Giới thiệu

Câu chuyện lấy bối cảnh tại một thế giới giả tưởng hùng vĩ, nơi mỗi cá nhân đều mang trong mình tiềm năng trở thành một Sáng Thế Thần – những vị thần kiến tạo nên thế giới của riêng mình.

Tại đây, hệ thống giáo dục không chỉ dạy kiến thức văn hóa mà cốt lõi là dạy cách sử dụng "Thần Nguyên" để khai mở không gian, thiết lập quy tắc và nuôi dưỡng sinh linh.

Thành bại của một đời người được quyết định vào thời điểm tốt nghiệp lớp 10, khi mỗi học sinh phải thực hiện nghi thức khai mở thế giới.

Kẻ thất bại sẽ trở thành người thường (ma qua), kẻ thành công sẽ bước chân vào con đường thần thánh, gia nhập các học viện danh giá và nắm giữ quyền năng vô thượng.

Nhân vật chính là Diệp Hiên, một người xuyên việt mang theo ký ức từ kiếp trước.

Trong suốt chín năm giáo dục bắt buộc và một năm cao trung, Diệp Hiên luôn đứng đầu toàn trường cả về lý thuyết lẫn thực hành, được mệnh danh là thiên tài số một.

Tuy nhiên, trong ngày thi tốt nghiệp quyết định vận mệnh, Diệp Hiên lại khiến tất cả ngỡ ngàng khi tạo ra một thế giới đen kịt, hỗn loạn, không có trời đất, không có sự sống, cũng chẳng có quy tắc rõ ràng.

Trong mắt các giáo viên và bạn học, đây là "Hỗn Độn Thế Giới" – một loại "Phế Giới" trong truyền thuyết, không có tiềm năng phát triển và không thể sinh ra sự sống.

Từ vị thế thiên tài vạn người ngưỡng mộ, Diệp Hiên rơi xuống đáy vực, bị chế giễu và xếp vào lớp thường, trong khi đối thủ của cậu là Tần Cát lại một bước lên mây với Tiên Đạo thế giới.

Tuy nhiên, không ai biết rằng, "Phế Giới" trong mắt người đời lại chính là khởi nguồn của vạn vật, là Hỗn Độn sơ khai chứa đựng Tam Thiên Đại Đạo (3000 đại đạo) hùng mạnh nhất.

Diệp Hiên hiểu rõ giá trị của nó hơn ai hết.

Thay vì tạo ra các sinh vật phép thuật hay khoa học kỹ thuật thông thường, cậu sử dụng kiến thức kiếp trước để nuôi dưỡng những thực thể khủng khiếp: 3000 Hỗn Độn Thần Ma.

Bằng cách sử dụng Thần Nguyên và sự am hiểu về các đại đạo, Diệp Hiên lần lượt đánh thức những thực thể cổ xưa.

Đầu tiên là Sáng Tạo Thần Ma, rồi đến Hủy Diệt Thần Ma, Quy Khư Thần Ma, Thời Gian, Không Gian...

Những sinh linh này không phải sinh vật bình thường mà là hiện thân của quy tắc, là "Quy Tắc Hóa Sinh".

Tại kỳ kiểm tra giữa kỳ lớp 11, Diệp Hiên đã gây chấn động toàn trường khi Sáng Tạo Thần Ma của cậu – dù chỉ mới ở cấp bậc Nhất Giai sơ kỳ – chỉ dùng một câu nói đã tiêu diệt hoàn toàn một Tà Linh cấp Nhất Giai hậu kỳ (vốn mạnh hơn sinh linh cùng cấp rất nhiều).

Sự trỗi dậy của Diệp Hiên không thể ngăn cản.

Cậu tham gia "Thông Thiên Bảng" – bảng xếp hạng các Sáng Thế Thần trẻ tuổi của toàn Tinh cầu Tổ Tinh.

Với tốc độ thăng tiến không tưởng, Diệp Hiên nhanh chóng leo lên vị trí số 1 của tỉnh, rồi lọt vào top đầu của toàn cầu, thu hút sự chú ý của Hiệu trưởng Ngũ Đại Học Viện (những nhân vật lịch sử như Tần Thủy Hoàng, Lý Thế Dân, Chu Nguyên Chương...

đang nắm giữ vị trí lãnh đạo tối cao của nền giáo dục).

Không chỉ dừng lại ở việc phát triển thế giới, Diệp Hiên còn thể hiện sức mạnh cá nhân áp đảo.

Cậu dễ dàng đánh bại các thiên tài khác như Tần Cát, Trương Bân, Cao Long bằng cách sử dụng sức mạnh của các Đại Đạo Thần Ma dung hợp vào bản thân.

Thậm chí, trong một chuyến phiêu lưu đến Quỳ Tinh Vực để săn tìm tài nguyên, khi cả nhóm thiên tài bị một con Thôn Tinh Bạch Tuộc (quái vật cấp 4 hùng mạnh) tấn công, Diệp Hiên đã đơn phương độc mã sử dụng Thôn Phệ Đại Đạo để cắn nuốt ngược lại con quái vật, cứu sống tất cả mọi người.

Đỉnh điểm của giai đoạn đầu câu chuyện là khi Hỗn Độn Thế Giới phát triển đến cực hạn.

Diệp Hiên đã dẫn dắt sự ra đời của Bàn Cổ – vị thần mang sức mạnh của Lực Chi Đại Đạo, được thai nghén bởi toàn bộ 3000 Đại Đạo.

Sự xuất hiện của Bàn Cổ khiến cả thế giới Hỗn Độn rung chuyển, các Thần Ma khác cảm thấy bị đe dọa và hợp lực tấn công.

Một trận chiến kinh thiên động địa diễn ra trong Hỗn Độn, mở màn cho sự kiện Khai Thiên Lập Địa, biến Hỗn Độn thành Hồng Hoang, hứa hẹn đưa sức mạnh của Diệp Hiên lên một tầm cao chưa từng có trong lịch sử nhân loại.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 1

"Chín năm giáo dục bắt buộc đặt nền móng, một năm học tập chế tạo thế giới, cuối cùng cũng đến lúc kiểm tra rồi! ! !" "Ha ha!

Cuối cùng cũng đến ngày này, kỳ thi cuối kỳ lớp mười, mình nhất định sẽ khiến toàn trường kinh ngạc! !" "Dẹp đi cha nội, chế tạo được một cái thế giới ra hồn là tốt lắm rồi! !" "Cầu trời khấn phật, cho con chế tạo ra một cái thế giới đi, dù là thế giới bình thường nhất cũng được thăng lớp, con đã ở lại lớp mười mười năm rồi, năm nay mà không thành công nữa là phải bỏ học làm Ma Qua (Muggle) đó! ! !". .....

Trường cấp ba số 1 Lâm Thiên.

Học sinh toàn khối lúc này không phân nam nữ già trẻ, ai nấy đều lo lắng đứng ngồi không yên.

Bởi vì hôm nay là ngày thi cuối kỳ của học sinh lớp mười, cũng là ngày quyết định có được thăng lớp hay không.

Mỗi lớp là một đơn vị tiến hành khảo hạch, hiện tại cuộc thi vừa mới bắt đầu, họ vẫn đang ở trong lớp chờ đợi.

Lớp 11.

Thực tế đúng là như vậy, hắn không phải là người bản địa của thế giới này.

Trong phòng thi.

Những người thiên phú mạnh nhất chắc chắn sẽ được thăng thẳng lên lớp mười hai, ở đó có điều kiện tài nguyên tốt nhất, được vào lớp chọn với sự chỉ dẫn của những giáo viên giỏi nhất và bảo đảm tài nguyên tối đa.

Nếu sau mười năm học lớp mười một mà vẫn chưa tạo ra được văn minh siêu phàm, học sinh sẽ phải ra ngoài xã hội làm một công dân cấp cao, dĩ nhiên, vẫn là Ma Qua.

Trong đó, số hiệu lớp càng nhỏ thì lớp càng tốt, ví dụ lớp Thiên Tài 1 sẽ tốt hơn lớp Thiên Tài 2, số lượng lớp cũng không cố định mà tùy thuộc vào chất lượng học sinh năm đó.

Rất nhanh, Diệp Hiên cùng mọi người đi theo cô giáo đến địa điểm khảo hạch.

Thế giới được sáng tạo không liên quan đến Thần Nguyên, hoàn toàn dựa vào thiên phú của bản thân học sinh.

"Tiếp theo, mời các em ngồi ổn định vào vị trí, cô sẽ lần lượt phát Thần Nguyên.

Sau khi phát xong, các em có thể bắt đầu làm bài!

Thời gian làm bài là một tiếng!" Diệp Hiên cũng đã hiểu rõ tình hình của thế giới này.

"Đây là Tiên Đạo thế giới? !" Trong thế giới đó, hơi thở Tiên Đạo tràn ngập, tuy chưa thấy sinh mệnh siêu phàm nhưng đã ẩn chứa hàng trăm sinh linh, chắc chắn sẽ sớm sinh ra sự sống siêu phàm.

Có người sáng tạo ra thế giới Đấu Khí, sinh linh trong đó có thể tu luyện để thoát tục.

Có người sáng tạo ra thế giới Khoa học kỹ thuật, sinh linh phát triển ra 'Nhị Hướng Bạc' hủy diệt tất cả, thậm chí có truyền thuyết kể rằng sinh mệnh khoa học cấp Thần có thể tùy ý thay đổi chiều không gian!

Trong cả năm học lớp mười một, chỉ cần trong thế giới sinh ra sinh mệnh siêu phàm là có thể thăng lên lớp mười hai!

Giai đoạn này cũng có thời hạn là mười năm.

Một thầy giáo đã đợi sẵn từ lâu, thấy học sinh lần lượt vào chỗ, ông mở một chiếc hộp nhỏ trên bục giảng.

Lớp mười không phân lớp chọn, mọi tài nguyên đều như nhau, hoàn toàn dựa vào thiên phú cá nhân.

Sau khi kết thúc lớp mười, những học sinh lên lớp mười một mới bắt đầu có sự phân hóa về thiên phú.

Diệp Hiên thản nhiên ngồi trong góc, dường như hắn và những bạn học đang không ngừng bàn tán xung quanh thuộc về hai thế giới khác nhau.

"Hôm nay là thời khắc quan trọng nhất trong đời các em, hy vọng các em có thể tận tình giải phóng tài năng của mình." Thần Nguyên là một loại tài nguyên đặc thù của thế giới này, chuyên dùng để bồi dưỡng và là nền tảng để sáng tạo thế giới.

Ong ~ Ngay lập tức, một hình chiếu thế giới hư vô hiện ra trên đỉnh đầu một học sinh, mọi người nhìn theo, đó là Tần Cát, người duy nhất trong lớp có kiến thức lý thuyết có thể so kè với Diệp Hiên.

Quốc gia hắn đang sống tên là Đại Việt, không khác mấy so với thế giới kiếp trước của hắn, nhưng có một điểm khác biệt cực lớn.

Đó là thế giới này mọi người đều như thần linh, mỗi người đều có hy vọng trở thành Sáng Thế Thần! ! !

Có người chế tạo thế giới Chủ Thần, để sinh linh trong thần quốc không ngừng thực hiện nhiệm vụ để thăng hoa bản thân, cho đến khi vượt qua tất cả. .....

"Không hổ là một trong những học sinh xuất sắc nhất lớp!

Sáng tạo thế giới nhanh như vậy!" Trong góc lớp học.

Mỗi người cả đời chỉ có thể sở hữu một thế giới cùng lúc, nghĩa là nếu không hài lòng với thế giới của mình, phải hủy bỏ thế giới cũ rồi mới sáng tạo lại, nhưng đây không phải là việc người bình thường có thể làm được.

Chín năm giáo dục bắt buộc không học kiến thức phổ thông mà học một loạt kiến thức về sáng tạo thế giới!

Sau đó trải qua một năm thực hành ở lớp mười, đến khi tốt nghiệp nếu chế tạo thành công thế giới thì sẽ được lên lớp mười một!

Dù là thế giới đơn giản hay bình thường nhất, chỉ cần thành công là được thăng cấp!

Nếu thất bại thì phải ở lại lớp làm lại từ đầu, thời hạn mười năm, nếu mười năm vẫn không làm được thì chứng minh bạn là một Ma Qua, chỉ xứng đáng đi xây dựng đất nước chứ không xứng đáng trở thành Sáng Thế Thần thượng đẳng!

Đây là thế giới của Sáng Thế Thần, có người tạo ra thế giới tầm thường nhất rồi chìm nghỉm giữa đám đông.

"Lớp 11 khối mười, đến lượt các em khảo hạch, đi theo tôi!" Từ khi hắn xuyên không đến nay đã mười sáu năm, trải qua chín năm nghĩa vụ và hiện đang học lớp mười.

Những lớp còn lại sẽ dựa vào tiềm năng của thế giới mà phân thành lớp thường, lớp trọng điểm và lớp thiên tài.

Nếu không chế tạo được thế giới, chỉ có thể vào các học viện phổ thông học kiến thức để trở thành người xây dựng cơ sở.

Lớp thiên tài là nơi đào tạo nhân tài, lớp trọng điểm được dồn lực đầu tư, còn lớp thường thì cơ bản là đem con bỏ chợ, thành bại tự thân vận động.

Chỗ ngồi của Diệp Hiên ở hàng cuối cùng trong góc, theo thứ tự

phát tài nguyên của giáo viên, hắn là người cuối cùng.

Chẳng bao lâu sau, đã có một học sinh thành công khai phá thế giới.

Nói xong, cô giáo quay người đi trước, học sinh thứ tự xếp hàng theo sau tiến về phía phòng thi.

Tiền đề của những thế giới này chính là siêu phàm!

Sau khi chế tạo được thế giới, một người sẽ ngay lập tức vượt qua giai cấp, nhận được những đãi ngộ mà người thường không dám tưởng tượng.

Cũng có người thiên phú kém hơn, chỉ khai phá được một thế giới bình thường, nhưng vẫn được lên lớp mười một để từ từ phát triển tiềm năng cho đến khi sinh ra sinh mệnh siêu phàm.

Cũng có rất nhiều loại thế giới như tu tiên, ma pháp, vân vân.

Qua nhiều năm giáo dục, học sinh đều biết cách thông qua Thần Nguyên để sáng tạo thế giới.

Người có thiên phú mạnh có thể trực tiếp khai phá văn minh siêu phàm, sinh ra sinh mệnh siêu phàm, từ đó nhảy cóc qua lớp mười một để lên thẳng lớp mười hai, những học sinh này được gọi là học sinh xuất sắc thăng thẳng.

Lớp mười hai chỉ có thời gian một năm, dù bạn phát triển thế giới thành hình dạng gì, cuối cùng đều dựa vào thành tích để vào các học viện Sáng Thế Thần tương ứng.

"Rầm!" Một cô giáo mặc đồ công sở, vóc dáng bốc lửa đứng ở cửa.

Ngay khi mọi người đang thảo luận căng thẳng, tiếng mở cửa vang lên khiến phòng học đang ồn ào lập tức im phăng phắc.

Rất nhanh, Thần Nguyên đã được phát đến tay Diệp Hiên, theo lệnh của giáo viên, mọi người bắt đầu sáng tạo thế giới.

Các học sinh bắt đầu bàn tán, không ít người nhìn Tần Cát với ánh mắt thay đổi, nam thì ngưỡng mộ ghen tị, nữ thì ngưỡng mộ sùng bái.

"Không đúng, đó là sinh mệnh siêu phàm! ! !" Giáo viên phụ trách khảo hạch phía trên liếc mắt đã thấy trong số hàng trăm sinh linh có một tôn sinh mệnh cực kỳ to lớn, hình dạng như một con đười ươi khổng lồ, trên thân tỏa ra hơi thở sinh mệnh mạnh mẽ.

"Vừa khai phá đã là thế giới siêu phàm sao, thú vị đấy, nhưng tiềm năng thế giới cũng có hạn." Diệp Hiên nhìn Tần Cát đã chế tạo thế giới thành công, thầm nghĩ trong lòng.

Theo Diệp Hiên hiểu, loại văn minh Tiên Đạo này tuy hùng mạnh nhưng tiềm năng có hạn, khó có thể thực sự chạm tới đỉnh cao, đây không phải là điều hắn theo đuổi, hắn muốn một thế giới có tiềm năng thực sự vô hạn.

Loại thế giới có tiềm năng cực kỳ thâm hậu này thường được gọi là Thế Giới Thần Thoại, hay Thần Quốc Thần Thoại.

Đúng như tên gọi, đây là thế giới thuộc về những truyền thuyết, bên trong có hình chiếu của các sinh vật thần thoại, khi cấp độ thế giới tăng cao, thậm chí có thể thực sự sinh ra sinh vật thần thoại.

Loại thế giới này tiềm năng cực lớn nhưng cũng cực kỳ khó khai phá.

"Rất tốt, em Tần Cát, em có thể về nhà rồi, học kỳ sau có thể lên thẳng lớp mười hai!" Giáo viên khảo hạch ghi chép vào sổ, vẽ một vòng tròn lớn, mặt sau ghi chú: Khai phá thế giới ma pháp siêu phàm, thăng thẳng lớp mười hai.

"Vâng, cảm ơn thầy!" Tần Cát nghe vậy đáp lời, vẻ mặt không

chút vội vã, trên môi nở nụ cười.

Trước khi rời lớp, hắn quay lại nhìn các bạn học, đặc biệt dừng lại ở Diệp Hiên vài giây, khẽ cười đầy vẻ khinh miệt.

Từ khoảnh khắc này, Diệp Hiên – người từng ngang hàng với hắn về lý thuyết – chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của hắn, còn những học sinh khác đối với hắn đã không còn là người cùng đẳng cấp.

"Được rồi, các em tiếp tục thi!" .....

Theo thời gian trôi qua, dần dần cũng có những học sinh khác khai phá được thế giới, nhưng Diệp Hiên – người có kiến thức lý thuyết cực kỳ phong phú – vẫn trì trệ chưa thấy động tĩnh.

Có nhiều học sinh cảm thấy bản thân không đủ sức sáng tạo thế giới nên lập tức từ bỏ, những học sinh thuộc diện 'buông xuôi' bắt đầu buôn chuyện.

"Sao Diệp Hiên vẫn chưa sáng tạo thế giới nhỉ?

Không phải thành tích của cậu ta luôn rất tốt sao?" "Có khả năng là đang chế tạo một thế giới cực kỳ cường đại, không cam lòng tạo ra một thế giới bình thường cũng nên. ....." "Rất có khả năng, dù sao cậu ta cũng là Diệp Hiên mà, thiên tài đứng nhất cả lý thuyết lẫn thực hành!" Dù học sinh đang bàn tán nhưng thực tế không ảnh hưởng đến những người đang khai phá thế giới, vì một khi đã đắm chìm vào việc sáng tạo, trừ khi chủ động rút ý thức ra, nếu không sẽ không bị tiếng động xung quanh làm phiền.

Đây cũng là lý do giáo viên không ngăn cấm họ nói chuyện.

Đúng lúc họ đang nhắc đến Diệp Hiên.

Một luồng khí tức cực kỳ khủng khiếp từ trên người Diệp Hiên tỏa ra.

Ong ~ Ngay lập tức, ánh mắt của tất cả những kẻ đang 'buông xuôi' đều bị thu hút bởi hình chiếu thế giới đang lơ lửng trên đầu Diệp Hiên.

Đó là một vùng bóng tối vô tận, một màn xám xịt mịt mù, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Chương 2

Nhưng chính một thế giới như vậy lại tỏa ra khí tức khủng bố, một loại cảm giác hỗn loạn nhưng lại có trật tự từ bên trong truyền ra.

Thế giới này không có gì cả, không sinh mệnh, không hư không, không thời gian, không có gì hết.

Đây chính là Thế Giới Hỗn Độn! !

"Đây là thế giới gì vậy?

Tại sao cái gì cũng không có?

Ngay cả đại lục cũng không có?" "Đúng thế, không có nhật nguyệt tinh thần thì còn bình thường, sau này có thể sinh ra, nhưng cái quái gì mà ngay cả đại lục cũng không có, hành tinh cũng không, vậy thì sinh mệnh ra đời kiểu gì?" "Đây chỉ là một vùng không gian thôi chứ?

Bên trong đến cả hơi thở pháp tắc cũng không có, mà cũng gọi là thế giới sao?" "Diệp Hiên đứng đầu lý thuyết và thực hành mà lại khai phá ra cái thứ quái quỷ này sao? ! !" Mọi người đều ngẩn ngơ trước thế giới này, họ không thể hiểu nổi.

Theo kiến thức đã học, thứ này thậm chí không được coi là một thế giới, miễn cưỡng lắm chỉ tính là một vùng không gian!

Mà người khai phá ra nó lại chính là Diệp Hiên, thiên tài song toàn thường ngày! !

Điều này khiến họ làm sao không chấn kinh cho được!

"Đây là. ....." "Thế giới Hỗn Độn!" Duy chỉ có giáo viên khảo hạch đứng trên đài cao, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào thế giới của Diệp Hiên, thốt lên kinh hãi.

“Thầy ơi, thế giới Hỗn Độn là gì ạ?” Nghe thấy tiếng hô của giáo viên, một học sinh tò mò hỏi, cậu ta chưa bao giờ nghe thấy cái tên này.

Giáo viên khảo hạch nén lại sự kinh ngạc trong lòng, đây là lần đầu tiên trong đời ông tận mắt nhìn thấy thế giới này, trước đây tối đa chỉ thấy vài câu ghi chép ngắn ngủi trong sách vở.

“Thế giới Hỗn Độn, vạn vật không tồn tại!” “Không có pháp tắc!

Không có bất kỳ khái niệm nào!

Ngay cả không gian và thời gian – những pháp tắc cơ bản cấu thành thế giới – cũng không thể hiển hiện bên trong.

Một thế giới rất thần kỳ nhưng lại không có bất kỳ sức mạnh nào, ngay cả pháp tắc sinh mệnh cũng không có, nghĩa là không thể nuôi dưỡng sinh mệnh, mà một thế giới không thể nuôi dưỡng sinh mệnh. .....” “Nghĩa là thế giới này là một 'Phế Giới' (thế giới rác) không có bất kỳ tiềm năng nào. .....” Nghe giáo viên giải thích xong, học sinh lại bắt đầu xì xào bàn tán.

“Phế giới?

Hóa ra còn có loại thế giới này sao?” “Không biết nữa, chưa từng nghe qua. .....” “Thầy đã nói vậy thì chắc chắn là thế rồi.

Haiz, cái loại thế giới chỉ tồn tại trong truyền thuyết này, không biết Diệp Hiên là may mắn hay xui xẻo nữa. .....” Ánh mắt chấn kinh lúc trước của các bạn học giờ chuyển sang sự thương hại dành cho Diệp Hiên.

Tuy họ chưa khai phá được thế giới nào nhưng vẫn còn cơ hội lần sau, lần sau nữa, tận chín lần.

Còn vị học sinh xuất sắc đứng nhất này lại khai phá ra một phế giới.

Phế giới không thể sinh ra sinh mệnh, không thể truyền vào pháp tắc, nghĩa là không có tương lai.

Đây là một thế giới bị vứt bỏ, vô dụng, không có tiền đồ.

Mà cái giá phải trả để hủy diệt thế giới rồi tái tạo lại một cái mới không phải là thứ mà những người bình thường như họ có thể gánh vác nổi.

Nghĩa là, Diệp Hiên đời này coi như bỏ đi rồi. .....

Giáo viên khảo hạch không quan tâm nhiều như vậy, tuy phế giới cực kỳ hiếm gặp nhưng nhiệm vụ của ông là sàng lọc ra những học sinh có thể khai phá thế giới, chỉ cần khai phá được là đạt, kể cả là phế giới.

Ông ghi tên Diệp Hiên vào sổ giống như Tần Cát, cũng vẽ một vòng tròn, nhưng ghi chú phía sau là: Khai phá Thế Giới Hỗn Độn, Phế Giới, vào lớp mười một hệ thường.

"Diệp Hiên, em có thể ra ngoài được rồi, học kỳ sau vào lớp mười một." Diệp Hiên nghe thầy nói xong, mặc kệ những ánh mắt dị nghị của bạn học, sải bước đi ra ngoài, cũng chẳng buồn để tâm đến những lời bàn tán sau lưng.

"Phế giới?

Một lũ ếch ngồi đáy giếng!

Lão tử đã phải tốn bao nhiêu công sức mới chế tạo thành công Thế Giới Hỗn Độn, vậy mà ở thế giới này lại bị gọi là phế giới sao? !" "Nực cười!" Diệp Hiên cảm nhận vùng thế giới hoang vu trong não bộ, khẽ cười nhạt.

Hắn chỉ cảm thấy tầm nhìn của những người ở đây quá hạn hẹp, họ chưa từng thấy sự lợi hại của Hỗn Độn, cũng không biết ý nghĩa thực sự đằng sau nó.

Còn hắn thì biết rõ tiềm năng của Hỗn Độn lớn đến mức nào! !

Thế giới Hỗn Độn, pháp tắc không sinh?

Đó là bởi vì trong Hỗn Độn tồn tại chính là Đại Đạo!

Trước mặt Đại Đạo, pháp tắc chỉ là cái thá gì chứ?

Chỉ là sản phẩm phụ mà thôi!

Sinh mệnh không tồn tại?

Các người có biết có loại sinh vật được nuôi dưỡng từ Đại Đạo mà ra không?

Các người không biết, nhưng Diệp Hiên biết, đó gọi là Đại Đạo Thần Ma! !

Ba nghìn Đại Đạo nuôi dưỡng bên trong, diễn hóa ra những sinh linh sinh ra từ Đại Đạo, một thế giới sở hữu tiềm năng vô tận như thế này mà lại có kẻ cho là phế giới? !

Đại Đạo có ba nghìn, con đường nào cũng có thể chứng đạo!

Trong Hỗn Độn có ba nghìn Thần Ma, Bàn Cổ khai thiên, Thần Ma ngã xuống, Hồng Hoang hiện thế, đất trời sinh ra!

Trong đó sở hữu tất cả từ Thời Gian, Không Gian, Vận Mệnh, Nhân Quả... vốn là những Đại Đạo chí cao trong vô số thế giới, mà ở trong Hỗn Độn, tất cả đều có đủ!

Một thế giới có Đại Đạo hoàn thiện như vậy mà lại bị coi là phế giới!

Diệp Hiên biết rõ, không có thế giới nào mạnh hơn Hỗn Độn!

Vì vậy, hắn rất hài lòng với thế giới này.

Về đến nhà, Diệp Hiên nhắm hai mắt lại, ý thức tiến vào thế giới Hỗn Độn hư vô mịt mờ.

Sau khi khảo hạch xong, hắn có hai tháng nghỉ hè, trong hai tháng này hắn phải khiến sinh mệnh thành công ra đời, chỉ có như vậy hắn mới có thể tiếp tục bước đi từng bước một.

Trong lòng hắn đã có lộ trình phát triển tiếp theo, bước đầu tiên chính là tạo ra sinh mệnh.

Trong Hỗn Độn.

"Không hổ là thế giới Hỗn Độn, ngay cả không gian cũng không hiển hiện, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, không, là không cảm nhận được phương hướng tồn tại." Vừa tiến vào Hỗn Độn, Diệp Hiên đã cảm nhận được ở đây hoàn toàn không có khái niệm phương hướng, nếu hắn không phải là Sáng Thế Thần của thế giới này thì căn bản không thể di chuyển nửa bước!

Trong Hỗn Độn, quy tắc không sinh là vì có Đại Đạo tồn tại, dưới sự trấn áp của Đại Đạo, tất cả quy tắc pháp tắc đều bị nó hấp thụ, bám xung quanh Đại Đạo nên không thể hiển hóa, đây cũng là lý do Hỗn Độn bị người ta coi là phế giới.

Nhưng họ lại không biết rằng Hỗn Độn cũng có thể sinh ra sinh mệnh.

Trong Hỗn Độn, quy tắc không hiển rõ nên có vẻ rất hỗn loạn mất trật tự, nhưng với tư cách là Sáng Thế Thần, hắn có thể cảm nhận rõ ràng nhiều quy tắc và pháp tắc đang chạy loạn, không thể sắp xếp.

Đây chính là Hỗn Độn, một thế giới tràn đầy sự hỗn loạn và vô tự.

Thông thường, nếu một thế giới muốn nuôi dưỡng sinh mệnh, nếu may mắn hoặc thực lực mạnh thì bản thân thế giới đó đã có sẵn pháp tắc sinh mệnh, giống như Tần Cát, khi đó sinh mệnh có thể ra đời.

Trong các thế giới bình thường, quy tắc không hoàn thiện, pháp tắc cũng rất thưa thớt, thậm chí đến một điều Đại Đạo cũng chưa

chắc đã có.

Vì vậy, nếu không có pháp tắc sinh mệnh, có thể dùng sức mạnh Thần Nguyên để diễn hóa thêm pháp tắc sinh mệnh nhằm nuôi dưỡng sự sống.

Nhưng trong Hỗn Độn, ba nghìn Đại Đạo hoàn thiện, pháp tắc dưới trướng Đại Đạo vô số, ngay cả quy tắc cũng nhiều không đếm xuể, điều này dẫn đến việc pháp tắc bên ngoài truyền vào không thể tồn tại được, hễ vào là bị ba nghìn Đại Đạo nuốt chửng ngay lập tức, không có tác dụng gì.

Vì thế, muốn nuôi dưỡng sinh mệnh chỉ có thể bắt đầu từ chính ba nghìn Đại Đạo hoặc vô số pháp tắc và quy tắc này.

Tuy nhiên, vì Đại Đạo Hỗn Độn là chí cao, nếu các sinh linh Đại Đạo không xuất hiện, những pháp tắc và quy tắc đó dù có sinh ra sinh mệnh cũng sẽ bị Đại Đạo nuốt chửng trong tích tắc.

Cho nên, việc cấp bách của Diệp Hiên chính là nuôi dưỡng sinh linh Đại Đạo trước.

Hắn động tâm niệm, muốn từ trong ba nghìn Đại Đạo rút ra một điều để diễn hóa sinh mệnh.

Nhưng Đại Đạo chí cao, đâu phải muốn rút là rút được, cho dù hắn dùng hết toàn lực cũng không thể rút ra nổi một điều Đại Đạo nào.

Diệp Hiên nhíu mày, xem ra không thể làm như vậy được, hắn dừng lại, không làm loạn nữa mà bắt đầu suy nghĩ cách thực hiện.

“Đại Đạo chí cao, dù ta là Sáng Thế Thần cũng khó lòng lay chuyển được mảy may, tối đa cũng chỉ là không bị Đại Đạo phản phệ mà thôi.” “Muốn tách rời chúng ra là điều không thực tế, mà trong thần thoại, ba nghìn Thần Ma lại được diễn hóa từ đó, vậy làm thế

nào để không động vào Đại Đạo mà vẫn có thể nuôi dưỡng được Thần Ma đây!" "Trong thần thoại, đầu tiên là nuôi dưỡng ra ba nghìn Thần Ma, sau đó nhờ sức mạnh của ba nghìn Đại Đạo mới nuôi dưỡng ra Bàn Cổ khai thiên, từ đó bổ đôi Hỗn Độn, sinh ra Hồng Hoang!

Nghĩa là ta phải nuôi dưỡng ba nghìn Thần Ma trước." "Nhưng ngặt nỗi cái quái này lại không động vào được Đại Đạo. .....". .....

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

"Phải rồi!

Sáng Thế Thanh Liên! !

Có thể dựa theo Đại Đạo Sáng Tạo để tạo ra Sáng Thế Thanh Liên trước, truyền thuyết kể rằng chính sự xuất hiện của Sáng Thế Thanh Liên mới bắt đầu nuôi dưỡng sinh mệnh!

Có sáng tạo trước, sau mới có sinh mệnh! !" Đột nhiên, mắt Diệp Hiên sáng lên, nghĩ là làm.

Tiếp theo, hắn khẽ giơ một tay lên, không ngừng cấu tạo theo khung cảnh trong truyền thuyết.

Đại Đạo Sáng Tạo bắt đầu rung chuyển và run rẩy.

Một điều Đại Đạo rung động dẫn đến cả thế giới Hỗn Độn cũng bắt đầu vang lên những tiếng ngân nga.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang dội trong hư không vô tận, một luồng ánh sáng mãnh liệt kèm theo đó xuất hiện.

Trước mắt Diệp Hiên, một đóa sen xanh phiêu dạt hiện ra, bên trên chứa đựng hơi thở tạo hóa vô cùng tận.

Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm ra đời, trong nháy mắt, cả Hỗn Độn tràn ngập hơi thở của tạo hóa và sáng tạo, Đại Đạo Sáng

Tạo hiển hóa, kéo theo cả thế giới Hỗn Độn cũng trở nên to lớn hơn.

Phía sau Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm, ba nghìn bóng hình hư ảo dần dần hiện lên.

Mỗi một bóng hình đều mang theo hơi thở không thể diễn tả bằng lời, đó là hóa thân của Đại Đạo, là pháp tắc hiển hóa, là quy tắc ngưng thực!

Trong đó có một bóng hình nhờ vào hơi thở tỏa ra từ Sáng Thế Thanh Liên mà dần dần trở nên rõ nét.

Diệp Hiên nhìn bóng hình đó, lập tức hiểu ra đó là gì.

Đó là Thần Ma được hiển hóa từ ba nghìn Đại Đạo, là nguồn suối của tất cả sinh mệnh trong chư thiên, là bản chất của Đại Đạo!

Đại Đạo Sáng Tạo nhờ vào Sáng Thế Thanh Liên mà bắt đầu cụ hiện Thần Ma đầu tiên, và vị Thần Ma nắm giữ Đại Đạo này tên là. .....

"Sáng Tạo Thần Ma! ! !" Cùng với sự ra đời của Thần Ma đầu tiên – Sáng Tạo Thần Ma, các bóng hình hư ảo khác cũng dần bắt đầu ngưng tụ.

Đối diện với Sáng Tạo Thần Ma, một luồng khí tức xám xịt, hư ảnh mang màu sắc của Hỗn Độn cũng trở nên rõ ràng hơn.

Khác với hơi thở sáng tạo và tân sinh của Sáng Tạo Thần Ma, luồng khí tức mà nó tỏa ra lại là cái chết và sự lụi bại.

Đối lập với Sáng Tạo chính là Hủy Diệt!

"Rất tốt, cứ theo đà này, chẳng bao lâu nữa sẽ thấy vị Đại Đạo Thần Ma đầu tiên xuất hiện!" Diệp Hiên rất hài lòng nhìn những hư ảnh phía sau Sáng Thế Thanh Liên, khẽ lẩm bẩm.

"Nuôi dưỡng được sinh mệnh đầu tiên, những sinh mệnh phía sau

sẽ sớm ra đời thôi!

Do Sáng Thế Thanh Liên xuất hiện dẫn đến Đại Đạo Sáng Tạo cụ hiện, từ đó sinh ra Sáng Tạo Thần Ma." "Mà vì Sáng Tạo Thần Ma xuất hiện, sẽ dẫn đến sự đối lập là Hủy Diệt Thần Ma được nuôi dưỡng, cũng kéo theo các Thần Ma tương sinh tương hỗ như Sinh Mệnh Thần Ma xuất hiện, cho nên chuyện sinh mệnh tạm thời có thể yên tâm rồi. ....." Ba nghìn Đại Đạo ít nhiều đều có sự liên kết với nhau, dưới sự liên kết này, sớm muộn gì chúng cũng được nuôi dưỡng hoàn toàn, và điều khó khăn nhất chính là bước từ không đến có.

Diệp Hiên sử dụng sức mạnh của Đại Đạo Sáng Tạo để cụ hiện thành công Sáng Thế Thanh Liên, từ đó bắt đầu nuôi dưỡng Sáng Tạo Thần Ma cùng ba nghìn Thần Ma khác.

"Tiếp theo là chờ đợi Thần Ma xuất thế, sau đó nắm giữ ba nghìn Đại Đạo, trong Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm nuôi dưỡng Bàn Cổ, thực hiện sứ mệnh khai thiên. ....." Thời gian thấm thoát trôi qua, đã hơn một tháng kể từ khi Diệp Hiên kết thúc cuộc khảo hạch.

Trong hơn một tháng này, mỗi ngày Diệp Hiên đều vào xem xét quá trình nuôi dưỡng Thần Ma.

Tuy Sáng Tạo Thần Ma đang thành hình nhưng thời gian cần thiết chắc chắn là rất dài.

Chương 3

Dù hắn đã điều chỉnh tốc độ thời gian trong thế giới nhanh lên vạn lần, trôi qua hơn một tháng thực tế tương đương với hơn bốn mươi vạn năm trong thế giới Hỗn Độn, nhưng nó vẫn chưa thực sự ra đời.

Một ngày ngoài đời thực tương đương với một năm trong thế giới sáng tạo, và Sáng Thế Thần có thể chủ động điều chỉnh tốc độ thời gian lên tới vạn lần, có thể chọn nhanh hoặc chậm, nếu nắm giữ được Pháp tắc Thời gian trong truyền thuyết thì tốc độ điều chỉnh còn cao hơn nữa.

Khi hắn liên tục sử dụng sức mạnh của thời gian và không gian, các sinh linh được nuôi dưỡng từ Đại Đạo Thời Gian và Đại Đạo Không Gian cũng nhanh hơn không ít.

Bất cứ điều gì hắn làm trong Hỗn Độn đều sẽ tác động đến Đại Đạo tương ứng, đó chính là sức mạnh của Sáng Thế Thần.

Trong các Đại Đạo đó, nơi nuôi dưỡng nhanh nhất chính là Sáng Tạo Thần Ma bên cạnh Sáng Thế Thanh Liên.

Tiếp theo là Hủy Diệt Thần Ma đối lập với Sáng Tạo Thần Ma, sau đó là các Thần Ma Thời Gian, Không Gian, Vận Mệnh.

Thời gian trôi qua trong chớp mắt.

Chẳng mấy chốc kỳ nghỉ hè đã kết thúc.

Trong kỳ nghỉ này, tuy thế giới Hỗn Độn của Diệp Hiên vẫn chưa thực sự sinh ra sinh mệnh nhưng hắn biết đó chỉ là chuyện sớm muộn, điều hắn cần làm lúc này là ẩn nhẫn.

Hiện tại phôi thai của Sáng Tạo Thần Ma đã được nuôi dưỡng xong, việc thực thể hóa hoàn toàn không còn xa nữa.

Hắn có cảm giác chỉ chưa đầy một tháng nữa là có thể nuôi dưỡng thành công sinh linh đầu tiên.

Hai tháng qua hắn cũng không lãng phí thời gian mà không ngừng cấu tạo lộ trình phát triển cho thế giới của mình, hiện tại hắn đã quy hoạch xong xuôi.

Trong truyền thuyết ở kiếp trước của hắn, thế giới Hỗn Độn tuy mạnh mẽ vô cùng, sinh ra ba nghìn Thần Ma, nhưng sau khi khai thiên, Hồng Hoang lại ngày càng yếu đi, điều này trong kế hoạch của hắn chắc chắn sẽ không để xảy ra.

Hắn muốn tạo ra một Hồng Hoang hoàn mỹ, một Hồng Hoang chí cao, nơi mà ai ai cũng có thể chứng đạo!

Hiện tại, điều cần thiết là chờ đợi sinh linh ra đời, nâng cao phẩm chất thế giới, mở rộng phạm vi thế giới.

Thế giới của hắn tuy là Hỗn Độn nhưng thực tế phạm vi lúc mới khai phá chỉ to bằng một hệ sao, nhìn thì có vẻ lớn nhưng đối với một thế giới thì vẫn còn quá nhỏ.

Sau khi Sáng Thế Thanh Liên xuất hiện và làm tăng diện tích, nó cũng chỉ đạt đến phạm vi của một tinh vực, so với cả một thế giới thì vẫn còn quá nhỏ bé.

“Hôm nay là ngày nhập học, cũng đến lúc phải đi học rồi!” Diệp Hiên nở một nụ cười ẩn ý.

Nếu đám bạn học của hắn trong tương lai gần biết được rằng phế giới của hắn cũng có thể nuôi dưỡng sinh mệnh, biểu cảm của họ chắc chắn sẽ rất thú vị. .....

Trường cấp ba số 1 Lâm Thiên.

Lớp 11, hệ thường, lớp 3.

Đây là lớp của Diệp Hiên, khác với lớp mười có tới hơn tám mươi lớp, lớp mười một hệ thường chỉ có ba lớp, và lớp 3 là lớp tệ nhất.

Những người đến đây cơ bản đều là những kẻ không có tiềm năng sinh ra sinh linh có thực lực siêu phàm.

Sau khi thế giới sinh ra sinh linh có thực lực siêu phàm, Sáng Thế Thần có thể trích xuất thần lực từ chúng để gia trì cho bản thân, lúc này Sáng Thế Thần có thể được gọi là Sáng Thế Thần tập sự.

Thế giới của Sáng Thế Thần tập sự được gọi là Thần Quốc, khi thần lực của Sáng Thế Thần đủ mạnh để thắp sáng Thần Hỏa trong tâm thức, họ sẽ chính thức bước vào hàng ngũ Sáng Thế Thần bậc một.

Một khi đã đạt bậc một, Sáng Thế Thần sẽ đạt được bất hủ, ở đây là bất hủ về thọ mệnh, từ đó trường sinh bất lão, trở thành Sáng Thế Thần theo đúng nghĩa đen!

Khối mười một có tổng cộng mười lớp, trong đó ba lớp thường với khoảng 150 học sinh, năm lớp trọng điểm với khoảng 250 học sinh, và hai lớp thiên tài với hơn 80 người.

Từ hơn tám mươi lớp ở lớp mười với hơn năm nghìn học sinh, cuối cùng chỉ có gần năm trăm người thành công sáng tạo thế giới, và thực tế trong số này, một phần không nhỏ ở lớp thường là những học sinh đã ở lại lớp nhiều năm, thậm chí ở lớp trọng điểm cũng có một nhóm học sinh học lại, nghĩa là tỉ lệ thực tế còn thấp hơn nhiều.

Nhưng thực tế trong số này, những người có thể nâng cấp thế giới thành Thần Quốc là cực kỳ ít ỏi.

Học sinh lớp thiên tài gần như 100% làm được, lớp trọng điểm cũng có xác suất hơn một nửa, duy chỉ có lớp thường này, thiên phú cực kỳ kém cỏi, hy vọng thăng cấp Thần Quốc là vô cùng mong manh.

Diệp Hiên khai phá ra phế giới trong truyền thuyết, bị phân vào lớp thường cũng có chút 'uổng phí tài năng', không mở riêng một lớp để dạy hắn thì thật là quá đáng tiếc.

Loại kỳ tài này nên mở riêng một lớp, loại không cần giáo viên, không cần lên lớp, muốn làm gì thì làm.

Nói một cách nghiêm túc, khai phá ra phế giới còn khó hơn cả khai phá Thần Quốc Thần Thoại!

Thần Quốc Thần Thoại tuy hiếm nhưng mỗi hành tinh vẫn có vài kỳ tài, còn phế giới thì dù giữa muôn vàn tinh tú, trải qua hàng triệu năm, liệu có mấy người làm được?

Khi Diệp Hiên đến lớp, hắn phát hiện mình không quen biết ai, nghĩa là những người cùng lớp mười với hắn mà sáng tạo thành công chắc chắn không vào lớp thường, chứng tỏ thiên phú của họ tương đối ổn.

Hắn bước vào, tự tìm một chỗ ngồi ở góc khuất nhất phía cuối lớp.

Chỗ đó không có ai ngồi vì dù bị phân vào lớp này, họ vẫn là những học sinh xuất sắc đã vượt qua vòng loại, họ vẫn muốn nâng cấp thế giới của mình thành Thần Quốc.

Một khi đã vào Thần Quốc, không còn là phàm nhân!

Có thể nói, điều này hoàn toàn thay đổi vận mệnh của cả một gia tộc, cho nên ai cũng muốn ngồi gần giáo viên để lắng nghe chỉ dạy.

Duy chỉ có Diệp Hiên là chẳng mấy quan tâm mà ngồi ở góc cuối, dù sao những thứ giáo viên dạy hắn cơ bản đều đã biết, hai tháng qua hắn cũng không rảnh rỗi mà đã quy hoạch xong xuôi thế giới của mình.

Thời điểm quan trọng nhất đời người là lúc khai sáng thế giới ở

lớp mười, sau đó lớp mười một thực ra lại không quá quan trọng, vì giáo viên chỉ phụ trách dạy một số kiến thức cơ sở về thế giới và cung cấp ý tưởng chế tạo thế giới mà thôi.

Đối với Diệp Hiên, những thứ đó là không cần thiết.

Hơn nữa cũng chẳng có giáo viên nào có thể dạy hắn cách chế tạo Hỗn Độn, vì ở đây thế giới Hỗn Độn là phế giới.

Lớp mười hai thì thiên về bộc lộ thiên phú để vào các học viện tu học, đó chính là ba năm cấp ba của thế giới này.

Không lâu sau, một cô giáo xinh đẹp mặc áo sơ mi trắng, chân váy đen bước vào.

Cô là Sáng Thế Thần bậc một, đạt đến cảnh giới này có thể mỹ hóa bản thân và giữ mãi tuổi thanh xuân.

Nghĩa là, gần như tất cả các Sáng Thế Thần đều là tuấn nam mỹ nữ. .....

"Cô là giáo viên chủ nhiệm của các em, cũng là giáo viên duy nhất của lớp này, cô tên là Tô Tuyết, các em chỉ cần gọi là cô Tô là được." Tô Tuyết bước lên bục giảng, giới thiệu một cách quen thuộc.

Cô là người phụ trách lớp này, thâm niên thấp nhất, tuổi đời trẻ nhất, nên được giao dạy những học sinh có thiên phú kém nhất.

Thực tế cô đã dẫn dắt lớp này được hai năm rồi, trong đây cũng có một số học sinh cô đã từng dạy qua.

"Cô phụ trách dạy các em cách bồi dưỡng thế giới, làm sao để sinh ra sinh linh, và làm sao để sinh linh trong thế giới của các em trở thành sinh linh siêu phàm!" Sau khi giới thiệu xong, Tô Tuyết bắt đầu điểm danh.

"Lưu Hán!" "Có!" Một nam tử vóc dáng khôi ngô đứng dậy, mọi

người nhìn theo một lát. .....

“Diệp Hiên!” Khi điểm đến tên Diệp Hiên, cô không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Cái tên Diệp Hiên đã nổi như cồn trong trường từ lâu, không chỉ trong trường mà cả thành phố cũng đã nghe tiếng.

Đứng đầu lý thuyết và thực hành toàn khối mười, kỳ tài khai phá phế giới, giờ đã hoàn toàn trở thành trò cười.

“Có.” Diệp Hiên nghe gọi tên, chậm rãi đứng dậy đáp một tiếng.

Tức thì, cả lớp đều đổ dồn mắt về phía hắn.

“Cậu ta là Diệp Hiên sao?

Trông cũng đẹp trai đấy chứ. .....” “Haiz, thảm thật, chúng ta ít ra còn có chút hy vọng, còn cậu ta thì chẳng còn tia hy vọng nào nữa. .....” “Đừng nói nữa, lo cho mình đi, chúng ta cũng chẳng hơn gì đâu, lão Lý, ông đã ở đây năm năm rồi đấy!” “Xì, cậu chẳng phải cũng ở đây ba năm rồi sao? !” Mọi người bắt đầu bàn tán, họ biết nếu Diệp Hiên đi học thì chắc chắn sẽ vào lớp này, nhưng trước đó không ai biết mặt hắn, giờ qua lời điểm danh của cô giáo mới nhận ra.

“Lý Hải!” Tô Tuyết nén sự tò mò trong lòng, tiếp tục điểm danh. .....

Sau khi điểm danh xong, Tô Tuyết vẫn không nhịn được mà bước đến trước mặt Diệp Hiên, tò mò hỏi: “Em này, em có thể triển khai thế giới của mình cho cô xem một chút được không?

Cô không có ý gì khác, chỉ là tò mò thôi. .....” Dù sao đó cũng là thế giới Hỗn Độn trong truyền thuyết, một đại phế giới, cô cũng chỉ thấy qua sách vở chứ chưa từng nghe nói ai khai phá ra được, vậy mà giờ lại xuất hiện một người.

“Vâng ạ. .....” Diệp Hiên xoa mũi, để lộ ra một góc nhỏ của thế giới Hỗn Độn.

Ong ~ Luồng khí tức khủng bố thâm hậu đó lập tức xuất hiện, khiến tim tất cả mọi người trong lớp không nén nổi một sự sợ hãi, nhưng trớ trêu thay, thế giới trước mắt lại là một màn xám xịt mịt mù, không thấy bất cứ thứ gì.

Hỗn loạn!

Vô tự!

Không một chút sức sống!

Không có bất kỳ pháp tắc nào!

Không có bất kỳ quy tắc nào!

Tử khí, hỗn loạn, đây là loại thế giới gì vậy?

Tô Tuyết thắt lòng lại, hèn chi người ta nói đây là phế giới, nó sở hữu khí tức mạnh mẽ như muốn trấn áp tất cả, ngay cả cô là Sáng Thế Thần bậc một khi nhìn thẳng vào đó cũng cảm thấy một sự kinh hoàng tột độ.

Nhưng một thế giới nhìn có vẻ khủng khiếp như vậy lại không có lấy một chút sinh cơ, dường như sự khủng bố bên trong đã nuốt chửng tất cả!

Thực tế những gì Tô Tuyết thấy chỉ là một góc nhỏ ở vùng biên giới thế giới Hỗn Độn mà Diệp Hiên cố ý cho họ xem.

Còn sự khủng bố mà họ cảm nhận được thực chất không phải tỏa ra từ thế giới Hỗn Độn, mà là từ các Đại Đạo Thần Ma đang được nuôi dưỡng bên trong. .....

Ở trung tâm thế giới Hỗn Độn có một đóa Sáng Thế Thanh Liên, bên cạnh là ba nghìn Thần Ma đang thành hình, Diệp Hiên không định

để lộ ra trước khi Thần Ma xuất thế.

Nếu lỡ làm ai đó trong lớp nảy sinh lòng ghen ghét, rất có thể hắn sẽ bị ám toán.

Chỉ khi Thần Ma ra đời, hắn thăng cấp thành Sáng Thế Thần tập sự thì mới có khả năng tự vệ, lúc đó có lộ ra cũng chẳng sao.

Còn việc Sáng Tạo Thần Ma có phải sinh linh siêu phàm hay không?

Chuyện này khỏi cần bàn, nếu con đẻ của Đại Đạo mà không phải sinh linh siêu phàm thì trên đời này còn ai xứng với hai chữ siêu phàm nữa?

Thấy cô Tô đang đắm chìm vào đó, Diệp Hiên chớp mắt hỏi: "Xong chưa cô Tô?" "Hả?

À...

được rồi, xin lỗi em." Cô Tô nghe tiếng thì đỏ mặt, bừng tỉnh lại và vội vàng xin lỗi, lúc nãy cô lỡ vô tình bị cuốn vào đó.

"Cảm ơn em, Diệp Hiên." "Không có gì đâu cô!" Diệp Hiên xua tay, chuyện này chẳng đáng là bao.

"Được rồi, tiếp theo chúng ta hãy bắt đầu giảng về cách làm thế nào để dung hợp pháp tắc sinh mệnh vào thế giới chúng ta đã sáng tạo. ....." Sau khi xem xong thế giới Hỗn Độn hằng mong ước, Tô Tuyết bắt đầu vào bài giảng.

Môn này không phải ngày nào cũng học, mỗi tuần chỉ có một tiết, mỗi tiết kéo dài ba tiếng. .....

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã hai tháng trôi qua.

"Tiết học hôm nay đến đây thôi, ba ngày sau sẽ bắt đầu kiểm tra giữa kỳ.

Một số em đã biết quy trình, còn những em mới vào chưa rõ thì sau đây cô sẽ giải thích một chút." Giáo viên chủ nhiệm Tô Tuyết đảo mắt nhìn cả lớp, dừng lại lâu hơn ở những học sinh mới.

"Lần kiểm tra này là kỳ đại khảo toàn khối, địa điểm tại sân vận động, tất cả các lớp sẽ cùng tham gia.

Tại đây các em sẽ trình diễn thần quốc của mình, những em đã sinh ra sinh linh sẽ nhận được một Thần Nguyên để bồi dưỡng thế giới." "Còn những em chưa sinh ra sinh linh thì rất tiếc, các em sẽ không nhận được gì cả.

Kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu, mọi tài nguyên đều phải dựa vào thực lực bản thân mà giành lấy." "Riêng những em sinh ra được sinh linh siêu phàm sẽ nhận được phần thưởng là năm Thần Nguyên, đồng thời có quyền lựa chọn học kỳ sau sẽ lên thẳng lớp mười hai hay tiếp tục hoàn thành chương trình lớp mười một." "Ngoài ra, tất cả những em có sinh linh siêu phàm sẽ có quyền lựa chọn tham gia khảo hạch thần quốc, nếu vượt qua sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh hơn.

Phần thưởng cụ thể là gì cô cũng không rõ lắm, đến lúc đó hiệu trưởng sẽ đích thân thông báo." Tô Tuyết nói một lèo xong, cuối cùng nhìn vào năm học sinh đã thành công sinh ra sinh linh trong lớp, trong đó có ba người đã sinh ra từ trước nhưng đến giờ vẫn chưa đạt đến mức siêu phàm.

Nói xong cô bước ra khỏi lớp, không buồn nhìn lấy một cái những học sinh chưa sinh ra sinh linh, dù sao chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến họ, chỉ còn lại ba ngày ngắn ngủi.

"Haiz, chẳng biết Sáng Tạo Thần Ma có kịp xuất thế không nữa, cái quái này đã nuôi dưỡng hơn một trăm vạn năm rồi, có là táo bón thì cũng đến lúc phải ra rồi chứ!" Diệp Hiên cảm nhận thế giới Hỗn Độn

trong cơ thể, tại nơi Sáng Thế Thanh Liên có một bóng hình gần như đã ngưng tụ hoàn toàn.

Bóng hình đó cao vạn trượng, đầu hổ mặt người, thân trâu đuôi rắn, mình phủ lớp lớp vảy giáp, tỏa ra đủ loại hơi thở huyền diệu, chính là do Đại Đạo hóa thành, Sáng Tạo hiển hình.

"Hy vọng lúc kiểm tra giữa kỳ có thể ra đời, nhìn thế này chắc cũng sắp rồi, dù sao đó cũng là phần thưởng ít nhất sáu Thần Nguyên mà. ....." "Tuy mình không cần tốn Thần Nguyên để chế tạo sinh linh hay thiết lập quy tắc pháp tắc, nhưng muốn nâng cấp độ bền vững và đẳng cấp của thế giới thì không thể thiếu Thần Nguyên được. ....." Nghĩ đến đây, Diệp Hiên cảm thấy hơi đau đầu.

Thần Nguyên là vật phẩm thiết yếu để chế tạo thế giới, mà mỗi một hạt Thần Nguyên đều có giá trị không nhỏ, vượt xa khả năng kiếm được của một học sinh như hắn.

Mà muốn nâng cấp thế giới thì bắt buộc phải có lượng lớn Thần Nguyên hỗ trợ.

Việc sáng tạo thế giới đều dựa trên nền tảng Thần Nguyên, về lý thuyết nó chính là một phần của bản nguyên thế giới.

Muốn tăng cường bản nguyên, nâng cao nền tảng cho thế giới đã khai phá, cách tốt nhất là truyền vào sức mạnh Thần Nguyên.

Hơn nữa, thế giới có tiềm năng càng cao thì lượng Thần Nguyên cần thiết càng nhiều.

Vì tiềm năng cao đồng nghĩa với việc thế giới đó hoàn thiện hơn, mà thế giới càng hoàn thiện thì quy tắc và pháp tắc ẩn chứa bên trong càng nhiều, việc nâng cấp cần nhiều Thần Nguyên hơn là điều đương nhiên.

Một thế giới bình thường có vài chục quy tắc, vài pháp tắc đã là

rất tốt rồi, nếu vượt quá trăm quy tắc và mười pháp tắc thì được gọi là thiên tài.

Còn loại như thế giới Hỗn Độn chứa đựng ba nghìn Đại Đạo, vô số pháp tắc và quy tắc, lượng Thần Nguyên cần để nâng cấp phải nói là cực kỳ khủng khiếp!

"Mẹ kiếp, Thần Nguyên lão tử nhất định phải lấy được, còn cái cuộc khảo hạch quái quỷ kia mình cũng phải thử một chuyến!

Phú quý hiểm trung cầu!" Diệp Hiên nghiến răng quyết tâm, ý chí bùng lên mạnh mẽ chưa từng có.

Trong nhất thời, ngay cả thế giới Hỗn Độn cũng chịu ảnh hưởng, Sáng Tạo Thần Ma được nuôi dưỡng nhanh hơn vài phần.

Chương 4

.....

Ba ngày sau.

Trường cấp ba số 1 Lâm Thiên.

Gần năm trăm học sinh đang hồi hộp đứng trên sân vận động rộng lớn.

Năm trăm người này thậm chí chưa lấp đầy một góc nhỏ của sân, giờ họ đứng tản ra để thuận tiện cho việc trình diễn thế giới của mình.

Trong số đó, có những người thản nhiên chờ đợi khảo hạch, đối với họ đây chỉ là hình thức, lấy được một Thần Nguyên rồi về hoàn thiện thế giới tiếp.

Nhưng cũng có những người đầy lo lắng, bắt đầu thầm cầu nguyện cho sinh linh của mình có thể ra đời thành công ngay trước khi cuộc thi kết thúc.

Diệp Hiên là một trong số đó.

Tuy hắn tự tin có thể biến thế giới Hỗn Độn thành thần quốc đỉnh phong, nhưng lúc này đối diện với gã Sáng Tạo Thần Ma 'sống chết' không chịu xuất thế này, hắn cũng thấy hơi đau đầu.

Ngày khảo hạch.

Đây là ngày phân hóa tài nguyên đầu tiên của lớp mười một, một số rất ít người có thể nhận được sáu Thần Nguyên để bỏ xa những người khác, cũng có những người nhận được một Thần Nguyên để tiếp tục chế tạo thế giới thành thần quốc.

Đa số còn lại là những người chẳng nhận được gì, họ hoặc sẽ chìm vào quên lãng, hoặc có thể quật khởi trong tương lai.

"Hô ~ mình nhất định làm được, đây là cơ hội đầu tiên của học kỳ này, mình phải nắm chắc!" "Thế giới Đấu Khí của mình, khi lấy được Thần Nguyên đó sẽ trực tiếp truyền vào, dẫn dắt sinh mệnh siêu phàm xuất hiện, biết đâu có thể một bước tạo nên thần quốc, lấy thêm năm Thần Nguyên nữa!" "Nhanh lên đi, lấy xong một Thần Nguyên rồi về. ....." "Tôi thì hy vọng xong nhanh để xem đến cuối kỳ có lấy nổi một hạt Thần Nguyên nào không. ....." "Mấy người có chí khí chút đi được không?

Đến cả cái phế giới của Diệp Hiên mà cậu ta còn vác mặt đến đây, người ta còn chưa bỏ cuộc, mấy ông bỏ cái quái gì?" "Đúng thế, nếu là tôi thì tôi chẳng đến làm gì, đằng nào cũng chẳng lấy nổi Thần Nguyên!" "Các ông biết cái thá gì, sao biết cậu ta không giống tôi, chỉ đến cho có lệ?" Các học sinh thấy cuộc thi chưa bắt đầu liền bàn tán xôn xao, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Diệp Hiên giữa đám đông, dù sao hắn cũng là chủ nhân của phế giới, người nổi tiếng nhất trường.

Thiên tài lớp mười năm xưa, giờ là phế vật của phế giới.

Đối diện với tất cả những điều này, vẻ mặt Diệp Hiên vẫn không chút thay đổi.

Hắn chẳng thèm quan tâm đến những kẻ tầm nhìn hạn hẹp đó, hiện tại toàn bộ tâm trí hắn đều dồn vào thế giới Hỗn Độn.

Trong thế giới của các Sáng Thế Thần, mọi thứ đều vô nghĩa, chỉ có thực lực mới là vĩnh hằng!

Vì vậy, hắn chỉ cần không ngừng nâng cao bản thân cho đến khi đứng trên đỉnh cao, lúc đó tự nhiên thiên hạ sẽ phải im miệng!

Đột nhiên, một tiếng vang lớn phát ra.

Những đạo thần quang ngũ sắc từ mặt đất vọt lên, những cột sáng xuất hiện trên đỉnh đầu từng học sinh một.

"Dùng Thần Nguyên lập trận, cung cấp sức mạnh Thần Nguyên để học sinh sáng tạo sinh linh?

Đúng là đại thủ bút, không hổ là trường công lập!" Diệp Hiên ngẩng đầu nhìn cột sáng trắng trên đầu mình, cảm nhận được sức mạnh thuộc về Thần Nguyên bên trong.

Để huy động quy mô sức mạnh Thần Nguyên như thế này chắc chắn phải dùng đến trận pháp.

Việc sử dụng Thần Nguyên để giúp học sinh khảo hạch là điều hắn không ngờ tới, nhưng đã có cơ hội này thì chắc chắn không thể bỏ qua.

Nhất thời, các học sinh có mặt đều trợn tròn mắt, họ chưa từng nhận được đãi ngộ này, đây chắc chắn là cơ hội duy nhất của khóa này, khiến ai nấy đều nảy sinh những ảo tưởng trong lòng.

"Đây là chính sách quốc gia ban bố năm ngoái, nay đã chính thức được thực hiện.

Từ nay về sau, các khóa học sinh dù là kiểm tra hay thi cử đều sẽ được trận pháp này gia trì." Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ không trung.

"Không nói nhiều nữa, cuộc thi bắt đầu, thời gian là ba tiếng.

Trong ba tiếng này, các em có thể tùy ý sử dụng sức mạnh Thần Nguyên.

Mọi hành vi trong kỳ thi đều được ghi lại, biểu hiện của các em đều nằm trong tầm mắt của chúng tôi." "Bây giờ, bắt đầu!" Cùng với tiếng loa thông báo, sức mạnh Thần Nguyên vốn đã tuôn trào nay càng trở nên mãnh liệt hơn.

Diệp Hiên nhắm mắt lại, ý thức lập tức chuyển vào thế giới Hỗn Độn.

Ong ~ Thế giới Hỗn Độn cũng theo ý thức của hắn mà hiển lộ ra ngoài, dù chỉ là một góc nhỏ nhưng cũng nằm trong phạm vi ý thức của hắn.

Phòng quan sát trường cấp ba số 1 Lâm Thiên.

"Đây chính là phế giới trong truyền thuyết sao?

Quả nhiên là một vùng tử tịch, hỗn loạn. ....." Một nhóm giáo viên nam mặc đồ cổ trang và hán phục đang kiểm tra tình hình của các thí sinh.

Trong đó, mọi người chắc chắn quan tâm nhất đến phế giới của Diệp Hiên.

Diệp Hiên không chỉ nổi tiếng trong học sinh mà còn cả trong giới giáo viên.

"Cậu bé này có thể sáng tạo ra thế giới Hỗn Độn, chứng tỏ tiềm năng cực lớn, đáng tiếc thật, thế giới gì không chọn lại đi chọn cái phế giới này. ....." "Đúng thế, dù cậu ta có sáng tạo ra một thế giới bình thường, tôi cũng tin rằng thế giới đó có thể sinh ra sinh linh siêu phàm. ....." "Haiz, đừng nói về cậu ta nữa, nhìn cậu nhóc kia kìa, khá đấy chứ.

Thế giới của cậu ta vốn đã có sinh linh, nhìn xem, cậu ta dùng ma pháp làm dẫn, dường như không truyền trực tiếp vào một sinh linh mà muốn sáng tạo ra một sinh linh mới hoàn toàn. ....." "Ha ha, thằng bé này thông minh thật, biết rõ cơ hội mượn sức mạnh Thần Nguyên thế này không có nhiều nên đang tận lực vung tay sáng tạo sinh linh đây mà!" Sức mạnh Thần Nguyên tuy có thể sử dụng vô hạn, cuối cùng do quốc gia chi trả, nhưng sức mạnh Thần Nguyên do đại trận này

cung cấp cũng chỉ có thể dùng để sáng tạo sinh linh, những việc khác đều không thể thực hiện.

Nghĩ lại cũng là bình thường, nếu không thì còn ra thể thống gì nữa, nếu mang đi nâng cấp đẳng cấp thế giới cùng sáng tạo quy tắc và pháp tắc, thì chẳng phải lãng phí biết bao nhiêu Thần Nguyên sao.

"Ai, thật đáng tiếc..." Diệp Hiên thở dài một hơi, ngay khi vừa tiến vào, hắn đã thử đem sức mạnh Thần Nguyên này quán chú vào trong thế giới để nâng cao nội hàm thế giới.

Bởi vì trong thế giới Hỗn Độn, quy tắc Đại Đạo đã hoàn thiện, không cần phải cấu tạo lại, hắn chỉ cần nâng cao nội hàm thế giới, từ đó nâng cấp đẳng cấp thế giới là được.

Khác với những thế giới khác, họ phải làm tốt các quy tắc pháp tắc trước để nâng cao tiềm năng thế giới, sau đó mới đi nâng cao nội hàm.

"Thôi vậy, nếu đã không nâng cấp được nội hàm thế giới, vậy thì hời cho các ngươi rồi!" Diệp Hiên nhìn mười mấy đạo hư ảnh đã ngưng tụ ra phía sau Sáng Thế Thanh Liên, lẩm bẩm.

Mười mấy đạo hư ảnh này đại diện cho mười mấy vị Hỗn Độn Thần Ma đang được thai nghén trong Hỗn Độn, và những Thần Ma này cũng có những liên hệ nhất định với nhau.

Tiếp đó, hắn dẫn dắt sức mạnh Thần Nguyên từ trong đại trận vào Hỗn Độn, cuối cùng ngưng tụ thành hình, hóa thành một đạo hồng lưu cuồn cuộn đổ vào các đạo hư ảnh Thần Ma kia.

"Ông ~" Ánh sáng từ hư ảnh của Sáng Tạo Thần Ma – vốn đã sắp ngưng tụ thành thực thể – rực sáng chói lòa, khí tức toàn thân cuộn trào mãnh liệt, nhất thời khí tức Hỗn Độn xung quanh không ngừng rung chuyển.

Theo ánh sáng rực rỡ đó, sức mạnh Thần Nguyên vốn đang phân tán về phía mười mấy vị Hỗn Độn Thần Ma đột nhiên ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một luồng hồng lưu cực kỳ thô tráng lao thẳng về phía hư ảnh Sáng Tạo Thần Ma.

Tại phòng quan sát của Trường Trung học số 1 Lâm Thiên.

Tinh!

Phát hiện sức mạnh Thần Nguyên có dấu hiệu bất thường!!!

Đột nhiên, trong phòng quan sát vang lên những tiếng cảnh báo chói tai liên hồi, mọi người đồng loạt nhìn về phía màn hình.

"Bất thường?!" Chương Nguyên Vũ, Hiệu trưởng phụ trách tổng kết khảo hạch, biến sắc.

Đây là lần đầu tiên sử dụng bộ trận pháp này, không ngờ lại gặp phải khu vực bất thường.

"Mau, chuyển thông tin khu vực bất thường sang đây!" Ngay lập tức, ông hạ lệnh.

Trong nháy mắt, màn hình lớn trong phòng quan sát nhắm thẳng vào khuôn mặt Diệp Hiên, sau đó tiêu cự tập trung vào thế giới của hắn.

Sức mạnh Thần Nguyên bất thường có nghĩa là tiêu hao quá nhanh, mà mỗi người trong trường khảo hạch này đều có một hạn mức điều động Thần Nguyên cực kỳ cao.

Ngay cả một Sáng Thế Thần bậc một tới đây, sử dụng sức mạnh Thần Nguyên để sáng tạo sinh linh siêu phàm trong thần quốc cũng không thể đạt tới hạn mức đó.

Vậy mà lúc này, chuyện đó lại xảy ra!

"Diệp Hiên?

Hắn chẳng phải là một Phế giới sao?

Sao có thể sinh ra sinh mệnh, còn dẫn tới cảnh báo bất thường?" Chương Nguyên Vũ lỡ miệng hỏi, sau đó ông liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Trong một thế giới bóng tối vô tận, có một đóa Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm khổng lồ vô biên, phía sau đó là mười mấy đạo hư ảnh.

Bên cạnh những hư ảnh đang thành hình kia, xung quanh tỏa ra khí tức pháp tắc nồng đậm, còn có vô số quy tắc ngưng tụ, giống như đang bảo vệ cho sự ra đời của các hư ảnh.

Tất cả giáo viên và Hiệu trưởng trong phòng quan sát đều nhìn thấy cảnh này.

"Làm sao có thể?!" Tô Tuyết kinh hô thành tiếng.

Đây chính là truyền thuyết...

"Quy tắc tạo vật?!!

Đóa thanh liên này tuyệt đối là quy tắc tạo vật, các vị nhìn khí tức pháp tắc nồng đậm xung quanh nó kìa, chắc chắn là được diễn hóa từ quy tắc, thậm chí là từ pháp tắc mà ra!!!" Một giáo viên không kìm được hét lên.

Tuy họ có thể nhìn thấy hư ảnh, nhưng lại không nhìn thấu được chúng, cũng không thấy rõ pháp tắc và quy tắc bên cạnh hư ảnh, nhưng họ có thể thấy rõ khí tức pháp tắc sáng tạo nồng đậm chứa đựng trong đóa thanh liên kia!

"Hắn thế mà lại có thiên tư như vậy?!

Không hổ là hạng nhất cả lý thuyết lẫn thực hành của trường chúng ta!" Tô Tuyết kinh ngạc nói.

Quy tắc tạo vật không phải là thứ người bình thường có thể khống chế, ít nhất là trên hành tinh này, họ chưa bao giờ nghe nói có ai có thể tạo vật từ quy tắc.

"Ai, đáng tiếc thật, hắn lại cứ phải khai sáng một Phế giới.

Nếu là một thế giới bình thường, thì thủ đoạn quy tắc tạo vật này đã đủ để thế giới của hắn thăng cấp thành thần quốc rồi!" Ngay khi các giáo viên đang trầm trồ về đóa Sáng Thế Thanh Liên, Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ lại đầy tiếc nuối nói.

"Hiệu trưởng, sao thầy lại nói vậy?" Tô Tuyết rất kỳ lạ, chẳng phải đã khai sáng được tạo vật rồi sao?

Cách việc sáng tạo sinh mệnh chắc không còn xa nữa!

Hơn nữa cô cũng thấy những hư ảnh đó, trong đó có một hư ảnh giống như quái thú đã sắp ngưng tụ thành thực thể, đó chắc hẳn là sinh mệnh rồi chứ?

Chắc là vậy...

"Hắn tuy kinh tài tuyệt diễm, thi triển được quy tắc tạo vật, nhưng các em nhìn xem đây là thế giới gì!" "Đây là thế giới Hỗn Độn, bên trong không thể dung nạp bất kỳ pháp tắc và quy tắc ngoại lai nào, cộng thêm pháp tắc sinh mệnh không hiển hiện trong Hỗn Độn, nên căn bản không thể sinh ra sinh mệnh." Nói đến đây, Chương Nguyên Vũ thở dài một tiếng, giọng nói mang theo chút bi thương: "Nếu không phải vì cái Phế giới này, thì chỉ dựa vào thủ đoạn quy tắc tạo vật kia, tôi có thể khẳng định thành tựu sau này của hắn chắc chắn trên bậc năm Sáng Thế Thần!" "Nếu đúng là như vậy, trường chúng ta cũng sẽ không phải đối mặt với tình trạng tài nguyên bị cắt giảm mạnh rồi!" "Ai!

Đúng vậy, thật đáng tiếc..." Đám giáo viên đều cảm thấy tiếc nuối,

suýt chút nữa trường họ đã có một thiên chi kiêu tử thực sự.

Đến lúc đó bồi dưỡng ra một vị Sáng Thế Thần bậc năm, trường chắc chắn sẽ nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ từ quốc gia, khi đó Trường Trung học số 1 Lâm Thiên chắc chắn có thể bồi dưỡng thêm nhiều Sáng Thế Thần bậc cao nữa!

"Nhưng không đúng, nếu đúng như Hiệu trưởng nói, vậy tại sao sức mạnh Thần Nguyên lại báo động bất thường..." Tô Tuyết đứng bên cạnh đầy thắc mắc hỏi.

Cô không hiểu nổi nguyên do tại sao.

Đúng vậy!

Tại sao lại bất thường chứ?!

Toàn bộ giáo viên có mặt, bao gồm cả Hiệu trưởng đều hiện lên sự nghi hoặc trong đầu.

Sau đó mọi người đều nhìn chằm chằm vào thế giới Hỗn Độn trên màn hình lớn.

Thế giới Hỗn Độn.

Diệp Hiên lúc này đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào hư ảnh Thần Ma ở gần Sáng Thế Thanh Liên.

Đó là hư ảnh của Sáng Tạo Thần Ma.

Nó đã sắp ra đời rồi, Diệp Hiên có thể cảm nhận rõ điều đó!

"Nhanh lên!

Hấp thụ nhiều thêm chút nữa!!

Chết tiệt, sức mạnh Thần Nguyên vẫn không đủ!!!" Diệp Hiên bề ngoài không lộ sắc mặt, nhưng trong lòng đang gào thét điên cuồng.

Trong phòng quan sát.

“Phải làm sao đây Hiệu trưởng, cứ thế này thì thằng nhóc đó sẽ hút cạn trận pháp này mất!

Đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến thành tích của các thí sinh khác!” Nhìn thấy sức mạnh Thần Nguyên cuồn cuộn chảy vào thế giới Hỗn Độn, một giáo viên không nhịn được lên tiếng.

Trong đó có không ít học sinh của ông ta, còn tiếng cảnh báo trong phòng quan sát đã sớm được Hiệu trưởng hạ lệnh tắt đi rồi.

“Ừm, không thể vì một Phế giới mà tiêu hao nhiều Thần Nguyên như vậy, chuẩn bị cưỡng ép đóng đường truyền Thần Nguyên của hắn lại đi!” Chương Nguyên Vũ nhìn màn hình, tuy trong lòng hiếu kỳ không biết vì sao, nhưng cuối cùng sau khi trầm tư một lát, ông vẫn gật đầu.

Không thể vì hiếu kỳ về một học sinh mà hủy hoại cơ hội của những học sinh khác.

Ngay khi nhân viên thừa lệnh tìm kiếm công tắc đóng kênh truyền Thần Nguyên của Diệp Hiên, đột nhiên biến cố xảy ra.

Ánh mắt Chương Nguyên Vũ lập tức co rút lại, vội vàng hét lớn.

“Đợi đã!!!

Đừng đóng Thần Nguyên của Diệp Hiên!!!” Toàn bộ nhân viên kinh ngạc nhìn về phía Hiệu trưởng, sau đó cũng nhìn theo lên màn hình lớn.

“Đó là...” Tô Tuyết mặt đầy kinh hãi nhìn màn hình lớn, trong lòng đầy rẫy sự khó hiểu, đó chẳng lẽ thực sự là sinh linh sao?

Nhưng vừa nãy Hiệu trưởng đã nói Hỗn Độn không thể sinh ra sinh linh, chính cô cũng đã tự mình thăm dò, trong Hỗn Độn quy tắc không hiển, pháp tắc không tồn, thực sự không thể sinh ra sinh linh.

Bên cạnh cô, rất nhiều người, tất cả mọi người trong phòng quan sát đều không thể tin nổi trừng mắt nhìn màn hình lớn.

"Không thể nào, quy tắc không sinh, pháp tắc không hiển trong Hỗn Độn, làm sao có thể sinh ra sinh linh được?!!" Vị giáo viên vừa nãy có ý muốn tắt Thần Nguyên há hốc mồm nhìn bóng dáng to lớn vô cùng kia.

"Đó là cấp bậc cao hơn quy tắc tạo vật – Quy tắc hóa sinh!!!" Chương Nguyên Vũ thốt ra sự thật, trong lòng ông đầy rẫy sự chấn kinh, thế mà thực sự có người có thể chuyển hóa quy tắc thành sinh linh!

Đây là chuyện ngay cả trong sách giáo khoa cũng không hề ghi chép!

Trong Hỗn Độn.

"Sáng Tạo Thần Ma, hãy dùng phương thức của ngươi để tuyên cáo sự giáng lâm đi!!!" "Ta tên Sáng Tạo!!!" Câu nói đó khiến các giáo viên lại một lần nữa nhìn về phía hắn, làm hắn có chút hoảng loạn, sợ mình nói sai điều gì.

"Cái này không có gì lạ, bởi vì nó là hóa thân của quy tắc, là vật chứa của pháp tắc.

Chương 5

Nếu các em không lĩnh ngộ được pháp tắc đó, các em sẽ không nhớ được diện mạo của nó.

Nếu tôi không cảm nhận sai, thì đó là Pháp Tắc Sáng Tạo hiển hóa...” “Đúng thế!

Lạ thật, tôi cũng vậy!!” Giọng nói của Chương Nguyên Vũ lại vang lên, giải tỏa nghi hoặc cho các giáo viên.

Đó là một tồn tại vĩ ngạn đến nhường nào, ngay cả thế giới hỗn loạn vô tự như Hỗn Độn cũng không thể làm gì được thân thể đó.

Lúc này phòng quan sát đã im phăng phắc, mọi người đều nhìn bóng người trong thế giới Hỗn Độn của Diệp Hiên mà ngây người tại chỗ.

“Cuối cùng cũng ra đời rồi, vị Thần Ma đầu tiên trong thế giới Hỗn Độn, Sáng Tạo Thần Ma!!!” Trong lịch sử ức vạn năm của nước Đại Việt, chuyện này ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua!

Nhiều nhất cũng chỉ là sau không biết bao nhiêu năm mới xuất hiện một kỳ tài tạo ra quy tắc tạo vật!

Những kỳ tài như vậy nghe nói chỉ cần không chết giữa đường, ít nhất đều trở thành Sáng Thế Thần cấp Sử Thi!!!

“Làm sao có thể...

Làm sao có thể chứ...” Tất cả giáo viên đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh, miệng lẩm bẩm, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi nhìn chằm chằm bóng người trên màn hình.

Đây cũng là con đường phổ biến nhất của các sinh viên sau khi tốt nghiệp đại học mà vẫn chưa bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần bậc

hai, Tô Tuyết cũng là một trong số đó.

"Kỳ lạ, rõ ràng nó đầu hổ mặt người, mình bò đuôi rắn, toàn thân phủ vảy, tại sao tôi vừa nhắm mắt lại là tự động quên mất diện mạo của nó nhỉ?!" Một giáo viên vì nhìn quá lâu không nhắm mắt, theo bản năng chớp mắt một cái, thế mà lại quên mất diện mạo của sinh vật kia, rõ ràng ông ta đã nhìn chằm chằm lâu như vậy, không thể nào quên được.

"Nếu đây là quy tắc hóa sinh, vậy có phải mười mấy đạo hư ảnh còn lại đều là sinh linh quy tắc hóa sinh không..." Tô Tuyết ở bên cạnh cẩn thận hỏi.

"Tôi cũng vậy..." Diệp Hiên ở bên ngoài thế giới, từ trên cao nhìn xuống vị Thần Ma này.

Diệp Hiên đầy lòng vui sướng không kìm được thì thầm, sau đó cả người biến mất trong Hỗn Độn, ẩn nấp trên không trung của thế giới.

Một luồng khí tức cực kỳ cường thịnh xuất hiện từ thân thể nó, rõ ràng Hỗn Độn vẫn là Hỗn Độn đó, không có gì khác biệt, nhưng lúc này vì sự xuất hiện của vị Thần Ma này, dường như đã có thêm chút sức sống, không còn vẻ tử khí như trước đây.

Trong phòng quan sát.

Các giáo viên kinh ngạc phát hiện ra mình thậm chí không nhớ nổi một sinh linh trong thế giới do một học sinh sáng tạo ra, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ông!!!

Theo lời Diệp Hiên vừa dứt, một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ hiện ra từ thân thể Sáng Tạo Thần Ma.

Đừng nói là nhìn chằm chằm lâu như vậy, chỉ cần nhìn lướt qua, những Sáng Thế Thần như họ cũng không thể quên được diện mạo

đối phương.

Bóng người đó cao tới vạn trượng, đầu hổ mặt người, mình bò đuôi rắn, thân phủ từng lớp vảy, trên người tỏa ra đủ loại khí tức huyền diệu mà mạnh mẽ, khiến người ta nhìn mà phát sợ.

"Đúng vậy!

Suy đoán của tiểu Tô chắc là chính xác!" Khi nó vừa mở miệng, Hỗn Độn phía trước nổ tung, từng luồng khí tức cuồn cuộn.

"Tôi cũng thế!!" Chương Nguyên Vũ lẩm bẩm, ông giờ chỉ cảm thấy khô miệng đắng lưỡi, chưa bao giờ thấy người có thiên tư như vậy, đây đâu phải thiên tài, đơn giản là tuyệt thế kỳ tài!!!

Tuy giọng ông cực thấp, nhưng các giáo viên có mặt đều là Sáng Thế Thần bậc một, sao có thể không nghe thấy lời ông.

Còn câu sau, các giáo viên đều đồng loạt đảo mắt trắng, họ đâu có điếc, đều nghe thấy tiếng tuyên cáo của vị sinh linh kia rồi...

Tĩnh lặng, trầm mặc, chết chóc.

Họ biết thiên tư như vậy đại diện cho điều gì, đại diện cho việc đứa trẻ trước mắt này nếu không chết giữa đường, sau này sẽ bỏ xa họ ở phía sau!

Xoạt!

Sáng Tạo Thần Ma bừng mở hai mắt, một luồng ánh sáng cực kỳ rực rỡ bắn ra từ đôi mắt nó, trong nháy mắt bắn vào Hỗn Độn vô tận, đánh tan những luồng khí lưu Hỗn Độn cản đường xung quanh.

Không phải sau này!

Mà là ngay bây giờ, từ khoảnh khắc này, người trước mắt đã có thể bỏ xa họ ở phía sau rồi!

Tuy tu vi hiện tại vẫn chưa đạt tới cảnh giới Sáng Thế Thần bậc

một, nhưng chỉ cần Diệp Hiên sau khi trở về tùy ý trích ra một tia thần lực từ vị Thần Ma cực kỳ mạnh mẽ kia, là có thể thắp sáng thần hỏa của bản thân, đạt tới cảnh giới Sáng Thế Thần bậc một!

Tức là cùng cảnh giới với họ, thực tế họ đa số là những người tiềm lực không cao, sau khi hết hy vọng đột phá Sáng Thế Thần bậc hai, đã chọn đến trường làm giáo viên, vừa bồi dưỡng hậu bối vừa tích lũy Thần Nguyên, từ từ nâng cấp thế giới của mình.

Lời của Chương Nguyên Vũ đã chốt lại cho suy đoán của Tô Tuyết, mọi người lại nhìn về phía Diệp Hiên trên màn hình, lần này ánh mắt mọi người không còn là tiếc nuối và thương hại nữa, mà đã biến thành sự kính phục và ngưỡng mộ.

Thế giới Hỗn Độn.

"Trên người tỏa ra sức sống nồng đậm như vậy, thế mà ngay cả Hỗn Độn trong truyền thuyết vốn nuốt chửng tất cả cũng không thể nuốt chửng sức sống của nó, đây chính là sự lợi hại của sinh linh quy tắc hóa sinh sao..." "Mau hút đi!

Mẹ kiếp, cơ hội tốt thế này, không hút thì phí quá!!!" Sau khi thành công thai nghén ra vị Thần Ma đầu tiên, Diệp Hiên lại phân tán sức mạnh Thần Nguyên kia, rót vào mười mấy đạo hư ảnh Thần Ma còn lại.

Mà Sáng Tạo Thần Ma sau khi ra đời cũng không rời đi, nó cảm ngộ được sự tồn tại của Đại Đạo bản thân trên Sáng Thế Thanh Liên, lập tức ngồi xếp bằng trong Hỗn Độn, nương theo đóa sen đó mà bắt đầu cảm ngộ Đại Đạo.

Sau khi Sáng Tạo Thần Ma thành công ra đời, tiến trình ngưng tụ của Hủy Diệt Thần Ma cũng tăng mạnh, tốc độ nhanh hơn không ít.

Ngoài Hủy Diệt Thần Ma ra, tốc độ nhanh nhất là Sinh Mệnh

Thần Ma, vì trong Hỗn Độn đã sinh ra sinh mệnh, Đại Đạo Sinh Mệnh hiển hóa, giúp cho việc thai nghén Sinh Mệnh Thần Ma cũng được thúc đẩy thêm vài phần, hiện nay Sinh Mệnh Thần Ma thai nghén chỉ đứng sau Hủy Diệt Thần Ma, Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma.

"Ơ, sao sức mạnh Thần Nguyên lại hết rồi?!" Diệp Hiên đang mải mê lấy sức mạnh Thần Nguyên để thai nghén các hư ảnh Thần Ma còn lại, nhận ra sức mạnh Thần Nguyên biến mất, liền kinh nghi một tiếng.

Không lẽ nào, trận pháp quy mô lớn thế này mà nói ngắt là ngắt sao?

Lập tức, ý thức của hắn thoát khỏi Hỗn Độn, trở về bản thể.

"Đệch, sao sức mạnh Thần Nguyên lại biến mất rồi?!!!" "Đúng thế!

Mẹ nó chứ, Thần Nguyên đâu?

Ba tiếng đồng hồ còn chưa qua mà!

Mới trôi qua có một tiếng, sao đã ngưng cung cấp rồi?!" "Chết tiệt!

Không phải bị thằng chó nào hút sạch rồi chứ?!

Mẹ nó, đừng để lão tử tìm ra nó!!!" "Hô ~ may quá, mình đã thành công sinh ra sinh linh siêu phàm!" Diệp Hiên sau khi trở về thực tại, phát hiện các bạn học xung quanh đều lớn tiếng chất vấn, lúc này mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Thằng chó trong miệng họ, không lẽ là mình chứ..." Diệp Hiên lẩm bẩm trong lòng, nhìn các bạn học xung quanh từ nghi vấn chuyển sang chửi bới ầm ĩ.

“Ừm, kệ đi, lần này thành công nhờ đại trận mà sinh ra một vị Thần Ma, cũng coi như có khởi đầu tốt, những vị còn lại chắc cũng không cần tốn nhiều thời gian như thai nghén vị đầu tiên nữa!” “Hơn nữa các Thần Ma khác cũng được hưởng sái không ít Thần Nguyên, đẩy nhanh tiến trình ra đời của họ!” “Ngay cả Hỗn Độn cũng vì có sinh mệnh ra đời mà trở nên rộng lớn vô ngần hơn!” “Chỉ là nội hàm vẫn chưa nâng cấp được đến mức cần thiết!” “Nhưng nhìn khí tức trên người Sáng Tạo Thần Ma, chắc là đạt tới thực lực đỉnh phong của Sáng Thế Thần bậc một rồi.

Ừm, là mình đã kéo chân sinh linh trong thế giới của mình...” Việc ảnh hưởng đến thực lực sinh linh trong thế giới là do bồi dưỡng thế giới không tới nơi tới chốn, hạn mức của đẳng cấp thế giới đã cản trở hạn mức thực lực của Thần Ma, hiện nay thế giới Hỗn Độn đang ở tình trạng này.

Mà tăng cường nội hàm thế giới, nâng cao đẳng cấp thế giới, chính là việc Sáng Thế Thần cần làm.

Diệp Hiên cũng không có cách nào khác, hắn không có đủ tài nguyên, nếu không thì theo thời gian, hắn sớm muộn gì cũng có thể biến thế giới Hỗn Độn thành đỉnh phong, chỉ có điều hiện nay hắn vừa thiếu thời gian lại vừa thiếu tài nguyên.

Về phương diện thời gian, sau khi Thời Gian Thần Ma ra đời sẽ tốt hơn nhiều, dù sao thì sau khi Sáng Tạo Thần Ma ra đời, hắn cũng đã tự nhiên nắm giữ được Đại Đạo Sáng Tạo.

Không sai, chính là Đại Đạo!

Một trong những năng lực của Sáng Thế Thần là sinh linh trong thế giới nắm giữ được cái gì, Sáng Thế Thần cũng sẽ nắm giữ được cái đó!

Dĩ nhiên, nắm giữ là một chuyện, vận dụng thực tế còn phải dựa

vào độ thuần thục.

Chỉ cần đợi Thời Gian Thần Ma được thai nghén ra, hắn sẽ có thể khống chế Đại Đạo Thời Gian!

Đến lúc đó vấn đề thời gian cũng sẽ được giải quyết, vì nắm giữ Đại Đạo Thời Gian trong tay, muốn khống chế tốc độ thời gian nhanh gấp bao nhiêu lần đều do hắn quyết định.

Nhưng vấn đề tài nguyên thì đúng là một ngưỡng cửa hạn chế hắn.

Nhưng may mà quốc gia luôn chú trọng bồi dưỡng nhân tài, chỉ cần hắn cứ xuất sắc như vậy, bộc lộ thiên phú của mình, tài nguyên nhận được tự nhiên cũng sẽ ngày càng nhiều.

"Đại trận có chút vấn đề, nhưng vấn đề không lớn.

Nếu sức mạnh Thần Nguyên đã hết, các em cứ tiếp tục kiến thiết như những lần thi bình thường thôi!

Ừm, thôi vậy, khóa này có chút vấn đề, tạm thời cứ làm thế đi!" "Dù sao đây cũng là lần đầu sử dụng, chuẩn bị có chút thiếu sót, mong các em thông cảm.

Ngày tháng sau này còn dài, các em là những người may mắn!" Trên sân tập vang lên giọng nói của Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ, cuối cùng ông đã định tính cho sự việc này.

Ông đương nhiên biết nguyên nhân tại sao, nhưng cũng không nói ra, vì điều này chắc chắn sẽ dẫn đến việc các học sinh khác thù ghét Diệp Hiên, nên cứ đổ lỗi cho kinh nghiệm thiếu sót.

"Danh sách tất cả các bạn học đã thành công sáng tạo sinh linh đã được ghi lại, sau đó sẽ có người phát Thần Nguyên tận tay các em.

Bây giờ, các em có thể rời khỏi đây!" "Còn bây giờ, giai đoạn hai

của cuộc khảo hạch dành cho các bạn học đã khai sáng được sinh mệnh siêu phàm, các em có quyền chọn ở lại tiếp tục khảo hạch, hoặc chọn rời đi để nhận sáu viên Thần Nguyên!" "Nội dung khảo hạch là đánh giá chiến lực thần quốc mà các em vừa sáng tạo ra!

Có nghĩa là sẽ có một Tà Linh bậc một và một trăm Tà Linh vô danh xâm nhập vào thần quốc.

Lưu ý, nếu thế giới không thể đối kháng với Tà Linh, sẽ dẫn đến việc toàn bộ sinh linh trong thần quốc bị tàn sát sạch sành sanh, vì vậy xin các em cân nhắc kỹ!" "Về phần thưởng khảo hạch cũng rất hậu hĩnh, đó là tất cả các bạn vượt qua khảo hạch sẽ nhận được thêm mười viên Thần Nguyên nữa!!!" Sau khi lời của Chương Nguyên Vũ dứt, trên sân tập chỉ còn lại chưa đến mười học sinh lại tiếp tục có vài người bước ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại ba học sinh, trong đó bao gồm cả Diệp Hiên.

Bởi vì một Tà Linh bậc một và một trăm Tà Linh vô danh đối với một thế giới thần quốc mới thăng cấp mà nói thực sự rất nguy hiểm, vì không ai biết con Tà Linh bậc một đó là bậc một sơ kỳ hay bậc một hậu kỳ.

Họ không dám cược, không dám đem vận mệnh thần quốc của mình ra đánh cược.

Cho nên dù phần thưởng có hậu hĩnh, họ cũng thà chọn từ bỏ để đánh chắc thắng chắc.

Các giáo viên trong phòng quan sát thấy số học sinh thần quốc vốn đã ít nay chỉ còn lại ba người, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Họ làm sao không biết, Trường Trung học số 1 Lâm Thiên to lớn thế này mà số học sinh lớp 11 dám xông pha tiến thủ lại chỉ có vỏn vẹn ba người.

So với các trường cấp ba khác thì đúng là khó nói hết bằng lời, trường họ e rằng sẽ sớm mất đi danh hiệu Trường Trung học số 1 thành phố Lâm Thiên, và việc mất đi danh hiệu này sẽ kéo theo hàng loạt đãi ngộ biến mất.

Ví dụ như cái Thần Nguyên Đại Trận chết tiệt này, ví dụ như sự hỗ trợ tài nguyên Thần Nguyên phong phú cũng sẽ trở nên khan hiếm, ngay cả lương giáo viên cũng sẽ giảm theo, tất cả mọi thứ đều sẽ giảm bớt.

Thậm chí cả họ cũng sẽ mất đi suất đề cử duy nhất hàng năm lên Thông Thiên Bảng...

"Rất tốt, ba em học sinh tiếp theo, để khuyến khích lòng dũng cảm của các em, thầy quyết định dù các em có thành công hay không, thầy đều sẽ thưởng cho các em mười viên Thần Nguyên, giúp các em chiến đấu mà không cần lo lắng gì.

Dù sinh linh thế giới thực sự bị tàn sát hết, trước khi thế giới bị Tà Linh hủy diệt, thầy cũng sẽ ra tay giúp các em tiêu diệt Tà Linh." "Và mười viên Thần Nguyên này cũng đủ để các em tái tạo ra thần linh siêu phàm mới rồi!!!

Ngoài ra, nếu có ai thành công, lão phu sẽ bỏ tiền túi ra thưởng thêm ba mươi viên Thần Nguyên nữa, mỗi người mười viên!!!" Chương Nguyên Vũ đã chơi lớn, lấy Thần Nguyên từ quỹ đen của mình ra chỉ để khen thưởng các học sinh này.

Lẽ ra dám đứng ra chiến đấu là điều cơ bản nhất, nhưng vì số lượng quá ít, ông với tư cách là hiệu trưởng một trường làm sao không giận cho được, lập tức quyết định tăng thêm phần thưởng.

Còn những học sinh đã rời khỏi sân tập, tuy trong lòng thầm trách Hiệu trưởng không công bằng, sao không nói sớm, nhưng cũng không đi gây chuyện, vì họ cũng biết tại sao Hiệu trưởng lại đột ngột làm

vậy.

Nếu họ đều chọn ở lại, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt như thế.

Nhất thời, những học sinh chọn từ bỏ đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía ba bạn học còn lại trên sân.

"Rất tốt, hãy triển khai thế giới của các em ra!" Trên bầu trời lại vang lên giọng nói của Hiệu trưởng.

Diệp Hiên vội vàng triển khai thế giới Hỗn Độn của mình, lập tức, khí tức hỗn loạn xuất hiện trên bầu trời sân tập.

Trong thế giới của hắn tuy chỉ có một vị Sáng Tạo Thần Ma, nhưng loại Đại Đạo hiển hóa này, nếu không phải do nội hàm thế giới thiếu hụt, đẳng cấp không đủ, thì một khi ra đời đã là tồn tại đỉnh phong rồi.

Có thể nói đẳng cấp thế giới Hỗn Độn cao bao nhiêu, thì loại Thần Ma này sẽ mạnh bấy nhiêu!

Nhưng rất tiếc, hiện tại chỉ có thể ở bậc một đỉnh phong, nhưng dù vậy, cũng đủ để dễ dàng vượt qua khảo hạch rồi.

Hai người còn lại, một người tên Lý Đông, một người tên Chu Hưng Triêu.

Thế giới mà Lý Đông khai sáng là một loại thế giới Huyền Huyễn, tiềm lực cực lớn, đây là thế giới thuộc về Nhân tộc, bên trong sinh ra một vị Nhân Hoàng, sở hữu thực lực bậc một, bậc một còn được gọi là sinh linh siêu phàm.

Nhân Hoàng có thể mượn sức mạnh tín ngưỡng của toàn bộ Nhân tộc để tạm thời tăng cường tu vi chiến lực của bản thân, đây cũng là lý do tại sao hắn dám tham gia khảo hạch.

Thế giới mà Chu Hưng Triêu khai sáng là một loại thế giới Ma

Pháp, và hắn còn nhờ vào sức mạnh Thần Nguyên trước đó mà một hơi thai nghén được bốn vị Nguyên Tố Chi Linh bậc một!

Đây là thế giới Ma Pháp, cũng là thế giới của các nguyên tố!

Hắn đã sinh ra được bốn vị nguyên tố bậc một trong năm hành tinh Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, chỉ còn lại tộc Thổ nguyên tố là chưa sinh ra sinh linh siêu phàm!

Thiên tư này cực kỳ khủng bố, một hơi tạo ra bốn sinh linh bậc một, có thể dễ dàng nghiền nát Tà Linh bậc một để giành chiến thắng.

Nhìn qua thì hắn là người nhàn hạ nhất trong ba người, nhưng thực tế hắn lại là người có tiềm năng hạn chế nhất.

Ba người họ đều nhìn vào thế giới của nhau, hiểu sơ qua thế giới của đối phương là gì, sau đó lại đắm chìm vào thế giới của chính mình.

Khi ba người đã nhập định, Chương Nguyên Vũ trong phòng quan sát vung tay lên, ba đạo cột sáng đen từ trên trời rơi xuống, xuyên không vào ba thế giới lớn.

Thế giới Huyền Huyễn.

Thần dân ở vùng đất Cửu Châu đang theo chỉ thị của Nhân Hoàng mà tự sinh sôi nảy nở, có người sống bằng nghề đánh cá, có người sống bằng nghề cày cấy.

Tuy vô số bộ lạc Nhân tộc cách nhau vạn dặm, nhưng trong lòng mỗi người đều có chung một vị minh chủ, đó là vị minh chủ của Nhân tộc, còn được gọi là Nhân Hoàng Phục Hy thị!

Mọi người đều tuân theo chỉ thị của Nhân Hoàng, chung sống hòa bình.

Trăm năm trước, vùng đất Cửu Châu hỗn loạn khôn cùng, các bộ

lạc đánh giết lẫn nhau, chính là Nhân Hoàng xuất thế, thống nhất Cửu Châu, kết thúc nạn chiến tranh, Nhân tộc một dải hưng thịnh.

Bỗng nhiên, một đạo cột sáng đen giáng xuống trung tâm thế giới, nơi đó là nơi ở của Nhân Hoàng, là trung tâm của Cửu Châu, là đô thành của Nhân tộc!

Một luồng khí tức tà ác, khát máu xuất hiện, một vị Tà Linh mạnh mẽ bước ra từ cột sáng đen, sau lưng nó là hơn trăm vị Tà Linh yếu ớt, nhưng sự yếu ớt đó cũng chỉ là so với vị Tà Linh mạnh mẽ kia mà thôi, đối với Nhân tộc, chúng vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Tà Linh có nửa thân dưới hư vô phiêu miểu, lơ lửng như đám mây theo gió, nhưng nửa thân trên lại đầy cơ bắp kiện khang, trên đầu còn mọc ra một đôi sừng bò, vẻ mặt lộ rõ vẻ tà ác.

"Có yêu tà ngoại giới xâm nhập Cửu Châu, những ai có thể chiến đấu của Nhân tộc, hãy theo ta chinh phạt Tà Linh!!!" Nhân Hoàng nhảy vọt lên, một mình đối diện với Tà Linh, nhìn chằm chằm vào con Tà Linh bậc một trước mặt.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại từ trong cơ thể đối phương, loại sức mạnh đó vượt xa bản thân hắn!

Còn về trăm đạo Tà Linh yếu ớt kia, tự có những chiến sĩ Nhân tộc lo liệu.

Nhân tộc cũng không hoàn toàn là những tồn tại yếu ớt, các thủ lĩnh bộ lạc ngày trước, tuy không đạt tới thực lực như hắn, nhưng cũng đã đạt tới đỉnh phong của phàm nhân, so với những Tà Linh yếu ớt này thì thực lực không chênh lệch là mấy.

Những Tà Linh vô danh đó cũng không tính là mối đe dọa gì lớn, sau khi hắn giải quyết xong con Tà Linh bậc một trước mắt thì trong nháy mắt có thể giết sạch chúng.

Nhưng ngại vì cái nhìn chết chóc của con Tà Linh trước mặt, hắn không dám tự tiện hành động.

Nếu không may hắn chết, thì phương thế giới này sẽ không dám tưởng tượng nổi!

"Cửu Châu nguy cấp, ta cần sức mạnh của toàn bộ Nhân tộc!" Nhân Hoàng động niệm, trong đầu tất cả mọi người của Nhân tộc đều đồng loạt vang lên tiếng nói này.

"Mau, tế tự Nhân Hoàng!!!" Theo lời Nhân Hoàng dứt, thủ lĩnh trong vô số bộ lạc đều đồng loạt hét lớn, Nhân tộc trong bộ lạc gác lại mọi công việc, tất thảy đều hướng về nơi tế tự mà đi.

Trên đàn tế tự, một bức tượng khổng lồ tọa lạc ở đó.

Chương 6

Đó là tượng Nhân Hoàng, Nhân tộc không tin thuyết quỷ thần, chỉ phụng thờ Nhân Hoàng, coi Nhân Hoàng là tín ngưỡng.

Và điều kỳ dị hơn là Nhân Hoàng cũng có năng lực tu vi càng mạnh khi có khí vận Nhân tộc gia thân.

Đứng ở hàng đầu tiên là thủ lĩnh của bộ lạc, ông dẫn dắt tộc nhân đi tới trước bức tượng, dâng lên những thức ăn ngon nhất, vẻ mặt thành kính nhìn về phía bức tượng đó.

"Dị tộc xâm nhập!

Cửu Châu chìm nổi!

Thần dân điêu linh qua đời, vì Nhân Hoàng mà chiến!

Vì Nhân tộc mà chiến!!!" Theo lời thủ lĩnh dứt, ánh mắt vốn đục ngầu của các tộc nhân trong nháy mắt trở nên cuồng nhiệt, trong đôi mắt lóe lên vô số ánh sáng, đó là ánh sáng của tín ngưỡng, là sức mạnh tín ngưỡng thành kính nhất!

"Vì Nhân Hoàng mà chiến!

Vì Nhân tộc mà chiến!!!" Những sức mạnh tín ngưỡng này hội tụ trên không trung, biến thành một đạo ánh sáng vượt qua hạn chế của thời không tìm đến thân thể Nhân Hoàng Phục Hy thị.

Khi vô số bộ lạc cùng cầu nguyện, vô số sức mạnh tín ngưỡng khổng lồ ngưng tụ trên thân Phục Hy thị, đột nhiên, khí thế trên người hắn tăng mạnh, trong nháy mắt từ bậc một sơ kỳ bước vào cảnh giới bậc một đỉnh phong.

"Lũ tạp chủng chết tiệt, các ngươi không nên đến thế giới này!" Cảm nhận được sức mạnh vô cùng quán chú vào thân thể, Phục Hy

thị nhìn thấy những con Tà Linh có chút ngây dại kia, lập tức lao tới tấn công.

"Bành!" Phục Hy thị một đấm đánh bay con Tà Linh đó đi, Tà Linh bay mạnh ra ngoài, tông ngã xuống đất.

Toàn thân nó đột nhiên xoắn lại thành một tư thế quỷ dị, nhe răng cười với Phục Hy thị, vết thương trên người nó thế mà lại biến mất không thấy đâu, khí tức lại tăng lên lần nữa.

"Oanh!" Lại là một đấm, Phục Hy thị đấm liên tiếp không ngừng vào thân thể Tà Linh.

"Hống!!!" Con Tà Linh đó không thể chịu đựng nổi sự nhục nhã này nữa, nhưng trước mặt Phục Hy thị nó không có chút sức phản kháng nào, từng cú đấm nện lên người nó, đánh nát thân thể có khả năng phục sinh vô hạn của nó thành từng mảnh vụn, cuối cùng biến mất hoàn toàn, triệt để tử vong.

"Con Tà Linh này lực tấn công không mạnh, nhưng khả năng khôi phục lại mạnh đến kỳ lạ!" Phục Hy thị lẩm bẩm một tiếng, sau đó nhìn về phía những con Tà Linh sơ cấp đang bị tinh binh lương tướng của mình vây hãm mài chết trong đô thành, vung một đấm về phía đó.

"Oanh long long!" Trên mặt đất tan nát, vô số xác Tà Linh cùng với các tạo vật trên mặt đất đồng loạt biến mất không thấy đâu.

"Dị tộc đã diệt, hiểm họa Nhân tộc đã được giải trừ!" Theo lời Nhân Hoàng Phục Hy thị dứt, đợt xâm nhập của Tà Linh lần này cũng tuyên cáo kết thúc, đồng thời sức mạnh tín ngưỡng trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng thất thoát, nhưng cuối cùng sức mạnh tín ngưỡng còn sót lại trong cơ thể cũng đẩy tu vi của hắn lên tới bậc một trung kỳ.

Thế giới Ma Pháp.

Chu Hưng Triêu khác với Lý Đông đứng sau màn thúc đẩy mọi thứ, hắn trực tiếp tiến vào trong thế giới.

"Các thần dân của ta, dị tộc sắp xâm nhập, các ngươi hãy mau chóng tới đối kháng..." Xung quanh, trong các bộ lạc ngũ hành nguyên tố Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

"Anh em ơi, phụ thần đang triệu hoán chúng ta, mau đi bảo vệ phụ thần của chúng ta!" Các nguyên tố ngũ hành đồng loạt hướng về nơi Chu Hưng Triêu triệu hoán mà đi.

Rất nhanh, bốn vị sứ giả nguyên tố ngũ hành thực lực bậc một đã tới bên cạnh Chu Hưng Triêu.

"Phụ thần, dị tộc nào sắp xâm nhập thế giới của chúng ta ạ?" Sứ giả Kim nguyên tố tò mò hỏi, đối với dị tộc sắp phải đối mặt, nó chẳng cảm thấy chút nguy cơ nào.

Ba vị sứ giả còn lại tuy không nói gì, nhưng trên người cũng hiện lên khí tức mạnh mẽ, đặc biệt là sứ giả Hỏa nguyên tố, ngọn lửa cháy trên người khiến tính tình nó cũng thêm vài phần nóng nảy.

Họ đều biết, nếu không có phụ thần điểm hóa, họ chỉ có thể giống như những tinh linh nguyên tố nhỏ bé kia, chỉ biết hỉ nộ ái lạc, không có tư tưởng, sống đời mông muội.

Chu Hưng Triêu nghiêm túc gật đầu, nhắc nhở: "Các ngươi phải cẩn thận, dị tộc tuy thực lực không bằng các ngươi, nhưng vì các thần dân của mình, vẫn phải cố gắng giảm thiểu thương vong." Khi hắn đang nhắc nhở, cột sáng đen trên bầu trời cũng bắt đầu tỏa ra khí tức tà ác mạnh mẽ.

Từng con Tà Linh bước ra từ đó, kẻ mạnh nhất là một hình bóng cao tới ba trượng, đầu rắn mình người.

"Là chúng đó!

Giết sạch chúng cho ta!!!" Theo lời Chu Hưng Triêu dứt, bốn vị sứ giả nguyên tố bậc một trong nháy mắt bay tới trước mặt những con Tà Linh đó.

Oanh!

Sứ giả Hỏa nguyên tố tung một cú đấm lửa, hơn trăm con Tà Linh vừa bước ra trong nháy mắt hóa thành tro bụi, bị gió thổi bay biến giữa đất trời.

Vị sinh linh bậc một kia thì dưới sự tấn công của ba vị sứ giả nguyên tố Kim, Mộc, Thủy, khổ sở chống đỡ được một lát rồi cũng tan biến mất.

"Hô ~ đúng là đơn giản thật..." Chu Hưng Triêu vốn còn chút lo lắng nay lập tức buông lỏng, quay sang khen ngợi các sứ giả nguyên tố của mình.

Sinh linh nguyên tố vốn đơn thuần vô cùng, chỉ qua vài lời nói đã khiến chúng cảm động vạn phần...

Thế giới Hỗn Độn.

Diệp Hiên đang ở trên không trung của thế giới Hỗn Độn, hắn nằm thảnh thơi trên ghế sofa, nhìn những con Tà Linh trong thế giới Hỗn Độn trước mặt mà có chút buồn cười.

Đối với một con Tà Linh bậc một và một trăm con Tà Linh vô danh này, trong lòng hắn chẳng hề hoảng hốt, chẳng những không hoảng hốt mà thậm chí còn muốn cười.

Bởi vì hơn trăm con Tà Linh này vừa bước chân vào Hỗn Độn đã đứng sững tại chỗ không nhúc nhích, không phải chúng không muốn cử động, mà là chúng không thể cử động!

Trong Hỗn Độn, chúng hoàn toàn không cảm ứng được bất kỳ khí tức nào, xung quanh chỉ có những luồng loạn lưu Hỗn Độn vô cùng vô

tận.

“Một lũ phế vật, thế này thì đánh đấm gì nữa...” Diệp Hiên có chút cạn lời nghĩ thầm, cầm lấy cốc Coca trên bàn trà bên cạnh uống vài ngụm.

Đến mục tiêu còn chẳng tìm thấy, mà Sáng Tạo Thần Ma tuy cảm ứng được có Tà Linh xuất hiện, nhưng những sinh vật sơ cấp này rõ ràng không lọt vào mắt xanh của nó, sao quan trọng bằng việc tham ngộ Đại Đạo được, nên nó vẫn ngồi xếp bằng bất động trước Sáng Thế Thanh Liên...

Trên sân tập, một màn hình lớn hiện ra, ban đầu trên đó chiếu hình ảnh thế giới của ba học sinh, nhưng vì hai học sinh kia đã hoàn thành khảo hạch nên hình ảnh cũng biến mất, hiện tại toàn bộ giáo viên và học sinh trong trường đều tập trung ánh mắt vào Hỗn Độn của Diệp Hiên.

Đây là Chương Nguyên Vũ cố ý chiếu lên màn hình lớn để cổ vũ sĩ khí cho các học sinh khác.

Vốn dĩ hình ảnh trên màn hình này chỉ xuất hiện trong phòng quan sát cho các giáo viên xem, còn các học sinh chỉ có thể đứng ngoài sân tập xem thế giới hiển lộ trên đầu Diệp Hiên.

Đây cũng là vì khảo hạch nên mới cố ý hiển thị ra, bình thường thì không cần hiển hóa, cứ giấu trong não bộ của Diệp Hiên là được.

“Uầy, Diệp Hiên đang làm cái gì thế?

Đi cửa sau à?

Sao đám Tà Linh đó không đi tìm vị sinh vật mạnh mẽ kia gây phiền phức nhỉ!

Đám Tà Linh vừa nãy của tôi phát điên lao vào Nhân tộc trong thế giới của tôi cơ mà!” Lý Đông và Chu Hưng Triêu là hai người còn lại,

sau khi kết thúc chiến đấu tự nhiên cũng đã làm quen với nhau.

Hai người họ hiện giờ cũng đang nhìn vào thế giới của Diệp Hiên bàn tán.

"Đúng thế, cũng chẳng biết tại sao đám Tà Linh đó không nhúc nhích nữa..." Chu Hưng Triêu đầy hiếu kỳ nhìn về phía Tà Linh trong thế giới Hỗn Độn, khí tức tỏa ra từ con Tà Linh đó mạnh hơn nhiều so với Tà Linh trong thế giới của mình.

Tà Linh xâm nhập vào thế giới của hắn tu vi là bậc một sơ kỳ, trong nháy mắt bị ba vị sứ giả nguyên tố hội đồng chết tươi.

Còn Tà Linh xâm nhập thế giới của Lý Đông là bậc một trung kỳ, vậy mà Tà Linh xâm nhập thế giới Hỗn Độn lúc này tu vi lại đạt tới bậc một hậu kỳ, trăm con Tà Linh vô danh cũng tiến sát cấp bậc một.

"Chuyện này là sao?" "Hiệu trưởng, thế này là thế nào ạ?" Tô Tuyết ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Chương Nguyên Vũ, Hiệu trưởng này cố ý phái một con Tà Linh bậc một hậu kỳ thì thôi đi, hiện giờ thế mà nó lại đứng im trong thế giới không nhúc nhích, đám Tà Linh đó như lũ thiểu năng ngay cả di chuyển cũng không biết, cứ đứng đần thối tại chỗ xoay qua xoay lại.

Chương Nguyên Vũ cũng ngẩn người, theo kịch bản thì chẳng phải đám Tà Linh này sẽ cảm nhận được khí tức của sinh linh trong thế giới, sau đó phát điên lao tới chiếm lĩnh thế giới này sao?

Thế giới của Lý Đông và Chu Hưng Triêu đúng là như vậy mà, tại sao tình hình trong thế giới Hỗn Độn của Diệp Hiên lại khác đi chứ.

Hai con Tà Linh yếu hơn ở bên cạnh đều đã bị giải quyết, mà bên này thế mà chẳng có chút động tĩnh nào, vị Thần Ma mạnh mẽ kia cũng như bị đần ra, hoàn toàn không nhận thấy Tà Linh xâm nhập, còn đám Tà Linh cũng như lũ thiểu năng đứng im một chỗ.

Tình huống này ông cũng mới thấy lần đầu.

"Khụ khụ, có khi nào trong thế giới Hỗn Độn không gian không hiển hiện, nên đám Tà Linh sơ cấp đó căn bản không di chuyển được không?" Nghe Hiệu trưởng giải thích, một giáo viên bên cạnh thắc mắc: "Cái này... hình như cũng đúng, nhưng tại sao vị sinh linh kia lại cử động được ạ?" "Ngốc quá!

Vì đó là sinh linh quy tắc!

Đi so với đám Tà Linh đó làm gì?" Một giáo viên khác lập tức bác bỏ.

"Khụ khụ, để lão phu đi trao đổi một chút vậy!" Cuối cùng, Hiệu trưởng cũng không ngồi yên được nữa, lãng phí thời gian thế này cũng không phải cách, lập tức dùng thần niệm trao đổi với Diệp Hiên trên sân tập.

"Diệp Hiên em ơi, thầy là Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ, em mau dẫn dắt vị thần linh trong thế giới của em giết sạch đám Tà Linh đó đi để kết thúc khảo hạch!" Diệp Hiên đang ngồi trên sofa liền nghiêm mặt lại, đây là thần niệm truyền âm, là thứ mà sau khi đạt tới bậc một Sáng Thế Thần sẽ nắm giữ được, hắn lập tức lên tiếng: "Thưa thầy, việc này có thể làm lộ sự hiện diện của em, mà em lại không muốn lộ diện, muốn để họ tự mình diễn hóa..." Sáng Thế Thần đối mặt với sinh linh trong thần quốc thường có hai cách, một là lộ diện, hai là ẩn mình.

Sáng Thế Thần sau khi lộ diện có thể trực tiếp dẫn dắt, chỉ dẫn sự phát triển của sinh linh thần quốc, điều này chắc chắn mang lại ưu thế cực lớn ở giai đoạn đầu, có thể nhanh chóng phát triển thần quốc của mình.

Nhưng điều này cũng có một khuyết điểm, đó là sẽ làm mất đi tính tự chủ của sinh linh, phương thức bồi dưỡng này chắc chắn sẽ dẫn

đến việc sinh linh trong thần quốc nảy sinh tâm lý ỷ lại vào Sáng Thế Thần, không có lợi cho sự phát triển sau này.

Vì vậy, Diệp Hiên chọn để họ tự chủ phát triển, hắn tối đa chỉ dẫn dắt trong bóng tối, sẽ không để thế giới này đi vào con đường phá diệt như Hồng Hoang trong truyền thuyết.

Nắm giữ Hỗn Độn với ba nghìn Đại Đạo, sau khi khai thiên lập địa không nên lụi bại như truyền thuyết kiếp trước, và hắn nhất định sẽ ngăn chặn điều đó xảy ra, nhưng cũng sẽ không xuất hiện một cách đường đường chính chính, mà là dẫn dắt sinh linh Hồng Hoang không ngừng khai phá những cảnh giới mới, để họ từng bước tu luyện đi lên.

Không thể để sinh linh tiêu hao hết vào nội chiến, dẫn đến việc các tu sĩ tu vi cao của trời đất chết sạch.

Thế giới này tồn tại vô số thế giới, cũng có những cuộc chiến tranh thần quốc, sinh linh trong Hồng Hoang nên đặt tầm mắt vào đó, chứ không phải là đấu đá nội bộ.

Cho nên Diệp Hiên không đời nào chịu lộ diện mà không được lợi lộc gì, ý của hắn rất rõ ràng, đó là vòi vĩnh lợi ích.

"Thôi được rồi, coi như thầy tài trợ cho em, thằng nhóc này, ngay cả lão phu mà cũng dám tống tiền, chỉ cần em nhanh chóng diệt sạch đám Tà Linh đó, thầy sẽ cho thêm em năm viên Thần Nguyên nữa!" Chương Nguyên Vũ trong lòng bất lực, trước sự vòi vĩnh của Diệp Hiên, nếu không phải nể tình đối phương có thiên tư tuyệt thế, ông làm sao thèm đoái hoài, coi như thế giới đánh hòa, vứt phần thưởng cho đối phương là xong.

"Dạ vâng, em cảm ơn thầy ạ!

Để không phụ lòng tốt của thầy, em quyết định sẽ liều mình mạo

hiểm để dẫn dắt Thần Ma!" Nghe thấy có lợi lộc, Diệp Hiên đứng thẳng lưng, chào một cái, toàn thân đầy vẻ chính khí nói.

Chương Nguyên Vũ: "..." Diệp Hiên động niệm.

Ông ~ Một luồng thông tin truyền ra từ Sáng Thế Thanh Liên, đại ý là ghét bỏ đám Tà Linh xâm nhập kia.

Xoạt!

Sáng Tạo Thần Ma đang cảm ngộ Đại Đạo ẩn chứa trong Sáng Thế Thanh Liên bừng mở đôi mắt, mạnh mẽ đứng dậy.

Đại Đạo không thích, ta liền diệt chúng!

Vốn dĩ đám Tà Linh đó tuy trên người có luồng khí tức tà ác, nhưng trong mắt Hỗn Độn Thần Ma thì thực sự quá yếu!

Sự yếu ớt này không phải đến từ thực lực, mà là yếu ớt từ cảnh giới, từ bản nguyên!

Hỗn Độn Thần Ma là do Đại Đạo hóa sinh, theo một ý nghĩa nào đó, họ chính là sự hiển hóa của chính Đại Đạo tại thế gian!

Đại Đạo không chết, Thần Ma không diệt!

Mà đám Tà Linh kia tuy sở hữu vĩ lực có thể sánh ngang với Sáng Thế Thần, nhưng khi đối mặt với Đại Đạo Thần Ma, chúng lại tỏ ra yếu ớt và bất lực đến nhường nào.

Đúng thế, bất lực.

Đừng nói là đối mặt với Hỗn Độn Thần Ma, chúng hiện giờ ngay cả năng lực hành động trong Hỗn Độn cũng không có!

Trong Hỗn Độn tràn ngập các quy tắc hỗn loạn vô tự, không gian không hiển hiện, thời gian không hóa hình.

Mà sinh linh cấp bậc như chúng căn bản không thể chạm tới pháp

tắc không gian, cũng căn bản không thể đi lại trong Hỗn Độn.

Sáng Tạo Thần Ma tuy chẳng có chút hứng thú nào với chúng, nhưng vì Đại Đạo Sáng Tạo đã bày tỏ sự không hài lòng, nên với tư cách là Sáng Tạo Thần Ma, nó đương nhiên sẽ vì đó mà tiêu diệt chúng.

Chỉ thấy trước mặt hơn trăm con Tà Linh, một bóng người xuất hiện.

Đó là một cơ thể cực kỳ cao lớn, đám Tà Linh này trước mặt nó chẳng khác nào lũ kiến hôi, có thể bóp chết bất cứ lúc nào.

"Đây chính là Tà Linh sao?

Yếu ớt thế này, sao Hỗn Độn có thể sinh ra loại sinh linh này được?!" Sáng Tạo Thần Ma nhìn đám Tà Linh dưới chân, tò mò lên tiếng.

Tuy nó không có hứng thú với loại sinh linh này, nhưng nó lại có chút hứng thú với việc chúng được sinh ra như thế nào.

Con Tà Linh bậc một kia thấy vậy đại nộ, nói: "Ngươi là ai?" "Ta tên Sáng Tạo!

Tại sao ngươi lại có thể sinh ra trong Hỗn Độn?!" Sáng Tạo Thần Ma nghe thấy lời của Tà Linh, tuy ngôn ngữ khác nhau, nhưng là hóa thân của Đại Đạo, nó tự nhiên có thể nghe hiểu ngôn ngữ của tất cả sinh linh trong chư thiên.

Nhưng rất tiếc là ngôn ngữ của nó, con Tà Linh bậc một kia hoàn toàn không hiểu, không chỉ không hiểu, mà căn bản là không nghe thấy!

Hai bên đẳng cấp chênh lệch quá nhiều, tuy cùng là sinh linh bậc một, nhưng thực tế cấp bậc lại cách nhau quá xa, Tà Linh ngay cả lời Sáng Tạo Thần Ma nói cũng không nghe thấy nổi.

“Thôi vậy, ban cho các ngươi sự hủy diệt!” Sáng Tạo Thần Ma còn đang vội trở về tham ngộ Đại Đạo, khẽ thốt lên một tiếng.

Hoa lạt!!!

Hỗn Độn trước mặt trong nháy mắt rung chuyển, một luồng sức mạnh mạnh mẽ phát ra từ thân thể Sáng Tạo Thần Ma, quét sạch tất cả trước mặt.

Hơn trăm con Tà Linh chỉ sau tiếng nói đó đều đồng loạt biến mất, ngay cả thân thể con Tà Linh bậc một hậu kỳ cũng bắt đầu không ngừng tan rã cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Bên ngoài Hỗn Độn, trong phòng quan sát.

“Làm sao có thể chứ?!” Tô Tuyết kinh hô thành tiếng.

Một câu nói!

Chỉ vỏn vẹn một câu nói!

Vị sinh linh có thực lực bậc một sơ kỳ kia chẳng hề động thủ gì, chỉ nói một câu thôi mà đám Tà Linh đó đều đã chết sạch!!

Tình huống này, dù Chương Nguyên Vũ đã sống hơn nghìn năm cũng chưa bao giờ thấy qua!

Ông dạy ra không biết bao nhiêu triệu học sinh, nhưng chưa từng thấy sinh linh nào trong thế giới sáng tạo lại có thể dùng một lời mà diệt sạch Tà Linh cùng cấp!

Không!

Đó không phải cùng cấp!

Thực lực của con Tà Linh kia còn nhỉnh hơn thần linh trong thần quốc hai bậc!

Bậc một hậu kỳ đối chiến với bậc một sơ kỳ, thế mà lại bị một

câu nói kết liễu!

Bởi vì tôn tà linh mà Diệp Hiên gặp phải là nhất giai hậu kỳ, hơn nữa còn thuộc loại mạnh trong số các Thần Sáng Thế, nhưng dù vậy, nó vẫn bị một sinh linh có tu vi nhất giai sơ kỳ trong Hỗn Độn Thế Giới dùng một lời tiêu diệt.

Điều này làm sao khiến bọn họ không kinh ngạc cho được!

Tuy rằng cả học sinh lẫn giáo viên đều nghĩ rằng tôn tà linh nhất giai kia có lẽ thuộc loại yếu trong nhóm nhất giai hậu kỳ, nhưng dù yếu đến đâu thì đó cũng là tu vi nhất giai hậu kỳ thực thụ!

Chỉ có Chương Nguyên Vũ mới biết, để thử nghiệm tiềm lực của Hỗn Độn Thế Giới, để biết rõ sinh linh do quy tắc hóa sinh kia mạnh đến mức nào, chỉ có ông mới biết mình đã thả vào đó một con quái vật như thế nào.

Nói không ngoa, đừng nói là Lý Đông và Chu Hưng Triêu, ngay cả một số giáo viên tại đây, nếu ném tôn tà linh đó vào thế giới của họ, đa số cũng sẽ ngã xuống dưới tay nó!

Đây cũng là lý do vì sao ông chấp nhận hành vi 'tống tiền' của Diệp Hiên, ngoài sự tán thưởng, ông còn muốn thăm dò xem sinh linh quy tắc hóa sinh kia mạnh đến đâu! "Đây chính là sức mạnh của sinh linh quy tắc sao!!!" Tuy hiện tại vẫn chưa thực sự thăm dò được giới hạn, nhưng Chương Nguyên Vũ đã bị chấn kinh đến mức không thốt nên lời.

Chương 7

Lúc này, Chương Nguyên Vũ dường như nhìn thấy một thiếu niên áo trắng sẽ đứng sừng sững trên đỉnh cao của hành tinh, thậm chí là trên đỉnh cao của cả Đại Việt Quốc.

Lúc này, trong Hỗn Độn.

Thần Ma Sáng Tạo một lần nữa quay lại dưới Sáng Thế Thanh Liên ngồi xếp bằng, tham ngộ đại đạo của mình.

Mà Diệp Hiên mặc áo trắng cũng đưa ý thức trở về thực tại. "Hắc, hai vị, các ông cũng hoàn thành rồi à!" Diệp Hiên thấy hai người đứng cạnh mình đang trợn mắt há mồm nhìn mình, nhịn không được bật cười nói.

Ực.

Lý Đông nhịn không được nuốt nước miếng, chấn kinh nói: "Quá mạnh..." Chu Hưng Triêu điên cuồng gật đầu, lẩm bẩm: "Đúng vậy, quá mạnh..." "Này, hai vị đồng học, các ông ngẩn người ra đấy à?!" Tuy nghe lời khen chân thành từ lòng người khác cảm giác rất tốt, nhưng Diệp Hiên vẫn lay lay hai người bạn học, hai người này cũng được coi là hai kẻ mạnh nhất khóa này, làm quen một chút cũng chẳng sao.

Ừm, là hai kẻ mạnh nhất ngoại trừ hắn. "A!

Khụ khụ, là đại lão!

Chào đại lão, tôi là Lý Đông, thế giới của tôi là một thế giới Huyền Huyễn, Nhân tộc thế giới!" Lý Đông tỉnh táo lại, thấy Diệp Hiên nhìn mình, nghĩ đến bộ dạng thất thố lúc nãy, nhất thời có chút ngượng ngùng. "Tôi là Chu Hưng Triêu, thế giới là Ma Pháp Nguyên

Tố thế giới, rất vui được đứng cạnh cậu!" Chu Hưng Triêu tuy lúc nãy cũng rất mê mẩn, nhưng rõ ràng hắn phóng khoáng hơn nhiều, trực tiếp đưa tay phải ra nói.

Diệp Hiên bắt tay hai người, gật đầu nói: "Tôi tên Diệp Hiên, còn về thế giới thì chắc các ông đều nghe nói qua rồi!" "Haha, tất nhiên rồi, tên tuổi đại lão và thế giới đã sớm truyền khắp nơi rồi, biến Phế Giới thành Thần Quốc rành rành, làm tôi phải bái phục đấy!" Chu Hưng Triêu rất vui vẻ, tâng bốc nói. "Tôi cũng vậy!

Bái phục đại lão!" Lý Đông mặt đầy phấn khích nói.

Đối với việc hai người trước mặt tâng bốc mình, Diệp Hiên hiển nhiên vẫn có chút ngại ngùng, đạo: "Khụ khụ, đừng gọi đại lão nữa, gọi tên đi!" Hắn đã quen với lời khen của giáo viên và ánh mắt hâm mộ đố kỵ của bạn học, thời gian qua cũng chịu không ít lời ra tiếng vào và trào phúng, nhưng những thứ đó với hắn không là gì, cũng đều quen rồi.

Duy chỉ có đối diện với sự tán dương chân thành của bạn học mới khiến lòng hắn dâng lên vài phần không tự nhiên, nhưng may mà hắn lập tức đè nén cảm xúc đó xuống. "Chúc mừng ba em đồng học, các em sẽ nhận được hai mươi viên Thần Nguyên, ừm, chúc các em trên con đường tương lai có thể đi xa hơn nữa!" Trên bầu trời, lần này không chỉ truyền tới giọng nói của Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ, mà cả người ông cũng xuất hiện trước mặt ba người Diệp Hiên.

Đồng thời, ông truyền âm thần niệm: "Nhóc con, năm viên Thần Nguyên khác của cậu tôi sẽ bù sau, nhưng giờ đừng nói ra!" Sau đó thấy Diệp Hiên cười gật đầu, ông mặt đầy vui vẻ phát Thần Nguyên cho cả ba người Diệp Hiên, Lý Đông, Chu Hưng Triêu. "Cảm ơn hiệu trưởng!" Ba người cảm ơn.

Chương Nguyên Vũ hài lòng gật đầu, sau đó hỏi: "Ba em có dự

định gì không?

Là thăng lên lớp 12 (cao tam), hay ở lại lớp 11 (cao nhị) thêm một năm, sang năm mới lên lớp 12?" Việc thăng cấp hay không thăng cấp ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển sau này của ba người.

Nếu thăng cấp sẽ được vào lớp 12 sớm, tuy thiếu mất một tháng thời gian tu luyện nhưng cũng sẽ tiến hành thi đại học (cao khảo) sớm hơn một năm.

Một năm tuy đối với Thần Sáng Thế không đáng là bao, nhưng vào đại học sớm để tu luyện sẽ thu được nhiều tài nguyên hơn, đúng là 'nhanh một bước, nhanh mọi bước', sẽ bỏ xa bạn cùng lứa một đoạn dài.

Và đây cũng là lựa chọn của những người cực kỳ tự tin vào bản thân.

Bởi lẽ sau khi đạp vào lớp 12 là phải chuẩn bị thi đại học ngay, nếu thành tích không tốt, vào trường phổ thông thì e là sẽ bị tụt hậu...

Cho nên tạm thời học hết lớp 11 cũng là có thêm gần một năm chuẩn bị, tuy lãng phí một năm so với lớp 12 nhưng cũng tăng thêm một năm tích lũy. "Em muốn thăng cấp!" Diệp Hiên không chút do dự đáp.

Hắn sở hữu Hỗn Độn Thế Giới với tiềm lực vô hạn, tự nhiên là định sớm ăn tài nguyên, sớm biến cường.

Đối với hắn, học thêm một năm lớp 11 không khác gì lãng phí thời gian, hắn nhất định sẽ thi vào năm đại học viện hàng đầu. "Em cũng muốn thăng cấp!" Chu Hưng Triêu suy nghĩ một chút rồi cũng nói theo.

Tiềm lực của hắn tuy không quá cao nhưng sớm ăn tài nguyên đạt tới giới hạn rồi tìm kiếm cơ hội khác cũng không tệ. "Em cũng thăng

cấp!" Suy nghĩ một lát, Lý Đông cũng quyết định thăng cấp.

Ban đầu hắn có chút do dự nhưng dưới sự kích thích của Diệp Hiên và Chu Hưng Triêu, hắn cũng quyết định thăng cấp.

Thấy ba người trước mặt đều đã chọn xong, Chương Nguyên Vũ gật đầu nói: "Tốt!

Tôi sẽ dựa theo thiên phú các em thể hiện mà sắp xếp vào lớp phù hợp!" Lớp 12 thực tế đã rất ít khi có giáo viên giảng bài vì thực lực của học sinh không kém giáo viên bao nhiêu, nếu có giảng thì đều là cấp Chủ nhiệm mở một tiết dạy lớn tại giảng đường.

Cấp Chủ nhiệm đều là Thần Sáng Thế nhất giai, mỗi lần giảng là cho một nhóm lớn các lớp, ví dụ như giảng cho toàn bộ các lớp Thiên Tài hoặc lớp Trọng Điểm của khối 12.

Còn lớp Phổ thông thì không có Chủ nhiệm đứng lớp.

Lớp Trọng Điểm mỗi học kỳ được nghe giảng một lần, lớp Thiên Tài thì mỗi tháng một lần.

Còn những lớp Tuyển thẳng thường chỉ có vài học sinh, những học sinh đó ngoài tu luyện ra thì hằng ngày đều do các Chủ nhiệm chuyên trách chỉ dạy.

Chủ nhiệm sẽ giảng về kinh nghiệm thực tế trong việc phát triển Thần Quốc sâu hơn cũng như cách khai phá những hướng phát triển mới.

Lớp 12 ngoài việc dạy học khác nhau thì lớp càng được coi trọng, tài nguyên tu luyện nhận được càng nhiều.

Lớp Tuyển thẳng nhận tài nguyên nhiều nhất, mỗi tháng mỗi học sinh được mười viên Thần Nguyên.

Lớp Thiên Tài mỗi tháng tám viên, lớp Trọng Điểm mỗi tháng năm

viên, còn lớp Phổ thông mỗi tháng chỉ có ba viên.

Tuy nhìn lớp Tuyển thẳng chỉ hơn lớp Thiên Tài hai viên mỗi tháng nhưng thực tế khoảng cách cực lớn, ví dụ như họ có thể thỉnh giáo Chủ nhiệm về các vấn đề khai sáng Thần Quốc bất cứ lúc nào, Chủ nhiệm chính là giáo viên riêng của họ.

Ngoài ra, nếu Chủ nhiệm nào cực kỳ coi trọng học sinh nào đó, thậm chí còn đầu tư trước, đưa Thần Nguyên của mình cho học sinh sử dụng, đợi sau này học sinh đó quật khởi thì báo đáp chắc chắn cực kỳ phong phú.

Cho nên nhìn thì đãi ngộ gần nhau nhưng thực tế lại là một trời một vực.

Sở dĩ có sự phân biệt đối xử này là để bồi dưỡng thiên tài tốt hơn, đào thải kẻ tầm thường, thế giới này luôn là vậy, cá lớn nuốt cá bé.

Ngày hôm sau.

Diệp Hiên tỉnh dậy trên giường, đi báo danh tại lớp, hôm nay cũng đúng vào ngày Chủ nhiệm giảng bài.

Lớp của hắn là lớp Thiên Tài 1, hoàn toàn không ngoài dự kiến, còn Lý Đông và Chu Hưng Triêu cũng được phân vào lớp này.

Điều này cũng không lạ vì hai người họ vốn là những kẻ xuất sắc nhất khối 11, thăng lên khối 12 đương nhiên sẽ vào lớp Thiên Tài 1.

Khối 12 có hai lớp Thiên Tài là lớp 1 và lớp 2, thực tế đãi ngộ không khác biệt, chỉ là chia ra cho các giáo viên khác nhau phụ trách các việc vặt vãnh hằng ngày thôi.

Khi Diệp Hiên đến đại giảng đường dành cho lớp Thiên Tài khối 12, hắn phát hiện mình cư nhiên đến muộn, giáo viên và bạn học đều đã đến đông đủ.

Hắn đến muộn là vì cả đêm không ngủ, cứ mãi phát triển Thần Quốc của mình.

Năm viên Thần Nguyên hiệu trưởng hứa cuối cùng cũng đã gửi tới, nghĩa là hắn có tổng cộng hai mươi lăm viên.

Hắn đã quán chú cả đêm, dốc sức nâng cao nội hàm của Hỗn Độn, hy vọng sớm ngày thăng cấp.

Ngoài ra, số Thần Nguyên còn lại cũng được quán chú vào hư ảnh của Thần Ma Hủy Diệt, hy vọng trong Hỗn Độn sớm sinh ra Thần Ma thứ hai.

Việc kiến tạo thế giới này kéo dài cả đêm, đến khi hắn phản ứng lại thì buổi học đã bắt đầu.

Diệp Hiên không làm phiền giáo viên và bạn học, tự mình đi vào lớp, tìm một góc ngồi xuống.

Tuy hắn thấy mình không làm phiền nhưng thực tế cả giáo viên lẫn học sinh đều đang chằm chằm nhìn hắn. "Vị này hẳn là đồng học Diệp Hiên của chúng ta nhỉ!

Danh tiếng thiên tài của Diệp đồng học hiện tại đã vang dội khắp trường rồi!" Chủ nhiệm thấy Diệp Hiên ngồi xuống cũng không tức giận, cười hì hì nói.

Ông là giáo viên trường, tự nhiên cũng tận mắt thấy biểu hiện của Diệp Hiên.

Không chỉ ông, hiện tại không biết có bao nhiêu giáo viên cấp Chủ nhiệm đòi phụ trách chỉ dạy Diệp Hiên nhưng đều bị Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ ngăn lại.

Theo ý hiệu trưởng, chuyện này để Diệp Hiên tự chọn, không ai được ép buộc.

Loại thiên tài này, ai cũng nhìn ra được. "Đúng vậy, thưa Chủ nhiệm, cậu ta chính là Diệp Hiên, cái đứa 'Phế Giới' trước kia đó!" Đột nhiên, một kẻ lên tiếng nói.

Diệp Hiên ngước mắt nhìn sang, khẽ cau mày, nếu kẻ này nói hắn là Phế Giới lúc trước thì không sao, nhưng trong tình huống này mà nói thế, rõ ràng là muốn gây hấn với hắn.

Tuy nhiên hắn cũng chẳng buồn để ý, đứng dậy đáp lời Chủ nhiệm: "Thưa thầy, em chính là Diệp Hiên." "Ừm, rất tốt, không cần bận tâm đến lời nói của một số bạn học, cứ làm tốt việc của mình là được!

Thầy giới thiệu một chút, thầy là Lưu Cường, là một trong những đạo sư phụ trách chỉ dạy lớp Thiên Tài các em, em có hứng thú theo thầy học tập không?" Lưu Cường lườm kẻ kia một cái 'tử vong', sau đó lập tức thay bằng vẻ mặt tươi cười nhìn Diệp Hiên. "Oa!!

Không hổ là Diệp Thần, cư nhiên có thể nhận được đãi ngộ của lớp Tuyển thẳng!!" "Đúng vậy, đúng vậy, ngưỡng mộ quá!" Các bạn học xung quanh nhìn Diệp Hiên đầy hâm mộ.

Ngay cả Lý Đông và Chu Hưng Triêu cũng nhịn không được có chút ghen tị với Diệp Hiên - người vừa thăng cấp cùng mình.

Rõ ràng đều là mới thăng cấp, tại sao đãi ngộ lại khác biệt lớn thế chứ...

Ý của Lưu Cường rất rõ ràng, ông có thể dẫn dắt riêng Diệp Hiên như cách giáo viên lớp Tuyển thẳng dạy học sinh. "Việc này...

Đa tạ thầy, nhưng con đường của em hơi khác người thường, cho nên... nhưng có vấn đề gì em sẽ tìm thầy thỉnh giáo ạ!" Diệp Hiên uyển chuyển từ chối.

Hắn đã có một loạt kế hoạch cho thế giới của mình, từ lúc tới thế

giới này hắn đã nghĩ xong sau này sẽ khai tịch thế giới gì, may mắn là hắn đã thành công.

Điểm khó nhất chính là khai tịch Hỗn Độn Thế Giới, sau khi làm được thì mọi chuyện khác với hắn đều không thành vấn đề.

Cho nên hắn không cần sự chỉ dạy của người khác.

Lưu Cường cũng không nản lòng mà chuyển chủ đề: "Được rồi, vậy chúng ta tiếp tục bài giảng!

Trong Thần Quốc, ngoài thực lực sinh linh ra thì số lượng cũng quan trọng không kém..." Tiết học nhanh chóng kết thúc, Lưu Cường không nán lại, dạy xong liền biến mất.

Vừa tan học, trước mặt Diệp Hiên xuất hiện một người, chính là kẻ lúc trước mỉa mai hắn. "Ta tên Diêu Hải, ngươi sẽ phải nhớ kỹ cái tên này!" Diêu Hải vênh váo tự đắc, mặt đầy kiêu ngạo nói. "Ồ." Diệp Hiên vô biểu tình đáp một tiếng, khiến Diêu Hải tức đến nghiến răng. "Tuy danh tiếng ngươi rất vang nhưng thiên tài cuối cùng thi đậu vào Năm Đại Học Viện nhất định là ta!" "Ồ." Diệp Hiên lại 'ồ' một tiếng nữa, hắn lười đáp lời kẻ này, cứ như não có bệnh vậy, vừa tới đã coi hắn như kẻ thù không bằng. "Diệp Hiên!

Tại sao ông lại từ chối lời mời của Chủ nhiệm Lưu vậy?

Tôi nghe các bạn nói, ông ấy là người giỏi nhất trường này chỉ sau hiệu trưởng và phó hiệu trưởng đấy!" Chu Hưng Triêu và Lý Đông cũng đi tới cạnh Diệp Hiên, ba người tạo thành thế tam giác vây quanh Diêu Hải.

Diêu Hải nhìn quanh, cuối cùng hừ lạnh một tiếng rồi tự bỏ đi.

Nhìn bóng lưng hắn, Lý Đông khinh miệt nói: "Thằng đó là ai vậy, sao kiêu thế?" "Không biết, không quan trọng." Diệp Hiên lắc đầu, đối với những kẻ thù thị mình, hắn nhất luật ngó lơ, dù sao bọn chúng

cũng vĩnh viễn không đuổi kịp bước chân hắn. "Còn về chuyện từ chối Chủ nhiệm Lưu, vì tôi cảm thấy họ đều không dạy được tôi thôi.

Thôi, không nói nhiều nữa, tôi phải về rút lấy thần lực đây, đến giờ vẫn chưa bước vào Kiến tập Thần Sáng Thế..." Diệp Hiên để lại một câu cho hai người bạn rồi bước ra khỏi lớp.

Không phải hắn quên mà vì hắn nhất tâm nghĩ về sự phát triển của Hỗn Độn nên tạm thời bỏ qua việc tu luyện của bản thân.

Thần Sáng Thế lấy Thần Quốc làm gốc, Thần Quốc càng mạnh thì Thần Sáng Thế cũng mạnh theo, việc nâng cao thực lực bản thân chỉ trong nháy mắt, cái khó là nâng cao thực lực Thần Quốc.

Trong Hỗn Độn.

Diệp Hiên đứng trên hư không vô tận, nhìn xuống mảnh Hỗn Độn Thế Giới phía dưới.

Tuy trước đó hắn nói với hiệu trưởng là sẽ không can thiệp vào Hỗn Độn Thế Giới vì sợ sinh linh Hỗn Độn phát hiện ra mình, nhưng thực tế hắn biết chỉ cần mình không để lại dấu vết quá rõ ràng thì bọn họ sẽ không phát hiện ra.

Ong ~ Một tiếng rung động truyền tới, từ Hỗn Độn Thế Giới bay ra một luồng thần lực, trong nháy mắt tiến vào cơ thể Diệp Hiên.

Luồng thần lực đó nhìn thì yếu ớt nhưng thực chất lại mạnh mẽ vô cùng, đi vào cơ thể Diệp Hiên rồi nhảy vọt lên tiến vào giữa lông mày. "Phác!" Một tiếng động nhỏ vang lên, trong tâm thức Diệp Hiên xuất hiện một đốm Thần Hỏa, đốm lửa đó không ngừng lay động trước gió như ngọn nến tàn, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng ngay sau đó, một luồng thần lực mạnh mẽ quán chú vào!

Đốm Thần Hỏa theo thần lực quán chú càng lúc càng rực rỡ, sau đó ổn định lại, không ngừng rực cháy.

Thần Hỏa thành, Thần Linh xuất!

Hô ~ Một vệt Thần Hỏa cực kỳ xán lạn cháy rực giữa lông mày Diệp Hiên.

Thần Hỏa đó mang thần tính cực cao, vượt xa Thần Hỏa của các Thần Sáng Thế thông thường.

Đây là Thần Hỏa sinh ra lấy Hỗn Độn làm cơ sở! "Thành rồi!

Vượt qua Kiến tập Thần Sáng Thế, trực tiếp đạt tới giai đoạn Nhất giai Thần Sáng Thế!" Diệp Hiên cảm nhận được sức mạnh hùng hậu trong cơ thể, từ khoảnh khắc này, chỉ cần Thần Hỏa không tắt thì hắn sẽ trường sinh bất tử!

Hắn có được thọ mệnh và sức mạnh vô cùng, cũng thành công từ một phàm phu tục tử nhảy vọt thành Thần Linh!

Kiến tập Thần Sáng Thế là đã sinh ra Thần Quốc, có được thần lực nhưng chưa thắp sáng Thần Hỏa để chuẩn bị cho nhất giai, tuy có một chút thần tính nhưng rốt cuộc vẫn chưa phải Thần Linh thực thụ.

Nay hắn từ một kẻ phàm nhân nhảy vọt thành Thần Sáng Thế thực thụ, cũng là nhờ vào Hỗn Độn Thế Giới.

Khi hắn bước vào cảnh giới Nhất giai Thần Sáng Thế, Sáng Tạo Đại Đạo mà hắn nắm giữ cũng trở nên thâm thúy hơn nhiều.

Và khi Diệp Hiên bước vào nhất giai, dường như nội hàm của Hỗn Độn Thế Giới cũng được tăng cường không ít.

Ầm ầm ầm!!!

Rắc rắc!!!

Một trận âm thanh ầm vang điếc tai bắt đầu xuất hiện, vùng Hỗn Độn vốn tĩnh mịch trong phút chốc trở nên náo nhiệt.

Theo sự nâng cấp của thế giới, đại đạo ẩn chứa trong Sáng Thế

Thanh Liên cũng trở nên thâm thúy hơn, ngay cả Thần Ma Sáng Tạo cũng cảm nhận được sự chấn động của Hỗn Độn. "Sức mạnh của ta hình như mạnh hơn rồi..." Hắn lẩm bẩm, dường như theo sự chấn động của Hỗn Độn, sức mạnh của hắn trở nên thuần túy và mạnh mẽ hơn.

Chương 8

Cùng lúc đó, những hư ảnh đại đạo vốn đang thai nghén cũng bắt đầu ngưng thực.

Ngay khi Thần Ma Sáng Tạo đang suy tư, trong lòng hắn nảy sinh một loại cảm xúc gọi là căm ghét, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra hắn có cảm xúc này.

Hình như có thứ gì đó khiến hắn ghét bỏ từ trong bản nguyên.

Mà bản nguyên của hắn là Đại Đạo...

Nghĩa là tương ứng với Sáng Tạo Đại Đạo, Hủy Diệt Đại Đạo cũng đã thai nghén ra một tôn Thần Ma...

Tôn Thần Ma đó hắn là kẻ thù truyền kiếp của hắn!

Cứ thế, vị Thần Ma đầu tiên sinh ra trong Hỗn Độn không khỏi dâng lên sự căm ghét, càng dâng lên một loại cảm xúc gọi là đối địch.

Nói cũng lạ, rõ ràng ban đầu Thần Ma Hủy Diệt thai nghén ở nơi không xa Sáng Thế Thanh Liên, nhưng dường như cảm nhận được hơi thở cực kỳ đáng ghét nào đó mà biến mất.

Tại một nơi khác trong Hỗn Độn.

Luồng khí tức đen kịt tuôn trào, xua tan những luồng khí Hỗn Độn vô tận, màu đen đó còn sâu thẳm hơn cả bóng tối, khí tức đó còn hỗn loạn hơn cả Hỗn Độn.

Một đôi mắt đen ngòm xuất hiện từ trong luồng khí đen.

Đầu người mặt hổ, mình rắn đuôi bò, toàn thân phủ đầy vảy, trên từng lớp vảy còn có những đạo văn uẩn súc khó hiểu. "Cuối cùng cũng sinh ra, tôn Thần Ma thứ hai của Hỗn Độn, Thần Ma Hủy

Diệt..." Nhìn sinh linh cuối cùng cũng sinh ra phía dưới, Diệp Hiên khẽ lẩm bẩm, nghe thấy phía sau mình hiện lên loại đại đạo thứ hai.

Đại đạo đó dâng lên, chỉ lặng lẽ triển lộ phía sau hắn đã khiến người ta cảm nhận được nỗi sợ hãi tuyệt vọng vô cùng.

Đó là tịch diệt, là sợ hãi, là nguồn cơn của mọi sự bất tường...

Đó chính là Hủy Diệt!!!

Cùng với sự ra đời của Thần Ma Hủy Diệt, Thần Ma Tử Vong vốn thai nghén chậm chạp cũng đột nhiên tiến triển thần tốc, trở thành sự tồn tại chỉ sau Thần Ma Thời Gian, Thần Ma Không Gian và Thần Ma Sinh Mệnh. "Ta tên Hủy Diệt!!!" Khác với sự tĩnh lặng của Thần Ma Sáng Tạo, vị Thần Ma Hủy Diệt này vừa ra đời đã không nhịn được mà hướng về Hỗn Độn tuyên cáo sự tồn tại của mình!

Và khi lời hắn vừa dứt.

Ở phía bên kia. "Hủy Diệt!!!" Sự xao động bất an trong lòng Thần Ma Sáng Tạo càng trở nên phiền muộn, hắn bản năng muốn tìm ra Thần Ma Hủy Diệt để tiêu diệt ngay trong Hỗn Độn.

Kẻ mang danh Sáng Tạo như hắn, lần đầu tiên nảy sinh ý định muốn hủy diệt.

Chỉ vì hắn biết, Thần Ma Hủy Diệt sinh ra là để hủy diệt, hủy diệt mọi sinh linh, hủy diệt tất cả những gì hắn sáng tạo ra!!!

Đạo của họ hoàn toàn trái ngược, là tranh phong đối lập, đại đạo chi tranh không có cách nào khác, chỉ có một người ngã xuống, người kia mới thành tựu chí cao! "Sáng Tạo!!!" Sau khi tuyên cáo rầm rộ, Thần Ma Hủy Diệt cũng lập tức cảm nhận được sự tồn tại của Thần Ma Sáng Tạo.

Hắn biết nếu không giết chết Thần Ma Sáng Tạo thì đời này hắn sẽ bận rộn không dứt.

Cho nên, hắn phải giết Thần Ma Sáng Tạo trước!!!

Cả hai trải qua không biết bao nhiêu năm tìm kiếm, cuối cùng cũng chạm mặt tại một nơi trong Hỗn Độn.

Hai bên không có bất kỳ lời giao tiếp nào, họ đều hiểu rõ đối phương là mặt đối lập của đại đạo bản thân, là trái ngược, muốn thành tựu chí cao thì nhất định phải hủy diệt đối phương trước!

Thần Ma Hỗn Độn là không thể giết chết, họ chỉ muốn xóa bỏ sợi dây liên kết trong lòng, chính là sự phiền muộn, phẫn nộ, chán ghét... những cảm xúc tiêu cực đó.

Nhưng chỉ cần khiến đối phương trở về trong đại đạo thì có thể bình yên một thời gian rất dài.

Ầm ầm ầm!!!

Hai luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ và huyền diệu va vào nhau rồi tản ra bốn phía.

Một luồng tràn ngập sức mạnh sáng tạo vô tận, dường như có thể tạo vật từ hư không, mang lại sức sống vô tận.

Luồng kia lại tràn ngập sức mạnh tịch diệt, dường như muốn hủy diệt tất cả, khiến thế giới chìm đắm.

Nếu nói một bên đại diện cho hy vọng vô tận, thì bên kia đại diện cho tuyệt vọng vô tận!

Mỗi đòn tấn công của Thần Ma Sáng Tạo chứa đựng sức sống bàng bạc có thể khiến đá tảng sinh ra linh trí thành tinh, cũng có thể khiến phàm nhân vũ hóa đăng tiên!

Còn mỗi đòn tấn công của Thần Ma Hủy Diệt lại chứa đựng sự tử tịch khiến vạn vật chúng sinh tuyệt vọng, đó là đẩy tất cả về phía điểm cuối của cái chết!

Cái chết, chính là hủy diệt!!!

Thần Ma Sáng Tạo và Thần Ma Hủy Diệt, hai tôn Thần Ma sinh ra sớm nhất trong Hỗn Độn vừa chạm mặt đã là sự va chạm đại đạo vô cùng.

Đại đạo của cả hai tương khắc nên thực lực cũng không chênh lệch mấy, tuy Thần Ma Sáng Tạo sinh ra trước một bước nhưng thực tế tu vi cũng không cao hơn Thần Ma Hủy Diệt là bao.

Ầm!

Rắc rắc!!!

Xoạt xoạt!!!

Giữa những lần va chạm liên tục, vùng Hỗn Độn xung quanh cũng bắt đầu vặn vẹo.

Sức mạnh sáng tạo vô tận mang theo sức sống dạt dào và sức mạnh hủy diệt vô tận mang theo sự tử tịch tuyệt vọng va chạm lẫn nhau cư nhiên có thể ảnh hưởng đến khí tức Hỗn Độn xung quanh. "Vạn vật đều tịch diệt!!!" Ngay lúc này, vô số vảy trên người Thần Ma Hủy Diệt tự động thoát ra, từng phiến như kiếm như đao ập tới!

Trên mỗi phiến vảy, các hoa văn tỏa sáng rực rỡ biến hóa khôn lường, diễn hóa đủ loại thần thông nhằm hủy diệt Thần Ma Sáng Tạo.

Đột nhiên, vùng Hỗn Độn trước mặt Thần Ma Sáng Tạo xoay chuyển, chặn đứng từng phiến vảy đó, khiến chúng không thể tiếp cận hắn nửa bước! "Nhất niệm Thanh Liên sinh!!!" Dưới chân Thần Ma Sáng Tạo, một tòa đài sen màu xanh xuất hiện, từng phiến lá sen xanh lay động, chắn hết tất cả vảy sắc, không cho phép xuyên phá.

Hai bên đạt tới một loại cân bằng nhất định, trong phút chốc lâm vào thế giằng co.

Tòa thanh liên này không phải Sáng Thế Thanh Liên thực sự mà là một loại thần thông do Thần Ma Sáng Tạo dựa trên Sáng Thế Thanh Liên mà tạo ra, sáng tạo hiển hóa mà sinh, từ không sinh có, thanh liên hiện hình cao tới nghìn trượng.

Tuy thanh liên này không vĩ đại như Sáng Thế Thanh Liên vốn có đại đạo sáng tạo vô tận gia thân, nhưng tòa sen này mang hơi thở sinh mệnh đậm nét, trong cơ thể ẩn chứa sức sống cực kỳ to lớn.

Một pháp phá vạn pháp, Thần Ma Sáng Tạo dùng một tòa thanh liên chặn đứng vạn thiên thần thông hủy diệt. "Diệt Thế Chỉ!" Thần Ma Hủy Diệt không cam lòng, một ngón tay điểm ra, Thần Ma Sáng Tạo giật mình kinh hãi, vội vàng nghiêng người né tránh.

Xuy!

Hắn né được, nhưng tòa thần thông thanh liên lại bị Diệt Thế Nhất Chỉ bắn trúng.

Tòa sen vốn ẩn chứa hơi thở tạo hóa vô thượng chỉ trong nháy mắt bắt đầu lụi bại, dần khô héo cho đến khi điêu tàn.

Cuối cùng tan biến trong Hỗn Độn, trở thành tro bụi của hủy diệt...

Ngón tay đó cực kỳ bá đạo, sức mạnh hủy diệt vừa tiến vào thanh liên đã giết sạch sức sống vô tận bên trong, cuối cùng ngay cả thân xác cũng không còn tồn tại. "Hủy Diệt!

Tuy lực sát thương của ngươi cực mạnh nhưng ngươi không giết được ta đâu!!!" Thần Ma Sáng Tạo thấy thanh liên bị hủy, trong cơn kinh nộ hét lớn một tiếng.

Sau lưng hắn một tòa thanh liên giáng thế, đó là đại đạo hiện hình, là cảm ngộ đại đạo của hắn hóa ra!

Chính là Sáng Tạo Đại Đạo giáng lâm!

Sáng Tạo Thanh Liên vừa xuất, hơi thở tạo hóa vô biên, thậm chí sức sống vô cùng xuất hiện, dường như trong vùng Hỗn Độn tử tịch vô tận này sắp sinh ra một mảnh nhạc viên sinh mệnh! "Hơi thở thật đáng ghét..." Thần Ma Hủy Diệt chậm rãi lên tiếng.

Luồng khí tức này làm hắn thấy cực kỳ khó chịu, như thể thiên sinh khắc chế, khiến một hóa thân của đại đạo như hắn cũng phải khó chịu như vậy!

Sinh ra trong Hỗn Độn, vùng Hỗn Độn vô tận cũng không ngăn được bước chân hắn, sinh linh trong Hỗn Độn đều phải run sợ trước hắn, nhưng ngay lúc này, lòng hắn lại sinh ra một cảm giác chán ghét cực độ! "Hủy Diệt Đại Đạo..." Theo tiếng lẩm bẩm của hắn, một luồng khí tức tràn đầy tịch diệt và cái chết xuất hiện, sau lưng hắn là một vòng xoáy khổng lồ vô tận.

Đó là do Hủy Diệt Đại Đạo trong lòng hắn hóa thành, hắn tạm thời chưa có cảm ngộ sâu, vừa sinh ra trong Hỗn Độn đã giao thủ với Sáng Tạo nên không kịp cảm ngộ, cảm ngộ đại đạo không bằng Thần Ma Sáng Tạo.

Càng không có Hỗn Độn Chí Bảo như Sáng Thế Thanh Liên để tham ngộ.

Vì vậy, khi đại đạo xuất hiện, dù hai loại đại đạo không có cao thấp nhưng lúc này Hủy Diệt Đại Đạo lại có phần lép vế.

Sức mạnh sáng tạo vô tận mang theo tạo hóa và hơi thở sinh mệnh lao về phía Thần Ma Hủy Diệt, mà sức mạnh hủy diệt vô cùng cũng mang theo tịch diệt và cái chết nghênh diện chống lại.

Ầm ầm ầm!!!

Rắc rắc!!!

Sức mạnh sáng tạo và sức mạnh hủy diệt cắn xé, đan xen vào

nhau trong những lần va chạm liên tục.

Và trong khi hai bên đang triệt tiêu, mẫn diệt lẫn nhau thì đồng thời chúng cũng bắt đầu dung hợp. "Sáng tạo và hủy diệt đang dung hợp??!" "Tại sao mọi thứ không trở về Hỗn Độn?!" Hai vị Thần Ma nhận ra kết quả của sự va chạm giữa sáng tạo và hủy diệt, đồng thời kinh ngạc thốt lên.

Cùng lúc đó, hai loại đại đạo này lúc này dường như không còn bị kiểm soát, không ngừng lao vào nhau va chạm, dung hợp, tân sinh, hủy diệt...

Nơi va chạm ở giữa đó từ lâu đã không còn là nơi tràn ngập khí Hỗn Độn mà chỉ còn lại hai loại đại đạo, bên trong không gian không hiển hiện, thời gian không tồn tại, chỉ có loại đại đạo mới sinh ra từ sự kết hợp giữa sáng tạo và hủy diệt!

Tên nó là Quy Khư!

Vùng Quy Khư vừa xuất hiện, trong số rất nhiều hư ảnh chưa hiển hóa sau lưng Sáng Thế Thanh Liên, một đạo hư ảnh bỗng dưng biến mất, khoảnh khắc sau đã tới giữa vùng Quy Khư. "Đây là Thần Ma gì?!" Trong đầu hai vị Thần Ma cùng lúc nảy sinh ý nghĩ đó. "Thần Ma Quy Khư!!!" Sau đó đại đạo hiển hóa, họ lập tức hiểu rằng loại sức mạnh dung hợp từ hai người họ chính là Thần Ma Quy Khư!

Trong ba nghìn đại đạo Thần Ma, tất cả đều tự chủ thai nghén, nhưng một số hành vi có thể dẫn đến việc Thần Ma bên trong tăng tốc độ, được thai nghén ra trước, và Thần Ma Quy Khư chính là như vậy.

Ngay cả khi Thần Ma Sáng Tạo và Thần Ma Hủy Diệt không đánh nhau, không tạo thành đại đạo chi tranh, nó vẫn sẽ ra đời, huống chi trong bóng tối, dưới sự dẫn dắt của đại đạo, cả hai chắc chắn sẽ có một chiến.

Mà lúc này Thần Ma Sáng Tạo tuy chiến lực không bằng Thần Ma Hủy Diệt nhưng đại đạo chi tranh là tranh về cảm ngộ, Sáng Tạo Đại Đạo lại mạnh hơn Hủy Diệt Đại Đạo một chút.

Tuy chỉ là một chút cực kỳ nhỏ nhoi nhưng hơi thở tạo hóa, sinh mệnh chứa trong đó cũng giúp Thần Ma Quy Khư tăng tốc thai nghén.

Nếu Hủy Diệt Đại Đạo chiếm ưu thế thì ngược lại sẽ khiến Thần Ma Quy Khư thai nghén chậm đi rất nhiều. "Thú vị, giữa sáng tạo và hủy diệt, gọi là Quy Khư, Thần Ma Quy Khư cũng bắt đầu thai nghén rồi.

Theo đà va chạm của hai đại đạo, chắc không lâu nữa Thần Ma Quy Khư sẽ xuất thế!" Diệp Hiên nhìn cảnh này, hai loại đại đạo trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng dung hợp, đợi đến khi dung hợp thành công, hắn sẽ nắm giữ loại đại đạo thứ ba: Quy Khư Đại Đạo!

Và khi đó, chắc hẳn Thần Ma Quy Khư cũng sẽ thai nghén thành công!

Diệp Hiên sau khi phát hiện Thần Ma Quy Khư đang thai nghén thì mỉm cười, ý thức rút khỏi Hỗn Độn.

Hắn nằm trên giường, nghĩ về sự phát triển sau này.

Giờ đã lên lớp 12, ngoài việc bồi dục thế giới của mình ra thì cơ bản chẳng có việc gì khác, các tiết học thích thì học, không thích thì nghỉ, không ai quản cái này.

Đợi đến khi thi đại học, có thể dựa vào biểu hiện mà vào các trường đại học khác nhau.

Trong Đại Việt Quốc, tốt nhất là Năm Đại Học Viện, sau đó là các trường đại học mang tên các tỉnh, tiếp đến thì nhiều vô kể.

Thi đại học gồm hai phương diện: một là Thần Quốc chiến, hai là

Cá nhân chiến.

Thần Quốc chiến để khảo hạch chiến lực và tiềm lực của Thần Quốc, còn Cá nhân chiến là khảo hạch chiến lực và tiềm lực của bản thân Thần Sáng Thế.

Thông thường, chiến lực càng mạnh thì tiềm lực càng cao, nhưng luôn có một số ít Thần Sáng Thế chiến lực cực yếu nhưng tiềm lực khổng lồ, trường hợp này cũng có khả năng được các đại học tỉnh tiếp nhận.

Ngược lại, dù chiến lực mạnh nhưng tiềm lực kém thì vẫn có khả năng bị các đại học tỉnh từ bỏ.

Thần Quốc chiến là đấu với tà linh, còn Cá nhân chiến là đấu giữa các học sinh có biểu hiện ưu tú trong Thần Quốc chiến, những ai biểu hiện kém sẽ không có tư cách tham gia Cá nhân chiến.

Nghĩa là chỉ những học sinh dễ dàng vượt qua Thần Quốc chiến mới được tham gia Cá nhân chiến, và biểu hiện trong Cá nhân chiến sẽ quyết định có được đại học tỉnh nhận hay không!

Đó là con đường thi cử của học sinh trung học phổ thông bình thường, với họ, vào được đại học tỉnh là tiền đồ vô lượng rồi!

Còn Năm Đại Học Viện truyền thuyết kia, chỉ những người lọt vào top 1000 bảng phân khu toàn cầu của Bảng Thông Thiên mới có tư cách vào!

Thành phố Lâm Thiên là một thành phố cấp Huyện, phía trên là thành phố Nhiêu Châu, trên nữa là tỉnh Giang Nam.

Trong một huyện, chỉ có mười trường trung học có tư cách đề cử học sinh lên Bảng Thông Thiên, mỗi trường có một chỉ tiêu.

Một thành phố trực thuộc có hàng trăm trường có tư cách, mỗi trường mười chỉ tiêu.

Một tỉnh trực thuộc có hàng nghìn trường có tư cách, mỗi trường hàng trăm chỉ tiêu.

Như vậy, chỉ riêng phạm vi trực thuộc tỉnh đã có mười vạn học sinh trên Bảng Thông Thiên!

Nếu tính cả các thành phố và huyện trực thuộc thì còn nhiều nữa!

Muốn vào được Năm Đại Học Viện phải lọt vào top 1000 toàn cầu, mà trong Tổ Tinh có tận 108 tỉnh khu, khó khăn biết nhường nào!

Nghĩa là phải tranh được top 10 toàn tỉnh mới có hy vọng vào Năm Đại Học Viện.

Còn vào đại học tỉnh thì dễ hơn nhiều, chỉ cần lọt vào top 500 bảng tỉnh của Bảng Thông Thiên là có thể vào thẳng không cần thi.

Bảng Thông Thiên, đúng như tên gọi, ai có tên trên bảng đều có cơ hội bước lên con đường thông thiên...

Trong phòng họp Trường Trung học số 1 Lâm Thiên, ngoài các giáo viên dự thính, những người có tư cách đề xuất đều từ cấp Chủ nhiệm trở lên.

Thực lực quyết định tất cả, trong trường học cũng vậy. "Tôi đề nghị trao suất tham gia Bảng Thông Thiên năm nay cho đồng học Diệp Hiên, cậu ấy có thể biến một Phế Giới thành Thần Quốc thành công, từ đó có thể thấy thiên phú và thực lực của cậu ấy!" Người đưa ra đề nghị này là Chương Nguyên Vũ, người có quyền quyết định suất này cũng là ông, nên khi ông đề nghị thì chuyện của Diệp Hiên coi như đã chắc tám chín phần. "Tôi không đồng ý!

Tôi thấy Tần Cát mới là người có tư cách bước vào Bảng Thông Thiên hơn!" Một giọng nói phản đối vang lên, mọi người nhìn sang, thấy là Sài Vĩnh Ngôn, bấy giờ mới hiểu tại sao có người dám phản đối hiệu trưởng.

Chương 9

Sài Vĩnh Ngôn, Thần Sáng Thế nhị giai sơ kỳ, là giáo viên của Tần Cát - người khai sáng Tiên Đạo Thần Quốc. "Tần Cát từ lớp 10 đã bộc lộ thiên phú vượt trội, trong kỳ thi cuối kỳ lớp 10 đã khai sáng thế giới văn minh Tiên Đạo, trực tiếp tạo ra một Thần Quốc sở hữu các sinh linh siêu phàm, từ đó nhảy cấp lên thẳng lớp 12." "Tôi là giáo viên của em ấy, tôi có thể khẳng định chắc chắn với các đồng nghiệp ở đây, thiên phú của em ấy là cao nhất trong tất cả các học sinh tôi từng dạy!" Sài Vĩnh Ngôn tháo kính, đôi mắt như đuốc quét qua các giáo viên tại tọa.

Kính thực tế chỉ là vật trang trí, đạt tới cảnh giới Thần Sáng Thế thì cơ thể tự nhiên không bị cận thị, huống chi là nhị giai. "Đúng vậy!

Thiên phú của Tần Cát mọi người đều thấy rõ, nghe nói em ấy chỉ mất hơn hai tháng đã thắp sáng Thần Hỏa, từ Kiến tập tiến vào Nhất giai Thần Sáng Thế, thiên phú thực sự rất mạnh!" "Đúng thế, tiềm lực của Tiên Đạo Thần Quốc cũng rất lớn, nếu khai phá đến cực hạn, bước vào ngũ giai cũng là chuyện khả thi!" Liên tục có giáo viên bày tỏ sự tán đồng.

Là một trong số ít học sinh lớp Tuyển thẳng, thiên phú của Tần Cát tự nhiên vượt xa người thường, hơn nữa hắn còn là học sinh giỏi nhất lớp đó. "Nhưng các vị phải biết, từ xưa đến nay Tiên Đạo Thần Quốc có vô số, nhiều không đếm xuể, lại chẳng phải là Thần Thoại Tiên Đạo Thần Quốc, tiềm lực mạnh đến đâu cũng có giới hạn, huống chi chưa chắc cậu ta đã đi tới cuối cùng!" Người nói là Lưu Cường, vị chủ nhiệm cực kỳ coi trọng Diệp Hiên lúc trước.

Ông tiếp tục: "Còn Phế Giới thì sao?

Từ xưa đến nay chưa từng nghe ai khai sáng Thần Quốc thành công từ nó cả!

Nhưng Diệp Hiên đồng học đã làm được!

Hơn nữa khi đấu với tà linh, các vị cũng thấy sinh linh trong Thần Quốc của cậu ấy mạnh thế nào rồi!" "Làm được điều truyền thuyết là Quy Tắc Tạo Vật!

Và cái gọi là Quy Tắc Hóa Sinh chưa từng nghe tới!

Biến Phế Giới thành Thần Quốc!

Sinh linh Thần Quốc dùng một lời diệt tà linh!

Những điều này, các vị ngồi đây và học sinh các vị dạy, có ai làm được không?" Sau đó ông đứng phắt dậy, lớn tiếng quát: "Ai mà làm được điều đó!

Đừng nói là một suất Bảng Thông Thiên, ngay cả cái ghế Chủ nhiệm của lão tử đây cũng nhường cho người đó ngồi!" Im lặng một lúc, ông lại đầy ẩn ý nhìn Sài Vĩnh Ngôn: "Ngoài ra, nói về thành tích và thiên phú, tôi nghe nói hai đứa nó trước đây cùng một lớp, mà Diệp Hiên luôn đè bẹp Tần Cát cả về lý thuyết lẫn thực hành cơ mà?" "Ông!" Sài Vĩnh Ngôn nghe vậy nghẹn lời, mặt lúc xanh lúc trắng.

Ông đã đầu tư không ít vào Tần Cát, nếu Tần Cát không vào được Bảng Thông Thiên, không vào được Năm Đại Học Viện thì lợi ích ông thu về sẽ giảm đi rất nhiều.

Đây là việc liên quan sát sườn đến lợi ích của ông nên ông mới mạo hiểm ngăn cản ý kiến của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng cười nhìn Lưu Cường, trấn an: "Lão Lưu, ông ngồi xuống đi, đừng nóng nảy thế.

Còn về danh ngạch, tôi thấy thế này, để mọi người tâm phục khẩu

phục và cũng tránh mang tiếng tôi độc đoán." "Ba ngày sau, tổ chức một trận tranh đoạt suất Bảng Thông Thiên, chúng ta sẽ đặt ra các quy tắc liên quan, để chúng tự tranh tài, kẻ mạnh nhất sẽ lấy suất này!" Ông nói vậy vì trong lòng cực kỳ tin tưởng vào Diệp Hiên, sẵn tiện nhân cơ hội này nâng cao uy tín của mình, tránh kẻ khác nói ông không màng ý kiến số đông.

Trong Hỗn Độn.

Ầm ầm ầm!!!

Vùng Quy Khư đột nhiên tăng diện tích lên gấp hàng tỷ dặm, Thần Ma Sáng Tạo và Thần Ma Hủy Diệt đứng trong Quy Khư, nhìn hư ảnh sắp sửa ngưng thực kia, cả hai đều cảnh giác lẫn nhau.

Tự thân họ không thể khiến đối phương trở về đại đạo, nên tôn Thần Ma thứ ba sắp ra đời này chính là đối tượng họ muốn tranh thủ.

Nếu có thể kéo Thần Ma Quy Khư về phe mình thì có thể tiêu diệt đối phương, khiến kẻ mang đạo tương khắc đáng ghét này trở về trong đại đạo!

Theo sự mở rộng của vùng Quy Khư, hư ảnh cũng thành công ngưng thực.

Một thân hình cao vạn trượng, hình dáng đầu sư tử mình người xuất hiện, trên đầu còn có cặp sừng bò cong vút kỳ dị, nhưng đây là vị Thần Ma có ngoại hình gần giống con người nhất hiện tại! "Ta tên Quy Khư!!!" Khi hắn mở miệng, hắn cũng tuyên cáo sự tồn tại của mình với Hỗn Độn! "Mấy vị Thần Ma Đại Đạo này ai cũng bá đạo vậy sao?

Cứ phải hét to một tiếng để chứng minh mình tồn tại à..." Diệp Hiên cảm nhận được loại đại đạo thứ ba trong cơ thể đã nắm giữ thành công, hắn cực kỳ vui mừng.

Nhưng vui thì vui, hắn vẫn nhịn không được cà khịa đám Thần Ma này.

Sau khi Thần Ma Quy Khư ra đời, Thần Ma Sáng Tạo lập tức giành trước mời gọi: "Thần Ma Quy Khư, ta là Thần Ma Sáng Tạo, là tôn Thần Ma đầu tiên sinh ra trong Hỗn Độn, hãy gia nhập phe ta đi, cùng ta đối kháng với kẻ tên Thần Ma Hủy Diệt kia!!!" Thần Ma Quy Khư cau mày, ý niệm vừa động đã thấu hiểu mọi chuyện, sau đó khẽ lắc đầu từ chối: "Sáng Tạo đạo hữu, ta không muốn khơi mào thêm loạn lạc." Thần Ma Hủy Diệt nghe vậy thì mừng rỡ, lúc nãy bị tên Sáng Tạo đáng chết kia giành trước một bước, giờ thấy Sáng Tạo bị từ chối, hắn liền vui mừng nói: "Đạo hữu, ta là Thần Ma Hủy Diệt, đại đạo trái ngược với tên Sáng Tạo kia.

Nếu đạo hữu giúp ta đưa hắn trở về đại đạo, trong Hỗn Độn này đạo hữu cứ việc vẫy vùng!" Tuy hắn mang danh Hủy Diệt nhưng hắn cũng biết, cùng là Thần Ma Đại Đạo thì không thể giết chết nhau được.

Không chỉ hắn không giết được Thần Ma Đại Đạo khác, mà kẻ khác cũng không giết được hắn.

Thần Ma Đại Đạo bất tử bất diệt, tối đa chỉ là chịu trọng thương không thể cứu vãn rồi trở về trong đại đạo, nhưng sau vô số năm thai nghén sớm muộn cũng sẽ trở lại.

Trừ phi xóa bỏ hắn con đường đại đạo đó, bằng không Thần Ma Đại Đạo không thể nào ngã xuống.

Cho nên Thần Ma Hủy Diệt chẳng qua là muốn hủy diệt tất cả những gì không phải Thần Ma Đại Đạo, chứ không phải muốn hủy diệt Thần Ma Đại Đạo.

Tất nhiên, kẻ mang danh Sáng Tạo kia thì hắn nhất định phải bắt hắn trở về đại đạo! "Hỗn Độn tuy lớn nhưng ta cũng không muốn vẫy

vùng, ta chỉ nguyện ở tại mảnh Quy Khư này, tĩnh lặng nhìn Hỗn Độn đổi thay." Thần Ma Quy Khư cũng từ chối lời đề nghị của Thần Ma Hủy Diệt.

Hắn biết lúc này mình đứng về phe nào thì phe đó sẽ thắng tuyệt đối, và phe Sáng Tạo kia cùng toàn bộ Thần Ma Đại Đạo phe đó sẽ phải trở về đại đạo.

Vì vậy, hắn cảm thấy mình sinh ra từ giữa Sáng Tạo và Hủy Diệt thì tự nhiên nên đứng ở phe trung lập để tránh một bên bị tiêu diệt hoàn toàn.

Thần Ma Sáng Tạo tuy không có ý xưng bá Hỗn Độn nhưng Thần Ma Hủy Diệt thì có, và những đại đạo gần gũi với Hủy Diệt thiên sinh sẽ là đồng minh của hắn, ví dụ như Thần Ma Tịch Diệt, Thần Ma Tử Vong, Thần Ma Ma Đạo...

Còn Thần Ma Sáng Tạo tự nhiên cũng có những đại đạo gần gũi thiên sinh như Thần Ma Tạo Hóa, Thần Ma Sinh Mệnh, Thần Ma Tiên Đạo...

Hai bên này đều vì đại đạo gần gũi hoặc đại đạo tương khắc mà hình thành liên minh và đối địch.

Chỉ có người như hắn không có đại đạo tương khắc hay gần gũi mới có thể bỏ qua tranh chấp phe phái, việc hắn cần làm là cân bằng thực lực hai bên để tất cả các đạo hữu đều có thể ra đời.

Đây là đại thế Hỗn Độn, cũng là sự dẫn dắt của đại đạo!

Thần Ma Quy Khư tin rằng đại đạo khiến hắn ra đời sớm là để tránh việc thực lực hai phe Sáng Tạo và Hủy Diệt bị nghiêng lệch dẫn đến một bên bị tiêu diệt sạch.

Tất cả đều là hóa thân của đại đạo, là con của đại đạo, cớ sao cứ phải bắt nhau trở về trong đại đạo làm gì!

Giữ vững niềm tin đó, Thần Ma Quy Khư đã từ chối lời mời của cả hai. "Được thôi!

Nếu đạo hữu đã không nguyện, ta cũng không cưỡng cầu!" Thần Ma Sáng Tạo để lại một câu rồi biến mất, hắn biết tự mình không thể tiêu diệt Hủy Diệt nên lại đi tới chỗ Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Sáng Thế Thanh Liên ngồi xếp bằng, cảm ngộ đại đạo, mong có ngày dùng đại đạo nghiền ép khiến Hủy Diệt phải trở về đại đạo.

Còn Thần Ma Hủy Diệt thì hừ lạnh một tiếng rồi cũng biến mất.

Hắn biết trong Hỗn Độn có Sáng Thế Thanh Liên, chính vì chí bảo đó mà hắn hơi lép vế trong cuộc tranh đấu đại đạo, thế là hắn cũng đi tìm chí bảo đại đạo của riêng mình. "Vậy là Hỗn Độn đã chia thành ba phe cánh lớn: một phe lấy sát lục làm chủ do Thần Ma Hủy Diệt dẫn đầu là phe Diều Hâu, một phe lấy hòa bình làm chủ do Thần Ma Sáng Tạo dẫn đầu là phe Bồ Câu, còn Thần Ma Quy Khư chắc chắn là 'đại ca' của phe Trung Lập rồi..." Diệp Hiên nhìn ba vị Thần Ma Đại Đạo trước mắt, lẩm bẩm.

Nói chính xác thì hình tam giác có tính ổn định nhất, chia thành ba phe cánh thực sự không tệ, như vậy có thể ngăn chặn việc một bên vì yếu thế tạm thời mà bị tiêu diệt.

Hiện tại Hỗn Độn vẫn giữ xu hướng phát triển ổn định là tốt nhất, vì mỗi tôn Thần Ma Đại Đạo đối với Diệp Hiên đều quan trọng vô cùng.

Ba phe cánh đó, nói là Diều Hâu, Bồ Câu hay Trung Lập thì thực chất là sự khác biệt về lý niệm đại đạo.

Thần Ma Sáng Tạo thiên về việc Hỗn Độn chỉ nên tồn tại những Thần Ma đầy thiện ý như hắn, chứ không phải loại đầy ác ý như Hủy Diệt.

Còn Thần Ma Hủy Diệt thì ngược lại, hắn cho rằng Hỗn Độn chỉ cần những Thần Ma có đại đạo gần gũi với mình, chứ không phải loại tương khắc.

Thần Ma Quy Khư lại thấy rằng đại đạo tương khắc tương sinh là quy luật, đại đạo bao dung vạn vật, Hỗn Độn rộng lớn có thể chứa hết thảy Thần Ma, nên hắn thấy dù là phe nào cũng nên tồn tại.

Thấy Hỗn Độn một lần nữa chìm vào tĩnh lặng, Diệp Hiên tâm niệm động một cái, ý thức trở về thực tại. "Bành, bành!" Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Diệp Hiên đi tới mở khóa. "Là hai ông à, vào đi!

Tìm tôi có việc gì không?" Mời hai người vào ngồi, Diệp Hiên hỏi.

Người đến chính là Lý Đông và Chu Hưng Triêu, cả hai mặt đầy vui mừng đồng thanh nói: "Trận tranh đoạt suất Bảng Thông Thiên sẽ khai mạc sau ba ngày nữa!!" "Bảng Thông Thiên?

Cái đó không phải do hiệu trưởng chỉ định sao?

Sao tự nhiên lại lòi ra trận tranh đoạt suất vậy?" Diệp Hiên cau mày thắc mắc.

Lý Đông nhìn Chu Hưng Triêu, Chu Hưng Triêu nhanh chóng giải thích: "Nghe nói hiệu trưởng vì muốn công bằng nên để tất cả học sinh chúng ta tham gia một trận tranh đoạt, ai mạnh nhất người đó lấy suất!" "Hai đứa tôi tự biết thực lực mình thế nào, biết không thể lấy được suất đó nên lập tức tới tìm ông đây, chỉ có ông mới có cửa đấu với mấy đứa bên lớp Tuyển thẳng thôi!" “Đúng vậy, đặc biệt là cái tên Tần Cát đó, nghe nói hắn nhận được không ít tài nguyên từ chủ nhiệm Sài Vĩnh Ngôn, hiện giờ thực lực dường như sắp đạt tới Sáng Thế Thần nhất giai trung kỳ rồi!” Lý Đông đứng bên cạnh cực kỳ hâm mộ nói.

Hắn và Chu Hưng Triêu mới chỉ vừa ngưng tụ thần lực không lâu,

còn bao lâu nữa mới thắp sáng thần hỏa, chính thức bước vào nhất giai Sáng Thế Thần thì vẫn chưa biết được, nên đối với cuộc thi đấu giữa các lớp khối 12 lần này, bọn họ cảm thấy hy vọng không lớn.

Nhưng thực lực của Diệp Hiên thì bọn họ đều biết rõ, những sinh linh hóa thân từ quy tắc trong thần quốc kia quá mức chấn động lòng người.

Diệp Hiên tham gia tuyển chọn, mười phần thì có đến tám chín phần sẽ đoạt quán quân, mà đến lúc đó nếu Diệp Hiên thực sự một bước lên mây, tiến vào ngũ đại học viện, thì dù bọn họ không nhận được lợi lộc gì, ít nhất sau này nhắc lại với người khác cũng có cái để khoe khoang.

"Tần Cát sao?

Tôi biết cậu ta, trước đây tôi và cậu ta học cùng một lớp, các ông không biết lúc khảo hạch cậu ta kiêu ngạo thế nào đâu, ha ha!" Nhắc đến Tần Cát, Diệp Hiên không nhịn được cười thành tiếng.

Hắn nhớ lại lúc khảo hạch năm đó, Tần Cát vừa mới nổi danh đã bước ra khỏi phòng thi với nụ cười khinh miệt dành cho mình.

"Hình như có lời đồn như vậy..." Lý Đông tặc lưỡi, nhớ lại lời đồn thổi trong trường về việc một lớp xuất hiện hai thiên tài, một người nhảy lớp lên khối 12, một người tạo ra phế giới.

Bài vè kia viết thế nào ấy nhỉ... lớp 10-11 có hai thiên tài, nhảy lớp khối 12 là Tần Cát; lý thuyết thực hành đều đứng đầu, khai sáng phế giới tên Diệp Hiên.

"Ông đang nói đến bài vè dở dở ương ương đó à?

Không biết kẻ nào trình độ văn hóa kém cỏi chế ra nữa, thật là quê mùa.

Nhưng cũng không trách họ được, dù sao chúng ta học là cách tạo

ra thần quốc, những kẻ không trở thành Sáng Thế Thần được thì sẽ vào đại học bình thường để nhồi nhét kiến thức, lúc đó chắc sẽ chế được bài nào nghe lọt tai hơn!" Diệp Hiên vừa cười vừa phàn nàn.

"Ha ha!

Vậy lúc đó nhớ đừng có quên đấy!

Có mặt ở thao trường, đừng có đi muộn như buổi học đầu tiên đấy nhé!" Chu Hưng Triêu cười lớn dặn dò.

Sau đó hai người trở về phòng của mình.

Quan hệ của bọn họ với Diệp Hiên rõ ràng là thân thiết hơn một chút, nhưng điều này cũng bình thường, dù cả ba đều là học sinh chuyển lớp nhưng thiên phú lại có sự chênh lệch rõ rệt.

Tuy nhiên, Diệp Hiên cảm thấy những người bạn có việc gì cũng báo trước một tiếng như thế này cũng không tệ.

Ba ngày sau.

Tại thao trường.

Lần này số học sinh tiến vào thao trường không nhiều, chỉ có lưa thưa vài người.

Tần Cát hiển nhiên là ứng cử viên nặng ký cho chức vô địch, còn có Diệp Hiên – con hắc mã đột ngột xuất hiện cũng là ứng cử viên sáng giá.

Ngoài hai người họ ra, còn có ba học sinh khác của lớp nhảy lớp, lần lượt là Tiêu Diễn của Đấu Khí Thế Giới, Ti Khang Bá của Huyết Tộc Thế Giới và Giang Thiên của Cương Thi Thế Giới.

Tiềm năng thế giới của ba người này tương đối thấp, giới hạn thấp hơn nhiều so với Tiên Đạo Thần Quốc của Tần Cát, nhưng chính vì tiềm năng thế giới thấp mà thiên phú của bọn họ lại khá tốt nên

ngay từ lúc khởi tạo đã trực tiếp tạo ra sinh linh siêu phàm, một bước tiến thẳng vào lớp nhảy lớp.

Thực tế, người duy nhất thực sự phù hợp với yêu cầu của lớp nhảy lớp chỉ có Tần Cát, cho nên trong cuộc họp, chủ nhiệm Sài Vĩnh Ngôn mới ra sức tranh thủ suất Thông Thiên Bảng cho học sinh của mình, vì ba người kia dù có được suất cũng khó lòng vào được đại học cấp tỉnh.

Ngoài những người này ra còn có vài người của lớp thiên tài, bao gồm Diêu Hải – kẻ từng khiêu khích Diệp Hiên, cùng hai người khác.

Vừa vặn gom đủ tám người tham gia thi đấu.

Thấy vậy, bóng dáng Chương Nguyên Vũ lại xuất hiện trên không trung thao trường.

"Trận tranh đoạt tư cách rất đơn giản, để tránh thần quốc của các em bị phá hoại, chúng ta sẽ thực hiện cá nhân chiến!

Đừng nói gì về sự bất công, kẻ yếu không có tư cách nói về công bằng!

Hiện tại, chia làm bốn tổ đối đầu, tổ thứ nhất: Tần Cát đối chiến Đái Khoa, tổ thứ hai: Tiêu Diễn đối chiến Trâu Thái, tổ thứ ba: Ti Khang Bá đối chiến Diêu Hải, tổ thứ tư: Diệp Hiên đối chiến Liễu Phong!

Các trận đấu sẽ diễn ra theo đợt, bắt đầu từ tổ thứ nhất của Tần Cát!" Chương Nguyên Vũ căn cứ vào thực lực để chia làm bốn tổ, tách bốn người mạnh nhất ra, còn lại hoàn toàn là do ông tùy ý sắp xếp, dù sao những người kia cũng chỉ đến để góp vui.

Mọi người đều không có ý kiến gì, dù sao hiệu trưởng không chọn cách nội định trực tiếp đã là ân huệ lớn lao rồi, ít nhất còn cho bọn họ cơ hội so tài.

“Đến đây đi!” Tần Cát vẻ mặt kiêu ngạo nhìn về phía Đái Khoa, trực tiếp lên tiếng, dường như hoàn toàn không để đối phương vào mắt.

Và hắn thực sự có thực lực đó, chỉ thấy trên trán hắn, một đóa thần hỏa hiện ra giữa không trung, một luồng tiên khí bao quanh thân thể, trấn nhiếp tứ phương.

Khí tức thuộc về Tiên Đạo Thế Giới lan tỏa, khiến toàn thân hắn tràn đầy vẻ phiêu dật thoát tục như một trích tiên nhân hạ phàm.

Nhìn Tần Cát như tiên nhân giáng thế, Đái Khoa run rẩy cả người, sau đó thở dài bất lực: “Tôi nhận thua...” Thế giới của hắn không phải thế giới tiên nhân mà là sơ cấp tu tiên, đối diện với Tiên Đạo Thế Giới rõ ràng là cấp cao hơn, hắn chỉ biết thở dài nhận thua.

Điều này chỉ những người hiểu về thế giới của hắn mới rõ, còn những người khác đều ngơ ngác nhìn vào thao trường.

“Tổ thứ nhất, Tần Cát thắng!” Theo tiếng của hiệu trưởng, tất cả mọi người mới biết kết quả.

“Chuyện gì vậy?

Có khuất tất gì không?

Tại sao chưa đánh đã thắng rồi?” Bên ngoài thao trường, một học sinh phẫn nộ nói.

“Mẹ kiếp!

Chắc chắn là có gian lận!

Không thể vì Tần Cát thiên phú tốt mà chơi trò này được!” Một học sinh khác cũng bất bình.

“Các người thì biết cái quái gì, Tần Cát là Tiên Đạo Thần Quốc, còn Đái Khoa là Tu Tiên Thần Quốc, tuy thực lực thần quốc không

chênh lệch nhiều nhưng quy tắc và pháp tắc bên trong lại cách biệt một trời một vực.

Tần Cát giống như cấp trên của Đái Khoa, nên Đái Khoa mới cảm thấy không có chút cơ hội chiến thắng nào, hiểu chưa?" Một người biết nội tình giải thích.

"Ồ, nói vậy thì chẳng phải là do Đái Khoa hèn nhát sao?

Mẹ nó!" Trong thao trường, Đái Khoa lầm lũi bay ra ngoài, loáng cái đã biến mất.

Lúc này, Tần Cát đi về một phía thao trường, nhường vị trí trung tâm lại.

Khi đi qua bên cạnh Diệp Hiên, hắn đột ngột dừng lại, thản nhiên nói: "Đừng tưởng cậu gặp vận may chó ngáp phải ruồi là có thể sánh ngang với tôi, thấy chưa, đây chính là thực lực của tôi!

Tôi thừa nhận sinh linh hóa thân từ quy tắc trong thần quốc của cậu rất mạnh, nhưng loại sinh linh đó cậu chỉ có một, vả lại bây giờ không phải là thần quốc chiến!

Đây là cá nhân chiến!

Chương 10

Tôi đã thắp sáng thần hỏa từ lâu, bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần nhất giai!

Còn cậu chỉ là một phế vật ngay cả thần hỏa cũng chưa châm lửa!

Chênh lệch giữa tôi và cậu là một trời một vực, kẻ bị tôi bỏ lại sau lưng mãi mãi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của tôi mà thôi!" Tần Cát đi lướt qua Diệp Hiên, thấy phía sau mãi không có tiếng phản bác, liền nghĩ rằng đối phương đã thừa nhận sự chênh lệch, lập tức cười khinh bỉ rồi bước đi.

Cái gì mà sinh linh mạnh mẽ chỉ có một?

Ngươi chẳng lẽ không biết trong Hỗn Độn thế giới có ba ngàn Đại Đạo sao?!

Cái gì mà phế vật chưa châm lửa thần hỏa?

Ta châm lửa thần hỏa chẳng lẽ phải lên báo tuyên bố cho cả thế giới biết sao?!

Đối với những lời tự phụ của Tần Cát, Diệp Hiên lười đáp trả, với hạng người thích làm màu này, lát nữa khi đối mặt, hắn sẽ cho gã biết thế nào là chênh lệch trời vực thực sự!

Tổ thứ hai nhanh chóng diễn ra, Tiêu Diễn đối chiến Trâu Thái.

Tiêu Diễn là người sáng tạo Đấu Khí Thần Quốc, hắn sở hữu sức mạnh đấu khí, khí tức trên người không ngừng tuôn trào, một loại năng lượng đặc thù hiện ra, một quyền vung ra, trên nắm đấm thế mà lại bao phủ một tia hỏa diễm chi lực, đó là hỏa thuộc tính đấu khí!

Trái lại, Trâu Thái cau mày, năng lượng ma pháp thuộc tính thủy từ trên người tán phát ra, hắn thấp giọng ngâm xướng: "Thủy Thần

trong thế giới vô tận, xin hãy ban cho ta sức mạnh của nước!

Thủy Long!" Một con thủy long khổng lồ bắn ra từ trước ngực hắn, lao về phía Tiêu Diễn đang áp sát.

Rõ ràng, thế giới của Trâu Thái là một ma pháp thế giới.

Vậy mà Tiêu Diễn chẳng thèm né tránh, đón đỡ trực diện đòn tấn công này mà thân hình vẫn không hề hấn gì, chính là vào lúc nguy cấp, hắn đã thắp sáng thần hỏa, sức mạnh mạnh mẽ phun trào, ngọn lửa vốn chỉ là một tia ban đầu lập tức bùng lên dữ dội, nuốt chửng con thủy long.

Trâu Thái thấy vậy hoảng sợ, vội vàng muốn chạy, nhưng đòn tấn công của Tiêu Diễn đã đến trước ngực.

Phụt!

Trâu Thái bị một quyền đánh bay, ngã gục xuống đất, hộc máu.

"Khụ khụ... tôi nhận thua..." Hắn gượng dậy, ho vài tiếng, nói xong liền loạng choạng bay đi.

Sáng Thế Thần chỉ cần thần quốc của bản thân không bị hủy diệt, những vết thương khác sẽ nhanh chóng được hồi phục thông qua sự phản bổ của thần quốc, nên hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ cũng không quản hắn, để hắn tự rời đi.

Đây cũng là lý do vì sao Chương Nguyên Vũ để bọn họ tiến hành cá nhân chiến, bởi vì thần quốc chiến là cuộc chiến giữa các thần quốc với nhau, nếu thực sự muốn phân thắng bại thì rất dễ làm hủy diệt thần quốc của một bên, như vậy chẳng khác nào hủy hoại tương lai của học sinh đó.

"Quá mạnh, bái phục các đại lão lớp nhảy lớp, đến giờ vẫn chưa có ai là đối thủ xứng tầm..." "Suýt!

Lớp nhảy lớp toàn là quái vật!

Ai cũng đã thắp sáng thần hỏa rồi!

Lớp thiên tài chắc chưa có ai thắp sáng đâu nhỉ?" Đám học sinh đứng ngoài quan chiến còn kích động hơn cả các tuyển thủ tham gia.

Tổ thứ ba là Ti Khang Bá đối chiến Diêu Hải.

Ti Khang Bá không nói nhảm, vừa vào trận đã dùng sức mạnh Huyết Tộc Thế Giới, một luồng khí tức nồng nặc mùi máu tanh xuất hiện, khiến đám học sinh ngoài thao trường đều nhíu mày, sát khí này, không biết đã giết bao nhiêu người trong thần quốc rồi...

"Nghe đây, tiếng gió biển..." Diêu Hải ngửa mặt lên trời gào lớn, khiến tất cả mọi người trong ngoài thao trường đều nghe thấy, sau đó hắn cười tà mị, một luồng khí tức thuộc tính phong bao quanh, cùng một luồng năng lượng thuộc tính thủy khổng lồ hiện ra trên người hắn.

"Kẻ này là ai vậy?

Sao kiêu ngạo thế?" "Không biết... chắc cũng lợi hại lắm!" Đám người không quen biết ngoài thao trường lập tức dấy lên một trận thảo luận.

Lý Đông mặt đầy vạch đen, hắn biết kẻ này là ai, chính là tên thích làm màu nhất trong lớp, những người quen biết Diêu Hải như hắn đều lộ vẻ mặt xám xịt.

Nhưng vì Diêu Hải không lộ ra thế giới của mình nên Ti Khang Bá nhất thời cũng không biết đó là thế giới gì.

Tuy nhiên Ti Khang Bá cũng chẳng thèm quan tâm, trực tiếp hiện ra thần hỏa, thần lực tăng vọt, tung một chưởng chứa đựng sức mạnh Huyết Tộc về phía Diêu Hải.

Chát!

Một tiếng vang lên, Diêu Hải bị đánh ngã lăn quay.

“Cái gì vậy?

Chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi sao?

Thế lúc nãy hắn làm màu cái gì thế?!” “Đậu xanh, phục cái lão lục này thật, mình còn tưởng hắn lợi hại lắm!” Ngoài thao trường lại rộ lên tiếng bàn tán.

Diêu Hải mặt mũi lúc xanh lúc trắng đứng dậy, nói: “Mẹ kiếp, kịch bản sai rồi, làm lại!” Tiếp đó, cơ thể hắn đột ngột phình to, lớn hơn gấp mấy chục lần, sừng sững như một vị cự nhân trên thao trường, chỉ thấy hắn quay lưng về phía Ti Khang Bá, thản nhiên nói: “Lũ người ngu muội vô tri các ngươi, Hải Thần sẽ trừng phạt sự lỗ mãng của ngươi!

Nghe đây, tiếng gió biển...

Hải táng!!!” Theo lời hắn nói, hắn còn chưa thèm quay người lại thì dưới chân Ti Khang Bá đột nhiên dâng lên một luồng nước biển vây khốn hắn.

“Đỉnh cao!

Quá đỉnh!

Tôi rút lại lời vừa nói!” “Đại lão giỏi quá!

Đại lão vô địch!” Đám học sinh ngoài thao trường bị màn biến thân huyễn hoặc này hớp hồn, lập tức đổi giọng, kể cả những bạn học quen biết Diêu Hải cũng đầy vẻ kinh ngạc, họ không ngờ Diêu Hải lại mạnh đến vậy!

Ti Khang Bá lúc này sợ hãi vẫy vùng tay chân, chỉ sợ luồng nước đó nổ tung.

Ào ào!

Nước biển đột nhiên tán loạn, để lộ Ti Khang Bá đang bị vây bên trong.

Hắn sững sờ một lúc, sau đó phản ứng lại, mặt mày tái mét giận dữ: "Chết đi!" Diêu Hải đang chắp tay đứng quay lưng nghe vậy liền nhíu mày quay đầu nhìn, thấy một bóng người mọc cánh đang lao nhanh về phía mình, kinh hoàng hét lớn: "Không thể nào!

Mẹ kiếp!

Hải Thần, ông dám diễn tôi!!!" Chát!

Thân hình khổng lồ mấy chục mét của Diêu Hải bị một chưởng đánh cho như xì hơi, trở lại hình dạng ban đầu nằm bẹp dưới đất, không rõ sống chết.

Lần này Ti Khang Bá không còn nương tay, giận dữ tung chưởng đánh Diêu Hải hiện nguyên hình.

Đám người ngoài thao trường há hốc mồm, trên đời này lại có kẻ thích làm màu đến vậy sao?

Người ta khổng lồ hóa là để có sức mạnh vô địch, còn ông khổng lồ hóa chỉ để làm màu thôi à?!

Trên không trung, hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ nhíu mày, vừa rồi ông cảm nhận được một luồng sức mạnh mạnh mẽ từ trong cơ thể Diêu Hải, chỉ là không hiểu vì sao đột nhiên lại ẩn đi, kết hợp với lời Diêu Hải nói, ông biết trong thần quốc của thiếu niên này ẩn chứa bí mật lớn.

Diệp Hiên cũng nhướng mày, hắn cũng cảm nhận được một tia khí tức khủng bố thoáng qua, cộng thêm tiếng gào thét của Diêu Hải, hắn biết đó là sức mạnh của cái gọi là Hải Thần.

Chẳng lẽ trong người tên thích làm màu này thực sự có Hải Thần?

Không đến mức đó chứ, chẳng lẽ đến giờ vẫn chỉ là một tập sự Sáng Thế Thần chưa thắp sáng thần hỏa sao?

Nhưng với tư cách tập sự Sáng Thế Thần mà có thể đối chiến với nhất giai Sáng Thế Thần thì quả thực cũng có điểm bất phàm.

"Diệp Hiên chiếm suất của lớp thiên tài chắc chắn không vấn đề gì, có điều mấy người lớp nhảy lớp này có vẻ quá khủng khiếp, không biết cậu ấy đã thắp sáng thần hỏa chưa, nếu chưa thì gay go to." "Đúng vậy, không chỉ Ti Khang Bá đã thắp sáng, bọn họ ai cũng đã thắp sáng rồi, tiếp theo Diệp Hiên thắng cũng phải đối mặt với đối thủ đã thắp sáng thần hỏa thôi." Ngoài thao trường, Lý Đông và Chu Hưng Triêu sau khi xem ba trận đấu bắt đầu lo lắng cho tương lai của Diệp Hiên.

Tổ thứ tư: Diệp Hiên đối chiến Liễu Phong!

Liễu Phong, Quỷ Dị Thế Giới, kẻ mạnh nhất trong thế giới đó tên là Phệ Hồn, Phệ Hồn đúng như tên gọi, có thể thôn phệ linh hồn, đây là điều cực kỳ đáng sợ đối với đa số mọi người.

Bởi vì rất ít người có thể ngăn chặn tấn công ở tầng thứ tinh thần, đặc biệt là các tập sự Sáng Thế Thần, nhưng một khi bước vào nhất giai Sáng Thế Thần thì sẽ khá hơn nhiều, sau khi ngưng tụ thần hỏa có thể làm suy yếu đáng kể tấn công tinh thần.

"Nhân danh ta, triệu hoán Phệ Hồn, ta chính là Diệt Hồn Sư Liễu Phong!" Theo lời niệm chú của hắn, một luồng khí tức cực kỳ quỷ dị bao phủ lấy thân thể.

Khán giả xung quanh đều nhíu mày, ngay cả Tần Cát vốn cao ngạo cũng không khỏi liếc nhìn vài cái, trong lòng nảy sinh cảnh giác.

Loại khí tức quỷ dị này không ai muốn dây vào.

“Đến đi!” Diệp Hiên vẻ mặt thư thái nhìn Liễu Phong đã chuẩn bị sẵn sàng, bình tĩnh nói.

“Cậu không cần chuẩn bị gì sao?” Liễu Phong tự tin hỏi.

“Không cần, đến đi!” Diệp Hiên lắc đầu, ra hiệu đối phương trực tiếp ra tay.

Hành động không chuẩn bị gì, chỉ dựa vào bản thân để đối chiến của Diệp Hiên khiến Liễu Phong nổi giận, cho rằng đó là biểu hiện của sự coi thường, lập tức tức giận hét lớn.

“Giả thần giả quỷ!

Á...” Nhìn Liễu Phong đang lao về phía mình, Diệp Hiên cười lạnh, đưa tay phải ra.

Ong ~ Trong không gian, vô số pháp tắc đan xen, quy tắc hội tụ lại hóa thành một tấm lưới lớn vô hình.

Oanh!!!

Sức mạnh sáng tạo mạnh mẽ trực tiếp bao trùm lấy Liễu Phong, sức mạnh pháp tắc tràn đầy sinh cơ vô tận khiến vẻ tà mị quỷ dị trên người Liễu Phong tan biến, hơn nữa còn dùng Đại Đạo vô thượng trấn áp hắn giữa không trung, khiến hắn không thể động đậy nửa phân.

Đó là sự nghiền ép quy tắc đến từ trong minh minh!

Đó là sự nghiền ép của pháp tắc Đại Đạo hiển hóa đối với thuật pháp!!!

“Nhận thua đi...” Diệp Hiên nhàn nhạt nói.

Hai bên căn bản không thể so sánh, Liễu Phong cũng cảm nhận được luồng sức mạnh này, hắn là người trực diện nên cảm nhận rõ nhất sự kinh khủng đó!

Luồng sinh cơ bàng bạc mãnh liệt đó giống như tử thần đòi mạng vậy, nếu hắn không nhận thua, giây tiếp theo có lẽ sẽ chết trong luồng sinh cơ khổng lồ này.

"Tôi nhận thua!!!" Một cảm giác sợ hãi chưa từng có ập đến, Liễu Phong cuối cùng cũng hiểu tại sao trước đó Diệp Hiên lại đối xử với mình như vậy, giữa hai người thực sự không thể so sánh, chênh lệch như trời với đất!

"Hô!

Đa tạ bạn học Diệp đã hạ thủ lưu tình!

Trước đây là tôi cuồng vọng rồi!" Liễu Phong để lại một câu rồi cũng không đợi Diệp Hiên trả lời, giống như những người thất bại trước đó, biến mất không thấy đâu.

Để lại đám người xung quanh ngơ ngác tại chỗ, Tần Cát trong lòng suýt chút nữa thì chửi thề, cái quái gì thế này, có gian lận không vậy?

Ngoài bọn họ ra, còn có rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc, đây lại là một vụ gian lận khác sao?

"Tần Cát, vừa rồi Diệp Hiên sử dụng là pháp tắc chi lực, cậu phải cẩn thận!" Đột nhiên, một đạo truyền âm lọt vào não Tần Cát, hắn lập tức hiểu ra, đây là lời nhắc nhở của thầy hắn – Sài Vĩnh Ngôn, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hiên tràn đầy kinh hãi.

Pháp tắc chi lực, đây là sức mạnh chí cao, chỉ có một số ít thiên tài Sáng Thế Thần nhị giai mới có thể khống chế, đa phần phải đến Sáng Thế Thần tam giai mới bắt đầu nắm giữ pháp tắc chi lực.

Sức mạnh của Sáng Thế Thần đều đến từ sức mạnh của sinh linh trong thần quốc, sinh linh thần quốc nắm giữ pháp tắc chi lực thì Sáng Thế Thần đương nhiên nắm giữ pháp tắc chi lực.

Điều này có nghĩa là, thần linh trong thần quốc của Diệp Hiên là tồn tại nắm giữ pháp tắc chi lực.

"Hô ~ đúng rồi, sinh linh của cậu ta là quy tắc hóa thân, biết pháp tắc chi lực cũng là bình thường..." Nghĩ đến đây, hắn nhất thời cảm thấy bất lực.

"Diệp Hiên đỉnh thật, chỉ phẩy tay một cái đã đánh bại Liễu Phong!!!" "Đúng thế!

Biết đâu cậu ấy thực sự giành được suất Thông Thiên Bảng!" Lý Đông và Chu Hưng Triêu đều biết tính cách của Diệp Hiên, hơn nữa lại có sự tự tin mù quáng vào thực lực của hắn, tuy bọn họ chưa từng so tài nhưng qua sự chênh lệch thần quốc cũng có thể biết được khoảng cách giữa họ.

Có sinh linh mạnh mẽ như thế, thực lực Sáng Thế Thần đương nhiên còn mạnh hơn, ít nhất cũng phải mạnh bằng vị sinh linh kia, đây chính là lợi thế của Sáng Thế Thần, sinh linh thần quốc càng mạnh thì Sáng Thế Thần càng mạnh.

"Trận tiếp theo, Tần Cát đối chiến Tiêu Diễn!" Chương Nguyên Vũ vẻ mặt bình tĩnh, đối với việc Diệp Hiên nắm giữ pháp tắc chi lực ông không hề thấy kỳ quái, một hơi khai sáng phế giới, biến phế giới thành thần quốc, quy tắc tạo vật và quy tắc hóa thân, mỗi việc này đều không phải người bình thường có thể làm được.

Mà Diệp Hiên làm được cả bốn việc này từ sớm đã khiến ông hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác rồi, giờ thêm việc nắm giữ pháp tắc chi lực thì có là gì đâu...

Tần Cát thu hồi tâm trí, gạt chuyện của Diệp Hiên sang một bên, sau đó nghiêm túc nhìn về phía Tiêu Diễn.

Hắn cũng biết người này, Sáng Thế Thần nhất giai sơ kỳ, tu vi cực

kỳ mạnh mẽ, nghe nói nắm giữ Đấu Khí Thế Giới, loại thế giới đó là thế giới cấp thấp nhưng chiến lực giai đoạn đầu khá tốt, xứng đáng để hắn nghiêm túc một chút.

"Tần Cát, đừng tưởng ngươi là Tiên Đạo Thần Quốc mà ta sợ ngươi!" Tiêu Diễn bao phủ trong đấu khí, trên người bắt đầu xuất hiện đấu khí mạnh mẽ.

"Cho ngươi nếm thử chiêu mới của ta!

Kiệt kiệt kiệt kiệt!" Trong hai bàn tay hắn xuất hiện hai loại hỏa diễm hoàn toàn khác nhau, trên tay trái là một loại hỏa diễm màu trắng, nhiệt độ cực cao khiến không gian xung quanh dường như bị thiêu đốt đến mức hư ảo vặn vẹo.

Còn trên tay phải của hắn là một loại hỏa diễm màu xanh, không ngừng cuộn trào như một con thanh long đang phun lửa, cực kỳ khủng khiếp!

"Không xong!" Tần Cát sắc mặt cứng đờ, vội vàng thi triển tiên lực, một luồng năng lượng chứa đựng tiên lực khổng lồ lao về phía Tiêu Diễn.

Vút!

Oanh!!!

Chỗ Tiêu Diễn đang đứng phát ra tiếng nổ lớn, thao trường nhờ được chế tạo từ vật liệu đặc thù nên không hề hấn gì.

Bản thân hắn phía sau mọc ra một đôi cánh khổng lồ, đó là đôi cánh hóa ra từ đấu khí, giúp tăng tốc độ bay.

Vừa rồi chính là nhờ đôi cánh khổng lồ này mà hắn mới kịp phản ứng.

Thấy hắn vẫn chưa dừng tay, hai bàn tay trái phải không ngừng áp

sát, hai loại hỏa diễm đó thế mà lại dung hợp một cách quỷ dị.

Oanh!

Hai luồng hỏa diễm vừa chạm vào nhau đã phát ra một tiếng nổ trầm đục từ lòng bàn tay Tiêu Diễn.

Lập tức, hai bàn tay hắn da thịt nứt toác, nếu không có lớp đấu khí cực mạnh bao bọc toàn thân thì có lẽ lúc này hắn đã bị chính ngọn lửa của mình thiêu rụi rồi!

Cố nén cơn đau kịch liệt từ lòng bàn tay, Tiêu Diễn tiếp tục cưỡng ép dung hợp hai luồng hỏa diễm, dần dần hai luồng hỏa diễm cuối cùng cũng chồng lên nhau, một đóa liên hoa quỷ dị đan xen giữa hai màu xanh trắng hiện ra!

"Mau lui lại!" Ti Khang Bá đứng xem bên cạnh thét lên một tiếng, lập tức thoát ly khỏi chiến trường, bay vút lên không trung đằng xa, sợ bị dư chấn cuộc chiến ảnh hưởng.

Còn Diệp Hiên vẫn bình thản đứng trên thao trường, đối diện với đóa hỏa liên hoa ẩn chứa uy thế vô tận này, hắn không hề sợ hãi, trận chiến cấp độ này chưa thể làm tổn thương hắn.

"Phật Nộ Hỏa Liên!!!" "Phật Nộ Hỏa Liên!!!" Tiêu Diễn ở trên cao cười lớn, mạnh tay ném đóa liên hoa yêu diễm quỷ dị trong lòng bàn tay ra!

"Oanh!" Một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ lao thẳng về phía Tần Cát, ngọn lửa màu xanh trắng rực rỡ đan xen nổ tung giữa bầu trời xanh thẳm.

Như một quả bom nguyên tử phát nổ, một làn sóng lửa khổng lồ quét qua bầu trời, tán ra xung quanh!

Trong nháy mắt, nhiệt độ xung quanh tăng vọt, ngay cả những học sinh đứng ngoài thao trường cũng cảm nhận được luồng nhiệt mạnh

mẽ này!

Chương 11

Tất cả học sinh toàn trường đều ngẩn ngơ nhìn đóa hỏa liên đang thịnh nộ giữa không trung!

Bên ngoài thao trường im phăng phắc, ai nấy đều cảm thấy khô họng, không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Nếu không phải thao trường này cực kỳ đặc biệt, là một đấu kỹ trường thiên nhiên có thể cách tuyệt mọi năng lượng, thì có lẽ bọn họ đã sớm bỏ mạng trong luồng nhiệt này rồi, sao có thể thảnh thơi quan khán trận chiến kinh thiên động địa này được!

"Đây chính là trận chiến của Sáng Thế Thần nhất giai sao?

Thật là khủng bố quá mức!!!" Mọi người đều rùng mình, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực to lớn, đó chính là khoảng cách giữa bọn họ và Sáng Thế Thần nhất giai!

Tuy cùng là Sáng Thế Thần, nhưng tập sự và nhất giai lại cách biệt xa xôi đến thế!

Những thiên tài lớp thiên tài thua dưới tay Sáng Thế Thần nhất giai lúc trước, không oan!

"Cái này...

Diệp Hiên lúc nãy hình như không rời đi, cậu ấy không bị thương chứ?" "Sẽ không đâu, cậu ấy chắc chắn là có chuẩn bị!" Lý Đông và Chu Hưng Triêu lo lắng bàn tán.

Một làn khói bụi khổng lồ theo hỏa liên giáng xuống bao phủ toàn bộ chiến trường, mọi người chăm chú nhìn vào, sợ bỏ lỡ điều gì.

"Trận chiến kết thúc rồi sao?" Trong lòng mọi người không khỏi hiện lên nghi vấn này.

Làn khói bụi dần tan đi, hai bóng người hiện ra, Tần Cát mặc bộ đồ đen, lúc này vài chỗ áo quần rách rưới, lộ ra làn da màu đồng.

Còn bóng người kia là một thân bạch y đứng ở đầu kia chiến trường, không hề hấn gì, thậm chí đến một góc áo cũng không hề bị tổn hại.

"Suýt!!!

Diệp Hiên thế mà lại không sao?!" "Diệp Hiên đáng sợ đến mức này sao?!" "Chẳng lẽ cậu ấy cũng đã bước vào nhất giai Sáng Thế Thần?!" "Tôi thấy có khi Diệp Hiên sẽ giành chiến thắng, ông nhìn Tần Cát kìa, quần áo rách hết rồi, còn nhìn Diệp Hiên xem, chẳng việc gì cả!" "Đợi chút, tại sao đòn tấn công mạnh như thế mà đối với hai người bọn họ lại không gây sát thương lớn..." "Suýt!!!

Sáng Thế Thần nhất giai, đáng sợ quá mức!" Đám đông lại một lần nữa bùng nổ.

Tần Cát mặt đầy giận dữ nhìn về phía Tiêu Diễn trên cao, quát: "Thứ chết tiệt!!!" Một luồng tiên khí bàng bạc xuất hiện, nhiếp nhân tâm phách, hắn phẫn nộ tung một quyền về phía Tiêu Diễn trên không trung.

Dưới chân hắn xuất hiện một đám mây vàng, khiến tốc độ vốn đã rất nhanh của hắn tăng thêm lần nữa, chớp mắt đã đến trước mặt Tiêu Diễn.

Tiêu Diễn định né tránh nhưng không ngờ Tần Cát lại cưỡi mây lướt gió đến quá nhanh.

Bành!

Oanh!!!

Chỉ với một quyền, Tần Cát đã đánh bay Tiêu Diễn xuống dưới, rơi thẳng xuống thao trường phát ra một tiếng vang lớn, rồi hôn mê

bất tỉnh.

“Trận này Tần Cát thắng, trận tiếp theo: Ti Khang Bá đối chiến Diệp Hiên!” Chương Nguyên Vũ phẩy tay một cái, Tiêu Diễn lập tức biến mất, chính là bị ông đưa về ký túc xá nghỉ ngơi.

“Dù không biết cậu dùng thủ đoạn gì mà không bị thương, nhưng phòng ngự không phải là cách để giành chiến thắng, đợi cậu thắng đi, tôi sẽ giẫm cậu dưới chân trước mặt toàn trường!” “Nửa năm trước tôi có thể giẫm cậu dưới chân, hôm nay cũng vậy!” Tần Cát đứng trước mặt toàn thể giáo viên và sinh viên, nhìn xuống Diệp Hiên bên dưới mà nói, hắn cũng không thèm đáp xuống, trận chiến của Sáng Thế Thần nhất giai khó tránh khỏi ảnh hưởng đến toàn bộ thao trường.

Diệp Hiên vẫn không thèm để ý đến hắn, lát nữa hắn sẽ biết thế nào là thảm hại.

“Ngầu quá!

Đây mới là nam thần Tần Cát của tôi chứ!” Một cô nàng mắt long lanh nói.

“Đúng vậy!

Bá đạo quá đi!” Một cô nàng khác cũng hét lên theo.

“Dẹp đi, chỉ là một tên thích làm màu thôi, quần áo rách rưới cả rồi còn làm màu cái gì!” Đó là tiếng của Lý Đông.

“Cậu!” “Cậu cái gì mà cậu?!

Không phục?

Hay là chúng ta tập luyện tí nhỉ?!” Lý Đông ưỡn ngực, bá khí nói.

Đánh không lại Tần Cát thì chẳng lẽ không đánh lại đám fan nữ của gã sao?

Trên thao trường.

“Ti Khang Bá, xuống đây chiến một trận!” Diệp Hiên thản nhiên nói, đầu cũng không thèm ngẩng lên.

“Đến đây!” Ti Khang Bá đáp lời, kiêng dè nhìn Diệp Hiên, lúc trốn khỏi Phật Nộ Hỏa Liên hắn đã hét lớn ra hiệu cho Diệp Hiên cùng chạy, ai ngờ Diệp Hiên lại không bay lên, vốn tưởng đối phương chưa bước vào nhất giai Sáng Thế Thần nên không biết bay.

Giờ nhìn lại, hóa ra là đối phương hoàn toàn không cần né tránh!

Điểm này khiến hắn làm sao không kiêng dè cho được, nếu để hắn gánh chịu một kích đó, e rằng đã sớm ngất lịm rồi.

Tần Cát ở trên cao thấy Diệp Hiên không thèm đếm xỉa đến mình liền hừ lạnh một tiếng, quần áo trên người trong nháy mắt đã trở lại nguyên trạng.

“Nhận thua đi!” Diệp Hiên bình thản phóng ra sức mạnh hủy diệt, uy hiếp Ti Khang Bá, hắn và Ti Khang Bá cũng chẳng có thù oán gì, trấn áp một chút là đủ rồi, không cần thiết phải thực sự ra tay.

Ba loại Đại Đạo mà hắn nắm giữ lúc này, bất kỳ loại nào cũng có thể nghiền ép đối phương, khiến đối phương không còn tâm trí chiến đấu.

Quả nhiên, Ti Khang Bá mồ hôi đầm đìa, nhìn Diệp Hiên trước mặt mà mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng, trong lòng hắn trào dâng nỗi sợ hãi tột cùng, hắn biết nếu mình thực sự dám cử động thì có lẽ sẽ chết ở đây.

Lập tức, hắn vội vàng hét lớn: “Tôi nhận thua!

Nhận thua!” Bên ngoài thao trường, thấy cảnh này và nghe thấy tiếng đầu hàng của Ti Khang Bá, mọi người xôn xao.

“Đậu xanh, còn bảo Diệp Hiên không gian lận đi?!

Đây chắc chắn là con riêng của hiệu trưởng rồi!” “Mẹ nó!

Thế này cũng được sao?

Hai trận đấu toàn là đối phương đầu hàng?!” “Quan trọng là trận đầu họ còn diễn một tí, Diệp Hiên ít ra còn múa may tay chân làm màu!

Còn giờ thì sao?

Đứng im không nhúc nhích, chỉ mấp máy môi vài cái là giải quyết xong rồi?!” “Đỉnh thật, đúng là đại trượng phu phải như vậy!” Lý Đông phấn khích nhìn cảnh này trong thao trường, cả người run lên vì sung sướng.

Chu Hưng Triêu bên cạnh rùng mình, kinh ngạc hỏi: “Ông không định...

đấy chứ?” “Cút cút cút!!!” Trên không trung thao trường.

“Diệp Hiên thắng, trận tiếp theo: Tần Cát đối chiến Diệp Hiên!” Chương Nguyên Vũ lười cả nhướng mắt, trực tiếp tuyên bố.

Kết quả này không nằm ngoài dự liệu của ông, nắm giữ pháp tắc chi lực của Sáng Thế Thần tam giai khi mới ở cảnh giới nhất giai, dùng câu 'quét sạch nhất giai' để hình dung cũng không quá lời.

Ngay cả trong số Sáng Thế Thần nhị giai, chỉ cần Diệp Hiên phản ứng đủ nhanh thì phần lớn những người chưa nắm giữ pháp tắc chi lực cũng không phải đối thủ của hắn!

Còn Tần Cát?

Tuy thiên phú khá khẩm nhưng cũng chỉ có thế, trước mặt Diệp Hiên thì làm gì có thiên tài, toàn là hạng tầm thường.

“Cũng không biết những người cùng thời đại với cậu ta là may

mắn hay bất hạnh nữa...” Chương Nguyên Vũ nhìn thiếu niên bạch y bên dưới với ánh mắt phức tạp, thầm lẩm bẩm trong lòng.

Tần Cát lúc này toàn thân tỏa ra tiên khí thanh thoát, hắn nhìn Diệp Hiên với ánh mắt ghen tị tột độ.

Luồng tiên khí bao quanh cũng khó lòng che giấu sự điên cuồng của hắn lúc này, đối mặt với thiếu niên bạch y vẻ mặt bình tĩnh kia, hắn gào thét bất chấp hình tượng: “Tại sao, tại sao từ năm lớp 10 cậu đã luôn đè đầu cưỡi cổ tôi!

Bất kể là lý thuyết hay thực hành, cậu luôn xuất sắc như thế!

Khó khăn lắm tôi mới sáng lập được Tiên Đạo Thần Quốc, bỏ xa cậu lại phía sau!

Thế mà cậu rõ ràng là kẻ tạo ra phế giới phế vật!

Tại sao!

Tại sao cậu vẫn có thể đuổi kịp bước chân của tôi!

Cậu đáng lẽ phải bị tôi bỏ lại xa tít tắp sau kỳ khảo hạch đó chứ!

Dù cậu có nắm giữ pháp tắc chi lực, dù thần quốc của cậu mạnh đến đâu, hôm nay Tần Cát tôi cũng sẽ một lần nữa giẫm nát cậu dưới chân!!!” Ong!!!

Khí tức quanh thân hắn bùng nổ điên cuồng, tiên khí trong cơ thể liên tục phun trào, thần hỏa hiện ra, không giống như lần trước, lần này thần hỏa còn lớn mạnh và uy nghiêm hơn nhiều!

Ngoài thao trường, theo lời của Tần Cát, không khí lại trở nên náo nhiệt.

“Suýt!

Tần Cát thế mà đã bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần nhất giai trung kỳ rồi sao?!

Mẹ nó tôi vẫn còn là tập sự!" "Ông còn chú ý cái đó làm gì?

Lúc nãy không nghe Tần Cát nói Diệp Hiên nắm giữ pháp tắc chi lực sao!!" "Suýt!

Thảo nào những kẻ đối đầu với cậu ta đều không còn ý chí chiến đấu, trực tiếp nhận thua, hóa ra là vì vậy!!" "Này mấy bạn nữ kia, thấy chưa?

Nam thần của các bạn hiện giờ mặt mũi đang cáu kỉnh khó coi, đến mù cũng thấy gã đang ghen tị, mà không phải ghen tị bình thường đâu, phải ghen tị đến mức nào mới điên cuồng thành ra thế này chứ?

Ha ha ha ha..." Cái giọng đểu cáng này chính là của Lý Đông.

Hắn đang hướng về mấy cô nàng tôn sùng Tần Cát lúc nãy mà mỉa mai điên cuồng.

"Cậu có bệnh à?

Ghen tị thì sao chứ?

Đó là lúc trước, còn giờ Tần Cát chắc chắn sẽ giẫm bẹp hắn dưới chân!!" Một cô nàng trong số đó lập tức nổi cáu đáp trả.

"Ồ?

Đánh cược không?

Nếu Tần Cát thắng, tôi thề sẽ làm trâu làm ngựa cho các cô, bảo làm gì làm nấy!" Lý Đông cũng nổi máu nóng, tức giận nói.

"Tôi thấy cậu là đồ liếm cẩu thì có!

Muốn nịnh bợ bọn tôi thì cứ nói thẳng, bày đặt lấy lý do làm gì!" Cô nàng lúc nãy lại đốp chát lại.

Tình hình hiện tại đến mù cũng thấy rõ, nắm giữ pháp tắc chi lực thì người bình thường sao đối phó nổi?

Những cô nàng này cũng không ngốc, tự nhiên biết ai có khả năng thắng hơn.

Dù trong lòng họ không đánh giá cao Tần Cát nhưng miệng thì không thể thua được...

"Cái tính nóng nảy của tôi!

Các cô chán sống rồi phải không?!" Lý Đông định xông lên.

"Đừng có nóng!" May mà Chu Hưng Triêu nhanh tay lẹ mắt, thấy Lý Đông sắp nổ tung liền vội đè lại, đồng thời thầm thì vào tai hắn: "Mẹ kiếp hiệu trưởng và toàn trường đang ở đây đấy, ông định làm gì?

Đợi qua đợt này, nếu vẫn còn tức thì lén tìm cơ hội cho họ một trận là được, việc gì phải chấp nhặt với đám con gái đó..." Đó chỉ là cách anh khuyên can Lý Đông thôi, chứ anh không tin Lý Đông sau này sẽ đi gây phiền phức cho mấy bạn nữ đó.

Nhưng mắt Lý Đông lại sáng lên, sau đó toe toét cười, cố nhịn xuống.

Cách hay đấy, hắc hắc...

"Ha ha..." Diệp Hiên cũng chẳng thèm đáp lời, hắn biết với hạng người hẹp hòi ghen tị với mình vì dăm ba chuyện vặt vãnh này, mình càng không thèm đếm xỉa thì gã càng khó chịu, nên hắn cứ thế mà chọc tức gã.

Quả nhiên, Tần Cát thấy Diệp Hiên chỉ cười lạnh một tiếng, tiếp tục phớt lờ mình thì tức đến run cả người.

Vẻ tiên khí thoát tục lúc trước của hắn chẳng còn sót lại chút nào.

Hắn mặt mũi vặn vẹo, gào thét: "Chết đi!!!" Một luồng tiên khí mạnh mẽ bao quanh nắm đấm, lao thẳng về phía Diệp Hiên.

Thấy Diệp Hiên mãi không ra tay, mặt hắn lộ vẻ mừng rỡ, không nhịn được mỉa mai: "Phế vật!

Sợ đến ngây người rồi à!

Ta sẽ đánh chết tươi ngươi!" Diệp Hiên mặt không cảm xúc, khóe môi hiện lên một tia mỉa mai.

"Sức mạnh Quy Khư!!" Diệp Hiên tâm niệm động một cái, trong hư không, sức mạnh Đại Đạo Quy Khư phía sau hắn hiện ra nhưng không ai có thể nhìn thấy.

Ong!!!

Pháp tắc Quy Khư diễn hóa từ Đại Đạo Quy Khư biến toàn bộ thao trường này thành một vùng đất Quy Khư.

Sức mạnh của sự sống và cái chết đan xen!!

Sức mạnh của tạo hóa và tịch diệt giao hòa!!

Sáng tạo và hủy diệt quấn quýt lấy nhau!!

Vùng đất Quy Khư vừa xuất hiện đã lập tức bao phủ toàn bộ thao trường, thậm chí trên không trung, xung quanh và trong hư không đều hóa thành vùng đất Quy Khư!

Nếu không phải thao trường này đặc biệt, hắn đã bao trùm cả trường học, thậm chí là cả thành phố này rồi!!

Đây là nơi chốn của Quy Khư, là sự đan xen giữa hủy diệt và sáng tạo, là ranh giới giữa sự sống và cái chết!

Một luồng sinh cơ bàng bạc nảy sinh, lập tức bao trùm lấy Tần Cát, nhưng luồng sinh cơ khổng lồ này không giống như sinh mệnh chi lực rót vào cơ thể hắn, mà ngược lại giống như một người sắp chết khát không biết bơi bị rơi xuống giữa đại dương mênh mông.

Luồng sinh cơ bàng bạc đó chuyển hóa thành một cơn sóng thần

kinh hoàng ập đến.

"Phụt!" Tần Cát lập tức bị trấn áp xuống đất, không thể cử động, hắn cảm thấy mình như một con thuyền cô độc giữa đại dương, có thể bị nhấn chìm bất cứ lúc nào.

"Từ lúc nhập học đến nay, tôi chưa từng coi thường cậu, chỉ là cậu luôn tự cho rằng tôi coi thường cậu mà thôi.

Thành tích của cậu luôn bị tôi đè bẹp dí, dẫn đến việc cậu sinh lòng đố kỵ.

Kỳ khảo hạch cuối năm lớp 10, cậu tưởng rằng khai sáng được Tiên Đạo Thần Quốc là có thể cao cao tại thượng, bỏ xa tôi lại phía sau." Diệp Hiên dang rộng hai tay, giọng nói lạnh nhạt, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, còn Tần Cát chỉ biết căm hận nhìn thiếu niên bạch y đứng ngay trước mặt mình, lúc này hắn chẳng thể làm gì, chỉ biết nhìn thiếu niên ấy như một ác ma đang dẫm đạp mình một cách tàn nhẫn!

"Nhiều lần phạm đến tôi, tôi không thèm chấp nhặt, bởi vì thiên tài thực sự không cần phải bận tâm đến những kẻ tầm nhìn hạn hẹp đó.

Cậu tưởng tôi khai sáng là một phế giới, từ đó có thể giẫm nát tôi dưới chân." Diệp Hiên tiếp tục nói như vậy, hắn muốn hủy hoại đạo tâm của kẻ nhiều lần xúc phạm mình này, hắn muốn giẫm gã triệt để xuống dưới chân, khiến gã suốt đời không thể thoát khỏi bóng ma của mình!

"Nhưng chí chim hồng hộc sao chim sẻ biết được, hạng kiến hôi sao hiểu được chân long?" Câu nói này của hắn chửi cả những kẻ coi thường và phỉ báng mình, nhưng hắn không quan tâm.

"Ai ngờ đã nể mặt mà cậu còn không cần, hết lần này đến lần khác khiêu khích tôi, hôm nay tôi sẽ cho cậu thấy thế nào là chênh lệch thực sự!!!" Theo lời hắn nói, áp lực tràn đầy sinh cơ biến mất, khiến

Tần Cát tưởng rằng cơ hội đã đến, đang định đứng dậy thì một luồng khí tức cực kỳ khủng bố lập tức xuất hiện, bao trùm toàn bộ trường học, đây còn là do hắn cố ý khống chế, chỉ để toàn bộ học sinh trong trường đừng có ngu xuẩn như Tần Cát nữa!!

Chương 12

"Chênh lệch giữa tôi và cậu là một trời một vực!!!" "Chênh lệch giữa tôi và cậu là một trời một vực!!!" Theo câu nói đó, tất cả mọi người trên thao trường đều cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ kinh hoàng xuất hiện.

Luồng khí tức đó tràn đầy bóng tối của cái chết, ngập tràn sự tịch diệt vô tận, đó là sự tịch diệt cuối cùng, là điểm kết thúc của vạn vật!

Cảm giác như bản thân sắp bị kéo vào thế giới đó!

Không!

Trong đó không có thế giới nào cả!

Bởi vì ngay cả thế giới rồi cũng sẽ bị tịch diệt, bị hủy diệt trong đó!!

Đó là khí tức của sự hủy diệt!!

"Không!!!" "Oa oa... con muốn tìm mẹ!!!" "Hu hu, bố ơi, bố ơi, con sợ quá!" Bên ngoài thao trường vang lên những tiếng gào khóc thảm thiết, đó là do khí tức của Diệp Hiên đã trấn áp tâm hồn họ.

Trong toàn trường, ngay cả các giáo viên cũng kinh hãi không nói nên lời, thậm chí vài người não bộ trống rỗng.

Chỉ có các chủ nhiệm lớp là Sáng Thế Thần nhị giai thì đỡ hơn một chút, nhưng trên mặt họ cũng đầy vẻ kinh hãi, toàn bộ trường học đều bị khí tức tỏa ra từ người Diệp Hiên trấn áp!

Mà làm được tất cả những điều này, Diệp Hiên thậm chí còn chưa hiện ra thần hỏa!

Chương Nguyên Vũ mặt đầy kinh hãi nhìn Diệp Hiên, vừa rồi

ngay cả ông cũng không tự chủ được mà bị Diệp Hiên áp chế, nếu không phải tu vi cao thâm, kịp thời thoát ra thì e rằng cũng chẳng khá hơn các giáo viên kia bao nhiêu.

Lúc này, Tần Cát – kẻ trực diện đối đầu với Diệp Hiên – mặt mày ngây dại, vô thần nằm bẹp dưới đất, trên quần hắn còn bốc lên một mùi khai thối, hóa ra là bị dọa đến mức đại tiểu tiện mất tự chủ.

Đó là nỗi sợ hãi trực diện sâu thẳm trong tâm hồn!

Đó là sự uy hiếp của vạn dặm tử tịch!

Nếu không phải Diệp Hiên chỉ sử dụng phần pháp tắc hủy diệt trong Đại Đạo Quy Khư mà không dùng đến pháp tắc chi lực, thì e rằng những người này đã biến mất trong nháy mắt trước pháp tắc hủy diệt, không để lại chút dấu vết nào...

Trong chư thiên vạn giới, vô số thế giới tuy khác biệt nhưng cốt lõi vẫn là cấu tạo từ quy tắc và pháp tắc.

Mà trong vũ trụ vô tận, pháp tắc nhiều không kể xiết, quy tắc càng vô tận, nhưng Đại Đạo thì chỉ có ba ngàn!

Ba ngàn Đại Đạo là khởi nguồn của mọi pháp tắc và quy tắc, là khởi nguồn của vạn vật trên đời.

Vì vậy, người nắm giữ Đại Đạo như Diệp Hiên mới có thể nghiền ép một cách tuyệt đối, hoàn toàn phớt lờ sự khác biệt về chiến lực, thực hiện trấn áp đối với toàn thể giáo viên và sinh viên, bao gồm cả những giáo viên có tu vi cao hơn hắn.

Nếu hắn không cố ý kiềm chế thì hôm nay mọi sự tồn tại trong ngôi trường này đều không còn sót lại!!

"Từ nay về sau, các ngươi sẽ mãi mãi chỉ nhìn thấy bóng lưng của ta, thậm chí đến bóng lưng cũng không thấy được, vì các ngươi sẽ khó lòng đuổi kịp bước chân của ta nữa!" Giọng nói của Diệp Hiên vô

cùng lạnh nhạt.

Đó là một giọng nói bệ nghễ thiên hạ, bình tĩnh mà lạnh lùng, nhưng chính những lời bình tĩnh lạnh lùng đó lại khiến cả ngôi trường im phăng phắc như tờ.

Không ai còn dám phản bác câu nói đó, vì họ biết từ giờ phút này, họ sẽ khó lòng đuổi kịp thiếu niên bạch y trước mặt.

Trong mắt Tần Cát.

Diệp Hiên lúc này như một vị thần minh không thể chiến thắng, phải là sức mạnh vĩ đại thế nào mới có thể chỉ bằng một luồng khí tức đã trấn áp được hắn và uy hiếp toàn thể giáo viên sinh viên!

Toàn thân hắn lúc này vẫn bị pháp tắc hủy diệt áp chế, dù Diệp Hiên đã thu hồi Đại Đạo từ lâu nhưng cơ thể hắn vẫn không thể cử động, như thể không phải cơ thể mình nữa.

Sự kiêu ngạo trước đây của hắn đã tan biến, mọi vinh quang dường như đều trở nên nực cười trong mắt Diệp Hiên.

Hắn dùng hết sức bình sinh, ngẩng đầu nhìn lên thiếu niên bạch y đang đứng ngay đó với nụ cười nhạt trên môi, nhưng đó như một ngọn núi cao không thể vượt qua khiến người ta tuyệt vọng!

Nụ cười đó tràn đầy sự mỉa mai và khinh bỉ!

Như thể đang cười nhạo sự tự lượng sức mình của hắn!

Lại như thể sự khinh bỉ dành cho tất cả những kẻ từng phỉ báng mình!

Thật mạnh mẽ, thật khiến người ta tuyệt vọng!

Giây phút này, hắn cảm nhận được việc mình đại tiểu tiện mất tự chủ, hắn muốn chạy trốn, hắn sợ bạn học cười nhạo, nhưng hắn nhận ra lúc này không một ai phát ra tiếng động, và hắn cũng không

còn sức lực để chạy trốn nữa.

Hắn chỉ còn cách vùi sâu đầu vào thảm cỏ trên thao trường, như thể làm vậy thì mọi người sẽ phớt lờ hắn đi.

Diệp Hiên không thèm quan tâm đến cảm xúc của Tần Cát, hắn chỉ thản nhiên liếc nhìn một vòng đám học sinh đang vây xem.

Ánh mắt hắn đi đến đâu, không một ai dám nhìn thẳng, chỉ sợ rơi vào đôi mắt sâu thẳm vô tận đó mà không thoát ra được.

Những kẻ từng coi thường Diệp Hiên, những kẻ từng cười nhạo, mỉa mai, nghi ngờ hắn, lúc này ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn hắn cũng không có!

Sau khi nhìn quanh một vòng, Diệp Hiên thản nhiên nói: "Thời gian của chúng ta là như nhau, các ngươi có đủ thời gian để đuổi theo tôi, nhưng trên con đường đó, các ngươi sẽ dần nhận ra mình cách tôi ngày càng xa..." "Cho đến khi ngay cả bóng lưng của tôi cũng không thấy được nữa!!!" Cùng với giọng nói của hắn, sức mạnh Đại Đạo Quy Khư lại bùng nổ lần nữa.

Chỉ có điều lần này là tác dụng trấn áp chứ không phải đồng hóa mọi thứ xung quanh.

Nói xong, hắn liền biến mất trong đám đông.

Mãi một lúc lâu sau, tiếng của hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ mới lại vang lên.

"Trận tranh đoạt tư cách Thông Thiên Bảng, người thắng cuộc: Diệp Hiên!!!" Nói xong, ông nhìn xuống đám đông bên dưới, đám đông vẫn không có phản ứng gì, ông biết những người này đã hoàn toàn bị Diệp Hiên trấn áp, sau này nhắc đến Diệp Hiên e rằng họ không bao giờ dám nảy sinh ý định phản kháng nữa.

"Giải quyết một lần cho xong, cũng là một lựa chọn tốt, nhưng

cũng khiến trong lòng họ đều xuất hiện một bóng hình không thể vượt qua...” “Haizz, cũng không biết là tốt hay xấu nữa...” Tốt là có lẽ sẽ có người vì vậy mà nỗ lực đuổi theo hơn, xấu là nhiều người có thể vì vậy mà suy sụp...

Thế giới Sáng Thế Thần đơn giản như vậy đấy, thực lực và thiên phú đại diện cho tất cả!

Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu.

Diệp Hiên với một phế giới đã liên tiếp tạo nên kỳ tích, giờ đây thực lực đứng đầu toàn trường, ngay cả Tần Cát – người vốn có thiên phú và chiến lực mạnh nhất – trước mặt hắn cũng không trụ nổi một chiêu đã bị trấn áp!

Và những trận đấu trước đó của hắn cũng đều dùng pháp tắc chi lực áp đảo tất cả, nghiền nát đối thủ một cách đơn giản, nhanh chóng và dứt khoát nhất.

Dù sở hữu thực lực nghiền ép nhưng hắn chưa từng gây thương hại gì cho đối phương, rõ ràng là vẫn còn chút tình nghĩa bạn học.

Còn việc đạo tâm của Tần Cát bị hủy hoại thì đó là tự làm tự chịu, không trách được ai.

Đứng trước tình huống người ngoài không nhìn ra, dễ hiểu lầm hắn nhờ gian lận mới đi đến cuối cùng, để tránh những lời đồn thổi và rắc rối sau khi đứng trên đỉnh vinh quang, Diệp Hiên đã chọn phương pháp đơn giản và hiệu quả nhất.

Đó là dùng thực lực!

Dùng thực lực tuyệt đối nghiền nát tất cả, trong lúc đánh sụp đạo tâm của Tần Cát thì thuận tay trấn áp luôn cả trường, để mọi tiếng nói nghi ngờ đều phải im lặng, chỉ để lại tiếng hoan hô dành riêng cho hắn!

Sau khi Diệp Hiên trấn áp toàn bộ học sinh trong trường, trong lòng tất cả giáo viên và sinh viên đều trỗi dậy một cảm giác.

Một thiếu niên bạch y sắp bước ra từ thành phố Lâm Thiên nhỏ bé này để tung hoành khắp cả nước, thậm chí là trấn áp cả thời đại này!

Diệp Hiên trở về ký túc xá của mình, không còn quan tâm đến cái nhìn của đám học sinh kia nữa, hắn tâm niệm một động liền tiến vào Hỗn Độn thế giới.

Lúc này Hỗn Độn thế giới lại khai sinh thêm hai vị Thần Ma, ngay lúc hắn tham gia trận chiến giành suất Thông Thiên Bảng thì hai vị Thần Ma mới đã liên tiếp ra đời.

Đó chính là Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma.

Hai vị Thần Ma này vốn dĩ nên ra đời sớm hơn, nhưng vì Sáng Tạo Thần Ma ra đời đầu tiên dẫn đến Hủy Diệt Thần Ma xuất thế tiếp theo, sau đó lại do cuộc đại chiến giữa Sáng Tạo và Hủy Diệt nên Quy Khư Thần Ma được ưu tiên sinh ra.

Nếu không phải Diệp Hiên tăng tốc độ thời gian trong Hỗn Độn thế giới lên vạn lần thì Thời Gian Thần Ma có lẽ chưa xuất thế nhanh vậy, còn Không Gian Thần Ma là nhờ mỗi bước di chuyển của các Thần Ma khác thúc đẩy quá trình thai nghén của hắn, nên cả hai cuối cùng cũng đã ra đời.

Nếu còn không ra đời thì có lẽ Sinh Mệnh Thần Ma và Tử Vong Thần Ma sẽ xuất thế trước mất.

Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma vừa ra đời đã lập tức được Sáng Tạo Thần Ma và Hủy Diệt Thần Ma lôi kéo.

Cuối cùng, Thời Gian Thần Ma đi theo Hủy Diệt Thần Ma, gia nhập trận doanh Vô Tự của gã.

Tông chỉ của họ là Hỗn Độn phải hỗn loạn và vô tự, hành sự

không nên lo ngại, muốn làm gì thì làm, ví dụ như đưa các Thần Ma có Đại Đạo tương khắc trở về với Đại Đạo.

Tuy Thời Gian Thần Ma không có Đại Đạo tương khắc nhưng hắn cho rằng Hỗn Độn Thần Ma là con của Đại Đạo, đương nhiên nên làm càn, muốn gì được nấy, nên hắn không ngần ngại gia nhập trận doanh của Hủy Diệt Thần Ma.

Còn Không Gian Thần Ma thì đi theo Sáng Tạo Thần Ma, gia nhập trận doanh Hữu Tự.

Trận doanh Hữu Tự cho rằng Hỗn Độn tuy vô tự nhưng Đại Đạo thì hữu tự, hành sự nên tuân theo chỉ dẫn của Đại Đạo chứ không nên làm xằng làm bậy, tuy nhiên việc đưa các Thần Ma có Đại Đạo tương khắc trở về với Đại Đạo theo chỉ dẫn thì vẫn rất cần thiết.

Không Gian Thần Ma cũng không có Đại Đạo tương khắc, đáng lẽ nên cùng Thời Gian Thần Ma gia nhập trận doanh Trung Lập nhưng vì bản thể của hắn là một gốc Không Tâm Liễu thụ nên bẩm sinh đã có thiện cảm với Sáng Tạo Thần Ma, vì vậy mới gia nhập trận doanh Hữu Tự.

Còn Quy Khư Thần Ma thì lủi thủi một mình giữ vững trận doanh Trung Lập.

Với sự gia nhập của các Thần Ma mới, trận doanh Vô Tự và Hữu Tự đã xảy ra nhiều cuộc đại chiến, mỗi lần đều khiến vùng Hỗn Độn tĩnh lặng phát sinh những luồng loạn lưu quy mô lớn.

Nhưng may mắn là nền tảng của Hỗn Độn thế giới đã được Diệp Hiên nâng cao nhiều lần, đừng nói là bốn vị này đại chiến, dù có xuất hiện hàng trăm Thần Ma cùng lúc đại chiến thì với nền tảng hiện tại của Hỗn Độn cũng chẳng hề hấn gì.

Các Đại Đạo Thần Ma sau mỗi trận chiến đều nắm vững và lĩnh

ngộ sâu hơn về đạo của bản thân, sau khi phát hiện ra chân lý này, những Thần Ma không có chí bảo để cảm ngộ liền bắt đầu tìm đến gây sự với những Thần Ma có Đại Đạo tương khắc.

Ví dụ như Hủy Diệt Thần Ma liên tục khiêu khích Sáng Tạo Thần Ma, ép buộc gã phải tranh đấu với mình.

Còn Thời Gian Thần Ma sau vài lần cùng Hủy Diệt Thần Ma đánh đấm không có kết quả thì kéo đối thủ là Không Gian Thần Ma sang một bên bàn luận về đạo, rồi cả hai biến mất tăm trong vùng Hỗn Độn vô tận, không ai tìm thấy được nữa.

Nắm giữ Đại Đạo Thời Gian và Đại Đạo Không Gian, bọn họ vốn là những đạo hữu tâm đầu ý hợp hiếm có, ngồi lại luận đạo là chuyện bình thường nhất, hơn nữa hai loại Đại Đạo này là nền móng của thế giới, là những Đại Đạo cơ bản và cũng huyền diệu nhất.

Vì thế, bất kể Hủy Diệt và Sáng Tạo tìm kiếm thế nào cũng không thấy bóng dáng của Thời Gian và Không Gian đâu nữa...

Một thời gian sau, trong Hỗn Độn tuy vẫn là ba trận doanh lớn nhưng lại xuất hiện thêm hai vị tán tu...

Ngoài năm vị Thần Ma này ra, trong hư không không còn là mười mấy đạo Thần Ma đang ngưng tụ nữa mà là hàng trăm đạo Thần Ma đang thành hình.

Chỉ có điều vì sức mạnh thần nguyên không đủ nên thời gian thai nghén của họ rất chậm.

Diệp Hiên thấy vậy liền điều chỉnh tốc độ thời gian lên năm vạn lần.

Không phải hắn không thể chỉnh nhanh hơn, mà là vì sau khi Thời Gian Thần Ma ra đời, hắn đã nắm giữ Đại Đạo Thời Gian, giờ đây chỉ cần thần lực cho phép, hắn muốn chỉnh nhanh bao nhiêu lần cũng

được.

Với tu vi hiện tại, chỉnh lên mười vạn lần chắc cũng không thành vấn đề.

Nhưng hắn không muốn quá nhanh vì chưa có đủ thần nguyên để phát triển nền tảng thế giới, hắn chỉ muốn tăng tốc độ ra đời của các Thần Ma để có lợi cho sự phát triển của mình.

Nhưng nếu chỉnh quá nhanh, không những không có lợi mà còn có thể mang lại hậu quả tồi tệ.

Nếu không nâng cao nền móng Hỗn Độn thế giới, rủi như nổ ra cuộc hỗn chiến cấp bậc thiên vị Hỗn Độn Thần Ma thì thần quốc của hắn có thể vì không chịu nổi mà sụp đổ.

Vì vậy, mọi thứ cứ tiến hành tuần tự nhi tiến là tốt nhất, dục tốc bất đạt.

Trong văn phòng hiệu trưởng.

Diệp Hiên ngồi đối diện bàn làm việc của Chương Nguyên Vũ, nhìn vị hiệu trưởng trước mặt.

Hắn biết hiệu trưởng của mình là một nhân vật cực kỳ nổi tiếng ở thành phố Lâm Thiên này.

Tu vi Sáng Thế Thần tam giai hoàn toàn có thể làm hiệu trưởng ở những trường cấp ba cấp thành phố thực sự, vậy mà ông lại về thành phố cấp huyện này để phát triển quê hương.

Nghe nói vì bản thân không còn hy vọng chạm tới đỉnh phong nên dồn toàn lực bồi dưỡng ra một vị Sáng Thế Thần đỉnh phong.

“Hiệu trưởng, thầy tìm em!” Chương Nguyên Vũ nhìn vẻ mặt già dặn trước tuổi của Diệp Hiên, không khỏi phì cười.

Ông dang tay, vẻ mặt hiền từ nói: “Sao vậy, thầy đáng sợ lắm à?”

Diệp Hiên: "..." "Thôi, không trêu em nữa, rõ ràng là em trêu thầy trước!

Thầy tìm em thì có chuyện gì được chứ?" Chương Nguyên Vũ thở dài, người trẻ bây giờ thật là nhạt nhẽo.

Ông lấy từ trong túi ra một tấm thẻ màu tử kim, đưa đến trước mặt Diệp Hiên, nói: "Đây là thẻ Thông Thiên Bảng, sau khi nhập thông tin của em vào nó sẽ định danh bản thân, lúc đó tấm thẻ này sẽ trở thành thẻ Thông Thiên Bảng chuyên biệt của em.

Sau khi định danh, thế giới và danh tính của em sẽ xuất hiện trong bảng xếp hạng Thông Thiên Bảng, ngoại trừ Thần Thoại Thần Quốc ra, tư liệu thần quốc của tất cả mọi người đều sẽ được công bố trên bảng.

Xếp hạng Thông Thiên Bảng không phải là yêu cầu em đi thách đấu từng người xếp trên mình, mà hệ thống quốc gia sẽ căn cứ vào tiềm năng thần quốc cũng như thực lực thần quốc giai đoạn hiện tại và thực lực cá nhân để xếp hạng.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là thực lực thần quốc và thực lực cá nhân, tiềm năng thần quốc chỉ là một chú thích phụ trợ để gợi ý cho một số trường học có nhu cầu thu nhận những học sinh đặc thù này.

Ngoài ra, Thông Thiên Bảng thực tế cũng là một diễn đàn giao lưu của các thiên tài, bên trong có thể lập các nhóm chat và trao đổi tài liệu, đương nhiên tiền đề là đối phương phải muốn tiếp chuyện em." Chương Nguyên Vũ giải thích một lèo rất nhiều thứ, đại khái những chuyện về Thông Thiên Bảng đều đã nói cho Diệp Hiên biết.

Diệp Hiên cầm lấy tấm thẻ tử kim, cất đi và nói: "Cảm ơn hiệu trưởng." Cái này thực chất cũng giống như một loại chứng minh thư, một tấm thông hành để kết nối với Thông Thiên Bảng.

“Không cần cảm ơn, đây là thứ em xứng đáng nhận được!” Chương Nguyên Vũ lắc đầu, sau đó trong tay lại xuất hiện một chiếc bình nhỏ, bên trong chứa chất lỏng màu tím.

“Đây là Dịch Thần Nguyên, được ngưng tụ từ tinh hoa Thần Nguyên, một bình nhỏ này có giá trị tương đương với một trăm viên Thần Nguyên, em cầm lấy đi!” Diệp Hiên nghe vậy liền đón lấy chiếc bình, vẻ mặt lạ lẫm chằm chằm nhìn thứ này, tò mò hỏi: “Chỉ một bình nhỏ thế này mà bằng một trăm viên Thần Nguyên sao?

Sao em chưa bao giờ nghe nói đến thứ này nhỉ...” Hắn quả thực chưa từng nghe qua.

Trong nhận thức của hắn, Thần Nguyên là tài nguyên cứng nhất, không có loại tiền tệ nào trên thế giới này đáng tin cậy hơn nó.

Địa vị của nó tương đương với vàng ở kiếp trước, tuy không phải tiền tệ thông dụng nhất nhưng có thể dùng làm vật ngang giá, và là loại cứng giá nhất, không quốc gia nào trên thế giới không thu nhận Thần Nguyên.

Thần Nguyên là nguồn năng lượng cơ bản để Sáng Thế Thần tạo ra thế giới, cũng là tài nguyên không thể thiếu để tăng cường nội hàm thế giới về sau, chính vì vậy nó mới thông dụng và trân quý đến thế.

Nói là họ phát hiện ra Thần Nguyên có thể gia cường Thần Quốc, thì đúng hơn là vì phát hiện ra Thần Nguyên nên mới khai sáng ra Thần Quốc và xuất hiện Sáng Thế Thần.

Thuở ban đầu, khi nhân loại phát hiện ra loại khoáng chất đặc thù này trong vũ trụ, một số người nắm giữ Thần Nguyên kỳ lạ phát hiện ra rằng, thế giới huyễn tưởng trong não hải của mình thế mà lại trở thành hiện thực.

Phát hiện kinh người này đã khai sinh ra nhóm Sáng Thế Thần đầu

tiên.

Sau một thời gian dài tìm tòi và phân loại hệ thống, cuối cùng mới xuất hiện các trường học chuyên môn bồi dưỡng Sáng Thế Thần như ngày nay.

Sự xuất hiện của Sáng Thế Thần khiến chiến lực nhân loại tiến bộ vượt bậc.

Một số nhà khoa học để tìm kiếm sự đột phá đã khai sáng ra Thần Quốc Khoa Học Kỹ Thuật, sau đó lại mang công nghệ từ trong Thần Quốc bổ sung ngược lại cho thế giới thực.

"Đó là lẽ đương nhiên, công nghệ ở thế giới thực từ lâu đã đạt đến trình độ không tưởng, nên việc chiết xuất tinh hoa từ Thần Nguyên cũng chẳng phải chuyện gì bất khả thi." Chương Nguyên Vũ nhếch môi, trong lòng thầm nghĩ: Thiên tài có thiên phú tốt đến mấy thì rốt cuộc vẫn là chưa thấy qua sự đời mà.

"Thứ này coi như là khoản đầu tư cá nhân của thầy đi.

Sau này nếu em thực sự trở thành nhân vật tầm cỡ, đừng quên Lâm Thiên là trường trung học số 1 là được.

Đến lúc đó nếu có thể, hãy cố gắng phát triển Tổ địa của em một chút!" "Chắc chắn rồi!

Đa tạ hiệu trưởng, em sẽ ghi nhớ!

Còn việc gì nữa không thầy?" Diệp Hiên nghiêm mặt đảm bảo.

Hắn không phải kẻ vong ơn phụ nghĩa.

Một trăm viên tinh hoa Thần Nguyên này hấp thụ nhanh hơn nhiều, hắn chưa từng nhận được nhiều Thần Nguyên một lúc như thế.

Chương 13

Lúc này, hắn có chút bách bất cập đãi muốn trở về tăng cường nội hàm thế giới Hỗn Độn.

Chỉ cần nội hàm đủ mạnh, hắn có thể khiến ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn sinh ra trong vòng một nốt nhạc.

"Hết rồi, về đi!" Chương Nguyên Vũ gật đầu, ra hiệu hắn có thể đi.

Khi Diệp Hiên đứng dậy bước ra ngoài, giọng nói của ông lại truyền đến: "Có chuyện gì đừng quên tìm thầy, những chuyện khác không dám nói, nhưng việc gì thầy giúp được đều sẽ giúp!" "Cảm ơn hiệu trưởng, em biết rồi!" Diệp Hiên không quay đầu lại, chỉ xua xua tay ra hiệu đã rõ.

Chương Nguyên Vũ nhìn theo bóng lưng chàng thiếu niên, khóe môi lại nhếch lên.

Thật là một thiếu niên tự tin và ngang tàng.

Nhớ năm xưa, ông cũng từng như thế, ý khí phong phát, chẳng coi trời bằng vung, luôn cho rằng trời là nhất mình là nhì, thậm chí còn cảm thấy ngay cả ông trời cũng không nên đè trên đầu mình.

Thiếu niên thì nên có dáng vẻ của thiếu niên!

Chỉ cần không làm chuyện xằng bậy, thì dù có kiêu ngạo phóng túng một chút thì đã sao?

Cho dù có gây ra rắc rối tày đình, ông cũng sẽ giúp Diệp Hiên gánh vác khi hắn không trụ vững.

Thiếu niên vốn dĩ nên phấn đấu tiến về phía trước!

Trở về ký túc xá, Diệp Hiên lấy ra tấm thẻ màu tử kim từ trong túi.

Trên thẻ chỉ khắc hình một tòa bảo tháp thông thiên.

Bản thân tấm thẻ không có tính công kích, nhưng lại là một tấm thẻ có khả năng phòng hộ cực tốt.

Sau khi Diệp Hiên truyền thần lực vào thẻ, trong não hải xuất hiện một loạt các yêu cầu ủy quyền.

Hắn điền vào một số thông tin cơ bản, rồi mở quyền thăm dò thế giới Hỗn Độn.

Một vệt sáng tử kim theo sự ủy quyền của hắn chiếu rọi khắp ký túc xá.

Ong ~ Một bảng danh sách mà chỉ mình hắn thấy được hiện ra trước mặt.

Tên: Diệp Hiên.

Cảnh giới tu vi: Sáng Thế Thần bậc 1 sơ kỳ.

Loại hình thế giới: Hỗn Độn.

Tiềm năng: Chưa xác định.

Trường học: Lâm Thiên Nhất Trung.

Thứ hạng hiện tại: Hạng 132 bảng tỉnh Giang Nam, hạng 1 bảng thành phố Nhiêu Châu, hạng 1 bảng huyện Lâm Thiên.

Phần thưởng xếp hạng: Không.

Chức năng: Diễn đàn (Đã mở), Sàn giao dịch (Chưa mở), Đấu trường Thiên Không (Chưa mở), Chiến trường Tu La (Chưa mở)... (Ghi chú: Sau khi vào top 100 bảng tỉnh, sẽ tiến vào bảng xếp hạng toàn cầu).

Thông tin cá nhân của Diệp Hiên tức thì hiện ra.

“Chậc chậc, mình đã vô địch ở cấp Sáng Thế Thần bậc 1 rồi mà chỉ xếp hạng 132 bảng tỉnh thôi sao?

Ngay cả bảng toàn cầu còn chưa vào được!

Hành tinh này có nhiều thiên tài đến thế à?” Diệp Hiên nhìn thứ hạng của mình, vốn tưởng rằng chắc suất hạng nhất tỉnh và ít nhất vào top 10 toàn cầu, hóa ra chỉ đứng thứ hơn một trăm trong tỉnh, ngay cả tư cách vào bảng toàn cầu cũng chưa có.

Hắn đột nhiên phát hiện ở góc trên bên phải bảng xếp hạng có một dấu chấm hỏi nhỏ.

Tâm niệm khẽ động, một đoạn văn tự hiện ra: “Bảng xếp hạng này dựa trên mức độ bồi dục thế giới và thực lực cá nhân của Sáng Thế Thần để xếp hạng tổng hợp.

Mọi quyền giải thích thuộc về quốc gia.” “Hiểu rồi, nghĩa là thế giới của mình bồi dục vẫn chưa đủ chứ gì!

Cũng đúng, các thế giới khác không biết đã có bao nhiêu sinh linh bậc 1 rồi, mình thì mới có vài mống...” Sau khi xem kỹ, hắn mới nhận ra thứ hạng của mình thấp là do Thần Quốc phát triển chưa tới đâu.

Nói thật, nếu không phải vì sinh linh trong Thần Quốc của hắn dị thường mạnh mẽ, lại là do Đại Đạo hóa sinh, thì với mấy sinh linh bậc 1 đó, xưng bá ở Lâm Thiên Nhất Trung thì được, chứ bước ra đối mặt với thiên tài toàn cầu thì chỉ có nước thua thảm.

Nhưng cũng chính vì sinh linh là do Đại Đạo hóa sinh nên bồi dục cực chậm, kéo thứ hạng của hắn xuống.

Thực tế thứ hạng hiện tại đã rất cao rồi, vì hắn đang tranh đoạt với cả một tỉnh.

Chỉ riêng tỉnh Giang Nam, số người vào được Bảng Thông Thiên trực thuộc tỉnh đã lên tới mười vạn!

Cộng thêm hơn hai trăm thành phố với hơn hai mươi vạn học sinh, hơn tám ngàn huyện với tám vạn học sinh nữa.

Tổng cộng có tới ba bốn mươi vạn học sinh vào được Bảng Thông Thiên, mà hắn đứng thứ hơn một trăm, đã là cực kỳ thiên tài rồi.

"Chưa đủ, còn xa mới đủ, cách mục tiêu top 1000 toàn quốc còn xa lắm!" Diệp Hiên nhếch môi, lấy bình Dịch Thần Nguyên hiệu trưởng tặng ra.

Từ lúc khai giảng đến nay, hắn chỉ mới kiếm được khoảng ba mươi viên Thần Nguyên mà đã leo lên top 100 bảng tỉnh.

Hôm nay đổ bình dịch tương đương một trăm viên Thần Nguyên này vào Hỗn Độn, không biết sẽ thăng lên hạng bao nhiêu đây.

Trong cõi Hỗn Độn.

Phía trên Hỗn Độn vô tận có một không gian thuộc về riêng Diệp Hiên, đó là vùng hư không thượng tầng.

Dù Hỗn Độn có giãn nở vô hạn, trở nên rộng lớn và mạnh mẽ hơn theo sự tăng trưởng của nội hàm, thì cũng không thể chạm tới nơi này dù chỉ một chút.

Hắn đứng trên đỉnh cao thế giới, cúi nhìn xuống Hỗn Độn vô tận.

Hiện tại thế giới Hỗn Độn đã trở nên cực kỳ rộng lớn, tương đương với kích thước của một siêu đám thiên hà ở kiếp trước.

Kích thước này đã là cực kỳ khủng khiếp, đủ cho các Ma Thần Hỗn Độn vẫy vùng.

Ma Thần Hỗn Độn tuy vị thế cao nhưng thực lực hiện tại chỉ ở

bậc 1, tương đương với Kim Tiên.

Không còn cách nào khác, thực lực của Thần Quốc đã hạn chế họ.

Nếu Thần Quốc là cấp đỉnh cao, họ vừa sinh ra đã là đỉnh cao.

Nói đơn giản, giới hạn của Thần Quốc là bao nhiêu thì khi họ được dục dưỡng ra, tu vi sẽ là bấy nhiêu, đó chính là sự đáng sợ của Đại Đạo Ma Thần.

Và không phải cứ ra đời muộn là càng mạnh, bởi dù bị giới hạn bởi đẳng cấp thế giới, nhưng khi tu luyện đến đỉnh cao và tham ngộ Đại Đạo của riêng mình, chiến lực họ thể hiện ra lại là chuyện khác.

Hơn nữa với thiên phú khủng khiếp, khi giới hạn đẳng cấp thế giới được phá vỡ, họ có thể dễ dàng đột phá lên cảnh giới mới.

Xét về mọi mặt, Ma Thần Hỗn Độn rất lỗi (BUG).

Nhưng họ là hóa thân của Đại Đạo, mà Đại Đạo là căn bản của vạn vật, là cơ sở của mọi sự tồn tại, nên điều này cũng không quá đáng, rất hợp lý.

Diệp Hiên mở nắp bình Dịch Thần Nguyên.

Vù ~ Chất lỏng trong bình chậm rãi chảy ra, tự động lơ lửng giữa không trung.

Tay trái hắn khẽ nhấc, Dịch Thần Nguyên hóa thành một con rắn nhỏ tiến vào thế giới Hỗn Độn, thấm nhuần vào bản nguyên thế giới.

Trong khoảnh khắc, bản nguyên thế giới Hỗn Độn lại lớn mạnh thêm.

Ầm ầm ầm!!!

Cùng với sự lớn mạnh của bản nguyên, Hỗn Độn lại tiếp tục giãn nở.

Một lúc lâu sau, phạm vi thế giới Hỗn Độn đã rộng lớn như một nhóm thiên hà địa phương, và lúc này thế giới cũng trở nên kiên cố hơn.

Trong Hỗn Độn.

"Hỗn Độn lại lớn hơn rồi ~" Ma Thần Sáng Tạo cảm nhận được sự giãn nở, sau đó tiềm tâm tham ngộ Sáng Thế Đại Đạo ẩn chứa trong Sáng Thế Thanh Liên.

Theo sự thay đổi của Hỗn Độn, hắn có thể cảm nhận rõ ràng độ sâu của Đại Đạo Sáng Tạo lại tăng thêm một phần.

Cùng lúc đó, Ma Thần Hủy Diệt, Ma Thần Quy Khư, cùng với Ma Thần Thời Gian và Ma Thần Không Gian đang ẩn náu trong thời không vô danh cũng đều cảm nhận được như vậy.

Phía trên Hỗn Độn, trong hư không.

"Đến lúc rồi!" Diệp Hiên cảm nhận được độ dày của thế giới Hỗn Độn, tức thì điều chỉnh gia tốc thời gian lên mười vạn lần.

Không thể cao hơn được nữa, nếu cao hơn thì thần lực của hắn sẽ không chống đỡ nổi, mười vạn lần là đủ rồi.

Sau khi điều chỉnh xong, hắn bước ra khỏi Hỗn Độn.

"Ừm, ngủ một giấc thôi!" Làm xong tất cả, Diệp Hiên chẳng còn việc gì, dứt khoát đi ngủ luôn.

Sáng Thế Thần không cần ngủ để hồi phục thể lực, nhưng dùng giấc ngủ để giải tỏa mệt mỏi về tinh thần cũng là một lựa chọn cực tốt.

Chỉ là trong lúc hắn ngủ, cả bảng tỉnh Giang Nam đều chấn động!

Ban đầu không nhiều người chú ý đến việc hạng 132 đổi chủ, ngoại trừ những người có thứ hạng gần đó và chính người bị rớt

hạng.

Tuy nhiên, chỉ chưa đầy vài phút sau, thứ hạng của Diệp Hiên vọt lên điên cuồng, tức thì leo tới hạng 99!

Và đây chỉ mới là kết quả của việc Diệp Hiên tăng cường nội hàm thế giới Hỗn Độn, thực tế chiến lực Thần Quốc vẫn chưa được tăng cường rõ rệt mà đã xông thẳng vào top 100 bảng tỉnh!

Tại trường trung học số 1 An Hoài.

Một cô gái trẻ trung, năng động mặc áo sơ mi và quần soóc đang mở bảng xếp hạng của mình.

Cô tên là Bạch Hiểu Khiết, xếp hạng đúng vị trí thứ 100 bảng tỉnh, hạng 10.068 toàn cầu, có thể rớt khỏi bảng tỉnh bất cứ lúc nào, dẫn đến mất luôn thứ hạng toàn cầu.

Vì thế mỗi khi rảnh rỗi, cô lại lôi ra xem một chút.

Tên: Bạch Hiểu Khiết.

Cảnh giới tu vi: Sáng Thế Thần bậc 1 hậu kỳ.

Loại hình thế giới: Võ Đạo Thông Thần.

Tiềm năng: Sáng Thế Thần bậc 4.

Trường học: An Hoài Nhất Trung.

Thứ hạng hiện tại: Hạng 101 bảng tỉnh Giang Nam, hạng 1 bảng thành phố An Hoài.

Phần thưởng xếp hạng: 10 viên Thần Nguyên mỗi tuần.

Chức năng: Diễn đàn (Đã mở), Sàn giao dịch (Đã mở), Đấu trường Thiên Không (Đã mở), Chiến trường Tu La (Chưa mở)...

"???

Mình bị tụt hạng rồi sao?" Bạch Hiểu Khiết nhìn thứ hạng của

mình, ngay cả bảng toàn cầu cũng biến mất, nhìn kỹ lại thì thấy mình tụt mất một hạng.

Cô vội vàng nhìn lên bảng xếp hạng, hạng 100 là Lý Cam.

"Đây chẳng phải người lúc nãy xếp hạng 99 sao..." Cô nhíu mày, tiếp tục nhìn lên.

Hạng 99: Diệp Hiên.

"Diệp Hiên?!

Một cái tên thật lạ lẫm...

Vào bảng từ lúc nào thế, để xem nào!" Cô ấn vào trang cá nhân của Diệp Hiên, thấy hắn mới gia nhập Bảng Thông Thiên được 5 phút.

"Tê!!!" Cô tức thì kinh ngạc, đôi mắt không kìm được mà trợn tròn.

"Quái vật phương nào đây?

Mới gia nhập 5 phút mà đã vọt vào top 100 tỉnh rồi?" Dù trong lòng không thể tin nổi, nhưng cô chỉ có thể chấp nhận đó là sự thật, vì đây là bảng xếp hạng do chính quyền Đại Việt quốc cùng năm đại học viện thiết lập.

Cô mở thông tin cá nhân ra xem, lẩm bẩm: "Lâm Thiên Nhất Trung sao?

Cái trường quái vật gì vậy, trong đó có bao nhiêu thiên tài mà phải mất hơn hai tháng mới quyết định được nhân tuyển thế này..." Một giờ sau, tại trường trung học số 1 Vĩnh Thế.

Một người đàn ông mặc giáp trắng đứng ở nơi cao nhất của trường học.

"Dũng sĩ số 1 thành phố Vĩnh Thế, ngoài ta ra thì còn ai?!" Hắn tên

là Lưu Dũng, là một kỵ sĩ.

Vì cực kỳ yêu thích tinh thần kỵ sĩ đạo nên thế giới hắn tạo ra cũng là một thế giới tràn ngập kỵ sĩ.

Thế giới của hắn là Thế giới Kỵ Sĩ, nghe có vẻ như mãi mãi không thể sinh ra sinh linh siêu phàm để thăng cấp thành Thần Quốc, nhưng kỳ quái là kỵ sĩ của hắn bao la vạn tượng.

Trong Thần Quốc Kỵ Sĩ của hắn, hắn tin tưởng vạn vật đều có thể là kỵ sĩ!

Có những dũng sĩ mặc giáp toàn thân, tay cầm trường kiếm, cưỡi ác long phương Tây, được gọi là Long Kỵ Sĩ.

Có những kẻ gậy gộc mặc pháp bào, cưỡi những thiên sứ xấu xí đầy cánh, được gọi là Thần Sứ Kỵ Sĩ.

Thậm chí có những tên thú nhân cười dâm đãng, cưỡi những ác ma xinh đẹp tuyệt trần, được gọi là Ma Thú Kỵ Sĩ.

Còn có rất nhiều loại kỵ sĩ khác, ví dụ như Ác Linh Kỵ Sĩ cưỡi mô tô, ngựa sắt...

Chỉ cần bạn cưỡi một thứ gì đó cử động được, dù là một cây chổi, bạn cũng có thể được gọi là kỵ sĩ!!!

Và những kỵ sĩ tối thượng tuân thủ tinh thần kỵ sĩ đạo thì được gọi là kỵ sĩ được Sáng Thế Thần chiếu cố!

Đó là những kỵ sĩ dành riêng cho Sáng Thế Thần!

Đó là những Thánh Kỵ Sĩ mạnh mẽ nhất!!!

"Thế giới mạnh mẽ thế này, để xem thứ hạng lại tăng thêm bao nhiêu rồi..." Lưu Dũng nhìn thế giới của mình với vẻ mặt hạnh phúc, hắn rất hài lòng về nó.

Trước đó hắn chỉ xếp hạng 10, nhưng qua mấy ngày phát triển

này, hắn tự tin mình nhất định có thể tiến thêm một bậc!

Lưu Dũng đứng thứ 10 bảng tỉnh Giang Nam.

Đãi ngộ của học sinh top 10 bảng tỉnh so với những người còn lại có sự khác biệt trời vực.

Chương 14

Học sinh top 100 bảng tỉnh, từ hạng 91 đến 100, mỗi tuần có thể nhận 10 viên Thần Nguyên phần thưởng của quốc gia, phát qua hòm thư diễn đàn, nhận xong là có thể sử dụng.

Từ 81 đến 90 thì mỗi tuần nhận 20 viên Thần Nguyên.

Cứ thế suy ra, hạng 11 đến 20 mỗi tuần nhận 90 viên Thần Nguyên.

Còn top 10 bảng tỉnh thì mỗi tuần nhận được từ 200 viên Thần Nguyên trở lên!

Khoảng cách một trời một vực so với hạng 11 trở đi!

Không chỉ vậy, từ hạng 10 trở đi, mỗi khi kết toán vào 12 giờ đêm tối chủ nhật, chỉ cần tiến thêm một hạng, tài nguyên sẽ tăng thêm 50 viên Thần Nguyên!!

Hạng 3 mỗi tuần nhận 700 viên Thần Nguyên!

Hạng 2 mỗi tuần nhận 800 viên Thần Nguyên!

Hạng nhất mỗi tuần nhận tới 1000 viên Thần Nguyên!!!

Đó chính là Bảng Thông Thiên!

Thực lực và tiềm năng càng mạnh, thứ hạng càng cao, càng nhận được tài nguyên khổng lồ, từ đó thúc đẩy tu vi học sinh!

Thế giới cá lớn nuốt cá bé chính là như vậy!

Tài nguyên đương nhiên phải nghiêng về phía thiên tài.

Muốn có sao?

Rất đơn giản, hãy gia nhập Bảng Thông Thiên, lọt vào top 100

tỉnh, hạng càng cao tài nguyên càng nhiều!

Còn nếu ngay cả Bảng Thông Thiên cũng không vào nổi?

Vậy thì xin lỗi, bạn là phế vật, không có giá trị để quốc gia phải tốn thêm tài nguyên bồi dưỡng riêng!

Ngoài những tài nguyên này ra, top 10 bảng tỉnh còn có các quyền hạn đặc biệt.

Ở điểm này thì trong top 10 không có gì khác biệt, đều như nhau.

Với tư cách là top 10 bảng tỉnh, có thể xem bảng xếp hạng của các tỉnh thành khác trên toàn cầu, cũng có thể lấy được thông tin cá nhân của họ.

Thậm chí còn có thể xem chi tiết thế giới của những người khác trong tỉnh mình, chứ không chỉ đơn thuần là phân loại loại hình thế giới.

Ngoài ra, top 10 còn có chức năng gọi video, gọi thoại liên tỉnh, tất nhiên là với điều kiện đối phương đồng ý.

Những người khác trong bảng cùng lắm là chỉ có thể liên lạc với người trong bảng tỉnh mình.

Muốn kết bạn với người tỉnh khác, điều kiện là bạn phải gặp mặt trực tiếp, hoặc kết bạn từ bảng toàn cầu, mà quyền hạn đó chỉ dành cho những người trong top 100 bảng tỉnh có tên trên bảng toàn cầu.

Khi Lưu Dũng mở Bảng Thông Thiên, một bảng danh sách bán trong suốt hiện ra trước mặt hắn.

Tên: Lưu Dũng.

Cảnh giới tu vi: Sáng Thế Thần bậc 2 trung kỳ.

Loại hình thế giới: Kỵ Sĩ.

Tiềm năng: Thế giới Kỵ Sĩ độc nhất vô nhị, hơn nữa cực kỳ quái dị, tiềm năng tối cao có thể đạt tới Sáng Thế Thần bậc 6.

Trường học: Vĩnh Thế Nhất Trung.

Thứ hạng hiện tại: Hạng 4028 phân bảng Tổ Tinh, hạng 10 bảng tỉnh Giang Nam, hạng 1 bảng thành phố Vĩnh Thế.

Phần thưởng xếp hạng: 200 viên Thần Nguyên mỗi tuần.

Chức năng: Diễn đàn (Đã mở), Sàn giao dịch (Đã mở), Đấu trường Thiên Không (Đã mở), Chiến trường Tu La (Đã mở)...

"Không đúng, mấy ngày nay mình điên cuồng chém giết trong Chiến trường Tu La, tiến bộ rất lớn, không lý nào vẫn đứng hạng 10!" Lưu Dũng nhìn thứ hạng của mình, có chút nghi hoặc.

Hắn nhớ trước đây mình xếp hạng khoảng 4300, còn Kế Bích đứng hạng 9 bảng tỉnh cách hắn rất ít, chỉ khoảng hơn 100 hạng.

Bây giờ hắn đã leo lên hạng 4028 phân bảng Tổ Tinh rồi, chẳng lẽ mấy ngày nay đối phương cũng không nhàn rỗi, thăng cấp còn nhanh hơn hắn?

Hắn nhanh chóng mở bảng xếp hạng tỉnh Giang Nam, định vị ngay vị trí của mình.

Hạng 10: Lưu Dũng.

Hắn nhìn xuống...

Hạng 11: Kế Bích.

"Cái đệch, mới lòi đâu ra một tay máu mặt thế này?

Diệp Hiên?!

Trước đó trong top 20 làm gì có tên hắn, mới mấy ngày mà đã nhảy vọt hơn mười hạng để leo lên hạng 9 rồi?" Lưu Dũng cực kỳ

kinh ngạc, vội vàng mở thông tin của Diệp Hiên.

Tên: Diệp Hiên (Mới gia nhập Bảng Thông Thiên 1 giờ 6 phút trước).

Cảnh giới tu vi: Sáng Thế Thần bậc 1 sơ kỳ.

Loại hình thế giới: Hỗn Độn.

Tiềm năng: XXX (Chỉ những người có quyền hạn kiểm tra mới xem được, thường là giáo viên tuyển sinh hoặc hiệu trưởng các đại học).

Trường học: Lâm Thiên Nhất Trung.

Thứ hạng hiện tại: Hạng 3320 phân bảng Tổ Tinh, hạng 9 bảng tỉnh Giang Nam, hạng 1 bảng thành phố Nhiêu Châu, hạng 1 bảng huyện Lâm Thiên.

Phần thưởng xếp hạng: 250 viên Thần Nguyên mỗi tuần.

Chức năng: Diễn đàn (Có thể mở), Sàn giao dịch (Chưa mở), Đấu trường Thiên Không (Chưa mở), Chiến trường Tu La (Chưa mở)...

Thông tin của Diệp Hiên hiện ra trước mắt, Lưu Dũng chăm chú xem từng mục một.

Càng xem, mắt hắn càng trợn to, mồm không kìm được mà há hốc.

"Một giờ???

Cái đệch!!!

Đùa cái quái gì thế?!" Hắn không nhịn được mà văng tục một câu để giải tỏa sự kinh hãi trong lòng.

Một giờ đồng hồ, từ lúc mới bước chân vào Bảng Thông Thiên đã vượt qua hàng chục vạn học sinh trong tỉnh, nhảy vọt lên hạng 9 bảng tỉnh!!!

Tốc độ này là cái quái gì thế?

Đây là cấp đại lão phương nào?!

Tốc độ leo bảng này, e là vị đứng nhất toàn cầu cũng không nhanh đến thế đâu nhỉ!!!

Lâm Thiên Nhất Trung?

Đó chẳng phải là ngôi trường sắp mất tư cách tham gia Bảng Thông Thiên sao?

Quê hắn ở huyện bên cạnh thành phố Lâm Thiên, hai huyện sát nhau nên hắn mới hiểu rõ về Lâm Thiên Nhất Trung như vậy.

"Mỗi khi loạn thế tất có yêu nghiệt, xem ra thành phố Lâm Thiên đúng là xuất hiện báu vật rồi, Lâm Thiên Nhất Trung xuất hiện một tên yêu nghiệt cực kỳ khủng bố!" "Mẹ kiếp, Chiến trường Tu La, lão tử sẽ liều mạng với ngươi tới cùng!!!" Lưu Dũng bị Diệp Hiên kích thích, quay trở lại Thần Quốc của mình.

"Chư vị kỵ sĩ!

Vinh quang Thánh Kỵ Sĩ sẽ một lần nữa chiếu rọi dị giới, hãy cùng ta tiêu diệt lũ sinh vật ngu xuẩn và vô tri đó nào!!!" Hắn mặc bộ giáp trắng tuyết, dưới ánh thánh quang, hơi thở thần thánh vô tận hiển hiện.

"Kỵ sĩ vương!!!

Kỵ sĩ vương!!!" Đội quân Thánh Kỵ Sĩ đông nghìn nghịt giơ cao vũ khí hò reo, trong đó có đủ loại kỵ sĩ: Long Kỵ Sĩ, Thần Sứ Kỵ Sĩ, Ma Thú Kỵ Sĩ, Ác Linh Kỵ Sĩ...

Nhưng lúc này, họ chỉ có một cái tên chung, đó là Thánh Kỵ Sĩ tồn tại vì Kỵ Sĩ Vương!!!

"Vì vinh quang kỵ sĩ!

Hãy để chúng ta chinh chiến lũ dị đoan!!!" Lưu Dũng cưỡi trên một con thần long phương Đông, sừng sững trên đỉnh cao thế giới, hắn không ngừng lượn vòng trên không trung đại quân, gào lớn.

"Vì vinh quang Kỵ Sĩ Vương!!!

Chúng ta nguyện theo chân đức vua chinh chiến mọi dị đoan!!!" Theo tiếng gào của hắn, đám kỵ sĩ cũng đồng thanh hét lớn.

Lúc này, trên người họ xuất hiện một loại ánh sáng cực kỳ chói mắt, đó là sự che chở của thế giới, là vinh quang tột đỉnh...

Thấy buff đã xếp chồng hòm hòm, Lưu Dũng gào lên một tiếng: "Xuất phát!!!" Một cánh cổng đen ngòm xuất hiện trong thế giới của hắn, hắn dẫn đầu lao vào cánh cổng đó, theo sau là vô số Thánh Kỵ Sĩ trật tự tiến vào.

Cùng thời điểm đó.

Sự thay đổi trên Bảng Thông Thiên lúc này, cùng với việc số người phát hiện ngày càng tăng và không ngừng lan truyền, ngày càng có nhiều người biết đến Diệp Hiên của Lâm Thiên Nhất Trung.

Trung tâm giao lưu thiên tài tỉnh Giang Nam.

Đây là nhóm chat chính thức của tỉnh Giang Nam, do hiệu trưởng Đại học Giang Nam sáng lập.

Chủ nhóm đương nhiên là hiệu trưởng Đại học Giang Nam, bên trong có rất nhiều giáo viên tuyển sinh của các đại học trong tỉnh.

Ngoại trừ các giáo viên gần như cố định qua các năm, học sinh thì thay đổi theo từng khóa.

Hơn nữa mỗi khóa học sinh vào được Bảng Thông Thiên sẽ tự động được thêm vào nhóm chat này và không được phép rời nhóm.

Chỉ sau một năm, khi khóa lớp 12 mới nhập học, họ mới bị xóa tập

thể khỏi nhóm, đây là quyền hạn chính thức.

Tuy không thể rời nhóm, nhưng có thể tắt thông báo hoặc đặt chế độ không làm phiền.

Thêm nữa là các giáo viên ở đây gần như không bao giờ lên tiếng, ngoại trừ thời gian tuyển sinh, thời gian còn lại đều lặn mất tăm.

Vì vậy, rất nhiều học sinh thích tán gẫu và chia sẻ mọi chuyện ở đây.

Tất nhiên, học sinh cũng có rất nhiều nhóm chat riêng tự lập, những nhóm đó sẽ không tự động giải tán.

Vương Hiểu Lỗi: "Ây, có ai xem bảng xếp hạng không?

Bảng tỉnh vừa xuất hiện một vị siêu cấp vô địch đại thần kìa!!!" Trong nhóm lớn hàng chục vạn người, tuy nhiều người để chế độ không làm phiền hoặc tắt thông báo, gần như không bao giờ xem nhóm, nhưng lượng giao lưu hàng ngày vẫn rất đáng kể.

Tuy nhiên cũng không phải ai cũng rảnh rỗi ngày nào cũng tán gẫu trong nhóm lớn, thường chỉ khi có chuyện trọng đại hoặc tìm người thì mới lên tiếng.

Trong nhóm dùng chế độ tên thật, nên vì an toàn bản thân, cũng không mấy ai dám quấy nhiễu lung tung.

Nhưng ngay khi tin nhắn này xuất hiện, nó đã lập tức khiến những "con cá lặn" phải trồi lên.

Đàm Dương Gia: Chia sẻ [Bảng xếp hạng tỉnh Giang Nam].

Theo sau sự chia sẻ của một người, mọi người lũ lượt ấn vào xem.

Tiết Văn Khang: [Hình ảnh] Vãi thật, siêu cấp đại thần nào đây?

Diệp Hiên?!

Hạng 9 bảng tỉnh!

Hắn chụp màn hình thứ hạng của Diệp Hiên rồi gửi vào nhóm.

Tưởng Kiều: Bái lạy đại lão!!!

Y Hồng Vũ: [Hình ảnh] Nhìn thấy chưa, gia nhập Bảng Thông Thiên 1 giờ 18 phút trước, đúng là người so với người chỉ có nước chết, vật so với vật chỉ có nước vứt đi mà!!!

Lâm Thiên Nhất Trung?

Chưa nghe bao giờ...

Cô chụp ảnh thông tin của Diệp Hiên gửi vào nhóm.

Lữ Tiểu Bố: Vãi thật!!

Thần tiên phương nào thế này?

Một tiếng đồng hồ đã vào top 9 bảng tỉnh?!

Tức thì, nhóm chat Trung tâm giao lưu thiên tài tỉnh Giang Nam nổ tung.

Từng dòng tin nhắn cuộn lên điên cuồng trước mắt mọi người.

Đây là hình ảnh được trình chiếu dựa trên não lực của họ, tùy theo nhu cầu cũng có thể trực tiếp phản chiếu trong não hải.

Bởi vì Sáng Thế Thần khác với người phàm, nếu đem hệ thống này lắp cho người phàm thì chưa chịu nổi một phần vạn chức năng đã nổ não rồi.

Cấm ngôn toàn viên.

Theo sự nhảy vọt điên cuồng của tin nhắn, vô số người đã bị kinh động.

Mọi người đều biết nhóm chat nổ tung chỉ có một khả năng, đó là xuất hiện đại sự chấn động cả tỉnh!

Rất nhiều người tò mò ấn vào xem, lúc này mới biết thì ra là xuất hiện một siêu cấp thiên tài tên là Diệp Hiên, thế là họ cũng tham gia vào đội ngũ xả cảm xúc điên cuồng.

Cho đến khi kinh động đến chủ nhóm - hiệu trưởng Đại học Giang Nam là Vân Vũ, ông đã phát động quyền hạn chủ nhóm, cấm ngôn toàn viên.

Chỉ ông mới có quyền này, quản trị viên cũng không có.

Sau khi phát động cấm ngôn toàn viên, ngoại trừ các giáo viên tuyển sinh đại học đóng vai trò quản trị viên có thể nói chuyện, thì chỉ có những người trong top 10 bảng tỉnh mới có thể lên tiếng.

Đây là quyền hạn thuộc về kẻ mạnh, khóa nào cũng vậy.

Hiệu trưởng Đại học Giang Nam Vân Vũ: @Tất cả thành viên, mọi người hãy xem này, bạn Diệp Hiên đến từ trường trung học số 1 huyện Lâm Thiên trực thuộc thành phố Nhiêu Châu, mới gia nhập Bảng Thông Thiên hơn một giờ trước.

Lúc mới vào bạn ấy đứng hạng 132 bảng tỉnh, sau đó chỉ trong 5 phút đã nhảy vọt lên hạng 9!

Đây là một học sinh vô cùng ưu tú!

Chương 15

Với tư cách là người đứng đầu Bảng Thông Thiên tỉnh Giang Nam, ông đương nhiên có quyền hạn xem lịch sử thay đổi thứ hạng của học sinh.

Vì vậy sau khi ông giải thích, những quản trị viên được tag đã lập tức nhảy ra.

Quản trị viên, top 10 bảng tỉnh và chủ nhóm chỉ có thể tag lẫn nhau, điều này giúp tránh việc những người khác cố tình quấy nhiễu làm lãng phí thời gian của họ.

Vì chỉ cần bị tag, dù không mở Bảng Thông Thiên thì cũng sẽ có âm báo trực tiếp vào não hải.

"Tê!!!" Cả các giáo viên quản trị viên lẫn top 10 bảng tỉnh sau khi nhận được thông báo tag của chủ nhóm đều lập tức mở nhóm chat, kết quả là thấy ngay câu nói đó.

Hạng 10 Lưu Dũng: Đây là đại lão ở huyện bên cạnh quê em, đỉnh vãi chưởng!!!

Thám hoa Thủy Ngạn: Lưu Dũng, ngậm miệng lại đi, không ai muốn nghe cậu nói đâu.

Hiệu trưởng, xin hỏi ngài có thể giới thiệu một chút về bạn học này cho chúng em không?

Lưu Dũng vốn dĩ hay nói, nhưng đứng trước Thủy Ngạn thì im bặt không dám đáp lại.

Chỉ khi bước chân vào top 10, mới hiểu được khoảng cách giữa top 3 và top 10 lớn đến nhường nào.

Những người còn lại cũng không nhắn tin, rõ ràng đang đợi hiệu

trưởng trả lời.

Ba phút sau, Vân Vũ gửi một đoạn tin nhắn rất dài, khiến tâm hồn mọi người bị chấn động mạnh mẽ.

Hiệu trưởng Đại học Giang Nam Vân Vũ: Vì mọi người đều muốn biết, vậy tôi sẽ nói sơ qua một chút!

Diệp Hiên, học sinh Lâm Thiên Nhất Trung.

Kỳ thi cuối kỳ lớp 10 đã tạo ra thế giới Hỗn Độn, chậc, cái "phế giới" nổi danh đó thế mà lại được cậu ấy khai sáng thành Thần Quốc.

Bạn học này rất khá, đã khai sáng lịch sử.

Sau đó trong kỳ thi giữa kỳ lớp 11 lại bộc lộ việc nắm giữ Quy tắc tạo vật và Quy tắc hóa sinh.

Dùng quy tắc để tạo ra sinh linh, đập tan truyền thuyết phế giới của thế giới Hỗn Độn!

Hay thật, sao tôi lại không nghĩ ra điểm này nhỉ?!

Đúng là kỳ tài!

Hôm nay trong trận chiến giành tư cách vào Bảng Thông Thiên, cậu ấy đã dùng Quy tắc Sức Mạnh nghiền ép mọi đối thủ, giành lấy tư cách.

Việc nắm giữ quy tắc ở cảnh giới Sáng Thế Thần bậc 1 thì ngay cả tôi cũng chưa từng nghe qua, nhưng đối với việc Quy tắc hóa sinh của cậu ấy thì cũng chẳng có gì lạ, dù sao sinh linh hóa sinh từ quy tắc thì sinh ra đã nắm giữ quy tắc, ngộ ra pháp tắc cũng không phải chuyện khó.

Sau đó là việc cậu ấy gia nhập Bảng Thông Thiên, những chuyện sau đó các em cũng biết rồi, chỉ mất vỏn vẹn 5 phút để từ hạng 132 lúc mới vào đạt tới hạng 9 bảng tỉnh!

Đoạn tin nhắn này là thông tin về Diệp Hiên mà hiệu trưởng Vân Vũ đã dùng quyền hạn để tra cứu.

Khác với những tin nhắn trước là dạng văn bản, đoạn này thuần túy là lời ông đọc ra.

Bởi vì khi xem bản lý lịch hoàn hảo này, chính ông cũng bị chấn động, nhất thời quên chuyển hóa thành văn bản.

Dù đó chỉ là chuyện trong một ý niệm, nhưng trong trạng thái kinh ngạc, ông đã phát bằng giọng nói.

"Tê!!!

Diệp Hiên, lại đáng sợ đến nhường này!!!" Trong lời nói của Vân Vũ đan xen đủ loại đánh giá về Diệp Hiên, có thể nghe ra rõ ràng chính ông cũng bị Diệp Hiên làm cho kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên Vân Vũ phát tin nhắn thoại trong nhóm này với tư cách hiệu trưởng kể từ khi ông nhậm chức.

Lần cuối cùng ông phát tin nhắn thoại ở đây đã là từ mấy vạn năm trước, khi ông còn là một học sinh của tỉnh Giang Nam...

Trong nhóm này, ngoại trừ các quản trị viên, không một ai từng nghe qua giọng nói của ông.

Đại học Thiên tài Giang Nam Huệ Ba: Thiên tài tuyệt thế này, khéo khi lại xông thẳng lên đứng đầu bảng Tổ Tinh mất thôi!!!

Đại học Tử Tiêu Giang Nam Âu Gia: Cậu quá coi thường lý lịch của cậu ấy rồi, liên tục khai sáng lịch sử như vậy, cậu nói cậu ấy xông lên đứng đầu toàn quốc tôi cũng tin!!!

Đại học Thanh Phong Giang Nam Thôi Vĩ: Quá mạnh, giang sơn có người tài, phong lưu suốt vạn năm!

Đứa trẻ này chắc chắn sẽ trở thành một huyền thoại của tỉnh

Giang Nam trên Tổ Tinh chúng ta!!!

Tất cả giáo viên đều bắt đầu tung hô Diệp Hiên đỉnh cao, trong khi các cường giả top 10 bảng tỉnh Giang Nam lúc này đều im hơi lặng tiếng.

À không, ngoại trừ Lưu Dũng, nhưng hắn không dám nói gì vì sợ chọc giận Thủy Ngạn...

Ba giờ sau.

Trong Chiến trường Tu La.

"Vì vinh quang kỵ sĩ!!!

Giết!!!" Lưu Dũng cảm nhận được áp lực từ "người anh em" huyện bên cạnh, tức thì hóa thành động lực.

Hắn dũng mãnh ở tuyến đầu, đối mặt với vô số quái vật, gan dạ phát động xung kích.

Theo sau hắn là đội quân kỵ sĩ đông không đếm xuể.

"Vì vinh quang kỵ sĩ!

Vì vinh quang Kỵ Sĩ Vương!!!" Vô số kỵ sĩ đang trong trạng thái hưng phấn với hơn ba mươi loại buff tăng ích trên người theo chân hắn dũng cảm giết địch.

Tuy trên đường đi không ngừng có kỵ sĩ ngã xuống, nhưng điều đó không thể ngăn cản bước tiến của họ!!!

"Đinh đoong, thứ hạng của người bạn quan tâm đã thay đổi ~" Một tiếng báo hiện lên, Lưu Dũng khẽ động tâm thần, tức thì phân ra một tia ý thức để kiểm tra.

Người hắn quan tâm không nhiều, chỉ có top 3 bảng tỉnh và Diệp Hiên.

Phân bảng Tổ Tinh Bảng Thông Thiên - Bảng tỉnh Giang Nam.

Hạng nhất: Trương Bân.

Hạng nhì: Cao Long.

Hạng ba: Diệp Hiên.

Hạng tư: Thủy Ngạn. ...

"Ha ha ha ha!!!

Thủy Ngạn cái đồ chó!

Mất hạng ba rồi nhé!

Cho chừa cái tội hung dữ với lão tử!

Hừ hừ ~" Lưu Dũng cười lớn một tiếng, tâm trạng nhẹ nhõm hẳn đi, sau đó chia sẻ bảng xếp hạng mới này vào nhóm chat, còn kèm theo một tấm ảnh chụp màn hình và đặc ý tag chín người còn lại trong top 10.

Làm xong tất cả, trạng thái của Lưu Dũng lại tăng vọt!

Hắn lao thẳng về phía đàn quái thú vô tận đối diện mà chém giết!

Trung tâm giao lưu thiên tài Giang Nam.

Tĩnh lặng.

Sau khi hiệu trưởng và các quản trị viên nói xong, một bầu không khí im lặng bao trùm, cho đến khi Lưu Dũng tag mọi người...

Hạng 10 Lưu Dũng: @Trạng nguyên Trương Bân... [Hình ảnh], chia sẻ [Bảng tỉnh Giang Nam]...

Trạng nguyên Trương Bân: Diệp Hiên, rất mạnh!

Kình địch!

Bội phục!

Cậu ta ít lời, kèm theo cả dấu câu cũng chỉ có mười hai chữ, nhưng nội dung lại khiến mọi người kinh thán không thôi.

Đây là Trạng nguyên của tỉnh Giang Nam, người nắm giữ vị trí số 1 kiên cố.

Kể từ khi gia nhập Bảng Thông Thiên cùng khóa, cậu ta luôn là số 1, chưa bao giờ có ai lay chuyển được địa vị đó.

Xếp hạng 12 phân bảng Tổ Tinh!

Một trong mười hai học sinh lớp 12 mạnh nhất hành tinh!

Bảng nhãn Cao Long: Bội phục tột cùng!

Mong chờ một trận chiến với cậu ấy!

Cậu ta là Bảng nhãn, cũng chưa từng có ai lay chuyển được vị trí của mình.

Cậu ta và Trương Bân được mệnh danh là hai đại thiên tài của Giang Nam Nhất Trung, có danh hiệu "Giang Nam Song Bích".

Đồng thời, cậu ta cũng xếp hạng 28 trên bảng xếp hạng Tổ Tinh!

Thủy Ngạn: Tôi còn kém Diệp Hiên xa lắm, nhưng tôi nhất định sẽ phấn đấu đuổi theo!

Lưu Dũng thấy tin nhắn của Thủy Ngạn thì vui lắm, chiến lực lại tăng thêm một bậc!

Các cường giả top 10 đều lên tiếng bày tỏ quan điểm về Diệp Hiên.

Tất cả đều tỏ ra bội phục, ngay cả hạng nhất và hạng nhì.

Không còn cách nào khác, lý lịch của Diệp Hiên quá đỗi kinh người.

Trong thời đại này, không ai nghi ngờ chuyện làm giả, vì cái giá

phải trả quá lớn, không một học sinh nào có thể làm được.

Nói chính xác thì trừ khi viện trưởng năm đại học viện ra tay, bằng không không ai có quyền hạn đó.

Không ai biết chiến lực của Diệp Hiên mạnh đến mức nào, vì hắn là người duy nhất lọt vào top 1000 tỉnh với tu vi bậc 1 sơ kỳ, lại càng là người duy nhất lọt vào top 10 tỉnh với tu vi bậc 1.

Top 10 bảng tỉnh ai cũng là thiên chi kiêu tử, thiên tài tuyệt thế, nhưng giữa thiên tài cũng có khoảng cách.

So với thiên phú của top 3, bảy người còn lại chẳng thấm tháp gì, và vị trí thứ 3 cũ so với hạng nhất, hạng nhì cũng có khoảng cách cực lớn.

Thế nhưng thiên phú của hạng nhất và Diệp Hiên lại có sự chênh lệch khủng khiếp!

Nếu nói Trương Bân là thiên tài mười năm hay vài chục năm mới có một của tỉnh Giang Nam, thì Diệp Hiên chính là thiên tài số một ức vạn năm mới có của Tổ Tinh!

Bao gồm cả nhóm Sáng Thế Thần đầu tiên trong truyền thuyết, những người đã khai sáng ra hệ thống Sáng Thế Thần!

Qua đó có thể thấy khoảng cách thiên phú giữa Trương Bân và Diệp Hiên lớn đến nhường nào!

Lâm Thiên Nhất Trung.

"Phù ~" Diệp Hiên tỉnh dậy, thở ra một hơi, hắn cảm thấy tinh thần thoải mái chưa từng có.

"Giấc ngủ này thật là sướng..." Hắn vươn vai một cái, đột nhiên một âm báo hiện lên.

"Đinh, trên Bảng Thông Thiên có rất nhiều người gửi yêu cầu kết

bạn và rất nhiều lời nhắc tag tên bạn trong nhóm chat, xin đừng quên kiểm tra." Bảng Thông Thiên rất nhân hóa khi đã tắt mọi thông báo trong lúc Diệp Hiên đang ngủ.

"Đây là..." Diệp Hiên tâm niệm khẽ động, phát hiện trong diễn đàn của mình đầy những dấu chấm đỏ.

Hắn ấn vào diễn đàn, thấy danh sách liên lạc có 999+ thông báo, và trong nhóm chat mang tên Trung tâm giao lưu thiên tài Giang Nam cũng có 9999+ thông báo.

"Từ chối tất cả yêu cầu kết bạn của những người xếp dưới top 10 bảng các tỉnh, ngoài ra mở chế độ tự động từ chối yêu cầu kết bạn của bất kỳ ai dưới top 10 bảng tỉnh." Diệp Hiên vừa động ý niệm, danh sách liên lạc tức thì chỉ còn lại 9 thông báo đỏ.

"Hạng nhất: Trương Bân, đồng ý." "Ừm, không xem được thông tin thế giới, xem ra là thế giới thần thoại...

Giang Nam Nhất Trung...".

Hắn ấn vào xem từng người một.

"Hạng nhì: Cao Long, đồng ý." "Ừm, thông tin thế giới cũng không xem được, lại là một thế giới thần thoại, sao cũng là Giang Nam Nhất Trung thế này?

Đúng là trường tốt nhất tỉnh có khác..." "Hạng tư: Thủy Ngạn, đồng ý." "Ừm, cuối cùng cũng có người không phải thế giới thần thoại, thế giới Tiên Đạo à?

Cũng không tệ...

Đại ca của Giang Nam Nhị Trung sao?" "Hạng năm: Thạch Hưng, đồng ý." "Thế giới ma pháp à..." "Hạng sáu: Vương Âm, đồng ý." "Thế giới ma đạo?

Thú vị đấy...” “Hạng bảy: Lâm Tịch, đồng ý.” “Thế giới huyền huyễn?” “Hạng tám: Kế Trấn, đồng ý.” “Ô kìa, lại là một thế giới khoa học kỹ thuật!

Hiếm thấy thật đấy!” “Hạng chín: Giản Hiền, đồng ý.” “Cũng là thế giới huyền huyễn...” “Hạng mười: Lưu Dũng, đồng ý.” “Hả?

Thế giới Kỵ Sĩ?

Thế giới này mà cũng vào được top 10 sao?” Diệp Hiên có chút ngạc nhiên.

Tám người trước hắn chỉ lướt qua thông tin cá nhân chứ không tìm hiểu kỹ, nhưng khi thấy thế giới Kỵ Sĩ ở vị trí thứ 10 này, hắn thực sự bị khơi dậy trí tò mò.

Ngay lập tức, Diệp Hiên ấn vào xem xét kỹ lưỡng.

“Thần Quốc Kỵ Sĩ, một Thần Quốc chứa đựng mọi giấc mơ, vẻ ngoài có vẻ chỉ là Thần Quốc Kỵ Sĩ bình thường, nhưng thực chất ẩn chứa bí mật cực lớn đằng sau.” Đó là phần giới thiệu chi tiết về thế giới này, còn bí mật cực lớn đó là gì thì không thấy nói rõ, không biết là hệ thống không biết hay do quyền hạn của Diệp Hiên chỉ có bấy nhiêu.

“Mình đã bảo mà, thế giới kỵ sĩ bình thường sao có thể lọt vào top 10 bảng tỉnh được.

Lưu Dũng này chắc hẳn là một người thú vị, có cơ hội phải gặp mặt xem hắn đã biến tấu Thần Quốc Kỵ Sĩ ra những trò trống gì.” Diệp Hiên lẩm bẩm một câu, ghi nhớ cái tên này, sau đó ấn theo dõi trong danh sách bạn bè.

Sau khi ấn theo dõi, mọi động thái của người này sẽ có thông báo, ví dụ như khi thứ hạng thay đổi hoặc khi đối phương đăng bài lên vòng bạn bè.

“Trung tâm giao lưu thiên tài tỉnh Giang Nam?

Đây là nhóm gì vậy?” Diệp Hiên ấn vào, hắn nhớ rõ mình đâu có gia nhập nhóm nào, nhưng rõ ràng là hắn đã tự động được thêm vào.

Một lát sau.

Chương 16

"Hóa ra là nhóm chính thức!" Diệp Hiên đọc xong lịch sử trò chuyện liền đặt nhóm vào chế độ không làm phiền, sau đó gửi một tin nhắn vào nhóm.

Thám hoa Diệp Hiên: Chào mọi người, tôi là Diệp Hiên.

Sau khi chào hỏi xong, hắn thoát khỏi giao diện nhóm chat, rồi đặt thông báo bạn bè vào chế độ không làm phiền.

Tất nhiên, chế độ không làm phiền sẽ không có tác dụng với những người đã được theo dõi, nghĩa là từ giờ trong diễn đàn chỉ có tin nhắn của Lưu Dũng là có âm báo, còn lại thì không.

À, thông báo tag tên trong nhóm vẫn sẽ có âm báo, điều này để tránh bỏ lỡ những chuyện đại sự.

Sau đó hắn bắt đầu lướt diễn đàn.

Trong mục diễn đàn, ngoài danh sách liên lạc, vòng bạn bè và nhóm chat, còn có một khu thảo luận chung.

Đúng như tên gọi, đây là nơi mọi người thảo luận, chủ thớt đăng bài và tất cả những người trong Bảng Thông Thiên đều có thể để lại lời nhắn.

Mục này cũng phân theo khu vực nhưng không quá chi tiết, chỉ có một khu vực Tổ Tinh chung.

Lướt qua một lúc, hắn thoát ra ngoài.

Vì trong diễn đàn chẳng có gì đặc biệt thú vị, bài viết hot nhất chính là thông tin về hắn.

Những học sinh bị cấm ngôn trong nhóm chat đã lũ lượt chạy vào

diễn đàn lập thớt, lập tức nhận được vô số lượt tương tác.

Chủ thớt lập bài này tên là Đàm Thanh Tâm, một cái tên khá thanh tú, rồi hết chuyện.

Một con nhóc hạng 12 bảng tỉnh, chẳng có gì đáng để bận tâm.

Lướt xong diễn đàn, hắn xem lại thông tin của mình.

Với tu vi bậc 1 sơ kỳ mà chiếm lĩnh vị trí thứ 3 bảng tỉnh Giang Nam quả thực là quá nổi bật, bất kỳ học sinh tỉnh Giang Nam nào khi mở bảng xếp hạng ra cũng sẽ thấy ngay thứ hạng của hắn.

Đối với việc ngủ một giấc dậy đã leo lên hạng 3 tỉnh, hắn không hề cảm thấy kinh ngạc.

Từ trước đến nay, thứ hắn thiếu hụt chẳng qua chỉ là thực lực của Thần Quốc mà thôi.

Với một bình Dịch Thần Nguyên bồi bổ, thế giới Hỗn Độn của hắn tự nhiên sẽ thăng cấp điên cuồng.

Thứ hạng tăng vọt là chuyện hết sức bình thường.

Còn về tu vi cá nhân, tuy vẫn ở cảnh giới bậc 1 sơ kỳ, nhưng thực tế chiến lực của hắn có thể nghiền ép tất cả Sáng Thế Thần dưới bậc 3, điều này là không cần bàn cãi.

"Đinh, người bạn theo dõi là Lưu Dũng vừa gửi cho bạn một tin nhắn." Diệp Hiên đang định tiến vào thế giới Hỗn Độn thì nghe thấy âm báo, liền ấn vào xem.

Lưu Dũng: "Đại lão chào anh, em đã chứng kiến anh leo một mạch từ hạng 9 lên hạng 3, anh quá mạnh!

Em đoán anh mới gia nhập Bảng Thông Thiên nên chưa hiểu rõ lắm, để em giới thiệu cho anh một chút." "Mấy chức năng cơ bản thì em không nói nữa.

Sàn giao dịch được chia làm hai phần: Thứ nhất là Nhà đấu giá, mọi người có thể treo những thứ mình muốn bán lên đó, người mua trả lượng Thần Nguyên tương đương là có thể sở hữu." "Muốn bán đồ cũng theo nguyên lý tương tự, nhưng Nhà đấu giá sẽ khấu trừ 5% giá trị giao dịch làm phí thủ tục." "À, để mở chức năng Nhà đấu giá thì tốn một viên Thần Nguyên, cái này không đáng kể, chỉ tốn một lần duy nhất thôi.

Nhưng mỗi lần treo đồ lên bán, bất kể món đồ đó tốt hay xấu, đều tốn một viên Thần Nguyên phí niêm yết, cái này thì hơi hút máu!" "Ngoài ra, thỉnh thoảng Nhà đấu giá sẽ tổ chức các buổi đấu giá trực tuyến do quốc gia mở.

Tất nhiên cái này không dành cho người thường, chỉ có đại gia mới vào thôi.

Khi nào mở sẽ có thông báo hệ thống toàn mạng, anh không cần lo lắng." "Phần thứ hai là Thương thành, đây là kênh mua bán đồ của quốc gia.

Anh có thể mua những thứ mình cần hoặc bán những thứ mình muốn ở đây." "Tất nhiên, giá mua ở đây thường đắt hơn Nhà đấu giá, mà giá bán lại thấp hơn..." "Vì vậy, phần lớn mọi người đều giải quyết nhu cầu mua bán ở Nhà đấu giá." "Nhưng dù giải quyết ở đâu thì quốc gia cũng sẽ 'ăn' Thần Nguyên của anh thôi, mà Thần Nguyên vốn dĩ cũng từ quốc gia mà ra, cứ coi như là đóng góp cho đất nước đi ~" "Xong phần Nhà đấu giá, tiếp theo em nói về Đấu trường Thiên Không." "Đấu trường Thiên Không, đúng như tên gọi, là nơi để đánh nhau PK.

Tương tự, mở chức năng này tốn 10 viên Thần Nguyên!

Vì vậy, đây không phải nơi mà ai cũng có thể vào." "Mỗi lần thách đấu người khác hoặc chấp nhận thách đấu đều bị khấu trừ của mỗi

bên một viên Thần Nguyên." "Đây là phí tiêu hao mỗi lần, lần sau đánh vẫn tốn tiếp, ừm, cứ quen dần là được." "Ngoài ra, cái hay của Đấu trường Thiên Không là có thể dùng để cá cược.

Ví dụ anh tự tin vào chiến lực của mình, có thể tìm người cũng tự tin như vậy để thách đấu, hai bên đặt cược một khoản.

Chỉ cần tiền cược không quá lớn, cơ bản mọi người đều chấp nhận thắng thua." "Vì không ai muốn mang danh kẻ quỵt nợ, thứ đó mà xuất hiện một lần là danh tiếng thối hoắm ngay...

Trừ khi thực sự không còn viên Thần Nguyên nào để trả, nhưng tốt nhất anh đừng cược quá lớn, không nên quá một trăm viên Thần Nguyên." "Đấu trường Thiên Không do các Sáng Thế Thần truyền thuyết tạo ra, bất chấp khoảng cách không gian và sự trôi qua của thời gian.

Dù hai bên đối chiến đang ở đâu, trong trạng thái thời gian nào, thì sau khi chiến đấu xong trở về thực tế cũng chỉ như một cái chớp mắt mà thôi." "Điểm quan trọng nhất là, chiến đấu ở đây sẽ là hình chiếu của bản thân Sáng Thế Thần và Thần Quốc, nên anh có thể thỏa sức chiến đấu, dù có hủy diệt cả Thần Quốc thì thực tế cũng không tổn hại đến Thần Quốc và bản thân Sáng Thế Thần một mảy may nào!" Lưu Dũng một hơi nói rất nhiều, gửi qua một đống tin nhắn phân đoạn, nhưng thực chất hắn cũng chỉ tốn một cái búng tay để soạn xong đống chữ đó.

Khối văn tự khổng lồ hiện ra trong đầu Diệp Hiên giúp hắn ngay lập tức hiểu rõ, đây là năng lực cơ bản nhất.

"Đa tạ đã nhắc nhở, nhưng phí khấu trừ ở đây tính thế nào?" Hắn lên tiếng cảm ơn, rồi hỏi về vấn đề nạp phí.

Chẳng lẽ trong Thông Thiên Bảng này còn có thể nạp Thần Nguyên như nạp tiền sao?

Lưu Dũng đáp: “Giống như lúc ông rút Thần Nguyên vậy, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể nạp Thần Nguyên từ thực tế vào tài khoản.

Yên tâm, tài khoản Thông Thiên Bảng tuyệt đối an toàn.” “Hiểu rồi!” Diệp Hiên định lấy ra một viên Thần Nguyên để thử nghiệm, bấy giờ mới nhận ra mình hoàn toàn chẳng có viên nào.

Nhưng hắn tùy ý cầm lên một cuốn sách, tâm niệm vừa động.

Một đạo tử kim quang mang lóe lên giữa lông mày, cuốn sách trên tay biến mất.

Tấm thẻ Tử Kim Thông Thiên Bảng cũng xuất hiện bên cạnh thần hỏa nơi mi tâm, đạo tử kim quang hấp thu Thần Nguyên vừa rồi chính là do tấm thẻ này phát ra.

“Cái thứ này cư nhiên còn có chức năng không gian trữ vật...” Lưu Dũng nói tiếp: “Ngoài sàn giao dịch và đấu trường thiên không, Thông Thiên Bảng còn có quyền hạn mở ra chiến trường Tu La.

Bên trong là chiến trường vô tận, muốn mở thì cần một trăm Thần Nguyên, mỗi lần vào sẽ tốn mười Thần Nguyên phí vào cửa.” “Ừm, cái gọi là chiến trường Tu La chính là đưa một số chủng loại sinh vật trong vũ trụ này vào một không gian đặc biệt.

Tôi cũng không biết họ làm thế nào, nghe nói đó là nơi mài giũa do các Sáng Thế Thần truyền thuyết thiết lập để rèn luyện thế hệ Sáng Thế Thần trẻ!” “Họ nuôi nhốt nhiều loại quái vật trong các không gian không xác định, rải rác khắp nơi, tôi còn không chắc đó có phải vũ trụ này hay không.

Ở đó thiết lập vô số cửa xuyên thấu, đảm bảo mỗi vị Sáng Thế Thần đều xuất hiện ở chiến trường Tu La khác nhau.

Quái vật bên trong có xác suất rơi ra Thần Nguyên cũng như các

loại đạo cụ tài nguyên." "Có phải rất giống bãi luyện cấp trong võng du không?

Ông có thể hiểu như vậy, thực tế chúng chính là bãi luyện cấp của Sáng Thế Thần.

Chiến trường Tu La có nhiều loại hình, tổng cộng sáu tầng, giam giữ quái vật có thực lực khác nhau.

Phí vào tầng một là mười Thần Nguyên, tầng hai là một trăm, cứ thế suy ra.

Nhưng tôi khuyên ông đừng vào tầng hai, vì nếu không có thực lực Sáng Thế Thần tam giai, vào đó rất dễ mất mạng...

Còn tầng một, với thực lực của ông hoàn toàn có thể vào, dù bình thường Sáng Thế Thần nhất giai không đủ tư cách." Diệp Hiên hỏi: "Đã rõ, vậy tôi có thể không triệu hoán sinh linh trong thế giới của mình vào, mà để quái vật chiến trường Tu La tiến vào thế giới của tôi không?" Điều này cực kỳ quan trọng.

Trong thế giới Hỗn Độn, mọi thứ đều không tồn tại, chỉ có hỗn độn, không có cái gọi là thế giới song song.

Nếu để những Đại Đạo Thần Ma kia vào chiến trường Tu La, họ nhận ra bản thân mình, nhận ra mọi thứ thì phải xử lý thế nào?

Vì vậy, hắn không muốn để các Thần Ma vào đó.

Nhưng nếu xuất hiện một cổng truyền tống, đưa quái vật vào Thần Quốc của mình thì lại là chuyện khác.

Lưu Dũng đáp: "Không thể.

Không gian đó rất kỳ diệu, theo lý thì sinh linh trong Thần Quốc không thể cụ hiện ra thế giới thực trừ khi có Thần Ma thất giai ra tay, nhưng ở không gian đó chúng ta lại có thể đưa họ ra.

Tuy nhiên quái vật trong không gian đó không ra ngoài được, nên không thể vào Thần Quốc của Sáng Thế Thần." "Đã biết, cảm ơn!

Có dịp gặp mặt tôi sẽ mời ông uống rượu." Diệp Hiên nhắn lại một tin rồi rút ý thức ra.

Trong tay hắn không có một viên Thần Nguyên nào nên chưa thể mở các chức năng kia.

Nhưng hắn không lo lắng, vì qua hôm nay là đến thứ Hai, với hạng ba bảng tỉnh, hắn sẽ nhận được tới bảy trăm Thần Nguyên.

Trong khi hạng mười chỉ có hai trăm, hạng một trăm chỉ có mười viên.

Ngoài top một trăm, những người còn lại chẳng có tư cách nhận tài nguyên, chắc chắn sẽ bị bỏ xa.

Sau khi mở chiến trường Tu La, có thể đoán trước sẽ là một thời kỳ phát triển bùng nổ.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, đứng trên hư không Hỗn Độn nhìn xuống phía dưới.

Thế giới Hỗn Độn giờ đây đã sinh ra hơn một trăm vị Đại Đạo Thần Ma.

Vù vù!!

Sau lưng Diệp Hiên hiện lên hơn một trăm ba mươi điều Đại Đạo.

Những điều Đại Đạo này đan xen, quấn quýt nhưng vẫn phân định rõ ràng, tỏa ra sự vĩ ngạn khó tả bằng lời.

Từng điều Đại Đạo tuôn ra từ hư không, hội tụ sau lưng hắn.

"Luân hồi, âm dương, sinh mệnh, tử vong..." "Vạn đạo gia thân!" Hắn cảm nhận Đại Đạo trong cơ thể, có tới hơn một trăm điều!

Người khác dành cả đời cũng khó cảm ngộ được một điều, vậy mà hắn có hàng trăm điều!

Tuy chưa tinh thâm, nhưng khi các Hỗn Độn Thần Ma không ngừng tu luyện, cảm ngộ của hắn cũng sẽ tăng cường theo.

"Ta cảm giác hiện tại mình có thể dẫm đạp lên chư thiên!" Tất nhiên đây chỉ là ảo giác do thực lực tăng vọt mang lại.

Dù nắm giữ nhiều Đại Đạo, hắn vẫn chưa thể thi triển hết thực lực của chúng.

Thần lực của hắn so với nhiều Sáng Thế Thần vẫn còn nhỏ bé, cần phải có thần lực cho phép mới thực sự phát huy được.

"Cũng đến lúc nâng cao tu vi rồi!" Diệp Hiên cảm nhận sức mạnh, thần lực do hơn một trăm vị Hỗn Độn Thần Ma cung cấp đủ để hắn thăng lên Nhất giai Sáng Thế Thần trung kỳ.

Vù...

ào ào...

Từng luồng thần lực từ Hỗn Độn truyền tới, các Thần Ma không hề hay biết gì.

Thần lực hội tụ lại, lao thẳng vào thần hỏa nơi mi tâm Diệp Hiên.

Thần hỏa trở nên rực rỡ và lớn mạnh hơn.

"Nhất giai trung kỳ rồi!

Đợi thêm nhiều Đại Đạo Thần Ma nữa ra đời, chắc chắn sẽ bước vào hậu kỳ!" Diệp Hiên khẽ mỉm cười.

Dù Đại Đạo Thần Ma có căn nguyên cực dày, nội hàm cực sâu, nhưng số lượng vẫn còn quá ít.

Thần lực thu được dù tinh thâm thuần túy hơn, nhưng tổng lượng

vẫn không bằng những Thần Quốc chứa hàng vạn sinh linh nhất giai.

Thần lực là nhiên liệu nuôi dưỡng thần hỏa, thần lực càng nhiều, hỏa diễm càng vượng.

Khi thần hỏa cháy đến giới hạn, có thể mượn nó để uẩn dưỡng thần văn, bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần nhị giai.

Trong Hỗn Độn, dù hiện nay đã có hơn một trăm vị Đại Đạo Thần Ma, nhưng vẫn chia thành ba trận doanh lớn.

Một bên là trận doanh Trật Tự do Sáng Tạo Thần Ma đứng đầu, bao gồm Sinh Mệnh Thần Ma, Tạo Hóa Thần Ma, Tiên Đạo Thần Ma...

Một bên là trận doanh Hỗn Loạn do Hủy Diệt Thần Ma đứng đầu, gồm Tử Vong Thần Ma, Tịch Diệt Thần Ma, Ôn Dịch Thần Ma... những kẻ đối lập với bên Trật Tự.

Bên thứ ba là những Thần Ma không có Đại Đạo đối nghịch, giữ lập trường trung lập, đứng đầu là Quy Khư Thần Ma, cùng với Luân Hồi, Âm Dương, Ngũ Hành...

Trong đó Luân Hồi và Quy Khư rất thân thiết, Luân Hồi Thần Ma là kẻ mạnh nhất phe trung lập sau Quy Khư, sinh ra từ đất Quy Khư nhưng độc lập, tự thành một giới gọi là Luân Hồi Chi Địa.

Ba trận doanh kiềm chế lẫn nhau, đạt được sự cân bằng nhất định.

Cứ cách một thời gian họ lại tranh đấu, sau đó lại là một thời kỳ bình lặng.

Tại trung tâm Hỗn Độn, một đóa Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Sáng Thế Thanh Liên lay động, tỏa ra hơi thở sáng tạo.

Đây là bản doanh của phe Trật Tự, Sáng Tạo Thần Ma ngồi xếp bằng bên cạnh đài sen.

Xung quanh y là hàng chục Thần Ma khác, họ không ngừng cảm ngộ Đại Đạo, thỉnh thoảng lại luận đạo với nhau.

Nhờ vậy, tu vi của họ tăng trưởng phi tốc.

Cuối cùng, Sáng Tạo Thần Ma đột phá đến cảnh giới Kim Tiên trung kỳ, vượt qua đám đông.

Dù tu vi hiện tại còn thấp, nhưng chiến lực của họ có thể nghiền ép bất kỳ sinh linh nhất giai nào ở các Thần Quốc khác.

Ở phía bên kia Hỗn Độn, Hủy Diệt Thần Ma cũng đang cùng hàng chục Thần Ma luận đạo.

"Sáng Tạo đã đột phá!" Đột nhiên, Hủy Diệt Thần Ma mở mắt.

Là đối trọng của Đại Đạo Sáng Tạo, y không thể không biết đối phương đã mạnh lên.

"Chư vị, Sáng Tạo Thần Ma có chí bảo Sáng Thế Thanh Liên, luận về cảm ngộ chúng ta chắc chắn không bằng y.

Nay y có tu vi mạnh nhất, nếu cứ để thế này, sớm muộn chúng ta cũng sẽ mất mạng!" "Nói rất đúng, nhưng giờ y đã đột phá, chúng ta không ai có tu vi như vậy, nhân số cũng không chiếm ưu thế, làm sao địch lại?" Tử Vong Thần Ma gật đầu đồng tình.

Trong Hỗn Độn chỉ có một đóa chí bảo, mà nó lại thuộc về phe Sáng Tạo, kẻ khác không dùng được.

Muốn hủy diệt nó lại càng không thể vì phe Trật Tự luôn canh giữ ở đó.

Hơn nữa, ngay cả Sáng Tạo Thần Ma cũng chưa hoàn toàn luyện hóa được nó, chỉ có thể mượn để cảm ngộ Đại Đạo.

"Tu vi Sáng Tạo dù cao nhưng chênh lệch không lớn, huống hồ ở cùng cảnh giới chiến lực của ta vượt xa Tạo Hóa.

Tuy chưa thể giết y nhưng vẫn có thể đối kháng.

Chỉ cần các ngươi có thể giết được những kẻ có Đại Đạo tương khắc với mình, chúng ta sẽ tiêu diệt được toàn bộ phe Trật Tự!" Hủy Diệt Thần Ma đứng dậy, thân hình khổng lồ khiến khí tức Hỗn Độn đình trệ.

"Ta cũng đã nhịn không được muốn ra tay rồi!" Chiến Chi Thần Ma cũng đứng lên, thân hình như một con đại tinh tinh cao vạn trượng.

Y nắm giữ Chiến Chi Đại Đạo, vốn không có đối trọng nhưng vì thích đánh đấm nên gia nhập phe Hỗn Loạn.

"Chư vị đạo hữu, theo ta đại chiến một trận!" Hủy Diệt Thần Ma bước một bước băng qua vô tận Hỗn Độn, theo sau là hơn bốn mươi tôn Thần Ma.

Tại đài sen Sáng Thế: "Ta cảm nhận được hơi thở của Hủy Diệt, y tới rồi!" Sáng Tạo Thần Ma đứng dậy, lân phiến trên người dựng đứng, chiến ý ngút trời.

"Ta cũng ngửi thấy mùi tử vong..." Sinh Mệnh Thần Ma là một cái cây cổ thụ chọc trời, lá xanh chứa đựng sinh cơ vô tận.

Chỉ trong nháy mắt, phe Hỗn Loạn đã tới trước mặt phe Trật Tự.

Chương 17

"Hủy Diệt, các ngươi tới đây định làm gì?" Sáng Tạo Thần Ma cảnh giác hỏi.

"Hahaha!

Ta tới tìm ngươi thì ngoài việc đưa ngươi trở về vòng tay của Đại Đạo thì còn làm gì nữa?

Luận đạo sao?

Nực cười!" "Nếu đã vậy thì đừng trách ta vô tình!

Muốn ta quy thiên sao, si tâm vọng tưởng!" Sáng Tạo Thần Ma bộc phát khí tức, lân phiến tự rụng ra lao về phía đối thủ.

Lân phiến của Hủy Diệt Thần Ma cũng rụng xuống, mang theo hơi thở hủy diệt va chạm dữ dội.

Những chiếc vảy rụng đi rồi lại mọc lại, đó là hiện thân của Đại Đạo.

Hai vị Thần Ma dùng cách nguyên thủy nhất là quyền cước mang theo thế Đại Đạo để đấu đá.

Các Thần Ma khác cũng tự tìm đối thủ tương khắc của mình mà lao vào xâu xé.

Thần ma đại chiến bùng nổ!

"Sáng Tạo và Hủy Diệt lại đánh nhau rồi..." "Sao họ không hiểu Đại Đạo tương sinh tương khắc, mỗi vị Thần Ma tồn tại đều có lý do của mình?" "Đây là ý chỉ của Đại Đạo, sao họ cứ cố chấp đại chiến khiến Hỗn Độn không thể yên bình?" Quy Khư Thần Ma đứng ở vùng Quy Khư, cảm nhận dư chấn từ xa.

Trong tay y đang có hai luồng sức mạnh Sáng Tạo và Hủy Diệt luân chuyển, dung hợp thành sức mạnh Quy Khư.

Dù sở hữu cả ba loại lực lượng nhưng y lại không phải đối thủ của Sáng Tạo hay Hủy Diệt nếu đấu đơn lẻ, vì y không tinh thâm bằng họ ở từng môn riêng biệt.

Tuy nhiên, trong Quy Khư nhất đạo, y là vô địch.

Y là kẻ mạnh nhất hiện tại sau hai vị kia, chỉ vì thời gian ra đời chưa đủ lâu.

"Quy Khư... chúng ta nên tập trung cảm ngộ, đợi khi đủ thực lực trấn áp cả hai phe, Hỗn Độn sẽ bình yên." Luân Hồi Thần Ma khuyên nhủ.

"Luân Hồi nói đúng, chúng ta phải tranh thủ thời gian!" Âm Dương Thần Ma cũng đứng dậy.

"Chư vị đạo hữu đừng khuyên nữa, ta hiểu rồi, chúng ta phải đứng trên đỉnh phong mới có thể bình định Hỗn Độn!" Quy Khư Thần Ma ngồi xuống tiếp tục cảm ngộ.

Phe trung lập tuy ít nhưng mỗi kẻ đều có chiến lực siêu cường như Nhân Quả, Luân Hồi, Âm Dương...

"Sát Lục, dừng suy nghĩ ngu muội đó lại đi!

Hãy quy thuận Cứu Thục, Đại Đạo sẽ tha thứ cho ngươi!" Cứu Thục Thần Ma mặc áo trắng tinh khôi, ôn hòa nhìn Sát Lục Thần Ma đang không ngừng tấn công mình.

Sát Lục Thần Ma dùng đủ mọi thần thông sát phạt nhưng đều bị Cứu Thục hóa giải.

Y là khắc tinh của sát lục.

Hai kẻ này vừa tương khắc vừa nương tựa nhau.

Mỗi vết thương Sát Lục để lại trên người Cứu Thục đều ngay lập tức lành lại.

Đó là sự che chở của Đại Đạo.

Ở một góc khác, Hắc Ám Thần Ma toàn thân đen kịt hét lớn: "Quang Minh, bỏ cuộc đi!

Dù ngươi chiếu sáng đến đâu cũng sẽ bị ta thôn phệ!" "Hào quang của ta chiếu rọi, chính là Ánh Sáng!" Quang Minh Thần Ma có hình dạng như một đĩa tròn giống mặt trời, tỏa ra ánh sáng trắng xóa.

"Bất cứ kẻ nào trong Hỗn Độn có hình dáng giống ta đều sẽ nhận được lời chúc phúc!" Quang Minh và Hắc Ám tương sinh tương khắc, không ai làm gì được ai.

Những cặp đối đầu khác như Trật Tự - Phá Hư, Dung Hợp - Phân Giải, Thủ Hộ - Tước Đoạt cũng rơi vào thế giằng co.

Diệp Hiên quan sát thấy khá tẻ nhạt vì dù động tĩnh lớn nhưng chẳng ai thật sự thương vong.

Hắn tranh thủ mượn sự va chạm của Đại Đạo để nâng cao cảm ngộ của chính mình.

Dù nắm giữ Đại Đạo khi Thần Ma ra đời nhưng độ thâm sâu của Diệp Hiên vẫn chưa cao.

Cách tốt nhất để lĩnh ngộ là quan sát sự va chạm giữa các Đại Đạo tương khắc.

Thần Ma là linh trí của Đại Đạo, mỗi lần họ chiến đấu thực chất là một lần luận đạo.

Diệp Hiên cảm nhận trình độ của mình đang tăng vọt.

Đó là lý do tại sao Chiến Chi Thần Ma luôn muốn gây sự, vì chiến đấu chính là đạo của y.

Diệp Hiên chỉ can thiệp nếu có nguy cơ tử vong, vì các Thần Ma chưa hoàn thành sứ mệnh thì chưa được phép ngã xuống.

Hắn nhìn sang phía khác, Chiến Chi Thần Ma đang chấp một tay, vừa đánh Tiên Chi Thần Ma vừa lải nhải: "Sao ngươi yếu thế?

Ta đã chấp một tay rồi mà ngươi vẫn phế vật vậy sao?" Tiên Chi Thần Ma khổ sở chống đỡ, thầm rủa tại sao Ma Đạo Thần Ma chưa xuất hiện để giải vây cho mình.

"Thật mất hứng, ngươi mau gọi người tới giúp đi, không ta sẽ nghiêm túc đấy!" Chiến Chi Thần Ma nổi giận.

Tiên Chi Thần Ma sợ hãi cầu cứu: "Vị đạo hữu nào tới giúp ta một tay với?" "Đạo hữu đừng hoảng, có ta đây!" Tinh Thần Thần Ma xuất hiện, theo sau là Lôi Chi Thần Ma.

Rồi Linh Hồn Thần Ma và Hoàng Tuyền Thần Ma cũng nhập cuộc.

Từ đấu đơn chuyển thành hỗn chiến.

Tiên Chi Thần Ma nhẹ nhõm hẳn khi áp lực dồn sang Tinh Thần Thần Ma.

"Hahaha!

Đạo hữu Tinh Thần khá đấy!

Tới đây!" Chiến Chi Thần Ma hào hứng.

Y gia nhập phe Hỗn Loạn chỉ vì ở đây dễ gây sự hơn.

Mục đích của y không phải giết người mà là tìm đối thủ vừa ý.

Tinh Thần Thần Ma với sức mạnh vĩ ngạn trở thành bao cát tốt nhất cho y.

Diệp Hiên đứng trong hư không suy nghĩ: "Không thể để họ chiến

đấu ảnh hưởng đến đợt Thần Ma tiếp theo.

Phải để đủ ba nghìn vị ra đời đã.

Nhưng làm sao để họ dừng lại mà không làm lộ bản thân đây?" Hắn nghĩ đến việc tạo ra thêm Hỗn Độn Chí Bảo để cân bằng, vì phe Hỗn Loạn đang ghen tị với đài sen của phe Trật Tự.

"Nhưng mình không có Thần Nguyên, phải đợi đến mai..." Đang lúc hắn tính toán, đột nhiên có năm luồng thần niệm xâm nhập vào thế giới của hắn.

"Ai?!!" Diệp Hiên kinh hãi quát.

"Diệp Hiên đồng học đừng kinh hãi, tôi là Phù Tô, giáo viên ban tuyển sinh học viện Đại Tần.

Đây chỉ là một sợi thần niệm, chúng tôi không có ác ý, chỉ thông qua Thông Thiên Bảng để xem thế giới của em thôi." Phù Tô vội vàng giải thích để trấn an.

Thực tế họ có quyền xem xét mà không cần thần niệm, nhưng vì Diệp Hiên không phản hồi lời mời kết bạn nên họ phải làm thế này.

Sau khi Hiệu trưởng Vân Vũ báo cáo, Ngũ Đại Học Viện đã chú ý đến hắn.

Hắn lọt vào top 320 bảng Tổ Tinh, đủ tiêu chuẩn vào nhóm chat thiên tài, nhưng hắn lại cài chế độ từ chối kết bạn với tất cả trừ top 10 bảng tỉnh.

"Xin lỗi, chúng tôi cũng không muốn gặp em kiểu này, nhưng vì không thể kết bạn hay nhắn tin nên mới phải hạ sách này." Phù Tô nhã nhặn khiến Diệp Hiên bớt giận.

"Các vị có thể rời khỏi thế giới của tôi không?

Có chuyện gì thì nói qua Thông Thiên Bảng." Diệp Hiên lạnh lùng

nói.

Bị xâm nhập bất ngờ khiến hắn rất khó chịu.

“Được!

Chúng tôi đi trước!” Năm vị giáo viên lần lượt xin lỗi rồi biến mất.

Diệp Hiên thở phào.

Những người này có thể dùng thần niệm vượt không gian, thực lực cực kỳ đáng sợ.

Cảm giác bị đại lão xâm nhập thật không dễ chịu chút nào.

Ở thế giới thực, mặt Diệp Hiên đanh lại.

Hắn nhận ra mình vẫn còn quá yếu, Thần Quốc có thể bị người khác ra vào tùy ý.

Quyền sinh sát vẫn nằm trong tay kẻ mạnh hơn.

Khát vọng thực lực trong hắn bùng cháy dữ dội.

Chỉ khi đứng trên đỉnh phong mới có thể bảo vệ được mạng sống của mình.

Hắn điều chỉnh lại quy tắc trên Thông Thiên Bảng: “Từ chối kết bạn với tất cả trừ top 100 Tổ Tinh, nhưng mở quyền hạn cho các giáo viên.” Ngay sau đó, hàng loạt lời mời kết bạn hiện ra: Giáo viên Cơ Đán (Đại Chu), Phù Tô (Đại Tần), Lưu Cứ (Đại Kinh), Lý Thừa Càn (Đại Đường), Chu Tiêu (Đại Minh).

Diệp Hiên sững sờ: “Cái quái gì thế này?

Phù Tô, Lưu Cứ, Lý Thừa Càn, Chu Tiêu...

đây chẳng phải là những thái tử có kết cục không tốt trong lịch sử sao?

Còn Đại Chu là Cơ Đán – Chu Công?

Chẳng lẽ viện trưởng của họ là cha hoặc anh trai họ?" Hắn dẹp bỏ tạp niệm, đồng ý kết bạn.

Năm vị giáo viên lập tức kéo hắn vào một nhóm chat riêng và gọi video.

Họ đồng thanh xin lỗi vì sự cố vừa rồi.

Thấy các đại lão khách sáo như vậy, Diệp Hiên cũng nguôi giận: "Không sao, sau này đừng thế nữa là được." "Đương nhiên rồi, lần này là bất đắc dĩ mà!" Cơ Đán nói.

Diệp Hiên hỏi thẳng: "Không biết các thầy tìm em có việc gì?" Với hạng 320 Tổ Tinh, lẽ ra chưa đủ để năm vị giáo viên ban tuyển sinh phải đích thân ra mặt thế này.

Chắc chắn họ đã thấy tiềm lực thăng hạng điên cuồng của hắn.

Phù Tô đại diện nói: "Chúng tôi đã bàn bạc rồi.

Cả năm học viện đều đặt kỳ vọng lớn vào em.

Dù hạng hiện tại chưa cao nhưng chúng tôi tin em sẽ đứng đầu bảng Tổ Tinh.

Vì vậy, chúng tôi phá lệ tuyển sớm.

Chỉ cần em đạt hạng nhất Tổ Tinh, em có thể chọn bất kỳ học viện nào, và một trong năm chúng tôi sẽ trực tiếp làm giáo viên hướng dẫn cho em." Diệp Hiên lập tức đồng ý vì đây là cơ hội hiếm có.

Ngũ đại học viện là đỉnh cao của quốc gia, ai cũng khao khát vào đó.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Diệp Hiên vào nhóm chat thiên tài Tổ Tinh, để chế độ miễn làm phiền rồi thoát ra.

Còn một ngày nữa mới đến kỳ phát Thần Nguyên, ở lại cũng chẳng làm được gì.

Trong Hỗn Độn, đám Thần Ma vẫn đang đánh nhau.

Hắn chỉnh tốc độ thời gian về bình thường rồi mặc kệ họ.

Với bọn quái vật da dày thịt béo đó, đánh cả năm cũng chẳng chết được ai, vết thương ngoài da sẽ được Đại Đạo chữa lành ngay lập tức.

Diệp Hiên bước đi trên con đường râm mát của trường Lâm Thiên.

Buổi sáng sớm, sương còn đọng trên lá.

Những học sinh đi ngang qua đều nhận ra hắn.

Một bước lên bảng Thông Thiên, cả trường không ai không biết Diệp Thần!

"Kia không phải Diệp Thần sao?" "Đúng rồi, là anh ấy!" "Mau nhìn kìa!

Diệp Thần!!" "Diệp Thần!!

Em muốn sinh con cho anh!!!" "Câm miệng!" Diệp Hiên lạnh lùng nói, sau đó ánh mắt lạnh lẽo quét qua xung quanh.

Theo cái nhìn của hắn, nhiệt độ xung quanh dường như hạ xuống không ít, rõ ràng đều là một đám Sáng Thế Thần sớm đã hàn thử bất xâm, nhưng lúc này đều cảm thấy một trận băng giá truyền đến.

"Diệp Thần lạnh lùng quá..." "Diệp Thần cao ngạo thật, mình thích quá đi..." Không còn vẻ xôn xao như trước, đám nam sinh sớm đã rời khỏi nơi này, chỉ còn lại một số nữ sinh cực kỳ hoa si đã bị Diệp Hiên chinh phục.

Diệp Hiên thấy vậy cũng bất lực, nhưng cũng không còn cách nào

khác, hắn tổng không thể ra tay với bạn học của mình.

Vừa rồi trong tiếng quát đó, hắn đã sử dụng ngũ hành đại đạo diễn sinh ra quy tắc băng giá, nên mới dẫn đến nhiệt độ xung quanh hạ thấp, thậm chí khiến những Sáng Thế Thần vốn không sợ lạnh lẽo cũng phải cảm thấy rét lạnh từ tận đáy lòng.

Vì vậy, sau khi cảnh cáo, hắn cũng chỉ có thể mặc kệ những người đó nói gì thì nói.

Hắn thong thả bước đi, nhanh chóng đi tới giữa sân vận động.

Trong sân lác đác có người ở các góc, hoặc là có người đang yêu đương, hoặc là có người đang PK.

Vì sân vận động rất lớn, có thể chứa được rất nhiều người, cộng thêm đặc tính của sân vận động là đánh mãi không hỏng, nên một vai trò khác của nó chính là lôi đài.

Mà trung tâm sân vận động, về cơ bản cũng chính là trung tâm lôi đài, mọi người đều sẽ vô thức nhường chỗ này cho những ai muốn PK sử dụng.

Đương nhiên, trên danh nghĩa là thiết tha trao đổi, nhưng thực tế là để học sinh giải quyết xung đột cá nhân.

Người hoạt động trong trường, khối 12 rất ít, đa số là khối 10 và khối 11.

Tuy khối 12 rảnh rỗi tự do nhất, nhưng thực tế họ đều đối mặt với áp lực tốt nghiệp, nên ngoại trừ những kẻ đã buông xuôi (bãi lạn) thì đều đang nỗ lực hết mình.

Trong văn phòng Hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng, em muốn chuyển trường!" Tần Cát dưới sự dẫn dắt của chủ nhiệm Sài Vĩnh Ngôn, đã đến văn phòng của Hiệu trưởng

Chương Nguyên Vũ.

Lúc này Hiệu trưởng đang ngồi trước bàn làm việc, Sài Vĩnh Ngôn và Tần Cát ngồi đối diện.

Chương 18

Chương Nguyên Vũ dừng cây bút lông đang không ngừng múa may, đặt xuống rồi ngạc nhiên hỏi: "Ồ?

Em muốn chuyển đi đâu?" Tần Cát thì ông tự nhiên biết, trước khi Diệp Hiên bộc phát thiên phú, ông đã từng quyết định trao tư cách Thông Thiên Bảng cho Tần Cát.

Nhưng thiên phú của Tần Cát tuy cao, lại không thể cứu vãn việc Trường Trung học số 1 Lâm Thiên sắp mất đi danh hiệu trường trọng điểm, ông cần một người mạnh hơn, một người có thiên phú xuất chúng hơn để cứu ngôi trường này, nên ông cứ trì hoãn mãi chưa quyết định.

Nếu năm nay trường họ không có học sinh nào lọt vào top 1000 bảng tỉnh, ngôi trường này coi như đã vạn năm không có thành tích, và những trường như vậy sẽ bị loại khỏi danh ngạch để nhường cơ hội cho trường khác.

Ông không cho rằng Tần Cát làm được điều đó nên vẫn do dự, sau khi Diệp Hiên lộ ra thiên phú, ông không ngần ngại cực kỳ quả quyết chọn Diệp Hiên.

Vì ông biết, Diệp Hiên nhất định có thể lọt vào top 1000 bảng tỉnh, thậm chí là top 1000 Tổ Tinh cũng là chuyện sớm muộn.

Điều này sẽ bảo vệ được tư cách của Trung học số 1 Lâm Thiên, thậm chí vì thành công của Diệp Hiên mà mang lại tài nguyên giáo dục lớn hơn, từ đó đảm bảo trường sẽ không phải đối mặt với chuyện như vậy nữa.

Học sinh được bồi dưỡng tiến xa bao nhiêu trong Thông Thiên Bảng, đó đều là thành tích thực tế!

“Em muốn đến Trường số 9 Lâm Thiên, Hiệu trưởng bên đó cũng chưa sử dụng tư cách Thông Thiên Bảng, ông ấy đã đồng ý cho em dùng!” Tần Cát vẻ mặt nghiêm túc, hùng hồn nói.

Tình hình Trường số 9 Lâm Thiên cũng chẳng khá hơn Trường số 1 là bao, tuy không phải bị triệt tiêu năm nay, nhưng cũng chỉ vài năm nữa.

Điều chí mạng nhất là trường họ hiện giờ ngay cả một học sinh ra hồn cũng không có, sau khi nghe chuyện của Tần Cát, họ liền mời cậu ta qua và hứa trao tư cách Thông Thiên Bảng.

Dù sao cũng là đánh cược một phen, tổng còn tốt hơn là lãng phí danh ngạch cho đám học sinh bất tài ở trường mình.

“Em đã quyết định chưa?

Thầy cũng sẽ không ngăn cản tiền đồ của em, nếu em đã quyết định, thầy có thể giúp em làm thủ tục.” Chương Nguyên Vũ gật đầu nói.

Là Hiệu trưởng, nhiệm vụ là khai quật và bồi dưỡng thiên tài, nếu tư cách đã dùng hết, cũng không thể ngăn cản con đường của học sinh khác.

Tần Cát không chút do dự, kiên quyết nói: “Em quyết định rồi, cảm ơn Hiệu trưởng!” Cậu ta biết, nếu không vào Thông Thiên Bảng, mình ngay cả cơ hội vào năm đại học viện cũng không có, như vậy sẽ càng cách xa người đàn ông kia hơn!

Trong lòng cậu ta không khỏi hiện lên một bóng dáng trắng muốt.

Không biết người đó giờ xếp hạng bao nhiêu rồi, cậu ta thầm nghĩ, ánh mắt càng thêm kiên định.

“Được!

Thủ tục thầy đã nộp rồi, em cứ bảo Hiệu trưởng trường số 9 đóng dấu là xong!" Chương Nguyên Vũ gật đầu cười.

Thời đại này làm việc đơn giản hơn nhiều, một đạo thần niệm là giải quyết xong.

Còn về cây bút lông lúc nãy, chẳng qua là ông luyện tập để tu tâm dưỡng tính lúc rảnh rỗi mà thôi.

"Đa tạ Hiệu trưởng!" Tần Cát một lần nữa cảm ơn.

Với cậu ta, không ngăn cản việc chuyển trường đã là ơn huệ lớn.

"Ừ, đi đi!

Cố gắng làm rạng danh thành phố Lâm Thiên!" Chương Nguyên Vũ lại cầm bút lông lên, đầu cũng không ngẩng mà nói.

Với ông, chỉ cần Lâm Thiên số 1 phát triển tốt, thành phố Lâm Thiên phát triển tốt hơn là được.

"Cảm ơn Hiệu trưởng, em sẽ cố gắng!" Tần Cát tin tưởng chắc chắn, sau đó sải bước đi ra ngoài.

Không ai biết tại sao đạo tâm của cậu ta lại khôi phục nhanh như vậy, rõ ràng ngày đó Diệp Hiên đã đập tan sự kiêu ngạo từ tận xương tủy của cậu ta, thậm chí chà đạp lên thứ mà cậu ta tự hào nhất.

Chính vì điểm này, Chương Nguyên Vũ mới cảm thấy thiếu niên trước mắt này sau này có thể đi xa hơn một chút.

Gặp trắc trở không đáng sợ, đáng sợ là không bước ra được khỏi trắc trở đó.

Khi Tần Cát đang đi ra ngoài, lại thấy Diệp Hiên đi vào.

"Hiệu trưởng!" Diệp Hiên mỉm cười nói, hắn phớt lờ Tần Cát mà đi thẳng tới bàn làm việc của Chương Nguyên Vũ.

Hắn cũng không biết tại sao đi dạo một hồi lại đến dưới tòa nhà này, nghĩ thầm dù gì cũng đến rồi, lên thăm Hiệu trưởng chút.

Tần Cát nắm chặt hai tay, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi vô tận, lúc này đi ngang qua người đàn ông này, cậu ta một lần nữa cảm nhận được khoảng cách không thể chạm tới.

Khoảng cách giữa tôi và hắn là một trời một vực!

Câu nói này lại hiện lên trong lòng cậu ta, trong não không ngừng lặp lại câu nói này và hình ảnh ngày hôm đó, cơ thể bắt đầu hơi run rẩy.

Sài Vĩnh Ngôn đứng bên cạnh thấy vậy cau mày, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, đi ngang qua Tần Cát liền kéo cậu ta đi, tới ngoài phòng hiệu trưởng, lắc mạnh người cậu ta.

"Em phải phấn chấn lên!!

Đối thủ của em bây giờ không phải là hắn!

Hắn sớm đã bỏ xa em rồi!

Đối thủ của em là những người khác!" Nhưng Tần Cát thì đôi mắt đờ đẫn, như không nghe thấy gì.

Trong phòng hiệu trưởng.

"Là Diệp Hiên à!

Thế nào, lần đầu tiên vào Thông Thiên Bảng là hạng bao nhiêu?" Chương Nguyên Vũ ngẩng đầu cười, tò mò hỏi.

"À~ lần đầu tiên vào hình như là hạng 99 thì phải?" Diệp Hiên gãi đầu, giọng điệu có chút không chắc chắn.

Hắn tự nhiên là nhớ rõ, sở dĩ làm vậy chỉ là để giả vờ khiêm tốn một chút.

Ngoài phòng hiệu trưởng.

“Hạng 99!

Ngươi nghe thấy chưa!!!

Người ta lần đầu tiên vào đã là hạng 99!

Ngươi lấy gì mà so với hắn!!!

Sớm từ bỏ ý định đi!

Từ lúc hắn dùng một câu nói đánh bại ngươi, ngươi nên từ bỏ rồi!!!” Sài Vĩnh Ngôn gào thét điên cuồng.

Ông đã tốn hết tâm tư, liên hệ với Trường số 9 cũng là ông, nếu thằng nhóc này cứ chìm đắm trong bóng tối của Diệp Hiên thì đời này coi như bỏ.

Chỉ có bước ra ngoài hoặc dứt khoát không quan tâm đến Diệp Hiên, không nghĩ đến chuyện đó, cậu ta mới có thể đi xa hơn.

Chỉ khi thâm tâm không còn để ý chuyện Diệp Hiên mạnh hơn mình, cậu ta mới có thể tiến bộ.

Theo tiếng gào của Sài Vĩnh Ngôn, đôi mắt Tần Cát dần khôi phục sự tỉnh táo, cậu ta gật đầu, giọng điệu hơi yếu ớt nói: “Phải, em không cùng đẳng cấp với hắn, hà tất phải nghĩ nhiều để hành hạ bản thân nữa...” Trong phòng hiệu trưởng, cả hai đều nghe thấy tiếng động bên ngoài nhưng ai nấy đều không bận tâm.

“Cái thằng nhóc này, được lắm, chuyên môn chạy đến đây chỉ để giả vờ với lão già này à?” Chương Nguyên Vũ nhìn Diệp Hiên đang đứng, ném bút lông qua một bên, sau khi ngồi xuống thì chỉ vào ghế ý bảo Diệp Hiên ngồi.

“Nhóc con, em nên chạy tới trạm phát thanh mà nói, nói với toàn trường mình xếp hạng 99 bảng tỉnh, đến lúc đó nữ sinh toàn trường

chắc chắn sẽ phát điên vì em!" "Ha ha!" Nói đến đây, chính ông cũng không nhịn được mà cười.

Một mặt là cười vì lời mình nói, mặt khác cũng là vì trường mình cuối cùng cũng bồi dưỡng được một thiên tài, sau này không cần lo chuyện bị hạ cấp nữa.

Tuy ông luôn tin tưởng thiên phú của Diệp Hiên, nhưng nghe thấy lần đầu vào đã là hạng 99, ông cũng không khỏi cực kỳ vui mừng.

Ai ngờ, Diệp Hiên lại lắc đầu chậm rãi, mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Không không không, Hiệu trưởng, thầy lầm rồi, nếu em tới trạm phát thanh thì không phải nói hạng 99." "Dù sao vừa rồi thầy hỏi là lần đầu tiên vào Thông Thiên Bảng xếp hạng bao nhiêu..." "Ồ?" Chương Nguyên Vũ kinh ngạc, chẳng lẽ thời gian ngắn ngủi, qua một đêm lại tiến bộ rồi?

Ngoài phòng, Tần Cát vừa mới bình tĩnh lại định đi nghe vậy cũng không khỏi khựng lại.

Nhìn Hiệu trưởng với vẻ mặt kinh ngạc, Diệp Hiên gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là như thế!

Em ngủ một giấc dậy, thứ hạng của em cư nhiên nhảy lên hạng 320..." Chương Nguyên Vũ hơi cau mày, có chút không thể tin nổi: "Cái gì?" Thông Thiên Bảng bây giờ cạnh tranh khốc liệt (quyển) đến vậy sao?

Ông từng là một phần của Thông Thiên Bảng mà, nhưng hình như không có ai trong một đêm từ top 100 rớt xuống hơn 300 cả?

"Không sao, em cứ thả lỏng tâm thái, Thông Thiên Bảng là vậy đó, biến hóa khôn lường, em có thể lọt vào top 1000 bảng tỉnh đã rất tốt rồi..." Ông sợ Diệp Hiên nhất thời không chấp nhận được nên bắt đầu an ủi.

Nhưng nghĩ lại, không đúng, thằng nhóc này hình như mọi thứ đều bình thường, chẳng lẽ...

Đúng lúc này, chỉ thấy khóe miệng Diệp Hiên hơi nhếch lên, nói: "Hiệu trưởng, em nói là hạng 320 trên phân bảng Tổ Tinh, còn bảng tỉnh, ân, em ngủ một giấc không cẩn thận lên hạng 3 rồi..." "CÁI GÌ?!!!" Chương Nguyên Vũ vừa rồi đã nhận ra điều bất thường, trong nháy mắt tim đập mạnh một cái, cả người bật dậy khỏi ghế.

Làm sao có thể!?

Thiên phú của người này cư nhiên cao đến mức này sao?!

Mẹ kiếp!!

Thiên mệnh nằm ở Lâm Thiên số 1 của ta rồi!

Nếu qua một thời gian nữa, không lẽ đứng nhất Tổ Tinh luôn sao?!

Sau khóa này, Lâm Thiên số 1 chắc chắn sẽ phất lên như diều gặp gió, thành phố Lâm Thiên cũng sẽ từ thành phố cấp Huyện nhảy vọt lên cấp Địa!!

Đây chính là cái lợi của thiên tài tuyệt thế!

Cả thành phố Lâm Thiên sẽ vì sự hiện diện của Diệp Hiên mà tài nguyên giáo dục tăng vọt, thậm chí đơn vị hành chính nhiều năm không đổi cũng sẽ được nâng lên!

Ngoài phòng hiệu trưởng.

Tần Cát im lặng gật đầu, sau đó chậm rãi bước đi.

Nghe được câu trả lời mình muốn, thế là đủ rồi.

Khi nghe đến hạng 300, cậu ta đã biết đó là xếp hạng Tổ Tinh, cậu ta quá hiểu Diệp Hiên rồi.

Đó tuyệt đối là một siêu cấp vua làm màu, quan trọng là mình còn ngu ngốc dâng hiến khuôn mặt cho hắn tát, giờ nghĩ lại đúng là tuổi trẻ chưa trải sự đời.

Sài Vĩnh Ngôn thấy vậy thầm gật đầu, nhận ra được khoảng cách là tốt, bây giờ nhìn thấu vẫn còn kịp.

Trong phòng hiệu trưởng, Chương Nguyên Vũ kinh ngạc một hồi lâu, còn Diệp Hiên cũng rất thích nhìn biểu cảm này của ông.

"Diệp Hiên à!!!

Em... thầy chẳng biết nói gì với em nữa!

Ha ha, tốt lắm!

Không hổ là người mà Chương Nguyên Vũ ta nhìn trúng!" Bình tĩnh lại, Chương Nguyên Vũ đi tới vỗ vai Diệp Hiên, hết lời khen ngợi.

"Ngạch, lão Chương à, em ưu tú như vậy, nhưng về phương diện tài nguyên, thầy cũng hiểu mà, thực sự là có chút eo hẹp..." Diệp Hiên nhếch môi, bắt đầu màn tống tiền.

Không còn cách nào khác, hắn cũng không muốn vậy, chỉ là hiện giờ hắn căn bản không có kênh nào để lấy Thần Nguyên, chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của tỉnh mỗi tuần để nâng cao chiến lực.

Mà cho dù hắn dùng số Thần Nguyên đó mở Tu La chiến trường cũng vô dụng, vì một mình hắn giết quái hiệu suất quá thấp.

Tỉ lệ rơi đồ của lũ quái đó nhìn là biết rất thấp, nếu không sao vào chiến trường chỉ tốn 10 hạt Thần Nguyên chứ!

Một mình hắn không biết có kiếm lại nổi tiền vé vào cổng không nữa...

"Như vậy à, thế thì cũng hết cách, lần trước đưa cho em dịch

Thần Nguyên đã là lương một tháng của thầy rồi, nên tháng này thầy cũng không giúp được em." Chương Nguyên Vũ nhún vai, nếu ông có dư Thần Nguyên thì đã đưa cho Diệp Hiên rồi.

Dù sao ông cũng biết đối với một thiên tài, Thần Nguyên có ý nghĩa gì.

"Nhưng thầy sẽ phản ánh chuyện của em với Thị trưởng, xem có thể xin chút hỗ trợ của thành phố để bồi dưỡng riêng cho em không, dù sao tiền đồ của em là vô hạn, thành phố chúng ta cũng nên hỗ trợ một tay!" Chương Nguyên Vũ nghiêm túc gật đầu cân nhắc.

Với tư cách Hiệu trưởng Lâm Thiên số 1, quyền lực của ông thực tế rất lớn, trước khi ngôi trường này bị loại hạng, ông ở thành phố này chỉ đứng sau Thị trưởng về quyền lực.

Thế giới này quyền lực của hiệu trưởng lớn hơn nhiều so với kiếp trước của Diệp Hiên, ở một thành phố nếu có trường đại học thì hiệu trưởng trường đó tuy quyền lực không bằng thị trưởng nhưng thực lực cơ bản đều mạnh hơn thị trưởng.

Các viện trưởng của năm đại học viện càng là như vậy, trên Tổ Tinh, viện trưởng năm đại học viện dù là quyền lực hay thực lực đều lớn hơn nhiều so với Tinh trưởng Tổ Tinh.

"Đa tạ Hiệu trưởng!!!" Diệp Hiên lập tức đứng dậy cúi chào, đây đúng là hiệu trưởng thân thiết của mình mà!

Mình thiếu gì là ông ấy tặng nấy!!

"Không cần khách khí, ngoài phía thành phố, thầy cũng sẽ liên hệ với thành phố Nhiêu Châu cấp trên của chúng ta, trấn lột họ một mẻ!" Chương Nguyên Vũ híp mắt nhìn Diệp Hiên, bộ dạng đó tuy có vài phần gian xảo nhưng Diệp Hiên nhìn thế nào cũng thấy thật hiền từ thân thiện.

“Chúc mừng bạn, trong Thông Thiên Bảng tuần trước đã xếp hạng thứ 3 tỉnh Giang Nam, phần thưởng là 700 hạt Thần Nguyên.” Một thông báo hiện lên trong đầu Diệp Hiên, hắn vội vàng mở Thông Thiên Bảng, tài khoản bên trong hiển thị số lượng Thần Nguyên là 700.

Tâm niệm động một cái.

Năm bình nhỏ dịch Thần Nguyên xuất hiện trước mặt hắn.

“Mở sàn giao dịch, mở đấu trường không gian, mở Tu La chiến trường!” Theo lời của Diệp Hiên, ba chức năng lớn trong Thông Thiên Bảng chính thức mở ra cho hắn, lúc này số dư Thần Nguyên của hắn chỉ còn lại 89 hạt.

Sau khi mở, hắn cũng không chú ý nhiều.

Tâm niệm động một cái.

Trong hỗn độn, trên hư không.

“Hóa ra vẫn còn đang đánh nhau...” Diệp Hiên nhìn xuống dưới đám Hỗn Độn Thần Ma đánh nhau nửa ngày mà ngay cả một vết xước cũng không có, thật sự là cạn lời.

Đám Hỗn Độn Thần Ma này như diễn viên vậy, nếu để Thần Ma cấp đỉnh cao đối chiến với Thần Ma thực lực kém hơn thì có thể nghiền ép trong nháy mắt, nhưng họ không làm vậy, cứ nhất quyết tìm đại đạo tương khắc để đánh lộn...

“Hỗn độn có thanh liên, sáng thế sinh sáng tạo, thần ma trước sau dựng, đại đạo chí bảo xuất.” Diệp Hiên dự định ban đầu là dốc sức dùng mọi tài nguyên nuôi dưỡng ra 3000 Thần Ma trước, rồi mới nuôi dưỡng Bàn Cổ.

Sau khi Bàn Cổ ra đời sẽ bắt đầu dần xuất hiện chí bảo, sắp xếp cho Bàn Cổ trước, rồi mới sắp xếp cho các đại đạo chí bảo còn lại.

Trong hỗn độn có 3000 đại đạo, trong đó có 5 đại đạo chí cao, vượt trên tất cả.

Thứ nhất là Sáng Tạo, là điểm bắt đầu của tất cả, cũng là nguồn gốc vạn vật, là người khai tịch vạn vật thế gian.

Thứ hai là Vô Lượng, là nơi chứa đựng tất cả tồn tại, là vật chứa của 3000 đại đạo trừ 5 đại đạo chí cao.

Thứ ba là Vận Mệnh, là người kiểm soát sự diễn biến của vạn sự vạn vật, là biến số trong hỗn độn vô tận.

Thứ tư là Hỗn Độn, là bao hàm vạn sự vạn vật, là đầu nguồn của 3000 đại đạo trừ 5 đại đạo chí cao.

Thứ năm là Hủy Diệt, là điểm kết thúc của tất cả, cũng là kết cục của vạn vật.

Chương 19

Năm đại đạo chí cao này tuy nằm trong 3000 đại đạo nhưng lại đứng trên tất cả, chính là chí cao vô thượng.

Mà 5 vị đại đạo chí cao này nên có chí bảo bản mệnh đi kèm, đó là Hỗn Độn Chí Bảo.

Còn linh bảo bản mệnh của các Thần Ma khác đều là Hỗn Độn Linh Bảo.

Đây đều là lộ trình Diệp Hiên đã quy hoạch sẵn, hiện giờ trong 5 đại đạo chí cao chỉ mới xuất hiện 3, đó là Sáng Tạo Thần Ma, Hủy Diệt Thần Ma và Vận Mệnh Thần Ma.

Vận Mệnh Thần Ma vừa xuất hiện đã giống như Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma, không thể nắm bắt, không thể dò xét.

Chỉ có Diệp Hiên biết hắn ở đâu, tên Vận Mệnh Thần Ma này thích nhất là nằm trong dòng sông vận mệnh, quan sát vô số khả năng của hậu thế, lúc thì suy đoán, lúc thì sắp đặt một phen.

Trong 3000 đại đạo Thần Ma, chỉ có Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma là có thể sánh ngang với 5 đại đạo chí cao Thần Ma, các Thần Ma còn lại dù là Quy Khư Thần Ma hay Luân Hồi Thần Ma đều kém hơn 5 vị này một bậc.

Mà Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma cũng là dựa vào sự huyền diệu của đại đạo bản thân mới có thể miễn cưỡng sánh bằng, họ là những tồn tại huyền diệu nhất trong 3000 đại đạo.

Tuy nhiên, dù là vậy thì linh bảo bản mệnh của họ cũng chỉ là Hỗn Độn Linh Bảo.

Ngoài 5 vị chí cao Thần Ma ra, cũng chỉ có Bàn Cổ mới đủ tư cách

sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo.

Trong hỗn độn.

Gần một trăm đạo đại đạo cường thịnh vô cùng va chạm vào nhau.

Khiến các luồng loạn lưu trong hỗn độn đều bị đánh tan.

Hỗn độn vốn vô tự và hỗn loạn, nhưng giờ đây trong cuộc tranh đấu của các đại đạo Thần Ma, sự vô tự sớm đã vỡ nát, hỗn loạn cũng đã biến mất.

Vô tự không còn, hỗn loạn không tái diễn!

Chỉ còn lại hơi thở hư không!

Ong!!!

Một đạo khí tức cực mạnh xuất hiện, ở đầu bên kia của Sáng Thế Thanh Liên, nơi đó là sâu thẳm vô tận của hỗn độn.

Trong hỗn độn tuy không hiển hóa không gian, nhưng đối với các Hỗn Độn Thần Ma mà nói, vẫn có thể cảm nhận được vị trí đó!

Đột nhiên, tất cả Hỗn Độn Thần Ma đều không tự chủ được mà dừng lại.

"Đó là hơi thở của Hủy Diệt!

Là đại đạo của ta hiển hóa!!!" Hủy Diệt Thần Ma mắt tỏa sáng, thân hình lùi lại trong nháy mắt đã rời khỏi trung tâm chiến đấu.

Ngay lập tức, các Hỗn Độn Thần Ma thuộc phe vô tự lần lượt đi theo Hủy Diệt Thần Ma, họ đều cảm ứng được luồng khí tức kia.

Luồng khí tức đó mang theo sự diệt tuyệt tất cả, khiến người ta chán ghét, nhưng đối với họ thì lại đẹp đẽ vô cùng.

Bởi vì họ đa số đều là những Thần Ma có đại đạo gần gũi với Hủy Diệt!

“Thật là một hơi thở đáng ghét, trong hỗn độn lại sinh ra một chí bảo giống như Sáng Thế Thanh Liên sao!” Sáng Tạo Thần Ma lẩm bẩm, không biết có nên đi ngăn cản hay không.

Nhìn thấy những cường giả phe vô tự rời đi như vậy, Sinh Mệnh Thần Ma không hiểu hỏi: “Sáng Tạo, chúng ta không đi ngăn cản họ lấy được món chí bảo đó sao?” “Bỏ đi...

đây là đại đạo, dù là ta hay Hủy Diệt, hay là các ngươi, cuối cùng đều sẽ sinh ra chí bảo thuộc về mình, không cần quản hắn, tiếp tục tham ngộ đại đạo đi!” Sáng Tạo Thần Ma suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định không can thiệp vào đám Hủy Diệt Thần Ma, quan trọng là họ ngoài việc tiếp tục tiêu hao thế này ra cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ tốn công vô ích mà thôi...

Phía bên kia của hỗn độn.

“Đây là chí bảo của ta, Diệt Thế Đại Ma!!!” Hủy Diệt Thần Ma vượt qua thời không vô tận, đến trước mặt món chí bảo đó, đây là một thứ có hình dạng giống như cái mâm tròn, ở giữa có một cái lỗ, bên trong không hề trống rỗng mà là một tồn tại tương tự như hố đen hấp thu tất cả, thôn phệ tất cả.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy món chí bảo này, trong não hắn đã tự nhiên hiện ra cái tên của nó, không kìm được mà thốt ra.

“Chúc mừng Hủy Diệt, có được chí bảo này!!” Tử Vong Thần Ma ở bên cạnh chúc mừng, hắn biết Diệt Thế Đại Ma này là đại đạo chí bảo cực kỳ phù hợp với Hủy Diệt Thần Ma.

Nhất thời hắn cũng không khỏi bắt đầu hâm mộ, cả hỗn độn chỉ có Sáng Tạo Thần Ma là có chí bảo, giờ đây Hủy Diệt Thần Ma cũng đã có một món, còn chí bảo của hắn không biết bao giờ mới ra đời...

Cùng lúc đó, các đại đạo Thần Ma phe vô tự lần lượt chúc mừng.

“Ha ha ha ha!

Đợi ta luyện hóa bảo vật này, nhất định phải đưa Sáng Tạo Thần Ma và đám Thần Ma dưới trướng hắn về với đại đạo hết!!!” Hủy Diệt Thần Ma trên mặt mừng rỡ vô cùng, cười lớn nói.

Sau đó ngồi xếp bằng, bắt đầu tham ngộ Hủy Diệt đại đạo đang không ngừng bao quanh Diệt Thế Đại Ma.

Đồng thời, hắn cũng đang không ngừng thử dùng đại đạo bản thân để cộng hưởng luyện hóa món chí bảo này.

“Dễ~ sao lại không thể luyện hóa!” Trong lòng Hủy Diệt Thần Ma hiện lên một tia nghi vấn, loại đại đạo chí bảo này, vốn dĩ hắn nên đem đại đạo hiển hóa ra rồi hòa nhập vào đó, từ đó có thể sai khiến như cánh tay, trở thành chí bảo của riêng mình mới phải.

Nhưng hắn lại chỉ có thể đánh dấu ấn của mình lên món chí bảo này, mà không thể vận dụng uy lực của nó.

Tuy trong lòng nảy sinh nghi ngờ, nhưng không thể thay đổi được gì, hắn cũng đành tạm thời giống như Sáng Tạo Thần Ma mà ngồi đó cảm ngộ Hủy Diệt đại đạo.

Trong hư không.

“Cuối cùng cũng bình định xong, tiếp theo nên là lúc Thần Ma bùng nổ rồi!” Diệp Hiên nhìn xuống hỗn độn đã yên tĩnh trở lại, nơi vốn bị đánh thành hư không cũng đã tự động phục hồi.

Các Thần Ma còn lại cũng bắt đầu được nuôi dưỡng.

“Hỗn Độn đại đạo Thần Ma đại diện cho việc bao hàm tất cả, nên phải đợi đến cuối cùng mới xuất thế, còn Vô Lượng Thần Ma chứa đựng tất cả, chỉ là không biết hai vị này rốt cuộc ai sẽ ra đời sau cùng!” Diệp Hiên lẩm bẩm, nhìn việc vừa rồi dùng dịch Thần Nguyên khơi gợi Hủy Diệt đại đạo để hiển hóa ra Diệt Thế Đại Ma.

Món Diệt Thế Đại Ma này chỉ tốn của hắn một chút xíu dịch Thần Nguyên, lượng dịch này tuy cực kỳ ít ỏi, ngay cả một hạt Thần Nguyên cũng chưa dùng hết, nhưng chung quy vẫn cần một chút xíu lực lượng Thần Nguyên để khơi gợi đại đạo.

Vì vậy, hắn gần như vẫn còn đủ năm bình dịch Thần Nguyên.

Ong!!!

Hắn giơ tay trái lên, năm bình dịch Thần Nguyên tự dưng chảy ra quyện vào nhau, hóa thành một con rồng dài chảy về phía bản nguyên thế giới hỗn độn.

Ong ong!!!

Ầm ầm!!!

Theo bản nguyên thế giới gia tăng, phạm vi thế giới tuy không mở rộng nhưng khả năng chịu đựng rõ ràng đã tăng lên không chỉ một bậc!!!

Dù cuộc chiến lúc nãy có diễn ra lần nữa, cũng đừng hòng đánh lui được loạn lưu của hỗn độn, và cũng không thể đánh ra vùng đất hư không được nữa!!!

Những lực lượng Thần Nguyên đó sau khi gia cố nền tảng thế giới cũng không ngừng bắt đầu chảy vào các hư ảnh đại đạo Thần Ma chưa ra đời.

Ong ~ "Ta là Khinh chi Thần Ma!!!" Ong ~ "Ta là Trọng chi Thần Ma!!!" Ong ~ "Ta là Phong Ấn Thần Ma!!!" Liên tục có Thần Ma ngưng tụ, ra đời!

Diệp Hiên ý thức động một cái, thoát ra khỏi thế giới hỗn độn.

Hắn không rảnh để xem đám Thần Ma này thi nhau tuyên bố mình ra đời.

Có thời gian đó, chi bằng vào Thông Thiên Bảng nghiên cứu xem có ai chơi đấu trường không gian không, hắn thực sự đang thiếu Thần Nguyên trầm trọng. 700 hạt Thần Nguyên vừa phát hôm nay, trong chớp mắt hắn đã dùng chỉ còn lại 89 hạt.

Nếu không phải số Thần Nguyên này cần để dành dự phòng thì hắn đã sớm cụ hiện để xây dựng thế giới rồi.

Còn cái Tu La chiến trường chết tiệt kia, đi một lần tốn 10 hạt Thần Nguyên, hắn phải ở trong đó bao lâu mới kiếm lại được 10 hạt này đây!

Và cách duy nhất để hắn lấy được Thần Nguyên cũng như các tài nguyên khác trong Tu La chiến trường chỉ có một khả năng.

Đó chính là đợi Bàn Cổ khai thiên, 3000 đại đạo Thần Ma chìm vào giấc ngủ, sau đó trong Hồng Hoang tuyên bố các động thiên phúc địa, để tất cả sinh linh Hồng Hoang biết rằng trong Hồng Hoang có vô số động thiên phúc địa.

Bên trong có thể tồn tại đủ loại sinh vật.

Và đây chính là kế hoạch của Diệp Hiên, sau này sớm muộn cũng phải tham gia chiến tranh thần quốc, nếu để thần quốc khác tấn công họ thì cũng dễ nói, vấn đề là hỗn độn lớn như vậy, còn có những thế giới khác và những nền văn minh khác.

Nếu thực sự không giấu nổi thì chỉ đành lộ ra rằng hỗn độn không phải duy nhất, nhưng cũng không để đám Thần Ma này biết được sự tồn tại của mình, giống như lúc đi Tu La chiến trường vậy, nếu để đám Thần Ma này phát hiện ra sự tồn tại của mình sẽ mang lại hàng loạt rắc rối.

Nếu họ không còn nỗ lực mà quay sang việc gì cũng dựa dẫm vào sự chỉ dẫn của mình thì thế giới này cũng quá nhàm chán rồi.

Diệp Hiên chỉ cần ở hậu trường điều khiển đại cục phát triển theo kết quả mình muốn là được, còn lại đương nhiên giao cho họ diễn vai, thế mới thực sự đặc sắc.

Lỡ gặp phải tên điên nào muốn thay thế mình thì còn phiền hơn nữa.

Tuy hắn không sợ điều đó.

Nhưng hắn cũng không muốn thấy cảnh đó xảy ra.

Trong Thông Thiên Bảng, ý thức Diệp Hiên đi tới đấu trường không gian.

Đây là hóa thân ý thức, hắn đứng trên quảng trường, xung quanh hắn cũng đều là những học sinh trong Thông Thiên Bảng của Tổ Tinh.

Trên quảng trường liên tục có tiếng cá cược, đa số là lấy một hạt Thần Nguyên làm tiền cược, những người này đều muốn thử nghiệm thực lực, để nắm bắt những thứ mình có được từ thế giới của mình.

Nhưng đa số họ không tìm được ai trong trường sẵn sàng đấu với mình.

Cộng thêm đấu trường không gian là nơi thích hợp nhất, đánh sống đánh chết cũng không sao, chiến tranh thần quốc hay cá nhân chiến tự chọn, hoặc chọn cả hai cũng được.

Vì vậy những người này hô hào một hạt Thần Nguyên tiền cược, thua thì trả Thần Nguyên của cả hai bên, thắng thì miễn phí nắm bắt kỹ năng bản thân, hoặc thử nghiệm chiến lực của sinh linh thần quốc và phương pháp chiến tranh thần quốc.

“Hai hạt Thần Nguyên đây!

Có ai muốn đánh không?!” Diệp Hiên nghe thấy tiếng gọi liền lập tức đăng ký PK đối quyết.

“Diệp Hiên?

Sáng Thế Thần bậc một?

Ha ha, con gà béo đây rồi, đồng ý!” Gã Sáng Thế Thần béo đó cũng chẳng thèm nhìn kỹ thứ hạng của Diệp Hiên, thấy Sáng Thế Thần bậc một liền sợ đối phương đổi ý, vội vàng đồng ý yêu cầu PK.

Trong Thông Thiên Bảng, bất kể là ai đều liên kết với tên thật, diện mạo và trường học, nên muốn tìm ra đối phương rất đơn giản.

Khi đối phương đồng ý, ý thức Diệp Hiên lóe lên, xuất hiện trong đấu trường PK.

Trên không lôi đài có hai cột đá cực lớn, dưới chân họ là một đại lục khổng lồ trôi lơ lửng trên không trung, xung quanh tuy đều là bãi chiến trường có thể thỏa sức né tránh nhưng không gian cũng có hạn, tránh việc có người muốn chạy trốn liên tục làm mất thời gian của mọi người...

“Hôm nay hên thật, gặp đúng con gà béo này!!!” Uông Vũ thầm nghĩ sau khi bấm đồng ý.

Hắn chính là gã béo lôi kéo Diệp Hiên PK, hắn có tu vi Sáng Thế Thần bậc hai sơ kỳ, đã nuôi dưỡng thần văn, xếp hạng 132 bảng tỉnh trong khu vực tỉnh của hắn, thậm chí còn chưa vào được bảng toàn quốc.

Hắn thừa biết trong đấu trường này muốn tìm một tay mơ để kiếm Thần Nguyên khó thế nào, nhưng cũng hết cách, hắn không lọt vào top 10 bảng tỉnh, không có tài nguyên.

Sinh linh trong thần quốc cũng không mạnh, không dám xông pha giết chóc trong Tu La chiến trường như đám đại lão, vì ở đó sinh linh thần quốc chết là chết thật.

Nên để tránh thực lực thần quốc giảm sút nghiêm trọng, hắn cũng

không dám đến Tu Lu chiến trường, hơn nữa hắn chưa bao giờ có nổi 100 hạt Thần Nguyên... ngay cả tư cách mở cũng không có, nên đành đến đấu trường không gian kiếm chác chút đỉnh.

Hai người vừa vào đấu trường, đã thấy Uông Vũ cười lớn: "Ha ha, gặp ta là cái xui xẻo của..." Ong ~ Uông Vũ lời còn chưa dứt, đã thấy ý thức lóe lên một cái, mình cư nhiên mất ý thức rồi.

"Mẹ kiếp?!

Chuyện gì vậy?!

Ta còn chưa thấy hắn ra tay mà!!" Hắn kinh hãi, không lẽ đấu trường bị hỏng?

Không, không thể nào!

Hắn lập tức gạt bỏ ý nghĩ đó.

"Đinh, Diệp Hiên đề nghị giao dịch với bạn." "Chấp nhận!!" Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

Sau khi gửi đi hai hạt Thần Nguyên, hắn lại bấm xem tư liệu của Diệp Hiên.

Tu vi cảnh giới: Sáng Thế Thần bậc một trung kỳ.

Loại hình thế giới: Hỗn độn.

Tiềm lực: XXX.

Trường học: Lâm Thiên số 1.

Thứ hạng hiện tại: Hạng 320 phân bảng Tổ Tinh, hạng 3 bảng tỉnh Giang Nam, hạng nhất bảng thành phố Nhiêu Châu, hạng nhất bảng huyện Lâm Thiên.

Phần thưởng xếp hạng: 700 hạt Thần Nguyên mỗi tuần.

Chức năng: Diễn đàn (Có thể mở), Sàn giao dịch (Đã mở), Đấu

trường không gian (Đã mở), Tu La chiến trường (Đã mở)... (Chú ý: Chức năng xếp hạng sau khi lọt vào top 100 bảng tỉnh sẽ được đưa vào bảng xếp hạng toàn cầu).

"Mẹ kiếp!!!" Uông Vũ phát ra một tiếng kêu thét chấn động trời đất kinh quỷ thần...

"Hì, Thần Nguyên này kiếm cũng dễ thật, cứ vài chục giây được một hạt, vài chục giây được một hạt thế này nhanh phết!" Khóe miệng Diệp Hiên hơi nhếch lên, chuyên môn chọn những ai hô hào đặt cược một hạt Thần Nguyên mà ra tay.

Và những người đó khi thấy Diệp Hiên chỉ có cảnh giới Sáng Thế Thần bậc một trung kỳ thì thường không thèm xem tư liệu chi tiết, sợ bị người khác tranh mất nên vội vàng bấm đồng ý.

Rồi sau đó là vào đấu trường trong tích tắc, ra ngoài trong tích tắc, sau đó mặt đen như đít nồi giao dịch Thần Nguyên, cuối cùng mới ngỡ ngàng phát hiện thứ hạng Thông Thiên Bảng của Diệp Hiên.

Rất nhanh, chỉ trong vài phút ngắn ngủi Diệp Hiên đã kiếm được hơn 30 hạt Thần Nguyên!

Trong đó có một lần gặp được top 10 bảng tỉnh của khu vực khác, một lần nhận được phần thưởng 10 hạt Thần Nguyên.

Theo thời gian trôi qua, Thần Nguyên Diệp Hiên tích lũy ngày càng nhiều, lúc này trên diễn đàn cũng bắt đầu xôn xao một cơn sốt mới. (Kinh hoàng!!!

Top 3 bảng tỉnh nào đó xuất hiện tại đấu trường không gian, dùng cảnh giới Sáng Thế Thần bậc một điên cuồng thắng cược, chỉ trong một giờ ngắn ngủi đã có hàng ngàn người trở thành nạn nhân!!

Sự thật đằng sau chuyện này rốt cuộc là sự biến thái của nhân tính hay sự suy đồi của đạo đức, mời xem bài viết này!!!) Tầng 1 Uông

Vũ: Diệp Hiên!!!

Ta với ngươi không đội trời chung!

Cậy mình tu vi thấp mà giả làm người mới để lừa Thần Nguyên trong đấu trường không gian!!!

Tầng 2 XX: Đúng vậy!!!

Tôi cũng bị hắn lừa rồi!!!

Chương 20

Tầng 108 Lâm Lan: Không phải các người đều tự mình không xem kỹ vì tham chút lợi nhỏ sao?

Bấm vào tư liệu là biết ngay mà?

Rõ ràng định ăn thịt người ta, kết quả bị người ta nuốt chửng, rồi lại lên đây đăng bài tố cáo?

Các người cũng không biết xấu hổ à?!

Tầng 109 XX: Trả lời tầng 108: Ha ha, làm như cô thanh cao lắm ấy, đàn bà lúc nào cũng thế!

Tầng 110 XXX: Trả lời tầng 109: Mày đúng là thằng não tàn, chuyện này mà cũng lôi nam nữ vào được?

Tự mình tham lam lại ngu dốt thì trách ai?

Đáng đời!

Một ngày sau, đấu trường không gian.

"Ơ!

Sao không có ai chấp nhận khiêu chiến của mình nữa vậy nhỉ..." Diệp Hiên ngạc nhiên phát hiện đấu trường vẫn đông người như thế, nhưng tại sao không ai chấp nhận hắn.

Chẳng lẽ hắn đã dọn sạch những ai đặt cược từ hai hạt trở lên rồi?

Không lẽ thế chứ?

Nơi này ít nhất cũng phải có mười mấy vạn người mà?!

Làm sao có thể!

Hắn vô thức nhìn vào tài khoản Thần Nguyên của mình.

Số dư Thần Nguyên: 1832 hạt.

"Tê!!

Không ngờ đã nhiều thế này rồi?!" Hắn hít một hơi lạnh, cả ngày hôm nay hắn điên cuồng nhận khiêu chiến và khiêu chiến người khác, cư nhiên không biết đã tích được 1832 hạt Thần Nguyên.

Trong đó tuy có một số người đóng góp 3-5 hạt hoặc thậm chí 10 hạt, nhưng đa số sau khi trừ chi phí hắn đều lãi được một hạt.

Có nghĩa là hắn đã đánh cả ngàn trận PK...

"Ân, một ngày kiếm được gần 1800 Thần Nguyên, cũng khá ổn!" Diệp Hiên gật đầu, nhưng chuyện này rõ ràng không thể làm tiếp được nữa, vì từ giờ trở đi đã không còn ai chơi với hắn.

"Thôi vậy, vớt được một mẻ này là đủ rồi, chắc mình nổi tiếng ở đây quá nên không ai chơi nữa!" Diệp Hiên đợi mười mấy phút, thấy vẫn chẳng có ai khiêu chiến mình hay chấp nhận khiêu chiến của mình, liền muốn thoát ra.

"Đinh, Dư Kính muốn khiêu chiến bạn, tiền cược là 100 hạt Thần Nguyên." "Tê!!

Đại gia tới rồi!!!" Diệp Hiên vội vàng xem tư liệu của người này.

Tên: Dư Kính.

Tu vi cảnh giới: Sáng Thế Thần bậc hai hậu kỳ.

Loại hình thế giới: XXX.

Tiềm lực: XXX.

Trường học: Thái Thủy số 1.

Thứ hạng hiện tại: Hạng 235 phân bảng Tổ Tinh, hạng 2 bảng

tỉnh Ninh Cam, hạng nhất bảng thành phố khu Xuyên Âm.

Phần thưởng xếp hạng: 800 hạt Thần Nguyên mỗi tuần.

Chức năng: Diễn đàn (Có thể mở), Sàn giao dịch (Đã mở), Đấu trường không gian (Đã mở), Tu La chiến trường (Đã mở)... (Chú ý: Chức năng xếp hạng sau khi lọt vào top 100 bảng tỉnh sẽ được đưa vào bảng xếp hạng toàn cầu).

"Chà, đại lão tới rồi đây, lại còn là thần quốc thần thoại, ngay cả thuộc tính cũng không xem được, thảo nào dám cược 100 Thần Nguyên, vậy thì đồng ý thôi!" Sau khi xem tư liệu, Diệp Hiên quyết định vẫn cược, tuy đối phương xếp hạng và tu vi đều cao hơn mình, nhưng không có nghĩa thực lực cũng cao hơn mình.

Loại đặt cược 100 hạt này tự nhiên phải xem kỹ, lỡ đối phương không trả nổi Thần Nguyên thì sao, chẳng phải lãng phí thời gian à, mà thứ hạng này thì 100 Thần Nguyên chắc chắn lấy ra được.

Ý niệm lóe lên, bên trong đấu trường.

"Thế nào, đấu cá nhân hay chiến tranh thần quốc?" Diệp Hiên không tiêu diệt hắn ngay mà hỏi lại, hắn sợ kết liễu nhanh quá đối phương không chịu trả tiền.

"Đấu cá nhân!" Dư Kính cũng không gồng mình làm màu, dù sao 100 hạt Thần Nguyên này không phải số tiền nhỏ, mà thứ hạng của người đối diện cũng chẳng thấp hơn hắn bao nhiêu, chỉ kém hơn một trăm hạng trên toàn quốc mà thôi.

Vì vậy hắn chọn đấu cá nhân là thế mạnh của mình.

"Vậy bạn đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Diệp Hiên nhếch môi, để đề phòng đối phương quỵt nợ, hắn hỏi lại một lần nữa, hắn bàng phật thấy 100 hạt Thần Nguyên đang vẫy gọi mình.

Dư Kính bị hỏi có chút mất kiên nhẫn, lập tức gật đầu: "Sẵn sàng

rồi, nhào vô đi!" "Rất tốt!" Diệp Hiên thu lại nụ cười, phía sau Hủy Diệt đại đạo hiện ra!!!

Ong!!!

Hủy Diệt đại đạo biến đổi hình dạng, hóa thành một vật giống như cái ma bàn khổng lồ hiển hóa sau lưng hắn.

Ong!!!

Một lực hút cực mạnh truyền đến, một hơi thở tử vong hiện lên.

Đó là hơi thở muốn hủy diệt tất cả!!!

Ngay lập tức, cơ thể Dư Kính ở phía đối diện không tự chủ được bị Hủy Diệt đại đạo hút tới.

Ong ~ Ý thức Diệp Hiên lóe lên, quay lại quảng trường đấu trường không gian.

Thực tế mọi chuyện xảy ra chỉ trong một tích tắc, Dư Kính căn bản không có quyền phản kháng đã bị hắn xử lý xong.

Hắn nở nụ cười, thuần thục mở thông tin trận đấu với Dư Kính, sau đó gửi yêu cầu giao dịch riêng.

"100 hạt Thần Nguyên." Dư Kính nhìn câu nói này, gân xanh trên trán nổi lên, nghiến răng chuyển 100 hạt Thần Nguyên qua.

"Cảm ơn ông chủ đã chiếu cố, hoan nghênh lần sau lại ghé!" Trong khung giao dịch lại hiện lên một câu nói, làm hắn tức đến nổ đom đóm mắt.

"Khốn kiếp!!!" Hắn đấm mạnh vào không khí, làm vùng không gian đó sụp đổ, sau đó vùng không gian đó lại tự động phục hồi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thực tế là hắn thấy trên diễn đàn có nhiều nạn nhân của Diệp Hiên như vậy, liền chướng mắt việc Diệp Hiên kiếm tiền dễ dàng thế,

nên mới định tới kiếm chác chút đỉnh, dù sao cũng là 100 hạt Thần Nguyên.

Nhưng hắn không ngờ mình cũng giống như những học sinh kia, bị kết liễu trong một nốt nhạc...

Phía bên kia.

Diệp Hiên nhìn con số trong tài khoản, lòng thầm vui sướng.

"Ha ha!

Đợi thêm chút xem sao, coi còn đại gia ngốc nào tới không!!" Số dư Thần Nguyên: 1919 hạt.

Cuối cùng đợi thêm nửa tiếng, Diệp Hiên cũng biết là không còn ai đến nữa, bấy giờ mới thoát khỏi đấu trường không gian.

Hắn biết từ nay về sau nơi này cơ bản là hết cửa với mình rồi, đây là kiểu buôn bán một lần, làm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Quay về thực tại, hắn động tâm niệm một cái.

Trên hỗn độn, trong hư không.

"Cư nhiên trong thời gian ngắn thế này đã sinh ra hơn 300 Thần Ma!" Diệp Hiên nhìn xuống 500 Thần Ma, trong lòng rất hài lòng.

Thứ hạng bảng tỉnh của hắn vẫn là thứ 3, nhưng xếp hạng toàn quốc đã từ 320 lúc đầu lên đến 238 hiện tại.

Ong ~ Mười chín bình dịch Thần Nguyên cụ hiện ra.

Ào ào!

Những dịch Thần Nguyên này lại tự bay ra, quyện vào nhau đi vào bản nguyên thế giới hỗn độn.

Diệp Hiên tâm niệm động một cái liền quay về thực tại.

Lúc này hắn đã nắm giữ được 500 đạo đại đạo, chiến lực thực tế

vượt bao nhiêu ngay cả hắn cũng không rõ.

Dù sao dưới bậc ba là vô địch, chỉ cần một ý niệm là giết sạch, còn bậc ba hắn chưa từng giao thủ nên không biết.

Một tiếng sau, Diệp Hiên lại quay vào hỗn độn.

"Vị Thần Ma thứ 1500, Ma chi Thần Ma!" Diệp Hiên nhếch môi, nhìn vị Ma đạo Thần Ma trong hỗn độn đó.

Đó là sự tồn tại đại diện cho Ma chi đại đạo, là đại đạo đối nghịch với Tiên chi đại đạo!

Không!

Còn hơn thế nữa!

Ma chi đại đạo có thể nói là mặt trái của rất nhiều người tu đạo!

Dù là Tiên, hay Thần, hoặc là Yêu, Quỷ, Mị, hay Phật, Ma chi đại đạo đều là đại đạo đối nghịch với họ!!!

Thế nào là Thần Ma?

Thần là tuân theo những gì Đạo đã định!

Việc làm ra không vượt quá quy tắc của Đạo!

Ma là vui giận tùy tâm không định, mọi hành vi đều là vì muốn làm thì làm, mà không cố ý tuân theo chỉ dẫn của Đạo!

Đó chính là Ma!

Mà Thần Ma là cả hai đều có, tùy tâm định tính, khó lòng nắm bắt.

Nhưng giờ đây, một đại đạo Thần Ma mang tên Ma xuất hiện, chắc chắn sẽ khiến hỗn độn vừa mới bình lặng này lại một lần nữa dậy sóng nghiêng trời lệch đất!!!

"Thú vị đấy!

Đi quậy đi!" Diệp Hiên nhìn vị Thần Ma này, trong lòng không

khỏi nhớ đến một nhân vật.

"Để phòng hờ ngươi bị chết, tặng ngươi món bảo vật phòng thân trước!" Trong tay Diệp Hiên hiện ra một hạt Thần Nguyên.

Một ngón tay búng ra, hạt Thần Nguyên đó hóa thành một tia sáng bay vào trong Ma chi đại đạo.

Một cây trường thương đen ngòm xuất hiện, trên mũi thương tỏa ra ma khí quái dị, liên tục tách ra rồi tụ lại, lại có một đóa sen đen 24 cánh hiện ra dưới chân hắn.

Chỉ thấy vị Thần Ma có đôi mắt đỏ rực, đầu mọc sừng nhọn, khoác áo bào đen giống hệt người thường kia một tay nắm chặt lấy cây trường thương.

"Thí Thần Thương!!!" Theo lời hắn nói, ở đuôi cây Thí Thần Thương hiện lên hai chữ Thí Thần.

"Nhị thập tứ phẩm Ma Đạo Hắc Liên!!!" Ong ~~ Theo Ma chi đại đạo của hắn rót vào, hai món Hỗn Độn Linh Bảo nhanh chóng bị hắn luyện hóa, trở thành linh bảo đại đạo thuộc về riêng hắn!

"Ân, công thủ toàn diện, giờ thì cứ thỏa sức mà quậy đi, muốn làm gì thì làm, thế mới là Ma chứ!" Diệp Hiên cảm thán một câu.

Có thể nói hắn đối với Ma đạo Thần Ma cực kỳ tốt, đây cũng là Thần Ma duy nhất trong hỗn độn hiện nay có tới hai món bảo vật bản mệnh, và quan trọng nhất là các Thần Ma khác đều không có bảo vật bản mệnh nào.

Ngay cả Sáng Tạo Thần Ma và Hủy Diệt Thần Ma thì món chí bảo đó cũng không thể luyện hóa để đánh địch...

"Thôi vậy, đã cho hắn rồi, không cho các Thần Ma khác cũng không hay, lỡ hắn giết chết một đứa thì sao..." Nghĩ tới đây, Diệp Hiên vội vàng lấy ra mười mấy hạt Thần Nguyên còn lại, sau đó cùng

với một phần bản nguyên thế giới rót vào 1500 đạo đại đạo đã ngưng tụ ra.

Ong!!!

Ong!!!

Trong phút chốc, trong hỗn độn hào quang bảo vật tỏa ra bốn phía, tất cả Hỗn Độn Thần Ma, trừ những vị đã có bảo vật bản mệnh, đều cảm nhận được chí bảo bản mệnh phù hợp với đại đạo của mình xuất hiện.

"Chí bảo của ta!!" Các Thần Ma không ngừng đi tìm kiếm khắp hỗn độn.

Họ dựa vào cảm ứng với đại đạo chí bảo để tìm kiếm chí bảo thuộc về riêng mình.

Trong một thời gian, ngay cả kẻ thù gặp nhau cũng không thèm đánh nhau mà chỉ muốn lấy được chí bảo của mình sớm nhất!

Hủy Diệt Thần Ma mặt mày u ám nhìn hàng trăm Thần Ma trong phe mình, những Thần Ma đó tay đều cầm chí bảo của riêng họ.

Tử Vong Thần Ma cầm Tử Vong Chi Liêm, Tịch Diệt Thần Ma cầm Diệt Thần Bàn, Sát Lục Thần Ma cầm Đồ Lục Liêm...

Còn hắn lúc này hai tay trắng trơn, chỉ ngồi bên cạnh Diệt Thế Đại Ma này nhìn mà thèm.

"Hủy Diệt, không cần như vậy, chúng ta tuy có linh bảo bản mệnh nhưng rõ ràng không bằng món Diệt Thế Đại Ma này của ngươi, có lẽ hiện giờ thực lực chưa đủ nên mới chưa luyện hóa được thôi!" Tử Vong Thần Ma vắt sợi xích của mình lên vai, an ủi.

"Ai ~" Hủy Diệt Thần Ma ngửa đầu thở dài, có thể nói lúc đầu thấy Diệt Thế Đại Ma vui bao nhiêu thì giờ thấy ai cũng có chí bảo

mình lại buồn bấy nhiêu.

Nhưng may mà lời của Tử Vong Thần Ma đã nhắc nhở hắn.

Đúng vậy!

Món Diệt Thế Đại Ma này của mình ngay từ khí tức đã có thể cảm nhận được, rõ ràng cao hơn các đại đạo chí bảo khác một bậc!

Vậy nên đây có phải là chìa khóa khiến mình không thể luyện hóa không!

"Thực lực!!!" Hắn cũng bắt đầu khao khát thực lực.

Chỉ khi thực lực tăng lên, hắn mới có thể thực sự làm chủ món chí bảo này.

Ngay lập tức, hắn ngồi xếp bằng cảm ngộ đại đạo.

Các Thần Ma khác cũng lần lượt cảm ngộ đại đạo, có chí bảo hiển hóa ra, tốc độ tăng tu vi của họ cũng rõ ràng nhanh hơn nhiều.

Phía bên kia, Sáng Tạo Thần Ma cũng vậy, tuy trong lòng ghen tị với các Thần Ma khác nhưng lúc này cũng chỉ đành ngoan ngoãn ngồi cảm ngộ.

Các Thần Ma trung lập thì không có phiền não này, họ cũng quay về vùng quy khư ngay khi có được đại đạo chí bảo để cảm ngộ đại đạo của mình.

Quy Khư Thần Ma nhận được Hỗn Độn Linh Bảo là một đóa Tịnh Đế Liên, Luân Hồi Thần Ma nhận được Hỗn Độn Linh Bảo là Lục Đạo Luân...

Còn Vận Mệnh Thần Ma ẩn mình trong dòng sông vận mệnh cũng nhận được Hỗn Độn Chí Bảo của mình là Vận Mệnh Thư, đúng như tên gọi, là một món chí bảo có thể thay đổi vận mệnh, xoay chuyển hướng đi của vận mệnh.

Chương 21

"Hô ~" Diệp Hiên lần này tiêu hao thần lực không nhỏ, nhưng cũng đã hoàn thiện thêm một bước cho thế giới hỗn độn.

Trong hỗn độn sao có thể chỉ có Thần Ma mà không có chí bảo chứ!

Bây giờ đã hoàn thiện thế giới hỗn độn được không ít.

Hắn nhìn xuống thế giới hỗn độn bên dưới, thầm nghĩ cũng tạm ổn rồi, thế là giơ tay hút một cái, từng luồng thần lực từ thế giới bên dưới không ngừng bay lên không trung.

"Ong!!!" Giữa chân mày hắn thần hỏa hiện ra, đem tất cả thần lực đó hấp thụ vào trong, trở thành nhiên liệu cho thần hỏa bùng cháy mãnh liệt!

Ầm!

Thần hỏa đột nhiên bùng lên, trở nên to lớn hơn mấy phần.

Theo thần hỏa thăng cấp, tu vi Diệp Hiên cũng chính thức bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần bậc một hậu kỳ!

Thời gian không ngừng trôi qua, chớp mắt đã đến kỳ kiểm tra cuối học kỳ một lớp 12.

Lần kiểm tra này tương đương với cuộc thi khảo sát học sinh, tuy thường không có phần thưởng thực tế nhưng cũng là để mình hiểu rõ thực lực của mình.

Đây là kỳ thi chung của toàn tỉnh, giống như lần kiểm tra giữa kỳ lớp 11, chỉ có điều đây là kỳ thi mô phỏng cấp tỉnh.

Đây là kỳ thi chung của những học sinh bình thường, giống như

các kỳ thi thử trước đại học ở kiếp trước, thực tế là để chọn ra những học sinh có thành tích ưu tú để một số trường đại học chọn trước học sinh mình muốn.

Còn đối với top 100 bảng tỉnh của Thông Thiên Bảng, lần này sẽ có một diện mạo khác, họ sẽ cùng tham gia một kỳ khảo sát dành riêng cho thiên tài.

Kỳ khảo sát này cũng sẽ giống như mọi năm, được công khai, minh bạch và công bằng.

Ngoài việc phát sóng trực tiếp trên kênh toàn tỉnh, cũng sẽ có một bản ghi hình gửi tới năm đại học viện.

Vì vậy, đây sẽ là kỳ thi quan trọng nhất của tất cả những ai có tên trên bảng tỉnh trong năm lớp 12, vì kết quả cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến việc họ có được nhận vào năm đại học viện hay không.

Tuy nhiên đối với top 10 cường giả, cơ bản không cần lo lắng điểm này, họ gần như chắc chắn được vào, những người xếp sát top 10 thì tìm cách đánh bại người trong top 10 để chiếm vị trí và nhận phần thưởng.

Khu Giang Nam, thành phố Giang Nam, Trường số 1 Giang Nam.

Trường số 1 Giang Nam là trường tốt nhất khu Giang Nam cũng là trường tốt nhất tỉnh Giang Nam, khu tỉnh Giang Nam chia thành bốn khu vực lớn là khu Giang Nam, khu Giang Tây, khu Giang Đông và khu Giang Bắc.

Trong đó khu Giang Nam mạnh nhất, khu Giang Tây nhì, rồi đến Giang Đông và cuối cùng là Giang Bắc.

Top 10 bảng tỉnh có 6 người từ Giang Nam số 1, 3 người từ Giang Tây số 1, còn một người còn lại không thuộc khu vực nào trong số đó mà đến từ thành phố Nhiêu Châu, thành phố Lâm Thiên, Diệp Hiên.

Tên: Diệp Hiên.

Tu vi cảnh giới: Sáng Thế Thần bậc một hậu kỳ.

Loại hình thế giới: Hỗn độn.

Tiềm lực: Chưa rõ.

Trường học: Lâm Thiên số 1.

Thứ hạng hiện tại: Hạng 13 phân bảng Tổ Tinh, hạng 2 bảng tỉnh Giang Nam, hạng nhất bảng thành phố Nhiêu Châu, hạng nhất bảng huyện Lâm Thiên.

Phần thưởng xếp hạng: 800 hạt Thần Nguyên mỗi tuần.

Chức năng: Diễn đàn (Có thể mở), Sàn giao dịch (Đã mở), Đấu trường không gian (Đã mở), Tu La chiến trường (Đã mở)... (Chú ý: Chức năng xếp hạng sau khi lọt vào top 100 bảng tỉnh sẽ được đưa vào bảng xếp hạng toàn cầu).

Thế giới hỗn độn sau hơn một tháng phát triển chỉ còn lại hai vị Thần Ma cuối cùng chưa ra đời.

Đó là Hỗn Độn Thần Ma bao hàm tất cả và Vô Lượng Thần Ma chứa đựng tất cả.

Thứ hạng của Diệp Hiên cũng từ hạng 3 lên hạng 2 bảng tỉnh, còn thứ hạng phân bảng Tổ Tinh thì nhảy vọt lên hạng 13, chỉ thiếu một chút nữa là phá vỡ top 10.

Thứ hạng trong top 100 Tổ Tinh cực kỳ khó thay đổi, rất lâu mới có một sự biến động nhỏ.

Một người thăng hạng thần tốc như Diệp Hiên tự nhiên bị mọi người chú ý tới.

Trường số 1 Giang Nam.

“Họ là những tuyển thủ trong top 100 khóa này sao?” “Mấy chục vạn người, xếp vào top 100, chuyện này khó quá đi...” “Với cậu thì đương nhiên khó rồi, trong trường có 100 suất mà cậu còn chẳng kiếm nổi một suất nữa là!” “Thế cậu kiếm được à?” “Không có...” Khác với những học sinh bình thường đang tham gia khảo sát trên sân vận động, những thiên chi kiêu tử ở đây rõ ràng thu hút sự chú ý hơn nhiều.

Học sinh khối 10 và khối 11, cũng như những người hiếu kỳ xung quanh, lần lượt kéo đến quảng trường lớn của Trường số 1 Giang Nam.

Trên bầu trời có treo bốn màn hình lớn có thể nhìn thấy từ mọi hướng, hình ảnh hiển thị bên trong đến từ trường khảo sát tài năng của Trường số 1 Giang Nam.

Trường khảo sát có 100 chỗ ngồi đánh số, tượng trưng cho việc sắp xếp theo thứ hạng Thông Thiên Bảng.

Để chứng kiến sự công bằng của khảo sát, trên sân vận động của mỗi trường trong toàn tỉnh đều có phát trực tiếp tại đây.

“Mạnh quá!

Đỉnh cao nhân sinh!

Nếu có thể đứng vào top 10 thì biết bao nhiêu em gái chạy tới kết bạn với mình nhỉ!” “Đừng nói top 10, cậu chỉ cần đứng thứ 100 thôi cũng khối em tự đổ, nhưng đáng tiếc cậu không phải.” Lúc này trên quảng trường Trường số 1 Giang Nam, mọi người đều cực kỳ hâm mộ nhìn 100 người trên màn hình lớn. 100 người đó lần lượt ngồi đó, không làm gì cả, ống kính có thể quay tới từng người trong số họ.

Mọi người đều biết rõ người ngồi ở vị trí đó là ai, tên là gì, hạng mấy bảng tỉnh, hạng mấy bảng Tổ Tinh.

Đó là biểu tượng cho chiếc ghế tương lai rực rỡ!

Đó là cơ hội đại diện cho việc bước lên đỉnh cao nhân sinh!

Trường số 1 Lâm Thiên.

"Tê!!

Đó là Diệp Hiên?!

Thảo nào anh ấy không tham gia khảo sát của trường, hóa ra là đi Trường số 1 Giang Nam rồi!!!" Theo tiếng hét của một người, mọi người đều chú ý tới người xếp hạng 2 là Diệp Hiên, quả nhiên chính là đàn anh của họ!

Hiện giờ các học sinh lớp 12 đều đã ra sân vận động thi, còn lại đều là học sinh lớp 10 và 11.

"Mẹ kiếp!!

Diệp Thần xếp hạng 2 bảng tỉnh, hạng 13 Tổ Tinh?!!!

Mẹ kiếp!!

Quá ngầu luôn!!" "Không hổ là Diệp Thần mà!

Muốn sinh con cho anh ấy quá..." "Mày cũng không nhìn lại cái mặt mày đi!" Trường khảo sát tài năng.

"Tiếp theo, ta xin nói qua quy tắc." Ở trung tâm trường, một bóng người xuất hiện, lơ lửng giữa không trung.

Một uy quyền thần thánh vô thượng xuất hiện, giống như nước lũ cuồn cuộn ùa về phía đám tuyển thủ top 100 đang bàn tán xôn xao.

Đám thiên tài lập tức im bặt.

Luồng thần uy mạnh mẽ đó quét qua khiến họ hiểu rõ thế nào là khoảng cách giữa thiên tài và cường giả!

Mặc dù thiên tài tương lai có thể trở thành cường giả, nhưng

cường giả hiện tại đã là cường giả rồi!!

Cường giả là thiên tài của ngày hôm qua, là thiên tài đã trưởng thành!

Đối mặt với bóng người này, họ buộc phải giữ lòng kính sợ, vì hiện tại họ còn lâu mới chống lại được bóng người trước mặt.

Đó chính là Hiệu trưởng Trường số 1 Giang Nam, Tống Trung!

Sáng Thế Thần bậc bốn hậu kỳ!!

Một Sáng Thế Thần cao cấp đã ngưng tụ được thần cách!!

Sáng Thế Thần bậc bốn và bậc ba chênh lệch như một vực thẳm, chỉ trong một ý niệm là có thể giết chết Sáng Thế Thần bậc ba!

Vì vậy khí thế mạnh mẽ của ông áp đảo toàn trường, ngay cả Trương Bân hay Diệp Hiên cũng giữ im lặng.

"Lần khảo sát này chia làm hai phần: chiến tranh thần quốc và cá nhân chiến!

Người chiến thắng trong chiến tranh thần quốc có thể tham gia cá nhân chiến, cá nhân chiến là khiêu chiến tự do, trong top 10 cần khiêu chiến từng hạng một, sau top 10 thì tự do khiêu chiến theo cấp bậc của mình." "Ví dụ hạng 20 có thể khiêu chiến hạng 11, cứ thế mà suy ra." "Kết quả của lần khiêu chiến này sẽ được đưa vào Thông Thiên Bảng để khảo sát chiến lực, và sẽ xếp hạng lại dựa trên kết quả!" Diệp Hiên ngồi ở phía trên, gật đầu.

Quy tắc này đơn giản dễ hiểu, vẫn không ngoài dự đoán là chiến tranh thần quốc và cá nhân chiến.

Và nội dung khảo sát lần này cũng sẽ bổ sung dữ liệu thực chiến mà những thiên tài trên Thông Thiên Bảng chưa từng giao thủ, thứ hạng càng cao thì thiên tài càng ít vào đấu trường không gian đối

chiến, nên dữ liệu cực kỳ ít ỏi.

Dù sao bảng Thông Thiên tuy tham khảo chiến lực của Sáng Thế Thần, nhưng đó cũng chỉ là số liệu tham khảo, thực chiến chắc chắn sẽ có sai biệt.

Lần này tương đương với một lần bổ sung cho thứ hạng trên bảng.

Trận chiến này được đưa vào khảo thí bảng Thông Thiên, ảnh hưởng trực tiếp đến thứ hạng cuối cùng.

Với một Sáng Thế Thần, chiến lực của Thần Quốc và chiến lực cá nhân đều quan trọng như nhau.

Nếu thực lực cá nhân yếu kém, không thể nâng cao chiến lực, thì theo sự phát triển của Thần Quốc, sớm muộn gì cũng không thể chịu nổi năng lượng khổng lồ mà nó mang lại, cuối cùng dẫn đến nổ tung mà chết.

Ngược lại, nếu thực lực cá nhân mạnh mà Thần Quốc không thể thăng cấp, thì thực lực cá nhân cũng sẽ chạm trần, tiềm lực cạn kiệt. "Trận chiến Thần Quốc rất đơn giản, đó là phái đi Tà Linh.

Khác với các học sinh khác chỉ gặp một con Tà Linh nhị giai và mười con Tà Linh nhất giai, các em ở đây sẽ phải đối mặt với một con Tà Linh tam giai và mười con Tà Linh nhị giai!" Khi lời của Tống Trung vừa dứt, bên ngoài màn hình lớn, tất cả học sinh trong toàn tỉnh đang theo dõi đều chấn kinh! "Cái gì?!

Tà Linh tam giai?

Mười con nhị giai?!

Độ khó này cao hơn học sinh bình thường bao nhiêu lần vậy?

Người ta chỉ gặp có một con nhị giai thôi mà!" "Cái gì mà chỉ?

Chúng ta mà lên thì tám phần là chết chắc...

Đừng có khinh thường một con nhị giai!" "Đúng vậy, rất nhiều người không qua nổi cửa này đâu, cũng may là có thể đầu hàng, nếu không chỉ riêng đợt khảo thí này đã khiến bao nhiêu Sáng Thế Thần sụp đổ rồi..." "Dù sao họ cũng là top 10 của tỉnh!

Chắc chắn nhiều người sẽ qua được thôi!

Ít nhất là top 10 sẽ không vấn đề gì!" "Đúng thế, Tà Linh tam giai tuy mạnh, nhưng ngoài thiên tài tuyệt thế nhất giai kia ra, hai người còn lại đều đã đạt tam giai rồi, đối với họ chắc chắn là dễ như ăn kẹo!" "Còn những người khác thì sao?

Chỉ riêng mười con Tà Linh nhị giai kia thôi cũng đủ khiến họ đau đầu chết đi được!" Khắp nơi trong tỉnh, các học sinh đều bị chấn động.

Tà Linh không giống với sinh linh trong Thần Quốc, Tà Linh cùng cấp độ có thể nghiền ép sinh linh Thần Quốc.

Tà Linh tương đương với thực lực của Sáng Thế Thần, mà thực lực Sáng Thế Thần lại bằng tổng thực lực của tất cả sinh linh trong Thần Quốc cộng lại.

Nhưng Sáng Thế Thần có mạnh yếu, Tà Linh cũng vậy, nếu may mắn thì gặp con yếu, còn nếu xui xẻo thì... "Thế nào?

Sợ không?" Trương Bân quay đầu lại, mỉm cười nói với Diệp Hiên.

Hắn có ngoại hình cực kỳ tuấn mỹ, mỗi cử chỉ đều toát lên phong độ nhã nhặn, nụ cười mang theo một ma lực khiến người ta cảm thấy thân thiện. "Xì!" Diệp Hiên cười lạnh một tiếng, nhìn Trương Bân với ánh mắt kinh ngạc, sao hắn lại nghĩ như vậy?

Đừng nói gì khác, top 3 chắc chắn sẽ qua ổn thỏa, nếu ngay cả top

3 còn không qua nổi thì lứa học sinh tỉnh Giang Nam này coi như bỏ đi rồi, huống chi ba người họ đều xếp trong top 30 thiên tài của Tổ Tinh.

Nếu ba người họ không qua, thì lứa này của Tổ Tinh cơ bản cũng hỏng hẳn. "Này, A Bân, cậu cứ yên tâm đi, đừng có cậy mình xếp hạng cao hơn người ta một bậc mà lải nhải mãi thế.

Loại khảo thí này, ba chúng ta chẳng phải nhắm mắt cũng qua sao?" Một nam tử tóc đỏ rực bên trái Diệp Hiên kiêu ngạo nói.

Hắn tên Cao Long, vốn là hạng hai, giờ là hạng ba của tỉnh, xếp thứ hai mươi tám trên bảng Tổ Tinh. "Tà Linh tam giai à?

Hừ~" Cao Long khinh bỉ xì một tiếng.

Khác với vẻ thư thái đùa giỡn của ba người này, ngay cả Thủy Ngạn xếp thứ tư cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, chứ đừng nói đến những người khác.

Khoảng cách giữa hạng tư và hạng ba tuy chỉ là một bậc, nhưng thực lực và thứ hạng trên bảng Tổ Tinh lại là một trời một vực, hai bên chênh lệch nhau tới gần năm mươi hạng!

Một con Tà Linh tam giai, mười con nhị giai!

Đây không phải chuyện đùa!

Ngoại trừ ba kẻ biến thái kia, không ai dám chắc mình nhất định sẽ vượt qua!

Họ đều là Sáng Thế Thần nhị giai, phải đối phó với mười kẻ có tu vi tương đương, lại còn thêm một con Tà Linh tam giai nữa!

Cho dù lũ nhị giai kia có yếu đến mấy thì chúng vẫn là Tà Linh nhị giai! "Bắt đầu đi." Tống Trung vừa dứt lời, cả trăm thí sinh trên sân đồng loạt nhắm mắt, ý thức tiến vào thế giới của mình.

Ngoại trừ thế giới thần thoại không thể bị soi mói, ngay cả thế

giới của Cao Long và Trương Bân cũng hoàn toàn không thấy thông tin gì, còn lại tất cả các thế giới khác đều phơi bày trước mắt khán giả. "Vãi, kia chính là thế giới Hỗn Độn trong truyền thuyết sao?!" "Phế giới ư?

Đây chính là Quy Tắc Hóa Sinh sao?!

Khí tức mạnh quá!" Khi các thế giới hiện ra, mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào top 3, nhưng trong đó chỉ có thế giới hạng hai là có thể nhìn thấy, hai người còn lại đều là một vùng ánh sáng trắng xóa, không thấy gì cả.

Thực ra chỉ có người thường là không thấy, còn hiệu trưởng của năm học viện lớn và các giáo viên tuyển sinh đều có quyền hạn để xem.

Trong một thế giới tràn ngập sắc huyết.

Màu đỏ ngầu là tông màu chủ đạo, không khí quỷ dị bao trùm.

Chương 22

Và sự mạnh mẽ chính là từ ngữ đại diện cho nơi này.

Khác với các thế giới khác, nơi sinh linh đa phần chung sống hòa bình, cao lắm chỉ có tranh chấp giữa chủng tộc, tín ngưỡng hay quốc gia, nhưng tổng thể vẫn là hài hòa.

Còn trong thế giới này, mỗi sinh linh đối với nhau đều là tử thù.

Họ không ngừng giết chóc và cắn nuốt lẫn nhau để thăng tiến!

Đây là một thế giới nuôi cổ!

Và chủ nhân của thế giới này chính là Cổ Thần Lâm Lan!

Người xếp thứ mười hai tỉnh Giang Nam, cũng chính là cô gái đã lên tiếng bênh vực Diệp Hiên trên diễn đàn và bị chửi bới!

Một cột sáng đen đột ngột xuất hiện từ hư không, cắm thẳng vào trung tâm thế giới. "Khặc khặc khặc..." Một luồng khí tức tà ác mạnh mẽ xuất hiện, đó là Tà Linh tam giai.

Tại thế giới Kỵ Sĩ. "Hỡi các kỵ sĩ tuân theo sự dẫn dắt của ánh sáng!

Giờ đây bóng tối sắp đột kích, chúng ta phải thề chết bảo vệ vinh quang kỵ sĩ!

Tiêu diệt Tà Linh, tru sát Tà Linh!" Lưu Dũng đứng trên đỉnh thế giới, các thế lực hỗn loạn vốn có giờ đây đồng loạt phục tùng theo sự xuất hiện của hắn.

Dù các thế lực khác nhau, nhưng tín ngưỡng chỉ có một, đó chính là Kỵ Sĩ Vương chí cao vô thượng! "Vì vinh quang của Kỵ Sĩ Vương!

Vì vinh dự kỵ sĩ!" Các thánh kỵ sĩ đồng thanh gầm vang, đồng loạt

đứng dậy.

Cột sáng đen hạ xuống, bóng dáng Tà Linh bước ra từ đó. "Tru sát Tà Linh!

Quét sạch bóng tối!" Tại thế giới Hỗn Độn.

Diệp Hiên ngồi giữa hư không, vẻ mặt điềm tĩnh nhìn xuống vùng hỗn độn bên dưới.

Hắn hoàn toàn không lo lắng về những chuyện sắp xảy ra.

Nếu không ngoài dự đoán, lũ Tà Linh kia sẽ vì vấn đề căn nguyên nền tảng mà khó lòng di chuyển nổi trong Hỗn Độn... "Sao hắn lại bình tĩnh thế?" "Đúng vậy!

Các thế giới khác đều căng thẳng kịch tính, sao chỗ hắn lại chẳng hề nao núng, thậm chí còn ngồi xuống uống nước thế kia?!" Trong lúc đám đông đang kinh ngạc, một cột sáng đen vượt qua không gian vô tận, tọa lạc trong thế giới Hỗn Độn.

Khí tức hung bạo, tà ác tỏa ra theo cột sáng.

Từng bóng đen chui ra từ đó, đôi mắt đỏ ngầu tiến vào thế giới này. "Ta sẽ hủy diệt tất cả nơi này!" Mười con Tà Linh nhị giai xuất hiện, còn con tam giai thì biến mất không dấu vết, như thể chưa từng tồn tại.

Ngay khi mười con Tà Linh này định hành động, chúng kinh hoàng nhận ra cơ thể mình như đang ở trong một thế giới có vị giai cực cao, chúng cư nhiên không thể cử động nổi! "Chết tiệt!

Không gian đâu?!

Không gian còn chưa hiển hóa, thế này mà cũng gọi là thế giới sao?!" Con Tà Linh cầm đầu kinh hãi tột độ, hét lên thảm thiết. "Vãi, sao chúng nó không nhúc nhích thế?" "Đúng vậy, ở các thế giới khác

Tà Linh đang giết chóc điên cuồng kìa, nhìn em gái đằng kia xem, sinh linh Thần Quốc bị giết thảm quá, em ấy khóc rồi kìa!" "Kể cả gặp phải thế giới mạnh thì cùng lắm là bị đè ra đánh, chứ chưa thấy bảo không cử động được bao giờ!" "Mẹ kiếp, bảo là công khai công bằng, bảo là không gian lận cơ mà?!

Tôi đã bảo một Sáng Thế Thần nhất giai sao lại xếp hạng cao thế, hóa ra là gian lận!

Mười con nhị giai này khí tức mạnh thế mà đứng im như lũ ngốc, chẳng động đậy gì cả!" Một kẻ có lòng đố kỵ cực nặng gào lên chửi bới. "Đúng thế!

Khốn khiếp!

Dám gian lận trước mặt toàn dân trong tỉnh sao?!" Bên ngoài quảng trường, bắt đầu có người dẫn dắt dư luận. "Em Diệp Hiên, phiền em ra tay giải quyết chút đi, xong việc sẽ tặng em một bình dịch Thần Nguyên." Như đã dự liệu từ trước, Tống Trung bất đắc dĩ gửi một luồng thần niệm cho Diệp Hiên.

Ông đã xem thông tin này trong hồ sơ Chương Nguyên Vũ báo lên, quả nhiên không gian của thế giới Hỗn Độn không hiển lộ, ngoại trừ những sinh linh vốn sinh ra trong Hỗn Độn có căn nguyên cao, nền tảng sâu dày ra, thì chỉ những sinh linh tham ngộ được Không Gian Pháp Tắc mới có thể hành động.

Mà những sinh linh quy tắc hóa sinh kia dường như đều không thèm nhìn đám sinh vật sơ cấp này, căn bản chẳng muốn để ý tới. "Được ạ!" Diệp Hiên lập tức đáp lại, mỉm cười điều động Diệt Thế Đại Ma.

Đối với việc trừ khử sinh linh, đương nhiên phải để hệ liệt thần ma của Hủy Diệt Thần Ma đi, đặc biệt là Hủy Diệt Thần Ma, hắn thích nhất là làm việc này.

Trước đây trong Hỗn Độn chỉ có Sáng Tạo Thần Ma, nên mới yên ắng như vậy.

Trong Hỗn Độn.

Òm~ Một luồng thông tin xuất hiện trong Diệt Thế Đại Ma, theo Đại Đạo Hủy Diệt truyền tới Hủy Diệt Thần Ma. "Hủy diệt tất thảy!" Hủy Diệt Thần Ma đứng dậy từ trong hỗn độn, trong nháy mắt đã biến mất.

Các thần ma trong phe Gia Đa Vô Tự cũng không đi theo, họ biết Hủy Diệt đi làm gì, đối với họ, họ chẳng muốn tiếp chuyện với lũ sinh vật thấp hèn đó.

Tất nhiên, nếu trên đường nhìn thấy thì sẽ tiện tay xóa sổ, không phải vì kẻ yếu không xứng đáng sống trong Hỗn Độn, mà là kẻ hèn mọn không xứng đáng.

Họ đều là do Đại Đạo hóa sinh, là sự hiển hóa của Đại Đạo, là con của Đại Đạo, lũ Tà Linh kia ngay cả việc di chuyển trong Hỗn Độn còn không làm nổi, thực sự hèn mọn đến mức khó tưởng tượng.

Trong vùng Hỗn Độn mà Đại Đạo hiển hóa rõ rệt thế này, lại còn có sinh vật ngay cả một tia Đại Đạo cũng chưa chạm tới, loại sinh vật hèn mọn này dù thực lực có mạnh đến đâu, trong mắt họ cũng chỉ là tồn tại cực kỳ thấp kém. "Chỉ một sinh linh quy tắc thôi sao?

Mới tu vi nhất giai, liệu có ổn không?

Đây là mười sinh linh nhị giai đấy!" "Đúng vậy, thế này thì hơi quá rồi chứ?

Các Sáng Thế Thần khác hận không thể tự mình xuống tay, thậm chí có người xuống rồi, vậy mà hắn lại định dùng một sinh linh Thần Quốc nhất giai để chặn mười con nhị giai?!" Con sinh linh tam giai kia chỉ xuất hiện một luồng khí tức lúc đầu, sau đó liền biến mất. "Hủy

diệt đi, lũ rác rưởi của hỗn độn!" Theo một câu nói vang lên, lực lượng hủy diệt vô biên từ khắp nơi trong hỗn độn ập đến!

Rõ ràng Hỗn Độn không có không gian, nhưng lúc này trong vô tận không gian từ tám hướng mười phương đều tràn ngập lực lượng hủy diệt!

Chỉ có Diệp Hiên mới biết, thế nào gọi là thực sự dùng dao mổ trâu giết gà!

Đây chính là một trong hai thần ma mạnh nhất Thần Quốc của hắn!

Là đại diện cho sự hủy diệt cuối cùng trong ngũ đại chí cao!

Hủy Diệt Thần Ma xuất hiện trước mặt mười con Tà Linh nhị giai, chẳng nói năng gì nhiều, chỉ khẽ ngâm một câu, sau đó lực lượng hủy diệt hiển hóa, lũ sinh vật nhị giai kia cư nhiên bị phân rã giữa không trung.

Cuối cùng biến mất hoàn toàn, không để lại một chút dấu vết tồn tại nào, cứ thế bị xóa sổ.

Hắn là đứa con của Đại Đạo chí cao vô thượng, không có thời gian lãng phí ở đây, đối với lũ sinh vật hèn mọn kia, việc được chính bản tôn Hủy Diệt đến ban cho sự hủy diệt đã là vinh dự tột bậc rồi!

Trên quảng trường. "Tê!!!

Sinh linh quy tắc lại khủng bố đến mức này sao!!!" Trong lòng mọi người đều đồng loạt hiện lên câu nói đó.

Lúc trước còn tưởng Diệp Hiên gian lận, kết quả là sinh linh trong Thần Quốc của hắn cũng biến thái y như hắn, khinh thường lũ Tà Linh này tới mức một lời là có thể diệt sạch!

Lúc này họ nhìn Diệp Hiên đứng giữa hư không của Hỗn Độn,

giống như đang nhìn một vị thần vương áo trắng trong hình hài thiếu niên.

Đây rốt cuộc là thế giới gì mà lại có vĩ lực như vậy!!! "Mẹ ơi, con muốn tạo Phế giới!

Hu hu, con muốn Quy Tắc Hóa Sinh!!!" "Quá mạnh, đây chính là Quy Tắc Hóa Sinh sao?

Không hổ là thiên kiêu số một của Tổ Tinh suốt bao nhiêu năm qua!" Trong hội trường khảo thí.

Tống Trung nhìn cảnh này cũng không khỏi ngẩn ngơ, ông đã xem qua hồ sơ, biết sinh linh quy tắc lợi hại.

Nhưng cái vụ một lời diệt địch trước đây là sinh linh nhất giai đánh với Tà Linh nhất giai, tuy rằng sinh linh Thần Quốc diệt được Tà Linh đồng giai đã đủ vô lý rồi, nhưng dù sao đó là Quy Tắc Hóa Sinh chưa từng có, vẫn có thể miễn cưỡng giải thích được!

Nhưng giờ đây, đối mặt với Tà Linh nhị giai, tồn tại vượt xa mình một giai, mà lại là mười con, vậy mà chỉ một câu nói nhẹ tựa lông hồng đã giải quyết xong rồi?!!! "Còn con Tà Linh tam giai đang lẩn trốn kia nữa, liệu có giết nổi nó không?" Tống Trung lẩm bẩm một mình.

Ông tuy tự hỏi, nhưng thực tế trong lòng đã có đáp án.

Bởi vì dù tam giai và nhị giai là những tồn tại hoàn toàn khác nhau, một bên nắm giữ pháp tắc một bên không, nhưng lúc này trong lòng ông không còn chút nghi ngờ nào nữa.

Ngay cả khi sinh linh kia không giải quyết được, ông vẫn biết rằng sinh linh trong thế giới này có tới tận một nghìn năm trăm vị cơ mà!

Cái thế giới Hỗn Độn Phế Giới quái quỷ này rốt cuộc có bao nhiêu pháp tắc, không ai nói rõ được, họ chỉ biết bất kể pháp tắc gì cũng

không dung nhập vào nổi, mà nếu cứ để Diệp Hiên Quy Tắc Hóa Sinh như vậy mãi, chiến lực của thế giới đó họ không dám tưởng tượng nổi!

Bởi vì chưa từng có ai đi trên con đường này!

Diệp Hiên chính là người đầu tiên!

Ông dường như thấy được một vị thiên kiêu tuyệt thế sắp đưa Hỗn Độn Phế Giới một bước trở thành thế giới đỉnh cấp nhất, dù là các Thần Quốc Thần Thoại sau này e rằng cũng không bì kịp uy danh của thế giới Hỗn Độn! "Tất cả sinh linh quy tắc đều mạnh thế này sao?

Hay chỉ có mỗi vị này thôi?

Nếu chỉ có một vị thì e là Thần Quốc của hắn sắp gặp hạn rồi!" "Đúng vậy, sinh linh quy tắc dù mạnh đến đâu, vượt một giai giết địch đã là cực kỳ hiếm thấy, sao có thể vượt hai giai được!" "Chắc chắn là sinh linh mạnh nhất rồi, các người không thấy vị này mạnh thế nào sao?!

Một lời diệt mười con Tà Linh nhị giai đấy!!!" Khắp tỉnh Giang Nam, những người xem trực tiếp đều xôn xao.

Sau trận chiến này, e rằng cả Tổ Tinh không ai là không biết sự lợi hại của Quy Tắc Hóa Sinh, không ai là không biết sự khủng bố của sinh linh quy tắc!

Trong Hỗn Độn.

Sau khi tiêu diệt mười con Tà Linh nhị giai, Hỗn Độn Thần Ma không quay người rời đi mà đột ngột xoay lại, nói: "Ra đây đi, đồ rác rưởi hèn mọn!" Hủy Diệt Thần Ma nhìn về phía trước, nơi đó trống rỗng không có gì, nhưng hắn biết trong không gian đó đang ẩn giấu một vị có thực lực vượt xa hắn, nhưng hắn chẳng hề thấy sợ hãi.

"Khặc khặc khặc!

Quả nhiên lợi hại thật đấy!

Một lời có thể diệt mười con sinh vật nhị giai, nhưng ta là tam giai đấy nhé!

Hay là ngươi thử xem có thể dùng một lời diệt được ta không?!" Một sinh vật hình thù quái dị thò nửa thân người ra khỏi không gian, lộ diện trước mắt mọi người.

Hủy Diệt Thần Ma cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của đối phương, lập tức cảm thấy một tia áp lực về thực lực. "Sinh vật hèn mọn, ngươi sẽ phải cảm thấy sợ hãi vì hành vi hiện tại của mình!!!" Vốn dĩ không hề có chút cảm xúc khác thường nào, nhưng trong đầu hắn bỗng nảy sinh một tia phẫn nộ.

Một tồn tại hèn mọn như vậy mà dám dùng thực lực khiến hắn cảm thấy một tia áp lực, đây là sự bất tôn với Đại Đạo, là sự bất kính đối với hắn!

Bất cứ kẻ nào bất tôn Đại Đạo, bất kính Thần Ma Đại Đạo, đều không thể sống trong Hỗn Độn!!! "Khặc khặc khặc khặc..." Sinh vật quái dị kia chẳng thèm bước ra, cứ nấp trong khe hở không gian, thứ nó lĩnh ngộ tu luyện chính là Không Gian Pháp Tắc, nếu không thì nó còn chẳng thể di chuyển nổi trong Hỗn Độn.

Phía sau Hủy Diệt Thần Ma, Đại Đạo ẩn hiện, ngay khi hắn định phát động tấn công. "Ơ?" Một tiếng thốt lên kinh ngạc truyền đến, một cây liễu rỗng ruột cao lớn xuất hiện, chính là Không Gian Thần Ma!

Và đứng cạnh hắn còn có một tồn tại hình thù cực kỳ quỷ dị, khó mà diễn tả, nằm giữa hư ảo và thực tại, ẩn hiện không ngừng, chính là Thời Gian Thần Ma!

Hai người họ cùng nhau du hành Hỗn Độn, phát hiện Hủy Diệt Thần Ma ra tay diệt trừ sinh vật hèn mọn không tên cũng không để tâm lắm, sau đó cảm nhận được không gian có biến động, Không Gian Thần Ma mới đến đây.

Dù sao ngoại trừ hắn ra, trong Hỗn Độn không có vị thứ hai tu luyện Đại Đạo Không Gian. "Hóa ra chỉ là một gã nắm giữ được chút da lông, cứ tưởng gặp được đạo hữu có thể luận đạo cơ chứ!" Không Gian Thần Ma quan sát kỹ một hồi, phát hiện tu vi đối phương tuy thâm hậu nhưng sự lĩnh ngộ về đạo thì quá thấp!

À không, đúng hơn là ngay cả ngưỡng cửa của Đạo còn chưa chạm tới!

Ồm!!

Hắn tùy tay quất một nhành liễu tới, sinh vật kia liền bị đánh chết ngay trong kẽ hở không gian vô tận, bị không gian ép chết tươi. "Thứ bẩn thỉu!" Hủy Diệt Thần Ma trợn mắt, một luồng lực lượng hủy diệt xuất hiện, thi thể cùng mọi dấu vết của sinh vật trong kẽ hở không gian kia đều biến mất sạch sẽ.

Xong việc, Hủy Diệt Thần Ma nhìn về phía Không Gian Thần Ma và Thời Gian Thần Ma, lên tiếng: "Hai vị đạo hữu, đã lâu không gặp!

Từ sau lần biệt ly năm ấy, tu vi giờ đây đã thấp thoáng đuổi kịp ta rồi!" Về chuyện con Tà Linh tam giai kia, chẳng ai trong họ nhắc tới, vì trong mắt họ đó cũng chỉ là tùy tay dọn dẹp rác rưởi của Hỗn Độn mà thôi.

Không Gian Thần Ma cũng là cậy vào sự lĩnh ngộ Đại Đạo Không Gian mà trực tiếp nghiền ép đối phương, nếu không thì đổi thành thần ma khác tới, thực sự cũng hơi khó nhằn.

Loại đối chiến vượt hai giai này, nếu không phải áp chế từ bản

nguyên Đại Đạo thì quả thực phải tốn chút công sức, cho nên vừa rồi nếu Không Gian Thần Ma không đến kịp thì Hủy Diệt Thần Ma sẽ có khối việc phải làm. "Đã lâu không gặp, tu vi của Hủy Diệt đạo hữu vẫn cao thâm như vậy, khiến hai người chúng ta bội phục!" Ngay khi Không Gian Thần Ma định đàm đạo với Hủy Diệt Thần Ma, đột nhiên một luồng khí tức quen thuộc truyền đến.

Khiến hắn biến sắc, không đợi Hủy Diệt Thần Ma trả lời, liền nói ngay: "Ta có việc, đi trước đây!" Khả năng cảm ứng không gian của hắn bỏ xa Hủy Diệt Thần Ma không biết bao nhiêu lần, nên mới cảm nhận được luồng khí tức kia sớm như vậy.

Hủy Diệt Thần Ma còn đang ngơ ngác thì sắc mặt cũng đột ngột đại biến, giận dữ quát: "Hóa ra là ngươi!!!" Sau đó đuổi theo luồng khí tức kia.

Trên quảng trường.

Lúc này im phăng phắc, không còn ai nói nổi một câu.

Ánh mắt mọi người tràn đầy kinh hãi và không thể tin nổi!

Đây là vĩ lực hạng gì?

Cái quái gì thế này, một sinh linh Thần Quốc nhất giai mà tùy ý một kích đã tiêu diệt gọn Tà Linh tam giai sao?!!!

Đây còn là cái thế giới mà họ biết nữa không?!

Chương 23

Toàn tỉnh Giang Nam, lúc này gần như tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ.

Học viện Đại Chu.

Văn phòng hiệu trưởng.

Lúc này, mười nhân vật đứng đầu Tổ Tinh đều tề tựu tại đây.

Năm vị hiệu trưởng của năm học viện lớn và năm vị giáo viên tuyển sinh đều có mặt trong căn phòng này.

Họ tụ tập ở đây hôm nay cũng chỉ vì một mục đích duy nhất, đó là quan sát đợt khảo thí của một học sinh.

Trước mặt mười người họ là một hình chiếu ảo.

Và hình ảnh trong đó chính là thế giới Hỗn Độn của Diệp Hiên. "Các ông thấy sao?" Cuối cùng, hiệu trưởng học viện Đại Chu là Cơ Phát lên tiếng phá vỡ sự im lặng. "Thiên tư bực này, tuyệt thế vô song.

Đây là... không, từ khi nhân loại bắt đầu cho đến nay cũng chưa từng sinh ra thiên tài tuyệt thế nào như vậy!

Cậu ta có hy vọng đạt đến cảnh giới Thần của Sáng Thế Thần!!!" Hiệu trưởng học viện Đại Tần là Doanh Chính tiếp lời. "Tôi cũng nghĩ vậy, đứa trẻ này nếu không ngã xuống, việc đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần trong truyền thuyết là điều chắc chắn, thậm chí còn có hy vọng vượt qua lão tổ của nước Đại Việt chúng ta, đăng đỉnh tuyệt đỉnh!" Hiệu trưởng học viện Đại Kinh là Lưu Triệt cũng có cùng quan điểm. "Thiếu niên bực này thực sự khiến bọn ta phải hổ thẹn!" Hiệu trưởng học viện Đại Đường là Lý Thế Dân mắt sáng rực nhìn vị thiếu

niên áo trắng đầy khí phách kia, nhất thời không khỏi cảm thán. "Tư chất tuyệt đỉnh, là phúc của Đại Việt!" Chu Lệ, vốn là người ít nói, chỉ thích làm việc thực tế, cũng lên tiếng ngắn gọn, ông chính là hiệu trưởng học viện Đại Minh.

Trong năm học viện lớn, năm vị hiệu trưởng đều là những người kiêu dũng thiện chiến, giỏi đánh và thích đánh, không ngoại lệ, tất cả đều đạt cảnh giới Sáng Thế Thần lục giai hậu kỳ!

Mà lúc này họ đều cho rằng thiếu niên áo trắng trong hình chiếu kia sớm muộn gì cũng sẽ đăng đỉnh!

Cơ Phát gật đầu, rõ ràng rất đồng tình với đánh giá của bốn vị hiệu trưởng kia, còn năm giáo viên tuyển sinh lúc này cũng chỉ có phận ngồi dự thính.

Ông tiếp tục nói: "Ừ, tôi cũng thấy vậy.

Chúng ta đều đã là những lão già rồi, ý nghĩa tồn tại của chúng ta ngoài việc bảo vệ Tổ Tinh, lưu giữ mồi lửa văn minh, thì chính là cố gắng hết sức bồi dưỡng ra những thiếu niên xuất sắc để cống hiến cho đất nước.

Mà thiếu niên trước mặt rõ ràng là học sinh thiên tài nhất mà chúng ta từng bồi dưỡng được.

Vì vậy, tôi đề nghị liệt thông tin cá nhân cũng như thông tin Thần Quốc của cậu ta vào hàng tuyệt mật, trong toàn bộ Tổ Tinh, ngoài năm người chúng ta ra, không ai được phép tra cứu!" Nói xong, ông nhìn về phía các vị hiệu trưởng xung quanh.

Việc liệt thông tin của một học sinh vào hàng tuyệt mật Tổ Tinh, không cho bất kỳ ai tra xem, là cấp độ bảo mật cao nhất.

Quyền hạn cần động dụng yêu cầu cả năm vị hiệu trưởng đều phải đồng ý mới làm được.

Chỉ dựa vào quyền hạn của một hiệu trưởng thì không đủ.

Đây cũng là một trong những tình huống cần thảo luận trong cuộc họp lần này. "Tôi đồng ý!

Cấp bậc của thế giới Thần Quốc Thần Thoại rõ ràng không thể so bì với thế giới Hỗn Độn này của cậu ta, nên tôi tán thành quyết định này!" Hiệu trưởng học viện Đại Tần - Doanh Chính không chút do dự đồng tình. "Tôi cũng đồng ý, thiên tài như vậy đương nhiên phải giấu kỹ.

Trong Tổ Tinh cũng chẳng thiếu chuyện tranh đấu giữa các nước, dù hiện tại có thể hơi muộn nhưng vẫn nên giữ kín." Hiệu trưởng học viện Đại Kinh - Lưu Triệt theo sát phía sau. "Đồng ý!

Thiên tư đứa trẻ này thế gian hiếm thấy, so với các Thần Quốc Thần Thoại kia, tiềm lực của thế giới Hỗn Độn này rõ ràng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Sinh linh Thần Quốc nhất giai mà có thể một chiêu diệt được Tà Linh tam giai!

Thật là kinh hãi thế tục!" Tuy rằng trong mắt Lý Thế Dân, vị sinh linh Thần Quốc kia cực kỳ yếu ớt, nhưng việc xảy ra vẫn khiến ông cảm thấy không thể tin nổi.

Nếu không phải chính mắt xem trận chiến này, bất kể ai nói gì ông cũng sẽ không tin trên đời này thực sự có Thần Quốc do con người sáng tạo ra mà sinh linh nhất giai lại có thể một chiêu diệt được tam giai!

Đừng nói là một chiêu, cho dù cho ngươi vạn chiêu thì sinh linh nhất giai cũng cực khó làm tổn thương được Tà Linh tam giai!

Cơ bản là ngay cả chạm còn chẳng chạm tới được! "Đương nhiên đồng ý!

Tôi không tìm được lý do gì để từ chối cả!" Với sự đồng ý của Chu Lệ, năm vị hiệu trưởng chính thức đạt được ý kiến thống nhất.

Sau đó trước mặt năm người, một mệnh lệnh do Cơ Phát phát ra hiện lên. [Liệt thông tin của Diệp Hiên vào hàng tuyệt mật, người khác không được tra cứu tư liệu, chỉ có thể xem tên, xin hỏi có phê chuẩn hay không.] Òm~ Theo tâm niệm của năm vị hiệu trưởng, mệnh lệnh này lập tức có hiệu lực.

Từ nay về sau, trong bảng Thông Thiên, thông tin thuộc về Diệp Hiên chỉ có thể thấy cái tên mà thôi, mọi thứ còn lại đều không thể xem được nữa.

Thậm chí những thiên tài sở hữu Thần Quốc Thần Thoại khác, cao lắm cũng chỉ là ngăn chặn việc tra xem thế giới, còn thân phận của họ vẫn có thể tra cứu. "Vậy về mặt tiềm lực, chúng ta nên thể hiện như thế nào?" Sau khi giải quyết xong việc này, Cơ Phát lại nêu ra một vấn đề khác.

Việc đánh giá tiềm lực của một người, đa số đều do hệ thống bảng Thông Thiên tự động chấm điểm, nhưng khi gặp phải thế giới có tiềm lực cực lớn, hệ thống này sẽ bị lỗi, không thể đo lường được.

Lúc đó, hệ thống sẽ thông báo cho năm vị hiệu trưởng để họ phụ trách khảo sát và viết lời nhận xét cuối cùng.

Những thiên tài thực sự hàng đầu trong các tinh vực đều được năm vị hiệu trưởng đích thân nhận xét, cho nên thực tế họ cực kỳ bận rộn.

Tuy nhiên, tại Tổ Tinh, họ mới chỉ thảo luận về một mình Diệp Hiên, còn những người khác cao lắm chỉ cần một vị hiệu trưởng thẩm định là xong. "Cứ nói thẳng ra đi!

Mọi người cùng thảo luận kỹ vào, thiên tư của cậu ta không nên

bị mai một, ít nhất không nên mai một trong tay chúng ta." Doanh Chính nói ngay mà không cần suy nghĩ.

Thiên tư bực này không nên chôn vùi ở Tổ Tinh, thế giới của cậu ta là cả vũ trụ này!

Hành trình của cậu ta chính là biển sao mênh mông! "Không thể nói thẳng ra như vậy!

Nên công nhận là tư chất thiên tài mạnh nhất, nhưng không được nói chi tiết!

Trong tầng lớp cao cấp của nước Đại Việt cũng chẳng thiếu những kẻ ích kỷ!

Để tránh những rắc rối không đáng có, tôi nghĩ vẫn nên giấu bớt đi một chút, cứ để cậu ta giống như các kiêu tử hàng đầu ở các tinh vực khác là được." Lời Doanh Chính vừa dứt, Lý Thế Dân liền lên tiếng phản bác.

Những vị đại lão có quyền lực và chức vị tương đương với ông này, ngoại trừ Cơ Phát ra, ba người còn lại tuy mưu lược cũng thuộc hàng đỉnh cao, nhưng đã trải qua nhiều năm dùng thực lực càn quét, sớm đã quen với việc đối mặt với mọi sóng gió chỉ cần đích thân nghiền nát là xong.

Đối với chuyện mưu mô, họ không còn quá bận tâm.

Ngay cả nhân tính cũng bắt đầu không quá coi trọng. "Lão Lý nói có lý đấy, đám lão quái vật kia liệu có thực sự muốn thấy một thiên tài tuyệt thế xuất hiện, thậm chí là giẫm lên đầu họ không?

Tôi nghĩ là không đâu.

Từ khi hệ thống Sáng Thế Thần bắt đầu, họ đã đứng trên đỉnh thế giới rồi, làm sao có thể cam lòng để trên đầu mình xuất hiện thêm một vị nữa..." Lưu Triệt đứng bên cạnh gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Ông không phải không biết những chuyện nhân tính đó, chỉ là ông khinh thường không thèm làm, cứ đường đường chính chính nghiền nát tất cả là được, mặc kệ mưu hèn kế bẩn gì, tu vi đủ mạnh là có thể dùng đôi tay càn quét tất cả!

Mà với tư cách là Sáng Thế Thần lục giai, trong vũ trụ bao la này, họ sớm đã gần như không còn đối thủ, ngoại trừ năm vị hiệu trưởng của bản viện thì không có mấy người mạnh hơn họ. "Đừng quên, từ khi trở thành Sáng Thế Thần, họ đã luôn đứng trên đỉnh cao quyền lực, tuy trước đây họ cũng vì dân vì nước, nhưng hàng tỷ tỷ năm trôi qua rồi, ai biết được họ có bị quyền lực làm cho hủ bại hay không!" Lưu Triệt cái gì cũng dám nói, loại lời này mà truyền lên trên, dù ông là Sáng Thế Thần lục giai thì cũng khó mà yên ổn.

Mà ở đây vẫn còn mấy vị giáo viên tuyển sinh nữa, nhưng ông cũng chẳng thèm kiêng dè. "Lão Lưu!

Đừng nói nữa!

Chuyện này không nên đi sâu thêm, tốt cho ông mà cũng tốt cho chúng tôi!" Lý Thế Dân đứng bên cạnh vội vàng quát dừng.

Ông sợ nếu còn nói nữa, lỡ như trong số họ có ai phản bội, thì Lưu Triệt sau này khó mà kế vị ghế viện trưởng bản viện Đại Kinh được.

Dù sao nếu thực sự có người hủ bại, kẻ đó cũng sẽ không muốn một trong năm vị trí nắm giữ vận mệnh vô số học sinh Đại Việt lại rơi vào tay kẻ bất mãn với mình. "Khụ khụ, những chuyện này không bàn nữa, chúng ta cũng không phải kẻ không hiểu chuyện, cứ theo lời lão Lý đi!

Về tiềm lực của cậu ta cứ ghi là thiên tư tuyệt thế, có hy vọng đạt Sáng Thế Thần thất giai!" Cơ Phát khẽ ho hai tiếng, cắt ngang câu chuyện.

Sau đó năm người lần lượt ký tên vào mệnh lệnh một lần nữa, mệnh lệnh có hiệu lực liền được ẩn giấu trong mục tiềm lực của Diệp Hiên.

Đương nhiên, toàn bộ Tổ Tinh ngoài năm người họ có quyền hạn xem ra, chỉ còn năm vị giáo viên tuyển sinh kia biết chuyện. "Được rồi, tiếp theo cũng chẳng còn gì hay để xem, thế giới của những người còn lại tuy cũng khá, trong đó có vài người tiềm lực không tồi, nhưng so với Diệp Hiên thì còn kém xa lắm.

Nếu không còn việc gì thì tôi đi trước đây!" Thấy mọi chuyện đã giải quyết xong, Doanh Chính đề nghị giải tán. "Đợi chút!

Tôi thực sự còn một việc nữa!" Chu Lệ vội vàng lên tiếng gọi.

Xoạt!

Mọi người có mặt đều nhìn về phía Chu Lệ, chờ ông nói tiếp, ngay cả Doanh Chính định rời đi cũng nén lại ngồi xuống. "Năm học viện chúng ta đồng cam cộng khổ bao nhiêu năm nay rồi, giờ đối mặt với học sinh này, có phải nên thay đổi một chút không?

Ví dụ như bất kể cậu ta vào học viện nào tu luyện, các học viện còn lại đều có thể để cậu ta vào học tập." "Dù sao thuật nghiệp hữu chuyên công, lĩnh vực sở trường của năm học viện cũng khác nhau, thay vì để cậu ta ở lì một nơi, không bằng để cậu ta tự do vào cả năm học viện cùng học tập, như vậy chẳng phải sẽ nâng tầm cậu ta lên mức cao nhất sao?" Chu Lệ đưa ra một phương án khiến mọi người kinh ngạc không biết nói gì.

Im lặng.

Bốn vị hiệu trưởng đều trầm mặc, năm vị giáo viên tuyển sinh nhìn nhau, rõ ràng thấy được sự chấn động trong mắt đối phương. "Tôi thấy lão Chu nói đúng đấy, em Diệp Hiên này ai cũng muốn,

nhưng cậu ta chỉ có một người, học viện được chọn cũng chỉ có một, chi bằng để cậu ta đồng thời vào cả năm học viện, sau khi tốt nghiệp, cả năm học viện chúng ta đều có phần công lao, thấy sao?" Lý Thế Dân phản ứng lại nhanh nhất, lập tức đồng tình.

Tuy danh tiếng truyền ra ngoài nghe hơi kỳ, nhưng cái này chính là công tích rành rành ra đấy!

Họ đã leo lên đến chức hiệu trưởng phân viện Tổ Tinh của năm học viện lớn rồi, chỉ còn cách vị trí viện trưởng bản viện một bước chân thôi!

Mà để thăng chức viện trưởng bản viện, ngoài việc tu vi bản thân phải cứng ra, thì công tích cũng là một chỉ tiêu cực kỳ quan trọng!

Tuy về lý thuyết, viện trưởng các phân viện ở tinh hệ khác không có sức cạnh tranh bằng viện trưởng phân viện Tổ Tinh, nhưng cạnh tranh vẫn là cạnh tranh!

Không có nghĩa là năm người họ chắc chắn trăm phần trăm sẽ đăng đỉnh!

Giờ Chu Lệ nói một câu thế này, khiến mấy người họ lập tức hiểu ra ngay. "Được!" "Không tồi!" "Đề nghị rất hay!" Lưu Triệt, Cơ Phát, Doanh Chính lập tức đồng ý.

Tuy đối với một cá nhân thì có vẻ hơi chịu thiệt, nhưng giờ ai biết được Diệp Hiên rốt cuộc sẽ chọn ai!

Cho nên chi bằng năm người cùng chia sẻ công tích này!

Dù sao đợi đến khi Diệp Hiên đăng đỉnh, công tích của họ sẽ là thật, lúc đó dù họ chưa ngồi vào ghế hiệu trưởng bản viện thì nhờ vào công tích này, họ cũng có thể lập tức đăng đỉnh!

Nói xong chuyện này, năm vị hiệu trưởng cũng không còn gì để thảo luận nữa, sau đó đưa giáo viên tuyển sinh của mình trở về học

viện. "Cơ Đán, khi tuyển thu học sinh bảng Thông Thiên sớm, nhớ bằng mọi giá phải đưa cậu ta vào viện mình!" Đợi họ vừa đi, Cơ Phát lập tức dặn dò.

Tuy mang danh là đệ tử chung của năm học viện, nhưng thực tế Diệp Hiên rốt cuộc vẫn phải chọn một trường làm trường chính, thời gian đến bốn học viện kia thường sẽ ít hơn. "Cái này..." Cơ Đán hơi ngớ người, hay thật, vừa rồi chẳng phải còn bảo năm học viện cùng dạy sao... "Bảo anh đi thì anh cứ đi đi!

Tôi có bảo không cho họ dạy đâu, chỉ là học tịch cuối cùng vẫn phải nằm ở học viện Đại Chu chúng ta chứ!" Cơ Phát nhíu mày trợn mắt với Cơ Đán đang định nói gì đó. "Được rồi..." Cơ Đán bất đắc dĩ đành phải đồng ý. "Ha ha ha ha..." Cơ Phát thấy vậy, dường như đã tưởng tượng ra cảnh sau này Diệp Hiên là sinh viên Đại Chu, sang bốn học viện kia giao lưu rồi.

Cùng lúc đó.

Văn phòng hiệu trưởng học viện Đại Tần. "Phù Tô, nên làm thế nào con tự hiểu rồi đấy..." Doanh Chính để lại một câu rồi biến mất trên ghế hiệu trưởng.

Văn phòng hiệu trưởng học viện Đại Kinh. "Lưu Cứ, đừng quên giành lấy Diệp Hiên về học viện mình!" Lưu Triệt vỗ vai Lưu Cứ, chớp mắt đã biến mất.

Văn phòng hiệu trưởng học viện Đại Đường. "Thừa Càn à!

Mấy lão già kia không ai chịu đứng yên đâu, cho nên con cũng phải hành động đi!" Lý Thế Dân thì không đi, ông thản nhiên nói.

Văn phòng hiệu trưởng học viện Đại Minh. "Hiệu trưởng, em hiểu, ngài yên tâm, em nhất định sẽ đưa Diệp Hiên về đây!" Không đợi Chu Lệ lên tiếng, Chu Tiêu đã nói trước, điểm này khiến Chu Lệ

rất vui mừng.

Ông cười gật đầu: "Diệp Hiên đến Đại Minh rồi, đợi ta lên chức viện trưởng bản viện, con sẽ là viện trưởng Tổ Tinh!" Chu Tiêu nghe vậy cũng cười toe toét.

Trường trung học số 1 Giang Nam.

Thế giới Hỗn Độn, vùng hư không. "Chỉ là Tà Linh tam giai mà cũng dám huênh hoang trước mặt con của Đại Đạo sao?!" "Tưởng biết chút Không Gian Pháp Tắc là có thể kiêu ngạo trước mặt Hủy Diệt Thần Ma ư..." "Kết quả lại chết dưới tay Đại Đạo Không Gian, đúng là kẻ vô tri không sợ hãi mà..." Diệp Hiên nhìn những gì diễn ra bên dưới, lẩm bẩm một mình.

Con Tà Linh tam giai này, nếu nó không nấp trong khe hở không gian vô tận, thì dù Không Gian Thần Ma có đến, dưới sự áp chế của Đại Đạo cũng không dễ dàng giết được nó, ít nhất là không thể giết trong một chiêu.

Vậy mà nó lại cứ thích nấp trong kẽ hở không gian, đối với Không Gian Thần Ma vốn nắm giữ Đại Đạo Không Gian mà nói, đó chẳng khác nào phơi hết điểm yếu ra, chỉ cần tùy ý một kích là có thể giết chết.

Chương 24

Trong quảng trường. "Sao thế giới của Diệp Hiên lại tối đen thế kia?!

Chúng ta không xem được nữa rồi!" Đột nhiên, màn hình hiển thị thế giới của Diệp Hiên tối sầm lại, giống như hai thế giới bên cạnh hắn, việc quan sát bị đình chỉ. "Vãi!

Chắc chắn là cấp trên động dụng quyền hạn rồi!

Liệt Diệp Hiên vào hàng bảo mật luôn!" "Tiếc thật, chúng ta không được vào bảng Thông Thiên, nếu không là có thể tra cứu rồi!" "Đúng vậy!

Những thiên tài được vào bảng Thông Thiên lúc này cũng đang trong kỳ khảo thí cả rồi!" Mọi người nhìn vào ba màn hình dẫn đầu, toàn một màu đen kịt.

Trong hội trường khảo thí.

Một thiếu niên áo trắng thong thả bước về phía chỗ ngồi, đi đến bên cạnh hiệu trưởng trung học số 1 Giang Nam - Tống Trung.

Bước chân Diệp Hiên không xa cũng không nhanh, cứ thế từng bước một chậm rãi tiến về phía Tống Trung.

Theo việc trận chiến của Diệp Hiên kết thúc, màn hình thuộc về Diệp Hiên cũng chuyển thành hình ảnh hiện trường của hắn, tất cả mọi người đều thấy cảnh này, gần như cả tỉnh đều nhìn chằm chằm vào thiếu niên áo trắng hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên này. "Hiệu trưởng Tống!" Diệp Hiên gọi Tống Trung một cách tự nhiên, thực tế là hắn đang nhắc nhở Tống Trung đừng quên vụ bình dịch Thần Nguyên kia!

Tuy với năng lực hiện tại của hắn, một bình dịch Thần Nguyên không có tác dụng lớn lắm, nhưng muỗi nhỏ đến mấy cũng là thịt mà!

Huống chi đối với thứ có được nhờ nỗ lực của chính mình, Diệp Hiên cũng chẳng có lý do gì để từ chối. "Ừ!

Chào em, trò Diệp!" Gương mặt vốn nghiêm nghị của Tống Thăng Long cũng không khỏi hiện lên một nụ cười, nhìn thiên tài áo trắng trước mặt, một đạo truyền âm lọt vào tai hắn.

Diệp Hiên nhận được lời truyền âm đó, nụ cười hiện lên trên mặt, không nói gì thêm, cứ thế đứng lặng ở đó, chờ đợi các bạn học khác kết thúc khảo thí.

Trong quảng trường. "Diệp Thần!!!" "Diệp Thần là vị thần vĩnh cửu!!!" "Em muốn sinh con cho Diệp Thần!!!" "Tôi nguyện làm chó cho Diệp Thần!

Hu hu..." Các thiếu niên thiếu nữ trên quảng trường đều phát điên rồi, đây chính là truyền thuyết sống!

Mọi người vào lúc này đều biết, trận chiến tiếp theo ai thắng ai thua họ không biết, nhưng Diệp Hiên chắc chắn sẽ trở thành hạng nhất của tỉnh!!!

Phòng họp đại học Giang Nam. "Thôi đi, chẳng còn gì hay để xem nữa, cậu ta chắc chắn không đến trường mình đâu, xem các học sinh khác đi!" Hiệu trưởng Vân Vũ nói.

Thiên tài bực này đã khó tìm từ ngữ để định nghĩa, dùng từ thiên tài tuyệt thế cũng chỉ là miễn cưỡng.

Học sinh này từ khi khai sáng thế giới đến nay đã liên tiếp phá vỡ tư duy thông thường của họ, tạo ra nhiều điều mà người đi trước chưa từng làm được, xác lập hết kỷ lục lịch sử này đến kỷ lục lịch sử khác. "Hiệu trưởng, em muốn nhắc ngài là trận chiến của trò Diệp

cũng đã kết thúc rồi, hơn nữa thông tin của trò Diệp trong bảng Thông Thiên đã được liệt vào hàng bảo mật, cho nên dù thế nào chúng ta cũng không xem được thế giới của cậu ta nữa đâu." Giáo viên tuyển sinh đẩy gọng kính, lên tiếng nhắc nhở một cách thiện ý.

Trên trán Vân Vũ hiện ra ba vạch đen, cũng không đáp lời, tâm niệm động một cái, trên màn hình lớn xuất hiện một thế giới khác.

Một thế giới nhuốm màu máu đỏ tươi hiện ra trước mắt mọi người.

Thế giới Cổ.

Ầm ầm ầm!!

Mười con Tà Linh nhị giai mạnh mẽ, lúc này chỉ còn lại ba con.

Mà trong thế giới vốn đã tràn ngập sắc đỏ máu này, lúc này ngay cả chân trời cũng hiện lên một màu đỏ rực cực kỳ diễm lệ, đó là máu của sinh linh Thần Quốc nhuộm đỏ cả bầu trời!

Đó là một cảnh tượng tuyệt mỹ được đổi lấy bằng cái chết của vô số sinh linh!

Phòng họp trung học số 1 Giang Nam. "Tê..." Sau khi thấy cảnh này, mọi người đều vô thức hít một hơi lạnh, thế giới này thảm quá!

Sinh linh thương vong vô số, trong toàn bộ Thần Quốc, lượng sinh linh vốn có đột ngột biến mất tới chín phần!

Tất cả đều chết dưới tay lũ Tà Linh kia!

Lúc này bóng dáng Lâm Lan xuất hiện trong thế giới Cổ, cô đã thay một bộ chiến bào đỏ rực, sắc mặt lạnh lùng mang theo hàn ý.

Sau lưng cô là mười con cổ trùng siêu cường!

Gọi là cổ trùng, nhưng thực chất là mười con sinh linh mạnh mẽ có hình thù khác nhau!!

Chỉ có điều thứ bồi dưỡng nên chúng chính là vô số xác chết tạo thành! "Thần!!!" Mười sinh linh phía sau thấy vậy đều cúi đầu quỳ lạy.

Chúng có thể cảm nhận được khí tức đến từ Mẫu Thần trên người Lâm Lan! "Lực lượng của Tà Linh thực sự quá cường hãn, các ngươi tuy đã vượt lên từ hàng tỷ sinh linh, nhưng đối mặt với con Tà Linh mạnh mẽ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào kia thì vẫn quá nguy hiểm!" Lâm Lan lên tiếng giải thích, lúc này cô không thể không xuất hiện nữa.

Vốn dĩ những sinh linh mạnh như mười vị này có tổng cộng hơn một trăm vị, nhưng giờ chỉ còn lại mười vị này, mà ai nấy đều mang thương tích đầy mình. "Chúng thần dù có chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của thế giới!!!" Mười sinh linh Thần Quốc nhị giai đồng loạt gầm thét.

Ngày thường chúng thích tranh đấu, tàn sát lẫn nhau, Mẫu Thần cũng chưa bao giờ quản những chuyện này, thậm chí còn dung túng, vì tàn sát mang lại cho chúng sức mạnh cường đại!

Mà hàng tỷ sinh linh chết dưới tay Tà Linh kia đã phân tán thực lực vào số sinh linh ít ỏi còn sót lại trong thế giới này, mười người họ so với lúc mới bắt đầu chiến đấu đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần! "Ban cho các ngươi cái chết!!!" Đôi mắt Lâm Lan giận dữ nhìn ba con Tà Linh nhị giai phía trước, phất tay một cái.

Mười sinh linh sau lưng cô lập tức lao vút ra.

Chiến ý rung động cả bầu trời!

Trong nháy mắt, tất cả những người theo dõi trận chiến này đều cảm nhận được chiến ý của Lâm Lan cũng như của đám sinh linh kia.

Ầm ầm ầm!!

Rất nhanh, mấy con Tà Linh nhị giai còn sót lại cũng bị đám sinh linh hội đồng đến chết.

Òm~ Khi Tà Linh nhị giai đã tuyệt diệt, một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ xuất hiện.

Đó là con Tà Linh tam giai đến Thần Quốc đầu tiên, nó khinh thường không thèm đứng cùng hàng với lũ Tà Linh nhị giai kia, nó muốn một mình chiếm trọn thế giới này, cho nên luôn ẩn nặc trong hư không. "Thần Quốc của ngươi... rất khá... ta cảm nhận được mùi vị mà ta thích!" Tà Linh tam giai dang rộng hai tay, mắt khẽ nhắm, vẻ mặt say sưa hít hà khí tức của thế giới này.

Nó thích nhất là những thế giới tràn ngập sát lục, mà thế giới của Lâm Lan thì không thể hợp hơn.

Cũng chính vì thế, nó mới muốn chiếm đoạt thế giới này!

Đột ngột, nó mở bừng mắt, mặt chuyển sang dữ tợn, gầm lên: "Nhưng, ta cực kỳ không thích sự tồn tại của các ngươi!!!" Dứt lời, bóng dáng nó biến mất.

Khi xuất hiện lần nữa, cư nhiên đã ở ngay sau lưng Lâm Lan.

Nó đưa bộ móng vuốt cực kỳ sắc nhọn, tàn nhẫn cào về phía lưng Lâm Lan.

Xoạt!!

Một đòn tấn công mang theo Pháp Tắc Tê Liệt, dường như muốn xé nát mọi thứ trước mặt!

Răng rắc!!

Ngay cả không gian cũng bị nó xé toạc, và Lâm Lan trước mặt cũng vậy.

Rõ ràng đã phát giác ra mọi chuyện đang diễn ra sau lưng nhưng

Lâm Lan lại không tránh né, trong lúc Tà Linh tam giai tấn công mình, cô cũng quay người đấm mạnh về phía nó.

Phập!!

Bộ móng sắc lẹm mang theo lực lượng Pháp Tắc Tê Liệt trong nháy mắt đã xé nát toàn bộ lưng Lâm Lan.

Phần lưng bị tấn công lộ ra không phải là làn da trắng ngần, mà là một mảng thịt nát bét cùng lượng lớn máu tươi bắn ra tung tóe.

Trên vết thương lúc này đã đẫm máu, sắc mặt Lâm Lan lập tức trắng bệch. "Mẫu Thần!!!" Mười sinh linh nhị giai gào lên, sau đó đồng loạt lao về phía con Tà Linh tam giai kia.

Và ngay lúc đó, Lâm Lan cũng đã quay người lại, đấm một quyền vào người Tà Linh tam giai.

Trên mặt Tà Linh tam giai hiện lên một tia khinh miệt, người phụ nữ nhị giai trước mắt này không đời nào phá vỡ nổi phòng ngự của nó.

Phụt!

Đôi mắt Tà Linh tam giai trợn ngược, nó không thể tin nổi nhìn người phụ nữ trước mặt, há hốc miệng: "Cái... cái này sao có thể..." Tay phải Lâm Lan không phải đấm mạnh vào Tà Linh, mà là dùng một loại bí thuật không tên nào đó phá tan phòng ngự của nó, trực tiếp đâm vào trong cơ thể Tà Linh tam giai.

Hành động này tuy không gây ra thương hại gì lớn, nhưng lại khóa chặt Tà Linh tam giai tại chỗ không thể cử động. "Ngươi muốn chạy sao..." Đôi mắt Lâm Lan đỏ ngầu nhìn con quái vật trước mặt, trong mắt cô chằng chịt những tia máu.

Đúng lúc này, đòn tấn công của mười sinh linh kia cũng ập tới.

Ầm ầm ầm!!

Phụt!!

Tà Linh tam giai phun ra một ngụm máu tươi, trong cái Thần Quốc núi thây biển máu này, nó trông thật nhỏ bé và chẳng hề nổi bật. "Chết đi!!!" Nó tung một đòn chí mạng đầy giận dữ vào trán Lâm Lan.

Đột nhiên, Lâm Lan nhếch mép cười, gào lên: "Lão nương liều mạng với ngươi!!!" Từ trong cơ thể cô bùng phát ra luồng huyết quang vô tận, che lấp toàn bộ thế giới!

Ầm ầm ầm!!

Răng rắc rắc!!

Không ai nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra bên trong, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn như muốn làm nổ tung cả Thần Quốc, bầu trời Thần Quốc liên tục xuất hiện những vết nứt, và một vết nứt khổng lồ vắt ngang nửa bầu trời hiện ra.

Khi huyết quang tan đi, xác Tà Linh rơi xuống phía dưới, mười sinh linh nhị giai cũng đều phải trả giá bằng cái chết.

Với tư cách là Sáng Thế Thần, Lâm Lan cũng chỉ còn thoi thóp một hơi, cô nhìn Thần Quốc của mình với ánh mắt không cam lòng.

Thần Quốc lúc này đã tan hoang đổ nát, bầu trời đầy những vết nứt, từ đó rơi xuống những giọt lệ máu vô tận, đó chính là bản nguyên thế giới!

Dưới mặt đất cũng đã nứt toác, lộ ra dòng nham thạch vô tận sâu dưới lòng đất.

Sinh linh Thần Quốc mười phần chết chín, xác phơi đầy đồng, ngay cả bầu trời cũng nhuốm máu vì trận chiến này!

Sau trận này, thực lực Thần Quốc của Lâm Lan tổn hại nặng nề,

nhưng cô cũng đã thành công vượt qua đợt khảo thí!

Thực lực Thần Quốc giảm sút cũng sẽ ảnh hưởng đến thực lực của Sáng Thế Thần, cho nên lúc này, thực lực của Lâm Lan yếu đi không ít so với trước.

Nhưng cô đã thể hiện được tiềm lực và phong thái của mình, tất cả mọi người đều thấy cảnh này, sau khi cô nhận được Thần Nguyên, chắc chắn sẽ tái tạo lại một Thần Quốc mạnh mẽ hơn!

Hội trường khảo thí.

Ngoài bóng dáng Diệp Hiên và Tống Trung, lúc này đã xuất hiện thêm nhiều người khác, những người từ hạng mười trở đi hầu như đều đã đầu hàng đi ra.

Người thiếu nữ mặc hắc y cũng đã tỉnh lại, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, chính là Lâm Lan, người có thần quốc đang bên bờ vực sụp đổ.

Thực lực của nàng giảm mạnh, cần một khoảng thời gian để điều chỉnh.

Lúc này, nhiều người đứng trong trường thi nhìn về phía nàng với ánh mắt đầy vẻ kính nể.

Biểu hiện của Lâm Lan đều được bọn họ thu vào tầm mắt, sự cường đại và ngoan độc quả quyết của người phụ nữ này đã in sâu vào tâm trí họ.

Ngay cả Diệp Hiên cũng không nhịn được mà đánh giá cao nàng thêm một chút.

Loại ngoan độc và phách lực này, nam giới bình thường cũng không làm được.

Hơn nữa, chỉ vì một cuộc khảo khảo hạch mà hủy hoại thần quốc

của mình đến mức tan hoang, liệu có thực sự đáng giá?

Diệp Hiên thầm tự hỏi, nếu là hắn, liệu hắn có làm như vậy không?

Có lẽ, hắn sẽ không làm thế.

Tại Thế giới Kỵ sĩ.

"Chỉ là tà linh tam giai, trảm nó cho ta!" Lưu Dũng cười lớn, nhấc vũ khí, cưỡi lên tọa kỵ, lao thẳng về phía tôn tà linh tam giai kia.

"Vì vinh quang của Kỵ Sĩ Vương!

Giết!" Lúc này, bất kể là Thánh kỵ sĩ hay các kỵ sĩ khác, toàn bộ đều lao vào con đường xung kích hướng về phía tà linh tam giai.

Không ngừng có kỵ sĩ ngã xuống, lại không ngừng có kỵ sĩ đứng lên!

Oanh!

Những kỵ sĩ đó như thiêu thân lao đầu vào lửa, lao về phía tà linh tam giai, sau đó bị nó đánh giết.

"Hống!" Tôn tà linh tam giai bị quấy nhiễu đến mức mất kiên nhẫn, cái thế giới tràn đầy tín ngưỡng này thật khiến nó buồn nôn.

Nếu nói thế giới nào khiến tà linh khó chịu nhất, thì chính là những thế giới tín ngưỡng này.

Trong khi kịch chiến với Lưu Dũng, nó còn phải đề phòng những đòn tập kích từ phía sau.

Tam giai tuy đã nắm giữ sức mạnh Pháp tắc, nhưng nếu không nắm giữ Pháp tắc đặc thù thì quả thực không thể né tránh được chiến thuật biển người.

"Vì vinh quang của Kỵ Sĩ Vương!

Chương 25

Thuộc về vinh diệu kỵ sĩ!" "Xông lên!" Không ngừng có kỵ sĩ hô hào, từng người một xông lên, rồi từng người một ngã xuống.

Lúc này trong đầu bọn họ chỉ có Kỵ Sĩ Vương, hoàn toàn không màng đến sự tồn tại của bản thân.

Không nghi ngờ gì nữa, tại khắc này, bọn họ thật vĩ đại!

Có lẽ một Sáng Thế Thần được sinh linh tín ngưỡng không nhất định sẽ được các Sáng Thế Thần khác tôn trọng.

Nhưng những sinh linh thần quốc tràn đầy tín ngưỡng, không chút tạp niệm, đều là những sinh linh đáng được tôn kính!

Cái chết của họ không giống như cái chết trong thế giới nguyên tố, đây là cái chết thực sự, không thể tái sinh, chết đi là vĩnh viễn biến mất.

Không ít học sinh có thần quốc loại hình tín ngưỡng lúc này đều lặng lẽ nhìn dõi theo, bọn họ không khỏi tự vấn lòng mình, nếu gặp phải thời khắc này, liệu sinh linh trong thần quốc của họ có nghĩa vô phản cố lao lên nộp mạng chỉ để khiến tôn tà linh cường đại kia phân tâm hay không.

Khắc này, không còn ai cười nhạo hình thái kỳ dị của các kỵ sĩ của Lưu Dũng nữa.

Tất cả đều chìm vào im lặng, vì thần quốc tín ngưỡng của mình, vì một thần quốc tín ngưỡng cường đại như thế!

"Những kỵ sĩ thật hoàn mỹ!

Quá hoàn mỹ!

Trong tâm trí họ lúc này vô cùng thuần khiết, những kỵ sĩ rõ ràng có hình thái khác biệt kia lại đang từng người thực hiện nghĩa vụ kỵ sĩ!" "Kỵ sĩ là gì?

Là hiến dâng tất cả vì người hoặc vật mình thủ hộ, bao gồm cả sinh mạng của chính mình!

Đó chính là kỵ sĩ!" "Ai nói cười chổi thì không phải kỵ sĩ?

Ai nói cười ác ma xinh đẹp hay thú nhân bỉ ổi thì không phải kỵ sĩ?

Ai nói cười thiên sứ xấu xí hay thần côn thì không phải kỵ sĩ?" "Bất luận tọa kỵ của họ là gì!

Bất luận chủng tộc chức nghiệp của họ là gì!

Lúc này họ chính là những kỵ sĩ tốt nhất!" "Đó là sự thể hiện hoàn mỹ của tinh thần kỵ sĩ!" Từng lời nói chấn động tâm linh vang lên, không biết là ai nói ra, cũng không biết từ đâu tới, nhưng lúc này, những lời đó không nghi ngờ gì đã khắc sâu vào lòng họ!

Bởi vì bọn họ cũng vô cùng đồng tình với những lời này!

"Một thế giới không thể tin nổi..." Diệp Hiên cũng kinh ngạc trước năng lực của Lưu Dũng.

Không phải tất cả các thế giới có tín ngưỡng đều có thể như vậy, ví dụ như thế giới cổ của Lâm Lan, tuy những sinh linh đó cũng liều chết chiến đấu theo nàng, nhưng đó chỉ vì đối phương muốn giết sạch bọn họ, nên mới liều mạng một phen.

Nếu có người xuất hiện đánh bại Lâm Lan, đa phần bọn họ vẫn sẽ thần phục vị thần mới, với điều kiện vị thần đó đừng hủy hoại thế giới mà họ đang nương tựa để sinh tồn.

Đây cũng là hiện trạng của đa số các Sáng Thế Thần.

Có người thích xuất hiện trong thần quốc, tuyên cáo sự tồn tại của

mình một cách trần trụi.

Một số người đi theo lộ trình tín ngưỡng, giống như thế giới tín ngưỡng của Lưu Dũng.

Thế giới Tiên Đạo.

Đây là một thế giới tràn ngập tiên khí, trong thế giới này, Thủy Ngạn là Tiên Tổ!

Là Phụ Thần khai tịch thế giới!

Là Truyền Đạo Tổ Sư truyền bá phương pháp tu luyện!

Là Tiên Khu dẫn dắt các sinh linh biến cường sáng đạo!

Y là nguyền nguồn của tất cả!

Cũng là căn bản của tất cả!

Lúc này, nơi tràn ngập tiên khí, dựng dục vô số tiên nhân này, lại đầy hắc khí ngợp trời, mỗi khi một đạo hắc khí tràn qua, sẽ có vô tận tiên nhân ngã xuống.

"Tà linh tam giai, bản tọa có một bí pháp, có thể khiến các ngươi hợp làm một, nếu các ngươi không hợp thể chiến đấu, e rằng khó mà sống sót." Thủy Ngạn không ngoảnh đầu lại nói với bảy vị tiên nhân phía sau, gian nan đối phó với ba tôn tà linh kia.

Bọn họ là Tiên Vương của thế giới này, Thất Đại Tiên Vương chính là Lục Ngự Chi Vương phân quản bốn phương cùng nhân gian địa phủ, và người mạnh nhất cũng là vị Tiên Vương ban đầu thống lĩnh tất cả, bọn họ cũng là truyền nhân của Tiên Tổ, phụ trách quản lý Tam Giới rộng lớn.

"Nguyện vì Tiên Tổ hợp thể nhất chiến!" Bảy người nhìn nhau, đồng thanh nói.

Thủy Ngạn nhanh chóng đáp: "Đã như vậy, bản tọa liền toại

nguyện cho các ngươi.” Theo lời y vừa dứt, một đạo tiên khí cực kỳ bàng bạc xuất hiện, trong nháy mắt tiêu diệt toàn bộ hắc khí do tôn tà linh tam giai trước mặt phát ra.

Một vị Tuyệt Thế Tiên Đế do Thất Đại Tiên Vương hợp thể thành công xuất thế!

Khí tức trên người y tuy chưa đột phá tam giai, nhưng đã vượt xa nhị giai không biết bao nhiêu lần!

“Chỉ là tà linh, vung nắm đấm là diệt!” Vị Tuyệt Thế Tiên Đế lấy vị Tiên Vương cổ lão và mạnh nhất gần mười vạn tuổi làm chủ thể, sáu vị Tiên Vương khác phụ trợ, lớn tiếng cười vang.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng đó biến mất.

“Ăn ta một quyền!” Vị Tuyệt Thế Tiên Đế đột nhiên xuất hiện sau lưng tà linh tam giai, một quyền mang theo sự bá đạo vô tận đánh vào lưng nó.

Bành!

Phụp!

Một dòng máu lẫn cả mảnh phổi nhỏ bắn ra.

Tôn tà linh tam giai cường đại vô cùng kia lại bị một quyền đánh nát cả phổi.

Lúc này máu đọng đã phủ kín toàn thân nó, nghiêm trọng nhất chính là tim và phổi.

Phổi bị thủng tích tụ máu, tim cũng bị ứ huyết nghiêm trọng!

“Ách...” Tôn tà linh tam giai muốn nói gì đó, nhưng lại không thốt lên lời, cơ thể đổ rầm về phía sau.

Một quyền!

Chỉ duy nhất một quyền!

Một quyền đã đánh nát phổi, khiến tim tôn tà linh tam giai ứ huyết mà chết!

Nói cũng kỳ lạ, rõ ràng cường đại đến cảnh giới tà linh tam giai thì sẽ không bị đánh chết như vậy, nhưng quái dị là một đạo tiên khí cực kỳ bá đạo đã theo cú đấm đó quán xuyên vào não hải của nó!

Đạo tiên khí đó vừa vào não hải liền trấn áp ý thức tà linh trong nháy mắt!

Không để tà linh nói ra dù chỉ một chữ!

Thậm chí còn cưỡng ép trấn áp cả bản năng cứu trợ của cơ thể tà linh!

Luồng nhiệt huyết vô tận chảy trong cơ thể tà linh, khi cảm nhận được ý thức bị trấn áp, đã muốn phá vỡ phong tỏa của tiên khí!

Muốn đạp nát đạo tiên khí bá đạo tột cùng này để đánh thức ý thức!

Nhưng đáng tiếc là, nhiệt huyết mất đi ý thức ngay lập tức bị đạo tiên khí tỏa ra hào quang vĩ ngạn kia trấn áp!

Sau đó lại xóa sổ ý thức tà linh!

Đánh vào thể phách, trấn áp nhiệt huyết, xóa sổ ý thức!

Đến đây, tà linh rốt cuộc đã chết!

Và luồng nhiệt huyết bàng bạc vốn có cũng nguội lạnh trong bóng tối vô tận.

Cùng với cái chết của tà linh tam giai, ý thức của Thủy Ngạn cũng quay về thực tại.

“Vị hợp thể tiên nhân kia mạnh quá!

Đó là tư chất của Tiên Đế!" Trên quảng trường bắt đầu có người thốt lên kinh ngạc.

Tuy nhiên, thế giới của y cũng vì vậy mà chịu đòn công kích mang tính hủy diệt, nhưng may mắn là chỉ cần có đủ tài nguyên, thần quốc sẽ nhanh chóng khôi phục, dù cho sinh linh bên trong không còn là lứa cũ nữa.

"Nói nhảm!

Bí pháp hợp thể 'Thất giai nhất' của Lục gia, mẹ kiếp nó không mạnh mới lạ!

Đánh chết một tà linh tam giai thì có là gì?

Thậm chí đánh chết Sáng Thế Thần ngũ giai cũng là chuyện đương nhiên!" Cộng thêm việc thế giới của Trương Bân là thần thoại thần quốc, không ai thấy được hắn đã làm gì bên trong, nên khi nghe thấy, mọi người đều tò mò chú ý tới.

Tống Trung từ tận đáy lòng cảm thấy vui mừng, tỉnh Giang Nam lại sắp có thêm mười lăm Sáng Thế Thần cường đại.

Đến nay, những người thành công hoàn thành nhiệm vụ chỉ có Diệp Hiên, Thủy Ngạn, Lâm Lan, những người còn lại không phải đang phấn chiến thì cũng đã đầu hàng.

Không lâu sau, những người còn lại cũng ra ngoài, không ngoài dự kiến, tất cả top 10 đều hoàn thành khảo hạch, cơ bản là xếp hạng càng về sau thì thời gian hoàn thành càng dài.

Nhưng điều bất ngờ là người thứ hai hoàn thành không phải trong top 3, mà là hạng mười hai.

Sau đó, người quay lại ý thức là Trương Bân.

Trước đây xếp hạng ba như Thủy Ngạn còn có thể vượt qua khảo

hạch dễ dàng như vậy, huống chi là hai người họ luôn đứng đầu.

Với sự cường thế của mình, đám học sinh cũng chỉ đành cúi đầu rời khỏi trường thi.

"Diệp Hiên, sao tôi không xem được thông tin của cậu nữa?" Thực lực của Trương Bân mạnh đến mức nào, tuy Diệp Hiên chưa từng thực sự giao đấu, nhưng có thể đè đầu hắn, lại còn vượt xa Thủy Ngạn một đoạn dài, thì không có lý do gì phải mất nhiều thời gian như vậy, thậm chí còn chậm hơn cả Thủy Ngạn.

"Tôi tên là Bạch Hiểu Khiết, xin hãy thông qua yêu cầu kết bạn của tôi, tôi sẵn lòng trả giá rất nhiều..." "Tốt, cuộc khảo hạch gian nan lần này lại có tới mười lăm người vượt qua, thật ngoài dự liệu của ta!" Tống Trung mặt mày rạng rỡ nói.

"Cái này... là bí mật!" Trương Bân nhếch môi, khéo léo từ chối.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Diệp Hiên, bất kể là Trương Bân trước mặt hay Cao Long chưa ra tới, tám chín phần mười là hai người này đang lấy tà linh ra để nghiên cứu gì đó, nếu không với thực lực của hai người họ, hoàn toàn có thể nghiền nát cuộc thi này.

Đang lúc hai người nói chuyện, Cao Long cũng đã khôi phục ý thức, đi về phía này.

Theo lời nhắc nhở của Trương Bân, Thủy Ngạn ở bên cạnh vội vàng mở ra kiểm tra, sau đó mọi người đều kinh ngạc.

"Đây chắc là có người đã liệt thông tin của Diệp Hiên vào hàng cơ mật, nên hiện tại các em mới không xem được, sau này ở bên ngoài hãy ít tiết lộ thông tin của Diệp Hiên thôi." Tống Trung ngay lập tức nảy ra ý nghĩ, lên tiếng dặn dò.

"Tôi thấy vẫn là đại lão Thủy Ngạn mạnh, bí pháp này mà triển khai thì có mấy người đấu lại được y chứ?

Đủ để sánh ngang với Diệp thần rồi!" Khác với sự náo nhiệt trên quảng trường, mọi người đồng thanh đáp ứng.

Diệp Hiên nhíu mày, mở thông tin Thông Thiên Bảng, bản thân hắn vẫn có thể xem được mà.

"Trương Bân, sao cậu chậm thế?" Diệp Hiên có chút khó hiểu, theo lý mà nói, Trương Bân đáng lẽ phải là người ra ngay sau hắn mới đúng.

Không còn cách nào, ai bảo bọn họ ngay cả giai đoạn một của cuộc khảo hạch cũng không qua được chứ!

Trong đó một cô gái khi rời đi, khẽ truyền âm cho Diệp Hiên.

Tống Trung vừa nói vừa phóng ra khí tức cường đại của mình, chấn nhiếp những kẻ còn đang thắc mắc.

"Không không không, vị Tiên Đế này tuy một quyền làm kinh diễm toàn trường, nhưng so với Diệp thần thì vẫn kém một chút, dù sao đó cũng chỉ là một đòn tùy ý của một sinh linh bên phía Diệp thần đã miểu sát tà linh tam giai, còn vị Tiên Đế này cần tới sáu vị Tiên Vương phụ trợ cộng thêm một Tiên Vương chủ chốt hợp thể mới có hiệu quả như vậy!" "Vâng, hiệu trưởng!" Diệp Hiên nghe vậy nheo mắt lại.

"Quyền Đế đương đại, khủng khiếp đến mức này sao!" Trong trường thi, mọi người đều im phăng phắc nhìn về phía Thủy Ngạn đang đi tới, lúc này sắc mặt Lâm Lan ở bên cạnh cũng đã khá hơn nhiều, cũng đi theo tới.

Tuy nói trong số họ có người xếp hạng thậm chí không lọt vào top 1000 của Tổ Tinh, nhưng thành tựu tương lai của họ chưa chắc đã kém hơn những người trong top 1000 kia!

"Những cái này là Thần Nguyên Chi Dịch của các em, dùng để

khôi phục tu vi, cũng coi như là phần thưởng cho việc các em đã vượt qua giai đoạn một!" Tống Trung vung tay ra mười lăm bình Thần Nguyên Chi Dịch, lần lượt bay đến chỗ mỗi người.

"Đợi các em nghỉ ngơi xong, có thể tiến hành cá nhân chiến theo quy tắc!

Có thể bị thương, nhưng không được để xảy ra tử vong!" Tống Trung dặn dò một câu rồi im lặng, chờ đợi bọn họ tu dưỡng.

Để tránh việc thần quốc của hai bên bị tổn thất, trận chiến thần quốc của họ được tham khảo từ tà linh, chứ không phải các học sinh va chạm trực tiếp với nhau.

Bởi vì nếu học sinh va chạm với nhau, chắc chắn một trong hai sẽ bị tổn thương.

Hơn nữa hiện tại cá nhân chiến cũng chỉ chú trọng thực lực cá nhân, không tính đến khoảng cách thần quốc của hai bên.

Nếu không, trận chiến thần quốc của Lâm Lan hiện tại e là ngay cả hạng một trăm cũng không đánh lại.

Thực tế, sự phát triển của thần quốc luôn không ngừng đổi mới, điểm này mới là khó nhất, đối với những người đã đạt tới cảnh giới, dù sinh linh trong thần quốc có chết đi, chỉ cần Sáng Thế Thần còn đó, thì sẽ nhanh chóng sinh ra một lứa sinh linh mới.

Cho nên, chỉ cần cho Lâm Lan một chút thời gian, sẽ nhanh chóng khôi phục lại mức độ như trước.

Nhưng dù có nhanh, dù có đủ Thần Nguyên thì cũng cần một tuần, vì vậy, hiện tại đối chiếu chính là cá nhân chiến.

Bốp!

Một âm thanh thanh thúy vang lên, Thủy Ngạn tùy ý nhấc tay, một

đạo khí tức tràn đầy sinh mệnh xuất hiện trên người mọi người.

Trong nháy mắt, thương thế trên người những người bị thương liền chuyển biến tốt đẹp, trạng thái hồi đầy.

"Pháp tắc Sinh Mệnh sao..." Diệp Hiên nheo mắt, trên người hắn sở hữu hai ngàn chín trăm chín mươi tám điều Đại Đạo, ngay lập tức có thể cảm nhận được khí tức thuộc về Pháp tắc Sinh Mệnh.

Người nắm giữ Pháp tắc Sinh Mệnh có khả năng hồi phục cực kỳ khủng khiếp, trừ khi bị miểu sát, hoặc bị tổn thương không thể chữa trị đối với Thần Cách, nếu không Sáng Thế Thần nắm giữ Pháp tắc Sinh Mệnh có thể sử dụng thần lực của mình để khôi phục bản thân ngay lập tức.

Khi gặp phải Sáng Thế Thần nắm giữ Pháp tắc Sinh Mệnh, hoặc là một chiêu miểu sát, hoặc là phải bị tiêu hao đến chết.

"Tiếp theo, từng trận một sẽ tiến hành đối quyết tại đây, cho đến khi tất cả mọi người đều khiêu chiến xong, mỗi người chỉ có một cơ hội khiêu chiến, mời các em cẩn thận sử dụng, thua là mất đi cơ hội này, thắng mới có thể tiếp tục khiêu chiến người tiếp theo!" Tống Trung nói xong, trường thi dưới chân ông ta ngay lập tức biến thành một không gian rộng lớn vô cùng, tách biệt hoàn toàn với khu vực chỗ ngồi xung quanh.

Nơi này chính là đấu trường của họ.

"Bắt đầu từ hạng cuối cùng, hiện tại mời Tân Khoa lựa chọn đối thủ của mình!" Theo lời Tống Trung, ông ta cùng mười mấy Sáng Thế Thần khác đều bay lên chỗ ngồi của mình, chờ đợi Tân Khoa lựa chọn.

Tân Khoa đứng ở giữa đấu trường, nhìn về phía mọi người ở xa, lớn tiếng nói: "Tôi muốn khiêu chiến hạng mười một, Kế Bích!" Đây

là thứ hạng cao nhất hắn có thể khiêu chiến, vì không có thí sinh hạng hai mươi mốt nên hắn có thể trực tiếp khiêu chiến hạng mười một.

Kế Bích nghe vậy đứng dậy, từ chỗ ngồi nhìn xuống, mảnh thiên địa đó vẫn nhỏ bé như vậy, nhưng khi bước vào đấu trường, lại là một vùng trời đất khác.

"Tân Khoa phải không, cậu sẽ hối hận đấy!" Nhìn Tân Khoa phía trước, Kế Bích nhếch môi cười.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, thân là người gác cổng top 10, vị trí này chắc chắn sẽ bị nhiều người khiêu chiến.

Cho nên khi Tân Khoa chọn hắn, hắn cũng không cảm thấy có gì bất thường, nhưng với tư cách là người từng xếp hạng mười, hắn cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

"Xin chỉ giáo nhiều hơn!" Tân Khoa để lại một câu, hình bóng liền biến mất không thấy đâu.

Chương 26

"Chết tiệt, người đâu rồi!" Kế Bích chợt nhận ra, hắn hoàn toàn không thể cảm nhận được sự hiện diện của Tân Khoa.

Để tránh đòn tấn công từ Tân Khoa đang ẩn nấp, hắn bắt đầu di động điên cuồng, bay nhảy khắp nơi không theo quy luật nào!

"Đó là sức mạnh không gian..." Diệp Hiên nheo mắt, trầm giọng nói.

Mọi người đều là Sáng Thế Thần, đối với âm thanh này tự nhiên cực kỳ nhạy bén.

"Cậu nói hắn nắm giữ Pháp tắc Không gian sao?!" Trương Bân ở bên cạnh cũng nhíu mày, Pháp tắc Không gian là một trong những pháp tắc khó kiểm soát nhất, tên xếp hạng hai mươi tư toàn tỉnh này mà lại có thể nắm giữ pháp tắc cường hãn như vậy sao?

Hắn hiện tại là Sáng Thế Thần tam giai sơ kỳ, nắm giữ hàng chục pháp tắc lớn nhỏ, cộng thêm sinh linh thần thoại trong thần quốc có chiến lực cực mạnh, mới có thể ngồi vững ở vị trí số một toàn tỉnh.

"Không sai." Diệp Hiên gật đầu, giải đáp thắc mắc cho các học sinh khác.

Mọi người trong lòng hãi hùng, họ đều không cảm nhận được sự dị thường của không gian, mà Diệp Hiên lại cảm nhận được, điều này chứng tỏ Diệp Hiên cũng nắm giữ Pháp tắc Không gian!

Người này rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu pháp tắc!

"Haha, Diệp huynh, lát nữa ra tay nhẹ một chút, đừng để tôi quá mất mặt!" Trương Bân lại tỏ ra phóng khoáng, cười nói về chuyện này.

Thiên tư càng thông minh, càng có thể cảm nhận được thiên tư của Diệp Hiên chấn động đến mức nào, người càng mạnh thì càng cảm nhận được luồng sức mạnh kinh khủng trong cơ thể Diệp Hiên.

"Dễ nói!

Chỉ cần cậu kịp thời đầu hàng, tôi sẽ không làm gì cậu đâu!" Diệp Hiên cũng đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn xưa nay vẫn vậy, với kẻ thái độ ác liệt, hắn lười tiếp chuyện, nếu đối phương hết lần này đến lần khác khiêu khích, hắn cũng không ngại làm nhục lòng tự trọng của họ.

Tất nhiên, mọi người đều là bạn học, không cần thiết phải làm gì quá đáng, nhưng nếu gặp ở bên ngoài, hắn sẽ cho đối phương biết thế nào là cá lớn nuốt cá bé, luật rừng!

Xã hội Sáng Thế Thần chính là đơn giản như vậy, thực lực là trên hết.

Còn với người thái độ tốt, hắn tự nhiên cũng sẽ đáp lại bằng lễ tiết.

Tử viết: Lấy đức báo đức, lấy trực báo oán.

Câu nói này được hắn coi là chân lý.

Mặc dù Trương Bân nói như vậy, nhưng trên sân cũng không ai thấy có gì bất thường, vì bọn họ đều biết Diệp Hiên biến thái đến mức nào.

Thông Thiên Bảng không tính toán theo chiến lực của một người, nếu không Diệp Hiên đã sớm đứng thứ nhất.

"Diệp huynh, lát nữa tôi sẽ khiêu chiến cậu, tôi muốn xem khoảng cách giữa tôi và cậu lớn đến mức nào!" Cao Long với mái tóc đỏ rực đang hăng hái bên cạnh Diệp Hiên.

Hắn khao khát chiến đấu với kẻ mạnh, chiến đấu với kẻ yếu chỉ là hành hạ, loại chiến đấu đó hắn không thèm, chỉ thấy vô vị.

Còn chiến đấu với kẻ mạnh thì khác, có thể nhận ra mình còn nhiều thiếu sót, sau đó trở nên mạnh hơn cho đến khi đánh bại đối phương, rồi lại tìm kiếm kẻ mạnh tiếp theo!

"Cậu lo cho mình trước đi, đừng để bị tôi đánh bại!" Chưa đợi Diệp Hiên trả lời, Thủy Ngạn ngồi bên cạnh đã lạnh lùng lên tiếng.

Tính cách Thủy Ngạn hoàn toàn trái ngược với Cao Long, hai người như nước với lửa, một người cực kỳ cao ngạo lạnh lùng, một người cực kỳ nhiệt tình.

"Chỉ cậu thôi sao?

Vậy thì giải quyết cậu trước, rồi mới giao thủ với Diệp huynh!" Cao Long nhếch môi, đối với người lúc nào cũng đứng sau mình, hắn hoàn toàn không có hứng thú.

Bởi vì những kẻ bị hắn bỏ lại phía sau, cuối cùng sẽ không bao giờ nhìn thấy bóng lưng của hắn nữa!

"Tất nhiên không vấn đề gì." Diệp Hiên mỉm cười nói.

Đang lúc mấy người trò chuyện, cục diện trong đấu trường lại thay đổi.

Ban đầu Kế Bích tuy không thể bắt được hình bóng của Tân Khoa, nhưng Tân Khoa cũng khó lòng tấn công được Kế Bích.

Cuối cùng Tân Khoa cũng tìm thấy một cơ hội thoáng qua, đánh trúng Kế Bích một đòn.

Tuy đánh trúng, nhưng vẫn khó lòng đánh bại được Kế Bích.

Hai bên cứ thế giằng co không biết bao lâu, cuối cùng thần lực của Kế Bích sắp cạn kiệt mà vẫn không thể tấn công được Tân Khoa.

Cuối cùng, dưới sự mở rộng ưu thế không ngừng của Tân Khoa, Kế Bích đã ngã xuống đất, thua trận đấu này.

"Tân Khoa, thắng!" Giọng nói của Tống Trung vang lên, một đạo lục quang lóe qua, Kế Bích và Tân Khoa đều khôi phục trạng thái đầy đủ.

Kế Bích đầy vẻ không cam lòng đi về chỗ ngồi của mình, nhưng nơi đó sau trận chiến đã thuộc về Tân Khoa.

Và thứ hạng của tất cả mọi người cũng theo đó mà lùi xuống một bậc, Tân Khoa lên hạng mười một, Kế Bích thành hạng mười hai, Lâm Lan thành hạng mười ba, cứ thế suy ra.

"Tân Khoa, có tiếp tục khiêu chiến không!" Lần này, Tống Trung không hỏi đối phương khiêu chiến ai, vì theo quy định, chỉ có thể khiêu chiến hạng mười.

Mà hạng mười hiện tại chính là Lưu Dũng.

"Tất nhiên!" Tân Khoa gật đầu, sau đó nhìn về phía Lưu Dũng.

Lưu Dũng há miệng cười toe toét, đi về phía đấu trường.

Trong đấu trường.

"Vinh diệu kỵ sĩ!" Theo một tiếng hét lớn, một luồng kim quang xuất hiện trên người Lưu Dũng.

Hắn ở trên đã nhìn rõ, người bên dưới tuy lĩnh ngộ Pháp tắc Không gian nhưng cực kỳ ít ỏi, chỉ là một chút lông mi thôi, ngoài việc khó có thể bắt được chuyển động ra, các thủ đoạn tấn công hoàn toàn chưa được phát triển.

Thậm chí ngay cả phòng ngự của Kế Bích còn không phá được, huống chi là Kim Thân Kỵ Sĩ của hắn.

Sau khi hắn bật Kim Thân, Tân Khoa lại một lần nữa giống như

khi đối đầu với Kế Bích, lập tức ẩn mình.

Lưu Dũng thấy vậy khẽ mỉm cười, một thanh đại kiếm màu vàng xuất hiện trong tay, cũng không cử động, chỉ đứng yên tại chỗ chống kiếm.

"Trận này, Lưu Dũng thắng rồi." Diệp Hiên bình thản lên tiếng.

Trận này rất rõ ràng, Lưu Dũng chỉ cần tiêu tốn một lượng thần lực cực nhỏ để duy trì Kim Thân Kỵ Sĩ, thì Tân Khoa không bao giờ phá được phòng ngự của hắn.

Hai người tuy cùng là Sáng Thế Thần nhị giai, nhưng lượng thần lực dự trữ hoàn toàn khác nhau, Lưu Dũng sở hữu thần quốc kỵ sĩ bàng bạc như vậy, thần lực tự nhiên như biển khơi, cuồn cuộn không dứt.

Cho nên Lưu Dũng chẳng cần làm gì, chỉ việc đứng chờ Tân Khoa tiêu hao hết thần lực là được.

Bành!

Sạt sạt!

Rắc rắc!

Trong thời gian ngắn, liên tục vang lên đủ loại âm thanh, Lưu Dũng chỉ đứng đó, kim quang trên người chưa từng bị phá vỡ một lần, còn Tân Khoa trong bóng tối đã sớm mệt đứt hơi.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, hắn đã thử ít nhất hàng trăm phương thức tấn công, nhưng không một cái nào có thể đột phá được kim quang của đối phương.

"Hô...

Thôi vậy, tôi nhận thua!" Tân Khoa bước ra từ không gian, nói.

Bất kể là tấn công từ dị tầng không gian hay đứng bên trong đó,

thực tế lượng thần lực tiêu tốn đều cực kỳ lớn, pháp tắc càng mạnh thì thần lực tiêu hao càng nhiều.

Cứ tiêu hao thế này, hắn căn bản không thể thắng nổi.

"Haha, huynh đệ, sau này khi cậu lĩnh ngộ Pháp tắc Không gian sâu hơn, lúc đó tôi thực sự không phải đối thủ của cậu đâu!" Lưu Dũng tán thưởng.

Nếu không phải nhất định phải phân thắng bại, hai người họ tối đa là hòa nhau, vì hắn không đánh được đối phương, đối phương có thể ung dung rời đi.

Tân Khoa lắc đầu, phóng khoáng nói: "Được đến mức này, tôi đã rất mãn nguyện rồi!" "Lưu Dũng thắng!" Sau khi Tống Trung tuyên bố, một đạo lục quang vung ra.

Sau đó ông nhìn về phía khu vực chỗ ngồi nói: "Y Mộng, em muốn khiêu chiến ai." Y Mộng đứng dậy, nói: "Em muốn khiêu chiến Thọ Hanh." Hai người cùng vào đấu trường.

Y Mộng là một mỹ nữ có thân hình bốc lửa, thực lực nàng rất mạnh, nếu không cũng không thể đứng hạng mười ba và vượt qua khảo hạch.

Thọ Hanh là một nam nhân, thực lực cũng rất mạnh.

Sau một hồi giao đấu, cuối cùng Thọ Hanh vẫn thắng một bậc.

Tiếp theo, Thọ Hanh khiêu chiến Kế Bích, vì thủ đoạn ngoan độc của Lâm Lan khiến hắn thực sự có chút sợ hãi, cộng thêm việc hắn tự thấy không thể chạm tới Tân Khoa, nên đã chọn Kế Bích.

Hai người chiến đấu rất nhanh, nhanh đến mức ngoài dự kiến.

Chỉ mười chiêu, Kế Bích chỉ dùng mười chiêu đã đánh bại Thọ Hanh, gỡ lại chút thể diện cho việc vừa thua Tân Khoa lúc nãy.

Bị một thí sinh xếp hạng hơn hai mươi đánh bại, thực sự có chút mất mặt.

Sau đó Lâm Lan khiêu chiến cũng là Kế Bích, vì Lâm Lan cũng hoàn toàn không có cách nào với Tân Khoa đã lĩnh ngộ được một chút Pháp tắc Không gian.

Không cách nào khác, Pháp tắc Không gian và Pháp tắc Thời gian là hai loại pháp tắc quá gian lận, không phải Sáng Thế Thần bình thường có thể chạm tới, bẩm sinh đã đứng ở vị trí bất bại.

Còn Lâm Lan tự phụ tấn công mạnh mẽ, nhưng về phòng ngự nàng quả thực không tốt lắm, cho nên nàng chỉ có thể khiêu chiến Kế Bích.

Cuối cùng, Lâm Lan một lần nữa thông qua lối đánh đổi vết thương lấy vết thương, trả giá bằng một cánh tay để giành chiến thắng.

Nhưng Kế Bích cũng chẳng khá hơn là bao, Lâm Lan suýt chút nữa đã đánh chết tươi Kế Bích.

Chỉ thấy Kế Bích nằm trong đấu trường, mặt đầy vết máu, khắp người máu thịt be bét, ngay cả chân cũng bị chém đứt.

Cảnh tượng đẫm máu như vậy cũng nhắc nhở mọi người toàn tỉnh, tuy đây là đấu trường không lấy mạng người, nhưng việc đổ máu là không thể tránh khỏi.

"Tê..." "Ta cũng không có cách nào khôi phục hoàn chỉnh cơ thể cho các em." Thương thế kiểu này, ngay cả Tống Trung cũng có chút bất lực.

Ông phất tay, một luồng sức mạnh Pháp tắc Sinh Mệnh tràn qua, thương thế của Kế Bích và Lâm Lan tuy khôi phục được phần lớn, nhưng một người mất một cánh tay, một người mất một cái chân vẫn

khó lòng phục nguyên.

“Đa tạ hiệu trưởng, không sao, đợi sau này em ngưng tụ Thần Khu, tự nhiên có thể dựng dục lại cánh tay mới!” Lâm Lan trước tiên cảm ơn Tống Trung, sau đó mỉm cười dịu dàng.

Nàng có thể đi theo con đường 'dưỡng cổ' này, từ đó có thể thấy được sự ngoan độc trong tâm hồn nàng.

Sự ngoan độc này không chỉ đối với kẻ thù, mà ngay cả đối với sinh linh trong thần quốc của mình, và đối với chính bản thân mình cũng như vậy.

“Nữ tử này tuyệt đối không thể kết oán!” Nhất thời, bất luận là các học sinh trên chỗ ngồi hay những người theo dõi trực tiếp toàn tỉnh, trong lòng đều nảy sinh ý nghĩ này.

Chỉ có Diệp Hiên xoa cằm lẩm bẩm: “Người phụ nữ đanh đá thế này, sau này ai làm chồng nàng ta thì thảm rồi...” Hắn vừa nói xong, Trương Bân và Cao Long bên cạnh liền gật đầu như đúng rồi.

Vút!

Một đạo ánh mắt mang theo sát ý cực mạnh hướng về phía Diệp Hiên, chính là từ Lâm Lan vừa bước ra khỏi đấu trường phát ra.

Diệp Hiên cảm nhận được liền gãi gãi sau gáy đầy xấu hổ, sau đó đứng dậy.

“Khụ khụ.” Hắn ho khan một tiếng, sau đó giơ tay lên, một đạo khí tức sinh mệnh cực kỳ nồng đậm trào dâng.

Bay về phía dưới đài, ở giữa lại hóa thành hai nửa, một nửa bay về phía Lâm Lan, nửa kia bay về phía Kế Bích.

Vút!

Hai đạo lục quang tràn vào cơ thể hai người, hình bóng của một

Cây Sinh Mệnh lóe lên rồi biến mất.

Mọi người có mặt chỉ cảm thấy như bị bao bọc bởi khí tức sinh mệnh vô cùng vô tận, giống như bước vào một suối nguồn sinh mệnh bất tận.

"Mọi người nhìn kìa, chi thể tàn phế của hai người họ mọc lại rồi!" Trên quảng trường, một tiếng kinh hô vang lên.

Trên màn hình lớn, cánh tay phải vốn trống không của Lâm Lan lúc này lại mọc ra lần nữa, và Kế Bích cũng giống hệt như vậy!

"Tê!

Nói như vậy, Pháp tắc Sinh Mệnh của hắn còn cao thâm hơn cả hiệu trưởng sao?!" Ngay sau khi có người nói câu này, lập tức có người phản bác.

"Làm sao có thể chứ?!

Đó là Sáng Thế Thần tứ giai mà!" "Tại sao không thể?

Các ngươi không nghe chính miệng hiệu trưởng nói sao?!

Hiện tại sự thật rành rành ra đó, hiệu trưởng không làm được mà Diệp Hiên làm được!" "Mẹ kiếp, đây là vị đại thần nào vậy?!" "Diệp Hiên đấy!

Diệp thần đấy!

Tuy cậu ấy không phải trường chúng ta, nhưng là người tỉnh Giang Nam mình mà!" "Diệp thần ngưu bức!" "Cảm ơn cậu!" Kế Bích rất cảm kích cúi người chào.

Hắn vốn tưởng mình phải chịu tàn phế một thời gian, tuy tàn phế đối với Sáng Thế Thần không có vấn đề gì lớn, ngoại trừ chiến lực giảm sút do thiếu một chân... nhưng có một cơ thể kiện toàn thì tự nhiên là tốt nhất.

Lâm Lan cũng thu hồi ánh mắt của mình, chuyển sang thái độ cực kỳ thành khẩn cúi người nói: "Đa tạ bạn học Diệp giúp đỡ!

Tôi nợ cậu một ân tình!" Nàng luôn như vậy, người không phạm ta, ta không phạm người, khi Diệp Hiên nói xấu nàng, nàng sẽ đe dọa ngay lập tức.

Còn khi Diệp Hiên giúp nàng, nàng cũng thay đổi thái độ ngay, lập tức cảm ơn.

"Không cần đâu, chỉ là tiện tay thôi, cô cứ coi như đó là lời xin lỗi của tôi cho câu nói hớ vừa nãy đi!" Diệp Hiên lắc đầu từ chối.

Hắn không cần ân tình gì cả, đối với hắn, muốn làm thì làm thôi.

Cứu cô, thì liên quan gì đến cô?

Lâm Lan cũng không phản bác, nàng không phải loại người lôi thôi, đối với nàng, chuyện nàng đã định thì cũng sẽ làm được.

Sau khi đánh xong, nàng cũng không đi khiêu chiến Tân Khoa, vì nàng biết mình không thể chạm tới hắn.

Sau khi nhóm người này giải quyết xong, chính là lúc top 10 so tài.

Trận chiến này đánh rất lâu, mấy ngày trôi qua, các học sinh lớp 12 khác cũng đã tham gia khảo hạch xong, họ đều kéo đến xem những trận đấu này.

Ngay cả Lý Đông và Chu Hưng Triêu ở trường Lâm Thiên Nhất Trung cũng phát hiện ra, hóa ra vị thiên tài bên cạnh mình lúc này đã đứng hạng hai trên Thông Thiên Bảng cấp tỉnh, bỏ xa hai người họ.

Cuối cùng, trải qua một trận hỗn chiến, Lưu Dũng xếp hạng mười đã đánh lên đến hạng năm, cuối cùng bại dưới tay Thủy Ngạn xếp hạng tư.

"Tiếp theo, chính là trận chiến của tôi và cậu rồi!" Thủy Ngạn

đứng trên sân, chiến ý dâng cao nhìn về phía Cao Long trên đài.

Cao Long nhếch môi cười, nhảy vào sân.

Chương 27

Cao Long với mái tóc dài đỏ rực và Thủy Ngạn với khuôn mặt lạnh lùng, hai người tạo thành một sự xung đột thị giác mạnh mẽ.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, một tiếng nổ lớn vang lên, Thủy Ngạn nằm trên mặt đất, ngất đi.

Cao Long toàn thân đỏ rực lửa, đứng bên cạnh Thủy Ngạn, khẽ nói: "Tôi đã nói rồi, cậu không phải đối thủ của tôi!" Hắn nhún vai, nhìn về phía Tống Trung.

"Tê!

Thần thoại thần quốc lại có uy lực như vậy sao!" "Vừa nãy mọi người có thấy y ra tay không?

Tôi còn chẳng nhìn thấy gì!" "Không nhìn rõ được!" Một nhóm người phát điên, họ không ngờ khoảng cách giữa hạng ba và hạng tư lại xa đến thế, và Cao Long lại mạnh mẽ đến vậy.

Chỉ một chiêu!

Đã miểu sát được Thủy Ngạn!

Phải biết rằng trong thần quốc của Thủy Ngạn, bảy vị Tiên Vương hợp thành Tiên Đế đã một quyền đánh nổ tà linh tam giai đấy!

Vậy mà giờ đây, Thủy Ngạn với tư cách Sáng Thế Thần lại không chống đỡ nổi một chiêu của Cao Long!

Trường Lâm Thiên Cửu Trung.

Tần Cát dán mắt vào màn hình lớn trên quảng trường trường học, hai nắm đấm siết chặt.

“Hạng ba còn mạnh thế này, vậy hạng hai như cậu thì sao đây...” Nhất Trung Giang Nam, đấu trường Tài Tử.

Thủy Ngạn sau khi được Tống Trung điều trị, sắc mặt xanh mét ngồi về vị trí cũ, y cũng không ngờ, dù mình đã cố gắng đuổi theo nhưng vẫn không thể chịu nổi một chiêu của đối phương.

Chiêu đó y đã nhìn rất rõ, không có gì hoa mỹ, chỉ là một cú đấm.

Một cú đấm đơn giản, ngoài việc bao quanh mười mấy đạo pháp tắc ra thì không còn gì khác.

Nhưng chính cú đấm đó đã khiến y không kịp phản ứng, bị đánh ngất xỉu tại chỗ.

“Xuống đây đi, Diệp huynh!” Cao Long dường như lúc nào cũng cười, nụ cười đó luôn treo trên mặt hắn.

“Haha!” Diệp Hiên cũng cười lớn một tiếng, chớp mắt đã đến giữa đấu trường.

“Pháp tắc Không gian!” Nụ cười trên môi Cao Long khựng lại, tuy trước đó biết đối phương biết Pháp tắc Không gian, nhưng vẫn không khỏi có chút kinh ngạc.

“Nể tình thái độ của cậu tốt, đừng trách tôi không nhắc nhở, hãy thể hiện toàn bộ thực lực của mình rồi tấn công tôi, cậu chỉ có duy nhất một cơ hội này thôi.” Diệp Hiên điềm nhiên nói.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Lúc này hắn trông như đang đứng trước mặt Cao Long, nhưng thực tế hắn lại đang ở một tầng không gian khác.

Đây chính là cách vận dụng Pháp tắc Không gian, cao minh hơn cái mớ lông mi của Tân Khoa rất nhiều.

“Hát!” Cao Long không dám khinh địch, sắc mặt trở lại bình

thường, theo một tiếng quát lớn, nửa thân trên áo của hắn tự động bốc cháy biến mất, để lộ một thứ giống như hình xăm sau lưng.

Đó là hiện thân thần quốc của hắn!

"Thần quốc của tôi nhiễm một tia khí tức của Hỏa Thần!" Theo lời hắn nói, thần hỏa hiện ra trước trán, in vào giữa lông mày hóa thành một đạo hỏa văn, mái tóc dài đỏ rực lúc này dựng đứng lên, trông rất giống một vị Hỏa Thần đang nổi giận.

"Nam Minh Nộ Hỏa!" Theo cú đấm quyết liệt của hắn, một ngọn lửa màu nâu đen bắn ra từ nắm đấm, hướng về phía Diệp Hiên.

Xèo xèo!

Ngọn lửa đi qua, ngay cả không gian cũng bị đốt cháy, vặn xoắn lại với nhau hóa thành một khu vực cực kỳ quỷ dị.

Ngọn lửa đó chỉ trong nháy mắt đã xuyên thấu qua Thần Khu của Diệp Hiên.

Nhưng không làm tổn thương hắn dù chỉ một chút.

"Làm sao có thể?!

Nam Minh Nộ Hỏa của tôi ngay cả không gian cũng thiêu rụi mà!" Cao Long kinh hãi khôn xiết, định tiếp tục tấn công.

Bốp!

Cao Long đột nhiên đổ rầm xuống đất, bị đè chặt xuống mặt đất không thể cử động.

"Tôi đã nói rồi, cậu chỉ có một cơ hội thôi!" Diệp Hiên bình thản nói, sau đó khí tức của Đại Đạo Sát Lục xuất hiện.

Cao Long trợn tròn mắt, đầu óc trống rỗng, không dám thở mạnh.

"Nhận thua đi!" Giọng nói của Diệp Hiên vang lên bên tai hắn, đây

là lời khuyên hàng, cũng là lời cảnh báo cuối cùng.

Cao Long gật đầu, lúc này hắn bị Đại Đạo Sát Lục chấn nhiếp, não bộ trống rỗng, không nói nên lời.

"Diệp Hiên, thắng!" Cùng với việc Cao Long nhận thua, Tống Trung cũng tuyên bố kết quả cuối cùng.

Diệp Hiên cũng thu hồi khí tức đại đạo của mình, khuôn mặt bình thản hiện lên một nụ cười nhạt.

Đánh nhau thì đánh nhau, đánh xong vẫn là bạn học tốt.

"Cậu đúng là một con quái vật..." Cao Long cười khổ một tiếng, bò dậy từ mặt đất, hình thái của hắn cũng trở lại bình thường.

Trận chiến vừa rồi hắn đã dốc toàn lực, ngay cả hình thái Hỏa Thần cũng đã dùng đến, nhưng cú đấm mạnh nhất của hắn, cú đấm có thể thiêu cháy không gian, vậy mà vẫn bị Diệp Hiên né tránh một cách dễ dàng.

Cho nên Cao Long cũng không có gì không cam lòng, hắn đã dùng hết sức mình mà cuối cùng vẫn không trụ nổi một chiêu trong tay Diệp Hiên, chẳng có gì phải nản chí.

Khi khoảng cách của bạn với một người đạt đến một mức độ nhất định, thì người đó sẽ không còn nghĩ đến việc làm sao để vượt qua bạn nữa, điều họ nghĩ chỉ là làm sao để không bị bạn bỏ lại quá xa.

Trường Lâm Thiên Cửu Trung.

Chứng kiến cảnh này, Tần Cát hoàn toàn mất hết nhuệ khí.

Thủy Ngạn mạnh thế nào hắn đã chứng kiến suốt dọc đường, Lưu Dũng đánh lên đến đây mạnh thế nào hắn rõ nhất.

Kết quả không quá năm chiêu, Thủy Ngạn đã dễ dàng đánh bại

Lưu Dũng, mà Cao Long đánh bại Thủy Ngạn cũng chỉ bằng một chiêu bình thường.

Giờ đây, chiêu thức mạnh nhất của Cao Long thậm chí còn không chạm được vào người Diệp Hiên, cuối cùng bị Diệp Hiên dùng pháp tắc trực tiếp trấn áp.

Nhìn lại thứ hạng của mình, ngay cả top 1 vạn toàn tỉnh còn chưa vào được, thì nói gì đến chuyện vượt qua Diệp Hiên.

Trong đầu hắn không nhịn được mà hiện lên một hình ảnh.

Một thiếu niên mặc bạch y, sắc mặt lạnh lùng nói: "Thời gian của chúng ta như nhau, các ngươi có đủ thời gian để đuổi theo ta, nhưng trên con đường đuổi theo ta, các ngươi sẽ dần dần phát hiện ra khoảng cách với ta ngày càng xa..." "Cho đến khi ngay cả bóng lưng của ta cũng không nhìn thấy được nữa!" "Hô...

Cậu ấy rất mạnh, cậu cẩn thận đấy!" Cao Long đi tới bên cạnh Trương Bân nhắc nhở.

"Pháp tắc của cậu ấy rất lạ, cùng là pháp tắc nhưng cậu ấy lại có thể trực tiếp trấn áp tôi, không thể địch nổi!" "Biết rồi!" Trương Bân gật đầu, đi về phía đấu trường.

Chỉ còn lại trận chiến này, trận chiến này cũng là trận chiến cuối cùng.

Trận chiến quyết định ngôi vị quán quân.

Một người là Trương Bân, kẻ luôn chiếm giữ vị trí số một Thông Thiên Bảng kể từ khi gia nhập, người kia là Diệp Hiên, con hắc mã tuyệt thế gia nhập Thông Thiên Bảng muộn một tháng.

"Đến đi, tôi đã mong chờ trận chiến này từ lâu rồi!" Trương Bân dang rộng hai tay, dùng tâm cảm nhận.

Lúc này, sau lưng hắn xuất hiện một luồng ánh sáng.

Dưới ánh sáng đó, một con thần thú hiện hình.

Đó là một con Tam Túc Kim Ô!

Đó là loài thần điểu tượng trưng cho mặt trời trong truyền thuyết thần thoại cổ xưa của Đại Việt Quốc!

Tam Túc Kim Ô vừa xuất hiện, nhiệt độ xung quanh ngay lập tức tăng lên không biết bao nhiêu lần!

Tỏa ra Pháp tắc Quang Minh cùng Pháp tắc Hỏa!

Đó là cơn thịnh nộ, cơn thịnh nộ đến từ Thần Mặt Trời!

Nhưng tất cả những thứ này, đối với Diệp Hiên, người nắm giữ Đại Đạo Hỏa cùng Đại Đạo Quang Minh, hoàn toàn không có phản ứng gì.

"Tam Túc Kim Ô sao?

Thú vị đấy..." Diệp Hiên nhếch môi, tiếp tục nhìn Trương Bân.

"Vinh quang mặt trời sẽ chiếu rọi tất cả!

Bất luận là không gian hay thời gian, đều sẽ bị mặt trời chiếu soi!" Trương Bân lúc này nở nụ cười, sau lưng hiện ra ánh sáng vô tận, lại có Tam Túc Kim Ô gia thân, trông giống hệt như một lão thần côn.

"Vốn dĩ còn định để cậu ra một chiêu, thật đấy, nhưng cái điệu bộ này của cậu giống hệt lão thần côn đi lừa người, tôi rất không thích, cho nên..." "Tôi quyết định rồi, không để cậu ra chiêu nữa!" Diệp Hiên nhún vai, Đại Đạo Quang Minh xuất hiện sau lưng.

Làm thế nào để đối phó với Thần Mặt Trời?

Thì dùng Đại Đạo Quang Minh chứ sao!

Còn gì có thể rực rỡ hơn chính bản thân ánh sáng không?

Ong!

Một luồng ánh sáng cực kỳ chói mắt xuất hiện, vùi lấp hoàn toàn Trương Bân vốn dĩ đã tràn ngập ánh sáng kia.

Con Tam Túc Kim Ô vốn kiêu ngạo đắm mình trong vinh quang vô tận nay bị chói đến mức không mở nổi mắt, cái đầu vốn ngẩng cao nay cũng xám xịt gục xuống.

Sau đó, con Tam Túc Kim Ô đang tỏa ra khí tức cường đại cũng bắt đầu tan biến như bóng tối bị ánh sáng xua đuổi, cho đến khi biến mất vào hư không...

"Chút ánh sáng Kim Ô rẻ rách mà cũng dám tranh huy với Quang Minh!" Sức mạnh của Quang Minh là thánh khiết, là cường đại.

Đại Đạo Quang Minh xuất hiện cũng trấn áp Trương Bân vốn chỉ lĩnh ngộ được Pháp tắc Quang Minh trong nháy mắt.

Ai thắng ai bại, đã quá rõ ràng.

"Diệp Hiên, thắng!" Theo lời Tống Trung dứt câu, cũng đại diện cho trận chiến mạnh nhất này hạ màn.

Diệp Hiên thu hồi Đại Đạo Quang Minh, nhìn sang Trương Bân đang tái mặt không nói nên lời ở bên cạnh, an ủi: "Ngại quá nha, vốn định để cậu đi dạo một vòng giống Cao Long, nhưng cái điệu bộ thần côn này của cậu thực sự là quá ngứa mắt..." "Khụ khụ!" Trương Bân nghe vậy suýt nữa phun ra một ngụm máu già, mẹ kiếp, chỉ vì cái chuyện vớ vẩn đó thôi sao?

Còn nói cái gì mà điệu bộ tôi giống thần côn?

Tôi chỉ là sau lưng có chút ánh sáng thôi, cậu mới là kẻ làm cho cả cái đấu trường ngập tràn ánh sáng, chẳng nhìn thấy gì cả, cậu còn có mặt mũi nói tôi là thần côn à?

Dù trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng vẫn hội tụ thành một câu: "Không sao, cậu không cần xin lỗi, là tôi quá yếu." Đã bảo là giữ chút thể diện cơ mà?

Đệch!

Diệp Hiên cười gãi đầu, có chút ngại ngùng, hắn nhất thời quên mất việc lúc trước đã hứa để lại cho hai người họ chút mặt mũi.

Trên quảng trường.

Tâm trạng của các học sinh đã chai sạn rồi, những cú sốc chứng kiến ngày hôm nay còn nhiều hơn cả từ trước đến giờ cộng lại.

Và phần lớn những điều đó đều đến từ Diệp Hiên.

Đó thực sự không phải là chuyện người thường có thể chấp nhận được, hết bất ngờ này đến kinh ngạc khác, tuy chỉ ra tay hai lần, nhưng cả hai lần đều nghiền nát đối thủ không chút hồi hộp.

Quan trọng là đối thủ hắn nghiền nát lại chính là những kẻ có thể nghiền nát người khác...

"Mọi người nhìn kìa!

Thứ hạng của Diệp Hiên thay đổi rồi!

Cậu ấy hiện tại là hạng nhất toàn tỉnh, cũng là hạng nhất của Tổ Tinh luôn rồi!" Theo lời một học sinh có tư cách vào bảng Tổ Tinh, toàn trường xôn xao.

"Mạnh quá!

Thế giới Hỗn Độn!

Vị thần vĩnh cửu!" "Thần thoại thế giới cái gì chứ?

Hai đại thần thoại thế giới trong tay thế giới Hỗn Độn còn không trụ nổi một hiệp!" "Thần thoại thế giới không phải đỉnh cao!

Hỗn Độn phế giới mới là đỉnh phong!" Thần thoại thế giới?

Diệp Hiên khinh thường cười nhạt.

Đối với Hỗn Độn mà nói, không thế giới nào sánh bằng nó!

Sinh ra đã có đủ Ba Nghìn Đại Đạo!

Đại Đạo diễn hóa chính là Pháp tắc!

Pháp tắc diễn hóa chính là Quy tắc!

Những kẻ cho rằng thế giới Hỗn Độn là nơi có nhiều quy tắc, thực sự là tầm nhìn hạn hẹp.

Những kẻ tưởng rằng Đại Đạo Thần Ma là sinh linh hóa thân từ quy tắc, cũng vậy.

Và những cái gọi là thần thoại kia, có biết rằng trong Hồng Hoang do Hỗn Độn diễn hóa ra, bất kỳ một sinh linh nào cũng có thể là một thần thoại được lưu truyền lại đời sau không!

Huống chi những cái gọi là thần thoại thế giới này, đa số chỉ sở hữu hình bóng của một vị thần thoại sinh linh bên trong... chứ không phải thực sự sinh ra vị thần thoại sinh linh đó!

Càng không phải thực sự tạo ra thế giới thành thần thoại thế giới!

Thực tế những thần thoại thần quốc này đều có chút nước.

Một thần thoại thần quốc chân chính phải là nơi mà đa số sinh linh bên trong đều là những sinh linh trong thần thoại, như vậy mới có thể gọi là thần thoại thần quốc!

Không thể vì có một hai sinh linh thần thoại mà gọi là thần thoại thần quốc, thậm chí có những nơi ngay cả sinh linh thần thoại còn chưa sinh ra đã tự xưng là thần thoại thần quốc.

"Cuộc khảo hạch lần này kết thúc, tất cả phần thưởng của các em

sẽ được Thông Thiên Bảng trực tiếp gửi vào tài khoản, các em tự mình rút ra là được.” Tống Trung nói xong liền biến mất, để lại mười mấy học sinh ở lại.

Ba ngày sau.

Chương 28

Họ tên: Diệp Hiên.

Tu vi cảnh giới: Sáng Thế Thần nhất giai hậu kỳ.

Loại hình thế giới: Hỗn Độn.

Tiềm lực: Thiên tư tuyệt thế, hy vọng đạt thất giai!

Trường học: Lâm Thiên Nhất Trung.

Thứ hạng hiện tại: Hạng nhất phân bảng Tổ Tinh, hạng nhất tỉnh Giang Nam, hạng nhất thị trấn Nhiêu Châu, hạng nhất huyện Lâm Thiên.

Phần thưởng xếp hạng: Mỗi tuần mười ngàn khỏa Thần Nguyên.

Chức năng: Diễn đàn (có thể mở), Sàn giao dịch (đã mở), Đấu trường Thiên Không (đã mở), Chiến trường Tu La (đã mở)... (Chú ý: Chức năng xếp hạng sau khi vào top 100 toàn tỉnh sẽ tiến vào bảng xếp hạng toàn cầu.) Đúng vậy, hạng nhất Tổ Tinh, mỗi tuần sở hữu mười ngàn khỏa Thần Nguyên, tương đương với một trăm bình nhỏ Thần Nguyên Chi Dịch, tương đương với một bình lớn Thần Nguyên Chi Dịch.

Những Thần Nguyên này cũng cung cấp trợ lực mạnh mẽ cho việc Diệp Hiên sắp làm tiếp theo.

Việc tiếp theo hắn cần làm chính là dựng dục ra hai tôn Thần Ma Hỗn Độn và Vô Lượng, sau đó tập hợp sức mạnh của Ba Nghìn Đại Đạo để dựng dục Bàn Cổ!

Sau đó chính là Bàn Cổ khai thiên, diễn hóa Hồng Hoang!

Hồng Hoang tuyệt đối không thể là Hồng Hoang như kiếp trước

của hắn, hắn muốn diễn hóa một tôn Đại La Hồng Hoang trong thần thoại Đạo giáo!

Đạo giáo có vân: Đại La là sự truy cầu tối thượng của người học đạo, thăng lên tới Đại La Thiên cao nhất trong ba mươi sáu tầng trời của Đạo giáo, đây chính là nguồn gốc của Đại La Thần Tiên.

Đại La Thần Tiên còn gọi là Đại La Thiên Tiên, tức là vị tiên siêu thoát khỏi mọi không gian và thời gian, vĩnh hằng tiêu dao, dù thời không có sụp đổ thì bản thân vẫn đứng vững trên đỉnh cao, vĩnh hằng bất diệt.

Và mục tiêu của Diệp Hiên chính là tạo ra một Hồng Hoang nơi mọi người đều là Đại La Thiên Tiên!

Hắn không cần cái gọi là Thánh Nhân Chi Đạo kia, cái gọi là Đại La Kim Tiên trông thì mạnh mẽ nhưng thực chất ngay cả sinh tử của bản thân còn không kiểm soát được, gạt bỏ cái tên sang một bên thì Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang kém Đại La Thiên Tiên trong Đạo giáo không biết bao nhiêu lần!

Tất nhiên, đây là nói về mặt ý tưởng.

Xét về mặt ý tưởng, Đại La Thiên Tiên của Đạo giáo thực sự mạnh hơn Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang.

Còn thực tế thế nào, ai mà biết được...

Sau khi định rõ bước tiến tiếp theo, Diệp Hiên mở Thông Thiên Bảng.

Ong!

Tâm niệm động một cái, một bình Thần Nguyên Chi Dịch siêu lớn xuất hiện, đó là phần thưởng hạng nhất Tổ Tinh, mười ngàn khỏa Thần Nguyên.

Còn phần thưởng sau khi kết thúc khảo hạch là một khối sa bàn nhỏ.

Sa bàn Thế Giới: Có thể sao chép ra mặt sau của thần quốc, hoàn toàn giống hệt thần quốc, mặc cho ngài phát triển!

Chú ý: Chỉ có thể sử dụng khi Thần Cách chưa định hình.

Thần Cách chính là biểu tượng của Sáng Thế Thần tứ giai, là sau khi tu luyện Thần Khu đến cực hạn, đem những đại đạo hoặc pháp tắc mình biết ngưng tụ lại với nhau, tập hợp thành một viên Thần Cách tọa lạc trong não hải.

Một khi đã hình thành Thần Cách, thế giới sẽ cực kỳ khó mở rộng, huống chi là tạo ra một thế giới mặt bên có kích thước tương đương.

Sa bàn Thế Giới cũng là thứ cực kỳ đắt đỏ, không phải ai cũng có được.

Thực tế, phần thưởng này là do viện trưởng của năm đại học viện phát xuống thông qua Thông Thiên Bảng, trong cả Tổ Tinh có rất nhiều hạng nhất toàn tỉnh, mỗi tỉnh đều có một người, nhưng phần lớn họ chỉ được thưởng mười ngàn khỏa Thần Nguyên hoặc một số thiên tài địa bảo khác.

Duy chỉ có Diệp Hiên, bọn họ trực tiếp phát xuống một cái Sa bàn Thế Giới.

"Tương đương với một tấm gương sao..." Diệp Hiên cưỡng ép hiểu nó như là hai mặt chính phản của một tấm gương.

Ong!

Trong không gian hư vô của thế giới Hỗn Độn.

Diệp Hiên lấy Sa bàn Thế Giới ra, tâm niệm khẽ động.

Ong!

Một trận rung động mạnh mẽ truyền tới, Sa bàn Thế Giới không ngừng to lên.

Ầm ầm!

Một thế giới có kích thước tương đương với thế giới Hỗn Độn xuất hiện ở phía dưới thế giới Hỗn Độn.

Nếu ví thế giới Hỗn Độn như một quả trứng, thì ở phía dưới quả trứng này lại xuất hiện thêm một quả trứng khác.

Vị trí hai quả trứng áp sát vào nhau cực kỳ gần, dường như tựa vào nhau, lại dường như không hề chạm nhau.

Ong!

Thế giới do Sa bàn Thế Giới hóa thành lại không giống như thế giới Hỗn Độn.

Ở đây, không có bất kỳ pháp tắc nào!

Cũng không tồn tại bất kỳ đại đạo nào!

Không phải là không cảm nhận được, không thể hiện hình, mà là thực sự không có đại đạo.

Nói đây là một thế giới, chẳng thà nói đây là một mảnh không gian.

"Đây là do sức mạnh của Hỗn Độn quá mạnh, không thể thực sự sao chép sao..." Diệp Hiên có chút bất lực, nhất thời cũng không biết nên vui hay buồn.

Vui là vì sức mạnh của Hỗn Độn ngay cả sa bàn cũng không thể sao chép, buồn là vì cơ hội tăng mạnh chiến lực đã mất.

Nếu người khác có được sa bàn này, chắc chắn chiến lực sẽ tăng vọt, không nói đến việc chiến lực gấp đôi thì ít nhất cũng có thể cảm ngộ pháp tắc hoặc đại đạo của mình từ nhiều phía.

Phải biết rằng, sức mạnh của Sáng Thế Thần là tổng hòa của các sinh linh trong thần quốc!

Nghĩa là sinh linh thần quốc càng mạnh, càng nhiều thì Sáng Thế Thần cũng càng lợi hại!

Đây cũng là lý do tại sao Diệp Hiên chỉ mới tu vi nhất giai hậu kỳ mà có thể chiếm giữ vị trí số một Tổ Tinh trên Thông Thiên Bảng.

"Thôi vậy, nếu phương thế giới này không phải Hỗn Độn, vậy ta sẽ biến nó thành một thế giới hoàn toàn mới!" Diệp Hiên nói có chút nuối tiếc.

Thực ra cũng rất bình thường, Hỗn Độn làm sao có thể có mặt sau được, mặt sau của Ba Nghìn Đại Đạo chẳng phải chính là bản thân Ba Nghìn Đại Đạo sao!

Ba Nghìn Đại Đạo bao quát tất cả, là căn nguyên của chư thiên vạn vật, là bản nguyên của mọi thứ, loại thế giới này không tồn tại mặt sau.

Nếu đã không thể sao chép Hỗn Độn, vậy thì tạo ra thế giới mới.

Và điều này, đối với Diệp Hiên, người nắm giữ gần như Ba Nghìn Đại Đạo, lại là chuyện vô cùng đơn giản.

"Nơi này nên có không gian!" Theo lời Diệp Hiên vừa dứt, Đại Đạo Không Gian sau lưng hắn hiện hình, bắn ra một đạo lưu quang đi vào thế giới tân sinh có kích thước tương đương thế giới Hỗn Độn kia.

Ong!

Đại Đạo Không Gian trấn giữ bên trong, không gian hiện hình sinh ra, thế giới vốn là một mảnh hư vô lập tức xuất hiện các loại không gian phân tầng rõ rệt.

“Nơi này nên có thời gian!” Đại Đạo Thời Gian hiện hình, một đạo thời gian ném vào bên trong.

Trong thế giới đã có thời gian và không gian, tuy không cảm nhận được sự khác biệt quá lớn, nhưng khi các đại đạo không ngừng được lấp đầy, các pháp tắc và quy tắc bên trong cũng không ngừng xuất hiện.

“Vận Mệnh!” “Ngũ Hành!” “Sáng Tạo!” “Hủy Diệt!” “Sinh Mệnh!” “Tử Vong!” “Quy Khư!” “Luân Hồi!” Theo thời gian trôi qua, Diệp Hiên cuối cùng cũng tiêu hao hết sạch thần lực của mình, mà đại đạo hắn kiến lập được cũng mới chỉ có một nửa.

“Hô...” Diệp Hiên thở hắt ra một hơi, thân hình lóe lên, tiến vào thế giới tân sinh.

Tuy hắn đã rót Đại Đạo Sáng Tạo và Đại Đạo Sinh Mệnh vào bên trong, nhưng hắn không vội vàng diễn hóa sinh mệnh, vì hắn biết, sinh mệnh quý ở tinh chứ không phải ở đa.

Loại sinh mệnh được diễn hóa ra từ Pháp tắc Sinh Mệnh và Đại Đạo Sáng Tạo này căn bản không thể so bì với Thần Ma Hỗn Độn.

Còn về việc Đại Đạo hóa sinh thì lại càng không thể.

Đại Đạo là chí cao duy nhất, chỉ có sự hiện hình là khác nhau.

Tuy trong hai thế giới đều có đại đạo hiện hình, nhưng đó là dấu vết đại đạo chiếu rọi chư thiên.

Mà đại đạo vẫn là đạo đó, nên cũng chỉ có thể sinh ra một vị Đại Đạo Thần Ma. "Vì không thể sao chép ra một vùng Hỗn Độn khác, vậy ta sẽ biến nơi này thành vùng diễn sinh của thế giới Hỗn Độn!!!" Diệp Hiên thầm nghĩ.

Hắn dự định biến thế giới mặt sau này hoàn toàn hóa thành Hỗn Độn.

Hắn rót Ba Ngàn Đại Đạo vào trong, lại dẫn một luồng khí tức Hỗn Độn vào, từ đó khiến cả thế giới biến thành một vùng đất Hỗn Độn.

Như vậy, đợi đến khi thế giới Hỗn Độn bên kia hóa thành Hồng Hoang, nơi này có thể để lại cho các Đại Đạo Thần Ma.

Một ý tưởng điên rồ hiện lên trong đầu Diệp Hiên, và một khi đã xuất hiện thì không thể xua tan được nữa.

Về mặt nghiêm ngặt, thực tế hai thế giới này vốn là một, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Cái gọi là thế giới mặt sau cũng chỉ là sa bàn động dụng sức mạnh bản nguyên thế giới để hóa ra một vùng đất rộng lớn mà thôi, tương tự như một thời không song song.

Nhưng nại hà nội hàm của thế giới Hỗn Độn quá cao, sa bàn căn bản không thể tự hóa ra được, nên chỉ tạo ra một không gian có kích thước tương đương.

Không gian này tuy nằm ngoài thế giới Hỗn Độn nhưng thực chất vẫn dựa vào thế giới Hỗn Độn mà tồn tại.

Nói cách khác, phương thế giới này chính là một phần của thế giới Hỗn Độn, nhưng là một phần cực kỳ đặc thù. "Ba Ngàn Đại Đạo dựng Bàn Cổ, thế giới sa bàn hóa Hỗn Độn.

Khai thiên tích địa Hồng Hoang xuất, tân giới Đại Đạo Thần Ma hiện." Diệp Hiên nhìn về phía thế giới này, miệng lẩm bẩm.

Muốn thế giới này bị Hỗn Độn đồng hóa, yêu cầu cơ bản nhất là phải để nó sở hữu đầy đủ Ba Ngàn Đại Đạo hoàn chỉnh, đây là nền tảng của thế giới Hỗn Độn.

Ong!

Một bình lớn dịch Thần Nguyên xuất hiện trước mặt Diệp Hiên, sau đó rơi xuống hư không, hóa thành một dòng thác lớn rót vào bản nguyên thế giới.

Ầm ầm ầm!!!

Trong Hỗn Độn. "Hỗn Độn lại sắp biến hóa sao..." Không Gian Thần Ma lẩm bẩm giữa thời không.

Thời Gian Thần Ma đứng bên cạnh cũng lên tiếng: "Hai vị đạo hữu còn lại cũng đến lúc xuất thế rồi." Giữa các Đại Đạo Thần Ma tự có cảm ứng.

Mọi người đều biết hai vị Đại Đạo Thần Ma còn lại là ai, nhưng không ai biết chính xác khi nào họ sẽ đản sinh.

Tại một nơi vô danh trong Hỗn Độn.

Ầm ầm ầm!!! "Ta là Vô Lượng!!!" Một vị Thần Ma có ngoại hình cực kỳ quái dị xuất hiện, đầu người thân người, trông rất giống Nhân tộc hậu thế, duy chỉ có cái bụng to vô biên, tỷ lệ vô cùng kỳ đặc.

Với thân hình cao vạn trượng, cái bụng đó nhô về phía trước tới gần ngàn trượng! "Lượng Đạo Xích!!!" Thế nào là Vô Lượng?

Là kẻ có thể đo lường đạo vậy!

Bên cạnh hắn xuất hiện một cây thước trong suốt không màu, trên đó khắc hai ngàn chín trăm chín mươi lăm vạch khắc, tượng trưng cho việc hắn có thể mang theo số lượng Đại Đạo tương ứng!

Vô Lượng Thần Ma sinh ra đã mang theo Ba Ngàn Đại Đạo, ngoại trừ ngũ đại chí cao!

Hắn có thể học hết tất cả các đại đạo trừ năm loại chí cao, điểm khác biệt duy nhất của hắn với Hỗn Độn Thần Ma có lẽ là bản chất đại đạo của cả hai khác nhau.

Vô Lượng là kẻ mang tải tất cả!

Hỗn Độn là kẻ bao hàm tất cả!

Tại một nơi khác của Hỗn Độn. "Ta là Hỗn Độn!!!" Một tồn tại với thân hình mờ ảo, khó lòng chạm tới đột nhiên xuất hiện.

Cơ thể y được cấu thành từ khí tức Hỗn Độn vô tận, khó lòng nắm bắt, không thể diễn tả bằng lời.

Bên cạnh y là một hạt châu xám xịt. "Bảo vật bản mệnh của ta, Hỗn Độn Châu!!!" Hỗn Độn Thần Ma tâm niệm động đậy, hạt châu Hỗn Độn bay vào tay y, nhưng y vẫn chưa thể tùy ý sai khiến nó như các món Hỗn Độn Chí Bảo khác. "Cảm ngộ đại đạo chưa đủ sao..." Sau khi tuyên cáo sự tồn tại của mình với các Thần Ma khác trong Hỗn Độn, y lại ngồi trước Hỗn Độn Châu, bắt đầu tham ngộ thế nào là Hỗn Độn.

Hỗn Độn là đại đạo chí cao, sinh ra đã có thể bao hàm tất cả đại đạo!

Tất nhiên, y vẫn cần phải học tập.

Ngoại trừ bốn loại đại đạo chí cao còn lại, y có thể bao hàm mọi đại đạo khác!

Ý nghĩa của việc bao hàm chính là có thể học hỏi và tham ngộ chúng.

Điều này đối với các Đại Đạo Thần Ma khác mà nói là cực kỳ bất công, nhưng đại đạo vốn dĩ là như vậy.

Trong ngũ đại đại đạo chí cao, có các cặp đại đạo tương khắc như Sáng Tạo Thần Ma và Hủy Diệt Thần Ma.

Cũng có kẻ độc hành không có đại đạo tương khắc như Vận Mệnh Thần Ma.

Giờ đây, hai vị cuối cùng là những đại đạo tương cận: Vô Lượng Thần Ma và Hỗn Độn Thần Ma!

Cả hai cực kỳ gần gũi nhưng cũng có nhiều điểm khác biệt.

Ầm ầm ầm!!!

Thế giới Hỗn Độn lại một lần nữa khuếch trương, phạm vi lớn hơn cụm siêu tinh hệ gấp mười lần, sau đó theo sự rót vào liên tục của dịch Thần Nguyên, thế giới lại tiếp tục mở rộng.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Chương 29

Không biết trong Hỗn Độn đã vang lên bao nhiêu tiếng nổ.

Cuối cùng, phạm vi thế giới Hỗn Độn đã tương đương với một siêu đám thiên hà.

Phía trên Hỗn Độn, trong hư không. "Ha ha ha ha..." Diệp Hiên đứng trên cao, cảm nhận thần lực bàng bạc từ thế giới Hỗn Độn tràn về, tu vi thăng tiến nhanh chóng.

Điều khiến hắn vui mừng không chỉ là điều đó, mà là Ba Ngàn Đại Đạo Thần Ma đã quy vị.

Cùng với sự ra đời của Vô Lượng và Hỗn Độn Thần Ma, hắn cũng đã nắm giữ được Vô Lượng Đại Đạo và Hỗn Độn Đại Đạo.

Ong!

Giữa lông mày hắn, thần hỏa bùng cháy, một đạo thần văn xuất hiện trên trán rồi ẩn đi.

Theo sự đột phá của thế giới Hỗn Độn, tu vi của hắn cũng đột phá đến Sáng Thế Thần nhị giai sơ kỳ. "Ba Ngàn Đại Đạo, gia trì thân ta!!!" Diệp Hiên khẽ thốt.

Lời nói rơi vào hư không vang lên rầm rầm, sau lưng hắn Ba Ngàn Đại Đạo tề xuất, ngũ đại chí cao trấn áp chặt chẽ các đại đạo còn lại.

Tuy vẫn hỗn loạn vô cùng nhưng đã có thể thấy được một tia trật tự trong đó.

Diệp Hiên nhìn vào đóa Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm trong thế giới Hỗn Độn. "Ba Ngàn Đại Đạo dựng Bàn Cổ!!!" Theo câu nói này, sau lưng hắn Ba Ngàn Đại Đạo đột ngột phóng ra những luồng đại đạo chi lực.

Trong thế giới Hỗn Độn, đóa Sáng Thế Thanh Liên ức vạn năm không hề lay động, bỗng nhiên nở rộ. "Đây là..." Sáng Thế Thanh Liên dị biến, Sáng Tạo Thần Ma lập tức cảm nhận được, y mở bừng mắt, nhìn chằm chằm vào đóa thanh liên đó.

Ngoài y ra, các Thần Ma thuộc phe trật tự khác cũng nhận ra, họ lần lượt mở mắt nhìn về phía đóa sen đang nở rộ. "Sáng Thế Thanh Liên cư nhiên nở hoa rồi..." Tạo Hóa Thần Ma kinh ngạc thốt lên.

Sau câu nói của y, Sáng Tạo Thần Ma chậm rãi lắc đầu: "Không biết tại sao, có lẽ trong đó có đại tạo hóa!" Y cũng không biết tại sao bảo vật bản mệnh của mình lại đột nhiên biến dị, y thử cảm nhận nhưng phát hiện lúc này bản thân hoàn toàn không thể cảm nhận được đóa thanh liên này nữa!

Phải biết rằng y vốn là do Sáng Tạo Đại Đạo hóa sinh, mà đóa thanh liên này cũng là Sáng Tạo Đại Đạo hiển hóa ra!

Họ đồng căn đồng nguyên, không thể xảy ra chuyện như vậy!

Nhưng hiện tại, chuyện đó đã xảy ra! "Ta cảm nhận được đại đạo của mình!" Bỗng nhiên, Sinh Mệnh Thần Ma lên tiếng. "Ta cũng cảm nhận được đại đạo của mình!" Tịnh Thế Thần Ma cũng nói theo. "Ta cũng vậy!!!" Các Thần Ma phe trật tự phát hiện họ đều cảm nhận được đại đạo của mình trên Sáng Thế Thanh Liên.

Không chỉ có đại đạo của họ, mà còn có cả những đại đạo tương khắc với họ!

Ngoài ra còn có khí tức của những đại đạo khác. "Ba Ngàn Đại Đạo cư nhiên tề tụ tại đây!!!" Sáng Tạo Thần Ma kinh hãi nói.

Y không hiểu tại sao Sáng Thế Thanh Liên lại đột nhiên biến dị như vậy, cư nhiên xuất hiện khí tức của Ba Ngàn Đại Đạo!

Luồng khí tức này không ngừng luân chuyển trong đóa hoa đang

nở rộ.

Ong!!!

Một luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện, chấn văng tất cả các Đại Đạo Thần Ma đang đứng xem, ngay cả Sáng Tạo Thần Ma vốn là đại đạo chí cao cũng bị chấn tán ra ngoài! "Khí tức thật khủng khiếp!" Sáng Tạo Thần Ma lẩm bẩm.

Ba Ngàn Đại Đạo tụ tập trên chí bảo của y rốt cuộc là muốn làm gì...

Ba Ngàn Đại Đạo lấy Sáng Tạo Đại Đạo làm chủ, Sinh Mệnh Đại Đạo làm phụ, không ngừng quấn quýt lấy nhau.

Từ trên xuống dưới, chúng lần lượt đan xen rồi cuối cùng ngưng kết lại.

Đợi đến khi Ba Ngàn Đại Đạo hoàn toàn ngưng kết, trên đóa Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm bỗng nhiên xuất hiện một quả trứng!

Quả trứng đó có lớp vỏ được hiển hóa từ ngũ đại pháp tắc chí cao bao bọc.

Dưới ngũ đại chí cao là mười hai đại đạo làm lớp đệm, phần giữa vỏ trứng do năm trăm đại đạo hội tụ thành, còn phần dưới là hơn hai ngàn bốn trăm đạo đại đạo yếu hơn quấn quýt rồi ngưng thực lại.

Khi quả trứng Bàn Cổ hình thành, bên trong đột nhiên truyền ra một luồng sinh mệnh khí tức! "Tê!!!" Tất cả Đại Đạo Thần Ma ở đây đều không tự chủ được mà hít một hơi lạnh, hít cả luồng khí tức Hỗn Độn hỗn loạn vào bụng. "Đây là Thần Ma gì mà lại do Ba Ngàn Đại Đạo dựng dục thành?!" Sinh Mệnh Thần Ma cảm nhận rõ nhất luồng sinh mệnh khí tức bên trong, y kinh hoàng thốt lên. "Không thể nào!

Không thể nào có chuyện như vậy xảy ra!

Đại đạo chí cao, chúng ta chính là nguồn cơn của tất cả, tại sao lại xuất hiện sinh linh như thế này!!!" Tạo Hóa Thần Ma cũng gào thét.

Y không tin trong Hỗn Độn lại có thể có tạo vật như vậy!!

Đúng vậy, trong Hỗn Độn, đại đạo chí cao, các Đại Đạo Thần Ma là tôn quý nhất, tại sao bây giờ lại đản sinh một sinh linh do Ba Ngàn Đại Đạo cùng dựng dục?!

Các Đại Đạo Thần Ma hiển hóa từ đại đạo, tự phụ vô cùng cao quý, trên đời ngoại trừ các Thần Ma đồng cấp ra thì không có sinh linh nào lọt được vào mắt họ.

Thực tế những năm qua, Sáng Tạo Thần Ma và Sinh Mệnh Thần Ma đã tạo ra vô số sinh linh, tuy cuối cùng đều chết dưới tay Hủy Diệt Thần Ma, nhưng những sinh linh đó chưa bao giờ thực sự được họ để mắt tới, vì chúng không phải đại đạo hiển hóa, chỉ là hạng hạ đẳng.

Nhưng so với những Đại Đạo Thần Ma chỉ hiển hóa từ một loại đại đạo, quả trứng này tính là gì?

Hạng hạ đẳng sao?

Ngay cả Vô Lượng và Hỗn Độn có khả năng mang tải và bao hàm Ba Ngàn Đại Đạo thì khi sinh ra cũng chỉ có một loại đại đạo, chỉ là đặc chất đại đạo của họ cho phép mang tải và bao hàm mà thôi!

Họ vẫn phải tiêu tốn vô số năm để cảm ngộ, vậy mà quả trứng này chưa sinh ra đã có Ba Ngàn Đại Đạo, bao gồm cả ngũ đại chí cao! "Nếu để nó thuận lợi đản sinh, chúng ta còn đường sống sao?!" Đột nhiên, Sinh Mệnh Thần Ma - vốn nổi tiếng là người hiền lành - lại thốt ra câu nói này khiến tim gan các Thần Ma khác đều chấn động.

Không phải họ không nghĩ tới, mà là không dám nghĩ, không dám nghĩ đến ngày đó. "Sáng Tạo, nên làm thế nào đây!" Quang Minh Thần Ma lúc này cũng bước ra.

Thần Ma vừa có thần tính vừa có ma tính.

Chữ "Ma" ở đây nghĩa là tùy tâm sở dục.

Thứ họ tu luyện là sự khác biệt của đại đạo, chứ không phải luận bàn thiện ác.

Thực tế trong Hỗn Độn không có cái gọi là phân biệt thiện ác, xung đột của họ với phe vô trật tự cũng chỉ là xung đột về lý niệm đại đạo mà thôi.

Làm gì có thiện ác?

Phân chia thiện ác là do Thiên Đạo hiển hóa, sau đó những sinh linh yếu ớt vì để bảo vệ mạng sống của mình mà đặt ra một loại quy tắc hành vi để kìm hãm những sinh linh mạnh mẽ mà thôi.

Nếu gặp phải kẻ mạnh không tôn trọng quy tắc đó, họ cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể mong chờ những tu sĩ mạnh hơn đến giúp đỡ.

Dù là trong Hỗn Độn hay trong Hồng Hoang, tất cả đều giảng đạo lý thực lực chí thượng.

Thần Ma đều phức tạp, khó có thể dùng thiện ác để phân định.

Vì cứu một người mà dẫn đến cái chết của vô số người, ngươi nói y là thiện hay ác?

Đối với người được cứu, y là thiện; đối với những người phải chết, y là ác.

Thiện ác vốn đối lập, cũng như Thần Ma vậy, làm sao có thể dùng một lời mà đúc kết được. "Ta không muốn sinh linh này hiển hóa trong Hỗn Độn!!!" Ý niệm của Sáng Tạo Thần Ma vừa khởi lên đã không thể dập tắt.

Chỉ thấy y dùng hết toàn lực nhưng cũng không thể khống chế Sáng Thế Thanh Liên trong tay.

Y cuối cùng đã hiểu, hiểu tại sao mình không thể khống chế Sáng Thế Thanh Liên, truy căn cứu đề có lẽ là vì chí bảo của y còn có công dụng khác, nên bấy lâu nay y luôn không thể khống chế được nó.

Ong!!!

Ngay khi các Thần Ma phe trật tự định làm gì đó với quả trứng Bàn Cổ, Sáng Thế Thanh Liên lóe lên rồi biến mất không dấu vết. "Ta không còn cảm ứng được vị trí của Sáng Thế Thanh Liên nữa!!!" Trong mắt Sáng Tạo Thần Ma lóe lên sự giận dữ và kinh hãi.

Đây là chuyện y chưa từng gặp phải từ khi đản sinh đến nay.

Mọi chuyện dường như đang bị một bàn tay khổng lồ thao túng, chẳng lẽ trong Hỗn Độn này thực sự có một tồn tại chí cao thực sự sao?! "Chuyện này..." Các Thần Ma khác cũng đều im lặng.

Không phải họ không dám đoán, mà là không muốn đoán.

Trên đại đạo, nếu thực sự không còn gì khác thì quả trứng trước mắt này giải thích thế nào?

Nếu thực sự có thứ gì khác, thì đó là đại đạo hay là sinh linh?

Nếu là đại đạo thì thôi, nhưng nếu là sinh linh, thì họ tính là cái gì...

Trong thế giới Hỗn Độn, lực lượng Thần Nguyên vẫn chưa biến mất.

Theo sự thăng tiến của Diệp Hiên lên Sáng Thế Thần nhị giai, giới hạn thế giới cũng được nâng cao.

Giờ đây tu vi của các Hỗn Độn Thần Ma có thể đạt đến Thái Ất Kim Tiên.

Ầm!!!

Ngay sau khi Sáng Thế Thanh Liên biến mất không lâu, trên người

Sáng Tạo Thần Ma phát ra một luồng khí tức cực kỳ khủng bố. "Ta đột phá rồi!!!

Ức vạn năm!

Ta cuối cùng đã phá vỡ xiềng xích, đạt đến cảnh giới mới!!!" Ầm ầm ầm!!!

Theo việc Sáng Tạo Thần Ma đạt tới Thái Ất Kim Tiên, các Thần Ma khác cũng lần lượt đạt tới cảnh giới này.

Dù cảnh giới tu vi giống nhau nhưng chiến lực bên trong có thể nói là trời vực.

Sự chênh lệch này chính là chênh lệch giữa các đại đạo của họ.

Ở cùng một cảnh giới, ngũ đại chí cao nghiền ép mười hai viên mãn, mười hai viên mãn lại nghiền ép năm trăm thượng tầng.

Cứ thế mà suy ra...

Phía trên Hỗn Độn, trong hư không. "Muốn giết chết Bàn Cổ?

Đã hỏi qua ta chưa?" Diệp Hiên khẽ nói.

Nếu bên ngoài thực sự có một thế giới Hỗn Độn, hắn ở trong đó có lẽ chỉ là một con kiến, nhưng đây là thế giới do hắn khai sáng, hắn chính là đấng toàn năng!

Muốn giết Bàn Cổ ngay dưới mí mắt Diệp Hiên là chuyện đừng hòng mơ tưởng. "Bàn Cổ, do Ba Ngàn Đại Đạo dựng dục mà ra, nắm giữ tất cả sức mạnh đại đạo, được gọi là Lực chi Đại Đạo, sinh ra để thực hiện sứ mệnh khai thiên!" Lực chi Đại Đạo của Bàn Cổ khác với Lực chi Đại Đạo trong Ba Ngàn Đại Đạo.

Lực của Bàn Cổ là cái "Lực" mang tính khái niệm, còn Lực chi Đại Đạo trong Ba Ngàn kia chỉ là sức mạnh cơ bắp vô song mà thôi.

Đại khái giống như sự khác biệt giữa một con suối nhỏ bên cạnh

nhà bạn và cả dải Ngân Hà vậy.

Cái trước là thực tế, cái sau là khái niệm.

Về mặt khái niệm, dù là không gian hay thời gian, hoặc bất cứ thứ gì khác, đều có thể dùng "Lực" để biểu thị.

Ví dụ như lực thời gian, lực không gian, vân vân.

Vì vậy, Diệp Hiên đặt tên cho nó là Lực chi Đại Đạo.

Điểm này vô cùng chuẩn xác, bởi vì Bàn Cổ vốn dĩ sở hữu Ba Ngàn Đại Đạo, nên gọi là Lực chi Đại Đạo chẳng có gì quá đáng. "Bàn Cổ à Bàn Cổ!

Ta rất mong chờ sự ra đời của ngươi đấy!!!" Khóe miệng Diệp Hiên nở nụ cười rạng rỡ không dứt.

Trong Hỗn Độn. "Sáng Tạo, ngươi muốn đánh một trận sao!!!" Hủy Diệt Thần Ma sắc mặt lạnh lùng, nhìn Sáng Tạo Thần Ma dẫn theo một đám Thần Ma phe trật tự đi tới.

Phe vô trật tự và phe trật tự đã rất lâu không tranh đấu, những năm qua họ đều lo lôi kéo những Thần Ma mới đản sinh, sau đó chỉ tập trung tham ngộ đại đạo vì họ cảm nhận được giới hạn của thế giới này.

Giờ đây, tu vi của họ đều đột phá, tất cả đã đạt tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, và phương pháp nhanh nhất để củng cố tu vi cũng như nâng cao cảm ngộ chính là chiến đấu.

Đại Đạo Thần Ma sinh ra đã mạnh mẽ vô cùng, việc rèn luyện trong chiến đấu đối với họ như cơm bữa. "Không phải vậy!" Sáng Tạo Thần Ma vội vàng lắc đầu, sau đó ngón tay điểm nhẹ.

Sáng Tạo Đại Đạo hiển hóa ra, tái hiện lại những chuyện vừa xảy ra. "Đây chính là tất cả những gì vừa xảy ra.

Hỗn Độn chấn động, kích thước lại tăng lên không biết bao nhiêu lần, sau đó Ba Ngàn Đại Đạo dựng dục một quả trứng, cuối cùng là xiềng xích thế giới vỡ tan, tu vi chúng ta thăng tiến." Sáng Tạo Thần Ma thuật lại một lần nữa.

Hủy Diệt Thần Ma và các Thần Ma phe vô trật tự phía sau đều im lặng.

Một lúc lâu sau, Hủy Diệt Thần Ma lên tiếng: "Tại sao ngươi không hủy diệt nó!" Trong mắt y lộ ra vẻ trách móc, y không cho phép trong Hỗn Độn có kẻ nào mạnh hơn mình!

Sáng Tạo Thần Ma cười khổ một tiếng: "Ta đã thử rồi, nhưng chưa kịp ra tay, Sáng Thế Thanh Liên đã biến mất không dấu vết, cùng với quả trứng đó!" Hủy Diệt Thần Ma nghe vậy thì trợn to mắt, dường như không thể tin nổi.

Chương 30

Nhưng sự thật là vậy, những tồn tại như họ không bao giờ nói dối.

Không phải không biết nói dối, mà là khinh thường.

Cường giả thực sự chỉ cần dùng đôi tay quét ngang tất cả là đủ, không cần tính toán chi cho mệt.

Sau cơn giận và sự kinh hãi, Hủy Diệt Thần Ma lập tức nhận ra đây là một cơ hội trời ban!

Bảo vật bản mệnh của Sáng Tạo Thần Ma đã mất, chỉ cần y tranh thủ thời gian này khống chế được bảo vật bản mệnh của mình thì chắc chắn có thể đưa đối phương vào đại đạo để ngủ say! "Đã như vậy, các ngươi mau rời đi!" Hủy Diệt Thần Ma lườm Sáng Tạo Thần Ma một cái.

Lúc này Sáng Tạo không khống chế được bảo vật bản mệnh, tuy chiến lực không kém các Thần Ma có chí bảo khác, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút, nhưng Hủy Diệt Thần Ma cũng vậy.

Ngũ đại Thần Ma chí cao tuy sinh ra có nội hàm sâu hơn, đại đạo mạnh hơn, nhưng nếu không có bảo vật bản mệnh trong tay, chiến lực sẽ giảm đi quá nửa!

Nếu luyện hóa được bảo vật bản mệnh, chiến lực sẽ tăng lên gấp bội theo cấp số nhân!

Khặc khặc khặc khặc!!!

Đột nhiên, một tiếng cười tà mị vang lên.

Các Thần Ma của hai phe trật tự và vô trật tự lập tức nhìn về một hướng.

Một luồng khí tức đặc biệt xuất hiện.

Một bóng người hiển hóa ra.

Một người tay cầm trường thương, dưới chân là đài sen đen hai mươi bốn phẩm.

Chính là Ma chi Thần Ma. "Là ngươi!!!" Lớp vảy trên người Hủy Diệt Thần Ma bắt đầu tỏa ra ánh sáng ám u, hiện lên rõ mệt giữa vùng Hỗn Độn xung quanh.

Y từng giao thủ với Ma chi Thần Ma trong Hỗn Độn.

Một kẻ từ khi đản sinh đến nay chưa từng bị thương như Hủy Diệt Thần Ma mà trong trận chiến đó lại chịu một vài thương tổn.

Tuy y vẫn dễ dàng đánh bại đối phương nhưng lần bị thương đầu tiên đó khiến y nhớ mãi không quên.

Y nhìn vào cây trường thương đen kịt trong tay Ma chi Thần Ma, chính là cây thương đó đã đâm xuyên sườn trái của y.

Sau đó y lại nhìn vào đài sen đen hai mươi bốn phẩm, chính nhờ đài sen đó mà Ma chi Thần Ma mới thoát khỏi cơn thịnh nộ của y.

Bảo vật bản mệnh là đại đạo hiển hóa, là trợ lực chiến đấu cực mạnh.

Y cảm thấy hơi bất bình, tại sao tên Thần Ma độc hành kia lại có tới hai món bảo vật bản mệnh để dùng!

Trong khi y chỉ có một tòa Diệt Thế Đại Ma!

Rốt cuộc ai mới là ngũ đại đại đạo chí cao thực sự!? "Không!

Ta không cần quá nhiều chí bảo!

Chỉ cần để ta khống chế được bảo vật bản mệnh, dù là Ma hay Sáng Tạo, đều phải chết!!!" Hủy Diệt Thần Ma gào thét trong lòng, y

cực kỳ phẫn nộ.

Phẫn nộ vì tại sao đại đạo lại bất công như vậy, tại sao ngũ đại chí cao tụi y lại không thể cử động được bảo vật bản mệnh.

Tại sao những Thần Ma khác chỉ có một món bảo vật bản mệnh, mà cái tên Ma đáng chết kia cư nhiên có tới hai món!!! "Ma!

Ngươi đến đây có ý đồ gì!" Sáng Tạo Thần Ma có vẻ kiêng dè lên tiếng.

Thứ y kiêng dè không phải là chiến lực của Ma chi Thần Ma, mà là tâm tư hoàn toàn không thể đoán trước của hắn.

Họ từng là đồng đội cùng chiến hào, cũng đã từng nhiều lần trở thành kẻ thù... "Hủy Diệt, Sáng Tạo, đã lâu không gặp, ha ha ha ha..." Ma chi Thần Ma làm việc luôn tùy tâm sở dục, muốn gì làm nấy.

Trong dòng thời gian đằng đẵng, hắn từng chinh chiến cho phe trật tự, cũng từng chinh chiến cho phe vô trật tự.

Hắn từng gia nhập phe trung lập để bình định cuộc chiến giữa hai phe; cũng từng đơn thương độc mã đấu với cả hai phe.

Hắn từng đi khắp Hỗn Độn, gặp qua nhiều Thần Ma, đều xưng huynh gọi đệ; cũng từng giao đấu với tất cả, đánh đến mức không thể tách rời.

Hắn từng muốn nhổ tận gốc đóa Sáng Thế Thanh Liên của Sáng Tạo Thần Ma nhưng khổ nỗi không phá nổi phòng tuyến của phe trật tự, cuối cùng đành bỏ chạy; cũng từng rút kinh nghiệm, nhân lúc phe vô trật tự vắng mặt định trộm đi Diệt Thế Đại Ma, kết quả suýt bị Hủy Diệt Thần Ma vừa quay về tống thẳng vào đại đạo để ngủ say.

Phía trên Hỗn Độn, trong hư không. "Ồ, có chút thú vị rồi đây!" Diệp Hiên vốn định rời khỏi thế giới Hỗn Độn để bật gia tốc thời gian cho Bàn Cổ ra đời, nhưng ngay khi thấy Ma chi Thần Ma, hắn đã từ

bỏ ý định đó. "Vận Mệnh hiển hóa!" "Thời Gian hồi tố!" Trong mắt Diệp Hiên tinh quang lấp lánh, Vận Mệnh hiển thị những trải nghiệm của Ma chi Thần Ma như hiện trên giấy, sau đó Thời Gian tái hiện những thước phim đặc sắc đó vào não bộ của hắn.

Một lát sau. "Ha ha ha ha!

Không hổ là Ma!

Đây mới là Ma!

Ma thực sự!" "Những tên tà linh sơ cấp làm xằng làm bậy kia cũng dám tự xưng là Ma!" "Ma không phải là hạng làm xằng làm bậy, không ác không làm.

Ma chính là tùy tâm sở dục, vạn sự đều xuất phát từ tâm!" "Tốt?

Xấu?" "Tâm hướng về đâu thì đi theo đó!" "Đó mới là Ma!" "May mà đã đưa cho tên này cây Thí Thần Thương sắc bén vô cùng cùng món bảo vật phòng ngự là đài sen đen ma đạo hai mươi bốn phẩm, nếu không hắn e là đã chết dưới tay Hủy Diệt Thần Ma rồi!" Diệp Hiên xem xong các kiểu trải nghiệm "tự sát" của Ma chi Thần Ma những năm qua, tuy có hai đại chí bảo hộ thân nhưng hắn cũng đã bao nhiêu lần thập tử nhất sinh.

Tên nhóc này cư nhiên sau khi làm quen được với Không Gian Thần Ma và Thời Gian Thần Ma, lại ép họ phải đưa mình đến tận cùng của thời không để du lịch, suýt chút nữa khiến cả ba người bị tống ngược về đại đạo!

Thời không vô tận, cái gọi là "tận cùng" chỉ là vị trí xa nhất mà tu vi chưa đủ có thể chạm tới.

Vô số năm sau, họ thấy một người khổng lồ cao mười vạn trượng tay cầm rìu lớn, một rìu chém về phía Hỗn Độn.

Đạo rìu quang đó nhìn thì như chém vào ba ngàn Thần Ma, nhưng

thực tế cả vùng Hỗn Độn đều không thể thoát khỏi.

Ngay khi đạo rìu quang đó sắp quét qua nơi họ đứng, cả ba người trực tiếp bị ánh mắt của người khổng lồ đó tống trở về điểm xuất phát.

Sau đó, Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma vẫn còn chưa hoàn hồn đã bắt đầu màn "hỗn hợp song phi" phong cuồng.

Một trận đòn nhừ tử khiến Ma chi Thần Ma mặt mày sưng húp, cuối cùng xả giận xong mới ném hắn ra ngoài.

Dù hắn có gào thét đòi đi xem lần nữa cũng chẳng ai thèm đếm xỉa.

Từ đó, hắn không bao giờ gặp lại Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma nữa...

Mãi cho đến khi tà linh xâm nhập cách đây không lâu, hắn cảm nhận được dấu vết của Không Gian Thần Ma liền lập tức đuổi theo, nhưng chưa kịp tới nơi thì dấu vết đã biến mất, hắn chỉ cảm nhận được khí tức của Hủy Diệt Thần Ma ở đó.

Hắn chỉ đứng từ xa nhìn một cái rồi lại bỏ chạy, nhưng tên Hủy Diệt chết tiệt kia cứ đuổi theo hắn không buông.

May mà hắn đã học lỏm được vài chiêu từ Không Gian Thần Ma nên mới thoát được khỏi tay y.

Cũng chính vì đã học qua không gian thần thông nên hắn mới có thể cảm ứng được sự tồn tại của Không Gian Thần Ma dù cách bao nhiêu không gian và khoảng cách đi chăng nữa. "Nhưng ai cho hắn dũng khí để nhảy ra trước mặt nhiều Thần Ma như vậy chứ..." Diệp Hiên hơi cạn lời, tên nhóc này đúng là thích tìm chết mà.

Ở đây có mấy Thần Ma là không có mâu thuẫn với hắn đâu!

Vậy mà cũng dám nhảy ra, không biết bao nhiêu Thần Ma đang hận hắn đến ngứa răng.

Đặc biệt là Tiên chi Thần Ma và Phật chi Thần Ma, hai kẻ này hận nhất và cũng thảm nhất, trước đây toàn bị Ma chi Thần Ma đuổi theo mà đánh.

Ma chi Thần Ma cũng không định giết họ thật, chỉ là thỉnh thoảng lại tới tìm, cậy có hai món bảo vật bản mệnh mà hành hạ hai người họ đến khổ sở.

Cuối cùng bị ép quá, Phật chi Thần Ma suốt ngày đi sau Tiên chi Thần Ma, hai người kết bạn đồng hành, hễ gặp Ma chi Thần Ma là xông vào hội đồng.

Mãi về sau Ma chi Thần Ma mới ngoan ngoãn được một thời gian để đi ám hại người khác.

Trong Hỗn Độn. "Ma!

Ngươi tới đây làm gì!

Chúng ta có nhiều Thần Ma ở đây, chẳng lẽ ngươi muốn đồng thời khiêu chiến cả hai phe sao?!" Tiên chi Thần Ma vừa lên tiếng đã chụp ngay cho hắn một cái mũ thật lớn.

Nếu nói trong số các Thần Ma ở đây ai hận Ma chi Thần Ma nhất, thì sau khi Phật chi Thần Ma nhận số hai, ngoại trừ y ra không ai dám nhận số một. "Ồ, đây chẳng phải là tiểu Tiên sao!" Ma chi Thần Ma nhìn theo hướng tiếng nói, thấy đó là Tiên chi Thần Ma hay bị mình bắt nạt, liền bật cười trêu chọc.

Đại đạo tương khắc của hắn có rất nhiều, trong đó Thần, Tiên, Phật là khắc nhất, đó cũng là lý do tại sao hắn luôn bắt nạt hai người này.

Bởi vì hắn cảm thấy hai vị Đại Đạo Thần Ma này cực kỳ hư

ngụy, không sống thật với bản tính.

Rõ ràng lòng đầy dục vọng quấn thân nhưng lúc nào cũng tỏ ra vẻ bi thiên mẫn nhân, lo cho thế nhân, khiến hắn thấy buồn nôn.

Còn tại sao Thần - kẻ tương khắc nhất - lại không bị bắt nạt, đó là vì hắn cảm thấy Thần sống thật, không hư ngụy như Tiên và Phật, nên hắn chưa từng sỉ nhục Thần chi Thần Ma, ngược lại còn khá kính trọng đối phương.

Chỉ tiếc là Thần chi Thần Ma lại rất ghét hành vi của hắn, cho rằng hắn không tôn trọng đại đạo, không hiểu Hỗn Độn.

Nếu Ma là tùy tâm sở dục, tâm hướng về đâu thì đó là đạo, thì Thần là quy củ, nghe theo chỉ dẫn của đạo mà hành động.

Tiên chi Thần Ma mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng phất tay áo quay lưng đi, không muốn nhìn thấy khuôn mặt khiến y cực kỳ ghét bỏ này nữa.

Phật chi Thần Ma thì đã sớm quay lưng, lười lãng phí lời nói. "Ồ, tiểu Tiên còn biết thẹn thùng sao?

Ơ, kia không phải tiểu Phật sao?

Cũng biết thẹn thùng à?!" Ma chi Thần Ma thấy vậy lại tiếp tục trêu ghẹo.

Phật chi Thần Ma cố nhẫn nhịn, nếu không phải họ còn việc quan trọng hơn phải làm thì y đã cùng Tiên chi Thần Ma hợp sức đánh hắn thêm vài chục vạn năm nữa rồi!

Quá uất ức!! "Ma, đến đây làm gì, nếu còn không nói thì đừng trách ta không khách khí!" Hủy Diệt Thần Ma lười đôi co với hắn, nếu Ma không nói được lý do ra hồn thì y sẽ dùng vũ lực để dọn dẹp.

Nếu không phải y đã đánh Ma chi Thần Ma mấy lần rồi, chắc y đã

xông lên đánh một trận tơi bời chứ không để hắn nói nãy giờ.

Nghe Hủy Diệt Thần Ma nói vậy, Ma chi Thần Ma nghiêm mặt lại, lập tức nói: "Ta cảm nhận được sự biến mất của Sáng Thế Thanh Liên nên đã lần theo dấu vết tới tận đây." "Ma!!!" Sáng Tạo Thần Ma nghe đến đây thì không nhịn nổi nữa, định xông lên ra tay.

Thật là, ngày xưa hắn nhắm vào chí bảo của y thì thôi đi, giờ cư nhiên vẫn âm thầm theo dõi nó!

Ngay khi Sáng Tạo Thần Ma định ra tay, Ma chi Thần Ma lập tức né sang một bên, đồng thời nói cực nhanh: "Ta có đại bí mật muốn nói cho các ngươi biết, nhưng không biết nó có liên quan đến chuyện này không!!!" Nói xong, thân hình hắn lại lóe lên.

Ầm!!!

Một kích của Sáng Tạo Thần Ma đánh hụt, khi định bồi thêm phát nữa, nghe thấy lời này liền thu nắm đấm lại.

Vút!!!

Một luồng quyền phong đập vào người hắn, bị đài sen đen hai mươi bốn phẩm dưới chân đỡ lại.

Nắm đấm đó ở cực gần Ma chi Thần Ma, nếu Sáng Tạo Thần Ma không dừng lại kịp thời thì hắn đã ăn trọn một đấm rồi.

Nếu hỏi ở đây hắn sợ ai nhất, thì đó là Hủy Diệt Thần Ma, thứ hai chính là Sáng Tạo Thần Ma!

Hai vị Thần Ma do đại đạo chí cao hóa thân này là những kẻ hiếm hoi hắn không đánh lại mà còn bị đánh bầm dập! "Nói!!!" Sáng Tạo Thần Ma lạnh lùng thốt ra một chữ. "Ta từng gặp Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma trong Hỗn Độn.

Nhờ sự hợp lực của hai người họ, ba chúng ta đã từng đến tận

cùng thời không!!!" La Hầu (Ma chi Thần Ma) nói nhanh như súng liên thanh.

Ở gần Sáng Tạo Thần Ma thế này, hắn không dám nhởn nhơ nữa. "Ngoài ra, Sáng Thế Thanh Liên là món bảo vật ta vẫn có thể cảm nhận được khí tức của nó, được chứ!

Đừng nghĩ chỉ mình ta là nhắm vào đóa sen của ngươi!" Nói xong, hắn cũng không quên thanh minh cho bản thân một chút.

Đúng là hắn từng có ý định trộm hai đại chí bảo, nhưng sau khi giao thủ vài chiêu với hai vị đại lão cổ xưa nhất, hắn không bao giờ dám nghĩ tới nữa. "Các ngươi đã thấy gì ở tận cùng thời không?" Sáng Tạo Thần Ma nghe vậy thì mặc nhận, sau đó lùi xa Ma chi Thần Ma một chút, quay về phe mình hỏi.

Lúc này, dù tất cả Thần Ma đều kinh ngạc trước quan hệ rộng của Ma chi Thần Ma, nhưng cũng không bận tâm chuyện đó, tất cả đều nhìn hắn chờ đợi câu trả lời. "Ba chúng ta đã gặp phải đại khủng bố ở tận cùng thời không!" Ma chi Thần Ma dừng lại một chút, quan sát phản ứng của mọi người.

Thấy ai nấy đều tập trung nhìn mình, hắn không nhịn được mà nhếch môi cười. "Ha ha, biểu cảm của các ngươi thật thú vị!!" Hủy Diệt Thần Ma mặt đen như nhọ nồi, gân xanh nổi lên, hai tay siết chặt nắm đấm.

Các Thần Ma khác cũng đại khái như vậy, đặc biệt là Sát Lục Thần Ma, đôi mắt đầy sát ý của y đã sớm khóa chặt Ma chi Thần Ma.

Y đã hạ quyết tâm, bất kể Ma chi Thần Ma nói gì, sau khi hắn nói xong, y nhất định phải băm hắn ra thành trăm mảnh ngay lập tức!

Có cùng ý nghĩ với y còn có Tử Vong Thần Ma...

Ma chi Thần Ma thấy Hủy Diệt Thần Ma sắp bùng nổ liền vội

vàng nói, nụ cười trước đó biến mất, nghiêm túc hẳn lên: "Đại khủng bố chính là lúc ba chúng ta vừa vào tận cùng thời không, liền thấy một đạo rìu quang quét qua, Ba Ngàn Thần Ma trong tương lai đều chết hết!!!" "Ngay cả Hỗn Độn cũng bị chẻ đôi luôn!!!" "Nói bừa!!!" Hủy Diệt Thần Ma hừ lạnh một tiếng, khí tức mạnh mẽ phun trào.

Trong thế giới này, kẻ có thể giết được y vẫn chưa xuất hiện!

Y không tin lời Ma chi Thần Ma nói là thật!

Tên này nổi tiếng là thích trêu đùa các Đại Đạo Thần Ma, dù hắn có nói dối vì việc này thì y cũng chẳng thấy lạ. "Hủy Diệt, bình tĩnh chút, lời hắn nói có mấy phần khả năng đấy!" Sáng Tạo Thần Ma đứng bên cạnh trầm giọng nói.

Chương 31

Y càng nghĩ càng thấy có khả năng, hình ảnh quả trứng đó cứ lởn vởn trong đầu y không dứt.

Nghe Sáng Tạo Thần Ma nói vậy, Hủy Diệt Thần Ma nhíu mày, sau đó nói: "Ngươi đang nói đến quả trứng đó sao?" Y cũng đã phản ứng lại, nếu những gì Ma chi Thần Ma nói là thật, thì chỉ có quả trứng được Ba Ngàn Đại Đạo dựng dục kia mới có năng lực như vậy! "Trứng gì?

Do Sáng Thế Thanh Liên dựng dục sao?" Ma chi Thần Ma ngớ người hỏi.

Hắn sở dĩ thấy hai chuyện này có liên quan là vì Sáng Thế Thanh Liên từ khi đản sinh đến nay luôn cắm rễ trong Hỗn Độn, chưa từng di chuyển nửa bước, vậy mà giờ đột ngột biến mất như thể chưa từng xuất hiện.

Hơn nữa Sáng Thế Thanh Liên là do Sáng Tạo Đại Đạo hiển hóa mà thành, sự ra đời của tất cả họ theo nghĩa nghiêm ngặt đều nhờ ơn đóa sen này.

Vì vậy nếu đóa sen này biến mất, có khả năng nó sẽ có liên quan đến vị người khổng lồ mạnh mẽ kia.

Đó là lý do hắn vội vàng chạy đến trước mặt các Thần Ma này.

Dù sao ở hậu thế, hắn cũng đã phải quay về với đại đạo rồi...

Tận cùng thời không, nếu không có sự hợp lực của Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma thì không thể xuyên không tới được, vì thời gian tương lai chỉ là những điểm thời gian khác nhau trong các không gian song song mà thôi.

Chỉ nhờ sự giúp đỡ của Không Gian Thần Ma mới có thể đến được tương lai thực sự của thời không này!

Đó cũng là lý do tại sao hai vị Thần Ma đó luôn quấn quýt bên nhau. "Làm sao ngươi biết?!" Sáng Tạo Thần Ma khẽ nhíu mày, tên này thật sự không nghĩ cách trộm đóa sen của ta sao?!

Ma chi Thần Ma thấy vậy hiểu ý ngay, lập tức đáp: "Đoán thôi!

Dù sao để đản sinh một tồn tại mạnh mẽ như vậy, ngoài việc nhờ vào sự dựng dục của Sáng Thế Thanh Liên ra, ta không nghĩ ra khả năng nào khác!

Nếu không sao ta lại liên hệ hai chuyện này với nhau!" Lời giải thích này mới khiến sắc mặt Sáng Tạo Thần Ma dịu đi phần nào, y chậm rãi nói: "Không sai, ngươi nhìn đi!" Sau đó y dùng sức mạnh sáng tạo để diễn hóa ra một đóa thanh liên.

Giống như lúc chiếu cho các Thần Ma phe vô trật tự xem, y chiếu lại một lần nữa. "Hai chuyện này chắc chắn có liên hệ.

Sau này kẻ hủy diệt chúng ta chắc chắn là sinh linh được dựng dục trong quả trứng kia!

Mà giờ thanh liên đã viễn độn biến mất, nếu chúng ta không tìm ra, không hủy diệt nó, thì kết cục của chúng ta..." Ma chi Thần Ma nói cực nhanh, phần cuối y không nói hết.

Nhưng mọi người đều hiểu y muốn nói gì. "Đã vậy, chúng ta nên tạm thời gác lại tranh chấp đại đạo, đoàn kết tất cả.

Trước tiên đi tìm Quy Khư nói rõ ngọn ngành, sau đó tìm Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma.

Nếu họ không tìm ra vị trí của thanh liên thì e là chúng ta cũng không tìm được!" Hủy Diệt Thần Ma chỉ vài câu đã đưa ra phương án giải quyết. "Quả trứng đó không phải do Ba Ngàn Đại Đạo dựng dục

sao?

Vậy chúng ta tập hợp đủ Ba Ngàn Đại Đạo Thần Ma, cùng nhau ra tay chắc chắn sẽ giết chết được quả trứng đó!!!" Sáng Tạo Thần Ma cũng nói theo. "Như vậy là tốt nhất!" Tất cả Thần Ma đều không có dị nghị.

Trong tình huống đe dọa đến bản thân, tranh chấp đại đạo có thể tạm gác lại.

Dù sao cái gọi là tranh chấp đại đạo cũng đã tranh mấy bao nhiêu năm rồi, tuy hai bên vẫn như nước với lửa nhưng qua bao nhiêu năm họ cũng đã quen với sự tồn tại của đối phương.

Thêm vào đó, việc chiến đấu liên tục cũng giúp họ nảy sinh chút tình cảm.

Đặc biệt là Chiến chi Thần Ma, y có mối quan hệ khá tốt với hầu hết các Thần Ma.

Tuy nhiên những Thần Ma có đại đạo tương khắc vẫn cực kỳ ghét nhau, chỉ có thể nói là miễn cưỡng quen với việc đối phương sống cùng mình trong Hỗn Độn...

Phía trên Hỗn Độn, trong hư không. "Không ngờ cuối cùng kẻ khiến ba phe cùng các Thần Ma độc hành liên kết lại với nhau cư nhiên lại là Ma chi Thần Ma!!!" Diệp Hiên chứng kiến cảnh này có chút kinh ngạc.

Sau đó hắn lại thấy nhẹ nhõm, dù sao cũng là vì áp lực Bàn Cổ khai thiên đang ở trước mắt.

Không ai muốn quay về đại đạo để ngủ say, vì không biết lần sau tỉnh dậy sẽ là bao giờ. "Nhưng đáng tiếc thật đấy, nếu có thể bị các ngươi tìm thấy thì ta còn làm Sáng Thế Thần làm gì nữa!" Diệp Hiên nhếch môi, hắn hướng mắt về phía thế giới mới sinh bên cạnh.

Một đóa thanh liên xanh thẫm đang cắm rễ trong một vùng Hỗn Độn nhỏ, không ngừng lay động.

Đó chính là việc sau khi đột phá lên Sáng Thế Thần nhị giai, hắn đã rót nốt Ba Ngàn Đại Đạo còn lại vào thế giới mới sinh, sau đó lại điều động một ít dịch Thần Nguyên chưa dùng hết cho nó.

Cuối cùng là chuyển một ít khí tức Hỗn Độn từ trong Hỗn Độn sang thế giới mới sinh.

Làm xong tất cả, khi nhận thấy họ muốn gây bất lợi cho quả trứng Bàn Cổ, hắn đã chuyển quả trứng đó sang phương thế giới mới sinh này.

May mắn là thế giới này thực chất cũng là thế giới Hỗn Độn, chỉ là không nằm trong Hỗn Độn lớn, nhưng sau khi Diệp Hiên chuyển một ít Hỗn Độn sang, nó tự động khuếch trương và nhanh chóng trở thành một vùng rộng lớn.

Sáng Thế Thanh Liên dựng dục Bàn Cổ ở đây cũng giống như trong Hỗn Độn vậy, đều có thể mượn sức mạnh của Ba Ngàn Đại Đạo.

Nói thì lâu nhưng thực tế thời gian diễn ra cực kỳ ngắn.

Có Thần Nguyên rồi, làm gì cũng nhanh hơn nhiều. "Phù ~" Trở lại thực tại, Diệp Hiên thở dài một hơi.

Làm xong những việc này thật sự tốn tinh lực quá.

Dù là phát triển thế giới mới hay dựng dục Bàn Cổ đều tiêu tốn rất nhiều tâm thần của hắn, nếu không phải do tu vi đột phá thì không thể hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy được.

Thế giới mới của hắn cũng không bị sự khuếch trương của Hỗn Độn nhấn chìm, mà cũng khuếch trương theo với kích thước tương đương, đây mới là giá trị thực sự của thế giới sa bàn.

Hai bên vẫn nằm sát cạnh nhau, vô cùng kỳ diệu.

Diệp Hiên nhìn căn biệt thự sang trọng của mình ở thành phố tỉnh Giang Nam, khẽ mỉm cười.

Đây là căn biệt thự được hiệu trưởng Đại học Giang Nam đích thân tặng sau khi hắn tham gia kỳ thi tài tử.

Biệt thự nằm trên núi Giang Nam trải dài hàng triệu dặm ở trung tâm tỉnh Giang Nam, cả thành phố tỉnh Giang Nam được xây dựng bao quanh dãy núi trùng điệp này.

Những người có địa vị hiển quý đều cư trú trên núi Giang Nam.

Cách núi Giang Nam không xa là một hồ nước mênh mông bát ngát, vì nằm ở phía tây núi Giang Nam nên được gọi là Tây Hồ.

Biệt thự của Diệp Hiên là căn nằm trên đỉnh núi cao nhất gần hồ, bên trong đầy rẫy công nghệ, mọi việc đều có hệ thống thông minh giải quyết, chủ nhân chỉ cần ra lệnh là xong.

Hắn cô độc một mình, không chút vướng bận, nên dọn thẳng đến đây ở, dù sao ở đâu với hắn cũng chẳng quan trọng.

Thực tế trên Tổ Tinh, ngoài học sinh và giáo viên ra, rất ít Sáng Thế Thần chọn ở lại đây.

Vì Tổ Tinh không hề có chiến sự, nếu một ngày cả Tổ Tinh cũng chìm trong lửa đạn thì điều đó chứng tỏ tình cảnh nước Đại Việt đã ngàn cân treo sợi tóc.

Phần lớn Sáng Thế Thần sau khi học xong đều đến các tinh hệ khác, vừa chiến đấu vừa rèn luyện bản thân. "Lại là một kỳ nghỉ hơn một tháng tẻ nhạt vô vị..." Diệp Hiên thầm nghĩ.

Cuộc đời hắn dường như ngoài việc đứng trên đỉnh cao ra thì chẳng còn ý nghĩa gì khác. "Đinh, Lưu Dũng đã gửi cho bạn một tin

nhắn." Đây là âm thanh thông báo của Thông Thiên Bảng, Diệp Hiên nghe thấy liền lập tức mở ra.

Một giao diện bán trong suốt xuất hiện trước mặt hắn.

Lưu Dũng: Kỳ nghỉ thế nào rồi, có muốn đến chỗ tôi chơi không, tôi ở thành phố Vĩnh Thế, ngay sát vách nhà cậu đấy!

Hóa ra là tin nhắn mời hắn qua chơi.

Diệp Hiên suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Vừa hay hắn cũng cần đủ thời gian để tích lũy Thần Nguyên để dùng khi Bàn Cổ khai thiên.

Thần lực của hắn hiện tại đủ để gia tốc thời gian một triệu lần, dù hắn đã kéo hết mức thời gian nhưng vẫn chưa thấy quả trứng Bàn Cổ kia có phản ứng gì...

Thành phố Vĩnh Thế.

Tuy thành phố Vĩnh Thế cũng giống như thành phố Lâm Thiên, cách thành phố tỉnh Giang Nam rất xa, nhưng trước mặt Diệp Hiên - người đã nắm giữ Không Gian Đại Đạo - đó chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Đây chính là bug của Không Gian Đại Đạo, hoàn toàn phớt lờ khoảng cách không gian, chỉ cần tâm niệm động một cái là có thể đến ngay lập tức.

Tất nhiên, khoảng cách cụ thể vượt qua được bao nhiêu còn tùy thuộc vào tu vi của Sáng Thế Thần nắm giữ Không Gian Đại Đạo.

Cảnh giới càng cao thì khoảng cách cũng như chiều không gian, hoặc không gian song song vượt qua được càng xa.

Vũ trụ là đa chiều, chỉ khi đạt đến tu vi nhị giai Sáng Thế Thần mới có thể làm được vạn cổ thời không duy nhất, nhất chứng vĩnh

chứng.

Một phiên bản của mình ở một thời không chứng đạo thành Sáng Thế Thần tứ giai, thì tất cả các phiên bản của mình trong vô tận thời không đều sẽ chứng đạo Sáng Thế Thần tứ giai.

Vì vậy, Sáng Thế Thần tứ giai là một ranh giới phân định.

Đây cũng là ý nghĩa của việc ngưng tụ thần cách, dùng thân xác thần ngưng tụ thần cách, tập hợp vô tận thời không để thành tựu bản thân duy nhất.

Sau khi đạt đến cảnh giới này, tất cả các phiên bản của mình trong dòng thời gian dài đằng đẵng đều sẽ biến thành phiên bản đã chứng đạo kia.

Và nếu có ai ngược dòng thời gian tìm về lúc mình còn yếu ớt hay suy yếu để giết mình thì cũng không thể, vì nhất chứng vĩnh chứng, nếu vượt qua dòng thời gian vô tận tìm tới giết chóc thì sẽ gặp phải phiên bản mạnh nhất của mình ở thời không kia đến đòi mạng.

Mà ngay cả khi một phiên bản của mình ở một thời không bị sát hại cũng không sao, chỉ cần không phải tất cả phiên bản trong vô tận thời không đều bị xóa sổ thì không tính là cái chết thực sự, vì không lâu sau sẽ lại tái ngưng tụ trong thời không đó.

Do đó Sáng Thế Thần tứ giai và tam giai có sự chênh lệch trời vực, còn Sáng Thế Thần tam giai là khởi đầu của việc nắm giữ pháp tắc. "Cho tọa độ nhà cậu đi." Diệp Hiên gửi một tin nhắn trên Thông Thiên Bảng, Lưu Dũng lập tức trả lời hắn.

Tâm niệm động một cái.

Diệp Hiên xuất hiện trong một căn biệt thự. "Ồ, đệ nhất Tổ Tinh của chúng ta tới rồi, thật là rồng đến nhà tôm!" Lưu Dũng cười tươi rói đi tới nói.

Tuy họ không quá thân thiết nhưng cũng được coi là một trong số ít những người bạn mà Diệp Hiên hay giao lưu. "Dẹp đi ông nội!" Diệp Hiên lườm một cái.

Với người khác có thể hắn còn nửa tin nửa ngờ, chứ cái tên Lưu Dũng này mà nói mấy lời đó thì hắn không tin đâu, ai mà chẳng biết tính cách hắn chứ.

Hắn thấy một người đang ngồi trên sofa liền ngạc nhiên nói: "Thủy Ngạn?" Hắn biết Lưu Dũng sợ Thủy Ngạn đến mức nào, tính cách hoạt bát nhảy nhót là thế mà chỉ một câu của Thủy Ngạn cũng khiến hắn im bặt, những người khác hình như chưa ai làm được như vậy. "Diệp huynh!" Thủy Ngạn cũng đứng dậy, trên gương mặt lạnh lùng hiếm khi xuất hiện một nụ cười.

Cường giả xứng đáng được mọi người kính trọng, huống chi là một người đã bỏ xa mình ở phía sau. "Ha ha ha ha, Thủy Ngạn, tên nhóc cậu cũng biết cười à!!!" Lưu Dũng đứng bên cạnh ôm bụng cười ngặt nghẽo, cực kỳ khoa trương.

Diệp Hiên hơi cạn lời, chuyện này có gì đáng cười đến vậy đâu.

Thủy Ngạn nghiêng đầu, sắc mặt lạnh đi, nhìn chằm chằm đầy đe dọa. "Được rồi, được rồi, tôi không cười nữa!" Lưu Dũng lập tức giơ hai tay lên, vội vàng nói.

Hắn quay sang nhìn Diệp Hiên cười nói: "Lại đây ngồi đi!

Đừng khách sáo, cứ coi như nhà mình!" Diệp Hiên nghe vậy cười gật đầu rồi ngồi xuống sofa. "Có phải đang thắc mắc tại sao Thủy Ngạn lại ở đây không?" Lưu Dũng cười hỏi.

Với họ, cơ bản không còn nhu cầu gì về vật chất nữa, nên cả hai cũng chẳng chuẩn bị gì.

Ngoài Thần Nguyên ra, hầu như không có thứ gì có tác dụng với

Sáng Thế Thần. "Ừ!" Diệp Hiên gật đầu. "Chuyện này nói ra thì dài dòng, vậy để tôi kể từ đầu..." Đôi mắt Lưu Dũng sáng lên, định kể cho hắn nghe câu chuyện đó. "Ngày xửa ngày xưa, có một ngôi làng nhỏ..." Thủy Ngạn vẫn vô cảm, bên cạnh nói nhanh: "Tôi là trẻ mồ côi, được chú dì nhặt được nuôi nấng, ừ, chính là bố mẹ cậu ta." "Này!

Để tôi nói hết thì chết à!!!" Lưu Dũng bất mãn lầm bầm, câu chuyện của hắn vừa mới mở đầu, còn chưa kể xong đã bị Thủy Ngạn ngắt lời, cảm giác thật khó chịu.

Cái kiểu sắp được kể chuyện mà bị người khác ngắt ngang thế này đúng là cực kỳ khó chịu. "Tôi cũng là trẻ mồ côi!" Diệp Hiên ngồi bên cạnh cười nói. "???" Lưu Dũng há hốc mồm, thời buổi này trẻ mồ côi đều mạnh thế sao?!

Ngay cả Thủy Ngạn cũng không nhịn được mà nhìn sang một cái.

Thời đại Sáng Thế Thần, xác suất trở thành trẻ mồ côi đúng là không nhỏ, nhưng xác suất cả cha lẫn mẹ cùng tử trận vẫn khá thấp, tuy nhiên trong biển người mênh mông, kiểu gì cũng sẽ có vài người như vậy. "Sao thế, nhìn tôi dữ vậy?" Diệp Hiên hơi thắc mắc.

Những người này nhìn mình làm gì, thời đại này trẻ mồ côi được quốc gia bao nhà cửa, bao ăn ở, làm sao có chuyện chết đầu đường xó chợ được.

Còn chuyện đi học thì được miễn phí, từ tiểu học đến tốt nghiệp đại học đều miễn phí hết, chẳng tốn đồng nào.

Ngoài trừ việc thiếu hụt tình cảm gia đình, còn lại về vật chất thì không thiếu thứ gì, nhìn chung không hề khổ sở.

Có thể nói ở nước Đại Việt, địa vị của trẻ em cực kỳ quan trọng, quan trọng hơn nhiều so với những người không có năng lực

(Muggle), vì những đứa trẻ đó sau này có khả năng trở thành Sáng Thế Thần. "Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ, Thủy Ngạn không mạnh bằng cậu có phải vì cậu ta không phải trẻ mồ côi thực sự, nên mới yếu hơn cậu nhiều thế không..." Lưu Dũng chưa nói hết câu đã cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, liền vội ngậm miệng không bàn luận nữa.

Hắn nói không sai, thực tế Thủy Ngạn không hẳn là trẻ mồ côi, từ nhỏ đến lớn bố mẹ hắn đối xử với Thủy Ngạn còn tốt hơn cả hắn, có gì ngon cũng nhường Thủy Ngạn trước rồi mới đến lượt hắn.

Bố mẹ hắn đều là Muggle, may mà cả con đẻ lẫn con nuôi đều là những thiên tài đúng nghĩa.

Có thể lọt vào top 10 bảng tỉnh thì đều là những thiên tài thực sự của Tổ Tinh.

Trong không biết bao nhiêu người của một tỉnh mới chọn ra được mười người như họ.

Chỉ riêng những người vào được Thông Thiên Bảng đã có hàng chục vạn, những người không vào được chắc phải hàng ức, hàng chục ức, có thể nói là chọn một trong hàng tỷ người mới ra được top 10, sao có thể không phải là thiên tài cho được.

Chương 32

"Hai chúng tôi định kỳ nghỉ này sẽ đăng ký đến các tinh vực khác để rèn luyện bản thân, cậu có muốn đi cùng không?" Lưu Dũng lên tiếng hỏi.

Đây mới là việc chính, cũng là lý do hắn gọi Diệp Hiên tới. "Tinh vực?" Diệp Hiên nheo mắt, lục tìm thông tin về các tinh vực trong sách vở từ trí nhớ.

Từ khi nhân loại bước vào thời đại Sáng Thế Thần, họ đã dần bước ra khỏi hệ Mặt Trời, hệ Ngân Hà để tiến vào vũ trụ vô tận.

Không biết bao nhiêu năm trôi qua, trải qua bao nhiêu gian nan, các Sáng Thế Thần mạnh nhất đã phát hiện ra một vùng đại lục.

Đại lục Sáng Thế.

Đây là phát hiện chung của những Sáng Thế Thần mạnh nhất các quốc gia.

Đại lục này nằm lơ lửng giữa trung tâm vũ trụ, các Sáng Thế Thần gọi phạm vi vũ trụ quan trắc được trước đó là tinh vực, và xung quanh đại lục này có tới ba ngàn tinh vực treo lơ lửng!!!

Đây là một đại lục trung tâm, các Sáng Thế Thần phát hiện ra rằng dù họ có phát ra năng lượng mạnh đến mức nào đi nữa, đại lục Sáng Thế này cũng không hề bị tổn hại dù chỉ một chút!

Hơn nữa tài nguyên trên đại lục này phong phú vô cùng, là nơi để các Sáng Thế Thần phát triển mạnh mẽ.

Do đó đại lục này được gọi là đại lục Sáng Thế, vì nó không thể bị phá hủy nên còn có tên gọi khác là đại lục Vĩnh Hằng.

Thế là, các Sáng Thế Thần vốn có sức mạnh hủy diệt các tinh hệ

đã tiến vào đại lục này.

Dựa theo thực lực phân chia, cuối cùng chỉ có năm quốc gia tiến vào được đại lục Sáng Thế này.

Gồm có: nước Ưng Liên có thực lực tổng hợp mạnh nhất, nắm giữ nhiều tinh vực nhất, chiếm cứ toàn bộ phía tây nam và một phần phía tây bắc của đại lục Sáng Thế.

Thực lực tổng hợp thứ hai, nắm giữ tinh vực thứ hai là nước Đại Việt, chiếm cứ toàn bộ phía đông nam và một phần phía đông bắc của đại lục Sáng Thế.

Thực lực tổng hợp thứ ba, nắm giữ tinh vực thứ ba là nước La Sát, chiếm cứ phía bắc đại lục Sáng Thế.

Cứ thế, ba nước lớn suýt chút nữa đã chia chác sạch sẽ cả đại lục.

Phần còn lại ở giữa thuộc về Đế quốc Mặt Trời Không Bao Giờ Lặn và nước Thần Thánh.

Ba ngàn tinh vực thì nước Ưng Liên chiếm một ngàn, nước Đại Việt chiếm tám trăm, nước La Sát chiếm bốn trăm, Đế quốc Mặt Trời Không Bao Giờ Lặn chiếm hai trăm, nước Thần Thánh chiếm hai trăm.

Ba ngàn tinh vực bị năm nước lớn chiếm đóng hết hai ngàn sáu trăm tinh vực, đại lục Sáng Thế lại càng không có chỗ cho các quốc gia khác đứng chân.

Bốn trăm tinh vực còn lại là do tinh thần đạo nghĩa, để lại chút không gian sinh tồn cho các quốc gia khác.

Tám trăm tinh vực của nước Đại Việt được phân phong cho tám trăm vị chủ tinh vực, tương tự như tám trăm chư hầu, và mục đích tồn tại của họ là duy trì sự thống trị tinh vực, tránh bị các nước khác tập kích và đối phó với các loại quái vật trong tinh vực.

Tinh vực mà Lưu Dũng vừa nói chính là một trong tám trăm tinh vực của nước Đại Việt.

Còn Tổ Tinh là một tồn tại cực kỳ đặc biệt, được các Sáng Thế Thần đỉnh cao năm xưa trích xuất từ nơi cư ngụ đời đời của nước Đại Việt mà tạo thành, được mở rộng gấp không biết bao nhiêu lần.

Tuy thực tế Tổ Tinh kém xa tinh vực về cả thực lực lẫn phạm vi, nhưng dù sao đó cũng là hành tinh khởi nguồn của tổ tiên nhân loại, do đó nó mang ý nghĩa cực kỳ quan trọng, đơn vị hành chính của nó tương đương với một tinh vực.

Tuy nhiều người đời sau coi thường người Tổ Tinh, cho rằng người Tổ Tinh chẳng qua là nhờ ơn mưa móc mới có được điều kiện ưu việt như vậy, nhưng vì hầu hết những cường giả hàng đầu của nước Đại Việt đều bước ra từ Tổ Tinh năm xưa, nên ý kiến của họ chẳng có tác dụng gì.

Thông Thiên Bảng ở các tinh vực khác không phải ở huyện nào, trường trung học nào cũng có như trên Tổ Tinh, mà là mỗi tinh hệ nhỏ mới có mười suất, tương tự như hệ Mặt Trời vậy.

Và trong tinh vực cũng không phải hành tinh nào cũng có phân viện của ngũ đại học viện, đừng nói là mỗi hành tinh, ngay cả những tinh hệ lớn như Ngân Hà cũng không có!

À không, ngay cả những cụm siêu tinh hệ cũng không có phân viện!

Mỗi tinh vực chỉ có một phân viện duy nhất của ngũ đại học viện, tọa lạc tại thủ phủ tinh vực giống như trên Tổ Tinh.

Qua đó có thể thấy việc vào được ngũ đại học viện khó đến mức nào!

Do đó, hộ khẩu Tổ Tinh đã trở thành thứ mà gần như tất cả mọi

người trong tám trăm tinh vực của nước Đại Việt thèm muốn nhưng không thể có được, mọi người đều cực kỳ ngưỡng mộ, ngưỡng mộ quá mức mà không có được dần chuyển thành đố kỵ và hận.

Vì vậy, tám trăm tinh vực không mấy thiện cảm với những người đến từ Tổ Tinh.

Nhớ lại hiện trạng của các tinh vực, Diệp Hiên không khỏi hỏi: "Tám trăm tinh vực của Đại Việt, các cậu muốn đi đâu?" "Đi Quỳ tinh vực!" Lưu Dũng nhanh chóng trả lời.

Quỳ tinh vực, đó là một tinh vực nằm xa đại lục Sáng Thế, gần sát vùng đất hoang vu.

Nơi đó dân phong bạo liệt, hung thú tinh vực hoành hành, thưa thớt bóng người, là nơi thích hợp nhất để rèn luyện. "Cũng được, tôi sẽ đi cùng các cậu một chuyến!" Diệp Hiên suy nghĩ một lát rồi lập tức quyết định.

Với hắn, không, với tất cả các Sáng Thế Thần, nếu không đến tinh vực để rèn luyện thì sẽ đến chiến trường Tu La.

Chiến trường Tu La thích hợp để luyện binh cho thần quốc hơn là rèn luyện cá nhân.

Nhưng thế giới Hỗn Độn không tiện phô trương ra ngoài, trừ khi hắn định ở lì đây hơn một tháng, bằng không cùng đi rèn luyện là tốt nhất. "Như vậy là tốt nhất, trong tinh vực nguy hiểm khôn lường, lập đội thám hiểm là hợp lý nhất." Thủy Ngạn ở bên cạnh cũng lên tiếng: “Nếu đã vậy, để tôi hỏi những người khác trong top 10 xem họ có muốn đi cùng không.” Diệp Hiên nhìn hai người, dù sao đều là thiên tài cùng một tỉnh, cùng nhau đi lịch luyện cũng coi như thúc đẩy sự phát triển của tỉnh nhà, hơn nữa những người vào được top 10 đều có thực lực đảm bảo, không lo bị kéo chân.

Thủy Ngạn nói đúng, thêm người thêm trợ thủ, thế giới bên ngoài không giống như ở Tổ Tinh, không phải cứ muốn đơn đấu là được, gặp phải cảnh bị quây đánh thì cũng chẳng có cách nào.

Sau khi được hai người đồng ý, hắn mở Thông Thiên Bảng.

Tại trung tâm lưu động thiên tài Giang Nam, nhóm chat đã im ắng suốt ba ngày, sức nóng của kỳ khảo thạch ở Nhất Trung Giang Nam cũng cơ bản đã hạ nhiệt.

Lúc này nhóm chat không còn náo nhiệt như trước, đã suốt ba phút không có ai nhắn tin.

Diệp Hiên nhắn: "@Trương Bân, @Cao Long, @Thạch Hưng, @Vương Âm, @Lâm Tịch, @Kế Trấn, @Giản Hiền, đi Quỳ Tinh Vực lịch luyện không?

Đi thì trả lời mau." Với những cường giả top 10 này, hắn lười nhắn tin riêng cho từng người rồi giải thích dài dòng, cứ tag thẳng trong nhóm một lượt.

"Này lão Diệp, cậu gọi kiểu gì thế, thế này chẳng phải lộ sạch hành tung của chúng ta sao..." Lưu Dũng ở bên cạnh có chút dở khóc dở cười nói, hắn vốn tính tự nhiên, trực tiếp gọi luôn là lão Diệp.

Chỉ là cái danh xưng lão Diệp này nghe cứ như gọi mấy ông già vậy.

"Sợ cái gì?

Quỳ Tinh Vực lớn như thế, cho dù có gặp phải, chẳng lẽ cậu còn sợ bọn họ gây bất lợi cho chúng ta sao?" Diệp Hiên vặn hỏi.

Thủy Ngạn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Thông Thiên Bảng.

Trương Bân: "Khi nào?" Cao Long: "Mau nổ tọa độ đi, tôi đi

ngay!" Thạch Hưng: "Được cùng Diệp thần đi lịch luyện là vinh hạnh của tôi!" Vương Âm: "Đó là tâm nguyện của tôi, sao dám từ chối." Lâm Tịch: "Tốt quá, tôi đang sầu vì không biết đi đâu để mài giũa bản thân đây!

Rất sẵn lòng!" Kế Trấn: "Tôi muốn đi xem thử học tử của các thần quốc khoa học kỹ thuật trong tám trăm tinh vực ra sao, đi đâu cũng được, nếu Diệp thần đã mời, tất nhiên phải đi rồi." Giản Hiền: "Đang rảnh rỗi, đại lão mời sao dám không theo!" "Bọn họ đều đồng ý cả rồi!" Thủy Ngạn gật đầu nói.

Đối với kết quả này, hắn cũng không mấy ngạc nhiên, bởi uy vọng của Diệp Hiên ở tỉnh Giang Nam đã đạt đến mức đỉnh phong, đặc biệt là trong lòng các học tử khóa này.

"Vậy cậu tìm tọa độ du lịch của tinh vực Tổ Tinh rồi báo cho họ đi, chúng ta tập hợp tại một điểm trước." Diệp Hiên gật đầu dặn dò.

Khoảng cách giữa các tinh vực vô cùng xa xôi, huống chi là từ Tổ Tinh tới Quỳ Tinh Vực không biết cách bao nhiêu lộ trình.

Nếu không sử dụng các dịch vụ du hành tinh vực vận dụng không gian pháp tắc, mà chỉ dựa vào Sáng Thế Thần tự bay thì không biết phải bay đến bao giờ.

Tất nhiên, đối với Diệp Hiên, chỉ cần ghi nhớ tọa độ đó trong đầu thì việc di chuyển cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng vấn đề là hắn chưa từng đến nơi đó, cũng không có khí tức quen thuộc nào ở đó, nên không thể vận dụng Không Gian Đại Đạo.

Nếu không có tọa độ chính xác, hắn sẽ bị lạc trong không gian hỗn loạn vô tận.

"Được!" Thủy Ngạn đáp gọn lẹ.

Sau đó hắn mở Thông Thiên Bảng, gửi thẳng tọa độ tập hợp vào

nhóm.

Công ty du hành tinh vực Đại Việt Quốc là một trong ba công ty du lịch tinh vực lớn nhất, chuyên cung cấp các lộ trình du hành liên hành tinh.

Ở mỗi tinh vực đều có chi nhánh thông đến các tinh vực lớn khác.

Trong mỗi tinh vực lại có các tuyến thông đến các siêu tinh hệ đoàn, cứ thế phân tầng từng bước.

Nhìn qua thì thấy việc di chuyển từ những nơi cơ bản đến tinh vực khác rất chậm, nhưng thực tế lại rất nhanh, vì du hành tinh vực không phải là ngồi phi thuyền vũ trụ thông thường.

Công nghệ hiện nay tối đa chỉ giúp phi thuyền chạy quá tốc độ ánh sáng, nhưng trong vũ trụ mênh mông, đó vẫn là tốc độ rùa bò.

Còn các Sáng Thế Thần mang vĩ lực có thể dựa vào thân thể cường đại để chống lại áp lực không gian, từ đó đi xuyên qua các cánh cổng không gian để đến bờ bên kia.

Lâm Lan nhắn: "Tôi cũng muốn đi, cho tôi theo với!" Kế Bích nhắn: "Tôi cũng muốn đi, có thể thêm một người không?" "Diệp Hiên, có người hỏi trong nhóm kìa, nhiều người muốn đi theo lắm, trong đó có cả người phụ nữ siêu hung dữ Lâm Lan và Kế Bích đứng thứ mười trước đó." Lưu Dũng là kẻ cuồng xã giao, rất thích xem trộm tin nhắn.

Sau khi cuộc trò chuyện của họ bị phát hiện, ngay lập tức có một lượng lớn người muốn đi cùng.

"Lâm Lan sao?" Diệp Hiên hơi nhíu mày, hắn tất nhiên không quên người phụ nữ đó, là một kẻ rất ngoan cường, tuy thực lực hơi kém một chút nhưng chắc cũng không đến mức kéo chân.

"Thôi được, cứ để họ đến đi!" Diệp Hiên gật đầu, sau đó nhắn

một câu vào nhóm: "Trong kỳ khảo thạch thiên tài, những ai vượt qua vòng đầu tiên đều có thể đi theo chúng tôi.

Còn những người khác, các bạn có quyền lựa chọn đi, nhưng nói trước, tôi sẽ không quản các bạn, có chuyện gì xảy ra thì tự mình chịu trách nhiệm." Hắn cần những đồng đội có thực lực để có thể trợ giúp hoặc làm việc vặt cho hắn.

Còn những người khác thực lực quá yếu, yếu đến mức sinh tồn cũng là vấn đề, nên hắn không muốn dẫn theo.

"Thần quốc của Lâm Lan không phải bị hủy hoại gần hết rồi sao?

Cô ta không lo tu sửa thần quốc mà chạy ra ngoài làm gì?" Thủy Ngạn thắc mắc.

Hắn có chút không hiểu nổi suy nghĩ của người phụ nữ này.

Sáng Thế Thần có thể đạt được lợi ích mà không cần lao động là khi còn ở trường học, dựa vào thực lực để lấy tài nguyên bồi dưỡng bản thân.

Nhưng ngoài ra, mọi thứ đều phải tự tranh thủ.

Vì vậy, họ mới chọn những tinh vực nguy hiểm để đi trong ngày nghỉ.

Bởi nguy hiểm thường đi đôi với cơ duyên, nơi càng nguy hiểm càng đại diện cho những vùng chưa khai phá, mà nơi chưa khai phá thì hung thú hoành hành, mà hung thú chính là tài nguyên.

"Không biết, cô ta thích theo thì theo, dù sao thực lực cũng không tệ." Diệp Hiên nhún vai nói.

Lưu Dũng nghe vậy thì mặt đầy vạch đen, thực lực này mà gọi là "không tệ" sao, người ta đứng thứ 11 toàn tỉnh đấy.

Tất nhiên, nếu chỉ nhìn bảng xếp hạng tỉnh thì không có ý nghĩa gì,

nếu nhìn từ bảng xếp hạng toàn quốc thì đúng là có khoảng cách lớn thật.

"Xong rồi, chúng ta cũng nên xuất phát thôi!

Chắc bọn họ cũng sắp đến rồi!" Diệp Hiên đứng dậy nói.

Lãng phí thời gian ở đây chẳng có ý nghĩa gì cả.

Sau khi Lưu Dũng và Thủy Ngạn gật đầu, Diệp Hiên dẫn theo hai người, trực tiếp thi triển một đợt dao động không gian, xuất hiện tại cửa công ty du hành tinh vực.

Thủy Ngạn và Lưu Dũng chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, sau đó trước mặt hiện ra một loạt các kiến trúc lơ lửng trên trời.

Công ty du hành nhìn từ bên ngoài không lớn lắm, chỉ tương đương một huyện nhỏ, nhưng bên trong lại cực kỳ hùng vĩ với vô số kiến trúc treo lơ lửng mắt nhìn không xuể.

Trên những kiến trúc đó là những chiến hạm ngân hà và phi thuyền vũ trụ khổng lồ dùng để du hành liên tinh hệ.

Có những chuyến bay như trong hệ mặt trời, giống như xe buýt, nhanh chóng, tiện lợi và rẻ tiền.

Đi những chuyến này không tốn thần nguyên, chỉ cần dùng kim hồn tệ của phàm nhân là được.

"Không gian pháp tắc đúng là khiến người ta ngưỡng mộ!" Thủy Ngạn không nhịn được thốt lên.

Lưu Dũng ở bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

"Ơ, kia chẳng phải là Tân Khoa sao!" Ba người họ vừa đến cửa, Diệp Hiên không dùng Không Gian Đại Đạo để vào bên trong.

Đối với hắn, các cấm chế không gian ở đây chẳng khác gì hư không, muốn vào là vào.

“Ơ!

Mọi người đến rồi à!” Tân Khoa ở đằng xa nghe thấy có người gọi tên mình, lập tức nhìn sang.

Mấy người tuy cách nhau khá xa, giữa dòng người đông đúc, nhưng họ vẫn cảm ứng được nhau ngay lập tức.

Tân Khoa vừa động tâm niệm đã xuất hiện trước mặt ba người.

Hắn thở dài nói: “Aiz, bên trong có cấm chế không gian, tôi không vào được, nếu không đã có thể đi ké một chuyến rồi!” “Cậu cũng tiết kiệm quá đấy...” Diệp Hiên cười lắc đầu.

Phí dịch vụ của công ty du hành không cao lắm, đi đến các tinh vực khác khởi điểm là mười viên thần nguyên, càng xa thì tốn càng nhiều.

Còn đi lại trong nội bộ tinh vực thì bất kể đi đâu, qua một cổng không gian là một viên thần nguyên, giá cả khá lương tâm.

“Đại ca à, anh đứng nhất bảng Tổ Tinh, mỗi tuần được một vạn thần nguyên, tôi đứng thứ mười một toàn tỉnh, một tuần có chín mươi viên thôi!!!

Anh có biết Quỳ Tinh Vực cách đây bao xa không, tốn bao nhiêu thần nguyên không!” Nhắc đến thần nguyên, mắt Tân Khoa đỏ hoe.

Nếu không phải mấy ngày qua hắn dốc sức chiến đấu trong Tu La chiến trường suốt ba ngày, thì đến thần nguyên phát triển thần quốc cũng không đủ, lấy đâu ra tiền đi Quỳ Tinh Vực!

“Bao nhiêu?” Diệp Hiên hỏi.

Đứng thứ 11 tỉnh, một tuần có 90 viên thần nguyên, chẳng lẽ không đủ tiền lộ phí?

“Năm mươi viên thần nguyên đấy!!” Tân Khoa như muốn bùng

nổ, không biết đây là thiếu gia nhà ai mà không coi thần nguyên ra gì.

Một viên thần nguyên có thể chống đỡ một người khai sáng một thế giới, năm mươi viên là khái niệm gì chứ?!

Cũng chỉ có thế giới Hỗn Độn của Diệp Hiên mới "ngốn" tài nguyên như vậy, nếu là người bình thường, thế giới của họ lúc này không biết đã đạt đến cấp độ nào rồi!

"Năm mươi à, thế thì cũng khá nhiều đấy!" Diệp Hiên gật đầu, hờ hững nói.

Tuy miệng nói vậy nhưng vẻ mặt và ngữ khí của hắn chẳng có vẻ gì là nghĩ như thế thật.

Hiện tại trong tài khoản của hắn cũng chỉ còn lại vài chục viên thần nguyên, số còn lại đều bị hắn đổi thành thần nguyên chi dịch dùng cho thế giới Hỗn Độn hết rồi.

Chẳng còn cách nào khác, thế giới Hỗn Độn tiêu tốn tài nguyên quá kinh khủng, một bình lớn thần nguyên chi dịch đổ xuống mới giúp thế giới Hỗn Độn tăng thêm một cấp, giúp hắn vừa đột phá nhị giai Sáng Thế Thần.

Tân Khoa lẩm bẩm: "Mẹ kiếp!

Mình cũng phải vươn lên thôi!

Không thể cứ kẹt mãi ở vị trí thứ mười một này!" Thủy Ngạn nghĩ thầm: "Một chuyến lộ phí bằng một phần mười tài nguyên một tuần của mình, xót ruột quá!" Lưu Dũng thì cảm thán: "Người giàu sướng thật, nói chuyện khí thế ghê, may mà kỵ sĩ của mình cày quái giỏi, không thì mình cũng xót lắm đây!" Khác với hai người kia, Lưu Dũng có thể coi là người giàu nhất sau Diệp Hiên, thế giới kỵ sĩ của hắn tiến vào Tu La chiến trường thu hoạch thần nguyên nhanh như gặt lúa.

Nếu không chỉ dựa vào thần nguyên cấp phát thì hắn đừng hòng leo lên được vị trí thứ năm.

Chương 33

Trong lúc mấy người đang trò chuyện, những người khác cũng lần lượt kéo đến.

Tuy Tổ Tinh rộng lớn vô cùng nhưng với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay, việc di chuyển từ các nơi khác trong tỉnh đến đây không tốn quá nhiều thời gian.

"Đến đủ cả rồi chứ, vậy vào thôi!" Diệp Hiên quét thần thức một lượt, thấy mọi người đã đông đủ liền tiến về phía lối vào.

Công ty du hành là một hệ thống hoàn thiện, thu phí theo tiêu chuẩn thống nhất, thủ tục làm rất nhanh, cả nhóm cầm chứng từ bắt đầu tiến về phía cổng xuyên thấu tương ứng với Quỳ Tinh Vực.

Tân Khoa lúc này mới phát hiện, dù hắn có thể xuyên thấu không gian nhưng nếu không có chứng từ thì cũng không thể tiếp cận cổng xuyên thấu này.

Ba ngày sau, tại Quỳ Tinh Vực.

"Này Thủy Ngạn, cậu cứ dẫn chúng ta đi loanh quanh vô định thế này à?!" Diệp Hiên than phiền.

Hắn vốn tưởng là sẽ có chuyện gì hay ho để cọ xát, kết quả đi theo Thủy Ngạn suốt ba ngày mà chẳng thấy bóng dáng thứ gì.

"Khụ khụ, đừng gấp, sinh vật trong vũ trụ tuy nhiều nhưng đặt trong tinh tế rộng lớn này thì sao dễ gặp như vậy được, đám Quỳ Ngưu đó cũng đâu có ngu mà đứng yên một chỗ đợi mình!" Thủy Ngạn đỏ mặt giải thích.

Quỳ Ngưu chính là mục tiêu lần này của họ, và Quỳ Tinh Vực chính là nơi sản sinh ra chúng.

Quỳ Ngưu là thần thú trong truyền thuyết thời viễn cổ của Đại Việt Quốc, họ không ngờ trong vũ trụ này thực sự tồn tại chúng, hơn nữa còn nằm trong ba ngàn tinh vực này.

Quỳ Ngưu toàn thân đều là bảo vật, dù là thịt hay da xương đều có diệu dụng, quan trọng hơn là sau khi giết chết thần thú còn có khả năng rơi ra những vật phẩm giá trị cực cao, có thể đổi lấy lượng lớn thần nguyên.

Sáng Thế Thần ngoài việc dùng thần nguyên phát triển thần quốc, còn có thể ăn các loại thần thú để tăng cường thần lực, và trong đó còn có một tia cơ hội lĩnh ngộ pháp tắc.

Ví dụ như Quỳ Ngưu mang lôi pháp, ăn vào có thể ngộ được lôi điện pháp tắc.

Tam giai Sáng Thế Thần có thể lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng không phải ai cũng làm được, mà dù có nắm giữ rồi thì cũng chẳng ai chê có thêm pháp tắc cả.

"Hai người đúng là lừa đảo, lần sau có đánh chết tôi cũng không đi với các người nữa!" Diệp Hiên bất lực, cứ tưởng hai người này mời hắn là đã chuẩn bị kế hoạch hoàn hảo, hắn chỉ việc đi theo thôi.

Ai ngờ hai người này chỉ biết mỗi địa điểm, biết Quỳ Ngưu ở đây, còn lại thì mù tịt.

Đối với Quỳ Ngưu hắn chẳng có cảm giác gì, vì lôi điện pháp tắc thì hắn đã nắm giữ Lôi Điện Đại Đạo rồi, vô dụng với hắn.

Còn việc ăn để tăng thần lực thì càng khỏi phải nói, nếu hắn phải dựa vào thứ này để tăng thần lực thì đống Đại Đạo của hắn vứt đi cho rồi.

"Đúng thế, cứ tưởng Diệp Hiên tìm được chỗ nào hay lắm, kết quả là thế này đây?!" Cao Long hất tóc nói.

Hắn bắt đầu thấy hối hận vì chuyến đi này, lôi điện pháp tắc cái gì chứ, có lợi hại bằng Hỏa Thần của hắn không!

Trong thế giới của hắn tràn ngập hỏa sinh linh, lôi điện pháp tắc chẳng qua cũng chỉ là thêm một phương thức tấn công mà thôi.

"Khụ khụ, đợi thêm chút nữa, nhất định sẽ tìm thấy!" Lưu Dũng cũng cười xòa giảng hòa.

Trương Bân không nói gì, những người còn lại cũng không phàn nàn, họ không có thực lực như mấy người kia, được dẫn đi theo đã là tốt lắm rồi.

"Hải!

Tôi còn định đến các trường cao trung khác để giao lưu, tôi muốn tìm các học tử thần quốc khoa học kỹ thuật để cùng trao đổi." Kế Trấn cười hì hì nói.

"Tôi khuyên cậu nên đi ngay bây giờ đi, đừng theo chúng tôi đi lang thang khắp thế giới thế này nữa." Diệp Hiên nghiêm túc nói, hắn không phải đuổi người mà thực sự nghĩ như vậy.

Kế Trấn trầm tư một lát rồi đáp: "Được, vậy tôi xin cáo từ trước, mọi người cứ đi tiếp đi." Cứ thế, lần lượt lại có thêm vài người rời đi, họ đều cảm thấy ở đây chỉ lãng phí thời gian.

Thậm chí có người còn oán trách bộ ba Diệp Hiên, Thủy Ngạn và Lưu Dũng vì họ là người khởi xướng mà hơn ba ngày trời chẳng thấy bóng dáng một con thần thú nào.

Việc này chẳng khác nào lãng phí năm mươi viên thần nguyên của họ, cộng thêm lượt về nữa là một trăm viên, đối với họ đó không phải con số nhỏ.

Lại hai ngày nữa trôi qua.

Trên một hành tinh cực kỳ hoang lương, nhóm bảy người gồm Diệp Hiên, Trương Bân, Cao Long, Thủy Ngạn, Lưu Dũng, Tân Khoa và Lâm Lan đang ngồi quây quần bên nhau, họ vẫn chưa rời đi.

Hành tinh này đã không còn sự sống, chỉ còn lại một màu hoang tàn, tử khí bao trùm.

"Mọi người nói xem, Quỳ Ngưu rốt cuộc xuất hiện ở đâu chứ?" Tân Khoa không nhịn được hỏi.

Đã hít gió tây bắc cả tuần trời mà chẳng thấy bóng dáng Quỳ Ngưu đâu, thậm chí đến một con hung thú hay ma vật cũng chẳng thấy.

Không ai biết câu trả lời, cũng chẳng ai đáp lại hắn.

Đột nhiên, Diệp Hiên nhíu chặt mày.

"Hành tinh này có gì đó không ổn!" Nghe Diệp Hiên nói vậy, sáu người lập tức bật dậy, cảnh giác xung quanh.

"Có chuyện gì thế?" Lưu Dũng hỏi.

"Hành tinh này không chỉ là không có sự sống, tôi cảm nhận được sinh mệnh lực của bản thân hành tinh này đang giảm sút cực nhanh!

Nghĩa là sinh mệnh lực của nó đang bị một loại sinh vật nào đó tước đoạt!" Diệp Hiên vận dụng Sinh Mệnh Đại Đạo, hắn cảm nhận được sinh mệnh lực của hành tinh này đang sụt giảm nghiêm trọng.

Rõ ràng đây là do sinh vật làm, chứ không phải quy luật sinh lão bệnh tử tự nhiên.

"Cái gì?!" Trương Bân kinh hô, trong mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Loại sinh vật có thể tước đoạt sinh mệnh của hành tinh chắc chắn phải cực kỳ cường đại.

Muốn hủy diệt một hành tinh thì đơn giản, chỉ cần không phải

hành tinh khổng lồ như Tổ Tinh thì hắn chỉ cần một kích là có thể hủy diệt nơi hoang tàn này.

Nhưng hắn hoàn toàn không thể tước đoạt sinh mệnh lực của hành tinh, không chỉ là không làm được mà là không thể nào làm được!

"Tê!!!" Mọi người đều kinh hãi.

"Không lẽ nào...

Tìm Quỳ Ngưu bao nhiêu ngày không thấy, giờ lại rơi vào địa bàn của thứ quái quỷ gì sao?!" Tân Khoa mặt đầy bi thương, hắn không dám tưởng tượng nếu con quái vật đó phát hiện ra họ thì sẽ thế nào.

"Tôi đề nghị mau chóng rời khỏi hệ sao này, càng xa càng tốt!" Thủy Ngạn nói xong liền lập tức bay vọt lên, hướng về phía ngoài hành tinh.

"Chạy mau!!!" Mọi người đều phi thiên độn địa, muốn thoát khỏi không gian này.

"Muộn rồi..." Diệp Hiên khẽ nói, hắn nhận ra đối phương đã phát hiện ra cả nhóm.

Ầm ầm!!!

Trên mặt đất hoang vu bỗng xuất hiện những xúc tu khổng lồ như những cột chống trời vươn lên từ lòng đất.

Vô số xúc tu lao ra với tốc độ cực nhanh, quấn quanh bầu trời.

"Không xong rồi!

Nó muốn vây khốn chúng ta!!!" Thủy Ngạn vừa hét vừa tăng tốc.

Bầu trời trong phút chốc tối sầm lại, bị những xúc tu dày đặc phong tỏa, che khuất ánh sáng từ các hằng tinh xa xôi.

“Chết tiệt!

Đây là quái vật gì vậy?!” Thân thể Tân Khoa nhanh chóng hòa vào không gian, sau đó thở phào nói.

Thực ra hắn hoàn toàn có thể băng qua hư không để thoát thân, nhưng vì còn vài người chưa thoát ra được nên hắn ở lại bên trong, chờ đợi để giáng cho con quái vật một đòn.

“Hỏa Quyền!!!” Cao Long nắm chặt tay phải, tung ra một cú đấm.

Một luồng hỏa quyền khổng lồ dài cả trăm trượng bắn ra giữa không trung, như một con hỏa long lao thẳng vào những xúc tu che trời rợp đất.

Ầm ầm!!!

Tiếng nổ lớn vang lên, hỏa quyền đánh trúng xúc tu nhưng không hề có chút phản ứng nào.

“Sao có thể như vậy?!” Cao Long kinh hãi.

Đây là cú đấm đã được hắn rót Hỏa Chi Pháp Tắc vào, đáng lẽ chưa cần chạm tới đã phải nung chảy cái xúc tu chết tiệt kia rồi chứ.

“Vô dụng thôi, trong xúc tu này ẩn chứa Cấm Cố Pháp Tắc, những đòn tấn công thông thường không có tác dụng đâu.” Diệp Hiên ở bên cạnh lắc đầu nói.

Hắn cảm nhận được hơi thở của Cấm Cố Pháp Tắc ẩn trong những xúc tu khổng lồ kia.

Cuộc chiến giữa các pháp tắc thế này không còn phụ thuộc vào uy lực nữa, mà phụ thuộc vào sự mạnh yếu giữa các pháp tắc và cả người sử dụng chúng.

Uỳnh... uỳnh uỳnh...

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, hành tinh hoang lương

khổng lồ này bắt đầu rạn nứt từng lớp.

Một cái đầu khổng lồ như một hành tinh bình thường chui lên từ mặt đất, đó là một cái đầu giống như đầu bạch tuộc, bên trên mọc đầy những con mắt chi chít khiến người ta nhìn vào là thấy rợn tóc gáy.

Nó không có thân thể, ngoài cái đầu ra chỉ toàn là những xúc tu khổng lồ, vẫn còn không ít xúc tu bám chặt lấy lõi của hành tinh này.

"Kỷ kỷ!!" Nó phát ra tiếng kêu quái dị, các xúc tu dưới thân điên cuồng thôn phệ sinh mệnh của hành tinh để lớn mạnh, còn những xúc tu đan xen trên mặt đất thì che lấp cả bầu trời.

Ánh mắt nó nhìn về phía mấy người họ tràn đầy máu lạnh, những đôi mắt kinh khủng trừng trừng nhìn những kẻ đang lơ lửng trên không.

"Đây là Thôn Tinh Chương Ngư!

Một loại quái thú tinh tế chuyên thôn phệ sinh mệnh hành tinh để cường hóa bản thân, đa phần sinh sống ở Chương Tinh Vực, không ngờ ở Quỳ Tinh Vực cũng có thứ này!" Trong số mấy người, Thủy Ngạn là kẻ kiến thức rộng rãi nhất liền giải thích nhanh.

Thôn Tinh Chương Ngư, đúng như tên gọi, là loại quái vật sống bằng cách ăn hành tinh, vì hình dáng giống bạch tuộc nên được gọi như vậy.

Trương Bân lớn tiếng hỏi: "Thứ này có điểm yếu gì không?" "Hống nga nga nga nga!!!" Trong lúc mọi người đang thảo luận, con Thôn Tinh Chương Ngư đột nhiên phát điên gầm rống, từ dưới đất lại lao lên không biết bao nhiêu xúc tu, nhắm thẳng về phía bảy người trên không.

"Điểm yếu là phần đầu, nhưng phải cẩn thận, nếu không thể tiêu diệt triệt để đầu của nó, nó sẽ lại phân liệt và mọc ra cái mới!!!" Thủy

Ngạn vừa nhanh chóng né tránh vừa hét lớn.

Ánh mắt Trương Bân ngưng lại, cảnh báo mọi người: "Khí tức mạnh quá, e là nó có thực lực tứ giai rồi!

Mọi người phải cẩn thận!" "Mặc kệ nó thực lực gì, hôm nay nhất định phải chém nó!!!" "Tử thần như phong, thường bạn ngô thân!" Lâm Lan quát lớn một tiếng, lấy tay làm đao, thân hình lóe lên lao về phía con chương ngư.

"Đây là U Minh Chi Trảm!!!" Một luồng sáng ẩn chứa sát khí và một tia lực lượng U Minh nội liễm lóe lên rồi biến mất, chém thẳng vào đầu con chương ngư.

Ầm!!!

Thôn Tinh Chương Ngư không né không tránh, hứng trọn một kích.

"Chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi sao?

Vậy thì hôm nay các ngươi đừng hòng thoát khỏi kiếp nạn này, ha ha ha ha!!!" Sau đó con Thôn Tinh Chương Ngư há to miệng, một lực hút khổng lồ xuất hiện, hút lấy mọi người trên bầu trời.

Trong phút chốc, mây đen hay không khí đều bị cuốn về phía nó.

Sáu người trên không cố gắng giữ vững thân thể, muốn kháng cự, nhưng lại không thể chống đỡ nổi lực thôn phệ từ thực lực tứ giai của Thôn Tinh Chương Ngư, dù di chuyển chậm lại nhưng vẫn đang bị kéo về phía miệng nó.

"Sao có thể như vậy?!

Ngay cả không gian cũng không thể ngăn cản lực thôn phệ của nó!!!" Tân Khoa cảm nhận được dù mình đang ở một chiều không gian khác vẫn chịu tác động từ lực hút kinh người của con chương

ngư bên dưới.

“Biết điểm yếu thì sao chứ?

Các ngươi làm được gì nào?

Tặc ha ha ha ha!!” Thôn Tinh Chương Ngư vừa há miệng hút vừa không quên phát ra thần niệm mỉa mai mọi người.

“Không phải không gian không thể ngăn cản, mà là cậu không ngăn cản được.” Giọng nói thản nhiên của Diệp Hiên vang lên, một mình hắn đứng sững giữa không trung, như thể không hề bị ảnh hưởng.

Dưới chân hắn, các gợn sóng không gian không ngừng lan tỏa, dù lực hút bên dưới có mạnh đến đâu cũng không thể kéo hắn xuống.

“Cái loại thực vật chết tiệt này!!!” Con chương ngư bên dưới há to cái miệng đỏ ngòm, Thôn Phệ Pháp Tắc xuất hiện, lực hút lại tăng cường thêm không ít.

Lần này mọi người không thể chống lại lực hút được nữa, lần lượt bị cuốn về phía nó.

“Diệp Hiên cứu tôi với!!!” Tân Khoa bị hút văng ra khỏi không gian, sợ hãi hét lớn.

Năm người còn lại thậm chí không nói nên lời, chỉ biết dốc sức kháng cự nhưng vẫn vô dụng.

“Điểm yếu sao?

Nơi nào sức mạnh ta chạm tới, nơi đó chính là điểm yếu!!!” Diệp Hiên nhếch môi khinh miệt nói.

Trong cơ thể hắn tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ khủng bố, một luồng khí như muốn nuốt chửng vạn vật hiện ra sau lưng, hóa thành một vòng xoáy đen ngòm như hố đen vũ trụ.

“Thích thôn phệ hành tinh và sinh mệnh sao?

Vậy để ta cho ngươi thấy thế nào mới gọi là lực thôn phệ thực sự!!!” Ầm!!!

Một lực hút mãnh liệt từ sau lưng hắn tỏa ra, hút ngược lại cả lực thôn phệ của Thôn Tinh Chương Ngư, ngay cả những xúc tu đang bay trên trời cũng lập tức tan rã, bị cuốn về phía Thôn Phệ Đại Đạo sau lưng hắn.

“Hô!” Sáu người bên cạnh lập tức thở phào nhẹ nhõm, họ cảm thấy lực hút trên người hoàn toàn biến mất, nhìn thấy những xúc tu trên bầu trời cuối cùng cũng lỏng ra, để lộ một tia ánh sáng liền vội vàng bay đi.

“Không thể nào!!!

Ngươi mới chỉ có tu vi nhị giai, sao Thôn Phệ Pháp Tắc lại mạnh hơn ta được?!!!” Thôn Tinh Chương Ngư trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Diệp Hiên trong bộ đồ trắng, kinh hãi nói.

Ào ào!!!

Vô số xúc tu từ trên không bị hút ngược lại, ngay cả những xúc tu sâu dưới lòng đất và cả phần đầu của Thôn Tinh Chương Ngư cũng đều bị cuốn về phía vòng xoáy vực thẳm khổng lồ sau lưng Diệp Hiên.

“Tê!

Diệp Hiên này đáng sợ quá vậy?” Lưu Dũng đứng trên cao hít một hơi khí lạnh.

Gặp phải đối thủ thế này, hắn còn chưa kịp trở tay đã bị đối phương hút mất rồi.

Nhưng nhìn Diệp Hiên mà xem, sau lưng cũng xuất hiện một thần

thông mang lực thôn phệ, không những nuốt chửng lực hút của đối phương mà còn hút ngược cả đối phương vào trong.

"Cậu ta rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu pháp tắc vậy..." Trong mắt Trương Bân không ngừng lóe lên những tia kinh ngạc.

Dù là toàn bộ sức mạnh thần quốc của hắn cũng không thể làm được việc vượt cấp giết địch như vậy, vậy mà Diệp Hiên lại có thể vượt qua hai đại cấp bậc để phản sát đối thủ!

"Cậu ấy mạnh quá!" Cao Long nắm chặt hai tay, đối thủ mà hắn hoàn toàn bó tay lại không chịu nổi một chiêu trong tay Diệp Hiên.

Lâm Lan đứng bên cạnh cũng dán mắt vào bóng hình Diệp Hiên, trong lòng không khỏi nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

Chương 34

Sau khi nhận ra điều đó, cô vội vàng xua tan những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Đàn ông chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của cô mà thôi!

"Không!!!" Con Thôn Tinh Chương Ngư khổng lồ cuối cùng cũng bị thần thông thôn phệ hiển hóa sau lưng Diệp Hiên nuốt chửng.

Khi đã vào trong thần thông thôn phệ, dù thân thể nó có to lớn đến đâu cũng bị nuốt sạch không còn một mảnh.

Đến tận lúc chết, nó vẫn không hiểu nổi tại sao một kẻ chỉ có thực lực nhị giai lại có thể giết chết được mình.

"Ơ, có rơi ra món đồ gì không nhỉ?" Diệp Hiên cảm nhận được trong thần thông thôn phệ dường như có một thứ gì đó kỳ lạ, liền định điều khiển thần thông nhả thứ đó ra.

"..." Diệp Hiên nhìn khoảng không trống rỗng trước mặt, thần thông thôn phệ cũng biến mất.

Cái lực thôn phệ chết tiệt này cũng mạnh quá mức rồi, đúng là cái gì cũng nuốt, lúc con Thôn Tinh Chương Ngư chết rõ ràng có thứ gì đó xuất hiện ở đầu, nhưng chưa kịp lấy ra đã bị nuốt mất tiêu.

Không còn lại một mẩu vụn nào.

"Sao thế?" Lưu Dũng thấy con chương ngư đã chết, nghe thấy tiếng Diệp Hiên liền hỏi.

"Aiz, con chương ngư đó rơi ra món gì đó, nhưng bị nuốt mất rồi..." Diệp Hiên thở dài nói.

Lưu Dũng vỗ vai hắn an ủi: "Không sao, người không sao là tốt

rồi.” Diệp Hiên lườm hắn một cái, không nói thêm gì.

“Dù sao đi nữa, lần này thực sự cảm ơn cậu, nếu không có cậu ở đây, chắc cả lũ chúng ta tiêu đời rồi!” Lưu Dũng ngửa mặt nhìn trời, có chút thẫn thờ nói.

Giờ hắn mới nhận ra bầu trời sao chết tiệt này hóa ra lại đẹp đến thế.

“Thôi đi, lúc dẫn các cậu ra ngoài tôi đã tính đến chuyện này rồi!” Diệp Hiên xua tay, không để bụng nói.

Đối với hắn, ngay từ khi đồng ý cho đi cùng, hắn đã không hề nghĩ đến việc dựa vào sự giúp đỡ của họ.

Nếu hắn thực sự cần giúp đỡ trong chiến đấu thì mấy người này cũng chẳng giúp được gì.

“Vẫn là Diệp huynh lợi hại!

Lực hút mạnh đến mức làm méo mó cả không gian, ngay cả tôi cũng bị hút đi, vậy mà Diệp huynh lại chẳng hề hấn gì!” Tân Khoa ở bên cạnh, mắt sáng rực nói.

Độ sâu của không gian pháp tắc mà Diệp Hiên thể hiện mạnh hơn hắn rất nhiều.

“Không biết Diệp huynh có thời gian có thể...” “Không có.” Chưa đợi Tân Khoa nói hết câu, Diệp Hiên đã lắc đầu từ chối ngay lập tức.

Đùa gì vậy, bảo hắn đi dạy người khác sao?

Có trả nổi tiền thần nguyên không!

Tưởng hắn rảnh lắm chắc?

Ừ thì dù có rảnh thật đi nữa, sao phải đi dạy cậu.

Tiện đường dắt cậu đi một đoạn còn chưa đủ sao?

“Được rồi, dù sao cũng đa tạ Diệp huynh!” Tân Khoa có chút thất vọng nhưng vẫn không quên cảm ơn.

Sau đó những người khác cũng lần lượt cảm ơn.

“Tại sao ở đây lại xuất hiện ma vật tứ giai?” Thủy Ngạn không hiểu hỏi.

Theo lý mà nói, ma vật tứ giai được coi là cực kỳ mạnh mẽ, đáng lẽ phải bị các Sáng Thế Thần cấp cao quét sạch rồi chứ.

Nếu gặp ma vật cấp bốn trở lên ở các tinh vực ngoại vi thì Thủy Ngạn không thấy lạ, nhưng đây là trong phạm vi của ba ngàn tinh vực mà!

Đây là khu vực thuộc tầm ảnh hưởng của nhân loại, không lý nào lại xảy ra chuyện như vậy!

Huống chi đây còn thuộc về tám trăm tinh vực của Đại Việt Quốc, tinh vực tuy rộng lớn nhưng trong mắt các Sáng Thế Thần cấp cao, nó chỉ cần một cái búng tay là có thể hủy diệt, thần niệm quét qua một cái là không biết bao nhiêu sinh vật phải chết.

Thế nào là ma vật?

Sinh vật có hại cho con người thì gọi là ma vật, như con Thôn Tinh Chương Ngư vừa rồi thích tấn công con người, ngoại hình lại xấu xí...

Còn những loài phục tùng, nghe lời con người huấn hóa thì được gọi là linh thú hoặc tọa kỵ.

Có rất nhiều người thích nuôi linh thú để làm tọa kỵ, cưỡi đi chơi cũng rất oai.

Giống như Quỳ Ngưu trong truyền thuyết, chắc chắn sẽ có nhiều người thích cưỡi chúng, những con Quỳ Ngưu đó được gọi là tọa kỵ

hoặc linh thú.

Nhưng trong loài Quỳ Ngưu cũng có những con không chịu thuần hóa, đó cũng là ma vật.

Nghĩa là bất kể chủng tộc nào, cứ tấn công con người thì đều gọi chung là ma vật cả.

"Không biết, có lẽ là mới đột phá gần đây chăng!" Lưu Dũng khẽ lắc đầu.

Chuyện này ai mà biết được, trong một tinh vực có trời mới biết có bao nhiêu sinh vật, đột phá một vài con là chuyện bình thường.

Các vị thần cấp cao đâu có rảnh mà lúc nào cũng đi quét dọn cho các cậu.

"Chắc vậy!" Thủy Ngạn nói.

Đúng như lời Lưu Dũng, những ma vật mới đột phá thế này chắc không ít.

"Khụ khụ, các vị đại lão, hay là chúng ta về đi?

Ở đây nguy hiểm quá, nếu không có Diệp huynh thì thực lực chúng ta thực sự không đủ dùng..." Tân Khoa đề nghị.

Lãng phí chút thời gian và thần nguyên thì thôi đi, nhưng gặp phải một vố thế này hắn cũng sợ rồi, hắn nắm giữ không gian pháp tắc, tương lai còn rộng mở, không thể ngã xuống ở đây được.

Tuy Diệp Hiên thực lực mạnh, chắc họ sẽ không gặp nguy hiểm gì lớn, nhưng chuyện này ai nói trước được, lỡ gặp phải ma vật mà ngay cả Diệp Hiên cũng không chống lại được thì coi như xong đời, vả lại cảm giác phó mặc mạng sống vào tay người khác cũng không dễ chịu gì, ít nhất là hắn không thích.

"Tôi cũng đồng ý!

Thực lực chúng ta thấp quá, tình hình ở đây quá dị thường, Quỳ Tinh Vực không phải là nơi chúng ta có thể lịch luyện." Cao Long cũng gật đầu đồng ý.

Sau đó những người khác cũng lần lượt gật đầu.

"Vậy được rồi, chúng ta về thôi!" Thủy Ngạn bất lực nói.

Tuy hắn cũng muốn tìm Quỳ Ngưu nhưng ý kiến mọi người đã vậy, hơn nữa thực lực của họ đúng là không đủ.

Đừng nói là hắn, ngay cả Trương Bân khi đối mặt với những xúc tu vừa rồi cũng bó tay, mà Trương Bân lại có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Nếu lúc nãy con ma vật không quá chủ quan mà dùng xúc tu tấn công trực tiếp thì ngoài Diệp Hiên ra chắc chẳng ai sống sót nổi.

"Các cậu về đi, tôi về cũng chẳng có việc gì làm, chi bằng ở đây lịch luyện thêm một phen!" Diệp Hiên từ chối đề nghị của họ.

Hắn không có thực lực như mấy người kia.

Cuối cùng, Diệp Hiên vẫn ở lại một mình.

Chuyện này cũng nhắc nhở hắn một điều, con đường của hắn rốt cuộc là phải tự mình đi tiếp, những người kia thực lực tuy trước đây không chênh lệch nhiều với hắn, nhưng theo thời gian họ đều không thể theo kịp hắn nữa.

Không cần thiết phải gượng ép dắt theo họ, làm vậy không hại mình thì cũng hại họ.

Giống như họ chẳng chuẩn bị gì cả mà đã đâm đầu vào Quỳ Tinh Vực, chẳng ai biết lộ trình, chẳng ai biết Quỳ Ngưu ở đâu, cứ thế đâm đầu đi tìm đại.

Ba ngày sau.

“Ơ?

Đây là bên trong một thế giới khác sao?!” Diệp Hiên đến một nơi quỷ dị, chiều không gian bên trong hoàn toàn khác với bên ngoài.

Hiu!

Thân hình hắn lóe lên, tiến vào thế giới đó.

Với một người nắm giữ Không Gian Đại Đạo như hắn, chỉ cần thần lực vẫn còn, bất kể vào nơi nào cơ bản cũng không cần sợ hãi, kiểu gì cũng thoát ra được.

Trừ khi gặp phải sự tồn tại có thực lực mạnh đến mức đủ sức trấn áp hắn.

Con chương ngư tứ giai gặp mấy ngày trước nếu không phải do chủ quan thì chắc chắn sẽ không bị hắn giết dễ dàng như vậy.

Ngược lại, nếu đối phương lén lút ám sát hắn thì có khi hắn còn lật thuyền trong mương, dù sao hắn cũng chỉ là nhị giai Sáng Thế Thần, chiến lực mạnh nhưng đó là khi PK trực diện, nếu bị sinh vật mạnh mẽ ám toán thì mười phần hết tám chín là tiêu đời.

Thế nên lần này thân hình hắn luôn nằm ở một tầng không gian khác, không hòa nhập với không gian này, dù có bị ma vật ám toán thì ít nhất cũng giúp hắn tranh thủ được chút thời gian.

Trong vị diện.

“Chỗ này không lẽ là Ma Giới?” Diệp Hiên nhìn thế giới ngập tràn ma khí này, thầm nghĩ.

Uỳnh!

Đột nhiên một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng hiện ra.

Một con hổ đen khổng lồ từ xa lao thẳng tới.

Trên những vân đen sẫm trên người nó đầy rẫy những hơi thở tà ác.

Luồng khí kinh khủng đó khiến tim Diệp Hiên lập tức nảy sinh cảnh giác.

Phập!

Con hổ vồ mạnh một cái, vượt qua không biết bao nhiêu vạn dặm, cuối cùng vẫn vồ hụt.

"Khí tức còn mạnh hơn cả con Thôn Tinh Chương Ngư kia..." Diệp Hiên thì thầm.

Sau lưng một đạo hắc sắc đại đạo hiển hóa.

Một thân ảnh xuất hiện sau lưng hắn.

Đó là một thân ảnh mặc đồ đen, khuôn mặt chính là Diệp Hiên, Diệp Hiên áo đen tỏa ra ma lực vĩ đại vô tận.

Hắn đứng yên tại chỗ như thể trấn áp tất cả.

"Hống!!!" Con hắc hổ ma vật gầm lên một tiếng, toàn bộ lông trên người nó dựng đứng rồi rụng ra, bắn về phía Diệp Hiên.

Lông bốc cháy trong không trung, hóa thành những mũi kim lửa đen nhỏ xíu.

Nó nhảy vọt lên cao, thân hình biến mất rồi lại xuất hiện từ một hướng khác vồ tới Diệp Hiên.

Ầm!!!

Toàn thân nó phát ra tiếng nổ rền trời, hai cái vuốt phía trước xé toạc cả không gian.

Bành!!

Diệp Hiên hơi giơ tay phải lên, ma đạo khí tức hiển hóa, dập tắt

toàn bộ những mũi kim lửa đen đang bay tới, ngay cả con hắc hổ ma vật cũng bị trấn áp xuống đất, phát ra một tiếng động lớn.

"Nơi này là đâu?" Diệp Hiên như một vị ma quân của bóng tối, đứng trên đỉnh thương khung nhìn xuống con hắc hổ bên dưới.

Con hắc hổ hơi sững sờ, con người trước mắt này vậy mà lại không biết đây là đâu, thế hắn đến đây bằng cách nào?

"Đây là Ám Giới." Trước thực lực của Diệp Hiên, nó đành chọn cách nói ra.

Trong vũ trụ, tất cả sinh linh đạt đến nhất giai đều có thể nghe hiểu ngôn ngữ của nhau, trừ đạo ngữ ra, đó là ngôn ngữ của đẳng cấp cao hơn mới có thể nắm giữ.

"Cho ta biết toàn bộ thông tin về giới này, ta sẽ tha mạng cho ngươi!" Giọng nói của Diệp Hiên lại vang lên.

Con hắc hổ sững sờ, ngẩng đầu nhìn, nó kinh hãi phát hiện kẻ vừa rồi rõ ràng còn ở rất xa mà giờ đã xuất hiện ngay trước mặt mình.

Theo lời Diệp Hiên nói, một luồng sức mạnh kinh hồn xuất hiện trong cơ thể nó, một luồng hơi thở ẩn chứa tử vong vô biên hiện ra.

Đó là sức mạnh của Tử Vong Đại Đạo, là tử vong khí tức.

Một vĩ lực đủ để khiến mọi sinh vật và phi sinh vật đều phải quy về cõi chết!

Vĩ lực tử vong lúc này triển hiện ra, sức mạnh cường hãn khiến con hắc hổ phải phủ phục xuống đất, không thể cử động.

"Ư ư..." Miệng nó phát ra tiếng cầu xin tha thứ.

Diệp Hiên thấy vậy liền thu lại khí tức, thản nhiên nói: "Nói, hoặc là chết!" "Ám Giới là một trong những thế giới trong vũ trụ vô tận, sinh vật tu luyện ở đây đều tu luyện hắc ám chi lực, ngài nhìn vầng

trăng kia đi, nó đang tỏa ra u ám chi lực." Con hắc hổ nhanh chóng nói.

Nó không dám giấu giếm nửa lời vì sợ Diệp Hiên giết mình.

Nó đã tu luyện không biết bao nhiêu năm mới đạt đến cảnh giới này, không ngờ lại ngã ngựa trong tay một con người nhìn có vẻ yếu thế kia.

Lúc Diệp Hiên vừa vào đây, nó tình cờ đi ngang qua, ngửi thấy mùi của con người nên vồ tới ngay.

Rõ ràng là khí tức của một sinh linh nhị giai, vậy mà lại có thể dễ dàng trấn áp nó, nó kinh sợ vạn phần, đành khai ra hết thảy.

Diệp Hiên cũng biết được từ miệng nó rằng trong thế giới này, mọi sinh vật đều chủ tu Hắc Ám Chi Đạo, còn có thể xen lẫn một số pháp tắc khác.

Giống như lúc nãy con hắc hổ vồ tới vượt qua vạn dặm là Không Gian Pháp Tắc, hay khi nó nhảy lên dùng vuốt xé toạc không gian là nhờ Phong Lợi Pháp Tắc.

Hơn nữa sinh vật mạnh nhất ở đây đạt tới lục giai, điều này khiến hắn phải cảnh giác.

Hắn dù mạnh đến đâu cũng không thể đối đầu với ma vật lục giai, thực tế lúc này hắn trấn áp tứ giai đã là cực hạn rồi.

Sáng Thế Thần giữa các giai bậc là như vậy, rất hiếm khi gặp được đối thủ ngang tầm, không phải mình giết gọn đối thủ thì là mình bị đối thủ giết gọn.

Vì tu vi càng cao, chỉ chênh lệch một chút thôi thì chiến lực thực tế đã khác biệt rất lớn.

Những trận đánh kéo dài hàng chục ngày hay hàng năm trời chỉ xảy ra với những loại như đại đạo thần ma lỗi (BUG) hoặc mấy kẻ

nhất nhị giai tép riu.

Đó cũng là lý do tại sao Diệp Hiên đi đến đâu cũng giết gọn đến đó, vì từ khi nắm giữ đại đạo, chiến lực thực sự của hắn đã là tam giai.

Giờ đây dù nắm giữ nhiều đại đạo hơn nhưng cũng tối đa chỉ trấn áp được tứ giai, nếu gặp sinh vật ngũ giai e rằng chớp mắt đã bị đối phương trấn áp.

"Đã vậy thì ngươi đi đi!" Diệp Hiên gật đầu, thản nhiên nói.

Con hắc hổ có chút không tin nổi nhìn Diệp Hiên, nó không ngờ Diệp Hiên thực sự thả nó đi, nhưng nó cũng không dám nghĩ nhiều, nhảy vọt một cái là biến mất không dấu vết.

Diệp Hiên không giết nó vì đối với hắn, đó cũng chỉ là một con ma vật tứ giai, sau khi có được thông tin cần thiết, thân hình hắn động một cái rồi biến mất khỏi vị diện này.

Chương 35

Sau khi hắn đi, ngay lập tức một sinh vật hình người xuất hiện.

Khi sinh vật này hiện ra, các ma vật lân cận đều quỳ rạp xuống đất, không dám cử động.

"Đã rời khỏi giới diện này rồi sao..." Hắn lầm bầm tự nhủ.

Sau đó hừ lạnh một tiếng, đưa tay phải ra.

Uỳnh!!

Xuyên qua không gian vô tận, một con hổ đen bị hắn tóm gọn trong tay lôi về.

"Ám Tôn!!!" Con hắc hổ chính là con hổ mà Diệp Hiên vừa thả đi, khi ngẩng đầu nhìn thấy người này, nó run rẩy không thôi, vội vàng quỳ lạy.

"Nói ra những gì kẻ vừa rồi đã nói với ngươi!" Kẻ được gọi là Ám Tôn lạnh lùng ra lệnh.

"May mà chạy nhanh!" Diệp Hiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúc này cả người đã ướt đẫm.

Ngay khoảnh khắc hắn rời đi, một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ xuất hiện, suýt chút nữa đã khóa chặt hắn lại nơi đó.

Nếu thực sự bị giữ lại, hắn không dám tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao.

Hắn vận động thần lực, những giọt mồ hôi lạnh do cảm nhận nguy hiểm lập tức bốc hơi, biến mất không dấu vết.

Diệp Hiên liên tục di chuyển, nhanh chóng rời khỏi khu vực đó vì sợ ma vật bên trong đuổi theo.

Mãi sau, khi đã cách Ám Giới rất xa.

"Thôi vậy, Quỳ Tinh Vực này chắc chắn có gì đó kỳ quái, tạm thời chưa phải là nơi mình có thể khám phá, cứ về nhà trú ẩn cho lành!" Diệp Hiên thở dài, cái nơi Quỳ Tinh Vực vốn nổi tiếng sản sinh Quỳ Ngưu này giờ chẳng thấy Quỳ Ngưu đâu, mà toàn thấy mấy thứ quỷ quái ngày càng nhiều.

Nếu Ám Giới này xuất hiện ở tinh vực ngoại vi thì hắn chẳng thấy lạ, nhưng giờ nó lại nằm trong Quỳ Tinh Vực với thế lực độc lập ngoài tầm kiểm soát của nhân loại, đúng là đáng sợ thật.

Tuy thực lực lục giai rất mạnh nhưng trong nhân loại thì chẳng đáng là bao, trong chốc lát là có thể xóa sổ cái gọi là Ám Giới này thôi.

Tổ Tinh, trên núi Giang Nam thuộc tỉnh Giang Nam.

Diệp Hiên nằm trong căn biệt thự nhỏ của mình, chuyến đi Quỳ Tinh Vực lần này thực sự là kinh hiểm vô cùng, hắn không biết có nên nói chuyện này với hiệu trưởng đại học Giang Nam không.

Tuy vị hiệu trưởng này không phải hiệu trưởng trực tiếp của hắn nhưng hai người cũng có thể nói chuyện được.

Với một thiên tài như Diệp Hiên xuất hiện ở tỉnh Giang Nam, hiệu trưởng đại học Giang Nam cũng cực kỳ vui mừng, nếu không đã chẳng tặng hắn một căn biệt thự.

"Thần nguyên tuần này cũng về rồi, nên vào xem thử." Diệp Hiên động tâm niệm, tiến vào thế giới Hỗn Độn.

Trên Hỗn Độn, giữa hư không.

Từng luồng thần lực từ Hỗn Độn trôi về phía Diệp Hiên.

Chẳng bao lâu sau, trong cơ thể hắn đã ngưng tụ được đại bản thần văn.

Tam giai Sáng Thế Thần là dùng thần văn bao phủ toàn thân hóa thành thần khu, từ đó tiêu dao tự tại, bất tử bất diệt.

Tất nhiên, bất tử bất diệt này cũng chỉ là tương đối, thực tế tu vi đạt đến mức độ nhất định vẫn có thể xóa sổ được, chỉ là không dễ chết như trước, khả năng khôi phục của thần khu nhanh hơn rất nhiều.

Ví dụ dù chỉ còn lại một tế bào thì cuối cùng vẫn có thể phục nguyên.

Nhưng vẫn luôn có những cường giả vô thượng có thể một kích xóa sổ hoàn toàn khỏi thế giới này.

Còn nếu đạt đến tứ giai Sáng Thế Thần, ngưng tụ được thần cách, thì mọi dòng thời gian trong thời không vô tận đều trở thành ý chí của họ, mọi phiên bản của họ trong vô tận thời không đều trở thành duy nhất.

Cái duy nhất này không phải là họ chỉ có thể tồn tại ở một thời không, mà là tất cả các thời không và thời không song song đều sẽ biến thành ý niệm hiện tại của họ.

Dù họ bị xóa sổ ở thời không này thì ở thời không tiếp theo họ vẫn sẽ ra đời, chứ không phải chết ở thời không này là mất đi tương lai.

Muốn thực sự diệt một vị tứ giai Sáng Thế Thần thì phải xóa sổ họ khỏi tất cả các thời không vô tận, như vậy mới thực sự giết chết được họ.

Đó cũng là khác biệt lớn nhất giữa tứ giai và tam giai Sáng Thế Thần.

Và điểm này thực tế cũng chính là cảnh giới Đại La Thiên Tiên, có điều muốn đạt đến cảnh giới này trong vũ trụ này thì cần đạt đến cấp bậc cao hơn.

Thực lực của Diệp Hiên nhanh chóng đạt tới trung kỳ của nhị giai Sáng Thế Thần.

"Bàn Cổ đã được thai nghén bấy lâu, cũng đến lúc ra đời rồi!" Diệp Hiên cụ hiện thần nguyên chi dịch, để nó từ từ rơi xuống.

Một bình lớn thần nguyên chi dịch cứ thế chảy vào bản nguyên của thế giới Hỗn Độn.

Hắn cũng đưa quả trứng Bàn Cổ đang được thai nghén ở thế giới khác về lại Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, "Là khí tức của quả trứng đó!!!" Hủy Diệt Thần Ma lóe lên một luồng hồng quang trong mắt, ngay lập tức cảm nhận được khí tức ở đầu kia đại đạo của mình.

Cạnh Hủy Diệt Đại Đạo còn có rất nhiều đại đạo khác hiển hóa.

Khi quả trứng đó quay lại Hỗn Độn, tất cả Hỗn Độn Thần Ma đều phát hiện ra, họ không hẹn mà cùng lao về phía quả trứng Bàn Cổ.

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Trong Hỗn Độn phát ra những tiếng nổ lớn, không ai biết tại sao.

Sâu trong Hỗn Độn vô tận.

Một tòa Sáng Thế Thanh Liên đứng sững trong luồng khí Hỗn Độn, đóa thanh liên này đang nở rộ, trên đài sen của nó là một quả trứng khổng lồ.

Quả trứng này to đến vạn trượng, còn đóa thanh liên dưới sự gia trì của ba ngàn đại đạo cũng hóa thành mười vạn trượng.

Không biết bao nhiêu thần nguyên hóa thành bản nguyên thế giới chảy vào trong quả trứng này.

Sáng Tạo, Hủy Diệt, Vận Mệnh, Vô Lượng, Hỗn Độn – năm loại chí cao đại đạo quấn quýt lấy nhau xoay quanh đỉnh của quả trứng.

Thời Gian, Không Gian, Quy Khư, Sinh Mệnh, Tử Vong, Luân Hồi, Nhân Quả, Tạo Hóa, Sát Lục, Nguyện Vọng, Trớ Chú, Âm Dương – mười hai loại chí cường đại đạo quấn quýt quanh nhau.

Còn có Thôn Phệ, Ngũ Hành, Tai Nạn, Tinh Thần, Quang Minh, Hắc Ám, Phong Ấn, Quy Củ, Phổ Độ, Thương Khung, Ma, Thần, Tiên, Phật... năm trăm đại đạo khác quấn quýt ở tầng giữa.

Cuối cùng là gần hai ngàn năm trăm đại đạo khác phủ phục dưới chân quả trứng Bàn Cổ.

Rắc rắc!!!

Quả trứng Bàn Cổ đã thai nghén không biết bao nhiêu năm, dưới sự tưới nhuần của bản nguyên lực cường đại, cuối cùng đã bắt đầu nứt ra.

Bành!!!

Quả trứng Bàn Cổ đột ngột bị phá vỡ, một gã khổng lồ vốn đang cuộn mình trong trứng cuối cùng đã đứng dậy.

Thân hình hắn vừa ra đời đã cao tới mười vạn trượng, vượt xa tất cả những Thần Ma khác.

Thần Ma tuy có thể biến hóa vô thường, to nhỏ tùy ý, nhưng đó là đạo khu của họ, thân thể có thể biến thành vô cùng lớn hoặc vô cùng nhỏ, nhưng đạo khu thì không thể thay đổi, đã được định đoạt từ khi ra đời.

Giống như Vu tộc đời sau, tuy có thể biến hóa kích thước nhưng chân thân Vu tộc khi ra đời đã được định sẵn kích thước đó.

Điểm khác biệt là chân thân Vu tộc có thể to lớn hơn theo tu vi,

nhưng đạo khu của ba ngàn đại đạo Thần Ma thì đã mặc định kích thước như vậy.

Vì đạo khu là sự hiển hóa của đại đạo, trong cõi u minh đã có định số.

Dù chân thân của những kẻ khác có to hơn kích thước của họ thì trước đạo khu cũng không chịu nổi một đòn.

Bàn Cổ đứng trên Thanh Liên, hắn há miệng hút một cái, lớp vỏ trứng Bàn Cổ vốn được tạo thành từ ba ngàn đại đạo bị hắn nuốt vào bụng, hóa thành một phần của cơ thể.

"Đây là Hỗn Độn, ta là Bàn Cổ!" Trong đầu hắn lập tức hiểu rõ thông tin này.

Đạo ngữ này theo luồng khí Hỗn Độn lan tỏa, ngay lập tức truyền đến mọi ngóc ngách của Hỗn Độn.

"Hỏng rồi, hắn đã ra đời!!!" Hủy Diệt Thần Ma trong lòng kinh hãi, nhưng sau đó nghĩ lại, đối phương vừa mới ra đời, dù có mạnh thế nào chắc chắn cũng không phải đối thủ của họ khi liên hợp lại.

Uỳnh!!

Không gian chấn động, Không Gian Thần Ma cùng Thời Gian Thần Ma đứng trên Hỗn Độn, nhìn vị Bàn Cổ có đạo khu cao mười vạn trượng kia, trong lòng kinh hãi khôn cùng.

Đây là do đạo khu hóa thành, chẳng lẽ đại đạo của đối phương vượt xa ba ngàn đại đạo sao?!

Ba ngàn đại đạo tuy có mạnh yếu khác nhau nhưng không có sự phân biệt cao thấp, ngay cả đạo khu của năm vị chí cao đại đạo Thần Ma cũng chỉ cao vạn trượng mà thôi.

Ba ngàn đại đạo đều cùng một cấp bậc, chỉ là có cái mạnh cái yếu.

Thế nhưng đạo khu của Bàn Cổ cao tới mười vạn trượng, điều này chứng tỏ đối phương không nằm trong phạm vi của ba ngàn đại đạo.

"Bàn Cổ!!!" Sau khi Không Gian Thần Ma và Thời Gian Thần Ma kéo tới, một thời gian sau, ba ngàn đại đạo Thần Ma cũng lần lượt đến nơi.

Trên Hỗn Độn, giữa hư không.

Uỳnh!!!

Khi Bàn Cổ hoàn toàn ra đời, Hỗn Độn hoàn thiện, thực lực của Diệp Hiên cũng thuận theo tự nhiên đạt tới hậu kỳ của nhị giai Sáng Thế Thần.

Chỉ cần đợi Bàn Cổ Khai Thiên, khai tịch Hồng Hoang, thực lực của hắn chắc chắn sẽ đột phá lên cảnh giới Hồng Hoang.

"Bàn Cổ... gánh vác ý chí khai thiên, tất phải có chí bảo vô thượng hộ thể." Diệp Hiên trầm giọng nói, đưa tay chộp một cái, bản nguyên thế giới rót vào trong Lực Chi Đại Đạo.

Trong Hỗn Độn, "Các ngươi đến đây có ý đồ gì?" Bàn Cổ lạnh lùng nhìn ba ngàn đại đạo Thần Ma trước mặt, hắn tự nhiên cảm nhận được ác ý của đối phương.

Nhưng hắn không hề sợ hãi, sinh ra hắn đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, giống hệt như các Thần Ma Sáng Tạo, Hủy Diệt.

"Bàn Cổ, giao Sáng Thế Thanh Liên của ta ra đây!" Sáng Tạo Thần Ma mắt đỏ hoe, đó là bạn sinh chí bảo của mình, vậy mà lúc này lại bị một Thần Ma khác giẫm dưới chân, bảo sao hắn không vội.

Nhưng vì e sợ thực lực đối phương quá mạnh nên hắn nhất thời chưa động thủ.

“Ngươi nói thứ này sao?” Bàn Cổ nhíu mày, đưa tay chỉ một cái, đóa Sáng Thế Thanh Liên thu nhỏ lại còn vạn trượng dưới chân bay về phía đối phương.

“Bảo vật này tuy tốt nhưng vô dụng với ta.” Sáng Tạo Thần Ma thấy vậy đại hỉ, vội vàng đón lấy, hắn động tâm niệm và kinh ngạc phát hiện mình đã có thể thao túng đóa thanh liên này.

Hắn mừng rỡ hét lên: “Chư vị, tôi có thể điều khiển bạn sinh chí bảo rồi!!!” Hủy Diệt, Vận Mệnh, Vô Lượng, Hỗn Độn lần lượt động tâm niệm, kết nối với bạn sinh chí bảo ngoài thời không vô tận.

Họ kinh ngạc phát hiện mình quả nhiên đã có thể thao túng chúng, liền động tâm niệm.

Vận Mệnh Thư từ trong sông dài vận mệnh bay tới, rơi vào tay Vận Mệnh Thần Ma.

Diệt Thế Đại Ma cũng từ ngoài Hỗn Độn vô tận bay tới, dừng dưới chân Hủy Diệt Thần Ma.

Hỗn Độn Châu băng qua thời không, hiện ra cạnh Hỗn Độn Thần Ma.

Lượng Đạo Xích cũng hóa thành một cây thước hiện ra trong tay Vô Lượng Thần Ma.

“Bàn Cổ!!!

Hôm nay chúng ta sẽ đưa ngươi quay về trong Hỗn Độn!!!” Diệt Thế Đại Ma dưới chân Hủy Diệt Thần Ma bùng nổ sức mạnh kinh thiên, lao về phía Bàn Cổ.

Các đại đạo Thần Ma khác thấy vậy cũng thi triển đại đạo chi lực của mình.

Đối mặt với vị Thần Ma đáng sợ mà sau này sẽ tiễn họ về với

vòng tay đại đạo này, họ không dám khinh suất, lần lượt tung ra sức mạnh mạnh nhất tấn công Bàn Cổ.

"Hừ!" Bàn Cổ hừ lạnh một tiếng, một luồng vô hình chi lực tỏa ra từ người hắn, nghênh chiến với đại đạo chi lực của các Thần Ma.

Uỳnh uỳnh!!!

Ầm!!!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, Hỗn Độn vô tận đều bị đòn này đánh tan tác, không gian không tồn tại, thời gian chẳng còn, ở giữa hiện ra một vùng trắng xóa, không rõ là thứ gì. "Hát!" Bàn Cổ hét lớn một tiếng, giữa lúc song quyền không ngừng múa may, sức mạnh của ba ngàn đại đạo hiện ra sau lưng, hóa thành một luồng sức mạnh lao về phía đối diện.

Bành!!!

Ầm vang!!!

Tiếng nổ vang vô tận truyền ra từ nơi chiến trường, lan rộng ra khắp cả vùng hỗn độn vô biên. "Hãy để hủy diệt của ta tiễn ngươi trở về trong hỗn độn đi!!!" Hủy Diệt Thần Ma thấy Bàn Cổ không những không bị thương, mà ngược lại còn dồn sức vào nắm đấm, không ngừng vung về phía đám người mình.

Trong đôi mắt hắn không khỏi hiện lên một tia phẫn nộ.

Từ khi sinh ra đến nay, hắn chưa từng liên thủ với nhiều Thần Ma đến thế, ngay cả trước đó có liên thủ với các Thần Ma khác thì cũng là để đối phó với một phe cánh lớn của đối phương.

Nhưng lần này, ba ngàn Thần Ma bọn họ lại tề tựu đông đủ, chỉ để đối kháng với một Thần Ma vừa mới sinh ra!

Điều chí mạng nhất là sức mạnh của ba ngàn Thần Ma bọn họ lại

bị một tiếng hừ lạnh của đối phương hóa giải, sau đó hắn ta còn tay không tấc sắt lao thẳng về phía bọn họ để giết chóc!

Sự sỉ nhục này khiến tâm hồn hắn vạn lần không thể nhẫn nhịn. "Ta trợ ngươi một tay!" Từ phía không xa, một đạo âm thanh cũng khủng khiếp vô cùng xuất hiện, đó là Hỗn Độn Thần Ma.

Đối với Hỗn Độn Thần Ma mà nói, hỗn độn chính là nhà, là nơi sinh dưỡng ra hắn, vậy mà tên Thần Ma to lớn trước mắt này lại muốn bổ khai hỗn độn, tạo ra cái gọi là thiên địa.

Điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ, hắn tung ra một đòn hàm chứa nộ hỏa lao về phía Bàn Cổ.

Hỗn độn vô biên bao hàm sức mạnh của gần ba ngàn đại đạo, cộng thêm sức mạnh hủy diệt cùng lúc bắn về phía Bàn Cổ.

Cùng lúc đó, các đòn tấn công của Sáng Tạo, Vận Mệnh, Vô Lượng cũng lao tới, còn các loại thần thông khác của những Thần Ma còn lại thì không cần phải nói thêm.

Ầm vang!!! "Phụt!" Bàn Cổ không thể né tránh đòn đánh đó, hắn bị đánh bay ngược ra sau, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết. "Các ngươi đáng chết!!!" Ba ngàn sợi tóc thô tráng của Bàn Cổ tung bay trong không trung, đôi mắt hắn hàm chứa nộ hỏa, khuôn mặt lộ vẻ hung tàn.

Hắn để trần thân trên, sức mạnh của ba ngàn đại đạo trong cơ thể hội tụ lại, mãnh liệt đấm ra một quyền.

Ầm vang!!!

Chương 36

Răng rắc!!!

Ào ào!!!

Vùng hỗn độn vô tận trong khoảnh khắc này cư nhiên bị đánh cho nổ tung ra, giữa Bàn Cổ và ba ngàn đại đạo Thần Ma cư nhiên xuất hiện một thế giới cực kỳ rộng lớn!!!

Ở nơi đó cuối cùng đã hiển hóa không gian, cũng có thể cảm nhận được thời gian trôi qua, thanh khí không ngừng đi lên, trọc khí không ngừng đi xuống. "Hóa ra, đây chính là túc mệnh của ta!!!" Ánh mắt Bàn Cổ sáng lên, lẩm bẩm tự nhủ.

Nhiều đại đạo Thần Ma cũng lần lượt dừng tay, bất kể là bọn họ hay là Bàn Cổ, lúc này trên người đều mang theo những vết thương lớn nhỏ khác nhau. "Đây... chính là thế giới tân sinh sao..." Sáng Tạo Thần Ma đôi mắt phát sáng, nhìn chằm chằm vào phiến thế giới kia.

Trong phiến thế giới đó tuy không có sinh cơ, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được sự sáng tạo vô hạn đang xuất hiện bên trong, nơi đó có thể khai sinh ra rất nhiều chủng loại sinh linh khác nhau!!

Hắn ở trong hỗn độn, từng cùng Sinh Mệnh Thần Ma cùng nhau sáng tạo ra vô số sinh mệnh và vật thể.

Nhưng những sinh mệnh đó nếu không bị Hủy Diệt Thần Ma hủy diệt thì cuối cùng cũng tự đi tới chỗ diệt vong.

Trong hỗn độn quá mức cường hãn, ngoại trừ đại đạo Thần Ma được hiển hóa ra, các sinh linh khác cực khó có thể tồn tại lâu dài ở đây, ngay cả những sinh linh do bọn họ sáng tạo ra cũng vậy. "Không được, vạn lần không được để giới này xuất thế!!" Hỗn Độn Thần Ma

nhìn về phía phiến thế giới kia, trong lòng kinh hãi khôn nguôi.

Nếu thế giới đó được sinh ra, hắn sẽ vĩnh viễn không thể trở thành chí cao chân chính!!! "Đây là thế giới tân sinh sao, ta cảm nhận được một sự mỹ vị cực lớn ~" Hủy Diệt Thần Ma nheo mắt lại, trong ánh mắt mang theo một tia tham lam, trực giác mách bảo hắn rằng, hủy diệt phiến thế giới kia, hắn sẽ bước vào chí cao!

Trở thành chúa tể vĩnh hằng trong hỗn độn!!!

Nhiều đại đạo Thần Ma khác thì kinh hãi, cuối cùng bọn họ cũng biết tại sao mình lại chết dưới tay Bàn Cổ, bởi vì khai tịch hỗn độn sẽ ảnh hưởng đến bọn họ, đại đạo ẩn nặc không xuất hiện, khiến thời gian cảm ngộ đại đạo của bọn họ không biết phải tăng thêm bao nhiêu lâu.

Không có Thần Ma nào đồng ý điểm này, vì vậy bọn họ lần lượt ngăn cản, cuối cùng chết dưới tay Bàn Cổ.

Tuy rằng hiện tại đã hiểu rõ nguyên nhân, nhưng bọn họ vẫn không cam lòng như vậy, dù sao cũng không phải thật sự chết đi, đợi đến khi bọn họ một lần nữa tỉnh lại từ trong đại đạo, tu vi của bọn họ tự nhiên sẽ thăng tiến đến đỉnh phong của thế giới lúc đó!

Nhất thời, phần lớn ba ngàn Thần Ma đều lộ ra ánh mắt hung ác, nhìn chằm chằm Bàn Cổ.

Duy chỉ có Hủy Diệt Thần Ma là rơi vào trầm tư, ngoại trừ hắn ra, không có ai muốn thế giới này được sinh ra, ngay cả Sáng Tạo Thần Ma cũng thế...

Mà lý do hắn muốn phiến thế giới này sinh ra là vì hy vọng tương lai có thể do chính mình hủy diệt thế giới này. "Bàn Cổ phải chết!" Giọng nói lạnh lẽo của Hỗn Độn Thần Ma vang lên, hắn ra tay trước tiên.

Sức mạnh hỗn độn vô tận tuôn trào ra, khí tức hỗn độn bên cạnh cũng hóa thành đủ loại trợ lực, khiến uy thế của hắn càng mạnh thêm vài phần. "Hừ!" Bàn Cổ cười lạnh một tiếng, đấm ra một quyền.

Lực chi đại đạo nguồn gốc từ ba ngàn đại đạo, nhưng lại đứng trên ba ngàn đại đạo, Bàn Cổ chỉ đơn giản đấm ra một quyền nhưng đã bao hàm cả ba ngàn đại đạo trong đó.

Ông!!!

Thế giới vừa loáng hiện rồi biến mất trước đó, lần này tồn tại thời gian lâu hơn, tồn tại đủ mười nhịp thở mới trở về tịch diệt, quay lại hỗn độn.

Khi Hủy Diệt chí cao không còn ra tay, các đại đạo Thần Ma khác khó lòng áp chế được Bàn Cổ.

Chúng Thần Ma cũng cuối cùng hiểu ra, tên Thần Ma trước mặt này tuy xuất thế muộn nhất, nhưng thực lực đã hoàn toàn áp đảo cả vùng hỗn độn, trong thế giới hỗn độn này không ai còn là đối thủ của Bàn Cổ nữa.

Chỉ khi năm đại chí cao dẫn đầu, ba ngàn Thần Ma hợp lực mới có thể áp chế được Bàn Cổ, nhưng cũng chỉ là áp chế mà thôi.

Ông!

Một luồng sáng lóe lên, bên cạnh Bàn Cổ xuất hiện hai đại chí bảo, một là chiếc rìu để bổ khai hỗn độn, khai sáng Hồng Hoang, một là Ngọc Vũ Điệp sở hữu sức mạnh của ba ngàn đại đạo.

Cũng giống như bạn sinh chí bảo của các đại đạo Thần Ma khác, trên Ngọc Vũ Điệp cũng bao quanh sức mạnh của ba ngàn đại đạo.

Nhưng trên đó chỉ là sức mạnh chứ không phải cảm ngộ, còn chiếc rìu kia đại diện cho sức mạnh của ba ngàn đại đạo hợp lại thành một, là bạn sinh chí bảo của Lực chi đại đạo.

Ngọc Vũ Điệp là bảo vật ngộ đạo hộ thân, còn chiếc rìu là bảo vật công phạt vô song. "Ha ha!

Đạo của ta không cô độc!" Bàn Cổ cười lớn một tiếng, đưa đại đạo lạc ấn vào trong Ngọc Vũ Điệp và chiếc rìu. "Đây là Bàn Cổ Phủ, đây là Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp." Giọng nói của hắn vang dội khắp hỗn độn, khiến nhiều đại đạo Thần Ma kinh hãi không thôi.

Khi tay không tấc sắt, không có bạn sinh chí bảo mà Bàn Cổ đã mạnh như thế, thì nay khi cầm trong tay Bàn Cổ Phủ và Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp, Bàn Cổ rốt cuộc mạnh đến mức nào, không ai rõ.

Bọn họ chỉ biết rằng, cho dù bọn họ có liên hợp lại một lần nữa, Hủy Diệt ra tay thì cũng không thể nào áp chế nổi Bàn Cổ.

Nhiều Thần Ma đều lui tản đi, hình bóng biến mất không thấy tăm hơi, trong lòng tất cả Thần Ma đều dâng lên một tầng mây mù, bọn họ đều biết, có lẽ hỗn độn sắp biến thiên rồi. "Đại đạo sao mà bất công, lại ưu ái Bàn Cổ như thế!" Ma chi Thần Ma nhìn về phía Bàn Cổ, nghĩ đến bản thân cũng chỉ có hai kiện hỗn độn linh bảo, vậy mà Bàn Cổ kia cư nhiên cả hai kiện bạn sinh chí bảo đều là hỗn độn chí bảo, đặc biệt là cây Bàn Cổ Phủ kia, thấp thoáng đứng trên tất cả các bảo vật khác, hắn lờ mờ nảy sinh ý định muốn trộm cây Bàn Cổ Phủ đó.

Nhưng hắn hiểu rằng, nếu mình cứ thế tiến tới thì chắc chắn sẽ bị Bàn Cổ đánh chết.

Thế là hình bóng hắn cũng biến mất.

Bàn Cổ cũng không ngăn cản những người này rời đi, vì lúc này trạng thái của hắn cũng không tốt lắm, vết thương do đại đạo gây ra đã cực kỳ nghiêm trọng.

Khi không có bạn sinh chí bảo, một mình hắn đối kháng với ba ngàn đại đạo Thần Ma kia cũng không tránh khỏi có chút chật vật,

may mà Hủy Diệt Thần Ma cuối cùng đã không ra tay, nếu không hôm nay hắn e rằng khó mà yên ổn, việc rơi rụng tại đây cũng là chuyện khó nói.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, Bàn Cổ Phủ lơ lửng bên cạnh hộ pháp cho hắn, trước mặt hắn Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp thấp thoáng hiển hóa đại đạo... "Hủy Diệt, tại sao lúc nãy ngươi không ra tay cùng ta hủy diệt hắn!!!" Hỗn Độn Thần Ma chặn đường Hủy Diệt Thần Ma, chất vấn.

Tất cả năm đại chí cao đều cảm nhận được trạng thái của Bàn Cổ vừa rồi không tốt, nếu như trước khi đối phương có được bạn sinh chí bảo, Hủy Diệt Thần Ma ra tay hợp lực, chắc chắn có thể đưa Bàn Cổ trở về trong đại đạo để trầm thụy.

Đây cũng là lý do tại sao Hỗn Độn Thần Ma lại phẫn nộ như thế.

Trong mắt Hủy Diệt Thần Ma lóe lên tia hồng quang, cười nói: "Ha ha ha ha!

Sứ mệnh của Bàn Cổ là khai thiên, đại đạo của ta là hủy diệt, còn đại đạo của ngươi nằm ở hỗn độn, hỗn độn không phải thứ ta có thể hủy diệt được, nếu không thì đại đạo Thần Ma các ngươi đều đã chết dưới tay ta rồi!" "Bàn Cổ bổ khai hỗn độn, tạo ra thiên địa mới, chẳng phải chính là ứng với đạo của ta sao?

Đến lúc đó ta lại hủy diệt thiên địa mới, đạo của ta sẽ thành!

Cho nên, tại sao ta phải cùng ngươi hủy diệt hắn?" Hủy Diệt Thần Ma cười lớn nói.

Hỗn độn có bị bổ khai hay không thì liên quan gì đến hắn?

Tất cả các đại đạo Thần Ma sinh ra chỉ có một mục tiêu, đó là thành đạo, đi tới đỉnh phong của đại đạo, nắm giữ đại đạo hoàn chỉnh, từ đó thoát khỏi sự hạn chế của đại đạo bản thân.

Hắn cảm ứng được trong u minh rằng, chỉ cần bản thân có thể hủy diệt thế giới tân sinh kia, chắc chắn có thể thành tựu đại đạo.

Bao nhiêu năm qua, không phải hắn không muốn hủy diệt vùng hỗn độn này, hủy diệt tất cả đại đạo Thần Ma, mà là vì hắn hiểu rõ mình không làm được, nếu làm được thì hắn đã sớm siêu thoát rồi. "Hủy Diệt!

Chẳng lẽ ngươi không biết Bàn Cổ khai tịch thế giới cũng sẽ đưa ngươi vào trong đại đạo sao?!" Hỗn Độn Thần Ma nhíu chặt mày, hắn không ngờ Hủy Diệt Thần Ma lại có suy nghĩ như vậy, hèn chi vừa rồi không ra tay. "Thì đã sao?

Chỉ cần có thể thành đạo, đợi khi ta từ trong hủy diệt u minh tái sinh, phiến thế giới tân sinh kia tự nhiên sẽ bị tuyên cáo hủy diệt!!!" Hủy Diệt Thần Ma nói một cách không hề quan tâm.

Từ khi nhìn thấy phiến thế giới đó, hắn đã hiểu sứ mệnh của mình chính là hủy diệt nó để bước vào cảnh giới vô thượng.

Còn về việc trầm luân trong năm tháng vô tận?

Đối với những đại đạo Thần Ma như bọn họ thì có đáng là gì?

Ba ngàn đại đạo là căn nguyên của tất cả, căn bản không thể bị hủy diệt, chỉ cần đại đạo còn đó, bọn họ cuối cùng sẽ phục hồi!

Nhưng Hỗn Độn Thần Ma không nghĩ như thế, cơ hội thành đạo của hắn nằm ở trong hỗn độn, nếu hỗn độn tan vỡ, thiên địa sinh ra, hắn sẽ không còn cơ hội thành đạo nữa, vì vậy trong chúng Thần Ma, hắn là người cấp thiết nhất.

Hắn biết đã không thể thuyết phục được Hủy Diệt, bèn không cam lòng mà ẩn thân lui đi. "Ha ha ha ha!

Bàn Cổ!

Ta đợi ngày ngươi hủy diệt hỗn độn đến đây!!!" Hủy Diệt Thần Ma cười rộ phóng túng, vào khắc này, cái gì mà phe trật tự hay hỗn loạn, cái gì mà liên minh tiêu diệt Bàn Cổ, tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa!

Hắn ở trong hỗn độn, thỏa sức phát tiết niềm vui sướng đến từ sâu trong đại đạo. "Tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa là ta sẽ nương tay trong trận chiến cuối cùng, lúc đó chắc hẳn ngươi sẽ mạnh đến mức vô lý...

Ta muốn tiêu hao ngươi cho đến chết trong trận chiến khai thiên lập địa cuối cùng..." Đã chứng kiến thần uy của Bàn Cổ, Hủy Diệt Thần Ma sao dám để Bàn Cổ sống tiếp, nếu thật sự để Bàn Cổ sống sót thì dù hắn có phục sinh trong u minh cũng không thể hủy diệt tân thiên địa...

Trên hỗn độn, trong hư không. "Đám Thần Ma này cũng thật dễ lừa!" Diệp Hiên thản nhiên nói.

Những gì Hủy Diệt Thần Ma cảm ứng được thực chất chính là do hắn dẫn dắt hủy diệt đại đạo.

Nếu lúc đó không làm vậy, để mặc bọn họ hợp lực, Bàn Cổ chắc chắn sẽ ngã xuống, bản thân Bàn Cổ là do ba ngàn đại đạo nuôi dưỡng mà thành, cho nên muốn đánh bại hắn cũng chỉ có thể là ba ngàn đại đạo hợp lực.

Nhưng giờ đây, hắn đã có Bàn Cổ Phủ sát phạt vô song, có Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp thông thẳng đến sâu trong đại đạo và còn có thể dùng để phòng ngự, nếu thật sự tái chiến một trận, chắc chắn Bàn Cổ sẽ thắng. "Không bao lâu nữa sẽ là khai thiên, ta phải tích góp thêm một ít thần nguyên, khống chế tốc độ trôi qua của thời gian một chút, không thể để nó phát triển quá nhanh, nếu bản nguyên thế giới không đủ, e rằng Hồng Hoang này cũng sẽ ngày càng tệ hại như Hồng

Hoang ở kiếp trước..." Diệp Hiên tâm niệm vừa động, thoát ra khỏi hỗn độn.

Việc khai thiên là điều tất yếu phải làm, từ Sáng Thế Thần cấp ba bước vào Sáng Thế Thần cấp bốn có những hạn chế nghiêm ngặt về sinh linh, nếu sinh linh không đạt yêu cầu về sức mạnh hoặc số lượng thì không thể tiến vào cảnh giới Sáng Thế Thần cấp bốn.

Chính xác mà nói, Sáng Thế Thần có được thần cách mới là Sáng Thế Thần chân chính, và thần quốc của hắn cũng mới là thần quốc chân chính.

Diệp Hiên lặng lẽ điều chỉnh tốc độ thời gian về lại vạn lần, sau đó yên tâm nằm nghỉ ngơi.

Đám đại đạo Thần Ma như Bàn Cổ cũng đang thu hồi vết thương đại đạo, không phải trong thời gian ngắn có thể khôi phục được.

Đông qua xuân tới.

Những ngày nghỉ đông đã trôi qua, tổng cộng cũng chỉ hơn một tháng, Diệp Hiên cùng bọn họ đi một chuyến tới Quỳ tinh vực về cũng đã mất gần hai tuần.

Sau đó hắn lại nhận được ba tuần phần thưởng, hiện tại đã tích lũy được ba vạn thần nguyên, tuy hắn không biết có đủ hay không, nhưng để chắc chắn, hắn vẫn dự định tiếp tục tích lũy thêm một thời gian, dù sao hiện tại vị trí đứng đầu bảng Tổ Tinh vẫn do hắn chiếm giữ vững vàng.

Học kỳ hai lớp mười hai, hiện tại Thông Thiên Bảng không còn dựa vào thuật toán hệ thống để xếp hạng nữa, kể từ sau kỳ thi cuối học kỳ trước, thứ hạng Thông Thiên Bảng cơ bản đã được định đoạt, muốn thăng hạng thì chỉ có thể thách đấu với người xếp ngay trên mình.

Trong bảng tỉnh, ngoài top 100, tối đa chỉ có thể thách đấu vượt cấp với người đứng trong top 100 của mình, ví dụ người xếp thứ 1099 tối đa chỉ có thể thách đấu người thứ 1000.

Đang lúc các học sinh lớp mười hai của trường Trung học số 1 Lâm Thiên đang nỗ lực khai phá tiềm năng của mình, thì Diệp Hiên đang nằm trên chiếc giường lớn dài rộng vài chục mét của mình, ngủ khò khò.

Hắn rất tận hưởng tất cả những điều này, và tất cả đều là do hắn dựa vào thiên phú và nỗ lực của mình mà có được.

Tuy hắn là học sinh trường Trung học số 1 Lâm Thiên, nhưng với thành tích này của hắn, hằng ngày không đến trường hưởng dụng tài nguyên của trường cũng chẳng sao, chút tài nguyên đó hắn đã sớm không thèm nhìn tới rồi.

Đối với Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ mà nói, xuất hiện một thiên tài như vậy chính là phúc phận của trường không biết tích lũy bao nhiêu năm mới có được.

Nhờ phúc của Diệp Hiên, hiện tại tài nguyên của trường Trung học số 1 Lâm Thiên đã tăng lên gấp trăm lần so với trước kia!!!

Và quan trọng nhất là thành phố Lâm Thiên cũng từ thành phố cấp Huyền thăng lên thành phố cấp Địa, số lượng suất trong Thông Thiên Bảng của trường Trung học số 1 Lâm Thiên có tới tận mười suất!

Mà các trường trung học khác của thành phố Lâm Thiên cũng được hưởng lộc lây, có thêm chín mươi trường trung học có tư cách Thông Thiên Bảng, chỉ là bọn họ không có nhiều tài nguyên bồi dưỡng như trường Trung học số 1 Lâm Thiên mà thôi. "Diệp Hiên, Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ mời em quay lại làm một bài diễn văn, em xem có muốn về không." Đột nhiên, Hiệu trưởng Vân Vũ của Đại học Giang Nam trong Thông Thiên Bảng gửi cho hắn một tin

nhắn.

Diệp Hiên suy nghĩ một lát rồi đồng ý. "Khi nào ạ?" Vân Vũ: "Ngày mai nhé!" "Vâng!" Vì dù sao cũng là đang tích lũy thần nguyên, trong lúc rảnh rỗi nằm nghỉ, Diệp Hiên dứt khoát đồng ý luôn.

Dù sao đó cũng là trường cũ của hắn, dù nói thế nào thì cũng là ngôi trường đã bồi dưỡng hắn ra, tuy rằng không có ngôi trường này thì cũng có ngôi trường khác, nhưng sự thật là ngôi trường bồi dưỡng ra hắn chính là Trung học số 1 Lâm Thiên.

Bất luận hắn ra đời từ ngôi trường nào, ít nhất cũng nên giữ lại một phần tình cảm với trường cũ. "Hiệu trưởng, đã lâu không gặp!" Diệp Hiên cười bước vào văn phòng hiệu trưởng, đối với hắn, việc di chuyển giữa núi Giang Nam và trường Lâm Thiên chỉ trong nháy mắt.

Vì thế, hắn trực tiếp đến văn phòng hiệu trưởng.

Chương Nguyên Vũ cũng không cảm thấy kinh ngạc gì, ông tạm thời gác lại công việc, cười nhìn Diệp Hiên nói: "Thế nào, đã chuẩn bị xong bản thảo diễn văn chưa?" "Ôi dào, em đâu phải loại người khéo ăn khéo nói đâu!

Thế nên bản thảo diễn văn em cũng chả biết viết thế nào!" Diệp Hiên nhún vai, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh. "Ồ?

Thế ai là người đứng trên sân vận động nói những lời đó với Tần Cát vậy nhỉ?

Thầy thấy mấy lời đó nói rất hay mà!" Chương Nguyên Vũ cười trêu chọc.

Trong đầu Diệp Hiên cũng không khỏi hiện lên hình ảnh đó, khóe miệng nhếch lên, cười nói: "Em chỉ biết mấy cái đạo lý đó thôi, thầy chắc chắn muốn để em 'diễn sâu' trong buổi diễn thuyết chứ?" Chương Nguyên Vũ nghe vậy dang tay, nhún vai nói: "Nếu em sẵn

lòng nói thì cứ nói thôi!

Dù sao lứa học sinh lớp mười hai năm nay cũng chẳng còn hy vọng gì mấy, nhưng lớp mười và lớp mười một thì vẫn còn chút hy vọng, đặc biệt là lứa sau, vì trường đã thăng hạng lên trường trung học cấp thành phố, nên lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều học sinh tới đây, đặc biệt là khi có một tấm gương như em, phụ huynh các nơi ước chừng không ít người muốn gửi con vào đây." Diệp Hiên nghe vậy mỉm cười nhạt, nói: "Nói như vậy thì Hiệu trưởng phải cảm ơn em nhiều rồi!" Chương Nguyên Vũ đột nhiên thở dài, cảm thán: "Đúng vậy, nói đi cũng phải nói lại, thực sự phải cảm ơn em, thầy biết việc bồi dưỡng em không liên quan nhiều đến trường, em đi đâu cũng sẽ có thành tựu này, nhưng trường học quả thật đã nhận được không ít ân huệ từ em." Nói đến đây, ông không khỏi nhớ tới ước mơ của mình, giờ đây ước mơ coi như đã thực hiện được, cư nhiên lại là nhờ phúc của một học sinh, nghĩ đến đây, hốc mắt ông có chút ướt át, trịnh trọng cúi người chào Diệp Hiên.

Diệp Hiên né sang một bên, đỡ Chương Nguyên Vũ dậy nói: "Hiệu trưởng nói gì vậy, em là người Lâm Thiên, lại từ trường Trung học số 1 Lâm Thiên mà ra, những việc này vốn dĩ là lẽ thường, cần gì phải cảm ơn em." "Hơn nữa, những năm qua thầy và trường cũng đâu có ít lần bồi dưỡng ra các học sinh ưu tú khác, bọn họ chắc chắn là đã nhận được ân huệ của các thầy cô rồi chứ?

Trường học bồi dưỡng học sinh không cầu học sinh báo đáp, vậy học sinh sau khi ra trường có thành tựu, gián tiếp thúc đẩy trường phát triển, đó cũng là việc không cầu trường học cảm kích." Chương Nguyên Vũ từ từ đứng dậy, ông lắc đầu nói: "Thành tựu và phát triển của em không phải bình thường, em là người ghi danh vào lịch sử Tổ Tinh, tương lai em chắc chắn sẽ trở thành truyền thuyết, trường học sau này thế nào thầy không biết, nhưng hiện tại trường đã vì em mà

nhận được quá nhiều lợi ích." "Cho nên mới nói, buổi diễn thuyết ngày mai, tùy em muốn diễn thế nào thì diễn, ha ha!

Đến lúc đó Thị trưởng thành phố Lâm Thiên và một số người khác cũng sẽ tới đây, các đại cường giả hiện có ở thành phố Lâm Thiên có lẽ cũng sẽ qua, nói chung là một đám người đông đúc, đủ cho em thể hiện!" Chương Nguyên Vũ đã sớm thấu hiểu Diệp Hiên, biết hắn thích thể hiện.

Thực ra ông cũng có thể hiểu được, tuổi trẻ có thành tựu như vậy, đổi lại là ông thì chắc còn thể hiện ác hơn, chứ không chỉ bị động như thế, nếu là ông, ông hận không thể đi đến đâu nổ đến đó.

Tất nhiên đó là dáng vẻ lúc còn trẻ, giờ thì ông không còn nổ mấy cái này nữa, nhưng sau này khi cùng các hiệu trưởng khác giao lưu về việc điều hành trường, ông có thể lôi Diệp Hiên ra để nổ một trận ra trò. "Ha ha!

Vậy quyết định như thế đi!" Diệp Hiên cười lớn, dường như trong buổi diễn thuyết do trường cũ đặc biệt tổ chức cho mình, khi có Thị trưởng cùng các đại cường giả lâm hành, còn có các bạn học, đàn em khóa dưới, thể hiện một chút cũng không tệ!

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được cười thành tiếng. "Quyết định như vậy đi!".

Ngày hôm sau.

Chương 37

Trên sân vận động, đám đông chen chúc đông đúc, đứng ở hàng đầu tiên là những cường giả đi ra từ trường Trung học số 1 Lâm Thiên, hoặc là lãnh đạo cấp cao của thành phố Lâm Thiên, nhóm người của Thị trưởng cũng đã đến từ sớm.

Thị trưởng thành phố Lâm Thiên vốn chỉ là Sáng Thế Thần cấp ba, quản lý khu vực cấp Huyền, nhưng nhờ có Diệp Hiên mà thành phố Lâm Thiên trực tiếp thăng lên cấp Địa.

Và điều này giúp ông từ một Sáng Thế Thần cấp ba trực tiếp đảm nhiệm vị trí mà chỉ Sáng Thế Thần cấp bốn mới có thể đảm nhiệm, cho nên ông rất cảm ơn Diệp Hiên.

Tuy nói thế giới này thực lực là căn bản, nhưng tài nguyên mà Thị trưởng thành phố cấp Huyền nhận được so với tài nguyên Thị trưởng thành phố cấp Địa nhận được hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau!

Chương Nguyên Vũ đứng trên bục giảng, lớn tiếng nói: "Buổi diễn thuyết lần này đặc biệt tổ chức vì em Diệp Hiên, hy vọng các em hãy học tập em ấy thật tốt, thành công tiến vào Thông Thiên Bảng, giành lấy vị trí đứng đầu bảng phân bảng Tổ Tinh." Ông không nói nhiều lời vô ích, điều đó chẳng có ý nghĩa gì, nói xong liền bước xuống.

Còn về những lời sau đó của ông, không ai dám mơ tưởng, không chỉ là họ không dám mơ tưởng về chính mình, mà ngay cả khi thời gian quay ngược lại, họ cũng vẫn sẽ không tin rằng Diệp Hiên có thể trở thành người đứng đầu bảng Tổ Tinh.

Diệp Hiên thấy Hiệu trưởng xuống đài xong, thân hình hắn lóe lên, từ bên cạnh Thị trưởng đã xuất hiện trên đài. "Oa!!!

Diệp Thần!!!" Sau khi Diệp Hiên lên đài, phía dưới lập tức bùng nổ một trận tiếng reo hò.

Cả tỉnh Giang Nam không ai là không biết Diệp Hiên, cả thành phố Lâm Thiên lại càng như vậy. "Diệp Thần đẹp trai quá!!!" Một cô gái xinh đẹp diện váy ngắn tất đen, ánh mắt tràn đầy sự ái mộ. "Đồ mê trai, Sáng Thế Thần nào mà không đẹp trai xinh gái?" Một đàn chị cao ngạo lườm các cô gái xung quanh, sau đó hưng phấn hét lớn: "Diệp Thần, em muốn sinh con cho anh!!!" "Mau nhìn mau nhìn, Diệp Hiên lên rồi!" Giữa biển người, Lý Đông mặt đầy phấn khích nói với Chu Hưng Triêu bên cạnh.

Chu Hưng Triêu sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: "Tao không mù!" "Xì!" Lý Đông khinh bỉ một tiếng, sau đó giống như các đàn em khóa dưới xung quanh, đưa hai tay lên điên cuồng vẫy chào.

Chu Hưng Triêu mặt đen lại, sao đột nhiên cảm thấy xấu hổ thế này. "Xem ra Diệp Hiên rất được lòng dân nhỉ!" Thị trưởng cười nói.

Chương Nguyên Vũ gật đầu cười: "Đúng vậy!" Diệp Hiên sau khi lên đài, thấy các học sinh hoan hô như vậy, trước tiên lặng lẽ tận hưởng mười mấy giây, sau đó đưa hai tay xuống ép nhẹ, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Sân vận động dần tĩnh lặng lại, tất cả mọi người lúc này đều nhìn chằm chằm vào Diệp Hiên, muốn xem rốt cuộc hắn đã làm thế nào để đạt được vị trí đứng đầu bảng Tổ Tinh. "Hiệu trưởng khởi nghiệp chưa nửa đã giữa đường đau khổ, Tổ Tinh chia làm một trăm linh tám phần, Giang Nam suy yếu, đây thật là lúc nguy cấp tồn vong vậy.

Tuy nhiên ban giám hiệu không ngừng nghỉ ở trong, giáo viên chủ nhiệm quên mình ở ngoài, ấy là vì truy nhớ ơn tri ngộ của Hiệu trưởng, muốn báo đáp lên các học sinh vậy.

Thật nên mở rộng thánh thính, để làm rạng mỹ đức của Hiệu

trưởng, phát huy khí tiết của giáo viên, không nên tự khinh rẻ mình, nói lời mất nghĩa, để nghẽn con đường trung gián vậy." Diệp Hiên vừa mở miệng đã là một bài diễn văn được cải biên từ 'Xuất Sư Biểu'.

Người phía dưới nghe mà Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ trán đầy vạch đen, thằng ranh này, ta đau khổ hồi nào?!

À, hình như có... nhưng em thấy lúc nào thế hả?!!

Chương Nguyên Vũ nhớ lại những lời đã nói tối qua, không khỏi hối hận, để thằng nhóc này lên đó nói lung tung quả nhiên chẳng có chuyện gì tốt.

Chỉ thấy Diệp Hiên nói tiếp: "Ta vốn là kẻ áo vải, cày cấy ở Lâm Thiên, tạm bợ giữ mạng ở trường học, không cầu nổi danh với thầy cô.

Hiệu trưởng không chê ta thấp kém, hạ mình hạ cố, ba lần đến thăm ta trong thảo lư, hỏi ta về việc đương thế, vì thế mà cảm kích, bèn hứa với Hiệu trưởng sẽ dốc sức gánh vác.

Sau gặp lúc nghiêng đổ, nhận nhiệm vụ lúc quân thua trận, vâng mệnh giữa lúc nguy nan, đến nay đã hơn một năm rồi." "???" Chương Nguyên Vũ đầy đầu nghi vấn.

Cái gì mà 'tạm bợ giữ mạng ở trường học, không cầu nổi danh với thầy cô'?

Với cái danh 'Phế giới' của em, tiếng vang như sấm thì có!

Mấy thứ như 'áo vải', 'cày cấy', 'thảo lư' thì thôi đi, coi như em bốc phét ám chỉ cuộc sống gian khổ của mình, nhưng ta đặc biệt thăm cái lều nát của em ba lần hồi nào hả?!

Rõ ràng là em ba lần quang lâm chỗ ta thì có, mà lại còn lần nào cũng định tống tiền ta một vố!

Tuy nhiên, 'lúc quân thua trận, giữa lúc nguy nan' thì cũng không nói sai, không có Diệp Hiên thì đừng nói là cả thành phố được nhờ, ngay cả ngôi trường này ông cũng không giữ nổi!

Chương Nguyên Vũ không khỏi dâng lên một tia an ủi trong lòng, thôi bỏ đi, sớm đã nên biết rồi. "Hiệu trưởng biết ta cẩn trọng, nên lúc lâm chung ký thác đại sự cho ta vậy.

Từ khi nhận mệnh đến nay, ngày đêm lo lắng, sợ phụ lòng ủy thác, làm tổn thương đến cái sáng suốt của Hiệu trưởng; cho nên mười tháng vượt tỉnh, thâm nhập Giang Nam.

Nay Giang Nam đã định, thứ hạng đã vững, nên khen thưởng ba quân, bắc định Thăng Long, dùng hết khả năng hèn mọn, trừ sạch gian hung, hưng phục Giang Nam, trở về cựu đô.

Đây là cách ta báo đáp Hiệu trưởng và làm tròn chức phận vậy." Diệp Hiên tiếp tục nói, hoàn toàn không để ý đến đám người phía dưới đang trợn mắt hốc mồm.

Bọn họ vốn định qua đây nghe Diệp Hiên giảng xem làm thế nào mà siêu như thế, hay lắm, hắn lại tương vào mấy lời gì đâu không, rõ ràng là lời của nước Đại Việt xưa, nhưng ghép lại với nhau thì bọn họ lại nghe không hiểu.

Những người đã trở thành Sáng Thế Thần thì còn đỡ, đều có thể hiểu được, đối với Sáng Thế Thần mà nói, rào cản văn tự không có nhiều ý nghĩa.

Nhưng cái này thì có liên quan gì đến lịch sử học tập mà bọn họ muốn biết hả! "May thay nay ta không phụ kỳ vọng của Hiệu trưởng, bắc định Thăng Long, hưng phục Giang Nam, trở về cựu đô, một lần định đoạt giang sơn, bước vào vị trí đứng đầu bảng Tổ Tinh." Ngay sau đó, Diệp Hiên cười nói: "Ta vốn là kẻ áo vải, thiên hạ đối với ta có gì đáng kể đâu!" "Đây là Diệp Hiên sao?

Sao bấy lâu không gặp lại trở nên 'diễn sâu' thế này..." Lý Đông lặng thinh, hắn chưa từng thấy ai thể hiện đẳng cấp như vậy.

Diệp Hiên trước kia chưa bao giờ để bất cứ ai vào mắt, càng không cố ý thể hiện, nhưng Diệp Hiên bây giờ lại đang nắm bắt mọi cơ hội để thể hiện... "Có lẽ đây mới là hắn!" Chu Hưng Triêu lặng lẽ nói. "Diệp Thần ngầu bá cháy!!!" "Diệp Thần vô địch!!!" "Diệp Thần!!!" Cho dù Diệp Hiên có thể hiện một cách vô lý như vậy, vẫn không thiếu những fan cuồng gào thét. "Được rồi, tiếp theo nói chút chuyện chính kinh, muốn trở nên mạnh mẽ thì trước hết trong lòng phải có suy nghĩ, nhưng cũng không thể quá hư vô, nếu không sẽ không sáng tạo ra được, chủ yếu vẫn là tiềm lực, tiềm lực về cơ bản đã được định đoạt ngay lúc các bạn khai sáng thế giới rồi." Diệp Hiên nhìn đàn em khóa dưới đang cuồng nhiệt phía dưới, quyết định vẫn là nên giảng giải gì đó thật lòng.

Sau khi hắn nói, mọi người lại im lặng. "Cho nên các bạn đã khai sáng thế giới, các bạn chỉ có thể cố gắng hết sức khai phá tiềm năng của mình, hiện nay trường học đã có thêm không ít suất, cũng có thêm không ít tài nguyên, vì vậy các bạn may mắn hơn nhiều so với các khóa trước." "Còn đối với các bạn lớp mười tạm thời chưa khai sáng, nhất định phải dám nghĩ lớn!

Tất nhiên, trong đó cũng cần bạn có đủ kiến thức cơ bản, không thể bạn cứ nghĩ bừa về một thế giới rồi bảo thế giới đó thế này thế nọ là được.

Bạn tất nhiên có thể khai sáng thế giới đó ra, còn việc sau khi thế giới đó xuất hiện có giống như bạn nói hay giống như bạn nghĩ hay không thì chưa chắc đâu.

Ví dụ rất nhiều thế giới có cái gọi là toàn tri toàn năng, cái gọi là chư thiên tất cả vũ trụ vô tận thời không toàn tri toàn năng, chẳng qua

chỉ là tự mình huyễn hoặc, thực tế nếu khai sáng thế giới mà chỉ cần tưởng tượng như vậy thì sẽ là lồng ghép vô hạn, bạn bảo thế giới này lợi hại bao nhiêu, tôi trực tiếp tưởng tượng ra một thế giới, thiết lập cơ bản là mạnh hơn thế giới của bạn.

Mọi sự phát triển đều bắt nguồn từ những việc đã định sẵn trong u minh, nếu có thể sinh ra thứ bạn nghĩ thì mới có khả năng, nhưng trong đó cần bạn dần dần bồi đắp.

Mà hỗn độn phế giới chính là một thế giới kỳ lạ nhất mà nhân loại phát hiện được trong vô tận năm tháng qua, bên trong cư nhiên thực sự có tất cả đại đạo, không cần bồi đắp, vô tận pháp tắc, quy tắc tràn ngập trong đó, nhưng lại bị coi là phế giới.

Nhưng chỉ cần dám nghĩ, thì có thể hóa sinh bằng quy tắc, xuất hiện sinh linh, từ đó phá vỡ hạn chế của thế giới.

Khai tịch thế giới vốn là sự tưởng tượng bay bổng, Sáng Thế Thần đầu tiên xuất hiện cũng vậy.

Tôi cảm thấy thay vì nói chúng ta khai sáng ra thế giới, chi bằng nói là thế giới đã chọn chúng ta." Lời của Diệp Hiên rất dài, sau khi nói xong, cả sân vận động im phăng phắc.

Ai cũng biết thế giới thế nào đều do ý nghĩ của Sáng Thế Thần quyết định, giống như có rất nhiều thế giới tu tiên, nhưng kết quả cuối cùng hoàn toàn khác nhau, đó chính là ý nghĩa của Sáng Thế Thần.

Nhưng Diệp Hiên giờ đây lại nói là thế giới chọn chúng ta.

Theo ý này, chẳng lẽ trong vũ trụ vô tận vốn dĩ đã có phiến thế giới này?

Chỉ là đang không ngừng lựa chọn Sáng Thế Thần để diễn hóa?

Điều này thật quá đỗi hoang đường, bởi vì cái giá bọn họ bỏ ra

chẳng qua chỉ là một viên thần nguyên mà thôi.

Bất kể thiên tài kinh tài tuyệt diễm đến đâu, bất kể thế giới mạnh mẽ đến mức nào, khởi đầu đều chỉ sinh ra từ một viên thần nguyên, cuối cùng diễn biến thành tồn tại vô thượng. "Được rồi, tôi cũng nói xong rồi, xin cáo từ trước!" Diệp Hiên nói xong, không đợi mọi người phản ứng, thân hình đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mọi người đều xôn xao bàn tán. "Làm sao có thể?

Thế giới nếu thực sự tồn tại, sao có thể chỉ dùng một viên thần nguyên là tạo ra được?!" "Đúng vậy!

Lời này của Diệp Thần thật là quá kinh thế hãi tục rồi!" Chương Nguyên Vũ thấy vậy vội vàng lên đài ổn định cục diện, nói: "Các em học sinh, lời của Diệp Hiên chẳng qua là cho mọi người một hướng suy nghĩ mới, không phải thật sự chỉ việc thế giới đã sớm sinh ra, ý của em ấy chắc là chúng ta nên giữ lòng kính sợ mới có thể đi đến cùng!" Ngày bảy tháng năm.

Còn một tháng nữa là đến kỳ thi đại học, hôm nay cũng là ngày chốt bảng.

Trong mấy tháng qua, vô số học sinh không biết đã bị bao nhiêu người thách đấu, cũng như đã thách đấu bao nhiêu người, duy chỉ có Diệp Hiên, người đứng thứ hai ngay cả cái bóng do hắn để lại cũng không thể đánh bại, đừng nói đến chuyện đánh bại hắn.

Mà Trương Bân cũng đã vọt lên vị trí thứ chín bảng Tổ Tinh, Cao Long kém hơn một chút, cuối cùng chỉ đạt được vị trí thứ mười tám, còn hạng tư bảng tỉnh Thủy Ngạn thì xếp thứ tám mươi chín trong phân bảng Tổ Tinh.

Tuy kém Cao Long không ít, nhưng thực sự cũng mạnh hơn nhiều người đứng đầu của các tỉnh khác.

Hạng năm bảng tỉnh Lưu Dũng xếp thứ một trăm năm mươi ba phân bảng Tổ Tinh, đã rất gần với Thủy Ngạn rồi.

Hạng sáu bảng tỉnh là Tân Khoa, qua mấy tháng này, chiến lực của hắn thăng tiến vượt bậc, xếp thứ ba trăm năm mươi sáu phân bảng Tổ Tinh, nhưng vẫn kém Lưu Dũng khá nhiều.

Hạng bảy bảng tỉnh là Lâm Lan, xếp hạng sáu trăm bảy mươi hai phân bảng Tổ Tinh, xếp ở hạng này Diệp Hiên cũng không thấy kỳ lạ, thực tế thực lực của những người này hắn đều đã nắm rõ.

Hạng tám bảng tỉnh là Kế Trấn, thần quốc khoa học kỹ thuật, xếp hạng tám trăm ba mươi bảy phân bảng Tổ Tinh, cũng là người cuối cùng của tỉnh Giang Nam lọt vào top 1000.

Hạng chín bảng tỉnh là Kế Bích, hắn lại sát phạt đi lên, nhưng xếp hạng hơn một nghìn ba trăm trong phân bảng Tổ Tinh, không thể được tuyển thẳng vào Ngũ đại học viện, phải tự mình tham gia kỳ thi đại học để tranh suất vào Ngũ đại học viện cùng các học sinh khác.

Tuy nói là phải tranh, nhưng thực tế cũng là chuyện nắm chắc mười mươi, dù sao tranh suất tuyển thẳng không lại đám thiên tài đó, không có nghĩa là hắn tranh không lại những người tham gia thi đại học.

Ngũ đại học viện tuy tuyển sinh ít đối với học sinh tham gia thi đại học, nhưng mỗi tỉnh đều có từ mười đến một trăm suất, tùy theo chất lượng học sinh năm đó.

Hạng mười bảng tỉnh cũng đổi thành Thạch Hưng, người trước đó đứng thứ sáu, hạng của hắn còn xa hơn, tận hơn một nghìn tám trăm bảng Tổ Tinh.

Có thể nói chất lượng học sinh lứa này của tỉnh Giang Nam thực sự rất tốt, chiến lực đỉnh cấp có tới ba người, trong một trăm linh tám

tỉnh của Tổ Tinh, top 10 có hai người, trong đó còn có một người đứng nhất.

Còn hai người khác xếp hạng 18 và 89, cũng đều lọt vào top 100.

Trong Thông Thiên Bảng.

Trung tâm lưu động nhân tài tỉnh Giang Nam.

Hiệu trưởng Vân Vũ của Đại học Giang Nam trước tiên lặng lẽ mở chế độ cấm ngôn toàn viên, sau đó tâm niệm vừa động.

Vân Vũ: Tất cả các học sinh nằm trong top 1000 phân bảng Tổ Tinh, các em có thời gian nửa tháng để cân nhắc xem sẽ vào học viện nào, chúc mừng các em đã được tuyển thẳng!

Vân Vũ: @Trương Bân, @Cao Long, @Thủy Ngạn, @Lưu Dũng, @Tân Khoa, @Lâm Lan, @Kế Trấn, chúc mừng bảy em học sinh đã thành công giành được cơ hội tuyển thẳng vào Ngũ đại học viện, các em có thể tùy ý chọn một học viện, trong vòng nửa tháng hãy báo cho thầy biết ngôi trường mình muốn học, thầy sẽ liên hệ với người phụ trách của Ngũ đại học viện cho các em.

Các thầy cô ban tuyển sinh Ngũ đại học viện không rảnh rỗi đến mức vào từng nhóm để hỏi han đâu, họ trực tiếp để hiệu trưởng các đại học ở mỗi tỉnh chịu trách nhiệm báo danh sách học sinh muốn vào học viện của họ lên, sau đó sẽ lập một nhóm chat về lứa học sinh này và kéo tất cả vào.

Trương Bân: Hiệu trưởng, Diệp Hiên đi đâu ạ?

Trương Bân lập tức gửi một tin nhắn, vì hắn phát hiện Hiệu trưởng Vân Vũ không hề nhắc tên Diệp Hiên, nên mới hỏi.

Hơn nữa hắn cũng thực sự muốn dõi theo bước chân của Diệp Hiên, ở bên cạnh Diệp Hiên mới có thể thúc đẩy bản thân hơn nữa.

Những người khác trong lòng cũng nảy sinh một nghi vấn, đúng vậy, Diệp Hiên đâu?

Rõ ràng thành tích của Diệp Hiên tốt như thế, tại sao không thấy hiệu trưởng nhắc đến hắn.

Mãi cho đến khi Vân Vũ gửi lại một câu, tất cả nghi hoặc lập tức tan biến.

Vân Vũ: Cậu ấy đang bị các thầy cô ban tuyển sinh Ngũ đại học viện tranh giành kìa, từ trước tới nay xuất hiện không biết bao nhiêu thủ khoa bảng Tổ Tinh, nhưng chưa bao giờ thấy năm người đó tranh giành bất kỳ ai, vậy mà giờ đây cư nhiên vì một học sinh của tỉnh Giang Nam mà tranh giành lẫn nhau, ha ha ha ha!

Ngồi trong văn phòng, Vân Vũ cười lớn, ông chưa bao giờ thấy cảnh tượng này, lúc này Diệp Hiên cùng năm thầy cô tuyển sinh đều đang ở trước mặt ông.

Năm người này tuy cũng giống ông đều là Sáng Thế Thần cấp năm, nhưng mỗi cấp bậc đều khác nhau, giống như Diệp Hiên vậy, cấp một đã có thể đấu cấp ba, thực lực của ông so với năm vị thiên chi kiêu tử này kém không biết bao nhiêu. "Diệp Hiên, thầy nói cho em nghe, Học viện Đại Chu chúng ta là học viện số một chính tông của Đại Việt, thành lập sớm nhất, lý luận đứng đầu, thầy thấy thế giới hỗn độn của em cái thiếu nhất không phải là chiến đấu, dù sao sức mạnh quy tắc hóa sinh cũng cực kỳ cường hãn, cái em thiếu nhất chính là sự chỉ dẫn về lý luận." Cơ Đán, giáo viên tuyển sinh của Đại Chu, hăng hái giảng giải. "Nói bậy!

Em Diệp Hiên thiên phú chiến đấu kinh người, suốt chặng đường qua lần nào mà chẳng một chiêu bại địch?

Đó chính là bằng chứng cho thiên phú chiến đấu kinh người!

Chỉ cần mài giũa một chút là có thể vượt cấp giết địch dễ như ăn cháo!" Phù Tô, giáo viên tuyển sinh của Đại Tần, đã thay đổi phong cách ngày thường, lần này trực tiếp xắn tay áo lên chiến luôn.

Diệp Hiên nghe mà hớn hở, trong đôi mắt rạng rỡ lóe lên sự phấn khích, cảm giác được người ta đuổi theo tranh giành quả thực không tệ chút nào nha, đặc biệt là năm vị đại lão mạnh mẽ như thế đang tranh giành hắn.

Kiếp trước tuy cũng được coi là học bá, nhưng hắn chưa từng cảm nhận được việc bị các thầy cô tuyển sinh của các trường danh tiếng hàng đầu săn đón.

Nhưng kiếp này thì đã cảm nhận được rồi, và vị thế của năm người này còn nặng ký hơn nhiều. "Học viện Đại Kinh đường đường của ta, từ cổ chí kim đã có, đánh ra phong thái nước Đại Việt, đánh ra sự tự tin của nước Đại Việt, em Diệp Hiên nên vào Học viện Đại Kinh chúng ta!" Lưu Cứ trên mặt mang theo nụ cười vui mừng và khát khao, nhìn về phía Diệp Hiên. "Chẳng lẽ Học viện Đại Đường của ta lại kém thế sao?

Hệ nghiên cứu phát triển của chúng ta, nếu nhận thứ hai thì ai dám nhận thứ nhất?

Em Diệp Hiên có thể tạo ra hỗn độn phế giới tự nhiên không thiếu lý luận, cái em thiếu là sự khai phá đối với thế giới!

Và đó chính là thế mạnh của Học viện Đại Đường chúng ta!" Lý Thừa Càn với thân hình thẳng tắp như ngọn giáo, đứng ở đó thôi cũng đã là một phong cảnh đẹp.

Lại thấy Chu Tiêu nhướng mày, khóe miệng khẽ nhếch nụ cười nói: "Ai mà không biết thứ quý giá nhất của Học viện Đại Minh chúng ta chính là lòng yêu nước nồng nàn, người không sợ chết, dũng mãnh vô song, cương vực nước Đại Việt hiện nay có tới một nửa là do

người của Học viện Đại Minh chúng ta đánh ra!

Em Diệp Hiên lấy yếu thắng mạnh, vượt cấp giết địch chính là sở trường của học viện chúng ta!" Diệp Hiên lông mày hơi nhướng lên, có chút phân vân, năm đại học viện này hắn rốt cuộc nên đi đâu đây. "Em không nghĩ ra được nên đi học viện nào nữa..." Năm học viện này thực tế đi đâu cũng như nhau, nhất thời thực sự khó quyết định, ai bảo năm người này cùng lúc tìm đến hắn chứ, nếu từng người một đến thì chắc cũng đã đồng ý với người đầu tiên rồi.

Cơ Đán, Phù Tô, Lưu Cứ, Lý Thừa Càn, Chu Tiêu năm người nhìn nhau một cái, cuối cùng do Phù Tô bước ra nói. "Thế này đi, em đồng thời gia nhập cả năm học viện chúng ta, có thể đồng thời tu tập ở cả năm học viện, em muốn đi đâu thì đi, thấy sao?" Diệp Hiên nghe vậy, ánh mắt có chút nóng bỏng nhìn về phía Phù Tô, xác nhận lại: "Thật ạ?!" "Tất nhiên là thật rồi, đây là điều chúng ta đã bàn bạc kỹ từ trước, vừa rồi chẳng qua là muốn tranh thủ để em về một học viện để treo danh, dù sao trong lý lịch của em cũng phải ghi chú một trường sở tại, đưa tư liệu của em vào đó chứ!" Phù Tô gật đầu khẳng định.

Diệp Hiên lại nhìn về phía bốn người còn lại, cả bốn người cũng đều gật đầu. "Ha ha!

Diệp Hiên đa tạ năm vị thầy cô ạ!" Diệp Hiên vội vàng đứng dậy cúi người chào một cách lễ phép.

Sau đó, hắn nảy ra một ý kiến: "Đúng rồi, vậy lý lịch của em chi bằng trực tiếp ghi là vào cả Ngũ đại học viện đi, dù sao cũng là vào đó tu tập, coi như là cả năm học viện cùng bồi dưỡng ra." "Các ông thấy thế nào?" Phù Tô nhìn về phía những người còn lại. "Tôi thấy được, dù sao cũng đã phá lệ thế này rồi, thêm cái này nữa cũng chẳng sao, tốt cho cả năm học viện chúng ta." Cơ Đán lập tức gật đầu tán đồng.

Đây đúng là thành tích thực sự, đợi đến khi Diệp Hiên trở thành

Sáng Thế Thần đỉnh cấp, bọn họ cũng sẽ được khen là có mắt nhìn người, biết rõ tiềm năng của đối phương, không tiếc công sức cùng nhau bồi dưỡng. "Được!" Lưu Cứ nói ngắn gọn súc tích.

Chương 38

"Không tồi, đã như vậy thì đây cũng là cách tốt nhất." Lý Thừa Càn cũng tán thành.

Còn Chu Tiêu thì gật đầu, không nói gì.

Thấy cả bốn người đều đồng ý, Phù Tô lên tiếng: "Nếu đã vậy thì làm phiền Hiệu trưởng Vân rồi, chúng tôi xin phép về trước!" Vân Vũ nghe vậy vội vàng chắp tay: "Khách sáo rồi, khách sáo rồi." Năm người thân hình lóe lên rồi biến mất.

Thấy năm người cuối cùng đã đi, Diệp Hiên thở phào nhẹ nhõm, tựa lưng vào ghế sofa, tò mò hỏi: "Hiệu trưởng, thầy nói xem em có phải là người đầu tiên trong lịch sử Tổ Tinh đồng thời vào cả Ngũ đại học viện không?" Vân Vũ gật đầu cười: "Thằng nhóc em đúng là gặp may rồi, đâu chỉ là lịch sử Tổ Tinh, mà là cả lịch sử nước Đại Việt luôn, em có thể được coi là học sinh xưa nay hiếm thấy đồng thời vào tu tập ở cả Ngũ đại học viện." Diệp Hiên mỉm cười không nói gì, mở Thông Thiên Bảng ra xem một chút.

Sau đó hắn nhếch mép, gửi một tin nhắn đi.

Trung tâm lưu động nhân tài tỉnh Giang Nam.

Diệp Hiên: @Trương Bân, cậu định vào học viện nào thế?

Trương Bân: Cậu đi đâu tôi theo đó!

Cao Long: +1 Thủy Ngạn: +1 Lưu Dũng: +10086 Bốn người bọn họ cực kỳ tự tin vào thực lực của mình, vào học viện nào trong Ngũ đại học viện cũng chẳng sao, còn cái gọi là hệ nào đứng nhất thì thực tế cũng chẳng khác biệt mấy so với các học viện khác, cùng lắm là tốt hơn một chút thôi.

Tân Khoa: Tôi định vào Học viện Đại Chu, bên đó hệ lý luận là thiên hạ vô song, tôi cảm thấy khá hợp với mình.

Lâm Lan: Tôi định vào Học viện Đại Minh, bên đó hợp với tôi hơn!

Kế Trấn: Tôi không theo số đông đâu, tôi muốn vào Học viện Đại Đường, hệ nghiên cứu phát triển bên đó đứng đầu cả nước, các cậu cũng biết tôi là thần quốc khoa học kỹ thuật mà, nghiên cứu phát triển là quan trọng nhất.

Kế Bích: Tôi cũng muốn theo quá, nhưng tôi không có tư cách đó, tôi chỉ có thể dựa vào kỳ thi đại học để tranh suất vào Ngũ đại học viện thôi, mà còn là kiểu bị người ta chọn nữa...

Hắn nói hơi khiêm tốn, vì ở đây dù sao cũng có không biết bao nhiêu người, nên hắn cũng không dám hứa chắc, vạn nhất không vào được Ngũ đại học viện thì lại thành trò cười.

Học sinh tham gia thi đại học không có quyền tự nguyện chọn học viện như những người được tuyển thẳng, bọn họ chỉ có thể bị chọn, nếu không được chọn thì coi như trượt, chỉ có thể vào học viện khác.

Nếu số lượng người được tuyển thẳng vào một học viện quá nhiều, thì các học viện khác sẽ mở thêm nhiều chỉ tiêu ở các tỉnh, và ngược lại.

Thạch Hưng: Lặng lẽ +1.

Hắn cũng giống Kế Bích, tuy có thể lên tiếng nhưng không thể chọn học viện, vì hắn không lọt vào top 1000 phân bảng Tổ Tinh.

Hiện tại Thông Thiên Bảng đã chốt xong, cho dù có thay đổi gì nữa thì cũng không có nhiều ý nghĩa, ý nghĩa duy nhất có lẽ là cố gắng thăng hạng để được Ngũ đại học viện chú ý đến mình, nhưng điều đó rõ ràng là cực kỳ khó.

Trương Bân: @Diệp Hiên, vậy cậu đã quyết định đi đâu chưa?

Diệp Hiên: Chưa quyết định.

Trương Bân nhíu mày, Diệp Hiên đáng lẽ phải quyết định xong từ lâu rồi chứ, vì Diệp Hiên chắc chắn 100% vào được Ngũ đại học viện.

Đang lúc hắn thắc mắc thì thấy tin nhắn của Diệp Hiên lại gửi tới.

Diệp Hiên: Nhưng Ngũ đại học viện đã quyết định rồi, bọn họ quyết định đồng thời chiêu thu tôi vào học viện, nghĩa là tôi sẽ là học sinh chung của cả Ngũ đại học viện, cho nên các cậu cứ tùy ý chọn học viện nào cũng coi như là cùng trường với tôi thôi.

Trương Bân: ???

Hắn nghe vậy mà chấn kinh khôn xiết, theo bản năng cảm thấy không thể nào, nhưng sau đó nhanh chóng nghĩ lại, người như Diệp Hiên không thể nào nói ra lời nói dối vô nghĩa như thế.

Cao Long: Đệch?!

Thủy Ngạn: .....

Lưu Dũng: Diệp Hiên của Lâm Thiên Giang Nam đỉnh thật! 666!

Diệp huynh của tôi!!!

Lâm Lan lặng thinh không nói.

Kế Trấn: Không hổ là Diệp Thần!

Kế Bích: Diệp Thần!

Là tấm gương cho chúng ta!

Thạch Hưng: Diệp Thần!

Em là fan của anh!

Còn không biết bao nhiêu người sau khi thấy tin nhắn đều chấn

động khôn cùng, tin tức này thực sự quá đỗi kinh ngạc, căn bản là chuyện không thể xảy ra, nhưng sự thật cư nhiên lại diễn ra như thế.

Tần Cát tự nhiên cũng thấy tin nhắn này, có điều hắn mà thi đỗ được Đại học Giang Nam đã là tốt lắm rồi, đừng nói chi là đỗ vào Ngũ đại học viện. "Thật là sướng!!!" Diệp Hiên nói ra mấy lời thể hiện đẳng cấp, nhìn đống chữ chấn kinh kia, hắn cũng có thể tưởng tượng được biểu cảm của những người đó như thế nào.

Một tháng sau, kỳ thi đại học kết thúc.

Diệp Hiên cũng đã sớm làm thủ tục nhập học Ngũ đại học viện, lúc này trên diễn đàn Thông Thiên Bảng đã tràn ngập những tin nhắn ghim đầu về Diệp Hiên.

Hắn nhìn số dư hiển thị hơn hai mươi vạn thần nguyên trên tài khoản của mình, trong lòng cảm thấy hòm hòm rồi.

Tích góp được hơn hai mươi vạn thần nguyên, điều này đối với người khác là chuyện không tưởng.

Đợi đến mùng một tháng chín khai giảng, lứa học sinh này sẽ rời khỏi Thông Thiên Bảng lớp mười hai, tự động thăng lên Thông Thiên Bảng đại học.

Xếp hạng đại khái cũng giống như bảng lớp mười hai, nhưng không phải chỉ của một khóa mà là bốn khóa, tất cả học sinh đại học bốn năm tham gia Thông Thiên Bảng đều sẽ tụ tập tại đây để tranh đoạt thứ hạng.

Thứ hạng càng cao thì phần thưởng tự nhiên càng lớn.

Nhưng việc cấp bách của Diệp Hiên vẫn là bổ khai hỗn độn, khai sáng thế giới Hồng Hoang.

Việc lại tạo ra một thế giới ngay trong thế giới là một việc cực kỳ khó làm, sơ sẩy một chút là sẽ dẫn đến sụp đổ thế giới, khiến Sáng

Thế Thần trọng thương, thậm chí tụt cảnh giới.

Hơn nữa vì muốn tạo ra một Hồng Hoang toàn là những bậc Đại La Thiên Tiên của Đạo giáo, nên hắn mới chuẩn bị nhiều thần nguyên để dự phòng như vậy.

Thế giới Hỗn Độn. "Thực lực của ta đã đủ để khai thiên lập địa, tạo ra thế giới mới rồi!" Bàn Cổ từ từ tỉnh lại, cảm nhận tu vi cường đại trong cơ thể, lên tiếng nói.

Tuy tu vi của hắn cũng là Thái Ất Kim Tiên, nhưng chiến lực thực tế từ lâu đã không biết được chồng chất đến mức nào rồi.

Hắn không thể đột phá cảnh giới cao hơn chỉ vì phương thế giới này đã hạn chế hắn, nếu như để hắn đến một thế giới rộng lớn hơn, tự nhiên sẽ nhanh chóng thăng cấp tu vi.

Bàn Cổ sinh ra đã thần thánh và mạnh mẽ hơn các Đại Đạo Thần Ma khác.

Nguyên bản trong ba ngàn Đại Đạo không có Lực chi Đại Đạo, nhưng hiện tại dưới sự dẫn dắt của Sáng Thế Thần Diệp Hiên, trong thế giới Hỗn Độn đã sinh ra Lực chi Đại Đạo.

Lực chi Đại Đạo tổng lĩnh tất cả các đại đạo, sức mạnh của ba ngàn đại đạo hội tụ lại chính là Lực chi Đại Đạo.

Tuy nhiên, những điểm thần dị của ba ngàn đại đạo lại không phải là thứ mà Lực chi Đại Đạo có thể hoàn toàn khống chế.

Lực chi Đại Đạo ngồi vững trên ba ngàn đại đạo, là vô thượng đại đạo, dưới Lực chi Đại Đạo là năm đại chí cao đại đạo, sau đó là mười hai... "Ta là Bàn Cổ, nay sẽ khai thiên tích địa, tái tạo càn khôn.

Đừng nói ta không cho các ngươi cơ hội, ta ở ngay đây đợi các ngươi, đợi các ngươi cùng liên thủ kéo đến, nếu không trước khi thiên địa khai tịch, chính là lúc các ngươi thân tử đạo tiêu." Bàn Cổ thân cao

mười vạn trượng, đứng trong Hỗn Độn, tay phải cầm Bàn Cổ Phủ, tay trái cầm Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp.

Khí tức của hắn phóng ra, uy thế vô tận quét sạch tất cả, theo khí tức Hỗn Độn truyền đi khắp cả không gian.

Trên không trung Hỗn Độn, trong hư không. "Cuối cùng cũng chịu nghĩ đến chuyện khai thiên lập địa rồi!" Diệp Hiên tĩnh lặng quan sát tất cả, bên cạnh hắn là hai mươi ba bình Thần Nguyên lớn, mỗi bình tương đương với một vạn viên Thần Nguyên, vô cùng xa xỉ.

Nếu như đem lượng tài nguyên này đổ lên người Trương Bân, e rằng Trương Bân lúc này đã sắp đạt đến Sáng Thế Thần bậc bốn rồi.

Nhưng hiện tại Diệp Hiên vẫn chỉ là Sáng Thế Thần bậc hai hậu kỳ.

Không có cách nào khác, thế giới Hỗn Độn tuy mạnh nhưng cũng ngốn không biết bao nhiêu tài nguyên.

Nếu thế giới của Sáng Thế Thần không thăng cấp, Sáng Thế Thần rất khó đột phá lên cấp bậc cao hơn.

Phía sau Diệp Hiên, ba ngàn đại đạo hiện ra, vị trí cao nhất chính là Lực chi Đại Đạo.

Đây là để khi Bàn Cổ và các Đại Đạo Thần Ma đánh nhau, hắn có thể dễ dàng cảm ngộ đại đạo.

Trong Hỗn Độn. "Bàn Cổ!!!" Hủy Diệt Thần Ma cảm nhận được khí tức và lời nói của Bàn Cổ, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Ngoài hắn ra, các Đại Đạo Thần Ma còn lại cũng bắt đầu hướng về phía Bàn Cổ.

Đây là một trận chiến lan rộng khắp Hỗn Độn, không ai có thể ngăn cản ngày này đến.

Nếu không có sự tham gia của Hủy Diệt Thần Ma, bọn họ dù có chữa lành đạo thương cũng không dám đi vây đánh Bàn Cổ.

Nhưng giờ đây, sóng gió lan khắp Hỗn Độn, không muốn đi cũng phải đi.

Kiếp nạn này không ai tránh khỏi, vì ý đồ của Bàn Cổ đã rất rõ ràng: trước khi khai thiên, hắn nhất định sẽ tiêu diệt tất cả Hỗn Độn Thần Ma, vì hắn không thể chấp nhận thế giới mình khai sáng sẽ bị tổn hại trong tay đám thần ma kia.

Chỉ có nghìn ngày làm giặc, chứ làm gì có nghìn ngày phòng giặc.

Trong cõi u minh, các thần ma cảm nhận được khí tức của nhau, dần dần hội tụ.

Khoảnh khắc này, tất cả thần ma một lần nữa liên minh lại chỉ để tiêu diệt Bàn Cổ.

Bọn họ đều biết mình rất có khả năng sẽ quy vị đại đạo trong trận chiến này, nhưng không một thần ma nào sợ hãi, vì bọn họ cuối cùng cũng sẽ trở lại.

Tuy nhiên cũng không có thần ma nào từ bỏ, bởi vì dù cho kết cục mà Ma chi Thần Ma từng nhìn thấy có thể là thật, bọn họ cũng sẽ không bỏ cuộc mà chọn liều chết một phen.

Hủy Diệt Thần Ma chậm rãi bước tới, đi đến đâu mọi thứ đều bị hủy diệt đến đó, ngay cả khí tức Hỗn Độn cũng bị đánh tan, chỉ là trong nháy mắt lại bị khí tức Hỗn Độn khác che lấp.

Thực lực của hắn cũng đã khác xưa, vô số năm trôi qua, không chỉ Bàn Cổ mạnh lên mà ba ngàn Đại Đạo Thần Ma cũng vậy.

Hỗn Độn Thần Ma thấy Hủy Diệt Thần Ma đến liền nhíu mày hỏi: "Hủy Diệt, không phải ngươi luôn từ chối liên minh sao, sao hôm nay lại tới?" "Hừ, vậy ta đi nhé?" Hủy Diệt Thần Ma cười khẩy nói.

Hỗn Độn Thần Ma nghẹn lời, hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa.

Vị thần ma hiền lành Sáng Tạo Thần Ma đứng ra nói: "Hai vị đạo hữu đừng tranh cãi, ba ngàn thần ma chúng ta hợp lực, ắt có thể đánh một trận!" "Đây là Hỗn Độn lượng kiếp, không thể trốn tránh, chỉ có thể gánh chịu.

Sau trận chiến này, thiên địa sẽ mở ra." Vận Mệnh Thần Ma đứng bên cạnh lẩm bẩm, khiến tất cả thần ma đều nhíu mày, sĩ khí giảm đi quá nửa. "Vận Mệnh!

Ngậm miệng lại!" Vô Lượng Thần Ma bên cạnh cảm nhận được sĩ khí suy sụp liền quát lạnh.

Vận Mệnh Thần Ma dường như cũng nhận ra lời nói của mình không đúng lúc, vội vàng im miệng không phản bác.

Tuy vận mệnh là vậy, nhưng đại đạo chí cao luôn có một tia sinh cơ, bọn họ vẫn còn một chút khả năng thành công.

Cả nhóm đi tới trước mặt Bàn Cổ. "Bàn Cổ, chiến một trận đi!" Hủy Diệt Thần Ma không nói nhiều, vừa dứt lời, thấy Bàn Cổ khẽ gật đầu, phía sau hắn liền hiện ra một chiếc Đại Ma.

Bên trong chứa đựng vô số khí tức hủy diệt, tử vong, yên diệt, sát lục, đổ nát, bạo ngược... vạn vật trong muôn vàn thời không, sinh linh của vô tận thế giới đều sẽ bị Đại Ma này hủy diệt.

Đó là Diệt Thế Đại Ma, là hiện thân của Hủy Diệt Đại Đạo!

Ong!!!

Hủy Diệt Thần Ma cầm Diệt Thế Đại Ma xoay về phía Bàn Cổ, khí tức hủy diệt vô tận bùng phát, hất tung cả vùng Hỗn Độn xung quanh.

Ong!!!

Trong Hỗn Độn vô tận, vô số đại đạo chí bảo hiện ra.

Ba ngàn thần ma dùng hết toàn lực, chỉ để hủy diệt kẻ đáng chết Bàn Cổ kia, tất cả đều thi triển sức mạnh đại đạo của mình!

Hỗn Độn Thần Ma thấy vậy liền thi triển Hỗn Độn Đại Đạo, mang theo mảnh Hủy Diệt Đại Đạo kia, rồi dung hợp sức mạnh của Vô Lượng và Sáng Tạo cùng với sức mạnh của ba ngàn đại đạo khác, tất cả hợp lại làm một.

Sức mạnh của ba ngàn đại đạo dần dần dung hợp!

Đi tới đâu, Hỗn Độn tan biến tới đó, dường như nếu Hỗn Độn không tránh ra thì cũng sẽ bị hủy diệt!

Tuy nhiên, đối mặt với đòn tấn công hợp nhất toàn lực của ba ngàn Đại Đạo Thần Ma, Bàn Cổ không những không tránh né mà trên mặt còn lộ ra nụ cười. "Cũng có chút thú vị!" Bàn Cổ cảm thán một câu, mãnh liệt giơ cao Bàn Cổ Phủ.

Khí thế trên người hắn không ngừng tăng vọt, sức mạnh leo thang dữ dội.

Hắn quát lớn một tiếng, hướng về phía đòn tấn công cuồn cuộn đang mang theo uy thế vô lượng kia mà chém xuống.

Thế nào là Bàn Cổ Phủ?

Là chí bảo đứng đầu Hỗn Độn!

Là thần vật khai thiên!

Chỉ riêng Lực chi Đại Đạo ẩn chứa bên trong đã có thể giúp Bàn Cổ chém khai Hỗn Độn mà không cần ba ngàn Đại Đạo Thần Ma trợ giúp, từ đó có thể thấy uy lực sát phạt của nó mạnh đến nhường nào!

Oanh!!!

Một đạo rìu sáng cao không biết bao nhiêu trượng xuất hiện, lao thẳng về phía đòn tấn công của đám đại đạo thần ma.

Hai bên cứ thế tĩnh lặng nhìn hai luồng sức mạnh từ xa tiến lại gần cho đến khi va chạm vào nhau. "Hửm?" Ngay khoảnh khắc hai đòn tấn công sắp va chạm, Bàn Cổ đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, nhìn về một hướng khác rồi lập tức hiểu ra.

Hắn trừng mắt một cái, khiến ba đạo thân ảnh đang bị bao bọc trong thời không phải quay trở lại thời không mà bọn họ vốn tồn tại.

Và lúc này, hai đòn tấn công cũng hoàn toàn va chạm vào nhau.

Oanh long long!!!

Ong ong ong!!!

Chương 39

Đại Đạo Thần Ma sinh ra từ đại đạo vô tận, là sự hiện hóa của ý chí đại đạo, là hiện thân của chính đại đạo.

Chí bảo bản mệnh của bọn họ cũng là sự hiện hóa của đại đạo, tuy không có ý chí như bọn họ nhưng bản thân cũng cực kỳ cường hãn.

Trong đó, chí bảo bản mệnh của năm đại chí cao đại đạo là cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, còn lại là cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, kém hơn khá nhiều.

Còn Đại Đạo Chí Bảo của Bàn Cổ lại là Lực chi Đại Đạo do sức mạnh của ba ngàn đại đạo dung hợp mà thành, là đại đạo do riêng Sáng Thế Thần Diệp Hiên tạo ra.

Đạo này vốn không tồn tại, nhưng trong thế giới Hỗn Độn của Diệp Hiên, nó đã được sinh ra.

Hơn nữa vừa sinh ra đã đứng trên ba ngàn đại đạo, trở thành vô thượng đại đạo thực sự.

Ba ngàn đại đạo nuôi dưỡng Bàn Cổ, từ đó có thể biết Bàn Cổ mạnh đến mức nào!

Và dù là Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp hay Bàn Cổ Phủ thì đều là chí bảo được nuôi dưỡng từ sức mạnh của ba ngàn đại đạo.

Tuy phẩm giai cũng là cấp Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng so với năm đại chí cao chí bảo thì lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đặc biệt là Bàn Cổ Phủ, gánh vác sứ mệnh khai thiên, sát phạt vô song, chỉ cần lướt nhẹ là có thể xẻ đôi Hỗn Độn.

Giờ đây, hai kiện chí bảo cùng với Bàn Cổ đồng chinh chiến với

ba ngàn Đại Đạo Thần Ma!

Oanh long long!!!

Những âm thanh điếc tai phát ra từ nơi hai luồng sức mạnh giao nhau, ngay lập tức truyền khắp thế giới Hỗn Độn, thậm chí ngay cả một thế giới khác đang giao thoa nhưng cũng không giao thoa cũng bị ảnh hưởng, màng bao bọc của hai thế giới ẩn hiện những vết nứt.

Rắc rắc!!!

Từ nơi giao nhau, Hỗn Độn bị phân tách hoàn toàn, ở giữa sinh ra một vùng thế giới mới rộng lớn.

Trong đó vô tận thanh khí bốc lên, vô tận trọc khí hạ xuống, thế giới vẫn đang không ngừng mở rộng.

Một luồng chấn động cực kỳ mạnh mẽ, khó có thể hình dung truyền ra tứ phương, và thế giới mới cũng theo lực chấn động đó mà không ngừng bành trướng.

Ba ngàn Đại Đạo Thần Ma thấy vậy vội vàng lấy ra chí bảo bản mệnh để chắn phía trước. "Không ổn!" Bàn Cổ thấy thế liền phóng to Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp để che chắn trước mặt.

Luồng chấn động mạnh mẽ này lan tỏa từ trung tâm ra khắp bốn phương!

Rắc!

Một tiếng động vang lên, Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp nứt vỡ, các mảnh vụn của nó rơi vãi khắp nơi rồi biến mất vào thế giới mới.

Phần thân chính bị vỡ thành vô số mảnh nhỏ ẩn nặc đi, chỉ còn lại một nửa nhỏ chắn trước mặt Bàn Cổ.

Dù chỉ là một nửa nhưng trên đó cũng đầy rẫy những vết rạn nứt, dường như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào. "Phụt!" Bàn Cổ phun ra một

ngụm máu tươi, rơi vào thế giới mới, khiến tốc độ giãn nở của nó càng nhanh thêm vài phần.

Nhờ có Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp và bản thân Bàn Cổ che chắn, Bàn Cổ Phủ tuy bị thương tổn nghiêm trọng nhưng cũng không đến mức nứt vỡ tan tành như Ngọc Vũ Điệp.

Trên thân rìu hiện rõ những vết nứt, phảng phất như sắp sụp đổ.

Nhìn sang phía bên kia.

Rắc rắc!!!

Tất cả chí bảo bản mệnh của Đại Đạo Thần Ma lúc này đều đã biến thành mảnh vụn.

Trong ba ngàn đại đạo, ngoại trừ mười hai thần ma và năm đại chí cao thần ma ra, toàn bộ đều thân tử đạo tiêu, quy vị đại đạo. "Bàn Cổ!!!" Hỗn Độn Thần Ma gào thét, hận không thể khiến Bàn Cổ biến mất hoàn toàn, nhưng hắn lực bất tòng tâm.

Hắn đã cảm nhận được Hỗn Độn đang bị thế giới mới không ngừng gặm nhấm, thế giới mới đang thôn phệ Hỗn Độn với tốc độ không thể diễn tả.

Tuy hắn còn sống nhưng Hỗn Độn Châu đã nổ tung, hóa thành vô tận mảnh vụn rơi vào thế giới mới rồi ẩn nặc.

Diệt Thế Đại Ma của Hủy Diệt Thần Ma cũng sụp đổ, biến mất không dấu vết.

Sáng Thế Thanh Liên giải thể, vì bên trong chứa đựng sức mạnh sáng tạo vô cùng to lớn nên khi phân tán, nó hóa thành từng phần hoàn chỉnh chứa đựng các đạo pháp tắc, biến mất vào thế giới mới.

Lượng Thiên Xích cũng vỡ vụn thành ba phần chính và vô số mảnh nhỏ rồi biến mất.

Vận Mệnh Thư bị xé rách thành từng mảnh, trong đó cũng có không ít trang sách còn sót lại, phản chiếu chư thiên.

Các chí bảo bản mệnh của ba ngàn đại đạo thần ma còn lại cũng phân rã thành nhiều mảnh vụn, mang theo các pháp tắc khác nhau ẩn nặc vào tân thế giới. "Bàn Cổ!!!" Hủy Diệt Thần Ma cười lớn nói.

Tuy hơn mười vị đại đạo thần ma còn sót lại của bọn họ đang cận kề cái chết, nhưng Bàn Cổ lúc này cũng bị trọng thương, không khá hơn là bao.

Hắn biết mục đích của mình đã đạt được.

Vì vậy sau khi hét lớn một tiếng, hắn tự động tiêu tan giải thể, để lại một tia bản nguyên hủy diệt quay về đại đạo, hy vọng có thể nhanh chóng tỉnh lại. "Si nhân thuyết mộng!" Bàn Cổ thấy thế liền tay không tung một đòn đánh vào tia bản nguyên đó.

Ong~ Lực chi Đại Đạo hiển hiện, bản nguyên hủy diệt bị đánh tan, không còn tồn tại.

Sau khi giải quyết xong mối ẩn họa lớn nhất là Hủy Diệt Thần Ma, Bàn Cổ nhìn về phía đám thần ma kia. "Ta sẽ ban cho các ngươi sự hủy diệt, khiến các ngươi chìm vào đại đạo, không thể tỉnh lại!!!" Bàn Cổ giơ rìu lên, thêm một đạo rìu sáng lướt qua. "Chúng ta cuối cùng sẽ trở lại, ngày đó chắc chắn là lúc thế giới này quay về Hỗn Độn!!!" Hỗn Độn Thần Ma không chút sợ hãi, lạnh lùng nói.

Các thần ma còn lại cũng muốn cử động để chạy trốn, đặc biệt là Không Gian Thần Ma và Thời Gian Thần Ma, nhưng bọn họ phát hiện ra mình căn bản không thể sử dụng sức mạnh thời không để rời khỏi đây.

Bọn họ kinh hãi nhìn đạo rìu sáng của Bàn Cổ lao tới.

Oanh long long!!!

Một luồng khí tức mang theo sự hủy diệt và tử vong vô tận quét qua những thần ma còn lại, xóa sổ bọn họ trong thế giới mới.

Khi bọn họ bị tiêu diệt, đạo khu của Đại Đạo Thần Ma trở thành dưỡng chất cho thế giới mới, khiến tốc độ bành trướng vốn đã nhanh nay lại càng nhanh hơn.

Ong!!

Bàn Cổ Phủ vốn đã sắp tan vỡ nay không còn chống đỡ được nữa, nổ tung hóa thành ba món pháp bảo.

Đó là: Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung và Thái Cực Đồ - ba món Tiên Thiên Chí Bảo.

Dù đã mất đi rất nhiều linh tính bản nguyên và vỡ thành ba món nhưng chúng vẫn là ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, từ đó có thể thấy Bàn Cổ Phủ nguyên bản mạnh mẽ đến nhường nào...

Trên Hỗn Độn, trong hư không. "Cuối cùng cũng khai thiên rồi!" Diệp Hiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó điều khiển chất lỏng do hơn hai mươi vạn Thần Nguyên hóa thành bay về phía bản nguyên của thế giới mới.

Một luồng tử sắc hồng lưu lướt qua chân trời, rót vào bản nguyên thế giới.

Theo sự rót vào của dịch Thần Nguyên, phạm vi thế giới Hỗn Độn một lần nữa mở rộng.

Ong ong!!!

Trong Hỗn Độn. "Thế giới Hỗn Độn vậy mà lúc này lại mở rộng thêm sao?!" Trong mắt Bàn Cổ lóe lên thần quang khó hiểu, ánh mắt hắn như xuyên qua vòm trời vô tận, thấu tận bản nguyên thế giới Hỗn Độn.

Nơi đó có một dòng trường lưu màu tím ẩn hiện, khó phân biệt thật giả.

Hắn muốn ngẩng đầu nhìn kỹ thì chỉ thấy một vùng hư vô, không thấy điều gì kỳ lạ, dòng tử sắc hồng lưu kia cũng biến mất. "Không ổn!

Thế giới Hỗn Độn tăng trưởng quá nhanh, thế giới mới dường như không theo kịp, trái lại còn bị thôn phệ ngược lại!" Bàn Cổ nhíu mày, nhận thấy thế giới mới đang bất ổn.

Hắn vội vàng thu liễm tâm thần, không tiếp tục thám thính nơi bản nguyên thế giới nữa. "Hỗn Độn Chung!" Bàn Cổ điểm tay một cái, Hỗn Độn Chung biến cao vạn trượng, tỏa ra thần quang vô tận bao phủ thế giới Hồng Hoang bên trong, không để khí lưu Hỗn Độn tràn vào tàn phá. "Bàn Cổ Phiên!" Bàn Cổ lại điểm tay lần nữa, Bàn Cổ Phiên tự động tung bay, cao vạn trượng, hướng về phương xa vẫy mạnh.

Vô số Hỗn Độn kiếm khí từ trong đó bắn ra, khai phá thế giới Hỗn Độn đang không ngừng mở rộng thành thế giới mới, tăng cường phạm vi của Hồng Hoang.

Thấp thoáng dường như có thể thấy được uy phong năm nào của Bàn Cổ Phủ trên Bàn Cổ Phiên này. "Thái Cực Đồ!" Bàn Cổ lại điểm tay thêm lần nữa, Thái Cực Đồ hóa thành một bức họa che cả bầu trời, bình định toàn bộ địa thủy phong hỏa của thế giới mới, không để chúng hoành hành gây hại cho thế giới.

Theo phạm vi thế giới mới càng lớn, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung cũng càng trở nên to lớn hơn. "Như thế này chắc sẽ ổn hơn một chút!" Bàn Cổ hài lòng gật đầu, sau đó nhìn sang đạo Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp vốn đã nứt vỡ không ra hình thù bên cạnh.

Tuy Ngọc Vũ Điệp này chưa tan tành hoàn toàn nhưng sức mạnh

của ba ngàn đại đạo bên trong đã thất thoát gần hết, chỉ còn lại bốn mươi chín đạo là chưa mất đi. "Ai!" Bàn Cổ thở dài một tiếng, tế nó ra, hóa thành từng đạo quy tắc đan xen vào nhau. "Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, hôm nay sẽ là Thiên Đạo!" Theo lời nói của Bàn Cổ, Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp biến thành Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang.

Nó không có ý chí, chỉ vận hành theo quy tắc của thế giới.

Thực tế trong Hồng Hoang có nhiều hơn bốn mươi chín đạo đại đạo, đó là do các Đại Đạo Thần Ma tử vong hóa thành, và Hồng Hoang Thiên Đạo chẳng qua là dùng bốn mươi chín đạo kia để thống ngự các đại đạo còn lại mà thôi.

Nhưng đại đạo viên mãn phải có con số năm mươi lăm, vì trên đó còn có năm đại chí cao.

Năm đại chí cao này không phải thứ mà Hồng Hoang Thiên Đạo có thể khống chế hay thống ngự.

Làm xong tất cả, Bàn Cổ vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, đột nhiên hắn bừng tỉnh, vỗ mạnh vào trán mình. "Hóa ra là vì thiên địa này quá nhỏ hẹp!" Bàn Cổ giơ tay là có thể chạm tới bầu trời.

Hắn dùng hai tay chống lên trời đất, dùng lực đẩy mạnh, khoảng cách giữa trời và đất vậy mà lại được đẩy cao thêm không biết bao nhiêu. "Nhất định phải lấp đầy Hỗn Độn, không thể để đám Đại Đạo Thần Ma kia ra đời gây hại cho Hồng Hoang!" Bàn Cổ lẩm bẩm.

Đây là sứ mệnh của hắn, sứ mệnh bẩm sinh.

Là Diệp Hiên đã ban cho hắn sứ mệnh này, khi nuôi dưỡng hắn đã để lại sứ mệnh trong bản nguyên của hắn.

Vì vậy, Bàn Cổ đời này không vì bản thân, mà vì Hồng Hoang.

Không biết bao nhiêu năm sau.

Trời không biết cao bao nhiêu, đất không biết dày bao nhiêu, trời đất đã rộng lớn và cao dày hơn trước gấp bội lần. "Thế giới như vậy, nên có sinh mệnh ra đời!" Đôi mắt Bàn Cổ xuyên thấu thời không vô tận, biết được thế giới Hỗn Độn không còn tăng trưởng thêm, và thế giới Hồng Hoang cũng đã đạt đến cực hạn.

Không phải hắn không muốn làm thêm, mà thực sự đã đến giới hạn rồi.

Trời đất đạt tới độ cao này, hắn đã không còn có thể dựa vào sức mình để băng qua bầu trời nữa, Bàn Cổ chỉ có thể không ngừng chống đỡ, vì sợ bầu trời sụp xuống sẽ hủy diệt hoàn toàn thế giới mới. "Thế giới như vậy, chẳng lẽ lại không khiến người ta lưu luyến..." Bàn Cổ đã kiệt sức.

Sau khi nói xong câu này, hắn thanh thản ra đi, cơ thể dần dần phân giải.

Cột sống của hắn hóa thành một cột trụ chống trời, một lần nữa chống đỡ bầu trời đang sụp xuống.

Tuy thấp hơn so với trước đó một chút nhưng so với ban đầu vẫn cao hơn gấp vạn lần.

Giữa bầu trời và Hỗn Độn có một tầng không gian, tóc dài của hắn hóa thành những ngôi sao lấp lánh tọa lạc trong tầng không gian đó, được gọi là tinh không vô tận.

Hơi thở từ miệng hắn hóa thành gió, nước miếng hóa thành mây.

Mắt trái hóa thành mặt trời chiếu sáng thời gian, mắt phải hóa thành mặt trăng, khi mặt trời lặn xuống sẽ phổ độ thế gian.

Tứ chi và thân thể hóa thành những ngọn núi cao, nằm rải rác trên mặt đất vốn bằng phẳng, khiến nó trở nên nhấp nhô đại ngàn.

Máu và mồ hôi biến thành sông ngòi hồ ao, da và lông tóc biến

thành đồng cỏ và cây cối...

Trong quá trình chuyển hóa đó, vô số sinh linh được nuôi dưỡng, đó là khí tức của thế giới mới.

Cơ bắp hóa thành các đại kinh, do nhiễm phải trọc khí của đất nên không thể nhận được công đức khai thiên.

Trong đó có mười hai vị lớn nhất, cao tới vạn trượng, đang được nuôi dưỡng và ẩn mình dưới lòng đất.

Từng sinh linh một liên tục được sinh ra, hóa thành những luồng sáng bay đi.

Cuối cùng là nguyên thần của hắn, sau khi chia làm ba phần thì bị thanh khí khai thiên nhiễm vào, mang theo khí Huyền Hoàng và sức mạnh công đức cuồn cuộn mà đi, không biết hướng về nơi nào, sẽ dừng chân tại đâu.

Khi Bàn Cổ ngã xuống, vô số ý niệm nảy sinh, kết hợp với vạn vật thế gian hóa thành những tiên thiên thần thánh hiển lộ.

Thanh khí tổng cộng có mười hai đạo, Tam Thanh lấy đi ba đạo, còn lại chín đạo hóa thành Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên (Tam Thiên).

Trọc khí của đất cũng có mười hai đạo, mỗi người trong Thập Nhị Tổ Vu lấy đi một đạo.

Từng ý niệm tiên thiên kết hợp với mọi thứ của thế giới Hồng Hoang, hóa thành các tiên thiên thần thánh ra đời.

Có vị ra đời ngay lúc này, cũng có vị đang được nuôi dưỡng để ra đời sau.

Từng vị tiên thiên thần thánh đản sinh, cũng có vô số oán niệm của các Đại Đạo Thần Ma bị Bàn Cổ tiêu diệt kết hợp với Hồng Hoang

hóa thành những hung thú, bọn chúng sinh ra mang theo sứ mệnh hủy diệt thế giới này.

Ngoài hai loại đó ra, còn có không ít niệm tưởng và đạo tắc còn sót lại sau khi các Đại Đạo Thần Ma ngã xuống kết hợp với vạn vật Hồng Hoang hóa thành các tiên thiên thần thánh.

Một loại là thần thánh từ Bàn Cổ, một loại là thần thánh từ Đại Đạo Thần Ma.

Cả hai tuy không cùng bản nguyên nhưng đều là tiên thiên thần thánh, và quan trọng nhất là bọn họ đều là những cá thể mới của thế giới này.

Bởi vì dù là thần thánh từ Bàn Cổ hay từ Đại Đạo Thần Ma thì đều phải kết hợp với vạn vật Hồng Hoang mới có thể hóa thành tiên thiên thần thánh.

Nhưng dù là thần thánh hay hung thú thì lúc này không phải đang được nuôi dưỡng thì cũng đang cảm ngộ tu hành.

Ngoại trừ hung thú, tất cả tiên thiên thần thánh đều cúi đầu bái tạ phụ thần Bàn Cổ.

Chương 40

Trên Hỗn Độn, trong hư không. "Hồng Hoang hiện tại chắc cũng lớn bằng mười mấy tinh vực rồi!" Diệp Hiên nhìn thế giới Hồng Hoang mới sinh bên dưới, thầm nghĩ trong lòng.

Cái gọi là tinh vực tương đương với vũ trụ có thể quan sát được ở kiếp trước của hắn, mà hiện tại chỉ riêng Hồng Hoang đã lớn gấp mười mấy lần tinh vực.

Hắn lại nhìn về phía Hỗn Độn, Hỗn Độn lúc này thực tế không lớn, ít nhất là kém xa Hồng Hoang.

Thế giới Hỗn Độn giống như một quả trứng, còn thế giới Hồng Hoang hiện tại giống như lòng đỏ, và giữa nó với vỏ trứng còn có một lớp màng mỏng, lớp màng mỏng này chính là kích thước của Hỗn Độn hiện nay.

Tuy Hỗn Độn chỉ như một lớp màng mỏng nhưng nó thực sự vẫn rộng lớn vô biên.

Giữa Hỗn Độn và Hồng Hoang cũng có một tầng ngăn cách, lớp màng đó do da đầu Bàn Cổ hóa thành, bao bọc toàn bộ thế giới Hồng Hoang, vì thế không cần dùng Hỗn Độn Chung để trấn giữ Hỗn Độn nữa.

Thực tế, Hỗn Độn Chung từ lâu đã không thể trấn giữ được Hỗn Độn vì thế giới Hồng Hoang quá lớn, muốn quản lý một nơi rộng lớn như vậy là cực khó.

Sau khi Bàn Cổ chết, nó cũng mất đi uy năng như trước, phát ra một tiếng nức nở rồi hóa thành một luồng sáng bay về phía mặt trời do mắt trái Bàn Cổ hóa thành.

Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ còn lại thì không rõ tung tích, không ai biết chúng đã đi đâu.

Oanh long long!!!

Ngoài khí Huyền Hoàng và sức mạnh công đức xuất hiện lúc sơ khai, một luồng sức mạnh công đức khổng lồ khác lại hiện ra.

Luồng công đức này không phải do Thiên Đạo dùng bản nguyên Hồng Hoang phát ra, mà là do Đại Đạo dùng bản nguyên của toàn bộ thế giới Hỗn Độn phát ra.

Ánh sáng vàng tỏa ra từ một điểm, trong nháy mắt bao phủ cả bầu trời, toàn bộ vòm trời Hồng Hoang đều bị nhuộm thành màu vàng kim bởi luồng công đức khổng lồ này.

Luồng công đức này không bay về phía các tiên thiên thần thánh như Tam Thanh giống công đức Thiên Đạo, mà chia làm hai phần: một phần từ từ nổi lên hướng về phía bầu trời, một phần từ từ chìm xuống hướng về phía mặt đất.

Toàn bộ Hồng Hoang nhờ có lượng công đức này mà trở nên kiên cố hơn, giới hạn chịu đựng cũng dường như được nâng cao hơn một bậc. "Ta sẽ biến Hồng Hoang này thành Hồng Hoang của Đại La Thiên Tiên trong thần thoại Đạo giáo, ha ha ha!!!" Diệp Hiên không kìm được cười lớn trong hư không.

Ở kiếp trước, Đại La Kim Tiên trên Thái Ất Kim Tiên trong Hồng Hoang quá yếu, không xứng với hai chữ Đại La.

Theo khái niệm Đại La Thiên Tiên trong thần thoại Đạo giáo mới xứng đáng.

Cái gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng vậy, nhìn thì có vẻ thêm chữ Hỗn Nguyên nhưng thực tế vẫn bị vây khốn trong thiên địa, lo sợ không yên.

Đại La là kẻ tự tại vĩnh hằng, tiêu dao trong mọi thời không, không chịu sự sắp đặt của trời đất, thỏa sức tự tại.

Một lần chứng được Đại La là vĩnh viễn chứng được, một thời không chứng được Đại La thì tất cả cái tôi ở các thời không khác đều có thân phận Đại La, tránh việc có kẻ ngược dòng thời gian tìm về nguồn cội lúc yếu kém để giết chết mình.

Để nâng cao giới hạn của thế giới Hồng Hoang, Diệp Hiên đã tiêu tốn tới mấy chục vạn Thần Nguyên.

Phải biết rằng thế giới Hỗn Độn phát triển đến nay cũng chưa từng tiêu tốn lượng Thần Nguyên khổng lồ như vậy! "Như vậy mới có thể sinh ra những Đại La đúng nghĩa!" Diệp Hiên hài lòng nhìn thế giới bên dưới.

Cảnh giới tu vi vẫn phân chia như kiếp trước, chỉ khác là thực lực của hai bên không thể so sánh được.

Danh nghĩa vẫn gọi là Đại La Kim Tiên nhưng thực tế không phải Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang nguyên bản, mà là Đại La Thiên Tiên trong thần thoại Đạo giáo.

Chỉ là cảnh giới thôi, gọi tên gì cũng được, chẳng qua là để phân biệt thực lực cao cấp và sơ cấp mà thôi.

Giống như trong Hồng Hoang, Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên về bản chất là cùng một cảnh giới, chỉ khác ở chỗ một bên bị Thiên Đạo vây khốn, một bên thì không.

Thực lực cảnh giới của Diệp Hiên cũng theo việc khai tịch Hồng Hoang mà thuận lợi đạt tới cấp Sáng Thế Thần bậc ba.

Tiềm năng của Đại La Hồng Hoang lớn hơn nhiều so với Hỗn Độn.

Tiềm năng của Hỗn Độn kịch trần cũng chỉ là ba ngàn Đại Đạo

Thần Ma có thể đi tiếp, nghĩa là Đại La Kim Tiên tối đa chỉ có ba ngàn vị đó, tuy bọn họ có thể đi đến tận cùng mọi cảnh giới nhưng không biết sẽ mất bao lâu.

Hơn nữa cũng chỉ có ba ngàn vị đó thôi.

Còn Hồng Hoang theo sự phát triển của thế giới, không biết sau này sẽ sinh ra bao nhiêu Đại La.

Quan trọng nhất là ba ngàn thần ma kia căn bản không chết, họ sẽ từ đại đạo vô tận mà hồi sinh trở lại, và khi trở lại đã là đỉnh phong, lúc đó giới hạn thế giới là cảnh giới nào thì bọn họ là cảnh giới đó.

Đó chính là Đại Đạo Thần Ma, nếu không bị thế giới hạn chế, bọn họ còn không biết sẽ đạt tới cảnh giới gì.

Xem ra việc này đã nâng cao giới hạn lên rất nhiều, coi như bù đắp cho các tu sĩ tầng trung dưới cấp Đại Đạo Thần Ma.

Hơn nữa sinh linh của thế giới Hồng Hoang cũng không phải không thể tu luyện đến đỉnh phong thế giới, chẳng qua là không có cái thuộc tính "sinh ra đã là đỉnh phong" như Đại Đạo Thần Ma mà thôi.

Như vậy, không biết sẽ tăng thêm bao nhiêu vị chiến lực đỉnh phong.

Trên mặt trời.

Ý niệm của Bàn Cổ trước khi chết kết hợp với tinh hoa Thái Dương Chân Hỏa trên mặt trời hóa thành Tam Túc Kim Ô.

Tổng cộng có ba con Kim Ô: anh cả là Đế Tuấn, em trai là Thái Nhất, và con nhỏ nhất là Hi Hòa.

Hỗn Độn Chung do Bàn Cổ Phủ hóa thành lúc này đang xoay quanh con Kim Ô nhỏ nhất, còn bên cạnh con Kim Ô lớn có Hà Đồ, Lạc Thư - hai món Tiên Thiên Linh Bảo do mảnh vỡ của Đại Đạo

Ngọc Vũ Điệp hóa thành.

Bên cạnh con Kim Ô nhỏ nhất còn có một vật hình tròn, chính là Nhật Tinh Luân, cũng là Tiên Thiên Linh Bảo.

Đó chính là chí bảo bản mệnh của ba người bọn họ.

Cả ba vẫn đang được nuôi dưỡng, tuy có thần thức ý niệm nhưng chưa thể giao lưu.

Trên mặt trăng.

Ý niệm của Bàn Cổ kết hợp với tinh hoa Thái Âm Hàn Khí trên mặt trăng hóa thành Tam Túc Thiềm Thừ.

Có hai con Thiềm Thừ: người lớn tên Thường Hi, người nhỏ tên Vọng Thư.

Bên cạnh người lớn có một món Nguyệt Tinh Luân hình tròn, là Tiên Thiên Linh Bảo; bên cạnh người nhỏ có một ống tiêu ngọc tên là Thái Âm Ngọc Tiêu, có thể điều khiển Thái Âm Hàn Khí.

Cả hai cũng đang được nuôi dưỡng.

Sâu trong đại địa Hồng Hoang.

Tộc Vu do máu thịt Bàn Cổ hóa thành đang không ngừng được nuôi dưỡng trong Tiên Thiên Sát Khí và Tiên Thiên Trọc Khí.

Họ nằm trong Bàn Cổ Điện do trái tim Bàn Cổ hóa thành, đây không phải chí bảo nhưng phòng ngự có thể sánh ngang chí bảo.

Tộc Vu không thông nguyên thần, tuy có thần thức ý niệm nhưng không có khả năng điều khiển bảo vật.

Trong núi Côn Luân.

Ba luồng nguyên thần của Bàn Cổ kết hợp với chín đạo thanh khí hóa thành Tam Thanh, đang được nuôi dưỡng trong núi Côn Luân.

Dãy núi Côn Luân do cột sống của Bàn Cổ hóa thành, trong đó ngọn núi lớn nhất tên là Bất Chu Sơn, là cột chống trời.

Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, đương nhiên được nuôi dưỡng tại đây.

Cùng được nuôi dưỡng với họ còn có nhiều vị đại thần tiên thiên khác như Tây Vương Mẫu ở phía tây dãy Côn Luân, Nữ Oa, Phục Hy... và nhiều tiên thiên thần thánh khác, mỗi người đều có linh bảo bản mệnh.

Các Tiên Thiên Linh Bảo này phần lớn do mảnh vỡ chí bảo bản mệnh của ba ngàn Đại Đạo Thần Ma năm xưa hóa thành.

Mạnh như chí bảo Sáng Thế Thanh Liên của Sáng Tạo Thần Ma, vì nó từng nuôi dưỡng Bàn Cổ, nội liễm sức mạnh của ba ngàn đại đạo và không biết bao nhiêu pháp tắc, nên khi vỡ tan đã hóa thành vô số Tiên Thiên Linh Bảo.

Ngoài Sáng Thế Thanh Liên, chí bảo của bốn vị chí cao đại đạo thần ma còn lại tuy không hóa thành nhiều linh bảo như vậy nhưng cũng không ít.

Còn chí bảo của ba ngàn thần ma khác thì càng không biết hóa thành bao nhiêu linh bảo.

Tuy nhiên, Tiên Thiên Chí Bảo vẫn chỉ có ba món, đó là Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung và Thái Cực Đồ do Bàn Cổ Phủ của Bàn Cổ Đạo Tôn hóa thành.

Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp vỡ thành vạn mảnh, cũng giống như Sáng Thế Thanh Liên hóa thành không biết bao nhiêu Tiên Thiên Linh Bảo, còn một phần thân chính của nó thì hóa thành Hồng Hoang Thiên Đạo đang trong quá trình thành hình.

Hiện nay Hồng Hoang tuy có sông núi trăng sao, phong cảnh tú lệ,

nhưng dù là đám hung thú hay đám tiên thiên thần ma thì đều đang trong quá trình nuôi dưỡng, vô cùng yên tĩnh.

Hồng Hoang Thiên Đạo ẩn mình nuôi dưỡng, Hỗn Độn Đại Đạo tạm thời chấp chưởng. "Đại La Thiên Tiên tuy có thể gọi là Đại La Kim Tiên, nhưng khoảng cách giữa Đại La Thiên Tiên và Thái Ất Kim Tiên lại quá xa, hay là đổi Đại La Thiên Tiên thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lấy 'Đại La' làm bước đệm ở giữa." Diệp Hiên lẩm bẩm.

Nếu theo sự phát triển trong các câu chuyện Hồng Hoang, việc Thái Ất Kim Tiên trở thành Đại La Kim Tiên là điều thuận lý thành chương, nhưng nhảy vọt một phát lên Đại La Thiên Tiên thì độ giãn cách quá lớn.

Vì vậy nên phân chia chi tiết một chút, lấy tên Đại La Kim Tiên, rồi chuyển khái niệm Đại La nguyên bản sang khái niệm Hỗn Nguyên, nghĩa là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chính là Đại La Thiên Tiên trong Đạo giáo. "Ừm, như vậy chắc là ổn rồi!" "Dùng ý niệm của ta quán chú vào Hồng Hoang, phàm là sinh linh có tu vi đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên đều có thể biết đến bí mật của Hỗn Nguyên, tất cả sinh linh đều sẽ hiểu về khái niệm động thiên phúc địa." Diệp Hiên khẽ động tâm niệm, khắc sâu vào Hồng Hoang Thiên Đạo.

Hắn làm vậy để sau này khi sinh linh Hồng Hoang khai chiến Thần Quốc với kẻ khác sẽ không nghi ngờ về sự tồn tại của hắn, khiến họ quen với việc thế giới này vốn dĩ còn có những thế giới khác.

Chiến tranh Thần Quốc nếu chỉ là so tài thì thường đến Đấu trường Thiên Không, còn nếu là khảo hạch thì đa phần là bắt các vật tà ác về để khảo hạch Thần Quốc.

Còn chiến đấu thật sự thì là bất tử bất hưu, một khi đã vào là phải tiêu diệt sạch sinh linh trong thế giới đối phương.

Tuy có thể dùng Thần Nguyên để tái tạo nhưng chắc chắn sẽ làm

chậm trễ một khoảng thời gian dài.

Những việc này thường dùng khi chiến đấu với sinh linh ở các tinh vực khác hoặc các quốc gia thù địch.

Còn về khái niệm Hỗn Nguyên là để họ từ bỏ sự hạn chế của cái gọi là Thánh nhân đạo, chuyển sang con đường Đại La Thiên Tiên.

Diệp Hiên là Sáng Thế Thần, ý nghĩ của hắn chính là chân lý của thế giới, khi hắn định ra như vậy, sinh linh Hồng Hoang tự nhiên sẽ lấy việc trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên làm mục tiêu. "Hồng Hoang sơ khai, ắt có lượng kiếp thứ nhất diễn hóa, gọi chung là Hung Thú Lượng Kiếp." Diệp Hiên lẩm bẩm, định ra đại thế thiên địa.

Cái gọi là đại thế không đổi, tiểu thế có thể biến, nghĩa là các sự kiện lớn trong thiên địa chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng ai là người nổi bật trong đó thì có thể thay đổi được.

Diệp Hiên làm xong những việc này, tâm niệm khẽ động, biến mất khỏi thế giới Hỗn Độn.

Thủ đô Tinh Đô của Tổ Tinh, năm đại học viện tọa lạc tại đây.

Ở Tinh Đô chỉ có năm đại học viện này, ngay cả Đại học Tinh Đô cũng bị buộc phải chuyển ra ngoại ô, trong nội đô chỉ giữ lại năm đại học viện để tượng trưng cho sự tôn quý.

Học viện Đại Chu nằm ở phía đông Tinh Đô, trấn giữ Đông Cực; Học viện Đại Tần nằm ở phía tây, trấn giữ Tây Cực; Học viện Đại Kinh nằm ở phía nam, trấn giữ Nam Cực; Học viện Đại Đường nằm ở phía bắc, trấn giữ Bắc Cực; còn Học viện Đại Minh nằm ở trung tâm, trấn giữ Trung Cực.

Và Diệp Hiên lúc này đang ở trong Học viện Đại Chu.

Học viện Đại Chu, văn phòng hiệu trưởng. "Cuối cùng cũng gặp mặt rồi, em Diệp Hiên!" Cơ Phát nở nụ cười hiền hậu, nhìn Diệp

Hiên đang ngồi đối diện nói.

Diệp Hiên cũng mỉm cười hỏi: "Không biết giảng viên phụ trách của em là ai ạ?" Cơ Phát chỉ tay vào Cơ Đán bên cạnh nói: "Bọn họ chưa nói với em sao, em ở học viện nào thì giảng viên tuyển sinh của học viện đó sẽ là thầy của em." Trước đó Diệp Hiên có nghe qua, nhưng lúc đó chỉ nói là vào một trường thôi, giờ là cả năm trường, liệu có giống nhau không. "Sau này mong thầy Cơ Đán chỉ bảo nhiều hơn!" Diệp Hiên vội vàng nói với Cơ Đán.

Cơ Đán xua tay: "Không sao, có thể đích thân dạy bảo em cũng là vinh dự của tôi." Sáng Thế Thần bậc thấp thì dễ đột phá, nhưng đột phá lên bậc bốn thì không hề đơn giản, tầng thứ này đã làm khó không biết bao nhiêu Sáng Thế Thần.

Bởi vì để trở thành Sáng Thế Thần bậc bốn, ngoài việc cần lượng sinh linh Thần Quốc khổng lồ, còn cần có sinh linh đạt tới thực lực bậc bốn.

Sáng Thế Thần bậc bốn ngưng tụ Thần cách, là duy nhất trong muôn vàn thế giới và thời không vô tận, đó chính là khái niệm Đại La Thiên Tiên của Đạo giáo.

Vì vậy, cần sinh linh trong Thần Quốc đạt tới tầng thứ này, như thế Sáng Thế Thần bậc bốn tự nhiên sẽ có tu vi bậc bốn, sau đó mới có thể ngưng tụ Thần cách trở thành Sáng Thế Thần bậc bốn thực thụ.

Tu vi Sáng Thế Thần càng cao, thực lực sinh linh Thần Quốc càng cao và ngược lại, cả hai vốn hỗ trợ lẫn nhau.

Mà Cơ Đán lại là Sáng Thế Thần bậc năm, dù Diệp Hiên có thiên tư tuyệt thế thì cũng không biết phải tu luyện bao nhiêu năm mới đạt tới bậc năm.

Nếu hắn có thể đạt tới bậc bốn trước khi tốt nghiệp đại học thì đã là rất tốt rồi. "Được rồi, đưa Diệp Hiên đi xem ký túc xá của em ấy ở học viện Đại Chu đi!" Cơ Phát nói.

Cơ Đán gật đầu, nhìn về phía Diệp Hiên.

Diệp Hiên hiểu ý, đứng dậy đi theo. "Thế giới Sáng Thế Thần rất đơn giản, cũng rất tàn khốc, người có thực lực càng mạnh thì tự nhiên nhận được tài nguyên càng nhiều.

Đại học là nơi bồi dưỡng Sáng Thế Thần thực thụ, đương nhiên rồi, năm đại học viện chúng ta chỉ bồi dưỡng thiên tài." Cơ Đán vừa đi vừa nói.

Diệp Hiên đi phía sau lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Chẳng có gì là không nên cả, đây là chuyện hết sức bình thường và hợp lý.

Tại sao kẻ mạnh, thiên tài phải dùng chung tài nguyên với kẻ yếu, kẻ tầm thường?

Để thể hiện sự công bằng sao?

Trong thời đại Sáng Thế Thần, đi nói chuyện công bằng với ai?

Tiểu Tây Bát và Tiểu Anh Hoa thì hay giảng công bằng, suốt ngày đòi lên đại lục Sáng Thế, nói mọi người đều là nhân loại, cần được đối xử công bằng.

Nhưng đó là lời của kẻ yếu, vì họ yếu nên trong cuộc tranh đoạt trên đại lục Sáng Thế, họ căn bản không thể xen chân vào cuộc hỗn chiến của năm nước.

Chính xác mà nói là cuộc tam quốc hỗn chiến, hai nước còn lại cuối cùng chỉ được dùng làm vùng đệm giữa ba đại quốc, mà dù là vậy, hai quốc gia đó đem vào ba ngàn tinh vực vẫn là những tồn tại vô

địch!

Nếu Đại Việt Quốc không dựa vào thực lực mà chỉ giảng công bằng, e rằng giờ đây cũng đã rơi xuống mức độ của Tiểu Tây Bát và Tiểu Anh Hoa, co cụm trong ba ngàn tinh vực, chờ các đại quốc khác thương hại, vì chủ nghĩa nhân đạo mà để lại chút đất đai cho phát triển.

Nếu không, ngoại trừ ba đại quốc, tất cả các quốc gia khác đều phải biến mất khỏi ba ngàn tinh vực và đại lục Sáng Thế.

Còn về các tinh vực ngoại vi, nếu bạn muốn đi khai khẩn thì cứ đi, tóm lại là đừng bám lấy ở đây.

Trong thời đại Sáng Thế Thần thực lực chí thượng, bạn đòi giảng công bằng sao? "Em đạt tới Sáng Thế Thần bậc ba rồi à?

Đạt tới lúc nào vậy?" Cơ Đán đang đi bỗng nhận ra tu vi của Diệp Hiên đã lên tới bậc ba.

Phải biết rằng Thần Quốc Hỗn Độn của thằng nhóc này không biết phải ngốn bao nhiêu tài nguyên mới có thể thăng cấp, mà không phải cứ có tài nguyên là thăng cấp được đâu. "Cũng đúng, dù sao cũng là em mà, đạt được thì đạt được thôi!" Cơ Đán gật đầu.

Thằng nhóc này lúc bậc hai đã có thể thịt được sinh linh bậc bốn, giờ lên bậc ba rồi, quỷ mới biết nó thịt được sinh linh bậc mấy. "Những người vừa nhập học đã đạt tới bậc ba như em tuy không nhiều nhưng năm đại học viện năm nào cũng chiêu mộ được một ít.

Chương 41

Những người xuất hiện trên Tổ Tinh mấy năm nay không ai mạnh hơn em hiện tại, nhưng thế giới rất lớn, em cũng biết đấy, nên đừng quá tự phụ." Cơ Đán dặn dò.

Ba ngàn tinh vực, đại lục Sáng Thế, dân số không biết bao nhiêu mà kể.

Khi số lượng đạt tới một mức độ nhất định, những thiên tài kinh thế hãi tục sẽ tất yếu xuất hiện.

Dù Diệp Hiên đã liên tục tạo ra những điều không tưởng, tuy tiền cổ chưa ai làm được nhưng chưa chắc hậu thế không có người nối bước.

Quan trọng nhất là Diệp Hiên không phải ngẫu nhiên mà là tất nhiên, trong thời không vô tận, chắc chắn sẽ xuất hiện người như Diệp Hiên.

Giống như vũ trụ rất lớn, rộng lớn vô biên, khi nhân loại còn ở thời đại công nghệ đã biết được một phần vũ trụ, và chỉ riêng phần đó thôi đối với nhân loại đã là thứ vĩnh viễn không thể khám phá hết.

Thời đó cũng có nhiều người cho rằng nhân loại là duy nhất, là sinh linh duy nhất trong vũ trụ.

Nhưng thực tế là nhân loại không duy nhất, vũ trụ quá lớn, xác suất xuất hiện sự sống dù nhỏ đến mấy thì đó cũng là tất yếu.

Chẳng qua lúc đó nhân loại chưa phát hiện ra thôi.

Theo sự phát triển của thời đại và tiến bộ công nghệ, phạm vi khám phá của nhân loại ngày càng lớn, cuối cùng họ đã phát hiện ra một khối đá Thần Nguyên, từ đó mở ra một thời đại hoàn toàn mới.

Thời đại Sáng Thế Thần, ai nấy đều có thể trở thành thần.

Từ đó họ bước ra khỏi tinh vực hoang vu đó để tiến vào vũ trụ vô tận.

Qua quá trình khám phá, họ phát hiện ra vô số sinh linh, cuối cùng nếu không trở thành món ăn trên bàn thì cũng thành vật thí luyện cho các Sáng Thế Thần mới.

Trong đó không biết bao nhiêu sinh vật đã bị tuyệt diệt, và con người không quan tâm đến điều đó. "Em biết, em chưa bao giờ xem thường bất cứ ai trong thiên hạ.

Em chỉ là kiên định từng bước đi tới đỉnh cao nhất thôi, bất kỳ đối thủ nào gặp trên đường, em đều sẽ đạp họ dưới chân." Diệp Hiên gật đầu.

Về chiến lược thì coi thường đối thủ, về chiến thuật thì coi trọng đối thủ.

Nghĩa là tôi không để tất cả mọi người trong thiên hạ vào mắt, nhưng một khi đã đánh nhau, tôi sẽ dùng toàn lực để thịt bạn, bất kể bạn là kẻ yếu hay kẻ mạnh. "Ừm, có niềm tin vô địch này là rất quan trọng." Cơ Đán đầu tiên là tán thưởng, sau đó nói: "Trong năm đại học viện không có quá nhiều thứ tạp nham, chỉ có ba hệ: Hệ Lý luận, Hệ Chiến đấu và Hệ Nghiên cứu.

Hệ Lý luận của chúng ta là tốt nhất trên Tổ Tinh." "Hệ Lý luận là bồi dưỡng lý niệm cho các Sáng Thế Thần, khả năng khai sáng thế giới, cho biết Sáng Thế Thần nên phát triển Thần Quốc của mình như thế nào và những con đường có thể tồn tại.

Nói tóm lại là dạy em cách phát triển lý niệm Thần Quốc.

Đương nhiên, đây không phải bắt em phải rập khuôn theo lộ trình của người khác, quá trình phát triển của mỗi Sáng Thế Thần đa phần

đều khác nhau, dạy chỉ là một loại khái niệm, cố gắng để em nắm bắt được nhiều khả năng nhất có thể." "Hệ Chiến đấu thì đúng như tên gọi, là chiến đấu cá nhân của Sáng Thế Thần và chiến đấu giữa các Thần Quốc, điểm này không có gì nhiều để nói." "Hệ Nghiên cứu là nghiên cứu ra những thứ vốn không thể tồn tại trong Thần Quốc của em, coi như thoát thai từ Hệ Lý luận đi, thực tế cũng đúng là vậy, lúc đầu cũng chỉ có hai hệ Lý luận và Chiến đấu thôi." "Tất nhiên, tuy ba hệ có trọng điểm khác nhau nhưng đều bao hàm kiến thức của hai hệ còn lại, chỉ là trọng tâm kiến thức khác nhau thôi." Cơ Đán nhanh chóng nêu ra sự khác biệt giữa ba hệ, Diệp Hiên gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Rất nhanh, hai người đã tới ký túc xá.

Gọi là ký túc xá nhưng thực chất là một dãy biệt thự độc lập, bên trong tiện nghi đầy đủ không thiếu thứ gì. "Hãy để lại dấu ấn thần thức của em xuống, sau này nơi này sẽ luôn thuộc về em." Cơ Đán đứng bên cạnh hướng dẫn.

Người bình thường chỉ có quyền sử dụng, còn gặp thiên tài tuyệt thế, họ đều chọn tặng luôn một căn.

Dù sao thì thuật 'Giới tử nạp Tu di' họ chơi rất siêu, nhìn bề ngoài học viện Đại Chu vẫn kích thước đó nhưng bên trong thực tế đã mở rộng không biết bao nhiêu lần rồi.

Và một thiên tài có thể nhận được quyền sở hữu như Diệp Hiên không phải năm nào cũng có. "Đa tạ thầy." Diệp Hiên điểm thần thức một cái, mới phát hiện cái thứ này thực ra tương đương với việc làm một cái chứng nhận thân phận nhanh thôi.

Hắn cứ tưởng nó cao cấp lắm mới phải dùng dấu ấn thần thức, tưởng là bảo vật gì, hóa ra chỉ là cái chứng nhận thân phận.

Nhưng Sáng Thế Thần họ tập trung vĩ lực vào bản thân, căn bản không cần ngoại vật gì. "Được rồi, sau này có gì thắc mắc cứ đến tìm

tôi.

Lớp 12 đã thả lỏng như vậy rồi, đại học thực tế còn thả lỏng hơn, một học kỳ cũng chỉ có một tiết công khai thôi, bình thường có gì thắc mắc cứ hỏi giảng viên là được." Cơ Đán gật đầu cười nói.

Bao nhiêu năm nay ông chưa từng dẫn dắt sinh viên nào, người trước mặt này là người đầu tiên. "Đương nhiên rồi, kiến thức trong học viện em có thể tùy ý xem.

Tôi khuyên em nên đi thư viện một chuyến, quét qua toàn bộ những thứ được ghi chép trong đó, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc phát triển Thần Quốc của em." "Vâng thưa thầy, em biết rồi." Diệp Hiên gật đầu.

Hắn cũng chẳng biết cái trường đại học này ngoài việc có thể quét sạch kiến thức trong thư viện ra thì còn làm được gì khác, chắc chẳng qua là hưởng thụ nhiều tài nguyên Thần Nguyên hơn mà thôi.

Cơ Đán rời đi.

Diệp Hiên vào trong nhà, mở Bảng Thông Thiên của mình lên.

Bảng Thông Thiên: Họ tên: Diệp Hiên.

Tu vi cảnh giới: Sáng Thế Thần bậc ba tiền kỳ.

Loại hình thế giới: Hỗn Độn.

Tiềm năng: Chưa biết.

Trường trực thuộc: Học viện Đại Chu, Học viện Đại Tần, Học viện Đại Kinh, Học viện Đại Đường, Học viện Đại Minh.

Năm học: Năm nhất.

Thứ hạng hiện tại: Thứ 1.289.699 trên tổng bảng toàn quốc, thứ nhất trên phân bảng Tổ Tinh.

Phần thưởng hạng: 10 vạn viên Thần Nguyên mỗi tuần.

Chức năng: Diễn đàn (Đã mở), Sàn giao dịch (Đã mở), Đấu trường Thiên Không (Đã mở), Chiến trường Tu La (Đã mở)... (Chú ý: Chức năng xếp hạng sau khi lọt vào top 10.000 bảng tinh vực sẽ tiến vào bảng xếp hạng toàn quốc). "Cái quái gì thế này?

Mình đứng nhất phân bảng Tổ Tinh mà chỉ xếp thứ 1.280.000 trên tổng bảng thôi sao?!!!" Diệp Hiên sững sờ.

Hắn biết Tổ Tinh tuy lớn nhưng thực tế ít người, chẳng qua là có ý nghĩa chính trị cao nhất thôi.

Nhưng hắn không ngờ lại chênh lệch với các tinh vực khác nhiều như thế.

Dù Tổ Tinh không bằng các tinh vực khác về dân số thì cũng không đến mức vô lý thế này chứ.

Một tinh vực lọt top 10.000 có thể vào bảng toàn quốc, mà cho dù hạng nhất Tổ Tinh không bằng hạng nhất các bảng khác thì cũng không đến mức xếp hạng 1.280.000 chứ... "Hóa ra hèn gì người ở tinh vực khác coi thường người Tổ Tinh, đổi lại là mình ở tinh vực khác mình cũng coi thường..." Với tu vi thực lực hiện tại của Diệp Hiên, trong biển sinh viên đại học mênh mông, vậy mà chỉ xếp thứ hơn 1.280.000, gần đạt tới 1.290.000 rồi.

Trong một tinh vực, quỷ mới biết có bao nhiêu sinh viên, thực lực chỉ cần chênh nhau một chút thôi là đã có thể đè bẹp cả một đám người rồi.

Bảng Thông Thiên đại học thực tế gần như ai cũng có tư cách lên bảng, khác với cấp ba.

Nghĩa là Bảng Thông Thiên cấp ba mới thực sự là nơi xác định bồi dưỡng thiên tài trước một bước.

Nhưng thực tế là thiên tài cũng có lúc mờ nhạt, kẻ tầm thường cũng có thể tỏa sáng, không biết bao nhiêu người đã lội ngược dòng từ một trường bình thường để vượt qua năm đại học viện.

Đương nhiên, những người trong bảng toàn quốc đều là thiên tài, ít nhất là hiện tại, và thực lực đã cực kỳ mạnh mẽ, điều đó không cần bàn cãi.

Còn Diệp Hiên ở Tổ Tinh, hắn vừa vào đã chiếm vị trí thứ nhất, điều này cũng đủ thấy chiến lực thực tế của người Tổ Tinh so với các tinh vực khác yếu đến nhường nào.

Đây cũng là chuyện dễ hiểu, suy cho cùng Tổ Tinh chỉ là một hành tinh, dù đã qua bao nhiêu vạn lần tăng phúc thì nó cũng chỉ là một hành tinh, làm sao so được chiến lực với cả một tinh vực.

Nhưng ý nghĩa chính trị của Tổ Tinh là cao nhất, các viện trưởng năm đại học viện đương nhiệm ở đây về cơ bản đều là những người kế nhiệm viện trưởng bản viện của mỗi nhiệm kỳ.

Cách họ so sánh thành tích là dựa trên tỷ lệ đối chiếu chứ không phải so trực tiếp, nếu không thì không thể so nổi. "Đã tăng thêm chín vạn viên Thần Nguyên ư, tài nguyên nhiều lên kha khá đấy." Diệp Hiên nhìn phần thưởng của mình, mỗi tuần đều nhận được mười vạn viên Thần Nguyên.

Hắn đại khái xem qua một lượt.

Bảng Thông Thiên hầu như không có thay đổi gì lớn, chẳng qua là nâng từ bảng cấp ba lên đại học thôi.

Bảng đại học gom cả bốn năm học lại với nhau, không phân chia năm nhất năm hai.

Ngoài ra, hắn cũng tự động thoát khỏi nhóm chat Trung tâm Lưu động Nhân tài tỉnh Giang Nam, nhưng lại kết bạn với hiệu trưởng

Vân Vũ.

Thay vào đó, hắn đã gia nhập năm nhóm chat thuộc về học viện của mình.

Lần lượt là Nhóm Học viện Đại Chu, Nhóm Học viện Đại Tần, Nhóm Học viện Đại Kinh, Nhóm Học viện Đại Đường, Nhóm Học viện Đại Minh, đều được đặt tên theo tên trường, không có gì quá hoa mỹ.

Hắn dạo qua diễn đàn một chút, thấy diễn đàn cũng đã chuyển từ cấp ba sang đại học rồi.

Ừm, hắn có quyền hạn diễn đàn toàn quốc.

Bài đăng đầu tiên trên diễn đàn Tổ Tinh là: "SỐC!

Kẻ này là ai, vừa vào Bảng Thông Thiên đã trực tiếp đứng nhất Tổ Tinh!!!" Hắn bấm vào xem thử.

Bên trong toàn là những lời ca tụng đủ kiểu, hoặc là ghen ăn tức ở, chẳng có ý nghĩa gì.

Hắn tắt diễn đàn đó đi.

Tâm niệm khẽ động, hắn tiến vào thế giới Hỗn Độn.

Là một Sáng Thế Thần, phát triển Thần Quốc của mình mới là nhiệm vụ hàng đầu, những thứ khác hễ hắn mạnh lên thì tự khắc sẽ có.

Thế giới Hỗn Độn, trong Hồng Hoang.

Diệp Hiên đã điều chỉnh gia tốc thời gian từ sớm.

Tuy bên ngoài mới trôi qua một ngày nhưng thực tế trong Hồng Hoang đã qua một nguyên hội, tức là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm.

Một nguyên hội trôi qua, Hồng Hoang phát triển rất tốt.

Thanh khí của trời có mười hai đạo, ba đạo hóa thành Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên.

Ba vị Thiên này là do Khinh chi Thần Ma ngã xuống, một tia khí nhẹ kết hợp với thanh khí hóa thành.

Ba người đồng sinh cùng lúc, gọi là Tam Thiên.

Khi Tam Thiên hóa hình ra đời đã có tu vi Kim Tiên.

Mà Kim Tiên, vì không tai không nạn, tuổi thọ vô hạn nên cũng được gọi là sinh linh siêu phàm.

Vì vậy trong Hồng Hoang, các tiên thiên thần thánh khi sinh ra đều là sinh linh siêu phàm, không biết bao nhiêu sinh linh chưa từng thấy một sinh linh phàm tục nào.

Có một vị đại năng tên là Hồng Quân, do ý niệm của Tiên chi Thần Ma ngã xuống hóa sinh mà thành.

Bên cạnh ông là một mảnh Ngọc Vũ Điệp gọi là Tạo Hóa Ngọc Điệp, vốn là mảnh vỡ từ Đại Đạo Ngọc Vũ Điệp bên cạnh Bàn Cổ Đạo Tôn năm xưa, bên trong ẩn chứa quy luật tạo hóa, là Tiên Thiên Linh Bảo.

Ông đang ở trong Tử Tiêu Cung khổ công tìm kiếm tiên đạo.

Có vị đại năng tên là La Hầu, khởi binh từ phương Tây, do ý niệm của Ma chi Thần Ma ngã xuống hóa sinh mà thành.

Bên cạnh hắn là một ngọn trường thương tên là Thí Thần Thương, vốn là chí bảo bản mệnh Thí Thần Thương của Ma chi Thần Ma năm xưa bị tụt cấp mà thành.

Tuy không bị vỡ thành nhiều món như các linh bảo khác nhưng nó cũng bị giảm phẩm cấp xuống thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Dưới chân hắn là một tòa Diệt Thế Hắc Liên mười hai cánh, so với Hỗn Độn Linh Bảo Ma Đạo Hắc Liên thì cũng đã bị giảm phẩm giai thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy nhiên Đại Đạo ưu ái Ma chi Thần Ma, ban cho hắn hai đại chí bảo bản mệnh, ngày nay cũng ưu ái La Hầu, khiến hắn có hai đại linh bảo đi kèm khi sinh ra.

Trong núi Côn Luân có hai luồng khí âm dương quấn quýt lấy nhau, hóa thành một đạo nhân tên là Âm Dương đạo nhân, vốn là một tia ý niệm của Âm Dương Thần Ma trong Hỗn Độn năm xưa giao cảm với Hồng Hoang mà thành.

Bên cạnh ông cũng có Tiên Thiên Linh Bảo Âm Dương nhị kiếm đi kèm, lại thêm Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ tương trợ, quả thực là nhân vật hàng đầu nhận được sự ưu ái của Đại Đạo trong Hung Thú Lượng Kiếp.

Trong tinh không vô tận, có ý niệm của Tinh Thần Thần Ma ngã xuống kết hợp với Tử Vi Đế Tinh hóa sinh, tên gọi Tinh Thần đạo nhân, tay cầm Nhật Nguyệt Tinh Thần Kiếm, chân đạp Chư Thiên Tinh Thần Bàn, đều là cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo.

Không biết có bao nhiêu tiên thiên thần thánh đang được nuôi dưỡng trong Hồng Hoang, họ chính là những nhân vật chính của lượng kiếp đầu tiên.

Các tiên thiên thần thánh do ý niệm Đại Đạo Thần Ma kết hợp với Hồng Hoang sinh ra sẽ có một trận chiến với các tiên thiên hung thú do oán khí Đại Đạo Thần Ma kết hợp với Hồng Hoang tạo thành.

Trận chiến này chính là để kết thúc nhân quả giữa họ, cũng là để báo đáp ơn huệ của thiên địa Hồng Hoang.

Còn về các tiên thiên thần thánh do Bàn Cổ sinh ra, vì không cần

phải kết thúc nhân quả này nên từng người vẫn đang được nuôi dưỡng, cảm ngộ đại đạo, lánh đời không ra.

Trên đại địa Hồng Hoang vô tận, ở nơi cực Bắc.

Không biết có bao nhiêu hung thú đang tồn tại, chúng không có linh trí, chỉ biết phá hoại, không tu Thiên Đạo cũng không tôn Đại Đạo, sinh ra từ oán niệm của các Đại Đạo Thần Ma để hủy diệt Hồng Hoang.

Hủy diệt Hồng Hoang chính là ý nghĩa tồn tại của chúng.

Tộc hung thú khác với vạn tộc Hồng Hoang, chúng bị Thiên Đạo ruồng bỏ, bị Đại Đạo ghét bỏ.

Tàn nhẫn, bạo ngược, khát máu, cuồng vọng là những từ ngữ dành cho chúng. "Bàn Cổ!!

Hồng Hoang!!" Từng con hung thú to lớn khôn cùng không ngừng gào thét trong miệng, đó là oán niệm của chúng.

Không có linh trí không có nghĩa là không có ý thức, chỉ là không phục giáo hóa, giống như dã thú sau này, chỉ biết tuân theo bản năng. "Chúng ta nên liên minh lại để đánh vỡ thế giới này, khiến Hỗn Độn tái sinh, đón chân thân giáng lâm!!!" Có một con hung thú thực lực cực mạnh, là do oán niệm của Luân Hồi Thần Ma hóa sinh mà thành, sinh ra đã chưởng khống quy luật luân hồi, mỗi ý niệm, mỗi hành động đều có luân hồi vô tận vận chuyển. "Hống!!!" Đám hung thú phục tùng.

Luân Hồi Thần Ma vốn là thần ma cực mạnh trong Hỗn Độn, giờ đây hung thú do oán niệm hóa thành cũng trở thành vua của loài hung thú.

Ngoài nơi này ra, ở Quy Khư cực Đông Hồng Hoang còn có Thần Nghịch, sinh ra từ oán niệm của Thần Ma, đã thống nhất hung thú cực

Đông, tự xưng là Hung Thú Chi Vương.

Hồng Hoang Nam Cực cũng có Hung Thú Lục Thiên do oán niệm của Sát Lục Thần Ma hóa thành, nhất thống hung thú Hồng Hoang Nam Cực, cũng là Hung Thú Chi Vương.

Hồng Hoang Tây Cực có Hung Thú Thí Thiên do oán niệm của Tử Vong Thần Ma hóa thành, nhất thống hung thú Hồng Hoang Tây Cực, cũng là Hung Thú Chi Vương.

Hung thú phần lớn tập trung ở bốn cực của Hồng Hoang, những nơi khác cũng có lác đác không biết bao nhiêu hung thú.

Một vị Thần Ma trước khi lâm chung có lẽ sẽ sản sinh vô tận oán niệm, hóa thành hung thú, bốn tôn hung thú kia chẳng qua là oán niệm sâu nhất, nắm giữ quyền hành lớn nhất mà thôi.

Chương 42

"Ta Luân Hồi ắt sẽ suất lĩnh ức vạn hung thú hủy diệt tất cả sinh linh Hồng Hoang!!!" Hung Thú Luân Hồi ở Hồng Hoang Bắc Cực, tuyên cáo sự tồn tại của mình với Hồng Hoang.

"Ta Thần Nghịch ắt....." "Ta Lục Thiên....." "Ta Thí Thiên....." Ngay sau đó, Thần Nghịch, Lục Thiên, Thí Thiên ba vị hung thú vương giả, sau khi cảm nhận được tuyên cáo của Hung Thú Luân Hồi, cũng đồng loạt tuyên cáo sự tồn tại của mình với Hồng Hoang.

Vì tộc hung thú đặc thù, cho nên dưới sự hiển hóa của Đại Đạo, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều có thể nghe được tiếng tuyên cáo của chúng.

Trong nhất thời, tất cả Tiên Thiên Thần Thai Thánh đang trong quá trình thai nghén và những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đã xuất thế đều cảm nhận được ác ý đến từ tộc hung thú.

Ác niệm hung thú cuồn cuộn mãnh liệt hội tụ lại, khoảnh khắc quét sạch toàn bộ Hồng Hoang, khiến các Tiên Thiên Thần Thai Thánh trong lòng cảnh giác.

Dãy núi Côn Luân.

Tam Thanh biến mất, ẩn mình đi, sợ bị những hung thú do oán niệm này hóa thành liên lụy.

Cùng lúc đó còn có Phục Hy, Nữ Oa và vô số Tiên Thiên Thần Thai Thánh khác.

Nếu nói nơi nào có Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhiều nhất trong Hồng Hoang, thì đó chính là dãy núi Côn Luân, cũng chính là Bất Chu Sơn.

Vô số hung thú từ khi bốn Đại Thú Vương tuyên cáo, liền bắt đầu từ bốn cực mà xuất hiện, đặt chân lên Đại Lục Hồng Hoang.

Đứng đầu chính là bốn Đại Thú Vương, phía sau chúng là vô số hung thú dày đặc không nhìn thấy tận cùng, không ai biết rốt cuộc có bao nhiêu hung thú, chỉ biết không ngừng có hung thú từ bốn cực tiến vào Đại Địa Hồng Hoang.

Dường như nơi đó ẩn chứa vô tận hung thú vậy, vô cùng vô tận, dường như vĩnh viễn không thể giết hết.

Chúng mang theo vô tận oán niệm, trong đôi mắt tinh hồng ẩn chứa cừu hận, chúng bị cừu hận và oán niệm thúc đẩy, tiến về phía Hồng Hoang.

Còn những hung thú vốn đã rải rác trên Đại Địa Hồng Hoang thì điên cuồng giẫm đạp đại địa, dường như muốn hủy diệt cả đại địa vậy.

Tử Tiêu Sơn, Tử Tiêu Cung.

Một lão đạo áo trắng hai mắt mở bừng, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, dường như xuyên qua vô tận thời không, trực tiếp nhìn tới thân thể của Hung Thú Chi Vương.

“Hung thú.....oán niệm Thần Ma.....kiếp nạn Hồng Hoang.....” Y lẩm bẩm, sau đó lại nhắm mắt lại.

Côn Luân Sơn.

Một lão đạo với khí chất đặc biệt, một bên lông mày trắng, một bên đen, tóc cũng vậy, nửa trắng nửa đen, nhưng lại cực kỳ đặc biệt, chính là Âm Dương Lão Đạo.

“Trong đại kiếp hoàng hoàng, ắt sẽ có đại thế nổi dậy, cũng có đại tài xuất hiện, bần đạo tu vi chưa đủ, nên tĩnh tâm tu luyện, sau đó gắng sức cứu vãn tình thế nguy cấp, cứu vớt sinh linh Hồng Hoang

khỏi biển lửa." Âm Dương Đạo Nhân nhíu mày, phát hiện tu vi của mình còn xa mới đủ.

Số lượng Tiên Thiên Thần Thai Thánh không bằng vạn phần của hung thú, nếu đối đầu cứng rắn, ắt chết không nghi ngờ.

Những hung thú đó không phải là sinh linh Hồng Hoang, mà là thuần túy do oán niệm của Đại Đạo Thần Ma hóa thành, có sự khác biệt về bản chất so với những Tiên Thiên Thần Thai Thánh như bọn họ, những người được sinh ra ở Hồng Hoang kết hợp với ý niệm Đại Đạo Thần Ma, nhưng trên thực tế vẫn có những điểm tương đồng.

Đó là một bên mang tà niệm báo thù, một bên mang ý niệm muốn xem Hồng Hoang này.

Đỉnh Bất Chu Sơn.

"Đại ca, sinh linh Hồng Hoang sắp phải chịu khổ vì hung thú, chúng ta nên tập hợp vạn chúng, tiêu diệt chúng." Hoàng Thiên siết chặt nắm đấm, nhìn Thương Thiên nói.

Thanh Thiên bên cạnh cũng vậy, y gật đầu nói: "Đại ca, nhị ca nói không sai, đệ cũng vậy!" Thương Thiên chậm rãi lắc đầu, trong ánh mắt có vô hạn tinh quang bắn ra, không biết đi đâu, sau đó nhìn về phía hai người nói: "Thời cơ chưa đến, hành động mạo hiểm không những không cứu được vạn linh Hồng Hoang, trái lại còn tự đưa thân vào nguy hiểm." "Đại ca, vậy khi nào thì thời cơ đến?!" Hoàng Thiên hỏi, Thanh Thiên cũng nhìn về phía Thương Thiên.

"Không biết, có lẽ là ngày mai, hoặc là không biết bao nhiêu kỷ nguyên nữa." Trong ánh mắt đầy trí tuệ của Thương Thiên cũng không khỏi xuất hiện một tia mơ hồ, y không nhìn thấu được biến hóa của tương lai.

Hoàng Thiên còn muốn hỏi thêm, lời của Thương Thiên lại truyền

đến.

"Nâng cao tu vi, mới có thể bảo toàn tính mạng trong đại kiếp, thành tựu đại nghiệp, ta thấy trên Kim Tiên còn có một cảnh giới huyền diệu khác, chính là Thái Ất, hãy tu luyện cho tốt đi." Nói xong, y nhắm mắt lại, bắt đầu cảm ngộ Đại Đạo.

Trong Vô Ngân Tinh Không.

Một nam tử mặc tinh thần bào nhìn về phía Đại Địa Hồng Hoang, trong mắt sinh ra một tia bi thiên mẫn nhân, y chính là Tinh Thần Đạo Nhân.

Tinh thần giả, treo lơ lửng trong tinh không chiếu rọi chư thiên, dẫn dắt chư thiên sinh linh sôi.

"Đợi ta....." Tinh Thần Đạo Nhân lẩm bẩm, lại một lần nữa chìm đắm trong Tinh Thần Đại Đạo.

Trong Vô Ngân Tinh Không cũng có vô số hậu thiên sinh linh vẫn đang thai nghén, chúng là huyết mạch của Bàn Cổ.

Trên Hồng Hoang, trong hư không.

"Lượng Kiếp đầu tiên của Hồng Hoang, Hung Thú Lượng Kiếp, đã kéo màn rồi!" Diệp Hiên nhìn những hung thú đang hoành hành Hồng Hoang, trong lòng thầm nhủ.

Những hung thú đó không ngừng phá hoại Hồng Hoang, dù cho số lượng chúng đông đảo, nhưng đối mặt với Hồng Hoang vô tận, vẫn quá ít ỏi, hoàn toàn không đủ, hoàn toàn không đạt tới mức phá hủy Hồng Hoang.

Rất lâu sau.

Có lẽ là hung thú cuối cùng cũng phát hiện tu vi của mình còn xa mới đủ để phá hủy thế giới này, cho nên dưới sự khuyên bảo của bốn

Đại Thú Vương, chúng liên tục lấy oán niệm của vạn tộc Hồng Hoang làm thức ăn, không ngừng tăng cường sức mạnh.

Ba ngày sau.

Trong Hồng Hoang, ba kỷ nguyên sau.

Tộc hung thú cùng với sự phát triển không ngừng, tu vi không ngừng tăng cường, thế lực của chúng đã bao trùm khắp Hồng Hoang, vạn tộc Hồng Hoang cả ngày trốn tránh hung thú, hoang mang bất an.

Bốn Đại Thú Vương cũng vì thế mà phân định thắng bại, cuối cùng Thần Nghịch, Vương của cực Đông, giành chiến thắng, trở thành chân hoàng duy nhất của vô tận hung thú, xưng hiệu Thú Hoàng, thành lập nên một Đại Hung Thú Vương Triều.

Còn Hung Thú Luân Hồi, Lục Thiên, Thí Thiên thì trở thành ba Đại Thú Vương, tọa trấn tộc hung thú.

Ngoài ra còn có mười Đại Chiến Tướng lần lượt là Chú Thiên (do oán niệm của Chú Chú Thần Ma hóa thành), Ám Thiên (do oán niệm của Hắc Ám Thần Ma hóa thành), Tai Thiên (do oán niệm của Tai Nạn Thần Ma hóa thành), Phệ Thiên (do oán niệm của Thôn Phệ Thần Ma hóa thành), Ma Thiên (do oán niệm của Ma Chi Thần Ma hóa thành), Tiên Thiên (do oán niệm của Tiên Chi Thần Ma hóa thành), Âm Dương (do oán niệm của Âm Dương Thần Ma hóa thành), Tinh Thiên (do oán niệm của Tinh Thần Thần Ma hóa thành), Hóa Thiên (do oán niệm của Tạo Hóa Thần Ma hóa thành), Phật Thiên (do oán niệm của Phật Chi Thần Ma hóa thành).

Chân danh của tộc hung thú thường lấy Thiên làm tổ, nhưng lại muốn hủy diệt Hồng Hoang, vì thế mà mang danh Thiên, cướp vận Thiên.

Tu vi của Thần Nghịch sớm đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh

phong, còn ba Đại Thú Vương cũng ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, mười Đại Chiến Tướng kém hơn một bậc, thực lực chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

"Hung Thú Vương Triều sừng sững trên Hồng Hoang, ta Thần Nghịch đương làm Thú Hoàng, suất lĩnh Luân Hồi, Lục Thiên, Thí Thiên ba Đại Thú Vương, dưới trướng mười Đại Chiến Tướng, dẫn trăm vạn chiến tướng, ức vạn chiến binh, thế tất quét sạch Hồng Hoang, hủy diệt vạn tộc Hồng Hoang!!!" Cùng với tuyên cáo của Thú Hoàng Thần Nghịch, tất cả sinh linh Hồng Hoang trong khoảnh khắc cảm nhận được một cảm giác nguy cơ chưa từng có.

Nếu nói trước đây hung thú chỉ là trong khi thôn phệ oán khí, nếu phát hiện sinh linh thì sẽ đánh giết, thì bây giờ hung thú là muốn từ bỏ thôn phệ oán niệm, chuyển sang tìm kiếm sinh linh khắp nơi để đánh giết.

Giết càng nhiều sinh linh, oán khí cũng càng lớn, oán khí càng nhiều càng nồng hậu, tốc độ tu luyện của tộc hung thú cũng càng ngày càng nhanh.

Mà đây chính là thủ đoạn mà Thú Hoàng và Thú Vương hung thú áp dụng sau khi nhận ra tu vi của mình đã tiến vào bình cảnh.

"Ta Thương Thiên, cùng Hoàng Thiên, Thanh Thiên hai người thành lập Vô Thượng Thiên Đình, lập Thiên Đình tại đỉnh Bất Chu Sơn trong dãy núi Côn Luân, vạn tộc Hồng Hoang đều có thể gia nhập Thiên Đình, cùng nhau chống lại hung thú!!!" Thương Thiên cảm nhận được nguy cơ đến từ hung thú, liền lập tức tại đỉnh Bất Chu Sơn thành lập Thiên Đình, làm liên minh đối kháng Hung Thú Vương Triều.

Âm thanh này được Đại Đạo cảm ứng, liền truyền khắp Hồng Hoang, khiến sinh linh Hồng Hoang trong lòng có chỗ dựa.

Vô tận vạn tộc Hồng Hoang nghe vậy, liên tục kéo về phía Bất Chu Sơn.

Trong nhất thời, toàn bộ Hồng Hoang trở nên vô cùng náo nhiệt.

Tử Tiêu Sơn, Tử Tiêu Cung.

"Bần đạo tu vi đã đạt bình cảnh, thăm dò Đại La, cần phải gia nhập Vô Thượng Thiên Đình, mượn khí vận Thiên Đình diệt trừ hung thú, có thể đạt tới Đại La Kim Tiên!" Hồng Quân cuối cùng cũng mở đôi mắt đang nhắm của mình, đứng dậy bước về phía Bất Chu Sơn.

Y một bước bước ra, liền là không biết bao nhiêu lộ trình, đây chính là thần thông Súc Địa Thành Thốn, là y từ Tiên Đạo mà ngộ ra.

Trong Vùng Biển Tứ Hải.

Một con Thần Long vàng óng dài vạn trượng bay vút lên từ Đông Hải, dưới bụng có bốn chi, mỗi chi có chín móng, xưng là Cửu Trảo Kim Long, là chí tôn của trời đất, cực phẩm trong loài rồng.

Những vảy vàng óng trên thân y như những chí bảo của trời đất, lấp lánh tỏa sáng, bên trong ẩn chứa vô tận thần thông.

Đây là Thần Long đầu tiên giữa trời đất, là ý niệm của Ngũ Hành Thần Ma kết hợp với cân mạch của Bàn Cổ mà hóa thành Thần Long, ẩn mình trong Tứ Hải, có thể chưởng khống sức mạnh Ngũ Hành.

"Ta Long Vương là Long đầu tiên từ khi khai thiên lập địa, đương thừa hưởng ý chí của Phụ Thần Bàn Cổ, góp sức bảo vệ Hồng Hoang, ta muốn thành lập Long Tộc, đương nhiên phải gia nhập Thiên Đình!!!" Thân hình khổng lồ của Long Vương bay trên không trung Đông Hải, Tứ Hải Long Tộc liên tục hưởng ứng, chúng đều là do cân mạch của Phụ Thần Bàn Cổ hóa thành, bẩm sinh đã có thể khống chế nước, vì nước là do mồ hôi máu của Bàn Cổ hóa thành.

Cân mạch là chỉ cân mạc và huyết mạch, tự nhiên có thể khống

chế nước.

Đối với Long Vương đầu tiên ra đời, chúng cũng vô cùng bội phục, tự nguyện gia nhập dưới trướng.

Ngoài Long Vương ra, Long Tộc còn có ba Đại Cường Giả, lần lượt là Chúc Long của Nam Hải, Thanh Long của Tây Hải, Băng Di của Bắc Hải, ba vị Long cường đại này cũng trở thành ba Đại Long Vương dưới quyền Long Vương, sau đó lại có Thương Long phương Đông thay thế vị trí Long Vương cũ, trở thành Đông Hải Long Vương, vì vậy Long Tộc hiện có bốn Đại Long Vương, một tôn Long Hoàng.

Tu vi của Long Vương là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, ba Đại Long Vương là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, còn Thương Long phương Đông cũng vừa mới bước vào cảnh giới Thái Ất, là Thái Ất sơ kỳ.

Phía Nam Đại Lục Hồng Hoang.

Tại Vùng Núi Bất Tử Hỏa Sơn.

Có một Thần Điểu xuất hiện, đôi cánh của nó che kín trời đất, đủ để che lấp miệng núi lửa Bất Tử Hỏa Sơn, nó từ trong Bất Tử Hỏa Sơn mà ra, phía sau nó còn có một Thần Điểu khác đi theo sát, cả hai quấn quýt lấy nhau.

"Ta là Nguyên Phượng, cùng Nguyên Hoàng là Phượng, Hoàng đầu tiên giữa trời đất, đương thừa hưởng ý chí của Phụ Thần Bàn Cổ, góp sức bảo vệ Hồng Hoang, ta muốn thành lập Phượng Hoàng Tộc, đương nhiên phải gia nhập Thiên Đình!!!" Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng đều ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Trong Đại Địa Hồng Hoang, có một cường giả vô thượng xuất hiện, thân hình cường tráng, đầu dương, móng sói, đỉnh tròn, thân có ngũ sắc, đầu có một sừng.

Bên cạnh y còn có một tồn tại với hình thể giống y hệt.

“Ta là Thủy Kỳ, cùng Thủy Lân là Kỳ, Lân đầu tiên giữa trời đất, đương thừa hưởng ý chí của Phụ Thần Bàn Cổ, góp sức bảo vệ Hồng Hoang, ta muốn thành lập Kỳ Lân Tộc, đương nhiên phải gia nhập Thiên Đình!!!” Lời của y cũng theo đó tuyên cáo khắp thiên hạ.

Thủy Kỳ, Thủy Lân hai người cũng ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Ngoài ba tộc ra, không biết còn có bao nhiêu chủng tộc, cùng nhau tuyên bố gia nhập Thiên Đình.

Đột nhiên, danh tiếng Vô Thượng Thiên Đình vang dội, vạn tộc quy phục, thế lực của Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên Tam Thiên tăng mạnh, lại có không ít tán tu đến quy phục, trong nhất thời uy danh Thiên Đình ẩn ẩn còn trên cả hung thú.

Mà lúc này, Thiên Đạo cùng với sự thành lập của Vô Thượng Thiên Đình, dường như lại càng thúc đẩy thêm mấy phần, tốc độ thai nghén càng thêm nhanh chóng.

Nền tảng của thế giới này sớm đã được Diệp Hiên nâng cao không biết bao nhiêu, năng lực của Thiên Đạo cũng trở nên mạnh hơn không biết bao nhiêu, Thiên Đạo được hình thành dựa trên thế giới này, là ý chí của thế giới, quy tắc của thế giới, giống như Đại Đạo vậy, Thiên Đạo chí cao cũng chí công.

Cùng với sự thành lập của Vô Thượng Thiên Đình, thời gian không ngừng trôi đi, tộc hung thú vốn hoành hành Hồng Hoang dưới sự liên hợp của vạn tộc, dần dần bắt đầu suy yếu.

Vạn tộc Hồng Hoang, bao gồm bầu trời, biển cả, lục địa, tất cả các tộc quần đều là sinh linh Hồng Hoang, duy chỉ có tộc hung thú là do thuần ác niệm của Thần Ma hóa thành, không có linh trí, vì vậy vạn tộc liên hợp, hung thú liên tục bại lui...

Thời gian chiến đấu luôn vô vị, mười mấy kỷ nguyên thoáng chốc trôi qua, nhưng đó là Diệp Hiên ở bên ngoài đã trải qua mười mấy ngày.

Trong mười mấy ngày này, cậu cũng không hề nhàn rỗi, mà là ở các thư viện lớn, không ngừng ghi chép những tư liệu kia.

Tư liệu thực sự quá nhiều, một ổ cứng nhỏ bên trong đã chứa không biết bao nhiêu thứ, mà trong Đại Chu Học Viện, loại ổ cứng như vậy có đến hàng ức vạn, không đếm xuể.

Diệp Hiên tự nhiên không thể xem hết, cậu trực tiếp tìm hậu đài, cũng lười dùng những ổ cứng đó, chỉ cần một ý niệm, liền có tư liệu liên quan tự động hiện ra trong đầu cậu.

Hiện tại trong Hồng Hoang, hung thú sớm đã bắt đầu suy tàn, mười Đại Chiến Tướng của hung thú, chỉ còn lại ba, ba Đại Thú Vương cũng chỉ còn lại Luân Hồi, còn Thú Hoàng Thần Nghịch, tuy vẫn còn sống, nhưng cũng sắp không còn bao lâu nữa.

Phía Vô Thượng Thiên Đình cũng không khá hơn là bao, số lượng vạn tộc tử thương há chỉ ức vạn vạn, sớm đã không thể đếm xuể, nhưng không ai quan tâm điều này, chết đi chẳng qua là trở về Bàn Cổ, tạo phúc cho Hồng Hoang, nhưng nếu những hung thú đó không bị diệt trừ, Hồng Hoang sẽ trở nên tan hoang.

Ngoài số lượng tử thương vô kể ra, tu vi của mọi người cũng không ngừng thăng tiến, Thú Hoàng Thần Nghịch sớm đã đột phá, đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, Thú Vương Luân Hồi cũng không cam chịu thua kém, theo sát phía sau, nếu không y cũng đã sớm vẫn lạc rồi.

Ba Đại Chiến Tướng chỉ còn lại Ma Thiên, Phệ Thiên, Tai Thiên, đều là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể phá nhập cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Dương Mi Đạo Nhân do ý niệm của Không Gian Thần Ma hóa thành, cũng đã trong vô tận chiến đấu mà tham ngộ Không Gian Pháp Tắc, phá nhập cảnh Đại La Kim Tiên.

Cùng với y còn có Thời Thần Đạo Nhân, cũng là do ý niệm của Thời Gian Thần Ma hóa thành, lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc, phá nhập cảnh Đại La Kim Tiên.

Hồng Quân lĩnh ngộ Tiên Chi Pháp Tắc, La Hầu lĩnh ngộ Ma Chi Pháp Tắc, Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên lần lượt lĩnh ngộ Bá Đạo Pháp Tắc, Hoàng Đạo Pháp Tắc, Nhân Đạo Pháp Tắc, phá nhập cảnh Đại La Kim Tiên.

Ngoài ra, tộc trưởng ba tộc kia cũng chỉ có một mình Long Vương lĩnh ngộ Ngũ Hành Pháp Tắc, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên mà thôi.

Trừ mấy người bọn họ ra, còn có một số Âm Dương Đạo Nhân, Tinh Thần Đạo Nhân và các Tiên Thiên Thần Thai Thánh khác cũng đều phá nhập cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Cùng với việc các tu sĩ đỉnh phong này ngày càng nhiều, khuyết điểm về chiến lực cao cấp không đủ của tộc hung thú cũng lộ ra.

Hai bên cũng bắt đầu tiến hành quyết chiến, một trận định càn khôn.

Diệp Hiên nhìn cảnh này dưới chân, trong lòng vô cùng vui mừng, Lượng Kiếp tuy rằng sẽ dẫn đến vô tận sinh linh tử vong, nhưng cũng sẽ thúc đẩy một nhóm sinh linh cực kỳ cường đại xuất hiện.

Mà cái gọi là Lượng Kiếp này, cũng chẳng qua là thủ đoạn để Diệp Hiên thúc giục bọn họ trở nên mạnh hơn mà thôi.

Chỉ có không ngừng cạnh tranh, mới có thể không ngừng trở nên mạnh hơn.

Nếu một người chí cao vô thượng, thì tiến độ tu vi của người đó nhất định sẽ chậm lại, nhưng nếu có vô số tu sĩ cùng cảnh giới với y, chắc chắn mọi người sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà phấn đấu tiến lên.

Ánh mắt Diệp Hiên xuyên qua vô tận thời không, đặt tầm nhìn vào Hồng Hoang đang nằm cạnh như một quả trứng, đó là thế giới ảnh chiếu, cũng chính là thế giới Hỗn Độn hiện nay.

"Phá!" Diệp Hiên một ngón tay điểm ra, giữa hai thế giới "phốc" một tiếng, cái thai mô đó vỡ nát, vô tận Hỗn Độn luân chuyển, khiến Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang càng thêm hung dũng mấy phần, tuy không còn như cảnh tượng ngày xưa, nhưng Hỗn Độn hiện nay cũng có thêm mấy phần hiểm nguy.

"Bên ngoài Hỗn Độn, đương nhiên là Hỗn Độn, trong Hỗn Độn này, đương nhiên sẽ có Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma thai nghén mà ra." Cùng với lời Diệp Hiên vừa dứt, những Đại Đạo Thần Ma ngày xưa đã vẫn lạc, bắt đầu thai nghén trong Đại Đạo.

Đợi Đại Đạo tập hợp đủ chân linh của bọn họ, tự nhiên sẽ bắt đầu diễn hóa lại.

Mà trong khoảng thời gian này, là một khoảng thời gian vô tận dài đằng đẵng.

Trong thế giới ảnh chiếu, đã có thể thông hành, nhưng để vượt qua luồng đối lưu Hỗn Độn này, thực sự đặt chân vào thế giới ảnh chiếu thì cần phải đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên cực hạn, chạm tới ngưỡng Hỗn Nguyên mới được.

"Trong Hồng Hoang, có vô số thế giới vũ trụ sinh ra, một hoa một thế giới, một lá một bồ đề." Diệp Hiên nhìn cảnh tượng này vô cùng vui mừng, Hồng Hoang trước mắt không còn là Hồng Hoang trong ấn tượng trước đây nữa, Hồng Hoang hiện nay có thể xưng là Đại La

Hồng Hoang.

Là Hồng Hoang nơi Đại La Thiên Tiên cư ngụ.

Một hạt cát, bên trong liền thai nghén một phương thế giới, một chiếc lá, bên trong liền là một phương vũ trụ.

Vì vậy Hồng Hoang là nơi chí cao của vô tận thời không vũ trụ, chính là cái gọi là Vũ Trụ Hồng Hoang, không gì hơn thế.

Chỉ có như vậy, mới có thể sinh ra Đại La Thiên Tiên Hồng Hoang.

Còn việc đối kháng với các Thần Quốc khác thì càng không cần phải nói, chỉ cần Tiên Thần Hồng Hoang nguyện ý, một ý niệm liền có thể tiến vào những thế giới hằng sa vô lượng kia, các Thần Quốc khác trong ý niệm của bọn họ cũng chẳng qua là một trong số những thế giới đó mà thôi.

Vô tình đạp vào?

Vậy thì diệt, rồi lại đi ra là được.

Như vậy, cũng không cần lo lắng việc đối chiến với các Thần Quốc khác sẽ lộ ra sự tồn tại của bản thân, vì trong mắt bọn họ Hồng Hoang vốn đã bao hàm vô hạn, dị thế giới?

Không, đó chẳng qua là tiểu thế giới trong Hồng Hoang mà thôi.

Làm xong tất cả những điều này, Diệp Hiên lại một lần nữa đưa tầm mắt vào Hồng Hoang.

Chúng sinh Hồng Hoang hiển nhiên không cảm nhận được sự biến hóa của Hỗn Độn, vì bọn họ căn bản không có bản lĩnh để bước vào Hỗn Độn, chỉ khi đạt tới Đại La Kim Tiên, mới có thể sừng sững trong Hỗn Độn, dựa vào một đạo pháp tắc, khiến bản thân không bị Hỗn Độn thôn phệ.

Trong Hồng Hoang.

"Thần Nghịch, các ngươi tộc hung thú phản bội Hồng Hoang, không tôn Bàn Cổ, hôm nay đương nhiên phải vẫn lạc tại đây!" Thương Thiên thân là chủ của Vô Thượng Thiên Đình, tự nhiên đứng ở phía trước, ánh mắt xuyên qua vô tận hung thú, trực chỉ Thú Hoàng Thần Nghịch.

Bên cạnh y, là Hoàng Thiên, Thanh Thiên hai vị Đại La Kim Tiên.

Chương 43

Phía sau y, là tộc trưởng ba tộc, vô tận Tiên Thiên Thần Thai Thánh, bọn họ cùng nhau nhìn về phía tộc hung thú đã cùng đường mạt lộ phía dưới.

Tộc hung thú không có linh trí, vì vậy trong Hồng Hoang vô tận, bị tầng tầng lớp lớp tiêu diệt, hiện nay chỉ còn lại một số tàn binh trú đóng tại cực Đông, nơi phát khởi của hung thú.

"Ha ha, không gì khác, kẻ thành vương, người bại làm giặc mà thôi!" Trong mắt Thần Nghịch xuất hiện một tia ngoan độc, y lao về phía mấy chục vị Đại La phía trước, vọng tưởng dùng sức một mình, kéo những Thần Thánh chư thiên này xuống ngựa!

Sau khi đột phá đến Đại La Kim Tiên, y sớm đã sản sinh một tia linh trí, tự biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết, vì vậy dũng mãnh tiến lên, ý đồ kéo Thần Thánh xuống chôn cùng.

Phía sau y, là Thú Vương Luân Hồi, ba Đại Chiến Tướng, trăm vạn hung thú, cùng nhau lao về phía trước, triển khai cuộc tử chiến.

Ầm ầm ầm!!!

Đại chiến bùng nổ, mấy chục Tiên Thiên Thần Thai Thánh mang theo uy thế Đại La, suất lĩnh ức vạn sinh linh, lao về phía tộc hung thú mà giết.

Trận chiến này là trận chiến cuối cùng, cũng là trận chiến đẫm máu nhất.

Trong trận chiến này, Thần Nghịch bùng phát sức mạnh cường hãn chưa từng có, tuy cùng với Luân Hồi hai người chiến đấu với mấy chục Đại La, nhưng cũng đã kéo theo một tôn Đại La xuống

nước trước khi chết, ba vị Đại La cùng nhau vẫn lạc.

Còn những hung thú còn lại, thì không có vận may như vậy, trong ức vạn sinh linh, sóng hoa còn chưa kịp nổi lên một đóa, liền bị đánh chết ở phía dưới.

Tuy có tu vi Kim Tiên, nhưng chiến lực cũng chênh lệch quá lớn.

Sau trận chiến này, nơi Thần Nghịch tử vong hóa thành một Quy Khư Chi Địa, nằm ở cực Đông của Hồng Hoang, và tại Quy Khư Chi Địa nơi y vẫn lạc, Luân Hồi cũng vẫn lạc trong đó hóa thành một Luân Hồi Chi Địa, tuy không có Lục Đạo Luân Hồi, nhưng Luân Hồi Chi Địa đã sinh ra.

Đây là do đạo vận hóa thành, khó mà tiêu diệt được.

Trong hư vô mờ mịt, dường như câu động sức mạnh Quy Khư và sức mạnh Luân Hồi, khiến tiến độ thai nghén của Quy Khư, Luân Hồi hai vị Thần Ma càng nhanh hơn một phần.

Sau trận chiến này, trời đất giáng xuống vô biên công đức, đây là Đại Đạo Công Đức, là do lực lượng bản nguyên của thế giới Hỗn Độn hóa thành, có thể giúp nâng cao tu vi, không hề có bất cứ tác hại nào, bản thân bọn họ đều là do lực lượng bản nguyên thế giới hóa thành, cái mà bọn họ tu luyện cũng đều là bản nguyên thế giới, dùng công đức do lực lượng bản nguyên thế giới hóa thành thì sao có thể có bất cứ nguy hại nào.

Nếu nhất định phải nói có nguy hại, thì chẳng qua là có người trong công đức, đã động tay động chân, lúc đó mới có hại.

Công đức bản thân là vô hại, đây là phần thưởng của thế giới dành cho những sinh linh giúp thế giới phát triển, sao có thể có hại.

Nói khó nghe một chút, trời nếu muốn hại ngươi, ngươi làm sao sống nổi?

Tương tự, Đại Đạo nếu muốn hại những Thần Ma này, đâu cần phải phí sức như vậy?

Một ý niệm xuất ra, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này cũng vậy, Đại Đạo Thần Ma cũng vậy, tất cả đều phải vẫn lạc.

Đương nhiên, Đại Đạo là không có ý niệm, cho nên cũng không tồn tại việc hại người.

Sau trận chiến này, trong Hồng Hoang không còn dấu vết của hung thú, Vô Thượng Thiên Đình của liên minh vạn tộc cũng đứng bên bờ giải tán, vô tận Tiên Thiên Thần Thai Thánh cũng lần lượt tuyên bố rút khỏi Thiên Đình.

Bọn họ vốn là đến để kết nhân quả, sao lại muốn dính thêm nhân quả của Thiên Đình nữa.

Dãy núi Côn Luân, đỉnh Bất Chu Sơn.

"Đại ca, bây giờ tộc hung thú đã tuyệt tích Hồng Hoang, đương nhiên phải có hoàng giả vô thượng xuất hiện, nhất thống vạn tộc Hồng Hoang, chế định quy tắc hành sự, đừng để bọn họ gây hại cho thiên địa Hồng Hoang." Hoàng Thiên bên cạnh đề nghị.

Nếu tộc hung thú còn tồn tại thì còn ổn, nhưng hung thú đã vẫn lạc biến mất, giữa vạn tộc tất nhiên không thể hòa thuận như trước, vì vậy đương nhiên phải có hoàng giả vô thượng xuất hiện, chế định quy tắc, vạn tộc thiên hạ hành sự theo quy tắc, như vậy, Hồng Hoang đương nhiên sẽ vô sự.

"Đệ cũng nghĩ vậy!" Thương Thiên gật đầu, y tham ngộ Bá Giả Pháp Tắc, trong ánh mắt đã không còn sự trí tuệ ban đầu.

Bấy lâu nay, vị trí Thiên Đế của Thiên Đình, sớm đã khiến y trở nên mê muội, nếu không cũng sẽ không tham ngộ Bá Giả Pháp Tắc.

Thiên Đế giả, một lời có thể định sinh tử của vạn tộc!

Những năm qua y nắm giữ quyền hành Thiên Đế, tu vi bùng nổ nhanh chóng, hơn nữa y là do thanh khí của trời mà sinh, tự nhiên sẽ cai trị cửu thiên, nhìn xuống vô tận Hồng Hoang.

"Đại ca, nhị ca, không được ạ!" Thanh Thiên khuyên nhủ một tiếng, sau đó giải thích: "Ngày xưa vạn tộc sở dĩ quy phục chúng ta, gia nhập Thiên Đình, chẳng qua là vì có kẻ địch chung hoành hành Hồng Hoang, vì vậy mới cùng nhau gia nhập liên hợp chống lại hung thú mà thôi." "Bây giờ tộc hung thú đã tuyệt tích, nếu chúng ta lại làm chủ, tất nhiên sẽ chịu phản phệ, vạn tộc Hồng Hoang, tộc nào mà không có số lượng ức vạn?

Vô số tu sĩ Kim Tiên, số lượng Thái Ất há chỉ ức vạn?

Người đạt Đại La sau trận chiến này, e rằng cũng sẽ như măng mọc sau mưa xuân, điên cuồng sinh sôi." "Anh em chúng ta chẳng qua chỉ có ba người, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia cũng đều lần lượt rút lui, ba anh em chúng ta bây giờ chẳng qua là có hư danh, chứ không có thực quyền mà thôi." Hai người nghe vậy, đều im lặng.

Ba người bọn họ không phải bây giờ mới vậy, mà là luôn bị rỗng ruột, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia mỗi người đều ôm mộng riêng, những vạn tộc Hồng Hoang kia cũng chỉ nghe lệnh tộc trưởng, chẳng qua là khi đối phó hung thú, cần ba người bọn họ đảm đương minh chủ, phát lệnh hiệu triệu, vì vậy bọn họ mới có thể một lời định vạn tộc.

Nhưng bây giờ không cần liên hợp nữa, tự nhiên là không ai sẽ nghe bọn họ nữa.

"Tam đệ nói cực kỳ đúng, nhưng ta không cam tâm a..." Thương Thiên siết chặt nắm đấm, những ngày nắm giữ đại quyền đó đã qua lâu rồi, làm sao y còn nguyện ý sống những ngày như vậy nữa.

Hoàng Thiên bên cạnh cũng gật đầu lia lịa, hiển nhiên cực kỳ tán

thành.

Trong Thiên Đình ban đầu, ngoài Đại Huynh ra, đương nhiên phải lấy y làm tôn, hơn nữa trong vạn tộc nếu có bất mãn hay mâu thuẫn gì, cũng đều do Thanh Thiên đứng ra hòa giải trước, nếu không được nữa thì do y đứng ra bình định.

Như vậy, cũng khiến danh tiếng của y vang xa, người người đều biết uy danh Hoàng Thiên.

Trong vạn tộc, thậm chí còn xưng y là Hoàng Thiên, có việc gì nói với y đều hô "Hoàng Thiên tại thượng", sau đó trình bày điều mình muốn nói.

Tuy rằng số lượng Đại La có mấy chục vị, nhưng giữa Đại La và Đại La cũng có sự khác biệt rất lớn, trong ba anh em, nếu luận tôn vị đương nhiên thuộc về Thương Thiên, nếu luận thực lực đương nhiên thuộc về Hoàng Thiên, nếu luận danh tiếng tốt thì đó là Thanh Thiên.

Cái gọi là danh tiếng tốt, chẳng qua cũng chỉ là một người tốt bụng nói lời hòa giải mà thôi, trên thực tế những cường giả kia không ai coi trọng y.

"Thôi vậy, đã là đại thế phải vậy, chi bằng ba anh em chúng ta ẩn mình trong Hồng Hoang?" Thương Thiên thở dài một tiếng, đề nghị.

"Như vậy rất tốt, ba anh em chúng ta nên lấy tu hành làm trọng, vạn lần không thể quản những chuyện vặt vãnh của Hồng Hoang nữa." Thanh Thiên gật đầu nói.

Y tuy thực lực yếu nhất, nhưng lại nhìn thấu triệt nhất, liên minh vạn tộc thực tế đến sau này sớm đã bắt đầu có những mâu thuẫn không thể hòa giải.

Trong đó đương nhiên là ba tộc mạnh nhất, Long Tộc là tộc mạnh nhất trong vùng nước Tứ Hải, vô tận sinh linh thủy tộc đều có thiện

cảm với chúng, liên tục đến gần, tìm kiếm sự bảo hộ.

Phượng Hoàng Tộc là tộc quần mạnh nhất trong loài chim bay trên bầu trời, những Thần Điểu, chim bay loại đó tự nhiên cũng đều hướng về Phượng Hoàng Tộc.

Kỳ Lân Tộc là tộc quần mạnh nhất trong loài thú đi trên đất, vô số tộc quần trên đại địa cũng đều nguyện ý tôn thờ chúng.

Tộc trưởng ba tộc dựa vào tu vi cao thâm của bản thân, cộng thêm thế lực hùng mạnh, liên tục thù hằn nhau, liên tục xảy ra mâu thuẫn.

Nếu không phải có ba anh em bọn họ đứng ra hòa giải, e rằng sớm đã đánh nhau rồi...

Trong Đông Hải Long Cung.

Nếu cảnh tượng này được vạn tộc sinh linh nhìn thấy, ắt hẳn sẽ kinh ngạc đến ngây người, nghi ngờ liệu mình có nhìn thấy thật không.

Chỉ thấy Long Vương dẫn đầu Thương Long, Chúc Long, Thanh Long, Băng Di bốn Đại Long Vương ngồi ở vị trí thượng thủ, phía dưới là Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng, Thủy Kỳ, Thủy Lân.

Tám vị Đại La Kim Tiên chí cường, lại cùng nhau ngồi lại, bắt đầu thương lượng.

Bọn họ vốn nên đánh nhau không thể tách rời, nhưng lúc này lại cùng nhau thảo luận.

“Long Vương, thực sự muốn như vậy sao?” Nguyên Phượng lại lần nữa xác nhận.

Long Vương gật đầu, trên mặt lóe lên một tia quyết đoán, kiên định nói: “Ba tộc chúng ta, sinh ra đã cường đại, lại có ức vạn chúng sinh, dựa vào cái gì mà để những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đơn

độc kia đứng trên đầu chúng ta?" "Vì vậy, chúng ta nên đồng tâm hiệp lực, đánh giết Tam Thiên, như vậy, Thiên Đình vẫn lạc, ba tộc chúng ta sẽ xưng bá Hồng Hoang, Phượng Hoàng Tộc chưởng khống bầu trời, Kỳ Lân Tộc chưởng khống đại địa, Long Tộc ta chấp chưởng Tứ Hải cùng với vô tận vùng nước sông hồ ao." "Hợp lý!" "Lời này rất hay!" Nói đến việc ba tộc có thể tự xưng bá Hồng Hoang, trong nhất thời tộc Kỳ Lân và tộc Phượng Hoàng cũng đều đồng ý.

Ngoài việc mâu thuẫn phía dưới là thật, thực tế quan hệ ba tộc cực kỳ thân thiết, trước đây sở dĩ làm ra vẻ mặt đó, cũng là để Tam Thiên yên tâm, để toàn tâm toàn ý hiệu triệu vạn tộc diệt sát hung thú mà thôi.

Bây giờ tộc hung thú đã tuyệt tích Hồng Hoang, đương nhiên là lúc ba tộc hùng mạnh.

Ngày đó, đỉnh Bất Chu Sơn xảy ra đại chiến kinh thiên, Tam Thiên đổ máu, trời đất vì thế mà khóc than.

Tam Thiên vẫn lạc tại đỉnh Bất Chu Sơn, trong Vô Ngân Tinh Không hóa thành Ba Mươi Ba Tầng Trời, Thanh Thiên mười một tầng trời gần Hồng Hoang nhất, sau đó là Hoàng Thiên mười một tầng trời cũng được gọi là Hoàng Thiên Thập Nhị Thiên, Thương Thiên chí cao nhất, hóa thành Thương Thiên Thập Nhị Thiên ngự trị chí cao Hồng Hoang.

Ba Mươi Ba Tầng Trời của Hồng Hoang bị phong kín không ra được, cho dù là Tinh Thần Đạo Nhân nắm giữ ức vạn tinh thần, lúc này cũng không thể tiến vào.

Ban đầu Tam Thiên là do chín đạo thanh khí của trời mà sinh, khi chết đáng lẽ phải hóa thành hai mươi bảy tầng trời, nhưng tu vi những năm qua cũng không uổng, từ Kim Tiên đạt đến Đại La Kim Tiên hiện nay, lại tăng thêm hai đại cảnh giới, hai đại cảnh giới hóa

thành hai đại tầng trời, tổng cộng là ba mươi ba tầng trời.

Thanh khí của trời có mười hai đạo, là số viên mãn, vì vậy số tầng trời đáng lẽ là ba mươi sáu.

Nhưng bị Tam Thanh mỗi người cuốn đi một đạo, ba đạo thanh khí đó vốn cũng là để diễn hóa chín tầng trời.

Ba tộc sau khi trở về, lần lượt tuyên bố thoát ly Thiên Đình, trong nhất thời vạn tộc lần lượt chuyển sang quy phục.

Vô Thượng Thiên Đình cùng với sự vẫn lạc của Tam Thiên, hóa thành hư vô.

Long Tộc xưng bá vùng nước Hồng Hoang, Phượng Hoàng Tộc xưng bá bầu trời Hồng Hoang, Kỳ Lân Tộc xưng bá Đại Địa Hồng Hoang.

Ba tộc trở thành bá chủ cực kỳ cường thịnh một thời, nhưng bọn họ không biết rằng, bánh xe lịch sử không ngừng lăn về phía trước, đại thế thiên hạ không ngừng vận chuyển.

Dãy núi Côn Luân, Âm Dương Đạo Nhân tận mắt chứng kiến sự vẫn lạc của Tam Thiên, lắc đầu, thở dài nói.

"Tranh đấu lại tranh đấu, tộc hung thú ngày nay, há chẳng phải cũng là tương lai của ba tộc sao." Không phải y không muốn ra tay cứu giúp, thực sự thực lực của ba tộc quá mạnh, nếu y mạo hiểm xông lên, cho dù có cứu được, sau này e rằng cũng khó thoát khỏi độc thủ của ba tộc.

Huống hồ đối phương có tám vị Đại La Kim Tiên, trừ Thương Long yếu hơn một chút ra, những người khác ai mà không phải đỉnh cấp, huống hồ còn có Long Vương có thể đơn độc giao chiến với Hoàng Thiên, trận chiến này, chưa đánh đã định trước kết cục.

Tử Tiêu Sơn, Tử Tiêu Cung.

“Hung Thú Lượng Kiếp đã qua, đương nhiên sẽ là Tam Tộc Lượng Kiếp, chờ đợi ba tộc suy tàn, từ đó kiếm lợi, bây giờ vẫn là nâng cao tu vi đi!” Trong đôi mắt Hồng Quân có vô cùng trí tuệ, dường như đã nhìn thấu tương lai.

Y tuy không biết mình sẽ đi đến bước nào, nhưng y biết, ba tộc giữa ắt có một trận chiến.

Mà y bây giờ chỉ cần chuyên tâm tu luyện, chờ đợi thời cơ đến, liền có thể giống như trong Đại Kiếp Hung Thú vậy, đục nước béo cò, nâng cao tu vi, đột phá cảnh giới mới.

Người giống y không ít, gần như tất cả các Tiên Thiên Thần Thai Thánh đều có suy nghĩ như vậy.

Bọn họ không thể ngăn cản sự quật khởi của ba tộc, cùng với sự trôi đi của thời gian, ba tộc ắt sẽ sinh ra không biết bao nhiêu Đại La Kim Tiên, mà bọn họ đơn độc một mình, khó mà làm nên chuyện.

Trên không Hồng Hoang, trong hư không.

“Ba tộc này, không hổ là Lượng Kiếp thứ hai sau khai thiên, bây giờ hung thú đã tuyệt tích Hồng Hoang, Long Hán Lượng Kiếp đương nhiên là kiếp tiếp theo!” Diệp Hiên gật đầu, cậu nhìn thấy tất cả.

Tam Thiên vốn nên vẫn lạc hóa thành Ba Mươi Ba Tầng Trời, sau này Tam Thanh cũng đương nhiên phải bù đắp lại, khiến Ba Mươi Sáu Trọng Thiên viên mãn, nhưng chân linh của Tam Thiên lại được cậu bảo tồn, ký gửi trong Ba Mươi Ba Tầng Trời để dưỡng dục, chờ đợi Luân Hồi giáng thế, liền có thể khiến họ tái sinh.

“Hung Thú Lượng Kiếp kết thúc, Long Hán Lượng Kiếp bắt đầu, Đại Đạo giữa trời đất đương nhiên sẽ ẩn mình, Thiên Đạo đương nhiên sẽ xuất hiện!” Cùng với lời nói nhẹ nhàng của Diệp Hiên vừa dứt, một luồng khí tức huyền diệu cực kỳ xuất hiện.

Ông!!!

Giữa trời đất một trận rung chuyển, Đại Đạo ẩn mình, do Thiên Đạo chấp chưởng Hồng Hoang!

"Đại Đạo ẩn mình rồi....." Chúng sinh vạn tộc Hồng Hoang đều cảm nhận được Đại Đạo ẩn mình, Thiên Đạo xuất hiện.

Từ nay về sau, Thiên Đạo sẽ là người chủ đạo Hồng Hoang, đương nhiên, Thiên Đạo cũng không có ý thức, chỉ là Bàn Cổ lấy bốn mươi chín đạo Đại Đạo tàn dư hóa thành Thiên Đạo miễn cưỡng thống hợp vạn đạo Hồng Hoang mà thôi.

Vạn đạo ở đây chỉ những tiểu đạo vô tận do Tam Thiên Đại Đạo sinh ra.

Đạo vốn không có lớn nhỏ, nhưng vì con người phân chia, nên mới có phân biệt Đại Đạo, Tiểu Đạo.

Những Hậu Thiên Chi Đạo đó, cũng chính là sau khi Hồng Hoang khai tịch mà xuất hiện, những tiểu đạo vô tận do Tam Thiên Đại Đạo sinh ra, ví dụ như Kiếm Đạo, Đao Đạo, có thể gọi là đạo, nhưng so với Tiên Thiên Đại Đạo, Tam Thiên Đại Đạo trong Hỗn Độn thì lại hiển thị nhỏ bé như vậy.

Đương nhiên, nếu thực sự có thể nắm giữ Kiếm Đạo, cũng là nhân tài xuất chúng, nếu có thể nghịch chuyển hậu thiên hóa thành tiên thiên, thì đó chính là nhân vật kiêu tử vậy.

Tuy nhiên, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia, phần lớn đều không coi trọng những Hậu Thiên Chi Đạo này, cái mà bọn họ chủ yếu tu luyện cũng đều là Tiên Thiên Chi Đạo.

Đại Đạo ẩn mình, tuy Tiên Thiên Chi Đạo khó cầu, nhưng cũng không phải không có dấu vết để tìm, dựa vào căn nguyên của bọn họ, tự nhiên là có thể tìm kiếm được trong đó.

Trong Vô Ngân Tinh Không.

"Long Tộc kiêu ngạo, Phượng Hoàng, Kỳ Lân Tộc ắt sẽ đối kháng với chúng, kết quả chính là tái diễn tình huống của các Tiên Thiên Thần Thai Thánh đối với tộc hung thú ngày xưa, chiến sự một khi bùng nổ, sẽ không còn ngày yên bình nữa." Tinh Thần Đạo Nhân cúi người nhìn vô tận Hồng Hoang, trong lòng thầm nhủ.

Điểm này không chỉ mình y nhìn thấu, gần như tất cả các Tiên Thiên Thần Thai Thánh đều có thể nhìn ra, nhưng bọn họ không hề đi cảnh cáo ba tộc, mà là dự định nỗ lực tu hành, tranh thủ sau này trong đại chiến có thể đục nước béo cò.

Huống hồ, với thực lực của ba tộc hiện nay, cũng sẽ không coi bọn họ ra gì.

Tiên Thiên Thần Thai Thánh tuy cường đại, nhưng trong ba tộc cũng không thiếu Đại La Kim Tiên, đặc biệt là trong Long Tộc, có đến năm vị Đại La Kim Tiên, cùng với sự trôi đi của thời gian, sau này nhất định sẽ xuất hiện nhiều Đại La Kim Tiên hơn nữa.

Bọn họ Tiên Thiên Thần Thai Thánh chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn, tĩnh đợi mây tan mây tụ.

"Ta muốn trọng lập Vô Thượng Thiên Đình, nhưng Ba Mươi Ba Tầng Trời không thể tiến vào, không có một nơi thích hợp, hơn nữa trong Vô Ngân Tinh Không còn có nhiều đạo hữu không muốn tranh chấp, vẫn đang trong quá trình thai nghén, cho dù có thành lập Vô Thượng Thiên Đình, e rằng cuối cùng cũng sẽ gặp phải kết cục giống như Tam Thiên!" Tinh Thần Đạo Nhân muốn trọng lập Vô Thượng Thiên Đình, muốn bảo toàn Vô Ngân Tinh Không, nhưng không có thế lực, lập Thiên Đình không có gì khác ngoài hư danh, huống hồ người ta có thể căn bản sẽ không thừa nhận Thiên Đình do y lập.

Chỉ có thực lực và thế lực mới có thể duy trì sự vận hành của

Thiên Đình, hoặc là có thế lực vô thượng, uy chấn Hồng Hoang, khiến vạn tộc tâm sinh kính sợ, thành tựu Vô Thượng Thiên Đế.

Hoặc là có thực lực vô thượng, uy áp Hồng Hoang, khiến vạn tộc thần phục, thành tựu Vô Thượng Thiên Đế.

Nhưng hiển nhiên, y đều không có hai điểm này, vì vậy, y lại một lần nữa vùi đầu vào Tử Vi Đế Tinh để cảm ngộ Đại Đạo của mình.

Chỉ có không ngừng trở nên mạnh hơn, mới có thể thực sự đứng trên đỉnh phong!!!

Trên thế giới Hỗn Độn, trong hư không.

"Tiếp theo cũng chẳng có gì hay để xem, chẳng qua là ba tộc va chạm nhỏ, những sinh linh còn lại thì điên cuồng nâng cao tu vi....." Diệp Hiên lẩm bẩm một câu, thân hình chợt lóe, biến mất trong thế giới Hỗn Độn.

"Tôi có thể cảm nhận được cơ thể mình mỗi giờ mỗi khắc đều đang mạnh lên!

Đợi đến khi có sinh linh đạt tới ý niệm Hỗn Nguyên, nghĩ rằng tôi cũng có thể ngưng tụ thần cách, đạt tới Sáng Thế Thần cấp bốn!" Diệp Hiên nằm trên ghế sofa, nhắm mắt suy tư.

Không lâu sau, liền có một đạo thần niệm truyền vào đầu cậu.

"Ngày mai trường sẽ tổ chức lễ khai giảng, năm đại học viện đều tổ chức vào ngày mai, cho nên, cậu phải chạy năm chặng, chuẩn bị sẵn sàng đi!" Đây là thần niệm của Viện Trưởng Cơ Phát gửi tới.

Diệp Hiên lập tức biết là ai gửi, có được thực lực như vậy trực tiếp phát ra thần niệm trong đầu cậu, trong học viện này, e rằng chỉ có giáo viên tuyển sinh Cơ Đản và Viện Trưởng Cơ Phát, mà cái này, hẳn là do Viện Trưởng gửi.

“.....” “Chạy năm chặng à.....” Diệp Hiên nhăn trán, không còn cách nào, ai bảo cậu đồng thời vào năm đại học viện chứ.

May mà cậu nắm giữ Không Gian Đại Đạo, nếu không e rằng không thể chạy kịp.

Để ngày mai có thể đến ngay lập tức, Diệp Hiên đã ra ngoài, cậu muốn tự mình chạy một vòng các học viện khác, như vậy mới có thể dịch chuyển tức thời tới đó.

Nếu không không thể nắm được tọa độ của đối phương, cậu cũng không thể đến chính xác được.

Ông!

Diệp Hiên ý niệm vừa động, lập tức đến Đại Minh Học Viện.

Cậu nhớ Lâm Lan từng nói, cô ấy sẽ đến Đại Minh Học Viện, vì vậy cảm nhận vị trí của Lâm Lan, lập tức đến Đại Minh Học Viện.

Chỉ cần đã từng đến một lần, hoặc có người mình có thể nhận ra, là có thể đến đó ngay lập tức.

Việc vận dụng không gian cực kỳ ảo diệu, nếu không có một dấu hiệu hoặc tọa độ, rất dễ bị lạc, mà cho dù là người cậu quen biết, hay nơi cậu đã từng đến một lần, không nghi ngờ gì là có thể lấy đó làm dấu hiệu, đến ngay lập tức.

Vì vậy, lần này, cậu xuất hiện trong ký túc xá nữ sinh Đại Minh Học Viện.

May mắn là năm đại học viện đều giống nhau, học viên có chỗ ở riêng, nếu không thì bây giờ không biết bao nhiêu người sẽ bị dọa sợ.

Chương 44

Nhưng ngay cả ở nơi này chỉ có một mình Lâm Lan, lúc này cũng dọa Lâm Lan sợ hãi.

"Tên chết tiệt!" Lâm Lan cảm nhận không gian hơi dao động, cả người lập tức nhảy dựng lên, một chưởng đánh về phía đối phương.

"Má ơi!" Diệp Hiên nhìn cảnh tượng trước mắt, hơi ngớ người, sau đó thân hình chợt lóe, tránh đi.

Không trách cậu đột nhiên sững sờ, vì lúc này Lâm Lan đang mặc đồ ngủ, tư thế cực kỳ bất nhã nằm trên giường, một ít da thịt lộ ra, ngay cả bộ ngực đôi kia cũng hơi hở.

Cậu truyền tống đến, trực tiếp đến bên cạnh Lâm Lan, tự nhiên là nhìn thấy cảnh này.

"Diệp Hiên!

Không ngờ cậu lại là loại người này!" Lâm Lan lúc này đã thay một bộ đồ kín đáo, che kín phần trên, cú đánh vừa rồi của cô hoàn toàn là hành động vô thức, đánh xong mới biết hóa ra là Diệp Hiên.

Cô cũng không ngờ, có người có thể xuất hiện bên cạnh mình ngay lập tức, tuy biết có người nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, nhưng việc đột nhiên xuất hiện như Diệp Hiên, mà không gây chú ý trước đó là không thể.

Vì truyền tống không gian dù thế nào đi nữa, cũng sẽ có một chút gợn sóng nổi lên, đây tự nhiên là cảnh báo trước, nhưng Diệp Hiên chỉ khi bước ra từ trong đó, mới không thể tránh khỏi xuất hiện một chút gợn sóng, tức là, căn bản không có cảnh báo trước, chỉ khi đến nơi mới có cảnh báo.

“Cái này.....tôi.....” Diệp Hiên trăm miệng không thể biện bạch.

“Cô nghe tôi giải thích!” Diệp Hiên vừa nói vậy, Lâm Lan nhíu mày, yên lặng nhìn đối phương, muốn xem Diệp Hiên giải thích thế nào, theo cô biết, Diệp Hiên cũng không giống loại háo sắc.

“Cái này không phải tôi đã vào năm đại học viện sao, lễ khai giảng ngày mai, tôi đều phải dự, tôi liền nghĩ đi khảo sát trước, ghi nhớ vị trí này, sau đó là có thể đến đây ngay lập tức!” “Sau đó tôi nhớ ra, cô nói cô sẽ đến Đại Minh Học Viện, tôi liền đến đây trước.....” Diệp Hiên nhanh chóng kể lại sự việc một cách rành mạch.

Lâm Lan lúc này mới buông bỏ địch ý, nhíu mày nói: “Diệp Hiên, tuy cậu rất mạnh, cậu muốn vậy tôi cũng không còn cách nào, nhưng có thể làm ơn lần sau trước khi đến, báo trước một tiếng được không.” “Xin lỗi, quên, khụ khụ, lần sau nhất định, lần sau nhất định, tôi đi học viện khác trước!” Diệp Hiên nói xong, thân hình chợt lóe, biến mất trước mặt Lâm Lan.

Lâm Lan nhìn cảnh này, thở dài, nếu là người khác, chắc chắn phải móc mắt ra, nhưng dù sao đối phương cũng từng cứu cô, ngoài việc oán trách một chút, cũng không còn cách nào khác.

Văn phòng Viện Trưởng Đại Minh Học Viện.

“Viện Trưởng, ngày mai sắp xếp thế nào ạ?” Diệp Hiên đến văn phòng Viện Trưởng, hỏi.

Thực tế cậu có thể thông qua khí tức của năm vị Viện Trưởng, đến ngay lập tức năm đại học viện, nhưng đáng tiếc tu vi của cậu chưa đủ, căn bản không thể cảm ứng được khí tức của đối phương.

Điều này mới dẫn đến cảnh tượng Lâm Lan vừa rồi.

Chu Lệ cười ha ha nhìn Diệp Hiên trước mặt, nói: “Cái này, dù sao đến lúc đó cũng chỉ lên nói vài câu cổ vũ thôi, cậu chỉ cần đến trước

khi kết thúc, nói đại vài câu là được rồi, các đại học viện đều như vậy, đến lúc đó đến đó, tự nhiên sẽ biết thôi." Đối với Diệp Hiên, ngay khi cậu vừa bước vào Đại Minh Học Viện, Chu Lệ đã cảm nhận được, đối với người mình quan tâm, tự nhiên là có thể cảm ứng được bất cứ lúc nào.

Cô ấy có thể cảm ứng được Diệp Hiên, nhưng Diệp Hiên lại không thể cảm ứng được cô ấy, đây chính là sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực.

"Được!

Vậy tôi đi học viện khác trước." Diệp Hiên gật đầu, thân hình chợt lóe, biến mất tại đây.

Đại Đường Học Viện.

"Kế Trấn, phản ứng của cậu so với Lâm Lan, kém không ít đâu!" Diệp Hiên vỗ vai Kế Trấn, cười nói.

Kế Trấn méo mặt, lắc đầu nói: "Cậu biết mà, tôi là Thần Quốc Khoa Kỹ, đối với chuyện này, chắc chắn không bằng cô ấy." "Haha!

Hẹn gặp ngày mai!" Diệp Hiên cười cười, cũng không nói nhiều, biến mất tại đây.

Sau đó, cậu thông qua việc điên cuồng dịch chuyển không gian, cũng đều biết những người kia đã đi đâu.

Trương Bân thì đến Đại Tần Học Viện, còn Cao Long thì đến Đại Kinh Học Viện, Thủy Ngạn và Lưu Dũng cùng Tân Khoa ba người cũng đều ở Đại Chu Học Viện, đến đây, Diệp Hiên cũng coi như đã đi qua hết năm đại học viện.

Ngày hôm sau.

Lễ khai giảng Đại Chu Học Viện được tổ chức đúng hẹn.

Những người trong năm đại học viện, không nghi ngờ gì đều là thiên tài trong số thiên tài, tuy số lượng ít hơn nhiều so với các trường đại học khác, nhưng những người ở đây đều là nhóm người có thiên tư trác tuyệt nhất trong Tổ Tinh.

Tất cả giáo viên và học sinh toàn trường cộng lại, nhiều năm qua mỗi năm số lượng đều không quá ba nghìn người, tức là, một khóa nhiều nhất cũng chỉ có một nghìn người, con số này có biến động, có khóa thiên tài nhiều thì người đông, có khóa thiên tài ít thì người ít.

Khóa của Diệp Hiên được coi là rất đông, có tới hơn tám trăm người, ba khóa còn lại cộng lại cũng chỉ hơn một nghìn năm trăm người, trung bình mỗi khóa hơn năm trăm người.

Từ đó có thể tưởng tượng, khóa này có bao nhiêu thiên tài trên Thông Thiên Bảng.

Ngoài việc một nghìn người đứng đầu Thông Thiên Bảng được bảo bổng vào năm đại học viện, chỉ riêng Đại Chu Học Viện khóa này đã có hơn tám trăm người, gần như một khóa đã ôm trọn rồi.

Trong lễ khai giảng này, ngoài các học tử năm tư không đến, những học tử còn lại đều ngồi ở đây.

Sau khi Viện Trưởng Cơ Phát nói vài câu chào mừng tân sinh khóa này, thì Phó Viện Trưởng Cơ Đản, giáo viên tuyển sinh, phụ trách toàn bộ buổi lễ.

"Tiếp theo, xin mời đại diện học sinh khóa mới, bạn học Diệp Hiên, lên bục phát biểu vài câu." Lời của Cơ Đản vừa dứt, toàn bộ đại điện đường lập tức im phăng phắc, tất cả mọi người đều nhìn về phía thiếu niên áo trắng đang đứng dậy.

Diệp Hiên đứng dậy, lập tức đến trên bục giảng, đối mặt với mấy nghìn học tử, trong lòng cậu không hề hoảng sợ.

Cậu quét mắt qua, lập tức nhận ra Thủy Ngạn, Lưu Dũng, Tân Khoa ba người, ngoài ba người bọn họ ra, còn có Kế Bích, cũng đã đến học viện này, khóa này cậu cũng chỉ quen bốn người này.

"Nói gì ạ?" Diệp Hiên nghiêng đầu, nhìn về phía Cơ Đản bên cạnh, hỏi.

"....." Lúc này các học tử dưới đài đều im lặng, thằng nhóc này có nhiều thời gian khoe mẽ như vậy, sao không nhanh chóng khoe đi?

Còn hỏi nói gì nữa.

Không ai không biết Diệp Hiên, tên Diệp Hiên sớm đã truyền khắp, vừa vào đại học, liền đứng đầu Thông Thiên Bảng, trấn áp tất cả thiên chi kiêu tử bốn năm toàn đại học.

"Nói đại thôi!" Cơ Đản nụ cười cứng đờ, đáp.

Cô cũng không ngờ Diệp Hiên lại như vậy, video Diệp Hiên khoe mẽ ở Lâm Thiên Nhất Trung, cô đã xem rồi, nói chuyện trôi chảy, không kém gì một lãnh đạo.

"Vậy được, vậy tôi nói đại thôi, các bạn học cùng khóa, cùng các anh chị khóa trên, các bạn đại học bốn năm phải học tập thật tốt, mỗi ngày tiến bộ, đừng để một mình tôi đứng ở vị trí số một Thông Thiên Bảng mãi, thỉnh thoảng cũng phải đổi người ngồi, như vậy mới có động lực chứ!" "Ừm, chỉ có vậy thôi, cảm ơn mọi người!" Diệp Hiên gật đầu, bỏ lại những học tử dưới đài đang mở to mắt, biến mất.

"Đ* M*!

Đây là lần đầu tiên tao thấy đại diện tân sinh phát biểu xương xẩu như vậy!!!" "Phải đó, khóa tân sinh nào giống cậu ta, nhập học đã đứng đỉnh phong rồi!" Bài phát biểu của Diệp Hiên, khiến hiện trường Đại Chu Học Viện có một chút xôn xao, nhưng không lớn, rất nhanh liền bị trấn áp.

Những lời này tuy rằng để lại tổn thương tinh thần rất lớn cho các bạn học, nhưng bọn họ cũng không còn cách nào, nếu có thể đánh thắng Diệp Hiên thì cũng sẽ không phải là Diệp Hiên đứng ở vị trí thủ bảng Thông Thiên Bảng rồi.

Những lời tương tự, Diệp Hiên còn nói ở bốn đại học viện còn lại.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Diệp Hiên coi như đã tạo ra không ít người thù ghét mình, những lời này đã khuấy động trái tim không ít người, sau lưng không biết bao nhiêu người muốn vượt qua Diệp Hiên, để đứng trước mặt cậu mà giẫm lên cậu một bước.

Theo một ý nghĩa nào đó, Diệp Hiên thực sự đã đóng vai trò kích thích lòng người, thúc giục và khích lệ bọn họ nhanh chóng trưởng thành.

Trong biệt thự của Diệp Hiên, Lưu Dũng, Thủy Ngạn, Tân Khoa, Kế Bích bốn người đều đã đến đây.

"Diệp Hiên, cậu sáng nay thật không còn lời nào để nói!" Lưu Dũng bên cạnh giơ ngón cái lên, tốt lắm, đây không phải là người bình thường có loại gan này, dù sao nếu là mấy người bọn họ, không thể nào nói ra câu này.

Không gì khác, chỉ vì thực lực mà thôi.

Thực lực đủ mạnh, mới có thể nói ra một số lời, có những lời thực lực chưa đến thì không thể nói được.

Với thực lực như Diệp Hiên, tự nhiên là có thể nói thoải mái, vì nắm đấm của cậu đủ mạnh đủ cứng.

"Nhưng không biết đã tạo ra bao nhiêu kẻ thù." Tân Khoa bên cạnh lẳng lặng bổ sung.

"Không sao, không thành vấn đề!" Diệp Hiên xua xua tay, nói một

cách không chút quan tâm.

Mục tiêu của cậu từ trước đến nay không phải là những người đó, chỉ cần là người bị cậu vượt qua, cả đời cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cậu.

Đối với điểm này, cậu kiên tín không nghi ngờ, thế giới Hỗn Độn cường đại, cũng sớm đã chứng minh rồi, cậu bây giờ chẳng qua mới cấp ba sơ kỳ, nhưng lại trấn áp thứ hạng của không biết bao nhiêu người, trong toàn bộ Tổ Tinh, không ai mạnh hơn cậu.

"Tuyệt!" Thủy Ngạn, người vốn ít nói, cũng không nhịn được thán phục.

Còn Kế Bích bên kia, tuy trước đó mối quan hệ với mấy người không tốt lắm, nhưng khi đến Đại Chu Học Viện này, bốn người cũng lập tức ôm thành một nhóm, đây cũng là chuyện rất bình thường.

"Mỗi lần nhìn thấy Diệp Hiên, liền không nhịn được nhớ lại hồi xưa cậu ấy lần đầu tiên vào top mười, đã đẩy tôi ra ngoài, lúc đó tôi còn nghĩ nhất định phải lại vào top mười, haha!" "Bây giờ nghĩ lại, tuy đã hoàn thành, nhưng Diệp Hiên đã bỏ xa tôi không biết bao nhiêu đường rồi!" Kế Bích tự giễu cười một tiếng, trêu đùa bản thân.

Cô ấy nghĩ đến khoảng thời gian trước đó, đã dốc hết sức cũng muốn vượt qua Diệp Hiên, kết quả người ta chẳng biết gì đã bỏ xa cô ấy rồi.

Lưu Dũng gật đầu, đồng cảm nói: "Không sai, lúc đó tôi cũng nghĩ vậy!" "Haha, ai mà không thế chứ?" Mấy người nhìn nhau cười, tất cả đều không nói thành lời.

"Khụ khụ, bây giờ đuổi kịp vẫn còn kịp mà, dù sao tôi còn để lại bốn năm thời gian cho các cậu đuổi kịp, tôi sẽ luôn ở vị trí số một Tổ Tinh Bảng, chờ đợi các cậu đến." Diệp Hiên nói với vẻ mặt tươi

cười.

Lời nói của cậu y như vậy, dù sao bất kể thế nào, thứ hạng của cậu cao nhất cũng chỉ là số một Tổ Tinh, không thể cao hơn được nữa.

"Thôi đi cậu, đừng nói bốn năm, dù có thêm một ức năm nữa cũng chẳng có tác dụng gì, ừm, thêm một năm nữa, e rằng cậu đã bỏ xa không biết đi đâu rồi....." Lưu Dũng lườm một cái, cãi lại.

Đối với loại lời nói này của Diệp Hiên, nghe cho vui thôi, ai tin thì người đó ngốc.

"Đúng vậy, số một với số một có thể giống nhau sao?" Tân Khoa cũng nói vậy.

Tuy thứ hạng sẽ không tăng, nhưng không có nghĩa là khoảng cách giữa bọn họ thực sự sẽ không tăng lên.

Sau khi mấy người trêu đùa nhau, liền bắt đầu trao đổi tâm đắc.

Một nhóm người trong biệt thự của Diệp Hiên đã thảo luận cả buổi chiều về các khả năng và ý tưởng phát triển thế giới Quan Vũ.

Ngày hôm sau.

Văn phòng Viện Trưởng Đại Chu Học Viện.

"Diệp Hiên, cậu đến rồi." Viện Trưởng Đại Chu Học Viện Cơ Phát nhìn Diệp Hiên vừa đến, cười nói.

"Viện Trưởng, có chuyện gì ạ?" Diệp Hiên hơi nghi hoặc, Viện Trưởng lần này gọi cậu đến, không hề báo trước tình hình.

"Ngồi đi!" Cơ Phát ra hiệu Diệp Hiên ngồi xuống, đợi cậu ngồi xong, lúc này mới mở lời nói: "Mỗi khóa tân sinh năm nhất sau khi nhập học không lâu, đều sẽ diễn ra một cuộc thi Tinh Vực Cạnh Tranh giữa các tinh vực, người chiến thắng sẽ có phần thưởng cực kỳ hậu

hĩnh, còn là gì thì tôi cũng không biết, việc này sẽ do Viện Trưởng của năm đại học viện thuộc Đại Việt Quốc quyết định." "Mà Tổ Tinh của chúng ta vì nhiều lý do chính trị, tuy trên danh nghĩa là cấp tinh vực, nhưng thực tế cậu cũng biết, xa xa không thể sánh bằng các tinh vực khác, vì vậy, cuộc khảo hạch của chúng ta cũng được đặt ở một tinh vực khác." "Và tinh vực này, tên là An Lạc Tinh Vực, từ đó có thể thấy địa vị của nó, tinh vực này thực lực luôn đứng trong top mười của tám trăm tinh vực Đại Việt Quốc, bên trong thiên chi kiêu tử như sông chảy, vô số kể." "Ngoài thực lực và địa vị cực kỳ cường đại ra, địa vị chính trị cũng chỉ kém Tổ Tinh, đứng đầu trong tám trăm tinh vực, chỉ kém Tổ Tinh của chúng ta." "Bên cạnh Tổ Tinh của chúng ta chính là An Lạc Tinh Vực, những năm qua, phần thưởng tinh vực đều không liên quan gì đến Tổ Tinh, ngay cả lọt vào top trăm cũng không có một vị nào, khóa này không giống, khóa này có cậu, chúng ta kỳ vọng vào cậu rất lớn, năm người chúng tôi nhất trí cho rằng cậu lọt vào top trăm là không thành vấn đề, điều duy nhất hơi khó khăn chính là lọt vào vị trí số một." "Cậu có tự tin làm được không?" Cơ Phát nói xong, hai mắt tràn đầy kỳ vọng nhìn về phía Diệp Hiên, mong chờ Diệp Hiên có thể cho mình câu trả lời hài lòng.

Diệp Hiên nhíu mày, tốt lắm, những tinh vực này rốt cuộc mạnh đến mức nào, trong số các học tử này, không ai hiểu rõ hơn cậu, cậu đứng đầu Tổ Tinh, nhưng lại đứng thứ một trăm mấy vạn trong tất cả lãnh thổ Đại Việt Quốc, đây là khái niệm gì.....

"Cái này, tôi sẽ cố gắng hết sức!" Diệp Hiên tuy tự phụ, nhưng đối mặt với bảng xếp hạng thực tế này, cậu cũng không chắc mình có thể lên đỉnh, dù sao tinh vực kia là tinh vực quái vật luôn nằm trong top mười về thực lực, điều này cho thấy mỗi khóa đều có những quái vật như cậu.

Có lẽ tiềm lực của đối phương không bằng cậu, nhưng tu vi có

thể vượt xa cậu, sức mạnh chiến đấu không chỉ dựa vào tiềm lực và cùng cấp, có rất nhiều người sớm đã dùng cấp bậc để áp đảo rồi.

“Ồ, đúng rồi, cuộc thi này chỉ dành cho khóa năm nhất, không có các học tử khác tham gia, bây giờ thì sao?

Cậu còn tự tin không?” Cơ Phát dường như nghĩ ra điều gì đó, vỗ vỗ trán, nhanh chóng nói.

Diệp Hiên khóe miệng nhếch lên, cười gật đầu, đảm bảo: “Nếu là như vậy, thì tôi nhất định sẽ giành được vị trí số một!” Cậu sở dĩ không thể đảm bảo, không phải sợ các học tử cùng khóa, mà là sợ những quái vật có thiên phú cực cao kia lại tu luyện nhiều hơn cậu hai năm, đối với một Sáng Thế Thần đang ở thời kỳ hoàng kim trưởng thành mà nói, hai năm có nghĩa là quá nhiều thứ.

Thiên phú càng cao, đối với thời gian cũng càng mẫn cảm.

“Tốt!

Tốt!

Tốt!

Hahahahaha!” Cơ Phát thay đổi thái độ thường ngày, chuyển sang cười lớn.

Sau khi nghe được đối thủ là người cùng cấp bậc, Diệp Hiên không chút do dự mà cam đoan.

Đối với hắn, mục tiêu chưa bao giờ chỉ dừng lại ở việc đánh bại địch thủ cùng cấp. "Đúng rồi Viện trưởng, vậy giải đấu lớn kia khi nào thì bắt đầu ạ?" Diệp Hiên hỏi. "Giữa kỳ sẽ bắt đầu, kéo dài cho đến khi kết thúc năm nhất để chọn ra học tử mạnh nhất.

Về phần số lượng em không cần bận tâm, em chắc chắn có một suất trong đó.

Hãy chuẩn bị cho tốt, đối thủ cũng giống như em, đều sẽ không ngừng mạnh lên." Cơ Phát cười nói.

Có lời bảo đảm của Diệp Hiên, trong lòng ông cũng yên tâm hơn nhiều.

Bởi vì Diệp Hiên tuy rằng thích "làm màu", nhưng hắn chưa bao giờ "làm màu" khi không nắm chắc phần thắng.

Hơn nữa, quan trọng nhất là thiên phú của Diệp Hiên quá tốt, tốt đến mức mấy người bọn họ đều phải hâm mộ, ghen tị.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian, sẽ không ai là đối thủ của hắn.

Mấy người bọn họ đều nghĩ như vậy.

Thay vì bóp chết thiên tài mà chẳng mang lại chút lợi ích nào cho bản thân, chi bằng giúp đối phương một tay, để hắn như diều gặp gió bay lên chín tầng mây.

Đợi khi Diệp Hiên đăng đỉnh, làm sao thiếu được phần lợi ích của bọn họ. "Vâng, Viện trưởng cứ yên tâm!" Diệp Hiên gật đầu, sau đó rời khỏi văn phòng Viện trưởng.

Thân hình hắn lóe lên, xuất hiện trong thư viện, ý thức tiến vào thế giới của mình. ...

Thời gian không ngừng trôi qua, một tháng thực tế lại hết.

Bóng dáng Diệp Hiên xuất hiện trên bầu trời Hồng Hoang.

Ánh mắt hắn quét qua toàn bộ thế giới, mọi sự vật sự việc đều hiện ra trước mắt.

Sinh linh Hồng Hoang đang không ngừng lớn mạnh.

Không chỉ sinh linh, mà ngay cả nội tại (để uẩn) của Hồng Hoang cũng không ngừng gia tăng.

Theo sự nâng cao giới hạn thực lực của thế giới, sinh linh Hồng Hoang cũng theo thời gian trôi qua mà liên tiếp đột phá.

Khi nội tại thế giới tăng cường, Hồng Hoang không hề xuất hiện tình trạng như trong thần thoại truyền thuyết kiếp trước của Diệp Hiên là càng về sau càng yếu đi.

Sinh linh hậu thế sinh ra vẫn mang tu vi nhất giai (tương đương cảnh giới Kim Tiên), sinh ra đã bất hủ, cùng trời đất đồng thọ, thọ mệnh vô hạn.

Ba trăm Nguyên hội trôi qua, thực lực Hồng Hoang đã hoàn toàn đổi mới.

Những sinh linh cảnh giới Thái Ất ngày xưa không ngừng đột phá lên Đại La Kim Tiên.

Còn những vị đại năng vốn đã đạt đến Đại La Kim Tiên, tuy lúc này vẫn chỉ là Đại La viên mãn, nhưng loáng thoáng dường như đã chạm tới một tia cảnh giới khó diễn tả bằng lời.

Tu sĩ đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn đều có thể thông qua việc không ngừng tinh tiến để hiểu được "Hỗn Nguyên chi niệm".

Cái gọi là Hỗn Nguyên, chính là hết thảy thời không vĩnh hằng tự tại, "nhất chứng vĩnh chứng" (một lần chứng đắc là vĩnh viễn chứng đắc), tĩnh lặng chờ đợi nhật nguyệt mục nát, thế giới hủy diệt mà bản thân bất diệt.

Chương 45

Số lượng đại năng chạm tới tầng thứ này cũng không nhiều.

Dương Mi (Không Gian Thần Ma ý niệm hóa thành), Thời Thần (Thời Gian Thần Ma), Hồng Quân (Tiên Chi Thần Ma), La Hầu (Ma Chi Thần Ma), còn có Long Vương của Long Tộc đều đã đạt đến cảnh giới Đại La viên mãn, thực lực quán tuyệt Hồng Hoang.

Ngoài bọn họ ra, còn có Tinh Thần đạo nhân (Tinh Thần Thần Ma ý niệm hóa thành), Âm Dương đạo nhân ở núi Côn Luân, v.v...

Những tồn tại đạt đến tu vi Đại La viên mãn này đa số đều là Tiên Thiên Thần Thánh.

Mà tu vi của Diệp Hiên cũng đã đạt đến Tam giai Sáng Thế Thần đỉnh phong, khoảng cách đột phá đến Tứ giai Sáng Thế Thần chỉ còn thiếu một điều kiện: trong Hồng Hoang phải có sinh linh chứng đạo Hỗn Nguyên.

Ào ào ào!

Từng dòng sông được hóa từ Thần Nguyên chi dịch chảy về phía bản nguyên của thế giới Hồng Hoang vô tận, hóa thành từng đạo Hồng Hoang bản nguyên.

Cùng lúc đó, trên Thái Dương tinh. "Đại huynh, khi nào chúng ta mới xuất thế?" Một con Kim Ô bay lượn lên xuống trên mặt trời.

Đây là lão nhị trong số các Kim Ô, tên gọi Thái Nhất.

Thái Nhất, sinh ra đã chấp chưởng sự bá đạo và vô tình trong quyền hành của mặt trời, thể hiện sự vô tình và bá đạo của thái dương một cách đầm đìa, sinh ra đã là Chí Tôn, uy áp Hồng Hoang. "Kiếp này hung hiểm vạn phần.

Ta ở trong Hà Đồ Lạc Thư thôi toán biết được, đợi sau khi kiếp này qua đi, mới là thời đại của chúng ta!" Một con Kim Ô khác mở miệng đáp lại.

Đây là lão đại, tên gọi Đế Tuấn.

Đế Tuấn, sinh ra đã chấp chưởng sự quang diệu và chí cao trong quyền hành của mặt trời, thể hiện sự rực rỡ và cao cao tại thượng, sinh ra đã là Thiên Đế, sở hữu ánh sáng thái dương chiếu rọi chư thiên, lồng ngực rộng lớn hiếm thấy ở Hồng Hoang. "Toàn bằng đại huynh làm chủ." Một con Kim Ô nhỏ hơn ở bên cạnh lên tiếng, tên gọi Hi Hòa.

Hi Hòa, sinh ra đã chấp chưởng sự nhân từ và ôn nhu trong quyền hành của mặt trời, thể hiện mặt dịu dàng cho thế nhân, sinh ra đã là Đế Hậu, bao dung vạn vật thế gian, phổ độ chúng sinh.

Ba người trên danh nghĩa là huynh trưởng, nhị đệ, tiểu muội, nhưng thực tế không có quan hệ huyết thống.

Cả ba cùng là Tiên Thiên Thần Thánh do mặt trời thai nghén sinh ra, đại biểu cho quyền hành của mặt trời.

Trong số các Tiên Thiên Thần Thánh, đa phần sinh ra cùng một nơi thì gọi nhau là huynh đệ tỷ muội.

Cũng giống như Phục Hy và Nữ Oa ở núi Côn Luân, tuy gọi là huynh muội nhưng thực tế một người do Dương hóa thành, một người do Âm hóa thành.

Trừ sự dắt dây của Đại Đạo trong minh minh, họ không có quan hệ huyết thống quá lớn.

Tu vi của bọn họ cũng chưa đạt tới đỉnh phong, chưa theo kịp tầng lớp cao nhất của Hồng Hoang, chỉ mới có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng chuyện đột phá với họ cũng không phải là việc gì quá xa

vời.

Tại Bàn Cổ Điện.

Mười hai Tổ Vu đang ngồi tại vị trí của mình trong đại điện.

Phía sau mười hai Tổ Vu còn có hơn tám trăm Đại Vu đang đứng, bọn họ đều do huyết mạch Bàn Cổ hóa thành. "Đại ca, nhị ca, rốt cuộc chừng nào chúng ta mới xuất thế a!" Chúc Dung tính tình nóng nảy là người không chịu nổi sự tịch mịch này nhất.

Nếu không phải có Đế Giang và Chúc Cửu Âm ngăn cản, hắn đã sớm xông ra ngoài.

Mười hai Tổ Vu, mỗi người chấp chưởng một loại pháp tắc, ẩn nấp trong Bàn Cổ Điện ở Hồng Hoang. "Chúc Dung, chớ vội.

Thời cơ chưa đến, xuất thế cũng khó làm nên chuyện lớn.

Việc cấp bách hiện nay là tăng cường tu vi.

Chỉ khi tu vi đạt đến độ cao nhất định mới có thể bảo vệ tốt Hồng Hoang mà Phụ Thần để lại!" Đế Giang, người đứng đầu mười hai Tổ Vu, khuyên răn.

Mười hai Tổ Vu cũng đều là Thái Ất Kim Tiên, tuy không địch lại nhiều Tiên Thiên Thần Thánh khác, thậm chí còn thua kém nhiều sinh linh trong vạn tộc, miễn cưỡng chỉ được coi là tầng lớp trung bình trong Hồng Hoang.

Nhưng tiềm lực của họ vô song, sinh ra đã bất phàm, chỉ là thời gian thai nghén dài hơn một chút, không ra đời sớm như các thần thánh khác mà thôi.

Suy cho cùng, bọn họ mới là Tiên Thiên Thần Thánh thổ sinh thổ trưởng của Hồng Hoang.

Còn đám vạn tộc hay các Tiên Thiên Thần Thánh kia, thực tế ít

nhiều đều do ý niệm của ba ngàn Đại Đạo Thần Ma hóa thành.

Đột nhiên, bản nguyên thế giới Hồng Hoang tăng cường.

Một luồng khí tức cực kỳ to lớn quét qua toàn bộ Hồng Hoang.

Tu vi của vô số sinh linh Hồng Hoang đồng loạt đột phá.

Tu vi của mười hai Tổ Vu cũng theo đó đột phá lên Đại La Kim Tiên.

Ngoài bọn họ, ba vị Kim Ô trên mặt trời (Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa), hai vị nữ thần trên mặt trăng (Thường Hi, Vọng Thư), hai huynh muội Nữ Oa, Phục Hy ở núi Côn Luân, cùng với Tam Thanh (Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên) cũng đều bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Còn có không biết bao nhiêu Tiên Thiên Thần Thánh do Hồng Hoang thai nghén cũng đạt đến cảnh giới này vào giờ phút này. ...

Bên trong Bàn Cổ Điện.

Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!

Đột nhiên, Bàn Cổ Điện bắt đầu rung chuyển, có tiếng tim đập truyền đến. "Xảy ra chuyện gì?

Bàn Cổ Điện do trái tim Phụ Thần hóa thành sao lại đột nhiên đập mạnh?" Chúc Dung tính tình nóng nảy hoảng hốt, vội vàng truy hỏi. "Chẳng lẽ là..." Ánh mắt Đế Giang lóe lên, nghĩ tới một khả năng. "Chẳng lẽ cái gì?" Chúc Dung gấp gáp hỏi, các Tổ Vu còn lại cũng đều nhìn sang.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm nhìn nhau, sau đó Đế Giang chậm rãi nói: "E rằng là Phụ Thần phục sinh, mới có uy năng bực này!" "Cái

gì?!!" Lời vừa dứt, mười vị Tổ Vu còn lại đều kinh hãi thốt lên.

Bọn họ vừa mừng vừa sợ, không dám tin Phụ Thần vậy mà còn sống.

Ong!!!

Một bóng hình huyền diệu khó lường hiện ra, chính là thủy tổ khai thiên tích địa - Bàn Cổ. "Phụ Thần!" Mười hai Tổ Vu đều đứng dậy, dẫn theo tám trăm Đại Vu quỳ rạp xuống đất, khấu bái Bàn Cổ.

Vu Tộc chiến thiên đấu địa, không tin trời không tin đất, duy chỉ tin thờ Bàn Cổ - người khai sáng thiên địa. "Giang sơn như thế này, há có thể không khiến người ta lưu luyến." Bàn Cổ khẽ thì thầm, sau đó nhìn về phía đám con cháu Vu Tộc đang quỳ.

Ông chậm rãi mở miệng: "Ta không phải Bàn Cổ, nhưng cũng là Bàn Cổ.

Ta là ý niệm tàn lưu của Bàn Cổ Đạo Tôn ngày xưa hóa thành, lại chưa từng kết hợp với vật gì của Hồng Hoang để hiển hóa.

Nay chẳng qua chỉ là tấm thân tàn, như trăng trong kính, hoa trong nước, hư vô phiêu miểu, không dấu vết để tìm." Hắn không phải là Bàn Cổ thực sự, nhưng có thể gọi là tàn niệm của Bàn Cổ, hay Bàn Cổ Chấp Niệm. "Phụ Thần?!" Chúc Dung không hiểu, nghi hoặc gọi. "Phụ Thần chân chính của các ngươi vẫn đang ngủ say, ta cũng không có sức đánh thức, ta không tính là Phụ Thần của các ngươi." Bàn Cổ Chấp Niệm lắc đầu từ chối xưng hô này. "Không!

Người chính là Phụ Thần!

Chúng con đều có thể cảm nhận được khí tức của Phụ Thần trên người Người!!!" Chúc Dung mạnh mẽ khẳng định. "Chúc Dung nói không sai, Người chính là Phụ Thần!!!" Đế Giang cũng xác định lại. "Cũng được, các ngươi muốn gọi như thế nào thì cứ gọi thế ấy đi!"

Bàn Cổ Chấp Niệm bất đắc dĩ nói. "Đứng dậy đi!" "Tạ ơn Phụ Thần!!!" Đám người Đế Giang hiển nhiên cực kỳ vui mừng, điều này đại biểu cho sự công nhận của Phụ Thần đối với họ. "Các ngươi nhớ kỹ, Vu Tộc là Vu Tộc, là hậu duệ Bàn Cổ, cũng là một tộc của Hồng Hoang.

Ngoài việc bảo vệ Hồng Hoang, các ngươi cũng cần phải chứng đạo Hỗn Nguyên!" Trong đôi mắt của Bàn Cổ Chấp Niệm lộ ra khí tức thâm thúy, ánh mắt xuyên qua vô cùng thời không, nhìn thấy ý nghĩa của Hỗn Nguyên. "Hỗn Nguyên?" Đế Giang không hiểu, hỏi.

Các Tổ Vu khác cũng nhìn về phía Bàn Cổ chờ giải đáp.

Bàn Cổ Chấp Niệm gật đầu, giảng giải: "Đại La Kim Tiên không phải là đỉnh điểm của Hồng Hoang.

Trên Đại La Kim Tiên còn có một cảnh giới cao hơn, tên là Hỗn Nguyên, hay còn gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Hỗn Nguyên là duy nhất trong tất cả thời không.

Sự duy nhất này không phải là chỉ tồn tại ở một chỗ thời không, mà là trong vô tận thời không, thậm chí là thời không song song, trong ý niệm tưởng tượng, trong 'nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề'.

Phàm là nơi nào có niệm đầu hóa thành, trong lòng suy tưởng, hiển hóa ra bản thân, đều sẽ trở thành ngươi đã chứng đạo Hỗn Nguyên." "Nói cách khác, nếu ngươi lúc này đắc chứng Hỗn Nguyên, thì trong vạn giới Hồng Hoang, tất cả Đế Giang đều sẽ biến thành ngươi, trở nên duy nhất.

Tính cách không còn đa biến, không có quan hệ song song, đều biến thành bản thân ngươi." "Hơn nữa, trong vô tận thời không, sau khi đắc chứng đạo quả thì có thể bất tử bất diệt, cực khó bị giết chết.

Chỉ cần trong vô tận thời không còn một ý niệm về ngươi chưa bị xóa bỏ, thì ngươi sẽ không chết.

Ngươi cuối cùng sẽ từ chỗ ý niệm đó mà từ từ thai nghén sống lại.

Tu vi càng thâm hậu, ý niệm tàn lưu càng nhiều, tốc độ sống lại càng nhanh." Những lời giảng giải của Bàn Cổ Chấp Niệm khiến mọi người trong Bàn Cổ Điện nghe đến say mê. ...

Tại núi Tử Tiêu, trong cung Tử Tiêu.

Một lão đạo sĩ hai mắt bắn ra tinh quang, chính là Hồng Quân đạo nhân đã bế quan ba trăm Nguyên hội.

Nhờ nội tại thế giới tăng cường, tu vi của ông ta cũng tăng tiến không ít. "Hỗn Nguyên chi ý...

Hỗn Nguyên cảnh giới lại cường đại như thế!" Hồng Quân lẩm bẩm, ánh mắt bộc phát tinh quang tham vọng. "Không được!

Cảnh giới cường đại như thế, sao có thể để kẻ khác cùng ta bước vào!" "Hồng Hoang này tuy to lớn, nhưng cũng chỉ có thể thừa chịu một vị Hỗn Nguyên!

Chỉ có thể thừa chịu!!!" Thực tế không phải Hồng Hoang không chịu nổi nhiều Hỗn Nguyên, mà là Hồng Quân không muốn ai khác đạt được.

Ông ta muốn độc chiếm, thao túng vạn vật vạn linh Hồng Hoang.

Trên hư không. "Cái tên Hồng Quân nhỏ bé này, thật sự tưởng mình là Đạo Tổ trong truyền thuyết tiền kiếp sao?

Có thể muốn làm gì thì làm?

Ha ha..." Diệp Hiên cười lạnh, nhìn xuống Hồng Quân đang mơ mộng hão huyền trong thế giới Hồng Hoang mà khinh thường.

Bất kỳ sinh linh nào muốn dùng sức một mình che phủ Hồng Hoang, cản trở sự tiến lên của thế giới, chính là kẻ địch của Diệp Hiên.

Hồng Hoang càng mạnh, Diệp Hiên càng mạnh.

Cản trở đạo của người khác giống như giết cha mẹ người ta, mối thù này không chết không thôi. "Ma Chi Thần Ma tàn niệm hóa thành La Hầu, cũng nên biết Hỗn Nguyên chi ý!" Theo lời Diệp Hiên, tạo hóa tức thì sinh ra trong Hồng Hoang.

Trong thế giới Hồng Hoang.

La Hầu đang ngồi xếp bằng, đột nhiên hai mắt mở trừng. "Cảnh giới Hỗn Nguyên?!" "Thì ra là thế, ha ha ha ha!

Cảnh giới bực này tất nhiên phải là vật trong tay La Hầu ta!!!" Giống như Hồng Quân, La Hầu sau khi biết về Hỗn Nguyên cũng nảy sinh tham dục vô cùng, muốn độc bá Hồng Hoang, muốn tiêu diệt hết các Tiên Thiên Thần Thánh khác để thành tựu Hỗn Nguyên duy nhất cho bản thân.

Trên hư không. "..." Diệp Hiên có chút cạn lời.

Sao đám Tiên Thiên Thần Thánh này đều ích kỷ tư lợi như thế. "Thôi được, điểm hóa thêm một vị nữa!

Hy vọng vị này chớ phụ sự mong đợi của ta!" Diệp Hiên nhìn về phía Tinh Không vô tận, nơi đó là địa bàn của Tinh Thần đạo nhân. "Tinh Thần Thần Ma ý niệm hóa thành Tinh Thần đạo nhân, là người đứng đầu chúng sao trong Tinh Không vô tận, nên biết Hỗn Nguyên chi ý." Diệp Hiên lẩm bẩm, một luồng khí tức huyền diệu lại xuất hiện.

Trong thế giới Hồng Hoang.

Tinh Thần đạo nhân đang ngồi trên Tử Vi Đế Tinh, ý niệm vừa

khởi, nháy mắt đã minh ngộ Hỗn Nguyên. "Hỗn Nguyên, là cảnh giới tiêu dao tự tại, là vô thượng đại cảnh giới.

Cảnh giới này nên để toàn Hồng Hoang biết!

Đợi ta đột phá Hỗn Nguyên, sẽ truyền đạo cho vạn linh Hồng Hoang, để người người đều là Hỗn Nguyên, thế gian không còn Lượng Kiếp!!!" Trên hư không, Diệp Hiên tán thưởng: "Không tệ!

Không tệ!

Tinh Thần đạo nhân này mới là dáng vẻ mà sinh linh Hồng Hoang nên có!" ...

Hồng Quân và La Hầu tuy không giao lưu nhưng lại ngầm ăn ý, bắt đầu kích động tam tộc đại chiến.

Chương 46

Hai kẻ này lúc thì biến thành người Long Tộc giết Phượng Hoàng, Kỳ Lân; lúc thì biến thành người Phượng Hoàng, Kỳ Lân giết Long Tộc.

Dưới sự thao túng của hai lão già âm hiểm này, ma sát giữa ba tộc ngày càng lớn.

Trong đó oán niệm của Long Tộc là lớn nhất. ...

Tại Đông Hải Long Cung. "Trong minh minh tự có một đôi bàn tay to lớn đang âm thầm thúc đẩy tất cả những chuyện này..." Long Vương mở mắt, đôi long mục to lớn lộ ra vô cùng trí tuệ. "Có khả năng đó.

Đột nhiên ma sát giữa tam tộc trở nên cực kỳ nghiêm trọng, lại không biết là kẻ nào đứng sau thúc đẩy..." Chúc Long cũng mở mắt, cả Long Cung tràn ngập ánh sáng. "Chắc chắn là đám Tiên Thiên Thần Thánh kia.

Tam tộc sừng sững ở Hồng Hoang đã lâu, uy áp toàn bộ thế giới, đám Tiên Thiên Thần Thánh đó bất mãn mới gây ra chuyện này." Long Vương nháy mắt đã đoán ra chân tướng. "Vậy là kẻ nào?

Cư nhiên to gan lớn mật như thế!" Băng Di toàn thân tỏa ra hàn khí, lạnh lùng nói.

Ngũ đại Long Vương tề tụ một đường chính là vì việc này. "Hồng Quân, La Hầu, Tinh Thần, Âm Dương, Dương Mi, Thời Thần..." Long Vương điểm mặt chỉ tên. "Tất cả Tiên Thiên Thần Thánh đều có khả năng, nhưng kẻ dám làm chuyện này chắc chắn là những kẻ có tu vi cường thịnh nhất.

Thậm chí có thể bọn chúng đều tham gia!" "Rất đơn giản, giết sạch bọn chúng là xong!" Thương Long mở miệng, sát phạt khí tức nồng đậm. "Ý của Thương Long chính hợp ý ta.

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng chủ động xuất kích, suất lĩnh trăm vạn Long Tộc tiêu diệt đám Tiên Thiên Thần Thánh đó!" Thanh Long quẫy đuôi, khí tức khủng bố tỏa ra. "Các ngươi thấy thế nào?" Long Vương hỏi hai vị còn lại. "Giết!" Chúc Long nói ngắn gọn. "Ha ha..." Băng Di cười lạnh, biểu lộ sự đồng tình. "Được, tập hợp tất cả Đại La của Long Tộc, nhất định phải bắt gọn đám Tiên Thiên Thần Thánh này, khiến bọn chúng biến mất trong dòng chảy hạo đãng của Hồng Hoang!" Long Vương hạ lệnh.

Long Tộc sinh ra đã cao ngạo, lại thêm thực lực cường đại nhưng tính tình bạo ngược, đối mặt với sự khiêu khích này sao có thể nhẫn nhịn. ...

Tại núi lửa Nam Minh. "Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng, hai người gọi chúng ta đến, ý muốn thế nào?" Thủy Kỳ nhìn hai con phượng hoàng trước mắt, mất kiên nhẫn nói. "Long Tộc khinh người quá đáng, nhiều lần phạm vào Phượng Hoàng tộc ta, thật là đáng hận!" Nguyên Phượng không nói thẳng ý định mà kể khổ. "Hừ!

Long Tộc kia cũng phạm vào Kỳ Lân tộc ta quá đáng!" Quả nhiên, Thủy Kỳ hùa theo.

Hai bên kể tội Long Tộc, cuối cùng đi đến quyết định chung: Liên thủ thảo phạt Long Tộc, sau khi thắng sẽ chia nhau Tứ Hải. ... "Không ổn!

Long Tộc đã biết dự định của ta!" Một kẻ đang giả danh Long Tộc hành hung (chính là Hồng Quân) sắc mặt đại biến, vội vàng biến mất, xóa sạch dấu vết.

Hắn cảm nhận được sự bất thường của Long Tộc, rất nhiều tu sĩ

Đại La Kim Tiên của Long Tộc đang hướng về Đông Hải Long Cung.

Long Vương không phải kẻ ngốc, chắc chắn đã đoán ra và muốn tiêu diệt Tiên Thiên Thần Thánh trước khi chiến tranh nổ ra.

Cùng lúc đó, La Hầu cũng nhận ra biến hóa, vội vàng ẩn nấp.

Đại La Kim Tiên của Long Tộc đâu chỉ có trăm vạn?

Con số này quá khủng khiếp.

Dù là Tiên Thiên Thần Thánh đỉnh cấp cũng không thể đối đầu với số lượng lớn như vậy.

Lượng đổi dẫn đến chất đổi!

Đây chính là lý do vì sao thời đại này gọi là thời đại của Long Tộc. ... "Long Tộc này không hổ là tộc đàn đệ nhất Hồng Hoang.

Long Vương liếc mắt liền nhìn thấu bản chất sự việc, khác hẳn hai tộc Phượng Hoàng, Kỳ Lân." Diệp Hiên nhìn một màn này, không khỏi tán thưởng Long Vương.

Tuy nhiên, Diệp Hiên chỉ định ra đại thế, còn chi tiết cụ thể để tự sinh linh diễn hóa.

Lúc này, Hồng Quân đang tập hợp một nhóm Tiên Thiên Thần Thánh tại Tử Tiêu Cung. "Chư vị đạo hữu, bần đạo cảm thấy khốn cảnh cảnh giới của mọi người quả thực có lối thoát!" Hồng Quân tung tin. "Cái gì?

Quả thật có sao?!" Dương Mi hỏi trước tiên. "Đúng vậy!

Trên Đại La Kim Tiên là cảnh giới Hỗn Nguyên, ta gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Hồng Quân gật đầu.

Sau khi giải thích về sự cám dỗ của Hỗn Nguyên, Hồng Quân hướng mũi dùi về phía Tam Tộc: "Tam tộc bất diệt, chúng ta vĩnh viễn không được an ninh, lại làm sao theo đuổi cảnh giới Hỗn Nguyên kia?

Nay Long Tộc hung hăng ngang ngược, chúng ta nên liên hợp trợ giúp nhị tộc kia tiêu diệt Long Tộc, trả lại sự thanh tịnh cho Hồng Hoang." Không có Tiên Thiên Thần Thánh nào cưỡng lại được sự cám dỗ của Hỗn Nguyên.

Bọn họ đồng ý theo kế hoạch của Hồng Quân.

Hồng Quân nhìn đám người rời đi, khóe miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt.

Tất cả bọn họ cuối cùng đều sẽ trở thành bàn đạp cho hắn. ...

Trên hư không. "Câu chuyện phát triển đúng như ta dự liệu.

Đợi Lượng Kiếp lần này qua đi, thiên địa sẽ có người chứng Hỗn Nguyên, đến lúc đó ta có thể ngưng tụ thần cách, bước vào cảnh giới Tứ giai Sáng Thế Thần." Diệp Hiên thì thầm.

Diệp Hiên kiểm tra bảng xếp hạng Thông Thiên Bảng. [Họ tên: Diệp Hiên] [Tu vi: Tam giai hậu kỳ Sáng Thế Thần] [Thứ hạng hiện tại: Tổng bảng toàn quốc hạng 289,699; Phân bảng Tổ Tinh hạng 1.] Một tháng khổ tu (trong thực tế) giúp hắn tăng vọt từ hơn một triệu lên top 300 ngàn.

Trong toàn bộ lãnh thổ Đại Việt Quốc, đồng cấp đã không còn ai là đối thủ của hắn. ... "Diệp Hiên tiểu tử này, thật sự là mạnh a!" Cơ Phát ngồi trong văn phòng Viện trưởng, nhìn vào thế giới của Diệp Hiên. "Hả?

Đây là...

Thế giới trong thế giới?!" Cơ Phát trừng mắt. "Đây là thế giới như thế nào?

Chỉ một vầng mặt trời dường như đã vượt qua nội tại của các Thần Thoại Thần Quốc khác?

Đây là Thần Thoại Thế Giới mà tất cả sinh linh đều là Thần Thoại sao?!!

Vãi chưởng!!!" Đây là lần đầu tiên Cơ Phát chửi thề từ khi làm Viện trưởng phân viện Đại Chu Học Viện.

Ông lo sợ Diệp Hiên bị những đại nhân vật trên cao chú ý tới. ...

Trong thế giới Hồng Hoang.

Trăm vạn Đại La Kim Tiên của Long Tộc tề tụ. "Chư vị, đám Tiên Thiên Thần Thánh kia âm thầm kích động, mạo danh Long Tộc ta tàn hại nhị tộc, ý đồ ngư ông đắc lợi.

Hành vi này là không chết không thôi với Long Tộc ta.

Hôm nay ta suất lĩnh trăm vạn Đại La, tiêu diệt toàn bộ đám sâu kiến trốn chui trốn lủi kia!" Long Vương bay lượn trên không trung, dõng dạc tuyên bố. "Kẻ phạm Long Tộc ta, xa đâu cũng giết!!!" "Giết!

Giết!

Giết!" "Diệt trừ Tiên Thiên Thần Thánh, xưng bá Hồng Hoang!!!" Tiếng gầm của trăm vạn Rồng vang vọng khắp Hồng Hoang, chấn nhiếp vạn tộc vạn linh.

Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân đại biến, cảm nhận được nguy cơ cực lớn ập đến: "Không ổn!

Long Tộc đã hướng về phía này!" Hồng Quân Lão Tổ ngay khi cảm nhận được ý định của Long tộc, thân hình liền lóe lên một cái, cùng Tử Tiêu Cung biến mất trong Tử Tiêu Sơn.

Oanh!!!

Khí tức khủng bố của Long tộc bao phủ khắp Hồng Hoang, lúc này tuy Long tộc chưa định quyết chiến với Phượng Hoàng và Kỳ Lân nhị tộc, nhưng uy hiếp từ hàng triệu Đại La Kim Tiên là cực kỳ cao.

Vạn tộc Hồng Hoang run rẩy sợ hãi, sinh linh vạn tộc đều bế quan không ra, kiên quyết trốn trong lãnh thổ của mình, không bước ra nửa bước.

Ngoại trừ phi cầm và tẩu thú rơi vào hoảng loạn vô tận, Lân Giáp nhất tộc lại vui mừng khôn xiết.

Long tộc là đại ca đứng đầu của bọn họ, nếu Long tộc thực sự xưng bá Hồng Hoang, tài nguyên của bọn họ cũng sẽ được mở rộng.

Sau lưng Long Vương, kim quang tỏa ra bốn phía, làm cho thân thể vốn có màu vàng kim của hắn càng thêm uy vũ cao lớn.

Trong Thần Đình Long tộc, đương có vô thượng Long Hoàng xuất thế!

Sau khi cảm nhận được động tĩnh của Long tộc, Phượng Hoàng nhất tộc dốc toàn lực cả tộc phẫn nộ đứng dậy.

"Anh~" Tiếp sau tiếng rồng ngâm, tiếng phượng gáy cũng truyền đi, tuy không chấn động như rồng ngâm nhưng cũng khiến vạn tộc vạn linh Hồng Hoang nghe thấy không ít.

"Ngang!!!" Kỳ Lân nhất tộc cũng bắt đầu gầm thét, tuyên tiết sự bất mãn của bản thân.

Ức vạn Phượng Hoàng và ức vạn Kỳ Lân mang theo vô số phi cầm tẩu thú tiến về các sông hồ biển cả, nơi Lân Giáp nhất tộc do Long tộc đứng đầu cư ngụ, để sát phạt.

Oanh long long!!!

Tiếng chinh phạt vô tận vang lên, hàng triệu Đại La Kim Tiên của Long tộc dưới sự bức bách không còn cách nào khác, đành phải từ bỏ ý định tiêu diệt các Tiên Thiên Thần Thánh, quay sang phân tán ra bốn phương gia nhập chiến đấu.

Long Hán Lượng Kiếp, từ đó triển khai.

Có những đại năng giả vô thượng tiến vào Thần Đình Phượng Hoàng, mang theo uy thế vô thượng chém giết Đại La Kim Tiên của Long tộc.

Trận chiến này một khi bùng nổ, trong khoảnh khắc núi thây biển máu tuôn trào, bầu trời vô tận lúc này đều bị khí huyết nghiệt bao phủ che khuất, sinh linh Hồng Hoang vô tận lúc này đều rơi vào điên cuồng.

Trận chiến này, nếu để Long tộc thắng, vạn tộc sinh linh đều sẽ phải thần phục dưới chân Long tộc, cho nên phi cầm vạn tộc và tẩu thú vạn tộc đều đồng tâm hiệp lực đối kháng Lân Giáp vạn tộc.

Ngặt nỗi những kẻ mang lân giáp thì tử tôn vô cùng, số lượng đâu chỉ ức ức vạn, thực lực lại càng cường hoành, lấy Lân Giáp tộc đối kháng tẩu thú, phi cầm tộc ngược lại không hề rơi vào thế hạ phong.

Tại chiến trường trung tâm Hồng Hoang, đây là mồ chôn của Đại La Kim Tiên.

Sinh linh ở nơi này, kẻ nào kẻ nấy đều là hàng Đại La.

Phía Long tộc lấy Long Vương làm đầu, Long Vương hiện hóa chân thân, thân thể hắn đâu chỉ vạn trượng, Cửu Trảo Kim Long sừng sững đứng đó, lại có bốn vị Long Vương theo sát phía sau, mười vạn Đại La Long tộc liệt trận sẵn sàng.

Đây mới là chiến trường chính thực sự.

Long tộc chia hàng triệu Đại La phân tán tứ phương, mỗi nghìn con rồng Đại La tạo thành một nhóm, bốn phía tìm kiếm Đại La đối phương để chiến đấu.

Để lại mười vạn Đại La Kim Tiên trung hậu kỳ ở lại chiến trường trợ giúp Long Vương một tay.

“Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, đầu óc các ngươi bị cửa kẹp rồi sao?!” Long Vương miệng ngậm thiên hiểm, tiếng như lôi uy, ẩn chứa nộ hỏa vô cùng nhìn về phía đối phương.

“Hừ!

Long tộc ngươi tụ tập triệu Đại La, ý muốn làm gì?!” Nguyên Phượng lãnh đạm hừ một tiếng, tỳ hào không sợ Long Vương.

“Nói nhiều vô ích, chẳng qua là một trận chiến thôi!” Thủy Kỳ há miệng phun ra, hiện hóa Kỳ Lân chân thân, không hề sợ hãi mười vạn Đại La của Long tộc.

Ngược lại phía bọn họ, Phượng Hoàng và Kỳ Lân cộng lại cũng có mười vạn quân, lại có hàng chục vị đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thánh tụ tập tại đây.

Tiên Thiên Thần Thánh đâu chỉ có vài chục vị, chẳng qua ở đây tụ tập là nhóm đỉnh tiêm nhất của Hồng Hoang, số còn lại phần lớn đã đến các nơi khác để chiến đấu.

“Phụ Thần sao có thể sinh ra hạng ngu xuẩn như thế này!!!” Trong mắt Long Vương tràn đầy giận dữ.

Nếu Nguyên Phượng và Thủy Kỳ nhận ra sau khi các Tiên Thiên Thần Thánh bị diệt thì bọn họ cũng sẽ bị diệt vong mà quyết chiến với Long tộc, thì cũng thôi đi.

Đằng này hai kẻ Nguyên Phượng, Thủy Kỳ trước mặt phân minh là tưởng Long tộc dẫn triệu quân Đại La tới để công đánh nhị tộc bọn họ, quả thực ngu xuẩn đến cực điểm.

“Trong Hồng Hoang, không nên để hạng ngu xuẩn như vậy tồn tại!” Long Vương ngửa mặt lên trời nộ hống một tiếng, một lần nữa nhìn về phía đối phương, há miệng phun ra một luồng năng lượng khổng lồ bộc phát, hướng về phía Nguyên Phượng.

Năng lượng đi qua nơi nào, không gian nơi đó vỡ vụn, thời gian cũng đình trệ.

Oanh!!!

Chương 47

Nguyên Phượng thấy thế, vội vàng vỗ cánh, định kích kháng đòn tấn công này, nhưng hắn lại không biết khoảng cách giữa Đại La viên mãn và Đại La viên mãn lớn đến nhường nào.

Đòn tấn công này không có tác dụng gì, giống như nước chảy vào đầm bùn, không một tiếng động.

Nguyên Phượng vội vàng nghiêng người tránh ra, đám Phượng tộc Đại La phía sau định bỏ chạy nhưng không thể nào trốn thoát.

Oanh long long!!!

Hàng chục tôn Đại La Kim Tiên Phượng tộc nổ tung dưới đòn tấn công này, huyết vụ tan ra, lan tỏa khắp bầu trời như một trận mưa máu.

Hống!!!

Trong phút chốc, các Đại La Kim Tiên của Long tộc chiến đấu cùng Đại La Kim Tiên của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Bành!

Bành bành!!

Không biết bao nhiêu Đại La Kim Tiên cường hoành vô cùng đã hóa thành huyết vụ trong cuộc chiến này, rơi rụng trên đất.

Đạo vận vô cùng va chạm vào nhau, vạn tộc bi minh, thương sinh khóc huyết.

Nhất thời, cả Hồng Hoang đều bị khí huyết vụ bao phủ, giống như trời xanh đang khóc thương.

Trong Hồng Hoang vô tận, ngoại trừ tinh không vô ngân hoang vu,

không còn nơi nào có thể gọi là lạc thổ.

Trên tinh không vô ngân, Tinh Thần Đạo Nhân nhìn thấy cảnh tượng xảy ra ở Hồng Hoang, lại ngẩng đầu nhìn về phía vách ngăn tinh không, trên đó đang nảy sinh một luồng tội nghiệt chi khí, không thể hóa giải.

"Chỉ có cảnh giới Hỗn Nguyên mới có thể là duy nhất trong không gian thời gian vô tận, mới có thể bất tử bất diệt.

Ta nhất định phải đạt đến cảnh giới này, cứu vãn vạn tộc vạn linh Hồng Hoang!" Trong mắt Tinh Thần Đạo Nhân lóe lên tinh quang, vô tận tinh thần như hiện lên trong đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Lượng kiếp này, phạm vi, tai nạn và thực lực của nó trên mọi phương diện đều vượt xa Hung Thú Lượng Kiếp, thực sự là lượng kiếp thứ nhất kể từ khi Thiên Đạo ra đời.

Sau ba trăm nguyên hội tu dưỡng sinh tức, nội hàm của Hồng Hoang và thực lực của sinh linh vạn tộc đều vượt xa thời kỳ Hung Thú Lượng Kiếp ngày trước.

Lúc này trong vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, kẻ có thực lực mạnh nhất chính là Long Vương, cũng là vị duy nhất trong tam tộc có thể lực áp sự tồn tại của nhiều đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thánh.

Long Vương thừa hưởng lượng kiếp mà sinh, lập được công lao cao nhất trong việc diệt trừ Hung Thú Lượng Kiếp, khí vận gia thân, Long tộc uy chấn Hồng Hoang.

Thực lực của Long Vương càng thâm bất khả trắc, chí cao chí cường.

Lúc này Long Vương đang một mình độc đấu với hai đại Đại La Kim Tiên viên mãn là Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng.

Oanh long long!

Thân thể ba người không ngừng va chạm, đạo vận hiện hóa, pháp tắc sinh ra, cách tuyệt một phương chiến trường này, khiến cho trong vạn thiên chiến trường lại có thêm một chiến trường nhỏ, không có nhiều kẻ dám đến gần.

Không gian nơi này vỡ vụn, thời gian khó tồn tại, ngay cả bầu trời cũng bắt đầu rung chuyển, dường như muốn hóa thành từng mảnh vụn trong cuộc chiến của ba người.

Long Vương bay cao trên chín tầng trời, cúi nhìn hai con Phượng Hoàng dưới thân, bốn trảo múa may xé toạc hư không, tấn công trực diện vào thân thể Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng.

Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng hót vang chín tầng trời, bắt vạn tộc thần phục, đứng trên đỉnh cao ngạo nghễ, lúc này đang phun ra Nam Minh Ly Hỏa, thiêu đốt tất cả thời không, khiến Long Vương khó mà chạy thoát.

Trong chiến trường, cho dù là tử đệ tam tộc hay là các Tiên Thiên Thần Thánh, lúc này đều bị đối phương quấn lấy, vô tình đạt được một trạng thái cân bằng kỳ quỷ.

Tam tộc không ngừng đổ máu, các Tiên Thiên Thần Thánh không ngừng bị thương.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trận chiến này kéo dài vạn năm...

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, trở lại trong Hồng Hoang.

"Tê..." Dù Diệp Hiên đã từng thấy cảnh Hung Thú Lượng Kiếp trong Hồng Hoang, lúc này cũng không khỏi chấn kinh.

Chỉ thấy trong Hồng Hoang, xác chết chất thành núi, máu chảy thành sông, các sông hồ đều bị tiên huyết xâm nhiễm, hóa thành một màu đen kịt.

Đó là vì máu của các tộc có màu sắc khác nhau, hội tụ tại đây hóa

thành màu đen.

Long Vương cùng Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng vẫn đang không ngừng sát phạt.

Đột nhiên, Long Vương phát hiện trong chiến trường này, thi thể Long tộc không ngừng rơi rụng, Long tộc cư nhiên chỉ còn lại vài chục vị Đại La Kim Tiên.

Tuy Phượng Hoàng và Kỳ Lân nhị tộc cũng như thế, còn về phía Tiên Thiên Thần Thánh, cũng chỉ còn lại một vị đang khổ sở chống đỡ, không phải hắn không muốn chạy, mà là bị Long tộc xung quanh khóa chặt, không thể độn đào.

Trong mắt Long Vương phun ra nộ hỏa vô cùng, há miệng phun ra một khỏa Long Châu, đó là tinh hoa thực lực của Long tộc, cũng là bạn sinh chí bảo của Long Vương.

Theo sự xuất hiện của khỏa Long Châu này, dường như có thủy vực vô tận tọa lạc giữa chiến trường, khiến Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng có chút khó chịu.

"Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng, đáng bị tru diệt!!!" Long Vương chính là khởi nguyên của mọi Long tộc, là thủy tổ, cũng là chung kết của mọi Long tộc!

Đòn tấn công này ẩn chứa ý chí chí cường của Long Vương, ầm ầm giáng xuống hai người Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng.

Nguyên Hoàng thấy tình hình không ổn, vội vàng lấy thân mình chắn trước Nguyên Phượng, lông vũ trên người hóa thành hỏa hải vô tận, thiêu đốt chư thiên, mỗi chiếc lông vũ là một phương hỏa vực.

Dùng hỏa vực vô cùng đối kháng diệt thế long uy!

Oanh long long!!!

Đòn chí cường của Long Vương va chạm với đòn thiêu đốt thần hồn của Nguyên Hoàng, phát ra tiếng vang cực lớn.

Những đạo thần uy truyền đi bốn phương, giết chết Thủy Kỳ, Thủy Lân, làm bốn đại Long Vương trọng thương, chỉ còn lại tàn thân.

Vị Tiên Thiên Thần Thánh cuối cùng cũng vẫn lạc tại đây, các Đại La của tam tộc còn sót lại đều bị đoàn diệt.

Long tộc vốn có triệu Đại La, giờ chỉ còn vài vạn, mà Phượng Hoàng, Kỳ Lân cũng không khá hơn, Đại La trong tộc gần như tổn thất sạch sành sanh, mỗi tộc chỉ còn lại vài chục vị.

Một trận chiến mà thiên địa đồng bi, một trận chiến mà càn khôn dịch chuyển.

"A a a a..." Thân thể Long Vương lúc này đầy thương tích, đã chịu đạo thương cực kỳ nghiêm trọng, hắn nhìn Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng đã bị hắn giết chết, Nguyên Phượng cũng đã thoi thóp.

Thủy Kỳ, Thủy Lân đã sớm tử thương hoàn toàn.

Giờ đây giữa trung tâm đại chiến, trung tâm Hồng Hoang, ngoại trừ Long tộc, chỉ còn lại một mình Nguyên Phượng là dị tộc.

Và ngoại trừ Long Vương, bốn đại Long Vương đều giữ được tính mạng nhưng cũng không khá hơn Long Vương là bao, mười vạn Đại La Long tộc đã sớm cùng Phượng Hoàng, Kỳ Lân tộc tử thương hết sạch.

Những đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thánh ban đầu cũng đều chết trên chiến trường này.

Khu vực trung tâm Hồng Hoang, cách dãy núi Côn Luân về phía tả ức vạn dặm, khu vực này hóa thành nơi tràn ngập đạo vận hỗn loạn, không biết bao nhiêu năm mới khôi phục được như cũ.

Các linh mạch xung quanh đều bị hủy, nếu không phải dãy núi Côn Luân có đại cấm chế của Bàn Cổ để lại, e rằng cũng khó tránh khỏi bị hủy diệt.

"Nguyên Phượng, đây là kết cục ngươi muốn sao?!" Trong mắt Long Vương toàn là ý cười lạnh.

Trận chiến này, cuối cùng vẫn là hắn thắng, Long tộc cũng thắng.

Long tộc tuy mười vạn tinh nhuệ Đại La tử thương hết, triệu quân Đại La chỉ còn vài vạn, nhưng nội hàm vẫn còn tồn tại một chút, so với nhị tộc Phượng Hoàng, Kỳ Lân gần như tuyệt diệt tầng lớp cao tầng thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong mắt Nguyên Phượng hiện lên vẻ thê thảm, oán độc nồng đậm trong nhãn cầu dường như muốn hóa thành thực chất phun ra ngoài.

"Long Vương!!!

Long tộc ngươi giết tộc nhân ta trước, khơi mào sự đoan, giờ đây chẳng qua là Phượng tộc bại trận mà thôi!" Nguyên Phượng điên cuồng gào thét, ý oán độc vô cùng.

"Ha ha ha ha!

Nực cười, chỉ với cái đầu óc này của ngươi mà cũng xứng tranh đấu với bản hoàng?!" Long Vương không vội giải thích, mà ngửa mặt lên trời cười dài, Phượng tộc sao lại ngu muội như thế.

"Sau lưng chuyện này là do các Tiên Thiên Thần Thánh giả mạo Long tộc giết chết Phượng Hoàng, Kỳ Lân để khơi mào sự việc, tọa sơn quan hổ đấu.

Trẫm tập hợp triệu Đại La cũng là để tiêu diệt đám Tiên Thiên Thần Thánh đó, nhưng ngươi và Thủy Kỳ, ha ha ha ha, ha ha ha ha!" Long Vương ban đầu còn giải thích, sau đó càng nghĩ càng thấy buồn

cười, cuồng tiếu trào phúng.

Nguyên Phượng nghe xong như bị sét đánh, đứng ngây tại chỗ, sau đó mặt lộ vẻ tro tàn, lộ rõ sự hối hận.

Long Vương nhìn đối phương lắc đầu, giễu cợt nói: "Tâm tính thế này, sao xứng tranh đấu với trẫm?

Trẫm năm xưa lợi dụng ba nghìn thần ma, chinh chiến Hung Thú nhất tộc, lập công lao bất thế, mưu tính các ngươi, đánh giết ba nghìn thần ma, chia đất mà trị.

Cứ ngỡ các ngươi cũng là nhân vật, giờ nghĩ lại thật là nực cười cực điểm, lúc trước tìm đến các ngươi đúng là một sai lầm.

Nhìn ngươi bây giờ xem, trẫm thống nhất tứ hải, dưới tay có ức vạn quân, vốn định diệt trừ thần thánh, lại vô tình diệt luôn cả hai tộc các ngươi, đúng là thú vị.

Trẫm tuy vốn không muốn quyết chiến nhanh với hai tộc như vậy, nhưng sự đã rồi, ngươi vậy mà còn đang hối hận, nếu trẫm ở vị trí này, tuyệt đối sẽ không như thế." Long Vương nhìn Nguyên Phượng, trong lòng thực sự khinh thường vô cùng, luận thực lực, Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng cộng lại không bằng hắn, luận tâm tính trí mưu cũng thế.

Ngay cả chút chuyện này cũng không nhìn ra, đã liên hợp với Kỳ Lân tộc thì cứ chiến đi, bại thì bại thôi.

Giờ biết ý định của Long tộc là gì, Nguyên Phượng lại thấy hối hận, chẳng lẽ không nên cảm thấy quyết định của mình là đúng sao?!

Nếu không phải hai kẻ Nguyên Phượng, Thủy Kỳ ngu muội, vô tình dẫn phát trận đại chiến này, đợi Long tộc diệt sạch Tiên Thiên Thần Thánh, qua thêm trăm nguyên hội nữa, thì lúc đó diệt Phượng Hoàng, Kỳ Lân thậm chí không cần thảm hại như thế này!

Nguyên Phượng, Thủy Kỳ tuy ngu muội, nhưng thời gian hạ quyết định chiến cơ lại cực kỳ chính xác, như vậy ít nhất còn có thể khiến Long tộc tử thương thảm trọng, nếu để lâu hơn, e rằng Long tộc chỉ cần trở bàn tay là trấn áp được nhị tộc rồi.

"Chết đi!" Long Vương lười nói nhảm với Nguyên Phượng, sau khi tận hưởng thành quả chiến thắng, hắn phẩy tay một cái, tiêu diệt luôn Nguyên Phượng đang thoi thóp.

"Không ổn, mau về Đông Hải Long Cung!" Long Vương cảm nhận được khí tức của một số Tiên Thiên Thần Thánh, liền vội nói với bốn đại Long Vương bên cạnh.

"Ngang!!!" Long Vương ngửa mặt lên trời gầm dài, thông báo cho Long tộc thiên hạ thu hẹp chiến tuyến, đừng truy kích nữa, quy súc về thủy vực không ra.

Sau đó cùng bốn đại Long Vương tiến về phía Đông Hải Long Cung.

Sau khi nhóm Long Vương đi khỏi, Hồng Quân Lão Tổ mang theo Âm Dương Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ cùng đến chiến trường này.

Ba người bọn họ tuy trên thân cũng có chút thương thế nhưng không có gì đáng ngại.

"Long Vương và bốn đại Long Vương vẫn còn sống, có nên nhân lúc hắn suy yếu mà truy sát không?!" Dương Mi Lão Tổ nhíu mày hỏi Hồng Quân bên cạnh.

"Không thể, ngũ long lúc này tuy suy yếu, nhưng Đông Hải Long Cung lúc này e rằng giới bị sâm nghiêm.

Ta từng tính toán được, giờ đây Phượng Hoàng, Kỳ Lân nhị tộc triệu tồn một, tộc chúng không quá trăm vạn, tất sẽ suy tàn, ẩn nặc

trong Hồng Hoang không dám xuất hiện.

Nhưng trong Long tộc vẫn còn vài vạn Đại La Kim Tiên, các Tiên Thiên Thần Thánh chúng ta sau trận này nên làm lãnh tụ Hồng Hoang.

Tuy nhiên, lúc này đại chiến vừa dứt, tưởng rằng các Tiên Thiên Thần Thánh cũng sẽ không tụ tập một chỗ, mạo hiểm tính mạng để liều chết với Long tộc." Hồng Quân chậm rãi lắc đầu, hắn tối đa chỉ có thể tập hợp những Tiên Thiên Thần Thánh đỉnh cấp này, vì càng đông càng khó kiểm soát.

Nếu dưới thần uy hoàng hoàng của Long tộc, bọn họ còn có thể đoàn kết như bây giờ, nhưng giờ Long tộc đã suy lạc, Phượng Hoàng, Kỳ Lân gần như tuyệt diệt, các Tiên Thiên Thần Thánh lúc này không muốn mạo hiểm mạng sống để diệt Long tộc.

Dù sao Hỗn Nguyên cảnh giới cũng đã lộ ra, các Tiên Thiên Thần Thánh vì lý do của Hồng Quân đều đã biết đến cảnh giới Hỗn Nguyên, thế là từng người đều khao khát tiến vào Hỗn Nguyên, đâu còn tâm trí tranh đấu.

Long tộc tuy nội hàm vẫn rất sâu, có tới vạn dư Đại La, nhưng khí vận đã tụt dốc, tội nghiệt vô cùng gia thân, Long tộc muốn tái hiện lại cảnh tượng như xưa là không thể, trừ phi Long Vương có thể đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh giới.

Nhưng Long Vương bây giờ, e rằng ngay cả Hỗn Nguyên là gì cũng không biết, sao mà đột phá được.

Hơn nữa đám Long tộc lúc này đều đang mang đạo thương, e rằng phải trầm mặc không biết bao lâu.

Đợi đến khi Long tộc dưỡng thương xong xuôi xuất hiện, bọn họ chắc đã sớm bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, một bước là có thể giẫm chết Long tộc.

Quan trọng nhất là nơi ở của Long tộc là thủy vực, hoàn toàn không xung đột với các Tiên Thiên Thần Thánh này.

Điều các Tiên Thiên Thần Thánh cần chẳng qua là một Hồng Hoang có thể tự do đi lại, giờ đã có rồi, ai lại muốn vì mọi người mà đi mạo hiểm mạng sống chứ.

Dương Mi Lão Tổ gật đầu, thực tế lúc này lão cũng không muốn chiến nữa, lão chỉ muốn một Hồng Hoang có thể yên tĩnh để tu hành.

"Tuy không cần liều chết với Long tộc, nhưng để tránh Long tộc lại gây hại cho Hồng Hoang, cần ra lệnh cho Long tộc bế quan ở thủy vực ức vạn năm, không được xuất thế!" Sắc mặt Hồng Quân chuyển biến, mỉm cười nói.

Ngay lập tức, ba người Âm Dương, Dương Mi, Thời Thần hiểu ý lão, liền gật đầu đồng thanh: "Nên như vậy!" Sau đó bốn người tập hợp đại bộ phận các Tiên Thiên Thần Thánh, chặn đứng trước Đông Hải Long Cung.

Những Tiên Thiên Thần Thánh này tuy không muốn liều chết với Long tộc, nhưng nếu chỉ là mượn uy thế tập thể để uy hiếp Long tộc, thì tự nhiên là sẵn lòng, vì thế đều cùng tới đây.

"Hồng Quân!

Âm Dương!

Dương Mi!

Thời Thần!

Các ngươi Tiên Thiên Thần Thánh đến đây làm gì?!" Long Vương nén đạo thương, đôi mắt trừng trừng nhìn đối phương.

Quan hệ giữa Long tộc và các Tiên Thiên Thần Thánh vốn đã không tốt đẹp gì.

“Long Vương, Long tộc các ngươi cậy thế tộc quần, gây ra vô biên sát nghiệt trong Hồng Hoang, vạn tộc tử thương không đếm xuể, Phượng Hoàng, Kỳ Lân nhị tộc đều đã suy vong, giờ chỉ còn lại Long tộc ngươi!

Hôm nay các Tiên Thiên Thần Thánh chúng ta vâng mệnh Thiên Đạo, ra lệnh cho Long tộc bế quan ức vạn năm, không được rời khỏi tứ hải, các ngươi có ý kiến gì không?!” Hồng Quân mở miệng nhân nghĩa đạo đức, ngậm miệng đạo đức nhân nghĩa, thực sự hư ngụy đến cực điểm, khiến một số Tiên Thiên Thần Thánh có chút không thích.

Nhưng lúc này mọi người đều đang cùng một chiến tuyến, nên các Tiên Thiên Thần Thánh này đều tỏa ra đạo vận của mình để chấn nhiếp Long tộc.

Vài vạn Đại La của Long tộc đều mang thương tích, lúc này nhìn các Tiên Thiên Thần Thánh trên không, mang theo vẻ phẫn hận nhưng cũng không làm gì được.

“Trẫm là chủ của Long tộc, tự sẽ mang theo Long tộc cố thủ tứ hải!” Long Vương lạnh lùng nói.

Không còn cách nào, nếu vài vạn Đại La này và bản thân hắn còn ở đỉnh phong, thì đố đám Tiên Thiên Thần Thánh này dám vác mặt đến, nhưng hiện thực là thế, chỉ có thể bị buộc chấp nhận.

Hồng Quân thấy Long Vương đồng ý, hài lòng gật đầu.

Cá lớn nuốt cá bé, quy luật rừng xanh, trong Hồng Hoang nên phụng hành vũ lực chí cao, nắm đấm ai to người đó nói mới có trọng lượng.

Lúc này Long tộc hiển nhiên không phải đối thủ của các Tiên Thiên Thần Thánh, nhưng các Tiên Thiên Thần Thánh cũng không

muốn bản thân bị tổn thương, nên mới đạt thành thỏa thuận này.

Long Vương trong lòng hiểu rõ, chỉ cần các Đại La Kim Tiên Long tộc khôi phục thực lực, cái gọi là thỏa thuận này cũng chẳng khác gì không có.

Ngay khi Long Vương đồng ý, chính lúc đó, trên không trung bỗng nhiên sinh ra kim quang chiếu xuống.

Thiên giáng vô biên công đức, đây là sau lượng kiếp, Thiên Đạo cảm ứng mà xuất hiện, vốn là do thế giới bản nguyên hóa thành.

Công đức kim quang vừa xuất hiện, tất cả các Tiên Thiên Thần Thánh đều sáng mắt lên.

Chỉ thấy từng đạo công đức kim quang che kín bầu trời tỏa xuống, phát ra đạo vận vô tận, nhập vào thân thể các Tiên Thiên Thần Thánh và số Long tộc còn sót lại.

Hồng Quân Lão Tổ cuối cùng tại khắc này như bước vào một chân trời mới, và nhanh chóng đạt đến viên mãn, tuy chưa đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên nhưng lúc này trong não hải lão hiển nhiên đã xuất hiện Hỗn Nguyên chân ý.

Chương 48

"Thì ra không phải cứ thu thập khí vận là có thể bước vào Hỗn Nguyên, chỉ cần ta luyện được vô cùng chân ý trong Hồng Hoang vô tận, liền có thể đặt một chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên, sau đó ngưng luyện Hỗn Nguyên Đạo Quả là có thể thực sự đứng vào hàng ngũ Hỗn Nguyên!!!" Trong mắt Hồng Quân bắn ra tinh quang, lão đã không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa.

Cùng lúc đó, còn có Âm Dương, Dương Mi, Thời Thần... các lão tổ cũng đều bước vào một cảnh giới mới, tuy chưa đạt đến Hỗn Nguyên nhưng cũng vượt xa Đại La Kim Tiên rất nhiều.

Chẳng qua bọn họ chưa viên mãn nên chưa cảm thụ được Hỗn Nguyên chân ý.

Còn Long Vương lúc này khí tức trên thân bùng nổ, vô số đạo thương đều chữa lành, cũng giống như mấy vị lão tổ bước vào cảnh giới mới, vượt xa Đại La Kim Tiên nhưng chưa tới Hỗn Nguyên.

"Thì ra đây là Hỗn Nguyên chân ý!" Trong mắt Long Vương xẹt qua một tia hiểu rõ, hắn đã minh ngộ Hỗn Nguyên chân ý.

Trong Hồng Hoang chỉ có một khỏa Hỗn Nguyên Đạo Quả, ngưng luyện chân ngã trong Hồng Hoang vô tận mới có tư cách thừa kế Hỗn Nguyên Đạo Quả!

Sau đó bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên!

Bốn đại Long Vương Băng Di, Thanh Long, Thương Long, Chúc Long lúc này cũng lần lượt bước vào cảnh giới mới, nhưng giống như Dương Mi Lão Tổ, chưa cảm thụ được cảnh giới Hỗn Nguyên.

Còn khí tức của những Long tộc khác cũng bùng nổ, đạo thương

được chữa lành, chỉ là những Đại La Kim Tiên này chưa đạt đến viên mãn, nên dưới sự gia tăng của lực lượng công đức, cũng chỉ mới tới cảnh giới trước đó của Long Vương và Hồng Quân.

Nhưng dù vậy, đây cũng là chiến lực cực kỳ đáng kể.

"Các vị, cút khỏi tứ hải, nếu không, sẽ vẫn lạc tại đây!" Long Vương đã lành thương lập tức đổi sắc mặt, đôi mắt dữ tợn trừng trừng nhìn đám Tiên Thiên Thần Thánh trên không trung đại hải.

Đối với việc Long Vương đột nhiên trở mặt, Hồng Quân không ngạc nhiên, lão ngạc nhiên là tại sao Thiên Đạo lại ban xuống vô biên công đức còn chia cho Long tộc một phần, chẳng lẽ Thiên Đạo nói rằng Long tộc cũng đáng được đại hưng sao?!

Rõ ràng Long tộc đã gây ra vô biên sát nghiệt, tại sao vẫn có thể như vậy!

Hồng Quân nghi hoặc trong lòng nhưng không kịp nghĩ nhiều, vì lúc này Long Vương đã trở mặt, vài vạn Long tộc Đại La viên mãn, cộng thêm năm tôn chiến lực như Long Vương và bốn đại Long Vương đã là sự tồn tại khác biệt một trời một vực so với Đại La Kim Tiên, bọn họ tuyệt đối không thể liều mạng với chúng.

Không phải đánh không lại, mà là thắng xong tất sẽ tử thương thảm trọng, ngay cả Hồng Quân cũng không tự tin có thể bảo toàn bản thân hoàn toàn, huống chi đám Tiên Thiên Thần Thánh vốn là một nắm cát rời.

Những Tiên Thiên Thần Thánh này đến đây là để ép Long tộc bế quan chứ không phải đến để quyết tử với Long tộc.

Trong hư không.

"Hắc hắc!

Lão tử tích trữ nhiều Thần Nguyên như vậy, cuối cùng cũng có

chỗ dùng!" Diệp Hiên cười một tiếng, nhìn Hồng Quân đang nghi hoặc bên dưới.

Ai nói gây ra sát nghiệt thì không thể có công đức?!

Diệp Hiên cần là những sự tồn tại có thể thúc đẩy Hồng Hoang phát triển, chứ không phải chuyện thưởng thiện phạt ác, hơn nữa, thế nào là thiện?

Thế nào là ác?

Thiện ác vốn đối lập, huống chi Diệp Hiên là Sáng Thế Thần cao cao tại thượng, làm sao luận tội vì những điều đó.

Kẻ thúc đẩy Hồng Hoang phát triển thì được thưởng, kẻ phá hoại sự phát triển của Hồng Hoang thì bị diệt.

Đơn giản như vậy thôi.

Nhìn bề ngoài Hồng Hoang sau khi trải qua đại kiếp này, vạn vật điêu linh, sinh linh vạn tộc không còn một phần vạn, nhưng thực tế lại thúc đẩy cực lớn hạn mức cao nhất cho sự tiến bộ của các sinh linh này.

Giống như Long Vương và Hồng Quân lúc này, đã chạm tới Hỗn Nguyên chân ý, kẻ đắc tri Hỗn Nguyên chân ý, cả đời không quên Hỗn Nguyên.

Theo việc Diệp Hiên quán chú Thần Nguyên vào đó, thế giới Hồng Hoang một lần nữa mở rộng, thiên địa vốn đã cực kỳ rộng lớn nay lại càng cao càng rộng hơn.

Sự bành trướng vẫn tiếp tục, các sinh linh trong Hồng Hoang cũng đều cảm nhận được sự thay đổi của thiên địa Hồng Hoang.

Thần Nguyên tuy cực tốt, nhưng cũng không thể cứ như vậy truyền thụ trực tiếp mãi vào sinh linh, nếu thế Diệp Hiên cứ dồn hết

tài nguyên cho một người chẳng phải nhanh chóng vô địch sao.

Bản chất của Thần Nguyên chỉ có thể nâng cao nội hàm thế giới, khi nội hàm đạt đến mức độ nhất định mới có thể nâng cao giới hạn của thiên địa, làm cho sinh linh trong thế giới trở nên mạnh hơn.

Còn Hồng Quân và các Tiên Thiên Thần Thánh sở dĩ trở nên mạnh hơn sau trận chiến này cũng không hoàn toàn do công đức kim quang, chủ yếu vẫn là nội hàm của bản thân bọn họ.

Công đức kim quang không nâng cao giới hạn của sinh linh, chỉ giúp nhanh chóng bổ sung đến giới hạn đó mà thôi.

Giống như Hồng Quân, tu vi lão có thể đạt tới là cảnh giới bây giờ, và công đức kim quang chính là giúp lão bớt đi không biết bao nhiêu năm khổ tu, giúp lão đạt tới cảnh giới đó trong nháy mắt.

Long Vương cũng vậy, trải qua một trận đại chiến, giới hạn được nâng cao, nội hàm thăng tiến, nên cũng tức khắc chạm tới Hỗn Nguyên chân ý.

Trong Hồng Hoang.

Các Tiên Thiên Thần Thánh giải tán ngay lập tức.

Long Vương nhìn vài vạn Đại La đang vây quanh Đông Hải Long Cung, cùng với bốn đại Long Vương đã bước vào chân trời mới giống mình.

"Ta từ trong vô tận thấy được Hỗn Nguyên, cái gọi là Hỗn Nguyên, chính là kẻ vĩnh hằng tiêu dao tự tại trong mọi thời không.

Các ngươi hãy trầm tĩnh tu thân, nâng cao tu vi, sớm ngày vượt qua Đại La, đạt đến Chân Cảnh, thấy được Hỗn Nguyên.

Có như vậy, Long tộc ta mới có thể ngạo lập trong Hồng Hoang." Long Vương lên tiếng, tiếng như sấm rền, ầm ầm vang dội.

“Hỗn Nguyên?!” Chúc Long không hiểu hỏi.

Chúc Long miệng ngậm thiên hiểm, thực lực khủng bố vô cùng, trong Long Hán Lượng Kiếp, một mình độc đấu giết chết Thủy Kỳ, thực lực có thể xưng là đệ nhất long dưới quyền Long Vương.

Nhưng lúc này Chúc Long cũng không hiểu rốt cuộc Hỗn Nguyên là gì.

“Đúng vậy, chỉ có đạt đến Hỗn Nguyên mới thực sự là cường giả, những tranh đấu trước kia chỉ là mây khói thoảng qua, chỉ có Hỗn Nguyên mới là vĩnh hằng!

Chúng ta đừng gây sự nữa, chuyên tâm tu luyện, bước vào Hỗn Nguyên mới có được sự trường tồn!” Long Vương gật đầu, đôi mắt quét qua vô tận Long tộc, khiến bọn chúng rùng mình, không dám kháng cự lời Long Vương.

“Cẩn tuân mệnh lệnh bệ hạ!!!” Bốn đại Long Vương dẫn đầu, vài vạn tướng lĩnh Đại La cúi mình, vô tận long binh dập đầu bái lạy.

Sau đó, Băng Di cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể, nghi hoặc hỏi: “Bệ hạ, thần cảm thấy thực lực đã vượt xa Đại La viên mãn ngày trước, nhưng so với cảnh giới Hỗn Nguyên bệ hạ nói còn kém không biết bao nhiêu, cảnh giới này nên gọi là gì?” “Ừm...

Cảnh giới này tuy vẫn chưa phải Hỗn Nguyên nhưng thực lực đã vượt xa Đại La viên mãn, cực kỳ tiếp cận Hỗn Nguyên cảnh giới, hay là gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên đi, còn cảnh giới Hỗn Nguyên thực thụ thì gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên để phân biệt.” Đôi mắt Long Vương lóe lên, trong lòng đã có một danh xưng, lập tức nói ra.

“Hỗn Nguyên Kim Tiên sao...” Băng Di lẩm bẩm, nàng cảm giác mình có thể đánh bại mười người như mình trước kia!

Sự chênh lệch một trời một vực này quả thực khó dùng cái tên Đại

La Kim Tiên để gọi.

Tại Tử Tiêu Cung.

"Đáng chết!

Thiên Đạo bất công!!!" Hồng Quân Lão Tổ phát ra tiếng gầm giận dữ lớn trong Tử Tiêu Cung, mọi chuyện đều tiến hành như lão tưởng tượng, nhưng sao đến lúc kết thúc, Long tộc kia cư nhiên cũng nhận được công đức.

Như vậy, nếu Long tộc lại xưng bá Hồng Hoang, bọn lão phải ngăn cản thế nào.

"Thôi vậy, trước tiên hãy ngưng luyện chân ngã trong Hồng Hoang vô tận, rồi thử gánh vác khỏa Hỗn Nguyên Đạo Quả kia vậy!" Hồng Quân Lão Tổ thở dài một tiếng, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Trên thân lão, đạo vận vô cùng hiện hóa, lúc lưu chuyển, lúc đình trệ.

Ngoài lão ra, Long Vương cũng bế quan bắt đầu tham ngộ cảnh giới Hỗn Nguyên.

Trận chiến này làm Long Vương hiểu rõ, không thành Hỗn Nguyên, tất cả đều là hư vọng, bất kể tài hoa thế nào, tu vi ra sao, cuối cùng đều khó tránh một cái chết.

Chẳng thấy Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng ngày trước ngông cuồng thế nào, chia ba Hồng Hoang chiếm một phần, cuối cùng cũng khó tránh khỏi vẫn lạc...

Tại núi Tu Di.

Một bóng đen im hơi lặng tiếng hấp thụ công đức kim quang, đột phá đến Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn cảnh giới.

"Hồng Quân à Hồng Quân!

Ta biết ngay mà, trong Hồng Hoang này không phải chỉ có một người biết được Hỗn Nguyên chân ý!" Trong mắt La Hầu bắn ra một luồng tinh quang, hắn kể từ lần thúc đẩy tam tộc đại chiến đó đã luôn ẩn nặc không ra, âm thầm thôi toán mọi thứ.

La Hầu phát hiện trong Hồng Hoang này ngoài hắn ra còn có kẻ đang thúc đẩy tam tộc đại chiến xảy ra, qua vô số lần thôi trắc, cuối cùng xác định kẻ đó chính là Hồng Quân.

"Ta có thể cảm tri làm sao để bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, chắc hẳn ngươi bây giờ cũng đã biết rồi!" Trong mắt La Hầu lộ ra một tia chiến ý.

Trong Hồng Hoang vô tận, Đạo Quả chỉ có một khỏa, chỉ có gánh vác khỏa Đạo Quả đó mới có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Mà nếu để Hồng Quân gánh vác Hỗn Nguyên Đạo Quả trước, thì dù sau này hắn có bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, đối mặt với một Hồng Quân sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Quả, hắn cũng không địch nổi.

Có nghĩa là muốn vô địch trong Hỗn Nguyên thì cần gánh vác khỏa Hỗn Nguyên Đạo Quả đó.

Mà muốn gánh vác khỏa Hỗn Nguyên Đạo Quả đó, La Hầu tất yếu phải có một trận chiến với Hồng Quân.

Lúc này trong Hồng Hoang rộng lớn cũng chỉ có Hồng Quân, La Hầu, Long Vương ba người mới có tư cách ngưng luyện chân ngã trong Hồng Hoang vô tận, từ đó có tư cách gánh vác Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Tinh Thần Đạo Nhân lúc trước tuy biết được ý nghĩa Hỗn Nguyên, nhưng vì không tham gia vào Long Hán Lượng Kiếp, tuy không có nguy cơ nhưng cũng không có cơ duyên, nên bây giờ cũng chỉ vừa vặn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên mà thôi.

Sự lạc hậu này không biết bao nhiêu ngày tháng mới đuổi kịp được.

Còn về cái gọi là Hỗn Nguyên Đạo Quả chính là Thiên Tâm ấn ký mà Diệp Hiên dùng thế giới bản nguyên ngưng luyện ra, kẻ gánh vác Thiên Mệnh sẽ vô địch Hồng Hoang.

Thế gian vốn không có Hỗn Nguyên Đạo Quả, chỉ có Hỗn Nguyên cảnh giới, cái gọi là Hỗn Nguyên cảnh giới thực tế chính là cảnh giới Sáng Thế Thần cấp bốn trong vũ trụ của Diệp Hiên.

Khỏa Hỗn Nguyên Đạo Quả này vừa là giả vừa là thật.

Giả ở chỗ lúc này chỉ là hư vô, trời đất không có thứ đó.

Thật ở chỗ nếu thực sự có người gánh vác được khỏa Hỗn Nguyên Đạo Quả này thì trời đất sẽ thực sự sinh ra Hỗn Nguyên Đạo Quả, từ không sinh có, từ đó tam sinh vạn vật.

Có nghĩa là sau khi khỏa Hỗn Nguyên Đạo Quả này được gánh vác, sẽ có vô vàn Hỗn Nguyên Đạo Quả xuất hiện, cùng chia sẻ quyền hành Hồng Hoang với kẻ gánh vác khỏa Đạo Quả đầu tiên đó...

Trong Hồng Hoang, thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Tử Tiêu Cung.

"Hô~" Hồng Quân Lão Tổ thở ra một hơi dài, khí tức thân hình đã khác hẳn, lão tìm được chân ngã trong Hồng Hoang vô tận, lúc này đã đặt nửa chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Lúc này lão có thể coi như là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

"Hỗn Nguyên Đạo Quả!" Trong đôi mắt Hồng Quân Lão Tổ, một luồng tiên khí phiêu tán ra ngoài, tiên chi pháp tắc lan tỏa xung quanh, một luồng khí tức huyền chi hựu huyền xuất hiện.

Có thể nói hiện tại lão đã đứng trên đỉnh Hồng Hoang, nếu Long

Vương dám đe dọa lão một lần nữa, lão chỉ cần một cái tát là có thể vỗ chết đối phương.

Nửa bước Hỗn Nguyên cũng là Hỗn Nguyên!!!

Cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã đã tìm được chân ngã trong Hồng Hoang vô tận, chỉ còn chờ gánh vác Hỗn Nguyên Đạo Quả là có thể ngưng luyện thành duy nhất trong thời không Hồng Hoang vô tận, vĩnh hằng tự tại tiêu dao.

"Hử?

La Hầu?!!" Hồng Quân nhíu mày, lão cảm nhận được một luồng ma khí từ phía tây Hồng Hoang tỏa ra, đó là do La Hầu tu luyện ma đạo phát ra.

"Làm sao có thể?!

La Hầu cư nhiên cũng ngưng luyện được chân ngã!!!" Đôi mắt Hồng Quân trợn trừng, đôi lông mày trắng như tuyết nhíu chặt lại.

"Thì ra là thế, cuộc chiến định mệnh sao!" Ngay lập tức Hồng Quân hiểu vì sao La Hầu cũng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Thì ra là định sẵn chỉ có kẻ thắng mới có thể gánh vác Thiên Mệnh, gánh vác Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Núi Tu Di.

"Hồng Quân cư nhiên nhanh hơn ta một bước!" Một tia ma chi pháp tắc từ thân thể La Hầu chậm rãi thoát ra.

Ma, kẻ tự tại tùy tâm quỷ dị, không thể nắm bắt, đối lập với Thần, Tiên, Phật.

Nhưng Ma Tổ La Hầu hiển nhiên kém xa so với Ma chi Thần Ma!

Ma chi Thần Ma năm xưa ngoài ngũ đại chí cao ra là mạnh nhất

trong ba nghìn Đại Đạo Thần Ma.

Còn Bàn Cổ thì không tính trong ba nghìn Đại Đạo đó.

Nhưng giờ đây gánh vác tàn niệm của Ma chi Thần Ma mà ra Ma Tổ La Hầu lại không bằng Hồng Quân gánh tàn niệm của Tiên chi Thần Ma, thật đúng là làm mất mặt Ma chi Thần Ma.

Tất nhiên không thể tính như vậy, dù sao tàn niệm là tàn niệm, Đại Đạo Thần Ma là Đại Đạo Thần Ma.

Còn năm vị Tiên Thiên Thần Thánh do tàn niệm của ngũ đại chí cao hóa thành là Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Túc Mệnh Lão Tổ, Tịch Diệt Lão Tổ, Sáng Hóa Lão Tổ, từng người cho đến nay ngay cả Hỗn Nguyên chân ý còn chưa chạm tới, càng kém cỏi hơn.

"Chẳng qua là một trận chiến thôi!" Thân hình La Hầu lóe lên, xuất hiện ngoài núi Tu Di.

Hồng Hoang vốn vừa bình lặng sau Long Hán Lượng Kiếp chưa đầy vạn năm, lúc này cư nhiên lại sắp nổ ra một trận đại chiến kinh thế.

Trận chiến này tuy chỉ có Tiên Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu nhưng lúc này bọn họ ngoài đối phương ra không còn đối thủ nào khác, trận chiến này sẽ dẫn đến xu hướng của thiên địa thay đổi lớn.

Trong hư không vô tận.

"Không ổn!

La Hầu này e rằng giống như truyền thuyết kiếp trước nói, vẫn không thể chiến thắng.

Nếu thực sự Hồng Quân thắng, e rằng Hồng Hoang sẽ lặp lại vết xe đổ!" Sắc mặt Diệp Hiên đại biến, ba nghìn đại đạo trên người hiện ra, thần lực vô cùng triển hiện.

“Như lời ta nói, sau khi Tiên Ma chi tranh kết thúc, Long Vương nên nhập Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh, Tinh Thần nên cảm xúc Hỗn Nguyên chân ý.” Trong cõi u minh tự có đại đạo vô thượng xuất hiện, hóa lời nói này thành hiện thực, trình hiện trong Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang.

Một đạo hắc khí cực kỳ bàng bạc từ bên dưới lan tỏa ra, che kín bầu trời, lan tới phía tây.

Phía tây có các vị Tiên Thiên Thần Thánh tên là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người bầu bạn với nhau, gọi nhau là sư huynh sư đệ.

“Sư huynh, đây là thứ gì?” Chuẩn Đề không hiểu hỏi.

Cả hai đều là tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi dưới cây Bồ Đề tĩnh tâm ngộ đạo, vốn tiêu dao tự tại.

“Tiên Thiên Thần Thánh, e rằng là vị Ma Tổ kia.” Tiếp Dẫn biết nhiều hơn Chuẩn Đề.

Vì Tiếp Dẫn không phải sinh ra ở đây, cũng từng đi lại trong Hồng Hoang, tìm đến dưới gốc cây Bồ Đề tĩnh tâm ngộ đạo, còn Chuẩn Đề chính là do cây Bồ Đề hóa thành, hai người kết làm sư huynh đệ.

Tuy không có sư tôn nhưng cả hai đều cảm ngộ được rất nhiều từ đối phương.

“Sư huynh, Ma Tổ là gì?” Chuẩn Đề lại hỏi.

Chương 49

"Ma Tổ là người tu ma đạo, là kẻ có đại pháp lực, chúng ta không thể gọi danh húy của hắn, nếu không sẽ bị hắn cảm nhận được.

Ma Tổ xuất hiện, giữa thiên địa e là có đại tai nạn sắp tới." Tiếp Dẫn có thể nói là cực kỳ sợ hãi La Hầu, ngay cả danh húy cũng không dám gọi, chỉ dám dùng Ma Tổ để xưng hô thay thế.

"Sư huynh, không phải vừa trải qua Long Hán Lượng Kiếp sao?

Sao lại xuất hiện đại tai nạn!" Chuẩn Đề cau mày, sắc mặt có chút khó coi, vốn dĩ định mấy ngày tới sẽ ra ngoài du ngoạn một chuyến, ai ngờ sư huynh lại nói sắp có đại tai nạn.

Rõ ràng lượng kiếp đã qua, giữa thiên địa nên hòa thuận chung sống mới phải chứ.

"Không biết, đây là cảnh giác trong lòng ta, thần thánh chúng ta, chuyện dự cảnh tuyệt đối không thể coi là hư vọng." Tiếp Dẫn lắc đầu, nếu lão cái gì cũng biết thì làm sao dám cư ngụ lâu ở đây.

Nhưng đối với dự cảm trong lòng, lão không dám lơ là, trên đường đi chính dự cảm này đã cứu lão hết lần này đến lần khác.

"Thôi vậy, thế thì đợi kiếp này qua đi rồi hẵng nói!" Chuẩn Đề cưỡng ép đè nén khát vọng trong lòng, chuẩn bị ở đây thêm một thời gian nữa.

Chuẩn Đề kể từ khi sinh ra linh trí chưa từng rời khỏi nơi này nửa bước, sau đó gặp Tiếp Dẫn rồi hóa hình, hai người bầu bạn ngộ đạo, cũng chưa từng rời khỏi cây Bồ Đề này.

Cây Bồ Đề là bản thể của Chuẩn Đề, đương nhiên phi phàm, có đủ loại thần dị.

Phía đông một luồng tiên khí phiêu động, hoành áp một thế hệ, nhiều Tiên Thiên Thần Thánh đều cảm ứng được khí tức của Hồng Quân.

Trong núi Côn Luân.

"Hồng Quân đạo hữu đã bước ra bước đó rồi sao!" Âm Dương Lão Tổ mày nhíu chặt, bất lực thở dài.

Không có vị Tiên Thiên Thần Thánh nào có thể từ chối được cảnh giới Hỗn Nguyên, bao gồm cả Âm Dương Lão Tổ.

Sau khi cảm nhận khí tức của Hồng Quân, Âm Dương Lão Tổ mày nhíu chặt, không biết nên làm thế nào cho tốt.

"Ta cũng không thể bị bỏ lại quá xa, bế quan, không vào Hỗn Nguyên thì không xuất thế!" Phía tây dãy núi Côn Luân.

"Đây chính là cảnh giới Hỗn Nguyên sao?" Tây Vương Mẫu lẩm bẩm.

Trên thân nàng hách nhiên cũng là khí tức Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng cũng giống như Âm Dương Lão Tổ, không thể cảm ngộ được Hỗn Nguyên chân ý.

Tuy nàng từ miệng Hồng Quân biết được cảnh giới Hỗn Nguyên mạnh mẽ, nhưng lúc này mới thực sự cảm ngộ được sự thâm sâu của nó.

Phía đông dãy núi Côn Luân.

Một người nam tử mình người đuôi rắn nói với nữ tử mình người đuôi rắn: "Nữ Oa, đây là bậc đại thần thông giả, sau này muội và ta cũng nên bước vào cảnh giới này!" "Vâng vâng!" Nữ Oa gật đầu nhìn ca ca Phục Hy nói.

Hai người một là cực dương, một là cực âm.

Âm dương tương sinh tương khắc, vạn vật sinh sinh bất diệt, nên hai người sinh ra cùng một chỗ, chỉ cần ở cạnh nhau tu vi liền tăng vọt, mỗi lần thần hồn giao dung đều rất có lợi cho tu vi.

Tuy hai người không biết đây là cảnh giới gì nhưng cũng biết cảnh giới này nhất định vượt xa Đại La, trong lòng không khỏi sinh ra hướng vọng.

Trong núi Côn Luân, đỉnh Bất Chu Sơn.

"Chúng ta do nguyên thần của Phụ Thần hóa thành, là Bàn Cổ chính tông, đương nhiên phải tiến vào cảnh giới này!" Nguyên Thủy ánh mắt ngưng lại nói.

Nguyên Thủy hiện hóa là một trung niên, uy nghiêm đáng sợ, thực lực hách nhiên là Đại La Kim Tiên viên mãn.

"Những Tiên Thiên Thần Thánh này chẳng qua chỉ nhanh hơn chúng ta một bước, cho chúng ta thời gian, chưa chắc đã không đuổi kịp bọn họ!" Đây là lời Thông Thiên để lại.

Thông Thiên là một thanh niên, tính cách sái thoát nhất, lông mày kiếm mắt sáng, hào khí ngút trời, một lòng cầu tiến sắc bén vô cùng.

"Tự nhiên là vậy!" Thái Thượng mỉm cười nói.

Thái Thượng là một lão niên, hòa ái dễ gần, có đạo vận hòa nhã khiến người ta sinh lòng thân thiết.

Tam Thanh cùng vinh cùng nhục, tu vi đều là Đại La Kim Tiên viên mãn, sự chênh lệch giữa họ là không đáng kể.

Trên Thái Dương.

"Nhị đệ, tiểu muội, tam tộc đã suy lạc, chúng ta nên thuận theo thiên mệnh, thành lập Thiên Đình vô thượng, thống ngự tứ hải bát hoang, bước vào cảnh giới vô thượng này." Trong mắt Đế Tuấn có

ngọn lửa bùng cháy, tâm trạng cực kỳ vui mừng.

"Đại huynh nếu có ý đó, đệ tự nhiên sẽ hết lòng giúp đỡ!" Thái Nhất thân mang Hỗn Độn Chung, trong mắt lộ vẻ vô cùng bá đạo, chỉ đứng đó thôi đã khiến người ta run sợ, không dám đến gần.

"Tiểu muội cũng sẽ như vậy." Hi Hòa hớn hở, đối với ý định của Đế Tuấn tự nhiên là ủng hộ.

Hi Hòa tuy tu vi thấp nhất nhưng lúc này cũng đã là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Chẳng qua vì bạn sinh chí bảo chỉ là Nhật Tinh Luân, cộng thêm đạo đang tu không giỏi chinh phạt nên chiến lực là thấp nhất trong ba người.

Thái Nhất sinh ra đã là bá chủ vô thượng, bá đạo vây quanh, chủ chưởng uy nghi của Thái Dương, lại có tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung bạn sinh, chiến lực cường hoành nhất, là người có thực lực cao nhất trong ba người.

Đế Tuấn thì tu vi cảnh giới cao nhất, tuy không giỏi chinh phạt bằng Thái Nhất nhưng chiến lực cũng không thể xem thường, lại có Hà Đồ, Lạc Thư là hai đại tiên thiên linh bảo đi kèm, vô cùng mạnh mẽ.

Trong điện Bàn Cổ.

Thập nhị Tổ Vu tuy không thông nguyên thần, chủ tu nhục thân, việc dự cảnh nguy hiểm không bằng các Tiên Thiên Thần Thánh khác, nhưng đại đạo vạn thiên, con đường nào cũng có thể chứng đạo.

Lúc này thập nhị Tổ Vu cũng đều cảm ứng được khí tức truyền ra từ Hồng Quân và La Hầu.

"Mười hai anh chị em chúng ta sau này cũng nên như vậy!" Đế Giang lên tiếng, mắt lộ chiến ý vô cùng.

Mười một Tổ Vu còn lại đều gật đầu, bọn họ là do huyết mạch Phụ Thần hóa thành, nên chiến đấu với tất cả sinh linh thiên hạ, dùng thần uy vô thượng trấn áp đương thế, thủ hộ thiên địa Phụ Thần để lại...

Lúc này không biết bao nhiêu Tiên Thiên Thần Thánh do Bàn Cổ hóa thành đang chờ đợi trận chiến này kết thúc để bước vào Hồng Hoang, mở ra truyền thuyết của riêng mình.

Mà lúc này phía tây Hồng Hoang, vì Hồng Quân hành động trước tiến về phía La Hầu nên chiến trường nằm ở phía tây, nhưng cũng không cách quá xa đỉnh Bất Chu Sơn của núi Côn Luân - trung tâm thiên địa.

Một đạo hắc khí từ luồng hắc khí che kín bầu trời hạ xuống không trung, hóa thành một đạo nhân áo đen.

Đạo nhân áo đen vừa xuất hiện, luồng hắc khí đầy trời liền điên cuồng ùa về phía hắn.

"La Hầu!" Hồng Quân một lời gọi phá kẻ thù định mệnh này, trong mắt tinh quang lóe sáng.

"Hồng Quân!" La Hầu giễu cợt nhìn Hồng Quân đạo mạo ngạn nhiên trước mặt, nghĩ đến những hành vi của lão, liền cười nói: "Ngày trước khi Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân tam tộc chưa đại chiến, ta từng đục nước béo cò, ly gián, bày trò khích bác tam tộc, lúc đó phát hiện có một đạo nhân hành vi y hệt ta, chắc hẳn là ngươi rồi!" Sắc mặt Hồng Quân biến đổi, trong lòng thầm nghĩ chuyện mình làm cuối cùng cũng bị phát hiện.

"À, vậy thì đã sao?" "Ha ha ha ha, hôm nay sao ngươi lại hào sảng như vậy?" La Hầu giễu cợt nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân vốn đạo mạo ngạn nhiên, hư ngụy cực điểm, luôn giả

làm quân tử trước mặt các Tiên Thiên Thần Thánh Hồng Hoang, sớm đã khiến La Hầu khó chịu.

"Bởi vì hôm nay giữa ngươi và ta chỉ có một kẻ có thể sống sót, mà ta tự tin vào thực lực của mình, nên thừa nhận thì đã sao?

Dù sao nơi này đã bị ta bình tế, lời nói ra từ miệng ta, vào tai ngươi, không còn ai khác biết được." Hồng Quân cười nhìn La Hầu, hào phóng nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Hừ!

Ta cũng đã tu thành chân ngã trong Hồng Hoang vô tận, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng, sao ngươi dám nói ra lời cuồng vọng như vậy?!" La Hầu phất ống tay áo, lạnh lùng nói.

"Nói nhiều vô ích, một chiến sẽ rõ!" Hồng Quân không muốn tốn lời thêm, nghĩ đến Hỗn Nguyên Đạo Quả trong tầm tay liền nôn nóng trong lòng.

Các Tiên Thiên Thần Thánh tuy đều do ý niệm của Đại Đạo Thần Ma kết hợp với sự vật trong Hồng Hoang hóa thành, về căn bản không có gì khác biệt.

Tuy nhiên thực tế tu vi lại có cao thấp, như Hồng Quân, La Hầu chính là các Tiên Thiên Thần Thánh đỉnh cấp, từng bước đi trước các Tiên Thiên Thần Thánh khác, một bước nhanh mười bước nhanh, nếu không có gì bất ngờ, hai người họ sẽ mãi dẫn đầu.

Tuy nhiên đại đạo chí cao chí công, để những Tiên Thiên Thần Thánh này xuất thế trước, khiến những Tiên Thiên Thần Thánh do Bàn Cổ hóa thành xuất thế muộn hơn, tự nhiên sẽ cho những Tiên Thiên Thần Thánh đời sau một cơ hội vượt qua kẻ đi trước.

Và cơ hội đó chính là cuộc chiến Tiên Ma lúc này.

"Kẻ Hỗn Nguyên nên được đại tự tại, đại tiêu dao, trận chiến hôm

nay sẽ sinh ra một Hỗn Nguyên như vậy!" Trong lòng La Hầu hiện lên dục vọng vô cùng, thân hóa thành hắc khí vô tận, nơi hắc khí lan tới, chúng sinh đều bị dục vọng xâm chiếm, rơi vào ma đạo.

Trong hư không.

"Ma đạo tốt đẹp bị tên này chơi thành ra thế này, giống hệt đám phật đạo đời sau, mê hoặc lòng người, thật là đê tiện, hạng người như vậy sao có thể xưng là Ma Tổ!" Diệp Hiên nhìn cảnh này lắc đầu.

Tiếng xấu của ma đạo đời sau e rằng chính là do tên Ma Tổ La Hầu này khơi đầu đây.

Kẻ làm Ma, vốn nên tiêu dao tự tại, tùy tâm sở dục vậy.

Có thể lựa chọn hủy thiên diệt địa, cũng có thể hành thiện cứu người, tâm niệm đạt tới đâu liền phụng đó làm đại đạo, đây mới là niệm thế xử thế của Thần Ma chi Ma, và hắn cũng đã làm như vậy.

Nhưng nay trong Hồng Hoang, La Hầu tuy danh xưng Ma Tổ, nhưng lại làm ra những chuyện gì chứ?

Thân là tiên thiên thần thai thánh, vậy mà lại cổ hoặc đám hậu thiên sinh linh sa đọa vào Ma đạo.

Diệp Hiên lắc đầu, khinh thường thủ đoạn của La Hầu, rồi tiếp tục xem xuống.

"Hôm nay trảm ngươi, ta sẽ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên!" Trong đôi mắt Hồng Quân bắn ra tinh quang rực rỡ, Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, một luồng hơi thở tạo hóa thoắt ẩn thoắt hiện, Bàn Cổ Phiên cũng hiện ra trong tay hắn.

Bàn Cổ Phiên này là thứ hắn mưu đồ nhiều năm mới có được.

Vì món chí bảo này, hắn đã âm thầm làm không biết bao nhiêu chuyện xấu mới có thể trừ khử được vị lão tổ vốn sở hữu nó.

“Bàn Cổ Phiên?!” La Hầu kinh hãi, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện dưới chân, từng luồng hắc khí bao quanh thân thể, đây chính là sự hiển hóa của Ma chi đại đạo.

Phía sau Hồng Quân, một vầng mặt trời hiện lên, đó là chí bảo Tiên đạo - Tiên Chi Luân, nay cũng đã đạt cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ thấy Hồng Quân tay trái cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp, tay phải cầm Bàn Cổ Phiên, sau gáy có Tiên Chi Luân hộ trì, giao chiến kịch liệt với La Hầu.

Hồng Quân vốn là một điểm ý niệm của Tiên Chi Thần Ma trước khi ngã xuống kết hợp với sự vật Hồng Hoang mà hóa thành.

Suốt vô số năm qua, hắn ẩn mình trong bóng tối âm thầm mưu tính, sau khi Tam Thiên Thần Ma ngã xuống chính là thời đại của Tam tộc.

Tam tộc tàn lụi trong tay hắn, rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, duy chỉ còn Long tộc là có chút thực lực nhưng cũng đang ẩn núp không ra, trong mắt hắn nay chẳng khác nào sâu kiến.

Giữa vô tận sinh linh và vô số tiên thiên thần thai thánh, Hồng Quân vẫn đứng trên đỉnh cao nhất Hồng Hoang.

Hắn thầm nhủ, từ khoảnh khắc này trở đi, chính là thời đại của hắn.

Hai người giao chiến phát ra uy thế vô biên, đạo vận Tiên đạo của Tiên Tổ Hồng Quân và đạo vận Ma đạo của Ma Tổ La Hầu va chạm kịch liệt, khiến trời đất lúc này cũng phải lu mờ.

Tuy quy mô chiến đấu không rộng lớn như Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, nhưng sự va chạm này hiển nhiên còn khủng khiếp hơn cả Long Hán Lượng Kiếp năm xưa.

Trời đất vì thế mà bi minh, dãy núi Côn Luân cách xa ức vạn dặm cũng ẩn ẩn chấn động.

Vầng mặt trời treo cao trên Ba Mươi Sáu Tầng Trời cũng run rẩy không thôi.

Thương khung bị đạo vận xé rách, đại địa nứt toác theo vết tích va chạm của hai người, xuất hiện một vực sâu vạn dặm.

Đạo vận Tiên - Ma cọ xát, hai bóng người trên không trung liên tục va chạm.

Hỗn Độn kiếm khí từ Bàn Cổ Phiên bắn ra trúng vào Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu, phát ra một tiếng kêu ai oán.

La Hầu cũng bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, sát cơ hiện rõ, hơi thở Hỗn Độn vô tận hóa thành từng đạo kiếm khí lao thẳng về phía Hồng Quân.

Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ tuy danh nghĩa là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng năm món hợp nhất tạo thành vô thượng đại trận, uy lực không hề kém cạnh Bàn Cổ Phiên trong tay Hồng Quân.

Lúc này, không biết bao nhiêu tiên thiên thần thai thánh đang quan sát trận chiến này.

Trên mặt trời, ba người Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa nhìn chằm chằm vào cuộc chiến phía dưới.

"Hai người này rốt cuộc là tu vi gì, lại có uy thế như vậy?

Nếu có hai người này tồn tại, hoàng đồ bá nghiệp của chúng ta chẳng khác nào trăng dưới nước, hoa trong gương, chỉ là hư ảo!" Đế Tuấn nhìn xuống, gương mặt uy nghiêm ẩn hiện một tia lo lắng.

"Huynh trưởng chớ lo nhiều, hai người này chẳng qua chỉ đi trước chúng ta một bước mà thôi.

Ngày sau định sẽ đuổi kịp, hiện tại hãy tĩnh tâm cảm ngộ vô cùng đạo vận sinh ra từ sự va chạm của họ!" Thái Nhất lạnh lùng nói.

Hắn bản tính vốn vô tình, chí cao, chí cường chính là danh từ dành cho hắn.

Nói xong, Hỗn Độn Chung bay lơ lửng, Thái Nhất nhắm mắt cảm ngộ đại đạo của Hồng Quân và La Hầu.

Dùng đạo của người khác để ấn chứng đạo của mình có thể khiến tu vi tăng vọt, nhưng tiền đề là phải lĩnh ngộ được.

Đại đạo của Hồng Quân và La Hầu tuy chưa phải chí cao, nhưng cũng không phải ai cũng cảm ngộ được.

Đế Tuấn và Hi Hòa thấy vậy cũng bắt đầu như Thái Nhất, cảm ngộ đại đạo bên dưới.

Giữa tinh không vô tận, Tinh Thần đạo nhân tự nhiên cũng nhận ra trận chiến của Hồng Quân và La Hầu.

Hắn nhíu mày, sau đó thở dài một tiếng, tự biết bản thân hiện tại e là ngay cả việc tiếp cận hai người cũng không làm nổi.

Thế là Tinh Thần đạo nhân cũng bắt đầu tham ngộ, đạo vận trên người hắn hiển hóa, chư thiên tinh tú ngoại trừ mặt trời và mặt trăng đều theo đạo vận của hắn mà xuất hiện đủ loại dị tượng.

Tại Tử Vi Đế Tinh nơi Tinh Thần đạo nhân cư ngụ, cũng có một đạo nhân hiện ra, chính là Tử Vi đạo nhân.

Tử Vi đạo nhân do Tử Vi Đế Tinh dựng dục, tuy căn nguyên không sâu dày bằng Tinh Thần đạo nhân hay ba người Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, nhưng cũng miễn cưỡng được tính là tiên thiên thần thai thánh.

Trong dãy núi Côn Luân.

“Nữ Oa, đây là lương cơ trời ban, mau chóng cảm ngộ!” Phục Hy nói xong liền nhắm mắt hiển hóa đạo vận.

Nữ Oa cũng làm theo, hai người đơn độc cảm ngộ thì hơi quá sức, nhưng nhờ thần hồn giao dung nên thu hoạch khá phong phú.

Tây Vương Mẫu, Âm Dương đạo nhân cũng vội vàng cảm ngộ, không dám chậm trễ.

Núi Bất Chu.

“Đại huynh, Nhị huynh, tu vi hai người này có thể xưng là đỉnh phong, ngày sau định phải thỉnh giáo một phen!” Trong mắt Thông Thiên hiện rõ chiến ý, tâm ngứa ngáy khó nhịn, rất muốn tham gia nhưng tu vi không đủ, đành phải bỏ qua.

“Không được!

Tu vi hai người này vượt xa ba huynh đệ chúng ta, nếu mạo muội khiêu chiến chắc chắn sẽ dẫn tới tai họa ngập đầu!” Nguyên Thủy khẽ lắc đầu, rõ ràng không tán thành ý định của Thông Thiên.

“Nhị huynh, tu vi hai người này đã tới cảnh giới này, tưởng rằng tăng trưởng sẽ chậm lại.

Chúng ta là nguyên thần của Phụ Thần hiển hóa, lẽ nào lại để kẻ khác đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang?

Ta nhất định sẽ vượt qua hai người họ!” Thông Thiên tràn đầy ngạo khí, không để bất kỳ ai vào mắt.

Dù Hồng Quân và La Hầu mạnh mẽ đến thế, hắn cũng chẳng hề sợ hãi.

Thái Thượng lên tiếng cười nói: “Được rồi, chớ tranh luận nữa, cơ hội trời ban thế này, còn không mau cảm ngộ.” Nói xong, Thái Thượng nhắm mắt không nói gì thêm, Nguyên Thủy và Thông Thiên

thấy cũng có lý, dù thế nào thì nắm bắt cơ hội cường hóa bản thân mới là quan trọng nhất.

Chương 50

Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu nhìn chằm chằm cảnh này, không dám đại ý.

"La Hầu và Hồng Quân sao lại mạnh như vậy?!" Chúc Dung kinh hãi nói.

Trước đó họ cảm ngộ khí tức của hai người, vốn nghĩ cũng ngang hàng với mình, nhưng khi trận chiến nổ ra, Chúc Dung thực sự bị chấn động.

Mọi người đều là Đại La Kim Tiên viên mãn, vậy mà hai kẻ kia suýt chút nữa đã bước vào cảnh giới mới?

Theo nghĩa nghiêm ngặt, cảnh giới gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên vốn không tồn tại, chỉ vì khoảng cách giữa Đại La Kim Tiên viên mãn và cảnh giới Hỗn Nguyên quá lớn nên Long Vương mới gọi như vậy.

Thực tế Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng chính là Đại La Kim Tiên, chỉ là đặt tên để phân biệt chiến lực.

"Chớ nói nhiều, xem cho kỹ, ngộ cho sâu!" Chấp niệm tàn lưu của Bàn Cổ lên tiếng, hắn đã sớm cảm ngộ được chân ý Hỗn Nguyên, chỉ hiềm vì là tàn niệm nên khó có thể ngưng luyện chân ngã trong Hồng Hoang vô tận, vì vậy mới trì trệ chưa bước vào cảnh giới đó.

Chấp niệm Bàn Cổ vừa lên tiếng, Thập Nhị Tổ Vu không dám nói gì nữa, vội vàng tĩnh tâm cảm ngộ đạo vận.

Trong Đông Hải Long Cung.

"Hồng Quân, La Hầu..." "Nhanh như vậy đã bước vào cảnh giới Chân Ngã sao..." Long Vương khẽ nói, lắc đầu, sau đó một đạo thần niệm truyền ra khắp Tứ Hải.

“Đây là cơ hội trời ban, các ngươi hãy cố gắng cảm ngộ, tăng cường tu vi.” Băng Di, Chúc Long, Thương Long, Thanh Long - bốn đại Long Vương vội vàng truyền lời này tới các đại lộ Long tộc trong Tứ Hải, sau đó bắt đầu cảm ngộ.

Còn Long Vương thì gạt bỏ ngoại vật, cũng chẳng quan sát cuộc tranh đấu giữa Hồng Quân và La Hầu nữa.

Với cảnh giới của hắn, cảm ngộ trận chiến này không còn ý nghĩa gì lớn, chi bằng tranh thủ thời gian ngưng luyện chân ngã trong Hồng Hoang vô tận để bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Ầm ầm!!!

La Hầu vung tay, vô tận Hỗn Độn kiếm khí lao về phía Hồng Quân dày đặc như tinh tú rụng rơi, Ma chi đại đạo gào thét, Hỗn Độn kiếm khí trong Tru Tiên Kiếm Trận như được phụ ma, uy lực tăng vọt.

Từng đạo kiếm khí kết hợp với Ma chi đại đạo hóa thành những hình thù ma quái lao tới.

Lại có vô số ma niệm hiện lên trong lòng Hồng Quân, khơi gợi ma niệm bản thân của hắn.

Tiên thiên thần thai thánh vốn do tàn niệm của đại đạo thần ma hóa thành, tự nhiên mang theo đặc tính của Thần Ma, cũng có ma niệm.

Nếu không có ma niệm, thiên địa chắc chắn sẽ bớt thú vị đi nhiều.

Nếu không có ma niệm, Hồng Quân cũng sẽ không khao khát cảnh giới Hỗn Nguyên đến vậy.

Hồng Quân sắc mặt không đổi, một luồng tiên khí phiêu bạc ra khỏi cơ thể, trấn áp vô số ma niệm trong lòng.

Lại có tiên khí hạo đãng từ Tiên Chi Luân tỏa ra, Tạo Hóa Ngọc

Điệp cũng hiện lên những luồng hơi thở tạo hóa, hai thứ kết hợp, liên tục chống đỡ các đòn tấn công của La Hầu.

Trong lúc hai người chiến đấu, không biết bao nhiêu linh mạch và sinh linh xung quanh bị vạ lây.

Vô số sinh linh ngã xuống, trong khoảnh khắc nổ tung thành những cơn mưa máu, nhuộm đỏ đại lục Hồng Hoang.

Thương khung bắt đầu than khóc, mưa máu vô biên rơi xuống khiến trời đất cùng bi thương.

"Ta là Ma Tổ, nên để ma nhuộm thanh thiên, ma nhuộm thương sinh!" Ma niệm của La Hầu bộc phát, trong tâm trí vô số sinh linh Hồng Hoang đều hiện lên một luồng ma niệm, đây chính là đại thủ đoạn, đại thần thông vậy.

Dù ma niệm này cực kỳ yếu ớt, bị các đại năng trấn áp ngay lập tức, nhưng vẫn có không ít sinh linh tu vi thấp kém gặp họa, sa đọa vào Ma đạo, làm tăng cường thực lực cho La Hầu.

Ma niệm vô biên vẫn liên tục bành trướng ra ngoài, Hồng Quân thấy vậy biến sắc.

Hắn biết nếu không nhanh chóng ngăn chặn La Hầu, việc Hồng Hoang có thêm một đám sinh linh Ma đạo là chuyện nhỏ, nhưng La Hầu trước mắt sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức nào mới là chuyện lớn.

"Ta là Tiên Tổ, tiên khí nên phủ khắp thanh thiên, gột rửa mọi ma niệm!" Theo lời Hồng Quân, tiên khí vô biên trỗi dậy, gột rửa tâm trí những sinh linh vừa sa vào Ma đạo.

"Hãy tụng niệm danh hiệu Tiên Tổ!" Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh nhỏ bé cảm kích, lần lượt cúi đầu bái lạy Hồng Quân đang đại chiến, miệng hô Tiên Tổ.

"Hồng Quân, muốn chết!" La Hầu gầm lên một tiếng vang động

trời đất, thu hồi ma niệm vô biên vào bản thân để cường hóa, khiến uy thế của mình tăng lên mấy phần.

Hồng Quân thấy vậy cũng học theo, thu hồi tiên niệm, khiến đạo vận bản thân thêm hoàn mỹ, viên mãn.

Hai người lại lao vào nhau, trong cuộc tranh đấu không ngừng mài mòn đạo vận của đối phương.

Uy thế trận chiến cực lớn, khiến đại lục Hồng Hoang xuất hiện những vết nứt khổng lồ, vực sâu vô tận ngăn cách, chia cắt đại lục thành phương Tây và phương Đông.

Ngay lúc này, hai người đột nhiên dừng lại.

"Một chiêu định thắng phụ, cứ đánh tiếp thế này Hồng Hoang sẽ sớm sụp đổ, dù đắc được Hỗn Nguyên Đạo Quả cũng vô dụng." Hồng Quân dừng thân hình, nói.

"Chính có ý này!" La Hầu gật đầu đáp.

Chỉ thấy Hồng Quân và La Hầu toàn thân bốc cháy đạo vận, mượn lực lượng của Tiên chi đại đạo và Ma chi đại đạo bao phủ bản thân.

Ma chi đại đạo hiển hóa khiến vạn linh run rẩy, vô số tiên thiên thần thai thánh đang quan sát nơi này đều vội vã thu hồi thần niệm, không dám nhìn nữa vì sợ không chống lại được sự cổ hoặc của Ma chi đại đạo mà sa đọa.

Đây chính là uy năng của Ma chi đại đạo, dù La Hầu mới chỉ dùng được một phần ức vạn.

Tiên chi đại đạo cũng hiển hóa, uy áp vô tận Hồng Hoang, khiến phương Đông tràn ngập tiên khí, đối lập gay gắt như nước với lửa với ma niệm vô biên ở phương Tây.

Hai người nhìn nhau, thu hồi hết bảo vật trước đó, La Hầu chỉ để

lại chí bảo bản mạng là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương, còn Hồng Quân giữ lại Tạo Hóa Ngọc Điệp và Tiên Chi Luân.

Hai thứ này đều là chí bảo bản mạng của họ, tâm huyết tương thông nên mới có thể thừa tải đại đạo bản thân hiển hóa ra ngoài.

Đây chính là tác dụng của chí bảo bản mạng, khi đạt tới cảnh giới nhất định, ngoại trừ chí bảo bản mạng ra, những chí bảo khác dù tốt đến đâu cũng không bằng.

Đó là lý do tại sao Hồng Quân dù sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên cũng phải thu hồi nó.

La Hầu cũng vậy, thu hồi Tru Tiên Kiếm Trận.

Bởi vì những bảo vật không hợp với đại đạo của mình sẽ không thể thừa tải đại đạo, và trong cuộc tranh đấu ở mức độ này, dù là Tiên Thiên Chí Bảo, không những không phát huy được thực lực bản thân mà ngay cả chính món chí bảo đó cũng rất có khả năng bị tổn thương dẫn đến rớt phẩm giai.

Ầm ầm!!!

Cú đánh mạnh nhất của hai đại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã va chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang cực lớn chấn động Hồng Hoang.

Không có tiên thiên thần thai thánh nào dám dùng thần niệm nhìn vào đây, sợ bị đạo vận của hai người đồng hóa, dẫn đến việc nếu không sa vào Tiên đạo thì cũng rơi vào Ma đạo, một khi rời bỏ đại đạo của mình thì tiên thiên thần thai thánh không bao giờ có thể đứng lên đỉnh cao Hỗn Nguyên.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng oanh kích liên tục truyền ra từ nơi va chạm.

La Hầu vốn là tàn niệm của Ma chi đại đạo thần ma hóa thành, tu luyện Ma chi đại đạo, tuy tu vi kém Hồng Quân một chút nhưng nội hàm đại đạo của hắn giúp hắn đánh ngang ngửa với Hồng Quân.

Sau đó, Hồng Quân gồng mình chống đỡ với đạo thân tàn tạ, một luồng kim quang hiển hóa lao về phía La Hầu.

Bùm!!!

Đạo thân cũng tàn tạ không kém của La Hầu nổ tung, chỉ còn lại nguyên thần bất diệt.

"Ha ha ha ha!" Hồng Quân không nhịn được cười lớn, xem ra bao nhiêu năm qua hắn không hề tu luyện uổng phí.

Luồng kim quang lúc nãy không phải thứ gì khác, chính là một tia ý niệm Tạo Hóa đại đạo mà hắn ẩn giấu trong Tiên chi đại đạo, lúc này đã trở thành quân bài tẩy giúp hắn đánh vỡ đạo thân của La Hầu.

"Khặc khặc khặc khặc!!!" "Hồng Quân!!!

Ngươi tưởng đạo thân ta nát là ta thua rồi sao!!!" Nguyên thần La Hầu cười lớn không thôi, nhìn tròng chọc Hồng Quân, sau đó dùng hết đạo vận cuối cùng của Ma chi đại đạo biến bản thân thành một trạng thái quỷ dị.

Trạng thái này không thể diễn tả, không thể nắm bắt.

"Hồng Quân!

Ta không có được Hỗn Nguyên Đạo Quả, ngươi cũng đừng mong đạt được dễ dàng như vậy!!!" Khóe miệng La Hầu nở nụ cười quỷ dị, điên cuồng cười lớn.

Hồng Quân thấy vậy sắc mặt đại biến, thầm kêu không ổn, đạo

vận trên người hiển hóa nhưng bất lực vì đạo vận Tiên chi đại đạo vừa rồi đã tiêu hao sạch sẽ, chỉ có thể đứng nhìn La Hầu hành động mà không thể ngăn cản.

La Hầu dùng hết đạo vận còn lại, giọng nói vang dội như chuông đồng khắp trời đất, dõng dạc nói từng chữ: "Từ nay về sau, Tiên trỗi thì Ma diệt, Tiên lạc thì Ma thăng!

Ta là Ma Tổ, trong ba ngàn đại đạo, vô tận hậu thiên chi đạo, tất cả những đại đạo trái ngược với Ma đạo sẽ cùng Ma đạo hình thành thế lên xuống thăng trầm.

Sẽ có ngày Tiên diệt Ma xuất, ta La Hầu sẽ trở lại, hóa thành vô thượng Ma Tổ!!!" Ngay khoảnh khắc sau, hình thái nguyên thần quỷ dị của La Hầu tan biến vào trời đất.

"La Hầu!

Đúng là một kình địch!" Hồng Quân nhìn cảnh này, lẩm bẩm.

Hắn không thể ngăn cản La Hầu dùng Ma đạo dẫn động trớ chú chi đạo, đọa lạc vào ma niệm vô biên.

Ầm ầm!!!

La Hầu chết, kẻ mạnh nhất trời đất đã lộ diện.

Một luồng kim quang lóe lên, một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả xuất hiện giữa không trung, thu hút vô số thần niệm dòm ngó.

Đám tiên thiên thần thai thánh này tuy không biết đây là vật gì nhưng cũng hiểu nó định nhiên phi phàm.

Có đại năng thừa dịp Hồng Quân trạng thái không tốt, đột nhiên hiện thân muốn cướp lấy viên quả này.

Đùng!

Thần lôi từ trên trời giáng xuống, đánh đại năng đó tan thành tro

bụi, không để lại dấu vết.

Cảnh tượng này khiến đám tiên thiên thần thai thánh đang dòm ngó Hỗn Nguyên Đạo Quả sợ tới mức không dám động đậy.

Kẻ không đạt Hỗn Nguyên Chân Ngã không thể thừa tải Hỗn Nguyên Đạo Quả, kẻ nào tham lam, chết!

Tiên Tổ Hồng Quân cười lạnh nhìn quanh, vô số thần niệm dày đặc đang hiện diện bên cạnh.

Sau đó, trước mặt vô số tiên thiên thần thai thánh, hắn nuốt Hỗn Nguyên Đạo Quả vào bụng.

Hỗn Nguyên Đạo Quả vừa vào bụng Hồng Quân liền nhập vào Hỗn Nguyên Chân Ngã, hai thứ hợp lại tỏa ra kim quang vô tận, chiếu sáng chư thiên khiến nhiều thần thánh không dám nhìn thẳng.

Hồng Quân bước đi trên thương khung, trong phút chốc minh ngộ tất cả.

"Quá khứ, hiện tại, tương lai, trong các thời không này, trong vô tận thời không Hồng Hoang song hành, đắc chứng cảnh giới Hỗn Nguyên!" "Từ nay, tất cả Hồng Quân sẽ là ta!" Hồng Quân cười lớn, từ đó về sau, mọi Hồng Quân trong vô tận thời không đều trở thành hắn.

Hắn đắc chứng cảnh giới Hỗn Nguyên, từ đó khiến Hồng Quân trong vô tận thời không song hành và không song hành đều đắc chứng Hỗn Nguyên.

Những Hồng Quân đó đều bị đồng hóa thành hắn, nay hắn phản chiếu tất cả thời không chư thiên.

Cảnh giới Hỗn Nguyên, một lần chứng là vĩnh viễn chứng, chính là như vậy.

“Hỗn Nguyên đã thành, các ngươi còn không lui tán!” Lời nói nhẹ nhàng của Hồng Quân ẩn chứa uy áp khủng bố vô cùng, khiến vô tận tiên thiên thần thai thánh vội vàng chạy trốn khỏi nơi này.

“Phải!

Hỗn Nguyên đã thành a!

Ha ha ha ha!” Giọng nói của La Hầu đột nhiên vang lên bên tai Hồng Quân, cười điên cuồng.

Sắc mặt Hồng Quân biến đổi mạnh mẽ, mặt lộ vẻ xám xịt.

Viên Hỗn Nguyên Đạo Quả trong cơ thể hắn theo tiếng nói của La Hầu hiện ra, chia làm đôi, hóa thành một nửa Ma đạo, một nửa Tiên đạo.

Ngay lập tức, Hồng Quân rớt khỏi cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, cảnh giới Hỗn Nguyên không còn, vạn thiên thời không vô tận đều rớt cảnh giới, khó lòng tu phục, không thể đồng hóa.

Hồng Quân vừa lĩnh ngộ bí ẩn thời không lúc nãy không còn tồn tại, chỉ để lại một Hồng Quân mới bước được nửa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Hồng Quân biến sắc, thân hình lóe lên, xuất hiện trong Tử Tiêu Cung.

Hắn phất tay, Tiên chi đại đạo hiện ra, phong tỏa Tử Tiêu Cung, cách tuyệt mọi sự dò xét.

Cái gọi là cảnh giới Hỗn Nguyên, thực tế chính là khái niệm Sáng Thế Thần cấp bốn trong vũ trụ của Diệp Hiên, cũng chính là khái niệm Đại La Thiên Tiên trong Đạo giáo.

Tức là trong tất cả thời không đều vĩnh hằng tự tại tiêu dao, một lần chứng là vĩnh viễn chứng, vạn thiên thời không vĩnh hằng bất

diệt.

Đương nhiên, cái gọi là vĩnh hằng bất diệt cũng chỉ là tương đối, nếu có tồn tại vô thượng dùng uy năng vô thượng tiêu diệt đồng thời trong vô tận thời không, xóa sạch mọi dấu vết tồn tại, khiến kẻ đó biến mất vĩnh viễn trong vũ trụ thời không chư thiên, như vậy mới có thể tiêu diệt được.

Chỉ là muốn đạt tới thủ đoạn này, hiển nhiên không phải kẻ cùng cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả có thể làm được.

Cảnh giới Hỗn Nguyên vốn là chí cao, Hồng Quân từ khi biết đến ý nghĩa Hỗn Nguyên đã không biết tốn bao nhiêu tâm lực mới đạt được.

Trước tiên là hủy diệt vị thế bá chủ của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân để không ai tranh đoạt cảnh giới Hỗn Nguyên với hắn.

Sau đó lại ngưng luyện duy nhất chân ngã trong vô số thời không Hồng Hoang song hành và không song hành, lúc đó mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Tuy chưa thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Quả nhưng đã vượt xa Đại La Kim Tiên, thực sự thoát ly khỏi cảnh giới đó, hoàn toàn khác biệt với cái gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Khó khăn lắm mới đánh bại được La Hầu, nuốt vào Hỗn Nguyên Đạo Quả để thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả - đây mới là cảnh giới Hỗn Nguyên thực sự.

Thế nhưng đột nhiên La Hầu hiện lên trong lòng, viên Hỗn Nguyên Đạo Quả đó lại chia đôi, một là Tiên đạo của Hồng Quân, hai lại là Ma đạo của La Hầu.

Khiến hắn từ cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả bị kéo xuống, tuy vẫn được tính là cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả nhưng thực lực so

với trước kia là một trời một vực.

Hỗn Nguyên Đạo Quả có thể búng tay diệt Hỗn Nguyên Chân Ngã, Hỗn Nguyên Chân Ngã lại có thể búng tay diệt Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, đó chính là khoảng cách giữa ba cấp bậc.

Nay Hồng Quân dở dở ương ương, kẹt ở giữa, vừa có thể đấu với cảnh giới Đạo Quả, vừa bị cảnh giới Chân Ngã đấu lại.

Tuy đánh không lại Đạo Quả nhưng cũng có thể dây dưa được vài vạn năm, nhưng vấn đề là cảnh giới Chân Ngã cũng có thể dây dưa với hắn vài vạn năm, điều này thật sự rất khó xử.

"La Hầu!!!" Hồng Quân phẫn nộ gầm lên, nhưng lúc này đối với La Hầu cũng đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả thì hắn không còn cách nào nữa, nửa viên đạo quả kia đã sa vào Ma đạo.

"Ha ha ha ha!!!

Muốn lấy Hỗn Nguyên Đạo Quả từ tay ta sao?!

Ha ha ha ha!" La Hầu cười lớn mỉa mai Hồng Quân điên cuồng.

Nhớ năm đó khi nhận ra điều bất thường, hắn lập tức để lại hậu chiêu, không ngờ mình thật sự thất bại, thế là dứt khoát dùng nguyên thần làm tế lễ, dùng vô thượng Ma đạo xâm nhiễm viên Hỗn Nguyên Đạo Quả đó.

Chỉ tiếc là vì kẻ thừa tải Hỗn Nguyên Đạo Quả luôn là Hồng Quân nên hắn tối đa cũng chỉ cướp được nửa viên, nhưng như vậy đã là đủ rồi.

Chương 51

Nay La Hầu tuy đã thành công nhưng thực tế hắn chỉ còn lại một tia tàn niệm, muốn tu bổ lại nguyên thần không biết còn tốn bao nhiêu thời gian.

Nhưng dù vậy cũng đã đủ rồi, dù sao La Hầu với thân phận kẻ thất bại đã cưỡng ép đoạt lấy nửa viên đạo quả này, khiến Hồng Quân tổn thất nặng nề.

"La Hầu!!!" Trong mắt Hồng Quân lóe lên vẻ bạo nộ, hắn lúc này mang hận ý vô biên nhưng tâm trí vẫn bình tĩnh lại.

"Hận đi!

Oán đi!

Ha ha ha ha!" La Hầu vẫn điên cuồng cười lớn, hắn muốn kích nộ Hồng Quân, Hồng Quân càng để ma niệm nảy sinh thì hắn càng nhanh chóng khôi phục thực lực.

Nay La Hầu dùng thân tàn niệm chiếm giữ nửa viên đạo quả, từ đó Tiên lặn thì Ma nổi, Tiên thịnh thì Ma suy.

Nếu có ngày Hồng Quân bị ma niệm hoàn toàn xâm chiếm, La Hầu chưa biết chừng có thể dùng đạo quả khống chế thân thể, hóa thành ma niệm vô biên điều khiển xác của Hồng Quân.

"La Hầu, ngươi quá ồn ào!" Trong mắt Hồng Quân lóe lên tia lạnh lẽo, vẻ bạo nộ biến mất, hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hồng Quân giơ tay lên hư không, rồi ấn xuống.

Ong!!

Đạo vận Tiên chi đại đạo vô biên hiện ra, phong ấn hoàn toàn nửa

viên đạo quả kia trong cơ thể mình, ma niệm vô cùng vô tận trong khoảnh khắc cũng bị phong ấn theo.

"Chỉ nửa viên đạo quả mà thôi!

Bần đạo chấp nhận được!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, thủ đoạn cực kỳ tàn độc.

Để tránh việc La Hầu phản phệ, hắn không ngần ngại ra tay trấn áp nửa viên đạo quả đó.

"Dù bần đạo tổn thất nửa viên đạo quả này thì vẫn là kẻ mạnh nhất trong Hồng Hoang!" Trong lời nói của Hồng Quân lộ rõ vẻ ngạo nghễ.

Hắn có tư cách để kiêu ngạo, vượt qua vô số tiên thiên thần thai thánh để thành tựu chân ý Hỗn Nguyên, sau đó bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Dù nay nửa viên bị đoạt nhưng hắn vẫn là tồn tại mạnh nhất Hồng Hoang.

Hiện tại ngoại trừ Hồng Quân, không một tồn tại nào bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên để có thể kháng hành với hắn.

"Phải nhân lúc đám tiên thiên thần thai thánh kia chưa lĩnh ngộ được chân ý Hỗn Nguyên, phong tỏa khái niệm Hỗn Nguyên lại!" Trong mắt Hồng Quân lóe lên tia độc ác.

Hắn muốn phong tỏa khái niệm Hỗn Nguyên này để trong Hồng Hoang vô tận không ai biết đến Hỗn Nguyên, từ đó cũng không có cách nào đạt tới Hỗn Nguyên!

Ong~ ong~ ong~ Tiên chi đại đạo hiện ra, dùng vô thượng Hỗn Nguyên Đạo Quả đè ép toàn bộ Hồng Hoang vô tận.

Đột nhiên, có thứ gì đó như vốn dĩ đã tồn tại bỗng nhiên biến mất,

khiến tâm trí vạn linh Hồng Hoang cảm thấy trống rỗng...

Giữa tinh không vô tận.

Tinh Thần đạo nhân đột nhiên bắn ra một luồng tinh quang trong mắt, lẩm bẩm đầy kích động: "Hóa ra đây là Hỗn Nguyên!

Hóa ra đây chính là Hỗn Nguyên!!!" Trong Đông Hải Long Cung.

Khí tức tỏa ra từ người Long Vương đột nhiên trở nên sâu thẳm, mang lại cảm giác huyền chi hữu huyền, khó diễn tả bằng lời.

"Cuối cùng, đã ngưng kết được duy nhất chân ngã trong Hồng Hoang vô tận!!" Trong Bàn Cổ Điện.

"Hôm nay mới biết ta chính là ta!" Chấp niệm Bàn Cổ lẩm bẩm, khí tức trên người trở nên sâu sắc và khó lường hơn...

Dãy núi Côn Luân.

"Trên Đại La Kim Tiên rốt cuộc là cảnh giới gì?!

Tại sao ta vẫn chưa đột phá?!" Âm Dương lão tổ buồn bực nói.

Hắn đã quên mất cảnh giới Hỗn Nguyên mà Hồng Quân từng giảng trước kia.

Giống như hắn, Tây Vương Mẫu ở dãy núi Côn Luân cũng quên mất điều này.

Còn Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh và các tiên thiên thần thai thánh khác thì vốn chưa bao giờ biết đến cảnh giới Hỗn Nguyên nên không có gì khác lạ.

Họ chỉ biết Tiên Tổ và Ma Tổ tu vi đã sớm vượt qua Đại La Kim Tiên nhưng không biết cảnh giới đó rốt cuộc là gì.

Sau đó, toàn bộ Hồng Hoang, tất cả những tiên thiên thần thai thánh từng biết về khái niệm Hỗn Nguyên đều quên sạch, đó là vì

Hồng Quân đã chứng đạo Tiên chi đại đạo đè ép lên các đại đạo khác, cưỡng ép tước đoạt khái niệm Hỗn Nguyên khỏi tâm trí chúng sinh.

Dù sao khái niệm Hỗn Nguyên của họ cũng đều nghe được từ miệng những người thực sự lĩnh ngộ như Hồng Quân, Long Vương, chấp niệm Bàn Cổ, nên việc xóa bỏ không khó.

Hồng Quân sau khi xóa bỏ khái niệm này còn dùng đại thần thông phong tỏa con đường này, khiến chúng sinh dù có đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn cũng không thể cảm tri được khái niệm Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên, ba vị tồn tại đã tự mình lĩnh ngộ ra khái niệm Hỗn Nguyên là Long Vương, chấp niệm Bàn Cổ và Tinh Thần đạo nhân thì không thể bị phong tỏa.

Vì vậy giữa trời đất chỉ còn lại ba người này là biết đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Giữa tinh không vô tận.

"Lão sư, hình như con đã quên mất chuyện gì đó?" Tử Vi đạo nhân gãi mũi, ngây ngô hỏi.

Tinh Thần đạo nhân nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?" "Không biết nữa." Tử Vi đạo nhân lắc đầu đáp.

Với tu vi của họ, không lẽ lại quên chuyện, nhưng chuyện này lại xảy ra ngay trước mắt Tinh Thần đạo nhân nên hắn nhíu mày tính toán.

Đột nhiên, trong mắt Tinh Thần đạo nhân lộ vẻ kinh hãi, hóa ra có kẻ đã phong tỏa niệm Hỗn Nguyên trong vô tận thời không.

"Con có biết trên Đại La Kim Tiên là cảnh giới gì không?" Tử Vi đạo nhân nghe vậy nhíu mày hồi lâu rồi lắc đầu: "Không biết, lão sư chưa từng dạy, con sao biết được." Tinh Thần đạo nhân lộ vẻ hiểu

thấu, quả nhiên những kẻ chưa lĩnh ngộ được chân ý Hỗn Nguyên đều quên sạch niệm này.

"Con nghe cho kỹ, trên Đại La chính là..." Tinh Thần đạo nhân vốn định nói tiếp, nhưng kinh hãi nhận ra mình không thể thốt ra ý nghĩa Hỗn Nguyên đó, sắc mặt trở nên cực kỳ khủng khiếp.

"Chính là gì ạ?" Trong mắt Tử Vi đạo nhân lộ ra khao khát kiến thức.

Tinh Thần đạo nhân lắc đầu thở dài đầy bất lực: "Không thể nói ra, không thể giải thích, chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ." Sau đó Tinh Thần đạo nhân nhắm mắt không nói, bắt đầu ngưng tụ duy nhất chân ý từ trong Hồng Hoang vô tận.

Chỉ khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên mới có thể đối kháng với Hồng Quân, nay chỉ mới lĩnh ngộ ra thì vẫn chưa đủ.

Trong Bàn Cổ Điện.

"Phụ Thần, hình như con đã quên chuyện gì đó." Đế Giang nhíu mày nhìn Phụ Thần cao cao tại thượng, nói.

"Phải đó Phụ Thần, con cũng quên!!" Chúc Dung bên cạnh cũng có cảm giác này, lập tức lên tiếng.

"Phụ Thần, con cũng quên!" Mười Tổ Vu còn lại đều nói như vậy.

"Các con quên chính là niệm Hỗn Nguyên.

Cái gọi là cảnh giới Hỗn Nguyên chính là tu vi nằm trên Đại La Kim Tiên.

Sau Đại La viên mãn vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi, khi đi đến chỗ thực sự viên mãn sẽ có thể chạm tới chân ý Hỗn Nguyên.

Kẻ lĩnh ngộ được chân ý Hỗn Nguyên sẽ vĩnh viễn không quên

Hỗn Nguyên!" "Kẻ ngưng tụ được duy nhất chân ngã trong vô tận thời không sẽ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Kẻ đắc được Hỗn Nguyên Chân Ngã có thể tụng danh hiệu Hỗn Nguyên, có thể che chở vạn linh Hồng Hoang!" Khác với Tinh Thần đạo nhân không thể nói ra niệm Hỗn Nguyên, chấp niệm Bàn Cổ lại có thể nói ra.

Bàn Cổ lập tức nắm bắt rõ ràng sự việc, sau đó giải thích lại một lần cho Thập Nhị Tổ Vu.

Tuy còn có tám trăm Đại Vu nghe thấy danh hiệu này nhưng họ không có tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn nên nghe xong là quên ngay, điều này chấp niệm Bàn Cổ cũng không có cách nào.

"Hóa ra là vậy!" Đế Giang lúc này mới nhớ ra niệm Hỗn Nguyên là gì.

Chuyện hắn vừa quên chính là niệm Hỗn Nguyên này, sau khi được chấp niệm Bàn Cổ điểm tỉnh thì sẽ không quên nữa.

"Đúng rồi Phụ Thần, tại sao chúng con lại quên chuyện này?!" Trong mắt Đế Giang lóe lên tia nghi hoặc, theo lý thì họ không thể quên chuyện được chứ.

Các Tổ Vu và Đại Vu khác cũng dồn ánh mắt về phía chấp niệm Bàn Cổ.

"Đó là vì có tồn tại vô thượng đã dùng đại thần thông xóa bỏ niệm Hỗn Nguyên, phong tỏa niệm Hỗn Nguyên một lần nữa khiến các con quên sạch." Chấp niệm Bàn Cổ lắc đầu nói.

"Phụ Thần, là ai làm, sao lại độc ác như vậy?!" Chúc Dung đầy giận dữ, như muốn xé xác kẻ đó.

Chấp niệm Bàn Cổ chậm rãi nói: "Kẻ này đã đạt được đại tự tại, đại tiêu dao, chân danh của hắn không thể gọi trực tiếp, nếu không

hắn định nhiên sẽ biết, các con phải ghi nhớ kỹ." Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy gật đầu ghi nhớ trong lòng.

"Cảm vấn Phụ Thần, có phải là vị Tiên Tổ đã thắng trong cuộc chiến Tiên Ma không?!" Đế Giang hỏi.

Phụ Thần nói không thể gọi trực tiếp chân danh, vậy dùng danh hiệu Tiên Tổ thay thế chắc là không sao.

Chấp niệm Bàn Cổ gật đầu: "Chính là Tiên Tổ!"...

Đông Hải Long Cung.

"Tiên Tổ!

Ha ha..." Trong mắt Long Vương hiện lên vẻ nực cười, lập tức báo lại niệm Hỗn Nguyên cho bốn đại Long Vương và các Đại La Kim Tiên của Long tộc, đồng thời âm thầm dặn dò họ không được tùy ý rời khỏi Tứ Hải.

Nay Hồng Quân thế mạnh, tuy Long Vương đạt tới Hỗn Nguyên Chân Ngã nhưng rốt cuộc vẫn chưa chứng đắc cảnh giới Đạo Quả, mà nay Hồng Quân đã chứng đạo Đạo Quả, một viên đạo quả nuốt vào bụng, mệnh ta do ta không do trời.

Vì vậy bảo toàn được Long tộc đã là chuyện cực kỳ khó khăn rồi, Long tộc quá to lớn, vùng Tứ Hải cũng đủ dung nạp, đám tiên thiên thần thai thánh đa phần không có khao khát gì với vùng Tứ Hải nên Hồng Quân chắc sẽ không trở mặt với hắn.

Trong Tử Tiêu Cung.

Tiên Tổ Hồng Quân ngồi xếp bằng, quanh người có hơi thở Tiên chi đại đạo bao quanh, toàn thân lưu chuyển kim quang rực rỡ, đúng chuẩn một vị đạo đức chân tiên.

"Đạo quả không toàn vẹn, nên bổ khuyết nó." Trong mắt Hồng

Quân, các ý niệm nảy sinh rồi biến mất trong nháy mắt.

"Giữa trời đất có những kẻ là Thần Ma, sinh ra đã mạnh, tiếc là đạo thân Thần Ma không phải thứ ta có thể đạt tới." "Như vậy, nên dùng công đức khí vận để bù đắp đạo quả!" "Tiên Tổ?

Ha ha... ta muốn thành tựu duy nhất trong chư thiên, khiến bản thân giống như trong chư thiên kia, thành tựu danh hiệu Đạo Tổ!" Trong mắt Hồng Quân lóe lên tinh quang, hiện ra muôn vàn hình ảnh, đó là lúc hắn vừa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, tất cả Hồng Quân trong chư thiên đều bị hắn đồng hóa, từ đó biết được Hồng Quân đã thành tựu danh hiệu Đạo Tổ trong vô tận thời không.

Thân là Hồng Quân trong Hồng Hoang này, sao hắn cam lòng chỉ với danh hiệu Tiên Tổ.

Tuy thực tế hắn đúng là Tiên Tổ, giống như La Hầu thành tựu danh hiệu Ma Tổ vậy.

Nếu là con của đại đạo - các đại đạo thần ma, họ có thể phớt lờ đạo quả, vì nếu thành tựu đại đạo thần ma thì sinh ra đã là Đạo, cần gì đạo quả gia thân.

"Nên giống như Hồng Quân trong vô tận thời không kia, thân hợp Thiên Đạo, bổ khuyết Thiên Đạo, từ đó mưu cầu đại công đức đại khí vận, đợi khi đạo quả bổ toàn cũng là lúc ta thoát thân, và cũng là lúc La Hầu phải diệt vong!" Trong mắt Hồng Quân lóe lên tia hận ý, nếu không vì La Hầu hại hắn, hắn sao lại rơi vào thảm cảnh này.

Nếu không có La Hầu, hắn hiện tại đã có thể đến tận nơi diệt trừ Long Vương, hủy diệt Tinh Thần đạo nhân để Hồng Hoang chỉ còn mình hắn biết chân ý Hỗn Nguyên.

Chỉ có điều sau khi ngưng tụ duy nhất chân ngã, Hồng Quân dù muốn đánh bại đối phương cũng cần không ít thời gian, còn việc giết

chết đối phương thì càng không tưởng.

"Đại đạo có năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, cái biến số một kia chính là ta, ta nên hóa thành cái 'một' đó để bổ khuyết Thiên Đạo!" "Chỉ là thân hợp Thiên Đạo cần phải thừa tải khí vận của vạn linh Hồng Hoang, được vạn linh công nhận, nếu không sẽ bị Thiên Đạo bài xích." "Thu đồ giảng đạo, truyền bá danh tiếng Tiên đạo khắp Hồng Hoang!" Sở hữu những suy nghĩ của Hồng Quân trong vô tận thời không, Hồng Quân lúc này rõ ràng có trình độ tư tưởng vượt xa các sinh linh Hồng Hoang khác một đoạn dài.

Những con đường này đều do hắn tìm kiếm được từ vô tận thời không, hiển nhiên phù hợp hơn để hắn đi.

"Bàn Cổ chính tông, Tam Thanh nên vào tiên môn của ta.

Hai vị thần thánh phương Tây nên vào tiên môn của ta.

Nữ Oa ở Côn Luân mang sứ mệnh mà đến, thân mang đại công đức, nên vào tiên môn của ta..." Hồng Quân bắt đầu tính toán từng bước, chỉ cần hắn thu nhận những kẻ kiệt xuất trong thế hệ tân sinh của Hồng Hoang vào môn hạ, mượn khí vận của họ là có thể thân bổ Thiên Đạo, hoàn thiện Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Sau đó, Hồng Quân bắt đầu bài binh bố trận...

Giữa hư không.

"Vậy mà Hồng Quân này lại nhìn thấu được một góc thiên địa, thấy được các thời không khác để rồi vẫn bước vào con đường thân hợp Thiên Đạo?" Diệp Hiên có chút kinh nghi nhìn cảnh này.

Thiên Đạo của thế giới này không giống với Thiên Đạo của các thế giới khác.

Thiên Đạo ở đây có thể nói là một loại đại đạo đặc thù tương tự như Lực chi đại đạo của Bàn Cổ.

Nếu Hồng Quân thực sự thân hợp Thiên Đạo thì việc bổ khuyết đạo quả là điều chắc chắn, nếu thiên tư của hắn kinh diễm tuyệt luân, e rằng còn có thể hóa thân thành Thiên Đạo Thần Ma, một bước bước vào cảnh giới Đại Đạo Thần Ma kia.

Chỉ tiếc Hồng Hoang Thiên Đạo rốt cuộc không bằng Đại Đạo, tuy đặc thù nhưng cũng chỉ có thể phụ thuộc vào Hồng Hoang mà tồn tại.

Nếu một ngày Hồng Hoang hủy diệt, Thiên Đạo cũng sẽ tiêu vong, và Hồng Quân hóa thân Thiên Đạo Thần Ma cũng sẽ triệt để ngủ say trong đó, vạn kiếp không thể trở lại.

"Đạo quả tuy xuất hiện nhưng vẫn chưa thực sự xuất hiện tu sĩ cảnh giới Đạo Quả, ngay cả ta cũng chỉ kẹt ở nửa bước tu vi cấp bốn này, thật sự rất khó chịu, đạo quả cũng chưa được luyện giả thành chân..." Diệp Hiên có chút bất lực.

Việc La Hầu làm ra chiêu này tuy mang lại lợi ích cực lớn cho sự cân bằng của Hồng Hoang nhưng đối với bản thân Diệp Hiên cũng là một sự cản trở.

Tuy nhiên nhìn về lâu dài, sự cản trở này lại là chuyện tốt.

Nếu thực sự để Hồng Quân thành tựu cảnh giới Đạo Quả hoàn chỉnh thì lúc đó Hồng Hoang e rằng lại rơi vào cảnh giống như Hồng Hoang năm xưa, bị một mình Hồng Quân thống trị, và khi đó Diệp Hiên chỉ còn cách tự mình ra tay tiêu diệt Hồng Quân.

Diệp Hiên tâm niệm động một cái, rời khỏi Hồng Hoang, khi quay lại đã trôi qua một Nguyên hội.

Trong Hồng Hoang.

Sau khi vị thế bá chủ của Tam tộc mất đi, các chủng tộc mới bắt đầu xuất hiện.

Vu tộc cũng đã xuất thế, Thập Nhị Tổ Vu đều có tu vi Đại La viên mãn.

Họ bước vào Hồng Hoang, dẫn dắt tám trăm Đại Vu (tức tám trăm Đại La Kim Tiên) khai phá các bộ lạc.

Sau một Nguyên hội phát triển, nhóm Vu tộc tự xưng là Bàn Cổ chính tông này bắt đầu bộc lộ tài năng trong Hồng Hoang.

Thập Nhị Tổ Vu hóa thành mười hai đại bộ lạc, lại có thêm nhiều bộ lạc nhỏ khác, số lượng Đại Vu đã lên tới con số ba ngàn, Tiểu Vu thì hơn ức.

Nhờ thừa hưởng di trạch của Bàn Cổ, Vu tộc phát triển cực kỳ nhanh chóng, vừa xuất thế đã áp đảo nhiều bộ lạc khác.

Nay dãy núi Côn Luân và khu vực phụ cận Bàn Cổ Điện đều do Vu tộc thống quản, không chỉ vậy, bước chân của Vu tộc vẫn đang điên cuồng khuếch trương.

Phía Đông Hồng Hoang.

Nơi mặt trời ngự trị, nhiều tiên thiên thần thai thánh cũng yêu thích nơi này.

Có vị hoàng giả vô thượng tên là Đế Tuấn, thống nhất các tiên thiên thần thai thánh do Bàn Cổ sinh ra, gọi tên là Yêu.

Đế Tuấn chính là hoàng của Yêu tộc, hiệu là Yêu Hoàng.

Yêu Hoàng tập hợp ức vạn yêu chúng, thu nạp mười đại Yêu Soái, xưng bá phương Đông Hồng Hoang.

Chương 52

Mặt trời do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, lại là thủ lĩnh của tinh tú vô tận trong tinh không, Đế Tuấn được dưng dục từ trong mặt trời nên là thần thánh của mặt trời, nắm giữ ánh sáng và sự chí cao của mặt trời, xứng đáng là Thiên Đế.

Đế Tuấn quan sát đại chiến của Tiên Tổ và Ma Tổ năm xưa, khi Ma Tổ bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, hắn đã đốn ngộ ngay trên mặt trời, lĩnh ngộ ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Lấy mặt trời làm hạt nhân, điều động sức mạnh của ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn, đồng thời hấp thụ sức mạnh của tinh tú vô tận khác, xứng đáng là đệ nhất trận pháp đời này.

Vùng Tứ Hải, dưới sự che chở của Long Vương, Long tộc ẩn mình không ra, như thể cách biệt với thế gian.

Không ai bước vào Tứ Hải, và cũng không ai từ Tứ Hải bước ra.

Hồng Quân và Long Vương dường như đã đạt thành một sự cân bằng quỷ dị, nước sông không phạm nước giếng.

Còn trong tinh không vô tận, tuy có cảnh giới Ba Mươi Ba Tầng Trời nhưng nay đã vô dụng với Hồng Quân, tâm trí Hồng Quân đều đặt vào việc mưu tính công đức khí vận để thân hợp Thiên Đạo.

Hai tộc Vu - Yêu tuy chưa thành danh bá chủ Hồng Hoang nhưng đã bắt đầu bộc lộ tài năng, thể hiện uy năng của riêng mình.

Đồng thời, trong những năm này, Hồng Quân cũng không ngồi không.

Chỉ thấy ngoài Hồng Hoang, giữa Hỗn Độn, cửa Tử Tiêu Cung mở rộng, một luồng vĩ lực vô cùng quét về phía Hồng Hoang.

Trong luồng vĩ lực này, tiên khí hiện rõ, lại có đạo vận vô cùng hiển hóa, huyền diệu vô cùng.

Chúng sinh thiên địa, vô số thần thánh đều ngẩng đầu nhìn lên thương khung Hồng Hoang.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân mở mắt, trong mắt như có vô tận thời không lưu chuyển, sâu thẳm vô cùng, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là chìm đắm trong đó, không thể tự dứt ra.

"Ta là Hồng Quân, một Nguyên hội trước từng trảm Ma Tổ La Hầu, cứu rỗi vạn linh Hồng Hoang khỏi sự tập kích của ma niệm Ma Tổ." "Hôm nay ta đã thành công phá bỏ Đại La viên mãn, bước vào cảnh giới Thánh Nhân, muốn truyền đạo cho Hồng Hoang.

Vạn năm sau, giữa Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung sẽ mở cửa, kẻ nào muốn nghe đạo Thánh Nhân thì hãy đến Tử Tiêu Cung." "Chúng sinh thiên địa, vạn tộc vạn linh, kẻ hữu duyên đều có thể nghe đạo Thánh Nhân." Lời của Hồng Quân vang vọng khắp Hồng Hoang, đây chính là vĩ lực của Hỗn Nguyên.

Kẻ không thành Hỗn Nguyên, nếu không có Đại Đạo hoặc Thiên Đạo gia trì thì không thể truyền âm khắp Hồng Hoang như vậy.

Lời Hồng Quân vừa dứt, vạn linh Hồng Hoang đều chấn động, tu vi càng cao càng cảm nhận được đạo vận trong lời nói đó.

Những sinh linh từng trải qua trận chiến năm xưa đều nhớ lại, Hồng Quân từ sau trận chiến đó đã bặt vô âm tín, không ai biết tu vi hiện tại của hắn.

Nay tái xuất giang hồ đã vượt qua ngưỡng cửa Đại La Kim Tiên, bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Trong núi Côn Luân.

“Quả nhiên, trên Đại La Kim Tiên định có cảnh giới khác!

Ta phải đi xem cho biết!!” Trong mắt Âm Dương lão tổ lộ vẻ kích động, một niềm đam mê 'nghe đạo sáng, chết chiều cũng cam' dâng trào.

Những tiên thiên thần thai thánh giống như hắn còn rất nhiều, đa số đều quen biết Hồng Quân, nhưng không một ai có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Dù tu vi họ đã sớm vào Hỗn Nguyên Kim Tiên nhưng vẫn thuộc về cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Cái gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên chỉ là cách gọi của Long Vương, phổ biến ở Tứ Hải chứ chưa truyền vào Hồng Hoang.

Vô số tiên thiên thần thai thánh bừng tỉnh khỏi việc lĩnh ngộ đại đạo.

Từ sau trận chiến đó, họ đều ẩn thế không ra để tìm kiếm cơ hội đột phá Đại La Kim Tiên.

Trên mặt trời.

“Vượt qua Đại La Kim Tiên?!

Sao có thể!!” Đế Tuấn nheo mắt, hắn đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn không biết bao lâu rồi.

“Nếu là hắn thì cũng không phải không thể.

Phải biết uy lực của trận chiến năm xưa chúng ta nay vẫn chưa làm được, huống hồ một Nguyên hội đã trôi qua, đột phá Đại La cũng là chuyện thường.” Thái Nhất đứng bên cạnh nhíu mày nói.

Hắn sinh ra đã chí cường, tính cách khó lòng chấp nhận kẻ mạnh hơn mình, nhưng sự thực là vị tồn tại đó đang uy áp cả Hồng Hoang.

“Đã vậy, chúng ta cũng nên đi nghe đạo Thánh Nhân đó!”...

Núi Côn Luân, núi Bất Chu.

"Đại huynh, Nhị huynh, vậy mà có người cường hoành như thế.

Vị đó quả không hổ danh năm xưa chiến với Ma Tổ, chúng ta nên đi nghe đạo Thánh Nhân để bước vào cảnh giới Thánh Nhân!" Thông Thiên mặt lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng nói với Thái Thượng và Nguyên Thủy.

"Nên là như vậy!" Nguyên Thủy cũng khẽ gật đầu, hiếm khi Thông Thiên và hắn cùng ý kiến.

"Đã thế, ba huynh đệ chúng ta cùng lên Tử Tiêu Cung một chuyến!" Thái Thượng chốt hạ, sau đó ba huynh đệ cùng bay lên thương khung...

Vùng Tứ Hải.

Vẫn như bình thường, lời của Hồng Quân dù xuyên thấu vạn giới Hồng Hoang nhưng không thể lọt vào Tứ Hải.

Lúc này Tứ Hải tuy vẫn ở Hồng Hoang nhưng đã cách biệt hoàn toàn, như thể ở một không gian khác, đó chính là thủ đoạn của Long Vương.

Một Nguyên hội trôi qua, Long Vương đã ở rất gần việc chứng đắc vô thượng đạo quả, chỉ còn cách một bước chân, nhưng bước chân này lại xa tựa thiên hà, vì vậy hắn vẫn đang ngộ đạo để tìm ra đạo quả của mình.

Trong Bàn Cổ Điện.

"Đại ca, tên lão tặc Tiên Tổ đó sao lại vô sỉ đến thế!" Chúc Dung nóng tính không chịu nổi, mở miệng mắng xối xả.

Sau khi Thập Nhị Tổ Vu lập ra mười hai đại bộ lạc bên ngoài, họ để các Đại Vu mạnh nhất trấn thủ, còn các Tổ Vu thường ở lại Bàn

Cổ Điện để ngộ đạo tu hành.

“Mắng thì mắng, nhưng tuyệt đối không được gọi thẳng chân danh của vị đó!” Đế Giang lên tiếng cảnh báo.

“Biết rồi biết rồi, chẳng phải đang gọi là Tiên Tổ đó sao!” Chúc Dung cười hì hì đáp lời.

“Tên tặc tử đó trước tiên phong tỏa sự tồn tại của cảnh giới Hỗn Nguyên, giờ lại lôi ra cái gọi là cảnh giới Thánh Nhân, thật là nực cười hết chỗ nói!

Nếu không vì thực lực chưa đủ, ta định sẽ phân thây tên tặc tử đó thành ngàn mảnh, cho hắn chịu khổ hình muôn đời!” Cộng Công bên cạnh cũng giận dữ mắng theo.

Người Vu tộc tính tình luôn thẳng thắn như vậy, không chịu nổi những thứ nhơ bẩn.

Nói ra cũng thật nực cười, Vu tộc sinh ra từ máu thịt Bàn Cổ kết hợp với trọc khí của đất, lẽ ra phải hung bạo u mê, vậy mà nay lại chân thành thẳng thắn hơn khối kẻ tu cái gọi là Tiên đạo, thật là một sự mỉa mai cực lớn.

Giữa tinh không vô tận.

“Lão sư, con đã ở Đại La viên mãn lâu rồi, con cũng muốn đi nghe đạo Thánh Nhân!” Tử Vi đạo nhân nhìn lão sư bên cạnh - Tinh Thần đạo nhân.

Tinh Thần đạo nhân không đáp lời, hắn đã ngồi đó từ một Nguyên hội trước để ngưng tụ duy nhất chân ngã trong Hồng Hoang vô tận.

Tử Vi đạo nhân thấy lão sư không phản ứng, bái lạy ba cái rồi bay ra ngoài thương khung.

Cái gọi là Hỗn Độn nằm ở ngoài tinh không vô tận, vượt qua tinh

không sẽ thấy màng bọc Hồng Hoang, bước ra khỏi màng bọc đó là vào được Hỗn Độn.

Hỗn Độn cực kỳ hung hiểm, không phải Đại La Kim Tiên thì không thể tồn tại.

Cùng lúc đó, không biết bao nhiêu kẻ muốn nghe đạo Thánh Nhân đang bay về phía Hỗn Độn ngoài Hồng Hoang...

Thời gian vạn năm trôi qua nhanh chóng.

Trong Tử Tiêu Cung đã tụ tập không biết bao nhiêu Đại La Kim Tiên.

Đế Tuấn mặc bào Tam Túc Kim Ô, ánh sáng mặt trời tỏa rạng thế gian, cực kỳ nổi bật khiến nhiều tiên thiên thần thai thánh trước mặt hắn đều có chút mờ nhạt, chỉ có Thái Nhất và Hi Hòa cùng sinh ra từ mặt trời là không bị ảnh hưởng.

Đế Tuấn làm vậy là để phô diễn thực lực trong Tử Tiêu Cung, khiến các tiên thiên thần thai thánh khác không dám nhòm ngó thực lực Yêu tộc, đồng thời cũng thu hút những kẻ mạnh gia nhập.

"Dám hỏi đạo hữu có phải là Đế Tuấn hiển hóa từ mặt trời không?" Phục Hy cười tươi bước tới, bên cạnh hắn là Nữ Oa.

Đế Tuấn quay đầu lại nhìn, đáp: "Chính là ta, không biết..." "Bần đạo là Phục Hy, dựng dục từ dãy núi Côn Luân, đây là xá muội tên gọi Nữ Oa, hai huynh đệ chúng ta nương tựa nhau đã bao nhiêu vạn năm rồi." Phục Hy cười nói.

Nữ Oa cũng vội hành lễ: "Nữ Oa kính chào Đế Tuấn đạo hữu." "Đế Tuấn kính chào Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu." Đế Tuấn vội vàng đáp lễ.

Hai người này đều là bậc đại tu vi, đại khí vận, không thể chậm trễ.

“Đây là nhị đệ Thái Nhất của ta, đây là muội muội Hi Hòa.” Đế Tuấn giới thiệu.

“Thái Nhất kính chào hai vị đạo hữu.” Thái Nhất mặt lạnh như tiền, lời nói cực kỳ lạnh lùng.

Nếu không phải do đại huynh Đế Tuấn giới thiệu, hắn còn chẳng buồn nói chuyện với họ.

Không phải lười, mà là không thèm.

“Hi Hòa kính chào hai vị đạo hữu.” Hi Hòa khẽ nghiêng mình, gương mặt hiền hòa ấm áp khiến người ta như có gió xuân thổi qua, lòng tràn ngập sự ấm áp.

Phục Hy thầm nghĩ, Thái Nhất và Hi Hòa này đúng là hai thái cực, nhưng cũng vội vàng đáp lễ.

Nữ Oa thì dường như bị khí thế của Thái Nhất làm cho e sợ, khẽ lùi lại nấp sau lưng Phục Hy.

Đế Tuấn thấy vậy cười xòa giảng hòa: “Nhị đệ của ta tính tình vốn như vậy, mong hai vị đạo hữu đừng trách.” “Không dám không dám, ta thấy Thái Nhất đạo hữu tu vi tinh thâm, quả là phi phàm.” Phục Hy cũng nói xã giao.

Giống như Đế Tuấn và Phục Hy, Tử Tiêu Cung lúc này dường như không phải nơi để nghe đạo mà là nơi kết giao bằng hữu, không biết bao nhiêu tiên thiên thần thai thánh đã tìm thấy những người bạn tâm đầu ý hợp tại đây.

Đột nhiên, hai vị đạo đồng đóng cửa Tử Tiêu Cung lại.

“Thời hạn vạn năm đã tới, pháp không truyền cho người đến muộn.

Kẻ nào chưa tới kịp coi như không có duyên với ta.” Tiên Tổ

Hồng Quân hiện thân trên một bồ đoàn ở vị trí cao nhất, hắn chậm rãi nói.

Giọng nói như đại đạo hi âm vang vào tai các tiên thiên thần thai thánh, ngay lập tức Tử Tiêu Cung đang ồn ào trở nên im phăng phắc, chỉ còn tiếng của Hồng Quân.

Ngay lúc này, giữa tinh không vô tận.

Khí tức trên người Tinh Thần đạo nhân thay đổi, hắn đã thành công ngưng tụ duy nhất chân ngã.

Hắn chỉ ngồi đó, xung quanh tinh tú lưu chuyển, tự có vô tận thời không vận chuyển theo.

"Đây chính là cảnh giới Hỗn Nguyên sao!" Tinh Thần lão tổ khổ tu nhiều năm, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, chỉ còn một quãng đường nữa là ngưng tụ được Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Nhưng nếu lúc này có Hỗn Nguyên Đạo Quả hiển hóa thế gian, hắn cũng có thể nuốt vào để thành tựu Đạo Quả.

Chỉ tiếc giữa trời đất, Hỗn Nguyên Đạo Quả chỉ có một viên, nay chỉ có thể tự mình khổ tu trong Tinh Thần đại đạo để ngưng tụ một viên Tinh Thần Hỗn Nguyên Đạo Quả thì mới có thể vào cảnh giới đó.

Tinh Thần lão tổ nhìn quanh, nhíu mày nhận ra Tử Vi đạo nhân mà mình thường ngày chăm sóc đã biến mất.

Hắn nhìn vào tinh không, vô tận tinh tú hiện lên trong mắt, vô số sinh linh sinh ra từ các vì sao đều hiện rõ, nhưng duy nhất không thấy bóng dáng Tử Vi đạo nhân.

"Hóa ra ở đây!

Hồng Quân!

Ngươi dám!

Tặc tử Hồng Quân!!!" Cảnh giới Hỗn Nguyên có thể gọi thẳng danh Hồng Quân mà không bị hắn biết, đó là cái hay của việc cùng là cường giả Hỗn Nguyên, dù một bên đã chứng đắc Đạo Quả.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Ta là Tiên Tổ, hôm nay truyền đạo cho Hồng Hoang, Hồng Hoang nên tụng niệm danh hiệu Đạo Tổ." Lời Hồng Quân vừa dứt, sắc mặt các tiên thiên thần thai thánh khẽ biến.

Nếu thừa nhận danh hiệu Đạo Tổ của hắn, đồng nghĩa với việc để hắn lấy đi một tia khí vận của mình.

Đạo Tổ khác với Tiên Tổ, Tiên Tổ là tổ của Tiên đạo, còn Đạo Tổ là tổ của các đại đạo đang tu luyện.

"Nên là như thế!" Cuối cùng, không biết ai là người lên tiếng trước, các tiên thiên thần thai thánh khác cũng đều gọi như vậy.

Nếu thực sự được nghe về cảnh giới trên Đại La Kim Tiên, dù có chia cho Hồng Quân một luồng khí vận thì cũng có sao.

Hồng Quân thấy vậy khẽ gật đầu, đạo vận vô cùng hiển hóa, Tạo Hóa chi đạo theo sát Tiên chi đại đạo thoắt ẩn thoắt hiện.

Hắn chỉ tay một cái, bên dưới hiện ra sáu cái bồ đoàn.

"Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, nên là đệ tử của ta, ngày sau định sẽ bước vào cảnh giới Thánh Nhân!" Một luồng đạo vận tỏa ra, mang theo tia cổ hoặc khiến Tam Thanh chìm đắm, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên lập tức ngồi xuống ba cái bồ đoàn phía trước.

Tuy trước đó nghe chuyện làm đệ tử thì mặt mày không vui,

nhưng khi nghe có thể vào cảnh giới Thánh Nhân giống như Hồng Quân, lại có tiên khí cổ hoặc bên cạnh nên họ đã ngồi xuống.

"Chúng con bái kiến lão sư." Tam Thanh cúi đầu bái lạy.

Hồng Quân cực kỳ mãn nguyện cười một cái, sau đó nhìn vào đám tiên thiên thần thai thánh, theo những gì hắn thấy trong vô tận thời không, hắn lại lên tiếng: "Nữ Oa, ngày sau định có đại công đức, nên vào môn hạ của ta, nên bước vào cảnh giới Thánh Nhân." Nữ Oa lộ vẻ do dự, nàng sinh ra đã phi phàm, là tiên thiên thần thai thánh, nay lại bắt nàng bái người khác làm thầy sao được.

Phục Hy bên cạnh thấy các tiên thiên thần thai thánh khác đều lộ vẻ hâm mộ, vội thúc giục: "Muội muội, mau ngồi lên đi!" Nghe đại huynh nói vậy, Nữ Oa không chần chừ nữa, vội vàng ngồi xuống bồ đoàn.

"Hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phương Tây có đại nghị lực, đại hoành nguyện, nên vào môn hạ của ta, ngày sau cũng có thể thành tựu cảnh giới Thánh Nhân!" Hồng Quân thấy vậy nói nốt câu cuối.

Hai người phương Tây kia chẳng cần hắn cổ hoặc, nghe xong lập tức nhảy lên bồ đoàn, cười hì hì bái Hồng Quân: "Chúng con bái kiến lão sư." "Các vị đạo hữu còn lại, ngày sau cũng sẽ có cơ duyên khác, cũng có thể bước vào cảnh giới Thánh Nhân." Hồng Quân trịnh trọng nói với những người khác, không để ý đến lời cầu khẩn của họ.

"Chao ôi..." Các tiên thiên thần thai thánh đều thở dài một tiếng, như thể đã bỏ lỡ một cơ duyên cực lớn.

"Cảm vấn lão sư, Thánh Nhân chi đạo là gì?" Thông Thiên tính nóng nảy, ngồi trên bồ đoàn thứ ba liền hỏi ngay.

"Cái gọi là Thánh Nhân chi đạo chính là thiên địa chi đạo vậy.

Trên Đại La vốn không có cảnh giới, nhưng ta đã tìm thấy cảnh

giới mới trong vô tận.

Giữa trời đất nên lấy Thánh Nhân làm tôn, Thánh Nhân không dính nhân quả, vạn pháp không xâm, vạn kiếp bất diệt, có thể bảo toàn bản thân trong vô lượng lượng kiếp, mở lại trời đất Hồng Hoang." Hồng Quân lên tiếng giảng giải.

Các tiên thiên thần thai thánh nghe đến 'trên Đại La vốn không có cảnh giới' đều nhíu mày, sau khi nghe có cảnh giới mới là Thánh Nhân thì đồng loạt nhìn về phía Thông Thiên.

Thông Thiên dường như cảm nhận được ánh mắt của mọi người, lại một lần nữa bái lạy hỏi: "Lão sư, liệu ngài có thể giảng giải chi tiết hơn một chút không?" Hồng Quân tơ hào không giận, ông ta vốn đang cần những lời mồi chài như vậy để tung ra những lời mê hoặc của mình.

"Trong Hồng Hoang nhân quả tội nghiệt thâm trọng, cứ cách một khoảng thời gian lại có lượng kiếp xuất hiện, như hung thú lượng kiếp, long hán lượng kiếp; trong lượng kiếp sát phạt chồng chất, vô tận sinh linh ngã xuống.

Cớ sao phải có Thánh nhân xuất thế, phúc trạch cho thiên địa, tồn tại bất diệt trong vô lượng lượng kiếp, tuyên cổ trường tồn." Cái gọi là Thánh nhân chi đạo, thực tế chính là quả vị mà Hồng Quân tham ngộ được từ nhất nguyên hội.

Ông ta từ trong vô cùng Hồng Hoang chiết xuất ra thất đạo Hồng Mông Tử Khí, trao cho lục vị đệ tử để họ có thể thành tựu cảnh giới Thánh nhân.

Chờ khi họ bước vào cảnh giới Thánh nhân, Hồng Quân đã sớm hợp đạo, mà Hồng Mông Tử Khí vốn thuộc về thiên địa, nên Hồng Quân có thể nắm giữ nó chặt chẽ.

Nói cách khác, một khi nhập Thánh nhân chi đạo thì sẽ vạn kiếp bất phục, không còn khả năng bước vào Hỗn Nguyên, đây là con đường oai môn tà đạo do Hồng Quân tạo ra nhằm mục đích đoạn tuyệt khả năng xuất hiện Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang.

Chương 53

Nhưng vùng đất tứ hải vốn dĩ cách biệt với thế gian, Hồng Quân lực bất tòng tâm, chỉ đành mặc cho nó phát triển, đợi sau khi tự thân bổ toàn đạo quả sẽ tiêu diệt Long Vương, như vậy thiên địa mới có thể định đoạt.

Thực tế, Thánh nhân chi đạo quả thực có thể nâng cao thực lực cảnh giới, nhưng chỉ là bước vào một con đường khác, không vào Hỗn Nguyên mà thôi.

"Thánh nhân chi đạo quá mức xa vời, Đại La Kim Tiên và Thánh nhân cách biệt rất lớn, nên ta lại tìm được một pháp, gọi là Trảm Tam Thi.

Sau khi trảm được một thi có thể bước vào cảnh giới mới, tuy không phải cảnh giới Thánh nhân nhưng cũng không cách bao xa, ta gọi đó là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Kẻ ở cảnh giới Chuẩn Thánh tu vi thực lực vô thượng, phất tay có thể diệt Đại La, đây là hạng vô thượng thánh giả, chỉ kém Thánh nhân một bước nhưng vượt xa Đại La; tiên nhập cảnh giới Chuẩn Thánh, trảm hết tam thi sau đó tam thi hợp nhất là có thể nhập cảnh giới Thánh nhân." Hồng Quân chậm rãi kể ra, khiến cho đám tiên thiên thần ma nghe mà ngẩn người.

"Dám hỏi tiên tổ, Đại Đạo cầu sự viên mãn, vì sao còn phải trảm khước tự thân, như vậy chẳng phải khiến mình rơi vào bất viên mãn sao, làm sao có thể tìm được Đại Đạo?" Mọi người nhìn theo tiếng nói, trong lòng thầm kinh hãi, người nọ chính là Đế Tuấn, Yêu Hoàng tâm tư cẩn mật, tu vi thông thiên.

Thái Nhất thì vẻ mặt bất tiết, hắn tuy không biết Thánh nhân là gì

nhưng cũng hiểu cái gọi là Chuẩn Thánh chẳng qua chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi; hắn tuy danh nghĩa là Đại La Kim Tiên nhưng thực tế chiến lực đã sớm vượt xa Đại La viên mãn, nếu đã có thể tăng cường tu vi chiến lực thì cảnh giới nào mà chẳng được?

Cái gọi là Chuẩn Thánh cũng chưa chắc mạnh hơn hắn.

Hơn nữa vì những hành động vô dụng này mà phải trảm xuất tam thi của bản thân, tuy chưa biết tam thi là vật gì nhưng cầu Đại Đạo sao có thể tự trảm bản thân?

Cho nên trong lòng hắn khẳng định, cái Chuẩn Thánh chi đạo này nhất định là con đường lừa đảo, mà Thánh nhân chi đạo diễn sinh từ nó e rằng cũng là hư vọng.

Trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia tinh quang, thầm nghĩ trong đám tiên thiên thần ma này quả nhiên có kẻ thông minh.

Cái gọi là Chuẩn Thánh này cũng là để đề phòng những tu sĩ không bước vào cảnh giới Thánh nhân mà đặc biệt thiết lập, trảm khước tam thi xong muốn tam thi hợp nhất thì đừng có mơ, nếu dễ hợp nhất như vậy thì ông ta bảo họ trảm làm gì.

Chỉ cần một khi trảm thi là đừng hòng bước vào Hỗn Nguyên; Hỗn Nguyên tất định tự thân viên mãn mới có thể từ vô tận Hồng Hoang ngưng tụ duy nhất chân ngã, mà ngay cả bản thân còn không viên mãn thì sao ngưng tụ chân ngã được.

"Tiên trảm tự thân là để bước vào cảnh giới cao hơn, như vậy mới có thể truy tầm Đại Đạo tốt hơn, đợi đến khi tam thi đều trảm hết, tam thi hợp nhất sẽ có thể bước vào cảnh giới Thánh nhân." Trong lời nói của Hồng Quân lại có tiên khí di mạn ra, khiến nhiều thần thánh trầm luân trong đó, không còn nghi ngờ nữa.

Nếu đã trảm tam thi thì căn bản không thể hợp nhất, lúc này tác

dụng của Hồng Mông Tử Khí sẽ xuất hiện, có thể khiến người trực tiếp thành tựu Thánh nhân, lấy Thánh nhân thống lĩnh Hồng Hoang cùng nhiều Chuẩn Thánh, lại để một đạo Hồng Mông Tử Khí lưu lạc bên ngoài.

Như vậy, các thần thánh Hồng Hoang sẽ không còn khả năng truy cầu Hỗn Nguyên, từng người một sẽ truy tìm đạo Hồng Mông Tử Khí kia để tranh thủ thành tựu Hồng Hoang Thánh nhân.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền tới.

"Hồng Quân!

Ngươi tính kế hay lắm!!!" Hóa ra là Tinh Thần Lão Tổ đuổi tới ngoài Tử Tiêu Cung, ông chỉ quát một tiếng, cửa Tử Tiêu Cung mở ra, vô cùng tử quang lưu lộ, các tiên thiên thần ma trong Hồng Hoang lần lượt tỉnh lại.

Người mà Tinh Thần Lão Tổ hận nhất không phải là Ma nhiễm Thanh Thiên La Hầu, cũng không phải kẻ chém giết ba ngàn Long Vương, càng không phải kẻ gây loạn hung thú, mà chính là đại tặc Hồng Quân trước mắt đang muốn độc đoán cảnh giới vạn cổ của Hồng Hoang này!

"Đây là Tinh Thần Lão Tổ?" Dương Mi Lão Tổ nhận ra ngay lập tức, chỉ thấy trên người Tinh Thần Lão Tổ đạo vận hiển hóa, vô tận tinh thần gia trì lên thân, dường như không kém Hồng Quân bao nhiêu.

Tinh Thần Lão Tổ từ sau hung thú lượng kiếp đến nay chưa từng xuất thế, luôn ẩn mình trong tinh không vô ngân, hôm nay gặp lại tu vi cư nhiên cao thâm như vậy.

Đế Tuấn đứng bên cạnh nhìn mà đờ đẫn, hắn vốn là Mặt Trời – đứng đầu chư thiên vô tận tinh thần hóa thành, nắm giữ quyền hành Mặt Trời và Quang Minh Đại Đạo, nhưng Tinh Thần đạo nhân trước

mắt lại là vô tận tinh thần bản nguyên hóa thành.

Nếu không phải hắn xuất thân từ Mặt Trời, thuộc tính đặc thù lại tu Quang Minh Đại Đạo thì cũng phải tôn xưng đối phương một tiếng lão sư.

Hồng Quân nghe thấy lời của Tinh Thần Lão Tổ, trong lòng kinh hãi nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

"Đạo hữu, đến đây có việc gì?" Giọng Hồng Quân như đạo vận, đạm mạc vô cùng.

Một vệt Hỗn Nguyên chân ý hiện lên, hướng về phía Tinh Thần Lão Tổ uy áp tới, các tiên thiên thần ma chỉ cảm thấy có đại uy năng xuất hiện nhưng không biết là gì.

Hồng Quân đang thăm dò, thử xem Tinh Thần Lão Tổ đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên chân ngã hay chưa, nếu chưa thì đừng trách ông ta hôm nay trở mặt không nhận lão hữu năm xưa.

"Hừ!" Tinh Thần Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, Hỗn Nguyên đạo vận hiện ra, quét sạch Hỗn Nguyên chân ý của Hồng Quân.

Một cuộc đấu đá vô hình đã bắt đầu, Hồng Quân cười nhẹ một tiếng, thu hồi khí tức rồi nói: "Đạo hữu nếu đến đây để thỉnh đạo, bần đạo tự nhiên sẽ quét dọn đón tiếp." "Thỉnh đạo?

Nực cười!

Thỉnh cái đạo gì?!" Sắc mặt Tinh Thần Lão Tổ lạnh như sương, không nể mặt Hồng Quân nửa điểm.

Trong lòng ông, Hồng Quân là kẻ trộm đạo, mưu đồ thao túng đỉnh phong Hồng Hoang, thật đáng chết.

"Lão sư!" Tử Vi đạo nhân sau khi thấy Tinh Thần Lão Tổ liền cúi đầu áy náy nói.

Hắn vốn đi theo Tinh Thần Lão Tổ tu hành, nhất thời không chịu nổi sự cám dỗ của cảnh giới trên Đại La nên mới tới đây thính đạo.

"Không sao, nếu không phải vi sư vừa vặn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên chân ngã, e rằng ngươi thật sự lầm đường lạc lối rồi!" Tinh Thần Lão Tổ hơi lắc đầu, không trách tội Tử Vi đạo nhân.

"Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam", đây là ý niệm của tất cả tiên thiên thần ma.

Tuy ông nói ra lời ấy, nhưng thần thánh xung quanh chỉ nghe thấy những lời còn lại chứ không nghe thấy bốn chữ "Hỗn Nguyên chân ngã".

Đó là do Hồng Quân đã dùng đại thần thông để bình tế (ngăn chặn) ý niệm Hỗn Nguyên.

Tuy kẻ ở cảnh giới Hỗn Nguyên chân ngã cũng có thể nói ra cảnh giới này, nhưng trước mặt Hồng Quân, nếu để Tinh Thần Lão Tổ nói ra ý niệm đó thì nửa cái đạo quả của ông ta chẳng phải tu uổng công sao.

"Lão sư, cảnh giới gì cơ?" Tử Vi đạo nhân vội hỏi, vẻ mặt lộ ra sự nghi hoặc.

Các tiên thiên thần ma khác nghe vậy cũng nhìn về phía Tinh Thần Lão Tổ, vì sao Hồng Quân nói mình bước vào cảnh giới Thánh nhân, mà Tinh Thần Lão Tổ nói gì đó họ lại không nghe ra cảnh giới ấy?!

Không!

Không phải không thể nói ra!

Mà là họ không thể nghe thấy!

Trong lòng đám tiên thiên thần ma xuất hiện đủ loại tâm niệm, nghe nói có cảnh giới khác, lại nghĩ đến cái cảnh giới Thánh nhân cần

tự trảm một đao kia, thế là bắt đầu nảy sinh ý niệm hoài nghi, mà ý niệm này một khi đã trỗi dậy thì khó lòng tiêu giảm.

Tinh Thần Lão Tổ nhíu mày, tu vi ông rốt cuộc không bằng Hồng Quân, không thể nói rõ trước mặt họ, sau đó bảo: "Thánh nhân chi đạo là con đường hư vọng, nếu sa chân vào đó sẽ khó lòng bước vào Đại Đạo chân chính!" Oanh long!

Một tiếng sấm nổ vang.

"Cái gì?!" "Cảnh giới Thánh nhân cư nhiên là giả sao?!" "Lời Tinh Thần đạo hữu nói có thật không?!" Thời Thần Lão Tổ cũng nhìn về phía Tinh Thần Lão Tổ, trong ký ức của ông, Tinh Thần Lão Tổ luôn là hình tượng người tốt không tranh đoạt bất cứ thứ gì, chỉ vì tiêu diệt hung thú phá hoại Hồng Hoang.

So với Hồng Quân Lão Tổ, ông sẵn lòng tin tưởng Tinh Thần Lão Tổ hơn.

Lúc này, đám tiên thiên thần ma hoàn toàn náo loạn, từng người nhìn Hồng Quân với ánh mắt kinh sợ.

"Lão sư?

Tinh Thần Lão Tổ nói thế là ý gì?!" Trong mắt Thông Thiên bắt đầu xuất hiện vẻ hoài nghi, hắn vì cầu vô thượng Đại Đạo mới chấp nhận buông xuống tôn nghiêm Bàn Cổ chính tông để bái vào môn hạ Hồng Quân.

Nhưng nay nghe lời Tinh Thần Lão Tổ, trong lòng hắn ác niệm đốn sinh, nếu lời Tinh Thần Lão Tổ là thật thì hắn sẽ với Hồng Quân tiên tổ bất tử bất hưu!

Ngăn cản đạo lộ của người khác, đó là chuyện không đội trời chung.

"Trên Đại La chính là cảnh giới Thánh nhân, đây là cảnh giới chí

cực của Hồng Hoang, có thể bất diệt trong vô lượng lượng kiếp." Giọng nói đầy mê hoặc của Hồng Quân lại vang lên, tiên chi đạo vận hiển hóa ra, mang theo uy hiếp vô cùng.

Những tiên thiên thần ma yếu nhỏ lại bị mê hoặc, nhưng cũng không ít kẻ như Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Đế Tuấn, Thái Nhất – những đỉnh cấp Đại La Kim Tiên – đã có phòng bị trong lòng nên khó bị Hồng Quân mê hoặc nữa.

"Ồ?

Trên Đại La nếu là cảnh giới Thánh nhân, vậy xin hỏi, Đại La là vô cùng vô tận, ánh chiếu bản thân trong vô hạn thời không, xin hỏi tiên tổ, cái gọi là cảnh giới Thánh nhân của ngài hình thái ra sao?" Tinh Thần Lão Tổ phản bác, đạo vận Tinh Thần Đại Đạo hiển hóa ra khiến những kẻ bị mê hoặc trước đó tỉnh lại.

"Thánh nhân là quả vị vô cùng trên Đại La, trên Đại La vốn không có cảnh giới, là ta từ trong vô tận Hồng Hoang cầu được thiên địa quả vị mà có, có thể bất diệt trong vô lượng lượng kiếp." Lời của Hồng Quân lại truyền đến.

Ông ta không tiếp lời Tinh Thần Lão Tổ mà chuyển sang gọi Thánh nhân là quả vị chứ không phải cảnh giới.

Phải nói rằng, câu "vô lượng lượng kiếp bất diệt, chư thiên nhân quả không dính thân" có sức sát thương quá lớn, không biết bao nhiêu tiên thiên thần ma mơ ước cảnh giới này.

Nhưng những kẻ tâm tư cẩn mật tu vi cường đại đã nhận ra trước đó ông ta gọi Thánh nhân là cảnh giới, giờ lại thành quả vị.

Tức khắc, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Đế Tuấn, Thái Nhất, Thông Thiên, Thái Thượng... một đám tiên thiên thần ma hoàn toàn tỉnh ngộ.

Trên lục vị bồ đoàn do Hồng Quân định sẵn, đã có Thái Thượng, Thông Thiên, Nữ Oa ba người đứng dậy, họ căm hận nhìn Hồng Quân, hận không thể ăn tươi nuốt sống ông ta.

"Đại huynh, tam đệ!" Nguyên Thủy thấy vậy chân mày nhíu chặt, trong lòng hắn tuy cũng có nghi hoặc, nhưng so với Thánh nhân mà Hồng Quân nói, Tinh Thần Lão Tổ lại ngay cả tên cảnh giới cũng không nói ra được, hơn nữa giữa hai bên ẩn ẩn Hồng Quân mạnh hơn, nên hắn thà tin Hồng Quân.

"Ha ha ha, Hồng Quân, ngươi thực sự chấp nhất như vậy sao?!" Tinh Thần Lão Tổ nhìn vào mắt Hồng Quân, sự phẫn nộ lộ rõ, tâm nguyện của ông là biến Hồng Hoang thành nơi mà mọi người đều là Hỗn Nguyên, để Hồng Hoang không còn lượng kiếp, để vô tận sinh linh không còn nguy cơ ngã xuống.

Nhưng Hồng Quân gần như đi ngược hoàn toàn với ông, nếu không phải đánh không lại đối phương thì hôm nay nhất định phải diệt sát để trừ họa cho Hồng Hoang.

"Đạo hữu nên hiểu rõ, trạng thái bần đạo lúc này không đúng, nếu ngươi chấp ý phá hoại thì chính là bất tử bất hưu với bần đạo, ngày sau nếu có thể triệt để bước vào cảnh giới đạo quả, tu vi của đạo hữu e rằng sẽ hóa thành nước chảy, đổ xuống phương đông." Ánh mắt Hồng Quân mang theo vẻ lạnh lẽo, ông ta đã bình tế xung quanh, chỉ có Tinh Thần Lão Tổ nghe được lời này.

Tinh Thần Lão Tổ cười lạnh nói: "Nếu ngươi chỉ muốn thân hợp thiên đạo thì bần đạo tự nhiên sẽ không cản trở đại đạo của ngươi, nhưng nếu ngươi muốn cách tuyệt ý niệm Hỗn Nguyên của Hồng Hoang, bần đạo nói gì cũng phải cùng ngươi tranh một chuyến!" Từ khi bước vào Tử Tiêu Cung, khi chạm trán với Hồng Quân, ông đã phát hiện trạng thái đối phương không đúng, chỉ có nửa đạo quả hiển

hóa, tuy không biết vì sao nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Nếu không, ông cũng không thể nói những lời phá đám ngay trước mặt Hồng Quân như thế.

Cùng lắm chỉ là mang Tử Vi đạo nhân đi, mà Hồng Quân chắc cũng chẳng ngăn cản nhiều, nhưng lúc này Hồng Quân đã không còn là cảnh giới đạo quả hoàn chỉnh, Tinh Thần Lão Tổ không sợ ông ta.

"Lời này của đạo hữu là muốn bất tử bất hưu với bần đạo sao?!" Lời nói của Hồng Quân mang theo vẻ lạnh lẽo, sắc mặt lúc này đã trở nên cực kỳ khó coi.

Đám tiên thiên thần ma tuy không biết Hồng Quân và Tinh Thần đã nói gì, nhưng lúc này tâm trung cũng cảm thấy tình hình không ổn.

Oanh long long!!!

Vô cùng vô tận đạo vận từ Tinh Thần đạo nhân hiển hóa ra, ý niệm Hỗn Nguyên phá vỡ phong tỏa của Hồng Quân, nhiều tiên thiên thần ma không thể hiểu thấu, không thể lĩnh ngộ, chỉ cảm thấy đây mới là Đại Đạo chân chính.

Tuy nhiên thủ đoạn của Hồng Quân rốt cuộc vẫn cao minh, ông ta là kẻ duy nhất còn tồn lưu Hỗn Nguyên đạo quả giữa thiên địa, khi Tinh Thần Lão Tổ bạo động liền có vô biên tiên niệm giáng xuống, thánh uy hoàng hoàng cái thế, lấn át Hỗn Nguyên đạo vận một bậc.

Thực tế đây cũng là Hỗn Nguyên đạo vận, chẳng qua là ông ta biến huyễn hình thái, khiến nhiều tiên thiên thần ma biến sắc.

Giữa cái cảnh giới không biết là gì này và cảnh giới Thánh nhân bày ra trước mắt, họ không biết phải chọn lựa thế nào.

"Đại huynh, tam đệ, thánh uy giống như thiên uy hoàng hoàng, các người còn muốn chấp mê bất ngộ sao!" Nguyên Thủy mở miệng quát mắng, hắn cảm thấy thánh uy của Hồng Quân cường hãn hơn thực

lực của Tinh Thần Lão Tổ nhiều.

Hai bên so bì tự có định luận.

Thánh nhân chi đạo, mạnh mẽ như vậy!

"Nhị đệ, không được nói nhiều, nếu tin ta thì mau đứng dậy!!!" Thái Thượng nôn nóng trong lòng nhưng không thể nói thẳng, Tinh Thần Lão Tổ còn có thể nói thẳng, chứ ông không có tu vi như vậy, nếu nói toạc ra thì ba anh em định nhiên đều ngã xuống tại đây.

"Nhị huynh, mau đứng dậy!" Thông Thiên tuy tu vi yếu nhất nhưng tâm tư thông suốt nhất, đại đạo bên nào là chính nghĩa hắn đã sớm hiểu rõ.

Theo sự quyết liệt giữa Hồng Quân tiên tổ và Tinh Thần Lão Tổ, khắp Tử Tiêu Cung đạo vận tràn lan, vô số thần thánh muốn tham ngộ nhưng lại không dám tùy ý, họ hiểu rõ giữa đại đạo của hai người tất có một bên là chân đại đạo.

Một bên là đại đạo vô danh không thể nắm bắt, một bên là Hồng Quân Lão Tổ đã rõ ràng và có thực lực cường kình, không ít tiên thiên thần ma rơi vào mê mang.

Nhưng những hạng đỉnh cấp Bàn Cổ thần thánh như Thái Thượng, Thông Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những tiên thiên thần ma đỉnh cấp ngày trước đã bắt đầu cảm ngộ đạo vận ẩn chứa trong Tinh Thần Đại Đạo của Tinh Thần Lão Tổ.

Hai người không thực sự động thủ, chỉ bày ra đạo vận của mình trước mặt đám tiên thiên thần ma để họ tự lựa chọn.

Trước mặt Hồng Quân, Tinh Thần Lão Tổ không thể nói ra ý niệm Hỗn Nguyên, mà ông cũng không thể đánh bại Hồng Quân nên chỉ đành làm vậy.

Đây cũng coi như giữa hai bên tạm thời đạt được một sự cân bằng

khéo léo, giống như Hồng Quân và Long Vương vậy.

Dần dần, ngày càng nhiều tiên thiên thần ma chọn đi đến sau lưng Tinh Thần Lão Tổ, trong đó có Đế Tuấn, Thái Nhất đã kéo Hi Hòa đang đắm chìm trong đại đạo của Hồng Quân qua, mà Hi Hòa cũng cực kỳ nghe lời, không kiên trì như Nguyên Thủy, trong lòng nàng đại huynh và nhị huynh sẽ không hại nàng.

Thái Thượng và Thông Thiên thì vẻ mặt bất lực nhìn Nguyên Thủy, ba người nhìn nhau thở dài, đều cho rằng đối phương đã lầm đường lạc lối.

Thái Âm nữ thần Thường Hi và Vọng Thư cũng đều đến bên cạnh Tinh Thần Lão Tổ, họ cùng là tinh thần chi linh nên có sức thân hòa tiên thiên.

Còn về Âm Dương Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Túc Mệnh Lão Tổ... những thần thánh tồn tại từ tuyên cổ cũng đều đứng trước mặt Tinh Thần Lão Tổ.

Lý do họ chọn không khác gì Đế Tuấn, hơn nữa còn có một nhân tố quan trọng hơn, đó là so với Hồng Quân già đời gian xảo, họ tin tưởng Tinh Thần Lão Tổ lòng dạ thương sinh hơn.

Trong Tử Tiêu Cung vốn có mười vạn người, nay đứng sau lưng Tinh Thần Lão Tổ đã có hơn vạn người.

Hồng Quân thấy cảnh này sắc mặt cực kỳ khó coi, thấy trong lục vị Thánh nhân mình chỉ định đã đi mất ba vị, sắc mặt càng đen hơn.

"Đạo hữu có thể đưa họ đi!

Từ nay về sau, đạo hữu hãy ở yên trong tinh không vô ngân, đừng bước chân vào Hồng Hoang nữa!!!" Hồng Quân lạnh lùng đe dọa.

Nếu Tinh Thần Lão Tổ còn dám bước vào Hồng Hoang, Hồng Quân nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để trấn áp!

“Hừ!” Tinh Thần Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, dẫn theo hơn vạn người rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ mặt mày tối sầm, nhìn theo những kẻ rời đi mà thầm hận trong lòng, nếu không phải tại tên La Hầu chết tiệt kia thì ông ta sao phải rơi vào cảnh thân hợp thiên đạo, lại càng không bị Tinh Thần Lão Tổ làm mất mặt trước bao nhiêu người như thế này!

“Lão sư, đại huynh và tam đệ tuổi trẻ vô tri, mong lão sư đừng trách tội!” Nguyên Thủy bái lạy, tìm cách giải vây cho huynh đệ mình.

Hồng Quân nhìn kẻ duy nhất còn lại trong Bàn Cổ Tam Thanh, sắc mặt càng khó coi hơn, nhưng sau đó dịu đi không ít, dù sao công đức khai thiên của Bàn Cổ lúc này ông ta cũng có thể chia một phần khí vận.

Thế là sắc mặt bình tĩnh nói: “Không sao, ngươi hãy ngồi vào bồ đoàn thứ nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có thể vào vị trí thứ hai, thứ ba.” “Đa tạ lão sư!” Nguyên Thủy nghe vậy đại hỉ, tiên tổ không trách tội đại huynh và tam đệ, còn để hắn tiếp tục làm Thánh nhân.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì khỏi phải nói, vội vàng đứng dậy ngồi vào vị trí phía trước.

Khí tức trên người Hồng Quân hiện ra, tiên chi đại đạo hiện lên, trấn an chín vạn người còn lại, sau đó mở lời: “Thái Thượng, Thông Thiên, Nữ Oa ba người phúc duyên thiển bạc, cuối cùng vô duyên với Thánh nhân đại đạo.

Nay số Thánh nhân trong thiên địa là chín, ta đã thành thánh, dưới môn hạ ta hợp có sáu người.

Số Thánh nhân tuy là chín, nhưng thiên địa chỉ có thể gánh vác tám vị, nếu vị Thánh nhân thứ chín xuất hiện tất sẽ dẫn đến vô lượng

lượng kiếp, cho nên ta có thất đạo Hồng Mông Tử Khí có thể trợ giúp việc bước vào cảnh giới Thánh nhân dễ dàng hơn.

Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba người nên nhập cảnh giới Thánh nhân, ban cho Hồng Mông Tử Khí, đợi đến khi cơ duyên tới liền có thể bước vào cảnh giới Thánh nhân." Nói xong, ông ta vung tay, thất đạo Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, trong đó ba đạo bay vào mi tâm Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề rồi biến mất.

"Đa tạ lão sư truyền hạ cơ duyên đại đạo!" Ba người phủ phục bái tạ.

"Dưới môn hạ ta còn ba vị đồ nhi, có thể nhận tôn vị Thánh nhân." Hồng Quân đạm mạc mở lời, đôi mắt lạnh lùng nhắm lại, chờ đợi các tiên thiên thần ma bên dưới lên tiếng.

Những kẻ không tôn kính thánh đạo đã rời đi, số còn lại đều là kẻ truy cầu thánh đạo, đối với những người này ông ta phải khiến họ hoàn toàn tin tưởng, không được để họ cảm thấy bước vào cảnh giới Thánh nhân là dễ dàng.

Thế là nhắm mắt không nói, chờ đợi mọi người cầu xin.

"Xin tiên tổ rủ lòng thương, thu chúng con làm đồ đệ." Nhiều tiên thiên thần ma đều phủ phục bái lạy.

Hồng Quân mở đôi mắt lạnh lùng vô tình, nói: "Hồng Vân, ta thấy ngươi tâm có đại từ bi, nên là đệ tử thứ tư của ta, có thể nhận Hồng Mông Tử Khí, nhận tôn vị Thánh nhân!" Hồng Vân Lão Tổ là đám mây đầu tiên giữa thiên địa, cũng là mây đỏ (hồng vân) nên hiệu là Hồng Vân Lão Tổ.

Ông và Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán là chí giao hảo hữu, vừa rồi Trấn Nguyên Tử khuyên can không được, chỉ đành tự mình rời đi, mặc kệ ông ở lại đây.

Không còn cách nào, truy tìm Đại Đạo là khát vọng trong mỗi sinh linh, bao gồm cả những Đại Đạo thần ma vốn là Đại Đạo hiển hóa ra.

Chương 54

"Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam", câu nói này chưa bao giờ chỉ là nói suông.

Ngay cả khi hai bên là chí hữu, là thủ túc, đồng hành cùng nhau nhưng khi gặp sự khác biệt về Đại Đạo cũng sẽ bước lên con đường mà mình công nhận.

Đường đạo thăm thẳm, ta sẽ tìm kiếm khắp nơi.

"Đa tạ lão sư rủ lòng thương!!!" Hồng Vân Lão Tổ lập tức ngồi vào vị trí thứ tư, một đạo Hồng Mông Tử Khí bay về phía ông, nhập vào mi tâm.

"Cầu xin tiên tổ rủ lòng thương chúng con!" Đám tiên thiên thần ma lại bái lạy.

Hồng Quân nhìn xuống, thầm tính toán: Tam Thanh thu một, phương Tây thu hai, nay lại có Hồng Vân, mà hai tộc Vu Yêu sau này nhất định xưng bá Hồng Hoang, nên thu một kẻ Yêu tộc để bù đắp tổn thất khí vận khổng lồ vừa rồi.

Thế là ông ta nhìn về phía Côn Bằng, trong số Yêu tộc có mặt ở đây, không ai vượt qua được Côn Bằng.

"Côn Bằng, ngươi là thần thánh Yêu tộc, sau này tất có đại công đức, đại tạo hóa xuất hiện, ngươi có duyên với ta, nên là đệ tử thứ năm của ta, ban cho ngươi Hồng Mông Tử Khí, sau này định thành Thánh nhân!" "Côn Bằng bái tạ lão sư!!!" Côn Bằng nghe vậy mừng rỡ khôn xiết, miệng cười ngoác ra, sau khi ngồi vào vị trí Thánh nhân liền không ngừng dập đầu.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí hướng về mi tâm Côn Bằng mà đi,

chui vào trong, thần thánh phi phàm.

Nay chỉ còn lại một vị trí cuối cùng, Hồng Quân nhất thời không biết trao cho ai.

Những người này đều là hạng khí vận phi phàm, thực lực đa phần không chênh lệch mấy.

Đột nhiên, Hồng Quân thấy một người trên thân huyết khí bốc lên ngùn ngụt, chính là Minh Hà Lão Tổ sinh ra từ Huyết Hải.

"Minh Hà!

Ngươi nên là đệ tử thứ sáu của ta, sau này cũng có đại công đức, đại khí vận, nên nhập cảnh giới Thánh nhân!" Lời Hồng Quân hạ xuống khiến Minh Hà Lão Tổ tâm thần chấn động, mừng rỡ quá đỗi, vội vàng dập đầu, ngồi lên chiếc bồ đoàn cuối cùng.

"Dưới môn ta hợp nên có bảy vị Thánh nhân, chỉ còn lại một đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này.

Tuy nhiên, thiên địa cửu thánh không thể cùng xuất hiện, nên chỉ có bát thánh (tám thánh), môn hạ ta đã độc chiếm bảy vị, vị thánh cuối cùng nên nằm trong số các ngươi." Hồng Quân nhắm mắt, không nói gì thêm.

Đám tiên thiên thần ma nghe vậy đều đại kinh, vội vàng quỳ xuống đất ai cầu.

Thánh vị chỉ còn một, bảo họ sao không cuống quýt cho được.

"Thôi vậy thôi vậy, ta sẽ ném nó vào giữa, ai có thể đắc được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này thì đó là tạo hóa của người đó!" Hồng Quân giả vờ thở dài, như thể thương xót thế nhân.

Vung tay một cái, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng bay về phía đám tiên thiên thần ma.

Họ nhao nhao ra tay muốn ôm lấy Hồng Mông Tử Khí vào lòng, nhưng dù hành động thế nào cũng không thể chạm vào nó dù chỉ một chút.

Đột nhiên, đạo Hồng Mông Tử Khí đó dường như có ý thức tự chủ, trong nháy mắt chui tọt vào mi tâm của một người.

Mọi người nhìn theo, kẻ đó chính là Đông Vương Công, thủ lĩnh của nhiều tiên thiên thần ma ở phía đông Hồng Hoang.

Đám tiên thiên thần ma nhìn chằm chằm, trong mắt lộ ra dục vọng tham lam vô tận.

Phải biết rằng, đây là người duy nhất Hồng Quân không khẳng định chắc chắn sẽ thành thánh, cũng không thu làm đệ tử, nghĩa là kẻ này không có chỗ dựa.

"Bái kiến lão sư, đa tạ lão sư truyền đạo chi ân!" Đông Vương Công sao có thể không cảm nhận được ánh mắt tham lam từ đám tiên thiên thần ma kia, từng ánh mắt hận không thể lập tức đánh chết hắn để thay thế.

Thế là, không đợi Hồng Quân nói thêm gì, hắn liền trực tiếp bái lạy, miệng xưng lão sư.

Tuy nhiên tính toán của Đông Vương Công rốt cuộc cũng thất bại, chỉ thấy Hồng Quân mở mắt nói: "Ta và ngươi không có duyên thầy trò, ngươi là thủ lĩnh quần tiên Hồng Hoang, nên làm gương cho chúng tiên." "Tiên" này chính là danh xưng Hồng Quân đặt cho những tiên thiên thần ma bước vào Tử Tiêu Cung thính đạo.

Sau này, phàm là kẻ tu theo đại đạo của Hồng Quân đều gọi là tiên nhân.

Đông Vương Công nghe vậy thì sững người, lập tức cảnh giác vạn phần, lời này của Hồng Quân hắn cũng không ngu, sao không biết

ý tứ là gì, cũng biết hậu quả tương ứng sẽ tồi tệ đến mức nào.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể làm vậy, một lần nữa cảm tạ Hồng Quân.

"Thánh vị đã phân, tiếp theo là giảng về Thánh nhân chi đạo, nếu muốn nghe thì hãy ngồi xuống nghe.

Thánh nhân chi đạo tổng cộng giảng ba lần, mỗi lần cách nhau ba ngàn năm, mỗi lần giảng đạo một ngàn năm, tổng cộng chín ngàn năm sẽ kết thúc giảng đạo." Hồng Quân cưỡng ép đè nén tạp niệm trong lòng, bắt đầu nhắm mắt giảng thuật Thánh nhân đại đạo.

Thánh nhân chi đạo là quả vị do Hồng Quân dùng đại thần thông ngưng tụ từ thiên địa, cái gọi là Hồng Mông Tử Khí chính là tinh hoa của thiên địa.

Thánh nhân chi đạo vừa khai giảng, tức thì thiên đạo có cảm ứng, đất mọc sen vàng, trời hoa rơi rụng.

Mọi người thấy vậy cũng đều cảm thấy đây mới là Đại Đạo chân chính, ngay cả thiên đạo cũng cảm ứng mà ban xuống sen vàng, phi hoa.

Vì thế từng người đắm chìm trong đó, nhắm mắt bắt đầu tử tế lĩnh ngộ đại đạo.

Mà ngay khi Hồng Quân nhắm mắt giảng đạo, một luồng ma khí từ mi tâm Hồng Quân chợt lóe lên rồi biến mất, không chỉ đám tiên thiên thần ma không cảm giác được, ngay cả chính Hồng Quân cũng không nhận ra luồng khí tức này xuất hiện.

Luồng ma khí đó sau khi xuất hiện từ mi tâm Hồng Quân liền lao về phía đám tiên thiên thần ma.

Trong tinh không vô ngân, Tinh Thần đạo nhân dẫn theo hơn vạn tiên thiên thần ma đến tận sâu trong tinh không, trong Tử Vi đế tinh.

Những tiên thiên thần ma này cũng đến đây để tìm cầu Đại Đạo chân chính, họ không hẳn là tin tưởng Tinh Thần đạo nhân đến mức nào, chỉ là so với cái Chuẩn Thánh chi đạo phải tự trảm một đao của Hồng Quân kia, họ sẵn lòng tin tưởng vào cảnh giới không thể nói ra lời của Tinh Thần đạo nhân hơn.

Tinh Thần đạo nhân ngự tại Tử Vi đế tinh, ngồi cao trên tầng mây, phía dưới là hơn vạn tiên thiên thần ma.

Ông chỉ ngồi đó đã khiến đám tiên thiên thần ma cảm thấy không thể với tới, dường như kẻ ngồi trên mây kia không phải là một đạo nhân mà là thiên địa đại đạo, là chính bản thân pháp tắc.

Vô tận tinh thần lúc này trước mặt Tinh Thần đạo nhân cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

Tử Vi đạo nhân vội vàng đứng dậy, hành lễ bái lạy: "Lão sư, đệ tử biết lỗi rồi..." Tinh Thần đạo nhân lắc đầu, chậm rãi nói: "Không sao, ngươi vốn không sai, có tội gì đâu?

Truy tầm Đại Đạo là căn bản của vạn vật vạn linh, chuyện này đã qua rồi, sau này không cần nhắc lại." "Tạ lão sư nhân từ." Tử Vi đạo nhân hành lễ, lại hỏi: "Lão sư, Thánh nhân chi đạo thực sự là một sự lầm lạc sao?

Con từng thấy uy thế của tiên tổ còn hơn cả lão sư vài phần, vì sao con đường đó lại là lầm lạc?" Tử Vi đạo nhân có chút không hiểu, đây cũng là câu hỏi mà nhiều người muốn hỏi.

Tuy Thánh nhân chi đạo có nhiều khiếm khuyết, nhưng chiến lực mà Hồng Quân thể hiện ra là thật sự tồn tại, đây là sự thực không thể xóa nhòa.

Tinh Thần đạo nhân thấy đệ tử nói mình không bằng Hồng Quân cũng không giận, đó là sự thật; đối với họ, không địch lại là không

địch lại, không có gì phải che đậy.

Ông cười một tiếng, gật đầu nói: "Ta biết điều các ngươi nghĩ trong lòng, không chỉ ngươi mà nhiều đạo hữu chắc hẳn cũng vậy." Nói xong, ông nhìn về phía mọi người, quả nhiên ai nấy đều gật đầu.

Dương Mi Lão Tổ đã nôn nóng không nhịn được, đứng dậy chắp tay hành lễ hỏi: "Tinh Thần đạo hữu, xin hãy nể tình ngày trước cùng cầu đạo mà giải hoặc cho chúng tôi." Tinh Thần đạo nhân gật đầu: "Dương Mi đạo hữu không cần nôn nóng, lần này vốn là để truyền bá Hỗn Nguyên chi đạo trong Hồng Hoang!" Ong!!!

Hỗn Nguyên chi đạo vừa được nói ra, vạn vị thần thánh nghe vậy lập tức chấn kinh.

Không nghe đạo Hỗn Nguyên, cả đời là khách qua đường.

Nếu chưa từng nghe qua đạo Hỗn Nguyên thì thôi, nhưng nay chỉ mới nghe thấy hai chữ Hỗn Nguyên, trong não hải của từng tiên thiên thần ma liền cảm thấy sinh ra ý niệm đại đạo vô biên, nhiều thần thánh lộ rõ vẻ vui mừng.

Vô số tiên thiên thần ma lúc này đều đã hiểu rõ, trong lòng không còn nửa điểm nghi ngờ.

Mới nghe tên đại đạo đã biết là đạo chân chính, đây là đại đạo thật sự, là con đường chí cao vô thượng giữa thiên địa, vượt xa cảnh giới Đại La Kim Tiên!

"Đa tạ đạo hữu truyền đạo!!!" Dương Mi Lão Tổ cúi người bái lạy, lần này là bái lạy bằng tấm lòng thành tâm thành ý.

Ông tự hỏi nếu mình biết đạo Hỗn Nguyên, e rằng cũng sẽ giống Hồng Quân mà ẩn giấu đại đạo này đi, không để thiên địa chúng sinh biết tới.

Khi Tinh Thần đạo nhân nói ra Hỗn Nguyên, nhiều tiên thiên thần

ma từng trải qua việc Hồng Quân thông báo về ý niệm Hỗn Nguyên đều nhớ ra cả.

Hóa ra Hồng Quân từ lâu đã thông báo chuyện này cho họ, mà trận chiến giữa tiên tổ Hồng Quân và Ma tổ La Hầu cũng là để tranh đoạt Hỗn Nguyên đạo quả; trong phút chốc, ký ức về ý niệm Hỗn Nguyên đã phá vỡ phong ấn của Hồng Quân trong lòng họ, ai nấy đều nhớ lại.

"Thì ra là thế!

Thì ra là thế!!!" Âm Dương Lão Tổ nước mắt đầy mặt, ngày trước luôn cảm thấy đã quên mất điều gì, nay cuối cùng đã nhớ ra, hóa ra chính là ý niệm Hỗn Nguyên này.

Tức thì, khuôn mặt của những vị lão tổ năm xưa đều lộ ra vẻ phẫn nộ vô tận.

"Tiên tổ!

Hảo một cái tiên tổ!!!" Lời nói của Thời Thần Lão Tổ chứa đựng sự phẫn nộ.

Hóa ra đây chính là cái gọi là tiên tổ, hóa ra đây chính là thủ đoạn của Hồng Quân, nếu không nhờ Tinh Thần đạo nhân can thiệp, họ đã suýt lạc vào con đường sai lầm.

"Chư vị đạo hữu, cẩn ngôn!" Tinh Thần Lão Tổ ngồi cao trên tầng mây, kịp thời lên tiếng nhắc nhở.

Nếu có ai gọi tên Hồng Quân, e rằng sẽ bị ông ta cảm ứng được.

"Dương Mi đạo hữu, Âm Dương đạo hữu, Thời Thần đạo hữu... xin chư vị sau khi bần đạo giảng xong đại đạo đừng rời đi, bần đạo e rằng Hồng Quân sẽ đuổi tận giết tuyệt các vị." Tinh Thần đạo nhân quan tâm mở lời.

Những đạo hữu năm xưa của ông không phải thần thánh mới sinh

sau này, nếu họ biết ý niệm Hỗn Nguyên, nhớ lại những chuyện cũ thì việc ngăn cản đạo đồ giống như giết cha mẹ, là thù bất tử bất hưu, cho nên những người này và Hồng Quân đều là kẻ thù không đội trời chung.

Hồng Quân chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn những người này tăng cường tu vi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, nếu không kẻ gặp hạn có thể là chính ông ta.

"Đa tạ đạo hữu che chở chúng tôi!" Những tiên thiên thần ma tồn tại từ thời khai thiên đều lần lượt tri ân Tinh Thần đạo nhân, họ thực sự cảm kích ông, việc này chân thành hơn Hồng Quân nhiều lắm.

Đây là ơn truyền đạo, so với thù cản đạo của Hồng Quân có thể nói là hai thái cực.

Tinh Thần đạo nhân gật đầu, tiếp tục nói: "Tiếp theo, chính là đạo Hỗn Nguyên.

Trên Đại La là Hỗn Nguyên, hay còn gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên vạn kiếp bất diệt, thọ cùng thiên địa, tu vi cao cường.

Mà kẻ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chính là ở trên Đại La Kim Tiên thành tựu thực tại Hỗn Nguyên; cái gọi là Hỗn Nguyên chính là trong vô tận thời không ngưng luyện duy nhất chân ngã, từ đó siêu thoát khỏi tất cả thời không quá khứ, hiện tại, tương lai; cảnh giới này gọi là Hỗn Nguyên chân ngã, mới chỉ là bước đầu vào Hỗn Nguyên.

Sau khi ngưng luyện Hỗn Nguyên chân ngã, tiếp theo là biến pháp tắc đại đạo mình tu luyện thành một khối quả thực, từ đó có thể hiển hóa bản thân trong tất cả vô tận thời không, tất cả 'ngươi' trong vô tận

thời không đều sẽ trở thành 'ngươi' lúc này, chính là ý nghĩa của câu 'Hỗn Nguyên nhất chứng vĩnh chứng' (một khi chứng Hỗn Nguyên thì mãi mãi là Hỗn Nguyên).

Sau khi chứng được Hỗn Nguyên đạo quả có thể một niệm sinh thiên địa, một niệm xuất thời không, một niệm thông vạn niệm, tất cả những chuyện đã xảy ra và chưa xảy ra trong vô cùng thời không đều có thể biết rõ.

Vô cùng vô tận, vô sở bất vi (không gì không làm được), chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vậy!

Cảnh giới Hỗn Nguyên chân ngã tuy không mạnh bằng Hỗn Nguyên đạo quả nhưng cũng vượt xa Đại La Kim Tiên, phất tay diệt Đại La không phải lời nói cuồng vọng.

Sự huyền diệu trong đó khó lòng diễn tả bằng lời, nhưng sau khi đạt được sẽ tự hiểu rõ." Tinh Thần đạo nhân giới thiệu sơ lược về cảnh giới Hỗn Nguyên khiến mọi người mắt sáng rực, trong lòng xuất hiện chân ý đại đạo vô cùng.

"Thì ra đây là Hỗn Nguyên!

Đa tạ lão sư truyền đạo chi ân!" Thái Thượng đứng dậy, cúi người bái lạy.

"Đa tạ lão sư truyền đạo chi ân!" Các tiên thiên thần ma khác cũng đều bái lạy, cả những đạo hữu năm xưa như Dương Mi Lão Tổ cũng vậy.

Ơn truyền đạo lớn hơn trời.

Tức thì, một luồng khí vận huyền chi hựu huyền ngưng tụ trên người Tinh Thần đạo nhân khiến nghi hoặc trong lòng ông tan biến, tu vi lại tiến thêm một bước, đã không còn xa cảnh giới Hỗn Nguyên đạo quả nữa.

“Chư vị đạo hữu không cần như thế, bần đạo cầu chẳng qua là để mọi người trong Hồng Hoang đều là Hỗn Nguyên mà thôi, không cầu gì khác, chư vị cứ xưng hô đạo hữu là được.” Tinh Thần đạo nhân vội chắp tay đáp lễ, những thần thánh này nói đúng ra không có quá nhiều vướng mắc với ông, ông cũng không muốn vướng mắc gì.

Ông chỉ không muốn thấy thương sinh thiên hạ bị Hồng Quân lừa dối nên mới hiện thân giảng đạo Hỗn Nguyên mà thôi, không hề có ý đồ mưu đồ khí vận.

Chỉ riêng Tử Vi đạo nhân là thực sự có vướng mắc với ông nên mới sớm thu vào môn hạ.

Nói chính xác, Tử Vi đạo nhân là đại ca của chư thiên tinh thần chi tinh, còn Tinh Thần đạo nhân chính là cha của chư thiên tinh thần.

Còn về Thái Dương và Thái Âm, đó là do hai mắt trái phải của Bàn Cổ hóa thành, khác xa với phần tóc hóa thành; tuy cùng xuất từ bản nguyên Bàn Cổ nhưng thực tế không giống nhau, dù là nội hàm hay căn nguyên, Thái Dương và Thái Âm đều vượt xa các tinh thần khác.

Cho nên nói đúng ra, ba vị tiên thiên thần ma hóa ra từ Thái Dương chi tinh là Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa và hai vị hóa ra từ Thái Âm chi tinh là Thường Hi, Vọng Thư cũng chỉ được coi là ngang hàng với Tinh Thần đạo nhân.

Dù tóc Bàn Cổ chứa đựng vô cùng pháp tắc ý niệm do ba ngàn đại đạo hóa thành, nhưng so với đôi mắt hội tụ thần vận của cơ thể Bàn Cổ thì tối đa cũng chỉ là bất phân thắng bại.

Mà Thái Nhất lại là vị thần nắm giữ mặt vô tình bá đạo của mặt trời, tu luyện không chỉ Quang Minh pháp tắc mà còn có Bá Đạo pháp tắc, Chiến Chi pháp tắc... thực lực đứng đầu trong năm vị thần Thái Dương, Thái Âm; chiến lực ngoại trừ những kẻ đạt Hỗn Nguyên thì

có thể xưng là tuyệt đỉnh.

Nhưng về tu vi, Thái Nhất vẫn kém một số người như đại ca Đế Tuấn, Dương Mi Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ... những tiên thiên thần ma tồn tại từ lúc khai thiên.

"Bái tạ đạo hữu!

Đa tạ đạo hữu truyền đạo chi ân!" Vạn vị tiên thiên thần ma nghe vậy không nói gì thêm, những tồn tại như họ sẽ không làm những hành động kiểu cách.

Trong lòng họ càng thêm kính phục, người trước đây có hung hoài (tấm lòng) như vậy, danh tiếng vang khắp Hồng Hoang là Tam Thiên đã mất từ lâu, nay đã hóa thành ba mươi ba tầng trời tọa lạc trong tinh không vô cùng, sừng sững trên đỉnh núi Bất Chu.

Tuy nhiều tiên thiên thần ma không đồng tình với lời Tinh Thần đạo nhân rằng ai cũng có thể là Hỗn Nguyên, nhưng điều đó không ngăn cản họ cảm thấy Tinh Thần đạo nhân vĩ đại.

Bởi vì họ tự hỏi bản thân không thể có tấm lòng như ông, nên ai nấy đều nảy sinh lòng tôn kính vô cùng.

Lúc này, trên người Đế Tuấn xuất hiện một loại khí tức huyền diệu, hóa ra những gì Tinh Thần đạo nhân giảng lại trùng khớp với đại đạo hắn đang đi; hắn sinh ra đã nắm giữ hào quang mặt trời chiếu rọi chúng sinh, tâm mang hung hoài vô tận, tự nhiên có sự tương thông ý niệm với Tinh Thần đạo nhân.

Lúc này tu vi hắn lại tiến thêm một bước, trong hơn vạn tiên thiên thần ma, hắn là người đầu tiên chạm tới sự tồn tại của Hỗn Nguyên chân ý.

"Thì ra đây chính là Hỗn Nguyên chân ý!

Đế Tuấn đa tạ đạo hữu truyền đạo chi ân, đại ân đại đức của đạo

hữu Đế Tuấn nhất định khắc cốt ghi tâm.” Đế Tuấn cũng cúi mình bái lạy, hắn thân là Yêu Hoàng, tự nhiên có vô cùng vĩ lực gia thân.

Giữa thiên địa không ai có thể nhận một bái của Yêu Hoàng, nhưng Tinh Thần đạo nhân có ơn truyền đạo nên miễn cưỡng có thể nhận lễ này.

Trước đó hắn cũng chỉ hơi nghiêng mình, chưa thực sự tham bái, nay mới thực sự cúi người bái đạo.

“Đạo hữu thân là Thái Dương chi tinh, được thiên địa sủng ái, nay tôn quý là Yêu Hoàng, không cần đa lễ, hai ta nên cùng nhau luận đạo nhiều hơn.” Tinh Thần đạo nhân nhìn Đế Tuấn với vẻ vui mừng, giống như Đế Tuấn có cảm ứng với ông, ông cũng đã sớm cảm nhận được Đế Tuấn, biết hắn có cùng một phần mục tiêu với mình.

Đó là để vạn vật vạn linh trong Hồng Hoang đều sống tốt hơn.

Đây là điều Tinh Thần đạo nhân suy nghĩ, kế thừa ý niệm trừ diệt tộc hung thú vì vạn linh Hồng Hoang của Tam Thiên năm xưa.

Đây cũng là điều Đế Tuấn nghĩ, kế thừa hào quang mặt trời bẩm sinh, tấm lòng rộng mở bao hàm thiên địa chúng sinh.

Trong thoáng chốc, vạn vị thần thánh dường như chứng kiến một vị tuyệt thế Thiên Đế sắp sửa ra đời, trong lòng kinh hãi vô cùng.

“Chúc mừng đại huynh minh ngộ Hỗn Nguyên chi niệm!” Thái Nhất vẻ mặt hâm mộ nói.

Cùng lúc đó, Thông Thiên vốn vẫn đang nhíu mày bỗng nhiên trên thân truyền ra một luồng bá ý tuyệt thế, thấp thoáng thậm chí còn thắng Thái Nhất vài phần bá đạo, hóa ra hắn cũng lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chân ý.

Dương Mi Lão Tổ từ không gian nhập đạo, lĩnh ngộ Hỗn Nguyên chân ý, khí chất càng thêm thoát tục phiêu miểu; vừa lĩnh ngộ được

Hỗn Nguyên chân ý, nhờ vào Không Gian Đại Đạo đặc thù, mà Hồng Quân rốt cuộc vẫn chưa đạt tới cảnh giới đạo quả thực thụ, nên ông có thể đi lại trong Hồng Hoang mà không quá lo lắng Hồng Quân ra tay.

Đây chính là uy thế của mặt trời, đây chính là thần vận của Bàn Cổ hóa thành.

"Chúc mừng đại huynh minh ngộ Hỗn Nguyên chi niệm." Hi Hòa đứng bên cạnh cũng vội vàng chúc mừng.

Chương 55

Có điều Thông Thiên nhập đạo bằng Thiên Chi Thanh đạo, Kiếm đạo; còn Thái Nhất nhập vào Quang Minh Đại Đạo, Bá Đạo; tuy cùng có ý vị bá tuyệt nhưng một bên là phụ trợ, một bên là tu luyện chính.

Chỉ có điều Đế Tuấn rốt cuộc vẫn chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, mới chỉ minh ngộ Hỗn Nguyên chân ý mà thôi, nên dù mặt trời hiển hách nhưng cũng khó che lấp vẻ rực rỡ của tinh quang.

"Tiếp theo, mời chư vị đạo hữu quan ma (quan sát) Hỗn Nguyên chi đạo của bần đạo." Bởi vì không nhập Hỗn Nguyên thì khó hiểu được ý niệm Hỗn Nguyên.

"Hỗn Nguyên chính là đại tự tại, đại tiêu dao, cho nên bước vào Hỗn Nguyên đều là đạo hữu." Tinh Thần đạo nhân cười gật đầu nói, lúc này mới thực sự công nhận thân phận đạo hữu của Đế Tuấn.

"Đa tạ chư vị đạo hữu, Đế Tuấn ở đây chúc chư vị đạo hữu sớm ngày bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên." Đế Tuấn vui vẻ đáp lễ.

Trong mắt hắn chỉ có hâm mộ chứ không có tật đố (ghen ghét), hắn kiêu ngạo biết bao, tự tin nhất định có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên thì cần gì phải ghen tị với người khác, huống hồ người này còn là đại huynh của mình.

Một lúc lâu sau, nhiều tiên thiên thần ma cuối cùng cũng bắt đầu từ bỏ ý định lĩnh ngộ Hỗn Nguyên chi đạo, họ kinh ngạc phát hiện ra mọi người ở đây đều giống nhau, chỉ có Đế Tuấn mới có thể thấp thoáng tham ngộ được một chút.

"Chúc mừng Yêu Hoàng minh ngộ Hỗn Nguyên chi niệm." Nhiều tiên thiên thần ma đều phản ứng lại, vội vàng chúc mừng.

Tuy họ không thể tham ngộ đại đạo nhưng cũng có thể được khí tức của hắn lây nhiễm, từ đó lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chân ý của bản thân; và những tồn tại này không nghi ngờ gì chính là những kẻ đứng ở đỉnh cao nhất của Hồng Hoang.

Khác với Thái Thượng vô vi, điều hắn lĩnh ngộ là bá tuyệt tất cả thiên địa chúng sinh, một kiếm có thể diệt chúng sinh, một kiếm đạo chân ý vô cùng bá đạo.

Các tiên thiên thần ma còn lại chỉ là được Tinh Thần đạo nhân nể mặt mới gọi là đạo hữu, thực tế chỉ có bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên mới thực sự là đạo hữu.

Nhưng họ vừa mới ghi nhớ xong liền lập tức quên mất.

Ong ~ Phía bên Thái Nhất xuất hiện một luồng bá ý còn mạnh hơn cả Thông Thiên; nếu nói bá ý của Thông Thiên là bá tuyệt tất cả thiên địa chúng sinh, thì bá ý của Thái Nhất là bá tuyệt tất cả, vô cùng vô tận thời không, vạn vật vạn linh, tất cả đều bị Thái Nhất bá tuyệt, đó là chân ý bá đạo vô cùng.

Và trong số đó, chỉ có Đế Tuấn là có thể tham ngộ; khác với những người khác vò đầu bứt tai khó hiểu đại đạo, hắn ngồi xếp bằng, khí tức trên người huyền chi hựu huyền, một đạo vận xuất hiện phía sau hiển hóa ra thế gian.

Âm Dương Lão Tổ từ âm dương nhập đạo, lĩnh ngộ Hỗn Nguyên chân ý.

Đúng là tinh quang vô cùng hội tụ cũng khó địch lại một điểm mặt trời chiếu rọi.

Sau khi Tinh Thần đạo nhân nói xong, một luồng chấn động xuất hiện, vô cùng đạo vận hiển hóa ra, từng vệt tinh thần lực xoay chuyển bên trong, vô cùng tinh quang ánh chiếu chư thiên vạn giới, dường

như bao hàm tất cả thời không vào trong đó.

Tinh Thần đạo nhân khẽ gật đầu, trong lòng mỉm cười, đây chính là điều ông muốn; đạo Hỗn Nguyên này thực ra giống như mở ra riêng cho Đế Tuấn vậy, ông biết người khác không thể lĩnh ngộ được chút nào.

Thường Hi nhìn về phía Đế Tuấn, trong lòng nảy sinh sự sùng bái vô cùng, chỉ thấy Đế Tuấn chính là tồn tại lợi hại nhất trong chư thiên thần thánh.

Thời Thần Lão Tổ từ thời gian nhập đạo, lĩnh ngộ Hỗn Nguyên chân ý, càng thêm thâm thúy không thể nhìn trực diện; ông và Dương Mi Lão Tổ là chí giao hảo hữu nên tự nhiên cùng tiến cùng lui, hai người hợp lực khiến Thời Không Đại Đạo hiển hóa ra, thấp thoáng không kém năm đại chí cao đại đạo là bao.

Không biết qua bao lâu, dần dần trên người Thái Thượng cũng bắt đầu xuất hiện một vệt chân ý, hóa ra ông cũng đã lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chân ý; ông lĩnh ngộ từ lời Tinh Thần đạo nhân rằng kẻ đạt Hỗn Nguyên thì không gì không làm được, từ đó lĩnh ngộ ra ý niệm Hỗn Nguyên vô vi, và cuối cùng đạt được Hỗn Nguyên chân ý.

Cùng lúc đó, không biết bao nhiêu tiên thiên thần ma đỉnh cấp lần lượt lĩnh ngộ ra Hỗn Nguyên chân ý, chính là họ đã từ trong Hỗn Nguyên đại đạo của Tinh Thần đạo nhân mà lĩnh ngộ ra.

Nhiều tiên thiên thần ma nỗ lực muốn tham ngộ Hỗn Nguyên chi đạo, nhưng Hỗn Nguyên chi đạo không phải đạo tầm thường, tu vi của họ không đủ nên không một ai có thể tham ngộ được bên trong, chỉ đành nhíu mày nỗ lực ghi nhớ để sau này tham ngộ lại.

Đạo vận hiển hóa ra là Mặt Trời, một vầng thái dương rực rỡ treo cao, thấp thoáng dường như át chế cả ánh tinh quang vô tận truyền ra từ Tinh Thần đạo nhân.

Trong vòng trăm năm này liên tục có tiên thiên thần ma lĩnh ngộ Hỗn Nguyên chân ý, bắt đầu từ Đế Tuấn cho đến người cuối cùng là Thường Hi, tổng cộng có mười ba vị tồn tại đã lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chân ý.

Sau đó, Tinh Thần đạo nhân thu hồi đại đạo của mình, không còn hiển hóa ra nữa; những kẻ không thể minh ngộ Hỗn Nguyên chân ý đều là do nội hàm không đủ, chưa thể chạm tới Hỗn Nguyên chân ý, ông có hiển hóa thêm vạn năm nữa mà đối phương không tăng cường tu vi thì cũng vô ích.

Những vị đã lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chân ý thấy Tinh Thần đạo nhân thu hồi đạo vận, sau khi cảm tạ liền lần lượt rời khỏi vùng tinh không, trở về đạo trường động phủ của mình.

Chuyến đi này có hơn vạn tiên thiên thần ma, cuối cùng cũng chỉ có mười ba người lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chân ý, mà trong đó có tới ba vị thuộc nhóm năm vị thần Thái Dương và Thái Âm, qua đó có thể thấy sự sủng ái của thiên địa dành cho họ. ...Trong hư không. "Nghĩ ra được cách lấy thân bổ Thiên Đạo sao?!

Không hổ là ngươi, Hồng Quân, rốt cuộc vẫn bước vào một bước này.

Chỉ là Tam Thanh mất hai, Yêu tộc có Yêu Hoàng và Thái Nhất - hai tôn Tiên thiên thần thai gánh vác đại bán khí vận này cũng không ở đây, Vu tộc thì càng khỏi nói, không một ai tới, khí vận này của ngươi thật sự đủ để ngươi hợp đạo sao?" Diệp Hiên đứng giữa hư không, nhìn xuống những sinh linh đang không ngừng tiến bước trong thế giới Hồng Hoang.

Phải nói rằng, đây cũng là một loại lạc thú.

Hiện nay Hồng Hoang có thể nói là trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng, không còn là một Hồng Hoang bị Hồng Quân một tay che trời

như trước nữa.

Long Vương không hề thân vẫn, ngược lại bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, chỉ kém một bước là có thể ngưng tụ Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Y còn dùng thời không cách tuyệt tứ hải, phân tách khỏi Hồng Hoang, tuy cùng ở trong một thế giới nhưng bản chất đã nằm ở một duy độ không gian khác.

Đây chính là thủ đoạn của Hỗn Nguyên, vượt qua thời không, ngưng tụ Chân Ngã.

Mà trong tinh không vô ngân, lại có Tinh Thần Lão Tổ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, vô cùng tinh thần gia thân, đạo vận hiển hóa, cưỡng ép đột nhập vào Tử Tiêu Cung, cuỗm đi hơn vạn Tiên thiên thần thai.

Hơn vạn Tiên thiên thần thai này không hề tầm thường, đa phần đều là những kẻ tâm trí và thực lực đều xuất chúng, có thể nói, ngoại trừ Tứ Hải Long tộc, những đại thần thông giả sinh ra sau này chắc chắn sẽ là kiều sở của Hồng Hoang.

Dù sao thì những Tiên thiên thần thai mạnh nhất thiên hạ đa phần đều tụ tập ở Tử Tiêu Cung, còn những kẻ còn lại ở đó tu luyện cái gọi là Thánh đạo, cuối cùng sẽ bị hạn chế phát triển.

Mà bất kể là Tinh Thần Lão Tổ hay Long Vương đều không phải hạng người giấu nghề, một bên hy vọng vạn linh Hồng Hoang bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, một bên hy vọng mỗi tộc nhân Long tộc đều thành Hỗn Nguyên.

Nghiễm nhiên hình thành cục diện tam tộc đỉnh lập, cục diện này cũng đang đi đúng theo hướng mà Diệp Hiên mong muốn.

Hiện nay nhờ có Tinh Thần Lão Tổ, số lượng thần thánh lĩnh ngộ

Hỗn Nguyên chân ý đột nhiên tăng thêm mười ba vị, đại biểu cho việc sau một khoảng thời gian nữa, trong thiên địa sẽ xuất hiện thêm mười ba tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên.

Khi số lượng kẻ đạt cảnh giới Hỗn Nguyên ngày càng nhiều, ý định phong tỏa Hỗn Nguyên của Hồng Quân sẽ càng khó khăn.

Sở dĩ hiện nay Hồng Hoang bị Hồng Quân phong tỏa là vì số lượng Hỗn Nguyên chỉ có vài người, hơn nữa chỉ có mình y bước vào cảnh giới Đạo Quả.

Nếu Hỗn Nguyên giả ngày càng nhiều, việc phong tỏa tự nhiên sẽ không còn nữa.

Nhưng dù Hồng Hoang thật sự sinh ra càng nhiều Hỗn Nguyên, dựa vào thủ đoạn và tâm tính của Hồng Quân, chỉ cần y không chạm đến lợi ích của đại đa số Hỗn Nguyên giả, đa phần vẫn có thể đứng vững trên đỉnh Hồng Hoang. "Đây chính là Yêu Hoàng Đế Tuấn sao?

Trực tiếp cảm ngộ Hỗn Nguyên chân ý từ lời nói của Tinh Thần đạo nhân, nếu không vì Hồng Quân phong tỏa, e rằng hắn đã sớm cảm ngộ được rồi!" "Còn có Thái Thượng, Thái Nhất, Thông Thiên, ba vị này đều là những tồn tại đỉnh phong thế hệ mới.

Không hổ là Tam Thanh và Thái Nhất, chỉ tiếc cho Nguyên Thủy, sa đà vào cái gọi là Thánh Nhân đạo không thể tự dứt ra được, sau này tu vi của ba người kia e rằng sẽ bỏ xa hắn." "Thế hệ cũ như Dương Mi, Thời Thần, Âm Dương, ba vị thần thánh này cũng không tệ, rốt cuộc đã lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chân ý, ngày bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã chắc không còn xa." "Còn lại Phục Hy, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Thiên Cơ Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ, Thường Hi, sáu người này cũng cực kỳ xuất sắc, coi như là hạng kiều sở trong Hồng Hoang rồi." Diệp Hiên nghĩ đến đây thì để mặc Hồng Hoang tự phát triển, vì mọi thứ đã đi đúng quỹ đạo.

Tâm niệm vừa động, Diệp Hiên rời khỏi thế giới Hồng Hoang.

Lúc này cách Tinh Vực Giải Đấu Lớn chỉ còn vài ngày, không còn bao lâu nữa.

Để bồi dưỡng ra một nhóm tuyển thủ cực mạnh, Đại Việt quốc cũng rất vất vả, nếu chỉ nuôi dưỡng trong lồng kính quá lâu thì sẽ không chịu được gió bão, cho nên mới tổ chức loại cạnh tranh tinh vực này.

Cạnh tranh tinh vực không có chuyện nương tay, những người đạt đến cảnh giới này ai mà chẳng kiêu ngạo, sát phạt quyết đoán, nên không có khái niệm đấu điểm dừng.

Nếu ngươi không đầu hàng, đối phương sẽ đồ sát sạch sinh linh trong Thần Quốc của ngươi, nếu vẫn không đầu hàng thì sẽ hủy diệt luôn Thần Quốc, khiến tâm huyết bao năm tan thành mây khói.

Thần Quốc bị hủy khác với sinh linh bị diệt, sinh linh chết còn có thể thai nghén đợt khác, chỉ tốn thời gian thôi.

Nhưng nếu Thần Quốc tan vỡ, tu vi Sáng Thế Thần sẽ rớt thảm hại, bởi vì mọi thứ của Sáng Thế Thần đều dựa trên Thần Quốc, Thần Quốc mạnh thì thần mạnh, thần chết thì Thần Quốc diệt.

Hai bên là quan hệ nương tựa lẫn nhau.

Thời gian trôi nhanh, ngày diễn ra đại đấu giá tinh vực đã đến.

Cuộc đấu này không phải đấu trên lôi đài thực tế vì như vậy quá cấp thấp.

Chiến trường được gọi là Tinh Vực Chi Lôi, mỗi tinh vực đều có một tòa lôi đài như vậy.

Những tuyển thủ báo danh thành công chỉ cần động ý niệm là có thể truyền tống một luồng thần niệm vào đó.

Tuy Tinh Vực Chi Lôi nhìn không lớn nhưng bên trong là vô số không gian chồng chất lên nhau, lý thuyết có thể chứa vô hạn người, mỗi cặp đối thủ sẽ ở trong một không gian lôi đài riêng biệt.

Tại đây, Thần Quốc của hai bên sẽ mở ra nhiều thông đạo liên thông nhau, để sinh linh của hai Thần Quốc bước vào chiến đấu cho đến khi phân thắng bại.

Thông thường, đa số Sáng Thế Thần sẽ đầu hàng khi sinh linh đỉnh tiêm trong Thần Quốc chết sạch hoặc thấy rõ mình sẽ thua, rất ít khi đánh đến mức sinh linh chết tận.

Tại học viện Đại Chu. "Diệp Hiên, tiếp theo trông cậy vào em cả đấy." Cơ Phát mỉm cười nhìn Diệp Hiên, cực kỳ tin tưởng.

Thiên phú như vậy, từ khi Sáng Thế Thần ra đời đến nay chỉ có mình Diệp Hiên.

Có lẽ, cậu ấy có thể bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần bậc chín trong truyền thuyết, trở thành Vĩnh Hằng. "Viện trưởng cứ yên tâm." Diệp Hiên gật đầu đầy tự tin.

Hiện nay hắn chỉ thiếu nửa bước là bước vào Sáng Thế Thần cấp bốn, dù tuyển thủ khóa này lợi hại thế nào cũng khó lòng đạt tới cấp bốn, mà chiến lực của hắn lại có thể diệt sạch ma vật cấp bốn, chỉ có Sáng Thế Thần cấp bốn cùng cấp mới làm khó được hắn, còn lại đều là vô địch.

Trong cùng khóa, thậm chí không có ai đạt tới cấp bốn, nên cuộc thi này ngay từ đầu đã là sự nghiền ép của Diệp Hiên với những người còn lại.

Một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ và hạo đãng xuất hiện trong tâm trí của tất cả học tử tham gia đại đấu giá, một thần niệm hóa hình thành một nam tử, chính là một trong năm hiệu trưởng phụ trách -

hiệu trưởng học viện Đại Chu, Cơ Tiên.

Cơ Tiên là Sáng Thế Thần bậc sáu, sở hữu đủ loại thần thông bất khả tư nghị, lúc này hiển hóa vạn thiên xuất hiện trong đầu vô số tuyển thủ.

Cuộc thi này danh nghĩa là dành cho tất cả học tử năm nhất, nhưng thực tế chỉ những kẻ cực kỳ tự tin mới dám báo danh. "Vòng đầu tiên là vòng loại, đào thải những người thực lực không đạt chuẩn.

Nói chính xác thì đây chưa phải vòng một chính thức, sau vòng này những người còn lại mới thực sự bắt đầu giải đấu." "Cuối cùng, mười người đứng đầu tinh vực sẽ đại diện tinh vực tham gia vòng chung kết của ba nghìn tinh vực, những ai lọt vào top một nghìn đều có phần thưởng tương ứng." "Còn trong tinh vực chúng ta, top một trăm đều có thưởng, top mười phần thưởng cực kỳ hậu hĩnh, cụ thể là gì thì tạm thời chưa thể tiết lộ, nhưng chắc chắn là rất quý giá.

Tiếp theo là vòng loại." "Chúc các vị đều có thể vượt qua vòng loại để tham gia giải đấu chính thức!" Lời Cơ Tiên vừa dứt, một nguồn thần lực vô biên hiển hóa, trong thế giới của vô tận tuyển thủ đột nhiên xuất hiện một cột sáng màu đen.

Đó là cột sáng truyền tống ma vật, mỗi cột sáng ẩn chứa một tôn ma vật cấp bốn và vạn tôn ma vật cấp ba.

Đây chính là vòng loại, đào thải những kẻ không thể vượt cấp trảm địch.

Sáng Thế Thần không làm được điều đó thì không được coi là thiên tài thật sự.

Trong thế giới thần thoại của Trương Bân. "Một tôn ma vật cấp bốn, vạn tôn ma vật cấp ba..." Trương Bân đau đầu nhìn cảnh này, nếu chỉ có vạn con cấp ba thì ông có niềm tin, nhưng có thêm một con

cấp bốn thì thực sự rất nhức đầu.

Không phải sinh linh nào cũng vượt cấp trảm địch được, ma vật cấp ba vốn đã mạnh hơn thần linh cấp ba trong Thần Quốc nhiều rồi, chưa nói đến cấp bốn.

Trong thế giới của Trương Bân, một tôn Tam Túc Kim Ô khổng lồ đứng trên chín tầng trời.

Đó là hóa thân của Kim Ô, tượng trưng cho Thái Dương Thần Điểu, là sự hiển hóa đạo của Đế Tuấn và Thái Nhất. "Tam Túc Kim Ô, hãy triển hiện ánh hào quang của ngươi đi!!!" Theo tiếng thét của Trương Bân, nguồn ánh sáng vô tận sinh ra trong Thần Quốc, thần hỏa từ cửu tiêu rơi xuống như muốn thiêu trụi mọi thứ.

Tôn Kim Ô này là tồn tại mạnh nhất trong Thần Quốc này, tuy chỉ là thực lực cấp ba nhưng đã đạt đến đỉnh phong, đứng trên vạn linh.

Tuy sinh linh cấp ba không thiếu, nhưng mạnh như con Kim Ô này thì không có con thứ hai.

Vì nó có thể vượt cấp trảm địch, ẩn chứa tu vi bàng bạc và vô số pháp tắc, đẩy chiến lực lên cực hạn.

Trong cột sáng đen, ma vật không ngừng chui ra.

Chúng không xuất hiện cùng lúc mà từ từ bước ra như để cho sinh linh Thần Quốc có cơ hội phản ứng.

Lúc này, trong Thần Quốc đã xuất hiện hơn trăm con ma vật cấp ba.

Chúng không vội vàng tấn công mà đứng giữa không trung, lặng lẽ quan sát thực lực sinh linh thế giới này, chờ đồng bọn đến đông đủ. "Tử dân của ta, hãy tỉnh lại từ giấc trầm thùy!

Trong chư thiên lại xuất hiện tồn tại tà ác cường đại, muốn hủy

diệt phương thế giới này!" Tam Túc Kim Ô không lao lên một mình mà bay cao trên chín tầng trời, tiếng hò hét vang khắp thế giới.

Những kẻ mạnh cảm nhận được ma khí ngút trời đã sớm tụ tập về phía mặt trời, không cần Kim Ô hiệu triệu.

Nhưng cũng có những kẻ đang bế quan hoặc ngủ say, Kim Ô cần sức mạnh của họ để cùng bảo vệ thế giới, tiếng hót xuyên thấu cửu tiêu, xuống tận u tuyền.

Vô số đại năng thức tỉnh, cảm nhận được tiếng gọi của Thái Dương Thần, hóa thành những đạo quang mang bay lên mặt trời.

Tại mặt trời. "Nguy cơ thế giới đã đến, trận chiến này có lẽ sẽ có rất nhiều người hy sinh, bao gồm cả ta.

Nếu các ngươi thấy ta ngã xuống, đừng bi thương, hãy liều mình lao vào lũ tà ác kia, nhất định phải hủy diệt chúng, nếu không thế giới này cùng chúng ta sẽ tan biến hoàn toàn!" Tam Túc Kim Ô bay lượn trước mặt hàng vạn đại năng cấp ba, số lượng đã lên tới hơn mười vạn và vẫn đang tăng lên, nhưng so với những con ma vật cực mạnh kia, họ vẫn có vẻ yếu ớt.

Kim Ô này không phải sinh linh thần thoại thật sự hiển hóa, nó chỉ là một đạo hình bóng của Đế Tuấn hoặc Thái Nhất mà thôi.

Đợi thế giới thăng cấp, thực lực lên cao, có lẽ nó sẽ trở thành phân thân của Đế Tuấn hoặc Thái Nhất trong vô tận thời không, hoặc là một trong mười người con của Đế Tuấn...

Đến lúc đó, Thần Quốc Thần Thoại mới thực sự là Thần Quốc Thần Thoại. "Xì!

Ngươi chết thì ta vui mừng còn không kịp, sao phải bi thương!" Một giọng nói cực kỳ lạc quẻ vang lên, các đại năng nhìn lại, thấy đó là vị Thần Bóng Tối - kẻ thích nói thật và có thực lực chỉ đứng sau

Thái Dương Thần, ai nấy đều im bặt sợ đắc tội vị đại thần này.

Nếu không có hào quang của Thái Dương Thần phổ chiếu thế gian, thế giới này đã chìm trong bóng tối lâu rồi.

Thần Bóng Tối dù không phải ảnh xạ thần thoại nhưng cũng là tồn tại mạnh thứ hai ở đây.

Thái Dương Thần liếc hắn một cái, không nói nhiều vì tình hình khẩn cấp, chỉ tiếp lời: "Vì thế giới, xin mọi người hãy cùng ta chiến một trận!" Nói xong, nó vút lên trời, bước ra ngoài cửu thiên, đến vùng thượng thương hoang vu - nơi lũ ma vật đang tọa lạc.

Thái Dương Chân Hỏa trên người Thái Dương Thần bùng cháy mãnh liệt, như muốn thiêu rụi mọi bóng tối, biến ma vật thành tro bụi.

Nó đi đến đâu, ma vật cấp ba rụng đến đó, đối phó lũ này với nó không quá khó khăn.

Nhưng lũ ma vật cấp ba xung quanh bắt đầu vây công, khiến nó dần thấy đuối sức.

Lúc này, mười vạn sinh linh cấp ba phía sau cũng đuổi tới.

Trong đó có phe ánh sáng của Thái Dương Thần, đứng đầu là Quang Minh Chi Thần với thực lực cận kề Thần Bóng Tối.

Vô số thần linh và tu sĩ mạnh mẽ bắt đầu tham chiến.

Sự gia nhập của họ giúp Thái Dương Thần nhẹ gánh đi nhiều, trong chốc lát, lũ ma vật đã bị bao vây.

Nhưng cũng giống như Thái Dương Thần đồ sát ma vật, ma vật cũng đang điên cuồng tàn sát sinh linh Thần Quốc.

Thương khung nhuốm máu, rơi xuống thế gian như một trận mưa máu.

Có chúng sinh cảm kích sự hy sinh của các đại năng nên đã lập bia

khắc ghi lại cho đời sau.

Chương 56

Trận này, sinh linh thế giới tử thương vô số, kẻ mạnh cấp ba chết hơn tám vạn.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người tưởng đã kết thúc, một luồng khí tức còn mạnh hơn, đầy khủng bố xuất hiện.

Vô số sinh linh lâm vào hoảng loạn.

Không ít kẻ nghĩ thế giới sắp sụp đổ nên bắt đầu làm xằng làm bậy, số người chết vì nội loạn lúc này còn nhiều hơn bị ma vật giết trước đó.

Thái Dương Thần dẫn đầu mười ba vạn sinh linh cấp ba còn lại, đứng trên thượng thương chờ đợi tôn ma vật mạnh nhất xuất hiện.

Sắc mặt nó ngưng trọng, trong lòng cũng dâng lên một tia sợ hãi bản năng trước kẻ mạnh, nhưng nó không hề run sợ trước cái chết.

Ngay cả Thái Dương Thần còn vậy thì những kẻ khác càng khỏi nói, không ít sinh linh cấp ba không nén nổi sợ hãi đã bỏ chạy xuống hạ giới tìm chỗ trốn.

Họ đến đây vốn không sợ chết, nhưng đối mặt với tồn tại chưa biết này, cảm xúc đã sụp đổ.

Thái Dương Thần chỉ nhìn một cái rồi không nói gì, Quang Minh Chi Thần thì điên cuồng quát tháo nhưng không ai nghe.

Còn Thần Bóng Tối thì phát cuồng, cơ thể chớp nháy liên tục, giết sạch những kẻ định bỏ chạy. "Kẻ nào dám chạy, chết!!!" Một luồng khí thế cực mạnh xuất hiện trấn áp những kẻ còn lại.

Không phải họ không thể hợp lực giết Thần Bóng Tối, mà là không ai dám làm chim đầu đàn, hơn nữa sau lưng hắn còn mười vạn

đại năng bóng tối.

Những kẻ này cực kỳ kính trọng và chỉ nghe lệnh Thần Bóng Tối chứ không nghe Thái Dương Thần.

Và trong số họ, không một ai rời khỏi chiến trường.

Đã sống trong bóng tối, sao phải sợ hãi những điều chưa biết?

Thái Dương Thần thở dài, tuy khinh bỉ kẻ đào ngũ nhưng nể tình cũ nên không ra tay, nhưng Thần Bóng Tối thì không kiêng nể gì cả.

Tuy Thần Bóng Tối đối lập với phe ánh sáng, nhưng thực tế cả thực lực lẫn thế lực của hắn đều nghiền ép đối phương, nếu không có Thái Dương Thần đứng trên đầu, hắn đã sớm thống nhất cõi hoàn vũ này.

Cuối cùng, con ma vật cấp bốn cũng bước ra khỏi cột sáng.

Nó đã chờ đợi khoảnh khắc này từ lâu, nếu không có cấm chế của Cơ Tiên, nó đã sớm xông vào. "Thế giới thật mỹ vị!

Từ lần trước hủy diệt một thế giới, lại qua một năm rồi sao?" Con ma vật cấp bốn lên tiếng.

Mỗi lần ra ngoài là một năm, sau đó sẽ bị giam giữ chờ thế giới tiếp theo, trừ khi nó chết.

Nó có vẻ ngoài cực kỳ xấu xí, miệng thở ra độc chướng vô biên, chỉ chút độc này thôi đã làm chết sạch các sinh linh cấp ba xung quanh. "Mặt trời tỏa sáng, phổ độ thế gian!!!" Thái Dương Thần thấy độc khí lan rộng liền dang cánh, một luồng khí tức thánh khiết thần thánh xuất hiện tiêu trừ độc chướng, cứu vãn được nhiều sinh mạng. "Xin mọi người hãy cùng ta giết lão tặc này!!!" Thái Dương Thần hét lớn, nguồn năng lượng khổng lồ tuôn trào hướng về con ma vật. "Hừ!" Ma vật không thèm động đậy, chỉ hừ lạnh một tiếng, nguồn năng lượng kia đã tan thành mây khói. "Thái Dương Chân Hỏa!!!" Thái Dương

Thần vỗ mạnh cánh, hỏa diễm từ đôi cánh bùng phát, đốt cháy thương khung, hóa thành biển lửa ngút trời vây lấy ma vật.

Ma vật giật mình, không ngờ thế giới nhỏ bé này lại có sinh linh biết dùng Thái Dương Chân Hỏa, nó không dám đỡ thẳng mà vội né tránh.

Vừa né qua thì rơi ngay vào vùng bóng tối vô tận, Thần Bóng Tối đã chờ sẵn với đòn chí mạng đánh thẳng vào người nó.

Ầm!

Tiếng va chạm vang động cả tam giới, khiến vô số tu sĩ hôn mê, người phàm trực tiếp bị dư chấn biến thành hư vô. "Phụt!" Thần Bóng Tối bị phản phệ, phun ra một ngụm máu lớn chứa đầy hắc ám khí tức, đòn này đã khiến hắn bị đạo thương khó hồi phục.

Và đó là khi hắn đã đánh lén thành công.

Ma vật bị đánh lén, hai chân bị đóng băng không gian, thân thể bị hủy hoại một phần, đau đớn gầm lên, đánh một đòn vào Thần Bóng Tối khiến hắn khựng lại, rồi lại phải hứng thêm vô số đòn tấn công khác. "Chết tiệt!!!" Ma vật cấp bốn chưa bao giờ gặp trận đấu khổ sở thế này, bình thường nó toàn nghiền ép đối thủ, nay lại bị lũ sinh linh cấp thấp làm bị thương, đúng là nhục nhã.

Pháp tắc trên người nó bùng nổ, quét sạch hơn mười vạn sinh linh xung quanh trong nháy mắt, chỉ còn hơn một nghìn kẻ mạnh nhất còn thoi thóp. "Đây mới là cấp bốn!!!" Ma vật gầm lên. "Cấp bốn thì đã sao?!

Mệnh ta do ta không do ngươi!

Hắc ám xâm thực, Đại Hắc Ám Thuật!!!" Thần Bóng Tối cũng gầm lên, cơ thể và nguyên thần bắt đầu bốc cháy điên cuồng.

Theo sự thiêu đốt thần hồn, uy thế của hắn tăng vọt, hòa vào bóng

tối vô tận, một đạo hắc ám thuật bàng bạc xuất hiện, bao phủ và nuốt chửng ma vật.

Bóng tối lan tràn, dù ma vật dùng đủ mọi cách cũng không ngăn nổi. "A!!!" Ma vật cũng bắt đầu đốt thần hồn, thần hồn cấp bốn mênh mông bạo phát khí tức khủng bố, bóng tối mới bắt đầu chậm lại rồi biến mất.

Thái Dương Thần và những người khác không để nó rảnh tay, liên tục tung ra những chiêu thức mạnh nhất, khiến người nó đầy vết thương.

Quang Minh Chi Thần và các vị thần còn lại thấy vậy cũng học theo Thần Bóng Tối, bắt đầu đốt thần hồn. "Nơi ánh sáng phổ chiếu, Đại Quang Minh Thuật!!!" Một luồng bạch quang lướt qua, khí tức của ma vật bị khắc chế, chiến lực tụt dốc. "Chúng ta nguyện đi theo Thần Bóng Tối, hiến tế bản thân, hóa thành bóng tối vô tận, chỉ nguyện kéo con ma này vào bóng tối, vạn kiếp bất phục!!!" Tám trăm thuộc hạ của Thần Bóng Tối đồng loạt hiến tế cho hắc ám đại đạo, tan biến vào bóng tối để tiêu diệt ma vật.

Con ma vật cấp bốn bị một lực lượng quỷ dị kéo lại, khí tức hắc ám đã bị dập tắt nay lại bùng lên từ bên trong cơ thể nó, muốn nuốt chửng nó.

Bóng tối sinh ra cùng ánh sáng, từ khi thiên địa sơ khai đã tồn tại.

Nay các đại thần thông giả hiến tế cho đại đạo bóng tối, như thể đã chạm đến quy luật cốt lõi, giáng xuống một luồng khí tức hắc ám thật sự để gặm nhấm ma vật. "Hống!!!" Ma vật rống lớn, lại đốt thần hồn.

Lúc này, Tam Túc Kim Ô ngửa mặt lên trời hót một tiếng dài, Thái Dương Chân Hỏa phủ kín người ma vật.

Ma vật nửa thân bị bóng tối xâm thực, nửa thân bị lửa mặt trời thiêu đốt.

Nó điên cuồng gào thét, phát tiết, nhưng cả bóng tối lẫn lửa thần đều không biến mất mà càng lúc càng nhiều.

Cho đến khi tôn ma vật cấp bốn này hóa thành tro bụi, bị bóng tối nuốt sạch, hoàn toàn thân vẫn.

Sự kiện này tuyên bố Thần Quốc của Trương Bân đã vượt qua vòng loại, thăng cấp thành công.

Nhưng giờ đây Thần Quốc đã tan hoang, phồn hoa không còn.

Vô số người phàm chết vì dư chấn, sinh linh siêu phàm hôn mê bất tỉnh.

Ngay cả các cao tầng chiến lực gần như đã chết sạch, chỉ còn Thái Dương Thần sống sót nhưng cũng trọng thương.

Ma vật cấp bốn và Sáng Thế Thần cấp bốn bắt đầu thể hiện khoảng cách rõ rệt.

Trước cấp bốn, thực lực hai bên tương đương, nhưng sau cấp bốn, đa số ma vật không thể đạt đến cảnh giới Vĩnh Hằng Bất Diệt như thần, khả năng sinh tồn thấp hơn nhiều.

Hơn nữa Sáng Thế Thần cấp bốn nhờ vào việc quy nhất vô tận thời không nên thực lực và khả năng sống sót vượt xa ma vật cùng cấp.

Tất nhiên cũng có những con ma vật kiều sở ngang hàng với thần, nhưng chúng cực kỳ hiếm và không đời nào bị bắt làm công cụ thí luyện. "Hô~ rốt cuộc cũng qua cái vòng loại quái quỷ này, không biết bên Cao Long tiến độ thế nào rồi..." Trương Bân nhìn thế giới bên dưới, thở phào vì đã thăng cấp.

Vòng loại quy định Sáng Thế Thần không được trực tiếp tham gia vì đây là cuộc đấu giữa các Thần Quốc, nếu không ông đã sớm xông vào cứu viện.

Tại học viện Đại Kinh.

Trong Thần Quốc Thần Thoại. "Chết tiệt!

Sao con ma vật cấp bốn này mạnh thế!" Cao Long nhìn chăm chằm vào chiến cục bên dưới, không dám lơ là.

Trong Thần Quốc của ông có một tôn Hỏa Thần trấn giữ.

Hỏa Thần này nắm giữ Nam Minh Ly Hỏa, tuy không bá đạo bằng Thái Dương Chân Hỏa nhưng cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Hỏa vực xung quanh Hỏa Thần hiển hóa, đang vật lộn với ma vật.

Thế giới của ông không phân hóa như Trương Bân mà thuần túy là thế giới của lửa, vô số hỏa sinh linh và đại thần thông giả đều tham ngộ hỏa chi đại đạo.

Vô số hỏa tinh linh phối hợp với các loại hỏa diễm thực hiện những đòn tấn công tự sát.

Sau một thời gian dài, sinh linh trong hỏa vực chết sạch, cuối cùng Hỏa Thần cũng chém chết được ma vật rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Thực lực thế giới này kém hơn Trương Bân một chút, nhưng có thể nghịch trảm ma vật cấp bốn đã là cực kỳ mạnh mẽ rồi.

Ít nhất so với lúc họ cùng Diệp Hiên khám phá Quỳ tinh vực, lúc đó đối mặt với quái cấp bốn họ còn không có sức chống cự, giờ đã có thể chém giết.

Điều này cho thấy mọi người đều đang trưởng thành, không chỉ mình Diệp Hiên.

Tại học viện Đại Chu.

Trong thế giới Tiên Đạo của Thủy Ngạn. "Tặc tử này dị thường, mang theo nỗi sợ hãi vô biên, chúng ta cần dùng đến bí pháp tổ tiên ban cho mới có thể qua kiếp nạn này!" Một vị Tiên Vương mạnh nhất, vốn là một con cá nhỏ sinh ra trong khe suối, lên tiếng lãnh đạo.

Thất Đại Tiên Vương lúc này đều là tu vi cấp ba, mạnh hơn trước rất nhiều. "Đồng ý!!!" Sáu vị còn lại hưởng ứng.

Thất Đại Tiên Vương hợp thể thành một sinh linh cực mạnh, dù riêng lẻ họ không bằng Thái Dương Thần của Trương Bân hay Hỏa Thần của Cao Long, nhưng khi dung hợp thành Tuyệt Thế Tiên Đế, thực lực lại nhỉnh hơn một chút.

Tuy nhiên vẫn chưa đạt đến cảnh giới sinh linh cấp bốn thực thụ, vì sinh linh cấp bốn thực sự có thể tát chết ma vật cấp bốn trong một nốt nhạc. "Thú vị đấy!" Con ma vật cấp bốn nở nụ cười quỷ dị, bắt đầu thấy hứng thú.

Tuyệt Thế Tiên Đế tung ra một quyền, đòn đánh từng trảm ma vật cấp ba ở bậc hai nay chỉ khiến ma vật cấp bốn lùi lại chứ không gây trọng thương.

Ma vật cười khẩy, uy áp đè nặng lên Tiên Đế, tung quyền kèm theo vô số pháp tắc.

Tuyệt Thế Tiên Đế biến sắc, cảm thấy nỗi sợ hãi vô tận bủa vây, vội vàng né tránh.

Hai bên lao vào đánh nhau, Tiên Đế tuy kém một chút nhưng nhờ các tiên đạo cự bá hỗ trợ nên vẫn đánh ngang tay.

Cuối cùng, Tuyệt Thế Tiên Đế trả giá đắt, hiến tế bản thân và tất cả sinh linh siêu phàm để tung ra đòn tuyệt thế.

Cú đấm đó xé toạc thương khung, chiếu rọi vũ trụ, mang theo vĩ lực và tiên khí hạo đãng như thiên uy.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, sinh linh thế giới này chết sạch, kéo theo con ma vật tan biến theo.

Khi ma vật chết, Thủy Ngạn rốt cuộc cũng có thể vào thế giới tiên đạo của mình, nền văn minh rực rỡ đã biến mất, chỉ còn lại một thế giới tan hoang đầy lỗ hổng.

Ông lặng lẽ, nhưng không hối hận, chỉ cần thời gian ông sẽ gầy dựng lại được.

Chỉ tiếc cho Thất Đại Tiên Vương từng ngồi nghe đạo, nay đến chân linh cũng không còn, không thể phục sinh.

Tại học viện Đại Chu.

Thế giới Kỵ Sĩ của Lưu Dũng.

Thế giới này cực kỳ quỷ dị.

Khi Lưu Dũng đạt cấp ba, nó càng kỳ lạ hơn.

Kỵ sĩ chi đạo quán triệt toàn thế giới, dù từng cá nhân không mạnh bằng Thái Dương Thần của Trương Bân, nhưng có một luồng khí tức đặc biệt bao trùm, khiến tổng thể thực lực không thua kém thế giới của Trương Bân. "Vì vinh quang của Kỵ Sĩ Vương!!!" Vô số Thánh kỵ sĩ gào thét, hào quang của Kỵ Sĩ Vương lan tỏa, hàng vạn kỵ sĩ như hòa làm một thể dù khác chủng tộc hay thực lực.

Cả thế giới lúc này như biến thành một kỵ sĩ khổng lồ mạnh mẽ.

Lưu Dũng dù không ở trong thế giới nhưng vẫn dùng tinh thần kỵ sĩ để truyền cảm hứng.

Trong Thần Quốc Khoa Học.

Vô số sinh linh cấp ba được các công xưởng chế tạo liên tục, các hành tinh bị vắt kiệt tài nguyên để sản xuất.

Tuy nhiên, dù có số lượng nhưng họ thiếu những cá nhân thực lực đỉnh tiêm.

Con ma vật cấp bốn quấy phá khắp nơi, đồ sát các tạo vật khoa học, những vết thương nhỏ nó nhận được đều hồi phục ngay lập tức.

Dần dần, gần một nửa số công xưởng bị hủy diệt. "Mau sử dụng Nhị Hướng Bạc, đây là bài cuối của chúng ta, đưa nó về duy độ không!" Những tấm Nhị Hướng Bạc được tung ra không tiếc rẻ, các phi thuyền khởi động chạy trốn với tốc độ ánh sáng.

Nhị Hướng Bạc lan tỏa, biến mọi thứ nó chạm vào thành thế giới phẳng. "Thế giới khoa học thú vị đấy, nhưng định chạy bằng tốc độ ánh sáng sao?

Quá coi thường ta rồi!" Con ma vật cấp bốn cười khẩy, bước thẳng vào vùng Nhị Hướng Bạc.

Trước sự kinh ngạc của những kẻ chạy trốn, nó hoàn toàn vô sự, không hề bị ảnh hưởng.

Nên biết rằng đây là vũ khí mạnh nhất của họ, ngay cả sinh linh cấp ba cũng không thể thoát khỏi Nhị Hướng Bạc.

Nhưng tồn tại cấp bốn này lại phớt lờ nó, một hình ảnh quỷ dị hiện ra: trong không gian hai chiều phẳng lì, lại hiển hiện một sinh linh khối ba chiều.

Tồn tại tà ác đó cười lớn, bước ra khỏi thế giới phẳng, tiếp tục hủy diệt vũ trụ này. "Ta nhận thua!" Kế Trấn cuối cùng cũng lên tiếng thở dài, nếu không nhận thua thì dù có đánh đến cùng cũng chắc chắn thất bại.

Thế giới của ông hoàn toàn không thể gây tổn thương cho nó, kiên trì chỉ làm thế giới của mình diệt vong vô ích.

Chương 57

Một luồng sáng đen bao phủ con ma vật, nó lập tức bị giam cầm và biến mất cùng cột sáng.

Kế Trấn mất đi cơ hội thăng hạng cao hơn.

Lúc giải đấu bắt đầu, trong thế giới Hồng Hoang. "Để ta xem mấy con ma vật này định làm trò trống gì." Diệp Hiên động niệm, xuất hiện trên hư không Hồng Hoang.

Một cột sáng đen xé rách bầu trời, hạ xuống ngay gần dãy núi Côn Luân, cạnh điện Bàn Cổ.

Trong điện Bàn Cổ.

Chấp niệm của Bàn Cổ mở mắt, lóe lên tia sáng, thầm nghĩ: "Quả nhiên vẫn tồn tại những thế giới khác sao, trên người lũ ma vật này không có chút khí tức nào của bản tôn, thậm chí không giống khí tức của ba nghìn Ma thần Hỗn Độn, đây là những tạo vật cấp thấp, vậy trong thế giới kia rốt cuộc có tồn tại gì?" "Hỗn Độn không phải là duy nhất, phía trên thế giới này dường như có một tồn tại vô hình đang dẫn dắt vận hành, ngày trước bản tôn sinh ra đã mang sứ mệnh khai thiên, cứ ngỡ là do Đại Đạo ban cho." "Nhưng Đại Đạo chí cao chí công, sao lại ban sứ mệnh khai tịch Hỗn Độn cho bản tôn, giờ xem ra, phía trên thế giới này e rằng có tồn tại vô thượng thật." Chấp niệm Bàn Cổ âm thầm suy tính nhưng không nói ra, ông cũng không dám nói, nếu tồn tại đó có thật, một khi chọc giận, chỉ trong khoảnh khắc thế giới này sẽ tan thành mây khói.

Nếu Bàn Cổ thật sự hoàn toàn thân vẫn thì không ai trong Hồng Hoang nhận ra điều này, nhưng Bàn Cổ chưa chết hẳn, chấp niệm này rốt cuộc vẫn cảm nhận được. "Phụ thần, con cảm nhận được một

luồng khí tức cực kỳ tà ác, như muốn xâm nhập Hồng Hoang." Đế Giang mở mắt, uy thế bùng phát. "Chúng con cũng cảm nhận được!" Chúc Cửu Âm và mười một Tổ Vu khác cũng đồng thanh. "Đó là tồn tại tà ác trong động thiên, giết sạch chúng đi là được." Chấp niệm Bàn Cổ thong thả nói.

Bàn Cổ cuối cùng không gọi đó là thế giới khác mà gọi là động thiên.

Khái niệm động thiên này là do Diệp Hiên gieo xuống trước đây, cũng là ý đồ của hắn.

Thế giới Hồng Hoang bao hàm vô số thế giới, nơi có nội hàm sâu dày được gọi là Động thiên, kém hơn là Phúc địa, sau đó là Đại thiên thế giới, dưới đó nữa là Trung thiên, Tiểu thiên, Bà sa, Hằng sa thế giới...

Một thế giới Bà sa hội tụ từ vô lượng thế giới Hằng sa, khi đủ mạnh sẽ thăng cấp.

Cứ thế suy ra đến Động thiên.

Động thiên đã là một thế giới cực kỳ khổng lồ, không thua kém bất kỳ thế giới nào bên ngoài.

Những nội hàm vô tận này đều do Diệp Hiên rót không biết bao nhiêu Thần nguyên mới đạt được.

Lúc này phạm vi thế giới Hỗn Độn đã mở rộng tương đương ba nghìn tinh vực, tức là bằng ba nghìn vũ trụ có thể quan sát được.

Trong thế giới Hỗn Độn bàng bạc này, tuy kích thước chỉ có vậy nhưng bên trong ẩn chứa vô số thế giới, một hạt cát cũng có thể là một thế giới Hằng sa, đúng nghĩa "trong thế giới có thế giới".

Nhìn thì không quá lớn nhưng nội hàm bên trong cực kỳ khủng bố.

Đợi đến khi Hỗn Độn trưởng thành hoàn toàn, một Đại thiên thế giới bên trong có lẽ còn lớn hơn cả một thế giới Hỗn Độn hiện giờ. "Thế giới Hồng Hoang phụ thần để lại phải do chúng ta thủ hộ, anh em đâu, lên!" Đế Giang ra lệnh, Thập Nhị Tổ Vu lướt đi, họ không mang theo tộc nhân vì cảm nhận được lũ ma vật kia tuy thực lực cấp ba nhưng đẳng cấp khí tức thì kém xa.

Ầm!

Dưới sự dẫn dắt của Không Gian Tổ Vu Đế Giang, mười hai người chớp mắt đã đến cạnh cột sáng đen. "Đây là thông đạo dẫn đến động thiên sao?

Sao lại tà ác thế này!" Hậu Thổ nhíu mày tỏ vẻ không thích. "Giết!" Chúc Dung không nói nhảm, hét lớn một tiếng, lửa thần bao phủ toàn thân, ông nắm giữ hỏa chi pháp tắc, đi đến đâu hỏa vực sinh ra đến đó, mỗi đốm lửa đều chứa hỏa chi chân ý, vô cùng khủng bố.

Đi tới đâu, ma vật hóa tro tới đó.

Mười một Tổ Vu còn lại cũng thi triển thần thông, pháp tắc tuôn trào.

Tại dãy núi Côn Luân. "Có Thập Nhị Tổ Vu rồi, không cần hai ta ra tay đâu." Phục Hy nói với Nữ Oa bên cạnh, lũ sinh linh cấp thấp này không cần đến lượt họ. "Đại huynh, chúng ta tiếp tục ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã thôi." Nữ Oa mỉm cười gật đầu.

Nói xong, hai người lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Cùng lúc đó, Âm Dương đạo nhân cũng vậy.

Lúc này, các đại thần thông giả trong Hồng Hoang thấy Tổ Vu ra tay cũng đều thu lại ý định chiến đấu.

Trong thoáng chốc, vạn con ma vật đã bị Tổ Vu đồ sát sạch sẽ.

Sở dĩ không phải trong một niệm là vì cột sáng thả quái vật theo từng đợt để bảo vệ thế giới chứ không thả một lúc. "Ơ?!

Lại có một con ma vật mạnh hơn!

Con này rốt cuộc thực lực cũng tương đương với chúng ta rồi!" Đế Giang ngạc nhiên nói.

Lũ ma vật trước đó không chịu nổi một đòn, Thập Nhị Tổ Vu cứ một người một chiêu là hàng trăm con chết sạch, tùy thuộc vào việc cột sáng phun ra bao nhiêu con một lúc.

Giờ xuất hiện con ma vật có thực lực ngang hàng với họ. "?!!

Đây là thế giới gì vậy?!!

Sao lại khủng bố thế này!!" Con ma vật cấp bốn vừa xuất hiện, cứ ngỡ sẽ gặp một thế giới dễ xơi như trước, nhưng vừa bước vào đã cảm nhận được sự đáng sợ, nó định quay đầu bỏ chạy nhưng cột sáng đã đóng lại, không còn đường lui. "Loại sinh vật hèn mọn này làm sao đạt tới thực lực như chúng ta được nhỉ?" Chúc Cửu Âm thắc mắc. "Không biết, giết là được!" Chúc Dung vung tay, một cột lửa đỏ rực kèm theo hỏa chi pháp tắc xuất hiện, con ma vật cấp bốn trong nháy mắt hóa thành tro bụi, cột sáng đen cũng biến mất theo.

Tuy cùng cấp bậc nhưng chiến lực thì hoàn toàn khác nhau.

Những tồn tại như họ, đối phó với lũ sinh linh có căn nguyên thấp kém này tự nhiên là búng tay là diệt.

Giống như Diệp Hiên cũng cấp ba, nhưng các Sáng Thế Thần cấp ba khác trong tay hắn cũng không trụ nổi một hiệp. "...Chúc Dung, sao chú ra tay nhanh thế, anh còn chưa kịp hỏi lai lịch của nó mà!" Chúc Cửu Âm bất lực nói.

Chúc Dung ngẩn ra, rồi khinh khỉnh: "Nhị ca, loại sinh vật hèn mọn này dù thực lực ngang hàng chúng ta nhưng thực tế không chịu

nổi một đòn, động thiên của nó chắc cũng chỉ đến thế thôi, diệt thì diệt." Chúc Cửu Âm: "..." "Thôi, chúng ta về thôi!" Đế Giang lên tiếng, cứ tưởng lũ ma vật này thú vị lắm, hóa ra cũng thường thôi, thế là cả bọn kéo nhau về.

Trên hư không. "..." Diệp Hiên cũng cạn lời, hóa ra sinh linh trong thế giới Hồng Hoang đã mạnh đến mức này, búng tay diệt ma vật cấp bốn, nên nhớ họ chỉ là sinh linh trong Thần Quốc thôi, mà vẫn đang ở cấp ba!

Những tồn tại như Thập Nhị Tổ Vu trong Hồng Hoang còn rất nhiều, đếm không xuể.

Trên Đại La Kim Tiên, dưới Hỗn Nguyên cảnh, không biết bao nhiêu sinh linh đang ở tầng thứ này.

Thế mà Thập Nhị Tổ Vu chỉ vung tay một cái là ma vật cấp bốn đã bay màu.

Diệp Hiên động niệm rời khỏi Hồng Hoang.

Ngày hôm đó, có quá nhiều người bị loại ở vòng này.

Trong số các học tử từ tỉnh Giang Nam, chỉ có Diệp Hiên, Trương Bân, Cao Long, Thủy Ngạn, Lưu Dũng, Tân Khoa, Lâm Lan, Kế Bích - tám người này qua màn.

Diệp Hiên thì qua một cách cực kỳ thư giãn, còn Trương Bân và Cao Long phải dốc toàn lực, Thủy Ngạn, Lưu Dũng và những người khác cũng phải tung hết mười hai phần sức lực, đánh đến mức thế giới gần như sụp đổ mới lết qua được.

Đó là chưa kể Tân Khoa, Lâm Lan và Kế Bích gặp may khi gặp ma vật cấp bốn yếu hơn, nếu gặp con mạnh như của Thủy Ngạn hay Lưu Dũng thì có lẽ đã bị loại giống Kế Trấn rồi.

Có thể nói may mắn cũng là một loại thực lực, nhưng với tình

trạng này, họ rất dễ bị loại ngay vòng đầu tiên của giải chính thức, trừ khi vận may tiếp tục bùng nổ.

Tại học viện Đại Chu.

Diệp Hiên, Thủy Ngạn, Lưu Dũng, Tân Khoa tụ tập một chỗ, sau đó Trương Bân, Cao Long, Lâm Lan, Kế Bích cũng kéo đến, đều là đồng hương Giang Nam.

Khóa này Giang Nam làm khá tốt, trước đây không ai qua nổi vòng loại, nay có tận tám người.

Trước đây thiên tài từ Tổ Tinh giỏi lắm cũng chỉ đến vòng hai giải chính thức là cùng, mà đó còn là nhờ cực kỳ may mắn. "Các vị ở đây đều qua cửa hết rồi chứ?

Ha ha ha ha!" Diệp Hiên cười lớn.

Tầm này ai không qua thì chắc đang cắm đầu tu luyện bù rồi, làm gì có tâm trí ngồi đây tụ tập.

Toàn học viện Đại Chu khóa này có 132 người qua vòng loại vào vòng tiếp theo.

Và đó mới chỉ là học viện Đại Chu, thời đại cạnh tranh gay gắt đã mở màn.

Tổng cộng năm học viện lớn có 507 học tử qua vòng loại, còn toàn Tổ Tinh là 542 người.

Điều này chứng tỏ có 35 thiên tài khác không thuộc năm học viện lớn.

Những người này đa phần ban đầu không nổi bật nhưng về sau bứt phá đuổi kịp, đời người là vậy, luôn có những kẻ đến sau vượt lên trước, giống như Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất trong Hồng Hoang vậy, dù sinh sau nhưng vẫn đứng trên đỉnh, chỉ xếp sau Hồng

Quân, Long Vương và Tinh Thần Lão Tổ. "Chúng tôi phải dùng đến sức bú mớm mới thịt được con ma vật cấp bốn đó, đâu có như ông, chắc thần linh nào đó trong thế giới của ông búng tay một cái là nó chết luôn rồi nhỉ?" Cao Long đứng bên cạnh đầy ngưỡng mộ nói.

Khoảng cách quá lớn khiến người ta chẳng buồn ghen tị nữa.

Giống như người ta có thể ghen tị với triệu phú, tỷ phú vì thấy họ giàu hơn mình một chút, nhưng sẽ không ghen tị với những đại lão nắm trong tay hàng trăm tỷ, vì đơn giản là đã quá xa vời. "Ai, nhắc tới đây tôi lại buồn, thế giới tan nát hết rồi, giải chính thức tính sao đây!" Lưu Dũng vốn lạc quan cũng phải thở dài.

Thứ hạng họ tuy cao nhưng Thần nguyên thưởng không đủ để khôi phục thế giới, quan trọng nhất là thời gian, ai biết bao giờ giải chính thức bắt đầu. "Đúng vậy..." Mọi người gật đầu đồng tình, chỉ có Trương Bân và Cao Long là không nói gì, vì Thần nguyên họ nhận được đủ để hồi phục thế giới rất nhanh.

Thực tế lúc này thế giới trong người họ đang hồi phục với tốc độ đáng kinh ngạc.

Diệp Hiên thấy cảnh này chỉ cười nhẹ, phẩy tay một cái, bảy mươi lọ nhỏ Thần nguyên chi dịch xuất hiện, tương đương bảy nghìn viên Thần nguyên, so với số lượng mười vạn viên một tuần của hắn thì chỉ là muối bỏ bể.

Trong tài khoản hắn thường để sẵn một vạn Thần nguyên dự phòng, thấy mấy ông bạn buồn bã nên rút ra bảy nghìn, mỗi người một nghìn. "Này, cầm lấy đi, đều là người Giang Nam cả, nên giúp đỡ lẫn nhau." Diệp Hiên cười nói, đưa mỗi người mười lọ.

Một nghìn Thần nguyên tuy không phải con số thiên văn nhưng cũng bằng hai tuần trợ cấp, là một khoản khá lớn. "Thế này sao tiện được..." Lưu Dũng miệng thì nói vậy nhưng tay nhanh hơn ai hết,

chụp lấy luôn rồi đổ ngay vào thế giới Kỵ sĩ để hồi phục.

Hắn thân với Diệp Hiên nhất, từ lúc Diệp Hiên mới vào bảng Thông Thiên hắn đã chỉ dẫn đủ thứ, lại là đồng hương hợp cạ nên chỉ khách sáo lấy lệ rồi nhận luôn. "Đa tạ!" Lâm Lan không nói nhiều, dù sao cũng nợ nhiều rồi, thêm chút này không sao, cảm ơn xong liền mang về quán nhập vào thế giới. "Cảm ơn!" Tân Khoa, Thủy Ngạn, Kế Bích cũng cảm ơn và ghi nhớ trong lòng. "Diệp Hiên, tôi không lấy đâu!" Trương Bân lắc đầu. "Đúng thế, hai chúng tôi đủ Thần nguyên dùng rồi, sao nỡ để ông tốn kém!" Cao Long gật đầu phụ họa. "Đồ Diệp Hiên này đã đưa ra thì không có chuyện thu lại, có dùng hay không cứ cầm lấy đi." Diệp Hiên khoát tay ra vẻ cứng rắn.

Thấy Diệp Hiên vậy, Cao Long và Trương Bân đành nhận lấy và cảm ơn lần nữa, tuy họ không quá cần nhưng không có nghĩa là thừa.

Lúc trước từ chối là vì muốn để dành cho những người cần hồi phục thế giới hơn, họ cũng hơi ngại khi nhận quà lớn thế này.

Đây không phải món quà thường, mà là một nghìn Thần nguyên, nhớ hồi cấp ba Trương Bân đứng nhất cũng chỉ được thưởng một nghìn một tuần.

Bảy người thảo luận thêm một lúc rồi ai về biệt thự nấy.

Thời gian trôi qua, lại một ngày nữa lại đến.

Trong thế giới Hồng Hoang.

Đã mười vạn năm trôi qua kể từ khi Hồng Quân kết thúc buổi giảng đạo.

Trong thời gian này, mười hai Tổ Vu dưới sự che chở của chấp niệm Bàn Cổ cũng đã thành công cảm ngộ Hỗn Nguyên chân ý, chỉ còn chờ ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã để bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Trong Tứ Hải, có ba trăm tộc nhân Long tộc đã cảm ngộ thành công Hỗn Nguyên chân ý, họ đều là những lão long tồn tại từ thời khai thiên, đạt đến viên mãn của viên mãn trong Đại La Kim Tiên từ lâu.

Ở Tứ Hải, họ được gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Thế lực Long tộc vẫn đứng đầu Hồng Hoang, những đại la long tộc này sống ở Tứ Hải không bị Hồng Quân cách ly nên lần lượt lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chân ý.

Còn trong Hồng Hoang, nhiều thần thánh sinh ra từ thuở sơ khai thực chất không kém gì Long tộc, thậm chí còn nhỉnh hơn, nhưng vì bị Hồng Quân phong tỏa ý niệm về Hỗn Nguyên nên tu vi dậm chân tại chỗ, không thể bước vào đại đạo.

Trong khi đó Long tộc nhờ có Long Vương nên vẫn âm thầm phát triển.

Tại thánh địa Yêu tộc, trên Mặt Trời.

Yêu Hoàng Đế Tuấn mặc áo bào Tam Túc Kim Ô, sắc mặt bình thản nhìn vào Hồng Hoang vô tận.

Bỗng nhiên, phong vân trong Hồng Hoang biến động, Đế Tuấn ở vô tận thời không dường như cảm ứng được, Duy Nhất Chân Ngã quy tụ, Yêu Hoàng Đế Tuấn chính thức bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Một luồng uy nghiêm cùng tấm lòng quảng đại trộn lẫn vào nhau, truyền khắp toàn bộ Yêu tộc.

Tức thì, quần yêu dập đầu bái lạy hướng về phía mặt trời, miệng hô vang danh hiệu Yêu Hoàng! "Khổ tu hơn mười vạn năm, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Từ nay về sau, Yêu tộc sẽ là chủng tộc mạnh nhất thiên địa, Yêu tộc tất hưng!" Đế Tuấn vừa dứt lời, khí vận Yêu tộc bỗng nhiên tăng

vọt.

Đây là y vận dụng đại thần thông, đem khí vận bản thân dung nhập một phần vào khí vận Yêu tộc, trợ giúp Yêu tộc cường thịnh.

Khí vận Yêu tộc trong nháy mắt bạo trướng, Đế Tuấn phất phất tay, ngăn cách Thái Dương, Thái Âm ra, triệu vô số Yêu tộc bước vào trong Thái Dương, lại triệt để xóa đi phong tỏa Hỗn Nguyên ý chí do Hồng Quân đặt xuống, Hỗn Nguyên ý chí hiển hóa ra, Yêu tộc khí vận lại bạo trướng.

Hi Hòa thần sắc trên Thái Dương ngưng lại, trong nháy mắt minh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý.

Hi Hòa khẽ khom người bái một cái, nói: "Đa tạ đại huynh!" Cùng lúc đó, Vọng Thư trên Thái Âm cũng đã minh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, Thái Dương Thái Âm vốn dĩ tương hỗ thành tựu, tương sinh tương tồn, tự nhiên cũng đã gia nhập Yêu tộc.

Hơn vạn Yêu tộc viên mãn trong viên mãn, lại có mười vị chí cường tồn tại minh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý. "Bái tạ Yêu Hoàng!" Mười vị chí cường Yêu tộc đứng dậy, bái tạ Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Chương 58

Ông ~~~ vô cùng bá đạo ý chí lại lần nữa càn quét Yêu tộc, không biết bao nhiêu Yêu tộc trong nháy mắt nghe tiếng biến sắc, các tồn tại thực lực yếu kém trong Hồng Hoang đều phủ phục khấu bái, toàn bộ Yêu tộc ngoại trừ những tồn tại minh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý ra, đều bị áp bách quỳ rạp trên đất.

Thì ra Thái Nhất đã cùng với huynh trưởng Đế Tuấn bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, bá đạo chí cao của Thái Dương trên thân hắn thể hiện đến tận cùng, vô số sinh linh khấu đầu niệm danh Thái Nhất.

Hỗn Nguyên một khi chứng, vĩnh viễn chứng, hai người lúc này đều đã siêu thoát khỏi vô tận thời không, chỉ chờ ngưng tụ Hỗn Nguyên Đạo Quả, liền có thể ở vạn thiên thời không hiển hóa vĩ lực gia thân, minh ngộ tất cả, đến lúc đó, dưới Hỗn Nguyên Đạo Quả, đều là lâu nghĩ.

Mà cho dù là Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, cũng có thể tùy tay hủy diệt Đại La, đây chính là cái gọi là Hỗn Nguyên chi hạ giai lâu nghĩ, nhưng Chân Ngã cảnh giới trước mặt Đạo Quả cảnh giới, lại là vân vân chúng sinh, tựa như lâu nghĩ vậy.

Vạn thiên thời không vĩ lực gia thân, không phải Hỗn Nguyên bình thường.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đôi mắt mãnh liệt mở ra, trong lòng ngưng lại, lại có người đột phá đến Hỗn Nguyên chi cảnh sao?

Sẽ là ai đây?!

Y tâm niệm vừa động, trong lòng đã biết rõ. "Thì ra là Đế Tuấn và Thái Nhất!!!" Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi, hai kẻ này trong vô tận thời không đều luân lạc thành Yêu Hoàng, cuối cùng vẫn lạc trong Vu Yêu đại chiến, nay lại để hai người này siêu thoát thời không, đạt đến Hỗn Nguyên chi cảnh.

Vô tận tương lai cũng tùy theo đó mà biến đổi, các loại biến hóa của tương lai có lẽ đều bắt đầu từ khắc này mà biến hóa lay động, kết cục Vu Yêu đại chiến không ai biết rốt cuộc sẽ thế nào.

Tuy nhiên lúc này những tồn tại bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, vẫn không thể nhìn trộm các loại khả năng trong vô cùng thời không.

Đại thế Hồng Hoang, đã hoàn toàn thay đổi.

Cùng với số lượng tồn tại bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh ngày càng nhiều, ý niệm phong tỏa Hỗn Nguyên cũng sẽ ngày càng mỏng yếu, không phong tỏa được là chuyện sớm muộn. "Những kẻ trước kia bị Ngô dẫn nhập Thánh Nhân chi đạo, nếu vẫn chưa Trảm Thi bước vào Chuẩn Thánh chi cảnh, sau này nếu bước vào Hỗn Nguyên, chẳng phải vô cớ mà có vô số kẻ thù sao?!" Hồng Quân tâm tư lóe lên, một tia ma niệm phát sinh, từ khắc y bị La Hầu nhập thể kia bắt đầu, y liền cùng La Hầu kết thành một thể, hai kẻ nương tựa lẫn nhau, y không có cách nào xóa bỏ La Hầu, La Hầu cũng không có cách nào xóa bỏ Hồng Quân.

Mà chính từ khắc đó bắt đầu, một tia dục vọng trong lòng Hồng Quân bị nó triệt để phóng đại, cho đến khi bước vào cảnh giới đối địch với chúng sinh như hiện nay.

Nghĩ đến mấy vạn Tử Tiêu Cung khách kia, nếu để trong đó một bộ phận bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, e rằng chính mình sau này cuộc sống cũng không dễ chịu, nhưng Hồng Quân lại không thể đánh

giết toàn bộ, giết cũng không giết xuể, hơn nữa sẽ vướng vào đại tội nghiệt, bị Thiên Đạo không ưa, muốn dung nhập vào Thiên Đạo lại càng khó càng thêm khó. "Một ngàn năm sau, ngoài Tử Tiêu Cung, Phân Bảo Nhai phân bảo, Tiên Thiên Linh Bảo Trảm Thi có thể nhập Chuẩn Thánh chi cảnh." Một đạo thần niệm truyền khắp Hồng Hoang, vô số đại năng từng tham dự Tử Tiêu Cung trước kia, sắc mặt đều vui mừng.

Số lượng Tiên Thiên Linh Bảo, trừ đi Bổn Mệnh Linh Bảo của bọn họ ra, tuyệt đại đa số đều đã bị các Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân cùng thế hệ đi trước giành được, nay đến lượt bọn họ, lại không có Linh Bảo có thể Trảm Thi.

Bọn họ không nỡ dùng Bổn Mệnh Linh Bảo của mình để Trảm Thi, vạn nhất ký thác trong đó tùy theo chiến đấu mà bị tổn hại, những Tam Thi kia nếu có sai sót gì, đó chính là kiếp nạn hủy đạo.

Bổn Mệnh Linh Bảo đều là Linh Bảo thích hợp nhất với mình, Tiên Thiên cùng nó tương hợp, bởi vậy đa số Tiên Thiên Thần Thai Thánh đều thích dùng Bổn Mệnh Linh Bảo đối địch, bởi vì rất khó làm tổn hại nó, vạn nhất bị tổn hại, bọn họ cũng có thể dùng đạo của mình để tu bổ Linh Bảo, khiến nó trở lại tốt như cũ, tiền đề là Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang của Linh Bảo kia không bị tổn hại.

Nhưng không sợ vạn nhất, chỉ sợ một vạn, chuyện thành Đạo, há có thể lơ là.

Bởi vậy có không ít Thần Thánh dự định sau khi tìm được Tiên Thiên Linh Bảo, sẽ Trảm Thi, đem Linh Bảo ký thác Tam Thi kia giấu vào chỗ sâu, ngày thường không dùng là được.

Nhưng số lượng Tiên Thiên Linh Bảo là có định số, đa số đều là do Bổn Mệnh Chí Bảo của các Đại Đạo Thần Ma ngày xưa hóa thành, nhiều thì hóa thành mấy ngàn mấy vạn kiện Tiên Thiên Linh Bảo, ít

thì cũng có một hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy nhiên Hồng Hoang sau khi trải qua Tam Tộc thống trị, trừ đi những Bổn Mệnh Linh Bảo kia ra, tuyệt đại đa số Linh Bảo đều rơi vào tay Tam Tộc.

Trong đó lấy Long Tộc nhiều nhất, sau đó là Phượng Hoàng nhất tộc, Kỳ Lân nhất tộc.

Cùng với Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc gần như diệt tuyệt, hai đại bảo khố tự nhiên cũng không giữ được, La Hầu cướp bóc kho báu Kỳ Lân, Hồng Quân cướp bóc kho báu Phượng Hoàng, đương nhiên, có rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân cướp bóc, chỉ là La Hầu và Hồng Quân là những kẻ đứng đầu mà thôi.

Sau khi Hồng Quân kích sát La Hầu, tuy không tìm được bảo khố của La Hầu, nhưng dựa vào những bảo vật y tìm được trong các kho báu kia, cũng là cực nhiều.

Những Tiên Thiên Linh Bảo thậm chí Tiên Thiên Chí Bảo này, nếu đạo ẩn chứa trong đó không thuộc về mình, trên thực tế rất khó phát huy thực lực bản thân, nhưng không ai lại ghét bỏ bảo vật của mình nhiều, bởi vậy Hồng Quân đã chiếm đoạt tất cả, nay vì muốn những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đã kết thành tử thù kia triệt để sa vào Thánh Đạo, bởi vậy y đã đặt tuyệt đại đa số chúng lên Phân Bảo Nhai.

Linh Bảo trên Phân Bảo Nhai há chỉ vạn kiện, Tiên Thiên Linh Bảo mà ngoại giới tìm kiếm bao lâu cũng không tìm được một kiện, lúc này lại như rau cải trắng mà treo trên Phân Bảo Nhai. "Kính xin Lão Sư ban cho bảo vật!" Nguyên Thủy cúi đầu, bái nói.

Trong Tam Thanh, duy có Thái Thượng có Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hộ thân, hai người còn lại thì đều không có bảo vật gì.

Hồng Quân gật đầu, một kiện Chí Bảo hiển hóa ra, chính là Bàn Cổ Phiên kia, Bàn Cổ Phiên này trước kia là Chí Bảo của một vị Lão Tổ, nay lại ở trong tay Hồng Quân. "Đây là Bàn Cổ Phiên, là Tiên Thiên Chí Bảo, đương nhiên phải về tay Bàn Cổ Chính Tông." Nguyên Thủy thấy vậy hai mắt lộ ra niềm vui cực lớn, vội vàng ôm vào lòng, thần thức đánh lên, trong nháy mắt bái nói: "Đa tạ Lão Sư hậu ái!" Cùng lúc đó trong lòng thầm than, đáng tiếc đại huynh và tam đệ không ở đây, nếu không hai người họ nhất định cũng có thể nhận được Chí Bảo do Lão Sư ban cho.

Nguyên Thủy chính là Bàn Cổ Chính Tông, sử dụng Bàn Cổ Phiên là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cực kỳ bình thường.

Bàn Cổ Phiên này cũng cảm ứng được khí tức của Nguyên Thủy, liền có chút hoan hô nhảy nhót lên, không còn vẻ u ám trầm mặc như khi ở trong tay Hồng Quân trước kia. "Kính xin Lão Sư ban cho trọng bảo!!!" Chuẩn Đề phía sau nhìn đến mắt đỏ bừng, Tây Phương không như Đông Phương nhiều bảo vật như vậy, tuy nhiên hiện nay Tây Phương cũng không chịu tai kiếp gì lớn, linh mạch không tổn hại, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo vốn dĩ cực kỳ hiếm có, hai người lại ra đời tương đối muộn.

Tiếp Dẫn còn tốt, du lịch rất lâu, ngẫu nhiên được một tòa Thập Nhị Phẩm Kim Liên hộ thân.

Mà Chuẩn Đề thì lại càng khổ sở, duy có một tòa Thất Bảo Diệu Thụ, là do y lấy bản thể của mình luyện hóa mà thành, có thể quét sạch vạn vật thiên hạ. "Đây là một trong Ngũ Phương Thần Kỳ, tên là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, lại hợp duyên với ngươi." Tiên Tổ Hồng Quân giơ ngón tay điểm ra, lại một đạo bảo vật xuất hiện, đó là một phương Tiên Thiên Linh Bảo, tuy không bằng uy thế của Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên kia, nhưng cũng là bảo vật cực tốt rồi. "Đa tạ Lão Sư ban bảo!" Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bay về phía lòng Tiếp Dẫn

đạo nhân, sau đó lại một vật hiển hóa ra, giống như một cây quyền trượng. "Đây là Gia Trì Thần Trượng, cũng thuộc Tiên Thiên Linh Bảo, hợp duyên với ngươi sở hữu." "Đa tạ Lão Sư ban bảo!" Gia Trì Thần Trượng bay về phía lòng Chuẩn Đề đạo nhân, vật này tuy kém không ít, nhưng so với không có thì dù sao cũng tốt hơn một chút. "Kính xin Lão Sư ban bảo!" Côn Bằng và Minh Hà thấy mọi người đều nhìn đi, liền có chút sốt ruột, vội vàng quỳ rạp trên đất, cầu xin.

Minh Hà tuy không thiếu Tiên Thiên Linh Bảo, có Bổn Mệnh Tiên Thiên Linh Bảo A Tỳ, Nguyên Đồ hai thanh bảo kiếm, có thể sát nhân không dính nhân quả, nhưng ai lại ghét bỏ mình được nhiều chứ?!

Còn về Côn Bằng, trừ việc sinh ra đã cực kỳ cường đại ra, y có hai loại hình thái, ở dưới nước là Côn, màu đen, bơi cực nhanh, là hiếm thấy trong nước, ở trên trời là Bằng, màu vàng kim, bay cực nhanh, cũng là hiếm thấy trong Hồng Hoang.

Nhưng thế mà một tồn tại cường đại như vậy, lại ngay cả Bổn Mệnh Linh Bảo cũng không có, không khỏi khiến y trực hô Thiên Đạo bất công. "Đây là Quạt Ba Tiêu, ngươi là đóa mây đầu tiên đắc đạo giữa thiên địa, đã có mây, tự nhiên phải có gió theo cùng." Lão Tổ Hồng Quân không để ý đến hai vị đệ tử kia, mà lại ban một cây Quạt Ba Tiêu cho Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ vô dục vô cầu, cũng không có ý tranh giành bảo vật, lúc này được bảo, cũng cực kỳ vui vẻ, lập tức quỳ rạp trên đất, nói: "Đa tạ Lão Sư ban bảo!" Hồng Quân đưa ánh mắt lãnh đạm đặt lên hai người còn lại, một cỗ khí tức cực kỳ cường thế xuất hiện.

Đó là Chu Tiên Tứ Kiếm, là bảo vật của La Hầu ngày xưa, trong tay La Hầu, không kém Tiên Thiên Chí Bảo bao nhiêu. "Đây là Chu Tiên Tứ Kiếm và trận đồ của nó, là vi sư ngày xưa chém giết Ma Tổ La Hầu mà có được, uy lực ẩn chứa bên trong cực kỳ cường đại,

ngươi phải sử dụng thật tốt, kiếm trận này phi Tứ Thánh không thể phá, sát tính cực mạnh, cần phải lợi dụng tốt, chớ nên tạo nhiều sát nghiệt." Hồng Quân trong lời nói, phảng phất đang quan tâm Côn Bằng vậy.

Tuy nhiên Côn Bằng đâu còn nghe lọt những lời này, y liên tục gật đầu, vội vàng quỳ rạp trên đất, miệng cao hô đa tạ ân Lão Sư.

Chu Tiên Tứ Kiếm này nếu rơi vào tay y, tất nhiên sát nghiệt nổi lên bốn phía, làm sao lại không tạo nhiều sát nghiệt.

Đối với điểm này, Hồng Quân tự nhiên cũng biết, nhưng y cũng không để tâm, dù sao gây chuyện cũng là bản thân Côn Bằng. "Tê!" Mọi người nghe nói kiếm trận này phi Tứ Thánh không thể phá, đều dồn ánh mắt kinh ngạc về phía Côn Bằng, câu nói này đại biểu rằng, nếu Côn Bằng tu thành Thánh Nhân, thì y chính là tồn tại có thực lực cường hãn nhất ở đây.

Ngay cả Nguyên Thủy của Bàn Cổ Chính Tông đang cầm Bàn Cổ Phiên, chiến lực e rằng cũng không bằng. "Đây là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hợp nhất với ngươi nhất, đương là bảo vật của ngươi." Lại một đài sen xuất hiện, lại cùng Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Tiếp Dẫn đồng xuất một thể, là một trong bốn hạt sen của Sáng Thế Thanh Liên ngày xưa hóa thành đài sen. "Đa tạ Lão Sư ban bảo!" Minh Hà Lão Tổ quỳ rạp trên đất, miệng cao hô.

Vốn dĩ y cực kỳ đố kỵ Côn Bằng, nhưng lúc này có bảo vật này, bởi vậy cũng không còn đố kỵ Côn Bằng nữa, so với Chu Tiên Tứ Kiếm sát phạt mà nói, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên này hiển nhiên càng hợp với đạo của y hơn.

Những bảo vật này đều do Hồng Quân lựa chọn dựa theo đạo của mỗi người, chỉ có bảo vật hợp nhất với mình mới là bảo vật tốt thực

sự, nếu không cho dù có nhiều cũng vô dụng.

Giống như Hồng Quân cầm Bàn Cổ Phiên vậy, khi tiến hành sinh tử bác đấu với La Hầu, vẫn là lựa chọn Bổn Mệnh Chí Bảo của mình và Tạo Hóa Ngọc Điệp tương hợp với đạo của mình.

Đây cũng là lý do tại sao, y lại cam lòng ban những bảo vật này cho đa số Thần Thánh Hồng Hoang.

Giữ trong bảo khố phủ bụi là để không cho các Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân trong Hồng Hoang trở nên cường đại hơn, nay phân bảo cũng tương tự là để có thể khiến các Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân trong Hồng Hoang không còn cường đại nữa.

Giữa mỗi lời nói và hành động của Hồng Quân, đều có tính toán riêng của y.

Y muốn dẫn dắt những tồn tại đỉnh cấp nhất trong Hồng Hoang vào con đường sai trái, dẫn dắt càng nhiều, địa vị của y sau này càng cao.

Y tự phụ rằng trong Hồng Hoang, nhiều nhất cũng chỉ có người cường đại ngang y, tuyệt đối không có tồn tại nào vượt qua y, nhưng chỉ cần kém y một chút, cũng không được.

Duy có thành tựu vạn cổ chí cường, mới là điều Hồng Quân hằng nghĩ trong lòng.

Dục vọng một khi xuất hiện, lại cực khó tiêu trừ.

Sau khi Hồng Quân ban cho Linh Bảo hợp với đạo của họ, lại lần lượt ban cho sáu vị đại đệ tử này ba kiện Linh Bảo, những Tiên Thiên Linh Bảo này tuy là Linh Bảo, nhưng không phù hợp với đạo của họ.

Mà đây, cũng chính là những gì Hồng Quân để lại cho họ dùng để Trảm Thi. "Nay Linh Bảo đã ban xuống, các ngươi đương nhập Chuẩn Thánh chi cảnh!

Sau khi Trảm Thi liền rời đi đi, đến Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên, mới có thể thành Thánh!" Lời của Hồng Quân vang lên, sau đó biến mất không thấy.

Sáu vị Thánh này trên thực tế còn chưa có ai bước vào Chuẩn Thánh, mười vạn năm qua cũng chỉ là nghe đạo dưới tay Hồng Quân mà thôi, lĩnh ngộ Đại Đạo Chân Ý, cảm ngộ Thánh Nhân chi đạo.

Nay nghe lời Hồng Quân nói, sáu người không còn vẻ trì nghi, đều lần lượt Trảm Tam Thi của mình xuống.

Sáu vị Thánh đều đã đạt đến tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ còn thiếu một bước Tam Thi hợp nhất là bước vào Thánh Nhân chi cảnh. "Lời Lão Sư nói quả nhiên không sai, trước tiên lắng nghe Thánh Nhân chi đạo, sau đó đối với Trảm Thi có sự giúp đỡ cực lớn, chẳng phải sao, sáu người Ngô đều trực tiếp bước vào tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ!" Trên khuôn mặt thường ngày nghiêm túc của Nguyên Thủy, sau khi cảm nhận được vĩ lực bản thân tăng cường rất nhiều, lập tức cười lớn nói. "Ha ha ha ha!

Đại sư huynh nói chí phải, sáu vị Thánh chúng Ngô ngoài Lão Sư ra, chính là cường giả mạnh nhất Hồng Hoang, đương nhiên phải rời khỏi nơi đây, bước vào Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên thành Thánh!" Côn Bằng là kẻ kiêu ngạo nhất, sau khi có được Chu Tiên Tứ Kiếm y đã không còn đặt bất kỳ ai vào mắt, ngay cả cái gọi là đại sư huynh Nguyên Thủy cũng vậy.

Nguyên Thủy sắc mặt khẽ biến, y theo bản năng không thích Côn Bằng, nhưng vì là đệ tử do Lão Sư thu, cũng đành nhẫn nhịn, liền chậm rãi mở miệng nói: "Ngũ sư đệ chớ quên trong Vô Ngân Tinh Không." Lời của Nguyên Thủy chưa nói hết, dù sao đây là trong Tử Tiêu Cung, nhưng chỉ một câu này, cũng đã khiến sắc mặt Côn Bằng đại biến.

Côn Bằng sắc mặt âm tình bất định, sau đó hừ lạnh một tiếng nói: "Thì sao chứ?

Chờ sau khi chúng Ngô bước vào Thánh Nhân chi cảnh, tự nhiên sẽ đứng sừng sững trên đỉnh Hồng Hoang!" "Chư vị sư huynh sư đệ, Côn Bằng cáo từ!" Nói xong, thân hình lóe lên, ra khỏi Tử Tiêu Cung, bước vào Hồng Hoang vô biên. "Chư vị sư đệ, Ngô cũng về đây." Nguyên Thủy chậm rãi đứng dậy, cáo từ.

Sau đó thân hình lóe lên, biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Những người còn lại cũng lần lượt cáo từ, rời khỏi Tử Tiêu Cung.

.....

Côn Luân Sơn Mạch, Bất Chu Sơn.

Thái Thượng và Thông Thiên ở trong đó, khí tức trên người không ngừng quanh quẩn, các loại ý niệm vô danh xuất hiện, đạo vận hiển hóa ra, một loại ý niệm thanh tĩnh vô vi nhưng nếu làm lại có thể vô sở bất vi xuất hiện trong đó.

Một loại khí chất ngạo cốt trời sinh, vô tận kiếm ý thai nghén trong đó, lại ẩn chứa vô cùng bá ý.

Ngày xưa những tồn tại từ Tinh Thần Đạo Nhân mà thành công lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, đều đã trở về Hồng Hoang, trong Hồng Hoang, Hỗn Nguyên chi niệm bị phong tỏa, nếu kẻ nào chưa lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, cho dù trước đó đã biết Hỗn Nguyên chi niệm, cũng sẽ trong chớp mắt quên mất, giống như Hi Hòa trên Thái Dương và Vọng Thư trên Thái Âm vậy.

Nhưng hai người họ đều biết huynh trưởng, tỷ tỷ của mình không lâu nữa sẽ bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã, từ đó che chở cho họ, bởi vậy đều tùy theo huynh trưởng, tỷ tỷ của mình mà bước lên Thái Dương, Thái Âm.

Hiện nay Hi Hòa, Vọng Thư hai người cũng đều đã lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý.

Ông ~ Một mảnh Hỗn Nguyên Chân Ý phù hiện, một tia Hỗn Nguyên Chân Ngã ngưng tụ mà thành, duy nhất và chí cao, ý chí vô thượng, mênh mông cuồn cuộn. "Hô ~" "Hôm nay vừa nhập Hỗn Nguyên cảnh, ngoảnh đầu phàm trần không làm tiên." Thái Thượng miệng thổ đạo ngữ, vô vi Thái Cực chi đạo thuộc về y, chậm rãi hiển hiện, một cỗ đạo huyền diệu khó hiểu lộ ra.

Cái gọi là tiên, chính là cái Tiên Đạo của Hồng Quân, cũng chính là Thánh Nhân chi đạo.

Y cực kỳ may mắn ngày đó có thể gặp được Tinh Thần Đạo Nhân, điều này mới khiến y nắm bắt cơ hội, nhìn thấy chân đạo.

Ông ~ Lại một mảnh Hỗn Nguyên Chân Ý phù hiện, thì ra Thông Thiên trong vô tận thời không, đã thành công ngưng tụ duy nhất Chân Ngã, bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã chi cảnh.

Hai người tu vi đột phá, không truyền khắp Hồng Hoang, mà là bị hai người hữu ý khắc chế trong Bất Chu Sơn, lặng lẽ không tiếng động. "Đại huynh!

Hôm nay cuối cùng cũng nắm giữ được vận mệnh bản thân hai chúng Ngô!

Chỉ là khổ cho nhị huynh, vô cớ rơi vào con đường sai trái vô biên, ai!!!" Thông Thiên mặt lộ vô cùng chiến ý, hận không thể hiện tại liền giết lên Tử Tiêu Cung, cứu nhị huynh Nguyên Thủy về. "Tam đệ chớ nên nóng vội, Tiên Tổ đã thành tựu chí cao cảnh giới, tu vi còn xa hơn Tinh Thần Đạo hữu, ngày đó Tinh Thần Đạo Nhân còn có chút không địch lại Tiên Tổ, hai người chúng Ngô lại khó mà đối kháng, đợi sau này khi bước vào cảnh giới cao hơn, rồi hãy đi tìm Hồng Quân tính sổ là được!" Thái Thượng biết ý Thông Thiên, vội vàng khuyên giải.

Trong lòng y há chẳng muốn cứu Nguyên Thủy về, chỉ là ngại thực lực, không cách nào làm được mà thôi.

Nay cứ thế này mà đi, không chỉ không cứu được Nguyên Thủy, thậm chí còn có thể gây ra hận thù của Hồng Quân, đánh giết Nguyên Thủy, cũng là chuyện cực kỳ có khả năng. .....

Trong Tử Tiêu Cung.

Trên Phân Bảo Nhai, vô số bảo vật đã bị mấy vạn Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân mỗi người lấy một kiện Linh Bảo mà mang đi, ngay cả cái Phân Bảo Nhai kia cũng không còn sót lại mà bị lấy đi hết.

Vô số Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân quay sang Trảm một trong Tam Thi, lần lượt bước vào Chuẩn Thánh chi cảnh.

Hồng Quân sắc mặt vui mừng, vui sướng như điên mà lẩm bẩm nói: "Cuối cùng cũng bước vào Tiên Đạo của Ngô, bước vào Thánh Đạo!

Được khí vận bù đắp, đương hợp Thiên Đạo!!!" "Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, Thiên Đạo bất toàn, hôm nay Ngô Hồng Quân đương dùng thân mình bổ toàn Thiên Đạo, tạo phúc vạn vật vạn linh thiên hạ, từ đây về sau, Thiên Đạo là Hồng Quân, Hồng Quân lại không phải Thiên Đạo!" Câu nói này truyền khắp Hồng Hoang, không ai không biết lời này, đa số Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân đều lần lượt minh ngộ, tán thán đại nghị lực của Hồng Quân, vì chúng sinh Hồng Hoang mà mạo hiểm bản thân, thế là đều niệm danh Đạo Tổ. "Hợp!" Cùng với một tiếng hét lớn truyền đến, một cỗ Thiên Đạo ý chí vô biên phù hiện trên trời, trong lòng vạn linh toàn bộ Hồng Hoang, phảng phất xuất hiện một cảm giác áp bách khó tả. "Ha ha ha ha!!!" Một đạo tiếng cười cực kỳ chói tai xuất hiện, thì ra là La Hầu trước kia bị Hồng Quân trấn áp lại lần nữa xuất hiện, chỉ thấy y với nụ cười cực kỳ quỷ dị mà điên cuồng cười lớn.

Hồng Quân sắc mặt tức thì đại biến, miệng quát: "La Hầu!

Cút về!" Từng đạo đạo vận hiển hóa ra, Tiên chi Đại Đạo xuất hiện phía sau y, muốn triệt để trấn áp La Hầu xuống.

Nhưng La Hầu thân thể lại không có chút dị dạng nào, chỉ thấy trên mặt y lộ ra một tia ý vị trêu tức, cười nói: "Hồng Quân a Hồng Quân!

Chính cái gọi là đạo cao một thước ma cao một trượng, chính là đạo lý này, Ngô đã đoạt một nửa Đạo Quả, bởi vậy một nửa của ngươi đều là của Ngô a!!!" "Ha ha ha ha!!!" Cùng với tiếng cười của La Hầu phát ra, vô cùng vô tận ma ý phù hiện ra, lại cứng rắn đoạt thêm một nửa Thiên Đạo vốn thuộc về Hồng Quân nữa!!! "La Hầu!!!" Hồng Quân trạng thái như phong ma, không thể nào chịu đựng được hành vi của La Hầu nữa, lửa phẫn nộ không ngừng dâng lên.

Sau đó trong đôi mắt một tia thanh minh lóe qua, trong nháy mắt cưỡng ép áp chế các loại tà niệm và lửa giận kia xuống. "Chậc chậc, đáng tiếc a!

Nếu lại qua một chút nữa, thân thể của ngươi chính là Ngô, ha ha ha ha!!!" La Hầu mặt mang ý cười mà tùy ý trêu chọc. "Phong!" Vô cùng Hỗn Nguyên Chân Ý rơi xuống, nửa quả Đạo Quả kia lại lần nữa được phong ấn lại, thân ảnh La Hầu cũng dần dần tiêu tán. "Ngươi còn có thể cản Ngô bao lâu nữa chứ?

Chương 59

Ha ha ha ha!!!" La Hầu trong khoảng thời gian cuối cùng khi tiêu tán, điên cuồng cười lớn.

Chờ đến khi La Hầu biến mất, sắc mặt Hồng Quân lại trở nên cực kỳ xanh mét, y ở trong Thiên Đạo, nhìn thấu vạn vật vạn sự Hồng Hoang, các loại sự việc của Hồng Hoang lúc này đều đã ở trong đôi mắt y, tâm niệm vừa động liền có thể biết được chuyện của Hồng Hoang.

Tuy Thiên Đạo chỉ có một nửa, nhưng cũng đã bổ toàn không ít Đạo Quả cho Hồng Quân, khiến tu vi của y trở nên cường mạnh hơn, Hồng Quân hiện nay tuy không thể miểu sát Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng cũng xa không phải tồn tại Hỗn Nguyên Chân Ngã có thể chống lại.

Nhưng không thể đánh giết Hỗn Nguyên Chân Ngã, cho dù là trấn áp họ, cũng vô dụng, Hỗn Nguyên giả, cho dù trấn áp rồi, cũng sẽ tùy thời tùy chỗ xuất hiện, tức là căn bản không thể triệt để trấn áp, tu vi của họ vẫn sẽ không ngừng tăng lên.

Giống như La Hầu vậy, rõ ràng Hồng Quân đã sớm phong ấn y, nhưng thủy chung không thể thực sự phong tỏa hoàn toàn y, La Hầu vẫn có thể thỉnh thoảng xuất hiện, thậm chí còn mưu đoạt nửa số công sức của y.

Tức là, một ngày La Hầu chưa từng rời khỏi Đạo Quả của y, e rằng y một ngày sẽ bị La Hầu đoạt nửa số mưu đồ. .....

Ngay lúc này, Nguyên Thủy cũng đã trở về Bất Chu Sơn. "Đại huynh, tam đệ, Ngô trở về rồi!" Nguyên Thủy mặt đầy vẻ vui mừng nói.

Y tuy đã bước vào con đường sai trái, nhưng y lại cảm thấy là đại huynh và tam đệ đã bước vào con đường sai trái.

Nguyên Thủy lần này tu vi bạo trướng, thực lực không biết đã tăng gấp bao nhiêu lần, hôm nay trở về một mặt là đã lâu không gặp, mặt khác cũng là muốn thể hiện thực lực bản thân để khiến Thái Thượng và Thông Thiên cùng y tu luyện Thánh Nhân chi đạo.

Cái gọi là Thánh Nhân chi đạo, mới chính là Đại Đạo chân chính trong Hồng Hoang.

Nếu trên Đại La Kim Tiên quả thật có cảnh giới khác, vậy tại sao Hồng Hoang bao nhiêu năm nay, không thấy một vị nào bước vào cảnh giới đó, lại tại sao không thấy một tồn tại nào bước vào đẳng cấp cảnh giới đó!

Còn về Tinh Thần Đạo Nhân, đều bị đa số Thần Thánh quy kết thành Thánh Nhân, chính là như Hồng Quân đã nói, số lượng thiên địa đương có chín vị Thánh Nhân chi tôn, trừ đi Hồng Quân một vị, còn tám vị, mà môn hạ y liền chiếm sáu vị, thêm một đạo Hồng Mông Tử Khí có thể thành Thánh Nhân, lại thêm Tinh Thần Đạo Nhân, vừa vặn là chín vị Thánh Nhân.

Bởi vậy, Nguyên Thủy đối với Thánh Nhân chi đạo là cực kỳ tán đồng. "Nhị đệ (nhị huynh)." Thái Thượng và Thông Thiên đại hỉ, Nguyên Thủy trở về, công phu không phụ người có lòng, lại không cần phải đến Tử Tiêu Cung tranh đoạt Nguyên Thủy nữa.

Cứ như vậy, chỉ cần giữ Nguyên Thủy ở Bất Chu Sơn là đủ.

Bọn họ không đi trêu chọc Hồng Quân, Hồng Quân cũng sẽ không đến trêu chọc bọn họ, dù sao hai tôn Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, quả thực khó dây dưa.

Việc cấp bách của Hồng Quân là thân hợp Thiên Đạo để triệt để

hiển hóa ra Đạo Quả còn lại, chứ không phải là muốn giết ai chém ai.

Nếu chiến đấu cùng Thái Thượng và Thông Thiên, không biết lại sẽ xuất hiện bao nhiêu biến số nữa. "Đại huynh, tam đệ, các ngươi xem cảnh giới của Ngô, đã đột phá đến Chuẩn Thánh chi cảnh, Ngô hiện tại trừ Lão Sư và vị Thánh Nhân kia ra, chính là mạnh nhất Hồng Hoang!" Nguyên Thủy không nói gì khác nhiều, trực tiếp nói ra tu vi bản thân, mặt đầy vẻ vui mừng nhìn về phía Thái Thượng, Thông Thiên hai người.

Hai người trước đó còn chưa chú ý, vừa rồi thấy Nguyên Thủy trong lòng rất vui, nay Nguyên Thủy vừa nói như vậy, hai người đều nhìn tới, sắc mặt đột nhiên đại biến. "Nhị đệ, ngươi sao lại manh động như vậy chứ!!!" Thái Thượng tức thì than thở một tiếng, miệng nhanh chóng nói.

Chuyện Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo họ cũng đã biết, nhưng không để tâm nhiều, Hồng Quân hiển nhiên là Đạo Quả có thiếu sót, các loại mưu đồ trước đó đều lóe qua trong lòng họ, trong nháy mắt đã hiểu rõ tất cả, cũng biết Hồng Quân vì sao lại như vậy.

Hệt như Hỗn Nguyên chi cảnh, các loại thần kỳ không thể nói hết bằng lời.

Nguyên Thủy nghe vậy ngẩn ra, lông mày nhíu chặt, hỏi: "Đại huynh vì sao nói lời như vậy?!" Chưa đợi Thái Thượng trả lời, chỉ thấy Thông Thiên một bên lại không thể chịu đựng được nữa, tu vi thông thiên triệt địa của y, triệt để bùng phát ra. "Hồng Quân tặc tử, dám nào hại nhị huynh Ngô như vậy!!!" Thông Thiên mái tóc xanh đầy đầu không gió tự bay, vô cùng kiếm ý xuất hiện, lại không thể chịu đựng nỗi nhục này nữa.

Ba người bọn họ chính là do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, đương nhiên là Bàn Cổ Chính Tông, ba huynh đệ cùng nhau nâng đỡ đi

đến, tuy có chút xích mích nhỏ, nhưng lúc này vẫn là huynh đệ thật sự, là chí thân.

Nay nhìn thấy nhị huynh bị hại đến mức này, Thông Thiên không thể chịu đựng được, tức thì cả người như một thanh bảo kiếm xuất vỏ, Thanh Bình Kiếm trong tay rút ra, một cỗ vô cùng chiến ý phù lên trong lòng. "Hồng Quân!!!

Đến chiến!!!" Âm thanh đầy phẫn nộ của Thông Thiên vang vọng khắp Côn Luân Sơn Mạch, thậm chí trong vô cùng Hồng Hoang, không biết bao nhiêu sinh linh đều đã nghe thấy tiếng gào thét phẫn nộ này.

Cũng chính là tiếng gầm giận dữ này, khiến vô số Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân nghe được lời này đều sắc mặt biến đổi, Thông Thiên đã rời khỏi Tử Tiêu Cung, lẽ ra đã mất đi cơ duyên thành Thánh, nhưng vì sao uy thế này lại không hề kém uy thế của Tinh Thần Đạo Nhân ngày xưa.

Chẳng lẽ nói Thông Thiên cũng thành Thánh rồi sao?!!

Nhưng rõ ràng Thông Thiên không có Thánh vị a!!!

Mà Thông Thiên lại đi theo Tinh Thần Đạo Nhân ra khỏi Tử Tiêu Cung, lẽ nào...

Tức thì, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân kia trong nháy mắt đều phản ứng lại, lời Tinh Thần Đạo Nhân nói là thật, Thánh Nhân chi cảnh chẳng qua chỉ là hư vọng!!

Đại Đạo chân chính chính là như Tinh Thần Đạo Nhân đã nói!

Hiện nay Thông Thiên đã bước vào loại cảnh giới đó, mà bọn họ lại tự chém một đao, bước vào cái gọi là Chuẩn Thánh chi cảnh!!!

Nhất thời, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân kia đều gầm lên trong lòng, nhưng cũng không dám nói thành tiếng, mà là dùng Tiên

Tổ thay thế, tức giận mắng.

Sau đó, từng người một lại hướng về sâu thẳm vô cùng tinh không mà đi.

Trong Bất Chu Sơn. "Đại...

đại huynh, tam đệ vì sao lại trở nên cường đại đến vậy?!!!" Nguyên Thủy kinh hãi vạn phần, vội vàng hỏi.

Uy thế cực kỳ mãnh liệt kia, chấn nhiếp khiến y không thể động đậy, phải biết rằng y vừa mới bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ chi cảnh, cách vị Thánh Nhân chí cường kia chỉ còn một bước a!!! "Đây là Hỗn Nguyên chi cảnh, là trên Đại La, cảnh giới Đại Đạo chân chính, ngày xưa Hồng Quân và La Hầu một trận chiến, La Hầu cũng đã bước vào đẳng cấp cảnh giới này, sau trận chiến của hai người, Hồng Quân lấy Hỗn Nguyên ý chí vô thượng, phong tỏa Hỗn Nguyên chi niệm của chúng sinh." "Duy có kẻ minh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, mới có thể từ đó cảm ngộ, sau đó ở vạn thiên thời không, ngưng tụ một điểm Chân Ngã, từ đó bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh chân chính." Thái Thượng giải thích, y lần này không ngăn cản Thông Thiên nữa, bởi vì Thông Thiên đã bùng nổ, nếu không để y bộc phát ra, với đạo của Thông Thiên, e rằng sau này sẽ có một đạo hồng câu khó lòng vượt qua.

Chỉ có thể mặc cho Thông Thiên làm, dù sao cũng đã trở thành Hỗn Nguyên chi cảnh, lại cực khó tử vong.

Còn đối với Nguyên Thủy đã tự chém một đao này, y cũng có chút không biết làm sao cho phải.

Hỗn Nguyên vô sở bất vi, nhưng đối với những kẻ đạo khu không viên mãn như vậy, cũng cực khó bổ toàn.

Tự chém một đao, rốt cuộc là đã chém rồi, việc Trảm Tam Thi này

trên thực tế chính là chém đi đạo khu của mình, khiến nó có thể kích phát ra tiềm lực mạnh hơn, mọi thực lực cũng cao hơn.

Giống như cầm một thanh kiếm đâm vào mông ngựa vậy, ngựa chịu đau thì tốc độ bạo trướng, nhưng sau đó, cuối cùng sẽ kiệt sức, tức là tiềm lực đến giới hạn.

Đạo khu nếu bị tổn hại, còn có thể tốn ức vạn năm để tu bổ, nhưng nếu là sau khi đạo khu tự chém, thì không thể hợp nhất.

Tức là, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân tự chém một đao này, đều đã phế bỏ.

Nguyên Thủy tức thì cảm thấy lòng như tro nguội, sắc mặt tái nhợt vô cùng, không thể nói nên lời.

Y lại tự tay đoạn tuyệt Đại Đạo của mình. ..... "Ai!

Nhị đệ...

Ngô và tam đệ vừa mới bước vào cảnh giới đó, liền biết ngươi tự chém một đao, thì ra là hai chúng Ngô đã hại ngươi a!" Thái Thượng cảm thán một tiếng, nếu ban đầu họ cứng rắn hơn một chút, mang Nguyên Thủy đi thì tốt rồi.

Chỉ là Nguyên Thủy bị kẻ đó mê hoặc, chết cũng không chịu rời đi, ngược lại còn trách Thái Thượng và Thông Thiên không biết Đại Đạo.

Nguyên Thủy sắc mặt cực kỳ khó coi, y há miệng, lại ngậm lại, sau đó lại há miệng than thở: "Ai!

Chuyện này làm sao có thể trách đại huynh và tam đệ chứ?

Đây là lỗi của bản thân Ngô a!" "May mắn ngày xưa không kéo đại huynh và tam đệ xuống nước, tổn thất hôm nay chẳng qua chỉ là bản thân Nguyên Thủy mà thôi!" Nguyên Thủy cố gượng cười nói.

Thấy Thái Thượng cực kỳ đau lòng, tức thì nói: "Nhị đệ chớ lo, Ngô và tam đệ sau này nhất định sẽ tìm ra một con đường mới cho ngươi!" Nguyên Thủy lắc đầu, nói: "Đại huynh đã bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, há lại không biết Hỗn Nguyên chi cảnh, thân thể tàn tạ của Ngô hiện nay, làm sao có thể bước vào Hỗn Nguyên chứ!

Ai!

Chỉ là đáng tiếc cả đời bỏ lỡ Đại Đạo!" Thái Thượng thấy vậy, chỉ là than thở một tiếng, cũng không nói gì nhiều.

Thiên Đạo Trọng Địa. "Thông Thiên?

Hỗn Nguyên?

Vừa nhập Hỗn Nguyên liền không kịp chờ đợi đến tìm Ngô báo thù sao?!" "Ha ha ha ha!

Chỉ là đáng tiếc Tam Thanh đã phế đi một người rồi!!!" Hồng Quân trên mặt lộ ra một tia ý cười, cái gọi là Bàn Cổ Tam Thanh này, nay lại không còn xứng danh Tam Thanh nữa, bởi vì theo thời gian trôi qua, Nguyên Thủy sẽ bị Thông Thiên và Thái Thượng hai người bỏ xa lại phía sau.

Là kẻ chủ mưu phía sau tất cả, Hồng Quân lúc này có một ý vị cực kỳ mãn nguyện, điều y muốn chính là hiệu quả này. "Ngươi nếu chiến, vậy thì chiến một trận đi!

Cũng để chúng sinh Hồng Hoang biết rõ, rốt cuộc ai mới là chí cường chân chính!!!" Hồng Quân thân hình lóe lên, xuất hiện giữa trời xanh.

Thông Thiên mắt đầy phẫn nộ, tay cầm Thanh Bình Kiếm, giận dữ quát: "Hồng Quân tặc tử!

Dám nào hại nhị huynh Ngô!

Cản trở Đại Đạo chúng sinh Hồng Hoang, hôm nay, đương tru!!!" Nói xong, một cỗ chiến ý trùng thiên xuất hiện, Hỗn Nguyên Đạo Vận hiển hóa, vô cùng kiếm ý dung hợp trong Thanh Bình Kiếm trong tay, dẫn động thiên địa vì đó mà chấn động.

Đây chính là Hỗn Nguyên, ý của ta tức Thiên ý, mệnh của ta tức Thiên mệnh! "Tru sát Ngô?

Ha ha ha ha!!!

Ngô từ khi Hồng Hoang sơ sinh đã tồn tại, trải qua Hung Thú Lượng Kiếp, Long Phượng Lượng Kiếp mà bất diệt, tru sát Ma Tổ La Hầu, bước vào Hỗn Nguyên Đạo Quả cảnh giới, nay thân hợp Thiên Đạo, chấp chưởng Thiên Đạo quyền hành, lại có kẻ dám nói muốn tru sát Ngô?!" Hồng Quân phẫn phất nghe thấy chuyện cười gì đó, cực kỳ điên cuồng cười lớn.

Mà Thông Thiên không nói gì nhiều, một kiếm đâm ra, vô cùng kiếm ý quán xuyên không gian Hồng Hoang, nơi đi qua không gian vỡ nát tan tành, thời gian yên diệt ngừng lại.

Dường như chỉ một kiếm này, liền có thể đánh giết toàn bộ chúng sinh thiên địa.

Cảnh này, khiến rất nhiều Thần Thánh chú ý đến nơi đây đều trong lòng kinh hãi, không biết bao nhiêu Thần Thánh lúc này đang phóng thần niệm về phía này, quan sát trận chiến của hai vị Hỗn Nguyên cảnh giới chí cường.

Một là Bàn Cổ Tam Thanh Thông Thiên mới bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, một là Hồng Quân vạn cổ trường tồn, thân hợp Thiên Đạo. "Tiên!" Hồng Quân thốt ra một chữ, Tiên Đạo Chí Bảo Tiên Chi Luân phía sau y phù hiện ra, từng đạo Tiên Đạo khí tức từ đó xuất hiện, một cỗ chính khí mênh mông từ đó truyền ra, hướng về Thông Thiên mà đi.

Oanh long long!!!

Vô cùng kiếm ý và Tiên khí va chạm, từng đạo thanh khí phù hiện ra, đó là Đại Đạo mà Thông Thiên tu luyện, tên là Thương Khung Đại Đạo, là do y lĩnh ngộ từ thanh khí của trời mà ra.

Nhưng y tu luyện sâu nhất không gì quá Kiếm Đạo, Thông Thiên chính là tồn tại đi xa nhất và sâu nhất trong Kiếm Đạo ở Hồng Hoang, ngay cả Tinh Thần Đạo Nhân cũng không thể sánh bằng.

Những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này, ngoài Đại Đạo phù hợp với bản thân mình tu luyện ra, còn phải tu thêm nhiều Đại Đạo khác, đây đều là chuyện cực kỳ bình thường, chỉ là so với Đại Đạo phù hợp với bản thân tu luyện thì đi xa nhất và sâu nhất.

Hồng Quân vung tay, lại có vô cùng đạo vận hiển hóa, Thiên Đạo chi lực hiển hóa ra.

Lật tay một chưởng, liền hóa giải toàn bộ kiếm ý của Thông Thiên, sau đó lật tay một cái, liền muốn trấn áp Thông Thiên ở đây. "Thái Cực sinh lưỡng nghi!" Một tiếng hô lớn xuất hiện, một cỗ khí tức thanh tĩnh vô vi phù hiện ra, Thái Thượng đạo vận thi triển, hóa giải toàn bộ Thiên Đạo chi lực.

Chính là Thái Cực chi đạo kia, Thái Cực chi đạo chính là đạo của thiên địa, tự nhiên có thể hóa giải Thiên Đạo chi lực. "Tê!" "Thái Thượng cũng đã tiến vào Hỗn Nguyên chi cảnh!!!" Một đám Thần Thánh quan chiến đều sắc mặt đại biến, những tồn tại chưa lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý này, bản thể đều ở trong sâu thẳm tinh không chờ đợi, không dám tiến vào Hồng Hoang, nếu không sẽ trong chớp mắt quên mất Hỗn Nguyên chi niệm.

Hồng Quân thấy trước mặt lại thêm một tôn Hỗn Nguyên nữa, lại không sợ hãi, mà chuyển sang cười nói: "Không hổ là Bàn Cổ Tam Thanh, chỉ là đáng tiếc, sau này sẽ chỉ có hai Thanh thôi!" Chuyện phát

triển đến hiện tại, y tự biết là không thể che giấu chúng sinh Hồng Hoang nữa, nhưng mục tiêu của y cũng đã hoàn thành một bộ phận, liền không còn che giấu nữa, trực tiếp xé rách mặt mà nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt các Thần Thánh Hồng Hoang lại biến đổi, đều nghĩ đến Nguyên Thủy đang ở trong Tử Tiêu Cung, trong lòng không khỏi một trận than thở và may mắn, than thở là vì Nguyên Thủy mà than thở, may mắn là vì bản thân mà cảm thấy may mắn. "Hồng Quân!!!" Thông Thiên nghe vậy lại lần nữa đại nộ, cho dù không địch lại, cũng nhất định phải trút giận này ra.

Lúc này Nguyên Thủy đang ở trong Bất Chu Sơn, lại không còn lo ngại, thân hình đấu chuyển, hướng về Hồng Quân mà đi. "Khả cười!

Hỗn Nguyên không phải cuối cùng, Hỗn Nguyên cũng phân cao thấp cảnh giới a!" Hồng Quân cười nhạo một tiếng, một quả Đạo Quả hiển hóa thế gian, nhưng trong quả Đạo Quả kia, lại chỉ có nửa quả, không phải một quả hoàn chỉnh, cực kỳ kỳ dị.

Nhưng chính là nửa quả Đạo Quả này, đạo vận ẩn chứa trong đó cũng xa xa không phải đạo vận mà Thông Thiên và Thái Thượng hai người hiển hóa có thể sánh bằng.

Trong mắt Hồng Quân một cỗ ý bất tiết xuất hiện, một tay điểm ra, trong Hồng Hoang, vạn đạo tranh minh chấn động, từng đạo Tiên chi khí tức hóa thành Tiên Linh vô thượng, hướng về Thông Thiên mà đi.

Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, một cỗ Tiên chi Đại Đạo cường hoành vô biên hướng về Thái Thượng mà áp xuống. "Chiến, chiến, chiến!!!" Thông Thiên trong tay không ngừng vung vẩy Thanh Bình Kiếm, Tiên Linh kia tuy cường hoành vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn không địch lại Thông Thiên, bị y giết chết.

Tuy nhiên Tiên Linh kia lại là do đạo vận của Đạo Quả Hồng

Quân hóa thành, vừa mới vẫn lạc, lại một Tiên Linh khác xuất thế, quấn chặt lấy Thông Thiên.

Hồng Quân và Thái Thượng thì ở một bên tiếp tục va chạm, Thái Cực Đại Đạo tuy cường hoành, nhưng cuối cùng không địch lại Tiên chi Đại Đạo của Hồng Quân.

Thái Thượng đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, từng đạo huyền hoàng chi khí rủ xuống, bao phủ y trong đó.

Mà Hồng Quân thì vầng sáng Tiên Đạo xuất hiện sau gáy, từng đạo kim quang nhanh chóng biến ra, toàn thân đạo vận hiển hóa, lại có Tạo Hóa Ngọc Điệp gia trì, Tiên Đạo và Tạo Hóa chi đạo tương hỗ đan xen, vô cùng vô tận, hướng về Thái Thượng mà đến.

Thái Thượng không hề sợ hãi, sắc mặt như thường, một chưởng vỗ ra, hóa giải toàn bộ khí tức mà Hồng Quân bắn ra.

Tuy nhiên, Hồng Quân rốt cuộc là tồn tại đã bước vào Đạo Quả cảnh giới, sau đó lại càng thân hợp trong Thiên Đạo, dưới sự thi triển toàn lực của y, Thái Thượng cũng dần dần có chút không chống đỡ nổi. "Hôm nay, liền cho các ngươi lĩnh ngộ thế nào là Hỗn Nguyên Đạo Quả!!!" Lời Hồng Quân vừa dứt, nửa quả Đạo Quả kia đột nhiên bùng phát ra vô cùng tiên quang.

Oanh long long!!! "Thái Thượng, Thông Thiên, đương trấn áp ức vạn năm!!!" Lời nói lạnh nhạt của Hồng Quân truyền ra, mang theo Tiên chi Đại Đạo vô thượng dưới sự gia trì của Thiên Đạo chi lực và Đạo Quả, trở nên cực kỳ cường hoành.

Lúc này, Thái Thượng và Thông Thiên hai người đồng là Hỗn Nguyên trong mắt y lại hiện ra nhỏ bé đến vậy, phảng phất vung tay một cái liền có thể diệt trừ.

Tiên chi Đại Đạo hướng về Thái Thượng, Thông Thiên hai người

mà áp xuống, vô luận hai người thi triển thế nào, lại khó lòng thoát khỏi kiếp này, dần dần thân hình hai người ngày càng trong suốt phảng phất thật sự muốn bị Hồng Quân trấn áp ở đây vậy. "Hồng Quân!!!

Nên thu tay!" Một đạo uy thế vô biên xuất hiện, từ trên Cửu Thiên truyền đến, uy nghiêm vô thượng gia thân, vô cùng vĩ lực phảng phất muốn diệt sạch tất cả.

Lại có một đạo khí thế cực kỳ bá đạo xuất hiện, áp bức khiến thần niệm của các Thần Thánh xung quanh đang rình xem nơi đây ẩn ẩn có chút không chịu nổi.

Hồng Quân nghe vậy sắc mặt đại biến, vội vàng thu Đạo Quả lại, thu hồi Tiên chi Đại Đạo vô cùng, cảnh giác nhìn lên Cửu Thiên.

Chỉ thấy một Đế Tuấn vận Đế bào Tam Túc Kim Ô đứng giữa Thái Dương trên Cửu Thiên, phủ thị tất cả thế gian.

Chương 60

Khí thế cực kỳ uy nghiêm kia chính là do y phóng ra, Đế Vương tuy có tấm lòng quảng đại vô biên, nhưng cũng có lôi đình chi nộ, uy nghiêm quân vương.

Mà bên cạnh Đế Tuấn, thì là Thái Nhất chấp chưởng bá đạo của Thái Dương, y chỉ đứng ở đây, liền có vô cùng uy hiếp, khiến đa số Thần Thánh xung quanh đều cảm thấy sợ hãi.

Một vầng Thái Dương mênh mông xuất hiện phía sau hai người, đó là hiển hóa của Thái Dương, có vĩ lực chiếu sáng vạn vật thế gian và uy hiếp vạn vật thế gian.

Đối với Tam Thanh, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không có giao tình gì lớn, nhưng đối với Hồng Quân mà nói, hai người lại có mối thù bất tử bất hưu với y.

Tuy nói rằng chỉ kém một chút là thành công cản trở Đại Đạo của họ chưa thực sự cản trở được, nhưng ý đồ cản trở Đại Đạo của người khác đã là bất tử bất hưu rồi.

Hôm nay vô luận là ai, trong Hồng Hoang chỉ cần là đối địch với Hồng Quân, thì hai huynh đệ họ tự nhiên sẽ giúp một tay. "Đế Tuấn, Thái Nhất!

Chuyện này có can hệ gì với các ngươi?!" Hồng Quân đối với Đế Tuấn khá là kiêng kỵ, y có thể từ trong thân thể Đế Tuấn cảm nhận được một cỗ khí tức cường liệt, cỗ khí tức này xa xa vượt qua Thái Nhất, Thông Thiên, Thái Thượng ba người, so với Tinh Thần Đạo Nhân dường như còn mạnh hơn!

Nhưng rõ ràng Đế Tuấn chỉ vừa mới bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới không lâu, vì sao lại như vậy, Hồng Quân không biết,

nhưng cũng khá kiêng kỵ. "Từ khi ngươi phong tỏa Hỗn Nguyên chi niệm, liền có quan hệ với hai huynh đệ Ngô!" Lời nói lạnh nhạt của Đế Tuấn truyền ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồng Quân, nếu không phải lúc này tu vi chưa đủ, Hồng Quân đã sớm vẫn lạc rồi.

Y tuy là quang diệu của Thái Dương, phổ độ thế gian, chiếu sáng chư thiên, là Thiên Đế trời sinh, có tấm lòng cực kỳ rộng lớn, nhưng đối với kẻ thù cản trở đạo, lại chẳng có sắc mặt tốt nào. "Cút!" Thái Nhất không nói nhiều, chỉ thốt ra một chữ, trong đôi mắt cực kỳ lạnh nhạt kia lộ ra sắc vô tình.

Y sinh ra đã chấp chưởng vô tình, bá đạo của Thái Dương, lúc này đối mặt với Hồng Quân vẫn không có sắc mặt tốt nào.

Bổn Mệnh Chí Bảo Hỗn Độn Chung bên cạnh y phiêu phù bất định, bá đạo đạo vận hiển hóa ra, dường như tùy thời đều có thể đối đầu với Hồng Quân.

Hồng Quân khi nào từng chịu nhục lớn như vậy, sắc mặt âm tình bất định, đôi mắt nhìn chằm chằm Thái Nhất, trong lòng thầm nói, sớm biết nỗi nhục hôm nay, trong Tử Tiêu Cung nói gì cũng phải giữ lại Thái Nhất!

Nhưng trước mặt bốn tôn Hỗn Nguyên, đã không phải là thứ y có thể đối phó, tức thì hừ lạnh một tiếng, thân hình tiêu tán. "Đa tạ Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu xuất thủ tương cứu!" Thái Thượng, Thông Thiên hai người vội vàng hành đạo lễ, cảm tạ.

Đế Tuấn hồi lễ nói: "Chúng Ngô đồng là do Phụ Thần hóa thành, đương nhiên phải tương trợ lẫn nhau, nay há có thể thấy Hồng Quân bức hại hai vị đạo hữu!" Thái Nhất tuy không nói nhiều, nhưng cũng hồi một lễ. "Đại thiện!" Trong mắt Thái Thượng lộ ra một tia tán thưởng, hiển nhiên cũng cực kỳ thưởng thức Đế Tuấn.

Thông Thiên thì có chút áy náy nói: "Đại huynh, đều tại Ngô nhất

thời xúc động, suýt nữa hại đại huynh, may mắn có Đế Tuấn đạo hữu và Thái Nhất đạo hữu xuất hiện, nếu không e rằng..." Lời Thông Thiên chưa nói xong, Thái Thượng liền vươn tay ngăn lại nói: "Ngươi Ngô vốn là huynh đệ, nương tựa lẫn nhau, không cần nói nhiều." "Hai vị đạo hữu, không bằng cùng Ngô một thể, cùng đến Thái Dương luận đạo, thế nào?" Đế Tuấn cười nói, từ trên mặt y có thể cảm nhận được Thái Dương bao dung và ấm áp. "Hảo!" Thái Thượng và Thông Thiên đều không phải kẻ kiểu cách, tức thì gật đầu, nói.

Trong Thái Dương. "Đế Tuấn đạo hữu thật là tuyệt thế!

Khí độ như vậy, quả thật bất phàm!" Mấy người ngồi trên bồ đoàn, Thông Thiên không nhịn được tán thán. "Đó là tự nhiên, đại huynh Ngô đương nhiên là tuyệt thế, sau này nhất định sẽ trở thành Tuyệt Thế Thiên Đế xưa nay chưa từng có!" Thái Nhất một bên nghe thấy lời Thông Thiên nói, khá tự hào mà nói.

Thái Nhất vốn dĩ trầm mặc ít lời, khi Thông Thiên khen ngợi Đế Tuấn, cũng không nhịn được mở miệng nói.

Điểm này, khiến Thông Thiên có chút kinh ngạc nói: "Thật chưa từng thấy Thái Nhất đạo hữu nói nhiều lời như vậy!" "Ha ha ha ha, nhị đệ Ngô trời sinh tính tình như vậy, mong hai vị đạo hữu đừng để ý!" Đế Tuấn cười lớn một tiếng, giải thích. "Vô ngại, vô ngại!" Thái Thượng cũng cười lắc đầu.

Một hàng người đều do Bàn Cổ hóa thành, lại thêm khí chất và tấm lòng của Đế Tuấn như vậy, bởi vậy khiến Thái Thượng và Thông Thiên hai người cũng cực kỳ thưởng thức không thôi. "Yêu tộc quả thật thực lực phi phàm!" Thông Thiên một bên nhìn thấy các Yêu tộc Thần Thánh tụ tập tu hành trong Thái Dương, tán thán một tiếng.

Trong số những Yêu tộc này, đều có tu vi giống như họ trước kia, mà lại có mười vị Yêu tộc cũng đã cảm ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý,

không biết khi nào có thể bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới.

Thời gian này, có dài có ngắn, tất cả dựa vào bản lĩnh cá nhân và cơ duyên. "Ha ha!

Đạo hữu quá khen!

So với Long Tộc khai thiên, lại không biết kém bao nhiêu!" Đế Tuấn khiêm tốn nói.

Y tuy không biết hiện nay Long Tộc là thế lực như thế nào, nhưng nghĩ một chút liền biết từ sau khi Long Tộc đại chiến kết thúc, đến nay đã qua bao nhiêu thời gian, thế lực Long Tộc nhất định là bành trướng điên cuồng, chỉ là bị Long Vương ngăn cách bốn biển, không thông với Hồng Hoang mà thôi.

Long Tộc Tứ Hải không ra Hồng Hoang, lại không phải vì sản vật do Hồng Quân ngày xưa dẫn dắt đa số Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân tụ tập Đông Hải Long Cung mà mang lại, mà là vì mệnh lệnh của Long Vương.

Duy có tu được Hỗn Nguyên, chứng đạo cảnh giới sâu hơn, mới là chỗ của Đại Đạo, cái gọi là vương triều tranh bá, đến cuối cùng cũng chẳng qua là một trường không thôi. "Long Tộc là chủng tộc chí cường tồn tại từ khi khai thiên đến nay, Yêu tộc của đạo hữu chẳng qua chỉ là mới sinh ra thôi, hiện nay liền có cảnh tượng như vậy, sau này có đuổi kịp Long Tộc hay không cũng chưa biết được." Thái Thượng ở một bên nhìn cũng liên tục gật đầu.

Mười vị Yêu tộc kia đã minh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, lại thêm em gái của Đế Tuấn và Thái Nhất là Hi Hòa, thì sẽ lại có thêm mười một tôn Hỗn Nguyên tồn tại.

Tuy không biết mười vị Yêu tộc kia rốt cuộc khi nào mới có thể bước vào trong đó, nhưng hiện tại cũng có thể coi là nửa bước Hỗn

Nguyên Chân Ngã.

Minh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý chỉ là có tư cách bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, tuy nhiên trên thực tế lại không phải mỗi tồn tại minh ngộ đều có thể bước vào trong đó.

Nhưng thế cuộc hiện nay, cảm ngộ được và sắp bước vào không có gì khác biệt, căn nguyên của mọi người đều không tồi, tự nhiên có thể bước vào trong đó. "Luận đạo?" Đột nhiên, Đế Tuấn lên tiếng hỏi. "Luận đạo." Thái Thượng gật đầu. "Luận đạo!" Thông Thiên gật đầu lia lịa.

Thái Nhất vô ngôn, chỉ là hiển hóa đạo vận bản thân ra, một vầng Thái Dương mênh mông từ phía sau y hiển hóa ra, trong Thái Dương có một Tam Túc Kim Ô bay lượn trong đó, con Tam Túc Kim Ô này miệng ngậm một cái chuông nhỏ, trên đó truyền đến vô cùng bá đạo chi khí tức.

Vầng Thái Dương kia phảng phất muốn hủy diệt sạch tất cả những gì bất thần trên thế gian, uy thế vô song, vô tình của Thái Dương hiển hóa ra, biểu lộ không chút nghi ngờ.

Thông Thiên thấy vậy, cũng vội vàng hiển hóa đạo vận bản thân ra, một đạo vô cùng kiếm ý trùng thiên mà lên, trực xạ lên Cửu Tiêu, vô cùng đạo vận diễn hóa ra, giữa một mảnh trời xanh, có một thanh bảo kiếm màu xanh đứng sừng sững trên đó, mênh mông cuồn cuộn, sắc bén lộ rõ, ngay cả trời xanh cũng không thể che giấu được hào quang của nó.

Mà lại có một đạo nhân áo xanh đứng sừng sững giữa thiên địa, lưng đối chúng sinh, tuy không có ý sắc bén, nhưng dường như còn hơn thanh bảo kiếm trùng thiên kia vài phần.

Thái Thượng đạo vận hiển hóa ra, giữa một mảnh trời xanh, một chiếc thuyền con cô độc nổi trên đó, tuy trời xanh vô thủy, nhưng cũng

có thể vượt qua bằng không, một lão nhân đạo bào màu trắng đoan tọa trên thuyền con, trên đùi đặt một cây quải trượng, tuần thị trời xanh, phía sau lại có một bảo tháp đi theo.

Một vầng Thái Dương từ phía sau Đế Tuấn hiển hóa ra, giống như Thái Nhất vậy, một con Tam Túc Kim Ô bay lượn lên xuống, vô cùng vĩ lực, quang diệu mênh mông phổ chiếu vạn vật thế gian, khiến chư thiên không còn bóng tối, tà ác không xâm phạm.

Tam Túc Kim Ô có hai chân lần lượt nắm giữ một đạo Tiên Thiên Linh Bảo, một là sách, một là đồ, đúng là một bức tranh vẽ cảnh đẹp của thần tiên.

Vô cùng đạo vận từ trên thân bốn người xuất hiện, không ngừng va chạm, rồi lại không ngừng tham ngộ đạo của đối phương.

Bọn họ không phải là muốn học đạo của đối phương, mà là muốn biến đạo của người khác thành đạo của mình.

Bốn vị tồn tại đã bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh đang luận đạo, mà những tồn tại lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên Chân Ý thì đang trong bế quan, muốn từ trong vô tận Hồng Hoang ngưng tụ ra duy nhất Chân Ngã.

Còn về những Yêu tộc chưa lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, tuy trong lòng muốn tham ngộ, nhưng lại không thể tham ngộ ra chút nào.
.....

Côn Luân Sơn Mạch, Bất Chu Sơn.

Nguyên Thủy đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, nhìn xa thế gian, trong lòng dâng trào lên xuống, chỉ cảm thấy đời mình còn chưa bước ra lúc thực sự huy hoàng, liền đã rơi vào vô biên bóng tối, dường như kiếp này một cái nhìn liền có thể nhìn thấy đến cuối vậy. "Đại huynh... tam đệ..." Nguyên Thủy trong lòng lẩm bẩm, rõ ràng đồng là Tam Thanh,

cùng một thể đồng nguyên, vì sao hiện nay lại biến thành bộ dạng như vậy, Thái Thượng và Thông Thiên đều đã bước vào vô thượng chi cảnh, duy độc y, duy có y còn đang lấy cái cảnh giới Chuẩn Thánh tự chém một đao chó má này mà cảm thấy tự hào!

Nhưng hiện nay nghĩ lại, đây là chuyện sỉ nhục đến mức nào!

Đơn giản chính là sỉ nhục trong sỉ nhục!

Đột nhiên, một cỗ cảm xúc từ những gì gọi là hữu tình bùng phát ra.

Y bắt đầu căm ghét, bắt đầu chán ghét, bắt đầu đố kỵ, vì sao kẻ bước vào cảnh giới này lại là chính y, vì sao Tam Thanh chỉ có y luân lạc đến cảnh địa hiện nay!

Một chút ma niệm nổi lên, khó mà nhập Tiên cảnh. "Ngô có cách, để ngươi có thể từ Chuẩn Thánh chi cảnh tái nhập Đại Đạo..." Một cỗ ma niệm xuất hiện, mê hoặc Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy sắc mặt biến đổi, kinh hãi nói: "Ngươi là ai?!" "Ngô từ viễn cổ mà đến, từng mưu đồ Tam Tộc đại chiến, sau đó tranh đoạt với Hồng Quân, tuy bại một tia, nhưng cũng mưu cầu được nửa Đạo Quả của Hồng Quân, Ngô tên La Hầu, thế nhân đều xưng Ngô là Ma Tổ!" La Hầu ngày đó trong Tử Tiêu Cung, khi Hồng Quân giảng đạo, liền từ trong sáu vị đệ tử dưới trướng Hồng Quân gieo vào nội tâm ba vị đệ tử một sợi ma niệm, tất cả những điều này, Hồng Quân không hề biết, ngay cả bản thân ba người họ cũng không biết.

Trong ba người này, liền có Nguyên Thủy trong đó.

Hồng Quân có tất cả, La Hầu đều muốn đoạt đi một nửa mưu đồ của y, ngay cả đệ tử cũng không ngoại lệ.

Nguyên Thủy tuy là Bàn Cổ Chính Tông, nhưng tính cách của y quyết định y rất có khả năng sẽ bị y mê hoặc mà bước vào Ma Đạo.

Hiện nay, chính là thời cơ đến. "Ma Tổ!" Đồng tử Nguyên Thủy đột nhiên co rút, nội tâm chấn kinh vô cùng. "Ngươi không phải đã vẫn lạc rồi sao?!" Trong lời đồn, Ma Tổ La Hầu vẫn lạc dưới tay Tiên Tổ Hồng Quân, Hồng Quân vì chúng sinh thiên địa trừ đi tai họa này, tránh cho chúng sinh lại gặp khổ nạn chiến loạn.

Trên thực tế cũng chỉ là tranh giành Đại Đạo của hai kẻ, chẳng qua là Tiên Đạo thắng lợi, Ma Đạo thất bại mà thôi.

Lúc trước những lời của La Hầu, đến nay vẫn còn trong não hải Nguyên Thủy, La Hầu đã từng nói, Đạo sinh Ma tồn, Đạo trướng Ma tiêu, Đạo lạc Ma khởi, kẻ này lên kẻ kia xuống, hai kẻ tương sinh tương tồn. "Ngô đã vẫn lạc, nhưng Ngô cũng đã nói, Ngô sẽ trở lại sau này a, ha ha ha ha!" Ma niệm La Hầu kiêu ngạo cười lớn nói.

Y tuy đã vẫn lạc, nhưng không phải thật sự vẫn lạc, y ký sinh trong thể nội Hồng Quân, nhưng lại không thể thao túng Hồng Quân, Hồng Quân cũng không thể trục xuất y khỏi thể nội.

Nguyên Thủy hiện nay nhìn thấy bộ dạng La Hầu như vậy, trong lòng cũng đã đoán được đại nửa, khó trách Hồng Quân tặc tử kia cần thân hợp trong Thiên Đạo, tám phần là đi sai đường rồi, bị Ma Tổ trước mắt này lừa gạt.

Mà đã Ma Tổ La Hầu hiện nay còn có thể xuất hiện trong tâm Nguyên Thủy, vậy thì chứng tỏ thân hợp Thiên Đạo cũng không thể triệt để bổ toàn Đạo Quả của Hồng Quân, hoặc có thể nói là thân hợp Thiên Đạo cũng bị Ma Tổ trước mắt này phá rối rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Nguyên Thủy lại càng kinh hãi vô cùng. "Ngươi lời nói là thật sao?" Nguyên Thủy bán tín bán nghi nói.

Nếu là người khác nói với y như vậy, y nhất định không tin, nhưng là một Ma Tổ cùng cấp bậc với Tiên Tổ, y đã tin rồi.

Điều quan trọng nhất là chiến tích của Ma Tổ kia quả thực quá xuất chúng, ngay cả tồn tại như Tiên Tổ, cũng bị y lừa gạt, nếu không có sự tồn tại của La Hầu, e rằng Hồng Hoang hiện nay thật sự đã trở thành cái gọi là Thánh Nhân Hồng Hoang, bị Hồng Quân một tay che trời.

Tuy nhiên, hiện nay, tuy rằng cảnh giới trên Đại La Kim Tiên vẫn còn tồn tại hầu như mọi người đều biết, nhưng cảnh giới Hỗn Nguyên thì nhiều tu sĩ vẫn chưa biết. "Đó là tự nhiên!

Hơn nữa, ngươi hiện tại ngoài việc tin Ngô ra, còn có lựa chọn nào khác sao?

Ha ha ha ha!!!" Ma Tổ La Hầu điên cuồng cười lớn, một điểm ma niệm hiển hóa ra, từ sâu thẳm trong lòng Nguyên Thủy mà hiển hóa.

Một đạo thân ảnh màu đen xuất hiện, vô cùng ma niệm hóa thành thân thể La Hầu.

Đồng tử Nguyên Thủy co rút, đây là lần đầu tiên y mặt đối mặt với La Hầu, chỉ là một đạo ma niệm hóa thành, khí tức cực kỳ khủng bố ẩn chứa bên trong, liền bao phủ y trong đó, khó mà thoát được.

Trước kia y cũng từng dùng thần niệm nhìn trộm trận chiến giữa Tiên Tổ và Ma Tổ kia, đối với La Hầu tự nhiên là nhận thức, nhưng La Hầu lúc đó tuy thuộc thời kỳ toàn thịnh, nhưng uy thế và khủng bố y phát ra hoàn toàn là hai tầng thứ so với hiện tại.

Y biết, La Hầu nhất định đã bước vào cảnh giới cao hơn, mà cảnh giới đó, chính là cảnh giới mà bản thân y cả đời cũng không thể bước vào. "Ngô phải làm thế nào, mới có thể nhận được truyền thụ của Ma Tổ!" Nguyên Thủy tức thì mở miệng nói, không chút do dự.

Có thể nói, trong thế giới hiện tại cũng chỉ có Ma Tổ hoặc Tiên Tổ có khả năng làm được điểm này, dù sao ngay cả đại huynh của y cũng

không có cách nào, chứng tỏ không phải cứ ngưng tụ được Hỗn Nguyên Chân Ngã là có thể giải quyết được.

Y biết Ma Tổ La Hầu có khả năng là đang lừa y, đang lợi dụng y, nhưng y không có quyền lực từ chối, cũng không có khả năng từ chối.

Sáng nghe đạo, tối chết cũng đủ, câu nói này từ trước đến nay không chỉ là nói suông mà thôi.

Không biết bao nhiêu tồn tại muốn thành tựu Đại Đạo, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này cũng vậy, từ khi đản sinh, liền là vì cầu đạo mà sinh.

"Rất đơn giản, bái nhập môn hạ của ta, trở thành đệ tử của ta, liền có thể giống như đại huynh và tam đệ của ngươi, bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh!" Ma Tổ La Hầu mỉm cười nói, nụ cười kia tràn đầy mê hoặc, những lời này khiến bất kỳ sinh linh nào cũng không thể cự tuyệt.

Ngày trước Tam Thanh sở dĩ chấp nhận bái nhập môn hạ Hồng Quân cũng là để cầu được đại đạo huyền diệu, nay La Hầu yêu cầu Nguyên Thủy bái nhập Ma môn, lại khiến Nguyên Thủy không hề do dự lấy một khắc.

Chỉ thấy Nguyên Thủy lập tức cúi người, bái lạy: "Đệ tử Nguyên Thủy, bái kiến lão sư!" "Ha ha ha ha!" Ma Tổ La Hầu cười cuồng loạn, từng luồng ma khí ngút trời trỗi dậy, khiến ngọn núi Bất Chu Sơn thần thánh bất phàm bị bao phủ bởi ma khí thao thiên.

Tuy nhiên, dưới đại thần thông của La Hầu, ngoại trừ Nguyên Thủy, không một ai có thể nhìn ra ma khí trên không trung Bất Chu Sơn, vì vậy các thần thánh trong dãy Côn Luân cũng không nhận ra dị tượng khác thường nào.

"Chúng sinh phải bái ta, kính ta, kẻ bái nhập Ma môn, người người

đều có thể vào Hỗn Nguyên chi cảnh!" La Hầu chỉ tay một cái, một luồng ma niệm tiến vào mi tâm của Nguyên Thủy.

Trong luồng ma niệm đó bao hàm cách thức để tu bổ khiếm khuyết bản thân, bước chân vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Nguyên Thủy nhận được ma niệm này như có được vô thượng chân kinh, nâng niu như trân bảo, tâm đắc đại hỷ, vội vàng bái lạy: "Đệ tử Nguyên Thủy, đa tạ lão sư hậu ái!" Còn về kẻ gọi là Hồng Quân kia, sớm đã bị hắn ném ra sau đầu.

Hiện tại trong lòng hắn đối với Hồng Quân chỉ có oán niệm vô cùng, nếu khi tu vi đạt tới, Hồng Quân tất sẽ chết trong tay hắn.

Kẻ cầm đầu khiến hắn lâm vào cảnh ngộ này chính là Hồng Quân, hắn làm sao có thể quên được?

Vì vậy trong lòng hắn, Hồng Quân từ lâu đã là tồn tại tội không thể tha.

Nếu không thể đạp nhập Hỗn Nguyên chi cảnh, hắn sống tạm bợ như thế này thì có ý nghĩa gì?

Cả đời vô vọng với đại đạo, thà chết đi cho xong.

Nay khó khăn lắm mới có một tia cơ hội bước vào đại đạo, hắn làm sao nỡ bỏ qua.

La Hầu rời đi, biến mất không dấu vết, mang theo cả những luồng ma khí kia cùng biến mất khỏi Bất Chu Sơn.

Nguyên Thủy không biết đối phương vì sao mà đến, cũng không biết vì sao mà đi, La Hầu không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào cho hắn, lại còn hào phóng chỉ dạy phương pháp.

Tuy không biết phương pháp này có thật hay không, nhưng Nguyên Thủy nhất định sẽ đi thử nghiệm.

Hành vi này của La Hầu khiến Nguyên Thủy cảm thấy lo âu sâu sắc, đối phương càng vô dục vô cầu như vậy, hắn càng cảm thấy sợi dây ràng buộc phía sau càng lớn.

Nhưng dù phải trả cái giá thế nào, hắn cũng phải đạp nhập Hỗn Nguyên chi đạo! ...

Dãy núi Côn Luân.

Một thanh niên mặc bạch y đang ngồi trước một bàn cờ, đối diện hắn chính là phân thân của chính mình, cũng là một thanh niên mặc bạch y.

Người này chính là Phục Hy.

Chương 61

Phục Hy tự mình đánh cờ với mình, lại chơi đùa rất vui vẻ.

Hắn đang lấy cờ nhập đạo, nhìn qua chỉ là hạ cờ đơn giản, nhưng trong bàn cờ lại như ẩn chứa cả thiên địa, thâm sâu khôn lường.

Nữ Oa đang ở bên cạnh cảm ngộ đạo của bản thân, ngưng luyện duy nhất chân ngã trong Hồng Hoang vô tận.

Còn Phục Hy là muốn thông qua thao túng cục diện quân cờ, tìm kiếm duy nhất chân ngã trong Hồng Hoang vô tận, ngưng tụ ra, từ đó tiến vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Bàn cờ này cũng không phải là thứ tùy tay tạo ra, mà là linh bảo bản mệnh của hắn – Thiên Địa Kỳ Bàn, cũng là cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo.

Về phần linh bảo bản mệnh của Nữ Oa, chính là Sinh Sinh Tạo Hóa Châu, bên trong chứa đựng Tạo Hóa Pháp Tắc và Sinh Mệnh Pháp Tắc, hai thứ hợp nhất tạo thành một tiểu Sáng Tạo Pháp Tắc, mang theo một tia khí tức chí cao của sáng tạo.

Tuy Phục Hy và Nữ Oa, một người do dương khí hóa ra, một người do âm khí hóa ra, nhưng linh bảo bản mệnh của họ không phải là thứ thuộc về Âm Dương chi đạo.

Bởi vì Tiên Thiên Linh Bảo của Âm Dương chi đạo đã bị Âm Dương Lão Tổ chiếm cứ, tiên thiên dương khí và tiên thiên âm khí hóa thành Âm Dương song kiếm, trở thành linh bảo bản mệnh của Âm Dương Lão Tổ.

Đại đạo mà Phục Hy chủ tu cũng không phải là Dương chi đại đạo, mà là Càn Khôn Đại Đạo.

Thiên Địa Kỳ Bàn này chính là hiện thân của Càn Khôn Đại Đạo, còn được gọi là Thiên Địa Đại Đạo.

Càn là trời, khôn là đất, Càn Khôn Đại Đạo chính là mưu tính mọi thứ giữa trời đất, lấy thiên địa chúng sinh làm quân cờ, bản thân làm người cầm cờ.

Nữ Oa chủ tu Sinh Mệnh Đại Đạo và Tạo Hóa Đại Đạo, cả hai đều là những đại đạo xếp hạng cực cao, có tiềm lực vô cùng to lớn, thậm chí còn nhỉnh hơn Phục Hy vài phần.

Trên Thiên Địa Kỳ Bàn, quân trắng quân đen đan xen có quy luật, giữa sự giao thoa đó hiển hóa từng con đại long.

Trên những quân cờ này đạo vận hiển hóa, hóa thành từng con đại long nhảy múa trên bàn cờ.

Đột nhiên, hắc long mạnh mẽ quét qua, quân trắng trên bàn cờ biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một quân trắng đứng sừng sững ở vị trí Thiên Nguyên.

Một tia bạch quang chợt hiện, cả bàn cờ đen hóa thành một quân đen, nằm ở mặt phản của Thiên Nguyên.

Trên bàn cờ vốn không có mặt phản, nhưng quỷ dị thay, quân cờ lại nằm ở ngay mặt phản đó.

"Địa nguyên đã thành, Thiên nguyên đã xuất, hôm nay Phục Hy ta đương nhập Hỗn Nguyên chi cảnh!" Theo lời nói vang lên, trên người Phục Hy xuất hiện một luồng khí tức cực kỳ khủng bố, luồng khí tức này vừa xuất hiện đã lập tức quét sạch cả dãy núi Côn Luân, nhưng dưới sự khống chế của Phục Hy, nó không thoát ra ngoài dãy núi.

Một luồng Hỗn Nguyên đạo vận hiển hóa, trên đó lưu chuyển hắc bạch chi khí, vừa quấn quýt nhau lại vừa tách biệt nhau ra, Càn Khôn Đại Đạo ẩn chứa bên trong Âm Dương chi đạo.

Ánh mắt Phục Hy trở nên sâu thẳm vô cùng, giống như một vực sâu không thể thăm dò được đáy.

Ở một bên khác.

Âm Dương Lão Tổ mở mắt, cảm thán nói: "Tôn tiên thiên thần thai dưới chân núi Bất Chu rốt cuộc cũng đạp nhập Hỗn Nguyên chi cảnh rồi!

Chỉ là ta lại bị hắn vượt qua!" Tiếp đó, lão lại chìm đắm vào trong Âm Dương Đại Đạo.

Âm Dương Đại Đạo, huyền chi hựu huyền. ...

Trong núi Bất Chu.

"Đó là... khí tức của Phục Hy sao..." Nguyên Thủy mở mắt nhìn về phía chân núi không xa, nơi đó là động phủ của Phục Hy và Nữ Oa, cực gần Bất Chu Sơn.

Lúc này hắn cũng biết, Phục Hy đã tiến vào Hỗn Nguyên chi cảnh mà hắn hằng mong ước.

Trong lòng Nguyên Thủy bắt đầu không phục, sau đó thở dài một tiếng, tiếp tục nhắm mắt tham ngộ đại đạo.

Tuy nói hắn đã đi vào con đường lạc lối, nhưng hắn đã có cách, có điều phải chờ đến khi tu vi đạt đến đỉnh phong viên mãn mới có thể dùng cách đó để xung kích Hỗn Nguyên chi cảnh. ...

Trên Mặt Trời.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Thái Thượng, Thông Thiên bốn người mở mắt, nhìn nhau cười.

Sau khi bốn người luận đạo, tự nhiên có thể cảm ngộ được đạo của đối phương như thế nào, nhập đạo ra sao, từ đó biết được phẩm hạnh của họ.

Sau khi bước vào Hỗn Nguyên, nhất ngôn nhất hành đều là đại đạo hiển hiện.

Vì vậy luận đạo cũng là phương pháp trực tiếp và chân thực nhất để hiểu rõ phẩm hạnh đối phương.

"Ta thấy trong Hồng Hoang, Vu tộc ngày càng lớn mạnh, họ do tinh huyết Bàn Cổ hóa ra, tự xưng là Bàn Cổ chính tông, ý định thống nhất Hồng Hoang.

Yêu tộc ta tuy không muốn tranh bá Hồng Hoang, nhưng cũng muốn tìm một nơi an thân cho Yêu tộc để tránh những xung đột như vậy." Lời nói của Đế Tuấn tràn đầy hào khí.

Tuy hắn có thể trực tiếp đánh lên Vu tộc, thậm chí diệt tuyệt Vu tộc, nhưng hắn không phải hạng người hiếu sát.

Điều hắn mong cầu chẳng qua là khiến thiên hạ chúng chúng sinh vạn linh thống nhất, đều là Yêu tộc, từ đó không còn tranh đấu.

Chúng sinh vạn linh đều tu đại đạo, chúng sinh vạn linh đều nhập Hỗn Nguyên.

Đây là một đại sự nghiệp hùng vĩ, và Đế Tuấn từ lúc mới sinh ra đã có hồng nguyện như vậy.

Tuy lúc đó chưa có cái gọi là Hỗn Nguyên cảnh giới, nhưng hắn sinh ra đã là Thiên Đế, đương nhiên phải thống ngự tất cả thế gian, khiến tranh chấp thế gian giảm bớt.

"Chỉ cần đại huynh muốn, đệ sẽ lập tức đánh lên Vu tộc, khiến họ thần phục, nạp vào Yêu tộc, từ đó thiên hạ thái bình, không còn tranh đoan!" Thái Nhất lãnh khốc nói, biểu tình không có chút gì là bất nhẫn, cũng không có vẻ tàn nhẫn bạo ngược.

Hắn thiên sinh đã như vậy, là vị chí tôn bá đạo vô tình, không cảm thấy có gì bất ổn.

Hiện nay trong Vu tộc không có tồn tại nào đạp nhập Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, đều chỉ là một lũ Đại La mà thôi, Thái Nhất chỉ cần búng tay một cái là có thể hủy diệt toàn bộ.

"Không được!

Chúng ta đều do Bàn Cổ tạo hóa ra, sao có thể diệt tộc của họ, huống chi họ là hậu nhân huyết mạch, chúng ta sao có thể làm ra chuyện như vậy." Đế Tuấn tuy sát phạt quả đoạn, nhưng chuyện diệt tộc thế này, hắn nhất quyết không làm.

Cho nên không cần suy nghĩ, hắn trực tiếp bác bỏ.

"Hai vị đạo hữu, ngày trước Tam Thiên vẫn lạc, bản nguyên hóa thành Tam Thập Tam Thiên, tọa lạc trên đỉnh Bất Chu Sơn, bị Thiên Đạo phong tỏa, có lẽ chính là đang chờ người có duyên." Thái Thượng lúc này lên tiếng cười nói.

Cái gọi là Bàn Cổ chính tông, họ là, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng là, Thập Nhị Tổ Vu cũng vậy.

Vạn linh Hồng Hoang chỉ cần là lớp đầu tiên do Bàn Cổ hóa ra, đều có thể gọi là Bàn Cổ chính tông.

Đương nhiên, hợp lý nhất vẫn là Tam Thanh, đó cũng là lý do vì sao các tồn tại khác bình thường không tự xưng mình là Bàn Cổ chính tông.

Vu tộc là ngoại lệ, nhưng họ cũng là những tồn tại kính phụng Bàn Cổ nhất.

"Đúng vậy, biết đâu hai vị đạo hữu và Yêu tộc chính là người có duyên cũng nên!" Thông Thiên đứng bên cạnh cười nói.

Họ quanh năm ở trong Bất Chu Sơn, bản nguyên lại do Bàn Cổ nguyên thần và Thiên chi thanh khí hóa ra, mà Tam Thiên chính là do Thiên chi thanh khí sinh ra.

Thiên chi thanh khí có mười hai luồng, chín luồng hóa thành Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên (Tam Thiên), ba luồng hóa thành Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên (Tam Thanh).

Tam Thiên là chủ, Tam Thanh là phụ.

Tam Thiên chủ yếu do Thiên chi thanh khí cấu thành, còn Tam Thanh chủ yếu do Bàn Cổ nguyên thần hóa ra.

Vì vậy, Tam Thanh quanh năm cư trú trong Bất Chu Sơn có thể cảm nhận được phía trên có một vùng không gian to lớn tồn tại, nơi đó gọi là Tam Thập Tam Thiên, là sự hiển hóa của Trời.

"Ồ?!

Hai vị đạo hữu có thể dẫn huynh đệ hai người chúng ta mau chóng đến đó xem thử không!" Đế Tuấn nghe vậy mắt sáng lên, vội vàng nói.

Theo lời nói của Thái Thượng, trong minh minh hắn cảm giác được Tam Thập Tam Thiên kia dường như thực sự có liên quan đến mình, đây chính là sự dẫn dắt của đại đạo, nên vội vàng hỏi.

Thái Thượng và Thông Thiên nhìn nhau cười: "Tự nhiên là như vậy!" "Đa tạ hai vị đạo hữu!" Đế Tuấn càng đại hỷ, vội vàng cảm tạ lần nữa.

"Không cần khách sáo, trước kia hai vị đạo hữu đã cứu giúp, nay chuyện này có là gì." Thái Thượng chậm rãi lắc đầu, sau đó đứng dậy.

Tiếp đó, một bước bước ra đã rời khỏi Mặt Trời, khoảng cách đó đâu chỉ là ức ức vạn dặm, đây chính là Hỗn Nguyên chi cảnh.

"Ha ha!

Đại huynh chờ đệ với!" Thông Thiên thấy vậy cười lớn, Thanh Bình Kiếm sau lưng hóa thành một thanh bảo kiếm khổng lồ nâng

Thông Thiên lên, chỉ nghe tiếng vút một cái cũng đã rời khỏi Mặt Trời.

Không phải hắn không biết đẳng vân giá vũ hay các pháp môn thần tốc khác, mà là ý nhị ngự kiếm phi hành này rất có phong cốt, khiến Thông Thiên cực kỳ yêu thích.

Đế Tuấn thấy thế, thân hình lóe lên, một luồng kim hồng vạch qua, chính là đại thần thông bẩm sinh của Tam Túc Kim Ô – Kim Ô Hóa Hồng Thuật.

Thái Nhất cũng thi triển Kim Ô Hóa Hồng Thuật, trong nháy mắt đã đuổi kịp Thái Thượng.

Xét về tốc độ, hai người tự tin không thua kém bất kỳ tồn tại nào trong Hồng Hoang, chớp mắt đã vượt qua Thông Thiên, đuổi kịp Thái Thượng đi trước. ...

Bất Chu Sơn.

Thái Thượng đột nhiên dừng lại, Thái Nhất và Đế Tuấn cũng vội vàng dừng chân, Thông Thiên cũng theo sát phía sau.

"Phía trước là nơi sinh ra của ba huynh đệ chúng ta, nhị đệ của ta cũng ở trong đó, hay là mời hắn cùng đi, thế nào?" Thái Thượng hỏi Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Thiện!" Đế Tuấn không có lý do gì để từ chối, gật đầu nói.

Bốn người thân hình lóe lên, xuất hiện phía sau Nguyên Thủy đang tu luyện.

Thái Thượng truyền ra một luồng thần niệm, Nguyên Thủy tỉnh lại.

"Đại huynh, Tam đệ!" Nguyên Thủy mỉm cười nhìn hai người, chào hỏi một tiếng, sau đó phát hiện thêm hai người nữa, chính là Thái Nhất và Đế Tuấn.

Trong lòng hắn tuy rất coi thường những sinh linh "lông lá sừng mỏ" này, nhưng trong Hồng Hoang tu vi là cao nhất, nay hai người này tu vi đã vượt xa hắn, hắn không còn tư cách gì để coi thường đối phương.

Ngược lại, đối phương nếu không coi thường hắn thì đã là tốt lắm rồi.

Thế là Nguyên Thủy đứng dậy, hành lễ: "Nguyên Thủy kiến quá hai vị đạo hữu." "Đế Tuấn, kiến quá đạo hữu." "Thái Nhất, kiến quá đạo hữu." Sau khi hai người đáp lễ, ba người cũng không bàn luận tiếp.

Sở dĩ xưng hô Nguyên Thủy là đạo hữu chẳng qua là nể mặt Thái Thượng và Thông Thiên mà thôi, bằng không Nguyên Thủy – kẻ coi như đã phế này – không có tư cách làm đạo hữu của họ.

Thái Thượng thấy vậy cười nói: "Nhị đệ, hay là chúng ta cùng đi xem Tam Thập Tam Thiên đi!" Nguyên Thủy nghe vậy nhíu mày, thầm nghĩ huynh trưởng sao lại đem chuyện này kể cho người ngoài, Tam Thập Tam Thiên kia hiện tại họ tuy không vào được, nhưng theo tu vi tăng trưởng, sớm muộn gì cũng đạp nhập được.

Nhưng nhìn bộ dạng này, hình như là muốn đem nó tặng cho người ngoài vậy.

"Đại huynh, Tam Thập Tam Thiên đó trước kia chúng ta chẳng phải đã cùng đi, nhưng căn bản không tìm thấy lối vào sao?" Thái Thượng nghe vậy cười, gật đầu nói: "Ta thấy Đế Tuấn đạo hữu là người có duyên, chuyến này chắc chắn có thể bước vào trong đó, đệ không muốn đi kiến thức xem Tam Thập Tam Thiên rốt cuộc là cảnh tượng thế nào sao?" Giống như Đế Tuấn có sự dẫn dắt của đại đạo, Thái Thượng cũng lờ mờ cảm nhận được phương thiên địa kia thuộc về Đế Tuấn.

Không có lý do, chỉ là trực giác, nhưng cũng là cảm ứng chân thực từ đại đạo.

Nguyên Thủy nghe vậy, lòng hiếu kỳ cũng trỗi dậy.

Ba người họ đều do một luồng Thiên chi thanh khí hóa ra, kết quả lại không vào được, chẳng lẽ Tam Thập Tam Thiên kia thực sự chuẩn bị cho người khác?

"Được!

Vậy thì đi một chuyến!" Nguyên Thủy gật đầu, cũng không kể lại chuyện gặp La Hầu trước đó.

"Đại thiện!" Thái Thượng gật đầu, thân hình lóe lên liền tới đỉnh Bất Chu Sơn.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Nguyên Thủy, Thông Thiên bốn người cũng đều đã tới đỉnh núi.

"Phương thiên địa này vì sao lại khiến lòng ta bành trướng như vậy?!" Thái Nhất cảm nhận được sự dẫn dắt mãnh liệt trong cơ thể, nhíu mày nói.

Đế Tuấn cũng có cảm giác tương tự, hắn cười lớn: "Phương thiên địa này có duyên với huynh đệ ta!" Lời này vừa thốt ra, Thái Thượng và Thông Thiên đều khẽ gật đầu, còn Nguyên Thủy thì nhíu mày.

Trong lòng Nguyên Thủy, Tam Thập Tam Thiên này là do Tam Thiên hóa thành, sau khi Tam Thiên vẫn lạc, tự nhiên phải do Tam Thanh – những người thân cận nhất – quản lý, vậy mà Đế Tuấn lại nói thẳng là có duyên với hắn, khiến Nguyên Thủy có chút không vui.

Chỉ thấy bầu trời vốn dĩ bình tĩnh vô cùng, đột nhiên một vệt kim quang bùng lên, sau đó lan rộng khắp thương khung.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, một cánh cổng hiện ra, một bậc thang từ

mây xanh chậm rãi vươn xuống, một luồng đại thế bàng bạc xuất hiện bao trùm lên năm người, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

"Nơi này quả thực là vùng đất có duyên của hai vị đạo hữu!" Thái Thượng trong lòng vui mừng, thốt lên.

Trước đó được Thái Nhất, Đế Tuấn cứu mạng, chưa biết làm sao hóa giải nhân quả này, nay thì có thể rồi.

Thiên chi thanh khí viên mãn là mười hai luồng, số lượng Thiên viên mãn cũng phải là Ba Mươi Sáu Tầng Trời, nay đã có Ba Mươi Ba Thiên, chỉ thiếu Tam Thanh bổ sung vào là thành Vô Thượng Viên Mãn Thiên Đình.

Chỉ cần Tam Thanh lấy ra một phần thanh khí, hóa thành ba tầng trời, sẽ thành Vô Thượng Ba Mươi Sáu Tầng Trời, hợp với số viên mãn của Thiên Đình, như vậy cũng coi như kết thúc một đoạn nhân quả.

Nếu không có Đế Tuấn và Thái Nhất ra tay mắng lui Hồng Quân, Thái Thượng và Thông Thiên chưa biết sẽ bị trấn áp bao nhiêu năm tháng.

"Đại thiện!" Đế Tuấn cũng đại hỷ, có chút không kìm lòng được muốn vào thám hiểm một phen.

"Nếu đã như vậy, chúng ta hãy hưởng chút hào quang của Đế Tuấn đạo hữu đi lên xem xem!" Thông Thiên cười nói. ...

Trên Tam Thập Tam Thiên, trong Linh Tiêu Bảo Điện.

"Nơi này đúng là nơi thanh nhã nhất Hồng Hoang, Yêu tộc ta tất sẽ hưng thịnh tại đây!" Đế Tuấn cực kỳ hưng phấn.

Mặt Trời tuy là thánh địa Yêu tộc, nhưng những Yêu tộc tu vi chưa đến Đại La viên mãn căn bản không thể lên đó.

Chỉ riêng Thái Dương Chân Hỏa không người điều khiển cũng đủ thiêu cháy những kẻ dưới Đại La viên mãn thành tro.

Nhưng Thiên Đình thì khác, có cảnh giới Tam Thập Tam Thiên, bất kỳ tầng trời nào cũng là một phương động thiên, hợp lại sẽ thành một siêu cấp động thiên, hơn nữa bên trong không có bất kỳ sinh linh nào, chỉ có chân linh của Tam Thiên đang thai nghén.

Đúng là nơi tốt để Yêu tộc lui tới, Tam Thập Tam Thiên này đủ để dung nạp tất cả sinh linh Yêu tộc, tu vi càng cao có thể lên tầng trời càng cao, như vậy cũng có thể thúc giục họ tu luyện cường hóa tu vi.

"Đây là bản nguyên của viễn cổ Tam Thiên Đế hóa ra, Đế Tuấn đạo hữu nên học theo viễn cổ Tam Thiên, lập lại Thiên Đình!" Thái Thượng nhìn Đế Tuấn nói.

Ngôi vị Thiên Đế, kẻ thực lực không cường đại không thể ngồi, kẻ tâm hung không rộng mở không thể ngồi, kẻ thế lực không bàng đại không thể ngồi.

Mà Đế Tuấn, bất kể là tâm hung, thực lực hay thế lực, đều là hạng thượng thừa trong Hồng Hoang.

Cộng thêm nơi này mở ra dành riêng cho Đế Tuấn, Thái Nhất, nên Đế Tuấn tự nhiên là ứng cử viên Thiên Đế duy nhất.

"Nên như thế!" Đế Tuấn gật đầu, trong mắt xuất hiện một loại hỏa quang khó diễn tả bằng lời, đó là ngọn lửa của dã tâm, cũng là ngọn lửa của đại ái.

Thái Thượng và Thông Thiên nhìn nhau gật đầu, sau đó Thái Thượng truyền một luồng thần niệm vào nguyên thần của Nguyên Thủy.

Chương 62

"Nhị đệ, trước kia Tam đệ vì đệ mà muốn trảm Hồng Quân, ta tuy cứu viện nhưng vẫn không địch lại, may mắn có Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu tương trợ mới bình an vô sự, bằng không giờ này e là đã bị Hồng Quân trấn áp.

Cho nên, hai người chúng ta nợ Đế Tuấn, Thái Nhất đại nhân quả, ta muốn dùng một phần thanh khí bổ toàn Ba Mươi Sáu Tầng Trời, đệ thấy thế nào?" Nguyên Thủy nghe xong gật đầu, đáp lại một luồng thần niệm: "Đại huynh quyết định là được, đại huynh và Tam đệ vì đệ mà ra mặt, tự nhiên có phần của đệ.

Vả lại, nếu đại huynh và Tam đệ thực sự bị Hồng Quân trấn áp, e rằng lúc này đệ cũng sớm đã vẫn lạc rồi." Nguyên Thủy tuy căm hận Hồng Quân nhưng cũng không phải kẻ không hiểu lý lẽ.

Về điểm này hắn không có dị nghị gì, nếu đại huynh và Tam đệ bị trấn áp, hắn không tin Hồng Quân sẽ tha cho mình.

Chỉ là đối với Tam Thập Tam Thiên này, trong lòng vẫn có chút không nỡ.

Nhưng đã là vật thiên định cho Đế Tuấn, Thái Nhất, hắn cũng sẽ không ngấp nghé nữa.

Còn chuyện bổ toàn Thiên Đình coi như kết liễu nhân quả, cũng chẳng đáng là gì.

Bản nguyên của họ tuy chứa một luồng Thiên chi thanh khí, nhưng thực tế chủ thể vẫn là Bàn Cổ nguyên thần, huống chi chỉ lấy ra một phần nhỏ, không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là vì lấy ra từ bản nguyên nên ít nhiều cũng phải tĩnh dưỡng

một thời gian.

Thái Thượng thấy Nguyên Thủy nói vậy, gật đầu, chắp tay nói với Đế Tuấn: "Đế Tuấn đạo hữu, chúng ta trước đây nợ đạo hữu rất nhiều, nay Thiên Đình nên có Ba Mươi Sáu Tầng Trời, hay là để chúng ta bổ toàn ba tầng trời còn thiếu, kết thúc nhân quả trước đó, thấy thế nào?" "Chuyện này..." Đế Tuấn khẽ nhíu mày, không phải cảm thấy chịu thiệt, mà trong suy nghĩ của hắn, mình và Thái Nhất chỉ ra mặt giúp đỡ một chút, cũng chưa thực sự đánh nhau.

Nay Tam Thanh dẫn hắn tìm được Thiên Đình thế này đã coi như kết thúc nhân quả rồi.

Cho nên hắn đáp: "Không được, hai người chúng ta chỉ là xuất diện thôi, đạo hữu dẫn huynh đệ ta tìm được Thiên Đình này đã là kết liễu nhân quả, sao dám đòi thêm bản nguyên của ba vị đạo hữu, việc này không thể." Đế Tuấn tuy muốn bổ toàn Thiên Đình, nhưng dùng chuyện trước đó để ép buộc thì mang vị thế hiếp đáp, đây không phải điều hắn muốn.

Tam Thanh thấy vậy nhìn nhau cười, ngay cả Nguyên Thủy lúc trước còn có chút khúc mắc, giờ cũng hoàn toàn buông bỏ, không còn chút ngăn cách nào.

"Đạo hữu không cần nói nhiều!

Đây là điều ba huynh đệ chúng ta đã thương lượng kỹ rồi." Nguyên Thủy lắc đầu, sau đó thanh quang trong cơ thể lóe lên, Thiên chi thanh khí hiện ra.

"Đi!" Luồng thanh khí kia bay về phía thương khung, nhanh chóng bay đến phía trên Tam Thập Tam Thiên, hóa thành một vùng đất mới, gọi là Ngọc Thanh Cảnh Thanh Vi Thiên.

Tầng trời thứ ba mươi tư vừa hiển hóa, cũng giống như ba mươi

ba tầng trời khác, có danh hiệu của riêng mình.

Thông Thiên thấy vậy, vội vàng phân tách một phần Thiên chi thanh khí, cũng bay lên không trung, đến phía trên tầng thứ ba mươi tư, hóa thành Thượng Thanh Cảnh Vũ Dư Thiên.

Thái Thượng cũng làm tương tự, cuối cùng đến tầng thứ ba mươi lăm, hóa thành tầng thứ ba mươi sáu Thái Thanh Cảnh Đại Xích Thiên.

Ào ào ào!!!

Ba Mươi Sáu Tầng Trời vừa xuất hiện, tức thì cả Thiên Đình phá vỡ sự phong tỏa của Thiên Đạo, hiển hóa thế gian.

Trong Hồng Hoang vô tận, chúng sinh vạn vật đều nhìn thấy vị trí của Thiên Đình.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, sau đó Đế Tuấn lớn tiếng tuyên bố: "Trẫm là Yêu Hoàng Đế Tuấn, hôm nay tại Ba Mươi Sáu Tầng Trời trên đỉnh Bất Chu Sơn lập lại Thiên Đình, Trẫm đương vi Thiên Đế!

Đại điển Thiên Đình sẽ được cử hành sau vạn năm tại Ba Mươi Sáu Tầng Trời, vạn linh Hồng Hoang đều có thể đến đây chúc mừng!" Lời của Đế Tuấn cùng với hào quang của Thiên Đình lan tỏa khắp Hồng Hoang, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều nghe thấy những lời này.

Dưới chân núi Bất Chu.

"Nữ Oa à Nữ Oa, muội còn bao lâu nữa mới nhập đạo đây?

Không thể bỏ lỡ đại điển lần này đâu!" Phục Hy tay cầm quân trắng, khóe miệng lộ ra một nụ cười, sau đó hạ quân xuống bàn cờ.

Tức thì, bàn cờ phong vân đột biến, kéo theo khí tức phía trên cũng

thay đổi theo. ...

Trên Mặt Trời.

"Là giọng của Bệ hạ!" Một chúng đại la Yêu tộc mắt sáng rực, trong lòng cực kỳ hân hoan, cuối cùng thì Hoàng của họ cũng sắp đăng đỉnh ngôi vị Thiên Đế. ...

Trên Hồng Hoang, trong hư không vô tận.

"Yêu tộc lập Thiên Đình rồi, Vu tộc tiến độ có chút không kịp rồi, đến giờ vẫn chưa có vị nào đột phá đến Hỗn Nguyên chi cảnh, Vu tộc như vậy làm sao tranh phong với Yêu tộc hiện nay?" Diệp Hiên nhìn xuống dưới, Thập Nhị Tổ Vu tuy đều lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chi ý, nhưng không một ai có thể đột phá đến Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới.

Vu tộc như vậy, trong thời đại đại tranh này khó tránh khỏi bị tụt lại.

Không nói đến Long tộc đã sinh ra từ thuở khai thiên, chỉ riêng Yêu tộc vừa mới thành lập từ vạn tộc Hồng Hoang, sức mạnh hiện giờ đã vượt xa Vu tộc.

Bởi vì, không vào Hỗn Nguyên đều là con kiến.

Chỉ riêng Thái Nhất giờ đây cũng có thể đồ diệt toàn bộ Vu tộc.

Nếu không phải Đế Tuấn có lòng dạ quá rộng lớn, đổi lại người khác làm Yêu Hoàng sớm đã diệt trừ mọi tồn tại có khả năng đe dọa Yêu tộc rồi.

Điều Đế Tuấn làm chỉ là muốn vạn tộc Hồng Hoang liên hợp lại như lúc trước chống lại Hung thú, cho nên mới thành lập Yêu tộc.

Thực tế Yêu tộc chính là sự liên minh của rất nhiều chủng tộc Hồng Hoang.

Và Đế Tuấn chính là vị Hoàng được họ cùng công nhận.

Chỉ riêng việc làm được điều này đã là cực kỳ không dễ dàng, nhưng hiển nhiên Đế Tuấn đã sớm làm được.

Phía Đông Hồng Hoang lấy Yêu tộc làm tôn.

Trung Tây bộ Hồng Hoang lấy Vu tộc làm tôn.

Nay Yêu tộc nhập chủ Thiên Đình, thế lực Yêu tộc tự nhiên sẽ tăng vọt, có một địa bàn độc nhất, sự phát triển sẽ cực kỳ thần tốc.

Giống như vùng Tứ Hải vậy, tuy chủng tộc vô số nhưng thực tế là thiên hạ của Long tộc, lấy tư thế áp đảo tuyệt đối thống trị Tứ Hải, Long Vương còn dùng thần thông phân chia vùng Tứ Hải ra.

Nhờ vậy, Long tộc phát triển cực kỳ mạnh mẽ.

Long tộc hiện nay, ngoài Long Vương sắp bước chân vào Đạo Quả cảnh giới, còn có bốn vị Long Vương đạt Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, còn những kẻ lĩnh ngộ Hỗn Nguyên chân ý thì đếm không xuể.

Diệp Hiên lắc đầu, tâm niệm động một cái, rời khỏi thế giới Hồng Hoang.

Vì Hồng Hoang vẫn phát triển đúng như ý muốn, nên tạm thời có thể để mặc cho nó tự phát triển. ...

Học viện Đại Chu.

Tuy trên danh nghĩa Diệp Hiên có thể tùy ý học tập tại năm học viện lớn, nhưng thực tế hắn rất ít khi đến các học viện khác.

Ở đại học, thứ thực sự hữu ích với hắn không phải là sự chỉ dạy của giáo sư, mà là những tài liệu và tài nguyên kia.

Những tài liệu đó sớm đã được Diệp Hiên cảm ngộ hết.

Tài nguyên mới là thứ không thể thiếu của mỗi sinh viên đại học.

Nhiều thiên tài như Diệp Hiên căn bản không cần người khác dạy bảo, cùng lắm chỉ khi gặp vấn đề nan giải mới thỉnh giáo giáo sư một chút.

Thứ hữu dụng nhất đối với họ chính là tài nguyên.

Tài nguyên quan trọng nhất là Thần Nguyên.

Đây cũng là trạm cung cấp miễn phí cuối cùng của quốc gia dành cho mọi người.

Sau khi ra ngoài xã hội, mọi tài nguyên đều phải tự mình đi kiếm, hoặc là trở thành giáo sư, hiệu trưởng như những người này, giáo dục thế hệ sau để lãnh lương, hoặc là tự mình đi săn giết ma vật để lấy Thần Nguyên hoặc những thứ tốt đem bán.

Đương nhiên là cũng có kẻ đi làm thổ phỉ tinh vực, cướp bóc, nhưng phải chuẩn bị tâm lý đừng đụng phải kẻ cứng tay, bằng không chỉ có con đường chết.

Còn có những người trực tiếp ra chiến trường, tích lũy quân công để đổi lấy tài nguyên tương ứng.

Sinh viên tốt nghiệp học viện Đại Minh phần lớn đều chọn ra chiến trường.

Lục địa Sáng Thế không phải là biểu tượng của hòa bình, ngược lại là nơi chủ yếu bùng phát chiến tranh.

Còn trong Tam Thiên Tinh Vực đều thuộc về những nơi luyện binh, xung đột nhỏ, giống như các nước Anh Hoa, Tây Bát và Giao Nam quanh năm là nơi luyện binh của nước Đại Việt.

Một số Sáng Thế Thần mới ra trường thường chọn đến ba quốc gia này.

Diệp Hiên hiện là hạng nhất Tổ Tinh, mỗi tuần có mười vạn Thần Nguyên tài nguyên, đợi khi ra xã hội, rất khó để có được mức Thần Nguyên quy mô lớn như vậy.

Không ít người sau khi rời trường học, Thần Nguyên kiếm được còn không bằng lúc ở trong trường.

Bởi vì mọi thứ ở Tổ Tinh đều được tính theo quy cách Tinh Vực.

Hạng nhất Tổ Tinh, ở các tinh vực khác e là một chút bọt nước cũng không nổi lên được, ra xã hội rồi chẳng phải sẽ chìm nghỉm giữa đám đông sao.

Đột nhiên, một luồng thần niệm truyền tới.

"Đã mười ngày trôi qua kể từ vòng loại Cạnh tái Tinh vực, mười ngày này chắc hẳn mọi người đã khôi phục gần hết, nếu ai mười ngày rồi vẫn không thể khôi phục thì chỉ có thể nói tiềm lực chiến tranh của cậu quá thấp." "Sau vòng loại, số người thăng cấp thành công của Tinh vực An Lạc và Tổ Tinh là 283,696 người.

Con số này nhiều gấp ba lần năm ngoái, trong vạn năm qua cũng chưa từng có khóa nào bì được." "Nói cách khác, khóa này là thời đại đại tranh, độ khó cạnh tranh các em gặp phải sẽ cao hơn nhiều so với trước đây, thậm chí trong thời gian dài sắp tới cũng sẽ không có khóa nào bì kịp." "Thời đại đại tranh tất có thiên tài xuất thế, ta – Cơ Tiên, đang ở cảnh giới Sáng Thế Thần lục giai chờ đợi các em tới!" "Tiếp theo sẽ là trận đầu tiên của vòng chính thức, ngẫu nhiên đấu đôi, từng trận đấu một cho đến khi tìm ra tuyển thủ mạnh nhất khóa này.

Có lẽ sẽ có người được miễn đấu ở vài vòng, nhưng điều đó không quan trọng, vận khí cũng là một loại thực lực." "Mỗi tuần một trận, cho đến khi tìm ra sinh viên mạnh nhất mới thôi!" Nói xong, giọng nói của Cơ Tiên biến mất.

“Mỗi tuần một trận?

Hơn hai mươi vạn người?

Đánh xong chắc cũng phải gần năm tháng...” Diệp Hiên lẩm bẩm một tiếng.

Năm tháng, giờ vẫn đang là giữa học kỳ một.

Tham gia một cuộc thi mà mất nửa năm, đa số mọi người trong cuộc thi này chẳng phải là vừa tham gia vừa miễn cưỡng thắng lợi, sau đó lại vội vàng tu bổ thế giới của mình sao?

Nhưng may thay, những phiền não như vậy chắc chắn không thuộc về Diệp Hiên.

“Diệp Hiên (Tổ Tinh) đối chiến Thủy Bang (Tinh vực An Lạc).” Theo tiếng thông báo, một luồng thần niệm của hai người bay về phía chiến trường Cạnh tái Tinh vực. ...

Đấu trường Tinh vực.

Diệp Hiên nhìn Thủy Bang, hắn vốn tưởng Thủy Bang là nam, vì cái tên này thường dùng cho nam giới, hóa ra lại là nữ.

“Cậu là người đứng đầu Tổ Tinh trong truyền thuyết sao?” Thủy Bang nhìn Diệp Hiên, khóe miệng lộ ra một tia bất tiệt.

Đối với mọi thứ ở Tổ Tinh, họ thường ngày đều không thèm quan tâm, vì Tổ Tinh so với các tinh vực khác thực lực quá yếu.

Cũng không có cách nào, đất đai chỉ có bấy nhiêu, nhân khẩu cũng chỉ thế, làm sao so bì được với những thực thể khổng lồ như họ, huống chi là Tinh vực Việt Nam Hạ luôn nằm trong top 10 tinh vực.

Thủy Bang xếp hạng 23,872 tại Tinh vực An Lạc, không lọt vào top 10,000 phân bảng của An Lạc nên hiển nhiên không có tên trong tổng bảng quốc gia Đại Việt.

Nhưng điều đó không có nghĩa là thực lực cô ta thấp, vì Tinh vực An Lạc thường xuyên nằm trong top 3 siêu cấp tinh vực, tuy thỉnh thoảng có rớt hạng nhưng chưa bao giờ ra khỏi top 10.

Vì vậy, cô ta không thấy được thứ hạng của Diệp Hiên trong tổng bảng toàn quốc là bao nhiêu.

Hơn nữa, Thông Thiên Bảng này xếp hạng tất cả sinh viên đại học của nước Đại Việt, nghĩa là loại trừ sinh viên năm hai đến năm tư, thứ hạng của Thủy Bang trong khóa này có thể là cực kỳ cao.

Ít nhất trong hơn 28 vạn người này, cô ta tuyệt đối thuộc hàng đầu, đó là lý do cô ta dám coi thường Diệp Hiên.

Thực tế, hiện tại Diệp Hiên xếp hạng trong tổng bảng toàn quốc đã phá vỡ mốc top 100,000, chính xác là hạng 99,999.

So với hạng 1,280,000 lúc hắn mới gia nhập Thông Thiên Bảng, có thể nói là một bước nhảy vọt không biết bao nhiêu thứ hạng.

Diệp Hiên nhướn mày, chà, danh tiếng của mình đã truyền sang tận tinh vực hàng xóm rồi, hơn nữa có vẻ cô nàng này rất coi thường mình nhỉ!

"Bớt nói nhảm đi, đánh luôn cho xong!" Đối với kẻ không khách khí với mình, Diệp Hiên cũng lười tốn lời.

Xinh đẹp thì tính là cái gì, Sáng Thế Thần nào mà không đẹp, thực lực tạm được đấy, nhưng so với hắn thì kém không chỉ một chút, mà dám coi thường hắn.

Ong!!!

Một lối thông đạo từ thế giới Hồng Hoang mở ra, hướng về thế giới sau lưng Thủy Bang.

"Hừ!

Thần quốc của ta là Hỏa Diễm Thần Quốc, ta nhất định sẽ thiêu rụi thần quốc của cậu thành tro bụi!" Thủy Bang lạnh lùng hừ một tiếng, mắt nhìn chằm chằm Diệp Hiên.

Những lối thông đạo thế giới này đều là ngẫu nhiên rơi xuống, nên rơi cụ thể vào đâu Diệp Hiên cũng không biết.

Diệp Hiên lười để ý tới cô ta, tâm niệm động một cái, phóng tầm mắt vào thế giới Hồng Hoang. ...

Trong Hồng Hoang.

Thiên Đình.

"Ơ, trong Thiên Đình sao lại có động thiên khác?" Đế Tuấn nhíu mày.

Hắn vừa luyện hóa Thiên Đình, trong đó có một lõi hạt nhân, luyện hóa xong có thể nắm giữ quyền hành Thiên Đình.

Sau khi luyện hóa xong, Đế Tuấn liền ngăn cách Ba Mươi Sáu Tầng Trời ra, giống hệt vùng Tứ Hải, không phải người thường muốn vào là vào được.

Lúc này, Tam Thanh sớm đã trở về núi Bất Chu.

Thiên Đình rộng lớn giờ chỉ còn lại Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Bất kể là động thiên phương nào, cũng không được gây nguy hại cho Thiên Đình!" Thái Nhất lạnh lùng nói.

Dám làm loạn ở Thiên Đình, để hắn đi tiêu diệt thế giới đó là xong.

"Ừ!

Vậy giao cho nhị đệ, ta về Mặt Trời một chuyến, Tam muội vẫn ở đó, ta sợ Hồng Quân thừa cơ quấy nhiễu đại đạo của muội ấy." Đế Tuấn gật đầu.

Giao chuyện này cho Thái Nhất, hắn đương nhiên cực kỳ yên tâm.

Nếu nói về tu vi, Đế Tuấn đúng là người đứng đầu Tam Túc Kim Ô, nhưng nếu luận về chiến lực, hắn e là vĩnh viễn không bì được với Thái Nhất...

Ờ, không chỉ hắn, gần như tất cả mọi người, Thái Nhất dường như là kẻ vô địch cùng cấp, quét ngang mọi tồn tại.

Chương 63

“Đại huynh yên tâm đi, đệ đi tí rồi về ngay!” Thái Nhất gật đầu, thân hình lóe lên, bước vào lối thông đạo thế giới đó. ...

“Ha ha ha ha!

Đúng là mèo mù vớ phải cá rán, thế giới lửa hả?

Để cô thấy thế nào là Tam Túc Kim Ô!

Thế nào mới là lửa thực sự!” Diệp Hiên đứng bên cạnh không nhịn được cười sằng sặc, khiến Thủy Bang nhíu mày liên tục.

Trước khi sinh linh thần quốc bước vào thế giới đối phương, Sáng Thế Thần không thể nhìn trộm thế giới của người khác, trừ khi thông qua Thông Thiên Bảng.

Nhưng thế giới hỗn độn của Diệp Hiên đã bị liệt vào danh sách bí mật tuyệt đối.

Ngay cả khi sinh linh đối phương bước vào thế giới hỗn độn, họ cũng không thể nhìn trộm.

Đó là lợi ích của quyền hạn, cũng là sự bảo vệ của năm vị viện trưởng dành cho hắn.

Trong Hỏa Diễm Thần Quốc.

Thái Nhất vừa bước vào thế giới này đã bị nơi đây thu hút.

“Hóa ra là một động thiên toàn là hỏa diễm tinh linh!” Thái Nhất trong lòng vui vẻ, muốn chiếm nơi này làm của riêng.

Sau đó hắn nhìn những sinh linh lửa kia, nhíu mày, không hiểu sao từ trong bản nguyên đã cảm thấy chán ghét chúng.

“Một thế giới tuyệt vời thế này, không nên để những sinh linh hạ

tiện ti liệt kia tồn tại!" Thái Nhất là vị chí tôn vô tình, hiển hóa bản thể Tam Túc Kim Ô.

Con kim ô cao quý vô cùng kia như một vầng mặt trời, Thái Dương Chân Hỏa hiển hiện quanh thân.

"Cháy!" Thái Nhất quát lớn một tiếng, từng luồng Thái Dương Chân Hỏa từ trong cơ thể bắn ra, bay vào thế giới này.

Mỗi luồng Thái Dương Chân Hỏa hóa thành một vùng biển lửa bạo liệt, thiêu chết tươi những sinh linh vốn sống trong lửa.

"Sao có thể như vậy?!!" Thủy Bang kinh hãi.

Thế giới của cô là thế giới lửa, sao có thể bị một con Tam Túc Kim Ô thiêu cháy?

Chẳng lẽ con kim ô kia thực sự là thần thánh hóa thân từ Mặt Trời trong truyền thuyết?!!

"Các con!

Có kẻ xâm lược vô thượng khủng bố, mau tập hợp chống địch!" Theo lời của Thủy Bang, từng vị thần linh lửa, có Thương Khung Chi Thần do lửa hóa ra, cũng có Thái Dương Thần và Tam Túc Kim Ô.

Trong Hỏa Diễm Thần Quốc của cô cũng có Tam Túc Kim Ô tồn tại, không chỉ vậy còn có Hỏa Thần Chúc Dung hiển hóa, cùng mười đại hung thú lửa.

Các loại sinh linh truyền thuyết đều hiển hóa dưới dạng lửa tại đây.

Rõ ràng đây cũng là một Thần Quốc Thần Thoại, nhưng đáng tiếc là những sinh linh đó không thực sự hóa thành tồn tại trong thần thoại, chung quy kém xa Diệp Hiên.

Từng vị hỏa diễm thần linh tam giai đỉnh phong viên mãn tập hợp

ngoài mặt trời, dưới sự dẫn dắt của Hỏa Thiên Tôn lao về phía Thái Nhất.

Những thần linh cực kỳ khủng bố cũng lần lượt hiển hóa để chiến đấu bảo vệ thế giới.

Thủy Bang nhìn những sinh linh tam giai cực mạnh trong thế giới của mình, khóe miệng nở nụ cười.

Những tồn tại này từng ngược sát ma vật tứ giai ở vòng loại, nay đối mặt với một sinh linh tam giai lẻ loi, chắc chắn sẽ thắng lợi dễ dàng.

Cô thầm nghĩ, sinh linh này hẳn là tồn tại mạnh nhất trong thế giới của Diệp Hiên, có lẽ là thần linh duy nhất còn sống sót sau vòng loại, nếu không trận chiến thần quốc không thể chỉ phái một sinh linh đến.

"Chờ các thần linh lửa của ta giết chết vật tạo hóa thần thoại của cậu, cậu sẽ biết thế nào là thiên chi kiêu tử thực sự!" Thủy Bang nhìn Diệp Hiên, không ngừng mỉa mai.

Một kẻ dựa hơi Tổ Tinh ít người mới lấy được hạng nhất, nếu đặt vào Tinh vực An Lạc, đừng nói hạng nhất tinh vực, ngay cả top 100,000 bảng tinh vực cũng khó thấy tên.

"À hế." Diệp Hiên cười lạnh, cũng không vội phản bác.

Chờ sự thật bày ra trước mắt, lúc đó mỉa mai mới có lực, giờ cãi nhau chỉ là đấu võ mồm, chẳng có ý nghĩa gì.

Trong Hỏa Diễm Thần Quốc.

Hỏa Thiên Tôn là kẻ thống lĩnh chí cao chí cường của thần quốc, tồn tại từ thuở sáng thế đến nay.

Hắn là tồn tại cổ xưa nhất, cũng là mạnh nhất.

Bất kể sinh linh mạnh đến đâu, trước mặt Hỏa Thiên Tôn đều bị

chém rụng xuống trần ai.

Lần này, con Tam Túc Kim Ô treo cao trên chín tầng trời kia cũng không ngoại lệ, họ tin rằng Hỏa Thiên Tôn mới thực sự vô địch.

Ầm ầm ầm!!!

Thái Dương Chân Hỏa tùy ý tàn phá, kích nổ cả Hỏa Diễm Thần Quốc, ngọn lửa vô tận bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt đến phát nổ.

Tiếng nổ vang rền khắp hoàn vũ, không biết bao nhiêu sinh linh đã ngã xuống.

Những sinh linh lửa vừa tập hợp ngoài mặt trời bị dư chấn vụ nổ quét qua, thương vong hơn một nửa.

Thủy Bang nhìn những sinh linh vừa mới xuất chinh đã bị vầng mặt trời kia hủy diệt hơn nửa, nụ cười bất tiệt trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hoàng.

Cô không thể tin nổi nhìn vầng mặt trời kia, nghiến răng định liều mạng một phen.

Một luồng thần niệm truyền vào Hỏa Diễm Thần Quốc.

Sắc mặt Hỏa Thiên Tôn xanh mét, nhưng vẫn chọn tuân theo ý chỉ của Sáng Thế Thần, dẫn dắt những thần linh còn lại lao về phía mặt trời.

Hắn cũng là Tam Túc Kim Ô, cũng là hóa thân mặt trời, nên hắn có thể cảm nhận rõ ràng từ bóng hình kia điều gì đó.

Bóng hình kia giống như nguồn cơn của mọi thứ, là tồn tại không thể chạm tới.

"Giết!!!" Hỏa Thiên Tôn hóa ra bản thể, dẫn đầu vô số thần linh lửa lao về phía Thái Nhất.

“Hừ!” Thái Nhất thấy thế lạnh hừ một tiếng, một luồng đạo vận hiển hóa, sau lưng hiện ra một vầng mặt trời, trấn áp triệt để đám thần linh lửa kia.

Các thần linh sau lưng Hỏa Thiên Tôn đều quỳ rạp xuống đất, phủ phục không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Hỏa Thiên Tôn cũng cảm nhận được sự áp bức cực kỳ nặng nề trong cơ thể, không thể né tránh, không thể trốn thoát.

“A!!!” Hỏa Thiên Tôn đốt cháy bản nguyên, cuối cùng cũng phá vỡ nỗi sợ hãi mà vầng mặt trời kia mang lại, lao về phía Thái Nhất.

“Diệt!” Một chữ thốt ra, vạn vật diệt.

Chỉ thấy biển lửa ngập trời dường như làm phản, tuân theo chỉ lệnh của Thái Nhất, bao vây Hỏa Thiên Tôn lại, sau đó một tiếng nổ lớn vang lên, cả Hỏa Thiên Tôn cùng vùng biển lửa vô tận đều nổ tung.

Ầm ầm ầm!!!

Hỏa Diễm Thần Quốc mênh mông lúc này không còn một bóng sinh linh.

Tất cả mọi thứ đều theo một chữ của Thái Nhất mà hóa thành hư không.

Thái Nhất – kẻ sinh ra đã chấp chưởng mặt trời, vô tình bá đạo – lúc này đã hoàn toàn phô diễn sự khủng bố của mình đối với thế giới lửa.

Cú đánh này không biết đã hủy diệt bao nhiêu sinh linh, nhưng Thái Nhất không hề lo sợ, mọi thứ đã bị hủy diệt thì tự nhiên không còn cái gọi là nhân quả.

“Nơi này có thể dùng để luyện binh cho Yêu tộc!” Thái Nhất cực

kỳ hài lòng, gật đầu rồi quay về lối thông đạo lúc trước, biến mất khỏi thần quốc này.

"Sao có thể như vậy?!!" Trong đấu trường tinh vực, mắt Thủy Bang đầy vẻ tuyệt vọng, đến giờ vẫn không dám tin.

Cô không thể tin được đây chính là người đứng đầu Tổ Tinh!

Hạng nhất Tổ Tinh các khóa trước chẳng phải toàn phế vật trong kỳ Cạnh tái Tinh vực sao?!

Sao khóa này lại sinh ra một tồn tại khủng bố nhường này!

Chứng kiến cảnh tượng này, nếu biết trước kết cục như vậy, cô đã trực tiếp đầu hàng cho xong.

"Tôi nhận thua..." Sinh linh trong thần quốc của Thủy Bang đã bị tiêu diệt sạch, nếu không nhận thua, Diệp Hiên cũng chỉ có thể hủy diệt triệt để thần quốc của cô, như vậy mới phân thắng bại.

Nhưng cô đâu có ngu, sinh linh vô lượng trong thần quốc đã bị diệt, làm sao đánh tiếp được nữa!

"Hê, chỉ có bấy nhiêu bản sự thôi sao?

Ngay cả một sinh linh tùy ý trong thần quốc của tôi cũng không đánh lại, sao cô dám kiêu căng ngạo mạn như thế hả?!" Diệp Hiên thấy mọi chuyện đã hạ màn, lập tức mỉa mai ngược lại.

"À không, không phải đánh không lại, mà là bị nghiền nát hoàn toàn!

Ha ha ha ha!!!" Thần niệm của Diệp Hiên thu hồi, biến mất khỏi đấu trường tinh vực, chỉ để lại tiếng cười ngạo mạn sảng khoái vang vọng.

Thủy Bang ngồi bệt xuống đất, ánh mắt vô thần.

Nhưng chỉ lát sau cô đã điều chỉnh lại tâm thái, trong mắt đầy vẻ

căm hận đối với Diệp Hiên. ...

Tinh vực An Lạc, Vân Mộng hệ, tinh hệ Vân Mộng, hành tinh Thụy Vân.

Sắc mặt Thủy Bang xanh mét, cực kỳ khó coi.

“Bang Bang, sao sắc mặt khó coi thế?

Gặp phải đối thủ khó nhằn à?” Bên cạnh là cô bạn thân Thang Hạ, thực lực cũng rất mạnh, mạnh hơn Thủy Bang một chút, xếp hạng 9,832 tại Tinh vực An Lạc.

Thang Hạ cũng vừa kết thúc trận đấu, đối thủ thấy đụng phải cô, biết không thắng nổi nên trực tiếp nhận thua, rất nhanh gọn.

Vì vậy cô đã kết thúc trận đấu từ sớm.

Thủy Bang thở dài, miễn cưỡng đáp: “Tớ đụng phải Diệp Hiên đứng đầu Tổ Tinh.” “Hắn sao?

Mạnh lắm à?” Thang Hạ nghe vậy nhíu mày hỏi.

Cái tên Diệp Hiên này cô tuy chưa tìm hiểu kỹ nhưng cũng đã nghe qua.

“Rất mạnh, rất mạnh, hắn chỉ phái ra một vị thần linh, tất cả sinh linh trong thần quốc của tớ đều chết dưới tay vị thần linh đó...” Thủy Bang tuy đã thoát khỏi tuyệt vọng nhưng tâm trạng vẫn rất thấp thỏm.

Vốn định lọt vào top 100 Cạnh tái Tinh vực, kết quả gặp Diệp Hiên sớm quá, giấc mơ tan vỡ luôn.

Đây không phải top 100 gì cả, đây mới là vòng đầu tiên, loại đi một nửa trong số hơn 28 vạn người, tức là hơn 14 vạn người bị loại.

Những người này căn bản không có cơ hội quay lại.

Đúng như Cơ Tiên đã nói, vận khí cũng là một loại thực lực, thua

là thua.

“Mạnh thế sao?!!” Thang Hạ kinh hãi, không thể tin nổi.

Cô biết rõ thế giới của Thủy Bang mạnh thế nào, tuy không phải đối thủ của cô nhưng cũng thuộc hàng đỉnh cao cùng lứa rồi.

Vào top 100 căn bản không thành vấn đề.

Còn cô, Thang Hạ, còn có vọng tranh đoạt top 10.

Vậy mà cô cũng không thể tùy ý phái ra một sinh linh mà có thể diệt sạch thần quốc của Thủy Bang được.

“Không chỉ là đánh không lại vị thần linh đó, mà vị thần linh đó chỉ cần phất tay một cái, sinh linh trong thần quốc của tớ đã chết hết rồi...” Thủy Bang nói ra mà như đang cảm nhận lại cảnh tượng lúc đó.

Là Sáng Thế Thần, không được tham gia vào cuộc chiến giữa các thần quốc, bằng không là vi phạm quy tắc và sẽ bị loại trực tiếp.

Thủy Bang nghĩ kỹ lại, lúc đó dù cô có tự mình ra mặt, e là cũng bị con Tam Túc Kim Ô đó chém chết!

Không phải e là, mà là chắc chắn!

“Tê!!!” Thang Hạ hít một hơi khí lạnh, mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Nếu lúc đầu cô còn định báo thù cho Thủy Bang, thì giờ cô chỉ cầu mong mình đừng đụng phải Diệp Hiên, bằng không chắc chắn bị loại!

“Đó là một vị thần linh thế nào?

Không lẽ đã là thần linh tứ giai rồi chứ?!” Thang Hạ nhịn không được hỏi dồn, làm được điều này dường như chỉ có sinh linh tứ giai mới làm được.

Ai ngờ Thủy Bang lắc đầu: “Đó không phải thần linh tứ giai,

nhưng hình như cũng sắp rồi, trên người vị thần linh đó có một tia khí tức thuộc về tứ giai." "Thì ra là thế!

Vậy nghĩa là vị thần linh đó nếu không phải là sinh linh mạnh nhất thế giới của Diệp Hiên thì cũng tầm đó rồi." Thang Hạ gật đầu, tuy trong lòng vẫn chấn kinh nhưng cũng đỡ hơn nhiều.

Chỉ cần biết đó không phải là một sinh linh tùy tiện là được, bằng không thực sự quá đả kích người ta.

Tuy nhiên về việc chiến thắng Diệp Hiên, cô không còn suy nghĩ gì nữa.

Trừ khi cô có thể đột phá lên Sáng Thế Thần tứ giai, bằng không đừng mơ.

"Để tớ xem xem, hắn xếp hạng bao nhiêu!" Thang Hạ mở Thông Thiên Bảng, tiến vào tổng bảng toàn quốc.

Tổng bảng toàn quốc chỉ những người lọt vào top 10,000 của tinh vực mình mới xem được danh sách.

Nói cách khác, số người trong tổng bảng toàn quốc có tới hơn ba mươi triệu người...

Kể cả không tính Lục địa Sáng Thế và Tổ Tinh thì cũng có ba mươi triệu người.

Thang Hạ xếp hạng hơn 3,270,000 trong tổng bảng toàn quốc, phía trước cô còn hơn ba triệu người.

Cô không tìm từng người một vì quá tốn thời gian, mà trực tiếp tìm kiếm từ khóa: Diệp Hiên.

Lập tức, các tên liên quan đến Diệp Hiên hiện ra dày đặc, và người đứng đầu danh sách ghi là: hạng 99,999.

"Tê!!!" Thang Hạ chấn kinh hít một hơi khí lạnh.

Thủy Bang đứng bên cạnh thấy vậy vội hỏi: “Sao rồi?

Hắn xếp hạng bao nhiêu?” “Cái này... cái này...

Chương 64

sao có thể chứ?!!

Hắn xếp hạng 99,999!

Hắn mới vào năm nhất được hơn hai tháng mà!!!" Thang Hạ hét lên đầy kinh ngạc.

"Cái gì?!!!" Thủy Bang cũng sợ tới mức rùng mình, trong lòng không còn chút ý định báo thù nào nữa.

Sự chênh lệch giữa hai bên quá lớn, đơn giản là không thể so sánh được.

Không chỉ cô, ngay cả Thang Hạ cũng không thể so sánh.

Cô còn không vào được tổng bảng toàn quốc, mà Thang Hạ xếp hạng hơn chín ngàn ở Tinh vực An Lạc vào tổng bảng cũng chỉ đứng thứ ba triệu, vậy mà Diệp Hiên – kẻ ở Tổ Tinh bé tẹo – lại lọt vào top 100,000 tổng bảng toàn quốc!

Điều này nói lên cái gì?

Điều này nói lên Diệp Hiên đã đạp cả thế hệ cùng lứa dưới chân, và đang đi tranh đoạt thiên hạ với các đàn anh năm tư!

Đúng vậy, trong top 100,000 hầu như toàn bộ là sinh viên năm tư!

Chỉ có cực ít người có thể là thiên tài tuyệt thế năm ba, còn năm hai thì đừng hòng mơ tới...

Vậy mà hiện giờ, Diệp Hiên – một tân sinh mới nhập học hơn hai tháng – đã bước chân vào top 100,000.

Điều này chứng tỏ có rất nhiều đàn anh đã đạt tới tu vi tứ giai đều bị Diệp Hiên đạp dưới chân.

Dùng tam giai giết ngược ma vật tứ giai không tính là bản sự gì, thiên tài làm được điều này trong Tam Thiên Tinh Vực nhiều như mây...

à không, còn nhiều hơn thế nữa!

Nhưng dùng tu vi Sáng Thế Thần tam giai vượt qua Sáng Thế Thần tứ giai thì quá hiếm, hiếm đến mức không biết bao nhiêu năm Tam Thiên Tinh Vực mới xuất hiện một thiên tài tuyệt thế như vậy!

Và giờ đây, thiên tài tuyệt thế này đã gặp mặt Thủy Bang, Thủy Bang lúc trước còn coi thường mỉa mai đối phương, nói vậy thì bị mỉa mai lại cũng là đáng đời.

"Hảo tỷ muội, tên nhóc này mạnh quá, chuyện báo thù cho cậu tớ chịu thua rồi, cậu sớm tìm anh chồng nào lợi hại chút mà áp chế hắn đi.

Ừm, khóa này là không thể rồi, khóa trước chắc cũng không có, khóa trước nữa có thể có, chắc chắn rất ít, và chưa chắc áp chế hắn được bao lâu." "Ừm, khóa trước nữa nữa thì chắc chắn có nhiều người mạnh hơn hắn, nhưng hình như chỉ cần qua một hai năm là cũng không áp được nữa rồi..." "Hay là thế này, cậu gả cho lão già khọm nào đó, chắc chắn có thể áp chế hắn vạn tám ngàn năm, thấy sao?" "Ha ha ha ha..." Thang Hạ nói đến cuối cùng chính cô cũng không nhịn được cười sằng sặc.

Thủy Bang lúc đầu nghe còn thấy cảm động, nhưng càng nghe càng thấy sai sai, đến cuối cùng mặt đã đen thui rồi.

"Đi chết đi!

Sao cậu không đi mà gả cho mấy lão già khọm đó!" Thủy Bang lườm một cái nói.

Sáng Thế Thần thọ mệnh vô hạn từ lâu, thực tế họ không coi

trọng chuyện thọ mệnh.

Vì với Sáng Thế Thần, bàn chuyện thọ mệnh quá vô vị, vì ai cũng trường sinh bất lão, nên mọi người đều bàn về tu vi, vì tu vi mới có cao thấp.

Mà "lão già khọm" trong miệng Thang Hạ có thể áp chế Diệp Hiên vạn tám ngàn năm chính là những lão quái vật siêu cấp đã đạt tới lục giai...

Không ai biết những Sáng Thế Thần lục giai đó đã sống bao lâu, người ta chỉ biết rằng mấy triệu năm qua chưa từng sinh ra một vị Sáng Thế Thần lục giai mới nào.

Sau tứ giai, mỗi bước là một vùng trời khác biệt, thiên tài lợi hại đến đâu cũng không thể tăng tu vi nhanh chóng.

Trước tứ giai, từ nhất giai đến tứ giai thì nhan nhản, những kẻ phá cảnh trong một hai năm suốt mấy triệu năm qua không phải là không có.

Nhưng những người đó đều không làm được việc bước chân vào tiến độ Sáng Thế Thần lục giai.

Dù họ cảm thấy Diệp Hiên không phải người thường, nhưng dù thế nào, cho dù đối phương thực sự có thể đột phá đến lục giai cũng cần thời gian dài đằng đẵng mới làm được, vì vậy họ mới dùng "vạn tám ngàn năm" để hình dung, thực tế cũng đã là sự công nhận cực cao dành cho Diệp Hiên rồi.

Nếu không, từ dùng phải là mấy triệu năm.

"Nói thật, nghĩ thì cũng muốn đấy, nhưng người ta đâu có thèm nhìn tới mình!

Ha ha..." Thang Hạ nửa đùa nửa thật nói.

Những siêu cấp cường giả tu vi đạt tới lục giai làm sao có thể bị mê hoặc bởi chút mỹ sắc, vả lại trong thời đại mà ai cũng là mỹ nữ soái ca này, lấy đâu ra chuyện nhìn đẹp xấu, thực tế ngay cả kết hôn sinh con, Sáng Thế Thần cũng rất ít thấy.

Huống chi là những Sáng Thế Thần lục giai cao cao tại thượng kia, họ thực sự từng người từng người đều say mê trong đại đạo của mình, đối với mỹ sắc sớm đã nhìn thấu rồi.

Đương nhiên, cũng không thiếu những Sáng Thế Thần chìm đắm trong con đường này, để lại không biết bao nhiêu con cháu.

Tổ Tinh, Đại Chu học viện.

"Trận này, trong số chúng ta, chỉ có Diệp Hiên, Trương Bân, Cao Long ba người là qua được đúng không?" Lưu Dũng nói với vẻ cay đắng, trong lòng thở dài.

Thần quốc Kỵ sĩ của cậu ta tuy lợi hại, nhưng đen đủi thay, gặp phải một tuyển thủ cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần trăm sinh linh đã quét sạch thần quốc Kỵ sĩ của cậu ta rồi.

"Trong số chúng ta hình như chỉ có ba người họ qua được, nhưng tỉnh Giang Nam hình như còn một người nữa cũng qua vòng đầu!" Thủy Ngạn cau mày, nhìn vào danh sách thi đấu Tinh vực.

Trên Tổ Tinh của họ có một danh sách thăng cấp chuyên biệt, trong đó danh sách có phân chia, chú thích đối phương đến từ đại học nào.

Ngoài ba người Diệp Hiên, Trương Bân, Cao Long xuất thân từ tỉnh Giang Nam, còn có một người hiển nhiên đang học tại Đại học Giang Nam, mà những người học tại Đại học Giang Nam thì hầu hết đều là người bản địa tỉnh Giang Nam.

"Diêu Hải?

Ai thế?

Chưa nghe nói bao giờ!" Trương Bân bên cạnh cũng cau mày, đáp, rồi nhìn sang Cao Long.

Cao Long vội vàng lắc đầu đáp: "Đừng nhìn tôi, cậu ta tám phần không phải ra từ Giang Nam Nhất Trung, nhưng có phải trường khác không thì tôi không biết." "Diêu Hải?!" Diệp Hiên bên cạnh lẩm bẩm một tiếng, mọi người liền nhìn về phía cậu.

"Cậu quen à?" Lưu Dũng hứng thú, vội hỏi.

Diệp Hiên dưới ánh mắt mọi người, gật đầu, có chút nghi hoặc nói: "Nhưng tôi cũng không biết có phải là Diêu Hải mà tôi quen không..." "Liên hệ cậu ta đi!

Cậu liên hệ hỏi xem tình hình thế nào!" Cao Long bên cạnh nói.

"Đúng vậy, liên hệ đi!" "Nhưng mà Diêu Hải đó là từ Lâm Thiên Nhất Trung ra mà, các cậu cũng biết đấy, Lâm Thiên Nhất Trung chỉ có một người vào Thông Thiên Bảng, tôi đi đâu mà thêm cậu ta?" Diệp Hiên dang tay, bất đắc dĩ nói.

"Vậy cậu không biết thêm Diêu Hải trên Thông Thiên Bảng này để hỏi tình hình à?!" Thủy Ngạn nhanh chóng nói.

"Có lý, thêm mau!" Mọi người nhao nhao thúc giục, Diệp Hiên thấy vậy, đành gật đầu.

Cậu tìm kiếm tên Diêu Hải trong Thông Thiên Bảng, phát hiện đối phương lại xếp thứ một nghìn bốn trăm bốn mươi bốn trên phân bảng Tổ Tinh của Thông Thiên Bảng.

Tuy đã vào tổng bảng toàn quốc, nhưng thứ hạng đó gần như đội sổ, không xem cũng được...

Diệp Hiên sau khi gửi lời mời kết bạn, bắt đầu xem xét tài liệu

của đối phương.

"Đệch, đúng là từ Lâm Thiên Nhất Trung ra thật!" Không xem thì thôi, vừa xem đã giật mình, Diệp Hiên kinh hô thành tiếng.

Thằng nhóc Diêu Hải đó, cậu ta nhớ rất rõ.

Khi cậu vừa nhảy cấp gia nhập lớp mười hai, thằng nhóc đó đã nói muốn đánh bại mình, chỉ có điều sau này trong trận tranh giành tư cách Thông Thiên Bảng của học viện, đã thua trong tay Tư Khang Bá.

Chính là cái tên thích làm màu đó, cái tên lớn tiếng Hải Thần bỏ rơi mình đó.

"Tuyệt vời, Lâm Thiên Nhất Trung này đúng là tàng long ngọa hổ, vậy mà lại ra thêm một thiên tài nữa!" Lưu Dũng không kìm được tán thán.

"Cậu ta đồng ý rồi." Diệp Hiên thấy lời mời kết bạn được chấp nhận, liền mở giao diện tin nhắn của đối phương, nhưng chưa kịp nói gì, đối diện đã gửi tới một đoạn tin dài.

Diệp Hiên đọc qua, mặt đầy vạch đen.

Trên đó viết: Diêu Hải: Haha!

Bây giờ biết tôi lợi hại rồi chứ!

Tôi nói cho cậu biết, thằng nhóc kia căn bản không phải đối thủ của tôi, Hải Thần của tôi vừa ra tay, tùy tiện vẫy một cái là thằng cha đó đi đời rồi, thế nào?

Tôi mạnh không!

Chắc cậu vượt qua cũng không nhẹ nhàng bằng tôi đâu nhỉ?

À, sao lúc trước tôi thêm cậu mà không có phản ứng gì hết vậy?

Diệp Hiên: Tôi đã cài đặt giới hạn cấm thêm bạn rồi, cậu cũng

biết đấy, tôi là số một Tổ Tinh, nổi tiếng thì thị phi nhiều, luôn có mấy vai phụ muốn thêm tôi, làm gì có nhiều thời gian mà trả lời từng người một đúng không?

Ngoài ra, thế giới của tôi người khác không biết, nhưng cậu hẳn phải biết chứ, chẳng phải chỉ cần phái một sinh linh bất kỳ là có thể diệt đối phương trong chớp mắt sao?

Diệp Hiên cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ thằng nhóc này vẫn y như hồi trước, chẳng thay đổi chút nào, vẫn thích làm màu như vậy.

Lưu Dũng thấy cậu cười lạnh, vội hỏi: "Sao vậy?

Hai người quan hệ không tốt à?" Diệp Hiên lắc đầu, nói: "Cũng không phải, chủ yếu là thằng nhóc này quá thích làm màu, hơi khó chịu thôi..." "???" Mọi người đều hơi cạn lời, chẳng lẽ còn có người biết làm màu hơn cậu sao?

Một bên khác.

Diêu Hải nằm trên ghế sô pha, trong lòng thầm mắng: Hay lắm, khó khăn lắm tôi mới có thể làm màu trước mặt cậu một lần, vậy mà cậu lại phản công một đợt nữa sao?!

Một lát sau, Diêu Hải bình tĩnh lại, chuyển sang đề tài khác hỏi.

Diêu Hải: Thế nào?

Các cậu ở năm đại học viện thoải mái chứ?

Diêu Hải từ Lâm Thiên Nhất Trung, thông qua kỳ thi đại học, thi đậu vào Đại học Giang Nam.

Nếu Hải Thần linh nghiệm không bỏ rơi cậu ta, cậu ta đã có thể liên tục dũng mãnh tiến lên.

Ngày trước nếu không phải Hải Thần bỏ rơi, cậu ta cũng không thể bị Tư Khang Bá đánh bại.

Nhưng kết cục đều như nhau, dù thế nào cũng không thoát khỏi bị đào thải.

Diệp Hiên: Sao mà không thoải mái chứ?

Dạo chơi năm đại học viện, muốn đi đâu thì đi đó, chỉ có điều những người như tôi, không thể học được bao nhiêu kiến thức hữu ích trong đó, ai, đành phải nằm ỳ trong năm đại học viện, như vậy mới miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Diêu Hải: "....." Diêu Hải đã hoàn toàn cạn lời, nhưng cũng không còn cách nào, trách ai được khi ngày trước cậu ta không thể hoàn mỹ khống chế Hải Thần, nếu không hôm nay làm sao lại sa sút đến mức này, nếu cậu ta có thể hoàn mỹ thao túng Hải Thần, đã sớm vào năm đại học viện rồi.

Tuy nhiên nói đi cũng kỳ lạ, không biết vì sao, Hải Thần kia dường như có một chút kỳ quái, lại không thể khống chế hoàn toàn.

May mắn thay, hiện tại cậu ta vẫn tạm thời đạt được thỏa thuận cân bằng cực kỳ tốt với Hải Thần, đó là Hải Thần nhất định phải ra tay giúp cậu ta.

Một bên khác.

Diệp Hiên thấy Diêu Hải không trả lời, cười thầm một tiếng, trong lòng lập tức thoải mái hơn nhiều.

Từ trước đến nay chưa có ai dám làm màu trước mặt cậu, từ trước đến nay chỉ có cậu làm màu trước mặt người khác, làm gì có chuyện người khác làm màu trước mặt cậu.

"Lâm Thiên Nhất Trung này là muốn quật khởi à?

Một khóa ra hai học sinh qua được vòng đầu tiên của thi đấu?" Cao Long cười ha ha nói, đối thủ mà cậu ta gặp phải không quá mạnh, hẳn cũng là hiểm nguy lắm mới vượt qua được vòng khảo hạch.

Thực tế cũng vậy, làm gì có nhiều thiên tài có thể dễ dàng vượt cấp chém giết ma vật, đại đa số đều phải liều hết sức mới hạ được.

Vì vậy, trận chiến này của cậu ta tuy không thể nói là nghiền ép, nhưng thắng thua cũng không có quá nhiều hồi hộp.

"Chứ còn gì nữa?

Đợi tôi leo lên rồi, Lâm Thiên thị e rằng địa vị ở tỉnh Giang Nam sẽ không kém gì khu Giang Nam, ha ha!" Diệp Hiên không hề che giấu dã tâm của mình, sau khi công thành danh toại, báo đáp mẫu trường là một chuyện vô cùng bình thường.

Và đợi đến khi Diệp Hiên thực sự leo lên đến cấp độ đỉnh cao đó, việc nâng tầm Lâm Thiên thị cùng lúc cũng chỉ là chuyện một lời nói.

Đây chính là lợi ích của thực lực.

Khi thực lực đạt đến một cấp độ nhất định, quyền thế cũng sẽ theo sau.

"Vậy còn phải đợi lâu đấy!" Lưu Dũng cười lắc đầu, trêu chọc nói.

Dù thiên phú của Diệp Hiên có kinh người đến mấy, cũng không thể nào trong thời gian ngắn mà leo lên đến mức có quyền lực định ra cấp bậc của một thị trấn trên Tổ Tinh, mà điều đó, ít nhất phải là Sáng Thế Thần Lục giai.

Sáng Thế Thần Lục giai không biết đã bao lâu không xuất hiện, sao có thể dễ dàng xuất hiện như vậy.

Đương nhiên, bọn họ không hề nghi ngờ Diệp Hiên một ngày nào đó sẽ có thể bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần Lục giai, nhưng thời gian này mọi người đều cho rằng là cực kỳ dài.

Và đạt đến Sáng Thế Thần Lục giai là yêu cầu tối thiểu, còn phải

từ Sáng Thế Thần Lục giai mà đến Tổ Tinh làm Tinh Trưởng, tức là Tổ Tinh Chi Trưởng, chỉ có như vậy, cậu ta mới có thể một lời khiến Lâm Thiên thị có được lượng lớn tài nguyên, thậm chí trở thành tồn tại ngang bằng với khu Giang Nam.

Tổ Tinh tuy nhỏ, ngay cả khi nhìn ra vô cùng tinh vực, cũng có những hành tinh lớn hơn Tổ Tinh, nhưng Tinh Trưởng Tổ Tinh, trên địa vị chính trị có thể còn lớn hơn rất nhiều so với các Tinh Chủ của các hành tinh khác.

Bởi vì Tổ Tinh là hành tinh trực thuộc, là nơi khởi nguồn của Đại Việt Quốc.

Vì vậy, Tổ Tinh sở hữu địa vị chính trị cấp tinh vực, hơn nữa còn cao hơn địa vị chính trị của các tinh vực khác một chút, điều này cũng nói rõ rằng không phải Sáng Thế Thần Lục giai bình thường nào cũng có thể làm được.

"Đúng vậy, Sáng Thế Thần Lục giai đâu có dễ đạt được như vậy, dù cậu có thiên tư kinh diễm tuyệt luân đến mấy, ít nhất cũng phải mất vạn năm chứ!" Trương Bân cũng gật đầu một cách nghiêm túc, hiển nhiên rất công nhận Diệp Hiên.

"Haizz, bao giờ tôi mới có thể như Diệp Hiên, được người ta cho là trăm phần trăm có thể tiến vào Lục giai, hơn nữa chỉ cần vạn năm là có thể đạt được thì tốt quá!" Cao Long nói với vẻ ngưỡng mộ, trong lời nói hiển nhiên tràn đầy khát vọng.

Đời này cậu ta nếu có thể đạt đến Sáng Thế Thần Ngũ giai, thì đã thắp hương tổ tiên rồi, chứ đừng nói đến Lục giai.

Nhưng Tứ giai thì cậu ta vẫn rất tự tin, nếu một thần quốc Thần Thoại mà không vào được ngưỡng cửa Tứ giai này, thì cậu ta quá thất bại rồi.

Trong mười thần quốc Thần Thoại, có chín thần quốc có thể bước vào Sáng Thế Thần Tứ giai.

Gần như là được bảo đảm, trừ phi Sáng Thế Thần này vì nhiều sự cố, nếu không bình thường mà nói là trăm phần trăm có thể bước vào.

Tứ giai tuy trong mắt Sáng Thế Thần Thần Thoại không phải là một ngưỡng cửa lớn, nhưng sau Tứ giai, ngay cả Thần quốc Thần Thoại cũng tiến triển cực kỳ chậm chạp, cũng chỉ nhanh hơn thần quốc bình thường một chút mà thôi.

"Cái này còn không đơn giản sao, đợi đến khi cậu ở Nhất giai có thể miểu sát tồn tại Nhị giai thậm chí Tam giai, Nhị giai có thể miểu sát ma vật Tứ giai, rồi khi tham gia vòng loại, có thể tùy tiện phái một sinh linh là đã có thể đồ sát sinh linh thần quốc đối phương thì thôi." Lưu Dũng nghe vậy bật cười, trêu chọc nói.

"Ôi, tha cho tôi đi!" Cao Long nghe vậy liền ôm đầu, hét lớn một tiếng, muốn cậu ta làm được những điều đó, là không thể, kiếp sau cũng không thể.

Từ những lời đó, có mấy người có thể làm được chứ, Lưu Dũng nói là miểu sát, chứ không phải là đánh thắng gì đó.

Đánh thắng thì, ừm… cậu ta cũng không đánh thắng được… "Ha ha, không cần khen tôi như vậy, tôi sẽ kiêu ngạo đấy!" Diệp Hiên nghe thấy bên cạnh, cười nói một tiếng.

Kết quả lại bị những người còn lại liếc mắt.

"Nói đi thì cũng phải nói lại, thiên tài ở Tinh vực An Lạc quả thực nhiều hơn chúng ta không ít, hơn nữa còn mạnh hơn không ít.

Chương 65

Tôi tuy đã đánh bại đối phương, nhưng thực tế cũng không thắng dễ dàng.” Trương Bân đột nhiên thay đổi sắc mặt nói cười trước đó, mà nghiêm túc nói.

Hồi trước, khi cậu ta tham gia vòng đấu loại đầu tiên, gặp phải một tồn tại cấp bậc trung hạ của đối phương, mà dù là người như vậy, cũng suýt chút nữa khiến Trương Bân thua cuộc.

Nhưng may mắn thay, cuối cùng người chiến thắng vẫn là Trương Bân.

Đối với điểm này, cậu ta cảm nhận sâu sắc, nghe người kia nói, cậu ta đến tham gia giải đấu Tinh vực căn bản không hề nghĩ đến việc đoạt quán quân, chỉ muốn xem liệu có may mắn gặp toàn đối thủ yếu nhất, rồi vào được top một trăm, như vậy là đã rất mãn nguyện rồi.

Nhưng hiển nhiên, giấc mơ của đối phương đã tan vỡ.

Top một trăm có phần thưởng hậu hĩnh, đây cũng là lý do vì sao nhiều người muốn vào top một trăm, và trong một số giải đấu, sẽ có người may mắn được bỏ qua vòng, như vậy có thể trực tiếp thăng cấp vào vòng tiếp theo.

“Quả thực, thực lực của Tổ Tinh và các Tinh vực khác còn kém xa, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao Tinh vực rộng lớn như vậy, Tổ Tinh đặt trong đó cũng chỉ là một hành tinh nhỏ mà thôi, không thể so với họ là chuyện rất bình thường.” Thủy Ngạn gật đầu, hiếm khi một hơi nói nhiều lời như vậy.

“Vậy thì sao?

Tôi không tin còn có tồn tại Tứ giai, chỉ cần là dưới Tứ giai, tôi sẽ

cho bọn họ kiến thức cái gì gọi là ta ở cảnh giới Tam giai vô địch toàn diện!" Diệp Hiên bá khí vô cùng nói, ngữ khí cực kỳ kiêu ngạo, hiển nhiên cũng là xem Thái Nhất đến mức nhập thần, không kìm được mà học theo vài phần bá đạo.

Chỉ là cái bá đạo của Thái Nhất là trời sinh, không cố ý, Diệp Hiên đây có chút cố ý rồi.

Nhưng điều đó không quan trọng, dù sao cũng không phải làm màu trước mặt bọn họ, mà là làm màu trước mặt những người bạn nhỏ của mình.

"Thôi đi ông, đâu có nói ông, tôi nói thực lực tổng thể ấy chứ!

So về thực lực đỉnh cao thì ai mà sánh được với ông!" Thủy Ngạn liếc mắt, có chút cạn lời nói.

Cậu ta nói là thực lực tổng thể giữa các tinh vực, Tinh vực An Lạc có thể nghiền ép Tổ Tinh.

"Vậy cậu cảm thấy một tôn Sáng Thế Thần Lục giai lợi hại, hay mấy chục vạn Sáng Thế Thần Ngũ giai lợi hại hơn?" Diệp Hiên hỏi ngược lại.

"Cái này còn phải nói sao, đương nhiên là Sáng Thế Thần Lục giai lợi hại hơn rồi!" Thủy Ngạn còn chưa trả lời, Lưu Dũng bên cạnh trực tiếp cười nói.

Đợi cậu ta nói xong, Diệp Hiên đầy mặt ý cười tán thưởng nhìn cậu ta, xung quanh đột nhiên có vài phần lạnh lẽo, chỉ thấy đúng là Thủy Ngạn đang chăm chú nhìn chằm chằm cậu ta.

Lưu Dũng nhìn thấy, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, rồi trong miệng huýt sáo vài tiếng, nằm ỳ trên ghế sô pha, cũng không nói gì nữa.

"Hô ~" Sau khi cảm thấy luồng khí lạnh biến mất, Lưu Dũng trong

lòng thở phào một hơi, trong lòng có chút kỳ lạ, không biết vì sao, rõ ràng thực lực của cậu ta và Thủy Ngạn đã gần như tương đương, nhưng cứ thế Thủy Ngạn nhìn cậu ta như vậy, cậu ta liền không dám nhìn thẳng đối phương.

"Được được được, cậu lợi hại, cậu nói là được!" Thủy Ngạn có chút bất đắc dĩ nói, trực tiếp qua loa đồng ý đối phương.

"Khụ khụ, cái đó cũng không phải, xét về thực lực tổng thể, trừ tôi ra, khóa học sinh chúng ta quả thực bị đối phương đánh cho tơi bời..." Diệp Hiên thấy Thủy Ngạn dáng vẻ đó, cũng hùa theo một câu.

Thủy Ngạn liếc mắt, không nói gì nữa.

Khi cậu ta nói tổng thể, Diệp Hiên lại muốn nói đỉnh cao, cậu ta đã nói Diệp Hiên nói là được, Diệp Hiên lại còn hùa theo câu nói của cậu ta.

Lần này, đúng là khiến cậu ta cạn lời rồi...

Một tuần thời gian trôi qua chớp mắt, trong thời gian của Sáng Thế Thần, chỉ là chuyện trong khoảnh khắc mà thôi.

Diệp Hiên cũng không điều chỉnh tiến trình của thế giới Hồng Hoang quá nhanh.

Một tuần thời gian trôi qua, trong thế giới Hồng Hoang cũng mới trôi qua vạn năm.

Cùng với nội tình của thế giới Hồng Hoang ngày càng sâu dày, dù tu vi của cậu cũng không ngừng mạnh lên, nhưng hiện giờ Hồng Hoang thực sự quá cường hãn, vì vậy muốn cậu duy trì tốc độ thời gian một ngày bằng một Nguyên Hội, thì căn bản không làm được nữa.

Ngay cả một ngày bằng vạn năm, cậu cũng rõ ràng cảm nhận được thần lực trong cơ thể đang điên cuồng thất thoát.

Và những điều này không có nghĩa là theo sự thăng cấp của thần quốc mà Diệp Hiên không thể tạo ra tốc độ thời gian chảy cao hơn, mà là do thực lực của Diệp Hiên chưa theo kịp tốc độ nâng cao nội tình của thế giới Hồng Hoang.

Nếu cậu đột phá đến Sáng Thế Thần Tứ giai, tự nhiên lại có thể điều chỉnh lại tốc độ một ngày bằng một Nguyên Hội.

Trong thế giới Hồng Hoang.

"Vạn năm đã trôi qua, kính thỉnh chư vị tiến vào Thiên Đình chứng kiến sự đản sinh của Thiên Đình!" Lời của Đế Tuấn truyền khắp nửa Hồng Hoang, vô tận sinh linh đều nghe thấy tiếng này, hơn nữa trước đó tất cả sinh linh đều đã nghe nói sau vạn năm sẽ đến Thiên Đình chứng kiến sự đản sinh.

Trong tuần này, những tồn tại chứng đạo Hỗn Nguyên trong thế giới Hồng Hoang lại gia tăng không ít.

Nữ Oa của dãy Côn Luân Sơn, Âm Dương Lão Tổ cũng đều đột phá thành tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, Hi Hòa trên mặt trời cũng thành công đột phá, Thường Hi, Vọng Thư trên Thái Âm cũng theo đó đột phá.

Còn có Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ đã đản sinh từ thời viễn cổ cũng đều lần lượt đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Còn có Thiên Cơ Lão Tổ ở phương Tây, cũng theo đó đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thậm chí trong Bàn Cổ Điện, mười hai Tổ Vu cũng có ba người bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, ba người này lần lượt là Đại ca Đế Giang, Nhị ca Chúc Cửu Âm, và Mười hai muội Hậu Thổ.

Mỗi một tôn Thánh nhân Tiên Thiên Thần Thai chứng đạo Hỗn

Nguyên này, đều là bậc thiên tư tuyệt thế chân chính.

Từ Đại La Kim Tiên bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, có một bước tiến cực lớn, và bọn họ đã thành công bước vào đó.

Đương nhiên, tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã nghiêm khắc mà nói, chỉ là Bán Bộ Hỗn Nguyên, không phải Hỗn Nguyên chân chính, nhưng so với Đại La Kim Tiên, vẫn cường đại hơn rất nhiều.

Những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã này ngày càng nhiều, phong tỏa cảnh giới Hỗn Nguyên cũng theo đó bị phá bỏ.

Hiện giờ trong Hồng Hoang, người người đều biết đến niệm Hỗn Nguyên, nhưng điều đó không có nghĩa là họ thực sự lĩnh ngộ được chân ý Hỗn Nguyên.

Họ chỉ biết rằng trên Đại La Kim Tiên, còn có một cảnh giới Hỗn Nguyên tồn tại, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng chỉ riêng điểm này, cũng đã đủ rồi.

Ngày trước vạn linh Hồng Hoang đã ca ngợi Hồng Quân như thế nào, thì giờ lại phỉ nhổ như thế đó.

Danh xưng Đạo Tổ, ngay cả những vị khách trong Tử Tiêu Cung cũng không còn nhắc đến nữa.

Nhưng vô tận sinh linh cũng không dám thực sự chỉ danh vạch mặt mắng Hồng Quân, chỉ dám gán Hồng Quân là Tiên Tổ, mắng chửi Tiên Tổ, Tiên Môn cũng sa sút đến mức bị người người phỉ nhổ.

Những vị Chuẩn Thánh tự chém một đao ngày trước, thì đã chạy trốn đến Vô Ngân Tinh Không tìm kiếm sự giúp đỡ của Tinh Thần Đạo Nhân, nhưng sau khi nhận được câu trả lời phủ định từ Tinh Thần Đạo Nhân, từng người một vô vọng Đại Đạo, cả ngày sống mơ mơ màng màng.

Còn sáu đệ tử nguyên thủy của Hồng Quân, trừ Nguyên Thủy ra, năm vị còn lại vẫn xem Hồng Quân là lão sư.

Không gì khác, họ chỉ có con đường này để đi.

Vì đạo Hỗn Nguyên vô vọng, vậy thì tổng quy phải tìm một quả vị vô dạng trong vô lượng lượng kiếp.

Vì vậy, họ cũng đều nhẫn nhục chịu đựng, chọn ở dưới trướng Hồng Quân.

Lời tuy là vậy, nhưng thực tế, năm vị đệ tử không một ai hướng về Hồng Quân, nhưng Hồng Quân cũng không quan tâm họ nghĩ gì, đều chỉ là quân cờ bỏ đi mà thôi.

Trong đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bề ngoài là đệ tử của Hồng Quân, thực tế thì một lòng muốn nhanh chóng thành Thánh, rồi quay về phương Tây đợi thời cơ đến.

Sau này, nói không chừng còn có cơ hội tái nhập Hỗn Nguyên.

Còn Hồng Vân thì hoàn toàn vô tâm với Đại Đạo rồi.

Vì Đại Đạo vô vọng, thì không còn làm những việc si tâm nữa, mà đi lại khắp Vô Ngân Hồng Hoang, vô tận chư thiên.

Y mượn danh hiệu Thánh nhân để truyền đạo khắp Hồng Hoang và chư thiên.

Còn Côn Bằng và Minh Hà, thì đã hoàn toàn bị La Hầu mê hoặc, trở thành đệ tử thứ hai và thứ ba của La Hầu.

Hai người bề ngoài đối với Hồng Quân vô cùng cung kính, nhưng thực tế thì đang chờ đợi một cơ hội để trọng thương Tiên Môn.

Đợi đến khi Tiên Môn suy yếu, đó chính là ngày Ma Môn quật khởi.

Và khi đó, La Hầu cũng sẽ hoàn toàn trở lại, từ đó ban cho hai

người họ phương pháp đạp nhập đạo Hỗn Nguyên.

Họ không biết Đại sư huynh là ai, La Hầu không nói, họ cũng không dám hỏi.

Trên bầu trời Hồng Hoang, trong hư không.

"Đây chính là Hồng Hoang hiện tại sao?

La Hầu quả nhiên vẫn như cũ, chưa từng bỏ cuộc.

Leo lên nhảy xuống, tâm thái của Hồng Quân không sụp đổ cũng thật hiếm có.

Hai người này, không hổ danh là Tiên Tổ, Ma Tổ." Diệp Hiên trên bầu trời thế giới Hồng Hoang, phủ thị vạn vật, Đại Đạo Vận Mệnh hiển hóa, trong chớp mắt đã rõ mọi chuyện...

Bàn Cổ Điện.

"Phụ Thần, chúng con có nên đi hạ lễ cho Yêu Tộc không?!" Đế Giang trầm giọng hỏi.

Thiên Đình dù sao cũng đã hiện thế, cảnh tượng hùng vĩ như vậy, nếu không đi hạ lễ một phen, e rằng sẽ có sinh linh khác nói Vu Tộc không dung nạp Yêu Tộc.

Thực tế thì, những năm qua, Vu Tộc cùng với sự xuất hiện của các Tổ Vu cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, tốc độ khuếch trương cũng cực kỳ nhanh chóng.

Có thể nói, trên đại địa Hồng Hoang, tuyệt đại đa số vùng đất đã thành công sáp nhập vào lãnh thổ Yêu Tộc.

Đương nhiên, còn rất nhiều Thánh địa của các Đại Năng, Vu Tộc tự nhiên cũng không có chuyện không thỏa hiệp mà xông vào.

Và vạn tộc Hồng Hoang không muốn gia nhập Vu Tộc, những kẻ hoàn toàn không cùng đạo với mình, cũng đều lần lượt gia nhập Yêu

Tộc.

Đại bản doanh của Yêu Tộc cũng sớm đã di chuyển từ mặt trời lên Thiên Đình, hiện tại trong Tam Thập Lục Trọng Thiên, đã dung nạp không biết bao nhiêu Yêu Tộc.

Vu Tộc gần như xưng bá đại địa Hồng Hoang, còn Yêu Tộc thì hoàn toàn nắm giữ Thiên Đình.

Cộng thêm mối quan hệ thân thiết giữa Đế Tuấn và Tinh Thần Đạo Nhân, vì vậy, trong Vô Ngân Tinh Không, cũng là nơi Yêu Tộc có thể dung thân.

Ngay cả rất nhiều tinh thần chi tinh, cũng đều lần lượt gia nhập vào Yêu Tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn từ trọng địa Thiên Đình, cảm ngộ được một môn trận pháp cực kỳ cường hãn, trận pháp này tên là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, cực kỳ cường hãn vô cùng, cùng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc hô ứng từ xa.

Đó là trận pháp chấp niệm của Bàn Cổ truyền lại cho Vu Tộc, có thể triệu hồi Bàn Cổ chân thân ra ứng chiến, được xưng là trận pháp số một Hồng Hoang, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không thể sánh bằng.

"Đương nhiên phải đi!" Bàn Cổ chấp niệm chậm rãi mở miệng, trong hai mắt dường như vượt qua vô tận dòng sông thời gian, trí tuệ vô song, tựa hồ đã nhìn thấu tất cả.

"Con cũng nghĩ vậy!

Để các chủng tộc khác nhìn thấy, lại còn tưởng Vu Tộc sợ Yêu Tộc thì sao!" Chúc Dung vốn tính khí nóng nảy, thấy Phụ Thần đồng ý, liền vội vàng nói.

Trước đó Bàn Cổ chấp niệm chưa mở miệng, y không dám nói

lung tung, sợ Đại ca Đế Giang lại mắng y nữa.

"Nếu đã vậy, vậy thì chúng ta hãy đi quan lễ!

Hãy nhớ kỹ, Vu Tộc chúng ta là để thủ hộ Hồng Hoang do Phụ Thần để lại, chứ không phải để tranh bá Hồng Hoang với bất kỳ chủng tộc nào!

Các ngươi nhất định phải ghi nhớ điểm này!" Đế Giang trong số mười hai Tổ Vu, hiếm hoi có đầu óc thanh tỉnh, chứ không vô não như Chúc Dung, chỉ biết dùng sức để áp chế người khác.

Và lý do y nhắc nhở thêm một lần nữa, là để bọn họ đều an phận một chút, đừng có chạy đến Thiên Đình mà gây ra họa loạn gì!

"Đại ca cứ yên tâm!" Mười một vị Tổ Vu đồng thanh nói, tuy bọn họ bị trọc khí nhiễm bẩn, trời sinh không có Nguyên Thần, nhưng cũng không phải kẻ ngốc nghếch gì, đối với ý tứ trong lời nói của Đế Giang, bọn họ tự nhiên cũng có thể nghe ra được.

Đế Giang hài lòng gật đầu, pháp tắc không gian hiển hóa, mang theo mười một vị Tổ Vu cùng tám trăm Đại Vu hướng về Thiên Đình mà đi.

Đã là đi hạ lễ, thì thân là hậu duệ của Phụ Thần, đương nhiên phải long trọng một chút.

Bọn họ cũng tự nhiên mang theo một số lễ vật quý giá, làm lễ vật.

Trong Vô Ngân Tinh Không.

"Lão sư, Yêu Hoàng muốn lập Thiên Đình, đây vốn là giấc mơ của người, vì sao người không đến đảm nhiệm vị trí Thiên Đế này?" Tử Vi Đạo Nhân tò mò nhìn Tinh Thần Lão Tổ, hỏi.

Tinh Thần Lão Tổ nghe vậy cười một tiếng, nói: "Vì vi sư cảm thấy Đế Tuấn đạo hữu làm Thiên Đế này thích hợp hơn vi sư rất

nhiều, y là Thiên Đế trời sinh, mạnh hơn vi sư ở phương diện này không ít." "Thì ra là vậy, vậy chúng ta có nên đi chúc mừng không?" Tử Vi Đạo Nhân gật đầu, lại hỏi.

"Đương nhiên!

Nhưng chỉ chúc mừng thôi thì chưa đủ, còn phải dâng lên một phần hạ lễ nữa!" Tinh Thần Lão Tổ cười nhìn Tử Vi Đạo Nhân, nói.

Nói xong, Tinh Thần Lão Tổ trong hư không khẽ nắm tay, một đạo bản nguyên chi lực của Tử Vi Tinh liền xuất hiện trong tay y.

"Đi thôi!" Nói xong, y liền mang theo Tử Vi Đạo Nhân, cùng nhau hướng về Thiên Đình mà đi.

Địa giới Tứ Hải.

Tứ Đại Long Vương sớm đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Lúc này, Tứ Đại Long Vương dẫn dắt tám Đại Long Soái dưới trướng, đang ở trong Long Hoàng Cung tối cao vô thượng.

Long Hoàng Cung chính là Đông Hải Long Cung ngày trước, còn Đông Hải Long Vương thì ở một nơi khác đã xây dựng nên một Đông Hải Long Cung mới làm Long Vương Cung.

Và tám Đại Long Soái này cũng là tám con Thần Long xuất sắc nhất trong các Thần Long, đều đã bước vào tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, vì vậy mới có tư cách đến Long Hoàng Cung này để bàn chuyện.

Tám Đại Long Soái cũng được phân về dưới trướng Tứ Hải Long Vương, mỗi Long Vương có hai Đại Long Soái.

"Yêu Tộc trọng lập Thiên Đình, tuy Long Tộc chúng ta siêu nhiên vật ngoại, nhưng dù sao trong Yêu Tộc cũng không thiếu người nhập

Hỗn Nguyên, vẫn cần phải giao hảo với họ, không nên gây ra quá nhiều ma sát." "Huống hồ, Thiên Địa ngày nay, là thời thế Vu Tộc và Yêu Tộc đại hưng, đừng xen vào quá nhiều.

Long Tộc chúng ta dâng lên một đại lễ chúc mừng là được." Long Vương hai mắt ngưng tụ nhìn về phía trước, dường như đã nhìn thấy mọi kết cục, chậm rãi nói.

Tu vi của Long Vương thâm sâu khó lường, ngay cả Tứ Hải Long Vương dù đã tu luyện nhiều năm ở cảnh giới Chân Ngã, nhưng vẫn không thể dò ra Long Vương hiện tại rốt cuộc có thực lực cường hãn đến mức nào.

"Vậy theo mệnh của Bệ Hạ, nên phái ai đi?" Chúc Long mở miệng hỏi.

Chúc Long là tồn tại cường hãn nhất ngoài Long Vương, do y mở miệng hỏi, cũng không tệ.

Ba vị Long Vương khác cũng đều nhìn về Long Vương, đang chờ đợi Long Vương trả lời.

"Cứ để tám Đại Long Soái đi là được, bốn vị các ngươi thì không cần đi nữa, hãy để thế hệ tân sinh đời sau xem xem, thực lực của Long Tộc chúng ta, khỏi để hai tộc kia chạy đến địa giới Tứ Hải mà tác oai tác quái!" Long Vương rất nhanh đã quyết định, để tám Đại Long Soái đi.

Tám Đại Long Soái này là những người mới nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, vừa vặn hô ứng với các hậu bối như Đế Tuấn, Thái Nhất.

Ý của Long Vương chính là, ngoài Tứ Đại Long Vương và Long Hoàng ra, Long Tộc còn có rất nhiều người ở cảnh giới Hỗn Nguyên, đừng cho rằng Long Tộc chỉ có một mình Long Vương là ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

Tứ Đại Long Vương tuy đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng dù sao người ngoài không biết, chỉ có các chủng tộc ở địa giới Tứ Hải mới biết chuyện này.

Hiện giờ phái tám Đại Long Soái đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên, thì Tứ Đại Long Vương còn chưa cần nói đến.

"Chúng con xin tuân theo mệnh lệnh của Bệ Hạ!" Tám Đại Long Soái nghe vậy, lần lượt bước ra, cúi mình vái chào.

Đã nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, thì có thể không cần phải quỳ lạy.

Chương 66

Đây cũng là một sự tôn trọng đối với cường giả...

"Tinh vực cạnh tranh, vòng thứ hai, bắt đầu." Lời của Cơ Tiên đột nhiên xuất hiện trong đầu Diệp Hiên.

Diệp Hiên tự động phân ra một tia thần niệm đi đến Lôi đài Tinh vực.

Lôi đài Tinh vực.

"Diệp Hiên đối chiến Mạnh Nghi." "Ngươi chính là Tổ Tinh đệ nhất trong truyền thuyết sao?

Cũng không tệ lắm, có thể vượt qua vòng đầu tiên, chứng tỏ vận khí của ngươi không tệ!" Mạnh Nghi cười khẽ một tiếng, trong lời nói tràn đầy vẻ khinh thường đối với Diệp Hiên.

Điều này cũng bình thường, người của Tinh vực đối với người của Tổ Tinh đều cảm thấy khinh thường.

Đây là một loại khinh thường về thực lực, dù sao trong thế giới Sáng Thế Thần, thực lực là tối cao vô cùng.

Còn các viện trưởng của năm học viện lớn trên Tổ Tinh, giáo viên phòng tuyển sinh, cùng các quan chức chính phủ cấp hành chính thì lại đầy vẻ khinh thường đối với những người trong Tinh vực, nguyên nhân cũng y như vậy, thực lực là tối cao.

Trên Tổ Tinh sinh linh ít, nên xác suất xuất hiện thiên tài tuyệt thế cực thấp, còn trong Tinh vực người đông, xác suất tương ứng cũng cao hơn không ít.

Nhưng cấp hành chính của Tổ Tinh cao, nên các Sáng Thế Thần là viện trưởng năm học viện lớn trên Tổ Tinh, giáo viên phòng tuyển

sinh kia, thì lại khinh thường các tồn tại cùng cấp bậc trong Tinh vực.

Đây cũng là một điểm khá thú vị.

"Ngươi đừng có luyên thuyên, đánh thì đánh đi!" Diệp Hiên có chút cạn lời, những người Tinh vực này sao ai cũng kiêu ngạo, ai cũng cuồng vọng thế.

Từ trước đến nay toàn là cậu coi thường người khác, làm gì có chuyện người khác dám coi thường cậu.

"Ngươi!" "Hừ!" Mạnh Nghi tức giận, sau đó hừ lạnh một tiếng, rồi Thần quốc truyền đến dao động, một thông đạo Thần quốc hướng về Diệp Hiên mà liên kết.

Diệp Hiên cũng liên kết thông đạo Thần quốc của mình với thông đạo Thần quốc đối phương, như vậy hai bên đã liên kết với nhau.

"Ta muốn xem sinh linh Thần quốc của ngươi có mấy phần bản lĩnh như lời ngươi nói!" Mạnh Nghi giận dữ quát...

Thủy Chi Thần Quốc.

Đây là một thế giới tràn ngập biển cả mênh mông, sinh linh ở đây từng người từng người đều là Tinh linh nước.

Tồn tại đứng trên đỉnh phong nhất là Hải Thần Ngu Hạo.

Đây là một thế giới Thần Thoại, nhưng đối với Hồng Hoang mà nói, cũng không có vấn đề gì lớn, Thần Thoại hay không Thần Thoại, đều là bị nghiền ép.

"Tứ phương Hải Thần môn!

Trong thế giới đã xuất hiện một thông đạo, đó là thông đạo từ thế giới khác dẫn đến đây.

Điều động tất cả sinh linh, bước vào đó, triệt để hủy diệt phương thế giới kia!!!" Giọng Mạnh Nghi xuất hiện trên bầu trời Thủy Chi

Thần Quốc, trong chớp mắt truyền khắp cả thế giới.

Trong Thủy Chi Thần Quốc, lấy Tứ Đại Hải Thần làm chủ, trong đó Đông Phương Hải Thần Ngu Hạo là cường đại nhất, còn có Nam Phương Hải Thần Bất Đình Hồ Dư, Tây Phương Hải Thần Yểm Tư, Bắc Phương Hải Thần Ngu Cường.

Trong Thủy Chi Thần Quốc, có tới bốn tôn Thần Linh hiển hóa, đây cũng là lý do vì sao Mạnh Nghi có đủ tự tin.

Thế giới này của cô ta, lấy Đại Đạo Nước là cường thịnh nhất, Tứ Đại Hải Thần là tồn tại đỉnh phong, đều là tồn tại Tam giai đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là có thể đột phá vào Tứ giai.

Thế giới Hồng Hoang.

"Ơ, đây là cái gì?

Động Thiên?!" Một con Ứng Long nhìn thông đạo không gian phía trước, vội vàng dừng bước.

Ứng Long là thủ lĩnh của Tám Đại Long Soái, là Long Soái mạnh nhất dưới trướng Đông Hải Long Vương Thương Long, cũng là tồn tại mạnh nhất trong Tám Đại Long Soái.

Vì vậy, lần này là y dẫn đội.

"Ngô cảm nhận được bên trong có khí tức pháp tắc nước nồng đậm, nói không chừng là một Động Thiên có lợi cho Long Tộc thì sao?!" Một con Ngũ Trảo Kim Long, bay lượn lên xuống, thân thể không kìm được.

Ngũ Trảo Kim Long là tồn tại mạnh nhất dưới trướng Nam Hải Long Vương Chúc Long, cũng là tồn tại xếp thứ hai trong Tám Đại Long Soái.

Tứ Hải Long Vương lấy Nam Hải Long Vương Chúc Long làm

tôn, còn Tám Đại Long Soái thì lấy Đông Hải Ứng Long làm tôn.

“Hay là chúng con vào xem sao?

Rồi sau đó lại đi chúc mừng?” Lại một vị Long Soái khác nói, y là Ngũ Trảo Hắc Long, thực lực xếp thứ ba, là Bắc Hải Long Soái.

“Như vậy quá tốt rồi, vào xem!” Cuối cùng, Ứng Long, thủ lĩnh của Tám Đại Long Soái vẫn không kìm được quyết định đi vào trong đó.

Nguyên nhân không gì khác, thực sự là khí tức truyền ra bên trong quá quen thuộc, khiến trong lòng bọn họ không kìm được muốn đi xem.

Thủy Chi Thần Quốc.

Tám Đại Long Soái thông qua thông đạo thế giới đi vào Thủy Chi Thần Quốc.

Bọn họ là biểu tượng cường thịnh của Long Tộc, cũng là thống soái chinh phạt các tộc không thần phục khác của Long Tộc.

Là Tám Đại Long Soái, cũng là những tồn tại chỉ đứng sau Long Hoàng và Long Vương.

Bọn họ đại biểu cho sự sát phạt của Long Tộc, mỗi lần tám con Thần Long này dẫn dắt đại quân, chính là vô cùng tai nạn giáng lâm.

Đối với những chủng tộc vọng tưởng phản kháng sự thống trị của Long Tộc, thì sẽ do hai vị Long Soái của hải vực tương ứng xử lý.

“A a, chỉ là tám con trạch nhỏ, cũng muốn hủy diệt Thần quốc của ta?!” “Đúng là không biết sống chết!” Mạnh Nghi nhìn xuống thế giới bên dưới, tám con Thần Long xông vào thế giới của cô ta.

Cô ta tính toán sau khi tập hợp đủ quân đội, sẽ trực tiếp áp đảo qua, khiến đối phương không có chút sức phản kháng nào, với thế sét

đánh không kịp bưng tai mà hủy diệt Thần quốc đối phương hết mức có thể, tránh việc đối phương đầu hàng quá nhanh mà không thể phá hoại được nhiều.

Giống như Thần quốc Hỏa Diễm của Thủy Bang trước đó, Thủy Chi Thần Quốc của Mạnh Nghi cũng vậy, không có cái gọi là đại địa, chỉ có nước.

Nước vô tận tràn ngập cả thế giới, thỉnh thoảng có vài hòn đảo nhỏ hiển hiện trong đó, nhưng so với biển cả, cũng chỉ là tồn tại không đáng nhắc đến.

Tất cả sinh linh đều được sinh ra từ trong nước biển, tất cả sinh linh đều tu luyện những pháp tắc liên quan đến Đại Đạo Nước.

"Hủy diệt những con trạch nhỏ này, Tứ Hải Hải Thần!" Mạnh Nghi khinh thường nói.

Theo tâm niệm của Mạnh Nghi truyền đi, Tứ Hải Hải Thần cũng không còn tập hợp hải chúng nữa.

Trong thế giới này, có một giáo phái được truyền dạy, tên là Hải Thần Giáo.

Trong Hải Thần Giáo, Tứ Hải Hải Thần là tồn tại tối cao vô thượng, thống trị tứ phương vô tận hải vực cùng vô tận sinh linh trong nước.

Ngoài Hải Thần ra, còn có Hải Tiên, Hải Hoàng, Hải Đế, Hải Vương, Hải Soái, Hải Tướng, Hải Binh, mà những thứ này gọi chung là Hải Chúng.

Tám Đại Long Soái nhìn vào Thần quốc này, trong lòng không còn cảm giác như lúc mới đến nữa.

Nơi đây tuy tràn ngập các pháp tắc do Đại Đạo Nước hiển hóa, nhưng lại cực kỳ thấp kém.

“Thứ thấp kém như vậy cũng xứng sống trong nước sao?!” Trong mắt Ứng Long tràn đầy vẻ ghê tởm.

“Chi bằng, chúng ta hủy diệt chúng thì sao?!” Trong mắt Ngũ Trảo Hắc Long, có vô cùng vẻ bạo ngược.

Y chính là tồn tại tàn nhẫn nhất trong Tám Đại Long Soái, nhưng nếu nói hung hãn bạo ngược nhất thì còn phải kể đến Huyết Long, xếp thứ tư trong Tám Đại Long Soái.

Huyết Long mới là tồn tại bạo ngược nhất trong Tám Đại Long Soái, không, là trong cả Long Tộc.

Y sinh ra dường như chỉ để đồ sát tất cả sinh linh ngoài Long Tộc, trời sinh khát máu mạnh mẽ.

“Động Thiên như thế này, tuy là Đại Đạo Nước hiển hóa, nhưng không nên xuất hiện trong Hồng Hoang!!!” Trong hai mắt Huyết Long, tràn đầy vẻ bạo ngược.

“Vậy thì hủy diệt phương Động Thiên này đi!” Theo lệnh của Ứng Long, tám Đại Long Soái đồng loạt hướng về thế giới bên dưới mà đi.

Ầm ầm ầm!!!

Trên mặt biển vốn vô cùng yên bình, đột nhiên xuất hiện từng đợt sóng thần khổng lồ.

Sóng thần khổng lồ lại biến thành bốn tôn Thần Linh khổng lồ vô cùng, đó chính là Tứ Hải Hải Thần.

Vừa vặn, Tứ Hải Hải Thần nghênh đón Tám Đại Long Soái.

“Vừa đúng tám con Thần Long, vừa đúng đủ chúng ta chia, ta đi trước đây!!!” Tây Phương Hải Thần Yểm Tư cười lớn một tiếng, hướng về hai con Thần Long trên bầu trời mà nghênh đón.

Yểm Tư chân đạp hai con hồng xà, trên tai lại đeo hai con thanh

xà.

“Mau lên, lát nữa sẽ bị Yểm Tư độc chiếm mất!” Đông Phương Hải Thần Ngu Hạo hét lớn một tiếng, y người mặt chim thân, chân đạp hai con xích hồng xà, trên tai đeo hai con thanh xà.

Bắc Phương Hải Thần Ngu Cường người mặt cá thân, chân đạp hai con hồng xà, trên tai đeo hai con thanh xà.

Nam Phương Hải Thần Bất Đình Hồ Dư cũng vậy, chân đạp hai con hồng xà, trên tai đeo hai con thanh xà.

Tứ Hải Hải Thần này không biết vì sao, đều cực kỳ thích kết bạn với rắn, hơn nữa đều là chân đạp hồng xà, tai đeo thanh xà.

“Kim Long, Thiên Long, Linh Long theo ngô nghênh địch, tu vi đối phương không phải nhỏ, cẩn thận chút!

Hắc Long, Huyết Long, Ma Long, Tà Long, các ngươi đi hủy diệt tất cả sinh linh còn lại ở đây!” Ứng Long rất nhanh đã hạ đạt chiến lệnh.

Bảy vị Long Soái còn lại đồng ý một tiếng, không ai phản bác.

Khi đến, Long Vương đã dặn dò, trong Tám Đại Long Soái lấy Ứng Long làm thủ lĩnh, gặp chuyện phải nghe theo sắp xếp của Ứng Long, không được tùy tiện làm càn.

Đối với lời của Long Vương, dù Tám Đại Long Soái có kiêu ngạo vô cùng đến mấy, cũng đều tuân theo.

“Muốn chạy sao?

Đã hỏi qua ta Yểm Tư chưa!!!” Yểm Tư hét lớn một tiếng, tốc độ càng nhanh hơn vài phần.

“Hừ!” Linh Long hừ lạnh một tiếng, nghênh đón.

Khí tức khủng bố trên Linh Long xuất hiện, một đòn cực kỳ mạnh

mẽ bao bọc các loại pháp tắc hướng về Yểm Tư mà đi.

Đòn đánh này tốc độ cực nhanh, Yểm Tư không kịp phản ứng, bị nó đánh trúng người, rơi xuống vùng biển vô tận bên dưới.

Ầm!!!

Một âm thanh khổng lồ vô cùng kèm theo sóng thần xuất hiện.

Vùng nước biển vốn nuôi dưỡng vô tận sinh linh giờ đây hóa thành từng đợt sóng thần, dường như là lưỡi hái trong tay Tử Thần vô tình, gặt hái sinh mạng của những sinh linh trong nước.

Nước, trong phàm tục, là cội nguồn của sinh mạng, nuôi dưỡng tất cả sinh linh.

Nhưng nếu là cơn giận của nước, thì hóa thành sóng thần, đoạt đi sinh mạng của tất cả sinh linh.

Trong Thần quốc hiện tại, cũng vậy, nuôi dưỡng vô tận sinh linh, khiến chúng bước vào tu luyện, nhưng lúc này dưới một quyền của Linh Long, trong đó lại ẩn chứa các loại lực pháp tắc, dưới sự điều khiển của nó hóa thành từng đợt sóng thần, hủy diệt sinh linh trong Thần quốc.

"Rít!" Tây Hải Hải Thần Yểm Tư bị một quyền của Linh Long đánh tan xuống biển, sống chết không biết.

Sóng thần cuồn cuộn không biết đã cướp đi sinh mạng của bao nhiêu sinh linh.

Ba vị Hải Thần còn lại thấy đối phương chỉ là một con Long tùy tiện, mà đã cường hãn đến vậy, lập tức sợ đến mặt mũi trắng bệch vô cùng, dường như là thi thể bị ngâm trong nước không biết bao lâu vậy.

"A, hóa ra thực lực cũng chỉ đến thế mà thôi!" Linh Long cười

một tiếng, phe phẩy đuôi.

Theo Linh Long phe phẩy đuôi, vùng biển bên dưới liền dâng lên không biết bao nhiêu trận lốc xoáy dưới biển, không ngừng gặt hái sinh mạng của các sinh linh trong nước.

"Sao có thể?!!!" Mạnh Nghi thấy vậy đại kinh thất sắc, kinh hô.

Sau đó mặt tối sầm vô cùng, lập tức hạ quyết tâm, truyền ra một đạo thần niệm.

Đông Phương Hải Thần Ngu Hạo vội vàng hô lớn: "Mau mau hợp thể!!!" Theo một tiếng hét lớn truyền đến, Tây Phương Hải Thần Yểm Tư trong nước biển cũng từ đó bay lên, cùng với Nam Phương Hải Thần Bất Đình Hồ Dư và Bắc Phương Hải Thần Ngu Cường phát ra ánh sáng mạnh mẽ, sau đó hợp thể lại với nhau, hóa thành một tôn Cự Nhân khổng lồ cực kỳ cường hãn.

"Ồ?

Có chút thú vị!" Ứng Long lẩm bẩm một tiếng, y sở dĩ không ngăn cản, chính là vì muốn kiến thức xem đối phương hợp thể rốt cuộc là cái gì.

Chỉ thấy trên thân tôn Cự Nhân kia, truyền đến một luồng khí tức cực kỳ gần với Tứ giai, thực lực đã đạt đến cấp độ của Ứng Long.

"Các ngươi cũng đi phúc diệt phương thế giới này, tên này giao cho ngô xử lý!" Ứng Long hét lớn một tiếng, hai cánh mãnh liệt vỗ, một đợt sóng thần khổng lồ ngăn chặn bước chân của Cự Nhân.

Nhưng Cự Nhân kia khủng bố đến mức nào, chỉ cần vươn tay vỗ một cái, đợt sóng thần kia liền mất đi linh hồn, rơi xuống đất.

Và ba con Thần Long còn lại, cũng đều lần lượt đi đến những nơi khác, bắt đầu thi triển thần thông của bản thân, thao túng pháp tắc nước để quét sạch.

Mạnh Nghi nghiến răng nghiến lợi nhìn cảnh này, những mười Đại Hải Tiên, trăm tôn Hải Hoàng, vạn vị Hải Đế, vô tận Hải Vương đã tập hợp trước đó lúc này đều như những con cừu non chờ làm thịt, mặc cho người khác chém giết.

Trên bầu trời.

Toàn thân Ứng Long pháp tắc tuôn trào, hóa thành từng đạo kim quang, bao phủ lấy thân thể y.

"Lười chơi với ngươi nữa, hủy diệt đi!" Giọng Ứng Long dường như bao hàm giữa Thiên Địa, một đạo kim quang lóe ra, vô tận pháp tắc hiển hóa, hướng về Cự Nhân do Tứ Hải Hải Thần hợp thể mà đi.

Các nơi khác.

"Diệt!" "Trừ!" "Hủy!" "Tử!" "Toái!" "Sát!" "Vô!" Bảy Đại Long Soái đồng thanh vang lên, tiếng này vừa dứt, thiên địa đột nhiên xoay chuyển, vô tận hải vực liền từ đáy biển bắt đầu lật ngược.

Trong nước biển tràn ngập vô tận pháp tắc, tiêu diệt, hủy diệt sinh linh trong đó...

"Ta nhận thua!!!" Mạnh Nghi trước khi sinh linh chết sạch, sau khi tôn Cự Nhân Tứ Hải Hải Thần bị một chiêu của Ứng Long hủy diệt và đánh chết, lập tức lên tiếng nói.

Và sau khi cô ta đầu hàng, tám Đại Long Soái cũng bị buộc phải trở về Hồng Hoang.

"?!!" Tám Đại Long Soái đều ngơ ngác, bọn họ không ngờ rằng phương Động Thiên kia lại đột nhiên bài xích họ ra ngoài, ngay cả bọn họ cũng không kịp phản ứng, đã bị bài xích ra rồi.

Kỳ lạ hơn là, trước mặt họ, thông đạo phương Động Thiên kia lại không tìm thấy nữa.

“Có chuyện kỳ quái, hãy về bẩm báo Bệ Hạ, nhưng hiện giờ vẫn cứ vào Thiên Đình trước, hạ lễ cho Yêu Hoàng!” Ứng Long rất nhanh đã quyết định, giữ nguyên kế hoạch ban đầu, tuy sự việc có chút kỳ lạ, nhưng không ngăn cản họ tiếp tục đi cung hạ quan lễ.

“Được!” Bảy Đại Long Soái đồng ý một tiếng, sau đó lại bắt đầu hướng về Thiên Đình mà đi...

Trong Lôi đài Tinh vực.

Mạnh Nghi hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Diệp Hiên, hai nắm đấm siết chặt, cô ta thật sự rất muốn một quyền đánh tới, nhưng cô ta biết, mình căn bản không thể làm được điều đó.

Bởi vì Thần quốc của cô ta còn không địch lại tám con Thần Long của đối phương, thì cô ta càng không thể địch lại Diệp Hiên.

Chương 67

“Vẫn còn chế giễu à?

Mấy người Tinh vực các ngươi, không biết nói các ngươi thế nào cho phải, ai cũng tự thị thậm cao, cho rằng người Tổ Tinh đều không bằng các ngươi.

Hiện tại, ngươi hẳn đã biết rồi chứ?” Diệp Hiên cười lạnh nói, đối với những kẻ chế giễu cậu, cậu sẽ không bỏ qua cơ hội phản kích.

Người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta, ta tất đáp trả.

Những kẻ này còn chưa đánh đã chế giễu như vậy, nếu đánh thắng cậu, thì việc chế giễu cậu có thể tưởng tượng được, có lẽ những từ ngữ kịch liệt hơn còn được dùng ra.

“Ta muốn biết, tám con Thần Long đó trong Thần quốc của ngươi, tính là cấp độ nào...” Mạnh Nghi có chút không cam lòng hỏi, hai mắt đỏ ngầu của cô ta tự động phớt lờ những lời nói của Diệp Hiên.

“Ha ha, đương nhiên là tính là một trong những sinh linh đỉnh cao, nhưng cũng không phải là mạnh nhất...” Diệp Hiên lại cực kỳ phối hợp, đối với việc đả kích đối thủ này, cậu ta rất vui vẻ.

Mạnh Nghi hai mắt đỏ ngầu đột nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ mặt xám xịt, cô ta dường như đã chấp nhận tất cả.

“Thôi, không có gì thú vị nữa.” Diệp Hiên thấy phản ứng của đối phương, lắc đầu, thần niệm quay về.

Mạnh Nghi sau khi thấy Diệp Hiên biến mất, cũng rời khỏi Lôi đài Tinh vực.

Cô ta quyết định, mình phải báo cáo chuyện này lên diễn đàn Thông Thiên Bảng, không thể để các tuyển thủ tham gia khác xem thường đối phương.

Vạn nhất thật sự để một người Tổ Tinh đứng đầu bảng, đó thật sự là sỉ nhục của Tinh vực An Lạc.

Tuy cô ta không biết vì sao lại có suy nghĩ này, nhưng cô ta theo bản năng liền cảm thấy như vậy.

Hơn nữa trong lời nói của Diệp Hiên đã từng nói, đó không phải là sinh linh mạnh nhất của cậu ta, chỉ là tám tôn trong số những sinh linh đỉnh cao mà thôi, còn có bao nhiêu tồn tại như vậy, cô ta cũng không biết, Diệp Hiên cũng không cho cô ta cơ hội này để hỏi.

Nhưng chỉ riêng những điều này, cũng đã cực kỳ khủng bố rồi, dù sao Tứ tôn Hải Thần mà cô ta tự hào đã thực sự triển khai bí pháp hợp thể, hóa thành Vô Thượng Hải Thần, cuối cùng vẫn bị Ứng Long một chiêu miểu sát!

Trong Thiên Đình.

Đế Tuấn ngự trên Tam Thập Tam Thiên, nơi đây là nơi Thiên Đình làm việc, cũng là nơi chứng kiến đại lễ hùng vĩ của Thiên Đình.

Tam Thanh Tam Trọng Thiên phía trên, Đế Tuấn cảm ơn ân huệ của ba người họ, nên lấy Tam Thanh đặt tên, gọi là Tam Thanh Cảnh.

Tam Thanh cũng có thể tùy ý ra vào Thiên Đình, đây đều là Đế Tuấn cho phép.

Còn Tam Thiên của Tam Thanh Cảnh, thì trở thành nơi ở của các cao tầng Yêu Tộc.

Thực tế nơi tôn quý nhất, vẫn là Đệ Tam Thập Tam Thiên, bởi vì nơi đây là nơi Yêu Tộc cử hành đại điển, cũng là nơi xử lý đại sự và khai mở triều hội hàng ngày.

Trong Tam Thập Tam Thiên, có vô tận cung điện tọa lạc trong đó, là do bản nguyên Tam Thiên diễn hóa mà thành.

Vừa từ khi Tam Thập Tam Thiên đản sinh đã xuất hiện, hiện giờ Đế Tuấn ngự trong Lăng Tiêu Bảo Điện, phủ thị vạn vật.

Đế Tuấn ngồi trên ghế Thiên Đế của Lăng Tiêu Bảo Điện, hai tay chậm rãi nâng lên, một vầng mặt trời hiển hóa sau lưng y.

Uy nghiêm của mặt trời dường như vô cùng vô tận, khiến các Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân đều biến sắc.

"Hôm nay Yêu Tộc thành lập Thiên Đình, thừa kế chức trách Thiên Đình viễn cổ, chức Ti Thiên, tuần thủ Đại Thiên.

Trẫm là Yêu Hoàng, nay muốn đăng Thiên Đế chi vị, thỉnh chư Thiên Thần Thánh quan lễ!" Trong lời nói của Đế Tuấn, mang theo vô cùng uy nghiêm, đạo vận mặt trời hiển hóa, lại còn lay động vô vàn tinh thần trong Vô Ngân Tinh Không.

Từng đạo tinh thần chi quang, từ sau mặt trời tỏa ra, tuy không bằng mặt trời hùng vĩ, nhưng cũng cực kỳ rực rỡ.

Trên những tinh thần kia, lại có từng tôn Đại La Kim Tiên Yêu Tộc tọa trấn, hiển hóa mà ra, đó là để biểu minh thực lực của Yêu Tộc cho chư Thiên Thần Thánh.

Sau đó, những cảnh tượng này kéo theo vô vàn cung điện trong Thiên Đình hiển hóa trên bầu trời, bùng phát ra ánh sáng cực kỳ rực rỡ chói mắt chiếu sáng cả bầu trời Hồng Hoang.

Vô cùng vô tận sinh linh Hồng Hoang, lúc này đều nhìn thấy Thiên Đình trên bầu trời, từng người từng người một bản năng bắt đầu khấu bái, trong miệng cao hô danh hiệu Thiên Đình Thiên Đế.

Tất cả những điều này vẫn chưa dừng lại, chỉ thấy một luồng Thiên Đạo Chi Lực ẩn hiện, dường như thật sự muốn giao trách

nhiệm tuần thủ Đại Thiên cho Thiên Đình.

Cảnh này khiến các Thần Thánh trong Thiên Đình và thậm chí những người chưa kịp đến Thiên Đình đều đại biến sắc mặt.

"Sao có thể?!" "Chẳng lẽ Thiên Đạo thật sự muốn giao chức trách như vậy cho Thiên Đình sao?!" Ông ~ Một trận ong ong vang lên, dường như chỉ một luồng lực Hỗn Nguyên của Đế Tuấn không đủ để giành lấy chức trách kia.

Đế Tuấn không vội vàng, mà nhìn sang Thái Nhất đứng cạnh, cười một tiếng, nói: "Nhị đệ." Thái Nhất gật đầu, chậm rãi bước ra, thần sắc đạm mạc nhưng ẩn chứa giọng nói cực kỳ bá đạo: "Ngô là Thái Nhất, thỉnh chư Thiên Thần Thánh quan lễ!" Đạo vận sau lưng hiển hiện, một vầng mặt trời phù hiện, đạo vận hiển hóa, trong đó Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng vang.

Đương!....

Đương!....

Đương!

Hỗn Độn Chung liên tiếp vang lên chín tiếng, là cực hạn của số, cũng biểu thị sự thành lập của Thiên Đình là một tồn tại tối thượng, xứng đáng đứng trên vạn vật.

Tiếng Hỗn Độn Chung mang theo đạo vận bá đạo của Thái Nhất, vang vọng khắp chư thiên, khiến mọi tồn tại có ý đồ bất chính đều đồng loạt e sợ, không dám tùy tiện xuất hiện.

Luồng Thiên Đạo Chi Lực đại biểu cho việc nắm giữ một phần quyền hành Thiên Đạo trở nên cực kỳ hùng vĩ, bắt đầu bay về phía Thiên Đình.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh từ trong Hỗn Độn truyền ra, chính là do Hồng Quân, người đã hợp đạo trong Tử Tiêu Cung, phát ra.

Y thân hòa Thiên Đạo, chấp chưởng phần lớn quyền hành Thiên Đạo.

Hiện giờ Thiên Đình thành lập, muốn từ tay y giành lấy một phần quyền hành, y làm sao có thể tận mắt chứng kiến chuyện này xảy ra.

Huống hồ, Đế Tuấn và Thái Nhất trước đó còn kết oán với y, vì vậy, dù thế nào, y cũng sẽ nhúng tay vào.

Tiếng hừ lạnh này, mang theo đạo vận của Tiên Chi Đại Đạo vô tận và Thiên Đạo Chi Lực, đã trấn áp sống sượng luồng Thiên Đạo Chi Lực kia.

Ngay cả hai người Thái Nhất và Đế Tuấn, vẫn không thể thúc đẩy nó.

Thấy vậy, Đế Tuấn đưa ánh mắt về phía Phục Hy.

Phục Hy hiểu ý, gật đầu, bước ra, nói: "Ngô là Phục Hy, hôm nay Thiên Đình thành lập, kính thỉnh chư Thiên Thần Thánh quan lễ!!" Sau lưng y, có một đạo đạo vận hiển hóa, đó là đạo vận Càn Khôn.

Càn Khôn hóa Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, vô cùng vô tận biến hóa đều hiển hiện trong đạo vận kia.

Hiển nhiên Phục Hy đã lĩnh ngộ được một tia chân ý Âm Dương, lại có thanh trọc nhị khí tương hỗ bao quanh, đó chính là do đạo vận Càn Khôn của y hóa ra.

Ông!

Luồng Thiên Đạo Chi Lực vốn bị Hồng Quân trấn áp, lại một lần nữa chiến đấu, chống lại lực trấn áp của Hồng Quân, bay về phía Thiên Đình.

Đế Tuấn, Thái Nhất hai người, kể từ khi phát hiện Thiên Đình,

liền mời Phục Hy và Nữ Oa hai người gia nhập Yêu Tộc.

Hai người sau khi trải qua trận chiến giữa Hồng Quân và Thái Thượng, Thông Thiên, cảm thấy sâu sắc rằng Hồng Quân không phải là người mà y và Nữ Oa có thể đối phó được.

Để tránh bị Hồng Quân tính kế trấn áp, nên đều đồng ý gia nhập Yêu Tộc.

"Nửa quả Tiên Phiêu Động, vạn phần Thiên Đạo quy tịch." Lời của Hồng Quân lại một lần nữa từ trong Hỗn Độn truyền ra, đó là đã vận dụng cả nửa quả Đạo Quả đã được bổ sung phần lớn, trong chớp mắt, luồng Thiên Đạo Chi Lực kia dù toàn thân chấn động, cuối cùng vẫn không tiến lên nữa.

"Tiểu muội, đến lượt muội." Lời của Đế Tuấn vừa dứt, Hi Hòa gật đầu, từ trong bước ra.

"Ngô là Hi Hòa, hôm nay Thiên Đình đã thành lập, hợp đương chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, thỉnh chư Thiên Thần Thánh quan lễ!!" Sau đầu Hi Hòa, một vầng mặt trời hiển hóa, khác với vẻ hùng vĩ quang diệu của Đế Tuấn trước đó, sự bá đạo vô tình của Thái Nhất, trong mặt trời của nàng bao hàm một tia ý ấm áp, khiến các Thần Thánh đều sinh không ít hảo cảm.

Nếu nói Đế Tuấn khiến người ta kính nể, Thái Nhất khiến người ta kính sợ, thì Hi Hòa lại khiến người ta như tắm mình trong gió xuân vậy, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Ông!!!

Luồng Thiên Đạo Chi Lực trước đó, lại không còn bị Hồng Quân trấn áp, như vạn mã bôn đằng mà bay về phía Thiên Đình.

"Rít!" Cảnh này, khiến các Thần Thánh quan lễ giữa Thiên Địa đều trong lòng cảm thấy khủng bố vì Tam Kim Ô mặt trời.

Mặt trời tổng cộng đã đản sinh ba tôn Kim Ô Thần Thánh, hiện nay ba tôn Tiên Thiên Thần Thai Thánh đều đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, đạo vận Hỗn Nguyên hiển hóa, đủ để trấn áp nhiều tồn tại trong chư thiên.

Đại Đạo lại đối với Tam Túc Kim Ô nhất tộc, hậu ái đến vậy!

Nhưng cũng phải, Tam Túc Kim Ô nhất tộc tổng cộng cũng chỉ có ba con như vậy.

"Ngay cả vị Tiên Tổ đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên cũng không có cách nào với Yêu Tộc, chức quyền hành Đại Thiên thưởng phạt, Ti Thiên này thật sự sẽ rơi vào tay Thiên Đình rồi!" "Cái đó cũng rất bình thường mà, trên mặt sáng, đã có bốn tôn Hỗn Nguyên!

Ai biết trong bóng tối còn có bao nhiêu?!" "Cũng đúng, bốn tôn Hỗn Nguyên, đủ để xưng bá tất cả trong Hồng Hoang này rồi, ngay cả Tiên Tổ cũng không phải đối thủ của bọn họ!" Không ít Thần Thánh đều bàn tán sôi nổi về điều này.

Thực lực của Yêu Tộc, khiến họ cảm thấy sợ hãi, chỉ riêng tồn tại ở cảnh giới Hỗn Nguyên, đã có bốn tôn.

Vậy thì dưới Hỗn Nguyên thì sao?

Lại có bao nhiêu Đại La?!

Một bên khác.

Có ba tôn Tiên Thiên Thần Thai Thánh đã tồn tại từ thời viễn cổ tập hợp lại với nhau, bắt đầu thương lượng điều gì đó.

"Chúng ta từ thời viễn cổ đã xuất thế, ngày trước Tam Thiên thống trị chúng ta thì cũng đành, nhưng hiện nay lại bị những hậu bối này cưỡi lên đầu, muốn Đại Thiên thưởng phạt, muốn chức Ti Thiên, muốn tuần thủ Đại Thiên!" "Chúng ta không thể nhẫn nhịn!

Cũng không thể chấp nhận điều này!!!" Dương Mi Lão Tổ nhìn hai người còn lại, hai người kia lần lượt là Thời Thần Lão Tổ vốn thân thiết với y, cùng với Âm Dương Lão Tổ của dãy Côn Luân Sơn.

"Muốn khống chế Hồng Hoang?!

Mơ đi!" Thời Thần Lão Tổ càng nói thẳng ra, trong lời nói cực kỳ khinh thường Yêu Tộc.

"Vậy còn chờ gì nữa?

Chẳng lẽ muốn đợi đến khi quyền hành Thiên Đạo thật sự giáng lâm vào Thiên Đình sao?!" Âm Dương Lão Tổ khinh thường nhìn hai người, hai người này, chỉ biết nói suông, tìm nhiều cớ như vậy để làm gì, trực tiếp làm thôi!

Sau đó.

Âm Dương Lão Tổ dẫn đầu ra tay, Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ thấy vậy cũng vội vàng theo sau.

Ba vị Tôn giả này từ thời viễn cổ đã là những Hỗn Nguyên Chân Ngã tồn tại, tự nhiên có thủ đoạn cao cường, không sợ bốn vị Hỗn Nguyên của Thiên Đình.

Bởi vậy, họ bay vút lên trời, toàn thân phát tán Đạo Vận cực kỳ khủng bố.

Một là Đạo Vận không gian, một là Đạo Vận thời gian, một là Đạo Vận âm dương.

Ba người nhanh chóng bay về phía Thiên Đình, tốc độ cực nhanh, nhanh hơn nhiều so với quyền hành Thiên Đạo đang bị Đạo Tổ áp chế.

Thêm vào đó, ba người họ vốn ở ngay bên dưới Thiên Đình, nên tự nhiên chỉ trong chớp mắt đã đến được bên trong Thiên Đình.

Ong!!!

Ba vị Hỗn Nguyên Chân Ngã Tiên Thiên Thần Thánh lập tức xuất hiện ở Tam Thập Tam Thiên.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, đi ra một trận chiến!

Muốn chấp chưởng quyền hành của Trời, cũng phải hỏi xem ba người Ngô có công nhận hay không!" Dương Mi Lão Tổ lại một lần nữa mở chế độ khẩu pháo.

Âm Dương Lão Tổ lạnh lùng hừ một tiếng đầy khinh thường, nếu không phải vì phải liên hợp với bọn họ đối phó Yêu tộc, Y đã sớm lười nhác không thèm để ý đến Dương Mi này.

Oanh!!!

Một luồng Đạo Vận khủng bố vô cùng, bao hàm lực lượng âm dương, trực tiếp đánh thẳng vào mặt tiền Thiên Đình, tức là Lăng Tiêu Bảo Điện.

Âm Dương Lão Tổ xưa nay vẫn như vậy, người tàn nhẫn lời không nhiều, nói nhiều có ích gì, cứ làm là xong!

"Phóng Tứ!" Một tiếng hừ lạnh vang lên từ bên trong, một luồng Đạo Vận vô cùng cường hoành bùng phát ra, triệt để tiêu diệt luồng Đạo Vận âm dương kia.

Một thân ảnh chí cao vô thượng, bá đạo vô song, tay nâng Hỗn Độn Chung, bước ra từ Lăng Tiêu Bảo Điện.

Khi đôi mắt Y nhìn về phía Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, nếu không phải lúc này là thời khắc Thiên Đình đang thành lập, Y nhất định sẽ khiến ba vị Lão Tổ này thân tử đạo tiêu tại chỗ.

Đạo Vận không gian hiển hóa từ Dương Mi, lấy công kích sắc bén

nhất lao thẳng về phía Thái Nhất.

Đạo Vận thời gian hiển hóa từ Thời Thần, mang ý cảnh tuế nguyệt phá nát, chư thiên quay về thuở ban đầu, vọt tới Thái Nhất.

Lại có Đạo Vận âm dương tương hỗ bao quanh, sinh sôi bất tức.

Một vầng mặt trời xuất hiện phía sau Thái Nhất, liệt nhật hùng hùng thiêu đốt và vặn vẹo không gian xung quanh, lại thiêu đốt vô tận thời gian đến tận cùng, ngay cả âm dương nhị khí sinh sôi bất tức cũng không thể tồn tại dù chỉ một lát trong Đạo Vận mặt trời.

Thái Nhất hai mắt ngưng tụ, nhìn ba vị Thần Thánh đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Ba vị Thần Thánh các ngươi, mạo phạm Thiên Đình, đáng chém!

Nhưng hôm nay là lúc Thiên Đình thành lập, tạm thời tha cho ba người các ngươi, nhanh chóng lui đi, bảo toàn tính mệnh!" Đương!

Một âm thanh du dương vô cùng vang lên, đó là âm thanh do Hỗn Độn Chung phát ra.

Tiếng chuông Hỗn Độn Chung này khiến Đạo Vận thời gian tiêu diệt, Đạo Vận không gian vỡ nát, Đạo Vận âm dương hỗn loạn.

Đây chính là uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, có thể trấn áp hết thảy Đại Đạo của chư thiên.

Thuở xưa, trong Hỗn Độn trấn áp Hỗn Độn chính là Hỗn Độn Chung.

Giờ đây, tuy không phải Bàn Cổ đích thân điều khiển, nhưng dùng để trấn áp ba vị Đại Đạo cùng cảnh giới lại quá đỗi đơn giản.

Mặc dù chiến đấu lâu dài nhất định không địch lại ba vị tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng ứng phó bọn họ trong thời gian ngắn lại không thành vấn đề.

Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ nghe vậy đều biến sắc.

Chỉ riêng Âm Dương Lão Tổ cười khẩy một tiếng, mắng lớn: "Ha, Tiên Thiên Chí Bảo?

Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ mình ngươi có!" Ngay sau đó, Thái Cực Đồ xuất hiện từ dưới chân Y, nâng Âm Dương Lão Tổ lên trên.

Chỉ thấy Đạo Vận âm dương trước đó bị Hỗn Độn Chung trấn áp, lại một lần nữa nổi lên, đó chính là tác dụng của Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ năm xưa bao bọc thế giới Hồng Hoang mới sinh, cũng có tác dụng phòng ngự.

Nếu ở trong Hồng Hoang, có thể gọi là chí bảo phòng ngự đệ nhất, chính là Thái Cực Đồ.

"Trong vô cùng tuế nguyệt, các ngươi hãy phủ phục cùng tôn Thiên Đế!

Hôm nay rời khỏi Thiên Đình, chuyện này sẽ bỏ qua không nhắc lại.

Khó khăn lắm mới đạt được Hỗn Nguyên, chớ nên vẫn lạc tại đây!" Từ Lăng Tiêu Bảo Điện, lời của Đế Tuấn du du truyền ra.

Cùng với đó là Đạo Vận vô cùng khủng bố bao dung chư thiên của Đế Tuấn.

Bá!!!

Chương 68

Đạo Vận hóa thành vô cùng lửa, lướt qua ba người.

Luồng Đạo Vận đó cực kỳ khủng bố, khiến ba người kinh hồn bạt vía, không dám ra tay thêm nữa.

"Lui!" Âm Dương Lão Tổ quát lớn một tiếng, thân hình chợt lóe, không chút do dự rời khỏi Thiên Đình.

Chỉ riêng một Thái Nhất đã ẩn ẩn trấn áp được ba người họ, nếu lại thêm một Đế Tuấn nữa, hôm nay ba người họ nhất định sẽ phải vẫn lạc tại đây.

Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ nhìn nhau một cái, lập tức hợp lực thi triển Đại Đạo thời không tiến vào vô cùng thời không, biến mất không thấy tăm hơi.

"Hô!

Lớp hậu bối này sao lại một người khủng bố hơn một người?!" Dương Mi Lão Tổ có chút thấp thỏm nói.

Thời Thần Lão Tổ lắc đầu, cũng mang thần sắc vừa thoát khỏi chỗ chết nói: "Nếu không phải lớp người khủng bố vô cùng, sao lại đến sau mà lại phát triển mạnh mẽ!

Phải biết rằng bọn họ đều là do tàn niệm của Bàn Cổ hóa thành a!!!" Lời của Thời Thần Lão Tổ khiến Dương Mi Lão Tổ rơi vào trầm mặc.

Đúng vậy, những hậu bối đó đều là tàn niệm của Bàn Cổ a!

Thân là tàn niệm của Đại Đạo Thần Ma hóa thành đã lợi hại như vậy, vậy thì Bàn Cổ, người chỉ bằng một mình đã đè bẹp ba nghìn Đại Đạo Thần Ma, tàn niệm của Y hóa thành, sao lại không khủng bố!

Nếu những hậu bối này không khủng bố, thì sao bọn họ lại chỉ bắt đầu lộ diện sau Hung Thú Chi Kiếp và Long Phượng Lượng Kiếp, mà giờ đây đã vượt qua bọn họ, rõ ràng đã tiến thêm một bước rồi.

Trong Thiên Đình.

Cuối cùng, luồng lực lượng Thiên Đạo đại diện cho quyền hành Thiên Đạo nhẹ nhàng rơi xuống Thiên Đình, đến trên quả vị Thiên Đế.

Thân Đế Tuấn kim quang đại phóng.

Từ đây, Đế Tuấn trở thành vị Thiên Đế đầu tiên được Thiên Đạo công nhận, cũng là vị Thiên Đế đầu tiên theo đúng nghĩa chân chính!

Cùng với sự biến mất của kim quang, Y rõ ràng có thể cảm nhận được, mình trong thiên địa lại có thêm một đạo quyền hành.

Từ nay về sau, tuần thú đại thiên của Thiên Đạo cũng trở nên hợp lý hợp pháp, hợp với Thiên Đạo.

Đây là đại nghĩa, cũng là nơi quyền hành tọa lạc.

"Chúng Ngô Tam Thanh, cung hạ Thiên Đình, chúc mừng Thiên Đế!" Ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, Tam Thanh cùng nhau đến, một tiếng đạo hạ vang vọng chín tầng mây xanh.

Vì quyền hành Thiên Đạo đã giáng xuống, điều đó chứng tỏ Thiên Đạo đã công nhận.

Việc Tam Thanh xuất hiện lúc này để đạo hạ, lại là thời cơ tốt nhất.

"Đa tạ ba vị Đạo hữu, xin mời ba vị Đạo hữu an tọa, chứng kiến khoảnh khắc Thiên Đình lễ thành!" Đế Tuấn lớn tiếng nói, đích thân dẫn ba người vào, an tọa trong đó.

Tam Thanh hành một đạo lễ, sau đó tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, tự mình tìm ba ghế ngồi xuống.

Để kiêng dè thể diện của Nguyên Thủy, ba người ngồi không quá gần phía trước, vì Nguyên Thủy không phải Hỗn Nguyên, nếu ngồi quá gần, e rằng sẽ khiến người khác ghen ghét.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn sau đó an tọa ở ghế chủ tọa, trong bảo tọa Thiên Đế.

Trên đài cao, có sáu bảo tọa chỉ thấp hơn bảo tọa Thiên Đế một chút, đó là sáu bảo tọa Hỗn Nguyên lớn của Yêu tộc.

Lại có mười Đại Năng Yêu tộc đã lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, đứng hai bên đại điện.

Phía sau bọn họ là 365 vị Đại Năng Yêu tộc cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, chỉ kém cơ duyên đến là có thể lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, cũng là những tồn tại phụ trách 365 Chính Tinh.

Ngoài những Yêu tộc này ra, Lăng Tiêu Bảo Điện lại không còn bóng dáng Yêu tộc nào khác.

Vô cùng vô tận Yêu tộc còn lại, đều an tọa trong Tam Thập Tam Thiên, từng tầng từng lớp.

"Bần đạo Tinh Thần cùng đệ tử Tử Vi, đến đây quan lễ, cung hạ Thiên Đế, cung hạ Thiên Đình!" Lại một âm thanh từ vô cùng tinh không truyền đến, rơi vào Tam Thập Tam Thiên.

Sau đó, hai thân hình hiển hóa, chính là Tinh Thần Lão Tổ và Tử Vi Đạo Nhân.

Lần này, Đế Tuấn đích thân ra nghênh đón, cười nói: "Xin mời Đạo hữu lên ghế thượng tọa." Tinh Thần Đạo Nhân gật đầu, cười đi vào.

Y ngồi ở vị trí thượng thủ nhất.

Những vị trí này tuy không cùng một đài cao với bảo tọa Thiên Đế,

nhưng đều ở trên đài cao, chỉ kém bảo tọa Thiên Đế một chút, được đối xử tương đồng với sáu vị Hỗn Nguyên khác của Yêu tộc.

Về điểm này, Tinh Thần Đạo Nhân không nói thêm gì, điều này là hợp tình hợp lý, Thiên Đế giả, chí cao vô thượng, chỗ ngồi cao hơn một chút cũng là bình thường.

Còn Tử Vi Đạo Nhân, thì ngồi ở dưới đài cao, tự mình ngồi ở đó, cũng không nói thêm gì.

Chưa nhập Hỗn Nguyên, sao có thể được đối xử như Hỗn Nguyên?

Vả lại, Tinh Thần là lão sư của Y, chứ không phải đại huynh của Y.

"Bần đạo…" "Bần đạo…" Cùng với sự công nhận của quyền hành Thiên Đạo, ngày càng nhiều Thần Thánh Tiên Thiên đến Thiên Đình cung hạ.

Người nhập Hỗn Nguyên, đều do Đế Tuấn đích thân nghênh đón.

Người chưa nhập Hỗn Nguyên, thì do Bạch Trạch, một trong mười Đại Năng Yêu tộc, ra mặt tiếp đón.

Dần dần, giữa thiên địa, ngoài bốn vị Thần Thánh viễn cổ đã ra tay ngăn cản là Tổ Sư Hồng Quân, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ ra, thì đại đa số các thế lực lớn hoặc tu vi giả lớn đều đã đến Thiên Đình hạ lễ.

Bao gồm Lục Thánh và Đông Vương Công do Hồng Quân phong.

Chỉ còn thiếu hai đại thế lực, một là Vu tộc hiện đang hưng thịnh tương tự, một là Long tộc ở Tứ Hải đã cường thịnh từ thời viễn cổ đến nay.

Oanh long long!!!

“Chúng Ngô Thập Nhị Tổ Vu liên thủ đến đây quan lễ, cung hạ Thiên Đình, cung hạ Thiên Đế!” Thân hình Mười Hai Tổ Vu hiển lộ, những thân thể cường hoành vô cùng đó, phảng phất như những Tiên Thiên Linh Bảo vậy, cực kỳ cường hãn.

Đạo Vận hiển hóa ra, bước vào ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

Phía sau mười hai thân thể cường hoành vô cùng đó, còn có 800 Đại Vu cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong đứng chỉnh tề phía sau.

Vu tộc vừa đến, thân hình Đế Tuấn chợt lóe.

“Hoan nghênh chư vị Đạo hữu Vu tộc đến quan lễ, xin mời nhập tọa trong đó!” Giọng Đế Tuấn vang lên đầy uy nghiêm, trong đó lại ẩn chứa sự bao dung vô hạn.

Mười Hai Tổ Vu cùng với 800 Đại Vu cùng nhau tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Mười Hai Tổ Vu chỉ có ba vị thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, nên khi nhìn thấy các vị trí trên đài cao gần như toàn bộ là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, lông mày họ khẽ nhíu lại.

Sau đó, nhìn thấy một mình Nguyên Thủy, họ liền cùng nhau đi về phía vị trí đó.

“Xin mời Thập Nhị Tổ Vu thượng tọa.” Lời Đế Tuấn lại vang lên.

Nếu Mười Hai Tổ Vu ngồi ở đó thì cũng thôi, không ai nghĩ rằng Mười Hai Tổ Vu của Vu tộc không thể bước vào Hỗn Nguyên.

Nhưng nếu 800 Đại Vu cùng nhau ngồi xuống, thì có vẻ hơi quá đáng.

Thế là, Đế Tuấn mở miệng nói, ý của câu này là Mười Hai Tổ Vu có thể lên ghế thượng tọa, nhưng những người còn lại thì đừng nghĩ đến.

Từ khi Vu tộc bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, chư thiên Thần Thánh đều hướng ánh mắt về phía Vu tộc.

Vu tộc, tự xưng là hậu duệ chính tông của Bàn Cổ.

Mười Hai Tổ Vu càng cường hoành vô cùng, sinh ra đã nắm giữ Mười Hai Đạo Pháp Tắc, giờ đây lại có ba vị đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, xưng bá đại địa Hồng Hoang, ca tụng việc duy hộ Hồng Hoang do Phụ Thần để lại làm niệm, duy trì hòa bình đại địa Hồng Hoang.

Mà giờ đây, họ lại đối đầu trực tiếp với Yêu tộc đang nắm quyền Thiên Đình.

Dù sao chức trách của Thiên Đình chính là tuần thú đại thiên, hành chức vụ của Trời, thưởng thiện phạt ác.

Mà Vu tộc như vậy, lại dám đến Yêu tộc để quan lễ, hơn nữa còn mang theo nhiều Đại Vu như vậy, khiến họ có chút nghi hoặc, những người này thật sự là đến quan lễ sao?!

Nếu nói là phải, thì bọn họ lại hòa hòa khí khí.

Nhưng lời Đế Tuấn vừa rồi, lại có khả năng dẫn đến một trận đại chiến bùng nổ, hoàn toàn tùy thuộc vào việc những 'bộ não chết' của Vu tộc sẽ lý giải như thế nào.

Đúng lúc không ít Thần Thánh đang mong đợi một trận đại chiến đến, thì lại thấy… "Các ngươi, ngồi xuống đi!" Đế Giang không hề xung đột với Đế Tuấn, mà là không nói thêm gì.

Vu tộc xưa nay đều tôn Đại Huynh Đế Giang, nên Đế Giang mở miệng, bọn họ cũng đều không nói gì, tự mình ngồi xuống phía dưới.

Mười Hai Tổ Vu thì ngồi trên đài cao.

Không có gì khó hiểu, trong Bàn Cổ Điện, đều chỉ có vị trí của

Mười Hai Tổ Vu, còn những Đại Vu khác thì không có chỗ ngồi.

Ong!!!

"Chúng Ngô Bát Đại Long Soái, phụng ý chỉ của Long Hoàng đến cung hạ Thiên Đình, cung hạ Thiên Đế!" Lúc này, Tám Đại Long Soái cũng đều hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, tức là Bàn Cổ Chi Khu, tức là hình thái Nhân tộc hậu thế.

Đế Tuấn nghe vậy, vội vàng đến ngoài điện, Thái Nhất cũng đi theo.

Đế Tuấn hai mắt ngưng tụ, tốt thật, Tám Đại Long Soái của Long tộc đến đây, lại đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên!

Nền tảng của Long tộc, quả nhiên sâu không lường được!

"Đa tạ chư vị đến đây, tâm ý của Long Hoàng, Trẫm đã rõ, xin mời chư vị thượng tọa!" Đế Tuấn cười nói.

Đối với ý của Long tộc, Y tự nhiên cũng biết, dám đến đây cung hạ, tức là công nhận sự tồn tại của Thiên Đình.

Đương nhiên, Đế Tuấn cũng sẽ không vô sự mà chạy đến Tứ Hải để chỉ trỏ gây sự, đó đơn giản là tự tìm rắc rối.

Đến đây, trong Hồng Hoang, những nhân vật có máu mặt hoặc đại diện các thế lực lớn đều đã đến, trừ những kẻ có thù oán với Yêu tộc hoặc Đế Tuấn.

"Trẫm là Đế Tuấn, do thần vận của Phụ Thần Bàn Cổ hóa thành, được thai nghén trong Thái Dương, là Hoàng của Yêu tộc.

Trẫm nhìn thiên địa vạn tộc tranh chấp mà không có pháp độ, tâm sinh bất nhẫn, muốn kiến lập Thiên Đình, hiệu là Thiên Đế, giống như Thiên Đình viễn cổ, thống ngự vạn tộc, hành chức trách của Trời, tuần thú đại thiên, thưởng thiện phạt ác!

Hôm nay, Đại Đạo, Thiên Đạo, chư thiên Thần Thánh cùng chứng giám!" Cùng với âm thanh uy nghiêm vô song của Đế Tuấn vang lên, Hồng Hoang Thiên Đình lập tức đại phóng dị sắc, chiếu rọi vào vô cùng vô tận thời không của chư thiên.

Trong Hồng Hoang, phảng phất như vạn vật trật tự đã được sinh ra, không còn hỗn loạn như trước nữa.

Oanh long long!!!

Trên bầu trời, từng đạo kim quang lóe lên, tràn ngập toàn bộ Tam Thập Tam Thiên.

Đây là lần công đức được sinh ra nhiều nhất kể từ khi khai thiên.

Ong ~ Vô cùng vô tận Thiên Đạo Công Đức hướng về tất cả Yêu tộc, Thiên Đế Đế Tuấn nhận được nhiều nhất, chiếm ba thành Thiên Đạo Công Đức.

Sau đó là ba thành hóa thành sáu phần, hướng về Thái Nhất, Hi Hòa, Thường Hi, Vọng Thư, Phục Hy, Nữ Oa sáu vị Tiên Thiên Thần Thánh.

Đây tuy là sáu phần, nhưng không phải chia đều, mà có nhiều có ít, trong đó Thái Nhất nhận nhiều nhất, Nữ Oa ít nhất, hiển nhiên là dựa trên công lao kiến lập Thiên Đình mà có được.

Bốn thành cuối cùng hóa thành vô số phần nhỏ, hướng về vô cùng vô tận Yêu tộc tràn ngập trong Tam Thập Tam Thiên, tất cả Yêu tộc đều có phần.

Thiên Đình đã được thành lập, được Thiên Đạo công nhận, giáng xuống công đức vô biên, bao phủ vô cùng Yêu tộc.

Mà Đế Tuấn, cũng đã trở thành Thiên Đế, chấp chưởng một phần quyền hành Thiên Đạo, hành chức trách của Trời.

“Thiên Đình đã lập, hôm nay, đương sách phong quần thần, cung hạ Thiên Đình!” “Sách phong Yêu tộc Thường Hi, chấp chưởng vận chuyển chư thiên tinh thần, là Hi Hoàng Yêu tộc, chấp chưởng sự vụ Yêu tộc!

Thiên hạ Yêu tộc đều bái Hi Hoàng, vạn tộc Hồng Hoang đều kính Hi Hoàng!” “Sách phong Yêu tộc Vọng Thư, chấp chưởng nữ thần Hồng Hoang, là Thư Hoàng Yêu tộc, chấp chưởng sự vụ Yêu tộc!

Thiên hạ Yêu tộc đều bái Thư Hoàng, vạn tộc Hồng Hoang đều kính Thư Hoàng!” “Sách phong Yêu tộc Phục Hy, chấp chưởng pháp độ thiên địa, là Hy Hoàng Yêu tộc, chấp chưởng sự vụ Yêu tộc!

Thiên hạ Yêu tộc đều bái Hy Hoàng, vạn tộc Hồng Hoang đều kính Hy Hoàng!” “Sách phong Yêu tộc Nữ Oa, chấp chưởng Đạo Thống hôn nhân thiên địa, là Oa Hoàng Yêu tộc, chấp chưởng sự vụ Yêu tộc!

Thiên hạ Yêu tộc đều bái Oa Hoàng, vạn tộc Hồng Hoang đều kính Oa Hoàng!” Yêu tộc có thể có Hoàng cùng Yêu Hoàng song song, nhưng Thiên Đình không thể có Thiên Đế thứ hai.

Đây chính là điểm tinh diệu trong việc Đế Tuấn sách phong.

Vì vậy, dù trong Yêu tộc, đã cùng là Yêu Hoàng, nhưng quyền hành thực tế vẫn kém một đoạn dài.

Nhưng đối với điểm này, ba vị Tiên Thiên Thần Thánh được sách phong không cảm thấy có gì không ổn.

Bốn vị Đại Năng Yêu tộc đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã này, đều được sách phong làm Hoàng của Yêu tộc.

Lập tức, khí vận Yêu tộc càng thêm hùng mạnh mấy phần, và bốn người này dưới sự phản bổ của khí vận Yêu tộc, tu vi lại càng tiến thêm một bước.

Sách phong vẫn tiếp tục.

Phong xong Tứ Đại Yêu Hoàng, lại bắt đầu một vòng sách phong mới.

"Sách phong Bạch Trạch, Kế Mông, Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thường Dương, Khâm Nguyên, Thử Thiết, Quỷ Xa làm Thập Đại Yêu Soái, hành uy nghiêm của Trời, chấp chưởng binh mã Thiên Đình, tổng quản quân sự Thiên Đình, thảo phạt tất cả những kẻ bất thần!" Mười Đại Yêu Soái nghe vậy, đều vui mừng khôn xiết.

Giờ đây có thể chấp chưởng binh mã Thiên Đình, quyền lực chỉ kém những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên một chút, đã là những tồn tại chí cao vô thượng trong Thiên Đình rồi.

"Sách phong…" Phong xong Thập Đại Yêu Soái, lại bắt đầu sách phong Yêu Vương.

Mỗi một trọng thiên có một Đại Năng Yêu tộc trấn thủ liền là một vị Yêu Vương, tổng cộng ba mươi ba vị Yêu Vương.

Sau đó lại sách phong 365 Chính Thần và nhiều chức vị khác… Sau khi Thiên Đế Đế Tuấn thành lập và sách phong nhiều Yêu tộc, nhiều Thần Thánh Tiên Thiên đều nhíu chặt mày.

Bởi vì Đế Tuấn sách phong các nhân vật có máu mặt từ trên xuống dưới của Yêu tộc, nhưng lại bỏ sót những tồn tại thân cận nhất với mình, cũng là những tồn tại mạnh nhất trong Thiên Đình, đó chính là Thái Nhất và Hi Hòa.

Bọn họ không tin rằng tồn tại như Đế Tuấn lại không dung nạp được Thái Nhất và Hi Hòa, những người có cùng nguồn gốc với mình.

Ba vị Thần Thánh cảnh giới Hỗn Nguyên, cùng xuất thân từ Tam Túc Kim Ô tộc, sau đó lại kết làm huynh đệ tỷ muội.

Mặc dù không phải huynh đệ tỷ muội ruột thịt, nhưng cùng do thần vận của Bàn Cổ hóa thành, mối quan hệ trong đó không kém gì huynh đệ tỷ muội ruột thịt của sinh linh hậu thiên.

Mà giờ đây, ba vị đã cùng bầu bạn đến nay, Đế Tuấn đã thành tựu quả vị Thiên Đế, chí cao vô thượng, chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, đã là tồn tại có thực lực mạnh nhất, trừ Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo.

Thậm chí quyền hành Thiên Đạo thực tế còn lớn hơn Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo, bởi vì điều quan trọng nhất chính là đại thiên tuần thú, đại thiên trách phạt, mà quyền hành này lại bị Thiên Đình giành lấy, hiển hóa trên thân Thiên Đế Đế Tuấn.

Nhưng lúc này, Thái Nhất và Hi Hòa hai vị tồn tại chí cao vô thượng, lại không có bất kỳ sách phong nào, điều này không nghi ngờ gì khiến họ cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

Trong hư không.

Ánh mắt Diệp Hiên tinh quang bùng nổ.

“Thiên Đình đã xuất hiện, vậy Nhân tộc cũng nên xuất hiện!” Đối với Nhân tộc, Diệp Hiên tự nhiên dành nhiều tư tâm nhất.

Chương 69

Tư tâm này không phải dành cho ai cụ thể.

Nếu nói từ khi sáng lập thế giới Hỗn Độn đến nay, Y dành tư tâm cho ai nhiều nhất, thì không gì hơn ngoài Ma Chi Thần Ma.

Một Thần Ma ở tầng trung của Đại Đạo, bị Y ép buộc ban cho hai kiện Chí Bảo bản mệnh là Thí Thần Thương và Hắc Liên Ma Đạo phẩm hai mươi bốn, khiến Y trở thành Đại Đạo Thần Ma mạnh nhất, ngoài Ngũ Đại Chí Cao.

Nhưng đối với Nhân tộc, Y sẽ không dành tư tâm cụ thể cho ai, trừ khi lại xuất hiện những người khiến Y cực kỳ thưởng thức.

Tuy không có tư tâm cá thể, nhưng tư tâm tổng thể, Diệp Hiên, người cũng là Nhân tộc, tự nhiên sẽ không thiếu.

Dù sao, Nhân tộc phải là nhân vật chính của thiên địa, điều này Diệp Hiên đã thiết lập ngay từ đầu.

Tuy nhiên, nhân vật chính thiên địa là nhân vật chính thiên địa, thế giới Hồng Hoang vẫn cần trăm nhà tranh minh.

Đây cũng là lý do tại sao Long tộc có thể cường thịnh đến nay.

Ngay cả hậu thế lấy Nhân tộc làm chủ, Vu và Yêu tộc cũng sẽ không biến mất giữa thiên địa.

Chỉ có trăm nhà tranh minh, trăm hoa đua nở mới không ngừng sinh ra cường giả chí cao.

Cường giả chí cao cũng sẽ không ngừng thăng cấp cảnh giới mới.

Nếu để Nhân tộc vô địch thiên hạ, sẽ rơi vào vô tận nội đấu, điều này không phải là thứ Y muốn thấy.

“Nếu muốn Nhân tộc xuất hiện, tự nhiên không thể xuất hiện Nhân tộc bị coi như đồ chơi, con kiến của Thánh Nhân trong truyền thuyết kiếp trước.

Cái ta muốn là Nhân tộc hoàn mỹ không tì vết, mỗi người đều như rồng!

Những Nhân tộc này không nên bị đủ loại tư dục quấn thân, phải lấy Nhân tộc làm trọng, tuyệt đối không thể xuất hiện chuyện trần tục!” “Tư dục có thể có, nhưng không thể xuất hiện những sinh linh phản bội lợi ích Nhân tộc, phản bội chủng tộc, đi đến đâu cũng đáng hổ thẹn, đều phải bị ghi vào sử sách ô nhục, chịu vạn tộc phỉ nhổ!” “Nếu mỗi Nhân tộc đều có thiên phú của những Thần Thánh Tiên Thiên kia, vậy thì Nhân tộc này, có phải là Nhân tộc hoàn mỹ…” Diệp Hiên lẩm bẩm trong miệng, bắt đầu mưu tính cho Nhân tộc sắp xuất hiện.

Trong Hồng Hoang thì dễ làm, Y chỉ cần một niệm là có thể khiến Nhân tộc trở thành nhân vật chính thiên địa.

Nhưng điểm này hiển nhiên không phù hợp với sự theo đuổi của Y.

Bất kể là chủng tộc nào, cũng nên dựa vào nỗ lực của chính mình để lên đỉnh.

Giống như Long tộc, giống như Yêu tộc, đều dựa vào bản thân để đạt được địa vị bá chủ.

Diệp Hiên hấp thụ bài học lịch sử, không bao giờ can thiệp sâu vào Hồng Hoang, chỉ xác định phương hướng đại thể là đủ, còn lại giao cho vạn tộc tự mình tranh giành.

Vì vậy, cái khó chính là làm thế nào để tạo ra một chủng tộc hoàn mỹ như vậy… Loại thứ này, chỉ có thể ký thác vào việc tìm kiếm

dược liệu từ bên ngoài, nếu không trong Hồng Hoang, không thể tạo ra được.

Mà những Nhân tộc sở hữu thiên phú của Thần Thánh Tiên Thiên, lại sẽ khơi dậy một bức họa như thế nào trong Hồng Hoang?

Lại sẽ để lại những truyền thuyết như thế nào?

Diệp Hiên nghĩ đến những nhân vật chính vô cùng cường đại và những vai phụ cực kỳ xuất sắc trong tiểu thuyết kiếp trước.

Có Đại Đế Thánh Thể sống chín đời, cử Thiên Đình phi thăng… Có ma quỳ một lạy ba nghìn năm quay đầu, phàm trần không làm tiên mệnh chi ma… Có Đế Thiên tuyệt thế độc đoạn vạn cổ… Có Hàn Thiên Tôn được vạn người kính ngưỡng… Có Thất Công Tử Di La Cung dùng Thần làm người… Nhớ lại vô số nhân vật kinh điển của kiếp trước, Diệp Hiên hận không thể lập tức tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ này, khiến những tồn tại kinh điển đó hiển hóa một tia Đạo Vận, hóa thành những tồn tại trong Nhân tộc hoàn mỹ của Hồng Hoang.

Nếu những tồn tại nhân vật chính đó đều hiển hóa, Nhân tộc này sẽ hưng thịnh đến mức nào, Hồng Hoang này sẽ có những điều tinh sắc ra sao!

Trong nhất thời, Diệp Hiên kích động.

“Thiên Đình đã thành, khí vận Yêu tộc bàng bạc vô cùng, e rằng còn thắng Long tộc mấy phần!” “Không hẳn!

Ngươi xem tám vị Long Soái của Long tộc đang ngồi kia, đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên!

Huống chi Tứ Đại Long Vương, còn có Long Hoàng!” “Cũng có lý, nhưng ngày trước Long tộc thành lập Thần Đình, lại không có những công đức này giáng thế.

Ngươi xem Yêu tộc, Thiên Đình được Thiên Đạo công nhận,

Thiên Đạo không chỉ giáng xuống công đức vô biên, mà còn giáng xuống quyền hành hành chức trách của Trời nữa!" "Đúng vậy, công đức Thiên Đạo này, e rằng là công đức được sinh ra nhiều nhất từ khi khai thiên đến nay phải không?

Cho dù không bằng công đức khai thiên ngày trước, nhưng e rằng cũng không kém là bao!" Chư thiên Thần Thánh đều đang bàn luận sau khi Thiên Đình thành lập, Yêu tộc rốt cuộc có phải là thế lực mạnh nhất thiên hạ hay không.

Còn Vu tộc, tuy chiếm cứ địa bàn rất lớn, nhưng lại không được những Thần Thánh Tiên Thiên này đưa vào chủ đề bàn luận, dù sao Vu tộc hiện tại chỉ có ba vị Hỗn Nguyên, hơn nữa khí vận còn lâu mới hùng mạnh đến mức có thể so sánh với Yêu tộc.

Họ tranh luận chỉ một điểm, đó là Long tộc và Yêu tộc rốt cuộc ai mới là tộc mạnh nhất Hồng Hoang hiện nay.

Và mục đích họ tham gia bàn luận cũng chỉ một điểm, đó là rốt cuộc nên chọn gia nhập Thiên Đình, hay đến Tứ Hải.

Bởi vì trong Hồng Hoang, lượng kiếp không ngừng, không thành tựu Hỗn Nguyên, cuối cùng cũng không thể thoát thân khỏi lượng kiếp.

Còn cái gọi là Thánh Nhân, tuy cũng có thể vạn kiếp bất diệt, nhưng trừ những Thần Thánh đã tự chém một đao chờ chết ra, những Thần Thánh khác sẽ không chọn tự chém một đao dù có bị đánh chết.

Mà gia nhập những thế lực khổng lồ vô cùng này, tự nhiên sẽ có sự bảo hộ.

Ngày thường cũng có thể dựa vào thế lực của Thiên Đình hoặc Long tộc để khiến một số tồn tại có ý đồ bất chính không dám vọng động họ.

Đông Vương Công lúc này vẻ mặt khổ sở.

Y không muốn cái gọi là cơ duyên Thánh Nhân này, nhưng đã tự chém một đao.

Vì vô vọng với Đại Đạo, cũng chỉ có thể chọn một con đường đi đến cùng.

Tuy nhiên, ngay cả Đạo Thánh Nhân bị nhiều Thần Thánh khinh thường kia, giờ đây trước mặt những Thần Thánh cùng bị lừa tự chém một đao với Y, thành tựu Thánh Nhân cũng đã trở thành con đường cuối cùng.

Vì vậy, rất nhiều người đã dòm ngó Y.

Nếu không phải Y quanh năm không ra khỏi động phủ, mà giờ đây lại đến đây chúc mừng Thiên Đình, e rằng ngay cả cửa động phủ cũng không dám bước ra một bước.

Những Thần Thánh đó bị Thiên Đình uy hiếp, nhưng lại không dám ra tay gây khó dễ khi Đông Vương Công đến chúc hạ.

Hỗn Nguyên giả, gần như vô sở bất tri.

Vạn nhất bị biết, hoặc hành động không triệt để, thì những Thần Thánh tàn khuyết ra tay kia sẽ gặp tai họa.

Thế là, Đông Vương Công hạ quyết tâm, từ vị trí ngồi đứng dậy, đến trung tâm đại điện, quỳ xuống đất, khấu đầu cao hô: "Bệ hạ!

Bần đạo Đông Vương Công nguyện ý gia nhập Thiên Đình, mong Thiên Đình che chở." Đế Tuấn nghe vậy, ánh mắt lướt qua, gật đầu, nói: "Đã nhập Thiên Đình của Trẫm, đương nhiên sẽ được Trẫm che chở.

Ngươi hãy chuyển đến Hư Minh Đường Diệu Thiên ở Thập Tam Trọng Thiên đi!" "Tạ Bệ hạ ân huệ!" Đông Vương Công cảm động,

liền vội vàng lại bái.

Một số Thần Thánh thấy vậy, cũng đều biểu thị nguyện ý gia nhập Thiên Đình.

Trong nhất thời, thế lực Thiên Đình lại càng mạnh hơn mấy phần.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Ha ha ha ha!

Giờ thì biết thế cô lực yếu là gì rồi phải không?!

Ngày trước đối mặt với Long tộc, ngươi cũng có cảm giác như bây giờ!" La Hầu cuồng vọng cười lớn.

Bắt đầu điên cuồng trào phúng Hồng Quân.

Khí tức trên người Hồng Quân lại không ngừng biến đổi.

Tiên khí tràn ngập toàn thân trước đó đã biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một nửa tiên khí một nửa ma khí.

Nửa thân Hồng Quân là Tiên, mang vẻ đoan trang vô cùng, thần thánh phi phàm.

Nửa thân là Ma, mang vô cùng ma niệm dục vọng quấn thân, lại cực kỳ quỷ dị.

"Hừ!

Đừng quên, Yêu tộc thế lực lớn, ngươi dù có trọng sinh, cũng vẫn phải phủ phục dưới chân Yêu tộc!

Huống chi, ngươi cũng đâu phải chưa từng đối mặt với Long tộc!

Lại có tư cách gì mà cười Ngô?!" Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, phản phúng lại.

Chỉ thấy nửa thân Hồng Quân, thuộc về nửa thân thể của La Hầu, tức là nửa bên môi đang hé mở, một luồng ma ý theo đó phát ra, nói:

“Ha ha, giờ đây Thiên Đình đã lập, quyền hành quan trọng nhất của Thiên Đạo cũng đã bị phân ly.

Ngươi dù có đoạt hết tất cả quyền hành Thiên Đạo từ Ngô, thì có ích gì?!” “Huống chi, ngươi không đoạt được những quyền hành đó từ tay Ngô!

Mà ngươi cũng không thể lại thông qua Thiên Đạo để bổ sung Đạo Quả của bản thân đang thiếu sót.

Ngươi lại một lần nữa thất bại rồi, kẻ thất bại triệt để!” “Ha ha ha ha…” “Hừ!

Ngô tuy lúc này thất bại, nhưng trong vô cùng thời không, Ngô vẫn thành công, vẫn trở thành Đạo Tổ!” Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên đối với thành tựu cuối cùng của mình là cực kỳ tự tin.

“Ồ?

Vậy lúc đó ngươi có từng nhìn thấy quyền hành Thiên Đạo của mình bị tách rời trong vô cùng thời không không?

Hay nhìn thấy Long tộc, Yêu tộc cường thịnh như vậy?

Hay là nhìn thấy niệm Hỗn Nguyên bị ngươi phong tỏa đã phá vỡ phong ấn?” La Hầu lập tức lại trào phúng.

Y chính là không ưa cái dáng vẻ này của Hồng Quân, cực kỳ giả dối, tự đại đáng ghê tởm.

“Ngươi!” Tâm niệm Hồng Quân vừa động, vô cùng lửa giận hiện lên, nhưng lại không thể gây ra dù chỉ một chút tổn hại cho La Hầu.

“Ha ha ha ha!

Ngươi còn chưa nhận ra sao?

Chỉ cần Ngô còn tồn tại trong cơ thể ngươi một ngày, thì tất cả

những gì ngươi mưu tính, Ngô đều có thể đoạt lấy một nửa, khiến mọi mưu tính của ngươi đều thất bại, cuối cùng xuất hiện đủ loại biến số, khiến ngươi vĩnh viễn không thể bước vào cảnh giới Đạo Quả Hỗn Nguyên!" "Đó là cảnh giới Hỗn Nguyên chân chính, chỉ cần ngươi bước vào đó, liền có thể hủy diệt Yêu tộc, hủy diệt Long tộc!!!" "Vậy nên, hãy thả Ngô ra đi!

Chỉ khi Ngô được thả ra, ngươi mới có thể bổ sung Đạo Quả, bước vào cảnh giới vô thượng chân chính!!!" Giọng nói đầy dụ hoặc của La Hầu xuất hiện, không ngừng mê hoặc Hồng Quân.

Y muốn Hồng Quân thả Y ra, như vậy, Y mới có thể thật sự bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nếu cứ kéo dài như vậy, không chỉ Hồng Quân không thể bước vào, mà ngay cả Y cũng tương tự không thể bước vào.

"Tiên Ma thế bất lưỡng lập, Tiên tiêu Ma trướng, Ma trướng Tiên tiêu.

Câu nói này chính là từ miệng ngươi mà ra, sự thật cũng chính là như vậy.

Nếu Ngô thả ngươi ra, chẳng phải chính mình mới là tai họa thật sự sao?!

Đến lúc đó, nếu ngươi nhanh hơn Ngô một bước bước vào cảnh giới Đạo Quả Hỗn Nguyên, chẳng phải chính Ngô đã tự hại chết mình sao?!" Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Ban đầu Y rất phẫn nộ, nhưng nghe La Hầu nói thả Y ra, Hồng Quân lập tức tỉnh táo lại.

Dù thế nào, Y cũng không thể thả La Hầu ra.

Nếu không có La Hầu, việc bổ sung Đạo Quả tuy có chút hỗn loạn, nhưng cũng chỉ phiền phức hơn một chút mà thôi.

Trải qua mưu tính không ngừng của Y, cuối cùng sẽ có một ngày Y thành công bước vào cảnh giới đó.

Nhưng nếu La Hầu tồn tại trong Hồng Hoang, Y không dám tưởng tượng đến lúc đó mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

"Ha ha ha ha!

Ngươi đang thừa nhận mình có khả năng không bằng Ngô sao?!" La Hầu nghe vậy, cười lớn đầy tùy tiện.

"Tùy ngươi nghĩ thế nào, dù sao Ngô cũng không thể thả ngươi ra.

Có bản lĩnh, tự mình phá vỡ phong ấn mà trốn đi là được." Lời Hồng Quân đạm mạc lại vang lên.

"Ha ha ha ha!!!

Ngô đã chiếm cứ nửa thân thể của ngươi, còn xa gì đến lúc phá vỡ phong ấn nữa?!" Tiếng cười cuồng vọng của La Hầu không ngừng truyền đến, phảng phất như sẽ không bao giờ ngừng cười lớn vậy.

Hồng Quân nghe vậy sắc mặt biến đổi, lúc này Y đã cực kỳ nguy hiểm.

Y Tiên Ma nhất thể, dục niệm nảy sinh không ngừng.

Sơ suất một chút, liền có khả năng bị La Hầu khống chế thân thể, đọa vào vô biên Ma Đạo.

Nếu thật sự đọa vào Ma Đạo, thì Y không biết phải đợi đến bao giờ mới có thể thoát ra, giống như La Hầu vậy, không biết đến bao giờ mới có thể khống chế thân thể của Y.

Nhưng nếu trục xuất La Hầu ra khỏi cơ thể, sẽ không có nguy hiểm này.

Nhưng một mặt là nếu La Hầu không hợp tác, thì Y cũng không thể trục xuất.

Mặt khác cũng là vì ngay cả khi La Hầu hợp tác trục xuất ra ngoài, đối với Y, e rằng uy hiếp còn lớn hơn.

Ánh mắt trái Hồng Quân lóe lên một tia thanh minh, từng luồng tiên khí lại một lần nữa phiêu động đến, nửa Đạo Quả và quyền hành Thiên Đạo liên thủ đến.

Một luồng Đại Đạo Tiên hiển hiện, trấn áp lại La Hầu đang táo động không yên vào trong nửa Đạo Quả kia.

Nửa thân thể Hồng Quân, lại một lần nữa khôi phục quyền khống chế.

Nửa bên hiển hóa thành Ma, cũng hoàn toàn biến mất, hóa thành một Hồng Quân hoàn chỉnh.

"Hừ!

Ngươi cứ ở trong đó cho tốt đi!" Một thế giới tối đen vô cùng, thai nghén trong nửa Đạo Quả kia.

La Hầu một thân hắc y, đứng trên chiếc thuyền cô độc, trôi dạt trên biển sông do Ma Đạo hóa thành.

"Hắc hắc hắc hắc, Hồng Quân!

Ngày Ngô ra ngoài đã không còn xa nữa!!!" La Hầu trên chiếc thuyền cô độc, cười lớn.

Không hề sợ Hồng Quân nghe thấy, bởi vì đây là Ma Thế Giới, là sự hiển hóa của Ma Đạo, tràn ngập vô cùng dục vọng, tùy tâm mà động.

Hồng Quân lại không dám đặt chân đến đây, sợ bị nó ô nhiễm.

Trong Thiên Đình, Tam Thập Lục Trọng Thiên, Thái Thanh Cảnh Thanh Vi Thiên.

Đây là nơi ở của Thiên Đế Đế Tuấn, Thái Nhất và Hi Hòa.

Ngoài ba vị Thần Thánh này ra, còn có bốn vị Thần Thánh khác.

Đó chính là Tứ Hoàng Yêu tộc hiện nay, lần lượt là Hi Hoàng Thường Hi, Thư Hoàng Vọng Thư, Hy Hoàng Phục Hy, Oa Hoàng Nữ Oa.

Chương 70

Bốn vị Yêu Hoàng này cũng đều ở trong tầng trời cao nhất này, cũng đều lần lượt kiến lập hoàng cung của riêng mình.

Đương nhiên, quy cách vẫn kém một bậc so với quần thể cung điện của Thiên Đế.

Còn về Thái Nhất và Hi Hòa hai vị Thần Thánh, thì trong Thiên Đình không có bất kỳ chức vị nào, nhưng vẫn chấp chưởng quyền hành Thiên Đình.

Ai cũng biết, hai vị Thần Thánh này mới là hạch tâm của Yêu tộc, cũng là hạch tâm của Thiên Đình, quan trọng hơn nhiều so với bốn vị Yêu Hoàng kia.

Mà Thái Nhất, Hi Hòa cũng đều ở trong quần thể cung điện của Thiên Đế, cùng ở với Đế Tuấn.

Đương nhiên, cung điện vẫn không giống nhau.

Trong quần thể cung điện Thiên Đế.

Một đạo đế bào huyền hoàng che khuất toàn bộ Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Đó là đế bào của Thiên Đế Đế Tuấn.

Trong đôi mắt Thiên Đế Đế Tuấn, Đạo Vận không ngừng lưu chuyển.

Một Đạo Quả từ trong Thiên Đình ngưng tụ mà thành, đó là Đạo Quả ngưng tụ từ khí vận Yêu tộc, khí vận Thiên Đình, không khác gì Đạo Quả mà Hồng Quân và La Hầu tranh giành trước đó.

Sự khác biệt duy nhất là một bên là Diệp Hiên thông qua một tia

khí vận giữa thiên địa ngưng kết mà thành, bên kia lại là Thiên Đế Đế Tuấn thông qua Yêu tộc và Thiên Đình đang như mặt trời giữa trưa mà ngưng kết khí vận mà thành.

Hai Đạo Quả này đều là giả, cũng đều là thật.

Nếu Đế Tuấn có thể thành công đột phá đến cảnh giới Đạo Quả Hỗn Nguyên, Đạo Quả kia tự nhiên sẽ ngưng kết thành thật, hóa thành Đạo Quả Hỗn Nguyên đầu tiên giữa thiên địa.

Đạo Quả mà Hồng Quân và La Hầu tranh giành, vì phút cuối cùng lại chia làm hai, nên đến nay vẫn chưa biến thành Đạo Quả chân chính.

Đế Tuấn giả, Thiên Đế giả, từ thần vận Bàn Cổ kết hợp với Đạo quang minh mặt trời hiển hóa mà sinh, sinh ra đã là Kim Tiên, đứng sừng sững trên chư thiên.

Từ vô tận Hồng Hoang, ngưng tụ Chân Ngã duy nhất, một nửa chân đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Giờ đây, Thiên Đình chi Chủ, chấp chưởng quang huy uy nghiêm của mặt trời, Thiên Đế Đế Tuấn phổ độ chúng sinh, vào lúc Thiên Đình đã lập, ngưng tụ xuất Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Ong!!!

Đạo Quả Hỗn Nguyên kia tiến vào thân thể Đế Tuấn, kết hợp với Y.

Lần này, không có bất kỳ tồn tại nào quấy phá, không có bất kỳ mưu tính nào trong đó, cũng không có Thần Thánh nào có thủ đoạn như vậy có thể đột nhập vào Thiên Đình một cách lặng lẽ để tạo ra tà niệm gì đối với Đạo Quả này.

Cùng với Đạo Quả nhập thể, dần dần hòa làm một thể với Thiên Đế Đế Tuấn.

Oanh long long!!!

Một luồng uy thế chưa từng có, truyền khắp vô cùng thời không của chư thiên.

Một thân ảnh khoác đế bào huyền hoàng Tam Túc Kim Ô, hiển hóa trong vô tận Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, tất cả sinh linh Hồng Hoang, đều có thể cảm nhận được sự vĩ đại của Thiên Đế, đều có thể cảm nhận được cái gọi là Thiên Đế chi uy, không thể xâm phạm!

Quyền hành Thiên Đạo của Thiên Đế Đế Tuấn, lúc này, lại càng gia tăng mấy phần.

Nửa quyền hành Thiên Đạo trước đây do Hồng Quân khống chế, giờ đây đã nằm trong tay Đế Tuấn.

Không ai dám trực tiếp gọi tên Đế Tuấn nữa, cũng không ai dám trong tâm niệm nhắc đến tên Đế Tuấn.

Hỗn Nguyên giả, niệm danh hiệu của họ, liền biết được thần thông của họ.

Không thể nói, không dám nghĩ, đây mới là Hỗn Nguyên chân chính.

Thiên Đế Đế Tuấn đứng sừng sững trên Tam Thập Lục Trọng Thiên, thân ảnh Y hiển hóa thế gian.

Vô cùng sinh linh đều trong tâm niệm, Thiên Đế giả, chí cao vô thượng giả vậy!

Mà trong đôi mắt Đế Tuấn, lại từng nơi thời không hiển hóa ra, từng đạo cảnh tượng nhanh chóng lướt qua tâm trí Y.

Trong chớp mắt, vô cùng vô tận thời không, đều được Đế Tuấn biết rõ.

Từ đây, trong dòng chảy thời không, danh hiệu Thiên Đế Đế Tuấn sẽ phổ chiếu chư thiên vạn giới, trong vô cùng thời không, không ai dám phỉ báng Đế Tuấn.

Kẻ phỉ báng Thiên Đế, tất đọa vào Vô Gián Địa Ngục, vĩnh sinh vĩnh thế chịu tận khổ hình của mười tám tầng địa ngục.

"Thì ra là vậy!

Thì ra là vậy!" "Cái gọi là Nhân tộc, và Vu Yêu nhị tộc đều là khách qua đường sao…" "Nhưng thì sao chứ?

Trẫm là Thiên Đế, đương nhiên phải bao dung chúng sinh vạn tộc.

Ngay cả Nhân tộc có thể sẽ thay thế Yêu tộc thì sao?!

Cứ cố gắng che chở Yêu tộc là được!" Khoảnh khắc này, Đế Tuấn từ vô cùng thời không đã nhìn thấu cảnh giới tương lai, biết rõ vô cùng biến hóa.

Trong rất nhiều thời không, Vu Yêu nhị tộc đại chiến, cuối cùng lại tạo lợi thế cho Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra.

Hầu hết các tầng lớp cao của Yêu tộc đều vẫn lạc, ngay cả Y và Thái Nhất cũng như vậy.

"Thiên hôn yêu…" "Hồng Quân?

Trong vạn giới vô cùng thời không, ngươi đều ti tiện như vậy.

Mặc dù trong những thời không đó, ngươi đều đã làm được chuyện này, nhưng trong thời không này ngươi lại chưa làm được!" "Hồng Quân, đáng bị tiêu diệt!" Thiên Đế Đế Tuấn, tâm hùng vĩ biết bao?

Mặc dù biết Nhân tộc sẽ xuất hiện, có thể sẽ thay thế Yêu tộc, nhưng Y chưa từng có ý định ngăn cản.

Ấy là bởi vì Nữ Oa là Oa Hoàng của Yêu tộc.

Y thân là Thiên Đế, há lại không thể dung nạp một chủng tộc hoàn toàn mới do Hoàng của Yêu tộc sáng tạo ra?

Huống chi, giữa thiên địa, vốn không có Yêu tộc.

Kẻ hướng về Yêu tộc, vạn tộc đều là Yêu!

Nhưng Hồng Quân tên này, trong vô cùng thời không, gây hại cho Hồng Hoang cực lớn.

Hôm nay Y bước vào cảnh giới Đạo Quả Hỗn Nguyên, đương nhiên phải chém Hồng Quân!

Trên Hồng Hoang, trong hư không.

"Không hổ là Thiên Đế a!

Thủ đoạn lớn như vậy, thiên tư lớn như vậy, có thể nói là tuyệt thế hiếm thấy.

Trong vô cùng thời không, chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên, một chứng vĩnh chứng, từ nay về sau, lại vĩnh viễn siêu thoát khỏi thiên địa!" Diệp Hiên không khỏi tán thán.

Y cũng không ngờ, trong Hồng Hoang, tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên chân chính đầu tiên được sinh ra lại là Đế Tuấn.

"Biết rõ trong thiên địa sẽ sinh ra Nhân tộc, biết rõ Nhân tộc sẽ thay thế Yêu tộc, một chủng tộc như vậy, thân là Thiên Đế chí cao vô thượng có thể thao túng Hồng Hoang, liệu có còn để Nhân tộc xuất hiện không!" Diệp Hiên không khỏi lẩm bẩm, nhìn vị Thiên Đế tuyệt thế vô song bên dưới, trong lòng Y cũng có một tia tò mò.

Y cảm thấy tò mò là, Đế Tuấn, người thừa hưởng quang huy của mặt trời mà xuất hiện, Thiên Đế bẩm sinh, liệu có dung nạp được Nhân tộc hay không.

Đương nhiên, nếu trong thế giới này không có Diệp Hiên, thân là

vị Thiên Đế chân chính duy nhất đã chứng Đạo Hỗn Nguyên, Y hoàn toàn có khả năng ngăn cản Nhân tộc sinh ra, chỉ cần lúc Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, hủy diệt Nhân tộc là được.

Còn về tại sao không trực tiếp hủy diệt Nữ Oa, đó là vì Nữ Oa chỉ là Thiên Đạo mượn tay Y để sinh ra Nhân tộc mà thôi.

Nếu Nhân tộc chưa xuất hiện, thì dưới tác dụng của đại thế Thiên Đạo, dù Nữ Oa có chết, cũng sẽ có Đại Thần mới đến sáng tạo.

Nhưng nếu Nhân tộc đã xuất hiện, thì lại không giống.

Mặc dù đại thế Thiên Đạo là Nhân tộc tương lai sẽ hưng thịnh, nhưng nếu Nhân tộc đã xuất hiện, mà giữa đường phát sinh tình huống, dẫn đến Nhân tộc diệt vong, thì cũng chỉ có thể nói là khí vận Nhân tộc tự thân không đủ, không chống đỡ được đến lúc đại hưng mà thôi.

Thân là Thiên Đế tuy không thể dính quá nhiều nhân quả nặng nề, nhưng thân là Hỗn Nguyên, lại đã không dính nhân quả.

Ngay cả khi ra tay hủy diệt Nhân tộc, phản phệ khí vận cường đại cũng sẽ không rơi xuống đầu Đế Tuấn.

Đương nhiên, Diệp Hiên sẽ không để bất kỳ ai ngăn cản mình tạo ra Nhân tộc, hơn nữa không chỉ là Nhân tộc, Y muốn tạo ra một Nhân tộc hoàn mỹ!

"Thiên Đế đã trở thành Hỗn Nguyên, giờ đây, đương ngưng tụ Thần Cách, tấn thăng thành Sáng Thế Thần cấp bốn!" Trong đôi mắt Diệp Hiên, một đạo tinh quang bùng nổ lóe qua.

Oanh!

Thần Hỏa ở mi tâm Diệp Hiên xuất hiện, luồng Thần Hỏa này tự nhiên bùng cháy.

Sau đó lại có từng đạo Thần Văn hiển hóa trên toàn thân, toàn bộ thân thể cũng biến thành Thần Khu Sáng Thế.

Thần Khu Sáng Thế là Thần Khu nhất định phải nắm giữ một điều Pháp Tắc mới có thể ngưng tụ mà thành.

Kim Quang Pháp Tắc bất diệt, Thần Khu liền có thể vô cùng vô tận tái sinh.

Mà đây, cũng là tiêu chí của Sáng Thế Thần cấp ba.

Nhưng Thần Khu của Diệp Hiên lại không phải do Pháp Tắc ngưng tụ mà thành, mà là lấy Tam Thiên Đại Đạo làm chủ, vô số Pháp Tắc, vô tận Quy Tắc giao hòa hiển hóa, ngưng tụ thành Thần Khu có từ xưa đến nay chưa từng có.

Thần Khu Sáng Thế đẳng cấp này, tuyệt đối là mạnh nhất trong hệ thống Thần Khu Sáng Thế từ trước đến nay!

Nếu không, Diệp Hiên cũng không thể lấy thân cấp ba nghịch chém Sáng Thế Thần cấp bốn!

Ong ong!!

Tam Thiên Đại Đạo từ phía sau Diệp Hiên tự nhiên hiện lên, từng đạo Đại Đạo Chi Lực hiển hóa ra, phảng phất như vực sâu vô cùng vô tận.

Trong thế giới Hồng Hoang, một luồng Hỗn Nguyên Chân Ý nhẹ nhàng bay lên, đó là Hỗn Nguyên Chân Ý phát ra từ thân Thiên Đế Đế Tuấn, hướng về Thần Hỏa.

Lúc này, Thần Hỏa ở mi tâm Diệp Hiên sau khi hấp thu luồng Hỗn Nguyên Chân Ý kia, hóa thành một Đạo Quả Hỗn Nguyên.

Tam Thiên Đại Đạo phía sau Diệp Hiên không ngừng tuôn vào trong Đạo Quả kia.

Ong ~~ Lại là một trận dung hợp.

Tam Thiên Đại Đạo hóa thành một Đạo Lực Chi Đại Đạo, đó là sự hiển hóa của Lực Chi Đại Đạo kết hợp từ Tam Thiên Đại Đạo.

Đây không phải là Đại Đạo chân chính, mà là Đại Đạo tối thượng hợp nhất từ Tam Thiên Đại Đạo.

Oanh!!!

Một tiếng vang lên, Đạo Quả kia ầm ầm nổ tung.

Bên trong xuất hiện một Thần Cách, đây là Thần Cách do Tam Thiên Đại Đạo Hỗn Nguyên hợp lực mà thành.

Thần Cách nằm ở mi tâm Diệp Hiên, thay thế Thần Hỏa trước đó, cố định ở đó.

Sau đó, trong Thần Cách ẩn chứa Lực Chi Đại Đạo.

Xung quanh Thần Cách là Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo bao bọc nó.

Sau đó lại có Mười Hai Chí Cường Đại Đạo bao bọc Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo.

Rồi lại có 500 Đại Đạo Thượng Đẳng bao bọc Mười Hai Chí Cường Đại Đạo.

Rồi lại có 2000 Đại Đạo Trung Đẳng bao bọc nó.

Cuối cùng là 400 Đại Đạo thấp hơn bọc bên ngoài, hóa thành một lớp màng mỏng.

Như vậy, Thần Cách Đại Đạo này do Lực Chi Đại Đạo và Tam Thiên Đại Đạo hóa thành, cuối cùng đã ngưng tụ ra!

Trên Thần Cách, Lực Chi Đại Đạo hợp nhất từ Tam Thiên Đại Đạo thống ngự Tam Thiên Đại Đạo ở trung tâm, lại có Sáng Tạo, Hủy Diệt, Vận Mệnh, Vô Lượng, Hỗn Độn năm Đại Đạo Chí Cao

điều tiết mọi thứ.

Thần Cách loại này, cũng là Thần Cách duy nhất được ngưng tụ từ cổ chí kim.

Cùng với sự ngưng tụ của Thần Cách, Diệp Hiên phảng phất đã lĩnh ngộ vô cùng ảo diệu.

Trong chớp mắt, mọi chuyện quá khứ, cũng như mọi chuyện tương lai, khoảnh khắc này, đều hiện lên trong tâm trí Y.

Cấp bốn, một chứng vĩnh chứng, trong vô cùng thời không, siêu thoát mà ra.

Từ khoảnh khắc này trở đi, Diệp Hiên liền có thể nhìn thấy cảnh tượng tương lai của mình trong vô tận thời không.

Đương nhiên, tương lai không phải cố định.

Dù cho tương lai trong tất cả thời không đều là cùng một kết quả, nhưng khi điều đó xảy ra trong thời không này, vẫn có khả năng biến đổi.

Mặc dù Diệp Hiên đối với Tam Thiên Đại Đạo vẫn còn rất nông cạn, nhưng Thần Cách loại này do lý luận hai lần Tam Thiên Đại Đạo ngưng tụ mà thành, đã khiến Y mới nhập Sáng Thế Thần cấp bốn đã vô địch trong cùng cấp.

Nhưng, điều này vẫn chưa đủ để Y vượt cấp chém giết Sáng Thế Thần cấp năm!

Bởi vì trên cấp bốn, một bước một thiên địa.

Chính xác mà nói, cấp bốn sơ kỳ và cấp bốn trung kỳ đây là hai đại cảnh giới.

Diệp Hiên, đã vượt qua hai đại cảnh giới, có thể dễ dàng đánh bại Sáng Thế Thần cấp bốn hậu kỳ!

Diệp Hiên duỗi tay phải, Tam Thiên Đại Đạo vận chuyển trong đó.

Oanh long!

Cùng với nắm tay Y siết chặt, Đại Đạo ẩn sâu trong đó.

Sau này khi đối địch Y cần cẩn thận hơn, cẩn thận đừng một quyền đánh nổ đối phương… Diệp Hiên lại một lần nữa nhìn về thế giới Hồng Hoang, bởi vì Đế Tuấn sắp đến đánh Hồng Quân.

Cảnh tượng này, không thể không xem.

Trong Tử Tiêu Cung.

Ong!!!

Cùng với Đế Tuấn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, dưới sự luyện giả thành chân, Đạo Quả của Hồng Quân cũng đã hóa thành Đạo Quả chân chính.

Đạo Quả đã bổ sung được phần lớn kia hóa thành Đạo Quả chân chính.

Chương 71

Tuy không phải là cảnh giới Đạo Quả hoàn chỉnh, nhưng lúc này đã thực sự bước được một nửa vào cảnh giới Đạo Quả.

Tuy không thể nhìn thấu vô cùng thời không, quá khứ tương lai đủ loại khả năng, nhưng lúc này tu vi chiến lực đã tăng mạnh không ít.

Hồng Quân hiện tại, tuy vẫn không phải đối thủ của cảnh giới Đạo Quả chân chính, nhưng đã có thể một chiêu tiêu diệt tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Đây chính là sự lợi hại của Đạo Quả thành chân.

"Hồng Quân, đáng chém!!!" Một giọng nói ẩn chứa uy nghiêm vô cùng vang lên từ ngoài Tử Tiêu Cung, đó chính là Thiên Đế Đế Tuấn đã giáng lâm.

Từ Tam Thập Lục Trọng Thiên đến ngoài Hỗn Độn, thực ra không quá xa.

Đế Tuấn tâm niệm vừa động liền đến giữa Hỗn Độn, tâm niệm lại động một lần nữa, liền tìm thấy Tử Tiêu Cung và đến cửa.

Kẹt!

Cửa Tử Tiêu Cung lập tức mở lớn, một thân ảnh xuất hiện bên ngoài.

"Thiên Đế!

Ngươi đến đây có ý định gì?!" Hồng Quân nhíu mày hỏi.

Trong lòng Y tuy biết đối phương đến đây là để đánh Y, nhưng nếu có thể né tránh kiếp nạn này, thì vẫn phải nói vài lời.

Y đâu phải kẻ ngốc, đối phương đã lớn tiếng hô "đáng chém".

“La Hầu, liên thủ!

Nếu không hôm nay chúng ta đều phải chết tại đây!!!” Hồng Quân vội vàng tâm thần câu thông với La Hầu, thả lỏng một chút áp chế đối với La Hầu.

“Được!” Lời La Hầu từ nơi u ám truyền đến.

Đột nhiên, từng luồng khí tức Đại Đạo Ma từ thân Hồng Quân xuất hiện, trong chớp mắt liền chiếm cứ nửa thân thể.

Đạo Quả trước đây đã bị đoạn liệt, lúc này cũng hợp hai làm một, hóa thành một Đạo Quả hoàn chỉnh.

Ong ~ Một luồng Đạo Vận cực kỳ huyền diệu từ thân Hồng Quân phát ra, đó không giống như Đạo Vận thuần túy thông thường, đó là Đạo Vận do hai loại Đại Đạo giao thế hiển hóa mà thành.

Chỉ thấy Hồng Quân, Tiên Ma nhất thể, nửa Tiên nửa Ma.

Rõ ràng là một thân thể, lúc này lại biến thành hai loại hình dáng, cực kỳ quỷ dị đồng thời cũng cực kỳ cường đại.

“Ha!” Đế Tuấn thấy vậy lạnh lùng cười một tiếng, lười biếng nói nhiều, một chiêu đánh ra.

Vấn đề khí tức trên người Hồng Quân, Y cũng đã phát hiện, nhưng cũng không kiêng dè quá nhiều.

Ngay cả khi Hồng Quân và La Hầu liên thủ, Y có gì phải sợ hãi.

Vô cùng quang huy của mặt trời tự nhiên hiện ra, một luồng Đạo Vận quang minh hiển hóa ra, vĩ lực Hỗn Nguyên từ vô cùng vô tận thời không phun trào mà ra.

Khí tức khủng bố hướng về Hồng Quân!

Oanh long long!!!

Cú đánh này vượt qua vô cùng thời không, hội tụ từ dòng sông thời không.

"Trong Hồng Hoang vô biên, chư thiên vạn giới, lúc này đều nằm trong tay Ngô!" Hồng Quân lược mang theo cảm khái nói một tiếng, từ sau ngày đó Y lại chưa từng nắm giữ loại vĩ lực này.

Đồng thời, động tác trong tay Y không giảm, từng luồng khí tức Tiên Ma từ vô cùng vô tận Đại Đạo hiện lên, một dòng sông thời không lặng lẽ xuất hiện, Tiên Ma chi lực hợp hai làm một, bao quanh lấy nhau, hướng về cú đánh kia.

Oanh long long!!!

Đạo Vận Tiên Ma và Đạo Vận quang minh triệt để va chạm vào nhau, không ngừng tiêu tán hủy diệt, cuối cùng quét sạch mọi thứ, hai bên triệt tiêu nhau.

"Ha ha ha ha!

Không hổ là Thiên Đế của Thiên Đình, quả nhiên thực lực cường hoành vô cùng!" La Hầu điên cuồng cười lớn, khống chế thân thể, vô tận ma niệm bùng phát.

Hóa thành một đôi cự thủ kinh thiên, bao phủ bầu trời, hung hăng đè xuống Đế Tuấn.

Đã nhập Hỗn Nguyên, đương nhiên phải tôn hiệu của họ, không được gọi thẳng tên.

Đây là sự tôn trọng đối với cảnh giới Hỗn Nguyên.

Cú đánh này bao hàm toàn bộ thời không xung quanh, nhìn có vẻ không thể tránh khỏi.

"Tiên Tổ và Ma Tổ hợp lực lại cũng rất mạnh mẽ nhỉ!" Đế Tuấn không giận mà cười, một ngón tay điểm ra, một đạo kim quang bùng

nổ lóe lên, triệt để hóa giải đôi ma thủ kinh thiên trên bầu trời thành hư không.

Đã không thể tránh, vậy thì một kích phá tan nó!

"Ha ha ha ha, hai chúng ta nếu không hợp lực, e rằng thật sự sẽ bị tiểu bối ngươi đánh chết mất!" La Hầu lại rất quang minh lỗi lạc, trực tiếp trần trụi nói thẳng.

Ngược lại Hồng Quân ở phía bên kia, sắc mặt đen sì, không biết đang nghĩ gì.

"Trẫm có một thần thông, là được cảm ngộ khi Thiên Đình thành lập.

Nếu các ngươi có thể tiếp được nó mà không chết, Trẫm liền lui đi.

Nếu các ngươi không sống nổi, vậy chính là do bản thân các ngươi quá yếu kém!" Đế Tuấn thần sắc lạnh nhạt, nhàn nhạt nói.

Y không muốn dây dưa quá nhiều với La Hầu.

La Hầu đã bất tử bất diệt, cực kỳ khó đánh chết.

Chỉ cần giữa thiên địa còn tồn tại Tiên, thì La Hầu sớm muộn gì cũng có thể trở lại.

Còn Hồng Quân thì lại khác, Y có thể bị xóa sổ trong vô cùng thời không.

"Xin Thiên Đế tứ chiêu!" La Hầu sắc mặt nghiêm túc, nói.

Y không dám có chút sơ suất nào, đã có thể được Đế Tuấn coi là tuyệt chiêu cuối cùng, tự nhiên là đại thần thông.

"Thần thông này, là Trẫm cảm ngộ ra khi Thiên Đình lập, Yêu tộc khởi.

Tên của nó là:" "Thiên Đế!!!" Cùng với lời nói của Đế Tuấn xuất hiện, một luồng khí tức cực kỳ khủng bố từ đôi mắt Y phun trào ra.

Nơi ánh mắt Y nhìn tới, vĩ lực Đạo Vận quang minh liền bao phủ trong đó.

Từng luồng vĩ lực quang minh, cùng với vô cùng Thái Dương Chân Hỏa, quét sạch mọi thứ lao thẳng về phía Hồng Quân!

Nơi Thái Dương Chân Hỏa đi qua, tất cả dòng chảy hỗn độn hỗn loạn đều bị nó thiêu đốt hủy diệt.

Dòng chảy hỗn độn hỗn loạn khủng bố vô cùng, vậy mà dưới một kích này, hóa thành hư không.

"Đại khủng bố!!!" Đồng tử Hồng Quân co rút, bất kể là Y hay La Hầu đều trong lòng kinh hãi, liền vội vàng toàn tâm toàn ý liên thủ, không dám có chút chậm trễ nào.

"Tiên Ma cộng sinh, vạn thế khai bình!!!" Một luồng Đạo Vận cổ tiên hiển hóa ra, vô cùng Đạo Vận ma cũng theo đó mà đến.

Hai bên dung hợp ẩn ẩn lại thắng một bậc so với Đại Đạo nguyên bản.

Thần thông của họ là Hồng Quân và La Hầu vận dụng Đạo Vận Đại Đạo dung hợp mà thành, hóa thành một tấm đại thuẫn bao phủ Hồng Quân trong đó.

Oanh long long!!!

Hai đại thần thông của cảnh giới Đạo Quả Hỗn Nguyên va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ lớn chấn động thiên địa.

Cú va chạm giữa thần thông và thần thông này, đã tiêu diệt Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, và hủy diệt vô số dòng chảy hỗn độn hỗn loạn xung quanh.

Trong Hồng Hoang.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, quét khắp vô biên tinh không và Tam Thập Lục Trọng Thiên, thậm chí không biết bao nhiêu cương vực dưới Bất Chu Sơn, đều nghe thấy tiếng nổ lớn này.

Vạn linh Hồng Hoang chưa đạt Đại La đều phủ phục không dám động đậy, thiên uy hoàng hoàng như diệt thế, khiến trong lòng họ kinh hãi vô cùng.

Trong Hỗn Độn.

"Phốc xuy!" Hồng Quân đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết.

Trong máu đó có khí tức Tiên Ma lẫn lộn.

Đó không phải máu của thân thể, mà là do đạo thương hiển hóa mà thành.

Đây mới chỉ là một chiêu đại thần thông mà Đế Tuấn vận dụng, chưa động dụng Tiên Thiên Linh Bảo và Chí Bảo Thành Đạo, vậy mà đã đánh hai người bị trọng thương.

Y nhập đạo bằng Thiên Đế, Thiên Đế Ấn Tỳ của Y hóa thành Chí Bảo Thành Đạo, uy lực không kém Tiên Thiên Chí Bảo, lại cực kỳ cường hãn, cũng chỉ có Y mới có thể vận dụng.

"Thiên Đế hảo thủ đoạn!" La Hầu dù bị đạo thương nặng, nhưng vẫn không quên khen ngợi Đế Tuấn.

Càng trực diện Đế Tuấn, càng có thể cảm nhận được sự cường hãn và cảm giác không thể chiến thắng của đối phương.

"Tiên Tổ?

Bất quá ngươi thôi.

Sau này dám tái phạm Thiên Đình, tất chém!" Đế Tuấn khinh thường cười một tiếng, thiên uy tuyệt thế hiện lên, thân hình chợt lóe,

rời khỏi nơi này.

Y sở dĩ không đánh chết Hồng Quân, đó là vì tất cả đều cùng cảnh giới Đạo Quả Hỗn Nguyên, căn bản không thể đánh chết.

Đánh Y trọng thương là đủ.

Vết đạo thương vừa rồi, đủ để đối phương dưỡng thương không biết bao nhiêu năm.

Lúc đến, Y vốn tưởng Hồng Quân chưa bước vào cảnh giới Đạo Quả Hỗn Nguyên, lại không hề hay biết Hồng Quân và La Hầu hợp nhất, vậy mà thật sự lại lần nữa bước lên cảnh giới Đạo Quả.

Tuy loại Đạo Quả này kém hơn Y một chút, nhưng vẫn không thể đánh chết đối phương.

Đạo Quả Hỗn Nguyên, đương nhiên phải trong vô cùng thời không đạt được đại tự tại, đại tiêu dao.

Hồng Quân Tiên Ma hợp thể, chính là Hồng Quân cảnh giới Hỗn Nguyên, Tiên Ma hòa lẫn một nửa, nhưng cũng tương tự khó có thể đánh chết.

Chỉ là trong vô cùng thời không không có 'một chứng vĩnh chứng' mà thôi, thực lực và tu vi đều là cảnh giới Đạo Quả Hỗn Nguyên.

Trong hư không.

"Thật vô vị.

Ta vốn tưởng có thể chứng kiến Hồng Quân vẫn lạc, không ngờ lại không thể đánh chết đối phương." Diệp Hiên lắc đầu.

Đối với việc Hồng Quân và La Hầu hợp thể, tất nhiên là có khả năng này.

Nhưng chưa từng có cảnh tượng như vậy xuất hiện, nên hắn cũng không thể phán đoán liệu có thể ngăn cản Đế Tuấn hay không.

Kết quả rất rõ ràng, dù không đánh lại Đế Tuấn, nhưng ít nhất cũng đã ngăn cản được.

Chỉ là cái giá phải trả hơi lớn, Hồng Quân và La Hầu đều thân thụ Đạo thương, Tử Tiêu Cung của Hồng Quân càng trực tiếp bị đánh nát.

Mặc dù cung điện như thế này có thể tùy ý tái tạo chỉ bằng một niệm, nhưng rốt cuộc vẫn không bằng sự hồn nhiên thiên thành có đạo vận hơn.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, liền rời khỏi Hồng Hoang.

Thân hình chợt lóe, hắn đã đến biệt thự nơi Thủy Ngạn và Lưu Dũng đang ở.

Hai người này tuy mỗi người đều có biệt thự riêng, nhưng vẫn quen sống chung trong một căn biệt thự, dù sao thì phòng ốc cũng có thừa.

"Diệp Hiên, cậu qua vòng thì chắc chắn không thành vấn đề rồi, chỉ là qua như thế nào?

Có nhẹ nhàng không?" Lưu Dũng thấy Diệp Hiên liền gọi một tiếng, cũng không lấy làm lạ gì, nói thẳng.

Trong biệt thự không phải không có cấm chế, mà là những cấm chế này đối với Diệp Hiên mà nói, có hay không cũng chẳng khác gì.

Giống như Cơ Tiên có thể một niệm hóa vạn niệm, hiển hóa trong đầu óc của các tuyển thủ tham gia giải đấu vậy.

"Đương nhiên là nhẹ nhàng thông qua rồi!" Diệp Hiên cười, nhún vai, giang tay nói.

"Tên đó, ngay cả tám con Thần Long trong Thần Quốc của tôi cũng không chịu nổi.

À, nói chính xác thì, một con Thần Long cũng không chịu nổi!"

Dáng vẻ đó giống hệt một kẻ khoe khoang, nhưng rõ ràng, Thủy Ngạn và Lưu Dũng cũng đã quen rồi.

"Vậy thì tốt rồi!" Thủy Ngạn gật đầu.

Bọn họ không hề chú ý đến cuộc thi Tinh Vực, dù sao thì cũng đã bị loại từ sớm.

Vừa nãy hỏi thăm cũng chỉ là vì thấy Diệp Hiên đến nên mới hỏi.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, liền nhìn thấy bảng xếp hạng cuộc thi Tinh Vực.

Trên đó hiển thị bảng xếp hạng Tổ Tinh chỉ còn mười người thăng cấp, những người còn lại đều đã bị loại hết, Cao Long và Trương Bân đều bị loại, không ai may mắn thoát khỏi.

Trong số những người thăng cấp, Diệp Hiên cũng chỉ còn nhận ra một người, đó là Dao Hải, cái tên lão khoe khoang đó.

"Phía Tổ Tinh này, chỉ còn mười người thôi, Giang Nam tỉnh chúng ta ra cũng không tệ, ngoài tôi ra còn có một người nữa." Diệp Hiên cười nói.

"Ồ?" Thủy Ngạn hứng thú, lập tức tâm niệm vừa động, điều bảng xếp hạng ra.

"Ối trời, đại thần Dao Hải đây mà!" Lưu Dũng bên cạnh cũng kêu lên một tiếng kinh ngạc.

"Trời ạ, thằng nhóc này đúng là một hắc mã, không biết bao nhiêu học tử của Ngũ đại học viện đều bị loại hết rồi." Chỉ còn lại chín tuyển thủ chưa bị loại, mà ngoài Ngũ đại học viện ra, lại có người còn sống sót đến tận bây giờ, đơn giản là một kỳ tích.

"Chắc là hắn ta cũng chỉ còn vòng này thôi!" Diệp Hiên lắc đầu.

"Trời ạ, hơn hai mươi tám vạn người trải qua hai vòng, tức là vẫn

còn hơn bảy vạn người.

Thế này còn phải đánh mười mấy trận nữa chứ.” Không thể không nói, Dao Hải quả thật là người có cả vận khí và thực lực đều rất tốt, nếu không thì cũng không thể vượt qua vòng thứ hai.

Phải biết rằng, Trương Bân và Cao Long, hai người từng chắc chắn nằm trong top ba của Giang Nam tỉnh, đều đã gục ngã rồi.

Vòng đầu tiên nhiều người, có thể có rất nhiều người ngang tài ngang sức bị loại, nhưng đến vòng thứ hai thì đã giảm đi một nửa, khả năng gặp phải người có thực lực tương đương lại càng thấp hơn.

Nhưng Dao Hải đã vượt qua, bất kể nói từ phương diện nào, hắn ta tổng quy vẫn rất may mắn.

Chương 72

Diệp Hiên không cho rằng Dao Hải đột nhiên mạnh lên thật sự, nếu thật sự mạnh như vậy, cũng sẽ không xếp hạng trên bảng phân hạng Tổ Tinh còn kém hơn Cao Long và Trương Bân.

Vì vậy, Diệp Hiên cũng không cho rằng Dao Hải mạnh hơn Trương Bân và Cao Long.

Chỉ có thể nói vận khí của Dao Hải tốt hơn Trương Bân và Cao Long nhiều.

Giống như Diệp Hiên vậy, hai tuyển thủ liên tiếp gặp phải đều mạnh hơn rất nhiều so với những người trên Tổ Tinh, nhưng họ rất bất hạnh, gặp phải Diệp Hiên, vì vậy, họ đã thất bại.

"Thế là đủ rồi, thắng liên tiếp hai vòng rồi cơ mà.

Cậu xem Tổ Tinh nhiều người như vậy, không phải cũng chỉ còn lại mười người thôi sao?" Thủy Ngạn gật đầu, đầy vẻ hâm mộ nói.

Ngày trước một nhân vật nhỏ bé không tên tuổi, giờ lại có thể vượt qua cả xếp hạng Thông Thiên Bảng của cậu ta, hơn nữa thực lực cũng thực sự cao hơn.

Điểm này không nghi ngờ gì đã kích phát ý chí chiến đấu của cậu ta rất nhiều.

Tuy nhiên, sự thật là sau khi đạt đến Hậu kỳ tam giai, muốn bước vào tầng thứ Tứ giai đã rất khó khăn rồi, khó đến mức rất nhiều người đều bị mắc kẹt ở tầng thứ này.

Mặc dù tiềm lực của Thủy Ngạn có thể đạt đến cấp độ Ngũ giai Sáng Thế Thần, nhưng sự thật là tiềm lực chỉ là tiềm lực, thực lực là thực lực.

Tiềm lực không biết bao giờ mới có thể hiện thực hóa, và liệu có thể hiện thực hóa hoàn hảo hay không.

Giống như Lưu Dũng, tiềm lực được đánh giá là Lục giai Sáng Thế Thần, nhưng ai mà biết bao giờ mới đạt được, đừng nói Lục giai, Tứ giai cũng còn xa vời.

Tiềm lực, chỉ là nói sau vô số năm, giới hạn của ngươi ở đâu, nhưng không nói rõ khi nào mới có thể đạt đến giới hạn đó.

Tuy nhiên, chỉ cần đạt đến giới hạn, nếu không có cơ duyên nào có thể nâng cao giới hạn, thì cả đời này cũng đừng nghĩ đến việc đột phá lên một giai cao hơn.

"Ôi trời!

Mấy ông xem kìa, diễn đàn nổ tung rồi!" Lưu Dũng vốn vừa xem xong bảng xếp hạng, định lượn diễn đàn tìm chút niềm vui, kết quả lại thấy một bài viết ghim đầu trang.

Tiêu đề: TỔ TINH SINH RA THIÊN TÀI TUYỆT THẾ!

ĐỨNG HẠNG THỨ MƯỜI TRÊN BẢNG TỔNG SẮP TOÀN QUỐC!!!

Hắn ta vừa thấy bài viết ghim này, trong đầu lập tức phản ứng là Diệp Hiên.

Nhấn vào xem thử, quả nhiên là đang nói về Diệp Hiên.

Ngay sau đó, hắn ta mở bảng xếp hạng Thông Thiên Bảng ra.

Cái này không xem thì không biết, xem rồi thì kinh ngạc đến ngây người.

Quả nhiên là hạng mười trên bảng tổng sắp toàn quốc!

Điều này có ý nghĩa gì?

Điều này có nghĩa là Diệp Hiên đã đạp tất cả sinh viên đại học trên toàn quốc dưới chân!

Chỉ có chín người mạnh hơn hắn!

Nhấn vào xem thông tin Diệp Hiên, "Ối trời, Sơ kỳ Tứ giai Sáng Thế Thần!!!" "Diệp Hiên, cậu đột phá từ khi nào vậy?!" Thủy Ngạn kinh ngạc hỏi, hai mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Rõ ràng, sau khi nghe lời Lưu Dũng, cậu ta lập tức đi xem, và phát hiện tu vi của Diệp Hiên đã đột phá.

"Vừa mới đột phá cách đây không lâu." Diệp Hiên đáp một tiếng, cũng nhìn lướt qua diễn đàn.

Thôi Nhậm: CHẤN ĐỘNG!

Tổ Tinh còn có thể xuất hiện nhân vật bá đạo thế này sao?!

Mâu Hồ: Tổ Tinh không cho phép xuất hiện nhân vật bá đạo thế này, tôi nói đấy!

Khúc Âm: Lúc đầu tôi thấy xong, cứ tưởng là chuyện đùa, trêu chọc Tổ Tinh thôi.

Kết quả khi tôi mở Thông Thiên Bảng định tra cứu xác minh thì mới phát hiện, tôi căn bản không có quyền hạn tra cứu bảng tổng sắp!!!

Phú Kỳ: Trả lời Khúc Âm ở lầu trên nhé, đây là thật đấy.

Tôi đã xem rồi, Diệp Hiên, tuyệt đối được bảo mật cao độ, ngay cả Thần Quốc của hắn là gì cũng không ai biết!

Xếp hạng thứ mười, chỉ biết hắn là người của Tổ Tinh, hơn nữa tu vi đã đạt đến Sơ kỳ Tứ giai Sáng Thế Thần.

Hắn rốt cuộc bá đạo đến mức nào?

Tôi nói thế này nhé, với tu vi Sơ kỳ Tứ giai Sáng Thế Thần mà đã có thể trực tiếp xếp hạng thứ mười trên bảng tổng sắp toàn quốc, loại thiên tài cấp bậc này, tôi chưa từng thấy bao giờ!

Phú Kỳ: Hơn nữa, mọi người xem trường học của hắn đi!

Có phải cảm thấy cực kỳ chấn động và không thể tin nổi không?!

Ngũ đại học viện trong Tinh Vực, đó là bao nhiêu... bao nhiêu ức học tử mơ ước được vào học?

Kết quả thì sao?

Vị đại thần này lại đặc biệt cùng lúc theo học ở cả Ngũ đại học viện!

Đúng vậy, chính là cùng lúc theo học ở Ngũ đại học viện!

Tôi nguyện xưng hắn là kẻ mạnh nhất!!!

Từ hôm nay trở đi, lấy danh Diệp Thần Đại Diệp Hiên, bắt đầu từ tôi!

Bình luận của Phú Kỳ là bài được nhiều lượt thích nhất, cũng là nhiều lượt trả lời nhất, bởi vì đây là bài đầu tiên tiết lộ toàn bộ thông tin về Diệp Hiên mà mọi người có thể biết được.

Như mấy lầu trước cũng chỉ là khen Diệp Hiên lợi hại đến mức nào, chứ không hề đề cập cụ thể.

Dưới bình luận này, hai bình luận được đẩy lên cao nhất lần lượt là: Thủy Bang: Trả lời Phú Kỳ: Tôi đã tiến hành trận Thần Quốc chiến đầu tiên với hắn, lúc đó hắn vẫn còn là Sáng Thế Thần Tam giai.

Trong Thần Quốc của hắn, chỉ cần phái ra một sinh linh, liền đồ diệt toàn bộ Hỏa Diễm Thần Quốc của tôi!

Đó là một sinh linh Tam Túc Kim Ô, không biết có phải là Tam Túc Kim Ô mạnh nhất trong truyền thuyết hay không, nhưng nó đã rất

rất mạnh rồi.

À, đúng rồi, tôi không lọt vào bảng tổng sắp toàn quốc, vì tôi quá yếu, chỉ xếp hạng thứ hai mươi ba nghìn tám trăm bảy mươi hai ở An Lạc Tinh Vực.

Đây là lời hồi đáp của Thủy Bang, được đẩy lên cao nhất dưới bình luận của Phú Kỳ, bởi vì nó kể lại câu chuyện đối chiến với Diệp Hiên.

Đối với những câu chuyện như vậy, rất nhiều người đều thích xem.

Dưới lời hồi đáp của hắn vẫn còn vô số lời hồi đáp khác.

Điều thứ hai là: Mạnh Nghi: Ừm, Thủy Bang đồng học nói là trận đầu tiên, vậy tôi sẽ nói về trận thứ hai cách đây không lâu nhé.

Đúng vậy, người gặp phải Diệp Hiên là tôi.

Tôi rất xui xẻo, cũng rất may mắn.

Xui xẻo là vì gặp phải hắn, may mắn là vì có thể tận mắt chứng kiến sự tồn tại cường thịnh như vậy.

Tiếp theo quay lại chuyện chính, ở vòng thứ hai, hắn vẫn là Sáng Thế Thần Tam giai, không hề đột phá.

Lần này, Thần Quốc của tôi gặp phải tám con Thần Long.

Ừm, lúc đó tôi còn chế giễu đó là tám con 'cá chạch nhỏ', kết quả chính là tám con Thần Long này suýt chút nữa đồ diệt Thần Quốc của tôi, nếu không phải tôi đầu hàng sớm hơn một chút...

Sự thật là, hắn không thật sự dùng đến tám con Thần Long, bởi vì ngay cả những kẻ mạnh nhất của tôi liên hợp lại cũng không chịu nổi một đòn của một con Thần Long trong số đó...

Bảy con Thần Long còn lại toàn là xem kịch...

Ừm, tôi mạnh hơn Thủy Bang đồng học một chút, nhưng cũng rất hạn chế, tôi xếp hạng thứ mười ba nghìn năm trăm ở An Lạc Tinh Vực.

Đây là bình luận của Mạnh Nghi, nhiều hơn Thủy Bang một chút, nhưng cũng bày tỏ cùng một ý, đó là Diệp Hiên rất mạnh, hơn nữa khi chiến đấu với hắn vẫn chưa phải là Tứ giai.

Điều này cũng có nghĩa là, Diệp Hiên đột phá lên Tứ giai sau vòng thứ hai, mà vòng thứ hai cũng chỉ mới diễn ra cách đây không lâu, khoảng nửa tiếng đồng hồ...

Ngay lập tức, lời hồi đáp này liền nổ tung.

Những lời nói về Diệp Hiên bá đạo cũng liên tục được truyền đi, danh tiếng Diệp Thần cũng vang dội khắp diễn đàn.

Dù sao đi nữa, đây là một kẻ cứng cỏi vừa mới bước vào Tứ giai đã đạt đến hạng mười trên bảng tổng sắp toàn quốc, việc leo lên vị trí dẫn đầu cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Hừ, hóa ra tôi mới chỉ đạt đến hạng mười trên bảng tổng sắp toàn quốc à..." Diệp Hiên có chút kinh ngạc, vốn dĩ cho rằng trong Tứ giai không còn ai là đối thủ của mình nữa, không ngờ trên bảng Thông Thiên Bảng này lại có chín người mạnh hơn hắn.

Vốn tưởng đột phá xong là có thể lên đầu bảng, nên hắn mới không đi xem.

Bây giờ nhìn thử thì...

"Thật đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên mà!" Diệp Hiên đầy cảm khái nói.

Thủy Ngạn và Lưu Dũng nhìn nhau, đầy nghi hoặc.

Cái quái gì thế này, lần đầu tiên đạt đến Tứ giai mà đã xếp hạng

thứ mười, không biết đã vượt qua bao nhiêu Sáng Thế Thần Tứ giai khác!

Nghe lời này có vẻ không hài lòng lắm sao?

Chẳng lẽ nhất định phải xếp hạng nhất thì mới là bình thường ư?!

Còn nữa, cái gì mà nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên?

Lẽ ra câu này phải do những người còn lại nói mới đúng chứ?!

"Tuyệt!" Lưu Dũng cũng không biết nói gì nữa, mà chỉ nói một chữ, đồng thời giơ ngón tay cái lên, mặt đầy vẻ khâm phục nói.

"Quen rồi, quen rồi..." Thủy Ngạn tự an ủi mình.

Mặc dù cậu ta hết lần này đến lần khác tự nhủ mình nên quen đi, nhưng mỗi lần đều bị Diệp Hiên làm cho kinh ngạc.

Không còn cách nào khác, hắn ta thực sự quá mạnh, chưa từng thấy ai mạnh như vậy!

Ngay cả khi trong lòng đã chuẩn bị sẵn, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi kết cục bị chấn động.

"Quen là tốt rồi..." Diệp Hiên cũng cười một tiếng, nói.

"Vũ trụ này rất lớn, lớn đến mức đủ để sản sinh ra vô số thiên tài, chỉ có như vậy, con đường đạp lên đỉnh cao mới không cô độc như tuyết!" Diệp Hiên đầy cảm khái nói.

Một Tổ Tinh thực sự quá nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả trước mặt Tam Thiên Tinh Vực cũng chẳng đáng là gì, càng đừng nói là trong cả vũ trụ này!

Không hề nghi ngờ, chín học tử trước Diệp Hiên, đều là những tồn tại vô địch ở Tứ giai, thậm chí có khả năng xếp ở vị trí cao nhất có thể so tài với Ngũ giai Sáng Thế Thần.

Mặc dù nói một giai một trời một vực, nhưng tổng quy vẫn có rất nhiều thiên tài có thể vượt cấp giết địch, giống như Diệp Hiên.

Chín tồn tại kia, cũng đều là những nhân vật vô địch trong Tứ giai.

Cùng là Tứ giai, thực lực mỗi người đều không giống nhau.

Cùng một cảnh giới, nếu thực lực càng mạnh thì tiềm lực của người đó không nghi ngờ gì sẽ càng lớn, chiến lực càng lớn, cảnh giới tu vi sau này cũng có thể càng cao.

"Đúng vậy, tiếc là tôi không có năng lực leo lên đỉnh cao!" Thủy Ngạn cảm khái.

Khi còn học cấp ba, cậu ta luôn nghĩ mình là một thiên tài tuyệt thế, cho rằng thiên phú cao nhất thế giới cũng chỉ tốt hơn cậu ta một chút mà thôi, giống như Cao Long và Trương Bân vậy.

Cho đến khi cậu ta thấy trên toàn cầu còn không ít người xếp hạng cao hơn và mạnh hơn cậu ta, lúc đó cậu ta vẫn cho rằng mình là một trong những người xuất sắc nhất.

Cho đến khi Diệp Hiên xuất thế một cách bất ngờ, cậu ta mới biết, thiên phú tốt nhất phải là loại như Diệp Hiên.

Bản thân cậu ta dù không phải là nhóm xuất sắc nhất, cũng tuyệt đối được coi là một thiên tài.

Sau đó, khi vào đại học, nhờ sự nỗ lực cần cù của mình, cuối cùng cũng bước chân vào Đại Chu học viện trong Ngũ đại học viện, cậu ta mới thực sự nhận ra, hóa ra mình chẳng là gì cả.

Cậu ta như mong muốn mở bảng xếp hạng tổng sắp toàn quốc ra, nhìn thấy mình xếp hạng hơn ba mươi triệu, cậu ta chấn động.

Cậu ta biết, mình có thể xếp ở vị trí đó, không phải vì thực lực của hắn thật sự xếp hạng ba mươi triệu trong số các trường đại học

toàn quốc.

Mà là vì mỗi Tinh Vực chỉ có một vạn suất có thể xếp hạng!

Cộng thêm suất của Tổ Tinh và Sáng Thế Đại Lục, cậu ta nghiễm nhiên là xếp cuối cùng.

Nếu mở rộng xếp hạng cho tất cả mọi người, cậu ta không biết sẽ bị đẩy xuống vị trí nào nữa.

Cậu ta chính là người "ăn kẻ" phúc khí của Tổ Tinh trong miệng Tam Thiên Tinh Vực.

Con người chỉ có đứng càng cao, mới càng cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân, mới có thể thừa nhận sự tầm thường của mình.

Đúng vậy, Thủy Ngạn đã thừa nhận.

Cậu ta thừa nhận mình không phải là thiên tài thật sự, chỉ là trước đây tầm nhìn quá hạn hẹp, dẫn đến việc cậu ta tự cho mình là thiên tài, cho dù tất cả mọi người xung quanh đều nói cậu ta là thiên tài.

Nhưng đã nhìn thấy một vũ đài rộng lớn hơn, Thủy Ngạn biết mình không phải là thiên tài.

Bản thân cậu ta chỉ là một người bình thường không đáng chú ý giữa biển người mênh mông, tự cho mình là thiên tài mà thôi.

Thực ra, từ đầu đến cuối, Tổ Tinh cũng chỉ có một người mới có thể được gọi là thiên tài, và người đó không phải cậu ta, mà là Diệp Hiên...

"Tôi cũng không có..." Tâm thái vốn luôn lạc quan của Lưu Dũng cũng không khỏi bị ảnh hưởng, trở nên có chút buồn bã.

Theo hắn ta thấy, thiên phú của Thủy Ngạn vẫn luôn vượt trội hơn hắn, nếu không sẽ không từ đầu đến cuối luôn lấn át hắn.

Mặc dù khi vào đại học, khoảng cách giữa hai người dần được rút

ngắn, nhưng Lưu Dũng vẫn luôn cho rằng thiên phú của Thủy Ngạn tốt hơn mình.

Ngay cả khi tiềm lực của hắn ta còn cao hơn một chút, hắn ta vẫn tin như vậy...

"Ê ê ê, hai ông làm gì thế?

Lại than xuân buồn thu à?" Diệp Hiên thấy không khí không đúng, vội vàng cắt ngang.

Cái không khí này nhất định phải phá hỏng, nếu không mà nó thật sự bén rễ trong lòng hai người, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tiền đồ.

Chương 73

“Tôi nói cho mấy ông nghe này!

Cái gọi là thiên tài chẳng qua chỉ là đi nhanh hơn người khác một bước thôi!

Mấy ông xem những người kia có phải trước đây đều lợi hại hơn mấy ông không?

Nhưng mấy ông có từng nghĩ rằng, càng về sau tốc độ tu vi thăng tiến càng chậm, và khoảng thời gian đó chính là lúc mấy ông có thể vượt lên không?!” “Hơn nữa, mấy ông còn chưa đạt đến giới hạn của mình, thì đừng có ở đây oán trời trách đất.

Ít nhất cũng phải đợi đến khi mấy ông đạt đến giới hạn rồi, hẵng trách là thiên phú không đủ chứ?

Đã không đạt đến giới hạn thiên phú rồi, trách thiên phú làm gì?” “Cứ nỗ lực!

Cứ nỗ lực là được!

Mặc dù có thể thiên phú của mấy ông không đủ để chống đỡ mấy ông đạt đến cảnh giới cao như vậy, nhưng mấy ông nghĩ mà xem, đạt đến giới hạn tu vi của mình, đó cũng là một loại phong cảnh nhân sinh mà!” “Ví dụ như ông Thủy Ngạn, ông thật sự kém cỏi sao?

Không không không!

Ông không kém.

Giới hạn tiềm lực của ông là Sáng Thế Thần Ngũ giai.

Đợi đến khi ông đạt đến Sáng Thế Thần Ngũ giai rồi, ông có thể đến một trong Ngũ đại học viện của Tổ Tinh làm giáo viên tuyển sinh,

hoặc tùy tiện đi đến một trường đại học cấp tỉnh làm hiệu trưởng, không tốt sao?" "Còn ông Lưu Dũng, giới hạn của ông là Sáng Thế Thần Lục giai đó!

Ông mẹ nó có biết Lục giai là cái gì không?

Mấy trăm vạn năm nay chưa từng có một Lục giai nào xuất hiện!

Đợi đến khi ông đạt đến giới hạn, đi làm hiệu trưởng ở Đại Kinh học viện của Tổ Tinh, không thơm sao?!

Hả?

Cả Đại Việt Quốc tổng cộng có bao nhiêu Lục giai?

Ông mẹ nó đã là thiên phú đỉnh cao rồi!" Diệp Hiên nói đến cuối, kích động đến mức không kìm được mà văng tục.

"Đôi khi trong đời, không nhất thiết phải leo lên đỉnh phong.

Con người cũng không nhất thiết phải sống theo giới hạn thiên phú của mình.

Trong lịch sử Đại Việt Quốc rộng lớn như biển khói, có không ít người ban đầu tiềm lực thiên phú không đủ, nhưng sau khi nỗ lực đạt đến giới hạn của mình lại gặp phải đủ loại cơ duyên, cuối cùng đột phá lên cảnh giới cao hơn cũng thường xuyên xảy ra." Nói xong, Diệp Hiên nhìn hai người bạn đối diện.

Có thể nói, trên con đường đã đi qua, quan hệ của hai người này là tốt nhất với hắn.

Vì vậy, khi thấy bọn họ trong bộ dạng như vậy, Diệp Hiên cũng không kìm được mà mở lời khích lệ một chút.

Bình thường khoe khoang một chút thì không sao, nhưng bây giờ, trong lúc hai người đang ở vực sâu như thế này mà còn khoe khoang nữa, thì đúng là đâm thẳng vào tim người ta, nói không chừng đối

phương sẽ thật sự sa sút ngàn trượng.

"Không phải tất cả những người có tiềm lực Lục giai đều có thể đạt đến Lục giai, nếu không thì đã không lâu như vậy mà không có Lục giai nào xuất hiện!" Lưu Dũng lắc đầu, chậm rãi nói.

Tiềm lực này, nhiều nhất chỉ có thể chứng minh giới hạn thiên phú của ngươi đến đâu, nhưng không có nghĩa là ngươi nhất định có thể đạt đến giới hạn thiên phú đó.

Sự thật là, rất ít người có thể đạt đến giới hạn thiên phú của mình, bởi vì đại đa số mọi người nỗ lực không đủ, căn bản không đạt đến giới hạn thiên phú.

Thế giới Sáng Thế Thần cũng vậy, càng mạnh thì càng có tài nguyên.

Vậy còn kẻ yếu thì sao?

Không thể mạnh lên được ư?

Không phải.

Có Tu La Tràng, có Tam Thiên Tinh Vực, có chiến trường, có rất nhiều nơi có thể giúp người ta kiếm được tài nguyên.

Mặc dù không nơi nào an nhàn thoải mái bằng trong trường học, nhưng tổng quy cũng có con đường.

Điều quan trọng nhất là, bất kể là Tu La Tràng hay Tam Thiên Tinh Vực gì đó, đều không ảnh hưởng đến việc nhận thưởng xếp hạng Thông Thiên Bảng trong trường học.

Có thể coi trường học là một nơi bồi dưỡng cường giả, chọn lọc thiên tài, cung cấp tài nguyên miễn phí, cuối cùng mang lại cho quốc gia những Sáng Thế Thần cường đại.

Đương nhiên, cũng không phải nói trường học thật sự vô dụng.

Trong Ngũ đại học viện, có đủ loại tài liệu để học tập tham khảo, có những giáo viên tốt nhất có thể giải đáp thắc mắc khi Thần Quốc gặp vấn đề.

Chỉ là, Diệp Hiên lại không cần giáo viên giải đáp thắc mắc mà thôi, nên có vẻ như trường đại học không thể dạy hắn điều gì.

Bất kể ở đâu, tổng quy sẽ có loại thiên tài như vậy, trường học đã không thể dạy được gì nữa.

Nhưng đã treo danh trên Thông Thiên Bảng đại học là có thể nhận được Thần Nguyên, vậy thì sao lại không làm chứ?

Còn Diệp Hiên xếp hạng thứ mười trên Thông Thiên Bảng toàn quốc, một tuần, một trăm vạn viên Thần Nguyên.

Một trăm viên Thần Nguyên là một bình Thần Nguyên Chi Dịch loại nhỏ, còn một trăm vạn viên Thần Nguyên chính là một trăm bình Thần Nguyên Chi Dịch loại lớn rồi.

"Đúng vậy, Lưu Dũng nói không sai, không phải cứ tiềm lực có thể đạt đến, thì tu vi thật sự có thể đạt đến." Thủy Ngạn cũng cười gượng gạo một tiếng đầy cay đắng, cực kỳ đồng tình với lời Lưu Dũng nói.

"Sau khi mấy ông nỗ lực, có đạt được hay không tôi không biết, nhưng nếu mấy ông không nỗ lực, tôi biết chắc chắn mấy ông sẽ không đạt được!" "Giới hạn của hai ông đã là sự tồn tại mà rất nhiều người mơ ước rồi.

Trên Tổ Tinh mới có mấy Sáng Thế Thần Ngũ giai?

Cả Đại Việt Quốc lại có bao nhiêu Lục giai?" Diệp Hiên không lấy mình ra để nói, mặc dù tiềm lực của hắn chỉ được đánh giá là Lục giai, tư chất tuyệt thế, nhưng thực tế thiên tư của hắn tuyệt đối không chỉ ở Lục giai.

Mặc dù không biết vì sao Ngũ đại viện trưởng lại xếp hắn vào tiềm lực Lục giai, nhưng dù sao thì thứ này cũng chỉ để người khác xem, rốt cuộc giới hạn ở đâu, chẳng phải vẫn phải tự mình quyết định sao.

Hơn nữa, nếu hắn thật sự lấy mình ra mà nói, đó sẽ không phải là lời cổ vũ, mà là một đòn đả kích.

"Cậu nói không sai, Lục giai, đã là sự tồn tại mà rất nhiều người mơ ước rồi.

Cả Tổ Tinh cũng chỉ có sáu vị Lục giai mà thôi.

Nhìn rộng ra cả Đại Việt Quốc, cũng không có nhiều.

Tôi nhất định phải đạt đến Lục giai!" Tâm trạng của Lưu Dũng vốn không quá sa sút, hắn chỉ là bị cảm xúc của Thủy Ngạn ảnh hưởng, dẫn đến có chút buồn bã mà thôi.

Thực tế, đối với tiềm lực Lục giai này, hắn đã cực kỳ hài lòng rồi, nhưng bị tâm trạng tiêu cực ảnh hưởng, người cũng sẽ không khỏi đi theo hướng tiêu cực.

Bây giờ được Diệp Hiên khích lệ một chút, cũng đã tốt hơn rất nhiều, tâm trạng sa sút trong nháy mắt đã biến mất không ít.

Lưu Dũng tuy đã khá hơn, nhưng Thủy Ngạn lại chẳng thay đổi gì, tâm trạng vẫn vô cùng sa sút.

Sáng Thế Thần Ngũ giai và Sáng Thế Thần Lục giai, tuy chỉ cách nhau một chữ, nhưng thực tế bất kể là thực lực hay địa vị đều là một trời một vực.

Sáng Thế Thần Ngũ giai đâu chỉ có mấy chục ức?

Cả Đại Việt Quốc một nắm là ra một đống, tuy phân tán trong tám trăm Tinh Vực trực thuộc Đại Việt Quốc không phải ở đâu cũng thấy,

nhưng số lượng cũng cực kỳ nhiều.

Sáng Thế Thần Lục giai thì lại khác, số lượng trong Đại Việt Quốc không quá một vạn, đại đa số đều đảm nhiệm chức Viện trưởng Ngũ đại học viện, hoặc làm Tinh Vực Chi Chủ.

Tinh Trưởng Tổ Tinh cũng là Sáng Thế Thần Lục giai, các quan chức cấp cao trong Sáng Thế Đại Lục cũng có thực lực này.

Nhưng tổng số Sáng Thế Thần Lục giai của cả Đại Việt Quốc hợp lại cũng không vượt quá một vạn, phân tán trong tám trăm Tinh Vực thuộc về Đại Việt Quốc, mỗi Tinh Vực cũng chỉ có mấy người.

Có thể nói là phong cương đại lại, mỗi Tinh Vực Chi Chủ trừ những chuyện liên quan đến học viện không quản được ra, còn lại hầu như đều do họ quyết định, nghiễm nhiên là một phương bá chủ.

Tam Thiên Tinh Vực tuy mỗi nơi có sự phân chia riêng, nhưng trên thực tế, giữa các Tinh Vực này đều có sự liên hệ với nhau, cũng sẽ có người dân của các quốc gia khác sinh sống trong đó, giống như người Đại Việt cũng sẽ sinh sống trong các Tinh Vực của quốc gia khác vậy.

Nhưng trong Sáng Thế Đại Lục, lại phân chia rõ ràng, bất kỳ ai cũng không thể đặt chân vào quốc gia đối phương, nếu không thì coi như khai chiến.

Ngoại trừ Sáng Thế Đại Lục ra, Tổ Tinh của các quốc gia cũng đều như vậy.

Ngoại trừ hai nơi này ra, trong các Tinh Vực khác, tình trạng tạp cư hỗn loạn không ít.

Nếu không thì, bảng tổng sắp Thông Thiên Bảng toàn quốc cũng sẽ không có số lượng hơn ba mươi triệu người.

Đó là bởi vì không ít người Đại Việt Quốc sinh sống ở các Tinh Vực khác, nhưng Ngũ đại học viện thì không nằm ở những nơi đó.

Tuy nhiên, vẫn có những trường đại học khác ở đó, nên tài nguyên giáo dục các thứ cũng sẽ kém hơn một chút.

"Thủy Ngạn?" Diệp Hiên nhíu mày, thấy Thủy Ngạn vẫn bộ dạng như cũ, liền gọi đối phương một tiếng.

"Hả?" Thủy Ngạn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Hiên, có chút mê mang.

"Những lời tôi nói, cậu đều không nghe lọt tai sao?" Diệp Hiên nhẹ giọng hỏi.

Thủy Ngạn đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Những lời cậu nói, tôi đều hiểu, chỉ là trong lòng không cam thôi.

Từ nhỏ đến lớn đều là thiên tài được kỳ vọng, cho đến khi trải qua cuộc thi Tinh Vực, mới phát hiện nhìn ra thế giới này, mình cũng chỉ là tầm thường mà thôi." Đạo lý ai cũng hiểu, ai cũng không phải kẻ ngốc, nhưng nếu thật sự chính mình gặp phải, đó lại là một chuyện khác.

Tục ngữ nói hay lắm, đứng nói chuyện không thấy đau lưng.

Cậu có tâm thái tốt chỉ là vì cậu chưa gặp phải mà thôi, nếu không thì, nói không chừng tâm thái của cậu còn không bằng tôi.

Đương nhiên, những lời này Thủy Ngạn cũng không nói ra, vì cậu ta biết Diệp Hiên đang an ủi mình.

Nếu cậu ta thật sự nói ra, đó là thật sự tổn thương tình cảm.

Có những lời, có những việc, nghĩ thì được, nhưng thật sự nói hoặc làm, thì lại hoàn toàn khác.

Đúng như câu "Luận việc chứ không luận lòng, luận lòng thì trên đời không có thánh nhân." "Hiểu rồi.

Vậy cậu tự mình nghĩ thêm đi.

Hy vọng có thể một lần nữa nhìn thấy Thủy Ngạn kiêu ngạo ngày xưa!" Diệp Hiên cười, cười rất vui vẻ.

Thủy Ngạn nói như vậy, có nghĩa là đối phương không thật sự rơi vào vũng lầy tự ti tuyệt vọng, chỉ là vì sự chênh lệch quá lớn trong một thời gian ngắn nên không thể thoát ra mà thôi.

Trạng thái này, qua một thời gian nữa sẽ ổn.

"Đó là đương nhiên!" Thủy Ngạn cũng cười, cũng cười rất vui vẻ.

Làm người, điều quan trọng nhất là chấp nhận sự tầm thường của bản thân, nhưng ngươi không thể thật sự cam tâm tầm thường.

Điều đầu là nhận rõ chính mình, điều sau là sau khi nhận rõ chính mình, ngươi phải phấn đấu tiến lên, tranh thủ thoát khỏi sự tầm thường.

Bọn họ tuy xưng là Sáng Thế Thần, nhưng chung quy vẫn là bản thân con người.

Cái gọi là Sáng Thế Thần chẳng qua chỉ là một nhóm người sở hữu sức mạnh đặc biệt mà thôi, giống như những tiên nhân tu luyện thành tiên vậy.

Chỉ có thể nói, bọn họ không phải là người bình thường, dù sao cũng đã sở hữu thọ mệnh vô tận cùng sức mạnh kinh khủng có thể hủy thiên diệt địa.

Ba người lại ngồi lại trò chuyện vui vẻ một lúc, cuối cùng, Diệp Hiên để lại cho mỗi người mười vạn Thần Nguyên.

Mặc dù cả hai người kiên quyết không nhận, kiên trì tự mình phấn đấu, nhưng đối với Diệp Hiên mà nói, đó cũng chỉ là một hạt cát giữa biển mà thôi.

Giữa chừng, ba người thậm chí suýt chút nữa bùng nổ một trận

đại chiến.

Căn biệt thự đó trong nháy mắt đã bị khí thế của Thủy Ngạn và Lưu Dũng nghiền nát.

May mắn thay, tu vi của Diệp Hiên vượt xa hai người bọn họ, chỉ một ánh mắt, Đại Đạo vừa xuất, hai người liền trực tiếp bại trận.

Ừm, không phải là gục ngã theo nghĩa đen, mà là trực tiếp bị đánh bại.

Điểm này cũng khiến bọn họ cảm nhận được thế nào là thực lực của hạng mười trên bảng tổng sắp Thông Thiên Bảng.

Chỉ là một chút Đại Đạo hiển hóa, Thủy Ngạn và Lưu Dũng đã trực tiếp bị trấn áp.

Sau đó, Diệp Hiên động dụng thời gian thần thông, phục hồi lại căn biệt thự, rồi để lại Thần Nguyên, biến mất.

Đối với hắn mà nói, hai mươi vạn Thần Nguyên này chẳng là gì, nhưng đối với Lưu Dũng và Thủy Ngạn mà nói, đó là một con số thiên văn hoàn toàn.

Số này tương đương với tài nguyên một tuần của hạng nhất một Tinh Vực.

Thần Quốc tuy cần rất nhiều tri thức và ý tưởng để cấu tạo, để dẫn dắt, nhưng trên thực tế, thứ quan trọng nhất chính là Thần Nguyên!

Thần Nguyên mới là căn bản của tất cả, cũng là dược liệu quan trọng nhất để Thần Quốc hùng mạnh.

Đúng như câu "khéo vợ khó làm bữa không gạo", mà Thần Nguyên chính là gạo của Sáng Thế Thần!

Là sự tồn tại không thể thiếu!

Diệp Hiên giúp đỡ hai người bọn họ cũng rất đơn giản, hoàn toàn là vì tình nghĩa.

Vì ban đầu Lưu Dũng đã kết một thiện duyên với hắn, hắn cũng không ngại ra tay giúp đỡ khi đối phương gặp khó khăn.

Biết đâu sau này cũng sẽ có một thu hoạch không ngờ tới.

Đương nhiên, cho dù không có, cũng không sao, vì hắn vốn không có ý định để hai người bọn họ báo đáp mình.

Nếu hai người này thật sự có thể đạt đến giới hạn của mình, với tư cách là bạn bè, hắn không nghi ngờ gì cũng sẽ rất vui mừng.

Tuy nhiên, cách trực tiếp ban tặng Thần Nguyên này cũng không phải là quá tốt, chuyện "ân một chén gạo, thù một đấu gạo" hắn đương nhiên là biết.

Vì vậy, đây cũng là lần cuối cùng hắn định cho bọn họ Thần Nguyên.

Đại học Giang Nam.

"Hay lắm, không hổ là Diệp Hiên mà tôi quen, phục!" Dao Hải vừa nằm vừa ôm một mỹ nữ, từ tận đáy lòng thán phục một tiếng.

Với xếp hạng, thực lực và địa vị hiện tại của hắn, muốn tìm bạn gái thì đừng có quá dễ dàng, chỉ cần vẫy tay là được.

Vừa hay, hắn lại là một người chưa thoát khỏi thú vui sơ cấp.

Ồ không, đây là thú vui cao cấp.

Rõ ràng, hắn cũng đã thấy bài đăng trên diễn đàn, nếu không thì cũng không thể đột nhiên nói ra câu này.

"Diệp Hiên?

Anh quen hắn sao?" Nữ Sáng Thế Thần bên cạnh kinh ngạc nói.

Chương 74

Cô ta là Sáng Thế Thần Nhị giai, là học tỷ năm hai của Đại học Giang Nam.

Cô ta trễ một năm, cũng không thể từ Nhị giai lên Tam giai.

Thế là, cô ta liền đến bên Dao Hải, dù sao thì người càng mạnh tài nguyên càng nhiều, nói không chừng cũng có thể chia cho cô ta một ít.

"Vớ vẩn, tôi là trường Lâm Thiên Nhất Trung, Diệp Hiên cũng là Lâm Thiên Nhất Trung.

Tôi với hắn không chỉ quen biết, mà còn là bạn thân chí cốt cùng lớp!" Dao Hải nghe vậy, lườm một cái, buông tay đang ôm đối phương ra.

Hắn mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, để lộ ngực, vẻ mặt khoa trương, hai tay giang ra, giả vờ kinh ngạc nói: "Cô có biết cái gì gọi là bạn thân chí cốt không hả!

Tôi với hắn đó là anh em thân thiết thật sự!

Tôi nói cho cô biết, tôi với hắn quen nhau từ hồi tiểu học rồi!" "Oa, anh giỏi vậy sao, trước đây tôi không hề biết nha!" Người phụ nữ nghe vậy kinh ngạc thốt lên.

Dao Hải nghe xong cười tà một tiếng nói: "Hắc hắc, không biết ư?

Vậy thì lại đây đi!

Tôi muốn xem rốt cuộc cô có biết hay không!" Nói xong, hắn trực tiếp cởi áo choàng tắm màu trắng ra, tung lên trời.

Trên mặt người phụ nữ lộ ra một vẻ mị hoặc, thân hình ngả về sau, quyến rũ nói: "Ồ ~ thật sao ~ vậy thì tôi muốn xem học đệ có bản

lĩnh lớn đến mức nào đây!" Chữ "lớn" được nhấn nhá cực kỳ rõ ràng và nặng âm, trong nháy mắt đã khiến Dao Hải hăng máu.

An Lạc Tinh Vực, An Lạc Đế Tinh, trong Đại Chu học viện.

"Diệp Hiên này, là người nào?" Cơ Tiên nhíu mày, nhìn Diệp Hiên đột nhiên lọt vào top mười trên Thông Thiên Bảng, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Sao lại đột nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy chứ?

Trước đây, Diệp Hiên thậm chí còn chưa lọt vào top vạn mà!

Còn bây giờ thì sao?

Từ vị trí không biết bao nhiêu mà một bước nhảy vọt vào top mười!

Ừm, dưới một vạn trên bảng tổng sắp toàn quốc, ông ta thậm chí còn không thèm liếc nhìn, quét qua cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn, ngay cả top vạn cũng không lọt được, có tác dụng quái gì.

Còn bình thường khi xem bảng xếp hạng, thực tế cũng chỉ xem top một trăm mà thôi.

"Hạng nhất Tổ Tinh chứ gì, hạng mười toàn quốc chứ gì!

Chẳng phải trên Thông Thiên Bảng đã viết rồi sao?" Hồ Hợi lườm một cái, nói.

Theo ông ta thấy, loại người đã ghi rõ ràng như vậy rồi mà còn hỏi là ai, đây chẳng phải là đồ ngốc sao.

Ông ta là Viện trưởng Đại Tần học viện của An Lạc Tinh Vực.

Hiện giờ, các Viện trưởng Ngũ đại học viện tập trung lại với nhau, chính là vì Diệp Hiên đột nhiên xuất hiện này.

Lời Hồ Hợi vừa thốt ra, bốn người có mặt đều im lặng, nhìn nhau,

lần lượt phớt lờ Hồ Hợi, lười chấp nhặt với ông ta, tránh cho mình rước bực vào người.

"Khụ khụ, vì sao Tổ Tinh đột nhiên lại xuất hiện một người như vậy?

Hơn nữa ngay cả mấy chúng ta cũng không có quyền hạn xem tư liệu của hắn.

Chẳng lẽ là con cháu của một vị đại nhân vật nào đó ở trên kia được thả nuôi ở Tổ Tinh sao?" Lưu Tị vội vàng xoa dịu tình hình nói.

Ông ta là Viện trưởng Đại Kinh học viện, thấy không khí có chút trầm mặc, bèn ra mặt làm hoạt náo không khí.

Hơn nữa, những gì ông ta nói cũng không phải không có lý, dù sao thì trên kia thật sự có một vị đại nhân vật họ Diệp.

"Ngài nói là lão nhân gia đó sao?" Chu Quyền nhíu nhíu mũi, có chút không dám tin nói, sau đó lại chợt bình tĩnh lại nói: "Không thể nào, chắc chắn không thể nào.

Ông ấy không phải là người như vậy.

Hơn nữa, cho dù là người của đối phương thì sao?" "Mấy chúng ta đều không có quyền hạn xem, ngài nói không phải là con cháu của vị đó thì làm sao có thể làm được?" Lưu Tị phản bác.

"Có thể là năm lão già ở Tổ Tinh cùng nhau làm ra chứ gì!

Điều này cũng không phải là không có khả năng!" Chu Quyền lập tức đáp lời.

Ông ta nói không sai, nếu các Viện trưởng Ngũ đại học viện hợp sức lại, thật sự có thể có quyền lực khiến cho năm người bọn họ không thể xem được hồ sơ đó.

"Khụ khụ, trước tiên đừng tranh luận những chuyện này nữa.

Chúng ta đổi sang một chủ đề khác, chủ đề liên quan đến lợi ích của chúng ta.

Nếu thật sự là con cháu của vị tồn tại kia, thì phần thưởng cuối cùng mà chúng ta chuẩn bị phải dựa theo kế hoạch ban đầu hoặc cao hơn một chút.

Nếu không, vị tồn tại kia sau này tức giận cũng không dễ giải quyết.

Mặc dù không nhất định sẽ thật sự ra tay đối phó với năm người chúng ta, nhưng chuyện đi làm hiệu trưởng ở viện của mình thì cũng đừng nghĩ tới nữa." Cơ Tiên hắng giọng một cái, thu hút ánh mắt của mọi người, sau đó chậm rãi nói.

Đúng vậy, nếu thật sự là vị tồn tại kia, tuy không đến mức thật sự ra tay đối phó mấy người bọn họ, nhưng khi Viện trưởng Ngũ đại học viện bản viện vì nhiều lý do mà về hưu, nếu tất cả đều không có Sáng Thế Thần Thất giai nào xuất hiện, thì sẽ tạm thời do một Sáng Thế Thần Lục giai có hy vọng đột phá đến Thất giai đảm nhiệm.

Mà những người như bọn họ, không nghi ngờ gì đều có hy vọng đột phá đến Thất giai, nếu không thì cũng không thể đảm nhiệm chức Viện trưởng Ngũ đại học viện của An Lạc Tinh Vực.

"Nhưng vạn nhất Diệp Hiên không phải là con cháu của vị đó, chúng ta mà dựa theo phần thưởng kế hoạch ban đầu hoặc cao hơn, thì đó không nghi ngờ gì là một lần xuất huyết lớn.

Những thứ tân tân khổ khổ chuẩn bị, lại tặng cho tên Tổ Tinh đó, nghĩ thế nào cũng không cam lòng." "Vì vậy, chúng ta nên thảo luận xem phần thưởng cuối cùng rốt cuộc nên chọn như thế nào!" Cơ Tiên một lần nữa đưa ra một vấn đề khó, đây mới là ý đồ thực sự của ông ta khi triệu tập những người khác đến.

Về phần Diệp Hiên có giành được quán quân hay không, không ai nghi ngờ.

Nếu ngay cả người hạng mười trên bảng tổng sắp toàn quốc mà không giành được quán quân của một cuộc thi Tinh Vực, thì chỉ có thể nói một tiếng An Lạc Tinh Vực quá bá đạo, bá đạo đến mức hạng mười toàn quốc cũng không phải là người đứng đầu khối đại học năm nhất của Tinh Vực.

Ồ, nhất định là có tuyển thủ xếp hạng cao hơn chứ?

Ở đâu vậy?

Ê, đừng nói năm nhất, toàn bộ học tử của cả trường đại học cũng không có ai xếp trong top mười!

Ừm, trước đây có, vừa hay xếp hạng mười, sau đó, bị Diệp Hiên đẩy ra ngoài.

Tuy nhiên, An Lạc Tinh Vực tuy tuyển thủ đứng đầu không xếp hạng đặc biệt cao (trước Diệp Hiên chỉ là hạng mười), nhưng trong số hạng mười một đến một trăm, An Lạc Tinh Vực có đến tám người!

Trong số hạng một trăm linh một đến một nghìn, An Lạc Tinh Vực có đến một trăm linh tám người!

Đây chính là An Lạc Tinh Vực, tuy những người đứng đầu nhất không đứng trên đỉnh phong, nhưng nhóm học tử đỉnh cao lại vượt trội tất cả các Tinh Vực khác, có thể nói là độc chiếm phong cách của Tinh Vực.

Mọi người không chỉ ngầm hiểu mà không đề cập đến việc liệu có giành được quán quân hay không, mà ngay cả việc Diệp Hiên rốt cuộc có phải là con cháu của vị tồn tại kia hay không cũng không ai đề cập.

Bởi vì trong tình huống này, chỉ cần không thể hoàn toàn loại trừ,

thì ít nhất cũng phải đưa ra phần thưởng đã định trước.

“À?

Tôi thấy tình hình bây giờ rất rõ ràng, Diệp Hiên chắc chắn sẽ giành quán quân.

Tức là chúng ta chỉ cần điều tra rõ bối cảnh của người này, là sẽ biết rốt cuộc nên chọn gì thôi.” Hồ Hợi rất không hiểu.

Ông ta không hiểu vì sao bốn người này lại nhất trí băn khoăn về vấn đề phần thưởng ở đây, trực tiếp điều tra một chút chẳng phải là biết rồi sao?

Với thần thông của Sáng Thế Thần Lục giai của bọn họ, điều đó khó đến vậy sao?

Bốn người còn lại một lần nữa nhìn nhau.

Bọn họ cũng rất không hiểu, vì sao một kẻ ngốc như vậy cũng có thể tu luyện đến Sáng Thế Thần Lục giai?

“Tôi đã tra ra rồi, hắn không phải là con cháu của vị tồn tại kia.

Trong suốt cuộc đời hắn, cho đến trước khi sáng tạo thế giới đều quá mức bình thường.

Hơn nữa còn có cha mẹ, tuy mất sớm, nhưng cũng là có, không phù hợp với vị kia.” Hồ Hợi thấy không ai nói gì, tưởng rằng bọn họ đều cho rằng lời mình nói rất đúng, nên tiếp tục nói.

Đối với Sáng Thế Thần Lục giai mà nói, điều này chẳng qua chỉ là chuyện trong một ý niệm, trong nháy mắt là có thể điều tra rõ ràng mọi quá khứ của Diệp Hiên.

“Ồ?

Vậy xin hỏi vị Viện trưởng thiên tài này, Diệp Hiên từ khi sinh ra từ bụng mẹ và khoảng thời gian trước đó, ngài có thấy không?” Lưu

Tị cười khẩy một tiếng, mỉa mai nói.

Mặc dù khen đối phương là Viện trưởng thiên tài, nhưng ngữ khí đó rõ ràng là châm chọc đối phương.

Nhưng Hồ Hợi lại không nghe ra.

Hồ Hợi nhíu mày, lắc đầu, một cách nghiêm chỉnh nói: "Kỳ lạ, khoảng thời gian đó thật sự không thể tra xét được, không biết vì lý do gì!

Ngay cả tôi cũng không thể tra xét!" Phải biết rằng, ông ta là Sáng Thế Thần Lục giai, sớm đã siêu thoát khỏi vô tận thời không, có thể nghịch chuyển dòng chảy thời gian, phục hồi bản nguyên, nhìn thấy tất cả chân tướng.

Nhưng trên người Diệp Hiên, ông ta không thể nhìn thấy khoảng thời gian đó.

Cái ông ta có thể nhìn thấy chỉ là khoảng thời gian từ khi Diệp Hiên ra đời cho đến bây giờ, tất cả quá khứ đều được ông ta nhìn thấy.

Còn về tương lai, không có ý nghĩa tham khảo lớn.

Những tồn tại như bọn họ, sớm đã biết cái gọi là tương lai không phải bất biến, mù quáng tin tưởng tương lai chỉ là đường chết.

Vì vậy, bọn họ không đi xem tương lai của Diệp Hiên.

"Ha ha, Viện trưởng thiên tài, xin hỏi loại thủ đoạn này là thứ mà một Sáng Thế Thần Tứ giai vẻn vẹn có thể làm được sao?" Lưu Tị lần này là không chút che giấu mà châm chọc.

"Không phải." Nhưng Hồ Hợi lại không hề dao động, mà nghiêm chỉnh đáp lời.

Lưu Tị thấy đối phương bộ dạng như vậy, cũng lười châm chọc

nữa, thở dài một hơi.

Ngươi cứ công khai hay lén lút châm chọc đối phương, đối phương hoàn toàn không nghe ra, vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa.

"Mà cha mẹ hắn lại là hai Ma qua bình thường vô kỳ, cho nên, không thể nào là thủ đoạn của cha mẹ hắn.

Tức là, Diệp Hiên rất có khả năng là con cháu của vị tồn tại kia, còn cái gọi là cha mẹ hắn trên thực tế cũng chỉ là lời nói dối được vị tồn tại đó dùng để che giấu mọi thứ mà thôi!" Cơ Tiên cuối cùng tiếp lời giải thích của Lưu Tị, một lần nữa giải thích cặn kẽ.

"Ngài xem lại cuộc đời Diệp Hiên này.

Từ cuối năm nhất cấp ba bắt đầu sáng tạo ra một Phế giới, kết quả thì sao?

Lại cứng rắn từ Phế giới đó chế tạo ra một thế giới sinh linh quy tắc, sau đó lại một lần nữa từ đó khai thác ra thế giới thứ hai.

Người ta Nhất giai có thể áp Tam giai, Nhị giai có thể chém giết Tứ giai ma vật.

Bây giờ đạt đến Tứ giai, một bước nhảy vọt lên hạng mười toàn quốc.

Loại thiên phú này, ngài nghĩ là hai Ma qua bình thường có thể sinh ra được sao?!" "Đừng nói Ma qua, ngay cả để ngài, một Sáng Thế Thần Lục giai, đi sinh một vạn đứa con, e rằng cũng không thể sinh ra được một thiên tài như Diệp Hiên!" Cơ Tiên coi như đã sợ rồi, nói rõ một lần cho xong, tránh cho Hồ Hợi lát nữa lại cứ quấn lấy chuyện này không buông.

Thật sự nếu không phải phần thưởng này do năm người bọn họ nhất trí thông qua mới có thể xác định, thì có đánh chết Cơ Tiên cũng sẽ không mời đối phương đến.

“Ừm, ngài nói cũng có lý.” Hồ Hợi đầy ẩn ý gật đầu, sau đó lãnh đạm nói: “Tiếp theo, chúng ta tiếp tục thảo luận vấn đề phần thưởng đi!” Cơ Tiên suýt nữa đã bị câu nói trước đó của ông ta làm tức chết.

Cái gì mà “cũng có lý”?

Đây là quá có lý rồi thì có!

Tuy nhiên, sau câu nói sau đó của đối phương, ông ta cũng lười nói thêm gì nữa để tránh phát sinh ngoài lề, gật đầu rồi lại nói: “Vậy nên, là dùng phần thưởng ban đầu đó, hay là đổi sang một cái cao hơn, hay là đổi sang một món rác rưởi cho qua loa?

Tiếp theo, mọi người bỏ phiếu đi, là giữ nguyên hay đổi sang món rác rưởi.” “Tôi thì bỏ phiếu giữ nguyên.” Nói xong, ông ta liền nhìn bốn người kia.

Bốn người nghe vậy, lập tức bày tỏ ý kiến.

“Giữ nguyên.” Lưu Tị và Cơ Tiên đều đã phân tích thấu đáo như vậy, chứng tỏ Diệp Hiên cực kỳ có khả năng là con cháu của vị tồn tại kia.

Vì vậy, cũng không ai muốn mạo hiểm đắc tội với vị tồn tại đó.

Dù sao thì Diệp Hiên cho dù thật sự không phải là người của vị tồn tại kia, tổn thất của bọn họ cũng không lớn, chỉ là giúp đối thủ bồi dưỡng thêm một tồn tại cường đại mà thôi, làm lớn mạnh đối phương thêm vài phần.

Thực tế vấn đề căn bản không phải là rất lớn.

“Tốt, nhất trí thông qua.

Vậy có nghĩa là phần thưởng thấp nhất sẽ được định là Thiên Đế Hạo Thiên trong thần thoại truyền thuyết.” Cơ Tiên nhìn bốn người nhất trí thông qua, gật đầu, rất hài lòng với kết quả này.

Cái gọi là Thiên Đế Hạo Thiên trong thần thoại truyền thuyết mà ông ta nhắc đến cũng là một loại Thần tạp.

Loại Thần tạp này không biết từ đâu đến, cũng không biết đi đâu, chỉ biết rằng nếu có được thì có thể hiển hóa trong Thần Quốc của bản thân, từ đó mà ươm tạo ra nó.

Sau này, loại Thần tạp này, những Thần tạp cấp thấp, đã bị Sáng Thế Thần của Thần Quốc khoa học kỹ thuật đứng trên đỉnh phong giải mã, có thể nghiên cứu phát triển hàng loạt.

Chỉ là giá cả vẫn đắt không thôi, cần dùng Thần Nguyên để đổi.

Nhưng đối với một tồn tại như Thiên Đế Hạo Thiên, thì căn bản không thể giải mã để nghiên cứu phát triển được.

Tức là, lá bài này là Thần tạp độc nhất vô nhị.

Ừm, ít nhất ở An Lạc Tinh Vực hiện tại mà nói là độc nhất vô nhị, vì chưa từng nghe nói có ai nhặt được lá Thần tạp thứ hai.

Thiên Đế Hạo Thiên, là Chí Cao Thần trong truyền thuyết của An Lạc Tinh Vực, Chí Cao Thượng Đế, là chủ của Thiên Đình, là chủ của vạn vật vũ trụ.

Đương nhiên, năm người này đều là Sáng Thế Thần Lục giai, Thiên Đế hay không Thiên Đế thì trong thế giới của bọn họ sớm đã sinh ra Thiên Đế thuộc Thần Quốc của mình rồi, hơn nữa cũng đều là Thiên Đế trong thần thoại truyền thuyết hiển hóa ươm tạo ra.

Cho nên, công dụng của lá bài này cũng không phải rất lớn.

Nhưng nếu rơi vào những Thần Quốc không có Thiên Đế hoặc Thiên Đế không bằng Hạo Thiên, thì đó chính là chí bảo.

Mà Sáng Thế Thần Tứ giai căn bản không thể triệt để hiển hóa và ươm tạo những tồn tại trong thần thoại truyền thuyết ra được, nhiều

nhất cũng chỉ sở hữu một chút đạo vận mà thôi.

Giống như Thái Dương Thần trong thế giới của Trương Bân vậy, chẳng qua chỉ là đạo vận của Tam Túc Kim Ô trong thần thoại truyền thuyết hiển hóa ra, chứ không phải bản thân Tam Túc Kim Ô thật sự.

Tuy nhiên, luyện giả thành chân, chỉ cần tu vi của hắn đạt đến một cảnh giới nhất định, thì Tam Túc Kim Ô đó cũng sẽ tự nhiên mà hóa thành Tam Túc Kim Ô thật sự trong thần thoại truyền thuyết.

"Vậy tiếp theo, ai cho rằng nên trao phần thưởng cao hơn cho đối phương, xin biểu quyết.

Tôi xin bắt đầu trước, tôi vẫn cho rằng nên trao phần thưởng cao nhất, chịu chi một chút đi, để vị tồn tại kia cũng có thể nhớ một chút công lao của chúng ta.

Chương 75

Không nói đến việc thúc đẩy chúng ta một chút, ít nhất đừng cản chân là được rồi.” Cơ Tiên một lần nữa mở miệng biểu quyết, từng bước một, tránh việc không thể thống nhất quy cách.

Trước tiên đổi giới hạn thấp nhất thành ban đầu, sau đó xem xét liệu có thể nâng lên một chút hay không.

Mà những phần thưởng này, đều được chọn lựa từ kho báu giáo dục của Đại Việt Quốc.

Cần sự công nhận của các Viện trưởng Ngũ đại học viện cùng lúc, mới có thể quyết định bảo vật nào là của quán quân.

Nếu không có sự công nhận đồng thời của năm người, thì không thể lựa chọn.

Hơn nữa, quyền hạn này cũng chỉ có thể được sử dụng vào những thời điểm cụ thể, và có những yêu cầu nghiêm ngặt.

Hơn nữa, sau khi đã chọn xong cũng không phải là để mang đi, mà chỉ là để sở hữu quyền hạn lựa chọn này.

Đến cuối cùng, những bảo vật đó cũng sẽ tự nhiên xuất hiện trong tay người đoạt giải.

Sở dĩ nghiêm ngặt như vậy, cũng là để tránh khả năng có người tham ô.

Giống như giải đấu Tinh Vực lớn lần này, chỉ có thể chọn một trong Trấn Quốc Chi Bảo hoặc Tinh Vực Chi Bảo làm phần thưởng cho quán quân.

Chỉ có thể chọn Siêu Tinh Đoàn Chi Bảo để thưởng cho hạng nhì và hạng ba, theo thứ tự giảm dần, cho đến khi phần thưởng top trăm

kết thúc.

Những cái gọi là Trấn Quốc Chi Bảo, Tinh Vực Chi Bảo này cũng chỉ là một cấp độ lớn, dùng để hình dung mức độ quý giá và thực dụng của những bảo vật này.

Quán quân nhận được Tinh Vực Chi Bảo thì không cần kiểm tra, các thứ hạng dưới đó nhận được bảo vật cũng không cần.

Nhưng Trấn Quốc Chi Bảo, lại cần các Viện trưởng của Ngũ đại bản viện thẩm định sau khi nhất trí thông qua, mới do năm người bọn họ tự mình ban bố cho quán quân đạt được.

"Ý ngài là động dụng Trấn Quốc Chi Bảo?!" Lưu Tị nhíu mày.

Ông ta tuy chủ trương đừng ban thưởng quá mức cho Diệp Hiên, nhưng cũng không có nghĩa là phải cấp cho đối phương Trấn Quốc Chi Bảo chứ!

Trong các Tinh Vực Chi Bảo, tầng thứ không đồng đều.

Có những thứ tốt như Thần tạp Thiên Đế Hạo Thiên tự nhiên là chí bảo mà ai cũng muốn có được, nhưng cũng có những thứ kém cỏi như không phải là Tinh Vực Chi Bảo vậy.

Thứ bọn họ nói trước đó chính là loại Tinh Vực Chi Bảo tệ nhất, không có nhiều công dụng.

Những Tinh Vực Chi Bảo đó thường phải được sử dụng trong Thần Quốc phù hợp mới có hiệu quả đỉnh cấp, thậm chí còn tốt hơn mấy phần so với Thần tạp Thiên Đế Hạo Thiên.

Tức là, loại chuyên dụng quả thực được coi là Tinh Vực Chi Bảo đỉnh cấp, nhưng nếu Thần Quốc không phù hợp, thì nó lại hoàn toàn vô dụng, thậm chí còn không bằng một Siêu Tinh Đoàn Chi Bảo.

Bọn họ trước đó, chính là đang quyết định có nên dùng loại bảo

vật này làm phần thưởng cho Diệp Hiên hay không.

"Đúng, không sai, tôi đang nói đến việc động dụng Trấn Quốc Chi Bảo!" Cơ Tiên gật đầu, khẳng định nói.

Dù sao Tinh Vực Chi Bảo tuy có tầng thứ rất lớn, nhưng có thể ổn định áp chế Thần tạp Thiên Đế Hạo Thiên thì lại không có nhiều, hơn nữa cũng chỉ tốt hơn một chút mà thôi, không đến mức nói là bảo vật cao cấp hơn, tốt hơn gì cả.

Chỉ có Trấn Quốc Chi Bảo, mới xứng với loại hình dung này.

"Tê!

Cơ Tiên, ngài nghiêm túc đó chứ?" Lời này vừa thốt ra, Lý Nguyên Cát có chút không dám tin.

Ông ta vẫn luôn không nói gì, nhưng Cơ Tiên vừa nói vậy, đã làm ông ta chấn động.

Cái quái gì thế này, quyền lực thỉnh cầu Trấn Quốc Chi Bảo lại dùng để cấp cho một người Tổ Tinh sao?

Đây là phá kỷ lục lịch sử rồi ư?

Thật sự là tình huống đầu tiên, ở đâu ra còn có người tốt như vậy chứ!

"Nghiêm túc chứ.

Tục ngữ nói hay lắm, làm người thì làm cho trót, đưa Phật thì đưa đến tận Tây.

Hơn nữa, dù sao cũng là phải cấp cho Diệp Hiên đồ tốt, cấp tốt hơn một chút thì có vấn đề gì chứ?

Dù sao cũng không phải để chúng ta tự móc túi, là do quốc gia chi trả, mấy ngài đau lòng cái gì?" "Vạn nhất hắn thật sự là con cháu của vị đó, chúng ta đối xử với Diệp Hiên như vậy, hắn có thể không nhớ

cái tốt của chúng ta sao?" Cơ Tiên cười gật đầu, giải thích một phen.

Trước đây sở dĩ không muốn cho Diệp Hiên đồ tốt, chính là không muốn làm lợi cho người ngoài mà thôi.

Bây giờ dù sao cũng là phải làm lợi rồi, đúng như câu "bán thịt nhà mình thì không đau lòng", huống chi đó còn không phải là thịt nhà mình, đó là thịt căn bản không liên quan gì đến mình.

Vì bản thân mưu lợi, sao lại không làm chứ!

"Thật sự là như vậy!

Ha ha, tôi tán đồng!" Lý Nguyên Cát cũng hiểu ra vấn đề.

Dù sao đã cấp cho đối phương đồ tốt rồi, còn sợ cấp tốt hơn một chút nữa sao?

"Tán đồng!" "Đồng ý!" "Được!" Ba vị Viện trưởng còn lại là Lưu Tị, Chu Quyền, Hồ Hợi cũng lần lượt đồng ý.

"Vậy được rồi, tiếp theo chúng ta sẽ bàn bạc xem, trong số nhiều Trấn Quốc Chi Bảo như vậy nên cấp cho hắn cái nào tốt hơn..." Cơ Tiên thấy mọi người đồng ý xong, cười nói.

Thế giới Hồng Hoang.

Một thân ảnh khoác đế bào huyền hoàng sắc một lần nữa xuất hiện trên bầu trời Hồng Hoang vô tận.

"Hồng Hoang không thể một ngày không có Đế, cũng không thể một ngày không có Hậu.

Vạn tộc vạn linh, đều phải có Thiên Địa Nhân Tam Hôn.

Trẫm chính là Thiên Đế, đương nhiên sẽ khai sáng Thiên Hôn, định đỉnh Thiên Luân, để hoàn thiện vạn dân.

Vạn năm sau, xin vạn tộc vạn linh nhập Thiên Đình quan Thiên

Hôn lễ!" Thanh âm của Đế Tuấn lan khắp Hồng Hoang.

Đây chính là cảnh giới Hỗn Nguyên chân chính, siêu thoát khỏi vô cùng thời không mà ra, phủ thị chúng sinh thiên hạ.

Nếu không phải Đế Tuấn có lòng dạ rộng lớn, thì giờ đây trong Hồng Hoang, tất cả các chủng tộc đã không còn tồn tại, chỉ còn lại Yêu tộc mà thôi.

Cái gì mà Vu tộc, cái gì mà Long tộc, trước mặt cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, tất cả đều là hư vọng.

Trong Thiên Đình.

Hi Hòa mặt mày e lệ nhìn về phía Đế Tuấn.

Đây là đại huynh ngày xưa của nàng, sau này liền sẽ trở thành phu quân của nàng.

Mà đây cũng sẽ là Thiên Hôn trong Hồng Hoang.

Tuy không phải là cặp đạo lữ đầu tiên, nhưng lại là cặp đạo lữ tôn quý nhất.

Cái gọi là đại huynh, trên thực tế không có bất kỳ quan hệ huyết mạch nào.

Đại huynh, nhị đệ, tiểu muội chẳng qua là sinh ra trong Hồng Hoang, cùng một tộc, cùng bầu bạn, nên mới kết bái mà thành.

Sở dĩ hai người tiến triển nhanh chóng như vậy, từ tình huynh muội trước đây chuyển hóa thành tình cảm hiện tại, là vì Đế Tuấn trong vô cùng thời không đã nhìn thấy tương lai của mình và Hi Hòa.

Mà muốn làm lớn mạnh Kim Ô nhất tộc, cũng nhất định phải kết hợp.

Đời này, liền sẽ có mười vị Kim Ô ứng thế mà ra.

Đương nhiên, hắn cũng đã nhìn thấy Đại Vu Hậu Nghệ trong Vu tộc sẽ bắn chết mười đứa con của mình.

Nhưng đối với điểm này, hắn có đủ tự tin, đối phương không thể làm được điều đó.

Hỗn Nguyên giả, đại tự tại, đại tiêu dao, căn bản không thể bị tính kế.

Ngay cả khi trong Vu tộc sinh ra Tổ Vu cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, cũng không thể bình định hắn.

Vì vậy, chỉ cần có hắn ở đây, căn bản không thể xảy ra.

Tương lai trong vô cùng thời không chỉ là một sự phản chiếu, không có nghĩa là tương lai nhất định sẽ xảy ra chuyện này.

Giống như Đế Tuấn nhìn về tương lai của thời không này vậy, Kim Ô cũng không hề vẫn lạc, hơn nữa tương tự cũng có rất nhiều thời không trong đó Kim Ô nhất tộc vẫn sống tốt.

Mặt trời vẫn ngang trời, tuyệt thế mà lại độc lập.

"Hi Hòa, vạn năm sau, nàng sẽ là Đế Hậu." Thiên Đế Đế Tuấn tươi cười nhìn Hi Hòa, hai mắt nhìn xuyên vô cùng thời không, phảng phất như đã thấy được Kim Ô nhất tộc hùng mạnh vậy.

Đế Hậu, cũng là Thiên Hậu, nhưng lại khác biệt với Thiên Hậu.

Khái quát trong một câu, đó là nếu tu vi của Hi Hòa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, và tương đồng với Thiên Đế, thì nàng cũng có thể được xưng là Thiên Hậu.

Nếu không, thì cũng chỉ là phụ thuộc vào Thiên Đế, được xưng là Đế Hậu.

Đương nhiên, cả hai cách xưng hô đều được, trên điểm này không có gì khác biệt, hoàn toàn tùy theo sở thích cá nhân.

“Ừm!” Hi Hòa dùng sức gật đầu, rõ ràng vô cùng vui mừng.

Có thể gả cho một tồn tại như Thiên Đế, lại là đại huynh đã chăm sóc nàng nhiều năm, nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc từ chối.

“Ừm...

Vậy sau này Ngô nên xưng hô Hi Hòa thế nào?” Thái Nhất vốn luôn lạnh lùng vô tình, quả quyết dứt khoát, lúc này cũng có chút khó xử, vẻ mặt khó tả.

Lúc này Thái Nhất nhìn Đế Tuấn và Hi Hòa hai người, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ mình là dư thừa.

Từ vạn cổ tuế nguyệt mà đi đến, đây vẫn là lần đầu tiên hắn cảm thấy như vậy.

Đế Tuấn nghe vậy, ôn hòa cười nói: “Tùy ngươi xưng hô thế nào, gọi Hi Hòa cũng được, tiểu muội cũng được, hoặc là tẩu tẩu, tất cả tùy vào sở thích của ngươi.” Đối với Đế Tuấn mà nói, Thái Nhất chưa bao giờ cố ý hà khắc với hắn, thậm chí cả xưng hô cũng tùy hắn.

Dù Hi Hòa là Đế Hậu của hắn, nhưng Thái Nhất càng là cánh tay đắc lực, là người chưa từng phản bội hắn một lần nào trong vô tận thời không.

Ngay cả Hi Hòa, trong vô số thời không cũng không ít lần phản bội hắn.

Bởi vậy, so với Hi Hòa, thực tế Đế Tuấn càng xem trọng Thái Nhất. "Vậy Ngô vẫn cứ gọi Hi Hòa đi.

Gọi Tiểu muội nhiều năm như vậy, đột nhiên kêu tẩu tẩu lại không thốt nên lời, mà gọi Tiểu muội cũng không còn thích hợp lắm." Trên mặt Thái Nhất hiện lên vẻ kỳ dị, đặc biệt là khi nói ra từ "tẩu tẩu", sao cũng thấy vướng víu vô cùng.

Đây là một loại tâm lý quấy phá, muội muội nhiều năm đột nhiên biến thành tẩu tẩu, ngay cả Thái Nhất, một Vô Tình Chí Tôn, cũng có chút khó chấp nhận nhất thời.

Mặc dù Đế Tuấn và Hi Hòa đã sớm có chút tình ý mập mờ, nhưng Thái Nhất là ai chứ?

Là Vô Tình Chí Tôn, làm sao có thể phát giác ra những điều này. "Nhị huynh nếu muốn gọi Tiểu muội thì cứ gọi, Hi Hòa vĩnh viễn là Tiểu muội." Hi Hòa lại cực kỳ đại lượng, nàng hiểu rõ tính cách của Nhị huynh mình, tuy bá đạo cương mãnh có thừa, nhưng đối với những chuyện tình cảm nhu tình này lại cực kỳ không hiểu, nhất thời như vậy cũng là chuyện rất bình thường.

Thái Nhất gật đầu, mừng rỡ nhìn Đế Tuấn một cái.

Đế Tuấn cười gật đầu, nói: "Trong Hồng Hoang, vạn tộc vạn linh đều khiếp sợ Thái Nhất, không ngờ lại phải để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Nếu để bọn chúng biết, không biết phải cười rụng bao nhiêu răng cửa." "Hừ!

Ngô xem ai dám?!" Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt như sắt.

Đế Tuấn thấy vậy cười khẽ, quả nhiên, Thái Nhất vẫn là Thái Nhất đó.

Trong hư không. "Thiên Hôn sao?

Cũng không tệ!" Diệp Hiên nhìn cảnh tượng bên dưới, gật đầu.

Một chủng tộc cường đại như Tam Túc Kim Ô, nếu lại sinh ra tộc nhân mới, không biết sẽ cường thịnh đến mức nào.

Đặc biệt nếu Hi Hòa cũng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo

Quả, vậy con cháu do hai vị Hỗn Nguyên sinh ra sẽ cường thịnh đến mức nào!

Bàn Cổ Điện.

Mười hai Tổ Vu đều đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã. "Đại huynh, Thiên Đế đại hôn, Vu tộc ta đương nhiên phải chúc mừng một tiếng!" Chúc Dung vốn tính nóng nảy, cười lớn nói.

Vốn dĩ hắn trừ Vu tộc ra, không coi ai ra gì.

Ngay cả sau khi Đế Tuấn trở thành Thiên Đế cũng vậy, nhưng từ khi Đế Tuấn bước vào cảnh giới truyền thuyết, hắn đã có thể dễ dàng đánh chết bọn họ, song lại chưa từng ra tay, ngược lại vẫn như trước kia, không hề có bất kỳ xung đột nào.

Mặc dù bọn họ có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân ra để đối kháng Đế Tuấn, nhưng dù sao tu vi của họ khi đó vẫn chưa có nhiều Tổ Vu đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, cũng không thể thực sự chống lại Đế Tuấn.

Do đó, Vu tộc vốn tính tình hào sảng cũng tâm phục khẩu phục Thiên Đế Đế Tuấn, quan hệ giữa Vu và Yêu tộc cũng nhanh chóng được cải thiện.

Chúc Dung cũng là chuyên gia khống hỏa, cũng từng tìm Thái Nhất tỉ thí vài chiêu, tuy bị hành cho tơi tả, nhưng hắn cũng không hề ghen ghét, ngược lại cực kỳ bội phục Thái Nhất. "Thiên Đế đại hôn, tự đương hiến thượng một phần chúc phúc!" Đế Giang cũng cười lớn nói.

Vạn tộc vạn linh, không ai không bị khí độ của Đế Tuấn khuất phục, hiển nhiên, dưới sự cai quản của Thiên Đình, Hồng Hoang một mảnh thái bình hữu hảo.

Bất kể là Vu tộc nắm giữ đại địa, hay Long tộc bá tuyệt Tứ Hải,

đều rất nể mặt Thiên Đình, không gây chuyện, Hồng Hoang đang trong một mảnh hưng thịnh phát triển.

Chúng sinh vạn linh, đều ca tụng Thiên Đế.

Tứ Hải, Long Hoàng Cung. "Thiên Đế đại hôn, đương nhiên phải đến chúc mừng!

Trẫm lần này muốn đích thân đi Thiên Đình!" Long Vương khẽ lay động thân thể to lớn vô cùng của mình, tinh quang trong hai mắt bùng nổ, chợt lóe lên rồi biến mất.

Đây đã là hình dáng thu nhỏ của hắn, nhưng vẫn uy nghiêm hùng tráng như vậy.

Hắn không sử dụng Tiên Thiên Đạo Thể, đối với bất kỳ sinh linh nào mà nói, đều không thoải mái bằng bản thể của mình.

Long Hoàng Cung tuy được xây dựng cực lớn, đủ sức chứa chân thân Long Vương dài vạn trượng, nhưng hắn vẫn chọn thu nhỏ, theo đó cả ngai rồng cũng thu nhỏ, các kiến trúc cũng tùy tâm biến hóa mà thu nhỏ theo. "Đương nhiên là vậy!" Chúc Long mở mắt, toàn bộ Đông Hải lập tức bị vô tận ánh sáng bao trùm, ngay cả đáy vực sâu ức vạn trượng cũng vậy.

Chương 76

Đây chính là vị thần Chung Sơn ở Nam Hải, mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm.

Với cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã của hắn, lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến toàn bộ Đông Hải, loại ảnh hưởng lực này không nghi ngờ gì là cực kỳ khủng bố.

Tử Tiêu Cung. "A, Thiên Đế, còn muốn thành tựu Thiên Hôn để một bước nữa tăng cường khí vận bản thân, tăng cường khí vận Yêu tộc, quả nhiên là tính toán giỏi giang!" Hồng Quân cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ trong lòng.

Hắn không dám niệm danh Đế Tuấn, kẻ đạt Hỗn Nguyên Đạo Quả, hễ niệm là có thể biết.

Người bình thường niệm đến Đế Tuấn, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều, nhưng nếu là những Đại Thần Thông giả như Hồng Quân, Đế Tuấn tự nhiên sẽ đề phòng nhiều hơn.

Chỉ cần dám niệm, dù là niệm trong lòng, cũng sẽ lập tức bị Đế Tuấn biết được.

Nhưng nếu đổi cách, không niệm thẳng tên, thì phần lớn không sao.

Đương nhiên, nếu dùng bất kỳ phương thức ám chỉ nào, chỉ cần có ý nghĩ muốn làm hại đối phương, thì sẽ lập tức bị đối phương cảnh giác.

Đây cũng là lý do vì sao nói, người đạt Hỗn Nguyên thì đại tự tại, đại tiêu dao, chân chính bất tử bất diệt, không bị tính kế.

Bởi vì chỉ cần có sinh linh muốn mưu hại Hỗn Nguyên, thì vị Hỗn

Nguyên đó sẽ biết được, thêm vào việc bản thân Hỗn Nguyên đã cực kỳ khó giết chết, cho nên Hỗn Nguyên giả gần như là tồn tại trường tồn vĩnh viễn. "Ha ha ha ha, Hồng Quân, Thiên Đế giờ đây như mặt trời giữa trưa, há lại là thứ mà ngươi có thể lay động được!" Một tia ma niệm từ đáy lòng Hồng Quân hiển hóa ra, sau đó tuôn trào, lập tức khống chế nửa bên thân xác của Hồng Quân, tia ma niệm này hiển hóa ra lại có hình dạng La Hầu.

Vốn dĩ trước đây Hồng Quân vẫn có thể mạnh mẽ trấn áp La Hầu, nhưng từ khi hai người liên thủ đối kháng Thiên Đế Đế Tuấn một lần, thì lại không còn cách nào trấn áp La Hầu nữa.

Cũng có nghĩa là, La Hầu hoặc là thoát khốn, hoặc là chiếm đoạt thân thể Hồng Quân, tranh đoạt cùng một thân xác với hắn.

Mà bất kể là khả năng nào, khoảng thời gian này cũng sẽ không đến quá muộn. "Vậy thì sao?

Ngươi cuối cùng cũng sẽ rời khỏi thể nội Ngô, còn Ngô cũng cuối cùng sẽ chân chính bước vào Hỗn Nguyên." Nửa bên mặt Hồng Quân tiên khí phiêu diêu, vô cùng đạm mạc lạnh tĩnh nói.

Sự việc đến nước này, hắn cũng sớm đã nhìn thấu, hắn không thể trấn áp La Hầu, vậy chỉ có thể để La Hầu rời đi, hắn không thể kéo theo thân thể như vậy để bước vào Hỗn Nguyên.

La Hầu nói không sai, có La Hầu trong thể nội Hồng Quân, Hồng Quân đời này đừng hòng bước vào Hỗn Nguyên.

Còn về La Hầu, đó lại càng là một kẻ tâm cao khí ngạo, cũng không thể thực sự dừng lại trong thể nội Hồng Quân mà cộng sinh với hắn.

Còn về lý do La Hầu đến nay vẫn chưa rời đi, đó là vì hắn vẫn chưa tìm được thân thể thích hợp, chưa tìm được thân thể có thể thừa

tải Đại Đạo Ma chi.

Mặc dù có thể tùy ý tạo ra một thân xác, nhưng thực tế vẫn không bằng ẩn nấp trong thể nội Hồng Quân. "Hắc hắc hắc hắc, vậy thì Ngô cứ phải đợi sau khi tái tạo Ma Chi Đạo Thân, mới có thể thoát ly ra được, ngươi sẽ không thật sự nghĩ rằng Ngô rất thích thân xác của ngươi chứ!" La Hầu gian xảo cười một tiếng, sau đó lại khinh thường nói.

Đối với hắn mà nói, cộng sinh cùng một thể với Hồng Quân hư ngụy như vậy, không nghi ngờ gì là sỉ nhục lớn nhất của hắn.

Nhưng hắn cũng không thể rời đi bây giờ, nếu hắn rời đi ngay, e rằng không bao lâu sau Hồng Quân sẽ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, đến lúc đó, hắn vẫn đang đau đầu vì thân thể.

Nếu không thể ngưng kết thân xác phù hợp với bản thân, thì không thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Muốn chứng Đạo Hỗn Nguyên, ngưng tụ Đạo Quả, nhất định phải ngưng kết ra thân xác có thể thừa tải những gì bản thân đã tu luyện và lĩnh ngộ.

Thân xác này không nhất định phải hoàn mỹ đến mức nào, nhưng nhất định phải phù hợp với những gì ngươi tu luyện và lĩnh ngộ.

Giống như mười hai Tổ Vu, sinh ra không tu luyện nguyên thần, nhưng vậy thì sao?

Vẫn có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Còn đối với đa số Thần Thánh khác mà nói, nếu không có nguyên thần, thì đó là không hoàn chỉnh, căn bản không thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Vỏn vẹn vạn năm tuế nguyệt, thoáng chốc đã qua.

Thiên Đế Đế Tuấn không còn là đế bào huyền hoàng ngày trước, thay vào đó là một bộ hôn khánh bào màu đỏ thẫm, trên đó vẫn thêu Tam Túc Kim Ô, thành đôi thành cặp.

Hi Hòa cũng mặc tương tự, hôn bào đỏ lửa càng tôn lên vẻ tôn quý chí cao, ung dung hoa quý mà mẫu nghi thiên hạ của nàng.

Đế Tuấn ngự tại Thiên Đình, tọa trấn chư Thiên, còn Hi Hòa lúc này không ở trong Thiên Đình, mà ở trong Thái Dương, chờ Đế Tuấn nghênh đón.

Thái Nhất cũng một thân hỉ khánh hồng bào, nhưng không phải hôn bào, mà là lễ bào chúc mừng.

Bất luận là hôn bào của Thiên Đế hay hôn bào của Đế Hậu, đều có tà váy dài thướt tha, còn Thái Nhất chỉ là bộ huyền hoàng bào ngày trước biến thành một thân hỏa hồng bào mà thôi. "Vu tộc mười hai Tổ Vu, chúc mừng Thiên Đế đại hôn!!!" Theo tiếng Bạch Trạch xướng hòa bên ngoài, mười hai vị cự nhân tráng kiện vô cùng từ bên ngoài điện bước vào, nhìn thấy khắp nơi treo đầy những vật phẩm hỉ khánh màu đỏ, cũng không khỏi thán phục. "Chúng thần bái kiến Thiên Đế, cung chúc Thiên Đế cùng Thiên Hậu vạn niên hòa hợp, sớm sinh quý tử." Đế Giang thân là lão đại Vu tộc, lúc này tự nhiên do hắn nói ra.

Mười hai vị tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, hiển nhiên là thế lực cường thịnh nhất trong Hồng Hoang, trừ Yêu tộc và Long tộc ra. "Đa tạ chư vị đạo hữu, xin mời chư vị ngồi yên một bên xem lễ." Đế Tuấn mỉm cười, gật đầu, ý bảo đối phương ngồi ghế cao phía trên.

Lần này, mười hai Tổ Vu không dẫn theo tám trăm Đại Vu đến, chỉ có mười hai huynh đệ họ.

Thiên Đế đại hôn tuy quan trọng, nhưng cũng không sánh bằng thịnh điển thành lập Thiên Đình ngày đó.

Huống chi, ngày trước dẫn theo tám trăm Đại Vu, cũng là sợ vạn nhất có gì không đúng, còn có thể kháng cự, bây giờ thì không cần nữa, Hồng Hoang đều biết tấm lòng của Đế Tuấn, quả là Thiên Đế tuyệt thế, có một không hai.

Còn lý do bọn họ đều đến lần nữa, cũng là vì Đế Tuấn đã bước vào cảnh giới cao hơn, nhất cử nhất động đều là Đạo, dưới sự quan sát gần gũi của họ, đối với việc bản thân bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả cũng có sự giúp đỡ.

Đây cũng là lý do vì sao Long Vương quyết định đích thân đến, tồn tại duy nhất giữa Thiên Địa chân chính bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, tuy là hậu sinh, nhưng Đạo không phân trước sau, ai đạt được trước là tiên. "Long tộc Long Hoàng cùng Tứ Hải Long Vương, chúc mừng Thiên Đế đại hôn!" Mỗi khi gặp những tồn tại quan trọng, Bạch Trạch luôn cao giọng hát vang, còn những tồn tại đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, tuy cũng hát vang, nhưng âm hưởng thực tế không lớn bằng.

Chỉ thấy Long Vương sải bước tiến lên, không giận mà uy, một cỗ uy thế khổng lồ vô cùng trấn nhiếp các phương Thần Thánh, không biết bao nhiêu Thần Thánh lúc này đều nhao nhao hướng ánh mắt về phía Long Vương.

Kể từ sau Long Hán Lượng Kiếp, Long Vương đã không còn lộ diện trong Hồng Hoang nữa, mà rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh đời sau, trên thực tế chưa từng thực sự gặp Long Vương, bao gồm cả những tồn tại chí cao như Thái Nhất, Đế Tuấn.

Khí thế của Long Vương và Đế Tuấn không giống nhau, ngược lại lại có vài phần tương đồng với Thái Nhất, cả hai đều là những kẻ khí thế bá đạo, trấn nhiếp các phương Thần Thánh, còn Đế Tuấn lại không như vậy, khiến người ta như tắm trong gió xuân, vạn tộc vạn

linh đều có thể cảm nhận được sự vĩ đại, quang huy của Thiên Đế.

Nếu nói Thiên Đế là khiến người ta kính trọng mà tôn thờ, thì loại như Long Vương và Thái Nhất lại khiến người ta nhìn mà sinh ra sợ hãi, từ tận đáy lòng cảm giác thấy kinh hãi và sợ hãi.

Long Hoàng tồn tại trường tồn trong viễn cổ, giờ đây sắp cùng Thiên Đế Đế Tuấn như mặt trời giữa trưa gặp mặt, hai người đều tự xưng là Trẫm, bọn họ muốn xem rốt cuộc Long Hoàng sẽ tự xưng thế nào trước mặt Thiên Đế.

Long Hoàng tuy cũng đã thành lập Long Hoàng Thần Đình, nhưng trên thực tế lại căn bản không được Thiên Đạo thừa nhận, ngay cả vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, cũng phần lớn gọi hắn là Long tộc, chứ không phải Long Đình.

Bất quá đối với Long Vương mà nói, thế nhân vẫn kính xưng là Long Hoàng.

Bản chất Long Hoàng và Yêu tộc chi Hoàng đều như nhau, đồng là hoàng đế của một tộc, nhưng Thiên Đế thì lại khác, đó là hoàng đế của vạn tộc vạn linh.

Long Vương ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, trong ánh mắt của vô số Thần Thánh, dẫn theo Chúc Long, Thanh Long, Băng Di, Thương Long Tứ Hải Long Vương thong thả bước đi trong Lăng Tiêu Bảo Điện, đây là lần đầu tiên bọn họ đến Thiên Đình, cũng là lần đầu tiên chứng kiến sự uy nghiêm của Lăng Tiêu Bảo Điện này.

Thiên Cung là cung điện đệ nhất Hồng Hoang, mà Lăng Tiêu Bảo Điện chính là điện đệ nhất Hồng Hoang.

Thiên Đế Đế Tuấn cao tọa trên Thiên Đế bảo tọa, mỉm cười nhìn Long Vương và Tứ Đại Long Vương đang tiến đến. "Bần đạo Long Vương cùng Tứ Hải Long Vương, xin dâng Tứ Hải Thủy Tinh, chúc

mừng Thiên Đế đại hôn!" Long Vương hơi cúi đầu, chắp tay hành lễ.

Mọi người chợt hiểu ra, lập tức minh bạch ý của Long Vương.

Ý của lời nói này của Long Vương là, Long Vương thân là tu đạo chi sĩ, nguyện ý kính ngưỡng Thiên Đế, đây là vì kính ngưỡng cường giả vô thượng, nhưng Long Vương không phải lấy thân phận Long Hoàng để kính ngưỡng.

Đây là hai ý nghĩa, nếu lấy thân phận Long Hoàng để kính ngưỡng, thì có nghĩa là thừa nhận Long tộc nguyện ý lấy Thiên Đình làm tôn, cũng có nghĩa là Long Hoàng quả thực thấp hơn Thiên Đế một bậc.

Mặc dù điều này ai cũng biết, nhưng đó không phải là chuyện tự mình thừa nhận, nhưng nếu tự mình thừa nhận, thì ý nghĩa lại không giống nữa.

Long tộc tuy thừa nhận sự tồn tại của Thiên Đình, nhưng không nói Long tộc là thuộc hạ của Thiên Đình, mà là dùng thái độ bình đẳng để đối mặt, dù sao Đế Tuấn là Yêu Hoàng, Long Vương cũng là Long Hoàng; Đế Tuấn là Thiên Đế của Thiên Đình, Long Vương cũng là Đại Đế của Long Đình.

Nhưng trong Hồng Hoang, thực lực chí cao vô thượng, Long Vương rốt cuộc chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, tự nhiên nên tôn kính Thiên Đế Đế Tuấn, cho nên mới có cảnh này. "Đa tạ Đạo hữu, Đạo hữu mời ngồi." Đế Tuấn không hề có vẻ tức giận, mà đưa tay phải ra mỉm cười nói.

Đừng nói là hôm nay là ngày đại hôn của Đế Tuấn, ngay cả không phải vậy, Đế Tuấn cũng sẽ không cảm thấy gì.

Hắn theo đuổi là một Hồng Hoang phồn vinh hưng thịnh, không mang lại cảnh vạn tộc hỗn chiến ngày trước, mọi việc đều có quy củ, có trật tự, không xuất hiện cảnh vạn tộc công phạt không ngừng nghỉ

như trước.

Chứ không phải là một Thiên Đế bề ngoài hư vinh gì, nếu không thì Thiên Đình đã sớm dọn sạch Tứ Hải Bát Hoang, thống nhất vô tận Hồng Hoang rồi. "Tạ Thiên Đế!" Long Vương và Tứ Hải Long Vương tạ ơn một tiếng, liền hướng về phía thượng tọa mà đi.

Ánh mắt Long Vương vẫn luôn đặt trên Thiên Đế cao cao tại thượng, trong lòng thầm nhủ quả không hổ là Thiên Đế, xứng đáng với quả vị này, gánh vác được trách nhiệm này.

Long Vương hắn có tư tâm, đó là muốn Long tộc trở thành cường đại nhất, ít nhất không thể như ngày trước bị Phượng Hoàng, Kỳ Lân nhị tộc trọng thương, dẫn đến việc bị những Tiên Thiên Thần Thai Thánh chó má kia làm rò rỉ tin tức, thậm chí đánh đến tận cửa nhà.

Nếu không phải Long Vương kịp thời khôi phục, hơn nữa bước vào cảnh giới cao hơn, e rằng lúc này Long tộc đã không biết sẽ phát triển thành cái dạng gì rồi, dù sao cũng không cường thịnh được như bây giờ.

Sau khi Long tộc đến, tất cả các Đại Thần Thông giả và đại diện các thế lực lớn có quan hệ tốt hoặc không tệ với Thiên Đình đều đã đến Thiên Đình, đa số đều là để chiêm ngưỡng Thiên Đế.

Trong số đó, Long Vương là cường đại nhất, hắn chỉ còn một bước nữa là bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, hắn vẫn luôn không thể ngưng kết Đạo Quả từ khí vận Long tộc mà sinh ra.

Giữa Thiên Địa, vốn dĩ không có Hỗn Nguyên Đạo Quả, nhưng theo Đế Tuấn ngưng luyện và thành công bước vào sau, thì luyện giả thành chân, thai nghén vô cùng Đạo Quả.

Theo lý mà nói, Long Vương cũng có thể thuận thế mà làm, ngưng kết ra Hỗn Nguyên Đạo Quả từ khí vận Long tộc, trực tiếp bước vào

cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng kỳ lạ là, bất kể hắn ngưng kết thế nào, đều không thể thành công.

Đến nay, hắn cuối cùng đã tìm thấy đáp án trên người Đế Tuấn.

Không phải vì khí vận Long tộc không đủ, mà là vì vốn dĩ không có Hỗn Nguyên Đạo Quả, cho nên Đế Tuấn mới có thể ngưng luyện ra Hỗn Nguyên Đạo Quả từ khí vận Thiên Đình, còn bây giờ Hỗn Nguyên Đạo Quả đã xuất hiện.

Chính là Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Trong Hồng Hoang đã sinh ra cái "Hư Vô Nhất", nhưng lại không thể ngưng kết thêm một cái "Hư Vô Nhất" nữa ở trong đó, chỉ có thể chờ đợi đến khi Hỗn Nguyên Đạo Quả được thai nghén thành thục trong cõi u minh, khi đó mới có thể tự nhiên mà phá nhập cảnh giới Hỗn Nguyên.

Sau khi minh ngộ điểm này, Long Vương vừa thở phào nhẹ nhõm, lại vừa cảnh giác không ít trong lòng.

Điều này nói rõ, khi Hỗn Nguyên Đạo Quả được thai nghén thành thục, trong Hồng Hoang không biết sẽ sinh ra bao nhiêu cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Thái Dương.

Hi Hòa thân mặc hôn bào, một mình đứng trong Yêu Hoàng Cung trên mặt trời, chờ đợi hôn liễn của Thiên Đế đến.

Yêu Hoàng Cung là cung điện duy nhất của Yêu tộc được trực tiếp đặt tên theo Yêu Hoàng, đây cũng là nơi Tam Túc Kim Ô cư ngụ, cũng là thánh địa của Yêu tộc, tượng trưng cho mọi thứ trong lòng Yêu tộc.

Chỉ thấy Thiên Đế Đế Tuấn cưỡi Thiên Đế Xa Liễn một đường phá tan từng tầng mây mù, quanh thân quang hoa lưu chuyển, kim quang tỏa sáng rực rỡ, thụy khí tường vân như tơ như dải theo xa liễn tiến lên rồi rơi xuống phía sau.

Ánh sáng ấm áp của mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt Thiên Đế Đế Tuấn, tức thì Thiên Địa cũng phải vì đó mà mất sắc, trên mặt Đế Tuấn mang theo ý cười, ánh mắt nhìn về phía mặt trời, xa liễn bắt đầu từ từ hướng về phía mặt trời mà đi.

Lướt qua như hồng bay, dáng vẻ như rồng bơi.

Thiên Đế Xa Liễn vẽ ra một vệt quỹ tích bảy sắc rực rỡ, giống như một dải cầu vồng vĩnh cửu không tan, hiển hóa trên thiên tế, khiến chúng sinh Thiên Địa đều phải ca ngợi.

Thái Nhất đích thân đánh xe, Phục Hy, Nữ Oa, Thường Hi, Vọng Thư bốn vị Yêu Hoàng cũng đều hộ vệ bên trái phải xa liễn, sau đó lại có Thập Đại Yêu Soái, ba mươi hai vị Yêu Vương, ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần tuần tự xếp hàng theo sát sau Đế Liễn, còn vô số Thần Thánh trên trời, cũng đều dùng Đại Thần Thông, nhao nhao từ Lăng Tiêu Bảo Điện quan sát cảnh này.

Đế Tuấn ngồi trên Thiên Đế Xa Liễn đến trên mặt trời này, thẳng tiến Yêu Hoàng Cung.

Đến trước cửa Yêu Hoàng Cung, hắn đứng dậy, xuống xe, vận khởi pháp lực, khẽ nói: "Hi Hòa, ta đến rồi." Giữa lời nói không có quá nhiều lời tình tứ, cũng không có âm thanh quá lớn, nhưng dưới sự vận chuyển của pháp lực, những lời nói thấm đượm tình ý đó đã truyền đến tai Hi Hòa đang chờ đợi trong Yêu Hoàng Cung.

Hi Hòa trong lòng ngọt ngào mỉm cười, gật đầu.

Hai mắt Đế Tuấn xuyên thấu vô cùng thời không, Yêu Hoàng

Cung nho nhỏ tự nhiên không thể cản trở tầm nhìn của hắn, thế là, hắn sải bước đẩy cửa lớn Yêu Hoàng Cung, hướng về phía chính điện bên trong mà đi.

Thái Nhất thấy vậy, cũng theo vào, còn lại đông đảo Thần Thánh thì vẫn ở nguyên tại chỗ, không bước vào.

Đây là Yêu Hoàng Cung, nơi người ngoài không được vào, duy có Tam Túc Kim Ô phương khả mại nhập kỳ trung.

Chỉ thấy hai bóng người mặc trường bào đỏ lửa bước vào Yêu Hoàng Cung, đi nghênh tiếp vị Đế Hậu chí cao chí quý trở về Thiên Đình.

Đế Tuấn đến trước mặt Hi Hòa, hơi cúi người, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hi Hòa, từ từ dắt nàng đứng dậy, sau đó, hai người xoay người đi về phía ngoài điện.

Thái Nhất thấy vậy, đi theo sau lưng Đế Tuấn và Hi Hòa, hướng ra ngoài cung.

Rất nhanh, một đoàn người đã ra khỏi Yêu Hoàng Cung. "Cung chúc Bệ hạ nghênh tiếp Nương Nương, xin thỉnh Bệ hạ và Nương Nương hồi cung, hoàn thành Thiên Hôn tráng cử!" Đông đảo Thần Tử Thiên Đình nhao nhao cúi mình hành lễ, cung chúc. "Hồi cung" ở đây chỉ việc trở về Thiên Cung, tức Thiên Đình.

Đế Tuấn nghe vậy gật đầu, nhìn Hi Hòa bên cạnh mỉm cười, nắm tay Hi Hòa rồi ngồi lên Đế Liễn, còn Thái Nhất thấy vậy, cũng ngồi vào vị trí đánh xe.

Với tôn vị của Thái Nhất, hoàn toàn không cần đích thân đánh xe, nhưng vì là hôn lễ của Đại huynh và Tiểu muội, việc đánh xe lần này càng thêm long trọng, mà đây cũng là do Thái Nhất chủ động yêu cầu.

Bằng không, theo ý của Đế Tuấn, là để Thái Nhất ngồi một cỗ xe

khác, cùng đến từ trong mặt trời, nhưng Thái Nhất không muốn chiếm đoạt phong đầu của Đế Tuấn, cố tình cam nguyện đánh xe cho hắn.

Từ khi Đế và Hậu lên Đế Liễn, một đoàn người liền hướng về phương hướng lúc đến mà đi.

Sau khi đón được Đế Hậu, cảnh tượng còn hùng vĩ hơn lúc đến.

Chỉ thấy toàn bộ đội ngũ nghênh thân, đều được thụy khí tường vân bao phủ, một dải cầu vồng vắt ngang thiên tế từ mặt trời phía trên bay lên Lăng Tiêu Bảo Điện rồi hạ xuống, xuất hiện nơi chân trời, Đế Liễn đi trên cầu vồng, nơi đi qua lại có thêm một tầng bảy sắc rực rỡ tôn thêm vẻ đẹp của cầu vồng.

Lại có từng đạo cực quang từ Tứ Cực Thiên Địa Hồng Hoang dâng lên, rõ ràng lúc này mặt trời đang lăng không, toàn bộ Hồng Hoang trên dưới đều là trời quang mây tạnh, nhưng từng đạo cực quang vẫn từ Tứ Cực dâng lên.

Mỹ luân mỹ hoán, đẹp không sao tả xiết, thần bí mà lại khiến người ta mơ ước.

Nơi Đế Liễn đi qua, vạn tộc vạn linh Hồng Hoang đều bái Đế Liễn, đều ca tụng danh hiệu Thiên Đế, kính cẩn tuân theo Thiên Đế vô thượng.

Đây là cảm nhận về thịnh thế Hồng Hoang hiện nay, bởi vậy vạn tộc vạn linh đều kính ngưỡng Thiên Đế.

Không có thời đại Thiên Đế, vạn tộc vạn linh chinh phạt không ngừng, khiến Hồng Hoang lúc nào cũng lâm vào vô tận chiến hỏa, tuy không phải là loại đại chiến toàn diện, nhưng nơi nào mà chẳng gây ra từng trận chủng tộc đại chiến.

Khi Thiên Đình xuất thế, Thiên Đế lăng không xuất hiện, toàn bộ vạn tộc Hồng Hoang, trừ số ít cường giả, đều gia nhập Thiên Đình,

khiến kẻ yếu không còn bị ức hiếp, kẻ mạnh không dám tùy ý lăng nhục kẻ yếu.

Đế Tuấn che chở vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, bởi vậy vạn linh Hồng Hoang đương nhiên phải kính trọng Thiên Đế.

Kính trọng không phải là quả vị Thiên Đế, mà là thân phận Thiên Đế Đế Tuấn, nhưng Hỗn Nguyên giả không thể khinh niệm, hơn nữa để hiển thị sự kính ngưỡng đối với Đế Tuấn, nên từng người đều gọi danh hiệu Thiên Đế.

Thiên Đế đại hôn ngày nay, cũng là chuyện vui mừng của vạn tộc Hồng Hoang.

Bên cạnh đội ngũ nghênh thân, lại có không biết bao nhiêu Tiên Nữ tán hoa hai bên, những đóa hoa bay lả tả đó không phải vật tầm thường, mà là linh hoa được thai nghén trong Vườn Hoa Thiên Đình không biết bao nhiêu vạn năm, có thể xưng là trân bảo, có thể dùng làm đan dược, tăng tu vi, cũng có thể hóa thành vật luyện khí, quả thực là diệu dụng vô cùng.

Chương 77

Mà đây, cũng chỉ là những tiên hoa bình thường được dùng để tán lạc trong ngày đại hôn của Thiên Đế, Đế Hậu mà thôi, mà đây há chẳng phải là một loại ban tặng của Đế Tuấn dành cho vạn linh sao.

Lại có tiên hạc, thải loan bay lượn lên xuống, tại khánh hạ trứ Đế, Hậu đại hôn.

Rất nhanh, một đoàn người đã trở về Thiên Đình, bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, dưới sự chứng kiến của chúng Thần Thánh.

Lúc này, Oa Hoàng Nữ Oa tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu, cất tiếng ngâm nga: "Trong Hồng Hoang, đương có Thiên Địa Nhân Tam Hôn xuất hiện, định đỉnh cương thường luân lý!

Hôm nay Thiên Hôn đã đến, kính thỉnh chư Thiên Thần Thánh làm chứng!" Nói xong, Thiên Đạo có cảm ứng, từng đạo kim quang công đức từ trên trời hiện ra, ngưng tụ mà xuất hiện, nhưng lại chưa rơi xuống, nguyên nhân là vì lúc này hôn lễ vẫn chưa hoàn tất toàn bộ quá trình.

Chỉ thấy Bạch Trạch bước ra, trong tay cầm một đạo Thiên Đế Thánh Chỉ, dưới sự vận chuyển của pháp lực, lớn tiếng hát rằng: "Trẫm duy Càn Khôn đức hợp, thức long hóa dục chi công.

Nội ngoại trị thành, duật mậu ung hòa chi dụng.

Điển lễ vu tư nhi bị.

Giáo hóa sở do dĩ hưng.

Tư nhĩ Hi Hòa.

Nãi thái dương nữ thần sở hóa dã.

Thế đức chung tường.

Sùng huân khải tú.

Nhu gia thành tính, nghi chiêu nữ giáo vu lục cung.

Trinh tĩnh trì cung, ứng chính mẫu nghi vu tứ hải bát hoang.

Tư ngưỡng thừa Thiên Đạo sở hiển.

Dĩ sách bảo lập nhĩ vi Thiên Hậu.

Kỳ thượng hoằng tư hiếu dưỡng.

Khắc tán cung cần.

Mậu bản chi dịch diệp chi hưu.

Tá tông miếu duy hinh chi tự.

Khâm tai." Chờ đến khi Bạch Trạch đọc xong đoạn này, chỉ thấy kim quang đạo đức trên trời lại một lần nữa tỏa sáng rực rỡ, lại mạnh mẽ hơn vài phần, nhưng cũng chưa hoàn toàn rơi xuống.

Sau đó, Hồng Tú Cầu hiện lên không trung, từng đạo hồng tuyến từ trên người Đế Tuấn vô hình mà xuất hiện, lại có từng đạo hồng tuyến từ trên người Hi Hòa xuất hiện, hai đạo hồng tuyến trong cõi u minh quấn quýt lấy nhau ở một chỗ, lại mật không thể phân.

Sau khi hoàn thành nghi thức cuối cùng này, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tinh Thần Đạo Nhân, Long Vương, Tam Thanh, Tứ Đại Long Vương, mười hai Tổ Vu cùng chư Thiên Thần Thánh và chúng sinh Yêu tộc đồng loạt chúc mừng: "Cung chúc Thiên Đế đại hôn, đương chúc Thiên Đế, đương chúc Thiên Hậu!" Từng tiếng hát vang lớn này, cùng với lời chúc phúc của bọn họ, truyền khắp chư Thiên vạn vật, vô tận sinh linh cũng đều cúi đầu bái lạy, chúc mừng Thiên Đế.

Oanh long long!!!

Theo sự cung chúc của các Thần Thánh và chúng sinh chư Thiên, kim quang công đức vốn ủ trong Cửu Thiên, vẫn chưa rơi xuống, cũng ầm ầm hạ xuống lúc này.

Thiên Hôn, đã tạo bước đầu tiên cho cương thường luân lý Thiên Địa, có cống hiến to lớn cho Hồng Hoang, bởi vậy Trời ban công đức.

Tuy nhiên, số lượng công đức lần này căn bản không thể so với lần thành lập Thiên Đình trước, số lượng công đức lần này thậm chí không bằng một phần vạn của lần trước, nhưng cho dù vậy, đây cũng là một khoản công đức vô cùng khổng lồ, gần bằng số lượng công đức giáng xuống sau khi Tam tộc kết thúc.

Trong số công đức này, sáu thành hóa thành hai phần, bay vào thể nội Đế Tuấn và Hi Hòa; bốn thành còn lại, ba thành rơi vào khí vận Thiên Đình, hóa thành công đức khí vận, tăng cường khí vận Thiên Đình; một thành cuối cùng thì chia thành nhiều phần không đều nhau, rơi vào trên người Nữ Oa, Thái Nhất và các Thần Thánh khác đã bận rộn trước sau cho hôn lễ.

Sau khi kim quang công đức giáng xuống xong, lại có một đạo công đức chí bảo xuất hiện, đó là chí bảo do Thiên Đạo cảm ứng Thiên Hôn mà ban xuống, cũng là để kỷ niệm sự xuất hiện lần đầu tiên của hôn nhân mà thành biểu tượng.

Mà chí bảo công đức đó không phải thứ gì khác, chính là một cây kéo, trên cây kéo khắc rồng điêu phượng, một bên là rồng, một bên là phượng, tên là Long Phượng Hỷ Tiễn, là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Uy lực của Long Phượng Hỷ Tiễn tuy không bằng nhiều Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại có tác dụng cực kỳ đặc thù, đó chính là có thể dùng để cắt đứt hồng tuyến nhân duyên của hai bên, khiến duyên vợ chồng của họ đứt đoạn.

Đây cũng chính là cây kéo mà Nguyệt Lão trong truyền thuyết hậu thế có thể thao túng nhân duyên phàm nhân, điểm khác biệt duy nhất là, cây Long Phượng Hỷ Tiễn này nếu người sử dụng thực lực cao cường, thì không chỉ là phàm nhân, ngay cả nhân duyên của Đại La Kim Tiên cũng có thể thao túng. "Thiên Hậu, vật này hãy giữ lấy, cũng tốt để phòng thân." Đế Tuấn phất tay, cây Long Phượng Hỷ Tiễn liền rơi vào tay Hi Hòa.

Giữa lời nói của Đế Tuấn, tràn đầy kính trọng đối với Hi Hòa, đây là trước mặt người ngoài, nên xưng hô nàng là Thiên Hậu.

Cây Long Phượng Hỷ Tiễn này không chỉ có khả năng cắt đứt duyên vợ chồng, bản thân nó cũng là một kiện công phạt chi bảo, mà trên người Hi Hòa cũng chỉ có duy nhất một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, không như Đế Tuấn, sở hữu vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Cũng không như Thái Nhất, Thái Nhất tuy cũng chỉ có một kiện bảo vật, nhưng đó lại là một trong ba Tiên Thiên Chí Bảo của Hồng Hoang, Hỗn Độn Chung, uy lực quả thực vô cùng.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Hỗn Độn Chung còn là đứng đầu ba Tiên Thiên Chí Bảo, dù sao nó có thể công kích, phòng ngự lại còn có thể trấn áp.

Hi Hòa cũng không từ chối, Đế Tuấn đã ban tặng cho nàng, vậy nàng cứ nhận lấy, dù sao nàng cũng là một phần của Thiên Hôn.

Mà Đế Tuấn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, kim quang công đức do Thiên Đạo ban tặng trước đây thực tế không còn tác dụng gì nhiều nữa.

Ở cảnh giới của hắn, điều cần làm là nâng cao cảm ngộ Đại Đạo, để cầu bước vào cảnh giới cao hơn, chứ không phải là công đức kim quang có thể nâng cao tu vi.

Đế Tuấn nhìn Thái Nhất, gật đầu, cảnh giới tu vi của Thái Nhất chỉ còn cách đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả một tia, đợi khi Hỗn Nguyên Đạo Quả được thai nghén xuất hiện trong Thiên Địa, liền có thể tự nhiên mà ngưng tụ Đạo Quả, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Đế Tuấn lại nhìn Hi Hòa, tuy vừa rồi kim quang công đức do Thiên Đạo ban tặng đã giúp tu vi của Hi Hòa tăng lên không ít, nhưng vẫn còn cách cảnh giới có thể ngưng tụ Đạo Quả một khoảng.

Thế là, kim quang khổng lồ trong thể nội Đế Tuấn lóe lên, hướng về phía Hi Hòa mà đi. "Đây là kim quang công đức, đã vô dụng đối với Ngô, Thiên Hậu cứ nhận lấy, hóa thành tu vi." Lời nói của Đế Tuấn truyền đến tai Hi Hòa.

Hi Hòa gật đầu, mặc cho kim quang công đức tiến vào thể nội.

Kim quang công đức vừa tiến vào thể nội, liền có thể lập tức cảm nhận được tu vi của bản thân tăng vọt. "Đa tạ Bệ hạ." Hi Hòa yểu điệu khẽ cúi người hành lễ, tu vi của nàng lúc này đã tương đương với Thái Nhất, chỉ còn một bước nữa là có thể đạt đến cảnh giới Đạo Quả.

Điều này khiến ánh mắt của các Tiên Thiên Thần Thai Thánh xung quanh đều đăm đăm nhìn, nhao nhao muốn có được công đức.

Kim quang công đức này quả thực là thứ tốt, có thể sống sờ sờ rút ngắn khoảng cách tu vi vốn dĩ không biết bao nhiêu giữa Hi Hòa và Thái Nhất, sau khi hấp thu, hai người lại gần như không còn chênh lệch nữa.

Thiên Hôn đã thành, Thiên Hậu nhập chủ, khí vận Thiên Đình trong chớp mắt lại tăng trưởng thêm vài phần, khí vận Thiên Đình vốn đã cực độ đỉnh thịnh, lại càng trở nên đỉnh thịnh hơn nữa.

Điểm này, tất cả Thần Thánh có mặt đều có thể cảm nhận được, khí vận Thiên Đình cường đại, đối với các Thần Thánh và tu sĩ trong toàn bộ Thiên Đình mà nói, đều là một chuyện cực kỳ hữu ích.

Dù sao khí vận càng mạnh, tốc độ tu luyện cũng tương ứng càng nhanh, hơn nữa trên đường cũng sẽ bình an ít gặp tai ương, đây chính là lợi ích của việc dựa vào một thế lực lớn sở hữu khí vận cường đại.

Bằng không, Long tộc cũng sẽ không rõ ràng gặp trọng thương, mà giờ đây lại là tồn tại cường thịnh nhất trừ Thiên Đình ra.

Ngược lại nhìn lại Phượng Hoàng, Kỳ Lân nhị tộc ngày trước, ban đầu đều là một trong Tam tộc, nhưng giờ đây gần như tuyệt tích trong Hồng Hoang, như thể đã biến mất trong Hồng Hoang, bặt vô âm tín, khó mà tìm thấy nữa.

Phượng Hoàng ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một hai, còn Kỳ Lân thì lại thật sự như thể đã diệt tuyệt.

Đây chính là tác dụng của khí vận, một chủng tộc cho dù thực lực hiện tại không được, nhưng nếu khí vận cường thịnh, sớm muộn gì cũng sẽ một lần nữa leo lên đỉnh phong.

Long tộc vốn dĩ nên giống như Phượng Hoàng, Kỳ Lân nhị tộc, khí vận suy yếu, cường giả Long tộc khó mà đột phá nữa, nhưng trớ trêu thay là Diệp Hiên đã nhúng tay vào, khiến Long Vương Long tộc bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Mà sự nhúng tay này, đã mang lại kết cục hoàn toàn khác cho Long tộc, dù sao khí vận đỉnh thịnh có thể tạo ra sinh linh cường đại, và tương tự, sinh linh cường đại cũng có thể ngược lại tạo ra khí vận đỉnh thịnh.

Long tộc chính là như vậy, sau khi Long Vương bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, đã cách ly khu vực Tứ Hải, Hồng Quân

cũng không dám làm gì Tứ Hải, thêm vào đó tu vi cường đại của Long Vương phản bổ khí vận Long tộc, khiến Long tộc ngày càng đỉnh thịnh.

Mà Yêu tộc cũng tương tự, vì có sự tồn tại đỉnh tiêm là Đế Tuấn và Thái Nhất, sở dĩ mới có thể từng bước cường thịnh cho đến nay, mà sau đó càng thành lập Thiên Đình.

Đương nhiên, sau khi thành lập Thiên Đình, khí vận Yêu tộc hóa thành chủ thể khí vận Thiên Đình, hơn nữa còn nhận được sự gia trì cực lớn từ Thiên Đạo, nhận được kim quang công đức khổng lồ nhất từ trước đến nay, nâng cao thực lực Thiên Đình đồng thời, cũng phản bổ khí vận Thiên Đình.

Sau đó, khí vận Thiên Đình phản bổ Đế Tuấn, lệnh Đế Tuấn đạp nhập vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Bước vào này, tượng trưng cho khí vận Thiên Đình đạt đến một loại thời kỳ đỉnh thịnh, vô địch trong vạn cổ tuế nguyệt, nói chính là Đế Tuấn hiện nay.

Tu vi cường đại của Đế Tuấn lại phản bổ khí vận Thiên Đình, thêm vào việc cử hành Thiên Hôn, Thiên Hậu quy vị, chí thử, Thiên Đình tính ra là gần như viên mãn, khí vận lại một lần nữa phong cuồng bạo trướng, lại nghênh đón một đỉnh phong mới. "Thịnh cực mà suy, đây là vận mệnh mà mỗi triều đại trong kiếp trước đều không thể thoát khỏi, ngay cả Long tộc hiện nay cũng vậy, ở thời kỳ đỉnh thịnh nhất lại chịu vạn tộc liên thủ cùng Tiên Thiên Thần Thai Thánh vây đánh.

May mắn thay Long tộc đã vượt qua được cái ngưỡng đó, giờ đây đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh mới." Diệp Hiên nhìn cảnh thịnh vượng trong Thiên Đình, bất lực lắc đầu thở dài một tiếng.

Hắn đang cảm thán, Thiên Đình cường thịnh như vậy, cũng sẽ

phải chịu kiếp nạn càn quét, mà lại không biết Thiên Đình rốt cuộc sẽ đi về đâu, liệu có như Long tộc mà một lần nữa quật khởi, hay cũng như Phượng Hoàng, Kỳ Lân nhị tộc mà suy tàn xuống.

Nhưng hắn biết rằng, bất kể thế nào, những Thần Thánh như Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa đều sẽ không vẫn lạc, dù sao Đế Tuấn đã là vạn cổ vô địch, không ai là đối thủ của hắn, mà muốn đánh đổ Thiên Đình, Đế Tuấn chính là một đỉnh cao khó mà vượt qua.

Bởi vậy, muốn đánh bại Đế Tuấn, chỉ có một con đường mà nói.

Đó chính là tất cả đều bước vào cảnh giới Đạo Quả, nhưng đợi đến khi đó, những Thần Thánh chỉ còn kém một tia như Thái Nhất, Hi Hòa, tự nhiên cũng sẽ bước vào cảnh giới Đạo Quả.

Người đạt Hỗn Nguyên, được đại tiêu dao, đại tự tại, vĩnh kiếp bất diệt, cho nên không có lo lắng về sự vẫn lạc. "Mặc dù ta cũng không muốn thấy Thiên Đình cường thịnh như vậy suy tàn, nhưng Hồng Hoang muốn tiến bộ, tranh đấu là tồn tại không thể tránh khỏi.

Mà nếu cứ để nó bình tĩnh như vậy, thì tốc độ tu luyện của sinh linh Hồng Hoang cũng sẽ lại chậm lại." "Huống chi, còn có Nhân tộc sắp bước vào vũ đài lịch sử nữa chứ, Nhân tộc hoàn mỹ....." Trong hai mắt Diệp Hiên từng tia tinh quang bùng lên, trong đầu hắn, Nhân tộc hoàn mỹ là nhất định phải xuất hiện.

Nhưng dùng dược liệu hiện có trong Hồng Hoang thì hiển nhiên không thể làm được, bởi vậy chỉ có thể đi đến thế giới hiện thực xem liệu có thể tìm thấy bảo vật sáng tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ hay không.

Trong truyền thuyết, Nữ Oa là dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng sáng tạo ra nhân loại, cho nên, nhân loại hoàn mỹ nhất định phải dùng bảo vật hoàn mỹ hơn thế để sáng tạo, nếu không thì căn bản không thể đạt được hiệu quả mà Diệp Hiên mong muốn.

Mà chìa khóa để Nữ Oa chứng Đạo Đạo Quả, cũng chính là liệu có thể sáng tạo ra Nhân tộc hay không. "Ừm, Hồng Hoang cũng có thể tạm kết thúc một đoạn rồi, đi ra ngoài xem liệu có chí bảo nào có thể giúp ta thực hiện ý tưởng về Nhân tộc hoàn mỹ hay không." Diệp Hiên nhìn Hồng Hoang phía dưới, một cảnh tượng phồn vinh hưng thịnh.

Mặc dù tu sĩ Hồng Hoang cũng ngày càng mạnh, tốc độ tu luyện cũng ngày càng nhanh, nhưng Diệp Hiên biết, đây còn lâu mới là tốc độ tu luyện chân chính của Hồng Hoang.

Bất kể là người hay vạn linh, đều là như vậy, không ép một phen thì không biết tiềm lực của chính mình.

Giữa sinh tử, có đại khủng bố, đồng thời cũng có đại kỳ ngộ.

Câu nói này không phải là lời nói suông, chỉ có không ngừng tranh đấu mới có thể không ngừng thúc đẩy tiến trình văn minh của thế giới Hồng Hoang.

Nếu tất cả sinh linh đều nằm yên, thì thế giới Hồng Hoang cũng chỉ có như vậy, không thể nào tiếp tục mạnh lên nữa. "Sáng Tạo Chi Nhưỡng sao....." Diệp Hiên nhìn trong thương thành, thứ mà tùy theo ý niệm của hắn mà hiện ra, có ích cho ý tưởng của hắn, chính là Sáng Tạo Chi Nhưỡng. 【Sáng Tạo Chi Nhưỡng: Một khối thổ nhưỡng thần kỳ trong vũ trụ tràn đầy lực lượng Đại Đạo Sáng Tạo, giống như Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong truyền thuyết Nữ Oa dùng để sáng tạo nhân loại.

Khối Sáng Tạo Chi Nhưỡng này có thể khiến sinh linh Hậu Thiên được sáng tạo ra trong Thần Quốc của ngươi sở hữu căn nguyên không hề thua kém những sinh linh siêu phàm đỉnh cấp hiện tại của Thần Quốc.

Lưu ý: Hiệu quả này sẽ không ngừng suy yếu theo sự sinh sôi nảy

nở của sinh linh, đồng thời cũng có thể xuất hiện hiện tượng phản tổ.】 "Cũng tức là, khối Sáng Tạo Chi Nhưỡng này thực tế là thứ mạnh thì mạnh, yếu thì yếu sao?

Những sinh linh Hậu Thiên được sáng tạo ra có thể sánh ngang căn nguyên của sinh linh đỉnh cấp Thần Quốc hiện tại sao....." Diệp Hiên cau mày, dường như đang suy tư.

Sinh linh trong Thần Quốc của hắn hiện tại không nghi ngờ gì là Đế Tuấn, Tam Thanh, mười hai Tổ Vu những tồn tại có căn nguyên sâu dày nhất, nhưng từng có căn nguyên sâu dày nhất lại là Bàn Cổ và Đại Đạo Thần Ma.

Bởi vậy, Diệp Hiên có một ý tưởng, đó là để Sáng Tạo Chi Nhưỡng này sáng tạo ra căn nguyên sánh ngang Đại Đạo Thần Ma.

Nhưng chỉ là thoáng chốc, Diệp Hiên liền lắc đầu, điều đó hiển nhiên là không thể, đây cũng chỉ là thứ tràn đầy lực lượng Đại Đạo Sáng Tạo mà thôi, bản thân Đại Đạo Sáng Tạo cũng không thể sáng tạo ra sinh linh tương tự Đại Đạo Thần Ma.

Mỗi một vị Đại Đạo Thần Ma, đều là độc nhất vô nhị, đều là tượng trưng của Ba Nghìn Đại Đạo, Đại Đạo hiển hóa, căn bản không thể bị phục chế, ngay cả căn nguyên của họ. "Bất quá, có thể phục chế ra căn nguyên của những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cấp này, đã là rất không tệ rồi.

Chắc là có thể phục chế được, dù sao căn nguyên của những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này cũng chỉ là ý niệm của Đại Đạo Thần Ma, so với bản thân Đại Đạo thì đơn giản hơn rất nhiều!" Diệp Hiên thầm gật đầu, chắc chắn có thể phục chế ra căn nguyên của các Tiên Thiên Thần Thai Thánh.

Mà nếu thật sự phục chế được, không nghi ngờ gì điều đó đại biểu cho việc Nhân tộc cực kỳ có khả năng đạt đến cảnh giới mà

những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đó đã đạt được.

Đương nhiên rồi, đây cũng chỉ là một khả năng, căn nguyên sâu dày đến mức nào chỉ đại diện cho tiềm lực và tốc độ tu luyện, cũng chỉ là một khả năng, chứ không đại biểu cho việc nhất định có thể bước vào cảnh giới đó.

Giống như hiện nay có rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh, nhưng chỉ có một mình Đế Tuấn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, những tồn tại còn lại đều chưa bước vào đó.

Mà căn nguyên sâu dày của bọn họ cũng đều không chênh lệch là bao.

Nói nghiêm ngặt, căn nguyên của Đế Tuấn còn không sâu dày bằng Thái Nhất.

Thái Nhất lại được Thiên Đạo vô cùng yêu quý, sinh ra đã có Hỗn Độn Chung bạn sinh, trở thành chí bảo bạn sinh của hắn, càng không phụ sự kỳ vọng, vẫn luôn không ngừng cường thịnh. "Má nó, cái gì cũng tốt, chỉ là thứ này lại cần một trăm triệu Thần Nguyên, đắt quá đi mất!" Diệp Hiên bất lực than thở một tiếng, nhìn dãy số không trong thương thành, hắn thấy hơi kiệt sức.

Hắn mỗi tuần cũng chỉ có một triệu Thần Nguyên, cho dù không dùng chút nào vào thế giới, không tăng cường nội tình thế giới, không cường hóa thực lực sinh linh thế giới, chỉ để dành, hắn mỗi tháng cũng chỉ có bốn triệu, mười tháng mới bốn mươi triệu, hai mươi tháng tám mươi triệu.

Cần phải tích đủ hai mươi lăm tháng, mới đủ một trăm triệu Thần Nguyên, mà hai mươi lăm tháng đó chính là hai năm một tháng!

Dành hai năm không làm gì cả, chỉ để dành những tài nguyên này để tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ, điều này không nghi ngờ gì sẽ trì hoãn rất

lớn tiến trình của thế giới Hồng Hoang.

Nếu một trăm triệu Thần Nguyên này được ném vào thế giới Hồng Hoang, Diệp Hiên không dám nói trong Hồng Hoang người người đều là Hỗn Nguyên, nhưng ít nhất người người đều là Đại La thì chắc chắn, hơn nữa cảnh giới Hỗn Nguyên cũng sẽ nhiều như cá diếc qua sông, đếm không xuể.

Cho nên, hắn không thể mua được, như vậy là quá bỏ gốc lấy ngọn rồi.

Cần biết rằng, trong bốn năm đại học, đó là khoảng thời gian tốc độ tu luyện của con người nhanh nhất, ngay cả hiệu trưởng đại học cũng vô cùng đỏ mắt, dù sao tự mình kiếm Thần Nguyên, so với được quốc gia trực tiếp bồi dưỡng trong đại học thì ít hơn nhiều.

Huống chi, còn phải đi so số lượng Thần Nguyên với những học sinh đứng đầu nữa chứ.

Mà tu vi Sáng Thế Thần càng về sau, cũng sẽ không thể vô hạn chồng chất Thần Nguyên mà thành công được, trong đó cần nội tình thế giới, cần tiềm lực thế giới, cần số lượng pháp tắc, cần số lượng Đại Đạo.

Các điều kiện hạn chế rất nhiều, bằng không nếu chỉ cần Thần Nguyên, thì các Sáng Thế Thần sẽ không đi bồi dưỡng thế hệ tiếp theo, chỉ cần dồn hết tài nguyên vào một Sáng Thế Thần, thì Sáng Thế Thần này nhất định sẽ vô địch thiên hạ, thống nhất toàn bộ Sáng Thế Đại Lục.

Cũng không cần phải đặc biệt tạo ra Thông Thiên Bảng, còn tạo ra năm đại học viện chuyên bồi dưỡng học sinh, chính là để giúp những thiên tài đó trưởng thành hơn nữa, để kịp thời cống hiến cho Tổ Quốc.

Đúng vậy, đã nhận sự bồi dưỡng của Tổ Quốc, tự nhiên cần phải

cống hiến sức lực cho Tổ Quốc.

Đối với điểm này, Diệp Hiên chưa bao giờ cảm thấy không đúng, ngay cả hắn là người xuyên việt đến, cũng vậy.

Hắn luôn cho rằng, một người một khi đã nhận sự bồi dưỡng của quốc gia, thì sau khi thành tài, giúp đỡ quốc gia, cống hiến cho quốc gia là một nguyên tắc cơ bản nhất của con người, không thể trốn tránh, cũng không thể kháng cự.

Đối với những kẻ đã nhận sự bồi dưỡng của quốc gia, quay đầu gia nhập quốc gia khác, hoặc làm việc cho quốc gia khác, Diệp Hiên nhất luật xử lý theo tội phản quốc, giết không tha.

Mà ở thế giới này, Đại Việt Quốc cũng vậy.

Khi thời đại Sáng Thế Thần giáng lâm, tất cả quy tắc đều trở thành trò cười, chỉ có thực lực mới là vĩnh hằng.

Mà những tồn tại đứng trên đỉnh phong cũng luôn hiểu rõ, thế giới này không phải mình mình vô địch, cho nên cần có thế lực.

Mà sự diễn biến của thế lực, chính là quốc gia, huống chi vốn dĩ đã có sẵn quốc gia, mọi người một mạch truyền thừa, có cùng văn hóa, là đồng bào, sở dĩ tự nhiên mà đoàn kết lại với nhau, dùng tên quốc gia cũ.

Lực lượng đoàn kết của quốc dân cũng không tiền khoáng hậu, đại chiến sắp bùng nổ, toàn bộ thế giới đều đại chiến vì các khoáng mạch Thần Nguyên, tất cả các thế lực trên toàn hành tinh lập tức đánh nhau như nồi cháo.

Chương 78

Bất quá may mắn là bọn họ đều còn lý trí, không đánh nhau trên chính hành tinh của mình, mà là triển khai hỗn chiến ngoài không gian, cuối cùng trong cuộc chiến không ngừng nghỉ, dần dần sinh ra một nhóm Sáng Thế Thần ngày càng mạnh.

Cuối cùng, phát triển đến thời đại ngày nay, Sáng Thế Đại Lục chia năm xẻ bảy, Đại Việt Quốc chiếm một phần, ba nghìn tinh vực, Đại Việt Quốc chiếm tám trăm tinh vực.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, Đại Việt Quốc không nghi ngờ gì đều đứng ở vị trí đỉnh tiêm nhất, và sự thật cũng chính là như vậy.

Mà đi đến ngày nay không phải dựa vào thực lực cường đại của một Sáng Thế Thần đơn lẻ, vì đối phương cũng có Sáng Thế Thần có thực lực tương đồng, đi đến ngày nay dựa vào chính là văn hóa đoàn kết, là văn hóa một mạch truyền thừa.

Sở dĩ, ai dám phản quốc, theo luật lệnh của Đại Việt, đó chính là tội chết một điều, sau khi điều tra chứng minh, trực tiếp giết không tha.

Đối với Sáng Thế Thần mà nói, việc điều tra chứng minh cực kỳ đơn giản, tự có tồn tại cấp cao, có thể thông qua đủ loại thần thông khiến kẻ đó bại lộ.

Đại nhân, thời đại đã thay đổi rồi, không phải dựa vào giám sát, sưu hồn, đối với Sáng Thế Thần đã nắm giữ Chân Ngôn Đại Đạo mà nói, một câu nói là có thể khiến kẻ đó nói ra sự thật. "Có căn nguyên thôi vẫn chưa đủ, nhân loại đi đến đỉnh phong là dựa vào ý chí, là dũng khí nhân định thắng thiên, là tinh thần tự cường không ngừng nghỉ, sở dĩ, còn cần một trái tim vô địch thiên hạ nữa mới được!"

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, sau đó trong thương thành lập tức hiển thị ra một bảo vật. 【Thần Linh Chi Tâm: Tài nguyên sinh linh đỉnh cấp, có thể khiến chủng tộc được sáng tạo sở hữu một trái tim vô địch thiên hạ, khiến họ có được ý chí và dũng khí cường đại.

Lưu ý: Mặc dù trái tim vô địch thiên hạ sẽ suy yếu dần theo sự truyền thừa qua các đời của chủng tộc, nhưng bất kể truyền đến bao nhiêu đời, chủng tộc hậu thế vẫn sở hữu Thần Linh Chi Tâm, chỉ cần kích hoạt phản tổ là được.】 "Cũng tức là, mấy đời sinh linh đầu tiên chính là những sinh linh thật sự sở hữu Thần Linh Chi Tâm sao?

Như vậy cũng không tệ, Thần Linh Chi Tâm này kết hợp với Sáng Tạo Chi Nhưỡng, cộng lại cũng chính là Nhân tộc hoàn mỹ thật sự!" "Dù sao nếu Nhân tộc có được căn nguyên không thua kém Tiên Thiên Thần Thai Thánh, lại thêm một trái tim Thần Linh Chi Tâm nữa, thì đó chính là Nhân tộc hoàn mỹ thật sự!" Diệp Hiên sau khi xem xong giới thiệu Thần Linh Chi Tâm này, cũng xem như đã hoàn thiện hơn nữa khái niệm về việc sáng tạo Nhân tộc hoàn mỹ. "Ta đã nói mà, tất cả trân bảo trong vũ trụ này nhiều như biển khói, căn bản không biết rốt cuộc có bao nhiêu, làm sao có thể không tìm thấy bảo vật thích hợp để sáng tạo sinh linh chứ!" "Chỉ có một vấn đề duy nhất là hai thứ này cũng quá đắt!

Bất kể là thứ nào, ta cũng không thể kiếm được trong thời gian ngắn....." Diệp Hiên nhìn giá của Thần Linh Chi Tâm, trời ơi, thứ đó cũng là một trăm triệu Thần Nguyên.

Giá đắt như vậy, rốt cuộc là ai mua chứ, hắn thật sự không tin có bao nhiêu người sẽ đi mua loại đồ này, trừ những đệ tử gia tộc lớn ra, ai lại tiêu xài loại tài nguyên đắt đỏ như vậy? "Phải kiếm tiền!" Diệp Hiên khẽ nói.

Kiếm tiền, tức là kiếm Thần Nguyên.

Phương pháp kiếm Thần Nguyên cũng chỉ có mấy cách, một là đi đến Tu La Chiến Trường.

Với thực lực hiện tại của hắn, đủ để đi đến tầng thứ ba, nơi đó là nơi tập trung ma vật cấp bốn.

Chỉ là một mình hiệu suất quá thấp, tuy có rất nhiều ma vật ở đó, có thể bạo ra Thần Nguyên và bảo vật tốt hơn, nhưng không nghi ngờ gì hiệu suất thấp, sở dĩ, Diệp Hiên không thể đích thân đi.

Bất quá nếu để thế lực trong Thần Quốc đi, dường như vẫn là một lựa chọn không tồi.

Dù sao hiện nay trong Hồng Hoang trên dưới đều tràn ngập ý niệm về Động Thiên Phúc Địa, hơn nữa trong Hồng Hoang quả thực có không ít Động Thiên Phúc Địa, sở dĩ kế hoạch này không phải là không thể thực hiện được. "Ừm, vậy thì ở Tứ Hải thiết lập bốn con đường thông đạo, để Long tộc đi luyện binh, suốt ngày quét sạch những lính tôm tướng cua ở Tứ Hải cũng chẳng có ý nghĩa gì." Diệp Hiên quyết định xong, lập tức bắt đầu nghĩ xem nên thiết lập thông đạo ở đâu. "Còn trong Thiên Đình nữa, Thiên Đình hiện nay như mặt trời giữa trưa, Hồng Hoang không có chiến sự, có Đế Tuấn tọa trấn Thiên Đình thì cũng chẳng có kẻ nào không biết điều dám đánh lên Thiên Đình.

Cứ thế này nữa, thì Thiên Binh Thiên Tướng cũng như vật bày trí, phải cho bọn họ luyện tập một chút!" "Vậy thì từ Đệ Nhất Trọng Thiên đến Đệ Thập Bát Trọng Thiên, mỗi nơi bố trí một con đường thông đạo đi!

Cũng để các tướng sĩ Thiên Đình vận động gân cốt một chút!" "Trong Vu tộc cũng vậy, không thể không thiết lập, trong Tam tộc, Vu tộc là hiếu chiến nhất!

Ký nhiên đã vậy, thì ở trong Hồng Hoang Đại Lục khai thác ba

mươi con đường thông đạo ra, đủ cho Vu tộc luyện binh rồi chứ!!!" Diệp Hiên nghĩ xong, tâm niệm vừa động, liền đến trong thế giới Hồng Hoang.

Ông ~ Khắp các nơi trong Hồng Hoang, đều bắt đầu xuất hiện từng con đường thông đạo.

Những thông đạo đó đều dẫn đến tầng thứ hai của Tu La Chiến Trường, tức là tương ứng với thực lực Sáng Thế Thần cấp ba.

Vì là dùng binh quy mô lớn, nên rất nhiều sinh linh trên thực tế không đạt được thực lực cấp bốn, cho nên nếu tùy tiện đi vào đó thì chính là đường chết, không những không thu hoạch được Thần Nguyên, mà ngược lại còn dẫn đến cái chết hàng loạt của sinh linh Hồng Hoang.

Bởi vậy, thay vì để họ tiến vào tầng thứ ba để săn ma vật cấp bốn, chi bằng để họ đi vào tầng thứ hai để giết bừa ma vật cấp ba.

Ma vật cấp ba cũng tức là đối ứng với Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang.

Mà trong tầng thứ này, có vô số sinh linh, tức là căn bản không cần lo lắng gì.

Còn việc tiến vào tầng thứ hai của Tu La Chiến Trường, cũng chẳng qua là mất một trăm Thần Nguyên để vào mà thôi, đối với Diệp Hiên mà nói, cũng tức là chuyện nhỏ như lông trâu vậy. "Trừ Tu La Chiến Trường ra, thì chỉ còn lại việc đi đến tinh vực săn giết những ma vật du đãng kia và lập quân công trong chiến trường để đổi lấy Thần Nguyên....." Diệp Hiên cau mày, bắt đầu phân tích.

Hai điểm này không nghi ngờ gì hắn chỉ có thể chọn một để thực hiện.

Mà những ma vật du đãng kia tuy rất nhiều, nhưng thực tế trong

Vô Ngân Vũ Trụ, rất khó thật sự tìm thấy, cho dù hắn hiện nay đã đạt đến Sáng Thế Thần cấp bốn, có thể nhanh chóng tìm thấy dấu vết của đối phương trong các điểm nhảy thời không, nhưng hiệu suất đó quá thấp, chi bằng đi đến chiến trường để đổi lấy quân công.

Thế giới Hồng Hoang, trong Thiên Đình. "Bệ hạ, từ Đệ Nhất Trọng Thiên đến Đệ Thập Bát Trọng Thiên đều xuất hiện một con đường thông đạo.

Theo báo cáo của các tướng sĩ sau khi thăm dò, phát hiện bên kia thông đạo là một động thiên tràn ngập sinh linh thấp kém, hơn nữa trong động thiên đó sinh linh vô số, dường như có khả năng bạo ra trân bảo.

Xin hỏi Bệ hạ, có cần điều động binh lực quy mô lớn để tiến vào không?" Kế Mông, một trong Thập Đại Yêu Soái, cúi mình chắp tay bái nói.

Việc thăm dò các động thiên, báo cáo cuối cùng đều nằm trong tay hắn, sở dĩ hắn mới đến bẩm báo Đế Tuấn.

Thiên Đế Đế Tuấn cao tọa trên Thiên Đế bảo tọa trong Lăng Tiêu Bảo Điện, xung quanh không có người ngoài, chỉ có Kế Mông ở đây.

Đây cũng là công dụng chân chính của Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trừ những lúc đại triều hội hoặc các loại điện tế tự như thành lập Thiên Đình, cử hành Thiên Hôn ra, bình thường sẽ không thực sự tụ tập quần thần khắp trời.

Mà việc công vụ thường ngày cũng sẽ không ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện, mà là ở Triều Hội Điện phía trước Lăng Tiêu Bảo Điện.

Triều Hội Điện mới là nơi thực sự xử lý những công việc bận rộn thường ngày, mà người phụ trách ở đây chính là Bạch Trạch trong Thập Đại Yêu Soái, cùng với Anh Triệu, Phi Đản, Thương Dương

trong Thập Đại Yêu Soái tiến hành phụ tá thường ngày.

Sở dĩ, Thiên Đình trong đại bán đích sự vụ thực tế thượng là giá tứ vị yêu soái tiến hành đích, nhi giá dã tịnh phi đại biểu giá tứ vị yêu soái tựu bỉ kỳ dư đích lục vị canh cường, thực tế thượng nguyên tiên đế tuấn đả toán là nhượng thập đại yêu soái nhất đồng chủ sự đích, chích là kỳ dư lục vị thực tại là thụ bất liễu giá chủng nhật tử, cố nhi dã tựu phân phân thôi từ liễu.

Còn về bốn vị Yêu Soái còn lại, thực tế cũng chỉ là để lại Pháp Thân xử lý công việc mà thôi, thực tế vẫn đang tu luyện, dù sao không ai dám đánh lên Thiên Đình, chân thân của họ có ở đó hay không cũng không quan trọng.

Mà muốn gặp Thiên Đế, thì cần phải thông qua sự thẩm hạch của Tứ Đại Yêu Soái ở Triều Hội Điện trước, đợi sau khi Tứ Đại Yêu Soái đều đồng ý, mới có thể tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, diện kiến Thiên Đế, bẩm báo sự tình.

Còn về Oa Hoàng, Hy Hoàng, Thư Hoàng, Hi Hoàng bốn vị Yêu tộc chi Hoàng, tuy danh nghĩa có quyền lực xử lý công việc Yêu tộc, nhưng bốn vị Yêu Hoàng này thực tế vẫn tự mình tu luyện trong hoàng cung của mình, không mấy khi quản những chuyện tục sự này.

Dù sao giữa Thiên Địa mênh mang, chỉ có Đại Đạo mới là thứ mà tất cả sinh linh theo đuổi, Hoàng cũng tốt, Đế cũng vậy, tất cả đều chỉ vì Đại Đạo mà thôi. "Thực lực động thiên thế nào?" Đế Tuấn sắc mặt không đổi, hỏi.

Ngay cả khi hắn sắc mặt tường hòa, không hề nổi giận, nhưng sự uy nghiêm trực diện của Thiên Đế vẫn khiến Kế Mông cảm thấy có chút áp lực.

Kế Mông cúi đầu, một lần nữa đáp: "Hồi bẩm Bệ hạ, động thiên này cực kỳ quỷ dị, sinh linh vô số, hơn nữa tất cả đều ở cảnh giới Đại

La Kim Tiên, không có cảnh giới cao hơn, cũng không có cảnh giới thấp hơn, tu vi trong đó thì cao thấp không đều, xen kẽ không đồng nhất." Đế Tuấn nghe vậy gật đầu, thân hình lóe lên rồi biến mất, chưa đầy chớp mắt, hắn liền một lần nữa ngồi lại trên Thiên Đế bảo tọa.

Cảnh này khiến Kế Mông sau khi nhìn thấy thì hai mắt đột nhiên trợn to, hắn dường như đã minh bạch điều gì đó.

"Phương động thiên này quả thực quỷ dị, Trẫm vừa rồi đi một lượt, nhưng cũng không thể nhìn thấu căn nguyên phía sau, có cấm chế do đại thần thông giả thiết lập.

Trong Hồng Hoang vạn giới này, từ bao giờ lại tồn tại một tôn cường giả như vậy?!" Thiên Đế Đế Tuấn nhíu chặt mày, trong lòng vô cùng chấn động.

Y vừa rồi đã đến phương động thiên kia, phát hiện nơi đó cực kỳ quỷ dị, không gian và thời gian đều vô cùng kỳ lạ, dường như có vô số lớp chồng chất.

Ngay khi y muốn nhòm ngó bản nguyên, lại phát hiện mình căn bản không thể nhìn thấu rốt cuộc điều gì đang ẩn giấu phía sau vô tận không gian thời gian đó.

Chỉ lờ mờ nhìn thấy những nơi đó dường như có một số cấm chế, mà những cấm chế đó, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào!

Trong Hồng Hoang, chẳng phải nên lấy thực lực của y làm tôn sao?

Sao lại có thể có một tồn tại cường đại đến vậy!

Chẳng lẽ nói, trong thế giới Hỗn Độn, đã sớm tồn tại vô thượng cường giả?!

Nhất thời, trong lòng Đế Tuấn rối loạn, sau đó trong đôi mắt thanh quang chợt lóe, đáy lòng lại bình tĩnh trở lại.

Trong đôi mắt y có vô tận thời gian lưu chuyển, vô số khả năng chợt lóe lên trong tâm trí, bắt đầu tính toán.

"Tê!" Đế Tuấn đang tra xét những việc trong dòng chảy thời không, nhưng Kế Mông sau khi nghe lời Đế Tuấn nói thì trực tiếp chấn kinh, hít một hơi khí lạnh!

Trên thế giới này lại thật sự có sinh linh còn cường đại hơn cả Bệ hạ vĩ ngạn như vậy sao?!

Điều này cũng quá mức không thể tin được!

Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Trong Hồng Hoang, vạn tộc vạn linh đều biết, Thiên Đế là cổ kim chưa từng có, cử thế vô địch.

Thế mà giờ đây, Thiên Đế lại tự miệng nói với y, trong Hồng Hoang còn có tồn tại cường đại hơn y.

Một lúc sau, Đế Tuấn thu hồi thần thông, đạm đạm nói: "Đây là biến số, tuy trong vô tận thời không tìm không thấy dấu vết của vị tồn tại kia, nhưng phương động thiên này, hẳn là vô hại.

Lệnh cho mười tám vị Yêu Vương trấn thủ mười tám trọng thiên phân chia binh tướng Đại La Kim Tiên trấn thủ Thiên Đình thành mười phần, mỗi lần một phần mười Thiên Binh tiến vào trong đó, trong một trăm năm, sau đó lại đổi một lượt Thiên Binh mới tiến vào.

Một trăm năm thay đổi một lượt, nhớ kỹ, nhất định phải là kẻ có thực lực đạt đến Đại La Kim Tiên, nếu không tiến vào liền sẽ vẫn lạc!" Đế Tuấn rất nhanh đã quyết định, vẫn phải tiếp tục tiến hành thám hiểm.

Mặc dù phương động thiên kia cực kỳ quỷ dị, nhưng sinh linh trong động thiên lại không có gì dị thường, chỉ là cấp độ cực kỳ thấp mà thôi.

Nếu không phải y muốn giữ lại để luyện binh, chỉ cần một niệm, đám ma vật thấp kém bẩn thỉu vô cùng kia, sẽ chết trong chớp mắt.

Tuy Đế Tuấn có tâm hung khoan quảng vô cùng, có thể dung nạp vô tận sinh linh tứ hải bát hoang, nhưng không hiểu sao, sau khi nhìn thấy những ma vật sinh linh kia, y liền cảm thấy một sự chán ghét mãnh liệt từ trong tâm, cũng không hẳn là vì thấp kém hay không.

Dù sao thân là Thiên Đế, cần phải bao dung tứ hải, lẽ nào lại không dung nạp được sinh linh có thực lực yếu kém, căn nguyên nông cạn!

"Thần tuân mệnh!

Thần cáo lui!" Kế Mông ứng thuận một tiếng rồi hành lễ chuẩn bị cáo lui.

Thiên Đế Đế Tuấn không có những lễ nghi quá nặng, ví dụ như khi triều thần thượng triều, đều có thể ngồi, ngày thường đáp lời chỉ cần đứng dậy hành lễ là được.

Còn về lễ quỳ bái thì chưa từng có, đó là vũ nhục tôn nghiêm của sinh linh, tự nhiên cũng sẽ không làm như vậy.

Bất quá nếu gặp phải những trường hợp long trọng, như ngày trước Thiên Đình thành lập và Thiên Hậu đại hôn, những triều thần này đều không có ghế ngồi, chỉ có thể đứng.

Nhưng điều này cũng không sao, dù sao cũng không phải là chuyện gì nhục nhã, chỉ là không ngồi trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Kế Mông đi rồi, mang theo ý chỉ của Thiên Đế Đế Tuấn mà đi.

Cùng lúc đó, Long tộc cũng vậy, Đại La Kim Tiên phân phân tiến vào Tu La chiến trường để luyện binh, bởi vì ở bên trong có thể bạo ra một số bảo vật, những bảo vật đó đều có diệu dụng riêng.

Còn Vu tộc thì càng khỏi phải nói, dù chỉ vì chiến đấu thuần túy, bọn họ cũng đều cực kỳ vui vẻ, cho dù không có bảo vật nào bạo ra, bọn họ cũng sẽ phái đại quân áp cảnh. …… "Những thần nguyên này lại trực tiếp vào tài khoản sao, suýt nữa còn tưởng sẽ bị những sinh linh Hồng Hoang kia lấy mất……" Diệp Hiên cảm nhận được số thần nguyên trong tài khoản của mình đang tăng lên với tốc độ cực nhanh, trong lòng cực kỳ vui mừng.

"Cười gì vậy?" Viện trưởng Cơ Đản đang ngồi đối diện anh, cười hỏi.

Đây là văn phòng của Viện trưởng học viện Đại Chu.

Diệp Hiên đến đây không vì điều gì khác, mà là để hỏi làm thế nào để tham gia chiến đấu.

Vì đã quyết tâm muốn tham gia chiến trường, tự nhiên Diệp Hiên cũng đến đây để hỏi Viện trưởng ngay lập tức.

Sau khi hai người hàn huyên một lát, Diệp Hiên đột nhiên bật cười, Cơ Đản thấy vậy không nhịn được hỏi.

"À, không có gì, chẳng phải sinh linh thần quốc đang thu hoạch thần nguyên lớn trong Tu La chiến trường sao, nên trong lòng có chút vui mừng." Diệp Hiên cũng không giấu giếm gì, chuyện này là một việc rất bình thường.

Dù sao thì những học tử không nhận được thần nguyên thưởng quốc gia trong Đại Tuyết, cũng chỉ có thể dựa vào những con đường này để kiếm thần nguyên.

Chỉ là với thực lực của bọn họ, nhiều nhất là ở tầng thứ nhất, bởi vì giới hạn thấp nhất của tầng thứ nhất là Sáng Thế Thần cấp một có thể vào, nhưng giới hạn cao nhất lại là Sáng Thế Thần cấp hai.

Đương nhiên, cấp ba, cấp bốn cũng có thể đến, nhưng cấp độ của

ma vật chỉ đến ma vật cấp hai là cao nhất.

Nếu ma vật cấp một bạo ra, thì bạo ra từ một đến mười viên thần nguyên.

Còn ma vật cấp hai thì khác, đó là từ mười đến hai mươi viên thần nguyên.

Ma vật cấp ba là từ ba mươi đến năm mươi viên thần nguyên, ma vật cấp bốn là từ năm mươi đến một trăm viên thần nguyên.

Đương nhiên, đây đều là tỷ lệ bạo ra, nói đúng nghĩa thì khi vào Tu La chiến trường sẽ không lỗ, trừ khi không tự lượng sức mà khiêu chiến tầng cao hơn, dẫn đến mất mạng.

Những cái khác không những không lỗ, mà còn lời lớn, bởi vì cho dù tỷ lệ bạo thần nguyên nhỏ, nhưng một khi cơ số tăng lớn thì dù nhỏ đến mấy cũng có tỷ lệ bạo rất lớn.

"Vậy à, em lần này đến đây có chuyện gì sao?

Cứ yên tâm, chỉ cần em muốn, thầy sẽ cố gắng hết sức để lo cho em." Cơ Đản gật đầu, sau đó hỏi.

Đối với Diệp Hiên, bây giờ những người như họ đều coi anh là bảo bối quý giá, dù sao đây cũng là cơ hội duy nhất Tổ Tinh có thể giành được vị trí số một trong Cuộc thi Tinh Vực sau khi tổ chức Thiên Bảng và Cuộc thi Tinh Vực.

Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, Tổ Tinh e rằng không biết phải mất bao nhiêu năm nữa mới có thể đón nhận một bước ngoặt như vậy.

Vì vậy, lần này là nhất định phải thắng.

"Viện trưởng à, em cảm thấy thần nguyên của em không đủ dùng, nên em muốn đến chiến trường tham gia chiến đấu, đổi một ít thần nguyên để sử dụng." Diệp Hiên nghe Cơ Đản hỏi xong, liền thuận thế

nói ra.

Chiến đấu trên chiến trường cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ, cứ nói thẳng ra là được.

Cơ Đản nghe vậy gật đầu, đánh giá Diệp Hiên từ trên xuống dưới một lượt, chậm rãi nói: "Không tệ, có suy nghĩ này rất tốt." Cơ Đản trước tiên khen ngợi Diệp Hiên một chút, sau đó lại nhíu mày nói: "Mỗi tuần trăm vạn thần nguyên của em còn chưa đủ tiêu xài sao?" Ý nghĩ là tốt, đáng được khuyến khích và khen ngợi, nhưng sự thật này cũng quá mức phi lý rồi đi?

Một Sáng Thế Thần chân chính, cho dù muốn tiêu một trăm vạn thần nguyên mỗi tuần, e rằng cũng không có khả năng tiêu hết, dù sao thần quốc không chỉ là vô hạn thôn phệ thần nguyên là có thể tăng trưởng, nếu không Diệp Hiên đã sớm điên cuồng kiếm thần nguyên rồi.

Mà giờ đây Diệp Hiên vẫn khao khát thần nguyên như vậy, điều đó nói rõ tiềm lực thần quốc của Diệp Hiên cực kỳ lớn, còn xa mới đạt đến nút thắt, cũng có nghĩa là nhu cầu về thần nguyên rất lớn.

Diệp Hiên cười khổ một tiếng, lắc đầu, thở dài nói: "Viện trưởng à, người không biết đâu, để cường hóa thế giới của em, cần hai ức thần nguyên, nếu cứ chờ trăm vạn thần nguyên này, phải chờ đến bao giờ đây……" Cơ Đản gật đầu, vung tay lên, trong tài khoản của Diệp Hiên có thêm trăm vạn thần nguyên: "Trong tài khoản của thầy cũng chỉ có trăm vạn thần nguyên này, đây vẫn là thần nguyên thầy tích trữ đã lâu, nếu em cần thì cứ dùng tạm đi, số lượng không nhiều, em cũng đừng chê." Ngay cả Cơ Đản thân là một trong năm Viện trưởng học viện lớn của Tổ Tinh, nhưng thực tế lương bổng hàng tuần của ông cũng chỉ là vài trăm vạn thần nguyên, nhưng ông cũng phải tiêu hao vào thần quốc mỗi tháng.

Có thể nói, sau khi thần quốc phát triển đến một trình độ nhất định, sinh linh bên trong quả thực là không đếm xuể, cũng có nghĩa là mỗi sinh linh há miệng hít thở, đó là không biết bao nhiêu thiên địa linh khí.

Nếu thần quốc luôn tăng trưởng thì tự nhiên sẽ không cảm thấy gì, dù sao mỗi một khoảng thời gian thế giới lại thăng cấp, cũng có nghĩa là giới hạn sẽ lại được nâng cao.

Nhưng thần quốc của những Sáng Thế Thần đã định hình, mắc kẹt ở một cảnh giới, lại trở thành một gánh nặng lớn, bởi vì sinh linh tích lũy qua năm tháng dài đằng đẵng thực sự quá nhiều, nhiều đến mức thiên địa linh khí cũng không đủ cung dưỡng.

Vì vậy, thần nguyên cũng trở thành một trong những nguồn bổ sung.

Trừ khi họ có thể hạ quyết tâm, tàn sát một nhóm những sinh linh có thực lực đỉnh cao, nếu không căn bản không có cách nào giải quyết được.

"À…… Làm sao mà tiện được chứ, Viện trưởng, để người tốn kém rồi……" Diệp Hiên vừa miệng nói không tiện, vừa nhìn vào tài khoản của mình, quả nhiên có thêm trăm vạn thần nguyên.

Ngay lập tức, Diệp Hiên đứng dậy, trịnh trọng hành lễ nói: "Đa tạ ơn Viện trưởng tặng thần nguyên hôm nay, nhưng thụ nhân dĩ ngư bất như thụ nhân dĩ ngư (tặng cá không bằng dạy cách câu cá), xin Viện trưởng chỉ lối sáng, sau này khi đã ổn định, nhất định sẽ báo đáp Viện trưởng!" "Ừm!

Chương 79

Báo đáp thì không cần, cứ coi như là quà gặp mặt thầy tặng em đi.” Cơ Đản gật đầu, sau đó lại nói.

“Còn về chiến trường, Sáng Thế Đại Lục thì khỏi nói, nơi đó không dễ dàng phát sinh chiến đấu, một khi phát sinh thì không phải thực lực cấp bốn như em có thể sống sót được.

Còn tuyến Tây của Tám Trăm Tinh Vực thì vẫn luôn chịu khổ vì chiến loạn của giặc cỏ, vẫn luôn do các học tử học viện Đại Chu chúng ta trấn thủ.

Nếu em muốn đi thì có thể đến tuyến Tây, nơi đó tự khắc sẽ có người chiếu cố em.” Cơ Đản đã phân tích một chút cho Diệp Hiên, cuối cùng chỉ cho anh con đường tuyến Tây.

Loại chiến trường như vậy, thực tế đều là nơi để các học tử cấp cao thực tiễn, cái gọi là thực tiễn, chính là lấy các Sáng Thế Thần đối phương làm đá mài dao, từng đợt từng đợt luyện binh.

Và trong Tám Trăm Tinh Vực, không thể bạo phát đại chiến của Sáng Thế Thần trên cấp sáu, cũng có nghĩa là, nhiều nhất cũng chỉ là cấp sáu dẫn dắt các Sáng Thế Thần tiến hành chiến tranh.

Thông thường, đều là chiến tranh từ cấp một đến cấp ba, những cuộc chiến này về cơ bản đều là chiến tranh cục bộ, rất ít khi có Sáng Thế Thần cấp bốn tham gia, nhưng không phải là không có, dưới cơ số lớn mạnh, cũng rất dễ dàng gặp phải.

Còn Sáng Thế Thần cấp năm thì về cơ bản là không thể gặp được, một khi bạo phát đại chiến của Sáng Thế Thần cấp năm, kết quả cuối cùng hoặc là dẫn đến Sáng Thế Thần cấp sáu xuất hiện, hoặc là bị các Sáng Thế Thần cấp sáu ngăn chặn, mỗi bên dẫn thuộc hạ cấp năm rời

khỏi.

Dù sao mục đích của Đại Việt Quốc chính là để luyện binh, đương nhiên, trên bề mặt vẫn phải nói rằng tuyến Tây chịu sự tàn phá của giặc cỏ, họ bất đắc dĩ phải phái binh trấn thủ, nhưng thực tế chính là vì muốn luyện binh, nếu không thì các quốc gia còn lại cũng không cần thiết phải tồn tại.

"Tuyến Tây?

Nơi đó là quốc gia nào?" Diệp Hiên nhíu mày, thực tế anh đi đâu cũng không sao, sở dĩ đến tìm Cơ Đản cũng chỉ là để tìm một hướng đi, nói tóm lại, chính là một sự chiếu cố.

Để anh có thể ở tuyến Tây, cho dù gặp phải nguy hiểm gì, cũng có người ra tay cứu giúp mình.

Và những điều này, cũng là sau khi anh đến Quỳ Tinh Vực gặp phải Ám Giới hôm đó mới có được lòng cảnh giác.

Ban đầu anh tưởng rằng trong Tam Thiên Tinh Vực là một vùng thái bình, những gì còn lại đều là những tồn tại không có quá nhiều uy hiếp đối với Sáng Thế Thần, nhưng sau đó anh tiến vào Ám Giới, lại đã làm đảo lộn suy nghĩ của anh.

Hóa ra những nơi này, cũng có thể ẩn chứa một siêu cấp đại giới bất cứ lúc nào, cũng tức là những tồn tại tương tự như Ám Giới.

Diệp Hiên không báo cáo Ám Giới, bởi vì anh luôn cảm thấy nơi đó có bảo vật gì đó, đợi đến khi anh đạt đến cấp sáu, nhất định phải tự mình quay lại xem.

Còn về tọa độ không gian của vùng đất đó, anh tự nhiên cũng đã ghi nhớ.

"Tên của quốc gia đó không quan trọng, dù sao thì ở Đại Việt Quốc vẫn được gọi là Dung Địch Quốc, cũng có người gọi họ là A

Tam Quốc, ừm, trong các tiểu quốc, có thể coi là một quốc gia rất mạnh." Cơ Đản cười giới thiệu một chút, sau đó dừng lại, lại nói: "Đương nhiên, trước mặt quốc gia của chúng ta thì vẫn không tính là gì, chỉ là thứ có thể diệt trong một cái phẩy tay mà thôi.

Bọn họ nắm giữ tám mươi tinh vực, tự nhận mình đã vô địch, cả ngày la hét muốn đánh lên Sáng Thế Đại Lục, xóa sổ Đại Việt Quốc chúng ta, thực tế chỉ là nằm mơ mà thôi." Đối với dã tâm của Dung Địch Quốc, Đại Việt Quốc có thể nói là ai ai cũng biết, vì vậy, đây cũng không phải là bí mật lớn gì, cũng trực tiếp nói cho Diệp Hiên biết.

"Ồ?

Bọn họ kiêu ngạo đến thế sao?" Diệp Hiên nhướn mày, khóe miệng nhếch lên, anh thích nhất là đả kích sự kiêu ngạo của người khác.

Trên Tổ Tinh, dù sao cũng là đồng hương, nên không thực sự đối phó, còn trong Đại Việt Quốc cũng đều là đồng bào, nên cũng không thực sự tiêu diệt đối phương, nếu không chỉ là một niệm của Diệp Hiên mà thôi.

Nhưng giờ đây đối với những người ngoại tộc kia, cuối cùng cũng có thể thỏa sức chém giết một phen rồi!

"Phải đó, rất kiêu ngạo, nên mới cần thiên tài như em, đến dạy cho bọn họ một bài học đích đáng!

Đi đi, đi đến đó đi!" Cơ Đản cười gật đầu, ngay sau đó thúc giục Diệp Hiên nhanh chóng đến tuyến Tây.

Cũng không phải là muốn hại Diệp Hiên, mà là nếu Diệp Hiên đến tuyến Tây, sau này cũng sẽ thuận thế ở lại tuyến Tây, thực tế cũng là người của học viện Đại Chu bọn họ, các chiến hữu xung quanh cũng

đa số xuất thân từ học viện Đại Chu.

Mặc dù học viện Đại Chu có tám trăm phân viện, nhìn có vẻ các học tử này không thân thiết, nhưng thực tế vì là chiến hữu cùng một chiến tuyến, nên tự nhiên cũng sẽ quan tâm giúp đỡ lẫn nhau một chút.

Hơn nữa lại đều xuất thân từ học viện Đại Chu, điều này tự nhiên cũng trở thành đồng minh tự nhiên rồi.

Diệp Hiên rời đi, rời khỏi văn phòng viện trưởng.

Vì đã quyết định sẽ đi đến đó, tự nhiên cũng nên từ biệt những người bạn ngày trước.

Thế là, Diệp Hiên tâm niệm vừa động, thần niệm truyền âm đến não hải của các học tử quen biết xuất thân từ tỉnh Giang Nam. …… Trong biệt thự của Diệp Hiên.

"Hiếm khi được vào biệt thự của cậu một lần đó nha, thật đúng là hiếm có!" Có người bắt đầu trêu chọc.

Người này không ai khác, chính là Lâm Lan.

"Ha ha, cậu muốn đến thì bất cứ lúc nào cũng được mà!" Diệp Hiên cười ha ha một tiếng, nói.

"Thôi thôi……" Nghe thấy lời này, Lâm Lan vội vàng lắc đầu nói.

"Đúng rồi, Diệp Hiên, cậu nói cậu muốn đi chiến trường tuyến Tây?" Lưu Dũng nói thẳng, hai mắt nhìn chằm chằm Diệp Hiên.

Diệp Hiên chính là lấy lý do này, triệu tập những người bọn họ đến đây.

Lời này vừa ra, Lâm Lan, Thủy Ngạn, Tân Khoa, Cao Long, Trương Bân, Kế Trấn, Diêu Hải cùng rất nhiều người khác đều nhao nhao đưa ánh mắt về phía Diệp Hiên.

Diệp Hiên cảm nhận được ánh mắt của mọi người xong, gật đầu,

xác nhận: "Ừ!

Không sai, tớ dự định từ biệt các cậu xong, sẽ đi chiến trường tuyến Tây." Nói xong, không đợi mọi người đáp lời, anh liền đứng dậy nói tiếp: "Tổ Tinh quá nhỏ, nhỏ đến mức khó có thể trở thành vũ đài để thể hiện.

Nơi đây không có sự cạnh tranh mãnh liệt như các tinh vực khác, ở đây tớ đã sớm cảm thấy vô địch, ngay cả trong các tinh vực khác cũng vậy." "Vì vậy, tớ ở lại cũng không có tác dụng lớn lắm, chi bằng dấn thân vào chiến trường, một mặt có thể rèn giũa bản thân, một mặt có thể thu hoạch thần nguyên một cách đáng kể, điểm này rất tốt." Diệp Hiên muốn đi, điều này không có nghĩa là anh sẽ mất đi số thần nguyên trăm vạn có thể nhận được mỗi tuần, hai điều này không xung đột.

Lúc này anh vẫn là một học sinh chính, đi chiến trường chỉ là công việc bán thời gian mà thôi.

"Tớ cũng muốn đi, cậu nói không sai, Tổ Tinh quá nhỏ, tớ muốn mạnh lên, cũng chỉ có vài con đường này, đi tòng quân quả thực là lựa chọn tốt nhất!" Thủy Ngạn lúc này cũng đứng dậy.

Cậu không muốn cứ thế chìm đắm mãi, cậu muốn tòng quân, hoặc là rèn giũa bản thân giữa sinh tử, hoặc là dứt khoát chết trên chiến trường đi!

Nếu cứ tiếp tục ở lại Tổ Tinh, tất nhiên sẽ trở thành một người bình thường như bao người khác.

"Tớ cũng muốn đi, tớ muốn đạt đến Sáng Thế Thần cấp sáu, rồi quay về làm Viện trưởng!

Ha ha ha ha!!!" Lưu Dũng nói đến cuối cùng, chính mình cũng không nhịn được cười lớn.

Giấc mơ này quả thực rất lớn, chỉ là cần rất nhiều thời gian để thực hiện, nhưng giờ đây bọn họ đều là những người rất trẻ, ở đỉnh cao tuổi xuân, phong hoa chính mậu, ý khí phong phát, có lý tưởng lớn là chuyện rất bình thường.

"Tớ cũng đi, nhưng tớ không muốn đi tuyến Tây, tớ muốn đi tuyến Nam, theo sát Diệp Hiên, chắc chắn sẽ được cậu ấy chiếu cố, điều này bất lợi cho đạo của tớ." Lâm Lan đứng dậy, kiên định nói.

Đạo của cậu mới thực sự cần được rèn giũa giữa sinh tử, nên không thể ở bên cạnh Diệp Hiên.

"Mấy kẻ bại tướng dưới tay các cậu đều đi hết rồi, vậy tự nhiên tớ cũng phải đi!" Diêu Hải lững thững đứng dậy, toe toét cười lớn.

Đối với lời nói của cậu ta, một số người xung quanh đều biến sắc, nhưng cũng không nói gì thêm.

Cái gọi là bại tướng dưới tay cậu ta căn bản là chuyện hư vô, chỉ là Diêu Hải đã vượt qua hai vòng, còn họ thì hoặc là thất bại ở vòng đầu tiên, hoặc là thất bại ở vòng thứ hai.

"Vậy tớ sẽ đi tuyến Bắc!" Trương Bân đứng dậy nói.

Cậu đi đâu cũng không sao, chủ yếu là không ở cùng Diệp Hiên là được, đi theo Diệp Hiên thì rất khó thực sự rèn giũa bản thân.

Dù sao nếu thực sự đi theo, chắc chắn sẽ trực tiếp ôm thành nhóm với nhau, sẽ không tách ra, nhưng như vậy cũng khó mà rèn giũa được.

"Tớ cũng đi tuyến Bắc!" Cao Long cũng đứng dậy nói.

Hai người từ nhỏ đã ở bên nhau, nên lần này cũng thuận lý thành chương mà dự định đi cùng một nơi.

Rất nhanh, lục tục cũng có người bày tỏ sẽ ra ngoài đi đó đi đây,

nhưng cũng có một số người quyết định vẫn ở lại Tổ Tinh tu luyện.

Đối với điểm này, Diệp Hiên cũng không cưỡng cầu, dù sao mỗi người có chí hướng riêng cũng không nên cưỡng ép, tương nhu dĩ mạt không bằng tương vong vu giang hồ.

Còn về việc ai muốn đi cùng anh đến tuyến Tây, anh tự nhiên cũng sẽ chiếu cố một chút.

Mọi người đều quen biết, chắc chắn sẽ được phân công cùng nhau, điểm này không cần nói nhiều.

Sau khi quyết định hướng đi cuối cùng, mọi người hàn huyên một lát xong, liền lần lượt rời khỏi đây.

Cuối cùng trong biệt thự chỉ còn lại Diệp Hiên, Lưu Dũng, Thủy Ngạn ba người.

Lưu Dũng và Thủy Ngạn cũng là những người có quan hệ thân thiết nhất với Diệp Hiên.

"Các cậu định khi nào xuất phát?" Diệp Hiên hỏi.

"Đợi bọn tớ một chút, có lẽ là sau một ngày đi, bọn tớ muốn về nhà, thế nào?" Thủy Ngạn nhìn Diệp Hiên, hỏi.

Diệp Hiên gật đầu, nói: "Đương nhiên, đi đi, ngày mai đúng mười hai giờ trưa tớ sẽ đợi các cậu ở cổng công ty Tinh Du." "Được!" Lưu Dũng và Thủy Ngạn ứng thuận một tiếng rồi biến mất.

Hai người họ cũng đều về nhà, dù sao cha mẹ vẫn còn đó, nếu đi xa thì tự nhiên phải báo cho họ biết một chút.

Còn về việc họ cũng chọn đi chiến trường, điểm này Diệp Hiên cũng không bất ngờ, dù sao trong số những con đường kiếm thần nguyên, con đường thích hợp cho Sáng Thế Thần chiến đấu đơn độc, thì chiến trường là nơi có lợi nhất.

Mặc dù cũng đồng thời nguy hiểm nhất, nhưng thân là thanh niên của thời đại mới, làm sao có thể sợ hãi những điều này.

Tử vong như phong, thường bạn ngô thân.

Diệp Hiên nhìn căn phòng trống trải, thở dài một tiếng, vừa rồi còn rất náo nhiệt, giờ đây chỉ còn lại một mình anh.

Cảm giác chênh lệch mạnh mẽ này, tuy đã sớm quen với việc cô độc một mình, nhưng vẫn không nhịn được cảm thán một tiếng.

Hai kiếp làm người, nhưng rốt cuộc vẫn là người, người là động vật quần cư, nhưng anh rốt cuộc đã thành thần, có thể chịu đựng được sự tịch mịch, nếu đặt anh vào một nơi cô độc ở cả ngàn vạn năm cũng không phải là vấn đề, bởi vì đã sớm quen rồi.

Nhưng cái cảm giác lúc thì náo nhiệt, lúc thì cô độc này, lại càng khiến người ta khó chịu, cảm giác chênh lệch quá lớn. …… Ngày hôm sau.

"Thần nguyên đã có hơn một trăm ba mươi vạn rồi sao……" Diệp Hiên nhìn số thần nguyên của mình, phát hiện trong tài khoản đã có thêm hơn ba mươi vạn, điều này nói rõ chỉ trong một ngày hôm qua đã bạo ra hơn ba mươi vạn thần nguyên.

Từ đó có thể thấy tiềm lực chiến tranh Hồng Hoang, mà đây vẫn chỉ là luyện binh mà thôi.

Nếu những thế lực lớn kia, từng cái từng cái đều điên cuồng phái binh tiến vào, thì không biết sẽ bạo ra được bao nhiêu thần nguyên.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ những sinh linh trong thần quốc cực kỳ phồn vinh và cường đại mới có thể làm được, đổi lại người khác thì rất khó xuất hiện thần nguyên ở trình độ này, trừ phi là thần cấp cao hàng duy tấn công. …… Rất nhanh, liền đến mười hai giờ trưa.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, liền đến cổng công ty Tinh Du, nơi đây là địa điểm nhanh nhất để du hành tinh vực.

Lần trước bọn họ cũng đã thông qua công ty Tinh Du để đến Quỳ Tinh Vực, lần này ba người cũng dự định thông qua công ty Tinh Du để đến Nghĩa Cừ Tinh Vực, nơi giáp ranh với Dung Địch Quốc.

Nghĩa Cừ Tinh Vực, nằm ở tuyến Tây của Tám Trăm Tinh Vực của Đại Việt Quốc, giáp ranh với Dung Địch Quốc trong Tam Thiên Tinh Vực.

Dung Địch Quốc có thể coi là đại quốc trong Tam Thiên Tinh Vực, nắm giữ đến tám mươi tinh vực.

Cần biết rằng, trong Tam Thiên Tinh Vực, có hai ngàn sáu trăm tinh vực bị năm đại quốc chiếm đóng, cuối cùng chỉ còn lại bốn trăm tinh vực cho các tiểu quốc.

Nhưng trong bốn trăm tinh vực này, Dung Địch Quốc đã chiếm giữ đến một phần năm, hoàn toàn có thể xứng đáng với danh xưng tiểu quốc đứng đầu.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, A Tam Quốc là quốc gia mạnh nhất ngoài năm đại quốc.

Nhưng đối với các quốc gia không thuộc năm đại quốc, năm đại quốc là tồn tại có sức hủy diệt.

Đặc biệt là ba quốc gia trong năm đại quốc: Đại Việt Quốc, Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, La Sát Quốc, càng được gọi là Thượng Tam Quốc, phân biệt với Nhật Bất Lạc Đế Quốc và Thần Thánh Quốc.

Thượng Tam Quốc đối với các quốc gia ngoài Thượng Tam Quốc, đều là trực tiếp nghiền ép.

Công ty Tinh Du.

Diệp Hiên đứng ở cổng, thần niệm quét ngang, trong chốc lát liền tìm thấy Lưu Dũng và Thủy Ngạn.

Tâm niệm vừa động, liền đến bên cạnh hai người.

"Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?" Diệp Hiên hỏi lại một lần nữa.

"Đã chuẩn bị xong rồi!" Thủy Ngạn và Lưu Dũng đồng thanh nói.

Nếu chưa chuẩn bị xong, bọn họ cũng sẽ không đến đây lúc này.

Diệp Hiên gật đầu, Đại Đạo Không Gian bao bọc lấy hai người, lập tức gọi thần nguyên đến không gian thông đạo du hành. …… Nghĩa Cừ Tinh Vực, Ninh Tinh.

Ninh Tinh là thủ đô của Nghĩa Cừ Tinh Vực, Diệp Hiên cùng Lưu Dũng, Thủy Ngạn một đoàn ba người cũng đã đến đây, đây cũng là trạm đầu tiên của ba người, nhưng không phải là trạm cuối cùng.

Ba người không vội vã đi tiền tuyến, mà trước tiên phải đi bái kiến Tinh Vực Chi Chủ trấn thủ nơi này.

Tinh Vực Chi Chủ cùng với Viện trưởng của năm đại học viện đều ở cùng một cảnh giới, tức là Sáng Thế Thần cấp sáu.

Còn Tinh Vực Chi Chủ tọa trấn tại Nghĩa Cừ Tinh Vực tên là Địch Nhượng, còn được gọi là Nghĩa Cừ Vương và các danh xưng khác.

Thực tế cũng đúng là như vậy, một Tinh Vực Chi Chủ chính là Vua của phương tinh vực này, nếu không cũng sẽ không được gọi là Tinh Vực Chi Chủ.

Nghĩa Cừ Vương Địch Nhượng cũng xuất thân từ học viện Đại Chu, có quan hệ tốt với học viện Đại Chu, ông cũng là người chịu trách nhiệm trấn thủ Nghĩa Cừ Tinh Vực.

Ba người một đường thuận lợi không trở ngại, rất nhanh liền đến

một quần thể cung điện khổng lồ vô tận.

Đây là quần thể cung điện cổ đại kiểu phỏng cổ, cũng là tẩm cung của Nghĩa Cừ Vương Địch Nhượng.

Điểm này cũng rất bình thường, có người thích phong cách hiện đại hóa, tự nhiên cũng có người thích phong cách cổ đại.

Mặc dù quần thể cung điện này đã là sản phẩm của thời kỳ viễn cổ, nhưng Địch Nhượng chính là tồn tại sống sót từ thời viễn cổ đến nay.

Vào thời đại của ông, ông rất thích những thứ cổ xưa.

Vì vậy, giờ đây nó cũng đã trở thành một quần thể cung điện cổ đại.

Và những quần thể cung điện này, tuy danh nghĩa là phỏng cổ, nhưng nhìn từ dấu vết thời gian, thực tế bản thân nó chính là một siêu đồ cổ, ít nhất đã trải qua hơn ngàn vạn năm.

Trong một thiên điện.

"Còn phải ở đây bao lâu nữa?" Lưu Dũng nói với vẻ hứng thú nhạt nhẽo.

So với việc ở đây gặp gỡ những nhân vật lớn gì đó, cậu càng muốn nhanh chóng ra chiến trường chém giết một trận.

"Chắc không lâu đâu, Viện trưởng bảo em đến đây tìm Nghĩa Cừ Vương trước, sau đó nghe ông ấy sắp xếp là được rồi." Diệp Hiên nói cũng không chắc chắn lắm, bởi vì anh không biết Nghĩa Cừ Vương khi nào sẽ gặp bọn họ.

Không phải tất cả Sáng Thế Thần cấp sáu đều đối tốt với anh, Nghĩa Cừ Vương sở dĩ sẽ gặp anh cũng là vì Viện trưởng Cơ Đản, một Sáng Thế Thần cấp sáu cùng học viện Đại Chu, chứ không phải

vì năng lực của anh.

Vì vậy, đối với điểm này, Diệp Hiên luôn phân biệt rõ ràng, sẽ không thực sự nghĩ mình là thiên tài, nên đi đến đâu cũng được ưu đãi.

Chương 80

"Chờ thôi, còn biết làm sao đây?" Thủy Ngạn nhún vai, nói.

Bất đắc dĩ, ba người đành tiếp tục chờ đợi.

Và cứ chờ đợi như vậy, lại một ngày nữa trôi qua.

Cuối cùng, Nghĩa Cừ Vương đến gặp ba người.

Thực tế đây vẫn là đến khá nhanh, Nghĩa Cừ Vương thân là một Tinh Vực Chi Chủ, mà Nghĩa Cừ Tinh Vực lại là một chiến tuyến, số người cần tiếp kiến và công việc cần xử lý mỗi ngày là một con số cực kỳ lớn.

Vì vậy, để Diệp Hiên và đoàn người chỉ chờ một ngày cũng đã là tốc độ rất nhanh rồi.

"Đã để ba vị chờ lâu rồi." Địch Nhượng hiện thân, xuất hiện ở trung tâm đại điện, cười tươi nói.

Diệp Hiên, Lưu Dũng, Thủy Ngạn ba người thấy vậy, vội vàng đứng dậy cúi người hành lễ, liên tục nói không dám.

"Ừm, ta công vụ bận rộn, nói ngắn gọn, các ngươi đã là người do Viện trưởng Cơ sắp xếp đến, ta tự nhiên sẽ chiếu cố một chút.

Các ngươi cứ đến Võ Đấu Hệ, Võ Xương Tinh Hệ đi, nơi đó có rất nhiều trận chiến, hơn nữa kẻ địch gặp phải cũng không quá mạnh, rất thích hợp cho các ngươi." Lời của Địch Nhượng tuôn ra rất nhanh, nếu không phải Cơ Đản đặc biệt truyền cho ông một đạo thần niệm, ông sẽ không đích thân tiếp kiến những người này.

Đừng nói gì đến thiên tư tuyệt thế, những kẻ thiên tư tuyệt thế Địch Nhượng đã gặp quá nhiều rồi, không thiếu một Diệp Hiên này, mà những người đó cũng chưa chắc đã đạt đến cảnh giới của ông.

Huống hồ, để đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần cấp sáu, không biết đã phải trải qua bao nhiêu năm tháng, ông Địch Nhượng nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước nữa để bước vào Sáng Thế Thần cấp bảy.

Đây đều là những tình huống chưa biết, ông lười vì một khả năng mà phải đại phí công sức phò trợ, nhưng điều này không có nghĩa là ông sẽ không kết một thiện duyên với họ.

"Vâng, tất cả nghe theo sự phân phó của Nghĩa Cừ Vương." Diệp Hiên gật đầu, đồng ý.

Anh cũng không biết nên xưng hô những Tinh Vực Chi Chủ này như thế nào, nhưng vì những người kia đều thường gọi theo tên tinh vực rồi thêm chữ Vương, nên anh cũng cứ gọi như vậy.

Địch Nhượng nghe vậy cũng gật đầu, tiếp tục nói: "Ta sẽ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, các ngươi cứ trực tiếp đến đó là được." Nói xong, thân hình Địch Nhượng liền biến mất, ông lại tiếp tục đi xử lý công việc tiếp kiến một nhóm người khác.

Có những lúc, khi ông quá bận, cũng sẽ hóa thân vạn ngàn, cùng lúc tiếp kiến không biết bao nhiêu người.

Và số lượng hóa thân, thì phụ thuộc vào hôm nay rốt cuộc bận rộn đến mức nào.

"Đi thôi!" Diệp Hiên nói, bước ra ngoài.

Vì đã biết địa điểm cuối cùng của mình, vậy thì cứ trực tiếp đi thôi, ở lại cũng không có tác dụng gì. …… Võ Đấu Hệ, Võ Xương Tinh Hệ.

Võ Đấu Hệ là một siêu tinh hệ đoàn, chủ nhân của siêu tinh hệ đoàn thường do Sáng Thế Thần cấp năm đảm nhiệm, và chủ nhân của siêu tinh hệ đoàn còn được gọi là Quân, giống như chủ nhân của Võ

Đấu Hệ được gọi là Võ Đấu Quân vậy.

Quân thấp hơn Vương một cấp, nhưng lại cao hơn Hầu một cấp.

Vì vậy, Võ Xương Tinh Hệ, cũng tương tự như Ngân Hà Hệ, chủ nhân của tinh hệ còn được gọi là Hầu, tức là Võ Xương Hầu.

Và đoàn người Diệp Hiên đã đến chính là Võ Xương Tinh Hệ.

Trung tâm hành chính của Võ Xương Tinh Hệ là Võ Xương Tinh, nằm ở trung tâm của Võ Xương Tinh Hệ.

Trung tâm của Võ Xương Tinh Hệ là một hố đen khổng lồ, bên trong không tồn tại bất cứ thứ gì, chỉ có Võ Xương Tinh tọa lạc giữa đó.

Và đây cũng là một hàng rào tự nhiên siêu lớn, có thể tự nhiên ngăn chặn một số sinh linh yếu kém tiếp cận.

Còn đối với những kẻ cường đại, tự nhiên có những kẻ cường đại đến chống lại, vì vậy trên thực tế, đội ngũ bảo vệ Võ Xương Tinh rất ít, về cơ bản đều là những kẻ xem kịch.

Huống hồ, nếu có người thực sự có thể đánh đến trung tâm hành chính của một tinh hệ, điều đó cũng tượng trưng cho việc phương tinh hệ này về cơ bản đã bị công phá.

Chiến tranh giữa các quốc gia không phải là chuyện vui vẻ như vậy, tuy trên bề mặt là chiến tranh cục bộ, chỉ là chiến tranh giữa Nghĩa Cừ Tinh Vực và vài tinh vực xung quanh với Dung Địch Quốc, nhưng thực tế lại là một phạm vi siêu lớn.

Chỉ là nói đối với Sáng Thế Thần cấp cao, thì chỉ có thể coi là chiến tranh cục bộ mà thôi.

Chiến đấu giữa các tinh vực, đương nhiên, phía sau đều có các tinh vực khác tăng viện, chỉ là chiến trường vẫn luôn được duy trì trong

vài tinh vực tiếp giáp mà thôi.

Võ Xương Hầu Bao Bối của Võ Xương Tinh Hệ, hiện đang tiếp kiến Diệp Hiên, Lưu Dũng, Thủy Ngạn ba người trong tứ hợp viện.

So với Nghĩa Cừ Vương bận rộn vô cùng, công việc của Võ Xương Hầu không nghi ngờ gì là ít hơn rất nhiều.

Bá tức là chủ nhân của một tiểu tinh hệ, lớn hơn nhiều so với loại như Thái Dương Hệ.

Tử thì tương tự như loại Thái Dương Hệ, còn Nam tức là chủ nhân của tinh cầu.

Đương nhiên, thực tế Bá và Tử không chênh lệch là mấy, đều do Sáng Thế Thần cấp ba đảm nhiệm.

Sở dĩ có xưng hô Bá và Tử, thực chất là vì giữa cấp ba và cấp ba cũng có sự chênh lệch vô cùng lớn, mà nơi mà Sáng Thế Thần cấp ba mạnh hơn đảm nhiệm không nghi ngờ gì sẽ lớn hơn một chút, nên cũng được gọi là Bá.

Tương tự, Sáng Thế Thần cấp ba yếu hơn một chút thì quản hạt nơi nhỏ hơn một chút, nên được gọi là Tử.

Còn Nam thì rõ ràng thấp hơn Bá và Tử một cấp, chỉ là đại xưng của các chủ tinh cầu, thực tế có rất nhiều chủ tinh cầu cũng trực tiếp được gọi là Chủ tinh X, rất ít khi được gọi là Nam X.

“Ba vị học đệ đến đây, mọi chuyện đều ổn cả chứ?” Bao Bối cười hì hì hỏi.

Anh là Sáng Thế Thần cấp bốn, hiện tại cũng là hậu kỳ Sáng Thế Thần cấp bốn, nhưng đây là điều anh đã đổi lấy sau một thời gian dài, không giống như Diệp Hiên.

Diệp Hiên mới là sinh viên năm nhất, đã đạt đến sơ kỳ Sáng Thế

Thần cấp bốn, thân là học trưởng Bao Bối tự nhiên biết điều này có nghĩa là gì, điều này có nghĩa là thực lực của Diệp Hiên cực kỳ cường đại, hơn nữa thiên tư rất mạnh, tiềm lực cực lớn.

Mặc dù cùng là Sáng Thế Thần cấp bốn, nhưng thực tế tuổi đạt thành càng nhỏ thì chiến lực về cơ bản càng mạnh.

Anh Bao Bối sớm muộn gì cũng phải ngưỡng vọng Diệp Hiên, nên tự nhiên cũng phải xây dựng quan hệ tốt với Diệp Hiên.

"Học trưởng, chúng em vẫn ổn, sau khi gặp Nghĩa Cừ Vương xong, thì trực tiếp đến đây rồi." Diệp Hiên trước tiên cười nhìn học trưởng một câu, vì đối phương chịu gọi anh là học đệ, điều đó nói rõ đối phương cũng là người xuất thân từ học viện Đại Chu.

Mà ở đây, lại là nơi Bao Bối đã cư trú lâu năm, nên xưng hô một tiếng học trưởng thực tế cũng không thiệt thòi gì.

"Ừm, vậy thì tốt." Bao Bối trước tiên gật đầu, sau đó lại nói: "Tôi nói cho các em biết, nơi này không phải là nơi bình thường, nơi đây lúc nào cũng có chiến đấu, mặc dù chiến trường của đại bộ đội là ở trong lãnh thổ tinh vực đối phương, nhưng các em cũng biết, chiến đấu là chuyện qua lại lẫn nhau." "Vì vậy, đối phương cũng sẽ thỉnh thoảng đến Nghĩa Cừ Tinh Vực, mà trong Nghĩa Cừ Tinh Vực lại lấy Võ Đấu Hệ làm nơi tiếp giáp, trong Võ Đấu Hệ lại lấy Võ Xương Hệ của chúng ta làm nơi tiếp giáp nhất, cũng tức là, nơi đây của chúng ta là tiền tuyến theo đúng nghĩa đen." "Đương nhiên, cùng với sự thúc đẩy của chiến đấu, tiền tuyến thực sự đã đẩy về phía trước rồi, nhưng nơi đây của chúng ta cũng sẽ thỉnh thoảng bị địch quấy phá, vì vậy, chúng ta không thể lơ là chủ quan." Bao Bối đã thông báo một số điều cơ bản nhất cho ba người biết, ba người nghe xong liên tục gật đầu.

"Học trưởng, chúng em muốn đến tiền tuyến thực sự." Diệp Hiên

nhìn thẳng vào hai mắt Bao Bối, nói.

Đây mới là mục tiêu của anh khi đến đây, anh không muốn rúc trong nhà phòng thủ, điều đó chẳng có chút ý nghĩa nào, ai biết đối phương khi nào sẽ đột kích chứ, chi bằng trực tiếp chủ động tấn công để nắm giữ quyền chủ động chiến tranh.

"Tốt!

Không hổ là học tử xuất thân từ học viện Đại Chu, đúng rồi các em đều là sinh viên năm nhất khóa này sao?" Bao Bối trước tiên khen ngợi một tiếng, sau đó tò mò hỏi.

Diệp Hiên thì anh đã biết, Nghĩa Cừ Vương đã nói chuyện với anh, nói Diệp Hiên là sinh viên năm nhất khóa này, đã đạt đến Sáng Thế Thần cấp bốn, bảo anh phải chiêu đãi thật tốt, đừng để xảy ra sai sót.

Và khi ấy anh vừa nghe tin tức này, thì quả thực là kinh ngạc đến cực điểm, ai mà đạt đến Sáng Thế Thần cấp bốn mà không phải là năm ba, năm tư chứ, thế mà học đệ này lại đạt đến Sáng Thế Thần cấp bốn ngay từ năm nhất.

Từ đó có thể thấy, đây là một thiên tài trong số các thiên tài tuyệt thế.

Điều này vẫn là do bọn họ không biết Diệp Hiên hiện tại xếp thứ mấy trên Thiên Bảng, nếu để bọn họ biết Diệp Hiên chính là thứ mười trên Thiên Bảng, thì Bao Bối còn không bị dọa chết.

Năm nhất đã đạt đến thứ mười trong số thiên tài toàn quốc, vậy năm hai thì sao?

Chẳng phải là số một thực sự sao?

Dù sao những người đứng trước anh đều là những thiên tài tuyệt thế năm tư, mà qua thêm một năm nữa, những người đó tốt nghiệp rồi, số một tự nhiên cũng sẽ là Diệp Hiên.

“Phải, đều là năm nhất.” Lưu Dũng gật đầu, trả lời.

“Đúng vậy, đều là năm nhất.” Thủy Ngạn ít nói cũng cười nói, cậu đối với người ngoài luôn lạnh lùng, nhưng đối với vị học trưởng trước mặt này, vẫn khá tôn trọng, cậu cũng không biết tại sao, nhưng cậu chính là như vậy.

“Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên a!

Ha ha!

Tôi cũng là học viện Đại Chu, tốt nghiệp đã hơn ba ngàn năm, hồi đó tốt nghiệp cũng là Sáng Thế Thần cấp bốn, giờ đây trải qua vài ngàn năm, vẫn là Sáng Thế Thần cấp bốn, để ba vị học đệ chê cười rồi!” Bao Bối nói xong, liền nâng ly rượu lên, cười uống cạn.

Diệp Hiên, Lưu Dũng, Thủy Ngạn ba người thấy vậy vội vàng nâng ly rượu của mình lên, uống cạn.

Đây là rượu và thức ăn mà Bao Bối đã chuẩn bị để đón tiếp và tẩy trần cho họ.

Mặc dù nói, họ đã sớm đoạn tuyệt nhu cầu thế tục này, nhưng thực tế đối với những người thích ăn uống thì đây vẫn là chuyện không thể tránh khỏi, dù sao huyết nhục của một số ma vật rất ngon.

“Học trưởng đùa rồi, nếu đến khi chúng em tốt nghiệp mà có thể đạt đến Sáng Thế Thần cấp bốn, thì đã là chuyện rất vui mừng rồi!” Lưu Dũng cười nói một câu, không nói nhiều.

Những lời này rất khách sáo và chính thức.

“Ha ha, những người khác tôi không dám nói nhiều, riêng với suy nghĩ dám ra ngoài chinh chiến ngay từ năm nhất của hai vị này, nếu có thể sống sót thì chắc chắn sẽ đột phá đến Sáng Thế Thần cấp bốn trước khi tốt nghiệp năm tư!” Bao Bối cười lớn, có chút khâm phục nói.

Ngày trước, bản thân Bao Bối cũng không phải ngay sau khi nhập học năm nhất đã bước vào tinh vực để chinh chiến, mà phải đến học kỳ hai năm ba mới bắt đầu hành trình chinh chiến.

Sau đó, anh trải qua chín lần chết một lần sống, mới thành công bước vào Sáng Thế Thần cấp bốn.

Đối với Sáng Thế Thần cấp bốn trở xuống, ra chiến trường không nghi ngờ gì là một chuyện vô cùng đáng sợ, bởi vì nơi đó tràn ngập một lượng lớn Sáng Thế Thần cấp ba, tuy rằng số lượng đối phương ít ỏi, thậm chí có cả Sáng Thế Thần cấp một trên chiến trường, nhưng cũng là số ít.

Phần lớn vẫn là tồn tại Sáng Thế Thần cấp ba, tuy nhiên Sáng Thế Thần cấp bốn cũng không ít, và chỉ có những tồn tại đạt đến Sáng Thế Thần cấp bốn trở lên mới có thể bảo toàn tính mạng trong chiến đấu.

Đối với Sáng Thế Thần cấp ba, đây không phải là rèn giũa đơn giản, mà là chiến trường thực sự, chỉ cần một chút bất cẩn liền thân tử đạo tiêu.

"Học trưởng, chúng em khi nào thì lên tiền tuyến ạ?" Diệp Hiên hỏi về chuyện mà anh quan tâm nhất.

Đối với bữa tiệc rượu đơn giản này, anh không mấy hứng thú, nhưng cũng không trực tiếp nói ra điều gì, đối phương đã chiêu đãi như vậy, đã rất nể mặt rồi, anh làm sao có thể vô lễ như thế.

Bao Bối trầm tư một lúc, sau đó lại đáp: "Thế này đi, nếu các em đã chuẩn bị xong, tôi sẽ sắp xếp một đội người đưa các em lên tiền tuyến." "Nhưng sau khi đến tiền tuyến, tuyệt đối đừng tự tiện hành động, trước tiên hãy chịu khó một chút, để Diệp học đệ đảm nhiệm chức vị Phó Đoàn trưởng, dẫn dắt một đoàn hơn ba vạn người cùng hành động.

Đánh trận không phải là đánh đấm giết chóc đơn giản, trước tiên hãy theo Đoàn trưởng học tập thật tốt một chút, sau khi rèn giũa một thời gian, tôi sẽ để em độc lập chỉ huy quân đội, em thấy sao?" Bao Bối nói xong, nhìn Diệp Hiên.

Cái gọi là đoàn, chính là một biên chế quân sự chiến đấu ba vạn người.

Đánh trận không phải là kiểu chiến đấu một chọi một gì đó, đó là chiến thuật biển người thực sự, lấy một lượng lớn Sáng Thế Thần cấp ba làm xương sống, Sáng Thế Thần cấp bốn làm lãnh đạo để tấn công thực lực quân sự đối phương, để cướp đoạt tài nguyên đối phương.

Về cơ bản đều được phân chia theo từng đoàn, và trong chiến trường, có vô số đoàn.

Trên đoàn là lữ, trên lữ là sư, cấp bậc sư lữ đều chịu trách nhiệm hoàn thành mục tiêu chiến lược lớn.

Còn đoàn chính là những người thực sự thực thi chiến thuật, một lữ có một trăm đoàn, mà một sư có một trăm lữ.

Cũng có nghĩa là, một lữ có ba trăm vạn nhân viên chiến đấu, một sư có đến ba ức nhân viên chiến đấu.

Nhìn có vẻ rất nhiều, thực tế phân bổ ra, cũng không có bao nhiêu người.

Đây là chiến đấu giữa các quốc gia, tuy đối với Đại Việt Quốc mà nói chỉ là chiến tranh cục bộ, nhưng đối với Dung Địch Quốc mà nói, cũng không khác gì chiến tranh toàn diện, chỉ là trừ đi những Sáng Thế Thần cấp cao đích thân ra tay mà thôi.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không dám thực sự động đến Sáng Thế Thần cấp cao, bởi vì sợ chọc giận Đại Việt Quốc, trực tiếp tiêu diệt

bọn họ.

Hơn nữa, Đại Việt Quốc cũng chỉ lấy họ để luyện binh, chứ không thực sự xâm nhập sâu vào quốc gia bao nhiêu, điều này mới khiến cuộc chiến này có thể kéo dài từ thời viễn cổ đến nay.

"Tất cả nghe theo sự sắp xếp của học trưởng, cảm ơn học trưởng!" Diệp Hiên nghe vậy, vội vàng cảm ơn.

Khởi điểm đã là Phó Đoàn trưởng, hơn nữa còn được theo Đoàn trưởng bên cạnh học tập cách chỉ huy quân đội đánh trận, rèn giũa một thời gian, sau đó sẽ để anh độc lập chỉ huy quân đội, quyền lực này không nghi ngờ gì là cực kỳ lớn.

Vì vậy, Diệp Hiên cũng rất vui mừng.

"Không cần khách sáo, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa cho em, tôi sẽ sắp xếp người đưa em đến bộ chỉ huy Thiết Quyền Đoàn.

Đoàn trưởng Thiết Quyền Đoàn tôi cũng đã nói với em rồi, đó là học đệ của tôi, cũng là học trưởng của em, tên là Dư Lực.

Em đến đó gọi anh ấy là học trưởng hay Đoàn trưởng cũng được, tùy em gọi." Bao Bối cười gật đầu, nói.

Đối với Bao Bối, anh nhất định sẽ sắp xếp tốt cho Diệp Hiên, có thể làm thế nào thì làm thế đó.

Một Đoàn trưởng Đoàn tuy trên bề mặt cũng là Sáng Thế Thần cấp bốn, nhưng khoảng cách giữa cấp bốn và cấp bốn còn lớn hơn khoảng cách từ cấp bốn đến cấp một, nếu anh ta không có vài chiêu trò, làm sao có thể tọa trấn Tinh Hệ Chi Chủ ở tiền tuyến này, làm sao anh ta làm cái Võ Xương Hầu này được.

Thực tế, quyền lực của một hầu gia còn lớn hơn rất nhiều so với một Đoàn trưởng, tuy trên thực tế họ đều là Sáng Thế Thần cấp bốn.

“Tốt, cảm ơn học trưởng!” Diệp Hiên lại gật đầu, nói lời cảm ơn.

Đối phương đã chiếu cố anh như vậy, nên có lễ phép cũng phải có.

“Vậy các em bây giờ đi sao?” Bao Bối hỏi lại.

Diệp Hiên gật đầu, biểu thị muốn đi.

“Vậy được, tôi sẽ gọi cảnh vệ của tôi đưa các em đi!” Bao Bối tâm niệm vừa động, thần niệm truyền đạt, trong chốc lát, liền có hơn trăm người đến đây.

Trong số trăm người này, có đến mười người đều là tồn tại Sáng Thế Thần cấp bốn, đương nhiên, đây đều thuộc loại yếu kém hơn, những người thực sự mạnh sẽ không làm cảnh vệ cho một Sáng Thế Thần cấp bốn.

Còn lại đều là Sáng Thế Thần cấp ba.

Cảnh tượng này khiến Lưu Dũng và Thủy Ngạn kinh ngạc, thầm cảm thán, quả nhiên cấp bốn đầy rẫy, cấp ba không bằng chó a!

Sáng Thế Thần cấp ba đó là thực sự ở chiến trường một viên gạch đập xuống có thể đập trúng một đám người, còn Sáng Thế Thần cấp bốn thì cao cấp hơn nhiều, cũng hiếm hơn nhiều, nhưng vẫn đông như biển khói.

Cho đến Sáng Thế Thần cấp năm, số lượng mới giảm mạnh, không quá trăm ức.

Còn cấp sáu thì càng khỏi phải nói, Đại Việt Quốc còn không gom đủ vạn vị.

Đoàn người Diệp Hiên đi, theo sau các cảnh vệ.

Nếu không phải Diệp Hiên không biết địa điểm cụ thể, anh thậm chí còn không cần những cảnh vệ này, trực tiếp thi triển Đại Đạo

Không Gian là có thể ngay lập tức đi đến tiền tuyến. …… Dung Địch Quốc, Dương Vân Tinh Vực, Chính Dương Hệ, Thiên Dương Tinh Hệ.

Đoàn người Diệp Hiên đã đến đây, bộ chỉ huy Thiết Quyền Đoàn tọa lạc tại Thiên Dương Tinh trong Thiên Dương Tinh Hệ.

Giống như đoàn là mục tiêu thực thi chiến thuật cấp sư lữ, đoàn cũng có những đơn vị phân biệt nhỏ hơn, đó là doanh, liên, bài.

Ba cấp độ này thực tế đều do Sáng Thế Thần cấp ba đảm nhiệm, nhưng vẫn là câu nói đó, thực lực có cao có thấp.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, phân chia thành doanh, liên, bài càng có lợi cho việc lập kế hoạch mục tiêu nhỏ hơn.

Giống như một lữ nào đó cần một đoàn nào đó đi thực hiện một mục tiêu, đó là tấn công một tồn tại nào đó trong một tinh hệ nào đó, nhưng thực tế ngay cả khi đến đơn vị tinh hệ này, thường cũng có vài đoàn, thậm chí hàng chục đoàn hoặc thậm chí một lữ đích thân tọa trấn.

Giống như Thiên Dương Tinh Hệ, có mười đoàn tọa trấn tại đây, nhưng chủ yếu nhất vẫn là Thiết Quyền Đoàn.

Bộ chỉ huy Thiết Quyền Đoàn.

Chương 81

Đoàn trưởng Dư Lực đang ngồi bên trong, uống rượu ngon, tận hưởng tất cả những điều này.

Sáng Thế Thần sẽ không say, trừ khi uống không phải rượu, mà là một số vật quý đặc biệt.

Bên cạnh anh ta là Tham mưu trưởng Trần Hải, Trần Hải là Doanh trưởng một doanh, cũng là Tham mưu trưởng đoàn bộ, càng là Sáng Thế Thần cấp bốn.

Một đoàn mà nói, bình thường cũng chỉ có vài Sáng Thế Thần cấp bốn, một Đoàn trưởng, một Phó Đoàn trưởng, và còn có Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng có thể là cấp bốn hoặc không, nên cố định cũng chỉ có hai người, một Đoàn trưởng chính, một Phó Đoàn trưởng.

"Vị này chắc hẳn là Diệp Hiên học đệ rồi phải không?

Lại lại lại, mau lại đây ngồi." Dư Lực nhìn thấy đoàn người Diệp Hiên, cười chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh.

Đó là chỗ ngồi đầu tiên bên trái, ban đầu do Phó Đoàn trưởng trước đó ngồi, giờ đây Phó Đoàn trưởng đã ngồi vào vị trí đầu tiên bên phải, tức là vị trí ban đầu của Tham mưu trưởng.

Còn Tham mưu trưởng tự nhiên cũng ngồi vào bên phải của Diệp Hiên, tức là chỗ ngồi thứ hai bên trái.

Sự thay đổi này khiến tất cả mọi người trong đoàn bộ cũng phải thay đổi theo.

Nhưng may mắn là bộ chỉ huy đoàn chỉ có ba người này, còn lại các Doanh trưởng kiêm nhiệm Tham mưu đều đã đi thực hiện mục

tiêu, dẫn quân ra ngoài rồi.

Một doanh là năm ngàn người, Thiết Quyền Đoàn có bảy doanh, tức là hơn ba vạn năm ngàn người.

"Dư học trưởng tốt!" Diệp Hiên cũng cười ngồi xuống, còn Lưu Dũng và Thủy Ngạn theo sau anh cũng vội vàng gọi một tiếng học trưởng.

"Hai vị học đệ cũng tìm một chỗ mà ngồi đi, các em mới đến, có một số chuyện cần nói rõ cho các em biết." Dư Lực cười chỉ vào chỗ ngồi phía sau, nói.

Lưu Dũng và Thủy Ngạn nghe vậy, cũng không sợ hãi, trực tiếp ngồi xuống.

Còn về việc Diệp Hiên ngồi vào vị trí của mình, Hải Khoa có chút giật giật khóe miệng, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao đối phương là người được cấp trên chỉ định đến, khác với anh ta, một người tự mình lăn lộn mới có được chức Phó Đoàn trưởng.

"Ừm, từ nay về sau, Diệp Hiên chính là Phó Đoàn trưởng của Thiết Quyền Đoàn chúng ta." Dư Lực cười lớn hô một tiếng.

Hải Khoa và Trần Hải cũng vội vàng cười chúc mừng, Diệp Hiên cũng lần lượt đáp lễ.

"Vì Diệp Phó Đoàn trưởng đã chính thức gia nhập Thiết Quyền Đoàn, từ nay về sau, trong quân doanh vẫn phải xưng hô theo chức vị." Dư Lực tiếp tục nói, cũng là khéo léo nhắc nhở Diệp Hiên, phải gọi anh ta là Đoàn trưởng Dư, không nên gọi là học trưởng gì đó nữa.

Diệp Hiên hiểu ý, vội vàng gọi một tiếng Đoàn trưởng Dư.

Dư Lực hài lòng gật đầu, cười nói: "Diệp Phó Đoàn trưởng, từ nay về sau, đừng khách sáo, tất cả các đơn vị cấp doanh của Thiết Quyền Đoàn, em đều có thể trực tiếp chỉ huy.

Em có thể học cách chỉ huy ở bộ chỉ huy, cũng có thể dẫn dắt vài doanh huynh đệ đích thân lên tiền tuyến chém giết, điều này đều do em quyết định." Diệp Hiên gật đầu, tiếp tục hỏi: "Đoàn trưởng, có thể cho em hai doanh không, em cũng muốn lên tiền tuyến giết địch." Mặc dù Dư Lực nói là anh cứ tùy tiện chỉ huy, muốn dẫn dắt thế nào thì dẫn dắt thế đó, nhưng anh sẽ không thực sự ngốc đến mức không có sự đồng ý của Dư Lực mà điều binh.

Dư Lực nghe vậy, trong lòng càng thêm vui mừng, không có ai tranh quyền với anh ta ở bộ chỉ huy đoàn, đó là điều tốt nhất, lập tức bày tỏ: "Thế này đi, vậy tôi ngoài doanh phụ trách bảo vệ bộ chỉ huy đoàn ra, tôi sẽ phái doanh hai và doanh ba nghe theo sự điều khiển của em, thế nào?" "Diệp Phó Đoàn trưởng, đây là hai doanh tinh nhuệ nhất trong đoàn chúng ta ngoài doanh một đấy!" Hải Khoa nói với vẻ mặt hâm mộ.

"Tốt, vậy thì cảm ơn Đoàn trưởng!" Diệp Hiên gật đầu, vội vàng cảm ơn.

"Thế này đi, vậy thì để hai học đệ phía sau em đi làm Phó Doanh trưởng của doanh hai và doanh ba đi, dù sao cũng là người theo em đến mà, tổng không thể bạc đãi bọn họ được." Dư Lực vung tay lên, sau đó để Lưu Dũng và Thủy Ngạn làm Phó Doanh trưởng.

"Tốt, vậy thì cảm ơn Đoàn trưởng!" Diệp Hiên gật đầu.

Lưu Dũng và Thủy Ngạn cũng vội vàng cảm ơn, tuy trong lòng bọn họ không hề quan tâm đến những chức vị này, chỉ cần có thể ra chiến trường giết địch là tốt rồi, chức vị gì đó, cũng chỉ là vậy thôi.

Thực lực mới là vốn liếng thực sự, điểm này, bọn họ rõ hơn ai hết.

"Vậy được, vậy tôi sẽ gọi Doanh trưởng doanh hai và doanh ba đến đây, còn về việc đánh ở đâu, Diệp Phó Đoàn trưởng tự mình xem

xét hành sự là được." Dư Lực gật đầu, một đạo thần niệm thông qua con đường đặc biệt truyền đến tai Doanh trưởng doanh hai và Doanh trưởng doanh ba. …… Lại một ngày trôi qua.

Diệp Hiên sớm đã tiếp quản doanh hai và doanh ba, giờ đây anh đang dẫn dắt doanh hai và doanh ba tiến đến chiến trường đang bùng nổ ở tiền tuyến.

Còn về việc Diệp Hiên tiếp quản doanh hai và doanh ba, hai vị Doanh trưởng cũng không có gì bất mãn, dù sao đây là một Sáng Thế Thần cấp bốn thực thụ, bọn họ chỉ cần đầu óc không ngu ngốc, sẽ không cảm thấy có gì không đúng.

Và sau đó, về việc Lưu Dũng và Thủy Ngạn làm Phó Doanh trưởng, cũng không ai nói gì thêm, dù sao người sáng mắt đều có thể nhìn ra, ba vị đại gia này chỉ là đến để mạ vàng, sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi Thiết Quyền Đoàn.

Huống hồ hai người này tuy làm Phó Doanh trưởng, nhưng cũng không hề nhúng tay vào quyền lực trong doanh, điểm này cũng khiến hai vị Doanh trưởng càng thêm yên tâm.

Chính Dương Hệ, Chính Dương Tinh Hệ.

Đây là tinh hệ trung tâm nhất của Chính Dương Hệ, mà lúc này đại chiến đang bùng nổ tại đây.

Hai bên không biết đã đầu tư bao nhiêu binh lực, chém giết lẫn nhau ở trong đó.

Trong tiểu tinh hệ Dương Xuân, ba doanh của Xích Nhật Đoàn phụ trách công kích nơi đây, nhưng bên trong Dung Địch Quốc trấn thủ tiểu tinh hệ này lại là cả một đoàn quân.

Sở dĩ một tiểu tinh hệ có thể tọa trấn nhiều người như vậy, là vì nơi đây là một bảo địa tài nguyên trong Chính Dương Tinh Hệ, nên

mới có một đoàn binh lực tọa trấn tại đây.

Xích Nhật Đoàn, doanh bảy.

“Mẹ kiếp, sao nơi này lại có nhiều tên A Tam đến thế!

Cứ đánh thế này mãi, e rằng ba doanh chúng ta đều phải chôn xác tại đây mất!” Doanh trưởng doanh bảy Lữ Xuân Sinh chửi rủa giận dữ.

Thông tin ban đầu là nói nơi đây có thể tồn tại một bảo địa tài nguyên, bên trong có thể có mạch khoáng thần nguyên, nên đã phái ba doanh của họ đến thám thính, nếu là thật thì sẽ trực tiếp tấn công.

Nhưng bọn họ không ngờ, lại có đến cả một đoàn binh lực trấn thủ tại đây, hơn nữa đoàn binh lực này không hề ít, có đến năm vạn người, đó là một đoàn tăng cường.

Trong chớp mắt liền bao vây ba doanh Sáng Thế Thần của họ, những tên A Tam đối diện cũng không phải là lũ ngu ngốc, trực tiếp từ xa động dụng thủ đoạn của Thần Quốc Khoa Học Kỹ Thuật, điên cuồng oanh tạc vào họ bằng tia laser.

Từng đạo tia laser có thể xuyên thủng thân thể Sáng Thế Thần cấp ba, chứa đựng lực lượng Pháp Tắc bắn tới, những tia này đủ sức gây tổn thương cho Sáng Thế Thần cấp ba, nhưng muốn trí mạng thì cực kỳ khó, nhưng không thể chống lại được số lượng vũ khí của đối phương nhiều đến thế, trong chớp mắt là những tia laser ngập trời bắn tới, ai mà chịu nổi chứ.

Mặc dù doanh bảy, doanh bốn, doanh năm cũng có những vũ khí khoa học kỹ thuật tương tự, nhưng thực tế căn bản không thể so sánh với hỏa lực của năm vạn người kia.

Điều đáng sợ hơn nữa là sự phát triển của công nghệ này đã vượt xa tưởng tượng của con người, một khi bắn ra, tự động khóa địch, về

cơ bản sẽ không bắn nhầm đồng minh, điều này có nghĩa là, bọn họ có thể bao vây mà bắn.

Ngoài những vũ khí laser này ra, còn có những cỗ máy chiến tranh mạnh hơn, từng con đều có thực lực Sáng Thế Thần cấp ba, trong tay còn cầm vũ khí laser.

Không thể không nói, đối với chiến tranh mà nói, đi đầu tiên vĩnh viễn là Thần Quốc Khoa Học Kỹ Thuật, dù sao các thần quốc khác mạnh thì cũng chỉ mạnh bản thân mình, còn khoa học kỹ thuật trong Thần Quốc Khoa Học Kỹ Thuật thì lại có thể thực sự mang ra hiện thực.

Đặc biệt là đối với những cuộc chiến cấp thấp, mục đích chính của Đại Việt Quốc là rèn luyện binh sĩ, tôi luyện học tử, nên không cung cấp đại trà vũ khí công nghệ cao, có thì có, nhưng rất ít.

Những vũ khí laser này là chìa khóa giúp Thần Sáng Thế cấp thấp có thể giết chết Thần Sáng Thế cấp ba.

Nếu không, việc để Thần Sáng Thế cấp một, hai ra chiến trường chẳng khác nào tự sát.

Tuy nhiên, dù vậy, Thần Sáng Thế cấp một, hai cũng chỉ có thể chịu đựng một đòn tấn công là sẽ mất khả năng chiến đấu, vận may không tốt thì sẽ chết ngay tại chỗ.

Bởi vì họ chưa ngưng tụ thần khu, không có khả năng hồi phục và sức sống mạnh mẽ vô cùng đó.

“Vậy thì còn cách nào?

Chạy cũng chẳng có chỗ nào mà chạy, chỉ có thể cứng rắn xông lên thôi!

Mẹ kiếp, đây còn là tình huống đối phương Thần Sáng Thế cấp bốn chưa ra tay, nếu không chúng ta đã sớm tiêu đời rồi!” Doanh

trưởng Ngũ doanh Lộ Na thở dài, hắn cũng chẳng có cách nào.

"Vậy thì chuẩn bị xung kích, đấu súng từ xa chỉ là đường chết!

Thà xông thẳng đến trước mặt chúng mà khô máu một trận!" Doanh trưởng Tứ doanh Lý Thanh cũng vô cùng tán đồng nói.

Nếu giữ khoảng cách, đối phương đương nhiên có thể vô tư lợi dụng vật cản để đấu súng.

Nhưng một khi áp sát, vũ khí laser lại không còn hiệu quả nữa.

Mặc dù loại vũ khí này bắn ra tia laser cực nhanh, khiến nhiều Thần Sáng Thế cấp ba cũng không kịp phản ứng.

Thế nhưng, nó lại cần một khoảng thời gian tích lực.

Mà khi cận chiến, nó trở nên vô dụng.

Không những thế, nếu ở gần địch, đồng đội cũng khó lòng bắn ra vũ khí laser, bởi vì nếu quá gần, rất có thể sẽ bắn xuyên một mảng lớn người cùng lúc.

Cũng như Đại Việt Quốc muốn rèn luyện binh sĩ, Nhung Địch Quốc cũng coi mấy khu vực này là thao trường, không vội vàng giết chết những người này.

Nếu không, một khi Thần Sáng Thế cấp bốn ra tay, những Thần Sáng Thế cấp ba này sẽ không còn.

"Đúng, không sai, xung kích!" Doanh trưởng Thất doanh Lữ Xuân Sinh cũng nhanh chóng quyết định.

Chẳng mấy chốc, ba vị Doanh trưởng liền cổ vũ các huynh đệ trong doanh của mình.

Thế nhưng, mọi người đã quyết định ra chiến trường thì đương nhiên cũng biết có nguy hiểm không nhỏ.

Bởi vậy, từng người đều đã sẵn sàng tử chiến.

Sở dĩ phải hành động theo nhóm là vì "song quyền nan địch tứ thủ", một Thần Sáng Thế cấp ba có thể đánh bại một người khác, nhưng ngươi có thể đánh bại mười hay trăm người sao?

Đúng lúc này, Diệp Hiên liền dẫn Nhị doanh và Tam doanh đến một nơi.

"Phó Đoàn trưởng, không thể tiến thêm nữa.

Chỗ đó là khu vực Xích Nhật Đoàn phụ trách, chúng ta tự tiện nhúng tay vào sẽ bị coi là cướp công.

Chúng ta có khu vực của mình mà!" Doanh trưởng Nhị doanh Bạch Mao sốt ruột nói, muốn ngăn cản Diệp Hiên.

Diệp Hiên phất tay, thờ ơ nói: "Sợ cái gì, ta dẫn đầu, đến lúc đó đương nhiên do ta gánh chịu là được.

Hơn nữa, ngươi không cảm nhận được phía trước có một mảng lớn Thần Sáng Thế cấp ba sao?

Số lượng chừng sáu, bảy vạn, hơn nữa bọn họ đang giao chiến kịch liệt, rất có thể là nhân viên của ta không địch lại!" Là một Thần Sáng Thế cấp bốn, phạm vi cảm nhận của hắn đương nhiên cực kỳ rộng lớn, nếu không hắn cũng sẽ không tìm được nơi này.

"Ai, thôi được rồi, nghe Phó Đoàn trưởng!" Bạch Mao thở dài một tiếng, trong lòng nhẹ nhõm không ít.

Có câu nói này của Diệp Hiên, hắn liền yên tâm.

Điều này cũng có thể chứng minh là do chính Diệp Hiên dẫn đầu, cũng là hắn cố chấp muốn làm.

Đến lúc đó, dù Đoàn trưởng Xích Nhật Đoàn có trách tội cũng không thể trách hắn được.

Diệp Hiên không hề hay biết Doanh trưởng Nhị doanh của mình đã tính toán vòng vo như vậy, nhưng thấy đối phương không nói gì nữa, hắn liền tiếp tục dẫn hai doanh nhân viên tiến về phía đó.

Oong ~ Lực lượng Đại Đạo Không Gian hiện ra, bao bọc cả hai doanh nhân viên vào trong.

Xoẹt!

Một luồng sáng trắng lóe lên, toàn bộ hai doanh nhân viên đều biến mất tại chỗ.

Đó là Diệp Hiên đã dùng Đại Đạo Không Gian, tiến hành dịch chuyển về phía trước.

Mặc dù hắn chưa từng đến phía trước, nhưng trong phạm vi cảm nhận của bản thân, đương nhiên có thể định điểm dịch chuyển.

"Sss!

Phó Đoàn trưởng vậy mà đã nắm giữ Pháp tắc Không gian!" Doanh trưởng Tam doanh Vương Kha kinh ngạc thốt lên.

Hắn biết Diệp Hiên là Thần Sáng Thế cấp bốn, nhưng không hề biết Diệp Hiên lại nắm giữ Pháp tắc Không gian, hơn nữa có thể dịch chuyển nhiều người như vậy cùng lúc.

Đây là uy lực cỡ nào, khiến hắn không thể không chấn động.

Bạch Mao bên cạnh thấy vậy tuy không thốt ra tiếng kinh ngạc, nhưng trong đôi mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Lúc này, mọi suy nghĩ vòng vo trong lòng hắn lập tức tiêu tan, không dám trái lệnh Diệp Hiên dù chỉ nửa phần.

"Ha ha, Phó Đoàn trưởng còn biết nhiều thứ lắm!" Phó Doanh trưởng Tam doanh Lưu Dũng bên cạnh vỗ vai Vương Kha, cười nói.

Hắn rất rõ ràng, Diệp Hiên nắm giữ không biết bao nhiêu Pháp tắc

chi lực, hơn nữa còn vận dụng Pháp tắc hóa sinh, đơn giản là khủng bố khó tả.

"Được rồi, bớt nói nhảm, xông lên!" Diệp Hiên nhìn những Thần Sáng Thế của Nhung Địch Quốc đang ở gần ngay trước mắt, không nghĩ nhiều, mà trực tiếp nói một câu rồi dẫn đầu phát động tiến công.

"Xông lên!" Các tướng sĩ Nhị doanh và Tam doanh của Thiết Quyền Đoàn đồng loạt quát lớn, lao về phía địch.

"Sss!

Quân giặc ở đâu ra, sao lại xông từ phía sau chúng ta tới!" Địch quân kinh hãi biến sắc, vội vàng tổ chức nhân lực phản kích.

Trong vòng vây.

"Tuyệt quá!

Có quân bạn đến cứu chúng ta!" Lữ Xuân Sinh mừng rỡ như điên, hô lớn một tiếng, khiến toàn quân đều nghe thấy.

Mọi người nhìn theo tiếng kêu, quả nhiên ở bên ngoài vòng vây lại có thêm hai doanh tướng sĩ đang lao về phía này.

Đội hình địch đại loạn, ba doanh ban đầu đang xung kích theo hình chữ "Phẩm", lúc này cũng đều tăng tốc nhanh hơn, cùng với Nhị doanh và Tam doanh của Thiết Quyền Đoàn tạo thành một vòng vây lớn bao bọc địch quân ở giữa.

Trong nháy mắt, đủ loại Pháp tắc chi lực tràn ngập, mọi người không dùng vũ khí công nghệ nữa mà chuyển sang đối kháng bằng thực lực bản thân.

Mọi người hỗ trợ lẫn nhau, không ngừng hỗn chiến.

Diệp Hiên không tấn công những Thần Sáng Thế đang bao vây Xích Nhật Đoàn ở phía đối diện, mà thân hình lóe lên, lao về phía bộ

chỉ huy của Nhung Địch Quốc.

Bởi vì ở đó có Thần Sáng Thế cấp bốn.

Ngay khi hắn đến đây, đối phương cũng cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Nếu hắn đánh giết những Thần Sáng Thế ở đây trong một đòn, đối phương sau khi phản ứng lại chắc chắn sẽ trực tiếp mặc kệ tất cả mà xóa sổ toàn bộ Thần Sáng Thế của họ.

Diệp Hiên tuy không sợ đối phương, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể đối mặt với mấy vị Thần Sáng Thế cấp bốn cùng lúc, lại còn có thể kiểm soát chặt chẽ họ, không cho họ đi đánh giết cấp dưới.

Diệp Hiên không dám đánh cược, cũng không muốn đánh cược.

Vạn nhất để lọt một vị cấp bốn, thì đó chính là tai họa diệt vong đối với Nhị doanh và Tam doanh dưới trướng hắn.

Hơn nữa, ý định ban đầu của họ là để rèn luyện binh sĩ, không thể làm loại chuyện này.

Điều đó sẽ hoàn toàn không có tác dụng tôi luyện đối với những người dưới trướng hắn, và như vậy thì Thủy Ngạn và Lưu Dũng cũng đã đến đây vô ích.

Bộ chỉ huy Ôn Toa Đoàn.

"Có một Thần Sáng Thế cấp bốn đang bay về phía chúng ta, chư vị, chuẩn bị nghênh địch!" Đoàn trưởng Ôn Toa Đoàn, Ôn Toa Mễ Khế Nhĩ đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Chương 82

Lời này vừa dứt, ngay lập tức Phó Đoàn trưởng Tây Mông Tư Phất Cát Nhĩ và Tham mưu trưởng La Bân Tốn An Đức Lỗ cũng đứng dậy.

Hai người họ cũng đều là Thần Sáng Thế cấp bốn.

Đoàn trưởng Ôn Toa là Thần Sáng Thế cấp bốn hậu kỳ, thực lực mạnh mẽ nên mới trấn thủ ở đây.

Phó Đoàn trưởng Tây Mông Tư là Thần Sáng Thế cấp bốn trung kỳ, thực lực cũng không hề yếu.

Còn Tham mưu trưởng La Bân Tốn là Thần Sáng Thế cấp bốn sơ kỳ, thực lực yếu hơn một chút.

Đoàn này chính là một đội ba bốn Thần Sáng Thế cấp bốn, thực lực có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ.

Không giống như bên Đại Việt Quốc là để rèn luyện binh sĩ, nên Thần Sáng Thế cấp cao rất ít khi can dự vào các trận chiến giữa Thần Sáng Thế cấp thấp, trừ khi thương vong quá lớn, về cơ bản đều không mấy khi quản.

Còn bên Nhung Địch Quốc thì hoàn toàn là vì không dám.

Đúng vậy, họ không dám để cấp cao tự mình ra tay, nếu không sẽ chọc giận sự thịnh nộ như sấm sét của Đại Việt Quốc.

Chỉ cần họ dám để cấp bốn ra tay xóa sổ một lượng lớn cấp ba, thì cứ chờ chết là được rồi.

Về phần số lượng thì không giới hạn, chỉ giới hạn cấp cao không thể chủ động ra tay với cấp thấp.

Đương nhiên, điểm này thực tế không có bất kỳ quy định rõ ràng nào, nhưng chắc chắn là Nhung Địch Quốc đã ghi nhớ qua vô số lần giáo huấn đổ máu.

Trong thời gian đầu Đại Việt Quốc rèn luyện binh sĩ, luôn xuất hiện đủ loại chuyện, trong đó có cả việc Thần cấp sáu của đối phương liên tục ra tay đối phó với Thần cấp thấp.

Cuối cùng đã chọc giận Thần Sáng Thế cấp cao của Đại Việt Quốc, trực tiếp xóa sổ vị Thần Sáng Thế cấp sáu đó, điều này cũng đã hoàn toàn trấn nhiếp Nhung Địch Quốc, khiến họ không dám ra tay lần nữa.

Oanh!

Diệp Hiên không sử dụng bất kỳ thủ đoạn lén lút nào, mà trực tiếp đến bộ chỉ huy của Ôn Toa Đoàn.

"Các ngươi chính là nhân viên chỉ huy của Ôn Toa Đoàn sao?" Diệp Hiên cười lạnh một tiếng, nhìn mấy tên "A Tam" có tướng mạo kỳ lạ trước mắt, mở miệng nói.

"Đúng vậy, các hạ là?" Ôn Toa cảm nhận được khí tức Thần Sáng Thế cấp bốn sơ kỳ của đối phương, nhưng lại có vẻ như một khí tức cực kỳ khó đối phó đồng thời xuất hiện, điều này khiến hắn trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Vì vậy, hắn mới đặc biệt hỏi một tiếng.

"Phó Đoàn trưởng Thiết Quyền Đoàn, Diệp Hiên, hãy ghi nhớ tên ta, để khỏi đến lúc bị giết mà không biết là ai." Diệp Hiên thản nhiên báo ra tên mình.

"Ngông cuồng!" Tây Mông Tư giận quát một tiếng, tung ra một quyền.

Một quyền mang theo vô cùng chân ý, trên đó quấn quanh từng

đạo Pháp tắc khí tức, đánh về phía mặt Diệp Hiên.

Diệp Hiên không nhanh không chậm, lạnh lùng hừ một tiếng.

Oong!

Một khí tức trấn áp chư thiên, phảng phất như muốn trấn áp tất cả xuất hiện, đó là khí tức của Thiên Đế Đế Tuấn, là thần thông của Đế Tuấn.

Tây Mông Tư lập tức bị trấn áp ngã xuống đất, mặc cho hắn muốn vùng vẫy, nhưng căn bản không thể làm gì được, bị trấn áp chặt chẽ trên đất, không thể động đậy.

"Thiên Đế!" Cùng với tiếng quát lớn của Diệp Hiên truyền đến, một thân ảnh uy nghiêm xuất hiện phía sau Diệp Hiên, ẩn hiện hiện ra, đó chính là thân ảnh Thiên Đế hiển hóa.

Thiên Đế giả, là chí tôn của vạn vật.

Rầm rầm!

Một mảnh Thái Dương Chân Hỏa mênh mông từ hư không mà sinh ra.

Nơi nào Diệp Hiên nhìn qua, tất cả đều bị Thái Dương Chân Hỏa bao phủ.

"A!" Tây Mông Tư đang ngã trên đất phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Còn lúc này, Ôn Toa vẫn đứng thẳng cũng bị uy thế của Thiên Đế nhiếp sợ, bị Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy trên người.

Còn Tham mưu trưởng La Bân Tốn thì trực tiếp bị Thái Dương Chân Hỏa của Diệp Hiên thiêu thành tro tàn, không còn một chút gì, biến mất.

Nhưng hắn không thực sự vẫn lạc, hắn chỉ là vẫn lạc trong không

gian thời gian này mà thôi, chứ không phải bị xóa sổ mọi dấu vết tồn tại trong vô cùng thời không.

Tức là, La Bân Tốn sớm muộn gì cũng sẽ quay lại từ vô tận thời không.

Đối với điểm này, Diệp Hiên cũng không có cách nào, hắn chẳng lẽ lại truy sát La Bân Tốn trong vô cùng thời không sao?

Dù hắn có tâm, nhưng cũng vô lực.

Tuy nhiên, dù chỉ là tiêu diệt hắn ta ngay bây giờ, thì cũng đã đủ rồi.

Suy cho cùng, sau khi san bằng bộ chỉ huy của đoàn, những thành viên còn lại của Ôn Toa Đoàn cũng chỉ có thể đầu hàng, không còn đường lui nào khác.

Điều đó cũng có nghĩa là tất cả tài nguyên ở đây đều thuộc về Đại Việt Quốc.

Mỏ Thần Nguyên này, không biết có thể mang lại cho Diệp Hiên bao nhiêu điểm tích lũy.

"Đáng chết!" Khí tức Thủy chi trên người Ôn Toa bùng nổ như sấm sét, dập tắt hoàn toàn Thái Dương Chân Hỏa trên người, rồi cứu Tây Mông Tư đang ngã dưới đất.

Khác với Ôn Toa cơ bản không hề hấn gì, Tây Mông Tư lại bị trọng thương, khả năng chiến đấu tụt dốc thê thảm.

Lúc này, trong đôi mắt Ôn Toa đỏ rực dâng trào, làn da trắng bệch ban đầu hóa thành một màu đỏ bừng, ngay cả đồng tử cũng vậy.

Trên người hắn, từng đạo thần hỏa xuất hiện.

Những thần hỏa đó như thần lôi, uy lực cực lớn.

Lại có hồng thủy xuất hiện trước người hắn, hồng thủy nâng hắn

lên cao trên không trung, thân hình hắn như sấm sét.

Tây Mông Tư mạnh mẽ giơ hai tay lên, vô số khí tức cực kỳ khó hiểu hiện ra, đó là lôi đình chi nộ, là hóa thân của Lôi Thần Thor.

Rầm rầm!

Từng đạo lực lượng lôi đình không ngừng bùng phát từ người Tây Mông Tư, lao về phía Diệp Hiên.

Lại có thần hỏa và thần thủy do Ôn Toa triệu hồi bay đến Diệp Hiên.

Diệp Hiên thấy vậy không nhanh không chậm, điểm một ngón tay.

Trong đó ẩn chứa Lôi Điện Đại Đạo, Ngũ Hành Đại Đạo, hóa giải từng thần thông của đối phương.

Trong mắt Tây Mông Tư và Ôn Toa đều lộ ra một tia không thể tin nổi.

Bọn họ không thể tin được, vậy mà lại có người đồng cấp bốn lại mạnh mẽ đến mức này, chỉ một ngón tay đã hóa giải toàn bộ thần thông và đạo vận của bọn họ!

"Không thể nào!

Ta là thiên tài xuất sắc nhất trong nghìn năm của Nhung Địch Quốc!

Ta là Tây Mông Tư Phất Cát Nhĩ!

Ta từ nhỏ đã có thành tích cực kỳ ưu tú, ngày đêm khổ luyện, cuối cùng đạt tới cảnh giới cấp bốn trung kỳ!

Ta lấy lực lượng lôi đình nhập đạo, là thiên tài tuyệt thế có thể nhập đạo ở cấp bốn!

Sao có thể thua ngươi được!" Tây Mông Tư điên cuồng như ma

quỷ, tóc tai bay tứ tung.

Hắn từng bước từng bước, chống lại uy thế to lớn mà tiến về phía Diệp Hiên.

Diệp Hiên chỉ đứng yên ở đó, không hề có bất kỳ động tác nào, chỉ lặng lẽ đứng đó, chờ đợi Tây Mông Tư đến.

Thế nhưng, mỗi khi Tây Mông Tư đi một bước, cơ thể hắn lại tan rã một phần.

Mỗi khi đến gần Diệp Hiên một bước, cơ thể hắn lại chịu trọng thương cực lớn.

"Đừng mà!

Tây Mông Tư!

Mau quay lại!" Ôn Toa thấy vậy đại kinh, vội vàng hét lớn, muốn ngăn cản Tây Mông Tư, nhưng phát hiện mình căn bản không thể động đậy!

Tây Mông Tư là con cháu của một nhân vật lớn phía trên, nếu không cũng sẽ không đến Ôn Toa Đoàn làm Phó Đoàn trưởng.

Với thực lực cấp bốn trung kỳ của hắn, hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức Đoàn trưởng một phương.

Mà lần này đến đây, cũng chỉ là để "dát vàng" mà thôi.

Thế nhưng Ôn Toa không ngờ, tên tiểu tử này vậy mà lại liều mạng đến thế, còn ngoan cố hơn cả hắn mấy phần.

"Ta có kiêu ngạo của riêng ta!

Ta nhất định phải giết chết ngươi!" Đôi mắt Tây Mông Tư đã sớm đỏ rực, không nghe thấy bất kỳ lời nào.

Hắn từng bước từng bước bay lên, khí tức trên người cũng yếu đi

từng bước.

Diệp Hiên nhìn Tây Mông Tư từng bước tấn công tới, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng.

Cuối cùng, Tây Mông Tư đã đi đến chỗ cách Diệp Hiên chỉ một sải tay, đồng thời, toàn bộ khí thế của Tây Mông Tư cũng đã đạt đến đỉnh phong.

Chẳng qua, khí tức trên người hắn cũng trở nên cực kỳ suy yếu, phảng phất như có thể chết bất cứ lúc nào.

"Hôm nay liền dùng quyền này, chém đứt tất cả, minh chứng Đại Đạo của ta!" Tây Mông Tư gầm lên một tiếng giận dữ, giơ cao cánh tay phải đã sớm hư vô mờ ảo, mạnh mẽ tung một quyền.

Từng đạo lực lượng lôi đình hiện ra, lao về phía mi tâm Diệp Hiên.

Hắn muốn một quyền đánh nát thần cách của Diệp Hiên, từ đó giết chết Diệp Hiên.

Rầm rầm!

Rầm rầm!

Khí tức cường hoành vô cùng từ trên người Tây Mông Tư tràn ngập toàn bộ hành tinh.

Không một ai không cảm nhận được khí tức khủng bố cực mạnh của Tây Mông Tư.

Mọi người cũng đều biết, bộ chỉ huy đã bị tấn công.

Thế nhưng những người này không tiếp cận chỗ đó, mà chọn cách tránh xa, càng xa càng tốt.

Bởi vì trận chiến giữa các Thần cấp bốn không phải là chuyện bọn họ có thể tham gia.

Bọn họ tham gia vào đó không những không giúp được gì, mà còn hoàn toàn vô dụng, chỉ làm tăng thêm thương vong vô ích mà thôi.

Ôn Toa bên cạnh cảm thấy một tia dị thường.

Hắn sớm đã nhanh chóng lùi về phía sau ngay khi Tây Mông Tư bắt đầu tấn công, thoát khỏi sự trấn áp của Diệp Hiên, quan sát nơi này từ xa.

"Ý chiến đấu thật mạnh!

Đây chính là Tây Mông Tư sao…" Cùng lúc đó, những chiến sĩ của Nhung Địch Quốc đang điên cuồng chạy trốn cũng đều lộ ra một tia kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ, vị Phó Đoàn trưởng bình thường lại có ý chiến đấu mạnh mẽ đến vậy.

"Là Phó Đoàn trưởng!

Phó Đoàn trưởng nhất định có thể chiến thắng người kia!" "Đó là ai?

Sao lại ép Đoàn trưởng phải rút lui?!" "Không biết, nhưng khoảnh khắc tiếp theo người kia chắc chắn sẽ chết dưới tay Phó Đoàn trưởng!" Những chiến sĩ đó bị cảnh này làm chấn động.

Bọn họ vốn là những người có thực lực mạnh mẽ, chỉ là ở chiến trường nên mới có vẻ yếu ớt mà thôi.

Còn Diệp Hiên đối mặt với tất cả những điều này, thì dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, không nhanh không chậm, phảng phất như bị dọa đến ngây người không kịp phản ứng, đứng yên tại chỗ.

Một quyền phá vạn pháp, một quyền địch vạn pháp!

Quyền đó nhanh đến mức dường như siêu thoát khỏi sự trói buộc của thời gian, lại dường như chậm hơn tốc độ của ốc sên hàng vạn

lần, cực kỳ kỳ lạ.

Quyền đó như lá rụng đầy trời, hóa thành vô vàn quyền ảnh bao trùm hoàn toàn khu vực phía trước.

Thế nhưng, cuối cùng rơi trên người Diệp Hiên thì lại từ đầu đến cuối chỉ là một quyền duy nhất.

"Tây Mông Tư!

Chiến thắng hắn đi!" Ôn Toa lộ ra một tia mừng rỡ, hắn phảng phất như đã nhìn thấy khả năng chiến thắng.

Thế nhưng, giây tiếp theo, niềm vui trên mặt hắn lập tức biến mất, thay vào đó là một vẻ kinh hãi tột độ, một sự kinh hoàng chưa từng có!

Rắc!

Cùng với quyền mang theo Đại Đạo cả đời tu luyện của Tây Mông Tư đập vào người Diệp Hiên, quyền đó lập tức vỡ vụn.

Ngay cả Tây Mông Tư đã chứng đạo thần cách, đạt đến tu vi Thần Sáng Thế cấp bốn trung kỳ, quyền đó không những không đánh nát cơ thể Diệp Hiên, ngược lại còn tự đánh nát quyền của chính mình.

Rắc!

Lại một tiếng động vang lên, lần này, xương cốt trong toàn bộ cơ thể hắn đều gãy vụn.

Vốn dĩ là thần khu, đã có thể trong nháy mắt phục hồi thương tổn cơ thể, nhưng đối mặt với Đại Đạo Phản Đạn của Diệp Hiên, và còn được gia tăng bội phần, cuối cùng đã khiến cơ thể gần như trong suốt của hắn, toàn bộ biến thành xương cốt vụn.

Hô ~ Một cơn gió thổi qua, đó là Diệp Hiên khẽ thổi.

Và cơ thể Tây Mông Tư cũng theo gió mà bay đi, không còn nhìn

thấy nữa, đã biến mất trong thiên địa này.

"Nếu có thể, ta thực sự không muốn giết ngươi…" Nhìn khoảng không trống rỗng phía trước, Diệp Hiên cảm thán nói.

Loại người như Tây Mông Tư, đi đến đâu cũng đáng được tôn kính, cho dù đối phương cứ cố tìm cái chết.

Ít nhất, Diệp Hiên vẫn dành cho hắn một chút tôn kính.

Lúc này, Diệp Hiên một thân bạch y đứng trên không trung của bộ chỉ huy Ôn Toa Đoàn, trên mặt lộ ra một tia vẻ tiếc nuối, đó là sự tán thưởng và truy niệm đối với Tây Mông Tư.

Xưa nay, Ôn Toa Đoàn, không biết đã hãm hại bao nhiêu người, giờ đây bộ chỉ huy của đoàn hoàn toàn bị một mình Diệp Hiên san bằng.

Chương 83

Những chiến sĩ đang quan sát từ xa, trợn mắt há hốc mồm nhìn nam tử áo trắng đứng trên không trung của hành tinh trước mặt họ, thế nhưng không một ai dám tiếp cận vùng đất lạnh lẽo đó.

Với cái chết của Tây Mông Tư, Đoàn trưởng bỏ chạy, bọn họ đương nhiên không còn ý chí chiến đấu nữa.

Mà chạy, thì có thể chạy đi đâu?

Vì vậy, những Thần Sáng Thế cấp ba này không chọn chạy trốn, mà chỉ yên lặng quan sát từ một nơi khá xa.

Từ nay về sau, bọn họ sẽ không bao giờ quên những gì đã xảy ra trên hành tinh này.

Từ xa.

"Chạy!" Lúc này, trong đầu Ôn Toa hoàn toàn bị một chữ này chiếm lấy.

Hắn không muốn vẫn lạc ở đây.

Chỉ cần thoát khỏi kiếp nạn này, từ nay về sau, hắn sẽ không bao giờ chọn đặt chân vào chiến trường nữa, để kiếm miếng cơm này nữa.

Cho dù Nhung Địch Quốc có cưỡng chế trưng binh, thì hắn cũng sẽ phải chạy trốn khỏi nơi này, tìm kiếm một vùng đất khác.

Thân hình hắn bạo động giữa hệ ngân hà rộng lớn mà chạy trốn, trong nháy mắt đã thoát khỏi hệ ngân hà, chạy đến một hệ ngân hà khác của hệ Chính Dương.

Hắn không ngừng nhanh chóng lóe lên.

Bộ chỉ huy Ôn Toa Đoàn.

"Có một Đoàn trưởng như vậy, thật đáng tiếc cho vị Phó Đoàn trưởng này." Diệp Hiên lắc đầu, âm thầm thở dài một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về phía xa, nhìn về hướng Ôn Toa bỏ chạy.

Thân hình hắn chợt lóe lên, trong chớp mắt đã đến trước mặt Ôn Toa.

Mục tiêu bị hắn khóa chặt, từ trước đến nay chưa từng có ai có thể chạy thoát, Ôn Toa trước mắt cũng không ngoại lệ.

"Sss!

Tha mạng!" Ôn Toa nhìn thấy Diệp Hiên đột nhiên xuất hiện trước mặt, không chút do dự liền hét lên.

Hắn vội vàng dừng lại, không chạy nữa.

Vì đã chạy trốn như vậy mà không thoát được, giờ đây chỉ còn cách cầu xin tha thứ.

"Phế vật!" Diệp Hiên cười lạnh một tiếng.

So với người có cốt khí như Tây Mông Tư, hắn đương nhiên cực kỳ khinh thường Ôn Toa trước mặt.

Chỉ thấy hắn khẽ giơ hai tay lên, một đạo khí tức phát ra uy lực vô tận chợt lóe lên rồi biến mất.

Cùng với đó là Ôn Toa cũng biến mất, hắn ta đã bị Diệp Hiên trong nháy mắt tiêu diệt.

"Thì ra, ta đánh những cấp bốn này đã như đánh gà vậy rồi…" Diệp Hiên một thân bạch y, đứng trong hư không vô tận, cảm thán một tiếng.

"Ngao!" Cùng với một tiếng gầm giận dữ truyền đến, dưới chân Diệp Hiên xuất hiện một Thần Long.

Thần Long này là Ngũ Trảo Kim Long, là đạo vận của Diệp Hiên hiển hóa mà thành.

Một thân ảnh áo trắng như tuyết đứng trên đó, bay về phía hư không vô tận.

Ngũ Trảo Kim Long dài ngoằng vượt qua từng khe nứt không gian, cơ thể dài đó không biết đã vượt qua bao nhiêu đường hầm không gian.

Ngũ Trảo Kim Long nâng Diệp Hiên, đến chỗ ba doanh của Xích Nhật Đoàn đang chi viện cho Nhị doanh và Tam doanh trước đó.

"Ngao!" Ngũ Trảo Kim Long ngửa mặt lên trời gầm một tiếng dài, khiến các tướng sĩ đang chém giết tại chỗ đều dừng lại.

Thân thể của Ngũ Trảo Kim Long như có vạn trượng, vắt ngang toàn bộ hư không, nhe nanh múa vuốt, vô cùng khủng bố.

Và trên không trung của Ngũ Trảo Kim Long này còn có một nam tử một thân bạch y đứng trên đó.

Khí tức cảm nhận được trên người nam tử đó còn khủng bố hơn, mạnh mẽ hơn cả Ngũ Trảo Kim Long.

Lạnh mặt cầm thương đứng trên kim long, thiên hạ ai xứng bạch y.

"Diệp Hiên!" Lưu Dũng người đầy máu tươi hưng phấn hét lên một tiếng.

Hắn biết Diệp Hiên xuất hiện ở đây lúc này có ý nghĩa gì.

Đó chính là ý nghĩa Diệp Hiên đã thành công san bằng bộ chỉ huy đối phương, và trận chiến của bọn họ cũng đã chiến thắng.

Thủy Ngạn trên mặt cũng lộ ra vài phần hưng phấn, trên người hắn cũng có máu tươi, phần lớn là của đối phương, rất ít là của mình.

Dù sao đây cũng là chiến trường, không ai có thể đảm bảo mình không bị thương.

"Phó Đoàn trưởng!" Toàn thể tướng sĩ Nhị doanh và Tam doanh của Thiết Quyền Đoàn cũng đều kinh ngạc.

Mới tham chiến được bao lâu mà Phó Đoàn trưởng của họ đã giải quyết xong chuyện này, thật sự đã san bằng bộ chỉ huy đối phương sao?

Chẳng lẽ không phải là tùy tiện dạo chơi hai vòng, sau đó chạy đến uy hiếp đối phương, từ đó đạt được hiệu quả cứu viện sao?

Không ít chiến sĩ đều nghĩ như vậy, cho rằng Diệp Hiên có thể là đã dạo chơi một chút rồi quay lại giúp bọn họ.

Trong khoảnh khắc, bọn họ thực sự rất cảm động, đây chính là mạo hiểm tính mạng để cứu lấy họ mà.

Ôn Toa Đoàn.

"Thần cấp bốn của đối diện?!" Doanh trưởng Tam doanh nhíu mày thật chặt.

Sao lại đụng phải Thần cấp bốn của đối phương ở đây, chẳng lẽ thật sự đã bị đối phương san bằng sao?

Nhưng điều đó không thể!

Dù sao Hoàng Khứ Tật dù đã đạt đến cảnh giới đó, nhưng bộ chỉ huy đoàn lại có ba Thần Sáng Thế cấp bốn, hơn nữa còn có một Phó Đoàn trưởng và Tham mưu trưởng đồng cấp bốn… "Ta thấy tám phần là thật sự đã thua rồi, đầu hàng đi, nếu không tất cả đều sẽ chết ở đây!" Doanh trưởng Thất doanh thở dài một tiếng.

Mặc dù hắn cũng không muốn gặp phải kết cục như vậy, nhưng sự thật là như thế, bọn họ thật sự đã gặp phải một kết cục như vậy.

“Không!

Không thể nào!” “Đúng!

Chính là vậy!

Đoàn trưởng Ôn Toa của chúng ta là mạnh nhất!” Không biết có bao nhiêu người không dám tin vào chuyện này, nhưng lúc này bọn họ đều nhìn về phía thiếu niên áo trắng cao cao tại thượng kia.

Bọn họ biết, bất kể Đoàn trưởng có chết hay không, nhưng tính mạng của bọn họ lúc này đã không còn được bảo đảm, tất cả đều nằm trong tay thiếu niên áo trắng kia.

“Đoàn trưởng, Phó Đoàn trưởng, Tham mưu trưởng của Ôn Toa Đoàn, ba vị Thần Sáng Thế cấp bốn, đều đã chết, chết dưới tay ta.” Diệp Hiên thản nhiên mở miệng nói, cứ như việc giết ba người kia không phải là hắn, mà là người khác vậy.

Đối mặt với sự lạnh lùng vô tình của Diệp Hiên, không ai cảm thấy có gì không ổn.

Trong thời đại thực lực chí cao, ngươi làm gì cũng không quan trọng, chỉ cần xem thực lực của ngươi thế nào.

“Vậy nên, đầu hàng đi, đừng kháng cự vô ích, đầu hàng không giết.” Lời nói lạnh lùng của Diệp Hiên lại truyền đến.

Hắn không phải là kẻ hiếu sát.

Những Thần Sáng Thế cấp ba này không ảnh hưởng lớn đến chiến tranh, hơn nữa sau khi Thần Sáng Thế cấp bốn của đối phương chết, đối mặt với kẻ địch đông gấp mấy lần, bọn họ cũng không còn khả năng chiến đấu tiếp.

Bởi vì nếu Diệp Hiên không ra tay, những người này chắc chắn sẽ chịu thương vong thảm trọng.

Nhưng nếu Diệp Hiên ra tay, thì đối phương căn bản không có cơ hội phản kháng, sẽ chết ngay lập tức.

Vì vậy, hoặc là Diệp Hiên sẽ cưỡng chế kiểm soát một nhóm người không đi, để những người dưới trướng họ chiến đấu.

Nhưng làm như vậy thì chắc chắn là "ăn no tức bụng", thà rằng trực tiếp thu phục luôn là được.

Dù sao ở nơi này chiến sự diễn ra rất nhiều, chỉ cần gặp được chỗ thích hợp là có thể rèn luyện tiếp, không cần phải cưỡng cầu như vậy.

"Huynh đệ, đầu hàng!" Doanh trưởng Tam doanh nhanh chóng hô lên, dẫn dắt những người trong doanh của mình chuẩn bị đầu hàng.

Bên cạnh đó, còn có một số doanh đội khác không định đầu hàng, mà chuẩn bị lấy cái chết báo quốc.

Điều này cũng khiến những người khác biết được, hóa ra Nhung Địch Quốc cũng có một số người có cốt khí.

"Ai ~" Diệp Hiên thở dài một tiếng, ngay sau đó khẽ thổi một hơi.

Nhưng chỉ một chút như vậy, cũng có thể khiến những chiến sĩ đang xông về phía hắn đều hóa thành xương trắng, sau đó ngay cả xương cốt cũng không còn, tro tàn cũng vậy, không còn sót lại gì cả, cứ như mọi thứ đều là hư ảo.

Những người kháng cự này đều đã chết, chết rất triệt để.

Sau khi họ chết, những người còn lại của Ôn Toa Đoàn cũng tự nhiên mà đầu hàng hết.

Cả đoàn này có không biết bao nhiêu trang bị công nghệ cao.

Đương nhiên, những thứ này vẫn là thứ yếu.

Quan trọng hơn là những người này, đại đa số đều là tu vi Thần Sáng Thế cấp ba.

Nếu vận chuyển về nước để họ khai thác miễn phí cả đời, thì sẽ đào được bao nhiêu Thần Nguyên chứ?

Hơn nữa, những Thần Sáng Thế này lại không tiêu hao một chút gì.

Có thể nói, việc Đại Việt Quốc bắt tù binh cũng là vì điểm này.

Dù sao đây đều là sức lao động miễn phí, làm việc chăm chỉ hơn rất nhiều so với những người trong nước.

Dù sao nếu không cẩn thận một cái là phải chuẩn bị "treo giò", chuẩn bị cho kiếp sau đi.

Nhìn thấy Ôn Toa Đoàn đã đầu hàng, Doanh trưởng Thất doanh Xích Nhật Đoàn Lữ Xuân Sinh cũng chạy tới.

Chỉ thấy Lữ Xuân Sinh cúi người, trịnh trọng cảm tạ nói: "Đa tạ Trưởng quan đã ra tay cứu giúp, Xích Nhật Đoàn chúng ta nhất định khắc cốt ghi tâm!" Hắn biết, nếu không phải Diệp Hiên dẫn người đến cứu bọn họ, e rằng bọn họ còn không thể qua được cửa ải hôm nay, tám chín phần mười là phải chết ở đây.

Lúc này, Doanh trưởng Ngũ doanh Xích Nhật Đoàn Lộ Na và Doanh trưởng Tứ doanh Lý Thanh cũng đi tới từng người cảm tạ.

Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, không nhìn mặt mà bắt hình dong, huống hồ đối phương thực sự đã cứu bọn họ, nói lời cảm ơn cũng không phải chuyện gì khó.

"Không có gì, chỉ là tiện tay thôi!" Diệp Hiên phất tay, vẻ mặt thờ ơ.

Sự thật cũng đúng là như vậy, hắn thực sự không coi chuyện này là chuyện gì to tát.

Trong suy nghĩ của hắn, tùy tiện ra tay giúp đỡ cũng không tính là

gì.

Đương nhiên, hắn nghĩ vậy, nhưng đối phương thì không nghĩ vậy.

Nếu được người cứu mạng mà còn không báo đáp, thì người đó còn khác gì súc sinh?

"Được rồi, bớt nói nhảm, các ngươi dẫn người của mình về đi.

Chỗ này là do ta đánh chiếm được, đương nhiên thuộc về ta." Diệp Hiên phất tay, sau đó ánh mắt quét qua ba vị Doanh trưởng một lượt, vẻ mặt nghiêm túc từng chữ từng câu nói: "Lời ta đã nói xong, ai tán thành?

Ai phản đối?" "Vị Đoàn trưởng này nói đùa rồi, các ngài đã cứu chúng ta, chúng ta cảm tạ còn không kịp, sao lại cướp đoạt tài nguyên này được…" Lữ Xuân Sinh cười bồi, cười tủm tỉm nói.

"Tôi phản đối!" Đột nhiên, một tiếng quát lớn truyền đến.

Người đó nói chính là phản đối.

Diệp Hiên sắc mặt lập tức tối sầm, nhìn về phía người vừa nói.

Hắn nói như vậy trước đó cũng chỉ là nói đùa mà thôi, cũng không ai coi là thật.

Hắn cũng đã nói trước với mấy người kia rằng nơi này là do hắn đánh chiếm được, đương nhiên thuộc về hắn.

Diệp Hiên điểm này không nói sai, nơi nào ai công hạ được, nơi đó sẽ thuộc về người đó quản lý.

Chỉ thấy đôi mắt Diệp Hiên vô cùng hung dữ, hơi ánh lên một tia huyết quang, nhìn về phía đối phương.

Lúc này mới phát hiện, người này chính là Doanh trưởng Tứ doanh Xích Nhật Đoàn Lý Thanh.

“Ngươi phản đối?

Nơi này là ta mạo hiểm tính mạng san bằng toàn bộ bộ chỉ huy Ôn Toa Đoàn, là ta để các huynh đệ Nhị doanh và Tam doanh của Thiết Quyền Đoàn xông lên tấn công, nếu không các ngươi đã sớm chết rồi!

Ngươi bây giờ lại nói với ta là ngươi phản đối?” Diệp Hiên mặt lạnh như sương, cứ như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Hắn không ngờ vốn dĩ chỉ là một màn dạo đầu mà thôi, vậy mà lại thực sự gặp phải người phản đối.

“Ý của tôi không phải vậy, tôi không muốn độc chiếm những nơi này.

Ý của tôi là, chúng ta nên chia một ít tài nguyên, dù sao chúng ta cũng đã bỏ sức…” Người nói là Lý Thanh, cấp dưới của hắn hy sinh nhiều nhất, vì vậy muốn kiếm một chút lợi ích.

Những người bình thường khi thấy đồng đội như vậy, về cơ bản ít nhiều cũng sẽ cấp một chút tài nguyên để an ủi.

Đây cũng là điều hắn đã thành công nhiều lần.

Nhưng hắn rõ ràng không lường trước được Diệp Hiên là người như thế nào.

Diệp Hiên sẽ không quản đến thể diện này.

“Quỳ xuống!” Diệp Hiên không nói nhiều với hắn, quát lớn một tiếng.

Oong!

Một khí trường vô hình xuất hiện, lao về phía Lý Thanh.

Phịch!

Lý Thanh trực tiếp quỳ xuống đất, sắc mặt trắng bệch, trong lòng

lập tức hiểu ra lần này đã đụng phải "thiết bản" rồi, tên tiểu tử trẻ tuổi này sẽ không quản những thứ đó.

"Còn ai phản đối?" Diệp Hiên quét mắt nhìn toàn trường, nơi nào ánh mắt hắn tới, không ai dám nhìn thẳng.

Mà lúc này Lý Thanh vẫn bị uy thế của hắn áp xuống đất, không thể động đậy, còn ai dám lúc này chạy lên tìm chết nữa chứ.

"Tôi tán thành." Một vị Doanh trưởng còn lại vội vàng hô lên.

Chương 84

Những người này nhìn thấy kết cục của Lý Thanh, còn dám nói gì nữa, nếu nói thêm gì, e rằng Diệp Hiên sẽ trực tiếp "động đao" với họ.

"Vậy các ngươi đi đi, mang cả tên đang quỳ kia đi luôn!" Diệp Hiên phất tay, ý bảo bọn họ rời đi.

Những người của Xích Nhật Đoàn sau khi nói lời cảm ơn, vội vàng mang Lý Thanh không thể động đậy rời khỏi nơi này, đi về tổng bộ báo cáo.

Diệp Hiên nhìn thấy những người này lục tục đi khỏi, nhìn về phía bốn vạn tù binh kia.

Đây chính là một toàn bộ đoàn đã bị hắn bắt làm tù binh, dùng để khai thác chắc vẫn là không tệ.

"Bạch Mao, đi thông báo bộ đoàn, để bọn họ phái thêm người đến chuẩn bị trấn thủ nơi này." Diệp Hiên gọi Doanh trưởng Nhị doanh của mình, Bạch Mao.

Bạch Mao nghe xong, vội vàng vâng lời, sau đó phái người thiết lập thiết bị thông tin.

Những thứ này đều là tạo vật của Thần Quốc công nghệ cao, dù cách xa đến đâu, cũng có thể truyền đạt thông tin mình muốn trong nháy mắt.

Thực ra thì cũng giống như đài phát thanh vũ trụ phiên bản cường hóa, chẳng qua loại này có thể trực tiếp hiển hóa con người ra, giao lưu mặt đối mặt, tức là những đoạn video, chỉ là có thể bỏ qua khoảng cách mà sử dụng trong vũ trụ thôi.

“Tại chỗ chỉnh đốn, tiếp nhận các biện pháp phòng ngự.” Diệp Hiên lại phát thêm một mệnh lệnh.

Nơi này có mỏ Thần Nguyên, hắn không ngu đến mức bỏ rơi nơi này.

Oong ~ Pháp tắc Phong tỏa theo đó hiển hóa, đó là pháp tắc phụ của Đại Đạo Quy Củ, tạm thời phong tỏa mối liên hệ giữa Thần Quốc của bốn vạn Thần Sáng Thế cấp ba với chính bản thân họ.

Sở dĩ làm vậy, cũng chỉ là để ngăn chặn những người đó khi khai thác mỏ, lại biến Thần Nguyên thành của riêng.

Trong mỏ Thần Nguyên, khai thác được trực tiếp là Thần Nguyên, không cần tinh luyện thêm.

Điều này cũng dẫn đến việc nhân viên khai thác nhất định phải phong tỏa Thần Quốc của mình, nếu không, nếu trực tiếp sử dụng trong Thần Quốc, thì Thần Nguyên sẽ biến mất.

Mà một khi phong tỏa liên hệ giữa các Thần Quốc, Thần Sáng Thế cấp ba cũng chỉ có thực lực suông, không thể giao lưu hay phát triển Thần Quốc.

Không chỉ những điều này, ngay cả Thông Thiên Bảng cũng không thể mở ra, các loại Pháp tắc cũng không thể vận dụng.

Thông Thiên Bảng không mở được, Pháp tắc không vận dụng được, cũng có nghĩa là bọn họ không thể lưu trữ Thần Nguyên ở nơi khác.

Mà muốn làm được những điều này, thì người thi pháp phải có thực lực mạnh mẽ, nếu không căn bản không thể phong tỏa những người kia.

Và muốn làm được điểm này cũng không chỉ có thể sử dụng Pháp tắc Phong tỏa, mà còn có những thủ đoạn khác như Cấm Chế cũng có

thể đạt được hiệu quả tương tự.

Diệp Hiên sau khi phong tỏa bốn vạn tù binh đó, trực tiếp lệnh cho họ tiếp tục khai thác mỏ.

Hắn áp dụng thủ đoạn "lấy di chế di", để những Doanh trưởng của Nhung Địch Quốc làm tổng thống kê viên, tổng đốc thúc viên, đốc thúc những người phía dưới.

Mỗi doanh đều có chỉ tiêu, và mỗi liên, mỗi bài cũng đều có chỉ tiêu tương ứng.

Nói nghiêm ngặt, những người này không phải là quân nhân của quân đội.

Thực tế, quân nhân thực sự rất ít, phần lớn đều là những hình thức tương tự như Diệp Hiên, chỉ là sử dụng biên chế quân đội mà thôi, thực tế căn bản không phải quân nhân, giống như lính đánh thuê vậy.

Bất kể là Thiết Quyền Đoàn nơi Diệp Hiên đang ở, hay Xích Nhật Đoàn mà hắn đã cứu trước đó, hay Ôn Toa Đoàn đã bị hắn bắt làm tù binh, đều là như vậy.

Đoàn trưởng Xích Nhật Đoàn là một kẻ nắm giữ Pháp tắc Quang Minh, và cả Pháp tắc Hỏa Diễm, nên mới lấy tên là Xích Nhật Đoàn.

Còn Đoàn trưởng Thiết Quyền Đoàn như tên gọi, có một đôi nắm đấm như sắt.

Và Ôn Toa Đoàn thì càng đơn giản, trực tiếp dùng tên của mình làm tên đoàn.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, Nhị doanh và Tam doanh của Thiết Quyền Đoàn bắt đầu chỉnh đốn tại chỗ.

Bộ chỉ huy Thiết Quyền Đoàn.

Dư Lực sau khi nhận được video từ Doanh trưởng Nhị doanh Bạch Mao do Diệp Hiên mang về, phấn khởi nói: "Phó Đoàn trưởng của chúng ta thật là mạnh mẽ!

Một mình độc chiến ba vị cấp bốn, chém giết tất cả, đồng thời cứu được ba doanh của Xích Nhật Đoàn, lại còn bắt bốn vạn người làm tù binh, và chiếm giữ một mỏ Thần Nguyên!" Cái này đều là từng điểm tích lũy a!

Là Đoàn trưởng, không cần tự mình thực sự ra chiến trường, chỉ cần cấp dưới của mình thu được điểm tích lũy, thì đều có thể chia một phần lợi ích.

Giống như việc hoàn thành một chiến dịch, phần lớn đương nhiên là thuộc về những tướng sĩ tiền tuyến, nhưng những người ngồi cao trong bộ chỉ huy cũng đương nhiên phải chia một phần.

Về cơ bản, tuyến đầu tác chiến chiếm chín thành điểm tích lũy, còn những người trong bộ chỉ huy phía sau thì chia một thành.

Đừng coi thường một thành này.

Một thành này được chia cho mấy người họ, tức là Đoàn trưởng, Phó Đoàn trưởng, Tham mưu trưởng ba người.

Về cơ bản, một đoàn chỉ có ba Thần cấp bốn, cũng chỉ có bốn người này được nhận.

Giả sử một đoàn tổng cộng thu được một vạn điểm tích lũy, thì ba người họ có thể chia một ngàn điểm tích lũy.

Trong đó Đoàn trưởng được bốn phần, Phó Đoàn trưởng, Tham mưu trưởng được ba phần.

Tức là Đoàn trưởng có thể thu được bốn trăm điểm tích lũy, Phó Đoàn trưởng, Tham mưu trưởng thu được ba trăm điểm tích lũy.

Mà chín thành nhìn có vẻ rất nhiều, thực tế chia đến tay những người tiền tuyến thì lại không còn bao nhiêu.

Kết thúc một chiến dịch, sẽ có người chuyên trách thống kê tình hình thực tế, sau đó báo cáo từng cấp, cuối cùng do bộ chỉ huy lữ đoàn kiểm tra.

Nếu là thật, sẽ được cấp phát điểm tích lũy tương ứng trước, nhưng đồng thời còn phải báo cáo lên sư bộ… Cứ thế mà suy ra, cho đến khi cấp trên dùng thủ đoạn lớn để thanh tra triệt để, mọi thứ đều có thể khớp.

Đại khái khớp thì sẽ cấp phát điểm tích lũy tương ứng cho quân khu, rồi do quân khu cấp phát từng cấp.

Còn nếu không khớp, thì hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn nhiều.

Nghiêm trọng nhất không gì bằng phải lên tòa án quân sự, trực tiếp chuẩn bị cả đời đi đào mỏ với những tù binh kia đi.

"Phó Đoàn trưởng mới đến này vậy mà mạnh đến vậy?!" Phó Đoàn trưởng Hải Khoa nghe vậy kinh ngạc.

Hắn biết Diệp Hiên là do cấp trên phái xuống, nhưng dù là do cấp trên phái xuống, cũng không đến mức mạnh như vậy chứ, đây chính là một mình địch ba người a!

Thần Sáng Thế cấp bốn, một bước một thiên địa, sơ kỳ và trung kỳ đó hoàn toàn là hai cảnh giới khác nhau!

Người có thể vượt cấp đó đều là thiên tài thực sự.

Nhưng bây giờ Diệp Hiên vậy mà có thể một mình địch ba người.

Và Ôn Toa Đoàn thì họ cũng đã từng nghe nói qua, mặc dù chưa từng gặp, nhưng cũng biết có một đoàn tên là Ôn Toa Đoàn cũng ở trong hệ ngân hà lân cận.

Đoàn trưởng Ôn Toa có tu vi Thần Sáng Thế cấp bốn hậu kỳ, đây cũng là lý do tại sao danh tiếng của hắn vang xa.

Nhưng Diệp Hiên vậy mà lại không động thanh sắc chém giết hắn, lại còn cùng với hai vị Thần Sáng Thế cấp bốn khác… "Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên a!

Có hắn ở đó, chúng ta sẽ kiếm được không ít điểm tích lũy!" Trần Hải hai mắt sáng lên.

Mọi người đến đây với mục đích gì?

Chẳng phải là vì điểm tích lũy sao!

Điểm tích lũy có công dụng vô cùng, có thể đổi lấy Thần Nguyên, cũng có thể đổi lấy một số vật phẩm được quân đội cho phép đổi, trong những vật phẩm đó có sản phẩm công nghệ cao cũng có bảo vật có ích cho Thần Quốc.

"Tôi thấy rất khó, cấp trên trực tiếp phái hắn xuống là để hắn rèn luyện một chút, sau đó sẽ trực tiếp điều nhiệm làm Đoàn trưởng mới, về cơ bản là như vậy." Dư Lực lắc đầu, rõ ràng hắn nhìn rõ hơn Trần Hải một chút.

Không phải tất cả Thần Sáng Thế cấp bốn đều có thể đảm nhiệm chức Đoàn trưởng, rất nhiều người chỉ có thể đảm nhiệm Phó Đoàn trưởng và Tham mưu trưởng, còn cách vị trí Đoàn trưởng một đoạn xa.

Nhưng Diệp Hiên mạnh đến vậy, gần như chỉ một thời gian nữa là sẽ trở thành Đoàn trưởng mới.

"Vậy cũng kiếm được bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu, chúng ta bây giờ chẳng phải đã kiếm được một ít sao!" Trần Hải khóe miệng nhếch lên, nhe răng cười nói.

Dư Lực gật đầu, cười nói: "Đúng vậy!

Trần Hải, ngươi dẫn người qua đó tranh giành đi, bộ chỉ huy thì đừng để người nữa, một số cấp ba cũng không dám đánh chúng ta, cấp bốn đến rồi, một doanh giữ ở đó cũng không có mấy tác dụng, cùng kéo qua đó đi, đây chính là một cây hái tiền lớn a!

Thông báo cho cấp trên, để người ta trực tiếp đến mở đường vận chuyển Thần Nguyên." Đường vận chuyển Thần Nguyên, là một loại đường sau khi khai thác có thể trực tiếp đưa đến nơi lưu trữ Thần Nguyên, những tài sản này đều thuộc về quốc gia.

Nhưng đối với loại mỏ Thần Nguyên mà đoàn nào đánh chiếm được, đoàn đó sẽ thu được một phần trăm Thần Nguyên từ mỏ Thần Nguyên đó.

Đừng coi thường một phần trăm này, một vạn thì có một trăm khối có thể dùng cho đoàn.

Và bốn vạn tù binh kia, mỗi ngày mỗi người có thể khai thác được khoảng một trăm khối Thần Nguyên, tức là, một ngày tổng cộng có thể khai thác được khoảng bốn triệu Thần Nguyên.

Bốn triệu Thần Nguyên, một ngày một đoàn có thể thu được bốn vạn Thần Nguyên.

Một đoàn đại khái cũng chỉ có ba, bốn vạn người, một ngày mỗi người có thể có thêm một khối Thần Nguyên.

Đương nhiên, chia chắc chắn không phải chia đều như vậy, mà là giữ những Thần Nguyên này làm phí của đoàn.

Ai cống hiến lớn, ai công lao nhiều, thì sẽ dùng những Thần Nguyên này để tưởng thưởng cho họ.

Chứ không phải là nằm một chỗ mà có thể thu được Thần Nguyên.

Nếu là như vậy, ai còn muốn chuyên môn đi công phá mỏ Thần

Nguyên nữa!

Và Nhị doanh cùng Tam doanh do Diệp Hiên hiện tại đang dẫn dắt đã lập công lớn, chắc chắn sẽ được thưởng một khoản Thần Nguyên lớn.

Không phải tất cả mọi người đều như Diệp Hiên, một tuần có thể có một triệu Thần Nguyên làm phần thưởng.

Loại người này cả nước cũng chỉ có mấy người.

Ngay cả Diệp Hiên sau này ra ngoài, cũng cực kỳ khó để thu được tài nguyên khổng lồ như vậy nữa.

Hệ Chính Dương, hệ tiểu tinh Dương Xuân, tinh cầu Dương Xuân.

Nhị doanh và Tam doanh của Diệp Hiên đang chỉnh đốn trên tinh cầu này, cũng là nơi bộ chỉ huy Ôn Toa Đoàn trước đây.

Sở dĩ Nhị doanh và Tam doanh chỉnh đốn, không phải là thực sự nghỉ ngơi, mà là đang di chuyển và kiểm kê tài sản do Ôn Toa Đoàn để lại.

Một lợi ích khác của lính đánh thuê là, quy định chiến lợi phẩm do ai đoạt được thì do người đó phân phối, thuộc về người đó.

Muốn chia thế nào thì chia thế ấy.

Và những tài nguyên này đương nhiên là do Diệp Hiên đoạt được.

Mặc dù những tướng sĩ kia cũng đã bỏ sức, nhưng cuối cùng chắc chắn vẫn là phải dựa vào Diệp Hiên.

Không có Diệp Hiên, bọn họ không thể đoạt được nơi này.

Mà cho dù không có bọn họ, Diệp Hiên cũng vẫn có thể đoạt được nơi này.

Vì vậy, kho tài nguyên này, cũng chính là của Diệp Hiên.

Đương nhiên, Diệp Hiên cũng không thực sự độc chiếm.

Một số lợi ích đáng cấp vẫn phải cấp.

Nhưng cũng không cần cấp quá nhiều, cấp một chút là đủ hài lòng rồi.

Hơn nữa, kho báu này bản thân cũng chỉ có Diệp Hiên mới có thể đoạt được, việc phân phối đương nhiên cũng là chuyện của hắn.

Rất nhanh, toàn bộ kho báu của Ôn Toa Đoàn cũng đã được kiểm kê xong.

Trong kho báu của Ôn Toa Đoàn cũng không có gì nhiều, chỉ là một ít Thần Nguyên.

Thực tế, phần lớn cũng chỉ là Thần Nguyên.

Dù sao thứ hữu dụng nhất đối với Thần Sáng Thế chính là Thần Nguyên và những dược liệu trân bảo có ích cho Thần Quốc.

Nhưng những thứ đó, Đoàn trưởng làm sao có thể giữ lại để chia cho người khác, đã sớm tự mình dùng hết rồi.

Tổng cộng có bốn mươi vạn Thần Nguyên, đây là một con số không nhỏ, cũng là những người này thu thập được từ mỏ Thần Nguyên.

Ôn Toa Đoàn tổng cộng có năm vạn người, mỗi ngày có thể thu thập khoảng năm triệu Thần Nguyên.

Giữ lại một phần trăm thì là năm vạn, tức là những Thần Nguyên này là dự trữ trong tám ngày.

Rất hợp lý, thông thường là mười ngày đến nửa tháng chia một lần, cũng có khi một tuần hoặc một tháng chia một lần.

Đối với đội ngũ trấn thủ mỏ Thần Nguyên của họ, không cần phải tham gia các trận chiến khác, chỉ cần không ngừng khai thác là được.

Những thứ này còn chỉ là thu hoạch phụ mà thôi, phần lớn thực sự là những Thần Nguyên nộp lên.

Những thứ đó đều là điểm tích lũy thực sự!

Khai thác Thần Nguyên đạt đến một số lượng nhất định, toàn đoàn mỗi người đều sẽ thu được điểm tích lũy tương ứng.

Những điểm này còn nhiều hơn nhiều so với một khối Thần Nguyên mỗi ngày.

"Lấy mười vạn Thần Nguyên xuống chia đi, các ngươi chia đều, phần còn lại ta lấy, không vấn đề gì chứ?" Diệp Hiên nhìn hai vị Doanh trưởng và hai vị Phó Doanh trưởng, hỏi.

Nói là hỏi, thực tế chính là nói.

Hắn đây là vô cùng hào phóng, mỗi người có thể thu được mười khối Thần Nguyên, còn Doanh trưởng và Phó Doanh trưởng, Trưởng liên, Trưởng bài thì còn nhiều hơn một chút.

Dù sao trước đó cũng có một số người hy sinh, tuy ít, nhưng cũng chết mấy chục người.

Tối qua gõ xong thì quá buồn ngủ, ngủ luôn, quên đặt giờ đăng, bây giờ mới phát hiện, nhưng vấn đề không lớn… "Diệp Hiên, đi theo ngươi hỗn thật không sai, ba bữa một ngày, bữa nào cũng có cá thịt a!" Lưu Dũng cười hì hì nói.

Thực tế hắn thiếu gì mấy chục khối Thần Nguyên này, chẳng qua là rảnh rỗi không có việc gì làm, trêu chọc một hai câu mà thôi.

"Thôi đi, mấy khối Thần Nguyên này đủ làm gì?" Hoàng Khứ Tật liếc hắn một cái.

Mấy chục khối Thần Nguyên mà bọn họ chia chẳng có tác dụng gì, nhưng hắn lại một lúc được ba mươi vạn Thần Nguyên, đây không phải là một con số nhỏ.

Đây cũng chính là lợi ích của việc tự mình dẫn quân, trực tiếp dẫn quân đi cướp bóc khắp nơi.

Phát triển?

Phát triển thì phải phát triển đến bao giờ?

Nơi này chờ đến khi người của Thiết Quyền Đoàn đến tiếp quản, Diệp Hiên sẽ rời đi.

Chương 85

Chỉ mấy khối Thần Nguyên đó, đủ cho hắn làm gì?

Bốn vạn tù binh mỗi ngày cũng chỉ khai thác được bốn vạn khối Thần Nguyên mà thôi, những phần còn lại hắn lại không thể động vào.

Chẳng lẽ vì tham lam những Thần Nguyên này mà tự đưa mình lên tòa án quân sự sao?

Vì vậy, cái gì nên lấy thì lấy, cái gì không nên lấy thì cứ để đó.

"Cuộc thi Tinh Vực cũng sắp đến rồi nhỉ?" Đột nhiên, Thủy Ngạn bên cạnh lạnh lùng nói một câu.

Diệp Hiên lúc này mới giật mình hiểu ra, vội vàng vỗ trán nói: "Đúng vậy, suýt nữa thì quên mất!" Những ngày này, đều bận rộn vì chuyện chiến trường, không thể không nói, kiếp trước có câu danh ngôn nói rất hay, "giết người phóng hỏa đai vàng", Diệp Hiên lúc này thực sự đã cảm nhận được điều đó.

Nếu hắn muốn kiếm được mấy chục vạn Thần Nguyên này, phải đợi đến tuần sau, nếu không thì chỉ có thể dựa vào việc liên tục cày quái trên chiến trường Tu La.

Thực tế cũng đúng là như vậy, hắn ở chiến trường tìm kiếm mỏ Thần Nguyên để cướp bóc, còn không bằng việc liên tục cày quái trên chiến trường Tu La.

Nhưng may mắn là hai việc này có thể tiến hành đồng thời, không hề xung đột lẫn nhau, nên thực tế Diệp Hiên là "nhất cử lưỡng đắc".

Lại qua mấy ngày, nơi mỏ Thần Nguyên trước đó đã sớm bị người của Thiết Quyền Đoàn đến tiếp quản.

Bọn họ dốc toàn lực trấn áp ở đó, tiến hành đại nghiệp khai thác.

Có những tù binh ở đó, cũng không cần những người này tự mình xuống trận nữa.

Dù sao những Thần Sáng Thế tù binh khai thác mỏ cũng không có quyền thu được Thần Nguyên, ngược lại còn phải ngày đêm cúi đầu khổ cực làm việc, không có một chút thời gian rảnh rỗi, hoàn toàn trở thành khổ lực.

Đây chính là lợi ích của Thần Sáng Thế, không cần ăn uống, không cần ngủ, hoàn toàn không tổn hao, có thể khai thác liên tục, cũng không cần lo lắng về việc đột tử.

Đơn giản là sức lao động không hai, đối mặt với cuộc sống khổ sở như vậy, những người này không nghĩ đến việc vượt ngục.

Mặc dù thực lực vẫn còn, nhưng có Thần Sáng Thế cấp bốn trấn áp, bọn họ không dám manh động.

Sống được đến bây giờ, bọn họ đã không còn tự tìm đường chết như vậy nữa.

Chỉ cần nơi này bị phe mình một lần nữa chiếm lại, thì bọn họ có thể thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Mặc dù hy vọng không lớn, nhưng dù sao cũng có hy vọng.

Và sự thật cũng đúng là như vậy, sau khi Diệp Hiên dẫn Nhị doanh và Tam doanh rời khỏi nơi này, một đoàn hơn ba vạn người lại một lần nữa tiến về phía này.

Đối mặt với việc hệ tiểu tinh Dương Xuân thất thủ, những người kia đương nhiên sẽ không chọn từ bỏ, mà sẽ chọn phản công trở lại.

Nhưng chuyện này thì không liên quan gì đến Diệp Hiên nữa, bởi vì hắn đã dẫn dắt đội ngũ của mình tiến về một nơi khác.

Ngoài mấy hệ tiểu tinh xa xôi của hệ tiểu tinh Dương Xuân, có một nơi tên là hệ tiểu tinh Noãn Dương.

Hiện nay, Diệp Hiên đang dẫn dắt những người này đóng quân trên tinh cầu này.

"Cuộc thi Tinh Vực vòng thứ ba chính thức khai mở!" Cùng với thần niệm của Cơ Tiên từ học viện Đại Chu của An Lạc Tinh Vực truyền đến, một tia thần niệm của Diệp Hiên tiến vào trong "Lôi Đài Tinh Vực".

An Lạc Tinh Vực, tinh cầu An Lạc.

"Tiểu tử thúi, tên Diệp Hiên này vậy mà lại chạy đến Nhung Địch Quốc rồi!" Trong đôi mắt Cơ Tiên, tinh quang lóe lên, đôi mắt sâu thẳm của nàng phảng phất xuyên thấu vô cùng thời không.

Trong đôi mắt nàng, hiện ra chính là nơi Diệp Hiên và nhóm người đang ở, đó là tinh cầu Noãn Dương.

Điều này vẫn là chuyện nàng phát hiện ra khi truyền niệm.

Nhưng sau đó nàng lắc đầu, vứt bỏ chuyện này ra sau đầu.

Đối với nàng mà nói, đây chỉ là một đoạn nhỏ mà thôi, bản thân không động thủ chân vào giải thưởng quán quân cuối cùng, thì không có chuyện gì.

Lôi Đài Tinh Vực.

"Quốc gia xếp thứ mười?!" Một học tử tên Thanh Trà trong An Lạc Tinh Vực, nhìn đối thủ của mình vậy mà tên là Diệp Hiên, giống hệt tên của người đứng thứ mười toàn quốc, lập tức nhíu mày, hỏi.

Diệp Hiên nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sao người này lại không giống những người ở An Lạc Tinh Vực trước đó nhỉ!

Sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên, quả nhiên, sau khi thứ hạng của

mình cao lên, ai cũng đều biết rồi.

Những người trước đó chẳng qua là vì chưa nhận được thông tin tương ứng, nên cho rằng mình cũng chỉ tầm thường mà thôi.

Nhưng sau khi hắn xếp thứ mười toàn quốc, bất kỳ học tử nào quan tâm đến Thông Thiên Bảng đều có thể biết, dù sao trong hàng ngũ đứng đầu cao cao treo đó, có tên của hắn.

Diệp Hiên gật đầu, cười nói: "Sao vậy, muốn nhận thua sao?" Thanh Trà khẽ lắc đầu, nói: "Sao có thể, ta muốn xem khoảng cách giữa ta và ngươi rốt cuộc là bao nhiêu!" Thực tế hắn lại sợ Diệp Hiên là một kẻ mạo danh, dù sao tổng cộng có hơn bảy vạn người, tên Diệp Hiên cũng không phải là tên gì quá phức tạp hay độc đáo, có trùng tên cũng là chuyện rất bình thường.

Hắn không muốn mình đụng phải một kẻ giả mạo mà lại làm hỏng thứ hạng cuộc thi Tinh Vực của mình.

"Đến đây!" Diệp Hiên gật đầu, một thông đạo từ trong Thần Quốc lan ra, kết nối đến Thần Quốc đối phương.

Trong Tinh Tế Thần Quốc.

Đây là một thế giới thuộc về đa chủng tộc, nơi đây có số lượng trùng tộc khổng lồ vô tận, có nhân tộc công nghệ cao, và có thần tộc thống trị vũ trụ bằng tinh thần lực.

Ba đại chủng tộc tự chiếm cứ một khu vực.

Trùng tộc nghe có vẻ như là một số côn trùng, thực tế lại là một số sinh vật được tạo thành từ đủ loại.

Những sinh vật này thông qua thủ đoạn công nghệ cao, hòa trộn vào nhau, khiến bản thân trở thành những sát thủ cực kỳ mạnh mẽ.

Tức là, thế giới này, thực tế là một thế giới nửa huyền huyễn nửa

công nghệ, gọi tắt là thế giới khoa huyễn.

Không giống hoàn toàn Thần Quốc công nghệ cao, cũng không giống những thế giới huyền huyễn.

Loại thế giới kết hợp cả hai này đồng thời sở hữu đặc tính của hai loại thế giới, tiềm năng phát triển cũng khá lớn.

Hình tam giác có lợi cho sự ổn định, vì vậy Thanh Trà đã thiết lập ba đại chủng tộc trong Thần Quốc của mình, kìm hãm lẫn nhau.

Trong đó thần tộc là mạnh nhất, dùng tinh thần lực khổng lồ vô tận để khống chế một số người máy chiến tranh tiến hành phát động chiến tranh.

Mặc dù số lượng dân số là ít nhất trong ba đại tộc quần, nhưng bọn họ lại là chủng tộc mạnh mẽ nhất một cách thực sự.

Không chỉ những người máy chiến tranh đó, mà ngay cả bản thân họ cũng là mạnh nhất.

Còn trùng tộc thì dựa vào số lượng lớn như biển người để đối kháng hai đại chủng tộc còn lại.

Mặc dù thực lực cá thể của bọn họ là yếu nhất, nhưng không ngờ số lượng lại cực kỳ khổng lồ vô tận.

Sử dụng chiến thuật biển người, cũng có thể sống sờ sờ mà đè chết những người đối diện.

Nhân tộc, tuy số lượng kém xa Trùng tộc, sức chiến đấu cá thể không bằng Thần tộc, nhưng khoa kỹ lại là tối cao siêu trong Tam tộc.

Đương nhiên, ở đây chỉ nói đến trình độ khoa kỹ tổng thể.

Còn về khoa kỹ trong chiến tranh thực sự, vẫn phải xem những đại lão của Thần tộc.

Sự nghiên cứu của họ về cỗ máy chiến tranh đã đạt đến một cảnh

giới vô cùng đáng sợ, cộng thêm cường đại tinh thần lực độc hữu của họ, có thể đồng thời thao túng vô số người máy chiến đấu.

Đây chính là nguyên nhân khiến Thần tộc, dù số lượng ít ỏi, vẫn có thể trở thành tồn tại đỉnh phong.

"Xâm nhập thế giới khác, cướp đoạt tài nguyên!!!" Một đạo ý chỉ của Thần truyền đến từ hư không, giáng xuống đầu các thủ lĩnh Tam tộc.

Họ không dám trái nghịch ý chỉ của Thần, bởi vì họ đều là sinh linh do Thần sáng tạo ra.

Thế là, từng đoàn binh sĩ quy mô lớn tập kết, Tam tộc không ngừng tập hợp thế lực của mình.

Điều khiến người ta chấn kinh là ngay cả những người máy cấp thấp nhất, tức những người máy đã bị đào thải từ lâu, cũng được phái ra trận, nhưng chúng cũng có sức mạnh sánh ngang với Thái Ất Kim Tiên của Hồng Hoang.

Đây chính là tiềm lực chiến tranh của Thần quốc khoa kỹ.

So với một sinh linh tu luyện đạt đến cảnh giới đó, Thần quốc khoa kỹ chỉ cần có tài nguyên là có thể không ngừng sản xuất, hơn nữa là sản xuất điên cuồng trên từng dây chuyền.

Nhưng đối với sinh linh cấp đỉnh tiêm, Thần quốc khoa kỹ lại trở thành nỗi đau vĩnh viễn, rất ít Thần quốc khoa kỹ có thể sánh được với những sinh linh đỉnh tiêm đó.

Không phải là họ không thể tạo ra những sinh linh đỉnh tiêm, mà là các sinh linh trong Thần quốc khoa kỹ không có căn nguyên nội tình.

Tức là, những sinh linh này chỉ là những sinh linh phổ thông nhất, sức chiến đấu cũng chỉ vừa đủ đạt đến mức thấp nhất của sinh linh cùng giai tầng.

Cũng có nghĩa là, cùng là tồn tại cấp hai, những Thái Ất Kim Tiên của Hồng Hoang với nội tình thâm hậu vô cùng và căn nguyên cực kỳ sâu đậm, lại có thể dễ dàng đánh bại những tạo vật cấp hai trong Thần quốc khoa kỹ.

Đương nhiên, có đánh bại thế nào đi nữa, người ta một chọi một không đánh lại ngươi, nhưng một trăm kẻ thì sao?

Một ngàn kẻ thì sao?

Một vạn kẻ thì sao?

Thần quốc khoa kỹ chính là như vậy, dựa vào số lượng vô tận những tạo vật khoa kỹ đó để thực hiện chiến thuật biển người cùng đẳng cấp mà tiêu diệt đối phương.

Tuy rằng chiến thuật biển người của sinh linh cấp thấp đối với sinh linh cấp cao có phần nực cười, nhưng nếu là sinh linh cùng cấp thì sao?

Liệu còn nực cười nữa không? ...

Một bên khác, Diệp Hiên cúi người nhìn xuống thế giới Hồng Hoang.

Lần này, nơi thông đạo xuất hiện là Tứ Cực Chi Địa, cụ thể là Đông Cực.

Nơi đây là địa phương các hung thú Thần Nghịch, Luân Hồi… đã chiến tử trong quá khứ.

Nơi này có sự hiển hóa của Quy Khư Chi Địa, cũng có sự tạo hóa của Luân Hồi Chi Địa.

Nơi đây không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, bởi vì dù những hung thú kia đã vẫn lạc, nhưng vẫn còn một lượng lớn sát khí tràn ngập, khiến nơi đây trở thành vùng đất cằn cỗi, ngay cả một cái cây

hay một ngọn cỏ cũng không thể sinh tồn.

Chỉ có tu vi đạt đến Kim Tiên mới có thể sinh tồn ở đây mà không bị ảnh hưởng.

Trong Hồng Hoang, nội tình bây giờ đã là ai ai cũng là Kim Tiên.

Từ khi ra đời đến khi được thai nghén, tất nhiên sẽ trực tiếp bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Điều này cũng có nghĩa là, trong Hồng Hoang không có phàm tục tồn tại, ai ai cũng siêu phàm.

Ngay cả những sinh linh được thai nghén hậu thiên cũng đều như vậy, đương nhiên, về phương diện căn nguyên nội tình thì không thể sánh bằng những sinh linh tiên thiên kia.

Trong Hồng Hoang, chú trọng thực lực tối cao, vạn tộc vạn linh đều truy cầu Đại Đạo.

Mục tiêu của tất cả sinh linh đều là Đại Đạo, cho nên rất ít sinh linh kết làm đạo lữ, thai nghén đời con cháu.

Phần lớn là những sinh linh tự nhiên diễn hóa mà ra giữa trời đất.

Mà Long tộc lại là ngoại lệ, chủng tộc này quá mức "BUG", cả ngày chỉ nghĩ đến những chuyện kia, nhưng từ thời viễn cổ, sau khi Long Vương hạ lệnh phồn diễn tộc quần, dần dần khiến sinh linh Long tộc cũng không bài xích chuyện này, ngược lại còn cực kỳ nhiệt tình.

Nhưng Long tử và Long tộc lại không giống nhau.

Long tộc chân chính phải là huyết mạch do Chân Long và Chân Long sinh ra, nhưng có rất nhiều Long tộc tạp giao với vạn tộc, cho nên số lượng Á Long tộc ngày càng nhiều.

Lúc này, tại Đông Cực Chi Địa.

Chỉ thấy trong Quy Khư kia, có một gốc Tịnh Đế Liên kiều diễm tú lệ, cũng là sinh linh hiển hóa duy nhất của toàn bộ Đông Cực Chi Địa.

Gốc Tịnh Đế Liên này ẩn chứa khí tức sáng tạo và hủy diệt, rõ ràng cực kỳ tương tự với Quy Khư Thần Ma trong Hỗn Độn.

Đây là tàn niệm của Quy Khư Thần Ma ký gửi trên thân hung thú Thần Nghịch, sau khi Thần Nghịch chết đi, liền được thai nghén mà ra ở Quy Khư Chi Địa.

Đây mới là thần thai thánh tiên thiên chân chính kế thừa đạo thống của Quy Khư Thần Ma, khác với hung thú Thần Nghịch chỉ kế thừa sự hung tàn, đây chính là Thần Thánh chân chính kế thừa đạo thống.

Mặc dù được thai nghén hậu thiên, nhưng thực tế vẫn là thần thai thánh tiên thiên.

Tịnh Đế Liên này có hai thần trí, một là tỷ, tên là Nguyên Khí Phu Nhân, hai là muội, tên là Nguyên Mẫu Phu Nhân.

Hai tỷ muội Quy Khư Nữ Thần này đều nắm giữ Quy Khư Thần Thông, nhưng đều không hoàn chỉnh, đối chọi nhau như nước với lửa, tương hổ thù hằn.

Lúc này, trên trời đột nhiên giáng xuống lôi kiếp, đó là kiếp thành đạo của Quy Khư Nữ Thần.

Đây là kiếp thành đạo, cũng là kiếp hóa hình của các nàng.

Hai vị từ khi sinh ra đến nay, vì tồn tại phân kỳ, nên vẫn chưa từng hóa hình.

Ai cũng không muốn cùng đối phương dùng chung một thân thể, ai cũng muốn chiếm đoạt toàn bộ đạo khu, vì vậy cứ kéo dài mãi.

Nay hai người đã ngưng kết Chân Ngã trong vô tận thời không,

thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, chỉ còn kém một tia nữa là đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Cả hai cũng lập tức hiểu ra, họ không thể tiếp tục như vậy để thành đạo, nên đã chọn tách ra.

Vì cấu tạo đặc biệt của hai người, nên mới kéo dài mãi.

Hiện tại lại vừa vặn thích hợp, tu vi đã đạt đủ cảnh giới, cũng có thể tách thân thể ra hoàn toàn mà không làm tổn hại cơ sở Đại Đạo.

Theo từng đạo thiên lôi giáng xuống, Tịnh Đế Liên không hề chịu một chút tổn thương nào.

Cứ như vậy, hai người đã vượt qua kiếp nạn này, thành công hóa hình mà ra.

Thành đạo chi kiếp và hóa hình chi kiếp nhỏ bé này, ở tầng thứ của các nàng căn bản không thể gây tổn thương.

Đại đa số tồn tại trong Hồng Hoang không có thành đạo chi kiếp, vì sự đặc biệt của hai nàng nên mới có kiếp nạn này.

Một nữ tử bạch y như tuyết đứng trên Quy Khư, vị kia thì một thân thanh y cũng trên Quy Khư.

“Hảo muội muội, giờ đây cuối cùng chúng ta không cần gặp mặt nữa.” Nguyên Khí Phu Nhân mặc bạch y, cười tươi như hoa nhìn về phía Nguyên Mẫu Phu Nhân mặc thanh y, như thể có bao nhiêu quan tâm vậy.

“Hảo tỷ tỷ, người cũng nên bảo trọng bản thân, đừng để một ngày nào đó muội nghe tin người vẫn lạc, muội đây thật sự sẽ đau lòng đó!” Đối mặt với sự “diễn kịch” của Nguyên Khí Phu Nhân, Nguyên Mẫu Phu Nhân cũng dùng giọng điệu âm dương quái khí đáp lại.

“Hừ!

Tiện nhân ngươi, dám nguyền rủa ta!" Nguyên Khí Phu Nhân nghe vậy đại nộ, hừ lạnh một tiếng, lời lẽ độc địa lập tức tuôn ra.

Nàng mạnh mẽ vung tay, một đạo Quy Khư Thần Thông lao về phía Nguyên Mẫu Phu Nhân.

"A, chẳng lẽ không phải tiện nhân ngươi trước tiên đã ghê tởm ta sao?!" Nguyên Mẫu Phu Nhân cũng không chịu kém cạnh, vung tay lại một đạo Quy Khư Thần Thông lao tới.

Chương 86

Ầm ầm ầm!!!

Hai đạo Quy Khư Thần Thông va chạm vào nhau, phát ra tiếng động cực lớn vô cùng, chấn động lan ra, từng đạo vĩ lực vô tận truyền khắp bốn phương, khiến không gian xung quanh hóa thành Quy Khư, không gian không còn, chỉ còn lại Quy Khư.

Mà lúc này, một thông đạo lớn mở ra, bên trong xuất hiện từng đạo thân ảnh, nhưng những thân ảnh đó còn chưa kịp bước vào Hồng Hoang, đã bị dư ba lực lượng từ trận chiến của hai vị Quy Khư Nữ Thần cường đại này cuốn theo không gian mà tiêu diệt.

Lúc này, Nguyên Khí Phu Nhân và Nguyên Mẫu Phu Nhân lại một lần nữa giao chiến, đủ loại Thần Thông như không thể tưởng tượng được mà tỏa ra khắp nơi.

Trên không Quy Khư Chi Địa ở Đông Cực, bùng phát ra từng trận Thần Thông cường đại mà quỷ dị.

Những Thần Thông này không ngừng tiêu diệt đại quân của các Thần quốc tinh tế đang cố gắng xâm nhập vào Hồng Hoang.

Thanh Trà chỉ là một Sáng Thế Thần cấp ba, chưa bước vào cấp bốn, ngay cả hai vị mà Diệp Hiên đã chiến đấu trước đó cũng có phần không bằng.

Trong Thần quốc tinh tế của nàng, cũng chỉ có một lượng lớn lực lượng chiến đấu cấp hai và cấp ba mà thôi.

Không có lực lượng chiến đấu cấp bốn, mà hai vị Quy Khư Nữ Thần tuy không phải thực lực cấp bốn, nhưng đã không còn xa cấp bốn nữa, một nửa bước đã bước vào cấp bốn.

Chiến lực bùng phát ra lúc này tự nhiên là cực kỳ đáng sợ.

Cộng thêm căn nguyên của Thần Thai Thánh tiên thiên của Hồng Hoang cực kỳ thâm hậu, xa xa không phải những tạo vật khoa kỹ kia có thể sánh bằng.

Thế là, lượng lớn sinh linh và tạo vật của các Thần quốc tinh tế lần lượt bị tiêu diệt trong trận chiến của hai vị Quy Khư Nữ Thần, tiêu diệt, biến mất, hủy diệt.

"Ôi, nơi đây có một không gian thông đạo, còn có rất nhiều tạo vật thú vị!" Nguyên Mẫu Phu Nhân đột nhiên dừng tay, nhìn sang một bên khác.

Nàng phát hiện ra sự dị thường ở đó.

Ở đây không có bất kỳ sinh linh nào, chỉ có nàng và tỷ tỷ Nguyên Khí Phu Nhân tồn tại.

Dù sao Quy Khư Chi Địa là nơi tu luyện Quy Khư Đại Đạo, những nơi khác rất khó để cảm ngộ Đại Đạo khác.

"Hừ!" Nguyên Khí Phu Nhân cũng hừ lạnh một tiếng, sau đó dừng tay.

"Tiện nhân ngươi, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục đánh nhau sao?!" Nguyên Mẫu Phu Nhân thấy đối phương vẫn dám hừ lạnh, tức đến mức chửi thẳng ra.

Kẻ ra tay trước là đối phương, kẻ dừng tay trước cũng là nàng, nhưng đối phương lại vẫn dám hừ lạnh với nàng.

Quy Khư Nữ Thần vốn bất hòa làm sao có thể cam tâm chịu đựng, liền lập tức chửi rủa.

"Hay cho tiện nhân ngươi, xem ta đánh nát cái miệng tiện nhân của ngươi!" Nguyên Khí Phu Nhân càng không dung túng đối phương,

cười lạnh nói.

"Nơi đây là nơi thai nghén chúng ta, giao chiến ở đây không tốt cho hòa khí.

Chi bằng đến không gian kia, quyết một trận thắng thua thế nào?!" Nguyên Mẫu Phu Nhân sao có thể sợ nàng, liền lập tức nói ra.

Nếu không phải cảm thấy giao chiến ở nơi thai nghén bản thân không hay cho lắm, thì nàng sao có thể vì một không gian thông đạo nhỏ bé mà dừng tay.

Nào có ai ở nhà mình mà đánh nhau với tỷ tỷ, có đánh cũng phải ra ngoài mà đánh chứ.

"Sợ ngươi chắc?!" Nguyên Khí Phu Nhân hừ lạnh một tiếng, sau đó thân thể chợt lóe, tiến vào không gian kia.

Vốn dĩ sau một khoảng dừng của hai người, không gian thông đạo đã bị dọn sạch lại một lần nữa đầy ắp những tạo vật khoa kỹ kia.

"Đồ ti tiện!" Nguyên Khí Phu Nhân nhìn thấy những thứ đó, vung tay giữa không trung, những tạo vật khoa kỹ đó lại một lần nữa bị tiêu diệt tan biến.

Nguyên Mẫu Phu Nhân cũng theo sát phía sau, hai người thông qua không gian thông đạo, đi vào trong Thần quốc tinh tế.

"Sao lại có nhiều thứ ti tiện như vậy?!" Nguyên Mẫu Phu Nhân cũng nhíu mày thật chặt, nhìn những tạo vật khoa kỹ cùng Trùng tộc, Nhân tộc, Thần tộc.

Nàng khẽ nhấc tay, Quy Khư Thần Thông hiển hóa ra, từ dưới chân nàng lan rộng, khuếch trương vào vô tận hư không.

Sau khi Quy Khư Chi Địa xuất hiện dưới chân nàng, nơi nào đi qua đều bùng phát ra đủ loại Quy Khư Chi Lực, nghiền nát và hủy

diệt chúng từng cái một.

Nàng thân là Quy Khư Nữ Thần, tự nhiên có thể hóa Quy Khư Chi Địa thành vô tận ý niệm, truyền khắp chư thiên.

"Giết chúng!" Lúc này, các chỉ huy cấp cao của Tam tộc lập tức hạ lệnh.

Từng đạo hỏa lực bắn ra từ tinh không vô ngần, vô số pháo hỏa, tia laser cùng vô vàn vũ khí khoa kỹ lao về phía Nguyên Khí Phu Nhân và Nguyên Mẫu Phu Nhân.

Tuy nhiên, những thứ đó đều không thể thực sự đánh trúng thân thể hai vị Quy Khư Nữ Thần.

Quy Khư Nữ Thần cứ đứng đó, nhưng những vũ khí kia mãi mãi không thể vượt qua nửa bước của Quy Khư Chi Địa để thực sự chạm vào thân thể các nàng.

"Quá ồn ào!

Giết chúng trước, rồi sau đó quyết một trận thắng thua!" Trên gương mặt vốn xinh đẹp và bình tĩnh của Nguyên Khí Phu Nhân, ẩn hiện một tia vặn vẹo.

Quy Khư là sự dung hợp giữa sáng tạo và hủy diệt, trong đó tự nhiên cũng ẩn chứa một tia ý hủy diệt.

Quy Khư nổi giận, mà thiên địa biến hóa.

Dùng câu nói này để hình dung Thần quốc tinh tế hiện tại là không gì thích hợp hơn.

Chỉ thấy những nơi đó lần lượt hóa thành Quy Khư Chi Địa.

Đại Đạo Quy Khư như ẩn hiện giáng lâm thế gian, khiến tất cả sinh linh và phi sinh linh trong chư thiên đều hóa thành Quy Khư, đều trở thành dưỡng liệu cho Quy Khư.

Bất kể là Thần tộc với tinh thần lực khổng lồ vô tận, hay Trùng tộc số lượng đông đảo, hoặc là nhân loại nắm giữ thủ đoạn khoa kỹ, cuối cùng đều khó thoát khỏi cái chết.

Ngay cả những tinh thần lực đã được ấn chứng trong hư không mịt mờ, cũng đều bị Quy Khư Chi Địa vô tình thôn phệ.

Quy Khư Chi Địa của Quy Khư Thần Ma ngày xưa có thể thôn phệ khí tức Hỗn Độn trong Hỗn Độn mà hiển hóa ra.

Bây giờ, mặc dù trong tay Quy Khư Nữ Thần không được như ngày xưa, nhưng thôn phệ một hư không vẫn là chuyện đơn giản.

"Mau chạy đi!!!" Từng sinh linh có tư duy lập tức sụp đổ, bắt đầu lên các loại phi thuyền tốc độ cao mà rời khỏi nơi đây.

Đối mặt với tất cả những điều này, hai vị Quy Khư Nữ Thần không ngăn cản, bởi vì mục đích của các nàng không phải là biến thế giới này thành Quy Khư, mà là thanh trừ những tồn tại dơ bẩn ti tiện này.

Còn về việc chúng chết hay chạy, các nàng không hề bận tâm.

Sinh linh sẽ chạy, nhưng những người máy đã được thiết lập sẵn thì sẽ không chạy, mặc dù chúng đủ thông minh, nhưng đó cũng chỉ là người máy. ...

Trong Tinh Vực Chi Lôi.

"Ta đầu hàng!" Thanh Trà không chút do dự lựa chọn đầu hàng.

Lô sinh linh mạnh nhất của nàng còn chưa kịp bước vào môn hộ của đối phương, chỉ vừa nhìn thấy một tia, đã bị dư ba của hai vị nữ thần đang tranh đấu kia tiêu diệt.

Sau đó lại còn bị hai vị nữ thần phản công vào trong Thần quốc, tàn sát sinh linh của nàng.

Những tạo vật khoa kỹ kia vừa đến tiền tuyến đã bị Quy Khư thôn phệ tiêu diệt, ngay cả trong Thần quốc, cũng bị Quy Khư Thần Thông của hai vị nữ thần kia đồng hóa.

Đối mặt với tất cả những điều này, Thanh Trà làm sao dám tiếp tục chiến đấu.

Nếu thực sự tiếp tục, Thần quốc của nàng e rằng sẽ hóa thành một vùng Quy Khư Chi Địa, không biết cần bao lâu mới có thể khôi phục như ban đầu.

Lúc này, nàng cũng đã biết, Diệp Hiên trước mặt chính là Diệp Hiên xếp hạng thứ mười toàn quốc, cũng là tồn tại khủng bố vô cùng kia.

Nàng còn chưa bước vào Thần quốc của đối phương, đã bị hai nữ thần trong Thần quốc của hắn hủy diệt.

Cùng là sinh linh cấp ba, khoảng cách lại lớn đến thế.

Tạo vật khoa kỹ và ba chủng tộc lớn của nàng hoàn toàn không phải đối thủ, thậm chí không có tư cách làm tổn thương đối phương.

Hơn nữa, đó chỉ là hai nữ thần trong Thần quốc của Diệp Hiên mà thôi, hoàn toàn không giống với vị mặt trời và những Long Thần đã được thảo luận trên diễn đàn.

Cộng thêm Diệp Hiên lại là Sáng Thế Thần cấp bốn, điều này chứng tỏ trong Thần quốc của hắn có sinh linh cấp bốn.

Vì vậy, trận chiến này ngay từ đầu đã là thất bại.

Thanh Trà cũng chưa từng nghĩ mình có thể thắng Diệp Hiên, nàng chỉ sợ Diệp Hiên này không phải là Diệp Hiên cường đại vô cùng kia, nên mới ôm một tia tâm lý may mắn.

Tuy nhiên, sau khi nàng nhận rõ hiện thực, lập tức đầu hàng, cũng

coi như kịp thời dừng lỗ.

Trừ đi Quy Khư Chi Địa cần được thanh trừ ở lại nguyên chỗ, những sinh linh hay tạo vật bị tử thương còn lại đều có thể nhanh chóng bổ sung lại.

Sau khi thắng trận, Diệp Hiên liền rời khỏi Tinh Vực Chi Lôi.

Trận thắng này không hề mang lại cảm giác gì, không có chút niềm vui chiến thắng nào.

Đó là vì đối phương không hề chế giễu hắn, nên hắn tự nhiên chỉ coi đó là một trận chiến bình thường mà thôi.

Làm xong công việc, đánh xong thì đi, không hề do dự. ...

Trong Noãn Dương Tinh.

"Đánh xong trận này, còn hơn ba vạn người, còn phải đánh nhiều trận như vậy..." Diệp Hiên có chút bất lực.

Hắn hiện tại cảm thấy đối phương không có ai đáng để đánh.

Hơn nữa, theo danh tiếng của hắn vang xa, đối phương cũng không ai dám chế giễu hắn nữa.

Điều này cũng có nghĩa là, hắn không thể có được cảm giác sảng khoái khi "trang bức đánh mặt", một chút ý nghĩa cũng không có, cũng không còn thú vị nữa.

Đánh xong trận này, Diệp Hiên từ Noãn Dương Tinh xuất phát, một lần nữa càn quét đến các tinh vực khác. ...

Trong thế giới Hồng Hoang.

Đông Cực Chi Địa, Quy Khư.

"Muội muội, người nói bên ngoài Hồng Hoang còn có thế giới khác sao?" Trong hai mắt Nguyên Khí Phu Nhân lóe lên dị sắc quang

mang.

Nàng và Nguyên Mẫu Phu Nhân vốn đang giao chiến kịch liệt trong Thần quốc tinh tế, sau đó trong khoảnh khắc đã bị truyền tống trở lại Hồng Hoang.

Ngay cả các nàng cũng không kịp phản ứng, đã trực tiếp trở về Hồng Hoang.

Điểm này, khiến hai vị Quy Khư Nữ Thần lập tức dừng tranh đấu, mà bắt đầu suy nghĩ.

"Hoặc có lẽ vậy, thế giới vừa rồi, hẳn là một thế giới mới." Nguyên Mẫu Phu Nhân gật đầu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời vô biên.

Nàng thầm nghĩ trong lòng, thế giới này thực sự không phải là duy nhất sao?

Nhưng nơi đây rõ ràng có sự hiển hóa của Đại Đạo, hơn nữa bao hàm vô tận thế giới động thiên, tại sao trong một thế giới khổng lồ vô cùng như vậy, còn tồn tại một thế giới khác?

Nếu thế giới kia tồn tại, liệu nó có thực sự là một nơi bình đẳng với thế giới Hồng Hoang này sao?

Nhưng Hỗn Độn là duy nhất, Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma cũng là duy nhất.

Hiện nay, họ đều đã hiển hóa, trong Hỗn Độn vẫn chỉ có thế giới Hồng Hoang, những thế giới còn lại đều chỉ là phụ thuộc vào Hồng Hoang mà thành.

Mà trong thế giới Hỗn Độn cũng không hề xuất hiện một thế giới 'Hồng Hoang' khác!

Chẳng lẽ nói, Hỗn Độn không phải là duy nhất?!!

Trong một khoảnh khắc, trong lòng Nguyên Mẫu Phu Nhân tràn

đầy nghi hoặc.

Thân tư tuyệt thế của nàng đứng trên Quy Khư, nếu để sinh linh khác nhìn thấy, tất sẽ không kìm được mà sinh lòng ái mộ.

"Thôi đi, đây không phải điều ta nên nghĩ.

Đợi sau khi chứng đắc Đạo Quả, bước ra khỏi trường lưu thời không vô tận, khi đó hẳn sẽ có thể nhìn thấy một tia chân tướng của thế giới này chăng..." Nguyên Mẫu Phu Nhân lắc đầu, thân hình chợt lóe rồi biến mất, rời khỏi Quy Khư Chi Địa.

Nàng không muốn gặp lại Nguyên Khí Phu Nhân, mà bất kể là nàng hay Nguyên Khí Phu Nhân đều không thể tiêu diệt đối phương.

Vì vậy, tiếp tục tranh đấu cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là để trút bỏ oán khí tích tụ bao năm mà thôi.

Cùng với việc họ giao thủ ở Thần quốc tinh tế, phần lớn oán khí đó cũng đã tiêu tan rất nhiều.

Nguyên Khí Phu Nhân sau khi thấy Nguyên Mẫu Phu Nhân đi, hừ lạnh một tiếng rồi cũng biến mất, đi đến nơi khác.

Hai vị Quy Khư Nữ Thần đều không chọn ở lại Quy Khư Chi Địa.

Các nàng đều muốn ra ngoài xem Hồng Hoang bây giờ rốt cuộc là bộ dạng gì.

Nghe nói có Vô Thượng Thiên Đế uy áp toàn bộ Hồng Hoang, vạn tộc vạn linh đều tôn Thiên Đế.

Nghe nói có Tiên Tổ truyền đạo Hồng Hoang, dẫn dắt nhân loại bước vào đạo Thánh Nhân.

Những chuyện này, đều là những điều các Quy Khư Nữ Thần từng nghe người đã đi qua kể lại, cũng có một số chuyện các nàng tự mình trải qua. ...

Bắc Hải.

Yêu Sư Côn Bằng tọa lạc giữa Bắc Hải.

Bắc Hải Long Vương Băng Di chưởng khống toàn bộ hải vực này.

Mà từ rất lâu, sau khi Thiên Đế bước vào cảnh giới Đạo Quả, phong tỏa Tứ Hải liền biến mất.

Điều này là để truyền đạt ý chỉ của Thiên Đế tốt hơn, khiến Thần binh Thần tướng của Thiên Đình có thể đến được Tứ Hải Chi Địa.

Hơn nữa, việc Long Vương phong tỏa Tứ Hải trước đó, cũng chỉ là để tránh tai họa từ đạo Thánh Nhân của Tiên Tổ Hồng Quân giáng xuống Tứ Hải Chi Địa.

Bây giờ ý niệm phong tỏa Hỗn Nguyên đã biến mất, tức là, có phong tỏa nữa cũng không có tác dụng gì.

Chi bằng cứ mở ra, vừa hay Thiên Đế lại đã bước vào cảnh giới Đạo Quả, liền thuận thế giải trừ phong cấm.

Mà Côn Bằng cũng nhờ đó, mới có thể một lần nữa trở về nơi thai nghén mình.

Phía bắc Bắc Hải, vì cực kỳ lạnh giá, nên còn được gọi là Minh Hải Chi Địa.

Chương 87

“Thiên Đế đáng chết!!!

Yêu Hoàng đáng chết!!!” Trong hai mắt Côn Bằng lộ ra một tia oán độc.

Tại sao kẻ bị hãm hại đến mức không bước vào cảnh giới Thánh Nhân lại là hắn, mà không phải hai vị mặt trời kia!

Hắn và Đế Tuấn, Thái Nhất xưa nay vốn bất hòa.

Hắn tuy gia nhập Yêu tộc, nhưng cũng chỉ là để tránh gia nhập Long tộc.

Bởi vì ở Yêu tộc, hắn có thể đảm nhiệm vị trí cao, còn nếu ở Long tộc, nhiều nhất cũng chỉ là cấp trung.

Bởi vì cấp cao nhất định bị Long tộc nắm giữ, không phải huyết mạch Chân Long thì làm sao có thể tiến vào cấp cao của Long tộc.

Huống chi với tu vi của hắn, căn bản không thể làm được điều này.

Còn Yêu tộc thì lại khác, một chủng tộc mới sinh.

Hắn ban đầu tưởng mình gia nhập Yêu tộc có thể được trọng dụng, nhưng không ngờ Đế Tuấn dường như chỉ một cái nhìn đã xuyên thấu tâm tư hắn, chỉ ném hắn sang một bên, không hề trọng dụng.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn tự mình nỗ lực tu luyện, cuối cùng trong Yêu tộc, tu vi chỉ kém Tam huynh muội mặt trời.

Nhưng bây giờ, ngay cả những vị soái của Thiên Đình cũng còn mạnh hơn hắn!

Bởi vì các vị soái đều đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, ngưng tụ được Chân Ngã duy nhất.

Còn Côn Bằng, lại chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn.

Mặc dù sức chiến đấu cao hơn Đại La Kim Tiên không biết bao nhiêu, nhưng thực tế lại cách Hỗn Nguyên Chân Ngã một khoảng cách như trời đất, không thể vượt qua, không thể siêu việt.

"Hồng Quân từng nói, ta ắt sẽ thành Thánh!

Ta có Hồng Mông Tử Khí, nhất định sẽ bước vào cảnh giới Thánh Nhân!" Trong hai mắt Côn Bằng lóe lên từng trận quang mang kỳ dị.

Sau đó, lại có một đạo tử sắc quang mang lướt qua.

"Hồng Quân tên tặc tử kia tuy làm lỡ Đại Đạo của ta, nhưng giờ đây cũng chỉ có thể trước tiên bước vào cảnh giới Thánh Nhân để bảo toàn bản thân, mới có khả năng cầu tìm phương pháp siêu thoát trong hậu thế!" Giữa những suy nghĩ chớp nhoáng, Côn Bằng vẫn muốn bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Mặc dù La Hầu đã hứa với hắn, đợi hắn hoàn thành chuyện kia, liền truyền thụ cho hắn pháp thành đạo mới.

Nhưng hắn bây giờ sẽ không tin những lời quỷ quái của những kẻ đó nữa.

Lời của La Hầu chỉ coi như một khả năng, thử nghiệm một chút là được, không cần quá coi trọng.

"Hồng Quân từng nói, pháp thành Thánh có ba cách.

Thứ nhất là Dĩ Lực Chứng Đạo, cách này hầu như không thể, loại trừ." "Thứ hai là Đạo Trảm Tam Thi.

Tên cẩu tặc này tuy che giấu cảnh giới Hỗn Nguyên đã khai tịch quả vị Thánh Nhân, lừa gạt vô số Thần Thánh tự trảm một đao để

bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng không thể không nói Đạo Trảm Tam Thi quả thật có thể chứng đắc quả vị Thánh Nhân." "Nhưng mà tên tặc tử này quá mức không phải người!

Lại ngay cả điều kiện tiên quyết là Tiên Thiên Linh Bảo cần thiết để Trảm Tam Thi là một bộ hoàn chỉnh cũng không nói rõ!!!" Nghĩ đến đây, trong hai mắt Côn Bằng lóe lên một tia hận thù cực lớn.

Lúc này Côn Bằng, hận không thể xé xác Hồng Quân vạn đoạn, nhưng tiếc là căn bản không thể làm được điều này, bởi vì Hồng Quân sớm đã chứng đắc Hỗn Nguyên Chân Ngã, tu vi vượt xa hắn.

"Vì vậy, thực tế ta cũng chỉ còn lại con đường cuối cùng này, đó chính là Công Đức Thành Thánh..." Côn Bằng lẩm bẩm, liền loại trừ từng con đường một trong ba con đường, cuối cùng chỉ còn lại một con đường là Công Đức Thành Thánh.

"Việc thành lập Thiên Đình có đại công đức, nếu ban cho ta kết hợp với Hồng Mông Tử Khí, ắt sẽ đứng ở ngôi vị tôn quý của Thánh Nhân!" Trong hai mắt Côn Bằng lóe lên một tia tiếc nuối.

Ban đầu nếu không gây sự với Đế Tuấn, Thái Nhất, hắn sớm đã thành Thánh.

"Việc thành lập Thiên Hôn cũng có nhiều công đức như vậy, điều đó cho thấy Yêu tộc hiện nay khí vận cực cao, tùy tiện mưu tính một việc có lợi cho Yêu tộc, liền có thể thu được đại công đức!" Tâm linh chợt lóe sáng, Côn Bằng lập tức hiểu ra, cơ duyên thành Thánh của mình chính là nằm trên đầu Yêu tộc!

Dù sao chủ thể của Thiên Đình chính là Yêu tộc, khí vận Thiên Đình thịnh vượng như vậy, cũng có nghĩa là khí vận Yêu tộc cũng sẽ vô cùng thịnh vượng.

"Ta quan sát thế gian có sự phân chia ngôn ngữ, mặc dù trong

Hồng Hoang vạn tộc có khác biệt, nhưng dưới sự thông hiểu tâm linh, đều có thể nghe hiểu ngôn ngữ của đối phương.

Điều đó cũng có nghĩa là, Yêu tộc không có một ngôn ngữ thống nhất." "Nếu ta có thể thống nhất một ngôn ngữ trong vạn tộc, thì liền có thể thu được lượng lớn công đức!" Một thông thì bách thông, Côn Bằng lập tức giác ngộ.

"Lời vị kia nói là Đạo Ngữ, không thích hợp để phổ biến cho toàn bộ Yêu tộc, có rất nhiều sinh linh cấp thấp không thể nghe hiểu, nên cần phải chọn một ngôn ngữ thích hợp để phổ cập hơn." "Đúng rồi, có thể sáng tạo ra một thứ gì đó mà tất cả sinh linh đều có thể học tập!" Côn Bằng vừa nghĩ đến đây, trong đầu như có Đại Đạo hiển hiện, đó là để hắn đi sáng tạo một loại văn tự thuộc về Yêu tộc.

"Văn tự!

Đúng, chính là văn tự!" "Xưa có chữ của Đại Đạo, hôm nay ắt sẽ có văn tự của Yêu tộc!!!" "Nếu có thể thành công sáng tạo ra văn tự Yêu tộc, ắt sẽ thu được đại công đức, hơn nữa có thể trở thành Yêu Sư, vị trí Yêu Sư tự nhiên là chí cao vô cùng, tuy không sánh bằng Yêu Hoàng, nhưng cũng không kém bao nhiêu so với các Yêu Soái!" Trong hai mắt Côn Bằng, ngọn lửa càng ngày càng cường thịnh.

Hắn thân hình chợt chuyển, hóa thành một đạo nhân áo đen, từ sâu thẳm Minh Hải mà ra.

"Đạo!" Côn Bằng vươn tay từng nét một bắt đầu viết nên văn tự thuộc về Yêu tộc.

Ong!

Sau khi chữ Đạo thành hình, trên không toàn bộ Minh Hải hiển hóa ra từng trận kim quang, trên bầu trời cũng bắt đầu xuất hiện từng tia kim quang.

Đó là kim vân do công đức kim quang ngưng tụ mà thành, đợi đến khi công đức đủ, liền sẽ hóa thành kim quang tràn ngập trời đất.

Đợi đến khi công thành, liền là lúc công đức kim quang giáng xuống.

Côn Bằng nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ, hắn không ngừng sáng tạo văn tự thuộc về Yêu tộc.

Từng nét, từng nét đều là ý Đại Đạo.

Cùng với từng chữ một xuất hiện, kim quang trên bầu trời cũng càng ngày càng hùng vĩ.

Trong Thiên Đình.

Thiên Đế Đế Tuấn hai mắt nhìn xuống phía dưới, đó là phía bắc Bắc Hải, vị trí của Minh Hải.

Trước mặt hắn là Trường Hà Thời Không, trong Trường Hà là đủ loại cảnh tương lai của Côn Bằng.

Những điều đó không chỉ là tương lai của thời không này, mà là tương lai của vô tận thời không.

"Trong vô số tương lai chứng đắc vị trí Yêu Sư ư..." Đế Tuấn lộ ra một tia thú vị, nụ cười rạng rỡ nhìn cảnh này.

Hắn không hề ngăn cản tất cả những điều này xảy ra, mà là yên lặng quan sát những chuyện này.

Trong vô số thời không, Côn Bằng đều không phải là một kẻ tốt lành, bán đứng lợi ích Yêu tộc, thậm chí còn muốn cướp đoạt chí bảo sau khi hắn chết.

Nhưng tất cả những điều này rõ ràng không liên quan gì đến Côn Bằng của thời không này.

Thân là Thiên Đế, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không vì một chuyện chưa

xảy ra mà làm vậy.

Giống như hắn biết rõ Nữ Oa sau này sẽ sáng tạo ra Yêu tộc thế hệ, trở thành Nhân tộc chính nhân vật chính của thiên địa, hắn cũng không hề ngăn cản.

Ngược lại, là bởi vì hắn có sự tự tin siêu việt tất cả.

Hắn tin tưởng mình nhất định có thể tránh khỏi chuyện này xảy ra, bởi vì bây giờ trong thời không này hắn đã chứng đắc Hỗn Nguyên Chi Đạo, không phải Yêu Hoàng Đế Tuấn trong những thời không kia.

"Vị trí Yêu Sư tuy tôn quý, nhưng cũng không phải không thể thay thế.

Hy vọng ngươi đừng đến trêu chọc Trẫm, nếu không, Yêu tộc e rằng lại sẽ vẫn lạc một tôn đại Thần Thông giả." Đế Tuấn khẽ lắc đầu, khẽ thở dài.

Kiếp này Côn Bằng kém hắn xa rồi.

Đừng nói là hắn, ngay cả Thập Đại Yêu Soái cũng còn lợi hại hơn Côn Bằng không biết bao nhiêu.

Hơn nữa, đây không chỉ là sự lợi hại hiện tại, mà là cả bây giờ và sau này đều sẽ như vậy.

Bởi vì Côn Bằng tự trảm một đao, nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới Thánh Nhân mà thôi, không thể nào thăm dò Đại Đạo nữa.

Không chứng Hỗn Nguyên, rất khó tưởng tượng Hỗn Nguyên rốt cuộc là tồn tại mạnh đến mức nào.

Đối thủ của Đế Tuấn sớm đã không còn là bất kỳ ai trong thời không này.

Hắn đã biến đổi từ thân phận của một quân cờ thành người chơi cờ.

Đế Tuấn có thể trong vạn cổ, dò xét tất cả, có thể tùy ý đi lại giữa vô số thời không, mà không cần lo lắng bất kỳ nhân quả nào vướng vào thân, cũng có thể tùy ý thay đổi tương lai của bất kỳ thời không nào.

Nhưng điều đó không có ý nghĩa, bởi vì đó không phải là chuyện của thời không này.

Giống như Đế Tuấn hiện nay, tùy tiện vẫy tay một cái, Trường Hà Thời Không liền hiển hóa, có thể tra xét tất cả những gì mình muốn xem.

Kẻ đạt Hỗn Nguyên, gần như toàn tri toàn năng vậy. ...

Phía bắc Bắc Hải, Minh Hải Chi Địa.

"Yêu tộc văn tự thành!

Từ nay về sau, ta Côn Bằng liền là Yêu Sư, ắt sẽ thụ khí vận Yêu tộc gia thân!" Côn Bằng hét lớn một tiếng, trên trời từng đạo kim quang theo đó mà giáng xuống.

Những công đức kim quang đó tuy không lớn bằng công đức khi thành lập Thiên Đình, nhưng cũng không kém bao nhiêu so với Thiên Hôn.

Bảy phần công đức kim quang khổng lồ vô tận giáng xuống thân Côn Bằng, ba phần còn lại giáng vào những văn tự Yêu tộc kia.

Ong ~~ Một đạo Hồng Mông Tử Khí từ mi tâm Côn Bằng bắn ra, hấp thu toàn bộ công đức kim quang giáng xuống trước mặt Côn Bằng.

Sau đó đạo Hồng Mông Tử Khí đó đã bị nhuộm thành kim quang rực rỡ, rồi lại một lần nữa chìm vào mi tâm Côn Bằng.

Ong!!!

Một đạo uy áp cường đại vô cùng từ Côn Bằng mà bắt đầu, truyền khắp bốn phương.

Không biết bao nhiêu sinh linh tu vi thấp kém bị uy áp đó ép quỳ xuống đất, buộc phải tôn nhượng Thánh Nhân.

Loảng xoảng!

Lập tức, xung quanh đất dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy.

Đây là điềm báo uy áp và điềm lành khi Côn Bằng thành Thánh.

Cũng là bởi vì là kẻ đầu tiên thành Thánh, nên uy áp này mới truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Khác với việc Thiên Đế Đế Tuấn trở thành Hỗn Nguyên, mỗi lần Thiên Đế Đế Tuấn khiến vạn tộc vạn linh quỳ xuống đều là sự kính trọng từ sâu thẳm nội tâm của họ, chứ tuyệt nhiên không phải uy áp như Côn Bằng.

Mà uy áp thành Thánh lần này của Côn Bằng, tuy khiến vạn tộc vạn linh dưới Đại La Kim Tiên quỳ xuống, nhưng trong lòng những sinh linh đó không hề có chút ý kính trọng nào, ngược lại còn có một cảm giác sỉ nhục cực kỳ mạnh mẽ.

Côn Bằng là cái thá gì?

Chỉ là một Thánh Nhân nhỏ bé mà thôi!

Mặc dù tu vi của họ không quá Đại La Kim Tiên, nhưng họ lại có vô hạn khả năng!

Còn nhìn lại Côn Bằng thì sao?

Đời này cũng chỉ có vậy!

Bất kể bao nhiêu năm tháng trôi qua, Côn Bằng cũng chỉ là như vậy mà thôi!!!

“Đây chính là cảnh giới Thánh Nhân sao?” Côn Bằng cảm nhận được sức mạnh khổng lồ vô tận truyền đến từ trong cơ thể, tâm thần không khỏi cảm thấy chấn động.

Hắn rõ ràng cảm thấy mình có thể một chiêu đánh bại bản thân trước đây.

Không thành Thánh Nhân cuối cùng cũng chỉ là con kiến, lời của Hồng Quân ngày xưa hóa ra là thật.

Hắn vốn cho rằng cảnh giới Thánh Nhân chỉ là một cảnh giới hư giả do Hồng Quân thiết lập để phong tỏa ý niệm Hỗn Nguyên mà thôi, chỉ là một quả vị, một quả vị hình thành dựa vào Tiên Đạo và Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ hắn bước vào cảnh giới Thánh Nhân, lúc này mới phát hiện ra, thực lực cảnh giới Thánh Nhân đã như cảnh giới Hỗn Nguyên vậy.

Hắn cảm thấy lúc này, mình không hề thua kém Hồng Quân ngày xưa và Thiên Đế hiện tại!

“Ta là Yêu Sư, ắt sẽ giáo hóa vạn yêu.

Phàm sinh linh Yêu tộc, đều phải tôn ta làm thầy!” Lời của Côn Bằng truyền khắp, cùng với uy thế thành Thánh truyền khắp chư thiên.

Trong vô tận Hồng Hoang, không biết bao nhiêu sinh linh sắc mặt đều đồng loạt biến đổi.

Họ không phải vì mình phải tôn Côn Bằng làm thầy mà biến sắc, trong đó còn không biết bao nhiêu sinh linh không phải Yêu tộc, họ cũng đều cười lạnh một tiếng.

Mà là vì Thiên Đế hiện nay, chính là người trong Yêu tộc.

Lời nói của Côn Bằng, rõ ràng đã bao gồm cả Thiên Đế, không hề loại trừ.

Điều này cũng có nghĩa là, Côn Bằng muốn thách thức quyền uy của Thiên Đế.

"Thánh Nhân?

Đã thành một con rối của Đạo, cũng dám vọng tưởng thách thức Thiên Đế!" Dưới Bất Chu Sơn, Nguyên Thủy cười lạnh một tiếng, hai mắt nhìn xa xăm.

Trong hai mắt hắn là bóng dáng Côn Bằng.

Lúc này, khí tức trên người Nguyên Thủy huyền diệu lại huyền diệu, đạo khu dường như không còn tàn khuyết như trước, dường như sắp bổ sung hoàn chỉnh đạo khu, khí tức càng ngày càng sâu thẳm cường đại.

Nhưng thực lực của hắn vẫn chỉ dậm chân tại chỗ, không hề tiến thêm chút nào.

Không chỉ vậy, hắn thậm chí còn tự phế tu vi Chuẩn Thánh, bây giờ vẫn là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Mặc dù tu vi thực lực xa xa lạc hậu không biết bao nhiêu so với các Thần Thai Thánh tiên thiên, nhưng hắn không hề tự ti, ngược lại càng ngày càng vui mừng, bởi vì hắn đã nhìn thấy một con đường hy vọng, một con đường cuối cùng có thể chứng đắc Đại Đạo!

Cho dù hắn đi không biết bao nhiêu đường vòng trong đó, nhưng cuối cùng chỉ cần có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, thì đã đủ rồi!

Tuy nói tu vi của hắn không cao, nhưng trong Hồng Hoang cũng không ai dám trêu chọc hắn, bởi vì hai vị Tam Thanh còn lại không phải là chuyện đùa.

Còn thực lực của Thiên Đế, Nguyên Thủy tự nhiên đã từng kiến thức.

Nhiều lần gặp mặt Thiên Đế khiến Nguyên Thủy cực kỳ kính phục, cũng biết thực lực đối phương rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Có thể nói, tất cả tu sĩ còn lại trong Hồng Hoang cộng lại e rằng cũng không đánh lại một mình Đế Tuấn.

Mà bây giờ, Côn Bằng lại dám khiêu khích Thiên Đế, vọng tưởng làm thầy của Thiên Đế, quả thực là cuồng vọng!

Chương 88

“Côn Bằng?

E rằng từ nay về sau, sẽ không còn tồn tại nữa...” Thông Thiên cũng bên cạnh lắc đầu thở dài, đối với tồn tại kia, hắn tự nhiên cũng biết.

Khí độ của Thiên Đế cực lớn, đối với chuyện chưa xảy ra, từ trước đến nay sẽ không quái tội ai, nhưng điều này không có nghĩa là người khác đã cưỡi lên đầu hắn đi đại tiện mà hắn sẽ không phản kích.

“Vô phi chỉ là một con kiến mà thôi, cần gì phải để ý nhiều.” Lời nói lạnh nhạt của Thái Thượng truyền ra.

Đôi mắt hắn so với lời nói vừa rồi còn lạnh nhạt hơn mấy phần.

Côn Bằng nhỏ bé mà thôi, Thái Thượng chưa từng đặt hắn vào mắt. ...

Thiên Đình.

“Đại huynh, để đệ đi tiêu diệt hắn.

Chỉ là thành Thánh mà thôi, cũng dám đại phóng cuồng ngôn!” Sắc mặt Thái Nhất cực kỳ lạnh lùng, mặt đầy sương lạnh.

Hắn vốn là do mặt trời hiển hóa ra, lúc này lại khiến người ta nhìn mà sinh ra một tia lạnh lẽo.

Thái Nhất thân là đệ đệ của Thiên Đế, trong Thiên Đình, thực lực trừ Thiên Đế ra là cường đại nhất.

Thiên Đế không thể khinh động, nếu gặp phải chuyện gì cũng cần Thiên Đế tự mình ra tay, thì quả thực quá mất mặt.

“Được.” Đế Tuấn gật đầu, không nói nhiều.

Tu vi của Thái Nhất hắn hiểu rõ nhất, Côn Bằng nhỏ bé không thể nào đánh bại hắn.

Sau khi được huynh trưởng chấp thuận, Thái Nhất rời khỏi Thiên Đình, đi về phía bắc Bắc Hải.

Hắn không hề che giấu khí tức của mình, cỗ khí thế bá đạo vô cùng đó tràn ngập chư thiên.

Hắn đi một đường, khiến không biết bao nhiêu sinh linh phải quay đầu lại nhìn.

Giữa thiên địa, vô số Thần Thánh cũng đều đang quan sát điểm này, họ đều cảm nhận được khí tức của Thái Nhất, cũng đều biết ý đồ của Thái Nhất.

Thần niệm trên không trung giao lưu với nhau, xa xa theo sát phía sau Thái Nhất.

Mà Thái Nhất không hề ra tay ngăn cản, mà cứ mặc kệ họ quan sát.

Hắn làm vậy cũng là để nói cho tất cả sinh linh trong Hồng Hoang biết, Thiên Đình không thể bị sỉ nhục, Thiên Đế không thể bị sỉ nhục!

“Thái Nhất và Côn Bằng một trận chiến, rốt cuộc ai thắng ai thua?!” “Tự nhiên là Thái Nhất!

Sức chiến đấu của Thái Nhất siêu việt, vô tận năm tháng trôi qua, hắn vẫn là vô địch như vậy!” Trước khi Đế Tuấn thành Thiên Đế, Yêu tộc nhiều lần xung đột với Nhân tộc, phần lớn là do Thái Nhất đứng ra giải quyết.

Thái Nhất nổi giận, mà thiên địa chúng sinh đều kinh sợ, đây đều là danh tiếng thực sự đã đánh ra.

“Điều đó chưa chắc!

Thái Nhất dù sao vẫn chưa thực sự bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, mà Côn Bằng đã chứng đắc quả vị Thánh Nhân.

Sức mạnh của Thánh Nhân rốt cuộc lớn đến mức nào, không ai biết!” “Vì vậy, trận chiến này, liền có thể cho chúng ta biết Thánh Nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào!” Từng đạo thần niệm của các cự đầu giao thoa trên không trung, trao đổi lẫn nhau, bàn luận với nhau.

Chuyến đi này của Thái Nhất, ắt là đi chiến đấu với Côn Bằng, mà điều họ bàn luận cũng không ngoài chuyện này. ...

Phía bắc Bắc Hải.

“Thái Nhất?

Hừ!

Coi thường ta sao?

Ta đã chứng đắc Thánh Nhân, thực lực có lẽ không bằng Thiên Đế, nhưng Thái Nhất nhỏ bé kia sao có thể là đối thủ của ta!” Côn Bằng nhìn về phía đông, khí thế của Thái Nhất không hề che giấu, nên hắn tự nhiên cũng cảm nhận được.

Hắn hừ lạnh một tiếng, không hề coi Thái Nhất vào mắt.

Danh tiếng của Thái Nhất tuy lẫy lừng, nhưng chưa chắc đã mạnh bằng hắn bây giờ!

Phải biết rằng, hắn là tồn tại đầu tiên chứng đắc Thánh Nhân giữa trời đất, hơn nữa cảnh giới Thánh Nhân quả thật mạnh hơn bản thân hắn trước đây rất nhiều.

Hắn tự tin có thể một chưởng vỗ chết bản thân trước đây, bây giờ nghĩ đến đối phó Thái Nhất, hắn không phải là vấn đề gì.

Rất nhanh, Thái Nhất liền đến trên không Minh Hải.

“Hừ, sao kẻ đến lại là ngươi chứ không phải tiểu nhi Đế Tuấn kia?!” Côn Bằng mắng to một tiếng, không còn sợ hãi Thiên Đế nữa.

Nguyên thần Thánh Nhân ký thác trong Thiên Đạo, Thiên Đạo bất tử, Thánh Nhân bất diệt, hơn nữa còn có thể mượn lực Thiên Đạo để chống địch, đây mới là chỗ dựa chân chính của hắn.

Nếu không phải Côn Bằng biết rõ mình đã có thân bất tử, đánh chết hắn cũng không dám nhục mạ Đế Tuấn.

Muốn giết hắn?

Trừ khi Đế Tuấn có thể phá vỡ Thiên Đạo, tìm đến nguyên thần của hắn, sau đó xóa sổ, như vậy mới có thể khiến hắn vẫn lạc.

Đế Tuấn tuy mạnh, nhưng Côn Bằng không tin đối phương có thể trong Thiên Đạo tìm được nguyên thần của hắn và xóa sổ đi.

“Dám nhục mạ đại huynh của ta, hôm nay ngươi ắt chết không nghi ngờ!” Thái Nhất nghe vậy đại nộ, quát lớn một tiếng.

Hỗn Độn Chung từ phía sau hắn hiển hiện ra, thần tình Thái Nhất dần dần từ phẫn nộ chuyển sang lạnh lùng.

Một vầng mặt trời chậm rãi xuất hiện phía sau Thái Nhất, đó là Đạo Vận của hắn hiển hóa.

Khác với Đế Tuấn vốn luôn nhiệt tình đối đãi mọi người, Thái Nhất cực kỳ lạnh lùng, vô tình đến cực điểm.

Cùng là mặt trời, một là quang diệu, một là vô tình.

Thái Nhất chính là như vậy, đối với tất cả mọi thứ trên thế gian dường như đều không bận tâm.

Điều hắn bận tâm không phải là Yêu tộc, mà là Yêu tộc do đại huynh hắn sáng lập.

Hắn càng như vậy, vạn linh thế gian càng sợ hãi hắn, kính sợ hắn.

Không giận tự uy chính là miêu tả tốt nhất về Thái Nhất.

Trong Yêu tộc, số lượng Yêu tộc truy cầu Thái Nhất, sùng bái Thái Nhất nhiều không đếm xuể, thậm chí còn nhiều hơn Đế Tuấn mấy phần.

Kẻ nào nhìn thấy Thái Nhất, ắt sẽ thấy Chí Tôn của mặt trời vậy.

"Ta là Côn Bằng, sáng tạo ra văn tự Yêu tộc, gánh vác thiên mệnh của Yêu tộc, ắt sẽ là thầy của chúng yêu, có gì mà không dám?!" Côn Bằng cười lớn một tiếng, thân hình chuyển động giữa không trung, trong tay xuất hiện một bộ cung điện.

Đó là chí bảo công đức hậu thiên do Thiên Đạo ban tặng, tên là Yêu Sư Cung.

Trong Yêu Sư Cung điêu khắc ức vạn văn tự Yêu tộc, là để kỷ niệm công lao của Côn Bằng.

Côn Bằng tuy trong lời nói không hề coi Thái Nhất vào mắt, nhưng tia sợ hãi trong đáy mắt đã tố cáo hắn.

Danh tiếng, cái bóng mà nó tạo ra.

Nếu Đế Tuấn ra tay, hắn có lẽ còn có vài phần sống sót, nhưng nếu Thái Nhất ra tay, thì nếu hắn không địch lại, ắt chết không nghi ngờ.

Thái Nhất chính là sự hiển hóa của Thái Dương Chân Hỏa mặt trời, chỉ muốn thiêu rụi vạn vật chúng sinh.

Còn Đế Tuấn thì giống như sự hiển hóa của quang diệu mặt trời, bao hàm chúng sinh, bao dung chúng sinh.

Nhưng, vừa nghĩ đến mình đã thành Thánh, bước vào Thánh cảnh vô tận, tự nhiên không cần lo lắng nguy hiểm thân vẫn.

Khóe miệng Côn Bằng lại một lần nữa lộ ra một tia cười, nói:

“Trong Hồng Hoang, kẻ mạnh là vua.

Nay Thiên Đế thất đức, ta thân là Yêu Sư, tự ắt sẽ thay thế!” “Vương hầu tướng lĩnh, há có dòng dõi ư?” Âm thanh của Côn Bằng truyền khắp bốn phía, không biết bao nhiêu vị Thần Thai Thánh tiên thiên đang quan sát nơi đây nghe thấy, đều đồng loạt biến sắc.

Hóa ra tên tặc tử Côn Bằng này, lại dám cả gan lớn đến mức này, vọng tưởng cướp đoạt ngôi vị Thiên Đế của Đế Tuấn!

Thái Nhất nghe vậy sắc mặt càng thêm lạnh lùng mấy phần.

Hắn nhếch khóe miệng, cười nói: “Có vẻ như thành Thánh đã ban cho ngươi sự tự tin lớn lắm nhỉ!” Hắn tuy đang cười, nhưng bất kể là trong lời nói, hay không khí, đều không khiến người ta cảm thấy hắn đang cười.

Sau đó...

Ầm ầm ầm!!!

Vầng mặt trời phía sau Thái Nhất triệt để hiển hóa ra, treo cao trên Cửu Thiên, như thể là tôn mặt trời thứ hai vậy.

Mặt trời lên cao, mà Đạo Vận hiển hiện, Thái Dương Chân Hỏa hiển hóa thế gian, thiêu đốt Minh Hải Chi Địa.

Minh Hải lạnh lẽo âm u, vốn dĩ rất ít sinh linh tồn tại, mà những sinh linh đó cũng đều đã quen với nước biển lạnh buốt xương.

Nhưng bây giờ dưới sự thiêu đốt của mặt trời, nhiệt độ nước biển điên cuồng tăng cao.

Không lâu sau, nước biển liền bị đun sôi, bắt đầu sủi bọt.

Ngay cả Côn Bằng đang bay cao, lúc này cũng cảm nhận được một tia cảm giác nóng rát.

Bắc Hải Long Vương Băng Di thấy vậy, vội vàng ra tay, bảo hộ

vô số hải tộc.

Những hải tộc đó đều là chủng tộc thần phục Long tộc, hắn thân là Bắc Hải Long Vương, tự ắt phải bảo hộ.

Hắn cũng rõ tính khí của Thái Nhất, tên gia hỏa này một khi thực sự nổi giận, thì không dễ đối phó.

Mà vì kiêng kỵ Đế Tuấn phía sau Thái Nhất, nên hắn cũng không ra tay ngăn cản.

Nếu là người khác, dám đến Bắc Hải Chi Địa làm càn như vậy, hắn đã sớm ra tay cho đối phương một cái bạt tai lớn.

Ầm ầm ầm!!!

Thái Dương Chân Hỏa khủng bố vô cùng dường như lấy không gian làm dưỡng liệu, không ngừng thiêu đốt và tàn phá.

Ngay cả không gian cũng bị thiêu hủy trước mặt Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa là ngọn lửa bá đạo nhất thế gian, cũng là ngọn lửa mạnh mẽ nhất.

Hô ~ Một làn khí tức lạnh lẽo âm u xuất hiện, từ giữa không trung bay lên, như thể làm giảm đi mấy phần nhiệt độ do mặt trời rực lửa thiêu đốt.

Đó là khí tức do chính Côn Bằng phát ra, cũng là một trong những thủ đoạn Thánh Nhân của hắn.

Lại có bốn thanh đại kiếm xuất hiện và một đạo trận đồ hiển hóa ra, đó là Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Kiếm Trận đồ.

Đây mới là chỗ dựa chân chính khiến Côn Bằng không hề coi Thái Nhất vào mắt, cũng là một trong những bản lĩnh hắn tự tin để thách thức Đế Tuấn.

Ngày xưa Hồng Quân có nói, trận pháp này phi Tứ Thánh không thể phá.

Bây giờ hắn bày ra, chính là muốn thử xem liệu có đúng như vậy không.

Vốn là bảo vật Hồng Quân định truyền cho Thông Thiên, nhưng bây giờ lại ban cho Côn Bằng.

Tru Tiên Kiếm Trận là trận pháp đệ nhất Hồng Hoang ngày xưa, cũng là một trong ba đại trận pháp hiện nay.

Tuy không biết so với hai đại trận pháp khác như thế nào, nhưng cũng được nhiều người biết đến.

Lúc này, Tru Tiên Kiếm Trận chậm rãi bay lên, chỉ trong khoảnh khắc, mặt trời hùng mạnh liền cùng với Thái Nhất đều bị trận pháp bao phủ.

Thái Dương Chân Hỏa vô cùng lợi hại kia trong không gian Tru Tiên Kiếm Trận dường như hóa thành hư vô, biến mất, căn bản không thể bùng cháy trong Hỗn Độn.

Tru Tiên Kiếm Trận, chính là mô phỏng một phương Hỗn Độn.

Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu rụi vạn vật, duy chỉ có Hỗn Độn là không thể thiêu rụi.

Trận chiến này, không phải là trận chiến bình thường của Thái Nhất và Côn Bằng, mà là trận chiến giữa Yêu Sư và Thiên Đình, cũng là trận chiến giữa Thánh Nhân và Hỗn Nguyên, càng là trận chiến giữa đệ tử Hồng Quân và nhị đệ của Thiên Đế.

Điều này liên quan rất rộng, vì vậy bất kể là Thiên Đế Đế Tuấn cao cao tại thượng, hay Hồng Quân trong Hỗn Độn ngoài Cửu Tiêu Vân Ngoại, hay Tinh Thần Đạo Nhân trong tinh không vô ngần, hay Gia Long của Long tộc đang ở chiến trường...

Lúc này, trong Hồng Hoang, vô số Thần Thai Thánh tiên thiên đều đang chú ý đến trận chiến này.

Trong Bàn Cổ Điện, chấp niệm Bàn Cổ chỉ tay ra, một đạo Kính Hoa Thủy Nguyệt hiển hóa ra, bên trong hiển hiện hai đạo thân ảnh, đó là thân ảnh của Thái Nhất và Côn Bằng.

Mười hai Tổ Vu đều đứng dậy quan sát, mở to hai mắt, không dám bỏ lỡ chút nào.

Trong Côn Luân Sơn, Âm Dương Lão Tổ trong lòng phẫn khái không thôi, cực kỳ hy vọng Côn Bằng đánh chết Thái Nhất.

Đó là vì chuyện năm xưa khi thành lập Thiên Đình, hắn cùng Thời Thần Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ kết cục bị chúng hoàng của Yêu tộc đánh lui.

Cho đến nay, vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân và La Hầu bán tiên bán ma nhìn xuống thế giới Hồng Hoang phía dưới.

Mắt trái tiên quang lưu chuyển, mắt phải ma khí ngút trời, cực kỳ quỷ dị, nhưng lại cực kỳ hợp lý.

Thái Nhất khẽ ngẩng đầu, khinh thường cười một tiếng, nhìn về phía đại trận này, không hề hoảng loạn.

Sắc mặt hắn không đổi, trong hai mắt có một tia lửa đang thai nghén.

“Thái Nhất!

Ta xem ngươi lấy gì để phá Tru Tiên Kiếm Trận của ta!” “Kiếm trận này, phi Tứ Thánh không thể phá!” Âm thanh của Côn Bằng truyền đến từ bên ngoài trận pháp, khí thế kiêu căng vô cùng khiến người nghe muốn đánh.

“Phi Tứ Thánh không thể phá ư?” Âm thanh lạnh nhạt vô cùng của Thái Nhất truyền ra từ trong trận.

“Vậy thì ta sẽ cho ngươi thấy, cái gì gọi là quang huy của mặt trời!!!” Cùng với lời nói kết thúc, Thái Nhất một tay nâng chuông, một tay khẽ giơ lên.

Ầm ầm ầm!!!

Bên trong toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, đột nhiên bùng phát ra một cỗ chấn động kịch liệt vô cùng.

Kiếm trận chấn động không ngừng, Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra một trận ai minh, dường như đang cầu xin tha thứ điều gì đó.

Chương 89

"Ngươi hãy vạn phần cẩn thận, tuyệt đối đừng tùy tiện vẫn lạc!" Âm thanh lạnh lẽo của Thái Nhất trong kiếm trận lại một lần nữa truyền ra, sau đó chỉ nghe thấy ba tiếng chuông vang lên.

Đương!

Đương!

Đương!

Hỗn Độn Chung tùy theo ý niệm của Thái Nhất mà tự động.

Sau ba tiếng chuông vang, bên trong Tru Tiên Kiếm Trận lần nữa trở về yên tĩnh.

Không chỉ là yên tĩnh, dường như là sự chết chóc, không còn bất kỳ âm thanh nào truyền ra.

Ong!!!

Đột nhiên, một đạo thứ gì đó như âm ba nhanh chóng truyền ra bốn phía.

Đó là Thần Thông do Hỗn Độn Chung phát ra.

Rắc!

Tru Tiên Kiếm Trận đột nhiên truyền đến một tiếng không gian đứt gãy.

Rắc rắc rắc!!!

Một chỗ đứt gãy, rồi toàn bộ đứt gãy!

Không gian bên trong Tru Tiên Kiếm Trận triệt để bị Thái Nhất tiêu diệt, mà Tru Tiên Kiếm Trận cũng tự phá vỡ, ngay cả thân kiếm

của Tru Tiên Tứ Kiếm cũng khẽ run rẩy không ngừng, dường như gặp phải đại khủng bố nào đó.

Linh bảo có linh, tuyệt không phải chuyện ngẫu nhiên.

Nhất định là gặp phải chuyện đáng sợ nào đó, mới khiến Tru Tiên Tứ Kiếm như vậy.

Hai mắt Côn Bằng đột nhiên co rụt lại, thân thể co giật dữ dội, một ngụm máu tươi mạnh mẽ phun ra.

Phụt!

Đó là Tru Tiên Tứ Kiếm bị Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung trấn áp sống sờ sờ, sau đó xóa bỏ tâm thần của nó, trở thành một bảo vật vô chủ.

Thái Nhất vẫy tay, Hỗn Độn Chung liền thôn phệ Tru Tiên Tứ Kiếm vào trong cơ thể để trấn áp, sau đó lại trấn áp và thôn phệ Tru Tiên Kiếm Đồ.

Côn Bằng nhìn mà mắt đỏ ngầu, nhưng cũng không có bất kỳ cách nào.

Hắn không ngờ Thái Nhất lại dễ dàng phá giải trận pháp của hắn như vậy, hơn nữa còn cướp đi chí bảo của hắn.

Chẳng lẽ nói, thực lực của hắn quả thực kém Thái Nhất lớn đến thế sao...?

Trong một khoảnh khắc, trong lòng Côn Bằng kinh hãi vạn phần.

"Kiếm trận nhỏ bé, cũng dám ở trước mặt ta làm càn!" Thái Nhất khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Trận pháp trước mặt hắn chính là một trò cười.

Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất có thể định trụ vũ trụ Hồng Hoang, làm sao có thể ngay cả một trận pháp như vậy cũng không

định trụ được!

Phương pháp phá trận mà hắn sử dụng, chính là lợi dụng đặc tính của Hỗn Độn Chung, trực tiếp cưỡng chế phá giải, sau đó trấn áp cướp bảo.

Một bộ thao tác, Thái Nhất sớm đã hiểu rõ trong lòng, chơi rất thành thạo.

Vì vậy, khi hắn nhìn thấy chỗ dựa của Côn Bằng là một kiếm trận, lập tức liền bật cười thành tiếng.

Tru Tiên Kiếm Trận trong tay Côn Bằng căn bản chưa phát huy ra thực lực vốn có, đã bị Thái Nhất trực tiếp cưỡng chế cướp đi.

Thái Nhất kiêu ngạo đứng trên Thương Khung, tay trái khoanh sau lưng, tay phải nâng Hỗn Độn Chung, trên mặt không có chút ấm áp nào, đôi mắt lạnh lùng vô tình quét qua bốn phía.

"Kẻ nào phạm Thiên Đình, diệt!!!" Cùng với lời nói lạnh lùng vô cùng truyền đến, vô tận Thái Dương Chân Hỏa lao về phía Côn Bằng.

Ầm ầm ầm!!!

Vô tận Thái Dương Chân Hỏa liên tục xông lên thân Yêu Sư Côn Bằng, thiêu hủy tất cả trên người hắn, nhưng duy độc không thể thực sự thiêu chết Côn Bằng, chỉ là không ngừng bị thương, nhưng vẫn không chết.

Côn Bằng còn tưởng mình chắc chắn sẽ chết, cho đến khi sức mạnh không ngừng truyền đến từ trong cơ thể, lúc này hắn mới lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn lập tức hiểu ra, đây chính là Thiên Đạo Chi Lực.

Ầm ầm ầm!!!

Côn Bằng đột nhiên chống đỡ những Thái Dương Chân Hỏa vô

tận kia ở bên ngoài, khí thế điên cuồng bùng nổ.

Đó là Thiên Đạo Chi Lực nhập thể, dẫn đến tu vi bùng nổ.

Thái Nhất thấy vậy, nhíu mày nói: "Thiên Đạo Chi Lực?" Hắn có chút không dám tin, nhưng thứ trước mắt này dường như thực sự chính là Thiên Đạo Chi Lực vậy.

Hóa ra thành Thánh lại có lợi ích này sao, thảo nào nói Thánh Nhân bất tử bất diệt có thể vượt qua vô lượng lượng kiếp, hóa ra tất cả đều nhờ Thiên Đạo Chi Lực gia trì.

"Ha ha ha ha!

Không sai!

Đây chính là Thiên Đạo Chi Lực!!!" Côn Bằng phóng thanh cười lớn, trong lòng không còn sợ hãi.

Hắn vẫn sừng sững trên không Minh Hải, mặc cho vô tận Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt mà bản thân không hề tổn hại.

"Thánh Nhân lại có thể mượn Thiên Đạo Chi Lực!

Giờ đây ai thắng ai thua thì rất khó nói rồi!" "Thiên Đạo hà kỳ vĩ đại hùng vĩ, cho dù là một vạn phần, e rằng Thái Nhất cũng không phải đối thủ của hắn!" "Uy thế cường đại quá, tuy rằng Thánh Nhân chỉ là quả vị, nhưng thực lực dường như cũng không kém Hỗn Nguyên bao nhiêu!

Ít nhất Đại La là không thể đánh lại Thánh Nhân!!!" "Đây chính là Thiên Đạo Chi Lực sao?

Thiên Đạo Chi Lực gia thân có thể khiến Côn Bằng và trước đó như hai người khác nhau.

Nếu Côn Bằng ngay từ đầu đã mượn Thiên Đạo Chi Lực, Thái Nhất đoạn nhiên không thể dễ dàng phá giải Tru Tiên Kiếm Trận của

hắn, thậm chí còn cướp đi chí bảo!" Giữa thiên địa, không biết bao nhiêu Thần Thánh thần niệm đang va chạm lẫn nhau, đều cảm thán Côn Bằng cường đại.

Không, đúng hơn là đang cảm thán Thiên Đạo cường đại!

Hơn nữa Hồng Quân cũng quả thật khủng bố vô cùng, chưa từng thực sự bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, đã có thể vận dụng Tiên Đạo kết hợp Thiên Đạo ngưng tụ ra một loại cái gọi là Thánh Nhân Đạo Quả!

Mà đáng sợ nhất là, Thánh Nhân lại thực sự được thiên địa công nhận, có thể mượn Thiên Đạo Chi Lực!

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân khóe miệng khẽ nhếch, mang theo nụ cười lạnh.

Sau trận chiến này, hẳn là những Thần Thánh đã tự trảm một đao ngày xưa cũng sẽ không quá mức hận hắn.

Dù sao sức chiến đấu của Thánh Nhân chắc chắn sẽ theo trận chiến này truyền khắp chư thiên vô tận Hồng Hoang.

Mà thế gian này, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể bước vào Hỗn Nguyên.

Có thể thành tựu Thánh Nhân đã là điều cực kỳ không tồi rồi.

"Đại Bằng Triển Sí!!!" Âm thanh của Côn Bằng tràn đầy đặc sắc, đó là một loại âm thanh cực kỳ âm hiểm xảo trá, lạnh lẽo vô cùng, ai nghe xong cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Huống chi là Đế Tuấn và Thái Nhất thân là hóa thân của mặt trời.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao họ luôn bất hòa với Côn Bằng.

Oanh!

Một điểm Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, hiển hóa một đạo thân ảnh Đại Bằng, đó là Đại Bằng được cấu thành từ Thiên Đạo Chi Lực.

Vừa xuất thế, liền trực tiếp lao về phía Thái Nhất.

Lúc này Côn Bằng trên người tản ra Đạo Vận cường mạnh vô cùng, mà cỗ Đạo Vận cường đại vô cùng kia lại ẩn ẩn ước ước giữa không trung áp đảo vầng mặt trời đang treo cao mấy phần!

Sắc mặt Thái Nhất ngưng trọng vô cùng, hiển nhiên đối với Thần Thông này cảm thấy uy hiếp.

"Mặt Trời Lăng Không!!!" Ong!!!

Thái Nhất đi lại trên chư thiên, mỗi bước chân hạ xuống, Đạo Vận của mặt trời liền càng mạnh hơn một phần, càng treo cao hơn một phần.

Cuối cùng, chín chín tám mươi mốt bước hạ xuống, Đạo Vận của mặt trời lăng giá chư thiên, trở nên vô cùng hùng vĩ sâu thẳm.

Ầm ầm ầm!!!

Lúc này, Thần Thông của Côn Bằng cũng đã đến trước mặt Thái Nhất, nhưng tôn mặt trời do Đạo Vận hiển hóa kia đột nhiên giáng xuống, trong khoảnh khắc xuyên qua vô số không gian mà đến trước mặt Thái Nhất.

Ầm ầm ầm!!!

Khi hai đại Thần Thông đối oanh, Thái Nhất sớm đã lóe người ra, năng lượng khủng bố vô cùng do va chạm tạo ra dũng mãnh tuôn ra bốn phía, khiến chư thiên Thần Thánh vội vàng thu thần thức bay xa, sợ bị ảnh hưởng đến bản thân.

"Thái Nhất!

Vẫn là gọi Đế Tuấn ra đây đi!

Ha ha ha ha!" Côn Bằng điên cuồng cười lớn.

Y không hề chịu bất kỳ tổn thương nào.

Tất cả đều nhờ Thiên Đạo chi lực bảo hộ, khiến y không bị thương chút nào.

Mà nhìn lại Thái Nhất, thân hình lại có chút bất ổn, sắc mặt khó coi.

Y ở trung tâm phạm vi va chạm thần thông, tuy đã cực lực né tránh, nhưng vẫn bị ảnh hưởng đôi chút.

Thái Nhất nghe vậy sắc mặt sa sầm.

Từ khi xuất đạo đến nay, y chưa từng chịu thiệt thòi lớn đến vậy.

Bất kể đối mặt với loại địch nhân nào, y cũng chưa từng thảm hại như hôm nay!

Những đối thủ ngày trước, nào có ai mà không bị y nghiền ép một đường.

Nhưng giờ đây đối mặt với Côn Bằng, dù tu vi có thể áp chế đối phương một bậc, chiến lực vượt xa đối phương, nhưng đối phương lại được Thiên Đạo chi lực gia trì, y căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của đối phương để trọng thương y.

Đây chính là "lỗ hổng" của Thánh Nhân, cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân cười, cười rất vui vẻ.

Kẻ cường đại như Thái Nhất cũng phải chịu thiệt trước Côn Bằng, điểm này đủ để chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang, không ai còn dám coi y là trò cười nữa.

Côn Bằng là đệ tử của y, một khi cường đại, thì cũng tượng trưng cho địa vị của y càng thêm vững chắc.

Mặc kệ Côn Bằng nội tâm nghĩ gì, chỉ cần đối phương không muốn rơi rớt Thánh Nhân cảnh giới, thì tất phải phụng y làm thầy.

Y đã có thể khiến đối phương leo lên Thánh Nhân Quả Vị, thì tự nhiên cũng có thể khiến đối phương rơi xuống.

Hồng Mông Tử Khí không phải trò đùa, có thể thành tựu đối phương, tự nhiên cũng có thể hạn chế đối phương.

Y, Hồng Quân, thân là Tiên Tổ, vốn nên là chân thần duy nhất đứng trên Cửu Thiên, nhưng nay lại rơi vào cái dạng tiên không ra tiên, ma không ra ma, thực sự đáng buồn.

La Hầu cũng cười.

Y cười Côn Bằng là đệ tử của y, chứ không phải đệ tử của Hồng Quân.

Tất cả những điều này Hồng Quân đều không hề hay biết.

Nhưng dù Hồng Quân có biết, y cũng chẳng bận tâm, vì y chưa từng xem những đệ tử này là đệ tử.

Thu nhận bọn họ lúc đầu chẳng qua là muốn hấp thụ một ít khí vận phía sau bọn họ, cũng như dựng lên một cái gương mà thôi.

Minh Hải.

Côn Bằng cười lớn, cho rằng trước đây ở Hồng Hoang, y đã có tiếng nói rồi, dù sao ngay cả tồn tại vĩ đại cường đại như Thái Nhất cũng không làm gì được y, tức là y đã gần như vô địch.

Chỉ cần y đánh bại Thiên Đế, là có thể đảm nhiệm Thiên Đế chi vị, nhất thống Tứ Hải Bát Hoang.

Trong hai mắt Côn Bằng, ngọn lửa dã tâm càng bành trướng, càng

cháy dữ dội, cuối cùng không nhịn được mà điên cuồng cười lớn.

Lúc này, trong mắt Đế Tuấn có vô số tinh thần lưu chuyển, vây quanh một vầng Thái Dương lấp lánh trôi.

Một dòng Thời Không Trường Hà vô tận tự vô cùng tuế nguyệt mà xuất hiện.

Mỗi đóa thủy hoa, mỗi đóa sóng lớn đều là một mảnh thời không, tùy tiện một giọt nước cũng ẩn chứa vô cùng thời không.

Đế Tuấn một bước bước ra, liền đến Minh Hải.

Một vầng Thái Dương cao cao treo sau lưng y, ngay cả mặt trời vốn có trên bầu trời cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Đạo vận Thái Dương của Thái Nhất đứng bên cạnh so với y càng giống như "tiểu vu kiến đại vu" một cách không đáng nhắc tới.

"Đại huynh..." Thái Nhất thấy Đế Tuấn tự mình đến bên cạnh, không khỏi khẽ nói một câu, nhưng nói đến giữa chừng lại không tiện nói tiếp.

Y thực sự có chút không mặt mũi đối mặt với đại huynh.

Nhớ lại khi trước y hạ phàm, đã tin thề đanh thép bảo đảm có thể chém giết Côn Bằng, nhưng nay lại phiền đến đại huynh tự thân giá lâm.

"Vô ngại." Đế Tuấn mỉm cười, khẽ lắc đầu, sau đó ra hiệu cho Thái Nhất lùi về phía sau.

Thái Nhất hiểu ý, liền tự mình quay về Thiên Đình.

Đã Đại huynh tự mình ra tay rồi, vậy cũng không cần y ở lại đây nữa.

Dù sao dựa vào thực lực của Đại huynh, tùy tiện một chiêu là có thể đánh giết Côn Bằng.

Những vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh còn lại thấy vậy, nhao nhao hiện thân.

Chương 90

Từng vị thần niệm phủ phục hướng Thiên Đế khẽ cúi đầu, cung kính nói: "Bần đạo bái kiến Thiên Đế, Thiên Đế kim an." "Chư vị Đạo hữu bình thân, có thể đứng một bên quan sát, tuy nói thực tế cũng chẳng có gì đáng xem." Đế Tuấn khẽ gật đầu, sau đó thân thủ nâng đỡ chúng thần thánh dậy.

Lời nói của y khiến sắc mặt nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh hơi đổi, sau đó nhìn về phía Côn Bằng với thêm vài phần thú vị.

Thái Nhất và cảnh giới của bọn họ không khác biệt nhiều, chiến lực còn mạnh hơn một bậc.

Nay Thái Nhất còn không địch lại Côn Bằng, bọn họ tự nhiên cũng không địch lại Côn Bằng.

Nhưng Thiên Đế đã giá lâm, Côn Bằng kẻ trước đó kiêu căng vô cùng còn có thể làm gì nữa đây?

Bọn họ đều có một niềm tin cực kỳ mãnh liệt vào Đế Tuấn, bởi vì Đế Tuấn là Hỗn Nguyên Đạo Quả, là tồn tại chân chính đã đặt chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Đây chính là cảnh giới cao hơn một bậc một cách chính thức, cường đại hơn nhiều so với Hồng Quân, kẻ còn chưa đặt chân vào cảnh giới Đạo Quả.

Huống chi, đây chỉ là một Quả Vị do Hồng Quân sáng tạo ra!

Bắc Hải Long Vương Băng Di lúc này cũng hiện lên mặt nước, cúi lạy Đế Tuấn mà nói: "Bắc Hải Long Vương Băng Di bái kiến Thiên Đế, Thánh giá Thiên Đế giá lâm, có thất lễ không nghênh đón từ xa, đó là tội quá của ngô." Đối với Đế Tuấn, vạn linh thiên hạ đều

thán phục.

Băng Di tự nhiên cũng không ngoại lệ, tuy y là Long tộc, nhưng cũng đồng dạng kính ngưỡng Đế Tuấn.

"Vô phương, là Trẫm đến vội vàng, chưa từng thông báo Long Vương, mong Long Vương đừng trách tội." Đế Tuấn mỉm cười, khẽ thi lễ đáp.

Băng Di thấy vậy liền vội vàng xua tay nói: "Không dám, không dám." "Trẫm muốn mượn bảo địa của ngươi một chút, chinh phạt bất thần." "Thỉnh Thiên Đế tự xử, ngô tạm thời cáo lui." Đế Tuấn rất khách khí, mà Băng Di tự nhiên cũng đối đãi có lễ.

Tuy nói Đế Tuấn không báo mà đến, nhưng thực tế ở Hồng Hoang này nào có cái gọi là "địa bàn riêng" của ai, chẳng qua là kẻ nào có quyền lực mạnh thì chỗ đó thành của kẻ đó mà thôi.

Huống chi Tứ Hải rộng lớn như vậy, Long tộc cũng chỉ là thống lĩnh Tứ Hải, chứ đâu phải các sinh linh khác không thể đặt chân vào Tứ Hải.

Nếu như vậy, thiên hạ không biết bao nhiêu sinh linh sẽ phản lại Long tộc Tứ Hải.

"Đế Tuấn!

Ngươi dám không coi ngô ra gì!!!" Côn Bằng thấy Đế Tuấn đối với ai cũng đều khách khí hữu lễ, duy chỉ đối với mình lại như không nhìn thấy, chẳng thèm để ý.

Ngay lập tức, Côn Bằng nổi giận quát.

Chúng thần thánh đều lộ vẻ thú vị, trong lòng thầm nghĩ, có trò hay để xem rồi!

Đế Tuấn nghe vậy, sắc mặt không đổi, chỉ là trong hai mắt tinh

thần lưu chuyển ngày trước lại một lần nữa xuất hiện.

Y từng bước từng bước đi trên Minh Hải.

Rõ ràng y có thể một bước vượt đến trước mặt Côn Bằng, nhưng lại chỉ từng bước một đi tới.

Cùng với mỗi bước chân của y, vô số Đế Tuấn trong vô cùng tận thời không cũng đang tiến về phía Côn Bằng trong vô cùng tận thời không!

Đế Tuấn không phải đang đi về phía Côn Bằng trong thời không trước mặt, mà là Côn Bằng trong vô cùng tận thời không!

Y muốn đồng thời đi đến trước mặt tất cả Côn Bằng trong vô cùng tận thời không!

Sau đó, một chiêu diệt sát y!!!

Đây mới là ý nghĩ chân chính của Đế Tuấn!!!

Theo bước chân của Đế Tuấn, trong lòng Côn Bằng lập tức dấy lên một cảm giác bất an.

Cảm giác bất an đó một khi đã dấy lên, thì khó lòng mà tiêu trừ.

Cùng với mỗi bước chân của Đế Tuấn, Côn Bằng càng thêm kinh hãi.

Sự bất an trong lòng y điên cuồng trào dâng.

Y muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện mình lại không thể động đậy!

"Không!

Không thể nào!

Thánh Nhân bất tử bất diệt!

Đây là huyễn giác!

Là huyễn giác!!!" Côn Bằng từ sâu thẳm tâm can phát ra tiếng gào thét thê lương đứt quãng!

Bởi vì y kinh hoàng phát hiện mình lúc này không chỉ thân thể không thể động đậy, ngay cả nói chuyện hay truyền đạt thần niệm cũng không làm được!

Toàn bộ y từ thân thể đến Đạo vận, đều bị Đế Tuấn phong tỏa!!!

Côn Bằng lúc này, trừ tư tưởng vẫn còn tồn tại ra, tất cả mọi thứ đều không nằm trong sự khống chế của y!!!

Mà Đế Tuấn sở dĩ không khống chế tư tưởng của y, chính là muốn y phải chịu đựng sự tuyệt vọng đến tột cùng!

Cuối cùng, vô số Đế Tuấn trong vô cùng tận thế giới đều đã đi đến trước mặt Côn Bằng trong tất cả các thế giới.

Trong vạn thiên thế giới, vô cùng thời không, Đế Tuấn đều hướng về Côn Bằng trước mặt mà nói.

"Ngươi đang sợ hãi điều gì?" Đế Tuấn hờ hững nói ra câu này.

Nhưng trong đó lại ẩn chứa vô thượng vĩ lực!

Chỉ thấy sau khi Đế Tuấn trong tất cả thời không nói ra câu này, khí tức trên thân Côn Bằng trong vô cùng thế giới dần trở nên phiêu diêu, chỉ trong nháy mắt, Côn Bằng liền biến mất, vẫn lạc trong vô cùng thời không.

Rầm!

Trong thời không này, Hồng Mông Tử Khí của Côn Bằng, vị Thánh Nhân duy nhất sở hữu Hồng Mông Tử Khí, trong nháy mắt băng hội tiêu tán.

Trong lòng Côn Bằng lập tức trở nên trắng bệch, khí tức ngay lập tức rớt khỏi cảnh giới Thánh Nhân.

Y vào khắc này triệt để minh bạch sự khác biệt giữa mình và Đế Tuấn!

Nhưng y không cam!

Y không phục!

Rõ ràng Hồng Quân đã nói, Thánh Nhân bất tử bất diệt, Nguyên Thần ký thác trong Thiên Đạo, vĩnh hằng bất diệt, có thể vượt qua vô lượng Lượng Kiếp.

Nhưng vì sao nay trước mặt Đế Tuấn, y lại không thể phản kháng dù chỉ một chút, chỉ có thể mặc y nhào nặn như một con gà con!

"Côn Bằng, ngươi trong thời không này đắc chứng Thánh Nhân chi vị, vốn là một chuyện tốt.

Ngươi trong vô cùng thời không đắc chứng Yêu Sư, đây cũng là một chuyện tốt." "Ngươi đối Yêu tộc có đại công, do đó Thiên giáng Công Đức Kim Quang, thành tựu Yêu Sư chi vị.

Yêu Sư vốn không nên vẫn lạc giữa thiên địa!" Lời này vừa ra, Côn Bằng trong lòng lập tức điên cuồng cầu xin tha thứ, nhưng lại không thể phát ra dù chỉ một tia thần niệm!

Không ai biết tiếng cầu xin của y!

Y cứ như một người ở một thời không khác, không thể phản ứng dù chỉ một chút.

Mà trong mắt người ngoài, y lại giống như bị dọa đến ngây dại, như một con rối gỗ không hề có chút phản ứng nào.

Trong lòng những vị thần thánh kia đều hiểu rõ, đây không thể nào là tư thái mà Côn Bằng nên có.

Đương nhiên là bị Đế Tuấn dùng đại pháp lực khống chế rồi.

Nhất thời, sự kính sợ đối với Đế Tuấn lại càng sâu thêm vài phần.

“Nhưng ngươi cố tình không biết sống chết, vọng tưởng trong thời không này trở thành lão sư của Trẫm, vọng đồ mưu tính Thiên Đế chi vị của Trẫm.” “Cho nên, Yêu Sư Côn Bằng đáng phải triệt để vẫn lạc trong vô cùng thời không, tiêu trừ mọi tồn tại của ngươi.

Trong vô cùng thời không, chưa từng có Yêu Sư Côn Bằng!!!” Cùng với lời nói của Đế Tuấn vừa dứt, thân hình Côn Bằng trước mặt cũng bắt đầu mờ ảo, dần biến thành màu trong suốt, sau đó tiêu tán giữa thiên địa, không còn tồn tại nữa!

Không chỉ vậy, ngay cả dấu vết Côn Bằng từng tồn tại cũng không còn một tia.

Trong vạn cổ xa xưa, dường như chưa từng có một nhân vật tên Yêu Sư Côn Bằng đản sinh!

Vạn tộc vạn linh chỉ cảm thấy mình dường như đã lãng quên một tồn tại nào đó, không ai biết rốt cuộc đã quên cái gì, nhưng bọn họ biết mình đã quên một điều gì đó.

Đặc biệt là những vị thần thánh trước mặt kia, từng người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Bọn họ biết mình đến đây để xem Thái Nhất chiến đấu với ai đó, sau đó Thái Nhất không địch mà rút lui, Đế Tuấn giá lâm.

Lập tức, trong hai mắt từng người bọn họ lộ ra vạn phần kinh hãi!

Bọn họ chợt hiểu ra điều gì đó!

Nhất định là Đế Tuấn!

Nhất định là Đế Tuấn đã ra tay, triệt để xóa bỏ tồn tại địch lại y khỏi vạn cổ tuế nguyệt!

Ngay cả khái niệm của đối phương cũng bị xóa bỏ!

Chỉ có như vậy, mới có thể xóa nhòa mọi ký ức!!!

Đế Tuấn khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài Cửu Tiêu Vân, hai mắt xuyên thấu vô cùng không gian thẳng đến Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Làm sao có thể?!

Y lại có được vĩ lực như vậy!!!" Hồng Quân mắt nứt toác, điên cuồng gào thét!

Cùng với tiếng gào thét, càng nhiều hơn là vài phần lo lắng cho bản thân!

Đế Tuấn có thể trong vô cùng tận thời không xóa bỏ khái niệm Yêu Sư Côn Bằng, khiến sinh linh chư thiên triệt để lãng quên sự tồn tại của Côn Bằng!

Điều đó có nghĩa là Đế Tuấn cực kỳ có khả năng có thể xóa bỏ bọn họ luôn!!!

Mà điều này, không nghi ngờ gì đã khơi dậy sự lo lắng và đố kỵ cực lớn trong Hồng Quân.

Dù sao Hồng Quân cũng đã chứng được đại bán Đạo Quả, cho nên thần thông này của Đế Tuấn không thể khiến Hồng Quân và La Hầu quên đi sự tồn tại của Côn Bằng.

Có thể nói, trong Hồng Hoang rộng lớn, duy chỉ có Hồng Quân và La Hầu mới biết được tồn tại mà Đế Tuấn xóa bỏ rốt cuộc là ai!

"Không thể trêu chọc, không thể suy đoán, hậu thế lại có kỳ tài đến vậy!!!" La Hầu hiển nhiên cũng đại chấn kinh.

Bọn họ còn chưa bước vào Đạo Quả, mà Đế Tuấn đã càng đi sâu hơn vài phần vào cảnh giới Đạo Quả, thậm chí còn có thể trong vô cùng thời không xóa bỏ sự tồn tại của một sinh linh!

Đây là chuyện kinh khủng đến mức nào!

Ngay cả La Hầu cũng phải kinh thán trước vĩ lực của Đế Tuấn.

Minh Hải.

Thiên Đế Đế Tuấn sau khi xóa bỏ Côn Bằng, liền quay về Thiên Đình.

Đây mới là nguyên nhân chân chính cho lời y vừa nói, rằng có thể đứng một bên quan sát, thực ra cũng chẳng có ý nghĩa gì, sở dĩ không có ý nghĩa, là bởi vì dù có xem cũng sẽ quên mất y đang giao chiến với ai.

"Đế Tuấn rốt cuộc mạnh đến mức nào?!" Lúc này, trong lòng những vị thần thánh còn lại điên cuồng hiện lên ý niệm này.

Trong Bàn Cổ Điện.

"Phụ thần, ngô đẳng dường như đã lãng quên một tồn tại nào đó!" Đế Giang nhìn về phía màn sáng, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Vì sao y phải nhìn nơi đây?

Dường như là vì muốn xem Đế Tuấn chiến đấu với ai đó?

Đúng rồi!

Chiến đấu với ai nhỉ?!

Sao y lại đột nhiên quên mất chuyện này!

Nhưng Đế Giang biết, y tuyệt đối sẽ không tự dưng quên đi chuyện gì đó một cách vô cớ, cho nên nhất định là đã xảy ra chuyện gì cực kỳ quỷ dị!

"Trong vạn linh Hồng Hoang, có một Yêu tộc đầu tiên thành Thánh, là một trong sáu đệ tử của Hồng Quân.

Y tự xưng Yêu Sư, vọng đồ khiêu chiến Thiên Đế chi vị, nhiều lần nhục mạ Thiên Đế, cuối cùng dẫn đến Thiên Đế ra tay, xóa bỏ y

trong vô cùng thời không.

Từ đó về sau, chư thiên vô tận Hồng Hoang, không còn Yêu Sư này nữa." Bàn Cổ Chấp Niệm hai mắt nhìn rõ mọi thứ, giọng y có chút thở dài.

Y nhìn rõ mọi chuyện, nhưng lại không thể làm bất cứ điều gì để ngăn cản việc này xảy ra.

"Thành Thánh?!

Có người thành Thánh?!" Đế Giang đầy đầu nghi vấn.

"Đúng vậy?!

Ai thành Thánh?

Hơn nữa Hồng Quân chẳng phải vẫn luôn chỉ có năm đệ tử thôi sao?!" Chúc Dung cũng đứng bên cạnh nghi hoặc hỏi.

Bọn họ đều đã đặt chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, tự nhiên đối với Hồng Quân cũng không còn kiêng dè gì nữa.

"Còn có Yêu Sư?

Hồng Hoang khi nào lại có Yêu Sư?!

Yêu tộc chẳng phải vẫn luôn chỉ có Thiên Đế và Thái Nhất, cùng với Tứ Hoàng, Thập Đại Yêu Soái sao?

Sao lại có Yêu Sư?!" Ánh mắt sắc sảo thường ngày của Chúc Cửu Âm lúc này cũng trở nên có chút đờ đẫn.

Lời Phụ Thần nói không nghi ngờ gì đã triệt để làm chấn động tam quan của bọn họ, khiến Mười Hai Tổ Vu không tài nào lý giải nổi, vô cùng khó hiểu.

Bọn họ thực sự đã quên, thực sự đã quên rằng Hồng Quân thu nhận sáu đồ đệ, chứ không phải năm.

Bọn họ cũng đã quên, quên đi sự tồn tại của Yêu Sư Côn Bằng.

Đây là đại thần thông của Đế Tuấn, cũng là đại thần thông mà chỉ tồn tại ở cảnh giới Hỗn Nguyên mới có thể thi triển, có thể trong vô cùng thời không xóa bỏ mọi nơi Côn Bằng tồn tại, thậm chí đi đến tận cùng Thời Không Trường Hà của Côn Bằng, từ nguồn gốc mà xóa bỏ y, phủ định sự tồn tại của Côn Bằng, xóa bỏ khái niệm Côn Bằng.

Chương 91

Từ đó khiến tất cả sinh linh chư thiên đều quên đi tồn tại Côn Bằng này.

"Đó là vì Thiên Đế sử dụng vô thượng thần thông, từ nguồn gốc xóa bỏ khái niệm Côn Bằng.

Từ nay về sau, Hồng Hoang vô vết không còn Côn Bằng nữa." Bàn Cổ Chấp Niệm khẽ lắc đầu.

Y bởi vì quá mức đặc thù, nói y là sinh linh thì không phải, nói y không phải sinh linh thì lại là.

Hơn nữa, vì là một đạo chấp niệm đặc thù, không phải sinh linh theo đúng nghĩa đen, lại là do Bàn Cổ lưu lại, cho nên thần thông của Đế Tuấn không thể khiến y lãng quên tất cả những điều này.

"Tê..." Mười Hai Tổ Vu nghe vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Chuyện này cũng quá kinh khủng rồi!

Trong Hồng Hoang lại có một tồn tại đáng sợ như vậy, có thể từ nguồn gốc xóa bỏ mọi thứ của một sinh linh, từ đó đạt đến việc xóa bỏ sự tồn tại của sinh linh đó.

Đây không phải là vẫn lạc đơn giản, đây là vẫn lạc theo đúng nghĩa đen.

Nếu không làm như vậy, sau khi vẫn lạc, Côn Bằng trong những thời không khác vẫn có cơ hội chứng đạo.

Và một khi Côn Bằng chứng đạo, cũng sẽ ảnh hưởng đến Côn Bằng trong các thời không khác, giống như Côn Bằng trong thời không này cũng sẽ lại lần nữa được thai nghén mà xuất hiện.

Tức là, chỉ cần có một Côn Bằng chứng đạo, Côn Bằng của các thời không khác đều sẽ phục sinh trở lại, và đặt chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng Đế Tuấn lại từ nguồn gốc xóa bỏ khái niệm Côn Bằng, lại trong vô cùng tận thời không triệt để xóa bỏ Côn Bằng.

Điều này cũng có nghĩa là Côn Bằng sẽ không còn cơ hội quay trở lại nữa.

Có thể làm được đến mức độ này, đó là bởi vì tu vi của đối phương kém xa Đế Tuấn, căn bản không có năng lực phản kháng, trong chớp mắt đã bị Đế Tuấn tiêu diệt.

Nếu Côn Bằng cùng là Hỗn Nguyên, chiêu này căn bản không thể có tác dụng với y.

Nhưng không có cách nào khác, ai bảo y chỉ là cảnh giới Thánh Nhân chứ.

"Thiên Đế cường đại như vậy, mà con đường thành đạo của ngô đẳng lại vẫn còn xa vời vợi, thực sự là..." Đế Giang lắc đầu thở dài.

Nhớ lại ngày xưa, y còn tưởng rằng bọn họ sẽ tranh bá với Yêu tộc, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến, cho rằng mười hai huynh đệ bọn họ nhất định có thể đánh bại Yêu tộc.

Nhưng sau đó Yêu tộc lại ngày càng cường thịnh, đi trước bọn họ một bước đạp vào Hỗn Nguyên Chân Ngã, Đế Tuấn lại càng đi trước bọn họ một bước đạp vào Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Thành lập Thiên Đình, độc bá vô thượng thần vực, uy chấn Tứ Hải Bát Hoang, không một tồn tại nào dám trực diện Thiên Đế chi uy.

À, có chứ, tồn tại đó tên là Côn Bằng, rồi sao?

Rồi y không còn "rồi sao" nữa...

Đây vẫn là lần ra tay duy nhất của Đế Tuấn sau khi thành tựu Thiên Đế, ngoài việc động thủ với Hồng Quân.

Mà kết cục lần này hoàn toàn khác với lần trước.

Lần trước tuy có thể áp chế Hồng Quân mà đấm, cũng có thể bạo đánh đối phương, khiến y trọng thương, có thể nói là nghiền ép đối phương, nhưng lại không thể xóa bỏ đối phương trong vô cùng.

Mà lần này, lại thực sự làm được việc xóa bỏ đối phương trong vô cùng.

Đây mới là điều kinh khủng chân chính.

Sau trận chiến này, vạn tộc vạn linh sẽ càng thêm kính ngưỡng Thiên Đế.

Nhưng may mắn thay Thiên Đế không hề tận diệt các sinh linh khác, mà đối với ai cũng như gió xuân ấm áp, như mặt trời chiếu rọi thế gian, tấm lòng rộng lớn bao la.

Điểm này, đã đủ để vạn tộc vạn linh tôn kính Đế Tuấn.

Đế Tuấn và Hồng Quân gần như là hai tồn tại hoàn toàn đối lập: một kẻ sau khi thành đạo thì vọng đồ diệt tuyệt Hồng Hoang, một kẻ sau khi thành đạo lại không can thiệp nhiều vào Hồng Hoang, chỉ duy trì hòa bình trên diện rộng của Hồng Hoang.

"Ai!

Đại Đạo chi lộ mịt mờ, ngô đẳng đến bao giờ mới có thể đạt đến cảnh giới như Thiên Đế!" Chúc Cửu Âm cũng có chút hâm mộ mà nói.

Y ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt vượt qua vô số Thời Gian Trường Hà, thẳng đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lại thấy Thiên Đế Đế Tuấn ngồi trên đó, sau khi khẽ mỉm cười với Chúc Cửu Âm, Chúc Cửu Âm lại không thể nhìn thấy bất cứ thứ

gì bên trong nữa.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Đại huynh, ngô dường như quên mất trước đây đến Minh Hải là để làm gì...” Thái Nhất nghi hoặc hỏi.

Y rõ ràng trước đó đã đến Minh Hải một chuyến, nhưng sao lại không nhớ nổi mình đi làm gì nữa.

Sau đó, y chợt nhớ ra, mình dường như đang tranh đấu với ai đó và không địch lại, rồi Đại huynh tự mình ra tay, y liền trở về!

Vừa nghĩ đến đây, y càng thêm nghi hoặc, rốt cuộc là ai, lại có thể khiến ngay cả y cũng không địch lại!

Đế Tuấn nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm của Thái Nhất, trong lòng đã hiểu rõ, khẽ mỉm cười nói: “Kẻ tranh đấu với ngươi là Côn Bằng, là một trong sáu đệ tử dưới trướng Hồng Quân.

Trước đây đã sáng tạo ra Yêu tộc văn tự, tự xưng Yêu Sư, vọng xưng là sư phụ của ngươi và ta, nhục mạ Thiên Đế, tự tìm đường chết mà thôi.” Sau lời giải thích này của Đế Tuấn, Thái Nhất dường như đã hiểu ra điều gì đó, lại dường như không hiểu gì cả.

Trong đầu y không có chút ký ức nào về Côn Bằng và Yêu Sư, cứ như bị người ta xóa bỏ mọi ghi chép về Côn Bằng từ nguồn gốc.

Nghĩ đến đây, Thái Nhất vốn luôn đạm mạc cũng có chút không ngồi yên được nữa.

Y kinh ngạc nhìn Đế Tuấn, hỏi: “Đại huynh!

Người có thể từ nguồn gốc thời không xóa bỏ sự tồn tại của y sao?!” Đế Tuấn cười gật đầu.

“Chúc mừng đại huynh, tu vi lại tiến thêm một bước!” Thái Nhất thấy vậy, liền vội vàng chúc mừng, trong lòng cũng vui mừng vài

phần.

Đại huynh cường đại như vậy, từ nay về sau, cũng không cần lo lắng có ai đó sẽ sát nhập Thiên Đình, khiến mọi công sức của đại huynh đều trôi sông đổ biển nữa.

"Ha ha!

Nhị đệ sau này cũng sẽ đặt chân lên cảnh giới này." Đế Tuấn cười lớn một tiếng.

Y đã nhìn thấy tương lai của Thái Nhất trong thời không này.

Khi đó, Thái Nhất cũng chứng đạo Hỗn Nguyên, thống nhất Đông Hoang, được thế nhân tôn xưng là Đông Hoàng.

Vị tuy không bằng Thiên Đế, nhưng cũng đã đứng trên vô cùng tận sinh linh.

Trong Hồng Hoang, lấy phương Đông làm tôn, Đông Hoàng cũng chính là tôn vị Hoàng gia, địa vị cực cao.

Nhưng Đế Tuấn cũng biết, tương lai dù sao cũng chỉ là tương lai, tương lai có vô số khả năng, trước khi đạt đến, luôn có khả năng xảy ra ngoài ý muốn.

Nhưng y nhất định sẽ bảo vệ, hộ tống Thái Nhất, đặt nền móng cho đại nghiệp!

"Đó là lẽ đương nhiên!" Thái Nhất cực kỳ tự tin nói.

Trên mặt tràn đầy vẻ hướng tới, y vốn luôn tự phụ vô song, tự cho rằng mình sớm muộn gì cũng có thể đặt chân vào cảnh giới của đại huynh.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, chỉ cần thò tay là có thể đạt được.

Trong Ngũ Trang Quán.

“Kỳ lạ, ngô sao lại cảm thấy dường như đã quên mất điều gì đó.” Hồng Vân lấy ra cái Hồng Hồ Lô, rót một chén rượu vào miệng mình, chép chép hai tiếng.

Cái Hồng Hồ Lô này là Cửu Cửu Hồng Vân Tán Hồn Hồ Lô, bên trong ẩn chứa vô cùng hồng sa, chuyên công tâm thần con người, quả thật lợi hại, là Pháp Bảo cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Cái Hồng Hồ Lô này trước đây y ở chỗ Bất Chu Sơn, nhìn thấy một dây Hồ Lô Đằng.

Dây Hồ Lô Đằng kia cực kỳ kỳ dị, là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, trên đó thai nghén bảy cái hồ lô.

Cái hồ lô nhỏ nhất chưa quá thành thục.

Cuối cùng có rất nhiều thần thánh đến, trong đó cái hồ lô thành thục sớm nhất là Tử Hồng Hồ Lô, được Thái Thượng Lão Quân có được.

Thái Thượng sau khi thêm vào đó một ít Công Đức Kim Quang, luyện thành Tử Kim Hồng Hồ Lô, cũng là cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng y lại không dùng vật này để làm gì nhiều, mà dùng nó để đựng những viên đan dược mình luyện chế thường ngày.

Tử Kim Hồng Hồ Lô có thể hóa thân vạn ngàn, mỗi cái tự chứa đan dược khác nhau.

Tử Kim Hồng Hồ Lô này thực tế cũng có thể dùng để giam cầm giết người, chỉ cần hô tên húy của đối phương một tiếng, sau khi đối phương ứng lời, liền có thể bị nó thu vào trong hồ lô, không quá một khắc sẽ hóa thành nước bẩn.

Cái hồ lô thành thục thứ hai chính là cái hồ lô màu đỏ rực trong tay Hồng Vân hiện giờ, có thể phun ra sương mù màu đỏ rực, nhiễm phải sương mù sẽ hồn phách tiêu tán, quả thực vô cùng lợi hại.

Cái hồ lô thành thục thứ ba là hồ lô màu vàng cam, được Thông Thiên Giáo Chủ có được, bên trong thai nghén hai con Thủy Hỏa Kỳ Lân, luyện thành Thủy Hỏa Hồ Lô, uy lực cực lớn.

Cái hồ lô thành thục thứ tư là hồ lô màu xanh lục, được Nữ Oa có được, sau luyện chế thành Chiêu Yêu Hồ Lô, tức là tiền thân của Chiêu Yêu Phiên đời sau.

Cái hồ lô thành thục thứ năm là hồ lô màu bạc trắng, được Thái Nhất có được, bên trong có một đạo oán niệm cực mạnh, được Thái Nhất luyện chế thành Trảm Tiên Hồ Lô, hô lớn một tiếng "Mời bảo bối chuyển thân", liền có thể tiễn đối phương đi vào Luân Hồi.

Cái hồ lô thành thục thứ sáu là hồ lô màu lam, được Nguyên Thủy Thiên Tôn có được, tạm thời còn chưa luyện chế thành bảo bối gì.

Sáu cái hồ lô này đều là cấp Tiên Thiên Linh Bảo, còn cái hồ lô cuối cùng chưa thành thục thì vì Nữ Oa đã lấy đi dây Hồ Lô Đằng mà khô héo thoái hóa, hóa thành một hạt giống hồ lô được Nữ Oa trồng vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Ngô dường như cũng quên mất điều gì đó..." Trấn Nguyên Tử lắc lắc đầu, có chút mơ màng.

Y vốn là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn Nhân Sâm Quả Thụ hóa hình mà ra, có cùng căn nguyên với Chuẩn Đề do Bồ Đề Thụ hóa thành.

Chẳng qua so với y, Chuẩn Đề lại kém hơn nhiều về nhãn giới và kỳ ngộ.

Giờ đây, Trấn Nguyên Tử đã thành công đặt chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, còn Chuẩn Đề vẫn đang khổ sở truy cầu cái gọi là Thánh Nhân.

"Mặc kệ, mặc kệ đi.

Đạo huynh giờ đây tu vi đã đặt chân vào cảnh giới này, quả thực khiến ngô hâm mộ không thôi!" Hồng Vân cười lớn nói.

Hai người bọn họ không đi xem Thiên Đế chiến Côn Bằng, bởi vì bọn họ biết, Côn Bằng không thể nào đánh thắng Thiên Đế.

Vì vậy, ngay cả chuyện này cũng bị quên sạch sành sanh.

Mà Hồng Vân lại là người sảng khoái đến nhường nào, quên thì cứ quên đi thôi, không hề đặt chuyện này vào trong lòng chút nào.

"Ai!

Chỉ tiếc trách ngô ngày đó không thể kéo ngươi ra khỏi cung, mới hại ngươi!" Trấn Nguyên Tử ngửa mặt lên trời thở dài, đây là chuyện mà cả đời y cảm thấy mình làm sai lầm nhất.

Y sinh ra đã có Địa Thư bầu bạn, căn mạch lại liên miên không biết bao nhiêu vạn dặm, do đó phòng ngự vô song, pháp lực bàng bạc vô cùng, vốn dĩ đã là Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cấp.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử tuy đồng là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, nhưng không nghi ngờ gì là căn nguyên kém hơn một chút.

"Vô ngại!

Ngô đã có quyết định rồi.

Đã không có cái gọi là cảnh giới Thánh Nhân giữa thiên địa, chỉ là một cái Quả Vị.

Chứng được hay không chứng được Quả Vị đó đều không sao cả.

Vậy thì ngô cứ tùy tâm sở dục, truyền đạo chư thiên, làm việc của Thánh Nhân vậy!" "Vì vậy, lần này đến là muốn từ biệt Đạo huynh!" Hồng Vân đứng dậy, hành một cái đạo lễ.

"Đã như vậy, thì ngươi cứ đi đi, đại môn Ngũ Trang Quán vĩnh viễn vì ngươi rộng mở." Trấn Nguyên Tử biết ý trong lòng Hồng Vân,

tự nhiên không ngăn cản.

Mỗi một thần thánh đều có Đại Đạo của riêng mình.

Y thân là hảo hữu của Hồng Vân, chỉ cần ở phía sau âm thầm ủng hộ là được rồi.

Điều này lại không giống như việc nghe ngụy đạo trong Tử Tiêu Cung ngày trước, không cần phải ngăn cản y.

Đã bản thân không có năng lực thành Đại Đạo, vậy thì cứ trở thành một nhân vật truyền đạo chư thiên, dẫn dắt vạn tộc vạn linh bước lên con đường tầm đạo vậy!

Tại Tây Phương, Tu Di Sơn.

"Sư huynh, ngô đẳng nên làm thế nào mới có thể trở thành Thánh Nhân đây!" Chuẩn Đề vẻ mặt cau mày khổ sở nói.

Hai người bọn họ đều đã sớm trảm bỏ Tam Thi, chỉ còn cách thành Thánh Nhân một bước cuối cùng.

"Ngô quan sát thấy Tam Thi chi đạo ứng nên là không thể hợp nhất rồi, cho nên, cũng chỉ có thể mượn nhờ đại Công Đức chi lực!" Tiếp Dẫn trên mặt cũng cau mày khổ sở, u u thở dài một tiếng.

Hai huynh đệ bọn họ mệnh khổ quá, tạo hóa trêu ngươi, lại có thể làm gì được đây.

"Đại Công Đức?

Nhưng hiện giờ giữa thiên địa, nên làm thế nào để có được đại Công Đức đây?" Nhắc đến Công Đức, Chuẩn Đề càng thêm cau mày khổ sở.

Công Đức Thiên Đạo nào có dễ dàng có được như vậy, huống chi là đại Công Đức cần thiết để thành Thánh.

Tiếp Dẫn cũng một phen cau mày khổ sở, nhưng sau đó hai mắt

chợt sáng, đại hỉ nói: "Tiên Tổ đã lập ra Tiên Môn, vọng đồ thu thập thiên hạ khí vận, thu được đại Công Đức, thân hợp Thiên Đạo.

Điều này cũng có nghĩa là, hai người ngô cũng có thể sáng lập một môn phái, không nói đến thu thập thiên hạ khí vận, chí ít cũng phải thu được một ít Công Đức, chắc chắn đủ để hai người ngô thành Thánh!" Chuẩn Đề ban đầu vui mừng, sau đó lại lắc đầu nói: "Nhưng Tiên Tổ vẫn còn đó, hai người ngô dù thành Thánh cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của y.

Nếu bội bạc Tiên Môn, cực kỳ có khả năng sẽ dẫn đến sự truy sát của Tiên Tổ, e rằng không hay chút nào!" Lời này cũng nói trúng tâm lý của Tiếp Dẫn, y cau mày, sau đó lại nghĩ ra, trên mặt lại hiện lên vẻ vui mừng.

"Hai người ngô không cần phải lập sơn môn khác, chỉ cần trong Tiên Môn sáng lập một phương giáo nghĩa, vẫn ở trong Tiên Môn, chắc chắn sẽ không có chuyện gì." Đã không thể thoát ly Tiên Môn, vậy thì cứ thành lập một giáo phái dưới Tiên Môn, như vậy có thể không xung đột mà lại thu được đại Công Đức.

Không chỉ vậy, ngay cả Hồng Quân thân là Tiên Tổ cũng sẽ tự nhiên nhận được một luồng khí vận gia thành, như vậy, chắc chắn càng sẽ không có gì phản đối.

"Sư huynh thiên tư thông minh, khiến ngô bái phục!" Chuẩn Đề lập tức khen ngợi.

"Sư đệ, hai người ngô hãy nhanh chóng nghĩ xem, nên sáng lập giáo nghĩa gì." Tiếp Dẫn lộ vẻ mỉm cười nói.

"Ngô đẳng thân ở Tây Phương, luôn bị chư thần phương Đông khinh thường.

Chi bằng cứ trực tiếp thành lập giáo phái lấy tên Tây Phương Giáo

đi.

Còn về giáo nghĩa, đó chính là giáo hóa vạn linh Hồng Hoang.

Sư huynh thấy sao?" Chuẩn Đề suy nghĩ một chút, sau đó liền nói ra điều mình nghĩ trong lòng.

Giống như thần thánh phương Đông khinh thường bọn họ, y cũng rất căm ghét thần thánh phương Đông.

Chương 92

“Giáo hóa vạn linh Hồng Hoang?

Được!” Tiếp Dẫn lộ vẻ hỉ ý, lập tức gật đầu.

Còn về giáo danh là gì, không quan trọng, giáo nghĩa đặt ra cao cả như vậy, có thể khiến bọn họ có lý do chính đáng để chạy đến phương Đông chiêu thu một số đệ tử thiên tài.

Hồng Hoang Tây Phương, Tu Di Sơn.

Trên Tu Di Sơn vốn vô cùng tĩnh mịch, đột nhiên một âm thanh khổng lồ vang vọng khắp bầu trời Tu Di Sơn.

“Hôm nay, ngô Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lập ra Tây Phương Giáo, thề sẽ giáo hóa vạn tộc vạn linh, để chấn hưng vạn tộc Hồng Hoang, mong Thiên Đạo giám chi.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đứng trên đỉnh Tu Di Sơn, Đạo vận trên thân hiển hóa mà ra, hướng về Thiên Đạo bắt đầu lập giáo.

Trong chốc lát, bầu trời Tu Di Sơn chấn động, một mảnh khí vận tử sắc uy nghi từ thiên khung mà giáng xuống, nhưng lại giáng đến giữa không trung rồi không hề nhúc nhích thêm chút nào nữa.

Thiên địa dị tượng như vậy, rất nhanh đã thu hút ánh mắt của rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh.

Bọn họ nhao nhao nhìn về phía này, chứng kiến cảnh này, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người muốn thành Thánh rồi?

Mà lúc này, trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người tràn ngập nụ cười, trong lòng cực kỳ kích động, chờ đợi Công Đức Thiên Đạo giáng lâm.

Qua rất lâu...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang chờ Công Đức Kim Quang giáng lâm, sắc mặt lại không còn vẻ vui mừng như trước, trong lòng cũng từ kích động ban đầu biến thành hoảng hốt.

Bởi vì luồng khí vận tử sắc vờn quanh trên không trung đầu bọn họ vẫn còn lượn lờ ở đó, mãi không thấy hạ xuống, hơn nữa cũng không thấy Công Đức Kim Quang đâu.

Khí vận tử sắc chính là điềm báo trước của Công Đức Kim Quang.

Bình thường trước khi Công Đức Kim Quang giáng lâm đều sẽ có khí vận tử sắc hiển hóa trước.

Nhưng nay hai người bọn họ đã chờ rất lâu, luồng khí vận tử sắc đó vẫn còn lượn lờ ở đó, chưa thấy Công Đức Kim Quang giáng lâm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lòng hoảng sợ vô cùng, mắt thấy chỉ còn cách thành Thánh một bước cuối cùng, nhưng Công Đức Kim Quang kia lại không hề xuất hiện.

Điều này khiến hai người làm sao có thể cam tâm?

Chỉ thấy trên khuôn mặt vốn đã vô cùng tật khổ của Tiếp Dẫn lại càng thêm tật khổ vài phần.

“Sư đệ?

Nên làm thế nào?” “Sư huynh, giờ đây chỉ còn lại một con đường duy nhất là thề nguyện đại hoằng nguyện!” Chuẩn Đề nghiến răng nghiến lợi nói.

Lập giáo tuy có khí vận tử sắc xuất hiện, nhưng lại không thấy Công Đức Kim Quang giáng xuống, do đó giờ đây cũng chỉ còn một con đường có thể đi, đó chính là thề nguyện đại hoằng nguyện.

Cái gọi là đại hoằng nguyện chính là hướng Thiên Đạo hứa hẹn, để đổi lấy Công Đức.

Đợi đến khi hoàn thành lời hứa của mình sau này, mới có thể thực sự trở thành thân tự do.

"Ai!

Giờ đây cũng chỉ còn lại con đường này thôi..." Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng.

"Đệ nhất nguyện, ta thành Thánh thì.

Trong cõi của ta không có địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh.

Cho đến những loại côn trùng nhỏ bé.

Nếu không được như nguyện thì chung thân không thành Thánh." Tiếp Dẫn thân mặc đạo bào, sắc mặt tật khổ, thề nguyện đại hoằng nguyện.

Chuẩn Đề ở bên cạnh cũng theo y niệm tụng một lần.

Lời vừa dứt, bầu trời Tu Di Sơn lại một lần nữa bắt đầu chấn động.

Khí vận tử sắc giữa không trung trở nên cường thịnh hơn vài phần, nhưng không bao lâu, Tu Di Sơn liền lại một lần nữa bình tĩnh trở lại, mà Công Đức Kim Quang vẫn không xuất hiện.

"Đệ bát nguyện.

Ta thành Thánh thì.

Người trong cõi của ta đều có cùng một thiện tâm.

Không có hoặc niệm khác.

Những điều họ muốn nói.

Đều cùng nhau biết ý.

Nếu không được như nguyện thì chung thân không thành Thánh.” “Sư huynh, vì sao khí vận tử sắc trên bầu trời lại trì trệ không hóa thành Công Đức Kim Quang!

Chẳng lẽ là thượng thiên không cho hai người ngô thành Thánh sao?!” Chuẩn Đề với ánh mắt có chút ngây dại nhìn lên trời, đến chết cũng không thấy Công Đức Kim Quang.

“Sư đệ!

Chuyện đã đến nước này, đã lập hạ Bát Đại Hoằng Nguyện rồi.

Giờ quay đầu lại chẳng khác nào vô duyên vô cớ thêm Bát Đại Chất Cốc.

Chúng ta không có đường quay đầu, tiếp tục phát nguyện đi!” Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, sắc mặt tật khổ vô cùng, so với lúc trước lại càng thêm tật khổ vài phần.

Thiên Đạo vì sao lại bất công với hai người bọn họ đến vậy, lập hạ Bát Đại Hoằng Nguyện rồi mà vẫn không thấy một chút Công Đức Kim Quang nào.

“Đệ thập ngũ nguyện.

Ta thành Thánh thì.

Người trong cõi của ta sở thụ khoái lạc.

Như Tỳ Kheo lậu tận.

Nếu không được như nguyện thì chung thân không thành Thánh.” Cuối cùng, trên bầu trời xuất hiện một đạo Công Đức Kim Quang.

Công Đức Kim Quang đó hóa thành vô cùng, biến khí vận tử sắc trước đó thành Công Đức Kim Quang.

Một điểm kim quang hiển hóa, vạn đạo tử quang theo sau.

“Cuối cùng!

Cuối cùng cũng biến thành Công Đức Kim Quang!” Chuẩn Đề nước mắt lưng tròng nhìn cảnh này.

Giữa thiên địa, đã có không biết bao nhiêu Tiên Thiên Thần Thai Thánh đang nhìn cảnh này.

Bọn họ lúc này đều nhìn nhau cười, đều là đang cười hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Vì một cái Thiên Địa Quả Vị mà thề nguyện mười lăm đạo đại hoằng nguyện, hơn nữa nhìn quy mô, vẫn còn xa mới đủ để hai người thành Thánh.

“Tiếp tục thề nguyện đi!” Tiếp Dẫn cười khổ một tiếng nói.

Chuyện đã đến nước này rồi, làm sao có thể bỏ cuộc.

Thế là, cứ như vậy, cùng với việc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người không ngừng phát hạ đại hoằng nguyện, hướng về Thiên Đạo hứa hẹn đại hoằng nguyện, và cùng với mỗi lần hai người phát hạ đại hoằng nguyện, Công Đức Kim Quang giữa không trung liền tăng cường thêm một phần.

Lặp đi lặp lại tổng cộng thề nguyện bốn mươi bảy lần, nhưng cuối cùng vẫn không đủ Công Đức Kim Quang.

“Ha ha ha ha, ngươi xem hai tên ngốc kia, vì một cái Quả Vị mà phải sống sờ sờ đánh đổi không biết bao nhiêu thời gian!” “Đúng vậy, cho dù sau này thiên địa đại biến, xuất hiện Thánh Nhân vẫn có thể thành đạo, e rằng hai vị này cũng sẽ bị hạn chế bởi Thiên Đạo, vĩnh viễn không thể thoát thân rồi!” Không biết bao nhiêu thần thánh sau khi thấy cảnh này, điên cuồng bắt đầu trào phúng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Giữa những cuộc giao lưu thần niệm của bọn họ, toàn là sự khinh

thường đối với hai vị này.

Mà vào khắc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm thấy mình dường như bị Thiên Đạo trêu đùa.

Đã đủ bốn mươi bảy đạo đại hoằng nguyện rồi, vì sao vẫn không thể thành Thánh.

Chẳng lẽ một cái Thánh Nhân Quả Vị đơn giản lại trở nên khó khăn đến vậy sao?!

May mắn là hai người đã quên chuyện Côn Bằng, nếu không lúc này chắc phải tức chết mất.

Côn Bằng sáng tạo ra Yêu tộc văn tự, liền có thể lập địa thành Thánh, mà hai vị này thề nguyện bốn mươi bảy đại hoằng nguyện, lại vẫn không được.

Ngược lại còn trở thành trò cười lớn nhất của thế giới Hồng Hoang.

Con đường thành Thánh mà người ngoài không thèm để mắt tới, lại bị bọn họ phụng làm chân lý, còn phải khổ sở thề nguyện bốn mươi bảy đại hoằng nguyện mà vẫn không thể thành Thánh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề triệt để phát điên rồi.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn tiếp tục thề nguyện thêm một đạo đại hoằng nguyện, bọn họ đã không còn đường lùi.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn vô cùng bi phẫn ngửa mặt lên trời gào thét: "Hai người ngô, hôm nay phát hạ Đệ Tứ Thập Bát Nguyện.

Ta thành Thánh thì.

Chư thần thế giới phương khác nghe danh hiệu ta, quy y tinh tiến, tức đắc chí Đệ Nhất Nhẫn, Đệ Nhị Nhẫn, Đệ Tam Nhẫn...

Nếu không được như nguyện thì chung thân không thành Thánh."

Nghe thấy tiếng Tiếp Dẫn, các thần thánh Hồng Hoang lúc này lại có chút bội phục hai người này.

Không thể không nói, thề nguyện đại hoằng nguyện đến mức độ này cũng không nhiều người thấy.

Ông!!!

Cuối cùng, trên bầu trời Tu Di Sơn đột nhiên lại xuất hiện đại lượng Công Đức Kim Quang dung nhập vào những gì đã được thai nghén trước đó.

Giữa không trung lập tức xuất hiện từng trận dị tượng.

Những Công Đức Kim Quang khổng lồ vô cùng đó giáng xuống hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hồng Mông Tử Khí trong mi tâm hai người tự động bay ra.

Công Đức Kim Quang bị Hồng Mông Tử Khí hấp thụ vào, trong Tử Khí lộ ra một tia kim quang.

Lúc này, tu vi hai người đột ngột tăng vọt.

Ông!!!

Từng đạo uy áp thành Thánh hướng bốn phương tản ra.

Tuy không bằng uy chấn Hồng Hoang khi Côn Bằng thành Thánh ngày trước, nhưng lúc này cũng đủ để bao trùm hơn nửa Tây Phương.

"Hôm nay thề nguyện bốn mươi tám đại hoằng nguyện, cuối cùng cũng chứng đắc Vô Thượng Bồ Đề, tu thành cảnh giới Thánh Nhân!" Tiếp Dẫn hướng về trời xanh hành một lễ, ngữ khí không bi không hỉ, có chút bình đạm lại có chút ưu phiền.

Bình đạm là vì đã trải qua bao nhiêu gian nan, cuối cùng cũng chứng đắc Thánh Nhân.

Còn ưu phiền thì là, vì để thành Thánh Nhân, đã thề nguyện đủ bốn mươi tám đại hoằng nguyện.

Loại này không phải là tùy tiện hứa hẹn rồi không làm là xong.

Do đó, hai người bọn họ suốt đời đều phải vì bốn mươi tám đại hoằng nguyện này mà bôn ba, nếu không, đời này đừng hòng thăng tiến dù chỉ một chút tu vi.

Chỉ khi nào bọn họ hoàn thành đủ bốn mươi tám đại hoằng nguyện, lúc đó mới có thể được Thiên Đạo cởi trói, thành tựu tu vi cao hơn một tầng.

"Sư huynh, cuối cùng cũng chứng đắc Thánh Nhân!" Chuẩn Đề thì có chút thổn thức không thôi, hốc mắt đỏ hoe đã phần nào bộc lộ tâm tư của y.

Bị buộc phải thề nguyện bốn mươi tám đại hoằng nguyện mới có thể thành Thánh, điều này khiến hai người bọn họ trong lòng cực kỳ bất mãn với Thiên Đạo.

Nhưng bất mãn thì bất mãn, việc phải làm vẫn phải làm.

Chỉ có thể nói, bọn họ đã đánh giá thấp Công Đức cần thiết để thành Thánh, cứ tưởng rằng chỉ cần lập ra đại giáo là có thể thành tựu Thánh Nhân Quả Vị.

Trong Huyết Hải.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã chứng đắc Thánh Nhân!

Bên Nguyên Thủy không biết thế nào, Hồng Vân tên tiểu tử kia cũng không biết tung tích ở đâu, hư vô phiêu miểu, mà đạo của ngô thì ở phương nào đây!" Minh Hà Lão Tổ thân là chủ nhân của Huyết Hải, đã sớm luyện hóa Huyết Hải thành phân thân của mình.

Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết, đây chính là lời hình

dung về trạng thái hiện tại của y.

Mỗi giọt huyết thủy đều là một mạng sống của y, có thể nói là gần như vô cùng vô tận, không biết phải giết y bao nhiêu lần mới có thể triệt để giết chết.

"Hai kẻ lập giáo thành Thánh, hiển nhiên Công Đức lập giáo không đủ để khiến bọn họ thành Thánh, thề nguyện bốn mươi tám đạo hoằng nguyện cũng trở thành một trò cười lớn của Hồng Hoang." Minh Hà nhìn xa xăm, y cũng giống như nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh khác, đã bước lên con đường tự trảm một đao.

Giờ đây cũng chỉ có thể cứng rắn mà thành Thánh Nhân, dù sao đời này cũng không thể đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng tức là chỉ có thể thành Thánh Nhân.

Thánh Nhân tuy tiềm lực đã hết, nhưng lại chỉ kém hơn những tồn tại chân chính chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Tức là, chỉ cần y chứng đắc Thánh Nhân, thì đó chính là cường giả mạnh nhất, ngoài Thiên Đế ra.

"Đã lập giáo không thành, vậy thì hãy thử con đường khác vậy!" Minh Hà nhìn vùng Huyết Hải trống rỗng này, trong lòng chợt bừng tỉnh điều gì đó.

"Nơi đây sinh linh không tồn tại, nhưng dưới sự viên mãn của Đại Đạo, theo lý mà nói Huyết Hải cũng nên có sinh linh.

Nhưng hiện giờ trừ ngô ra, lại không có một sinh linh nào.

Do đó ngô có thể sáng tạo ra một chủng tộc thuộc về Huyết Hải.

Đến lúc đó, chắc chắn có thể hoàn thiện một phần Thiên Đạo, dưới sự cảm ứng của Thiên Đạo, tự nhiên sẽ giáng xuống Công Đức Kim Quang!" Hai mắt Minh Hà sáng lên, trong nháy mắt đã nghĩ ra điểm này.

“Khu xác dễ tạo, nhưng thần hồn này nếu không tinh thông sinh mệnh chi đạo, thì lại khó mà sáng tạo ra được!” Minh Hà cau mày, cẩn thận suy nghĩ.

Đã hạ quyết tâm muốn sáng tạo ra một chủng tộc thuộc về Huyết Hải, thì cứ đi theo con đường này mà làm thôi.

Đúng lúc Minh Hà không biết làm thế nào để sáng tạo ra thần hồn chủng tộc của mình, y chợt phát hiện trên Huyết Hải đang phiêu bạt rất nhiều cô hồn dã quỷ, không nơi nương tựa.

Mà những tàn hồn lang thang giữa thiên địa không có thần trí kia dường như có thể trở thành linh hồn mới để sáng tạo chủng tộc!

Đó là những tàn hồn của các sinh linh bị đánh giết giữa thiên địa ngày trước mà thành, bởi vì giữa thiên địa thiếu nơi Luân Hồi, nên mới lang thang giữa thiên địa.

Những cô hồn dã quỷ này nơi yêu thích nhất thực ra không phải là vùng Huyết Hải đầy ô uế này, mà là nơi Quy Khư ở vùng Đông Cực.

Trên Quy Khư ẩn ẩn hiện hiện có một số nơi Luân Hồi đang hiển hóa, đó mới là nơi chân chính hấp dẫn cô hồn dã quỷ nhất.

Nghĩ đến đây, hai mắt Minh Hà sáng lên, trong mắt một đạo huyết quang lóe qua, ngay sau đó, y phất tay một cái.

Chương 93

Chỉ thấy những cô hồn dã quỷ đang phiêu đãng trên Huyết Hải, toàn bộ đều bị y hút vào trong tay áo.

"Dung!" Minh Hà há miệng phun ra, những tàn hồn không có thần trí kia liền dung hợp lại với nhau, hóa thành từng cái thần hồn kỳ dị vô cùng, đản sinh ra một tia linh thức.

"Thành công rồi!" Minh Hà đại hỉ.

Đã có sẵn thần hồn, vậy thì sáng tạo khu xác quá đơn giản rồi.

Đối với những đại thần như bọn họ mà nói, đạo tạo hóa đơn giản như vậy tự nhiên cũng là hiểu một hai phần.

Quả đúng là "nhất pháp thông vạn pháp thông", tuy y chủ tu là Sát Phạt Đại Đạo, nhưng điều này không có nghĩa là y không hiểu những thần thông Đại Đạo khác.

"Ngưng!" Minh Hà một chỉ điểm ra, trong Huyết Hải từng cột nước nhỏ cuồn cuộn bay vọt lên trời.

Có cái hóa thành hình dạng nam tính hung mãnh ba đầu sáu tay, có cái hóa thành hình dạng nữ tính Tiên Thiên Đạo Thể.

Nam thì từng người vô cùng xấu xí, nữ thì từng người xinh đẹp yêu diễm.

Tiên Thiên Đạo Thể này, thực tế đã là hình dạng Nhân tộc đời sau.

Chẳng qua đây chỉ là hình dạng tương đồng mà thôi, nhưng thực tế lại có sự khác biệt cực lớn.

Sự khác biệt căn bản của một chủng tộc sinh linh nên là căn nguyên và nội hàm, chứ không phải chỉ là hình dạng.

Nếu không thì mọi người đều hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, tức là hình thái Bàn Cổ Phụ Thần, vậy chẳng phải mọi người đều là một chủng tộc sao?

Giống như ba con Kim Ô trên Thái Dương vậy, sở dĩ bọn chúng kết thành huynh muội không phải vì hình dạng gần như tương đồng, mà là vì căn nguyên gần như tương đồng, đều là do Bàn Cổ thần vận kết hợp Thái Dương mà hóa thành.

Còn việc có phải là Tam Túc Kim Ô hay không, thực ra không quan trọng lắm.

Đây cũng là lý do vì sao Thái Nhất sau khi đến Thần Quốc kia, nhìn thấy Tam Túc Kim Ô đồng loại mà vẫn ra tay sát hại.

Bởi vì y chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhìn ra vấn đề căn nguyên của đối phương, căn bản không phải cùng một tầng thứ.

Nếu chỉ vì hình dạng, na còn không đơn giản, tùy ý sáng tạo một cái khu xác, phân ra một tia thần niệm tiến vào, chẳng phải đó là tộc nhân mới sao?

"Hợp!" Minh Hà phất tay giữa không trung, những thần hồn trong tay áo y liền nhao nhao tiến vào những khu xác do Huyết Hải hóa thành.

Huyết Hải vốn là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, do đó những nam giới A Tu La tộc này người nào cũng bạo ngược tham lam, còn nữ giới thì dâm loạn kiều mị.

Ông!!!

Một đạo huyết quang lóe qua, những tộc nhân A Tu La kia vậy mà từng người một thực sự sống lại.

Chỉ thấy bọn họ nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ, lập tức bừng tỉnh điều gì đó, từng người đều quỳ rạp xuống đất, dập

đầu nói: "Bái kiến Phụ Thần!" Cùng với tiếng hô lớn của bọn họ, trên bầu trời vang lên một tiếng "Rắc", xuất hiện từng đạo kim quang, chính là những Công Đức Kim Quang kia.

Công Đức Kim Quang này còn không đủ một nửa so với khi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai Thánh thành Thánh.

Tức là, những Công Đức Kim Quang này vẫn còn thiếu một ít để chống đỡ Minh Hà đạp vào cảnh giới Thánh Nhân.

Minh Hà cau mày, nhìn những tộc nhân A Tu La trần truồng do mình sáng tạo ra bên dưới, lập tức cau mày nói: "Đừng gọi ngô là Phụ Thần!" Trong lòng y chỉ cảm thấy xưng hô này trong Hồng Hoang chỉ có Bàn Cổ mới có thể đảm nhiệm, bất kỳ ai khác cũng không thể xưng hô.

"Vậy ngô đẳng nên xưng hô ngài thế nào!" "Từ hôm nay, ngô Minh Hà sáng lập A Tu La Giáo, giáo hóa A Tu La nhất tộc, thề sẽ dạy dỗ bọn họ tu hành từ thiện." Minh Hà thấy Công Đức sáng lập chủng tộc không đủ, liền lập tức một lần nữa sáng tạo ra một đại giáo.

Lập giáo không phải là không có Công Đức, chỉ là không có nhiều như vậy mà thôi.

Cùng với việc A Tu La Giáo của y được lập, Công Đức Kim Quang được thai nghén trên bầu trời lập tức lại tăng thêm một phần, đạt đến một nửa so với khi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người thành Thánh.

Tức là, những Công Đức này đủ để y thành Thánh.

Ngay lập tức, Minh Hà lộ ra một nụ cười.

Hồng Mông Tử Khí trong mi tâm y tự động bay ra, nhanh chóng hấp thụ Công Đức Kim Quang trên bầu trời, sau đó phát ra tử kim quang mang trở về mi tâm Minh Hà Lão Tổ.

Theo Hồng Mông Tử Khí quay về, tu vi Minh Hà nhanh chóng bạo tăng.

Ông!!!

Từng đạo uy áp hướng bốn phương mà đi, tộc nhân A Tu La đều bị áp bách quỳ rạp xuống đất, không thể động đậy.

Rất lâu sau, Thánh Nhân chi uy tiêu tán.

Vùng Huyết Hải vậy mà lại mọc lên kim liên, hựu hữu thiên hoa loạn trụy.

"Từ nay về sau, ngô là Giáo Chủ A Tu La Giáo.

Các ngươi xưng hô ngô là Giáo Chủ là được." Minh Hà nhìn những tộc nhân A Tu La quỳ phục bên dưới, nói với vẻ mặt vô cảm.

Tuy lúc này trong lòng y đã đại hỉ quá đỗi, nhưng vẫn chưa biểu hiện ra ngoài.

Đối với y mà nói, những tộc nhân A Tu La này cũng chỉ là công cụ để y thành Thánh mà thôi, không hề có chút tình cảm nào.

Sau đó, y lại điểm một vị A Tu La Vương và ba vị A Tu La Hộ Pháp để tiến hành thống trị.

Công việc thường ngày của A Tu La Giáo, tức là đều giao cho A Tu La Vương Tự Tại Thiên Ba Tuần xử lý.

Ba vị A Tu La Hộ Pháp lần lượt là Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà.

Bọn họ một mặt thân là giáo chúng A Tu La Giáo, một mặt cũng là tồn tại chí cao vô thượng của tộc A Tu La.

"Minh Hà Huyết Hải cũng thành Thánh rồi, giờ đây chỉ còn thiếu Nguyên Thủy và Hồng Vân!" "Nguyên Thủy e rằng sẽ không đi con đường Thánh Nhân.

Đại huynh và tam đệ của y đều đã đặt chân vào Hỗn Nguyên Chân Ngã, y làm sao cam tâm với điều này.

Còn về Hồng Vân, thì không biết khi nào mới có thể thành Thánh." "Ồ?

Y không đi con đường Thánh Nhân thì có thể làm gì?

Sau khi tự trảm một đao thì vĩnh viễn không thể khôi phục!" "Không biết, có lẽ hai huynh đệ của y có cách cũng nên." "Không nói đến những chuyện này nữa, Minh Hà sáng lập chủng tộc mới vậy mà lại có thể thu được Công Đức.

Như vậy, ngô đẳng vì những Công Đức này cũng nên đi thu thập cô hồn dã quỷ giữa thiên địa!" "Quả thật không sai!

Mau đi, e rằng giờ đây đã có rất nhiều tồn tại làm như vậy rồi!" Không biết bao nhiêu Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhao nhao bắt đầu săn lùng những cô hồn dã quỷ lang thang giữa thiên địa.

Những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này phần lớn đều là những tồn tại đã tự trảm một đao.

Bọn họ đã không còn hy vọng vào cảnh giới cao hơn nữa, chỉ có thể thử xem có thể giống như ba vị Thánh Nhân kia trực tiếp đạp vào cảnh giới Thánh Nhân bằng đại Công Đức hay không.

Không biết bao nhiêu năm sau.

"Đáng chết!

Vì sao Minh Hà lại có thể sáng lập chủng tộc mới mà thu được đại lượng Công Đức?!

Mà chủng tộc của ngô lại không có chút nào!" Một vị lão tổ nhìn những sinh linh mới do mình sáng tạo ra, trong mắt tràn đầy vẻ kinh nộ.

Vì sao đều là sáng tạo chủng tộc mới, mà Minh Hà lại có thể thu được Công Đức!

Có rất nhiều người giống như y, đều có cùng nghi hoặc này.

Điều mà bọn họ không biết là, Minh Hà trong lúc vô tình đã sáng tạo ra chính là một trong Lục Đạo A Tu La nhất tộc, tộc A Tu La cũng là một chủng tộc có thế lực không nhỏ.

Mà bọn họ tuy cũng đã sáng tạo ra chủng tộc mới, nhưng đối với Thiên Đạo mà nói lại không có tác dụng gì đáng kể, cho nên tự nhiên cũng không có Công Đức giáng xuống.

Không chỉ vậy, nếu những chủng tộc do bọn họ sáng tạo ra này bị diệt tuyệt, thì khí vận của bản thân bọn họ cũng sẽ bị tổn hại.

Đây cũng là điều bức bách bọn họ không thể không quản những chủng tộc mới này.

Tức là, đợt này bọn họ không những không thu được lợi lộc gì, ngược lại còn tự bê đá đập chân mình.

Tại bộ lạc Thổ Chi Tổ Vu.

Cảm nhận được điều gì đó trong cõi hư vô, Hậu Thổ vô định đi lại trong Hồng Hoang.

Nàng nhìn thấy rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh ra tay bắt những cô hồn dã quỷ lang thang, trong lòng có chút không đành lòng, nhưng cũng không ra tay, bởi vì những thần thánh đó cũng là vì chúng mà sáng tạo ra một sự sống mới.

Tuy không phải là sự sống mới theo đúng nghĩa đen, nhưng dù sao cũng đã tránh được tình cảnh lang thang giữa thiên địa.

Mà cảnh này, đã sâu sắc đâm vào trái tim Hậu Thổ.

Ngày thường nàng gần như toàn bộ đều ở trong Bàn Cổ Điện, nào

có thấy nhiều cô hồn dã quỷ đến vậy.

Nàng đến Huyết Hải, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy tạo hóa của bản thân dường như sắp giáng lâm.

Hậu Thổ tiếp tục đi về phía trước, lại nhìn thấy Minh Hà không ngừng ra tay sáng tạo ra tộc nhân A Tu La mới.

Nàng theo bản năng cau mày, không quản chuyện bao đồng, mà tiếp tục đi lại trong Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ tuy việc này có chút không thỏa đáng, nhưng dù sao cũng đã giúp những tàn hồn kia tránh được kết cục tiếp tục lang thang rồi cuối cùng tiêu tán giữa thiên địa.

Minh Hà Lão Tổ tự nhiên đã sớm phát hiện ra nàng, nhưng y không để ý đến đối phương, cũng không ngăn cản.

Hậu Thổ vốn là một trong Mười Hai Tổ Vu của Vu tộc, thế lực hùng hậu, có đủ mười hai tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Y không dám trêu chọc đối phương.

Tuy y lúc này là Thánh Nhân, Hậu Thổ không phải đối thủ của y, nhưng điều này không có nghĩa là y có thể đối phó cùng lúc mười một vị Tổ Vu còn lại của Vu tộc.

Hơn nữa, nếu đợi các Tổ Vu khác đặt chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, thì chẳng phải y tự tìm đường chết sao?

Do đó, hai bên không ai quấy rầy ai.

"Nếu như vậy, hiệu suất e rằng hơi chậm rồi.

Ngô nên tìm một phương pháp có thể khiến sinh linh sau khi chết liền có thể lần nữa có được sự sống mới, chí ít cũng không thể để chúng tiêu thất giữa thiên địa." Hậu Thổ nhìn những tàn hồn lang thang trong Huyết Hải, thỉnh thoảng lại tiêu tán, trong lòng thầm nghĩ.

Đột nhiên, nàng dừng lại.

Nàng dường như cảm ngộ được điều gì đó, sau đó chăm chú nhìn về phía một mảnh phúc địa Huyết Hải kia.

Oanh!!!

Huyết quang xông thẳng lên trời, nhuộm đỏ cả thiên mạc.

Một đạo huyết thủy tự chân trời lan tràn đến, lao về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ không hề kinh hoảng thất thố, mà khí định thần nhàn, đạm đạm một chỉ điểm ra.

Hoa lạp lạp!!!

Vô vàn huyết thủy kia đột nhiên băng hội vỡ ra, hóa thành từng giọt nước, đổ xuống Huyết Hải như trút nước.

Nhưng những huyết thủy đó lại không thể chạm vào thân Hậu Thổ.

"Hậu Thổ Đạo hữu, đây không phải ngô ra tay." Minh Hà Lão Tổ từ bên ngoài truyền đến một đạo thần niệm.

Hậu Thổ gật đầu, nàng cũng không phải kẻ ngốc.

Cảnh tượng vừa rồi hiển nhiên không liên quan đến Minh Hà.

Chỉ thấy lúc này, một đạo kim quang bùng phát, đó là một cuốn sách hình dạng!

Cuốn sách đó toàn thân huyết hồng, lóe lên rồi biến mất, chìm vào tâm thần Hậu Thổ.

Cảnh này hiển nhiên không thoát khỏi thần niệm của Minh Hà Lão Tổ.

Y cau mày, cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc đó là cái gì, y vậy mà luyện

hóa Huyết Hải ức vạn năm rồi mà vẫn không phát hiện ra có thứ này!

Hậu Thổ cũng xoa xoa mi tâm, nội tâm cực kỳ nghi hoặc, nhưng nàng không nghĩ nhiều.

Bởi vì nàng cảm nhận được cuốn sách đó trong cơ thể mình đang phát ra từng trận ý ấm áp, không hề có ý định gây hại cho nàng.

Trong Bàn Cổ Điện.

Sau khi Hậu Thổ có được một quyển sách từ Huyết Hải, cảm giác bồn chồn trong lòng liền biến mất.

Nàng biết đó chính là cơ duyên của mình, bèn rời khỏi Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ cũng không ngăn cản, hắn đâu phải kẻ ngốc.

Hậu Thổ vô duyên vô cớ chạy đến, tự nhiên là có mục đích.

Mà hắn ở trong Huyết Hải không biết bao nhiêu năm, cũng chưa từng phát hiện ra quyển sách kia.

Nay Hậu Thổ vừa đến, quyển sách kia liền tự động chui vào trong thân thể đối phương, điều này cho thấy Hậu Thổ có duyên với nó.

Quyển sách ấy chẳng qua là mượn nơi Huyết Hải để thai nghén mà thôi. "Cơ duyên của Hậu Thổ đã đến, chỉ cần Đạo Quả giữa thiên địa hiển hóa, liền có thể lập tức chứng đạo." Bàn Cổ Chấp Niệm chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn thấu sự tồn tại của quyển sách trong thân thể Hậu Thổ.

Quyển sách kia không phải sách nào khác, mà chính là Nhân Thư trong Thiên Địa Nhân Tam Thư.

Nhân Thư huyền ảo vô cùng nhất, không giống Địa Thư, Thiên Thư, Nhân Thư chính là sách chỉ chúng sinh thiên địa.

Mà chỉ đợi luân hồi hiển hóa, liền có thể hóa thành chí bảo trấn giữ U Minh Địa Phủ, chính là căn nguyên của chốn luân hồi.

Nhân Thư vốn không phải màu máu, nhưng theo thời gian thai nghén trong Huyết Hải, hấp thu khí Huyết Hải không biết bao nhiêu năm, nên mới biến thành như bây giờ.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng chút nào đến tác dụng của Nhân Thư.

Hậu Thổ gánh vác sứ mệnh khai lập luân hồi, khiến vạn tộc vạn linh Hồng Hoang có thể chuyển thế trọng tu.

Giống như những Thánh nhân Tiên Thiên Thần Thai vì Hồng Quân tự chém một đao kia, chỉ cần họ chịu từ bỏ căn nguyên nội tình của bản thân để đầu thai chuyển thế, tuy nói thiếu đi nội tình, nhưng vẫn có thêm vô hạn khả năng.

Sau khi đầu thai chuyển thế, chỉ cần tu thành Kim Tiên cảnh giới, liền có thể lần nữa nhớ lại cảnh tượng kiếp trước.

Ngày nay trong Hồng Hoang, cùng với sự xuất hiện không ngừng của sinh linh hậu thiên, cùng với sự thai nghén, những sinh linh dần dần xuất hiện cũng không phải vừa sinh ra đã đạt Kim Tiên.

Chẳng qua không cần bao lâu cũng đều sẽ lập tức đạt đến Kim Tiên.

Chương 94

Cho dù nội tình Hồng Hoang hiện tại có cao đến mấy, cũng không cách nào ngăn cản sự việc này xảy đến.

Mà điều này không phải vì thiên địa đại biến, linh khí khan hiếm, mà là vì căn nguyên nội tình của đối phương theo sự phồn diễn cuối cùng cũng trở nên mỏng manh vài phần, nhưng đồng dạng, họ cũng đều có vô hạn khả năng.

Ít nhất đạt đến Đại La Kim Tiên không phải vấn đề gì khó khăn.

Nguyên nhân chính hình thành nên sinh linh cấp thấp vẫn là do bản thân tu vi của họ chưa đạt đến một tầng thứ nhất định đã vội vàng phồn diễn rồi, giống như con cái sinh ra từ sự giao hợp của sinh linh cảnh giới Kim Tiên sao có thể vừa sinh ra đã là Kim Tiên.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số sinh linh đều truy cầu Đại Đạo, đặt chuyện phồn diễn đạo lữ ở rất phía sau.

Nhưng cuối cùng vẫn có những sinh linh bản tính hiếu dâm, cuối cùng vẫn sẽ sinh ra một số sinh linh cấp thấp. "Chúc mừng tiểu muội!" Đế Giang nghe vậy, nét mặt đại hỷ, liền vội vàng chúc mừng Hậu Thổ. "Chúc mừng tiểu muội!" Mười vị Tổ Vu còn lại cũng đều lần lượt đưa ánh mắt hâm mộ về phía Hậu Thổ.

Bọn họ vốn cho rằng người đầu tiên bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả phải là Đại huynh Đế Giang, nhưng không ngờ lại là Hậu Thổ. "Cái này..." Hậu Thổ được các huynh trưởng tỷ tỷ chúc mừng, trên mặt có chút ngượng ngùng, liền vội xua tay. "Phụ thần, vì sao ngô có thể bước vào cảnh giới Đạo Quả?" Nàng khó hiểu nhìn về phía Bàn Cổ Chấp Niệm, hỏi. "Không thể nói, không thể nói, khi cơ duyên đến, tự khắc sẽ hiểu." Khí tức của Bàn Cổ Chấp Niệm lúc này

cực kỳ huyền diệu, y có thể nhìn thấy sự việc sau vạn cổ tuế nguyệt, y cũng có thể lưu chuyển trong trường hà thời không, nhưng lại không cách nào nói rõ.

Trong cõi u minh có một luồng chân ý đang ngăn cản y nói ra.

Y biết điều này là do tu vi chưa đạt tới, nên mới như vậy.

Y không phải Bàn Cổ, nhưng lại là Bàn Cổ.

Y có cảnh giới mà không có pháp lực.

Y có thể nhìn thấu mê vụ chư thiên, nhưng lại không thể nói ra. "Đã là lời của phụ thần, vậy nhất định là thật rồi!

Tiểu muội cứ yên tâm là được!" Đế Giang cất lời.

Mắt thấy Hậu Thổ đạt được đại cơ duyên, nói không hâm mộ là giả, nhưng cũng không hề sinh ra tâm tật đố, đều là huynh muội trong nhà, một vinh câu vinh, một tổn câu tổn.

Hệ Chính Dương, tinh hệ Chính Dương, tiểu tinh hệ Thiên Dương, tinh cầu Thiên Dương. "Phó đoàn trưởng, nếu khi nào ngài được điều đi làm chính đoàn trưởng, tôi có thể đi theo làm cùng với ngài không?" Nhị doanh trưởng Bạch Mao vẻ mặt đầy mong đợi hỏi Diệp Hiên.

Những ngày này, Diệp Hiên đã giành được mấy mỏ Thần Nguyên, toàn bộ là dựa vào thực lực của bản thân mà bình đẩy qua, khiến những người này tự nhiên cũng thu được lợi ích lớn.

Mỗi đoàn trấn thủ mỏ Thần Nguyên đều có nơi cất giữ Thần Nguyên.

Không phải đoàn nào cũng chia đều Thần Nguyên như Ôn Toa Đoàn, mà tuyệt đại bộ phận đều tích trữ lại, để dành khi có cống hiến sẽ phân chia.

Dù sao thì, cho dù là mấy chục vạn Thần Nguyên, nếu chia đều thì cũng chỉ được mười mấy viên, chẳng đáng là bao, cũng không ai cảm ơn đội ơn.

Nhưng nếu có người nào đó lập được đại công, đoàn trưởng trực tiếp thưởng vài vạn Thần Nguyên, đó mới là phần thưởng thực sự lớn, hơn nữa cũng kích lệ những người đó, khiến họ càng thêm nguyện ý làm việc cho đoàn trưởng.

Đây mới là thủ đoạn nên có, nếu không thì số Thần Nguyên chia đều kia dùng được cái quái gì.

Nếu họ thực sự dựa vào cái đó để sống, chi bằng chạy đến học viện dạy học, làm một ông giáo còn hơn cái đãi ngộ rách nát này nhiều.

Hơn nữa, ông giáo thời gian cực kỳ tự do, đâu như ở đây, làm từ sáng đến tối mệt chết cũng chỉ được một trăm Thần Nguyên.

Bọn họ đào mỏ ngoài việc đào mỏ bản thân có tích phân ra, còn có việc trấn thủ một ngày sẽ có tích phân tương ứng, đây mới là nguồn lương bổng chân chính, nếu không ai sẽ nguyện ý chạy đến đây đào mỏ. "Đúng vậy, đoàn trưởng, đến lúc đó hãy mang tôi đi cùng với!" Tam doanh trưởng Vương Kha cũng nói như vậy, theo bên cạnh đoàn trưởng thực lực cường đại, mới có thể có bảo đảm an toàn, ít nhất sẽ không bị cao giai tồn tại đột nhiên chém giết khi đối mặt.

Mỗi khi giết một kẻ địch, cũng sẽ nhận được tích phân tương ứng, đây chính là lý do vì sao bọn họ lựa chọn liều mạng trên chiến trường, cộng thêm tích phân chiếm được mỏ Thần Nguyên, cũng sẽ thu hoạch được ít nhiều.

Giống như lần này, Diệp Hiên chiếm được một mỏ Thần Nguyên, mỗi một mỏ Thần Nguyên có thể nhận được một vạn tích phân.

Trong đó một trăm tích phân được chia cho đoàn trưởng, phó đoàn trưởng, tham mưu trưởng ba người này.

Thông thường là chia theo tỷ lệ bốn ba ba, nhưng vì đoàn Thiết Quyền có hai phó đoàn trưởng.

Cho nên trên thực tế là chia theo tỷ lệ ba ba hai hai.

Bởi vì mỏ Thần Nguyên này do Diệp Hiên đích thân dẫn đội chiếm được, nên cậu ta và đoàn trưởng mỗi người được ba phần, tức là mỗi người nhận được ba mươi ba tích phân, tổng cộng là sáu mươi sáu tích phân.

Ba mươi tư tích phân còn lại do phó đoàn trưởng kia và tham mưu trưởng mỗi người mười bảy.

Tuy nhiên Diệp Hiên không chỉ có ba mươi ba tích phân này, bởi vì cậu ta đích thân dẫn đội, nên trên thực tế có chín ngàn tích phân chia cho các chiến sĩ của hai doanh này.

Những binh lính phổ thông mỗi người nhận được 0.5 tích phân, tức là mất đi gần năm ngàn tích phân.

Năm ngàn tích phân còn lại do Diệp Hiên và các sĩ quan cấp cao khác chia.

Diệp Hiên có công lao lớn nhất, một mình độc chiếm bốn ngàn tích phân, còn lại một ngàn tích phân chia cho các quan viên tương ứng và những tướng sĩ có cống hiến nổi bật.

Còn về việc chém giết kẻ địch, đó là tích phân thu được độc lập, chuyện mỏ Thần Nguyên này cơ bản không liên quan đến họ, nên mới chia ít như vậy.

Từ xưa đến nay đi đến đâu cũng vậy, người bên trên ăn no rồi mới để người bên dưới ăn no.

Huống hồ việc có thể chiếm được mỏ Thần Nguyên, cũng đều là vì có Diệp Hiên, người dẫn đội này, nếu không thì căn bản không cách nào giành được mỏ.

Một điểm tích phân có thể đổi lấy một bình nhỏ Thần Nguyên Chi Dịch, tức là một trăm viên Thần Nguyên.

Diệp Hiên lập tức kiếm được hơn bốn ngàn tích phân, tức là hơn bốn mươi vạn Thần Nguyên.

Những ngày này cậu ta tổng cộng đã chiếm được ba mỏ Thần Nguyên.

Không phải mỗi tiểu tinh hệ đều có mỏ Thần Nguyên.

Những ngày này, cậu ta dẫn dắt người của nhị doanh và tam doanh đột kích mười mấy tiểu tinh hệ, mới tìm được ba mỏ Thần Nguyên nhỏ.

Những mỏ thực sự lớn thì trải dài khắp cả tinh hệ, cả một tinh hệ chính là một siêu mỏ Thần Nguyên cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng hiển nhiên, loại địa phương đó không thể là nơi Diệp Hiên có thể chạy qua mà chiếm được.

Nơi đó không cần nghĩ cũng biết, một khi khai chiến sẽ là chiến tranh quy mô lớn, không thể là loại đánh đấm nhỏ nhặt này. "Chuyện các cậu muốn theo tôi, cái này không phải tôi nói là được, còn phải xem đoàn trưởng có cho người đi không đã!" Diệp Hiên lắc đầu, cậu có nhận hay không cũng không sao, dù sao những người này trong mắt cậu cũng chỉ là hạng ba.

Nói thật, nếu cậu làm một hiệp khách độc hành, tích phân đều ào ào tăng lên, mà Thần Nguyên kiếm được cũng nhiều hơn.

Chỉ cần bản thân không tự tìm chết, chạy đến những nơi nguy hiểm, cơ bản là không có chuyện gì.

Cấp đoàn có vài Sáng Thế Thần cấp bốn, nhưng nếu đổi thành cấp lữ, thì hoàn toàn khác.

Lữ bộ thì thấp nhất cũng là Sáng Thế Thần cấp bốn, dưới quyền lữ bộ, các đoàn bộ mới là "mèo lớn mèo nhỏ" lèo tèo vài con, nhưng trong toàn bộ lữ bộ, đều là các Sáng Thế Thần cấp bốn.

Lữ trưởng còn là người nổi bật trong số Sáng Thế Thần cấp bốn, cơ bản đều là Sáng Thế Thần cấp bốn hậu kỳ.

Nhiều Sáng Thế Thần cấp bốn như vậy cùng vây đánh Diệp Hiên, Diệp Hiên dù mạnh đến mấy e rằng cũng khó mà ngăn cản.

Còn cấp Sư phía trên, thì càng không thể đùa được, đó là nơi thực sự có Sáng Thế Thần cấp năm tồn tại.

Sau cấp bốn, mỗi bước một trời đất, càng đừng nói đến cấp năm, một đại cảnh giới như vậy, đó hoàn toàn là nghiền ép.

Tuy nhiên, Diệp Hiên chỉ cần làm một "sói đơn độc", trong tình huống không bị đối phương đặc biệt nhắm vào để vây bắt, cậu ta nhất định có thể sống sót dư dả, lại còn kiếm được tích phân.

Nhưng vấn đề là, đối phương không thể nào để mặc một người có thực lực mạnh mẽ tự do gây sự trong lãnh địa của mình, cậu ta sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương để mắt tới.

Nhưng loại tác chiến đội nhóm này thì khác.

Đối phương nhiều nhất là sẽ cho rằng đoàn này tương đối lợi hại, đoàn trưởng mạnh hơn Sáng Thế Thần cấp bốn bình thường một chút.

Đến lúc đó nhiều nhất cũng chỉ là điều động vài đoàn đến bao vây.

Nếu Diệp Hiên gặp phải tình huống đó, thì cứ đánh xong rồi chuẩn bị chuồn sang tinh hệ khác mà kiếm sống là được.

Nói cách khác, đoàn đã cho cậu ta một cơ hội nhắc nhở, nhắc nhở cậu ta đến mức độ nào thì có thể đi, không thể ở lại nữa, ở lại nữa sẽ có chuyện.

Còn nếu là độc hành, không bị đối phương tìm thấy thì không sao, một khi thực sự bị để mắt tới, đó chính là chờ chết.

Diệp Hiên tuy tự tin mình đơn đấu vô địch, nhưng chưa từng nghĩ đến việc liệu có thể thoát thân được hay không khi thực sự gặp phải số lượng lớn tuyển thủ cùng cấp.

Có thể tu luyện đến Sáng Thế Thần cấp bốn, không ai là kẻ yếu kém.

Cho dù đơn đấu bị Diệp Hiên miểu sát, nhưng tụ tập lại với nhau vẫn là một thế lực khổng lồ. "Chuyện này không có gì.

Đến lúc đó hắn không cho người, chúng tôi trực tiếp nghỉ việc là được, sau đó đến chỗ anh nương tựa, hy vọng đến lúc đó anh đừng chê chúng tôi!" Bạch Mao lắc đầu, sau đó vẻ mặt đầy mong đợi nhìn về phía Diệp Hiên.

Bọn họ đâu phải bộ đội chính quy quốc gia gì, mà là dạng lính đánh thuê, muốn đi thì đi, không muốn đi thì thôi.

Chỉ là nói dù sao cũng là kiếm miếng cơm, đi đâu kiếm cũng là kiếm, chi bằng cứ thành thật ở lại một chỗ là được.

Huống hồ hai người bọn họ đều là doanh trưởng, cũng không thiệt thòi gì. "Đúng vậy, đúng vậy, đoàn trưởng, ngài cứ nhận chúng tôi đi!" Vương Kha hiển nhiên khéo ăn nói hơn, trực tiếp gọi là đoàn trưởng rồi.

Vương Kha đã lăn lộn lâu hơn một chút, cách đối nhân xử thế cũng tốt hơn rất nhiều.

Không phải ai cũng có thể như Diệp Hiên, chưa tốt nghiệp hoặc

nói tốt nghiệp đã là cấp bốn rồi.

Hầu hết là cấp hai, cấp ba, đương nhiên cũng có cấp một, chẳng qua là rất ít người trải qua bốn năm đại học mà chưa thăng lên cấp hai.

Dư Lực thấy hai người như vậy, bèn gật đầu nói: "Được, nếu các cậu muốn đến, vậy cứ đến đi!" Nếu thực sự muốn đi theo, thì cứ coi như thêm mấy người, dù sao cũng không thiếu hai người này.

Trong căn phòng này, ngoài ba người bọn họ ra còn có Lưu Dũng và Thủy Ngạn, tổng cộng năm người.

Lưu Dũng và Thủy Ngạn thì khỏi nói, đó là tâm phúc của Thiết Cán, cho nên nói chuyện cũng không cần giấu giếm gì. "Cảm ơn đoàn trưởng!" Hai người nghe vậy đại hỉ, liền vội vàng đứng dậy cúi người bái tạ.

Diệp Hiên tùy ý xua tay, ý bảo đối phương không cần đa lễ như vậy.

Sở dĩ họ phải nghỉ ngơi ở đây là vì Tinh Vực Cạnh Tranh sắp đến, cũng chính là chuyện của ngày hôm nay.

Rốt cuộc khi nào bắt đầu còn phải xem thông báo của Cơ Tiên. "Vậy chúng tôi xin cáo từ trước, không làm phiền đoàn trưởng nữa!" Vương Kha và Bạch Mao thấy Diệp Hiên đồng ý, tảng đá treo trong lòng cũng coi như đã rơi xuống, liền lập tức định cáo từ.

Hai người bọn họ và Diệp Hiên tuy cũng quen biết, nhưng cũng không thể coi là quá tốt, chẳng qua là bình thường khi Diệp Hiên ra lệnh cho họ thì có chút giao lưu mà thôi. "Đi đi!" Diệp Hiên gật đầu, đưa mắt tiễn hai người rời đi. "Thế nào, đến lúc đó hai cậu có muốn đi theo tôi không?" "Cái đó còn phải nói ư?

Theo anh có thể kiếm tích phân, có Thần Nguyên, còn có thể được

rèn luyện, cũng không cần sợ đánh nhau giữa chừng Sáng Thế Thần cấp bốn của đối phương đích thân ra tay với chúng tôi, cái này còn cần hỏi sao?" Lưu Dũng thì thật thà, một mạch nói hết tất cả lợi ích ra. "Haha, cái đó đúng thật, nhưng cho dù bỏ qua những điều này, hai chúng tôi cũng chắc chắn sẽ theo anh thôi." Thủy Ngạn cười lớn một tiếng, bổ sung thêm một câu.

Đều là cấp bốn, chắc chắn sẽ chọn người có quan hệ tốt với mình.

Làm thuộc hạ của bạn mình tốt hơn nhiều so với làm thuộc hạ của những người không quen biết. "Vậy tùy các cậu vậy, dù sao hai cậu muốn theo tôi thì đoàn trưởng cũng không nói được gì đâu." Diệp Hiên gật đầu, cậu chỉ hỏi qua loa một chút mà thôi, cũng không để chuyện này trong lòng. "Vòng thứ tư Tinh Vực Cạnh Tranh, bắt đầu." Giọng nói của Cơ Tiên lần nữa truyền đến trong đầu Diệp Hiên.

Đây chính là vĩ lực của Sáng Thế Thần cấp sáu, cho dù Diệp Hiên cách đối phương không biết bao xa, tiếng nói vẫn luôn có thể truyền đến trong đầu cậu.

Có thể nói, Sáng Thế Thần cấp sáu muốn đối phó Diệp Hiên thì tùy tiện một thủ đoạn cũng đủ rồi.

Thần niệm tuy cách vạn dặm, nhưng cũng có thể trực tiếp tiến vào Thần Quốc của Diệp Hiên, một niệm xóa sổ Thần Quốc, Diệp Hiên không chết cũng thành phế nhân.

Giống như các viện trưởng của năm học viện lớn Tổ Tinh ngày trước, trực tiếp năm đạo thần niệm đã xâm nhập vào Thần Quốc của Diệp Hiên.

Nếu họ muốn có bất kỳ ý đồ xấu nào với thế giới Hỗn Độn, Diệp Hiên sớm đã chết không có chỗ chôn rồi.

Tinh Vực Lôi Đài.

Một nữ tử áo trắng thần tình lạnh lùng đứng đối diện Diệp Hiên, nàng tên là Bạch Tuyết. "Diệp Hiên?

Người đứng đầu đó sao?" Bạch Tuyết sắc mặt như thường, nhàn nhạt nói. "Không sai." Diệp Hiên nhìn khí chất của đối phương, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái không ít.

Tuy đối phương nói chuyện khá lạnh lùng, nhưng loại mỹ nhân băng sơn này vẫn có thể khơi gợi một tia dục vọng của Diệp Hiên.

Hơn nữa, ai cũng có lòng yêu cái đẹp.

Tuy về dung mạo đều là mỹ nữ, nhưng về khí chất thì luôn có cao có thấp.

Có người thích dịu dàng, có người thích tiểu thư khuê các, cũng có người thích nóng bỏng.

Mà Diệp Hiên thì khác, cậu đều thích.

Bạch Tuyết nghe vậy, gật đầu, sau đó nói: "Để tôi thử xem rốt cuộc chênh lệch giữa tôi và người đứng đầu có bao nhiêu!" Diệp Hiên không nói nhiều, chỉ im lặng mở kết nối Thần Quốc của mình, một thông đạo hướng về phía đối phương mà đi.

Khí thế trên người hai người bùng phát, ánh mắt đối chọi trong nháy mắt.

Oong!!!

Hai loại thần lực hoàn toàn khác nhau lập tức giao thoa, sau lưng Diệp Hiên có khí tức Tam Thiên Đại Đạo, có vô tận sức mạnh Quy Tắc, còn sau lưng Bạch Tuyết thì là từng mảng hình chiếu Thần Quốc khoa kỹ.

Hai loại khí tức va chạm vào nhau, nhưng lại không giao thủ, chỉ là một loại thử nghiệm đơn giản, một loại thăm dò thực lực.

Chương 95

Điều này là vì trong Tinh Vực Cạnh Tranh không cho phép hai bên tiến hành chiến đấu cá nhân, nên nhiều nhất cũng chỉ là loại thăm dò này.

Chỉ là vừa mới va chạm vào nhau, liền thấy khí tức của Diệp Hiên hoàn toàn nghiền ép đối phương, trấn áp đối phương xuống.

Trong ánh mắt Bạch Tuyết lộ ra một tia kinh hãi, thì ra chênh lệch với đối phương nhiều đến vậy.

Nhưng nàng không chọn trực tiếp đầu hàng, mà là định để sinh linh trong thế giới của mình hiểu rõ thế nào là khủng bố thật sự, sự kích thích từ cường địch bên ngoài mới có thể dẫn dắt họ nhanh chóng phát triển lớn mạnh.

Mà Diệp Hiên cũng rất ngạc nhiên, cậu không ngờ một cô gái cao lãnh thanh tú như vậy, Thần Quốc lại là Thần Quốc khoa kỹ.

Trong ấn tượng của cậu, những người chơi khoa kỹ đều là những người cứng nhắc, khá bảo thủ, thẳng đuột một mạch.

Nhưng cậu không ngờ đối phương lại là một cô gái thanh lãnh, điều này khiến cậu có chút kinh ngạc.

Trong thế giới Hồng Hoang.

Một nam tử áo hồng, hành tẩu giữa chư thiên.

Quanh thân y không hề có chút pháp lực nào tiết lộ, nhưng lại có thể phi hành trên không.

Khi y nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng không khỏi thở dài.

Mọi thứ trên thế giới này dường như đều tràn đầy tranh đấu.

Y đã hành tẩu trong Hồng Hoang vô ngần không biết bao lâu, cũng không biết đã truyền xuống bao nhiêu đạo lý, nhưng không phải tất cả sinh linh đều công nhận y.

Nhưng cũng có không ít sinh linh cảm thấy lời y có lý, mà những sinh linh đó, cũng đều lần lượt tôn xưng y là Hồng Vân Lão Tổ.

Cái "Lão Tổ" này không phải nói tu vi của Hồng Vân cao bao nhiêu, tư lịch cao bao nhiêu, mà là sự kính phục từ sâu thẳm nội tâm, giống như họ tôn kính Thiên Đế vậy.

Hồng Vân không hề già, ít nhất từ vẻ ngoài mà xem là như vậy.

Y hiển hóa ra dáng vẻ trẻ trung, điều này đại biểu cho tâm tính.

Hồng Vân nhìn vạn vật chúng sinh, vọng về Hồng Hoang vô ngần, trong mắt mang theo một luồng niệm đại từ bi.

Nơi y đến, nhiều tà ác vì thế mà lui tránh, gai góc tự lùi, bách thú tranh minh, đủ loại dị tượng cùng sinh. "Ngươi hình như thực sự đã tìm thấy đạo của mình rồi!" Một giọng nói mang theo chút cảm khái vang lên từ phía sau Hồng Vân.

Đó là giọng của Trấn Nguyên Tử, y thông qua Địa Thư có thể cảm tri được gần như tất cả những nơi không bị che đậy trong Hồng Hoang, mà y vẫn luôn quan sát Hồng Vân.

Ban đầu y chú ý Hồng Vân cũng chỉ vì sợ đối phương nghĩ quẩn gì đó, nên mới âm thầm quan sát.

Dù sao Hồng Vân nhìn có vẻ phóng khoáng, nhưng liệu có thực sự có thể nhẫn chịu việc bản thân vô vọng Đại Đạo hay không, ai mà biết được.

Nhưng về sau, dần dần phát hiện Hồng Vân dường như thực sự đã khác rồi.

Giờ đây thực lực của hắn đã không kém Trấn Nguyên Tử bao nhiêu, đồng dạng là Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng cảnh giới vẫn dừng lại ở Chuẩn Thánh, cực kỳ kỳ quái.

Mà đối mặt với tất cả những điều này, Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có thể quy công cho con đường mà Hồng Vân đã đi.

Cái gọi là Thánh Nhân Đại Đạo, vốn dĩ là do Hồng Quân dùng để lừa gạt sinh linh thiên hạ, là không tồn tại, là hư vọng, là một Quả Vị dưới Tiên Chi Đại Đạo.

Nhưng không ngờ Hồng Vân dường như đã ngộ ra Thánh Nhân chi Đạo chân chính ở trong đó.

Tu vi không chỉ tăng lên cực nhanh, mà ngay cả đạo vận của y giờ đây Trấn Nguyên Tử cũng có chút không nhìn thấu được.

Hồng Vân không biết đã hành tẩu trong Hồng Hoang bao nhiêu năm rồi, khi thì bay lượn trên Cửu Thiên, phủ thị khổ đau chúng sinh, khi thì lại hạ xuống đại địa, hành tẩu trong Hồng Hoang, cứu vớt vô số sinh linh, truyền đạo cho vô số sinh linh.

Ngày nay Hồng Vân tuy cảnh giới vẫn ở Chuẩn Thánh, nhưng một thân tu vi thực lực đã không kém cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, quả thật là khủng bố vô cùng. "Tìm thấy rồi, nhưng còn xa mới thành đạo được!" Hồng Vân nói với ngữ khí nhẹ nhõm.

Y hiện tại cảm thấy một sự nhẹ nhõm chưa từng có, một sự nhẹ nhõm mà từ khi sinh ra đến nay chưa từng cảm nhận, dường như vẫn còn vô ưu vô lo như lúc mới sinh ra chưa thành hình vậy.

Tìm thấy Đại Đạo của mình, Hồng Vân tự nhiên cực kỳ hân hỉ.

Y vốn định ôm những suy nghĩ như lúc mới sinh ra mà sống cả đời, không còn đi truy tìm Đại Đạo hư vô phiêu miểu kia nữa.

Nhưng không ngờ khi y đang ở tuổi thiếu niên viên mộng, lại bất

ngờ mang đến cho mình một khả năng mới, một hy vọng mới. "Đây mới là Thánh Nhân Đại Đạo chân chính a!" Trấn Nguyên Tử cười gật đầu, không kìm được tán thán.

Trong lòng y tự nhiên là vì người bạn tốt này mà cảm thấy hân hoan, nên mới vui mừng đến vậy. "Haha, Thánh Nhân?

Không không không, ngô còn xa mới là Thánh Nhân!" Hồng Vân tự giễu cười nói.

Hành vi như vậy của y tuy có thể miễn cưỡng xưng là một vị Thánh Nhân, nhưng y từ trong nội tâm chưa từng cảm thấy mình là Thánh Nhân.

Nếu một người thực sự cảm thấy mình là Thánh Nhân, thì người đó nhất định không phải Thánh Nhân. "Haha, không phải Thánh Nhân, thì cũng gần như vậy rồi!" Trấn Nguyên Tử thì nhìn thấu triệt, bận tâm hay không một cái danh từ thực ra chẳng có ý nghĩa gì.

Thay vì bận tâm cái này, chi bằng tối nay chạy đi đếm xem trên trời có bao nhiêu ngôi sao.

Hồng Vân nghe vậy, vừa định phản bác điều gì, đột nhiên sắc mặt biến đổi, nhìn về phía khác. "Sao bỗng dưng lại xuất hiện một phương động thiên?" Y cảm nhận được một luồng khí tức khác lạ so với Hồng Hoang xuất hiện, đó là một phương động thiên, tuyệt đối không phải Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử cũng lập tức cảm nhận được, sắc mặt biến đổi. "Mau đi thăm dò cho rõ, đề phòng đối phương có hại cho Hồng Hoang!" Hồng Vân bỏ lại một câu rồi bước ra một bước, chỉ để lại một vài đám mây đỏ lưu lại nơi đây.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy sau đó, không dám chậm trễ, liền vội vàng từ Ngũ Trang Quán xuất phát, hướng về phương thế giới kia mà

đi.

Cùng lúc đó, không biết bao nhiêu thần thánh Hồng Hoang cũng đều cảm nhận được một luồng khí tức rõ ràng khác biệt với Hồng Hoang xuất hiện, liền vội vàng quan sát.

Khi thấy Hồng Vân tiến vào, từng người cũng tạm thời yên lòng.

Rốt cuộc Hồng Vân mạnh đến đâu, rất nhiều thần thánh đều đã lĩnh giáo rồi.

Dù sao truyền đạo không thể chỉ nói suông, như vậy khó mà khiến người ta tin phục.

Mà trong Hồng Hoang lại là một thế giới thượng tôn thực lực, cho nên Hồng Vân cũng không thiếu chuyện tranh đấu.

Nhưng điều khá kỳ lạ là Hồng Vân dường như tu vi vượt xa Chuẩn Thánh, nhưng lại không phải Hỗn Nguyên.

Rất nhiều sinh linh đều bại dưới tay y.

Trong số đó không thiếu những lão cổ đổng đã sinh ra từ thời viễn cổ, cũng bị Hồng Vân dùng lý lẽ thuyết phục.

Hồng Vân vừa bước vào Thần Quốc khoa kỹ, cảnh tượng trước mắt lại khiến y sững sờ.

Trước mặt y không phải là sinh linh nào, mà là từng cỗ cơ giới cự nhân khổng lồ vô cùng.

Những cơ giới cự nhân đó dường như có uy lực cực kỳ lớn.

Lại có vô số vũ khí laser khiến chiếc áo bào vốn đã đỏ rực của y càng trở nên đỏ hơn. "Phát hiện siêu cấp sinh mệnh thể, yêu cầu tiêu diệt!" Một âm thanh điện tử xuất hiện trong miệng cự nhân, khiến Hồng Vân nhíu mày.

Không biết vì sao, y nhìn những vật phi sinh mệnh này trong mắt

lại cảm thấy có chút chán ghét. "Cho phép tiêu diệt!" Một mệnh lệnh xuất hiện trong trung tâm các cơ giới cự nhân.

Lập tức, hai mắt những cơ giới cự nhân này hóa thành từng đạo mục quang đỏ rực vô cùng.

Oành long long!!!

Cùng với mệnh lệnh truyền đạt, từng đạo hồng quang với tốc độ siêu việt quang tốc mang theo phù văn vô thượng bắn thẳng về phía Hồng Vân.

Những cự nhân đó từng cái một biến tay thành pháo laser khổng lồ vô cùng, bắn dữ dội về phía Hồng Vân.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Những đợt pháo hỏa mang theo một tia khí tức hủy diệt đánh vào người Hồng Vân.

Từng luồng tia laser đỏ rực xuyên thấu thân thể Hồng Vân.

Những khẩu pháo điện từ và pháo laser uy lực khổng lồ cũng oanh kích lên thân thể Hồng Vân, biến y thành hư vô.

Thân ảnh Hồng Vân cứ thế biến mất, không còn nhìn thấy một chút nào nữa. "Mục tiêu đã tiêu diệt!

Yêu cầu rút quân!" Âm thanh điện tử lần nữa xuất hiện.

Dưới những đợt pháo hỏa mạnh mẽ này, dường như Thánh Nhân cũng không chịu nổi một kích. "Sao có thể yếu ớt đến vậy?" Bạch Tuyết nhíu mày, nhìn sinh linh bị oanh kích thành tro bụi trong Thần Quốc của mình, có chút không dám tin.

Thực lực của Diệp Hiên nàng đã đích thân cảm nhận qua, nên thực lực của sinh linh trong Thần Quốc của Diệp Hiên không thể yếu ớt đến vậy.

Diệp Hiên cũng không thể chỉ phái một sinh linh yếu ớt như vậy đến. "Mục tiêu đã tiêu diệt!

Yêu cầu rút quân!" Âm thanh điện tử vẫn không ngừng vang lên, trước khi nhận được chỉ lệnh, chúng sẽ không rời đi. "Không được rút quân, tiếp tục đóng giữ!" Bạch Tuyết bản năng cảm thấy không có chuyện dễ dàng như vậy.

Nhưng vấn đề là ngay cả nàng cũng không nhìn ra đạo nhân áo đỏ kia còn có thể sống sót, chỉ là từ tiềm thức cảm thấy sinh linh mà đối phương phái ra không thể yếu ớt đến vậy. "Nhận được!

Nhận được!" Âm thanh điện tử sau khi nghe thấy chỉ lệnh, hồi đáp xong liền nhìn về phía thông đạo thế giới kia. "Đây là Đại Đạo gì?

Vì sao ngô không thể tham ngộ?

Không thể lý giải?" "Đây rốt cuộc là động thiên gì?

Tuyệt đối không thể là động thiên trong Hồng Hoang!

Hồng Hoang không có loại đạo này tồn tại!" "Đây chính là đạo của thế giới các ngươi sao?

Rất có ý nghĩa, nhưng lại rất yếu ớt!" Giọng Hồng Vân lần nữa vang lên, thân thể y trọng tổ lại.

Trên thực tế, những khẩu pháo laser kia căn bản không cách nào gây thương tổn cho y, thậm chí ngay cả thân thể y cũng không thể phá vỡ.

Trước đó y chỉ là để cảm nhận cái đạo cực kỳ kỳ dị này, nên mới đích thân trải nghiệm một chút.

Nhưng y phát hiện, loại Đại Đạo này không nằm trong Hồng Hoang.

Còn về việc có nằm trong Tam Thiên Đại Đạo hay không, y cũng không dám chắc, y thậm chí không nhìn ra đây rốt cuộc là Tiên Thiên Đại Đạo hay Hậu Thiên Đại Đạo.

Thế là, y lấy ra hồ lô đỏ đeo bên hông, đổ một ngụm vào miệng. "Quả nhiên!

Hắn vẫn chưa chết!" Hai mắt Bạch Tuyết co rút lại.

Sau khi nhìn thấy cảnh này tuy đã chứng thực suy nghĩ của mình, nhưng lúc này nàng không có chút nào vui vẻ, ngược lại còn cảm thấy thế giới của mình sắp gặp đại họa rồi.

Tuy nhiên, ngay khi nàng chuẩn bị hạ lệnh tiếp tục tiêu diệt, lại thấy trong thế giới của nàng lại xuất hiện một vị đại thần không nhìn rõ, vị tồn tại đó khí tức cực kỳ huyền diệu, khó mà dùng lời diễn tả. "Hồng Vân đạo hữu, ngươi đến cũng thật nhanh!" Trấn Nguyên Tử thấy Hồng Vân đang uống rượu, cười trễ trêu một câu.

Nhưng ngay sau đó y thấy những vật phi sinh mệnh xung quanh từng cái một chĩa vũ khí vào mình, tuy không hiểu rõ, nhưng lúc này y cũng nổi giận rồi.

Hồi tưởng lại y tung hoành Hồng Hoang vô số năm, ai từng vô lễ với y như vậy chứ. "Siêu cấp sinh mệnh thể chưa tử vong, bắt đầu quét." Âm thanh điện tử lần nữa vang lên, nhưng lại là sau khi thấy Hồng Vân từ cõi chết sống lại, bắt đầu chọn quét thăm dò, muốn tra ra rốt cuộc đối phương vì nguyên nhân gì mà có thể chết đi sống lại. "Quét thất bại!

Đây không phải siêu cấp sinh mệnh thể!

Tầng thứ sinh mệnh của nó không cách nào đo lường!" "Quét thất

bại!

Sinh mệnh thể này không có nhược điểm!

Không cách nào hủy diệt!" "Quét thất bại!..." "Quét thất bại!..." Từng dấu chấm than màu đỏ lập tức xuất hiện trên màn hình của những cơ khí cự nhân này.

Chúng căn bản không thể quét ra thông tin của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, đây cũng là lần duy nhất tình huống này xảy ra kể từ khi chúng sinh ra đến nay.

Cho nên, nhất thời có chút không biết làm sao. "Khai hỏa, khai hỏa không giới hạn!!!" Bạch Tuyết lập tức thông qua không biết bao nhiêu tầng cấp mà trực tiếp hạ lệnh. "Khóa mục tiêu!

Đinh!

Khóa mục tiêu thất bại!

Không cách nào khóa mục tiêu này!" Từng cơ giới cự nhân khổng lồ vô cùng sau khi nghe thấy mệnh lệnh, liền bắt đầu khóa đối phương, nhưng không ngờ lại không thể khóa được đối phương như lúc ban đầu! "Chuyển đổi mục tiêu!" Hai mục tiêu, đã không khóa được mục tiêu này, vậy thì đổi một cái khác. "Khóa mục tiêu!

Chương 96

Đinh!

Khóa mục tiêu thất bại!

Không cách nào khóa mục tiêu này!" Cuối cùng vẫn là kết quả như vậy.

Tầng thứ của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đã sớm cao đến mức công nghệ của thế giới này không thể quét và khóa định được.

Không phải là công nghệ không thể bắt giữ được sự tồn tại của họ, mà là công nghệ trong Thần Quốc của Bạch Tuyết không thể làm được điều này. "Khởi động chế độ xóa bỏ không phân biệt!!!" Bạch Tuyết không chút do dự lựa chọn chế độ này.

Dưới chế độ này, những tạo vật khoa kỹ sẽ không cố kỵ thương vong của bản thân cũng như thương vong của đồng đội, cho nên một khi khởi động chế độ này, chắc chắn sẽ máu chảy thành sông.

Nhưng lợi ích duy nhất là, dưới sự bao phủ của hỏa lực, nói không chừng sẽ có công kích có thể đánh trúng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Oong!!!

Trong cơ thể những cơ giới cự nhân đó bộc phát ra một trận tiếng oanh minh.

Thân thể vốn trắng tinh của chúng bỗng chốc hóa thành từng đạo thân ảnh đỏ máu, đứng lơ lửng trên không, phảng phất như những cự nhân huyết hải.

Trấn Nguyên Tử cực kỳ chán ghét loại hành vi bị tồn tại cấp thấp thăm dò bản thân này, lập tức liền cảm thấy cực kỳ chán ghét. "Đã

chán ghét, vậy thì hủy diệt đi..." Trấn Nguyên Tử lạnh lùng nhìn những tạo vật khoa kỹ này, thu quạt lại, cài vào bên hông, sau đó vươn tay phải ra, nhẹ nhàng vung lên.

Cái ống tay áo vốn cực kỳ nhỏ kia đột nhiên hóa thành một vực sâu tối tăm khổng lồ vô cùng, như muốn lật đổ thiên địa.

Trong vực sâu đó truyền ra một luồng lực hút cực kỳ lớn.

Không gian xung quanh bắt đầu có chút vặn vẹo.

Ngay cả những đòn tấn công do khởi động chế độ xóa bỏ không phân biệt cũng đều vặn vẹo và gập lại theo không gian.

Mà những cơ giới cự nhân kia và vô số người máy điều khiển pháo laser ở đằng xa trải dài khắp chân trời, lúc này đều theo sự vặn vẹo của không gian mà hóa thành mảnh vụn.

Ngay cả những "Thủy Tích Môn" (vũ khí "giọt nước") lao thẳng tới cũng đều bị nghiền nát thành bụi phấn!

Tốc độ của những giọt nước đó thậm chí còn nhanh hơn giọt nước bình thường, sớm đã vượt qua tốc độ ánh sáng không biết bao nhiêu lần!

Nhưng vẫn khó mà thoát khỏi lực hút của không gian.

Cho đến khi biến mất hoàn toàn, trong phương không gian này không còn nhìn thấy nữa. "Sao có thể!!!" Trong Thần Quốc, các lãnh tụ loài người đang quan sát trận chiến từ một hành tinh xa xôi trừng lớn hai mắt nhìn tất cả những điều này. "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" "Sao có thể có sinh linh vĩ đại đến mức này?!" Lại một lão giả điên cuồng gào thét khản cả tiếng.

Cảnh tượng này không nghi ngờ gì là đang tác động mạnh đến thế giới quan của họ.

Bất kể là bản thân loài người hay những chủng tộc cường đại tự xưng là tiên thần kia, cuối cùng đều phải cúi đầu trước công nghệ mạnh mẽ của họ.

Cuối cùng, loài người có thể thống nhất vũ trụ nhờ vào khoa kỹ, là khoa kỹ không ngừng phát triển.

Mà những cơ giới cự nhân mà họ phái đi, đã từng một con là có thể đồ diệt một nhóm tiên thần.

Thế nhưng giờ đây, nhiều cự nhân, nhiều pháo laser như vậy, cùng với vô số tạo vật khoa kỹ như chiến sĩ sinh hóa, chiến sĩ cơ giới, chiến sĩ tinh tế v.v...

Lại chỉ trong một đòn vung tay của vị tồn tại kia, liền toàn bộ biến thành bụi trần mà mắt thường không thể nhìn thấy, phiêu tán trong khe nứt không gian. "Đây là sức mạnh không gian?

Còn có sinh linh có thể khống chế không gian?!" Một lão giả trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, có chút không dám tin.

Sở dĩ Thần Quốc khoa kỹ cường đại, chính là vì chỉ cần điểm khoa kỹ tốt, cho dù là cấp ba thậm chí cấp hai cũng có thể tiến hành công kích trên chiều không gian.

Nhưng Thần Quốc thông thường, cấp bốn mới có khả năng lĩnh ngộ được sự tồn tại của sức mạnh không gian, mà cũng chỉ là có khả năng.

Không gian và thời gian loại Đại Đạo tương đối cao cấp này, không phải sinh linh bình thường là có thể nắm giữ được.

Hơn nữa Thần Quốc khoa kỹ thậm chí còn có thể làm được sản xuất hàng loạt, điều này không nghi ngờ gì là một chênh lệch cực kỳ khủng bố.

Chỉ cần Thần Quốc khoa kỹ có tất cả các loại công kích trên chiều

không gian, cơ bản là có thể nghiền ép tất cả Thần Quốc cấp thấp. "Sự việc đến nước này, cũng chỉ có thể dùng Nhị Hướng Bạc!" Một vị lão giả phát ngôn. "Đối phương hiển nhiên đã nắm giữ sức mạnh không gian, Nhị Hướng Bạc thật sự có tác dụng sao?" Lại một lão giả phản bác. "Bất kể có tác dụng hay không, bây giờ cũng chỉ còn con đường này!" Lời này vừa nói ra, các lão giả cũng không còn phản bác nữa.

Đúng vậy, vũ khí giọt nước của họ đã là mạnh nhất rồi, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào đối phó hai người kia.

Nếu không sử dụng Nhị Hướng Bạc, chắc chắn sẽ không còn chiêu nào khác.

Không thể nào cứ trơ mắt nhìn phương vũ trụ này bị đối phương hủy diệt được.

Tuy không biết hai vị kia từ đâu đến, nhưng chắc hẳn là những sinh linh đến từ một thế giới khác, giống như những gì họ đã từng gặp phải trước đây.

Họ trên đường đánh bại không biết bao nhiêu sinh linh, cũng đã từng đánh bại mấy lần sinh linh vực ngoại, nhưng không ngờ giờ đây lại gặp phải tồn tại lợi hại đến vậy. "Vậy thì sử dụng Nhị Hướng Bạc đi!" Cuối cùng, sau khi nhất trí đồng ý.

Từng chiếc hạm đội tinh không siêu quang tốc hướng về phía đó lao đi.

Thứ mà họ mang theo chỉ có một thứ, đó chính là Nhị Hướng Bạc, hơn nữa không phải một tấm, mà là mỗi chiếc tinh hạm đều có một tấm. "Thả xuống, nhanh chóng quay về!" Khi hạm trưởng hạ lệnh, một tờ giấy mỏng dính được ném vào trong không gian bao la.

Sau đó, những tinh hạm kia liền quay về nơi đã đến. "Tạo vật

không gian?

Cũng có chút ý nghĩa!" Trấn Nguyên Tử nhếch mép cười, chân mạnh mẽ giẫm một cái vào không trung.

Oong!!!

Từng đợt sóng âm hướng về phía những tinh hạm kia mà đi.

Tốc độ của những sóng âm này vượt xa tốc độ ánh sáng, thậm chí còn nhanh hơn những tinh hạm kia không biết bao nhiêu lần.

Oong!!!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Không ngừng có tinh hạm bị phá hủy, gần như cùng một lúc, trong tinh không vô ngần bộc phát ra mấy chục đạo hào quang chói lọi nhưng lại nhỏ bé, khó mà nhìn thấy. "Nếu thực lực của phương thế giới này cũng chỉ đến thế này, vậy thì chắc chắn không thể tạo thành ảnh hưởng gì đến Hồng Hoang." Trấn Nguyên Tử nhìn những Nhị Hướng Bạc đang chậm rãi lan rộng.

Nơi nào mà những Nhị Hướng Bạc này lan tới liền kéo không gian đó vào chiều không gian thứ hai.

Nhưng họ sớm đã chứng đắc Đại La Kim Tiên, căn bản không sợ loại công kích cấp độ này.

Càng đừng nói tu vi của hai người đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Chỉ thấy Trấn Nguyên Tử lạnh lùng hừ một tiếng, những Nhị Hướng Bạc kia hóa thành hư vô, biến mất không còn.

Không gian vừa bị nhị duy hóa cũng lần nữa khôi phục lại. "Nếu là Đế Giang đạo hữu thì e rằng chỉ cần tùy tiện một chiêu liền có thể kéo phương thế giới này vào chiều không gian thấp rồi, sao có thể kéo vào chậm chạp như vậy." Trấn Nguyên Tử nghĩ đến Đế Giang, người đứng đầu Mười Hai Tổ Vu của Vu tộc, đó chính là người đứng đầu thần thông không gian thế hệ mới trong Hồng Hoang.

Người đứng đầu thế hệ trước là Dương Mi Lão Tổ.

Chẳng qua tu vi của hai người hiện tại cũng gần như không chênh lệch bao nhiêu, cũng chưa từng đánh nhau, ai cũng không biết rốt cuộc bên nào mạnh hơn.

Dù sao thì đều không đánh lại Thiên Đế Đế Tuấn, đây là điểm không thể nghi ngờ. "Cái đó đúng là vậy, đạo của phương thế giới này tuy có chút kỳ dị, nhưng cuối cùng vẫn là quá yếu ớt..." Hồng Vân ngáp một cái nói.

Hành vi xử sự của y càng ngày càng tùy tâm.

Vừa rồi nếu không phải Trấn Nguyên Tử đến kịp, thì người ra tay sẽ là y.

Thánh Nhân không phải là không có dục vọng, cũng không phải không dính nhiễm huyết tinh. "Trời ơi!

Tồn tại như vậy mới là thần linh chân chính a!

Tập vạn thiên vĩ lực vào một thân!" Có một lão giả tràn đầy tuyệt vọng mà gào thét.

Trong lòng ông ta lúc này tràn đầy tâm tình bi phẫn vô cùng, chỉ cảm thấy mọi thứ dường như đều không còn hy vọng. "Khi công nghệ của chúng ta chưa đạt đến trình độ đủ lớn, đối mặt với những ngụy thần kia cũng từng nghĩ như vậy: vô lực, tuyệt vọng.

Nhưng khi chúng ta thoi thóp sống sót, sau khi công nghệ bùng nổ,

lúc đó mới phát hiện ra, hóa ra những cái gọi là thần linh ngày trước cũng chỉ là những sinh linh có thể bị giết chết mà thôi." "Từ đó, họ trở thành ngụy thần!" Có một lão giả khá bá khí nói.

Năm đó ông ta chính là một trong số những nhân viên đó.

Ông ta đã trải qua những năm tháng đen tối vô tận, ông ta từ cái thời đại đó sống sót đến tận bây giờ, sớm đã quên mất đã qua bao nhiêu vạn năm.

Nhưng ông ta vẫn ghi nhớ rõ ràng tất cả những gì đã xảy ra năm đó, sẽ không tốt hơn bây giờ là bao.

Ít nhất, hai vị sinh linh kia vẫn chưa triển khai công kích đối với họ, cũng chưa nô dịch họ.

Tuy rằng có lẽ những điều đó chỉ là tương lai không xa, cũng có thể là ngay lập tức sau đó...

Tinh Vực Lôi Đài. "Tôi đầu hàng..." Bạch Tuyết thấy trong Thần Quốc của mình, những lão giả phụ trách chỉ huy tối cao của loài người đều đã được khích lệ lại tự tin, liền vội vàng nói ra lời đầu hàng.

Loài người trong Thần Quốc của nàng, sau khi vô địch vũ trụ, liền càng ngày càng tự mãn, kiêu ngạo.

Tốc độ phát triển khoa kỹ cũng không thể tránh khỏi việc chậm lại, loài người dần dần có xu hướng nội đấu.

Nàng hiểu sâu sắc rằng, hủy diệt một nền văn minh từ trước đến nay không phải là sự vô tri và yếu kém, mà là sự kiêu ngạo.

Bởi vậy, Bạch Tuyết cần một đối thủ vô cùng mạnh mẽ để đánh thức họ, để khích lệ họ.

Mà lúc này, nàng vừa khéo gặp Diệp Hiên, cũng tiện thể lấy ra lịch

luyện. "Thần Quốc khoa kỹ của cô cũng có chút thú vị, hy vọng cô có thể đi xa hơn." Diệp Hiên thông qua Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng quan sát được cảnh tượng bên trong Thần Quốc của đối phương.

Bạch Tuyết đi theo hướng dường như không phải loại hình thức phát triển khoa kỹ tăng cường bản thân, mà dường như thiên về hoàn toàn là tạo vật khoa kỹ.

Trong trận chiến đó, không có sinh linh mạnh mẽ nào đến ngăn cản Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, ngược lại là vô số tạo vật khoa kỹ, cũng không thấy sinh linh nào dùng khoa kỹ để cường hóa bản thân trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Điều này khác với những Thần Quốc khoa kỹ thông thường.

Rất nhiều Thần Quốc khoa kỹ sau khi khoa kỹ đạt đến trình độ nhất định, đều sẽ phản bổ lại sinh linh.

Nhưng trong Thần Quốc khoa kỹ của Bạch Tuyết, những người đó dường như vẫn là phàm nhân, chỉ là thọ mệnh trở nên cực kỳ lâu dài, dường như không còn già đi nữa, gần như là sinh mệnh vô hạn, nhưng bản thân sinh mệnh vẫn vô cùng yếu ớt.

Bởi vậy, trong mắt Diệp Hiên, cái cây khoa kỹ của Thần Quốc đối phương có chút sai lệch, nhưng dù sao cũng có chút thú vị. "Cảm ơn." Giọng nói thanh lãnh của Bạch Tuyết lần nữa vang lên, rất lịch sự nói lời cảm ơn.

Diệp Hiên lắc đầu, thân hình hóa thành hư vô, thu thần niệm về.

Tinh cầu Thiên Dương. "Bạch Tuyết à?

Cũng có chút thú vị." Diệp Hiên chép chép miệng, âm thầm ghi nhớ cái tên này.

Càng cao lãnh, cậu càng muốn thấy đối phương trở nên nóng bỏng

sẽ như thế nào.

Loại tương phản cực độ đó, khiến người ta cảm thấy cực kỳ kích thích.

Sau khi trải qua vòng thứ tư, trong cuộc thi còn lại hơn một vạn người.

So với hai mươi mấy vạn người ban đầu, thì ít hơn rất nhiều.

Nhưng vì là loại đấu đối kháng loại bỏ một nửa, nên dẫn đến hơn một vạn người này vẫn còn phải tiến hành mười mấy lần PK nữa.

Diệp Hiên vừa bận xong, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng của Bạch Mao. "Đoàn trưởng, đoàn trưởng, lữ trưởng có lệnh, muốn ngài đi Lữ bộ báo cáo!" Chỉ thấy Bạch Mao đi vào, trong tay cầm một thiết bị thông tin.

Người của lữ bộ cao nhất cũng chỉ là Sáng Thế Thần cấp bốn, cho nên căn bản không thể như những Sáng Thế Thần cấp sáu, vượt qua vô số không gian trực tiếp truyền đạt thần niệm.

Bởi vậy mới cần đến thiết bị thông tin do Thần Quốc khoa kỹ sáng tạo ra.

Chỉ thấy một bóng người xuất hiện giữa không trung, đó là hình chiếu từ thiết bị thông tin. "Ngài là Diệp Hiên phải không?

Ta đã nghe qua tên ngài, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a!" Người đàn ông trung niên trong hình chiếu cười cười, khen ngợi nói. "Ta tên Trần Canh, là lữ trưởng lữ 386 của chúng ta.

Hiện tại sau thời gian dài thảo luận của lữ bộ, nhất trí quyết định bổ nhiệm ngài làm đoàn trưởng Đoàn Độc Lập." "Được." Diệp Hiên gật đầu, đáp lại một câu. "Ngài bây giờ hãy đến lữ bộ đi.

Chương 97

Lữ bộ ở trong tinh hệ Ôn Dương, ngài đến đó sẽ biết vị trí cụ thể." Trần Canh thấy Diệp Hiên đồng ý, tuy không nói nhiều lời như trong tưởng tượng, nhưng dù sao thiên tài cũng có chút tính khí của mình, nên cũng không nói gì thêm.

Nói xong, hình ảnh cũng biến mất. "Tinh hệ Ôn Dương ở đâu?" Tuy đã biết tên cụ thể, nhưng Diệp Hiên lại không biết tọa độ, nên mới hỏi Bạch Mao một câu.

Bạch Mao lắc đầu, đáp: "Cái này tôi làm sao mà biết được.

Tôi cũng chỉ nghe nói qua, tinh hệ trong hệ thì nhiều như biển khơi, hơn nữa tọa độ của lữ bộ cũng không thể trực tiếp cho chúng ta biết được." "Nhưng đoàn trưởng Dư Lực thì chắc chắn biết, ngài có thể về đoàn bộ trước, hỏi rõ ràng rồi hãy đi lữ bộ." "Cũng đúng!" Diệp Hiên gật đầu, lập tức quyết định lên đường.

Đại trượng phu sống giữa trời đất, sao có thể uất ức sống dưới người khác lâu dài!

Đã có được cơ hội làm đoàn trưởng, vậy cậu ta chắc chắn sẽ không bỏ qua, cứ đi Đoàn Độc Lập báo cáo nhận chức trước đã rồi nói sau. "Vậy hãy thông báo cho họ, chuẩn bị quay về!" Diệp Hiên hạ lệnh xong, liền chờ đợi họ tập hợp.

Những người này nghỉ ngơi tự nhiên không thể ở một chỗ, mà là sẽ đi chơi khắp các hành tinh xung quanh.

Gần như trên mỗi hành tinh đều có sự tồn tại của sinh linh, bởi vì Sáng Thế Thần cấp một sớm đã có thể thích ứng với đủ loại môi trường sống.

Hơn nữa, rất nhiều hành tinh cũng sẽ được cải tạo thành nơi thích hợp cho phàm nhân cư trú, cho nên trừ những hành tinh tài nguyên ra, các hành tinh còn lại cơ bản đều có cư dân.

Mà những người dân của Nhung Địch Quốc đang ở trong chiến hỏa cũng không có hành vi ứng phó quá lớn.

Họ đã không biết trải qua bao nhiêu lần loại chuyện này rồi, dù sao đối phương đánh tới cũng sẽ không làm hại họ, nhiều nhất cũng chỉ là chiếm đoạt mỏ Thần Nguyên hoặc tài nguyên khác.

Chủ yếu là những người có tính cách ứng phó thì không phải đã đi tòng quân, thì cũng sớm đã bị đánh chết trong các cuộc phản kháng trước đây.

Những người còn lại tự nhiên đều là vô sở vị.

Sau khi tập hợp tất cả tướng sĩ, Diệp Hiên dẫn những người này một đường sử dụng Đại Đạo không gian hướng về tinh hệ Thiên Dương.

Họ đã thoát ly đoàn bộ một tinh hệ, chuyện này đừng nói cấp doanh, ngay cả cấp đoàn cũng rất ít khi làm như vậy.

Hệ Chính Dương, tinh hệ Thiên Dương, tinh cầu Thiên Dương.

Thiên Dương tinh là tinh cầu chủ yếu của tinh hệ Thiên Dương.

Tinh cầu này có phạm vi cực lớn, tuy không bằng Tổ Tinh, nhưng cũng là tồn tại mà tinh cầu thông thường không thể địch lại.

Bộ chỉ huy đoàn Thiết Quyền đóng ở phía trên.

Không phải tất cả các tinh cầu đều giống Tổ Tinh, trên đó có Sáng Thế Thần cấp cao tọa trấn.

Loại địa phương này nhiều nhất cũng chỉ có Sáng Thế Thần cấp bốn trấn thủ.

Chỉ có những nơi cấp cao hơn như hệ Chính Dương mới có Sáng Thế Thần cấp năm trấn thủ.

Mà nơi Sáng Thế Thần cấp bốn trấn thủ tự nhiên đã bị họ tiêu diệt rồi, nếu không cũng không thể giành được một nơi như vậy.

Bộ chỉ huy đoàn. "Diệp Phó đoàn trưởng, haha, à không, phải là Diệp Đoàn trưởng!

Không ngờ ngài lại nhanh như vậy đã trở thành đoàn trưởng rồi!" Dư Lực nhìn Diệp Hiên trở về, cực kỳ cao hứng.

Phó đoàn trưởng dưới quyền hắn được bổ nhiệm làm đoàn trưởng mới, lữ bộ tự nhiên đã sớm thông báo với hắn.

Những ngày này, Diệp Hiên đã cướp được ba mỏ Thần Nguyên.

Mới chỉ vài ngày công phu thôi, đã để hắn nằm ở bộ chỉ huy mà thu được hơn trăm điểm tích phân.

Đây là hơn vạn Thần Nguyên.

Đừng thấy Diệp Hiên không coi Thần Nguyên ra gì, nhưng đặt ở bên ngoài, đây chính là một khoản tiền khổng lồ.

Quan trọng nhất là, đây là hắn "nằm im ăn sẵn" mà có được, tương đương với "nhặt của trời".

Miếng thịt từ trên trời rơi xuống, lại không có nguy hiểm và cái giá nào, sao có thể không thơm ngon chứ. "Đoàn trưởng Dư, lời cũng không cần nói nhiều.

Lần này tôi đến là muốn hỏi ngài tọa độ của lữ bộ." Diệp Hiên cười một tiếng, hiện tại cậu chỉ muốn nhanh chóng chạy đi báo cáo. "Thế này đi, để Hải phó đoàn trưởng đưa ngài đi một chuyến nhé, ngài thấy sao?" Dư Lực nghe vậy, lập tức đáp.

Đối với chuyến đi này của Diệp Hiên, hắn cũng đã sớm dự liệu,

cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Cho nên đã sớm thương lượng xong để Hải Khoa đưa cậu ta đi một lần. "Được." Diệp Hiên gật đầu.

Đối với cậu mà nói, ai đưa cũng không sao, chỉ cần đưa cậu đến địa điểm là được. "À phải rồi, Lưu Dũng và Thủy Ngạn hai người đó tôi muốn đưa đi." "À đương nhiên rồi, hai người bọn họ vốn là do ngài đưa đến mà!" Dư Lực không chút do dự đáp lại.

Hắn cũng không có quyền hạn ngăn cản người ta.

Hắn mà dám ngăn cản, đối phương lập tức sẽ dám bỏ việc, sau đó chạy sang bên Diệp Hiên.

Hơn nữa hai người này vốn là đi cùng Diệp Hiên, Diệp Hiên lại mạnh như vậy, không cần thiết phải làm đối phương khó chịu. "Cảm ơn." Diệp Hiên thấy đối phương dễ dàng đồng ý như vậy, liền nói một tiếng cảm ơn.

Đối phương giữ thể diện, vậy cậu cũng sẽ giữ thể diện. "Không có gì, không có gì, đều là người nhà cả.

À phải rồi, Diệp Đoàn trưởng định khi nào khởi hành?" Dư Lực nghe vậy liền vẫy tay, sau đó hỏi. "Ngay bây giờ đi!" Diệp Hiên không nói nhiều.

Chuyện của Bạch Mao và Vương Kha hai người đó cậu cũng không nhắc đến.

Đối phương muốn theo cậu, cậu cũng không từ chối, nhưng cậu cũng không cần thiết phải đích thân mở miệng.

Đối phương đến thì nhận, không đến thì thôi. "Vậy được, Hải phó đoàn trưởng, đưa Diệp Đoàn trưởng một chuyến đi." Dư Lực gật đầu, liếc mắt ra hiệu cho Hải Khoa.

Hải Khoa liền vội vàng bước ra, mặt nở đầy nụ cười nói: "Diệp Đoàn trưởng, xin mời." Đợi hai người đi ra khỏi bộ chỉ huy đoàn, Vương Kha và Bạch Mao đang đợi bên ngoài cũng liền vội vàng đi vào.

Lưu Dũng và Thủy Ngạn thì đi theo phía sau Diệp Hiên. "Hải phó đoàn trưởng, đợi một lát đã." Diệp Hiên dừng bước, quay người nói. "Được." Hải Khoa tuy không biết cậu ta định làm gì, nhưng cũng không nói nhiều.

Thực lực của Diệp Hiên hắn biết rõ, đối phương nói đợi thì cứ đợi thôi.

Không lâu sau, Bạch Mao và Vương Kha hai người liền đi ra. "Đoàn trưởng, đoàn trưởng Dư đã đồng ý cho hai chúng tôi chuyển đến chỗ ngài rồi!" Bạch Mao vẻ mặt mừng rỡ nói.

Có thể gặp được một đoàn trưởng mạnh mẽ như vậy trong tinh vực bao la, thật không dễ chút nào.

Đây chính là bảo đảm cho chiến lực, cũng là bảo đảm cho sinh mệnh a.

Cùng là cấp bốn, chiến lực của tên này không biết phải cao hơn cấp bốn bình thường bao nhiêu.

Trong từng trận cướp đoạt, Diệp Hiên mỗi lần đều là một chọi ba, một chọi bốn. "Được, vậy cùng đi lữ bộ thôi!" Diệp Hiên cũng không có gì kiêng kỵ.

Chẳng phải chỉ là địa điểm lữ bộ thôi sao, biết thì biết, cho dù bị bán đứng, đối phương có thể làm gì chứ?

Phái một lượng lớn cấp bốn đến vây tiễu?

Người của lữ bộ cũng đâu phải kẻ ngốc, đợi địch quân đến trước mặt thì sớm đã chạy rồi.

Hoặc là trực tiếp kêu gọi chi viện, so hỏa lực sao?

Đại Việt quốc sợ ai chứ?

Sợ cái Nhung Địch quốc bé tí của ngươi sao?

Với hàng đống Sáng Thế Thần cấp bốn của lữ bộ, thực sự không biết bọn họ đang sợ cái gì.

Tuy Hải Khoa không muốn đưa hai người này đi, nhưng nghĩ lại, dù sao cũng đã có Thủy Ngạn và Lưu Dũng hai người biết vị trí lữ bộ rồi, cũng không kém thêm hai người này.

Thế là, một đoàn người hướng về vị trí lữ bộ mà đi.

Tinh hệ Ôn Dương. "Phía trước chính là Ôn Dương tinh rồi, lữ bộ ở ngay trên đó.

Tôi xin phép về trước." Hải Khoa tuy đã đến nơi lữ bộ đóng, nhưng hắn không định cùng đi lên.

Dù sao có thực lực thì có tất cả, cũng không cần dùng đến những lời khách sáo. "Được, đa tạ." Dù sao cũng là đối phương dẫn đường, nói một tiếng cảm ơn cũng là điều nên làm.

Hải Khoa gật đầu, liền quay về hướng đã đến.

Còn Diệp Hiên thì dẫn bốn người hướng về Ôn Dương tinh bay đi.

Trên đường đi cũng không có kẻ nào không biết điều mà cản lại.

Người phụ trách trực ban hiển nhiên cũng biết Diệp Hiên sẽ đến.

Bởi vậy, đoàn người cũng thuận lợi không trở ngại. "Ngay cả người phụ trách trực ban cũng là cấp bốn sao..." Diệp Hiên thầm nghĩ trong lòng.

Xem ra đúng là "cấp bốn nhiều như chó", cả một đống như vậy.

Chỉ ở cấp độ chiến đấu của đoàn mới cảm thấy cấp bốn rất ít, nhưng ở trong lữ bộ này, dường như ai ai cũng là cấp bốn.

Toàn bộ lữ bộ có hơn hai ngàn người.

Hơn hai ngàn người này, ai nấy đều là Sáng Thế Thần cấp bốn, quả thực khó mà tưởng tượng.

Nếu Diệp Hiên thực sự ở đâu đó gặp phải nhiều cấp bốn như vậy, cậu ta cũng chỉ có thể chọn chạy trốn.

Nếu chọn đối đầu cứng rắn, đó thực sự là "não có vấn đề" rồi.

Trừ phi là Sáng Thế Thần cấp năm đến, nếu không chiến thuật biển người chất đống cũng có thể đè chết ngươi.

Cùng một cảnh giới, đương nhiên chiến thuật biển người là hữu hiệu.

Nhưng khi chênh lệch một đại cảnh giới, đó không phải là chiến thuật biển người có thể san bằng được.

Giống như dù có bao nhiêu Sáng Thế Thần cấp ba cũng không thể đánh lại một Sáng Thế Thần cấp bốn, dù có bao nhiêu Sáng Thế Thần cấp bốn cũng tương tự không thể đánh lại Sáng Thế Thần cấp năm.

Trong cùng một cảnh giới, tuy có sự chênh lệch thực lực khổng lồ vô cùng, loại chiến thuật biển người này vẫn hữu dụng, "kiến nhiều cắn chết voi".

Nhưng sự chênh lệch một đại cảnh giới dẫn đến việc chiến thuật biển người không còn hiệu quả được, nguyên nhân căn bản là Sáng Thế Thần cấp thấp căn bản không thể gây ra một chút thương hại nào cho Sáng Thế Thần cấp cao.

Bởi vậy, có đến bao nhiêu người cũng vô dụng.

Sáng Thế Thần cấp bốn tuy bên ngoài có thể làm đoàn trưởng,

nhưng trong lữ bộ lại chỉ là một binh lính nhỏ bình thường.

Đương nhiên, mục tiêu quân sự mà lữ bộ đi tập kích tự nhiên không phải loại đánh đấm nhỏ nhặt cấp đoàn có thể so sánh được.

Tích phân mà họ thu được không nghi ngờ gì là khủng bố, cũng chính là "mấy năm không khai trương, khai trương ăn mấy năm". "Ngài là Diệp Hiên phải không?" Ngay khi đoàn người định bước vào bộ chỉ huy đoàn, có một thủ vệ đã chặn họ lại. "Không sai." Diệp Hiên nhíu mày gật đầu. "Vậy được, mời ngài vào đi." Thủ vệ gật đầu, cho đoàn người Diệp Hiên đi qua.

Nhưng ngay khi Diệp Hiên vừa đi qua, thủ vệ lại lập tức giơ tay ra nói: "Nhàn nhân chỉ bộ." Ý tứ rất rõ ràng, trừ Diệp Hiên ra, ai cũng không được vào.

Thủy Ngạn, Lưu Dũng, Vương Kha, Bạch Mao bốn người thấy vậy nhìn về phía Diệp Hiên.

Sau đó Lưu Dũng cười nói: "Vậy chúng tôi sẽ đợi ngài ở bên ngoài." Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, không cho vào thì không vào, không cần thiết phải cố xông vào.

Làm như vậy chỉ khiến người ta chán ghét, nói không chừng còn mang đến phiền phức cho cả Diệp Hiên.

Diệp Hiên gật đầu, sau đó sải bước đi vào trong.

Bộ chỉ huy rất dễ nhận ra, một kiến trúc lớn như vậy, không hề che đậy chút nào.

Cậu ta cũng không phải kẻ ngốc, hơn nữa, bên trong tập trung một nhóm người mạnh nhất, những khí tức đó cậu ta cũng có thể cảm nhận được. "Ngài là Diệp Hiên phải không?" Diệp Hiên vừa bước vào, liền thấy một chàng trai trẻ cười tủm tỉm nhìn mình nói.

Tuy cậu ta có vẻ ngoài trẻ tuổi, nhưng Diệp Hiên biết, không thể

dựa vào vẻ ngoài để phân biệt tuổi tác, nếu không sẽ căn bản không biết đối phương rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi. "Không sai, cậu là ai?" Diệp Hiên nghi hoặc nhìn người đó, hắn không hề quen biết người này.

Lữ trưởng Trần Canh, người đã nói chuyện với hắn trước đó, cũng không có vẻ ngoài như vậy.

“Tôi tên Khương Trí, là tham mưu của Lữ 386.” Khương Trí tươi cười nói.

Diệp Hiên gật đầu, cười khẽ một tiếng.

Tham mưu mà không có trưởng thì ngay cả đánh rắm cũng không vang, hắn lập tức đoán được ý đồ của đối phương, chắc hẳn là muốn kết giao với hắn.

Chương 98

“Diệp Hiên, cậu đến rồi.” Trần Canh đang ngồi ở ghế trên, thấy Diệp Hiên bước vào thì cười nói.

Trần Canh có thực lực cực mạnh, là người mạnh nhất trong toàn Lữ 386.

Tuy rằng cùng với nhiều người khác đều là Sáng Thế Thần cấp 4 hậu kỳ, nhưng tuổi của y lại là trẻ nhất trong số các Sáng Thế Thần hậu kỳ, đến nay cũng chỉ khoảng hơn vạn tuổi.

Y là cường giả thế hệ mới, không ai cho rằng y không thể đột phá lên Sáng Thế Thần cấp 5.

Mọi người đều biết, y cách việc trở thành Sáng Thế Thần cấp 5 thực ra không xa, bất cứ lúc nào cơ duyên đến đều có thể đột phá.

“Lữ trưởng, chào ngài!” Diệp Hiên gật đầu, làm một động tác quân lễ.

“Được, được, được, ngồi đi.” Trần Canh chỉ vào một chỗ ngồi, ra hiệu.

Diệp Hiên đi tới, liền ngồi xuống.

Bảo hắn ngồi đâu thì ngồi đó, không cần phải câu nệ.

“Lần này gọi cậu đến, cậu cũng đã biết rồi, chủ yếu là điều động cậu làm đoàn trưởng của Độc Lập Đoàn mới thành lập.

Thứ hai, mọi người đều muốn xem tận mắt Diệp Hiên, người đã liên tiếp nhổ ba mỏ Thần Nguyên trong mười ngày qua, rốt cuộc là người thế nào!

Ha ha ha ha!” Trần Canh nói đến sau cùng thì cười lớn.

“Bây giờ nhìn thấy, quả nhiên là danh bất như kiến diện mà!” Trần Canh tự nhiên có thể cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ trong cơ thể Diệp Hiên, cũng hiểu vì sao hắn có thể liên tục một địch nhiều.

Y có một linh cảm, nếu thật sự phải đối đầu với Diệp Hiên, e rằng chính mình cũng không phải là đối thủ của hắn.

“Lữ trưởng quá khen rồi.” Diệp Hiên rất khách khí đáp lại.

Dù lời nói là khiêm tốn, nhưng cả biểu cảm lẫn ngữ khí của hắn đều cho thấy hắn thấy điều này rất bình thường, không hề có chút khiêm tốn nào.

“Tôi nói rõ cho cậu biết trước.

Độc Lập Đoàn tuy nói mới thành lập không lâu, nhưng thực tế là do mười đoàn trước đó hợp lại.

Mười đoàn đó bị phục kích, chỉ còn sống sót ngần này người.

Đoàn trưởng đều đã tử trận, Sáng Thế Thần cấp 4 cũng chỉ có một người chạy thoát được, bây giờ đang làm phó đoàn trưởng của cậu, những người còn lại đều là cấp 3.” Trần Canh trêu đùa xong, liền nghiêm túc nói.

Chuyện này vừa mới xảy ra không lâu.

Đối phương đã điều động hơn năm mươi đoàn, hình thành một vòng vây khổng lồ, bao vây triệt để mười đoàn kia với binh lực năm chọi một.

Những Sáng Thế Thần cấp 4 đó đương nhiên bị Sáng Thế Thần cấp 4 của đối phương tập trung theo dõi, đặc biệt là các đoàn trưởng mạnh nhất, cho nên tất cả các đoàn trưởng đều đã tử trận.

Trong số Sáng Thế Thần cấp 4, chỉ có một người may mắn chạy

thoát được.

Về phần các Sáng Thế Thần cấp 3 của mười đoàn đó, tổng cộng có hơn bốn mươi vạn người, trong đó gần bốn mươi vạn đã tử trận, chỉ còn chưa đến ba vạn người quay về.

Đây là tổn thất lớn nhất mà Lữ 386 phải gánh chịu kể từ khi tiến vào hệ thống Chính Dương.

Một lữ của y chỉ có hơn một trăm hai mươi đoàn, bây giờ lại bị tiêu diệt mười đoàn một cách sống sượng.

Biên chế mười đoàn bị thu gọn thành một đoàn.

Dùng số hiệu cũ thì không tiện lắm, nên họ đã dùng số hiệu Độc Lập Đoàn.

"Vậy, lữ trưởng muốn tôi báo thù?" Diệp Hiên nhướn mày.

Chuyện này sao có thể chứ, đối thủ có thể tiêu diệt mười đoàn, hắn báo thù thế nào?

Hắn cũng đâu phải thần, đánh bại và tiêu diệt hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Đánh bại mười đoàn thì có thể dùng binh lực tương đương, thậm chí ít hơn một chút cũng được, nhưng muốn tiêu diệt hoàn toàn thì ít nhất phải có binh lực gấp ba đến năm lần.

Nhiều người như vậy, bên trong có bao nhiêu Sáng Thế Thần cấp 4?

Diệp Hiên hắn tự cho là vô địch cấp 4, nhưng cũng chỉ là trong solo mà thôi.

"Không phải vậy, chủ yếu là sĩ khí của đoàn này hơi thấp, cần cậu đến chấn chỉnh lại.

Hơn nữa, mười đoàn đó vốn luôn liên kết chặt chẽ, có thể nói là

vinh nhục cùng nhau.

Lần này đột nhiên bị đối phương tập kích, hơn nữa còn bị bao vây một cách lặng lẽ." "Vì vậy, theo phân tích của chúng tôi, rất có khả năng nội bộ đoàn đã có vấn đề, nếu không làm sao đối phương có thể tránh được tai mắt trinh sát, trực tiếp đâm thẳng vào trụ sở đoàn." Trần Canh mặt đầy nghiêm túc nói.

Đây không phải là y nói bừa, đây là họ suy luận ngược lại dựa trên thông tin tình báo truyền về.

Giống như trụ sở lữ của họ vậy, tuy đặt trực tiếp ở đây, nhưng không có nghĩa là bên ngoài không có trinh sát.

Trinh sát công khai và bí mật có vô số, nhiệm vụ của họ là thăm dò xem có kẻ địch nào đi qua gần đó hay không.

Các đoàn kia cũng vậy, nhưng đối phương lại có thể vòng qua những trinh sát bí mật đó, đâm thẳng vào trận địa trụ sở đoàn.

Đây là một chuyện rất kỳ lạ.

Nói đối phương không có tình báo, y tuyệt đối không tin.

"Nội bộ?

Ngài nói có nội gian?" Diệp Hiên nghe đến đây thì cau mày sâu sắc.

Nếu có nội gian, điều đó có nghĩa là đối phương chắc chắn chưa chết, hơn nữa rất có khả năng hiện tại đang ẩn mình trong Độc Lập Đoàn của hắn.

Kẻ làm nội gian thực sự hiếm thấy.

Nếu nói bị người khác xâm lược, làm nội gian để bảo toàn mạng sống thì còn có thể hiểu được hành vi của đối phương (tất nhiên, hiểu là hiểu, đáng giết vẫn phải giết).

Tuy nhiên, trong tình huống mình đi đánh người khác, tại sao lại xuất hiện nội gian?

Chẳng lẽ bản thân đối phương là người của Nhung Địch Quốc?

Có vẻ cũng không khả thi lắm… "Đúng vậy, đây cũng là lý do tại sao tôi không cho họ trực tiếp nhập vào các đoàn khác, mà là tập hợp lại thành lập một đoàn mới." Trần Canh nhìn Diệp Hiên đang khó hiểu, gật đầu, một lần nữa xác nhận.

"Ngài muốn tôi tìm ra ai là nội gian từ trong đó?" Diệp Hiên cau mày hỏi.

Đùa cái gì vậy, đã biết có nội gian rồi, mình lại còn làm đoàn trưởng cái đoàn đó, nếu đối phương chỉ điểm một cái, thì hắn có khi nào đó sẽ rơi vào vòng vây.

Đại Đạo Không Gian tuy dùng để chạy trốn thiên hạ vô song, nhưng vấn đề là nếu đối phương đông người, thực lực tập trung lại, Đại Đạo Không Gian cũng không thể thi triển, vẫn sẽ bị phong tỏa.

"Đúng vậy, nếu cậu tìm ra được, sẽ có trọng thưởng thêm!" Trần Canh đưa ra lời dụ dỗ.

Y biết mình không thể để đối phương mạo hiểm mà làm không công được.

Nhất định phải có lợi ích thì mới có người thực lòng dốc sức.

"Trọng thưởng gì?" Diệp Hiên không phải người dễ lừa.

Nếu không nói rõ, hắn sẽ không nhận.

Đoàn trưởng hay không đoàn trưởng, làm hay không làm đều tùy ý nguyện của hắn.

Những người này đâu phải quân nhân thực sự, chỉ là những người tập hợp lại vì lợi ích mà thôi, biên chế là biên chế, đương nhiên, họ

cũng là tổ chức hợp pháp được quốc gia công nhận.

Nếu không quân bộ cũng không thể ban bố tích phân cho họ, thậm chí còn đưa ra một số phần thưởng đổi chác.

"Mười vạn Thần Nguyên, tìm ra một nội gian, rất hợp lý phải không?" Trần Canh giơ một ngón tay, nói.

Diệp Hiên lắc đầu, cười khẽ một tiếng, nói: "Tuy tôi rất thiếu Thần Nguyên, nhưng số này cũng quá ít.

Tôi tùy tiện tìm một nơi tiêu diệt mỏ Thần Nguyên cỡ nhỏ của bọn chúng, số Thần Nguyên bộc phát ra cũng không chỉ có chừng này." "Vì vậy, phần thưởng này không đáng để tôi bán mạng cho ngài." Bài học của mười đoàn kia còn sờ sờ ra đó, Diệp Hiên không cho rằng mình thực sự là người không ai giết được.

Chuyện mạo hiểm như vậy, với chút lợi ích này, có đánh chết hắn cũng không làm.

Tuy rằng hắn có cách để kiếm được trước, nhưng Thần Nguyên thì càng nhiều càng tốt, như lông dê vậy.

"Một trăm vạn Thần Nguyên, thế nào?!" Trần Canh có chút nghiến răng nói.

Một trăm vạn Thần Nguyên đã là giới hạn mà y có thể đưa ra.

Hơn nữa y sẽ phải tự móc từ túi ra, điều này sao có thể chấp nhận được!

Mọi người ra ngoài liều mạng, không gì khác ngoài cầu mong Thần Nguyên.

Nếu bắt y phải bỏ tiền túi ra, thà y trực tiếp vứt bỏ những người kia, không thu nhận họ nữa, ai thích thu thì cứ thu.

Một trăm vạn Thần Nguyên này là tài nguyên tập thể của lữ bộ,

dùng để bắt nội gian cũng không phải là quá lãng phí.

Dù sao tổn thất của mười đoàn kia còn vượt xa con số trăm vạn Thần Nguyên.

Bốn mươi vạn tướng sĩ đó khai thác một ngày có thể để lại hơn bốn mươi vạn Thần Nguyên.

Hơn nữa, quan trọng nhất là mỏ Thần Nguyên cũng mất vì tên nội gian đó.

Phải biết rằng, sau khi công thủ mỏ Thần Nguyên lần đầu, nếu trấn giữ một năm thì sẽ có thêm rất nhiều tích phân, mỗi năm nộp đủ Thần Nguyên đều sẽ có một khoản tích phân lớn được ban xuống.

Tức là, họ phải giữ vững mỏ Thần Nguyên, đây cũng là một trong những nguồn tích phân lớn.

Nhưng cùng với việc mười đoàn bị tiêu diệt, Lữ 386 trực tiếp tổn thất hơn chục mỏ Thần Nguyên.

Đây mới là tổn thất thực sự lớn.

Dù họ có giành lại được cũng sẽ không được cộng thêm tích phân nữa, bởi vì mỗi mỏ Thần Nguyên đều sẽ bị đánh dấu.

Chỉ lần đầu tiên đoạt được mới được cộng tích phân, sau đó chỉ có thể dựa vào việc trấn giữ và nộp đủ Thần Nguyên hàng năm thì mới có thêm tích phân.

Đại Việt Quốc không chỉ vì muốn rèn luyện thế hệ trẻ, có tài nguyên mà không cướp đoạt thì đúng là kẻ ngốc.

"Được thôi!" Diệp Hiên nhìn thần sắc của đối phương, cũng biết đây chắc là giới hạn rồi, dù không phải cũng không sao.

Tìm một nội gian mà, sẽ rất nhanh thôi.

Khi Diệp Hiên đến Độc Lập Đoàn, hắn tự nhiên sẽ biết.

Nội gian sở dĩ chưa bị bắt, chủ yếu là vì Thần Niệm của Sáng Thế Thần có thể dùng để liên lạc.

Đây mới là điều khó bắt thực sự.

Chỉ cần không phải Nguyên Thần, mà là Đại Đạo về phương diện linh hồn sâu hơn đối phương rất nhiều, thì cực kỳ khó cảm nhận hay thậm chí là chặn bắt.

Diệp Hiên trước hết đã tu luyện Đại Đạo Nguyên Thần và linh hồn, cho nên về phương diện này, chỉ cần nội gian dám thông báo tin tức bên cạnh hắn, hắn tự nhiên có thể bắt được.

Huống hồ, hắn còn nắm giữ Đại Đạo có thể khiến người ta nói thật.

Vì vậy, chỉ cần hắn đến Độc Lập Đoàn, trực tiếp sử dụng Thần Thông với họ là được.

"Vậy được, cậu cứ đến Độc Lập Đoàn đi.

Hiện tại họ đang đóng quân tại tiểu tinh hệ Hắc Dương trong tinh hệ này." Trần Canh gật đầu, ra hiệu cho đối phương có thể đi rồi.

"Cho người dẫn đường đi." Diệp Hiên có chút cạn lời nói.

Ai nấy chỉ nói tên mà không nói tọa độ, hắn lại chưa từng đến đó, làm sao biết được.

Tọa độ bản đồ cũng không chia sẻ cho hắn một phần.

"Ừm, đây là lỗi của tôi.

Ở đây có một bản tọa độ các tiểu tinh hệ gần Quan Vũ, cậu ghi nhớ lấy nhé." Trần Canh phất tay, một con chip nhỏ liền bay đến tay Diệp Hiên.

Diệp Hiên thành thạo trích xuất thông tin bên trong, liền ngay lập tức nắm giữ một lượng lớn tọa độ tiểu tinh hệ.

Bên trong tổng cộng có vô số tọa độ tiểu tinh hệ của tám tinh hệ như Chính Dương tinh hệ, Thiên Dương tinh hệ, Ôn Dương tinh hệ, v.v.

Tức là, Diệp Hiên hiện tại đã nắm giữ tọa độ cụ thể của khu vực nhỏ này.

Đối với Sáng Thế Thần mà nói, đây là chuyện rất đơn giản, thuần túy chỉ là sức ghi nhớ.

Còn việc có thể thực sự tìm thấy điểm tọa độ trong vũ trụ bao la hay không, thì đó là chuyện của riêng họ.

Tiểu tinh hệ Hắc Dương.

"Tên của tiểu tinh hệ này đúng là không đặt sai chút nào, tiểu tinh hệ Hắc Dương…" Diệp Hiên nhìn hằng tinh phát sáng chủ yếu trong tiểu tinh hệ này.

Đó là một mặt trời đen, nên được gọi là tiểu tinh hệ Hắc Dương.

Và toàn bộ tiểu tinh hệ này, phần lớn đều là những nơi u tối, là do Hắc Dương không đủ sáng.

Trong toàn bộ tiểu tinh hệ, có vô số hằng tinh như Hắc Dương tồn tại.

Nhưng không ai để ý đến điều này, sáng Thế Thần dù đen tối vẫn có thể nhìn rõ.

"Đúng vậy, cũng có vẻ đẹp riêng." Thủy Ngạn bên cạnh có chút cảm khái nói.

Cô đã cùng Diệp Hiên đến không ít tiểu tinh hệ trong tinh vực này, nhưng cũng chưa từng thấy tinh hệ nào như vậy.

Thực tế, trong vũ trụ vô bờ bến, những tiểu tinh hệ như vậy nhiều không kể xiết, nhưng họ đa phần đều dùng phương pháp "bước nhảy

không gian" để di chuyển, chứ không chọn phi hành.

Dựa vào tốc độ phi hành, ai mà biết phải mất bao lâu để di chuyển.

Trong vũ trụ rộng lớn vô tận này, giữa các tiểu tinh hệ có thể dùng phi hành để di chuyển, nhưng nếu là giữa các tinh hệ, thì tốc độ lại rất chậm.

Từ một tinh hệ bay đến một tinh hệ khác, dù bay với vận tốc ánh sáng cũng phải mất hàng chục vạn năm.

Tuy nhiều Sáng Thế Thần đã vượt xa vận tốc ánh sáng không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng không ai muốn vượt qua một tinh hệ mà phải tính bằng năm.

Gấp không gian, nhảy vọt không gian, phương pháp tiết kiệm thời gian nhất này chẳng phải thơm hơn sao.

Hơn nữa, cơ bản là Sáng Thế Thần cấp 4 đều có thể nắm giữ Thần Thông này, còn những Sáng Thế Thần lĩnh ngộ Pháp Tắc Không Gian thì khoảng cách đi được lại càng xa hơn.

Chương 99

"Đi thôi!" Diệp Hiên thưởng thức một lát xong, dẫn theo bốn người bước ra một bước, liền đến Hắc Dương tinh.

Đây là nơi Độc Lập Đoàn với hơn hai vạn người đóng quân.

Lúc này, từng người trong số họ đều chỉ lo hưởng lạc, sợ vận rủi lại ập đến.

"Độc Lập Đoàn, tập hợp!" Diệp Hiên khẽ nói với hành tinh phía dưới.

Ông!!!

Một luồng khí thế uy nghiêm không thể phản kháng tức thì bao trùm toàn bộ hành tinh, áp chế khiến tất cả sinh linh đều khó thở.

Mặc dù Sáng Thế Thần không thở cũng không sao, nhưng cảm giác bị áp bức đó là có thật, huống hồ ở đây còn có rất nhiều sinh linh không phải là sinh mệnh siêu phàm.

Cùng với uy áp khí thế của Diệp Hiên, các thành viên Độc Lập Đoàn phía dưới, từng người đều đứng dậy bay lên không trung.

Lần lượt có người bắt đầu tập hợp về phía không trung.

Rất nhanh, hơn hai vạn người đã tập trung trước mặt Diệp Hiên.

"Ngươi tên gì?" Diệp Hiên mắt như chim ưng, nhìn chằm chằm vào Sáng Thế Thần cấp 4 duy nhất còn sống sót đó.

"Đoàn trưởng!

Tôi tên Trương Đại Bưu!" Người đàn ông vạm vỡ kia vội vàng đứng thẳng người đáp.

"Trương Đại Bưu?" Diệp Hiên cau mày sâu sắc, nhìn dáng vẻ của

đối phương, trong ấn tượng lại bắt đầu trùng lặp với một nhân vật trong bộ phim truyền hình kiếp trước.

Sau đó hắn lắc lắc đầu, hai người này ngoài việc đều hơi vạm vỡ ra thì không có gì giống nhau cả, chắc chỉ là trùng tên thôi.

Nhưng ý niệm này vừa xuất hiện, hắn lập tức nghĩ đến lữ của mình hình như tên là Lữ 386, mà mình lại là đoàn trưởng Độc Lập Đoàn… Trong một thoáng, Diệp Hiên không khỏi cảm thán sự vô thường của nhân sinh.

"Là Trương Đại Bưu phải không?

Trong đoàn tổng cộng có bao nhiêu người?" Diệp Hiên nhìn hàng ngũ lổng lẻo trước mặt, cau mày hỏi.

Hắn luôn có cảm giác những người trước mặt chưa đến đủ, nhưng vì đến vội nên cũng không hỏi lữ trưởng đoàn này rốt cuộc có bao nhiêu người.

"Báo cáo đoàn trưởng, hiện tại Độc Lập Đoàn tổng cộng có sáu doanh.

Từ doanh một đến doanh năm mỗi doanh có năm ngàn người, doanh sáu có hai ngàn ba trăm tám mươi hai người!" Trương Đại Bưu lớn tiếng hô.

Rõ ràng, trước khi Diệp Hiên đến, y đã thuộc lòng quy mô biên chế nhân sự ở đây rồi.

"Tức là, Độc Lập Đoàn bao gồm cả ngươi là hai vạn bảy ngàn ba trăm tám mươi ba người.

Tại sao hiện tại ở đây lại thiếu ba mươi hai người?" Diệp Hiên cau mày.

Hắn chỉ liếc mắt một cái đã biết hiện tại ở đây có bao nhiêu

người.

Hơn hai vạn người trông có vẻ rất nhiều, nhưng thực tế trong vũ trụ bao la, cũng chẳng đáng là gì.

"Cái này…" Trương Đại Bưu nhất thời cũng nghẹn lời.

Y làm sao biết ba mươi hai người kia vì sao lại thiếu, chắc chắn là không đến, còn vì sao không đến thì quỷ mới biết.

"Mặc kệ đi, những người đó không đến thì thôi.

Từ bây giờ trở đi, Độc Lập Đoàn cộng thêm năm người chúng ta, tổng cộng là hai vạn bảy ngàn ba trăm năm mươi sáu người!" Diệp Hiên phất tay.

Những người đó không đến thì thôi, lẽ nào hắn còn phải cầu xin đối phương gia nhập sao?

Không đến thì sau này đừng đến nữa!

"Bây giờ, còn ai muốn rút lui không?

Muốn rút khỏi Độc Lập Đoàn thì cứ trực tiếp rút lui là được, không cần nói nhiều, cứ thế mà đi, tôi ở đây không ép buộc!" Diệp Hiên nói xong, nhìn về phía những người đó, không ai chọn rời đi.

Cũng phải, những người thực sự không muốn tiếp tục cầu sinh thì đã tự mình bỏ đi từ sớm, sẽ không quay về đội.

Còn những người đã quay về đội có thể còn hối hận, chính là ba mươi hai người kia.

Những người hiện đang xuất hiện trước mặt Diệp Hiên đều là những người muốn tiếp tục lăn lộn.

"Ừm, rất tốt.

Xem ra những kẻ hèn nhát đã đi hết, vậy những người còn lại đều

không phải kẻ hèn nhát!

Còn về việc có phải dũng sĩ hay không, điều đó phải xem biểu hiện của các ngươi sau này!" "Bây giờ, các liên đội báo cáo số người và những người vắng mặt, cuối cùng do doanh trưởng báo cáo lại cho tôi!" Diệp Hiên nói xong, liền im lặng chờ đợi tại chỗ.

Những người đó trước đây đều đã cảm nhận được uy áp của hắn, tự nhiên biết vị đoàn trưởng trẻ tuổi này là một Sáng Thế Thần cấp 4 thực lực rất mạnh.

Không lâu sau, các doanh trưởng liền báo cáo danh sách những người vắng mặt trong doanh.

"Chính là ba mươi hai người này sao?

Lập tức đưa vào danh sách đen của Độc Lập Đoàn cho tôi!" Diệp Hiên sau khi nhận được thông tin của ba mươi hai người, trực tiếp ra lệnh cho tham mưu phụ trách đưa họ vào danh sách đen.

Hắn không muốn sau này khi chiêu binh mãi mã lại đụng phải ba mươi hai người này.

Coi Độc Lập Đoàn của hắn là gì chứ!

Muốn đi thì đi?

Muốn đến thì đến?

Sau khi chấn chỉnh xong đoàn, Diệp Hiên liền tiếp tục mở miệng nói: "Tôi biết các ngươi trước đây đều là người của các đoàn khác, mười đoàn của các ngươi cũng thường xuyên qua lại mật thiết, hành động công thủ tương ứng.

Nhưng các ngươi lại bị người ta bao vây một cách bất ngờ, các ngươi không thấy điều này rất đáng ngờ sao?" Diệp Hiên vừa nói ra lời này, sắc mặt mọi người đều đồng loạt thay đổi.

Họ không phải là chưa từng nghĩ đến điều này, chỉ là không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Ai cũng không biết rốt cuộc ai là kẻ phản bội, cũng không biết vì sao lại xuất hiện kẻ phản bội.

Thêm vào đó, mọi người đều là những người sống sót từ cõi chết trở về, cũng có chút tình nghĩa hoạn nạn.

Cho nên, mấy ngày nay họ ai nấy đều hoặc là tụ tập uống say, hoặc là tìm kiếm nơi ăn chơi hưởng lạc, cố gắng quên đi chuyện này.

Nhưng bây giờ, dưới lời nói thẳng thừng của Diệp Hiên, bức màn che này cũng bị xé toạc, toàn bộ đoàn quân lập tức nảy sinh một bầu không khí nghi ngờ lẫn nhau.

Diệp Hiên thấy cảnh này, thầm nghĩ quả nhiên, không phải lời nào cũng có thể công bố.

Tuy nhiên, sau đó hắn lập tức nói: "Đây là kết quả của nhiều lần thảo luận từ trên xuống dưới toàn bộ lữ bộ.

Mười đoàn của các ngươi vốn đều là đoàn tinh nhuệ, làm sao có thể bị người ta bao vây toàn bộ đoàn ngay dưới mắt mà không hay biết gì?

Điều này thực sự quá khó tin." "Vì vậy, để điều tra xem nội gian có ở trong đoàn chúng ta hay không, tiếp theo tôi sẽ sử dụng Thần Thông với các ngươi.

Người có vấn đề tự nhiên sẽ lộ chân tướng, nếu không có vấn đề, mọi người cũng có thể yên tâm tin tưởng lẫn nhau." Tiếp theo, bất chấp ý kiến của mọi người, Diệp Hiên trực tiếp triệu hồi Đại Đạo.

Ông!!!

Một luồng kim quang từ trong cơ thể Diệp Hiên bắn ra, bay lên

không trung bùng phát thành vô số mưa vàng.

Mưa vàng rơi xuống người những người đó, từng người đều phát ra những đốm kim quang lấp lánh.

“Rốt cuộc ai là nội gian!

Trong các ngươi có ai đã phản bội Đại Việt Quốc không?!” Diệp Hiên đột nhiên hô lớn, thuật nhiếp nhân tâm hồn phóng về phía những người đó.

Lại thêm những hạt mưa vàng hóa từ chân thành chi ngôn, cả hai lớp chồng lên nhau, đừng nói là những Sáng Thế Thần cấp 3 trước mặt này, ngay cả Sáng Thế Thần cấp 4 cũng không thể chống lại bộ tổ hợp này.

“Tôi không phải!

Tôi không có!” “Tôi không phải!!

Tôi không có!!” Từng người mang trong lòng vô vàn lửa giận, phẫn nộ gào thét.

Cái cảm giác bị người ta nghi ngờ này, ai trải nghiệm rồi mới biết.

Một cảm xúc uất ức và phẫn nộ lẫn lộn trong lòng, theo tiếng gào thét mà vang vọng ra.

Mặc dù trong lòng họ không dễ chịu gì, nhưng họ cũng biết việc lữ bộ có sự nghi ngờ này là rất hợp lý.

Không chỉ lữ bộ bên đó, ngay cả bản thân họ cũng cảm thấy có nội gián.

Từng tiếng gào thét lớn vang vọng trong không trung, lan ra khắp tiểu tinh hệ Hắc Dương.

Vô số sinh linh đều quay đầu nhìn, hướng ánh mắt về phía đám đông đen kịt trên bầu trời Hắc Dương tinh.

Nhưng vì cách quá xa, họ chỉ nhìn thấy một chấm đen mà thôi.

“Rất tốt!

Xem ra nội gián không nằm trong số các ngươi!” Diệp Hiên lúc này trong lòng cũng có chút ngũ vị tạp trần, giọng nói đầy sức lây lan kia khiến hắn cũng có chút cảm thấy uất ức.

Nhưng hắn cũng không nói gì thêm, đây là nhiệm vụ cấp trên giao phó, cũng là điều bắt buộc phải làm.

Nội gián một ngày chưa bị bắt ra, trong lòng những người này khó tránh khỏi sẽ có một cái gai đâm vào, biết đâu chừng nào đó sẽ xảy ra biến loạn.

Tuy rằng hiện tại nội gián chưa bị bắt ra, nhưng may mắn là nội gián không có trong đoàn hiện tại.

“Còn lại là ba mươi hai người kia…” Diệp Hiên khẽ lẩm bẩm, hắn giơ một tay ra, trên người xuất hiện một luồng khí tức thôn phệ.

Ông!!!

Hắc Dương tinh.

“Hắc hắc, mặc bộ đồ này vào!” Một người đàn ông tóc xanh đầy đầu mặt đầy dâm tiện nói, người phụ nữ nằm dưới thân hắn đôi mắt đờ đẫn, trống rỗng, dường như đã bất tỉnh nhân sự, nghe vậy không có chút động tĩnh nào.

“Mẹ kiếp!!!” Ngay khi người đàn ông tóc xanh cau mày định tự mình động thủ, đột nhiên một lực hút cực lớn kéo hắn lên không trung.

Người phụ nữ vốn đang trần truồng nằm đó, vẻ mặt sinh không thể luyến, thấy vậy đôi mắt tức thì trừng lớn, miệng há hốc, một ít nước bọt trắng đục chảy ra khóe miệng đang há, hiển nhiên là đã bị

kinh hãi.

Người đàn ông tóc xanh này không phải là trường hợp duy nhất.

Trên khắp hành tinh, tổng cộng có ba mươi hai người đồng loạt bay lên không trung.

Những người đó chính là số người thiếu của Độc Lập Đoàn.

Diệp Hiên hút tất cả họ vào không gian giữa các vì sao, không phải để họ gia nhập Độc Lập Đoàn, mà là để điều tra xem họ có phải nội gián hay không.

Trong số ba mươi hai người này, có mười người đang trần truồng.

Trong Độc Lập Đoàn cũng có không ít nữ giới, thấy vậy đều quay đầu đi, không nhìn về phía này nữa.

Ngay sau đó, lại một trận kim quang rớt xuống, cùng với khí thế chấn nhiếp.

Diệp Hiên hỏi lại một lần nữa, lúc này mới phát hiện trong số ba mươi hai người này cũng không có nội gián.

Họ chỉ là có chút không muốn làm nữa mà thôi, chỉ muốn ăn chơi hưởng lạc.

Thế là, Diệp Hiên phất tay, những người đó lại quay về chỗ cũ.

"Họ cũng không phải là những người đã phản bội các ngươi.

Điều này cho thấy kẻ phản bội các ngươi hoặc là đã đi đến nơi khác, hoặc là đã chết trong trận hỗn chiến, hoặc là đã về phe đối phương." "Khả năng thứ ba gần như có thể bỏ qua.

Khả năng thứ hai tuy có thể xảy ra, nhưng xác suất tương đối nhỏ.

Tức là, khả năng nội gián đã đi đến nơi khác là lớn nhất." Diệp Hiên kiểm tra xong ba mươi hai người này, liền nói với hơn hai vạn

người trước mặt.

“Mặc kệ những chuyện này.

Vì trong đoàn không có nội gián, tôi cũng có thể báo cáo với cấp trên.

Tiếp theo, tôi cũng nên giới thiệu một chút về mình.” “Tôi tên Diệp Hiên, năm nay là sinh viên năm nhất, là đoàn trưởng mới của các ngươi, Sáng Thế Thần cấp 4 sơ kỳ.” Diệp Hiên trước hết tự giới thiệu.

“Sắc!!!” “Sao có thể?!” “Mới năm nhất?!” Toàn bộ đoàn quân tức thì xôn xao.

Năm nhất mà đã là Sáng Thế Thần cấp 4 ư?

Lại còn chạy đến đây làm đoàn trưởng?

Từng người đều có chút không thể tin nổi nhìn Diệp Hiên, nhưng họ ngại thực lực của Diệp Hiên nên không thể thăm dò tuổi xương của hắn, nhất thời cũng khó phân thật giả.

“Vị này là Thủy Ngạn, vị này là Lưu Dũng.

Hai người họ là bạn học của tôi.

Bây giờ, tôi không cần biết doanh trưởng cũ của các ngươi là ai, hiện tại hai người họ chính là doanh trưởng của doanh một và doanh hai.” Diệp Hiên chỉ vào Thủy Ngạn và Lưu Dũng bên cạnh, nói.

“Hai vị này là hai doanh trưởng tôi mang từ Thiết Quyền Đoàn đến.

Vị này là Bạch Mao, vị này là Vương Kha.

Họ sẽ đảm nhiệm vị trí doanh trưởng của doanh ba và doanh bốn.

Còn về các doanh trưởng cũ từ doanh một đến doanh bốn, bốn

người các ngươi đều sẽ bị giáng làm phó doanh trưởng.” Diệp Hiên lại chỉ vào Bạch Mao và Vương Kha bên cạnh nói.

“Có vấn đề gì không?

Ai có ý kiến phản đối có thể nói ra.” Diệp Hiên nói xong, ánh mắt quét qua những doanh trưởng trước mặt.

“Tướng bại trận, lấy đâu ra ý kiến.

Toàn bộ nghe theo phân phó của đoàn trưởng là được!” Doanh trưởng cũ của doanh một trầm giọng nói.

Diệp Hiên biết trong lòng y có chút không phục, nhưng cũng không nói gì thêm.

Chương 100

Những người này có phục hay không liên quan gì đến hắn, thực sự không muốn ở lại thì cứ đi là được.

Hơn nữa, hắn cũng tin bốn người này có năng lực thu phục những người phía dưới.

Nếu không có năng lực thì sớm nhường vị trí mà đi là được rồi.

Còn về năng lực?

Đó chính là thực lực.

Thực lực chí thượng, có thực lực mạnh thì lời nói mới có trọng lượng, giống như Diệp Hiên vậy, nhìn có vẻ là đoàn trưởng, nhưng nếu không có thực lực cấp 4 làm nền tảng, ai mà thèm để ý đến hắn.

"Rất tốt!

Còn nữa không?

Còn ai có ý kiến không?" Diệp Hiên gật đầu, rất tán thưởng vị doanh trưởng cũ của doanh một này.

Người không sợ thực lực yếu, dù sao luôn có người có năng lực mạnh, người có năng lực yếu, nhưng người chỉ sợ không có tự biết mình.

"Không có!" Những doanh trưởng còn lại bị giáng chức cũng lớn tiếng đáp.

Đúng như lời doanh trưởng doanh một đã nói, tướng bại trận, lấy đâu ra mặt mà đòi hỏi!

Bị giáng chức cũng là lẽ đương nhiên!

"Vậy được, tôi cho các ngươi một tiếng để chỉnh đốn lại.

Một tiếng sau, tập hợp tại đây, đến một nơi khác!" Diệp Hiên rất hài lòng nói.

Thủ hạ không gây rối cho mình, đó là điều tốt nhất.

Dù sao nếu có người hát trái điệu, hắn sẽ phải ra tay chỉnh đốn một trận, rất phiền phức.

Trước đây khi còn ở trường, hắn vẫn rất thích những ánh mắt sùng bái của người khác, nhưng trải qua nhiều rồi, tự nhiên cũng trở nên chai sạn, dẫn đến bây giờ người khác sùng bái hắn, trong lòng hắn cũng không còn cảm giác nhiều nữa.

Mơ hồ vẫn còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên mình một phát gây kinh ngạc khiến những người đó sững sờ, lúc đó trong lòng mình thực ra vẫn rất sảng khoái.

Bao gồm cả những lần giả bộ thành công sau này, cũng đều rất sảng khoái, nhưng sảng khoái đến mấy, trải qua nhiều rồi cũng sẽ không còn cảm thấy sảng khoái đến vậy nữa.

"Rõ!" Một đám đoàn viên hô lớn một tiếng, rồi ai nấy đều bay về Hắc Dương tinh dưới chân.

"Đoàn trưởng, đi đâu vậy?" Trương Đại Bưu gãi mũi, tò mò hỏi.

Y cũng là thành viên cũ duy nhất không trở về Hắc Dương tinh.

"Không biết." Diệp Hiên xòe hai tay, trực tiếp nói.

Trương Đại Bưu là phó thủ của hắn, cũng không cần thiết phải giấu giếm gì, cho nên hắn thực sự không biết.

"Hả?" Trương Đại Bưu không khỏi nảy sinh một linh cảm không lành từ trong sâu thẳm tâm hồn.

Sao cứ cảm thấy mình đi theo một đoàn trưởng như vậy, hình như có chút không yên ổn cho lắm… "Ha ha, phó đoàn trưởng, đoàn

trưởng chính là như vậy đó, anh cứ quen dần đi!" Lưu Dũng thì là người tự nhiên thân thiện, thấy biểu cảm của Trương Đại Bưu xong thì bước ra cười lớn nói.

Cũng không xa lạ gì, trực tiếp gọi ra luôn.

Dù sao sau này cũng sẽ ở chung một chỗ, sớm quen hay muộn quen cũng không khác biệt.

Còn về cách xưng hô với Diệp Hiên cũng vậy, riêng tư gọi tên thì không sao, nhưng rành mạch thì vẫn phải gọi đoàn trưởng trước mặt người khác, cái sĩ diện cần thiết cũng phải giữ.

Tổng không thể như nhiều người EQ thấp trong lịch sử, bạn bè đã công thành danh toại rồi, còn kể những chuyện xấu ngày xưa trước mặt thủ hạ của đối phương, lại còn ngày nào cũng nói "không có tôi thì làm sao mà thế này thế kia", trước mặt cấp dưới thì cứ một tiếng "thằng bé", một tiếng "thằng cu" mà gọi, như vậy chẳng phải là tự tìm chết sao.

"Lưu Dũng nói không sai.

Suốt thời gian qua chúng tôi cũng không biết đoàn trưởng muốn đi đâu, nói chung là cứ chạy khắp nơi, tìm thấy chỗ nào có mỏ Thần Nguyên thì đánh, chỉ có vậy thôi." Thủy Ngạn cũng đi đến, xác nhận.

"Ờ… được rồi!" Trương Đại Bưu lại dùng một ánh mắt mới nhìn Diệp Hiên, đó là một ánh mắt có chút vui mừng lại có chút sùng bái, trong đó còn ẩn chứa một số cảm xúc khó tả.

"Mẹ nó, đoàn trưởng này sao lại bưu hơn cả Trương Đại Bưu mình nữa vậy?!

Sau này ai dám nói lão tử bưu nữa chứ!" Trương Đại Bưu trong lòng thầm than vãn.

Y ngày xưa cũng từng dẫn quân lang thang khắp thế giới, thỉnh

thoảng đánh du kích, tập kích nhỏ lẻ các đơn vị địch, nhưng cũng chưa từng như Diệp Hiên vậy.

Chẳng làm gì cả, cứ chuyên chọn những cái khó nhằn mà làm.

Thiên Dương tinh hệ, tiểu tinh hệ Khoa Dương.

Diệp Hiên dẫn Độc Lập Đoàn rời khỏi Ôn Dương tinh hệ, chạy đến Thiên Dương tinh hệ quen thuộc nhất của hắn.

Về điểm này, lữ bộ cũng không có ý kiến gì, dẫn đoàn đi đâu là chuyện của đoàn trưởng, họ thường cũng sẽ không can thiệp.

Diệp Hiên đến tiểu tinh hệ Khoa Dương, nơi đây là giao giới giữa Thiên Dương tinh hệ và Ôn Dương tinh hệ.

Khi đến nơi, hắn đã dùng Thần Thông Pháp Tắc Không Gian nên không lãng phí thời gian.

Bằng không, muốn xuyên qua một tinh hệ thì đó là một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Tọa độ của lữ bộ cũng không phải bất biến, thỉnh thoảng cũng sẽ thay đổi, nhưng bất luận thay đổi thế nào, đều sẽ thông báo cho các đoàn trưởng.

Lúc này, Diệp Hiên cùng đoàn người đang tranh giành một số tài nguyên ở tiểu tinh hệ Khoa Dương.

Những tài nguyên này thực chất là Thần Nguyên, nhưng đều là Thần Nguyên rải rác thuộc về các thế lực khác nhau.

Thực ra cũng chỉ là cướp bóc đơn giản thôi, đúng vậy, hắn không tìm được vị trí các mỏ Thần Nguyên của đối phương, thế là hắn liền tập hợp nhân lực để cướp bóc Thần Nguyên của các công ty lớn trên những hành tinh này.

Còn về Sáng Thế Thần bình thường, như vậy quá lãng phí thời

gian, hơn nữa thu hoạch cũng ít ỏi, hắn chuyên chọn những kẻ giàu có để cướp.

Còn về cứu trợ người nghèo ư?

Hắn chính là người nghèo đây.

Hắn còn thiếu hơn một trăm triệu Thần Nguyên để tạo ra hai bảo vật lớn hoàn mỹ của nhân tộc, có mấy ai nghèo bằng hắn chứ.

Dù sao những người này cũng đều là người của Nhung Địch Quốc, và nơi đây cũng không phải do Đại Việt Quốc thống trị.

Chỉ có thể trách những người đó quá ngu ngốc, ngay cả Thần Nguyên của mình cũng không giữ được.

Còn những ông chủ công ty bị cướp cũng đều giận mà không dám nói, ai bảo tu vi của họ không đủ, bảo tiêu cũng không đánh lại đối phương chứ.

Là một tổ chức vũ trang đối địch, việc cướp bóc trong quốc gia này là chuyện rất bình thường, cũng chính là những tên cướp biển tinh tế chính quy.

Cướp biển tinh tế, thứ này từ xưa đến nay không thiếu, chỉ là đa số đều là các tổ chức tư nhân.

Ngay cả ở những tinh vực hẻo lánh của Đại Việt Quốc cũng tồn tại những người này, đừng nói đến Nhung Địch Quốc, nơi đang chiến loạn.

Và những người trấn giữ ở đây cũng chỉ là Sáng Thế Thần cấp 3, trực tiếp bị Độc Lập Đoàn tiêu diệt trong nháy mắt.

Trận chiến cấp độ này, căn bản không cần Diệp Hiên tự mình ra tay.

Cứ như vậy, Diệp Hiên đã trải qua học kỳ đầu tiên của năm nhất

trong không gian giữa các vì sao.

Trong những ngày này, tuy thực lực của Diệp Hiên vẫn chưa từ cấp 4 sơ kỳ bước vào cấp 4 trung kỳ, nhưng thực lực đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Hắn cũng đã từ bảng Thông Thiên toàn quốc xếp lên vị trí thứ nhất.

Chỉ có điều cuộc thi tinh vực vẫn chưa kết thúc, còn thiếu vòng tranh tài cuối cùng, đó là trận chiến cuối cùng, cũng là trận quyết định quán quân trong cuộc thi tinh vực.

Còn về việc Diệp Hiên tự tay thành lập một siêu cường đoàn tại tinh vực Dương Vân, quân số của Độc Lập Đoàn đã vượt qua mười vạn đại quân.

Nói là một đoàn thì quân số hơi nhiều, nói là một lữ thì quân số lại hơi ít.

Luôn lựa chọn phát triển độc lập.

Đối với nhân sự của một đoàn, cấp trên cũng sẽ không can thiệp.

Nếu ngươi giỏi, muốn có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu người.

Tiền đề là phải có đủ người nguyện ý đi theo.

Và lúc này, Độc Lập Đoàn có hai mươi doanh trưởng.

Trong số hai mươi doanh trưởng này có mười người là Sáng Thế Thần cấp 4.

Lưu Dũng và Thủy Ngạn tuy vẫn chưa đột phá cấp 4, nhưng thực lực của họ cũng đã là mạnh nhất trong số các doanh trưởng, ngoại trừ những Sáng Thế Thần cấp 4 kia.

Còn Trương Đại Bưu vẫn là phó đoàn trưởng.

Mười doanh trưởng Sáng Thế Thần cấp 4 đó đều kiêm nhiệm chức vụ tham mưu lữ bộ, rồi ở Độc Lập Đoàn lại biến thành một cục diện như vậy: một đoàn trưởng, một phó đoàn trưởng, mười tham mưu, không có tham mưu trưởng, hoặc có thể nói là ai cũng là tham mưu trưởng.

Sở dĩ những Sáng Thế Thần cấp 4 kia nguyện ý đi theo Diệp Hiên, cũng là vì thực lực của Diệp Hiên quá mạnh.

Thay vì tự mình làm phó đoàn trưởng ở chỗ người khác thì thà đến đây, ngày nào cũng có thịt mà ăn.

Độc Lập Đoàn phân tán hơn, mỗi một tham mưu ngoài việc dẫn dắt một doanh của mình, còn dẫn theo một doanh khác phụ trách trấn giữ một mỏ Thần Nguyên.

Còn Diệp Hiên một mình ở trong đoàn bộ, nằm ở trung tâm của mười mỏ Thần Nguyên.

Chỉ cần có chuyện, hắn lập tức có thể đến kịp.

Tức là, Độc Lập Đoàn một đoàn trấn giữ mười mỏ Thần Nguyên.

Còn việc khai thác khoáng sản thì là do những nô lệ bị bắt.

Chỉ trong thời gian ngắn, uy danh của Độc Lập Đoàn vang dội khắp Thiên Dương tinh hệ.

Ngay cả bên Nhung Địch Quốc cũng truyền đi danh hiệu Độc Lập Đoàn.

Họ không phải là chưa từng nghĩ đến việc giành lại, thực sự là thực lực của Diệp Hiên quá mạnh đến mức khó tin.

Quân đội Nhung Địch Quốc đã từng có ba đến năm đoàn liên thủ cướp đoạt một mỏ Thần Nguyên, nhưng bên Diệp Hiên nếu đánh không lại thì trực tiếp rút lui.

Rút xong đợi đến khi Diệp Hiên rảnh tay, lại một lần nữa thu thập lại.

Hơn nữa cũng làm được điều gọi là "một phương có nạn, tám phương chi viện", chỉ cần ở gần, Sáng Thế Thần cấp 4 ở đó cũng sẽ chạy đến.

Một số người chơi trò "đánh lạc hướng", kết quả một bên vừa giành được lãnh địa, bên kia lập tức bị đánh bại, sau đó Diệp Hiên quay về viện trợ đánh bại họ.

Sau vài lần trải nghiệm, không những Độc Lập Đoàn không bị sao, ngược lại số nô lệ khai khoáng của Độc Lập Đoàn ngày càng nhiều hơn.

Và sau đó, những người đó cũng đều thành thật trở lại.

Dù sao Độc Lập Đoàn cũng đã đến giới hạn, có cố gắng nữa cũng không thể kiếm thêm mỏ Thần Nguyên khác được.

Vì vậy, sau khi giành được những mỏ Thần Nguyên này, Diệp Hiên cũng không nghĩ đến việc tiếp tục khai cương khoách thổ.

Nhân lực không đủ thì rất phiền phức, càng nhiều mỏ Thần Nguyên cũng có nghĩa là càng nhiều phòng tuyến công thủ, tinh lực của hắn dù sao cũng có hạn.

Tuy nhiên, chỉ riêng mười mỏ Thần Nguyên này cũng đã mang lại cho Diệp Hiên một khoản thu khổng lồ.

Khai thác khoáng sản tự nhiên là cách làm giàu nhanh chóng.

Hắn tuy không giấu giếm số lượng khai thác hàng ngày, nhưng số lượng người khai thác thì hắn lại giấu.

Dù sao những nô lệ bị bắt đó, đối phương cũng không biết có bao nhiêu, tổng không thể cứ đếm từng người một được.

Vì vậy, Diệp Hiên cũng ngầm kiếm được không ít Thần Nguyên.

Không chỉ hắn, rất nhiều tướng sĩ cũng được chia phần.

Chuyện tốt như vậy, tự nhiên không ai báo cáo.

Ngay cả khi có báo cáo, chỉ cần không quá lố bịch, cấp trên cũng sẽ không quản.

Những mỏ Thần Nguyên cướp đoạt được như thế này, chỉ cần ngươi mỗi năm nộp đủ lợi ích, những người cấp trên tự nhiên lười biếng không tra.

Nhưng nếu không nộp đủ, hậu quả sẽ nghiêm trọng, chỉ trong chốc lát sẽ cho ngươi thấy sức mạnh của bộ máy quốc gia.

"Giải đấu tinh vực lớn, Trận chiến quán quân, bắt đầu!" Giọng nói của cơ tiên đột nhiên xuất hiện bên tai Diệp Hiên.

Diệp Hiên vội vàng tách một luồng thần niệm tiến vào tinh vực chi lôi.

Tinh vực chi lôi.

"Đây chính là trận chiến cuối cùng sao…" Diệp Hiên nhìn đối diện, một vùng trống rỗng, không có một bóng người, lặng lẽ chờ đợi.

Không lâu sau, một cô gái mặc áo xanh xuất hiện trong tầm mắt Diệp Hiên, khiến mắt hắn sáng lên.

Hắn không ngờ rằng người kiên trì đến vòng cuối cùng lại là một cô gái.

"Ngươi chính là Diệp Hiên?" Thang Hạ đôi mắt đẹp lóe lên sắc màu gợn sóng, có chút tò mò nhìn người đàn ông trước mặt.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp Diệp Hiên.

Trước đây tuy đã xem qua một số bức ảnh, nhưng dù sao cũng

không phải tận mắt nhìn thấy.

Và lần đầu gặp mặt này, nàng cảm thấy đối phương không hề lạnh lùng vô tình như trên diễn đàn đã nói, mà lại khá hòa nhã… Diệp Hiên nghe vậy gật đầu, cười nói: "Thang Hạ, cái tên thú vị." Thương Thang, Hạ Khải, kết quả hai cái tên này kết hợp lại thành Thang Hạ, lại còn là một cô gái, nên khiến hắn cảm thấy thú vị.

Mặc dù Thang không phải tên thật là Thương Thang, nhưng trong lịch sử thì được gọi như vậy bằng tên quốc gia và tên của họ ghép lại, Hạ Khải cũng thế, nên cũng không cần quá câu nệ.

"Ồ?

Chỗ nào thú vị?" Thang Hạ nghe vậy tò mò hỏi, đôi mắt đẹp chớp chớp.

Nàng đương nhiên đã biết Diệp Hiên từ lâu.

Kể từ khi người chị em tốt của nàng là Thủy Băng bị Diệp Hiên đánh bại trong trận đầu tiên, nàng đã luôn chú ý đến Diệp Hiên.

Nàng biết Diệp Hiên đánh ai cũng chỉ là chuyện của vài sinh linh, cũng biết mình không địch lại đối phương, nên cũng không vội bắt đầu mà nói chuyện phiếm một lát trước.

Chương 101

Mặc dù nàng đã vượt qua mọi cửa ải, nhận được rất nhiều cơ duyên, thực lực đã tăng lên rất nhiều, nhưng nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy mình có thể đánh bại Diệp Hiên.

Khoảng cách giữa hai người thực sự khó mà đong đếm được.

Diệp Hiên cũng vừa hay rảnh rỗi, cũng không ngại trò chuyện với mỹ nữ, huống hồ là một mỹ nữ có thực lực cường đại.

"Ha ha, không có gì.

Ngươi có muốn chủ động nhận thua không?" Diệp Hiên cười một tiếng, sau đó hỏi.

Thang Hạ từ từ lắc đầu, mặt mỉm cười nói: "Tôi đã hứa với chị em tốt của mình là sẽ giúp cô ấy báo thù mà!" Diệp Hiên cau mày, chị em tốt?

Không có ấn tượng gì cả… "Chị em tốt của tôi là Thủy Băng, chính là người bị ngươi đánh bại trong trận đầu tiên." Thang Hạ thấy vậy liền biết đối phương đã quên, bèn lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Hiên lúc này mới bừng tỉnh, vỗ vỗ trán, lập tức nhớ ra người đó là ai.

Cùng lúc đó.

Tinh vực An Lạc, tinh hệ Vân Mộng, tinh cầu Thụy Vân.

Thủy Băng nhìn cảnh tượng trên màn hình chiếu, mặt đầy cạn lời.

Thực ra nàng lúc đầu biết thực lực của Diệp Hiên xong, đã sớm không còn ý nghĩ báo thù nữa, dù sao thật sự là không thể đánh lại.

Nhưng không ngờ chị em tốt của nàng lại vẫn nói ra chuyện khó

khăn này, hơn nữa còn nói ra trước mặt toàn bộ tinh vực An Lạc và Tổ Tinh.

Đúng vậy, tất cả mọi chuyện trong tinh vực chi lôi, tối nay đều sẽ được trực tiếp phát sóng.

Đây cũng là trận trực tiếp duy nhất, quyết định ai là quán quân.

Bất kể là tinh vực An Lạc hay Tổ Tinh đều rất quan tâm đến cảnh này.

Những năm trước Tổ Tinh không quan tâm đến cảnh này, bởi vì căn bản không có ai có thể đi đến bước này.

Nhưng năm nay thì khác, năm nay có Diệp Hiên, đã thành công bước vào, cũng kéo theo toàn bộ người dân Tổ Tinh đều quan tâm.

Dù sao đây là chuyện không biết bao nhiêu năm mới xuất hiện một lần, sao có thể không quan tâm chứ.

Trong tinh vực chi lôi.

Hai người lại trò chuyện một lúc.

"Ha ha, ngươi là một người rất thú vị, trò chuyện với ngươi rất vui.

Nhưng cũng đến lúc động thủ rồi, tổng không thể để bọn họ cứ thế mà nhìn chúng ta trò chuyện mãi được chứ!" Diệp Hiên cười lớn nói, tiếng cười đầy vẻ hào sảng.

"Được!" Thang Hạ nở nụ cười rạng rỡ, gật đầu.

Một đường thông đạo Thần Quốc giữa hai người đang kết nối.

Trong diễn đàn Thông Thiên Bảng. 【Thảo luận về quán quân cuối cùng của Giải đấu tinh vực An Lạc】 Tầng 1: Đặt cược, đặt cược đi.

Nếu Diệp Hiên thắng thì một ăn 0,8.

Nếu Thang Hạ thắng thì một ăn một trăm triệu.

Chấp nhận tất cả các khoản cược, không giới hạn!

Tầng 2: ???

Một ăn 0,8?

Ngươi muốn cướp Thần Nguyên của ta thì nói thẳng đi!!!

Tầng 3: Thế này đi, ta cũng mở một bàn cược, điều kiện tương tự, nhưng sẽ không xuất trình chứng minh.

Mọi người muốn đặt cược thì trực tiếp chuyển hai mươi phần trăm số tiền cược vào tài khoản của ta là được. … Tầng 18888: Ba sở thích lớn trong đời ta là nấu rau, nấu canh, nấu người. … Tầng 18892: Trùng hợp vậy, đời này ta vô dục vô cầu vô mã. … Tầng 18913: Thì ra đồng đạo nhiều như vậy?

Ta sinh ra sau đó mới biết, sau đó mới vào… Tổ Tinh.

Các viện trưởng của năm học viện lớn lại một lần nữa tề tựu.

"Trận chiến này chắc hẳn không có gì phải nghi ngờ nữa!" Cơ Phát khí phách hừng hực nói, mặt lộ vẻ đắc ý, tự mình nói.

"Thực sự là Diệp Hiên có thiên phú kinh người.

Vừa mới lên năm nhất đã leo lên vị trí đứng đầu bảng toàn quốc!

Thật có phong thái của năm người chúng ta năm xưa!" Doanh Chính lộ ra một tia tán thưởng, nhìn Diệp Hiên mặc bạch y trong hình chiếu.

"Khụ khụ, lão Doanh, ngài đừng nói vậy.

Ít nhất là tôi không dám nhận.

Năm đó chúng ta tuy khi còn năm nhất đều đã đứng đầu bảng toàn quốc, nhưng tôi lúc đó đâu có mạnh như hắn bây giờ!" Nghe Doanh

Chính nói vậy, Chu Lệ ho khan một tiếng, nói.

"Thêm tôi nữa…" Lý Thế Dân có chút trầm mặc nói.

"Và cả tôi nữa…" Lưu Triệt, người vốn luôn mạnh mẽ, cũng không khỏi tiếp lời.

Năm vị viện trưởng này năm xưa đều là những nhân vật lừng lẫy một thời của thế hệ mình, ai trong thế hệ của mình mà không phải là tồn tại kiêu ngạo đứng đầu quần hùng.

Họ đều giống như Diệp Hiên, quét ngang mọi kẻ địch, để lại một đoạn truyền thuyết.

Tốc độ quật khởi của họ cũng rất nhanh, nhưng khoảng thời gian từ cấp 4 đến cấp 6 hậu kỳ đã làm khó không biết bao nhiêu thiên kiêu, họ cũng vậy.

Khoảng thời gian này đã tiêu tốn không biết bao nhiêu năm.

Mà cơ duyên đột phá cấp 7 thì đến nay vẫn chưa thấy.

Doanh Chính thấy mọi người đều nói như vậy, trên mặt một tia ngượng ngùng lướt qua, sau đó nói: "Khụ khụ, Diệp Hiên quả thực mạnh hơn chúng ta năm xưa một chút." Thế giới Hồng Hoang.

Trải qua không biết bao nhiêu năm, Hồng Hoang lúc này đã thay đổi lớn.

Ngày càng nhiều sinh linh bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng vì vấn đề thai nghén Đạo Quả, rốt cuộc vẫn chưa có sinh linh thứ hai nào bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả ra đời.

Thiên Đế tuy vẫn tọa trấn Thiên Đình, thống quản mọi thứ.

Nhưng ở Hồng Hoang phía dưới, thế lực đã thay đổi lớn.

Long tộc vẫn là Long tộc đó, nhưng thực lực của họ đã bị Thiên Đình và Vu tộc hoàn toàn vượt qua, ngay cả khi Thiên Đình không tính

Đế Tuấn.

Long Vương biết, đây chính là kết quả của khí vận thiên địa.

Long tộc dù sao cũng không còn là chủng tộc được thiên địa yêu thích như xưa, nhưng điều này không quan trọng, bởi vì Long tộc đã vượt qua Lượng Kiếp, không còn lo lắng gì nữa.

Mà hiện tại Vu Yêu nhị tộc tuy cường thịnh, nhưng cuối cùng sẽ có một trận chiến đến.

Điều này Long Vương hiểu rõ, Thập Nhị Tổ Vu biết, Thiên Đình càng biết.

Thiên Đế Đế Tuấn hiểu rõ giữa Vu Yêu nhị tộc tất sẽ có một trận chiến, nhưng y vẫn không ra tay tiêu diệt Vu tộc, ngược lại cố gắng hết sức để tránh tranh chấp giữa Vu Yêu nhị tộc.

Sau khi Thiên Hôn hoàn thành không lâu, Hi Hòa liền mang thai.

Đế Tuấn biết trong đó thai nghén mười Kim Ô, thế là liền đưa Hi Hòa đến Yêu Hoàng Cung trong mặt trời để tịnh dưỡng.

Bây giờ đã trải qua không biết bao nhiêu nguyên hội, bụng Hi Hòa mới có dấu hiệu mang thai, còn cách thời điểm Kim Ô xuất thế không biết bao lâu nữa.

Trong Thiên Đình, những người quản lý cơ bản đều là Thập Đại Yêu Soái.

Trong Yêu tộc, những người bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã đã không chỉ có Tứ Đại Yêu Hoàng cùng Thái Nhất và Thập Đại Yêu Soái, mà còn có ba mươi hai Yêu Vương cùng ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa Sát, v.v., các tinh quân cũng đều đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Còn trong Vu tộc, những người bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên

Chân Ngã cũng có một trăm lẻ tám Đại Vu.

Tổng thể mà nói, số lượng sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã của hai bên đã gần bằng nhau.

Tuy rằng Thiên Đình Yêu tộc vẫn nhiều hơn, nhưng những sinh linh này đều là thế hệ kiệt xuất mới.

Trong thế hệ cũ, những người chưa tự trảm cũng có rất nhiều Thánh Thai Thần Tiên Thiên đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Có thể nói, đợi đến khi Đạo Quả giáng lâm thế gian, Hồng Hoang tức thì không biết sẽ có thêm bao nhiêu sinh linh thực sự bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thái Nhất cũng không còn cô độc và lạnh lẽo như trước.

Lúc này bên cạnh y đã có một nữ thần bầu bạn, đó là Quy Khư Nữ Thần, là Nguyên Mẫu phu nhân.

Nguyên Mẫu phu nhân sau khi rời khỏi Quy Khư Chi Địa, liền gặp Thái Nhất đang làm việc bên ngoài.

Chỉ một ánh nhìn, nàng đã si mê, sau đó khổ sở truy tìm Thái Nhất.

Đến nay cuối cùng cũng có thể bầu bạn bên cạnh Thái Nhất.

Mặc dù hai người vẫn chưa công khai quan hệ, nhưng mọi người trong Thiên Đình đều biết.

Thái Nhất cũng từ sự phiền não ban đầu, đến sự chấp nhận sau một trận chiến, rồi đến sự quen thuộc dần dần về sau.

Nguyên Mẫu phu nhân có thực lực cực mạnh, mạnh hơn cả Hi Hòa một bậc.

Trong Tứ Hoàng Yêu tộc, cũng chỉ có Phục Hy mới có thể một trận chiến với nàng.

Lực lượng Quy Khư của nàng quá đỗi quỷ dị, lại mạnh mẽ khó lường.

Trong Thiên Đình, người có thể chắc chắn thắng nàng, ngoài Thiên Đế ra, cũng chỉ có một mình Thái Nhất tồn tại.

Đối với sự gia nhập của Nguyên Mẫu phu nhân, Đế Tuấn tự nhiên vô cùng vui mừng, trong lòng đối với chuyện của nàng và Thái Nhất cũng ngầm hiểu.

Còn một vị Quy Khư Nữ Thần khác là Nguyên Khí phu nhân, thì lại không rõ tung tích.

Tổng thể mà nói, Hồng Hoang có biến động rất lớn, nhưng cũng không thay đổi quá nhiều.

Lúc này, một thông đạo không gian xuất hiện trong Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn.

Nơi đây là đạo tràng của Tam Thanh.

Nguyên Thủy vẫn đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng dường như không còn xa nữa là sẽ bổ sung hoàn chỉnh Đạo Khu.

"Có một thông đạo không gian kỳ dị xuất hiện, chúng ta nên đi điều tra một phen!" Thái Thượng tức thì mở mắt, cảm nhận được thông đạo không gian giáng lâm.

Đó không giống động thiên bình thường.

Động thiên bình thường sớm đã xuất hiện khắp Hồng Hoang ngay từ khi Hồng Hoang mới sinh ra, sao lại đột nhiên xuất hiện trên Bất Chu Sơn như bây giờ.

Hơn nữa, Bất Chu Sơn không phải nơi tầm thường.

Nơi đây không phải sinh linh bình thường có thể bước vào.

Nói ra cũng kỳ lạ, từ khi Hồng Hoang sáng thế đến nay, uy áp của Bàn Cổ không những không giảm bớt mà còn ngày càng tăng.

Đến ngày nay, muốn bước vào Bất Chu Sơn, ít nhất cũng phải có tu vi Đại La Kim Tiên!

Mà cửa của Thiên Đình lại nằm trên đỉnh Bất Chu Sơn, nơi đó được gọi là Nam Thiên Môn.

Nhưng vì lý do người không phải Đại La không thể leo núi, nên Thiên Đế đã lập thêm cửa ở ba nơi khác, mở ra lối vào Thiên Đình, hô ứng từ xa với Nam Thiên Môn, hợp xưng Tứ Đại Thiên Môn.

"Đại huynh nói rất đúng, có lẽ bên trong có vật có thể giúp nhị huynh nhanh chóng tu phục Đạo Khu cũng nên!" Thông Thiên nghe vậy, cũng mở mắt.

Hai người cách không gian, lại có thể nói chuyện với nhau.

Chuyện này, Nguyên Thủy không biết.

Y bị pháp trận do Thái Thượng và Thông Thiên liên thủ bố trí che khuất mọi thứ, đến nay vẫn đang nhập định.

Mục đích là để Nguyên Thủy sớm tu bổ xong Đạo Thân, cũng như để tránh có kẻ hại Nguyên Thủy khi hai người họ không có mặt.

"Đại huynh!

Lập tức xuất phát thôi!" Thông Thiên là người nóng tính, sau khi nhìn thấy thông đạo không gian này liền trực tiếp nói ra.

"Thiện!" Thái Thượng gật đầu, thân hình lóe lên, đi trước một bước.

Một đạo bạch quang xẹt qua, liền chìm vào tầng không gian đó.

"Ai!

Không nhìn thấy Thần Quốc của Diệp Hiên!

Không biết Thần Quốc của hắn lúc này rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Một người nhìn Diệp Hiên trong tinh vực chi lôi trên hình chiếu, thở dài nói.

Họ đều biết Diệp Hiên rất mạnh, cũng rất muốn xem Thần Quốc của đối phương, nhưng lúc này lại không thể nhìn thấy Thần Quốc của đối phương.

Còn Thần Quốc của Thang Hạ tuy là Thần Quốc Thần Thoại, nhưng dưới trận đấu đặc biệt như bây giờ, nên đã được nới lỏng hạn chế, có thể quan sát được.

Bằng không, từ xưa đến nay, những người đi đến bước cuối cùng đều là những Thần Quốc Thần Thoại, mọi người còn làm sao mà xem được trận chiến giữa hai Thần Quốc.

Vì vậy, sự áp chế của Thần Quốc Thần Thoại vào khắc này cũng biến mất.

Chỉ có điều vẫn không thể để Thần Niệm dò xét vào được mà thôi.

Đương nhiên, những người có thực lực mạnh thì ngoại lệ.

Chương 102

Nếu ở gần, vẫn có thể cưỡng chế phá nhập vào.

Thế giới Hỗn Độn của Diệp Hiên được liệt vào hàng tối mật thượng đẳng, nên không ai có thể xuyên thấu vào Thần Quốc của hắn để dò xét, trừ phi là quá gần với hắn, giống như năm vị viện trưởng học viện lớn bất ngờ xuất hiện ngày hôm đó, trực tiếp xông vào.

Tuy nhiên, Thần Quốc của Diệp Hiên đã sớm bị năm vị viện trưởng đó thiết lập nhiều tầng cấm chế, có thể ngăn cản tất cả Sáng Thế Thần dưới cấp 6 dò xét, ngay cả đối phương là cấp 5 hậu kỳ cũng vô dụng.

Còn đối với người cùng cấp 6, tuy tốn chút thời gian, nhưng cuối cùng vẫn có thể phá giải.

Nhưng loại tấn công cường ngạnh đó rất có khả năng sẽ khiến Thần Quốc của Diệp Hiên trực tiếp sụp đổ.

Tức là, những Sáng Thế Thần cấp 6 muốn dò xét cũng phải cân nhắc hậu quả.

Hơn nữa năm người họ cũng không phải là người xem kịch.

Nếu thực sự có ý đồ gì với Thần Quốc của Diệp Hiên, vào khoảnh khắc chạm vào cấm chế, họ liền có thể dựa vào Thần Thông Đạo Pháp còn lưu lại để vượt qua không gian vô tận đến bên cạnh Diệp Hiên.

Lúc đó, nếu có ai tự tin có thể dưới sự liên thủ của năm người họ mà mở được Thần Quốc của Diệp Hiên, thì về cơ bản chính là cố tình muốn giết Diệp Hiên.

Họ cũng căn bản không thể ngăn cản.

Tuy nhiên, cơ bản là không có ai sẽ chọn làm như vậy.

Bởi vì hôm nay ngươi có thể làm chuyện này với đệ tử của họ, ngày mai họ có thể mang theo con cháu của ngươi mà điên cuồng tàn sát.

Mọi người đều là Sáng Thế Thần cấp 6, ai sợ ai chứ, ai đánh không lại thì đáng đời.

"Thần Quốc của hắn bị liệt vào hàng tối mật, căn bản không phải người bình thường có thể nhìn thấy…" Có người biết ẩn tình bên trong, lập tức bổ sung một câu.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, cứ xem Diệp Thần làm sao nghiền nát Thang Hạ là được rồi, còn cứ phải xem Thần Quốc của đối phương làm gì?" "Chúng ta thử đoán xem lần này có bao nhiêu sinh linh sẽ tiến vào Thần Quốc của Thang Hạ nhé?" "Tôi đoán hai người!!!" "Tôi đoán một người!!!" "Không được, trận chiến cuối cùng, ít nhất cũng phải mười mấy người chứ?!" Từng luồng thần niệm giao thoa với nhau, va chạm từ đủ mọi nơi.

Mọi người đều đang bàn tán về trận chiến được nhiều người chú ý này, cũng chính là trận chiến cuối cùng của Giải đấu tinh vực.

Lúc này, trong Thần Quốc của Thang Hạ.

Thần Quốc của Thang Hạ là một thế giới huyền huyễn.

Trong thế giới này, mọi người đều không tuân theo thiên đạo.

Trong thế giới huyền huyễn, thiên đạo vĩnh viễn là hắc ám.

Trong Thần quốc của Thang Hạ cũng không ngoại lệ.

Có một vị đại thần viễn cổ, hiệu là Độc Cô thị, tên thật đã không còn rõ, sinh ra tại phàm giới.

Bình sinh không thích nữ sắc, chỉ yêu thích võ đạo, duy chỉ có một

thanh bảo kiếm bầu bạn bên người.

Mười tuổi mới bắt đầu luyện võ, mười ba tuổi liền đã vô địch trong thế hệ trẻ, trong tay một thanh Tử Kim Nhuyễn Kiếm giết đến mức thế hệ trẻ nghe tin đã sợ mất mật.

Sau đó mười lăm tuổi, giết đến mức quần hùng thiên hạ chẳng ai dám cùng tranh phong.

Năm vừa mười tám tuổi, liền đã vô địch tại phàm giới, sau đó rốt cuộc cũng tham ngộ được thần thông diệu pháp, bước vào cảnh giới vô thượng, mở ra con đường tu luyện.

Năm ba mươi tuổi, đã phá khai gông xiềng vô tận, phi thăng thượng giới.

Từ đó, sự tích truyền thuyết về Độc Cô thị tại phàm giới cũng đoạn tuyệt, để lại một truyền thuyết phi thăng cổ vũ hậu thế.

Độc Cô thị đến thượng giới cũng không dừng bước chân của mình, tu vi một đường tăng trưởng phi tốc, cảnh giới tăng mạnh, một năm liên tiếp phá ba cảnh, rất nhanh liền đạt đến thực lực nhị giai.

Sau đó mười năm, lại phá ba cảnh, tu vi đạt đến thực lực tam giai.

Trong quá trình đó, người chết dưới tay Độc Cô thị không biết bao nhiêu mà kể, chính cái gọi là 'nhất tướng công thành vạn cốt khô' chính là như thế.

Tuy nhiên, thiên đạo có lúc cùng, dù cho thiên tư như Độc Cô thị, tu vi cuối cùng vẫn chậm lại.

Vội vã vạn năm trôi qua, Độc Cô thị mới đạp phá một cảnh, sau đó càng là tốn trăm vạn năm, Độc Cô thị mới lại đạp phá một cảnh.

Nhưng sau trăm vạn năm, Độc Cô thị dù đã bại tận vô số cao thủ thượng giới, lại tiêu tốn không biết bao nhiêu tuế nguyệt nhưng vẫn

không cách nào đạp nhập vào cảnh giới cao hơn.

Nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được tu vi của chính mình ngày càng mạnh, chỉ là cảnh giới đình trệ không tiến.

Lại là ức vạn năm tuế nguyệt trôi qua, Độc Cô Bại Thiên đã có thể một chiêu bại tận tất cả cao thủ cùng cảnh giới trong thiên hạ, nhưng vẫn không cách nào đột phá cảnh giới.

Hắn vạn cổ vô địch, bình sinh sở cầu chẳng qua chỉ là một lần thất bại.

Hắn say mê trong kiếm đạo, lúc ngoảnh đầu nhìn lại mới phát hiện đã là thương hải tang điền, cố nhân ngày xưa đều đã ngã xuống, duy chỉ còn lại một mình hắn.

Cảm giác tịch mịch cô độc này không đánh bại được hắn, mà làm cho hắn trở nên càng thêm kiên cường, cũng càng thêm si mê kiếm đạo.

Từ đó, Độc Cô thị đổi tên thành Độc Cô Cầu Bại, chỉ vì cầu một lần thất bại.

Tuy nhiên, thần linh đản sinh từ viễn cổ hay đại thần mới tấn thăng trong thiên địa đều không chịu nổi một kích, dưới một kiếm không chết thì tàn.

Nếu không phải hắn không muốn thương tổn tính mạng người khác, không biết lại phải tạo ra bao nhiêu sát nghiệt.

Cứ như vậy, chớp mắt lại là ức vạn năm.

Cuối cùng, vào một ngày nọ hắn nhìn thấy một vùng thiên địa mới.

Hắn xông vào trong đó, muốn cầu một trận bại, bức bách chí cường giả đánh bại chính mình.

Thế là, hắn phát ra một chiêu, một đường kiếm quang bình thường

không có gì lạ.

Nhưng chính là một đường kiếm quang bình thường không có gì lạ đó, vô cùng vô tận sinh linh ở phương thế giới kia liền toàn bộ bị hắn giết chết.

Từ đó về sau, Độc Cô Cầu Bại hối hận không thôi, thề rằng sau này nếu không tra xét rõ thực lực đối phương thì tuyệt đối không vọng tự động thủ.

Thế là, từ vô tận tuế nguyệt tới nay, cứ cách một khoảng thời gian hắn lại gặp được một phương thế giới khác, mỗi lần đều là tràn đầy vui mừng chạy vào trong đó, nhưng mỗi lần đều là ủ rũ chạy ra.

Tu vi của hắn ngày một cường đại, kiếm đạo của hắn cũng ngày một tinh tiến, nhưng cảnh giới lại thủy chung đình trệ không tiến, không biết vì sao, cũng không biết làm thế nào mới có thể phá trừ.

Cho đến khi có một ngày, đó là lần thất bại duy nhất trong đời hắn.

Cũng chính lần thất bại đó khiến đạo tâm gần như tử tịch của hắn lần nữa bùng cháy.

Đó là một thế giới Thần quốc khoa kỹ, hắn bại, bại dưới tay của chính mình.

Đối phương có thể đem chính hắn sao chép ra, hắn không địch lại chính mình.

May mắn thay, hắn không chết. ...

Từ sau ngày đó, hắn càng thêm khổ luyện kiếm thuật, trầm túy trong kiếm đạo, không ai biết thực lực của hắn rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Nhưng ngay tại không lâu trước đây, đại khái là vài chục vạn năm

trước đi, hắn lại lần nữa gặp được Thần quốc kia.

Thần quốc kia cũng lần nữa sao chép hắn, tuy nhiên lần này, hắn lại không hề bại.

Hắn chỉ dùng một kiếm đơn giản liền chém giết chính mình.

Không phải Thần quốc kia sao chép hắn vẫn là hắn của trước kia, mà là hắn của hiện tại đã có thể miểu sát chính mình bị sao chép.

Không ai biết hắn đã bỏ ra bao nhiêu công phu trong đó, chỉ có thanh bảo kiếm ngày đêm bầu bạn bên cạnh hắn mới biết được.

Thanh bảo kiếm kia vẫn là thanh kiếm hắn mang theo ngày xưa, cũng là thanh kiếm phàm gian kia, tuy là thân phàm kiếm nhưng lại có thần của thần kiếm.

Thế gian vốn không có thần kiếm, khi có Kiếm Thần rồi, cũng sẽ có thần kiếm.

Đối với Kiếm Thần mà nói, có kiếm hay không kiếm đều như nhau, kiếm tốt hay kiếm xấu cũng là như nhau.

Khi kiếm đạo đủ cường đại, dùng cái gì cũng đều có uy lực như thần kiếm, hệt như thanh phàm kiếm của hắn vậy.

Không phải Độc Cô Cầu Bại không cách nào thoát ly sự trói buộc của kiếm, hắn sớm đã bước vào cảnh giới không biết sâu bao nhiêu trong kiếm đạo, từ không biết bao nhiêu năm trước liền có thể vô kiếm thắng hữu kiếm rồi, chỉ là hắn quen có thanh phàm kiếm này bầu bạn mà thôi.

Đây cũng là cố nhân duy nhất của hắn. ...

Thượng giới, một nơi rừng sâu núi thẳm, bên trong một gian nhà trúc.

Có một lão nhân, tựa như ngọn nến trước gió, lại như lá rụng

giữa không trung, thân thể tiêu điều không thôi, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ chết đi.

Nếu có người quen biết hắn ở đây, thế tất sẽ trừng lớn hai mắt, bởi vì lão nhân tướng mạo bình thường nhìn qua tùy thời đều có thể qua đời trước mặt này chính là vị Kiếm Thần lưu lại vô số truyền thuyết, Độc Cô Cầu Bại! "Cố nhân tựa như lá rụng trong gió, lần lượt điêu linh..." Lão nhân nhìn lá trúc phiêu đãng theo gió, trong đôi mắt đục ngầu lộ ra một tia truy ức vãng tích.

Hắn đang nhớ lại bạn chơi thuở nhỏ, đang nhớ về lão sư dạy hắn kiếm thuật.

Nhưng hắn quá mức say mê kiếm đạo, tâm không tạp niệm, trong lòng không có một tia ngoại vật, cũng không có tình cảm.

Đợi hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, quay đầu nhìn lại mới phát giác cố nhân ngày xưa sớm đã qua đời.

Hắn từng đi xem qua chuyển thế thân của bọn họ, nhưng sau khi chuyển thế, rốt cuộc cũng không phải là cố nhân ngày xưa.

Hắn hóa thành đủ loại thân phận, dẫn dắt bọn họ bước lên con đường tu luyện, xem như chút an ủi.

Cho đến có một ngày, hắn phát hiện cố nhân chuyển thế khác biệt quá xa so với kiếp trước.

Sau khi bước lên con đường tu luyện thì làm điều phi pháp, không chuyện ác nào không làm, bá tuyệt cả phàm giới.

Hắn nhìn không được, rút kiếm, thu kiếm.

Sau đó đích thân tiễn đi luân hồi, không gặp lại nữa.

Hắn hiểu ra rồi, chuyển thế cũng không phải tiền thế, trong lòng chỉ lưu lại sự truy niệm đối với cố nhân ngày xưa.

Đối với việc làm này, hắn cũng không hối hận, cũng chưa từng sợ hãi người khác nói hắn.

Hắn một lòng chỉ si mê kiếm đạo, nói hắn là người tốt cũng được, là người xấu cũng xong, chung quy chẳng qua chỉ là một giấc mộng không mà thôi.

Tùy tâm sở dục, giống như thanh kiếm này vậy.

Độc Cô Cầu Bại ném ánh mắt về phía thanh kiếm của mình, trên kiếm sớm đã rách nát không chịu nổi, nếu không phải hắn dùng thần lực uẩn dưỡng, e rằng sớm đã vỡ vụn ra.

Tình trạng như vậy đã kéo dài vô số năm rồi, nhìn như sắp vỡ, nhưng lại thủy chung chưa vỡ. "A?

Lại tới sao!

Hy vọng trong phương thế giới này có người có thể đánh bại ta đi!" Đột nhiên, Độc Cô Cầu Bại thu hồi vẻ truy ức, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Hắn lại cảm nhận được khí tức ngày xưa từng cảm nhận được, đó là khí tức của dị giới! "Làm sao bây giờ?!

Dị giới lại lần nữa xâm lấn rồi!!" "Sợ cái gì?

Ngươi hẳn là không biết Độc Cô tiền bối nhỉ?" Có một sinh linh lớn tuổi giải thích cho người kia. "Độc Cô tiền bối?

Thần giới có nhân vật số má như vậy sao?" "Nói đến Độc Cô tiền bối a, đó quả thật là một truyền kỳ..." ... "Nơi này chính là thế giới khác sao?" Thông Thiên nhìn về phía phương thế giới này, khẽ nhíu mày nói. "Khí tức thật yếu..." Thái Thượng nhíu mày nói.

Hắn vừa tiến vào trong đó liền có thể cảm nhận được phương thế giới này không giống với Hồng Hoang.

Cường giả và nội hàm của phương thế giới này đều thua kém xa so với Hồng Hoang.

Đột nhiên, khí tức của một lão nhân bạch bào truyền đến, Thái Thượng trong nháy mắt cảm ứng được, lúc này sắc mặt mới hơi ngưng trọng. "Có một vị kiếm đạo cường giả đến..." Thông Thiên tự nhiên cũng là có thể cảm nhận được.

Hắn cũng tu kiếm đạo, từ xa liền có thể cảm nhận được cỗ khí tức đặc thù thuộc về kiếm đạo kia.

Đó là một cỗ kiếm ý kinh thiên, kiếm ý phong mang tất lộ, vô địch thiên hạ.

Khi Thái Thượng và Thông Thiên cảm tri được Độc Cô Cầu Bại, Độc Cô Cầu Bại tự nhiên cũng cảm nhận được khí tức của hai người.

Trước không gian thông đạo.

Độc Cô Cầu Bại cuối cùng cũng đi tới nơi này.

Hắn nhìn về phía đối phương, một người giống như chính mình, là một lão nhân tóc trắng.

Điểm duy nhất khác biệt với hắn là đối phương tóc trắng dung nhan trẻ (hạc phát đồng nhan), không giống như hắn tóc trắng mặt già.

Hơn nữa đối phương tay cầm quải trượng, tựa như đứng không vững, mà chính mình rõ ràng nhìn già nua hơn, thân thể còng xuống, thế nhưng lại giống như một thanh bảo kiếm kinh thiên phóng lên tận trời.

Còn một người khác, hắn chỉ hơi cảm nhận được liền trong lòng hoan hỉ, bởi vì đối phương giống như hắn, đều tu kiếm đạo.

Hơn nữa tu vi của đối phương cường đại.

Có thể gặp được một vị địch thủ giống mình đã là không dễ, càng

đừng nói còn là cao thủ kiếm đạo. "Tại hạ Độc Cô Cầu Bại, ra mắt hai vị, dám hỏi danh húy của hai vị!" Độc Cô Cầu Bại ôm quyền thi lễ, thân thể còng xuống kia phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ bị gió thổi ngã.

Rõ ràng đối phương là kẻ xâm lấn, nhưng Độc Cô Cầu Bại lại làm như không hề phát giác, mà lấy lễ đối đãi. "Bần đạo Thái Thượng, ra mắt Độc Cô đạo hữu." Thái Thượng khẽ đáp lễ, cười nói.

Cường giả luôn sẽ được người tôn kính. "Bần đạo Thông Thiên, ra mắt Độc Cô đạo hữu." Thông Thiên cũng đáp lễ, mỉm cười.

Trong Hồng Hoang rất khó gặp được người tinh thông kiếm đạo, hoặc có kẻ dùng kiếm nhưng cũng chẳng qua là xem nó như pháp bảo tầm thường mà thôi.

Chương 103

Bây giờ nhìn thấy một sinh linh có kiếm đạo ẩn ẩn còn ở trên mình, khó tránh khỏi có chút thấy người tài mà mừng rỡ (kiến liệp tâm hỉ).

Thượng giới. "Độc Cô tiền bối đi rồi, đối phương chỉ có hai người, chúng ta không cần đi, chỉ ở chỗ này nhìn là được rồi!" "Đúng thế, đúng thế, may mắn có Độc Cô tiền bối, nếu không không biết lại phải chết bao nhiêu người a!" Trong thượng giới, có đại thần thông giả sát giác được không gian thông đạo có người tiến đến, trong lòng lúc này mới hơi khoan khoái.

Dù sao nếu như ngay cả Độc Cô Cầu Bại đều không địch lại, vậy bọn họ cũng chỉ có thể chờ chết.

Không gian thông đạo. "Đại huynh, Độc Cô đạo hữu cứ giao cho ta đối phó đi, huynh tạm thời quan sát ở một bên." Thông Thiên cười sái thoát, hứng thú dâng trào nói. "Tự nhiên, vậy ta liền đi vào trong phương thế giới này tìm xem phải chăng có bảo vật có thể giúp đỡ nhị đệ." Thái Thượng gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, biến mất không thấy.

Độc Cô Cầu Bại sắc mặt đạm nhiên, cũng không quản nhiều đến Thái Thượng.

Giữa các cường giả tự nhiên là có thể cảm ứng được thực lực đối phương.

Hắn chỉ đối phó một vị trong hai người này liền đã là cực khó, thắng bại chưa biết, nếu là đồng thời đối phó hai vị kia thì tất bại không nghi ngờ.

Còn việc Thái Thượng có phá hoại phương thế giới này hay

không, hắn không quan tâm.

Cố nhân đã điêu linh, thứ lưu lại chẳng qua chỉ là một phương thế giới mà thôi, phổ thông bình thường, cũng không có gì kỳ đặc.

Đối với hắn mà nói, thế giới nào cũng đều như nhau, nếu không phải hắn không thể ở lại trong thế giới của đối phương thì sớm đã lưu lại thế giới khác tìm cầu cảnh giới mạnh hơn. "Độc Cô đạo hữu, mời!" Thông Thiên sắc mặt như thường, đưa tay nói.

Một thanh thanh sắc bảo kiếm từ sau lưng hắn bay ra, đó là Thanh Bình Kiếm, là Tiên Thiên Linh Bảo, nội uẩn một luồng tiên thiên bất diệt linh quang, hàm chứa vô cùng pháp tắc.

Lý do Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo sở dĩ vĩnh viễn không lỗi thời chính là ở chỗ này: thế giới càng rộng lớn, đại đạo càng mạnh, pháp tắc cũng liền càng thâm hậu, tự nhiên uy lực của Tiên Thiên Linh Bảo cũng liền càng lớn.

Mà Hậu Thiên Linh Bảo và Hậu Thiên Chí Bảo cũng là như thế, chẳng qua cần hậu thiên tế luyện mới có thể càng ngày càng mạnh, vĩnh viễn không lỗi thời.

Dù sao vật hậu thiên cũng không có năng lực tự hành hấp thu như vật tiên thiên.

Chỉ có đạt tới loại tình huống này mới có thể được xưng là Linh Bảo.

Linh Bảo có phân chia Tiên Thiên và Hậu Thiên, nếu là không có loại năng lực này thì không thể gọi là Linh Bảo được, mặc kệ là Tiên Thiên hay Hậu Thiên. "Mời!" Độc Cô Cầu Bại nói xong, thân thể còng xuống cong vẹo trong nháy mắt trở nên thẳng tắp, phảng phất một thanh tuyệt thế bảo kiếm xuất vỏ, một cỗ kiếm ý kinh thiên phóng lên tận trời, không gì cản nổi phong mang của nó.

Ông!!!

Trong nháy mắt, cả phiến thiên không đều bị ngưng cố, phảng phất không gian trước mặt kiếm đạo đều bị chấn nhiếp.

Dùng Hậu Thiên đại đạo nghịch chuyển Tiên Thiên đại đạo, đây là vĩ lực vô cùng. "Kiếm ý thật mạnh!

Kiếm đạo của ngươi còn ở trên ta!" Thông Thiên nhịn không được lộ ra một tia kinh thán trong mắt.

Nam tử trước mặt này cư nhiên hoàn toàn say mê trong kiếm đạo, sở tu tịnh vô kỳ tha (những cái khác đều không tu), duy chỉ có kiếm đạo.

Trầm túy trong đó như thế, làm hắn tự thẹn không bằng.

Thông Thiên tuy rằng cũng tu kiếm đạo, nhưng bản thân liên quan đến đại đạo cũng là vô số kể, chỉ là kiếm đạo là đứng đầu mà thôi.

Mà Độc Cô Cầu Bại trước mắt lại một lòng chìm đắm trong kiếm đạo, thành tựu kiếm đạo sớm đã kinh thiên động địa, làm hắn tự thẹn không bằng. "Ngô bình sinh chỉ yêu kiếm đạo, từ khi nhập tu luyện chi đạo tới nay, đã qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt.

Ngô sau lần bại trước kia, ngộ đạo ngàn vạn năm, tổng kết ra cửu kiếm, ngô đặt tên là Độc Cô Cửu Kiếm." Độc Cô Cầu Bại cao giọng ngâm tụng.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn nói ra.

Cái gọi là sao chép lúc trước, cũng vẫn khó thoát khỏi uy lực một kiếm của Độc Cô Cửu Kiếm. "Đạo hữu hãy nhìn cho kỹ, đây là Độc Cô Cửu Kiếm đệ nhất kiếm - Kinh Thiên!" Độc Cô Cầu Bại vừa nói vừa rút kiếm, cho đến khi chữ cuối cùng rơi xuống, thanh kiếm rách nát không chịu nổi kia cũng từ trong vỏ rút ra, một đạo quang mang kinh thiên xuất hiện, mang theo uy thế vô thượng!

Oanh!!!

Chớp mắt, vô luận là không gian hay là thời gian, phảng phất đều ngưng cố trước một chiêu này.

Cả thế giới dường như đều lâm vào trong tịch tĩnh, mãn thiên tinh thần (đầy trời sao) xung quanh đang tỏa ra quang minh u u cũng ảm đạm thất sắc trước một kiếm này!

Một vệt quang minh sáng chói đến cực hạn từ trong kiếm rút ra, hướng về phía Thông Thiên mà đi!

Trong mắt Thông Thiên lộ ra một tia kinh hỉ, đây mới chỉ là chiêu thứ nhất, uy lực liền đã bàng đại như thế, quả nhiên là nhân vật kiếm đạo thông thần!

Hắn không kịp nghĩ nhiều, đưa tay rút kiếm, đạo vận hiển hóa sau lưng.

Một đạo kiếm mang màu xanh uyển nhược thiên tiệm (tựa như hào sâu ngăn cách trời đất) từ trong đạo vận hiển hóa, hướng về phía một kiếm kia mà đi.

Một luồng thanh sắc quang mang tựa hồ đến từ vô tận tuế nguyệt, muốn đi về phía vô tận tuế nguyệt.

Chiêu này là: Tuế Nguyệt Chi Kiếm!!

Thong dong vạn cổ, chớp mắt trôi qua, vì kiếm độc tôn, vì đạo độc tồn.

Đây chính là Tuế Nguyệt Chi Kiếm của Thông Thiên!

Trong đó uẩn hàm đạo vận của Thông Thiên, ý chí kiếm đạo.

Hắn trong vạn cổ cúi người nhìn khắp tuế nguyệt thấm thoắt, thương hải tang điền, duy chỉ có kiếm đạo bất biến, kiếm đạo vĩnh hằng.

Thiên địa theo tuế nguyệt đang thay đổi, Thông Thiên cũng là như thế, duy chỉ có Đạo là thứ duy nhất bất biến trong vạn biến.

Oanh long long!!!

Hai đạo kiếm quang va chạm vào nhau, trán phóng ra uy nghiêm vô cùng, quang mang cực hạn.

Từng tầng khí lãng tịch quyển làm cho thiên không đều trở nên cực kỳ bất ổn, vạn vân thối tán, chư thiên bất xâm!

Kiếm quang bàng đại vô cùng trùng kích vô tận thương vũ.

Có mấy chục đạo thân ảnh thái cổ đại thần dựa vào quá gần, không kịp lui tán, miệng thổ tiên huyết, thân trúng đạo thương, hồi lâu không thể thuyên giảm.

Càng có không biết bao nhiêu thân ảnh vọng đồ nhìn trộm trận chiến này, chết dưới dư ba của một chiêu đối quyết này.

Cho dù uy của một kiếm này khủng bố như thế, vẫn có một số thân ảnh không chịu lui đi.

Đó là mấy chục vị thái cổ đại thần, bọn hắn chỉ là đứng xa hơn một chút, ở đằng xa quan sát.

Đối với bọn hắn mà nói, quan sát vô thượng cường giả đối chiến có chỗ tốt cực lớn đối với Đạo của chính mình, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm nguy cơ ngã xuống cũng muốn tiếp tục quan khán.

Duy chỉ có hai đạo thân ảnh ở tại trung tâm quyết chiến lại thân không chút tổn thất nào, duy chỉ có tóc tai tán loạn vô cùng và vạt áo bị thổi bay không ngừng mới có thể chứng minh hai người cũng không phải không chịu liên lụy. "Kiếm tốt!" "Rất mạnh!" Hai người trăm miệng một lời nói, sau đó nhìn nhau cười một tiếng, phảng phất kẻ đang sinh tử đối chiến với nhau cũng không phải là bọn họ vậy.

Độc Cô Cầu Bại tuy nói là "kiếm tốt", nhưng cũng không phải khen thanh Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Bình Kiếm kia, mà là nói kiếm đạo của Thông Thiên cường đại, đã thông thần.

Tuy rằng kém hắn một chút, nhưng cũng là tồn tại duy nhất hắn từng thấy có thể bước vào cảnh giới này.

Mà Thông Thiên thì là khen thực lực Độc Cô Cầu Bại cường đại, dưới một kiếm cư nhiên có uy thế bực này.

Hắn cậy vào uy của Tiên Thiên Linh Bảo, có thể nói là chiếm cứ một chút chỗ tốt, thế nhưng vẫn chỉ là đánh ngang tay với đối phương.

Tuy rằng hắn cũng không phải dùng đòn mạnh nhất, nhưng đối phương cũng là như thế.

Tóm lại, dưới một chiêu này, tuy gọi là ngang tay, nhưng hắn vẫn cảm thấy chính mình kém hơn một chút.

Cái "một chút" đó là một điểm trong kiếm đạo, mà một điểm trong Đạo chính là một tuyến (đường kẻ), một tuyến chính là dựng thẳng một tuyến, vô cùng dài, thực là thiên tiệm (vực thẳm).

Ngoại giới, Tinh Vực Chi Lôi (Diễn đàn/Kênh chat). "Thang Hạ cô nương, vị Kiếm Thần tên là Độc Cô Cầu Bại trong thế giới của cô cũng thật là lợi hại." Diệp Hiên nhịn không được tán thán một tiếng.

Thần quốc của đối phương là Thần thoại Thần quốc, nhưng kẻ mạnh nhất lại không phải là những sinh linh do thần thoại ánh xạ xuống kia, mà là vị được gọi là Kiếm Thần trước mặt này.

Mà càng kỳ lạ hơn là, lão nhân tóc trắng này cư nhiên là người từ phàm tục từng bước một bò lên.

Căn nguyên thiển bạc, nội hàm không được, duy độc kiếm đạo thiên tư khoáng cổ tuyệt kim, kinh thế hãi tục.

Nhưng mà chính là một người như vậy, cư nhiên có thể cùng Thông Thiên đối chiến.

Thông Thiên là người thế nào?

Đó là một trong những Tiên Thiên Thần Thai Thánh mạnh nhất!

Trừ Đế Tuấn ra, đó là một tòa núi cao sừng sững trong Hồng Hoang!

Mà đối với kiếm đạo mà nói, ông ta càng là một ngọn cao phong không thể leo tới!

Trước kia sinh linh trong thế giới Hồng Hoang đi đến Thần quốc của đối phương, đều là một chiêu miểu sát, một chiêu miểu sát.

Cảnh giới tuy rằng giống nhau, nhưng chiến lực là không giống nhau.

Mà nội hàm của sinh linh Hồng Hoang thâm hậu bực nào, cho nên trước kia Thần quốc chiến đều là trực tiếp bình đẩy, hầu như không ai có thể đối kháng với Thần thánh.

Thế nhưng, tôn Kiếm Thần Độc Cô Cầu Bại trong Thần quốc của Thang Hạ lại phá vỡ tiền lệ này. "Hắn sao!

Nói hắn là ta sáng tạo đi, cũng không phải.

Nói không phải lại là đản sinh tại Thần quốc bên trong.

Đây là cái ngoài ý muốn, là cái kỳ ngộ, bởi vì hắn mới có thể để cho ta tiến vào đến quyết chiến." Thang Hạ cười yên nhiên, bách mị tùng sinh.

Rõ ràng là nụ cười thanh thuần vô cùng, nhưng rơi vào trong mắt Diệp Hiên lại trở nên có hương vị như vậy, tràn đầy sức dụ dỗ như vậy.

Nhất thời, nội tâm hắn dường như nhảy lên một cái.

Sau đó đại đạo vận chuyển, tâm linh một tia táo động bất an kia cũng trong nháy mắt bình tĩnh trở lại. "Không ngờ cô còn học mị thuật." Diệp Hiên bình tĩnh vô cùng, nhàn nhạt nói.

Nếu không phải thành tựu mị thuật cực sâu, căn bản là không thể nào làm xao động tâm linh của hắn. "A?" Thang Hạ nghe vậy mày nhíu chặt, dường như không nghe rõ.

Thực tế nàng nghe rõ, chẳng qua rất nghi hoặc, mị thuật gì?

Chính mình từng học sao?

Diệp Hiên thấy thế, lông mày cũng nhíu lại, lần nữa nhìn về phía đối phương, cẩn thận nhìn xem. "Hít hà!!" Hắn hít sâu một hơi khí lạnh, khá lắm, đối phương cư nhiên thật sự không có học mị thuật!

Vậy?

Chẳng lẽ là...

Trái tim vốn đã bình tĩnh lại, trong nháy mắt lại lần nữa táo động. "Tĩnh!" Diệp Hiên lần nữa cưỡng ép động dụng đại đạo trấn áp, trong lòng trong nháy mắt lần nữa tỉnh táo vô cùng.

Từng luồng tạp niệm lặp đi lặp lại trong lòng cũng bị hắn chém đi, không còn lặp lại.

Đại đạo chưa thành, hà dĩ gia vi (lấy gì lập gia đình/làm việc nhà).

Mới là Tứ giai Sáng Thế Thần a, tùy thời có thể chết dưới tay đại lão nào đó.

Chưa đến lúc vô địch, Diệp Hiên không dám lơ là, từ xưa ôn nhu hương chính là mộ phần anh hùng.

Ngoại giới. "Mạnh quá!

Đây chính là thực lực sinh linh trong thế giới của Diệp Hiên sao?

Tùy ý một tôn là có thể cùng cường giả mạnh nhất Thần quốc Thang Hạ đánh không phân cao thấp!" "Vãi chưởng!!!

Diệp Thần bá đạo a!" "Diệp Thần dù sao cũng là Tứ giai Sáng Thế Thần!

Đây đến còn là sinh linh Tam giai!

Điều này nói rõ loại sinh linh này trong thế giới Diệp Thần là bình thường không có gì lạ!

Nhưng chính là loại bình thường không có gì lạ này lại có thể hành hạ Thần quốc tối cường giả của Thang Hạ!" "Tứ giai Sáng Thế Thần đánh Tam giai Sáng Thế Thần, thật chẳng có gì đáng xem.

Vốn tưởng rằng là một trận nghiền ép không chút ý nghĩa nào, không ngờ Diệp Thần lấy ra sinh linh Tam giai!

Hơn nữa còn đánh đặc sắc như vậy!!!" "Anh em ơi, cảm ngộ kiếm đạo chính là hôm nay a!!!" ... "Đạo hữu hãy chú ý, đây là đệ nhị kiếm..." Độc Cô Cầu Bại một tay cầm kiếm, đứng trên thương khung, thân tử ngạo nhiên vô cùng, giơ kiếm, bỗng nhiên chém xuống, lớn tiếng nói: "Loạn Thiên!!!" Ông!!!

Một luồng huyết khí uẩn hàm trong kiếm quang, luồng huyết khí kia không ngừng xâm thực kiếm quang, trong chớp mắt liền hóa thành vô cùng huyết quang, đạo kiếm quang này cũng biến thành một kiếm quang thông thể huyết hồng.

Kiếm quang thông thể huyết hồng vô cùng kia đi tới đâu, hết thảy đều bị nó hủ hủ (mục nát) xâm thực, ngay cả thương khung cũng không thể tránh được.

Thiên không nơi đạo kiếm quang kia lướt qua xuất hiện từng cái hang động hư không hắc ám lại có chút xám xịt, đó là ông trời đều bị nó đánh vỡ!

Chính cái gọi là một pháp thông, vạn pháp thông chính là như thế.

Lấy một điểm kiếm đạo làm gốc, thủ vạn bàn đại đạo gia gia kỳ thân (thêm vào thân mình).

Ngô không tu đại đạo còn lại, nhưng vạn bàn đại đạo đều có thể vì ngô sở dụng.

Chương 104

"Thú vị!" Thông Thiên sau khi nhìn thấy chiêu này, khóe miệng lộ ra một tia nụ cười, chiêu này mới có chút dáng vẻ chân chính đối chiến.

Chiêu trước đó chẳng qua đều là hai bên thăm dò lẫn nhau mà thôi.

Ông!!!

Thông Thiên tâm niệm vừa động, vô cùng đạo vận sở hóa (hóa thành).

Trong đạo vận sau lưng hắn, thân ảnh đưa lưng về phía thương sinh giơ kiếm than nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ từ bi vô cùng, chỉ là không ai có thể nhìn thấy.

Vô luận bất cứ sinh linh nào từ bất cứ góc độ nào quan sát, thân ảnh trong đạo vận kia chung quy vẫn là đưa lưng về phía thương sinh.

Mà trong thực tế, Thanh Bình Kiếm phảng phất bị người thao túng, tự động huy khởi.

Một đạo kiếm quang trùng thiên mang theo vô cùng thanh sắc quang mang hướng về phía đạo kiếm quang thông thể huyết hồng kia mà đi.

Một kiếm này, thân uẩn vô cùng tạo hóa chi ý, nếu trúng người, có thể làm mọc thịt từ xương trắng (nhục bạch cốt), làm người chết sống lại (hoạt tử nhân), khiến người thần hồn thối tán lần nữa ngưng thực phục sinh.

Tuy nhiên tạo hóa năng cứu nhân diệc năng sát nhân (tạo hóa có thể cứu người cũng có thể giết người).

Khi Thông Thiên dùng nó để đối địch, ý tạo hóa bực này liền

giống như lệ quỷ lấy mạng người, có thể làm huyết nhục bạo nổ, khiến bạch cốt hóa phấn, có thể làm cho thần hồn tiêu tán.

Tuy lấy kiếm làm thân, nhưng uẩn vô cùng tạo hóa chi ý, có thể cứu người cứu thế, cũng có thể giết người diệt thế.

Chiêu này là: Tạo Hóa Chi Kiếm!

Oanh long long!!!

Một kiếm này va chạm vào nhau, cũng không phát sinh vô cùng kiếm quang tản ra bốn phương, chỉ là lúc va chạm phát ra một cỗ thanh âm cực lớn vô cùng truyền bá tứ phương, nhưng uy năng trong đó lại đang không ngừng tiêu ma.

Mạn thiên vô tế (đầy trời vô bờ) thanh quang đem hồng quang thông thể huyết hồng kia hấp thu hết sạch.

Một bên am hiểu xâm thực, một bên am hiểu tạo hóa.

Tất cả chuyện này đều phát sinh trong nháy mắt.

Sau đó một luồng thanh quang xẹt qua, rơi vào trên người Độc Cô Cầu Bại.

Chung quy vẫn là huyết quang xâm thực không địch lại thanh quang tạo hóa, bại trận, để Thông Thiên thắng hơn một bậc.

Tuy đánh trúng Độc Cô Cầu Bại, nhưng chung quy là uy năng hao hết, tịnh không có nửa điểm thương hại.

Tuy nói như thế, nhưng nếu đổi thành người khác, chung quy vẫn là phải ngã xuống dưới dư uy của một kiếm kia.

Rất rõ ràng, một kiếm này, là Thông Thiên thắng. "Một kiếm này làm ta nảy sinh không ít cảm thán, cùng đạo hữu một trận chiến, cảm ngộ rất nhiều.

Trận chiến này nếu kết thúc, ta may mắn sống sót, thế tất có thể

đạp nhập vào kiếm đạo cao hơn." Độc Cô Cầu Bại có chút cảm khái nói, lúc ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên, cũng nhịn không được sinh ra mấy phần ý tán thán khâm phục.

Cho dù là Độc Cô Cầu Bại cũng chưa từng gặp qua kiếm chiêu bực này.

Kiếm là dùng để giết địch, kiếm đạo là đạo thôi xán phá địch vô cùng, nhưng ở trong tay Thông Thiên, tuy chưa bày ra một mặt cứu thế cứu người, nhưng hắn là người phương nào, tự nhiên có thể nhìn thấy Đạo ẩn tàng phía sau. "Đạo hữu kiếm đạo thông thần, ngô tự thẹn không bằng.

Chiêu này tuy chưa học được bao nhiêu, nhưng cũng có thể cảm nhận được kiếm đạo của đạo hữu sâu cạn.

Chiêu này thắng ở lập ý, mà không phải kiếm đạo." Thông Thiên lắc đầu, đem suy nghĩ trong lòng báo cho biết. "Thắng chính là thắng, bại chính là bại.

Đệ nhất kiếm, ngươi ta chia đều thu sắc, không phân cao thấp.

Đệ nhị kiếm ngươi thắng ta một bậc, tiếp theo liền là đệ tam kiếm..." Độc Cô Cầu Bại chắp tay trái sau lưng, thương nhiên nhi lập (đứng thẳng thê lương), chậm rãi nói.

Thông Thiên gật đầu, liền bắt đầu uấn nhưỡng đệ tam kiếm.

Hai người lúc này phảng phất không giống như đang tiến hành sinh tử chi chiến, mà là đang luận bàn kiếm đạo vậy. ... "Hai cái sinh linh này đang làm gì?

Bọn hắn không biết đây là Thần quốc xâm lấn Thần quốc sao?

Tại sao lại đánh từng chiêu một?" "Đúng thế, ta cũng không hiểu, hoặc hứa đây chính là đối quyết giữa các tuyệt thế kiếm khách đi..." "Không thể không nói, trận chiến này xác thực có chút ý tứ." "Ta có

một thanh bảo kiếm, kiếm này là thiên hạ lợi khí, kiếm phong ba thước bảy tấc, tịnh trọng (trọng lượng tịnh) bảy cân mười ba lượng." "Ta cũng có một thanh bảo kiếm, kiếm này là tinh anh hàn kiếm hải ngoại, chém sắt như chém bùn, kiếm phong ba thước ba, tịnh trọng sáu cân bốn lượng." "Chư vị huynh đài, tại hạ bất tài, cũng có một thanh bảo kiếm.

Kiếm này là nhục thạch chi kiếm (kiếm bằng thịt), lại làm hình cái gậy, có thể dài có thể ngắn, có thể lớn có thể nhỏ.

Lớn có thể làm nơi hạn hán lâu ngày được mưa móc (cam lâm), thần diệu vô cùng, tuy không cách nào giết người, nhưng lại có thể tạo người." "Vãi, cái ông bên trên kia, đây mẹ nó là khu bình luận, không phải là 'khu không người' để ông lái xe!" "Vương A Tân đúng không?

Chính là mày công khai 'lái xe'?

Sao mày không gọi là Hoàng A Tân a?" "Đừng để ý đến hắn, cái sinh linh không tham chiến kia tiến vào trong thế giới đối phương, vì sao chỉ là tìm kiếm bốn phía, không có động thủ?" "Đúng đấy, cái này con mẹ nó còn là Thần quốc chiến sao?" "Chính là, trong Tieba (diễn đàn) không phải nói sinh linh trong Thần quốc của Diệp Thần sát tính lớn, cái gì cũng không để vào mắt, động một tí là diệt Thần quốc người ta sao?

Sao đến lượt Thang Hạ lại thay đổi rồi?" "Chẳng lẽ nói giữa hai người có cái gì..." "Lý Khả đúng không?

Mày chết chắc rồi, mày cư nhiên dám biên bài (bịa chuyện) Diệp Thần.

Diệp Thần biết được, mày cứ chờ chết đi mày!" Lúc này, không biết bao nhiêu người đang chăm chú nhìn một màn này.

Mọi người thấy ván cục vốn nên là nghiền ép, kết quả biến thành một người một chiêu, giống như đang so tài kiếm đạo vậy, có chút mắt tròn mắt dẹt.

Cái này con mẹ nó còn là Thần quốc chiến sao?

Cái này xác định không phải lôi đài chiến?

Không đúng, lôi đài chiến cũng không đánh như vậy chứ?

Nào có người từng chiêu từng chiêu đối địch?

Đánh xong nói vài câu khen ngợi đối phương, sau đó lại đến một chiêu. ...

Tinh Vực Chi Lôi. "Đáng tiếc, Độc Cô Cầu Bại nếu là ở trong Thần quốc của ta thì tốt rồi..." Diệp Hiên lẩm bẩm niệm một câu.

Người có tư chất bực này, không phải chính là Nhân tộc hoàn mỹ hắn mong cầu sao.

Chỉ là lý niệm vẫn có chút vấn đề, người này dường như chỉ có kiếm đạo, trong lòng hào vô đại nghĩa. "Ha ha, nếu không phải những sinh linh này không cách nào thoát khỏi sự trói buộc của Thần quốc, ta ngược lại là nguyện ý tiến hành trao đổi với cậu." Thang Hạ nghe vậy xong, cười một cái.

Độc Cô Cầu Bại tuy mạnh, nhưng so với những sinh linh trong Thần quốc của Diệp Hiên mà nói, không nghi ngờ chút nào vẫn là nội hàm quá thấp.

Cùng lúc đó, Thái Thượng đang tìm kiếm bốn phía trong Thần quốc, ý niệm thần thông trải rộng khắp cả vũ trụ, hóa thân ngàn vạn thăm dò vô tận động thiên, chỉ vì xem có thể tìm được đồ vật có thể giúp đỡ nhị đệ của mình hay không.

Nhưng lại không thu hoạch được gì, hắn phát hiện phương thế

giới này giống như không có bảo vật vậy.

Đừng nói Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả một kiện đồ vật có thể so được với Hậu Thiên Linh Bảo cũng đều không có.

Những pháp bảo kia tuy rằng từng cái uy lực bàng đại, có cái không thua kém gì Tiên Thiên Linh Bảo, thế nhưng từ căn bản mà nói tịnh không phải Linh Bảo.

Bởi vì hạn mức cao nhất của những bảo vật kia nằm ở đó rồi, nếu là thực lực tăng lên, nội hàm thế giới tăng cường, những bảo vật được gọi là thần khí kia cũng đều sẽ luân vi tiếu bính (trò cười).

Bất quá tuy rằng không cách nào tăng lên, nhưng sau khi thế giới tăng lên, thực tế cũng là có thể chế tạo lại một thanh thần binh mới, chỉ là có chút phiền phức mà thôi.

Mà đổi một bên khác. "Đệ tam kiếm - Lạc Thiên!!!" Kiếm này sử xuất, Thông Thiên hơi bại, Độc Cô Cầu Bại thắng hơn một bậc. ... "Đệ tứ kiếm - Ngạo Thiên!" Kiếm này sử xuất, hai bên không phân cao thấp, lại là thế hòa. ... "Đệ ngũ kiếm - Khiếu Thiên!" Kiếm này sử xuất, hai bên vẫn không phân cao thấp. ... "Đệ lục kiếm - Chiến Thiên!" ... "Đệ thất kiếm - Bại Thiên!" ... "Đệ bát kiếm - Hủy Thiên!" Mấy kiếm đối chiến sau đó, hai bên đều là không phân cao thấp.

Từng chiêu lại từng chiêu đối chiến, làm cho những viễn cổ đại thần đang quan sát tham ngộ ở đằng xa kia toàn bộ rời xa nơi ban đầu không biết bao nhiêu vạn dặm.

Bọn hắn toàn bộ đều là bị những kiếm khí kinh thiên kia chấn nhiếp, bị buộc không ngừng rời xa, sợ sẽ lại lần nữa bị cuốn vào trong đó, tao ngộ trọng thương. "Tám kiếm trước, coi như là đánh ngang tay.

Rất lâu không có ai có thể làm cho ta dùng ra toàn lực rồi, hôm nay

có thể gặp được đạo hữu, là phúc khí của ta." Độc Cô Cầu Bại trong đôi mắt tràn đầy vẻ thưởng thức, có chút cảm thán nói. "Có thể gặp được kỳ nhân như đạo hữu, cũng coi như là tạo hóa của ngô." Thông Thiên cũng cười gật đầu nói.

Hắn sở dĩ có thể cùng Độc Cô so tài tám chiêu kiếm đạo mà không bại, dựa vào tịnh không phải cảm ngộ kiếm đạo của chính mình, mà là có hai loại nhân tố.

Thứ nhất là nhân tố chủ yếu, chính là căn nguyên hắn thâm hậu, nội hàm thâm hậu.

Thứ hai chính là dựa vào bảo kiếm trong tay, Thanh Bình Kiếm là Tiên Thiên Linh Bảo, trong tay đối phương chẳng qua là một thanh phàm thiết mà thôi.

Bởi vì hai loại nguyên nhân này, mới khiến cho hắn có thể cùng đối phương so tài tám chiêu kiếm mà không lạc bại. "Đây là đạo kiếm chiêu cuối cùng của ta, cũng là đạo mạnh nhất.

Một chiêu phân thắng bại, sinh tử bất luận (không cần biết).

Vô luận là đạo hữu ngã xuống, hay là ta thân vẫn, đều chỉ có thể trách bản thân tu vi không đủ." Độc Cô Cầu Bại ngạo nhiên nhìn về phía Thông Thiên.

Sau chiêu này, nếu vẫn không địch lại đối phương, vậy hắn chính là bại, ngay cả hắn có thể sống sót trong trận chiến này hay không cũng không biết. "Ta thấy đạo hữu tuy kiếm đạo không cạn, nhưng so với ta còn kém một chút.

Đạo hữu nếu không sử xuất toàn lực, e rằng có tính mạng chi ngu (nguy hiểm tính mạng)." Độc Cô Cầu Bại khẽ vuốt phàm kiếm, trong mắt lộ ra một tia ảm đạm. "Ngô hiểu rồi!" Thông Thiên gật đầu, sắc mặt trịnh trọng.

Độc Cô Cầu Bại nói không sai, cảm ngộ kiếm đạo của hắn xác thực kém một chút, đã thế đối phương đã điểm minh rồi.

Vậy hắn tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục dùng kiếm đạo so tài nữa.

Dù sao hai bên sở cầu là thắng bại, mà không phải kiếm đạo cao thấp.

Kiếm đạo cao thấp ngay từ lúc song phương thăm dò chiêu thứ nhất liền đã minh ngộ (hiểu rõ).

Thông Thiên là người tự ngạo cỡ nào, không bằng chính là không bằng, thản thản đãng đãng thừa nhận là được, cần gì mạnh miệng làm mất mặt mũi.

Thua không đáng sợ, cũng chẳng có gì mất mặt, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Nhưng sợ thua mới đáng sợ, sợ thua mới mất mặt!

Không ai có thể vĩnh viễn bảo đảm chính mình luôn thắng, nhưng cái bọn hắn có thể bảo đảm chính là mình luôn có một trái tim vô địch.

Trái tim vô địch này tịnh không phải nói cho rằng chính mình vô địch, mà là cho rằng chính mình cuối cùng sẽ ngày càng mạnh, một chút thất bại trắc trở tính là cái gì.

Mạnh như bá chủ Hồng Quân ngày xưa, không phải cũng ở thuở ban đầu danh bất kiến kinh truyện (không có tiếng tăm gì), về sau lộ ra phong mang, bây giờ thì sao?

Còn không phải rúc đầu trong hỗn độn, bị Thiên Đế Đế Tuấn chấn nhiếp không dám bước vào Hồng Hoang nửa bước.

Mạnh như Thiên Đế Đế Tuấn bây giờ, không phải cũng ở lúc trước đánh không lại rất nhiều thần thánh, mà nay thành tựu Đạo Quả,

tuy là đệ nhất, nhưng cũng chưa từng tự cao đến mức không có người sau có thể đuổi kịp chính mình.

Trái lại, ngài còn đang đợi, đang chờ đợi có người có thể đạp nhập cảnh giới Đạo Quả.

Trong vô tận Hồng Hoang, duy chỉ có ngài một mình độc lập trên thời không, làm người cầm cờ kia, lại là ngay cả một đối thủ cũng không có, vị miễn quá mức vô thú.

Chỉ thấy khí thế trên người Thông Thiên càng phát ra cao trướng, đạo vận triệt để hiển hóa mà ra.

Thân ảnh trong đạo vận kia trở nên cực kỳ đĩnh bạt, Thanh Bình Kiếm cũng bị hắn nắm chặt trong tay.

Thông Thiên nhắm mắt, khí tức trên thân càng phát ra cao trướng.

Mà Độc Cô Cầu Bại bên kia cũng là như thế, gương mặt hạc phát đồng nhan (tóc trắng mặt già) ban đầu đã biến thành tóc đen non nớt, trong nháy mắt liền hóa thành bộ dáng một thanh niên.

Đây là lấy ý duệ ý tiến thủ (hăng hái tiến lên), thanh niên giả (người thanh niên), là lúc cường hãn nhất, vô luận là tâm hay là thân đều là lúc đỉnh phong. "Một kiếm này, là đệ cửu kiếm, đạo hữu đã từng chuẩn bị xong chưa?" Thanh niên đưa tay khẽ vuốt trường kiếm, tựa như trở lại cảnh tượng ngày xưa.

Hắn trong giọng nói tuy nhẹ nhàng vô cùng, nhưng giữa thần sắc lại ẩm nhiên thần thương (buồn bã đau thương).

Một cỗ khí tức tràn ngập hối ý (hối hận) và ảm đạm đập vào mặt, làm cho Thông Thiên thần sắc chấn động. "Chuẩn bị xong, mời đạo hữu xuất chiêu." Thông Thiên đưa tay trái ra, ra hiệu cứ việc xuất thủ.

Hắn sắc mặt trịnh trọng nhìn Độc Cô Cầu Bại trước mặt tướng mạo và thần sắc đại biến.

Độc Cô Cầu Bại trước mắt phảng phất không còn là lão giả đi ở nơi sâu xa trong kiếm đạo lúc trước, mà là một thanh niên tuổi trẻ khí thịnh phong mang tất lộ!

Mà quỷ dị hơn là, trên người một thanh niên như vậy cư nhiên lại có ảm nhiên sám hối chi ý, lại là cực kỳ quỷ dị, nhưng lại tồn tại trên đời. "Đệ cửu kiếm, tên là Ảm Nhiên Tiêu Hồn Kiếm, còn gọi là Diệt Thiên!!!" Theo lời nói của thanh niên rơi xuống, một giọt lệ thủy nhỏ xuống trên mũi kiếm.

Ông ông ông!!!

Oanh oanh oanh!!!

Chương 105

Một cỗ khí tức cường đại vô cùng từ trong phàm kiếm bạo xạ mà ra, một cỗ đạo vận ảm nhiên tiêu hồn vô cùng bầu bạn trong đó.

Một kiếm này, liền là Ảm Nhiên Tiêu Hồn Kiếm!

Có thể hủy địa diệt thiên!

Còn gọi là Diệt Thiên! "Thật mạnh một kiếm!!!" "Chạy mau!!" Những đại thần đản sinh từ viễn cổ kia thấy thế, điên cuồng chạy trốn.

Bọn hắn tuy rằng không biết cách nhau bao nhiêu vạn dặm, rõ ràng ở giữa cách vô cùng sơn hải, nhưng vẫn có thể cảm nhận được phong thái một kiếm kia.

Bọn hắn trong lòng có cảm giác, nếu không bỏ chạy ra xa (viễn độn), e rằng ngay cả bọn hắn cũng sẽ thân vẫn trong dư ba kiếm quang. "Một kiếm này, tên là Thanh Bình Kiếm!" Ngay khi Độc Cô sử xuất một kiếm kia, Thông Thiên cũng bỗng nhiên mở mắt, vung ra một kiếm.

Kiếm chiêu này tên là Thanh Bình Kiếm, lấy từ tên bảo kiếm trong tay.

Kiếm chiêu này nãi thị dĩ bảo kiếm vi chiêu (lấy bảo kiếm làm chiêu).

Chỉ thấy Thanh Bình Kiếm kia tuột tay bay ra, nội uẩn vô cùng đạo vận, có Thông Thiên tất sinh sở ngộ (sở ngộ cả đời), bên trong đại đạo ngàn vạn, lấy kiếm đạo làm chủ, lại có bá đạo đi cùng, sau đó càng là có thương khung chi đạo, lại có quang minh đại đạo tá sử (mượn dùng) chờ chút vô cùng đạo vận.

Kiếm chiêu này tên là kiếm chiêu, thực tế lại đã tịnh không phải kiếm chiêu thuần túy, mà là một đạo thần thông, một đạo thuật pháp.

Cũng tịnh không phải thần thông kiếm đạo, thuật pháp kiếm đạo thuần túy, đây chính là sự nhu hợp của rất nhiều thần thông, thuật pháp.

Hai bên so tài đã tịnh không phải kiếm đạo của hai bên, mà là tu vi và chiến lực của hai bên.

Oanh long long!!!

Thanh Bình Kiếm trong nháy mắt va chạm trên đạo kiếm quang xám xịt vô cùng kia, hai bên trán phóng ra vô cùng năng lượng.

Khiến cho hai người ở tại trung tâm trong nháy mắt miệng phun tiên huyết.

Những tiên huyết kia sái lạc thiên không, rơi vào trong thế giới, hóa thành vô cùng chi niệm (ý niệm), loáng thoáng uẩn hàm khí tức của sinh linh.

Thông Thiên đầy đầu tóc xanh đều đứt, trở thành đầu trọc.

Trong đó uẩn hàm khí tức ảm nhiên vô cùng, lại là cực khó làm cho tóc xanh mọc ra lần nữa.

Mà trong những sợi tóc xanh kia, vẫn có một số đạo vận ảm nhiên màu xám xịt di lưu bên trên, làm Thông Thiên không cách nào để nó mọc ra tóc xanh lần nữa.

Trừ cái đó ra, toàn thân trên dưới lại là không còn nửa điểm thương tích.

Mà Độc Cô Cầu Bại cũng là như thế, hắn đầy đầu tóc xanh đều đứt, cũng là mọc không ra tóc nữa.

Oanh long long!!!

Lại thêm một kích, Diệt Thiên nhất kiếm của Độc Cô Cầu Bại bị Thanh Bình Kiếm kia triệt để phá giải, sau đó Thanh Bình Kiếm hướng về phía Độc Cô Cầu Bại mà đến.

Độc Cô Cầu Bại thấy thế, không hề tránh né, nhắm mắt chờ chết.

Hắn biết, chính mình đối mặt một kiếm này là không cách nào tránh được, thay vì không ngừng trốn tránh cuối cùng thân vẫn, không bằng nhắm mắt tung thân (lao mình) cho xong hết mọi chuyện.

Hưu!

Một tiếng xé gió truyền đến, Độc Cô Cầu Bại mở hai mắt ra, tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía Thông Thiên.

Lại thấy Thanh Bình Kiếm kia dừng ở trước mặt hắn, chỉ kém một tia một hào liền có thể phá nhập vào trong đầu lâu, nhưng lại tịnh chưa có động tác tiếp theo.

Hoa!

Thông Thiên vẫy tay một cái, Thanh Bình Kiếm kia thu quy nhập vỏ, phát ra một tiếng khẽ kêu. "Đạo hữu là nhân vật kiếm đạo thông thần, đáng dẫn làm đạo hữu (kết làm bạn đạo), lại sao nỡ ra tay độc ác chứ!" Thông Thiên cười to nói. "Ha ha ha ha!

Ngô Độc Cô Cầu Bại từ lúc bắt đầu tu luyện đến nay chưa từng bại một lần, duy độc trước đó bại dưới tay bản thân, sau đó càng là tu Độc Cô Cửu Kiếm, chưa từng bại lần nữa.

Hôm nay được toại nguyện, đa tạ đạo hữu thành toàn!" Độc Cô Cầu Bại thấy đối phương không giết chính mình, sướng nhiên (vui vẻ) cười to nói.

Giữa tâm cảnh, loáng thoáng dường như có chút hứa đột phá.

Từng luồng từng luồng thần vận uẩn hàm, từng luồng từng luồng

đạo vận từ quanh thân hiển hóa.

Loáng thoáng dường như muốn phá nhập cảnh giới vô thượng vậy.

Thông Thiên thấy thế hai mắt ngưng lại, đó là khí tức sắp đột phá cảnh giới đạt tới Hỗn Nguyên Đạo Quả cảnh giới!

Hắn từng cảm nhận được loại khí tức này trên người Thiên Đế, mà nay nghĩ tới, lại là có chút hâm mộ nhìn về phía đối phương. "Chúc mừng đạo hữu, sắp đột phá cảnh giới!" "Ha ha ha ha!

Toàn nhờ trận chiến ngày hôm nay!

Đương tạ đạo hữu!" Độc Cô Cầu Bại nghe tiếng vui mừng khôn xiết, vội vàng khom lưng cúi đầu với Thông Thiên.

Thông Thiên vội vàng đáp lễ, nói: "Trận chiến ngày hôm nay, bần đạo cũng là học được rất nhiều từ trên thân đạo hữu.

Hơn nữa đạo hữu có thể gần như đột phá cảnh giới cao hơn, toàn nhờ bản thân đạo hữu, cùng bần đạo tịnh không có bao nhiêu quan hệ." "Hôm nay đại hỷ, đáng uống rượu chúc mừng.

Ta Độc Cô Cầu Bại đời này có thể chân chính tao phùng (gặp phải) một lần bại, là một đại hạnh sự của nhân sinh, đáng cùng đạo hữu uống cạn một ly lớn (phù nhất đại bạch)!" Độc Cô Cầu Bại không nói nhiều trên điểm này, mà chuyển sang mời mọc.

Thông Thiên cũng biết đối phương tuy rằng trên thân khí tức loáng thoáng có cơ hội đột phá, nhưng đây cũng tịnh không phải chuyện có thể đạt tới trong nhất thời, thật sự muốn đột phá còn không biết phải qua bao nhiêu năm nữa.

Chỉ là nói, bây giờ Độc Cô Cầu Bại cuối cùng cũng chạm tới cái ngưỡng cửa kia mà thôi. "Đại thiện!" Thông Thiên cười to nói.

Dù sao đại huynh còn đang tìm kiếm, không bằng cùng đi theo hắn.

Cứ như vậy, một trận chiến đấu như vậy chấm dứt.

Thông Thiên thắng quyết đấu, nhưng lại thua kiếm đạo; mà Độc Cô Cầu Bại tuy thắng kiếm đạo, nhưng chung quy là thua Thông Thiên.

Trong thế giới, chỉ nói thực lực cao thấp, ai đi nói đạo tham ngộ cao thấp với ngươi.

Hai người chẳng qua là người cùng trong kiếm đạo, cho nên thấy người tài mà mừng rỡ, nhịn không được so tài kiếm đạo mà thôi. ... "Cái này...

Cái này con mẹ nó rốt cuộc tính ai thua ai thắng?" "Nói Diệp Thần thắng đi, Thần quốc của Thang Hạ trừ những sinh linh đê giai kia gặp tai bay vạ gió chết ra, chủ chiến (lực lượng chiến đấu chính) cũng không chết..." "Nói Thang Hạ thắng đi, ngay cả Thần quốc của Diệp Thần cũng chưa vào được..." "Ngươi nếu nói bọn họ hòa đi, thế mẹ nào sinh linh quyết đấu rõ ràng lại bại bởi sinh linh Thần quốc Diệp Thần!" Giờ khắc này, ngoại giới chúng thuyết phân vân, nhao nhao bắt đầu thảo luận.

Bọn hắn chưa từng thấy qua loại tràng cảnh này.

Lần Thần quốc chiến nào không phải là đánh sống đánh chết a, không phải sinh linh của ngươi chạy đến thế giới đối diện đi lược đoạt phá hoại, chính là sinh linh đối diện chạy đến thế giới của ngươi lược đoạt phá hoại...

Nơi nào có qua loại tràng cảnh này a, từng cái hận không thể đều sắp kết bái làm anh em!

Đây này, liền chạy đến trong nhà trúc uống rượu luận đạo rồi.

Hai người đều là người đứng đầu kiếm đạo, lĩnh địa liên quan đến

nhau (lẫn nhau sở thiệp lãnh địa) lại từng người không giống nhau, dưới sự xúc loại bàng thông (biết một suy ba), kiếm đạo cảm ngộ của hai người tự nhiên là tăng vọt.

Vô luận là kiếm đạo Thông Thiên hay là kiếm đạo Độc Cô Cầu Bại, cũng đều là kiếm đạo trong thế giới của riêng mình, lần này là hai cái thế giới va chạm.

Tổ Tinh. "Tôn sinh linh kia của đối phương dường như có cái gì không giống nhau..." Cơ Phát khẽ híp hai mắt, hai mắt phảng phất xuyên qua vô tận thời không trực đạt đến bên trong Thần quốc của Thang Hạ.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Độc Cô Cầu Bại, đó là một ánh mắt vượt qua vô tận thời không.

Độc Cô Cầu Bại tuy rằng thực lực cường đại, nhưng vẫn là không cách nào cảm tri một đạo ánh mắt kia giáng lâm.

Đừng nói là Độc Cô Cầu Bại, ngay cả bản thân Thang Hạ cũng đều cảm nhận không được.

Chỉ cần đám người bọn hắn vui lòng, đối phương là không cách nào cảm tri. "Xác thực, đây tịnh không phải sinh linh Thần quốc thổ sinh thổ trường chân chính.

Nói hắn là Thần tạp đi (con lai thần/tạp chủng), lại không phải Thần tạp, rất là kỳ dị..." Doanh Chính cũng nói theo một câu.

Năm người này sớm tại lúc nhìn thấy Độc Cô Cầu Bại, liền đã cảm thấy hứng thú đối với trận chiến đấu kia.

Còn về tôn sinh linh kia của Diệp Hiên, bọn hắn trong nháy mắt biết, đó là Thông Thiên, là một trong Tam Thanh trong truyền thuyết.

Tuy không biết phải chăng thật là Tam Thanh Thông Thiên, nhưng tu đến cuối cùng tất nhiên có thể chân chính trở thành Thông Thiên. ...

Trong Tinh Vực Chi Lôi. "Diệp Hiên, cảm ơn cậu." Thang Hạ chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Hiên, chân thành nói cảm ơn.

Nàng vốn dĩ còn không biết phải làm như thế nào mới có thể bước vào trong Tứ giai, nhưng bây giờ Độc Cô Cầu Bại đã sắp đạt tới Tứ giai rồi, chỉ cần một khoảng thời gian trôi qua, là có thể tự nhiên mà vậy đạt tới Tứ giai rồi.

Mà đối với việc tạo thành tất cả những chuyện này, tự nhiên là bởi vì trận chiến với Thông Thiên kia.

Mà trận chiến kia, nếu không phải Thông Thiên dùng kiếm đạo so tài với hắn, hoặc là để người khác tới, Độc Cô Cầu Bại đều không thể nào có loại cảm ngộ này.

Đột phá tâm cảnh và sự gia tăng cảm ngộ kiếm đạo, hai giả chồng chất lên nhau, lúc này mới làm cho Độc Cô Cầu Bại loáng thoáng xúc mạc (chạm) đến tồn tại Tứ giai. "Cảm ơn tôi làm gì?" Diệp Hiên có chút mê hoặc rồi, sinh linh của chính mình đem sinh linh của đối phương đánh bại, nàng ngược lại còn cảm ơn chính mình?

Chẳng lẽ đối phương có sở thích đặc thù gì?

Nhất thời, Diệp Hiên dùng ánh mắt có chút quái dị nhìn Thang Hạ.

Nhìn Thang Hạ thanh thuần vô cùng như thế có khả năng có một số sở thích độc đáo, Diệp Hiên nhịn không được trong lòng nhảy thình thịch. "Tĩnh!" Diệp Hiên lập tức lần nữa làm cho chính mình trấn định lại, sợ hãi càng nghĩ càng lệch lạc. "Bởi vì cậu, tôi lập tức sắp đột phá Tứ giai ngưng tụ Thần cách rồi a!" Thang Hạ nhìn ánh mắt quái dị của đối phương, có chút nhíu mày, bản năng có chút chán ghét, bất quá vẫn giải thích nói. "Nga!

Thì ra là thế a!

Đây đều là tạo hóa bản thân Độc Cô Cầu Bại mà thôi, cùng tôi không có quan hệ gì." Diệp Hiên bừng tỉnh đại ngộ, sau đó trên mặt có chút không có ý tứ.

Thời gian vội vã mà qua, thời gian trong thế giới trôi qua cực nhanh, rất nhanh liền đi qua mấy năm. "Tôi đầu hàng!" Nhưng mà trong hiện thực cũng chẳng qua chỉ là trong nháy mắt mà thôi, Thang Hạ nói ra đầu hàng.

Sau đó, thông đạo gãy nứt, Thông Thiên và Thái Thượng đều bị truyền tống đến trong Hồng Hoang.

Mà Độc Cô Cầu Bại sững sờ, sau đó liền bắt đầu bế quan tham ngộ.

Loại tình huống này hắn cũng thấy qua quá nhiều, bởi vì hắn tự mình trải qua rất nhiều lần. "Có rảnh thì có thể tới An Lạc tinh vực, Vân Mộng hệ, Vân Mộng tinh hệ, Thụy Vân tinh tìm tôi." Thang Hạ cười nói, để lại một cái phương thức liên hệ. "Được." Diệp Hiên gật đầu.

Mặc kệ có đi hay không, đáp ứng là xong, dù sao cũng không nói nhất định phải đi.

Có rảnh thì có rảnh, tôi một mực không rảnh, có vấn đề gì?

Tuy nhiên, một màn này lại theo đó trực tiếp phát sóng đến toàn bộ An Lạc tinh vực và tất cả địa phương trong Tổ Tinh, chỉ cần có người xem, cũng liền nghe được. "Vãi, hâm mộ a!

Giai nhân tương ước a!!!" "Hâm mộ?

Hâm mộ thì ngươi đi tìm cô ấy đi, cô ấy không phải đang ở Thụy Vân tinh sao?" "Ngươi nói lời này, ta đi rồi, người ta có thể tới gặp ta sao..." "Tự hủ (tự tin) chính mình đánh thắng được đối phương, cứ việc đi là được..." "Không sai, cô ấy chính là á quân năm nay a, có bản

lĩnh thì qua đó va chạm.

À, đúng rồi, vị trí Diệp Thần ở Tổ Tinh, sẽ không có người không biết Tổ Tinh ở đâu chứ?

Muội tử có ý tưởng có thể hành động rồi nha!" Tinh vực cạnh tranh quyết tái (vòng chung kết) hạ màn, cuối cùng là vì tuyển chọn trăm người đi tới tham gia toàn quốc cạnh tranh (giải đấu toàn quốc).

Giải đấu toàn quốc lại được gọi là Toàn Quốc Thanh Niên Bôi (Cúp Thanh Niên Toàn Quốc), mỗi năm một lần, cách thời gian Toàn Quốc Đại Tái (Giải đấu lớn toàn quốc) mở ra tịnh không xa, đợi đến lúc thi giữa kỳ của học kỳ sau, cũng liền không sai biệt lắm.

Diệp Hiên sau khi thắng trận chiến kia, liền đang chờ Thông Thiên Bảng phát phóng ban thưởng.

Mỗi cái tinh vực ban thưởng đều là không giống nhau, toàn dựa vào ngũ đại viện trưởng tinh vực đề danh cùng với ngũ đại viện trưởng bản viện của ngũ đại học viện cuối cùng tiến hành thẩm hạch.
...

Sáng Thế đại lục, Đại Việt quốc.

Đại Chu học viện, phòng họp.

Trong phòng họp to lớn, chỉ có thân ảnh năm người.

Năm người này thực lực cực kỳ cường hãn, đều là Sáng Thế Thần thất giai, đã là cực khó nhìn thấy.

Dù sao trong cả quốc gia, số lượng Sáng Thế Thần thất giai đều có thể đếm được trên đầu ngón tay. "Ba ngàn tinh vực, tinh vực cạnh tranh đều đã quyết ra quán quân.

Tổng cộng có ba trăm hai mươi tám vị thân thỉnh trấn quốc chi bảo làm ban thưởng, còn lại cũng đều là tinh vực chi bảo làm ban thưởng.

Đối với ban thưởng tương quan tinh vực chi bảo ta đều xem xét một chút, đều rất là hợp lý, tịnh không có địa phương nào bất hợp lý, các ngươi đều xem qua một chút đi." Đại Chu học viện viện trưởng Cơ Xương, hắn là vị thất giai Sáng Thế Thần sớm nhất trong ngũ đại học viện viện trưởng, cũng là một trong những Sáng Thế Thần cổ xưa nhất, cường đại nhất.

Hắn một tay sáng lập Đại Chu học viện, cũng tham dự vào đại nghiệp kiến quốc của Đại Việt quốc.

Đại Chu vương triều - tiền thân của Đại Chu học viện là do tiên tổ hắn sáng tạo, cùng Đại Tần vương triều, Đại Kinh vương triều, Đại Đường vương triều, Đại Minh vương triều cùng xưng là Ngũ Đại Vương Triều, cũng là năm thế lực đỉnh phong trong nội bộ Đại Việt quốc, cũng là năm thế lực chí cường phân liệt của An Lạc.

Chương 106

Sau đó, trải qua thời gian chinh chiến dài đằng đẵng, mọi người phát hiện vũ trụ này rộng lớn vô ngân (không biên giới).

Sau đó, dưới sự lãnh đạo của một vị vĩ nhân thành công bước vào Bát giai Sáng Thế Thần, thành công xác nhập.

Từ đó, thế gian chỉ có Đại Việt quốc, không còn Ngũ Đại Vương Triều.

Mà Ngũ Đại Vương Triều này cũng đều nhao nhao hóa thành ngũ đại học viện, biến thành học viện khống chế giáo dục các phương diện trong quốc gia này.

Mà người sáng tạo Ngũ Đại Vương Triều, thì là trở thành năm vị trưởng lão của quốc gia, khống chế hệ thống hành chính của cả quốc gia.

Còn về ngũ đại học viện, cũng liền giao cho tử tôn tương đối xuất sắc của bọn hắn, cũng chính là năm vị viện trưởng đương kim này.

Năm vị đại viện trưởng này dưới sự cung cấp tài nguyên bàng đại, cũng đều nhao nhao đột phá đến thất giai Sáng Thế Thần cảnh giới, thành công gánh vác đại kỳ.

Trước khi đản sinh ra thất giai Sáng Thế Thần tiến hành tiếp nhận, ngũ đại viện trưởng đều sẽ không từ bỏ chức vị này, nhưng đợi một cái, cũng không biết là bao nhiêu năm rồi. "Ân, tinh vực chi bảo không có gì đáng xem, đã ngươi cảm thấy có thể, vậy thì thông qua đi." Đại Tần học viện viện trưởng Doanh Tắc thần thức lược vi đảo qua, liền đem danh sách kia xem xong.

Đối với tinh vực chi bảo, kỳ thật đám người bọn hắn căn bản coi

tịnh không nặng, tùy tiện đi cái đi ngang sân khấu là được rồi, không cần thiết tích cực như vậy.

Dù sao cũng đều là cho đám hậu sinh này, tuy rằng nói một cái chính là hơn hai ngàn tinh vực chi bảo, nhưng vũ trụ này rộng lớn bực nào, một năm dùng tại trên tinh vực cạnh tranh cũng chẳng qua là tiêu hao ngần ấy mà thôi, cũng chính là chín trâu mất một sợi lông thôi. "Không có vấn đề gì." Đại Kinh học viện viện trưởng Lưu Bang cũng nói theo.

Không giống với Doanh Tắc, hắn lại là thực sự xem hết một lần, thẩm tra một chút.

Hắn phát hiện, trên danh sách này quả thực những thứ cần cũng đều là hợp lý.

Tất cả tư liệu của những quán quân thắng lợi kia đều bày tại trong phụ lục của danh sách kia, mỗi cái quán quân đòi hỏi cũng đều rất là phù hợp với nhu cầu Thần quốc trước mắt của chính mình.

Cái này nhìn như là một phần tư liệu rất lớn, thực tế bọn hắn trong nháy mắt cũng liền có thể xem hết toàn bộ.

Đã không có vấn đề gì, vậy tự nhiên liền là rất nhanh rồi. "Ta cũng không có vấn đề gì, thông qua." Đại Đường học viện viện trưởng Lý Uyên gật đầu, đạo. "Thông qua." Đại Minh học viện viện trưởng Chu Nguyên Chương rất là ngắn gọn nói một câu, sau đó liền mạn bất kinh tâm (lơ đãng) nói: "Vậy danh sách ba trăm hai mươi tám vị đòi hỏi trấn quốc chi bảo đâu?" Danh sách tinh vực chi bảo trên cơ bản đều là không có vấn đề gì, bởi vì nhìn như lúc chưa đánh xong thì quán quân còn chưa quyết ra, thực tế ai sẽ thắng lợi thì làm viện trưởng ngũ đại học viện của tinh vực đó trên cơ bản đều là nắm chắc (hữu số), cho nên sớm đã chuẩn bị xong bảo vật tương ứng để báo lên.

Đám người bọn hắn cũng sớm đã thu được danh sách đòi hỏi bảo

vật kia.

Đối với tinh vực chi bảo mà nói, bình thường đều là không có ý kiến gì, dù cho đối phương đòi hỏi hơi trân quý quá mức một chút, nhưng nhìn tại trên mặt mũi mấy vị đồng liêu tổng tài quyết quan (quan to phán quyết) khác thì cũng đều sẽ không nói cái gì.

Bất quá trấn quốc chi bảo lại là không giống nhau.

Thứ này nhưng là rất hiếm thấy, nếu không cũng sẽ không trải qua khảo hạch đối với đối phương lại xem rốt cuộc có thể hay không thông qua rồi.

Cho nên, món đồ chơi này phải đợi sau khi quán quân đi ra, do viện trưởng ngũ đại học viện thống nhất thẩm tra tư cách đối phương, xem đối phương có tư cách đạt được trấn quốc chi bảo kia hay không.

Dù sao không phải người cực kỳ thiên tư xuất chúng, là không xứng đạt được.

Nhưng mà luôn có một số viện trưởng trong tinh vực thấy quốc khố không phải của bọn hắn, cho nên mặc kệ người thắng lợi rốt cuộc mạnh hay không, cứ là trực tiếp báo một cái trấn quốc chi bảo.

Dù sao không qua cũng không lỗ, qua chính là lãi lớn (huyết kiếm).

Cho nên, danh tiếng của một số tinh vực ở trước mặt viện trưởng ngũ đại học viện bản viện, liền trở nên cực kỳ kém. "Đây chính là danh sách lần này, dĩ vãng những tinh vực kia chiếu dạng cũng đều có báo ở bên trong." Cơ Xương đem danh sách kia cộng hưởng ra.

Những chuyện danh sách này vẫn luôn là do hắn tới xử lý đối tiếp, dù sao Đại Chu học viện cũng là quản nhiều sự tình phương diện hành chính.

Bốn vị viện trưởng đại học viện còn lại tiên thị (trước là) nhanh chóng đem những tư liệu này toàn bộ xem qua một lần, sau đó lại thần

niệm hóa thân ngàn vạn, tiến vào bên trong Thần quốc của những học sinh kia, xem xem Thần quốc của đối phương phải chăng thật có tất yếu bồi dưỡng.

Một lát sau. "Hít hà!!!" Doanh Tắc hít sâu một hơi khí lạnh.

Cùng lúc đó, ba vị viện trưởng còn lại trên mặt cũng đều lộ ra một cỗ chấn kinh chi sắc. "Khóa này sao lại xuất hiện nhân vật bực này?" Lý Uyên kinh hãi nói.

Hắn có một đạo thần niệm tiến vào trong một phương thế giới, cường giả mạnh nhất thế giới kia đã đạt đến thực lực Tứ giai.

Nếu chỉ là như thế, vậy hắn ngược lại cũng sẽ không kinh ngạc.

Bởi vì tuy rằng không phải mỗi năm đại nhất đều sẽ xuất hiện Tứ giai Sáng Thế Thần, nhưng là những năm gần đây người có thể đi đến Lục giai Sáng Thế giả (người sáng thế), đều tại đại nhất tựu (liền) tới Tứ giai.

Thậm chí còn có rất nhiều người sau khi đạt tới, cũng đều không thể đi đến Lục giai Sáng Thế Thần.

Cho nên, nếu chỉ là bởi vì đối phương là Tứ giai Sáng Thế Thần liền kinh ngạc như vậy, ngược lại cũng là không cần thiết.

Sở dĩ bọn hắn kinh ngạc như vậy, là bởi vì một điểm, đó chính là tiềm lực của thế giới kia kinh hô (kêu to) vô cùng.

Một vị Thiên Đế cao cao tại thượng tọa trấn tứ hải bát hoang, hết thảy trong thiên địa phảng phất đều tại trong lòng bàn tay của ngài.

Tuy nhiên quỷ dị chính là, tồn tại mạnh như vậy, cư nhiên không có bức bách sinh linh khác thần phục với ngài, đây là điểm khác biệt với tuyệt đại đa số Thần quốc.

Chớ nói thần quốc của những người khác, cho dù là thần quốc của

chính bọn họ, thuở ban sơ cũng là như vậy, ai tới trước thì người đó sẽ kiểm soát tất cả.

Nếu không phải thế giới có sự tham gia của họ, thì nó đã sớm trở thành một hình dạng khác, và hôm nay họ cũng sẽ không thể bước vào cảnh giới Thất Giai Sáng Thế Thần.

"Xem ra chư vị đều đã nhìn thấy thế giới kia, không sai, chư vị không hề nhìn lầm, đây là sự thật.

Thế giới này tiềm lực cực lớn, tương lai đạt đến cảnh giới của chúng ta là điều tất nhiên.

Còn về việc có thể đạt tới cấp bậc cao hơn hay không, thì phải xem tạo hóa của hắn." Cơ Xương mỉm cười nhìn bốn vị đồng sự già nua đang kinh ngạc.

Giữa họ không biết đã bao lần giao đấu, nên vô cùng thân thuộc.

Nhưng Cơ Xương chưa bao giờ thấy bốn người này kinh ngạc đến vậy.

"Ta cảm thấy, nếu tiểu tử này trưởng thành, rất có thể sẽ là chìa khóa để chúng ta có thể thống nhất Sáng Thế Đại Lục.

Còn về việc hắn có đạt được Bát Giai hay không, ta cho là điều tất nhiên.

Chư vị cũng không phải không biết, thế giới kia rốt cuộc cường đại đến mức nào!" Doanh Tắc vung tay phong tỏa không gian này, cách tuyệt trong thiên địa.

Nhìn thì vẫn như hòa vào những căn phòng khác, nhưng thực tế đã không còn ở trong thời không này nữa.

Trong vô tận thời không của vũ trụ này, họ đã trôi dạt đến một thời không mà chính họ cũng không biết.

Tuy nhiên, đây chỉ là biến hóa bên ngoài, bên trong thực tế không hề thay đổi, phòng họp vẫn là phòng họp đó.

"Xác thực, thế giới kia quá đỗi hoang dã, một thế giới nhỏ bé lại có Tam Thiên Đại Đạo tồn tại, đó chính là Căn Nguyên Đại Đạo!

Thần quốc của chúng ta còn chưa thể tập hợp đủ Tam Thiên Đại Đạo, vậy mà tiểu tử kia một Tứ Giai Sáng Thế Thần đã có được!" Lý Uyên cảm thán.

Điều khiến hắn chấn kinh chính là ở đây, hắn đã nhìn thấy phía sau thế giới kia còn có một thế giới khác.

Trong thế giới đó, Tam Thiên Đại Đạo tồn tại, cùng với Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma đang ngủ say bên trong, không biết khi nào sẽ thức tỉnh.

Thế giới đó chính là Hỗn Độn thế giới của Diệp Hiên.

Họ muốn tiến vào thần quốc của Diệp Hiên là cực kỳ dễ dàng, thậm chí ngay cả Diệp Hiên cũng không thể phát giác.

Mặc dù Hỗn Độn thế giới của hắn đã bị năm vị Viện trưởng của Ngũ Đại Học Viện Tổ Tinh cùng nhau phong tỏa, và được liệt vào tuyệt mật, nhưng vẫn không thể ngăn cản thần niệm dò xét của năm vị tồn tại này.

Năm người họ có đủ quyền hạn để dò xét mọi văn kiện được gọi là tuyệt mật.

Và chính vì có thực lực Thất Giai, nên họ có thể làm được điều đó mà không kinh động đến cấm chế của Hỗn Độn thế giới của Diệp Hiên.

"Nếu Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma được thai nghén ở phía sau kia mà ra đời khi hắn đạt tới Thất Giai, thì chẳng phải là trực tiếp có thêm ba ngàn sinh linh đồng cấp vô địch, thậm chí vượt cấp chém địch

sao!!!" "Mà nếu chúng ra đời khi hắn đạt Bát Giai, thì càng khủng bố hơn, trong vũ trụ này sẽ không ai có thể ngăn cản bước chân hắn!!!" Chu Nguyên Chương đầy phấn khích nói.

Hắn là người kích động nhất trong năm người, cũng là người mong muốn Đại Việt Quốc thống nhất nhất.

Điều khiến hắn kích động chính là Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma đang được thai nghén kia.

Thử nghĩ, sau khi đối phương bước vào Bát Giai, thần quốc của hắn sẽ cường đại đến mức nào khi có thêm ba ngàn sinh linh Bát Giai?!

Sinh linh càng về sau càng khó thăng cấp, không chỉ thực lực của các Sáng Thế Thần có khoảng cách cực lớn, mà các sinh linh trong thần quốc cũng vậy.

Bởi vậy, đẳng cấp càng cao, số lượng xuất hiện càng ít.

Ví như năm vị Viện trưởng Thất Giai này, số lượng sinh linh Tứ Giai trong thần quốc của họ là vô số, không thể đếm hết, không thể giết sạch.

Mỗi ngày đều có vô số sinh linh Tứ Giai tử vong, và mỗi ngày cũng có vô số sinh linh Tứ Giai xuất hiện.

"Thì ra chư vị chú ý đến những điều này sao, tiềm lực thế giới của hắn có lớn đến mấy, nhưng cũng cần có cơ hội để hiện thực hóa thiên phú.

Bởi vậy, tiềm lực lớn đến mấy cũng chẳng có ý nghĩa gì." Lưu Bang u u nói.

Phập!

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt bốn người kia lập tức đổ dồn vào

hắn.

“Ngươi có ý gì?!” Cơ Xương cau mày sâu sắc, ánh mắt đầy thâm ý nhìn chằm chằm Lưu Bang trước mặt.

Thanh danh của tiểu tử Lưu Bang này trước nay vẫn rất tệ, những người sau này leo lên thì không biết.

Nhưng hắn là tiền bối, tự nhiên biết rõ con người Lưu Bang.

Tiểu tử này thật sự có cha có mẹ nhưng lại chẳng hề quan tâm.

Năm đó, Tổ tiên Đại Kinh Vương Triều có ý muốn chọn ra một người đủ tư cách trong số hậu duệ để kế thừa Đại Kinh Học Viện.

Nhưng than ôi, trong số con cháu của ông ta dường như không có ai đặc biệt xuất sắc có thể áp đảo mọi người.

Thế là, ông ta đã mở một hình thức luận võ.

Trận chiến này kéo dài hơn vạn năm, cuối cùng biến thành cuộc chiến cuối cùng giữa Lưu Bang và Hạng Vũ.

Trong hai người này, vốn dĩ Hạng Vũ đáng lẽ phải áp đảo Lưu Bang, nhưng trớ trêu thay tiểu tử Lưu Bang này không giữ võ đức, lén lút dùng âm mưu quỷ kế, lấy người yêu nhất của Hạng Vũ là Ngu Cơ để uy hiếp Hạng Vũ.

Hạng Vũ thấy vậy liền quay lại lấy cha mẹ Lưu Bang ra uy hiếp.

Nhưng tên này lại dám nói một câu: “Nếu ngươi nấu cha ta, đừng quên chia cho ta một bát canh.” Hạng Vũ cuối cùng vẫn vì tình cảm mà thỏa hiệp.

Sự kiêu ngạo trong lòng cũng khiến hắn không thể thật sự giết cha mẹ đối phương.

Thế là, hắn thả cha mẹ Lưu Bang, cũng từ bỏ vị trí Viện trưởng Đại Kinh Học Viện, trở thành Phó Hiệu trưởng kiêm Giáo viên Tuyển

sinh của Đại Kinh Học Viện.

Mặc dù Hạng Vũ đã bỏ lỡ một cơ duyên trời ban, nhưng Hạng Vũ cũng đã như nguyện tiếp tục ở bên Ngu Cơ.

Có người cười Hạng Vũ vì tình cảm, nhưng Hạng Vũ lại không oán không hối, ngược lại, còn cực kỳ may mắn với lựa chọn năm đó.

Mặc dù không trở thành Thất Giai Sáng Thế Thần, chỉ là một Lục Giai Sáng Thế Thần, nhưng hắn lại là người đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, không một Lục Giai nào có thể chịu được một hiệp trong tay hắn.

Thậm chí hơn nữa, hắn đã sống sờ sờ bồi dưỡng Sáng Thế Thần Tứ Giai Ngu Cơ trở thành Sáng Thế Thần Lục Giai, dùng tài nguyên đập vào.

Thiên phú không đủ?

Phải tìm khắp vũ trụ để tìm bảo vật có thể đột phá cực hạn thiên phú.

Cứ như vậy, Ngu Cơ được hắn nuôi dưỡng thành Lục Giai, trở thành một cặp thần tiên quyến lữ nổi tiếng.

Bởi vậy, khi Lưu Bang nói ra câu này, các Sáng Thế Thần khác đều quay sang nhìn hắn, đều sợ Lưu Bang sẽ ngấm ngầm ra tay tiêu diệt Diệp Hiên.

Đặc biệt là Cơ Xương, hắn càng không hề che giấu sự nghi ngờ của mình.

“Ta có thể có ý gì chứ?

Ý của ta là, điều khiến ta chấn kinh không phải là thiên phú của hắn tốt đến mức nào.

Những năm nay tuy không có ai có thiên phú tốt hơn hắn, nhưng

cũng không thiếu những người có thiên phú cao hơn chúng ta, nhưng rồi sao?

Có mấy người thực sự đi trước chúng ta?" Lưu Bang thấy Cơ Xương nghi ngờ mình, bèn nhún vai giải thích.

Hắn không giải thích thì còn đỡ, vừa giải thích xong, Chu Nguyên Chương càng bạo nộ.

Điều hắn muốn rất đơn giản, đó là Đại Việt thống nhất, bất kể phải trả giá thế nào.

Đúng như câu ngạn ngữ "thượng bất chính, hạ tắc oai", khi người đứng đầu là một kẻ cực đoan, thì những người dưới quyền cũng sẽ đi theo một đám điên cuồng.

Đại Minh Học Viện sở dĩ nổi tiếng gần xa là học viện của những kẻ điên, không phải vì điều gì khác, mà chính là vì có Chu Nguyên Chương kẻ điên này dẫn đầu, lại tập hợp một đám người không sợ chết, rồi những học tử được giáo dục từ đó ra, cũng đều trở thành kẻ điên.

Từng người một chỉ vì không từ thủ đoạn giết chết đối phương, hoàn toàn không màng đến tổn thương của bản thân.

Đương nhiên, nếu có thể giết đối phương mà không tổn hại thì tất nhiên lấy không tổn hại làm chủ.

Chỉ là, một khi đã bị họ nhắm đến, dù có phải chết, cũng phải kéo đối phương xuống cùng.

Bốp!

Một tiếng đập bàn mạnh vang lên, chiếc bàn lập tức hóa thành hư vô.

Chu Nguyên Chương đứng phắt dậy, trừng mắt giận dữ nhìn Lưu

Bang nói: “Lưu Bang!

Ngươi dám động đến Diệp Hiên, lão tử sẽ dám phế ngươi!!!” “Ha ha...” Lưu Bang cười khinh thường một tiếng, nhưng thực tế trong lòng lại có chút kinh hãi.

Nếu người khác uy hiếp hắn như vậy thì còn đỡ, nhưng trớ trêu thay lại là Chu Nguyên Chương kẻ điên đó.

Tên đó thực lực mạnh đến chết thì chớ, mẹ kiếp, lại còn là một kẻ không sợ chết.

Vị Thất Giai Sáng Thế Thần nào mà không tiếc mạng muốn chết, sợ chết?

Trừ khi nổi giận thật sự, cơ bản đều là đánh giả vờ.

Nhưng tên này thì lại như thể sợ mình không chết được, mỗi lần đánh đều đuổi theo đối phương mà giáng mạnh, chọc cho đối phương nổi cơn tam bành, nhưng trớ trêu thay đối phương lại không thể giết chết hắn, cuối cùng chỉ có thể điên cuồng bỏ chạy.

Bởi vì Chu Nguyên Chương tên này không chấp nhận nhận thua đầu hàng, một là không đánh, hai là đã đánh thì phải đánh đến chết.

Chương 107

Oanh!!!

Chu Nguyên Chương thấy Lưu Bang phớt lờ lời uy hiếp của mình, thậm chí còn chế giễu hắn, làm sao hắn có thể nhịn được cơn giận này?

Lập tức vung tay đấm một quyền tới.

Ong!!!

Một luồng lực trấn áp cực mạnh xuất hiện, tức khắc mọi thứ trong phòng họp dường như bị trấn áp, tất cả mọi thứ.

Còn Lưu Bang, người trực diện luồng lực trấn áp này, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hoàng hoảng loạn.

Tên Chu điên này, mẹ kiếp, vậy mà thật sự dám ra tay ngay trước mặt nhiều người như vậy!

Lập tức hắn chuẩn bị phản công, nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị phản công thì, một luồng khí tức huyền diệu khôn lường xuất hiện, tái tạo lại tất cả.

Mọi thứ dường như chưa từng xảy ra, ngay cả lực trấn áp của Chu Nguyên Chương cũng biến mất.

Chiếc bàn vốn bị Chu Nguyên Chương vỗ nát thành hư vô, cũng xuất hiện trở lại.

“Hai vị, bàn bạc công việc, đừng động thủ, ra tay không hay chút nào.

Chúng ta đều là đồng sự nhiều năm như vậy, có việc gì thì từ từ bàn bạc.” Chỉ thấy Cơ Xương, không biết từ lúc nào đã đứng dậy, an

ủi Chu Nguyên Chương.

Còn về Lưu Bang?

Tuy lời hắn có nhắc đến, nhưng thực tế lại hoàn toàn không quan tâm.

Vừa rồi chính là hắn đã ra tay ngăn cản tất cả những điều này xảy ra.

"Hừ!" Chu Nguyên Chương thấy Cơ Xương ra mặt, liền hừ lạnh một tiếng với Lưu Bang, sau đó ngồi xuống.

Hắn ghét nhất Lưu Bang.

Lưu Bang cũng là người duy nhất trong số họ khiến hắn không ưa.

Những người còn lại đều dựa vào thực lực của mình để ngồi lên vị trí này, nhưng trớ trêu thay tiểu tử Lưu Bang này lại dựa vào âm mưu quỷ kế mà leo lên.

Điểm này vốn đã khiến hắn không chịu nổi, kết quả tiểu tử này còn có ý nghĩ muốn giết Diệp Hiên, tương lai của quốc gia, lập tức hắn liền bùng nổ.

Nếu năm xưa có thể để Hạng Vũ làm Viện trưởng Đại Kinh Học Viện, rồi thành công bước vào Thất Giai, thì tuyệt đối sẽ là tồn tại vô địch trong số Thất Giai.

Hạng Vũ tên này thật sự quá khủng bố, những người chưa từng trực diện Hạng Vũ thì không thể nào lý giải được sự khủng bố của tên này.

Mà Hạng Vũ lúc đó lại là một tiểu tử mới lớn, không hề nổi danh chút nào, là trong cuộc chiến tranh đoạt Viện trưởng mới bắt đầu lộ rõ tài năng.

Bằng không, tổ tông Đại Kinh năm xưa đã trực tiếp chỉ định Hạng

Vũ, cũng sẽ không để Lưu Bang ngồi lên.

Thực tế, nếu không phải tổ tông Đại Kinh là người trọng thể diện, đã sớm trực tiếp hủy bỏ chiến thắng của Lưu Bang, trực tiếp chỉ định Hạng Vũ.

Kiểu mãnh nam như vậy mới là điều quốc gia cần.

Âm mưu quỷ kế trong các cuộc chiến tranh giữa các quốc gia hầu như không có tác dụng, tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện.

Cũng chính là Hạng Vũ, nếu là người khác, sẽ không có cái gọi là chí ái.

Mặc dù họ đều có hậu duệ, nhưng điều này hoàn toàn là hai khái niệm khác với chí ái.

Có lẽ đây chính là bi ai của chiến thần chăng, con người không có ai thập toàn thập mỹ, đã ban cho Hạng Vũ thiên tư chiến đấu khủng bố đến vậy, thì cũng định sẵn hắn sẽ có những khuyết điểm khác.

Mà Hạng Vũ vì không thành công làm Viện trưởng, nên số tài nguyên thu được ít đi vô số.

Những năm này tuy dựa vào chức Phó Viện trưởng mà có được không ít tài nguyên, nhưng so với Viện trưởng thì tự nhiên là không có gì đáng nói.

"Ngươi..." Lưu Bang vừa định mắng hắn có bệnh là đồ điên, nhưng chưa kịp nói ra thì sắc mặt đã xanh mét mà nuốt lời lại.

Cơ Xương rất khó khăn mới khuyên đối phương ngồi xuống, nếu mà đánh nhau nữa, hắn e là thật sự phải chạy mất.

Thực lực của Lưu Bang tuy không yếu, nhưng ai ngồi ở đây mà chẳng mạnh hơn hắn.

Chu Nguyên Chương trừng mắt nhìn, ba người còn lại thì đều vẻ

mặt câm nín.

Một khoảng tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, Lưu Bang mới mở miệng nói: "Ý của ta lúc trước không phải là muốn giết Diệp Hiên, mà là muốn nói, điểm mà ta và chư vị chú ý không giống nhau.

Điều khiến ta kinh ngạc là thần quốc của hắn được khai sáng từ một phế giới." "Phải biết rằng Hỗn Độn thế giới nổi tiếng là phế giới.

Năm xưa, ta cũng có một hậu nhân là Hỗn Độn thế giới, ta đã nghĩ đủ mọi cách để giúp hắn khai sáng thành công, nhưng chư vị cũng biết, trong Hỗn Độn tràn ngập Tam Thiên Đại Đạo, là thế giới duy nhất có tất cả Đại Đạo hoàn chỉnh." "Mà cũng chính là thành bại đều do Tam Thiên Đại Đạo.

Tam Thiên Đại Đạo hỗn loạn vô tự, căn bản không thể sinh ra sinh linh, cũng không thể bước vào Nhất Giai Sáng Thế Thần." "Ta thậm chí còn đích thân giúp hậu nhân kia khai sáng Hỗn Độn thế giới, nhưng rất tiếc, không làm được.

Ta cũng từng nghĩ đến việc dùng Đại Đạo hóa ra sinh linh, nhưng dù ta làm thế nào, dù ta dẫn dắt ra sao, thế giới này vẫn không thể sinh ra sinh linh.

Cuối cùng đành bất đắc dĩ từ bỏ, giúp hắn tạo ra một thế giới mới." Lưu Bang thở dài một tiếng.

Nếu biết hậu thế có một thiên tài tuyệt thế có thể khai sáng Hỗn Độn thế giới thành công, thì năm xưa hắn nhất định sẽ không giúp hậu nhân kia tẩy đi Hỗn Độn thế giới, tạo lại thế giới.

Hắn sẽ nghĩ đủ mọi cách, để hậu nhân kia sống vạn vạn năm với thân phàm nhân, rồi đi tìm Diệp Hiên để cầu xin pháp khai tịch.

"Vậy rốt cuộc hắn đã làm thế nào để có thể giao cảm với Đại Đạo

mà tạo ra một Thanh Liên!" Lưu Bang u u nói, tỏ vẻ rất hiếu kỳ.

Nếu không phải vì e dè Chu Nguyên Chương, hắn đã sớm ra tay bắt Diệp Hiên về mà tra hỏi rồi.

Năm xưa hắn cũng đã thử giao cảm với Đại Đạo, nhưng Đại Đạo hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến hắn.

Tất cả mọi thứ của Diệp Hiên, mọi bí mật, trừ việc xuyên việt ra, còn lại tất cả đều không phải bí mật trước mặt những người này.

Mọi thứ đều đã bị năm người họ dò xét.

Từ khi sinh ra cho đến nay, tất cả mọi chuyện, lớn nhỏ chi tiết, đều đã bị năm người họ thu hết vào mắt.

"Ta cũng rất hiếu kỳ..." Lý Uyên đột nhiên cũng nói một câu.

Thật lòng mà nói, nếu điều này không đáng hiếu kỳ, thì còn gì đáng hiếu kỳ nữa.

Bởi vậy hiếu kỳ là bình thường, nhưng nếu họ ra tay, Chu Nguyên Chương chắc chắn sẽ không đứng nhìn.

Mà Cơ Xương cũng vậy, hắn vốn khoan dung, cực kỳ bảo hộ hậu bối con cháu.

Nay xuất hiện một vị hậu bối sắp sửa quật khởi như vậy, thì tự nhiên nhất định phải bảo vệ.

"Chắc hẳn là hắn sinh ra đã đặc biệt chăng, dù sao thì những phương pháp kia Lưu Viện trưởng cũng đã thử qua rồi, rất rõ ràng là Lưu Viện trưởng đã thất bại.

Bởi vậy điều này hẳn là tùy từng người mà khác, có lẽ chỉ có hắn mới có thể khiến Hỗn Độn thế giới không còn là một phế giới cũng nên." Thấy mọi người đều hiếu kỳ, cuối cùng Cơ Xương kết luận nói.

"Cũng chỉ có lý do này là hợp lý..." Lý Uyên gật đầu, tán đồng nói.

Trừ lý do này ra, dường như không có bất kỳ lý do nào có thể khiến hắn chấp nhận việc một Thất Giai Sáng Thế Thần ra tay lại không bằng một người còn chưa phải Nhất Giai Sáng Thế Thần.

Dù cho Thất Giai Sáng Thế Thần kia có phế đến mấy đi chăng nữa, thì đó vẫn là một Thất Giai Sáng Thế Thần chân chính, chỉ cần một ý niệm là có thể giết chết Diệp Hiên hiện tại.

Huống chi là Diệp Hiên thuở ban sơ, bởi vậy, cũng chỉ có lý do này thôi.

Còn ba người còn lại thì đều chìm vào trầm tư.

Dường như lý do mà Cơ Xương nói là khả thi nhất, nhưng tại sao người đặc biệt đó lại là Diệp Hiên?

Rốt cuộc Diệp Hiên đặc biệt như vậy là vì điều gì...

"Thôi được rồi, không bàn về Diệp Hiên nữa.

Chúng ta hãy bàn xem những người còn lại có đủ tư cách nhận Trấn Quốc Chi Bảo hay không." Cơ Xương thấy Lý Uyên hưởng ứng mình, liền vội vàng chuyển chủ đề.

Khi hắn công bố danh sách này, hắn đã biết chắc chắn những người này sẽ nảy sinh tranh luận về chuyện Diệp Hiên.

Nhưng đó cũng là điều không thể tránh khỏi, hắn tổng không thể xóa tên Diệp Hiên đi được chứ.

Bởi vậy tự nhiên cũng chỉ có thể để mọi người đều biết.

Nếu trách thì trách Diệp Hiên đã tham gia cuộc thi này, lại còn giành quán quân chứ...

"Trừ Diệp Hiên ra, còn có ba trăm hai mươi bảy vị quán quân sẽ nhận được phần thưởng Trấn Quốc Chi Bảo.

Nhất định phải tinh tế chọn lựa, từng người một lần lượt thẩm tra

bỏ phiếu.” Còn về Diệp Hiên, Cơ Xương không nói, nhưng mọi người cũng không nói.

Người như vậy mà không cấp Trấn Quốc Chi Bảo thì cấp cái gì?

Nếu Diệp Hiên không được Trấn Quốc Chi Bảo, thì danh tiếng của những người này truyền ra ngoài sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Vị mạnh nhất không có Trấn Quốc Chi Bảo, mà những người còn lại lại có?

“Lý Thanh, Quy Ngưu Tinh Vực.

Tinh vực này không được, cứ toàn là mèo mả gà đồng cũng dám báo danh đến nhận thưởng.

Đề nghị của ta là loại bỏ.” Cơ Xương là người đầu tiên xướng phiếu nói.

Trấn Quốc Chi Bảo không phải vật trẻ con, đó không phải là thứ mà cứ giành được quán quân là có thể có được.

Chỉ cần một trong năm vị Viện trưởng Ngũ Đại Học Viện không đồng ý, thì Trấn Quốc Chi Bảo này sẽ không thể phát xuống.

Bởi vậy, sau khi Cơ Xương bỏ phiếu loại bỏ, thì không cần phải bỏ phiếu nữa...

Thế là, sau khi năm vị Viện trưởng phụ trách riêng biệt loại bỏ học tử, cuối cùng trong ba trăm hai mươi bảy vị học tử chỉ còn lại một trăm ba mươi sáu vị.

Mà điều này không có nghĩa là họ đã có kết quả cuối cùng, bởi vì họ không phải là chỉ thông qua một vòng trực tiếp, mà là chia tổng số học tử thành năm phần.

Sau đó, mỗi người phụ trách sẽ loại bỏ một nhóm trước, rồi số còn lại sẽ tập trung lại để năm người lần lượt xem xét lại một lần.

Nếu không có vấn đề gì, thì sẽ trực tiếp thông qua.

"Vương Vũ, Vọng Thư Tinh Vực.

Thực lực không tồi, thần quốc tiềm lực khá tốt, đạt đến Ngũ Giai là không có vấn đề.

Đề nghị của ta là thông qua." Doanh Tắc là người đầu tiên nói.

Sau khi hắn nói vậy, mọi người vội vàng quan sát lại một lần nữa, rồi đều bỏ phiếu thông qua...

Cứ như vậy, cuối cùng sau khi năm người cùng nhau loại bỏ, trong một trăm ba mươi sáu vị học tử ban đầu chỉ còn lại bốn mươi hai vị học tử thông qua vòng khảo hạch cuối cùng.

Cộng thêm Diệp Hiên, tức là bốn mươi ba vị học tử.

Thực tế thì tỷ lệ thông qua vẫn khá cao, hơn ba trăm vị mà thăng lên bốn mươi ba vị.

Nhưng thực tế thì cũng chỉ khoảng một phần trăm, trong một trăm tinh vực thì chỉ có vài người như vậy...

"Thôi được rồi, chính là bốn mươi ba người này.

Cuối cùng hỏi lại một lần nữa, không còn dị nghị gì nữa chứ?" Cơ Xương lần nữa xác nhận lần cuối.

Điều này cũng chỉ là thủ tục mà thôi, thực tế đã đến bước cuối cùng này thì cũng không còn vấn đề gì nữa.

Người có vấn đề đã sớm bị loại rồi, làm sao có thể đến cuối cùng này mới nói.

"Không có!" "Không có!" "Không có!" "Không có!" Doanh Tắc, Lưu Bang, Lý Uyên, Chu Nguyên Chương bốn người lần lượt bày tỏ thái độ.

“Rất tốt!

Ta cũng không có dị nghị.” Cơ Xương gật đầu, cười một tiếng, rồi nói: “Vậy có thể giải tán cuộc họp rồi.” Nói xong, không gian một trận vặn vẹo, phòng họp lần nữa trở về vị trí cũ.

Doanh Tắc, Lưu Bang, Lý Uyên, Chu Nguyên Chương bốn người thân hình lóe lên, biến mất.

“Hô ~” Cơ Xương thở phào một hơi, trong lòng thầm nhủ: Hy vọng Diệp Hiên có thể bình an vô sự mà trưởng thành...

Hắn ít nhiều trong lòng vẫn còn chút lo lắng cho Diệp Hiên.

Lời giải thích phía sau của Lưu Bang và lời phía trước có chút khác nhau.

Lời nói phía trước rõ ràng là muốn giết Diệp Hiên, dù sao không phải ai cũng muốn trên đầu mình lại có thêm một người nữa...

“Diệp Hiên...” Lúc này, Diệp Hiên trên Đại Dương Tinh vẫn chưa biết rằng đằng sau lưng mình có năm vị siêu cấp đại lão đang vây quanh hắn mà triển khai một trận thảo luận, thậm chí còn suýt đánh nhau.

Hắn vẫn nghĩ mình như thường lệ, không có ai quấy rầy.

Nhưng thực tế, không biết từ lúc nào, thần quốc của hắn đã bị năm người kia xem đến nát bét, không chỉ thần quốc, mà chính xác hơn là cả cuộc đời hắn đều đã bị năm người kia dò xét thấy rõ.

“Đinh, phần thưởng cuối cùng của cuộc thi tinh vực của ngài đã được phát, xin ngài kiểm tra.” Một âm báo điện tử quen thuộc vang lên trong đầu Diệp Hiên, lập tức hắn tỉnh táo lại, liền mở vật phẩm trong Thông Thiên Bảng ra.

“Trấn Quốc Chi Bảo???

Sáng Tạo Chi Nhường?!!" "Mẹ kiếp!!!" Diệp Hiên không nhịn được buột miệng chửi thề một tiếng.

Thật là thiếu cái gì thì có cái đó mà!!!

Vốn dĩ Sáng Tạo Chi Nhường phải tốn một ức Thần Nguyên mới đổi được một cái, không ngờ lại chính là phần thưởng cho hắn!!!

Điều này thật sự là không tốn chút công sức nào mà có được!

Một lần liền tiết kiệm cho hắn một ức Thần Nguyên!

Mà một ức Thần Nguyên này, nếu để cho những bạn học ngày trước của hắn biết, e rằng phải kinh hãi đến chết.

Phải biết rằng đây là một phần thưởng thực sự có giá trị một ức Thần Nguyên!

Trong cái thời đại mà mọi người vẫn còn bôn ba vì Thần Nguyên, Diệp Hiên đã nhận được một phần thưởng trị giá một ức Thần Nguyên.

Mà phần thưởng một ức Thần Nguyên này gần như là được tặng không cho hắn, kiếm được một ức mà không tốn công sức, làm sao Diệp Hiên có thể không vui.

Chương 108

Mặc dù một ức Thần Nguyên đối với Diệp Hiên hiện tại cũng không phải là con số trên trời gì, nhưng phải biết rằng, Trấn Quốc Chi Bảo tuy đắt đỏ, nhưng lại có vô số loại Trấn Quốc Chi Bảo, không phải mỗi loại đều hữu ích cho mình.

Nếu thật sự muốn đổi hết tất cả các loại Trấn Quốc Chi Bảo, thì dù có cho hắn hưởng đãi ngộ hiện tại trong một vạn năm, cũng xa xa không đủ Thần Nguyên để đổi hết mỗi loại Trấn Quốc Chi Bảo trong quốc khố một lần.

Đãi ngộ hiện tại của Diệp Hiên là một tuần một ngàn vạn Thần Nguyên, một tháng là bốn ngàn vạn, hai tháng rưỡi là một ức Thần Nguyên, là có thể đổi được một kiện Trấn Quốc Chi Bảo.

Đây cũng chính là lý do hắn từ vị trí thứ mười trên bảng xếp hạng trở thành số một, đãi ngộ cũng theo đó mà tăng vọt.

Từ một trăm vạn Thần Nguyên một tuần ban đầu đến một ngàn vạn Thần Nguyên một tuần như hiện tại, đãi ngộ coi như đã tăng gấp mười lần.

Mà vị trí thứ hai chỉ có tám trăm vạn Thần Nguyên, thứ ba thì càng ít hơn, là sáu trăm vạn Thần Nguyên...

Mà Thần Nguyên hiện tại của Diệp Hiên cũng vừa hay đột phá mốc một ức Thần Nguyên, có thể đổi một trong số vật phẩm mà hắn cần.

Vốn dĩ hắn còn đang nghĩ phần thưởng của mình là gì, nếu không hữu ích thì bán đi là xong.

Nhưng điều không ngờ là, nó lại chính là Sáng Tạo Chi Nhưỡng

mà hắn cần.

Bởi vậy tiếp theo, hắn chỉ cần đổi tất cả số tích phân của mình thành Thần Nguyên, là đủ để đổi được bảo vật khác cần thiết để tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ, đó chính là Thần Linh Chi Tâm.

"Đổi tất cả tích phân thành Thần Nguyên!" Diệp Hiên hạ đạt một ý niệm đến Thông Thiên Bảng, tức khắc tất cả điểm quân công tích phân của hắn đều chuyển hóa thành Thần Nguyên.

Thông Thiên Bảng không chỉ dùng để xếp hạng, thứ này càng giống một công cụ hỗ trợ tổng hợp cực cao.

Ngay cả khi họ tốt nghiệp đại học năm tư, không thể tham gia xếp hạng nữa, thì lúc đó Thông Thiên Bảng đối với họ tuyệt đối không chỉ là một thứ vô dụng, đây còn là một hệ thống xã giao.

Cũng là một hệ thống phụ trợ.

Nếu không có Thông Thiên Bảng, họ muốn đổi điểm quân công tích phân thành Thần Nguyên thì phải tự mình chạy đến một bộ phận chuyên trách việc này, điều này không nghi ngờ gì là một chuyện cực kỳ phiền phức.

Mà có Thông Thiên Bảng thì chỉ là chuyện một ý niệm, tương đương với việc nạp tiền điện thoại ở kiếp trước.

Nếu không có điện thoại thông minh hoặc không biết nạp tiền điện thoại trên mạng, ngươi sẽ phải chạy đến cửa hàng điện thoại để nạp tiền...

So với việc nằm ở nhà bấm vài cái, thì không nghi ngờ gì là phiền phức hơn rất nhiều.

"Đổi Thần Linh Chi Tâm!" Theo mệnh lệnh của Diệp Hiên được hạ đạt, tức khắc một quả Thần Linh Chi Tâm đang từ từ nhảy lên liền xuất hiện trong ô vật phẩm của hắn, chiếu rọi lẫn nhau với Sáng Tạo

Chi Nhưỡng.

“Cuối cùng cũng đã gom đủ những thứ để tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ!” Diệp Hiên cảm thán một tiếng.

Vì hai thứ này, hắn đã ẩn nhẫn ròng rã nửa năm trời, nay cuối cùng cũng gom đủ.

Điều này còn phải nhờ vào việc phần thưởng lại chính là một trong những thứ mà hắn cần.

Bằng không, thì thật sự còn phải đợi thêm hai tháng nữa, mới có thể tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, liền đến không trung Hồng Hoang thế giới.

“Đây chính là Hồng Hoang bây giờ sao...” Diệp Hiên lẩm bẩm.

Hắn đã một thời gian không đến Hồng Hoang bên trong, khoảng thời gian này đều đặt trọng tâm vào bên ngoài.

“Trăm hoa đua nở, chính là điều ta muốn nhìn thấy.” Diệp Hiên thầm gật đầu.

Hồng Hoang giờ đây đã xuất hiện không biết bao nhiêu sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Có những vị là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, có những vị là Hậu Thiên Thần Thánh.

Trong Yêu tộc, rất nhiều là hậu thiên sinh linh, nhưng Yêu tộc hiện nay lại có số lượng sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã nhiều nhất.

Nhiều hơn cả Long tộc, nhiều hơn cả Vu tộc.

Nhưng đáng tiếc là, Thiên Địa Đạo Quả hiện nay vẫn chưa thành thục, muốn thành tựu cảnh giới Đạo Quả, thì vẫn cần một khoảng

thời gian nữa.

“Búng tay một cái, liền là tang thương biến đổi, ba trăm nguyên hội, thoắt cái đã trôi qua...” Diệp Hiên đạm mạc nói.

Ong!!!

Phía sau hắn một Đại Đạo hiển hóa ra, đó là Thời Gian Đại Đạo hiển hóa.

Theo Thời Gian Đại Đạo hiển hóa ra, thế giới này cũng theo Thời Gian Đại Đạo mà bắt đầu biến hóa.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hồng Hoang thế giới liền đã trôi qua ba trăm nguyên hội.

Hồng Hoang thế giới, trong Thiên Đình.

Thiên Đế Đế Tuấn vốn nhắm mắt bất động, đột nhiên mở bừng đôi mắt, một đạo tinh quang bắn ra, xuyên qua vô tận tinh vũ, chiếu rọi vạn thiên thế giới.

“Thiên Địa Đạo Quả tức sắp thành thục, trong thiên địa sẽ sớm dũng hiện một nhóm Hỗn Nguyên chi cảnh giả.” Một đạo Đại Đạo chi âm u u truyền khắp Hồng Hoang, khiến vạn tộc vạn linh trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều nghe thấy thanh âm này.

Trong Bàn Cổ Điện.

Mười hai Tổ Vu lại một lần nữa tề tụ một chỗ, còn có những Đại Vu sắp đạt tới Hỗn Nguyên Chân Ngã cũng đứng phía sau.

“Chư vị huynh đệ tỷ muội, lời Thiên Đế nói chư vị đều đã nghe thấy.

Hỗn Nguyên Đạo Quả tức sắp thành thục, từ nay về sau, trong Hồng Hoang người người đều có thể chứng Đạo Hỗn Nguyên, chúng ta há có thể tụt lại phía sau?!” Đế Giang trong mắt tinh quang bạo

thiểm, các loại dục vọng tức khắc nảy sinh.

Ai mà lại không muốn đạt tới Hỗn Nguyên chi cảnh chứ!

Nếu không phải Hỗn Nguyên Đạo Quả chưa thành thục, trong thiên địa này sẽ không biết đã dũng hiện bao nhiêu Hỗn Nguyên chi cảnh!

Mà nay, Thiên Đế đích thân chiếu cáo thiên hạ, Thiên Địa Đạo Quả tức sắp thành thục.

Điều này cũng có nghĩa là trong Hồng Hoang sẽ xuất hiện rất nhiều tu sĩ bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh!

Vu tộc là thế lực cường thịnh nhất trong Hồng Hoang trừ Thiên Đình, há có thể cam chịu tụt lại phía sau!

"Đó là điều tất nhiên!!!" Các Tổ Vu và Đại Vu cùng lúc gầm lên!

Tất cả tộc nhân Vu tộc đều biết, chỉ cần thời cơ đến, Hậu Thổ liền có thể trở thành Hỗn Nguyên chi cảnh!

Bất Chu Sơn.

"Đại huynh, Tam đệ, hai vị nhất định phải bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh nhé!!!" Nguyên Thủy sắc mặt cực kỳ không tự nhiên nhìn về phía Thái Thượng và Thông Thiên.

Trong lòng hắn có nỗi khổ, nhưng căn bản không thể nói ra.

Ba trăm nguyên hội trôi qua, hắn đã sớm bổ toàn đạo khu, cũng thành công bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Nhưng trớ trêu thay, ngay sau khi hắn đột phá, hắn lại gặp phải người mà hắn không bao giờ muốn gặp lại.

La Hầu, La Hầu đột nhiên xuất hiện khi hắn trở thành Hỗn Nguyên Chân Ngã, cười lớn nói với hắn rằng sau này hắn phải nghe lời đối phương, bằng không tùy thời có thể khiến hắn thân tử đạo

tiêu.

Thì ra pháp tu bổ mà La Hầu ban cho hắn có khuyết điểm, trong đó có sự tồn tại của Ma Đạo.

Sau đó, La Hầu càng động tay động chân, dẫn đến hiện tại Nguyên Thủy không thể không tuân theo mệnh lệnh của La Hầu.

Hắn muốn thoát khỏi cảnh khốn cùng này, bởi vậy chỉ có thể dựa vào đại huynh và tam đệ của mình.

"Đó là điều tự nhiên!" Thái Thượng gật đầu, cho rằng Nguyên Thủy sợ Hồng Quân sau khi bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh sẽ báo thù bọn họ.

"Nhị huynh, huynh cứ yên tâm!

Thông Thiên nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của nhị huynh!" Thông Thiên vỗ vỗ ngực, cam đoan nói.

Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên đang cười với mình, cố nhịn để lộ ra một nụ cười gượng gạo.

Cảnh ngộ hiện tại của hắn thật sự không thể cười nổi, nhưng hắn cũng không dám nói với Thái Thượng và Thông Thiên, bởi vì sau khi hắn nói ra, La Hầu chắc chắn sẽ ra tay với hắn.

Sau khi nhìn thấy nụ cười gượng gạo của Nguyên Thủy, Thông Thiên càng hạ quyết tâm nhất định phải bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Vùng đất Tứ Hải.

"Chư vị nhất định phải nắm bắt cơ hội, bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh." Thanh âm Long Vương lần nữa vang lên, khiến dòng nước bình lặng nơi sâu thẳm Đông Hải lại một lần nữa cuộn trào.

"Cẩn tuân mệnh lệnh bệ hạ!!!" Tứ Hải Long Vương, Bát Đại

Long Soái, Tam Thập Lục Long Tướng đều tuân mệnh nói.

Đây chính là những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã của Long tộc.

Đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã không có nghĩa là sau khi Hỗn Nguyên Đạo Quả thành thục là có thể lập tức bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Chỉ là nói rằng họ đều là những sinh linh có khả năng cực lớn để bước vào đó.

Thật sự muốn bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, tuy không gian nan như khi ngưng đọng Đạo Quả đầu tiên thuở ban sơ, nhưng cũng cần có điều kiện.

Hoặc là có Đại Khí Vận, hoặc là có Đại Cơ Duyên, hoặc là có Đại Công Đức, đều có thể ngưng tụ Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Sau khi tu vi đạt đến cực điểm, liền có thể bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Nhưng nếu không có những điều này, thì lại khó như lên trời.

Trong sự chờ đợi của vô số sinh linh, cuối cùng, trong thiên địa từng đạo kim quang lóe lên, vô tận tử khí bao phủ toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Hồng Hoang không vết bị tử khí tràn ngập khắp trời.

Ong!!!

Ong!!!

Ong!!!

Từng trận rung động mãnh liệt không ngừng truyền đến, khiến tất cả thần thánh trong thiên địa đều trong lòng đại động.

“Đạo Quả đã thành, có thể chứng Vô Thượng Hỗn Nguyên!” Một đạo thanh âm u u từ trên Cửu Tiêu truyền đến, đó là thanh âm của Thiên Đế Đế Tuấn, người đang ở trên Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Theo thanh âm này truyền đến.

Trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung.

“La Hầu, lúc này không ra, còn đợi khi nào!” Hồng Quân một nửa khuôn mặt tiên khí phiêu động, giận dữ quát mắng La Hầu.

La Hầu chiếm cứ nửa khuôn mặt còn lại của Hồng Quân, chỉ thấy nửa khuôn mặt đó cười ngạo nghễ nói: “Kiệt kiệt kiệt kiệt!!!

Ngươi cầu ta đi!

Ngươi cầu ta đi!

Ha ha ha ha!!!” Ong!!!

Vô cùng tiên khí từ trong thể nội Hồng Quân bạo phát ra.

Trong thể nội.

Vô Thượng Tiên Vực và Vô Biên Ma Vực cách sông mà trị, Hồng Quân mắt đầy vẻ phẫn hận, mở miệng quát mắng: “Ngươi nếu rời đi, ta hai người đều có thể chứng đắc Vô Thượng Hỗn Nguyên!!!” Hai người họ đã sớm đoạt được nửa Đạo Quả, thậm chí cả hai đều có hơn nửa Đạo Quả.

Chỉ cần chờ La Hầu rời đi, hai người không còn bị áp chế, lại thêm Thiên Địa Đạo Quả đã thành thục, họ liền có thể trực tiếp chứng đắc Vô Thượng Hỗn Nguyên chi cảnh.

Bởi vậy, Hồng Quân mới gấp gáp như vậy.

“Ha ha ha ha!

Ta đã nói rồi, ngươi cầu ta, ta liền rời đi.” La Hầu cười lớn điên

cuồng, sảng khoái nói.

"Ngươi!!!" Hồng Quân bạo nộ, nhưng sau đó lại bình tĩnh lại.

"Tùy ngươi đi hay không đi, cùng lắm thì ai cũng đừng hòng chứng đắc Hỗn Nguyên!" Nói xong, Hồng Quân nhắm mắt dưỡng thần, không nói thêm lời nào.

La Hầu thấy vậy, lắc đầu, "Thiết!" một tiếng nói: "Vô vị, vô vị!

Ta đi đây!" Nói xong, một đạo ma khí lóe qua, trong thể nội Hồng Quân không còn nửa điểm ma niệm, toàn bộ thân thể lần nữa trở về ý thức của Hồng Quân.

La Hầu chỉ đơn thuần muốn làm Hồng Quân ghê tởm một chút, chứ không phải thật sự muốn đánh đổi con đường thành đạo của mình để ngăn cản Hồng Quân thành đạo.

Như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì.

"Ha ha ha ha!!!" Hồng Quân cười lớn điên cuồng, sau đó dẫn động hơn nửa Đạo Quả trong cơ thể.

Ong!!!

Giữa thiên địa, một đạo kim quang rơi xuống, chiếu vào Đạo Quả của Hồng Quân.

Vụt!!!

Một dòng sông thời không hiện ra quanh Hồng Quân, khắp thân điểm điểm hóa thành vô tận niệm, trong đôi mắt tinh hà lưu chuyển, tuế nguyệt trường lưu.

"Hôm nay cuối cùng cũng bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh!!!" Hồng Quân đôi mắt xuyên qua trường lưu thời không, chỉ thấy trong vô số thời không chính mình đã lại lần nữa chứng đắc Vô Thượng Hỗn Nguyên.

Hắn lần nữa có thể nhìn thấy dòng sông thời không, có thể nhìn thấy cảnh giới tương lai, bố cục hiện tại, chỉ vì vạn vạn năm sau có một tia diệu dụng.

Sau khi chứng đắc Hỗn Nguyên, sẽ không còn so đo được mất.

Tranh đấu của Hỗn Nguyên, tranh giành chính là Đại Đạo.

Một nơi cảnh giới vô danh, bên ngoài Hỗn Độn, trong Vực Ngoại Ma Vực.

"Ha ha ha ha!

Hồng Quân lão già đó, cuối cùng vẫn không thể thắng được ta a!!!" La Hầu cười lớn điên cuồng nói.

Lúc này tu vi của La Hầu đã đạt tới Hỗn Nguyên chi cảnh.

Năm xưa trận chiến đó hắn đã bại, nhưng thất bại không hoàn toàn triệt để.

May mắn thay hắn đã dùng Vô Thượng Ma Đạo hóa thân vô cùng ma vực, nay trong Vực Ngoại Ma Vực, đã sinh ra không ít Ma tộc sinh linh.

Trong số những sinh linh này, cường hãn nhất là Tam Đại Ma Vương.

Bọn họ đều có thực lực đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Chương 109

Mà theo La Hầu bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, bọn họ cũng đều lần lượt biến thành Hỗn Nguyên Chân Ngã chi cảnh.

La Hầu ngày xưa đã bại, nhưng không phải thật sự thất bại.

Kẻ thật sự thất bại là những thần thánh đã vẫn lạc, hoặc những thần thánh đã vô vọng với Đại Đạo.

Hỗn Nguyên chi cảnh từ trước đến nay tranh giành không phải là thắng thua nhất thời, hay được mất, mà tranh giành chính là Đại Đạo.

Quả nhiên ngày xưa La Hầu đã bại, nhưng hôm nay hắn lại giống như Hồng Quân, ở cùng một cảnh giới, mọi người vẫn ở cùng một vạch xuất phát, thắng bại vẫn chưa thể biết.

Vùng đất Tứ Hải, trên không Đông Hải.

Một con Cửu Trảo Kim Long dài mười vạn trượng bay lượn trên Cửu Thiên, tiếng rống như sấm, vang như hồng chung.

"Trẫm là Long Vương, kiến lập Long tộc, dẫn dắt Long tộc cường thịnh đến nay.

Nay mượn Long tộc khí vận, có thể đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, đương nhiên bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh!" Oanh long long!!!

Theo lời Long Vương vừa dứt, một quả Hỗn Nguyên Đạo Quả từ từ bay đến.

Long Vương thấy vậy há miệng nuốt, quả Hỗn Nguyên Đạo Quả kia liền rơi vào miệng hắn, hóa thành Đại Đạo Đạo Quả của hắn.

"Trẫm hôm nay bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, đương tạ Long tộc, đương tạ Thiên Đạo!" Khí tức trên người Long Vương thoắt cái

đã biến mất, hắn đã bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Sau đó hắn thu liễm khí tức, để lại một câu rồi biến mất trên không Đông Hải.

"Cung chúc bệ hạ chứng Đạo Hỗn Nguyên!!!" Vô tận sinh linh Long tộc đều đồng thanh lớn tiếng cung chúc.

Những kẻ trực tiếp bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên như Long Vương, Hồng Quân, La Hầu ba vị này, còn có Tinh Thần Đạo Nhân trong Vô Ngân Tinh Không.

Tinh Thần Đạo Nhân có công với thế giới, cứu vớt vô số chúng sinh, đương nhiên có Đại Công Đức, Đại Khí Vận, Đại Cơ Duyên.

Đạo Quả đã khai, tự nhiên sẽ bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Mà trong vô tận Hồng Hoang, những sinh linh trực tiếp bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh cũng chỉ có bốn vị thần thánh này.

Các thần thánh còn lại tuy có một số có thể bước vào, nhưng vẫn chưa làm được những việc tương ứng, bởi vậy không thể bước vào.

"Tinh Thần, Hồng Quân, La Hầu, Long Vương bốn vị thần thánh cổ lão nhất này cũng đều đã bước vào Hỗn Nguyên rồi sao..." Diệp Hiên nhìn đủ loại chuyện đang diễn ra trong Hồng Hoang thế giới, trên mặt không ngừng nở nụ cười.

Theo bọn họ bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, thực lực của Diệp Hiên lại một lần nữa tăng lên không ít.

"Các vị Bàn Cổ thần thánh của tân sinh đại, các ngươi cũng phải nhanh lên a..." Bàn Cổ Điện.

"Phụ thần, các vị huynh trưởng tỷ muội, Hậu Thổ trong lòng cảm thấy cơ duyên sắp đến, muốn đi về phía vùng đất Đông Cực, nơi đó hẳn là có cơ duyên của ta..." Hậu Thổ vẻ mặt khó xử, sau đó dần dần

hóa thành kiên định, nhìn các huynh trưởng tỷ muội cùng với Bàn Cổ chấp niệm nói.

"Đi đi, đi một chuyến là có thể chứng Đạo Hỗn Nguyên..." Chưa đợi các Tổ Vu khác mở miệng, Bàn Cổ chấp niệm liền trực tiếp nói.

"Chúc mừng tiểu muội!" Mười một vị Tổ Vu nghe vậy, đều lần lượt chúc mừng.

Mà sau khi nghe thấy lời nói của Phụ thần như vậy, Hậu Thổ cũng trong lòng kiên định, sau đó kiên quyết bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, hướng về phía vùng đất Đông Cực mà đi.

"Hậu Thổ tức sắp thân hóa Luân Hồi, chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Như vậy, cũng coi như là ngoài Đế Tuấn ra, vị Bàn Cổ thần thánh đầu tiên bước vào Hỗn Nguyên..." Diệp Hiên nhìn những chuyện đang xảy ra trong Bàn Cổ Điện, lẩm bẩm nói.

Thiên Đình, Tam Thập Lục Trọng Thiên.

"Đại huynh, cơ duyên của ta sắp đến, dường như sắp chứng Đạo vậy!" Thái Nhất có chút kích động nói.

Hắn cảm nhận được sự dẫn dắt trong Đại Đạo, dường như sắp chứng Đạo vậy.

Ngay cả Thái Nhất vốn vô tình chí tôn như vậy, lúc này cũng không khỏi có chút kích động.

Chuyện liên quan đến chứng Đạo, ai mà có thể kiềm nén được tâm linh kích động chứ.

"Nhị đệ, đi đi, cũng nên đến lượt ngươi chứng Đạo Hỗn Nguyên rồi." Đế Tuấn mỉm cười nói.

Tam huynh muội, đợi đến khi Thái Nhất chứng Đạo xong, thì cũng chỉ còn thiếu Hi Hòa.

Thái Nhất gật đầu, xoay người liền muốn rời đi.

"Thái Nhất, ta cũng muốn đi cùng ngươi!!!" Mà đúng lúc này, Nguyên Mẫu Phu Nhân đột nhiên kéo áo Thái Nhất, bĩu môi nói, như thể bên cạnh không có người vậy.

Thái Nhất nghĩ đến Đại huynh vẫn còn ở đây, sắc mặt đỏ lên, lập tức thoát ra, gật đầu rồi hóa hồng mà đi ra ngoài.

Nguyên Mẫu Phu Nhân thấy vậy mừng rỡ, vội vàng đi theo.

"Ha ha!" Đế Tuấn đứng sau nhìn thấy tất cả, không nhịn được cười lớn một tiếng.

Thái Nhất rõ ràng đã ra khỏi Tam Thập Lục Trọng Thiên, nhưng vẫn nghe thấy tiếng cười lớn đó của Đế Tuấn, khóe miệng khẽ giật.

Vùng đất Đông Cực.

"Cơ duyên của ta rốt cuộc ở đâu..." Hậu Thổ từ Bàn Cổ Điện mà đến, một mạch trực tiếp bay về phía đông như có mục tiêu rõ ràng, bởi vì nàng cảm giác cơ duyên của mình sẽ xuất hiện ở phía đông.

Nhưng đợi đến khi nàng đến vùng đất Đông Cực, lại lập tức trở nên mờ mịt.

Vùng đất Đông Cực, thậm chí Tứ Cực Chi Địa đều không phải là Hồng Hoang đại địa bình thường.

Mà vùng đất Đông Cực không phải hải vực, mà là một không gian xám xịt mịt mờ.

Nơi đây u ám vô cùng, ngay cả mặt trời treo cao trên Cửu Thiên cũng không thể chiếu rọi đến đây.

Vùng đất Đông Cực, lẽ ra phải được mặt trời phương đông chiếu rọi, nhưng mặt trời ngay cả cực tây cũng có thể chiếu tới, lại không thể chiếu rọi đến vùng đất Đông Cực ngay dưới chân mặt trời.

Đúng như câu đèn dưới tối, chính là như vậy.

Bởi vậy vùng đất Đông Cực suốt ngày đều là không gian hắc ám vô cùng.

Thỉnh thoảng có tinh quang lóe lên, mới có thể chiếu rọi được một hai phần, nhưng cũng không thể bao trùm toàn bộ vùng đất Đông Cực trong tinh quang.

Vùng đất Đông Cực u ám vô cùng không có sinh linh tồn tại, duy chỉ có một vùng đất Quy Khư hiển hóa ở nơi sâu thẳm của vùng đất Đông Cực.

Mà trong nơi sâu thẳm của vùng đất Quy Khư có một vùng Luân Hồi chi sở, nơi đó là vùng đất Luân Hồi, nhưng lại không có Luân Hồi hiển hóa ra, mà lại thiếu Luân Hồi trường sở.

Vốn dĩ từ sau khi Quy Khư tỷ muội rời đi, vùng đất Quy Khư không còn sinh linh nào đến đây nữa.

Hiện tại vùng đất Quy Khư vốn dĩ vô cùng bình tĩnh, lại một lần nữa xuất hiện một bóng hình.

Đó là một nữ tử mặc cung trang màu vàng đất, khí chất đoan chính thân thiện, khiến người lạ nhìn thấy liền nảy sinh ý thân thiết.

“Từ thuở u u tuế nguyệt đến nay, không biết đã có bao nhiêu sinh linh vẫn lạc.

Có những sinh linh thân vẫn đạo tiêu không còn nửa điểm dấu vết, nhưng có những sinh linh lại vẫn còn lưu lại một sợi tàn hồn.

Giữa thiên địa, đương nhiên phải có Luân Hồi hiện thế.” “Đạo của ta thành rồi!” Hậu Thổ đến vùng đất Quy Khư, trong đầu thần niệm tự khởi.

Hậu Thổ vốn mờ mịt không biết cơ duyên rốt cuộc ở đâu, giờ

khắc này liền bừng tỉnh ngộ ra việc mình cần làm.

"Phía trước chính là vùng đất Luân Hồi!" Hậu Thổ lại đi không biết bao nhiêu vạn dặm, cuối cùng ở vùng đất Quy Khư sâu thẳm nhìn thấy vùng đất Luân Hồi.

Đó là một nơi đặc biệt được Quy Khư bao bọc.

Đó là vùng đất Luân Hồi, từ thuở viễn cổ đã được hóa thành từ sự vẫn lạc luân hồi của hung thú.

Luân Hồi, được thai nghén từ vùng đất Quy Khư, quản lý luân hồi của vạn tộc vạn linh.

Oanh!

Một đạo hồng quang lóe qua, đẩy Hậu Thổ bình an ra ngoài Luân Hồi.

Hậu Thổ không chút do dự bay lên muốn tiến vào vùng đất Luân Hồi, nhưng dù thế nào cũng không thể tiến vào được.

Trong một khoảnh khắc, tâm thần Hậu Thổ trở nên nóng nảy.

Ngay khi nàng đang suy nghĩ nên làm thế nào để tiến vào, thì lại thấy một tiếng vang từ chân trời truyền đến.

"Hậu Thổ đạo hữu, phải chăng muốn tiến vào vùng đất Luân Hồi?" Hậu Thổ nghe vậy trong lòng kinh hãi.

Trước đó nàng chú ý lực hoàn toàn đặt vào vùng đất Luân Hồi, lại căn bản không để ý phía sau lại có người đến.

Nếu người đó muốn hãm hại nàng, e rằng lúc này nàng đã gặp độc thủ, chí ít cũng là cảnh giới thân thụ trọng thương.

Nàng vội vàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy một nam một nữ xuất hiện trước mặt nàng.

Tâm thần vốn đang kinh hãi tức khắc bình định lại, vội vàng hành lễ nói.

"Thì ra là Thái Nhất miện hạ, đã gặp Thái Nhất đạo hữu, đã gặp Nguyên Mẫu đạo hữu." "Đã gặp Hậu Thổ đạo hữu." Nguyên Mẫu Phu Nhân mỉm cười nói.

Nơi đây là nơi nàng sinh ra, nơi thai nghén.

Nàng tự nhiên biết nơi đây có một vùng đất Luân Hồi, vẫn luôn chờ đợi hữu duyên nhân đến.

Nhưng không ngờ, người đó lại là Tổ Vu Hậu Thổ của Vu tộc.

"Hai vị đạo hữu, trước đó nghe Thái Nhất đạo hữu nói, dường như có thể tiến vào vùng đất Luân Hồi?" Hậu Thổ vẻ mặt khá sốt ruột nói.

Hai vị này nàng cũng coi như là lão tương thức rồi, bởi vậy cũng không khách khí gì, liền trực tiếp hỏi.

Chuyện liên quan đến thành Đạo, làm sao có thể trì hoãn.

"Đó là điều tự nhiên.

Trong vùng đất Luân Hồi, nghiệt chướng trùng trùng, nằm dưới Cửu U, chưa từng nhận được một tia sáng nào chiếu rọi.

Muốn tiến vào đó, thì nhất định phải để mặt trời chiếu rọi đến đây, tiêu trừ nghiệt chướng, mới có thể tiến vào được." Thái Nhất gật đầu nói.

Từ khi hắn và Nguyên Mẫu Phu Nhân quen biết đến nay, liền đã đến vùng đất Quy Khư một lần.

Tình hình vùng đất Luân Hồi hắn cũng đã hiểu rõ, chỉ là không quan tâm nhiều mà thôi.

Mà nay trong lòng hắn có cảm ứng, đạo của bản thân dường như

sắp đột phá.

Mà cơ duyên đó lại nằm trong vùng đất Luân Hồi, lập tức hắn liền cùng Nguyên Mẫu Phu Nhân, người là Nữ thần Quy Khư, cùng nhau đến vùng đất Quy Khư này.

"Mặt trời?

Nhưng vùng đất Đông Cực là nơi mặt trời không thể chiếu rọi, làm sao có thể khiến mặt trời chiếu rọi đến đây được chứ!" Hậu Thổ nghe điều kiện xong, lập tức thở dài ai oán nói.

Nhưng sau đó nhìn thấy Nguyên Mẫu Phu Nhân, Nữ thần Quy Khư đang cười tươi, nàng lập tức hiểu ra.

Ngay lập tức mặt đỏ bừng, nói: "Thật là quên mất Thái Nhất đạo hữu chính là hóa thân của mặt trời, thực sự là vì chuyện thành Đạo mà có chút nóng lòng..." "Ồ?

Cực điểm thành Đạo của Hậu Thổ đạo hữu cũng ở vùng đất Luân Hồi sao?" Nghe lời Hậu Thổ nói xong, Thái Nhất hiếu kỳ nhìn Hậu Thổ một cái.

Sau đó lại gật đầu.

Quả thực, nếu không vì thành Đạo, ai rảnh rỗi mà chạy đến nơi này làm gì.

"Đại Đạo của ta, đương nhiên sẽ hiển hóa Luân Hồi chi sở, thu nhận cô hồn thế gian, khiến chúng lưu lại một tuyến sinh cơ, tái tạo càn khôn.

Nhưng khổ nỗi không thể tiến vào vùng đất Luân Hồi, lại không thể tiến vào được." Hậu Thổ gật đầu, cười khổ một tiếng nói.

Bởi vì Thiên Đế Đế Tuấn dẫn đầu, dẫn đến phong khí Hồng Hoang khoảng thời gian này cực kỳ tốt, không phải loại động một

chút là giết người đoạt bảo.

Mặc dù chuyện giết người đoạt bảo cũng thường thấy, nhưng lại không phải loại trần trụi như vậy.

Hơn nữa, các Tiên Thiên Thần Thai Thánh ở tầng trên của Hồng Hoang này cũng có quan hệ cực kỳ tốt, không có chuyện đánh nhau sống chết.

Điều này hoàn toàn nhờ vào khí độ của Thiên Đế, xử lý công bằng, chưa từng có ý thiên vị Yêu tộc.

Mà Yêu tộc không những không cảm thấy bất mãn, ngược lại còn càng thêm kính trọng.

Bởi vì hôm nay ngươi có thể vì Yêu tộc mà thiên vị khi xung đột với các tộc khác, thì ngày mai ngươi cũng có thể thiên vị một số chủng tộc yêu thích khi có xung đột trong nội bộ Yêu tộc.

"Đạo hữu chớ gấp, đợi ta chiếu rọi nơi này, mở ra vùng đất Luân Hồi." Thái Nhất gật đầu, sau đó bảo Hậu Thổ và Nguyên Mẫu Phu Nhân lùi ra.

Ong!!!

Một vệt Thái Dương Đạo Vận hiển hóa ra, một vầng mặt trời lăng không mà khởi, cảm giác nóng bỏng vô tận ập đến, kèm theo quang minh vô hạn chiếu rọi toàn bộ vùng đất Quy Khư trở nên cực kỳ sáng chói.

Quang minh!

Quang minh!

"Đạo vận thật cường đại!" Hậu Thổ không nhịn được kinh hô.

Cảm giác nóng bỏng đó khiến nàng cũng có chút không chịu nổi.

Nếu là Đại La Kim Tiên bình thường mà đối mặt với vầng mặt

trời này ở cự ly gần như vậy, e rằng sẽ trực tiếp bị nướng cháy mà chết.

Mà ánh sáng cực hạn kia sau khi xua tan bóng tối của toàn bộ vùng đất Quy Khư, lại nướng cháy khí nghiệt chướng trong vùng đất Luân Hồi xì xì mà bốc cháy.

Từng luồng khói xanh bay lượn về phía không trung mà tan đi.

Lệ!

Một tiếng kêu vang vọng Cửu Tiêu, chỉ thấy một con Tam Túc Kim Ô bay vút lên không trung.

Trên bộ lông màu đỏ rực của nó bao bọc từng trận liệt diễm, đó chính là Thái Dương Chân Hỏa, đây là do Đạo Khu của Thái Nhất hóa thành.

Sau khi Thái Nhất hiển hóa ra, trên không trung lại có một vầng mặt trời khác xuất hiện, treo cao trên vùng đất Luân Hồi, khiến khí nghiệt chướng vốn đã bị mặt trời xua đuổi lại càng bị đốt cháy nhanh hơn vài phần.

"Thái Nhất đạo hữu thực lực quả nhiên khủng bố như vậy!" Hậu Thổ không nhịn được kinh hô.

Nàng có cảm giác, nếu lúc này nàng mà cùng Thái Nhất giao chiến, e rằng chưa đến ba chiêu liền phải bại trong tay Thái Nhất, mà hai người rõ ràng là cùng một tu vi.

Chiến lực của Thái Nhất quán tuyệt Hồng Hoang, một tay Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt chư thiên, một tay Hỗn Độn Chung công thủ nhất thể.

Chương 110

Nếu giao chiến ở cùng cảnh giới, cực ít sinh linh nào có thể thật sự giao chiến với Thái Nhất, mà kẻ vượt qua Thái Nhất thì lại càng không có.

Thái Nhất dường như sinh ra đã là vì chiến đấu vậy.

Nếu không phải tu vi của hắn kém hơn một chút, thì kẻ có chiến lực mạnh nhất trong Hồng Hoang này không phải là đại huynh Đế Tuấn của hắn mà là hắn.

Sự thật cũng là như vậy, trước khi Đế Tuấn thành Đạo, trong Hồng Hoang trừ Hồng Quân và La Hầu đã bán thành Đạo ra, kẻ có chiến lực mạnh nhất chính là Thái Nhất.

Theo Thái Nhất bản thể và hai vầng mặt trời do Đạo Vận hóa thành cùng nhau chiếu rọi, vùng đất Luân Hồi vốn dĩ u ám vô cùng, nghiệt chướng hoành hành, đã dần dần bắt đầu trở nên trong suốt.

"Kẻ nào!

Dám quấy rầy giấc ngủ của ta!!!" Đột nhiên, một tiếng quát lớn từ vùng đất Luân Hồi truyền ra.

"Tê!" Sắc mặt Nguyên Mẫu Phu Nhân biến đổi.

Vùng đất Luân Hồi này vậy mà vẫn còn sinh linh tồn tại?!

Nàng và tỷ tỷ Nguyên Khí Phu Nhân đã tồn tại ở vùng đất Quy Khư ức vạn năm, nhưng chưa từng thấy có sinh linh nào tồn tại!

Hậu Thổ cũng vậy, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Nàng có thể cảm nhận được một luồng lực lượng cực kỳ cường đại, đó là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, cũng là một tồn tại có chiến

lực cực mạnh!!!

Vùng đất Luân Hồi này đột nhiên run rẩy, một vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh đầu trâu tay hổ từ dưới Cửu U mà ra, đó là Thổ Bá, là tồn tại chấp chưởng U Minh, tu luyện U Minh Đại Đạo, là Tiên Thiên Thần Thai Thánh sinh ra trong Cửu U.

Sớm từ không biết bao nhiêu năm trước đã được thai nghén mà ra, thực lực mạnh hơn Nữ thần Quy Khư vài phần.

Thổ Bá giác có Cửu Khúc, có hai sừng, đó là U Minh Đại Đạo hiển hóa.

"Thổ Bá?" Thái Nhất đôi mắt ngưng lại, sắc mặt hơi nghiêm túc.

Hắn cảm nhận được thực lực cường đại của đối phương, đó là tồn tại tu luyện U Minh Đại Đạo.

Giống như hắn, đây là Cửu U hiển hóa, có quyền hành Cửu U.

Là Tiên Thiên Thần Thai Thánh sinh ra trong Cửu U.

Tất cả những điều này, sau khi nhìn thấy vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia, Thái Nhất trong lòng liền hiểu rõ.

"Là ngươi, vầng mặt trời kia!" Thổ Bá sau khi nhìn thấy Thái Nhất, tức khắc liền biết là ai đã quấy rầy giấc ngủ của hắn.

Trừ vị thần thánh do mặt trời hóa thành kia ra, thì không còn tồn tại nào khác.

Bất kể là Nữ thần Quy Khư kia hay vị Tổ Vu chấp chưởng thổ chi pháp tắc kia, đều không thể làm được điểm này, duy chỉ có mặt trời mới có thể làm được điểm này.

Từ một số phương diện mà nói, mặt trời quả thực khắc chế Thổ Bá hắn.

"Ta còn nói sao một chút khí nghiệt chướng lại không thể tiến vào

vùng đất Luân Hồi được, hóa ra là có ngươi đang làm càn!" Thái Nhất thân hóa Tiên Thiên Đạo Thể, tay cầm Hỗn Độn Chung, đôi mắt ngưng thị Thổ Bá.

Chỉ cần đối phương dám động đậy gì, hắn sẽ trực tiếp một hồi chuông vỗ xuống.

"Các ngươi vậy mà lại trách ta?!

Ta từ khi sinh ra đã luôn tu luyện trong giấc ngủ, hôm nay bị các ngươi đánh thức, ngược lại còn trách ta sao?!" Thổ Bá dường như cảm nhận được sự cường hãn của Thái Nhất, có chút kiêng kỵ nhìn Thái Nhất.

Nếu không phải thật sự không tự tin đối phó Thái Nhất, hắn đã sớm ra tay rồi.

Hơn nữa hai nữ nhân kia cũng không phải là đứng xem trò vui.

Hai vị đó tuy thực lực kém hơn Thái Nhất một chút, nhưng hợp lại, hắn cũng không thể đối phó được.

"Mau chóng mở vùng đất Luân Hồi ra, để Hậu Thổ đạo hữu bổ toàn Luân Hồi." Thái Nhất lớn tiếng quát, Hỗn Độn Chung trong tay giơ cao, như thể đối phương mà không nghe lời, hắn sẽ trực tiếp nện xuống.

"Thì ra là vì chuyện này mà đến!

Mau đến đi!

Ta đã chờ đợi ngày này rất rất lâu rồi!" Thổ Bá bỗng nhiên đại ngộ, sắc mặt tức khắc trở nên đẹp hơn không ít, từ sắc mặt cực kỳ khó coi ban đầu biến thành hớn hở liên tục.

Sở dĩ hắn không thể rời khỏi vùng đất Luân Hồi là vì trong Cửu U không có Luân Hồi sinh ra.

Sứ mệnh của hắn chính là chờ đợi Luân Hồi xuất hiện, sau đó mới có thể chứng đắc Đại Đạo, rời khỏi Luân Hồi chi sở.

"Ngươi biết chuyện này sao?" Hậu Thổ có chút nghi ngờ hỏi.

Chuyện này đối phương làm sao mà biết được.

"U Minh và Luân Hồi vốn là cùng một thể, tương hỗ tương thành.

Ngày xưa trong Hỗn Độn, hai vị thần ma chính là đạo hữu cực kỳ thân thiết.

Mà nay, tất cả đều dựa vào vùng đất Quy Khư, bởi vậy cũng có một phần duyên nguyên với Nữ thần Quy Khư.

Ngươi đã kế thừa Luân Hồi Chi Bảo, đương nhiên phải thân hóa Luân Hồi, chiếu rọi vô tận chư thiên Hồng Hoang." Lời Thổ Bá u u, nói ra tất cả cội nguồn.

Đúng lúc này, một bóng hình hiển hóa ra.

"Muội muội tốt của ta, thì ra muội dẫn tình lang chạy đến đây sao!" Nguyên Khí Phu Nhân trong lòng cảm thấy Đại Đạo sắp thành, hơn nữa ứng nghiệm ở vùng đất Quy Khư, bởi vậy mới đến đây.

"Là ngươi, tiện tỳ này!!!" Nguyên Mẫu Phu Nhân nhìn thấy Nguyên Khí Phu Nhân, bạo nộ nói.

"Ngươi!

Hừ!

Tỷ tỷ không chấp ngươi!" Nguyên Khí Phu Nhân tức giận, vừa định nói gì đó, sau đó nhìn thấy Thái Nhất sắc mặt như sương bên cạnh, lập tức ngậm miệng không nói gì thêm.

Ngày xưa khi tranh đấu với Nguyên Mẫu Phu Nhân, nàng cũng không phải chưa từng gặp Thái Nhất.

Đối phương chỉ đứng đó, chưa động thủ, một ánh mắt liền có thể nhiếp trụ tâm thần của nàng.

Đại Đạo Quy Khư khi đối mặt với Thái Nhất dường như không còn vận chuyển nữa, hoàn toàn không có tác dụng gì, không biết vì sao.

Nhưng nàng dưới sự kinh sợ mới nảy sinh, cũng không dám động thủ.

"Câm miệng ngươi lại, hôm nay liền có thể chứng Đạo.

Nếu ngươi còn nói thêm nửa lời, hôm nay ta sẽ khiến ngươi vẫn lạc ngay tại chỗ!" Lời nói đầy bá đạo của Thái Nhất truyền ra từ giữa không trung, khiến Nguyên Khí Phu Nhân một trận nghẹn lời, muốn nói gì đó, nhưng cũng không dám nói thêm gì.

Tu vi của Thái Nhất đã sớm đạt đến vô cùng chi cảnh, chỉ còn thiếu một khế cơ liền có thể đột phá vào Vô Thượng Hỗn Nguyên.

Tự nhiên là có thể nhìn thấy mấy vị thần thánh trước mặt hắn đều sẽ cùng với sự xuất hiện của vùng đất Luân Hồi mà chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Chẳng qua Hỗn Nguyên cũng có trước sau, cũng có cao thấp, với tư chất của Thái Nhất, sau khi đạp vào Vô Thượng Hỗn Nguyên, tự nhiên vẫn là tồn tại có thực lực mạnh nhất trong số những người này, hơn nữa y có huynh trưởng Đế Tuấn âm thầm chiếu cố, cho dù Nguyên Khí phu nhân sau khi chứng đạo liên hợp Thổ Bá muốn làm gì y, thì cũng chỉ bị hai huynh đệ y trấn áp.

Huống hồ, còn có Nguyên Mẫu phu nhân một bên đứng xem cũng sẽ tham chiến, đến lúc đó, thậm chí không cần Đế Tuấn phải ra tay.

"Chư vị đạo hữu, mời!" Thổ Bá một tay vạch mở kết giới Luân Hồi Chi Địa, nói.

Thái Nhất thân hình lóe lên tiến vào bên trong, không hề e ngại Thổ Bá có quỷ kế, sau đó mấy người thấy Thái Nhất vô sự mới lần lượt bước vào.

Ong! ! !

Vừa bước vào Luân Hồi Chi Địa, một đạo hồng quang từ mi tâm Hậu Thổ lóe ra, sau đó một quyển sách từ mi tâm nàng hiển hóa mà ra.

Đó là một quyển sách toàn thân huyết hồng, trên đó viết hai chữ "Nhân Thư", chính là Nhân Thư trong Thiên Địa Nhân Tam Kỳ Thư.

"Nhân Thư!" Nhân Thư vừa xuất hiện, Thổ Bá liền kinh hô thành tiếng, nhìn về phía Hậu Thổ ánh mắt lập tức biến đổi, đó là một loại ánh mắt thán phục.

"Thì ra là như vậy, thì ra là thế. . . . ." Cùng với Nhân Thư xuất hiện huyết quang đại phóng, Hậu Thổ lập tức minh ngộ sứ mệnh của bản thân, quả nhiên đúng như lời Thổ Bá nói, cần thân hóa Luân Hồi. . . . .

Giữa trời đất có khuyết thiếu, chỗ khuyết thiếu đó, chính là Luân Hồi.

Luân Hồi không thể tự mình thai nghén mà ra, chỉ có thể có người lấy đại từ bi chi tâm cứu thế, được Nhân Thư nhận khả, tại Luân Hồi Chi Địa thân hóa Luân Hồi Chi Sở, đến đây, có thể bổ toàn Luân Hồi, cũng là bổ toàn trời đất.

Hậu Thổ nhắm mắt không nói, trong lòng tính toán không ngừng, mà những người bên cạnh cũng đều tĩnh lặng, không dám lên tiếng quấy rầy.

Nếu Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi thì thân Tổ Vu không còn, không còn là huyết mạch Vu tộc, cho dù may mắn không chết, nhưng chung quy cũng khó thoát khỏi Luân Hồi Chi Địa, nếu như vậy, Vu tộc gặp

phải nguy cơ thì phải làm sao, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không thể thi triển ra.

Nhưng nếu không thân hóa Luân Hồi, vô số sinh linh sau khi chết giữa trời đất không chỗ quy về, hoặc phiêu dạt lang thang, hoặc tiêu tán giữa trời đất, hoặc bị tu sĩ lấy đi luyện đan luyện dược.

Mỗi khi nghĩ đến đây, khóe mắt Hậu Thổ điểm điểm lệ thủy trượt xuống, rơi trên đất.

"Phụ thần, nếu là Người, cũng sẽ làm như vậy, đúng không. . . . ." Hậu Thổ dường như đang hỏi Bàn Cổ, lại dường như đang hỏi chính mình, Bàn Cổ năm xưa vì Hồng Hoang mà thân vẫn hóa vạn vật, nàng là hậu duệ của Bàn Cổ, Tổ Vu của Vu tộc, hôm nay tự đương noi gương Bàn Cổ, thân hóa Luân Hồi, bổ toàn trời đất.

"Ai. . . . ." Hậu Thổ u u thở dài một tiếng, lúc mở mắt trở lại, ánh mắt kiên định vô cùng, thân thể nàng phiêu tán lên, dần dần bắt đầu phân giải.

"Ta là Tổ Vu Hậu Thổ của Vu tộc, xét thấy chúng sinh sau khi vẫn lạc không chỗ nương tựa, hoặc phiêu dạt mất nơi chốn, hoặc tiêu tán giữa trời đất, lòng ta bất nhẫn.

Hôm nay ta ngộ ra trong Hồng Hoang đương có chỗ Luân Hồi, bởi vậy nguyện noi gương Phụ thần, thân hóa Luân Hồi để hoàn thiện trời đất Hồng Hoang, mong vạn tộc vạn linh hãy giữ lấy niệm của Thiên Đế, an ổn vô sự, chớ tranh đấu, nguyện chỗ Luân Hồi vĩnh viễn không cần được dùng tới. . . . ." Cùng với lời nói của nàng dưới sự gia trì của Thiên Đạo truyền khắp chư thiên Hồng Hoang, thân thể nàng cũng không ngừng hóa thành chỗ Luân Hồi.

"Luân Hồi, xuất!" Cùng với lời cuối cùng được thốt ra, Luân Hồi hiện thế!

Trên không trung, từng đóa công đức kim quang đã sớm phủ đầy cả bầu trời, chồng chất lên nhau cả Quy Khư Chi Địa cho đến Đông Cực Chi Địa, cả Đông Cực Chi Địa dĩ nhiên không cần Thái Nhất chiếu sáng cũng có thể khiến cả Đông Cực Chi Địa tràn đầy ánh sáng.

Tại nơi Hậu Thổ vốn ở xuất hiện sáu cái động đen, đó chính là Lục Đạo Luân Hồi, mà lúc này, Lục Đạo Luân Hồi quang mang đại phóng, tạo lại Hậu Thổ, Hậu Thổ lần này là Hậu Thổ Lục Đạo có Nguyên Thần, không còn là Tổ Vu Hậu Thổ năm xưa.

Lục Đạo Luân Hồi hóa thành một phương chí bảo, được Hậu Thổ nâng trong tay.

Mà lúc này Thổ Bá, đôi sừng của y cũng dĩ nhiên biến thành Cửu Khúc Hoàng Tuyền, hai chiếc sừng nâng chính là U Minh Chi Địa, là Hoàng Tuyền, mà y cũng không thật sự rơi vào Luân Hồi Chi Sở, Luân Hồi Chi Sở Cửu U Hoàng Tuyền chính là do đôi sừng của y hóa đạo mà thành.

Ngoài Hoàng Tuyền ra, còn có Cầu Nại Hà, Vọng Hương Đài, Tam Sinh Thạch, Mê Hồn Điện, Thập Điện Diêm La, La Phong Lục Thiên và các nơi khác.

"Hậu Thổ bái kiến các vị đạo hữu!" Cùng với Hậu Thổ đã thoát thai hoán cốt một tiếng bái xuống, lập tức công đức chi quang khắp trời chia làm năm phần, trong đó phần lớn nhất là chín thành công đức hóa thành trực tiếp rơi xuống thân Hậu Thổ.

Mà tư bổ Hậu Thổ chính là tư bổ cả Địa Phủ, Địa Phủ lập tức biến thành kim quang đại phóng.

Một luồng Đạo Quả từ trên không trung mà xuống, hóa thành vô cùng Hỗn Nguyên chi niệm, rơi vào thân Hậu Thổ.

Ong! ! !

Hậu Thổ vốn bình tĩnh và đạm nhiên liền bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Hậu Thổ lúc này không nghi ngờ gì là cực kỳ cường đại, nhưng còn xa mới đạt đến mạnh nhất, mạnh nhất đương nhiên là sau khi Địa Phủ hoàn toàn vận chuyển mới đạt đến mạnh nhất.

Kẻ thân hóa Luân Hồi, đương nhiên có thể bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên, đến đây, tương tự như Hỗn Độn Thần Ma, cảnh giới giữa trời đất càng cao, thì cảnh giới của kẻ thân hóa Luân Hồi càng cao, hơn nữa Luân Hồi bất diệt, Hậu Thổ bất tử.

Chỉ là không giống với Đại Đạo Thần Ma, Đại Đạo Thần Ma có Đại Đạo cao bao nhiêu, cảnh giới liền mạnh bấy nhiêu, trừ khi Đại Đạo phá diệt mới thân tử đạo tiêu, cảnh giới toàn vô.

Mà Hậu Thổ chỉ cần Luân Hồi vỡ nát hoặc thế giới Hồng Hoang vỡ nát thì sẽ rơi cảnh giới, hơn nữa sau khi ra khỏi Hồng Hoang, tu vi cũng sẽ bạo điệt, trừ phi bản thân trong cảnh giới cảm ngộ, thật sự đắc chứng phương cảnh giới đó, mới có thể sau khi rời khỏi Hồng Hoang vẫn còn tồn tại trong phương cảnh giới đó.

Tuy chịu nhiều hạn chế, nhưng chung quy cũng là đãi ngộ cực kỳ tốt.

"Chúc mừng Hậu Thổ đạo hữu đạp vào Vô Thượng Hỗn Nguyên!" Thái Nhất chắp tay hành lễ, cười nói.

Các vị còn lại cũng đều lần lượt cúi mình chúc mừng.

Mà một thành còn lại, lại hóa thành bốn phần rơi vào trong thân thể bốn người.

Thái Nhất được ít nhất, nhưng cũng là một khoản công đức cực kỳ to lớn, phần công đức Hậu Thổ bổ toàn trời đất này dĩ nhiên là khoản công đức lớn nhất kể từ khi Hồng Hoang ra đời cho đến nay, so với việc kiến lập Thiên Đình năm xưa còn không biết nhiều hơn gấp

bao nhiêu lần công đức.

Mà tu vi của y cũng dĩ nhiên đủ, chỉ còn kém một chút khế cơ, mà công đức này chính là khế cơ.

Chương 111

Ong! ! !

Ong! ! !

Ong! ! !

Ong! ! !

Bốn đạo uy áp truyền đến, lại là Thái Nhất, Nguyên Mẫu phu nhân, Nguyên Khí phu nhân, Thổ Bá cũng đều lần lượt hấp thu Hỗn Nguyên Đạo Quả đạp vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Quy Khư Nữ Thần dù sao cũng là sinh ra tại Quy Khư Chi Địa, mà Thổ Bá cũng là sinh ra tại Luân Hồi Chi Địa, Luân Hồi Chi Sở cũng được kiến lập trên Luân Hồi Chi Địa, mà Luân Hồi Chi Địa lại được kiến lập trên Quy Khư Chi Địa, cho nên ba người này cũng đều có một số lợi ích, mà chính là những lợi ích này, có thể khiến bọn họ phá vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

"Vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, đương vĩnh niệm thiện cử của Hậu Thổ nương nương, đương vĩnh ký Hậu Thổ nương nương, Trẫm tự cảm hổ thẹn không bằng, hôm nay sắc phong Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ làm Địa Hoàng trong Lục Ngự, đương xưng Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương, vị liệt Lục Ngự tối tôn, ngang với Thiên Đế, vạn tộc vạn linh Hồng Hoang đương vĩnh viễn tôn kính Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương, Đế Tuấn tại đây cảm tạ nghĩa cử của Nương Nương." Một đạo thanh âm từ Thiên Đình Tam Thập Lục Trọng Thiên mà ra, đó là thanh âm Thiên Đế Đế Tuấn, cùng với thanh âm của y truyền đi, một đạo quả vị từ Thiên Đình mà ra, hướng về Hậu Thổ của U Minh Luân Hồi Chi Sở mà đi.

"Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương từ bi, chúng ta cảm ân vô

cùng!!!" "Kính Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương!!!" Giữa trời đất, không biết bao nhiêu sinh linh đều lúc này kính ngưỡng thiện cử của Hậu Thổ nương nương, thân hóa Luân Hồi phi đại từ bi chi nhân bất khả tố đáo, nếu chỉ vì thành tựu Hỗn Nguyên thì căn bản không thể được nhận khả.

Mà Hậu Thổ chính vì tâm tồn từ bi chi tâm, lấy đại từ bi chi niệm hóa thành Luân Hồi Chi Sở, khiến chúng sinh trời đất từ nay về sau đều có một con đường lui, ít nhất không còn như trước, không có cách nào tương tự như La Hầu mà vẫn lạc chính là tử vong. . . . .

"Hậu Thổ đa tạ Bệ hạ." Hậu Thổ nương nương đối với bầu trời khẽ gật đầu, nói.

Quả vị của nàng lúc này tuy vẫn kém Thiên Đế một tia, nhưng thực tế đãi ngộ được hưởng lại tốt hơn Thiên Đế rất nhiều, bởi vì Thiên Đế không thể như nàng, chỉ cần cảnh giới của thế giới này cao bao nhiêu, cảnh giới của nàng cũng liền theo đó mà cao bấy nhiêu.

Chẳng qua là vì Địa Phủ so với Thiên Đình kém hơn một chút, tuy là hai cơ quan có cùng quy mô, nhưng thực tế địa vị Địa Phủ vẫn thấp hơn Thiên Đình một chút, cho nên thân là chủ Địa Phủ Hậu Thổ so với chủ Thiên Đình Đế Tuấn trên quả vị vẫn kém một chút.

Nhưng lại vì Thiên Đình vô luận Đế Tuấn có đảm nhiệm Thiên Đế hay không, y đều ở đó, chỉ cần tu vi cường đại, có thể khiến chúng sinh Hồng Hoang tin phục, thì y chính là Thiên Đế.

Nhưng Địa Phủ thì không giống, nếu không có Hậu Thổ thì không có Địa Phủ, ít nhất bây giờ chính vì Hậu Thổ mới khiến Địa Phủ hiện thế, Địa Phủ cũng là do huyết nhục của Hậu Thổ hóa thành, cho nên đãi ngộ thực tế của hai bên cũng không giống nhau.

Không phải đãi ngộ của chủ Địa Phủ cao hơn chủ Thiên Đình, chỉ là vì những việc Hậu Thổ đã làm mà dẫn đến điểm này, nếu Hậu Thổ

bây giờ nhượng quả vị chủ Địa Phủ cho sinh linh khác, thì đãi ngộ cao vẫn là Hậu Thổ chứ không phải chủ Địa Phủ mới nhậm chức kia.

"Nương Nương khách khí, Nương Nương đối với vạn tộc vạn linh Hồng Hoang đều có một phần ân đức, Đế Tuấn không gánh nổi Nương Nương một tiếng 'Bệ hạ' xưng hô." Thanh âm hư vô phiêu miểu nhưng lại tràn đầy uy nghiêm xuất hiện trên không trung đáp lại lời Hậu Thổ.

Hậu Thổ lại lắc đầu, nói: "Bệ hạ đức cái thiên hạ, tâm hung khí độ thực sự là Hậu Thổ đời này ít thấy, nếu không phải Bệ hạ có tâm hung như vậy, Hồng Hoang ắt vẫn hỗn loạn vô cùng như trước, mà Vu tộc cũng đã sớm tiêu thất trong lịch sử, đâu có Hậu Thổ của ngày nay." Nàng lại nghĩ đến Đế Tuấn rõ ràng trong Hồng Hoang vô địch rồi, nhưng lại không làm gì Vu tộc và các thế lực khác, cần biết trong niên đại đó, chỉ cần Đế Tuấn muốn, thì vô luận là Vu tộc hay Long tộc hay các chủng tộc khác cũng đều không thoát khỏi hai chữ diệt vong.

Đúng như lời không giết chi ân là đại ân, huống hồ chỉ cần Đế Tuấn muốn là có thể diệt Vu tộc sao.

"Kẻ làm đế vương, tự nhiên phải có tâm hung quảng đại, khí độ phi phàm, mà Thiên Đế thì lại càng phải như vậy, đương toàn lực giáo hóa vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang sinh cơ dồi dào; nếu ngay cả điểm này cũng không làm được, một lòng chỉ muốn xưng bá Hồng Hoang, vậy cũng không xứng làm Thiên Đế này." Thân hình Đế Tuấn hiển hóa mà ra, cười nhìn về phía Hậu Thổ.

"Bệ hạ tâm hung quảng đại, ta không bằng." Hậu Thổ khẽ cúi đầu.

"Nương Nương đại từ đại bi, ta không bằng." Đế Tuấn nét mặt lộ ra ý cười.

"Đại huynh." Thái Nhất nhìn thấy Đế Tuấn sau đó, vội vàng kêu

một tiếng.

"Bái kiến Bệ hạ." Nguyên Mẫu phu nhân, Nguyên Khí phu nhân lần lượt hành lễ, duy độc Thổ Bá một lời không nói đứng tại chỗ đánh giá vị thần thánh do mặt trời hóa thành trước mặt này, mặt trời này vậy mà lại sinh ra hai tôn thần thánh biến thái như vậy, không hổ là mặt trời a!

Nguyên Khí phu nhân thì hiếu kỳ đánh giá Thiên Đế, về vị Thiên Đế này nàng vẫn luôn nghe danh nhưng chưa từng gặp mặt, thậm chí ngay cả trong Thiên Đình cũng cực ít đặt chân, chứ đừng nói là đi gặp vị Thiên Đế cao cư trên Tam Thập Lục Trọng Thiên kia.

"Mười hai trọng thiên phía trước đó ai cũng có thể đi vào, chỉ cần báo cáo một chút là được, không báo cáo thì là xâm nhập." "Chúc mừng nhị đệ đạp vào cảnh giới Hỗn Nguyên!" Đế Tuấn nghe vậy, vội vàng nhìn về phía Thái Nhất, phát hiện Thái Nhất dĩ nhiên đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên sau đó, đại hỉ nói.

"Thái Nhất đạo hữu đối với việc ta kiến lập Luân Hồi có công, đương phong một quả vị Lục Ngự." Hậu Thổ lúc này nghiêng người nói, làm ra một thuận thủy nhân tình.

Thế gian ai cũng biết Thái Nhất là tồn tại Đế Tuấn coi trọng nhất, e rằng ngay cả Hi Hòa cũng có chút không bằng, thế nhưng chính là một tồn tại như vậy, lại từ đầu đến cuối chưa từng có được quả vị.

Ban đầu, các tồn tại đứng đầu Yêu tộc, bốn tôn tôn vị là Yêu Hoàng, một là Thiên Hậu, duy độc Thái Nhất lại trì trì không chịu sắc phong.

"Tự đương như vậy, Thái Nhất đối với việc kiến lập Luân Hồi có công, chiếu sáng Cửu U Chi Địa, chiếu rọi Luân Hồi Chi Sở, nơi này u ám cực độ, nếu không có mặt trời xuất hiện, e rằng quỷ hồn khắp trời không tìm được đường đến." Đế Tuấn gật đầu, hiển nhiên đã sớm có

tính toán.

Y vẫn luôn chờ, chờ đợi một cơ duyên thích hợp để Thái Nhất thành tựu một tôn vị.

Quả vị Lục Ngự cũng giống như quả vị Thiên Đế, chỉ kém quả vị Thiên Đế một chút, trên vạn bàn quả vị khác, là đại diện cho sự tồn tại của mỗi cực điểm trong trời đất này.

Quả vị Lục Ngự và quả vị Thiên Đế giống nhau, cần phải lập đại công mới có thể do Thiên Đế sắc phong mà thành, thực tế cũng là quả vị do Thiên Đạo chọn định, chứ không phải Thiên Đế muốn sắc phong là sắc phong, muốn thủ tiêu là thủ tiêu.

Trời có Thiên Đế cai quản vũ trụ Hồng Hoang vạn tộc vạn linh, tất cả mọi chuyện Thiên Đế đều có quyền can thiệp.

Đất có Địa Hoàng, cũng được gọi là Chủ Địa Phủ, Chủ Luân Hồi, cai quản mọi sự vụ sau khi chết, vô luận sinh linh sống trước là chức vị gì, sau khi chết đều quy về Địa Phủ quản lý.

Mà giữa trời đất đương có quả vị Nhân Hoàng, thống suất tất cả sự vụ nhân gian, nhưng lại vì có Tứ Ngự tồn tại, cho nên thực tế chỉ nắm giữ sự vụ trung bộ Hồng Hoang, sở dĩ gọi là Nhân Hoàng chỉ vì nhân vật chính của trời đất là Nhân tộc, đương nhiên rồi, trừ những sinh linh đã chứng đạo Hỗn Nguyên ra, đại đa số sinh linh vẫn không biết.

Vị trí này không phải chỉ có chủ Nhân tộc mới có thể ngồi, nếu Vu tộc có thể thực sự trở thành nhân vật chính của trời đất, thì quả vị Nhân Hoàng sẽ biến thành quả vị Vu Hoàng, nói chính xác, quả vị này là thế lực nào trở thành nhân vật chính của trời đất, chủ của chủng tộc hoặc thế lực đó liền ngồi vào vị trí này.

Hai vị Ngự phía trước này là hai quả vị có vị cách tôn quý nhất,

hai quả vị này tương đồng, chỉ kém Thiên Đế một tia, cho nên trong Lục Ngự hai tôn quả vị này thường được tách riêng ra để nói, Lục Ngự còn lại được thống xưng là Tứ Ngự.

Trong Tứ Ngự, phương Đông có Đông Hoàng, vị tôn cách cao, là thủ lĩnh của Tứ Ngự, là thứ ba trong Lục Ngự, là duy nhất trong Tứ Ngự có thể tương đồng với hai quả vị Ngự trước đó, cai quản phương Đông Hồng Hoang, Hồng Hoang lấy Đông làm tôn, cho nên Đông Hoàng là thủ lĩnh của Gia Hoàng cũng là thủ lĩnh của Lục Ngự.

Nhưng Địa Hoàng quá đặc thù, cho nên Địa Hoàng thực sự là thủ lĩnh của Lục Ngự, không nằm trong Gia Hoàng, còn về Nhân Hoàng, thì phải xem Nhân Hoàng cụ thể thế nào, mới có thể so với Đông Hoàng.

Về tranh luận ai là thủ lĩnh của Lục Ngự có rất nhiều tranh cãi, nhưng cơ bản đều là tranh chấp giữa Địa Hoàng và Đông Hoàng, rất ít khi có sinh linh kéo Nhân Hoàng vào, đó là vì khái niệm Nhân Hoàng xuất hiện muộn, dù sao Nhân tộc là hậu khởi chi tú, bây giờ còn chưa được tạo ra.

Phương Nam có Nam Hoàng, cai quản phương Nam Hồng Hoang, là Nam Hoàng, quả vị kém Đông Hoàng nhưng cao hơn Tây Hoàng và Bắc Hoàng.

Phương Tây có Tây Hoàng, cai quản phương Tây Hồng Hoang, là Tây Hoàng, quả vị kém Nam Hoàng nhưng cao hơn Bắc Hoàng.

Phương Bắc có Bắc Hoàng, cai quản phương Bắc Hồng Hoang, là Bắc Hoàng, quả vị là đội sổ trong Lục Ngự, tuy nói là cuối cùng trong Lục Ngự, nhưng cũng là tồn tại mà các tồn tại khác chỉ có thể vọng mà không thể đạt tới.

Không biết bao nhiêu sinh linh muốn có được quả vị Lục Ngự, dù chỉ là Bắc Hoàng nhỏ nhất trong đó, đó cũng là tồn tại vô số Tiên

Thiên Thần Thai Thánh tranh giành như điên.

"Phương Tây có Thái Nhất, từ trong mặt trời mà khởi, sinh ra liền nắm giữ quyền hành mặt trời, thân chiếu xuống Cửu U, giúp Luân Hồi Chi Sở giáng sinh, trong trời đất có đại công, hôm nay Trẫm sắc phong Thái Nhất làm Đông Hoàng, là trưởng của Gia Hoàng, thống ngự Gia Hoàng Hồng Hoang, cai trị phương Đông Hồng Hoang." Đế Tuấn thân hóa vạn cổ, chiếu rọi chư thiên, truyền văn sắc phong đến mọi ngóc ngách Hồng Hoang, giống như sắc phong Hậu Thổ trước đó.

"Đông Hoàng chí cao vô thượng, đương tôn Đông Hoàng Thái Nhất." Vạn tộc vạn linh đều hô lên, đây là xưng tôn quả vị Đông Hoàng, chứ không phải sự tôn kính đối với Thái Nhất.

Nếu nói Thiên Đế Đế Tuấn khiến vạn tộc vạn linh cảm thấy kính phục từ tận đáy lòng, thì Đông Hoàng Thái Nhất chính là một từ đại ngôn của chí tôn vô tình, kẻ nghe danh Thái Nhất đều biết y vô tình, thủ đoạn ngoan lạt, thực lực siêu việt, lại bá đạo vô song, một khi ra tay ắt có linh hồn vẫn lạc, chỗ y đến, chúng sinh không ai không nghe phong mà khiếp sợ.

Cho nên, đối với Thiên Đế là kính ngưỡng, còn đối với Đông Hoàng thì là e sợ.

Tuy Thái Nhất chưa từng chủ động gây sự, nhưng ai ngờ đây là một kẻ sát tính cực lớn a, ra tay hoàn toàn không màng sống chết, cũng không sợ liên lụy đến những sinh linh vô tội kia, điều quan trọng nhất là đánh xong cũng đánh không lại đối phương, cho nên, vạn linh Hồng Hoang mới sợ y như vậy.

Cùng với sắc phong của Thiên Đế được ban xuống, Đông Hoàng Thái Nhất một thân đế bào hiển hóa, trên đó thêu Kim Ô ba chân nhiễu nhật mà hành, tại chỗ chí cao phương Đông Hồng Hoang, cũng chính

là nơi mặt trời ở, trên mặt trời xuất hiện một tôn Đông Hoàng Cung.

Đó là Thiên Đạo hữu cảm, tự động sinh thành cung điện, là để Đông Hoàng xử lý sự vụ hàng ngày.

Đông Hoàng Cung và Yêu Hoàng Cung trên mặt trời cách nhau vô tận hỏa hải mà đối diện, nhưng vô luận là quy cách hay kiểu dáng, Đông Hoàng Cung đều không nghi ngờ gì thắng Yêu Hoàng Cung một bậc.

Trưởng của Gia Hoàng, không phải nói suông, từ tất cả mọi thứ đều đã được thiết lập sẵn.

"Bái kiến Đông Hoàng Bệ hạ." Hậu Thổ khẽ cúi đầu, cười nói.

"Bái kiến Địa Hoàng Bệ hạ." Thái Nhất cũng khẽ cúi đầu, nói.

Kẻ đưa kiệu hoa người ngồi, đối phương gọi mình, mình không thể không xưng tôn đối phương.

Một bên, Nguyên Mẫu phu nhân nhìn Thái Nhất mắt lấp lánh kim tinh, trong đôi mắt tràn đầy vẻ sùng bái và ái mộ, không hề che giấu, khiến Thái Nhất một bên trong lòng có chút phát run.

"Chuyện này đã xong, nhanh chóng trở về." Thái Nhất thấy mọi chuyện đã kết thúc, mình cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên, bởi vậy mở miệng nói.

Nói xong, không để ý đến mọi người, thân hình lóe lên liền hướng về Thiên Cung mà đi.

Thiên Đế Đế Tuấn thân hình cũng dần dần tiêu tán.

Mà Nguyên Mẫu phu nhân lại càng trực tiếp đuổi theo Thái Nhất mà đi.

Hiện tại trong Địa Phủ chỉ còn lại Hậu Thổ, Thổ Bá, Nguyên Khí phu nhân ba tôn thần thánh.

“Hậu Thổ nương nương.” Thổ Bá khẽ cúi đầu, tôn xưng một tiếng.

“Thổ Bá đạo hữu, ngươi có nguyện gia nhập vào Địa Phủ không, tôn vị tùy ngươi chọn lựa.” Hậu Thổ nhìn thấy Thổ Bá, trong lòng biết đối phương khế hợp U Minh Chi Đạo, hơn nữa đôi sừng trên đầu kia lại là Cửu U Hoàng Tuyền, có quan hệ lớn với Hoàng Tuyền lộ và Hoàng Tuyền Hà trong Địa Phủ.

Hoàng Tuyền Hà lại được gọi là Vong Xuyên Hà, là nơi cuối Hoàng Tuyền lộ và ranh giới với Đại Điện U Minh của Địa Phủ.

“Như vậy rất tốt, Nương Nương cho chức vị gì, ta liền nhận lấy.” Thổ Bá biết trong thế giới này từ trước đến nay không chỉ một người có thể muốn làm gì thì làm, cho nên đối với việc gia nhập một phương thế lực cũng không bài xích.

Hơn nữa Địa Phủ là thế lực mới sinh có tiềm lực phát triển cực lớn, bản thân Địa Phủ chính là thế lực chỉ kém Thiên Đình một chút, tự thành một giới, U Minh Địa Phủ này tương tự như Thiên Đình vậy, là một siêu cấp động thiên, chỉ cần phát triển tốt, lại thêm tính đặc thù của nó, ắt là thế lực đếm trên đầu ngón tay trong Hồng Hoang.

Huống hồ Hậu Thổ lại là Tổ Vu của Vu tộc, tuy bây giờ huyết thống không còn, biến thành Hậu Thổ Lục Đạo, nhưng tình cảm bấy nhiêu năm đâu phải nói không có là không có.

Vu tộc tuy lấy huyết mạch làm hạt nhân tụ tập, nhưng chỉ cần Hậu Thổ một ngày còn tin phụng Bàn Cổ, thì y vẫn sẽ coi Hậu Thổ là Tổ Vu.

Mười hai Tổ Vu từ đầu Hồng Hoang đã bắt đầu thai nghén, đến nay không biết đã trải qua bao nhiêu vạn năm, mười một vị Tổ Vu còn lại ngày thường cũng chăm sóc Hậu Thổ rất nhiều, làm sao lại vì huyết mạch không còn, thân Tổ Vu mất đi mà không nhận Hậu Thổ

muội muội này chứ.

"Trong Địa Phủ, thần vị đã sớm định, trừ ta ra, đương nhiên lấy Phong Đô Đại Đế làm tôn, nhưng Phong Đô Đại Đế sự vụ bận rộn, cần tọa trấn trong U Minh Địa Phủ, ngươi có bằng lòng không?" Hậu Thổ nương nương ra tay liền là chức vị thần chức tôn quý nhất, tất cả chức vị thần linh trong Địa Phủ đều do một mình nàng quyết định, nàng muốn ai làm thì có thể cho người đó làm.

Đây chính là quyền lực của chủ Địa Phủ.

"Không muốn, không muốn. . . . ." Thổ Bá nghe nói còn phải tọa trấn Địa Phủ sau đó, lập tức lắc đầu từ chối.

Y vừa mới khó khăn thoát khỏi sứ mệnh, đang muốn đi khắp Hồng Hoang một phen, sao có thể bằng lòng đảm nhiệm cái gọi là Phong Đô Đại Đế này.

Sở dĩ y muốn gia nhập Địa Phủ hoàn toàn là vì coi trọng Hậu Thổ và tiềm lực phát triển của Địa Phủ mà thôi, chứ không phải muốn thống hạt quản lý ai.

"Vậy thì lấy chức Thổ Bá, vị ngang Phong Đô Đại Đế, nhưng không có thực quyền, ngày thường cũng không cần làm gì, ngươi thấy thế nào?" Hậu Thổ nhìn ra suy nghĩ của Thổ Bá, lập tức liền tạo ra một chức vị.

Chỉ là chức vị này không có quyền lực gì, tương đương với việc treo chức trong U Minh.

Đương nhiên rồi, một tôn thần thánh mạnh như Thổ Bá, nếu thật sự muốn làm gì, đương nhiên cũng có thể trở thành một tiểu sơn đầu trong Địa Phủ, vẫn có thể nắm giữ thực quyền.

"Được!" Thổ Bá nghe xong, không chút do dự đáp ứng.

"Nguyên Khí đạo hữu, có thể cùng gia nhập vào Địa Phủ không,

giữa chúng ta tốt xấu gì cũng có một sự chiếu ứng.” Hậu Thổ cười nhìn Nguyên Khí phu nhân nói.

Sở dĩ nàng kéo đối phương qua đây cũng là vì U Minh Địa Phủ dù sao cũng phải đi qua Quy Khư Chi Địa, Quy Khư Chi Địa không giống như Luân Hồi Chi Sở, nàng muốn thao tác thì có thể thao tác.

Nếu đối phương cố chấp ngăn cản tàn hồn tiến vào Luân Hồi, trong thời gian ngắn Hậu Thổ thật sự không có cách nào đối phó với đối phương.

Cho nên việc cấp bách hiện tại đương nhiên là kéo đối phương vào Địa Phủ là cách tốt nhất, sau đó lại như Thiên Đình vậy mở rộng cửa lớn.

Địa Phủ không giống Thiên Đình, cho nên cửa ngõ Địa Phủ đương nhiên nên mở nhiều hơn một chút mới tốt, tốt nhất là có thể tùy thời tùy địa triệu hoán ra, có thể tiến vào Địa Phủ.

“Không được, lòng ta không ở đây, vẫn xin Nương Nương yên tâm, Quy Khư Chi Địa sẽ không trở thành thông đạo ngăn cản quỷ hồn.” Nguyên Khí phu nhân lắc đầu, từ chối đề nghị này.

Nàng từ khi nhìn thấy Thiên Đế sau đó, trong lòng có chút tình cảm tự nhiên nảy sinh, lại không muốn gia nhập Địa Phủ, mà muốn tiến vào Thiên Đình.

Bàn Cổ Điện.

Sau khi Hậu Thổ sáng lập Địa Phủ, Lục Đạo Luân Hồi tuy đã xuất hiện, một số cơ quan của Địa Phủ cũng tương ứng xuất hiện, nhưng bên trong lại không có nhân viên thần chức.

Hiện giờ Luân Hồi đang đóng chặt, chưa thực sự bắt đầu thu nạp cô hồn tiến vào Luân Hồi đầu thai chuyển thế.

Cho nên, lần này nàng đến ngoài việc tuyên bố tin vui với các

huynh trưởng tỷ tỷ ra, cũng là muốn đến trong Vu tộc mang đi một số tộc nhân để sung thực Địa Phủ.

"Tiểu muội, muội về rồi!" Một hàng Tổ Vu sau khi cảm nhận được khí tức của Hậu Thổ, không còn ngồi yên được nữa, lập tức liền ra khỏi Bàn Cổ Điện, nghênh Hậu Thổ trở về.

"Hậu Thổ bái kiến chư vị huynh trưởng tỷ tỷ." Hậu Thổ yểu điệu khẽ cúi người, mỉm cười nói.

"Ha ha, không ngờ hiện tại tiểu muội lại là người đột phá sớm nhất trong chúng ta!" Đế Giang cười lớn nói.

Tất cả Vu tộc chi nhân đều cảm nhận được Hậu Thổ đã sinh ra Nguyên Thần, khí tức cổ xưa thuộc về Vu tộc trên người nàng cũng đều tiêu thất không thấy nữa, nếu không phải lâu nay sớm tối bên nhau, bọn họ nói không chừng còn phải cho rằng Hậu Thổ trước mặt này là giả.

Bàn Cổ chấp niệm bên cạnh cảnh giới cũng sớm đã theo đó đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng là một cảnh giới hữu khủng, mà không có bất kỳ thực lực nào, y chỉ là một đạo chấp niệm, tuy có thể không ngừng đột phá cảnh giới, nhưng chung quy vẫn không có thực thể, ngay cả Nguyên Thần cũng không có.

Hậu Thổ trước tiên cùng các huynh trưởng tỷ tỷ nói chuyện phiếm một lúc, sau đó liền đề cập đến mục đích khác của lần này.

"Chư vị huynh trưởng, tỷ tỷ, các huynh muội cũng đều biết Địa Phủ mới thành lập, còn thiếu rất nhiều chức vị, hiện giờ Địa Phủ chỉ là một cái vỏ rỗng, căn bản không thể vận chuyển, tuy nói có thể phân thân thao khống, nhưng chung quy không thể lâu dài, những thần chức kia vẫn cần có sinh linh chuyên môn tiếp quản." "Dễ nói, dễ nói, Yêu tộc có Thiên Đình, chúng ta Vu tộc cũng có Địa Phủ, Địa Phủ đã là do tiểu muội hóa thành, vậy chúng ta tự nhiên sẽ không ngồi yên không

quản, tiểu muội muốn bao nhiêu tộc nhân cứ việc nói ra, tùy ý chọn lựa trong mười hai đại bộ lạc của Vu tộc là được!" Đế Giang nghe nói Hậu Thổ muốn tộc nhân sung thực nhân lực sau đó, vỗ ngực cười lớn nói.

Đối với những chuyện này, bọn họ tự nhiên không bài xích, quả vị trời đất khẳng định là thứ tốt, đây lại không phải thứ bị ràng buộc như Thánh Nhân, những thứ này muốn từ bỏ liền có thể từ bỏ.

Mà khi tại nhiệm, lại có thể nhận được khí vận gia thành, đối với tu hành lại có lợi.

Bằng không Yêu tộc cũng sẽ không thịnh vượng như vậy, trong đó khí vận chính là một trợ lực sống động.

Trong Thiên Đình chức vị nhiều không kể xiết, đại tiểu thần quan có đủ cả, có thể nói, Thiên Đình đã gần như bao phủ toàn bộ Yêu tộc vào, ngay cả những tiểu yêu yếu nhất cũng có một chức Thiên Binh, cũng có thể chia một tia khí vận.

Từ đó có thể thấy, Thiên Đình rốt cuộc có bao nhiêu cường thịnh.

Mà Địa Phủ tuy số lượng thần chức không bằng Thiên Đình, nhưng nếu muốn bao quát thì bao quát cả Vu tộc vào vẫn là dễ dàng.

Còn về mười hai đại bộ lạc của Vu tộc chỉ những bộ lạc ban đầu do mười hai Tổ Vu dẫn dắt tám trăm Đại Vu phân hóa mà thành, sau đó trải qua phát triển lâu dài, mười hai bộ lạc này sớm đã phát dương tráng đại, phía dưới không biết lại cai quản bao nhiêu bộ lạc nữa.

Chương 112

Đến nay đã là một Đại Vu quản lý một bộ lạc, mà một bộ lạc ít thì vài vạn Vu tộc, nhiều thì vài chục vạn Vu tộc.

Số lượng cực kỳ khủng bố, hoàn toàn không giống Vu tộc ban đầu chỉ có bấy nhiêu tộc nhân.

Mà những tộc nhân này chính là cái tự tin mà Đế Giang vung tay lên để Hậu Thổ chọn lựa, nhiều tộc nhân như vậy thật sự không sợ không thể dựng lên một bộ máy Địa Phủ.

Dựng lên vận hành Địa Phủ thực ra không cần nhiều tộc nhân như vậy, chỉ cần những thần chức chủ yếu phụ trách xử lý sự vụ tương ứng có sinh linh tồn tại là được.

Giống như Thập Điện Diêm La, Phán Quan, Ngưu Đầu Mã Diện và các chức vị chuyên môn phụ trách dẫn đạo, thẩm vấn, xử lý có người xử lý là được.

"Phải đó, phải đó, tiểu muội cứ việc nói ra, thuộc hạ Đại Vu Tiểu Vu của chúng ta tùy muội chọn lựa!" Chúc Dung cũng vỗ vỗ ngực, nói.

Y vốn luôn là người nóng tính nhất, thấy tiểu muội nói muốn tộc nhân thì vội vàng vỗ ngực bảo đảm.

"Phải đó, trong bộ lạc của chúng ta, tiểu muội có ai ưng ý, cứ việc chọn lựa!" Các Tổ Vu còn lại cũng đều lần lượt mở miệng nói.

"Được!

Vậy ta liền đi chọn lựa!" Hậu Thổ gật đầu, nói.

Sau đó một hàng Tổ Vu liền trực tiếp ra khỏi Bàn Cổ Điện, Hậu Thổ không hoàn toàn chọn bộ lạc của mình, mà là mỗi đại bộ lạc đều

chọn một số, tổng cộng có hơn tám mươi vạn Vu tộc.

Những Vu tộc này cũng có thể miễn cưỡng sung thực các cơ quan lớn trong Địa Phủ một lượt, đương nhiên rồi, nếu muốn lấp đầy thì vẫn còn chỗ để lấp, thực sự không được cũng có thể như Thổ Bá vậy, tạo ra một chức vị, để bọn họ đảm nhiệm.

Sau khi chọn lựa xong, liền phân chia theo thứ tự thần chức, chức vị Phong Đô Đại Đế được Hậu Thổ trao cho Xích Vưu.

Xích Vưu là một Đại Vu trong bộ lạc của Hậu Thổ, cũng là Đại Vu đã thành công ngưng tụ cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, tu vi cao cường, thực lực không yếu, đảm nhiệm Phong Đô Đại Đế là thích hợp nhất.

Tôn Đại Vu này cũng là một trong số những người có thực lực thượng đẳng nhất trong mười hai bộ lạc, trừ Hình Thiên ra, dường như không có Đại Vu nào mạnh hơn y, nhiều nhất cũng là chiến đấu ngang tài ngang sức.

Những người chiến đấu không kém y là Hậu Nghệ, Khoa Phụ và các Đại Vu khác, đều là những tồn tại cực kỳ cường đại.

Hậu Nghệ và Khoa Phụ cũng là tồn tại trong bộ lạc của Hậu Thổ, nhưng Hậu Thổ lại không đưa bọn họ đến Địa Phủ, đó là vì bộ lạc của Hậu Thổ bản thân đã thiếu một vị Tổ Vu lại thiếu một vị Đại Vu thực lực đỉnh phong, nếu thiếu thêm bọn họ nữa, e rằng bộ lạc của Hậu Thổ đều khó có thể phục chúng.

Hơn nữa Hậu Thổ cũng có ý muốn bồi dưỡng Hậu Nghệ thành Đại Vu Tổ Vu thế hệ mới có thể đứng đầu, Hậu Nghệ thiên phú cực cao, tài tình cũng cao, cái thiếu duy nhất chính là một số lực lượng huyết mạch bản nguyên.

Thế là dưới sự giúp đỡ của mười một vị Tổ Vu còn lại, Hậu

Nghệ cũng thành công có được huyết mạch Tổ Vu, nhưng chung quy là từ mười một vị Tổ Vu còn lại mà ra chứ không phải tự nhiên thai nghén mà thành, cho nên so với Tổ Vu thật sự vẫn kém một chút, nhưng so với các Đại Vu khác thì lại lợi hại không ít. . . . .

Trên hư không.

"Luân Hồi đã xuất hiện, bây giờ Nhân tộc cũng đương xuất hiện." Diệp Hiên nhìn cảnh tượng phía dưới này, vô số ý niệm đua nhau nảy sinh.

Trong những ý niệm đó là từng nhân vật chính trong chư thiên, những nhân loại đó không nghi ngờ gì đều là đỉnh phong trên loài người, nếu dùng ý niệm của bọn họ hóa thành nhân loại thế giới Hồng Hoang, e rằng nhân loại trong thế giới Hồng Hoang không biết sẽ mạnh đến mức nào.

Diệp Hiên đưa ánh mắt về phía Thiên Đình, nơi đó là chỗ Nữ Oa ở, hiện giờ Nữ Oa căn bản không biết mình muốn tạo ra chủng tộc gì, nàng chỉ giống như Hậu Thổ năm xưa, trong lòng đã có một số kỳ vọng, có một số linh cảm. . . . .

Thiên Đình, Đệ Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Từ khi Đạo Quả thành thục, trời đất không ngừng xuất hiện thêm tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, mà Nữ Oa cũng trong lòng ẩn ẩn có cảm giác về một số cơ duyên.

"Vẫn chưa biết mình muốn làm gì. . . . ." Diệp Hiên nhìn Nữ Oa trong thế giới phía dưới, đang cau mày chặt, trong lòng tuy đã có cảm giác cơ duyên, nhưng lại không biết cơ duyên ở đâu, lại nên làm thế nào.

"Để ta giúp nàng một tay đi. . . . ." Diệp Hiên khóe miệng nhếch lên, khẽ nói.

Sau đó tâm niệm vừa động.

Hoa lạp lạp. . . . .

Trong vô tận thời không trường hà, một đạo dị tượng lóe ra, vượt qua vô cùng thời không.

Trong đạo dị tượng đó là một chủng tộc, chủng tộc đó sinh ra liền là Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng lại yếu ớt dị thường, bất quá thiên tư xuất chúng, có thể trong thời gian ngắn ngủi leo lên cảnh giới đỉnh phong.

Chủng tộc đó là thừa hưởng thân thể Phụ thần Bàn Cổ mà tạo thành, sinh ra liền có lợi cho việc cảm ngộ Đại Đạo, chính là Tiên Thiên Đạo Thể, cũng là hình dáng bọn họ hiện giờ hóa hình mà ra.

Chủng tộc này không cần hóa hình, bởi vì sinh ra liền là Tiên Thiên Đạo Thể.

Nữ Oa không nhìn rõ khuôn mặt của những Nhân tộc đó, nhưng có thể cảm nhận được cấu trúc thân thể của những Nhân tộc đó.

Đó là một chủng tộc cực kỳ đặc thù, những tộc nhân đó không có nhục thể cường đại khoa trương như Vu tộc, không thể sinh ra liền có thể nâng vạn cân vật, ngược lại, sinh ra cực kỳ yếu ớt, chỉ cần sơ suất một chút cũng có thể dẫn đến tử vong.

Cũng không có lông mao rậm rạp khoa trương như những loài đi bộ, chỉ là trên cơ thể có một số lông tơ mà thôi, cũng không có lông vũ của tộc chim Phượng Hoàng khiến chúng sinh ra có thể bay.

Cũng không có vảy như Long tộc hay Thủy tộc, đây là một chủng tộc hoàn toàn mới, nếu cưỡng ép nói giống thì lại có chút giống nữ giới tộc A Tu La mà Minh Hà đã tạo ra trước đó.

Những nữ giới đó và nữ giới của chủng tộc này không khác biệt nhiều, gần như y hệt, đều là Tiên Thiên Đạo Thể, cái thiếu duy nhất

có lẽ chính là chủng tộc này không có đặc tính khát máu cuồng bạo của tộc A Tu La.

Hơn nữa nam giới cũng giống như nữ giới đó, không phải đầu trâu sáu tay, trừ một số khác biệt về sinh lý ra, không có gì khác biệt nữa.

Đây là một chủng tộc đơn giản đến cực hạn, nhưng đúng như lời Đại Đạo chí giản, Tam Thiên Đại Đạo có thể thừa tải vô cùng Đại Đạo và vô số thế giới, Tiên Thiên Đạo Thể chính là như vậy.

Tuy nhiên Thiên Đạo chí công, đã ban cho Nhân tộc thiên phú ưu tú như vậy, cũng dẫn đến Nhân tộc lúc mới bắt đầu yếu ớt, nếu nói thiên phú tu luyện của Nhân tộc là khoáng cổ tuyệt kim, có thể sánh ngang với thần thánh, thậm chí vượt qua thần thánh, thì thân thể Nhân tộc yếu ớt bấy nhiêu, khi Nhân tộc mới sinh ra thì yếu ớt bấy nhiêu.

Không nói thần thánh, tùy ý một sinh linh trong Hồng Hoang đều có thể chém giết toàn bộ Nhân tộc mới sinh.

Mà cảnh tượng trong dị tượng này, lại như chuồn chuồn đạp nước mà khẽ điểm vào tâm Nữ Oa.

"Đây chính là cơ duyên của ta!

Ta cuối cùng đã tìm thấy cơ duyên thành đạo của ta!

Sáng tạo ra chủng tộc như vậy, không!

Phải hoàn mỹ hơn chủng tộc trong dị tượng!

Như vậy mới có thể bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên!!!" Nữ Oa lẩm bẩm tự nói, trong lòng chấn hám vạn phần.

Nàng không biết đạo dị tượng này rốt cuộc xuất hiện trước mặt nàng như thế nào, cũng không biết rốt cuộc vì sao lại xuất hiện trước mặt nàng, nhưng đã xuất hiện, hơn nữa còn triệt để thức tỉnh nàng, thì nàng liền phải làm như vậy.

Trong lòng nàng không có quá nhiều sự chấn hám đối với dị tượng, điều nàng cảm thấy chấn hám là chủng tộc do chính mình sẽ tạo ra.

Nàng thật sự có thể tạo ra một chủng tộc mạnh mẽ như vậy sao. . . .

Vâng, chính là mạnh mẽ!

Tuy chủng tộc này khi sinh ra yếu ớt không chịu nổi, nhưng chỉ cần vượt qua giai đoạn đầu, thì tốc độ tu luyện sẽ như tên lửa, phi tốc đột phá, trong thời gian ngắn ngủi e rằng sẽ có tộc nhân đạp vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Còn về cảnh giới Hỗn Nguyên, đó là cần cơ duyên, không phải muốn đạp vào là có thể đạp vào.

"Đại Đạo có Tam Tài, chính là Thiên Địa Nhân, đã chủng tộc này mạnh mẽ như vậy, vậy ta liền gọi chúng là Nhân tộc, Nhân tộc đương xuất, ta đương đạp vào cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên!" Nữ Oa nhớ lại chủng tộc trong dị tượng, cảm thấy mình dùng Nhân tộc để xưng hô chủng tộc này dường như càng thêm hoàn mỹ mấy phần.

Trong lòng không khỏi một trận hoan hỉ, sau đó liền đi tìm Phục Hy.

Diệp Hiên ở trong hư không, khóe miệng khẽ nhếch lên, đây chính là cảnh tượng y muốn nhìn thấy.

"Đã muốn tạo ra Nhân tộc, vậy hai thứ này là không thể thiếu. . . ." Diệp Hiên lẩm bẩm tự nói, trong tay xuất hiện một trái tim không ngừng đập và một nắm đất, đó là Thần Linh Chi Tâm và Sáng Tạo Chi Nhưỡng.

Sáng Tạo Chi Nhưỡng là thần kỳ thổ nhưỡng vượt qua tất cả thổ nhưỡng trong Hồng Hoang, thà nói là thổ nhưỡng không bằng nói là

Đại Đạo sáng tạo hiển hóa ngưng tụ thành thực thể, đây là chí bảo, từ căn bản mà nói là sản vật sinh ra trong cùng một Đại Đạo với Sáng Thế Thanh Liên năm xưa.

Sáng Thế Thanh Liên binh giải hóa thành vô cùng Tiên Thiên Linh Bảo, mà Sáng Tạo Chi Nhưỡng tuy không thần dị như vậy, nhưng tạo ra một chủng tộc có nội hàm không kém Tiên Thiên Thần Thai Thánh là có thể dễ dàng làm được.

"Đi đi. . . . ." Diệp Hiên phất tay, hai báu vật này liền bay vào Hồng Hoang, tùy ý ẩn giấu ở một nơi.

Hai báu vật này trừ Nữ Oa ra, đều không thể có sinh linh nào khác tìm thấy.

Thiên Đình.

Hy Hoàng Cung.

Đây là cung điện của Phục Hy, giống như các cung điện khác, đều nằm trong Đệ Tam Thập Lục Trọng Thiên, nơi đây chỉ có năm quần thể cung điện, một là Thiên Đế Cung, bốn là Yêu Hoàng Cung.

"Đại huynh, muội tìm thấy rồi, muội tìm thấy con đường thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên rồi!" Nữ Oa nét mặt hân hỉ nói với Phục Hy.

"Ồ?

Chúc mừng tiểu muội, vậy tiểu muội vì sao còn chưa nhanh đi!" Phục Hy nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, y còn chưa cảm ngộ được cách thành tựu Hỗn Nguyên, lại không ngờ muội muội mình đã sắp đạp vào Hỗn Nguyên.

Lập tức vội vàng thúc giục Nữ Oa, dù sao hai người muốn gặp lúc nào cũng có thể gặp, cũng không kém lúc này, vẫn là thành đạo quan trọng hơn.

Trong nháy mắt, Phục Hy nghĩ đến điều gì đó, lập tức lại nói: "Muội tu sinh mệnh Đại Đạo và tạo hóa Đại Đạo, ta đoán muội đương nhiên là muốn giống như Minh Hà tạo ra một chủng tộc mới phải không?" Không đợi Nữ Oa gật đầu, y phất tay, vô số tạo hóa thần vật xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Nữ Oa thấy vậy ngẩn người, những tạo hóa chi vật này đều là dược liệu cực kỳ đặc thù của tạo hóa chi đạo, nàng còn lại không nhiều, lại không ngờ trong tay đại huynh vậy mà lại có nhiều như vậy.

Dược liệu của tạo hóa chi đạo cũng có thể dùng để tạo ra sinh mệnh, chỉ là không tu sinh mệnh Đại Đạo khó có thể tạo ra sinh mệnh mà thôi, mà tu vi nếu không tinh thâm, cũng khó có thể tạo ra chủng tộc sinh linh mong muốn.

Trong Hồng Hoang, sinh mệnh Đại Đạo ít nhiều đều có một số thần thánh tu, phất tay liền có thể tạo ra sinh linh, chỉ là những sinh linh đó đều méo mó xấu xí, không thể dùng được việc lớn.

Mà muốn tạo ra sinh linh tốt, ngoài sinh mệnh Đại Đạo phải tinh thâm ra, còn không thể thiếu một số tạo hóa chi vật tốt.

Năm xưa Minh Hà sở dĩ có thể tạo ra tộc A Tu La, ngoài việc y tinh thông sinh mệnh Đại Đạo ra, còn có điều kiện Huyết Hải, Huyết Hải sớm đã bị y luyện hóa thành phân thân của bản thân, cho nên nói y là trực tiếp lấy thứ ẩn chứa sinh mệnh chi lực mà tạo ra tộc A Tu La.

Ngoài ra, Minh Hà tạo ra tộc A Tu La chủ yếu còn là Thiên Đạo sắp xếp, giống như hiện nay Nữ Oa sắp tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ cũng là Diệp Hiên sắp xếp vậy.

"Đại huynh!!!" Nữ Oa nhìn về phía Phục Hy ánh mắt hơi ướt át, ngay cả thanh âm cũng có chút run rẩy.

"Không quản muội có dùng được hay không, cứ mang đi đi, đi đi!"

Phục Hy trên mặt mang theo nụ cười nói, phất phất tay, lại là đang thúc giục Nữ Oa nhanh chóng thành đạo.

Đêm dài lắm mộng, y biết kéo dài tự nhiên là không tốt, có thể thành đạo thì phải nắm chắc thời gian thành đạo.

"Đại huynh, trong mê ly Hỗn Độn đột nhiên có một phương dị tượng xuất hiện, trong dị tượng đó hiển hóa một chủng sinh linh, chủng sinh linh đó sinh ra yếu ớt vô cùng, có thể gọi là yếu nhất Hồng Hoang, nhưng thiên tư lại cực cao, có thể gọi là mạnh nhất Hồng Hoang, sinh ra liền là Tiên Thiên Đạo Thể.

Muội cảm thấy tộc quần này ngày sau tất định sẽ hưng thịnh lên, e rằng sẽ có cơ hội đại thế Yêu tộc, bởi vậy sợ Thiên Đế không cho phép, muốn đại huynh đi nói rõ tình huống này với Thiên Đế." Nữ Oa trước tiên thu những dược liệu đó lại, sau đó mới nói ra mục đích lần này mình đến.

Sở dĩ nàng muốn Phục Hy thay mình nói, là vì nàng vốn luôn giao hảo với hai nữ hoàng trên Thái Âm Tinh, chứ không có quá nhiều giao thiệp với Thiên Đế, ngược lại Phục Hy luôn quấn quýt với Thiên Đế.

"Cái gì?!

Có thể sẽ đại thế Yêu tộc?!" Phục Hy nghe vậy đại kinh, kế đó mày cau chặt, y cũng là một thành viên của Yêu tộc, nếu chủng tộc này đại thế Yêu tộc, vậy Thiên Đình do Yêu tộc chiếm giữ lại sẽ đi về đâu. . . . .

Chương 113

Vậy y lại sẽ đi về đâu. . . . .

Nhưng sau đó chuyển niệm nghĩ lại, đã là cơ duyên thành đạo của tiểu muội, cho dù mình có sa sút thần đàn, thì sao, lập tức trong mắt kiên định không dời.

"Thiên Đế tuy tâm hung vô cùng quảng đại, đối với vạn tộc vạn linh thế gian đều bao dung cực lớn, coi như nhất thể, nhưng nếu thực sự xuất hiện tồn tại uy hiếp đến Yêu tộc hoặc sự thống trị của Thiên Đình, chưa chắc còn được như vậy. . . . ." Phục Hy cau mày nói.

"Cho nên tiểu muội sợ sau khi tạo ra chủng tộc này sẽ bị Thiên Đế diệt, bởi vậy muốn đại huynh trước tiên đi tìm Thiên Đế giảng rõ nguyên do, xem Bệ hạ có bằng lòng không. . . . ." Nữ Oa tuy nói như vậy, thực tế ai cũng không thể ngăn cản tâm thành đạo của nàng.

Dù là Thiên Đế đến lúc đó thật sự muốn ngăn cản hoặc chém giết Nhân tộc, nàng cũng nhất định phải bảo vệ Nhân tộc, dù không bảo vệ được. . . . .

Cơ duyên thành đạo, kẻ cản trở Đại Đạo liền là bất tử bất hưu, dù tôn đó là Thiên Đế, cũng là như vậy.

"Tiểu muội yên tâm, ta đây liền dẫn muội đi tìm Bệ hạ." Phục Hy cho Nữ Oa một ánh mắt an tâm, sau đó liền dẫn Nữ Oa đang thấp thỏm bất an hướng về tẩm cung Thiên Đế mà đi.

Trước khi hai người chưa đến, đại môn tẩm cung Thiên Đế đã mở ra, dường như Đế Tuấn đã sớm biết hai người bọn họ sẽ đến vậy. . . . .

Thiên Đế tẩm cung.

“Các ngươi chuyến này đến đây là vì chuyện Nữ Oa thành đạo sao?” Đế Tuấn cao tọa thượng tọa, nét mặt mỉm cười nói.

Phục Hy và Nữ Oa nghe vậy trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó Phục Hy gật đầu, cúi lưng hành lễ nói: “Vẫn xin Bệ hạ cao sĩ quý thủ, thành toàn tiểu muội. . . . .” Y biết, thiên hạ hiện nay, nếu Đế Tuấn muốn làm gì, người khác căn bản không thể ngăn cản.

Hiện nay Thái Nhất thành đạo, mà Nguyên Mẫu phu nhân một mực nghe theo Thái Nhất cũng đều thành đạo, đây chính là ba tôn tồn tại thành đạo sống động, ai có thể ngăn cản bọn họ.

“Các ngươi a, vẫn là quá coi thường Trẫm rồi, nếu Nữ Oa coi thường Trẫm thì thôi, nhưng Phục Hy ngươi vì sao lại như vậy?

Trẫm rất thất vọng. . . . .” Nụ cười của Trẫm vốn không còn, sắc mặt có chút bình đạm, nhưng cái sự bình đạm này đặt trên người khác có lẽ là bình đạm thật, còn trên người Đế Tuấn, vốn hóa thân từ ánh sáng ấm áp của mặt trời, nếu không nhìn thấy nụ cười, thì điều đó rất có thể nói lên vấn đề.

Ít nhất lúc này, trong lòng Đế Tuấn là có chút phẫn nộ.

Phục Hy nghe vậy sắc mặt biến đổi, bái nói: “Bệ hạ, vẫn mong Người xem xét Phục Hy những năm này cẩn trọng làm việc, thành toàn tiểu muội đi!” “A!

Các ngươi có biết thế nào là Hỗn Nguyên không?” Đế Tuấn không trực tiếp trả lời, mà là lại hỏi.

Không đợi hai người trả lời, y liền đứng dậy, từ lúc y đứng dậy, bên cạnh y có vô số thời không hiển hóa mà ra.

“Nhìn xem đi, đây là thủ đoạn của Hỗn Nguyên, kẻ là Hỗn Nguyên, có thể nhìn thấu vô tận thời không, Trẫm đã sớm biết tất cả mọi chuyện khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Trẫm cũng biết cơ

duyên thành đạo của Nữ Oa nằm ở việc tạo ra một chủng tộc tên là Nhân tộc." Lời nói uy nghiêm của Đế Tuấn du du truyền đến.

Phục Hy và Nữ Oa nghe danh nhìn sang, trong lòng đại hãi, từng cảnh tượng trong thời không hiển hóa bên cạnh Đế Tuấn truyền đến, đó là câu chuyện Vu Yêu hủy diệt, Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, từng cảnh tượng, từng trận cảnh tượng rơi vào tâm hai người.

Bất quá sau đó, Phục Hy lại cũng đã hiểu ra, đã đối phương sớm đã biết, còn có thể giữ lại hai người bọn họ, thì điều đó nói rõ Đế Tuấn không có ý muốn tiêu diệt bọn họ, bằng không bọn họ đã sớm cùng với lúc Đế Tuấn thành đạo mà hủy diệt.

"Phục Hy đi theo Bệ hạ ức vạn vạn năm, hiện giờ lại hổ thẹn đến cực điểm, vạn thiên lời nói cũng không nói ra được sự hổ thẹn lúc này." Phục Hy lập tức đỏ bừng mặt già, hổ thẹn nói.

Khí độ tâm hung của Thiên Đế ai ai trong Hồng Hoang cũng biết, nhưng lại không có sinh linh nào biết tâm hung của Đế Tuấn vốn đã rộng lớn như vậy, ngay cả Phục Hy sớm tối bên nhau cũng hoài nghi Đế Tuấn, không khỏi trong lòng sinh ra ý hổ thẹn.

"Nữ Oa hổ thẹn vạn phần. . . ." Nữ Oa cũng hổ thẹn không thôi nói.

"Nếu Trẫm sợ Nhân tộc xuất sinh, thì sớm vào ngày thành đạo, huynh muội các ngươi đã vẫn lạc rồi, nhưng Trẫm không làm vậy, mà Nữ Oa muốn tạo ra Nhân tộc, Trẫm cũng sẽ không ngăn cản, Trẫm càng sẽ không đi gia hại bọn họ." Lời nói của Đế Tuấn lại truyền ra.

"Nhân tộc ý nghĩa trọng đại, hiện nay kẻ thành đạo không chỉ có Trẫm, điều đó cũng có nghĩa là, những thần thánh thành đạo còn lại cũng sẽ biết chuyện này, có lẽ có người sẽ e sợ Nhân tộc, từ đó ra tay." "Nữ Oa là Yêu Hoàng của Yêu tộc, là Oa Hoàng của Yêu tộc, đã

là sinh linh của Yêu tộc, lúc thành đạo, Trẫm tự nhiên sẽ giúp ngươi một tay, vì ngươi ngăn cản các thần thánh khắp trời nhòm ngó." "Nhưng các ngươi phải nhớ kỹ, nếu Nhân tộc an cư lạc nghiệp, thì thượng khả vô sự, nhưng nếu bọn họ vọng đồ lật đổ Thiên Đình, vậy đến lúc đó chớ trách Trẫm ra tay." Đế Tuấn một hơi nói rất nhiều, lời cuối cùng lại càng mang theo một tia uy nghiêm.

Nếu Nhân tộc không phạm Thiên Đình, tự nhiên vô ngại, nhưng nếu Nhân tộc dám phạm Thiên Đình, thì Đế Tuấn tự nhiên cũng sẽ không trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra.

"Bái tạ Bệ hạ!

Bệ hạ tâm hung quảng đại, Phục Hy kém xa!" Phục Hy mãn tâm cảm kích nói.

Vốn là muốn dựa vào bài tình cảm mà qua loa, không ngờ Đế Tuấn vậy mà lại tâm hung rộng lớn như vậy, không những không ngăn cản bọn họ, còn muốn giúp Nữ Oa thành đạo.

Trước đó lại một lòng nghĩ Thiên Đế có đồng ý hay không, nhưng lại quên các thần thánh khắp trời nhòm ngó.

"Nữ Oa bái tạ Bệ hạ!

Nữ Oa dù có thành đạo, cũng sẽ là Nữ Oa của Yêu tộc, cũng sẽ là Nữ Oa của Thiên Đình!" Nữ Oa kích động vạn phần, cảm kích đan xen nói.

Vốn đối với Yêu tộc không có quá nhiều cảm giác quy thuộc, thuần túy là theo đại huynh gia nhập Thiên Đình, nhưng hôm nay nàng cuối cùng đã cảm nhận được thế nào là tâm hung của Thiên Đế, lập tức liền quyết định Nữ Oa đương nhiên sẽ là Nữ Oa của Yêu tộc trọn đời, Nữ Oa của Thiên Đình.

"Đi đi!" Đế Tuấn phất phất tay.

“Phục Hy (Nữ Oa) cáo lui!

Bệ hạ đại ân đại đức, không thể nào quên. . . . .” Phục Hy và Nữ Oa đi, Phục Hy vốn là muốn trở về Hy Hoàng Cung, nhưng nghe được lời Đế Tuấn sau đó, lại dự định ở bên cạnh Nữ Oa.

Có lẽ sẽ có người nhân lúc Nữ Oa thành đạo mà đến ngăn cản cũng không chừng.

Cho nên, y muốn hộ đạo cho tiểu muội.

“Đại huynh, trong minh minh tựa hồ có một cỗ cơ duyên dường như sắp đến. . . . .” Nữ Oa bước ra khỏi tẩm cung Thiên Đế sau đó, lập tức trong lòng sinh ra một cỗ cơ duyên.

“Đây chính là cơ duyên thành đạo, nhanh chóng đi đi!” Phục Hy hai mắt sáng lên, vội vàng nói.

“Được!” Nữ Oa cũng nóng lòng hướng về nơi cơ duyên trong lòng mình.

Hai người không ngừng từ Đệ Tam Thập Lục Trọng Thiên từng tầng từng tầng đi xuống.

Không bao lâu, hai người liền đến Đệ Nhất Trọng Thiên, Nam Thiên Môn.

“Đại huynh, thì ra cơ duyên của muội chính là trong Bất Chu Sơn!” Nữ Oa đại hỉ không thôi, cảm nhận được cơ duyên của bản thân sau đó, vội vàng hướng xuống mà đi.

Phục Hy cũng vội vàng đi theo. . . . .

Trong Bất Chu Sơn.

“Phục Hy và Nữ Oa sao lại vào Bất Chu Sơn. . . . .” Thái Thượng cảm nhận được sau đó, có chút nghi vấn nói.

“Dù sao cũng là đạo hữu, cứ qua đó xem sao.” Thông Thiên nói

vậy.

Thái Thượng gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, tiêu thất tại chỗ.

Một bên khác.

"Đây là thần vật gì?

Vậy mà lại còn hơn cả Cửu Thiên Tức Nhưỡng mấy bậc!

Khí tức ẩn chứa bên trong hình như không đúng lắm, đây không phải là tạo hóa chi vật tầm thường!!!" Nữ Oa trước tiên kinh hỉ nhìn về phía một nắm Sáng Tạo Chi Nhưỡng trong tay, sau đó lại cực kỳ kinh ngạc chấn kinh.

Trong Hồng Hoang chưa từng xuất hiện loại khí tức này, loại khí tức này cực kỳ quen thuộc lại rất xa lạ, gần với sinh mệnh và tạo hóa, nhưng lại khác với sinh mệnh và tạo hóa.

Trong Hồng Hoang chỉ có tạo hóa chi vật, nhưng lại không có vật đẳng cấp này.

"Đây là Sáng Tạo Chi Vật!!!" Nữ Oa kinh hãi vạn phần nói.

Sáng Tạo Chi Vật lại là vật phẩm không thể tìm thấy trong Hồng Hoang, trong Hồng Hoang không có Sáng Tạo Chi Vật, ngay cả Đại Đạo sáng tạo cũng không thể hiển hóa, Ngũ Đại Chí Cao không có một Đại Đạo nào được Hồng Hoang hiển hóa mà ra.

Duy nhất có một tia vận mệnh Đại Đạo, vẫn là bị Diệp Hiên cường hành phân cắt một bộ phận quyền hành cho Thiên Đạo dùng để thôi diễn.

Nhưng cũng chỉ là nắm giữ một tia quyền hành, Đại Đạo vận mệnh thật sự lại không hiển hiện.

"Sáng Tạo Chi Vật?!" Phục Hy cũng mặt đầy kinh hãi nói.

Thần Linh Chi Tâm một bên lại bị Nữ Oa trực tiếp bỏ qua, hai bảo

vật này tuy là bảo vật cùng một tầng thứ, nhưng thực tế chênh lệch lại không nhỏ, đó là một loại chênh lệch về nội hàm.

Thần Linh Chi Tâm tuy cũng có công năng thần dị, nhưng suy cho cùng vẫn không khiến hai người chấn hám như Sáng Tạo Chi Nhưỡng.

Chính lúc này, Thái Thượng và Thông Thiên cũng đã kịp đến.

Tam Thanh và Phục Hy cùng Nữ Oa quan hệ vốn rất tốt, cùng là sinh linh trong dãy Côn Luân Sơn mạch, hơn nữa Phục Hy và Nữ Oa cũng sinh ra ở gần chân Bất Chu Sơn, Tam Thanh thì thai nghén trong Bất Chu Sơn, cho nên quan hệ của bọn họ vẫn rất tốt.

"Hai vị đạo hữu, lần này đến Bất Chu Sơn, sao không ghé tìm chúng ta?" Thông Thiên cười lớn nói.

"Bái kiến hai vị đạo hữu." Thái Thượng cũng một bên hành một đạo lễ.

"Bái kiến hai vị đạo hữu." Phục Hy, Nữ Oa lần lượt đáp lễ.

"Lần này đến đây là ta có cảm nhận được cơ duyên, sắp thành Đại Đạo, đã lấy đi hai phương bảo vật nơi đây, vẫn xin hai vị đạo hữu lượng thứ." Nơi này dù sao cũng là Bất Chu Sơn, bảo vật trong tay Nữ Oa cũng là ở địa bàn của người ta mà có được, nên nàng mới khách khí nói một câu.

"Ồ?!

Đạo hữu sắp thành đạo sao?!

Chúc mừng chúc mừng!!!" Thông Thiên nghe vậy vội vàng chúc mừng.

Chương 114

Còn về cái gọi là bảo vật, lại không để trong lòng, tuy bảo vật đó rất quý giá, nhưng đối với y dù sao cũng vô dụng, hơn nữa đây cũng là cơ duyên của người ta.

"Bảo vật tuy sinh trưởng trong Bất Chu Sơn, nhưng đã chúng ta cũng chưa từng cảm tri được, mà đạo hữu vừa đến liền có được, có thể thấy đây là có duyên với đạo hữu, hợp lẽ là do đạo hữu sở hữu." Thái Thượng cũng một bên gật đầu, cười nói.

"Đa tạ hai vị đạo hữu, nếu không chê thì cũng có thể cùng chứng kiến Nữ Oa thành đạo." Nữ Oa yểu điệu mỉm cười, nói.

Thái Thượng và Thông Thiên gật đầu, chuyện thành đạo, xem xem chung quy không có gì xấu.

Nữ Oa sau khi lấy hai bảo vật, vẫn luôn hướng về nơi trong lòng mình bị dẫn dắt mà đi.

Bất Chu Sơn, dưới chân núi, bên một hồ nước.

"Đây không phải là nơi chúng ta trước đây sinh ra sao. . . . ." Phục Hy có chút cau mày, thầm nghĩ.

Hồ nước này cực kỳ kỳ diệu, chính là một tồn tại tương tự như Bát Bảo Công Đức Trì trên Tu Di Sơn, trong hồ nước này Âm Dương hai khí giao hòa quấn quýt, nhưng lại phân minh lẫn nhau.

Rõ ràng là một hồ nước, nhưng lại phân chia rõ ràng, một bên là Âm, một bên là Dương.

Chính là do tiên thiên Âm Dương khí hóa thành, cũng là nơi thai nghén Phục Hy và Nữ Oa.

"Vẫn xin đại huynh, hai vị đạo hữu hộ pháp cho ta." Nữ Oa yểu

điệu khẽ cúi người, cười nói.

Phục Hy gật đầu, không nói gì nhiều, điều này không nói cũng sẽ làm.

"Tự đương như vậy!" Thái Thượng và Thông Thiên cũng gật đầu đồng ý.

Nữ Oa thấy vậy, ném Sáng Tạo Chi Nhưỡng trong tay ra, tâm linh sở chí, một luồng nước hồ Âm Dương từ Đàm Âm Dương bay ra, một luồng nước hồ do tiên thiên Âm Dương khí hóa thành xông rửa vào Sáng Tạo Chi Nhưỡng.

Nắm Sáng Tạo Chi Nhưỡng ban đầu chuyển thành một bãi bùn nhão, nhìn thì như bùn nhão, nhưng thực chất từng điểm từng điểm đều ẩn chứa vô thượng tinh hoa.

Cùng với động tác của Nữ Oa, một cỗ khí thế kỳ diệu từ trên người Nữ Oa xuất hiện, thẳng xông lên trời.

Phục Hy thấy vậy, vội vàng ra tay muốn trấn áp, nhưng lại không thể làm được điều này, Thái Thượng và Thông Thiên cũng đều gia nhập vào, thi triển trăm phương ngàn kế, nhưng cũng không thể làm được.

Cuối cùng, ba người cũng chỉ có thể thở dài mà thán.

Trong tay Nữ Oa xuất hiện một dây hồ lô, đó là thứ nàng có được năm xưa, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, trên đó thai nghén bảy Tiên Thiên Linh Bảo, tuy có một quả hồ lô hóa thành hạt giống, nhưng cũng còn sáu Tiên Thiên Linh Bảo.

Nữ Oa nhắm mắt ngưng thần, thời gian chậm rãi trôi qua.

Khoảnh khắc này, vô số sinh linh đều cảm nhận được tại Bất Chu Sơn có đại sự sắp xảy ra.

Từng luồng mục quang của Tiên Thiên Thần Thai Thánh từ những nơi không rõ mà phóng tới.

Thiên hạ đại thần thông giả không biết bao nhiêu, Tiên Thiên Thần Thai Thánh giả lại càng không biết bao nhiêu.

Nữ Oa muốn tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ, điều này nghiêm trọng uy hiếp đến sự tồn tại của rất nhiều thần thánh, chủng tộc, những thần thánh ban đầu không biết chuyện gì sau khi nhìn thấy những Sáng Tạo Chi Vật kia và khí thế trên người Nữ Oa, cũng đều lần lượt hiểu ra.

Mà chỉ là mới muốn tạo ra, còn chưa tạo ra, đã có Thiên Đạo gia trì như vậy.

Bọn họ có thể cảm giác được, nếu thật sự để Nữ Oa tạo ra chủng tộc chưa từng có trước đây, những thần thánh khắp trời bọn họ dường như sẽ trở thành một trò cười vậy. . . . .

Thần thánh tu vi như vậy, cảnh báo trong lòng tự nhiên không phải vô căn cứ, điều này nói rõ ngày sau cực kỳ có khả năng sẽ trở thành hiện thực, thế là từng người đều chuẩn bị ra tay ngăn cản.

Phục Hy cảm nhận được những ác ý này, y chậm rãi hiển hóa đạo vận ra, một tia Hỗn Nguyên chân ý liền lan khắp chư thiên.

"Xin chư vị thần thánh quán lễ, tiểu muội Nữ Oa của ta hôm nay thành đạo, kẻ nào dám ngăn trở, thân vẫn đạo tiêu!" Đạo vận Phục Hy hiện hóa, thân người đuôi rồng, sinh ra thần thánh, chính là Hy Hoàng của Yêu tộc.

Trong Hồng Hoang, danh tiếng của Thiên Đình vô cùng tốt, công lao to lớn này quy về Thiên Đế anh minh Đế Tuấn, kế đó chính là Tứ Hoàng của Yêu tộc, Tam Hoàng không màng sự thế, chỉ duy nhất một người quản sự là Hy Hoàng, cũng là người có tính khí cực tốt, đối với các nhân sĩ Yêu tộc bên dưới hay các tiểu quan Thiên Đình, y cũng

không hề bày ra dáng vẻ của mình.

Y nổi tiếng là bình dị gần gũi, tính tình ôn hòa.

Thế nhưng, hôm nay, vì tiểu muội của mình có thể thành đạo, y giận dữ quát lớn, hiển hóa đạo vận ra ngoài.

"Chỉ bằng ngươi?

Vẫn chưa đủ!" Trên thương khung, một thân ảnh hiện hóa, đó là một tôn Tiên thiên thần thai thánh tự viễn cổ đến, tu vi sớm đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, tu vi cường đại vô cùng.

Y nhìn Phục Hy, tuy tu vi cũng cường hãn, nhưng vẫn kém y một chút.

Nhưng chỉ một chút này, trên thực tế lại không thể khiến y thoát khỏi sự quấn quýt của Phục Hy.

Bởi vậy, bên cạnh y lại có thêm hai tôn Tiên thiên thần thai thánh hiện hóa ra, từng đạo vận hiển hóa, tức khắc áp chế đạo vận của Phục Hy.

"Vậy nếu thêm huynh đệ của ta thì sao?" Thanh Bình kiếm của Thông Thiên xuất hiện bên cạnh y, lơ lửng giữa không trung, không gió tự động, y cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm ba tôn thần thánh trước mặt.

Thái Thượng không nói gì, chỉ yên lặng bước ra, dùng hành động biểu thị tất cả.

Ông!!!

Một cỗ đạo vận hiện hóa ra, tức khắc phản công trấn áp đạo vận của ba người đối diện.

"Chư vị đạo hữu, còn không hiện hóa thân hình, thật sự muốn nhìn thấy chủng tộc kia xuất hiện sao?!" Tôn Tiên thiên thần thai thánh

kiêu ngạo kia quát lớn.

Tức thì, toàn bộ thương khung hiện hóa hàng trăm thân ảnh.

Đó đều là những tồn tại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, chỉ còn một bước là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng một bước đó, lại là một cái khe trời, không biết còn phải mất bao lâu mới có thể vượt qua.

Ông!!!

Khí thế tức khắc quét qua, đạo vận của Thái Thượng, Thông Thiên, Phục Hy ba người như một chiếc thuyền đơn độc giữa sóng dữ biển cả, có thể lật úp bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, một đạo Chân Ý Hỗn Nguyên hiện ra, áp chế toàn bộ Chân Ý Hỗn Nguyên của tất cả thần thánh có mặt.

Đó là Chân Ý tỏa ra từ một cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên chân chính!

Đó là...

Chân Ý Hỗn Nguyên của Vô Thượng Thiên Đế Đế Tuấn!!!

Chỉ thấy Đế Tuấn không biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện, hiển lộ trên Thiên Đình trên không Bất Chu Sơn.

Cảnh tượng Thiên Đình hiện ra, Đế Tuấn mỉm cười nói: “Trẫm là Thiên Đế Thiên Đình, Yêu tộc là một phần tử của Thiên Đình, Nữ Oa thân là Yêu Hoàng, đương nhiên phải che chở Yêu tộc, mà Trẫm thân là Thiên Đế, tự đương phải che chở Nữ Oa.” “Hôm nay Oa Hoàng Nữ Oa của Yêu tộc chứng đạo, xin chư vị đạo hữu hãy tĩnh tâm quán lễ, chớ có...” Lời của Đế Tuấn chưa nói hết, nhưng bên trong lại ẩn chứa sát ý vô cùng, đây là sự tàn khốc của mặt trời, y tuy không phải hóa thân tàn khốc vô tình của mặt trời, nhưng rốt cuộc y cũng chấp

chưởng quyền hành của mặt trời, khiến chúng sinh phải run sợ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một Thiên Đế như vậy, và Đế Tuấn thân là Hỗn Nguyên, chỉ một niệm cũng có thể khiến chư thiên thần thánh phải khiếp sợ, không dám vọng động.

Tuy nhiên vẫn có kẻ lớn mật, ỷ vào tấm lòng rộng lớn của Đế Tuấn mà hỏi: "Bần đạo kính trọng Bệ hạ, nhưng Bệ hạ nên hiểu rõ, chủng tộc như vậy vốn không nên tồn tại trên thế gian, nếu thật sự xuất hiện, e rằng sẽ bất lợi cho Thiên Đình." Y vọng tưởng dùng chiêu này để kích khởi sát tâm của Đế Tuấn, khiến Đế Tuấn tự mình ra tay, như vậy bọn họ sẽ không cần động thủ.

Ai ngờ, Đế Tuấn không giận mà lại cười, lớn tiếng nói: "Ha ha ha ha!

Từ khi Trẫm bước vào Hỗn Nguyên, liền đã biết chủng tộc mà Nữ Oa sáng tạo ra chính là Nhân tộc, sự yếu ớt của Nhân tộc khiến người ta phải khiếp sợ, vạn tộc vạn linh Hồng Hoang chưa từng đản sinh ra một giống loài yếu ớt như vậy." "Nhưng sự kiên cường của Nhân tộc lại khiến người ta phải kinh ngạc, thiên phú của họ cao, tài tình của họ cao, nội tình của họ sâu sắc, đều vượt xa chư thiên thần thánh." "Trong vô cùng thời không, Nhân tộc đã chứng đắc vị trí nhân vật chính của Thiên Địa, Yêu Vu nhị tộc tranh giành thất bại, vị trí Thiên Địa đổi chủ." "Mà Trẫm cũng trong vô cùng thời không vẫn lạc dưới tay Vu tộc, nhưng thì sao chứ?!" "Những điều đó chẳng qua đều là những Thiên Đế của Yêu tộc chưa từng chứng đắc đạo Hỗn Nguyên, chứ không phải Thiên Đế của Thiên Đình hôm nay đã chứng đắc đạo Hỗn Nguyên!" "Trẫm thân là Thiên Đế, tự đương không thèm làm những hành vi như vậy, nếu Nhân tộc dám phạm Thiên Đình, tất đương tru diệt!

Nhưng hiện nay Nhân tộc còn chưa đản sinh, thì làm gì có tội

phạm Thiên Đình?" "Nếu dùng điều này để xóa sổ Nhân tộc, chẳng phải Trẫm ngay từ đầu đã nên xóa sổ Vu tộc sao?

Đã xóa sổ Vu tộc, vậy Long tộc có nên xóa sổ không?

Còn cả thương khung bao la, làm sao có thể dung nạp những thế lực bên ngoài Thiên Đình và Yêu tộc?" "Nhưng Trẫm không hề làm như vậy, nếu Nhân tộc sau này lớn mạnh đến mức muốn mưu cầu vị trí Thiên Đế Thiên Đình, vậy cứ để họ đến đi!

Trẫm sẽ đợi họ ở cảnh giới vô thượng, cực hạn của thời không!" "Nhưng điều này, không phải là lý do có thể xóa sổ họ bây giờ!" "Nếu cứ lo sợ kẻ đến sau, tất đương sẽ như Hồng Quân, trở thành tay sai của Đại Đạo, hóa thành khôi lỗi, cả ngày sợ hãi kẻ đến sau, như vậy, Hồng Hoang sẽ không còn là Hồng Hoang phồn hoa như bây giờ nữa!

Chỉ có vô úy quá khứ, vô úy hiện tại, vô úy tương lai, mới có thể vĩnh hằng đứng trên đỉnh Hồng Hoang, nhìn ngắm ức vạn năm dâu bể mà bản thân bất biến!" Những lời lẽ đầy tự tin và bá khí của Đế Tuấn truyền khắp chư thiên, vô tận sinh linh đều bị tấm lòng của y chấn động.

Thì ra đây chính là tấm lòng của Thiên Đế!

Đây chính là hoài bão của Thiên Đế!

Thiên Đế chưa bao giờ lo sợ kẻ địch trong tương lai!

Thiên Đế cũng sẽ không vì những chuyện chưa xảy ra mà chỉ có khả năng xảy ra mà liên lụy các chủng tộc khác!

Từ địa phủ u u, truyền đến một tiếng nói xa xăm.

Một lời che trời đất, một lời chấn thương khung!

"Tấm lòng rộng lớn của Bệ hạ, có thể dung nạp Hoàng Tuyền Cửu U Thập Bát Cảnh, Hậu Thổ kính nể vạn phần, chúng sinh địa

phủ đương tụng danh Thiên Đế, tôn quý vô thượng." "Ngô đẳng kính ngưỡng Thiên Đế, khấu bái Bệ hạ!" Chúng thần địa phủ lần lượt cúi lạy, lại có vô số u linh quỷ hồn cũng theo đó mà bái.

Trong vô ngần tinh không, có một lão giả mặc tinh bào, thong thả nói: "Tấm lòng Thiên Đế quảng đại, có thể dung nạp vô cùng tinh thần, có thể dung nạp vô ngần tinh không, quần tinh sinh linh đương tụng uy danh Thiên Đế, đương kính Bệ hạ." Theo lời nói của Tinh Thần lão tổ truyền khắp thương khung, vô số quần tinh sinh linh đều lớn tiếng hô to lời kính ngưỡng.

Ở Tứ Hải, Long Vương bay lên không trung, uy nghiêm bao trùm toàn bộ hải vực: "Độ lượng Thiên Đế có thể chứa nước Tứ Hải, dốc cạn thủy vực Hồng Hoang cũng không bằng một phần vạn độ lượng Bệ hạ, Long tộc Long Vương đương tôn danh Thiên Đế, đương kính Bệ hạ." Vô tận Long tộc và thủy tộc sinh linh, cũng đều tụng ca lời kính ngưỡng.

"Ngô đẳng nguyện tôn Thiên Đế, Thiên Đế vô thượng quang huy, quang diệu chư thiên!!!" Vô số đại lão của các chủng tộc, đều tán dương danh Thiên Đế.

Đây chính là Thiên Đế!!!

Đây chính là Thiên Đế Đế Tuấn được chúng sinh vạn tộc vạn linh kính ngưỡng!

Vạn tộc vạn linh, đương tụng Vô Thượng Thiên Đế!!

Bất kể là Long Vương Long tộc, hay Hậu Thổ địa phủ, hoặc những Hỗn Nguyên khác khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, bọn họ mới triệt để hiểu rõ tấm lòng của Đế Tuấn rốt cuộc rộng lớn đến mức nào, sự vĩ đại của Đế Tuấn rốt cuộc đạt đến trình độ nào!

Các Long Vương tự vấn lòng, nếu mình là người đầu tiên thành

tựu Hỗn Nguyên, không nói đến việc bình định ý chí Hỗn Nguyên chư thiên như Hồng Quân, ít nhất Long tộc cũng sẽ như Yêu tộc, trở thành chủng tộc mạnh nhất, mà đây mới chỉ là điều cơ bản nhất, ngoài ra, nếu các chủng tộc khác có đe dọa đến Long tộc, y sẽ không do dự ra tay tiêu diệt.

Hơn nữa, ngay cả khi Nhân tộc sắp xuất hiện, có khả năng đe dọa đến y, y không những không ngăn cản, mà còn ra tay giúp đỡ!

Cho dù Nữ Oa thuộc Yêu tộc, thuộc Thiên Đình, nhưng vào lúc này không nói tự mình ra tay, chỉ cần đứng một bên quan sát, Nữ Oa nhất định sẽ không thể vượt qua kiếp nạn này.

Bởi vì thiếu đi sự giúp đỡ của Thiên Đế, không nói đến những thần thánh cảnh giới Hỗn Nguyên kia, mà ngay cả những thần thánh chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên cũng sẽ không bỏ qua Nữ Oa.

Giống như hôm nay, nếu không có Thiên Đế ra tay, Nữ Oa nhất định sẽ vẫn lạc.

Thì làm sao có thể tâm vô bàng vụ mà tiếp tục cảm ngộ, tranh thủ ngưng tụ đến thời khắc tối ưu được.

Và những thần thánh cảnh giới Hỗn Nguyên kia, nể mặt Thiên Đế, cũng đều không lựa chọn ra tay.

Quả nhiên như Thiên Đế đã nói, nếu cứ lo sợ kẻ đến sau, thì còn tính là cường giả chân chính gì nữa!

Cường giả chân chính không sợ bất cứ thử thách nào, không sợ bất cứ tương lai nào!

Đương nhiên, nếu lời này do người khác nói, bọn họ chỉ sẽ cười khinh bỉ, nhưng đây là lời do Thiên Đế nói, ý nghĩa lại hoàn toàn khác.

Các thần thánh thành tựu Hỗn Nguyên đều nể mặt Thiên Đế, lớn tiếng hô hào, biểu minh lập trường của mình, và đây chính là nhân

mạch của Thiên Đế!

Đây chính là công tín mà Đế Tuấn đã tích lũy qua ức vạn năm!

Đừng nói Nhân tộc không thể lật đổ Thiên Đình, cho dù có thể, họ cũng không thể thật sự lật đổ được!

Bởi vì họ dám động đến Thiên Đình, đó không chỉ là động đến Yêu tộc, động đến Đế Tuấn, mà là động đến vô cùng vô tận sinh linh!!!

Huống chi, Nhân tộc sở dĩ có thể đản sinh, tuy nói là do Nữ Oa sáng tạo, nhưng quan trọng hơn vẫn là nhờ có Thiên Đế che chở, điều này mới khiến chư thiên thần thánh thành công bỏ qua cho họ một lần, nếu không e rằng hôm nay ngay cả Nữ Oa cũng phải vẫn lạc tại đây.

Ân huệ lớn như vậy, họ sao có thể không tri ân báo đáp, mà lại lấy oán báo ân!

Trong Tử Tiêu Cung.

Sắc mặt Hồng Quân xanh mét, y rất muốn ra tay với Thiên Đế, nhưng lý trí mách bảo y rằng y hiện tại vẫn không phải đối thủ của Thiên Đế, huống chi y còn không có trợ thủ, mà Đế Tuấn lại có vô số trợ thủ.

Hơn nữa y là nhân vật duy nhất trong Hồng Hoang bị mọi người hô hào đánh, là tồn tại thực sự bị thế nhân khinh bỉ.

Y và La Hầu là hai cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên duy nhất ở trong Hỗn Độn, cũng là hai cường giả Hỗn Nguyên duy nhất không tụng ca Thiên Đế.

“Thiên Đế...” “Ta đảo muốn xem, đợi đến khi Nhân tộc giáng thế, nếu lật đổ Thiên Đình của ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ có biểu tình thế nào!!!” “Ha ha ha ha...” ...

Bất Chu Sơn.

“Ngô đẳng kính tôn Bệ hạ, tấm lòng Bệ hạ rộng lớn, xa không thể sánh bằng ngô đẳng.” Những sinh linh đã ra ngăn cản Nữ Oa thành đạo trước đó, đều biến sắc, rồi cúi người bái lạy Thiên Đế.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, mỉm cười, một tia Chân Ý Hỗn Nguyên thu hồi, lại bảo vệ Nữ Oa ở giữa.

Những Tiên thiên thần thai thánh kia lại quay đầu lại xin lỗi Phục Hy, dưới tiếng hừ lạnh của Phục Hy đều lui đi.

Phục Hy trong lòng hiểu rõ, nếu không phải Bệ hạ đích thân đến, những người này làm gì còn xin lỗi, e rằng sớm đã ra tay đánh chết Nữ Oa, ngay cả mình và Thái Thượng, Thông Thiên cũng khó mà sống sót.

“Phục Hy đại diện Nữ Oa đa tạ Bệ hạ!

Phục Hy ngày sau nhất định sẽ vì Thiên Đình mà can trường đồ địa!!” Phục Hy cúi người thật sâu, trong lòng vô vàn cảm động nói.

“Không có gì, đứng dậy đi.” Đế Tuấn phất tay, một tia thần lực nâng Phục Hy đứng dậy.

Cứ như vậy, Thiên Đế ngự trên cửu thiên, lặng lẽ quan sát Nữ Oa tạo nhân.

Đã lâu, không biết bao nhiêu năm trôi qua.

“Cuối cùng cũng sắp tạo nhân...” Diệp Hiên khẽ thở dài.

Rõ ràng những năm tháng này chỉ như thoáng chốc, nhưng hắn lại cực kỳ chú ý đến cảnh tượng này, mỗi khi nghĩ đến Nhân tộc sắp xuất hiện, trong lòng hắn lại dâng trào kích động khôn nguôi, không thể nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác.

Là một Nhân tộc, dù không phải Nhân tộc của thế giới này, nhưng rốt cuộc hắn cũng là Nhân tộc, vì vậy cũng có chút cảm giác thuộc về.

Bất Chu Sơn.

Nữ Oa đột nhiên mở mắt, lúc này nàng bất kể là tinh khí thần hay những thứ khác đều đã đạt đến đỉnh phong, lại có cảm ngộ truyền từ Diệp Hiên phía sau, Nữ Oa lúc này chính là Nữ Oa hoàn hảo nhất!

Chương 115

Nàng giơ tay phất lên, cành hồ lô đằng rơi vào tay nàng ẩn chứa vô cùng Đại Đạo Sinh Mệnh và Đại Đạo Tạo Hóa, rồi rơi xuống.

Ba tháp!

Một tiếng vang lên, chính là cành hồ lô đằng đầy sinh mệnh và tạo hóa kia đập vào lớp đất đầy sức sáng tạo.

Ba tháp!...

Ba tháp!

Cứ như vậy, Nữ Oa vung roi ba ngàn lượt, ba ngàn Đại Đạo cũng theo đó được nàng vung vào vũng bùn lầy kia.

Lúc này, Đất Tạo Hóa trông có vẻ vẫn là bùn lầy, nhưng trên thực tế đã được Diệp Hiên mượn tay Nữ Oa quán chú Tam Thiên Đại Đạo vào.

Đây chính là Nhân tộc được tạo ra từ Đất Tạo Hóa làm thân hồn, Thần Linh Chi Tâm làm tín niệm, Tam Thiên Đại Đạo làm đường đạo!

Thế nhưng hiện nay, lại chỉ còn thiếu một bước, đó chính là Nữ Oa sẽ hoàn toàn tạo ra họ!!!

Trong cõi u minh, tuy không có thần thánh nào dám động tâm tư gì với Nhân tộc nữa, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả đều trợn tròn mắt!

"Đây rốt cuộc là chủng tộc gì?!

Sao Nhân tộc nhỏ bé lại có thể thừa tải Tam Thiên Đại Đạo?!!!"
"Dám tạo ra một chủng tộc có thể thừa tải Tam Thiên Đại Đạo, Nữ

Oa này quả là quá độc ác!!!" "Khó trách Thiên Đế nói sau này Nhân tộc sẽ đại hưng, thậm chí trong vô cùng thời không Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa, Vu Yêu đều bại lạc, thì ra Nhân tộc lại có thể thừa tải Tam Thiên Đại Đạo!!!" "Nội tình như vậy, vượt xa ngô đẳng thần thánh!!!

E rằng có thể truy tìm đến Thần Ma Đại Đạo thời xưa!!!" Không biết bao nhiêu thần thánh trong lòng phát ra sát ý, nhưng theo sau đó là một ánh mắt ôn hòa chiếu vào lưng bọn họ.

Khiến bọn họ đều giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đế, bất kể nhìn từ hướng nào, luôn có thể nhìn thấy Thiên Đế mỉm cười với họ.

Đây là lời cảnh cáo của Thiên Đế, nghĩ thì có thể, nhưng tuyệt đối đừng động, động là chết.

Ngay khi những Tiên thiên thần thai thánh này bị chấn nhiếp, chỉ thấy Nữ Oa bóp nát Thần Linh Chi Tâm, trong đó tức khắc bùng phát ra vô cùng tín niệm, được Nữ Oa thu lấy, hòa vào vũng bùn lầy kia.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, Nữ Oa lại vung cành hồ lô đẳng trong tay.

"Ta nguyện các ngươi có tấm lòng kiên cường bất khuất, con đường cầu đạo vô cùng gian nan, bất kể trải qua bao nhiêu khổ nạn, đều sẽ chứng đạo thành công." Cành hồ lô đẳng này rơi xuống, bắn ra không biết bao nhiêu bùn đất.

Một chút bùn đất kia trong không trung hóa thành một hình người, đó là Tiên thiên đạo thể, sinh ra đã là người trưởng thành, đây là đợt sinh linh đầu tiên mà Nữ Oa sáng tạo ra.

Từng hình người theo từng chút bùn đất biến hóa mà xuất hiện, y phục không đủ che thân, đứng giữa trời đất, có chút bàng hoàng không

biết làm gì.

"Ta nguyện các ngươi lấy Nhân tộc làm tên, tự đương thừa tải vinh quang của Nhân trong Tam Tài, sinh ra giữa trời đất, đương nhiên phải cống hiến cho trời đất." Ba tháp!

"Ta nguyện Nhân tộc không sợ hãi tất cả, trong lòng vô úy, trên con đường cầu đạo không sợ gian nan khổ cực, không sợ uy thế của chư thiên thần thánh." Ba tháp!

Theo lời nói của Nữ Oa không ngừng rơi xuống, từng hình người xuất hiện dưới chân nàng.

Những Nhân tộc này vô cùng yếu ớt, hơn nữa chiều cao không cao, chỉ vỏn vẹn hai ba mét, so với những Tiên thiên thần thai thánh động một cái là vạn trượng thì quả thật nhỏ bé đến đáng sợ.

Mà Diệp Hiên cũng không chỉ đứng nhìn, trên thực tế hắn đã bỏ ra không ít sức lực trong việc sáng tạo Nhân tộc.

Ví dụ như việc dung nạp Tam Thiên Đại Đạo, đó chính là bút tích lớn của hắn.

Ngoài hắn ra, trong thế giới này cũng chỉ có Bàn Cổ nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo, mà Nữ Oa căn bản không thể nào dung nhập một tia đặc tính của Tam Thiên Đại Đạo vào đó.

Mà điều này cũng không có nghĩa là Nhân tộc có thể sinh ra đã chấp chưởng Tam Thiên Đại Đạo, chỉ là nói Nhân tộc có thiên tư có thể tu luyện Tam Thiên Đại Đạo, trên thực tế chỉ là có tư cách tu luyện, không có nghĩa là họ thật sự có thể tu luyện ra, càng không có nghĩa là sinh ra đã chấp chưởng Tam Thiên Đại Đạo.

Điều đó ngay cả Thần Thượng Hải Đại Đạo cũng không làm được, và duy nhất chỉ có Bàn Cổ làm được.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Nữ Oa, từng Nhân tộc xuất

hiện trong thế giới Hồng Hoang, họ đản sinh dưới chân Bất Chu Sơn bên cạnh Âm Dương Đàm, vì những dòng nước Âm Dương này cũng khiến họ có sự phân biệt nam nữ.

Mỗi một Nhân tộc đều có vô cùng tương lai, vì mỗi người trong số họ đều có khả năng tu luyện thành công bất kỳ Đại Đạo nào trong Tam Thiên Đại Đạo.

Có thể có những kẻ thiên tư cực cao, cơ duyên cực lớn có thể chạm đến Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo trong truyền thuyết cũng không chừng...

Thân thể và linh hồn của những Nhân tộc này được tạo ra bằng Đất Tạo Hóa, đây là tài nguyên tạo ra sinh linh cao cấp và đỉnh cấp nhất, cũng tức khắc khiến họ có nội tình có thể sánh ngang với các Tiên thiên thần thai thánh.

Còn ý chí của họ được hóa thành từ tài nguyên sinh linh đỉnh cấp như Thần Linh Chi Tâm, sinh ra đã có tấm lòng vô địch, không khuất phục trước mọi thứ.

Cho dù các thần thánh lúc này mạnh mẽ hơn họ rất nhiều, nhưng họ kiên tin mình có thể tự yếu ớt mà vươn lên, trực chỉ cửu thiên, khiến chư thiên thần thánh không dám coi thường mình, thậm chí là ngự trị trên đỉnh Hồng Hoang!

Mỗi một Nhân tộc đều có vẻ ngoài cực kỳ giống nhau, nhưng ít nhiều đều có chút khác biệt.

Có người trước ngực ẩn chứa Chí Tôn Cốt, ngay khi sinh ra đã có thần uy vô thượng, đó là một đứa trẻ sơ sinh, sinh ra đã bất phàm, là một trong những sinh linh cuối cùng mà Nữ Oa sáng tạo ra.

Nữ Oa tổng cộng tạo ra ba đợt, một đợt trung niên, một đợt thanh niên, một đợt thiếu niên, trong đợt thiếu niên có trẻ sơ sinh, và đứa bé

có Chí Tôn Cốt kia là một đứa trẻ hai tuổi.

Có người ẩn chứa vô cùng sát ý, dường như sinh ra đã muốn đồ sát hết chư thiên.

Có người tướng mạo bình thường, đối mặt với sự nhìn trộm của chư thiên thần thánh, cau mày, lui về phía sau mọi người, không lộ vẻ gì, nhưng không ai biết sức mạnh cường đại ẩn chứa trong cơ thể y.

Có người trông không có gì kỳ lạ, nhưng tự tin mình là thể chất mạnh nhất, tự xưng là Bá Thể, trong ánh mắt đầy kiên định và tự tin mà người thường khó có thể sánh được.

Từng người tài hoa tuyệt luân tự trong Nhân tộc đản sinh ra, họ là những tồn tại độc nhất vô nhị, nhưng lại cùng là Nhân tộc.

Khi Nữ Oa kết thúc việc sáng tạo, tổng cộng có mấy vạn tôn Nhân tộc.

Những Nhân tộc này tuy mỗi người yếu ớt vô cùng, dường như bất kỳ ý niệm nào của chư thiên thần thánh cũng có thể tiêu diệt họ, nhưng không ai dám coi thường những Nhân tộc vừa mới sinh ra này!

Bởi vì tuy họ sinh ra ti vi yếu ớt, nhưng lại có Tiên thiên đạo thể có thể thừa tải Tam Thiên Đại Đạo với vô số tương lai!!!

Có nội tình đáng sợ đủ để sánh ngang với các Tiên thiên thần thai thánh!!!

Có thiên phú đáng sợ vượt xa các thần thánh!!!

Và tất cả những điều này hợp lại, chính là Nhân tộc!!!

Đến đây, Nhân tộc đản sinh!!!

Một cỗ khí vận cường đại vô cùng tự hư không ngưng tụ, đó là khí vận của mấy vạn Nhân tộc nhỏ bé trước mắt, nhưng lại có khí vận vượt xa đa số chủng tộc Hồng Hoang!

Mà đây, mới chỉ là khí vận ngưng tụ khi Nhân tộc vừa mới đản sinh!!!

Oanh!!!

Nữ Oa cũng theo sự đản sinh của Nhân tộc, triệt để ngưng kết thành Hỗn Nguyên Đạo Quả, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng, một cỗ uy áp cực mạnh truyền đến xung quanh.

"Bệ hạ!!!

Chủng tộc Nhân tộc này, thật sự là quá đáng sợ!!!" "Đúng vậy!!!

Bệ hạ!

Một chủng tộc được Đại Đạo yêu thương sâu sắc như vậy, không nên tồn tại trên thế gian a!!!" Từng đạo thần niệm đang cầu xin Thiên Đế Đế Tuấn, mong muốn được chấp thuận, để tiêu diệt những Nhân tộc này.

Trong bóng tối không biết bao nhiêu thần thánh hướng ánh mắt hung tàn về phía Nhân tộc.

Mặc dù Nữ Oa hiện đã chứng đạo, nhưng họ vẫn có ý định cầu Thiên Đế ra tay, chỉ cần Thiên Đế ra tay, bất kể Nữ Oa có chứng đạo hay không, Nhân tộc đều tất tử vô nghi.

Chúng Nhân tộc cũng cảm nhận được điều này, họ cảm nhận được mối đe dọa tử vong, nhưng không một ai sợ hãi, tất cả Nhân tộc đều trừng mắt nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Nhưng họ lại không nhìn thấy một ai, tu vi của họ không đủ, căn bản không nhìn thấy những thần thánh kia.

Có một Nhân tộc cổ xưa nhất, cũng là Nhân tộc đầu tiên trưởng thành trong đợt đầu tiên, cảm nhận được cảm xúc của Nhân tộc sau đó, quỳ xuống trước Nữ Oa, nói: "Cúi xin Thánh Mẫu cứu giúp Nhân

tộc!" "Cúi xin Thánh Mẫu cứu giúp Nhân tộc!!!" Khi nhìn thấy người trung niên lớn tuổi nhất kia quỳ xuống, mấy vạn Nhân tộc cũng đều quỳ xuống trước Nữ Oa.

Bất khuất chỉ là đối mặt với mối đe dọa không khuất phục, chứ không phải là không thể từ tâm mà kính trọng người khác.

Và nghi lễ quỳ bái này, chính là nghi lễ long trọng nhất và kính trọng nhất.

Dùng để bái Thánh Mẫu Nhân tộc Nữ Oa, cũng không tính là chuyện làm tổn hại Đạo Tâm.

"Cút!" Thiên Đế chưa kịp lên tiếng, một âm thanh uy chấn thiên hạ xuất hiện.

Đó là âm thanh cực kỳ bá đạo vô cùng, một tôn Tiên thiên thần thai thánh đứng trên cửu tiêu, nhìn những thần thánh ẩn mình trong bóng tối, sắc mặt lạnh nhạt vô cùng.

Một cỗ đạo vận hiện hóa ra, từng tia bá đạo áp chế hoàn toàn những thần thánh kia, khiến họ không thể động đậy.

"Tê...

Đây là ai?

Sao lại cường đại như vậy!" Vị trưởng giả kia kinh ngạc nói.

Y tuy không thông tu hành, nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được sự cường đại của tôn thần thánh kia.

"Đây là Đông Hoàng Thái Nhất, là một trong Lục Ngự của Thiên Đình, là tôn vị Đông Hoàng, trưởng tử của Gia Hoàng Hồng Hoang." Nữ Oa giải thích cho y.

Nàng nhận ra sự kỳ lạ của Nhân tộc đầu tiên vừa mới đản sinh trước mặt, trông có vẻ bình thường, không có đặc điểm gì, nhưng

thực tế lại có một cỗ tín niệm vĩ đại, một cỗ niệm che chở Nhân tộc.

Đó là một Đại Đạo đặc biệt vô cùng, không thuộc Tam Thiên Đại Đạo, đó là Hậu Thiên Chi Đạo, nhưng lại gần giống với Đại Đạo Hộ Vệ, song lại không phải Đại Đạo Hộ Vệ.

"Thì ra là Đông Hoàng Bệ hạ!" Vị trưởng lão kia gật đầu, thầm ghi nhớ.

Đối với thần thánh có ân với Nhân tộc, Nhân tộc đương nhiên sẽ ghi nhớ, nhưng những kẻ vọng tưởng tiêu diệt Nhân tộc, Nhân tộc cũng sẽ báo thù lại!!!

Thiên Đế từ từ đứng dậy, phất tay gỡ bỏ lực trấn áp của Thái Nhất, lạnh lùng nói: "Trẫm đã nói trước, muốn tiêu diệt Nhân tộc Trẫm không quản, nhưng ai dám thật sự ra tay với Nhân tộc, vậy thì hãy chuẩn bị thân vẫn, các ngươi coi lời Trẫm nói là gió thoảng bên tai sao?" "Không dám!!!" "Ngô đẳng đây xin lui, từ nay về sau không dám nảy sinh niệm này nữa!!!" Những Tiên thiên thần thai thánh kia, đều thu hồi thần niệm, không dám yêu cầu quá nhiều, cũng không dám chú ý đến nơi này nữa.

"Đây là Thiên Đế, là Thiên Đế Hồng Hoang, tồn tại tôn quý nhất, cũng là tồn tại mạnh nhất, sự đản sinh của các ngươi, là nhờ sự che chở của Thiên Đế, mới khiến vô vàn thần thánh không dám hãm hại các ngươi." "Trước khi các ngươi đản sinh, những thần thánh kia vọng tưởng đánh giết ta, ngăn cản sự xuất hiện của các ngươi, vì sự xuất hiện của các ngươi khiến họ cảm thấy sợ hãi, cảm thấy khủng bố, may mắn có Thiên Đế ra tay, che chở ta, cũng che chở các ngươi, như vậy, Nhân tộc mới có thể bình an." Lời nói của Nữ Oa lại truyền ra, giải thích một lần nữa cho Nhân tộc.

"Nhân tộc hiện tại quá yếu ớt, vẫn cần được che chở, nhưng Nhân tộc đương nhiên phải tự cường, rồi sẽ có một ngày, các ngươi vẫn sẽ

thoát khỏi sự che chở, chỉ khi Nhân tộc không còn cần Thiên Đế che chở, không còn cần ta che chở nữa, Nhân tộc mới có cơ hội trở thành đại tộc chân chính!" "Thánh Mẫu giáo huấn, ngô đẳng khắc ghi trong lòng, ân huệ của Thiên Đế Bệ hạ và Đông Hoàng Bệ hạ hôm nay, Nhân tộc ngô đẳng tự đương ghi nhớ trong lòng, ngày khác Thiên Đình gặp nạn, Nhân tộc tự đương ra sức giúp đỡ một tay!" Vị trưởng giả kia tuy quỳ trên mặt đất, nhưng lời nói lại vô cùng kiên định, khiến chúng Nhân tộc đều tin phục.

"Ngô đẳng khắc ghi Thánh Mẫu giáo huấn, có ân tất báo!!!" Các Nhân tộc đang quỳ đồng thanh hô lớn, ghi nhớ tất cả những gì diễn ra hôm nay vào trong lòng.

"Đứng dậy đi~" Nữ Oa khẽ mở miệng, đối với chủng tộc do mình sáng tạo ra trong lòng cũng có ý yêu thương.

Sau đó nàng phất tay, từng tia tiên lực vận chuyển, khiến tất cả những Nhân tộc trần truồng kia đều hiện hóa ra y phục, rồi lại nâng họ đứng dậy.

"Ngô danh Suỳ Nhân Thị, đương thừa tải Đại Đạo Hỏa Chủng, đây vừa là Đại Đạo Hộ Vệ lại là Đại Đạo Truyền Thừa, sự truyền thừa của Nhân tộc tự đương không dứt, Nhân tộc tự cường bất tức, Hỏa Chủng không dứt, truyền thừa Nhân tộc không dứt!" Vị trưởng giả lớn tuổi nhất bước ra, lớn tiếng hô.

Oanh long long!!!

Kèm theo lời nói của Suỳ Nhân Thị, tu vi của y tức khắc đột phá phi mãnh, một ngày ngàn dặm, lại từ một phàm nhân, liên tiếp phá vỡ vô số cảnh giới, đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Điều này tuy chỉ là cảnh giới mà vô số Tiên thiên thần thai thánh trong Hồng Hoang đạt được khi đản sinh, nhưng giữa đó và phàm nhân trên thực tế vẫn có rất nhiều cảnh giới, vì vậy Suỳ Nhân Thị một

bước lên Kim Tiên, quả là thiên tư kỳ tuyệt.

Chẳng thấy những Tiên thiên thần thai thánh kia đều thai nghén bao nhiêu năm mới đản sinh ra, còn Suỳ Nhân Thị lại chỉ là sinh linh hậu thiên vừa mới đản sinh.

Sức mạnh của Suỳ Nhân Thị tăng vọt, chỉ trong chốc lát, liền đạt đến đỉnh phong Kim Tiên, chỉ còn thiếu một tia là có thể bước vào cảnh giới Thái Ất.

Tuy trong Hồng Hoang vẫn là tồn tại cực kỳ yếu ớt, nhưng tương lai của y đáng để kỳ vọng, một ngày lên Kim Tiên, ngày sau lại lên Hỗn Nguyên thì có gì đáng ngạc nhiên.

"Ừm, không tệ, đứa nhỏ này tuy yếu, nhưng đương nhiên sẽ là Nhân Hoàng!" Phục Hy bên cạnh nhìn thấy sau đó, âm thầm gật đầu khẳng định.

Suỳ Nhân Thị tuy tu vi yếu ớt, nhưng cỗ tín niệm vô danh kia cùng với Đại Đạo của y, trở thành Nhân Hoàng tự nhiên là chuyện hợp tình hợp lý.

"Nhân tộc quả nhiên danh bất hư truyền, Trẫm rất vui, trong Hồng Hoang lại sinh ra một chủng tộc mạnh mẽ như vậy, được Đại Đạo yêu quý, được Thiên Đạo yêu thương, hy vọng Nhân tộc chớ phụ Thiên Đạo, bất chấp Đại Đạo." Trong đôi mắt Thiên Đế Đế Tuấn lộ ra một tia tán thưởng.

Y trong vô cùng thời không, đã thấy quá nhiều Nhân tộc không có đầu óc, những Nhân tộc đó từng người từng người ỷ vào mình có chút tu vi, liền khẩu xuất cuồng ngôn, không coi Thiên Đạo vào mắt, nếu không phải Thiên Đạo vô linh, sớm đã bị tiêu diệt.

Thiên Đạo thì còn đỡ, thậm chí có một số người lại còn dám phản bội Đại Đạo, nói lời ngông cuồng với Đại Đạo, Đại Đạo là gì?

Đó là mọi thứ tối thượng, đừng nói bản thân Nhân tộc vốn dĩ được sinh ra dưới sự an bài của Thiên Đạo dưới Đại Đạo, ngay cả Nữ Oa, chính y và không biết bao nhiêu sinh linh đều tồn tại vì có Đại Đạo, thậm chí ngay cả Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma và Bàn Cổ Phụ Thần cũng vậy.

Nếu Đại Đạo hư vô, thì chư thiên thật sự sẽ không tồn tại, mọi thứ đều sẽ biến mất.

Còn nói gì đến Nhân tộc...

Tuy nhiên Nhân tộc trong thế giới này dường như không có những thói xấu đó, từng người đều có thiên tư cực cao, trong lòng đầy lòng biết ơn đối với thế giới, Nhân tộc tuy không sợ thần thánh, nhưng vẫn sẽ tôn kính những tồn tại đáng tôn kính.

Ví dụ như Thánh Mẫu Nhân tộc Nữ Oa đã sáng tạo ra họ, ví dụ như Thiên Đế Đế Tuấn đã che chở họ để họ có thể như nguyện xuất thế, ví dụ như Đông Hoàng Thái Nhất vừa mới quát mắng thần thánh khắp nơi và áp chế thần thánh khắp nơi.

Nhân tộc đối với ba vị thần thánh này, đều vô cùng tôn kính.

Ông!!!

Giờ khắc này, thiên địa đại biến, tức thì sinh ra vô cùng công đức kim quang.

Ngày xưa Minh Hà sáng tạo ra A Tu La tộc còn có công đức kim quang, hôm nay sáng tạo ra Nhân tộc hoàn mỹ sao lại không có công đức kim quang.

Vô lượng công đức chiếu sáng cả bầu trời thành màu vàng rực, nhân vật chính của Thiên Địa xuất hiện, tuy chưa thật sự đăng đỉnh, nhưng cũng đã xuất hiện công đức kim quang cực kỳ to lớn.

Công đức kim quang này không nhiều như khi Hậu Thổ hóa luân

hồi, cũng không nhiều như khi Thiên Đình thành lập, nhưng cũng đã là gần như vậy rồi, chỉ kém hai cái kia mà thôi.

Trong nhận thức của Diệp Hiên, trong truyền thuyết Hồng Hoang kiếp trước, Nữ Oa đã dựa vào công đức sáng tạo Nhân tộc mà bước vào cảnh giới Thánh Nhân, nay lại nhờ sáng tạo Nhân tộc mà trực tiếp ngưng tụ vô cùng Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Thậm chí còn tiết kiệm được không biết bao nhiêu công đức!

Vô vàn công đức này tức khắc chia thành mấy phần, một phần ba rơi vào Nhân tộc, khí vận tức thì thăng hoa.

Lại có năm phần rơi vào đỉnh đầu Nữ Oa, còn hai phần còn lại thì tuyệt đại đa số rơi vào đỉnh đầu Đế Tuấn, lại có một phần nhỏ rơi vào đỉnh đầu Thái Nhất, còn lại một chút linh tinh thì rơi vào đỉnh đầu Phục Hy, Thái Thượng, Thông Thiên.

Thiên Đế Đế Tuấn nhìn những Nhân tộc trước mặt, phất tay, một phần rưỡi công đức kim quang trên đỉnh đầu liền rơi vào trong Nhân tộc.

Từng Nhân tộc tức khắc hân hoan không ngớt, lại một lần nữa tán tụng danh Thiên Đế, họ dường như đã phần nào hiểu được vì sao chúng sinh Hồng Hoang, thậm chí Thánh Mẫu của họ, lại tôn kính Thiên Đế đến vậy.

Dường như...

Thiên Đế này thật sự rất đáng để người ta tôn kính.

Thái Nhất thấy Đại huynh như vậy, cũng phất tay đưa những công đức kia rơi vào trong Nhân tộc.

Công đức trên đỉnh đầu Nhân tộc càng thêm to lớn, đã gần như có đến một nửa công đức kim quang.

Nữ Oa thấy vậy, liếc nhìn huynh trưởng của mình, huynh trưởng nàng vẫn cần công đức để thành tựu Đại Đạo, nhưng cuối cùng vẫn chọn trao công đức cho Nhân tộc.

Oanh long long!!!

Tức thì, công đức Nhân tộc tập trung đủ đến hơn chín phần rưỡi!

Số công đức kim quang còn lại cũng sớm đã bị Phục Hy, Thái Thượng, Thông Thiên hấp thu, nhìn hành động của Thái Nhất, Đế Tuấn, Nữ Oa, ba người nhìn nhau, tức thì có chút lúng túng.

Chương 116

Oanh long long!!!

Công đức khổng lồ vô tận, dường như vô cùng vô tận, rơi vào giữa đám người.

Dưới sự tẩy lễ của công đức mênh mông như vậy, tu vi của từng Nhân tộc tăng vọt.

Từng đợt kim quang lóe lên, khí tức của từng Nhân tộc đều mạnh mẽ không ngừng!

Mấy vạn Nhân tộc, tức khắc tất cả đều như Suỳ Nhân Thị bước vào cảnh giới Kim Tiên!!!

Ai ai cũng là Kim Tiên, đây chính là Nhân tộc!!!

Mà Suỳ Nhân Thị dưới sự gia trì của công đức, càng trực tiếp bước vào cảnh giới Thái Ất, đạt đến hậu kỳ Thái Ất mới dừng lại!

Oanh long long!!!

Theo sự thăng tiến tu vi tổng thể của Nhân tộc, khí vận vốn đã vô cùng to lớn lại càng trở nên mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu!

"Đa tạ Bệ hạ và Đông Hoàng đã thành toàn Nhân tộc." Nữ Oa khẽ cúi người, thay Nhân tộc nói lời cảm tạ.

Thiên Đế lắc đầu, cười nói: "Vốn dĩ là công đức sáng tạo Nhân tộc, trả lại cho họ cũng không có gì." Thái Nhất thì không nói một lời, lạnh lùng khó hiểu.

Sau đó, tất cả cảnh tượng trên bầu trời biến mất, thân ảnh Thiên Đế và Đông Hoàng cũng theo đó biến mất, bầu trời khôi phục lại như cũ.

Thái Thượng và Thông Thiên bên cạnh tức khắc trong lòng cảm động, dường như lĩnh ngộ được điều gì đó.

Họ gãi tai gãi đầu, cau mày thật chặt, dường như có đại cơ duyên nào đó đang đến, nhưng lại không biết cụ thể rơi vào đâu.

Đúng lúc này, Nữ Oa từ từ mở miệng nói: "Ba tôn thần thánh này chính là những thần thánh đã che chở ta cùng Thiên Đế và Đông Hoàng trước đây, trong đó một vị là đại huynh của ta, hiệu Phục Hy, hai vị trưởng giả còn lại là Thái Thượng đạo hữu, vị kia thì là Thông Thiên đạo hữu, đều là những tồn tại đã che chở ta trước đây." "Ngô đẳng đa tạ ba vị thần thánh đã che chở Thánh Mẫu, Nhân tộc tự đương ghi nhớ trong lòng." Suỳ Nhân Thị nghe vậy, liền vội vàng học theo những Tiên thiên thần thai thánh kia mà khẽ cúi người chắp tay cảm tạ.

"Ngô không hề xuất bao nhiêu sức, lại còn hấp thu công đức, quả thật thấy hổ thẹn không ngớt." Phục Hy lắc đầu, nói.

Thái Thượng và Thông Thiên cũng đều gật đầu, chỉ là họ thấy công đức đến cũng không chống cự, trực tiếp hấp thu luôn.

"Công đức là do Thiên Đạo cảm ứng mà ra, phần công đức thuộc về Nhân tộc vốn dĩ là ba phần, còn những phần kia vốn dĩ thuộc về ba vị thần thánh, cớ gì phải nói hổ thẹn." Suỳ Nhân Thị lại là người hiểu sự lý, hiểu đại nghĩa, nghe Phục Hy nói vậy, liền đáp lại.

Và lúc này, Thái Thượng nhìn Nhân tộc mơ hồ có chút minh ngộ, cơ hội thành đạo của mình có lẽ chính là rơi vào trong Nhân tộc cũng không chừng.

Ngay lập tức, y mặt lộ đại hỷ, liền vội vàng nói với Thông Thiên: "Tam đệ, ngày trước Minh Hà lập giáo tạo A Tu La mà thành thánh, hai vị thánh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phương Tây cũng lập Tây Phương Giáo lập bốn mươi tám đại hồng nguyện mà thành thánh." "Mà thành

đạo có thuyết công đức to lớn thành đạo, Nữ Oa đạo hữu chính là như vậy, chỉ cần ngô đẳng lập giáo dẫn dắt ra công đức khai thiên, liền có thể lập tức chứng đạo, bước vào Hỗn Nguyên vô thượng!" Lời này vừa ra, trong mắt Thông Thiên cũng tinh quang lóe lên, gật đầu nói: "Đại huynh lời này rất có lý!

Bọn họ đều nằm dưới Tiên Môn, bởi vậy mới chỉ có thể lập giáo, ngô đẳng lại có thể trực tiếp lập môn, thuộc về môn phái của riêng mình!" Nói xong, Thông Thiên liền không nhịn được cáo từ các thần thánh, trở về đạo trường bế quan tham ngộ, y muốn lập một đại giáo vô thượng, không đúng, là một đại môn vô thượng!

Còn Thái Thượng thì đến trước mặt Nữ Oa, hành một lễ nói: "Nữ Oa đạo hữu, ngô có cảm giác cơ duyên ứng với Nhân tộc, việc bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên chính là rơi vào trong Nhân tộc, ngô muốn lập một môn phái trong Nhân tộc, lấy tên là Nhân Môn, chuyên để truyền thụ pháp tu hành của Nhân tộc, cơ hội cảm ngộ Đại Đạo, cùng với đạo lý làm người xử thế, hơn nữa còn che chở Nhân tộc, giúp họ vượt qua lúc nguy nan, có được không?" Nữ Oa dù sao cũng là Thánh Mẫu Nhân tộc, y muốn lập một đạo môn trong Nhân tộc, vậy nhất định phải được sự đồng ý của Nữ Oa trước.

"Có thể, như vậy đương nhiên là phúc của Nhân tộc." Nữ Oa gật đầu, nếu có Thái Thanh chuyên môn giáo hóa, thì Nhân tộc vượt qua lúc nguy nan tự nhiên sẽ nhanh hơn.

Nàng là Thánh Mẫu Nhân tộc, đương nhiên sẽ vì Nhân tộc mà chống lại cường địch, nhưng cũng không có nghĩa là không tha cho tất cả kẻ địch, làm vậy chỉ có hại cho Nhân tộc.

"Trong vòng vạn năm, tất cả sinh linh Hồng Hoang không được ra tay với Nhân tộc!

Sau vạn năm, phàm là sinh linh đã tham ngộ cảnh giới Hỗn Nguyên

Chân Ngã, đều không được ra tay với Nhân tộc!

Còn lại tùy ý." Một cỗ khí tức cực mạnh tự trong cơ thể Nữ Oa xuất hiện, hướng về vô cùng thời không mà ra, truyền lời này đến chư thiên thần thánh.

Xong xuôi, Nữ Oa thu hồi khí thế nói với Suỳ Nhân Thị: "Nhân tộc đương tự cường, vạn năm thời gian đủ để Nhân tộc trưởng thành rồi, không trải qua phong vũ làm sao có thể thừa thụ vị trí nhân vật chính của Thiên Địa, mong ngươi hãy dẫn dắt Nhân tộc đi đến cường đại." Suỳ Nhân Thị vô cùng mẫn cảm, nghe vậy liền biến sắc, hỏi Nữ Oa: "Thánh Mẫu!

Người muốn rời xa chúng ta sao?" Nữ Oa gật đầu, thong thả nói: "Nhân tộc đương tự cường a!

Câu nói này nhất định phải ghi nhớ trong lòng, nhất định phải truyền xuống đời đời kiếp kiếp!

Nếu ta ở lại Nhân tộc, chỉ sẽ khiến các ngươi hình thành sự ỷ lại, không có lợi gì cho các ngươi, nhưng ta sẽ ở trên cửu thiên mà nhìn các ngươi." Còn một câu nàng chưa nói ra, nàng cũng sẽ ở trên cửu thiên mà che chở họ, chỉ là những lời này không thể nói ra, vì muốn bồi dưỡng niệm tự cường bất tức cho Nhân tộc.

"Nếu sau vạn năm, thật sự gặp phải chuyện không thể giải quyết, thì hãy cầu cứu Thái Thanh đạo hữu, y sẽ ra tay giúp đỡ các ngươi, nhưng trừ khi vạn bất đắc dĩ, đừng đi tìm y ra tay, Nhân tộc nên dựa vào chính mình." Nữ Oa dặn dò đi dặn dò lại, thành tựu vị trí nhân vật chính của Thiên Địa nào dễ dàng như vậy, không trải qua gian khổ ma nạn, lấy đâu ra quả ngọt hạnh phúc.

"Ta biết rồi, xin Thánh Mẫu yên tâm, chỉ là khi nào mới có thể gặp lại Thánh Mẫu người?" Trên mặt Suỳ Nhân Thị có chút ủ rũ, Thánh Mẫu vừa tạo ra họ đã muốn rời xa, trong lòng khó tránh có chút luyến

tiếc.

"Đợi đến khi Nhân tộc thật sự không ỷ lại vào sự giúp đỡ của thần thánh, chúng ta sẽ gặp lại..." Thân ảnh Nữ Oa cùng với lời nói này biến mất trong Nhân tộc, cùng biến mất với nàng còn có Phục Hy.

Mấy vạn Nhân tộc hiện nay chủ chốt chính là Suỳ Nhân Thị, Thánh Mẫu không ở đây, Suỳ Nhân Thị liền là chủ chốt của Nhân tộc.

Y đi đến trước mặt Thái Thượng chắp tay nói: "Thái Thanh thần thánh." "Cứ xưng đạo hữu là được, các luận các của mình." Thái Thượng khẽ mỉm cười, nói.

"Thái Thanh đạo hữu." Suỳ Nhân Thị chắp quyền nói.

Sau đó hướng vào trong Nhân tộc mà đi, y dẫn dắt Nhân tộc bắt đầu tu luyện, cảm ngộ Đại Đạo dưới chân Bất Chu Sơn.

Thái Thượng thì ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng ở một chỗ.

Và chỉ trong chốc lát sau, một cỗ khí tức bá đạo đến cực điểm lặng lẽ bùng nổ ra.

Suỳ Nhân Thị tức khắc mở bừng mắt, phóng tầm mắt nhìn ra, đó là một đứa trẻ sơ sinh, một đứa bé hai tuổi.

Một cỗ ý niệm bá đạo đến cực điểm, vô địch trên thế gian xuất hiện trên người đứa bé đó.

"Đứa bé thú vị thật!" Suỳ Nhân Thị cười lớn không ngớt, đây là tộc nhân đầu tiên cảm ngộ Đại Đạo trong Nhân tộc, ngoài y ra.

Đây là Đại Đạo Vô Địch!!!

Trong xương cốt đứa bé đó dường như có một trận lấp lánh kim quang, đó là một căn Chí Tôn Cốt, trên lồng ngực đứa bé đó, căn Chí Tôn Cốt kia mơ hồ phát ra từng đợt đạo vận.

Theo đứa bé này cảm ngộ Đại Đạo, lại liên tiếp xuất hiện thêm nhiều tộc nhân cảm ngộ Đại Đạo.

Ba năm xa xăm trôi qua, trong Nhân tộc dần dần xuất hiện hàng trăm tộc nhân cảm ngộ Đại Đạo.

Mới chỉ ba năm ngắn ngủi, đứa bé sơ sinh đầu tiên cảm ngộ Đại Đạo năm đó cũng biến thành một đứa bé ngỗ nghịch, đứa bé ngỗ nghịch này ỷ vào một thân quái lực, khắp nơi trộm cướp sữa của các thú tộc khác trong Hồng Hoang.

Thường xuyên biến hóa thành con của thú tộc đó mà leo lên bú sữa, bị phát hiện thì liền bỏ chạy, nhưng bị vướng bởi thiết luật trong vòng vạn năm không thể ra tay với Nhân tộc, những thú tộc bị hại kia cũng chỉ đành ấm ức chịu đựng.

Gặp sinh linh nào mà nó đánh thắng được, nó cũng trực tiếp xông lên cưỡng ép bú sữa.

Không ai biết vì sao đứa bé này lại thích bú sữa đến vậy, nhưng họ biết rằng theo đứa bé ngỗ nghịch này khắp nơi trộm cướp sữa, tu vi càng ngày càng cao, chiến lực cũng càng ngày càng đáng sợ, thậm chí ngay cả thần thông bản mệnh của những thú tộc bị nó bú sữa cũng bị nó học trộm.

Thiên phú vô cùng đáng sợ này, lại khiến các Nhân tộc khác đều phải liếc mắt.

Ngoài đứa bé ngỗ nghịch này ra, còn có một thiếu niên sắc mặt cực kỳ lạnh nhạt, dường như không để mọi thứ vào lòng, nhưng sâu thẳm nội tâm lại coi Nhân tộc trọng hơn bất cứ thứ gì.

Y tu luyện chính là Ma Chi Đại Đạo, cùng Đại Đạo mà Ma Tổ La Hầu tu luyện, nhưng Ma Đạo mà y tu luyện lại có chút khác biệt so với Ma Đạo của La Hầu, Ma Đạo mà y tu luyện tuy không sâu sắc

bằng La Hầu, nhưng trong lập ý dường như phù hợp hơn với vị Ma Chi Thần Ma trong Hỗn Độn ngày xưa.

Cả hai đều tùy tâm sở dục, tâm chi sở hướng, tức là Đại Đạo sở hướng.

Lại còn có một thiếu niên, đó là một thiếu niên vạn sự tòng tâm, thiếu niên này rõ ràng tu vi rất mạnh, thiên phú cũng cực tốt, lại còn thức tỉnh Thời Gian Đại Đạo mạnh mẽ vô cùng, nhưng y lại luôn thích trốn sau lưng mọi người, khiến nhiều người không nói nên lời.

"Thạch Hạo...

Tô Minh...

Hàn Lập...

đều là những tồn tại tài tình cực cao a, tuy Hàn Lập thiên phú trong nguyên tác có chút kém, nhưng trong Hồng Hoang thì làm sao lại kém được chứ, cái tên này còn nắm giữ Thời Gian Đại Đạo, sao tính tình vẫn như vậy..." Diệp Hiênên cũng bị thiếu niên kia làm cho có chút không nói nên lời.

Ba người này đều là Nhân tộc mà hắn ngưng tụ ra thông qua ý niệm tính cách của các nhân vật chính tiểu thuyết mà hắn đã xem ở kiếp trước, Tô Minh sinh ra lạnh lùng vô tình nhưng duy nhất đối với Nhân tộc lại có một tia ấm áp, Hàn Lập sinh ra kiên nhẫn không khuất phục, cường đại vô cùng, nhưng tính tình lại luôn thích ẩn mình.

Thạch Hạo thì còn đỡ, trừ việc làm những chuyện trộm gà cướp chó ra, ngày thường vẫn cực kỳ bá khí.

Chỉ là tiểu tử này mỗi khi bị các sinh linh bị hại bên cạnh Bất Chu Sơn tìm đến lý luận, luôn kiên quyết không thừa nhận, cho dù khóe miệng còn dính một tia sữa, cũng trừng mắt nói dối, nói mình không hề làm chuyện đó.

Điều này quả thật khiến đối phương tức giận, nhưng đối phương cũng không có cách nào, Bất Chu Sơn là địa bàn của Tam Thanh, họ tồn tại trong Bất Chu Sơn, mà hiện nay Thái Thượng lại đích thân tọa trấn trong Nhân tộc, họ ngoài việc nhẫn nhịn ra, cũng không còn cách nào khác.

Ba năm đối với tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều chỉ là thoáng chốc, bao gồm cả Nhân tộc mới sinh.

Nhân tộc ba năm này phần lớn cũng đang cảm ngộ Đại Đạo, không phát triển quá nhiều nền văn minh của riêng mình.

Mà Suỳ Nhân Thị cũng đang khuyến khích mọi người tu luyện nhiều hơn, cố gắng trở nên mạnh mẽ, dù sao chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có thể có nền văn minh tiếp tục.

Trong ba năm này, Nhân loại không sinh ra một đứa trẻ sơ sinh nào, cũng không có một Nhân tộc nào chết đi, tất cả Nhân tộc đều bận rộn tu luyện, bận rộn cảm ngộ Đại Đạo.

Tất cả căn bản đều là thực lực, chỉ khi thực lực bản thân đủ mạnh, mới có tư cách tồn tại trên mảnh đất Hồng Hoang này.

A Tu La tộc nếu không có Minh Hà che chở, sớm đã trở thành vật liệu luyện đan luyện dược của không biết bao nhiêu thần thánh.

Mà Nhân tộc của họ từ khi đản sinh đã phải tự cường bất tức, không thể như A Tu La tộc, ỷ vào Minh Hà mà bắt đầu sống cuộc sống mơ hồ.

Nhân tộc đương tự cường, Nhân tộc đương bất tức.

“Còn vạn năm nữa, vậy thì cứ điều chỉnh thời gian cho tốt, một ngày sau lại đến xem biến hóa của Nhân tộc vậy...” Diệp Hiên lẩm bẩm, tâm niệm vừa động, liền lướt mình ra khỏi thế giới Hồng Hoang. ...

Đại Dương Tinh.

Trên không rộng lớn của Đại Dương Tinh không một bóng người, nhưng đó là vì đây là một hành tinh hằng tinh, căn bản không có loài người cư trú ở đây, mọi người đều cư trú trên các hành tinh, rất ít người sẽ cư trú trên các hằng tinh.

Cho dù có, cũng đều là những Sáng Thế Thần tu vi có thành tựu.

Diệp Hiên không biết vì sao, luôn cảm giác mình không còn hứng thú lớn với những thứ phàm tục nữa, hắn cảm giác trong cuộc đời mình ngoài việc vĩnh viễn leo lên đỉnh cao, dường như không có gì khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Đúng lúc hắn đang rảnh rỗi không việc gì làm, một âm thanh thông báo điện tử xuất hiện.

"Đinh, Thang Hạ từ Tinh vực An Lạc yêu cầu kết bạn với ngài, đây là lần thứ một trăm, xin hỏi là chặn hay đồng ý." Diệp Hiên: "..." Diệp Hiên đã thiết lập một chế độ không cho phép người khác kết bạn, không có cách nào, hắn nổi bật như vậy, không biết bao nhiêu người sẽ muốn kết bạn với hắn.

Và Thang Hạ muốn kết bạn với hắn tự nhiên cũng bị từ chối, nhưng may mắn thay cô gái này là một người kiên trì bất khuất, không đạt mục đích không bỏ cuộc, vì vậy sau khi bị tự động từ chối, cô cứ thế liên tục thêm vào, cách ba bữa năm bữa lại nhấn một cái.

Dù sao cũng chỉ là một niệm, chẳng qua chỗ Diệp Hiên căn bản không có âm thanh nhắc nhở.

Cho đến hôm nay, Thang Hạ đã gửi lời mời đủ một trăm lần, và điều này cũng khiến Thông Thiên Bảng thông báo cho Diệp Hiên.

Diệp Hiên lúc này mới biết chuyện này.

"Đồng ý." Bất kể là vì lời yêu cầu trước đó của đối phương, hay

vì hai người đã trò chuyện khá tốt trước đó, hoặc là bị tinh thần kiên trì cả trăm lần của đối phương làm động lòng, cuối cùng Diệp Hiên vẫn chọn đồng ý.

Hắn có dự cảm, nếu mình không đồng ý nữa, đối phương thật sự có thể tiếp tục nhấn mãi. ...

Tinh vực An Lạc, Tinh hệ Vân Mộng, Tinh hệ Vân Mộng, Thụy Vân Tinh.

"Haizzz~" Thang Hạ thở dài một hơi, nằm vật vã trên chiếc giường nhỏ của mình với vẻ mặt bất cần đời.

"Sao vậy?" Thủy Bang bên cạnh trong phòng nàng tò mò hỏi một câu.

"Còn sao nữa, tớ đã gửi lời mời cả trăm lần rồi mà cậu ta vẫn không đồng ý à, ngay cả cục đá cũng phải đồng ý rồi chứ..." Thang Hạ yếu ớt nói.

Cảm giác bị cùng một người đàn ông từ chối cả trăm lần như vậy, có lẽ chỉ những người đích thân trải qua mới hiểu được.

"À... cái này..." Thủy Bang nghe vậy có chút ngẩn người, đây là lý do gì vậy?

Liên tục thêm cả trăm lần?

Đều bị từ chối?

"Không phải, cậu làm gì cứ phải thêm cậu ta vậy?

Cậu ta từ chối rồi thì không thêm nữa chẳng phải là được rồi sao..." Thủy Bang có chút không nói nên lời.

Nàng thật sự có chút khó hiểu suy nghĩ của cô bạn thân này, nếu đổi lại là nàng, đối phương từ chối rồi thì không thêm nữa là được rồi, còn cứ liên tục thêm vào làm gì.

Nghĩ đến đây, nàng cũng có chút khâm phục nhìn về phía cô bạn thân này, quả thật là nghị lực tốt, khó trách cảnh giới tu vi của mình không bằng nàng...

"Cậu ta càng không cho tớ thêm, tớ càng phải thêm!

Tớ còn không tin!

Không thêm được cậu ta!" Khuôn mặt vốn vô thần của Thang Hạ đột nhiên trở nên có chút thần thái, đôi mắt dần dần phát sáng, thậm chí càng ngày càng tinh thần hơn.

Vẻ uể oải lúc nãy dường như không phải là nàng, và điều này chỉ cần một người nói vài câu bên cạnh, đã kích thích dục vọng thắng thua của nàng.

"Đinh, bạn đã kết bạn thành công với Diệp Hiên." Một âm thanh thông báo điện tử đúng lúc này vang lên, sắc mặt Thang Hạ đột ngột biến đổi, sau đó đột nhiên hét lớn: "Ha ha!

Cậu ta đồng ý rồi!

Tớ đã nói mà, kiên trì nhất định sẽ thắng lợi!" Thủy Bang bên cạnh bị nàng làm cho giật nảy mình, đảo mắt một cái, mỉa mai nói: "Cậu sẽ không thật sự muốn mời cậu ta đến chơi chứ?" "Chứ sao nữa?

Cậu nghĩ tớ nói chơi à?

Một người mạnh như vậy, lại còn hợp chuyện với tớ, thật sự là khó khăn lắm mới gặp được một người, sao có thể bỏ qua chứ!" Thang Hạ lắc lắc đôi chân nhỏ của mình, cười hì hì nói.

Trong cùng thế hệ, từ trước đến nay hầu như rất ít người có thể ngang sức với nàng, mà người áp đảo nàng thì lại không có một ai.

Quan trọng nhất là, trận chiến đó nàng không những không có tổn

thương gì, ngược lại còn có lợi ích cực lớn, Độc Cô Cầu Bại trong thế giới của nàng mơ hồ đã sắp đột phá rồi, đợi đến khi Độc Cô Cầu Bại đột phá, nàng cũng có thể ngưng tụ Thần Cách, từ đó đạt đến Tứ Giai.

Đây chính là một bước nhảy vọt lớn về chiến lực, vì vậy nàng tự nhiên rất cảm kích Diệp Hiên.

Hơn nữa Diệp Hiên quả thật cũng hợp chuyện với nàng, trận chiến Thần Quốc trong Sấm Sét Tinh Vực lần đó cũng là lần duy nhất nàng chiến đấu dễ dàng như vậy, tổn thất nhỏ như vậy.

Những người có thể tham gia thi đấu tinh vực ít nhiều cũng đều có chút bản lĩnh, nhưng cũng có hạn, chứ không như Diệp Hiên chỉ phái hai sinh linh đến, hơn nữa một sinh linh còn đứng xem kịch.

Những người kia đều là thật sự hận không thể mang tất cả sinh linh của cả thế giới đến để đánh trận.

Trên chiến trường rộng lớn vô cùng đó, tuy Độc Cô Cầu Bại đủ mạnh, nhưng cũng không thể ngăn cản đối phương còn không biết bao nhiêu sinh linh đang tư sát với sinh linh trong Thần Quốc của nàng, như vậy, tổn thất tự nhiên cũng lớn.

Đương nhiên, đa số thời gian vẫn là Độc Cô Cầu Bại tiên phong, phía sau theo một đám người cùng nhau xông vào thế giới khác, rất ít khi có tình huống bị người khác sát đến thế giới của mình.

Bên khác.

Diệp Hiên thấy kết bạn thành công xong, cũng không nói gì, dù sao cũng chỉ là thoáng qua một lần.

Sở dĩ thêm bạn, cũng chỉ là vì thấy đối phương kiên trì không bỏ cuộc mà thôi.

Chương 117

“Đinh, bạn thân Thang Hạ đã gửi tin nhắn cho ngài.” Thang Hạ: “Khi nào đến chơi?

Tinh hệ Vân Mộng phong cảnh vẫn cực kỳ đẹp, ngài biết vì sao gọi là Tinh hệ Vân Mộng không, chính là vì những tinh vân ở đây như mộng ảo.” Diệp Hiên: “Khi nào rảnh thì đi vậy, khi nào rảnh thì đi vậy...” Diệp Hiên sử dụng phép ứng phó trong truyền thuyết, hắn không màng những chuyện vụn vặt đó, rảnh rỗi hoặc là nghĩ đến việc nằm dài, hoặc là quan sát sự diễn biến của thế giới Hồng Hoang, khi cảm thấy hứng thú, liền can thiệp một phen.

Giống như việc hắn điều khiển Nữ Oa sáng tạo Nhân loại, Nhân tộc có thể mạnh mẽ như bây giờ, quả thật là nhờ hắn.

“Rảnh ư?

Muốn phớt lờ tớ sao...” Đầu bên kia Thang Hạ nhìn thấy xong, tức khắc hiểu ra, lúc trước đối phương cũng nói khi nào rảnh thì đến, nhưng đại học lỏng lẻo như vậy, làm gì có chuyện rảnh hay không rảnh, đa số mọi người chẳng phải ngày nào cũng tu luyện, hoặc là chơi sao.

Làm gì có chuyện không rảnh, nhưng mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng ai, rõ ràng là không muốn đến.

Nhưng Thang Hạ lại không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, vì vậy nàng lại hồi âm.

Thang Hạ: “Vậy thì thế này đi, tớ sẽ đến Tổ Tinh tìm ngài!” “...” Diệp Hiên một trận không nói nên lời, khóe miệng giật giật, đối phương định làm loạn gì vậy?

Mình cũng đâu có mời đối phương đến, sao lại nghĩ đến việc chạy đến Tổ Tinh tìm mình.

Diệp Hiên: "Tôi không ở Tổ Tinh." Để tránh cho đối phương chạy một chuyến công cốc, hắn vẫn quyết định nói ra sự thật.

Tuy điều này có thể dẫn đến việc đối phương hỏi hắn rốt cuộc ở đâu, nhưng dù sao cũng tốt hơn là để người khác chạy một chuyến công cốc.

Thang Hạ: "Vậy ngài ở đâu?

Tớ đến tìm ngài!" "Cái đồ nhóc này!

Còn muốn thoát khỏi tớ ư?

Ngươi có chạy đến chân trời góc bể, tớ cũng phải tìm ra ngươi!" Khóe miệng Thang Hạ khẽ nhếch lên, thầm nghĩ.

Trong mắt nàng, Diệp Hiên chỉ cần không vẫn lạc, thì sau này nhất định sẽ bước vào Lục Giai, mới bao lâu mà đã đạt đến vị trí số một trên bảng xếp hạng toàn quốc, đây không chỉ là đạt đến tu vi Tứ Giai, đây càng là tồn tại đứng đầu trong tất cả học sinh đại học trên toàn quốc.

Hơn nữa đây mới chỉ là năm nhất đại học, đợi đến năm tư, Diệp Hiên sẽ mạnh đến mức nào, Thang Hạ hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Nếu nàng thật sự có được Diệp Hiên, sau này không chừng có thể theo đối phương ăn không ít tài nguyên.

Chủ yếu là Diệp Hiên còn trẻ, cùng thế hệ với nàng, lại xuất sắc như vậy, tiềm lực lại lớn, có mấy cô gái không thích chứ.

Giống như trong cùng thế hệ xuất hiện một cô gái gia đình cực kỳ giàu có, lại xinh đẹp, ai có thể chống lại được sự cám dỗ này?

Có lẽ có người bề ngoài không thừa nhận, nhưng sau lưng e rằng đến tay cũng đã mềm nhũn rồi.

Lần này, đến lượt Diệp Hiên không nói nên lời, hắn có ngốc đến mấy cũng phải hiểu ra rồi.

Nhưng hắn không chọn hồi âm, mà là giả chết, đồng thời thiết lập lại với Thông Thiên Bảng, tin nhắn của cô gái này sẽ tiếp nhận nhưng không nhắc nhở.

Ý nghĩa là những gì đối phương gửi, hắn đều sẽ nhìn thấy, chỉ là sẽ không nhắc nhở mà thôi, còn về việc xóa thì khỏi nói, tránh cho đối phương trực tiếp thêm bạn điên cuồng, chi bằng trực tiếp như vậy là tốt nhất.

Dù sao cũng không nhắc nhở, đối phương muốn gửi thế nào thì gửi, hắn xem một cái coi như mình thua.

Làm xong như vậy, thế giới cũng theo đó mà thanh tịnh lại.

"À đúng rồi, còn phải chào hỏi các viện trưởng trước đã!" Diệp Hiên đột nhiên nhớ ra, tính tình của đối phương có lẽ thật sự sẽ chạy đến Tổ Tinh tìm hắn, mà những người biết tung tích của hắn chính là các viện trưởng, cũng cần phải chào hỏi trước.

May mắn là Diệp Hiên cũng đã kết bạn với năm vị viện trưởng kia, vì vậy liền trực tiếp gửi tin nhắn nhóm, nếu thấy có cô gái nào hỏi hắn đi đâu rồi, cứ trực tiếp nói không biết là được.

Còn về việc Thang Hạ có thể gặp được năm vị viện trưởng kia hay không, hắn cũng không nói chắc, tuy không phải người bình thường có thể gặp được, nhưng cũng không loại trừ khả năng đối phương có thể gặp được, cứ tiêm một mũi phòng ngừa là được rồi.

Sau khi năm vị viện trưởng bày tỏ đã biết, trái tim treo lơ lửng của Diệp Hiên cũng coi như được đặt xuống.

Đại Đạo chưa thành, thật sự không dám vướng bận tình trường nhi nữ.

Trong lòng không có nữ nhân, rút đao tự nhiên thành thần.

Các viện trưởng cũng không hỏi nhiều, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư, hơn nữa họ cũng không tò mò chuyện tình cảm của Diệp Hiên.

"Cuối cùng cũng có thể tận hưởng một chút rồi..." Diệp Hiên nằm trên hằng tinh nhiệt độ không biết bao nhiêu độ C kia, nửa nằm lơ lửng giữa không trung phơi nắng ấm áp, bắt đầu nheo mắt lại, đây cũng là lúc hắn thoải mái nhất.

Hơn nữa đây cũng là điều hắn cố ý muốn cảm nhận, nếu không, nhiệt độ cao mà những hằng tinh này tỏa ra cũng không thể khiến Diệp Hiên có một chút cảm giác khác lạ nào.

Hắn sớm đã không phải là thứ mà phàm hỏa này có thể làm thương tổn, đừng nói phàm hỏa, cho dù có mang Thái Dương Chân Hỏa trong Hồng Hoang đến, cũng đừng hòng phá vỡ phòng ngự của hắn, trừ phi là Sáng Thế Thần cùng cấp điều khiển Thái Dương Chân Hỏa đến thiêu hắn, đó lại là một tình huống khác.

Kiểu phàm hỏa không bị người thao túng như thế này, còn muốn phá phòng hắn, đơn giản là nói chuyện viển vông.

Đúng lúc Diệp Hiên đang tận hưởng, đột nhiên một thân ảnh xuất hiện trước mặt Diệp Hiên.

Người đến là một nam tử trung niên, y có vẻ mặt uy nghiêm đầy đặn, thân mặc một bộ cổ bào, trên đó thêu nhật nguyệt tinh thần, nhật là hồng nhật, nguyệt là hiểu nguyệt, tinh thần thì ở giữa hai thứ đó.

Mà nam tử này tuy đã đến, nhưng Diệp Hiên lại không hề nhận thấy một chút nào, cho dù đối phương cứ yên lặng nhìn Diệp Hiên

như vậy, Diệp Hiên đang nhắm mắt cũng không cảm nhận thấy bất kỳ tình huống khác lạ nào.

Tuy Diệp Hiên đang nhắm mắt, nhưng thần thức của hắn lại không biết bao phủ bao nhiêu dặm, đây chính là tâm thần thư giãn lại có cảnh giác, nếu có người xuất hiện, lập tức sẽ cảnh giác được.

Nhưng nam tử trước mắt rõ ràng chỉ cách Diệp Hiên một mét, nhưng thần thức của Diệp Hiên quét qua lại không hề cảm nhận được điều đó.

Lần này, Diệp Hiên liền biết thực lực của đối phương vượt xa mình, vì vậy buông bỏ lòng cảnh giác, nếu đối phương muốn, mình đã sớm tiêu đời rồi, đâu còn nói gì đến cảnh giác hay không cảnh giác.

"Không biết tiền bối là ai, vì sao đột nhiên giáng lâm nơi đây?" Diệp Hiên liền chắp quyền cúi người thật sâu, hỏi.

Hắn đặt thái độ cực thấp, không hề kiêu ngạo vì mình là số một trên Thông Thiên Bảng toàn quốc, hắn cũng không phải kẻ ngốc, thực lực này không biết đã đạt đến Sáng Thế Thần cấp mấy rồi, nếu dám bày đặt ra vẻ trước mặt đối phương, chẳng phải là tìm chết sao. "Tôi ư?

Ha ha ha..." Người đàn ông trung niên nghe vậy thì cười lớn, trên đời này lại còn có người không nhận ra ông ta.

Mà kẻ không nhận ra ông ta lại còn là một học viên của Ngũ Đại Học Viện, là học viên đứng đầu bảng xếp hạng toàn quốc, chuyện này đúng là có chút khôi hài.

Nếu là người khác không nhận ra thì thôi, nhưng Diệp Hiên trước mặt không nhận ra thì quả thực có chút vô lý.

Hình ảnh và tư liệu về ông ta hầu như trường học nào cũng có, ông ta luôn là người được nhắc đến nhiều nhất cùng với bốn vị kia.

"Cậu thật sự không nhận ra tôi sao?" Người đàn ông trung niên có chút ngạc nhiên hỏi.

Diệp Hiên lắc đầu, đáp: "Quả thực không nhận ra, nghe ý của tiền bối thì em nên nhận ra ngài sao?

Em và ngài có phải đã từng gặp mặt ở đâu rồi không?" Trong lòng Diệp Hiên đang thầm lẩm bẩm, chẳng lẽ mình thực sự đã gặp vị tiền bối này ở đâu đó rồi?

Nhưng tại sao mình lại không nhớ nhỉ, không những không nhớ mà ngay cả một chút ấn tượng cũng không có. "Ừm, cũng không có gì là nên hay không nên, tôi và cậu cũng chưa từng gặp mặt." Người đàn ông trung niên lắc đầu, sau đó lại nói: "Thôi bỏ đi, tôi tên là Chu Nguyên Chương, bây giờ cậu chắc là nhận ra rồi chứ!" "Chu Nguyên Chương?!

Tôi còn tên là Trần Hữu Lượng đây này!" Diệp Hiên thần không biết quỷ không hay, đột nhiên buột miệng thốt ra câu này.

Hắn cũng không biết tại sao lại nói ra, chỉ là sau khi nghe thấy cái tên đó, miệng theo bản năng liền thốt ra, vừa nói xong đã lập tức nhận ra điều không ổn.

Phải biết rằng người trước mặt này không phải là nhân vật dễ chọc, đó là một đại lão không biết cảnh giới cao đến mức nào, nếu lỡ chọc giận ông ta, chẳng phải cái mạng nhỏ này khó giữ sao.

Quả nhiên, Diệp Hiên ngẩng đầu nhìn lên, thấy sắc mặt người đàn ông trung niên đen sì, vội vàng nói: "Khụ khụ, tiền bối chớ trách, lỡ miệng, lỡ miệng thôi.

Trước kia em quả thực có biết một người tên Chu Nguyên Chương, ông ấy có kẻ địch tên là Trần Hữu Lượng, cho nên nghe tiền bối nói tên xong mới có chút kinh ngạc." Nghe giải thích như vậy, sắc

mặt người đàn ông trung niên mới tốt lên không ít.

Ông ta không biết Trần Hữu Lượng là ai, nhưng nghe Diệp Hiên nói thế cũng gật đầu, coi như chấp nhận lý do này. "Tôi là Viện trưởng Đại Minh Học Viện, Chu Nguyên Chương, bây giờ cậu biết rồi chứ?" Chu Nguyên Chương lại giải thích một lần nữa với Diệp Hiên.

Chuyện này nếu để người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Phải biết Chu Nguyên Chương nổi tiếng là người nóng tính, với những lời lẽ lúc trước của Diệp Hiên, Chu Nguyên Chương không đập chết hắn đã là may mắn lắm rồi, làm sao lại còn giải thích thêm lần nữa chứ. "Hít hà!!!" Diệp Hiên nghe vậy hít sâu một hơi khí lạnh, hóa ra là Viện trưởng Đại Minh Học Viện!

Chỉ là không biết là thuộc tinh vực nào. "Viện trưởng, ngài là Viện trưởng của tinh vực nào vậy?" Diệp Hiên hỏi. "Viện trưởng phân viện khi ra ngoài, trừ phi là ở trong bản tinh vực thì có thể không cần đặc biệt nói rõ là Viện trưởng phân viện nào, còn khi đi sang tinh vực khác đều phải nói là Viện trưởng Đại Minh Học Viện tinh vực XX.

Bây giờ cậu nói xem tôi là Viện trưởng ở đâu?" Chu Nguyên Chương cũng không giải thích trực tiếp mà bực bội nói.

Ông ta lần này tới vốn là để hạ một tầng bảo đảm cho Diệp Hiên, đề phòng Lưu Bang giở trò ám muội, nhưng không ngờ lại phải chịu một cục tức trước mặt thằng nhóc này, đúng là có chút dở khóc dở cười. "Hít hà!!!" Diệp Hiên là người thông tuệ đến mức nào, đây chính là tinh vực của kẻ địch, nơi này không có Ngũ Đại Học Viện, mà Chu Nguyên Chương trước mặt cũng không tự xưng thêm phân viện gì cả, mà trực tiếp nói mình là Viện trưởng Đại Minh Học Viện.

Lời giải thích chỉ có một, đó chính là đối phương là Viện trưởng

bản viện (Trụ sở chính).

Thân là Viện trưởng bản viện Đại Minh Học Viện, tự nhiên đi đến đâu cũng có thể nói mình là Viện trưởng Đại Minh Học Viện được rồi.

Thảo nào đối phương nói chưa từng gặp mình, nhưng mình lại nên nhận ra ông ta.

Diệp Hiên quả thực đã nghe qua danh tiếng của Ngũ đại Viện trưởng, cũng biết Ngũ đại Viện trưởng đều là Sáng Thế Thần thất giai, nhưng hắn lại chưa từng thấy chân dung đối phương, thậm chí ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua. "Hóa ra Viện trưởng lại là Viện trưởng bản viện Sáng Thế Đại Lục!!!

Ngài không biết đâu, danh tiếng của ngài ở chỗ bọn em là số một đấy, trong thiên hạ ai mà không biết Viện trưởng bản viện Đại Minh Học Viện là sự tồn tại dũng mãnh nhất Đại Việt Quốc chứ!" Diệp Hiên vội vàng bắt đầu nịnh nọt, nghĩ đến việc mình lúc trước có thể đã có chút bất kính với đối phương.

Phải biết Ngũ đại Viện trưởng bản viện đều là những quái vật đạt tới thất giai đấy!

Sáng Thế Thần thất giai!!!

Đó là khái niệm gì?

Diệp Hiên không biết, cũng hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi!

Hắn chỉ biết, người đàn ông trước mặt này muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, Diệp Hiên ngay cả phát hiện cũng không làm được, càng đừng nói đến chuyện phản kháng. "Hừ!

Thằng ranh con nhà cậu, bớt giở cái giọng đó với ông đây!" Không ngờ Chu Nguyên Chương chẳng những không vui vẻ mà còn sa sầm mặt mũi quát.

Diệp Hiên nghe vậy trong lòng giật thót, biết mình vỗ mông ngựa trúng vào chân ngựa rồi, vội vàng ngậm miệng không nói. "Nếu nói chuyện đàng hoàng với cậu, làm sao cậu lại không nhận ra ông đây?" Chu Nguyên Chương vốn là người thô lỗ, mở miệng ngậm miệng đều là "lão tử" (ông đây), đây cũng là thói quen của ông ta.

Diệp Hiên cũng không còn lời nào để nói, hắn cũng sớm quen rồi, hơn nữa, cho dù có lời muốn nói, hắn hiện tại cũng không dám nói a. "Khụ khụ, danh tiếng của Ngũ Đại Học Viện Viện trưởng khẳng định truyền bá khắp Đại Việt Quốc, ngay cả quốc gia láng giềng e rằng cũng có rất nhiều người biết, chẳng qua sự tồn tại ở cảnh giới như các ngài, ai dám gọi thẳng tên húy, chẳng phải đều gọi là Viện trưởng Đại Minh Học Viện các kiểu hay sao..." Diệp Hiên có chút bất lực nói, hắn cũng hết cách rồi, chuyện này cũng không thể trách hắn được. "Chẳng lẽ học viện các cậu không có tranh chân dung của ta sao?" Chu Nguyên Chương vẻ mặt nghi hoặc nhìn đối phương, ông ta thật sự không tin là không có. "Có thì có, chỉ là em chưa từng xem qua..." Diệp Hiên lí nhí lầm bầm, hắn cũng coi như nhìn ra rồi, vị Viện trưởng trước mặt này căn bản không có ý định động thủ với hắn, nếu thật sự muốn động thủ thì cũng sẽ không nói nhiều như vậy. "Thằng ranh con, ông đây lười so đo với cậu!" Chu Nguyên Chương cười mắng một tiếng, sau đó hắng giọng, đánh giá Diệp Hiên từ trên xuống dưới một chút.

Diệp Hiên nhìn mà trong lòng có chút sởn gai ốc, lão già này sẽ không phải là một lão "bê đê" chứ? "Thu lại mấy cái suy nghĩ bẩn thỉu của cậu đi, nếu không ta thực sự sẽ không nhịn được mà đập chết cậu đấy." Chu Nguyên Chương lần này ngược lại không nổi giận mắng mỏ, mà chỉ thản nhiên nói. "Xin lỗi xin lỗi..." Diệp Hiên vội vàng xin lỗi, trong lòng kinh hãi không thôi, lão già này thế mà còn biết đọc tâm thuật.

Chu Nguyên Chương cũng không nói thêm gì, vốn dĩ muốn đánh giá thằng nhóc này vài cái, giờ cũng hết hứng, trực tiếp nói: "Cậu biết tại sao ta lại tới tìm cậu không?" Diệp Hiên lắc đầu, hắn lại không có bản lĩnh đọc thấu suy nghĩ của đối phương, làm sao có thể biết được. "Cậu là hạng nhất giải đấu Tinh Vực, sau khi tiến hành thẩm hạch Trấn Quốc Chi Bảo được cấp cho cậu, Ngũ đại Viện trưởng bọn ta sớm đã nhìn thấu tất cả thông tin của cậu, thậm chí từ lúc cậu sinh ra cho đến những gì cậu làm hiện tại, đều đã bị nhìn thấu." "Cậu đừng vội tức giận, mỗi người đều sẽ như vậy, chỉ cần tiến hành khai báo Trấn Quốc Chi Bảo thì chắc chắn sẽ như thế.

Mà thiên tư của cậu lại quá mức khủng bố, vượt qua một mức độ nhất định.

Có thể nói, sau này cậu nhất định sẽ đạt tới cảnh giới của ta hiện tại, thậm chí còn cao hơn." Chu Nguyên Chương có lẽ nhìn ra sự phẫn nộ của Diệp Hiên nên an ủi một chút, sau đó lại nói: "Tuy nhiên đó rốt cuộc là chuyện sau này.

Lúc đó thậm chí có một vị Viện trưởng đã nói, tiềm lực chỉ là tiềm lực, không đại biểu nhất định có thể đổi thành thực lực, ý tứ chính là cậu có thể sẽ chết giữa đường, mà điều này quả thực cũng rất có khả năng." "Nói cách khác, bất kể vị Viện trưởng kia có tự mình ra tay hay không, nếu có Viện trưởng khác báo cáo chuyện của cậu lên trên..." "Thì cậu cũng coi như chính thức lọt vào tầm mắt của cao tầng, nhưng đây thực ra không phải chuyện tốt, mà là chuyện xấu.

Bởi vì cậu không phải dựa vào thực lực để tiến vào, mà là tiềm lực.

Sự khác biệt giữa hai điều này tin rằng cậu cũng hiểu." "Ta chỉ có thể nói, không phải tất cả mọi người đều nguyện ý nhìn thấy có người mạnh hơn mình, cậu hiểu ý ta chứ?" Chu Nguyên Chương nói

một hơi một tràng dài, nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Diệp Hiên. "Đã hiểu." Diệp Hiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía phong cảnh trong tinh không xa xăm.

Đúng lúc này, một ngôi sao cực kỳ chói mắt lóe lên rồi vụt tắt, sau khi bùng phát ra ánh sáng rực rỡ đến cực hạn liền biến mất trong vũ trụ. "Cậu xem, cậu cũng giống như ngôi sao vừa vụt tắt kia vậy, cực kỳ rực rỡ chói mắt, lộng lẫy đoạt mục giữa biển sao mênh mông, nhưng cậu cũng có thể giống như ngôi sao đó, biến mất trong vũ trụ bất cứ lúc nào." Chu Nguyên Chương ngữ khí xa xăm nói. "Còn xin Viện trưởng cứu em." Diệp Hiên nghe vậy lập tức cúi người vái sâu một cái.

Kể từ khi Chu Nguyên Chương không quản ngại đường xa tự mình chạy đến đây tìm hắn, còn nói cho hắn những chuyện này, thì chứng tỏ đối phương chắc chắn là đến cứu hắn, nếu không cũng sẽ không nói như vậy.

Ai ngờ Chu Nguyên Chương lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết có thể bảo vệ được cậu hay không, ta chỉ muốn dốc toàn lực xem thử liệu có thể giữ lại cho Đại Việt Quốc một hạt giống thiên tài như vậy hay không thôi.

Ta sẽ ra tay giúp đỡ cậu, nhưng cũng chỉ giới hạn ở thất giai Sáng Thế Thần, nếu là sự tồn tại ở bên trên muốn ra tay với cậu, thì ta cũng hết cách." Diệp Hiên nghe vậy trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ nói tôn Sáng Thế Thần trong truyền thuyết kia cũng có khả năng động sát tâm với hắn?!

Nhưng bất kể thế nào, Chu Nguyên Chương chịu ra tay giúp hắn đối phó thất giai Sáng Thế Thần đã là rất tốt rồi, vì thế Diệp Hiên vội vàng vái sâu một cái nữa nói: "Đa tạ Viện trưởng, ngày khác nếu thỏa chí lăng vân, nguyện báo ân này tựa hoa đào nở rộ." Diệp Hiên không

trực tiếp hô lên câu "Dám cười Hoàng Sào không trượng phu" (trong nguyên tác thơ Bất Đệ Hậu Phú Cúc), như vậy vị tất có chút quá ngông cuồng, cho nên lấy "Chí lăng vân" để thay thế, ý tứ chính là đợi đến khi ta triệt để trưởng thành, nhất định sẽ không quên ơn che chở hôm nay của Chu Nguyên Chương. "Ta tịnh không cầu cậu báo ân, chỉ là muốn nhìn thấy cờ xí Đại Việt Quốc cắm khắp cả vũ trụ mà thôi..." Chu Nguyên Chương nhìn về phương xa, xa xăm cảm thán.

Ông ta vốn dĩ không phải để Diệp Hiên sau này thành công rồi báo đáp mình, chỉ là muốn nhìn thấy cảnh tượng Đại Việt Quốc có thể triệt để thống nhất vũ trụ mà thôi.

Đối với ông ta mà nói, cho dù thật sự có người giúp đỡ, cũng rất khó thực sự bước vào cảnh giới Bát giai Sáng Thế Thần.

Nếu thật sự dễ dàng như vậy, nhân loại cũng sẽ không chỉ có năm tôn Bát giai Sáng Thế Thần. "Viện trưởng cao phong lượng tiết, Diệp Hiên bội phục sát đất..." Diệp Hiên lần này ngược lại thật lòng cảm thấy bội phục.

Trước kia đều là ngại tu vi đối phương cường đại nên không dám làm trái, hiện tại ngược lại phát ra từ nội tâm cảm thấy người đàn ông trước mặt quả thực cực kỳ đáng để hắn tôn kính.

Mỗi thời đại, mỗi quốc gia đều có những người như vậy, và chính nhờ có những người như vậy tồn tại mới có thể thúc đẩy quốc gia phát triển thêm một bước.

Nếu chỉ biết đấu đá lẫn nhau, thì sớm muộn gì cũng xong đời. "Được rồi, lời cũng đã nói với cậu rồi, tự cậu cẩn thận chút đi.

Cấm chế mà đám Viện trưởng học viện các cậu để lại thực sự là quá kém, bảo bọn họ về tu luyện lại Trận đạo cho tốt vào!" Chu Nguyên Chương vừa phàn nàn, vừa điểm một ngón tay, một tia sáng nhập vào giữa trán Diệp Hiên.

Theo tia sáng này tiến vào, những cấm chế do các Viện trưởng để lại trong cơ thể Diệp Hiên đều biến mất không thấy, thứ còn lại chỉ là một đạo ấn ký.

Chương 118

Đạo ấn ký đó không nói ra được là hình dáng gì, nhưng Diệp Hiên biết, nó nhất định rất mạnh, rất mạnh.

Chu Nguyên Chương làm xong những việc này, không đợi Diệp Hiên hồi đáp, liền biến mất không thấy. "Cảm ơn Viện trưởng!!!" Diệp Hiên hướng về phía tinh không vô ngần lớn tiếng hét lên.

Tuy không biết đối phương có nghe thấy hay không, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất cảm kích.

Nếu không có Chu Nguyên Chương chạy tới tự mình hạ cho hắn một đạo ấn ký, e rằng hắn thật sự có khả năng chết trong một tai nạn không tên nào đó. "Rốt cuộc là ai muốn giết mình đây..." Diệp Hiên lúc này không còn tâm trạng nhàn nhã như trước nữa, đầu óc vận chuyển phi tốc.

Chu Nguyên Chương đã nói rõ cho hắn biết có người muốn giết hắn, tuy không biết rốt cuộc có động thủ hay không, nhưng Chu Nguyên Chương vẫn phải qua đây làm một cái hậu thủ.

Có điều lại không để lại thông tin về việc ai muốn giết hắn, điều này làm Diệp Hiên có chút khó xử.

Kỳ thực chuyện này cũng không thể trách Chu Nguyên Chương, chủ yếu là chuyện này chưa được định tính, cũng chưa có ai ra tay.

Tuy Lưu Bang ngoài miệng kêu gào hung hăng, nhưng sau khi bị cảnh cáo một phen cũng chưa chắc sẽ động thủ nữa.

Còn những vị Viện trưởng im lặng lúc trước cũng chưa chắc sẽ không tự mình ra tay, hoặc là báo cáo chuyện này cho các cao tầng khác.

Tuy nói bọn họ cũng là cao tầng, nhưng chung quy tu vi vẫn kém các lão tổ một bậc, nếu không cũng sẽ không phải là bọn họ đi quản lý Ngũ Đại Học Viện này. "Thôi kệ, vào thế giới Hồng Hoang xem sao..." Diệp Hiên lắc lắc đầu, tâm tư nhàn nhã đã mất, cũng không đoán được rốt cuộc là ai muốn giết mình.

Trong lúc tâm thần hỗn loạn, còn không biết lúc nào mình có thể bị tôn Bát giai Sáng Thế Thần kia trừ khử.

Giờ đâu còn tâm trí nghỉ ngơi nữa, vội vàng tâm niệm vừa động, tiến vào trong thế giới Hồng Hoang. **Hồng Hoang Thế Giới.** Thấm thoắt năm ngàn năm đã trôi qua.

Năm ngàn năm đối với đầy trời Thần Thánh mà nói, chẳng qua chỉ là cái búng tay trong chớp mắt, khu khu năm ngàn năm thì tính là gì.

Nhưng đối với Nhân tộc mà nói, lại là sự thay đổi cực lớn.

Về phương diện thực lực Nhân tộc đã thay đổi rất nhiều, Toại Nhân Thị ngày xưa thân là Thái Ất Kim Tiên, nay đã bước vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Còn đứa trẻ hư đốn cực kỳ thích uống sữa thú kia, đã trưởng thành, bất quá vẫn là bộ dáng thiếu niên, nay tu vi cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tên của hắn là Thạch Hạo Thị.

Người lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo, gặp khó khăn luôn thích lùi về sau lưng mọi người là Hàn Lập Thị, dung mạo ngược lại chưa từng thay đổi, tu vi cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Còn có Tô Minh Thị vẻ mặt lạnh lùng vô cùng kia, tu vi cũng đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Năm đó Nữ Oa định ra kỳ hạn là vạn năm, trong vòng vạn năm tất cả sinh linh không được động thủ với Nhân tộc, còn sau vạn năm, trừ cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã và sự tồn tại bên trên, thì tùy ý.

Nhưng hiện tại chưa đến vạn năm, chỉ mới qua một nửa thời gian, trong Nhân tộc đã xuất hiện hơn mười vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đây mới chỉ là đỉnh phong, ngoài Toại Nhân Thị, Thạch Hạo Thị, Tô Minh Thị, Hàn Lập Thị ra, còn có Tần Mục Thị lấy Thần làm Nhân dùng Bá Thể, Diệp Phàm Thị có trái tim phúc hắc Thánh Thể, Giang Nam Thị với bộ dáng thư sinh áo trắng, vân vân...

Ngoài hơn mười vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong này, còn có tới hơn ba trăm Đại La Kim Tiên, những người đó cũng đều là thiên chi kiêu tử cực hạn, là những thiên tài Nhân tộc đi trên đại đạo của riêng mình.

Bọn họ đều là những tuyệt thế thiên tài chỉ trong vài ngàn năm ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tuy rằng hiện nay Nhân tộc vẫn còn rất yếu, xa xa không địch lại những chủng tộc khác, đừng nói đến chuyện so sánh với Yêu tộc, Vu tộc, Long tộc, nhưng đầy trời Thần Thánh không còn ai dám coi thường Nhân tộc nữa.

Bởi vì thiên tư của Nhân tộc cực kỳ khủng bố, thêm năm ngàn năm nữa, không có Thần Thánh nào dám cam đoan nói rằng trong Nhân tộc sẽ không đản sinh ra sự tồn tại minh ngộ chân ngã, đạt tới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Tuy rằng từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã là một ngưỡng cửa, nhưng thiên tư Nhân tộc cao như thế, có nội tại sánh ngang Tiên Thiên Thần Thai Thánh, thiên phú lại càng vượt xa Thần Thánh, không có Thần Thánh nào cảm thấy ngưỡng cửa này có thể làm khó bọn họ.

Cho nên, rất nhiều sự tồn tại đã im hơi lặng tiếng, không còn nghĩ đến việc đợi sau vạn năm sẽ liên hợp xuất kích tiêu diệt Nhân tộc nữa.

Vị ngon của Nhân tộc khiến nhiều Thần Thánh thèm nhỏ dãi.

Cá lớn nuốt cá bé, điều này chưa bao giờ chỉ là một câu thành ngữ đơn giản, đây là sự miêu tả chân thực về thế giới.

Cho dù Hồng Hoang có Thiên Đế tọa trấn, nhưng bên dưới vẫn cứ là cá lớn nuốt cá bé, chỉ là nói sẽ không bùng nổ chiến tranh quy mô lớn mà thôi, chứ không phải nói Hồng Hoang thực sự là một mảnh tường hòa, không có tranh đấu. **Trong Thiên Đình.** Đế Tuấn nhìn thấy Nhân tộc dưới chân núi Bất Chu quả nhiên là thiên tư trác tuyệt, càng ngày càng mạnh, chỉ vài ngàn năm ngắn ngủi như cái búng tay liền có thể cường hãn như thế, nếu cho Nhân tộc phát triển mấy vạn nguyên hội, vậy thì còn ra thể thống gì?

Có lẽ thực sự không chừng có thể thay thế Thiên Đình...

Bất quá sau đó, Đế Tuấn liền nghĩ tới, cho dù thật sự có ngày đó đến, hắn cũng sẽ nghênh chiến tất cả!

Chứ không phải nhân lúc Nhân tộc còn yếu nhỏ mà diệt sát khi họ chưa làm gì sai!

Nhưng điều này cũng không đại biểu Đế Tuấn sẽ không làm bất kỳ hành động gì, hắn chỉ là sẽ không chọn cách đối phó Nhân tộc vào lúc Nhân tộc chưa tuyên chiến với Thiên Đình mà thôi.

Thế là, Đế Tuấn đi về phía Oa Hoàng Cung. **Trong Oa Hoàng Cung.** "Bệ hạ hôm nay vì sao lại tới đây?" Nữ Oa có chút kinh ngạc nhìn Đế Tuấn.

Phải biết bọn họ tuy cùng ở trong tầng trời thứ ba mươi sáu, nhưng Thiên Đế lại chưa từng đặt chân tới Oa Hoàng Cung, đây vẫn là lần đầu tiên. "Hôm nay tới đây, là vì một chuyện." Đế Tuấn chậm rãi mở miệng nói.

Hắn thân là Hồng Hoang Thiên Đế, hành sự tự nhiên quang minh

chính đại, cũng không che giấu suy nghĩ trong lòng, giống như mặt trời hạo hạo đãng đãng. "Bệ hạ cứ nói đừng ngại." Nữ Oa cười gật đầu đáp. "Nhân tộc do Oa Hoàng sáng tạo, thiên tài tuyệt diễm, tuy sinh ra yếu ớt nhưng lại có cơ hội vô hạn, càng là nhân vật chính thiên định.

Nếu nguyện nhập vào Thiên Đình, gia nhập Thiên Đình, ngày sau tự nhiên sẽ giống như Yêu tộc, trở thành một trong hai chủng tộc cường thịnh nhất Thiên Đình." "Trừ việc đó ra, trong ba mươi sáu tầng trời của Thiên Đình, mười hai tầng trên là trời của Thượng Thiên, còn mười hai tầng dưới là nơi cư trú của Yêu tộc, ngô có thể giao mười hai tầng giữa cho Nhân tộc phồn diễn sinh sống.

Ba mươi hai vị Đại Đế của Thiên Đình ba mươi hai tầng trời, cũng đều nguyện ý phân ra một nửa giao cho Nhân tộc đảm nhiệm, mà Nhân Hoàng của Nhân tộc cũng có thể vào trong tầng trời thứ ba mươi sáu xây dựng Nhân Hoàng Cung.

Không biết ý của Oa Hoàng thế nào?" Đế Tuấn nói ra suy nghĩ trong lòng mình, hắn biết rõ đại thế tương lai rất có khả năng sẽ bị Nhân tộc chiếm cứ.

Mà hắn trước kia tuy tự phụ, nhưng lại không ngờ tới hiện nay không chỉ hắn biến mạnh, không chỉ Yêu tộc biến mạnh, ngay cả Nhân tộc cũng mạnh đến mức độ ly phổ.

Đế Tuấn luôn tự tin, khi đối mặt với Nhân tộc trong tương lai, cũng không khỏi sinh ra chút lo lắng.

Vì vậy trực tiếp mở miệng, gần như là giao một nửa Thiên Đình cho Nhân tộc hiện nay còn yếu ớt không chịu nổi.

Đây chính là đầu tư, lấy một nửa Thiên Đình hiện tại đổi lấy sự cường thịnh của Nhân tộc trong tương lai.

Nhìn qua thì Đế Tuấn rất lỗ, nhưng thực tế lại không phải như vậy, chỉ cần thực lực của hắn vẫn luôn ở tầng đỉnh, thì người thống trị Thiên Đình vẫn cứ là hắn, Thiên Đình cũng sẽ càng thêm cường thịnh, hơn xa so với hiện tại.

Còn về việc phân một nửa địa vị của Yêu tộc cho Nhân tộc?

Nhân tộc là nhân vật chính thiên định, phía sau dường như có một bàn tay vô danh to lớn đang thúc đẩy tất cả.

Ngày đó khi Nữ Oa sáng tạo nhân loại, vậy mà lại dung nhập cả ba ngàn Đại Đạo vào trong Nhân tộc.

Điều này nếu nói chỉ là hành vi của Nữ Oa, thì vô luận thế nào Đế Tuấn cũng không tin.

Ngày đó hắn đã dùng thần uy vô thượng nhìn trộm ngọn nguồn thời không, nhưng lại không nhìn thấy mảy may sự tồn tại nào, ngay cả một bóng người cũng chưa từng thấy.

Tuy hắn không nhìn thấy tất cả những điều này, nhưng hắn kiên tin, đó tuyệt đối không phải việc mà Nữ Oa chưa thành đạo có thể làm ra.

Đừng nói Nữ Oa chưa thành đạo, cho dù Nữ Oa đã thành đạo cũng không thể, bởi vì ngay cả Đế Tuấn cũng không thể làm ra chuyện này, mạnh như Đế Tuấn cũng không làm được điểm này.

Cho nên, Đế Tuấn kiên tin đằng sau thế giới Hồng Hoang nhất định còn có một bàn tay vô danh to lớn đang thúc đẩy tất cả những điều này xảy ra.

Hắn không biết là ai, nhưng nhất định có tồn tại.

Mà chỉ dựa vào điểm này cũng có thể nhìn ra sự quan tâm của tôn vô thượng tồn tại kia đối với Nhân tộc.

Thiên sinh liền có thể gánh chịu ba ngàn Đại Đạo, tuy nói không thể giống như Hỗn Độn, Vô Lượng chưởng khống tất cả Đại Đạo trừ ngũ đại chí cao, nhưng cũng có thể chủ tu bất kỳ một môn Đại Đạo nào.

Ngay cả ngũ đại chí cao cũng không ngoại lệ.

Còn về việc học hết ba ngàn Đại Đạo?

Đó là chuyện không thể nào, bởi vì thân thể nhân loại căn bản không thể thừa nhận, Tiên Thiên Thần Thai Thánh cũng không thể thừa nhận, ngoại trừ Bàn Cổ sinh ra từ Sáng Thế Thanh Liên, vẫn chưa có bất kỳ sinh linh nào có thể làm được điểm này.

Nhưng chỉ cần như vậy, nhân loại cũng đủ khủng bố rồi.

Đế Tuấn không hề nghi ngờ, nếu thật sự có sinh linh mà Nhân tộc không thể đối kháng muốn xóa sổ Nhân tộc, tôn tồn tại kia nhất định sẽ ra tay.

Có lẽ trong dòng sông năm tháng đằng đẵng, tôn tồn tại kia cũng đã từng ra tay rồi không chừng, bởi vì hiện nay Đế Tuấn đều có thể làm được việc xóa sổ Côn Bằng từ ngọn nguồn thời không, hiện tại trong Hồng Hoang lại có mấy người nhớ được từng có một tôn sinh linh như Côn Bằng tồn tại chứ.

Càng đừng nói đến vị vô thượng tồn tại kia, nếu vị tồn tại kia thật sự ra tay, thì trong Hồng Hoang lại có ai nhớ được tôn tồn tại kia thật sự đã từng ra tay. "Đây chính là Đế Tuấn sao?

Quả nhiên rất thông minh, thế mà lại chọn cách để Nhân tộc gia nhập Thiên Đình!" Diệp Hiên từ trong hư không nhìn màn trước mắt, không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ trước hành động của Đế Tuấn.

Hắn từng nghĩ Đế Tuấn có thể sẽ tôn trọng Nhân tộc, coi trọng Nhân tộc, cũng từng nghĩ Đế Tuấn có thể hoàn toàn không coi Nhân

tộc ra gì.

Nhưng hắn thật sự không nghĩ tới, Đế Tuấn lại tôn trọng Nhân tộc đến mức độ này, trực tiếp đề nghị để Nhân tộc gia nhập Thiên Đình.

Phải biết hiện tại Nhân tộc vô cùng yếu ớt, chỉ cần Đế Tuấn nguyện ý, thật sự trừ khi Diệp Hiên đích thân ra tay, nếu không Nhân tộc tất bị Đế Tuấn tiêu diệt.

Đương nhiên rồi, Diệp Hiên cũng không thể nào không ra tay.

Nếu Nhân tộc thật sự sắp bị diệt tộc, Diệp Hiên nhất định sẽ ra tay, không vì cái gì khác, chỉ vì chính hắn cũng là một thành viên của Nhân tộc.

Tất nhiên, điều này cũng không đại biểu hắn sẽ đi cứu những kẻ cặn bã vốn dĩ đáng chết, hoặc là đích thân ra tay hay âm thầm giúp Nhân tộc đi lên đỉnh cao, những gì hắn làm chỉ là bảo vệ hỏa chủng của Nhân tộc mà thôi. "Nhân tộc đương tự cường", chưa bao giờ chỉ là nói suông.

Nếu Diệp Hiên ra tay để Nhân tộc đăng đỉnh, thì còn ý nghĩa gì nữa?

Vậy Nhân tộc cũng không phải là Nhân tộc hoàn mỹ trong tưởng tượng của hắn.

Hắn mong chờ khoảnh khắc Nhân tộc đi lên đỉnh cao, nhưng điều hắn mong chờ là Nhân tộc dựa vào sức mạnh của chính mình để đi lên đỉnh cao, chứ không phải dựa vào sự giúp đỡ của hắn ở phía sau, hay là Thiên Đế giúp đỡ.

Cho nên, cho dù Nữ Oa thật sự đồng ý, hắn cũng sẽ không đồng ý điểm này.

Nguyên nhân không có gì khác, Nhân tộc phải tự cường không ngừng. "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức; Địa thế khôn,

quân tử dĩ hậu đức tái vật" (Trời vận động mạnh mẽ, người quân tử nên tự cường không ngừng; Đất có tính nhu thuận, người quân tử nên lấy đức dày để nâng đỡ vạn vật).

Chỉ có dựa vào chính mình tranh thủ, mới là sự đạt được chân chính.

Dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình. "Chuyện này..." Trong Thiên Đình, Nữ Oa có chút do dự.

Nàng nhíu mày suy nghĩ kỹ càng, mà Đế Tuấn cũng không hề thúc giục nàng, để Nữ Oa tĩnh tâm từ từ suy nghĩ.

Nàng vốn định sáng tạo Nhân tộc để dùng cho việc chứng đạo của mình, sau đó thật sự sáng tạo ra rồi, tự nhiên cũng có một phần vướng bận, một phần lo lắng đối với Nhân tộc.

Thân là chủng tộc do chính tay mình sáng tạo ra, nàng vốn muốn để đối phương dựa vào sức mạnh của chính mình tồn tại trong Hồng Hoang rộng lớn này.

Bởi vì Nữ Oa biết sâu sắc rằng, chỗ dựa cuối cùng cũng sẽ đổ, ngươi không biết ngày nào nó sẽ đổ hay sẽ trở thành thứ đè chết mình, nhưng những thứ đó đều là giao vận mệnh vào tay kẻ khác, chung quy không bằng nắm giữ trong tay mình thì an ổn hơn.

Nếu thật sự muốn dựa dẫm, Nữ Oa đã sớm đòi Thiên Đế một tầng trời dùng cho Nhân tộc sinh sôi nảy nở rồi, làm sao lại để Nhân tộc sinh sống dưới chân núi Bất Chu chứ.

Lại làm sao để Nhân tộc sau vạn năm phải đối mặt với từng khó khăn, phải biết rằng, nếu có Nữ Oa giúp đỡ, Nhân tộc hoàn toàn có thể thuận buồm xuôi gió trở thành đại tộc quần thứ tư của Hồng Hoang, chỉ đứng sau Yêu tộc, Vu tộc, Long tộc.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, bởi vì dựa vào sự giúp đỡ của

Nữ Oa, trong Nhân tộc sẽ hình thành một loại cảm giác rằng dù thế nào Thánh Mẫu cũng sẽ che chở bọn họ.

Mà nếu loại cảm giác này thật sự ăn sâu bén rễ, nảy sinh lan tràn, thì Nhân tộc cũng coi như phế bỏ, cũng chỉ là chủng tộc lớn thứ tư mà thôi.

Vô luận là Yêu tộc hay Vu tộc hoặc là Long tộc, cũng không phải dựa vào thành tựu của cá nhân đơn lẻ, mà là cá nhân và tộc quần tương hỗ thành tựu lẫn nhau.

Cá nhân lấy được tài nguyên của tộc quần để trở nên mạnh hơn, mà tộc quần cũng nhờ cá nhân tăng cường sau đó đạt được nhiều tài nguyên hơn, thông thường đều là tương trợ bổ sung cho nhau như vậy.

Cho nên, Nhân tộc cũng nên đi theo con đường như vậy, từ trong vi mạt quật khởi, bước lên ngôi vị vô thượng.

Chứ không phải dựa vào Nữ Oa cường đại, trực tiếp sống vô lo vô nghĩ. "Ngô cũng không quyết định được, Nhân tộc tuy do Ngô tạo ra, nhưng trong quá trình sáng tạo luôn cảm thấy trong thân thể có thêm thứ gì đó không bình thường, nhưng lại không phát hiện được, không cảm nhận được, chỉ là một loại cảm giác mơ hồ.

Nay ngẫm nghĩ kỹ lại, e rằng trên Thương Thiên còn có sinh linh khác tồn tại." "Cái gọi là Nhân tộc, có khả năng chính là vị vô thượng tồn tại kia mượn tay Ngô sáng tạo ra." "Hiện tại nghĩ lại càng thấy đúng là như thế, hai loại dược liệu dùng để sáng tạo nhân loại, một là thổ nhưỡng bao hàm Sáng Tạo Đại Đạo, loại đất đó so với Cửu Thiên Tức Nhưỡng trân quý nhất Hồng Hoang còn không biết trân quý hơn bao nhiêu lần; còn có trái tim kia, cũng là như vậy." "Trên đó tuy không có nửa điểm khí tức Đại Đạo, nhưng lại có từng luồng ý chí bất khuất liên tục không ngừng, cực kỳ kỳ dị, dường như cũng không

giống vật của Hồng Hoang." Nữ Oa nhíu mày, nói một lèo rất nhiều, đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng báo cho Đế Tuấn.

Nàng có thể thành đạo, ngoài khả năng tồn tại của vị vô thượng nào đó, cũng phải đa tạ Đế Tuấn không ngăn cản, nàng đem suy đoán trong lòng nói cho hắn cũng không có gì. "Hít hà!!!" Ai ngờ, Đế Tuấn lại hít ngược một hơi khí lạnh, sắc mặt lập tức đại biến.

Nữ Oa cũng trong nháy mắt trừng lớn hai mắt nhìn Đế Tuấn, đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy Đế Tuấn có thần tình như vậy.

Đế Tuấn trong lòng nàng luôn là người tươi cười, trấn tĩnh tự nhiên, vô luận xảy ra chuyện gì cũng mặt không đổi sắc.

Nhưng không ngờ, hôm nay Đế Tuấn lại có phản ứng lớn như vậy. "Oa Hoàng nghĩ giống hệt Trẫm, Nhân tộc kia thế mà lại gánh chịu ba ngàn Đại Đạo.

Trong vạn tộc Hồng Hoang, chưa từng xuất hiện tộc quần nào có thể như thế, bọn họ có thể tu luyện không biết bao nhiêu Đại Đạo, vạn thiên Đại Đạo trên thế giới đều có thể tu luyện, thiên tư cao vô cùng.

Hơn nữa mấy ngàn năm nay, những Nhân tộc này cũng cực kỳ kiên cường, đối mặt với sự dòm ngó của chư thiên Thần Thánh, thế mà không có một Nhân tộc nào cảm thấy sợ hãi." Đế Tuấn cũng gật đầu, nói ra suy nghĩ trong lòng về Nhân tộc. "Mà sau thời gian vô tận, Nhân tộc cuối cùng có khả năng sẽ nảy sinh xung đột với Thiên Đình, cho nên Trẫm mới có ý để Nhân tộc gia nhập Thiên Đình, như thế mới có thể đảm bảo bình an vô sự mà lại có thể mỗi bên đều an hảo, đi về phía chí cao." "Bệ hạ nghĩ rất hay, chỉ là không biết Nhân tộc có nghĩ như vậy không." Nữ Oa cười lắc đầu.

Đế Tuấn cũng có chút trầm mặc, sau đó lại nói: "Ngay cả Oa Hoàng cũng không có cách nào chi phối tương lai của Nhân tộc sao?"

Nữ Oa trước gật đầu, sau lại lắc đầu, giải thích: "Nếu là lúc vừa mới sinh ra, thì tự nhiên có thể quyết định tương lai Nhân tộc.

Nhưng nay năm ngàn năm đã qua, Ngô lại để họ tự cường, đến nay e rằng ý chí tự cường của Nhân tộc sớm đã truyền sâu vào trong lòng bọn họ." "Cho nên, dù hiện tại là Ngô, cũng không nhất định có thể chi phối tương lai của bọn họ!" Thực ra cho dù không có Nữ Oa căn dặn, Nhân tộc vẫn sẽ có ý chí tự cường, đó là bởi vì Nhân tộc sinh ra đã mang trái tim thần linh, dẫn đến Nhân tộc cực kỳ kiên cường, dẫn đến ý niệm Nhân tộc tự cường không ngừng đã khắc sâu vào linh hồn.

Không phải nói Nhân tộc không cần giúp đỡ, chỉ là nói Nhân tộc không cần sống yên ổn trưởng thành dưới sự che chở của Thiên Đình.

Nhân tộc cần trải qua phong ba, cần trải qua trắc trở, như thế mới có thể trưởng thành thành nhân vật chính của thiên địa. "Còn xin Oa Hoàng nể tình để tránh việc sau này Nhân tộc và Yêu tộc trở mặt, hãy thử một lần." Đế Tuấn chắp tay nói. "Bệ hạ!

Lời ấy nặng quá!

Chương 119

Nữ Oa tự nhiên sẽ thử một lần, đâu cần như thế!" Nữ Oa vội vàng cúi đầu chắp tay đáp lễ. "Như vậy, đa tạ Oa Hoàng!" Đế Tuấn mỉm cười gật đầu, nghe được lời của Nữ Oa, trong lòng hắn đã định.

Chỉ là năm ngàn năm ngắn ngủi, chuyện trong cái búng tay, hắn thật không tin uy tín của Nữ Oa trong Nhân tộc có thể giảm xuống đến mức nào, những chủng tộc do tay Nữ Oa sáng tạo ra này sẽ không nghe lời Nữ Oa sao.

Đối với những điều này, hắn tự nhiên là có nắm chắc về Nữ Oa.

Nữ Oa gật đầu, sau đó tâm niệm vừa động, một đạo thần niệm hiển hóa thế gian. **Dưới chân núi Bất Chu.** Thân ảnh Nữ Oa đột nhiên xuất hiện, sừng sững trên không trung. "Thánh Mẫu!!!" Lập tức, có người chú ý tới Nữ Oa đến, vội vàng quỳ xuống đất, liên tục khấu đầu. "Không cần quỳ, Nhân tộc đâu cần nghênh đón như thế, đứng lên đi." Nữ Oa đưa tay hư không nâng một cái, những Nhân tộc quỳ rạp dưới đất lúc trước nhao nhao đứng dậy. "Tộc trưởng!

Các tộc nhân!

Thánh Mẫu đến rồi!!!" Lập tức, những người phát hiện ra cảnh này điên cuồng vận dụng thần thông hét lớn, tiếng hét lớn này gọi tất cả Nhân tộc tới.

Những Nhân tộc đó muốn hành đại lễ, nhưng đều bị Nữ Oa ngăn cản. "Thánh Mẫu, không biết Thánh Mẫu tới đây là có ý chỉ gì..." Toại Nhân Thị hơi cúi đầu cung kính hỏi.

Dù sao cũng là Thánh Mẫu Nhân tộc, hắn cúi đầu cũng là lẽ đương nhiên. "Hôm nay tới đây, là vì chuyện tương lai của Nhân tộc.

Thiên Đế có ý để Nhân tộc tiến vào trong Thiên Đình, sẽ phân ra mười hai tầng trời để Nhân tộc an cư lạc nghiệp sinh sôi nảy nở, cũng sẽ phân ra một bộ phận thần chức để Nhân tộc đảm nhiệm, không biết Nhân tộc có nguyện ý không?" Nữ Oa mặt đầy ý cười nói.

Toại Nhân Thị nghe vậy gật đầu, sau đó nhìn về phía hàng chục vạn Nhân tộc sau lưng.

Đây là trải qua năm ngàn năm phát triển, số lượng Nhân tộc đã tăng gấp mười lần không chỉ, nhưng vẫn chưa tính là gì trong Hồng Hoang.

Tuy nhiên những thế hệ Nhân tộc thứ hai, thứ ba được sinh ra này lại có thiên phú kỳ giai tương tự, đã kế thừa thiên phú của Nhân tộc sơ đại.

Nhưng chung quy sẽ có chút hao hụt, cho nên thiên phú của những Nhân tộc này vẫn không cao bằng Nhân tộc sơ đại, nhưng cũng gần như không kém bao nhiêu so với Tiên Thiên Thần Thai Thánh bình thường. "Nhân tộc đã đến thời khắc lựa chọn.

Là tuân theo chỉ thị của Thánh Mẫu đi tới Thiên Đình sinh sống, chấp nhận tất cả những điều tốt đẹp dễ dàng có được, hay là bỉnh thừa ý niệm của Nhân tộc, phải tự cường không ngừng.

Đến thời khắc này, sự việc quan hệ đến đại sự của cả Nhân tộc, ta - Toại Nhân Thị - thân là tộc trưởng Nhân tộc, vốn có thể thay mặt Nhân tộc quyết định, nhưng dù sao sự việc cũng liên quan đến cả Nhân tộc, mỗi tộc nhân đều có cơ hội lựa chọn." "Hôm nay Toại Nhân Thị ta xin làm biểu suất cho Nhân tộc.

Nhân tộc sinh ra đã là tộc tự cường, nếu vứt bỏ ý niệm mà Đại Đạo minh minh chi trung tặng cho Nhân tộc, cuối cùng sẽ bị Đại Đạo vứt bỏ.

Vì thế ta cảm thấy Nhân tộc nên tự cường, chứ không phải chấp nhận ân huệ của Thiên Đế." Toại Nhân Thị tuy thân hình không to lớn, nhưng uy tín lại là đệ nhất trong Nhân tộc.

Những quái vật Nhân tộc không biết mạnh đến mức nào kia cũng đều răm rắp nghe theo sự sai bảo của Toại Nhân Thị.

Điều này không chỉ vì Toại Nhân Thị là Nhân tộc đầu tiên được sáng tạo ra, càng là vì Đại Đạo mà Toại Nhân Thị gánh chịu, vì niềm tin mà Toại Nhân Thị sở hữu, khiến Nhân tộc khâm phục.

Nếu nói Thiên Đế Đế Tuấn là người có tấm lòng rộng lớn, tâm hoài chúng sinh, thì Toại Nhân Thị chính là tâm hoài Nhân tộc, có thể dung chứa vô cùng Nhân tộc.

Tuy không bằng Mặt Trời quang diệu cả thế gian như Đế Tuấn, nhưng cũng là dựa vào một ngọn lửa tân hỏa thắp sáng đạo đồ cho vô cùng Nhân tộc.

Đối với Nhân tộc mà nói, Toại Nhân Thị chính là vô thượng chí cao, chính là Thiên Đế độc nhất của Nhân tộc! "Nhân tộc đương tự cường!!!" Thạch Hạo Thị bước ra một bước, vô tận bá đạo chi ý xuất hiện, lớn tiếng gầm lên.

Một luồng uy nghiêm vô thượng chí tôn xuất hiện giữa vô cùng Nhân tộc, giống như Thái Nhất so với Yêu tộc, cũng bá đạo vô cùng, cũng lăng giá trên chúng sinh. "Nhân tộc đương tự cường!!!" Hàn Lập Thị thân thể hơi lùi lại, lẩn vào trong vô cùng Nhân tộc, lớn tiếng hô.

Hô xong, thân hình biến ảo, biến mất tại chỗ.

Điều này làm Toại Nhân Thị đứng đầu khóe miệng giật giật.

Tên Hàn Lập Thị này tuy cường đại, hơn nữa niềm tin kiên định, nhưng lại không biết học từ đâu cái tính này, luôn thích trốn trong đám người.

Rõ ràng không có nguy cơ gì, thế mà vẫn cứ như vậy, thật khiến hắn cảm thấy kỳ quái. "Nhân tộc đương tự cường!!!" Tiếng hô hào vang lên hết đợt này đến đợt khác truyền đến chín tầng mây, chấn động tận trời xanh.

Sắc mặt Nữ Oa hơi khựng lại, nhưng cũng gật đầu, có chút vui mừng.

Nhân tộc nay có thể không nghe theo chỉ lệnh của nàng mà tuân theo bản tâm Nhân tộc, điều này chứng tỏ Nhân tộc đã bước ra bước đầu tiên.

Nàng là Thánh Mẫu của Nhân tộc, Nhân tộc tự nhiên phải tôn nàng, kính nàng.

Nhưng điều này không đại biểu Nhân tộc phải việc gì cũng thuận theo nàng.

Chỉ khi đứng trước đại sự thực sự của nhân sinh, làm được việc tự mình nắm giữ, như thế mới có thể coi là đã trưởng thành.

Nữ Oa thân là Thánh Mẫu Nhân tộc, một tay sáng tạo ra Nhân tộc, có thể nói là người mẹ của cả Nhân tộc.

Đối với việc con cái không nghe lời mình, về mặt tình cảm tự nhiên có chút khó chấp nhận, nhưng về mặt lý trí lại cảm thấy cực kỳ an ủi.

Khi Nhân tộc có thể làm được bước này, liền chú định Nhân tộc ngày sau nhất định bất phàm.

Nếu ngay cả đại sự như vậy cũng phải thuận theo chỉ thị của nàng mà không có suy nghĩ của bản thân, thì tuy nàng sẽ thật sự che chở Nhân tộc đời đời kiếp kiếp, nhưng Nhân tộc bản thân lại khó làm nên việc lớn. "Các con, Ngô đã hiểu đáp án của các con.

Các con rất tốt, Ngô rất an ủi.

Nhân tộc đương tự cường, xem ra các con cũng không coi câu này là lời nói suông.

Rất tốt, cứ đi tiếp như vậy đi, trong tương lai không xa các con có thể sẽ trải qua đủ loại ma nạn, nhưng chỉ cần các con từng bước từng bước vượt qua, thì các con cuối cùng sẽ sừng sững trên đỉnh phong, trở thành đại tộc chân chính." Trong đôi mắt Nữ Oa tràn đầy ý phức tạp.

Tuy đối với lựa chọn này của Nhân tộc, nàng rất an ủi, nhưng điều này cũng đại biểu Nhân tộc trong tương lai rất có khả năng thật sự giống như cảnh tượng tương lai kia, quyết liệt với hai tộc Vu Yêu, đối đầu với Thiên Đình.

Nếu lúc đó đến, nàng Nữ Oa sẽ đi đâu về đâu...

Điều này không khác gì đem nàng nướng trên lửa...

Nói xong những lời này, thân ảnh Nữ Oa liền biến mất khỏi núi Bất Chu. "Nhân tộc chúng ta, bắt đầu từ trong vi mạt, tự nhiên phải nỗ lực.

Chúng ta cuối cùng sẽ bỉnh thừa ý niệm của Đại Đạo, đi ra khỏi núi Bất Chu, đi về phía Hồng Hoang vô tận, đem danh tiếng Nhân tộc truyền bá khắp cả Hồng Hoang!!!" Toại Nhân Thị đứng ở trên cao, cổ vũ những người đang đau buồn vì Thánh Mẫu lại rời đi.

Nhân tộc không thể dựa vào Thánh Mẫu, Nhân tộc chỉ có thể dựa vào chính mình, bất luận là ai cũng không bằng dựa vào chính mình.

Lập tức, ý chí muốn trở nên mạnh mẽ trong lòng đám Nhân tộc lại bùng lên mãnh liệt.

Chỉ có mạnh mẽ mới có thể bảo vệ tộc nhân, chỉ có mạnh mẽ mới có thể khiến Nhân tộc vang danh khắp Hồng Hoang!

Hồng Hoang quá nguy hiểm.

Không biết bao nhiêu chủng tộc đang chém giết trong bóng tối, vạn tộc chỉ là một cái tên gọi chung, thực tế số lượng chủng tộc nhiều không đếm xuể.

Mà trong những chủng tộc này, Nhân tộc tuy khí vận nhiều hơn tuyệt đại đa số chủng tộc, nhưng thực lực Nhân tộc lại gần như đứng chót trong số đông đảo chủng tộc.

Mà nay trải qua mấy ngàn năm phát triển, thực lực Nhân tộc cũng đã từ đứng chót lúc đầu biến thành mức trung đẳng hiện nay.

Nhân tộc ngoại trừ thiếu chiến lực đỉnh phong ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, thực tế tu sĩ Đại La Kim Tiên vẫn không ít, bất quá so với những chủng tộc tầng lớp trung thượng thực sự thì vẫn còn kém rất nhiều.

Hiện tại tộc quần Nhân tộc tuy số lượng vẫn không ít, nhưng toàn bộ đều tụ tập ở núi Bất Chu, làm núi Bất Chu náo loạn một phen.

Nếu không phải Tam Thanh mặc nhận, thậm chí Thái Thượng còn đang chống lưng, thì các sinh linh khác trong núi Bất Chu đã sớm đuổi đi rồi.

Tuy hiện tại bọn họ đánh không lại Nhân tộc, nhưng từ lúc còn đánh lại được thì đã đuổi Nhân tộc ra ngoài rồi.

Đám Nhân tộc này thực sự là quá biết quậy phá, giống như Thạch Hạo Thị chỉ là một ví dụ trong đó thôi, chứ không phải là duy nhất, sinh linh núi Bất Chu khổ vì Nhân tộc đã lâu. "Nhân tộc hiện nay tộc nhân đông đảo, nên ra ngoài đi dạo một chút.

Các ngươi tu vi đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ kém một bước liền có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, nên mỗi người dẫn theo một đám tộc nhân đi tới nơi khác sinh tồn." Toại Nhân Thị nói với mười mấy vị thiên kiêu Nhân tộc trước mặt, bọn họ đều

là những Nhân tộc sở hữu thiên phú cường đại giống như Toại Nhân Thị.

Những người này đều là những thiên chi kiêu tử chân chính của Nhân tộc, tổng cộng mười mấy người, nhưng ai nấy đều có chiến lực vượt xa Thần Thánh.

Cùng một cảnh giới, bọn họ đều được xưng là vô địch, nhưng chưa ai thấy bọn họ đấu với nhau xem ai cao ai thấp. "Toàn nghe Tộc trưởng." Thạch Hạo Thị gật đầu, ưng thuận.

Đối với hắn mà nói thì sao cũng được, bất luận mang theo bao nhiêu tộc nhân ra ngoài, hắn đều sẽ dốc toàn lực chăm sóc những tộc nhân đó. "Nhân tộc quả thực nên đi ra ngoài, núi Bất Chu tuy hùng vĩ, nhưng đối với Nhân tộc to lớn mà nói, chung quy vẫn nhỏ một chút.

Nhân tộc nên có thiên địa rộng lớn hơn, giống như Vu tộc năm đó đi ra từ Bàn Cổ Điện vậy, trở thành sự tồn tại hùng bá Hồng Hoang." Tô Minh Thị gật đầu, cũng tán thành.

Chuyện Vu tộc năm đó bọn họ cũng đều nghe nói qua.

Vu tộc năm đó số lượng cũng hiếm hoi, nhưng cũng chia làm mười hai bộ lạc, mỗi bên bắt đầu khai thác địa bàn.

Theo số lượng tộc nhân ngày càng nhiều, thế lực Vu tộc cũng lan rộng khắp cả Hồng Hoang.

Nay Vu tộc đã trở thành chủng tộc chưởng khống đại địa, đối lập kiềm chế với Yêu tộc chưởng khống Thiên Đình.

Còn Long tộc phảng phất như người thế ngoại, ở vùng Tứ Hải, an phận một góc, không ai tới quấy rầy, bọn họ cũng không đi lên.

Lượng Kiếp này chủ đề chính là Vu Yêu đại chiến, cho nên bất luận Vu Yêu hiện nay hòa thuận thế nào, tổng sẽ có một ngày quan hệ tồi tệ ập đến.

Tham dục của con người là vô hạn, tham dục của các sinh linh khác cũng như thế.

Cho dù Chí Cao Thiên Đế Đế Tuấn không như vậy, nhưng những Yêu tộc dưới tay hắn liệu có nhịn được không?

Còn những Đại Vu của Vu tộc, liệu có thật sự từng người từng người đều thành thật không?

Rất nhiều lúc, chiến tranh giữa các đại chủng tộc không phải thực sự hoàn toàn do người bên trên khống chế được.

Hôm nay một chút ma sát nhỏ, ngày mai vẫn là ma sát nhỏ, nhưng lâu dần, sau vô tận năm tháng thì sao?

Đó chính là thế cừu, là huyết hải thâm cừu.

Cừu hận đều là tích tụ từng chút từng chút một, Vu Yêu hai tộc hiện nay chẳng qua là tích tụ chưa đủ mà thôi.

Vô luận là các Tổ Vu trong lòng chỉ muốn bảo vệ Hồng Hoang do Phụ Thần Bàn Cổ để lại, hay là Chí Cao Thiên Đế cao cao tại thượng cùng các Lục Ngự của Thiên Đình chỉ muốn an ủi thiên hạ vạn tộc vạn linh, tuy bọn họ đều không muốn nhìn thấy Vu Yêu đại chiến xảy ra, nhưng bất kể ở thời không nào, Vu Yêu hai tộc đều xảy ra đại chiến.

Cho dù hiện tại chưa phát sinh, nhưng chung quy sẽ có một ngày, khả năng liền sẽ đến.

Vu Yêu nếu không điêu linh, Nhân tộc làm sao có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa?

Dựa vào thiên phú hơn người của họ?

Chẳng lẽ Vu Yêu hai tộc lại không có thiên phú?

Vu Yêu hai tộc cũng là sự tồn tại đỉnh cấp nhất trong Hồng Hoang,

thiên phú tự nhiên là tuyệt đỉnh, nếu không cũng không thể nổi bật ra từ vô số chủng tộc, trở thành kẻ chủ đạo của lượng kiếp này.

Hơn nữa bọn họ còn có sự tích lũy từ vô số năm tháng, đâu phải một chủng tộc mới sinh có thể lay chuyển được.

Cho nên thực tế, đối thủ chân chính của Vu Yêu hai tộc đều là đối phương.

Điểm này, Đế Tuấn cũng hiểu rõ.

Toại Nhân Thị càng biết rõ, Nhân tộc muốn thực sự đứng vững gót chân trong Hồng Hoang, thì nhất định phải rời khỏi núi Bất Chu, nhất định phải đi vào trong Hồng Hoang.

Cho nên, mới có màn hiện tại này.

Sau khi Toại Nhân Thị quyết định, Nhân tộc to lớn được chia thành mười tám bộ lạc, mười tám bộ lạc này do mười tám người mạnh nhất Nhân tộc chưởng quản.

Mười tám bộ lạc này, thủ lĩnh của mỗi bộ lạc đều được gọi là Tộc trưởng.

Mà Toại Nhân bộ lạc do Toại Nhân Thị dẫn dắt thì đứng đầu các bộ lạc, Toại Nhân Thị cũng được bầu làm Nhân tộc Cộng Chủ, nghĩa là chủ chung của tất cả Nhân tộc, cũng chính là thủ lĩnh của tất cả Nhân tộc.

Còn các Tộc trưởng bộ lạc khác cũng chỉ là thủ lĩnh của bộ lạc mình mà thôi, không quản được chuyện của bộ lạc khác.

Bộ lạc do Thạch Hạo Thị dẫn đầu tên là Thạch Hạo bộ lạc, di cư về phía Đông Hồng Hoang.

Vị bá giả Nhân tộc này sắp đặt chân vào phạm vi lãnh địa thuộc về Thiên Đình Đông Hoàng, Đông Hoàng Thái Nhất cũng nổi tiếng là bá

đạo vô song, hai vị này nếu va chạm với nhau...

Ừm, đừng nghĩ nữa, hiện tại nếu thật sự va chạm, chắc chắn không có một tia lửa nào, bởi vì Đông Hoàng Thái Nhất có thể miểu sát Thạch Hạo Thị hiện tại.

Dù sao Đông Hoàng Thái Nhất là sự tồn tại vô thượng ở cảnh giới Hỗn Nguyên, mà Thạch Hạo Thị chẳng qua chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong mà thôi, chênh lệch giữa hai bên đâu chỉ là một trời một vực.

Nhưng đây cũng chỉ là hiện tại, theo thời gian trôi qua, Thạch Hạo Thị nhất định sẽ ngày càng mạnh, chênh lệch giữa hai bên cũng sẽ ngày càng nhỏ.

Còn Hàn Lập Thị tuy cực độ không muốn trở thành một trong mười tám Tộc trưởng, nhưng dưới sự ép buộc của Toại Nhân Thị, đành bất đắc dĩ trở thành Tộc trưởng một chi bộ lạc, dẫn theo Hàn Lập Thị bộ lạc đi về phía Đông xa xôi.

Phương Đông rất lớn, rất lớn, đừng nói là hai bộ lạc bọn họ, cho dù là cả Nhân tộc ở phương Đông rộng lớn cũng chẳng đáng nhắc tới.

Tô Minh Thị đi về phía Nam...

Diệp Phàm Thị cũng đi về phía Nam...

Còn các bộ lạc Nhân tộc khác cũng đều đi theo Tộc trưởng của mình đi về nơi họ muốn đến.

Riêng Toại Nhân Thị thì ở lại gần núi Bất Chu phát triển, nơi này là Thánh địa Nhân tộc, bọn họ ở lại gần Thánh địa, phụ trách bảo vệ Thánh địa Nhân tộc.

Thánh địa Nhân tộc chính là Âm Dương Đàm bên cạnh chân núi Bất Chu, bên cạnh đầm là bức tượng Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa, đây chính là nơi nhân loại được sinh ra lúc ban đầu, cũng là Thánh địa

Nhân tộc.

Mấy chục vạn Nhân tộc, mỗi bộ lạc nhận được khoảng hai ba vạn nhân khẩu, bắt đầu đi về từng nơi khác nhau.

Từ đây, Nhân tộc bắt đầu thời đại bộ lạc, không còn là những Nhân tộc tụ tập cùng một chỗ như lúc đầu nữa.

Theo việc tuyệt đại đa số Nhân tộc rời đi, núi Bất Chu lại trở thành một vùng đất tường hòa, đủ loại cảnh tượng tường thụy ngày xưa bị đám Nhân tộc này quậy phá biến mất nay lại xuất hiện trở lại.

Chương 120

Tuy trong núi Bất Chu vẫn còn một ít Nhân tộc, nhưng những người ở lại đều là những Nhân tộc an phận, điểm này khiến các sinh linh quanh núi Bất Chu thậm chí là dãy núi Côn Luân cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhân tộc quá khủng bố, thật sự không làm hàng xóm với họ thì không biết mùi vị khó chịu đó, tuy đối với Nhân tộc đó là phát triển, nhưng đối với bọn họ mà nói, đó quả thực là tra tấn. "Nhân tộc thiên tư cực cao, có thể sánh ngang Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cấp, cũng không uổng công ta tốn công tốn sức như vậy, hai ức Thần Nguyên nện vào trong đó, thế này phải lòi ra bao nhiêu Hỗn Nguyên a." Diệp Hiên nhìn những Nhân tộc bên dưới, khá là cảm thán.

Không uổng công hắn tiêu tốn nhiều tài nguyên như vậy, cuối cùng bồi dưỡng ra Nhân tộc mạnh mẽ thế này.

Ngoài Nhân tộc thế hệ thứ nhất có thể sánh ngang Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cấp ra, thế hệ thứ hai, thứ ba tuy nội tại và thiên tư kém hơn một chút, nhưng vẫn có thể sánh ngang với những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia.

Từ đó cũng có thể thấy, Nhân tộc hiện tại rốt cuộc có thiên phú khủng bố vô cùng đến mức nào.

Những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia đều là cô đơn một mình, nhiều thì có thể có mười mấy người bão đoàn (tụ tập thành nhóm), nhưng Nhân tộc lại không giống thế, đó là triệt để mấy vạn người bão đoàn, thậm chí là mấy chục vạn người bão đoàn.

Theo thời gian trôi qua, những người bão đoàn có thể sẽ càng ngày càng nhiều, thậm chí triệt để trưởng thành thành số lượng không biết

bao nhiêu ức như Yêu tộc.

Yêu tộc là tộc quần đơn lẻ có số lượng nhiều nhất trong Hồng Hoang, bởi vì bản thể cấu thành Yêu tộc chính là vô số chủng tộc Hồng Hoang, tuyệt đại bộ phận vạn tộc đều chạy đi gia nhập vào Yêu tộc.

Số còn lại mới cư trú ở Hồng Hoang đại lục và vùng biển Hồng Hoang, cho nên số lượng Yêu tộc cũng là nhiều nhất.

Đương nhiên, nếu Long tộc hấp thu số lượng Thủy tộc, thì Long tộc sẽ là nhiều nhất, nhưng Long tộc chỉ thống trị vùng Tứ Hải, tịnh không chọn hấp thu để tạo thành một chủng tộc mới. **Núi Bất Chu.** Thông Thiên thân hình lóe lên, đi tới bên cạnh Thái Thượng.

Thái Thượng đang ở trong Thánh địa Nhân tộc, vẫn luôn tu hành.

Trong năm ngàn năm này, ông không phải luôn tu luyện trong Nhân tộc, mà là phụ trách dạy dỗ Nhân tộc cách cảm ngộ Đại Đạo, bước vào Đại Đạo.

Nhân tộc có thể xuất hiện nhiều sự tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong như vậy, cũng có một phần quan hệ với ông.

Thái Thượng ở trong Nhân tộc viết một bộ sách, chia làm thượng hạ hai bộ.

Thượng bộ viết "Đạo", là pháp dẫn dắt Nhân tộc bước vào Đại Đạo, trong đó ẩn chứa vô cùng chí lý, cơ sở bước vào Đại Đạo; hạ bộ viết "Đức", là pháp dẫn dắt Nhân tộc cách đối nhân xử thế, cách ước thúc hành vi bản thân.

Những Nhân tộc này tuy tu vi cường đại, hơn nữa tâm chí kiên định, thiên tư cường hoành vô cùng, nhưng hành vi lại khiến các sinh linh xung quanh cảm thấy đau khổ.

Vốn dĩ chủng tộc như Nhân tộc phải phát triển bản thân, mang lại

lợi ích cho sinh linh xung quanh, nhưng Nhân tộc lại khác với Vu Yêu hai tộc, ngược lại trở thành chủng tộc gây tổn hại cho sinh linh xung quanh.

Cho nên, Thái Thượng dựa trên tình huống này, mới viết ra bộ kinh thư "Đạo Đức".

Vốn dĩ ông định viết sách "Đạo" là đủ rồi, nhưng khổ nỗi không biết bao nhiêu sinh linh khiếu nại hành vi của Nhân tộc, nên ông lại viết thêm nửa bộ dưới là "Đức Kinh", hợp xưng "Đạo Đức Kinh".

Đạo Đức Kinh là sách dẫn dắt Nhân tộc hướng thiện nhập đạo, được Nhân tộc phụng làm chí điển (sách quý), mà Thái Thượng cũng được xưng là Đạo Tổ, đương nhiên, chỉ là Nhân tộc gọi như vậy, chưa được thế gian công nhận.

Nhưng chỉ cần có sự xưng hô công nhận của Nhân tộc, khí vận của Thái Thượng cũng lại cường thịnh thêm một phần.

Nhân tộc cũng nhờ có Đạo Đức Kinh dạy dỗ, tu vi cường đại đồng thời cũng biết hành vi ngày thường của mình mang lại bao nhiêu đau khổ cho sinh linh xung quanh.

Cho nên Thạch Hạo Thị cũng không còn suốt ngày đi trộm sữa thú uống nữa, mà đã triệt để chín chắn hơn, chỉ là trong miệng vẫn hô hào là "ăn hết, ăn hết", điều này làm các sinh linh xung quanh cảm thấy tên này càng thêm khủng bố...

Tuy hắn chỉ hô chứ chưa ăn thật, nhưng cũng làm một số sinh linh nghe thấy cảm thấy sợ hãi.

Bọn họ không hề nghi ngờ, nếu thật sự chọc vào tên này, chắc chắn sẽ bị hắn ăn thịt. "Đại huynh, Ngô đã biết nên lập giáo môn nào rồi." Thông Thiên đi tới bên cạnh Thái Thượng đang nhắm mắt suy tư, khẽ nói.

Thái Thượng chậm rãi mở mắt, nói: "Ngô những năm này, cả ngày suy nghĩ vì Nhân tộc, cuối cùng sáng tạo ra Đạo Đức Kinh thích hợp cho Nhân tộc, nhận được sự công nhận của Nhân tộc, thu thập được một tia khí vận.

Tuy không bằng khí vận bản thân Ngô, nhưng tốt xấu gì cũng có quan hệ với Nhân tộc.

Cho nên, từ sớm lúc đó, Ngô liền quyết định, Ngô sẽ lập một giáo môn độc nhất vô nhị cho Nhân tộc, Ngô sẽ lập Nhân Giáo, chuyên dạy dỗ Nhân tộc đời sau tu hành, để Nhân tộc trở nên càng thêm cường đại." "Đại huynh đã nghĩ ra rồi, vì sao không làm đi?" Thông Thiên có chút nghi hoặc khó hiểu hỏi.

Nếu lập Nhân Giáo, trực tiếp câu dẫn ra Khai Thiên Công Đức, lại dựa vào khí vận bản thân, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên là chuyện mười phần chắc chín, cần gì phải lao lực như thế.

Không thể không nói, di huệ (ân huệ để lại) của Bàn Cổ mà Tam Thanh nhận được vẫn là rất nhiều, ai bảo bọn họ là do Bàn Cổ Nguyên Thần biến thành chứ.

Vu tộc cũng có di huệ của Bàn Cổ, chỉ là phương hướng không nằm ở phương diện này mà thôi. "Ngô đang đợi, đang đợi một thời cơ thích hợp, như vậy mới có thể khiến Nhân tộc càng thêm tín phục.

Hiện tại thời cơ vẫn chưa đủ, đã đợi năm ngàn năm, không ngại đợi thêm năm ngàn năm nữa." Thái Thượng mỉm cười, nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nhân tộc sau vạn năm, nhất định sẽ tao ngộ không biết bao nhiêu Thần Thánh vây đánh, hoặc là vạn tộc ăn thịt.

Nhục thể, linh hồn của Nhân tộc là đại bổ, từ khi Nhân tộc sinh ra đã có không biết bao nhiêu Thần Thánh và chủng tộc ở phía sau nhìn

chằm chằm Nhân tộc chảy nước miếng.

Nếu không phải lúc đầu có Thiên Đế ngăn cản, có Nữ Oa vừa thành đạo trấn nhiếp, Nhân tộc đã sớm bị nuôi nhốt, trở thành khẩu lương của chư thiên Thần Thánh.

Tuy Thần Thánh không cần ăn huyết nhục Nhân tộc để bù đắp bản thân, nhưng mỹ vị như vậy, thuần túy như vậy, coi như một loại hưởng thụ lớn cũng là cực tốt.

Còn những sinh linh tu vi chưa đủ, nếu ăn huyết nhục Nhân tộc, lại cực kỳ có lợi cho tu hành.

Đặc biệt là loại Nhân tộc sơ đại này, thậm chí Nhân tộc đời hai, đời ba, đều là vật đại bổ.

Không ăn đến mức Nhân tộc thoái hóa, đám Thần Thánh đó phỏng chừng sẽ không dừng miệng.

Hồng Hoang vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, đồ ngon bị ăn là chuyện quá bình thường, giống như Vu Yêu hai tộc vậy, không biết đã ăn bao nhiêu sinh linh, nhưng tịnh không có ai cảm thấy có gì không đúng.

Cùng lắm chỉ là những chủng tộc bị ăn cực kỳ thống hận Vu Yêu hai tộc mà thôi, nhưng cũng không cảm thấy có gì sai trái, bởi vì bản thân bọn họ cũng ăn các sinh linh khác.

Tuy không cần thông qua việc ăn gì đó để duy trì sinh mệnh, nhưng bất luận là từ phương diện tu luyện, hay đơn thuần vì khẩu dục, đều có không ít sinh linh đang ăn các sinh linh yếu nhỏ. "Vậy Đại huynh cứ đợi thêm ít ngày đi, Ngô đi trước một bước, ở trên Hỗn Nguyên đợi Đại huynh đến, cũng tiện xem thử có thể triệt để giải quyết ẩn hoạn trên người Nhị huynh hay không!" Trong đôi mắt Thông Thiên lộ ra một tia phẫn hận.

Tên La Hầu kia thật sự tưởng rằng hai người bọn họ không cảm nhận được khí tức Ma Đạo trên người Nguyên Thủy sao?

Thật sự tưởng rằng Tam Thanh bọn họ là để làm cảnh à?

Tuy Nguyên Thủy không nói thẳng, nhưng hai người bọn họ đều đã nhận ra ẩn hoạn trên người Nguyên Thủy.

Vốn dĩ Nguyên Thủy có thể bổ toàn đạo khu (cơ thể đạo) đã rất kỳ lạ, lúc đó ngay cả hai vị Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới như bọn họ còn không làm được, nhưng Nguyên Thủy một Chuẩn Thánh lại có thể từ từ tu bổ ra được.

Tuy không biết tại sao, nhưng Nguyên Thủy đã làm, hơn nữa còn thành công.

Cho nên, từ lúc đó hai người bọn họ liền nhìn chằm chằm Nguyên Thủy, vừa nhìn liền biết rõ bàn tính như ý của La Hầu.

Một tia ma khí ngẫu nhiên tiết lộ ra kia, chính là do La Hầu muốn khống chế Nguyên Thủy mà để lộ, và điều này đã lọt vào mắt Thái Thượng, Thông Thiên, khiến họ trong nháy mắt hiểu rõ tất cả.

Bất quá bọn họ cũng không nói toạc ra, sợ La Hầu đã biết tình huống bọn họ biết chuyện, sợ La Hầu bất chấp tất cả tiến vào Hồng Hoang để đánh giết huynh đệ bọn họ.

Nếu thật sự như vậy, bọn họ ngoài việc cầu cứu Thiên Đế ra, cũng không làm được gì khác.

Mà một khi cầu cứu, lại là một phương nhân quả lớn, ơn cứu mạng, đó là đại ân thực sự. "Tam đệ, đi đi, cũng tiện có người chiếu ứng." Thái Thượng cười gật đầu nói.

Nếu Thông Thiên đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên, thì sự bảo đảm sinh mệnh của huynh đệ bọn họ không nghi ngờ gì sẽ nâng cao một đoạn lớn, từ nay, Tam Thanh sẽ lại sừng sững trên đỉnh phong.

"Được!" Thông Thiên đáp một tiếng, liền hướng thân hình về phía đỉnh núi Bất Chu. "Thông Thiên tại đây kính cáo thiên địa chúng sinh, Ngô là Thượng Thanh Thông Thiên thuộc Bàn Cổ Tam Thanh.

Ngô quan sát vạn linh Hồng Hoang, không được pháp môn mà nhập, không biết ý niệm ngộ đạo, không biết Đại Đạo chứng thế nào.

Hôm nay Ngô lập ra Tiệt Giáo, giáo môn này mở ra cho thiên địa chúng sinh.

Bất luận là thân mang lân giáp, hay là lông vũ sừng thú (phi mao đái giốc), chỉ cần là thiên địa chúng sinh, liền có thể nhập vào Tiệt Giáo của Ngô, lắng nghe Đại Đạo!" "Tiệt Giáo, Lập!" Theo câu chân ngôn cuối cùng rơi xuống, lời nói của Thông Thiên truyền bá đến tai chúng sinh thiên địa.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!!

Từng tiếng chấn động vang vọng hoàn vũ, khiến chúng sinh chấn hám.

Từng đạo kim quang từ trên chín tầng trời rơi xuống, đó là từng đạo Công Đức Kim Quang.

Tuy số lượng không nhiều lắm, nhưng sau đó Khai Thiên Công Đức vẫn luôn tiềm tàng trong nguyên thần Thông Thiên ầm ầm xuất hiện, di mạn khắp cả chân trời. "Đó chính là Khai Thiên Công Đức sao...

Bàn Cổ Tam Thanh, quả thực khiến người ta hâm mộ a..." Trên chín tầng mây, Thiên Đế Đế Tuấn khá là hâm mộ nhìn cảnh này.

Vô luận là hắn hay Thái Nhất, về bản chất đều là dựa vào khí vận to lớn của Thiên Đình mới có thể đắc đĩ chứng đạo.

Mà Thái Nhất càng là có một phần công lao sáng tạo luân hồi mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hắn thì càng không cần phải nói, tân khổ mưu tính ức vạn năm, cuối cùng mới trở thành người đầu tiên ăn cua (người tiên phong), trở thành cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng lại là dựa vào việc từ một Yêu tộc yếu nhỏ từ từ biến thành Yêu tộc cường thịnh như thế, thậm chí xây dựng nên Thiên Đình.

"Đại huynh hà tất phải hâm mộ Tam Thanh?

Di trạch của Bàn Cổ mà Tam Thanh sở hữu, nhiều nhất cũng chỉ giúp bọn họ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên mà thôi, căn bản không thể có thêm bất kỳ sự trợ giúp nào nữa." Thái Nhất hiện thân bên cạnh nói, theo sau là Phu nhân Nguyên Mỗ.

Phu nhân Nguyên Mỗ quả thực là tùy tùng nhỏ của Đông Hoàng Thái Nhất, Thái Nhất đi đâu, nàng liền theo đó.

"Phải đó, nhưng điều này cũng khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng hâm mộ.

Cảnh giới Hỗn Nguyên đó!

Huynh đệ ta từ thuở sơ sinh đến nay, không biết đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, từng bước một mới đạt được cảnh giới như bây giờ, nhưng Tam Thanh chỉ cần nằm đó là có thể thăng cấp." Đế Tuấn khẽ thở dài.

Không thể không nói, di trạch khai thiên của Bàn Cổ vẫn vô cùng bất phàm, có thể giúp Tam Thanh từ cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã trực tiếp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, căn bản không cần mưu tính gì, cũng chẳng cần khí vận chi loại.

Chỉ cần tùy tiện sáng lập một môn phái nào đó, liền có thể dẫn xuất khai thiên công đức, lập tức chứng đạo.

Bất quá, di trạch khai thiên đến đây cũng là tận cùng.

Cảnh giới Hỗn Nguyên vừa là cuối cùng vừa là khởi đầu, là cảnh

giới chân chính bắt đầu truy tầm Đại Đạo.

Trong Bàn Cổ Điện.

Đế Giang cuối cùng cũng bằng vào khí vận Vu tộc mà chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh, bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên, theo sau liền là Chúc Cửu Âm.

Hai vị này là hai vị mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, cũng là hai vị Tổ Vu còn lại chứng đạo sớm nhất.

Còn về Hậu Thổ, mặc dù vẫn có quan hệ mật thiết với Vu tộc, nhưng xét về thực tế thì đã không còn thuộc về Tổ Vu nữa, dù mọi người vẫn xem nàng là một thành viên của Thập Nhị Tổ Vu.

"Hôm nay đạt thành chính quả, ta sẽ vào Địa Phủ, hoàn thiện triệt để Địa Phủ.

Lần trước ta quan sát chốn U Minh, chỉ có Cửu U mà không có nơi đối ứng, quả thực còn thiếu sót vài thứ.

Địa Phủ đã là do tiểu muội hóa thành, ta tự nhiên sẽ bổ toàn nó." Đế Giang chậm rãi nói.

Phía trên có Cửu Tiêu Thiên Đình, phía dưới có Cửu U Địa Phủ.

Tuy nhiên, trong Thiên Đình tràn ngập vẻ mỹ lệ vô cùng, tiên gia bảo địa đếm không xuể, có Tam Thập Lục Trọng Thiên, cùng vô số động thiên diệu cảnh.

Còn trong Địa Phủ, ngoài hệ thống cơ quan hoàn thiện ra, lại không có vẻ mỹ diệu tương tự Tam Thập Lục Trọng Thiên của Thiên Đình.

"Chúng ta từ thuở sơ sinh đã cùng nhau hành sự, nay tự nhiên cũng sẽ cùng nhau đến Địa Phủ thăm tiểu muội!" Chúc Cửu Âm khẽ mở lời, trong đôi mắt tựa hồ có ý niệm thời gian luân chuyển.

Y là tồn tại chứng đạo và chưởng khống thời gian.

Y là một vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh đi xa nhất trong Đại Đạo Thời Gian ở Hồng Hoang, cũng là một tôn thần thánh mạnh nhất trong lĩnh vực thời gian.

"Đương nhiên là như vậy!" Các Tổ Vu còn lại cũng đồng thanh nói.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Đế Giang, một chúng Tổ Vu không ngừng vượt qua không gian, cuối cùng đã đến được Địa Phủ.

"Các huynh trưởng, tỷ tỷ đến rồi, mau mau mời vào!" Hậu Thổ thấy các Tổ Vu đều đã đến, vội vàng hiện thân ra, cười nói.

"Chúng ta lần này đến là để giúp tiểu muội khai sáng một không gian khác trong U Minh.

Thiên Đình có Tam Thập Lục Trọng Thiên, Địa Phủ đương nhiên phải có Cửu U Thập Bát Tầng, điều này mới hợp với số Thiên Đạo." Đế Giang cười, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Sớm trước đó y đã từng đến Cửu U một chuyến, liền phát hiện ra Cửu U tuy có cơ quan hoàn thiện, nhưng vẫn chưa thật sự hoàn mỹ, cho nên mới có cảnh tượng như bây giờ.

Nếu không phải năm đó y chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, thì đã trực tiếp sắp đặt rồi, chứ không phải đợi đến bây giờ.

"Nếu đã vậy, tiểu muội thay chúng sinh thiên địa đa tạ đại huynh.

Nơi Luân Hồi hiện nay chỉ có cơ quan luân hồi, mà không có nơi trừng phạt cái ác, điều này sẽ khiến chúng sinh chư thiên không có gì phải sợ hãi.

Do đó, trong Địa Phủ vẫn còn thiếu Thập Bát Tầng Địa Ngục chưa được khai mở." "Thập Bát Tầng Địa Ngục do tiểu muội hóa

thành hiện đang chồng chất lên nhau, căn bản không thể triển khai hoàn toàn.

Vẫn xin đại huynh ra tay, tách riêng những địa ngục này ra, để Địa Ngục có thể chính thức đi vào hoạt động." Hậu Thổ nghe vậy liền vui mừng khôn xiết, vội vàng nói.

Nơi Địa Ngục là do nàng dùng hai chân hóa thành, vốn nên nằm ở tầng sâu nhất Địa Phủ, nhưng lại chồng chất lên nhau, không thể thực sự đi vào sử dụng.

Bởi vì sau khi đi vào, bất cứ lúc nào cũng có thể bị truyền tống đến một địa ngục tiếp theo, khiến những quỷ hồn vốn không đáng chịu giày vò lại phải chịu thêm giày vò như vậy.

"Tiểu muội cứ yên tâm, ta sẽ ra tay giúp muội ngay bây giờ!" Đế Giang gật đầu, nhìn Hậu Thổ nói.

Sau đó Hậu Thổ liền dẫn theo một đoàn người đi về phía Địa Ngục.

Đó là Cửu U Chi Địa, Thập Bát Tầng Địa Ngục chồng chất lên nhau, đan xen vào nhau.

Sau đó Đế Giang vận dụng vĩ lực vô cùng, điều động Đại Đạo Không Gian, thành công phân tách mười tám tầng địa ngục khổng lồ này ra.

Lấy Cửu U làm trung tâm, khai mở mười tám động thiên để chứa mười tám địa ngục.

Trong mỗi địa ngục lại có vài tiểu địa ngục, dùng để xử phạt phạm nhân, khiến những chúng sinh mang tội nghiệt có thể nhận hình phạt, từ đó tiêu giảm lực lượng tội nghiệt giữa thiên địa, đồng thời cũng cảnh cáo thế nhân, đừng làm nhiều điều xấu.

Từ đó, mỗi quỷ hồn chân linh đến Địa Phủ đều phải phân biệt

thiện ác.

Người làm thiện đương nhiên sẽ vào Thượng Tam Đạo trong Lục Đạo Luân Hồi, phân biệt là Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo.

Thiên Đạo chỉ việc sinh ra đã là thần thánh, cực kỳ hiếm thấy, thiên tư vô cùng cao vời, phi chúng sinh có đại công đức chuyển thế thì không thể.

Còn Nhân Đạo thì chỉ đứng sau Thiên Đạo, là đạo thứ hai trong Lục Đạo Luân Hồi.

Người nào đầu nhập đạo này, sẽ vào Nhân tộc, được trời ưu ái.

Chương 121

A Tu La tộc chỉ là chủng tộc do Minh Hà sáng tạo ra, mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng cũng gần như là Tiên Thiên Đạo Thể.

Đầu thai vào đạo này cũng có nghĩa là đầu thai vào những đại chủng tộc như Yêu tộc, Vu tộc, Long tộc, chỉ là lấy A Tu La tộc làm tên gọi mà thôi.

Đây cũng coi như là một con đường tốt, trừ Thiên Đạo và Nhân Đạo ra.

Còn kẻ làm ác, đương nhiên sẽ đọa vào vô biên địa ngục, dựa vào những việc ác đã làm mà phải gánh lấy ác quả của mình.

Dựa vào lớn nhỏ của ác quả và loại việc ác đã làm, sẽ tiến vào địa ngục tương ứng.

Sau khi chịu hết giày vò, ác quả sẽ dần dần tiêu tan.

Đợi đến khi quỷ hồn chân linh thanh sạch, tức là nhân quả tự tiêu, tiền thế không còn tồn tại, sau đó lại đi lại một đoạn đường luân hồi, uống một bát canh Mạnh Bà, liền có thể nhập luân hồi.

Mà những kẻ làm ác này, tuy đã rửa sạch nhân quả, nhưng luân hồi của họ lại từ Thượng Tam Đạo biến thành Hạ Tam Đạo.

Trong Hạ Tam Đạo, đạo đầu tiên là Súc Sinh Đạo.

Đầu thai vào đạo này sẽ biến thành những chúng sinh phổ thông không có linh trí của vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, giống như tộc heo trong Yêu tộc, sinh ra một con heo phổ thông không có linh trí, đó chính là súc sinh, là tượng trưng cho sự thấp hèn nhất trong Hồng Hoang.

Dù sau này có sinh ra linh trí, đó cũng là tồn tại thấp hèn nhất trong

Yêu tộc.

Vạn tộc Hồng Hoang chân chính đều sinh ra đã có linh, mỗi loài đều có thần thông thuật pháp, chứ không phải những vật phàm tục kia.

Đạo này còn tạm ổn, sau khi hồn hồn ngạc ngạc sẽ đầu thai chuyển thế, nếu gặp được cơ duyên tốt, liền có thể hóa thành yêu.

Đạo thứ năm là Ngạ Quỷ Đạo.

Kẻ nào nhập vào đạo này, đời sau sau khi đầu thai sẽ hóa thành súc sinh ngạ quỷ trong Súc Sinh Đạo, vĩnh viễn không bao giờ no bụng.

Dù ăn bao nhiêu, ăn cách nào, cũng đều sẽ cảm thấy đói, cần phải cả đời nỗ lực tìm kiếm thức ăn, căn bản không thể làm những việc khác.

Đạo thứ sáu là Địa Ngục Đạo.

Kẻ nào đọa vào đạo này, sau khi luân hồi làm đủ mọi chuyện xấu, chết đi sẽ đọa vào Địa Ngục Đạo, kiếp sau vẫn như vậy, không ngừng tuần hoàn lặp lại.

Vĩnh sinh vĩnh thế hầu như không có hy vọng siêu thoát, cho đến khi đại cơ duyên giáng lâm mà ngẫu nhiên được cứu vớt, nhưng xác suất đó cực kỳ thấp.

Đến đây, nơi Luân Hồi đã thực sự hoàn thiện.

Nhưng lần này lại không có công đức giáng lâm, bởi vì Luân Hồi vốn đã hoàn thiện, chỉ là những địa ngục kia do tu vi của Hậu Thổ trước đây không đủ, sau khi hóa thành thì chồng chất lên nhau.

Trên thực tế, công đức đã được thưởng hoàn toàn từ lần trước rồi.

Mười một vị Tổ Vu còn lại cũng đều tự vận dụng lực lượng Đại

Đạo, tự mình khai mở một nơi tồn tại trong Luân Hồi.

Đó là nơi ở của họ, đồng thời cũng đặt Đại Vu và Vu tộc từ các bộ lạc vào đó, vừa để bảo tồn hỏa chủng Vu tộc, vừa có thể giúp Hậu Thổ trấn giữ nơi Luân Hồi.

Cái gọi là Luân Hồi, là tạo hóa của Hậu Thổ dựa vào Pháp Tắc Thổ mà gánh vác tạo ra, cộng thêm việc mười một vị Tổ Vu hiện nay khai mở động phủ của mình trong Địa Phủ, lưu lại Đại Đạo của bản thân, trấn áp nơi Luân Hồi.

Đây là một thế giới hoàn toàn tách biệt với chúng sinh.

Mặc dù các nhân viên thần chức đều là chúng sinh, nhưng đây là một quốc độ thuộc về người đã khuất, là nơi quy về của mọi chúng sinh đã chết.

Và điều này, cũng khiến vô tận chúng sinh chư thiên có cơ duyên được sống lại một đời.

"Luân Hồi đã hoàn thiện, tiểu muội đa tạ đại huynh!" Hậu Thổ khá kích động, khom người vái một cái.

Việc muốn hoàn thiện nơi Luân Hồi Địa Ngục vẫn luôn là điều nàng ấp ủ trong lòng, chỉ là ngại bản thân không thông Đại Đạo Không Gian, nên vẫn luôn trì hoãn chưa từng ra tay.

Và nàng cũng vẫn luôn chờ Đế Giang ra tay, chỉ là trước đây Đế Giang cũng chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, đối mặt với nơi Địa Ngục trọng yếu như vậy, cũng không dám vọng động.

Vạn nhất không cẩn thận hủy mất nơi Địa Ngục, đó sẽ không còn là việc đại công đức nữa, mà là việc đại tội nghiệt.

"Ha ha, tiểu muội không cần khách khí như vậy, vốn là huynh đệ tỷ muội, tự nhiên phải tương trợ lẫn nhau!

Từ nay về sau, nơi Luân Hồi sẽ vững chắc như thành đồng, có những Vu tộc nhị lang trấn thủ, đối mặt với kẻ xâm nhập cũng không cần tiểu muội lúc nào cũng phải ra tay, nghĩ rằng cũng có thể bớt đi không ít phiền phức." Đế Giang cười xua xua tay.

"Chúng ta Thập Nhị Tổ Vu, từ thuở sơ sinh đã là huynh đệ tỷ muội, tự nhiên phải tương trợ lẫn nhau, hà tất phải làm ra vẻ con gái như vậy." "Tiểu muội, nơi Luân Hồi của muội, quả là một thịnh cảnh!" Một số Tổ Vu nói chuyện riêng rẽ, cho đến khi Chúc Dung đột nhiên thốt lên câu này.

Thì ra Chúc Dung nhìn nơi Luân Hồi, những quỷ hồn chân linh qua lại tấp nập không dứt, không biết bao nhiêu mà kể.

Hậu Thổ lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Nếu có lúc nào đó nơi Luân Hồi không còn chân linh quỷ hồn nào đến nữa, thì đó cũng là điều cực kỳ tốt đẹp.

Ta nguyện thiên địa chúng sinh, không còn sinh linh nào vẫn lạc, chỉ là muốn làm được việc này lại cực kỳ khó khăn." "Điều này... tiểu muội quả là có hoành nguyện lớn!" Chúc Dung nghe vậy có chút sững sờ, nhưng sau đó vẫn cười lớn nói.

Trên thực tế, Vu tộc bá chiếm Luân Hồi quả là điều cực kỳ diệu.

Khi những sinh linh Vu tộc đó vẫn lạc, sau khi chân linh đến Địa Phủ, Hậu Thổ đều sẽ an bài cho họ một lần nữa giáng sinh trong Vu tộc.

Điều này không tính là công quyền tư dụng, bởi vì Hậu Thổ vốn là chủ của Luân Hồi, nói chính xác thì Luân Hồi vốn là do Hậu Thổ hóa thành.

Lục Đạo Luân Hồi đều là chí bảo thành đạo của Hậu Thổ, tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng sự thần diệu của nó thì xa xa

không phải Tiên Thiên Chí Bảo có thể sánh bằng.

Không nói gì khác, mỗi khi đối chiến, Hậu Thổ trực tiếp tế xuất Lục Đạo Luân Hồi, ai còn dám động thủ?

Nếu đánh sập Lục Đạo Luân Hồi, mặc kệ y là cảnh giới Hỗn Nguyên hay cảnh giới Thánh Nhân, tất cả đều phải trực tiếp vẫn lạc dưới đại nhân quả.

Đây tuyệt không phải nhân quả bình thường, đây là nhân quả của vô cùng vô tận chúng sinh thiên địa.

Cho nên trên thực tế, Hậu Thổ từ sớm đã là tiên thiên bất bại.

Và sau khi nơi Luân Hồi được khai mở, những người vui mừng nhất trong chư thiên trên thực tế chính là những Tiên Thiên Thần Thai Thánh bị Hồng Quân hãm hại năm xưa.

Đời này của họ đều vô vọng Đại Đạo, cũng chỉ có thể hồn hồn ngạc ngạc mà sống hết một đời.

Nhưng không ngờ, lại xuất hiện nơi Lục Đạo Luân Hồi.

Thế là họ lần lượt binh giải, đưa chân linh nguyên thần đến Địa Phủ, đầu nhập vào nơi Lục Đạo Luân Hồi.

Một số thần thánh tiến vào Nhân Đạo, nhưng tuyệt đại đa số vẫn tiến vào Thiên Đạo.

Bởi vì rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh không hề tạo ra tội nghiệt gì, ngược lại còn có công với thiên địa.

Vì từng lần một từ viễn cổ đi đến, trên đường chỉ cần đứng về phía có công đức, tự nhiên cũng tích lũy được một ít công đức.

Còn ba người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Minh Hà đã thành tựu quả vị Thánh Nhân, thì đời này vĩnh viễn cũng chỉ có thể làm một Thánh Nhân, không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Ngay cả việc đầu thai chuyển thế cũng không làm được, bởi vì một tia chân linh của Thánh Nhân ký thác trong Thiên Đạo, bất tử bất diệt, căn bản không thể thực sự chuyển thế đầu thai, trừ khi có thể thu hồi được luồng chân linh đó từ trong Thiên Đạo, nếu không đời này cũng chỉ là như vậy.

Còn một vị khác đạt được Hồng Mông Tử Khí là Đông Vương Công, đã sớm bị rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh đánh giết, chỉ còn lại một tia chân linh trốn thoát, nay cũng đã sớm đầu thai chuyển thế rồi.

Không thể không nói, đây cũng coi như là một loại phúc khí khác.

Đúng như câu 'họa là phúc nương tựa, phúc là họa phục sẵn', ba vị Thánh Nhân đã thành tựu Thánh Nhân quả vị kia, cả đời cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới Thánh Nhân.

Năm đó Hồng Quân từng nói, Thánh Nhân sẽ uy áp Hồng Hoang, thành tựu vị trí chí tôn.

Nhưng giờ đây, những người đạt Vô Thượng Hỗn Nguyên lại ngày càng nhiều, còn Thánh Nhân, thân là một sản phẩm phụ của Tiên Đạo, tuy gần với Hỗn Nguyên Giả, nhưng lại cả đời không có khả năng tiến lên, chỉ có thể mạnh lên theo sự tăng cường của Tiên Đạo.

Nếu Hồng Quân trở nên mạnh hơn cảnh giới Hỗn Nguyên rất nhiều, nói không chừng những Thánh Nhân này cũng có thể không kém cảnh giới Hỗn Nguyên là bao.

Trong Địa Phủ.

Các Tổ Vu kia sau khi dạo một vòng Địa Phủ, liền quay về các bộ lạc của mình.

Còn Hậu Thổ thì ở trong Địa Phủ, bắt đầu tham ngộ Đại Đạo Luân Hồi.

Vốn dĩ Hậu Thổ tu Pháp Tắc Thổ và Tạo Hóa, nhưng nay lại chưởng nắm được bản ý của Luân Hồi, dựa vào Đạo Luân Hồi mà bước vào cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên.

Cho nên, ngược lại nàng lại là người cảm ngộ sâu sắc nhất về Đại Đạo Luân Hồi.

Đây chính là đại cơ duyên, một sớm đốn ngộ có thể bằng hàng ức vạn năm khổ tu.

Thời gian không ngừng trôi qua, Hậu Thổ đột nhiên đứng dậy, nhìn về vô tận chư thiên, nhìn những sinh linh vô lượng vô biên không ngừng vẫn lạc trong vạn ngàn thời không.

Nàng lại nhìn một cái xuống nơi Luân Hồi Địa Phủ dưới chân, phát ra một tiếng than nhẹ đầy bi mẫn.

Khắp châu thân nàng bắt đầu dấy lên một gợn sóng, có vô số sinh linh đều muốn tiến vào trong đó.

Nàng đứng trong Cửu U Minh Giới, phảng phất như chủ tể của thế giới này, sừng sững không đổ, có thể quyết định sinh tử vạn vật.

Dù nơi Luân Hồi đã vận hành hết công suất, nhưng phía sau nàng vẫn là vô cùng vô tận chân linh.

Từ khi Hồng Hoang khai thiên đến nay, đã xảy ra quá nhiều chuyện, không biết bao nhiêu sinh linh đã vẫn lạc, cũng không biết đã tích tụ bao nhiêu chân linh, tàn hồn.

Ngay cả những Tiên Thiên Thần Thai Thánh cao cao tại thượng kia cũng không biết đã vẫn lạc bao nhiêu, còn chúng sinh hậu thiên yếu ớt hơn, thì lại càng vô cùng vô tận.

Những chân linh, tàn hồn này, đã trải qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt.

Tuy đã tiêu diệt rất nhiều, nhưng số lượng tích tụ lại vẫn là một con số khủng bố vô cùng.

"Giữa thiên địa, đã có Luân Hồi, thì tất cả chân linh, tàn hồn hãy nhập vào nơi Luân Hồi.

Hỡi những chân linh trong vô cùng thời không không thể tự tìm Luân Hồi, hãy nghe lời ta mà nhập vào Luân Hồi!" Trên người Hậu Thổ phiêu đãng những đốm sáng trắng, tản mát khắp chư thiên thời không tuế nguyệt.

Không biết bao nhiêu chân linh cực kỳ tàn khuyết không thể tự hành động đã bị Hậu Thổ hấp dẫn, kéo về phía nơi Luân Hồi.

Viễn cổ có Tam Thiên giả, là do khí thanh của trời hóa thành, sinh ra đã là Thiên Đế, có tư cách Thiên Đế mà không có mệnh Thiên Đế, cuối cùng vẫn lạc trong tay Long Vương và các thần thánh khác.

Sau khi chết, một chút chân linh bất diệt, ẩn mình trong Ba Mươi Ba Thiên do đạo khu hóa thành.

Trải qua vô cùng tuế nguyệt gột rửa, cuối cùng cũng dưỡng tốt không ít, có thể đầu thai chuyển thế, lại tiếp tục Đại Đạo của mình.

Giờ đây, dưới sự dẫn dắt của Đại Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ, Tam Thiên từ một tiểu động thiên không rõ tên trong Ba Mươi Ba Thiên hiện hóa ra, bay về phía Hậu Thổ.

"Tam Thiên giả, có đại công đức với Hồng Hoang, đương nhiên sẽ nhập vào Thiên Đạo." Hậu Thổ chậm rãi mở lời.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo mạnh nhất hóa thành một lực hút, muốn hút Tam Thiên vào trong đó.

Nhưng ai ngờ chân linh Tam Thiên lại vững vàng bất động, lơ lửng bên cạnh Hậu Thổ.

Hậu Thổ thấy vậy hơi nhíu mày, đến cả đạo tốt nhất trong Lục Đạo cũng không muốn sao?

"Thôi được rồi, các ngươi muốn nhập đạo nào thì nhập đạo đó đi..." Hậu Thổ khẽ thở dài, giao quyền lựa chọn cho Tam Thiên.

Tam Thiên vẫn bất động, tiếp tục nương tựa bên cạnh Hậu Thổ.

Hậu Thổ trầm mặc một lát, sau đó lại thở dài nói: "Thôi được, các ngươi muốn khi nào tiến vào thì khi đó tiến vào đi!" Chân linh Tam Thiên lúc này mới hài lòng phát ra một trận hỉ sắc.

Hậu Thổ thấy vậy cũng khẽ mỉm cười.

Tam Thiên là tồn tại có đại công đức với thiên địa năm xưa, mở cho họ một cánh cửa sau cũng không tính là gì.

Sau đó, nàng an bài Tam Thiên được dưỡng chân linh trong cung của Hậu Thổ, rồi một lần nữa bắt đầu rộng mở cửa Lục Đạo, mở rộng cửa đầu thai cho những chân linh bị Đại Đạo Luân Hồi của nàng dẫn dắt đến.

Những chân linh này hô hoán, hớn hở, phảng phất đang vui mừng vì sắp được chào đón cuộc sống mới.

Ngày đó, giữa thiên địa không biết bao nhiêu sinh linh thụ thai, sự ảnh hưởng của Luân Hồi lan tỏa cực lớn.

Đại Đạo Luân Hồi hiển hiện sau lưng Hậu Thổ, đó là khí tức tỏa ra từ Luân Hồi Thần Ma trong Hỗn Độn năm xưa.

Cái tu Luân Hồi, chính là cái tu Đại Đạo Luân Hồi, cũng chính là cái tu Luân Hồi Thần Ma.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, sáu luồng khí tức khác nhau tương hỗ bao quanh, tương hỗ giao thoa, mà lại tương hỗ đối lập, tương sinh tương diệt, vô cùng kỳ dị.

Hậu Thổ nhắm mắt không nói, yên tĩnh dẫn động vô cùng vô tận chân linh giữa thiên địa.

Nếu không phải nàng dẫn động như vậy, thật sự đi theo quy trình thông thường, thì không biết Luân Hồi sẽ tắc nghẽn bao nhiêu tuế nguyệt.

May mắn là nàng có đại thần thông, có thể khiến Lục Đạo Luân Hồi tự động phân biệt đúng sai, công đức nhân quả, hấp dẫn tất cả những sinh linh đáng lẽ phải nhập vào đó.

Cứ như vậy, giữa thiên địa, tuế nguyệt chậm rãi trôi.

Lục Đạo Luân Hồi theo vô cùng vô tận chân linh đổ vào, Đại Đạo Luân Hồi hư vô phiêu miểu ban đầu sau lưng Hậu Thổ, dần dần trở nên càng thêm nặng nề.

Theo Đại Đạo Luân Hồi càng thêm nặng nề, khí tức của Hậu Thổ càng trở nên thâm thúy và hùng vĩ.

Oanh long long!!!

Giữa thiên địa vang lên một trận âm thanh chấn động của Đại Đạo, trong Hỗn Độn tựa hồ có một tồn tại đại khủng bố, vô cùng vô tận Luân Hồi Đạo Vận tràn ngập khắp Địa Phủ, thậm chí lan tràn đến Quy Khư bên ngoài Địa Phủ.

Trong hư không.

"Đây là..." Diệp Hiên hai mắt đột nhiên trợn lớn, nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn có chút ngây người.

Loại khí tức này, đây chẳng phải là khí tức của Luân Hồi Thần Ma sao?!

"Chẳng lẽ là Đại Đạo Luân Hồi mà Hậu Thổ tu luyện quá nặng nề và thâm thúy, đã thành công đánh thức Luân Hồi Thần Ma đang còn

chìm trong giấc ngủ say?" Diệp Hiên nghĩ đến đây, càng lúc càng cảm thấy có khả năng, vội vàng quay ánh mắt về phía mặt sau.

Mặt sau thế giới Hỗn Độn.

Nơi đây vẫn là một mảnh thế giới Hỗn Độn, là thế giới Hỗn Độn theo đúng nghĩa đen.

Mặc dù không phải là Hỗn Độn nguyên sinh, nhưng cũng không có gì khác biệt so với thế giới Hỗn Độn ban đầu.

Nơi đây có ba ngàn đạo thân ảnh đang thai nghén, còn có một tôn tồn tại vô thượng đang thai nghén ở một bên khác.

Tại nơi ba ngàn đạo thân ảnh đang thai nghén, một vệt sáng chói lọi cực hạn từ trong Tam Thiên Đại Đạo lóe lên rồi biến mất, rơi vào một trong số những thân ảnh đó.

Đó là một thân ảnh cực kỳ cường đại, đó là một tồn tại không thể diễn tả bằng lời, đó là một trong Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma Hỗn Độn năm xưa, đó là hiện hóa của Vô Thượng Luân Hồi!

Nơi Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi, chẳng qua đều là vạn phần hiện hóa của tồn tại kia!

Đó là một tôn tồn tại không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, là điểm khởi đầu của tất cả, cũng là điểm kết thúc của tất cả!

Phảng phất mọi sự vật liên quan đến Luân Hồi đều bắt đầu từ y, và kết thúc ở y.

Chương 122

Đó là hiện hóa của Đại Đạo Luân Hồi, đó là thân ảnh của Luân Hồi Thần Ma!

Luân Hồi là gì?

Là Đại Đạo giữa sinh tử!

Sinh không thể quyết định, tử cũng không thể quyết định, nhưng giữa sinh tử, có thể khiến chúng sinh sinh, cũng có thể khiến chúng sinh tử, đây chính là Luân Hồi.

Nếu Luân Hồi không khai mở, chúng sinh thiên địa không luân hồi, thì chỉ có vẫn lạc, mà không có tân sinh.

Nơi Luân Hồi cũng chỉ là hiện hóa của Đại Đạo Luân Hồi Thần Ma mà thôi.

Tồn tại khủng bố vô cùng như vậy, sinh ra trong Hỗn Độn, theo Quy Khư Thần Ma đứng trong phe trung lập, một mình có thể áp đảo Sinh Mệnh Thần Ma hay Tử Vong Thần Ma mà không hề sợ hãi.

Cũng là Thần Ma mạnh nhất trong phe trung lập, ngoài Quy Khư Thần Ma ra.

Luân Hồi, sinh ra từ Quy Khư, mà lại không phải Quy Khư.

Tuy nhiên, tôn thần ma này lại chưa thật sự hồi quy Hồng Hoang, chỉ là một tia ý thức phục tô, thành công bước ra bước đầu tiên, chỉ đợi thân thể hoàn toàn bổ toàn, liền có thể thật sự giáng sinh thế gian.

Thế nhưng chỉ là một tia ý thức giáng lâm Hỗn Độn, cũng là một tồn tại khiến vô số sinh linh trong Hồng Hoang nhìn vào mà sinh lòng kính sợ.

“Nơi đây... là đâu...” “Hỗn Độn?

Hỗn Độn chẳng phải đã bị Bàn Cổ khai phá rồi sao...” “Chẳng lẽ thế giới do Bàn Cổ sáng tạo đã bị hủy diệt trong Hỗn Độn, thế giới lại một lần nữa trở thành Hỗn Độn?” Luân Hồi Thần Ma vừa mới khôi phục ý thức, trong đầu lại mơ hồ.

Sau đó, từng đạo thông tin tràn vào não hải của Luân Hồi Thần Ma.

Đó là những việc liên quan đến Luân Hồi, mọi sự ở chư thiên, mọi việc liên quan đến Luân Hồi đều không thoát khỏi sự chưởng khống của Luân Hồi Thần Ma.

Ngay cả khi đó là ở một thế giới khác.

Một lát sau, ý thức của Luân Hồi Thần Ma lúc này mới hiểu rõ.

“Thì ra ngoài Hỗn Độn, thật sự còn có Hỗn Độn khác...” Luân Hồi Thần Ma nhìn mảnh thế giới Hỗn Độn trước mắt này, cảm nhận được hình dáng Hồng Hoang ở một thế giới khác.

Nơi đó Luân Hồi vừa mới khai mở, chúng sinh vẫn lạc giữa thiên địa đều có thể nhập vào Luân Hồi, không biết bao nhiêu chân linh đã đầu thai chuyển thế.

Đó là một thế giới có tương lai, hơn nữa nơi đó tựa hồ còn có không biết bao nhiêu sinh linh, rất nhiều tu vi đều vượt xa các Đại Đạo Thần Ma thời Hỗn Độn năm xưa.

Tùy tiện một sinh linh, hình như cũng có thể đánh nát bọn họ năm xưa...

“Thì ra thế giới Hỗn Độn trước đây đã được Bàn Cổ diễn biến thành như bây giờ, thực lực của ta tựa hồ đã tăng trưởng không ít so với thời Hỗn Độn...” Luân Hồi Thần Ma tuy chưa thật sự giáng lâm, nhưng thực lực của bản thân đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hỗn Độn Thần Ma giả, chính là con của Đại Đạo.

Mọi thứ trong thiên địa, cảnh giới càng cao thì Đại Đạo càng sâu.

Bởi vậy, những Hỗn Độn Thần Ma diễn hóa từ trong Đại Đạo sẽ có tu vi chí cao của thế giới hiện tại.

Bởi vậy, Luân Hồi Thần Ma đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên, dù sao y cũng chỉ là một luồng ý thức, thiếu đạo khu, khó có thể tranh đấu với những tồn tại cùng cảnh giới.

Nhưng dù sao y cũng là Đại Đạo Thần Ma, thủ đoạn há lại là thần thánh tầm thường có thể sánh bằng.

"Thế giới do Bàn Cổ khai mở sao...

Ta thật muốn xem thử, rốt cuộc là thế giới nào mà lại khiến ngươi cố chấp phá vỡ Hỗn Độn diễn hóa Hồng Hoang..." Luân Hồi Thần Ma liếc nhìn đạo khu của mình vẫn đang trong quá trình thai nghén, sau đó ý niệm vừa động, thân hình liền tiêu tán trong Hỗn Độn.

Mặc dù đó là đạo khu vẫn đang trong quá trình thai nghén, nhưng so với các Đại Đạo Thần Ma khác, thì đã là tốc độ cực nhanh, hơn nữa cũng là tồn tại hoàn thiện nhất.

Bất kể là đạo khu, hay là ý thức thức tỉnh, tất cả đều là nhờ có Hậu Thổ tồn tại.

Bởi vì Hậu Thổ mới có thể khiến Luân Hồi hiện thế, khiến Luân Hồi Thần Ma cuối cùng cũng thức tỉnh khỏi giấc ngủ vô tận.

"Luân Hồi Thần Ma thức tỉnh, không ngờ y lại trở thành tôn thần ma đầu tiên thức tỉnh, vốn dĩ còn tưởng là Bàn Cổ chứ..." Diệp Hiên cười nhìn cảnh tượng trước mắt.

Có thể tận mắt chứng kiến Luân Hồi Thần Ma thức tỉnh từ giấc ngủ vô tận, đây cũng là một điều cực kỳ tốt.

Nếu thật sự đợi đến ngày mai mới đến Hồng Hoang, e rằng sẽ bỏ lỡ không biết bao nhiêu chuyện.

Đến lúc đó lại phải dùng thời gian hồi tố, tra xét một lượt, quả là phiền phức.

"Mặc dù Luân Hồi Thần Ma chỉ là một luồng ý thức thức tỉnh, nhưng dù sao y cũng là Đại Đạo Thần Ma, lại có cảnh giới Hỗn Nguyên, e rằng Hồng Hoang lại sắp náo nhiệt rồi đây..." "Náo nhiệt một chút cũng tốt, như vậy mới có thể tôn vinh sự rực rỡ của Hồng Hoang, cũng có thể buộc chúng sinh Hồng Hoang tiến về phía trước.

Hồng Hoang hiện nay, đã yên tĩnh quá lâu rồi..." "Cũng nên náo nhiệt một chút rồi..." Ánh mắt Diệp Hiên lóe lên, khi nhìn lại, liền là cảnh tượng trong Địa Phủ.

Chỉ thấy Luân Hồi Thần Ma đã vượt qua vô cùng thời không, không biết vận dụng thủ đoạn nào, trong chớp mắt đã từ một phương Hỗn Độn khác mà đến trong Địa Phủ.

Điều y hẳn đã thi triển chính là thần thông Luân Hồi, mới có thể trực tiếp từ một nơi khác mà đến đây.

Quan trọng nhất vẫn là vì Địa Phủ có Lục Đạo Luân Hồi, nếu không Luân Hồi Thần Ma cũng rất khó trong chớp mắt mà vượt qua một thế giới Hỗn Độn, đến được nơi này.

Hậu Thổ vẫn đang không ngừng dẫn động chân linh chư thiên, vẫn chưa hề nhận ra một tồn tại cực kỳ cường đại đã xuất hiện phía sau mình, đang trực tiếp nhìn mình chằm chằm.

Nàng vẫn cứ như vậy dẫn động chân linh khắp trời, khiến những chân linh kia có thể bước vào Luân Hồi, đi vào để bắt đầu lại một lần nữa.

Cứ như vậy, Luân Hồi Thần Ma đã quan sát Hậu Thổ suốt trăm

năm.

Trăm năm tuế nguyệt, thoắt cái đã qua.

“Hậu Thổ?

Không tồi, không tồi!

Đại Đạo Luân Hồi mà ngươi tu luyện cũng đã có vài phần hình dáng, chỉ là vẫn còn kém rất xa, nhưng cũng rất không tồi!” Đột nhiên, Luân Hồi Thần Ma vốn luôn bình tĩnh, chưa từng nói lời nào, lại mở miệng nói.

Y vốn không có thân hình, hoàn toàn dựa vào một luồng ý thức.

Cho nên mắt phàm căn bản không thể nhìn thấu sự tồn tại của y, nhưng Hậu Thổ là ai, tự nhiên có thể nhìn thấy Luân Hồi Thần Ma.

Hậu Thổ nghe vậy, trong lòng kinh ngạc.

Nàng vậy mà lại không hề nhận ra có tôn sinh linh này đến gần, liền lập tức mở to hai mắt nhìn về phía Luân Hồi Thần Ma.

“Hừm...” Hậu Thổ không hề biết sinh linh trước mặt rốt cuộc là ai, chỉ là một luồng ý thức nhỏ nhoi, lại có thể cảm nhận được khí tức luân hồi vô cùng ẩn chứa trong đó.

Đại Đạo Luân Hồi mà nàng cảm ngộ, trong đạo ý thức trước mặt này tựa hồ đều là hư vô.

Trong lòng nàng kinh ngạc, vì sao giữa thiên địa lại có tồn tại như vậy, đây thật sự là sinh linh sao?

Ban đầu còn kinh ngạc vì sao luồng ý thức trước mặt có thể thoát khỏi sự cảm tri của nàng, đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Hiện tại lại một chút cũng không kinh ngạc, khí tức Đại Đạo Luân Hồi nồng đậm như vậy, nàng không thể thông qua việc chưởng khống nơi Luân Hồi để phát giác ra đối phương cũng rất bình thường.

“Xin hỏi tiền bối danh hiệu là gì?

Có thể cho Hậu Thổ được biết chăng?” Hậu Thổ khom người vái một cái, khẽ mỉm cười nói.

Nàng tuy không biết đối phương đến đây là vì mục đích gì, nhưng nàng biết, đối phương không có ý hại nàng, ít nhất hiện tại là không có.

Bằng không, nếu y lén tập kích nàng, nàng liền sẽ vạn kiếp bất phục.

Tuy trước mặt chỉ là một đạo ý thức, nhưng cái Hỗn Nguyên Chân Ý đó lại không thể lừa được người.

Đạo ý thức kia trên dưới đều tràn ngập khí tức Hỗn Nguyên, mặc dù không biết vì sao một đạo ý thức lại có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng nàng cũng hiểu được sự khủng bố của ý thức trước mặt.

Với tạo hóa Đại Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ, tự nhiên có thể nhìn thấu đạo ý thức trước mặt này thật sự chỉ là một đạo ý thức, không có nguyên thần, không có khu xác...

Thế nhưng chỉ là một đạo ý thức như vậy, lại có thể khiến nàng cảm thấy khủng bố.

“Ta danh Luân Hồi.” Đại Đạo chi âm mỹ diệu phát ra, rõ ràng chỉ là một đạo ý thức, lại có thể phát ra Đại Đạo chi âm.

“Hít!

Luân Hồi?!!!” Hậu Thổ hai mắt trợn lớn, vẻ kinh hãi từ thuở sơ sinh đến nay gần như chưa từng xuất hiện mấy lần, lại một lần nữa xuất hiện.

“Ngài là Luân Hồi Thần Ma tung hoành Hỗn Độn năm xưa?” Hậu

Thổ kinh ngạc hỏi, có chút không hiểu.

Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma chẳng phải đã bị Phụ Thần chém chết rồi sao?

Sao vẫn còn xuất hiện được chứ...

Nhưng cũng phải!

Dù sao đối phương là Đại Đạo Thần Ma, hiện giờ lại chỉ có ý thức, ngay cả nguyên thần, thân thể cũng không có, nói không chừng chính là từ trận đại kiếp khai thiên đó mà sống sót.

Cũng có thể là thai nghén lại mà ra, nhưng Hỗn Độn chỉ có bấy nhiêu chỗ, thai nghén Tam Thiên Thần Ma có nhanh đến vậy sao?

Vì sao chỉ xuất hiện một tôn thần ma...

"Không sai!" Luân Hồi Thần Ma đáp một tiếng, lời nói chậm rãi không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết kết thúc ở đâu.

"Ngài năm xưa chẳng phải đã bị Phụ Thần..." Hậu Thổ cẩn thận hỏi, nàng muốn thử thăm dò xem tôn thần ma trước mặt này rốt cuộc là di lưu khai thiên hay là mới nhất thai nghén ra.

Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, liên quan đến đại sự chân chính của vạn tộc vạn linh Hồng Hoang.

"Không sai, ta đã vẫn lạc, nhưng chúng ta những Đại Đạo Thần Ma là con của Đại Đạo, sẽ không thật sự vẫn lạc.

Mỗi lần vẫn lạc chẳng qua là rơi vào trạng thái ngủ say mà thôi, chứ không thật sự vẫn lạc." "Ngươi tại nơi Luân Hồi đã sáng tạo ra nơi Luân Hồi, và ngay trăm năm trước, lại dẫn động chân linh trong vô cùng thời không bước vào Luân Hồi.

Điều này mới khiến ta từ giấc ngủ say vô tận mà thức tỉnh.

Hiện nay tuy chỉ là một đạo ý thức, nhưng chân thân trong tương

lai không xa cũng sẽ một lần nữa giáng lâm Hồng Hoang." Hậu Thổ còn chưa nói xong, Luân Hồi Thần Ma liền giải thích một lượt.

Nếu không phải Hậu Thổ tu luyện chính là Đại Đạo Luân Hồi, Luân Hồi Thần Ma cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Y đã ngủ say quá lâu quá lâu, thế giới bây giờ là dạng gì y cũng không biết.

Điều duy nhất y có thể biết là, trong Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma, y là người đầu tiên khôi phục ý thức.

"Thì ra Luân Hồi tiền bối đã đến đây từ trăm năm trước, không biết sau khi chân thân tiền bối giáng lâm, sẽ ra sao?" Hậu Thổ bề ngoài không lộ thần sắc, nhưng thực ra trong lòng đã dấy lên vạn vàn sóng lớn.

Ý tứ trong lời nói của Luân Hồi Thần Ma khiến nàng trong nháy mắt hiểu ra.

Không chỉ là Luân Hồi Thần Ma, mà Tam Thiên Thần Ma đều sẽ quay trở lại trong tương lai không xa.

Hậu Thổ trong chốc lát kinh chấn vô cùng.

Trong Hồng Hoang có rất nhiều sinh linh đều biết Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma sớm muộn gì cũng sẽ quay lại, nhưng lại không có một sinh linh nào thật sự coi đó là chuyện đáng để tâm, bởi vì trong tiềm thức của họ, đợi đến khi đợt Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma tiếp theo quay lại thì chắc chắn sẽ là chuyện rất rất xa vời rồi.

Thế mà Hồng Hoang bây giờ mới qua được bao lâu chứ, đã đặc biệt xuất hiện Đại Đạo Thần Ma rồi.

"Ta hiện nay mới hiểu vì sao Bàn Cổ lại cố chấp phá vỡ Hỗn Độn.

Thì ra cảnh giới Hồng Hoang lại mỹ diệu đến vậy.

Có Hồng Hoang tồn tại, ngược lại cũng không tồi." Luân Hồi Thần Ma tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Hậu Thổ, liền cũng biểu đạt thiện ý của mình.

Y cũng không phải là thần ma hiếu sát, cũng sẽ không khăng khăng muốn khôi phục Hỗn Độn.

Ban đầu ngăn cản Bàn Cổ, chỉ là vì nếu Hỗn Độn hoàn toàn bị phá vỡ, bọn họ sẽ khó mà ngộ đạo.

Mà hiện nay ở mặt sau đã có một thế giới Hỗn Độn khác rồi, thì ở đây xuất hiện một thế giới Hồng Hoang ngược lại cũng không tồi.

Cho nên, Luân Hồi Thần Ma tự nhiên sẽ không lại nảy sinh ý đồ hủy diệt Hồng Hoang.

Điều quan trọng nhất là, ai biết liệu sau khi y phục sinh, Bàn Cổ có thức tỉnh từ giấc ngủ say hay không.

Y không muốn lại phải đối mặt với cây phủ tử của Bàn Cổ...

Cảnh tượng đó, là nỗi đau cả đời của Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma.

Một nhát phủ tử vẫn lạc quá nửa, lại một nhát phủ tử toàn bộ đều vẫn lạc...

Bất kể là Ngũ Đại Chí Cao, hay Thời Gian, Không Gian, tất cả đều không thoát khỏi những đạo phủ quang đó...

"Nếu vậy thì rất tốt." Hậu Thổ nghe vậy mỉm cười.

Thân là tồn tại Tiên Thiên Thần Thai Thánh như bọn họ, đều không thèm nói dối.

Tuy có thể nói dối, nhưng nói dối chỉ là hạ thấp địa vị bản thân, cũng bị mọi người khinh bỉ.

Giống như Hồng Quân vậy, lừa gạt chúng sinh, vọng đồ lật đổ

thiên địa, kết cục cuối cùng chính là bị đóng đinh trên trụ sỉ nhục, vĩnh sinh vĩnh thế không được siêu thoát.

Đến nay Hồng Quân tuy đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng cũng bị buộc không dám bước vào Hồng Hoang.

Ngay cả những Tiên Thiên Thần Thai Thánh còn như vậy, huống hồ là những Đại Đạo Chân Linh Đại Đạo Thần Ma kia?

Những tồn tại đẳng cấp đó, trời sinh đã cao hơn mọi sinh linh, há lại là hạng tiểu nhân?

Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma, năm xưa nói chiến là chiến, cũng chưa từng chơi trò nói dối hay lười biếng.

Những điều đó chẳng qua là trò hề của những kẻ yếu kém, tồn tại thật sự cường đại là dựa vào sức mạnh bản thân mà quét ngang mọi tồn tại.

Dù không thể quét ngang mọi thứ, nhưng cũng cao quý hơn những kẻ tiểu nhân kia không biết bao nhiêu.

"Tiểu nha đầu, ngươi là do huyết mạch Bàn Cổ hóa thành, lại đạt được tạo hóa Luân Hồi, có nguyện bái ta làm sư, theo ta tham ngộ Đại Đạo Luân Hồi không?" Luân Hồi Thần Ma thấy "con mồi" liền vui mừng nói.

Nếu không phải vì điểm này, nếu không phải vì đã để mắt đến hậu bối Hậu Thổ này, thì tồn tại đẳng cấp như y làm sao lại nói nhiều chuyện như vậy với nàng.

Điều quan trọng nhất là Hậu Thổ tu luyện chính là Đại Đạo Luân Hồi, hơn nữa lại có tạo nghệ không tầm thường, chấp chưởng nơi Luân Hồi Hồng Hoang, thiên tư cường thịnh, là lựa chọn đệ tử phù hợp nhất của y.

"Nếu tiền bối không gây nguy hại cho Hồng Hoang, thì Hậu Thổ

nguyện ý bái tiền bối làm sư." Hậu Thổ nghe vậy, tuy trong lòng vui mừng, nhưng cũng không trực tiếp bái lạy.

Mà là vì nàng tâm hệ Hồng Hoang.

Chương 123

Mặc dù Đại Đạo mà nàng thành chính là Đại Đạo Luân Hồi, là Luân Hồi Thần Ma, nhưng nếu đối phương thật sự vẫn muốn gây hại cho Hồng Hoang, nàng cũng sẽ không dây dưa nhiều với y.

Tổng không thể đến lúc đó lại muốn nàng ra tay đối phó với sư tôn của mình chứ, chuyện như vậy nàng không muốn làm, cho nên không bằng giải quyết từ gốc.

"Hahahahaha!

Đồ nhi cứ yên tâm là được." Luân Hồi Thần Ma phát ra một trận cười lớn.

Hậu Thổ không do dự nữa, vội vàng khom lưng vái một cái nói: "Đồ nhi Hậu Thổ, bái kiến sư tôn." Nàng có thể cảm nhận được khí tức Đại Đạo Luân Hồi truyền đến từ trên ý thức của đối phương, xuất phát từ khao khát đối với Đại Đạo, đó thật sự là điều không thể chối từ.

Hầu như không có sinh linh nào có thể từ chối sự dụ hoặc của Đại Đạo, mà Luân Hồi Thần Ma, xét trên một mức độ nào đó, chính là bản thân Đại Đạo Luân Hồi.

Khi một tu đạo giả nhìn thấy Đạo chân chính, tự nhiên sẽ vui mừng như điên, không thể chối từ.

Mà giờ đây Hậu Thổ vậy mà còn có thể đi trước một bước nghĩ đến Hồng Hoang, không thể không nói là xa xa không phải những sinh linh bình thường có thể làm được.

Ít nhất trong Hồng Hoang, tuyệt đại đa số gần như tất cả sinh linh đều không làm được điểm này.

Nếu có thể đi theo bản thân Đại Đạo mà học tập, ngày ngày được thấy Đại Đạo, thì Hồng Hoang hủy diệt hay không, có liên quan gì đến ta?

Đây chính là điều mà tuyệt đại đa số cầu đạo giả nghĩ trong lòng.

Nếu để họ gặp được cơ hội như vậy, chắc chắn sẽ trực tiếp nương tựa bái sư.

Chỉ là những Đại Đạo Thần Ma kia cũng không phải sinh linh nào cũng có thể lọt vào mắt xanh của họ.

Nếu không phải Hậu Thổ thực sự quá xuất sắc, Luân Hồi Thần Ma cũng sẽ không động ý niệm thu đồ này.

Chúng sinh thiên hạ tu luyện Đại Đạo càng nhiều càng sâu, thì bản thân Đại Đạo cũng sẽ càng mạnh càng lợi hại.

Đây cũng là lý do vì sao Luân Hồi Thần Ma lại thu Hậu Thổ làm đồ đệ.

Chính là vì Hậu Thổ đi trên Đại Đạo Luân Hồi càng xa càng mạnh, thì bản thân y cũng theo đó mà càng mạnh càng lợi hại.

Nếu chúng sinh thiên hạ đều tu Đạo Luân Hồi, thì Đạo Luân Hồi liền sẽ là Đại Đạo đứng đầu vạn cổ!

Bất quá hiển nhiên, điều này là không thể.

Ngũ Đại Chí Cao sở dĩ là Ngũ Đại Chí Cao, chính là vì từ nguồn gốc đã là tồn tại vượt trên các Đại Đạo khác, giống như Tam Thiên Đại Đạo vượt trên vô số Đại Đạo vậy.

Cho dù thật sự chúng sinh thiên hạ đều tu Đại Đạo Luân Hồi, cũng không thể vượt qua Ngũ Đại Chí Cao, bất quá vượt qua các Đại Đạo còn lại thì lại đơn giản vô cùng.

Huống hồ Đại Đạo giữa thiên địa đâu chỉ ức vạn?

Mỗi lời nói, mỗi hành động đều là hóa thân của Đạo.

Chúng sinh lại càng không biết bao nhiêu mà kể, vô lượng vô biên chúng sinh sao lại đều tu một môn Đại Đạo chứ, hơn nữa cũng không phải tất cả chúng sinh đều có tư chất cảm ngộ Đại Đạo.

Rất nhiều người ngay cả một Pháp Tắc cũng chưa tham ngộ, lại làm sao đi lĩnh ngộ Đại Đạo đây...

Nơi hư không.

"Hậu Thổ vậy mà lại bái Luân Hồi Thần Ma làm lão sư...

Cái này mẹ nó cũng quá hoang đường đi..." Diệp Hiên, người vẫn luôn thao túng các sự kiện lớn của Hồng Hoang, nhất thời cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm nói.

Hắn đã nghĩ rất nhiều, nghĩ rằng sau khi Luân Hồi Thần Ma đến có thể sẽ như thế nào, có thể là động thủ thôn phệ Hậu Thổ, có thể là trực tiếp giá không Hậu Thổ để thao túng Luân Hồi, cũng có thể là kết giao thân thiện với Hậu Thổ các loại.

Nhưng điều duy nhất Diệp Hiên không ngờ tới chính là, Đại Đạo Thần Ma vậy mà cũng sẽ thu đồ đệ?!!

Đây là nhập gia tùy tục sao?

Vừa mới bước vào Hồng Hoang, đã biết có chuyện thu đồ đệ sao?

"Hô ~ Vẫn là Hậu Thổ có duyên lớn a.

Nàng bản thân đã có Địa Phủ Luân Hồi gia trì, tu vi giới hạn thiên địa thế nào, liền có thể nhanh chóng đạt đến đó.

Sau đó lại còn ngày ngày tham ngộ Đại Đạo Luân Hồi, thật sự là phúc vận không còn gì để nói..." Diệp Hiên thu lại biểu cảm kinh ngạc.

Hắn chỉ thao túng các sự kiện lớn của Hồng Hoang, trên thực tế

sự phát triển của các sinh linh bên trong Hồng Hoang hầu như đều là chuyện của chính họ.

Giống như Dương Mi Lão Tổ vậy, trong truyền thuyết nơi hắn đang ở, đó là tồn tại duy nhất có thể đánh bại Hồng Quân, cũng là đại lão thành thánh.

Nhưng trong Hồng Hoang hiện nay, lại như mèo con chó con vậy, tuy tu vi cũng không yếu, nhưng so với những tồn tại đỉnh cấp thật sự thì vẫn còn kém một đoạn lớn.

Chỉ có thể nói Hồng Hoang đang thay đổi, có một số sinh linh theo kịp sự thay đổi mà phát triển tốt hơn, ví như Đế Tuấn, Thái Nhất, ví như Hậu Thổ và mười một vị Tổ Vu, hay như Hồng Quân và La Hầu, còn có Long Vương, Phục Hy, Nữ Oa, v.v., rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh khác.

Nhưng chung quy vẫn có một số sinh linh không theo kịp sự thay đổi, phát triển kém hơn nhiều so với những gì Diệp Hiên biết.

Giống như Dương Mi Lão Tổ vậy, hay như mấy vị Thánh Nhân hiện đang trở thành trò cười trong Hồng Hoang.

Nhưng thời đại là như vậy, theo kịp thì sẽ thăng hoa tột bậc, không theo kịp thì chỉ có thể than thở mà thôi.

Trong Hồng Hoang.

Bàn Cổ Điện.

"Ta cảm thụ được một luồng khí tức cực kỳ quen thuộc." Chấp Niệm Bàn Cổ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Đông Hồng Hoang.

Nơi đó là cực Đông, cũng là nơi Luân Hồi.

Chấp Niệm Bàn Cổ hai mắt xuyên thấu vô cùng thời không, nhìn thấu nơi Luân Hồi.

Nơi Luân Hồi.

“Hậu Thổ!

Ngươi làm rất không tồi, tại nơi Luân Hồi đã khai sáng ra nơi Luân Hồi.

Cho dù tuế nguyệt trôi dài, tinh di chuyển dời, tên của ngươi vẫn sẽ truyền khắp chư thiên, vĩnh hằng bất diệt.” Luân Hồi Thần Ma vẻ mặt tán thưởng nhìn Hậu Thổ.

Có thể diễn hóa ra nơi Luân Hồi, ngoài y ra, nàng là sinh linh đầu tiên y thấy có thể làm được điều này.

Sở dĩ Luân Hồi Thần Ma không diễn hóa ra nơi Luân Hồi trong Hỗn Độn, là bởi vì trong Hỗn Độn, ngoài những Đại Đạo Thần Ma căn bản không cần cái gọi là Luân Hồi này, thì chỉ có những sinh linh không ngừng bị Sáng Tạo Thần Ma và Hủy Diệt Thần Ma tạo ra.

Tuy nhiên, những sinh linh đó không hề ngoại lệ đều bị Hủy Diệt Thần Ma hủy diệt, hoặc là bị Tử Vong Thần Ma kéo vào vô biên tử vong, căn bản không thể vận dụng Luân Hồi.

Một tia chân linh cũng không còn, thì làm sao có thể luân hồi chứ.

“Đa tạ sư tôn quá khen.” Hậu Thổ khẽ mỉm cười nói.

“Ai?!” Đột nhiên, Luân Hồi Thần Ma dường như cảm giác được điều gì, lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt xuyên thấu vô cùng thời không, truy nguyên bản thể, tìm đến đôi mắt kia.

Sau khi nhìn thấy đôi mắt đó, Luân Hồi Thần Ma sợ đến mức chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, trong lòng run rẩy không thôi.

Nhưng kỳ lạ là y rõ ràng chỉ là ý thức, không có thân thể, căn bản không có mồ hôi lạnh, cũng không có cái gọi là trái tim.

“Sư tôn?

Ngài nhìn thấy cảnh tượng gì?" Hậu Thổ không khỏi nhíu mày, nàng có thể cảm nhận được sự run rẩy đến từ luồng ý thức kia.

"Đó là...

đó là đôi mắt của Bàn Cổ...

Y sao vẫn chưa vẫn lạc!!!" Luân Hồi Thần Ma kinh hãi không thôi.

Y vừa mới nhìn thấy chính là đôi mắt của Bàn Cổ, và cũng chỉ có Bàn Cổ mới có thể khiến y sợ hãi đến vậy.

Ngay cả Ngũ Đại Chí Cao, cũng không thể khiến y sợ hãi đến mức này, duy chỉ có Bàn Cổ, cái tồn tại đã một mình hành hạ ngược Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma.

Chỉ có y, mới có thể khiến Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma cảm nhận được sự run rẩy, cảm nhận được sự sợ hãi!

"Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!!!

Bàn Cổ vẫn lạc là lẽ chí lý của Đại Đạo, vì sao y lại xuất hiện trong Hồng Hoang!!!" Luân Hồi Thần Ma điên cuồng gào thét, có chút không thể tin được.

Bất quá sau đó, y liền lập tức bình tĩnh lại.

"Không, đó không phải Bàn Cổ.

Bàn Cổ vẫn còn đang thai nghén, ngay trong mảnh Hỗn Độn kia.

Đó tuyệt đối không phải Bàn Cổ thật sự, rốt cuộc đó là ai!!!" Luân Hồi Thần Ma hai mắt truy theo, muốn nhìn rõ tất cả mọi thứ ở cuối cùng.

Trong Hỗn Độn, y đã sớm cảm giác được ngoài Tam Thiên Đại

Đạo Thần Ma đang thai nghén, thì Bàn Cổ khai thiên cũng đang trong quá trình thai nghén.

Tuy không ở cùng một nơi, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Thế là, Luân Hồi Thần Ma vận dụng thần thông, vượt qua vô cùng không gian, muốn truy tìm theo đạo ánh mắt kia mà đi, xem đối phương rốt cuộc ở đâu.

Còn về Hậu Thổ ở một bên, thì lại làm ngơ, hoàn toàn xem như không nghe thấy gì, tựa hồ căn bản không hiểu gì cả.

Ánh mắt Luân Hồi Thần Ma vượt qua vô số không gian, cuối cùng cũng tìm thấy nơi đạo ánh mắt kia.

Chấp Niệm Bàn Cổ rốt cuộc cũng không phải là ý thức bản thân Bàn Cổ, nên hơi thua một nước, bị Luân Hồi Thần Ma tìm đến đây.

"Quả nhiên không phải Bàn Cổ!" Luân Hồi Thần Ma ha ha cười lớn, một cỗ vui mừng dâng trào.

Nếu là Bàn Cổ, làm sao có thể để y tìm kiếm được như vậy.

Y chỉ cần dám động, đối phương liền dám diệt y.

Huống hồ còn để y tìm thấy, điểm này càng có thể chứng minh đạo ánh mắt kia chẳng qua chỉ là một đạo tàn niệm mà Bàn Cổ lưu lại mà thôi.

Trong Bàn Cổ Điện.

"Thì ra là Luân Hồi..." Chấp Niệm Bàn Cổ lẩm bẩm tự nói.

Lúc này trong Bàn Cổ Điện chỉ có Chấp Niệm Bàn Cổ tồn tại, Thập Nhị Tổ Vu đều không có ở đó.

Y lẩm bẩm tự nói, trước đó xuyên qua thời không nhìn thấy chính là Luân Hồi Thần Ma, đó là một trong những tồn tại hàng đầu trong

Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma.

"Tam Thiên Thần Ma chẳng phải đã chìm vào giấc ngủ sâu, bị bản thể chém mất rồi sao..." "Sao Luân Hồi lại có thể thức tỉnh trở lại..." "Chẳng lẽ là vì Luân Hồi do Hậu Thổ sáng lập đã khiến Luân Hồi thức tỉnh trước thời hạn sao..." Chấp Niệm Bàn Cổ tuy không phải Bàn Cổ, nhưng dù sao y cũng kế thừa ý chí của Bàn Cổ, muốn xem thế giới này sẽ ra sao, tự nhiên cũng không đành lòng nhìn thấy Luân Hồi Thần Ma có thể gây nguy hại cho Hồng Hoang.

Thế là, Chấp Niệm Bàn Cổ lại lần nữa liên lạc với nơi Luân Hồi.

"Luân Hồi..." Chấp Niệm Bàn Cổ khẽ gọi.

"Một đạo chấp niệm mà Bàn Cổ để lại sao, ngươi có chuyện gì?" Luân Hồi Thần Ma sau khi đối phương lại lần nữa tìm đến, liền phát giác được trạng thái của đối phương.

Đây chẳng qua chỉ là một chấp niệm mà thôi, căn bản không có tu vi chiến lực gì.

Tuy có cảnh giới, nhưng cũng chỉ là hư không.

"Ngươi lần này thức tỉnh, liệu có gây tổn hại cho Hồng Hoang không..." Chấp Niệm Bàn Cổ hai mắt xuyên qua vô cùng thời không, rơi vào đống ý thức kia.

Y biết, đối phương tuy chỉ là một đạo ý thức nhỏ nhoi, nhưng trên thực tế lại có thể gây tổn hại cho Hồng Hoang.

Chỉ cần đối phương nguyện ý, có quá nhiều cách để làm được.

Cách đơn giản nhất chính là chưởng khống nơi Luân Hồi, không cho chúng sinh thiên địa bước vào Luân Hồi.

Đại Đạo Thần Ma lại hà cớ gì sợ nhân quả vướng thân?

Huống hồ là Đại Đạo Thần Ma tồn tại như y.

“Nếu có, ngươi lại có thể làm gì?” Lòng trêu chọc của Luân Hồi Thần Ma trỗi dậy.

Từ khi biết đối phương chỉ là một đạo chấp niệm mà Bàn Cổ hóa thành mà thôi, y liền không còn cái lòng kính sợ đó nữa.

Ngược lại, y vốn không muốn để ý đến đối phương, nhưng đã vậy đối phương đã tìm đến cửa rồi, thì không trêu chọc một chút thì không phải phép.

“Ta tuy không có tu vi chiến lực, nhưng giữa thiên địa có quá nhiều thần thánh cảnh giới Hỗn Nguyên.

Bọn họ đều sẽ ngăn cản ngươi.

Thời đại bây giờ đã thay đổi rồi, không còn như trong Hỗn Độn nữa.” “Cho nên, nếu ngươi muốn hủy diệt Hồng Hoang, ta sớm nhắc nhở ngươi hãy dẹp bỏ ý nghĩ này, nếu không, tất sẽ vẫn lạc.” Chấp Niệm Bàn Cổ khẽ lắc đầu, thở dài nói.

Y cũng không phải là đến để hăm dọa đối phương, chỉ là nhắc nhở đối phương một chút, tránh cho thật sự đi gây sự.

Tuy nói Luân Hồi có thể sẽ lại chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng tổn hại mà Hồng Hoang phải chịu thì chắc chắn là chuyện thật sự sẽ xảy ra.

Y không muốn thấy điều đó, cho nên mới vượt qua vô cùng thời không để đối thoại với y.

“Ồ?

Đợi bản thể ta đích thân giáng lâm, Hồng Hoang lại có ai có thể ngăn cản ta?” Luân Hồi Thần Ma khinh thường nói.

Đây không phải là y cuồng vọng tự đại, mà là thật sự có cái cốt khí này.

Cùng một cảnh giới, những sinh linh khác căn bản không thể đánh thắng Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma, mà nếu không cùng cảnh giới, thì lại càng không thể.

Bởi vì cảnh giới cao nhất giữa thiên địa là bao nhiêu, Đại Đạo Thần Ma chính là cảnh giới đó.

Cho nên, đối thủ của Đại Đạo Thần Ma chỉ có những Đại Đạo Thần Ma cùng đẳng cấp với nhau, căn bản không có chuyện của những sinh linh khác.

"Dưới cùng một cảnh giới, tự nhiên không ai là đối thủ của ngươi.

Nhưng khi đối thủ của ngươi là mười người, trăm người, ngàn người, vạn người thì sao?

Đến lúc đó, ngươi còn bất khả địch như vậy sao?" Chấp Niệm Bàn Cổ a a cười, cười lạnh nói.

Huống hồ, đợi chân thân ngươi giáng lâm, bản thể nói không chừng cũng sẽ thức tỉnh từ giấc ngủ say.

"Bàn Cổ?

Chương 124

Đợi đến khi y thức tỉnh, ta đã sớm hủy diệt Hồng Hoang rồi!" Luân Hồi Thần Ma không trả lời những lời trước, mà trực tiếp nói.

Trong lòng y, từ trước đến nay chưa từng xem những sinh linh còn lại là đối thủ của mình, cho nên đều lười biếng không thèm trả lời.

"Vậy sau đó thì sao?

Trong Hỗn Độn, ngươi lại có thể trốn đi đâu?

Khi Bàn Cổ phục tô, ngươi há lại không phải lại phải vẫn lạc sao?" Lời nói của Chấp Niệm Bàn Cổ lại lần nữa truyền ra, trực tiếp khiến Luân Hồi Thần Ma im lặng.

Luân Hồi Thần Ma im lặng hồi lâu, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng, cắt đứt màn đối thoại.

Tuy nhiên, Chấp Niệm Bàn Cổ trong Bàn Cổ Điện trên mặt lại lộ ra một nụ cười, cũng không vì bị cưỡng chế cắt đứt giao lưu mà cảm thấy tức giận.

Mục đích của y đã đạt được rồi, thì những chuyện khác cũng không quan trọng nữa.

Trong Địa Phủ.

"Bàn Cổ năm xưa đã khó đối phó như vậy rồi, không ngờ giờ đây một luồng chấp niệm này cũng khó đối phó như vậy." Luân Hồi Thần Ma có chút bực bội, vốn định trêu chọc đối phương một chút, kết quả lại tự mình bị trêu chọc.

Y tuy không có ý hủy diệt Hồng Hoang, nhưng cũng không muốn bị một chấp niệm như vậy làm cho bế tắc.

Hậu Thổ một bên vẫn cứ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, một chút, một lời nói cũng chưa từng đáp lại.

Tuế nguyệt trôi qua, thấm thoắt không ngừng.

Thoáng cái đã đến thời hạn vạn năm của Nhân tộc.

Các tộc Hồng Hoang đều đang chờ đợi thời điểm này đến, đã có không ít chủng tộc tập trung ánh mắt vào các đại bộ lạc của Nhân tộc.

Trong Hồng Hoang.

Thiên Đình ngự trị trên cao, nắm giữ cả Hồng Hoang, tĩnh lặng quan sát đại sự thiên hạ, là thế lực số một của Hồng Hoang.

Cửu U Địa Phủ ngự trị trong Minh Giới, tĩnh lặng quan sát bãi bể nương dâu, thế sự luân chuyển trong Hoàng Tuyền, cũng thuộc một phần của Vu tộc, là thế lực số hai của Hồng Hoang.

Bốn biển, vô cùng hải vực, lấy Long tộc làm tôn.

Long Vương thống nhất sông hồ ao đầm, đỉnh đỉnh phong của thủy hệ, xưng là một đại Thần Triều, danh Long Vương, Long Hoàng uy chấn Tứ Hải Bát Hoang.

Long tộc cũng là thế lực xếp thứ ba, cũng là đại tộc duy nhất từ viễn cổ đã cường thịnh đến tận bây giờ.

Nhân tộc trải qua vạn năm phát triển, tuy không thể xếp vào top ba, nhưng tu vi lúc này đã cực kỳ cường đại.

Trong Nhân tộc, Toại Nhân Thị đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, trở thành cường giả mạnh nhất Nhân tộc, là cộng chủ của Nhân tộc, được toàn Nhân tộc cùng tôn kính.

Mười bảy vị tộc trưởng còn lại trước đó, tuy chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng đã từ đỉnh phong Đại La Kim Tiên ban đầu đạt đến Đại La Kim Tiên chân chính viên mãn, tức là cảnh

giới tương tự Chuẩn Thánh viên mãn và cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn của Long tộc.

Trên thực tế đều là cùng một cảnh giới, nhưng lại có cách gọi khác nhau.

Duy chỉ có con đường của Chuẩn Thánh là có chút khác biệt, còn lại đều như nhau.

Những tộc trưởng này, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Và mười tám bộ lạc này cũng từ vài vạn người ban đầu, đều đã một lần nữa biến thành vài chục vạn người.

Mà nếu mười tám bộ lạc này tổ hợp lại với nhau, thì sẽ là vài trăm vạn người, gần đạt đến hàng chục triệu.

Nhân tộc từ vài vạn người ban đầu trưởng thành đến vài trăm vạn như hiện nay, chỉ mất vỏn vẹn một vạn năm.

Sinh linh có tu vi càng cao cường thì thời gian thai nghén con cái vốn dĩ càng dài, mà thời gian thai nghén càng dài, thì con cái sinh ra cũng sẽ càng mạnh.

Giống như con cái do Thiên Đế Đế Tuấn và Thiên Hậu Hi Hòa thai nghén vậy, đến nay không biết đã qua bao nhiêu tuế nguyệt, nhưng vẫn chưa có ý muốn sinh ra.

Tuy nói thời gian thai nghén của đối phương rất dài, nhưng chung quy là đã hấp thu tinh hoa Hỗn Nguyên của Thiên Đế Đế Tuấn.

Một khi xuất thế, tu vi e rằng không biết cao đến mức nào, thiên tư lại càng tuyệt thế.

Nhưng trớ trêu thay, Nhân tộc sinh ra lại yếu ớt vô cùng, cho nên tu vi thực ra khi sinh ra không hề cao, cái được kế thừa chỉ là thiên tư

mà thôi.

Bởi vậy, thời gian sinh dục mà Nhân tộc cần lại ít hơn rất nhiều so với các chủng tộc khác.

Điều này mới giúp Nhân tộc từ vài vạn tộc nhân ban đầu biến thành gần chục triệu tộc nhân như hiện nay.

Khoảng cách này cực kỳ lớn, mà cái cần chỉ là vỏn vẹn một vạn năm mà thôi.

Từng người trong Nhân tộc đều gánh vác khí vận khổng lồ, tranh đấu với vạn tộc trong Hồng Hoang.

Bất Chu Sơn.

Lúc này, bộ lạc Toại Nhân Thị tuy cũng như ban đầu, có số lượng tộc nhân gần như tương đương.

Nhưng sau khi Thái Thượng truyền Đạo Đức Kinh, thì hành sự đã chừng mực hơn rất nhiều, cũng không khiến những sinh linh xung quanh cảm thấy Nhân tộc thế này thế nọ, cũng không còn ghét bỏ Nhân tộc như trước nữa.

Và lúc này, mười bảy vị tộc trưởng đều tụ tập tại đây, cùng với Toại Nhân Thị, chính là tầng lớp cao nhất của Nhân tộc.

"Chư vị, thời hạn vạn năm sắp đến rồi, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, đừng để bị các chủng tộc khác thôn tính.

Tuy nói phía trên có Thánh Mẫu che chở, nhưng chúng ta cũng phải cảnh giác có tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã ra tay, không thể hoàn toàn ký thác an nguy của chủng tộc vào tay người khác.

Vận mệnh Nhân tộc cần phải được nắm giữ trong tay chính Nhân tộc." Toại Nhân Thị ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm các tộc

trưởng bộ lạc Nhân tộc, chậm rãi mở lời nói.

"Vận mệnh Nhân tộc tự nhiên phải được nắm giữ trong tay chính Nhân tộc!

Bộ lạc Thạch Hạo Thị của ta đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, nếu có thần thánh nào dám xâm phạm, tất sẽ chém giết y!" Thạch Hạo Thị sát khí đằng đằng, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Một luồng khí tức bá đạo vô tình từ trong cơ thể y tán khai, đó là hiện hóa của Đại Đạo Vô Địch.

Đã đi con đường vô địch, há lại sợ người khác.

"Bộ lạc Hàn Lập Thị của ta cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Ta tuy thích lùi về phía sau mọi người, nhưng nếu bộ lạc có nạn, tự nhiên sẽ phấn lực xông lên, chặn vạn tộc ở bên ngoài Nhân tộc!" Hàn Lập Thị, người bình thường vẫn luôn không có việc gì thì đứng trước, có việc thì lùi về sau mọi người, cũng bá khí ngút trời nói.

Khi còn trẻ không hiểu chuyện, nay đã trở thành tộc trưởng bộ lạc, tự nhiên hiểu được thế nào là trách nhiệm.

Mọi người không khỏi nhìn tên nhóc này với ánh mắt khác, quả là chuyện hiếm thấy.

"Tô Minh Thị ta, một đời sở tu, chỉ vì Nhân tộc.

Nếu có nạn, tự nhiên sẽ dốc toàn lực, thân tuy tử mà không hối tiếc." Tô Minh Thị trầm u u vô cùng lời nói vang lên.

Mọi người ngược lại cũng không thấy có gì kỳ lạ.

Tô Minh Thị này không biết vì sao, từ khi sinh ra đến nay luôn cực kỳ lạnh nhạt, ngoài việc quan tâm đến chuyện chung của Nhân tộc ra, những chuyện khác đều không quan tâm.

Không có bằng hữu, không có chí thân, không có gì cả, cô thân một

mình.

Nếu không phải y một mình gánh vác một bộ lạc trong Nhân tộc, e rằng cũng không ai sẽ quan tâm đến sống chết của y.

"Ta Diệp Phàm Thị..." "Ta..." Những người còn lại cũng không ngừng nói ra lời của mình.

Tóm lại là một chữ, "chiến" là xong, hơn nữa là loại cực kỳ tự tin.

Dù sao có Thánh Mẫu ước thúc, chỉ có tồn tại dưới cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã mới có thể ra tay với họ.

Cùng cấp?

Vô địch!

"Tốt!

Bản ý của ta là muốn tập hợp Nhân tộc lại một chỗ, để tương trợ lẫn nhau.

Bất quá các ngươi hiện nay đã có lòng tin mạnh mẽ như vậy, thì ta sẽ giao phó an nguy của nhiều bộ lạc vào tay các ngươi!" Toại Nhân Thị mỉm cười.

Nhân tộc có những người này tồn tại, lại có vô số tộc nhân ai nấy đều như thiên chi kiêu tử, Nhân tộc đương nhiên có thể vô ưu.

Sự truyền thừa của Nhân tộc không dựa vào một hai người, mà dựa vào hàng ngàn hàng vạn những đốm lửa tinh tú kia!

Tuy nhiên nếu không có Toại Nhân Thị tồn tại, không có những thiên chi kiêu tử này tồn tại, thì sẽ không có nhiều đốm lửa tinh tú như vậy...

Đây chính là ý nghĩa sự tồn tại của Toại Nhân Thị, Thạch Hạo Thị, Hàn Lập Thị, Tô Minh Thị, v.v...

Nhân tộc chỉ cần có một anh hùng, thì sẽ xuất hiện hàng ngàn hàng vạn anh hùng!

Nhân tộc nếu không có anh hùng, e rằng tất cả sẽ trở thành cừu non, trở thành thức ăn trong miệng thần thánh khắp trời mà thôi.

Tuy nhiên, Nhân tộc sơ đại, ai nấy đều là anh hùng, thậm chí đến đời thứ hai, thứ ba... cho đến Nhân tộc hiện nay gần chục triệu người, toàn bộ đều là anh hùng, há lại có lý lẽ nào không có anh hùng?

Bởi vậy, Toại Nhân Thị đối với việc Nhân tộc có thể vượt qua hay không, một chút cũng không có lo lắng.

Nhân tộc hiện nay Đại La Kim Tiên đâu chỉ vài vạn?

Đó là hơn trăm vạn chứ không chỉ!

Với số lượng khổng lồ như vậy, nếu không phải Tam Tộc ra tay, giữa thiên địa còn có chủng tộc nào có thể hủy diệt Nhân tộc?

Điều khủng bố nhất của Nhân tộc thật sự không phải là những thiên chi kiêu tử có thiên phú cực kỳ đỉnh tiêm, mà là sự khủng bố ở chỗ toàn bộ Nhân tộc đều là thiên chi kiêu tử!!!

Bằng không, với số lượng gần chục triệu, làm sao có thể sinh ra trăm vạn Đại La Kim Tiên?!

Hơn nữa thời gian bỏ ra, lại chỉ vỏn vẹn một vạn năm!!!

Đây chính là nơi khủng bố chân chính của Nhân tộc!

Người người như rồng, tuyệt không phải là lời nói suông.

Đây cũng là Nhân tộc hoàn mỹ mà Diệp Hiên muốn sáng tạo ra.

Có thể không chỉ trở thành nhân vật chính của thiên địa, mà còn phải trở thành một nhân vật chính của thiên địa danh xứng với thực, không còn là cái gọi là nhân vật chính của thiên địa trong tay những thần thánh chư thiên kia nữa!!!

Kỳ hạn vạn năm đã qua.

Các tộc trưởng Nhân tộc cũng đã sớm quay về bộ lạc của mình trấn thủ.

Và khi kỳ hạn vạn năm vừa qua, một vị thần thánh tên Ngân Linh Tử, vốn là một cây bạch quả tu luyện thành hình, đã đến trước bộ lạc Thạch Hạo Thị.

Kỳ hạn vạn năm đã qua, không biết bao nhiêu Tiên Thiên Thần Thai Thánh đã có ý đồ với Nhân tộc.

Thánh địa Nhân tộc có Toại Nhân Thị ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã tọa trấn, không có thần thánh nào dám tiến đến đó, bởi Nữ Oa đã từng nói, không cho phép tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã bước qua.

Còn những kẻ đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên thì cũng lười quan tâm đến Nhân tộc, đều lần lượt bán cho Thiên Đế Đế Tuấn một chút thể diện.

Ngân Linh Tử có tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong đã rất lâu, nhưng vẫn chưa thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Khi hắn nhìn thấy Nhân tộc, ngay lập tức liền muốn nuốt chửng, bởi huyết nhục Nhân tộc khác biệt với các chủng tộc khác, Nhân tộc trời sinh thừa nhận Tam Thiên Đại Đạo, nếu nuốt chửng rất có thể sẽ giúp hắn ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã.

Nhưng vì sợ Nữ Oa trấn nhiếp, nên vẫn luôn chưa từng ra tay, cưỡng nhẫn vạn năm.

Giờ đây khó khăn lắm mới đợi được kỳ hạn vạn năm qua đi, hắn cũng đã thay đổi ý định ban đầu, từ việc dùng thần thông trực tiếp thôn thực Nhân tộc chuyển sang muốn mượn khí vận Nhân tộc để giúp mình ngưng tụ cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Bởi vậy, hắn dự định học theo Thái Thượng, tiến vào Nhân tộc truyền đạo, ngưng tụ khí vận, không nói đến việc thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên, ít nhất cũng phải đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Hơn nữa, làm như vậy sẽ không gây ra sự phản cảm từ Nhân tộc, quả thực là một cách vẹn cả đôi đường.

Ngân Linh Tử nhìn những bằng hữu ngày xưa lần lượt bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, mà bản thân lại vẫn mắc kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong không thể tiến thêm, trong lòng tự nhiên vô cùng khó chịu, và ghen tị không thôi với những bằng hữu kia.

"Lần này, ngô nhất định phải bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã!" Ngân Linh Tử siết chặt nắm đấm, nhìn bộ lạc Thạch Hạo Thị, hắn đã thấy khí vận thông thiên triệt địa kia!

Khí vận vô cùng to lớn, tựa như sóng lớn cuộn trào!

Đây chỉ là một phân nhánh nhỏ của Nhân tộc mà đã sở hữu khí vận khổng lồ đến vậy!

Khiến Ngân Linh Tử không kìm được muốn lập tức xông vào truyền đạo, hắn rất muốn chiếm giữ số khí vận này làm của riêng, nhưng cũng biết điều đó căn bản là không thể, đây là khí vận thuộc về một chủng tộc lớn.

Hắn mạnh mẽ nhịn xuống, thu lại ánh mắt thèm thuồng, từng bước một đi vào bộ lạc Thạch Hạo Thị.

Nhưng khi còn đang ở trước cửa, hắn đã bị những Nhân tộc cảnh giác chặn lại.

Giờ đây kỳ hạn vạn năm vừa qua, một tồn tại xa lạ, lại không phải tu sĩ Nhân tộc mà muốn tiến vào bộ lạc Nhân tộc, quả thực là si nhân nói mộng.

Trong thời điểm đặc biệt này, Nhân tộc giữa các bộ lạc khác nhau đều tự mình giữ vững trận địa, tự mình chiến đấu, trừ khi thực sự không chống đỡ nổi, làm sao có thể chạy đến bộ lạc của người khác được.

"Phía trước là cảnh giới Nhân tộc, mong vị đạo hữu này dừng bước!" Hai thân ảnh từ xa bay đến, xuất hiện trước mặt Ngân Linh Tử, nói.

Trong lòng Ngân Linh Tử vô cùng tức giận, nhưng vì việc truyền đạo, hắn vẫn lộ ra một nụ cười, hành một đạo lễ rồi nói: "Bần đạo Ngân Linh Tử, không biết hai vị đạo hữu xưng hô thế nào?" Hai người kia thấy đối phương cũng không trực tiếp động thủ, bèn nhìn nhau, trong đó một người đàn ông mở miệng nói: "Ta là Thạch Nghị Thị, đây là cảnh giới Nhân tộc, nay kỳ hạn vạn năm đã qua, ngươi mau chóng rời đi, nếu có việc quan trọng thì đợi Nhân tộc yên ổn rồi hãy trở lại!" Ngân Linh Tử nghe danh nhìn lại, thấy người này mắt sinh trùng đồng, trong mắt trùng đồng tựa hồ có vô cùng uy lực, ngay lập tức trong lòng không khỏi thầm tán thưởng, Nhân tộc quả nhiên là giống nòi thiên tư cực cao, tùy tiện một người Nhân tộc liền có uy lực như vậy.

Lập tức hắn lại cười nói: "Thì ra là Thạch đạo hữu, bần đạo quan sát Nhân tộc tuy tu luyện đại đạo phức tạp, nhưng lại hỗn loạn vô tự, muốn tiến vào bộ lạc của các ngươi truyền đạo, dạy các ngươi pháp tu hành, truyền cho các ngươi pháp môn thống nhất, thế nào?" Vốn dĩ hắn nghĩ Thạch Nghị Thị hẳn sẽ đồng ý, dù sao chuyện này làm sao cũng không thiệt thòi, nhưng hắn lại không ngờ, Thạch Nghị Thị lại trực tiếp gầm lên giận dữ: "Ngươi thần thánh này, sao lại như vậy?

Ta đã cảnh cáo ngươi hai lần, rời khỏi đây, nhưng ngươi vẫn không rời, giờ đây ta cảnh cáo ngươi lần thứ ba, nếu ngươi còn không rời đi, chớ trách ta vô lễ!" Tu vi của Thạch Nghị Thị tuy không mạnh

mẽ như Thạch Hạo Thị, nhưng cũng là nhân vật cấp bậc Đại La Kim Tiên, bởi vậy cũng không hề e ngại vị thần thánh trước mặt này.

"Ngươi!

Hừ!

Bần đạo muốn truyền đạo cho Nhân tộc, ngươi vì sao hết lần này đến lần khác ngăn cản?

Chẳng lẽ là vì sợ người khác tu luyện pháp của bần đạo sau này sẽ siêu việt ngươi sao?!" Ngân Linh Tử tự nhiên không sợ Nhân tộc nhỏ bé trước mặt này, tuy cùng là Đại La Kim Tiên, nhưng sự chênh lệch trong cảnh giới Đại La Kim Tiên là nổi tiếng, đó không phải là sự khác biệt tầm thường.

Nếu không phải sợ bị Nữ Oa ra tay đánh giết, hắn đã sớm động thủ chém giết tất cả Nhân tộc này rồi.

Nhất định phải để những Nhân tộc này biết, thế nào là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, cái gì gọi là thần thánh bất khả sỉ nhục!

"Cút!!!" Trong trùng đồng của Thạch Nghị Thị tựa hồ có vô cùng khủng bố, một luồng Tiên Thiên Chân Ý từ đó phát tán ra, trùng đồng vốn là con đường vô địch, hà tất phải sợ Ngân Linh Tử!

Hắn gầm lên giận dữ, đạo vận trên người vận chuyển, vốn đã rất không kiên nhẫn với cái gọi là thần thánh này, đã đuổi ba lần mà vẫn lải nhải ở đó, chết cũng không chịu đi.

Chương 125

Nhân tộc hà tất cần đến thứ đồ vật như vậy đến truyền đạo!

Một Đại La Kim Tiên nho nhỏ cũng dám đến Nhân tộc truyền đạo sao?!!

"Hảo đảm!" Ngân Linh Tử quát lên giận dữ, một Nhân tộc nhỏ bé này lại dám lớn tiếng quát mắng hắn, lại còn dám bảo hắn cút.

Hổ không ra oai, thực sự coi hắn là mèo bệnh hay sao!

Chỉ thấy toàn thân hắn đạo vận nổi lên bốn phía, thiên địa đại đạo xuất hiện, đạo vận vô cùng vô tận từ trên người hắn phát ra, chấn nhiếp lòng người.

Còn vị tộc nhân bên cạnh Thạch Nghị Thị thì cau mày thật chặt, thầm kêu một tiếng không ổn, lần này thực sự đụng phải một nhân vật khó đối phó rồi.

Ngược lại, Thạch Nghị Thị lại có vẻ mặt vô cùng bình thản, không hề để vị Ngân Linh Tử trông có vẻ tiên phong đạo cốt này vào mắt.

Hắn thậm chí không nhìn đối phương một cái, một tay vung ra, một cỗ đại đạo hùng vĩ ép thẳng về phía Ngân Linh Tử.

Ngân Linh Tử không hoảng không loạn, hừ lạnh một tiếng, một đạo đạo vận liền xua tan công kích đó đi.

Hai mắt Thạch Nghị Thị ngưng lại, lập tức quát lớn: "Thượng Thương Kiếp Quang!!!" Oanh!!!

Một đạo quang mang u ám vô cùng từ Cửu Thiên giáng xuống, hướng về phía Ngân Linh Tử bên dưới.

Ngân Linh Tử trong nháy mắt lộ ra vẻ kinh hãi trong mắt, đối mặt với đòn đánh này, vội vàng sử dụng đạo vận đại đạo của mình, cố gắng cản lại.

Oanh!

Ánh sáng đánh mạnh vào đạo vận đại đạo của Ngân Linh Tử.

"Phốc xuy!" Đạo vận đại đạo của Ngân Linh Tử bị đánh tan, hắn phun ra một ngụm tiên huyết, hiển nhiên là đã bị đạo thương.

Nhân tộc này sao lại cường đại đến thế?!!!

Trong mắt Ngân Linh Tử tràn đầy vẻ kinh hãi, hắn không dám tin, không dám tin vì sao Nhân tộc lại cường đại như vậy, đây chỉ là một nhân vật nhỏ bé vô danh, vì sao lại có thể một đòn đánh hắn bị đạo thương!

Phải biết rằng hắn thật sự chỉ cách cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã một bước thôi!

Mà đối phương thậm chí còn chưa lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý!

Điều này nói lên rằng đối phương thậm chí còn chưa đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn!

Thiên tư của Nhân tộc vô cùng khủng bố, lập tức dọa hắn vội vàng lên tiếng nói: "Ngô nguyện ý rời đi, mong đạo hữu thủ hạ lưu tình!" "Muộn rồi!!!

Sự bất quá tam!!!" Thạch Nghị Thị gầm lên giận dữ, một quyền đánh thẳng vào mặt Ngân Linh Tử.

Oanh long long!

Ngân Linh Tử vội vàng hoảng loạn bỏ chạy, sau đó Thạch Nghị Thị điên cuồng truy đuổi.

Giữa hai người một kẻ chạy một kẻ đuổi, không ngừng hủy diệt

cảnh sắc xung quanh.

Mà phong thái tiên phong đạo cốt trước đó của Ngân Linh Tử giờ đây cũng không còn, chỉ còn lại một cảnh tượng thảm hại bỏ chạy, như một con chó nhà có tang hoảng loạn không biết ngày đêm.

"Thạch Nghị Thị!

Mau quay lại!!!" Vị Nhân tộc đi cùng Thạch Nghị Thị xem xét Ngân Linh Tử thấy vậy liền hô lớn, trong kỳ hạn vạn năm này, không thể để Thạch Nghị Thị một mình rời xa bộ lạc Nhân tộc quá xa, nếu gặp phải chuyện quần ẩu, thì sẽ không mấy tốt đẹp.

Lúc này, Thạch Nghị Thị nghe lời nói xong, vội vàng rút thân muốn quay về.

Nhưng ngay lúc này, các thần thánh vẫn luôn ẩn nấp xung quanh lại hiện thân, trong đó có một vị thần thánh nhìn Ngân Linh Tử cười lớn: "Ha ha ha ha, vị đạo hữu này cũng là Tiên Thiên Thần Thai Thánh một phương, vì sao lại bị một Nhân tộc Hậu Thiên bé nhỏ bức bách đến nông nỗi này?

Thật là làm mất hết thể diện của ngô môn a!" Sắc mặt Ngân Linh Tử thoạt tiên xanh mét rồi lại trắng bệch, sau đó hừ lạnh một tiếng, độn thổ bỏ đi.

Còn Thạch Nghị Thị thấy đột nhiên xuất hiện hàng trăm thần thánh cùng với hàng triệu đại quân phía sau bọn họ, trong lòng cũng không hề kinh hoảng, mà là vô cùng bình tĩnh hỏi: "Các ngươi muốn đến khi nhục Nhân tộc sao?" Tuy là hỏi, nhưng thực tế trong lòng đã sớm xác định, hắn chẳng qua chỉ là muốn kéo dài thời gian mà thôi.

Ngay lúc này, vị Nhân tộc kia thấy nhiều sinh linh như vậy vây khốn Thạch Nghị Thị xong, liền vội vàng quay về bẩm báo tộc trưởng.

Thực ra cũng không cần hắn bẩm báo, sau khi sự việc của Thạch Nghị Thị vừa xảy ra, Thạch Hạo Thị liền đã biết, chỉ là thấy đối phương không phải đối thủ của Thạch Nghị Thị nên không quản, giờ đây thấy bên kia vây quanh Thạch Nghị Thị xong, liền lập tức truyền lệnh Nhân tộc theo hắn nghênh địch.

Tốc độ tập hợp của Nhân tộc cực nhanh, chỉ một lát sau, toàn bộ bộ lạc Thạch Hạo Thị trừ việc để lại đại đa số Đại La Kim Tiên làm lực lượng phòng thủ, phần còn lại đều theo Thạch Hạo Thị đi về phía Thạch Nghị Thị.

"Khi nhục?

Ha ha ha ha....." Vị thần thánh trước đó nghe vậy liền sững sờ, sau đó cười lớn, cười đến mức ôm bụng cuồng tiếu, cuối cùng, mới nói: "Kẻ yếu là mồi cho kẻ mạnh, vốn dĩ phải như vậy, đây là thiết luật Hồng Hoang, các ngươi lại dám nói ngô môn khi nhục các ngươi sao?

Thế nào là khi nhục?

Kẻ tàn sát là khi nhục, yên tâm, ngô sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái, không chỉ ngươi, mà cả những tộc nhân phía sau ngươi cũng đều sẽ được một cái chết thống khoái." "Hừ!

Nếu có bản lĩnh, vậy cứ việc xông lên!" Thạch Nghị Thị hai mắt lạnh lẽo bắn ra, nhìn những vị thần thánh trước mặt như nhìn người chết.

Đôi mắt trùng đồng trời sinh vốn đã khá đáng sợ, giờ đây lại càng thêm lạnh lẽo nhìn thẳng vào vị thần thánh kia, khiến thần thánh đó sững sờ, sau đó dường như cảm thấy bị vũ nhục mà nổi giận đùng đùng, gầm lên: "Hôm nay sẽ cho ngươi biết thế nào là Tiên Thiên Thần Thai Thánh!" "Thật sao?

Vị thần thánh trước đó cũng nói như vậy, rồi hắn bị ta đánh như

chó, chạy trốn khắp nơi, hy vọng ngươi cũng sẽ không như thế!" Thạch Nghị Thị lạnh lùng nói.

Đối mặt với sự châm chọc lạnh lùng của Thạch Nghị Thị, các thần thánh xung quanh không thể chịu đựng thêm nữa, lập tức có người giận dữ quát: "Nhân tộc yếu ớt vô cùng, tuy có Hỗn Nguyên vô thượng che chở, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là hạn chế sự động thủ của tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã mà thôi, ngô đẳng lại không phải Hỗn Nguyên Chân Ngã, giờ đây đánh giết ngươi ở đây cũng chẳng đáng là gì!

Không chỉ ngươi, mà cả bộ lạc của các ngươi cho đến toàn bộ Nhân tộc đều sẽ phải chết!" "Nhưng nếu Nhân tộc các ngươi có thể quỳ xuống làm nô lệ cho ngô đẳng thần thánh, vậy hôm nay ngô đẳng sẽ không khai sát giới, thế nào?!" Thạch Nghị Thị không nói lời ngông cuồng, mà hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vị thần thánh vừa mở miệng, lại dám nói ra lời như vậy, lát nữa nhất định phải khiến hắn thân tử đạo tiêu, còn phải nghiền nát Chân Linh của hắn, không cho hắn đạp nhập luân hồi!

Vị thần thánh kia thấy Nhân tộc trước mặt không nói gì, tưởng rằng lời nói của mình đã có hiệu quả, lập tức cười đắc ý với các thần thánh bên cạnh, nếu thật sự có hiệu quả, vậy không nghi ngờ gì sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức.

Sở dĩ các thần thánh này lại có vẻ như không có gì phải sợ hãi, không vội vàng ra tay hạ sát, là vì cố ý dùng Thạch Nghị Thị làm mồi nhử để dẫn dụ đại quân của bộ lạc đối phương ra, sau đó bọn họ sẽ kéo dài thời gian ở đây, một bên khác tự nhiên sẽ có các thần thánh khác ra tay đối phó với số Nhân tộc còn lại.

Không có thần thánh nào là kẻ ngốc, sống sót từ Viễn Cổ đến nay, làm sao lại không nhìn ra Thạch Nghị Thị đang kéo dài thời gian,

nhưng hành động này cũng đúng ý của bọn họ, nếu không thì nhiều thần thánh như vậy thật sự không dễ để không diệt sạch Thạch Nghị Thị trong thời gian ngắn.

Ngay khi kẻ đó đang đắc ý, một thân ảnh vô thượng không biết từ đâu đến, nắm đấm trong tay thanh niên đó giơ cao, một loại khí tức hùng vĩ vô cùng bá đạo bức người áp bách khiến sắc mặt của vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia trong nháy mắt thay đổi.

Mà nắm đấm trong tay thanh niên kia lại mang theo uy lực khủng bố vô cùng, ầm ầm giáng xuống.

Oanh!

Sức mạnh cường hãn vô cùng vượt qua không gian duy độ, trực tiếp hướng về phía thân thể của vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia.

"Nhân tộc yếu ớt?!

Làm nô lệ cho thần thánh?

Thật nực cười!" "Ngày hôm nay, sẽ để các ngươi những thần thánh này nhìn xem, thế nào là Nhân tộc!!!" Thanh niên này gầm lên giận dữ, đạo vận đại đạo chí tôn vô địch trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ chiến trường, hàng triệu sinh linh quân địch đều cảm nhận được cỗ đạo vận vô địch áp bách này, lập tức sắc mặt đều thay đổi.

"Tộc trưởng!" Thạch Nghị Thị nhìn thấy thanh niên xong, lập tức mừng rỡ kêu lên.

Ai cũng không muốn chết, việc thành công kéo dài thời gian để Thạch Hạo Thị kịp đến, cũng có nghĩa là bản thân không cần phải chết nữa.

Và lúc này, quyền công kích trông có vẻ đơn giản của Thạch Hạo Thị, lại mang theo uy lực vô địch hướng về phía thân thể của vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia.

Vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia không cam lòng vẫn lạc, hai tay giơ lên, một cỗ pháp tắc mênh mông xuất hiện.

Hắn cố gắng cản lại quyền này. .....

Tuy nhiên, đối mặt với quyền bá đạo vô địch này, lực lượng mênh mông của vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia trong nháy mắt liền tan chảy, tiêu tán.

Quyền phong của cú đấm đó chỉ lướt qua xung quanh, liền khiến các thần thánh bốn phía hoảng sợ vội vàng tránh đi.

Bọn họ có linh cảm, nếu thật sự trúng một quyền này, chắc chắn sẽ phải chết.

Oanh long long!!!

Một quyền giáng xuống, vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia đã sớm biến mất không còn dấu vết, nơi hắn từng đứng chỉ còn lại một tia đạo vận do Thạch Hạo Thị phát ra lưu lại.

Nhân tộc yếu ớt?

Vớ vẩn!

Nhân tộc khi vừa mới sinh ra đúng là vô cùng yếu ớt!

Nhưng giờ đây trải qua vạn năm phát triển, đã sớm khác xưa rất nhiều!

Nhân tộc có Toại Nhân Thị, có ngô Thạch Hạo Thị, còn có hàng triệu tộc nhân Đại La Kim Tiên, làm sao có thể yếu ớt được?!

“Ngô Thạch Hạo Thị, đương vô địch trong Nhân tộc, mà Nhân tộc của ngô, sớm muộn gì cũng vô địch khắp thế gian!!!” Thạch Hạo Thị lạnh lùng nói, hai mắt quét qua các thần thánh sinh linh có mặt, đối phương không một ai dám lên tiếng.

Lời nói này của Thạch Hạo Thị không thể nói là không ngông

cuồng, tuyên bố rằng Nhân tộc sớm muộn gì cũng sẽ vô địch Hồng Hoang, mà hắn Thạch Hạo Thị lại càng phải trở thành người mạnh nhất trong số đó.

Trong vô địch lại vô địch, mới là chân vô địch!

Từ khi mới sinh ra, Nhân tộc vẫn luôn xuất hiện với hình tượng vô cùng yếu ớt, giờ đây nên lấy thân phận cường giả chi tôn, tái lâm Hồng Hoang!!!

Tại khắc này, Thạch Hạo Thị dùng uy lực của bản thân, tỏa sáng sức mạnh của chính mình, cũng tỏa sáng sức mạnh của Nhân tộc.

Từ hôm nay trở đi, Nhân tộc của ngô đương là một đại chủng tộc của Hồng Hoang, không còn sợ hãi vô vàn thần thánh nhòm ngó!!!

"Cuồng vọng!!!" Một vị thần thánh gầm lên giận dữ, đạo vận đại đạo quanh thân biến hóa, hóa thành ngập trời hỏa diễm, một vùng hỏa vực từ đó mà sinh ra.

Lại có không biết bao nhiêu thần thánh khác, lúc này đều lần lượt hiển hóa đại đạo của bản thân, có thiên thạch khổng lồ từ Chư Thiên giáng xuống thế gian, có Chu Thiên Tinh Hỏa hàng lâm, có vô thượng tinh quang chiếu rọi, có đại địa vỡ nát, có vô số thần thông do đạo vận đại đạo vô cùng vô tận hiển hóa mà ra.

Tất cả đều hướng về phía Thạch Hạo Thị.

"Mặc cho các ngươi kiêu căng, ta tự vô địch khắp thế gian!!!" Thạch Hạo gầm lên giận dữ, đại đạo vô địch quanh thân hiển hóa, trải khắp Chư Thiên vô cùng.

Vô vàn tinh quang dưới đạo vận vô địch liền trở nên ảm đạm mất màu, uy thế đại địa vốn vỡ nát cũng bị trấn áp dưới đạo vận vô địch, Chu Thiên Tinh Hỏa, Tiên Thiên Thần Thai Hỏa, vô cùng hỏa vực, v.v., tất cả đại đạo đều bị đại đạo vô địch trấn áp.

Ngô tự vô địch hét vang trời, mặc ngươi trăm đại đạo cuồng.

"Để ngươi tự tìm cái chết, hối hận đi ~" Hàng trăm đại đạo gào thét kéo đến phía Thạch Hạo, cho dù những đại đạo đơn lẻ đó trước mặt đại đạo vô địch không đáng kể, đều bị đạo vận đại đạo vô địch nhiếp phục, nhưng với số lượng nhiều đến như vậy, ngay cả Thạch Hạo Thị cũng không thể một mình đối chọi.

Và lúc này, trùng đồng trong mắt Thạch Nghị Thị hiển hóa, một luồng cảm giác trấn áp thương khung hiển hóa, đó là một loại đạo vận khác, đồng dạng là đạo vận vô cùng khủng bố!

Nhưng điều này vẫn còn xa mới đủ!

Và phía sau, hàng ngàn Đại La Kim Tiên Nhân tộc khác cũng đã đến, bọn họ cùng nhau thi triển đại đạo của bản thân.

Phía sau hai vị thanh niên, trong chốc lát, từng cỗ từng cỗ đại đạo hiển hóa ra, từng luồng khí tức vô cùng khủng bố lộ rõ.

Từng cỗ đại đạo vô cùng khủng bố này hiển hóa ra, xé toạc thương khung hàng triệu dặm xung quanh, xé nát từng mảnh không gian, trong một khoảng thời gian, không biết bao nhiêu sinh linh vẫn lạc.

Ngay cả ánh sáng rực rỡ của mặt trời, vào lúc này cũng không sánh kịp với khí thế do từng cỗ đạo vận này tụ tập lại.

Đây là đạo vận thuộc về Nhân tộc, là đạo vận vô cùng to lớn do từng Nhân tộc thiên tư cực kỳ khủng bố vô cùng tụ tập lại!

Bộ lạc Thạch Hạo Thị lúc này chiến đấu với những thần thánh vạn linh trước mặt, chính là đang tuyên cáo với Chư Thiên.

Nhân tộc, không còn là những kẻ vô cùng yếu ớt, có thể bị bất kỳ sinh linh Hồng Hoang nào nghiền ép chết như xưa nữa!

Giờ đây Nhân tộc, tuy không khủng bố vô cùng như Yêu Long Tam Tộc, nhưng cũng xa không phải là những thần thánh và các chủng tộc khác trước mặt có thể sánh bằng!

Và giờ đây, đối mặt với kẻ địch dám đến phạm Nhân tộc, xưa nay chỉ có một kết cục, đó chính là vẫn lạc giữa Thiên Địa!!!

"Không ổn!!!

Mau ra tay!!!" Các Tiên Thiên Thần Thai Thánh trong nháy mắt bị hàng ngàn đạo đạo vận này áp bức đến mức căn bản không thể ra tay, lập tức bị trấn áp, sau đó thúc giục hàng triệu sinh linh phía sau ra tay.

Đó là liên quân của nhiều chủng tộc, trong đó không thiếu Đại La Kim Tiên, có đến hàng vạn Đại La Kim Tiên, còn những sinh linh còn lại thực tế cũng chỉ dùng để đối phó với những Nhân tộc tu vi thấp kém.

Bởi vậy, đại quân sinh linh đó cách hàng trăm thần thánh rất xa, giờ đây thấy cảnh này, lập tức hàng vạn Đại La Kim Tiên lần lượt bay ra, gia nhập vào cuộc chiến chống lại bộ lạc Thạch Hạo Thị.

"Nhân tộc bé nhỏ, lại có số lượng Đại La Kim Tiên nhiều đến vậy, thật sự là đã đánh giá thấp tiềm lực của các ngươi!!!" Một sinh linh Đại La Kim Tiên gầm lên giận dữ.

"Chỉ trong vạn năm ngắn ngủi, lại có thể có số lượng Đại La nhiều đến vậy, Nhân tộc quá khủng bố, đáng lẽ phải triệt để diệt vong!!!" Lại một sinh linh Đại La Kim Tiên khác lạnh lùng nói, trong lời nói tràn đầy sát ý.

Hắn không hề che giấu sát ý đối với Nhân tộc, và sát ý này xuất phát từ thiên phú của Nhân tộc, Nhân tộc quá mạnh, mạnh đến mức chỉ trong vạn năm ngắn ngủi liền có thể xuất hiện hàng ngàn Đại La Kim Tiên, đây quả thực là một chuyện cực kỳ khủng bố.

Nếu không tận mắt chứng kiến, ai có thể biết trong mười tám bộ lạc Nhân tộc, một bộ lạc đã có hàng ngàn Đại La Kim Tiên chứ!!!

Thực tế thì bọn họ đã sai, bọn họ căn bản không dám tưởng tượng, nơi đây không phải là toàn bộ Đại La Kim Tiên của bộ lạc Thạch Hạo Thị, Thạch Hạo Thị tổng cộng có hơn tám vạn Đại La Kim Tiên!!!

Mà Thạch Hạo Thị chẳng qua chỉ mang theo tám ngàn tu sĩ Đại La Kim Tiên ra ngoài mà thôi!

Bên trong vẫn còn hơn bảy vạn Đại La Kim Tiên!!!

"Ha ha ha ha, số Đại La Kim Tiên này e rằng chính là tất cả của bộ lạc này rồi!

Giờ đây tất cả đều hội tụ ở đây, ngô đảo lại muốn xem bọn họ lấy gì để chống lại một chi đại quân khác của chúng ta!" Một Tiên Thiên Thần Thai Thánh, thấy cục diện đã định, cười lớn ngông cuồng nói.

Cùng với sự gia nhập của hàng vạn sinh linh Đại La Kim Tiên kia, sự áp chế của đạo vận Nhân tộc trong nháy mắt không còn, ngược lại bị đối phương áp chế.

Trong kế hoạch của bọn họ, chính là do một thần thánh trong số đó đi dẫn dụ đối phương ra tác chiến, nhưng bọn họ không ngờ rằng, lại có một kẻ ngốc thật sự thay bọn họ hành động, lại còn đúng lúc tiến đến đây, vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh đó không phải là người phe bọn họ, mà là một kẻ đơn độc.

Thật sự ngu xuẩn đến cực điểm, vậy nên mới có cảnh tượng chế giễu Ngân Linh Tử trước đó.

"Ha ha ha ha!

Số lượng ta mang ra ngoài chẳng qua chỉ là một phần mười mà thôi, ngô Thạch Hạo Thị làm sao có thể ngu xuẩn như vậy, thật sự

cho rằng ta không để lại một chút tu sĩ nào ở trong bộ lạc để thủ hộ sao?!" Thạch Hạo Thị nghe vậy cười lớn không ngớt, với vẻ mặt nhìn kẻ ngốc mà nhìn những thần thánh đối diện này.

Các thần thánh này e rằng nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong bộ lạc của hắn có đến hơn tám vạn Đại La Kim Tiên, chứ không phải chỉ tám ngàn bé nhỏ!!!

Nếu đổi lại là bọn họ cũng sẽ không tin, có chủng tộc mới sinh nào có thể trong vạn năm mà sinh ra trăm vạn Đại La Kim Tiên, chuyện này ai cũng sẽ ngơ ngác, nhưng những người đã tạo ra điều bất khả thi này chính là bọn họ, là Nhân tộc!

"Chiến!!!" "Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp!!!" Thạch Hạo Thị gầm lên giận dữ, toàn thân hào quang đại phóng, vô địch chi ý trấn áp thế gian, trong nháy mắt xuất hiện năm mươi Thạch Hạo Thị, năm mươi Thạch Hạo Thị này đều giống như bản thể Thạch Hạo Thị, sở hữu chiến lực hoàn toàn giống nhau.

Và giờ đây, hắn một mình đối chiến với hàng chục vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh của đối phương, một người đơn độc kéo dài thời gian với hàng chục vị thần thánh cùng cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong viên mãn, khiến vô số sinh linh có mặt kinh hãi đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Người bình thường một mình đối mặt với một vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh cùng cảnh giới đã là chuyện cực kỳ hiếm thấy, mà giờ đây Thạch Hạo Thị lại một mình kéo dài thời gian với hàng chục vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh cùng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong viên mãn.

Đại đạo vô địch, Tha Hóa Tự Tại Thiên, từ đó có thể thấy được sự lợi hại của nó!!!

"Đây rốt cuộc là công pháp gì?!

Là thần thông gì!!!" "Không thể nào!!!

Chương 126

Trên thế gian lại có thần thông như vậy!!!" "Làm sao có thể sinh ra thần thông như vậy?!

Chẳng lẽ là đồng cấp vô địch sao?!" Không biết bao nhiêu sinh linh có mặt đều bị cảnh tượng này chấn kinh.

Nhưng Nhân tộc lại thừa lúc bọn họ kinh ngạc, vội vàng tự tìm đối thủ của mình để chiến đấu!

Mỗi Nhân tộc, kẻ nhiều thì như Thạch Hạo Thị, thi triển Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp đối chiến với mười mấy hai mươi tu sĩ cùng cảnh giới, kẻ ít thì cũng có thể đối phó với hai ba vị.

Đây là do Thạch Hạo Thị tham ngộ ra, là một loại bí pháp thần thông mà Đại La Kim Tiên có thể vận dụng, có thể hóa ra rất nhiều phân thân, mà những phân thân này giống hệt bản thể, sở hữu thần thông và chiến lực y hệt.

Đây quả thực là công pháp cấp độ BUG, nhưng công pháp này lại do Thạch Hạo Thị sáng tạo ra!

Quan trọng nhất là, công pháp thần thông này không chỉ Thạch Hạo Thị có thể tu luyện, mà là Nhân tộc ai ai cũng có thể tu luyện!

Và Thạch Hạo Thị đã truyền thụ Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp này cho toàn bộ Nhân tộc, không chỉ riêng bộ lạc của mình, mà là toàn bộ Nhân tộc, những Nhân tộc đạt đến Đại La đều là những kẻ thiên tư cực cao, nếu không cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Có những Tiên hiền Nhân tộc khai sáng pháp tu hành, con đường cảm ngộ, lại có Thái Thượng tự mình biên soạn Đạo Kinh đại đạo

thích hợp cho Nhân loại cảm ngộ, Nhân tộc hậu thế xuất hiện những người tu vi đột phá mãnh liệt, rất nhanh liền đuổi kịp cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trong bộ lạc Thạch Hạo Thị, ngoài Thạch Hạo Thị ra, thì Thạch Nghị Thị là người mạnh mẽ nhất, hắn mắt sinh trùng đồng, trời sinh mạnh mẽ vô song, hắn là Nhân tộc đời thứ hai, nhưng thiên tư không thua kém Nhân tộc đời đầu, ngược lại còn mạnh hơn một chút.

Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp của hắn cũng có thể hóa ra hơn hai mươi cái, cũng là một tồn tại chỉ đứng sau Thạch Hạo Thị.

Lý thuyết Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp có thể hóa ra vô cùng vô tận bản thân, nhưng đó cũng chỉ là trên lý thuyết mà thôi, thực tế ngay cả Thạch Hạo Thị người đã sáng tạo ra môn công pháp này cũng chỉ hóa ra được năm mươi bản thân mà thôi.

Trên Thiên Đình.

"Nhân tộc lại có thần thông như vậy, quả nhiên thiên tư khủng bố." Phục Hy nhìn Nhân tộc bên dưới, không khỏi cảm thán.

Kỳ hạn vạn năm đã qua, rất nhiều thần thánh đều biết sẽ có kẻ ngu xuẩn rục rịch muốn thôn tính Nhân tộc, khẳng định sẽ có người không nhịn được ra tay.

Bởi vậy, lúc này Phục Hy và Nữ Oa đang ở trong Oa Hoàng Cung, quan sát tất cả những điều này.

Trước mặt hai vị có mười tám kính tượng, những kính tượng đó đều tương ứng với cảnh tượng của mười tám bộ lạc Nhân tộc.

Trong mười tám bộ lạc Nhân tộc, duy nhất chỉ có Tổ Địa Nhân tộc dưới chân Bất Chu Sơn là không có thần thánh nào dám phóng tứ, trong đó tự nhiên vẫn là vì Bất Chu Sơn là địa bàn của Tam Thanh, bọn họ cũng không dám làm loạn, hơn nữa thêm vào việc Toại Nhân

Thị bản thân cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, bởi vậy không dám động thủ với nơi đó.

Trong mười bảy kính tượng còn lại, Nhân tộc đều đang phải chịu sự tấn công của các thần thánh và một số liên quân trong vạn tộc vạn linh, bộ lạc Thạch Hạo Thị chỉ là một trong số đó mà thôi.

Một số thần thánh trực tiếp cường công, tổn thất thảm trọng, đối mặt với thế lực vô cùng to lớn của Nhân tộc lập tức bị tiêu diệt trong nháy mắt, chấn nhiếp sinh linh khắp Chư Thiên.

Một số khác thì giống như cách mà các thần thánh đối phó với bộ lạc Thạch Hạo Thị, dẫn rắn ra khỏi hang, rồi sau đó lẻn vào, nhưng điều mà bọn họ gặp phải là trong bộ lạc vẫn còn số lượng quân đội nhiều hơn rất nhiều so với số lượng đã ra ngoài, cuối cùng đều bị bộ lạc Nhân tộc chém giết vẫn lạc toàn bộ.

Trong kính tượng của bộ lạc Thạch Hạo Thị cũng vậy, các thần thánh và liên quân sinh linh đó, bị Nhân tộc chém giết gần hết, cuối cùng tiêu tán giữa Thiên Địa, một số kẻ vận khí tốt còn lưu lại Chân Linh, Nhân tộc cũng không truy cùng giết tận, mà là đưa bọn họ vào luân hồi, nếu kiếp sau còn dám phạm Nhân tộc, vậy thì lại chém là được.

Tuy nhiên, sau luân hồi, rất nhiều sinh linh gần như toàn bộ sẽ không còn nhiều liên quan đến sinh linh trước đó, bọn họ đều có ý chí mới, tính cách mới, gần như là hai sinh linh khác nhau so với kiếp trước, điều khác biệt duy nhất là Chân Linh, Chân Linh là không thể thay đổi.

"Nhân tộc có trăm vạn Đại La, chỉ trong vạn năm ngắn ngủi, Toại Nhân Thị lại càng một bước lên trời, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, giờ đây cũng không kém gì Đại huynh, từ đó có thể thấy thiên phú của Nhân tộc rốt cuộc mạnh đến mức nào, việc sáng tạo ra

thần thông như vậy, cũng không phải là quá kỳ lạ." Nữ Oa cười nói, Nhân tộc tuy rằng luôn cảm giác là có tồn tại cao hơn mượn tay nàng sáng tạo ra, nhưng rốt cuộc vẫn là do nàng sáng tạo ra, giờ đây Nhân tộc cường thịnh đến mức này, nàng tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Nữ Oa thân là Thánh Mẫu Nhân tộc, Nhân tộc càng cường thịnh, khí vận mà nàng nhận được càng cao, đây là chuyện không thể thay đổi dù thế nào đi nữa, cho dù Nhân tộc không công nhận Nữ Oa, thì Nữ Oa rốt cuộc vẫn là người sáng tạo ra Nhân tộc.

Bởi vậy, bất kể Nhân tộc có công nhận Nữ Oa hay không, khí vận chú định sẽ bị Nữ Oa chia sẻ một phần.

Bởi vậy Nữ Oa đương nhiên hy vọng Nhân tộc cường thịnh, càng cường thịnh càng tốt, bất kể là vì nhu cầu khí vận hay vì do chính mình sáng tạo ra, Nữ Oa đều rất vui lòng nhìn thấy Nhân tộc hưng thịnh lên.

Trên Mặt Trời, trong Yêu Hoàng Cung.

Hi Hòa có phần lo lắng nhìn cảnh tượng trong kính tượng trước mặt, không khỏi có chút ưu tư nói: "Thần thông của Nhân tộc cường hãn đến vậy, nếu xuất hiện người đạt cảnh giới Hỗn Nguyên mà dùng thần thông này, Thiên Đình chẳng phải sẽ không địch nổi sao?" Nàng đang lo lắng sau khi Nhân tộc cường thịnh đến một mức độ nhất định, sẽ có một trận quyết chiến với Yêu tộc, đến lúc đó Thiên Đình e rằng sẽ không phải đối thủ.

Loại thần thông này quá mức BUG, Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp có thể phân ra nhiều bản thân có cùng chiến lực như vậy, đợi đến khi Thạch Hạo Thị đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên thì còn gì nữa, trong Hồng Hoang ai còn là đối thủ của hắn, bởi vậy Hi Hòa có chút lo lắng nói với Đế Tuấn.

Nàng không muốn tất cả những gì đang sở hữu bị Nhân tộc đoạt

đi, nàng cũng không hề nghĩ đến việc Thiên Đình thống nhất Hồng Hoang, chỉ là không muốn Thiên Đình hiện tại bị hủy diệt, nếu Thiên Đình bị hủy diệt, vậy nàng và Đế Tuấn cùng Thái Nhất sẽ đi về đâu, chẳng phải cũng sẽ theo Thiên Đình mà vẫn lạc sao.

Bởi vậy Hi Hòa mới lo lắng như thế, nàng sợ hãi, sợ hãi Nhân tộc cường thịnh sẽ đoạt đi tất cả những gì bọn họ đang có, bao gồm cả sinh mệnh của bản thân.

"Ha ha ha ha!

Không cần lo lắng, cái gọi là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp cũng chỉ có thể dùng trong cảnh giới Đại La Kim Tiên mà thôi, lĩnh ngộ một tia Hỗn Nguyên Chân Ý chính là trong vạn thiên thời không tìm cầu một điểm Duy Nhất Chân Ngã, Duy Nhất Chân Ngã đã khó khăn lắm mới ngưng tụ ra thì làm sao có thể phân ra nữa?" "Còn cảnh giới Hỗn Nguyên thì càng khỏi phải nói, mỗi người chứng đắc vô thượng Hỗn Nguyên, đều là duy nhất trong vô cùng thời không, căn bản không thể xuất hiện loại phân thân này, nhiều nhất cũng chỉ là một tia Pháp Thân, một luồng Hóa Thân mà thôi." "Không phải là do thần thông bị hạn chế, mà là Đại Đạo không cho phép, cho dù Thạch Hạo Thị có tài năng đến đâu cũng không thể ở cảnh giới Hỗn Nguyên mà thi triển Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp này, cho dù có cưỡng ép sử dụng, nhiều nhất cũng chỉ có thể có được một số phân thân không phải là phân thân, những phân thân đó cũng không thể sở hữu chiến lực Hỗn Nguyên." "Bởi vậy, Hi Hòa chỉ cần yên tâm dưỡng thai là được." Đế Tuấn nghe vậy, sau khi cười lớn, liền lộ ra nụ cười vô cùng ấm áp, chiếu rọi vào mắt Hi Hòa, khiến Hi Hòa không khỏi đắm chìm vào đó.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt....." Hi Hòa lúc này mới yên lòng nói.

Không trách nàng nghĩ nhiều như vậy, thực sự là vì giờ đây đang mang thai, thân là một nửa người mẹ, không đành lòng nhìn đứa con

chưa ra đời đã chết trong bụng.

Mười đứa con này, không biết vì sao, đến tận bây giờ vẫn đang trong quá trình thai nghén, ngày ngày hấp thu Thái Dương Chân Hỏa cùng thần vận mặt trời, nhưng rốt cuộc vẫn không có một chút dấu hiệu hạ sinh nào.

May mắn là bất kể Hi Hòa hay Đế Tuấn cũng đều không quá sốt ruột, chỉ là có chút khổ cho Hi Hòa, ngày ngày chỉ có thể ở trên mặt trời, như lúc mới mang thai vậy, không thể bước ra khỏi mặt trời nửa bước.

Tuy nhiên, may mắn là bất kể Đế Tuấn hay Thái Nhất, cũng đều thường xuyên đến mặt trời bầu bạn với nàng, điều này mới không khiến nàng quá buồn chán.

Và mỗi lần Thái Nhất đến, cũng sẽ có thêm một Nguyên Mỗ phu nhân, Nguyên Mỗ phu nhân thực sự là hình ảnh không rời, Hi Hòa thậm chí có chút ghen tị với Nguyên Mỗ phu nhân, tuy không có danh phận, nhưng thực tế bất kể ai cũng coi nàng là vợ của Đông Hoàng Thái Nhất.

Đột nhiên, Hi Hòa mở miệng nói: "Phu quân, chàng xem liệu có nên để Nhị huynh và Nguyên Mỗ phu nhân thành hôn không, cũng tránh để người ngoài nói ra nói vào, như vậy cũng tốt để Nhị huynh có thể lưu lại tử tự....." Trước khi thành hôn, Hi Hòa chưa từng nghĩ đến việc có tử tự, nhưng sau khi mang thai thì lại khác rồi, cảm giác đó hoàn toàn khác biệt.

Và nàng vừa nói như vậy, lại khiến Đế Tuấn ngây người, rất lâu sau, mới phản ứng lại nói: "Cái này.....

Dù sao cũng là chuyện của Nhị đệ, ngô tuy là Đại huynh, nhưng cũng không tiện can thiệp lắm nhỉ....." Hắn cảm thấy chuyện này vẫn nên để Thái Nhất tự mình quyết định, nếu Thái Nhất thật sự thích, thì

cùng Nguyên Mỗ phu nhân kết làm đạo lữ cũng không phải không thể, nhưng chỉ sợ Thái Nhất không muốn a, hơn nữa chuyện này, làm sao có thể do hắn đi nói ra.

Vạn nhất Thái Nhất không muốn cùng Nguyên Mỗ phu nhân kết làm đạo lữ, vậy đến lúc đó sẽ khó xử biết bao.....

"Nhị huynh tính cách thế nào, chàng đâu phải không biết, cho dù Nguyên Mỗ phu nhân đã biểu lộ rõ ràng như vậy, hắn vẫn giả vờ như khúc gỗ, tuy nói Nhị huynh bá đạo vô song, khiến vạn tộc vạn linh kính sợ, nhưng đối với chuyện tình cảm lại như một tiểu tử mộng đổng, ừm, tuy nói Nhị huynh như vậy không hay lắm, nhưng sự thật là thế mà....." Hi Hòa đây là lần đầu tiên nói về Nhị huynh mình như vậy, không khỏi nhất thời có chút ngượng ngùng, Nhị huynh đối xử với nàng tốt như thế, nàng lại dám nói Nhị huynh là một tiểu tử.....

"Ừm.....

Ngô sẽ suy nghĩ một chút vậy....." Đế Tuấn nghe vậy, dường như cũng thấy có lý, nếu mình không can thiệp, vị Đông Hoàng bệ hạ khiến người khác kính sợ là Thái Nhất đó, e rằng trải qua vô lượng lượng kiếp nữa cũng sẽ không khai khiếu đâu nhỉ.....

Hi Hòa nghe vậy gật đầu, sau đó lại cười nói: "Ngoài điều này ra, ngô còn một chuyện nữa, muốn nói với chàng." "Ồ?

Chuyện gì?" Đế Tuấn nghe vậy liền hứng thú, chuyện của Thái Nhất còn không phải là quan trọng nhất, phía sau lại còn có chuyện khác, vậy khẳng định là rất quan trọng, bởi vậy liền có chút tò mò hỏi.

"Chính là chuyện liên quan đến muội muội Thường Hi." Hi Hòa có chút ngượng ngùng nói, nhìn Đế Tuấn mà mặt mình lại hơi đỏ.

Hôm đó Thường Hi đến đây bầu bạn với nàng, đúng lúc lại gặp Phục Hy trên đường, thế là cùng nhau kết bạn mà đi, đến đây, cùng

nhau bái kiến Thiên Hậu.

Đây cũng là một chuyện rất bình thường, ba người bàn luận với nhau rất lâu sau, Phục Hy quan sát thấy trên người Thường Hi lại có một đoạn nhân quả lớn với Đế Tuấn, Phục Hy tu luyện Càn Khôn Đại Đạo, ngay cả đạo trời đất cũng có thể tham ngộ, tự nhiên có thể nhìn thấu tầng này.

Trước khi Hi Hòa mang thai, vẫn chưa có đoạn nhân quả lớn này, nhưng thật trùng hợp là giờ đây vừa nhìn, lại xuất hiện một đoạn nhân quả như vậy.

Nhưng đoạn nhân quả này bất kể là Thường Hi hay Đế Tuấn, dường như đều không hề biết mối quan hệ này.

Phục Hy lại nhìn Hi Hòa, cũng không dám nói, muốn nói lại thôi, lại không muốn giấu giếm, cuối cùng bị Hi Hòa nhìn ra, Phục Hy liền nói ra chuyện này.

Hóa ra giữa Thường Hi và Đế Tuấn cũng sẽ có một đoạn tình duyên đạo lữ, sẽ sinh ra mười mặt trăng, đây là Thiên Đạo đã quy hoạch, tức là trời đã định, có mười mặt trời lăng không, liền có mười mặt trăng treo trên trời.

Mà Đế Tuấn và Hi Hòa đều là Tam Túc Kim Ô, sinh ra chắc chắn sẽ không phải mặt trăng, mười mặt trăng đó phải do Thường Hi hoặc Vọng Thư sinh ra từ Thái Âm mới có thể thai nghén mà thành.

Còn về việc vì sao lại là mười mặt trăng, đó là vì mười mặt trời đã đang trong quá trình thai nghén, bởi vậy lần này thai nghén chính là mặt trăng.

Nói như vậy, Hi Hòa và Thường Hi trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, Thường Hi tự nhiên vội vàng hỏi có cách nào để cắt đứt tầng nhân quả này không, nhưng Phục Hy lại lắc đầu.

Hi Hòa sau đó cũng đã nhìn thoáng, ngược lại còn chấp nhận chuyện này.

Dù sao việc thai nghén tử tự cũng không nhất thiết phải làm chuyện giao hợp, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh như bọn họ muốn thai nghén tử tự, chỉ một niệm liền có thể sinh ra, hoặc là để Đế Tuấn giao ra một luồng Tinh Huyết liền có thể khiến Thường Hi mang thai.

Tinh Huyết là tâm đầu huyết, là tiên huyết quý giá nhất trong cơ thể tất cả tu sĩ, cũng là tiên huyết mạnh mẽ nhất, trong đó chứa đựng tinh hoa của sinh linh đó.

"Thường Hi?

Thường Hi có thể có chuyện gì?

Nàng không phải ngày ngày ở trong hoàng cung của mình sao?" Đế Tuấn có chút tò mò hỏi, khá khó hiểu.

Thường Hi ngoài việc ngày ngày tu luyện ngộ đạo trong Hi Hoàng Cung của mình, thì chính là ở Thiên Đình thưởng ngoạn cảnh đẹp, thỉnh thoảng đến thăm Vọng Thư hoặc Hi Hòa, rất ít khi đi những nơi khác, làm sao lại có chuyện gì.

Hơn nữa hắn cách đây không lâu còn nhìn thấy Thường Hi, tuy chỉ là thoáng qua, nhưng cũng biết đối phương không có vấn đề lớn gì a.

"Thiên Đạo có viên mãn, giờ đây ngô thai nghén mười Kim Ô hóa thân mặt trời, tự nhiên cũng sẽ có mười luân Thái Âm mặt trăng xuất hiện, mà Thường Hi chính là ứng với đạo lý này." Hi Hòa đem lời Phục Hy đã nói, nói lại một lần.

Và nàng vừa nói như vậy, sắc mặt Đế Tuấn trong nháy mắt đại biến, hắn nghe xong lập tức liền hiểu Hi Hòa đang nói chuyện gì.

Hắn là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, trong vô cùng thời không đã

chứng kiến không biết bao nhiêu chuyện như thế này, và trong những thời không đó, chính là có chuyện hắn cưới Thường Hi.

Vốn tưởng hiện tại sẽ không xuất hiện, nhưng Hi Hòa lại không biết từ đâu mà biết được chuyện này.

Ngay lập tức, Đế Tuấn tế xuất Hà Đồ Lạc Thư, thần lực vừa chuyển, trong nháy mắt liền minh ngộ tất cả, lúc này mới vui vẻ cười nói: "Thì ra là thế này, dễ nói dễ nói, nếu nàng và Thường Hi đều không để ý, vậy ngô ra một phần sức lực thì có sao đâu." Giữa hắn và Thường Hi quả thật tồn tại một đoạn nhân quả, nhưng cảnh giới Hỗn Nguyên là nhân quả bất triêm thân (không dính nhân quả), bởi vậy thực tế hắn không làm cũng sẽ không có chuyện gì, chỉ là có thể sẽ liên lụy đến Thường Hi, nhưng hắn cũng sẽ không vì vấn đề của Thường Hi mà bỏ qua cảm nhận của Hi Hòa và việc thai nghén tử tự của nàng.

Tuy không hề có chuyện giao hợp, cũng không động dụng tinh hoa, chỉ là điều động một tia tinh huyết, phú cho nó thần vận, nhưng rốt cuộc vẫn là cùng nhau thai nghén mà sinh.

Giờ đây, vì Hi Hòa không để ý, vậy hắn cũng không còn gì phải lo lắng.

"Có công phu phu quân....." Hi Hòa cong mắt cười, nụ cười rạng rỡ đến vậy, sáng lạn đến vậy.

Nếu nói trong lòng không một chút nào để ý thì là giả, nhưng dù sao cũng không có quá nhiều tiếp xúc, vô phi là muốn Đế Tuấn một ít tinh huyết mà thôi, cũng không đáng là gì.

Đã nhìn thoáng rồi thì tự nhiên sẽ tốt thôi.

Đế Tuấn tâm niệm vừa động, mười giọt tâm đầu huyết liền đã xuất hiện, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch vài phần, việc mất đi

loại tinh huyết trong tinh huyết này, không nghi ngờ gì là một tổn thất lớn đối với bản thân hắn, huống hồ lại là mười giọt cùng lúc.

Mười giọt tâm đầu huyết này ẩn chứa uy lực vô cùng, đây là tâm đầu huyết của cảnh giới vô thượng Hỗn Nguyên, tồn tại bình thường căn bản không thể có được, chỉ một giọt liền có thể trấn chết tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Càng đừng nói đến những Đại La Kim Tiên kia, chỉ cần một ý niệm khởi lên, liền có thể có thần thông vô thượng khiến vô số tồn tại dưới cảnh giới Hỗn Nguyên vẫn lạc, đây chính là cảnh giới vô thượng Hỗn Nguyên.

"Đi đi!" Đế Tuấn khẽ nói, mười giọt tâm đầu huyết kia liền xé rách vô cùng thời không, đến Hi Hoàng Cung trong Thiên Đình Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Thường Hi bế quan tu luyện, cảm ngộ đại đạo, không hề biết chuyện này xảy ra, đột nhiên, mười giọt tâm đầu huyết tiến vào bụng nàng, kết hợp với tâm đầu huyết của nàng, hóa thành mười phôi thai, đó chính là mười mặt trăng.

Trong nháy mắt, sắc mặt Thường Hi thay đổi, sau đó lại nở một nụ cười, đứng dậy hướng về phía mặt trời mà cúi mình một bái, sau đó liền đi về Thái Âm.

Trên Mặt Trời.

Đế Tuấn vẫy tay, kính tượng biến mất không còn, việc Thường Hi cúi mình một bái trước hắn, tự nhiên là hắn đã thấy trong mắt.

"Chuyện này đã giải quyết xong, Hi Hòa còn có chuyện gì không, không ngại nói ra hết đi!" Đế Tuấn cười tủm tỉm nói, trên mặt tuy trắng bệch vài phần, nhưng vẫn khó mà che giấu nụ cười ấm áp như mặt trời trên khuôn mặt hắn.

Hi Hòa cười lắc đầu, tựa vào người Đế Tuấn, đời này như vậy, đã là chuyện vô cùng tốt đẹp rồi.

"Bọn họ thì phong hoa tuyết nguyệt, Nhân tộc lại trong cơn dầu sôi lửa bỏng....." Diệp Hiên lắc đầu, có chút bất đắc dĩ xoa mũi, lẩm bẩm.

"Ừm.....

Nhưng cũng không tính là dầu sôi lửa bỏng lắm nhỉ, tuy có một số người chết, nhưng cơ bản vẫn là đang treo cổ đánh mấy kẻ thần thánh đến phạm và liên quân các tiểu chủng tộc khác....." Trong tranh đấu ở Hồng Hoang, làm gì có chuyện không chết người, Nhân tộc dù mạnh đến đâu, cũng vẫn lạc, cũng sẽ có người chết.

Tuy nhiên, tổn thất này so với số lượng kẻ địch mà bọn họ chém giết được thì gần như có thể bỏ qua không tính đến.

Nhân tộc Đại La có trăm vạn, vẫn lạc không quá mấy vạn, mà các thần thánh và liên quân đó, số lượng Đại La vẫn lạc há chẳng phải mấy chục vạn sao!

Đây chính là sự chênh lệch, tuy nhiên việc chất đống số lượng quả thực cũng có thể chất chết Nhân tộc, nhưng không phải những kẻ địch đến phạm đó có thể chất chết, nếu thật sự để vạn tộc Hồng Hoang liên hợp lại với nhau, vậy khẳng định là không đánh lại.

Thực tế thì liên hợp cũng chỉ là một phần cực kỳ nhỏ trong số đó mà thôi, có những theo đuổi lợi ích riêng, không phải vì mục đích thuần túy diệt sát Nhân tộc.

Còn các thần thánh thì càng đơn giản, đó thuần túy là vì không muốn nhìn thấy trong Hồng Hoang lại có một đại chủng tộc quật khởi, hơn nữa là một chủng tộc mà ai ai cũng có thể sánh ngang với bọn họ những thần thánh kia, vốn dĩ bản thân là Đại La Kim Tiên

nhưng bọn họ đã bị các thần thánh cùng thời đại bỏ xa phía sau rồi.

Giờ đây lại phải nhìn thấy một chủng tộc Hậu Thiên bé nhỏ, lại cũng bắt đầu toàn diện vượt qua bọn họ, thế là, liền có rất nhiều thần thánh lựa chọn liên hợp, đương nhiên, trong đó còn có không ít những kẻ có ý nghĩ tương tự như Ngân Linh Tử trước đó, muốn dựa vào việc ăn thịt người để nâng cao cảm ngộ của bản thân, nâng cao đại đạo của bản thân, v.v...

Một vệt kim sắc quang mang chiếu rọi khắp bầu trời, nơi đó là chỗ Thạch Hạo Thị và những người khác bị vây khốn.

Và vầng sáng kim sắc rực rỡ đến cực hạn kia tựa như cảnh tượng chí cường vĩnh hằng tồn tại, nhưng rồi lại biến mất trong khoảnh khắc tiếp theo.

Đó là một đòn đánh do Thạch Hạo Thị phát ra, kim quang ngập trời xuất hiện, cùng với đạo vận đại đạo vô địch trấn áp mọi sự bất bình của Chư Thiên.

Ngô là Đại La, tất cả sinh linh Đại La đều sẽ phủ phục bái ngô!

Tuy nhiên đối mặt với một đòn khủng bố như vậy, các Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia lại bị đại đạo của hắn nhiếp phục, không thể đưa ra phản ứng hiệu quả, trong lúc vội vàng, đạo vận thần thông các loại tạp loạn phân phi.

Quyền này, ẩn chứa ý chí vô địch, mang theo uy diệt.

Oanh long long!!!

Trong nháy mắt, một tiếng động cực lớn vang dội khắp bầu trời.

Khi quay đầu lại, hàng chục vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh cùng Thạch Hạo Thị chiến đấu đều không địch nổi mà vẫn lạc, số ít Tiên Thiên Thần Thai Thánh chưa vẫn lạc thấy vậy liền điên cuồng bỏ chạy, vị Nhân tộc mạnh nhất kia đã rảnh tay, nếu còn không nhanh

chạy, thì kẻ vẫn lạc cuối cùng nhất định sẽ là bọn họ.

Sau đó, liền thấy không biết bao nhiêu thần thánh điên cuồng bỏ chạy.

Thần thánh vừa chạy, những sinh linh Đại La Kim Tiên còn lại cũng đều lần lượt rút lui, hàng triệu sinh linh đi theo phía sau bọn họ cũng đều bỏ chạy, trận chiến quần ẩu của hàng vạn Đại La và tám ngàn Đại La Nhân tộc này cứ thế mà kết thúc một cách hổ đầu xà vĩ.

Trận chiến này, bộ lạc Thạch Hạo Thị không có nhiều Đại La Kim Tiên vẫn lạc, mà đối phương cũng không có nhiều Đại La Kim Tiên vẫn lạc, đồng cảnh giới có thể lấy một địch nhiều mà duy trì bất bại đã là chuyện rất không tệ rồi, nói gì đến việc truy sát đối phương.

Và sau đó, những sinh linh đối phương đó thì bị Thạch Hạo Thị giết đến vỡ mật, không dám mạo hiểm sinh mạng của mình nữa.

Vốn dĩ chỉ là một đám ô hợp tập hợp lại, nếu đánh thuận lợi thì còn có thể một mạch tiến tới, nếu đánh giằng co không dứt, thì quân tâm tất định sẽ dao động, nếu lại xuất hiện điểm xấu nào đó, những thần thánh quý mạng này rất dễ dàng tự mình bỏ chạy.

"Một đám phế vật, tâm tính như thế, cũng dám đến tìm ngô đẳng gây phiền phức!" Trong mắt Thạch Hạo Thị tràn đầy ý khinh thường, đối với những cái gọi là thần thánh này, hắn rất xem thường.

Kẻ nào lợi hại hơn một chút, đã sớm ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã, giờ đây cũng đang truy cầu cảnh giới Đạo Quả rồi, đâu có rảnh đến đây tìm phiền phức với bọn hắn.

Những cái gọi là Tiên Thiên Thần Thai Thánh này chẳng qua chỉ là sinh ra sớm hơn Nhân tộc một chút thôi, nếu đổi lại là bọn họ sinh ra sớm như vậy, đã sớm đạp nhập vô thượng Hỗn Nguyên cảnh giới rồi, vị Thiên Đế này nói không chừng còn là Nhân tộc ngồi vào nữa kìa!

“Tộc trưởng, những thần thánh và các chủng tộc đến vây công Nhân tộc ngô đẳng này, có cần ghi nhớ lại, sau này thảo phạt bọn họ không?” Thạch Nghị Thị đến bên cạnh Thạch Hạo Thị, thỉnh cầu.

Không giống với sự cô ngạo bá đạo của Thạch Hạo Thị, Thạch Nghị Thị tuy cũng kiêu ngạo, đối với Chư Thiên thần thánh cực vi bất tiết, nhưng từ trong xương tủy lại có một cỗ cảm giác ngoan lạt (tàn nhẫn), giống như những thần thánh và sinh linh kia, đã dám đến diệt vong bộ lạc Thạch Hạo Thị, vậy tự nhiên phải trả giá bằng máu, nếu không thì các sinh linh khác chẳng phải sẽ cho rằng Nhân tộc là dễ bắt nạt sao?

“Không cần, một đám hề nhát gan mà thôi, ngô đẳng tuy đã vượt qua cửa ải đầu tiên, nhưng sau này phiền phức có thể sẽ ngày càng nhiều, chúng ta vẫn nên nhanh chóng phát triển tu luyện, mở rộng địa bàn, thuận thì sống, nghịch thì chết, không thuận không nghịch giả trục xuất khỏi cảnh giới là được, ngược lại không cần gây thêm nhiều chuyện.” Thạch Hạo Thị chắp tay sau lưng, chậm rãi lắc đầu nói.

Trong lòng hắn, đối thủ từ trước đến nay không phải là những Đại La Kim Tiên xông lên phía trước, mà là Vu Yêu Nhị Tộc, Nhân tộc đương là nhân vật chính của Thiên Địa, mà hắn Thạch Hạo Thị, tự nhiên cần phải cống hiến một phần sức lực.

Hắn muốn thì không tranh, đã tranh thì tranh cái mạnh nhất.

Những cái gọi là Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia, chẳng qua chỉ là một đám yếu gà mà thôi, đã bị bọn hắn bỏ lại phía sau, vậy thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội vượt qua bọn hắn nữa.

“Vậy được rồi, đều nghe Tộc trưởng!” Thạch Nghị Thị có chút tiếc nuối thở dài, trong lòng hắn tuy hận không thể chém giết tất cả những thần thánh kia, nhưng đã được Thạch Hạo Thị nói ra rồi, vậy thì thôi vậy.

Chương 127

Chỉ là đừng để hắn lần sau gặp lại, nếu không thì nhất định phải khiến đối phương vẫn lạc.

Những Đại La Kim Tiên đến tham gia trận chiến này, tất cả đều bị Thạch Nghị Thị ghi nhớ khí tức của bọn họ, căn bản không thể nhận sai, chỉ cần gặp phải, thì không có gì để nói nữa, trực tiếp giết chết là xong chuyện.

"Trở về đi, bên kia hẳn là thu hoạch không ít, những bảo vật mà các Tiên Thiên Thần Thai Thánh này để lại hẳn cũng không ít nhỉ, vừa hay có thể bù đắp phần nào sự thiếu thốn bảo vật của Nhân tộc, tuy rằng cũng chỉ là muối bỏ bể, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có gì." Thạch Hạo Thị thở dài một tiếng, thu lại tất cả những bảo vật của những người đã vẫn lạc tản mát trên không trung.

Theo hắn thấy, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia điểm tốt duy nhất cũng chính là điều này, sau khi chết có thể bộc phát ra bảo khố tích lũy nhiều năm của bọn họ, những bảo khố này không phải là thứ đồ chơi gì tầm thường, đó đều là những bảo vật mà các Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia tích lũy nhiều năm a!

Nhiều năm như vậy, dù có thảm đến mấy cũng phải có ít nhất một kiện Tiên Thiên Linh Bảo chứ!

Những Tiên Thiên Thần Thai Thánh giàu có có thể có thêm vài kiện, nhưng mười mấy kiện thì không có một ai, bọn họ nếu có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, thì ai mà không phải là người có thực lực rất mạnh mẽ.

Trong Hồng Hoang, chuyện giết người cướp báu thường xuyên xảy ra, chính cái gọi là 'hoài bích kỳ tội' (mang ngọc trong người có

tội) chính là đạo lý này.

"Nhân tộc cũng coi như đã đứng vững gót chân trong Hồng Hoang rồi, lần tới khi quay lại nhìn, hy vọng Nhân tộc có thể sinh ra nhiều tồn tại mạnh mẽ hơn nữa!" Diệp Hiên mỉm cười nhìn cảnh tượng bên dưới, đối với hắn mà nói, Nhân tộc cường thịnh như vậy, tự nhiên là một chuyện vô cùng vui vẻ, dù sao hắn cũng là người của Nhân tộc.

Tuy không phải Nhân tộc trong vũ trụ này, nhưng dù sao vẫn là Nhân tộc, nếu không Diệp Hiên cũng không thể để Nhân tộc tiếp tục đóng vai nhân vật chính của Thiên Địa trong Hồng Hoang, dù sao Vu Yêu Nhị Tộc vốn đã hòa hợp và đều vô cùng cường đại, hoàn toàn không cần phải gây thêm nhiều chuyện.

Diệp Hiên trong tâm niệm chợt lóe, liền rời khỏi thế giới Hồng Hoang, trở về vũ trụ mà hắn đang ngự trị.

Đại Dương Tinh.

Những ngày Diệp Hiên ở trên Đại Dương Tinh khá là nhàm chán vô vị, cả ngày hắn sống lay lắt, chờ đợi sự phát triển và biến hóa của Hồng Hoang.

Thế giới của hắn hiện đang ở vào thời kỳ bùng nổ sức mạnh.

Sau mỗi lần đột phá một cảnh giới, qua một khoảng thời gian tự nhiên sẽ xuất hiện thời kỳ bùng nổ sức mạnh, bởi vì sau khi giới hạn trên trong thế giới bị phá vỡ, luôn sẽ có một số thiên tài ngút trời điên cuồng theo kịp tiến độ, không ngừng đột phá.

Và sau khi mỗi sinh linh đột phá đến cảnh giới cao nhất, sức mạnh của Sáng Thế Thần gần như sẽ tăng trưởng một bước dài.

Sinh linh đột phá càng nhiều, Sáng Thế Thần càng mạnh.

Rốt cuộc, sức mạnh của Sáng Thế Thần tương đương với sự tổng hòa của tất cả sinh linh trong thế giới.

Sinh linh càng cường đại, Sáng Thế Thần càng mạnh.

Hiện tại, cảnh giới cao nhất trong Hồng Hoang tự nhiên là Tứ giai Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cảnh giới này cực kỳ đáng sợ, có thể chiếu rọi khắp chư thiên vạn thời không, nhưng vẫn không thể thoát ly Thần Quốc do Diệp Hiên sáng tạo.

Điều này không phải vì Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên yếu kém, mà là cái gọi là Thần Quốc này thực chất chính là vô cùng vũ trụ.

Bất kể bên trong có bao nhiêu thời không và vũ trụ, tất cả đều nằm trong sự bao hàm của Thần Quốc Sáng Thế Thần.

Thần Quốc này là một danh xưng tối cao và cực kỳ rộng lớn.

Mọi người đều biết, trừ khi có sự giúp đỡ của Sáng Thế Thần Lục giai mới có thể cụ thể hóa sinh linh từ Thần Quốc, ngoài ra không có con đường nào khác.

Mà cho dù là Sáng Thế Thần Lục giai, cũng nhiều nhất chỉ có thể cụ thể hóa vài sinh linh mà thôi, rất khó cụ thể hóa thêm.

Hơn nữa, những sinh linh đã cụ thể hóa cũng không thể quay trở lại Thần Quốc.

Mặc dù sau khi thực lực của sinh linh cụ thể hóa được nâng cao cũng có thể thúc đẩy sức mạnh của Sáng Thế Thần, nhưng dù sao cũng cùng tồn tại dưới một vũ trụ tinh không, khó mà đảm bảo sinh linh này sẽ không nảy sinh ý nghĩ thay thế Sáng Thế Thần.

Vì vậy, việc cụ thể hóa cần phải cẩn trọng hành sự, không phải cụ thể hóa là điều tốt.

Tuy nhiên, chỉ xét về mặt chiến lực, cụ thể hóa không nghi ngờ gì là tốt hơn rất nhiều so với không cụ thể hóa.

Trên Đại Dương Tinh không một bóng người, duy chỉ có Diệp Hiên tồn tại.

Ba nghìn Đại Đạo vờn quanh thân Diệp Hiên, bao phủ lấy hắn.

Nếu lúc này có người ngoài nhìn thấy, tất sẽ kinh ngạc đến mức không thể dùng lời nào hình dung, bởi vì tu vi của Diệp Hiên lúc này không chỉ cường hãn vô song, mà quan trọng hơn là ba nghìn Đại Đạo này.

Người đời đều biết, Đại Đạo có ba nghìn và vô số, mà ba nghìn Bản Nguyên Đại Đạo là cội nguồn của tất cả, là điểm cuối cùng cũng là điểm khởi đầu của mọi thứ.

Nếu có thể cảm ngộ được một dòng chảy Đại Đạo, đó đã là chuyện cực kỳ không dễ dàng.

Nhưng lúc này, Diệp Hiên, một Sáng Thế Thần Tứ giai, lại có thể được ba nghìn Đại Đạo bao phủ, thậm chí đã cảm ngộ ra ba nghìn Đại Đạo!

Đừng nói Sáng Thế Thần Tứ giai, ngay cả Sáng Thế Thần Ngũ giai, Lục giai cũng không thể cảm ngộ nhiều Đại Đạo đến thế!

Huống hồ, những gì Diệp Hiên cảm ngộ đều là Bản Nguyên Đại Đạo!

Sáng Thế Thần Tam giai bình thường chỉ có thể nắm giữ Pháp Tắc, còn trong số Sáng Thế Thần Tứ giai, nếu có thể cảm ngộ Đại Đạo đã là một tồn tại cực kỳ phi phàm.

Nhưng giờ đây, Diệp Hiên có ba nghìn Đại Đạo vờn quanh thân, và vô cùng vô tận Đại Đạo khác đang không ngừng diễn biến, phân hóa quanh ba nghìn Đại Đạo đó.

Từng luồng khí tức huyền diệu vô thường phun trào, vô số khí tức tuyệt vời từ đó sinh ra rồi lại tiêu diệt.

Những Đại Đạo vô cùng vô tận đó là những Hậu Thiên Đại Đạo trong thế giới Hồng Hoang, không phải Ba nghìn Bản Nguyên Đại Đạo.

Bất kỳ sinh linh nào bước lên con đường Hậu Thiên, đều coi như đã cảm ngộ Hậu Thiên Đại Đạo, và Diệp Hiên tự nhiên cũng có thể nắm giữ.

Trong vô vàn Hậu Thiên Đại Đạo phức tạp này, Kiếm Đạo là nổi bật xuất chúng nhất, đó là bởi vì trong Hồng Hoang có một Thông Thiên, với kiếm đạo xuất thần nhập hóa, đứng đầu tất cả Hậu Thiên Đại Đạo trong Hồng Hoang.

Những thần thánh có tu vi cảnh giới mạnh hơn Thông Thiên, ai mà không có tu vi cực kỳ cường đại?

Dù chủ tu hay kiêm tu, ai mà không tu Tiên Thiên Bản Nguyên Đại Đạo?

Trừ Thông Thiên ra, còn có mấy vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân để mắt đến những Hậu Thiên Đại Đạo đó chứ?

Giờ phút này, Diệp Hiên đắm chìm trong Đại Đạo, cảm ngộ vạn vật.

Tu vi thực lực của cơ thể hắn không ngừng thuế biến, thân thể không ngừng vặn vẹo.

Mỗi lần vặn vẹo, lại có một loại Đại Đạo được hắn hấp thu, cảm ngộ và trải nghiệm lại một lần.

Những cảm ngộ Đại Đạo thu được từ các sinh linh đó rốt cuộc không sâu sắc bằng việc tự mình trải nghiệm lại một lần.

Mặc dù vẫn có thể điều khiển như ý muốn, nhưng nếu thật sự tranh đấu với Sáng Thế Thần có chiến lực tương đương, kẻ có cảm ngộ Đại Đạo sâu sắc hơn không nghi ngờ gì sẽ giành chiến thắng.

Giống như ba nghìn Đại Đạo Thần Ma trong Hỗn Độn ngày xưa, giữa Sáng Tạo Thần Ma và Hủy Diệt Thần Ma trong Ngũ đại Chí Cao, tu vi chiến lực không chênh lệch là bao, duy chỉ có thể dựa vào cảm ngộ Đại Đạo để công kích địch thủ và giành chiến thắng.

Mà giờ đây, Diệp Hiên đang làm chính điều đó.

Mặc dù từ trước đến nay hắn chưa từng gặp phải Sáng Thế Thần hay sinh linh ma vật nào có chiến lực tương đương mình, nhưng vạn nhất gặp phải, hắn không hy vọng mình sẽ bị đối phương đánh bại.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, không lâu trước đây, Chu Nguyên Chương đã đích thân đến nhắc nhở hắn, rằng có thể sẽ có tồn tại chí cao ra tay ám hại hắn.

Đương nhiên, nếu là dưới Thất giai thì Chu Nguyên Chương còn có thể ngăn cản được.

Nhưng nếu vị tồn tại chí cao vô thượng Bát giai kia đích thân ra tay, vậy thì hắn chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Mặc dù nói là như vậy, nhưng Diệp Hiên không muốn thật sự giao cái mạng nhỏ của mình vào tay người khác.

Lùi một vạn bước mà nói, dù Chu Nguyên Chương có chết cũng muốn bảo vệ hắn, thì nếu gặp phải tồn tại Bát giai cũng không thể bảo vệ được, hoặc nếu có nhiều Sáng Thế Thần Thất giai cũng vẫn như vậy.

Nhưng Diệp Hiên vẫn muốn nhanh chóng đạt đến cảnh giới cao hơn.

Chờ đến khi hắn thật sự đạt đến Sáng Thế Thần Thất giai, không dám nói chắc chắn có thể quét ngang Thất giai vô địch thủ, nhưng ít nhất cũng không phải là tồn tại Sáng Thế Thần Thất giai nào cũng có thể giết chết hắn.

Mà khi đó, cũng không cần quá e ngại tồn tại Bát giai nữa.

Chỉ cần tồn tại Bát giai đó thật sự muốn ra tay với hắn, chỉ cần hắn có thể chạy thoát, thì hắn chắc chắn sẽ đi tìm sự giúp đỡ từ những tồn tại khác.

Đợi đến khi tu vi của hắn đủ mạnh, hắn liền có thể quay lại giết chết kẻ Bát giai đó.

Còn về việc đối phương có phải là Hộ thần của Đại Việt Quốc hay không thì liên quan gì đến hắn?

Có thù với hắn, muốn giết hắn, Diệp Hiên sao có thể bỏ qua đối phương.

Huống hồ, sau khi giết chết đối phương, Đại Việt Quốc cũng đâu phải không có Hộ thần khác.

Thời gian không ngừng trôi đi, theo dòng chảy thời gian, những Đại Đạo vờn quanh Diệp Hiên dần dần ít đi.

Từ ba nghìn Bản Nguyên Đại Đạo bắt đầu chậm rãi thôn phệ, cuối cùng là vô cùng vô tận Hậu Thiên Đại Đạo.

Thoáng chốc, không biết bao nhiêu ngày đã trôi qua.

Trong cơ thể Diệp Hiên lấp lánh như các vì tinh tú chư thiên, từng đạo quang mang từ trong cơ thể bắn ra, chiếu rọi không xa nhưng lại cực kỳ sáng chói.

Dù đang ở trên Đại Dương Tinh, ánh sáng rực rỡ chói mắt của hằng tinh cũng không sánh bằng những đạo quang mang sáng rực trong cơ thể Diệp Hiên.

Từng đạo quang mang này chính là từng đạo Đại Đạo, chúng va chạm lẫn nhau, chứng thực lẫn nhau, rồi lại dung hợp lẫn nhau.

Lại không biết bao lâu trôi qua, giữa sự huy hoàng rực rỡ đến cực

hạn đó, một đạo u tối xuất hiện, tiếp đó là vô cùng bóng tối tuôn trào.

Từng tia bóng tối bao phủ toàn bộ Diệp Hiên, màu đen cực hạn khiến người ta không thể nhìn thấy thân thể hắn bằng mắt thường.

Bóng tối đó vẫn không ngừng bành trướng, không ngừng chiếu rọi.

Cuối cùng, nó hóa thành từng màn đen bao trùm toàn bộ tiểu tinh hệ.

"Chuyện gì vậy?!

Vì sao đột nhiên Đạo Vận lan tỏa khắp cả tinh hệ?!" Một Sáng Thế Thần sắc mặt đại biến, cảnh tượng này chưa từng xuất hiện bao giờ, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy.

Những hằng tinh này không thể đột nhiên tắt lịm được.

Chắc chắn là có tồn tại nào đó đã che lấp toàn bộ tinh hệ này.

Nghĩ đến đây, vị Sáng Thế Thần này không khỏi sắc mặt đại biến, thân thể cũng ẩn ẩn run rẩy.

Có thể làm được điều này, chắc chắn là một tồn tại có tu vi cực kỳ cường đại.

Muốn nổ tung một ngôi sao thì rất đơn giản, bất kỳ Sáng Thế Thần Nhất giai nào cũng có thể làm được, đừng nói nổ tinh, ngay cả nổ tung tiểu tinh hệ này cũng không thành vấn đề.

Nhưng muốn chỉ dựa vào Đạo Vận mà bao phủ toàn bộ tiểu tinh hệ này, thì đó không phải là điều mà Sáng Thế Thần bình thường có thể làm được.

Điều này đòi hỏi phải có cảm ngộ cực sâu trong Đại Đạo của bản thân, và mỗi một vị cảm ngộ được Đạo Vận sâu sắc như vậy, thì ít nhất cũng phải là cảnh giới Sáng Thế Thần Tứ giai.

“Đây là bóng tối sao?

Không!

Đây không phải bóng tối!

Đây là do Đạo Vận hóa thành!

Đây là Đạo Vận cực kỳ đáng sợ hóa thành, Đạo Vận vô cùng cường đại đã hoàn toàn trấn áp toàn bộ tinh hệ, khiến hằng tinh không thể phát tán quang mang, khiến chư thiên sinh linh đều phải run rẩy!” “Liệu có phải là vị tồn tại kia không?!” “Vị tồn tại nào?” “Trong tinh hệ này, còn có tồn tại nào khác sao?!

Vị đại nhân vừa rồi trấn áp nơi này, đang ở trên Đại Dương Tinh đó!” Một Sáng Thế Thần đáp lời.

“Xì!

Ngươi nói vị đó sao?

Thật sự có khả năng... ” Vô số Sáng Thế Thần cùng sinh linh đang bàn tán khắp nơi, tất cả đều liên quan đến sự lan tràn của bóng tối lần này.

Oanh long long!!!

Từng tiếng nổ vang vọng trong vũ trụ tinh không.

Ca sát sát!!!

Cùng với từng tiếng nổ vang vọng, vũ trụ tinh không vốn vô cùng mỹ lệ lại lần nữa bắt đầu tràn ngập ánh sáng.

Sau mỗi tiếng nổ vang lên, một vùng tinh không lại trở nên sáng sủa.

Sau đó...

Cuối cùng, một thân ảnh nằm giữa trung tâm bóng tối cũng xuất

hiện cùng với tiếng nổ vang dội cuối cùng.

Diệp Hiên chậm rãi đứng dậy, nhìn vũ trụ tinh không quen thuộc, luôn cảm thấy có chút gì đó khác lạ.

Hắn không thể nói rõ, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được mà thôi.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng nắm chặt tay.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên từ trong lòng bàn tay.

"Sức mạnh lại tăng cường gấp đôi rồi..." Diệp Hiên lẩm bẩm, cảm nhận được sức mạnh khổng lồ trong cơ thể.

Hắn cảm thấy mình hiện tại mạnh hơn rất nhiều so với trước, tăng cường hơn gấp đôi.

Diệp Hiên trong tinh không tiến hành ngộ Đạo, hấp thu Đạo, rồi lại thai nghén Đạo.

Hoàn thành ba bước này, tất cả Đại Đạo mà hắn nắm giữ trong khoảnh khắc đều cảm ngộ thăng hoa, thực lực tăng vọt.

Mặc dù cảnh giới vẫn như cũ, nhưng tu vi lại hoàn toàn khác biệt, chiến lực thì càng không cần phải nói.

Không phải tất cả Sáng Thế Thần đều có thể đạt được hiệu quả này.

Diệp Hiên sở dĩ có thể đạt được hiệu quả này cũng là vì hắn cực kỳ đặc thù, đã nắm giữ ba nghìn Đại Đạo.

Hiện tại hắn chỉ là tùy ý nắm chặt tay, chưa hề vận dụng bất kỳ Đạo Vận nào, đã có thể cảm nhận được Đại Đạo vô cùng cường đại trong cơ thể.

Điều này trước đây không thể làm được, muốn vận dụng sức

mạnh Đại Đạo thì bắt buộc phải vận dụng Đạo Vận.

Nói chính xác hơn, Đạo Vận chính là một dạng biểu hiện của sức mạnh Đại Đạo.

Không phải vì vận dụng Đạo Vận mới có thể vận dụng lực lượng Đại Đạo, mà là vì vận dụng lực lượng Đại Đạo thì Đạo Vận sẽ hiển hóa ra.

Mà giờ đây, Diệp Hiên vận dụng lực lượng Đại Đạo cũng sẽ không hiển hóa Đạo Vận.

Chương 128

Điều này sẽ khiến đối phương lầm tưởng rằng cú đấm này bình thường, không ẩn chứa lực lượng Đại Đạo, từ đó mà khinh địch.

Ngoài ra, trong cơ thể Diệp Hiên, mỗi cơ quan, mỗi khối huyết nhục, thậm chí mỗi sợi lông tơ đều lưu giữ vô số Đại Đạo.

Thuế biến, chưa bao giờ chỉ đơn thuần là nâng cao thực lực, mà là sự thăng hoa triệt để từ một tầng diện nào đó.

Giờ đây Diệp Hiên chính là như vậy, đã vô địch trong toàn bộ Tứ giai Sáng Thế Thần.

"Kể từ nay về sau, đối thủ của Ta sẽ không còn là Tứ giai nữa, mà là Ngũ giai..." Đôi mắt Diệp Hiên lóe lên một tia tinh quang, bắn ra.

Tia tinh quang đó xẹt qua, bắn vào một hành tinh vô danh, hoàn toàn hủy diệt hành tinh đó, bùng phát ra một trận quang mang rực rỡ chói mắt rồi biến mất trong vũ trụ.

Hiện tại Diệp Hiên chỉ cần một quyền là có thể đánh nát Sáng Thế Thần Tứ giai đồng cấp, hơn nữa là hoàn toàn dựa vào sức mạnh nhục thân trong từng cử chỉ, không cần cố ý điều động lực lượng Đại Đạo.

"Chúc mừng các học tử đã nghe thấy giọng nói này.

Các ngươi đều là những học tử xuất sắc nhất trong các tinh vực.

Chúc mừng các ngươi đã thành công bước vào vòng Quốc gia thi đấu.

Cuộc thi Quốc gia này hoàn toàn khác biệt so với giải đấu Tinh vực.

Từ hình thức tổ chức cho đến tuyển thủ tham gia đều không giống

nhau.

Đầu tiên, chúng ta hãy nói về hình thức.

Lần này sẽ áp dụng cuộc chiến tranh đoạt Thần Vực.

Có một nơi gọi là Thần Vực, bên trong ẩn chứa không gian vô tận.

Hơn ba mươi vạn học tử sẽ chém giết lẫn nhau ở đó.

Mỗi học tử sẽ nhận được một khối lãnh thổ ban đầu, bên trong có đất vô chủ.

Nhưng trong đất vô chủ sẽ có ma vật làm linh vật trấn thủ.

Giết chết ma vật liền có thể thu lãnh thổ đó vào tay mình.

Sau khi toàn bộ lãnh thổ của học tử bị đoạt, sẽ tự động bị loại.

Lần này không chỉ khảo nghiệm chiến lực cá nhân, mà còn là sự khảo hạch tổng hợp các khía cạnh khác như kết minh (liên minh).

Còn các tuyển thủ tham gia, ngoài phần lớn là học tử của Đại Việt Quốc, còn có các lưu học sinh đến từ các quốc gia khác.

Những lưu học sinh này đều có thực lực rất mạnh mẽ.

Hy vọng cuối cùng quán quân không phải thuộc về những lưu học sinh đó." Nói xong, giọng nói liền tiêu tán, người đó thậm chí còn không tự giới thiệu.

"Đây là giọng của ai vậy..." Diệp Hiên nhíu mày.

Người có thể phụ trách chủ trì giải đấu toàn quốc, chắc chắn không phải người bình thường.

Người chủ trì giải đấu Tinh Vực đều là Sáng Thế Thần Lục giai, vậy lần này ít nhất cũng phải là một Sáng Thế Thần Lục giai chứ.

"Chắc là một trong các viện trưởng của Ngũ Đại Học Viện.

Đây không phải giọng Chu Nguyên Chương, vậy thì chắc là một

trong bốn vị còn lại...” Diệp Hiên nghĩ thầm.

Còn về những nội dung đó, hắn đương nhiên không để tâm.

Bất kể là cái gọi là hình thức, hay những cái gọi là lưu học sinh kia, cứ phóng ngựa mà đến.

Nếu hắn nhíu mày một cái, thì hắn không phải là Diệp Hiên.

Lưu học sinh, thực tế không phải là những học tử học tập trong các học viện của Đại Việt Quốc, mà là ở trong lãnh thổ Đại Việt Quốc nhưng lại được bồi dưỡng trong học viện chuyên môn của chính quốc gia họ.

Lại có một số người thì vẫn luôn ở tại bản quốc, chỉ là đến khi học đại học thì chạy đến Đại Việt Quốc để chuyên môn tiến hành PK (so tài) mà thôi.

Một mặt này thực chất cũng là để thăm dò xem thực lực của các học tử khóa này của Đại Việt Quốc ra sao.

Còn Đại Việt Quốc cũng dùng việc này để xem xét học tử các quốc gia khác thế nào, nên cũng không từ chối.

Thêm vào đó, cũng là để có một loại áp lực, khiến họ tiến bộ nhanh hơn.

Và nữa là trong Thần Vực có thể bồi dưỡng tốt hơn tinh thần yêu nước của họ.

Rốt cuộc, có những lưu học sinh kia ở đó, tự nhiên sẽ kích thích các học tử Đại Việt Quốc này ôm đoàn tiêu diệt đối phương.

Nhưng đối phương hiển nhiên cũng không phải loại ngốc nghếch gì, tự nhiên cũng sẽ tự động hình thành liên minh.

Nói không chừng còn sẽ dụ dỗ các học tử Đại Việt Quốc lập thành liên minh.

Tổng thể mà nói, trong Thần Vực không còn là những cuộc đối quyết công bằng một chọi một như trước nữa, mà là một cuộc chiến thực tế hơn.

Sự thật cũng là như vậy, không ai sẽ nói với ngươi về chuyện đơn đấu.

Nếu có thể đơn sát đối phương thì trực tiếp đơn sát, không đơn sát được thì quần ẩu mà giết.

Tóm lại là tìm cách hạ gục đối phương, đâu có nhiều chuyện đơn đấu như thế.

Vì vậy, giải đấu toàn quốc cũng là cách tốt hơn để bồi dưỡng họ đi vào xã hội.

Còn về những điều này, Diệp Hiên hiển nhiên là không quan tâm.

Hắn cũng đã ở Dung Địch Quốc một thời gian.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Hiên cũng đã học được không ít điều.

Mặc dù việc tranh giành quặng mỏ đều do một mình hắn xông lên phía trước, nhưng hắn cũng đã đối mặt không ít chuyện một mình chống nhiều.

Đây chính là lợi ích của việc thực lực cường đại đến một trình độ nhất định.

Khi thực lực một người cường đại đến một trình độ nhất định, nếu thực lực của đối thủ không đạt đến cùng một cấp độ, thì sẽ cần không biết bao nhiêu số lượng mới có thể vây giết được hắn.

Trên một màn chiếu khổng lồ, một vài thân ảnh xuất hiện trên đó.

"Đây là..." Một lão giả khẽ nhíu mày, nhìn những thân ảnh trong màn chiếu, có chút không hiểu tại sao đột nhiên lại chiếu họ lên.

“Đây là một học tử của Tây Bát Quốc, cũng là người dẫn đầu nhóm lưu học sinh Tây Bát Quốc lần này.” Một lão giả đáp lời.

“Chỉ có vậy?” Lão giả trước đó lại nhíu mày nói.

Bọn họ là thân phận gì?

Đối phương những người đó chẳng qua cũng chỉ là học tử ngoại quốc mà thôi.

Cho dù có ưu tú đến mấy thì sao?

Có thực lực Thất giai sao?

Không có thì tính là cái thá gì chứ!

Không sai, hai vị lão giả này đều là viện trưởng của Ngũ Đại Học Viện.

Lão giả nhíu mày trước đó là Viện trưởng Cơ Xương của Đại Chu Học Viện, còn lão giả kia là Viện trưởng Lưu Bang của Đại Kinh Học Viện.

Ngoài hai vị này ra, xung quanh còn có ba vị nhân viên khác.

Việc có thể tập hợp năm người họ lại một lần nữa, tự nhiên không phải là chuyện nhỏ.

Và lần tập hợp này cũng là do Lưu Bang triệu tập, vì những lưu học sinh này.

“Các lưu học sinh lần này không giống những lưu học sinh bình thường trước đây.

Các quốc gia không biết vì sao đột nhiên xuất hiện một lượng lớn nhân tài như vậy.

Những lưu học sinh đến tham gia giải đấu toàn quốc này mỗi người đều là tuyển thủ có thực lực mạnh mẽ, không thua kém gì các

tuyển thủ hàng đầu của chúng ta.

Đặc biệt là những người dẫn đầu các quốc gia, lại càng mạnh đến mức khó tin so với các học tử cùng cấp." Lưu Bang cũng khẽ nhíu mày, có chút kỳ lạ nói.

Hắn thật sự có chút kinh ngạc.

Những lưu học sinh của những năm trước tuy đều là những học tử ưu tú nhất của các quốc gia, tự nhiên có thể đánh bại phần lớn học tử cùng cấp của Đại Việt Quốc.

Nhưng trên những lưu học sinh đó vẫn còn rất nhiều học tử có thể trấn áp họ.

Nhưng điều quỷ dị là năm nay đã xảy ra một số chuyện khác thường.

Những lưu học sinh đó, mỗi người đều có thể sánh ngang với những học tử ưu tú nhất của Đại Việt Quốc.

Thế nhưng đúng lúc này, Đại Việt Quốc cũng đang ở thời kỳ thiên tài bùng nổ, một bước nhảy vọt lớn đến như vậy, khiến Lưu Bang không khỏi bắt đầu nghi ngờ điều gì đó.

Không phải nghi ngờ đối phương có phải là khóa này hay không, điều đó không cần thiết.

Mà là không biết đối phương đã làm cách nào.

Nếu thật sự nói là vì thiên phú dị bẩm giống như Diệp Hiên, thì có đánh chết Lưu Bang cũng không tin.

Xuất hiện một người thì quả thật có thể nói như vậy.

Nhưng xuất hiện một nhóm, hơn nữa lại là ở các tiểu quốc như Tây Bát Quốc, Phù Tang Quốc, Hầu Tử Quốc, v.v., thì Lưu Bang sẽ không tin.

Đây là lý do hắn mới đem chuyện này ra nói.

"Ồ?" Cơ Xương nghe vậy lúc này mới có chút tò mò, vội vàng nhìn sang.

Vừa nhìn qua, quả nhiên, đúng như lời Lưu Bang nói, mười lưu học sinh của Tiểu Tây Bát này mỗi người đều cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt là kẻ dẫn đầu, dường như trong Đại Việt Quốc cũng không có mấy học tử đạt đến cấp độ này.

Lập tức, lông mày hắn cũng nhíu lại.

"Vì sao lại như vậy?" Lý Uyên cũng nhíu chặt mày.

Hắn không nhìn ra bất kỳ điều kỳ lạ nào từ những học tử này, dường như những người này vốn sinh ra đã như thế.

Nhưng Lý Uyên cũng không tin điều này.

Đại Việt Quốc chiếm gần một phần ba Sáng Thế Đại Lục, lại còn có tám trăm tinh vực ngoại giới, nhiều người như vậy mà cũng chỉ ra được vài thiên tài như thế thôi sao?

Còn Tiểu Tây Bát kia là loại quốc gia phế vật gì chứ?

Một quốc gia thậm chí còn không thể lên được Sáng Thế Đại Lục.

Trong ba nghìn tinh vực, duy chỉ vì chủ nghĩa nhân đạo mà để lại một tinh vực cho họ cư trú.

Một quốc gia phế vật như vậy mà còn cả ngày kêu gào mình là cường quốc vũ trụ, vẽ bản đồ vũ trụ tinh hệ mà quốc gia mình chiếm hơn một nửa, năm đại quốc gia trên Sáng Thế Đại Lục gộp lại mới miễn cưỡng có thể so sánh với họ, quá mạnh mẽ!

Còn Tiểu Phù Tang thì mạnh hơn một chút, nhưng cũng mạnh có hạn, từ một tinh vực biến thành mười tinh vực.

Tuy nhiên, Tiểu Phù Tang luôn đặt đúng vị trí của mình, luôn

khiêm tốn hữu lễ.

Chỉ là dã tâm trong mắt họ thì ai cũng biết, ai cũng biết những người này đang toan tính điều gì trong đầu.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, chỉ cần bản thân cường đại, thì họ vĩnh viễn không thể gây ra sóng gió gì.

Mấu chốt là Tiểu Tây Bát quá ghê tởm, thực lực không có, cái miệng thì lại quá đáng ghét.

"Mười lưu học sinh này đều đã ngưng tụ ra sinh vật trong truyền thuyết thần thoại từ trong Thần Quốc của mình.

Có thể đạt đến điểm này ở Tam giai, quả thật cực kỳ không dễ.

Nhưng may mắn là những học tử này cũng chưa đạt đến Tứ giai, đối mặt với Diệp Hiên, vẫn sẽ bị quét ngang." Doanh Trạch gật đầu, ánh mắt xuyên qua vô số không gian, thẳng đến Thần Quốc của những lưu học sinh đó.

Dưới cái nhìn của họ, tất cả mọi thứ thực ra đều không phải là bí mật gì.

Nhìn khắp các học tử khóa này trong toàn quốc, đến nay cũng không có mấy người bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần Tứ giai.

Mà những người này nếu đặt vào những năm trước, chắc chắn đều sẽ vững vàng ở vị trí thứ nhất.

Nhưng trong khóa này, lại không phải như vậy.

Diệp Hiên là người đầu tiên bước vào Sáng Thế Thần Tứ giai, là người sớm nhất trong tất cả học tử khóa này.

Sau một thời gian trôi qua, tuy cũng có thêm vài người mới bước vào, nhưng Sáng Thế Thần Tứ giai trong số tất cả học tử khóa này vẫn còn rất ít ỏi.

Có thể nói, những Sáng Thế Thần này đều đã ngưng tụ ra sinh vật trong truyền thuyết thần thoại.

Nếu không phải là thiên kiêu thì cũng không thể trong một năm này đã bước vào Sáng Thế Thần Tứ giai.

"Thời đại đại tranh, những tiểu quốc kia xuất hiện vài thiên tài cũng là chuyện rất bình thường.

Có Diệp Hiên ở đó, tất cả học tử khóa này đều sẽ bị hắn trấn áp.

Ngôi vị quán quân cũng đã chắc chắn, không thể nào bị những lão ngoại quốc kia giành lấy.

Còn về những lão ngoại quốc này, bất kể là sự tích lũy nhiều năm hay xảy ra chuyện gì đi nữa, nếu thật sự dám động thủ động chân, lão tử sẽ trực tiếp dẫn người đi diệt sạch bọn chúng!" Chu Nguyên Chương bá khí lộ rõ nói, một luồng bá khí lan tỏa ra.

Những tiểu quốc đó thực tế đều không có Sáng Thế Thần Bát giai, chỉ có Ngũ Đại Quốc mới có.

Nếu không, Ngũ Đại Quốc cũng sẽ không trở thành Ngũ Đại Quốc.

Trong những tiểu quốc đó, chiến lực cao nhất có thể đạt đến Thất giai đã là không tồi, thậm chí có một số tiểu quốc chỉ có Lục giai.

Vì vậy, những lời này của Chu Nguyên Chương cũng không phải nói chơi, hắn thật sự có khả năng làm được điều đó.

Còn về cái gọi là quy tắc "không được diệt quốc" do Ngũ Đại Quốc cùng nhau định ra, vẫn là câu nói đó: thực lực tối cường.

Nếu thật sự muốn diệt Tiểu Tây Bát, các quốc gia khác trong Ngũ Đại Quốc có thể nói gì chứ?

Chẳng lẽ vì một Tiểu Tây Bát bé nhỏ mà phải giương cung bạt kiếm ư?

Chương 129

Không thể nào!

Mặc dù nói quán quân đã chắc chắn, nhưng các thứ hạng khác thì lại không ổn định.

Nếu vị trí thứ hai, thứ ba bị lưu học sinh đoạt mất, đó cũng là một chuyện cực kỳ sỉ nhục.

Nhưng may mắn là hiện tại trong số các học tử Đại Việt Quốc vẫn có vài người đã đạt đến Tứ giai, tức là đã khóa chặt được vài vị trí đầu.

"Quả thật, lão Chu nói có lý." Doanh Trạch gật đầu nói.

"Lưu Bang, ngươi sẽ không phải vì một chuyện vặt vãnh như vậy mà gọi chúng ta đến chứ?

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù họ thật sự là tuyệt thế thiên tài thì sao?

Chẳng qua cũng chỉ là một đám kiến hôi Tam giai mà thôi.

Vì một đám kiến hôi như vậy mà lãng phí thời gian của mọi người?" Chu Nguyên Chương liếc mắt, nhìn Lưu Bang một cách khinh miệt.

Không phải hắn coi thường những cái gọi là thiên tài đó.

Những thiên tài đó cho dù thật sự là siêu cấp thiên tài, nhưng chỉ cần chưa đạt đến trình độ khó tin như Diệp Hiên, thì hắn sẽ không để trong lòng.

Ai mà thuở ban đầu không phải là thiên tài?

Không phải thiên tài thì sao có thể đi đến Sáng Thế Thần Thất giai,

đứng sừng sững trên đỉnh cao của Đại Việt Quốc?

Vì vậy, cái gọi là thiên tài cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

Lời Chu Nguyên Chương vừa ra, Doanh Trạch, Cơ Xương, Lý Uyên ba người đều lần lượt nhìn về phía Lưu Bang.

Quả thật, việc các tiểu quốc này có thể xuất hiện những thiên tài như vậy là rất khó tin.

Nhưng vấn đề là điều này liên quan gì đến họ?

Chẳng qua cũng chỉ là vài cái gọi là thiên tài, lại chưa đến mức độ khó tin như vậy, không cần thiết phải quan tâm, huống chi là phải làm lớn chuyện như vậy.

"Chuyện này..." Lưu Bang bị nói đến mức nhất thời nghẹn lời, dường như mình quả thật đã quá làm quá vấn đề rồi.

Chắc là vì bị Diệp Hiên kích thích chăng, cho rằng những người kia dường như cũng có khả năng trưởng thành đến mức sánh vai với bọn họ, nên mới muốn triệu tập mọi người rồi hỏi xem có nên để người bên dưới giết chết bọn họ không.

Nếu thật sự muốn giết chết những thiên tài đó, bọn họ có vô số thủ đoạn có thể sử dụng.

Trực tiếp thao túng một vị Sáng Thế Thần đang giao thủ với họ, sau đó xóa bỏ mọi thứ của thiên tài đó.

Như vậy vừa đơn giản, trực tiếp, lại không để lại dấu vết.

Ngay cả học tử bị thao túng cũng sẽ cho rằng mình thật sự đã tự tay chém giết đối phương, chứ không hề nghĩ đến những điều khác.

"Nếu không có chuyện gì, sau này đừng gọi chúng ta nữa.

Nhìn ngươi sợ hãi đến thế, đúng là càng sống càng lùi." Chu Nguyên Chương khinh thường lắc đầu, cười nhạt nói.

Trong mắt hắn, chuyện này tuy quỷ dị, nhưng cũng không phải là chuyện gì to tát.

Cho dù phía sau đối phương thật sự có người nào đó, cũng không thể làm gì được bọn họ.

Nói xong, Chu Nguyên Chương thân hình chợt lóe, biến mất tại đây.

"Phác tiên sinh, ngài phải tin tưởng năng lực của tôi, những người Đại Việt nhỏ bé kia không thể ngăn cản tôi!" Một thiếu niên tóc bổ luống mặc Tây Bát phục nói với thiếu niên bên cạnh.

Đây đều là những người của Tiểu Tây Bát Quốc, từng người đều ăn mặc bảnh bao, nhìn qua rất tuấn tú.

Tổng cộng mười thiếu niên, có chín người mặc Tây Bát phục, còn một người là người tôn quý nhất, mạnh nhất, chính là cái gọi là Phác tiên sinh.

Phác tiên sinh không mặc Tây Bát phục, mà mặc Âu phục.

Ở Tây Bát Quốc, việc ăn mặc tự nhiên là tự do, bình thường muốn mặc thế nào thì mặc thế đó.

Nhưng khi đi sứ thì lại khác, để thể hiện sự cường đại của quốc gia mình, những người này đều mặc Tây Bát phục, còn người tôn quý nhất thì mặc Âu phục.

Phác Chính Thái chính là thủ lĩnh của hành động lần này, cũng là người mạnh nhất trong mười thiếu niên này.

"Tôi có sinh linh do Thái Dương Thần mạnh nhất Tây Bát hiển hóa ra.

Mặc dù không thể hoàn toàn khống chế tôn sinh linh này, nhưng đối với việc đánh bại những cái gọi là thiên tài của Đại Việt thì chắc

chắn là đủ rồi.” Phác Chính Thái nghe lời Thôi Tây nói xong, khẽ gật đầu, ngạo mạn nói: “Đại Việt Quốc sớm đã nên suy tàn rồi.

Tôi đã xem rất nhiều quán quân giải đấu tinh vực của họ, từng người đều không chịu nổi một đòn.

Theo tôi thấy, thậm chí không cần liên minh với các quốc gia khác, chỉ dựa vào chúng ta cũng có thể trực tiếp san bằng Đại Việt Quốc!” “Đúng vậy, đúng vậy, Phác tiên sinh nói có lý.

Đại Tây Bát Quốc chúng ta đã trầm tịch lâu như vậy.

Nếu không phải vì Công ước vũ trụ không được phép tùy tiện tấn công quốc gia khác, thì đã sớm tóm gọn hết bọn chúng rồi.

Cái gì mà Đại Việt Quốc chó má, sớm đã biến mất rồi!” Một bên khác, một thiếu niên Tây Bát Quốc khác, tức Tiểu Tây Bát, cũng lớn tiếng khoe khoang.

“Đặc biệt là cái gọi là Tinh vực An Lạc nằm trong top 10 tinh vực của Đại Việt Quốc, quán quân ở đó lại là một thế giới còn chưa lớn bằng lòng bàn tay, bên trong không có một chút sinh linh nào.

Không thể không nói, Đại Việt Quốc bao nhiêu năm nay, vẫn thích chơi trò dựa vào bối cảnh như vậy!” Thôi Tây đắc ý nói, hiển nhiên rất coi thường những cái gọi là thiên tài của Đại Việt Quốc này.

Khi bọn họ đến, đã dùng thủ đoạn đặc biệt để thăm dò Thần Quốc của nhiều quán quân chiến thắng giải đấu tinh vực.

Mà Tinh vực An Lạc có thực lực mạnh mẽ, tự nhiên không bị bỏ qua.

Nhưng bọn họ phát hiện Thần Quốc của cái gọi là người chiến thắng Tinh vực An Lạc lại là một kẻ thắng nhờ bối cảnh.

Phạm vi Thần Quốc của người đó cực kỳ nhỏ, thậm chí không thể

dung nạp bản thể của một sinh linh cường đại trong Thần Quốc của họ.

Hơn nữa lại không có bất kỳ sinh linh nào.

Bởi vậy, họ lại càng thêm khinh thường Đại Việt Quốc.

Điều này thực chất là thế giới của Diệp Hiên ngụy trang, là một thủ đoạn do Chu Nguyên Chương để lại.

Những người khác nhau nhìn thấy thế giới của Diệp Hiên sẽ có những hình dạng khác nhau.

Những kẻ có lòng kiêu ngạo tự đại, nhìn thấy thế giới của Diệp Hiên tự nhiên sẽ là loại cực kỳ nhỏ yếu.

Còn nếu trong lòng cẩn trọng tỉ mỉ, mới có thể nhìn ra một tia cường đại trong Thần Quốc của Diệp Hiên.

Nhưng cũng không đến mức quá khó tin, chỉ là loại cường đại hơn người bình thường một chút mà thôi.

Bởi vì đôi khi cái gọi là tuyệt mật thực chất chỉ hại Diệp Hiên.

Rốt cuộc, nếu nhiều người nhìn thấy tuyệt mật của Diệp Hiên mà không thể thăm dò, sẽ nảy sinh rất nhiều ý đồ xấu.

Phác Chính Thái nghe vậy, nhìn Thôi Tây với vẻ mặt như nhìn thằng ngốc.

Hắn càng nhìn càng cảm thấy tên này đang trêu mình.

Một quán quân giải đấu tinh vực lớn đến như vậy, phạm vi còn lớn hơn cả quốc gia Tây Bát Quốc, ngươi mẹ nó nói với tôi người này là phế vật sao?

Dựa vào bối cảnh à?

Ngay lập tức, Phác Chính Thái liền cảm thấy thằng nhóc này ngốc

rồi, vội vàng sử dụng thiết bị đặc thù kia để bắt đầu thăm dò.

Không lâu sau.

"Thì ra là vậy!

Rất mạnh!

Nhưng vẫn chưa đủ!

Xa xa chưa đủ!" Khóe miệng Phác Chính Thái lộ ra một nụ cười quỷ dị, trong lòng khá vui mừng.

Nếu nói ngay cả quán quân Tinh vực An Lạc cũng chỉ có trình độ này, vậy thì Đại Việt Quốc quả thật cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Phác tiên sinh?

Ngài nói gì vậy?" Thôi Tây nghe xong, có chút mơ hồ hỏi.

Không biết vì sao Phác Chính Thái vừa rồi lại nhìn hắn với ánh mắt đó, sau đó lại nói ra những lời này.

"Ngươi tên ngốc này!

Thằng đần!

Thần Quốc của top 10 Tinh vực An Lạc làm sao có thể yếu kém như vậy?!

Ngươi đã bị ảo ảnh mê hoặc!

Vừa rồi Ta ra tay nhìn thử một cái, phát hiện Thần Quốc của hắn rất mạnh!

Nhưng so với Ta thì vẫn kém rất nhiều!

Nhưng so với các ngươi thì cũng tương đương rồi, nếu các ngươi đơn độc gặp phải hắn, hãy nhớ đừng đối đầu trực diện!" Phác Chính Thái mắng Thôi Tây một trận té tát, sau đó lại dặn dò.

Sau khi vào Thần Vực, không phải cứ muốn ở cùng nhau là được,

tất cả sẽ bị phân tán ngẫu nhiên.

Vì vậy mới dặn dò bọn chúng như vậy.

Nhưng mặc dù bị phân tán, họ vẫn có thể phát triển tốt hơn.

Kết giao xa, tấn công gần, từng bước ăn mòn, hướng về địa bàn của đối phương.

"Vâng!

Xin lỗi!" Thôi Tây tuy bị mắng, nhưng không hề có chút giận dỗi nào, cùng với những người khác cúi đầu, sau đó lại nói một tiếng xin lỗi.

"Đợi sau khi vào Thần Vực, đừng vội vàng tìm kiếm Sáng Thế Thần cường đại của đối phương để đơn đấu, mà hãy cố gắng hết sức phát triển địa bàn của mình, đừng để bị mất nhà!

Hơn nữa, tất cả hãy lập tức hướng về phía đồng minh gần mình mà phát triển, cố gắng liên kết thành một tuyến.

Bất kể là vài người chúng ta, hay là các quốc gia khác, chỉ cần không phải người Đại Việt Quốc, thì đều là đồng minh của chúng ta, nhớ kỹ chưa?!" Lời nói của Phác Chính Thái tuy âm lượng không lớn, nhưng lại cực kỳ mãnh liệt, giọng điệu rất kích động nói.

Đây có lẽ cũng là một đặc điểm của bọn Tiểu Tây Bát chăng...

"Vâng!" Chín thiếu niên còn lại đều cúi đầu đáp lời, thân thể đứng thẳng nói.

Một bên khác.

"Đại Việt Quốc vẫn cường đại như vậy sao..." Một thiếu niên mặc Phù Tang phục sau khi nhìn thấy thế giới của các quán quân giải đấu tinh vực, không nhịn được cảm thán.

Người dẫn đầu là một thiếu niên cầm đao, cũng mặc Phù Tang

phục.

Mười người này đều mặc Phù Tang phục của quốc gia mình.

Lúc này, mười người quỳ ngồi cùng một chỗ, bắt đầu thảo luận với nhau.

"Đại Việt Quốc cường thịnh như vậy, nhưng may mắn là chúng ta có Thiên Chiếu Đại Thần hộ mệnh, được thiên phú này ban tặng mà ra đời.

Khóa này, chúng ta không kém họ là bao.

Nhưng chúng ta cũng tuyệt đối không được khinh suất, Đại Việt Quốc cường thịnh đến nay không biết bao nhiêu năm tháng.

Tuyệt đối không thể kiêu ngạo như Tiểu Tây Bát, các ngươi đã hiểu chưa?" Thiếu niên cầm đao sắc mặt nghiêm nghị, thanh đao dài cắm trong vỏ đặt trên đùi, trầm giọng hỏi.

Đôi mắt hắn như mắt ưng quét qua mọi người có mặt, khiến họ đều không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

"Hải!" Chín người còn lại đều cúi đầu khom lưng đáp.

Cùng lúc đó, không biết bao nhiêu lưu học sinh ngoại quốc đang mài đao xoèn xoẹt, bắt đầu bàn bạc các loại đối sách.

Còn về liên minh giữa hai bên, thì không ai đặc biệt nhắc đến, bởi vì mặc định rằng họ chính là một phe.

Trước khi xử lý xong các học tử Đại Việt Quốc, bọn họ sẽ không động thủ.

Còn về cái gọi là vị trí thứ nhất, thứ hai, điều đó không quan trọng.

Quan trọng là thứ nhất, thứ hai không phải của Đại Việt Quốc là được.

Ít nhất vị trí thứ nhất không thể là người Đại Việt Quốc.

Chỉ cần họ làm được điều này, thì không nghi ngờ gì đó chính là thành công.

Còn việc có phải người quốc gia mình hay không thì cũng không quan trọng nữa.

Đương nhiên, nếu cuối cùng là người của quốc gia mình giành được thì còn gì tốt hơn.

Nhưng nếu không phải, thì cũng không sao, cũng không quan trọng lắm.

Điều quan trọng là trong cuộc thi toàn quốc của Đại Việt Quốc đã cướp mất ngôi quán quân vốn thuộc về Đại Việt Quốc, đây mới là mục đích thực sự của họ.

Nếu thật sự đạt được điều này, sau khi về nước chắc chắn sẽ là phú quý vinh hoa, không biết sẽ nhận được bao nhiêu bảo vật.

"Thời gian cũng gần hết rồi..." Diệp Hiên lẩm bẩm, cũng sắp đến lúc Thần Vực mở cửa rồi.

Giải đấu toàn quốc cũng chỉ là chuyện của hai ngày này.

Lần giải đấu toàn quốc này, phần thưởng Thần Nguyên tự nhiên là vô số.

Những thứ này trong mắt bất kỳ ai cũng đều là cực kỳ cần thiết, đương nhiên cũng bao gồm Diệp Hiên.

Diệp Hiên tự nhiên không nhịn được muốn tham gia vào đó.

Chưa nói đến phần thưởng cuối cùng là gì, ít nhất những loại Thần Nguyên thì chắc chắn là không thể thiếu.

Mà mỗi ngày Thần Nguyên tiêu hao để duy trì Thần Quốc là một con số khổng lồ.

Chương 130

Nếu không duy trì, linh khí thiên địa trong Thần Quốc sẽ ngày càng loãng, ngày càng nhạt, cuối cùng số người thành Đạo sẽ ngày càng ít đi, thậm chí đến cả trường sinh cửu viễn cũng không làm được, cuối cùng sẽ tiến vào thời đại Mạt Pháp.

Sẽ không còn sinh linh Nhất giai mới nào ra đời, cuối cùng vũ trụ chết chóc, không biết trải qua bao nhiêu năm tháng cho đến khi Thần Quốc hoàn toàn chết lặng, ngay cả sinh linh mới cũng không còn.

Trừ những sinh linh đã sớm chứng Đạo thành công ra, tất cả cuối cùng đều sẽ hóa thành một vùng phế tích.

Vì vậy, Thần Nguyên là vật tư mà mỗi Sáng Thế Thần đều cần.

Ít nhất, muốn Thần Quốc cường thịnh lên, thì đó là một loại tài nguyên không thể thiếu.

Thần Nguyên nạp vào càng nhiều, Thần Quốc hấp thu càng nhiều, thì nội tình Thần Quốc càng mạnh, sinh linh của Thần Quốc cũng sẽ càng mạnh, sau đó Sáng Thế Thần cũng sẽ càng mạnh.

Đây là một vòng tuần hoàn.

Đương nhiên, điều này cũng phải xem tiềm lực của Thần Quốc ra sao.

Một số Thần Quốc rác rưởi, cho dù có nạp một vạn ức Thần Nguyên vào, cũng không có bất kỳ tác dụng nào, bởi vì căn bản không thể hấp thu, chỉ là nạp phí công mà thôi.

Nhưng đối với thế giới Hỗn Độn như của Diệp Hiên, thì hoàn toàn khác biệt.

Tiềm lực vô hạn, có ba nghìn Đại Đạo tồn tại, cấu thành một

Thần Quốc hoàn chỉnh, tất cả Đại Đạo đều sẽ được thai nghén trong đó.

Thế giới như vậy có tiềm lực vô tận, bất kể có bao nhiêu Thần Nguyên, thế giới Hỗn Độn đều có thể hấp thu vào.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Diệp Hiên có thể nạp đầy một lần là vô địch.

Có hấp thu cũng cần có thời gian, không phải cứ dồn hết vào là được.

Nếu không, đã không có những cái gọi là tuyển chọn thiên tài này rồi.

Chỉ cần những Sáng Thế Thần cao cao tại thượng kia chuyên môn chọn ra tuyệt thế thiên tài, sau đó dồn hết Thần Nguyên nuôi dưỡng chẳng phải sẽ trực tiếp vô địch sao.

Những Thần Nguyên này cũng cần đủ thời gian để hấp thu.

Hấp thu quá nhiều một lúc chỉ sẽ là nhổ mạ giúp cây lớn mà thôi.

Không lâu sau, trước mặt Diệp Hiên bỗng nhiên xuất hiện một tấm vé vào cửa.

Tấm vé này là vé vào Thần Vực.

Sau khi được chứng nhận bằng tấm vé này mới có thể thông qua Cửa Thần Vực, tiến vào trong Thần Vực.

Thần Vực và các giải đấu Tinh vực có điểm tương đồng là đều không cần thật sự chạy đến một nơi nào đó để chờ đợi.

Để vào Thần Vực chỉ cần tâm niệm vừa động, trước mặt tự nhiên sẽ có một thông đạo không gian hiện ra.

Bước vào đó liền có thể khiến bản thể vượt qua vô số thời không để trực tiếp đến trong Thần Vực.

“Pháp Tắc không gian thật mạnh mẽ, hư không độ vật, đây là thủ đoạn mà Sáng Thế Thần cao giai mới có.” Diệp Hiên không khỏi cảm thán.

Mặc dù hắn cũng đã tham ngộ Đại Đạo không gian, nhưng hắn lại căn bản không thể làm được chuyện như vậy.

Diệp Hiên có thể tự mình truyền tống trong hư không, có thể vượt qua vô cùng khoảng cách không gian.

Nhưng tiền đề là cần có một điểm tọa độ để tránh bản thân bị lạc.

Mà Sáng Thế Thần thi triển thần thông này trước mặt hắn chắc chắn là cực kỳ cường đại, giống như Chu Nguyên Chương đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn lúc trước.

Chu Nguyên Chương đâu có cần điểm tọa độ, nhưng người ta vẫn có thể trong một niệm vượt qua vô cùng tinh hải mà đến trước mặt hắn.

Nhưng Diệp Hiên thì không thể làm được, hơn nữa cũng không thể làm được hư không độ vật.

Trong vũ trụ, Sáng Thế Thần có đẳng cấp càng cao thì quyền năng sở hữu càng lớn, sự ràng buộc của hiện thực đối với họ càng nhỏ.

Cùng một chiêu thức, một Sáng Thế Thần Ngũ giai thi triển ra sẽ mạnh hơn rất nhiều so với Sáng Thế Thần Tứ giai.

Diệp Hiên đôi khi cũng từng nghĩ, liệu vũ trụ mà mình đang ở đây có phải cũng chỉ là Thần Quốc của người khác hay không.

Bởi vì lịch sử phát triển rất giống, trải qua một thời gian phát triển, từ phàm nhân đi đến sinh linh Nhất giai, trong đó chính là đột phá mãnh liệt, thời gian sử dụng cực ít.

Phát hiện Thần Nguyên sau đó cũng là như vậy.

Mà nếu thật sự là như vậy, thì kẻ mạnh nhất trong vũ trụ mà Diệp Hiên đang ở cũng chỉ là Sáng Thế Thần Bát giai.

Điều này có phải nói lên rằng nếu thật sự là thế, thì vị tồn tại đó cũng chỉ là Bát giai mà thôi...

Nhưng ý niệm này rất nhanh đã bị hắn quẳng ra sau đầu, bởi vì hoàn toàn không cần thiết phải rối rắm về điểm này.

Liệu có thật như vậy hay không, chỉ có thể đợi đến khi hắn leo lên đỉnh phong mới biết được.

Trước khi trở thành chí cường của vũ trụ, không thể nào tham ngộ được vũ trụ này.

Thần Nguyên rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại có thể mang đến cho nhân loại hệ thống Sáng Thế Thần này, cũng như vì sao những ma vật kia không dựa vào Thần Nguyên mà vẫn cường đại như vậy, những vấn đề này đều từng xuất hiện trong đầu Diệp Hiên.

Nhưng cũng chỉ là từng xuất hiện mà thôi, chứ hắn không hề tỉ mỉ đào sâu, cũng không thật sự nghĩ ngợi gì nhiều.

Nghĩ nhiều cũng chỉ thêm phiền não, căn bản không có lợi ích gì.

Ngay sau đó, Diệp Hiên vươn tay cầm lấy tấm vé vào cửa kia.

Lập tức, lại có một giọng nói truyền đến.

"Xin hỏi có muốn tiến hành liên kết không?

Sau khi liên kết, tấm vé sẽ biến mất.

Cho đến khi phân định thắng bại, ngươi đều có thể tùy thời tùy chỗ tiến vào chiến trường Thần Vực." "Đương nhiên!" Diệp Hiên khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Sau khi Diệp Hiên xác nhận, lập tức một đạo quang mang lóe lên bao phủ lấy hắn, tấm vé cũng biến mất.

Sau khi liên kết, lại có một giọng nói xuất hiện.

"Mời các học tử đã liên kết thành công trong vòng ba ngày tiến vào Thần Vực.

Sau khi tiến vào sẽ lập tức nhận được một khối lãnh địa thuộc về mình.

Nếu trong ba ngày mà học tử chưa tiến vào Thần Vực sẽ tự động bị coi là từ bỏ giải đấu lần này." Hai giọng nói này đều là của cùng một người, cũng đã được thiết lập sẵn.

Chỉ cần chủ nhân cầm lấy tấm vé sẽ kích hoạt giọng nói thứ nhất, sau khi chủ nhân liên kết sẽ xuất hiện giọng nói thứ hai.

"Trong vòng ba ngày à...

Tức là trong ba ngày đó, bất kể lúc nào, ở đâu cũng có thể tiến vào.

Điều này cũng có nghĩa là những người vào trước thực chất có lợi thế, bởi vì bên trong có rất nhiều đất vô chủ, có thể đi trước chinh phạt chiếm lĩnh.

Mà mỗi khối lãnh thổ muốn chiếm lĩnh thì cần phải kết nối từng khối một, không thể nhảy cóc trực tiếp..." Diệp Hiên lẩm bẩm.

Sau khi hắn hấp thu tấm vé, rất nhiều quy tắc bên trong cũng theo đó mà hiểu rõ.

Rất đơn giản, cuộc đại chiến Thần Vực này giống như một trò chơi chiến kỳ mà thôi.

Hơn nữa, đó là loại phải chiếm lĩnh từng ô một.

Và nếu muốn chiếm lĩnh đất vô chủ, thì cần phải đối phó với những ma vật trên đất vô chủ đó.

Còn ngoài ma vật ra, cũng có thể sử dụng sinh linh trong Thần Quốc của mình đến trấn thủ.

Đương nhiên, cũng có thể tự mình ra trận trấn thủ.

Nhưng nếu bản thân bị đối phương đánh bại hoặc bắt được, thì coi như chiến bại và rút khỏi trò chơi.

Bản thân thân chinh thất bại thì không sao, chạy thoát được là được.

Nhưng nếu bị người ta bắt giữ, thì đó lại là một chuyện khác.

Trực tiếp rút tấm vé ra, rồi ném đi, thì coi như tự động bị loại.

Không thể không nói, Thần Vực này cực kỳ giống một trò chơi.

Chỉ là trò chơi này có khả năng sẽ chết người, bởi vì lần này không phải thần niệm và hình chiếu Thần Quốc, mà là sự va chạm thật sự của bản thân.

Mặc dù Thần Vực cũng không phải là không gian chân thực trong vũ trụ này, nhưng lại có thể khiến người ta thật sự vẫn lạc.

"Tiến vào Thần Vực!" Diệp Hiên tâm niệm vừa động, thầm lặng gợi lên sức mạnh huyền diệu ẩn chứa trên tấm vé trong cơ thể.

Đó là sức mạnh không gian, là một thứ giống như vật kích hoạt.

Ông!!

Đột nhiên không gian trước mặt Diệp Hiên vặn vẹo, hình thành một thứ giống như hố đen.

Một thông đạo thời không từ đó hiện ra.

Bên trong ẩn chứa một thứ vừa đáng sợ lại vừa khiến người ta khát khao, như thể bên trong có cơ duyên lớn cũng có đại khủng bố vậy.

Trong khoảnh khắc, một cánh cửa lớn xuất hiện.

Trên cánh cửa có những minh văn huyền ảo vô cùng, đó là những

thứ do Sáng Thế Thần cao giai khắc họa.

Từng đạo phù văn đó thực chất đều là sự hiển hóa của một đạo lực lượng Đại Đạo.

Diệp Hiên nhìn cánh cửa lớn gần ngay trước mắt, Đại Đạo không gian trong cơ thể hắn ẩn ẩn chấn động.

Diệp Hiên khắc ghi tất cả phù văn trên cánh cửa lớn này vào lòng.

Trong chốc lát, Đại Đạo không gian lại có một số nâng cao.

Sau đó, Diệp Hiên một ngón tay điểm ra, cánh cửa lớn kia lập tức mở rộng.

Một lực hấp dẫn xuất hiện, hắn bước một bước, tiến vào bên trong cánh cửa.

Hưu!

Khoảnh khắc tiếp theo, cánh cửa lớn cùng với Diệp Hiên đồng thời biến mất trong vũ trụ tinh thần, như thể chưa từng xuất hiện bao giờ.

Sáng Thế Đại Lục, Đại Chu Học Viện.

"Đã bắt đầu lần lượt có học tử tiến vào Thần Vực rồi, cũng đến lúc mở trực tiếp toàn quốc." Cơ Xương nói với phó hiệu trưởng kiêm giáo viên tuyển sinh Bá Ấp Khảo đang đứng bên cạnh.

Mặc dù Ngũ Đại Học Viện trên danh nghĩa đều là tồn tại đẳng cấp ngang nhau, nhưng xét về ý nghĩa chính trị thực tế, Đại Chu Học Viện lại là nơi có địa vị cao nhất, cũng là tồn tại được xem là đứng đầu Ngũ Đại Học Viện.

Đây cũng là lý do vì sao một số việc đều trực tiếp giao cho viện trưởng Đại Chu Học Viện kiểm soát.

Phần lớn học tử xuất thân từ Đại Chu Học Viện đều đã tiến vào

các cơ quan chính phủ cấp cao, có thể nói là môn sinh thân cận của họ trải rộng khắp thiên hạ.

"Được." Bá Ấp Khảo gật đầu, sau đó ra vài lệnh chỉ, liền mở trực tiếp đồng bộ toàn quốc cuộc chiến Thần Vực, tức là giải đấu toàn quốc.

Sở dĩ mở trực tiếp toàn quốc cũng là để khuấy động không khí, hơn nữa cũng cần công bằng.

Có trực tiếp toàn quốc, có gian lận hay không thì ai cũng biết, chẳng lẽ dưới mí mắt mọi người mà ban tổ chức còn có thể làm trò gian lận gì sao.

Hơn nữa, lần trực tiếp toàn quốc này là trực tiếp từ thủ đô đến các huyện thành bình thường đều có, có thể nói là thật sự bao phủ toàn bộ quốc gia.

Ngoài việc có loại trực tiếp toàn quốc trên màn chiếu này, thực tế Thần Vực vẫn có hiện trường.

Thần Vực ở bên ngoài chỉ là một khối đất nhỏ, nhưng bên trong Thần Vực lại có không gian cực kỳ rộng lớn.

Điều này là một thủ đoạn thường thấy, không có gì đặc biệt nổi bật.

Mà xung quanh Thần Vực, thì bị Đại Việt Quốc bao phủ và san bằng, sau đó lại xây dựng một đài quan sát.

Đài quan sát cũng có không gian chồng chất vô tận.

Mặc dù nhìn từ bên ngoài, hiện trường giải đấu toàn quốc này chẳng qua chỉ lớn bằng một sân vận động bình thường, nhưng trên thực tế, khi bước vào đó sẽ phát hiện chỗ ngồi ở đây là vô tận.

Bất kể ngồi thế nào, ngồi bao nhiêu người, cũng không thể lấp

đầy.

Mà việc vào xem cũng không cần vé hay tiền.

Chỉ cần muốn đến hiện trường xem là có thể đến.

Vì vậy, mỗi kỳ chiến Thần Vực đều có rất nhiều người đến hiện trường xem.

Tiền vé chẳng qua là để hạn chế số người mà thôi.

Khi không cần hạn chế số người, thì cũng không cần thu phí nữa.

Đài quan sát không có bất kỳ trang trí xa hoa nào, chỉ là từng chỗ ngồi.

Ngay cả lối đi cũng không có.

Chỉ cần ngươi tiến vào đó, sẽ tự động ngẫu nhiên nhận được một chỗ ngồi.

Lúc này, trong đài quan sát Thần Vực nằm trong thủ đô của Sáng Thế Đại Lục, có không biết bao nhiêu người đang ngồi.

Phần lớn những người này đều là các học tử năm nhất, sau đó mới đến các nhân sĩ xã hội các giới.

Giải đấu toàn quốc tuy không đại biểu chiến lực cao nhất của tất cả học tử Đại Việt Quốc, nhưng lại thật sự đại biểu chiến lực cao nhất của các học tử khóa này của Đại Việt Quốc.

Cũng là loại sự kiện được mong chờ nhất trong tất cả các sự kiện của Đại Việt Quốc.

Duy chỉ có trận đấu này mới có thể khiến tất cả mọi người trong toàn quốc đều có thể theo dõi.

Các đại tinh vực có hàng trăm vị thiên kiêu xuất chiến, lần này là hơn tám vạn người.

Loại sự kiện này không có học tử ở các tinh vực khác tham gia.

Nếu họ muốn tham gia thì chỉ có thể với tư cách lưu học sinh để tham gia giải đấu của quốc gia tinh vực sở tại.

Chương 131

Vì vậy, lần này đã thiếu đi hơn hai mươi vạn người.

Ngay cả khi cộng thêm một số lưu học sinh của các quốc gia, cũng chỉ là hơn tám vạn người mà thôi.

Điều này cũng đại biểu cho sự va chạm giữa những thiên tài có chiến lực mạnh nhất, mạnh nhất của khóa này.

Sở dĩ để một tinh vực có hàng trăm học tử tham gia là để có cơ hội kết minh tốt hơn trong Thần Vực này.

Bởi vì chiến tranh Thần Vực tuy trên lý thuyết là chiến tranh cá nhân, nhưng vì quy tắc thi đấu độc đáo, nên trên thực tế cũng là khảo nghiệm khả năng lập nhóm, kết đội.

Mà các học tử trong cùng một tinh vực theo tiềm thức sẽ tìm kiếm người mạnh nhất trong nhà để nương tựa.

Vì bản thân không thể giành được quán quân, vậy thì cùng với người mạnh nhất trở thành quán quân cũng coi như là làm rạng danh tinh vực quê hương mình.

Đây chính là lý do vì sao số lượng người tham gia giải đấu toàn quốc lại được nới rộng đến top một trăm tinh vực, là để cuộc thi này trở nên thú vị hơn.

Nếu không, mỗi tinh vực chỉ cần cử ba tuyển thủ hàng đầu tham gia là đủ rồi.

Rốt cuộc, khoảng cách giữa ba người đứng đầu có thể hơi nhỏ, có khả năng do không phát huy tốt.

Nhưng không đến mức một trăm người đứng đầu đều có khoảng cách nhỏ so với ba người đứng đầu.

Hiện giờ Hồng Hoang, cùng với lần trước Diệp Hiên lại một lần nữa rót lực lượng Thần Nguyên vào, đã trở nên cực kỳ cường đại.

Cục diện tổng thể của thế giới Hồng Hoang đã hoàn toàn thay đổi.

Nhân Tộc sau khi trải qua vài nguyên hội phát triển, đã trực tiếp từ chỗ miễn cưỡng đứng vững gót chân trong Hồng Hoang ban đầu, trở thành chủng tộc mạnh nhất hiện nay, ngoại trừ Vu, Yêu, Long Tam Tộc.

Tức là đã trở thành Tứ Đại Chủng Tộc.

Lãnh địa của Nhân Tộc cũng đã chiếm được không ít từ tay Vu Tộc.

Mà Vu Tộc cũng không hề triển khai xung đột quy mô lớn với Nhân Tộc, tất cả chỉ là tranh chấp lãnh địa nhỏ, những ma sát nhỏ.

Ý nguyện của Vu Tộc là quản lý toàn bộ Hồng Hoang, duy trì an toàn Hồng Hoang, không để những thần thánh kia tùy ý phá hoại Hồng Hoang.

Còn về lãnh địa, thiếu đi một chút thì cũng đành vậy.

Chỉ có chịu nhượng bộ mới có thể tránh khỏi xung đột lớn hơn xảy ra.

Rốt cuộc, Nhân Tộc là chủng tộc mới sinh, muốn mở rộng địa bàn là điều rất bình thường.

Côn Luân Sơn Mạch, nơi Bất Chu Sơn tọa lạc, rốt cuộc là nơi của Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân môn.

Vì vậy, Nhân Tộc không hề điên cuồng bành trướng ở đây, mà bắt đầu bành trướng ở những nơi xa xôi.

Mà Tam Thanh ở Bất Chu Sơn, Thái Thượng cũng đã thành công lập ra Nhân Môn trong Nhân Tộc, nhờ một tia Công Đức mà dẫn xuất

Công Đức khai thiên, trực tiếp bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cuối cùng đã bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã Cảnh Giới, chỉ còn thiếu việc lập ra môn giáo phái mà mình mong muốn, liền có thể dẫn xuất Công Đức khai thiên để trực tiếp bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Tam Thanh, trừ Nguyên Thủy ra, cũng coi như đã đắc đạo chính quả, được xem là thế lực mạnh nhất trong số tán tu.

Yêu Tộc thì càng không cần nói, dựa vào sự tồn tại của Thiên Đình, Khí Vận ngày càng cường thịnh vô song.

Thiên Đế Đế Tuấn chiếu rọi chư thiên vạn giới, chỉ cần có hóa thân của mặt trời tồn tại, thì Đế Tuấn không thể nào vẫn lạc.

Muốn giết chết Đế Tuấn, thì phải xóa bỏ tất cả các vì sao mang theo niệm của mặt trời trên khắp bầu trời.

Thêm vào đó, Đế Tuấn và các vì sao trong vô cùng vô tận thời không cũng phải bị xóa bỏ.

Điều này hiển nhiên không có bất kỳ sinh linh nào có thể làm được.

Mà giờ đây Nhân Tộc sở hữu hơn ba trăm tu sĩ Hỗn Nguyên Chân Ngã Cảnh Giới, nhưng lại không một ai thành công bước vào Hỗn Nguyên Đạo Quả Cảnh Giới.

Đây cũng là điều thực sự khiến Nhân Tộc chưa bước vào địa vị ngang hàng với Tam Đại Chủng Tộc.

Yêu Tộc có Thiên Đế Đế Tuấn, Thiên Hậu Hi Hòa, Đông Hoàng Thái Nhất, Tứ Đại Yêu Hoàng, Thập Đại Yêu Soái đều là những tồn tại đã bước vào Hỗn Nguyên Đạo Quả Cảnh Giới.

Còn Vu Tộc có mười hai Tổ Vu đã bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Lại còn có Hậu Nghệ, Hình Thiên, Cửu Phượng cùng với Phong Đô Đại Đế Xi Vưu trong Địa Phủ, bốn vị Vu cường đại nhất này cũng đều đã bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Thêm vào sự tồn tại của Địa Phủ, Thổ Bá trong Địa Phủ cũng đã bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Long Tộc cũng tương tự như vậy, Long Hoàng Long Vương, Tứ Đại Long Vương, Bát Đại Long Soái đều là những tồn tại đã bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Duy chỉ có Tứ Đại Chủng Tộc, tuy có không ít người bước vào Hỗn Nguyên Chân Ngã Cảnh Giới, nhưng lại không một ai bước vào Hỗn Nguyên Đạo Quả Cảnh Giới.

Kẻ chưa đạt Hỗn Nguyên, chung quy cũng chỉ là kiến hôi.

Chỉ có sinh linh đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, mới được coi là thật sự bước vào đỉnh phong của Hồng Hoang.

Và cũng chỉ có chủng tộc sở hữu sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên mới có thể được xưng là đại tộc.

Nhân tộc Tổ Đình.

Cùng với sự phát triển của Nhân tộc, Nhân tộc Tổ Địa năm xưa cũng đã trở thành Nhân tộc Tổ Đình.

Âm Dương Đàm từng thai nghén Nhân tộc cũng đã biến thành một thánh địa, luôn có rất nhiều Nhân tộc tìm đến nơi đây để tế bái.

Tế bái những người đã lập nên công lao hiển hách cho Nhân tộc, những người đã chiến tử sa trường, đồng thời tế tự Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, người đã sáng tạo ra Nhân tộc. "Nhân tộc chưa có

Hỗn Nguyên, tuy rằng có Thánh Mẫu che chở, Thiên Đình cũng sẽ không động đến chúng ta, nhưng suy cho cùng vẫn tồn tại mối họa ngầm.

Nếu Vu tộc thật sự ra tay, e rằng dù Thánh Mẫu nương nương có xuất thủ cũng khó lòng ngăn cản Nhân tộc bị diệt vong trong một đêm." Thạch Hạo Thị nhíu mày nói.

Y đã là cường giả mạnh nhất Nhân tộc, ngoại trừ Toại Nhân Thị, với một tay Vô Địch Đại Đạo trấn áp chư thiên.

Danh xưng Chiến Thần Nhân tộc, chấn động Hồng Hoang.

Có thể nói y chính là Thái Nhất của Nhân tộc, Hình Thiên của Vu tộc, chiến lực vô song.

Ba vị tồn tại này đều là Chiến Thần lừng danh.

Đương nhiên, hiện tại tu vi cảnh giới của Thạch Hạo Thị vẫn còn kém hai vị trên một bậc, dù sao y cũng chỉ là một sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã mà thôi.

Nếu thật sự giao chiến, Thái Nhất có thể miểu sát Hình Thiên, Hình Thiên cũng có thể miểu sát Thạch Hạo Thị, nhưng điều này không hề cản trở danh xưng Chiến Thần của bản thân bọn họ. "Nhân tộc chúng ta muốn thực sự ngật lập giữa Hồng Hoang, không cần nhìn sắc mặt của bất kỳ tồn tại nào khác, thì vẫn phải sản sinh ra cảnh giới Hỗn Nguyên, hơn nữa không thể chỉ có một vị, mà phải có thật nhiều vị." Tô Minh Thị, người khoác y phục trắng, cũng nói như vậy.

Xuyên suốt bao năm tang thương của Nhân tộc, bọn họ vẫn luôn đứng trên đỉnh cao Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc phấn đấu tiến về phía trước.

Nay Nhân tộc cường đại như vậy, phía sau không thể thiếu sự cống hiến của những Thiên Chi Kiêu Tử này.

Đương nhiên, bản thân bọn họ cũng là một phần tử của Nhân tộc, hơn nữa những tộc nhân khác của Nhân tộc cũng rất nỗ lực, rất lợi hại. "Khí Vận Nhân tộc cường đại, nhưng lại bị chia thành mười tám phần.

Nay Nhân tộc cường thịnh như vậy, những bộ lạc được diễn sinh ra có đến hơn ba trăm, Khí Vận lại lần nữa bị chia cắt.

Muốn đạp phá cảnh giới Hỗn Nguyên, thì phải tụ tập Khí Vận hoặc Đại Công Đức." "Việc Công Đức không dễ dàng có được, tốt nhất là lợi dụng Khí Vận để chứng Đạo, hơn nữa sau khi Khí Vận chứng Đạo, còn có thể chuyển hóa Khí Vận cho một vị khác, như vậy Nhân tộc mới có thể không ngừng sản sinh ra cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên." Toại Nhân Thị nhìn khắp toàn trường.

Trong sân không còn là cuộc họp mặt của mười tám vị tộc trưởng bộ lạc năm xưa, mà đã biến thành hơn ba trăm vị, mỗi vị đều là tộc trưởng một bộ lạc, hơn nữa đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Mỗi bộ lạc ít nhất cũng có vài triệu người, nhiều thì lên đến hàng vạn.

Hiện nay, số lượng tộc nhân Nhân tộc đã lên đến vài tỷ, tuy so với ba chủng tộc lớn khác chỉ như hạt cát giữa biển cả, nhưng số lượng này cũng không hề ít.

Toại Nhân Thị tuy danh nghĩa là Cộng Chủ Nhân tộc, nhưng thực tế cũng chỉ là một tộc trưởng bộ lạc, chỉ có điều Khí Vận y chiếm giữ nhiều hơn các tộc trưởng khác một chút mà thôi.

Tuy nhiên, chừng đó không đủ để y chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Bởi vậy, Nhân tộc cần một chức vị mới có khả năng ngưng tụ Khí Vận. "Quả thực là như vậy, Khí Vận phân tán như thế, tuy có lợi cho

việc tu hành của chúng ta, nhưng lại không thể thống nhất.

Cần phải lập thêm một tôn vị nữa trên chúng ta, giống như tôn vị Thiên Đế của Thiên Đình, thống lĩnh mọi sự vụ Nhân tộc, sau đó phân phong cho các tộc trưởng bên dưới.

Như vậy vừa có thể ngưng tụ Khí Vận, lại không làm chậm trễ việc tu hành của chúng ta." Hàn Lập Thị gật đầu, nói ra suy nghĩ trong lòng mình. "Tán đồng." ..... "Tán đồng." Lời này vừa thốt ra, tất cả các tộc trưởng trong toàn bộ hội trường đều nhất loạt gật đầu tán thành.

Bởi vì đây là chuyện có lợi cho toàn bộ Nhân tộc, hơn nữa cũng sẽ không làm tổn hại quá nhiều đến lợi ích của bọn họ.

Chuyện Khí Vận này hư vô mờ mịt nhưng lại là chân thực tồn tại, tuy không thể nắm bắt, trôi nổi bất định, nhưng vẫn có thể tìm thấy dấu vết.

Nếu dùng ý nguyện của Nhân tộc để ngưng tụ ra một tôn quả vị mới, thì vị Nhân tộc mang tôn quả vị này có thể hưởng thụ sự gia trì Khí Vận của toàn Nhân tộc, sau đó lại có thể để các tộc trưởng khác tiếp tục thu hoạch Khí Vận mà mình nên có.

Hiện nay là cấp bình thường, tuy mọi người đều nghe theo Toại Nhân Thị, nhưng đó chỉ là sự tôn kính đối phương mà thôi.

Khí Vận nên phân chia thế nào thì vẫn sẽ phân chia thế ấy.

Nếu thật sự ngưng tụ ra một tôn vị, thì sẽ khác.

Hiện tại các tộc trưởng đều là chia Khí Vận dưới quyền tôn vị đó, nhưng Khí Vận của bản thân tôn vị vẫn tồn tại.

Giống như Thiên Đình, Thiên Đế hưởng thụ sự gia trì Khí Vận của toàn bộ Thiên Đình, tiếp theo là Thiên Hậu, rồi đến Lục Ngự tôn vị, sau đó là Tứ Đại Yêu Hoàng, Thập Đại Yêu Soái...

Nhưng xét theo ý nghĩa nghiêm ngặt, tất cả các tôn vị đều xoay quanh duy nhất tôn vị Thiên Đế này. "Vậy theo ý kiến của các ngươi, nên ngưng tụ ra một tôn vị gì?" Toại Nhân Thị thấy mọi người đều đã đồng ý, bèn nhìn về phía mọi người, hỏi. "Yêu tộc có Yêu Hoàng, Long tộc có Long Hoàng, Nhân tộc chúng ta tự nhiên phải có vị Nhân Hoàng!" Một tộc trưởng nghe vậy lập tức nói. "Không sai!

Nhân Hoàng tốt!" "Nhân Hoàng quả thực có thể!" Thế là, trong chốc lát, từng người đều lên tiếng hưởng ứng.

Duy chỉ có Thạch Hạo Thị không nói một lời.

Cuối cùng, đợi đến khi mọi người bày tỏ xong thái độ, y bất ngờ lên tiếng: "Yêu tộc tuy có Yêu Hoàng, nhưng kẻ thực sự tối cao của Yêu tộc lại không phải cái gọi là Yêu Hoàng, mà là Thiên Đế của Thiên Đình.

Nếu Nhân tộc lấy Nhân Hoàng làm tối cao, chẳng phải là Nhân tộc kém Yêu tộc một bậc sao?" Thạch Hạo Thị cả đời kiêu ngạo vô cùng, cốt cách ngạo nghễ trời sinh, từ nhỏ đến lớn chưa từng bái ai, sao có thể cam chịu để Nhân tộc nằm dưới các tồn tại khác. "Cái này..." Trong chốc lát, toàn bộ hội trường lặng như tờ. "Nhưng Thiên Đế là quả vị do thiên địa ngưng tụ mà thành, lại có Thiên Đình tồn tại.

Nhân tộc chúng ta dù có tự xưng Nhân Đế, thì suy cho cùng cũng chỉ có thể ngưng tụ Khí Vận của một tộc Nhân tộc, không thể nào như Thiên Đế, quang chiếu Cửu Thiên, ngưng tụ Khí Vận của chúng sinh a!" Một Nhân tộc khác phản bác.

Bất luận Nhân tộc lấy gì làm tối cao, thì tôn vị đó vẫn luôn kém Thiên Đế một bậc.

Cái gọi là Nhân Hoàng hay không, chẳng qua chỉ là một danh xưng mà thôi.

Cho dù có mang danh Đại Đế, thì trên thực tế vẫn chỉ là cái quả vị ngưng tụ Khí Vận của toàn bộ Nhân tộc.

Ngay lúc hai người đang tranh cãi, ánh mắt Toại Nhân Thị chợt lóe lên, trong minh minh tự có Đại Đạo gợi ý, y lập tức lĩnh ngộ được nên lấy gì làm tôn. "Đại Đạo cảm ứng, trong Nhân tộc nên lấy Nhân Hoàng làm tôn.

Nhân Hoàng giả, chính là Hoàng của Nhân tộc, tuy rằng chỉ thống ngự Khí Vận của một tộc, nhưng nếu Nhân tộc thật sự có thể trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, thì Nhân Hoàng của Nhân tộc sẽ trở thành một trong Lục Ngự Nhân Hoàng quả vị.

Quả vị Nhân Hoàng này là tôn vị của Lục Ngự, là quả vị do Thiên Địa ngưng tụ mà thành, là tôn của Vạn Tộc Vạn Hoàng.

Nếu có thể nhất thống Hồng Hoang, địa vị của y thậm chí sẽ ở trên Đông Hoàng, chỉ đứng sau quả vị Thiên Đế." Lời nói bình thản của Toại Nhân Thị đã trấn áp tất cả những âm thanh ồn ào phức tạp trong hội trường.

Nhân tộc đương tự cường, nếu thật sự có thể trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, thì phải là Nhân Hoàng của Lục Ngự.

Tuy cùng là Nhân Hoàng, nhưng trên thực tế lại có sự khác biệt.

Giống như quả vị Nhân Hoàng, vốn là trời sinh mà thành, trong Thiên Địa Nhân Tam Tài, Thiên có Thiên Đế, Địa có Địa Hoàng, Nhân có Nhân Hoàng, đều sẽ kiến lập một phương Thần Đình.

Vị Chí Tôn quả vị Nhất Đế Nhị Hoàng này về lý thuyết là quả vị mạnh nhất trong thiên địa, nhưng Đông Hoàng lại là trưởng của Vạn Hoàng, cứng rắn chen chân vào quả vị Chí Cường Chi Hoàng.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa Địa Hoàng và Nhân Hoàng không thể vượt qua Đông Hoàng, mà là trên tiên thiên, Địa Hoàng và

Nhân Hoàng cũng thấp hơn Đông Hoàng một chút, tuy có hạn, nhưng đó vẫn là ở dưới.

Và khi thế lực của Địa Hoàng và Nhân Hoàng bành trướng đến cực điểm, Khí Vận cường đại đến cực điểm, thì có thể vượt qua Đông Hoàng, mạnh hơn Đông Hoàng một chút.

Tuy rằng cũng có hạn, nhưng đó đã là ở trên.

Thực sự, bất luận thế nào, trên Đông Hoàng chỉ có quả vị Thiên Đế trong Thiên Địa Nhân Tam Tài.

Bất luận thế sự đổi dời, mạnh yếu ra sao, quả vị này đều ổn định áp đảo Đông Hoàng, cũng là quả vị duy nhất ổn định áp đảo Đông Hoàng.

Còn hai tôn quả vị Địa Hoàng và Nhân Hoàng thì giới hạn trên cao hơn Đông Hoàng, nhưng giới hạn dưới cũng thấp hơn Đông Hoàng.

Cụ thể còn phải xem tình hình thực tế.

Và trừ Nhất Đế Nhị Hoàng này ra, Đông Hoàng chính là quả vị tối cao trong Hồng Hoang, không có bất kỳ quả vị nào có thể siêu việt tôn vị Đông Hoàng, bao gồm cả Thiên Hậu.

Thiên Hậu lại là một tồn tại cực kỳ đặc thù.

Thiên Hậu trên danh nghĩa cùng Thiên Đế cộng chưởng Hồng Hoang, là tồn tại chỉ kém Thiên Đế, thậm chí ngang bằng.

Nhưng trên thực tế, xét về quả vị lại thấp hơn Đông Hoàng, Địa Hoàng, Nhân Hoàng, thậm chí ngay cả với Nam Hoàng, Tây Hoàng, Bắc Hoàng cũng khó phân trên dưới...

Nhân tộc sở dĩ gọi tôn vị là Nhân Hoàng hoàn toàn là vì tên của tộc quần này là Nhân tộc, nên Hoàng giả tự nhiên phải là Nhân Hoàng.

Thực tế lại không liên quan đến quả vị Nhân Hoàng của Tam Tài

đó, trừ khi Nhân tộc thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính, mới có thể liên quan, gắn liền đẳng cấp.

Thực tế chính là bất luận Thiên Địa Nhân Vật Chính là ai, quả vị Nhân Hoàng đều thuộc về chủng tộc đó.

Tộc quần nào có thể thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính, thì Hoàng của tộc đó sẽ có được quả vị Nhân Hoàng. "Thiên có Thiên Đình, vị cư Hồng Hoang chí cực, quang chiếu tất cả chư thiên, trấn áp vô cùng thời không, là chỗ chí cao của mọi thứ, quản hạt mọi sự vụ trong vô tận thời không của chư thiên; Địa có Địa Phủ, thu nạp vô tận tử vong chân linh, là quốc độ của vong giả.

Nếu Địa Phủ thống nhất vô cùng quốc độ vong giả của chư thiên, thì có thể khiến vị Địa Hoàng siêu việt tôn vị Đông Hoàng; và trong Thiên Địa Nhân Tam Tài, lại có quả vị Nhân Hoàng ra đời.

Chương 132

Nhân gian đương có Nhân Đình, thống hạt mọi sự vụ nhân gian.

Nếu Nhân Đình thống nhất vô cùng nhân gian của chư thiên, thì quả vị Nhân Hoàng sẽ có thể siêu việt tôn vị Đông Hoàng." Toại Nhân Thị thản nhiên mở miệng nói, nhưng trong ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Y đang kỳ vọng Nhân tộc thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính, y đang kỳ vọng Nhân tộc kiến lập Nhân Đình, thống hạt mọi sự vụ nhân gian.

Đến lúc đó, Nhân tộc sẽ cường đại đến nhường nào!

Đến lúc đó, Nhân tộc mới thực sự ngật lập trên đỉnh Hồng Hoang!

Và y kiên tin điều này nhất định có thể làm được!

Bằng không, vì sao tên của tộc quần bọn họ lại đổi thành Nhân tộc?!

Điều này không phải do Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương ban tặng, mà là trong minh minh Đại Đạo mượn miệng Nữ Oa mà đổi thành Nhân tộc!

Và quả vị Nhân Hoàng chính là tôn vị Nhân Hoàng thuộc về Nhân tộc! "Bởi vậy, Nhân tộc chúng ta nên lấy Nhân Hoàng làm tôn.

Nhân Hoàng giả, nắm giữ mọi sự vụ lớn nhỏ của Nhân tộc, vị trí trên tất cả các chức vụ của Nhân tộc.

Bất luận là các tộc trưởng hay tộc nhân các tộc, đều phải lấy Nhân Hoàng làm tôn!" Toại Nhân Thị miệng ngậm Thiên Hàm, một lời nói ra những điều y cảm ngộ được từ trong Đại Đạo.

Oanh long long!

Một trận sấm sét giữa trời quang vang lên, đó là Đại Đạo biểu thị sự chấp thuận quả vị Nhân Hoàng của Nhân tộc. "Vì Nhân Hoàng chi vị đã được định, ta, tộc trưởng bộ lạc Thạch Hạo Thị, xin suy tôn Nhân tộc Cộng Chủ Toại Nhân Thị làm Nhân Hoàng!" Thạch Hạo Thị lớn tiếng nói.

Quả vị Nhân Hoàng sơ thành, trừ Toại Nhân Thị có thể ổn định áp đảo những người khác một bậc, thì thực sự không còn ai có thể khiến mỗi người tâm phục khẩu phục.

Ngay cả Thạch Hạo Thị cường hãn vô song, chiến lực vô địch, cũng sẽ có người không phục.

Duy chỉ có Toại Nhân Thị, mới có thể khiến hàng tỷ Nhân tộc tâm phục khẩu phục.

Những cống hiến Toại Nhân Thị đã làm trong những năm qua, bọn họ đều nhìn thấy, ghi nhớ trong lòng.

Tân Hỏa Đại Đạo đã gánh vác quá nhiều, quá nhiều trách nhiệm của Nhân tộc.

Toại Nhân Thị luôn âm thầm cống hiến ở những nơi mọi người không nhìn thấy, vì Nhân tộc có thể phát triển ngày càng tốt đẹp hơn, y đã không biết làm bao nhiêu cống hiến.

Những phàm nhân kia, tuy có sự giáo huấn của các tiền bối, có cha mẹ và thầy cô dẫn dắt bước lên con đường tu hành, nhưng càng là vì có Tân Hỏa mà Toại Nhân Thị truyền thụ, mới có thể nhanh chóng cảm ngộ Đại Đạo, bước vào cảnh giới cao hơn, nắm giữ một phương Đại Đạo thuộc về chính mình.

Có thể nói, cống hiến của Toại Nhân Thị đối với Nhân tộc là lớn nhất.

Khi Nhân tộc đối mặt với nguy nan, Toại Nhân Thị thường là

người đầu tiên xông lên.

Khi Nhân tộc bình an tu hành, lại là Tân Hỏa Đại Đạo gánh vác cảm ngộ Đại Đạo của các tiền bối Nhân tộc, Tân Hỏa truyền thừa. "Ta tán thành!

Toại Nhân Thị xứng đáng làm Thủ Giới Nhân Hoàng!!!" Vương Lâm Thị theo sau lớn tiếng hô. "Nhân Hoàng Toại Nhân Thị!!!" Tô Minh Thị nói ngắn gọn, kinh hãi lòng người. "Nhân Hoàng Toại Nhân Thị!!!" Từng tiếng hô vang cao vút truyền đến, mọi người đều suy tôn Toại Nhân Thị lên vị trí Nhân Hoàng.

Toại Nhân Thị cũng không nói gì nhiều.

Quả vị Nhân Hoàng của thời đại này tuy là Chí Tôn chi vị, nhưng trách nhiệm gánh vác trên vai lại nặng nề hơn rất nhiều so với vinh diệu mà quả vị Nhân Hoàng mang lại.

Chỉ khi Nhân tộc triệt để trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, quả vị Nhân Hoàng mới thực sự là vinh diệu lớn hơn trách nhiệm. "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ đảm nhiệm chức Nhân Hoàng đầu tiên này.

Khi Nhân tộc trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, ta sẽ thoái vị nhường hiền, ẩn cư phía sau." Toại Nhân Thị nhìn những người trước mặt, gật đầu nói.

Y không muốn hưởng thụ bất cứ điều gì của Nhân tộc.

Y từng dẫn dắt Nhân tộc vượt qua thời kỳ nguy nan nhất, giờ đây cũng chỉ muốn dẫn dắt Nhân tộc trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, sau đó thoái vị ẩn cư.

Còn việc Nhân tộc khuếch trương, nhất thống Hồng Hoang, thì cứ giao lại cho những kẻ đến sau vậy!

Trừ khi Nhân tộc gặp nguy nan, y cũng không định xuất sơn.

Mơ ước của Toại Nhân Thị luôn rất đơn giản, đó là dẫn dắt Nhân tộc từng bước trở nên cường thịnh. "Chúng thần bái kiến Nhân Hoàng Bệ Hạ!!!" Thạch Hạo Thị, Tô Minh Thị, Vương Lâm Thị, Hàn Lập Thị, Diệp Phàm Thị, cùng hơn ba trăm vị tộc trưởng cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã khác, đồng loạt khom lưng cung kính bái lạy.

Cùng với một lạy của bọn họ, Khí Vận trên người Toại Nhân Thị lập tức bạo tăng mãnh liệt.

Ong ong!!!

Một trận âm thanh chấn động truyền đến, quả vị Nhân Hoàng hiển nhiên đã thành công ngưng tụ mà ra.

Tất cả các tộc trưởng có mặt đều cảm thấy trên bản thân mình lại có thêm một tôn quả vị mạnh hơn.

Bọn họ phóng mắt nhìn tới, chỉ thấy Toại Nhân Thị đã ngưng tụ ra một Đạo Quả, nhưng Đạo Quả đó lại là Tân Hỏa, là một đốm Tân Hỏa, tượng trưng cho ý nghĩa Tân Hỏa Nhân tộc truyền thừa vĩnh viễn không dứt.

Oanh long long!!!

Một luồng khí tức Hỗn Nguyên chứng Đạo thành công lan tỏa khắp toàn bộ Nhân tộc, truyền khắp bốn phương.

Hàng tỷ Nhân tộc lúc này đều đã hiểu rằng trong Nhân tộc đã xuất hiện Nhân Hoàng vô thượng, có người đã thành công chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Đạo Quả của Toại Nhân Thị hóa thành vô cùng, từ trong cơ thể y mà ra, lại hóa thành từng đốm Tân Hỏa, truyền khắp trong Nhân tộc.

Đến đây, Nhân tộc bất diệt, Toại Nhân Thị bất tử!!!

Toại Nhân Thị bất tử, Nhân tộc bất diệt!!!

Y đây là dùng Đạo của bản thân để củng cố Khí Vận Nhân tộc, dùng tính mạng của bản thân buộc vào cỗ xe chiến tranh của Nhân tộc.

Tuy nói Nhân tộc bất diệt thì y sẽ bất tử, nhưng ràng buộc với Nhân tộc như vậy, trên thực tế đối với tu Đạo giả mà nói, cũng không phải là chuyện tốt, hại nhiều hơn lợi, chứ không phải lợi nhiều hơn hại.

Còn Nhân tộc thì hoàn toàn nhận được lợi ích lớn, đây là một sự phụng hiến, chứ không phải sự chiếm đoạt.

Nếu nói về bất diệt, Toại Nhân Thị chứng Đạo Hỗn Nguyên, dĩ nhiên bất tử bất diệt.

Tân Hỏa Đại Đạo sẽ truyền khắp chư thiên, làm sao có thể bị ma diệt. "Bệ Hạ Công Đức vô lượng, ta Thạch Hạo Thị bái phục!!!" Thạch Hạo Thị là người đầu tiên cảm nhận được sự biến hóa của Khí Vận Nhân tộc, y lập tức dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Nhân Hoàng Toại Nhân Thị.

Y tự hỏi bản thân sẽ không làm được đến mức độ này.

Nếu nói vì Nhân tộc mà tử chiến không lùi, hy sinh vẫn lạc, thì y có thể làm được, hơn nữa không một chút do dự.

Nhưng nếu muốn y vì củng cố Khí Vận Nhân tộc mà hy sinh Đại Đạo của chính mình, thì y không thể làm được.

Đây là hai khái niệm khác nhau. "Bệ Hạ Công Đức vô lượng, chúng thần bái phục!!!" Những người còn lại cũng đều cảm nhận được sự biến hóa của Khí Vận Nhân tộc. "Ta là Nhân tộc Nhân Hoàng, đương nhiên phải vì Nhân tộc mà phụng hiến.

Nay Nhân Hoàng chi vị đã xuất hiện, thì tự nhiên phải có các Vương xuất hiện.

Tuy Khí Vận không bằng Nhân Hoàng, nhưng cùng với Nhân tộc ngày càng lớn mạnh, thời gian trôi qua, cuối cùng cũng có thể chứng Đạo Hỗn Nguyên." Sau khi Toại Nhân Thị thành tựu Nhân Hoàng, y cũng đã hiểu rõ về việc Khí Vận này.

Nếu dùng Khí Vận Nhân tộc quán chú cho y sau đó lập tức thoái vị, rồi để Khí Vận Nhân tộc lại quán chú cho một người khác, thì ở giữa sẽ cần ức vạn năm tháng trôi qua, nếu không sẽ dẫn đến Khí Vận Nhân tộc suy thoái.

Bởi vậy, so với việc sử dụng phương thức này để tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên, thì không bằng trực tiếp phân phong chư Vương.

Dưới sự tịnh lập của chư Vương, kiến lập từng quốc độ Nhân tộc, còn y với tư cách Nhân Hoàng, tọa trấn trung ương, thống ngự nhiều quốc độ Nhân tộc, giống như Thiên Đế tọa trấn Thiên Đình thống ngự vạn tộc vậy.

Mỗi vị Nhân Vương đều là một tôn quả vị, khác biệt với các tộc trưởng bộ lạc này.

Quốc gia và bộ lạc có sự khác biệt về bản chất. "Sắc phong bộ lạc Thạch Hạo Thị của Nhân tộc làm Thạch Quốc, tộc trưởng Thạch Hạo Thị làm Thạch Vương; bộ lạc Diệp Phàm Thị làm Diệp Quốc, tộc trưởng Diệp Phàm Thị làm Diệp Vương; bộ lạc Tô Minh Thị làm..." Lần sắc phong này, một lúc phong hơn ba trăm quốc gia, tên quốc gia khác nhau nhưng đều là Vương quốc, các tộc trưởng cũng đều lần lượt trở thành Quốc Vương.

Giữa quốc gia và bộ lạc không giống nhau.

Khí Vận của tộc trưởng bộ lạc cũng không giống Khí Vận của Quốc Vương.

Tuy quy mô có thể tương đồng, nhưng Khí Vận lại khác biệt.

Cứ thế, trong Nhân tộc chư Vương tịnh lập, Nhân Hoàng ngự trị trung ương, sử xưng Toại Triều, Nhân Hoàng Toại Nhân Thị.

Chư Vương đều là thần tử của Toại Triều.

Bình thường trong quốc gia của mình có thể xưng Cô Đạo Quả, nhưng trước mặt Nhân Hoàng chỉ có thể xưng thần.

Nhân Hoàng sau này cũng phải tự xưng Trẫm, ý nghĩa tương đồng với Hoàng của các chủng tộc khác.

Cùng với những phân phong kiến quốc này, Khí Vận Nhân tộc càng thêm cường đại mấy phần.

Trong chốc lát, Khí Vận cường hoành của Nhân tộc mơ hồ có chút đuổi kịp Long tộc.

Nhân tộc Tổ Đình.

Hơn ba trăm Vương đã trở về bộ lạc của mình, bắt đầu tham gia kiến lập quốc gia.

Tuy hiện giờ Nhân Hoàng đã ban cho bọn họ địa vị hợp pháp, nhưng vẫn cần tự mình đi kiến lập.

Một quốc gia có thể có vô số bộ lạc, nhưng một đại bộ lạc cuối cùng cũng phải phân chia ra.

Đây chính là sự khác biệt giữa hai bên, nhưng vẫn chưa phải là khác biệt chủ yếu.

Sự khác biệt chủ yếu vẫn là sự thay đổi về hình thức quyền lực.

Đương nhiên, đối với những người này mà nói, quyền lực không quan trọng, điều quan trọng là Khí Vận, liệu có thể giúp bọn họ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng hay không, đó mới là chuyện thực sự thiết thực. "Nhân tộc có hơn ba trăm vị Vương, phân trấn các nơi.

Cũng nên xem kết cục của Nhân tộc trong vô cùng thời không là gì rồi..." Đôi mắt đen láy sáng ngời của Toại Nhân Thị dần trở nên thâm thúy u ám.

Một luồng cổ thời không tựa như vô số điểm nhỏ hợp thành một bức họa cuộn tuyệt mỹ hiện ra trong đôi mắt y.

Vô số nơi thời không bao quanh bên cạnh y, đó đều là từng thời không song song và không song song.

Trong một số thời không, Nhân tộc tuy danh là Thiên Địa Nhân Vật Chính, nhưng trên thực tế lại trở thành con rối của chư Thiên Thần Thánh, bị bọn họ đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Trong đó có bóng dáng Tam Thanh, có bóng dáng Vu Yêu nhị tộc, có bóng dáng chư Thiên Thần Thánh.

Ở thời không đó, Thánh Nhân chính là tồn tại mạnh nhất, nhưng những Thánh Nhân đó hiện giờ dường như ngoại trừ Tây Phương Nhị Thánh thì cũng không còn ai khác, cách biệt rất xa so với thời không hiện tại này.

Trong những thời không đó, Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc khó lòng phá vỡ Tổ Vu chân thân của Vu tộc, từ đó nghĩ đến việc luyện chế một tuyệt thế hung khí.

Vừa hay Thần Hồn Nhân tộc có thể đúc tạo ra tuyệt thế hung khí đó, bởi vậy Yêu tộc đã đánh giết Nhân tộc, luyện chế ra một thanh Đồ Vu Kiếm, từ đó phá vỡ Tổ Vu chân thân.

Còn Vu tộc cũng phát hiện việc thôn phệ huyết nhục Nhân tộc giúp tu vi thăng tiến nhanh hơn.

Thế là, tai nạn của Nhân tộc cũng ập đến.

Nhân tộc lúc đó yếu ớt không chịu nổi, suy nhược vô cùng.

Thêm vào đó, Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương lại mặc thị, còn những Thánh Nhân khắp trời thì làm ngơ, bao gồm cả Lão Tử, người đã lập Nhân Giáo.

Bởi vậy, Nhân tộc gần như bị diệt tộc.

Trừ một số ít Nhân tộc được Trấn Nguyên Tử che chở mà thoát được một kiếp, thì những Nhân tộc còn lại gần như đều gặp phải tai họa diệt đỉnh mà vẫn lạc. "Vu tộc...

Yêu tộc...

Thánh Mẫu..." Toại Nhân Thị bình tĩnh lại tâm tình.

Y không hiểu, vì sao Thánh Mẫu lại có thể bất cần bọn họ như vậy.

Nhưng sau đó lại nghĩ, những điều này chẳng qua chỉ là kết cục của Nhân tộc trong các thời không khác mà thôi, cách biệt rất xa so với tình hình thực tế hiện tại.

Bất luận trong các thời không khác, các chủng tộc đối đãi Nhân tộc ra sao, thì ít nhất ở thời không hiện tại này, những chuyện đó đều không xảy ra.

Nếu không có Thánh Mẫu và Thiên Đình che chở, Nhân tộc ngay từ ban đầu đã bị các chủng tộc khác diệt tuyệt.

Đây là một sự thật không thể bỏ qua.

Còn Vu tộc tuy không trực tiếp giúp đỡ Nhân tộc gì, nhưng cũng đã cấp cho Nhân tộc một vùng đất nghỉ ngơi lớn trên lãnh địa của mình.

Thực tế là sau khi vạn năm kỳ hạn trôi qua, nếu Nhân tộc tiếp tục khuếch trương mà Vu tộc không hài lòng, Nhân tộc vẫn sẽ bị Vu tộc diệt tuyệt.

Chỉ có điều Vu tộc đã lùi một bước.

Chỉ có thể nói là Hồng Hoang hiện giờ đã rất khác.

Hồng Hoang đương kim, bất luận là Yêu tộc hay Vu tộc, đều có đường lùi để đi.

Yêu tộc có thể không trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, bởi vì bọn họ nắm giữ Thiên Đình.

Tuy không phải Thiên Địa Nhân Vật Chính, nhưng trên thực tế vẫn có Khí Vận vô biên, không hề kém cạnh Thiên Địa Nhân Vật Chính một chút nào, trái lại còn có phần ẩn ẩn thắng thế.

Còn Vu tộc cũng như vậy, nắm giữ Địa Phủ.

Cho dù không phải Thiên Địa Nhân Vật Chính, Khí Vận cũng vẫn cường thịnh vô cùng.

Nếu phát triển tốt, cũng không hề kém cạnh Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Chương 133

Bởi vì xét về bản chất, Địa và Nhân đều giống nhau, thứ thực sự có chút khác biệt nhỏ là Thiên. "Bất kể Hồng Hoang tương lai ra sao, vì hiện tại Vu Yêu nhị tộc chưa từng phụ Nhân tộc ta, Nhân tộc tự nhiên sẽ không chủ động gây sự.

Nhân tộc ta có ơn tất báo, có thù tất trả." Toại Nhân Thị thầm nghĩ.

Bất kể Nhân tộc tương lai thế nào, vì Đế Tuấn của Yêu tộc không vì những chuyện trong các thời không khác mà giận lây sang các chủng tộc khác trong thời không này, điều đó chứng tỏ Đế Tuấn có tấm lòng rộng lớn.

Kẻ làm Đế, làm Hoàng, tự nhiên phải như thế.

Nay y cũng là Nhân Hoàng, tự nhiên sẽ không keo kiệt đến mức lấy chuyện trong các thời không khác ra để bàn luận. "Sau Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc sẽ đại hưng...

Nhưng Thiên Hoàng Phục Hy hiện tại vẫn là Yêu Hoàng của Yêu tộc, hơn nữa còn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng, làm sao có thể chuyển thế thành Thiên Hoàng của Nhân tộc..." "Không, Thiên Hoàng có thể là bất cứ ai, không nhất định phải là Phục Hy, chỉ cần có thể dẫn dắt Nhân tộc đi đến hưng thịnh, thì đó chính là Thiên Hoàng...

Đợi khi ta dẫn dắt Nhân tộc định ra vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính xong, sẽ truyền vị trí này cho y.

Chắc hẳn y cũng có thể trở thành một Nhân Hoàng hợp cách..." Trong lòng Toại Nhân Thị đã xác định được nhân tuyển cho Nhân Hoàng kế nhiệm.

Nhân tộc đại hưng sẽ dựa theo Thiên Địa Nhân Tam Tài mà xuất hiện Thiên Địa Nhân Tam Hoàng, sau đó là Ngũ Đế trị thế, khiến Nhân tộc càng thêm hưng thịnh.

Trải qua sự trị vì của tám vị Nhân Hoàng này, Nhân tộc nhất định sẽ cường hoành vô biên.

Chỉ là, trong các thời không khác, Thiên Hoàng đa số đều là Phục Hy, nhưng ở thời không này hiển nhiên là điều không thể.

Những nhân tuyển này đều không quan trọng, Nhân tộc không thiếu Thiên Chi Kiêu Tử.

Hiện giờ, mỗi người Nhân tộc đều là Thiên Chi Kiêu Tử, không ít người có thể sánh ngang với Tiên Thiên Thần Thai Thánh Giả.

Bất luận là Diệp Phàm Thị hay Thạch Hạo Thị hoặc Tô Minh Thị, v.v., đều không hề kém cạnh Tiên Thiên Thần Thai Thánh Giả.

Trên thực tế, tiềm lực của Nhân tộc đến đời thứ ba đều có thể sánh ngang với Tiên Thiên Thần Thai Thánh, chỉ là càng về sau thì nội hàm càng thấp, dần dần cũng kém hơn những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia một chút.

Đến nay, nội hàm Nhân tộc đã hạ xuống không biết bao nhiêu.

Những người có huyết mạch hi bạc đừng nói là so với Tiên Thiên Thần Thai Thánh, ngay cả với những người có huyết mạch cao cấp hơn trong Tam tộc cũng không bằng.

Đương nhiên, bất luận thế nào, nội hàm Nhân tộc dù có thấp đến đâu cũng vẫn có nền tảng.

Huyết mạch Nhân tộc dù có hi bạc đến đâu, thiên phú trong vạn tộc Hồng Hoang cũng vẫn được tính là một trong những loại thượng đẳng nhất.

Cái mà Hỗn Nguyên giả tranh giành không phải là sự cường thịnh nhất thời, mà là sự cường thịnh của vô tận tuế nguyệt.

Giống như Yêu tộc, không tranh giành vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, mà lại nắm giữ chặt chẽ Thiên Đình.

Chỉ cần Thiên Đình không đổ, Yêu tộc sẽ cường thịnh không ngừng.

Còn Vu tộc Địa Phủ, cũng như vậy.

Nhưng Nhân tộc lại không có Thiên Đình hoặc Địa Phủ.

Hai cái đó đều là những cơ quan vận chuyển thiên địa không thể thay thế.

Duy chỉ có vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính của nhân gian, cần phải dựa vào tranh đoạt, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi.

Ngay cả khi Nhân tộc đã trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, cũng có khả năng suy yếu mà mất đi vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Trong Thần Vực. "Nhân tộc cường thịnh như vậy, xem ra ngày trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính không còn xa nữa..." Diệp Hiên nhìn Nhân tộc trong thế giới Hồng Hoang, lẩm bẩm tự nói.

Khi y bước vào Thần Vực, liền cảm nhận được Khí Vận Nhân tộc đột nhiên bùng nổ, thế là vội vàng đi qua xem xét.

Và lần này xem xét mới biết, hóa ra sự phát triển của Nhân tộc cũng đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, Nhân Hoàng đã được kiến lập, đồng thời phân phong các quốc gia.

Và điều này cũng tượng trưng cho Nhân tộc đã đi từ thời đại bộ lạc sang thời đại quốc gia, chế độ phân phong cũng bắt đầu xuất hiện.

Không thể không nói, cảnh giới Hỗn Nguyên có thể nhìn thấy chuyện tương lai.

Điều này cũng khiến Toại Nhân Thị trực tiếp bỏ qua thời đại bộ lạc mà bước vào thời đại chế độ phân phong.

Còn về việc tại sao không thi hành chế độ tập quyền trung ương, đó là vì hiện nay lãnh địa Nhân tộc phân tán, không có lợi cho việc thi hành chế độ này.

Hơn nữa, Toại Nhân Thị cũng không phải loại người tham luyến quyền thế.

Cái gọi là chế độ tập quyền trung ương cũng chỉ là do một số phàm nhân tạo ra mà thôi.

Và đối với người như y, danh vọng đã cao đến cực điểm, thực lực lại quán tuyệt Nhân tộc, tự nhiên không cần đến chế độ đó.

Hoặc có thể nói, một câu nói của y còn hữu dụng hơn cả Hoàng Đế dưới chế độ đó.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, liền rời khỏi thế giới Hồng Hoang.

Y vừa rút khỏi thế giới Hồng Hoang, đến trong Thần Vực, liền nghe thấy một giọng nói kiều mị vang lên. "Diệp Hiên đồng học, ta có thể vào lãnh địa của cậu được không?

Ta có chuyện quan trọng muốn bàn." Diệp Hiên nghe vậy nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía xa.

Đó là một nữ tử có thân hình kiều mị, đường cong quyến rũ.

Mặt nàng hơi ửng hồng, ngực lại rất lớn. "Vào đi." Tuy không quen biết nữ tử này, nhưng Diệp Hiên vẫn cho nàng vào.

Y tự tin thực lực cao siêu, căn bản không sợ nữ tử này giở trò gì.

Trong Thần Vực không phải là loại game chiến kỳ đơn giản.

Đây là nơi có lãnh thổ chân thật thực sự.

Không chỉ vậy, mỗi người chơi được phân phối ngẫu nhiên một lãnh thổ đều có một Phủ thành chủ.

Phủ thành chủ này nếu bị hủy diệt, cũng sẽ tuyên bố thất bại trong trận đấu.

Giải đấu toàn quốc ngoài những điều này ra, còn có chế độ tích phân.

Mỗi khi đánh bại một đối thủ thì sẽ nhận được một điểm tích phân, và tích phân thì có thể đổi lấy các loại phần thưởng khác nhau.

Đương nhiên, tích phân không liên quan đến kết quả thắng thua, tích phân chỉ dùng để thưởng cho những học tử không ngừng phấn đấu tiến lên.

Đánh bại càng nhiều học tử, tích phân càng nhiều.

Tích phân càng nhiều, phần thưởng đổi được càng nhiều càng tốt.

Và nữ tử có thân hình cao ráo yêu mị kia, sau khi nghe lời Diệp Hiên, liền vội vàng đi từ bên cạnh sang.

Nếu muốn chiếm lĩnh lãnh thổ đối phương, thì cần phải từng bước một.

Nhưng nếu đi đến lãnh thổ khác làm khách để thương thảo sự tình, thì lại không có hạn chế này.

Chẳng lẽ trong Thần Vực còn hạn chế tự do nhân thân của Sáng Thế Thần sao. "Diệp Hiên đồng học xin chào, ta là học tử của Thiên Linh Tinh Vực." Nữ tử kia mang theo nụ cười yêu diễm, vặn vẹo thân thể kiều mị, giọng nói cũng rất quyến rũ mà nói.

Điều này cũng không phải do nàng ta chủ động thi triển, mà là tác dụng do Đại Đạo nàng tu luyện mang lại, nhất cử nhất động đều tràn đầy mị hoặc.

Diệp Hiên nghe vậy gật đầu, không nói gì nhiều, chỉ có hai mắt trực tiếp nhìn chằm chằm đối phương.

Đối với việc đối phương nhận ra mình, y cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Ảnh của y sớm đã được lưu truyền khắp Thông Thiên Bảng rồi, ai mà không biết hạng nhất Thông Thiên Bảng trông như thế nào chứ. "Ta tên Tuân Linh, lần thi đấu này ta ở cạnh cậu không xa, nên muốn nương tựa cậu.

Ta biết mình không thể giành quán quân, nên muốn cố gắng hết sức để nâng cao thứ hạng của mình." Tuân Linh nói với nụ cười không hề giảm, chỉ là trong mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười nhíu mày đều khiến bộ ngực nàng rung động chập chờn, vô cùng bắt mắt.

Lời nàng nói quả thật không sai, cũng không hề lừa Diệp Hiên.

Bởi vì nàng biết mình không thể giành quán quân, cũng không thể ám hại Diệp Hiên, lại còn ở gần Diệp Hiên như vậy.

Nếu không nương tựa, thì chắc chắn sẽ rất nhanh bị đào thải.

Nhưng nếu đi theo Diệp Hiên, thì hoàn toàn khác.

Khi đó chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để nâng cao thứ hạng của mình. "Ta có lợi ích gì?" Diệp Hiên gật đầu, trực tiếp hỏi.

Đối với y mà nói, điều này hoàn toàn có thể có hoặc không.

Giúp đỡ đối phương cũng không có gì, nhưng nếu muốn y che chở đối phương, thì tổng phải cho y lợi ích chứ, y đâu phải là Từ Thiện Đồng Tử.

Nếu là người quen biết, thì còn nói miễn phí giúp đỡ một chuyến cũng không sao.

Quan trọng là căn bản không quen biết, dựa vào đâu mà giúp

ngươi. "Tất cả phần thưởng ta giành được trong Thần Vực, đều chia cho cậu một nửa, thế nào?" Tuân Linh cắn cắn môi, bộ dạng đáng thương nói.

Diệp Hiên khẽ lắc đầu, nói: "Không đủ." Đối phương còn không biết rốt cuộc có thể đạt được thứ hạng nào.

Một nửa cũng chẳng có lợi ích gì.

Chẳng qua là mình tạm thời không đi đánh nàng ta mà thôi, chứ chưa từng nói sẽ giúp nàng ta làm gì.

Nếu đối phương bị người khác đào thải, thì mình càng thiệt thòi. "Cái này cầu cậu mà..." Tuân Linh nghe nói một nửa phần thưởng của mình mà chia ra vẫn không đủ, lập tức biến sắc, rồi lại biến thành bộ dạng đáng thương, khẽ nhảy một cái, dây áo trên vai cũng hơi tuột xuống, "Duang Duang" hai cái, muốn dựa vào điều này để Diệp Hiên nới lỏng miệng.

Quả nhiên, Diệp Hiên bị nàng ta làm cho mặt đỏ tai hồng, trong lời nói cũng nới lỏng một chút: "Thôi được, thực lực của cô thế nào?" Chỉ cần thực lực đối phương còn chấp nhận được, không đến mức trở thành gánh nặng, thì y đồng ý cũng không phải là không thể.

Tuân Linh nghe vậy mừng rỡ, vội nói: "Ta ở trong cuộc thi đấu của Thiên Linh Tinh Vực xếp hạng thứ tám, thực lực hẳn là vẫn khá tốt." Diệp Hiên nghe vậy kinh ngạc nhìn nàng ta một cái.

Không ngờ đối phương lại là hạng tám trong cuộc thi đấu tinh vực.

Nếu không phải gặp phải mình, thì cũng sẽ không đến mức ngay từ đầu đã dùng sắc dụ để đổi lấy lợi ích. "Được rồi, nói trước nhé, nếu cô gặp khó khăn, ta sẽ không giúp cô đâu, hơn nữa cô còn phải gánh vác áp lực thuộc về phía cô." Diệp Hiên gật đầu, coi như đã

đồng ý kết minh với đối phương.

Đương nhiên, y cũng sẽ không thực sự phi chiến lược mà đi giúp đối phương vượt qua khó khăn.

Chỉ là không chủ động xâm lược đối phương.

Và điều Tuân Linh muốn cũng chỉ là điểm này, có thể không bị xâm lược đã là không tệ rồi. "Được!

Nhất ngôn vi định!" Tuân Linh mừng rỡ khôn xiết, cười gật đầu nói.

Theo nàng thấy, rất nhiều người chỉ cần có đầu óc sẽ không nghĩ đến việc động vào nàng.

Bởi vì nếu không động vào nàng, thì giữa nàng và Diệp Hiên còn có nàng làm vùng đệm.

Nhưng nếu động vào nàng, Diệp Hiên chắc chắn sẽ xuất kích giết chết đối phương.

Không phải để báo thù cho mình, mà chỉ là để biên cảnh của Diệp Hiên không bị đối phương uy hiếp.

Vùng đệm chiến lược là rất cần thiết, bởi vì không ai muốn trực tiếp tiếp xúc với loại quái vật như Diệp Hiên.

Nên ai có chút đầu óc sẽ không động vào Tuân Linh. "Cô có thể về rồi." Lời Diệp Hiên vang lên.

Vì việc kết minh đã hoàn thành, cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại.

Y cũng chưa từng nghĩ sẽ kết giao với đối phương.

Trong đôi mắt vốn đang mừng rỡ của Tuân Linh lộ ra một tia kinh ngạc.

Nàng vốn tưởng rằng Diệp Hiên sẽ mượn cớ này mà đưa ra một số yêu cầu quá đáng, ít nhất cũng sẽ chiếm chút tiện nghi.

Nhưng không ngờ đối phương trong tình huống bị mị hoặc lại không hề có một chút dục vọng nào đối với mình.

Điều này khiến Tuân Linh không khỏi càng đánh giá cao Diệp Hiên hơn một bậc, thầm nghĩ trong lòng quả nhiên không hổ là tồn tại mạnh nhất cùng lứa. "Được, vậy ta đi về trước." Nói xong, Tuân Linh vặn vẹo thân hình thướt tha mềm mại quay về hướng lúc đến.

Bộ mông đầy đặn và quyến rũ kia theo mỗi bước đi mà rung động chập chờn, khiến Diệp Hiên cảm thấy lồng ngực nóng ran, thầm mắng một tiếng yêu tinh.

Mỹ nữ y đã gặp nhiều rồi, nhưng yêu diễm đến mức này thì đây là lần đầu tiên y thấy. "Trận chiến giữa Thần Vực này hình như vừa có chiến tranh Thần Quốc, vừa có chiến cá nhân..." Sau khi Tuân Linh rời đi, Diệp Hiên lại tiếp tục suy nghĩ.

Quy tắc nói có thể để sinh linh trong Thần Quốc đến trấn thủ một phương Thần Vực, nghĩa là có thể biến thành chiến tranh Thần Quốc.

Vì có thể xuất hiện trấn thủ, tự nhiên cũng có thể xuất hiện tiến công.

Sinh linh Thần Quốc hiện ra trong Thần Vực để tiến hành chiến đấu, đó chính là một loại chiến tranh Thần Quốc khác biệt.

Hơn nữa, bản thân Diệp Hiên cũng có thể tham chiến, điều này cũng tổng hợp cả chiến cá nhân. "Ừm, xem xem xung quanh có người nào cùng là An Lạc Tinh Vực không." Diệp Hiên sau đó ánh mắt lấp lánh không ngừng, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Những người An Lạc Tinh Vực đó tự nhiên sẽ muốn đi theo y, đó chính là một đợt nằm thắng.

Bên ngoài, Sáng Thế Đại Lục, khán đài. "Mịa nó, Tuân Linh này thế mà lại dùng sắc dụ!

Chương 134

Cái ngực, cái mông... chậc chậc..." Rất nhiều người đang theo dõi thông tin về Diệp Hiên, bởi vì tất cả đều biết y là tuyển thủ mạnh nhất kỳ này, cũng gần như chắc chắn là quán quân cuối cùng, nên sự chú ý nhận được tự nhiên cũng nhiều hơn.

Và khi sự chú ý nhiều, tự nhiên có người nhìn thấy Tuân Linh đã dùng sắc dụ đối với Diệp Hiên.

Quan trọng là hình như Diệp Hiên còn thật sự trúng chiêu, đã đồng ý yêu cầu của đối phương... "Ghen tị thật!

Loại nữ tử yêu diễm cực phẩm này, quả thực là cực phẩm trong nữ nhân, thật muốn cùng nàng ta mây mưa một phen!" Lập tức, có một tên háo sắc bất chấp ánh mắt khinh bỉ của mọi người xung quanh, mặt đầy si mê nhìn Tuân Linh trong Thần Vực.

Trong chốc lát, một số người xung quanh cũng đều lần lượt nhìn về phía hắn với ánh mắt khinh bỉ, sao lại có Sáng Thế Thần ti tiện như vậy.

Điều này không liên quan đến vẻ ngoài, mà là thần thái khí chất. "Chỉ là không biết Diệp Hiên rốt cuộc có thể giành được hạng nhất hay không, dù sao còn có mấy người khác cũng đều lần lượt đột phá đến cảnh giới Tứ Giai Sáng Thế Thần.

Nếu bọn họ liên thủ, thì thật sự không dễ nói." Có người phân tích. "Không cần 'nếu như' nữa, chắc chắn sẽ liên thủ.

Nếu đơn đấu thì người thắng nhất định là Diệp Hiên, nên chỉ có toàn diện liên hợp lại mới có khả năng đánh bại Diệp Hiên.

Đến lúc đó, mỗi người bọn họ đều có khả năng giành quán quân,

dù sao thì vẫn tốt hơn việc Diệp Hiên gần như đã được định sẵn." Lại có một người khác lập tức đáp lời. "Có lý.

Chỉ là không biết Diệp Hiên định phá cục thế nào đây." Vân Mộng Tinh Vực. "Khả ác, nữ tử yêu diễm tên Tuân Linh này sao lại vô sỉ đến mức này!

Thế mà lại dám làm càn như vậy trước mặt vô số người trong cả nước!" Thang Hạ mặt đầy tức giận nói.

Nàng còn chưa kịp bước vào Thần Vực, vừa mới chuẩn bị xong định vào thì đã bị cô bạn thân Thủy Băng gọi đến xem.

Nàng vừa xem đã phát hiện ra lại là chuyện như thế này.

Lập tức tức giận không thể kiềm chế mà mắng chửi. "À này, lần trước cậu không phải đi Tổ Tinh tìm Diệp Hiên sao?

Không tìm thấy à?" Thủy Băng đột nhiên nhớ ra, cô bạn thân mình từng đi tìm Diệp Hiên một lần, khi về thì cũng không nghe đối phương nhắc đến, nàng cũng không hỏi.

Không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến sắc mặt Thang Hạ liền thay đổi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta đi Tổ Tinh tìm hắn, hắn thế mà lại không ở Tổ Tinh.

Đi hỏi Viện trưởng Đại Chu Học Viện của Tổ Tinh, nhưng Viện trưởng căn bản không có ý định gặp ta.

Thằng nhóc này quỷ biết chạy đi đâu rồi..." Viện trưởng Đại Chu Học Viện của Tổ Tinh tuy khá thanh nhàn, nhưng cũng không có thời gian tiếp chuyện nàng.

Lại không phải là tuyệt thế thiên tài hay tu vi cường đại.

Nếu thật sự là ai muốn gặp cũng có thể gặp, thì Kỷ Phát chẳng lẽ không mệt chết sao.

Bởi vậy, Thang Hạ căn bản không thể gặp được Kỷ Phát.

Ban đầu Diệp Hiên cũng đã đặc biệt dặn một tiếng, cho dù có gặp cũng không thể nói ra.

Bởi vậy, nếu Thang Hạ có thể tìm thấy tung tích của Diệp Hiên thì đúng là có quỷ. "Không nói nữa, ta vào đây...

Ta muốn đánh chết cái con hồ ly dâm đãng tên Tuân Linh kia!" Thang Hạ bỏ lại một câu, tâm thần câu động vào vé vào cửa, cánh cổng Thần Vực cũng theo đó mà hiện hóa ra.

Nàng mạnh mẽ bước vào trong đó.

Trong Thần Vực.

Thang Hạ nhìn quanh khắp nơi, phát hiện Diệp Hiên không ở xung quanh mình. "Vận khí có chút tệ a, thế mà lại không gặp được Diệp Hiên..." Thực ra, gặp được mới là có quỷ.

Thần Vực lớn đến như vậy, đừng nói là lớn, ngay cả số người vào đã có hơn tám vạn.

Tỷ lệ thật sự ở cạnh Diệp Hiên là quá nhỏ. "Mặc kệ!

Trước tiên cứ khai phá hoang địa đã.

Không thể để người khác đánh đến nhà mà không chống cự trực tiếp thua cuộc được..." Thực lực của Thang Hạ trên thực tế vẫn rất tốt, ở An Lạc Tinh Vực cũng có thể xếp hạng thứ hai.

Nghĩa là trong giải đấu toàn quốc này, thực lực của nàng ít nhất cũng nằm trong top một trăm, thậm chí top năm mươi, top ba mươi, top mười cũng có khả năng...

Một bên khác. "Không có người An Lạc Tinh Vực nào sao..." Diệp Hiên lẩm bẩm tự nói, thu lại ánh mắt.

Trong vòng bán kính một trăm ô của y, chỉ có mình Tuân Linh.

Từ đó cũng có thể thấy được Thần Vực này rốt cuộc có địa bàn lớn đến nhường nào.

Ít nhất là đã cấp đủ cơ hội để người ta phát triển.

Xung quanh có nhiều lãnh địa như vậy, chỉ cần không phải vận khí xui xẻo đến mức xung quanh có siêu cấp đại lão, na tựu nhất định hội cấp chính mình ngận đa điều mệnh.

Dù sao thì, chỉ cần còn một khối lãnh địa, thì vẫn chưa tính là thua.

Và vị trí Phủ thành chủ cũng có thể di chuyển được, chỉ có điều có yêu cầu về thời gian: trong một ngày chỉ có thể di chuyển Phủ thành chủ một lần.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần lãnh địa của mình đủ lớn, cho dù bị người khác đánh đến Phủ thành chủ, cũng có thể tạm thời tránh được kiếp nạn này.

Đương nhiên, điều này trên thực tế cũng chỉ là để tránh bị mất nhà mà thôi.

Nếu thật sự bị người khác cưỡng chế đẩy đến Phủ thành chủ, cho dù có dời đến nơi khác, thì sớm muộn cũng là chữ chết, chẳng qua chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi. "Nếu đã không có, vậy ta sẽ không khách khí!" Diệp Hiên trên mặt lộ ra một nụ cười.

Y muốn chiếm lĩnh toàn bộ vùng hoang địa này.

Những hoang địa này có từ cấp một đến cấp chín, hơn nữa đều tượng trưng cho các loại ma vật thủ vệ khác nhau.

Thủ vệ của hoang địa cấp một đến cấp ba lần lượt tương ứng với ma vật sơ kỳ Giai Đoạn Một, trung kỳ Giai Đoạn Một, hậu kỳ Giai Đoạn Một.

Những ma vật này là trong lãnh địa.

Khi có người công chiếm phương lãnh địa này, thì sẽ tự động thu phục ma vật này dưới quyền, có thể điều binh tập hợp lại để phòng ngự đối phương, cũng có thể dựa theo ý nguyện của Sáng Thế Thần mà tiến công.

Còn hoang địa cấp bốn đến cấp sáu thì tương ứng với ma vật sơ kỳ Giai Đoạn Hai, trung kỳ Giai Đoạn Hai, hậu kỳ Giai Đoạn Hai.

Hoang địa cấp bảy đến cấp chín thì tương ứng với ma vật sơ kỳ Giai Đoạn Ba, trung kỳ Giai Đoạn Ba, hậu kỳ Giai Đoạn Ba.

Còn ma vật Giai Đoạn Bốn, đây đã không phải là Sáng Thế Thần bình thường có thể đối kháng.

Hơn nữa, loại ma vật Giai Đoạn Bốn này còn là loại ma vật thực sự tương ứng với Sáng Thế Thần Giai Đoạn Bốn.

Nghĩa là, nếu chưa đạt đến Giai Đoạn Bốn, gặp phải là chết.

Loại ma vật này đã không còn giới hạn trong lãnh địa, mà là đi lại lung tung khắp Thần Vực.

Ai mà gặp phải thì người đó xui xẻo.

Mỗi ngày, một ma vật Giai Đoạn Bốn sẽ hủy diệt một phương lãnh địa Sáng Thế Thần.

Nếu có thể trụ vững trong ngày đó, thì nó sẽ chuyển sang tấn công lãnh địa Sáng Thế Thần khác.

Nếu không trụ vững thì sẽ bị đào thải. "Trước tiên cứ chiếm lĩnh những hoang địa cấp chín này đi.

Sau đó để ma vật cấp chín giúp ta chiếm lĩnh các hoang địa cấp thấp.

Từng tầng đẩy xuống, rất nhanh là có thể chiếm lĩnh những nơi này rồi." Diệp Hiên thoáng suy nghĩ một chút, rất nhanh đã nghĩ ra làm

thế nào để nhanh chóng chiếm lĩnh những hoang địa này.

Trong Thần Vực này tuy chiếm lĩnh lãnh thổ cần phải đánh từng ô một, nhưng chỉ cần ưu tiên chiếm đoạt các hoang địa cao cấp, thì rất dễ dàng bao phủ một vùng cương vực rộng lớn.

Nếu thật sự muốn dựa vào mình mà đánh chậm rãi, thì ai mà biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian.

Còn về sinh linh trong Hồng Hoang, Diệp Hiên tạm thời vẫn chưa động dùng.

Đánh một vài hoang địa mà thôi, không đáng.

Đợi đến khi tấn công các quốc gia khác, rồi hẵng nói.

Trong Thần Vực không chỉ có những lãnh địa có thể chiếm lĩnh, mà còn có sông hồ ao đầm và các dãy núi không thể chiếm lĩnh.

Những thứ này đều là chướng ngại vật tự nhiên, có thể trở thành phúc địa chiến lược.

Nếu thật sự là một vùng bình nguyên rộng lớn, thì loại chiến tranh này sẽ mất đi ý nghĩa.

Cũng không biết sẽ lãng phí bao nhiêu sinh linh để trấn thủ các biên phòng lớn.

Khi đó chiến tuyến sẽ kéo dài rất rất lâu.

Không như Thần Vực hiện tại như một bàn cờ, chơi vui và thú vị hơn nhiều.

Dựa vào một số dãy núi, hoàn toàn có thể làm được lấy một địch nhiều, bởi vì trước một số dãy núi chỉ có một hoặc hai ô vuông.

Điều này có nghĩa là nhiều nhất đồng thời tiếp xúc với một hoặc hai người chơi.

Đương nhiên, có loại địa hình hiểm trở này, tự nhiên cũng có cách phá giải.

Chỉ cần chịu đi đường vòng để tiến công, thì nhất định có thể đột phá từ phía sau, không đến mức một người có thể chặn đứng cả một đám người trong thời gian dài.

Dù sao thì, ban tổ chức muốn tìm ra một quán quân xuất sắc về mọi mặt.

Hoặc là lấy một sức mạnh phá vạn pháp, nếu không làm được thì cũng phải chọn ra một người ưu tú nhất về mọi mặt.

Thời gian từng chút trôi qua, rất nhanh ba ngày đã trôi.

Trong ba ngày này, chỉ có vài học tử xui xẻo bị người ta quét ra khỏi cuộc chơi, đa số mọi người đều đang điên cuồng chiếm đoạt lãnh thổ.

Diệp Hiên cũng vậy.

Y sớm đã nhìn thấy những kẻ địch khác gần đó, nhưng y không vội vàng đi thôn tính, bởi vì đợi đến khi đối phương nuôi đủ lớn, mình lại đi đánh lén sau lưng đối phương, sau đó đánh bại bọn họ, tất cả lãnh thổ của đối phương sẽ thuộc về mình.

Có thể đơn giản hiểu là y đang nuôi heo, đợi đến khi heo béo thì trực tiếp giết thịt, đến lúc đó người giàu chính là y.

Trong ba ngày này, Diệp Hiên đã chiếm giữ hơn ba vạn khối lãnh thổ, khủng bố vô cùng.

Nếu không phải muốn nuôi heo, y sẽ chiếm giữ còn nhiều hơn nữa.

Trên thực tế, trong tình huống lãnh thổ nhiều như vậy, việc muốn loại bỏ tất cả lãnh thổ của đối phương là một việc rất tốn thời gian.

Đây cũng là lý do tại sao lại có việc Phủ thành chủ và rút vé bài của đối phương đều được tính là thắng lợi. [Đinh!

Tiểu Bát Quát Khốn Nạn đã phát động tuyên chiến với bạn!] Đột nhiên, một tin tức xuất hiện trong đầu Diệp Hiên. "Tiểu Bát Quát Khốn Nạn?

Cái tên quái quỷ này là ai đặt thế..." Diệp Hiên nghe vậy có chút câm nín.

Y vẫn luôn không mấy chú ý đến những người xung quanh, chỉ chuyên tâm phát triển mình.

Nhưng không ngờ, xung quanh lại có một cái tên như vậy.

Chưa nói gì khác, ít nhất đối phương không phải là những cái gọi là du học sinh, nếu không thì không thể nào đặt một cái tên như vậy.

Diệp Hiên sau đó chuyển ánh mắt nhìn về phía nơi bị công kích.

Sở dĩ xuất hiện tin tức này là vì y bị người ta tấn công.

Điều này vừa xuất hiện, tấn công tức là tuyên chiến.

Quả nhiên, ở nơi tiếp giáp với một Sáng Thế Thần khác, liền có một người tên là Tiểu Bát Quát Khốn Nạn.

Cái tên này, nếu sau khi vào mà không cố ý sửa đổi, thì sẽ lấy tên thật làm tên mặc định.

Còn nếu sửa đổi thì có thể tùy ý sửa. [Đinh, Mãnh Hổ Đeo Nhẫn đã phát động tuyên chiến với bạn!] [Đinh, ...] [Đinh.....] Trong chốc lát, hơn mười tin tức gần như đồng thời xuất hiện.

Những người này đều là những người tiếp giáp với y gần đó.

Có thể nói, chỉ cần là người tiếp giáp với y, đều đã tham gia vào trận chiến này.

Nguyên nhân không gì khác, không phải bọn họ liên hợp tiêu diệt Diệp Hiên, thì chính là Diệp Hiên tiêu diệt bọn họ.

Tuy rằng một mình bọn họ không thể chống lại Diệp Hiên, nhưng nhiều người như vậy liên hợp lại, cũng chưa hẳn không thể thử một lần.

Dù sao thì, thất bại cũng cùng lắm là kết cục tồi tệ nhất.

Không đánh lại Diệp Hiên thì sớm muộn cũng bị Diệp Hiên thôn tính, điều này không cần nghi ngờ.

Thay vì chờ đợi đối phương ra tay, không bằng ra tay trước để chiếm ưu thế, trực tiếp hành động trước. "Hảo gia hỏa, âm thầm liên hợp muốn đến đối phó ta sao?

Chương 135

Chỉ là đám Tam Giai Sáng Thế Thần các ngươi sao dám chọc vào ta chứ..." Diệp Hiên khẽ lắc đầu, thầm than một tiếng.

Y vốn định đợi đến khi đối phương phát triển tốt hơn một chút, rồi mình mới ra tay.

Nhưng không ngờ đối phương bây giờ đã liên hợp ra tay với y.

Và chỉ dựa vào những ma vật Tam Giai có được từ trong Thần Vực để trấn thủ thì hiển nhiên không thể ngăn cản sự tấn công của mười mấy người đối diện.

Trong chốc lát, Diệp Hiên mất hết giáp trụ, mất đi không biết bao nhiêu lãnh địa, chết không biết bao nhiêu ma vật.

Những ma vật đó, chỉ cần hoang địa cấp chín nơi chúng sinh ra vẫn còn, thì mỗi ngày sáu giờ sáng đều sẽ được làm mới.

Chết thì sẽ phục sinh, những con chưa chết thì vẫn ở nguyên vị trí ban đầu và không xảy ra tình huống nào khác.

Nhưng nếu hoang địa cấp chín bị mất, thì chúng sẽ lập tức trở thành ma vật của đối phương, bất kể có chết hay không, đều sẽ lập tức được làm mới xuất hiện.

Một bên khác. "Ha ha, các huynh đệ, cứ như vậy thôi!

Diệp Hiên có mạnh đến mấy thì sao, mười mấy người chúng ta liên thủ tấn công, hắn chắc chắn phải chết!" Tiểu Bát Quát Khốn Nạn lớn tiếng cười nói.

Tên thật của hắn là Lý Phụng Tiên. "Ha ha!

Diệp Hiên chẳng phải chỉ trong một thời gian ngắn đã tổn thất e

rằng hơn trăm khối lãnh thổ rồi sao!" Lại có một người khác điên cuồng cười lớn. "Này, mấy người vui mừng quá sớm rồi đó?

Diệp Hiên là Tứ Giai Sáng Thế Thần a, nếu người ta điều động sinh linh Tứ Giai từ trong Thần Quốc ra, chúng ta lấy gì mà đánh?" Mãnh Hổ Đeo Nhẫn là người lý trí nhất, khi những người khác đang cười lớn, hắn lên tiếng nhắc nhở.

Dù sao Diệp Hiên cũng là Tứ Giai Sáng Thế Thần, muốn đánh thắng là căn bản không thể.

Bọn họ liên hợp lại với nhau cũng chỉ là không muốn bị từng cá nhân ăn mòn mà chết một cách vô danh mà thôi.

Cái bọn họ muốn là chết một cách oanh liệt.

Khi mọi người đều không dám đánh Diệp Hiên, bọn họ lại dám đánh, thậm chí còn dám phát động tấn công chủ động.

Bởi vậy, trên thực tế, trận chiến này ngay từ đầu đã không có khả năng thắng lợi.

Nhiều nhất cũng chỉ là lúc đầu thừa lúc Diệp Hiên không chuẩn bị mà nhanh chóng mở rộng cục diện chiến tranh mà thôi.

Muốn thực sự toàn diện khai hoa, thậm chí đánh bại Diệp Hiên, điều đó hiển nhiên là không thể. "Mặc kệ!

Dù sao thì thua cũng không thể thua quá khó coi.

Mau gọi tất cả sinh linh trong Thần Quốc ra đi, tranh thủ đánh cho lãnh địa của hắn tan nát!" Lại có một người khác nói. "Đúng, không sai!

Cho dù chúng ta không thể đánh thắng đối phương, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta cứ thế bỏ cuộc!" "Xông lên!

Xông lên!" "Khai hoa!!!" Trong Hồng Hoang.

Diệp Hiên chỉ dựa vào chút sức mạnh trong Thần Vực hiển nhiên không thể đánh lại liên minh của mười mấy người đối phương.

Tự nhiên cần phải điều động sức mạnh từ trong Hồng Hoang ra. "Hồng Hoang Tứ Đại Chủng Tộc, bất luận là Vu tộc, Yêu tộc hay Long tộc đều đã từng ra ngoài 'chơi' rồi, duy chỉ có Nhân tộc mới sinh chưa từng.

Ừm, cứ coi đây là một trận lịch luyện cho Nhân tộc vậy.

Dù sao thì những nơi này cũng không có sinh linh Tứ Giai..." Diệp Hiên ở trong hư không, rất nhanh đã nghĩ đến việc giao trận chiến này cho Nhân tộc đi đánh có lẽ là một kết quả không tồi.

Nhân tộc từ nhỏ đến lớn, từ yếu ớt đến nay, trong đó không biết đã trải qua bao nhiêu trận chiến, và giờ chính là lúc kiểm nghiệm thành quả.

Trong Hồng Hoang hiện tại, trừ ba đại tộc ra, đã không còn thế lực nào có thể sánh ngang với Nhân tộc.

Bởi vậy, muốn thăng tiến thêm nữa thì hoặc là đi gây phiền phức cho ba đại tộc, hoặc là chỉ có thể đi đánh các Thần Quốc khác.

Cùng với tâm niệm của Diệp Hiên vừa động, từng đạo không gian thông đạo xuất hiện trong lãnh địa các Vương quốc lớn của Nhân tộc.

Thạch Quốc.

Một đạo không gian thông đạo đột nhiên xuất hiện trong Quốc Đô của Thạch Quốc.

Quốc Đô của Thạch Quốc còn được gọi là Thạch Thành, là nơi bộ lạc Thạch Hạo Thị trú đóng ban đầu mà hóa thành.

Sau khi đạo không gian thông đạo này xuất hiện, lập tức có người bẩm báo lên trên. "Thạch Nghị Thị, ngươi hãy dẫn người đi tìm hiểu

một phen.

Xem xem phía sau không gian này rốt cuộc là động thiên gì, vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây." Sau khi Thạch Hạo Thị nhận được bẩm báo, lập tức gọi Thạch Nghị Thị đến.

Thạch Nghị Thị là tồn tại mạnh nhất trong Thạch Quốc, ngoại trừ Thạch Hạo Thị.

Thạch Hạo Thị cũng không thể nào vì xuất hiện chuyện gì mà bỏ lại quốc gia để tự mình đi thăm dò.

Và nhiệm vụ thăm dò này cũng tự động rơi vào tay Thạch Nghị Thị. "Được." Thạch Nghị Thị gật đầu, sau đó liền đi ra ngoài...

Diệp Quốc. "Đoạn Đức Thị, làm phiền ngươi đi một chuyến." Diệp Phàm Thị nhìn đạo sĩ béo bên dưới, cười nói.

Đạo sĩ béo Đoạn Đức Thị vỗ vỗ cái bụng đầy đặn của mình, nói: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh của Đại Vương, sẽ lấy hạ phương động thiên kia, làm lãnh thổ của Diệp Quốc!" "Ta cũng muốn đi!!!" Một bên, một con Hắc Cẩu vẫn luôn nằm cạnh Diệp Phàm Thị đột nhiên phun ra tiếng người nói.

Đoạn Đức Thị nghe vậy biến sắc, nói: "Ngươi con chó đen kia, ngươi đi đó làm gì chứ?!" Hắn ghét nhất con chó này.

Khi người khác đi qua thì chẳng quản gì, nhưng hễ mình đi qua là thấy mình là sủa, động một tí là đuổi theo cắn mình, thuần túy là một con chó điên.

Nếu không phải nể mặt Diệp Phàm Thị, hắn sớm đã một chưởng vỗ chết con Hắc Cẩu đó rồi...

Ừm, chắc là vỗ chết được nhỉ?

Ừm, chắc là đánh thắng được chứ? "Vì Tiểu Hắc muốn đi, vậy

ngươi cứ dẫn nó đi cùng đi, cũng tốt có người chiếu ứng." Diệp Phàm Thị gật đầu nói. "Hắc hắc, nghe thấy lời Đại Vương nói chưa?

Còn không mau dẫn bổn đại gia đi!

Cẩn thận bổn đại gia lột cả quần của ngươi xuống đó!" Con Hắc Cẩu nghe vậy đứng thẳng dậy, hai chân trước còn ôm trước ngực, ánh mắt đầy đắc ý nhìn Đoạn Đức Thị.

Đoạn Đức Thị nghe vậy mặt mày đen sì một mảng, nghiến răng nghiến lợi nhìn Hắc Cẩu, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó quay đầu bỏ đi...

Tô Quốc. "Tô Chiến Thị, hãy suất lĩnh tộc nhân thăm dò phương không gian này, nhất định phải đưa nó vào lãnh địa Tô Quốc." Tô Minh Thị ánh mắt như đuốc, nhìn ra ngoài đại điện, phảng phất nhìn xuyên vô số không gian, nhưng vẫn không thể nhìn thấu phía sau đạo không gian thông đạo kia rốt cuộc là tồn tại gì.

Chỉ có thể để người dưới quyền đi thăm dò một phen, xem xem đầu kia của không gian thông đạo rốt cuộc là gì. "Vâng." Tô Chiến Thị ôm quyền bái. "Ta cũng muốn đi!" Một bên, một con Ngốc Mao Hạc lớn tiếng hô. "Ngươi đi?

Ngươi đi làm gì?" Tô Minh Thị nhíu mày.

Ngốc Mao Hạc cũng là một Hồng Hoang Kỳ Chủng, nội hàm có thể sánh ngang với Tiên Thiên Thần Thai Thánh, cùng với con Hắc Cẩu của Diệp Phàm Thị đều là Hồng Hoang Kỳ Chủng.

Những Hồng Hoang Kỳ Chủng này, thực lực rất mạnh, nội hàm cũng rất cường đại.

Ngốc Mao Hạc cũng được Tô Minh Thị cứu xuống, từ đó liền không rời nửa bước. "Ngày tháng ở Tô Quốc quá vô vị rồi, khó khăn lắm mới có chuyện vui, ta làm sao có thể bỏ lỡ chứ!" Ngốc Mao Hạc

vẫy vẫy đôi cánh của mình, lập tức thổi lên một trận cuồng phong.

Ngốc Mao Hạc này tuy thân hình không bằng Côn Bằng năm xưa, nhưng khí tức thổi ra lại không hề kém cạnh Côn Bằng năm xưa là bao.

Tốc độ cũng vậy.

Tuy là một con Ngốc Mao Hạc, nhưng tốc độ vẫn rất nhanh. "Vậy được rồi, ngươi cứ đi cùng đi!" Tô Minh Thị gật đầu, bất đắc dĩ cười cười.

Y và Ngốc Mao Hạc cũng không phải là quan hệ thần phục, nên cũng không ngăn cản gì...

Trong Thần Vực.

Lãnh thổ của Diệp Hiên đang bị liên minh của mười mấy người đối phương điên cuồng tấn công.

Lúc này đã mất đi hơn nửa lãnh thổ.

Những lãnh thổ này một khi bị công phá, thì sẽ bị quét sạch trên diện rộng, giống như tình cảnh Diệp Hiên hiện tại, đó là thực sự tứ diện khai hoa.

Đại quân gồm mười mấy sinh linh Thần Quốc của đối phương cộng thêm những ma vật kia, căn bản không phải chỉ dựa vào một số ma vật mà Diệp Hiên có thể ngăn cản được. "Diệp Hiên bị đẩy lùi nhiều như vậy, sẽ không thua trực tiếp tại đây chứ..." "Không có khả năng lắm, dù sao Diệp Hiên cũng là Tứ Giai Sáng Thế Thần.

Cho dù bị đẩy đến cuối cùng, y cũng có thể đứng vững không đổ, cũng không phải những người đó có thể lay chuyển được.

Hơn nữa, đến lúc đó đợi y điều binh từ trong Thần Quốc ra, đối phương tự nhiên sẽ bắt đầu thua." "Đúng vậy, những điều trước mắt

này chẳng qua chỉ là thất bại tạm thời mà thôi." Đối mặt với sự thất bại tạm thời của Diệp Hiên, liên quân chiếm thế thượng phong, nhưng không một ai cảm thấy Diệp Hiên thực sự sẽ thua.

Bởi vì thực lực đã đặt ở đó, bất luận thế nào, cũng không thể thua những người đó.

Trong Thần Vực.

Chiến trường giao tranh.

Vài vạn Nhân tộc đột nhiên xuất hiện trong một khối lãnh địa, đó là quân đội của Thạch Quốc, là đại quân Nhân tộc Tu Sĩ do Thạch Nghị Thị dẫn dắt.

Trong đại quân này, tu vi thấp nhất đều là Kim Tiên.

Người có thực lực mạnh nhất chính là Thạch Nghị Thị.

Tu vi của Thạch Nghị Thị cũng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, chỉ là y đã quen đi theo Thạch Hạo Thị, nên không ra ngoài tự mình khai sáng bộ lạc mà thôi. "Nơi này... tràn ngập một số khí tức kỳ lạ..." Thạch Nghị vừa mới bước chân vào Thần Vực đã cảm giác được thế giới này tuy không tràn ngập Ba Nghìn Đại Đạo như thế giới Hồng Hoang, nhưng ở đây dường như lại có những quy tắc nào đó ước thúc lẫn nhau, tạo thành những quy tắc kỳ dị và thú vị.

Ví dụ như hắn đang ở trong lãnh địa này, nếu muốn tấn công lãnh địa khác thì bắt buộc phải chiếm được lãnh địa giáp ranh trước.

Điểm này ở trong Hồng Hoang chưa từng gặp qua.

Trong Hồng Hoang, gặp mặt là "kháp" nhau, đâu ai quản có phải hàng xóm láng giềng hay không.

Chuyện quỷ dị nhất là bọn họ không thể đi lại trên một số lãnh địa, chỉ có thể di chuyển ở một số nơi nhất định.

Đó là bởi vì bọn họ là sinh linh thuộc về Thần Quốc của Diệp Hiên, chỉ có thể chạy trên lãnh địa thuộc sở hữu của Diệp Hiên.

Muốn tiến vào lãnh địa khác thì phải bắt đầu tấn công từng ô lãnh địa một, như vậy mới đến được nơi khác, không thể muốn đi đâu thì đi như Sáng Thế Thần được. "Nhanh, ngươi, trở về thông báo Đại Vương, đem tình hình nơi này báo lại cho Đại Vương, thỉnh Đại Vương tăng phái viện quân.

Thạch Nghị ta nhất định phải đánh hạ toàn bộ nơi này!!!" Trong đôi mắt Trùng Đồng của Thạch Nghị lóe lên, một đạo tinh quang xẹt qua.

Trùng Đồng vốn là con đường vô địch, cớ sao phải úy kỵ ba ngàn đạo! "Rõ!" Tên tướng sĩ được điểm danh vội vàng bay người lao về phía không gian thông đạo.

Cảnh tượng này giờ phút này cũng đang diễn ra tại Diệp Quốc, Tô Quốc, Hàn Quốc, Vương Quốc... tổng cộng hơn ba trăm quốc gia phái tộc nhân ra ngoài.

Có thể nói, tất cả các quốc gia Nhân tộc đều bị Diệp Hiên thiết lập một không gian thông đạo, hơn nữa đều nằm trong kinh thành, thuận tiện cho việc bọn họ điều binh khiển tướng.

Lần này, là muốn toàn bộ Nhân tộc đại luyện binh.

Còn về nơi Nhân tộc Tổ Đình, hắn không kinh động đến, bởi vì nếu Toại Nhân Thị mà đích thân xuống sân thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, đó sẽ là một đường càn quét ngang dọc. "Có Nhân tộc gia nhập, vở kịch này cũng đến hồi kết rồi!" Khóe miệng Diệp Hiên hơi nhếch lên, nhìn về phía hơn mười người kia lắc đầu nhẹ.

Hắn sở dĩ điều binh từ toàn bộ Nhân tộc tới, không chỉ là vì hơn mười người này.

Dù sao đám Nhân tộc này điều tới xong cũng không định cho về ngay, mà để họ tiếp tục chinh chiến trong Thần Vực, cho đến khi quyết ra người chiến thắng cuối cùng mới thôi.

Giờ phút này, ở ngoại giới, những người đang quan sát trên Tổ Tinh của Diệp Hiên cũng đều kinh ngạc.

Những người này chưa từng thấy người Tổ Tinh nào có thể tham dự vào giải đấu lớn toàn quốc, bởi vì người Tổ Tinh ngay cả lọt vào top 100 Tinh Vực An Lạc cũng chưa từng có, đừng nói top 100, ngay cả top 10.000 cũng không biết phải bao nhiêu năm mới xuất hiện được một người.

Nhưng lần này thì khác, lần này có Diệp Hiên, một đường cường thế đăng đỉnh, chưa từng nếm mùi thất bại, trực tiếp giật lấy quán quân Tinh Vực An Lạc, bước vào cánh cửa của giải đấu lớn toàn quốc.

Không chỉ như thế, hắn còn trực tiếp trở thành bảng nhất Thông Thiên Bảng của cả nước Đại Việt. "Đây là Nhân tộc?" Lúc này, Diêu Hải vẫn luôn chăm chú theo dõi trận chiến Thần Vực của Diệp Hiên cũng không khỏi giật mình.

Cậu ta vốn tưởng rằng Diệp Hiên sẽ tuyển chọn ra những sinh linh cường hãn nào đó từ Thần Quốc, không ngờ lại là Nhân tộc.

Ai cũng biết, thực lực Nhân tộc tuy không yếu trong các đại Thần Quốc, nhưng so với những Tiên Thiên Thần Thai Thánh, những thần thánh trong thần thoại truyền thuyết thì kém xa tít tắp.

Mà Diêu Hải lại biết rõ chỗ đáng sợ của những thần thánh trong Thần Quốc Diệp Hiên.

Chương 136

Chưa nói cái khác, chỉ riêng mấy tôn thần thánh xuất hiện trên diễn đàn Thông Thiên Bảng đã là tồn tại tuyệt đối chí cường rồi. "Nhân tộc thì làm sao?

Nhân tộc vẫn có thể rất mạnh!

Nhân tộc trong Thần Quốc của tôi chính là mạnh nhất!" Xung quanh có người nghe vậy lập tức phản bác.

Diêu Hải khinh thường liếc đối phương một cái, châm chọc: "Cậu thì là cái Thần Quốc rác rưởi gì?

Cậu đi hỏi những Thần Quốc thần thoại kia xem, kẻ mạnh nhất có cái nào không phải là sinh linh trong truyền thuyết thần thoại mà là Nhân tộc?

Đừng nói Diệp Hiên, cho dù là loại Thần Quốc như của tôi, kẻ mạnh nhất cũng chẳng phải Nhân tộc." Những lời này của cậu ta cũng không phải coi thường Nhân tộc, mà sự thật chính là như vậy.

Trong rất nhiều Thần Quốc đều có Nhân tộc, dù sao mọi người cũng đều là con người, tuy không cùng một vũ trụ.

Cho nên Thần Quốc do rất nhiều người sáng tạo ra đều có Nhân tộc, nhưng không có ngoại lệ, tuy có Nhân tộc nhưng kẻ chí cường chưa bao giờ là Nhân tộc, mà là những sinh linh thần thoại trong chư thiên truyền thuyết, đó mới là tồn tại cường đại nhất Thần Quốc.

Cho dù là những cái gọi là Thần Quốc khoa kỹ, cũng không phải đơn thuần dựa vào công nghệ loài người mà trở thành chí cường.

Bất quá trong những Thần Quốc đó, nhân loại cũng coi như đứng trên đỉnh phong, tuy không hoàn toàn là công nghệ do chính nhân loại

sinh ra, nhưng chung quy vẫn là tự thân đứng sừng sững trên đỉnh cao.

Cũng chỉ có những Thần Quốc khoa kỹ đó mới có khả năng Nhân tộc là đỉnh phong, còn các Thần Quốc khác, kẻ mạnh nhất nào mà chẳng phải là sinh linh thần thoại sừng sững trên đỉnh cao. "Cậu!

Hừ!" Người kia tức điên, muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến biểu hiện của đối phương trong cuộc thi Tinh Vực đã được coi là người xuất sắc nhất trong những năm gần đây chỉ sau Diệp Hiên, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, nhìn vào hình ảnh trên hình chiếu, không thèm để ý đến Diêu Hải nữa.

Diêu Hải cũng không nói thêm gì, chỉ cười khẩy một tiếng, chuyển ánh mắt về phía Thần Vực.

Trong Thần Vực.

Nhân tộc của Gia Đa Vương Quốc vừa mới đến Thần Vực liền bị đại quân liên thủ của những người kia công kích.

Mà sinh linh Nhân tộc Hồng Hoang cường đại đến mức nào, tuy yếu nhất là sinh linh Nhất giai, quả thực là bia đỡ đạn, nhưng sau đó khi phát hiện thực lực đối phương rất mạnh, những Kim Tiên kia cũng đều nhao nhao rút lui về phía không gian thông đạo.

Đã thực lực không đủ, ở lại cũng chỉ là "tặng mạng".

Thế là đại quân Nhân tộc mấy vạn người do Thạch Nghị dẫn đầu chỉ còn lại hơn tám ngàn người.

Mà hơn tám ngàn người này tu vi thấp nhất đều là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cũng chính là cảnh giới sinh linh Nhị giai.

Trong tám ngàn người có hơn một ngàn là Đại La Kim Tiên, tức là cảnh giới sinh linh Tam giai.

Cộng thêm Nhân tộc này nội tại thâm hậu vô cùng, sánh ngang

Tiên Thiên Thần Thai Thánh, lại có Thạch Nghị cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã dẫn đầu, một triệu đại quân xâm nhập của đối phương cư nhiên bị đội quân hơn tám ngàn người của Thạch Quốc chặn đứng.

Những nơi đó nhìn từ bên ngoài chẳng qua chỉ là một ô lãnh địa, đi vào trong lãnh thổ cũng không quá rộng lớn, nhưng lại có thể dung nạp số lượng vô cùng vô tận.

Đối phương dùng một triệu đại quân bao vây hơn tám ngàn người của Thạch Quốc lại một chỗ, nhưng nhìn từ bên ngoài vẫn chưa thể lấp đầy ô vuông này.

Nhất thời, các loại thần thông đánh đến mức bay đầy trời, không biết bao nhiêu sinh linh vẫn luôn bỏ mạng.

Ly kỳ nhất là Thạch Nghị.

Đôi Trùng Đồng của Thạch Nghị lóe lên một đạo thần uy, rợp trời tử quang tuôn ra.

Nương theo đạo đồng thuật kinh khủng kia bắn tới.

Oanh long long!!!

Một triệu đại quân, sinh linh dưới Tam giai tẫn giai yên diệt, bỏ mình!

Duy chỉ còn lại những sinh linh Tam giai tồn tại, nhưng một triệu đại quân giờ chỉ còn lại hơn một vạn sinh linh Tam giai. "Hít hà!!!" Mười mấy kẻ trong liên minh xâm lược lãnh thổ Diệp Hiên trong nháy mắt trợn to hai mắt, nhìn chòng chọc vào sinh linh tồn tại trong ô vuông chiến trường của Diệp Hiên. "Cái định mệnh, đây thực sự là sinh linh Tam giai sao?!!" Lý Phụng Tiên kinh khủng vạn phần hét lớn.

Thứ khiến cậu ta kinh ngạc không phải là một chiêu miểu sát

nhiều sinh linh dưới Tam giai như vậy.

Dưới sự áp chế đẳng cấp, kỳ thực làm được việc này thì có gần như vô cùng vô tận sinh linh có thể làm được.

Thứ khiến cậu ta thực sự kinh ngạc là Thạch Nghị ngay trước mặt hơn một vạn sinh linh Tam giai của cậu ta, một chiêu miểu sát sạch đám lính dưới Tam giai.

Đây là khái niệm gì?!

Hơn một vạn sinh linh Tam giai này cư nhiên ngay cả phản ứng ra tay ngăn cản cũng không có!!!

Tức là, nếu thực sự ra tay với đám sinh linh Tam giai kia, e rằng đám Tam giai đó cũng sẽ bỏ mạng.

Cái định mệnh, đây thật sự là sinh linh Tam giai à?

Xác định đây không phải Tứ giai?

Thạch Nghị dù sao cũng là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, tuy chưa bước vào Tứ giai, nhưng cũng xa không phải những Tam giai kia có thể so sánh.

Tuy chỉ dính một tia Hỗn Nguyên chân ý, nhưng đó cũng là Hỗn Nguyên chân ý, ít nhất đã có chút quan hệ với Hỗn Nguyên, thuộc về tồn tại nửa bước đạp vào Tứ giai. "Hắn tịnh vị chưa bước vào Tứ giai...

Hơn nữa kinh khủng nhất là đây chẳng qua chỉ là một Hậu Thiên sinh linh, không phải những thần thánh Tiên Thiên sinh ra kia...

Phải biết trong lời đồn, thế giới của Diệp Hiên có vô số kể Tiên Thiên sinh linh, tồn tại trong thần thoại ở Thần Quốc của hắn cũng bất quá chỉ là muối bỏ biển mà thôi..." Bàn Chỉ Mãnh Hổ thở dài một hơi, rầu rĩ nói. "Ngày tận thế của chúng ta, đến rồi..." Giờ khắc này,

không chỉ Bàn Chỉ Mãnh Hổ trong lòng xuất hiện ý nghĩ này, mà gần như tất cả mọi người đều có cùng suy nghĩ.

Ngay khi Bàn Chỉ Mãnh Hổ còn đang do dự xem có nên đầu hàng rút lui ngay bây giờ hay không, thì ở bên kia. "Rác rưởi đã trừ, tiếp theo là xem các ngươi!" Thạch Nghị vung tay lên, bản thân đứng sừng sững ở trung ương bất động. "Cẩn tuân mệnh Tướng quân!" Hơn tám ngàn tu sĩ Nhân tộc nhao nhao ôm quyền đáp lại.

Thạch Hạo trở thành quân chủ Thạch Quốc, Thạch Nghị tự nhiên cũng trở thành Tướng quân của Thạch Quốc. "Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp!!!" Từng danh tu sĩ Nhân tộc phẫn thanh gầm thét.

Chỉ thấy mỗi người Nhân tộc đều phân hóa ra ít nhất hai phân thân, cộng thêm bản thể là ba, người nhiều thì phân hóa ra đến mười mấy phân thân.

Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp sau khi Thạch Hạo bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã thì tự nhiên không thể dùng được nữa.

Dù hắn sửa đổi thế nào cũng không thể lay chuyển một tia chân ý này, vì nó tương xung tương bội với hắn.

Nhưng Thạch Hạo cũng đã thành công biến Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp từ chỗ chỉ giới hạn cho tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên sử dụng, thành Thái Ất Kim Tiên, thậm chí Kim Tiên cũng có thể dùng được.

Nhất thành Kim Tiên liền có ý niệm bất hủ.

Một điểm bất hủ làm gốc, thân hóa vạn thiên phân thân.

Tám ngàn tu sĩ Nhân tộc chuyển mình biến thành hơn bốn vạn tu sĩ, hơn một ngàn Đại La Kim Tiên kia cũng biến thành hơn bảy ngàn Đại La Kim Tiên.

Kinh khủng như vậy, tàn dư sinh linh Tam giai của đối phương

cũng bất quá chỉ hơn vạn, mà Nhân tộc Hồng Hoang bên này đã có hơn bảy ngàn Đại La Kim Tiên.

Những Đại La Kim Tiên còn lại đều bị gần bốn vạn Thái Ất Kim Tiên kia quấn lấy.

Tuy nói rất nhiều tu sĩ không thể vượt cấp trảm địch, nhưng Nhân tộc Hồng Hoang vốn có nội tại cực cao, cộng thêm lại được Sáng Thế Chi Nhưỡng và Thần Linh Chi Tâm dựng dục mà ra, cho nên Nhân tộc Hồng Hoang Hoàn Mỹ người nào người nấy đều sánh ngang Tiên Thiên Thần Thai Thánh.

Dưới sự nghiền ép về nội tại, tuy thấp hơn một cảnh giới nhưng cũng có thể chiến ngang tay với đối phương.

Nhưng mà Thái Ất Kim Tiên bên Nhân tộc đông gấp mười lần đám sinh linh Tam giai còn sót lại kia.

Dưới sự vây đánh gấp mười lần, những sinh linh Tam giai đó từng cái bị nghịch giai mà trảm.

Còn về hơn bảy ngàn Đại La Kim Tiên đơn đấu kia, thì gần như chém giết trong nháy mắt.

Từ lúc địch quân xâm nhập lãnh địa Diệp Hiên đến khi Nhân tộc chém giết sạch sẽ, tổng cộng cũng chỉ tốn chưa đến ba phút.

Đây là đã bao gồm cả lúc Thạch Nghị ra tay tiêu diệt đám sinh linh dưới Tam giai. "Cái định mệnh?!!" Lý Phụng Tiên hai tay ôm đầu, không dám tin nhìn một màn này.

Cậu ta điều tập cả triệu đại quân áp cảnh, hơn nữa còn không chỉ một chỗ này, mà gần như tất cả những nơi cậu ta phụ trách tấn công đều có một triệu đại quân áp sát, số lượng sinh linh Tam giai phân phối bên trong cũng sàn sàn như nhau.

Vậy mà một triệu đại quân này cư nhiên bị miểu sát trong nháy

mắt, còn cả đám sinh linh Tam giai kia cũng đều bỏ mạng. "Đây con mẹ nó là sinh linh Tam giai?!!!" Lý Phụng Tiên phẫn nộ gầm thét, nhưng lại bất lực.

Cùng là Tam giai, Nhân tộc của đối phương lại đấm cho quân mình một trận ra bã!

Hơn nữa không chỉ có một chỗ đó, theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều chiến tuyến cậu ta phụ trách bị đánh sập, quân lính bị tàn sát hầu như không còn! "Diệp Hiên!!!" Lý Phụng Tiên lúc này mắt đã đầy tơ máu, mặt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào Diệp Hiên đang nhàn nhã dạo bước, phóng thanh gầm thét.

Tiếng gầm này cũng thu hút những Sáng Thế Thần xung quanh nhìn qua. "Tôi...

đệch mợ!!!

ĐẦU HÀNG!!!" Lời vừa dứt, một đạo bạch quang lóe lên.

Trong chớp mắt, tất cả lãnh thổ của Lý Phụng Tiên đều biến thành lãnh thổ của Diệp Hiên, còn những sinh linh Thần Quốc chưa chết hết thì trở về Thần Quốc của cậu ta.

Còn đám ma vật thì được làm mới lại. "..." Mười mấy tuyển thủ còn lại nhìn nhau, muốn cười mà cười không nổi, bởi vì giờ khắc này sinh linh trong Thần Quốc của bọn họ cũng đang bị tàn sát. "Đầu hàng!" "Đầu hàng rồi!" ... "Đầu hàng!!!" Từng câu đầu hàng vang lên.

Cái liên minh vây đánh Diệp Hiên lúc đầu, giờ phút này theo sự sụp đổ của Lý Phụng Tiên cũng nhao nhao chọn đầu hàng.

Không còn cách nào, cứ cù cưa mãi thì sinh linh chết sẽ càng nhiều, hơn nữa cũng chỉ lãng phí thời gian của nhau mà thôi.

Bọn họ chiếm được hơn nửa lãnh thổ ban đầu của Diệp Hiên đã là chuyện rất khá rồi.

Đánh không lại Diệp Hiên là chuyện trong dự liệu, đánh lại được mới là có quỷ.

Theo sự đầu hàng của bọn họ, lãnh thổ Diệp Hiên so với trước kia lập tức tăng lên gấp mười mấy lần, nhảy vọt lên trở thành người có phạm vi lãnh thổ lớn nhất Thần Vực.

Nhưng mấy cái này thực ra cũng không quan trọng, bởi vì lãnh thổ lớn bao nhiêu thực tế khác biệt không lớn, chỉ là có đất liền kề thì có thể tấn công người khác tốt hơn thôi.

Ngoại giới, trên Tổ Tinh.

Đám đông ngây người nhìn màn này, thay đổi có hơi nhanh quá, trong chớp mắt đã lật kèo. "Ha ha, lúc nãy là ai nói Nhân tộc không mạnh, là ai nói hả?" Người đàn ông bị Diêu Hải "khịa" lúc trước, lần này nhìn thấy Thạch Nghị một chiêu diệt một triệu quân, liền phóng thanh hét lớn.

Giọng nói kia cư nhiên còn vận dụng thần thông, sợ người khác không nghe thấy vậy.

Mọi người nghe thấy đều nhao nhao liếc mắt.

Mặt Diêu Hải đen lại, sau đó nói: "Tôi nói Nhân tộc không phải mạnh nhất trong Thần Quốc Diệp Hiên, chứ có nói không đối phó được mấy con cá tạp này đâu." Ý của cậu ta vẫn luôn là như vậy, chỉ cảm thấy Nhân tộc không phải chí cường mà thôi, chứ có nói Nhân tộc yếu đâu.

Sự thật là Nhân tộc tuy không phải kẻ mạnh nhất trong rất nhiều Thần Quốc, nhưng cũng nhờ sự thiên vị của các Sáng Thế Thần, nên lăn lộn cũng không tệ, trái lại có một số còn lăn lộn cực tốt, địa vị cực cao. "Ha ha, cái này còn cần mày nói?

Ai chẳng biết Diệp Hiên là Sáng Thế Thần Tứ giai, ai chẳng biết

kẻ mạnh nhất trong Thần Quốc Diệp Hiên là sinh linh Tứ giai!" Người đàn ông kia thấy Diêu Hải giải thích thì cười lạnh một tiếng, lại "đỗi" ngược lại.

Trước đó không dám cãi lại chủ yếu là vì cảm thấy đấu võ mồm hơi đuối lý, giờ sự thật đã rành rành, thì lại là chuyện khác. "Nói nữa thì lên Đấu Trường Thiên Không so tài một phen." Diêu Hải lười tranh chấp với hắn, tại chỗ uy hiếp. "Ồ?

Nếu tao không đi thì sao!" Gã đàn ông này hiển nhiên cũng không sợ, thấy mọi người đang nhìn, cho dù có "tém" lại thì cũng phải giả bộ không sợ. "Ha ha, vậy ngày thường đi đường mày phải chú ý chút đấy." Diêu Hải cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như tuyết nhìn chằm chằm gã đàn ông kia.

Ý tứ uy hiếp trong lời này có thể nói là trần trụi.

Bình thường xung đột thì cơ bản đều lên Đấu Trường Thiên Không làm một trận, thực lực mạnh là chân lý.

Mà nay đối phương không chịu đi, Diêu Hải cũng chẳng quản cái gì mà đồng hương Tổ Tinh nữa.

Nếu đối phương còn cứng mồm, thì tìm cơ hội "đánh úp" một trận cho xong, còn thực tế hơn là đứng đây đấu võ mồm.

Xung quanh Diêu Hải đều là học viên Đại học Giang Nam, thực lực đám học viên này kém Diêu Hải cả trăm lần.

Diêu Hải chính là tồn tại leo rank cực cao trong cuộc thi Tinh Vực, có thể nói là chỉ đứng sau Diệp Hiên.

Người kia nghe vậy sắc mặt biến đổi, vội vàng hoảng loạn lẩn đi, không dám ở lại chỗ cũ, sợ Diêu Hải trở mặt động thủ thật.

Diêu Hải lúc này chính là bảo bối của Đại học Giang Nam, cấp bậc thiên tài này đi Ngũ Đại Học Viện cũng là tuyệt đối, nhưng lại ở

Đại học Giang Nam, Hiệu trưởng Vân Vũ sao có thể không cưng chiều chứ.

Diêu Hải cũng không để tâm đến đối phương, mà quay đầu nhìn về phía Diệp Hiên.

Diệp Hiên vẫn như trước kia, thích mặc một bộ bạch y, lúc nào cũng thích "làm màu" như vậy.

Nghĩ đến đây, cậu ta có chút nhịn không được muốn tẩn Diệp Hiên một trận, lần nào cũng là Diệp Hiên hại cậu ta mất cơ hội "thể hiện".

Cậu ta cúi đầu nhìn bộ bạch y mình đang mặc.

Quả nhiên, mặc đồ cổ trang màu trắng làm màu thì độ "ngầu" cao hơn hẳn.

Đại học Giang Nam không biết bao nhiêu nữ nhân ái mộ cậu ta, cậu ta cũng chẳng khách khí, hợp thì lên giường nói chuyện nhân sinh lý tưởng, không hợp thì không thèm để ý. ...

Chương 137

Sáng Thế Đại Lục, Quan Chiến Đài. "Không hổ là bảng nhất Thông Thiên Bảng, một chiêu Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp này khiến thực lực Thần Quốc của hắn tăng trưởng theo cấp số nhân!" Có người hâm mộ không thôi nói.

Giống như loại công pháp phân thân này, không biết có bao nhiêu loại, nhưng chắc chắn đều có khiếm khuyết.

Đa số thần thông phân thân, hoặc là lực công kích max điểm, có trình độ chân thực của bản thể, nhưng lực phòng ngự thì thành loại một kích là tan biến; hoặc là trở thành bao cát chịu đòn, nhưng lực công kích lại yếu đi.

Dù sao đi nữa, mọi phương diện tối đa cũng chỉ làm được một điểm cực hạn của bản thể.

Mà loại Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp do Thạch Hạo sáng tạo ra này lại có thể copy toàn bộ tất cả của bản thể.

Bất luận là tâm tính hay mưu trí, hoặc là chiến lực, tu vi, cảnh giới đều hoàn hoàn toàn toàn copy, chuyện này gần như là không thể làm được, nhưng loại công pháp BUG cấp vô cùng kinh khủng này cứ thế xuất hiện.

Cũng may là có hạn chế, sau cảnh giới Hỗn Nguyên tức là Tứ giai thì căn bản không thể sử dụng.

Nhưng thế cũng là cực kỳ kinh khủng rồi, một người ít thì chấp ba bốn, nhiều thì chấp mấy chục, đây quả thực là bật hack!

Cho nên, rất nhiều người đều hâm mộ không thôi, đặc biệt là những Sáng Thế Thần Tam giai.

Nếu có được loại công pháp này, đồng nghĩa với xác suất chiến thắng trong Thần Quốc Chiến cùng cấp sẽ lớn hơn rất nhiều. "Thần thông công pháp bực này, nếu có thể lấy được vào tay, ta liền có thể xưng vương xưng bá trong đám Tam giai!!!" Không biết bao nhiêu người lúc này trong mắt tinh quang bạo thiểm, nhìn chằm chằm Diệp Hiên lộ ra vẻ tham lam. "Ồ?

Vậy cậu đi tìm Diệp Hiên mà đòi, xem hắn có cho cậu không, ha ha..." Một người bên cạnh dường như có năng lực cảm tri lòng người, nói với thiếu niên đang có suy nghĩ đó.

Thiếu niên kia nghe vậy sắc mặt biến đổi mạnh, nhìn về phía người đàn ông trung niên đang mỉm cười bên cạnh, trong lòng lạnh toát.

Người này cư nhiên có thể nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm cậu ta.

Nụ cười của người đàn ông trung niên kia rơi vào mắt cậu ta không những không có chút ấm áp nào, ngược lại còn khiến cậu ta cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo. ...

Trong Hồng Hoang.

Nhân tộc, Thạch Quốc. "Ồ?

Thạch Nghị quả nhiên nói như thế?" Thạch Hạo nghe thủ hạ báo lại, nhíu mày hỏi. "Tướng quân đúng là nói như vậy, tại hạ không dám khi man Vương thượng!" Tộc nhân kia lập tức cúi đầu ôm quyền bái.

Thạch Hạo gật đầu, tiếp đó nói: "Đã như vậy, liền điều tập mười vạn tu sĩ cảnh giới Thái Ất, một vạn tộc nhân Đại La đi tới phương động thiên kia đi!" Nói xong, hắn đứng dậy, thân hình lóe lên, một đạo thần niệm truyền ra, liền có tộc nhân lục tục bắt đầu điều tập.

Cuối cùng, những tộc nhân đó cũng đều đi theo sau hắn hướng về phía Thần Vực.

Thạch Quốc không phải là duy nhất, mà gần như tất cả các Vương trong các nước đều định đích thân tiến vào đó thám thính xem hư thực, xem phương động thiên kia có thật sự kỳ dị như lời đồn hay không. ...

Mạch núi Côn Luân, dưới chân Bất Chu Sơn, Nhân Tộc Tổ Đình, Toại Triều Hoàng Thành, tên là Toại Thành.

Toại Triều, là triều đại do Nhân Hoàng Toại Nhân Thị kiến lập, phân phong thiên hạ ba trăm Vương, ba trăm Vương đều là thần tử của Toại Triều, nhưng cũng là quân chủ của quốc gia riêng mình.

Toại Thành không phải xây dựng trong Bất Chu Sơn, mà được xây trên một quần thể núi non trong mạch núi Côn Luân, lơ lửng trên đỉnh cao sừng sững không ngã.

Bốn phía là bốn đại vệ thành, cũng lơ lửng giữa không trung, nhưng thấp hơn Hoàng Thành một chút.

Giờ phút này, đã sớm có người bẩm báo sự tình phát sinh tại kinh thành của hơn ba trăm quốc gia cho Nhân Hoàng Toại Nhân Thị.

Đây là tổng hợp từ các Vương về sự việc xảy ra tại kinh thành nước mình, đột nhiên xuất hiện một không gian thông đạo không rõ danh tính, nên cũng báo lên theo. "...

Cư nhiên đồng thời xuất hiện tại kinh thành của tất cả vương quốc Nhân tộc, chuyện này rốt cuộc có ý nghĩa gì..." Toại Nhân Thị ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bộ áo tơi trên người hắn và tòa đại điện xa hoa vô cùng này có vẻ hơi lạc quẻ.

Đại điện này là biểu tượng của Nhân tộc Hoàng Thành, tự nhiên không thể tuềnh toàng.

Nếu có quý khách đến thăm Nhân Hoàng, Toại Nhân Thị cũng sẽ

thay bộ áo tơi thường ngày này ra, khoác lên Nhân Hoàng Bào.

Trên Nhân Hoàng Bào ngưng tụ một tia khí vận của Nhân tộc, vạn pháp bất xâm, chư tà bất xâm, trên đó thêu nhật nguyệt tinh thần, bao quanh nhật nguyệt tinh thần là một ngọn lửa nhỏ, đó là một ngọn tân hỏa, đại biểu cho sự truyền thừa của Nhân tộc.

Cũng là chế tác dựa theo đại đạo mà Toại Nhân Thị tu hành, coi như khá phù hợp.

Nhưng Toại Nhân Thị vẫn thích mặc bộ áo tơi những ngày xưa cũ hơn, nên ngày thường đều mặc thế này.

Nếu không phải vì giữ thể diện cho Nhân tộc, Toại Nhân Thị thậm chí sẽ không đích thân ra tay xây dựng tòa Hoàng Thành này.

Long tộc có Long Hoàng Cung, Vu tộc có Bàn Cổ Điện, Yêu tộc có Thiên Đình Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tuy Bàn Cổ Điện sẽ không tiếp đãi khách, tối đa cũng chỉ tiếp đãi tại Tổ Vu Điện, nhưng Tổ Vu Điện kia cũng cực kỳ cao lớn, tuy đơn giản nhưng lại đại khí bàng bạc.

Nếu Nhân tộc không có biểu tượng của riêng mình, chắc chắn sẽ yếu thế hơn một bậc về mặt tâm lý.

Chẳng lẽ người ta đều là cung điện hào hoa, Nhân Hoàng lại ở trong túp lều tranh rách nát sao... "Ta ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc là ai dám gây sự trong Nhân tộc!!!" Trong mắt Toại Nhân Thị loáng thoáng hiện lên chút giận dữ.

Hắn nén giận, trong mắt thời không lưu chuyển, tuế nguyệt trôi qua.

Hắn tra xét trong dòng sông năm tháng, muốn nhìn rõ rốt cuộc là kẻ nào dám giở trò trong Nhân tộc.

Nếu nói không ai cố ý nhắm vào Nhân tộc thì Toại Nhân Thị sẽ không tin.

Cái loại thông đạo xuất hiện đồng loạt trong hơn ba trăm kinh thành vương quốc thế này, bảo đằng sau không có người giở trò thì đánh chết hắn cũng không tin.

Cho nên, đằng sau nhất định có thần thánh đang gây sự.

Thời gian từng chút trôi qua, mày Toại Nhân Thị nhíu càng lúc càng chặt.

Hồi lâu sau, hắn vẫn chưa từng phát hiện chỗ nào quái dị, những không gian thông đạo kia đều đột nhiên xuất hiện cùng một lúc, không có bất kỳ dấu vết nào của sinh linh lưu lại. "Vậy thì đích thân đi một chuyến xem sao, xem đằng sau rốt cuộc là kẻ nào đang giở trò..." Toại Nhân Thị thở dài, cư nhiên ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên cũng không nhìn thấu được toan tính phía sau, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không tìm thấy, vậy chứng tỏ đằng sau nhất định có tồn tại cực kỳ cường đại ẩn nấp.

Hắn không biết chuyến đi này liệu còn có thể sống sót trở về hay không, nhưng vì Nhân tộc, hắn cũng đành phải kiên trì đi một chuyến.

Nếu có thể tìm ra hắc thủ phía sau, cho dù bỏ mình thì cũng coi như đáng giá.

Ít nhất có thể biết được rốt cuộc là ai đang tính kế Nhân tộc, như vậy mới có cơ hội đánh bại kẻ đó. ...

Trong Thiên Đình. "Nhân tộc đột nhiên xuất hiện rất nhiều không gian thông đạo, những thông đạo đó dường như giống hệt cái đã xuất hiện đột ngột trong Thiên Đình lúc trước, đều là đến vội vàng, đi vội vàng, hơn nữa là thông tới một thế giới khác." Đế Tuấn thân mặc đế bào Thiên Đế uy nghiêm, nhưng vẫn hòa ái dễ gần nói với Thái Nhất.

Lúc trước, bọn họ cũng gặp phải tình huống này, sau đó liền để Thái Nhất qua xử lý.

Thái Nhất trở về nói, đó là một phương động thiên khác, lại dường như không giống động thiên, cực kỳ quỷ dị. "Có lẽ là đụng phải thế giới mà ngô gặp lúc trước, ngô tu vi càng cao, càng cảm thấy Hồng Hoang không phải là duy nhất..." Thái Nhất nhíu mày, chậm rãi nói.

Trên thượng thương dường như có thiên địa càng rộng lớn hơn, ít nhất là có một vị tồn tại chí cao vô thượng.

Vị tồn tại kia tuy chưa được chứng thực, nhưng từng chút trong Hồng Hoang dường như đều có liên quan đến ngài. "Đệ nói xem liệu có phải là vị chí cao tồn tại đã sáng tạo ra Nhân tộc lúc trước?" Đế Tuấn ung dung nói, ánh mắt ẩn chứa trí tuệ vô cùng.

Hắn từng tìm kiếm trong vô tận thời không, nhưng chưa từng thấy bất kỳ thân ảnh dấu vết nào của vị tồn tại đó lưu lại.

Tuy không lưu lại, nhưng điều này không có nghĩa là Đế Tuấn cho rằng bên trên không có tồn tại cao hơn.

Hắn luôn cảm thấy Hồng Hoang sở dĩ biến thành bộ dáng như ngày nay, khác biệt với các thời không khác, cũng là vì trong minh minh có một vị chí cao vô thượng tồn tại đang dẫn dắt bọn họ tiến lên.

Thái Nhất nghe vậy mặc nhiên, lập tức gật đầu, nói: "Không phải không có khả năng này, nhưng so với những thứ đó, vẫn là nghĩ cách làm rõ ràng bên trên rốt cuộc có tôn chí cao tồn tại kia hay không." Điểm này, sắp trở thành nhận thức chung của tất cả Hỗn Nguyên cảnh.

Tồn tại đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên có thể tùy ý xuyên qua luân

chuyển trong vô cùng thời không, có thể quan sát sự việc đã từng xảy ra trong vô cùng tận thời không, bất luận song song hay không, đều có thể tra xét ra.

Nhưng càng tra xét, lại càng phát hiện thời không này của mình rốt cuộc có bao nhiêu khác biệt.

Ngay cả tương lai của thời không này cũng khác biệt rất lớn so với tương lai của các thời không khác.

Tuy không biết những tương lai đó rốt cuộc có xảy ra hay không, nhưng chung quy là rất khác biệt.

Tu vi càng cao, liền càng có thể phát giác tự thân nhỏ bé.

Tu vi càng cao, liền càng có thể cảm nhận được áp bách đến từ thiên địa đại đạo.

Loại áp bách đó là vô hình, nhưng lại giống như chân thực tồn tại. "Thôi, so với những chuyện đó, thì tôn tồn tại trong Địa Phủ kia càng làm người ta đau đầu hơn..." Đế Tuấn vươn tay, day day trán.

Thứ hắn nói chính là ý chí của Luân Hồi Thần Ma.

Tôn Thần Ma đó còn có uy hiếp mạnh hơn cái vị vô thượng không biết có tồn tại hay không kia.

Bởi vì đối phương cho dù thực sự tồn tại, bao nhiêu năm không xuất hiện thì cũng có khả năng cực lớn là sẽ không xuất hiện nữa, mà là đang âm thầm dẫn đạo Hồng Hoang ngày càng mạnh hơn, còn mục đích cuối cùng là gì thì không được biết.

Nhưng trước mắt Luân Hồi Thần Ma kia lại là tồn tại chân chân thực thực.

Tuy chỉ là một đạo ý chí, nhưng đó cũng là niệm của Thần Ma, không tầm thường, chỉ riêng ý chí thôi đã cực kỳ khó chơi.

Luân Hồi Thần Ma từng nghênh ngang chạy đến Bàn Cổ Điện tìm kiếm chấp niệm của Bàn Cổ.

Các Tổ Vu tuy cũng đều thành công chứng đạo, bước vào vô thượng Hỗn Nguyên chi cảnh, nhưng đối mặt với Luân Hồi Thần Ma lại không biết ra tay thế nào.

Tuy ý chí Luân Hồi Thần Ma đánh không lại mười một vị Tổ Vu liên thủ, nhưng mười một vị Tổ Vu cũng không thể chạm vào ý chí Luân Hồi Thần Ma.

Ngay cả Đế Giang tham ngộ Không Gian Đại Đạo cũng như thế, dùng hết thần thông đạo vận của Không Gian Đại Đạo cũng không thể làm tổn thương Luân Hồi Thần Ma. "Đại huynh nói là tôn Thần Ma đó sao, xác thực khá đau đầu, nhưng nay Vu tộc cấu kết cùng hắn, cũng không tiện ra tay." Thái Nhất nhíu mày nói.

Đối với Luân Hồi Thần Ma, Thái Nhất và Đế Tuấn bản năng cảm thấy không thích.

Luân Hồi Thần Ma sinh ra trong Hỗn Độn, là tồn tại ánh mặt trời không thể chiếu rọi, ngày xưa Quang Minh Thần Ma cũng không phải đối thủ của Luân Hồi Thần Ma.

Mà nay lại ở lâu trong Địa Phủ, Địa Phủ là nơi nào, đó cũng là nơi mặt trời không thể chiếu tới, là nơi tối tăm dưới ánh đèn.

Nói thực ra, bọn họ không nguyện ý những Đại Đạo Thần Ma ngày xưa tái xuất hiện.

Chưa nói đến khả năng sẽ tạo thành xung kích cực lớn đối với cục diện Hồng Hoang hiện nay, chỉ riêng việc đối phương ngày xưa vì ngăn cản Bàn Cổ khai thiên mà bỏ mạng, thì khó bảo đảm đối phương sau khi phục sinh sẽ không nghĩ đến việc hủy diệt Hồng Hoang.

Hơn nữa, nếu những Đại Đạo Thần Ma này phục tô, vậy đại đạo

bọn họ tu hành chẳng phải là một trò cười sao?

Đại đạo họ tu cũng chính là bản thân những Đại Đạo Thần Ma đó?

Thế chẳng phải là làm công cho Thần Ma sao?

Hơn nữa đối phương muốn chế trụ mình thì quá dễ dàng, dù sao đại đạo đang tu đều là tu đối phương cả. "Thôi, không nên vì một Thần Ma có khả năng nhiễu loạn Hồng Hoang mà triệt để khuấy đảo cả phong vân Hồng Hoang, cứ tạm thời quan sát xem sao.

Ngô đẳng cũng phải tu thêm một số Hậu Thiên Đại Đạo, Tiên Thiên Đại Đạo đều là của những Thần Ma kia, nếu cứ tu tiếp, đợi đến khi Thần Ma phục tô, e rằng ngô đẳng cũng chỉ là món đồ chơi trong tay họ mà thôi..." Đế Tuấn trong mắt lộ ra ánh sáng đầy trí tuệ.

Đã không thể ngăn cản Thần Ma giáng lâm, vậy cũng chỉ có thể chọn đi tu những Hậu Thiên Đại Đạo kia.

Hậu Thiên Đại Đạo tuy không mạnh như Tiên Thiên Đại Đạo, nhưng tu luyện đến cực sâu cũng vẫn có thể sánh ngang Tiên Thiên Đại Đạo.

Quan trọng nhất là Hậu Thiên Đại Đạo không có bản nguyên, loại đại đạo đó là do tự thân sáng tạo, không có Đại Đạo Thần Ma xuất hiện, hoặc nói cách khác, tự thân chính là Đại Đạo Thần Ma của chính đạo mình.

Mà Hậu Thiên Đại Đạo này cũng là trọng điểm để các Tiên Thiên Thần Thai Thánh đào thoát khỏi sự khống chế của Đại Đạo Thần Ma.

Giả dụ Thái Nhất và Đế Tuấn đụng phải Đại Đạo Thần Ma của đại đạo mình tu, thì chắc chắn tất cả mọi thứ thuộc về đại đạo của bản thân đều không thể gây tổn thương cho đối phương.

Hai người tu đều là đại đạo, mà Đại Đạo Thần Ma bản thân chính

là đại đạo đó hóa thành, cho nên thần thông của đại đạo này sao có thể gây tổn thương cho Đại Đạo Thần Ma được.

Cũng may cả hai đều không phải chỉ tu luyện một phương đại đạo, cho dù thực sự gặp phải Đại Đạo Thần Ma của đại đạo mình tu thì cũng không đến mức ngay cả một tia sức đề kháng cũng không có.

Tuy nhiên tu Tiên Thiên Đại Đạo, chung quy vẫn không địch lại Ngũ Đại Chí Cao, trước mặt Ngũ Đại Chí Cao vẫn như sâu kiến.

Duy chỉ có Hậu Thiên Đại Đạo khởi nguồn từ vi mô này mới có khả năng siêu việt Ngũ Đại Chí Cao.

Tất nhiên, tiền đề là những Ngũ Đại Chí Cao kia cũng không đi học Hậu Thiên Đại Đạo, bằng không thì...

Theo sự phát triển của thời đại, không chỉ tu vi cảnh giới ngày càng cao, ngay cả thần thông đạo pháp cũng ngày càng nhiều.

Nội tại tuy càng sâu càng tốt, càng cổ lão thường đại biểu nội tại càng sâu, nhưng cảm ngộ đại đạo hay thần thông đạo pháp lại không phải càng cổ càng tốt.

Thời đại không ngừng tiến triển, tất cả mọi thứ đều sẽ xuất hiện cái mới, cái tốt hơn, nếu không thì thế giới đang lạc hậu, đang thụt lùi, đang mục nát.

Khi thời gian trôi qua mà không mang lại tiến bộ, cũng có nghĩa thế giới này là thế giới mục nát.

Như hiện nay, thần thông đạo pháp đã sớm thắng qua thần thông đạo pháp thuở sơ khai không biết bao nhiêu lần, nếu không tại sao thời thượng cổ không thấy loại thần thông cấp bậc BUG như Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp.

Trong Thần Vực.

Diệp Hiên lẳng lặng nhìn một màn này, trong lòng không có sắc vui mừng quá lớn, tất cả đều là chuyện đương nhiên, nước chảy thành sông, không cần quá vui mừng.

Mà lúc này, Nhân tộc đại thần thông giả cảnh giới Hỗn Nguyên của Gia Đa cũng đều lần lượt chạy tới nơi này.

Khu vực Thạch Quốc phụ trách.

Thạch Hạo ngạo nghễ đứng, ánh mắt quét nhìn chư thiên, lại phát hiện mình căn bản không thể bước qua nơi không thể bước, hắn tối đa chỉ có thể đặt chân đến một ô lãnh địa, đến ô đó xong, nếu không chém giết ma vật bên trong thì căn bản không thể đột phá.

Chương 138

Mà sau khi chém giết xong, mới có thể tiến vào ô lãnh địa lân cận. "Những sinh linh kỳ dị này chính là mắt trận của những đại trận này sao..." Thạch Hạo quy kết những thứ này vào mắt trận đại trận, mà cũng chỉ có thế mới giải thích được vì sao trước khi phá trừ mắt trận lại không thể tiến vào lãnh địa tiếp theo. "Vương, không gian nơi này khá quỷ dị, quy tắc cũng như thế.

Trước đó có rất nhiều sinh linh của thế giới khác chém giết với chúng ta, nhưng không lâu sau liền trực tiếp biến mất toàn bộ, hơn nữa trận pháp thuộc về lãnh địa của bọn họ cũng đều trở thành của chúng ta..." Thạch Nghị lúc này đi đến bên cạnh Thạch Hạo, nói ra nghi hoặc trong lòng.

Hắn tuy lúc đó ra tay tiêu diệt đại quân đối phương, nhưng sau đó lại gặp phải đại quân mới của đối phương, tuy số lượng không nhiều, nhưng đám đại quân kia còn chưa kịp bị đánh giết hết thì đã biến mất không thấy tăm hơi. "Như vậy sao...

Vậy nơi này là một thế giới bồi dưỡng kẻ chiến thắng ư, tương tự như thế giới nuôi cổ trùng..." Thạch Hạo cúi đầu khẽ lẩm bẩm.

Những tộc nhân thực lực thấp kém trong Vu tộc thường tìm kiếm một số độc trùng mãnh thú bồi dục ra cổ trùng.

Có loại cổ trùng có thể tăng phúc bản thân, khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn, cũng có loại cổ trùng dùng để khống chế người khác, quả thực thần diệu phi thường.

Mà muốn sinh ra cổ trùng cường đại, chỉ có thể bỏ những cổ trùng đó vào một hoàn cảnh kín mít, sau đó để chúng tàn sát lẫn nhau, cuối cùng sinh ra một con cổ trùng mạnh nhất, loại này thường được gọi là

Cổ Vương. "Còn nữa, trong tất cả bộ lạc Nhân tộc, dường như đều có người qua đây rồi..." Thạch Nghị bẩm báo chuyện linh dị mình phát hiện cho Thạch Hạo.

Thạch Hạo hơi nhíu mày, cư nhiên còn có chuyện này.

Hắn lập tức hỏi lại: "Vậy các chủng tộc khác thì sao?

Vu tộc?

Yêu tộc?

Long tộc?

Bọn họ có người đến không?" Đã Nhân tộc đến nhiều tộc nhân như vậy, thì theo lý thuyết các chủng tộc khác cũng nên đến, không đến mức chỉ có Nhân tộc mới qua.

Nào ngờ Thạch Nghị lại lắc đầu, nói: "Không có đến, người đến chỉ có Nhân tộc chúng ta." Lời này vừa ra, đồng tử Thạch Hạo co rụt lại, cư nhiên còn có chuyện này.

Lập tức thần thức lan tỏa ra, trong nháy mắt liền đã hiểu rõ. "Cư nhiên là thật!

Đây là một âm mưu nhắm vào Nhân tộc!!!" Thạch Hạo sắc mặt biến đổi mạnh.

Thần thức của hắn quét qua, phát hiện quả nhiên chỉ có người Nhân tộc, hơn nữa là các vương quốc đều có, mỗi quốc vương cũng đều đi theo qua.

Thần thức của hắn có thể tra xét tất cả những nơi thuộc về lãnh địa Diệp Hiên, nhưng ngoại trừ lãnh địa Diệp Hiên ra, những nơi khác đều không thể tra xét được.

Thạch Nghị nghe vậy sắc mặt cũng biến đổi, lòng bàn tay nắm chặt, có chút kinh ngạc nói: "Không thể nào?

Tuy người đến đều là Nhân tộc, nhưng lại chưa xảy ra chuyện gì cả!" Theo hắn thấy, chuyện này lại không giống âm mưu nhắm vào Nhân tộc.

Nhân tộc hiện nay ngoại trừ Tổ Đình ra, các quốc gia còn lại cơ bản đều có một nhóm lớn người tiến vào, cao tầng Nhân tộc ngoại trừ Toại Nhân Thị, cơ bản cũng đều đến đông đủ.

Nếu quả thật xảy ra sự cố gì, vậy chẳng phải nói tinh nhuệ Nhân tộc tử thương hầu như không còn...

Thế thì phải mất bao nhiêu năm tháng mới có thể bù đắp lại được...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thạch Nghị cũng âm trầm vô cùng.

Nhưng Thạch Hạo lại đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, nói: "Mặc kệ đây có phải là âm mưu nhắm vào Nhân tộc hay không, ít nhất Bệ hạ vẫn còn ở bên ngoài, chỉ cần có ngài tồn tại, Nhân tộc sẽ không vong tộc!" Toại Nhân Thị tu vi đạt tới vô thượng Hỗn Nguyên cảnh, Thạch Hạo không cho rằng trong Hồng Hoang có ai diệt sát được ngài.

Cho nên mới nói, có Toại Nhân Thị ở đó, Nhân tộc liền vô ưu. "Ta quan sát không gian thông đạo vẫn chưa đóng lại, hẳn là ta lo xa rồi.

Bất quá những thông đạo này chỉ tồn tại trong nội bộ Nhân tộc vẫn là cực kỳ quái dị, không biết phương thế giới này rốt cuộc có thể mang lại lợi ích lớn bao nhiêu cho Nhân tộc!" Dần dần, Thạch Hạo cũng bình tĩnh lại.

Nếu đây thực sự là âm mưu nhắm vào Nhân tộc thì bọn họ hiện tại đã không tồn tại rồi, cho nên cơ bản hẳn là không có trở ngại gì lớn. "Ngươi đi dẫn dắt tộc nhân mở mang bờ cõi, bất cứ nơi nào không thể đặt chân đều phải chiếm lĩnh lấy.

Ta luôn cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy, đợi đến khi

phương thế giới này toàn bộ nạp vào lãnh địa Nhân tộc, liền có thể biết rõ việc phía sau màn!" Thạch Hạo suy nghĩ một lát, lại ra lệnh cho Thạch Nghị bên cạnh. "Được!" Thạch Nghị gật đầu, lập tức đi về phía đại quân Thạch Quốc đang đóng quân.

Nhất thời, nơi này chỉ còn lại một mình Thạch Hạo.

Đợi Thạch Nghị đi khỏi, Thạch Hạo nhìn về phương xa, càng nghĩ càng thấy không đúng, ngay sau đó nhìn về bốn phía. "Rốt cuộc đằng sau là tồn tại nào..." Thạch Hạo trầm mặc không nói, muốn tham tìm xung quanh, nhưng lại trước sau không thể tìm thấy thứ mình muốn tìm.

Diệp Hiên đứng ngay ở đó, cô thân bất động, nhưng Thạch Hạo lại không nhìn thấy Diệp Hiên.

Cho dù hắn tu vi đã đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, ánh mắt mấy lần nhìn về phía Diệp Hiên, nhưng lại cứ thế không nhìn thấy. "Trong lòng sinh nghi rồi sao..." Diệp Hiên nhìn về phía Thạch Hạo, trong miệng lẩm bẩm.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo dường như có cảm ứng gì đó, nhìn về vị trí của Diệp Hiên. "Rốt cuộc là ai đang nhìn ta?!

Là tôn vô thượng tồn tại kia sao?!" Trong đầu Thạch Hạo nháy mắt gào thét.

Khi ánh mắt Diệp Hiên dừng lại trên người hắn, hắn nhạy cảm liền đã phát giác ra.

Nhưng nhìn về phía Diệp Hiên lại không thể thấy bất kỳ sinh linh nào tồn tại.

Thạch Hạo thân hình khẽ động, muốn đi đến vị trí của Diệp Hiên, nhưng lại phát hiện mình cũng không thể tiến vào đó, một loại cảm giác quỷ dị bằng không xuất hiện.

Đúng lúc này, một đạo khí tức cường hãn hơn xuất hiện.

Đó là khí tức của Nhân Hoàng Toại Nhân Thị!

Thạch Hạo vội vàng quay đầu nhìn lại, lại thấy Nhân Hoàng Toại Nhân Thị mặc một bộ áo tơi, xuất hiện trong phương thế giới này.

Sau đó, lập tức xoay người đi về phía ngài. "Bệ hạ..." Thạch Hạo hơi cúi đầu, tôn xưng. "Thạch Hạo, ngươi cũng đến rồi..." Toại Nhân Thị nhìn thấy Thạch Hạo, gật đầu, lập tức thần niệm khẽ động.

Ông!!!

Hỗn Nguyên chi niệm bao phủ toàn bộ lãnh thổ thuộc về Diệp Hiên, trong nháy mắt hiểu rõ đây là một thế giới như thế nào.

Sau đó, hắn nhìn về phía Diệp Hiên đang đứng. "Hít hà!!!" Toại Nhân Thị trong nháy mắt trừng lớn hai mắt.

Đó là một tồn tại như thế nào?!

Một đạo thân ảnh bạch y xuất hiện, đưa lưng về phía thương sinh.

Hắn chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, lại khó có thể nhìn thấy bóng dáng bạch y kia lần nữa.

Một đạo bạch y trấn áp vạn cổ, thiếu niên bạch y kia dường như chính là điểm cuối của tất cả, dường như là khởi nguồn của mọi đại đạo.

Hắn chỉ vội vàng liếc một cái, liền từ trên người đạo bạch y kia nhìn thấy vô số vết tích đại đạo. "Sao vậy?

Bệ hạ?

Ngài nhìn thấy gì?!" Thạch Hạo thấy Toại Nhân Thị nhìn về đúng hướng mình vừa nhìn, lập tức nhịn không được truy hỏi.

Toại Nhân Thị nghe vậy lúc này mới thu hồi ánh mắt, tư duy quay

trở lại, nhịn không được thở dài một tiếng: "Trẫm từ trong vô lượng thời không, nhìn thấy một tia bạch y lướt qua.

Đạo bạch y thiếu niên kia trấn áp vô cùng thời không, đem toàn bộ Hồng Hoang đều trấn áp dưới thân.

Hắn chỉ đứng ở đó, liền khiến Trẫm quên đi thời gian, quên đi tất cả, giữa thiên địa phảng phất chỉ có đạo thân ảnh kia, chỉ là vội vàng liếc mắt, liền cho Trẫm một loại cảm giác thất bại không thể địch nổi." Nhất thời, Toại Nhân Thị phảng phất già đi rất nhiều, nhuệ khí trên người cũng chịu chút đả kích.

Trước giờ, bất luận gặp phải kẻ địch cường đại thế nào, hắn đều chưa từng coi ra gì, hắn cũng kiên định tin tưởng mình nhất định có thể chiến thắng đối phương, cho dù là khi chưa thành đạo phải đối mặt với những thần thánh đã sớm thành đạo kia cũng như thế.

Nhưng ngay vừa rồi, sau khi nhìn thấy bóng dáng của Diệp Hiên, hắn liền từ đáy lòng không thể dấy lên tâm tư đối kháng, không biết vì sao. "Chuyện này...

Cư nhiên mạnh đến mức đó sao?!" Thạch Hạo nghe vậy đồng tử co rụt, nhịn không được khiếp sợ.

Ngay cả Toại Nhân Thị, người mà trong lòng hắn là bất khả chiến bại cũng nói như vậy, khiến trong lòng hắn càng dấy lên vài phần cảm giác vô lực.

Hắn ngay cả tư cách nhìn đối phương một cái cũng không có, còn bàn gì đến chuyện đối kháng.

Ngay cả Nhân Hoàng thân là Hỗn Nguyên cảnh, cũng bất quá chỉ có thể vội vàng liếc qua mà thôi. "Hắn chỉ đứng ở đó, liền có thể nhìn thấy vô số loại đại đạo từ trên người hắn xuất hiện, hắn phảng phất là căn nguyên của tất cả, trên người có đại khủng bố..." Trên mặt

Toại Nhân Thị toát ra một tia úy kỵ, lại nói.

Xung quanh hắn, đã bị cách tuyệt hết thảy, những lời này ra khỏi miệng hắn, cũng chỉ có Thạch Hạo mới nghe được. "Bất khả truy, bất khả thuyết..." Những điều này không phải là ảo giác của hắn, mà là thực sự tồn tại.

Diệp Hiên tuy không phải là khởi nguồn của Hỗn Độn, cũng không phải khởi nguồn của Đại Đạo, nhưng hắn lại thực sự là khởi nguồn của thế giới Hỗn Độn [trong truyện], nếu không có hắn, thế giới Hỗn Độn sẽ hóa thành một mảnh hư vô.

Cho nên, trong mắt những sinh linh Hồng Hoang này, Diệp Hiên cùng với khởi nguồn của tất cả cũng không có gì khác biệt.

Cộng thêm sự tồn tại của những Đại Đạo Thần Ma kia, khiến lĩnh ngộ đại đạo của hắn chung quy là đi đầu nhất, trong mắt Toại Nhân Thị thì cũng chẳng khác biệt bao nhiêu so với Đại Đạo khởi nguồn.

Nếu không phải Đại Đạo khởi nguồn, lại há có thể chấp chưởng vô số đại đạo chứ... "Chuyện này...

Tồn tại bực này, đáng lẽ phải lấy Hồng Hoang làm bàn cờ, vạn tộc vạn linh làm quân cờ, vì sao lại đặc biệt tạo ra phương thế giới này cho Nhân tộc chúng ta?" Thạch Hạo khó hiểu hỏi.

Theo hắn thấy, đã vị tồn tại kia cường đại như thế, nếu thực sự muốn đùa bỡn thế gian, vì sao lại đặc biệt cho Nhân tộc thế giới như thế này, mà không phải là hí lộng vạn tộc vạn linh.

Hoặc nói cách khác, từ một phương diện khác, Hồng Hoang phát triển thành tình huống như ngày nay, lại hà cớ gì không phải do vị tồn tại kia vẫn luôn âm thầm dẫn đạo, bài bố chứ...

Nghĩ tới đây, trong lòng Thạch Hạo liền sinh ra một cỗ tình thù muốn phản kháng, hắn không muốn mình mặc người bài bố cả đời,

mệnh ta do ta không do trời! "Không, vị chí cao tồn tại kia không phải là vì muốn đùa bỡn Nhân tộc.

Tất cả sự phát triển của Hồng Hoang dường như đều không thoát khỏi lòng bàn tay ngài, nếu ngài muốn đùa bỡn Nhân tộc, lại há có thể trong quá trình Hồng Hoang phát triển chưa từng lưu lại một lần thân ảnh.

Hơn nữa còn luôn nâng đỡ vạn tộc vạn linh." "Trẫm từng nghe nói, năm đó tiên tổ Hồng Quân loạn thế, đột nhiên xuất hiện một tôn thượng cổ thần thánh, vị tồn tại kia tên là Tinh Thần Lão Tổ, hiện nay đã là tồn tại Hỗn Nguyên cảnh.

Chính khi Hồng Quân loạn thế, muốn tế chư thiên hết thảy Hỗn Nguyên chi niệm, ngay lúc nguy cơ, Tinh Thần Lão Tổ bỗng nhiên lĩnh ngộ Hỗn Nguyên chân ý, lúc này mới có Hồng Hoang như ngày nay.

Nếu nói có chuyện trùng hợp như vậy, thì Trẫm không tin lắm." "Đã chứng minh phía sau Hồng Hoang thực sự có vị tồn tại kia, vậy chứng tỏ tất cả sự phát triển của Hồng Hoang đều không thoát khỏi sự can dự của ngài...

Ngay cả Nhân tộc chúng ta có lẽ cũng như thế..." Toại Nhân Thị nhìn về phương xa, trong đôi mắt tản mát ra ánh sáng trí tuệ vô cùng.

Nhân tộc thiên phú như thế, nội tại thâm hậu vô cùng, há là do Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương lúc chưa thành đạo có thể tạo ra được?

Phía sau chuyện này nhất định có nguyên nhân lớn hơn.

Hơn nữa Nhân tộc sinh ra liền có thể thừa tải ba ngàn đại đạo, Nữ Oa Nương Nương bản thân đều chưa lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, lại làm sao có thể khiến Nhân tộc sở hữu tư cách thừa tải ba ngàn đại đạo chứ...

Sau lưng tất cả những chuyện này, không phải là không có người đi tìm hiểu sâu, mà là càng tìm hiểu sâu liền càng cảm thấy không đúng, đằng sau rất nhiều sự tình phảng phất đều có bóng dáng một tồn tại trong bóng tối loáng thoáng thúc đẩy tất cả.

Mà lần này, Toại Nhân Thị càng trực tiếp nhìn thấy một tia thân ảnh kia. "Vậy chúng ta nên làm thế nào?" Thạch Hạo bị Toại Nhân Thị nói đến có chút mơ hồ, đối phương đã không muốn đùa bỡn Nhân tộc, vậy vì sao lại muốn hiển hóa thân hình ra.

Hắn không tin đối phương không thể ẩn giấu thân hình, nếu như thế thì đã sớm bị rất nhiều sinh linh biết rồi. "Không cần quản quá nhiều, an tâm làm tốt chuyện nên làm là được.

Trẫm luôn cảm thấy trong minh minh hẳn là có kẻ địch mạnh hơn tồn tại, nếu không phải vậy, tôn bạch y kia cũng sẽ không luôn đốc thúc sinh linh Hồng Hoang trở nên mạnh mẽ..." Toại Nhân Thị một mắt có thể phá vạn sự hư vọng, sau khi biết có một tôn tồn tại như vậy, lại nghịch chuyển thời gian dòng chảy, nhìn dọc quá khứ thời không, liền có thể biết rõ ràng đối phương không phải là muốn đùa bỡn Hồng Hoang.

Trái lại, đối phương luôn âm thầm giúp đỡ, dẫn dắt vạn tộc vạn linh Hồng Hoang sinh ra những tồn tại mạnh hơn.

Nếu không phải như thế, e rằng năm đó mưu đồ của Hồng Quân liền đã thành công.

Nghĩ tới đây, Toại Nhân Thị lại liên tưởng đến việc trong các thời không khác không có bóng dáng tôn bạch y tồn tại kia, lập tức liền minh ngộ.

Thảo nào Hồng Hoang hiện tại so với Hồng Hoang trong các thời không song song khác lại khác nhau một trời một vực.

Ngoại trừ một số sinh linh quen thuộc ra, gần như không còn bao nhiêu điểm tương đồng, kịch bản phát triển tuy đại khái giống nhau, nhưng lại kém rất nhiều.

Mà trong những Hồng Hoang kia, đều không ngoại lệ ngày càng yếu đi, thiên địa linh khí ngày càng loãng, Hồng Hoang cũng ngày càng yếu, chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân cao cao tại thượng kia là không ngừng mạnh lên.

Trừ hắn ra, không một sinh linh nào còn đang mạnh lên.

Cho dù là bảy vị Thánh nhân được phân phong dưới trướng hắn cũng như thế, sau khi đi đến đỉnh phong thì cũng chỉ đến thế mà thôi...

Tức là, sự tồn tại của tôn bạch y kia xác thực là mang lại chỗ tốt cho Hồng Hoang, ít nhất là khiến Hồng Hoang trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, mà Nhân tộc bọn họ cũng sẽ không còn luân lạc thành món đồ chơi trong tay đầy trời thần thánh nữa.

Ở một bên khác.

Khóe miệng Diệp Hiên hơi nhếch lên, vừa rồi là hắn cố ý để Toại Nhân Thị nhìn thấy một cái.

Kể từ khi những sinh linh Hồng Hoang kia tiến vào Tứ giai, tốc độ mạnh lên ngày càng chậm.

Tuy Diệp Hiên biết đây là vì cảnh giới càng về sau càng khó tu luyện, nhưng hắn vẫn nhịn không được muốn kích thích sinh linh Hồng Hoang một chút.

Mà không có gì thích hợp hơn hắn.

Khi sinh linh Hồng Hoang biết ở trên đầu bọn họ còn có một tôn tồn tại không thể vượt qua, tuyệt đại đa số sinh linh e rằng đều sẽ tâm sinh tê liệt mà bỏ cuộc, nhưng những sinh linh cao cao tại thượng kia khẳng định sẽ nhịn không được muốn trở nên mạnh hơn, muốn đi tới

chỗ đỉnh phong, tận mắt chứng kiến sự tồn tại của hắn.

Thậm chí sẽ có những sinh linh nghĩ đến việc kéo hắn từ trên cao xuống ngựa, thay thế vào đó.

Chương 139

"Dã tâm a, nảy sinh đi...

Chỉ có dục vọng mới có thể khiến các ngươi trở nên càng thêm mạnh mẽ...

Nảy sinh đi, dục vọng biến cường!!!" Diệp Hiên nhìn Toại Nhân Thị và Thạch Hạo, trong mắt mang theo vẻ kỳ vọng.

Chiến tranh có thể xúc tiến sinh linh tiến bộ tốt hơn, mà một ngọn núi lớn đè trên không trung cũng có thể chuyển hóa áp lực trong lòng bọn họ thành động lực, khiến họ nghĩ đến việc biến cường.

Mà sinh linh trong Hồng Hoang mỗi khi mạnh lên một phần, thì Diệp Hiên cũng có thể theo đó mạnh lên một phần. ...

Trong Hồng Hoang, Thiên Đình Ba Mươi Hai Trọng Thiên. "Cái gì?

Nhân Hoàng đích thân tiến vào không gian thông đạo kia?!" Bạch Trạch, một trong Mười Đại Yêu Soái nghe vậy nhíu mày.

Sự vụ Thiên Đình ngày thường đều do mấy vị Yêu Soái bọn họ xử lý, khí vận Yêu tộc cũng chính là chủ thể khí vận Thiên Đình, đương nhiên cũng có một bộ phận tương đương là của các chủng tộc khác hoặc là tán tu. "Đúng vậy, Bạch Soái.

Nhân Hoàng không hề che giấu khí tức bản thân, trực tiếp đi tới một vương quốc Nhân tộc gần Tổ Đình nhất, đi thẳng vào không gian thông đạo quỷ dị vô cùng kia." Bên dưới là Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ đang chấp chưởng việc quan sát nhân gian bách thái.

Hai sinh linh này một người là tộc nhân Thiên Mục tộc, một người là tộc nhân Vạn Nhĩ tộc.

Tộc nhân Thiên Mục tộc trời sinh có thần thông Thiên Lý Mục, có thể nhìn thấu lên tới cửu tiêu xuống tới cửu u.

Nếu không có đại tu vi giả ngăn cản liền có thể thu hết thiên địa vào trong tầm mắt, cũng thường thường vì nhìn thấy những thứ không nên nhìn mà bị truy sát.

Có một lần chọc phải đại thần thông giả, suýt chút nữa bị diệt tộc, may mắn gặp được Đế Tuấn mới được cứu mạng, từ đó Thiên Mục tộc liền gia nhập vào Yêu tộc.

Mà Vạn Nhĩ tộc cũng tình huống tương tự, luôn nghe được những thứ không nên nghe, vào một ngày nọ chọc phải đại năng cũng suýt bị diệt tộc, gặp được Yêu Soái Bạch Trạch cứu giúp, cũng gia nhập vào Yêu tộc.

Tộc nhân Thiên Mục tộc và Vạn Nhĩ tộc cũng theo đó luân phiên trực ban tại bốn đại thiên môn Đông Tây Nam Bắc, giám sát động thái nhân gian, lúc này mới vừa khéo nhìn thấy một màn của Nhân Hoàng. "Ừ, vất vả cho các ngươi rồi, lui xuống đi." Bạch Trạch gật đầu, phất tay nói. "Rõ!" Tộc nhân Thiên Lý Mục nghe vậy vội vàng hành lễ, sau đó lui ra ngoài.

Trong Mười Đại Yêu Soái, Bạch Trạch đứng đầu, tuy chiến lực không phải mạnh nhất, nhưng lại nổi tiếng túc trí đa mưu, hơn nữa rất được Thiên Đế tin cậy.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Bệ hạ, vị Nhân Hoàng kia cũng đã tiến vào trong đó, Nhân tộc hiện giờ cao thủ tẫn xuất, chỉ còn lại một số lão yếu bệnh tật ở lại Nhân tộc.” Bạch Trạch cúi đầu, trong mắt tinh quang chợt lóe qua.

Nhân tộc cường hoành, y thân là thủ lĩnh mười đại Yêu soái Thiên Đình, há lại không biết.

Nhân tộc kia xuất hiện mới được bao nhiêu năm, mà nay lại xuất hiện Nhân tộc cảnh giới Hỗn Nguyên, nếu cứ kéo dài thêm chút nữa, liệu có xuất hiện thêm nhiều Hỗn Nguyên cảnh giới hơn không?

Đến lúc đó, dù Thiên Đình có muốn thu thập Nhân tộc e rằng cũng hữu tâm vô lực.

Bởi vậy, Bạch Trạch vì muốn ngăn chặn việc Nhân tộc cướp đoạt Thiên Đình xảy ra, nên muốn nhân cơ hội này một lần tiêu diệt Nhân tộc.

Nhưng việc này dù sao cũng liên quan đến Nữ Oa Hoàng của Yêu tộc, không thể là y một lời định đoạt.

Hơn nữa, từng có lúc Thiên Đế còn đích thân ra mặt bảo vệ Nhân tộc, cho nên vô luận thế nào để y tự ý hành động là không thể.

"Ồ?" Đế Tuấn nghe vậy nhìn Bạch Trạch một cái đầy thâm ý, rồi lạnh lùng nói: "Nhân tộc là con cái của Nữ Oa Hoàng, chỉ cần Nữ Oa còn là Nữ Oa Hoàng của Yêu tộc, chỉ cần Nhân tộc không mạo phạm Thiên Đình, thì Trẫm sẽ không động đến Nhân tộc!" Ánh mắt này nhìn Bạch Trạch khiến y như thể rơi vào hầm băng giữa mùa đông giá rét.

Từ khi sinh ra đến nay y chưa từng cảm thấy lạnh lẽo như vậy, càng chưa từng thấy Thiên Đế phát ra ánh mắt lạnh lùng đến thế.

Lập tức sợ hãi vội vàng đáp: "Thần đã rõ!" "Ừm, biết là được rồi, sau này đừng nhắc lại là được, tránh để Nữ Oa Hoàng biết lại phá hoại tình cảm giữa đôi bên." Đế Tuấn nghe vậy cười gật đầu, ý bảo không cần quá để tâm.

"Thần sẽ ghi nhớ trong lòng!" Bạch Trạch lại cúi đầu nói.

Tuy đồng cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng từ trên người Đế Tuấn, y vẫn có thể cảm nhận được một cổ tu vi sâu không lường được, khiến trong lòng y sinh ra cảm giác bất lực.

“Nhân tộc tuy cường hoành, nhưng chung quy cũng chỉ là Nhân tộc mà thôi.

Thiên Địa Nhân Tam Tài, Thiên Đạo sẽ không để một tộc độc chiếm lợi ích.

Chính cái gọi là thịnh cực tất suy, Nhân tộc nhiều lắm cũng chỉ chiếm Nhân Tài trong Thiên Địa Nhân Tam Tài.

Mà Thiên Tài hiện nay đã thuộc về Trẫm và chư vị, Địa Tài thuộc về Vu tộc, còn Nhân Tài cho đến nay vẫn chưa xuất hiện.” “Bất cứ chủng tộc nào muốn nhất thống Hồng Hoang, cuối cùng đều không thoát khỏi diệt vong suy tàn.

Nếu không phải như vậy, ba tộc Khai Thiên ngày trước há lại chỉ còn Long tộc sao?” Đế Tuấn ung dung nói, nếu không phải đã sớm chứng Đạo nhìn thấu tang thương thế đạo, y há lại có thể nhiều năm như vậy chỉ chiếm giữ vị trí Thiên Đình mà không đi nhất thống Hồng Hoang.

Nguyên nhân chính là ở đây, bất cứ thế lực nào cũng vậy, Thiên Đạo sẽ không để một nhà độc đại mãi mãi hưng thịnh, trăm hoa đua nở mới là cảnh tượng Thiên Đạo muốn thấy.

Trong vô cùng vô tận thời không, Nhân tộc sở dĩ có thể trở thành nhân vật chính của Thiên Địa cũng là vì họ biết nghe lời, dễ bề khống chế.

Còn Vu Yêu nhị tộc kiệt ngạo bất tuần, đó mới là nguyên nhân dẫn đến tình cảnh này.

Mà cho dù là như vậy, Nhân tộc cũng gần như trở thành vật chơi của chư thiên Thần Thánh.

“Ý của Bệ hạ là, chỉ cần Yêu tộc chúng ta cứ duy trì cân bằng như hiện tại, thì có thể vĩnh viễn cường thịnh sao?” Bạch Trạch hai mắt

chợt sáng rực, lập tức vui mừng hỏi.

Thực tế, Yêu tộc có thể cường thịnh đến vậy đã là rất khó có được.

Trong Thiên Địa Nhân Tam Tài, bọn họ đã chiếm Thiên Tài tốt nhất.

Còn Nhân tộc dù có hưng thịnh vô cùng, nhiều lắm cũng chỉ chiếm Nhân Tài mà thôi.

"Về mặt lý luận là như vậy, và Trẫm cũng sẽ khiến lý luận này mãi mãi trở thành sự thật!" Lời nói đầy bá khí của Đế Tuấn lại vang lên, lập tức trấn an lại tâm hồn đang ẩn chứa bất an của Bạch Trạch.

"Có Bệ hạ ở đây, Thần liền yên tâm!" Bạch Trạch trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười, không còn vẻ hoảng loạn như trước.

Đột nhiên, Bạch Trạch chợt nhớ ra điều gì đó, rồi nhíu mày hỏi: "Nhưng nếu Nhân tộc muốn nhất thống Hồng Hoang thì sao?

Vị tồn tại kia liệu có còn ra tay đối phó Nhân tộc không..." "Đáng lẽ sẽ không.

Mục tiêu của vị tồn tại kia là khiến Hồng Hoang trở nên mạnh hơn, mà hậu quả của việc một nhà độc đại chỉ là dẫn đến hủ bại, nội đấu, trầm luân.

Bởi vậy, Nhân tộc cũng không thể nhất thống Hồng Hoang.

Huống hồ, đợi đến khi các Đại Đạo Thần Ma kia đều phục tô, cục diện trong Hồng Hoang e rằng sẽ nghênh đón biến hóa hoàn toàn mới, cho nên, Ngô đẳng phải nỗ lực rồi..." Đế Tuấn chậm rãi lắc đầu, nói ra suy đoán trong lòng mình.

Y vô địch trong vạn cổ tuế nguyệt, nhưng vẫn không thể đối phó với các Đại Đạo Thần Ma kia ở hiện tại.

Y chỉ có thể tìm mọi cách để thoát khỏi sự uy hiếp của các Đại Đạo Thần Ma đó.

"Thần đã rõ..." Bạch Trạch trở về.

Lúc đến thì rất lo lắng, lúc đi trong lòng vẫn còn một chút lo lắng.

Chỉ là đối tượng của hai nỗi lo lắng lại không giống nhau.

Ngày trước y lo lắng Nhân tộc có khả năng thay thế Thiên Đình, nhưng bây giờ y lại lo lắng Đại Đạo Thần Ma có thể phục tô.

Đại Đạo Thần Ma...

Đây là một cơn ác mộng đeo bám trên đầu vô số sinh linh Hồng Hoang.

Đó là đối thủ của Phụ Thần Bàn Cổ, đó là những Thần Ma sinh ra từ Đại Đạo.

Đối thủ của bọn họ chỉ có lẫn nhau, và điều họ tu luyện đều là Đại Đạo của chính mình.

Còn sinh linh Hồng Hoang thì khác.

Điều họ tu luyện đều là những Đại Đạo mà các Đại Đạo Thần Ma sinh ra đã nắm giữ.

Có thể nói là hoàn toàn không có cách nào đánh bại, chỉ có duy nhất một khả năng chiến thắng, đó là đi tu luyện Đại Đạo mà bọn họ chưa từng khống chế.

Chỉ có khả năng này mới có thể đánh bại được họ.

Đây cũng là ý nghĩa của sự ra đời của Hậu Thiên Đại Đạo...

Tuy khó, nhưng chung quy vẫn có một tia hy vọng...

Sáng Thế Đại Lục, Trung Tâm Thẩm Phán Giải Đấu Toàn Quốc.

Viện trưởng Học viện Đại Chu, Cơ Xương, đang ngồi trên ghế

chủ tọa với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Đối diện y là một nhóm màn hình dày đặc, trên đó chiếu hình ảnh các học tử trong Thần Vực.

Giờ khắc này, trong Trung Tâm Thẩm Phán, ngoài Cơ Xương dẫn đầu mọi người ra, còn có Viện trưởng Học viện Đại Chu của tám trăm tinh vực và năm đại học viện trên Tổ Tinh cũng tề tựu một chỗ.

Chỉ là, theo sự thất bại của các học tử thuộc tinh vực của mình, những Viện trưởng Học viện Đại Chu kia về cơ bản đều sẽ chọn rời đi.

Việc này vẫn luôn do năm đại học viện cùng quản hạt, nhưng trên thực tế gánh nặng vẫn rơi vào Học viện Đại Chu.

Các học tử năm nhất đều là những thiếu niên trẻ tuổi, khí thịnh, tính tình rất bốc đồng.

Nếu thật sự đánh hăng quá, e rằng ngay cả Thần Quốc cũng có thể bị đánh nát.

Mặc dù rất ít người đánh vào Thần Quốc của đối phương, nhưng điều này không có nghĩa là không thể đánh vào.

Bởi vì khi mở không gian thông đạo để sinh linh trong Thần Quốc của mình tiến vào, đương nhiên cũng tạo cơ hội cho sinh linh của Thần Quốc khác tiến vào.

Nếu đánh hăng quá, trong lúc diễn ra, mà đã đến Thần Quốc của đối phương, hơn nữa đối phương cũng không đầu hàng, thì có khả năng Thần Quốc sẽ tan vỡ, Thần Hỏa tắt lịm.

Đến lúc đó, Sáng Thế Thần dù không chết cũng phế.

Bởi vậy, các Viện trưởng Học viện Đại Chu mới tập thể phụ trách giám sát và duy trì tính công bằng của cuộc thi này.

Những Viện trưởng này thấp nhất cũng là Sáng Thế Thần cảnh giới Lục Giai.

Việc họ ra tay cứu học tử là chuyện quá đỗi bình thường.

Ngoài những Viện trưởng này ra, còn có rất nhiều nhân viên công tác.

Những nhân viên này không ngừng liệt kê các loại số liệu, hiển thị trên một màn hình cực lớn khác, giúp những người bên ngoài có thể nhanh chóng nắm bắt tình hình hiện tại.

"Đại Việt Quốc đã tổn thất bao nhiêu học tử?" Một vị Viện trưởng cất lời.

Bất kể là Viện trưởng của tinh vực nào, đó đều là Sáng Thế Thần Lục Giai.

Bởi vậy, sau khi nhân viên công tác nghe thấy câu hỏi, lập tức có một tổng phụ trách báo cáo: "Hơn tám vạn học tử của Đại Việt Quốc đã bị loại bỏ một vạn ba ngàn tám trăm hai mươi mốt người.

Trong đó, tuyệt đại đa số là bị chính người của mình loại, nhưng những lưu học sinh kia loại bỏ cũng không ít, tổng cộng cũng hơn một ngàn người rồi..." Cơ Xương nghe vậy cau mày, mở mắt ra hỏi: "Còn bên lưu học sinh thì sao?

Loại bao nhiêu rồi?" Thực ra, nếu những Viện trưởng này thật sự muốn biết, hoàn toàn có thể chỉ cần một ý niệm là biết ngay.

Nhưng họ vẫn quen làm theo thủ tục.

Tổng phụ trách kia thấy hóa ra là lãnh đạo cấp cao nhất hỏi, vội vàng đáp lại: "Lưu học sinh chưa bị loại một người nào, bất kể là Tây Bát Quốc, Bát Cát Quốc hay Hầu Tử Quốc..." "Ừm." Cơ Xương nghe vậy ừ một tiếng, rồi lại nhắm mắt lại.

“Đây đều là những chuyện nhỏ nhặt, cách một khoảng thời gian nữa hỏi lại thì sẽ tốt hơn.” Nhưng một Viện trưởng khác nghe vậy liền nổi giận đùng đùng, đứng dậy nói: “Những lưu học sinh này không có ai đáng giá sao?!

Quá cuồng vọng rồi!

Tôi thấy thậm chí có mấy cái thứ chó má kia dám phá hủy Thần Quốc của học tử Đại Việt Quốc chúng ta, chuyện này thì khác gì phế bỏ y chứ?!” Lời này vừa thốt ra, lập tức Trung Tâm Thẩm Phán liền như ném một quả pháo vào.

Ai ở đây mà không thân cư địa vị cao, tu vi cường đại vô cùng, đối mặt với sự ngang ngược của những tiểu quốc kia, từng người từng người sao có thể nhẫn nhịn được.

“Nếu không phải sợ gây ra tranh chấp quốc tế, lão tử đã trực tiếp mang binh bình định cái tiểu Tây Bát này rồi!

Chỉ riêng cái tiểu Tây Bát này là quá đáng nhất!

Không chỉ hủy hoại Thần Quốc, mà còn đánh mất cả kiêu khí và tự tin của học tử bị y đánh bại!

Dù có dùng tài nguyên để phục hồi Thần Quốc của y, học tử này cũng đã phế rồi!!!” Một nam tử trung niên khác mặc trường bào màu xám đứng dậy.

Trên người y tuy có một khí chất nho nhã, nhưng lời nói ra lại vô cùng trái ngược.

Cảm giác đó giống như một tài tử đọc đầy thơ văn lại mở miệng chửi thề, cực kỳ mất hài hòa.

Ngay sau đó, để chứng minh lời mình nói, y vung tay.

Trong vô số màn hình dày đặc, đột nhiên một màn hình được

phóng lớn.

Chỉ thấy, trong số các lưu học sinh tiểu Tây Bát, một tuyển thủ tên là Thôi Tây như Thần linh giáng thế xuất hiện trong Thần Quốc của một học tử Đại Việt Quốc.

"Tại sao!!!" Học tử kia quỳ trên mặt đất, nhìn tất cả sinh linh trong Thần Quốc của mình đều bị tôn Thái Dương Thần kia thiêu đốt mà vẫn lạc, lại bất lực không làm được gì.

Giờ đây, trong Thần Quốc của y chỉ còn thiếu một đòn cuối cùng là sẽ trực tiếp tan vỡ.

Đến lúc đó, y sẽ từ Sáng Thế Thần Tam Giai mà rơi xuống.

"Ha ha ha ha!

Bởi vì cái gọi là thần minh của ngươi trước mặt Thái Dương Thần Hoàn Nhân cao quý vĩ đại của ta chỉ là lũ sâu kiến mà thôi!!!!

Trong Đại Tây Bát Quốc chúng ta có vô cùng vô tận thần minh!!

Và Thần Quốc của ta lấy Thái Dương Thần Hoàn Nhân làm chủ!" Thôi Tây đắc ý nhìn học tử đã bị mình đánh bại trước mặt, tiếp tục trào phúng: "Học tử Đại Việt Quốc xem ra cũng chỉ có vậy thôi.

Cứ tưởng đến đây có thể gặp được những tồn tại rất mạnh, có thể học hỏi được nhiều thứ từ họ, nhưng không ngờ những người gặp trên đường đều yếu ớt như vậy.

Chẳng lẽ Đại Việt Quốc đã yếu kém đến mức này rồi sao?!!!" Thôi Tây vẻ mặt xấu xí vô cùng nói, khuôn mặt y vặn vẹo xấu xí đến cực điểm, nụ cười đầy châm biếm, lời nói lại châm chọc đến vậy.

Học tử bị đánh bại trên mặt đất nắm chặt hai nắm đấm, trong ánh mắt tràn đầy sự khuất nhục và phẫn hận, y gào thét đứng dậy.

"Đồ khốn tiểu Tây Bát!!!!

Thần Quốc của lão tử không địch, nhưng lão tử vẫn còn đây mà!!!" Y gào thét lao vào tấn công Thôi Tây, còn phía sau Thôi Tây là một thân hình rực lửa.

Đó là Thái Dương Thần Hoàn Nhân cường tráng vô cùng.

Chương 140

Phía sau đầu Hoàn Nhân có ba tiên ấn, mỗi một tiên ấn đều ẩn chứa Đại Đạo chi lực cực kỳ cường đại.

Hoàn Nhân, là Thái Dương Thần trong thần thoại Tây Bát, cũng là Thiên Đế chí cao vô thượng.

Điều này không hề xung đột, trong nhiều thần thoại, Thái Dương Thần chính là Thiên Đế.

Học tử kia xông đến trước mặt Thôi Tây, Thôi Tây lại không có một chút sợ hãi nào.

Ngay lúc học tử kia định giáng một quyền xuống y thì.

"Ong!!!" Một tiên ấn phía sau phát ra một luồng sáng chói lọi cực hạn, lao về phía học tử kia.

"Oanh long long!!!" Ngay lúc luồng sáng đó sắp chạm vào người học tử kia, một đạo bạch quang lướt qua, cứu học tử kia lại.

Còn Thôi Tây cũng theo đó trở về Thần Vực, không còn thấy học tử kia nữa.

"Là có người ra tay cứu y rồi sao..." Thôi Tây nhìn lãnh thổ của người khác đột nhiên đều biến thành lãnh thổ của mình, thầm rủa thầm.

"Nhưng mà cũng không sao, người đó không chết cũng đã phế rồi, ha ha..." Thôi Tây sau đó ném chuyện đó ra sau đầu, chuyển ánh mắt sang một học tử Đại Việt Quốc khác.

Đối với bọn họ mà nói, Đại Việt Quốc mỗi khi phế đi một thiên tài, đều mang lại lợi ích không nhỏ cho các quốc gia khác.

“Thằng chó chết này quá đáng thật!” “Giết người còn muốn tru tâm!” “Cứ thế này, không biết sẽ có bao nhiêu học tử bị y làm phế tâm khí!!!” Một đám Viện trưởng Học viện Đại Chu nhìn cảnh này, phẫn hận không thôi mà nói.

Ngay cả những nhân viên công tác nhìn thấy cũng đầy căm phẫn trên mặt, nhưng lại không thể làm gì được.

Quy tắc chính là quy tắc, trong Thần Vực dù chơi thế nào cũng không sao, đánh chết cũng không vấn đề gì, huống chi chỉ là đánh vào tâm lý.

Chỉ là tuy không làm được gì, nhưng trong nội tâm vẫn không nhịn được muốn xử lý Thôi Tây.

“Cứ xem biến chuyển đi.

Nếu ngay cả chút trắc trở này cũng không chịu nổi, thì sau này họ cũng không thể vượt qua tầng thứ Tứ Giai, cả đời nhiều lắm cũng chỉ Tứ Giai mà thôi.

Đại Việt Quốc không thiếu Sáng Thế Thần Tứ Giai...” Cơ Xương, người vẫn luôn ít lời, nghe vậy thản nhiên nói một câu.

Và chính câu nói này, lại một lần nữa trấn an toàn bộ Trung Tâm Thẩm Phán.

“Phải rồi... nếu ngay cả chút trắc trở này cũng không chịu nổi, thì cũng không phải thiên tài thật sự...” “Nhưng nghe lời của cái tiểu Tây Bát này, lão tử vẫn không nuốt trôi cục tức này!” “Tôi cũng vậy!!!” “Cái này còn không đơn giản sao?

Đợi sau này, tìm cơ hội đến quốc gia tiểu Tây Bát gây chuyện là được.

Chỉ cần không làm quá lớn, quốc tế nhiều lắm cũng chỉ lên án chúng ta mà thôi, còn làm được gì nữa?” “Ha ha ha ha!

Cũng đúng!

Yếu quốc vô ngoại giao!

Để chúng nó biết thế nào là đại quốc!

Một tiểu quốc bé tẹo, vừa được thế đã dám nhảy nhót lung tung!" Trong Thần Vực.

"Nếu học tử Đại Việt Quốc khóa này đều ở trình độ này, vậy thì quán quân khóa này thật sự phải đổi chủ rồi!!" Trên người Phác Chính Thái ẩn ẩn phát ra khí tức Sáng Thế Thần Tứ Giai.

Hóa ra y đã đột phá lên Sáng Thế Thần Tứ Giai trong Thần Vực!!

Những học tử gần y đều bị y tự tay tiễn đi, tiện thể còn đánh vào lòng tin của một số học tử, hơn nữa y còn đang từng chút một hấp thu nội tình trong các Thần Quốc đó.

Chính vì lẽ đó, y mới có thể đột phá cảnh giới, đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần Tứ Giai.

Ngoài việc nắm giữ khả năng hấp thu nội tình Thần Quốc của người khác ra, còn có một yếu tố quan trọng nữa là các học tử ở đây đều là thiên tài cấp bậc thiên chi kiêu tử tuyệt đối trong các tinh vực.

Hấp thu nội tình Thần Quốc của bọn họ để tăng cường nội tình Thần Quốc của bản thân, đây mới là mấu chốt để y đột phá.

"Cứ thế này, hấp thu từng người một, ta sẽ triệt để vô địch!!

Vị trí quán quân cũng không phải không thể đạt được!" Trong hai mắt Phác Chính Thái lộ ra một tia tham vọng, y khát khao trở thành kẻ mạnh nhất, y khát khao đăng đỉnh.

Chỉ cần có thể chân chính đăng đỉnh tồn tại chí cao, thì sau khi trở về nước y sẽ trở thành anh hùng vĩ đại nhất từ trước đến nay!

Bởi vì y đã chiến thắng những người đàn ông Đại Việt Quốc!!!

Y là người đàn ông đứng trên đỉnh phong vũ trụ này!!

"Tiếp theo, chính là một chuyến đồ sát..." Phác Chính Thái nhìn về phía xa, thè lưỡi liếm môi, vẻ mặt biến thái điên cuồng cười lớn.

"Học tử Đại Việt Quốc thật sự không được rồi, khóa này khiến ta rất thất vọng..." Một thiếu niên tay cầm võ sĩ đao sau khi giải quyết một học tử Đại Việt Quốc, thở dài một tiếng nói.

Khác với lũ cuồng vọng tiểu Tây Bát kia, y thật sự muốn học được điều gì đó từ tay các học tử Đại Việt Quốc này.

Y tên là Cung Bản Nhất Lang, là một võ sĩ sinh ra ở Phù Tang.

Điều y yêu thích nhất là võ sĩ đạo và thiếu nữ cầm hoa anh đào kia.

Và để thành Đạo, y tự tay chém giết thiếu nữ cầm hoa anh đào kia.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của thiếu nữ, y một đao chém qua.

Bông hoa anh đào cầm trên tay cũng nhiễm tiên huyết rơi xuống dưới trường đao.

Một thanh Anh Hoa Huyết Đao tuyệt mỹ cứ thế xuất hiện, đi cùng ngày đó ngoài hoa anh đào ra, cũng chỉ còn mặt trời lúc hoàng hôn.

Không phải chỉ chém giết thiếu nữ kia mới có thể thành Đạo, mà là muốn thành Đạo thì phải tâm vô tạp niệm.

Nhưng y quá yêu thiếu nữ kia, yêu đến mức trong lòng căn bản không thể buông bỏ, từng giờ từng phút đều nhớ nhung nàng.

Nhưng vì thành Đạo, y vẫn chọn cầm trường đao, cầm thanh trường đao do chính thiếu nữ kia tự tay tặng y mà chém giết nàng.

Vì thành Đạo, tất cả đều có thể vứt bỏ, huống hồ là tôn nghiêm thể diện.

Bởi vậy, lần này, y mang theo ý chí học hỏi mà đến.

Nhưng mà...

"Quá yếu rồi...

đều quá yếu rồi... vì sao trong Thần Vực không có ai là địch thủ một chiêu của ta!!" "Giết!

Giết!

Giết!" "Giết cho đến khi xuất hiện người mạnh nhất thì thôi!

Giết cho những học tử này phải khiếp sợ!!!" Cung Bản Nhất Lang hai mắt đỏ ngầu, trong ánh mắt tràn đầy một tia khát vọng bệnh thái.

Đó là một đôi mắt khát vọng tồn tại chí cường, đó là một đôi mắt khát vọng có người có thể đánh bại y...

Vì Đạo mà sinh, si mê trong Đạo, loại người này đáng thương nhất cũng đáng bi nhất...

Y đột ngột vung cánh tay phải, một cơn cuồng phong từ võ sĩ đao quét ra, hoành hành không ngừng trong Thần Vực.

Nơi nó đi qua đều cuốn lên từng đợt sinh linh.

Đợi sau khi cuồng phong rời đi, những sinh linh đó đều bị cuồng phong hóa thành phấn vụn, không còn dấu vết.

Từng khu vực lãnh địa bị y nhanh chóng chiếm lĩnh.

Phía sau y, là bóng dáng của tám trăm vạn thần linh.

Tám trăm vạn thần linh Phù Tang, y dùng sức lực của một mình mình, chiếu xạ tuyệt đại đa số thần linh vào trong Thần Quốc của mình.

Hơn nữa đó là loại thần linh chân chính được thai nghén mà ra, giống như trong Thần Quốc Hồng Hoang của Diệp Hiên.

Gần như toàn bộ tám trăm vạn thần linh đều được thai nghén mà

ra, trừ vài tôn đại thần chí cao chí cường nhất, còn lại các thần linh khác đều được y hiển hóa.

Những thần linh kia gào thét, dẫn dắt sinh linh thuộc hạ của mình hoành hành khắp từng khu vực Thần Vực.

Chỉ trong chớp mắt, không biết bao nhiêu lãnh thổ đã bị y chiếm lĩnh.

"Quá yếu rồi, quá yếu rồi..." "Học tử Đại Việt Quốc không có ai có thể đánh bại ta sao!!" Cung Bản Nhất Lang đã giết đến mức hai mắt đỏ ngầu, nơi y đi qua không một tấc cỏ mọc, một lòng muốn tìm kiếm một tồn tại có thể cùng mình chiến đấu.

Bên ngoài, đài quan sát.

"Cái thằng chó má này đúng là kiêu ngạo thật!

Nếu gặp phải Diệp Hiên, xem y còn kiêu ngạo kiểu gì nữa!!!" Cung Bản Nhất Lang đã sớm giết đến điên cuồng, thấy có không gian thông đạo liền không biết bao nhiêu sinh linh xông vào trong đó.

Tiêu diệt toàn bộ sinh linh trong Thần Quốc của họ, hủy diệt luôn cả Thần Quốc của họ.

Nếu đầu hàng chậm một chút, Thần Quốc của họ sẽ bị tám trăm vạn thần linh trong Thần Quốc của Cung Bản Nhất Lang dẫn theo vô cùng vô tận sinh linh triệt để hủy diệt.

Quan trọng là trong Thần Quốc kia có một tôn đại thần tên là Y Tà Na Kỳ.

Tôn đại thần này cùng Y Tà Na Mỹ đã sinh ra ba mươi ba đứa con, ba mươi ba đứa con này cũng được gọi là ba mươi ba Chủ Thần.

Sau này vợ chồng ly biệt, Y Tà Na Mỹ hóa thành U Minh Hoàng Tuyền chi Thần, Y Tà Na Kỳ lại từ trên người tẩy sạch ô uế mà hóa ra

Bát Thập Họa Tân Nhật Thần, Đại Họa Tân Nhật Thần cùng mười một thần khác.

Cuối cùng khi rửa hai mắt và mũi, đã rửa ra ba vị thần linh khác biệt, thực lực cực kỳ cường hãn là Thiên Chiếu Đại Ngự Thần, Nguyệt Độc Mệnh, và Kiến Tốc Tu Tá Chi Nam Mệnh.

Thiên Chiếu Đại Ngự Thần tức Thiên Chiếu Đại Thần, là nữ thần mặt trời.

Còn Nguyệt Độc Mệnh là thần mặt trăng, là nam thần.

Vị Kiến Tốc Tu Tá Chi Nam cuối cùng cũng được gọi là Tố Tiên Ô Tôn, là em út trong ba vị thần linh, phụ trách cai quản đại dương, là thần bạo loạn, là thần linh trong truyền thuyết đã chém giết Bát Kỳ Đại Xà.

Ba tôn thần linh này là những thần linh mạnh nhất trong Thần Quốc của Cung Bản Nhất Lang, ngoài Y Tà Na Kỳ ra, còn mạnh hơn Y Tà Na Mỹ vài phần.

"Đúng vậy, một Sáng Thế Thần Tứ Giai đi bắt nạt Sáng Thế Thần Tam Giai, còn ở đó la hét cái gì mà không có đối thủ mạnh.

Mày giỏi thì đi tìm Diệp Hiên mà đánh, mày ở đây tìm mấy đứa Sáng Thế Thần Tam Giai làm màu làm gì..." Một người xung quanh lập tức tiếp lời.

Học tử của mấy cái tiểu quốc này đúng là đứa nào đứa nấy đều đáng ghét, đứa nào đứa nấy đều đáng hận.

Từng đứa từng đứa không biết sao lại thế, khác hẳn với sự yếu ớt mọi năm, năm nay tất cả đều trở nên mạnh như vậy.

Người dẫn đầu đa số đều là tồn tại Tứ Giai, dù không phải Tứ Giai thì cũng là những kẻ xuất sắc trong Tam Giai.

Thật sự là đủ nực cười.

Ngay cả một quốc gia nhỏ bé như tiểu Tây Bát, diện tích cương vực cũng chỉ là một tinh vực mà thôi, vậy mà vẫn có thể sinh ra tuyển thủ Tứ Giai trẻ tuổi đến vậy.

Dù năm nay là thời kỳ thiên tài đại bùng nổ, là thế hệ vàng, nhưng cũng không đến mức lố bịch thế này chứ.

Đại Việt Quốc tọa ủng tám trăm tinh vực cộng thêm Sáng Thế Đại Lục, khóa này cũng chỉ có vài tôn Sáng Thế Thần Tứ Giai mà thôi.

Nhưng những tiểu quốc kia thì gần như mỗi người đều có một vị Sáng Thế Thần Tứ Giai...

"Nhanh rồi, nhanh rồi.

Tuy thằng chó má tiểu Bát Cát này còn không biết khi nào gặp Diệp Hiên, nhưng cái thằng tiểu Tây Bát kia thì nhanh đấy.

Y với Diệp Hiên cũng chỉ cách mười mấy học tử thôi.

Cứ theo đà khuếch trương này, rất nhanh sẽ gặp nhau, đến lúc đó sẽ có một vở kịch hay để xem rồi!" Một học tử quan sát được khoảng cách giữa hai người, lập tức vui mừng nói.

Phác Chính Thái khuếch trương cực kỳ nhanh chóng.

Diệp Hiên tuy không cố ý khuếch trương, nhưng Nhân tộc trong Thần Quốc của y, vì muốn làm rõ thế giới này rốt cuộc là gì, đang nhanh chóng khuếch trương.

Trong Thần Vực.

"Lưu học sinh sao..." Diệp Hiên nhìn về phía xa, nơi cách mười mấy học tử chính là vị trí của lưu học sinh kia.

"Đó là của tiểu Tây Bát Quốc gia phải không..." "Ha ha, lũ tiểu Tây Bát vô sỉ này..." Theo thế giới quốc độ của Phác Chính Thái được

mở ra, Diệp Hiên vốn dĩ đang tìm kiếm lưu học sinh ở khắp nơi, trong nháy mắt liền cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Chủ yếu vẫn là sau khi hai bên phát triển, khiến ranh giới lãnh thổ của cả hai giờ đây trở nên cực kỳ gần nhau, ở giữa chỉ cần tiêu diệt thêm mười mấy học tử nữa là có thể thành công tiếp giáp.

Một khi tiếp giáp, tất yếu sẽ bùng nổ một trận chiến đấu cực kỳ cường đại.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, trong cõi u minh tự nhiên ảnh hưởng đến ý chí của Nhân tộc kia.

Nhân tộc kia điên cuồng bắt đầu tấn công về phía tiểu Tây Bát.

Chỉ trong một vương quốc đã có hơn mười vạn tu sĩ, từ quốc vương cho đến Thái Ất Kim Tiên.

Hơn ba trăm vương quốc, đó chính là bốn năm ngàn vạn người.

Một lượng lớn như vậy bắt đầu càn quét khắp bốn phương tám hướng, mỗi ô về cơ bản có một vạn binh lực đều là cực nhiều.

Những Nhân tộc này gần như ai ai cũng biết Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, đây là công pháp Thạch Hạo chuyên môn sáng tạo vì Nhân tộc.

Trong Nhân tộc, hàng trăm người cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, một tôn sinh linh Tứ Giai, trấn áp tất cả.

Nơi đi qua đều bị san bằng, không một địch thủ nào có thể cản nổi.

Trong Nhân tộc.

"Vị tồn tại kia quả nhiên là đang ngầm dẫn dắt tất cả..." Toại Nhân thị nhìn hướng đi của Nhân tộc đột nhiên thay đổi, trong lòng liền biết là do tôn tồn tại kia ở phía sau dẫn dắt.

Bằng không, bọn họ đều sẽ theo hướng của mình mà đào sâu, chứ

không đột nhiên thay đổi phương hướng, đi về những nơi này.

Dưới công thế cường đại vô cùng của Nhân tộc, các học tử kia đều nhao nhao chùn bước, không ít người trực tiếp chọn đầu hàng, bởi vì người sáng mắt đều biết, bản thân căn bản không thể kháng cự sự tồn tại của Diệp Hiên.

Lúc này, nữ tử tên Tuân Linh trước đó thấy đội quân của Diệp Hiên xông về phía mình, lập tức sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng truyền thần niệm, yểu điệu hỏi: "Trước đó không phải đã nói ta sẽ chia một nửa tất cả phần thưởng cho ngươi sao, vì sao đột nhiên lại đến chỗ ta?" Diệp Hiên khóe môi hơi nhếch lên, khẽ cười một tiếng, sau đó đáp: "Không cần lo lắng, ta chỉ là muốn đi thu thập cái tiểu Tây Bát kia thôi, không liên quan đến ngươi.

Ngươi đổi hướng phát triển đi." Y với đối phương chỉ ký kết điều ước không xâm phạm lẫn nhau mà thôi.

Chương 141

Còn việc đoạt cơ hội phát triển của đối phương, thì không nằm trong hợp ước.

Huống hồ thực lực của y cường đại, muốn làm gì thì làm.

Đừng nói là không nằm trong hợp ước, cho dù có nằm trong, đối phương cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

"Được thôi..." Tuân Linh bĩu môi, miễn cưỡng nói, nhưng sau đó cũng lập tức khôi phục lại tâm tình vốn có.

Chẳng qua là lãnh thổ khuếch trương nhỏ đi một chút mà thôi, chỉ cần có thể sống sót đến cuối cùng là đủ rồi.

Ngay lập tức, Tuân Linh liền trực tiếp "nằm ườn", nằm yên tại chỗ không động đậy nữa.

Vốn dĩ còn muốn chơi một chút, nhưng giờ Diệp Hiên cũng đã chạy đến đây rồi, vậy thì cứ nằm yên thôi.

Dù sao chỉ cần đợi Diệp Hiên bao vây xong lãnh thổ của cô ta, cô ta cũng sẽ hoàn toàn không cần làm gì, đợi Diệp Hiên loại bỏ tất cả mọi người xong, mình lại nhận thua, vậy là có được hạng nhì rồi...

Nghĩ đến đây, khóe môi cô ta không khỏi hơi nhếch lên, trong lòng đắc ý vô cùng.

Một bên khác.

Sau khi trải qua sự càn quét điên cuồng của Nhân tộc, cộng thêm việc Phác Chính Thái cũng cố ý muốn thử xem Diệp Hiên, người được đồn là đứng đầu Bảng Thông Thiên, rốt cuộc là loại người gì, hai người đều điên cuồng cố ý chinh chiến về phía lãnh thổ của đối phương.

Không lâu sau đó, mười mấy học tử khác ở giữa hai bên liền vô cớ bị công kích của cả hai mà bị loại.

Cuối cùng, giữa hai người chỉ còn lại một khối lãnh địa cuối cùng là có thể tiếp giáp.

"Cuối cùng cũng đối đầu rồi!

Thằng tiểu Tây Bát chết tiệt này!!!" Bên ngoài đã có không biết bao nhiêu người bắt đầu điên cuồng gào thét.

Lịch sử văn hóa Đại Việt Quốc vô cùng lâu đời.

Những năm gần đây đều dốc sức phát triển khoa kỹ và những thứ như Thần Nguyên Thần Quốc, dẫn đến phương diện nhân văn không có tiến triển lớn nào.

Đây cũng không còn là thời đại mà chỉ cần ngâm thơ đối đáp là có thể văn danh thiên hạ như trước.

Những cái gọi là thơ từ đó, dưới khoa kỹ hiện nay, chỉ là những vật chơi có thể tùy thời tạo ra để sánh ngang với những bài thơ từ ưu tú nhất năm xưa mà thôi.

Dưới nền văn hóa kế thừa liên tục không ngừng này, đã dẫn đến việc dân chúng Đại Việt Quốc ai ai cũng cực kỳ yêu nước và có lòng tự tin dân tộc.

Và điều này cũng dẫn đến việc họ cực kỳ bài ngoại, không thể chịu được lão ngoại quốc đứng trong lãnh thổ quốc gia của mình mà tác oai tác phúc.

Bởi vậy, dưới sự ngang ngược của lũ tiểu Tây Bát này, tự nhiên đã dấy lên một số sự phẫn nộ của dân chúng bên ngoài.

Nếu không phải để phòng ngừa sau này không ai dám đến Đại Việt Quốc tham gia giải đấu toàn quốc, thì đã có không ít người chuẩn

bị đợi đến khi giải đấu kết thúc sẽ đánh giết tất cả những lưu học sinh nước ngoài kia.

Loại chuyện này, rất nhiều phần tử cực đoan cũng có thể làm ra.

"Diệp Hiên, làm thịt y đi!!!" "Diệp Hiên đã ra tay rồi, y chết chắc rồi!

Trước đó dám sỉ nhục quốc gia chúng ta, bây giờ cứ để y xem thế nào là chênh lệch!!!" Trong Thần Quốc của Phác Chính Thái có tồn tại Thiên Thần Vương, đó là vị thần vương của tất cả, là thần của tất cả thần linh như Thái Dương Thần, Mặt Trăng Thần...

Thiên Thần Vương cùng Ba Cơ Vương đã sinh ra hai đứa con trai, một tên là Đại Tinh Vương, một tên là Tiểu Tinh Vương.

Thực lực của Đại Tinh Vương khủng bố vô cùng, mà thực lực của Tiểu Tinh Vương cũng cực kỳ cường đại.

Hai bên tranh đấu, cuối cùng Tiểu Tinh Vương giành chiến thắng thống trị nhân gian.

Còn địa ngục thì bị đối thủ của Thiên Thần Vương, Âm Gian Vương, chiếm giữ.

Lúc này, Thiên Thần Vương dẫn dắt một đám Thiên Thần cường đại xông về phía lãnh địa của Diệp Hiên.

"Đi đi, đi xé nát những sinh linh ti tiện vô cùng kia thành mảnh vụn đi!!!" Phác Chính Thái vẻ mặt cười bệnh thái vô cùng, khuôn mặt vặn vẹo nói.

Sau đó, y xuất hiện ở tuyến đầu lãnh thổ, nhìn về phía Diệp Hiên, trong ánh mắt tràn đầy ý vị khiêu khích.

"A a..." Một tiếng cười hơi mang theo chút lười nhác và khinh miệt truyền ra.

“Đúng là dũng cảm thật đấy, một cái thứ tiểu Tây Bát Quốc bé tẹo, cũng dám phóng túng như vậy!!” Diệp Hiên cũng xuất hiện ở tuyến đầu lãnh thổ, khóe môi hơi mang ý cười.

Thật là tốt quá, cuối cùng cũng gặp được một lưu học sinh.

Vừa hay quốc gia của lưu học sinh này lại là một trong những quốc gia mà mình ghét nhất.

Quốc gia này quá mức ghê tởm, không có văn hóa gì cả, khắp nơi đều trộm văn hóa Đại Việt Quốc.

Ngay cả trong thời không này, cũng là như vậy.

Văn hóa là thứ căn bản nhất của một nền văn minh.

Mọi người có thể huyết mạch khác nhau, dân tộc khác nhau, nhưng lại không thể không cùng một nền văn minh văn hóa.

Khi một nền văn minh khác muốn cướp đoạt văn hóa thuộc về Đại Việt Quốc, quốc gia này tự nhiên cũng bị Diệp Hiên cực kỳ chán ghét, căm hận.

Vậy cũng có nghĩa là, y cũng không cần giữ tay nữa.

Chỉ cần đối phương không đầu hàng, thì cứ trực tiếp đánh nát!

“Tây Bát!

Ngươi dám sỉ nhục ta!!” Nghe lời này, sắc mặt Phác Chính Thái lập tức biến đổi, tức giận mắng.

Tây Bát là một từ cực kỳ văn minh, đại khái ý tứ tương đương với XXX, giống như Bát Cát, cũng là một từ ngữ văn minh.

Mà lũ tiểu Tây Bát lại lấy cái này làm quốc danh, từ đó có thể thấy tiểu Tây Bát rốt cuộc ghê tởm đến mức nào.

“A a...” Diệp Hiên trước tiên cười lạnh một tiếng, sau đó xua tay,

khóe môi hơi mang vài phần ý vị trào phúng nói: “Không không không, ngươi đừng hiểu lầm.

Ta không phải đang sỉ nhục ngươi.

Ta là nói cả tiểu Tây Bát, từ trên xuống dưới tất cả mọi người đều là những thứ ghê tởm đến cực điểm.

Nhìn thấy các ngươi đều khiến ta không nhịn được muốn đánh chết các ngươi.” “Ừm, nói một cách đơn giản hơn thì là, ta khinh thường tất cả tiểu Tây Bát.” Diệp Hiên nói với giọng không nhanh không chậm, không gấp không gáp.

Y nhún vai, vẻ mặt trông rất “kiếm đòn” mà châm biếm nói.

Y biết trận đấu này sẽ được toàn quốc theo dõi, thậm chí có lẽ ngay cả quốc gia của những lưu học sinh kia cũng có rất nhiều người đang theo dõi, nhưng Diệp Hiên không hề để tâm điều này.

Đối với Diệp Hiên mà nói, y chỉ quan tâm có thể hủy diệt tất cả các quốc gia trừ Đại Việt Quốc ra hay không.

Còn việc bọn họ có thù hận hay không, điều đó không quan trọng.

Đợi đến khi năng lực đủ, thì sẽ biến thành hành động.

Một tiểu Tây Bát Quốc bé tẹo, ngay cả một Sáng Thế Thần Thất Giai cũng không có, thì làm sao có thể uy hiếp được y chứ?

Y có Sáng Thế Thần Thất Giai đứng sau chống lưng đó, hơn nữa việc quốc gia khác tấn công thiên tài bản quốc như thế này, Chu Nguyên Chương khẳng định sẽ ra tay giúp đỡ.

Còn tiểu Tây Bát dù có tức đến phát điên cũng chẳng làm được gì.

Vẫn là câu nói đó, yếu quốc vô ngoại giao.

Muốn trách thì trách bọn họ yếu mà còn khoa trương ngang ngược.

“Ngươi!!

Tây Bát!!” Phác Chính Thái nghe vậy đại nộ, toàn thân đỏ bừng.

Y không thèm quan tâm gì nữa, phát động công kích về phía Diệp Hiên đang ở gần trong gang tấc, chỉ cách một ô.

Khóe môi Diệp Hiên lộ ra một tia cười đầy ý vị, trong hai mắt xuất hiện vẻ u ám lạnh nhạt, nhìn về phía Phác Chính Thái.

Thân hình Phác Chính Thái khựng lại, tư thế vừa định tấn công trong nháy mắt đã quên mất.

Đó là một đôi mắt cực kỳ viễn cổ.

Thờ ơ, u ám, sâu thẳm, cổ lão...

Trong đôi mắt đó dường như có thể kéo cả vực sâu vô tận vào trong, lại như có thể cuốn cả bầu trời vĩnh hằng vào.

Phác Chính Thái vẫn luôn càn quét các học tử khác trong Thần Vực, giờ khắc này lại khác hẳn với thường ngày, không trực tiếp tấn công.

Thay vào đó, y mặc cho các thần linh trong Thần Quốc mang theo uy thế vô thượng xông về phía sinh linh của Thần Quốc Diệp Hiên.

Y không dám động đậy, y chỉ cảm thấy như có một mãnh thú viễn cổ nào đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Chỉ cần y làm gì, y sẽ vẫn lạc ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, cho dù là như vậy, y cũng không hề nghĩ đến việc từ bỏ.

Thay vào đó, y hừ lạnh một tiếng, nói: “Hừ!

Có giỏi thì dùng sinh linh trong Thần Quốc của ngươi để đánh bại sinh linh trong Thần Quốc của ta!” “Tây Bát!

Thần Quốc của ta là do thần linh mạnh nhất Tây Bát Quốc hóa thân mà ra!" "Thiên Thần Vương của ta đã đạt đến cường độ Tứ Giai!

Còn có Tiểu Tinh Vương và Âm Gian Vương cũng là sinh linh Tứ Giai!!!" Phác Chính Thái tuy bản thân không dám ra tay, nhưng miệng vẫn kiêu căng ngạo mạn như cũ.

Cũng không trách y kiêu ngạo như vậy.

Có thể sinh ra một tôn sinh linh Tứ Giai đã rất không dễ dàng rồi, đã đủ để Sáng Thế Thần bước vào Tứ Giai.

Mà y lại có ba tôn sinh linh Tứ Giai, khó trách lại kiêu căng đến thế.

Còn Diệp Hiên lại mỉm cười khẽ lắc đầu.

Lần này y không cách xa Nhân tộc, ngay trên không những Nhân tộc kia.

Nhưng bất luận là các vị quốc vương Nhân tộc, hay Nhân Hoàng Toại Nhân thị, họ đều không thấy sự tồn tại của Diệp Hiên, thậm chí ngay cả cuộc nói chuyện cũng không nghe thấy.

Kể cả Phác Chính Thái, cũng vậy.

Đôi mắt y nhìn về phía không gian thông đạo trong thế giới của Phác Chính Thái, chỉ một cái nhìn liền có thể thấy tất cả những gì tồn tại trong thế giới đó.

"Ồ?

Thiên Không Chi Thần?

Thiên Thần Vương?" "Vậy ngươi nhất định rất thích khống chế sức mạnh của bầu trời nhỉ..." Diệp Hiên thì thầm nói nhỏ, khóe môi lộ ra vài phần vẻ trêu tức.

Trong Nhân tộc.

"Đó là..." Toại Nhân thị nhìn về phía tiền tuyến, đột nhiên phát hiện có một tôn cự nhân thân thể cực kỳ to lớn xuất hiện.

Trên người tôn cự nhân đó có khí tức thiên chi nồng liệt, nhưng lại mang theo một tia xấu xí và ngu muội.

"Sinh vật ghê tởm thật..." "Nhưng vì Nhân tộc, ngươi cũng chỉ có thể vẫn lạc..." Khí tức Hỗn Nguyên trên người Toại Nhân thị cuồn cuộn, thân hình chợt lóe lên, liền đến giữa tiền tuyến.

"Tham bái Bệ hạ!!!" Một số Nhân tộc ở phía sau chưa giao chiến, khi thấy Nhân Hoàng, liền vội vàng quỳ xuống tham bái.

"Bình thân." Toại Nhân thị mặc áo bào thước tha khẽ gật đầu, một luồng gió dịu dàng nâng họ dậy, ra lệnh họ đứng lên.

"Tạ Bệ hạ!" "Phía trước có sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên xuất hiện, các ngươi mau mau lui về." Lời của Toại Nhân thị truyền ra, những Nhân tộc kia đều ngẩng đầu, nhìn về phía tôn cự nhân trên bầu trời, vội vàng rút binh.

Còn những sinh linh trong Thần Quốc của đối phương cũng không truy đuổi không tha, mà bắt đầu nhường đường ra.

Sinh linh của hai bên lại đều bắt đầu tập trung về khu vực bên cạnh, nhường lại khu vực này.

Khu vực này trở thành nơi Toại Nhân thị độc chiến với Thiên Thần Vương kia.

"Thiên Thần Vương?

Xưa có Tam Thiên giả, thân cư vô cùng công đức, công tham tạo hóa, là do thanh khí của trời hóa thành, có thể trấn áp Cửu Thiên; còn thứ như ngươi, thì có tư cách gì mà xưng là Thiên Thần Vương,

thống lĩnh Cửu Thiên?" Giọng Toại Nhân thị không lớn, nhưng lại truyền khắp bốn phương chiến trường.

Thân hình Thiên Thần Vương vừa xuất hiện, Toại Nhân thị liền đã biết danh húy của đối phương, hơn nữa còn biết tất cả mọi thứ về đối phương.

Thân là Nhân Hoàng chí tôn, y sinh ra vốn yếu ớt, nhưng nay vẫn đứng trên đỉnh phong.

Ngay cả những sinh linh ngày trước đến công đánh Nhân tộc, y cũng chưa từng cảm thấy ghét bỏ gì, tất cả đều vì lợi ích bản thân mà thôi, giống như những sinh linh bị Nhân tộc đánh giết kia.

Không có cái gọi là ghét bỏ hay yêu thích, chỉ có thù hận và ân đức.

Nhưng ở đây bây giờ, lại ba lần năm lượt gặp phải những sinh vật cực kỳ ghê tởm trong lòng y.

Dường như những sinh vật ở đây, trừ những Nhân tộc đến cùng y ra, tất cả đều là những sinh vật khiến người ta ghê tởm.

"Thật sự là ghê tởm mà..." Nhân Hoàng Toại Nhân thị tùy ý giơ một tay lên, tùy ý vung nhẹ một cái.

"Oanh long long!!!" Giây tiếp theo.

Một đạo quang mang chói lọi đến cực hạn sáng lên trong toàn bộ Thần Vực.

"Hoa lạp lạp!!" Ánh sáng cực hạn chiếu rọi trên bầu trời toàn bộ Thần Vực, những cái gọi là quy tắc sức mạnh vào giờ khắc này đều hóa thành hư không.

"Đó là..." Tây Mông Tư tay cầm trường kiếm kỵ sĩ, nhìn về phía Diệp Hiên, một đạo quang mang cực hạn xông thẳng lên trời.

“Một sinh linh Tứ Giai cường đại như vậy sao, lại có thể phá vỡ ràng buộc quy tắc của Thần Vực, chiếu sáng cả Thần Vực...” Tây Mông Tư lẩm bẩm, nhìn về phía Diệp Hiên, thầm ghi nhớ trong lòng.

Y chưa từng gặp sinh linh nào cường đại đến vậy, ngay cả sinh linh trong Thần Quốc của y cũng không có ai có thể làm được điều này.

Nhưng giờ đây, ở hướng tây bắc lại có một sinh linh như vậy...

Một luồng sáng cực hạn xuất hiện, đó là nhiệt độ tỏa ra từ Tinh Hỏa.

Một tia Tinh Hỏa vốn dĩ là ý chí bất diệt của Nhân tộc, Tinh Hỏa truyền thừa không dứt.

Nhưng vào giờ khắc này, trong tay Toại Nhân thị, tia Tinh Hỏa đó bùng phát ra ánh sáng sánh ngang mặt trời, nhiệt độ sánh ngang mặt trời.

Nhiệt độ khủng bố vô cùng đó, đã thiêu đốt Thiên Không Chi Vương Thiên Thần Vương kia đến mức biến mất hoàn toàn.

Chương 142

Sinh linh Tứ Giai Thiên Thần Vương như cỏ rác, bị nhiệt độ khủng bố vô cùng đó trong nháy mắt thiêu đốt đến tan biến.

Phải biết rằng, Thiên Thần Vương dù yếu cũng là sinh linh Tứ Giai!

"Chỉ là một vật có thực lực Hỗn Nguyên mà không có Đạo Vận Hỗn Nguyên mà thôi.

Sinh vật ti tiện như vậy rốt cuộc làm sao mà đạt được sức mạnh cảnh giới Hỗn Nguyên..." Toại Nhân thị khẽ thu tia Tinh Hỏa đó vào trong cơ thể, trong miệng lẩm bẩm.

Toại Nhân thị, là Nhân tộc đầu tiên kể từ khi Nữ Oa tạo người, sinh ra đã là Nhân Hoàng của Nhân tộc, Long trong Nhân, thủ lĩnh của Nhân tộc.

Đại Đạo Tinh Hỏa của y càng là bản danh Đại Đạo của y.

Một tia Tinh Hỏa nhìn như đơn giản vô cùng, trên thực tế lại ẩn chứa Đạo Vận khủng bố vô cùng.

Há lại thật sự chỉ là một tia Tinh Hỏa nhỏ bé sao...

"Sao có thể!!!

A Tây Bá!!!

Tây Bát!!" Phác Chính Thái nhìn cảnh tượng trước mắt, đồng tử không khỏi lập tức mở lớn.

Y gần như không dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Đó là tồn tại mạnh nhất trong Thần Quốc của y, đó là Thiên Thần Vương, là tồn tại chí cường đã thai nghén ra Tiểu Tinh Vương!

Ngay cả khi đối mặt với những thiên chi kiêu tử khác của Đại Việt Quốc, y cũng chưa từng động dụng sức mạnh của Thiên Thần Vương.

Chỉ cần có Tiểu Tinh Vương, y đã có thể dẫn dắt sinh linh nhân gian chinh chiến khắp bốn phương.

Nhưng giờ đây, chỉ trong chớp mắt, lại bị một tôn Nhân tộc của đối phương tiêu diệt.

"Không!

Không thể cứ thế này mà nhận thua!

Ta Phác Chính Thái phải trở thành người đàn ông mạnh nhất chứ!!!

Đáng ghét!" "Ta còn có Tiểu Tinh Vương và Âm Gian Vương.

Dù sức một mình Thiên Thần Vương không đủ, thì giờ có hai tôn sinh linh Tứ Giai, ta không tin ngươi còn có thể thắng được!!" "Đúng, y chỉ có một tôn sinh linh Tứ Giai kia.

Chỉ cần tiêu diệt tôn sinh linh Tứ Giai đó, ta sẽ thắng!" "Tây Bát!!!

Đi đi!

Tiểu Tinh Vương!

Âm Gian Vương!" Phác Chính Thái thân hình như phát điên, khuôn mặt vặn vẹo lại một chỗ, trở nên cực kỳ xấu xí.

Đây chính là bộ mặt thật của lũ tiểu Tây Bát.

Một khi xé rách lớp mặt nạ thì sẽ không còn vẻ tiêu sái như trước, thay vào đó là sự xấu xí, u ám trong nội tâm của y.

Nghĩ đến đây, toàn thân thần lực của Phác Chính Thái bùng phát, thần lực không ngừng tuôn ra từ thần cách, từng đạo thần lực u ám vô

cùng không ngừng phát ra từ trên người y, quán thâu vào ô mà Toại Nhân thị đang chiếm lĩnh.

Trên bầu trời, bầu trời xanh lam vốn có giờ đây đột nhiên biến mất, thay vào đó là một bóng tối cực hạn.

Trong bóng tối, dường như có một sinh linh khủng bố vô cùng xuất hiện.

Bên ngoài.

Khán giả vốn dĩ muốn ăn mừng cho Diệp Hiên, lúc này cũng đều biến thành vẻ mặt lo lắng.

Quả thực, vừa rồi sinh linh của Thần Quốc Diệp Hiên một chiêu tiêu diệt sinh linh Tứ Giai của đối phương rất uy phong.

Nhưng giờ khắc này, đối phương đã không chọn đầu hàng, ngược lại còn triệu tập những sinh linh tồn tại mạnh hơn.

Từ đó có thể thấy, trong tay đối phương nhất định có nội tình gì đó.

"Xì..." Trên đài quan sát vốn vô cùng yên tĩnh, cuối cùng bị tiếng hít khí kinh ngạc vô cùng của một khán giả phá vỡ.

Mọi người đều giật mình, chỉ thấy trong Thần Vực, thế giới vốn u ám vô cùng, xuất hiện một thân ảnh cao mấy vạn trượng, trên người dày đặc toàn là từng con mắt, những con mắt đó dường như vô cùng vô tận, từng khắc giám sát mọi thứ trong thiên hạ.

"Xuất hiện!" Ánh mắt của tất cả mọi người đều dán chặt vào hình chiếu, sợ rằng sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Chỉ thấy, trên bầu trời Thần Vực vốn u ám vô cùng.

Đột nhiên xuất hiện một con mắt, đó là con mắt của một tồn tại cực kỳ cường đại vô cùng.

Sau đó từng con mắt khác xuất hiện, rất nhanh đã đếm không xuể.

Luồng sáng trước đó, sớm đã bị thân ảnh khủng bố vô cùng này nuốt chửng.

"Hãy xem thử, thế nào là vĩ lực của tinh quang..." Một giọng nói cường đại vô cùng xuất hiện.

Trong từng con mắt kia, đột nhiên xuất hiện từng đạo xạ tuyến hóa thành từ ánh mắt, uyển như ánh sáng phát ra từ từng ngôi sao chư thiên.

Tuy nhiên, đối mặt với ánh sáng gần như diệt thế này, Toại Nhân thị lại không hề hoảng loạn mà khẽ ngẩng đầu, khóe môi khẽ nở một nụ cười.

Y ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thân hình không ngừng bay lên.

Theo y bay lên, màn đêm vốn phát ra ánh sáng yếu ớt trên bầu trời cũng trở nên sáng rực.

Điều khủng bố hơn là, từng đạo xạ tuyến rơi xuống người y lại không thể làm y tổn thương mảy may.

"Ngươi vừa nói, muốn để ta xem thế nào là vĩ lực của tinh quang sao?" Khóe môi Toại Nhân thị nhếch lên, một nụ cười thích thú xuất hiện trên môi.

"Chút ánh sáng đom đóm mà cũng dám vọng xưng tinh quang!?" "Và nay ta sẽ cho ngươi xem, thế nào là vĩ lực của tinh quang chân chính!!!" Nụ cười thích thú trên mặt Toại Nhân thị thu lại, thay vào đó là vẻ cực kỳ trang trọng uy nghiêm.

Chiếc áo bào thướt tha vốn có trên người y cũng không biết từ lúc nào đã biến thành một bộ đế bào.

Trên bộ đế bào đó khắc họa nhật nguyệt tinh thần, khắc họa một

tia Tinh Hỏa.

"Không tốt!" Tiểu Tinh Vương thấy vậy sắc mặt đại biến, cảm nhận được một cổ khí tức cực kỳ khủng bố xuất hiện từ trên người Nhân tộc trước mặt.

Y quay lại gào lớn: "Âm Gian Vương, cứu ta!!!" Y kinh khủng vạn phần mở miệng gào thét, y không muốn giống như Phụ Thần của mình mà vẫn lạc trong tay Nhân tộc trước mặt này.

Nhân tộc bé nhỏ chẳng qua chỉ là một chủng tộc bị y thống trị mà thôi.

Vì sao Nhân tộc đến từ thế giới khác trước mặt này lại có vĩ lực đến thế.

"Ong!!!" Một cơn lốc xoáy từ dưới đất xuất hiện.

Đại địa vốn đã nứt toác thành từng đạo khe nứt không gian.

Một bàn tay lớn đầy lông đen từ trong đó thò ra, đó là bàn tay của Âm Gian Chi Vương.

Theo bàn tay lớn đó xuất hiện, lãnh thổ Thần Vực vốn tràn đầy cảm giác quang minh lại một lần nữa xuất hiện một cổ khí tức tà ác và xấu xí.

Ngay sau đó, tôn sinh linh tên Âm Gian Vương từ trong lốc xoáy bò ra.

Đó là một con khỉ thân hình cao lớn vạm vỡ như trâu, khuôn mặt xấu xí gớm ghiếc.

Trên người con khỉ đó phát ra một cổ khí tức u ám vô cùng cổ xưa.

Trên khuôn mặt vốn đã cực kỳ xấu xí gớm ghiếc đó, hai con mắt cũng được cấu thành từ từng con mắt nhỏ li ti dày đặc.

Dường như muốn kéo tất cả sinh linh trực tiếp nhìn vào y xuống

Âm Gian chịu khổ vậy.

“Sinh vật ghê tởm thật, ngươi cũng cùng y biến mất đi...” Toại Nhân thị cực kỳ ghê tởm nói, dường như chỉ cần nhìn thêm một cái cũng là một sự tổn hại cực lớn đối với mắt mình vậy.

“Hống!!!

Lũ sâu bọ chết tiệt!!!” Tôn Âm Gian Vương nghe vậy nổi giận đùng đùng.

Điều y kiêng kỵ nhất chính là có người nói y xấu xí vô cùng.

Mà giờ đây, nam tử trước mặt này lại dám nói y xấu xí vô cùng, điều này khiến y trong nháy mắt cảm thấy sỉ nhục khó tả.

Đó là một loại ánh mắt cực kỳ khinh thường, đó là một loại ánh mắt cực kỳ ghê tởm.

Điều y hận nhất chính là người khác dùng ánh mắt như vậy nhìn y!

Y là Âm Gian Chi Vương vĩ đại vô cùng!

Lẽ ra phải được tất cả sinh linh trên thế gian kính bái!

Chứ không phải ánh mắt cực kỳ ghê tởm của Nhân tộc ti tiện vô cùng trước mặt này!!!

Theo Toại Nhân thị nhắm mắt lại, khí tức trên người y càng trở nên thâm sâu.

Trên bộ đế bào, những ngôi sao trong nhật nguyệt tinh thần lúc này đột nhiên phát ra từng tia sáng, đó là từng cổ lực lượng tinh thần.

Tinh thần, tuy không hào phóng rực rỡ như nhật nguyệt, nhưng cũng là tinh thần chiếu sáng trong tinh không u ám vô cùng tận!

Tuy không có ánh sáng rực rỡ của mặt trời, chiếu rọi vạn cổ Hồng

Hoang, nhưng cũng có ánh sáng thuộc về chính mình, có tinh thần vẫn còn một tia ánh sáng trước mặt mặt trời!

Mặt trời ấm áp, có thể khiến vạn tộc vạn linh vũ trụ sinh trưởng khỏe mạnh.

Còn ánh sáng tinh thần lại khiến vạn tộc vạn linh Hồng Hoang biết được phương vị lúc này, biết được cát hung qua bói toán, biết được lý lẽ vạn sự vạn vật trong sự thay đổi của nhật nguyệt tinh thần.

"Oanh long long!!!" Trên bầu trời, bộ đế bào nhìn có vẻ bình thường trên người Toại Nhân thị, lúc này những ngôi sao khắc trên đó lại đột nhiên phóng ra ánh sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt, trên bầu trời có một ngôi sao treo cao.

Đó là Tử Vi Đế Tinh, là thủ lĩnh của tất cả tinh thần chư thiên, là tinh thần tượng trưng cho đế vương nhân gian.

Nhật nguyệt lăng thiên, Tử Vi tái hiện!

Toại Nhân thị dùng một tia Tinh Hỏa mà điều khiển nhật nguyệt tinh thần, khiến Tử Vi Đế Tinh hiển hóa ra.

Vị trí Nhân Hoàng, sinh ra đã cường đại vô cùng.

Theo vầng Tử Vi Đế Tinh này thăng lên, những con mắt dày đặc trên người Tiểu Tinh Vương, tượng trưng cho từng ngôi sao, lúc này đều ảm đạm vô quang, triệt để dập tắt ánh sáng.

Trong một khoảnh khắc, tất cả những con mắt của Tiểu Tinh Vương đều bị ngôi Tử Vi Đế Tinh treo cao trên bầu trời kia trấn áp.

Giờ khắc này, Tiểu Tinh Vương đã mù.

Tiểu Tinh Vương có vô cùng vô tận con mắt trong mơ cũng chưa từng nghĩ mình lại có một ngày bị mù...

Tử Vi Đế Tinh, thủ lĩnh của chư thiên tinh thần, trưởng bối của

vô cùng tinh thần, không một tinh thần nào dám mạo phạm Tử Vi Đế Tinh.

Những tinh thần của Tiểu Tinh Vương đó, chẳng qua chỉ là một tia nguyên bản tinh thần trong chư thiên vạn giới hiển hóa thành hình ảnh mà thôi.

So với Tử Vi Đế Tinh không biết kém bao nhiêu tầng thứ.

Dù cho Tử Vi Đế Tinh mà Toại Nhân thị hiển hóa ra cũng không phải Tử Vi Đế Tinh chân chính.

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi, hoàn toàn có thể trấn áp tất cả của Tiểu Tinh Vương.

"Thứ tạp chủng dị giới bé nhỏ, cũng dám vọng xưng vĩ lực tinh thần!" "Ngươi chẳng phải mang trong mình vô cùng tinh thần sao?

Vì sao khi Đế Tinh thăng lên, ta lại cảm nhận được sự sợ hãi của ngươi?" Lời nói khinh thường và lạnh nhạt của Toại Nhân thị truyền ra.

Những sinh linh ti tiện này, vọng tưởng đánh giết y, đương nhiên trong lòng y đã định là chúng phải chết.

Tuy nhiên, âm thanh này rơi vào đáy lòng Tiểu Tinh Vương, lúc này lại dường như chính là Diệp Hiên tự mình nói ra mà rơi vào trong lòng Phác Chính Thái.

Phác Chính Thái hai mắt đồng tử co rút đột ngột, nhìn hai tôn thần linh mạnh nhất trong Thần Quốc của mình liên thủ lại vẫn không địch nổi tôn sinh linh Tứ Giai của đối phương.

Không, không phải không địch.

Mà là thi triển tất cả thủ đoạn, cũng không thể làm y tổn thương mảy may!

Y trong nháy mắt tiếp theo liền muốn đầu hàng, nhưng Toại Nhân thị lại không cho y cơ hội này.

Chỉ thấy vầng tinh thần treo cao trên bầu trời kia, đột nhiên xuất hiện một luồng tinh quang cực lớn vô cùng, bao trùm toàn bộ chiến trường.

Tất cả chiến trường giao chiến, tất cả địa điểm mà Nhân tộc đặt chân đến, vào giờ khắc này, đều bị luồng tinh quang đó bao phủ.

"Đầu hàng!!!

Ta muốn đầu hàng!!" Phác Chính Thái nhìn cảnh tượng đó, hai mắt co rút đột ngột, điên cuồng gào thét.

Và theo tiếng y gào thét đầu hàng, tất cả lãnh thổ của y cũng vào giờ khắc này biến thành lãnh thổ của Diệp Hiên.

Nhưng, giọng y vẫn chậm một chút, hoặc có lẽ là bên Trung Tâm Thẩm Phán cố ý trì hoãn một khoảnh khắc.

Và chỉ trong khoảnh khắc đó, luồng tinh quang kia hóa thành sát thủ lạnh lùng cực hạn, mất đi tia ấm áp thường ngày, chuyển thành tử thần đoạt mạng người.

Chỉ trong một khoảnh khắc, tất cả sinh linh trong Thần Quốc của Phác Chính Thái đều vẫn lạc, bao gồm cả cái gọi là Tiểu Tinh Vương và Âm Gian Vương.

"Không!!!" Phác Chính Thái ở một tinh vực không rõ tên hai mắt đỏ ngầu gào thét.

Lúc này thực lực của y giảm sút cực độ.

Mặc dù Thần Quốc không chịu tổn hại cấp độ nội tình, nhưng tất cả sinh linh cao giai trong Thần Quốc của y đều đã chết.

Điều quan trọng nhất là ba tôn sinh linh chiếu rọi thần thoại kia, ba

tôn sinh linh đó mới là căn bản cường đại của y.

Mà giờ đây, theo sự tử vong của ba tồn tại trong truyền thuyết kia, thực lực của y cũng rơi xuống cực điểm của Sáng Thế Thần Tứ Giai.

Thực lực Sáng Thế Thần và thực lực Thần Quốc có quan hệ mật thiết.

Thực lực Thần Quốc càng mạnh, thực lực Sáng Thế Thần cũng càng mạnh.

Nếu không phải Toại Nhân thị không hủy hoại nội tình Thần Quốc của y, không hủy diệt toàn bộ Thần Quốc của y, thì y thậm chí sẽ rơi ra khỏi cảnh giới Sáng Thế Thần, trở thành một phế nhân, cho đến khi y thiết lập Thần Quốc mới thì mới có thể tu luyện lại từ đầu.

Chương 143

“Tây Bát!!!

Diệp Hiên!!!

Ta Phác Chính Thái với ngươi không đội trời chung!!” Phác Chính Thái hai mắt đỏ ngầu vô cùng.

Lúc này y không còn chào hỏi những người trước đó nữa, mà tự mình bỏ đi.

Hiện tại y tuy vẫn là Sáng Thế Thần Tứ Giai, nhưng cho dù có thai nghén lại những thần linh kia, cũng chưa chắc đã còn có thể có được ba tôn thần linh thần thoại cường đại vô cùng đó.

Phải biết rằng, sở dĩ y có thể nhanh chóng đột phá lên Sáng Thế Thần Tứ Giai, trong đó không thể thiếu sự tồn tại của Âm Gian Chi Vương.

Âm Gian Vương tuy xấu xí, nhưng y có thể thôn phệ nội tình của Thần Quốc khác để chuyển hóa thành nội tình Thần Quốc của bản thân.

Trong Thần Quốc của y, kẻ mạnh nhất tuy là Thiên Thần Vương, nhưng trên thực tế kẻ quan trọng nhất lại là con khỉ Âm Gian Vương cực kỳ xấu xí vô cùng kia.

Ngay cả bản thân y cũng cực kỳ ghê tởm Âm Gian Vương, nhưng cũng không thể không thừa nhận đối phương mới là sinh linh đắc lực nhất của mình...

Nhưng đi kèm với tất cả những điều này, tất cả đều đã biến mất không còn thấy nữa...

Sáng Thế Đại Lục, Đài Quan Sát.

“Xì...” “Sinh linh đó rốt cuộc là tồn tại gì, vì sao một mình lại có thể độc đấu tam tôn đồng giai, hơn nữa còn là miểu sát!!!” “Cái quái gì đây là Nhân tộc?

Cái quái gì đây là Nhân tộc?!

Vậy Nhân tộc trong thế giới của ta là cái gì?!

Vì sao bọn họ không mạnh như vậy?!

Vì sao?!” “Mày mẹ kiếp la lối gì mà to thế?

Điếc rồi à?!

Bởi vì mày là phế vật chứ sao nữa, còn vì sao nữa chứ?

Người ta là Diệp Hiên, trong diễn đàn Bảng Thông Thiên được xưng là Diệp Thần đó!

Mày có hiểu không hả?!

Người ta đồng giai vô địch đó!

Mày có hiểu không hả?!” “Mày!!!” “Mày cái gì mà mày?

Không có tai à?!

Tai mày rớt xuống đất rồi à?!

Không nghe rõ hả?

Nhặt tai mày lên!

Nhặt tai mày lên!!!” Tổ Tinh.

“Mẹ kiếp, Diệp Hiên là quái vật gì vậy!

Cái quái gì đây lại là một Nhân tộc xuất hiện, một mình cái Nhân tộc đó thôi mà đã có thể tiêu diệt hết những sinh linh kia rồi...” Diêu Hải chửi rủa ầm ĩ.

Y cảm thấy Diệp Hiên không phải là người nữa rồi, làm gì có

người nào biến thái đến vậy chứ.

Trong thế giới của y, nếu không phải nhờ sự tồn tại của tôn Hải Thần kia, thì không thể đi đến bước đường như ngày nay.

Tôn Hải Thần kia không biết là vật gì, nhưng lúc này đã không còn xa cảnh giới đột phá lên Tứ Giai nữa rồi.

Y chỉ cần mỗi ngày ở đó, liền có thể cảm nhận được Thần Quốc trong cơ thể ngày một cường đại hơn.

Nhưng cho dù là như vậy, y vẫn cảm thấy tôn Hải Thần của mình dù có đột phá lên Tứ Giai, cũng sẽ không địch nổi tôn Nhân tộc kia...

Trong Thần Vực.

Diệp Hiên sau khi có được lãnh thổ của Phác Chính Thái, cảm thấy lãnh thổ của mình trong nháy mắt lại khuếch đại lên gấp bội.

Tuy Thần Quốc của Phác Chính Thái không địch nổi Thần Quốc Hồng Hoang của mình, xa xa không địch nổi, nhưng không thể không nói, lãnh thổ của đối phương quả thật đã khuếch đại rất nhiều, nhiều hơn y khuếch đại rất nhiều.

"Cái tiểu Tây Bát này mấy cái khác thì không được, chứ khuếch trương lãnh thổ thì có một mặt đấy." Diệp Hiên tặc lưỡi nói.

Trận chiến này, cũng khiến Diệp Hiên nhìn thấy thế nào là Nhân tộc.

Diệp Hiên cũng có thể xác định, những Nhân tộc Hậu Thiên được y mượn tay Nữ Oa sáng tạo ra, tức là những Nhân tộc được y đặt nhiều kỳ vọng này, về tiềm lực và nội tình đều sẽ không thua kém gì những Tiên Thiên Thần Thai Thánh trong Hồng Hoang.

Nếu không phải như vậy, Toại Nhân thị há lại có thể dùng sức một mình mà miểu sát ba tôn sinh linh cùng giai tồn tại.

Trong cùng cảnh giới đối địch, nội hàm và sự lĩnh ngộ Đại Đạo là điều tất yếu không thể thiếu.

Mà Tùy Nhân Thị không chỉ có nội hàm vượt xa sinh linh trong Thần Quốc của Phác Chính Thái, càng từ trên Đại Đạo triệt để nghiền ép, như vậy mới tạo thành kết quả rõ ràng là ở cùng đẳng cấp nhưng lại có thể trực tiếp miểu sát đối phương.

Tại Hồng Hoang, muốn bước vào Tứ Giai, tức là Hỗn Nguyên Chi Cảnh, cần phải trải qua một ngưỡng cửa cực lớn.

Ngưỡng cửa này đã ngăn chặn vô số sinh linh trong Hồng Hoang ở ngoài Hỗn Nguyên Cảnh Giới.

Muốn tu đến bước này, ít nhất phải có cảm ngộ sâu sắc trong Đại Đạo, ngưng tụ ra Chân Ngã duy nhất.

Như vậy, chỉ cần có một trong các yếu tố như Đại Công Đức, Đại Cơ Duyên, Đại Khí Vận trợ giúp, liền có thể bước vào Hỗn Nguyên Cảnh Giới.

Cùng với số lượng Hỗn Nguyên Cảnh Giới xuất hiện càng nhiều, ngưỡng cửa để tiến vào cảnh giới này trong Hồng Hoang cũng tự nhiên sẽ giảm bớt không ít, mà quyền hành Thiên Địa mà cảnh giới này hàm chứa cũng sẽ theo đó mà thu nhỏ lại, đây là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng dù sao đi nữa, đó vẫn là Hỗn Nguyên Chi Cảnh, tuy rằng tương ứng với Tứ Giai Sáng Thế Thần Cảnh Giới, nhưng so với những sinh linh Tứ Giai trong nhiều Thần Quốc khác, lại cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Từ Đại Đạo cho đến nội hàm, Tùy Nhân Thị không nghi ngờ gì đã triệt để nghiền ép ba sinh linh Thần Quốc của Phác Chính Thái.

Bằng không, trong cùng đẳng cấp, căn bản không thể làm được

điều này.

Nhưng trên thực tế, ba sinh linh Thần Quốc của Phác Chính Thái trong vũ trụ này đều tuyệt đối được coi là sinh linh mạnh mẽ.

Mặc dù cảnh giới chỉ là Tứ Giai Sáng Thế Thần Sơ Kỳ, nhưng trong sơ kỳ, chúng lại là những sinh linh cực kỳ cường đại, bởi vì đó là sự chiếu rọi của ba tồn tại cực kỳ cường đại.

Diệp Hiên thấy Phác Chính Thái bị đào thải, liền lập tức tạm thời rời khỏi Thần Vực.

Có Nhân Tộc trấn thủ, có thể nói địa bàn của y trong Thần Vực được xem là vững như kim thang, tạm thời y cũng có thể không cần quản gì nữa.

Khi thân hình Diệp Hiên rời khỏi Thần Vực, những người bên ngoài cũng không thể tìm thấy bóng dáng y nữa, nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy hành tung của những sinh linh thuộc về Diệp Hiên.

Trong Hồng Hoang.

"Chậc chậc, hai kẻ Tây phương kia thật đúng là thành thật nha…" Sau khi rời khỏi Thần Vực, Diệp Hiên liền chủ động đi vào Hồng Hoang.

Y vốn vẫn luôn theo dõi phương Đông Hồng Hoang, lúc này cũng chuyển ánh mắt sang phương Tây Hồng Hoang.

Y nhìn thấy hai vị Thánh Nhân sắc mặt khổ sở kia, đang vì lời hứa năm xưa mà tranh nhau chạy.

Năm xưa, bọn họ đã lập ra Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện chỉ để thành Thánh Tây phương Nhị Thánh, nay lại triệt để trở thành trò cười của Hồng Hoang.

Số lượng Hỗn Nguyên Cảnh Giới xuất hiện càng nhiều, hai người

bọn họ lại càng hận Hồng Quân.

Nếu không phải Hồng Quân năm xưa hãm hại bọn họ, bọn họ làm sao có thể luân lạc thành trò cười của Hồng Hoang.

Tuy nói Thánh Nhân tôn giả có thể bất tử bất diệt, có thể đánh bại Hỗn Nguyên Chân Ngã Cảnh Giới, nhưng dưới Hỗn Nguyên Chi Cảnh lại tựa như một con kiến hôi đáng cười, nhấc tay liền có thể nghiền nát, một niệm liền có thể trấn áp.

Cái gọi là Thánh Nhân, chẳng qua chỉ là một loại quả vị dưới Tiên Đạo mà thôi, hơn nữa còn là nương tựa vào Tiên Đạo, kém hơn không biết bao nhiêu so với những quả vị chân chính tồn tại trong Thiên Địa.

Hai loại quả vị này đều có đặc sắc riêng.

Thánh Nhân là nương tựa Tiên Đạo mà thành.

Nếu Tiên Đạo hưng thịnh, và Hồng Quân thật sự phong tỏa được mọi niệm về Hỗn Nguyên, thì theo sự cường đại của Thiên Địa, chỉ có một mình Hồng Quân trở nên mạnh mẽ.

Đến lúc đó, quả vị Thánh Nhân dưới Tiên Đạo cũng sẽ ngày càng mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Thiên Đế.

Nhưng sự thật hiện tại là y đã không phong tỏa được niệm Hỗn Nguyên, mà Thiên Đế Đế Tuấn lại là tồn tại vô thượng thành tựu Hỗn Nguyên Chi Cảnh sớm nhất.

Lúc này, cảnh giới Thiên Địa càng cao, cảnh giới Thiên Đế tự nhiên cũng càng cao, cùng là quả vị, tự nhiên cũng mỗi lúc mỗi khắc đều trấn áp cái gọi là Thánh Nhân.

Dù sao, một là quả vị Thiên Địa, một là quả vị Tiên Đạo.

Nếu Tiên Đạo trấn áp Thiên Địa, thì quả vị Tiên Đạo không nghi ngờ gì sẽ mạnh hơn quả vị Thiên Địa.

Nhưng nếu không được như vậy, thì quả vị Thiên Địa lại mạnh hơn quả vị Tiên Đạo.

Mà hiện nay, Tây phương Nhị Thánh lại bôn ba khắp Tây phương Hồng Hoang, không ngừng thu nhận đệ tử.

Chỉ là, bản thân bọn họ thân là Thánh Nhân, căn bản không có bao nhiêu sinh linh nguyện ý gia nhập.

Phàm là những kẻ có chút tự tin vào thiên tư của mình, đều sẽ không lựa chọn gia nhập dưới trướng hai người bọn họ.

Những sinh linh kia thà bái nhập môn hạ của một số Tiên Thiên Thần Thai Thánh Hỗn Nguyên Chân Ngã Cảnh Giới, cũng không nguyện ý bái nhập môn hạ của hai vị Thánh Nhân này.

Và cùng với sự không nguyện ý của nhiều sinh linh, cũng đại biểu cho Đại Hoành Nguyện của hai người này càng khó thực hiện hơn.

Trong Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, thậm chí còn bao gồm cả U Minh Địa Phủ.

Tuy rằng lúc bấy giờ còn chưa có sự tồn tại này, nhưng điều đó cũng không ngăn cản bọn họ hứa nguyện trước.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, hiện giờ U Minh Địa Phủ đừng nói là bọn họ, ngay cả Đế Tuấn cũng khó có thể nhúng tay vào.

Đương nhiên, Đế Tuấn cũng chưa từng nghĩ đến việc nhúng tay vào chuyện Luân Hồi.

Trên Tu Di Sơn.

"Đại huynh, mệnh hai ta thật khổ sở a!" Chuẩn Đề Thánh Nhân lắc đầu thở dài, mặt mày ủ rũ.

Đạo tâm của y sắp chết rồi.

Ban đầu Hồng Quân nói Thánh Nhân chi tôn là tồn tại tôn quý nhất

giữa Thiên Địa, nhưng hiện nay lại luân lạc thành một trò cười.

Theo thời gian trôi qua, đạo tâm của y cũng dần dần trở nên chết lặng.

"Ai!

Là Đại huynh đã hại khổ đệ!" Tiếp Dẫn cũng ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, vô cùng tự trách nói.

Ban đầu nếu không phải y muốn Chuẩn Đề cùng đi nghe cái gọi là Thánh Nhân Đại Đạo, thì hiện giờ cũng sẽ không luân lạc đến kết cục như vậy.

Nếu lúc đó mà cùng với Thái Thượng, Thông Thiên rời đi, thì tốt biết bao!

Ít nhất thì hai huynh đệ cũng phải thoát khỏi một người, tổng cộng vẫn hơn nhiều so với việc giờ đây cả hai đều bị treo trên một cái cây.

Hơn nữa, hai người còn đã hứa xuống Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện.

Không hoàn thành những hoành nguyện này, suốt đời cũng không thể thoát ly khỏi thân Thánh Nhân này.

Cho dù có hoàn thành đi nữa, cũng không biết rốt cuộc có thể thoát ly Thiên Đạo hay không… "Đại huynh, hà cớ gì lại nói những lời này!

Huynh đệ hai ta từ thuở vi mạt đã nương tựa vào nhau mà tồn tại, hôm nay sao lại nói ra những lời như vậy!" Chuẩn Đề nghe vậy có chút uất ức nói.

Chuyện năm xưa, bản thân y cũng muốn đi.

Cho dù không có Tiếp Dẫn, y vẫn sẽ đi.

Cho nên, chuyện đó căn bản không thể trách Tiếp Dẫn được.

Sự thật chính là như vậy, tất cả mọi chuyện chẳng qua đều là lựa chọn của chính mình mà thôi.

"Ai!" Tiếp Dẫn nghe vậy trầm mặc, càng thở dài một tiếng.

Diệp Hiên nhìn hai người, khẽ lắc đầu, nói: "Hai người này cũng thảm quá đi chứ, Hồng Quân quả thực không phải là kẻ làm người, đã tai họa không biết bao nhiêu sinh linh trong Hồng Hoang!" Những kẻ chưa thành Thánh thì còn đỡ, cùng lắm thì vứt bỏ thân nội hàm căn cốt này, đầu thai chuyển thế lại.

Tuy nói nội hàm không bằng trước, nhưng ít nhất cũng có một tia hy vọng, một cơ hội thành đạo, tổng cộng vẫn tốt hơn hiện tại rất rất nhiều.

Nhưng hiện giờ những kẻ đã thành Thánh như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Minh Hà ba người, đó chính là bi kịch triệt để.

"Đúng rồi, Hồng Vân đâu rồi!

Ta nhớ y cũng đã thành Thánh mà!" Diệp Hiên chợt nhớ ra, còn có kẻ xui xẻo nhất trong truyền thuyết kia, tức là Hồng Vân Lão Tổ được mệnh danh là người tốt bụng nhất Hồng Hoang.

Tiếp đó, y chuyển ánh mắt về một phía khác.

"Thì ra là ở đây…" Diệp Hiên cuối cùng cũng tìm thấy Hồng Vân, ngay sau đó, ánh mắt y hơi ngừng lại, lông mày trên mặt nhíu chặt.

"Đây là…" "Sắp thành đạo rồi sao?" "Sao có thể chứ?!" "Thánh Nhân không phải là một quả vị thôi sao…" Diệp Hiên vô cùng kinh ngạc nhìn Hồng Vân Lão Tổ trong Hồng Hoang.

Ban đầu trạng thái của Hồng Vân đã có chút không đúng, y tuy nhìn ra nhưng cũng không quá truy cứu.

Nhưng hiện giờ nhìn kỹ lại, hình như Hồng Vân cũng sắp thành

đạo.

Mọi người đều biết, quả vị Thánh Nhân không thể thành đạo, nhiều nhất cũng chỉ có thể chờ đợi đại năng Tiên Đạo là Hồng Quân trở nên mạnh hơn, Thánh Nhân phía dưới cũng theo đó mà mạnh lên.

Cho nên, nói theo ý nghĩa nghiêm ngặt, quả vị Thánh Nhân này vẫn khá thích hợp với một số sinh linh thiên tư tài tình không đủ.

Nếu đã biết rõ mình không có tư chất thành đạo, nương tựa vào Tiên Đạo để thành tựu một Thánh Nhân vẫn rất tốt.

Đương nhiên, đối với tất cả Tiên Thiên Thần Thai Thánh mà nói, đây đều là chuyện còn khó chịu hơn cả chết.

Bởi vì với nội hàm, tài tình và thiên phú của bọn họ, đều có khả năng thành tựu Hỗn Nguyên.

Trong Hồng Hoang.

"Ngươi cuối cùng cũng sắp bước vào Chân Chính Thánh Nhân Chi Cảnh rồi…" Một giọng nói mang theo vô vàn kinh hỉ xuất hiện.

Đó là giọng của Trấn Nguyên Tử.

Chương 144

Trấn Nguyên Tử tuy ở trong Hồng Hoang không lộ diện, nhưng lại thực sự đã tiến vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Y tuy không có Đại Công Đức, không có Đại Cơ Duyên, nhưng một thân Khí Vận cường hoành vô cùng lại đủ để y bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Nguyên nhân là y nắm giữ Địa Thư.

Địa Thư chính là mô hình thai tạng của Đại Địa, căn mạch của nó trải dài không biết bao nhiêu vạn dặm, bao trùm khắp thế giới Hồng Hoang.

Chỉ cần Trấn Nguyên Tử có Địa Thư trong tay, liền không ai có thể ở trên Đại Địa trong Hồng Hoang mà đánh bại y trong cùng cảnh giới.

Mà lúc này y nhìn về phía lão hữu Hồng Vân Lão Tổ của mình, vẻ mặt hân hoan nói.

Y có thể cảm nhận được khí tức từ trên người Hồng Vân.

Luồng khí tức kia tuy khác với Hỗn Nguyên Chi Ý của mình, nhưng về thực lực lại không có sự khác biệt quá lớn, chỉ đợi đối phương đột phá, liền có thể cùng mình một trận chiến.

Hồng Vân Lão Tổ nghe vậy khẽ mỉm cười, không nói thêm gì.

Những năm tháng này, y vẫn luôn hành tẩu khắp Hồng Hoang, làm việc thiện, truyền đạo thiện, cứu giúp không biết bao nhiêu sinh linh, vãn hồi không biết bao nhiêu tồn tại.

Những sinh linh được y cứu trong Hồng Hoang đều tôn y làm thầy, kính trọng y, cho rằng y là Đại Thiện Nhân, Đại Thánh Nhân

hiếm thấy vạn cổ.

Mà đằng sau, nhiều hơn lại là những sinh linh mắng y ngốc.

Không biết có bao nhiêu sinh linh cảm thấy Hồng Vân người này đã hóa si, không thể cứu vãn được nữa.

Nhưng y chỉ khẽ cười bỏ qua, không thèm để tâm.

Trấn Nguyên Tử cũng từ chỗ ban đầu khuyên nhủ y, dần dần trở nên lý giải y, sau đó lại đến ủng hộ y.

Cho đến hiện nay, cuối cùng Thánh Nhân đã được y từ quả vị hư giả tu luyện thành cảnh giới tồn tại chân thực.

Sự gian khổ trong đó, ngoài Hồng Vân tự mình biết, cũng chỉ có Trấn Nguyên Tử vẫn luôn ở bên cạnh biết được.

Hiện giờ Công Đức Khí Vận trên người Hồng Vân thật sự quá mức chói mắt.

Trong Hồng Hoang không một ai dám ra tay với Hồng Vân.

Hành tẩu khắp chư thiên, cứu giúp vô tận sinh linh, ngay cả Thiên Đế Đế Tuấn cao cao tại thượng cũng xưng y là Thánh Nhân, chứ không phải là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề những cái gọi là Thánh Nhân kia.

Vốn dĩ cái gọi là Thánh Nhân, chẳng qua chỉ là một quả vị nằm dưới Tiên Đạo mà thôi.

Nhưng hiện giờ lại bị Hồng Vân sống sờ sờ đi thành một Đại Đạo, một Hậu Thiên Đại Đạo.

Tuy rằng không phải Tiên Thiên Đại Đạo, nhưng cũng là một Thánh Nhân Đại Đạo hoàn toàn có thể đi thông.

Hiện giờ Hồng Vân lại sẽ không còn bị Hồng Quân khống chế nữa, cũng không còn là quả vị bù nhìn dưới Tiên Đạo.

Y hiện tại là một Thánh Nhân tùy tâm sở dục, vạn sự tùy tâm.

Là Chân Chính Thánh Nhân, là người duy nhất đi đầu trên Thánh Nhân Đại Đạo.

Hồng Vân không biết đời sau liệu còn có sinh linh nào giống như mình mà bước lên con đường này hay không, nhưng y chỉ có thể đảm bảo bản thân mình sẽ mãi bước tiếp.

Những sinh linh được y cứu năm xưa tuy tôn kính y, nhưng cũng chỉ bởi vì y đã cứu những sinh linh đó mà thôi, chứ không đại biểu cho việc những sinh linh đó thật sự coi y là lão sư, thật sự công nhận Thánh Nhân Đại Đạo này.

"Nếu có thể, ta thà không muốn chúng sinh còn có kẻ nào giống như ta mà tu cái gọi là Thánh Nhân Đại Đạo này.

Ha ha ha ha, cái Thánh Nhân Đại Đạo chó má!" Hồng Vân Lão Tổ mái tóc đỏ tung bay, nói chuyện cũng không kiêng dè.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy nhíu mày, vừa định mở miệng trách mắng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, y cũng lắc đầu cười khẽ, nói: "Khổ cho ngươi rồi…" "Không khổ, không khổ.

Hiện giờ không phải đã bước ra được rồi sao?

Nếu con đường này thật sự có thể đi thông, vậy thì cứ thế mà đi tiếp thôi…" Hồng Vân Lão Tổ tùy tâm sở dục nói, trong lời nói mang theo vẻ nhẹ nhõm chưa từng có.

Trước kia làm những chuyện này, không phải vì cầu thành đạo, mà là cầu bản tâm.

Y sinh ra đã thích kết giao hảo hữu, sinh ra đã thích giúp đỡ người khác.

Dưới sự vô vọng của Đại Đạo, y liền đi làm những chuyện bản

thân muốn làm, nhưng lại vừa vặn âm sai dương thác mà thành tựu Thánh Nhân Chi Đạo.

Hiện giờ lại hướng chết mà sinh, thật sự đã đi ra một con đường chưa từng có trước đây, mà Hồng Vân y chính là người khai sáng con đường này.

Từ một quả vị hư vô, đi thành một Đại Đạo tồn tại chân thực.

Đây chính là luyện giả thành chân, đây chính là một tia sinh cơ.

Từ xưa đến nay chưa từng có con đường chết theo ý nghĩa tuyệt đối, chỉ xem ngươi có thể nắm bắt được tia sinh lộ kia hay không.

Dù cho cực kỳ mong manh, nhưng nó cũng tồn tại, đây chính là thế giới Hồng Hoang.

Thánh Nhân vô danh, cho nên Hồng Vân hành sự chưa từng bận tâm đến danh tiếng phía sau mình.

Cho dù thế nhân phỉ báng ta, lừa dối ta, sỉ nhục ta, cười nhạo ta, coi thường ta, khinh miệt ta, ghét ta, lừa gạt ta, thì có làm sao?

Chờ vài năm nữa, sẽ rõ.

Hiện giờ, Hồng Vân thoát thai hoán cốt, siêu phàm thoát tục, chỉ còn kém bước cuối cùng để thành tựu Chân Chính Thánh Nhân.

Mà bước này, mỏng như cánh ve.

Hiện giờ, Hồng Vân đã cất bước.

Trong nháy mắt, phong vân Thiên Địa chuyển hóa, Thiên Địa đồng vui.

Lại trong chớp mắt.

Oanh!

Phong vân Thiên Địa biến sắc, một đạo Thiên Lôi giáng xuống,

phảng phất muốn ngăn cản thế gian này có Thánh Nhân đản sinh.

Đạo Thiên Lôi cuồn cuộn kia xé nát thân thể Hồng Vân.

Trong khoảnh khắc, Hồng Vân hóa thành một mảnh Hồng Sắc Khánh Vân.

Từng đạo Hồng Vân đó có vô cùng vô tận Công Đức Kim Quang, làm nổi bật y phát ra ánh sáng mờ ảo.

Hồng và kim giao thoa, chiếu rọi lẫn nhau, xé rách mây đen trên bầu trời, hóa thành vô tận kim quang, lan tràn khắp chân trời.

Một luồng khí tức Hỗn Nguyên từ trong cụm mây vàng hồng xuất hiện.

Một quả Hỗn Nguyên Đạo Quả hóa thành một trái Thánh Nhân Chi Tâm, tái tạo thân thể Hồng Vân.

Trong nháy mắt, thân hình Hồng Vân lại lần nữa hiển hóa mà xuất hiện.

"Thánh Nhân Chi Đạo, nguyên lai lại rộng lớn như vậy!

Ngày trước vẫn nghĩ mình cách Thánh Nhân không xa, mà nay bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh, mới hay chân lý Thánh Nhân, ta còn kém xa lắm!" Ngay lúc Hồng Vân phát ra cảm khái, những đám mây vàng hồng kia ngưng kết áp súc, hóa thành một quyển sách.

Quyển sách đó, trên ghi chữ Thánh, dưới ghi chữ Nhân, hợp xưng là Thánh Nhân.

Đây là chí bảo thành đạo của Hồng Vân, cũng là chí bảo bạn sinh của Thánh Nhân Đại Đạo.

Tuy không xếp vào hàng Tiên Thiên, nhưng cũng không kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo.

"Cái này, cái này là…" Trấn Nguyên Tử bên cạnh nhìn đến mắt

cũng đờ đẫn, cái này mà cũng có thể đạt được chí bảo tốt như vậy sao.

Y lập tức vô cùng hâm mộ nhìn về phía hảo hữu Hồng Vân Lão Tổ của mình.

Đương nhiên, không có vẻ gì là ghen tị.

Ngoài việc cảm thấy hân hoan vì hảo hữu thành đạo, y cũng vui mừng vì đối phương có thể đạt được kiện chí bảo này.

Đương nhiên, nếu nói không hâm mộ thì là giả.

Chí bảo cấp bậc này, cho ai cũng đều cực kỳ vui mừng.

"Thánh Nhân Thư, trên đó ghi chép Thánh Nhân Đại Đạo.

Ta đã lưu lại bốn vạn tám ngàn điều ghi chép trên đó.

Không biết hậu thế liệu có ai có thể thêm vào một vài chương mới hay không." Hồng Vân vẻ mặt cưng chiều nhìn quyển sách này, vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt ve, phảng phất như quyển sách này chính là vật quan trọng nhất của y.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Giữa Thiên Địa, phàm là kẻ tu hành Thánh Nhân Đại Đạo, những câu chuyện phù hợp với Thánh Nhân Chi Đạo của họ sẽ tự động được ghi chép trên đó, dùng để truyền lại hậu thế, dẫn dắt chúng nhân.

Giống như Đạo Đức Nhị Kinh trong Nhân Tộc, chỉ là con đường khác nhau mà thôi.

Đạo không phân trước sau, đạt được là thầy.

Hiện giờ Hồng Vân, cũng cuối cùng đã đuổi kịp bước chân của Thái Thượng, trở thành người tiên phong của Thánh Nhân Đại Đạo.

"Ta thật sự vì ngươi mà cảm thấy kiêu ngạo!

Sự kiện long trọng như thế này, đương nhiên phải uống một chén lớn!" Trấn Nguyên Tử lúc này dựa lại gần, cười lớn nói.

"Đương nhiên rồi!" Hồng Vân cười lớn nói, ngay sau đó lại nói: "Cảnh đẹp như thế này, đương nhiên phải hóa thành mỹ tửu, uống vào bụng!" Cùng với lời nói của Hồng Vân vừa dứt, những đường Nhân Quả Tuyến đủ màu trên chân trời đều liên kết lại với nhau, cuối cùng hướng về Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô của Hồng Vân mà đến.

"Ha ha ha ha!" Hồng Vân cười lớn mở hồ lô, một luồng hấp lực thu tất cả mây trời cầu vồng trên chân trời vào trong đó.

Mây trời cầu vồng nhập hồ lô, trong chốc lát liền hóa thành rượu.

Lời nói ra pháp tắc theo sau, miệng ngậm Thiên Hàm, đây chính là Thánh Nhân.

Tại khắc này, Hồng Vân cuối cùng trong vạn cổ đã nhìn thấy bản tâm của mình.

Y dùng vô thượng Công Đức gánh chịu quả vị Thánh Nhân hư vô phiêu miểu, cuối cùng ngưng tụ quả vị Thánh Nhân hư vô phiêu miểu đó thành duy nhất, thành tựu Chân Chính Thánh Nhân Đại Đạo.

Từ đây, Hồng Hoang ắt có Thánh Nhân xuất hiện!

Mỗi năm trăm Nguyên Hội, tất có Thánh Nhân giáng thế!

Thiên Đình.

Khí Vận vô biên của Hồng Vân đã sớm kinh động vô số sinh linh thế gian, ngay cả Thiên Đình cũng bị điềm lành này kinh động, truyền đạt thẳng đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Thánh Nhân!" Đế Tuấn thốt ra hai chữ, liền lập tức hóa thân thế gian, vượt qua vô cùng thời không đến trước mặt Hồng Vân.

Y kinh ngạc nói: “Thánh Nhân giáng thế, cùng Thiên Địa đồng vui!

Trẫm tại đây thành tâm mời Hồng Vân Thánh Nhân vào Thiên Đình một chuyến.

Trấn Nguyên Tử Đạo Hữu cũng có thể cùng đi.” Hồng Vân nghe vậy lập tức hành một lễ nói: “Kính chào Bệ Hạ, đã là Bệ Hạ mời, Hồng Vân làm sao có thể từ chối?” “Đã như vậy, vậy bần đạo cũng xin cùng đi một chuyến!” Trấn Nguyên Tử cũng cười nói.

Thiên Đế Đế Tuấn thường xuyên kết thiện duyên với người khác, cũng chính là kết thiện duyên với chính mình.

Dưới lời mời của Đế Tuấn, Hồng Vân tự nhiên không chút do dự mà đáp ứng. … “Cứ mỗi năm trăm Nguyên Hội, ắt sẽ có Thánh Nhân lâm thế.

Khoảng thời gian này có thể ngắn, nhưng không thể dài, tức là, chậm nhất là năm trăm Nguyên Hội sẽ có một vị Thánh Nhân đản sinh…” Diệp Hiên nhíu mày, ngửa nhìn Đại Đạo.

Kể từ khi Thánh Nhân Đại Đạo xuất hiện, trong cõi u minh tự có những sự việc vốn phải xảy ra đã xuất hiện.

Và y từ trong đó cảm nhận được, cứ mỗi năm trăm Nguyên Hội, ắt có Thánh Nhân giáng thế.

Một Nguyên Hội bằng mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, mà năm trăm Nguyên Hội chính là sáu ngàn bốn trăm tám mươi vạn năm.

Cứ sau khoảng thời gian dài như vậy sẽ có một vị Thánh Nhân giáng thế.

Không thể không nói, xét về thời gian, Thánh Nhân hiếm hơn rất rất nhiều so với tu sĩ Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

“Nhân Tộc hiện nay suy yếu, những kẻ ở Hỗn Nguyên Chi Cảnh

chỉ còn lại vài người lác đác ở trong Hồng Hoang…" Diệp Hiên nhìn Nhân Tộc phía dưới, có chút nhíu mày.

Tuy nói Nhân Tộc thay y đi chinh chiến Thần Vực, nhưng để tránh Nhân Tộc bị thua thiệt, vẫn cần có một số thủ đoạn.

"Cho người cá không bằng dạy người cách câu cá.

Nếu ban đầu khi Nhân Tộc suy yếu mà ta đã không giúp, thì hiện giờ hà cớ gì phải ra tay lần nữa…" Vừa chuẩn bị ra tay, Diệp Hiên liền lập tức gạt bỏ ý nghĩ này.

Diệp Hiên nhíu mày, mãi không nghĩ ra hiện giờ Nhân Tộc còn thiếu điều gì.

Nhân Tộc thiên tư cường thịnh, người có thực lực mạnh mẽ rất nhiều, hơn nữa còn xây dựng một Nhân Đình tương tự như Long Tộc, đương nhiên, Nhân Tộc gọi đó là Vương Triều.

Hiện giờ chính là Tùy Triều, Nhân Hoàng Tùy Nhân Thị.

"Có rồi!

Còn thiếu văn tự!" Diệp Hiên chợt vỗ mạnh vào đầu.

Sự truyền thừa trong Nhân Tộc đều là dùng Đạo Ngữ truyền lại, hoặc trực tiếp khẩu khẩu tương truyền, ý niệm tương truyền.

Nhưng lại thiếu Hán tự mà Diệp Hiên quen thuộc nhất.

Hán tự không nghi ngờ gì là tinh hoa của nhân loại, là văn tự đã gánh vác không biết bao nhiêu năm tháng.

Hiện giờ Nhân Tộc liền thiếu một loại văn tự thuộc về chủng tộc của mình.

"Ngày trước Yêu Sư Côn Bằng sáng lập Yêu Tộc Văn Tự, lập tức thành Thánh, trở thành Yêu Sư của thiên hạ Yêu Tộc.

Mặc dù Đế Tuấn đã xóa bỏ niệm của Côn Bằng từ đầu nguồn của vô cùng vô tận năm tháng thời không, nhưng Yêu Tộc Văn Tự mà y để lại lại thực sự trở thành điển phạm quy tắc mà Thiên Đình ghi chép." Diệp Hiên lẩm bẩm, hiển nhiên là vô cùng công nhận đóng góp mà Côn Bằng đã tạo ra.

Tuy nhiên, công hiến thì cứ là công hiến, Thiên Đạo cũng muốn khen thưởng Công Đức, khiến y có thể lập tức thành Thánh.

Chỉ cần sáng tạo ra một loại văn tự cho chủng tộc, y liền có thể tránh khỏi kết cục như Tây phương Nhị Thánh phải hứa xuống Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, cũng không cần lập giáo để hoàn thành tín niệm của mình.

Có thể nói y là một trong số những Thánh Nhân tiêu sái nhất.

Chương 145

Nhưng Côn Bằng lại cứ nhất quyết không đi con đường sống tốt đẹp, mà lại đi vào đường chết, đi khiêu khích Thiên Đế Đế Tuấn… Khi chưa có văn tự của các tộc, tức là đang sử dụng Đạo Ngữ, Đạo Văn.

Đó là văn tự cơ bản nhất, ngôn ngữ cơ bản nhất.

Nhưng kể từ khi Yêu Tộc Văn Tự ra đời, cả Yêu Tộc đều đã sử dụng loại văn tự này, cũng trở thành văn tự thông dụng của Thiên Đình.

Có thể nói, nếu không phải Côn Bằng tự tìm đường chết, thì hiện giờ Công Đức của y chỉ có càng ngày càng lớn… Vốn có thể nằm im hưởng lợi, lại cứ nhất quyết chịu chết.

"Thương Hiệt tạo chữ, mà thành Nhân Văn Thủy Tổ…" Diệp Hiên lẩm bẩm, trong hư không định đoạt chuyện của Nhân Tộc. … Nhân Tộc, Thương Quốc.

Thương Hiệt Thị là đệ đệ của Thương Vương Đại Vương Thương Quốc, trời sinh Trùng Đồng, giống như Thạch Nghị Thị, đệ đệ của Thạch Hạo Thị Đại Vương Thạch Quốc, đều là trời sinh Trùng Đồng, thần dị phi phàm.

Tu vi của y đã đạt đến Hỗn Nguyên Chân Ngã Cảnh Giới, giống như Thạch Nghị Thị, nhưng lại không thể bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh cao hơn một cấp, không thể chân chính chứng đắc Hỗn Nguyên.

"Đại huynh đang chinh chiến trong không gian vô danh, ta tự nhiên phải bảo vệ tốt tộc nhân Vương Quốc, không để sinh linh chủng tộc khác làm hại những tử dân này." Thương Hiệt Thị đứng sừng sững trên cao, nhìn xuống những tử dân thuộc Thương Quốc.

Mỗi vị Vương đều nên bảo vệ tử dân của mình, mà đã là huynh trưởng của y không ở đây, tự nhiên trách nhiệm này liền rơi xuống trên người y.

Y ngày qua ngày quản lý công việc trong Thương Quốc, cho đến ngày này đến.

"Thương Vương đệ, tộc nhân đều cảm thấy Đạo Văn quá phức tạp, tu vi không đạt Kim Tiên thì cuối cùng không thể nói ra được.

Hơn nữa, trong tộc có rất nhiều tộc nhân trẻ tuổi tu vi căn bản chưa đạt Kim Tiên, bọn họ ngay cả tư cách học tập Đạo Văn cũng không có.

Cứ thế mãi về sau, e rằng sẽ rất phiền phức a." Có một tộc nhân chạy tới, nói với Thương Hiệt Thị.

"Thương Vương đệ" ý tức là đệ đệ của Thương Vương, tức là Thương Hiệt Thị.

Thương Hiệt Thị chấp pháp công bằng, từ trước đến nay không thiên vị người khác, cũng rất được lòng người.

Cho nên Thương Quốc tạm thời do y thống trị, cũng không ai có gì bất mãn.

Nhân Tộc sinh ra đã gánh vác Tam Thiên Đại Đạo, tự nhiên trời sinh sẽ biết viết Đạo Văn, cũng có thể nói ra Đạo Ngữ.

Cho dù tu vi chưa đạt Kim Tiên cũng vẫn vậy.

Nhưng cùng với huyết mạch dần dần loãng đi, huyết mạch Nhân Tộc ngày càng mỏng, dần dần cũng mất đi đặc tính này.

Hiện giờ trẻ sơ sinh Nhân Tộc, từng đứa từng đứa đều không biết nói chuyện, chỉ biết bi bô học nói, líu ríu.

Lại bởi vì tu vi không đủ, không thể nắm giữ Đạo Ngữ.

Mà giao lưu bình thường của Nhân Tộc lại dựa vào Đạo Ngữ.

“Ngươi nói không phải không có lý.

Cho ta một thời gian, ta sẽ nghĩ cách triệt để giải quyết chuyện này!” Thương Hiệt Thị nhíu mày nói.

Người kia nghe vậy mặt mày đại hỉ, lập tức nói: “Được, vậy ta xin cáo lui.” Y vô cùng tin tưởng Thương Hiệt Thị.

Thương Hiệt Thị mắt sinh Trùng Đồng, sinh ra đã phi phàm.

Uy vọng của y trong Thương Quốc thậm chí còn nặng hơn cả Đại ca Thương Vương của y.

Tất cả mọi người đều tin rằng đôi Trùng Đồng này là tiêu chí thần thánh.

Nhân Tộc vốn đã sánh ngang thần thánh, hiện giờ thần thánh trong Nhân Tộc, tự nhiên là trác việt bất phàm.

Thương Hiệt Thị gật đầu, ý bảo đối phương lui xuống.

Chờ người kia đi rồi, y ngửa mặt nhìn lên bầu trời, không biết mình nên làm gì.

Thương Hiệt vốn luôn vô cùng duệ trí, trong nhất thời cũng không khỏi rơi vào mê mang.

“Nếu Đạo Ngữ không được, vậy thì cần phải sáng tạo ra một ngôn ngữ thuộc về Nhân Tộc, một văn tự thuộc về Nhân Tộc.

Đây là một hệ thống cực kỳ phức tạp, nhưng lại là việc bất đắc dĩ phải làm.

Hiện giờ đã bức bách đến nơi rồi…” Thương Hiệt Thị ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ đến Yêu Văn được lưu truyền trong Yêu Tộc.

Đó là văn tự được lưu truyền rộng rãi nhất trong Hồng Hoang

ngoài Đạo Văn, không có sinh linh nào không biết.

Nhiều chủng tộc cũng lần lượt bắt chước Yêu Tộc, sáng tạo ra một bộ văn tự thuộc về mình.

Tuy rằng đều là thuộc về bản thân, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái bóng của Yêu Tộc Văn Tự, cho nên cũng không đạt được Công Đức quá lớn.

Trong Nhân Tộc cũng có không ít người từng nghĩ đến việc tạo chữ, nhưng những gì họ tạo ra hoặc là giống Yêu Tộc Văn Tự hoặc là chữ phế, không được Thiên Đạo công nhận, cũng không được Nhân Tộc công nhận.

Hiện giờ, sau khi nghe lời này, ý nghĩ đầu tiên của Thương Hiệt Thị chính là tạo chữ.

Nhưng tạo chữ đâu có dễ như vậy?

Tự dưng sinh ra một số văn tự, lại còn phải hoàn toàn khác biệt với Yêu Tộc, như vậy mới có thể tránh được việc Nhân Tộc chịu ảnh hưởng của Khí Vận Yêu Tộc Văn Tự.

Kể từ ngày này, Thương Hiệt Thị không có nơi ở cố định, bắt đầu đi khắp nơi.

Thương Hiệt Thị đã đi khắp núi sông đại hà, đi khắp ngũ hồ tứ hải, từ Cửu Tiêu Vân Ngoại cho đến Cửu U Bích Lạc, y đều đã đi qua một lượt.

"Yêu Tộc Văn Tự rốt cuộc là do vị tồn tại nào sáng tạo ra vậy?

Có người nói là Thiên Đế Đế Tuấn, có người nói là Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng những điều này đều không phải.

Nếu là do bọn họ sáng tạo, tất nhiên sẽ không phủ nhận…" "Vị tồn tại kia thiên phú tài tình quả thực là quán tuyệt Hồng Hoang.

Dù ta có suy nghĩ thế nào, nghĩ cách gì đi nữa cũng luôn cảm thấy từng chữ Yêu Tộc Văn Tự kia như núi Bất Chu sừng sững trong lòng ta, không thể siêu việt, không thể thoát khỏi…" Thương Hiệt Thị trong lòng lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn trời.

Đột nhiên hai hàng huyết lệ từ đôi Trùng Đồng chảy ra.

Y không hề để ý đến những giọt huyết lệ đó, mà bắt đầu nhắm mắt suy tư sâu xa. … Diệp Hiên nhìn Thương Hiệt Thị ở phía dưới, không khỏi lẩm bẩm: "Thương Hiệt tạo chữ mà lại phải chảy huyết lệ trước, đây là dốc cạn tâm huyết cả đời cũng muốn thoát khỏi Thiên Văn sao…" Trên thực tế, sau khi Yêu Văn được Yêu Sư Côn Bằng sáng tạo ra ban đầu, Thiên Đế Đế Tuấn cũng đã cải tiến một chút.

Đế Tuấn lấy Yêu Văn do Côn Bằng tạo ra làm tổng cương, thu thập vô cùng vô tận Yêu Văn trong dòng chảy năm tháng làm xương cốt huyết nhục, hoàn thiện chúng.

Dưới sự tận tâm tận mỹ này, mới có Yêu Văn như ngày nay.

So với việc nói đó là Yêu Văn ban đầu, không bằng nói đó là Thiên Văn, đây là văn tự mà Thiên Đình sử dụng.

Thiên Văn bao la vạn tượng, vô cùng vô tận, như vậy mới có thể khiến văn tự của các tộc không thể vượt qua trái phải của nó.

"Cũng đúng, dù sao cũng là Đế Tuấn đã cải thiện.

Với cảnh giới phi Hỗn Nguyên mà muốn sáng tạo ra một bộ văn tự hậu thế thoát khỏi Thiên Văn, thì quá khó khăn rồi…" Diệp Hiên lắc đầu không nói, y cũng không dám khẳng định Thương Hiệt Thị có thể sáng tạo ra hay không.

Dù sao y cũng biết, nếu Thương Hiệt Thị không thể tự mình sáng tạo ra những văn tự này, thì y sẽ ra tay trợ giúp một phần sức lực.

Nhân Văn đã định rồi, Diệp Hiên đã nói, Da Tô cũng không cản

được! … Sau bảy bảy bốn mươi chín năm.

Song Đồng của Thương Hiệt Thị đã sớm chảy cạn tiên huyết, hai mắt y cũng đã mù, đôi Trùng Đồng kia cũng đã hủy, không còn chút thần uy nào như ngày trước.

Nhưng tu vi của y vẫn còn, cảnh giới của y vẫn còn.

Y vẫn là tồn tại Hỗn Nguyên Chân Ngã Cảnh Giới đó.

Ngày này, y bắt đầu chậm rãi đi về phía Thương Quốc.

Y một bước một Thiên Địa, một bước một thời không.

Phía sau y, từng đạo từng đạo Kiếp Vân ngưng tụ theo sát, không thể rũ bỏ.

Cho đến không biết bao nhiêu năm sau, y cuối cùng cũng đi đến Thương Quốc.

Trong những năm này, y vẫn luôn hành tẩu trong vô tận Hồng Hoang, vì muốn sáng tạo ra Nhân Tộc Văn Tự, loại văn tự độc quyền của Nhân Tộc.

Mà Thương Quốc chính là trạm cuối cùng, Thương Thành của Thương Quốc lại là điểm cuối cùng.

Thương Quốc, Thương Thành.

"Thương Vương đệ?!!

Mắt của ngài làm sao vậy?!" Người nam tử từng bẩm báo chuyện văn tự Nhân Tộc với Thương Hiệt Thị trước đây, khi thấy Thương Hiệt Thị trở về, vốn nghĩ rằng đã có được biện pháp giải quyết.

Nhưng hiện giờ lại phát hiện đôi Trùng Đồng của Thương Vương đệ lại mù, ánh mắt vô cùng đục ngầu, Trùng Đồng không còn như xưa.

Y vô cùng tự trách, nước mắt giàn giụa.

Một đại nam nhân đàng hoàng lại khóc lóc thảm thiết giữa phố, miệng lẩm bẩm: "Giá mà biết trước được như bây giờ, thì ban đầu đã không nên bẩm báo chuyện đó cho Thương Vương đệ biết." Cho dù những người xung quanh vẫn luôn an ủi y, nhưng y vẫn khóc không ngừng.

Mà Thương Hiệt Thị không nói gì, một bước một Thiên Địa, tiếp tục đi về phía nơi tế tự Thiên Địa của Thương Quốc.

Phía sau y, mọi người lũ lượt đi theo, bởi vì cảm thấy trạng thái của Thương Hiệt Thị không đúng lắm, sợ có chuyện gì xảy ra, nên đều đi theo sau.

Bất kể là người nam tử kia khóc lóc, hay những người khác an ủi, y đều không mở miệng.

Từng bước từng bước, từng bước từng bước.

Cứ như vậy, Thương Hiệt Thị cuối cùng cũng đi đến Tổ Miếu trong Vương Cung Thương Quốc, đến bên ngoài điện.

Những dân chúng đã đi theo y từ trước đó, sớm đã đông nghịt không biết bao nhiêu vạn người.

Những người này từng người một đi vào trong Vương Cung, không dám đến gần Thái Miếu, đều quỳ xuống trước Thái Miếu.

Thương Hiệt Thị từng bước từng bước đi lên cao đài, đến trước Đại Đỉnh tế tự.

Khoảnh khắc này, phong vân biến hóa.

Mây đen cuồn cuộn gào thét kéo đến, Thiên Địa biến sắc.

Trong đó, Thiên Lôi cuồn cuộn, đan xen chớp lóe, phảng phất đang tuyên cáo với thế nhân rằng mình không dễ chọc.

Khoảnh khắc này, mây đen hóa Rồng, hóa Phượng Hoàng, hóa Kỳ Lân, lại còn có đủ loại hung thú, đủ loại thụy thú.

"Đi khắp núi sông đại hà, đi khắp ngũ hồ tứ hải, cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ ra rồi sao…" Diệp Hiên trong hư không lẩm bẩm, trong lòng dâng trào cảm xúc.

Y cuối cùng đã tận mắt chứng kiến cái gọi là Thương Hiệt tạo chữ.

Trong ký ức trước đây, đây chẳng qua chỉ là một đoạn thần thoại truyền thuyết mà thôi, coi như một câu chuyện để cười rồi bỏ qua.

Nhưng hiện giờ, y là người dẫn dắt câu chuyện, cũng là người bàng quan câu chuyện.

Y đã chứng kiến quá nhiều quá nhiều lịch sử thần thoại, cũng đã tạo nên rất nhiều lịch sử thần thoại.

Thế giới này do y mà sáng tạo, lại cũng không phải do y sáng tạo.

Từng câu chuyện này dường như là do y dẫn dắt và thiết lập, nhưng lại cũng không phải do y dẫn dắt và thiết lập.

Trong dòng chảy dài đằng đẵng của năm tháng, phảng phất như tất cả mọi thứ đều do y định sẵn, lại phảng phất như đằng sau tất cả mọi thứ đều có một bàn tay lớn đang thao túng những gì y đã định sẵn… "Trải qua không biết bao nhiêu năm khổ tư minh tưởng, ngay cả máu cũng đã chảy cạn, đôi Trùng Đồng cũng đã khóc mù, như vậy mới cuối cùng lĩnh ngộ được những văn tự này…" Những gì Thương Hiệt Thị đã trải qua, có lẽ cũng chỉ có Diệp Hiên mới biết được điểm này.

Thương Hiệt Thị trong khổ tư minh tưởng, tuy đã mù, nhưng cũng từ đó mà nghĩ ra văn tự độc quyền của Nhân Tộc, loại văn tự hoàn toàn thoát thai từ Thiên Văn của Yêu Tộc.

Nhân Tộc Văn Tự, chính là căn cứ vào Thiên Địa sơn hà, hồ bạc tứ hải, tất cả mọi thứ mà cụ thể hóa ra.

Giống như đại sơn, từ xa nhìn những ngọn núi, hình dạng mà chúng tạo thành, liền là chữ "Sơn" của Nhân Tộc.

Tại đây, Thương Hiệt Thị lại đưa rất nhiều hình tượng trong đầu đều cụ thể hóa vào văn tự, lại lần nữa dùng Đạo Vận của bản thân để cảm ngộ từng tấc đất của Hồng Hoang.

Sự cảm ngộ này lại là trọn vẹn ba ngàn năm. … Thương Quốc, Thương Thành, Tổ Miếu.

"Đạo!" Thương Hiệt Thị hơn ba ngàn năm chưa từng mở miệng, lần này vừa mở miệng, liền là một chữ "Đạo!" "Hống!", "Thu!", "Tê!", "Đề!", "Nghệ!" Cùng với một chữ "Đạo" mà Thương Hiệt Thị vừa thốt ra, các loại hung thú, thụy thú do mây đen biến thành trên bầu trời đều đồng loạt cất tiếng gào thét, phảng phất như đang chúc mừng Thiên Địa.

Mà cùng với lời nói của Thương Hiệt Thị vừa dứt, trên bầu trời xuất hiện một chữ chưa từng xuất hiện bao giờ, đó là chữ "Đạo"!

Là chữ Đạo thuộc về Nhân Tộc!

Là loại văn tự hệ thống duy nhất trong Hồng Hoang ngoài Yêu Văn và Đạo Văn!

"Thiên!" Thương Hiệt Thị miệng ngậm Thiên Hàm, mỗi khi nói ra một chữ, liền sẽ có Đại Đạo trong cõi u minh sinh thành, hiển hóa nó ra, lại càng đỡ cho Thương Hiệt Thị phải tự mình động thủ.

"Địa!" "Nhân!" Cùng với chữ "Nhân" vừa dứt, vô cùng vô tận mây đen trên bầu trời hóa thành một mảnh Tường Vân Công Đức Kim Vân.

Các thế lực Tứ Phương Hồng Hoang đều bị Thương Thành của

Thương Quốc hấp dẫn đến, chư thần thánh lần lượt dồn ánh mắt xuống, nhìn về phía Thương Hiệt Thị.

Chỉ thấy Thương Hiệt Thị nhắm chặt hai mắt.

Đôi Trùng Đồng kia sớm đã bị phế, nhưng tu vi lại theo mỗi chữ Nhân Tộc vừa dứt mà trở nên cường thịnh thêm một phần.

"Hít!

Đây là Đại Năng Nhân Tộc sao?

Đây là muốn sáng tạo văn tự thuộc về Nhân Tộc sao…" Có Đại Thần Thông giả, sau khi nhìn thấy những việc Thương Hiệt Thị làm, hít vào một ngụm khí lạnh, vô cùng kính phục nhìn Thương Hiệt Thị trong thần thông hiển hóa.

Trong không trung phía trước Thương Hiệt Thị, từng chữ văn tự hình thù kỳ quái xuất hiện, từng chữ một đứng lẻ loi một chỗ.

Đó là những chữ mà y chưa từng thấy bao giờ.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Giữa không trung, một đám mây hiển hóa sự việc của Thương Thành Nhân Tộc ra.

Tất cả những gì Thương Hiệt Thị làm đều lọt vào mắt của chư thần thánh Thiên Đình.

"Bạch Trạch, kẻ này so với ngươi thì thế nào?" Thiên Đế Đế Tuấn cười hỏi.

Chương 146

Không ai hiểu rõ sự gian nan của việc tạo chữ hơn y.

Tuy rằng trong tay y chỉ là chút cải thiện nhỏ, nhưng y cũng biết sự gian nan của việc từ không sinh có.

Bạch Trạch thấy Bệ Hạ nhắc đến mình, lập tức đứng dậy chắp tay cúi đầu nói: "Bẩm Bệ Hạ, kẻ này tuy tu vi cảnh giới không bằng thần, nhưng tài tình thiên phú lại vượt xa thần!" Những lời này đều là lời thật lòng của y.

Y thường ngày vẫn sử dụng Thiên Văn này, làm sao lại không biết tạo chữ khó đến mức nào, sáng tạo văn tự cần có thiên phú tài tình cao đến nhường nào.

"Ha ha, Bạch Trạch Yêu Soái vẫn khiêm tốn như mọi khi a!" Quỷ Xa bên cạnh nghe vậy cười lớn, cho rằng Bạch Trạch đang khiêm tốn.

Tuy nói tạo chữ rất khó, y không tạo ra được, nhưng y lại không cảm thấy việc này rốt cuộc khó đến mức nào.

Chẳng lẽ còn khó hơn cả thành đạo sao?

Hiện giờ Bạch Trạch đã thành đạo, mà đối phương lại chưa thành đạo, thiên phú tài tình này còn có gì đáng nói nữa.

Chỉ là y dường như đã quên mất có một điều gọi là thời gian xuất sinh khác biệt… Y tưởng Bạch Trạch sẽ như mọi ngày, cười mà không nói gì.

Ai ngờ lần này Bạch Trạch lại trịnh trọng gật đầu, nói: "Ngô không phải khiêm tốn, đây thật sự là lời từ đáy lòng." Quỷ Xa nghe vậy nhíu mày, nói: "Kẻ này rốt cuộc vẫn chưa đạt đến Hỗn Nguyên Chi Cảnh, làm sao có thể xưng là tài tình vượt xa Bạch Trạch Yêu

Soái chứ?" "Chẳng lẽ Quỷ Xa Nguyên Soái thật sự cho rằng sau khi sáng tạo chữ, Thương Hiệt Thị sẽ không dùng Đại Công Đức để bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh sao?" Bạch Trạch không nói nhiều, mà hỏi ngược lại một tiếng.

Đúng vậy!

Việc này còn chưa sáng tạo chữ đã có nhiều dị tượng như thế, nếu thật sự đợi đến khi y sáng tạo chữ thành công, thì còn khủng khiếp đến mức nào?

Công Đức kia tự nhiên là vô cùng vô tận, không biết bao nhiêu nữa.

Bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thế là, Quỷ Xa cũng trầm mặc, cùng với y còn có nhiều cao tầng Yêu Tộc khác cũng trầm mặc.

Thiên tài trong Nhân Tộc xuất hiện lớp lớp, cứ cách một khoảng thời gian lại có một tân tinh cực kỳ chói mắt xuất hiện.

Nhân Tộc đáng sợ như vậy, bọn họ hiện giờ chẳng lẽ không phải là nuôi hổ gây họa sao… Không khỏi, mọi người đều dồn ánh mắt về phía Thiên Đế Đế Tuấn.

Đế Tuấn phảng phất như đoán được ý tứ ẩn chứa trong ánh mắt mọi người, liền lập tức cười nói: "Nhân Tộc có Nhân Văn, chúng ta Yêu Tộc có Yêu Văn, các ngươi sợ hãi cái gì?" Ý của lời này chính là, Nhân Tộc thì lợi hại, nhưng Yêu Tộc chúng ta cũng lợi hại như thường, các ngươi không cần sợ hãi.

Những người có mặt đều là những kẻ tài trí song tuyệt.

Cho dù trong Thập Đại Yêu Soái có kẻ không được thông minh lắm, nhưng đó cũng chỉ là so với các Yêu Soái khác mà thôi, chứ

không phải thật sự ngu ngốc vô cùng, không hiểu chuyện.

"Bệ Hạ thần uy cái thế!" Những người có mặt đều lại một lần nữa nâng chén rượu lên, lớn tiếng hô. … Vu Tộc, trong Bàn Cổ Điện.

"Nhân Tộc tài tình xuất chúng.

Vu Tộc chúng ta tuy chiến lực cường hãn, nhưng rốt cuộc vẫn kém một chút về mặt tài tình.

Có nên thông hôn với Nhân Tộc, sinh ra Vu Nhân, có lẽ có thể kết hợp sự cường hãn của Vu Tộc và tài tình của Nhân Tộc chăng…" Tổ Vu Trụ Cửu Âm đề nghị.

Kể từ khi Hậu Thổ đi đến Địa Phủ, Thập Nhị Tổ Vu rất hiếm khi tụ tập trong Bàn Cổ Điện.

Mà hiện giờ, cũng chỉ là vừa khéo khi đang thương thảo một số chuyện thì trùng hợp với việc Thương Hiệt Thị Nhân Tộc tạo chữ mà thôi.

Thế là, sau khi thương thảo xong, Trụ Cửu Âm liền lại lần nữa đề nghị.

"Cái này…" Chư Tổ Vu nghe vậy, đều nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ, cân nhắc lời nói của Trụ Cửu Âm.

Việc kết hôn sinh con giữa các chủng tộc là chuyện rất bình thường, giống như Long Tộc vậy.

Chuyện yêu đương khác chủng tộc của họ đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, không biết đã từng sinh ra con cái với bao nhiêu chủng tộc sinh linh rồi.

Bằng không cũng sẽ không có truyền thuyết Long sinh cửu tử, mỗi con mỗi khác.

"Ngô cảm thấy khả thi.

Không biết chư vị huynh trưởng, muội muội nhìn nhận thế nào.

Dù sao ngô cảm thấy đầu óc mình không đủ tốt, nhiều tính toán đều không hiểu rõ.

Chờ đến khi rơi vào tính toán rồi, mới liên tục hối hận không thôi.

Cho dù hiện giờ chúng ta đều đã bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh, cũng không thấy đầu óc này tốt hơn bao nhiêu…" Trong lúc các Tổ Vu đang trầm mặc, Chúc Dung, kẻ nắm giữ Đại Đạo Hỏa, liền mở miệng nói.

Y vẫn luôn như vậy, nghĩ gì nói nấy, từ trước đến nay không hề e ngại, tựa như sự hiển hóa của Lửa vậy.

Không chỉ nóng nảy mà tính cách làm người cũng hào sảng, có gì nói đó.

"Ngô cũng cảm thấy kế sách này khả thi!

Cũng như nhị đệ đã nói, Vu Tộc tuy sinh ra đã cường đại, nhục thân chi lực vô song, nhưng lại không thông Nguyên Thần.

Nhiều chuyện lợi hại không thể biết trước.

Cho dù bình thường có bản năng tránh hại tìm lợi, nhưng đối với nhiều việc thì vẫn không đủ, xa xa không đủ.

Nếu trong Vu Tộc thật sự có thể sinh ra Vu Nhân vừa có sự cường đại của Vu Tộc vừa có tài tình của Nhân Tộc, thì cũng không phải là không thể!" Đế Giang, người giữ vai trò lão đại, bắt đầu lên tiếng, cũng tức là cơ bản đã quyết định chuyện này sẽ được thực hiện.

Những Tổ Vu này từ trước đến nay đều cực kỳ tôn trọng lão đại Đế Giang, tám chín phần mười đều sẽ nghe theo lời nói của Đế Giang.

"Ngô tuy không hiểu những điều này, nhưng đã là Đại huynh đã mở miệng tán thành, vậy ngô cũng tán thành!" Cộng Công cũng nổi

tiếng là một trong những kẻ ngu ngốc nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, cùng với Chúc Dung được mệnh danh là song sát, hai kẻ không có đầu óc.

Một kẻ bị châm biếm là bị lửa thiêu hỏng đầu óc, kẻ còn lại thì bị châm biếm là đầu óc toàn là nước.

"Ngô cũng tán thành!" "Ngô cũng tán thành!" Cùng với sự tán thành của Đế Giang, thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, các Tổ Vu khác chưa từng bày tỏ thái độ cũng đều lần lượt tán thành.

"Vậy thì tiếp theo chính là đi thương thảo chuyện này với Nhân Tộc.

Nhân Tộc có Nhân Hoàng, cho nên chúng ta phải tìm Nhân Hoàng trước để nói rõ chuyện này, tránh gây hiểu lầm cho cả hai bên.

Nếu đối phương không đồng ý, thì chuyện này cũng sẽ bỏ qua.

Nếu đối phương đồng ý, đến lúc đó chi tiết cụ thể sẽ từ từ bàn bạc, cũng không chênh lệch bao nhiêu thời gian." Trụ Cửu Âm thấy chư Tổ Vu đều đồng ý, liền lại lần nữa mở miệng nói.

"Vậy chuyện này cứ giao cho nhị đệ ngươi toàn quyền xử lý.

Các huynh đệ đều ủng hộ ngươi." Đế Giang cười nói.

Trụ Cửu Âm cũng cười gật đầu.

Không khí Vu Tộc từ trước đến nay đều như vậy, không hề có cái gọi là tâm ganh ghét đố kỵ. … Long Tộc.

"Thương Hiệt Thị tạo chữ, lại có thể cảm động Thiên Địa, giáng xuống Công Đức vô biên.

Long Tộc ta cũng đương nhiên phải có Long Tộc Chi Tự!" Long Vương mở đôi mắt đã lâu không hề mở, từ trong giấc ngủ sâu lại lần nữa tỉnh dậy.

Long Tộc là một trong Viễn Cổ Tam Tộc, cũng là tộc duy nhất còn sót lại trong Tam Tộc.

Tộc nhân của hai tộc kia ít đến đáng thương, đã không thể gọi là tộc nữa.

"Nhưng nên tạo như thế nào đây…" "Lại nên do ai tạo đây…" Long Vương trong nhất thời, có chút rơi vào trầm tư.

Văn tự đối với một nền văn minh chủng tộc mà nói, là sự tồn tại không thể thiếu.

Mà Long Tộc sinh ra đã là Kim Tiên, chưa từng có tộc nhân nào không thể thông hiểu Đạo Ngữ.

Cho nên Long Tộc từ trước đến nay vẫn luôn sử dụng Đạo Ngữ.

Cho đến hiện giờ, sau khi thấy Thương Hiệt Thị vì tạo chữ mà sắp được ban cho Đại Lượng Công Đức, Long Vương cũng không khỏi động tâm.

Không ai lại ghét bỏ chủng tộc của mình sinh ra thêm một tôn Hỗn Nguyên Chi Cảnh tồn tại, không có sinh linh nào lại ghét bỏ Khí Vận trong chủng tộc của mình càng thêm hưng thịnh phồn hoa.

Long Vương, tự nhiên cũng không ngoại lệ. … Nhân Tộc, Thương Quốc, Thương Thành, Tổ Miếu.

Cái gọi là Tổ Miếu, chính là nơi tế tự được xây dựng để thờ cúng những tộc nhân đã hy sinh vì Nhân Tộc.

Đó là nơi quan trọng nhất của các quốc gia Nhân Tộc, thông thường đều được xây dựng trong Vương Cung, tiện cho việc tế tự.

Mà lúc này, trên không Tổ Miếu Thương Thành, khắp nơi là một cảnh tượng tường thụy.

Những tử dân Thương Quốc đang quỳ gối bên ngoài, từng người

từng người một như hóa đá mà nhìn lên không trung, trong lòng chấn kinh đến cực điểm, mãi không nói nên lời, cũng không dám lên tiếng, sợ làm phiền đến Thương Vương đệ.

"Hại!" "Lợi!" "…" Hành trình tạo chữ của Thương Hiệt Thị vẫn đang tiếp diễn.

Y mỗi khi thốt ra một lời, tu vi trong cơ thể lại mạnh hơn một phần, cảnh giới lại được nâng cao thêm một phần.

Lúc này, tu vi của y sớm đã vượt xa những cái gọi là tồn tại Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Nhưng y rốt cuộc vẫn chưa thể chứng đạo, bởi vì việc tạo chữ vẫn chưa kết thúc.

Khi việc tạo chữ kết thúc, chính là lúc y lập tức bước vào Hỗn Nguyên.

"…" Thời gian không ngừng trôi đi. … Cuối cùng, cùng với chữ cuối cùng của Thương Hiệt Thị vừa dứt, công thành.

"Ngô Thương Hiệt Thị vâng theo ý chí Thiên Địa, sáng tạo ra mười hai vạn chín ngàn sáu trăm chữ, hợp với số lượng của một Nguyên Hội!" Thương Hiệt Thị lớn tiếng hô lên giữa không trung.

Cùng với câu nói này vừa dứt.

Oanh!!!

Giữa Thiên Địa lập tức từng trận kim quang, chiếu rọi vạn cổ.

Lần tạo chữ này, còn long trọng hơn việc tạo chữ của Côn Bằng ngày trước, Công Đức cũng còn bàng bạc hơn.

Lại bởi vì những chữ do y sáng tạo ra, chính là dưới sự ảnh hưởng của Thiên Văn, hoàn toàn khác biệt với hệ thống Thiên Văn, sáng tạo ra một loại văn tự khác.

Nếu một ngày nào đó có sinh linh có thể sáng tạo ra một loại văn tự khác dưới hệ thống không giống Thiên Văn và Nhân Văn, thì Công Đức đó e rằng còn cường đại hơn Công Đức văn tự mà Thương Hiệt Thị đã sáng tạo ra hiện giờ.

Mỗi khi sáng tạo ra một loại văn tự hệ thống mới, thực chất chính là một sự luận giải khác, một sự bổ sung khác đối với Thiên Địa Đại Đạo.

Đối với Thiên Địa có Đại Công Đức, đối với Thiên Địa có Đại Khí Vận.

Cho nên Thiên Địa giáng Công Đức Khí Vận.

Công Đức thuộc về bản thân, Khí Vận thuộc về chủng tộc.

Từng mảnh từng mảnh kim quang đó, từ trên không trung rơi xuống, hướng về giữa trán Thương Hiệt Thị mà đến. … Trong nháy mắt, kim quang đại phóng.

Ong!

Một luồng kim quang cổ xưa ngưng tụ tại giữa mi tâm Thương Hiệt Thị.

Sau đó lại hiển hóa ra từng chữ, tiếp đó mười hai vạn chín ngàn sáu trăm chữ Nhân Tộc hóa thành một quả Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Hình dạng của quả Hỗn Nguyên Đạo Quả đó chính là chữ "Đạo" của Nhân Tộc!

Một quả Đạo Quả nuốt vào bụng, bước vào Hỗn Nguyên Đại La Cảnh!

Ong!!!

Cùng với việc Thương Hiệt Thị thành tựu Hỗn Nguyên Chi Cảnh, từng luồng uy thế truyền khắp bốn phía.

Theo đó lại kèm theo từng chữ Nhân Tộc Văn Tự truyền khắp trong đầu toàn bộ Nhân Tộc.

Hàng tỷ Nhân Tộc, lúc này trong đầu đều xuất hiện từng chữ Nhân Tộc Văn Tự, cho dù là những hài nhi vừa mới sinh ra.

Từ đây, trong Nhân Tộc xuất hiện cường giả Hỗn Nguyên Chi Cảnh thứ hai, tên là Thương Hiệt Thị.

Nhân Hoàng Tùy Nhân Thị, Nhân Văn Thủy Tổ lại xưng y là Nhân Sư Thương Hiệt Thị.

"Ngô đẳng tán bái Nhân Sư, cung chúc Nhân Sư đắc thành Đại Đạo!" Những tử dân Thương Quốc kia lập tức cao giọng hô.

"Chư vị hữu lễ rồi, xin chư vị mau mau đứng dậy.

Hiện giờ nguy hiểm của Nhân Tộc đã được giải trừ, từ nay có văn tự của riêng mình, vậy thì hãy vứt bỏ Đạo Ngữ, sử dụng nhân ngôn đi!" Câu nói này của Thương Hiệt Thị hoàn toàn được nói bằng nhân thoại.

Tuy có chút cảm giác xa lạ, so với Đạo Ngữ thì có chút kỳ lạ, nhưng bất kể là Thương Hiệt Thị lần đầu tiên nói, hay những người khác lần đầu tiên nói, đều không có chút cảm giác kỳ lạ nào, chỉ cảm thấy mình dường như sinh ra đã nói chuyện như vậy.

"Đây chính là Nhân Văn!" Từng tử dân Thương Quốc kích động không thôi, lũ lượt sử dụng ngôn ngữ của bản thân.

Tuy rằng bất kể là nhân ngôn hay yêu ngôn, chỉ cần là người tu luyện thành công thì đều có thể tham ngộ trong khoảnh khắc.

Chỉ cần đạt đến Kim Tiên Chi Cảnh, bất kể là loại ngôn ngữ nào trên thế gian hay Đạo Ngữ, đều có thể hiểu ngay lập tức.

Nhưng đây lại thực sự tượng trưng cho sự chuyển hóa thành tiếng

nói độc quyền của chủng tộc mình, ý nghĩa tượng trưng trong đó khó mà diễn tả được bằng lời.

Thương Hiệt Thị cùng với việc bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh, đôi mắt vốn đã mù lòa của y cũng sớm đã khôi phục quang minh, đôi Trùng Đồng kia cũng phục sinh, hơn nữa trên đó còn phát ra từng trận kim quang, hiển nhiên còn cường hãn hơn trước rất nhiều.

Thạch Quốc.

"Tán bái Nhân Sư!!" Diệp Quốc.

"Tán bái Nhân Sư!!" … Cùng với việc những văn tự đó đột nhiên xuất hiện trong đầu tất cả Nhân Tộc, những việc Thương Hiệt Thị làm cũng đều xuất hiện trong đầu những Nhân Tộc đó.

Đối với sự việc Đại Công Đức như vậy, Nhân Tộc tự nhiên là cực kỳ kính phục.

Trong Thần Vực.

Tùy Nhân Thị đang thống nhất toàn cục, chỉ huy nhân viên các quốc gia tiến công lãnh thổ, đột nhiên trong đầu xuất hiện một loạt văn tự, hơn nữa trong khoảnh khắc liền hiểu rõ tất cả.

"Ha ha ha ha!

Chương 147

Đạo của ngô không cô độc!

Nhân Tộc lại xuất hiện thêm một vị Thiên Kiêu!" Tùy Nhân Thị ha ha cười lớn, hiển nhiên là cực kỳ vui mừng.

Lúc này, tất cả Nhân Tộc trong Thần Vực đều đã biết chuyện nhân ngôn và Nhân Sư, lũ lượt lễ tán Thương Hiệt Thị.

Tuy rằng có một số người vẫn đang tự sát, nhưng miệng vẫn không ngừng cao hô.

"Thương Hiệt Thị, đương vi Nhân Tộc Chi Sư!" Cùng với sắc phong của Nhân Hoàng Tùy Nhân Thị, Thương Hiệt Thị vốn dĩ đã là Nhân Tộc Chi Sư lại càng được chính thống công nhận, Khí Vận cũng càng thêm vững chắc vài phần.

Đây chính là tác dụng của Nhân Hoàng.

Tuy rằng đối với chuyện đã thành sự thật thì không có tác dụng lớn, nhưng lại có thể giúp y trấn áp Khí Vận tốt hơn, hơn nữa từ đây cũng danh chính ngôn thuận.

"Lễ tán Nhân Hoàng, lễ tán Nhân Sư!!!" Tất cả Nhân Tộc đều nghe thấy lời sắc phong của Tùy Nhân Thị, thế là lần lượt lại một lần nữa ngửa mặt lên trời gào thét.

"Vì lễ tán Nhân Sư, nhĩ đẳng đương vẫn!" Thạch Hạo Thị điên cuồng nhất, một chiêu diệt sát thiên vạn sinh linh, tạo nên sát nghiệt vô biên.

Thế nhưng y đã nhiễm một tia Hỗn Nguyên Chân Ý, sớm đã không dính sát nghiệt vào thân.

Một bên khác.

“Ha ha ha ha!

Không hổ là đệ đệ của ta a!

Đệ đệ ngu xuẩn của ta a!

Ngươi cuối cùng cũng chứng minh rằng mình mạnh hơn ca ca ta rồi a!!!” Thương Vương của Thương Quốc, Thương Vương Thị cười lớn nói.

Cùng lúc cười lớn, y xé nát không biết bao nhiêu sinh linh địch quốc. … “Hô ~” Không biết vì sao, văn tự mà Thương Hiệt Thị sáng tạo ra, Diệp Hiên cũng theo đó mà thở phào nhẹ nhõm.

Không thể không nói, trong tư tưởng của y, Hán tự mới là nhân ngôn.

Hán tự đã gánh vác quá nhiều quá nhiều lịch sử.

Tuy rằng trong đó có hư hư thực thực, nhưng tổng quy nó là một kẻ gánh vác văn hóa.

Nếu không có Hán tự, lịch sử An Lạc sẽ không phong phú đa sắc như vậy, cũng sẽ chỉ là đời đời truyền lại hoặc là một số hình vẽ mà thôi.

Nếu chỉ là đời đời truyền lại hoặc hình vẽ, thì lại sẽ bao nhiêu câu chuyện lịch sử, bao nhiêu thần thoại truyền thuyết bị chôn vùi.

Diệp Hiên nhìn thấy Thương Hiệt Thị thành công sáng tạo ra Nhân Văn, liền tâm niệm khẽ động, rời khỏi thế giới Hồng Hoang. … Tây phương Hồng Hoang.

Sau khi Diệp Hiên rời đi, có ba bóng người lặng lẽ xuất hiện ở Tây phương Hồng Hoang.

“Nhị vị Đạo Hữu, hiện giờ không biết bao nhiêu thần thánh đều đã bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Ngay cả hậu bối Nhân Tộc, những sinh linh Hậu Thiên như vậy cũng đã đi trước chúng ta một bước mà bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Ngô và nhị vị Đạo Hữu từ khi Bàn Cổ khai thiên đã được thai nghén mà xuất hiện, là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, làm sao có thể nhẫn nhịn nhìn những hậu bối này từng người từng người một vượt qua chúng ta chứ?!" Kẻ nói chuyện không phải ai khác, chính là Dương Mi Lão Tổ đã ẩn mình trong Hồng Hoang mấy trăm Nguyên Hội mà chưa từng xuất thế.

Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ ba người cấu kết với nhau, kể từ khi trêu chọc quá nhiều tồn tại không nên trêu chọc, liền vẫn luôn ẩn mình không xuất hiện, sợ bị những tồn tại Hỗn Nguyên Chi Cảnh kia ma diệt.

Trên thực tế cũng là ba kẻ đã lo lắng quá nhiều rồi.

Nếu bọn họ thật sự muốn truy cứu, thì bọn họ sớm đã không còn.

"Hanh!

Tuy rằng chúng ta không muốn, nhưng biết làm sao đây?!" Thời Thần Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là trong những năm tháng dài lâu chạy trốn, y đã có chút bất mãn với lão hữu Dương Mi Lão Tổ ngày trước.

Nếu không phải thường xuyên ở cùng Dương Mi Lão Tổ, y lại hà cớ gì phải trốn đông trốn tây như vậy trong Hồng Hoang, sợ gây chuyện với những kẻ không nên gây chuyện.

Dương Mi Lão Tổ bị lời nói đâm chọt, nhưng cũng không nói nhiều.

Dù sao đây cũng là hảo hữu nhiều năm của mình, vì mình mà luân lạc đến mức này có chút bất mãn cũng rất bình thường.

Ngay lập tức, lông mày dài của y khẽ động, nói: "Những tồn tại thành tựu Hỗn Nguyên Chi Cảnh kia, không ai là không có Đại Công Đức hoặc Đại Khí Vận trợ giúp, như vậy mới có thể bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Mà ba người chúng ta lại vừa không có Đại Công Đức, lại không có Đại Khí Vận, vì vậy mới trôi dạt nhiều lần, không thể thành tựu Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Nếu có thể kiếm được Đại Công Đức hoặc Đại Khí Vận, liền có thể thành tựu Hỗn Nguyên!" Lời này của y vừa thốt ra, Thời Thần Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ vẫn im lặng bên cạnh lúc này mắt liền sáng lên.

Đây mới là biện pháp tốt để giải quyết vấn đề.

Oán trách thì có ích gì chứ, nói ra biện pháp mới là vương đạo.

Nhưng theo đó lại là sự trầm mặc trong khoảnh khắc.

Bọn họ trốn đông trốn tây như vậy, đừng nói không có chỗ để kiếm Công Đức Khí Vận, cho dù có chỗ để kiếm, cũng không thể kiếm ra.

Không có Khí Vận Công Đức, bọn họ liền không thể bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Không có Hỗn Nguyên Chi Cảnh, bọn họ liền không dám đường đường chính chính xuất hiện trong Hồng Hoang.

Lại còn nói gì đến việc đi tổ kiến thế lực mưu cầu Công Đức Khí Vận, phảng phất như bị kẹt vào một vòng tuần hoàn chết.

Dương Mi Lão Tổ thấy hai vị Đạo Hữu lại không nói gì, lúc này mới lại mở miệng nói: "Ngô lại có một phương pháp, có thể thoát khỏi khốn cảnh!" "Ồ?

Là pháp môn nào?

Đạo hữu mau mau nói ra!" Dương Mi Lão Tổ vừa dứt lời, Âm Dương Lão Tổ liền không thể giữ được sự trầm mặc, lập tức nóng lòng nói.

Không một sinh linh nào có thể cưỡng lại được sự mị hoặc của việc thành đạo, huống hồ là những tồn tại Tiên Thiên Thần Thánh bẩm sinh như bọn họ.

"Đạo hữu!

Tới nước này rồi mà ngươi còn giấu giếm!!!" Thời Thần Lão Tổ đứng bên cạnh càng thêm sốt ruột thúc giục.

Biểu cảm của y đã có chút vặn vẹo, gần như sắp khóc đến nơi.

"Đạo hữu đừng vội, đừng vội, bần đạo sẽ nói ra phương pháp ngay!" Dương Mi Lão Tổ thấy vậy, vội vàng an ủi, sau đó lập tức nói: "Phương pháp giải quyết nằm trên Tây Phương Nhị Thánh!" Nói chậm thêm chút nữa, y sợ Thời Thần Lão Tổ sẽ ra tay.

Dương Mi Lão Tổ tuy là tồn tại giỏi gây chuyện nhất trong ba vị Lão Tổ, nhưng thực tế tu vi và chiến lực lại thấp nhất.

Đừng nói Thời Thần Lão Tổ, ngay cả Âm Dương Lão Tổ cũng có thể dễ dàng khống chế y.

Âm Dương nhị khí có thể định càn khôn bốn phương, thêm vào đó tu vi của Âm Dương Lão Tổ thông thiên, pháp bảo trong tay nhiều đến kinh người.

Ngay cả khi Dương Mi Lão Tổ tu luyện Không Gian Đại Đạo, y vẫn cảm thấy cay đắng không thôi.

Không chỉ bị bức phải trốn đông trốn tây, mà dù có trốn đông trốn tây thì y vẫn là tồn tại yếu nhất trong ba người.

Cái cảm giác uất ức như vậy, Dương Mi này khi nào từng phải chịu qua chứ.

"Tây Phương Nhị Thánh?" Thời Thần Lão Tổ nhíu mày lẩm bẩm một tiếng, sau đó nổi giận đùng đùng nói: "Đạo hữu chẳng lẽ muốn bọn ta giống như hai con chó mất chủ kia, thề hạ Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện để cầu Công Đức từ Thiên Đạo sao?!

Nếu là như vậy, bần đạo thà không thành đạo còn hơn!" Bản thân thành đạo chính là để được tự do tự tại, tiêu dao khoái hoạt, nhưng nếu vì thành đạo mà phải làm nô bộc cho Thiên Đạo, thì y không thể chấp nhận.

Cái loại Đại Hoành Nguyện đó căn bản không thể hoàn thành, cũng có nghĩa là cả đời phải bôn ba khắp nơi để trả nguyện.

Thành đạo như vậy, y thà không cần.

Thời gian là thứ khó nắm bắt nhất, phiêu hốt bất định nhất, cả đời tự do tự tại, chưa từng chịu sự ràng buộc nào.

Thời Thần Lão Tổ, người chủ tu Thời Gian Đại Đạo, tự nhiên cũng hướng tới điểm này.

Ngay cả Âm Dương Lão Tổ đứng bên cạnh nghe vậy cũng nhíu chặt mày, dường như đang cân nhắc được mất.

Một lát sau, y vẫn lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Đạo hữu nếu muốn lấy đó để thành đạo, vậy đạo hữu cứ đi đi.

Bần đạo thà không thành đạo cũng không muốn đi con đường đó." Dương Mi Lão Tổ nghe vậy bật cười, lắc đầu hỏi: "Chẳng lẽ trong lòng hai vị đạo hữu, Dương Mi ta lại bất kham đến thế ư?" "Đạo hữu đây là ý gì?" Âm Dương Lão Tổ nhíu mày đáp.

Thời Thần Lão Tổ bên cạnh cũng nghe danh mà nhìn lại, lông mày ẩn ẩn nhíu chặt, dường như nếu Dương Mi Lão Tổ không nói, y sẽ

hỏi ngay.

Dương Mi Lão Tổ thấy vậy không dám chậm trễ nữa, vội vàng nói: "Tây Phương Nhị Thánh mà ta chỉ trước đây, là chỉ giáo phái mà bọn họ thành lập.

Tuy Đại Hoành Nguyện mà bọn họ đã thề không thể hoàn thành, nhưng giáo phái mà họ lập ra lại thực sự có thời cơ để hưng thịnh." "Đặc biệt là những Đại Hoành Nguyện đã thề, càng là như vậy.

Ta từng ở Tây Phương Hồng Hoang gặp qua một vị Tiên Thiên Thần Thánh, y là do ý niệm của Phật Chi Thần Ma và Nhân Quả Thần Ma hóa thành, cho nên đối với Nhân Quả và Phật trong đó có chút hiểu biết.

Những điều đó cực kỳ gần với Đại Hoành Nguyện mà Tây Phương Nhị Thánh đã lập." "Cho nên, bọn ta có thể để Thiên Cơ Lão Tổ thu Tây Phương Nhị Thánh làm đồ đệ, cuối cùng lại khiến cái gọi là Tây Phương Giáo phản bội Tiên Môn, lập riêng Phật Môn, có thể đạt được Vô Thượng Đại Khí Vận, biết đâu chừng có thể khiến bọn ta bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh!" Lần này, Dương Mi Lão Tổ không còn giấu giếm điều gì, mà một hơi nói ra tất cả.

Y sợ nếu mình còn úp mở nữa, Thời Thần Lão Tổ e là sẽ không nhịn được mà lao lên đánh y.

Lời này vừa dứt, hai người kia lập tức chìm vào im lặng.

Hai người càng nghĩ càng thấy có khả thi, càng nghĩ càng thấy đây là một lối thoát đúng đắn.

Lập tức, ba người cùng thống nhất, quyết định sẽ cùng nhau làm chuyện này.

Đột nhiên, Âm Dương Lão Tổ đặt ra một câu hỏi: "Khoan đã, vì sao Thiên Cơ Lão Tổ lại đồng ý chia sẻ Khí Vận cho chúng ta?

Y một mình độc chiếm chẳng phải tốt hơn sao?

Ngoài ra còn một vấn đề then chốt nữa là, nếu Tây Phương Nhị Thánh phản bội Tiên Môn, vị lãnh tụ Tiên Môn cao cao tại thượng kia chẳng lẽ sẽ không ra tay ngăn cản sao?

Nếu y ra tay ngăn trở, chẳng phải chúng ta sẽ phí công vô ích sao?" Lời này vừa dứt, ba người lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Âm Dương Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ đều viết sự nghi hoặc lên mặt, nhìn Dương Mi Lão Tổ, chờ đợi đối phương trả lời.

Dương Mi Lão Tổ bị nhìn có chút chột dạ, nhíu chặt hai hàng lông mày dài, lau mồ hôi trên trán, đột nhiên mạnh mẽ vỗ đùi nói: "Có!

Trước tiên, Thiên Cơ Lão Tổ nếu không đồng ý, với sự liên thủ của bọn ta, y chắc chắn phải chết!

Cho nên, y chỉ có thể đồng ý!" "Còn về cái gọi là lãnh tụ Tiên Môn kia, ha!

Y có dám đặt chân vào Hồng Hoang hay không là một chuyện, cho dù thật sự đặt chân vào, bất luận y muốn làm gì, ta tin chắc, nhất định sẽ có rất nhiều tồn tại đi ngăn cản y!" "Phải biết rằng năm xưa y từng muốn kéo cả Hồng Hoang xuống nước!

Y từng muốn bản thân một mình siêu thoát mà còn muốn hủy hoại tiền đồ của các đạo hữu khác!

Y không đặt chân vào Hồng Hoang thì thôi, nếu thật sự dám đặt chân vào, không nói đến chuyện khác, những tồn tại đã thành tựu Hỗn Nguyên Chi Cảnh chắc chắn sẽ đi ngăn cản y!" "Huống hồ, trong Hỗn Độn còn có vị lãnh tụ Ma Môn kia, vị đó cũng trăm phương ngàn kế ngăn cản lãnh tụ Tiên Môn!" "Tuy rằng không có mười phần nắm chắc, nhưng ta cảm thấy trong tình huống hiện tại, dù chỉ có một phần nắm chắc cũng phải đánh cược, huống chi chỉ cần vị lãnh tụ Tiên

Môn kia không ra tay, thì chuyện này của bọn ta mười phần tám chín sẽ thành!" Dương Mi Lão Tổ nói xong, thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán, trong lòng thầm nghĩ, sao lại không nghĩ cho kỹ rồi mới nói chứ, suýt nữa bị hai vị này dọa chết.

"Ha ha ha ha!

Ta đã nói mà, có Dương Mi đạo hữu tồn tại, bọn ta nhất định có thể gặp dữ hóa lành, thành tựu Đại Đạo!" Thời Thần Lão Tổ nghe vậy, hoàn toàn buông bỏ những nghi kỵ trong lòng từ trước, cười lớn nói.

Chỉ cần có thể thành đạo, cho dù con đường có gập ghềnh một chút thì sao?

Chỉ cần cuối cùng thành đạo, vậy thì mọi gian khổ cay đắng đều là đáng giá!

"Ha ha ha ha!

Huynh đệ tốt!

Một đời cùng đi!" Âm Dương Lão Tổ cũng vỗ vỗ vai Dương Mi Lão Tổ, vẻ mặt nghĩa khí nói.

Hai người này dường như đã quên trước đó đã cãi cọ với Dương Mi Lão Tổ như thế nào, đặc biệt là Thời Thần Lão Tổ, suýt chút nữa đã động thủ.

Nhưng điều này cũng không thể trách Thời Thần Lão Tổ, đổi lại là ai e rằng cũng sẽ như vậy.

Thời Thần Lão Tổ vốn trầm mặc ít nói cũng bị Dương Mi Lão Tổ bức đến suýt động thủ, ngươi thử nghĩ xem bấy nhiêu năm qua Dương Mi Lão Tổ rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện hãm hại bọn họ.

Mặc dù nói hãm hại thì cũng là ba người cùng hãm hại, chưa từng

tách mình ra một mình, nhưng đó cũng là cái loại hãm hại chết tiệt đó!!!

"A a, huynh đệ tốt, huynh đệ tốt..." Dương Mi Lão Tổ gượng cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, sau này còn có thể cùng nhau đi tiếp.

Nếu chuyện này không thành, bị hai người kia đánh cho một trận còn là may mắn.

Nhưng nếu thoát ly sự giúp đỡ của hai người này, y còn không biết ngày nào sẽ chết giữa đường.

Hơn nữa, ngay cả khi đã thành tựu Hỗn Nguyên Chi Cảnh cũng không có nghĩa là có thể vô pháp vô thiên, tung hoành ngang dọc.

Bởi vì có rất nhiều tồn tại đã thành tựu Hỗn Nguyên Chi Cảnh, đặc biệt là kẻ thù Thiên Đình còn có vài chục vị Hỗn Nguyên Chi Cảnh, y vẫn cần phải đoàn kết để phòng bất trắc.

Ngay khi ba người đang "đàm luận vui vẻ", có hai bóng người đi về phía này.

"Là bọn họ ư?

Sao vừa nhắc đã tới..." Dương Mi Lão Tổ nhíu mày, có chút kỳ lạ hỏi.

"Ngươi quản nhiều như vậy làm gì, còn không mau thi hành kế hoạch?!" Thời Thần Lão Tổ thúc giục.

Y chẳng quản những thứ này, y đã nóng lòng muốn thành đạo rồi.

Sau đó, ba người hiện hóa thân hình mà xuất hiện.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn đang trên đường hoàn thành Đại Hoành Nguyện, sau khi thấy ba vị Tiên Thiên Thần Thánh xuất hiện, lập tức dừng bước, nhíu mày, trên dưới đánh giá ba người.

Cùng lúc hai người bọn họ đánh giá ba người, ba người này cũng đang đánh giá hai người bọn họ.

"Văn bối Tiếp Dẫn bái kiến ba vị tiền bối." Cuối cùng, vẫn là Tiếp Dẫn dẫn đầu hành lễ.

Bọn họ từng có duyên gặp mặt qua loa ở Tử Tiêu Cung, cho nên thực ra đều quen biết.

Chuẩn Đề thấy Tiếp Dẫn hành lễ xong, liền cũng theo đó hành lễ nói: "Văn bối Chuẩn Đề bái kiến ba vị tiền bối." Tuy trong lòng không biết vì sao Đại Huynh lại phải làm như vậy, nhưng Chuẩn Đề vốn luôn nghe lời Tiếp Dẫn vẫn theo đó hành lễ.

Mặc dù thực tế tu vi cảnh giới của hai người bọn họ còn cao hơn ba người đối phương, nhưng đối phương tiềm lực vô hạn, còn hai người bọn họ thì đã đến đỉnh điểm rồi.

"Không cần khách khí, hai vị xin mời đứng dậy." Dương Mi Lão Tổ với vẻ mặt tươi cười hòa nhã nhìn hai người, cười nói.

Đồng thời nhìn thấy hai người này, cái kế hoạch đã thầm lặng bắt đầu thi hành rồi.

Chương 148

"Vì các ngươi đã thành Thánh Nhân Chi Tôn, lại còn xưng hô bọn ta là tiền bối, nể mặt câu tiền bối này, vậy bần đạo sẽ chỉ cho các ngươi một con đường sáng!" Dương Mi Lão Tổ cố ý dùng lời lẽ để chọc ghẹo Tây Phương Nhị Thánh.

Thời Thần Lão Tổ bên cạnh mặt co giật, khóe miệng khẽ nhếch, Dương Mi Lão Tổ này quả thực thích chơi trò này.

Âm Dương Lão Tổ bên cạnh thì nhắm mắt dưỡng thần, không nói một lời, vẻ mặt thản nhiên như chưa từng xuất hiện.

Quả nhiên, lời này vừa dứt, bất luận là Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề đều cảm thấy hứng thú.

"Cái danh Thánh Nhân vô dụng kia ư, chỉ có Hồng Vân như vậy mới xứng gọi là Thánh Nhân.

Huynh đệ hai người bọn ta chẳng qua chỉ như chó mất chủ, sống trong lo âu sợ hãi cả ngày mà thôi." Tiếp Dẫn trước tiên tự giễu một phen, sau đó lại chắp tay vái chào, khom lưng bái một cái nói: "Nếu tiền bối nói có đường sáng chỉ giáo, kính xin tiền bối cứu giúp huynh đệ hai người bọn ta." "Kính xin tiền bối ban giáo!" Chuẩn Đề cũng theo đó khom lưng bái một cái nói.

Nghe những lời này, Dương Mi rất hài lòng gật đầu, ngay sau đó lại nói: "Ta có một pháp, có thể khiến các ngươi thoát khỏi cái gọi là Thánh Nhân, có thể ngày sau thành tựu Đại Đạo.

Nhưng pháp này cũng không phải thập toàn thập mỹ, có tồn tại rủi ro nhất định.

Nếu không gặp rủi ro thì tốt, có thể xưng tông lập tổ.

Nếu gặp rủi ro, ba người bọn ta cũng không thể giúp các ngươi, các ngươi còn nguyện ý nghe không?" "Ồ?!

Thật sự có con đường này sao?!" Tiếp Dẫn nghe vậy đại hỉ, vạn phần kinh ngạc nói.

Còn về cái gọi là rủi ro gì đó, đã sớm bị y quẳng ra sau đầu rồi.

Chỉ cần có thể thành đạo, chút rủi ro thì có gì khó khăn, cho dù thân vẫn đạo tiêu cũng chẳng qua chỉ là như vậy mà thôi.

Phải biết rằng hai huynh đệ bọn họ vốn dĩ cả đời này đã coi như phế bỏ, suốt đời chỉ có thể làm nô bộc cho Thiên Đạo, làm việc cho Thiên Đạo, ngay cả sinh tử cũng không do mình, thậm chí tự sát cũng không làm được.

Cho nên, dưới sự vô vọng của Đại Đạo, hai người đều từng nghĩ có lẽ đời này cứ như vậy mà thôi.

Giờ đây đột nhiên nghe được còn có thể cứu vãn, không khỏi mừng rỡ quá mức, trong đôi mắt tràn đầy khát vọng hy vọng, ngay cả Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không kìm được mà nuốt nước bọt.

Vốn dĩ cho rằng cuộc sống vô vọng, giờ đây biết còn có thể cứu vãn, cho dù tỷ lệ thành đạo có nhỏ đến mấy, y cũng tính toán liều một phen.

Dù sao thì kết cục xấu nhất cũng sẽ không tệ hơn hiện tại, cho nên hoàn toàn không cần phải sợ hãi điều gì.

"Tốt, những điều đã nghe này, không thể truyền cho người khác.

Nhưng hiện tại vẫn chưa thể nói cho hai người các ngươi biết.

Nếu các ngươi thật sự nguyện ý, vậy hãy về Tu Di Sơn trước đi.

Chờ đến khi tái kiến, chính là ngày trợ giúp hai người các ngươi siêu thoát." Dương Mi Lão Tổ nghe vậy gật đầu, y rất hài lòng với

trạng thái hiện tại của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nghe vậy, nhìn nhau một cái, lần lượt quỳ xuống bái nói: "Kính mong tiền bối thu hai người bọn con làm đồ đệ, hai người bọn con nhất định ngày sau sẽ phụng sự hai bên sư tôn, vạn sự đều nghe theo sự điều khiển của sư tôn!" Hai người bọn họ đều là Thánh Nhân Chi Tôn, thực tế chiến lực hoàn toàn không kém Dương Mi Lão Tổ, thậm chí đơn đấu còn có thể áp đảo đối phương.

Nhưng giờ khắc này, bọn họ đều đã từ bỏ cái gọi là tôn nghiêm của Thánh Nhân, quỳ sụp trước mặt Dương Mi Lão Tổ, dập đầu bái sư.

Dương Mi Lão Tổ thấy vậy ngẩn người một lát, nhưng lập tức lại cười gật đầu nói: "Tốt!

Bần đạo cả đời chưa từng thu đồ đệ, giờ đây cũng coi như có tình sư đồ với hai người các ngươi.

Vậy hôm nay vi sư sẽ thu hai đồ nhi các ngươi!" Trong Hồng Hoang chưa từng có quy định nào về việc một người không thể bái hai vị sư tôn.

Còn về Nhân Quả thì càng không cần nói, chỉ cần hai bên nguyện ý, vậy thì không có vấn đề gì, hoàn toàn không cần thông qua sự đồng ý của một sư tôn khác.

Cho nên, Dương Mi Lão Tổ thuận lý thành chương mà thu hai người làm môn đồ.

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới an tâm quay về Tu Di Sơn.

"Đạo hữu, vì sao lại muốn thu hai người bọn họ làm đệ tử?

Nếu như vậy, thì làm sao để Thiên Cơ Lão Tổ thu bọn họ làm đệ tử đây?" Âm Dương Lão Tổ thấy Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đi rồi, mở

miệng nói.

Y có chút không hiểu, điều này có chút không giống với kế hoạch đã định.

Đã nói là để Thiên Cơ Lão Tổ thu Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề làm đồ đệ, sau đó khai sáng Phật Môn, nhưng giờ đây Dương Mi Lão Tổ đã thu hai người làm đệ tử rồi, chẳng lẽ đến lúc đó còn phải để Thiên Cơ Lão Tổ thu lại một lần nữa sao?

"Bởi vì ta đột nhiên phát hiện, nếu để hai người bọn họ bái Thiên Cơ Lão Tổ làm sư, vậy nếu ba người bọn họ liên thủ lại, e rằng ba người chúng ta sẽ không có tư cách nhúng tay vào nữa.

Đến lúc đó nếu như vất vả mưu tính một phen lại thành công cốc cho kẻ khác, chẳng phải là phí công uổng sức sao!" Dương Mi Lão Tổ cười giải thích một lần, nghe y nói vậy, hai người kia cũng đều phản ứng lại.

"Đúng vậy, hai vị kia tuy có hơi ngu ngốc một chút, tiềm lực cũng đã đến đỉnh rồi, nhưng hiện tại mà nói vẫn là Thánh Nhân.

Nếu đơn đấu, chúng ta thật sự không phải đối thủ của bọn họ.

Nếu thêm Thiên Cơ Lão Tổ nữa, vậy thì là ba đối ba, e rằng đến lúc đó chúng ta thật sự sẽ bị bọn họ loại khỏi cuộc chơi!" Âm Dương Lão Tổ gật đầu, lập tức cười âm hiểm một tiếng.

Hai người kia cũng nhìn nhau một cái, những lời còn lại cũng không cần nói nữa.

Vì đã sớm thu hai người kia làm môn hạ, vậy cũng có nghĩa là không cần dùng đến Thiên Cơ Lão Tổ.

Nhưng lại cần cảm ngộ Phật Đạo và Nhân Quả Đại Đạo của đối phương.

Bởi vậy, ba người bọn họ cũng chỉ còn lại một con đường.

Đó chính là đánh chết Thiên Cơ Lão Tổ, đoạt lấy cảm ngộ Phật Đạo của y, dẫn dắt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhập Phật Môn.

Đến lúc đó, Đại Đạo có thể thành.

Một bên khác.

"Sư huynh, bọn họ thật sự có thể tin tưởng sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân trên mặt không buồn không vui, vẻ mặt bình đạm nói, dường như người đầu tiên vô cùng kích động không phải là y.

Tiếp Dẫn im lặng hồi lâu, lúc này mới thản nhiên mở miệng nói: "Không biết, nhưng cũng chỉ có thể thử một lần, bằng không cũng sẽ không bái y làm sư." Thực tế, bất luận là Dương Mi Lão Tổ hay Hồng Quân Lão Tổ, trước mặt hai huynh đệ bọn họ cũng chỉ là một bậc thang, một bậc thang để bước tới cảnh giới cao hơn mà thôi.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó chính là Đại Đạo.

Trừ bỏ lẫn nhau ra, tất cả mọi thứ đều có thể từ bỏ.

Bằng không cũng sẽ không quỳ xuống dứt khoát như vậy, quỳ xuống nhanh như vậy.

"Cũng đúng, dù sao cũng chẳng qua chỉ là thêm một cái gọi là lão sư để chia sẻ chút Khí Vận mà thôi..." Chuẩn Đề Đạo Nhân thờ ơ nói, nói rồi y cười.

Những Khí Vận này đối với y căn bản vô dụng.

Đã thành tựu Thánh Nhân Chi Tôn, Khí Vận, Công Đức gì đó đều dường như chỉ là một trò cười mà thôi.

Đối với quả vị Thánh Nhân mà nói, đều vô dụng.

Dù sao trước khi hoàn thành Đại Hoành Nguyện, bọn họ cũng sẽ không đạt được sự thăng cấp tu vi cảnh giới nào.

Thêm một người chia sẻ Khí Vận cũng chỉ là thêm một người để bái, dù sao cũng là những thứ không quan trọng.

Mà nếu chuyện này là thật, vậy thì dù có bị chia sẻ Khí Vận thì sao?

Một chút Khí Vận đổi lấy tương lai vô hạn quang minh, kẻ ngốc cũng biết phải chọn thế nào!

Đừng nói một chút Khí Vận, cho dù là muốn toàn bộ Khí Vận, bắt đầu lại từ đầu, thì hai người bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý!

"Hy vọng đây là thật..." Tiếp Dẫn khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về nơi nào đó không rõ, xa xăm vọng về phía xa.

Một bên khác.

Thiên Cơ Lão Tổ đã vẫn lạc giữa trời đất.

Vị Lão Tổ này, người đã tính toán tận cùng mọi đại kiếp của trời đất, tránh thoát kiếp này đến kiếp khác, cứ như vậy mà vẫn lạc trong tay Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ.

Thực tế, Thiên Cơ Lão Tổ tuy rằng đã tính toán được kiếp nạn này của mình.

Khi ba người trong lòng định ra tay, Thiên Cơ Lão Tổ liền trong cõi u minh cảm nhận được có người muốn hãm hại mình.

Nhưng trớ trêu thay, trong ba vị Thần Thánh muốn hãm hại y, một vị nắm giữ thời gian, một vị nắm giữ không gian.

Dưới sự liên thủ của Dương Mi và Thời Thần, tuy Thiên Cơ Lão Tổ đã sớm đào thoát, nhưng vẫn khó lòng thoát khỏi sự truy đuổi của ba vị Lão Tổ này.

Cuối cùng, y vẫn vẫn lạc trong tay ba vị Lão Tổ.

Và Dương Mi Lão Tổ cũng như nguyện mà có được cảm ngộ Phật Môn Đại Đạo, Âm Dương Lão Tổ thì có được cảm ngộ Nhân Quả Đại Đạo.

Còn về Thời Thần Lão Tổ, tuy y không đạt được gì, nhưng so với việc thành đạo mà nói, tất cả mọi thứ đều là hư vọng.

"Hai vị đạo hữu, ngày thành đạo đã cận kề rồi!" Dương Mi Lão Tổ thân hình đột nhiên biến đổi.

Từ hình dạng đạo bào trước đây, y biến thành một thân cà sa bảo y, ngay cả búi tóc nguyên bản trên đầu cũng biến thành kiểu đầu của Phật.

Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ với vẻ mặt đầy tin tưởng hướng về Tây Phương mà đi.

Trong Tu Di Sơn.

Ba tôn Thần Thánh đột nhiên xuất hiện, hiện ra thân hình.

"Lão sư!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân thấy Dương Mi Lão Tổ đến nhanh như vậy, lập tức kinh hỉ hô lớn một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc mừng rỡ.

"Lão sư!" Chuẩn Đề cũng theo đó khá kinh hỉ hô một tiếng.

Mạnh mẽ như bọn họ, cũng không thể nhận ra chút nào sự xuất hiện của ba tôn Thần Thánh trước mặt.

Điều này cũng là bình thường, một vị chưởng quản thời gian, một vị chưởng quản không gian, hợp lại chính là thời không.

Nếu như vậy mà hai người bọn họ vẫn có thể cảm tri được, thì e rằng có chút quá kém cỏi rồi.

"Vi sư lần này đến, chính là vì chuyện đã hứa với các ngươi trước đây." Dương Mi Lão Tổ mỉm cười nói như vậy.

“Được lão sư bận tâm, đệ tử cảm kích khôn cùng!” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người giả bộ vẻ mặt cảm kích đến rơi lệ.

Mà Dương Mi Lão Tổ cũng cố nhịn sự ghê tởm mà giả bộ vẻ mặt hài lòng, thật là một cảnh tượng thầy từ trò hiếu tốt đẹp!

Nhìn Thời Thần Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ bên cạnh đều lần lượt nhắm mắt không nói, toàn bộ giác quan của bản thân đều được bình ổn, sợ rằng sẽ cảm thấy ghê tởm.

Chẳng mấy chốc, ba vị sư đồ này mới kết thúc màn kịch, bắt đầu thảo luận chuyện chính.

“Những gì ta tu luyện, ngoài Không Gian Đại Đạo ra, còn có Phật Chi Đại Đạo.

Ta thấy trong Đại Hoành Nguyện mà hai người các ngươi đã lập trước đây, có nhiều điều liên quan đến Phật.

Các ngươi có nguyện ý lắng nghe Phật Môn Chi Đạo, phản bội Tiên Môn, biến Tây Phương Giáo thành Phật Môn, có thể đạt được Đại Khí Vận, có thể đạt được Đại Siêu Thoát không?” Dương Mi Lão Tổ nói ra lời lẽ hoa mỹ như vậy.

Nghe những lời đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người như si như dại, trong lòng chỉ cảm thấy Đại Đạo thật đáng mong chờ.

Nhưng ngay sau đó hai người chợt tỉnh táo lại, lập tức hỏi: “Đại Khí Vận đối với bọn con vô dụng, làm thế nào để siêu thoát?” “Nguyên Thủy của Tam Thanh, cũng giống như các ngươi, được sự chỉ điểm của huynh trưởng và Tam Đệ, giờ đây đã gần như thành đạo, chẳng bao lâu nữa có thể bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Chờ khi bọn ta nương nhờ Đại Khí Vận mà bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh, liền có thể khiến hai người các ngươi siêu thoát.” Dương Mi Lão Tổ mỉm cười nói như vậy.

Nếu không phải cần lợi dụng Tây Phương Giáo của đối phương để mượn vỏ bọc mà lên, cũng như những kẻ thù có thể xuất hiện bất cứ lúc nào phía sau, bọn họ đã chẳng phí công như vậy, đã sớm tự mình sáng lập Phật Môn rồi, đâu hơi sức mà quản sống chết của hai người bọn họ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nghe vậy, nhìn nhau một cái, lông mày nhíu chặt.

Cái này mẹ nó, dùng tính mạng hai người bọn họ để mạo hiểm, sau khi mạo hiểm xong, cho dù thành công rồi, cũng còn phải nhìn sắc mặt của Dương Mi Lão Tổ bọn họ mới có thể quyết định mình có thể thành đạo hay không?!

Còn về việc đối phương sau khi thành đạo có năng lực giúp đỡ bọn họ hay không, điểm này là không thể nghi ngờ.

Bằng không thì vì sao Nguyên Thủy có thể tái độ tu đạo?

Vì sao Hồng Vân dưới sự bầu bạn của Trấn Nguyên Tử có thể thành tựu Chân Chính Thánh Nhân Đại Đạo!?

Những người có hoàn cảnh giống bọn họ, phía sau đều có ít nhất một tồn tại Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Cũng có nghĩa là, Hỗn Nguyên Chi Cảnh có năng lực giúp đỡ những trường hợp như bọn họ, nhưng vấn đề là đối phương đến lúc đó có giúp hay không.

Dương Mi Lão Tổ nhìn biểu cảm do dự không quyết của hai người này, lập tức hiểu được nỗi lo trong lòng đối phương.

Nhưng y cũng không hề sốt ruột, mà nhắm mắt lại.

Trong tình huống này, mình càng sốt ruột, đối phương sẽ càng cảm thấy mình là đang lừa gạt bọn họ, bọn họ cũng sẽ càng không tin.

Nhưng nếu mình càng không vội, vậy thì đối phương sẽ càng tin tưởng, cũng càng có khả năng đồng ý.

Còn về cái gọi là sự tin tưởng sư đồ ư?

Đó chẳng phải là một trò cười sao?

Quả nhiên, sau khi thấy Dương Mi Lão Tổ không hề sốt ruột mà nhắm mắt dưỡng thần, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gật đầu nói: "Bọn con nguyện nghe lão sư sai khiến!" "Rất tốt!

Các ngươi đã đưa ra một lựa chọn rất chính xác.

Phải biết rằng kế hoạch này ta bất cứ lúc nào cũng có thể tìm người khác để làm, nhưng các ngươi lại sẽ đánh mất một cơ hội siêu thoát tốt đẹp như vậy.

Tuy nhiên, chúc mừng các ngươi, đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất." Dương Mi Lão Tổ mỉm cười gật đầu, giải thích một phen.

Tuy Tiếp Dẫn biết đối phương chẳng qua chỉ là một con chó mất chủ ẩn mình không dám ra ngoài, bằng không cũng sẽ không tìm đến hai người bọn họ, nhưng điều này không quan trọng.

Quan trọng là giữa bọn họ đã đạt được hiệp nghị.

"Sinh linh Tây Phương có tin giáo đều đã bị các ngươi kéo về phần lớn chưa?" Dương Mi Lão Tổ thấy hai người đồng ý xong, cũng không khách khí nữa, trực tiếp hỏi vấn đề quan trọng nhất.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gật đầu, thành thật nói: "Phần lớn bọn họ đều không nguyện ý tin Tây Phương Giáo của chúng con.

Ngoài việc giáo nghĩa ra, quan trọng hơn là huynh đệ chúng con là Thánh Nhân, tiền đồ hữu hạn." "Vậy cũng có nghĩa là, cho dù Tây Phương Giáo có thăng cấp thành Phật Môn, sự tín phụng cũng sẽ rất hữu hạn, dù sao thân phận của các ngươi đã hạn chế rồi..." Dương Mi

Lão Tổ nhíu mày, âm thầm tặc lưỡi.

Không thể không nói, Tây Phương Giáo tuy vẫn khá lớn, nhưng muốn có được Đại Khí Vận, vẫn còn xa mới đủ.

"Nếu đã như vậy, Nữ Oa có thể sáng tạo Nhân Tộc, bần đạo cũng có thể!" Âm Dương Lão Tổ nghiến răng, từ trong túi lấy ra một khối nhỏ Cửu Thiên Tức Nhưỡng, cùng với một ít Âm Dương Đàm Thủy.

Âm Dương Đàm Thủy thì không cần nói, đó là do bản khí của y hóa thành, bất cứ lúc nào cũng có thể thai nghén.

Còn khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng kia, cũng là do y ngày trước đạt được ở Côn Luân Sơn Mạch.

"Bảo bối tốt!

Chương 149

Đa tạ đạo hữu!" Dương Mi Lão Tổ thấy vậy đại hỉ, đúng là buồn ngủ thì có người dâng gối a.

Vốn dĩ cho rằng Khí Vận của Tây Phương Giáo đã đủ để thăng cấp, nhưng sau đó đến Tu Di Sơn mới phát hiện vẫn không đủ.

Hỏi đến vấn đề tín đồ, lại vẫn không đủ.

Mà giờ đây Âm Dương Lão Tổ biểu thị mình có thể sáng tạo Nhân Tộc, đó chính là một nguồn Tín Ngưỡng Chi Lực khổng lồ a.

Lực sinh sản phồn thịnh mạnh mẽ của Nhân Tộc, bọn họ đều có mắt cùng thấy.

Chỉ cần cho một khoảng thời gian phát triển, cộng thêm việc là do bọn họ sáng tạo ra, tự nhiên có thể dùng để gánh vác Khí Vận của Phật Môn.

Còn về việc Nhân Tộc được sáng tạo ra có mạnh mẽ như Nhân Tộc hoàn mỹ mà Nữ Oa đã sáng tạo hay không, điều đó không quan trọng.

Quan trọng là bọn họ có thể gánh vác Khí Vận của Phật Môn, vậy là đủ rồi.

Bởi vậy, Âm Dương Lão Tổ điểm vào hư không một cái, một luồng khí tức tạo hóa, sinh mệnh xuất hiện.

Một dòng Âm Dương Đàm Thủy cổ xưa tiến vào trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng, sau đó hóa thành sinh linh.

Từng luồng khí tức sinh mệnh truyền đến.

Cùng với sự sáng tạo của Âm Dương Lão Tổ, từng Nhân Tộc lông

mày rậm mắt to, môi dày nặng nề xuất hiện.

Lại vì nơi đây quá xa về phía Tây, thực vật khan hiếm, mặt trời độc địa, cho nên da của những Nhân Tộc này đều có màu đen sạm, hơn nữa tóc cũng bị cháy xém mà xoăn tự nhiên, khác xa so với Nhân Tộc hoàn mỹ.

Nhìn tạo vật của mình trước mặt, Âm Dương Lão Tổ nhìn khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng còn lại một nửa giữa không trung, dừng tay.

"Những Nhân Tộc này sao lại ngu xuẩn đến thế?

Sao lại khác xa so với Nhân Tộc phương Đông như vậy?" Âm Dương Lão Tổ đầu đầy nghi hoặc hỏi.

Chính y cũng có chút không hiểu, không biết vì sao lại dẫn đến sự xuất hiện của chuyện này.

Y nhìn những Nhân Tộc ngốc nghếch đứng tại chỗ không biết phải làm gì, có chút đau đầu mà nghĩ.

Và lúc này, một số Nhân Tộc đã bắt đầu vì đói bụng mà đi khắp nơi tìm đồ ăn, nhưng lại căn bản không biết nên ăn gì, ăn lung tung đến mức đau bụng quằn quại trên đất.

"Nhân Tộc như vậy thật sự có thể gánh vác Khí Vận của Phật Môn sao?!" Dương Mi Lão Tổ mặt đầy vạch đen gầm lên giận dữ.

Âm Dương Lão Tổ sờ sờ gáy, ngữ khí có chút không chắc chắn mà yếu ớt nói: "Chắc là có thể chứ...

Bọn họ chỉ là ngu ngốc một chút, yếu ớt một chút, xấu xí một chút mà thôi, đâu có nghĩa là không phải Nhân Tộc..." Nói đến cuối cùng, nếu không phải những người có mặt đều là Thần Thánh, e rằng đã không nghe thấy câu cuối cùng là đang nói gì nữa rồi.

Mẹ kiếp!

Những thứ xấu xí vô cùng, toàn thân đen sì không có đầu óc này thật sự là Nhân Tộc sao?!

Từng người đen sì nằm trên đất, ôm bụng quằn quại, không hề thấy một chút linh khí nào.

Nhân Tộc mà Nữ Oa năm xưa sáng tạo ra, đó là bẩm sinh đã biết, dáng vẻ của một Tiên Thiên Thần Thánh, sau đó một niệm nhập Kim Tiên, lại một niệm ngộ Đại Đạo tồn tại.

Cái loại linh khí tràn ngập thân thể không thể che giấu, đó là Nhân Tộc hoàn mỹ vô cùng chân chính.

Nhưng giờ đây xuất hiện trước mặt bọn họ, cái gọi là Nhân Tộc này, lại là từng kẻ đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc, từng kẻ ngốc nghếch si ngốc.

"Ai!

Bất kể thế nào, chung quy cũng là người thôi...

Tuy rằng kém xa, nhưng gánh vác Khí Vận chắc hẳn không thành vấn đề.

Nếu đã như vậy, vẫn là để bọn họ sống tiếp đi..." Âm Dương Lão Tổ thở dài một hơi.

Người do mình tạo ra, vậy thì tự mình giúp đỡ vậy.

Lập tức vung tay, những tiểu nhân da đen đang quằn quại trên đất kia cũng đều trở nên tốt hơn.

Y lại một lần nữa vung tay, ban cho những tiểu nhân da đen kia một chút thần trí.

Đó là sự điểm hóa, cũng chỉ có loại trí tuệ này thôi, chứ không phải Âm Dương Lão Tổ chỉ cho bọn họ chút trí tuệ này.

Hơn nữa, Âm Dương Lão Tổ vung tay, đưa những tiểu nhân da

đen kia đến một nơi an toàn.

"Những thứ này đã bị ném về phương Nam rồi, sống chết có số đi.

Nếu có thể sống sót, vậy thì sẽ gánh vác Khí Vận của Phật Môn vậy!" Âm Dương Lão Tổ thở dài một hơi, ngay sau đó nhắm mắt lại suy tư sâu xa.

Y muốn biết, rốt cuộc mình đã mắc sai lầm ở khâu nào, dẫn đến kết quả cuối cùng không mấy lý tưởng.

Mà mấy vị Thần Thánh xung quanh cũng không dám quấy rầy, đều tĩnh lặng chờ đợi.

Dù sao, liệu kế hoạch có thể hoàn thành hay không, Âm Dương Lão Tổ là mấu chốt.

Lại không biết qua bao lâu, đột nhiên, Âm Dương Lão Tổ ha ha cười lớn.

"Ta biết rồi!

Thiên Đạo không dung cho việc xuất hiện hai Nhân Tộc giống nhau!

Khí Vận của Nhân Tộc kia đều bị Nhân Tộc phương Đông chiếm cứ hết rồi.

Nhân Tộc mà ta lần này muốn sáng tạo, nhất định phải tránh xa tất cả đặc trưng của Nhân Tộc phương Đông, sáng tạo ra một Nhân Tộc không thuộc về Nhân Tộc phương Đông!

Như vậy, những Nhân Tộc này mới có thể có linh trí, mới có thể thành công!" Âm Dương Lão Tổ với vẻ mặt hân hoan nói.

Dương Mi Lão Tổ nghe vậy sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng liền gật đầu, biểu thị tán đồng.

Rất có khả năng là như vậy.

Nếu không thì hoàn toàn không thể giải thích được.

Thuyết Khí Vận không phải là lời nói suông.

Giống như Âm Dương Lão Tổ, nếu Phục Hy và Nữ Oa đều vẫn lạc, Thiên Hạ Âm Dương Chi Đạo đều bị y chiếm cứ, không nghi ngờ gì tu vi của y sẽ bạo tăng, bởi vì Khí Vận của Thiên Hạ Âm Dương Đại Đạo đều nằm trên người y.

Nhưng chính vì bị phân chia, giờ đây Phục Hy và Nữ Oa đều đã thành đạo, y mới lâm vào thảm cảnh như vậy, đến tận bây giờ vẫn chưa thành đạo.

Sau đó, Âm Dương Lão Tổ lại một lần nữa sáng lập Nhân Tộc.

Lần này, y hoàn toàn tránh khỏi tất cả đặc trưng của Nhân Tộc phương Đông.

Nhân Tộc hoàn mỹ mà Nữ Oa sáng tạo ra là tóc đen mắt đen, da vàng.

Còn Nhân Tộc mà Âm Dương Lão Tổ sáng tạo ra thì là tóc vàng mắt xanh da trắng, hoàn toàn khác biệt với Nhân Tộc phương Đông.

Ngoài điểm này ra, thân hình của Nhân Tộc phương Đông cũng không bằng Nhân Tộc phương Tây.

Đây cũng là do Âm Dương Lão Tổ cố ý làm vậy, để Nhân Tộc phương Tây trông cao lớn uy mãnh hơn.

Sau khi hoàn toàn tránh khỏi đặc trưng của Nhân Tộc phương Đông về mặt ngoại hình, Nhân Tộc phương Tây thành hình xong, linh trí cũng thành công đản sinh, không còn ngu xuẩn bất kham như những sinh linh thấp kém trước đây nữa.

Chỉ thấy từng Nhân Tộc tóc vàng mắt xanh quỳ sụp trên đất, hướng về Âm Dương Lão Tổ quỳ bái, trong miệng cao hô: “Phụ thần!

Phụ thần!" Phát âm của bọn họ cực kỳ kỳ quái, cũng hoàn toàn khác biệt với Nhân Tộc phương Đông.

Đó là bởi vì Âm Dương Lão Tổ đã thay đổi tất cả mọi thứ của bọn họ, cũng chỉ còn lại hình dáng con người là tương đồng mà thôi.

Ngoài ra, từ trong ra ngoài, gần như hoàn toàn không giống nhau.

Âm Dương Lão Tổ thấy vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười, gật đầu.

Tân sinh Nhân Tộc phương Tây này tốt hơn những thứ kia trước đây rất nhiều.

Ít nhất là đã có chút linh trí.

Tuy rằng bất luận là từ nền tảng, căn nguyên, hay tư chất, v.v., Nhân Tộc phương Đông đều áp đảo Nhân Tộc phương Tây này.

Nhưng mục đích ban đầu của Âm Dương Lão Tổ khi sáng tạo bọn họ cũng không phải là để bọn họ đi tranh giành danh xưng Nhân Tộc với Nhân Tộc phương Đông, mà là để bọn họ gánh vác Khí Vận của Phật Môn.

"Âm Dương đạo hữu, cử chỉ này đại thiện!

Giờ đây Phật Môn đã có hữu tình chúng sinh gia nhập, cộng thêm vô tình Phật Tổ như bọn ta, liền có thể đại công cáo thành rồi!

Ha ha ha ha..." Dương Mi Lão Tổ đã nóng lòng cười lớn điên cuồng.

Liên lụy đến mấy vị Thần Thánh khác cũng theo đó cười lớn.

Đột nhiên, những chủng Nhân Tộc da trắng kia cũng bắt đầu đói bụng, bắt đầu bốc đất trên mặt đất nhét vào miệng.

Nụ cười của mấy vị Thần Thánh lập tức cứng đờ, ghê tởm như thể đột nhiên ăn phải phân chuột.

“Hừ!” Âm Dương Lão Tổ lạnh lùng hừ một tiếng.

Những người da trắng kia vội vàng vứt bỏ đất trong tay, quỳ sụp trên đất, trong miệng lảm nhảm một đống tiếng chim nói: “Phụ thần bớt giận!

Bọn con đói quá, cần ăn đồ ăn!” Âm Dương Lão Tổ nghe vậy, sắc mặt mới tốt hơn rất nhiều.

Ngay sau đó ánh mắt lóe lên, bụng của những người Tây Phương kia lập tức no tròn.

Rồi sau đó, lại điểm ra một cái.

Một số kiến thức tương ứng cùng với pháp môn tu hành cũng đều xuất hiện trong lòng những chủng Nhân Tộc Tây Phương kia.

Âm Dương Lão Tổ đâu có thời gian rảnh rỗi để quản sự phát triển của bọn họ, trực tiếp dồn hết những gì nên cấp cho đối phương xong, liền không quản nữa, mặc cho bọn họ tự phát triển.

Những chủng Nhân Tộc da trắng kia cũng bị Âm Dương Lão Tổ ném về phía Tây Bắc, đương nhiên, đều là ở gần Tu Di Sơn không xa.

“Có những người này, sinh linh gánh vác Khí Vận của Phật Môn cũng không cần lo lắng nữa.

Tiếp theo, chính là một cửa khó khăn nhất phải vượt qua...” Dương Mi Lão Tổ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn trời, nói.

Có thể thành công hay không, chỉ còn tùy thuộc vào vị tồn tại kia.

Ngay sau đó, thân hình y xoay chuyển, một đạo kim quang lóe qua, biến thành hình dạng Phật Tổ trước đó.

Rồi sau đó, Âm Dương Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ cũng đều biến thành hình dạng Phật.

“Phật độ người hữu duyên.” Dương Mi Lão Tổ cao giọng hô một

tiếng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thân hình cũng đều biến thành hình dạng La Hán.

"Bái kiến lão sư." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại bái một cái.

"A Di Đà Phật, ta chính là Phật Tổ hiện tại, Thời Thần đạo hữu là Phật Tổ quá khứ thượng cổ, Âm Dương đạo hữu là Phật Tổ hậu thế tương lai.

Phật Môn nên có Tam Thế Phật." Dương Mi Lão Tổ cười nói.

Cùng với lời y nói dứt, bản thân y kim quang đại phóng, vô cùng uy nghiêm gia trì lên người, sau lưng một đạo kim quang chiếu rọi chư thiên, Phật quang rạng ngời.

Còn Thời Thần Lão Tổ thì ngồi trong quá khứ thượng cổ, chấp chưởng Phật Môn Thượng Cổ, tuy rằng không có cái gọi là Phật Môn Thượng Cổ, nhưng Tam Thế Phật đã được lập, không có cũng là có, có cũng là không có.

Âm Dương Lão Tổ nằm trong tương lai, dẫn dắt Phật Môn hậu thế, nhưng có cũng là không, không cũng là có.

Tuy danh nghĩa Phật Môn có Tam Thế Phật Tổ, nhưng thực tế từ đầu đến cuối trong vô tận tuế nguyệt, đều là Dương Mi Lão Tổ chấp chưởng Phật Môn.

Dưới Tam Thế Phật, chính là vô lượng La Hán.

Mỗi một tôn La Hán trong tay đều có một Chưởng Trung Phật Quốc, trong mỗi một Phật Quốc đều có vô cùng vô tận sinh linh tín ngưỡng.

Đó là cảnh giới của tương lai, còn Phật Môn hiện tại, ngoài Tam Thế Phật ra, thì chỉ có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà thôi.

Ngay sau đó, Dương Mi Lão Tổ ngồi trên đỉnh Tu Di Sơn, trong

miệng bắt đầu lẩm bẩm, vô tận Phật ngôn xuất khẩu, dẫn dụ vô cùng sinh linh.

Có Nhân Tộc da trắng phương Tây trước đây, cũng có những Nhân Tộc da đen thất bại kia, có cả đồ đệ và tín đồ của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngày trước, và cũng có rất nhiều sinh linh thuộc các chủng tộc khác.

Giờ khắc này, trên Tu Di Sơn đất dâng Kim Liên, trời hoa bay tán loạn.

Trong Tu Di Sơn, một cọng cỏ, một cái cây, một bông hoa, một hòn đá đều được điểm hóa, chìm vào trong Phật Môn.

Mà vào lúc này, Khí Vận trên người ba người cũng đang điên cuồng thăng tiến.

Thời Thần Lão Tổ, à không, Thượng Cổ Thời Gian Phật ở phía trái nhất nhắm mắt không nói.

Ở giữa là Hiện Tại Không Gian Phật miệng phun hoa sen.

Còn ở phía phải là Tương Lai Âm Dương Phật thuyết thiên hoa loạn trụy.

Một vị không giảng, một vị giảng Phật, một vị giảng Nhân Quả, tương phụ tương thành, hợp thành Tam Thế Phật.

Những sinh linh kia không ngừng quỳ bái dưới chân ba vị Phật Tổ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bên cạnh thấy vậy nhìn nhau một cái, đều thấy trong mắt đối phương sự kinh hỉ, sự chấn kinh đó.

Hóa ra nói là thật!

Hóa ra thật sự có thể thành công!

Mà đến lúc này, cũng không thấy vị kia trong Tử Tiêu Cung có phản ứng gì.

Trong Tử Tiêu Cung.

“Dương Mi, Thời Thần, Âm Dương đáng chết!!!” Hồng Quân Lão Tổ vô năng cuồng nộ, nhưng lại không thể làm gì.

Y căn bản không dám đặt chân vào Hồng Hoang, ngay cả vượt qua vô cùng thời không để giáng xuống một đòn cũng không dám.

Y biết, chỉ cần mình ra tay lần nữa, đó là thật sự sẽ bị Thiên Đình vây công!

Lời của Thiên Đế Đế Tuấn năm xưa, giờ đây vẫn còn văng vẳng bên tai, mãi mãi không tiêu tan.

Đây là cảnh cáo y, chỉ cần y dám nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang dù chỉ một chút, Đế Tuấn liền sẽ không chút do dự dẫn dắt chúng Hỗn Nguyên của Yêu Tộc, lên Tử Tiêu Cung đánh chết y.

Chương 150

Bởi vậy, dù biết rõ hai đồ đệ của mình bị cướp đi, cũng không dám ra tay ngăn cản.

Tuy y không hề bận tâm, nhưng đối phương lần này ra đi, lại có thêm mấy tôn đối thủ mạnh mẽ...

À không, là tử địch...

Ông!

Từng trận Phật quang phổ chiếu, vô cùng Phật quang bao trùm toàn bộ Tây Phương Hồng Hoang.

Ngày này, không biết bao nhiêu sinh linh bị Phật quang của họ mê hoặc, gia nhập vào trong Phật Môn, không biết bao nhiêu sinh linh cạo tóc xuất gia.

Dương Mi Lão Tổ thấy sự việc có thể thành công, lập tức truyền một đạo thần niệm cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người: "Thời cơ đã đến, có thể lập Vô Thượng Phật Môn!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nghe vậy hiểu ý, lập tức đứng dậy, quay người đối mặt với vô cùng sinh linh bị Phật Môn hấp dẫn.

"Kể từ hôm nay, Phật Môn được lập.

Các sinh linh, đều có thể thành Phật.

Cái gọi là Phật, tức là Giác ngộ.

Gồm ba điều: Tự Giác, Giác Tha, Giác Hạnh Viên Mãn.

Phàm phu không có đầy đủ cả ba điều này, La Hán chỉ có Tự Giác, Bồ Tát có Tự Giác, Giác Tha." "Ngày nay Phật Môn của ta có Tam Tôn Phật Tổ, chiếu rọi mọi tuế nguyệt cổ kim tương lai.

Phân biệt là: Phật Tổ của vô lượng tuế nguyệt quá khứ, Thời Thần Phật, Phật hiệu: Thượng Cổ A Di Đà Phật!" "Phật Tổ chấp chưởng mọi sự hiện tại, bao quát cổ kim tương lai, Dương Mi Phật, Phật hiệu: Hiện Thế Thích Ca Mâu Ni Phật!" "Phật Tổ chiếu rọi mọi thời không tương lai, Âm Dương Phật, Phật hiệu: Tương Lai Dược Sư Phật!" Lời của Tiếp Dẫn vừa dứt, Tây Phương Giáo lập tức hóa thành Phật Môn.

Tất cả tín chúng đều hóa thành người trong Phật Môn, từng sinh linh đều là những đại hòa thượng đầu trọc sáng bóng.

"Phật Môn có ba quả vị: người Tự Giác có thể đạt La Hán; người Tự Giác, Giác Tha có thể là Bồ Tát; người Tự Giác, Giác Tha, Giác Hạnh có thể đạt Vô Thượng Phật Quả.

Bởi vậy ai ai cũng có thể tu hành thành Phật, ai ai cũng có thể thành Phật Tổ, tất cả hữu duyên chúng sinh đều có thể nhập Phật Môn của ta!" Chuẩn Đề vẻ mặt thần thánh khom lưng nói, vô cùng thành kính đối với Dương Mi, Thời Thần, Âm Dương ba vị Lão Tổ.

"Như vậy, Phật Môn lập!" Cùng với ba tôn Phật Tổ cuối cùng mở miệng, trong vô lượng thời không, trong vô cùng Hồng Hoang, hình ảnh ba tôn Phật Tổ xuất hiện trong tất cả Phật Môn.

Thì ra, trong các thời không khác, ba tôn Phật vị vốn là Thượng Cổ Nhiên Đăng Phật, Hiện Tại Như Lai Phật, Tương Lai Di Lặc Phật, đều đã được thay thế bằng hình ảnh ba tôn Phật Tổ Dương Mi, Âm Dương, Thời Thần.

Trong khoảnh khắc, vô cùng Khí Vận bao phủ lên thân ba vị Thần Thánh.

Không biết bao nhiêu Công Đức giáng xuống, lại không biết bao nhiêu Khí Vận giáng xuống.

Dưới Thiên Đạo, Phật Môn ắt sẽ đại hưng.

Nay sáng tạo Phật Môn, lẽ ra phải thúc đẩy sự diễn biến của Thiên Đạo, bởi vậy Thiên Đạo giáng Công Đức.

Trong một thời gian, Tam Tôn Phật Tổ của Phật Môn liên tiếp đột phá cảnh giới, chỉ trong một ngày, xuất hiện ba tôn Phật Tổ Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Phật Môn đến đây, cũng đã có ba tôn Thần Thánh tọa trấn Phật Môn.

"Chúng sinh thiên địa, đều có thể nhập Phật Môn.

Các ngươi đã nhập Phật Môn, nên gọi là Tỳ Kheo, Tỳ Kheo Ni.

Sau khi Tự Giác có thể thụ La Hán quả vị." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật cúi đầu nói, trên mặt có vô cùng ý Đại Từ Bi.

Nhìn thì như đang thương xót chúng sinh thiên địa, nhưng thực tế lại đang truyền bá tín niệm của chính mình.

À không, là tín niệm của Phật Môn.

Ba tôn Thần Thánh này, cũng thành công xoay mình biến thành những gì được gọi là Phật Tổ, còn là Tổ của vạn Phật, hiệu là Phật Tổ.

Ba vị Phật Tổ nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kinh hỉ trong mắt đối phương.

Giờ đây bọn họ đều đã thành công bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh, cũng tức là đều đã thành đạo.

Tuy là mượn vỏ bọc mà lên, còn tự khoác thêm một lớp vỏ, nhưng đã là thành đạo, thì những thứ này tính là gì chứ.

"Đa tạ Phật Tổ từ bi chúng sinh!" Vô số sinh linh của thế giới Tây Phương điên cuồng cao giọng hô hoán, thành kính tụng tán danh hiệu

Phật Tổ.

Giờ phút này, bọn họ vẻ mặt sùng bái và thành kính, thành kính đến mức như sắp phát điên vậy.

"Phàm là tín đồ Phật Môn của ta, nên tụng danh hiệu A Di Đà Phật, lại có thể gọi là Vô Lượng Thọ Phật, Vô Lượng Quang Phật.

Điều này là để kỷ niệm những cống hiến mà Thượng Cổ A Di Đà Phật đã lập nên cho Phật Môn." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật lại một lần nữa mở miệng nói.

Cùng với lời y nói dứt, vô vàn chúng sinh đều lần lượt mở miệng nói: "A Di Đà Phật, lễ tán Vô Lượng Thọ Phật, Vô Lượng Quang Phật!" Cái gọi là A Di Đà Phật và Vô Lượng Thọ Phật cùng với Vô Lượng Quang Phật đều chỉ cùng một vị Phật, đó chính là Thời Thần Lão Tổ.

Dù sao Thời Thần Lão Tổ là vị duy nhất trong ba vị Phật Tổ không có được lợi ích thực tế nào.

Còn Dương Mi Lão Tổ thì không cần nói, nắm giữ đại quyền Phật Môn, chưởng quản mọi sự vụ của Phật Môn, là tồn tại có Khí Vận lớn nhất, hơn nữa y còn chưởng quản điểm quan trọng nhất của Phật Môn, Phật Chi Đại Đạo.

Mà Âm Dương Lão Tổ tuy không nắm giữ đại quyền Phật Môn, cũng giống như Thời Thần Lão Tổ là một chức vụ hư danh, nhưng y vẫn nắm giữ tồn tại cận kề Phật Chi Đại Đạo của Phật Môn, đó chính là Nhân Quả Đại Đạo.

Phật Môn lấy Phật Chi Đại Đạo làm căn cơ, và lấy Nhân Quả Đại Đạo làm nền tảng.

Hai Đại Đạo này hợp lại với nhau, liền thành tựu Vô Thượng Phật Môn ngày nay.

Cho nên thực tế, ngày sau thế lực của Âm Dương Lão Tổ trong Phật Môn sẽ không kém đi đâu, bởi vì y tu hành tham ngộ Nhân Quả Đại Đạo, gần như là cảm ngộ Phật Pháp cơ bản nhất trong Phật Môn.

Mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thân là hai vị Giáo Chủ Tây Phương Giáo trước đây, cũng vào giờ khắc này mà được thăng hoa.

Dưới sự xói mòn điên cuồng của Tín Ngưỡng Chi Lực của vô tận sinh linh Phật Môn, lại phá vỡ được cái gọi là Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện.

Tuy rằng điều này không phải là rửa sạch hoàn toàn, nhưng nó thực sự đã phá vỡ mọi sự cấm cố của Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện.

Sau khi phá vỡ những cấm cố này, cũng có thể đề thăng tu vi, không còn bị giới hạn bởi nó nữa.

Và dưới sự xói mòn của từng luồng Tín Ngưỡng Chi Lực điên cuồng này, quả vị Thánh Nhân vô cùng hư giả kia cũng bị cuốn trôi.

Hai người trừ việc vẫn còn nợ Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện của Thiên Đạo ra, thì đã rơi rụng cảnh giới rồi.

"Sư đệ!!!" Tiếp Dẫn cảm nhận được tu vi của mình lại rơi xuống đỉnh phong Đại La Kim Tiên, không những không kinh sợ mà còn mừng rỡ, vẻ mặt chấn kinh nói.

Giờ khắc này, trong lòng y cuồng hỉ, Tín Ngưỡng Chi Lực của Phật Môn lại có tác dụng như vậy!

Phật Môn tuy đã sử dụng thủ đoạn mê hoặc lòng người, khiến những sinh linh này đều bị mê hoặc, nhưng đồng thời cũng khiến bọn họ trở thành những người cực kỳ thành kính, có đầy Tín Ngưỡng Chi Lực.

Những sinh linh này tuy từng người đều bị ngu lộng, nhưng Tín

Ngưỡng Chi Lực mà họ cung cấp lại cực kỳ thành kính, nhiều hơn rất nhiều so với Tín Ngưỡng Chi Lực mà những sinh linh không bị ngu lộng mang lại, hơn nữa còn thuần khiết hơn.

"Sư huynh!!!" Chuẩn Đề cũng đầy mặt khóc lóc rơi lệ, đây là nước mắt của sự vui mừng.

Từ trong vô cùng tuế nguyệt, đây vẫn là lần đầu tiên y rơi lệ.

Một vị nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo trước đây, lại đương trước vô cùng vô tận sinh linh mà khóc lóc rơi lệ.

Mà cảnh tượng này, rơi vào trước mặt những sinh linh vô cùng thành kính kia, lại biến thành Chuẩn Đề rất hài lòng với Phật Môn, cảm động rơi lệ vì biểu hiện của bọn họ.

Trong một thời gian, vô số sinh linh Tây Phương càng thêm tôn kính ngưỡng vọng Chuẩn Đề.

Hai sư huynh đệ bọn họ vì giờ khắc này không biết đã chờ đợi bao nhiêu năm.

Giờ đây cuối cùng cũng thoát ly được sự ràng buộc của cái gọi là Thánh Nhân kia.

Tuy nói tu vi rơi xuống đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng chung quy vẫn còn cơ hội bước vào Vô Thượng Cảnh Giới.

Và lúc này, Dương Mi Lão Tổ cũng cười mở miệng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi đã Tự Giác, Giác Tha, có thể nhập Bồ Tát quả vị.

Nay đặc biệt ban cho Tiếp Dẫn làm Tiếp Dẫn Bồ Tát, mong ngươi có thể dẫn độ những sinh linh kia tín ngưỡng Phật Môn, nhập vào Phật Môn của ta.

Đặc biệt ban cho Chuẩn Đề làm Bồ Đề Bồ Tát, nên làm điển phạm

tu hành cho chúng sinh, làm điển phạm của Phật Môn, mong chúng sinh Phật Môn có thể giác ngộ Vô Thượng Bồ Đề, thành tựu Phật Quả.” Cùng với sự sắc phong của Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đều hóa thành dáng vẻ Bồ Tát, dưới chân liên đài bốn phía nổi lên, hiệu là Vô Thượng Bồ Tát.

“Kính tuân Phật từ bi của ta...” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vội vàng hành một lễ, cười nói.

Từ đó, Phật Môn ngoài ba tôn Phật Tổ ra, lại có thêm hai tôn Bồ Tát.

Cái gọi là Tam Giác này, thực tế cũng chỉ là để làm màu mà thôi.

Có phải Tam Giác hay không, chẳng phải chỉ là lời nói của bọn họ sao?

Giống như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Dương Mi nói là Nhị Giác, thì chính là Nhị Giác.

Là cũng không phải, không phải cũng là, chẳng qua chỉ là như vậy.

“Một hoa một thế giới, một lá một bồ đề.

Trong một hạt bụi sa trần liền có một phương thế giới, đây là Vô Lượng Hằng Sa Thế Giới.

Vô lượng Hằng Sa Thế Giới tổ thành lại với nhau, liền là một phương Tu Di Sơn.

Mà một phương Tu Di Sơn liền có một phương thế giới, đây là Tiểu Thế Giới.

Khi một ngàn thế giới như Tu Di Sơn xếp chồng lên nhau, liền là một Tiểu Thiên Thế Giới.

Một ngàn Tiểu Thiên Thế Giới tổ hợp lại với nhau, liền là một Trung Thiên Thế Giới.

Một ngàn Trung Thiên Thế Giới, thì cấu thành một Đại Thiên Thế Giới.

Mà ba ngàn Đại Thiên Thế Giới xếp chồng lên nhau liền là một phương Phật Sát, cũng được gọi là Phật Quốc, Phật Thế Giới.

Trong Phật Môn ắt sẽ có vô cùng Phật Tổ xuất hiện.

Mỗi một tôn Phật Tổ trong tay ắt sẽ có một Phật Quốc, giáo hóa chúng sinh một phương Phật Sát." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật cao giọng tụng tán.

Lợi dụng Không Gian Đại Đạo ngưng tụ thế giới, đây là thủ đoạn của Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Y giờ đây đã đạt đến Hỗn Nguyên Chi Cảnh, tự nhiên có thể tạo ra phương thế giới này.

Cùng với lời y nói dứt, trong tay chính y cùng với trong tay Thời Thần A Di Đà Phật bên cạnh, và trong tay Âm Dương Dược Sư Phật đều xuất hiện một phương Phật Quốc.

Cùng với Phật Quốc xuất hiện, ba tôn Phật Tổ lại ban vô cùng Công Đức vào trong đó.

Phương Phật Quốc này cũng hóa thành một phương Chí Bảo, tuy không thần dị như Thánh Nhân Thư của Hồng Vân Lão Tổ, nhưng cũng vượt xa một số Tiên Thiên Linh Bảo.

"Đây là Tây Phương Cực Lạc Thế Giới.

Người nhập thế giới này, có thể trong vô tận tội ác bảo toàn bản thân, không dính Nhân Quả, không dính thị phi, có thể tránh vô cùng tội ác.

Người nhập thế giới này, đều có thể tu thành Chính Quả, đều là người thiện bậc nhất, không có khổ đau.

Người phát thệ nguyện vãng sinh Tây Phương Cực Lạc, có thể nhập vào trong Cực Lạc Thế Giới." Thời Thần A Di Đà Phật mở miệng nói, miệng phun hoa sen, từng đạo kim quang hiện ra.

"Bọn con nguyện theo A Di Đà Phật, nhập vào Tây Phương Cực Lạc Thế Giới." Một số Nhân Tộc da đen bẩm sinh ngu muội, ham ăn lười làm, nghe được tiến vào trong đó có thể không có khổ đau tội ác, chỉ cần tận tình hưởng thụ, từng người quỳ sụp trên đất, hai tay chắp lại.

"A Di Đà Phật!" Thời Thần A Di Đà Phật vung tay, trong miệng cao tụng Phật danh của mình.

Những sinh linh nguyện ý tiến vào trong Tây Phương Cực Lạc Thế Giới cũng đều bị y thu vào trong Chưởng Trung Phật Quốc.

Nhìn thì như nằm trong lòng bàn tay, nhưng thực tế lại là một phương thế giới cực kỳ rộng lớn.

Trong phương Phật Sát này, đủ ba ngàn Đại Thiên Thế Giới tổ hợp mà thành.

Mỗi một phương Đại Thiên Thế Giới đều có thể sinh ra vô cùng vô tận Đại La Kim Tiên, mà trong một phương Phật Sát lại càng có cơ hội sinh ra tồn tại Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Đương nhiên, giới hạn trên cũng chỉ là Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Và lúc này, Âm Dương Lão Tổ cũng giang hai chưởng ra, lộ ra Chưởng Trung Phật Quốc, cười nói: "Đây là Đông Phương Lưu Ly Thế Giới.

Trong phương thế giới này không có sự phân nhiễu về đất đai, lấy lưu ly làm đất, ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Người nhập Lưu Ly Thế Giới, đều có thể thân như lưu ly, trong ngoài sáng tỏ, không có cấu uế, quang minh rộng lớn, Công Đức uy

nghi.

Người nhập Lưu Ly Thế Giới, có thể thông hiểu Hiển Mật Giáo, viên dung thế xuất thế pháp, uy thần lợi ích rất nhiều, có thể khiến hữu tình giải thoát mọi khổ đau thế gian, nhanh chóng chứng Vô Thượng Bồ Đề.

Người nhập Lưu Ly Thế Giới, đều có thể đạt được yếu pháp trí phúc tiêu tai, vương giả nhượng tai, chuyển họa thành phúc." Như vậy, Âm Dương Dược Sư Phật cũng được gọi là Đông Phương Lưu Ly Dược Sư Phật.

"Bọn con nguyện cùng Lưu Ly Dược Sư Phật đồng hành tới trong Lưu Ly Thế Giới!" Một chủng sinh linh Nhân Tộc da trắng đều quỳ sụp trên đất.

Đó là Nhân Tộc do Âm Dương Lão Tổ đích thân sáng tạo ra.

Sau khi bọn họ gia nhập Phật giáo, không còn xưng hô Âm Dương Lão Tổ là Phụ Thần nữa, mà chuyển sang xưng hô y là Lưu Ly Dược Sư Phật.

Đi theo Phụ Thần, đây là việc họ khắc cốt ghi tâm.

Bởi vậy bọn họ không chút do dự mà lựa chọn Lưu Ly Thế Giới.

Mà ngoài Lưu Ly Thế Giới ra, còn có rất rất nhiều sinh linh cùng lựa chọn tiến vào trong Lưu Ly Thế Giới, bởi vì bọn họ nghe nói sau khi tiến vào Lưu Ly Thế Giới có thể nhanh chóng chứng đắc Vô Thượng Bồ Đề.

Đây là điều mà mỗi tín đồ tín ngưỡng Phật Môn đều mong muốn nhất, cho nên số sinh linh gia nhập Lưu Ly Thế Giới nhiều hơn rất nhiều so với số tín đồ trước đó gia nhập Cực Lạc Thế Giới.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật cười gật đầu, đưa bọn họ đến trong Đông Phương Lưu Ly Thế Giới.

Nhìn thấy nhiều tín đồ như vậy lựa chọn gia nhập vào Phật Quốc của mình, y hiển nhiên rất vui mừng.

Sinh linh trong Phật Quốc càng nhiều, thực lực sinh linh càng mạnh, thì sẽ khiến phương Phật Quốc này càng mạnh.

Đây ngoài việc là một phương thế giới ra, lại càng là một phương Chí Bảo, là Chí Bảo thành đạo của những Phật Tổ như bọn họ.

Cuối cùng chính là Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật đưa Chưởng Trung Phật Quốc ra, mỉm cười nói: "Đây là Sa Bà Thế Giới.

Chúng sinh trong thế giới này an với Thập Ác, cam chịu mọi khổ não mà không chịu thoát ly, là nơi tam ác ngũ thú tạp hội.

Chúng sinh tật khổ, người nhập thế giới này, không như người nhập Tây Phương Cực Lạc Thế Giới có thể hưởng vô cùng cực lạc, cũng không như người nhập Đông Phương Lưu Ly Thế Giới có thể minh ngộ Bồ Đề." "Chúng sinh Sa Bà Thế Giới tội nghiệt sâu nặng, tất phải nhẫn chịu đủ loại phiền não khổ nạn.

Bởi vậy Sa Bà Thế Giới lại có thể dịch là Nhẫn Thổ, được gọi là Ngũ Trần Thế Gian, là mặt đối lập của Tịnh Thổ Cực Lạc Thế Giới, nơi đây dễ dàng sản sinh các loại tội nghiệt." "Bởi vậy, người nhập Sa Bà Thế Giới này, cuối cùng sẽ sinh ra tâm Đại Trí, Đại Dũng, Đại Từ Bi.

Đến lúc đó, Vô Thượng Bồ Đề tự chứng, Tự Giác, Giác Tha, Giác Hạnh, có thể nhập Phật Tôn." Cuối cùng, một số sinh linh do dự không quyết.

Cuối cùng, một số cực kỳ ít sinh linh lựa chọn tiến vào Sa Bà Thế Giới.

"Bọn con nguyện theo Thích Ca Mâu Ni Phật, tiến vào trong Sa Bà Thế Giới, tu hành ma luyện bản thân, sau đó chứng Vô Thượng Tam

Giác." Những sinh linh đó tuy ít, nhưng nghe nói có thể tự động chứng đắc Vô Thượng Bồ Đề, lại càng có thể Tam Giác nhập Phật Tôn, số sinh linh tiến vào trong đó cũng không phải ít.

Chương 151

Sau đó, ba phương Thần Quốc đều có vô số sinh linh tiến vào, nhưng vẫn còn không ít sinh linh quỳ sụp trong Tu Di Sơn.

"Các ngươi vẫn còn cơ hội lựa chọn.

Trong ba phương Thần Quốc, có thể nhập vào một phương trong đó." Dương Mi Lão Tổ trong khoảnh khắc liền hiểu rõ những suy nghĩ của các sinh linh kia.

Nhiều tín đồ cho rằng đi theo mình là tốt nhất, cho nên mới cứ chờ đợi.

Không lựa chọn tiến vào trong Lưu Ly Thế Giới của Âm Dương Lão Tổ, cũng không lựa chọn tiến vào trong Cực Lạc Thế Giới của Thời Thần Lão Tổ.

Mà là đang chờ đợi Sa Bà Thế Giới của chính mình.

Nhưng không ngờ rằng Sa Bà Thế Giới lại giống như phàm trần, cần phải nhẫn chịu đủ loại thống khổ, mới có thể chứng đắc Vô Thượng Phật Quả.

Bởi vậy, những sinh linh có tâm chứng đắc Tam Giác thành tựu Phật Tôn liền nhập vào trong Sa Bà Thế Giới.

Những sinh linh muốn chứng đắc Vô Thượng Bồ Đề, tức là Bồ Tát quả vị, liền tiến vào trong Lưu Ly Thế Giới.

Còn những sinh linh muốn tham hưởng lạc thú, không có tâm với các quả vị, liền tiến vào trong Cực Lạc Thế Giới.

Ba phương thế giới này tượng trưng cho ba quả vị của Phật Môn.

Người nhập Cực Lạc Thế Giới, có thể chứng đắc La Hán quả vị.

Sau khi chứng đắc, liền có thể nhảy ra khỏi Cực Lạc Thế Giới.

Người nhập Lưu Ly Thế Giới, có thể chứng đắc Vô Thượng Bồ Đề, bước vào Bồ Tát quả vị.

Sau khi chứng đắc, liền có thể nhảy ra khỏi Lưu Ly Thế Giới.

Người nhập Sa Bà Thế Giới, có thể chứng đắc Vô Thượng Tam Giác, bước vào Phật Quả.

Sau khi chứng đắc, liền có thể nhảy ra khỏi Sa Bà Thế Giới.

Sau khi nhảy ra khỏi Cực Lạc Thế Giới, lại có thể lựa chọn tiến vào Lưu Ly Thế Giới khổ tu.

Sau khi nhảy ra khỏi Lưu Ly Thế Giới, cũng có thể lựa chọn tiến vào Sa Bà Thế Giới khổ tu.

Mà sau khi nhảy ra khỏi Sa Bà Thế Giới, liền có thể thường niên bầu bạn hai bên Tam Thế Phật, theo Tam Thế Phật khổ tu.

Từng bước thăng tiến, mạch lạc rõ ràng.

Đương nhiên, cũng có thể trực tiếp tiến vào một phương thế giới khổ tu, một bước đến nơi.

Tuy rằng độ khó lớn không biết bao nhiêu, nhưng thực tế lại tiết kiệm được không biết bao nhiêu tuế nguyệt.

Người nhập Phật Quốc dễ, người xuất Phật Quốc khó.

"Bọn con nguyện nhập vào trong Lưu Ly Thế Giới!!!" Những sinh linh quỳ sụp trên đất, gần như toàn bộ đều lựa chọn tiến vào trong Lưu Ly Thế Giới.

Bọn họ có nhận thức về tư chất của bản thân, nhưng cũng không muốn bắt đầu từ ban đầu, càng không nghĩ đến việc chạy đi hưởng lạc.

Bởi vậy, sau khi nhận thức được sự gian nan của Sa Bà Thế Giới, đều lần lượt lựa chọn gia nhập vào trong Lưu Ly Thế Giới.

Mà Âm Dương Dược Sư Phật cũng vui mừng khi thấy điều này, vung tay, thu toàn bộ những sinh linh nguyện ý tiến vào trong thế giới của mình vào trong đó.

Vào giờ khắc này, trên Tu Di Sơn vô cùng vô tận sinh linh chỉ còn lại vỏn vẹn hơn mười vị.

Hơn mười vị tín đồ Phật Môn này quỳ sụp trên đất, không nói một lời.

Tam Thế Phật sau khi thấy vậy, nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn về phía hơn mười vị tín đồ này.

"Các ngươi vì sao không chọn Phật Quốc tu hành?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật mở miệng hỏi.

Từng trận Phạm Âm nhập tai, càng khiến cho mười mấy vị tín đồ kia trong lòng kính sợ không thôi.

"A Di Đà Phật, đệ tử không nguyện nhập vào trong Tam Phật Quốc.

Đệ tử chỉ nguyện thường niên phụng sự hai bên Phật Tổ." Một vị tín đồ trong đó mở miệng nói.

Những tín đồ khác cũng đều đồng thanh nói, tuy lời nói không giống nhau, nhưng ý nghĩa biểu đạt lại là một.

Tam Thế Phật lúc này mới gật đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia tán thưởng.

Mười bốn vị tín đồ Phật Môn này, chính là đệ tử tinh anh chân chính trong Phật Môn.

Những sinh linh vô lượng còn lại so với mười bốn vị tín đồ Phật

Môn này, đều là tồn tại ngu muội vô tri.

Bất kể là Cực Lạc Thế Giới hay Lưu Ly Thế Giới, hay Sa Bà Thế Giới, thì đó cũng chỉ là một phương Thần Quốc mà thôi.

Bên trong tuy có sự tôi luyện đặc biệt, có thể giúp sinh linh tu hành trong đó nhanh chóng hơn lĩnh ngộ Phật Pháp, chứng đắc quả vị.

Nhưng muốn thực sự nhanh nhất, làm sao có thể nhanh bằng việc thường niên bầu bạn hai bên ba vị Phật Tổ, lĩnh ngộ Đại Đạo của Phật Tổ chứ!

Bởi vậy, Tam Thế Phật đều khá hài lòng nhìn về phía những đệ tử này.

"Phật độ người hữu duyên.

Những chúng sinh kia là người hữu duyên, mười bốn vị các ngươi lại càng là hữu duyên trong số hữu duyên.

Bởi vậy ba vị Phật bọn ta, các ngươi có thể tự mình lựa chọn bái nhập môn hạ." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật mở miệng nói.

Cũng chính là tính toán thu bọn họ làm đệ tử.

"A Di Đà Phật, bọn con bái tạ Phật Tổ!!!" Mười bốn vị tín đồ kia vội vàng quỳ sụp trên đất, tham bái ba vị Phật Tổ.

Cuối cùng, có mười vị tín đồ lựa chọn bái nhập môn hạ của Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật.

Có hai vị tín đồ lựa chọn bái nhập môn hạ của Thời Thần A Di Đà Phật.

Lại có hai vị tín đồ lựa chọn bái nhập môn hạ của Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật.

Trong Hỗn Độn.

Tại Tử Tiêu Cung. "Phật môn... từ trong Tiên môn tách ra mà thành, mang đi hai tôn Thánh Nhân quả vị.

Hiện nay Thánh Nhân khó tìm, vân vân chúng sinh đều không nguyện thành tựu Thánh Nhân quả vị.

Tiên môn lục thánh ngày xưa, hiện nay chỉ còn lại một tôn Minh Hà Thánh Nhân là còn nằm trong tầm kiểm soát..." Hồng Quân lẩm bẩm một mình, sắc mặt âm tình bất định.

Năm xưa tại Tử Tiêu Cung, ông phân phong sáu tôn Thánh vị, lần lượt là Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hồng Vân, Côn Bằng, Minh Hà - sáu vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh này.

Còn có một đạo Hồng Mông Tử Khí là cấp cho Đông Vương Công, khiến chúng sinh đều vì truy cầu Thánh Nhân mà điên cuồng.

Nhưng hiện tại, Nguyên Thủy đã sớm thoát ly khỏi sự khống chế.

Côn Bằng tuy là kẻ đầu tiên thành Thánh, nhưng lại không có mắt chạy đi trêu chọc Thiên Đế, vừa thành Thánh không bao lâu liền bị ngài ấy xóa bỏ triệt để khỏi vô cùng tuế nguyệt thời không, thiên địa gian không còn chút ý niệm nào về Côn Bằng.

Sau đó chính là Hồng Vân lão tổ, hành tẩu trong Hồng Hoang, cư nhiên thật sự bị hắn đi ra được một con đường Thánh Nhân đại đạo.

Không thể không nói, đối với Hồng Vân, Hồng Quân lão tổ vẫn khá là phục khí.

Loại Tiên Thiên Thần Thai Thánh có thể khai sáng hệ thống mới này quả thực hiếm thấy, thoát ly chưởng khống thì cũng đành chịu thôi.

Nhưng hiện nay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đều dưới sự dẫn dắt của ba tôn lão hữu ngày xưa kia mà phản xuất Tiên môn, thành lập Phật môn, hiện nay càng là quý vi Phật môn Tam Phật Nhị Bồ Tát.

Trong nhất thời, lục thánh ngày xưa chỉ còn lại một vị Minh Hà lão tổ.

Tiên môn suy nhược đến mức gần như cực điểm, mất đi năm vị Thánh, khí vận của Tiên môn cũng chạm đáy chưa từng có. "Không thể như vậy, nếu cứ tiếp tục suy lạc, e rằng Hồng Hoang sẽ quên lãng luôn vị Tiên tổ là Ngô đây..." Hồng Quân lắc đầu, suy nghĩ xem có biện pháp gì giải quyết hay không.

Phải biết rằng nếu Tiên môn thật sự suy nhược, thì con đường tu hành của Hồng Quân cũng sẽ trở nên chậm chạp.

Nằm trong Hồng Hoang, có đôi khi không phải ngươi không muốn tranh là có thể không tranh.

Nếu không có đại khí vận gia thân, bất luận là tốc độ tu hành hay những sự việc gặp phải ngày thường đều sẽ tệ đi không ít.

Đế Tuấn sở dĩ có thể nhất kỵ tuyệt trần trong Hỗn Nguyên chi cảnh, nguyên nhân chủ yếu nhất không phải vì hắn là sinh linh đầu tiên tiến vào Hỗn Nguyên chi cảnh, mà là vì hắn mang trên lưng đại khí vận.

Dưới sự gia trì của khí vận cường đại, một đường tu luyện xuống, làm sao có thể không kéo ra khoảng cách với các sinh linh khác.

Một bước nhanh, bước bước nhanh. "Có thể làm như Phật môn, kiến lập từng cái quả vị...

Không không không, đã có Thánh Nhân..." "Ân...

Thánh Nhân có thể làm cảnh giới cao nhất.

Hơn nữa thứ đồ chơi này cũng đã nát đường cái rồi, thôi, có người dùng thì dùng, không ai dùng thì vứt bỏ..." "Được, vẫn phải làm giống như Phật môn, sáng tạo ra thế giới, dung nạp chúng sinh tín đồ, để Minh Hà lão tổ vì Ngô truyền đạo Hồng Hoang, hấp nạp tín đồ!

Phật môn có Phật Quốc, Tiên môn của Ngô cũng phải có Tiên Giới!" Ánh mắt Hồng Quân lão tổ càng lúc càng sáng, luôn cảm thấy Tiên Giới so với Phật Quốc phải lớn hơn rất nhiều, càng được chúng sinh yêu thích hơn.

Về phần đạo nhái thành quả của Phật môn, ông ta không có chút nào xấu hổ, Phật môn còn đặc biệt là từ trong Tiên môn của ông ta tách ra cơ mà!

Tuy rằng thực tế chỉ là mượn cái vỏ để lên sàn, nhưng nếu không có cái vỏ kia, ba tôn lão già kia làm sao có thể như nguyện tạo ra Phật môn, bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên chi cảnh!

Huống chi đối phương còn lôi kéo luôn hai vị Thánh của Tiên môn đi, đây chính là đại nhân quả thực sự.

Bất quá sớm tại lúc ông ta lừa gạt những thần thánh kia, liền đã cùng vô cùng sinh linh kết xuống đại nhân quả, đại cừu oán.

Đối phương đoạt khí vận của ông, cướp đệ tử của ông, ông hiện tại đạo nhái một phen thành quả trí tuệ của đối phương thì đã làm sao? "Chỉ là Phật Quốc nãi thị do lão già Dương Mi kia lợi dụng Không Gian Đại Đạo sáng tạo ra, Ngô lại phải làm sao để lộng ra Tiên Giới đây..." Hồng Quân lão tổ nhíu mày suy nghĩ.

Ông ta hoàn toàn không có thành tựu Không Gian Đại Đạo như vậy, căn bản không có cách nào tạo ra Chưởng Trung Phật Quốc, trừ phi chính ông thân tự khai thiên tích địa trong Hỗn Độn.

Không nói đến khai sáng thế giới đẳng cấp như Hồng Hoang, ít nhất cũng phải khai tịch ra một thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang mới được...

Hơn nữa quy cách còn không thể nhỏ, ít nhất cũng phải bàng đại vô cùng như Phật Quốc kia mới được... "Chuyện này..." Nhất thời,

Hồng Quân rơi vào do dự.

Muốn khai tịch một giới, biện pháp đơn giản nhất chính là chạy vào trong Hồng Hoang, dựa vào vô số thế giới của Hồng Hoang để khai tịch ra một giới mới, đây là chuyện rất đơn giản, cũng có thể xưng là khai tịch động thiên.

Trong Hồng Hoang vốn dĩ ẩn chứa vô cùng vô tận thế giới, trong một hạt cát cũng là một phương thế giới, trên cơ sở này muốn khai tịch một giới thì quá đơn giản, là một tồn tại Hỗn Nguyên chi cảnh đều có thể làm được, chẳng qua là lớn nhỏ thế nào thôi.

Nhưng muốn khai tịch thế giới trong Hỗn Độn thì lại quá khó khăn.

Trong Hỗn Độn tràn ngập ba ngàn đại đạo hỗn loạn không chịu nổi, đừng nói là khai tịch thế giới, chỉ riêng việc muốn chải vuốt lại những đại đạo phân tạp kia cũng là chuyện không thể làm được.

Cho nên, nhất thời Hồng Quân rơi vào sự rắc rối.

Tại Hỗn Độn khai tịch thiên địa, ông ta hiển nhiên không thể làm được.

Những đại đạo phồn tạp vô tự kia chính là ngọn núi cao mà ông không thể vượt qua, càng đừng nói đến bổ ra Hỗn Độn.

Mà ở trong Hồng Hoang, ông ta ngược lại có thể làm được, nhưng ông ta lại căn bản không dám bước vào Hồng Hoang nửa bước, cả ngày trốn chui trốn nhủi trong Hỗn Độn, nơm nớp lo sợ. *** Trong Vực Ngoại Ma Vực.

Đây nhìn như là một phương thế giới, thực tế cũng chỉ là do La Hầu năm xưa thân hóa trong Hồng Hoang mà thành, thực tế vẫn là được khai tịch trong Hồng Hoang, chẳng qua hiện nay nằm ở Hỗn Độn mà thôi. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." "Hồng Quân...

Ngươi cũng sẽ có ngày hôm nay a!

Tiên môn lục thánh đi mất năm, hiện nay chỉ còn lại một tôn Minh Hà, lại vẫn là đệ tử của Ngô!!!

Ha ha ha ha..." Vô Thượng Ma Tổ La Hầu cười lớn tứ ý.

Tiếng cười truyền khắp cả Ma Vực, khiến những Ma tộc kia từng kẻ đầu đau như búa bổ, không biết phải làm sao.

Có vài Ma tộc cấp thấp thậm chí quỳ rạp xuống đất, cầu xin Ma Tổ từ bi.

Trong Ma tộc, trừ Ma Tổ La Hầu ra, còn có Tứ Đại Ma Vương, Thập Tam Ma Tướng.

Tứ Đại Ma Vương là những tồn tại chỉ kém một bước liền có thể bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên chi cảnh, Thập Tam Ma Tướng cũng đều là tồn tại Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới.

Thế lực trong Ma Vực bàng bạc vô cùng, tuy rằng nói thế lực này đặt vào trong Hồng Hoang cũng chưa phải đỉnh cấp, nhưng so với Hồng Quân trong Hỗn Độn, khí vận của La Hầu hiển nhiên xương thịnh hơn không biết bao nhiêu.

Không thể không nói, lời nói năm xưa của La Hầu thật sự linh nghiệm: Tiên suy Ma thịnh, Tiên tiêu Ma trưởng.

Hiện nay Tiên môn điêu linh, Ma môn liền cường thịnh như thế. "Bất quá mặt sau của Ma Chi Đại Đạo còn có Phật Chi Đại Đạo và Thần Chi Đại Đạo tồn tại.

Hiện nay Thần Đạo Phật Môn cũng đều xương thịnh như thế, khi nào mới có thể luân đến Ma môn của Ngô chân chính xương thịnh lên đây!!!" La Hầu vọng hướng vô tận Hồng Hoang, trong mắt đầy vẻ tham dục.

Hắn muốn trở lại Hồng Hoang, hắn không nguyện lại giống như hiện nay, co rút trong Hỗn Độn.

La Hầu tâm niệm vừa động, dẫn dắt ma niệm đã chủng hạ trong tâm Minh Hà năm xưa.

Một luồng ma niệm câu động, đem Thánh Nhân quả vị trên người Minh Hà chuyển hóa, hóa thành ma niệm trùng thiên. *** Trong Hồng Hoang.

Tại vùng Huyết Hải.

Khí tức trên người Minh Hà lão tổ dũng động, vô tận khí tức Thánh Nhân thi nhau chuyển hóa thành một cỗ ma niệm trùng thiên.

Ma niệm vừa mới đản sinh liền hóa thành vô cùng cảm ngộ. "Ha ha ha ha!!!

Chương 152

Đây mới là đại đạo mà Ngô truy tầm!

Đây mới là lão sư của Ngô!!!" Minh Hà lão tổ cười lớn, từ trong vô cùng huyết hải tràn ngập ra từng đạo hắc khí.

Huyết hải vốn đỏ tươi vô cùng, nay cũng biến thành huyết hải u ám huyết hồng.

Đây là ma đạo của Ma Tổ La Hầu, ma đạo kết hợp với sát lục chi đạo, trên người Minh Hà lão tổ hai màu đen đỏ không ngừng đan xen quấn quýt.

Khí tức trên người điên cuồng leo thang, từ Thánh Nhân quả vị chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Tuy rằng chiến lực hạ xuống, nhưng thực chất cảnh giới đã chuyển hóa, vố này lời to. "Lễ bái lão sư!" Minh Hà lão tổ hướng về phía La Hầu do hắc khí ngưng kết giữa không trung, khẽ khom người bái một cái, lớn tiếng cười nói.

Một luồng ma niệm La Hầu gieo xuống năm xưa, tại hôm nay rốt cuộc khai hoa kết quả.

Tuy rằng khiến hắn đọa nhập ma đạo, nhưng lại thực sự thoát khỏi sự trói buộc của Tiên môn Thánh Nhân quả vị.

Từ nay về sau, Tiên môn lục thánh đều không còn tồn tại, Tiên môn suy lạc đến cùng cực.

Trong Tử Tiêu Cung. "Được!!

Rất tốt!!!

La Hầu!!!" Hồng Quân giận quá hóa cười, khuôn mặt vốn âm tình

bất định lúc này triệt để chuyển hóa thành một gương mặt phẫn nộ đến vặn vẹo.

Trong lòng ông ta đại hận, Tiên môn lục thánh do chính mình bố cục, hiện nay toàn bộ đều biến mất không thấy.

Tuy rằng vẫn còn một Thánh tồn tại, nhưng thực tế lại không có ai thuộc về Tiên môn, ông ta không thể hấp thụ được chút khí vận nào từ đối phương.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thánh vị không còn, đầu nhập vào Phật môn.

Nguyên Thủy chưa từng bước vào Thánh Nhân chi cảnh, sớm đã chuyển tu quay đầu rồi.

Côn Bằng tự tìm đường chết, tuy là kẻ đầu tiên thành Thánh nhưng lại chết sớm nhất.

Hồng Vân thì càng khỏi nói, tuy có Thánh Nhân chi vị nhưng nay đã đi ra con đường Thánh Nhân đại đạo, từ Thánh Nhân của Tiên môn thuở ban đầu hóa thành Thánh Nhân đại đạo, sớm đã thoát ly Tiên đạo trói buộc, thành tựu Thánh Nhân chi tôn chân chính.

Chỉ còn lại duy nhất một Thánh Nhân là Minh Hà, cư nhiên cũng tại lúc này bỏ Tiên môn, chuyển sang đầu nhập Ma môn.

Hồng Quân ném ánh mắt về phía Huyết Hải, nhìn thấy thân ảnh La Hầu.

Ông ta hận hận trừng mắt nhìn La Hầu và Minh Hà bên dưới, khóe mắt hiện lên vô cùng nộ hỏa.

Lục thánh dưới trướng Hồng Quân, trừ kẻ duy nhất ngã xuống là Côn Bằng ra, cư nhiên toàn đặc biệt là nằm vùng!

Lục thánh từng được phân phong trong Tử Tiêu Cung, đến nay toàn bộ đều chạy mất, không một ai đi theo ông ta.

Quan trọng là Côn Bằng kỳ thực cũng sẽ phản bội ông ta, chẳng qua là con cờ này chết sớm chút mà thôi...

Quả của ngày hôm nay, cũng toàn lại nhân của ngày xưa.

Nếu năm xưa Hồng Quân không phân phong cái gọi là Thánh Nhân, không muốn đoạn tuyệt đại đạo của vô cùng sinh linh Hồng Hoang, nếu năm xưa ông ta thật sự tận tâm tận lực giáo đạo thế nhân Hỗn Nguyên Đại Đạo, thì sáu đệ tử này tưởng tất cũng sẽ không phản bội ông ta.

Ít nhất sẽ không đến mức toàn bộ đều phản bội, tổng sẽ tốt hơn hiện nay.

Bất quá hiển nhiên, Hồng Quân sẽ không suy xét đến điểm này.

Trong mắt ông ta, vân vân chúng sinh vốn không nên bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, Hồng Hoang hiện nay cũng không nên là cái dạng này... "Trong minh minh vô cùng thời không, Ngô đều trở thành Đạo Tổ, hoành áp chư thiên, vì sao tại phương thời không này cư nhiên lại thất bại..." Hồng Quân phẫn nộ rống to, ông ta không cam lòng, ông ta không nguyện ý. "Không!

Ngô còn chưa bại!

Bọn họ là Hỗn Nguyên chi cảnh, Ngô cũng là Hỗn Nguyên chi cảnh!

Hỗn Nguyên giả tịnh không phải điểm cuối, mà là điểm khởi đầu, Ngô muốn đi trước bọn họ một bước bước vào cảnh giới cao hơn, hoành áp chư thiên, Ngô vẫn còn cơ hội!!!" Khóe miệng Hồng Quân nhếch lên một tia cười lạnh, ánh mắt càng thêm âm lãnh, tiên khí phiêu miểu trên người cũng biến thành tiên khí mang cảm giác âm lãnh ẩm ướt. "Ngô muốn trong Hồng Hoang này chỉ có Tiên đạo tồn tại!

Ngô muốn chư thiên thần thánh này đều phải ngã xuống!!!" Hồng

Quân ở trong đáy lòng tê tâm liệt phế nộ hống, đôi mắt đã đỏ ngầu, vằn vện tơ máu, hận không thể hủy diệt toàn bộ sinh linh trong thiên địa.

Nhưng đó tịnh không phải điều ông ta muốn, ông ta muốn không phải là hủy diệt Hồng Hoang, mà là phong tỏa tất cả cảnh giới cao cấp của Hồng Hoang, duy chỉ mình ông ta có thể đi tiếp, đây mới là điều ông ta muốn.

Trong ánh mắt tinh hồng vô cùng, nhìn về phía thế giới đâu đâu cũng tràn ngập huyết hồng sắc.

Nhưng ngay trong thế giới tràn ngập huyết hồng sắc này, đột nhiên một tà áo trắng từ chân trời xuất hiện.

Thân ảnh bạch y kia tuy rằng chỉ đưa lưng về phía ông ta, nhìn không rõ chân thiết, nhưng lại phảng phất như lăng giá trên thương sinh. "Đó là..." Đôi mắt đỏ ngầu của Hồng Quân biến mất, chuyển sang hiện lên vẻ tiên chi khinh linh, nháy mắt tỉnh táo lại, trong miệng lẩm bẩm tự nói.

Thân hình ông ta muốn đuổi theo, muốn nhìn một chút một hệ bạch y kia rốt cuộc là người phương nào.

Nhưng ông ta đuổi theo, bạch y kia tuy rằng bất động, lại mặc kệ ông ta thi triển thế nào, đều cách tôn bạch y kia một khoảng cách như lúc trước.

Nhìn như gang tấc, thực ra là vô cùng thời không. "Không!!!" Hồng Quân nhìn một luồng bạch y kia tiêu tán giữa thiên địa, chỉ cảm thấy chính mình dường như đã bỏ lỡ đại đạo, ông ta điên cuồng gào thét nhưng lại không thể tránh né. "Đó rốt cuộc là tồn tại gì?

Vì sao một tà bạch y đứng ở thân tiền, lại ánh chiếu chư thiên vô cùng tuế nguyệt?

Ngô lật khắp vô cùng thời không cũng không thể tìm được sự tồn tại của hắn, nhưng cũng lật khắp vô cùng thời không không thể tìm được nơi không có sự tồn tại của hắn!!!" Hồng Quân kinh hãi vạn phần nói.

Trước mặt ông ta là từng chỗ thời không trường hà, trong đó một giọt nước liền là một đạo thời không, một đóa bọt nước liền là một phiến thời không.

Ông ta ở trong đó không ngừng phiên hoa, không ngừng tra xét, nhưng lại không thể tìm thấy thứ mình muốn tìm. "Không thể lý giải...

Không thể ước đoán...

Không thể chạm đến...

Đó là Đại Đạo?!

Không!!

Đó so với Đại Đạo còn muốn chí cao hơn!!!

Đó rốt cuộc là tồn tại gì?

Vì sao lăng giá trên Đại Đạo?!

Trên người hắn vì sao có khí tức của Ba Ngàn Đại Đạo, còn có vô cùng vô tận Hậu Thiên Đại Đạo!!!" Hồng Quân trạng như điên cuồng, ôm đầu, cùng tận tu vi cả đời muốn tìm kiếm sự tồn tại của thân ảnh màu trắng kia.

Tuy nhiên vị thần thánh vốn luôn là người chiến thắng Hỗn Nguyên chi cảnh từ thời viễn cổ này, dù dùng hết thủ đoạn, hết thảy thần thông đạo pháp đều không thể tìm thấy thân ảnh tôn tồn tại kia.

Ông ta cúi người nhìn về phía vô tận Hồng Hoang, cảm nhận sự ấm áp của mặt trời, nhìn về phía Cửu U, những sinh linh chịu phạt đang gào thét.

Ông ta đột nhiên cười, cười đến nhẹ nhõm, cười đến tự tại.

Hồng Quân ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười, nói: "Trong Hồng Hoang quả nhiên có sự tồn tại của ngươi, cũng là vì có ngươi tồn tại, mới làm cho một phương thời không này không đi theo quỹ tích Hồng Hoang vốn có, đúng không..." Trong minh minh, tịnh không có bất kỳ tồn tại nào đáp lại ông ta.

Hồng Quân nhún vai, lại cười một chút, tiếp tục lầm bầm lầu bầu: "Ngươi có biết hay không, bởi vì sự tồn tại của ngươi dẫn đến việc Ngô hiện nay rất thống khổ a!" Trong lời nói tịnh không có bất kỳ sự bất mãn nào, tương phản thoạt nhìn dung mạo còn thập phần hòa thiện, giống như một lão đạo sĩ hòa ái dễ gần tu vi hữu thành. "Haizz~" Đột nhiên, Hồng Quân u u thở dài một tiếng, cuối cùng ung dung nói: "Như thế, Hồng Hoang mới càng thêm thú vị a, nếu thật sự vạn cổ vô địch, liệu có phải cũng quá mức vô thú hay không..." Thời đến ngày nay, Hồng Quân từ trong vô cùng đắc kiến thân ảnh Diệp Hiên, lúc này mới rốt cuộc buông xuống chấp niệm trong lòng.

Một luồng chấp niệm này tiêu tán, đại biểu cho việc ông ta rốt cuộc buông xuống, ma niệm ban đầu cũng triệt để tiêu tán.

Đến hôm nay mới coi như chân chính thoát khỏi ảnh hưởng của La Hầu.

Theo tâm niệm buông xuống, tu vi kia ngược lại càng thêm tăng lên.

Ông ta ở Hỗn Nguyên chi cảnh lại bước thêm một bước, dưới tình huống tu vi tinh tiến, chỉ đứng sau Đế Tuấn. "Phù~ Hiện nay, nên nhập vào trong Hồng Hoang, truyền Tiên đạo của ta, lệnh chúng sinh nhập Tiên đạo của ta, cường Tiên môn của ta, thịnh cực nhi suy, suy cực tất thịnh!" Hồng Quân khóe miệng nhếch lên một nụ cười, ông ta hiện nay có lòng tin có thể đào thoát từ trong tay đám Tiên Thiên Thần

Thai Thánh như Đế Tuấn.

Ông ta tự hỏi chỉ cần không phải bị đối phương vây đánh thì nhất định sẽ trốn thoát được.

Hơn nữa ông ta hành sự ẩn tế, cũng không phải muốn đại trương kỳ cổ đi làm cái gì trong Hồng Hoang.

Lấy tu vi hiện nay của ông ta, lại thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp che giấu thiên cơ, trộm tiềm nhập vào Hồng Hoang hẳn không phải chuyện lớn gì, chỉ cần không làm ra chuyện quá mức quá lửa dẫn đến chú ý là được.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân tế xuất Tạo Hóa Ngọc Điệp, đại đạo hiển hóa, vô cùng tiên khí phiêu miểu, đại đạo đạo vận hiển hóa mà ra.

Tiên Chi Đại Đạo từ sau lưng dâng lên, hoành áp Thiên Đạo.

Hồng Quân tuy rằng ở trong Hỗn Độn không thể đạp vào Hồng Hoang, nhưng cũng không đại biểu ông ta không làm gì cả.

Thiên Đạo tuy rằng do đại đạo phồn đa tạo thành, nhưng lại chỉ cấu thành quy tắc vận chuyển cơ bản nhất, tịnh không có linh trí thao khống.

Hiện nay dưới sự hợp đạo của Hồng Quân, lấy Tiên Chi Đại Đạo hoành áp Thiên Đạo, thao khống Thiên Đạo, tuy rằng đại thế không thể sửa, nhưng thêm nhiều tiểu thế trong đó thì vẫn có thể cải động được.

Hơn nữa ông ta có thể thao khống thiên cơ, đưa ra thiên cơ giả hoặc là ẩn tế thiên cơ không để người bên ngoài đoán được. *** Thế giới hiện thực.

Diệp Hiên đang ngồi trong một phương tinh vực, phẩm trà, xem báo.

Phong thổ nhân tình nơi này so với Đại Việt Quốc có sự khác biệt rất lớn.

Phàm nhân nơi này ăn cơm đều dùng tay bốc, đi vệ sinh chùi mông cũng là dùng tay, chẳng qua phân công minh xác, tay trái tay phải dùng riêng, cũng coi như là rất giảng văn minh.

Nhung Địch Quốc, hay còn được gọi là A Tam Quốc, là đại quốc được tính là rất mạnh ngoại trừ Ngũ Đại Quốc của Sáng Thế đại lục ra.

Không chỉ nhân khẩu đông đảo mà tinh vực chiếm lĩnh cũng rất nhiều.

Bọn họ cũng không hoàn toàn là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo mới giữ lại được tinh vực, mà là có một bộ phận tương đối là dựa vào thực lực bản thân để lấy xuống.

Sáng Thế đại lục có ba ngàn tinh vực bao quanh, trong đó hai ngàn sáu trăm tinh vực bị Ngũ Đại Quốc của Sáng Thế đại lục chia cắt, mà bốn trăm tinh vực còn lại, một mình Nhung Địch Quốc liền chiếm cứ tám mươi tinh vực, chừng một phần năm, là quốc gia mạnh nhất vũ trụ này ngoại trừ Ngũ Đại Quốc.

Quốc gia này cũng bị Đại Việt Quốc coi làm đá mài dao, thế nên mới vẫn luôn không chân chính chiếm lĩnh, mà là triển khai cùng họ từng trận từng trận giao phong quân sự.

Thực tế cũng đều chỉ là một ít ma sát nhỏ mà thôi, tuy rằng người Nhung Địch Quốc không nguyện ý, nhưng hình thế không bằng người, không làm đá mài dao thì liền trở thành lịch sử đi.

Từng có một lần trong lịch sử dằng dặc, Nhung Địch Quốc không nguyện ý tiếp tục sung đương đá mài dao, cử toàn quốc chi lực phản kháng "bạo hành" của Đại Việt Quốc, sau đó liền bị Đại Việt Quốc

nhẹ nhàng thoải mái tốn một tuần lễ một đường bình đẩy đánh đến thủ đô.

Sau đó, Nhung Địch Quốc liền triệt để quỳ xuống, thành thành thật thật làm đá mài dao cho Đại Việt Quốc.

Đến đây, Đại Việt Quốc cũng đem lãnh thổ ngày xưa chiếm lĩnh quy hoàn cho Nhung Địch Quốc.

Sau đó hai bên lại hòa hòa khí khí ở biên cảnh làm chút ma sát, chút tranh tranh giành giành.

Tuy rằng bao nhiêu năm nay tử thương vô số, nhưng cũng xác thực đem lại cho Đại Việt Quốc và Nhung Địch Quốc càng nhiều tồn tại có tu vi cao hơn.

Sinh tử bác đấu vĩnh viễn là phương thức đột phá cảnh giới nhanh nhất, so với khổ tu còn nhanh hơn nhiều lắm.

Chỉ là cái giá khi những Sáng Thế Thần cao giai chiến đấu quá lớn, nhân loại thừa thụ không nổi, cho nên mới không giống như đám Sáng Thế Thần tam tứ giai đánh sống đánh chết ở khu vực quy định.

Hiện nay, Diệp Hiên cũng đã rời khỏi khu vực quy định kia, chạy tới một tinh vực khác trong Nhung Địch Quốc, đây là tinh vực hòa bình, tịnh không bị chiến hỏa lan đến.

Nhưng cái hòa bình này cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Dịch Cơ Tinh Vực, Dịch Cơ Tinh Hệ Đoàn, Dịch Cơ Tinh Hệ, Dịch Cơ Tinh.

Dịch Cơ Tinh là một hành tinh cực kỳ to lớn, một tinh cầu còn to hơn một tiểu tinh hệ rất nhiều, cũng là tinh cầu phát đạt nhất Dịch Cơ Tinh Vực.

Diệp Hiên hiện nay đang ở trong tinh cầu này.

Theo thường lý mà nói, hắn hiện tại không dám xuất hiện ở nơi này, bởi vì trên tinh cầu này có Lục Giai Sáng Thế Thần tọa trấn.

Nơi này là chủ tinh cầu của Dịch Cơ Tinh Vực, hết thảy mọi thứ của cả tinh vực đều quy về khỏa tiểu tinh cầu này quản lý, tương đương với Việt Nam Hạ Tinh của An Lạc Tinh Vực.

Trừ việc là tinh cầu quan trọng nhất về mặt chính trị, còn có Lục Giai Sáng Thế Thần trấn thủ.

Nhưng Diệp Hiên trượng vào việc chính mình có Chu Nguyên Chương bảo hộ, đi tứ xứ lêu lổng, cũng không sợ tên Lục Giai Sáng Thế Thần này dám thật sự động thủ với mình. "Dĩ vãng nào dám tới mấy chỗ này a..." Diệp Hiên vẻ mặt thỏa mãn nói.

Hắn chuyên môn chạy một chuyến, không phải vì cái gọi là mỹ thực, cũng không phải vì phong cảnh, mà là thuần túy vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, đồng thời thu thập một ít tư liệu về Nhung Địch Quốc.

Những tư liệu này là thứ mà kho tư liệu quan phương của Đại Việt Quốc không có, nếu không hắn đã chẳng tự thân qua đây.

Hơn nữa Dịch Cơ Tinh Vực sở dĩ được gọi là Dịch Cơ Tinh Vực, quan trọng nhất chính là ở đây có một loại chất lỏng kỳ dị.

Loại chất lỏng này lúc đầu không ai biết là gì, cũng không biết có công dụng gì, nhưng theo thời đại phát triển, thẳng đến một ngày có người phát hiện ra diệu dụng của nó.

Đó chính là khuếch trương Thần Quốc!

Bởi vì có tác dụng làm cơ sở khuếch sung Thần Quốc, nên bị người đó gọi là Dịch Cơ.

Loại chất lỏng này từ khi bị phát hiện có diệu dụng đặc thù, các căn cứ sản sinh dịch ở ba ngàn tinh vực cũng như các nơi trên Sáng

Thế đại lục đều bị các quốc gia lao lao chưởng khống.

Mà Dịch Cơ Tinh Vực bởi vì thịnh sản Dịch Cơ, nên mỹ kỳ danh viết Dịch Cơ Tinh Vực.

Cách Dịch Cơ Tinh không xa có một căn cứ khai thác Dịch Cơ to lớn nhất, bởi vì trung tâm của cả Dịch Cơ Tinh Vực hách nhiên chính là một cái khoáng mạch khổng lồ bị hắc động hấp dẫn, lấp kín cả hắc động.

Đó là khoáng mạch Dịch Cơ, đủ cho tất cả mọi người trong Dịch Cơ Tinh Vực cùng nhau khai thác không biết bao nhiêu ức vạn năm, chỉ biết từ lúc phát hiện cho đến nay mỗi ngày đều liên tục khai thác, mà lượng khai thác ra không bằng một phần ức vạn trữ lượng bên trong.

Trữ lượng bàng đại vô cùng này cũng trở thành nơi mà thế giới các nước đều hâm mộ.

Năm đó trong trận chiến Đại Việt Quốc công đánh thủ đô Nhung Địch Quốc, có cơ hội lấy xuống tinh vực này, nhưng vì suy xét đủ loại nguyên nhân nên vẫn không lấy, bất quá cũng cố ý chạy tới đây tẩy kiếp một phen.

Chương 153

Mà mục tiêu cuối cùng của Diệp Hiên khi tới đây cũng là vì lượng Dịch Cơ bàng đại vô cùng kia. "Dịch Cơ Tinh Vực a, không thể trách tôi, muốn trách thì trách Hồng Hoang hiện nay vẫn là quá nhỏ quá nhỏ a..." Diệp Hiên khẽ lắc đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười kỳ dị.

Theo việc Diệp Hiên bước vào Tứ Giai Sáng Thế Thần, Hồng Hoang tuy cũng biến lớn vô số, nhưng sau khi tiến vào Tứ Giai thì không thể dựa vào việc ném Thần Nguyên vào để khuếch đại phạm vi Thần Quốc nữa.

Nếu không thì Dịch Cơ cũng sẽ không trở thành bánh bao thơm trong mắt mọi người, dù sao cứ lấy Thần Nguyên đập vào là xong chuyện.

Nhưng sự thật chính là như thế, sau khi đạt tới Tứ Giai, không phải chuyện lấy Thần Nguyên có thể khuếch đại Thần Quốc nữa, mà là cần sự tồn tại của Dịch Cơ.

Chính lúc Diệp Hiên đang suy nghĩ như vậy, xung quanh có một người hét lớn: "Ba Tang, mau đi đào khoáng thôi!" Người đó mặc đồng phục công tác, giống hệt bộ quần áo Diệp Hiên đang mặc.

Với cảnh giới Tứ Giai Sáng Thế Thần của Diệp Hiên, biến ảo thân phận một người để mê hoặc thì quá đơn giản.

Hắn trước tiên thám thính mấy ngày, sau đó nhân lúc một người về nhà liền đem giết chết, cướp đoạt ký ức trong não hải rồi biến ảo thành thân hình người đó.

May mắn là người này cũng là cẩu độc thân, tịnh không có vợ con, nếu không buổi tối Diệp Hiên có thể sẽ rất bận rộn.

Bất quá sau đó, Diệp Hiên thành thành thật thật đi làm mấy ngày, đem tất cả mọi thứ đều sờ thục tất.

Hôm nay, hắn cùng Mễ Tang - bạn thân của nguyên chủ - cùng hưởng thụ xong liền bị giục. "Tới đây, Mễ Tang!" Diệp Hiên khóe miệng lộ ra một tia tươi cười.

Trước mặt đám người đại đa số đều là Nhất Giai Sáng Thế Thần này, mạo danh thân phận quá đơn giản, mạo danh bấy nhiêu ngày không ai phát hiện hắn là hàng giả.

Rất nhanh, hai người liền đi tới công ty khai thác Dịch Cơ.

Khoáng mạch Dịch Cơ quá lớn, ngoại trừ căn cứ khai thác lớn nhất của quan phương, xung quanh còn bán một ít giấy phép ra ngoài, mà nơi Diệp Hiên đang ở chính là một trong những công ty có giấy phép đó.

Đãi ngộ của quan phương tốt nhất nhưng không phải ai cũng vào được, còn trong công ty đãi ngộ tuy kém một chút nhưng cũng có thể kiếm được thù lao phong hậu.

Công ty khai thác Dịch Cơ Lão Ca. "Tới rồi?

Còn không mau lên, trễ chút nữa Đội trưởng sẽ chửi người đấy!" Nhìn thấy Diệp Hiên và Mễ Tang rốt cuộc đã tới, Tổ trưởng tiểu tổ coi như thở phào nhẹ nhõm.

Một tổ mười người, bao gồm cả Tổ trưởng, lương Tổ trưởng tuy cao hơn chút nhưng cũng phải làm việc.

Mà trong một trăm người thì có một Đội trưởng, trong một ngàn người thì có một Chủ quản.

Đội trưởng phụ trách tuần tra tình huống các tổ, không cần làm việc, còn Chủ quản đến tuần tra cũng không cần, chỉ cần ngồi trong văn phòng quản lý tốt sự tình ngày thường là được. "Tới rồi tới rồi!"

Mễ Tang chào hỏi một chút rồi vội vàng kéo Diệp Hiên chạy chậm qua.

Hai người thông thạo vác cái cuốc do các Thần Quốc khoa kỹ nghiên cứu ra, cảm giác khoa học kỹ thuật mười phần, đi về phía khu vực được phân cho công ty bọn họ.

Có thông đạo không gian chuyên môn nên chỉ cần đi vào là được.

Diệp Hiên theo Mễ Tang đi vào, tới mục đích địa, sau đó liền bắt đầu đại hành động huy cuốc. "Tại sao mấy cái Thần Quốc khoa kỹ này không chế tạo người máy trí năng vào đào khoáng mà lại cần chúng ta?" Lúc đang đào khoáng, Diệp Hiên có chút hiếu kỳ hỏi Mễ Tang bên cạnh.

Mễ Tang vẻ mặt nghi hoặc nhìn Diệp Hiên, hỏi: "Tôi nhớ trước đây cậu chẳng phải đã hỏi qua rồi sao?" "A?

Quên quên..." Diệp Hiên có chút ngẩn ra, hóa ra không phải chỉ mình hắn thấy thế. "Được rồi!

Đương nhiên là vì bức xạ ở đây quá lớn, đám phàm phu tục tử kia căn bản không thể sống sót ở đây, ngay cả máy móc cũng thế, chỉ có đạt tới Nhất Giai Sáng Thế Thần mới có thể để kháng loại hủ thực này.

Bất quá tối đa liên tục công tác một năm thì phải nghỉ ngơi mấy năm, nếu không Sáng Thế Thần cũng chịu không nổi.

Mà giá bán mấy con robot Nhất Giai lại cao hơn lương của chúng ta, hơn nữa dù là robot Nhất Giai cũng vì vấn đề chất liệu mà tối đa ở đây một tháng là phải ra ngoài bảo dưỡng, bảo dưỡng lại tốn một mớ chi phí.

Cho nên mới tới lượt chúng ta qua đây kiếm Thần Nguyên, nếu không chuyện tốt này làm gì tới lượt chúng ta!" Mễ Tang vừa dùng

lực đào khoáng vừa cười lớn nói, hắn đào được càng nhiều quặng Dịch Cơ thì thù lao Thần Nguyên kiếm được càng nhiều.

Những Dịch Cơ này rất thú vị, ở trạng thái thường là chất rắn, chỉ khi tiến hành gia nhiệt mới hóa thành thể lỏng, mà chỉ có thể lỏng mới có thể để Thần Quốc hấp thu. "Hóa ra là thế!

Tôi đã bảo mà!" Diệp Hiên nghe vậy gật đầu, lúc này mới biết vì sao lại dùng người đi đào khoáng.

Tất nhiên người đông mắt tạp, tuy đối phương có đủ loại thủ đoạn giám sát thực thời, nhưng khó bảo toàn có người sẽ dùng thủ đoạn không ai biết để mưu cầu lợi ích bản thân.

Không bằng dùng người máy trí năng, đào được cái nào hay cái đó, không tham ô, lại còn có thể điên cuồng đào không ngừng nghỉ.

Hóa ra là có nhiều hạn chế, người máy không chịu được lâu, chi phí bảo dưỡng quá lớn nên mới dùng nhân công.

Điểm này xem ra cũng không khác biệt lắm so với khoáng mạch Thần Nguyên.

Cũng đúng, thứ càng thần dị thì lúc khai thác càng có khó khăn tương ứng, chỉ là điều kiện của khoáng mạch Dịch Cơ hà khắc hơn khoáng mạch Thần Nguyên một chút mà thôi.

Ngay sau đó, Diệp Hiên vừa đào khoáng vừa mưu tính xem rốt cuộc làm sao mới có thể tiếp cận nơi công ty trữ tồn dịch.

Hắn không biết kho trữ dịch ở đâu, người hắn mạo danh chỉ là một công nhân đào khoáng bình thường, không có tư cách biết.

Thứ hắn biết chỉ là mỗi tháng công ty sẽ có người lái xe mang Dịch Cơ bọn họ đào được vận chuyển đi.

Hắn không biết vận đi lúc nào, từ đâu và đi về đâu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cứ thế qua mấy ngày.

Rốt cuộc, Diệp Hiên thành công làm rõ thời gian, ba ngày sau sẽ có người của công ty tới lấy Dịch Cơ vận ra thị trường bán.

Tin tức này là do hắn dùng thần niệm len lén tham tra được từ một cao tầng công ty tìm đến Chủ quản nói chuyện.

Bất luận là cao tầng hay Chủ quản kia, thực lực đều dưới hắn.

Cao tầng kia tuy là Tứ Giai Sáng Thế Thần nhưng thực tế so với Diệp Hiên còn kém xa.

Ba ngày sau.

Ngày hôm nay, Diệp Hiên cố ý xin nghỉ một ngày, hắn ẩn nấp vào hư không, lẳng lặng chờ đợi người tới lấy Dịch Cơ. "Là hắn sao?" Cuối cùng, Diệp Hiên phát hiện một sinh linh Tứ Giai Sáng Thế Thần, cũng chính là vị cao tầng hôm trước.

Vị cao tầng kia đi vào công ty, không bao lâu sau liền đi ra.

Diệp Hiên lặng lẽ bám theo, vị cao tầng Tứ Giai Sáng Thế Thần kia hiển nhiên không hề phát giác sau lưng có người đang theo dõi mình. "Haizz, công ty lần nào cũng giao việc này cho tôi, cứ phải chạy qua chạy lại giữa hai nơi..." Đại Tang là người phụ trách vận chuyển lô Dịch Cơ này, cũng rất được cao tầng công ty tín nhiệm.

Công ty ngoài mặt là do hắn vận chuyển Dịch Cơ, thực tế phía sau còn có một người thực sự vận chuyển, tất cả là để mê hoặc đám công nhân đào khoáng, đề phòng có kẻ tâm hoài bất quỹ.

Tuy nói đều chỉ là Nhất Giai Sáng Thế Thần, nhưng thực tế cũng có khả năng bị người khác thao túng hoặc mua chuộc.

Thực tế các công ty này đều do một số Tứ Giai Sáng Thế Thần chủ đạo, Ngũ Giai Sáng Thế Thần căn bản không để mắt đến chút lợi

ích này, dù sao không phải tất cả Sáng Thế Thần đều muốn mở rộng Thần Quốc.

Thêm nữa muốn mở rộng Thần Quốc cần một lượng lớn Dịch Cơ, không phải như Thần Nguyên ném xuống một ít là có thể mọc thêm một mảng lãnh thổ.

Cho nên số Sáng Thế Thần có thể mở rộng nổi Thần Quốc rất ít, đại bộ phận Tứ Giai đều lấy Thần Nguyên đi đề cao tu vi, chỉ có dư dả tiền bạc mới suy xét chuyện mở rộng Thần Quốc.

Lần này, vẫn là Đại Tang ngoài mặt cầm Dịch Cơ rời đi, mà thực tế sau đó lại có một người chân chính đem Dịch Cơ đi, ngay sau khi hắn rời khỏi đây một tiếng đồng hồ.

Diệp Hiên vẫn luôn đi theo hắn, tịnh chưa vội động thủ, không hề sợ đối phương chạy tới đại bản doanh, nếu chạy tới đó thì càng tốt.

Đại Tang ra khỏi căn cứ khai thác liền bay ra ngoài tinh cầu, một đường rất nhanh rời khỏi Dịch Cơ Tinh Hệ, tới một nơi tên là Xa Xa Tinh Hệ.

Nơi này không có khoáng mạch Dịch Cơ, cách Dịch Cơ Tinh Hệ hàng chục tinh hệ.

Nhưng vẫn nằm trong Dịch Cơ Tinh Hệ Đoàn, trước mặt Tứ Giai Sáng Thế Thần cũng không phải khoảng cách không thể vượt qua, hơn nữa quan trọng nhất là Đại Tang trừ lúc đầu bay ra khỏi Dịch Cơ Tinh, sau đó đều trực tiếp ngồi thông đạo không gian của công ty du hành tinh tế để đi. "Cái đệch, còn phải bao lâu nữa?" Diệp Hiên theo đuôi, cứ thế đi qua mấy chục tinh hệ, lập tức có chút không kiên nhẫn.

Nếu không phải muốn chơi một vố lớn, hắn đã trực tiếp động thủ xử đẹp đối phương.

Nếu không phải hắn nắm giữ Không Gian Đại Đạo, sớm đã bị mất

dấu từ lúc đối phương bước vào cái thông đạo không gian đầu tiên, hoặc là bị phát hiện.

Đại Tang chuyển di qua thông đạo không gian, còn Diệp Hiên thì thông qua việc khóa định vị trí của Đại Tang mà tự mình khai sang thông đạo không gian bám theo.

Một đi một đuổi, cứ thế qua mấy chục tinh vực. "Sắp được rồi!" Đại Tang gật đầu, lẩm bẩm nói.

Ngay lúc Diệp Hiên tưởng rốt cuộc đã tới nơi, Đại Tang cư nhiên bắt đầu quay lại.

Hắn cũng không phải trực tiếp về Dịch Cơ Tinh, mà là chọn đi loanh quanh, nhảy lại từng tinh hệ một.

Tuy không phải đường lúc đi, nhưng hình như càng ngày càng gần Dịch Cơ Tinh.

Tích Tích Tinh Hệ. "Mẹ kiếp, thằng ranh này là hỏa mù, dám lừa ông đây đi nhiều đường như thế!" Diệp Hiên phá khẩu đại mạ, vội vàng hiện ra thân hình, một đạo quy tắc trói buộc phóng về phía Đại Tang.

Đại Tang không phòng bị, trực tiếp bị trói gô lại, nháy mắt bị trấn áp trên mặt đất.

Diệp Hiên thấy thế, phất tay lại là mấy chục đạo đại đạo trấn áp ập xuống.

Làm xong hết thảy, trong đôi mắt Diệp Hiên tràn ngập nộ hỏa, một bước bước ra, đi tới trước mặt Đại Tang đang bị trấn áp. "Bốp!" "Kêu mày đặc biệt đi đường vòng!" "Bốp!" "Kêu mày đặc biệt làm hỏa mù!" "Bốp!" "Kêu mày đặc biệt dám lừa ông đây!" "Bốp!

Bốp!

Bốp!" ... "Nói đi, đại bản doanh công ty bọn mày ở đâu." Diệp Hiên đặt mông ngồi xuống hư không bên cạnh Đại Tang, bình đạm vô cùng hỏi.

Hắn luôn luôn như vậy, chưa bao giờ tức giận, dù đối phương chọc hắn giận lắm thì hắn vẫn nói chuyện bình bình đạm đạm. "Chi chi...

Tang đạt...

ô ô..." Đại Tang ở bên cạnh đã bị đánh thành đầu heo, trong miệng chi chi ngô ngô, không biết đang nói cái gì.

Bởi vì cái tát của Diệp Hiên mang theo đại đạo đạo vận, hắn căn bản không thể khôi phục, dù vận chuyển thần lực cũng không làm được. "Hồi!" Diệp Hiên thấy thế, nhả ra một chữ, cái đầu heo của Đại Tang nháy mắt khôi phục.

Là hắn động dụng thời gian hồi tố, đưa trạng thái đầu heo trở về trước khi bị đánh. "Căn cứ công ty tôi cũng không biết ở đâu a!

Tôi chỉ là kẻ làm công thôi..." Đại Tang vừa khôi phục, sợ hãi lập tức nói, sợ lại bị đánh thành cái dạng kia.

Tuy không có tổn thất chân chính gì, nhưng đặc biệt đau là thật a. "Bốp!

Bốp! ...

Bốp bốp bốp!" Diệp Hiên tịnh không nói nhiều, tích lý ba lạp lại là một trận tát tai hầu hạ.

Lần này không phải hắn tự thân đánh nữa, mà là động dụng thần thông chi lực, mô phỏng từng cái tát văng ra.

Đau cũng là đau thật, hơn nữa là loại đau đớn thâm nhập cốt tủy, nhìn như chỉ là cái tát đơn giản, thực tế lại thắng hơn tuyệt đại đa số

cực hình thế gian. "Cho mày thêm một cơ hội." Giọng Diệp Hiên hàn lãnh như băng, khuôn mặt hắn rơi vào trong mắt Đại Tang phảng phất như ác quỷ từ địa ngục tới đòi mạng. "Tôi thật sự không biết..." Đại Tang nói còn chưa dứt.

Lần này, Diệp Hiên trực tiếp tự thân đấm một quyền vào mi tâm Đại Tang. "Uỳnh!" Một tiếng nổ lớn truyền đến.

Đại Tang muốn sờ sờ trán mình, lại phát hiện mình bị trấn áp, căn bản không thể động đậy, lập tức dùng lực muốn biết mình có sao không. "Phù~" Hắn thở phào nhẹ nhõm, hóa ra một kích vừa rồi chỉ là nhìn uy thế lớn mà thôi, thực tế căn bản không có sức mạnh gì, tức là chỉ dọa mình thôi... "Rắc!" Đột nhiên, trong mi tâm hắn truyền đến một tiếng rạn nứt. "Bá!" một tiếng, sắc mặt Đại Tang nháy mắt thương bạch vô cùng, hắn nghĩ tới một khả năng. "A, không!!!" Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, thần cách trong mi tâm cư nhiên nứt ra, bên trên xuất hiện từng đạo từng đạo vết nứt.

Mà theo thần cách xuất hiện vết nứt, Thần Quốc trong cơ thể Đại Tang cũng nháy mắt thiên băng địa liệt, bầu trời bắt đầu xuất hiện lỗ thủng, ác khí trong hư không không ngừng hóa thành mưa to trút xuống giữa thiên địa.

Từng giọt mưa đen kia chính là từng cái đầu nguồn hắc ám, mỗi khi rơi xuống đầu một sinh linh, chỉ cần chưa đạt tới tu vi Tam Giai đều sẽ nháy mắt tiêu thất ngã xuống.

Trên mặt đất cũng xuất hiện từng đạo vết nứt, đó là vực sâu thâm thúy u ám không biết sâu bao nhiêu.

Trong khe nứt vực sâu mạo ra không biết bao nhiêu u ám chi khí, còn khủng bố hơn cả mưa đen như trút nước trên bầu trời.

Sinh linh dính phải u ám chi khí này, dù là Tam Giai cũng phải ngã xuống, duy chỉ có Tứ Giai mới có thể sống sót trong đó. *** "Mày còn

không nói, tiếp theo chính là ngã xuống." Diệp Hiên cũng lười nói nhảm với hắn, trực tiếp trần trụi uy hiếp.

Một quyền vừa rồi đánh nứt cơ sở đại đạo, suýt chút nữa phá diệt thần cách của đối phương, tịnh không phải Diệp Hiên không thể làm, mà là hắn không muốn.

Nếu hủy diệt thần cách, cũng chính là triệt để hủy diệt Thần Quốc của người đó, coi như đời này phế rồi, rất ít người chịu được sự rớt đài này nên đa phần đều trực tiếp tự sát.

Như thế thì khác gì giết đối phương đâu, còn bàn gì đến việc bắt hắn nói ra căn cứ.

Nếu không phải đối phương là Tứ Giai Sáng Thế Thần, Diệp Hiên đã trực tiếp động dụng Sưu Hồn Đại Pháp.

Chương 154

Dưới tình huống đồng giai, dù thực lực hắn mạnh hơn không ít, cũng chung quy không thể dùng chiêu này, cưỡng ép sử dụng chỉ dẫn đến thần hồn đối phương vỡ nát, căn bản không lấy được thứ mình muốn.

Thế nên mới có màn hiện tại, nếu không hắn trực tiếp sưu hồn đánh giết là xong. "Tôi nói!

Tôi nói!" Đại Tang sợ đến ngữ vô luân thứ, vội vàng đem vị trí căn cứ báo cho Diệp Hiên.

Hóa ra nơi căn cứ tọa lạc nằm ngay tại tinh hệ bên cạnh Dịch Cơ Tinh Hệ, dựa vào rất gần.

Hơn nữa mỗi lần tống hàng đều là hai người, một người là hắn - là kẻ ngoài sáng, chạy loạn bốn phía làm mồi nhử; thực tế người tống hàng sẽ từ một nơi khác trực tiếp đi tới công ty.

Đây cũng là lý do vì sao hắn oán giận mỗi lần đều phải chạy điên cuồng giữa hai nơi, rõ ràng có thể đi thẳng, lại phải cố ý đi vòng một đống đường.

Nhưng nể tình Thần Nguyên, hắn vẫn tiếp tục làm. "Vũ Cơ Tinh Hệ sao..." Diệp Hiên lẩm bẩm tự nói, sau đó xách Đại Tang đi tới Vũ Cơ Tinh Hệ.

Tới Vũ Cơ Tinh Hệ, trên tinh cầu mà Đại Tang nói, Diệp Hiên nheo hai mắt lại.

Quả nhiên nơi này có một lượng lớn Dịch Cơ trữ bị.

Sau đó hắn lặng lẽ không một tiếng động đánh giết Đại Tang, lắc mình một cái biến thành Đại Tang, rồi đại dao đại bãi xuất hiện trên

tinh cầu, đi về phía công ty. *** "Đại Tang!

Làm đẹp lắm!

Lại một lần nữa thành công mang Dịch Cơ về!

Thế nào?

Sau lưng không có người theo dõi chứ?" Một tên đầu trọc không có lông mày cười lớn nói.

Đây là hình tượng hắn cố ý hiển lộ, cái thứ hình tượng này, Nhất Giai Sáng Thế Thần là đã có thể không ngừng biến ảo rồi. "Đương nhiên không có!" Diệp Hiên cười lắc đầu.

Đầu trọc rất hài lòng gật đầu, cười nói: "Phần thuộc về cậu, tôi đã bảo tài vụ chuyển khoản trước cho cậu rồi!" Hắn cười híp mắt nhìn Diệp Hiên, vốn tưởng Diệp Hiên sẽ phi thường cao hứng biểu thị cảm tạ hắn, kết quả lại không thấy những điều này trên mặt Diệp Hiên. "Ha ha, cảm ơn, cảm ơn các vị đang ngồi đây." Diệp Hiên đột nhiên nâng ly rượu trước mặt lên, bưng lên nhìn mười mấy vị Tứ Giai Sáng Thế Thần trước mặt.

Trong này trừ cực ít là cốt cán công ty, còn lại đều là người sở hữu cổ phần. "Đại Tang, cậu thật là khách khí nha!" Mọi người nghe vậy nhao nhao nâng ly cười nói.

Lần này là số Dịch Cơ bọn họ tích cóp suốt gần trăm năm khai thác, cô đặc hết lần này đến lần khác, chứa đầy hết tinh cầu này đến tinh cầu khác.

Số Dịch Cơ này là đơn đặt hàng của một vị khách lớn, đã làm ăn lâu dài, trăm năm giao hàng một lần.

Mà hiện nay lại sắp đến thời gian giao hàng, để tránh xuất hiện sự cố, những người hợp tác này cũng đều từ các nơi chạy tới.

Nụ cười của tên đầu trọc cứng lại.

Cảm ơn trong tưởng tượng không đến, ngược lại thấy Diệp Hiên phớt lờ mình, quay sang cảm ơn người khác.

Lập tức, một cỗ tình thố bất mãn xuất hiện.

Nhưng còn chưa đợi hắn phát tiết, liền thấy Diệp Hiên trực tiếp ném ly rượu trong tay xuống đất. "Choang!" Một tiếng vang lên, mọi người nhao nhao nhíu mày nhìn sang, muốn xem Diệp Hiên rốt cuộc muốn giở trò gì.

Chỉ thấy khóe miệng Diệp Hiên nhếch lên, sướng nhiên cười to nói: "Cảm ơn chư vị đã vì tôi chuẩn bị trăm năm Dịch Cơ này!" Nói xong, sắc mặt mọi người biến đổi, nhao nhao thi triển đại đạo bản thân, quát mắng: "Ngươi muốn làm gì?!" Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, nghe được lời này đều biết Diệp Hiên định làm gì. "Làm gì?

Đương nhiên là giết bọn mày, cướp Dịch Cơ a...

Ha ha ha ha!!!" Diệp Hiên điên cuồng cười to, sau lưng ba ngàn đại đạo phù hiện.

Một cái lại một cái đại đạo đạo vận hiển hóa, nháy mắt trấn áp tất cả mọi người tại trường. "Quá yếu, bọn mày thực sự là quá yếu..." Diệp Hiên chậm rãi lắc đầu.

Nhiều Tứ Giai Sáng Thế Thần như vậy, trong đó không thiếu Tứ Giai hậu kỳ, nhưng đều bị hắn nháy mắt trấn áp, chút hứng thú cũng không đề lên nổi. "Ngươi!!

Ngươi không phải Đại Tang!

Đại Tang không thể nào mạnh như vậy!

Ngươi rốt cuộc là ai?!" Có một người bị trấn áp trên mặt đất, mặt đầy kinh khủng nói.

Bọn họ vừa rồi còn điên cuồng cười to, đảo mắt liền lộ ra biểu tình vạn phần kinh hãi. "Ngươi không phải là muốn Dịch Cơ sao?

Cho ngươi hết!

Cho ngươi hết!

Tha cho ta một con đường sống!!!" Tên đầu trọc triệt để sụp đổ, sợ hãi đến mức tâm can run rẩy, hắn toàn thân run rẩy điên cuồng hét lớn.

Cái định mệnh gì thế này, ba ngàn đại đạo đều xuất hiện, ba ngàn đại đạo tập trung vào một thân!

Đây là việc người có thể làm sao?!

Đây là quái vật từ đâu chạy tới chỗ bọn họ vậy!!! "Quang Tang!

Giao Dịch Cơ ra chúng ta đều phải lỗ vốn chết a!!!" Lúc này, một bên cư nhiên còn có người hồ đồ như thế.

Đầu trọc điểu cũng không thèm điểu hắn, mà vẻ mặt đáng thương nhìn Diệp Hiên, cầu xin Diệp Hiên đại từ đại bi tha cho hắn một mạng.

Hắn dường như đã quên ngay trước đó một khắc, hắn còn cực độ bất mãn với Diệp Hiên. "Hồ đồ a, tiểu đầu trọc, giết bọn mày thì Dịch Cơ cũng đều là của tao a..." Diệp Hiên cười duỗi ngón trỏ tay phải ra, lắc lắc, khẽ nói. "Tôi có Thần Nguyên!

Tôi có rất nhiều rất nhiều Thần Nguyên!

Tôi cho ngài hết!" Lão đầu trọc nghe vậy mặt xám như tro, nhưng nháy mắt nghĩ đến còn biện pháp, lập tức nói. "Ồ?

Vậy sao?

Vậy thì..." Diệp Hiên nói được một nửa, đột nhiên sắc mặt biến đổi, nói: "Vậy thì toàn bộ đi chết đi!!!" "Uỳnh!!!" Theo lời hắn rơi

xuống, ba ngàn đại đạo tề phóng quang mang.

Sát Lục Chi Đạo trùng thiên nhi khởi, đem mười mấy người này toàn bộ nháy mắt đánh giết.

Hủy Diệt Đại Đạo ma diệt nhất thiết, đem dấu vết tồn tại của mười mấy người này hết thảy ma diệt hủy đi...

Từng cỗ từng cỗ đại đạo tranh nhau đua nở, giống như pháo hoa huyễn thải đoạt mục. *** "Suýt chút nữa quên mất phản diện chết vì nói nhiều..." Diệp Hiên ho khan một tiếng.

Sau khi đánh giết đám người này, phương hạ tinh hệ này không còn Tứ Giai Sáng Thế Thần tồn tại nữa.

Lập tức, hắn thân hóa vạn thiên, động dụng vô thượng thần thông, đem lượng Dịch Cơ bàng bạc vô cùng kia toàn bộ hấp thu vào trong Hỗn Độn thế giới.

Qua hồi lâu, Diệp Hiên rốt cuộc đem toàn bộ Dịch Cơ tích toàn trăm năm của công ty này mang đi. "Mau đi!" Diệp Hiên thi triển một đạo thần thông, trước tiên đem tất cả dấu vết bản thân lưu lại tiêu trừ, sau đó lại động dụng Vô Thượng Không Gian Đại Đạo trốn vào không gian loạn lưu.

Sau đó hành tẩu trong thời gian.

Làm xong hết thảy những việc này...

Ngay sau khi Diệp Hiên vừa đi, một đạo thân ảnh xuất hiện, đó là vị Lục Giai Sáng Thế Thần tồn tại.

Hắn nhìn một màn này, khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm tự nói: "Không phải ta không muốn ra tay a, thực sự là không dám ra tay a..." "Cường giả hằng cường, nhược giả hằng nhược...

Tên tiểu thỏ tể tử kia rốt cuộc là người nào, cư nhiên lúc Tứ Giai

liền có thể thân cụ Tam Thiên Bản Nguyên Đại Đạo chi lực, hơn nữa còn có một vị Thất Giai Sáng Thế Thần ở sau lưng bảo giá hộ hàng!" Người tới chính là Lục Giai Sáng Thế Thần của Dịch Cơ Tinh Vực.

Sớm tại lúc Diệp Hiên động dụng Tam Thiên Đại Đạo chi lực, hắn liền cảm tri được tất cả.

Chính lúc hắn cảm thấy hứng thú, không tra xét còn tốt, vừa tra xét lại phát hiện trong cơ thể đối phương có một đạo cấm chế do Thất Giai Sáng Thế Thần lưu lại, thời khắc bảo hộ đối phương.

Cái này khiến hắn bị chấn nhiếp, không dám vọng động, thẳng đến khi Diệp Hiên đi rồi hắn mới ra mặt.

Hắn nhìn về phía Diệp Hiên rời đi, đại đạo chi lực trên người hơi hơi động đậy. "Hóa ra là người của Tổ Tinh Đại Việt Quốc...

Vậy thì che chở hắn cũng chỉ có vài vị trong đó thôi..." *** Lại xuất hiện lần nữa, Diệp Hiên đã về tới Tổ Tinh.

Để phòng ngừa xuất hiện sự cố, lần này hắn trực tiếp về sào huyệt.

Tuy rằng hắn đã đem hết thảy ma diệt, nhưng vẫn còn sợ hãi, sợ thật sự chọc ra tôn Lục Giai Sáng Thế Thần kia báo thù, vì thế tại thời không giáp tầng lượn lờ hết lần này đến lần khác, lúc này mới chạy về Tổ Tinh.

Tuy rằng nói hắn có Chu Nguyên Chương bảo hộ, nhưng đó cũng là một tấm át chủ bài, là dùng để hắn to gan lớn mật hơn, chứ không thể dựa vào cái này đi khắp nơi tìm chết.

Nếu không hắn đã trực tiếp đánh vào căn cứ khai thác Dịch Cơ rồi, còn đi tới cái công ty quèn làm cái gì. "Phù~ Tổng xem như an toàn rồi, tôi thật không tin thứ đồ chơi kia dám đuổi tới nơi này!" Diệp Hiên thở dài một hơi, về tới biệt thự của mình tại Đại Chu Học Viện, lúc

này mới coi như có an toàn bảo đảm. "Ông!" Một đạo thân ảnh xuất hiện sau lưng Diệp Hiên, cười cười nói: "Sao thế?

Đây là ở bên ngoài gây chuyện chạy về trốn phiền toái a?" Diệp Hiên nghe thấy thanh âm, lập tức cũng cười, quay đầu lại, thấy quả nhiên là Viện trưởng Cơ Phát.

Hắn lập tức đứng dậy, sờ sờ cái gáy có chút ngượng ngùng nói: "Ha ha, bị Viện trưởng nhìn ra rồi..." "Ha ha!

Gây chút chuyện mà thôi, trốn về thì trốn về đi!

Tiểu thỏ tể tử làm cái gì rồi?

Có chuyện gì ta gánh cho cậu!" Cơ Phát đại thủ vung lên, sau đó đặt mông ngồi xuống đối diện Diệp Hiên nói.

Diệp Hiên gật đầu, cũng cười ngồi xuống, nói: "Em ở Nhung Địch Quốc, trong Dịch Cơ Tinh Vực tìm một công ty được phép khai thác Dịch Cơ nằm vùng một thời gian, sau đó thuận dây bắt dưa đem đám cao tầng công ty kia xử hết, cướp sạch trăm năm Dịch Cơ dự trữ của bọn họ..." Hắn nói những lời này cũng không cảm thấy có gì không đúng hay ngại ngùng.

Vốn dĩ là hai quốc gia, còn là loại thù địch, làm mấy chuyện này Diệp Hiên thấy tâm an lý đắc, thậm chí còn lược có đắc ý nói với Cơ Phát.

Cơ Phát nghe vậy gật đầu, trêu chọc nói: "Cậu cái tên tiểu thỏ tể tử này, còn thực sự có gan a, dám ở ngay dưới mí mắt Lục Giai Sáng Thế Thần chơi trò này!

Cậu không sợ lật xe bị người ta giết chết?

Bất quá không sao là tốt rồi, thật sự nếu dám làm gì cậu, xem lão phu không cày nát cái Dịch Cơ Tinh Vực của hắn ngàn tám trăm lần!" Trong mắt ông ta, đây chẳng qua cũng chỉ là một chuyện nhỏ đến

không thể nhỏ hơn, cướp thì cướp, giết thì giết, cá lớn nuốt cá bé mới là chủ điệu của thế giới này.

Đừng nói giết cướp là nước thù địch, cho dù là thế lực khác trong nước mình cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần không phải phát sinh trên Tổ Tinh, Cơ Phát đều cảm thấy không sao cả.

Thực sự có vấn đề là phương thức, tên nhóc này dám động thủ dưới mí mắt Lục Giai Sáng Thế Thần, thật coi người ta là tượng đất không thành?

Thật sự nếu động thủ, Diệp Hiên chết chắc. "Ha ha, cái này không phải trượng vào có vị lão tiền bối lưu lại một đạo cấm chế trong tay em sao, có thể cứu mạng, nếu không em cũng không dám đi a..." Diệp Hiên sờ sờ đầu, cười nói. "Ồ?

Lão tiền bối nào?" Cơ Phát nghe vậy hứng thú, một đạo cấm chế là có thể vô thị Lục Giai Sáng Thế Thần?

Cái này ít nhất cũng phải là Thất Giai Sáng Thế Thần đi?

Nếu không làm sao có thể chỉ một đạo cấm chế liền chấn nhiếp được Lục Giai Sáng Thế Thần! "Là Viện trưởng bản viện Đại Minh Học Viện..." Diệp Hiên không dám gọi thẳng tên, thế là dùng chức vị thay thế. "Hóa ra là vị tồn tại kia a!" Cơ Phát bừng tỉnh đại ngộ, sau đó cười cười, gật đầu.

Ông ta ngoài mặt tuy cười, nhưng thực tế trong lòng lại cảnh giác lên.

Diệp Hiên có thể bị Chu Nguyên Chương biết đến, chứng tỏ năm vị Viện trưởng bản viện của Ngũ Đại Học Viện cũng đều biết, mà năm vị kia biết cũng đại biểu cho việc chuyện của Diệp Hiên có khi thượng tầng đều biết hết rồi.

Đã có người bảo vệ Diệp Hiên, vậy khẳng định cũng sẽ có người

muốn hại Diệp Hiên...

Nếu là vị chí cao kia...

Cơ Phát không dám nghĩ nữa, lại nhìn về phía Diệp Hiên, ánh mắt hơi có chút lo âu.

Nếu Diệp Hiên chết yểu giữa đường, vậy những gì ông ta làm đều là đổ sông đổ bể.

Ông ta tuy không muốn điều này xảy ra, nhưng cũng vô năng vi lực, không thể ngăn cản.

Thế là, chỉ có thể hy vọng Chu Nguyên Chương có thể bảo toàn Diệp Hiên, cùng với vị tồn tại kia chớ có động tâm tư gì với hắn.

Diệp Hiên nhìn thấy ánh mắt lo âu của Cơ Phát, nháy mắt minh bạch cái gì, sau đó cười cười, hòa giải không khí nói: "Viện trưởng yên tâm là được, trong lòng em tự có chừng mực, hết thảy đều là mệnh, có thể đi tiếp hay không, em sẽ nỗ lực, nhưng đồng thời cũng phải xem vận mệnh quyết định a..." Nói ra buồn cười, Diệp Hiên chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, lại ngay cả vận mệnh của chính mình cũng không thể chưởng khống được.

Thực tế, cũng hoàn toàn không phải chân chính kiểm soát Vận Mệnh Đại Đạo, tối đa cũng chỉ xưng là chấp chưởng Vận Mệnh Đại Đạo thôi, cảm ngộ trong đó sâu sắc, thành tựu cao nhất, cho nên có thể nắm giữ một ít thần thông Vận Mệnh Đại Đạo. "Rất xin lỗi, điểm này ta cũng vô năng vi lực..." Thân là Lục Giai Sáng Thế Thần, Cơ Phát lần đầu tiên cảm thấy một tia vô lực khi đối mặt với chuyện của Diệp Hiên.

Đối phương chẳng qua chỉ là một tên Tứ Giai Sáng Thế Thần cỏn con, theo lý thuyết bất luận gây ra phiền toái gì, chỉ cần có thể sống sót xuất hiện trước mặt ông ta, ông ta cơ bản đều có thể giải quyết,

chỉ là lần này, ông ta cũng không có cách nào.

Không phải ông ta không muốn ra tay, mà là ông ta ra tay cũng tịnh không thể ảnh hưởng gì, không khéo thậm chí còn lôi cả chính mình vào. "Viện trưởng nói gì vậy, ngài trước kia giúp đỡ em đã rất nhiều rồi, đâu dám xa cầu gì nữa, ngài lại không nợ em, ngược lại là em nợ ngài và mấy vị Viện trưởng rất nhiều." Diệp Hiên cười lắc đầu nói.

Chương 155

"Cái này ta tuy không thể giúp cậu, nhưng có chuyện cậu phải nhớ kỹ trong lòng, đừng có đi trêu chọc thêm mấy tồn tại Lục Giai Sáng Thế Thần nữa, vạn nhất bất cẩn, vị tiền bối kia cũng không thể nào làm được việc thời thời khắc khắc bảo trụ cậu." Cơ Phát nói xong, đại thủ vung lên, một cảnh tượng xuất hiện trước mặt Diệp Hiên. "Đây là..." Diệp Hiên nhìn trong hình ảnh, từ đầu đến cuối chuyện mình cướp Dịch Cơ đều đang chiếu trong đó, thế là nhíu mày nghi hoặc hỏi. "Đây là bức họa do vị Lục Giai Sáng Thế Thần ở Dịch Cơ Tinh Vực cố ý lưu lại, hắn đang cáo giới ta quản cho tốt cậu, để cậu lần sau đừng đi nữa.

Chuyện này hắn có thể coi như chưa từng phát sinh, nhưng hy vọng không có lần sau..." Cơ Phát trịnh trọng cáo giới. "Em biết rồi!" Diệp Hiên cũng trịnh trọng kỳ sự gật đầu.

Hóa ra hết thảy những gì mình làm đều ở trong mắt người khác, chẳng qua vị Lục Giai Sáng Thế Thần kia nể mặt Chu Nguyên Chương sau lưng hắn nên không động thủ mà thôi... "Thôi, hy vọng cậu có thể đi tiếp!

Bao nhiêu năm rồi, hiếm khi thấy được một mầm mống tốt như vậy." Cơ Phát khá là tiếc nuối nói. "Ha ha, Viện trưởng ngài sao lại giống như đang trù ẻo em thế..." "Khụ khụ, lỗi của ta..." Sau khi tạm biệt cơ phát, Diệp Hiên cũng bắt đầu suy nghĩ sâu xa, tương lai của mình rốt cuộc sẽ như thế nào.

Nếu tồn tại cấp Tám kia thực sự cố ý muốn giết mình, cho dù hắn làm gì, e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Trước đây, hắn còn nghĩ mình chỉ cần trốn vào một nơi nào đó,

nương tựa một tồn tại cấp Tám khác thì sẽ ổn.

Nhưng giờ thì thấy, nếu đối phương nhất tâm muốn giết mình, e rằng đó chỉ là chuyện sớm muộn.

"Thôi được rồi, không nghĩ mấy chuyện này nữa, càng nghĩ càng đau đầu…" Diệp Hiên lắc lắc đầu, nhập gia tùy tục thôi.

Dù sao, nếu đối phương muốn biết thì cũng đã biết từ lâu.

Hơn nữa, Sáng Thế Đại Lục thực ra cũng không quá xa Tổ Tinh, có thể nói là nơi gần Sáng Thế Đại Lục nhất trong số rất nhiều tinh vực khác.

Bởi vì khoảng cách gần như vậy, lại thêm đối phương đã biết từ lâu nhưng vẫn chưa đến tìm mình, điều đó chứng tỏ họ không có ý đồ xấu với mình.

Nếu có, thì với tu vi hiện tại của hắn, có lẽ đã chết từ lâu rồi.

"Lâu rồi không về, ngày trước hiệu trưởng đã giúp mình không ít, giờ cũng coi như phát đạt rồi, ừm, cũng nên đền đáp một chút…" Diệp Hiên nghĩ đến ngôi trường cấp ba nhỏ bé mình từng theo học, nghĩ đến vị hiệu trưởng, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Lâm Thiên thị ban đầu chỉ là một huyện cấp thị nhỏ bé.

Tuy danh nghĩa là thị, nhưng thực tế chỉ là một huyện, chẳng qua cái tên nghe hay hơn một chút mà thôi.

Giống như một trực hạt thị, tuy danh nghĩa là thị, nhưng thực tế lại là một tỉnh.

Điều quan trọng không nằm ở quy mô địa bàn, mà ở ý nghĩa của nó.

Bởi vì một mảnh đất thì nó cũng chỉ là một mảnh đất mà thôi, điều thực sự mang lại ý nghĩa cho nó chính là con người trên mảnh đất đó

và những vùng đất khác.

Giống như Tổ Tinh bây giờ, tuy chỉ là một hành tinh nhỏ bé, có thể nhìn thấy khắp nơi trong ba ngàn tinh vực.

Tuy đúng là trong số các hành tinh thì nó lớn hơn một chút, nhưng điều đó thì sao?

Nếu thực sự chỉ dựa vào sự phấn đấu của con người trên hành tinh này, liệu nó có thể đứng đầu trong tám trăm tinh vực của Đại Việt Quốc?

Có thể độc nhất vô nhị về ý nghĩa chính trị sao?

Ý nghĩa thực sự của Tổ Tinh không phải là con người trên Tổ Tinh mạnh mẽ đến mức nào, mà là con người ở các khu vực khác đã ban tặng hành tinh này một ý nghĩa khác biệt, khiến nó trở nên độc nhất vô nhị.

Và ý nghĩa thực sự của hành tinh này cũng chẳng qua là nó có thêm một chút ý nghĩa đối với lịch sử phát triển của nhân loại mà thôi, thực tế không có gì đặc biệt hay khác thường.

Nhưng người Tổ Tinh thì ngược lại, ai nấy cũng tự cho mình là giỏi giang, mạnh mẽ.

Ai ai cũng tự hào mình là người Tổ Tinh, và vì thế mà coi thường người ở các hành tinh khác.

Cho đến kỳ Đại hội tinh vực lần trước, hiện thực đã giáng cho người Tổ Tinh một đòn chí mạng.

Đây cũng là lần duy nhất trong năm, bởi vì người Tổ Tinh chưa từng giành được chức vô địch một lần nào.

Ngoại trừ lần đó ra, không còn lần nào khác.

Đây cũng là lý do vì sao tất cả người Tổ Tinh đều coi Diệp Hiên là

anh hùng, là Thần.

Thậm chí, Lâm Thiên Nhất Trung đã nhận được rất nhiều tài nguyên nhờ Diệp Hiên, nay tài nguyên còn tăng vọt.

Có thể nói, hiện giờ Lâm Thiên Nhất Trung đang được chính phủ Tổ Tinh dốc sức xây dựng thành học phủ cấp ba số một Tổ Tinh.

Hiệu trưởng Chương Nguyên Vũ, một Sáng Thế Thần cấp Ba, thậm chí có chút ngại ngùng khi tiếp tục giữ chức hiệu trưởng, nhưng dưới yêu cầu của cấp trên, ông vẫn tiếp tục đảm nhiệm vị trí này.

Lâm Thiên Nhất Trung.

Chương Nguyên Vũ như thường lệ, đang ngồi trong văn phòng xem xét chất lượng học sinh khối 12 khóa này.

Nhìn chung, trình độ khóa này cao hơn khóa trước không ít, bởi vì có không ít học sinh khối 11 đã chuyển đến giữa chừng.

Tuy nhiên, xét về cá nhân, thì kém hơn khóa trước rất nhiều.

Đừng nói là xuất hiện một người có thể sánh ngang Diệp Hiên, ngay cả một người có thể sánh với Diêu Hải cũng không có.

Diêu Hải thực tế cũng rất mạnh.

Nếu khóa này không có Diệp Hiên, thì cậu ấy sẽ là học sinh mạnh nhất toàn tỉnh Giang Nam.

Điều này cũng cho thấy Lâm Thiên Nhất Trung không chỉ có những cá thể xuất sắc như Diệp Hiên, mà còn có thể bồi dưỡng ra những thiên chi kiêu tử như Diêu Hải.

"Học sinh khóa này không tệ, tuy không có người như Diệp Hiên hay Diêu Hải, nhưng nhìn chung thì vẫn rất tốt!" Chương Nguyên Vũ nhìn từng học sinh đang tiến hành trận chiến Thần quốc mô phỏng trên màn hình chiếu, gật đầu nói.

Đây là một lô thiết bị mới, do chính phủ tặng không, có thể mô phỏng trận chiến Thần quốc ảo như ở Đấu trường Không gian, hơn nữa còn mạnh hơn.

Không chỉ không gây tổn thương thực tế, mà còn có thể phân tích các số liệu đa chiều của học sinh, dùng để đối chiếu rõ ràng.

"Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Diêu Hải hồi cấp ba biểu hiện cũng không quá nổi bật.

Nói không chừng trong số những người này cũng có thể xuất hiện người như Diêu Hải…" Đang lúc Chương Nguyên Vũ lẩm bẩm một mình, đột nhiên một bóng người màu trắng không cần thông báo đã trực tiếp xông vào.

Người đến chính là Diệp Hiên.

"Ai?!" Diệp Hiên vừa xuất hiện, Chương Nguyên Vũ liền lập tức đứng dậy, chuẩn bị nghênh địch.

Đến khi nhìn thấy là Diệp Hiên, vẻ cảnh giác trên mặt ông mới giãn ra, cười cười nói: "Cái thằng nhóc thối nhà cậu, có ý định hù chết tôi à?" "Ha ha!

Đâu có, tôi là loại người đó sao!" Diệp Hiên cười ha hả, trực tiếp ngồi xuống ghế sofa nói.

Hắn nhìn thấy những hình chiếu trên không, tò mò khẽ ồ lên một tiếng, nói: "Đây là…" "Cái này à, là sản phẩm công nghệ cao hiện giờ đó.

Cụ thể gọi là gì tôi cũng không rõ, là do chính phủ trực tiếp phát cho trường, còn miễn phí lắp đặt, miễn phí bảo trì nữa.

Nó có thể phân tích rõ ràng tiềm lực, thực lực và nhiều thứ khác của mỗi học sinh, chậc chậc, đời tôi chưa từng thấy cái món đồ chơi này bao giờ." Chương Nguyên Vũ nghe xong, rót một ly trà đưa đến

trước mặt Diệp Hiên, cười giải thích.

"Thì ra là vậy…" Diệp Hiên gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu.

"Nói đến, tất cả những cái này đều phải cảm ơn cậu đó.

Tôi vẫn luôn muốn tìm cơ hội cảm ơn cậu, nhưng mãi không tìm được, nên cứ để dông dài vậy." Chương Nguyên Vũ nói đến đây, có chút chần chừ.

"Cậu nhóc này đúng là không làm tôi thất vọng.

Ngày trước tôi đã đánh giá cậu rất cao rồi, không ngờ cậu lại mạnh đến vậy, thậm chí còn giành được quán quân Đại hội tinh vực.

Mà những thứ này cùng với rất nhiều thứ khác, đều được gửi đến sau khi cậu giành chức vô địch.

Tinh trưởng thậm chí còn đích thân nói muốn biến Lâm Thiên Nhất Trung thành học phủ tốt nhất Tổ Tinh, ha ha…" "Ha ha, không dám không dám, Tinh trưởng mà…" Diệp Hiên nghe vậy chỉ cười cười, lẩm bẩm một câu.

Nói thật, đến giờ hắn vẫn chưa từng gặp Tinh trưởng.

Hệ thống hành chính và hệ thống học viện là hai hệ thống riêng biệt, rất ít khi giao thoa.

Tuy nói vậy, nhưng trên thực tế, về phương diện quyền lực, Tinh trưởng vẫn mạnh hơn Năm đại học viện một chút.

Tuy nhiên, trong việc quản lý học sinh và trường học, đương nhiên các viện trưởng của Năm đại học viện mạnh hơn.

Nhưng nếu tính theo công thức lượng quyền lực chứa đựng, không nghi ngờ gì, Tinh trưởng có quyền lực lớn hơn.

Ngay cả khi chức vụ của viện trưởng Năm đại học viện và Tinh trưởng Tổ Tinh đều ở cùng một cấp bậc, thì trên thực tế, quyền lực

mà Tinh trưởng nắm giữ vẫn cao hơn một chút.

"Đúng vậy, rất nhiều chuyện đều do lão nhân gia ông ấy quyết định.

Lần trước Lâm Thiên thăng thị, rồi lần này những thứ này đều là quyết định của lão nhân gia.

Nói thật, ngoài việc cậu là công thần số một ra, sự ủng hộ mạnh mẽ của lão nhân gia ông ấy cũng rất quan trọng…" Chương Nguyên Vũ nói với vẻ mặt vui vẻ, rõ ràng rất hài lòng với Tinh trưởng Tổ Tinh.

Tâm nguyện cả đời của ông chính là dẫn dắt Lâm Thiên Nhất Trung đạt đến đỉnh cao hơn nữa.

Và giờ đây, quả thực dưới sự dẫn dắt của ông, trường đã vươn tới đỉnh cao.

Tuy nói là nhờ Diệp Hiên thành công kéo theo, nhưng bản thân một ngôi trường muốn có thành tích tốt hơn thì phải không ngừng sản sinh nhân tài.

Giống như một số trường cấp ba không ngừng đào tạo ra những sinh viên vào các trường danh tiếng hàng đầu để nâng cao uy tín của mình, rồi đến mỗi năm đều có một vài người vào các trường đại học hàng đầu như Thanh Hoa, Bắc Đại.

Còn loại như Diệp Hiên thì thuộc cấp độ chưa tốt nghiệp một năm đã trở thành viện sĩ, vậy nên đương nhiên cấp trên ngoài việc khen thưởng lớn cho Diệp Hiên, còn sẽ dốc sức bồi dưỡng ngôi trường cũ của Diệp Hiên.

Lâm Thiên Nhất Trung chính là trong tình huống đó, được một mình Diệp Hiên nâng lên.

Nhưng ngày đó, cũng chính vì Chương Nguyên Vũ đã bất chấp

mọi ý kiến phản đối mà chọn Diệp Hiên kế thừa tư cách Thông Thiên Bảng duy nhất.

Tuy đã trải qua một vòng thử thách, nhưng cũng nhờ có Chương Nguyên Vũ mà hắn mới có thể làm được như vậy.

Bằng không, nếu Hoàng Khứ Tật không có được tư cách Thông Thiên Bảng, tuy hắn cũng không bị phế bỏ trực tiếp, nhưng chắc chắn sẽ không thể phát triển nhanh chóng như bây giờ.

Một khi tốc độ phát triển chậm lại, sẽ mất đi rất nhiều tài nguyên, chậm một bước là chậm từng bước.

Nếu Diệp Hiên hồi cấp ba không có được tư cách Thông Thiên Bảng, thì phải đợi đến năm nhất đại học mới dần lộ diện.

Và tài nguyên có được lúc đó không biết sẽ ít hơn bao nhiêu so với tài nguyên có được từ năm nhất cấp ba.

Hơn nữa, đại học thì đông người hơn, thứ hạng khó thăng hơn, tài nguyên có được cũng sẽ khó hơn.

Bản thân đã thiếu hụt một lượng lớn tài nguyên, lại muốn tranh giành ở một thế giới rộng lớn hơn, tình hình cũng sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Vì vậy, trên con đường đã đi, Diệp Hiên rất biết ơn Chương Nguyên Vũ ngày ấy đã trao tư cách Thông Thiên Bảng cho mình.

Nói đến giờ, Tần Cát, người từng tranh giành thứ hạng với mình ngày ấy, không biết giờ ra sao rồi, e rằng đã sớm chìm vào đám đông.

"À đúng rồi, sao lần này cậu đột nhiên nghĩ đến việc quay về vậy?" Chương Nguyên Vũ hớn hở kể một thôi một hồi về những thay đổi của Lâm Thiên Nhất Trung trong thời gian qua, rồi mới chợt nhớ ra thằng nhóc này xưa nay vô sự bất đăng tam bảo điện, sao lại đột nhiên muốn về.

“Ha ha, tôi còn tưởng Hiệu trưởng ngài sẽ không hỏi chứ!” Diệp Hiên trêu chọc một tiếng, sau đó vung tay phải, một trăm bình Thần Nguyên Lực xuất hiện giữa không trung.

Mỗi bình này đều là bình lớn, một bình lớn bằng một trăm bình Thần Nguyên Lực nhỏ, tức là, ở đây có đủ một triệu hạt Thần Nguyên ngưng tụ thành tinh hoa.

“Đây là Thần Nguyên tặng ngài, không nhiều lắm, xin ngài nhất định nhận lấy.” Đối với hắn mà nói, những Thần Nguyên này thực sự không đáng kể, tùy tiện vung tay cũng không chỉ có ngần này.

Hắn hiện giờ là đứng đầu tổng bảng, mỗi tuần đều có hàng trăm triệu Thần Nguyên.

Một triệu Thần Nguyên này thực sự không đáng gì.

Nếu không phải lo lắng quá nhiều Chương Nguyên Vũ sẽ không nhận, hắn thậm chí còn sẽ tặng nhiều hơn một chút, nhưng vấn đề là đối phương có nhận hay không lại là chuyện khác.

“Đây là ý gì…” Chương Nguyên Vũ cau mày, sắc mặt lập tức đại biến.

Từ ban đầu vui mừng khôn xiết, kéo Diệp Hiên nói không ngừng nghỉ, ông biến thành cau mày chặt, sắc mặt âm trầm.

“Ngày trước ngài đã trao tư cách Thông Thiên Bảng cho tôi, mới có được Diệp Hiên của ngày hôm nay.

Ném đào trả lý, tôi tặng ngài chút đồ này coi như báo đáp.” Diệp Hiên khẽ cười một tiếng, nói với vẻ mặt tươi cười.

“Cậu gọi chỗ này là ‘một chút đồ’ sao?” Chương Nguyên Vũ nói với vẻ mặt kỳ lạ, sau đó cười một tiếng, nói: “Tâm ý của cậu tôi đã nhận, muốn đến thăm tôi thì tùy tiện mang theo chút đồ vặt là được rồi.

Nhưng món quà lớn thế này, tôi không dám nhận.

Còn về tư cách Thông Thiên Bảng mà cậu nói, đó chẳng qua là vì cậu đã thắng trong trận đấu đó thôi.

Nếu cậu thua, tư cách cũng sẽ trao cho người khác." "Vì vậy, thực tế, cậu có thể đi đến bước đường hôm nay, đều là nhờ vào nỗ lực của chính cậu, không liên quan quá nhiều đến tôi." Chương Nguyên Vũ có lẽ cũng biết sắc mặt mình trước đó quá khó coi, nên cũng cười một tiếng, uyển chuyển từ chối.

"Hiệu trưởng, ngài đã ở cấp độ Sáng Thế Thần cấp Ba rất nhiều năm rồi đúng không?

Chẳng lẽ ngài thực sự không muốn trở nên mạnh hơn sao?" Diệp Hiên thấy đối phương quả nhiên là thái độ này, bèn tung ra con át chủ bài của mình nói.

Không ai có thể ngăn cản được sự mê hoặc của việc chứng đạo.

Quả nhiên, khi Diệp Hiên đưa chuyện này ra, ánh mắt Chương Nguyên Vũ rõ ràng đã thay đổi, trở nên có chút nóng rực, nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt ông lại trở nên trong trẻo.

Chương Nguyên Vũ tự giễu cười một tiếng, lắc đầu: "Không phải tôi không muốn mạnh hơn, mà là tôi biết tiềm lực của mình, đến cuối cùng cũng không thể tiến lên được nữa." "Ồ?

Nhưng Hiệu trưởng ngài từng nói với chúng tôi rằng, chưa đến giây phút cuối cùng thì không được bỏ cuộc, vì biết đâu sẽ có kỳ tích xảy ra, đúng không?

Nếu không như vậy, thì rất nhiều người đạt đến một cảnh giới nhất định sẽ không thể tiến lên nữa, cuộc đời chẳng phải rất khô khan sao?

Nếu họ đều không có một chút hy vọng nào, chẳng phải rất dễ lạc

lối trên con đường truy cầu đạo pháp sao?" Diệp Hiên ngược lại lấy lời Chương Nguyên Vũ từng nói để chất vấn.

Chương Nguyên Vũ hiển nhiên rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lại cười lớn: "Diệp Hiên à, cậu có tấm lòng đó, tôi rất vui.

Nhưng những lời đó xưa nay đều là đứng nói thì dễ, chẳng qua là dùng để cổ vũ những ánh dương mới mọc như các cậu thôi, chứ không phải tôi, một kẻ đã già như mặt trời lặn rồi…" "Thôi được rồi, nếu Hiệu trưởng ngài kiên trì như vậy…" Diệp Hiên bất lực nhún vai.

Ngay khi Chương Nguyên Vũ tưởng rằng Diệp Hiên đã từ bỏ, ông cười gật đầu, vừa định nói gì đó.

"Vậy thì tôi đành mạo phạm thôi…" Chớp mắt, thần lực trên người Diệp Hiên hiện ra, một triệu Thần Nguyên kia lập tức dũng mãnh lao vào giữa trán Chương Nguyên Vũ.

"Cậu… cậu đang làm gì?!

Sao còn không dừng lại?" Chương Nguyên Vũ thấy vậy muốn ngăn cản, nhưng một Sáng Thế Thần cấp Ba làm sao có thể gây sóng gió trong tay Diệp Hiên được chứ.

"Xin lỗi nhé!" Theo lời Diệp Hiên dứt lời.

Chương 156

Ầm!!!

Một triệu Thần Nguyên lập tức như dòng lũ bùn đá, tức khắc dũng mãnh tràn vào Thần quốc của Chương Nguyên Vũ.

"Hiệu trưởng, không phải ý tốt…" Diệp Hiên mỉm cười đặt Chương Nguyên Vũ xuống, cúi chào một cái, sau đó biến mất.

"Cậu!" Chương Nguyên Vũ tức giận, vừa định nói gì đó, thấy Diệp Hiên đã đi mất, liền thở dài một hơi, sau đó trên mặt lại nở một nụ cười, lắc đầu, lẩm bẩm: "Thằng nhóc thối này, hừ, hiếm có thật…" Nói không muốn một triệu Thần Nguyên kia thì chắc chắn là giả dối, chẳng qua là vì số lượng thực sự quá nhiều.

Hơn nữa Diệp Hiên bây giờ vẫn còn đang trong kênh thăng cấp.

Tuy ông không biết số tiền này đối với Diệp Hiên rốt cuộc có phải là một con số lớn hay không, nhưng trong lòng ông thì đó chắc chắn là con số thiên văn.

Ông chưa bao giờ một lần nhận được nhiều Thần Nguyên đến như vậy.

Tuy nhiên, đối phương đã dùng sức mạnh cưỡng ép Thần Nguyên vào Thần quốc của mình, ông cũng không còn cách nào khác.

Thế là, Chương Nguyên Vũ đắm chìm tâm niệm vào Thần quốc, từ từ dẫn những Thần Nguyên đó vào bản nguyên Thần quốc của mình.

Một bên khác, Diệp Hiên đi dạo trong khuôn viên Lâm Thiên Nhất Trung, cảm nhận không khí trong trường.

"Không biết có phải là ảo giác không, cứ thấy không khí trong

trường trong lành hơn hẳn…” Diệp Hiên lẩm bẩm, ánh mắt quét qua, liền ghi nhớ rõ ràng toàn bộ khuôn viên vào trong đầu, cũng biết được bố cục đại khái của nơi này.

“Hình như mở rộng gấp mấy lần rồi…” “Nhưng cũng phải thôi, hiệu trưởng nói nơi đây đã nhận được rất nhiều tài nguyên, mở rộng cũng là chuyện rất bình thường.” Mở rộng một địa phương, thực tế là một chuyện vô cùng đơn giản trong tay Sáng Thế Thần nắm giữ Đại đạo không gian, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể làm được.

Và Lâm Thiên Nhất Trung cũng vậy.

Tuy nói đã mở rộng gấp mấy lần, nhưng Diệp Hiên vẫn cảm thấy chưa đủ.

“Không gian bành trướng!” Ầm ~ “Không gian điệp gia!” Ầm ~ “Không gian…” Diệp Hiên liên tục ra lệnh, bề mặt của Lâm Thiên Nhất Trung trong thành phố này không có vẻ gì là mở rộng, nhưng không gian nội bộ thực tế lại khuếch đại lên hơn vạn lần.

Trong không gian này không ngừng biến đổi, nhưng không một ai xung quanh cảm nhận được điều gì bất thường.

Đây chính là việc vận dụng Đại đạo không gian đạt đến một cảnh giới nhất định mới có thể làm được.

Mãi cho đến khi có người phát hiện trường học dường như đã lớn hơn rất nhiều, lúc đó mới rõ ràng nhận ra điều không ổn.

Tuy những kiến trúc này vẫn tập trung lại một chỗ, nhưng trường học lại xuất hiện thêm không biết bao nhiêu đất trống.

Những khu đất trống này e rằng có cả một huyện thành lớn rồi?

Hoặc có lẽ còn hơn thế nữa… “Ai vậy?

Đột nhiên mở rộng trường học gấp nhiều lần thế này?!” Các học

sinh xung quanh nhanh chóng phát hiện ra điểm này.

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều học sinh nhận ra tình hình này.

Thế là, mọi người nhao nhao bàn tán.

“Không lẽ là đại lão nào đó đang đùa giỡn chúng ta sao?

Mau thử xem có ra ngoài được không!” “Đúng đúng đúng, mau thử xem!” “Ơ, ra ngoài được mà, vậy là vì sao chứ…” “Ơ, đó là ai?

Sao trông giống học trưởng Diệp Thần của chúng ta vậy?” Cuối cùng, Diệp Hiên đi dạo trong khuôn viên trường, cuối cùng cũng bị một số học sinh nhận ra.

“Gì mà giống?

Đó chính là Diệp Thần!!!

M* nó, cuối cùng cũng lại được gặp Diệp Thần rồi!

Diệp Thần!

Em muốn xin chữ ký!” Sau khi mọi người nhìn thấy Diệp Hiên, lập tức bùng nổ nhiệt tình khó tưởng tượng nổi.

Ầm!

Diệp Hiên thấy một đám người lập tức vây quanh, bèn tâm niệm vừa động, thần thông chuyển một cái, những người trước mặt liền bị một tấm chắn vô hình cách ly ra.

Hắn đã vận dụng Đại đạo chi lực, trực tiếp cắt không gian giữa hai bên thành những chiều không gian khác nhau, rồi lại dùng thêm một rào chắn, ngăn cản những người khác tiến vào chiều không gian này.

Vì vậy, tuy mọi người đều có thể nhìn thấy hắn, nhưng lại không

tài nào đến gần được.

"Các học đệ, học muội, chào mọi người nha ~" Diệp Hiên cười chào một tiếng.

Nhìn phần lớn những thiếu niên, thiếu nữ đang toát ra hơi thở thanh xuân trước mặt, trong lòng hắn cũng cảm thấy mệt mỏi giảm đi không ít.

Rõ ràng những ngày này không trôi qua bao lâu, nhưng hắn lại cảm thấy như đã trôi qua rất nhiều năm, rất nhiều năm vậy.

Có lẽ là do ở trong thế giới Hồng Hoang quá lâu.

Tuy tuổi tác cơ thể vẫn vậy, nhưng thực tế, năm tháng mà thần niệm trải qua đã sớm không biết bao nhiêu vạn năm rồi.

Đây là một loại mệt mỏi về tinh thần, không liên quan đến thể xác.

Thực tế, cơ thể của bọn họ đã sớm không còn cảm thấy mệt mỏi nữa.

Ngay cả khi trọng thương gần chết, đó cũng không phải là cảm giác mệt mỏi, mà là cảm giác suy yếu vô lực.

Còn sự mệt mỏi về tinh thần lại không phải là hành vi bình thường có thể xóa bỏ được.

Có người sẽ chọn ngủ say, có người sẽ chọn đi dạo khắp nơi, mỗi người đều có một phương thức riêng thuộc về mình.

Và Diệp Hiên lúc này, thực sự đã cảm nhận được sự thư giãn về tinh thần trước mặt những học đệ học muội đáng yêu này.

"Diệp Thần!

Em là fan của anh, xin anh ký tên cho em đi!" Một học muội liền tại chỗ thét chói tai.

“Ừm… tôi cũng đâu phải người nổi tiếng gì, hơn nữa, cái kiểu ký tên này chẳng phải đã lỗi thời từ rất lâu rồi sao?” Diệp Hiên tò mò hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, bây giờ mọi người dường như không còn mấy ai cần chữ ký nữa.

Cái thứ này không có chút tác dụng nào mà còn lãng phí thời gian của nhau, hơn nữa bây giờ cũng không còn cái gọi là minh tinh nữa.

Cùng với sự phát triển của thời đại, nhiều hình thức giải trí cũ kỹ đã bị đào thải, và cũng có rất nhiều hình thức giải trí mới mẻ không ngừng xuất hiện.

Còn hình thức giải trí của phàm nhân vĩnh viễn không thay đổi, trải qua ức vạn năm tháng mà chưa từng biến hóa chỉ có hai loại, hai loại này lần lượt là trò chơi và sắc tình.

Đương nhiên, về mặt trò chơi thì không ngừng đổi mới, còn những trò chơi trước đó đã sớm bị đào thải.

Chỉ là nói cái ngành này vẫn chưa từng bị đào thải mà thôi.

Còn ngành sắc tình, đó mới là thực sự thịnh vượng không suy tàn.

Dù thời đại có thay đổi thế nào, nó vẫn luôn tồn tại từ thời viễn cổ cho đến nay, và trong tương lai cũng sẽ tiếp tục như vậy.

Bởi vì các Sáng Thế Thần đều là những tồn tại cực kỳ đẹp đẽ, nên những nữ tử phàm nhân kia chỉ dựa vào nhan sắc là không thể nào câu được đại gia, nhiều nhất cũng chỉ có thể đi câu dẫn những phàm nhân mà thôi.

“Diệp Thần!” “Diệp Thần!

Vừa nãy trường học trở nên lớn hơn có phải anh làm không?” “Vô nghĩa!

Trừ Diệp Thần ra, trong trường còn ai có thể làm được chứ?" Cùng với việc người đến càng lúc càng đông, số học sinh vây quanh trước mặt Diệp Hiên càng lúc càng nhiều.

"Chư vị, gặp được các em rất vui, hẹn gặp lại lần sau nhé…" Diệp Hiên vẫy tay về phía đám đông ngày càng nhiều người trước mặt, cười một tiếng rồi biến mất trước mắt mọi người.

Lần nữa xuất hiện, Diệp Hiên vẫn đang ở phía sau sân vận động của trường học này.

Lần này, việc hắn dạo quanh trường không hề gây ra bất kỳ sự tụ tập nào, bởi vì hắn hoàn toàn đặt mình ra ngoài không gian thời gian này, khiến tất cả mọi người đều không thể nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Trừ phi là người có tu vi gần bằng hắn, hơn nữa còn phải có thành tựu không nhỏ trên Đại đạo thời gian và Đại đạo không gian, mới có thể nhìn thấy hắn.

"Người tên Lý Đản Đản này xem ra không tệ, có tám mươi ba điểm…" Diệp Hiên nhìn từng học đệ học muội đang tiến hành trận chiến Thần quốc mô phỏng trên sân vận động, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Sau trận chiến Thần quốc giữa hai bên, ngoài việc hiển thị thắng thua của hai người, còn sẽ hiển thị điểm số của hai người về các mặt, và tổng điểm số.

Có thể nói, tổng điểm số đạt đến tám mươi ba đã là rất tốt rồi.

Tuy nhiên, thứ này cũng chỉ có thể kiểm tra Sáng Thế Thần cấp Ba trở xuống.

Sau khi vượt qua giới hạn này thì không được nữa, cần thiết bị cấp cao hơn.

Nhưng trong trường cấp ba, có một thiết bị như vậy đã là quá đủ rồi, bởi vì trong thời gian một năm cấp ba mà đạt đến Sáng Thế Thần cấp Bốn, nghĩ thôi đã là chuyện không thể.

Vì vậy, ý nghĩ Diệp Hiên muốn tự mình kiểm tra cũng tan biến.

Trên sân vận động.

"Trời ơi, Đản Đản cậu lại có tám mươi ba điểm!

Vào một trong Năm đại học viện nhất định không thành vấn đề!!!" Một nam tử tên Dư Tiểu Sinh nhìn nam tử vừa trải qua kiểm tra bên cạnh chúc mừng.

Quan hệ hai người họ cực kỳ thân thiết.

Tuy điểm số của Dư Tiểu Sinh không cao bằng tám mươi ba, nhưng cũng có bảy mươi sáu điểm rồi.

Lý Đản Đản nghe vậy gãi gãi gáy, có chút ngượng ngùng nói: "Đâu có, cũng tạm thôi, hiện giờ trên Thông Thiên Bảng chỉ xếp hơn tám trăm toàn quốc, bất cứ lúc nào cũng có thể rớt hạng…" Muốn ổn định vào được một trong Năm đại học viện, thì xếp hạng trên Thông Thiên Bảng toàn quốc phải nằm trong top một ngàn.

Trong số một ngàn học sinh đó có thể được miễn thi, chọn bất kỳ học viện nào để vào học.

"Haiz, Đản Đản cậu khiêm tốn quá rồi.

Diệp Thần khóa trước lúc đó ngạo mạn bá khí lắm nha, một chút khiêm tốn cũng không có, còn trực tiếp đạp tên Tần Cát kia dưới chân nữa, bá khí cực kỳ.

Ngày đó cậu không phải còn nói gì ấy nhỉ…" Dư Tiểu Sinh gãi gãi gáy, cau mày, cố gắng nhớ lại, nhưng lại không tài nào nhớ ra được.

"Có thể thay thế…" Lý Đản Đản vuốt mặt, có chút ngượng ngùng

cúi đầu nói.

Trên mặt có chút thẹn thùng, nhưng vẫn nói ra câu đó.

“Đúng!

Đúng đúng!

Chính là ‘có thể thay thế’!

Sao?

Khóa này người nổi bật nhất chính là cậu, giờ cậu lại giả vờ khiêm tốn à?” Dư Tiểu Sinh trợn to mắt, vẻ mặt kỳ lạ nhìn Lý Đản Đản bên cạnh.

Thực ra cậu ta cũng biết, Lý Đản Đản bên cạnh có dã tâm, năng lực cũng không thấp, chỉ duy nhất cái mặt thì… quá mỏng.

Cũng không biết sao lại mỏng đến thế, lại còn có cái tên Đản Đản (Trứng Tròn).

Lý ra cái tên này từ nhỏ chắc hẳn bị trêu chọc không ít, đáng lẽ mặt cũng phải chai lì rồi chứ, nhưng không hiểu sao lại thẹn thùng đến vậy, cứ như con gái.

“Đâu có, hoàn toàn không thể so với Diệp Thần được.

Nếu ngày đó Diệp Thần có bài kiểm tra này, đừng nói là điểm số, ít nhất cũng phải là điểm tối đa, thậm chí có thể làm nổ tung cái thứ này cũng nên…” Lý Đản Đản nói với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Không phải cậu ta không muốn ngạo mạn bá khí, mà thực sự là sau khi chứng kiến sự lợi hại của Diệp Hiên, cậu ta cũng không thể bá khí nổi nữa.

Diệp Hiên đó đâu chỉ đơn thuần hùng bá Lâm Thiên Nhất Trung, mà là hồi cấp ba đã hùng bá toàn Tổ Tinh, còn khi vào đại học chưa đến một năm đã trở thành số một toàn Đại Việt Quốc.

“Hai người này sao tự nhiên lại nói đến mình…” Diệp Hiên xoa xoa mũi, trong lòng thầm nghĩ thích thú.

Cái cảm giác được người khác ca ngợi mình khi nghe lén như vậy, quả thực là vô cùng sảng khoái.

Còn về câu "có thể thay thế", đó là chuyện rất bình thường, ai mà chẳng có chút dã tâm.

Tuy nhiên, có dã tâm là tốt, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc.

Cứ thế, Diệp Hiên đã xem rất nhiều người thi đấu trên sân vận động, phát hiện thực lực của mỗi người đều khá tốt.

Xét về thực lực trung bình thì hơn khóa trước rất nhiều, nhưng ở đỉnh cao thì lại kém không chỉ một chút.

Nhưng chuyện như vậy cũng không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, mà chắc chắn phải từ từ.

Hiện giờ về mặt tài nguyên có sự ủng hộ mạnh mẽ của chính phủ, đương nhiên đãi ngộ sẽ tốt hơn không ít, và đãi ngộ càng tốt, khả năng xuất hiện thiên tài cũng càng lớn.

Dù sao, nếu thiên lý mã không được cho ăn tinh liệu thì cũng chỉ có thể chết mòn giữa chuồng ngựa, không thể phô diễn tài năng của mình.

Giống như Lâm Thiên Nhất Trung các khóa trước, chắc chắn có những tuyển thủ tài năng bị chôn vùi.

Điều này cũng là chuyện bất khả kháng, tài nguyên giáo dục quốc gia cũng không thể thực sự đồng đều hoàn toàn, việc tài nguyên giáo dục ở các địa phương hẻo lánh lạc hậu hơn một chút cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng trên Tổ Tinh, áp lực cạnh tranh đã coi như rất nhỏ rồi.

So với các tinh vực khác, áp lực đó nhỏ hơn vô số lần.

Trong Thần vực.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, liền trở về Thần vực.

Hiện giờ trong Thần vực vẫn như cũ chỉ có Nhân Hoàng Toại Nhân thị là một tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên lưu lại nơi đây.

Còn Nhân Sư Thương Hiệt thị thì ở lại Thương quốc, trong Thương thành thống lĩnh mọi sự vụ.

Bởi vì các quốc vương của nhiều vương quốc đều dẫn đại quân tiến vào Thần vực chinh phạt, nên khiến cho tộc nhân trong các vương quốc của Nhân tộc khi gặp phải nhiều vấn đề, liền trực tiếp đến Thương quốc cầu cứu Nhân Sư Thương Hiệt thị.

Thương Hiệt thị tự nhiên là có thể giúp thì giúp, vì vậy nhất thời uy vọng của Thương quốc ngày càng cao, uy vọng của Nhân Sư Thương Hiệt thị cũng dần dần vượt qua rất nhiều quốc vương của các vương quốc, bao gồm cả Thạch Hạo thị, Diệp Phàm thị, Hàn Lập thị, Tô Minh thị v.v., những Thập Thất Vương thượng cổ danh tiếng lẫy lừng nhất.

Để phân biệt những tộc trưởng bộ lạc ban đầu, nên những người đó được gọi là Thập Bát Vương thượng cổ.

Lại vì Toại Nhân thị là Thiên Địa Cộng Chủ, là Nhân Hoàng của Nhân tộc, nên cũng trở thành Thập Thất Vương thượng cổ.

Uy vọng của Thập Thất Vương thượng cổ tự nhiên là cao nhất trong tất cả các quốc vương, mà Thạch Hạo thị lại là người có uy vọng cao nhất trong Thập Thất Vương thượng cổ.

Nhưng ngày nay, trong Nhân tộc đương nhiên lấy Nhân Hoàng, Nhân Sư làm tôn, Thập Thất Vương làm phụ.

Chương 157

Đối với điểm này, Thập Thất Vương cũng không cảm thấy có gì, dù sao cũng đều là con dân Nhân tộc.

"Hít…" Diệp Hiên sau khi trở về Thần vực, lập tức biết lãnh địa của mình giờ đây rộng lớn vô biên đến mức nào, tức khắc kinh ngạc hít một hơi khí lạnh.

Ý thức lãnh địa của những Nhân tộc này quả thực rất mạnh.

Mặc dù nói thực lực Nhân tộc không phải là mạnh nhất trong thế giới Hồng Hoang, nhưng nếu xét về ý thức lãnh địa, bất kể là Long tộc hay Vu Yêu nhị tộc, đều không thể sánh bằng Nhân tộc.

Nhân tộc dường như từ trong xương tủy đã mang theo ý nguyện khai cương khoách thổ, vẫn luôn có ý chí mở rộng lãnh thổ.

Trong những ngày Diệp Hiên không có mặt, Nhân tộc do Toại Nhân thị dẫn dắt đã hoàn toàn chiếm cứ khoảng một phần mười lãnh thổ trong Thần vực.

Hiện tại Nhân tộc khắp nơi đều tác chiến với người khác, đồng thời cùng vô số người bắt đầu triển khai đại chiến.

Những ngoại tộc kia cũng bị Nhân tộc đánh bại không biết bao nhiêu người.

Mỗi khi xuất hiện trận chiến của sinh linh cấp Bốn trở lên, Nhân Sư Thương Hiệt thị cũng sẽ lập tức kịp đến, chi viện cho Nhân tộc.

Lúc đỉnh phong nhất, Nhân Hoàng Toại Nhân thị một mình độc chiến hơn chục sinh linh cấp Bốn, còn Nhân Sư Thương Hiệt thị cũng một mình độc chiến ba sinh linh cấp Bốn, khiến cho tất cả Sáng Thế Thần trong toàn bộ Thần vực đều kinh ngạc đến mức mắt gần như

rớt ra.

Rất nhiều Sáng Thế Thần đều muốn tự mình ra tay, nhưng mỗi khi họ chuẩn bị ra tay, lại cảm thấy trong cõi hư vô có một nỗi kinh hoàng lớn đang nhìn chằm chằm vào họ, khiến họ sợ hãi không dám hành động.

"Ơ, kỳ lạ, rốt cuộc là ai đang ra tay trấn nhiếp đối phương vậy…" Diệp Hiên cau mày, hiển nhiên cũng phát hiện tình huống này.

Hiện giờ trong Thần vực, tuy nói chưa xuất hiện tình huống Nhân Sư cứu viện, nhưng Sáng Thế Thần đối phương cũng rõ ràng muốn ra tay.

Thế nhưng ngay khi đối phương chuẩn bị ra tay, Diệp Hiên cũng chuẩn bị ra tay, thì từ hư vô truyền đến một cảm giác trấn nhiếp, Diệp Hiên vội vàng thu tay lại.

Tâm niệm vừa động.

Ầm!

Đại đạo thời không từ hư vô hiện ra, vô cùng sức mạnh thời không hợp thành từng bức tranh cuộn, tái hiện toàn bộ sự kiện trước mặt Diệp Hiên.

"Tua ngược thời không…" Ầm!!!

Bức tranh cuộn trước mặt không ngừng tái tạo, không ngừng kéo dài, cho đến ngoài thời không đó.

Diệp Hiên phóng tầm mắt nhìn ra, nheo hai mắt lại, lại thấy ngoài thời không đó, có một đôi mắt đang nhìn thẳng vào mình, và đối phương cũng chỉ nhìn thấy đôi mắt đó của hắn.

"Thì ra là ngươi…" Diệp Hiên tiếp tục nhìn, thấy toàn bộ đôi mắt đó, rồi lẩm bẩm, cắt đứt bức tranh thời không.

“Xem ra sau này không thể quá thường xuyên sử dụng chiêu tua ngược này.

Những sinh linh đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên đều có thể nhảy ra ngoài thời không, nhìn thấy mọi ngọn nguồn…” Trong thế giới Hồng Hoang.

Thiên Đình, Trọng Thiên thứ ba mươi sáu, Hy Hoàng Cung.

Trước mặt Phục Hy có một bàn cờ Thiên Địa.

Hắn một tay cầm quân trắng, một tay cầm quân đen, không ngừng tự mình chơi.

Trên bàn cờ, đã không còn là ván cờ đơn giản nữa, mà là một bức tranh cuộn.

Đằng sau bức tranh cuộn đó, là Thần vực.

Lâu sau, Phục Hy thu hồi ánh mắt của mình, ván cờ trở lại nguyên trạng.

Hắn khẽ thở dài một tiếng nói: “Cuối cùng vẫn không thể nhìn thấu sự tồn tại hoàn chỉnh của ngươi sao…” “Rốt cuộc đó là một đôi mắt như thế nào…” “Ta từ trong đó nhìn thấu có ba ngàn Đại Đạo lưu chuyển…” “Chẳng lẽ tồn tại kia thực sự là Đại Đạo sao…” “Không!

Đại Đạo vô linh, đạo nào có vận thần cao thấp, vậy vị kia là tồn tại siêu thoát Đại Đạo sao…” “Là Tam Thiên Thần Ma ngày xưa?

Hay là Bàn Cổ khai thiên?” “Hay có lẽ, đều không phải…” “Vậy rốt cuộc hắn sẽ là ai đây…” Phục Hy lẩm bẩm một mình, miệng không ngừng.

Đôi mắt đó, là đôi mắt hắn chưa từng thấy.

Nếu nói đôi mắt sâu thẳm u tối, thì ngay cả Nguyên Mỗ phu nhân hóa thành từ Tịnh Đế Song Liên ở Quy Khư chi địa cũng không thể

sánh bằng đôi mắt đó.

Nếu nói sáng rõ có thần, thì ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất, những người được hóa sinh từ quyền năng mặt trời ẩn chứa quang minh và thần vận Bàn Cổ, cũng không thể có được vẻ sáng rõ có thần như vậy.

Tình huống nghịch lý như vậy, lại xuất hiện trong đôi mắt đó.

Hơn nữa không chỉ có vậy, trong đôi mắt nhỏ bé kia lại dung nạp sự tồn tại của Ba ngàn Đại Đạo: quang minh và bóng tối, âm và dương, tiên và ma, từ bi và sát lục, v.v., tất cả những nghịch lý đều tồn tại trong đôi mắt nhỏ bé đó.

Chỉ là một đôi mắt nhỏ bé, lại khiến Phục Hy với trí tuệ kinh người cũng không thể thấu hiểu.

Thế nhân đều biết rằng trong Thiên Đình Hồng Hoang, nếu bàn về tu vi cảnh giới, không ai có thể địch lại Thiên Đế Đế Tuấn, người đang thống trị thời đại.

Nếu bàn về chiến đấu chém giết, không ai có thể địch lại danh xưng Chiến Thần số một Hồng Hoang là Đông Hoàng Thái Nhất.

Nếu bàn về trí tuệ mưu lược, không ai có thể sánh bằng Yêu Soái Bạch Trạch, người đứng đầu Thập Đại Yêu Soái.

Nhưng điều thế nhân không biết là, về phương diện trí tuệ mưu lược, còn có một tồn tại thực tế chỉ cao chứ không thấp hơn Bạch Trạch, đó chính là Yêu Hoàng Phục Hy, người chấp chưởng Càn Khôn Đại Đạo, thiện trường mưu tính suy diễn.

Chỉ là Bạch Trạch hiện ra trước màn, còn Phục Hy ẩn mình sau màn mà thôi.

Việc nhỏ Đế Tuấn trao quyền cho Bạch Trạch, nhưng mỗi khi có việc lớn thì lại thường bàn bạc với Phục Hy.

Đó chính là sự khác biệt giữa hai người.

Dù sao Phục Hy cũng được coi là nguyên lão khai nghiệp từ thuở ban đầu, Đế Tuấn đối xử hậu hĩnh với hắn cũng là lẽ thường tình.

"Vậy thì tiếp theo, hãy đi bước kế tiếp vậy, xem rốt cuộc có thể dẫn ngươi vào cuộc, để ta nhìn rõ diện mạo thật sự của ngươi không…" Phục Hy khóe miệng khẽ cười, quân trắng trong tay đặt xuống.

Ban đầu, nắm chắc phần thắng, chỉ cần không quá ba nước là có thể tuyệt sát quân trắng, tuyên bố kết thúc quân đen.

Theo quân trắng đặt xuống, lập tức một con đại long bị giết, tổn thất vô kể.

Khoảnh khắc đó, bạch long xông phá phong tỏa của hắc long, tuyệt sát hắc long, chỉ cần thêm một nước nữa là có thể tuyên bố ván cờ này kết thúc.

Mà đúng lúc này, trong chớp mắt.

Ầm ~ Một đạo vô hình chi lực từ trong hư vô, vậy mà lại mạnh mẽ lật đổ Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Địa Kỳ Bàn này, quân trắng quân đen rơi vãi khắp đất, không còn phân thắng bại nữa.

Khuôn mặt vốn đang mỉm cười của Phục Hy lập tức cứng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng kinh hãi, im lặng không nói.

Hắn vẫy vẫy tay, thu hết những quân cờ vương vãi khắp nơi lại, nhưng hắn cũng không bày lại ván cờ nữa.

Tình huống này đã rất rõ ràng, là vị tồn tại kia đang cảnh cáo mình.

Dù mình có thể nhất thời tính kế được đối phương, nhưng đối phương lại có khả năng lật đổ bàn cờ bất cứ lúc nào.

Tức là, đối phương tiên thiên đứng ở thế bất bại, mặc cho mình

bày ra thế nào cũng không thể thắng được.

Tuy nhiên, trên mặt Phục Hy lại một lần nữa lộ ra nụ cười, bắt đầu chơi một ván cờ mới, vẫn là ván cờ giữa tay trái và tay phải của hắn.

"Sợ thua sao?

Vậy thì ta thắng chắc rồi…" Hắn trong lòng nghĩ vậy, không hề có chút sợ hãi nào.

Nếu ngay cả cảnh cáo này cũng sợ, thì tu đạo cái quái gì nữa, chi bằng sớm về nhà mà làm ruộng đi.

Nước suối Âm Dương rất tốt, đất Bất Chu Sơn cũng rất màu mỡ.

Sở dĩ hắn ra tay trấn nhiếp đối phương, cũng không hoàn toàn là để dụ dỗ Diệp Hiên xuất hiện một lần.

Trong đó còn vì Nhân tộc là chủng tộc do muội muội hắn đích thân sáng tạo ra.

Tuy rằng chư thần thánh khắp trời đều biết là một tồn tại vô thượng đã mượn tay Nữ Oa mà sáng tạo, nhưng đó cũng là sáng tạo.

Đã có mối tình này, Phục Hy hắn há lại không thể ra tay giúp đỡ sao?

Mà mỗi lần đều không thực sự đánh nhau, điều này không nghi ngờ gì khiến hắn có chút tiếc nuối.

Trên mặt trời, trong Yêu Hoàng Cung.

"Phu quân, thiếp luôn cảm thấy các hài tử sắp chào đời rồi, ngày chúng xuất thế không còn xa nữa…" Hi Hòa bụng bầu vượt mặt, đi trong Yêu Hoàng Cung.

Bên cạnh nàng là Thiên Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất thì vẻ mặt sốt ruột nhìn Hi Hòa, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu để người ngoài nhìn thấy bộ mặt này, tám chín phần mười sẽ kinh ngạc đến ngây người.

Thiên Đế chấp chưởng Tứ Hải Bát Hoang và Đông Hoàng uy chấn Tứ Hải Bát Hoang kia, hai vị chí cao tồn tại này, vậy mà lại sốt ruột vạn phần, sợ hãi xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ bọn họ không nên là trời sập xuống cũng không có phản ứng gì, cũng sẽ không cảm thấy có gì sao?

"Hi Hòa, những ngày này, ta và nhị đệ sẽ ở bên cạnh nàng, đợi hài tử xuất thế, nàng cứ yên tâm." Nhìn Hi Hòa cũng sợ hãi xảy ra bất trắc, Đế Tuấn cố gắng giữ thái độ bình tĩnh, vỗ vỗ tay Hi Hòa nói.

Thái Nhất bên cạnh cũng gật đầu kiên định, nói: "Yêu muội, nàng cứ yên tâm, có ta và đại huynh ở đây, bất kể ai đến, cũng đừng hòng đặt chân vào giữa mặt trời nửa bước!" Vì mười vị tiểu Kim Ô sắp chào đời này, bất kể là Đế Tuấn và Hi Hòa làm cha mẹ, hay Thái Nhất sắp làm thúc thúc, lúc này đều vô cùng cảnh giác nhìn mọi thứ xung quanh.

Không chỉ có hai người họ trấn thủ bên trong mặt trời, ngay cả bên ngoài mặt trời, cũng đã vận dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để ngăn chặn.

Chỉ cần có tình huống nhỏ, tất cả thần chức nhân viên khắp trời đều sẽ lập tức đến đây.

Có thể nói, vì mười hài tử này, toàn bộ Thiên Đình đều lâm vào trạng thái cảnh giác bất cứ lúc nào.

Đây tuyệt không phải chuyện nhỏ, đây là Đế sinh thập tử (Hoàng đế sinh mười con trai).

Mười vị Kim Ô này chính là mười vị thái tử gia của Hồng Hoang.

Tuy là loại vĩnh viễn không kế vị, nhưng có phụ thân là Thiên Đế, mẫu thân là Thiên Hậu, lại có Đông Hoàng Thái Nhất, người đứng đầu hoàng tộc Hồng Hoang, làm chỗ dựa vững chắc, điều này đã định trước địa vị của mười vị thái tử gia này vô cùng tôn quý.

Ngươi mà chọc giận Đế Tuấn, Đế Tuấn khoan hồng đại lượng có lẽ sẽ không so đo với ngươi.

Nhưng ngươi mà dám động đến mười vị thái tử gia, thì cho dù Đế Tuấn khoan hồng đại lượng không so đo, ngươi cũng phải vượt qua cửa ải của Đông Hoàng Thái Nhất, người có tính khí nóng nảy, bá đạo vô song, rồi mới nói đến chuyện khác được… Còn Nguyên Mỗ phu nhân, người vẫn luôn đi cùng Thái Nhất, lần này cũng không đi theo.

Lúc này trong mặt trời, ngoài ba vị tồn tại này ra, cũng chỉ còn lại cây Phù Tang mà thôi.

Nguyên Mỗ phu nhân cũng biết vào lúc này, mình không nên đến.

Nếu bình an chào đời thì không sao, nhưng vạn nhất xảy ra bất trắc gì, thì nàng có miệng cũng không nói rõ được, chuyện với Thái Nhất cũng sẽ không bao giờ có thể xảy ra được nữa rồi… "Ừm…" Hi Hòa cúi đầu khẽ ừ một tiếng với vẻ mặt hạnh phúc.

Từ khi nàng sinh ra, có bất kỳ khó khăn hay chuyện gì, về cơ bản đều là hai vị huynh trưởng xông pha đi đầu.

Từ thuở thơ ấu đến nay vẫn luôn như vậy.

Kim Ô nhất tộc có được địa vị như ngày nay, có thể nói hoàn toàn là nhờ Đế Tuấn và Thái Nhất, hai người kẻ tung người hứng, sống chết tạo nên.

Còn nàng thì ngoài việc ở phía sau kiểm điểm công lao ra, cũng chẳng làm được gì.

Nhưng giờ đây đã sắp làm mẹ, mà vẫn như vậy.

Nhất thời, một cảm xúc hạnh phúc tràn ngập lòng Hi Hòa.

Có thể luôn sống dưới sự che chở của các huynh trưởng mà trưởng thành, tuy không tốt cho sự trưởng thành của bản thân nàng, nhưng đó thực sự là một điều rất hạnh phúc… Dù sao đi nữa, nàng cũng đã ung dung tiến thẳng tới ngôi vị Thiên Hậu như bây giờ, hơn nữa còn chứng đạo thành công rồi.

Khi mang thai Kim Ô, Đế Tuấn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Tuy Hi Hòa chỉ là Hỗn Nguyên Chân Ngã, lĩnh ngộ được một tia Hỗn Nguyên chân ý, nhưng lúc đó nàng cũng đã cảm nhận được sự tồn tại của Hỗn Nguyên chân ý, trên người vương một tia Hỗn Nguyên chân ý.

Sau đó nàng càng thành công bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Tuy là đột phá sau này, nhưng lúc đó cũng đã mạnh mẽ nâng cao huyết mạch chi lực của mình một lần.

Dù không bằng những Kim Ô được nàng thai nghén khi ở cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng những Kim Ô sắp chào đời bây giờ e rằng vẫn khủng bố vô cùng.

"Thật sự rất muốn biết mười đứa cháu này sau khi sinh ra sẽ ở cảnh giới nào, nhất định sẽ mạnh hơn chúng ta ngày xưa chứ…" Thái Nhất nói với vẻ mặt mong đợi.

Kim Ô nhất tộc hiếm hoi nhân đinh, trừ ba người bọn họ ra, mặt trời chưa từng sản sinh thêm bất kỳ sinh linh nào khác.

Chỉ duy nhất có cây Phù Tang trên mặt trời, ẩn ẩn ước ước có chút khí tức thần vận, nhưng cách việc trở thành sinh linh còn kém không biết bao nhiêu năm tháng.

Bất kể là trên mặt trời, hay trên Thái Âm, đều đã sinh ra một trong mười Tiên Thiên Linh Căn.

Trên mặt trời là cây Phù Tang, vật tạo hóa của Tiên Thiên Hỏa đạo, hình dáng như hai cây dâu cùng gốc cùng phát triển, tựa vào nhau, nâng đỡ sinh trưởng, toàn thân đỏ rực như lửa, nên mới có tên là Phù Tang.

Đây cũng là sinh linh duy nhất tồn tại trên mặt trời, ngoài Tam Túc Kim Ô ra.

Thậm chí, khi ba vị Kim Ô còn nhỏ, nó còn đóng vai trò là vật chơi của họ, cả ngày bay lượn trên cây Phù Tang.

Cây Phù Tang che trời lấp nhật, có thể lớn có thể nhỏ.

Giữa mặt trời đầy Thái Dương Chân Hỏa vô cùng thịnh vượng, lại xuất hiện một nơi để tránh nóng, quả thực vô cùng quỷ dị.

"Đó là lẽ dĩ nhiên rồi, khi chúng ta xuất thế, cũng chỉ ở cảnh giới Kim Tiên.

Lúc đó dù là sinh linh mạnh mẽ đến đâu, khi sinh ra cũng chỉ ở cảnh giới Kim Tiên mà thôi…" Đế Tuấn mỉm cười gật đầu.

Hắn đã cảm nhận được năng lượng kinh thiên được thai nghén trong bụng Hi Hòa, đó là mười vị Kim Ô.

Có thể nói, nếu không phải người thai nghén đối phương cũng là Tam Túc Kim Ô Hi Hòa, thì nhiệt độ bên trong đó đã sớm thiêu chết Hi Hòa rồi.

Một Kim Ô chính là một mặt trời, mười Kim Ô thì chính là mười mặt trời.

Đây là khái niệm gì chứ, mười mặt trời cùng xuất hiện, e rằng ngay cả Đại Vu cũng phải quỳ rạp trên đất.

Kẻ dưới Hỗn Nguyên trong thiên hạ, e rằng đều phải bị chúng thiêu đốt sống chết.

"Đúng vậy, nội hàm thiên địa Hồng Hoang ngày xưa so với bây giờ kém quá xa.

Lúc đó ngay cả các Đại Đạo Thần Ma, tu vi cũng không nhập Đại La cảnh giới.

Hồng Hoang sơ tịch, tuy nội hàm thăng cấp, nhưng đó cũng chỉ là lúc khai thiên ban đầu, so với bây giờ thực sự còn cạn kiệt rất nhiều…" Thái Nhất cũng cười nói theo.

Ban đầu hai người nghe tin Hi Hòa sắp sinh, kích động và lo lắng lập tức chạy đến, giao phó mọi sự vụ trong tay cho Bạch Trạch và Phục Hy quản lý.

Chương 158

Hai người trực tiếp chạy đến Yêu Hoàng Cung, nhưng cho dù đã gặp Hi Hòa, vẫn lo lắng không yên.

Mãi cho đến bây giờ, hai người mới dần dần thả lỏng.

"Ta thì không quan trọng chúng có mạnh mẽ hay không, chỉ cần chúng được bình an và hạnh phúc là tốt rồi…" Hi Hòa xoa bụng, nói với vẻ mặt tươi cười.

Có lẽ tất cả những người đủ tư cách được gọi là mẹ trong thiên hạ đều có yêu cầu đơn giản nhất này, không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu bình an vui vẻ.

"Ha ha, Hi Hòa nói đúng rồi, vậy thì cứ bình bình an an đi!" Đế Tuấn nghe lời Phục Hy xong, cười lớn nói.

Thái Nhất thì ở một bên từ từ lắc đầu, nói: "Đại huynh, yêu muội, hai người quá lạc quan rồi.

Hồng Hoang không đơn giản như vậy.

Ngay cả bản thân chúng ta cũng có thể không giữ được sớm tối bất cứ lúc nào.

Trên còn có Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma sắp xuất thế, dưới có những thần thánh khắp trời đang thèm muốn ngôi vị Thiên Đế.

Cộng thêm trên đó còn có vị tồn tại kia, chúng ta tuy đã nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng rốt cuộc vẫn chưa đủ." Nói đến đây, hắn nhìn về phía xa, miệng chậm rãi nói: "Nếu không có thực lực, chỉ dựa vào sự che chở của chúng ta, thì dù có che chở được nhất thời, làm sao có thể che chở cả đời?

Dù sao cũng sẽ có lúc chúng ta không thể chiếu cố đến được.

Nếu lúc đó, có sinh linh nào thèm muốn chúng, thì biết làm sao đây… Chỉ có tự thân cường đại, mới là thực sự cường đại.

Đến khi chúng như chúng ta, đứng sừng sững trên đỉnh Hồng Hoang, không nói đến hạnh phúc, ít nhất sự bình an là có thể bảo toàn được…" "Ừm, nhị đệ nói có lý.

Vậy đến lúc đó mười con Kim Ô này cứ theo nhị đệ tu đạo đi!

Chắc nhị đệ sẽ không từ chối chứ?

Ha ha ha ha…" Đế Tuấn trước tiên gật đầu nói, sau đó cười lớn.

Đạo lý mà Thái Nhất nói, hắn há lại không hiểu?

Chỉ là trước đó thuận theo lời Hi Hòa mà nói thôi.

Chỉ có thực lực cường đại, mới là bình an thực sự.

Bình an có được nhờ dựa dẫm vào bất kỳ ai, cho dù chỗ dựa đó có cứng rắn hay sắt đá đến đâu, cuối cùng cũng là bình an giả tạo.

Chỉ khi tự thân cường đại, đó mới là bình an thực sự.

Còn Đế Tuấn, tuy cảnh giới quán tuyệt Hồng Hoang, đứng trên đỉnh phong, nhưng trong chiến đấu cùng cảnh giới, hắn vẫn luôn không bằng Thái Nhất.

Đây không chỉ là vấn đề chí bảo bẩm sinh, mà còn là sự khác biệt về sở trường của hai người.

Vì vậy, để mười con Kim Ô đi theo Thái Nhất tu đạo, không cầu thành tựu danh xưng Chiến Thần số một Hồng Hoang như Thái Nhất, ít nhất khi gặp địch cùng cảnh giới cũng không đến nỗi bị đối phương đè ra đánh… "Đúng vậy, nhị huynh nói có lý.

Trước đó tiểu muội đã suy nghĩ không chu toàn rồi.

Không bằng đợi đến khi các hài tử này xuất thế thì cứ theo nhị

huynh tu đạo đi…” Hi Hòa cũng cười nói.

“Ha ha!

Đó là lẽ dĩ nhiên!

Trên đạo chiến đấu chém giết, Hồng Hoang trừ ta ra còn ai được nữa?” Thái Nhất cười lớn một tiếng, bá khí vô cùng nói.

Câu nói này thốt ra lẽ dĩ nhiên, cũng nói lên sự tự tin như vậy.

Mà Thái Nhất hắn có tư cách nói ra câu này.

Trong Hồng Hoang có vài người tu vi cao hơn Thái Nhất một chút, nhưng nếu luận về việc áp đảo Thái Nhất, dường như vẫn chưa ai có được sự tự tin đó… “Ha ha ha ha…” Ba con Kim Ô cười lớn, rất lâu sau.

Hi Hòa đột nhiên lên tiếng hỏi: “Nhị huynh, chuyện giữa huynh và Nguyên Mỗ phu nhân…” Khuôn mặt vốn đang cười ha hả của Thái Nhất lập tức cứng lại, không tự nhiên nói: “Sao vậy?” “Huynh có muốn cân nhắc một chút, kết làm đạo lữ với nàng ấy không?” Hi Hòa cẩn thận hỏi.

Quan hệ hai người cứ mập mờ như vậy mãi cũng không phải là chuyện hay.

Cái gọi là đạo lữ, tức là bạn đồng hành trên Đại Đạo, có chút khác biệt với việc kết thành phu thê.

Nói chung, đạo lữ có thể như vậy cũng có thể không như vậy, còn phu thê thì nhất định sẽ như vậy… Đạo lữ chú trọng hơn vào việc cùng nhau tu hành, chứ không phải chuyện phòng the.

“Ta một mình đã quen sống tiêu sái rồi…” Thái Nhất viện cớ nói.

Thật ra không phải hắn không muốn kết làm đạo lữ với đối phương, chủ yếu là nhất thời có chút khó thay đổi, cũng không muốn

thay đổi hiện trạng, thế là… "Nhị đệ!

Hi Hòa nói đúng đó, đệ làm vậy tổn hại đến danh tiếng của Nguyên Mỗ phu nhân rồi.

Nếu đệ không muốn kết làm đạo lữ với nàng ấy, thì vi huynh có thể thay đệ đi nói, bảo đảm sẽ khiến nàng ấy dứt lòng, sau này không còn quấn quýt đệ nữa.

Còn nếu đệ muốn kết làm đạo lữ với nàng ấy, ta và Hi Hòa đều có thể thay đệ đi nói, sao hả?" Đế Tuấn bên cạnh, sắc mặt lại nghiêm túc, trịnh trọng nói.

Thái Nhất nhìn Đế Tuấn trịnh trọng nói với mình như vậy, đây là lần đầu tiên Đế Tuấn nghiêm túc nói chuyện với hắn như thế, nhất thời cũng có chút không quen, nhưng sau đó lại gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, vậy đợi đến khi các cháu xuất thế xong, ta sẽ đi tìm nàng ấy nói rõ ràng." "Tốt, nếu đệ có thể tự mình đi thì không gì tốt hơn." Đúng lúc Hi Hòa tò mò muốn hỏi rõ rốt cuộc định làm thế nào, Đế Tuấn cười lớn gật đầu nói.

Bất kể kết quả thế nào, cũng sẽ không tệ hơn tình huống hiện tại.

"Ừm." Nhân tộc, Thương quốc, Thương thành.

Nhân Sư Thương Hiệt thị vốn đang tu hành bỗng nhiên mở mắt, nhìn về phía xa, nói: "Vu tộc đạo hữu sao lại đột nhiên đến thăm." Theo lời hắn dứt lời, một gã cự nhân cao mười vạn trượng xuất hiện gần Thương thành.

Cùng với sự xuất hiện của cự nhân đó, toàn bộ ánh sáng của thành phố bị che khuất, bầu trời lập tức tối sầm lại.

Mọi người trong thành nhao nhao ngẩng đầu nhìn trời, lúc này mới phát hiện đối phương vậy mà lại là Tổ Vu của Vu tộc.

Từng người một sợ hãi lập tức bay vút lên không, tuy thân thể yếu

ớt, nhưng vẫn chắn trước mặt Tổ Vu.

Thương Hiệt thị thân hình bay vút lên, gã cự nhân mười vạn trượng kia cũng thu chân thân Tổ Vu lại, biến thành hình dáng cao ba trượng.

Tuy vẫn cao hơn Thương Hiệt thị không ít, nhưng cũng đỡ hơn nhiều rồi.

"Ha ha, vị này chắc hẳn chính là Nhân Sư rồi!" Tổ Vu Chúc Cửu Âm cười sảng khoái, mở miệng nói.

Thương Hiệt thị gật đầu, đáp: "Chắc hẳn đạo hữu chính là Tổ Vu Thời Gian của Vu tộc rồi…" Đối phương lấy chân thân gặp mặt.

Tuy hai người chưa từng gặp, nhưng Thương Hiệt thị ít nhiều cũng biết sự khác biệt giữa chân thân của Mười hai Tổ Vu.

Vì vậy, vừa nãy sau khi chân thân của Chúc Cửu Âm hiện lộ ra, Thương Hiệt thị liền biết đối phương là vị Tổ Vu nào.

Còn lý do Chúc Cửu Âm biết thân phận của Thương Hiệt thị lại rất đơn giản.

Nhân tộc không giống Vu tộc có nhiều tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên đến vậy.

Nhân tộc chỉ có hai người: một là Nhân Hoàng, một là Nhân Sư.

Nhân Hoàng hiện giờ đang ở dị giới, đây là chuyện mà nhiều thần thánh Hồng Hoang đều biết.

Dù sao trong Nhân tộc xuất hiện nhiều thông đạo không gian đến vậy, mọi người cũng đâu phải người mù, đương nhiên cũng có thể biết được.

"Các ngươi mau trở về vị trí cũ, Tổ Vu không có ác ý." Thương Hiệt thị nói với những người phía sau.

“Vâng, Nhân Sư!” Những người Nhân tộc đó nhao nhao cúi lạy một cái, sau đó quay người trở về Thương thành.

“Không tệ, Nhân Sư có mắt nhìn rất tốt.” Chúc Cửu Âm cười khen một câu.

“Chắc hẳn Tổ Vu lần này đến đây tất có việc quan trọng cần bàn, xin hãy cùng ta xuống một chuyến, tránh để đến lúc đó Vu tộc còn trách tội Nhân tộc ta không có đạo đãi khách.” Thương Hiệt thị nhìn đối phương có vẻ dễ nói chuyện, tức khắc cũng nở một nụ cười, trêu chọc nói.

“Ha ha!

Đó là điều ta mong muốn, không dám phiền ngươi.” Chúc Cửu Âm nghe vậy cười lớn, nói chuyện với Nhân Sư quả là rất thú vị.

“Mời.” Thương Hiệt thị làm một động tác mời, liền dẫn đầu bay xuống phía dưới.

Chúc Cửu Âm thấy vậy không hoảng không vội, sát sao theo sau Thương Hiệt thị.

Thương Hiệt thị tuy không biết Chúc Cửu Âm lần này đến vì việc gì, nhưng cũng biết rằng vì đối phương một mình đơn độc đến, vậy thì khẳng định không phải đến gây phiền phức.

Nếu thực sự muốn gây sự, Vu tộc trực tiếp mang đại quân đến áp sát biên giới cũng có thể diệt Nhân tộc rồi.

Vì không phải đến gây phiền phức, vậy đối phương tự nhiên là khách nhân.

Vậy thì phải làm tròn đạo đãi khách.

Chúc Cửu Âm theo Thương Hiệt thị từ từ đi qua trong Thương thành, dọc đường nhìn không ít tộc nhân Thương thành, âm thầm gật

đầu, trong lòng thầm nghĩ Nhân tộc quả nhiên không hổ là Nhân tộc, đúng là được trời ưu ái, chịu khí vận thiên địa yêu mến.

Trong một Thương thành nhỏ bé này, lại có ba ngàn Đại La Kim Tiên tồn tại.

Đây là một thế lực cực kỳ cường đại.

Tuy hiện giờ Hồng Hoang là "Hỗn Nguyên Chân Ngã khắp nơi, Đại La Kim Tiên nhiều như chó", nhưng Đại La Kim Tiên cũng là sức mạnh cơ sở và nòng cốt nhất của một thế lực.

Dù sao người ở cảnh giới Hỗn Nguyên thì lác đác vài người, người ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã cũng không nhiều, chỉ có Đại La Kim Tiên mới có số lượng cực kỳ lớn.

Và Chúc Cửu Âm lần này đến đây không phải vì chuyện gì khác, chính là vì chuyện kết hôn với Nhân tộc đã được bàn bạc trước đó trong Bàn Cổ Điện.

Vốn dĩ hắn định đợi đến khi Nhân Hoàng trở về từ Thần vực thì sẽ đặc biệt bàn bạc với Nhân Hoàng.

Dù sao lúc đó Nhân tộc chỉ có Nhân Hoàng là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên duy nhất.

Mọi chuyện đều là một lời của đối phương, thuộc loại có thể một lời định đoạt.

Nhưng hiện giờ vì Nhân Hoàng chưa về, mà trong Nhân tộc lại sản sinh ra một tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, hơn nữa còn là người phi phàm có được tôn vị Nhân Sư, vậy khi Nhân Hoàng không có mặt, Nhân Sư tự nhiên có thể thay mặt quyết định.

Thế là, Chúc Cửu Âm nóng lòng không thể chờ đợi, liền từ bộ lạc của mình đến Thương thành hiện tại.

Trong Vương cung.

“Nhân tộc quả là biết hưởng thụ thật!” Tổ Vu Chúc Cửu Âm nhìn đại điện vương cung kim bích huy hoàng này, không khỏi cảm thán.

Nhân Sư Thương Hiệt thị nghe vậy ngạc nhiên quay đầu nhìn Chúc Cửu Âm một cái, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ Tổ Vu điện không tráng lệ đến mức này sao?” Vương cung của Nhân tộc hắn đã coi như chẳng ra gì rồi.

Chẳng thấy Long cung của Long Vương Long tộc đó là sự phung phí của trời đến mức nào sao?

Một viên ngói, một viên gạch đều là vật liệu quý hiếm khó tìm trong Hồng Hoang.

Lại còn các Đại Đế trên ba mươi hai trọng thiên của Thiên Đình, ai nấy cũng xa hoa lộng lẫy hơn ai.

Ba mươi sáu trọng thiên của Thiên Đình, không có một trọng thiên nào là không xa hoa, không tráng lệ.

So sánh với những thứ đó, Nhân tộc này tính là cái quái gì chứ?

Dù đặt trước Long cung, hay đặt trước Thiên Đình, thì cũng là cái quái gì chứ.

Nhưng Chúc Cửu Âm trước mặt lại có vẻ mặt cảm khái như vậy, khiến Thương Hiệt thị không khỏi tò mò.

Chẳng lẽ Tổ Vu điện thực sự rất tệ sao?

“Ha ha!

Bọn ta Vu tộc là người thô kệch, nào hiểu được những chuyện này, chẳng qua là có chỗ ở là đủ rồi!” Chúc Cửu Âm nghe vậy cười lớn nói.

Tổ Vu điện của bọn họ đều thần bí và uy nghiêm, khiến người ta

vừa bước vào sẽ bị khí thế của Tổ Vu trấn nhiếp, không dám hành động khinh suất, chứ không có cái vẻ tráng lệ huy hoàng như các thế lực lớn khác.

"Vẫn luôn nghe nói Vu tộc hào sảng, hôm nay gặp mặt quả nhiên là vậy!

Thật khiến người ta sinh lòng kính phục!" Thương Hiệt thị chắp tay tán thưởng.

"Đâu có đâu có, thực không dám giấu, hôm nay ta đến đây là có việc quan trọng cần bàn với Nhân Sư." Chúc Cửu Âm xua xua tay, sau đó mở miệng nói, ánh mắt trịnh trọng nhìn chằm chằm Thương Hiệt thị.

"Ồ?

Chẳng hay là việc gì?

Tổ Vu cứ nói không sao!" Thương Hiệt Thị nghe đối phương gọi mình là Nhân Sư, trong lòng mơ hồ đoán rằng việc này có liên quan đến Nhân tộc và Vu tộc.

Nếu là chuyện riêng, đa phần sẽ dùng "đạo hữu" để xưng hô, huống chi hai bên hôm nay mới lần đầu gặp mặt, cũng không thể có việc liền chạy đến cầu viện được, vậy nên đại khái là chuyện của hai tộc.

Quả nhiên, sau khi nghe lời đó, Chúc Cửu Âm lập tức nói: "Vu tộc tuy nhục thể cường hoành, vượt xa vạn tộc khác ở Hồng Hoang, nhưng về mặt trí mưu tính kế thì vẫn luôn thua kém các tộc khác.

Mà Nhân tộc lại đa tài tình cao, thiên tư cũng không kém cạnh Vu tộc, vậy nên lần này ta đến là muốn cùng Nhân Sư bàn bạc chuyện hai tộc thông hôn, ngươi thấy sao?" "Cái gì?

Hai tộc thông hôn?" Thương Hiệt Thị nghe vậy vô thức nhíu mày,

kinh hô thành tiếng.

Vu tộc này muốn mượn tài tình của Nhân tộc để cải thiện sự ngu muội của Vu tộc, nhưng Nhân tộc lại có thể đạt được lợi ích gì từ Vu tộc chứ?

Hơn nữa, làm như vậy, tất sẽ dẫn đến việc những Nhân tộc mang huyết thống Vu tộc bị các Nhân tộc khác bài xích.

Nhân tộc tuy sinh ra yếu ớt, không bằng Vu tộc, dù tu vi có thành tựu cũng không thể có nhục thân cường đại như Vu tộc cùng cảnh giới, nhưng trên thực tế khi giao chiến cũng khó phân thắng bại.

Vậy nên, việc Nhân tộc và Vu tộc thông hôn, ngoài việc làm ô uế huyết mạch Nhân tộc, dường như cũng chẳng có lợi ích gì khác.

Chúc Cửu Âm nghe vậy sắc mặt hơi khựng lại, rồi lại nói: "Sau khi hai tộc thông hôn, con cháu sinh ra không kể nam nữ, hoàn toàn do chúng tự lựa chọn, có thể nhập Vu tộc, có thể nhập Nhân tộc, ngươi thấy sao?

Huống chi, thông hôn với Vu tộc, nhục thân của Nhân tộc mới sinh ra cũng sẽ cường tráng hơn!

Đối với Nhân tộc mà nói, đây cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt." Thương Hiệt Thị thì khẽ lắc đầu, thở dài nói: "Tổ Vu, những chuyện khác giữa hai tộc thì còn dễ nói, nếu ta làm chủ, hẳn Bệ hạ cũng sẽ không nói gì nhiều, nhưng chuyện này không tầm thường, là đại sự của hai tộc.

Việc này, ta không thể làm chủ, ngươi tìm nhầm người rồi…" Lời này quả không sai, y không muốn một mình quyết định đại sự như vậy.

Chuyện này đừng nói là y, ngay cả Nhân Hoàng một mình cũng khó mà quyết định, tuy rằng dựa vào uy nghiêm cường đại của Nhân

Hoàng có thể một lời định đoạt, nhưng trên thực tế chắc chắn phải cùng với các vị quốc vương gia quốc cùng nhau thương lượng việc này.

Đây là đại sự liên quan đến huyết mạch Nhân tộc, hiển nhiên không thể tùy tiện một lời quyết định.

"Cái này…" Chúc Cửu Âm hé miệng, còn muốn nói gì thêm, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào, bèn thở dài nói: "Thôi vậy, vậy Nhân Sư có thể thỉnh Nhân Hoàng đến bàn bạc việc này được không?" Việc này đã được Thương Hiệt Thị nói như vậy, thì nghĩ kỹ đa phần xác thực không phải chuyện y một lời có thể định đoạt.

Nghĩ lại, ý tưởng này ban đầu cũng là do y đề ra, nhưng vẫn phải bàn bạc với các Tổ Vu khác trước, rồi mới có kế hoạch như ngày nay.

"Việc này thì được, ta sẽ bẩm báo Bệ hạ một tiếng." Thương Hiệt Thị gật đầu, đáp ứng.

"Đa tạ Nhân Sư." Người ở dưới mái hiên, lễ nhiều không trách.

Chương 159

Hiện tại dù sao cũng là Vu tộc cầu Nhân tộc thay đổi huyết thống, chứ không phải Nhân tộc cầu Vu tộc thay đổi huyết thống, vậy nên thái độ của Chúc Cửu Âm đương nhiên phải hạ thấp một chút.

Huống chi đối phương cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng không coi là chuyện mất mặt gì.

"Tổ Vu khách khí rồi, dù sao đây cũng là việc liên quan đến Nhân tộc, xin Tổ Vu ở đây đợi một chút." Thương Hiệt Thị cười khẽ, sau đó nhắm mắt, tâm niệm vừa động, thân hình biến mất.

"Nhân Sư cứ đi đi." Chúc Cửu Âm gật đầu, đáp.

Trong Thần Vực.

"Thương Hiệt Thị bái kiến Bệ hạ." Thương Hiệt Thị chắp tay cúi mình đối với Toại Nhân Thị bái lạy, cao giọng hô.

"Nhân Sư không cần đa lễ, mau mau đứng dậy." Toại Nhân Thị thấy Thương Hiệt Thị đột nhiên đến bái mình, lập tức đỡ đối phương dậy.

Toại Nhân Thị tiếp tục hỏi: "Nhân Sư lần này đến có việc gì?" Thương Hiệt Thị kể lại toàn bộ chuyện Chúc Cửu Âm đến cho Toại Nhân Thị nghe.

Sau khi nói xong, Toại Nhân Thị cũng nhíu mày thật chặt.

"Chuyện hai tộc thông hôn ư, việc này vẫn cần các vị quốc vương cùng nhau thảo luận, dù sao việc này liên quan đến toàn bộ Nhân tộc, Trẫm vẫn phải lắng nghe ý kiến của họ." Toại Nhân Thị vuốt râu dưới cằm, gật đầu nói.

Thương Hiệt Thị nghe vậy gật đầu, nói: "Thần đã rõ, thần sẽ trở

về cáo tri Tổ Vu.” Nói xong, liền quay người định rời đi.

“Khoan đã!” Ngay khi Thương Hiệt Thị định rời đi, Toại Nhân Thị lập tức lên tiếng ngăn lại, lại nói: “Ngươi nói với hắn, việc này cần bàn bạc kỹ lưỡng, đợi sau khi Nhân tộc thảo luận ra kết quả, sẽ đích thân đến bái phỏng hắn, cáo tri kết quả.” “Vâng!” Thương Hiệt Thị đáp một tiếng, liền biến mất trong Thần Vực.

Toại Nhân Thị nheo mắt, trong lòng âm thầm tính toán xem việc thông hôn với Vu tộc rốt cuộc có khả thi hay không.

Về lý thuyết mà nói, thiên phú của Nhân tộc bọn họ cao hơn Vu tộc rất nhiều, thậm chí không kém cạnh các Tổ Vu Đại Vu.

Nhưng vấn đề là, tốc độ thay đổi của Nhân tộc quá nhanh, dẫn đến huyết mạch của thế hệ Nhân tộc sau này ngày càng trở nên loãng.

Những hậu bối Nhân tộc có huyết mạch vô cùng loãng kia, thậm chí thời gian cần để tu luyện thành tiên cũng ngày càng dài, cứ thế kéo dài, Nhân tộc sớm muộn cũng sẽ ngày càng suy tàn.

Vì vậy, Nhân tộc cần thay đổi hiện trạng này.

Nếu dùng huyết mạch Vu tộc hòa hợp với huyết mạch loãng của những thế hệ Nhân tộc về sau, nói không chừng sẽ sinh ra Nhân tộc cường đại hơn, ít nhất là tốt hơn không ít so với những Nhân tộc có huyết mạch loãng kia.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một phỏng đoán, sự việc rốt cuộc sẽ phát triển theo hướng nào, không ai có thể nói trước được.

Chúc Cửu Âm ra đi, lúc đến thì rất vui vẻ mang theo kỳ vọng, nhưng lúc rời đi lại có chút thất vọng và bất an.

Nhân tộc tuy không từ chối y, nhưng cũng không cho y câu trả lời khẳng định, mà nói sẽ đợi đến sau này đích thân đến bái phỏng để cáo tri đáp án.

“Cũng không biết Nhân tộc rốt cuộc sẽ thế nào, liệu có cho ngô một câu trả lời vừa lòng không…” “Nếu quả thật không được, đến lúc đó ngô cũng chỉ có thể đi cướp đoạt một ít Nhân tộc mà thôi…” Trong mắt Chúc Cửu Âm lóe lên một tia sáng, trong lòng nghĩ như vậy.

Đối với y mà nói, gây một chút xích mích nhỏ với Nhân tộc không phải vấn đề.

Quan trọng là Vu tộc cần huyết mạch Nhân tộc, cần Nhân tộc để cải thiện tình trạng Vu tộc ai nấy đều đầu óc tương đối đơn giản, tứ chi nhất định phát triển.

Mấy vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia, mỗi người đều là lão quỷ âm hiểm.

Ngay cả Hồng Quân lão quỷ âm hiểm như vậy còn bị người khác khiến cho môn hạ Lục Thánh không còn ai, nếu thật sự có người tính kế Vu tộc, e rằng đến lúc đó Vu tộc còn không thể nhận ra được.

Vậy nên, Vu tộc có thể tạm thời chờ một lát, dù sao cũng đã trải qua không biết bao nhiêu năm như vậy rồi, cũng chẳng thiếu gì chút thời gian này.

Nhưng nếu Nhân tộc thật sự từ chối, vậy Chúc Cửu Âm sẽ tính dùng biện pháp mạnh, bắt những nam tu sĩ Nhân tộc về, dùng nữ nhân Vu tộc đi câu dẫn bọn họ.

Tuy nói Vu tộc có thể có ngoại hình không hợp với Nhân tộc, nhưng may mắn là cả hai đều có tu vi thành tựu, thiên biến vạn hóa là tồn tại cơ bản nhất.

Hơn nữa, y chỉ là lấy một ít “hạt giống” của đối phương, chứ đâu phải muốn hại tính mạng người ta.

Dù cho Nhân tộc có biết, thì sao chứ?

Chẳng lẽ lại vì chút chuyện cỏn con này mà xé rách mặt với Vu

tộc sao?

Hay là nói, muốn báo thù lại?

Lấy huyết mạch Vu tộc cho Nhân tộc?

Đối với điểm này, Chúc Cửu Âm không bài xích, người Vu tộc cũng không bài xích.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Chúc Cửu Âm mới tốt lên không ít, khóe miệng thậm chí còn lộ ra một tia ý cười.

"Ha ha ha ha…" Tứ Hải, Đông Hải Long Hoàng Cung.

Tứ Đại Long Vương cùng tề tựu một đường, còn có Bát Đại Long Soái cũng đều có mặt tại đây, ngồi ở vị trí cao nhất chính là Long Vương.

Long Vương từ thời Thiên Địa Viễn Cổ đã luôn đứng ở tầng cao nhất của Hồng Hoang, không như Hồng Quân kia cần từng bước mưu đồ, Ngài từ buổi sơ khai Hồng Hoang đã sừng sững trên Cửu Thiên.

Thậm chí sau khi tiêu diệt Tam Thiên, trở thành bá chủ đứng đầu Hồng Hoang.

Trải qua vạn năm đằng đẵng, không biết bao nhiêu cố hữu đã vẫn lạc, không biết bao nhiêu chủng tộc đã diệt vong, duy chỉ có Long Vương và Long tộc hưng thịnh vô cùng, đến nay vẫn là một trong những bá chủ Thiên Địa.

Tuy phong thái không sánh kịp Vu Yêu nhị tộc, nhưng cũng là tồn tại cường thịnh nhất ngoài hai tộc đó.

Lúc này, những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên trong Long tộc tụ tập lại một chỗ, chính là để bàn bạc chuyện Long tộc sáng tạo chữ viết.

"Bệ hạ, thật sự muốn tạo chữ sao?" Chúc Long cau mày nói, Long

tộc không có người tài tình đến mức này.

Muốn sáng tạo ra một loại văn tự độc nhất không thuộc Thiên Văn đã là chuyện cực kỳ khó khăn, mà nay lại muốn sáng tạo ra loại văn tự độc nhất không thuộc cả Thiên Văn và Nhân Văn, khả năng đó lại càng nhỏ đi không ít.

"Đương nhiên rồi." Long Vương gật đầu, hiện nay khí vận Long tộc dường như đã đến cực điểm, số lượng tộc nhân đạt cảnh giới Hỗn Nguyên cũng không ngừng giảm.

Nếu có thể sáng tạo ra văn tự của riêng Long tộc, hơn nữa lại là độc nhất vô nhị, thì tất sẽ khiến khí vận Long tộc lại lần nữa bành trướng, như vậy, Long tộc sẽ sinh ra cường giả Hỗn Nguyên cảnh giới mới nhanh hơn một chút.

"Nhưng việc tạo chữ này nên làm thế nào đây…" Thanh Long ngậm hàm ý khó nói, ánh mắt như lửa, một luồng ánh sáng xanh xuất hiện trong đôi mắt y.

Thanh Long xưng bá Tây Hải vô số năm, tu vi đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Tây Hải phong điều vũ thuận, vô số sinh linh đều vui mừng.

Mà ở những nơi núi sông hồ ao trong nội lục Hồng Hoang, Long tộc giáng mưa đa phần cũng xuất thân từ Tây Hải.

Đây cũng là cơ hội để Long tộc kiếm thêm một phần công đức, không ai lại chê công đức nhiều, khí vận mạnh.

"Nếu Trẫm đã biết, thì còn cần nễ môn đến đây làm gì?!" Long Vương mở miệng nói, ánh mắt quét khắp toàn trường.

Tuy cùng là cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng Long Vương hiển nhiên là cường hãn nhất.

Hơn nữa, thêm vào uy áp thống trị Tứ Hải vô số năm, những Long

Vương hay Long Soái này cũng đều đã quen với việc bị Ngài huấn trách.

"Bệ hạ, việc tạo chữ không thể cưỡng cầu.

Thiên Văn bao hàm chúng sinh, sâm la vạn tượng, văn tự của các chủng tộc thiên hạ trừ Nhân tộc ra, không ai là không chịu ảnh hưởng của nó.

Ngay cả chúng ta có tạo chữ thành công, e rằng cũng không thể thoát khỏi ảnh hưởng của Thiên Văn.

Huống chi, văn tự mà họ dùng chẳng qua chỉ là để truyền thừa thần thông đạo pháp, nhưng Long tộc ngô lại có thể dựa vào Long Châu để truyền thừa, hà tất phải có văn tự chứ…" Thương Long ở một bên vẻ mặt khổ sở nói.

Việc Yêu tộc lập ra văn tự tuy có nguồn gốc từ việc Côn Bằng muốn thành Thánh, nhưng cuối cùng đa phần cũng là để biểu đạt.

Thiên Đình quản lý vô số chúng sinh, sự vụ bận rộn, nên cần có văn tự đơn giản để ghi chép.

Đạo Văn dù sao cũng quá khó hiểu, không giản khiết như Yêu Văn.

Còn Nhân tộc sở dĩ sáng tạo văn tự, cũng là vì những Nhân tộc mới sinh ra ngày càng yếu ớt, không còn cách nào khác, đành phải lựa chọn một loại văn tự mới, mà vừa hay Thương Hiệt Thị lại sáng tạo ra một hệ thống văn tự hoàn toàn khác với Thiên Văn.

Vậy nên, bất kể là Yêu tộc hay Nhân tộc, đều có nỗi bất đắc dĩ của mình, buộc phải sử dụng văn tự khác.

Nhưng Long tộc lại không như vậy, một tiếng rồng ngâm có thể thay thế ngàn vạn lời, huống chi những đạo ngữ nhỏ bé thì sinh ra đã biết.

Thêm vào đó, truyền thừa đạo pháp thần thông đại đạo của Long tộc tự nhiên có Long Châu bản mệnh để truyền thừa.

Long Châu vừa là pháp bảo vừa là nơi chứa đựng tu vi cả đời của rồng.

Bởi vậy rất ít Long tộc dùng Long Châu để đối địch, thông thường chỉ khi đường cùng mới động đến Long Châu, bằng không đều dùng pháp bảo khác để giao chiến.

"Lời tuy đúng như vậy, nhưng nếu sáng tạo ra văn tự độc quyền của Long tộc, thì khí vận Long tộc sẽ tăng mạnh, đối với việc tu hành của ngô đẳng cũng có lợi ích không nhỏ." Long Vương gật đầu, thản nhiên nói.

Ngay sau đó, Ngài phất tay, một khung cảnh hiện ra.

Bên trong là khung cảnh Thần Vực, Long Vương đã vận dụng vô thượng thần uy, hiển thị ra khung cảnh bên trong Thần Vực.

"Chuyện văn tự tạm thời không nhắc tới, nhĩ đẳng hãy lưu tâm một chút, khuyến khích tộc nhân tạo chữ là được.

Mục đích thực sự triệu tập các ngươi đến đây, là vì chuyện này." Lời Long Vương vừa chuyển, liền đề cập đến Thần Vực, các Long tộc nhao nhao nhìn về phía đó.

"Đây chẳng phải là một phía khác của thông đạo không gian xuất hiện trong Nhân tộc sao?

Có gì đáng xem đâu?" Băng Di nghi hoặc hỏi.

Nàng cũng từng đến Thần Vực một lần, không phải chân thân mà là một đạo thần niệm.

Tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên của Nhân tộc cũng chỉ có hai người, một ở trong Thần Vực, một ở Thương Thành.

Những tồn tại như bọn họ chỉ cần tránh Thương Thành là có thể tùy tiện tìm một nơi trà trộn vào.

Sau khi vào, Toại Nhân Thị đương nhiên cũng cảm giác được, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Băng Di nhìn thấy thế giới kia, nơi đó có rất nhiều khí tức dị giới, lúc này mới biết Nhân tộc nguyên lai là đi cùng những sinh linh dị giới kia chém giết.

Ngay lập tức nàng cũng từ bỏ ý niệm bất hảo đối với Nhân tộc, ngược lại còn từ tận đáy lòng cảm thấy khâm phục Nhân tộc.

Đương nhiên, nếu thông đạo ở Long tộc, nàng cũng vẫn sẽ dẫn binh đi, nhưng điều đó không ngăn cản nàng kính trọng Nhân tộc.

Trong dị giới kia, quả thực không có gì đáng xem, ngay cả Tam Thiên Đại Đạo cũng chưa đầy đủ, chỉ có một số Đại Đạo lác đác và một số thế giới do Quy Tắc Pháp Tắc tạo ra mà thôi.

Rất giống do sinh linh tạo ra, nhưng lại không biết là ai.

"Đây là dị giới, hoàn toàn khác biệt với Hồng Hoang, không phải động thiên phúc địa hay đại thiên thế giới nào đó.

Phương thế giới này hoàn toàn khác Hồng Hoang, hoàn toàn không phụ thuộc vào Hồng Hoang, không biết nằm ở đâu, cũng không biết do ai sáng tạo." Ánh mắt Long Vương thâm thúy, miệng thong thả nói, khung cảnh kia đột nhiên chầm chậm xoay chuyển, hiển hóa ra tất cả.

"Ở đó xuất hiện một số cuộc chiến kỳ dị, từng sinh linh tuy yếu ớt, nhưng lại dường như có thể triệu hoán sinh linh từ thế giới khác.

Nơi đó có từng thông đạo không gian, mỗi thông đạo không gian đều có thể xuất hiện vô cùng vô tận sinh linh.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là trong phương thế giới đó, có

hàng vạn thông đạo dị giới, liên thông với từng dị giới khác…" "Bệ hạ là muốn nói, Hồng Hoang không phải vạn giới duy nhất, ngoài Hồng Hoang ra, còn có những thế giới khác tồn tại sao?" Ngũ Trảo Kim Long vẫy vẫy đuôi rồng, thân thể phập phồng nói.

Không thể không nói, nếu xét về vẻ đẹp, Ngũ Trảo Kim Long không nghi ngờ gì là đẹp nhất trong Tám Đại Long Soái.

Mà thực lực cũng chỉ đứng sau Ứng Long, có thể nói là nhan sắc và thực lực cùng tồn tại.

"Không sai!" Long Vương dứt khoát nói, sau đó lại dùng một ngữ khí cực kỳ chắc chắn mà nói: "Không chỉ như vậy, thậm chí phương Hỗn Độn này cũng có thể không phải là duy nhất.

Trẫm nghi ngờ trong vô cùng thời không, những vạn giới kia không phải tồn tại trong Hỗn Độn, mà là ở một phương thế giới hoàn toàn khác." "Hít!

Bệ hạ vì sao lại khẳng định như vậy?

Hỗn Độn sao có thể không phải là duy nhất?!

Nguồn gốc Tam Thiên Đại Đạo nằm trong Hỗn Độn, Hỗn Độn là độc nhất vô nhị.

Hồng Hoang có thể xuất hiện rất nhiều, nhưng Hỗn Độn nhất định là duy nhất!" Băng Di nghe vậy đồng tử co rút, sau đó lập tức phủ định.

Không thể có Hỗn Độn thứ hai xuất hiện, chư thần Tam Thiên Đại Đạo đều từ trong Đại Đạo mà ra.

Hỗn Độn là nơi khởi nguồn của tất cả Tam Thiên Bản Nguyên Đại Đạo, nơi đây là khởi nguồn của tất cả, là điểm cuối của tất cả, căn bản không thể xuất hiện điểm cuối thứ hai, xuất hiện khởi nguồn thứ hai!

“Đúng vậy, Bệ hạ, phải chăng đó là thế giới do các Thần Ma khác sáng tạo, nằm trong vô tận Hỗn Độn?

Tuy Hỗn Độn đại bán đã hóa thành Hồng Hoang, nhưng vẫn còn một vùng đất rộng lớn để bọn họ sáng tạo, hoặc giả nói bản nguyên thế giới của họ ẩn giấu trong một điểm nào đó, chưa bị phát hiện, cũng không phải là không thể chứ…” Thương Long cũng gật đầu, khá tán đồng với điều Băng Di nói.

Hỗn Độn làm sao có thể không phải là duy nhất, Hỗn Độn nhất định là duy nhất.

Long Vương chậm rãi lắc đầu, giải thích: “Ý Trẫm không phải là nói còn có Hỗn Độn thế giới thứ hai, ý Trẫm là, trong thời không mờ mịt, còn có vô cùng vô tận thế giới, không phải chỉ có một Hỗn Độn thế giới mà thôi, cũng không phải nói những thế giới kia chính là Hỗn Độn thế giới…” “Cái này…” “Cái này hình như vẫn giải thích không thông a, nếu không có Tam Thiên Đại Đạo, làm sao có thể sinh ra sinh linh?” Băng Di vừa nói ra miệng, sau đó lại đột ngột vỗ trán, nói: “Là ngô mạnh bạo rồi, lời Bệ hạ nói có lý!

Trong những Thần Vực kia chính là không có Tam Thiên Đại Đạo hoàn chỉnh, nhưng không có Tam Thiên Đại Đạo cũng vẫn có thể xuất hiện sinh linh diễn hóa…” “Nhưng điều đó thì sao?

Có quan hệ gì với việc ngô đẳng sống trong Hồng Hoang?” Huyết Long toàn thân huyết khí bùng phát, không hiểu hỏi.

Long Vương nhìn y khẽ lắc đầu, giải thích: “Ngày xưa nhĩ đẳng Bát Đại Long Soái ngộ nhập một phương động thiên, giờ có thể biết rằng đó chính là dị giới.

Đã là thông đạo dị giới có thể xuất hiện ở Hồng Hoang bên này, tự nhiên cũng có nghĩa đối phương có thể thông qua thông đạo tiến vào phương thế giới này.

Nếu cứ thế kéo dài, cuối cùng sẽ chạm trán những tồn tại cường đại hơn, vì vậy ngô đẳng cần bố cục chư thiên, vạn nhất Hồng Hoang chiến bại, ngô đẳng vẫn còn cơ hội khởi đầu lại." Không hiểu vì sao, trong lòng Long Vương luôn cảm thấy một tia lo lắng.

Ngài luôn cảm thấy Hồng Hoang đang có một nguy cơ lớn sẽ giáng xuống trong tương lai xa.

Ngài không biết có liên quan đến dị giới kia không, cũng không biết có liên quan đến vị Vô Thượng Tồn Tại kia không.

Ngài chỉ biết, nếu Long tộc không chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với mọi tai nạn bất cứ lúc nào, chỉ ngày ngày ôm giữ địa vị bá chủ mà tự mãn, thì khi tai nạn thực sự ập đến, Long tộc nhất định sẽ tổn thất thảm trọng.

"Cái này…" Lời của Long Vương khiến một chúng Long tộc đều trầm mặc.

Bọn họ đều không nghĩ sâu xa đến vậy.

Hiện nay thiên địa Hồng Hoang đã đủ lớn rồi, nên cũng không nghĩ đến việc phải bố cục ở những thế giới khác.

"Lần trước khi ngô đẳng tiêu diệt phương thế giới kia, đột nhiên liền xuất hiện trong Hồng Hoang.

Bởi vậy ngô cảm thấy không nên bố cục trong những thế giới đó cho lắm…" Ứng Long, người vẫn im lặng bấy lâu, đột nhiên nói.

Lần trước khi họ đến Thiên Đình hạ lễ, vừa hay va phải một thông đạo không gian.

Sinh linh trong phương thế giới kia yếu ớt, bị họ tùy ý chà đạp.

Ngay lúc sắp hủy diệt hoàn toàn thế giới đó, đột nhiên tất cả những con rồng bọn họ đều bị dịch chuyển tức thì đến Hồng Hoang.

Không biết vì sao, nhưng lúc đó vì bận đến Thiên Đình hạ lễ, nên đã bỏ qua chuyện đó.

Sau đó cũng không để trong lòng, không nghĩ đến việc này.

Chương 160

Giờ đây, khi Long Vương mở lời nhắc đến, y mới lần nữa nhớ lại.

"Ý của ngươi là khi phương thế giới kia gần như bị hủy diệt, liền sẽ bị bài xích ra khỏi phương thế giới đó sao?" Long Vương nheo mắt.

Đối với các thế giới khác, họ cũng chỉ dừng lại ở việc Bát Đại Long Soái tự mình đi qua một lần.

Còn về việc trong dị giới sẽ ra sao, Long Vương lại không biết.

Nhưng đã là vô tận thương mang có sự tồn tại của dị giới, vậy Long Vương tự nhiên muốn bố cục chư thiên, để huyết dịch Long tộc chảy khắp chư thiên.

"Vậy thì lần tiếp theo gặp phải, hãy để sinh linh của thế giới đó hoài long tử, truyền bá huyết mạch Long tộc khắp chư thiên!" Sau đó, Ngài sắc mặt vui vẻ, mặt đầy nụ cười, thân hình chợt lóe, rời khỏi vương thành này.

Cùng với sự hạ xuống của một phương này, Thiên Địa càn khôn xoay chuyển, những sự việc xảy ra trong Hỗn Độn đều xuất hiện trên bàn cờ này.

Mắng lão nê thu (lão đỉa) thì không sao, nhưng nếu dám trực tiếp hô tên Long Vương, thì trong cõi u minh tất sẽ khiến Ngài cảm ứng được, giống như Long Vương mắng y vậy.

Hồng Quân lão tổ lẩm bẩm một tiếng rồi bỏ qua chuyện này.

"Không trách sao lại nói Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của thiên địa, chỉ riêng việc sở hữu thể chất có thể thừa tái các loại Đại Đạo

này, đã đủ để chư thiên thần thánh thống nhất tiến cử bọn họ trở thành nhân vật chính của thiên địa, dùng để thừa tái khí vận…" Diệp Hiên lúc đó đang bận rộn cướp bóc những dịch cơ kia, là có một đống hút một đống, hoàn toàn không kịp chú ý mình rốt cuộc đã cướp được bao nhiêu dịch cơ.

Ông! ! !

Lớp vỏ bọc bên ngoài thế giới Hỗn Độn giống như màng trứng, trong nháy mắt biến mất không thấy, thay vào đó là khí tức xám xịt vô tận tràn ngập trời, những khí tức xám xịt đó trong nháy mắt hấp thu và bao phủ những vũng dịch thể trắng đục tràn ngập bên ngoài thế giới Hỗn Độn.

Đều là một số bách tính Nhân tộc sinh sống trong đó.

Trong Nhân tộc, hiện nay tiên phàm không có gì khác biệt, vì mọi người khi sinh ra đều là phàm nhân, mà chỉ cần tu luyện một chút là có thể thành tiên.

Diệp Hiên sau khi đến Lâm Thiên Nhất Trung một chuyến, liền quay về Đại Chu Học Viện, sau đó tâm niệm nhập vào thế giới Hồng Hoang.

Bởi vậy Thần Quốc không nhất định là càng lớn càng tốt, nhưng theo tu vi tăng trưởng, nếu sinh linh trong Thần Quốc ngày càng mạnh, vậy thì thế giới cũng cần phải ngày càng lớn hơn.

Một ao nhỏ không thể chứa nổi một con Chân Long.

Vậy nên, Nhân tộc trời sinh chính là tín đồ hoàn mỹ của các môn giáo phái.

Diệp Hiên lẩm bẩm, sau đó hai tay khẽ nâng lên, tâm niệm vừa động.

Tiêu Thành lúc này, cường giả mạnh nhất cũng chỉ là Tiêu Lâm

Thị, con trai của Tiêu Viêm Thị.

Tu vi của Tiêu Lâm Thị bất quá chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn, cách việc chứng đắc Hỗn Nguyên Chân Ngã vẫn còn một đoạn đường, chứ đừng nói đến việc chứng đắc Vô Thượng Hỗn Nguyên.

Bất quá, vì miêu tả cảnh giới cũng thêm một chữ, nên Tiên Chi Đại Đạo trong Hồng Hoang đã nhận được một phần khí vận, dẫn đến sự cường thịnh dị thường, thậm chí có thể sánh vai với Ma Chi Đại Đạo.

Đây cũng là lý do vì sao Hồng Quân lại cường đại như vậy.

"Nhiều dịch cơ như vậy, cũng không biết có thể mở rộng Hồng Hoang lớn gấp bao nhiêu lần nữa…" Vương triều này, tên là Toại Triều, là vương triều của Toại Nhân Thị.

"Mấy con chuột Phật môn kia tạm thời còn chưa dám vươn tay vào Nhân tộc, chỉ dám tự mình sáng tạo ra cái gọi là Nhân tộc phương Tây để thừa tái khí vận.

Nhưng bọn họ cũng không nghĩ xem những Nhân tộc đó có thể giống với những Nhân tộc này không!" "Đây là Đại Đạo chấn động?!!!" Y không quan tâm đến những chuyện này, chỉ thuần túy hiếu kỳ.

"Thì ra là vị tồn tại kia đã ra tay rồi ư…" Dịch cơ là tài nguyên chiến lược trong tinh vực đó.

Tinh vực dịch cơ hoàn toàn dựa vào việc bán những dịch cơ này để kiếm Thần Nguyên.

Mỏ Thần Nguyên ít đến đáng thương, nên ai dám động vào dịch cơ sẽ phải chịu sự truy sát vô tận.

"Những Nhân tộc này thật sự là thiên sinh lệ chất, từng người từng người một tư chất kinh người, tài tình cực cao, lại là thích hợp

nhất để thừa tái Tiên Môn…" Huống chi lại là ra tay dưới mí mắt của Lục Giai Sáng Thế Thần nhà người ta, há chẳng phải sẽ trực tiếp bị một niệm mà ma diệt sao.

"Hỗn Độn khuếch trương, Hồng Hoang tăng gấp bội, lại là ngươi ra tay sau lưng sao!!!" Một lão đạo áo trắng đột nhiên xuất hiện trong Ngu Thành.

Bởi vậy, việc kinh doanh dịch cơ này về cơ bản đều là công việc của những tồn tại cấp Ngũ Giai, Lục Giai, Thất Giai, thậm chí một số Sáng Thế Thần Tứ Giai cũng sẽ có nhu cầu.

Nội hàm Hồng Hoang cực kỳ sung mãn, sâu sắc vô cùng.

Sinh linh trong Hồng Hoang từng người từng người cường hoành vô biên, đều có thần thông quảng đại.

Phương thiên địa này đối với những người dưới cảnh giới Hỗn Nguyên mà nói có lẽ rất rộng lớn vô ngần, nhưng đối với cảnh giới Hỗn Nguyên mà nói, thì lại không còn rộng lớn vô ngần như vậy, thậm chí có chút chật hẹp.

Hồng Quân lão tổ hài lòng gật đầu, nói.

"Nhân tộc có liên quan rất lớn, sau lưng ẩn ẩn có bóng dáng vị Vô Thượng Tồn Tại kia.

Ngô vạn vạn không thể cưỡng cầu Nhân tộc, chỉ có thể từng bước từng bước mà làm.

Ngày trước Thái Thượng cái gã kia đã truyền đạo trong Nhân tộc, lập ra Nhân Môn, nay ngô cũng có thể lặng lẽ truyền đạo trong Nhân tộc, để bọn họ tu luyện thành tiên…" Trong Long tộc.

Diệp Hiên cũng không biết một phương dịch cơ rốt cuộc có thể mở rộng diện tích Thần Quốc bao nhiêu.

Y chỉ biết, toàn bộ dịch cơ mà công ty này dốc sức khai thác trong một trăm năm đều xuất hiện trong Thần Quốc của y.

Hồng Quân nhìn những Nhân tộc với đủ hình dáng khác nhau qua lại trên phố, trong lòng không khỏi nghĩ đến.

"Hít…" Chư thiên chấn động, Hỗn Độn oanh minh, Hồng Hoang tăng gấp bội, tất cả mọi thứ đều đến nhanh như vậy.

"Hừ!

Nếu không phải bần đạo có việc quan trọng hơn phải làm, ít nhất cũng phải cho nễ mấy bạt tai!" Trong phủ thành chủ Ngu Thành.

Đối với phần lớn sinh linh Hồng Hoang mà nói, Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma là Đại Đạo, Diệp Hiên lại càng là Đại Đạo.

Lúc này, một bóng người màu trắng xuất hiện ở đây, chính là Diệp Hiên.

"Ồ!

Giữa Thiên Địa lại có biến đổi lớn!" "Việc này sau lưng nhất định là vị Vô Thượng kia ra tay!

Ngoại trừ ngài ấy, không có bất kỳ sinh linh nào có thể làm được điểm này!

Ngay cả Bàn Cổ sống lại cũng vậy!" Thế giới Hồng Hoang vốn đã cực kỳ rộng lớn trong cùng cấp bậc, nay thế giới Hồng Hoang thậm chí còn đồ sộ hơn cả Thần Quốc của một số Sáng Thế Thần Ngũ Giai.

Nhưng đối với Diệp Hiên mà nói, vẫn chưa đủ, vẫn còn xa mới đủ.

"Vậy thì ở đây vậy!" Trung bộ Hồng Hoang, trong một vương quốc Nhân tộc.

Từng tòa thành trì tổ thành một vương quốc rộng lớn, từng vương

quốc rộng lớn lại tổ thành một vương triều bao la vô cùng.

Thần Quốc tuy không phải càng lớn càng tốt, cần phải có sinh linh trong Thần Quốc và nội hàm Thần Quốc tương xứng.

Bằng không, càng lớn thì linh khí càng loãng, linh khí càng loãng thì tốc độ tu luyện của sinh linh trong thế giới đó càng chậm.

Lão đạo chính là Tiên tổ Hồng Quân.

Hồng Quân thầm mắng một tiếng, nhưng không trực tiếp gọi tên Long Vương như Long Vương mắng y.

Y hiện đang ẩn mình trong Nhân tộc, nên không dám tùy tiện chọc giận Long Vương.

"Cái đồ ngu xuẩn chí cực này…" Sắc mặt Ngu Thị biến đổi, nụ cười ban đầu không còn, thay vào đó trong mắt lộ ra một tia kinh hãi sâu sắc.

Nếu tu vi sinh linh không đủ, thì việc du ngoạn trong một Thần Quốc rộng lớn vô cùng vẫn sẽ rất chật vật.

Mà hiện nay, trong thế giới Hồng Hoang đang có một xu thế như vậy.

Cùng với việc ngày càng có nhiều tồn tại bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, lãnh thổ giữa các thế lực cũng sẽ ngày càng phát sinh ma sát.

Phục Hy đồng tử đột ngột co rút, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng này.

Vị trí Thiên Địa Cộng Chủ của Nhân Hoàng là chế độ thiện nhượng, nhưng vương vị trong các phong quốc lại là chế độ kế thừa.

Không thể không nói, Nhân tộc trời sinh chính là chủng tộc thích hợp thừa tái các loại khí vận Đại Đạo.

Bất luận là Phật Môn hay Tiên Môn, hoặc là Ma Môn, Nhân tộc

đều có thể hoàn mỹ trở thành vật chứa của họ.

Khoảnh khắc này, cho dù là Tổ Vu Đế Giang có tốc độ không gian nhanh nhất Hồng Hoang, Dương Mi, Thích Ca Mâu Ni Phật, hay thậm chí Thiên Đế Đế Tuấn đích thân đến, cũng hoàn toàn không thể theo kịp tốc độ bành trướng của thế giới này.

Hồng Quân lão tổ trong lòng âm thầm tính toán, nghĩ như vậy.

Ông! ! !

Thế giới Hỗn Độn ban đầu nhanh chóng điên cuồng bành trướng, hướng ra bên ngoài với tốc độ vượt xa tốc độ ánh sáng không biết bao nhiêu vạn lần.

Ngu Thành, thành chủ nơi đây tên là Ngu Thị, tu vi cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bởi vì Nhân tộc ngay từ khi được sáng tạo ban đầu đã thừa tái Tam Thiên Đại Đạo, Tam Thiên Đại Đạo không có cái nào không thể tu, không cái nào không thể ngộ, chỉ là Đại Đạo càng mạnh thì càng khó tham ngộ mà thôi.

Trong lời nói của Hồng Quân đầy vẻ khinh thường đối với Âm Dương lão tổ và hai người kia, nhưng cuối cùng cũng không nói ra tên thật của họ, mà đột nhiên dừng lại.

"Nhưng hiện nay thế giới Hồng Hoang đã mở rộng gấp mấy lần, hơn nữa vẫn còn đang điên cuồng khuếch trương.

Điều này tuyệt nhiên không thể là việc mà Bàn Cổ Đạo Tôn có thể làm được.

Chỉ có tồn tại Vô Thượng vượt trên Đại Đạo mới có thể làm được…" Điều này có nghĩa là Long tộc có thêm không biết bao nhiêu vùng đất nghỉ ngơi, khí vận mà Long tộc đạt được cũng sẽ càng thêm to lớn!

“Hồng Hoang trở nên rộng lớn hơn, vậy thì cuộc quyết chiến giữa Vu Yêu nhị tộc e rằng còn phải chậm lại một thời gian nữa…” Nghĩ vậy, hai tay y từ từ nắm chặt, một ngọn lửa dã tâm hùng hùng không ngừng nảy sinh trong lòng y.

Sáng Thế Thần cấp thấp không cần dịch cơ, có thể dùng Thần Nguyên để mở rộng.

Sáng Thế Thần Tứ Giai thì bận rộn xông lên cảnh giới cao hơn, đâu ra nhiều Thần Nguyên như vậy để đổi lấy dịch cơ.

Tuy trong vương thành ảnh hưởng lực lớn, lực tuyên truyền mạnh, nhưng đồng thời hệ số nguy hiểm cũng lớn, cơ hội bị lộ cũng cao hơn.

Dưới Kim Tiên là Huyền Tiên, dưới Huyền Tiên là Thiên Tiên, dưới Thiên Tiên là Địa Tiên, dưới Địa Tiên là Nhân Tiên.

Đây chính là những cảnh giới tiên nhân mới nhập môn.

Tuy không thể như Kim Tiên không có giới hạn thọ mệnh, nhưng cũng có thể sống lâu vĩnh cửu.

Ông! ! !

Hồng Quân trước hết dùng một luồng tiên khí uy áp toàn bộ thành trì, nhưng cũng không hoàn toàn trấn áp tất cả sinh linh trong thành, mà là tuyên cáo sự tồn tại của mình với bọn họ.

Trong Thiên Đình.

Sau khi trốn về tổ tinh, dịch cơ cũng được cất giữ trong Thần Quốc của mình, vì vậy cũng không vội vàng đi vào.

Sau khi đến Lâm Thiên Nhất Trung một chuyến, lúc này mới có thời gian để xử lý tốt những dịch cơ này.

Quốc vương Tiêu Quốc là Tiêu Viêm Thị, chủ yếu tu Hỏa Chi Đại

Đạo, hiện nay tu vi cảnh giới đã đạt đến Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, đang dẫn đội chém giết trong Thần Vực.

"Hay cho ngươi lão nê thu (đỉa già), dám ở sau lưng nhục mạ bần đạo!" Cũng tức là nói, những nơi này thực tế không hề bố trí trọng binh, ngược lại vì dựa vào phúc địa Nhân tộc, nên binh lực trấn thủ rất ít.

Ngay lập tức, y nhắm mắt không nói, một đôi mắt xuất hiện trong Hỗn Độn.

"Bất quá Lượng Kiếp tuy còn sớm, nhưng Tiên Môn ngô cần phải tranh thủ thời gian phát triển rồi…" Lúc này, một lão đạo tiên phong đạo cốt đang đi trong Tiêu Thành, đột nhiên nhíu mày, dùng tay bấm đốt ngón tay tính toán một chút.

Nhưng theo việc y tính toán, phát hiện Hỗn Độn cũng đã phát sinh biến đổi lớn.

Hồng Quân sau khi tra xét, thần niệm lần nữa trở về bản thể, sau đó nhìn những Nhân tộc trong Tiêu Thành.

Mà dưới những tiên cảnh này, thì có bốn cảnh giới, từ thấp đến cao lần lượt là Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hóa Hư, Luyện Hư Hợp Đạo.

Tuy Tiêu Viêm Thị không phải là một trong Thượng Cổ Thập Thất Vương, nhưng cũng là một vị Nhân Vương thực lực cường hãn.

Mấy vị Long Vương và Long Soái khác cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Bất kể là ai trong số họ, đều có một đống con cái, chỉ là sau khi đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên thì không còn tự mình động thủ sinh con nữa.

Lúc này, sinh linh trong thế giới Hồng Hoang vẫn tạm thời chưa

biết đến biến hóa này, mà sau khi những dịch thể trắng đục kia bị thế giới Hỗn Độn thôn phệ.

Phục Hy lẩm bẩm, mắt trợn tròn há hốc miệng nhìn cảnh tượng này.

Thiên Địa Hồng Hoang vốn đã rộng lớn như vậy, lần này tăng gấp bội, chỉ trong chốc lát đã mở rộng không chỉ một lần, mà tốc độ khuếch trương này vẫn chưa hề dừng lại, thậm chí còn đang không ngừng tăng trưởng.

Hồng Quân nheo mắt, vẫn không ngừng phân tích tiềm lực Nhân tộc.

Đã nhìn thấy Đại Đạo, liền muốn thành tựu Đại Đạo.

Kèm theo đó, mặt sau của thế giới Hồng Hoang, phương thế giới Hỗn Độn mới sinh kia, cũng tương tự như vậy.

Trong đôi mắt Long Vương, dã tâm dục hỏa bùng lên, ánh mắt Ngài vượt qua vô cùng thời không nhìn đến cảnh giới biên giới Hỗn Độn.

Ngài muốn đạt đến tầng thứ của vị tồn tại kia, chỉ có đạt đến cảnh giới đó, Ngài mới cảm thấy vận mệnh của mình sẽ không bị người khác nắm giữ.

Đại Vương không có mặt, Thái tử nhiếp chính, điều này là hợp tình hợp lý, bởi vậy Tiêu Lâm Thị lại được phong làm Thái tử Tiêu Quốc.

Phân chia thế lực Nhân tộc tức là Toại Triều.

Dưới Toại Triều là các vương quốc, dưới vương quốc là các thành trì, mỗi thành trì đều là những tiểu bộ lạc trong các đại bộ lạc ngày xưa.

Oanh long long! !

Thế nhân đều nói Nhân tộc có khả năng sinh sôi, nào biết danh tiếng Long tộc Tứ Hải.

Đặc biệt là tinh thần kia, tinh thần tự trong cõi u minh được Đại Đạo ban cho, mới là nguyên nhân cơ bản nhất khiến Nhân tộc có thể sừng sững trên đỉnh phong.

Chương 161

Những điều này còn xa mới là tiềm chất thực sự khiến Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, đó là bản thân Nhân tộc cũng rất tranh khí.

Không chỉ có khí vận cường đại vô cùng, có thể chất thừa tái Tam Thiên Đại Đạo, mà còn sở hữu một tinh thần "nhân định thắng thiên" kiên cường bất khuất.

Một luồng dịch cơ cổ xưa lơ lửng trong hư không.

Đây là một phương hư không, ngay cả Hỗn Độn cũng không tồn tại, nằm phía trên thế giới Hỗn Độn.

Bởi vì ở đây còn có rất nhiều dịch cơ chưa từng được sử dụng.

Những dịch cơ này đều do Diệp Hiên trực tiếp cướp đoạt từ Tinh vực dịch cơ, gây ra không ít phiền phức.

May mắn thay, vị Sáng Thế Thần Lục Giai kia đã bị cấm chế do Chu Nguyên Chương để lại chấn nhiếp, bằng không Diệp Hiên chỉ vừa mới hành động đã trực tiếp bỏ mạng rồi.

"Hỗn Độn như quả trứng gà, ngày xưa đã bị Bàn Cổ Đạo Tôn khai phá, đại bán hóa thành thế giới Hồng Hoang, duy chỉ để lại một lớp màng mỏng mới chính là Hỗn Độn ngày nay.

Tên giặc Hồng Quân kia chính là co rúm trong Hỗn Độn, không dám bước nửa bước vào Hồng Hoang.

Nếu Bàn Cổ sống lại, nhiều nhất cũng chỉ là mở rộng thêm một chút vùng đất Hỗn Độn còn sót lại, nhiều nhất cũng chỉ là mở rộng Hồng Hoang ra bằng cả quả trứng gà mà thôi." Những dịch cơ khổng

lồ vô cùng kia đã bao phủ toàn bộ thế giới Hỗn Độn.

Một lớp dịch thể màu trắng sữa bao trùm toàn bộ Hỗn Độn xám xịt ban đầu, nhưng lại không dung nhập vào bên trong.

Sau đó, một tia đạo vận hiển hóa, một bàn cờ hiện ra, y cầm quân cờ đen, đặt xuống một vị trí.

Tiêu Quốc, Tiêu Thành.

Trên Hồng Hoang, trong hư không.

Ban đầu, Nhân tộc không phân chia cảnh giới phàm nhân, mà trực tiếp gọi là thành tiên sau khi thành tựu Kim Tiên.

Nhưng theo thời gian, huyết mạch dần trở nên loãng hơn, thời gian tu luyện thành Kim Tiên ngày càng nhiều, do đó các cảnh giới cũng dần xuất hiện.

Hiện nay, Nhân tộc tuy chia thành từng vương quốc, nhưng dù sao vẫn là thời kỳ sơ khai, lại có uy vọng Nhân Hoàng Toại Nhân Thị chấn nhiếp thiên hạ, nên trên thực tế giữa các vương quốc không hề có xích mích.

Cũng tức là, hậu thuẫn của Diệp Hiên đủ cứng, nên chỉ bị cảnh cáo mà thôi.

Ngu Thành là một thành trì biên cảnh của Tiêu Quốc, gần với biên giới Lâm Quốc, nhưng cách vương thành Lâm Quốc cũng rất xa, bởi vậy Hồng Quân lão tổ đã chọn một nơi như vậy.

“Bệ hạ, vì sao lại khẳng định không phải là Bàn Cổ phục sinh?

Ngày xưa Bàn Cổ có thể khai tịch Hồng Hoang, nay việc khuếch trương trong Hồng Hoang tự nhiên cũng là chuyện đơn giản.” Ma Long tò mò hỏi.

Việc này cần Diệp Hiên trao quyền, chỉ cần Diệp Hiên trao quyền,

bản nguyên thế giới Hỗn Độn sẽ tự động hấp thu những dịch cơ này.

Cái gọi là "tiên" ở đây chẳng qua là miêu tả cảnh giới, hoàn toàn khác với Tiên Chi Đại Đạo mà Hồng Quân tu luyện.

Khóe miệng Long Vương lộ ra một nụ cười, chỉ cần Long tộc còn tồn tại, cho dù Ngài có vẫn lạc trong Hồng Hoang, thì theo vô cùng năm tháng trôi qua, cuối cùng vẫn sẽ lần nữa trở về.

Long Vương đôi mắt nóng rực vô cùng nhìn cảnh tượng này, trên mặt hưng phấn tột độ.

Ngài có thể cảm nhận được, cảm nhận được Tứ Hải chi địa đã trở nên rộng lớn hơn so với trước đây.

Hồng Quân, người vẫn luôn ở trung bộ Hồng Hoang, một lòng dán mắt vào Nhân tộc, lại không hề chú ý đến biến hóa của Hỗn Độn Hồng Hoang.

Hơn nữa, nơi đây nằm ở trung bộ, nên biến hóa có chút nhỏ.

"Hi vọng những dịch cơ này có thể mở rộng Hồng Hoang đến mức làm chấn động thế giới của ta đi!" "Đây là…" Y không biết rốt cuộc ai đã làm việc này, nhưng y biết, mình nhất định phải đi xem, xem rốt cuộc là ai đang làm càn trong Ngu Thành.

Ngay lập tức, thân hình chợt lóe, hướng về trung tâm phát ra uy áp mà đi.

Hồng Quân sau khi cảm nhận được rất nhiều Đại La Kim Tiên Nhân tộc tu vi thành tựu đang tiến về phía mình, không kinh sợ mà ngược lại còn vui mừng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Ngươi là ai, vì sao đến đây uy áp toàn bộ Ngu Thành?!" Ngu Thị cau mày, nhìn lão đạo tiên phong đạo cốt trước mặt mình, hỏi.

Y có thể cảm nhận được trong cơ thể đối phương ẩn chứa một

luồng năng lượng khổng lồ vô cùng.

Y biết tu vi của đối phương mạnh hơn mình rất nhiều, bằng không không thể làm được việc chỉ một luồng khí tức đã uy áp toàn bộ Ngu Thành, kể cả y.

Y không biết tồn tại trước mặt này rốt cuộc là sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã hay là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên.

Y chỉ biết, bất kể đối phương ở cảnh giới nào, cũng không thể là mình có thể đối phó.

Vì vậy, để tránh việc đối phương đồ sát thành trì, y đã bất chấp nguy hiểm xuất hiện trước mặt lão đạo này.

Còn phía sau y, là một số Đại La Kim Tiên Nhân tộc khác, lúc này họ đều cảnh giác nhìn lão đạo.

Mặc dù biết rõ không địch lại đối phương, nhưng chỉ cần lão đạo dám ra tay, họ sẽ không chút do dự mà xông lên.

"Bần đạo đạo hiệu Đại Hồng, là do một con hồng nhạn bên trời ngày trước tu đạo mà thành.

Nay đã bước vào Tiên Đạo, ngưng tụ Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng lại trì trệ không thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Bởi vậy đến đây muốn truyền đạo Nhân tộc, thu thập một ít khí vận, trợ ngô một chút sức lực.

Còn mong thành chủ đừng làm khó." Hồng Quân hành một lễ, cười nói.

Đúng như câu nói "tay không đánh người mặt cười", y lễ phép như vậy, hẳn đối phương cũng sẽ không quá bức người.

Còn về chuyện nói dối, Hồng Quân xưa nay vẫn vậy, sớm đã quen, hà tất phải bận tâm kiêng dè.

“Ồ?

Chỉ là để truyền đạo?” Ngu Thị thấy tu vi của đối phương quả nhiên mạnh hơn mình rất nhiều, hơn nữa cũng chỉ nói là để truyền đạo, vậy nên ngữ khí đã tốt hơn một chút, hỏi.

Đối với việc Tiên Thiên Thần Thai Thánh đến Nhân tộc truyền đạo, Nhân tộc không hề bài xích.

Nếu không có đạo lý rộng khắp thiên hạ, chỉ dựa vào Nhân tộc tự thân phát triển, thì Nhân tộc sẽ không thể phát triển đến ngày nay.

Vậy nên, trên thực tế, Nhân tộc có thể phát triển đến ngày nay, vẫn là nhờ có rất nhiều thần thánh truyền đạo trong Nhân tộc.

Đối với Nhân tộc mà nói, thực tế lại không tổn thất gì, ngược lại còn thu được không biết bao nhiêu thần thông đạo pháp.

Còn về cái gọi là tổn thất, trừ một số khí vận cá nhân ra, thực tế không hề tổn thất gì, ngược lại còn đạt được rất nhiều lợi ích.

Huống chi những khí vận đó cũng không thể tính là tổn thất.

Bởi vì xét về ý nghĩa nghiêm ngặt, những khí vận được cho là tổn thất kia chẳng qua chỉ là một luồng khí vận mà những người lựa chọn bái nhập vào môn hạ của các thần thánh để lắng nghe Đại Đạo phải bỏ ra mà thôi.

Thậm chí có một số người chỉ lắng nghe Đại Đạo mà không hề bái nhập môn hạ, vậy thì khí vận bỏ ra lại càng ít hơn.

Trên thực tế, tổng khí vận của Nhân tộc vẫn là bấy nhiêu, vậy nên Nhân tộc đối với việc thần thánh truyền đạo mà nói, không hề bài xích.

“Đó là tự nhiên, Nhân tộc ngày nay thế đại, bần đạo cô thân một mình, há dám trêu chọc Nhân tộc.” Hồng Quân cười gật đầu, nói.

Thiên Địa có thể giám, Hồng Quân y tuy đã lừa không ít thần thánh, nhưng đối với Nhân tộc thì thật sự không dám ra tay.

Tu vi càng cường đại, càng có thể cảm nhận được tồn tại cực kỳ cường đại sau lưng Nhân tộc, vậy nên lại càng không dám hãm hại Nhân tộc.

Tuy rằng không nhất định hãm hại Nhân tộc thì đối phương sẽ ra tay, nhưng vạn nhất đối phương ra tay thì sao?

Đối với Hồng Quân đã thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên mà nói, y không muốn vì tốc độ tu vi được đẩy nhanh mà đánh đổi tính mạng của mình.

"Nếu chỉ là truyền đạo, vậy đạo hữu cứ việc làm đi, nhưng đạo hữu thiết nhớ không được thi triển thuật mê hoặc lòng người, bằng không, Nhân Hoàng Bệ hạ nổi giận, e rằng không phải là điều đạo hữu có thể chịu đựng nổi." Ngu Thị gật đầu, trước hết là chấp thuận yêu cầu của đối phương, sau đó lại cảnh cáo.

Tuy đối phương tu vi mạnh hơn mình, nhưng đúng như Hồng Quân đã nói, Nhân tộc thế đại, đối phương chỉ là một thần thánh cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã mà thôi.

Y tuy không đánh lại đối phương, nhưng trong Nhân tộc có rất nhiều tồn tại có thể đánh lại đối phương.

Huống chi, điều tối kỵ kỵ khi truyền đạo chính là dùng thủ đoạn mê hoặc lòng người.

Loại thần thánh như vậy Nhân tộc sẽ không hoan nghênh, sau khi phát hiện nhẹ thì đánh cho một trận rồi trục xuất khỏi Nhân tộc, về sau cả đời không được đặt chân vào lãnh địa Nhân tộc.

Nặng thì trực tiếp thân tử đạo tiêu.

"Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên." Hồng Quân gật đầu, không ngừng

đáp ứng.

Với Đại Đạo mà y đã thành tựu cảnh giới để giảng, nếu ngay cả những Nhân tộc này cũng không thể hấp dẫn được, vậy thì y cũng quá thất bại rồi.

Đừng nói là sử dụng loại thủ đoạn đáng khinh đó, ngay cả y cũng sẽ coi thường chính mình.

"Đạo hữu xin cứ tự nhiên, ngô đẳng xin cáo từ trước." Ngu Thị hành một lễ xong, liền hướng về phủ thành chủ mà đi.

Những cường giả kia cũng lần lượt rời đi.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Hồng Quân thấy vậy, liền theo đó nói: "Ngô là Đại Hồng Tiên Tôn, ba ngày sau sẽ giảng giải Tiên Đạo tại đây, người hữu duyên đều có thể đến lắng nghe." Tiếng này tuy không thể sánh bằng tiếng y từng truyền khắp Hồng Hoang, nhưng cũng đã truyền đến mấy tòa thành trì Nhân tộc gần đó.

Y không dám quá phô trương, sợ chư thiên thần thánh phát hiện, vậy nên đành phải như vậy, từng bước từng bước mà làm.

Trong Địa Phủ.

"Lão sư, vì sao Hồng Hoang đột nhiên lớn gấp mấy lần?" Hậu Thổ đột nhiên nhìn về sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, hỏi.

Một tia đạo vận u u hiện ra, đó là Luân Hồi Đạo Vận, là ý thức của Luân Hồi Thần Ma.

"Không rõ, khi Hỗn Độn còn là ngày xưa, thế giới Hỗn Độn cũng thường xuyên khuếch trương, không rõ từ đâu khởi, cũng không rõ sẽ kết thúc ở đâu." Ý thức Luân Hồi Thần Ma từ trong Lục Đạo Luân Hồi chậm rãi hiện ra.

Lục Đạo Luân Hồi vốn là sản vật của Luân Hồi Đại Đạo, mà y thân là Luân Hồi Đại Đạo hiển hóa, được uẩn dưỡng trong đó là thích hợp nhất.

Bởi vậy trong thời gian dài, ý thức Luân Hồi Thần Ma đều ẩn mình trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trong mắt Luân Hồi Thần Ma, đạo vận lưu chuyển không ngừng, không có bất kỳ Đại Đạo nào khác tồn tại.

Đó là Luân Hồi Đại Đạo cực hạn, là cực điểm của Luân Hồi Đại Đạo, là điểm cuối của tất cả Luân Hồi Đại Đạo đã tu luyện.

Y lúc này tuy chỉ là một tia ý thức, nhưng trên thực tế lại mạnh hơn mình trong Hỗn Độn ngày xưa rất rất nhiều.

Bởi vì Luân Hồi Đại Đạo của khoảnh khắc này mạnh hơn Luân Hồi Đại Đạo trong Hỗn Độn rất nhiều.

Không nói đến sự chênh lệch về tu vi cảnh giới của hai thời điểm, chỉ riêng Luân Hồi Đại Đạo đã hoàn toàn khác biệt.

Trong Hỗn Độn ngày xưa, bất quá chỉ có một nơi Luân Hồi mà thôi.

Mà nay trong Hồng Hoang, Luân Hồi Đại Đạo được hiển hiện hoàn mỹ, thậm chí trở thành một cơ quan lớn không thể thiếu của Hồng Hoang.

Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, vô cùng vô tận chân linh tàn hồn giữa thiên địa dũng nhập, dẫn đến Luân Hồi Đại Đạo bạo trướng, từ đó khiến Luân Hồi Thần Ma trong Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma đầu tiên thức tỉnh.

Luân Hồi Thần Ma lúc này, tu vi thâm bất khả trắc.

Tuy chỉ là một đạo ý thức, nhưng lại không phải tồn tại cảnh giới

Hỗn Nguyên bình thường có thể sánh được.

Nếu đợi y triệu hoán chân thân giáng lâm, thì Hồng Hoang lại càng không có ai là đối thủ.

Tuy nhiên, việc thức tỉnh trong thời gian dài, tuy khiến Luân Hồi Thần Ma trở nên cực kỳ cường đại, nhưng đồng thời cũng khiến y bỏ lỡ quá nhiều thứ.

Ít nhất, y hiện nay không hề biết đến sự tồn tại của Diệp Hiên, mà rất nhiều tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên lại đều biết điều này.

"Lão sư, ngài có biết vị Vô Thượng Tồn Tại kia không?" Hậu Thổ do dự mãi, cuối cùng vẫn cẩn thận hỏi.

"Ồ?

Vị nào?

Lại còn có thể khiến hiện nay con phải xưng là Vô Thượng Tồn Tại sao?" Luân Hồi Thần Ma thấy Hậu Thổ do dự như vậy, hơn nữa hiển nhiên đối phương cảm thấy cực kỳ khủng bố, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia hiếu kỳ.

Nhưng Hậu Thổ hiện nay lại có thực lực cường hãn, cảnh giới cũng đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang, thậm chí như Đại Đạo Thần Ma bất tử bất diệt chân chính.

"Lão sư có biết Nhân tộc không?" Hậu Thổ không trực tiếp trả lời, mà lại cẩn thận hỏi.

Luân Hồi Thần Ma gật đầu, nói: "Đương nhiên là biết.

Những năm nay có không ít sinh linh đầu thai thành Nhân tộc, cũng có không ít sinh linh Nhân tộc đến đầu thai chuyển thế." Lục Đạo Luân Hồi tuy là chí bảo của Hậu Thổ, nhưng trên thực tế y cũng có thể thao túng.

Huống chi y quanh năm suốt tháng ở trong Lục Đạo Luân Hồi, làm sao lại không biết Nhân tộc.

"Nhân tộc là sinh linh do Nữ Oa sáng tạo, ánh chiếu trong vô cùng thời không.

Tuy Nhân tộc trong các thời không khác yếu ớt không chịu nổi, nhưng Nhân tộc trong phương thời không này lại cường thịnh lên.

Không thể không nói, tư chất của những Nhân tộc này thật sự là lợi hại.

Ngô từng phát hiện trong chân linh của những Nhân tộc đầu thai này đã tu luyện qua rất nhiều loại Đại Đạo.

Một chủng tộc theo lý mà nói thì Đại Đạo tu luyện sẽ không chênh lệch quá lớn, nhưng Nhân tộc này lại dám thiệp vào đại bán trong Tam Thiên Đại Đạo, thật sự là thiên phú khủng bố vô cùng…" "Nữ Oa này thật sự là lợi hại a, lại có thể sáng tạo ra một chủng tộc hoàn mỹ như vậy…" Luân Hồi Thần Ma tán thưởng không ngớt, hiển nhiên rất công nhận tư chất của những Nhân tộc đó.

Tuy những Nhân tộc đó không phải là loại một người có thể kiêm cả đại bán Tam Thiên Đại Đạo, nhưng tổng hợp rất nhiều sinh linh Nhân tộc lại với nhau cũng đã rất khủng bố rồi.

Một chủng tộc phàm là có thể thiệp vào Đại Đạo vượt quá ba con số, thì đó chính là chủng tộc có thiên tư cực cao.

Dù sao cùng là một chủng tộc, trừ phi như Yêu tộc được hợp thành từ rất nhiều chủng tộc khác nhau, thì thật sự một chủng tộc không thể có sự chênh lệch Đại Đạo quá lớn.

Mà trong cá thể, có thể dung nạp nhiều Đại Đạo, cũng chỉ có Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma mới có thể làm được.

"Lão sư, ngài không thấy kỳ lạ sao, một thần thánh nhỏ bé còn

chưa thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên, lại có thể sáng tạo ra sinh linh chủng tộc có thể thừa tái Tam Thiên Đại Đạo?!" Hậu Thổ thấy đối phương không hề nhận ra điều đáng lẽ phải nhận ra, lập tức lại nhắc nhở một lần nữa.

"Ồ, không, ngay cả ngô hiện nay, cũng không thể sáng tạo ra chủng tộc hoàn mỹ như vậy.

Mạo muội nói một câu, thậm chí ngay cả ngài cũng không thể làm được…" Tiếp đó, nàng lại bổ sung một câu, ngay cả khi đã thành tựu Hỗn Nguyên, cũng không thể làm được điểm này.

"Hít!

Con nói Nhân tộc thừa tái Tam Thiên Đại Đạo sao?!

Không sai, không chỉ là ta, trong Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma, có lẽ chỉ có Sáng Tạo Thần Ma mới có thể làm được điều này.

Không!

Chương 162

Ngay cả y một mình cũng không thể làm được!

Nếu để y liên thủ với Hỗn Độn, mới có khả năng!" Lời của Hậu Thổ khiến Luân Hồi Thần Ma hít ngược một hơi khí lạnh.

Y ban đầu chỉ cho rằng Nhân tộc thiên tư cực cao, có thể tu luyện nhiều Đại Đạo, nhưng không ngờ Hậu Thổ lại nói Nhân tộc thừa tái Tam Thiên Đại Đạo.

Điểm này, trừ chư thiên thần thánh năm xưa tận mắt chứng kiến tất cả diễn ra dưới chân Bất Chu Sơn, thì không có sinh linh nào khác biết được.

Mà Luân Hồi Thần Ma cũng chỉ là từ trong chân linh Nhân tộc đầu thai chuyển thế mà phát hiện ra Đại Đạo tu luyện đa dạng, nhưng đó cũng chỉ là gần hai ngàn loại mà thôi.

Tuy rất khó tin, nhưng trong đó không có một vị nào nắm giữ Ngũ Đại Chí Cao và Thập Nhị Chí Cường Đại Đạo.

Những điều này có ý nghĩa hoàn toàn khác.

Đại Đạo tuy không có cao thấp, nhưng sự khác biệt vẫn rất rất lớn.

Nếu có sinh linh Nhân tộc tu luyện Thập Nhị Chí Cường Đại Đạo, thì ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác.

Những tồn tại có thể tu luyện Thập Nhị Chí Cường Đại Đạo, không ai không phải là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, tiên thiên đã nhiễm một phần niệm niệm của những Đại Đạo Thần Ma ngày xưa.

"Không sai!

Chuyện này năm xưa rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh tận mắt chứng kiến Nhân tộc đản sinh đều biết.

Bởi vậy, Nhân tộc tuy do Nữ Oa sáng tạo ra, nhưng trên thực tế lại là do vị Vô Thượng Tồn Tại kia mượn tay nàng mà sáng tạo…" Hậu Thổ gật đầu, lần nữa xác nhận giải thích.

"Hít!!!" Luân Hồi Thần Ma lại lần nữa bị lời Hậu Thổ nói làm chấn kinh, lập tức dùng ánh mắt khó tin nhìn lên bầu trời.

Y dường như thấy được một bàn tay đen ngàn vạn năm đang thao túng mọi chuyện diễn ra sau lưng.

Sau khi biết được phía sau có thể tồn tại một bàn tay đen, tư tưởng của Luân Hồi Thần Ma trong nháy mắt bay lượn trước vô cùng thời không.

Y nhớ lại những lần Hỗn Độn khuếch trương qua từng năm tháng.

"Thì ra mỗi lần Hỗn Độn khuếch trương, sau lưng đều là nễ tồn tại ư…" "Vậy là, Bàn Cổ cũng là do ngươi sáng tạo ra…" "Ngô cứ thắc mắc, thế gian này làm sao có thể sinh ra Thần Ma Tam Thiên Đại Đạo hợp nhất, thì ra sau lưng đều là ngươi dẫn dắt…" "Ngô cứ thắc mắc sao khi Bàn Cổ thai nghén, trong toàn bộ Hỗn Độn lại không thể tìm thấy quả trứng kia tồn tại!

Thì ra sau lưng mọi chuyện đều là vì có ngươi…" Luân Hồi Thần Ma lẩm bẩm trong miệng, y đã hiểu rõ, tất cả mọi chuyện đều đã hiểu rõ, cuối cùng cũng biết vì sao Bàn Cổ lại cường đại như vậy.

Sớm từ thời Hỗn Độn, các Đại Đạo Thần Ma bọn họ tuy từng phỏng đoán liệu trên Đại Đạo còn có sinh linh hay không, nhưng ngay lập tức đã bị bọn họ tập thể phủ quyết.

Bọn họ chính là hóa thân của Đại Đạo, trên Đại Đạo làm sao có thể có sinh linh!

Hậu Thổ ở một bên nghe vậy đồng tử co rút, nàng đã nghe thấy gì?

Bàn Cổ Phụ Thần là do tồn tại Vô Thượng kia tạo ra sao?!

Mà Khai Thiên cũng là do tồn tại Vô Thượng kia dẫn dắt ra sao?!

Luân Hồi Thần Ma lúc này không còn bận tâm đến sự tồn tại của Hậu Thổ, mà ngẩng đầu nhìn trời, u u nói: "Phương thế giới hiện nay, chính là thế giới ngươi muốn thấy sao…" "Vậy còn ngươi, ngươi cảm thấy thế giới hiện nay tốt hơn Hỗn Độn hay kém hơn Hỗn Độn?" Đột nhiên, một đạo Đại Đạo chi âm mỹ diệu truyền đến.

Thì ra là Diệp Hiên, trên thế giới Hồng Hoang, nghe được câu hỏi của Luân Hồi Thần Ma, sau đó nhất thời hứng khởi, liền đáp lại đối phương.

Có thể nói, Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma đối với Diệp Hiên mà nói có ý nghĩa tồn tại khác biệt.

Ba ngàn vị Đại Đạo Thần Ma này mỗi vị đều là tồn tại cực kỳ cường hãn.

Hơn nữa có thể nói là từng bước trở nên mạnh mẽ dưới mí mắt y.

Diệp Hiên có thể dần dần lộ rõ tài năng cũng là nhờ vào những Đại Đạo Thần Ma cường hoành vô cùng kia, khiến y trực tiếp chưởng khống Tam Thiên Đại Đạo.

Điểm này rất quan trọng.

"!!!" Luân Hồi Thần Ma trong nháy mắt trợn to hai mắt, y không ngờ, vị tồn tại kia lại hồi đáp mình.

Nhưng y không hề manh động, cũng không đi truy tìm bóng dáng vị tồn tại kia.

Y biết, nếu đối phương muốn gặp mình, tùy thời liền có thể xuất

hiện.

Nếu không muốn gặp mình, thì cho dù mình làm thế nào cũng không thể gặp được vị tồn tại đó.

Chi bằng như hiện tại, đối thoại với Ngài.

"Xét một cách công tâm thì là tốt, cho dù ngô sinh ra trong Hỗn Độn, cũng không thể không thừa nhận phương thế giới này phát triển tốt hơn.

Nếu không có Hồng Hoang, Đại Đạo của ngô sẽ không cường thịnh như vậy, sẽ không che lấp được Thập Nhị Chí Cường Đại Đạo khác…" Luân Hồi Thần Ma sau khi suy nghĩ một lát, liền mở miệng trả lời.

Hậu Thổ ở một bên vẻ mặt nghi hoặc nhìn Luân Hồi Thần Ma, không biết lão sư của mình đang đối thoại với ai, vì sao đột nhiên lại nói những điều này.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến một khả năng, ngay lập tức hai mắt cũng trợn trừng, khó tin nhìn về phía lão sư của mình, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ làm phiền đối phương.

"Ta rất mong đợi sự cường đại của các ngươi, hãy đến truy tìm ta đi.

Đến khi các ngươi đủ mạnh, liền có thể gặp được ta.

Thế giới này rất rất lớn, Hồng Hoang còn lâu mới là duy nhất.

Trong vô tận thế giới còn có những thế giới tồn tại mạnh hơn rất nhiều so với Hỗn Độn Hồng Hoang, tầm mắt chớ quá nông cạn, ha ha ha ha…" Đại Đạo chi âm mỹ diệu lần nữa truyền đến, đó là tiếng Diệp Hiên cười lớn điên cuồng.

Sau khi y cười xong thì lại không có lời nào khác.

“Ngoài Hỗn Độn Hồng Hoang, còn có vô cùng thế giới ư!” Trong đôi mắt Luân Hồi Thần Ma, dị sắc đại phóng, hai tay cũng không tự chủ mà nắm chặt.

Y ánh mắt hướng về phương xa, y biết Diệp Hiên đã rời đi, nhưng cũng không nói gì nhiều.

“Ngô sẽ trở nên mạnh mẽ, cuối cùng rồi sẽ có một ngày, sẽ gặp được ngươi.

Cuối cùng rồi sẽ có một ngày, sẽ đi chinh chiến những thế giới cường đại hơn!!!” Khi Luân Hồi Thần Ma biết Hồng Hoang không phải là duy nhất, còn có rất nhiều thế giới nằm xa trên Hỗn Độn, ngay lập tức trong lòng y không còn giới hạn ở Hồng Hoang nữa.

Hồng Hoang hiện nay tuy đã rộng lớn vô số lần, nhưng trong mắt y lúc này vẫn còn quá nhỏ bé.

Đại Đạo Thần Ma trong Hỗn Độn Hồng Hoang gần như vô địch.

Trừ Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma và Bàn Cổ ra, Luân Hồi Thần Ma tự cho rằng không ai mạnh hơn mình, cùng lắm chỉ là chiến đấu khó phân thắng bại mà thôi.

“Cường hãn như ngươi, cũng đang không ngừng dẫn dắt Hồng Hoang trở nên mạnh mẽ.

Trong thời không mờ mịt, ngươi nhất định đã gặp phải vấn đề càng nan giải, kẻ địch càng cường đại.

Chờ ngô, chờ ngô, ngô nhất định sẽ đến!” Luân Hồi Thần Ma trong lòng hy vọng vô hạn, không ngừng lẩm bẩm, khiến Hậu Thổ ở một bên kinh ngạc đến không nói nên lời.

Hậu Thổ lúc này cảm thấy toàn bộ nhân sinh quan của mình đều sụp đổ.

Hóa ra thế giới này còn có nhiều chuyện mà nàng không biết đến vậy.

Hỗn Độn lại không phải là duy nhất, bên ngoài còn có vô cùng thế giới.

Ngay cả Luân Hồi Thần Ma còn cảm thấy mình yếu ớt vô cùng, thậm chí còn có sinh linh mạnh hơn vị kia.

Vậy thì những Tiên Thiên Thần Thai Thánh như bọn họ thì tính là gì?

Là lũ kiến hôi yếu ớt vô cùng?

Hay là những con mã trách (bọ ngựa) có thể va chạm một chút?

"Hô ~" Hậu Thổ hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra.

Tiên Thiên Thần Thai Thánh căn bản không cần hô hấp, nhưng nàng vẫn vô thức thực hiện một hơi thở để làm dịu sự căng thẳng của mình.

"Lão sư, vừa rồi ngài có phải đang nói chuyện với vị Vô Thượng Tồn Tại kia không?" Sau khi thấy Luân Hồi Thần Ma đã khôi phục bình thường, Hậu Thổ không nhịn được lên tiếng hỏi.

Mặc dù lúc này trong lòng nàng đã cảm thấy tám chín phần là vị tồn tại đó, nhưng vẫn không thể không hỏi.

"Một, chính là vị Vô Thượng Tồn Tại đó." Luân Hồi Thần Ma cũng chẳng kiêng dè gì, mà thẳng thắn thừa nhận.

Hậu Thổ đã nói cho y biết về sự tồn tại kia, vậy thì chuyện y trò chuyện với vị ấy cũng không cần phải giấu giếm.

"Quả nhiên!" Đồng tử Hậu Thổ co rút, dù đã sớm đoán được, nhưng vẫn không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

Vị Vô Thượng Tồn Tại kia, nàng chưa từng gặp mặt, cũng chưa

từng nghe tiếng, nay theo lời xác nhận của Luân Hồi Thần Ma, nàng mới biết vị ấy quả thật vẫn luôn quan tâm đến sự phát triển của Hồng Hoang.

"Lão sư, vị tồn tại kia có nói gì khác nữa không?" Hậu Thổ đầy tò mò hỏi.

Từ giờ khắc này, nàng biết, mọi thứ ở Hồng Hoang có lẽ sẽ xuất hiện dị biến, bởi vì vị Vô Thượng Tồn Tại kia đã không còn che giấu chính mình, mà bắt đầu hành tẩu trong Hồng Hoang, dẫn dắt mọi tiến trình của Hồng Hoang.

Nàng không cho rằng đây là do thực lực của mình và những người khác mạnh lên, có thể nhìn thấy được vị tồn tại kia.

Chắc chắn là do vị tồn tại kia có ý đồ riêng, nên mới dần dần có ý thức chủ động xuất hiện trong các thế giới.

"Những gì vị ấy nói ngươi cũng biết, chẳng qua là còn có các thế giới khác, vị ấy nói sẽ đợi chúng ta ở điểm cuối của mọi thứ, đợi chúng ta cùng vị ấy chinh chiến chư Thiên, chinh chiến vô vàn thế giới." Luân Hồi Thần Ma từ tốn mở lời.

Trong lời nói tràn ngập sự vui vẻ, không chỉ là tò mò về thế giới kia, mà còn là sự theo đuổi vị Chí Cao Tồn Tại đó.

Sau khi biết được ngoài thế giới này còn có vô vàn thế giới khác, tầm nhìn của y không còn giới hạn ở thế giới này nữa, đừng nói là Hồng Hoang thế giới, ngay cả Hỗn Độn thế giới cũng không còn trong phạm vi tầm nhìn của y.

"Thì ra Hỗn Độn thế giới kia, cũng là do ngươi khai mở." Câu này, Luân Hồi Thần Ma đã không nói ra.

Ánh mắt y xa xăm, hai mắt soi chiếu vạn vật trong vô lượng thời không, ánh mắt y dừng lại ở một nơi, đó là nơi ý thức y thức tỉnh,

cũng là Hỗn Độn thế giới.

Đó là một Hỗn Độn thế giới khác, hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma đang thai nghén trong đó, ngay cả hư ảnh Bàn Cổ cũng vậy.

Vốn dĩ trong Tam Thiên Đại Đạo không có Lực Chi Đại Đạo, nhưng nay trong Tam Thiên Đại Đạo lại xuất hiện thêm một Lực Chi Đại Đạo, Lực Chi Đại Đạo thống lĩnh vạn vật, không nằm trong Tam Thiên Đại Đạo, nhưng lại là do Tam Thiên Đại Đạo hóa thành.

Trong Hồng Hoang, e rằng trừ Luân Hồi Thần Ma hiện tại ra, không có bất kỳ sinh linh nào khác còn biết rằng phía sau Hồng Hoang thế giới này còn có một Hỗn Độn thế giới hoàn toàn không nhỏ hơn nơi đây.

Nơi đó chính là nơi thai nghén các Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma, ngay cả tàn niệm của Bàn Cổ cũng chưa từng biết đến sự tồn tại của nơi đó.

Ngay cả Đế Tuấn và những người khác đã tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng trong Hỗn Độn thế giới không tồn tại khái niệm thời không, nên trong vô cùng thời không căn bản không thể tìm thấy sự tồn tại của Hỗn Độn thế giới.

Luân Hồi Thần Ma sở dĩ có thể xuyên qua trường hà thời không vô tận mà nhìn thấy sự tồn tại của Hỗn Độn thế giới, chủ yếu là vì y sinh ra ở đó, thai nghén ở đó, từ thế giới đó bước ra, đi đến Hồng Hoang thế giới này.

Vì vậy, y có thể khóa chặt chính xác vị trí của thời không đó.

Đợi đến khi những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên như Đế Tuấn đã từng đến Hỗn Độn thế giới kia một lần, tự nhiên cũng sẽ có thể định vị được Hỗn Độn thế giới đó.

Chỉ là rất đáng tiếc, bọn họ ngay cả vị trí của nơi đó cũng không

biết, làm sao có thể đến tranh giành nơi đó được chứ.

"Thì ra là vậy, lão sư, sau này ngô đẳng nên tự xử ra sao?..." Hậu Thổ gật đầu, biểu thị mình đã biết, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Luân Hồi Thần Ma do một tia ý thức hóa thành, mở lời hỏi.

Luân Hồi Chi Địa quá mức đặc thù, ai phá vỡ nó đều sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng hiện tại của Hồng Hoang, hơn nữa còn sẽ gây ra vô biên sát nghiệt, vì vậy việc Địa Phủ chọn phe trở nên vô cùng quan trọng.

Vị tồn tại kia hiện thân, Luân Hồi Thần Ma thức tỉnh, tất cả những điều này đều đang cho thấy những chuyện mà Hồng Hoang gặp phải có thể sẽ ngày càng lớn, ngày càng nhiều.

Và Tam Thiên Thần Ma chắc chắn cũng sẽ dần dần thức tỉnh, đến lúc đó, những Đại Đạo Thần Ma kia sẽ không có cái gọi là Nhân Quả Nghiệp Chướng Khí Vận.

Dù cảnh giới Hỗn Nguyên không bị nhân quả ràng buộc, tạo ra vô biên sát nghiệt cũng không sao.

Ngay cả sinh linh đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên dù khí vận tổn hại cũng không sao, nhưng phá hoại Luân Hồi là đại sự, đó không phải là nhân quả nhỏ với các sinh linh khác, mà là đại nhân quả sinh ra với Trời Đất.

Dưới sự báo ứng nhân quả này, Thiên Đạo sẽ trực tiếp xuất hiện giáng Thiên Khiển.

Sau khi Thiên Khiển xong mà vẫn không chết, thì tiếp đó sẽ xuất hiện Đạo Khiển do Đại Đạo giáng xuống.

Uy lực của Đạo Khiển vô cùng lớn, ngay cả Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma cũng không thể thoát khỏi, huống chi là những sinh linh kia.

Nhưng vấn đề đặt ra là, nếu tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên muốn

diệt Luân Hồi, sẽ phải chịu Thiên Khiển.

Nếu tránh được Thiên Khiển sẽ có Đạo Khiển, chắc chắn không thể tránh được, bởi vì ngay cả Đại Đạo Thần Ma cũng không chịu nổi.

Nhưng nếu là Đại Đạo Thần Ma đến phá hoại Luân Hồi, thì căn bản sẽ không xuất hiện Thiên Khiển, càng không xuất hiện Đạo Khiển.

Bởi vì Thiên Khiển là do Thiên Đạo phát ra, mà Thiên Đạo bản chất là do hàng chục Đại Đạo biên chế lại với nhau mà thành, còn Đại Đạo Thần Ma bản thân chính là Đại Đạo hiển hóa, thuộc cùng cấp bậc.

Đồng cấp thì không thể phát ra loại này.

Huống chi, dù có phát ra đi nữa, cũng căn bản không thể gây tổn hại cho Đại Đạo Thần Ma.

Và Đại Đạo tối cao chí công, ngay cả cái tên Bàn Cổ đã bổ nát Hỗn Độn thế giới, cũng không có bất kỳ Đạo Khiển nào giáng xuống.

Đạo Khiển giáng xuống, theo ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, là để giúp Thiên Đạo trừng phạt những sinh linh mà Thiên Đạo không thể trừng phạt được.

Hơn nữa, các Đại Đạo Thần Ma hoàn toàn không dính bất kỳ nhân quả nào, ngay cả với Trời Đất cũng vậy.

Đại Đạo bản chất không dính nhân quả, Đại Đạo Thần Ma tự nhiên cũng vậy.

Vì vậy, cái gọi là uy hiếp của Luân Hồi, trước mặt các Đại Đạo Thần Ma khác chẳng qua chỉ là một trò đùa.

Ngay cả khi bọn họ đập nát cả Hồng Hoang, thậm chí hủy diệt nó, cũng không có bất kỳ vấn đề gì, cũng không có bất kỳ Đạo Khiển nào

xuất hiện.

Thậm chí, Hủy Diệt Thần Ma có thể còn nhờ đó mà trở nên càng mạnh hơn, trở thành Đại Đạo Thần Ma mạnh nhất trong Tam Thiên Đại Đạo.

Nếu Hỗn Độn Thần Ma có thể biến thế giới bị đánh tan thành hư vô này lần nữa trở thành Hỗn Độn thế giới, thì e rằng lại có thêm một tôn Thần Ma mỉm cười.

"Cứ đi một bước xem một bước vậy, ngô cũng không biết nên làm gì, nhưng ngươi không cần quá lo lắng.

Ngay cả khi các Đại Đạo Thần Ma kia đều phục tô, vi sư năm xưa trong Hỗn Độn cũng không phải là độc quân phấn chiến, những Thần Ma kia muốn hủy diệt Luân Hồi Chi Địa cũng không phải là chuyện đơn giản." Luân Hồi Thần Ma tự nhiên đã nhìn thấu nỗi lo trong lòng Hậu Thổ, nên mở lời giải thích.

Nhớ lại năm xưa trong Hỗn Độn, có ba phe trận doanh tồn tại, và Luân Hồi Thần Ma ta chính là tồn tại thứ hai trong trận doanh trung lập, trừ Quy Khư Thần Ma ra, Thần Ma mạnh nhất chính là y.

Phải biết rằng, Quy Khư Chi Địa ngày nay không có bất kỳ sự phát triển nào, trong khi Luân Hồi Chi Địa lại xuất hiện Luân Hồi Chi Sở, đây là sự tăng cường cực lớn.

Ngay cả khi Quy Khư Thần Ma xuất hiện, hiện giờ cũng không biết Luân Hồi Thần Ma và y ai mạnh hơn.

Nhưng không thể nghi ngờ, hai vị tồn tại này chắc chắn nằm trong số những tồn tại đỉnh tiêm nhất của Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma.

Hơn nữa, cảm giác tồn tại của họ rất mạnh, vô cùng mạnh, trừ Sáng Tạo Thần Ma và Hủy Diệt Thần Ma ra, e rằng chỉ có Ma Chi Thần Ma mới có thể nói là ổn định áp chế họ một bậc.

Những tồn tại như Sinh Mệnh Thần Ma, Tử Vong Thần Ma, cùng lắm cũng không chênh lệch quá nhiều so với họ.

Về phần ba tôn Chí Cao Thần Ma khác, Vận Mệnh Thần Ma hành vi khó lường, cực kỳ thần bí, ẩn mình trong trường hà Vận Mệnh thời gian dài, không xuất thế, quanh năm thao túng quỹ tích vận mệnh của nhiều Đại Đạo Thần Ma, ngồi xem ba đại trận doanh đấu đá lẫn nhau, quả thực là một kẻ cuồng thích nhìn trộm biến thái.

Chương 163

Còn Vô Lượng Thần Ma và Hỗn Độn Thần Ma, lại là những tồn tại sinh ra muộn nhất trong Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma, cảm giác tồn tại tự nhiên cũng không bằng Luân Hồi Thần Ma.

Sau đó, chính là những Quang Minh Thần Ma, Hắc Ám Thần Ma các loại, thực lực của những Thần Ma đó cũng rất mạnh.

Luân Hồi Thần Ma có sự tự tin này, trừ Ngũ Đại Chí Cao ra, ai cũng đừng hòng chiến thắng y, kẻ sở hữu Lục Đạo Luân Hồi.

Ngay cả khi Quy Khư Thần Ma phục sinh, Thời Gian Thần Ma còn tại thế, Không Gian Thần Ma thức tỉnh cũng không được.

Nếu đơn đấu, y tự cho mình là vô địch thế gian, trừ Ngũ Đại Chí Cao và tên biến thái Bàn Cổ kia ra.

Không thể không nói, sự xuất hiện của Lục Đạo Luân Hồi thực sự đã mang lại sự gia trì quá lớn cho Luân Hồi Thần Ma, giúp y một bước lên đỉnh.

Vì vậy, chỉ riêng từ phương diện này mà nói, Luân Hồi Thần Ma không thể nào để Luân Hồi Chi Địa xảy ra bất kỳ bất trắc nào.

"Có lời của lão sư, Hậu Thổ đã yên tâm rồi." Hậu Thổ nghe vậy, nở nụ cười, nụ cười rạng rỡ như hoa, khiến nơi Địa Phủ u ám, xám xịt đơn điệu này cũng sáng bừng lên mấy phần.

Nàng biết các Đại Đạo Thần Ma này vô cùng tự ngạo, tuyệt nhiên sẽ không nói lời khoác lác.

Không đánh lại ai thì chính là không đánh lại ai, không có gì là mất mặt cả, bởi vì đó là sự thật.

Thản nhiên chấp nhận thất bại, đó mới là niềm kiêu ngạo thực sự

của những Thần Ma đó.

Cố chấp cứng miệng là điều bị người khác khinh thường nhất, mọi người cũng không phải mù, ai đánh được ai, ai không đánh được ai, một cái nhìn là biết.

Đây cũng là lý do vì sao Tam Thiên Thần Ma năm xưa lại không chút do dự liên hợp lại cùng nhau đối kháng Bàn Cổ, không gì khác ngoài thực lực.

Thực lực của Bàn Cổ quá mạnh, quả thực như một thứ gian lận, hoàn toàn không giống một tồn tại sinh ra trong Hỗn Độn.

Làm sao có thể tồn tại một người tập hợp Tam Thiên Đại Đạo vào một thân như vậy?

Khi ấy, từng Đại Đạo Thần Ma bất cam gầm thét, đều cảm thấy Đại Đạo bất công.

Giờ đây Luân Hồi Thần Ma nhìn lại, thì ra không phải Đại Đạo bất công, mà là trong cõi u minh có một tồn tại mạnh hơn vẫn luôn thao túng tất cả, vẫn luôn dẫn dắt tất cả.

Làm gì có công bằng hay bất công, chẳng qua mọi thứ đều là kế hoạch của vị tồn tại kia mà thôi.

Trong hư không.

"Ừm!

Không tệ!

Hồng Hoang hiện nay có thể nói là đã mở rộng gấp ức vạn lần so với trước!" Diệp Hiên khá hài lòng nhìn Hồng Hoang hiện tại, nói là ức vạn lần có lẽ còn chưa đủ.

Bởi vì trước đây Hồng Hoang là một tồn tại cỡ siêu quần tinh hệ, nhưng giờ đây kích thước của Hồng Hoang đủ sức bằng cả trăm vũ

trụ có thể quan sát được.

Đây là kích thước đáng sợ đến mức nào, kích thước của một vũ trụ có thể quan sát được là 46,5 tỷ năm ánh sáng bán kính.

Ngay cả ánh sáng từ trung tâm vũ trụ có thể quan sát được cũng cần bay tới 46,5 tỷ năm ánh sáng mới có thể đạt đến biên giới của nó.

Và nếu muốn xuyên qua toàn bộ vũ trụ có thể quan sát được, thì cần bay hơn 90 tỷ năm, cái này mẹ nó còn là bay với tốc độ ánh sáng.

Tốc độ ánh sáng khoảng 30 vạn kilomet mỗi giây, và đây mới chỉ là giây.

Nếu dùng Tôn Hầu Tử để tính toán, thì thời gian sẽ còn dài hơn nhiều.

Tôn Hầu Tử một cân đẩu mười vạn tám ngàn dặm, tức là 5,4 vạn kilomet.

Mà tên này lộn một cân đẩu mất 0,5 giây, tức là một giây cũng chỉ được 10,8 vạn kilomet, đây là tính hắn một giây lộn được hai cân đẩu.

Vì vậy, thực tế tốc độ của Hầu Tử còn lâu mới đạt được tốc độ ánh sáng.

Còn hiện tại kích thước Hỗn Độn thế giới có bán kính 46.500 tỷ năm ánh sáng, con số này quả thực vô cùng khủng khiếp.

Lấy Tôn Hầu Tử mà nói, không biết phải lộn bao nhiêu năm cân đẩu không ngừng nghỉ mới có thể lộn từ trung tâm Hồng Hoang đến biên giới Hỗn Độn thế giới.

Dù sao ánh sáng một giây xấp xỉ bằng Hầu Tử ba giây, ánh sáng phải chạy tới 46.500 tỷ năm, thì Hầu Tử đại khái phải lộn cân đẩu mười mấy vạn tỷ năm rồi...

Mà nếu từ một phía Hỗn Độn thế giới lộn sang phía bên kia, thì e

rằng thời gian còn phải gấp đôi.

E rằng Hầu Tử lộn đến linh khí tiêu tán hết, lộn đến những thứ đã ăn như tiên đan, tiên tửu và bàn đào từ 500 năm trước cũng phải ói ra hết vẫn không lộn đến được phía bên kia...

À không, nếu thực sự lộn, thì là những thứ ăn từ mười mấy tỷ năm trước cũng ói ra hết rồi...

"Hồng Hoang thế giới như thế này, mới đúng là Hồng Hoang thế giới trong tưởng tượng của ta!" Diệp Hiên trong lòng vô cùng hài lòng, những 'dịch cơ' này quả thực mẹ nó rất mạnh a.

Chẳng trách trước đây đã hoàn toàn bao phủ hai Hỗn Độn thế giới, đồng thời hắn cũng cảm thán, những công ty phát triển 'dịch cơ' kia phải tổn thất một khoản tài nguyên lớn đến mức nào chứ, cái mẹ nó những 'dịch cơ' này cũng quá mức phi lý rồi.

Hắn biết Hồng Hoang sẽ trở nên lớn hơn rất nhiều, nhưng không ngờ lại có thể lớn đến mức này.

Cũng không hổ là những 'dịch cơ' được những người kia dốc sức phát triển và tích lũy trong trăm năm, coi như vật tận kỳ dụng.

Đương nhiên, sự tăng trưởng như vậy đối với Hồng Hoang thế giới hiện tại của Diệp Hiên là rất lớn, nhưng đối với các Sáng Thế Thần Lục Giai, Thất Giai mà nói, thực tế cũng chỉ có vậy.

Chủ yếu vẫn là thực lực quyết định tầm nhìn.

Diệp Hiên chưa từng thấy Thần Quốc Lục Giai, Thất Giai rốt cuộc lớn đến mức nào, tự nhiên cũng cảm thấy sự tăng trưởng hiện tại của mình là rất lớn, nhưng nếu đợi đến khi hắn đạt đến Lục Giai, tự nhiên cũng sẽ biết Thần Quốc hiện tại nhỏ hẹp đến mức nào.

Những Sáng Thế Thần Lục Giai, Thất Giai kia đã sớm không thiếu Thần Nguyên.

Rất nhiều khi, điều hạn chế bọn họ không phải là số lượng Thần Nguyên, mà là sự phát triển của sinh linh trong Thần Quốc.

Và kích thước của Thần Quốc đối với sự phát triển của sinh linh mà nói, là một điều không thể tránh khỏi.

"Mẹ kiếp, thảo nào lần trước tên Sáng Thế Thần Lục Giai kia còn đích thân để lại một cảnh tượng để đe dọa ta, thì ra số lượng 'dịch cơ' này lại lớn đến thế!" Diệp Hiên thầm tặc lưỡi, nhớ lại tôn Sáng Thế Thần Lục Giai kia đã đích thân xuất hiện để trấn áp mình trước đó.

Lúc ấy còn nghĩ có cần phải làm to chuyện đến vậy không, cũng đâu phải cướp sạch toàn bộ kho dự trữ 'dịch cơ' của căn cứ, đến mức phải để một tôn Sáng Thế Thần Lục Giai đích thân xuất hiện, mạo hiểm bị Sáng Thế Thần Thất Giai có thể đánh giết để trấn áp mình sao.

Thì ra lại lớn đến thế...

"Nếu mà cướp sạch cái căn cứ đó, số lượng chẳng phải còn phải nhiều gấp mấy vạn lần nữa sao..." Diệp Hiên trong chốc lát, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận tham dục.

"Không được không được, sẽ chết mất, cái mẹ nó là thật sự sẽ chết người đấy..." Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu Diệp Hiên, hắn lập tức lắc lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ đó đi, dù sao thứ này nếu không làm tốt thì thật sự sẽ chết người.

Với thực lực hiện tại của hắn, căn bản không thể nào cướp sạch căn cứ đó.

"Mà nói đi thì cũng phải nói lại, một khoản vật tư lớn như vậy bị ta nuốt chửng, nếu những ông chủ công ty đó còn sống mà không giao được hàng, chẳng phải sẽ bị những người mua kia làm thịt sao?

Ừm, vậy thì ta đã giúp bọn họ rồi, ta công đức vô lượng..." Diệp

Hiên hơi an ủi bản thân về cảm giác tội lỗi nảy sinh do cướp đoạt được một khoản tài sản khổng lồ như vậy.

Nghĩ như vậy, hắn quả thực chính là Phật sống chuyển thế.

"Mà nói đi thì cũng phải nói lại, sau khi Luân Hồi Thần Ma biết thế giới này không phải là duy nhất, thì lại sẽ xuất hiện phong ba gì đây..." Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên, so với những tên A Tam của Nhung Địch Quốc bị hắn cướp đoạt kia, hắn càng quan tâm đến việc các Thần Ma trong Thần Quốc của mình sau này sẽ làm gì.

Sở dĩ trước đó hắn đối thoại với Luân Hồi Thần Ma, thực tế cũng chỉ muốn làm cho vũng nước Hồng Hoang này càng thêm đục ngầu, càng thêm thú vị.

Ngoài điểm này ra, cũng là để gieo vào đầu những tồn tại đỉnh phong kia một ý nghĩ: Các ngươi đánh thì cứ đánh, náo thì cứ náo, nhưng đừng có đánh mất hết tất cả thực lực đỉnh tiêm, ngoài thế giới này còn có các thế giới khác.

Ban đầu Diệp Hiên định để bọn họ không ngừng chiến đấu để sản sinh ra những tồn tại mạnh hơn, nhưng giờ đây Diệp Hiên đã thay đổi suy nghĩ.

Thay vì để bọn họ tự giết lẫn nhau trong cuộc nội hao, đánh đến mức xuất hiện những sinh linh có dã tâm như Hồng Quân muốn xưng bá đỉnh phong Hồng Hoang và mọi thứ, chi bằng nói cho họ biết ngoài Hồng Hoang Hỗn Độn ra, còn có vô vàn thế giới khác.

Dời tầm mắt của họ khỏi mảnh đất Hồng Hoang nhỏ bé, mà thu hút đến những Thần Quốc thế giới tồn tại trong cơ thể các Sáng Thế Thần khác.

Dù sao sau này những cuộc Thần Quốc chiến cũng không thể thiếu, trong các cuộc chiến, ngoài chiến đấu cá nhân, nếu gặp phải lúc

bất phân thắng bại, cũng sẽ có tình huống Thần Quốc chiến đồng thời tác chiến xảy ra.

Dù sao mỗi khi một số sinh linh chết đi trong Thần Quốc của đối phương, đối với Sáng Thế Thần mà nói đều là một phần suy yếu.

Khi các sinh linh mạnh mẽ chết đủ nhiều, bản thân Sáng Thế Thần cũng sẽ xuất hiện tình huống thực lực suy giảm, và lúc này, liền có thể nhân cơ hội chém giết y.

Không phải cần đối phương đồng ý mới có thể khai mở Thần Quốc chiến, chỉ cần sau khi giao chiến, có thể thông nối thông đạo không gian từ Thần Quốc của mình đến Thần Quốc của đối phương là được.

Đối với Sáng Thế Thần đã nắm giữ Không Gian Đại Đạo mà nói, đây chỉ là một việc rất đơn giản.

Mặt Trời.

"Trời đất đột nhiên đại biến, linh khí thưa thớt không ít, ngay cả linh khí trên Mặt Trời cũng theo đó mà thưa thớt đi một chút, e rằng sẽ khiến các Kim Ô sinh ra muộn hơn rồi..." Đế Tuấn cau mày, lẩm bẩm trong miệng, tay không ngừng bấm đốt ngón tay tính toán.

Theo sự tính toán của y, từng trận từng trận Đạo Biến Hóa Thiên Địa xuất hiện trước mặt ba tôn Kim Ô.

"Xì..." Thái Nhất và Hi Hòa hai người đều hít vào một ngụm khí lạnh, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

"Vì sao Hồng Hoang lại xảy ra biến đổi lớn đến vậy?!!!" Thái Nhất không nhịn được kinh hô.

Ba tôn Kim Ô bọn họ vẫn luôn ở trên Mặt Trời, hơn nữa đã sử dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phong tỏa Mặt Trời, cách biệt mọi thứ bên ngoài.

Thêm vào đó, cả ba đều không có tâm tư chú ý đến bên ngoài Mặt Trời, nên vẫn luôn không phát hiện ra biến đổi lớn của trời đất.

Và theo sự đại biến của trời đất, tất cả các lãnh địa trong Hồng Hoang đều điên cuồng mở rộng gấp ức vạn lần.

Hồng Hoang có Tứ Hải Bát Hoang, lần lượt là phía Đông Hồng Hoang, phía Tây Hồng Hoang, phía Nam Hồng Hoang, phía Bắc Hồng Hoang, được gọi là Đông Hoang, Tây Hoang, Nam Hoang, Bắc Hoang.

Còn có Đông Cực Chi Địa, Tây Cực Chi Địa, Nam Cực Chi Địa, Bắc Cực Chi Địa, lần lượt được gọi là Đông Cực, Tây Cực, Nam Cực, Bắc Cực.

Tứ Hoang cộng thêm Tứ Cực chính là Bát Hoang, nhưng ngoài việc dùng Tứ Hải Bát Hoang để hình dung Hồng Hoang, sinh linh Hồng Hoang thường dùng Tứ Hải Tứ Hoang Tứ Cực Chi Địa để hình dung, tức là Tứ Cực Chi Hoang trên thực tế trong miệng sinh linh Hồng Hoang cũng chính là Tứ Cực Chi Địa.

Và Tứ Hải chính là Đông Hải, Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải, cũng chính là nơi do Long Tộc thống trị.

Tứ Hải Bát Hoang chính là bố cục phân bố của Hồng Hoang Đại Lục, và lần mở rộng này của Hồng Hoang, không phải là mở rộng toàn diện, cũng không phải trực tiếp mở rộng từ Vực Ngoại Chi Địa, mà là lấy Tứ Hải Bát Hoang làm tiêu chuẩn, trực tiếp điên cuồng mở rộng gấp ức vạn lần.

Đông Cực Chi Địa nguyên bản chỉ là một góc nhỏ của Đông Hoang, đại khái có kích thước bằng một phần tư Đông Hoang, nay theo sự mở rộng, Đông Cực Chi Địa vẫn chỉ là một góc nhỏ của Đông Hoang, có kích thước bằng một phần tư.

Cũng có nghĩa là, Hồng Hoang thế giới mở rộng theo tỷ lệ này.

Và bất kể là Thiên Đình hay Địa Phủ, trên thực tế đều nương tựa vào Tứ Hải Bát Hoang mà tồn tại.

Địa Phủ nằm ở Cửu U Chi Sở, trong Luân Hồi Chi Địa, trong Quy Khư Chi Địa của Đông Cực Chi Địa.

Thiên Đình nằm ở Tam Thập Lục Trọng Thiên trên đỉnh Bất Chu Sơn, thuộc dãy Côn Luân Sơn Mạch, giao giới giữa bốn đại hoang Đông Hoang, Tây Hoang, Nam Hoang, Bắc Hoang của Hồng Hoang.

Vì vậy, thực tế cả Thiên Đình và Địa Phủ đều nương tựa vào bố cục tổng thể của Tứ Hải Bát Hoang mà sinh ra.

Tự nhiên cũng theo tỷ lệ tương ứng mà mở rộng gấp ức vạn lần.

Địa Phủ ngày nay rộng lớn, hiếm thấy trong thiên hạ...

Thiên Đình cũng vậy, Thiên Đình vốn chật chội nay trong nháy mắt trở nên vô cùng trống trải.

Đừng nói Tam Thập Lục Trọng Thiên, ngay cả tất cả thần chức nhân viên Thiên Đình hay sinh linh Yêu Tộc đều đặt vào bất kỳ một trọng thiên nào trong đó cũng đều cực kỳ rộng rãi...

Trên thực tế, đối với Thiên Đình và Địa Phủ đều không sao cả, dù sao cũng chỉ là có vẻ trống trải hơn một chút, nhưng về tổng thể vẫn đều tồn tại ở một nơi, tức là đều nằm trong Tam Thập Lục Trọng Thiên và Cửu U.

Nhưng đối với Nhân Tộc và Vu Tộc mà nói, đây lại là một tai nạn.

Nhân Tộc và Vu Tộc đều phân bố khắp Tứ Hoang Chi Địa, chỉ có Tứ Cực Chi Địa là không tham dự.

Mỗi một Cực trong Tứ Cực Chi Địa sở dĩ được gọi là Cực, ngoài việc bản thân nó không thuộc cùng một bản khối với Tứ Hoang Chi Địa, một nguyên nhân rất quan trọng khác chính là Tứ Cực Chi Địa

này đều cực kỳ đặc biệt.

Ví dụ như Đông Cực Chi Địa là một Quy Khư Chi Địa không có Mặt Trời tồn tại...

Nam Cực Chi Địa là một vùng núi lửa bất tử nóng bức dị thường, duy nhất chỉ có Bất Tử Phượng Hoàng tộc sống sót ở đó...

Tây Cực Chi Địa là một vùng hoang vu toàn sa mạc, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại...

Bắc Cực Chi Địa thì quanh năm bị sông băng bao phủ, cũng không có sinh linh nào đặt chân đến...

Tất cả đều không phải là nơi thích hợp cho sinh linh sinh sôi nảy nở, vì vậy được gọi là Cực.

Hơn 300 vương quốc của Nhân Tộc bị chia năm xẻ bảy.

Lại vì Hồng Hoang mở rộng gấp ức vạn lần, ngay cả những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên như họ cũng không thể tự do xuyên toa giữa các nơi như trước nữa.

Có thể nói, Hồng Hoang rộng lớn như hiện nay, trừ tồn tại nắm giữ Không Gian Pháp Tắc ra, cũng chỉ duy nhất những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên mới có thể tự do hành tẩu trong Tứ Hải Bát Hoang.

Những sinh linh khác muốn xuyên qua một hải một hoang trong đó đều cực kỳ gian nan.

Thế giới này đối với tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên mà nói là vừa vặn, thậm chí còn hơi lớn, nhưng đối với những sinh linh dưới cảnh giới Hỗn Nguyên mà nói, thì nó rộng lớn vô biên vô tận.

Có những sinh linh có lẽ cả đời cũng không thể bước ra khỏi nơi mình đang ở.

Không chỉ Nhân Tộc gặp phải đãi ngộ như vậy, thực tế thê thảm

nhất chính là Vu Tộc.

Thế lực của Vu Tộc phân bố rộng lớn hơn Nhân Tộc.

Vu Tộc Hồng Hoang hiện nay, e rằng trừ Thập Nhị Tổ Vu và một phần Đại Vu ra, muốn vào Bàn Cổ Điện cũng là một ý nghĩ xa xỉ rồi...

Và việc Hồng Hoang trở nên lớn mạnh như vậy, thực ra kẻ hưởng lợi lớn nhất không phải là Địa Phủ hay Thiên Đình, bởi vì cùng với sự mở rộng của Hồng Hoang, khối lượng công việc và mức độ thống trị thực tế của họ lại tăng theo tỷ lệ nghịch một cách điên cuồng.

Cũng có nghĩa là lực lượng thống trị thực tế thấp hơn nhiều so với trước, mặc dù lãnh thổ thống trị rộng lớn hơn, nhưng mức độ thống trị lại yếu đi rất nhiều lần.

Và khối lượng công việc thì lại tăng lên không biết bao nhiêu lần cùng với sự mở rộng của lãnh thổ thống trị...

Trên thực tế, lần này kẻ hưởng lợi lớn nhất chính là Long Tộc chiếm cứ Tứ Hải Chi Địa.

Tứ Hải Bát Hoang của Hồng Hoang, Long Tộc độc chiếm Tứ Hải Chi Địa.

Mặc dù chỉ chiếm cứ phần lớn Tứ Hải, thực tế vẫn còn rất nhiều tiên đảo thuộc về các tiên nhân, nhưng nói họ độc chiếm Tứ Hải Chi Địa cũng không phải là hư vọng, dù sao lãnh địa mà các tiên nhân kia chiếm cứ so với Long Tộc thì quả thực không đáng kể như một giọt nước trong Tứ Hải.

Và việc Tứ Hải Chi Địa mở rộng gấp ức vạn lần, cũng có nghĩa là lãnh địa của Long Tộc sẽ lại một lần nữa mở rộng gấp ức vạn lần.

Bởi vì Tứ Hải Chi Địa không có chủng tộc nào khác đến tranh đoạt với Long Tộc, bởi vì bất kể là Vu Tộc hay Nhân Tộc, hiển nhiên đều không thích sinh hoạt trong biển.

Còn về Yêu Tộc, cao ngự trên trời, làm sao có thể xem trọng Tứ Hải Chi Địa hoang vu, nghèo nàn?

Đừng nói Tứ Hải Chi Địa, ngay cả Tứ Hoang Chi Địa bọn họ cũng có chút không để vào mắt.

Thiên Đình mặc dù nói là nương tựa Tứ Hải Bát Hoang mà tồn tại, là trụ cột chống trời, nhưng thực tế ngay cả khi Bất Chu Sơn đổ, Tam Thập Lục Trọng Thiên cũng không thật sự sụp đổ.

Tam Thập Lục Trọng Thiên hoàn toàn là một giới khác tồn tại, bất luận là linh khí hay kiến trúc đều là đỉnh cao của Hồng Hoang.

Chương 164

Ngoài việc lãnh địa trở nên lớn hơn, các Tinh Thần chư Thiên cũng đều điên cuồng bành trướng gấp ức vạn lần.

Có thể nói, trong toàn bộ Hồng Hoang, những tồn tại phi sinh linh đều theo đó mà bành trướng gấp ức vạn lần.

Bao gồm Bất Chu Sơn và các ngọn núi trong dãy Côn Luân Sơn Mạch...

Trong Vu Tộc, Bàn Cổ Điện.

"Trời đất Hồng Hoang đều mở rộng gấp ức vạn lần, vì sao Mặt Trời lại không thấy mở rộng, vẫn treo cao trên bầu trời, dù vẫn có thể chiếu rọi toàn bộ Hồng Hoang, nhưng nhìn lại rất kỳ lạ." Chúc Cửu Âm cau mày nhìn lên bầu trời, nhíu mày nói.

Sau khi biến hóa hoàn thành, Thập Nhị Tổ Vu nhanh chóng tập hợp lại.

Ngoài Thập Nhị Tổ Vu ra, còn có Tổ Vu thứ mười ba Hình Thiên, sinh ra để bổ khuyết cho Hậu Thổ.

Hình Thiên cũng có một Tọa Ỷ, ngồi sau Hậu Thổ, còn các Đại Vu đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên thì đứng sang một bên yên lặng quan sát mọi thứ.

"Đúng vậy, Mặt Trời trước đây to lớn như thế, treo cao trên trời, trấn nhiếp tứ phương.

Giờ đây Mặt Trời như một chấm kim, treo lơ lửng trên không, trông thật vô lực và nhỏ bé đến vậy.

Nếu không nhìn kỹ, e rằng còn không thấy được..." Chúc Dung cũng lắc lắc đầu, có chút than vãn.

Không chỉ bốn phương mở rộng, ngay cả khoảng cách giữa trời đất cũng theo đó mà mở rộng, vì vậy đã khiến Mặt Trời vốn vô cùng to lớn, trấn nhiếp vô tận sinh linh Hồng Hoang, trở nên nhỏ bé như một điểm.

"Bản Nguyên trên Mặt Trời vô cùng sâu dày, chắc hẳn là do Thiên Đế đã khóa trụ Bản Nguyên Mặt Trời, không cho nó mở rộng mà thôi." Đế Giang phỏng đoán.

Tin tức Hi Hòa sắp sinh, thực tế không phải là bí mật.

Đối với những Thần Thánh cấp bậc như họ mà nói, căn bản không thể giấu được.

Khí Vận khổng lồ của Kim Ô nhất tộc nồng đậm đến cực điểm, hiển hách vô cùng trong Yêu Tộc, trong khoảng thời gian này lại ẩn ẩn muốn điên cuồng mở rộng, đang tăng vọt với tốc độ phi tốc.

Lại có mười chấm nhỏ Kim Ô Khí Vận đều sắp hiển hóa ngưng tụ thành hình, điểm này thì bất kỳ Thần Thánh nào cũng có thể nhìn thấy.

"Chắc chắn là như vậy thôi, không có lý nào vạn vật Hồng Hoang mở rộng, duy chỉ có Mặt Trời không mở rộng..." Hậu Thổ gật đầu nói.

Sau đó các Tổ Vu bỏ qua đề tài này, bắt đầu bàn bạc những đề tài khác.

"Hả, nhưng vì sao Mặt Trời lại không mở rộng?!" Hi Hòa cũng biết về biến hóa trời đất Hồng Hoang, bèn mở lời hỏi.

Trong Hồng Hoang này, trừ Mặt Trời ra, dường như mọi thứ đều đã mở rộng gấp ức vạn lần, ngay cả Thái Âm cũng vậy, nhưng duy chỉ có Mặt Trời là không có bất kỳ biến hóa nào.

"Đây là vì tất cả mọi thứ trên Mặt Trời đều bị trấm phong tỏa, nên

không thể theo đó mà mở rộng lớn hơn.

Thực tế, Bản Nguyên Mặt Trời lúc này đã mở rộng gấp ức vạn lần...” Đế Tuấn cau mày, sau đó phất tay phải một cái, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong nháy mắt biến mất vô tung, một tia ý trấn áp cũng thu về trong quyền hành của Đế Tuấn.

Đế Tuấn, ngoài là Tiên Thiên Thiên Đế, còn là tồn tại sở hữu quyền hành của Mặt Trời.

Ở trên Mặt Trời, tiên thiên bất bại.

Nắm giữ mọi thứ ánh sáng Mặt Trời chiếu rọi, trong Mặt Trời là vô địch.

Khi Đế Tuấn thu hồi tia quyền hành ý trấn áp đó, Mặt Trời bắt đầu điên cuồng mở rộng.

“Nói ra cũng lạ, Bản Nguyên Mặt Trời mở rộng gấp ức vạn lần, nhưng nhiệt độ ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa lại không hề tăng lên, thật kỳ lạ.

Lần mở rộng trời đất Hồng Hoang này cũng không giống như trước, trước đây là Bản Nguyên mở rộng, nội hàm tăng cường đồng thời kéo theo trời đất Hồng Hoang mở rộng.

Lần này ngược lại chỉ là vì muốn mở rộng trời đất, chỉ là theo sự mở rộng của trời đất mà dẫn đến giới hạn nội hàm tăng cường, thực tế nội hàm lại không hề tăng cường chút nào...” Theo lời Đế Tuấn nói, Mặt Trời cũng hoàn toàn mở rộng xong, trong nháy mắt, mở rộng gấp ức vạn lần.

Mặt Trời treo trên trời, lại một lần nữa khôi phục kích thước như trước, treo cao trên Cửu Thiên.

Sau đó, Đế Tuấn lại phất tay một cái, lại khôi phục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sau đó lại dùng quyền hành Mặt Trời trấn áp toàn

bộ Mặt Trời, khiến sinh linh xông phá phong tỏa đại trận mà đặt chân vào Mặt Trời không thể thi triển bất kỳ thần thông không gian nào ở nơi đây, chỉ có thể dựa vào Đạo Hạnh của bản thân mà phi hành.

Hơn nữa, ngay cả việc phi hành cũng bị y áp chế, không thể nhanh chóng đến thế.

Tất cả những điều này, đều là để bảo vệ Hi Hòa, bảo vệ mười Kim Ô nhỏ trong bụng Hi Hòa.

"Đây là vì sao?" Thái Nhất khó hiểu hỏi.

Y biết là Diệp Hiên đã ra tay, trừ Diệp Hiên ra, không ai có thể làm được điểm này.

Y hỏi là vì sao Diệp Hiên lại cố ý mở rộng diện tích Hồng Hoang, mà không mở rộng nội hàm Hồng Hoang.

"Không biết, nhưng như vậy cũng tốt.

Lãnh thổ Hồng Hoang rộng lớn hơn, cũng đã giảm bớt không ít xung đột giữa Vạn Tộc.

Hiện nay mọi người đều có những lãnh địa rộng lớn vô ngần để khai khẩn, ngược lại không cần phải tranh đoạt nữa, chỉ là linh khí trong Hồng Hoang lại vì mở rộng gấp ức vạn lần mà trở nên hơi thưa thớt..." Đế Tuấn cau mày nói, linh khí trời đất trở nên thưa thớt đây không phải là một chuyện tốt.

Sau khi linh khí thưa thớt, sẽ dẫn đến việc sinh linh tu luyện gian nan.

Và lúc này, chính là khi các Kim Ô giáng thế.

Kim Ô giáng thế tất nhiên cần vô tận linh khí cung cấp, nhưng lúc đó linh khí giữa trời đất thưa thớt không biết phải hút cạn linh khí của bao nhiêu nơi mới có thể làm được điều này.

Mặc dù sau khi sinh linh đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, tu luyện không cần linh khí nữa, mà toàn tâm toàn ý bắt đầu hành trình ngộ đạo, nhưng khi các Kim Ô sinh ra vẫn cần linh khí dồi dào vô cùng để cung cấp.

"Đúng vậy, các cháu sắp ra đời, đột nhiên xuất hiện tình huống này, thật không phải là chuyện tốt..." Thái Nhất cũng có chút lo lắng nói, ngay sau đó nhìn về phía bụng Hi Hòa.

Hi Hòa cũng lo lắng vuốt ve bụng mình, thở dài một tiếng nói: "Khổ cho các hài nhi của ta..." Ngay khi bọn họ đang lo lắng, Đế Tuấn đột nhiên cau mày, rồi sắc mặt đại hỉ nói: "Không đúng, linh khí giữa trời đất dường như đang từ từ tăng trưởng, tuy chậm chạp, nhưng cũng không phải là không có thay đổi, đây là chuyện tốt, chỉ là không biết có thể khôi phục đến linh khí ngày xưa không..." Cảnh giới của y cao nhất, cũng là người nhanh nhất cảm nhận được sự biến hóa của linh khí trời đất.

"Thật sao!" Thái Nhất chợt kinh hô, vốn dĩ linh khí trời đất ra sao, bọn họ căn bản không quan tâm.

Ngay cả khi bước vào thời đại mạt pháp, cũng không liên quan đến y.

Chỉ cần chứng được Vô Thượng Hỗn Nguyên, thì quan hệ với trời đất không còn lớn nữa.

Chỉ cần có Đại Đạo tồn tại, dù tu hành chậm hơn, nhưng vẫn có thể tiếp tục đi xuống.

Nhưng dù sao chuyện này liên quan đến sự ra đời của thế hệ Kim Ô thứ hai, tự nhiên phải cực kỳ coi trọng, vì vậy Thái Nhất và Đế Tuấn mới hân hoan như vậy.

"Trời phù hộ con ta!" Hi Hòa càng kinh hô.

“Mẹ kiếp, liên quan quái gì đến trời chứ, đây chẳng phải lão tử đang nạp tiền cho các ngươi sao...” Diệp Hiên sau khi nghe lời Hi Hòa trên Mặt Trời nói, liền tức giận thốt lên một tiếng.

Trước mặt hắn, là vô số Thần Nguyên.

Từng lọ Thần Nguyên đó đều là do hắn tích lũy đã lâu.

Trước đây nội hàm Hồng Hoang đã đạt đến một bình cảnh, căn bản không thể rót Thần Nguyên vào.

Chỉ có thể nghĩ cách nâng cao giới hạn nội hàm Hồng Hoang, mới có thể rót những thứ này vào, tăng cường nội hàm Hồng Hoang.

Đây cũng là lý do vì sao hắn lại chọn chạy đến tinh vực 'dịch cơ' để trực tiếp cướp 'dịch cơ', chính là để tăng thêm phạm vi Hồng Hoang thế giới, từ đó kéo giãn giới hạn nội hàm Hồng Hoang thế giới, sau đó liền có thể rót Thần Nguyên vào.

Và việc linh khí trời đất Hồng Hoang tăng lên, bản chất chính là xuất hiện theo sự mạnh lên của nội hàm.

Khi nội hàm của một thế giới càng mạnh mà phạm vi thế giới càng nhỏ, thì linh khí giữa trời đất tự nhiên sẽ càng nồng đậm.

Một khi nội hàm không đổi, mà phạm vi tăng lớn, thì linh khí giữa trời đất tự nhiên sẽ trở nên thưa thớt không ít.

Nếu Thiên Đạo có linh thì làm sao có thể để Hồng Hoang trở nên như hiện tại.

Một khi sản sinh trí tuệ, thì không nghi ngờ gì sẽ xuất hiện mặt tư lợi, cũng tức là không thể làm được vô cùng công chính.

Một khi Thiên Đạo Quy Tắc xuất hiện ý thức, thì Thiên Đạo Quy Tắc đó sẽ phục vụ cho ý thức đó.

Và Thiên Đạo cao cao tại thượng sẽ không cho phép bất kỳ sinh

linh nào tồn tại mà có khả năng uy hiếp đến sự tồn tại của mình.

Vì vậy, nếu Thiên Đạo thật sự có linh, thì phần lớn sẽ giống như Hồng Quân, thậm chí thao túng Hồng Quân, đạt đến mục đích mà mình muốn đạt được.

Để Hồng Quân trở thành người phát ngôn của mình, để Hồng Quân trở thành kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, cũng chỉ có một tôn như vậy.

Thiên Đạo có thể miểu sát Hồng Quân, Hồng Quân có thể miểu sát vạn linh, đây mới là cách làm của một Thiên Đạo có linh trí.

Nuôi một con chó, thay mình quản lý thế giới, từ đó để mình an nhàn vô lo.

"Thật có chút mong chờ các Kim Ô ra đời..." Diệp Hiên nói với vẻ khá hứng thú, nếu không phải vì mong đợi các Kim Ô ra đời, thì cũng sẽ không ngay khi Đế Tuấn vừa nói linh khí trời đất trở nên thưa thớt liền lập tức lấy Thần Nguyên ra để bổ sung.

Sở dĩ làm như vậy, chính là vì Diệp Hiên bản thân cũng muốn xem sinh linh do hai cảnh giới Hỗn Nguyên cùng nhau thai nghén mà sinh ra rốt cuộc sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Đây chính là những sinh linh đầu tiên trong Hồng Hoang do hai cảnh giới Hỗn Nguyên sinh ra a.

"Cũng không biết có trực tiếp sinh ra Kim Ô cảnh giới Hỗn Nguyên không, nhưng nghĩ lại thì khả năng không lớn.

Cảnh giới Hỗn Nguyên cần tìm kiếm được Đạo mà bản thân đã chứng, chỉ là không biết có thể một hơi sinh ra một tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã không..." "Trong tiên thiên ngưng tụ chân ngã duy nhất, cũng phù hợp với Đạo..." Diệp Hiên lẩm bẩm một mình, không ngừng bắt đầu phân tích.

Nếu là hai sinh linh cảnh giới cao hơn thai nghén, thì nói không chừng có thể sinh ra một đứa con cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng hai tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên muốn sinh ra cùng cảnh giới, thì có chút không khả thi lắm.

Nhưng dù sao cũng là do Đế Tuấn và Hi Hòa thai nghén mà thành, cũng có chút khó nói.

Sự kết hợp của hai tôn Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cấp này, lực lượng huyết mạch có thể sẽ càng mạnh, nội hàm có thể cũng sẽ càng sâu dày.

Quan trọng là bọn họ lại là cùng một chủng tộc, sẽ không xuất hiện xung đột lực lượng huyết mạch nào mà dẫn đến nội hàm suy yếu.

Tứ Hải Chi Địa, Đông Hải Hoàng Cung.

"Hiện nay Tứ Hải Chi Địa đột nhiên tăng gấp ức vạn lần, vô cùng vô tận Hải Tộc rục rịch, bọn chúng đều lũ lượt hướng đến những vùng đất mới chưa bị Long Tộc chiếm lĩnh mà đi, vọng tưởng chiếm giữ nơi đó trước một bước." Long Vương đột nhiên mở bừng hai mắt đang nhắm chặt, trong miệng mang theo một tia uất nộ nói.

Những Hải Tộc kia thừa lúc Long Tộc còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng vô cùng điên cuồng chiếm lĩnh, cướp đoạt những nơi đó, xem liệu có thứ gì tốt đẹp mới sinh ra mà điên cuồng cướp bóc.

Vọng tưởng ở những nơi mà Long Tộc không thể khống chế mà thiết lập một thế lực không còn phải thuộc về Long Tộc, ít nhất không còn phải thần phục Long Tộc nữa.

"Bọn chúng đang nói mớ giữa ban ngày!!!" Huyết Long tính tình nóng nảy nhất lập tức không thể chịu đựng được nữa, trực tiếp đứng dậy, lớn tiếng nói: "Bệ hạ, ngô đây sẽ suất lĩnh đại quân chinh phạt

bọn chúng!

Kẻ nào dám phản kháng, liền huyết nhiễm Tứ Hải!!!" Huyết Long tính tình bạo ngược, hung hãn vô cùng, nếu không cũng sẽ không có cái tên Huyết Long.

Ngoài việc toàn thân y đỏ như máu, tính tình bạo ngược hiếu sát cũng là một trong những điều quan trọng nhất, nếu không thì đã bị gọi là Hồng Long rồi...

"Huyết Long hơi an tĩnh đừng nóng vội, hãy nghe Bệ hạ nói hết." Trúc Long nghe vậy, cau mày, nhẹ nhàng an ủi.

Huyết Long là Nhị Nguyên Soái dưới trướng y, cũng là Nguyên Soái xếp thứ tư về thực lực trong Bát Đại Long Soái, là Nhị Nguyên Soái của Nam Hải, chỉ đứng sau Ngũ Trảo Kim Long.

"Vâng!" Huyết Long thấy là cấp trên của mình, Nam Hải Long Vương Trúc Long, đã lên tiếng, liền không tình nguyện ngồi xuống.

Theo suy nghĩ của y, thì cứ giết, giết đến khi vô tận Hải Tộc Tứ Hải kinh hồn bạt vía, tự nhiên mọi thứ cũng sẽ bị trấn áp.

"Lời Huyết Long nói, chính là điều trẫm muốn nói.

Long Tộc đã lâu không còn gây sát nghiệt, những Hải Tộc kia cứ ngỡ Long Tộc đã già, ngỡ Long Tộc yếu mềm dễ bị ức hiếp, không quan tâm Hồng Hoang.

Lần này, hãy để máu tươi của bọn chúng trấn nhiếp Tứ Hải!" Long Tộc chỉ là không muốn đặt chân vào tranh chấp Hồng Hoang Đại Lục, chứ không phải đã già đến mức không thể tranh giành với các chủng tộc khác nữa!

Trong lời nói của Long Vương mang theo một tia lạnh lẽo, khiến trong Hoàng Cung vàng son rực rỡ hiện lên mấy phần ý lạnh.

“Các ngươi Tứ Hải Long Vương, mỗi người hãy dẫn theo nguyên soái dưới trướng, suất lĩnh Long Tộc Tứ Hải chinh phạt tất cả những kẻ không thần phục, dám chống lại Long Tộc.

Giết chúng, giống như lời Huyết Long đã nói, giết đến khi chúng cúi đầu, giết đến khi chúng thần phục.” Ong!!!

Theo lời Long Vương nói ra, Tứ Hải Long Vương, Bát Đại Long Soái cùng nhau đứng dậy, bái nói: “Cẩn tuân mệnh lệnh của Bệ hạ!” “Đi đi!” Long Vương phất tay, cho phép bọn họ lui xuống lo việc của mình.

Tứ Hải Long Vương cùng Bát Đại Long Soái lần lượt hành lễ lui xuống, hướng về hải vực mình phụ trách mà đi.

Long Vương hai mắt chăm chú nhìn vực sâu, trong lòng thầm nói: “Tứ Hải Chi Địa quả thực là một vũng lầy a...

Long Tộc cũng không hề thoải mái không cần làm gì như các chủng tộc khác tưởng tượng.

Long Tộc tuy là kẻ hưởng lợi lớn nhất, nhưng vẫn cần tự mình từng bước một tranh thủ giành lại.” Và giống như Thiên Đình, Tứ Hải Chi Địa rộng lớn vô ngần tự nhiên có sự rộng rãi mà người thường khó lòng với tới.

Có thể nói, nếu gộp Tứ Hải Chi Địa lại với nhau, đều có thể sánh ngang với kích thước của hai Hoang trong Tứ Hoang.

Có thể nói, Tứ Hải Chi Địa quả thực rất rất lớn.

Trong Hồng Hoang không có bất kỳ tộc quần nào dùng sức lực một tộc mà bá chiếm hai Hoang, duy nhất chỉ có Long Tộc chiếm cứ Tứ Hải.

Đương nhiên, thời kỳ đỉnh phong Vu Tộc cũng là một trong số đó.

Khi ấy Vu Tộc chiếm cứ gần như toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, trừ Tứ Cực Chi Địa ra...

Còn Vu Tộc ngày nay lại vẫn chiếm cứ một phần khá lớn của Hồng Hoang, nhưng lại còn xa mới tính được là hai Hoang.

Dù sao cũng đã mở rộng không biết bao nhiêu lần rồi...

Và Tứ Hải Chi Địa của Long Tộc dù có mở rộng đến đâu, thì hiện giờ trên danh nghĩa vẫn là Long Tộc, chỉ là còn chưa hoàn toàn khống chế mà thôi.

Đợi đến khi đại quân Long Tộc đến, tự nhiên sẽ hoàn toàn khống chế nơi đó.

Nhưng Vu Tộc thì lại không giống vậy.

Nếu Vu Tộc bị chủng tộc khác chiếm lĩnh, Vu Tộc cũng sẽ dựa vào hành vi của đối phương mà quyết định.

Nếu có hại cho Hồng Hoang hoặc các chủng tộc khác, thì tự nhiên sẽ áp dụng phương thức hủy diệt kẻ chiếm lĩnh.

Nhưng nếu không có tổn hại gì, Vu Tộc phần lớn còn sẽ bỏ qua đối phương, rồi đi chiếm lĩnh những nơi khác.

Mặc dù Vu Tộc tính tình nóng nảy, nhưng lại thực sự khiến nhiều chủng tộc không thể ghét được, và tính khí nóng nảy đó lại khiến họ trở nên khá hào sảng, rất nhiều chủng tộc còn rất vui vẻ kết giao với Vu Tộc.

Và Vu Tộc cũng không từ chối ai, chỉ cần không phải là loại có hại cho Hồng Hoang, thì họ sẽ hoàn toàn tiếp nhận.

Đương nhiên, Hồng Hoang rộng lớn như vậy, làm sao có thể không có những kẻ suốt ngày không từ thủ đoạn vì sự tồn tại của bản thân?

Những sinh linh đó nếu bị Vu Tộc đụng phải thì sẽ trực tiếp bị hủy diệt.

Trong Thần Vực.

"Cuối cùng, không gian này thiên hạ chia làm hai, ta được một phần, các chư hầu khác được một phần." Nhân Hoàng Toại Nhân Thị nhìn cảnh tượng trước mắt, theo sự không ngừng công chiếm của Nhân Tộc, ông đã tính toán ra được kích thước của thế giới này.

Ông đã áp dụng phương pháp không ngừng tiến lên dọc theo rìa, từ rìa tiến hành thăm dò liên tục, cuối cùng đã bao vây một vòng quanh tất cả các biên giới.

Chương 165

Cách này tuy gây áp lực lớn cho binh lực trấn thủ, nhưng cũng giúp Nhân Tộc biết được thế giới này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Và sau khi thăm dò, kết luận đưa ra là, thế giới này thà nói là không gian, còn hơn là thế giới.

Nơi đây rõ ràng không hình thành các Đại Đạo như một thế giới.

Vì vậy, thà nói là không gian, còn hơn là thế giới.

Bởi vì cơ bản nhất là tất cả sinh linh ở đây, mọi thứ đều là từ bên ngoài đến, bao gồm cả những Ma Vật trấn thủ mỗi mảnh đất, tất cả đều là sản vật từ bên ngoài.

Lại còn những sinh linh từ từng thông đạo không gian tuôn ra, kết nối đến những sinh linh trong các thế giới khác.

"Thì ra là vậy, ta muốn xem, sau khi toàn bộ không gian này bị chiếm giữ sẽ xuất hiện điều gì!" Thạch Hạo bên cạnh khẽ nhếch khóe miệng, nơi khóe mắt tràn đầy một tia khát vọng đối với điều chưa biết.

Đó là sự tò mò về điều chưa biết, là thứ mà mỗi sinh linh đều có từ khi sinh ra.

Cũng là động lực căn bản thúc đẩy sinh linh không ngừng phát triển về phía trước, là nguồn gốc của mọi sự tốt đẹp và không tốt đẹp.

"Phần lớn sẽ chẳng có gì xảy ra..." Toại Nhân Thị u u nói bên cạnh, mọi chuyện đến nước này, ông đã phần lớn đoán ra được không gian này tồn tại vì cái gì.

Và ông sở dĩ vẫn luôn ở đây không phải vì điều gì khác, chính là để trông chừng Nhân Tộc, sợ rằng đối phương lại triệu hoán ra sinh

linh Tứ Giai nào đó, để hãm hại Nhân Tộc một phen.

Nhân Tộc ở lại đây, mỗi người đều là tinh nhuệ của Nhân Tộc, không thể dễ dàng ngã xuống.

Mặc dù tổn thất nhất định là có thể chấp nhận, dù sao luyện binh đánh trận làm gì có chuyện không chết người, nhưng nếu gặp phải sinh linh cao giai của đối phương mà chết, thì Toại Nhân Thị sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

Vì vậy, ông vẫn luôn trấn thủ ở đây.

"Bệ hạ, ngài có biết điều gì không?" Thạch Hạo ở bên cạnh hỏi, đội ngũ vương quốc của y có Thạch Nghị Thị trông chừng, thực tế căn bản không cần y, vì vậy sau khi trải qua những đối thủ khó nhằn kia, y liền đi theo Toại Nhân Thị, cũng bắt đầu quan sát.

Dù sao, không có đối thủ thì y cũng rất cô đơn.

Nếu xuất hiện trên chiến trường, thì sẽ là một đường thẳng tiến, không có bất kỳ ý nghĩa nào tồn tại.

Nhân Tộc ngoài việc muốn xem sau khi san bằng tất cả ở đây sẽ xảy ra điều gì, càng muốn là để Nhân Tộc trải qua đủ khó khăn, để nâng cao thực lực của Nhân Tộc.

Phải biết rằng, vào thời điểm ban đầu, Nhân Tộc tuy đã trải qua một phen khó khăn, nhưng sau đó thực tế lại không phải chịu quá nhiều tai ương.

Tai ương tuy có, nhưng đại tai ương thì chưa từng xảy ra.

Có thể nói, hậu thuẫn phía sau Nhân Tộc đã giúp Nhân Tộc rất nhiều.

Mặc dù họ chưa từng xuất hiện, nhưng chỉ cần tồn tại ở đó, liền khiến các Thần Thánh chư Thiên phải run sợ, không dám khinh cử

vọng động.

Có những lúc, hậu thuẫn bối cảnh có thể không cần động dùng, nhưng nhất định phải tồn tại, hơn nữa phải để người khác biết.

Chỉ cần như vậy, hậu thuẫn có xuất hiện hay không, đôi khi cũng không quan trọng.

Chỉ cần hậu thuẫn không đổ, những kẻ sợ hãi sẽ mãi không dám ra tay.

Đây cũng là lý do vì sao nhiều đại năng chân chính của các Thần Thánh chư Thiên đã không ra tay, không chỉ là vì nể mặt Nữ Oa mà thôi, mà là vì sau lưng Nữ Oa đứng là Yêu Tộc, là Thiên Đình...

"Không gian này, có lẽ là không gian do một tồn tại cấp cao hơn trong một thế giới cấp cao hơn nào đó tạo ra để rèn luyện những tồn tại vô thượng kia..." Toại Nhân Thị từ tốn nói, một hơi nói ra điều đó.

Và cảnh tượng này, theo đó được trình chiếu trong toàn bộ Đại Việt Quốc.

Bên ngoài, đài quan chiến.

"Má ơi!!!

Trong Thần Quốc của Diệp Thần lại có Thần Thánh thông minh đến vậy sao?!" "Nếu nói sinh linh trong Thần Quốc biết thế giới mình có Sáng Thế Thần tồn tại, thì ta sẽ thấy rất bình thường, nhưng mẹ nó, chỉ thông qua việc tiến vào Thần Vực chiến đấu mà có thể liên tưởng đến bản chất cuối cùng sao?!

Đây thật sự là Thần Thánh bình thường sao?" "Mà nói đi, y đã đoán đến bước này rồi, liệu có biết mình chỉ là một nhân vật trong Thần Quốc của Sáng Thế Thần, nguyên nhân mình tồn tại mạnh mẽ là để cung cấp thực lực mạnh hơn cho Sáng Thế Thần không?" "Không biết, nhưng y chắc chắn hiện tại đã biết thế giới mình đang ở chẳng

qua chỉ là một thế giới trong cơ thể người khác thôi...” Theo lời Toại Nhân Thị nói ra, những người bên ngoài đều mang vẻ mặt không thể tin được.

Rất nhiều sinh linh Thần Quốc chỉ biết có Sáng Thế Thần tồn tại mà thôi, điểm này quả thực rất bình thường, bởi vì có một số Sáng Thế Thần đi theo con đường tín ngưỡng, cần thường xuyên hiển thánh.

Lại có những Sáng Thế Thần thì hoàn toàn không quan tâm đến điểm này, biết hay không cũng không sao.

Cũng có những người chuyên môn xuất hiện để dẫn dắt thế giới phát triển, cũng có người như Diệp Hiên, hoạt động trong bóng tối.

Tất cả những điều này đều tùy theo ý nguyện cá nhân.

Tổ Tinh.

“Thế giới của Diệp Hiên quá mạnh rồi, sinh linh Thần Quốc của hắn có phải là Toại Nhân Thị, vị tổ tiên truyền thuyết đã ban cho loài người hỏa chủng không?” Cơ Phát cau mày nhìn cảnh tượng này diễn ra.

Là viện trưởng của Diệp Hiên, ông không thể không chú ý đến điểm này.

Giáo viên chiêu sinh Cơ Đán bên cạnh thì gật đầu, đáp: “Vâng viện trưởng, đó chính là Toại Nhân Thị, vị thủy tổ nhân văn truyền thuyết đã ban cho loài người hỏa chủng, khai mở nền văn minh nhân loại sơ khai.

Chỉ là ta thật sự có chút không hiểu, vì sao một tồn tại như vậy lại hiển hóa trong thế giới của Diệp Hiên...” “Ồ?

Có gì mà không hiểu chứ?

Thần Quốc của Diệp Hiên mạnh mẽ như vậy, đây chẳng phải là điều rất bình thường sao?" Cơ Phát thấy Cơ Đán đã xác nhận, tò mò hỏi.

Ông ấy không hiểu nhiều về Toại Nhân Thị, chỉ biết đó là truyền thuyết thần thoại lưu truyền từ thời xa xưa của Đại Việt Quốc cho đến nay.

Truyền thuyết sau khi Nhân Tộc được Nữ Oa nương nương tạo ra, tổng cộng xuất hiện ba vị thủy tổ.

Trong đó có Toại Nhân Thị, hai vị còn lại là Hữu Sào Thị và Truy Y Thị.

Ba vị nhân tổ này lần lượt dạy Nhân Tộc nắm giữ ba kỹ năng.

Thứ nhất là khoan gỗ lấy lửa, giúp Nhân Tộc từ đó có thể tránh né mãnh thú tấn công vào ban đêm, cũng giúp Nhân Tộc từ đó ăn được thức ăn chín, không còn phải sống cuộc sống ăn lông ở lỗ nữa.

Thứ hai là xây dựng nhà cửa, giúp Nhân Tộc không còn phải cư trú trong hang núi, bước ra khỏi hang núi, lại có thể không sợ khi gió mưa đến, có một nơi che gió che mưa.

Thứ ba là chế tạo ra quần áo, cuối cùng đã mang quần áo đến cho Nhân Tộc, giúp Nhân Tộc tránh khỏi cảnh trần truồng gặp nhau, từ đó có tâm biết xấu hổ, biết điều gì nên làm điều gì không nên làm các loại.

Đương nhiên, ba điều này cũng đều là chuyện trong truyền thuyết, ai cũng không biết rốt cuộc có phải là thật hay không, bởi vì rất nhiều Nhân Tộc được tạo ra, đều chưa từng thấy bất kỳ vị nhân tổ nào trong ba vị này.

Còn Nhân Tộc trong Hồng Hoang này thì có hai vị tồn tại khác, nhưng vì Hồng Hoang này không giống những Hồng Hoang khác, dẫn

đến Hữu Sào Thị và Truy Y Thị không được tỏa sáng rực rỡ, nên cũng chỉ là vô danh tiểu tốt.

Dù sao ba vị tổ có công hiến quan trọng nhất, từ tên của họ cũng có thể nhìn ra.

Khi sự tích này không còn, thì tự nhiên cũng trở nên kém sắc đi không ít.

Nhưng Toại Nhân Thị vì là người đầu tiên được tạo ra, hơn nữa là Nhân Hoàng thiên sinh, lại lĩnh ngộ được Tân Hỏa Đại Đạo, nên nay đã thành tựu vị trí Nhân Hoàng, bước vào cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên.

"Quan trọng là Tam Tổ chỉ là truyền thuyết, chưa từng sinh ra.

Trong Đại Việt Quốc, Sáng Thế Thần hà cớ gì ức ức vạn vạn, Nhân Tộc được tạo ra lại có bao nhiêu?

Ngay cả Nhân Tộc do Nữ Oa nương nương tạo ra, giống như của Diệp Hiên, cũng chưa từng sinh ra Tam Tổ trong truyền thuyết.

Nhưng oái oăm thay, Toại Nhân Thị lại xuất hiện trong Thần Quốc của Diệp Hiên.

Điều này từ một góc độ nào đó mà nói, vị thần linh này thật sự tồn tại, nếu không sẽ không thể chiếu hình vào Thần Quốc của Diệp Hiên.

Nhưng vấn đề là, Diệp Hiên rốt cuộc dựa vào cái gì mà có thể sinh ra Toại Nhân Thị chứ..." Cơ Đán cau mày, ông hiểu về truyền thuyết Tam Tổ Nhân Tộc hơn Cơ Phát một chút, bởi vì ông thường xuyên chú ý đến những điều này, ông cũng đã tìm hiểu một số, thậm chí còn chuyên môn tra cứu.

Ít nhất trên tư liệu chính thức hiển thị, truyền thuyết Tam Tổ Nhân Tộc tạm thời thuộc về hư vô, ý nghĩa là trong Thần Quốc chưa từng sinh ra.

Và nếu có sinh ra trong Thần Quốc nào đó, thì sẽ thắp sáng bản đồ giám.

Bản đồ giám này cũng là một sự trợ giúp cho các Sáng Thế Thần, có thể giúp rất nhiều Sáng Thế Thần đi ít đường vòng, dù sao cũng có thể giúp Sáng Thế Thần biết trong thế giới này điều gì có khả năng dẫn dắt đến, điều gì là không thể dẫn dắt đến, ít nhất là tạm thời chưa có ai thành công.

Còn truyền thuyết Tam Hoàng Ngũ Đế thì lại đã được kiểm chứng trong một Thần Quốc nào đó, vì vậy Tam Hoàng Ngũ Đế đã sớm được kiểm chứng qua các loại.

"Cái này..." Cơ Phát nhất thời cũng có chút không đáp lại được, sau đó chợt nhớ ra điều gì đó, do dự nói: "Có phải là vì khi Diệp Hiên tạo ra Nhân Tộc đã sử dụng Sáng Tạo Chi Nhượng và Thần Linh Chi Tâm không?

Nhân Tộc được tạo ra như vậy tự nhiên là chủng tộc hoàn mỹ, cũng có thể là trong cõi u minh đã hấp dẫn Toại Nhân Thị giáng lâm, cảm thấy Nhân Tộc này có hy vọng có thể siêu thoát, nên mới giáng sinh vào trong đó?" Lời suy đoán vô tình của ông ấy, lọt vào tai Cơ Đán lại như trở thành chí lý, "ầm" một tiếng làm nổ tung tư duy trong đầu ông.

"Không sai!

Chính là có khả năng này!

Hơn nữa là cực kỳ có khả năng!

Đây có thể là một phát hiện mới!

Nếu có thể nắm giữ được, vậy thì chúng ta sẽ có thể sản xuất thêm một số Thần Quốc có Toại Nhân Thị xuất hiện!" Hai mắt Cơ Đán đột nhiên tỏa sáng, phấn khích không thôi trực tiếp đứng dậy, lớn

tiếng hoan hô.

Nếu điều này là thật, vậy thì hãy để viện trưởng đứng ra, xin cấp trên một chút, sau đó tìm tất cả các Sáng Thế Thần có Thần Quốc sinh linh hiển hóa Nữ Oa nương nương, để họ thử nghiệm một chút.

Tỷ lệ thành công không cần quá nhiều, nếu có được một hai phần mười, thì cũng có thể tạo ra thêm một số Thần Quốc hùng mạnh hơn.

Thần linh càng khó sinh ra, thì càng lợi hại.

Và Toại Nhân Thị đã bao nhiêu năm nay chưa từng xuất hiện, thực lực của ông ấy chắc hẳn là cực kỳ mạnh mẽ.

Hơn nữa, biểu hiện của Toại Nhân Thị quả thực cũng là điều mọi người đều thấy rõ, có thể một mình địch lại mười mấy sinh linh đồng cấp, mà lại không thua, thậm chí còn có thể từ từ làm hao mòn toàn bộ bọn chúng đến chết.

Mặc dù thời gian bỏ ra có lâu hơn một chút, nhưng cuối cùng dù sao cũng là hao mòn đến chết.

"Ta bây giờ sẽ liên hệ với viện trưởng viện ta một chút, xem liệu có thể thử nghiệm một chút không.

Trong quốc khố chắc hẳn vẫn còn một số Thần Linh Chi Tâm và Sáng Tạo Chi Nhượng..." Cơ Phát cũng gật đầu, vừa nói vừa truyền đi một đạo thần niệm.

Bất kể là Sáng Tạo Chi Nhượng hay Thần Linh Chi Tâm, những thứ này đều là những bảo vật có số lượng tương đối nhiều hơn trong số các bảo vật cùng cấp.

Nhưng chúng cũng thực sự có công dụng lớn.

Nếu hai thứ kết hợp mà không xảy ra sai sót, để một sinh linh nắm giữ Sinh Mệnh Đại Đạo và Tạo Hóa Đại Đạo tạo ra một chủng tộc

Hậu Thiên mới, thì có khả năng sinh ra một chủng tộc hoàn mỹ.

Nhưng cho dù có sinh ra chủng tộc hoàn mỹ đi nữa, thì nhiều nhất cũng chỉ có khả năng có nội hàm như những Tiên Thiên Thần Thai Thánh trong Thần Quốc của mình, không thể nào xuất hiện Nhân Tộc hoàn mỹ có thể gánh vác Tam Thiên Đại Đạo như của Diệp Hiên.

Theo ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, Nhân Tộc có thể gánh vác Tam Thiên Đại Đạo, trong lòng Diệp Hiên mới là Nhân Tộc hoàn mỹ thực sự.

Nếu không, dù có nội hàm sánh ngang Thần Thánh và tinh thần kiên cường bất khuất, thì cũng không thể đột phá giới hạn của Đại Đạo, cuối cùng cũng không thể thâm nhập vào vô số Đại Đạo, không thể sinh ra những tồn tại trong tương lai thậm chí có thể sánh ngang với các Đại Đạo Thần Ma.

Theo lý mà nói, sinh linh Hậu Thiên không thể sánh ngang Đại Đạo Thần Ma, ngay cả những Tiên Thiên Thần Thai Thánh cũng không thể.

Nhưng Nhân Tộc có thể gánh vác Tam Thiên Đại Đạo, sở hữu khả năng về mặt lý thuyết có thể từng bước gánh vác toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo.

Đương nhiên, cảnh giới tu vi cần thiết đó cũng là một tồn tại khủng khiếp, xa xa không thể nào đạt được chỉ với cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hơn nữa, trên thực tế, dù có thật sự đạt đến cảnh giới đó, cũng sẽ không xuất hiện.

Nhưng về mặt lý thuyết thì hoàn toàn có thể xuất hiện, có khả năng đó.

Dù khả năng đó có nhỏ đến đâu, dù tỷ lệ đó có thấp đến đâu, thì khả năng này vẫn thực sự tồn tại một cách chân thật.

Sáng Thế Đại Lục, phòng làm việc viện trưởng Đại Chu Học Viện.

"Về chuyện viện trưởng Cơ Phát của Tổ Tinh truyền đạt qua, ngươi thấy thế nào?" Cơ Xương sau khi nhận được thần niệm do Cơ Phát truyền đạt, liền lập tức gọi giáo viên chiêu sinh Bá Ấp Khảo đến.

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát giống nhau, đều là Sáng Thế Thần Lục Giai, đều là ứng cử viên cho vị trí của Cơ Xương.

Nếu Cơ Xương sớm nhậm chức hoặc sớm nghỉ hưu các loại, dù sao sau khi vị trí viện trưởng Đại Chu Học Viện trống, nếu trong các Đại Chu Học Viện lớn không có Sáng Thế Thần Thất Giai xuất hiện, thì sẽ là chọn một trong hai người họ.

Và người chịu trách nhiệm chọn lựa này là người sáng lập Đại Chu Vương Triều.

Các học viện khác nếu xuất hiện tình huống tương tự, cũng đều sẽ theo quy trình này.

"Trong Thần Quốc của Diệp Hiên thật sự xuất hiện hiển hóa của Nhân Tổ Toại Nhân Thị trong truyền thuyết sao?" Bá Ấp Khảo chưa vội phát biểu ý kiến của mình, mà trước tiên xác nhận lại.

"Ngươi a, vẫn cẩn thận như vậy..." Cơ Xương bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói.

"Xem đi, nếu đối phương không xác định thì làm sao có thể đưa chuyện này lên bàn cân mà nói được..." Cơ Xương cười cười, nói.

Trong cảnh tượng xuất hiện Toại Nhân Thị một mình đấu với hơn mười sinh linh cùng cấp mà không bại, sau đó chém giết từng người một.

"Ừm, thực lực của sinh linh này quả thực không tệ, nhưng nếu chỉ dựa vào cái tên giống nhau mà nhận định là vị tồn tại kia thì có phải

hơi thảo suất không?" Bá Ấp Khảo gật đầu công nhận thực lực của sinh linh này, nhưng ngay sau đó lại đưa ra nghi vấn.

Nói thật, loại tồn tại một mình độc chiếm hơn mười sinh linh cùng cấp thế này, trong Thần quốc của hắn cũng không phải không có những kẻ hung mãnh như vậy.

Việc có thể địch lại bao nhiêu sinh linh trong Thần quốc của người khác cũng không mang ý nghĩa quá quan trọng.

Ý nghĩa thực sự quan trọng là có thể địch lại bao nhiêu sinh linh cùng cấp trong chính Thần quốc của mình, nếu có thể đồng thời địch lại ba tôn thì đó đã được coi là tư chất tuyệt thế.

Dù sao thì nội tại giữa các Thần quốc khác nhau có sự chênh lệch quá lớn, không có tính so sánh cao.

Nhưng nếu ở trong chính Thần quốc của mình, thì ý nghĩa lại khác hẳn.

Khi đó nếu có thể chấp mười mấy người, chậc chậc, thì hoặc là Thần quốc này quá rác rưởi, chỉ có một sinh linh thần thoại hiển hóa, hoặc là sinh linh này quá mạnh, mạnh đến mức có thể đánh nổ các sinh linh thần thoại hiển hóa khác.

"Ừm, tôi cũng là vì tài nguyên quốc gia mà suy nghĩ, đợi xác định xong rồi thực nghiệm cũng không muộn." Bá Ấp Khảo đột nhiên nghĩ đến thân phận giữa hai người có chút nhạy cảm, nên lại đổi giọng.

"Tôi hiểu suy nghĩ của cậu, cậu nói không sai, chuyện này xác thực nên chú trọng một chút." Cơ Xương không hề trách tội Bá Ấp Khảo, mà gật đầu khẳng định.

Dù sao thứ bỏ ra là tài nguyên quốc gia để tiến hành thực nghiệm, hơn nữa còn không phải tài nguyên bình thường, đó chính là Trấn Quốc Chi Bảo.

Ngay sau đó, thần niệm Cơ Xương khẽ động, nháy mắt xuất hiện trong Thần Vực.

Loại chuyện này, vẫn nên đích thân đi kiểm tra một chút thì tốt hơn.

Một lát sau.

Cơ Xương mở mắt cười, gật đầu nói: "Xác thực là hình chiếu của sinh linh thần thoại.

Không chỉ hắn là hình chiếu trong truyền thuyết thần thoại, mà những Nhân tộc khác hình như toàn bộ đều là hình chiếu sinh linh trong truyền thuyết.

Nhưng tôi lại không tìm thấy các tồn tại khác, chỉ tìm thấy hai người tương ứng, phân biệt là hai vị còn lại trong Tam Tổ truyền thuyết: Hữu Sào Thị và Truy Y Thị.

Có điều bọn họ cũng không mạnh mẽ như Toại Nhân Thị, thậm chí cũng có không ít Nhân tộc khác mạnh hơn bọn họ." Thần niệm Cơ Xương thân lâm, trong nháy mắt cảm ứng toàn bộ những sinh linh xuất hiện trong Thần Vực kia, phát hiện xác thực là tất cả đều sở hữu khí tức thần thoại truyền thuyết, hơn nữa là toàn bộ đều có, điểm này cực kỳ cổ quái.

Nhưng ông cũng không nghĩ nhiều, dù sao tên nhóc Diệp Hiên kia đã là một kỳ tích rồi.

Chương 166

Hắn có thể khai sáng thế giới Hỗn Độn - cái Phế giới nổi danh này, đồng thời biến một Phế giới thành tuyệt thế Thần giới mà hiện tại cao tầng Đại Việt quốc không ai không biết, không người không hay.

Đúng vậy, thế giới Hỗn Độn nương theo Diệp Hiên mà nổi danh, triệt để trở thành Thần giới mà tất cả mọi người trong cao tầng Đại Việt quốc đều biết, hơn nữa còn là loại "trâu bò" nhất.

Có điều bọn họ tuy biết Diệp Hiên dùng biện pháp gì để khai sáng thế giới Hỗn Độn, nhưng khi bọn họ tìm vật thí nghiệm đến, lúc này mới phát hiện ra căn bản không làm được việc khai sáng thế giới Hỗn Độn.

Nhất thời, thế giới Hỗn Độn phảng phất vẫn cứ giống như cái Phế giới kia.

Có thể nói, nếu không phải sau lưng có Chu Nguyên Chương, Cơ Xương còn có Doanh Tắc - ba người này đứng mũi chịu sào ở phía trước, thì Diệp Hiên đã sớm bị đám cao tầng kia lôi đi cắt miếng nghiên cứu rồi.

"Vậy cũng rất bình thường.

Dù sao Hữu Sào Thị và Truy Y Thị - hai tôn Nhân Tổ này vốn lưu truyền không rộng, huống chi trong một số truyền thuyết, Toại Nhân Thị còn là Thiên Hoàng trong Tam Hoàng Ngũ Đế, tưởng tượng cũng có thể biết sự tồn tại của hắn rốt cuộc mạnh mẽ đến nhường nào.

Tức là Nhân Tổ lại là Nhân Hoàng, chậc chậc..." Bá Ấp Khảo cũng không nhịn được mà tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ, tiếp đó hắn lại nói: "Đã xác định là thật rồi, vậy tôi cảm thấy xác thực có thể làm theo đề nghị

của Viện trưởng Cơ Phát, thử xem liệu có thể sinh ra Toại Nhân Thị mới hay không." "Được!" Cơ Xương sau khi nhận được sự tán đồng của Bá Ấp Khảo cũng gật đầu, bắt đầu xin chỉ thị cấp trên.

Chỉ cần nhận được sự đồng ý của cấp trên, ông liền có thể bắt đầu bắt tay vào lo liệu tiến hành tất cả những việc này.

Sở dĩ phải đợi Bá Ấp Khảo tán đồng mới xin chỉ thị cũng là vì muốn có thêm một người công nhận, chứ không phải bắt buộc cần Bá Ấp Khảo tán đồng mới được xin chỉ thị.

Đây là hai chuyện khác nhau, đồng thời cũng là hai khái niệm.

"Cậu tìm kiếm trong Thông Thiên Bảng trước đi, các khóa trước cũng đừng bỏ qua, chỉ cần là người thỏa mãn yêu cầu trên thì liệt kê cho tôi một cái bảng, tôi muốn đích thân kiểm tra, trước tiên tìm ra một trăm người." Cơ Xương sau khi nói chuyện xin chỉ thị với cấp trên, tiếp đó nói với Bá Ấp Khảo.

"Rõ!" Bá Ấp Khảo ưng thuận một tiếng, liền bắt đầu sàng lọc trong Thông Thiên Bảng xem có Thần quốc nào sở hữu sinh linh thần thoại hay không, sau đó chỉ có thể thông qua thần niệm ức vạn phân thân xâm nhập vào từng Thần quốc để tìm kiếm xem có Sáng Thế Thần nào phù hợp điều kiện hay không.

Công trình này cực kỳ rườm rà, tinh lực hao phí cực lớn, nhưng may mà hắn là Sáng Thế Thần lục giai (cấp 6), không những sau khi xâm nhập đối phương không thể phát hiện, mà còn có thể phân hóa thần niệm thành ức vạn, một ý niệm liền có thể kiểm tra một phương thế giới. ...

"Cấp trên đồng ý rồi." Cơ Xương ung dung mở miệng nói.

Mấy người bọn họ làm việc chính là nhanh gọn như vậy, có chuyện gì chỉ cần một đạo thần niệm truyền qua, lập tức liền có thể

truyền đạt.

Bất kể đôi bên cách nhau bao nhiêu thời không, trước mặt những Sáng Thế Thần lục giai thậm chí thất giai (cấp 7) như bọn họ, khoảng cách chỉ là chuyện cười.

Nhất niệm khả thông thiên, nhất niệm khả triệt địa, nhất niệm khả đạt cửu tiêu, nhất niệm khả chí u minh, nhất niệm khả diệt thế, nhất niệm khả vĩnh hằng.

"Hiện tại tôi chỉ tìm được ba mươi mốt người phù hợp điều kiện, vẫn đang tìm kiếm." Bá Ấp Khảo tranh thủ trả lời một câu, sau đó thần niệm tiếp tục vận chuyển như bay, tìm kiếm Thần quốc phù hợp điều kiện trong ức ức vạn vạn Thần quốc thần thoại, rồi liệt kê vào danh sách.

Lại qua một hồi lâu.

"Phù ~ Cuối cùng cũng tìm đủ rồi." Bá Ấp Khảo thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy chén trà trên bàn uống một ngụm.

Trong nháy mắt, một cỗ thanh hương chi khí tràn ngập toàn bộ tâm linh, đó là trà mà Cơ Xương đặc biệt pha cho hắn lúc hắn đang tìm kiếm Sáng Thế Thần phù hợp điều kiện.

Trà này tuy không phải trân bảo hiếm có gì, nhưng cũng có thể giúp Sáng Thế Thần khôi phục tâm thần.

Sau khi Bá Ấp Khảo uống một ngụm, cảm giác mệt mỏi do vừa phải tìm kiếm trong ức ức vạn vạn Thần quốc trong nháy mắt biến mất không thấy.

Sau đó hắn gửi danh sách những người phù hợp yêu cầu vào trong Thông Thiên Bảng của Cơ Xương.

Thần niệm Cơ Xương khẽ động, nháy mắt từ trong một trăm Thần quốc Sáng Thế Thần kia chọn ra mười cái.

Mười Sáng Thế Thần ông chọn là những người có điều kiện phù hợp nhất với Thần quốc của Diệp Hiên.

Cũng không phải nói hoàn cảnh mười Thần quốc này giống thế giới Hỗn Độn đến mức nào, mà là nói Đại đạo mà những Nữ Oa kia nắm giữ tương đối giống với Nữ Oa trong Thần quốc của Diệp Hiên.

"Chọn xong rồi, đưa mười Sáng Thế Thần này đến đây đi..." Cơ Xương gật đầu, tiếp đó nói.

Còn việc mười Sáng Thế Thần kia có đồng ý hay không?

Ông chưa từng nghĩ tới.

Chắc là không có Sáng Thế Thần nào có não mà lại từ chối chuyện này, huống chi những cái gọi là Sáng Thế Thần kia cũng không có điều kiện để lựa chọn.

Bọn họ đồng ý hay không một chút cũng không quan trọng, quan trọng là bọn họ có thể sống sót đến được đây hay không.

"Được thôi!" Bá Ấp Khảo gật đầu, ngay lập tức thân hình lóe lên, rời khỏi nơi này.

Khoảng một canh giờ sau.

Bá Ấp Khảo trở lại chỗ cũ, tay phải hắn vung lên, mười vị Sáng Thế Thần liền xuất hiện trước mặt Cơ Xương.

"Ngài là Viện trưởng Viện chính Đại Chu Học Viện?!" Trong mười tôn Sáng Thế Thần kia, nháy mắt liền có người nhận ra Cơ Xương, lập tức kinh hô.

Chín người còn lại cũng đều nhao nhao vội vàng hành lễ hô lên.

"Không cần khách khí, mục đích gọi các em tới đây các em đều biết rồi chứ?" Cơ Xương cười lắc đầu, nói.

Đã người đến rồi thì cũng không cần quá vội vàng.

Mười người kia nghe vậy nhao nhao lắc đầu.

Vốn còn tưởng là gặp phải độc thủ, kết quả phát hiện là được đưa tới nơi này.

Cơ Xương nhìn thoáng qua Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo nhún vai nói: "Tôi trực tiếp qua đó xách người đi luôn.

Dù sao bọn họ cũng sẽ không từ chối, bởi vì giải thích với từng người quá phiền phức, chi bằng gom lại giải thích một thể." "Khụ khụ, đã như vậy thì nói cho các em biết.

Lần này đưa các em tới đây là muốn để các em giúp đỡ hoàn thành một cái thực nghiệm." Cơ Xương ho khan hai tiếng, sau đó chuyển chủ đề.

Theo lời nói của ông, toàn bộ nội dung thực nghiệm đều hiện ra trong đầu mọi người.

"Các em hẳn là sẽ không không nguyện ý chứ?" Cơ Xương hỏi, nhưng không đợi bọn họ trả lời lại tự mình nói tiếp: "Tuy rằng các em không nguyện ý cũng vô dụng.

Được rồi, cái cần giải thích cũng đã giải thích với các em xong, tiếp theo chuẩn bị xong chưa?" Mười người kia nghe vậy sắc mặt đều đại hỉ.

Tuy rằng câu sau nói "không nguyện ý cũng vô dụng", nhưng thực tế chuyện tốt thế này đâu có ai không nguyện ý chứ...

Ngay lập tức, cả đám đều gật đầu, tỏ vẻ mình đã chuẩn bị xong.

"Rất tốt!" Cơ Xương gật đầu.

Trước mặt mọi người xuất hiện mười phần Thần Linh Chi Tâm và Sáng Tạo Chi Nhưỡng (Men Sáng Tạo).

Sau đó Cơ Xương lại nói: “Nói trước nhé, mười phần dược liệu ở đây chính là mấu chốt, cũng không phải quốc gia vô thường tặng cho các em.

Mỗi người hai ức (200 triệu) Thần Nguyên phí tổn, chỗ này sau này các em đều phải trả.

Đương nhiên rồi, người thất bại thì không cần trả, coi như thù lao làm thực nghiệm cho quốc gia.

Nhưng nếu thành công thì cần phải chi trả hai ức Thần Nguyên.

Phí tổn này có thể không trả hết một lần, nhưng bắt buộc phải trả hết.” Mọi người nghe thấy phải trả tiền, sắc mặt nhao nhao biến đổi.

Nhưng sau đó nghe thấy người thất bại không cần trả, chỉ có người thành công mới phải trả, lúc này sắc mặt mới tốt lên không ít.

Dù sao ai cũng không muốn đang yên đang lành bị kéo tới làm cái thực nghiệm, sau đó thất bại không nói, còn tự dưng phải gánh một khoản nợ hai ức Thần Nguyên.

Phải biết rằng hai ức Thần Nguyên đó là con số thiên văn a.

Mà nay kẻ thất bại không cần trả, vậy thì lập tức không còn gánh nặng tâm lý.

Dù sao thất bại thì cũng chỉ là lỗ mất cái lợi ích to lớn nếu thành công mà thôi, hơn nữa còn miễn phí thu được một Nhân tộc hoàn mỹ, chỉ là không xuất hiện Toại Nhân Thị - vị thần thánh Nhân Tổ trong truyền thuyết kia thôi, có thể nói là “lãi to”.

Còn nếu thành công, tuy rằng cần chi trả hai ức Thần Nguyên, nhưng nó tương đương với việc vay khoản từ quốc gia để có được một Nhân tộc hoàn mỹ cộng thêm một tôn Nhân Tổ trong truyền thuyết!

Cái này cũng là lãi to, cho nên thực tế bất luận thành công hay không, bọn họ đều là người được hời.

"Được rồi, đi sáng tạo đi!" Cơ Xương phất tay, những dược liệu kia đều hoàn mỹ rơi vào trong Thần quốc của mười người.

Sau đó mười tôn Sáng Thế Thần liền dẫn đường cho Nữ Oa nương nương đi khai sáng Nhân tộc.

Mười vị Sáng Thế Thần này đều là tứ giai (cấp 4), hơn nữa đều chưa khai sáng Thần quốc Nhân tộc, cũng không phải tất cả Thần quốc đều giống như Thần quốc của Diệp Hiên.

Trong những Thần quốc này, Nữ Oa nương nương có người là Sáng Thế Thần, có người thì là một trong Tam Hoàng, còn có người là Viễn Cổ Đại Thần.

Tại mỗi Thần quốc, vai diễn đảm nhận đều không giống nhau, nhưng cái bọn họ nắm giữ đều là Sinh Mệnh Đại Đạo và Tạo Hóa Đại Đạo, hơn nữa trong hàng trăm Thần quốc Sáng Thế Thần thì được coi là những người xuất sắc.

Trong đó có khả năng một số Nữ Oa nương nương đã sáng tạo ra một vài chủng tộc, nhưng không có gì bất ngờ là đều chưa sáng tạo Nhân tộc, nếu không thì đã chẳng chọn trúng bọn họ. ...

Tại Học viện Đại Chu ở lục địa Sáng Thế đang tiến hành thực nghiệm, mà lúc này trong Hồng Hoang lại phát sinh sự kiện trọng đại.

Nguyên nhân không gì khác, đều là một chuỗi sự kiện do Hồng Hoang biến lớn mà ra.

Trong đó huyên náo dữ dội nhất không phải giữa hai tộc Vu - Yêu, mà là cuộc chiến tranh giữa Long tộc (kẻ thống trị Tứ Hải từ viễn cổ) cùng những Hải tộc kia.

Chiến tranh bùng nổ điên cuồng, hơn nữa là bùng nổ đại chiến khó

có thể tưởng tượng.

Về quy mô tuy không bằng đại chiến Tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân năm xưa, nhưng về thực lực thì tịnh không kém sắc chút nào, trái lại còn muốn hơn vài phần.

Dù sao trải qua bao nhiêu năm phát triển như vậy, trong Hải tộc sinh ra không biết bao nhiêu Đại La Kim Tiên, tuy tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Chân Ngã thì ít, nhưng cũng có một số.

Chỉ là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên lại lác đác không có mấy, trong cả Hải tộc cũng không chọn ra nổi quá ba tôn cảnh giới Hỗn Nguyên.

Cho nên, có thể tưởng tượng, trận chiến tranh này chính là đơn phương Hải tộc bị Long tộc đè ra mà đánh.

Nhưng Hải tộc vì chịu Long tộc ức hiếp đã lâu, không cam lòng bị Long tộc thống trị mãi.

Thử hỏi có sinh linh nào sinh ra lại nguyện làm thần hạ, có kẻ nào không phải sinh ra liền muốn vô câu vô thúc, không chịu sự quản hạt của bất kỳ sinh linh nào.

Thêm vào đó, lần này mỗi vùng biển trong Tứ Hải đều bành trướng ức vạn lần, thực sự là dư ra địa bàn vô cùng vô tận.

Cái bọn họ muốn chẳng qua chỉ là một bộ phận nhỏ trong đó để phồn diễn sinh tức là được rồi, thậm chí chỉ đòi những nơi góc kẹt, về tình về lý đều không quá đáng.

Mà trên thực tế, những Hải tộc kia đều cảm thấy yêu cầu mình đưa ra căn bản chẳng tính là quá đáng gì.

Tứ Hải phiên gấp ức vạn lần không chỉ, hiện tại cái bọn họ cầu chẳng qua chỉ là phạm vi to bằng Tứ Hải lúc trước mà thôi.

Chút địa phương ấy so với Tứ Hải hiện tại thì tính là cái "đinh" gì chứ.

Chỉ có bấy nhiêu đó mà cũng không cho bọn họ, bắt buộc phải thần phục Long tộc, tiếp tục làm chó cho Long tộc.

Cái này... con mẹ nó bọn họ triệt để nổi giận rồi!

Dù sao đều là chui rúc trong Tứ Hải, cũng chẳng thể ra ngoài xưng bá Hồng Hoang, cũng chẳng có truy cầu gì, dựa vào cái gì còn phải làm chó cho Long tộc các ngươi?

Lại nói, bọn họ đều làm chó ức vạn năm rồi, cũng nên thả bọn họ ra rồi chứ.

Mà trên quan niệm của Long tộc thì: Kẻ thống trị thực tế của Tứ Hải là ai không quan trọng.

Dù sao trước đây Long tộc thống trị Tứ Hải cũng chẳng phải thực sự hoàn hoàn toàn toàn nắm giữ từng ngóc ngách Tứ Hải.

Cái Long tộc truy cầu là Hải tộc không thể độc lập.

Bất kể cho đối phương bao nhiêu hải vực để hưu dưỡng sinh tức, phồn diễn sinh sôi, cái đó đều không quan trọng.

Dù sao Tứ Hải rộng lớn vô biên vô tế, Long tộc dù có thể sinh đẻ đến đâu, giờ đây không có vài Lượng Kiếp thời gian cũng không thể nào làm được việc rải rác khắp Tứ Hải.

Cho nên, muốn địa bàn lớn bằng Tứ Hải trước kia để dùng cho phát triển thì được, nhưng bắt buộc phải thừa nhận Long tộc là tông chủ quốc của bọn họ, bọn họ là phụ thuộc của Long tộc.

Đừng nói là muốn địa bàn lớn bằng Tứ Hải trước kia, cho dù lớn gấp mười lần cũng được!

Nhưng đám Hải tộc kia thấy Tứ Hải lớn thế này, Long tộc quản

không xuể, bèn nảy sinh ý niệm độc lập, không muốn làm chó nữa.

Dù sao Long tộc cũng không thể quản được đến toàn bộ Tứ Hải, cho nên mới có xung đột lớn như vậy.

Thế là, Tứ Hải Long Vương dẫn dắt Bát Đại Long Soái và hàng vạn Long Tướng tề xuất chinh.

Những Long Tướng kia toàn bộ đều là tồn tại lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, thế nhưng lại không ai đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên.

Một bước chi dao, tựa như lạch trời.

Đông Hải ngược lại là nơi bình tĩnh nhất.

Tuy rằng cũng để những Long Tướng kia dẫn dắt quân đội Long tộc đi dẹp loạn khắp nơi, nhưng so với ba vùng biển khác thì tốt hơn quá nhiều.

Dù sao nơi này có Long Hoàng, Long Vương đích thân tọa trấn, kẻ dám làm loạn đòi độc lập ở đây nếu không phải dũng sĩ đại vô úy hy sinh vì tự do thì chính là lũ chó ngu não có hố.

Tuy rằng thực tế Long Vương cũng chưa từng động thủ.

Không chỉ Long Vương, ngay cả Tứ Đại Long Vương đều chưa từng xuất thủ, tối đa cũng chỉ là Long Soái ra tay, hơn nữa cũng ít.

Toàn bộ Long tộc trên dưới đều coi lần Hải tộc phản loạn hiếm có này là cơ hội tốt để luyện binh.

Cho nên trong tình huống cảnh giới Hỗn Nguyên của đối phương không ra tay, bọn họ kiên quyết sẽ không ra tay.

Mà cho dù cảnh giới Hỗn Nguyên của đối phương ra tay, Long tộc cũng vẫn sẽ không thực sự hạ tử thủ, tối đa trấn áp là xong chuyện.

Dù sao sau khi đánh xong, đó vẫn là một phần tử của Long tộc.

Không cần thiết phải làm hao tổn chiến lực cao cấp.

Chiến lực trung và thấp cấp tiêu hao thì cứ tiêu hao, sớm muộn gì cũng sẽ bổ sung lại được, hơn nữa thời gian cần thiết cũng chẳng dài lắm.

Tứ Đại Long Vương đều trực tiếp tọa trấn Long Cung, đều không đi ra thảo phạt.

Chỉ có Bát Đại Long Soái chia nhau dẫn dắt đại quân binh chia làm hai đường, lấy Long Cung làm ranh giới, chia hải vực mà Long Vương phụ trách thành hai nửa, sau đó mỗi bên tự mình càn quét.

Hải tộc là một chủng tộc lớn, tương tự như loại hình của Yêu tộc.

Cũng không phải thực sự có một chủng tộc tên là Hải tộc, mà là vô số chủng tộc sinh sống dưới nước được gọi chung là Hải tộc.

Chương 167

Trong Hải tộc cũng không phải tất cả các chủng tộc đều phản bội Long tộc, ít nhất tuyệt đại đa số là không phản bội.

Bất kể là giữ trạng thái quan vọng hay là thực sự không phản bội, phản chính hiện thực là tuyệt đại đa số chủng tộc đều không phản bội Long tộc, kẻ phản bội Long tộc đòi độc lập chung quy cũng chỉ là thiểu số.

Đương nhiên, dù cho có thực sự toàn bộ độc lập, cũng không thể lật đổ Long tộc, bởi vì Long tộc có Bát Đại Long Soái, Tứ Đại Long Vương và Long Hoàng tồn tại, ngay ở tầng cao cấp nhất đã triệt để nghiền ép chết Hải tộc rồi.

Đông Hải.

"Nguyên soái, ngài nói xem vì sao đám Hải tộc yếu nhược bất kham này lại nhao nhao đòi độc lập thế?

Nếu không phải Tứ Hải có Long tộc chúng ta tồn tại, đám Hải tộc này thực sự cho rằng sẽ không bị những thế lực còn lại hoặc là những tán tu thần thánh kia nô dịch sao..." Có một tộc nhân Long tộc vẻ mặt đầy khó hiểu hỏi Ứng Long Đại Nguyên Soái.

"Bởi vì cái thứ chết tiệt gọi là tự do a..." Ánh mắt Ứng Long bao hàm thâm ý, trong lời nói lộ ra cách nhìn của hắn đối với cái gọi là tự do.

Tự do?

Ở trong Hồng Hoang lấy đâu ra cái gọi là tự do chứ, lúc nào cũng đều đang bị trói buộc mà thôi, làm gì có tự do chân chính tồn tại...

"Tự do?

Tự do gì?

Lấy đâu ra tự do?

Ha ha...” Tiểu Bạch Long lộ ra một tia cười nhạo trên mặt, lười biếng vươn vai một cái, khinh thường nói.

Những chủng tộc yếu nhược vô cùng này, cư nhiên còn dám vọng tưởng tự do.

Ha ha, phải biết rằng ngay cả Long tộc cường đại như bọn họ cũng không có cái gọi là tự do, mà những chủng tộc sinh linh yếu nhược bất kham kia cư nhiên lại dị tưởng thiên khai như thế.

“Vạn tộc vạn linh luôn là như vậy, nhìn quen là tốt rồi.

Một số kẻ yếu nhược yêu cầu cường giả che chở bọn họ, không đi làm hại bọn họ.

Khi cường giả che chở bọn họ xong, lại muốn cái gọi là tự do...” Trên mặt Ứng Long xuất hiện một loại thần tình thâm thúy độc thuộc về triết học gia, đôi mắt tràn đầy trí tuệ nhìn chăm chú vào vùng biển phía trước.

Trong hải vực to lớn vô cùng này, sinh sống vô số sinh linh đếm không xuể.

Trong những sinh linh đó có hải thú hưng phong tác lãng, cũng có Hải tộc tràn đầy trí tuệ, càng có một số loài cá ngu muội bất kham, không thông giáo hóa.

“Vậy bọn họ cũng chỉ có thể tao ngộ hậu quả thích đáng thôi.

Trên con đường tràn đầy tự do, luôn là huyết tinh như vậy...” Tiểu Bạch Long và Ứng Long kẻ tung người hứng, thảo luận tràn đầy về cái gọi là tự do.

Bọn họ đều biết, trong Hồng Hoang không có cái gọi là tự do mà

nói.

Khi người ta thiếu cái gọi là tự do thân thể, liền bắt đầu bất mãn với hiện trạng, bắt đầu truy tìm tự do trên thân thể.

Khi người ta có tự do thân thể, tham dục vô cùng vô tận liền bắt đầu truy tìm tự do trên tinh thần.

Nhưng khi tinh thần thực sự tràn đầy tự do xong, hắn lại sẽ bắt đầu muốn thoát khỏi sự trói buộc giữa thiên địa, muốn sướng tưởng trong tinh vũ vô cùng.

Nhưng nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, chỉ cần một ngày không trở thành kẻ mạnh nhất chân chính, thì cũng không bàn đến tự do chân chính.

Hoặc là sẽ có người nói, khi đạt được tự do ở mức độ nhất định thì đã đủ rồi, sẽ không nghĩ đến tự do tuyệt đối.

Nhưng bọn họ đã bỏ qua việc tham dục của sinh linh là không có điểm dừng: khi không có tự do thân thể nhất định thì truy tìm tự do thân thể, khi có tự do thân thể nhất định rồi, lại bắt đầu truy tìm tự do tinh thần.

Từng bước từng bước một.

Vạn tộc vạn linh trong Hồng Hoang có thời gian gần như vô cùng vô tận, chỉ cần không vẫn lạc liền có thể sống tiếp mãi.

Loại tuế nguyệt thời gian vô cùng này sẽ làm cho bọn họ không thỏa mãn với hiện trạng, sẽ càng ngày càng truy tìm tự do tiến thêm một bước.

Cho nên, thà nói là truy tìm tự do, chi bằng nói là khi thực lực cường đại, thì thứ đồ chơi tự do này cũng chẳng qua chỉ là vật phụ thuộc mà thôi.

Cứ coi như trong một vũ trụ phàm nhân, nếu ngươi có thể một ý niệm diệt tinh vũ, không có bất kỳ thứ gì có thể làm hại đến hoặc là chạm vào, bắt giữ được ngươi dù chỉ một hào; vô luận là đối tốt với ngươi hay là không tốt, đều không cách nào áp đặt lên người ngươi, vậy thì ngươi sẽ sở hữu tự do tuyệt đối trong vũ trụ này.

Mà khi ngươi tuyệt đối vô địch trong thời không vô cùng vô tận, mãi mãi không có sinh linh và bất kỳ tồn tại nào mạnh hơn ngươi, thì ngươi sẽ sở hữu tự do tuyệt đối.

Tịnh không phải tự do mang lại thực lực, mà là thực lực mang lại tự do.

Khi không có bất kỳ sự tồn tại nào có thể ước thúc được ngươi, thì liền sẽ sở hữu tự do tuyệt đối.

"Tiểu Bạch Long, cậu cách việc bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên không xa nữa rồi..." Ứng Long sau khi liếc mắt nhìn khí tức của Tiểu Bạch Long bên cạnh, có chút kinh ngạc nói.

"Thôi đi, Long tộc có bao nhiêu rồng cách cảnh giới Hỗn Nguyên không xa rồi, cũng chẳng thấy có con nào đạp nhập cảnh giới Hỗn Nguyên cả..." Tiểu Bạch Long phất tay, tơ hào không thèm để ý nói.

Cái gọi là "cách cảnh giới Hỗn Nguyên không xa" này, thực tế chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã đã củng cố được một đoạn thời gian mà thôi, có tư cách xung kích vào cảnh giới Hỗn Nguyên rồi.

Nhưng trước mắt, cảnh giới Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang dù sao vẫn còn rất ít, tịnh chưa đến mức giống như Đại La Kim Tiên trở thành tồn tại "cá diếc sang sông" (nhiều nhan nhản).

Cho nên cảnh giới Hỗn Nguyên vẫn chưa thể dựa vào tu vi bản thân cưỡng ép đột phá, mà là cần mượn Đại Công Đức, Đại Khí Vận, Đại Cơ Duyên - một trong ba cái đó để thành tựu.

Thế nhưng Long tộc hiện nay khí vận chỉ có thể gánh chịu được mười mấy tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên, lại không cách nào gánh chịu quá nhiều nữa.

Mà hai tộc Vu - Yêu cũng là như thế, người gánh chịu cảnh giới Hỗn Nguyên tuy nhiều hơn Long tộc rất nhiều, nhưng cũng là đếm được trên đầu ngón tay, không vượt quá ba chữ số.

Điều này từ mặt sau cũng có thể nhìn ra, Long tộc tuy chiếm đất không ít hơn các chủng tộc khác, nhưng về phương diện khí vận thì lại ít hơn quá nhiều quá nhiều.

Dù sao hai tộc Vu - Yêu có Thiên Đình và Địa Phủ - hai cơ quan siêu cấp lớn tồn tại, tăng cường không biết bao nhiêu khí vận, đây mới là nguyên nhân căn bản khiến bọn họ có thể đản sinh ra mấy chục vị cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chứ không phải thiên phú của hai tộc Vu - Yêu tốt hơn Long tộc bao nhiêu, hay là tốt hơn Nhân tộc bao nhiêu.

"Hiện nay thì khác rồi.

Hồng Hoang thiên địa đại biến, biến đổi to lớn như thế, khí vận Long tộc dâng lên nhất định không ít.

Qua một thời gian nữa, Hồng Hoang sẽ dũng hiện ra rất rất nhiều cảnh giới Hỗn Nguyên.

Đến lúc đó, e rằng chính là Hỗn Nguyên đi đầy đất..." Lời của Ứng Long rơi vào trong lòng Tiểu Bạch Long, khiến hắn chấn động.

Nếu thực sự giống như lời Ứng Long nói, thì không nghi ngờ gì đây là một tin tức cực tốt.

Tin tốt này có thể coi là tin tốt cho tất cả sinh linh trong đông đảo chủng tộc ở Hồng Hoang.

Tuy rằng việc sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên càng ngày càng nhiều sẽ dẫn đến cảnh giới Hỗn Nguyên tịnh không còn đáng giá như vậy nữa.

Nhưng đối với thế lực lớn như Long tộc mà nói, không nghi ngờ gì là tốt hơn.

Dù sao đây chính là thực sự có thể quay trở lại thời đại dùng thế lực áp người, chứ không phải bị một mình Đế Tuấn uy áp cả thời đại, điểm này đặc biệt quan trọng.

Một phương diện là sinh tử của mình nắm trong tay người khác, phương diện khác là mình đều có thể nắm giữ sinh tử của người khác.

"Nếu là như thế, Long tộc sẽ lại đại hưng!" Trong đôi mắt Tiểu Bạch Long lộ ra một tia kích động.

Long tộc những năm gần đây, tích lũy xuống cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã hà chỉ hàng vạn?!

Nếu thực sự khí vận lại dâng lên, thì Long tộc thế tất sẽ đản sinh ra càng nhiều cảnh giới Hỗn Nguyên.

Mà nếu cảnh giới Hỗn Nguyên trong thiên địa nhiều đến trình độ nhất định, phản hồi thiên địa, khiến nội tại của thiên địa lại được tăng cường, vậy thì thế tất có thể đánh vỡ việc cảnh giới Hỗn Nguyên bị Thiên Địa Đại Đạo hạn chế.

Đến lúc đó, những tồn tại có thể ngưng kết Đạo Quả liền có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

"Đó là tự nhiên!" Ứng Long lý sở đương nhiên gật đầu, nói.

Thân là một phần tử của Long tộc, không có tộc nhân Long tộc nào lại không nguyện ý Long tộc trở nên càng thêm xương thịnh. ...

“Hiện nay nội tại Hồng Hoang tăng cường, phạm vi càng là khuếch đại ức vạn lần, đạt tới độ lớn bằng một trăm lần vũ trụ khả quan trắc.

Mà một cái vũ trụ thì sở hữu độ lớn bằng ba ngàn vạn ức ức lần vũ trụ khả quan trắc...

Emmm, nhìn như vậy thì Hồng Hoang hiện nay vẫn là quá nhỏ quá nhỏ...” Diệp Hiên nhìn từng màn trong thế giới Hồng Hoang.

Theo sự gia nhập của Dịch Cơ, Hồng Hoang khuếch đại ức vạn lần không chỉ, biến thành độ lớn ước chừng bằng một trăm lần vũ trụ khả quan trắc.

Nhưng so với một vũ trụ chân chính mà nói, Hồng Hoang hiện nay vẫn không đủ nhìn, xa xa không đủ nhìn, chẳng qua chỉ là “thương hải nhất túc” mà thôi.

Sau đó, tâm niệm Diệp Hiên vừa động, liền ra khỏi thế giới Hồng Hoang, đi tới trong Thần Vực.

“Thế này đã chiếm giữ hơn nửa giang sơn rồi, được đấy, không hổ là Nhân tộc mà ta xem trọng!” Tâm niệm Diệp Hiên vừa động liền có thể du ngoạn trong Thần Vực.

Nhân tộc phảng phất trời sinh đã có trí tuệ chiến tranh, bày binh bố trận, điều binh khiển tướng cứ như tiên thiên mà sinh ra vậy.

Tuy rằng chủ yếu vẫn là nhân tố thực lực quan trọng nhất, nhưng thực tế trong tình huống Nhân tộc luyện binh, thực lực cũng tương đương nhau, cái để xem chính là trí tuệ chiến tranh.

Trong Thần Vực hiện nay chỉ còn lại mười mấy học viên.

Trong mười mấy học viên này chỉ còn lại một vị du học sinh, còn lại toàn bộ đều là hạng nhất các tinh vực của Đại Việt quốc.

Còn có một người thì là một cô gái đã sớm thương lượng tốt với Hoàng Khứ Tật từ trước, cô gái đó tên là Tuân Linh, là tồn tại xếp hạng trong top 10 Thiên Linh Tinh Vực.

Hiện tại Tuân Linh cũng hoàn toàn buông xuôi rồi, từ sớm khi bị Hoàng Khứ Tật bao vây lại, cũng liền đi theo rút khỏi Thần Vực, đến nay đều nằm trong vùng phúc địa thuộc lãnh địa của Diệp Hiên, cứ như là Vệ quốc được lưu lại sau khi Tích Nhật Long Quân thống nhất thiên hạ vậy.

Đương nhiên, cái đó tuy là bảo lưu phong quốc Vệ quốc, nhưng thực tế vẫn là thống nhất thiên hạ.

Chẳng qua là để kỷ niệm cống hiến của Thương Ưởng mà thôi.

Mà hiện nay cũng tương tự tình huống này, tuy rằng lãnh địa đối phương không thuộc về mình, nhưng thực tế với mình không khác gì mấy, mà giữ lại cũng là vì muốn chia một nửa phần thưởng của đối phương.

Điều này cũng có nghĩa là chỉ cần Diệp Hiên đoạt quán quân, là có thể đoạt được phần thưởng hạng nhất, và một nửa phần thưởng hạng nhì.

Không nghi ngờ gì chính là "lãi to", cho nên Diệp Hiên mới giữ đối phương lại đến cuối cùng.

Thực tế, nếu có thêm một người nữa đến kết minh thì Diệp Hiên cầu còn không được, như thế là có thể lấy được một nửa phần thưởng hạng ba.

Mà cho dù là một nửa phần thưởng hạng ba, đều có thể bù được toàn bộ phần thưởng hạng tư, thậm chí còn nhiều hơn gấp mấy lần giá trị.

Top 3 là "mỗi bước một trời", từ hạng tư đến hạng mười đều

nhận được phần thưởng không chênh lệch lắm, cũng chỉ kém hơn chút ở phương diện Thần Nguyên mà thôi.

"Đúng rồi, ta hoàn toàn có thể để ai được hạng ba thì người đó là hạng ba, đến lúc đó trực tiếp bán cho bọn họ như thế.

Trước tiên xử lý tên ngoại quốc kia rồi nói chuyện khác..." Diệp Hiên nghĩ đến việc mình hoàn toàn có thể thao túng kết quả thi đấu, lập tức trên mặt hiện lên một nụ cười gian.

Tình huống này đem đi buôn bán là thích hợp nhất.

Dù sao trong quy tắc cũng không có điều khoản này, tịnh không nói là không thể thao túng kết quả thi đấu.

Tuy không biết những năm trước có ai làm như vậy hay không, nhưng Diệp Hiên đằng nào cũng muốn tự mình thử nghiệm một chút.

Cùng lắm thì không được thôi, không đến mức hủy bỏ danh ngạch thi đấu của hắn.

Dù sao trong quy tắc cho phép kết minh, có thể kết minh ngay từ đầu, vậy tại sao không thể kết minh ở thời điểm cuối cùng chứ?

Cho nên, nếu đối phương thực sự muốn trách tội, Diệp Hiên cũng có cơ hội biện giải.

Khi tâm niệm của Diệp Hiên vừa động, Toại Nhân Thị trong minh minh phảng phất cảm ứng được điều gì, theo bản năng liền muốn xử lý tên ngoại quốc kia trước.

Tên ngoại quốc này cũng không phải trong những tiểu quốc kia, mà là cùng thuộc một trong năm đại quốc của lục địa Sáng Thế - Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, cũng là tồn tại có thực lực cường kình nhất ngoài mặt của lục địa Sáng Thế.

Là nước đứng đầu trong Thượng Tam Quốc.

Thượng Tam Quốc thứ hai là Đại Việt quốc, tiếp đó là La Sát quốc, hai nước dưới yếu nhất là Nhật Bất Lạc Đế Quốc, kém nhất là Thần Thánh Quốc.

"Là vị vô thượng tồn tại kia đang ảnh hưởng đến ta trong minh minh sao, muốn dẫn đạo Nhân tộc tiêu diệt Thần quốc dị giới kia..." Toại Nhân Thị ngẩng đầu nhìn trời, tịnh chưa trực tiếp hạ lệnh, mà là tràn đầy nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Diệp Hiên đang ở.

Diệp Hiên thấy đối phương chần chờ nhìn qua, tịnh chưa trực tiếp lựa chọn tiến hành ảnh hưởng kết quả, lập tức mở miệng nói: "Diệt dị giới ngoại tộc đó trước, sau đó diệt các dị giới khác." Lời nói của Diệp Hiên nhẹ nhàng thốt ra, một cỗ Đại Đạo Chi Âm mĩ miều xuất hiện, đi vào trong tai Toại Nhân Thị.

"Quả nhiên là người!" Toại Nhân Thị hai mắt co rụt lại, nói lớn.

Trong thần niệm của hắn sẽ không đột nhiên bình bạch vô cố xuất hiện một suy nghĩ, mà vừa rồi sở dĩ hiện ra chính là vì có Diệp Hiên đang dẫn đạo.

Mà Diệp Hiên cũng chỉ có thể là dẫn đạo mà thôi, tịnh không thể trực tiếp thao túng suy nghĩ của đối phương.

Tối đa chỉ là thao túng hành động của đối phương mà thôi.

Đương nhiên, việc thao túng hành động thực tế cũng rất gian nan, nhưng Diệp Hiên vẫn có tự tin có thể làm được.

Nhưng tiếp theo, Diệp Hiên lại không lên tiếng nữa.

Nếu Toại Nhân Thị không làm theo, vậy hắn sẽ thông qua Thiên Đạo hạ đạt mệnh lệnh, trực tiếp hạ xuống trong lòng những Nhân tộc tác chiến ở tiền tuyến kia, để bọn họ đi công đánh tên ngoại quốc kia.

Tên ngoại quốc đó cũng là một Sáng Thế Thần tứ giai, những người hiện tại còn lưu lại thấp nhất cũng là Sáng Thế Thần tứ giai.

Đương nhiên, mạnh nhất cũng chỉ là Sáng Thế Thần tứ giai mà thôi.

"Ta sẽ đi, ngài yên tâm là được." Toại Nhân Thị lẩm bẩm trong miệng, sau đó tâm niệm nhất động.

Nhân Hoàng Ấn Tỷ xuất hiện, lời nói của hắn biến thành một đạo Thánh Chỉ.

Đây là Nhân Tộc Thánh Chỉ, là Nhân Hoàng Thánh Chỉ.

Nơi nào Nhân Hoàng Thánh Chỉ đến, tộc nhân Nhân tộc không ai không tuân thủ.

Trong nháy mắt, từ khi Thánh Chỉ xuất hiện, liền in khắc vào trong não hải của Nhân tộc trong Thần Vực.

"Nhân Hoàng có chỉ, Nhân tộc trên dưới, tiến công thế giới này!" "Nhân Hoàng có chỉ, Nhân tộc trên dưới, tiến công thế giới này!!" "Nhân Hoàng có chỉ, Nhân tộc trên dưới, tiến công thế giới này!!!" Không ngừng có người đang hô to, đang gào thét.

Sau đó, Nhân tộc chỉnh binh tập kết, tụ tập lại một chỗ, bắt đầu bao vây toàn bộ thế giới của tên ngoại quốc kia.

Tên ngoại quốc kia tên là Eibastan Vincent, cũng chính là Eibastan.

Thần quốc của Eibastan sở hữu thế giới của Lôi Thần Thor, thế giới Thần quốc của hắn là Thần quốc trong Thần thoại Bắc Âu.

Lôi Thần Thor là tồn tại cường đại nhất trong Thần quốc này, còn mạnh hơn cả cha đẻ Odin, ngay cả tử đối đầu là Trần Thế Cự Mãng Jormungandr cũng không thể ngăn cản nổi một chiêu của hắn.

Trong Thần quốc này, không nghi ngờ gì Thor nhận được hình chiếu nhiều hơn, cũng tức là thực lực mạnh hơn.

Chương 168

Lúc này, Eibastan sau khi nhìn thấy động tác của Diệp Hiên, không quan tâm nhún vai nói: "A~ Đây chính là Diệp Hiên đã quét ngang những học viên trong các quốc gia khác sao?

Không biết thực lực của ngươi có thực sự lợi hại như vậy không a!" Bên ngoài, đài quan chiến.

"Tên ngoại quốc nhỏ con này sao lại huyên hoang thế a?" "Đúng đấy, tên này là thằng ngốc à?

Chỉ đơn thuần nhìn từ diện tích Thần Vực cũng nên biết Diệp Hiên là hạng nhất rồi..." "Tuy tôi cũng đồng dạng cho rằng Diệp Hiên là hạng nhất, nhưng tôi không dám đồng tình với cách nói của cậu.

Bởi vì lãnh địa Diệp Hiên lớn, ngoại trừ có thể chứng minh các Thần quốc xung quanh đều yếu hơn hắn ra, thì tịnh không có chứng minh nào khác, cho dù hắn chiếm giữ nửa giang sơn cũng là như thế.

Thứ này chỉ có thể nói phản ánh ra thực lực Diệp Hiên cường kình ở mức độ nhất định, nhưng tịnh không thể chứng minh thực lực Diệp Hiên chính là hạng nhất.

Đương nhiên, tôi cũng đồng dạng cho rằng Diệp Hiên khẳng định là hạng nhất, điểm này không cần nghi ngờ." Người bên ngoài đang không ngừng thảo luận, đều là thảo phạt tên ngoại quốc kia, tên ngoại quốc này đích thực là đầu óc có vấn đề.

Trong Thần Vực.

Eibastan sắc mặt ung dung vô cùng, thậm chí trên mặt còn treo lên một nụ cười như có như không.

Hắn một bên thao túng những sinh linh trong Thần quốc kia bày

binh bố trận, phương diện khác từ trong Thần quốc gọi ra Thần thánh cường đại nhất.

Ong ~~~ Một cỗ thần lực màu lam tím từ trong thương khung dũng hiện ra.

Trong chốc lát, liền bao phủ bầu trời của toàn bộ lãnh địa, đó là bầu trời thuộc về lãnh địa của hắn.

Lại nhìn ngược về phía Nhân tộc bên này, trên không trung rậm rạp chằng chịt sinh linh vô cùng vô tận đem bầu trời bên phía Diệp Hiên nhuộm đen kịt một mảnh.

Đây không phải là màu sắc của bầu trời, mà là thuần túy số lượng Nhân tộc nhiều đến trình độ nhất định, che lấp phía dưới thành một màu đen kịt.

Cỗ thần lực màu lam tím kia mang theo khí tức cổ viễn thâm thúy giáng lâm thế gian, mang theo sự vĩ đại, thần thánh, phi phàm không thể diễn tả, từ từ ngưng tụ thành hình trước mặt Eibastan.

Phảng phất như một tôn thần linh hằng cổ bất diệt từ viễn cổ vậy.

Chí cao chí cường, không thể thất địch, thần uy như ngục, uy chấn tứ hải.

Tôn thần thánh kia vừa ngưng tụ ra liền có chiều cao hơn mười vạn trượng, là một người khổng lồ to lớn vô cùng.

Người khổng lồ kia mái tóc đỏ tung bay, trong tay cầm một cây búa lớn, râu cũng là màu đỏ thẫm, có một đôi mắt hung mãnh như thiêu đốt hỏa diễm, mình mặc trang phục giản kết không có giáp trụ.

Đây chính là Lôi Thần Thor.

Thor tính cách hào sảng thô bạo và dễ kích động, sức ăn rất lớn, tửu lượng cũng tốt nhất trong tộc Aesir, thường thường huy vũ cây

búa để uy hiếp đối thủ.

Sức mạnh của Thor là bàng đại nhất trong chư thần, là đại lực sĩ nổi danh.

Trong Thần quốc, hắn thậm chí có thể đơn thuần dựa vào sức mạnh solo với mấy vị người khổng lồ cùng cấp.

Trong tộc Người Khổng Lồ, kẻ mạnh nhất chính là Trần Thế Cự Mãng Jormungandr, mà Jormungandr vốn dĩ phải là kẻ địch cả đời của Thor, nhưng trước mặt Thor ở thế giới này cũng tỏ ra bất kham nhất kích như vậy.

Cây búa trong tay Thor chính là Mjolnir (Lôi Thần Chi Chùy).

Hắn thân là Lôi Thần, đồng thời cũng là Chiến Tranh Chi Thần và Nông Nghiệp Chi Thần, thậm chí còn chấp chưởng sức mạnh khí hậu.

Bốn phía Thor có từng luồng sét giao tạp, từng luồng sét này tứ vô kỵ đạn đánh tí tách vang lên, đồng thời mang lại cho sinh linh xung quanh một cỗ cảm giác áp bách cực hạn.

Giờ khắc này, đài quan chiến bên ngoài, thậm chí những người đang xem trận chiến đấu này của cả Đại Việt quốc mới biết, vì sao Eibastan lại tự tin như vậy.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được từ trên người tôn thần thánh này thực lực cường đại vô ngần.

Đó là một cỗ sức mạnh có thể xé rách hết thảy thế gian, là sức mạnh chưa từng xuất hiện trong Thần Vực.

Mạo tự, ngay cả Toại Nhân Thị cũng ẩn ẩn ước ước có chút không bằng đối phương...

Mà lúc này, mười mấy vị học viên chỉ còn lại trong Thần Vực cũng đều nhao nhao dừng lại tranh đấu giữa đôi bên, chuyển sang nhìn

về phía đại chiến kinh thế này.

"Rõ ràng mọi người đều là sức mạnh Sáng Thế Thần tứ giai, nhưng tại sao tên ngoại quốc này lại mạnh như vậy!" Giờ khắc này, trong lòng mọi người đều xuất hiện một câu hỏi như vậy.

Vị Lôi Thần trong truyền thuyết Thần thoại Bắc Âu kia vị miễn cũng quá mức cường đại một chút đi, cường đại đến mức lệnh người chấn kinh, lệnh người cảm thấy chấn hám.

Tuy nhiên đối mặt với Lôi Thần khủng bố vô cùng như vậy, phe Nhân tộc cư nhiên toàn nhiên tịnh không có một tia sợ hãi.

Nháy mắt, tất cả nhân viên có mặt đều nhao nhao rút lui, tất cả đại quân trên không trung đều bắt đầu rút lui.

Bởi vì song phương đều biết, trận chiến giữa đôi bên không phải thứ mà những tồn tại chưa đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên có thể so bì.

Mà sau khi Lôi Thần Thor đi ra vẫn còn xa xa chưa đủ, trong thông đạo Thần quốc kia cư nhiên lại xuất hiện một tôn thần minh.

Đó là một tôn thần minh chột mắt, áo choàng dài trắng, đầu đội mũ trụ ưng, thân khoác giáp vàng, tay cầm một cây trường thương.

Trường thương tên là Gungnir (Vĩnh Hằng Chi Thương), tay đeo vòng vàng Draupnir.

Nương theo sự xuất hiện của hắn là một màn cực kỳ quỷ dị, bởi vì hắn ra sân không phải đứng, mà là ngồi.

Hắn ngồi ngay trên một tôn Chí Cao Vương Tọa, trong truyền thuyết ngồi trên vương tọa này có thể nhìn thấy nhất cử nhất động trong Cửu Đại Thế Giới.

Cửu Đại Thế Giới là thế giới trong truyền thuyết Thần thoại Bắc Âu, mà Odin và Lôi Thần Thor đều cư trú tại Asgard.

Dưới chân Odin là hai con sói hung dữ Geri và Freki, tượng trưng cho tham lam và dục niệm, tùy thời chuẩn bị vì bảo hộ Odin, là bảo tiêu của Odin.

Trên vai là hai con quạ Hugin và Munin, tượng trưng cho tư tưởng và ký ức, chúng sẽ bay khắp Cửu Đại Thế Giới và quay về báo cáo cho Odin, là tai mắt của Odin.

Odin là thần linh cường đại nhất Asgard ngoại trừ Thor, cũng là Chúng Thần Chi Vương.

Cái danh xưng này sở dĩ là hắn, đa phần là nhờ Thor vô tâm với đạo này, nếu không thì đâu đến lượt hắn.

Theo Odin xuất hiện, lại có một tôn thần linh xuất hiện.

Tôn thần linh này tên là Tyr, Tyr là Chiến Thần, cũng là Thần bảo hộ lời thề và đại biểu cho vinh diệu.

Vị Chiến Thần đại danh đỉnh đỉnh này chỉ có một cánh tay, nhưng chỉ một cánh tay kia cầm một thanh bảo kiếm liền có thể khiến hắn trông cao lớn vĩ ngạn cường hãn đến vậy.

Ngoại trừ Tyr, còn có từng tôn từng tôn thần minh xuất hiện.

Những thần minh này không có gì bất ngờ toàn bộ đều là sinh linh tứ giai, tổng cộng xuất hiện hơn ba mươi tôn.

Tính cả Thor, tổng cộng có ba mươi lăm tôn sinh linh tứ giai.

"Hít!!!" Toại Nhân Thị sau khi nhìn thấy, hít ngược một hơi khí lạnh, trong lòng biết rõ, đây đã không phải là thứ mình có thể đối phó rồi.

Lập tức nhất niệm truyền đạt.

Ong!!!

Ngay sau lưng hắn, lập tức xuất hiện một thân ảnh.

Thân ảnh kia không hề cao lớn như những thần thánh đối diện, tương phản, thoạt nhìn trên người không có một tia thần lực phù hiện, trông giống như chỉ là một Nhân tộc bình thường nhất, phổ thông nhất mà thôi.

Nhưng hắn đối mặt với vô tận uy áp của đối phương lại tơ hào không có cảm giác sợ hãi, tương phản còn nhàn đình tín bộ, từng bước từng bước đi tới bên cạnh Toại Nhân Thị, hơi lùi về sau một chút.

"Bệ hạ." Người tới, chính là Nhân Sư Thương Hiệt Thị.

"Còn nữa không?" Đột nhiên, Lôi Thần Thor ở đối diện mở miệng hỏi.

Tiếng hắn chấn như lôi đình, oanh minh không dứt.

Toại Nhân Thị nghe vậy, cười một cái, chậm rãi lắc đầu.

Hắn tuy không thể xác định nhất định có thể đối phó được nhiều sinh linh tứ giai trước mặt như vậy, nhưng hắn biết, vô luận như thế nào, tổng cũng nên đi thử một chút, huống chi sau lưng hắn còn có vị tồn tại kia, khẳng định là sẽ không để thế giới Hồng Hoang thua trận.

"Sự anh dũng của ngươi không cách nào giảm nhẹ nỗi thống khổ của ngươi.

Tộc nhân của ngươi, thế giới của ngươi cuối cùng sẽ toàn bộ diệt tuyệt!" Lôi Thần Thor vốn khóe miệng mang cười đột nhiên biến mất không thấy, trầm giọng nói.

Trong mắt hắn, đây là đối phương khinh thường mình, đây là đối phương coi thường hắn.

Nếu không phải như vậy, vì sao chỉ gọi một tên giúp đỡ đến?

Đây không phải là một trận đơn đấu đơn giản, đây là một phương

thế giới so đấu cùng một phương thế giới.

Lời nói của hắn làm Toại Nhân Thị biến sắc, làm sắc mặt Thương Hiệt Thị vừa tới cũng biến đổi.

Ánh mắt hai người dần dần trở nên lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía Thor phảng phất như nhìn người chết.

"A?

Diệt tuyệt chưa biết chừng lại là các ngươi!" Chính vào lúc này, một tôn người khổng lồ cao mười vạn trượng to lớn vô cùng xuất hiện.

Đó là Vu tộc Tổ Vu Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm chấp chưởng Tuế Nguyệt Chi Lực, dưới sự hủ thực của tuế nguyệt, cho dù là những thần linh trường sinh bất lão ở đối diện, đều có chút sợ hãi nhìn Chúc Cửu Âm.

Ngoại trừ Chúc Cửu Âm, bên cạnh hắn còn có tất cả các Tổ Vu trừ Đế Giang và Hậu Thổ.

Đế Giang cần ở lại trong Vu tộc chấp chưởng sự vụ Vu tộc, hiện nay thiên địa đại biến, rất nhiều chuyện phải bận rộn xử lý.

Hậu Thổ thì càng khỏi nói, căn bản không cách nào rời khỏi thế giới Hồng Hoang.

Nếu rời khỏi thế giới Hồng Hoang, thân thể bất tử bất diệt của nàng liền không tồn tại nữa, hơn nữa sự vụ nơi Luân Hồi Chi Địa lại càng bận rộn không ít.

Cho nên hai tôn Tổ Vu này đều không ở đây, nhưng trong Đại Vu cũng tới không ít: có Hình Thiên được xưng là Tổ Vu thứ mười ba, có Hậu Nghệ đệ nhất Đại Vu, còn có Đại Vu Khoa Phụ, Đại Vu Tương Liễu...

Lần này tới, lại là thêm mười tám vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên.

"Đa tạ Vu tộc chư vị đạo hữu xuất thủ tương trợ." Toại Nhân Thị sau khi thấy thế, vội vàng thi lễ với chư vị Vu tộc một bên, nói.

Hắn vốn dĩ đều chuẩn bị sẵn sàng một mình cân mười mấy người rồi, nhưng không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện mười tám vị Vu tộc cảnh giới Hỗn Nguyên.

Lần này, đã giảm nhẹ cho bọn họ không ít gánh nặng.

"Nhân tộc thay Hồng Hoang chinh chiến dị giới, Vu tộc há có thể khoanh tay đứng nhìn!" Chúc Cửu Âm dẫn đội trên mặt lộ ra một nụ cười, nói.

"Ồ, hóa ra là còn có chủng tộc khác trợ giúp, còn người nữa không?" Khóe miệng Lôi Thần Thor nụ cười lại hiện lên vài phần.

Tới nhiều người như vậy, thế này mới đủ thú vị a!

Trong Thần thoại Bắc Âu, giảng về Thuyết Túc Mệnh.

Trước khi Ragnarok (Chư Thần Hoàng Hôn) giáng lâm, bất luận là tồn tại gì đều không cách nào giết chết bọn họ.

Nhưng chỉ cần đợi đến khi Ragnarok giáng lâm, bất luận là tồn tại gì đều có thể giết chết bọn họ, dù chỉ là một ngọn cỏ nhỏ, dù chỉ là một viên đá nhỏ đều có thể dễ dàng đánh giết bọn họ.

Nhưng trước Ragnarok, cho dù là tồn tại vĩ đại nhất trên thế giới này, đều không cách nào đưa bọn họ về quy đồ tử vong!!!

Mà thân là những kẻ trong Thần thoại Bắc Âu, bọn họ tự nhiên cũng là như thế, có được thân bất tử bất diệt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lôi Thần Thor tịnh không vội vã tiến công.

Dù sao đối phương tới càng nhiều, bọn họ càng có thể một lưới bắt hết, đỡ phải đến lúc đó cần từng người từng người đi săn giết, cực kỳ chậm chạp.

“Người khổng lồ?

Ha...” Chúc Dung nghe vậy, khinh thường liếc mắt nhìn đối phương.

Những thần linh kia thân cao so với Vu tộc bọn họ cư nhiên còn muốn bàng đại hơn.

Chân thân Vu tộc chẳng qua mười vạn trượng, nhưng chân thân đối phương cư nhiên cao đến mười mấy vạn trượng!

Nhưng cao to là vô dụng, chân thân mạnh hay không mới là vương đạo chân chính.

Nhục thể Vu tộc bá tuyệt Hồng Hoang, chỉ đứng sau Đại Đạo Thần Ma và Thần Ma Chi Thể, điểm này Hồng Hoang công nhận.

Có điều vạn tộc vạn linh Hồng Hoang cũng đều không hâm mộ, bởi vì đây là thứ lấy não đổi về, không cần thiết phải hâm mộ.

“Ngươi cái tên lùn tịt này, lát nữa khóc nhè thì đừng có là ngươi nhé!” Trong đám người khổng lồ, kẻ mạnh nhất là Loki nghe vậy, lập tức phản phúng.

“Ha ha ha ha!

Dám gọi ngô là tên lùn tịt, ngươi đúng thật là kẻ đầu tiên ngô từng gặp!

Lát nữa đừng có mà chạy đấy!!” Chúc Dung siết nắm đấm, nghiêng đầu nhìn về phía đối phương.

Hắn có thể cảm nhận được trong cơ thể đối phương đồng dạng có năng lượng thuộc về Hỏa trong ngũ hành, lập tức cũng liền biết đối

phương cũng là Hỏa Thần.

Mà trừ cái đó ra, đối phương phảng phất còn có cảm giác cực kỳ gian trá, tịnh không có cảm giác đường đường chính chính của hỏa diễm.

Loki, thần linh chấp chưởng hỏa diễm, lại là một thần linh tràn đầy quỷ kế và dối trá.

Hai tôn Hỏa Thần trong thế giới truyền thuyết thần thoại bất đồng va chạm, sẽ lại bắn ra hỏa hoa thế nào đây.

Tuy nhiên, vẫn chưa kết thúc.

Ong!!!

Trong thế giới Hồng Hoang, Yêu tộc cũng ra tay rồi.

Phục Hy và Nữ Oa còn có ba vị trong Thập Đại Yêu Soái, phân biệt là Quỷ Xa, Phi Liêm, Cửu Anh.

"Nhân Hoàng chớ lo, còn có chúng ngô!" Phục Hy cười lớn tiếng, gật đầu.

Bọn họ vào lúc Nhân tộc được sáng tạo đã từng gặp mặt rồi, tuy rằng chỉ là vội vàng một lần, nhưng đối với ca ca của Thánh Mẫu Nhân tộc, bọn họ làm sao có thể quên được chứ.

"Hóa ra là Thánh Mẫu nương nương và Hy Hoàng đạo hữu!" "Gặp qua Thiên Đình chư vị đạo hữu." Toại Nhân Thị sau khi thấy thế, vội vàng trước tiên hành đạo lễ với Hy Hoàng và ba vị Yêu Soái.

"Nhân tộc Toại Nhân Thị, khấu kiến Thánh Mẫu nương nương!!!" "Nhân tộc..., khấu kiến Thánh Mẫu nương nương!!!" Nhân Sư Thương Hiệt Thị và đông đảo tu sĩ Nhân tộc, nhao nhao đi theo Nhân Hoàng Toại Nhân Thị quỳ xuống về phía dưới.

Nhưng còn chưa quỳ xuống, liền bị Nữ Oa nương nương đưa tay

đỡ một cái, đem hắn và Thương Hiệt Thị cùng chư vị tộc nhân Nhân tộc nhao nhao đỡ dậy.

"Các ngươi không cần hành đại lễ như thế.

Hồng Vân Thánh Nhân có dạy, Thánh nhân luận tích bất luận tâm, luận tâm thế gian vô thánh nhân.

Chương 169

Chỉ cần các ngươi có thành tâm là được, không cần lúc nào cũng hành đại lễ.” Khóe miệng Nữ Oa mang cười, một nụ cười mỉm xuất hiện bên môi.

“Linh thính Thánh Mẫu giáo hối.” Toại Nhân Thị nghe vậy cũng cười, chắp tay nói.

“Gặp qua Nhân Hoàng!” Ba vị Yêu Soái Quỷ Xa, Cửu Anh, Phi Liêm cũng đều vội vàng đáp lễ với Toại Nhân Thị, nói.

“Đa tạ chư vị đạo hữu đến đây tương trợ.” Toại Nhân Thị lại mở miệng nói, tuy nói trong Thần Vực tịnh không phải lãnh địa chân chính của Nhân tộc, nhưng chung quy vẫn luôn là nơi Nhân tộc phụ trách công đánh.

“Thế nào?

Người lần này cuối cùng cũng đến đông đủ rồi chứ?” Odin chột một mắt, cũng nhịn không được mà nói.

Hắn ngồi ở trên cao lâu như vậy rồi, đối phương cư nhiên coi như không thấy, coi hắn như không tồn tại, lần này rốt cuộc không nhịn nổi nữa, liền bắt đầu mở miệng nói.

“Sao nào?

Ngươi nếu đợi không kịp rồi, thì có thể lên đây.

Chột một mắt rồi cũng không an phận, tin hay không ngô đem con mắt còn lại của ngươi cũng nuốt luôn?” Cửu Anh ánh mắt âm lãnh vô cùng nhìn Odin, chân thân hiển hóa ra, hóa thành một con Cửu Đầu Xà Quái.

Cửu Anh là Thủy Hỏa Chi Quái, có thể khống thủy có thể khống

hỏa, chưởng khống Thủy Hỏa nhị hành trong ngũ hành.

Trong miệng Cửu Đầu Quái Xà nước dãi chực nhỏ xuống, từng giọt từng giọt nước dãi rơi xuống đất, đem mặt đất phía dưới ăn mòn thành một cái lỗ lớn.

Rất hiển nhiên, ngoại trừ thủy hỏa ra, nước dãi của nó còn mang theo tính ăn mòn mãnh liệt.

Odin thấy thế, sắc mặt biến đổi.

Hắn phảng phất nhìn thấy một màn trong cảnh tượng dự ngôn, cự lang đem hắn cắn chết.

Mà con cự lang kia cùng Cửu Anh trước mặt ẩn ẩn ước ước chi gian, dường như có chút trùng điệp.

Trong lòng hắn vốn có chỗ dựa nên không sợ hóa thành một mảnh kinh khủng, hắn kinh hãi vạn phần nhìn Cửu Anh, trong miệng lẩm bẩm: "Sẽ không phải đây chính là Chư Thần Hoàng Hôn chứ?

Nhưng mà Chư Thần Hoàng Hôn rõ ràng là Loki dẫn người khổng lồ tới mà..." Tất cả thần minh trong Thần quốc đều biết một màn này, đều biết cảnh tượng cuối cùng của Chư Thần Hoàng Hôn là gì.

Tuy nhiên bọn họ vẫn sống chung hòa thuận với nhau, bởi vì có một điểm rất quan trọng: cho dù bọn họ giết chết Loki trước thời hạn, cũng tịnh không thể ngăn cản Chư Thần Hoàng Hôn đến, hoặc là nói, bọn họ căn bản không cách nào thực sự giết chết Loki...

Tuy nhiên Loki cũng tịnh không muốn nhìn thấy Chư Thần Hoàng Hôn giáng lâm, cho dù là cự lang và Trần Thế Cự Mãng cũng đều là như thế.

Thế là hồ, thần minh và người khổng lồ hoàn toàn chung sống hòa thuận, muốn mượn đó vô hạn kỳ trì hoãn Chư Thần Hoàng Hôn đến.

Tuy nhiên trên thực tế cũng là có tác dụng, Chư Thần Hoàng Hôn xác thực đã bị đẩy lùi không biết bao nhiêu thời gian.

"Ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì đó?!" Loki nghe vậy quát mắng.

Trong mắt tơ hào không có sự tồn tại của người kết nghĩa đại ca này.

Bình thường hòa hòa khí khí đều là anh em tốt, nhưng trong trường cảnh này, hắn cư nhiên nói là trường cảnh Chư Thần Hoàng Hôn.

Cái này con mẹ nó Loki làm sao còn có thể nhẫn nhịn, lập tức liền quát mắng.

Theo tiếng quát mắng của Loki, chúng thần Bắc Âu cũng đều nhao nhao đem ánh mắt nhìn về phía Odin.

Lúc này, cái gọi là Chúng Thần Chi Vương này cũng ý thức được mình nói sai rồi.

Ngay lập tức Odin sắc mặt biến đổi, cúi thấp đầu, xin lỗi: "Xin lỗi, là tôi nói sai, nhưng vẫn xin chư vị đừng so đo những thứ này nữa, kế sách hiện nay, là phải giết chết đám sinh linh kia!" "Giết chúng!" Theo Lôi Thần Thor ra lệnh một tiếng, chúng thần quả nhiên không còn để ý đến sự lỡ lời trước đó của Odin, mà chuyển sang nhao nhao nộ thị nhìn về phía những thần thánh Hồng Hoang kia.

Từng người từng người phát động tiến công về phía những thần thánh mà chính mình trước đó coi thường.

Lôi Thần Thor dẫn đầu giết về phía Chúc Cửu Âm - kẻ trước đó nộ đỗi mình, nhưng lại bị Tổ Vu Cường Lương ngăn cản.

Từ lúc bắt đầu Cường Lương đã nhìn chằm chằm vào tên này.

Cường Lương, Lôi Chi Tổ Vu vậy, chấp chưởng Lôi Chi Pháp Tắc, bỉnh trì Lôi Chi Đại Đạo.

Tuy nhiên Cường Lương không nắm giữ Lôi mà không có Điện, nhất thời chi gian cư nhiên bị Lôi Thần Thor dựa vào Lôi Thần Chi Chùy giữ chân, hoàn toàn không thể đem lại cho Lôi Thần Thor một tia một hào thương hại.

Cường Lương thấy thế trong lòng trước tiên là kinh hãi, hắn chưa từng gặp phải nhân vật khó giải quyết như vậy, nhất thời trong lòng lại là đại hỉ, chuyển sang bắt đầu chiến đấu không ngừng với Lôi Thần Thor.

Mà bên kia, Hấp Tư - Tổ Vu chấp chưởng Điện Chi Pháp Tắc, thì lại đang đối mặt với Hắc Ám Chi Thần Hodur trong Thần thoại Bắc Âu.

Điện làm gì được Hắc Ám hoàn toàn không có biện pháp, tương phản, Hắc Ám còn đang không ngừng thôn phệ tia điện.

Đây cũng là phương vị duy nhất rơi vào thế yếu trong chiến đấu.

"Có người tin rằng, trước khi khai thiên tích địa, không có một vật gì.

Bọn họ sai rồi, khắp nơi tràn ngập hắc ám, hơn nữa xác thực tồn tại, mà ta - Hodur, chính là tồn tại chấp chưởng hắc ám!" Hodur trên cao nhìn xuống Hấp Tư - vị Tổ Vu đang bị hắn không ngừng thôn phệ điện, khóe miệng nhếch lên nói.

Lúc này hắn, cảm giác được nhân sinh đỉnh phong.

Khi chúng thần không phải bị đè ra đánh thì cũng là đánh ngang tay, hắn cư nhiên có thể đè đối phương ra đánh.

Đương nhiên, câu này của hắn thực tế cũng là đang trang bức.

Đừng nói trước khi khai thiên tích địa không phải là hắc ám, cho dù phải, thì đó cũng không phải hắc ám của hắn, cũng không phải hắn.

Hodur chẳng qua là một đứa con do Odin sinh ra mà thôi, cùng một mẹ với Quang Minh Chi Thần Baldur.

Trong lời dự ngôn, hắn là tồn tại giết chết Quang Minh Chi Thần.

Chúc Cửu Âm thì đối chiến với Quang Minh Chi Thần Baldur.

Quang minh của Baldur không những không cách nào sản sinh bất kỳ thương hại nào đối với Chúc Cửu Âm, ngược lại còn không ngừng tắt lịm dưới sức mạnh thời gian tuế nguyệt.

Từng lũ từng lũ quang minh chi ý, cũng đang không ngừng tiêu thất.

Đang không ngừng trôi đi, Quang Minh Chi Thần rõ ràng đã sớm không biết già chết, cư nhiên tại giờ khắc này trở nên càng thêm tang thương, càng thêm già nua, phảng phất tùy thời đều có khả năng chết đi vậy.

Còn về Loki, đó là ngay từ đầu liền trực tiếp bị Chúc Dung lao tới.

Chúc Dung vốn tính cách nóng nảy cộng thêm thực lực cường hãn vô song, trực tiếp sau khi đối phương bắt đầu động thủ, liền điên cuồng lao về phía đối phương.

May mà Loki cũng tịnh không bỏ chạy, mà là cũng nghênh đón cái tên Chúc Dung mà hắn nhìn không thuận mắt này.

"Ngươi cái tên búp bê chết tiệt này!!!" Loki điên cuồng nộ hống.

Hắn cũng là một thành viên của tộc Người Khổng Lồ, chẳng qua bình thường lấy hình tượng gầy yếu để lừa người mà thôi.

Khi chân thân hắn hiển hóa ra, cư nhiên còn cao lớn hơn Chúc Dung vài phần.

Một ngọn lửa xuất hiện sau đầu hắn, tượng trưng cho sự thần thánh phi phàm.

"Ngươi cái đồ chơi chết tiệt này!

Sinh linh đê giai như thế, cũng dám xưng là Hỏa Thần?!" Chúc Dung hai mắt đỏ ngầu một mảnh, tóc cũng trở nên huyết hồng vô cùng, vô cùng vô tận hỏa diễm xuất hiện bên cạnh hắn, trong đó có Tam Muội Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa...

đủ loại thần hỏa hữu số trong thiên địa.

Chúc Dung giả, Hỏa Chi Đại Đạo vậy, chấp chưởng Hỏa Chi Pháp Tắc Hồng Hoang.

Có điều dù cho Hỏa Chi Đại Đạo của Chúc Dung tinh tiến, cũng không cách nào thao túng Thái Dương Chân Hỏa trên mặt trời.

Ngoài Thái Dương Chân Hỏa ra, hỏa diễm thế gian còn lại gần như toàn bộ đều có thể chưởng khống rồi.

Duy độc Thái Dương Chân Hỏa trên mặt trời, nãi là tượng trưng của mặt trời, là quyền hành mặt trời sở hóa, cũng tức là ngoại trừ Kim Ô nhất tộc ra, không còn ai có thể khống chế.

Tuy Thái Dương Chân Hỏa không làm hắn bị thương, nhưng cũng không đại biểu hắn có thể khống chế được Thái Dương Chân Hỏa.

Mà Chúng Thần Chi Vương Odin, thì bị Cửu Anh trước đó nhìn chằm chằm.

Cửu Anh chân thân hiển hóa, trên chín cái đầu mỗi cái đội một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, bức lui Odin đến mức chật vật không chịu nổi.

Trong tay Odin tuy có một cây Gungnir, nhưng lại căn bản không cách nào làm bị thương Cửu Anh.

Nếu không phải có hai con sói ác Tham Lam và Dục Niệm đang không ngừng trợ giúp hắn, cùng với việc trên người hắn mặc giáp vàng, e rằng đã sớm trở thành vị vẫn lạc đầu tiên trong bao nhiêu thần minh này.

Những thần thánh còn lại từng người đối mặt với thần minh mình phụ trách.

Phục Hy một mình chiến ba tôn thần minh, Nữ Oa một mình chiến hai tên, Toại Nhân Thị cũng chiến hai tên.

Còn có một số thần thánh cũng là như thế, chiến hai ba tôn thần thánh, phân công minh xác.

Những người đánh đơn đối đơn, ngoại trừ Tổ Vu Hấp Tư ra, còn lại cơ bản đều đang đè đối phương ra nện.

Sau đó Chúc Cửu Âm hấp dẫn cả Hắc Ám Chi Thần mà Hấp Tư phụ trách qua, biến thành Chúc Cửu Âm độc chiếm hai tôn đại thần Quang Minh và Hắc Ám, còn Tổ Vu Hấp Tư đi giúp đỡ Tổ Vu Cường Lương...

Trong Thần Vực, mười mấy học tử còn sót lại sau khi chứng kiến cảnh tượng này, đôi mắt lập tức ngưng tụ.

Rõ ràng tất cả đều là Thần Sáng Thế cấp bốn, hơn nữa trọng điểm là mọi người đều sở hữu thế giới mang khái niệm thần thoại, thế giới của họ đều có những sinh linh được thần linh trong truyền thuyết thần thoại chiếu rọi.

Trong số những sinh linh đó, tuy mạnh hơn rất nhiều so với những sinh linh cùng cấp thông thường, nhưng cũng không biến thái như sinh linh thần thoại của hai người này.

Bất kể là thần linh trong thần thoại Hồng Hoang của Diệp Hiên, hay thần linh trong thần thoại Bắc Âu của Aibastan, đều dường như

vượt xa sinh linh thần thoại của họ rất nhiều.

Một người khác nói: "Phải đó, vì sao sinh linh trong thần quốc của họ lại có thể mạnh đến thế chứ?" Mười mấy người còn lại đều chìm vào trầm tư, bắt đầu suy nghĩ nguyên nhân dẫn đến sự khác biệt này.

Rốt cuộc là vì sao mà sự chênh lệch lại bắt đầu nảy sinh giữa họ, rõ ràng là cùng cấp, hơn nữa sinh linh đều là chiếu rọi từ truyền thuyết thần thoại, nhưng thực lực lại có sự chênh lệch lớn đến vậy.

"Có lẽ, trên người họ đều có những bí mật không ai biết." Lại có một người nói.

Diệp Hiên cứ như vậy nhìn những vị thần đang chém giết lẫn nhau, nụ cười trên môi không giảm, trong mắt ẩn chứa ý cười nhìn cảnh này, trong lòng không hề có chút lo lắng nào.

Ngược lại, trên mặt Aibastan cũng vậy.

Aibastan lắc đầu, cười nói: "Hóa ra Diệp Hiên vô địch trong truyền thuyết, cũng chỉ đến thế mà thôi." Trong truyền thuyết, Diệp Hiên là hiện thân của thực lực, là một tồn tại cực kỳ đáng sợ, có thể một chiêu tiêu diệt tất cả mọi người, bất kể có phải cùng cấp hay không, đều sẽ bị đối phương một chiêu tiêu diệt.

Nhưng khi hắn đích thân đối mặt, mới phát hiện Diệp Hiên không hề như trong truyền thuyết.

Sinh linh trong thần quốc của hắn cũng vậy, chẳng phải cũng bị chư thần Bắc Âu của hắn cản lại đó sao.

"Ồ?

Thế sao?" Âm thanh nhàn nhạt của Diệp Hiên vang lên, nụ cười trên mặt hắn chuyển thành một vẻ đầy ý vị trêu đùa.

Aibastan nhìn biểu cảm của hắn, mày nhíu lại, theo bản năng liền

cảm thấy có chút không ổn.

Quả nhiên, giây tiếp theo.

Oanh!!!

Một tiếng lửa lớn vô cùng vang vọng khắp bầu trời Thần Vực, ngọn lửa nóng rực vô cùng xuất hiện rất nhanh, biến mất cũng nhanh, như một tràng pháo hoa cực kỳ rực rỡ và chói lọi.

Mọi người đều nhìn sang, chỉ thấy một người khổng lồ cao vạn trượng toàn thân bao phủ lửa, đứng một mình ở một phương.

Người khổng lồ này đầu thú thân người, thân khoác vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa, thần thánh phi phàm, mạnh mẽ vô song.

Chúc Dung khinh thường nói: "Hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi, còn tưởng là mạnh đến mức nào, có nhiêu đây bản lĩnh sao?" Vừa rồi tùy tiện giao mấy chiêu với Loki, phát hiện đối phương dường như toàn lực cũng chỉ đến thế, sau đó liền tùy ý một chiêu, hoàn toàn thiêu cháy Loki thành tro bụi, biến mất không còn dấu vết.

Loki trong thần thoại Bắc Âu là thần của sự xảo quyệt và dối trá, đồng thời cũng cai quản lửa, tuy lửa không phải bản mệnh của hắn, nhưng thực lực của Loki cũng không yếu, bản thân hắn cũng là một người khổng lồ cực kỳ lớn.

Mà vào khắc này, người khổng lồ này lại bị một người khổng lồ khác thiêu thành tro bụi, biến mất không còn tăm hơi.

Chân thân của Loki cao đến mười tám vạn trượng, còn khổng lồ hơn cả Tổ Vu Hồng Hoang, tuy nhiên khổng lồ cũng vô dụng, lại bị Chúc Dung một chiêu miểu sát.

"Cái này..." Aibastan thấy vậy sắc mặt có chút khó coi, lúc này hắn có chút mất mặt.

Vừa nãy hắn còn nói Diệp Hiên cũng chỉ đến thế, nói Diệp Hiên không lợi hại như trong truyền thuyết, nhưng hiện thực chỉ trong chớp mắt đã cho hắn một cú phản đòn chí mạng, Chúc Dung tức khắc chém giết Loki.

Có thể nói, không ai hiểu rõ Loki mạnh đến mức nào trong thần quốc thần thoại Bắc Âu hơn hắn.

Thực lực của Loki có thể xếp thứ ba trong thần thoại Bắc Âu, chỉ sau Thor Thần Sấm và Odin Vương của Chư Thần.

Mà một Loki cường đại vô cùng như vậy, lại bị một trong mười mấy người khổng lồ của đối phương miểu sát.

Rõ ràng trước đó, thực lực của hai bên vẫn còn tương đương, đánh nhau qua lại, nhưng lại đột nhiên bị bạo sát trong chớp mắt.

Điều này không khỏi khiến trong lòng Aibastan dâng lên một dự cảm cực kỳ không tốt, hắn đang lo lắng, lo lắng những thần linh khác cũng sẽ không địch nổi.

Nhưng hắn không chọn đầu hàng, cũng không vì một chút yếu thế này mà trực tiếp đầu hàng.

Nhưng ngay khi hắn chần chừ một thoáng.

Tại các chiến trường.

Ánh sáng bùng nổ, trong chớp mắt, các loại đạo vận hiện hóa, từng luồng sức mạnh cường đại bộc phát ra.

Chư thần Hồng Hoang, lập tức bộc phát ra thực lực chân chính của bản thân, đạo vận trên người hiện hóa ra, đại đạo thuộc về chính mình lặng lẽ xuất hiện, nơi thân hình đi qua, tất cả sinh linh đều không còn.

Oanh long long!!!

Vào khắc này, sinh linh thần thoại trong thần quốc thần thoại Bắc Âu của Thần Vực, thế mà toàn bộ đều vẫn lạc!!!

"Chư Thần Hoàng Hôn..." "Đây là Chư Thần Hoàng Hôn..." Những sinh linh còn sót lại ở những nơi khác trong thần quốc thần thoại Bắc Âu, há hốc mồm nhìn cảnh tượng này, lẩm bẩm nói.

Lúc này trong lòng họ không còn chút sĩ khí nào nữa, sau khi tận mắt chứng kiến Chư Thần Hoàng Hôn trong truyền thuyết, họ không còn ý định phản kháng nữa.

Cho dù quá trình của Chư Thần Hoàng Hôn trong truyền thuyết hoàn toàn không giống lần này, nhưng kết quả lại như nhau, trong chớp mắt, chư thần vẫn lạc, thiên địa cũng vì thế mà sụp đổ.

Nhưng họ ngây người, nhân tộc Hồng Hoang lại không hề ngây người, mà là nhân cơ hội không ngừng thu hoạch sinh mạng của những sinh linh đó.

Trong chớp mắt, lãnh địa của thần quốc thần thoại Bắc Âu nhanh chóng mất đi, rất nhanh chỉ còn lại một phần nhỏ lãnh thổ.

Lúc này.

Chúc Cửu Âm nói khinh thường: "Cứ tưởng thực lực của những sinh linh này mạnh đến mức nào, kết quả cũng chỉ là không chịu nổi một đòn mà thôi." Hắn tiện tay diệt hai vị thần minh, đó là hai vị thần minh Ánh Sáng và Hắc Ám, nhưng lại bị hắn dùng thời gian trục xuất, khiến họ bị thời gian ăn mòn qua vô tận năm tháng.

Những thần minh vốn không già không chết thế mà lại bị già chết sống sờ sờ.

Chương 170

Đạo tâm hoàn toàn khô héo, thân thể cũng không còn chút sinh cơ nào.

Chúc Cửu Âm khẽ thổi một hơi, hai người liền tan biến vào thiên địa, không còn tồn tại, ngay cả một tia dấu vết còn sót lại cũng biến mất.

Đây chính là Thần Ma chấp chưởng pháp tắc thời gian, đây chính là Tổ Vu thời gian Chúc Cửu Âm.

Thế nhân Hồng Hoang đều biết trong mười hai Tổ Vu thì Tổ Vu không gian là mạnh nhất, nhưng lại quên mất, pháp tắc thời gian còn trên cả pháp tắc không gian, Đại Đạo thời gian ổn áp Đại Đạo không gian một đầu.

Bình thường chẳng qua là Chúc Cửu Âm không phô trương thanh thế mà thôi, thực tế hắn không hề kém Đế Giang chút nào, thậm chí còn có phần vượt trội.

Mà nay, một mình đối mặt hai đại thần minh Ánh Sáng và Hắc Ám, lại lập tức miểu sát.

Xa Bỉ Thi nghe vậy lắc đầu, sau đó phàn nàn một tiếng: "Mấy cái thứ người khổng lồ này, thật sự không được.

Trông thân thể còn to hơn chân thân của chúng ta mấy vạn trượng, nhưng ta chỉ thử một quyền toàn lực đánh tới sẽ thế nào, ai ngờ còn chưa chạm vào đối phương, đối phương đã chết rồi.

Ừm, bị độc chết, nếu chỉ là bị độc chết thì thôi đi, mấu chốt là nhục thân của hắn sau khi nắm đấm của ta chạm vào đối phương, thế mà toàn bộ thân thể đều bị đánh tan biến mất rồi..." "Thật ghê tởm, cái

thứ này mà cũng dám xưng là tộc người khổng lồ, cái quái gì vậy, thứ đồ có thể hủy diệt trong nháy mắt...” Cường Lương Tổ Vu gật đầu sâu sắc tán đồng.

“Đúng vậy, vị thần minh chấp chưởng lôi điện đó có chút khác biệt so với các thần minh khác...” Hấp Tư Tổ Vu cũng gật đầu nói.

Thần minh hắc ám thì không có cách nào, quá khắc chế hắn, thêm vào cảnh giới của hắn cũng không bỏ xa đối phương, bị hắn hấp thu chính là bị khắc chế.

Nhưng khi đối mặt với Thor Thần Sấm, đó chính là vấn đề thực lực thực sự, tuy dưới sự liên thủ của hắn và Cường Lương Tổ Vu, vận dụng toàn lực vẫn một chiêu miểu sát, nhưng thực lực của đối phương quả thực không có gì để nói.

“Hừ!

Lão già đó ăn không vui vẻ gì!” Cửu Anh một bên hừ lạnh một tiếng, cảm nhận sau khi vừa nuốt chửng lão già Odin, phát hiện thịt của đối phương dai, căn bản không ngon, cái tốt duy nhất là thân thể đủ lớn, miễn cưỡng đủ để lấp kẽ răng, còn lại thì không có gì nữa...

Hít...

Lúc này, bất kể là những người trong Thần Vực, hay những người bên ngoài Thần Vực, đều lập tức im lặng.

Vốn tưởng thực lực của các sinh linh trong thần quốc của hai người không chênh lệch là bao, nhưng giờ mới phát hiện, thế mà chênh lệch lớn đến vậy.

Khi các vị thần thánh trong thần quốc của Diệp Hiên vận dụng thủ đoạn thực sự, thế mà có thể lập tức miểu sát toàn bộ thần minh trong thần thoại Bắc Âu.

Trong đó điều tinh xảo nhất không phải là Chúc Dung có thể lập

tức miểu sát Loki, cũng không phải là Chúc Cửu Âm một tay đẩy ngang hai vị đại thần Ánh Sáng và Hắc Ám, mà là mỗi một vị thần thánh, mỗi một vị thần thánh đều lập tức miểu sát đối phương.

Đây mới là điều thực sự khiến người ta kinh ngạc nhất, điều này đại diện cho bất kỳ một vị thần thánh nào trong thần quốc của Diệp Hiên cũng đều có thực lực cường đại vô cùng như nhau.

"Vừa rồi là ai nói Diệp Hiên và Aibastan đánh ngang tay?" "Là ai nói Aibastan có thể đánh với Diệp Hiên mấy ngày?" "Ra đây đi, các người ra đây đi!

Nhìn thấy chưa?

Man di ngoại quốc nhỏ bé, một cái búng tay có thể diệt!

Trước đây chẳng qua là Diệp Hiên chơi đùa với hắn thôi, còn nói cái gì có thể đánh mấy ngày, thế này thôi sao?" "Không phải chứ?

Không phải chứ?

Không phải đã thế kỷ này rồi mà vẫn còn có người sùng ngoại mê ngoại chứ..." Vừa rồi khi các vị thần thánh của thần quốc Diệp Hiên và các vị thần thánh của Aibastan đánh gần như ngang tay, rất nhiều người từng tin tưởng Diệp Hiên cũng đều phản bội, nói rằng Aibastan có khả năng sẽ thắng.

Trong đó còn có một số ít người cực kỳ thiểu số, nói những lời như "người nước ngoài thật là ngầu" các kiểu, khiến những người xung quanh hiện tại bị một trận chửi bới thậm tệ.

Thế kỷ này rồi, lẽ ra người sùng ngoại mê ngoại sẽ cực kỳ ít, nhưng thế mà thời đại này vẫn còn xuất hiện loại người như vậy, không khỏi bị mọi người khinh bỉ.

Chỉ là đài quan chiến nhìn có vẻ chỉ cách một chỗ ngồi, nhưng thực tế lại cách vô tận không gian, cũng căn bản không thể thực sự

đánh tới đối phương, trừ phi bạn đối với lĩnh ngộ Đại Đạo không gian đạt đến một cảnh giới nhất định, có thể tự do đi lại trong không gian ở những nơi mà Thần Sáng Thế cấp cao đã thiết lập.

Sáng Thế Đại Lục bị quy tắc giới hạn, căn bản không thể làm được chuyện dịch chuyển không gian.

Trong tinh vực có lẽ có thể một bước vượt qua một tinh hệ, nhưng ở đây, bất kỳ thủ đoạn không gian nào cũng bị hạn chế, người có tu vi cảnh giới càng cao, mức độ hạn chế cũng theo đó mà càng nhỏ.

Nếu có tu vi cảnh giới Thần Sáng Thế cấp sáu, cũng có thể tự do đi lại khắp Sáng Thế Đại Lục, không còn bị quy tắc của nó hạn chế.

"Không hổ là thế giới Hỗn Độn, tiềm lực loại này mạnh hơn rất nhiều so với những thần quốc thần thoại truyền thuyết thông thường..." Cơ Xương mỉm cười nói, nhìn tất cả những gì đang diễn ra trước mắt.

Trong lòng thầm nhủ, tiểu tử thối này không hổ là để hắn công khai bảo vệ trước mặt mọi người.

Cảnh này càng củng cố thêm ý định của hắn muốn tiếp tục bảo vệ hắn.

Một thần quốc mạnh mẽ như vậy, nếu thực sự đợi đến khi đối phương đạt đến Thần Sáng Thế cấp bảy thì sẽ là phong thái như thế nào, nếu tiến thêm một bước, đạt đến Thần Sáng Thế cấp tám thì sẽ mạnh đến mức nào...

"Tiểu tử này quả thực rất mạnh, Tổ tinh trầm tịch bao nhiêu năm, cuối cùng cũng thực sự sinh ra một quái vật như vậy..." Chu Nguyên Chương mỉm cười nhìn cảnh tượng này, gật đầu nói.

Cuộc chiến Thần Vực của Diệp Hiên tuy hắn không chú ý toàn bộ

quá trình, nhưng cũng đã thực sự theo dõi một khoảng thời gian khá dài, và càng thấy rõ mặt Hồng Hoang sinh linh treo ngược đánh sinh linh Bắc Âu như thế nào.

Thực tế ngay từ đầu, hắn đã nhìn ra kết cục của sự việc rồi.

Sinh linh của hai thế giới nhìn có vẻ thực lực không chênh lệch là bao, đều là những tồn tại chấn nhiếp, khiến những người khác phải ngưỡng vọng.

Nhưng hắn đã sớm nhìn thấu nội hàm của sinh linh hai thế giới.

Nội hàm của Hồng Hoang sinh linh ẩn chứa chưa từng bộc lộ ra, đạo vận của họ cũng là thứ mà đối phương chỉ có thể mong cầu mà không thể đạt tới.

Nói một cách nghiêm ngặt, những người trong thần thoại Bắc Âu chẳng qua chỉ là những tồn tại tu pháp tắc mà không tu Đại Đạo, thậm chí còn không biết Đại Đạo là gì, chỉ ôm lấy một pháp tắc duy nhất mà tu luyện.

Điều này không nghi ngờ gì là kém quá xa về mặt nội hàm, càng bị kéo giãn quá nhiều về mặt nội hàm tu luyện.

"Có lẽ, hắn chính là Thần Sáng Thế có hy vọng nhất đạt đến cảnh giới đó trên thế giới này..." Doanh Trắc ánh mắt như đuốc, thần lực trong đôi mắt hiện hóa, dường như nhìn xuyên qua vô tận không gian thời gian, nhìn thấy cảnh giới mà Diệp Hiên sẽ đạt tới.

Trên Sáng Thế Đại Lục, chỉ có năm vị Thần Sáng Thế cấp tám, không có một vị Thần Sáng Thế cấp chín nào.

Năm vị Thần Sáng Thế cấp tám này vẫn là những vị đã sinh ra từ thời viễn cổ, cho đến nay, vẫn chưa có thêm bất kỳ một vị Thần Sáng Thế cấp tám mới nào được sinh ra.

Qua đó có thể thấy, cảnh giới Thần Sáng Thế cấp tám khó đạt đến

mức nào, càng không nói đến Thần Sáng Thế cấp chín, đó lại càng là cảnh giới không thể đạt tới.

Từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói quốc gia nào xuất hiện Thần Sáng Thế cấp chín, đừng nói Thần Sáng Thế cấp chín, chỉ cần thêm một vị Thần Sáng Thế cấp tám nữa thôi, cục diện sẽ đại biến.

Nếu quốc gia ngoài Ngũ Đại Quốc mà sinh ra một vị, thì Ngũ Đại Quốc sẽ biến thành Lục Đại Quốc.

Nếu bất kỳ quốc gia nào trong Ngũ Đại Quốc sinh ra một vị, thì cục diện thiên địa cũng sẽ thay đổi hoàn toàn.

Đến lúc đó e rằng sẽ là bốn quốc gia còn lại vây đánh quốc gia này.

Trong Thần Vực.

Diệp Hiên mỉm cười nhìn Aibastan đang ngây ngốc vô cùng trước mặt, cũng không nói gì, chỉ đứng đó nhìn.

"Ngươi..." Aibastan từ khi trong lòng chần chừ một lúc, phát hiện tất cả sản phẩm thần thoại trong thần quốc của hắn đều đã chết, trong phút chốc sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tất cả Thần Sáng Thế cấp bốn của hắn đều đã vẫn lạc, và khí tức của hắn cũng rơi xuống đáy cấp bốn.

Đừng nói Diệp Hiên, lúc này hắn ngay cả bất kỳ một Thần Sáng Thế nào còn sống sót cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Thực lực của Thần Sáng Thế bị thần quốc ảnh hưởng, nếu những sinh linh đầu não mạnh mẽ đó chết đi, trước khi những sinh linh thế hệ mới bổ sung vào, Thần Sáng Thế sẽ trở thành tồn tại yếu nhất trong cùng cấp.

Không rớt cảnh giới đã là rất tốt rồi...

“Ta đầu hàng!” Aibastan sau khi oán hận nhìn Diệp Hiên một cái, liền biến mất.

Cùng với sự biến mất của hắn, lãnh thổ của hắn cũng toàn bộ biến thành lãnh thổ của Diệp Hiên.

Trong chớp mắt, lãnh thổ của Diệp Hiên lại tăng vọt, tuy mức tăng không lớn như trước, nhưng cũng không phải là nhỏ.

Không lâu sau đó, mười mấy Thần Sáng Thế còn lại liền tụ họp lại một chỗ.

“Chúng ta cứ tiếp tục tranh đấu như thế này, chẳng qua là dâng ngôi vị quán quân cho Diệp Hiên.

Tuy Diệp Hiên thực lực rất mạnh, nhưng ta cũng muốn tranh đoạt vị trí quán quân...” Có người đứng đầu tập hợp những Thần Sáng Thế còn lại vốn đã không còn muốn chiến đấu nữa, tất cả đều tụ lại một chỗ.

Có thể nói, tham gia trận chiến này, không ai là không muốn giành chức vô địch, họ cũng không ngoại lệ, cho dù Diệp Hiên là đối thủ mạnh, cũng vậy.

Họ vẫn muốn đoạt lấy chức vô địch của Diệp Hiên, cho dù là liên thủ mà chiến, nhưng điều này không có gì là mất mặt, Thần Vực chiến bản thân nó không bài xích việc liên thủ mà chiến, điều này hoàn toàn được quy tắc cho phép.

Vì đã được quy tắc cho phép, nên việc họ làm cũng không tính là vi phạm quy tắc.

Lại có một người tiếp lời nói: “Đúng vậy, chỉ cần chúng ta liên thủ đánh bại hắn, thì mới có khả năng giành chức vô địch.

Nhưng nếu liên thủ mà không đánh bại được, thì ai cũng đừng hòng giành được hạng nhất, hơn nữa hắn muốn ai hạng hai, người đó

sẽ hạng hai." Hắn còn không biết thực ra hạng hai đã có người khác giành được rồi, họ nhiều nhất cũng chỉ có thể giành hạng ba.

Nhưng những người này từ đầu đến giờ, đều chưa từng rời khỏi đây, vẫn luôn phát triển nhanh chóng, luôn thao túng chiến trường, đây cũng là lý do tại sao họ có thể sống sót đến cuối cùng.

Mà trong số đó, một cô gái nhướng mày, cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy tại sao ta không thể đi tìm Diệp Hiên để thương lượng vị trí hạng hai chứ?

Dù sao hạng nhất cũng không thể là ta, thà trực tiếp đi tìm hắn để xin phần thưởng hạng hai, cho dù có phải trả một cái giá nào đó, nhưng cũng vẫn tốt hơn rất nhiều so với phần thưởng hạng mười mấy chứ..." Khi lời nói của Thang Hạ vừa dứt, mọi người đều sáng mắt lên, nhìn nhau với ánh mắt đầy nghi kỵ.

Phải đó, thay vì ôm đoàn với họ mà vẫn chưa chắc có thể thắng được, thà âm thầm đi tìm Diệp Hiên liên minh trước, trả một cái giá nào đó để có được phần thưởng hạng hai, chẳng phải sẽ tốt hơn rất nhiều so với việc tranh giành với những người khác sao?

Đặc biệt là những học tử có thực lực yếu hơn một chút, càng cực kỳ động lòng.

Lại có một tồn tại có thực lực tương đối yếu hơn trong số mọi người động tâm, lập tức cười lớn nói: "Đúng vậy, thay vì liên hợp với đám yếu kém các người để chinh phạt Diệp Hiên, thà trực tiếp đầu hàng Diệp Hiên cho rồi, dù sao kết quả cuối cùng cũng là vì phần thưởng.

Đừng nói liên hợp cũng không đánh lại Diệp Hiên, cho dù có đánh lại Diệp Hiên thì sao, ai là người lên đầu tiên chắc chắn sẽ chịu thiệt nhất, không biết có trực tiếp bị đánh bại không, đến lúc đó e rằng sẽ thành hạng mười mấy, thà theo Diệp Hiên còn hơn." Từ xưa đến nay,

việc mười mấy người liên hợp lại với nhau chưa bao giờ thành công, cho dù thực lực đã mạnh hơn đối phương, cũng chưa từng xảy ra trường hợp thành công.

Không phải thực lực không đủ, mà là vì quá nhiều người, lòng người khác biệt, mỗi người đều có những toan tính nhỏ khác nhau, đều sợ bản thân mình chịu tổn hại lớn nhất, vì vậy đều chỉ xuất công không xuất lực.

Đến lúc đó, thường thì kết quả là mọi người không vui mà giải tán hoặc trực tiếp bị đánh tan.

Vì vậy, lại có một số người căn bản không hề có ý định liên hợp, thay vì liên hợp, thà đánh bại mấy người trong số họ trước, càng đánh bại nhiều, đến lúc đó thứ hạng cũng sẽ càng cao.

Người đàn ông đã đề xuất trước đó, lạnh lùng nhìn những người có thần sắc khác nhau, lạnh giọng nói: "Các ngươi, thật sự muốn bị yêu nữ kia mê hoặc sao?

Cô ta là người trong Tinh Vực An Lạc, Diệp Hiên cũng là người trong Tinh Vực An Lạc, các ngươi hãy suy nghĩ kỹ, có nên mắc mưu của yêu nữ kia không?" Những người khác nghe vậy đều biến sắc, đồng loạt nhìn về phía Thang Hạ.

Thang Hạ nghe vậy giận đến bật cười, lạnh lùng đáp trả: "Yêu nữ?

A a!

Lão nương đã quyến rũ cha ngươi làm mẹ kế của ngươi hay sao mà ngươi gọi lão nương là yêu nữ?" Người đàn ông kia nghe vậy sắc mặt biến đổi, thần sắc hoàn toàn lạnh lùng, mặt như sương giá nhìn chằm chằm Thang Hạ, giận mắng: "Ngươi yêu nữ này, miệng lưỡi sắc bén thật!

Nhưng phẩm chất lại thấp kém đến vậy, thật đáng thương đáng tiếc.” “A a, cái thứ chó má nhà ngươi trông thì có vẻ tài năng, người không ra người ngợm không ra ngợm, đeo kính gọng vàng, sao, ngươi bị cận thị à?

Không phải chứ?

Không phải Thần Sáng Thế vẫn còn cận thị chứ?

À, ta hiểu rồi, ngươi cố ý ăn diện như vậy đúng không, phẩm chất của ngươi cao thật đấy, ta đã trêu ngươi hay chọc ngươi đâu mà ngươi mở miệng là yêu nữ, không biết là ai giả tạo đến cực điểm.” Thang Hạ há lại là loại người chịu để người khác sỉ nhục, thấy đối phương vẫn không tha, liền trực tiếp phun ra.

Thời đại này, thân là Thần Sáng Thế mà còn đeo kính gọng vàng, không phải giả tạo thì là gì?

Những lời này khiến sắc mặt của người đàn ông đeo kính gọng vàng khó coi đến cực điểm, dường như vừa ăn phải một đống shit, khó tả không chịu được, nhưng cũng không nói thêm gì, cố gắng nhịn xuống, sợ lại bị chửi bới thêm.

Nhưng trong lòng hắn đã thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải tranh đoạt Tinh Vực An Lạc, phải khiến người phụ nữ này phải hối hận vì những gì đã làm hôm nay.

Đôi mắt đó như một con rắn độc, nhìn chằm chằm Thang Hạ, nhưng Thang Hạ lại không hề bận tâm, khinh thường cười nhạt một tiếng, càng khiến người đàn ông gọng vàng đó trong mắt dâng lên vài phần hận ý.

Đúng như Thang Hạ đã nói, hắn đeo kính gọng vàng quả thực là để ra vẻ, căn bản không phải vì mắt có vấn đề gì.

Thần Sáng Thế cũng không xuất hiện cái gọi là cận thị hay lão thị

gì cả.

Người không bị nói trúng thì không bận tâm, nhưng người bị nói trúng chỗ đau, thì thực sự rất bận tâm thậm chí sẽ tức giận mà hóa thẹn.

Giống như ta vậy, bị người khác nói xấu thì không hề bận tâm, vì ta biết ta không xấu, người khác đang mở mắt nói dối, đang đố kỵ.

Nhưng nếu đổi lại là ngươi bị nói xấu, thì ngươi sẽ tức giận mà hóa thẹn, vì ngươi thực sự xấu.

"Khụ khụ, cô nương Thang, cô thực sự là người Tinh Vực An Lạc sao?" Một người khác bên cạnh, muốn hòa giải liên minh lần này, mở miệng hỏi.

Thang Hạ gật đầu, đáp: "Đúng vậy.

Ta là người Tinh Vực An Lạc, nhưng Diệp Hiên lại không phải người Tinh Vực An Lạc, hắn là người Tổ tinh.

Ngoài ra, ta không thể liên hợp với các ngươi, các ngươi cứ từ từ tranh đoạt và thất bại đi.

Dù sao thì lời khó nghe ta cũng nói trước, các ngươi không thể đánh thắng Diệp Hiên đâu, hắn đáng sợ đến mức nào, ta biết rõ hơn các ngươi rất nhiều.

Ngoài ra, ta khuyên các ngươi một câu này nhé, cái tên đeo kính gọng vàng kia tuyệt đối không phải đồ tốt gì đâu.

Nếu các ngươi thực sự muốn liên hợp, nhất định phải nhớ để hắn đánh tiền tuyến, nếu không thì đừng lên, hắn muốn các ngươi toàn bộ đi chịu chết, sau đó bản thân hắn giành hạng hai đó!" Cuối cùng, Thang Hạ lại một lần nữa hãm hại người đàn ông gọng vàng, khiến sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

Nói xong những lời này, Thang Hạ liền rời khỏi đây.

Nhưng lần này cô ấy cũng không nói sai, người đàn ông kính gọng vàng này vốn dĩ muốn để họ đi chịu chết trước.

Bởi vì lãnh địa của người đàn ông kính gọng vàng đã tiếp giáp với lãnh thổ của Diệp Hiên, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Diệp Hiên tấn công và bị loại, đây cũng là lý do tại sao hắn lại vội vã đề nghị mọi người liên hợp lại với nhau.

Như vậy, hắn có thể thoát khỏi số phận bị loại sớm, mà để người khác đi chịu chết trước.

Còn về việc đánh bại Diệp Hiên, đúng như Thang Hạ đã nói, là không thể thành công.

Từ trận chiến vừa rồi có thể thấy, Aibastan có thể áp chế họ đều bị Diệp Hiên miểu sát, cho dù họ liên hợp lại với nhau cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi.

Sau khi Thang Hạ đi, mọi người vẫn liên hợp lại với nhau, cho dù trong lòng họ đều có những toan tính riêng, nhưng sau khi đe dọa người đàn ông kính gọng vàng phải đi tiên phong, mọi người đều rất hài lòng mà liên minh hợp tác.

"Diệp Hiên, những người còn lại muốn liên hợp lại đối phó ngươi." Thang Hạ đến lãnh địa của Diệp Hiên, một đạo thần niệm từ Thông Thiên Bảng liên hệ với Diệp Hiên.

Nhưng Diệp Hiên đã chặn tin tức của cô ấy từ sớm, vì vậy Diệp Hiên căn bản không nghe thấy tiếng này.

Tuy nhiên, sau khi Thang Hạ đặt chân vào lãnh địa của Diệp Hiên, Diệp Hiên liền biết đối phương, lập tức thân hình chợt lóe, xuất hiện trước mặt Thang Hạ.

"Ngươi đến đây làm gì?" Diệp Hiên trên mặt mang theo một tia ý

cười, khi nhìn thấy đối phương liền quyết định hạng ba lần này là ai.

Vì không có ai đến tìm hắn thương lượng, vậy thì tặng hạng ba cho người quen cũ thì có sao.

Thang Hạ nghe vậy nhíu mày, mình không phải đã gửi tin tức cho đối phương rồi sao, sao hắn còn hỏi mình đến làm gì.

Nhưng cũng không suy nghĩ kỹ, tiếp tục nói lại một lần nữa.

Diệp Hiên thản nhiên phất tay, nói: "Ồ, hóa ra là chuyện này à, chỉ là chuyện nhỏ thôi, giơ tay là diệt." Đối với hắn mà nói, bất kể đối phương có liên thủ muốn đối kháng hắn hay không, đều là dễ dàng đẩy dẹp mà thôi.

Chương 171

Thần Sáng Thế Hồng Hoang có thể một người đánh mười mấy sinh linh cùng cấp của đối phương, nếu gặp phải loại sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Chí Cường, thì càng có thể trực tiếp đánh hàng trăm hàng nghìn cũng không thành vấn đề.

Ví dụ như Đông Hoàng Thái Nhất, vị chiến thần số một Hồng Hoang đạt đến cực hạn chiến tranh.

Ví dụ như Hồng Quân lão tổ, người đã ẩn mình vạn cổ, gian xảo như quỷ.

Ví dụ như Ma Tổ La Hầu, người đã cảm ngộ Đại Đạo Ma chi mà tùy tâm sở dục.

Còn có một số tồn tại Chí Cường, những vị thần thánh này tuy đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng trên thực tế họ đều là những tồn tại Chí Cường trong số đó, xa xa không thể sánh bằng những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên đến giúp nhân tộc.

Trong Vu tộc chỉ có một tồn tại Hỗn Nguyên Chí Cường, đó chính là Hậu Thổ Tổ Vu ở Địa Phủ, những người còn lại đều không đủ để xưng là Chí Cường.

Mà Yêu tộc lại có Đế Tuấn và Thái Nhất, hai tồn tại Chí Cường.

Một vị Thiên Đế Đế Tuấn, người từ khi đăng đế đã vô địch vạn cổ, uy áp khiến Hồng Quân không dám bước nửa bước vào Hồng Hoang.

Một vị Đông Hoàng Thái Nhất, người đã bước vào Hỗn Nguyên Vô Thượng mà trở thành Vạn Hoàng chi trưởng, tay nắm Hỗn Độn Chung, chiến phạt vô song.

Tiên Môn có một vị, Tiên Tổ Hồng Quân, hiện nay đang ẩn mình trong nhân tộc để nỗ lực chấn hưng Tiên Môn.

Ma Môn cũng có một vị, Ma Tổ La Hầu, hiện nay vẫn đang ở trong Vô Tận Ma Vực, củng cố khí vận Ma Môn của bản thân.

Hắn đang đợi, đợi một cơ duyên, đợi khi một cơ duyên xuất hiện, liền có thể khiến thiên địa đều là ma.

Hiện nay thiên địa Hồng Hoang không phải không có bóng dáng của ma, mà là bóng dáng của ma cực kỳ ẩn giấu, khó bị người thường phát giác.

Hơn nữa, rất nhiều sinh linh chưa thành tiên đạo trong Hồng Hoang nếu muốn thành tựu Kim Tiên, thì nhất định phải vượt qua sự dụ dỗ của tâm ma.

Vượt qua được cửa ải này, mới có thể thành tựu Kim Tiên, trường thị cửu sinh.

Nếu không vượt qua được, liền sẽ đọa vào ma đạo.

Gần đây, sinh linh Hồng Hoang ngày càng nhiều, sinh linh Hậu Thiên cũng ngày càng nhiều, tự nhiên những sinh linh đọa vào ma đạo cũng sẽ ngày càng nhiều.

Ma tộc cũng vì thế mà khí vận bùng nổ mạnh mẽ, đồng thời số lượng thế lực cũng không ngừng tăng trưởng.

Có thể nói, nếu tính cả thế lực Ma tộc vào, thì Tứ Đại Tộc Hồng Hoang sẽ biến thành Ngũ Đại Tộc Hồng Hoang.

Còn về vị trí Chí Cường Thiên Địa, ngoài bốn vị thần thánh này ra, thì không còn nữa.

Ngay cả Long Vương của Long tộc cũng vậy, Long Vương chậm một bước, từ đó chậm từng bước, cuối cùng đã mất đi vị trí Chí

Cường.

Nhưng sau này cũng chưa chắc không thể giành lại được, đây đều là những điều không thể định trước, đều là biến số.

Mà Tinh Thần Lão Tổ trong Vô Ngân Tinh Không, vẫn luôn ở trạng thái bán ẩn cư, tuy đã lâu không xuất hiện, nhưng thực tế cơ bản cũng coi như đã gia nhập Thiên Đình.

Bởi vì Thiên Đình vốn dĩ có giao giới một chút với Vô Ngân Tinh Không, hơn nữa các vị thần thánh do vạn tinh hóa thành cũng đều lần lượt làm việc trong Thiên Đình.

Có thể nói chủ thể lớn nhất của Thiên Đình chính là Yêu tộc, ngoài Yêu tộc ra chính là những vị Tinh Thần khắp trời, họ chính là thế lực lớn thứ hai trong Thiên Đình, còn lại mới là các thế lực nhỏ của tán tu các nơi.

Thiên Đình thân là chính thống của Hồng Hoang, được vạn tộc kính ngưỡng, vì vậy có rất nhiều sinh linh đều nguyện ý gia nhập vào Thiên Đình, làm việc cho Thiên Đình, đương nhiên cũng có thể nhận được lợi ích tương ứng, đó chính là khí vận Thiên Đình khổng lồ vô cùng.

"Ta đương nhiên biết đối với ngươi mà nói chẳng qua cũng chỉ đến thế, vì vậy lần này đến đây ngoài việc này ra, chính là muốn dựa vào ngươi để giành được hạng ba." Thang Hạ thực ra biết Diệp Hiên và cô gái tên Tuân Linh trước đó đã thỏa thuận giao dịch, sau khi kết toán, phải trả một nửa phần thưởng.

Tuy nhiên, về điểm này, cô ấy không nói với những người kia.

"Yên tâm, sẽ trả cho ngươi một nửa thù lao." Dường như lo lắng Diệp Hiên không đồng ý, Thang Hạ vội vàng nói thêm một câu.

Diệp Hiên lắc đầu, cười nói: "Thôi đi, hạng ba là của ngươi, phần

thưởng thì bỏ đi vậy, dù sao cũng là người quen, không tiện lấy phần thưởng của ngươi.” Đúng như Diệp Hiên đã nói, dù sao gạt bỏ chuyện Thang Hạ từng theo đuổi Diệp Hiên trước đây, hai người họ vẫn hòa hợp hơn.

Mà bây giờ lại chỉ là chuyện nhỏ dễ dàng, thuận thế mà làm, cứ coi như tiện tay giúp bạn bè, không có gì to tát, không có gì là không thể.

“Được, đa tạ.” Thang Hạ nghe vậy đại hỉ, vội vàng gật đầu, cúi chào.

Trong lòng cô ấy, trái tim đã sớm chết lặng, đột nhiên lại sống dậy, ánh mắt nhìn Diệp Hiên đều mang theo chút ý ái muội.

Lúc đó cô ấy đã gửi cho Diệp Hiên không biết bao nhiêu tin nhắn, nhưng không hề được hồi đáp một tin nào, cô ấy đã gần như nghĩ rằng đối phương đã chặn mình rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô ấy lại có chút không thiện cảm, phải chăng Diệp Hiên vừa rồi không nhìn thấy, là vì đối phương đã chặn mình rồi...

Diệp Hiên nhìn cô gái trước mặt trong một thời gian ngắn, đã thay đổi ba loại ánh mắt, từ ban đầu bình thản chuyển thành vui mừng, rồi lập tức trở nên có chút thẹn thùng, sau đó thế mà lại không thiện cảm.

“Cô gái này là mặt chó sao?

Nói thay đổi là thay đổi.” Diệp Hiên trong lòng khẽ phàn nàn một tiếng, nhưng cũng không quá để ý.

Sau đó hắn nhìn Thang Hạ rời đi, ngẩng đầu nhìn về phía xa, khẽ nói: “Liên hợp sao...” “Vậy thì đến đi!” Trong thế giới Hồng Hoang.

Toại Nhân Thị mỉm cười nói với các vị thần thánh đó: “Đa tạ chư vị đã giúp đỡ.” Sau khi khoản đãi các vị thần thánh đã giúp đỡ, rất

nhiều thần thánh cũng đều lần lượt rời khỏi Toại Thành, hoàng thành của Toại Triều.

Thần thánh Yêu tộc trực tiếp trở về Thiên Đình, không lưu lại lâu.

Còn các Tổ Vu và Đại Vu của Vu tộc cũng đều lần lượt rời đi, chỉ còn lại một vị Tổ Vu là Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm vẫn ở lại đây, chủ yếu là vì chuyện thông hôn giữa hai tộc đã được đề cập lần trước.

Nay Toại Nhân Thị cuối cùng cũng đã trở về Hồng Hoang, tự nhiên cũng định thương lượng một phen.

Toại Nhân Thị thấy Chúc Cửu Âm ở lại, lập tức trong lòng hiểu ra điều gì đó, bèn cười hỏi: "Tổ Vu ở lại phải chăng là vì chuyện thông hôn giữa hai tộc?" Tổ Vu thấy đối phương cười, phần lớn là đã đồng ý, lập tức trong lòng mừng rỡ, cũng gật đầu theo, nói: "Nhân Hoàng quả có mắt nhìn, chính là vì chuyện này mà lưu lại, xin Nhân Hoàng chỉ giáo một hai." Toại Nhân Thị thấy đối phương hỏi thẳng, cũng nói thẳng thừng, trực tiếp đáp: "Chuyện này à, cũng không phải là không thể.

Trẫm trước đây cũng đã thương lượng với nhiều Nhân Vương rồi, đó là thông hôn toàn diện thì không được, huyết thống nhân tộc không thể tạp loạn, nhưng thông hôn một phần thì không phải là không thể.

Vì vậy chúng ta sẽ tách ra một số tộc nhân để thành lập một quốc gia mới, người dân và hậu duệ của quốc gia đó đều có thể thông hôn với Vu tộc, thế nào?" Không thể không nói, thương lượng công việc với loại người không quanh co lòng vòng như vậy, trong đa số trường hợp, đó là một việc rất thoải mái.

Đương nhiên, trong một số trường hợp cũng có những điều không

tốt, nhưng ít nhất hiện tại mà nói, đó là một việc tốt.

Chúc Cửu Âm thấy đối phương đồng ý, lập tức cười lớn nói, liên tục nói tốt.

Đối với Vu tộc mà nói, những chuyện này tính là cái quái gì chứ, chẳng phải chỉ có thể thông hôn với một nước thôi sao, vậy thì thông hôn với một nước đi, chỉ cần có thể thông hôn, đó là chuyện tốt, còn hơn là không được thông hôn.

Hơn nữa lời của Nhân Hoàng cũng nói rất rõ ràng rồi, sẽ không làm ô uế toàn bộ huyết thống nhân tộc, ý tứ là gì?

Ý tứ chính là người dân của quốc gia đó từ nay về sau sẽ không có người của quốc gia khác thông hôn với họ nữa, mà sẽ không ngừng thông hôn với Vu tộc.

Cho dù lúc đầu những người đó vẫn là nhân tộc, nhưng theo thời gian thông hôn với Vu tộc qua từng thế hệ, và nhân tộc lại không thông hôn với họ, thì kết cục cuối cùng dẫn đến chỉ có một.

Quốc gia này sẽ ngày càng nghiêng về Vu tộc, cuối cùng một lượng lớn tộc nhân đều sẽ chọn gia nhập vào Vu tộc, điều này gần như là nhân tộc tặng cho họ vậy.

Chúc Cửu Âm tự nhiên cảm thấy cực kỳ tốt, lập tức nóng lòng muốn xác định rõ sự việc.

"Vậy Nhân Hoàng ngài xem khi nào chính thức cử hành thì tốt?" Toại Nhân Thị thấy Chúc Cửu Âm vội vàng như vậy, vội vàng nói thêm một câu.

Chúc Cửu Âm nghe vậy ngẩn ra, sau đó cũng cười gật đầu, nói: "Phải vậy, phải vậy." "Ngoài ra, còn có một điều kiện, dù sao Tổ Vu cũng biết đây gần như là nhân tộc tặng một phần tộc nhân cho Vu tộc để thông hôn, vì vậy Vu tộc cần phải đáp ứng nhân tộc một điều

kiện.” Toại Nhân Thị tiếp tục nói ra yêu cầu của mình, cũng là những gì nhân tộc cần.

Không thể nói Vu tộc đến cầu hôn, nhân tộc đồng ý xong, lại không nhận được chút lợi ích nào, chuyện chịu thiệt như vậy, Nhân Hoàng làm sao có thể làm được.

Chúc Cửu Âm thề thốt đảm bảo, vỗ ngực nói: “Nhân Hoàng cứ nói thẳng, nếu có thể được, ngô vô cùng tán thành!” “Trẫm nghe nói Hồng Hoang đại biến, thiên địa rộng lớn không biết gấp mấy ức vạn lần, nay thiên địa bao la vô bờ, đủ cho nhân tộc, Vu tộc thậm chí vạn tộc sinh sôi nảy nở.

Vì vậy muốn phân chia một giới hạn với Vu tộc, hai tộc phân chia mà cai trị, như vậy cũng tốt để giảm bớt rất nhiều xung đột.” Toại Nhân Thị ban đầu luôn ở trong Thần Vực, đâu biết chuyện thiên địa Hồng Hoang đại biến chứ, mãi sau này những nhân tộc đã ra vào nơi đó mang tin tức về, lúc đó mới biết chuyện này.

Từ sau đó, Toại Nhân Thị liền nảy sinh ý định này, thêm vào việc Vu tộc đang có cầu cạnh họ, tiện nhân cơ hội nói rõ chuyện này là tốt nhất.

Hiện nay Toại Nhân Thị cùng các vị thần thánh này trở về Hồng Hoang, lúc này mới phát hiện quả nhiên, lời này không sai, Hồng Hoang đã mở rộng nhiều đến vậy, đã không còn là thiên địa mà một tộc có thể kiểm soát được nữa.

Cho dù để mỗi một tộc kiểm soát phần Hồng Hoang rộng lớn như trước, thì cũng đủ để vạn tộc cùng kiểm soát được.

Nhưng điểm này là không thực tế, kẻ mạnh thì mãi mạnh, kẻ yếu thì mãi yếu, cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh đương nhiên sẽ nắm giữ phần lớn địa bàn, kẻ yếu tự nhiên phải nắm giữ phần nhỏ địa bàn và phải dựa dẫm vào kẻ mạnh mới có thể tồn tại.

Đây chính là quy tắc trần trụi, cũng là điều cơ bản nhất.

Đây là một điều mà tất cả mọi người đều phải tuân thủ, đương nhiên, cũng có thể không tuân thủ, chỉ cần cả hai bên đều có thể đồng ý.

Giống như hiện nay, Toại Nhân Thị lấy việc thông hôn giữa nhân tộc và Vu tộc làm con bài để đổi lấy sự thừa nhận của Vu tộc.

Trước đây những địa bàn của nhân tộc, nói chính xác ra cơ bản đều là Vu tộc nhường ra, trong khi không gian sinh tồn của Vu tộc còn dư thừa để kiểm soát.

Đương nhiên, trong đó cũng có yếu tố nhân tộc mạnh mẽ tồn tại.

Nhưng cũng không phải ai cũng có thể giành được lãnh thổ từ tay Vu tộc.

"Cái này, nói thật, không phải là điều ngô có thể một lời quyết định được.

Trước đây nhân tộc cần một số lãnh thổ để sinh tồn, ngô đẳng đương nhiên sẽ phù trợ một hai, nhưng bây giờ e rằng lãnh thổ mà nhân tộc cần là vô cùng lớn phải không?" Chúc Cửu Âm khẽ lắc đầu, nhìn Toại Nhân Thị nói.

Toại Nhân Thị gật đầu, đại phương thừa nhận: "Nhân tộc đương cường, tự nhiên cái cần không phải là một số nơi để nghỉ ngơi sinh tồn.

Cái nhân tộc cần chính là hai hoang trong Tứ Hải Bát Hoang, cùng Vu tộc bình chia toàn bộ Hồng Hoang.

Chúng ta lấy dãy núi Côn Luân làm giới hạn, đời đời kiếp kiếp không xâm phạm lẫn nhau, thế nào?" Dãy núi Côn Luân cũng chính là trung bộ Hồng Hoang, cái gọi là trung bộ Hồng Hoang cũng chính là khu vực giao giới của Tứ Hoang.

Dãy núi Côn Luân được mệnh danh là tổ của vạn núi, cũng không phải không có nguyên nhân về mặt này.

"Hít!!!" Chúc Cửu Âm nghe vậy lập tức trợn tròn mắt, sau đó cưỡng chế trấn áp sự chấn kinh trong lòng, nói: "Điểm này ngô không ngờ tới.

Hiện nay Hồng Hoang rộng lớn đến vậy, xa xa không phải hai tộc ngô đẳng có thể bao phủ được.

Nhưng Hồng Hoang dù lớn đến đâu, Vu tộc ngô cũng sẽ tìm mọi cách để kiểm soát Hồng Hoang hết mức có thể." Chúc Cửu Âm sau đó lại nói thêm một câu, ý nói Nhân Hoàng hãy thông cảm, đừng trách tội.

Chuyện này cũng không phải là kết thúc, mà là còn có thể đàm phán, có thể tiếp tục đàm phán mà thôi.

"Phải vậy, Tổ Vu có thể chờ trẫm lâu như vậy, bây giờ trẫm chờ Tổ Vu, có gì mà không thể chứ?" Toại Nhân Thị mỉm cười nói, hiển nhiên là đã đồng ý.

"Nếu đã như vậy, ngô xin cáo từ trước.

Sau khi thương lượng xong, ngô sẽ đích thân chạy một chuyến!" Chúc Cửu Âm nói xong, chắp tay chào Toại Nhân Thị, rồi biến mất.

Chúc Cửu Âm, người đi lại trong dòng chảy thời gian, ở tương lai, hiện tại, quá khứ chiếu rọi chư thiên, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trong bất kỳ dòng chảy thời gian dài nào.

Đợi đến khi Chúc Cửu Âm rời đi, Nhân Sư Thương Hiệt xuất hiện từ phía sau, cười nói: "Bệ hạ, ngài nói họ có đồng ý không?" Toại Nhân Thị nhìn về phía xa, gật đầu, nói: "Họ sẽ đồng ý.

Vu tộc không ngu ngốc, họ biết nhân tộc đang hưng thịnh, Hồng Hoang rộng lớn đến vậy, Vu tộc căn bản không thể quản lý xuể.

Đừng nói Vu tộc, cho dù cộng thêm nhân tộc, cũng căn bản không thể quản lý được.

Vì vậy, thay vì bá chiếm những nơi căn bản không thể quản lý được, thà tìm kiếm lợi ích cho bản thân." "Và điều trẫm cầu, chẳng qua chỉ là một danh phận mà thôi." Lời nói của Toại Nhân Thị chậm rãi, dường như mọi thứ đều nằm trong tính toán.

Nhưng lời nói của hắn không sai, hiện nay thiên địa Hồng Hoang căn bản không phải là thứ mà một tộc có thể kiểm soát được.

Số lượng đông như Long tộc, chẳng phải cũng không thể kiểm soát được Tứ Hải, hiện nay khắp nơi đều nổi loạn, đánh xong chỗ này, chỗ kia lại xuất hiện.

Đánh xong chỗ kia, chỗ này lại xuất hiện.

Cả ngày bôn ba khắp nơi, cũng coi như Long tộc đang đại luyện binh.

Nguyên nhân cơ bản nhất chẳng qua là số lượng Long tộc không đủ để bố trí khắp Tứ Hải, không thể kiểm soát được Tứ Hải, từ đó dẫn đến các nơi trong Tứ Hải đều nổi loạn.

Đặt trên Hồng Hoang Đại Lục thì càng như vậy.

Hiện nay Hồng Hoang rộng lớn gấp ức vạn lần, thay vì mỗi người tự phân chia lãnh địa riêng, thà nắm chặt nắm đấm lại một chỗ, cùng hướng về một mục tiêu.

"Bệ hạ, Hồng Hoang rộng lớn đến vậy, vậy chúng ta nên đi đâu?" Thương Hiệt tiếp tục hỏi.

Hồng Hoang này quá rộng lớn, căn bản không phải một tộc có thể kiểm soát được.

Đừng nói toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, chỉ riêng một hoang trong

Tứ Hoang nếu có thể kiểm soát được, cũng đã là một điều cực kỳ phi thường rồi.

Ồ, không đúng, trong lượng kiếp này, e rằng cũng không thể thực sự kiểm soát được.

Điều này cần một thế lực vô cùng lớn, mà thế lực lại cần đến nhân khẩu.

Trừ phi trong vạn tộc có rất nhiều chủng tộc nguyện ý phụ thuộc vào nhân tộc, giúp nhân tộc kiểm soát các nơi, lúc đó mới có khả năng kiểm soát được một hoang trong Tứ Hoang.

Nhưng điều này hiển nhiên cũng là không thể.

Đối phương thay vì như vậy, thà đi xa hơn, đến một nơi ít người, tự mình làm vua, chẳng phải sẽ thoải mái hơn rất nhiều so với việc làm thuộc hạ cho nhân tộc sao.

"Đông Hoang trong Tứ Hoang Hồng Hoang là nơi phồn hoa nhất, nơi linh khí thiên địa sung túc nhất, cũng là nơi mà rất nhiều thần thánh yêu thích nhất.

Tuy nhiên, nơi đẹp đẽ như vậy, e rằng không thể rơi vào tay nhân tộc.

Nếu nhân tộc cưỡng chiếm, e rằng không những không nhận được lợi ích, mà còn chuốc lấy một thân phiền phức." Toại Nhân Thị trước tiên loại bỏ Đông Hoang.

Trong Đông Hoang tồn tại rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh, từ viễn cổ đến nay không biết có bao nhiêu thần thánh cư ngụ ở đó.

Nhân tộc tổng không thể đánh đến trước mặt đối phương, bức bách đối phương thần phục nhân tộc chứ, điều đó không thực tế, cũng không phù hợp với đạo của nhân tộc.

Điểm này vẫn còn là thứ yếu, chủ yếu là lần này Hồng Hoang tăng gấp ức vạn lần.

Thiên Đình trước đây có thể chiếu rọi khắp toàn bộ Hồng Hoang, nhưng lại không thể chiếu rọi khắp toàn bộ Hồng Hoang nữa.

Tuy theo thời gian phát triển, ảnh hưởng của Thiên Đình chắc chắn sẽ tăng trở lại, nhưng vấn đề là khoảng thời gian này có thể là vô tận.

Vì vậy Yêu tộc không tránh khỏi sẽ để ý đến Đông Hoang.

Thêm vào đó, Thiên Đình có Đông Hoàng trấn giữ, bản thân Đông Hoàng chính là chủ của Đông Hoang, từ danh nghĩa đã đứng vững gót chân, vì vậy nếu nhân tộc tranh giành với họ, không chỉ từ thực lực không thể đối kháng, mà từ danh nghĩa cũng vậy.

Sau khi Toại Nhân Thị nhắc đến một đoạn, Thương Hiệt liền gật đầu, bày tỏ mình đã hiểu.

Toại Nhân Thị lại tiếp tục nói: "Còn Tây Hoang của Hồng Hoang, nhân tộc vốn không quen thuộc, ngày xưa cũng chủ yếu là nơi Vu tộc tụ tập.

Mà nay lại xuất hiện cái gọi là Phật Môn, cũng không biết Phật Môn sẽ thế nào.

Phật Môn thậm chí còn tạo ra cái gọi là nhân tộc muốn tranh đoạt khí vận của chúng ta, vì vậy Tây Hoang không hợp với nhân tộc." "Còn Bắc Hoang thì sao, ít người, là nơi linh khí mỏng manh nhất, lại là một vùng chướng khí bao phủ.

Hiện nay tuy mở rộng gấp ức vạn lần, nhưng cũng chỉ là vùng chướng khí mở rộng gấp ức vạn lần, vẫn là vùng chướng khí, không có gì đáng để tranh giành." "Chỉ có Nam Hoang của Hồng Hoang là thích hợp nhất, không có chướng khí như Bắc Hoang, không có sự ít

ỏi như Tây Hoang, lại có linh vận như Đông Hoang, chính là nơi phù hợp nhất cho nhân tộc cư ngụ." Toại Nhân Thị lần lượt giải thích, cũng chỉ ra nơi phù hợp nhất cho nhân tộc cư trú là ở đâu.

"Vì Bệ hạ đã quyết định chuyện này, tại sao không để nhiều quốc gia nhân tộc ở bên ngoài di cư đến Nam Hoang?" Thương Hiệt nhìn Toại Nhân Thị bên cạnh, tiếp tục hỏi.

Quả thực đúng như Toại Nhân Thị đã nói, Đông Hoang sẽ có rất nhiều chủng tộc tranh giành, không chừng Vu tộc cũng sẽ tham gia vào.

Chương 172

Hiện tại nhân tộc tham gia vào không khác gì tìm chết, dù sao cũng không thể giành được.

Mà thay vì an phận một góc ở Đông Hoang, thà xưng vương xưng bá ở Nam Hoang.

Đợi đến khi phát triển đủ mạnh ở Nam Hoang, tự nhiên sẽ có thực lực vấn đỉnh Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, chỉ có thực lực là chí cao vô thượng, đây là nền tảng cơ bản nhất để đảm bảo tất cả.

"Đợi đến khi chuyện ở không gian kia được giải quyết, ước chừng Vu tộc cũng đã thương lượng ra một câu trả lời cụ thể rồi.

Đợi đến khi Vu tộc đồng ý, chúng ta lại lùi một bước, nói ra cái cần chỉ là Nam Hoang, lúc đó Vu tộc phần lớn sẽ càng vui mừng mấy phần." Toại Nhân Thị nói đến đây, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên.

Bất kể Vu tộc đến lúc đó có đồng ý hay không, hắn đều sẽ ném ra một hoang, cái cần chỉ là Nam Hoang, Vu tộc nhất định sẽ cảm thấy nhân tộc hiểu đại nghĩa, rất biết giữ thể diện.

Đến lúc đó, vừa đạt được lợi ích mong muốn, lại khiến Vu tộc cam tâm tình nguyện giao ra Nam Hoang.

Tổng tránh được một trận xung đột đến lúc đó.

Mà nếu Vu tộc đồng ý, tự nhiên sẽ chủ động rút lui khỏi cuộc tranh giành Nam Hoang.

Nếu Vu tộc rút lui, Long tộc bị ràng buộc ở Tứ Hải, Yêu tộc còn chưa chắc sẽ đích thân ra trận, cho dù có ra trận, cái tranh giành cũng

chỉ là Đông Hoang, không liên quan đến Nam Hoang.

Các vạn tộc còn lại, lại không có bất kỳ tộc quần nào là đối thủ của nhân tộc.

Vì vậy, việc nhân tộc xưng bá Nam Hoang mấu chốt nằm ở việc Vu tộc có đồng ý hay không.

Nhưng theo sự phát triển hiện nay, việc đồng ý đó là chuyện sớm muộn.

Nếu Vu tộc đồng ý, thì Vu tộc sẽ bá chiếm Tây Hoang.

Theo tính cách của Vu tộc, nhất định sẽ áp chế Phật Môn đến cực hạn, không thể để Phật Môn thoát ra khỏi Tây Hoang, điều này cũng đồng nghĩa với việc giúp nhân tộc kiềm chế sự phát triển của nhân tộc phương Tây.

Đến lúc đó, Bắc Hoang là một vùng hoang vu, bất kể Vu tộc có đến hay không cũng không liên quan đến nhân tộc nữa.

Mà nếu Yêu tộc đích thân ra trận bá chiếm Đông Hoang, Vu tộc nếu cũng muốn tranh giành Đông Hoang, thì đến lúc đó còn có thể ngồi yên xem hổ đấu.

Có thể nói là một mũi tên trúng mấy đích, nhân tộc chỉ cần lo phát triển bản thân là được, còn lại cứ để thời gian thay đổi là xong.

Sau khi Toại Nhân Thị và Thương Hiệt trò chuyện xong, liền trở lại Thần Vực.

Trong cõi u minh, hơn mười học tử đó liên hợp lại, muốn tấn công lãnh thổ của Diệp Hiên.

Nhưng tất cả đều bị Toại Nhân Thị và Thương Hiệt hai người chặn lại.

Trong hơn mười học tử đó, mỗi thần quốc trung bình có năm vị

sinh linh cấp bốn, tức là tổng cộng có hơn năm mươi vị thần linh cấp bốn.

Trong đó còn có rất nhiều là do truyền thuyết thần thoại hóa thành, nhưng thực lực kém hơn rất nhiều so với chư thần Bắc Âu ngày trước.

Lần này, nhân tộc thậm chí không cần các vị thần thánh khác đến giúp, chỉ riêng Nhân Hoàng và Nhân Sư hai người, liền chặn đứng tất cả các vị thần thánh.

Mà lúc này, Thang Hạ lại giở trò sau lưng đối phương, nhân lúc liên quân tấn công Diệp Hiên, phát động đại quân thần quốc điên cuồng càn quét phía sau lưng liên quân.

Khiến liên quân không thể không hoảng loạn bỏ chạy, không đối kháng với Diệp Hiên được bao lâu, liền lần lượt quay đầu chạy, đi quản cái "mông" của nhà mình.

Không phải họ không muốn giải quyết Thang Hạ trước đó, mà là vì lúc đó Diệp Hiên đã trực tiếp đánh đến tận cửa nhà họ rồi, căn bản không kịp nữa.

Mà hiện nay dưới sự kẹp công của cả hai bên, những người này cứ như một bầy ruồi mất đầu chạy tán loạn.

Sau đó có người muốn diệt Thang Hạ trước rồi tính, dù sao cũng là thua, nhưng tiếp theo lại bị đại quân nhân tộc bao vây, căn bản không thể thoát thân.

Tuy nhiên, đối phương cũng có một kẻ không biết võ đức, chính là người đàn ông kính gọng vàng kia.

Hắn trực tiếp sai sinh linh cấp bốn trong thần quốc của mình không quản hai vị Nhân Hoàng Nhân Sư của Diệp Hiên, chạy đến những nơi khác của nhân tộc, muốn đánh lén nhân tộc.

May mắn thay Nhân Hoàng luôn theo dõi cục diện mọi lúc mọi nơi, ngay khi đối phương lộ diện, liền lập tức miểu sát.

Sau đó còn dẫn đại quân trực tiếp xông vào thần quốc của người đàn ông kính gọng vàng, điên cuồng tàn sát sinh linh bên trong.

May mắn đối phương đầu hàng nhanh, nếu không thì chắc chắn sẽ giết cho thần quốc của đối phương sụp đổ mới thôi.

Và đến đây, người đàn ông kính gọng vàng cũng trở thành người đầu tiên bị loại trong số những người này.

Cảnh tượng này rơi vào mắt rất nhiều người bên ngoài, đều vỗ tay reo hò.

Bởi vì cái trò kinh tởm này của hắn đã được chiếu khắp Đại Việt Quốc.

Vốn dĩ Thang Hạ gây rối cũng là chuyện rất bình thường, ngươi có thể khiến họ liên hợp, người ta tự nhiên cũng có thể dùng lời nói để châm ngòi.

Nhưng Thang Hạ trên thực tế ngoài nói vài câu ra, cũng không làm gì cả, cũng không dùng thủ đoạn nào không đáng mặt.

Nhưng cái thứ này lại trực tiếp mắng đối phương là yêu nữ, điều này đã khiến hình ảnh của hắn trước mặt tất cả mọi người trong Đại Việt Quốc trở nên cực kỳ khó coi, có thể nói là mất mặt khắp cả nước.

Khiến trong xã hội phàm nhân, rất nhiều nhân viên văn phòng đeo kính đều lần lượt vứt bỏ kính gọng vàng của mình, thay bằng một chiếc kính mới.

Cũng dẫn đến doanh số kính gọng vàng sụt giảm mạnh.

Vốn dĩ món đồ này là một trong những loại kính bán chạy nhất

trong giới phàm nhân, nhưng giờ đây theo cái tên này, khiến mọi người không còn ai hỏi mua loại kính này nữa.

Nếu không phải đối phương là Thần Sáng Thế, thì ông chủ này đã muốn kiện đối phương rồi.

Sau khi người đàn ông kính gọng vàng bị loại, Thang Hạ cũng suýt chút nữa mất mạng dưới sự vây công của mọi người, may mắn Diệp Hiên điên cuồng tấn công lãnh thổ của Thang Hạ, giúp Thang Hạ thành công thoát khỏi nơi tiếp giáp với mọi người.

Sau đó, Diệp Hiên cũng thành công chống đỡ được sự phản công của mọi người.

Thế là, tất cả mọi người đều bắt đầu tìm đến Diệp Hiên, thương lượng con bài.

Thế là, Diệp Hiên cứ như vậy sắp xếp thứ hạng xong.

Có thể nói những người trong top mười đều bị hắn một tay thao túng, từng người từng người một bị loại.

Dù sao thì cũng là phải loại bỏ đối phương, mà con muỗi nhỏ cũng có thịt, lại không quen biết họ, có thể vơ vét được một khoản thì cứ vơ vét.

Cuối cùng, một mình Diệp Hiên đã lấy một nửa phần thưởng của top mười, ngoài phần thưởng hạng ba của Thang Hạ và phần thưởng hạng nhất vốn thuộc về bản thân, giải đấu lớn toàn quốc cứ như vậy kết thúc.

Kết thúc này là điều nhiều người không ngờ tới, nhưng lại hợp tình hợp lý.

Dù sao tiểu tử Diệp Hiên này ngay khi vừa mới tiến vào, đã xác định xong hạng hai rồi.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, dù sao thực lực của Diệp Hiên mạnh đến vậy, đã có thể tùy ý sắp đặt thứ hạng top mười rồi.

Sáng Thế Đại Lục, Học viện Đại Chu, phòng họp.

Cơ Xương mỉm cười nhìn mọi người nói: "Giải đấu lớn toàn quốc đã kết thúc, lại gặp mặt mấy vị rồi." Ngồi trước mặt hắn là Viện trưởng Học viện Đại Tần Doanh Trắc, Viện trưởng Học viện Đại Hán Lưu Bang, Viện trưởng Học viện Đại Đường Lý Uyên và Viện trưởng Học viện Đại Minh Chu Nguyên Chương.

Cùng với sự kết thúc của giải đấu lớn toàn quốc, năm người họ lại tụ họp lại một chỗ.

Bây giờ chính là lúc xác định phần thưởng top mười và top một trăm, vì vậy năm người họ mới lại một lần nữa tụ tập lại với nhau.

Lý Uyên cau mày hỏi: "Bá Ấp Khảo chưa nghĩ ra phần thưởng tương ứng sao?" Từ trước đến nay, Bá Ấp Khảo đều là người nghĩ ra phần thưởng đại khái trước, sau đó mới do mấy người họ đưa ra thảo luận, xem có nên trao hay không.

Không giống với việc kiểm duyệt nghiêm ngặt của giải đấu lớn tinh vực, lần kiểm duyệt này tương đối lỏng lẻo.

Bởi vì một mặt đã kiểm duyệt một lần ở giải đấu lớn tinh vực, đã biết rõ những người đó có nội tình gì.

Thêm vào đó, người báo cáo giải thưởng của giải đấu lớn tinh vực là do các Viện trưởng tinh vực thương lượng rồi báo lên.

Về mặt này không tránh khỏi nảy sinh tâm lý không báo phí thì phí.

Người không làm chủ gia đình không biết giá gạo củi dầu muối, bất kể tốt xấu, trực tiếp là phần thưởng trấn quốc chi bảo.

Mà lần này việc nghĩ ra phần thưởng của giải đấu lớn toàn quốc là

do Bá Ấp Khảo nghĩ ra.

Đương nhiên, cơ bản là do năm người thảo luận, không có ai nói là đã nghĩ ra.

Nhưng để tiện, liền sống sờ sờ giao thêm một hạng mục công việc này cho Bá Ấp Khảo, mà Bá Ấp Khảo cũng không sao cả, vậy thì làm thôi.

Sau đó mới do năm người xem xét, cũng cùng nhau quyết định, thực tế chỉ là một thủ tục mà thôi.

Cơ Xương nghe vậy, thần niệm vừa động, một danh sách xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong chớp mắt, mấy người còn lại cũng đều nhìn qua.

Danh sách này không có Thần Nguyên, Thần Nguyên đã được phát ra cùng với sự kết thúc của giải đấu lớn rồi.

Bây giờ đang nói đến vấn đề bảo vật.

Hạng nhất có ba trấn quốc chi bảo và năm tinh vực chi bảo, hạng hai có thể nhận được một trấn quốc chi bảo và ba tinh vực chi bảo, hạng ba cũng có thể nhận được một trấn quốc chi bảo và một tinh vực chi bảo.

Còn hạng bốn đến hạng mười đều nhận được một tinh vực chi bảo.

Đối với những người từ hạng mười một trở đi, thì chỉ nhận được phần thưởng Thần Nguyên tương ứng, không có phần thưởng bảo vật nào.

Vì vậy danh sách thực tế, chẳng qua chỉ là mười người mà thôi, đây chính là lý do tại sao top mười lại quan trọng đến vậy.

Cần biết rằng có rất nhiều bảo vật không thể có được ở bên ngoài.

Tuy có một số trấn quốc chi bảo đều có thể đổi được, nhưng có một số lại không.

"Đệ nhị giới?!" Lưu Bang nhìn thấy trong phần thưởng trấn quốc chi bảo của hạng nhất thế mà xuất hiện một cái tên Đệ Nhị Giới, lập tức nhíu mày, lẩm bẩm một tiếng, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cơ Xương.

Mấy người còn lại cũng đều lần lượt ngẩng đầu nhìn Cơ Xương, ngay cả Chu Nguyên Chương vốn luôn ủng hộ Diệp Hiên cũng không ngờ lại lấy cái thứ này ra làm phần thưởng.

Đệ Nhị Giới, đúng như tên gọi, là thứ có thể khai sáng thế giới thứ hai.

Không phải là khai sáng thế giới thứ hai trong vũ trụ, mà là có thể khai tịch thế giới thứ hai trong thần quốc.

Thế giới được khai tịch như vậy, cùng với thế giới ban đầu thuộc về một phương thế giới, nhưng lại song song với một phương thế giới đó, nhỏ hơn thần quốc, nhưng cũng không nhỏ đến mức nào.

Thường được các Thần Sáng Thế khác dùng để khai tịch thế giới thứ hai.

Giới thứ hai này, thứ này chỉ có thể khai sáng một cái trong Thần Quốc, bởi vì một Thần Quốc có thể khai sáng ra một thế giới mới đã là rất tốt, rất khó để khai sáng thêm một thế giới nữa.

Vì vậy, vật phẩm này, nói đúng ra, là vật phẩm dùng một lần, nhưng dù là vật phẩm dùng một lần thì cũng đã đủ rồi, có thể khai sáng thêm một giới nữa là một điều tuyệt đối tốt.

Nên Giới thứ hai này có thể nói là thuộc loại tốt nhất trong số các Quốc bảo trấn quốc, hơn nữa số lượng khan hiếm, không mở bán ra bên ngoài.

Nói cách khác, các Quốc bảo trấn quốc khác có thể đổi bằng một trăm triệu Thần Nguyên, nhưng vật này thì không.

Thứ này, ngoài việc có thể giành được khi là quán quân các giải đấu cấp cao, thì đừng mơ tưởng đến bất kỳ phương thức nào khác để có được.

"Sao vậy?" Cơ Xương vẻ mặt vẫn tươi cười, hỏi mọi người.

Chu Nguyên Chương cười cười không nói gì, việc tăng cường thực lực cho Diệp Hiên, hắn cũng thấy cần thiết, ít nhất là sẽ không phản đối.

"Tôi thấy không hợp lý lắm, tại sao phải cho Diệp Hiên Giới thứ hai?

Thế giới Hỗn Độn của hắn đã có một thế giới mặt trái, điểm này mọi người đều biết, giờ lại cho hắn thêm một Giới thứ hai nữa, chẳng phải là sẽ xuất hiện ba thế giới sao?" Lưu Bang vẫn nói như vậy, muốn ngăn cản Diệp Hiên giành được Giới thứ hai này.

Đối với hắn mà nói, Diệp Hiên hiển nhiên không thể đi theo hắn, mà hắn cũng không thể khống chế đối phương, đối phương là một con chân long, hoặc là phải bóp chết đối phương ngay bây giờ, hoặc là trực tiếp trợ giúp đối phương.

Rõ ràng, hắn không chọn phương án thứ hai.

Hắn cũng không muốn có càng ngày càng nhiều người xuất hiện bên cạnh mình, thậm chí có thể đứng trên đầu mình, nên mục đích hắn phản đối Diệp Hiên cũng rất đơn giản.

Những người có tâm lý này không ít, rất nhiều người cấp trên không muốn có thêm một người nữa quản lý mình, nhưng cũng có một bộ phận không nhỏ muốn bảo vệ Diệp Hiên, bởi vì bảo vệ Diệp Hiên chính là bảo vệ tương lai của quốc gia này, có thể thống nhất tất

cả các thế lực trong vũ trụ vào tương lai.

Loài người đã duy trì hiện trạng quá lâu rồi, cũng nên thay đổi thôi.

"Thế này đi, theo quy tắc cũ, bỏ phiếu, phiếu nào nhiều hơn thì thông qua." Cơ Xương nhìn Lưu Bang phản đối, cũng không tranh cãi nhiều với đối phương, mà cười nói.

"Tôi cho rằng với biểu hiện thực lực của Diệp Hiên, việc giành được Giới thứ hai là điều rất hợp lý.

Việc chúng ta cần làm là tuyển chọn nhân tài, dùng tài nguyên hiện có để bồi dưỡng họ hợp lý, giúp họ trở nên mạnh hơn, từ đó báo đáp tổ quốc.

Những năm qua, tôi vẫn luôn làm như vậy.

Hiện tại có một học sinh mạnh như Diệp Hiên, tôi không thấy Giới thứ hai trao cho hắn có gì sai cả." Cơ Xương nói xong, còn đưa ra lý do của mình.

"Tôi bỏ phiếu cho Diệp Hiên." Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói.

Lời của hắn không nhiều, nhưng lại kiên định vô cùng, biểu đạt ra suy nghĩ của mình.

"Tôi cũng tán thành." Doanh Trạch cũng cười mỉm đồng ý.

Sau đó, Lưu Bang và Lý Uyên cũng không nói gì, không cần biểu quyết nữa, đã quá rõ ràng, phiếu đồng ý nhiều hơn phiếu phản đối, dù bọn họ có bỏ phiếu thế nào cũng vậy thôi.

Lưu Bang hận hận liếc nhìn một cái, cũng không nói gì.

Phiếu của giải đấu toàn quốc không giống, áp dụng theo số ít phục tùng số đông, chứ không phải quyền phủ quyết một phiếu.

Giải đấu tinh vực có nhiều học sinh như vậy, nếu thực sự bỏ phiếu từng người thì sẽ mất quá nhiều thời gian, hơn nữa cũng không

cần thiết phải gây khó dễ.

Nhưng giải đấu toàn quốc thì khác, số lượng người ít, hơn nữa rất dễ gây khó dễ, vì vậy mới có quy tắc như vậy.

“Kết quả đã rõ ràng, đối với hai phần thưởng khác mà Diệp Hiên giành được, mọi người còn ý kiến gì không?

Nếu có thì có thể đưa ra để mọi người cùng thảo luận.” Cơ Xương cười mỉm nhìn về phía Lưu Bang, nói.

Lời lẽ giữa chừng rất đắc ý, dường như đã nắm giữ mọi thứ trong tay vậy.

Và sự thật cũng đúng như vậy, trong số năm người, có hai người kiên định đứng về phía hắn trong việc đối với Diệp Hiên, cũng có nghĩa là dù bỏ phiếu về bất cứ chuyện gì của Diệp Hiên, kết quả đều có lợi cho Diệp Hiên.

Và Lưu Bang tuy có ý muốn đổi hai phần thưởng còn lại, nhưng ngẩng đầu nhìn ba người kia, cuối cùng vẫn thở dài bất lực, lắc đầu.

Những chuyện vô nghĩa như vậy, làm cũng bằng thừa.

Còn về những thứ như tinh vực chi bảo, những thứ đó cơ bản đều không quan trọng, không bao lâu sau liền đều được thông qua.

“Giới thứ hai?” “Thứ này là cái gì?!” Khi Diệp Hiên ở trong biệt thự nhận được phần thưởng giải đấu toàn quốc do Thông Thiên Bảng phát ra, lông mày nhíu lại.

Chương 173

Ngay sau đó tâm niệm khẽ động, lập tức hiểu rõ tác dụng của thứ này.

"Hóa ra là thứ tốt thế này!

Như vậy, trong Hồng Hoang ắt hẳn có bảy giới a!!!" Mắt Diệp Hiên lập tức sáng bừng lên, đây là thứ tốt a, Giới thứ hai thực sự thoát ly thế giới nhưng lại thuộc về thế giới, nếu thực sự xuất hiện trong Hồng Hoang thế giới, nếu có thêm vài cái nữa, chẳng phải truyền thuyết bảy giới sẽ không còn là mơ nữa sao.

"Không đúng a, thứ này hình như nói sau khi sử dụng, xác suất sẽ càng ngày càng thấp, hình như sử dụng lần thứ hai thì không mấy khả năng thành công…" Diệp Hiên chú ý đến phần chú thích phía sau, lúc này mới sờ cằm, chậc chậc vài tiếng.

Xem ra giấc mơ truyền thuyết bảy giới đã tan vỡ, nhưng tạo ra ba giới thì vẫn không tệ a.

"Một thế giới Hồng Hoang, một thế giới Hỗn Độn, vậy Giới thứ hai mới xuất hiện này, lại nên trở thành thế giới gì đây…" Trong một lúc, Diệp Hiên có chút rơi vào mê hoặc, không thể không nói, phần thưởng này tuy vô cùng mỹ diệu, nhưng trong thời gian ngắn hẳn cũng chưa nghĩ ra nên tạo ra thế giới gì.

Thứ này không thể qua loa cho xong chuyện được.

"Thôi vậy, cứ để đó trước đã, đợi khi nào nghĩ ra thì hãy tạo ra, dù sao bây giờ Hồng Hoang cũng đủ lớn rồi…" Diệp Hiên liếc nhìn Hồng Hoang, rồi lại nhìn vật phẩm thứ hai trong ô.

"Thời Không Vĩnh Hằng?" "Có thể củng cố bản nguyên thời

không trong Thần Quốc, khiến toàn bộ thế giới từ không gian thời gian đến từng tấc đất đều trở nên kiên cố hơn, bền bỉ hơn…" "Đây cũng là thứ tốt, bây giờ Hồng Hoang quả thực không thể chịu đựng nổi những trận chiến của các cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên…" Diệp Hiên nghĩ đến những cường giả đó vừa ra tay, động một cái là không gian vỡ nát, thời gian tiêu diệt, khiến Hồng Hoang dường như rất yếu kém.

Trong ấn tượng của hắn, việc có thể phá vỡ một phương thời không không phải nói lên người đó mạnh mẽ cỡ nào, mà chỉ nói lên thời không đó yếu kém cỡ nào.

Không gian càng dễ dàng bị phá vỡ, chứng tỏ bức tường thế giới càng không kiên cố, càng là thế giới rác rưởi.

Ngay cả Hồng Hoang bây giờ cường thịnh đáng sợ, nhưng trong tay những cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên vẫn như giấy dán, tùy tiện một chiêu là không gian chấn liệt.

Nhưng nếu bây giờ có thứ tốt này, thì sẽ không còn động một cái là bị người khác oanh phá không gian nữa.

"Cầu Lưu Ly Không Minh?" Diệp Hiên nhíu mày nhìn phần thưởng cuối cùng này, có thể nói hai thứ phía trước đều có thể hiểu ngay tác dụng từ trên mặt chữ, nhưng riêng thứ ba này, trong một lúc Diệp Hiên không biết thứ này là cái gì.

Nhưng theo tâm niệm khẽ động, thứ này cũng trở nên trong suốt như vậy.

Hóa ra Cầu Lưu Ly Không Minh là một cây cầu có thể bắc qua chư thiên, nếu bắc cây cầu này từ thế giới của mình, thì có thể đến thế giới hiện thực.

Nhưng không phải tất cả sinh linh đều có thể thông qua cây Cầu

Lưu Ly Không Minh này, sinh linh muốn bước lên cầu cần tâm linh trống rỗng, không một chút tạp niệm, thuần khiết trong suốt như lưu ly.

Tức là, bản thân thứ này không phải ai cũng có thể bước qua được.

Nhưng nếu đã bước qua được, cũng có nghĩa là có thể đến vũ trụ hiện thực.

"Hít!" Đồng tử Diệp Hiên co rụt lại, sau khi biết được tác dụng của Cầu Lưu Ly Không Minh, lập tức trong lòng quyết định thứ này nhất định phải phong ấn lại.

Hắn bây giờ vẫn chưa đạt đến thời điểm cần sinh linh đến thế giới hiện thực, hơn nữa thứ này nếu đối phương bước qua rồi không quay về, hình như cũng là một chuyện phiền phức.

"Chẳng phải nói chỉ đợi đến khi đạt Lục Giai mới có thể cụ hiện sinh linh Thần Quốc sao, sao bây giờ lại đặc biệt xuất hiện…" Diệp Hiên lặng lẽ không nói nên lời, nghĩ kỹ.

Ban đầu đã nói rõ chỉ có Lục Giai mới có thể cụ hiện, nhưng bây giờ lại xuất hiện một bảo vật có thể cụ hiện sinh linh sớm hơn, thảo nào nói thứ này là Quốc bảo trấn quốc… Còn về phần thưởng Thần Nguyên, thì đã sớm phát ra rồi.

Còn có năm tinh vực chi bảo, Diệp Hiên chỉ tùy ý liếc nhìn một cái rồi ném sang một bên, đều là những bảo vật có tác dụng giúp đỡ Thần Quốc.

"Đến lúc thu nợ rồi…" Diệp Hiên nhép nhép môi, tâm niệm khẽ động, câu thông với tâm thần của Tuân Linh.

"Tôi nói Diệp Thần, anh đến không cần nhanh thế chứ…" Tuân Linh nhìn Diệp Hiên hiển hóa ra trước mặt, có chút bất đắc dĩ nói.

Phần thưởng của mình vừa đến tay, người này đã đến.

Còn về số Thần Nguyên trước đó, đã được chuyển khoản ngay sau khi giải đấu kết thúc và phần thưởng được phát ra.

Và nàng là người thứ hai, tức là có hai kiện Quốc bảo trấn quốc, cần đưa một kiện cho Diệp Hiên.

"Tự cô quyết định giữ một kiện đi, đừng nói tôi bắt nạt cô, tùy cô giữ kiện nào, tinh vực chi bảo thì tôi tặng cô, không cần đâu." Diệp Hiên khóe miệng hơi nhếch lên, hào phóng nói.

Hắn bây giờ trong lòng rất vui vẻ, cũng không khỏi hào phóng hơn một chút.

Tinh vực chi bảo mà thôi, trong mắt hắn đã có chút không đáng để nhìn rồi.

"Cảm ơn Diệp Thần!" Tuân Linh nghe vậy mừng rỡ, vội vàng cúi người, cảm ơn.

Sau đó lại nói: "Để tôi xem lại đã, tôi nghĩ thêm đã, Diệp Thần đợi một lát…" "Được." Diệp Hiên gật đầu, ý bảo có thể.

Hai kiện Quốc bảo trấn quốc, chọn một kiện, có chút khó chọn cũng là chuyện rất bình thường.

Sau một lúc, Tuân Linh cuối cùng cũng chọn được một kiện có ích hơn cho mình, sau đó gửi kiện còn lại từ Thông Thiên Bảng cho Diệp Hiên nói: "Diệp Thần, kiện này cho anh đi!

Kiện kia tôi giữ lại rồi, cảm ơn Diệp Thần!" Nói rồi, lại cúi người một lần nữa.

Diệp Hiên cười gật đầu, rất hài lòng với sự hợp tác của đối phương.

Chỉ là không đánh bại đối phương ngay từ đầu mà để đến cuối

cùng mới đánh bại, kết quả là mình lại có thêm nhiều thứ như vậy.

Lý do miễn tinh vực chi bảo cho đối phương, chủ yếu vẫn là vì đã lấy được một kiện Quốc bảo trấn quốc của đối phương, cộng thêm đối phương cũng rất lễ phép, lại còn rất đáng yêu, nên cũng coi như xong.

Nhưng những người từ thứ tư đến thứ mười, phần thưởng Thần Nguyên của họ đều đã được đổi từ đầu rồi, nên không cần phải chạy chuyến thứ hai nữa.

Còn về việc không đưa?

Bọn họ dám không đưa, Diệp Hiên liền dám trực tiếp cướp.

Còn đối với Tuân Linh mà nói, bản thân nàng cũng đã lời lớn, nếu chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân thì không thể nào giành được một kiện Quốc bảo trấn quốc và ba kiện tinh vực chi bảo như bây giờ.

Nên việc đưa đi một kiện Quốc bảo trấn quốc cũng không phải là thiệt thòi gì, ngược lại, nàng còn cảm thấy mình đã lời lớn, cộng thêm năm mươi triệu Thần Nguyên, đây là một khoản tiền lớn a, nàng từ trước đến nay chưa từng giành được nhiều Thần Nguyên như vậy.

Đại Chu Học Viện.

"Thế nào rồi, trong mười người đó, tỷ lệ thành công ra sao?" Sau khi tiễn những người còn lại đi, Cơ Xương gọi Bá Ấp Khảo đến.

Cơ Xương đã cho bọn họ một khoảng thời gian khá dài, để bọn họ có thể chuẩn bị tùy ý.

Bây giờ đã qua nhiều ngày như vậy, cũng nên có kết quả rồi.

Hắn ngoại trừ đã xuất hiện một lần trước đó ra, thì vẫn luôn không quản chuyện này, mãi đến bây giờ mới nhớ ra, tiện thể hỏi một câu.

“Trong mười người, cả mười người đều đã tạo ra Nhân Tộc hoàn mỹ, đều có tư chất sánh ngang với những Thần Thai Thánh cấp cao nhất trong Thần Quốc của họ.

Nhưng còn về việc Tô Hữu Thị trong truyền thuyết có hình chiếu hay không, hiện tại vẫn chưa xác định được.” Bá Ấp Khảo có chút không chắc chắn nói.

Bởi vì mười người đó, trong cõi u minh đều đặc biệt đặt tên cho người đầu tiên sinh ra là Tô Hữu Thị, hơn nữa đều là nam.

Điều này dẫn đến tiến độ của bọn họ có chút vấn đề, không cách nào xác định được liệu có phải là hình chiếu của Nhân Tổ trong truyền thuyết hay không.

Dù sao cũng không thể vì Đại Đạo tu luyện khác nhau mà nói không phải hình chiếu của vị tồn tại đó được.

Hoặc cũng không thể vì tên giống nhau mà nói là hình chiếu của vị tồn tại đó được.

Vì vậy, sau một khoảng thời gian nữa, mới có thể phân biệt triệt để, dù sao mười Tô Hữu Thị này tu vi thiên tư đều cực cao, đó đều là thực lực và nội hàm thiên phú thần thánh đỉnh cao nhất trong Thần Quốc của họ.

“Vậy à, vậy thì cứ quan sát thêm một thời gian nữa, đưa bọn họ về trước đã, cách một thời gian ngươi đi quan sát một chút là được rồi, đợi đến khi có kết quả rồi thì báo cáo cho ta.” Cơ Xương vung tay áo, quyết định vận mệnh của mười người đó.

Không thể cứ ở đây ăn không ngồi rồi mãi được, hơn nữa không thể không nói, mười người này thật sự quá gian xảo a.

Ngay từ khi đản sinh trong cõi u minh, đã truyền cho đối phương một ý chí, hy vọng có thể hấp dẫn được một tia hình chiếu của Tô

Hữu Thị chân chính xuất hiện.

Đương nhiên, có phải hay không thì trong lòng bọn họ cũng không rõ, dù sao chưa ai từng gặp Tô Hữu Thị chân chính, không biết đối phương rốt cuộc là cái gì, khí tức lại như thế nào.

"Lò Luyện Trời Đất?

Có ý nghĩa đấy…" Diệp Hiên nhìn kiện Quốc bảo trấn quốc mà mình có được từ Tuân Linh, có thể nói thứ này có thể mượn lực lượng trời đất để luyện chế ra từng kiện Tiên Thiên Linh Bảo như sản xuất hàng loạt, thậm chí gia tăng hỏa lực còn có thể luyện chế ra Tiên Thiên Chí Bảo.

Tức là, thứ này là một Thần khí phụ trợ.

Khác với các Quốc bảo trấn quốc khác, có thể từ căn bản tăng cường thế giới Hồng Hoang, Lò Luyện Trời Đất này lại là tăng cường thực lực sinh linh của thế giới Hồng Hoang.

Về bản chất mà nói, đều là nâng cao thực lực sinh linh của thế giới Hồng Hoang.

Chỉ có điều, việc nâng cấp linh bảo này, đối với Diệp Hiên mà nói không có tác dụng nâng cao gì, chỉ có thể nói là tăng cường thực lực chinh chiến của thế giới Hồng Hoang đối với các thế giới quốc gia khác.

"Thôi được, bóc được của người khác, tổng vẫn tốt hơn không có gì…" Diệp Hiên nhún vai, tuy không thể trực tiếp tăng cường thực lực bản thân, nhưng đối với các sinh linh Hồng Hoang cũng là một thứ tốt.

Dù sao thứ này quả thực có thể luyện chế ra Tiên Thiên Linh Bảo thậm chí là Tiên Thiên Chí Bảo, có thể nói, Hồng Hoang Thiên Địa có bảo vật cấp bậc mạnh nhất là gì, nó liền có thể mượn lực lượng trời đất để dung luyện ra cấp bậc tương ứng.

Chỉ có điều lực lượng trời đất có hạn, hao tổn quá nhiều e rằng sẽ làm tổn thương nội hàm, nên mỗi lần sử dụng xong phải qua một thời gian dưỡng sức trời đất, nhưng dù sao cũng có thể giảm bớt tình trạng sinh linh Hồng Hoang ngày càng nhiều, mà bảo vật lại ngày càng ít.

Hiện tại Nhân Tộc chính là như vậy, vì nguyên nhân xuất thế muộn, dẫn đến Nhân Tộc căn bản không thể giành được quá nhiều Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí còn không có mấy kiện.

Ngay cả Tô Hữu Thị dùng cũng là chí bảo thành đạo của chính mình, thực sự có chút đáng thương.

Trong Hồng Hoang.

Diệp Hiên tâm niệm khẽ động, Lò Luyện Trời Đất dung nhập vào Hồng Hoang Thiên Địa, vô hình vô trạng, hóa thành một chương trình dung nhập vào Thiên Đạo, biến mất không dấu vết.

"Từ nay về sau, mỗi một nguyên hội, ắt sẽ có Tiên Thiên Linh Bảo xuất hiện!" Diệp Hiên gật đầu, cười nói.

Sau khi thiết lập chương trình xong, tiếp theo chỉ cần từ từ đợi mỗi lần Tiên Thiên Linh Bảo phun trào ra là được rồi.

Những thứ khác căn bản không cần hắn bận tâm quá nhiều.

Sau khi hoàn thành điểm này, Diệp Hiên lại lấy Thời Không Vĩnh Hằng ra, đây cũng là một Quốc bảo trấn quốc.

Hoa!

Thời Không Vĩnh Hằng theo tâm niệm của Diệp Hiên khẽ động, tụ tập lực lượng thời không vô cùng vô tận trong thế giới ngưng kết lại với nhau, không ngừng dung nhập vào thế giới Hỗn Độn.

Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh, từ cảnh giới Hỗn Nguyên đến đứa bé vừa mới sinh ra, đều cảm nhận được sự biến hóa trong

Hồng Hoang.

Hiện tại thế giới này thời gian và không gian trở nên cực kỳ mạnh mẽ, không còn là những thứ mà các tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên có thể tùy ý hủy diệt nữa.

"Đây là…" Đế Giang nắm nắm tay, không gian bình thường có thể tùy ý nhào nặn, lúc này lại có cảm giác kiên cố vài phần, dù hắn có nhào nặn thế nào, cũng không thể làm không gian biến dạng.

Sau đó, Đế Giang lại bước ra một bước, thân thể đã xuất hiện ở nơi không biết cách xa bao nhiêu.

"Hô ~ may quá, Đại Đạo Không Gian vẫn có thể vận chuyển!" Đế Giang thở phào nhẹ nhõm, may mắn là mình vẫn có thể khống chế Đại Đạo Không Gian, hắn suýt nữa đã nghĩ mình không thể khống chế Đại Đạo Không Gian nữa rồi.

"Đây lại là động thái của tồn tại nào vậy…" "Hắn rốt cuộc muốn làm gì…" Trời ba mươi sáu tầng, Phục Hy ngẩng đầu nhìn, không còn chăm chú vào bàn cờ không ngừng hiển hóa dưới tay, hai mắt dò xét vô cùng thời không.

Trong mắt bát quái luân chuyển, âm dương chuyển động.

Âm dương, lưỡng nghi vậy, lưỡng nghi hóa thành tứ tượng, bát quái theo đó mà xuất hiện.

Đây là thần thông mới mà Phục Hy lĩnh ngộ ra, cũng là Đại Đạo.

"Ngươi rốt cuộc muốn gì chứ…" Dù là người trí giả như Phục Hy, cũng không thể hiểu rõ Diệp Hiên rốt cuộc muốn gì.

"Ta muốn gì?" Diệp Hiên khóe miệng khẽ nhếch, lẩm bẩm: "Ta muốn Hồng Hoang vạn thế bất hủ, ta muốn sinh linh Hồng Hoang càng thêm cường thịnh, ta muốn bản thân trở thành người lợi hại nhất trong vô cùng vô tận thời không a!!!" Đây chính là mục tiêu của Diệp

Hiên, cũng là điều hắn muốn đạt được từ khi xuyên việt đến đây.

Không ai sẽ nói không với việc vô địch vĩnh hằng trong mọi thời không.

Thế giới mà trước đây hắn sinh sống không có cơ hội đó, nên chỉ có thể sống qua ngày đoạn tháng, chỉ có thể học hành, làm việc, sinh con đẻ cái, sống một đời mơ mơ hồ hồ.

Cũng như những người thường ngày nay, chính là sống một cuộc đời như vậy.

Nhưng bây giờ hắn là Sáng Thế Thần, đương nhiên phải thẳng tiến, không sợ bất cứ gian nan nào, đạt đến cảnh giới cao nhất, bá chủ toàn bộ thời không và vô tận thế giới.

Vô địch trong chư thiên, bất diệt trong vạn thế.

Khi thế giới Hồng Hoang trở nên kiên cố và mạnh mẽ hơn, khiến cả những cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên cũng không thể làm tổn thương Hồng Hoang được nữa, Diệp Hiên liền rời khỏi thế giới Hồng Hoang.

Trong tay hắn hiện giờ vẫn còn Giới thứ hai và Cầu Lưu Ly Không Minh chưa sử dụng, hai thứ này là chuyện bất đắc dĩ, một cái là tạm thời chưa nghĩ ra nên lập một thế giới như thế nào, cái kia thì căn bản không có ý định sử dụng.

Nhưng hai bảo vật này đều có thể sử dụng bất cứ lúc nào, giống như Lò Luyện Trời Đất, có thể sử dụng bất cứ lúc nào và cũng có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

Còn Giới thứ hai sau khi sử dụng thì không thể lấy ra được, giống như Thời Không Vĩnh Hằng, sau khi sử dụng thì không thể lấy ra được, là vĩnh viễn tăng cường cho thế giới Hồng Hoang.

Tổ Tinh.

“Hay là rủ mấy người tụ tập đi, lâu rồi không gặp bọn họ…” Diệp Hiên rảnh rỗi không có việc gì, liền nghĩ như vậy.

Còn về đội quân độc lập ở Tinh vực Dương Vân của Dung Địch Quốc, đã sớm để bọn họ tự phát triển rồi, hắn làm đội trưởng đã một thời gian không lộ mặt, nhưng điều này không đáng kể gì, trong dòng chảy năm tháng dài đằng đẵng, chút thời gian này căn bản chẳng là gì.

Diệp Hiên tâm niệm khẽ động, trong Thông Thiên Bảng gửi tin nhắn cho Thủy Ngạn, Lưu Dũng, Lâm Lan, Trương Bân, Cao Long, Tân Khoa, Kế Trấn, Diêu Hải và những người khác.

Sau đó nghĩ một lát, lại gửi một tin nhắn cho Thang Hạ, mời cô đến Tổ Tinh du ngoạn.

Tinh vực Dương Vân.

“Ồ, Diệp Hiên gọi chúng ta qua đó kìa.” Thủy Ngạn nhíu mày, nói với Lưu Dũng bên cạnh.

Tu vi thực lực của hai người ngày càng mạnh, mạnh hơn gấp mấy lần so với lúc mới đến Tinh vực Dương Vân, nhưng vẫn còn kém một chút để đột phá đến cảnh giới Sáng Thế Thần Tứ Giai.

Điểm này, đã làm khó không biết bao nhiêu Sáng Thế Thần, có rất nhiều Sáng Thế Thần vẫn trực tiếp dừng lại ở đỉnh phong Tam Giai không thể đột phá, ngay cả khi đã trải qua hàng vạn năm cũng vẫn như vậy.

“Vậy thì qua đó tụ tập đi, nói đi cũng đã mấy tháng rồi không gặp cậu ấy…” Lưu Dũng cười gật đầu, hiện tại trong Thần Quốc Kỵ Sĩ của hắn đã xuất hiện sinh linh nửa bước Tứ Giai, đó là một kỵ sĩ, một kỵ sĩ mặt nạ cưỡi xe chiến vong linh.

Kỵ sĩ mặt nạ này không chỉ đẹp trai, mà còn cực kỳ mạnh mẽ, tuy so với các sinh linh khác có vẻ hơi ngốc nghếch, nhưng thực lực lại là

tồn tại mạnh nhất.

Đây là sinh linh được sinh ra để thỏa mãn sở thích bệnh hoạn của Lưu Dũng, cũng chính là đứa con cưng của thế giới này.

Kỵ sĩ mặt nạ tuy chỉ có một vị, nhưng lại trở thành kỵ sĩ mạnh nhất.

Ít nhất, hiện tại là như vậy.

Ầm!

Một nữ tử dáng vẻ anh dũng hào sảng, trong tay cầm một con dao găm, lúc này con dao găm đang được nàng đâm vào người một ma vật.

"Ồ?

Mới vừa giành được quán quân toàn quốc, đã không nhịn được muốn khoe khoang rồi sao…" Lâm Lan vừa giết chết một ma vật Tứ Giai, khóe miệng khẽ nhếch, thân hình chợt lóe lên, bay về phía tinh vũ bao la.

Một nam tử tóc dài đỏ rực, một chân đạp lên một hành tinh, trên hành tinh đó chi chít ma vật Tam Giai, trong đó còn có một số ma vật Tứ Giai.

"Chết đi!!!" Ầm ầm ầm!!!

Chương 174

Một ngọn lửa khổng lồ vô tận, theo cú đấm của hắn mà xuất hiện, trong ngọn lửa đó ẩn chứa Đạo Vận trong cõi u minh, hiển nhiên là tồn tại đã nắm giữ Đạo Vận.

Ngọn lửa vừa xuất hiện, điên cuồng càn quét, trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ bề mặt hành tinh.

Vèo!!!

Tất cả ma vật trên bề mặt hành tinh, trong khoảnh khắc hóa thành một đống tro tàn, rơi xuống một đống Thần Nguyên lấp lánh, cùng với một số bảo vật.

Nam tử tóc đỏ vẫy vẫy tay, những bảo vật và Thần Nguyên đó liền biến mất, bị hắn thu vào túi.

"Ồ?

Thực sự muốn tự mình cảm nhận xem bây giờ cậu mạnh đến mức nào…" Nam tử tóc dài đỏ rực chính là Cao Long, khóe miệng Cao Long khẽ nhếch lên, đi về phía Tinh Du Công Ty.

Tinh vực An Lạc, Vân Mộng Hệ, Vân Mộng Tinh Hệ, Vân Mộng Tinh.

"Thang Hạ, cậu lại giành được hạng ba, hạng ba toàn quốc đó, cậu mạnh quá đi mất!" Thủy Bang bên cạnh hai mắt tràn đầy kính phục nhìn Thang Hạ.

Hai người hiện đang ăn thịt nướng ở một quán thịt nướng của bà lão Đường Thiện Thị trên Vân Mộng Tinh, nói là để ăn mừng một chút.

Thủy Bang và Thang Hạ hai người trước khi trở thành Sáng Thế

Thần đã rất thích ăn thịt nướng, chỉ có điều trước đây vì sợ mình có thể béo lên, nên mới luôn cố ý kiềm chế bản thân.

Nhưng hôm nay để ăn mừng Thang Hạ giành được hạng ba giải đấu toàn quốc, nên cũng đi ra ăn thịt nướng.

Trước đây ăn thịt nướng đều là ăn thịt của những động vật bình thường được nuôi dưỡng, bây giờ trở thành Sáng Thế Thần, ăn tự nhiên cũng chuyển từ thịt người thường ăn thành thịt của những ma thú có hương vị cực ngon trong các tinh vực lớn.

Động vật bình thường được nuôi dưỡng, những ma thú có hương vị ngon này được nuôi dưỡng cũng là hợp tình hợp lý.

Mặc dù người kinh doanh quán thịt nướng này là một người thường, nhưng ông chủ phía sau đều là những Sáng Thế Thần mở.

Thang Hạ và Thủy Bang hai người ăn ở một góc, vì chỉ có hai người nên cũng không vào phòng riêng.

Những Sáng Thế Thần này ăn thịt ma thú tươi ngon, hương vị cực kỳ tuyệt vời, cái giá phải trả tự nhiên cũng đều là Thần Nguyên, và những người đến ăn cơm tự nhiên cũng đều là những Sáng Thế Thần.

Bàn bên cạnh.

“Mấy người nói xem, hai cô gái bàn bên cạnh, có phải rất xinh đẹp không…” Trần Cẩu Chí hai mắt lộ ra một tia dâm tà, khóe miệng mang theo nụ cười dâm đãng nói với mấy người bạn cùng bàn.

Bàn này tổng cộng có bảy nam hai nữ chín người, chín người đều không phải là loại tốt đẹp gì, những năm qua chuyện lừa gạt, trộm cướp là không thiếu.

Mọi người nghe danh nhìn qua, vừa nhìn liền thấy Thang Hạ và Thủy Bang.

Lập tức, Trần Cẩu Lượng – kẻ háo sắc – liền mắt sáng rực, không nhịn được sờ sờ đũng quần, khóe miệng nhếch lên nụ cười dâm đãng vô cùng, vẻ mặt tiện cười nói: "Hắc hắc, anh, anh mau đi hỏi bọn họ đi, anh em ta đến lúc đó mỗi người một em là vừa." Nói rồi, liền thúc giục Trần Cẩu Chí đi về phía bàn kia.

Năm nam hai nữ còn lại trên bàn cũng đều lộ ra nụ cười khác lạ trên mặt, nhìn nhau cười thầm.

Những người này ở chung với nhau cũng không ít lần ngủ chung, giữa bọn họ đã sớm chơi chán rồi, hai cô gái kia cũng không phải loại tốt đẹp gì, cả ngày lên cơn, nếu không phải bọn họ có bảy tên đại gia, e rằng không thể nuôi nổi hai cô gái này.

Không thể không nói, tuy Sáng Thế Thần đối với các phương diện của cơ thể đều có sự nâng cao, nhưng làm sao đối phương là nữ cũng là Sáng Thế Thần a, dưới sự nâng cao tương tự, nam giới mãi mãi không thể đánh lại nữ giới.

Ở cùng cảnh giới và cùng kinh nghiệm, cùng số lượng người, đàn ông vĩnh viễn không đánh lại phụ nữ, đây là chân lý bất biến từ xưa đến nay, đương nhiên, trong số đàn ông cũng có thể có những người thiên phú dị bẩm, có thể một chọi một đánh thắng đối phương.

Nhưng loại đàn ông đó, không nghi ngờ gì là cực kỳ thiểu số.

Tuy nhiên bảy tên đàn ông háo sắc trong đó có hai kẻ chó má, lại nhìn trúng Thang Hạ và Thủy Bang.

Chỉ thấy Trần Cẩu Chí đi về phía Thang Hạ, đến trước mặt hai người, mở miệng cười nói: "Vị mỹ nữ này, có muốn buổi tối cùng chúng ta đi chơi một chút không?" Thang Hạ nghe vậy nhíu mày, trong lòng lập tức cảm thấy ghê tởm, liền nói ngay.

"Không." Trần Cẩu Chí thấy cô từ chối dứt khoát, sắc mặt lập tức

đại biến, sau đó trở nên cực kỳ khó coi, lạnh giọng nói: "Đi hay không?" "Không." Thang Hạ lạnh lùng nhìn đối phương, lúc này trong lòng đã có chút đề phòng, nhìn thấy đối phương muốn động thủ, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng phản đòn.

"Mẹ nó, con đĩ thối, lão tử thật muốn *** mày a, lát nữa lão tử lôi mày ra đường *** chết mày!" Trần Cẩu Chí thấy đối phương lại từ chối, lập tức trở mặt, trực tiếp dùng lời lẽ dâm tục thô tục nói.

"Cút!

Đi *** mẹ mày đi!

Đồ chó ngu!" Thang Hạ thấy vậy lập tức đứng dậy, giận dữ nhìn đối phương, lập tức mắng lại.

Thứ chó má ghê tởm gì thế này, chạy đến mở miệng ngậm miệng là chửi bới.

Cô đâu phải loại người tùy tiện bị sỉ nhục, trước đó ở Thần Vực bị tên đàn ông đeo kính vàng mắng là yêu nữ, còn trực tiếp mắng lại, huống chi bây giờ bị người khác sỉ nhục như vậy.

"Con đĩ thối, thứ không biết điều!" Trần Cẩu Chí thấy đối phương mắng mình là chó, lập tức sự phẫn nộ lại tăng lên mấy tầng, liền vung tay phải về phía mặt Thang Hạ.

Hắn tên là Trần Cẩu Chí, em trai hắn tên là Trần Cẩu Lượng, hai anh em có mẹ sinh ra nhưng không được dạy dỗ nhiều, mẹ hắn đặt tên hai đứa con mang chữ "Cẩu" là vì cha của chúng sau khi ngủ với mẹ hắn thì bỏ đi, có thai rồi sinh ra hai đứa chó má này, tức giận quá liền đặt cho hai đứa con trai cái tên như vậy khi đăng ký hộ khẩu.

Vì vậy hai anh em từ nhỏ đã bị người khác gọi là chó, bây giờ khó khăn lắm mới đạt được địa vị như hiện tại, lại là Sáng Thế Thần Tứ Giai, nghe Thang Hạ mắng mình là chó, lập tức lửa giận bốc lên đầu.

Thang Hạ là thiên tài cỡ nào, sao có thể bị đối phương đánh trúng như vậy, lập tức thân hình lóe lên, tránh được.

Còn Thủy Bang ngồi đối diện cô đã nén một bụng lửa rồi, khi nhìn thấy Trần Cẩu Chí động thủ, lập tức nhấc chai rượu vang bên cạnh, một cái vung thẳng vào Trần Cẩu Chí.

Bụp!

Chai rượu vang vỡ tan, mặc dù đã được Thủy Bang phục chế các loại thần thông, pháp tắc cao cấp, muốn làm cho nó cứng rắn nhất có thể, nhưng vẫn vỡ tan ngay lập tức.

Trần Cẩu Chí quay người nhìn Thủy Bang chỉ có cảnh giới Sáng Thế Thần Tam Giai, trong mắt lửa giận ngút trời.

Có thể nói, chai rượu đó tuy không gây thương tích lớn, nhưng sự sỉ nhục lại cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ một cái, Trần Cẩu Chí quay người liền muốn làm gì đó với Thủy Bang.

Nhưng may mắn là Thang Hạ nhanh tay, lập tức một tát vỗ vào người Trần Cẩu Chí, đánh bay Trần Cẩu Chí ra ngoài.

Tuy hai người đều là Sáng Thế Thần Tứ Giai, nhưng trên thực tế khoảng cách vẫn không nhỏ.

Thang Hạ tuy mới bước vào Sáng Thế Thần Tứ Giai không lâu, nhưng tu vi chiến lực lại mạnh hơn rất nhiều so với Trần Cẩu Chí, người đã sớm bước vào Sáng Thế Thần Tứ Giai.

Nhưng rất tiếc là, Trần Cẩu Chí có rất nhiều người, có một đám bạn bè.

“Mẹ kiếp, dám động đến anh tao, anh em, giết chết bọn chúng, tao đi đánh con đĩ Tam Giai kia, tụi mày hợp sức đi xử lý con nhỏ này!”

Trần Cẩu Lượng, em trai Trần Cẩu Chí, lập tức phẫn nộ nói.

Nói xong, thân hình lóe lên lao về phía Thủy Bang.

Những Thẩm Cẩu Tuấn và Mã Cẩu Tề cùng Lý Cẩu và những người khác cũng đều lao về phía Thang Hạ để vây đánh.

Ầm!

Từng tiếng nổ vang lên, chính là Thang Hạ đuổi theo Trần Cẩu Chí mà đánh tới bời.

"Mẹ kiếp, chạy mau!" "Đây là đồ lưu manh sao?

Đây là hành hung giữa đường, đường đường chính chính vậy sao!" "Trời ơi, Đường Thiện Thị của chúng ta không phải là thành phố văn minh của Tinh vực An Lạc đã ba vạn năm liên tục sao, sao lại xuất hiện mấy tên siêu cấp cặn bã này chứ!" Những người xung quanh đang ăn cơm thấy vậy, đều nhíu mày, nhưng không một ai dám tiến lên giúp đỡ Thang Hạ và Thủy Bang, bởi vì bọn họ đều là những Sáng Thế Thần Tam Giai thậm chí là Sáng Thế Thần Nhất Giai, loại chiến đấu giữa Sáng Thế Thần Tứ Giai này, tự nhiên là không giúp được gì.

Nếu không phải mỗi cửa hàng đều là một không gian cực kỳ đặc biệt, thì trận chiến của hai người đã đánh ra ngoài rồi.

Nhưng vẫn là trong cửa hàng này, với tư cách là chủ cửa hàng, vì là một người thường, nên đã sớm chạy ra ngoài ngay khi xung đột bùng nổ, bảo toàn được một mạng sống, cùng với hắn chạy đi còn có rất nhiều người bình thường, tức là những người thường.

Chuyện này thực ra không thường thấy, bình thường đều là những công dân tốt đến dùng bữa, đây là lần đầu tiên họ gặp tình huống như vậy.

Lúc này, Thủy Bang bị tên Trần Cẩu Lượng điên cuồng túm lên

đánh tới tấp, đã bị trọng thương, mặt mũi sưng vù không còn hình người, dù sao tu vi của cô không đủ, nên mới bị đánh thành ra bộ dạng này.

Còn Thang Hạ tuy tu vi cảnh giới đã đạt đến Sáng Thế Thần Tứ Giai, chiến lực đơn đấu không kém gì mấy Sáng Thế Thần Tứ Giai lão làng kia, nhưng trong tình huống bị tám người vây đánh, trên người cũng lập tức chịu nhiều vết thương.

Cô căn bản không thể quản đến Thủy Bang bên cạnh, hoặc có lẽ Trần Cẩu Lượng muốn ngược đãi đối phương để hưởng thụ khoái cảm, nên chỉ liên tục điên cuồng đánh tới tấp.

"Ưm…" Lúc này Thủy Bang bị đánh đến mức ý thức có chút mơ hồ, căn bản không biết bất cứ chuyện gì.

Tuy nhiên Trần Cẩu Lượng cuối cùng cũng dừng tay, hắn dừng tay lại, nhưng lại ngay giữa đường cởi cúc áo.

"Không!!!" Thang Hạ thấy vậy hét lớn, đúng lúc này.

"Ting tong, Diệp Hiên đã gửi cho bạn một tin nhắn." Thang Hạ dường như vớ được một cọng rơm cứu mạng, lập tức tâm thần khẽ động, nhìn thấy tin nhắn đó, nhưng cô không kịp nghĩ nhiều, cho dù đối phương đã chặn cô, nhưng nghĩ rằng lúc này cũng đã gỡ chặn rồi.

Do đó, lập tức gửi một tin nhắn qua.

Tổ Tinh.

"Haizz, gửi xong rồi, xem xem rốt cuộc có bao nhiêu người muốn đến." Diệp Hiên gửi tin nhắn từng người xong, trong lòng thầm nghĩ.

"Ting tong, Thang Hạ đã gửi cho bạn một tin nhắn." Đúng như Thang Hạ đã đoán, Diệp Hiên để tránh đối phương trả lời là có đến hay không, đã bỏ chặn Thang Hạ.

Diệp Hiên tâm niệm khẽ động, sắc mặt lập tức đại biến, thân hình chợt lóe, Đại Đạo Không Gian hiện ra, bóng dáng Diệp Hiên biến mất.

Chỉ để lại một dấu vết của Đại Đạo Không Gian đã từng tồn tại.

Tinh vực An Lạc, Vân Mộng Tinh Hệ.

"Trấn!" Khi Diệp Hiên đến hiện trường, không nói hai lời, trực tiếp xuất hiện Đại Đạo trấn áp, trấn áp tất cả.

Một tia thần lực hiện ra, thần uy như ngục, giam giữ tất cả phạm nhân vào nhà tù vậy.

Ầm!

Tất cả những người chứng kiến tại chỗ, hay những kẻ gây bạo lực, lúc này đều bị trấn áp xuống đất, nằm dưới đất không thể động đậy.

Quán thịt nướng này đã sớm bị đánh tan biến mất, vị chủ quán trước đó, cũng đã sớm thông qua lối đi đặc biệt chạy thoát khỏi đây, bảo toàn được một mạng sống, cùng với hắn chạy đi còn có rất nhiều người bình thường, tức là những người thường.

Diệp Hiên nhìn hiện trường một chút, phát hiện hiện trường này lại biến thành như vậy.

Một nữ tử mà mình không quen biết bị đánh ngã xuống đất, mũi sưng mặt sưng đến mức không còn hình dạng con người nữa, bên cạnh cô có một người đàn ông vừa đúng lúc toàn thân trần truồng, muốn động đậy thì bị Diệp Hiên trấn áp xuống đất.

Còn Thang Hạ thì vội vàng chạy về phía nữ tử kia, hét lớn: "Diệp Hiên, giúp một tay, cứu Thủy Bang đi!" "Thủy Bang…" Trong ánh mắt Thang Hạ lộ ra một tia lo lắng, có ý muốn giúp làm gì đó, nhưng bản thân lại hoàn toàn không biết bất kỳ thủ đoạn chữa trị nào, chỉ có thể không ngừng ôm lấy Thủy Bang.

Diệp Hiên thấy vậy, chậm rãi nâng tay phải lên.

Đại Đạo Sinh Mệnh hiện ra, hắn chỉ vào Thủy Bang, một đạo ánh sáng màu xanh lục bay vào cơ thể cô, và một đạo ánh sáng xanh lục nhỏ hơn bay về phía Thang Hạ bên cạnh.

Ong ~ Tất cả vết thương trên người Thủy Bang đều biến mất, ngay cả đạo thương cũng biến mất, chút vết thương nhỏ của Thang Hạ cũng lành theo.

Cô chậm rãi mở mắt, nhìn Thang Hạ nói: "Thang Hạ, cậu không sao chứ?" Thang Hạ nghe vậy, những giọt nước mắt cố nén lại không thể kìm được nữa, nước mắt không ngừng chảy xuống, vừa lắc đầu lia lịa, vừa mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói ra.

Lúc này, Diệp Hiên lạnh lùng nhìn những người bị hắn trấn áp xuống đất, hắn không biết ai đã tham gia vào chuyện này, nên trực tiếp trấn áp tất cả.

Những người đó tuy ở bên cạnh không động thủ, nhưng khó tránh khỏi không phải người của đối phương, cũng không nhất định trước đó không dùng lời lẽ ác ý, đương nhiên cũng có thể là vô tội.

Nhưng dựa trên nguyên tắc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, Diệp Hiên đã trấn áp tất cả mọi người xuống đất.

"Thang Hạ, những người đó muốn làm chuyện đồi bại với hai cô sao?" Diệp Hiên quay đầu lại, nhìn Thang Hạ và Thủy Bang, trong mắt xuất hiện một tia nghi hoặc, hắn dường như đã gặp Thủy Bang này ở đâu đó.

À, đúng rồi, mình và cô ấy đã từng giao chiến một trận trong cuộc thi tinh vực… Nhưng có quen biết hay không đều không quan trọng, nếu không phải lo lắng Thang Hạ xảy ra chuyện hắn cũng sẽ không đến.

Còn dám làm hại bạn của hắn, thì đó chính là con đường chết.

Những người có thể khiến hắn vui vẻ nói chuyện không nhiều, Thang Hạ là một trong số đó, đây cũng là lý do tại sao khi nghe Thang Hạ kêu cứu, hắn không chút do dự vận dụng Đại Đạo Không Gian khóa chặt Thang Hạ, lập tức xuất hiện bên cạnh.

Thang Hạ nghe vậy, hận hận đứng dậy nhìn chằm chằm những kẻ động thủ, chỉ ra từng người một.

Diệp Hiên gật đầu.

Bụp!

Hắn búng tay một cái, những người vô tội còn lại đều biến mất, bị hắn truyền tống ra bên ngoài.

"Chín người này đều bị trói buộc, tùy các cô muốn làm gì thì làm." Diệp Hiên cười nói, sau đó hóa ra một chiếc ghế nằm giữa không trung, nằm xuống, cả người lập tức thả lỏng rất nhiều.

Thang Hạ bên cạnh thì trước tiên nhìn Trần Cẩu Lượng trần truồng bị trấn áp dưới đất, trong mắt một tia hận ý chợt lóe qua, một đạo kim quang xẹt qua, phần thân trên và thân dưới của Trần Cẩu Lượng lập tức tách rời.

"Giải!" Diệp Hiên chỉ một cái, khiến Trần Cẩu Lượng có thể nói chuyện, nhưng vẫn không thể hành động.

Mục đích của việc làm này là để có thể nghe thấy tiếng cầu xin của đối phương, có thể từ tận đáy lòng cảm thấy rất sảng khoái.

"A!!!" "Tha mạng a!!!" Đau đớn vô cùng mãnh liệt, khiến Trần Cẩu Lượng kêu la thảm thiết.

Trên mặt hắn lúc này lập tức xuất hiện một đống mồ hôi chi chít, nhưng dù bị chém ngang lưng, hắn cũng không chết, Sáng Thế Thần

không dễ chết như vậy.

"Diệt!" Thang Hạ chỉ vào phần thân dưới của Trần Cẩu Lượng, thân thể thật của đối phương liền biến mất một nửa.

"Bà nội!

Tôi sai rồi!

Tôi sai rồi!

Xin tha mạng cho tôi đi!!!" Trần Cẩu Lượng lúc này trong lòng hối hận vô cùng, điên cuồng cầu xin tha mạng.

Sinh mệnh của hắn vô tận, nhưng không muốn chết ở đây, hắn không biết đã cưỡng hiếp bao nhiêu nữ tử, đặc biệt là nữ Sáng Thế Thần, hắn chỉ thích cảm giác này, cảm thấy rất kích thích, tuy mỗi lần những người xung quanh ác ý vây xem đều cảm thấy hắn rất rác rưởi, bởi vì hắn luôn chưa đến ba phút đã xong.

Nếu không phải có sự tăng cường của Sáng Thế Thần, e rằng chưa kịp làm gì đã xong.

Nhưng cũng không có đám đông nào dám nói hắn không được, không gì khác, vì thực lực.

"Tha cho ngươi?

Vừa nãy không phải rất kiêu ngạo sao?" Thang Hạ khẽ cười một tiếng, quay đầu lại nhìn Diệp Hiên nói: "Diệp Hiên, có thể giúp tôi khóa chặt tu vi cảnh giới của hắn không…" Diệp Hiên gật đầu.

Bụp!

Tu vi cảnh giới của những người này đều bị khóa chặt ngay lập tức, không thể vận dụng, ngay cả sức mạnh bị động cũng không còn.

Trần Cẩu Chí và Thẩm Cẩu Tuấn cùng những người khác thấy vậy, hai mắt đều lộ ra vẻ kinh hoàng vô cùng, bọn họ cực kỳ sợ hãi,

trong lòng không biết đối phương muốn làm gì, nhưng lại không dám nói gì.

"Thủy Bang, vừa nãy hắn đã làm gì với cậu, bây giờ hãy trả lại đi, tu vi của hắn bị khóa, lực lượng nhục thân cũng không còn!" Thang Hạ quay người lại, nhìn Thủy Bang nói.

Cô biết trong lòng Thủy Bang cũng rất hận thù, bị người khác đánh đập như vậy, làm sao có thể nhẫn nhịn được.

Lúc này Thủy Bang hai mắt đỏ bừng, lập tức đứng dậy điên cuồng đánh đập Trần Cẩu Lượng chỉ còn nửa thân trên.

Quyền quyền đến thịt, một quyền rồi một quyền, rất nhanh, trên mặt Trần Cẩu Lượng liền sưng lên từng cục u lớn.

Chương 175

Sở dĩ biến thành người thường mà vẫn không chết, là vì phía sau có Diệp Hiên không ngừng khống chế hóa giải lực lượng của Thủy Bang đang trút giận, đồng thời bảo toàn cái mạng chó của đối phương.

Cũng không phải vì sợ giết chết đối phương, mà là để tra tấn đối phương tốt hơn, nếu để tên chó má đó chết như vậy, thì sao xứng đáng với biết bao thiếu nữ bị hắn hại trên đời này!

Hôm nay nếu không phải Diệp Hiên kịp thời đến, hậu quả đều không thể tưởng tượng được.

Khi Thủy Bang đã trút giận xong, lúc này mới đứng dậy, trong vành mắt tuy vẫn còn vài phần đỏ hồng, nhưng đã không còn vẻ đỏ ngầu như lúc ban đầu nữa.

Thang Hạ nhìn Thủy Bang gật đầu, sau đó đến trước mặt Trần Cẩu Chí, một cước đạp lên đầu Trần Cẩu Chí, dẫm thật mạnh.

Diệp Hiên thấy vậy, khóa miệng chó của Trần Cẩu Lượng lại, rồi lại mở miệng chó của Trần Cẩu Chí ra.

"Mau mẹ kiếp thả lão tử ra, dám động đến lão tử xem thử, đợi đại ca lão tử đến rồi, bọn mày cứ đợi chết đi!!!" Có lẽ Thang Hạ không trực tiếp chém hắn làm đôi, nên Trần Cẩu Chí không kêu la thảm thiết cầu xin như Trần Cẩu Lượng, mà hai mắt tuy có vẻ kinh khủng, nhưng vẫn có vài phần ngoan độc.

"À…" Thang Hạ cười khẩy một tiếng, vừa dùng sức dưới chân, vừa khinh thường nói: "Đại ca?

Thứ phẩm chất như ngươi, quen biết đại ca thì đại ca đó lại là cái

thứ gì." "Mày phóng túng, đại ca lão tử là Hệ chủ Vân Mộng Tinh Hệ, lão tử là một con chó được hắn nuôi dưới trướng!

Mày dám động đến lão tử, hắn nhất định sẽ giết chết mày!

Tên tiểu bạch kiểm kia tuy lợi hại hơn chúng ta, nhưng cũng chỉ là Tứ Giai mà thôi, đại ca hắn là Sáng Thế Thần Ngũ Giai!!!" Trần Cẩu Chí tuy bị dẫm đau đầu muốn nứt ra, cảm giác như đầu sắp nổ tung, nhưng miệng vẫn ngoan cố uy hiếp.

Hắn quả thực cũng không nói sai, sở dĩ hắn dám kiêu ngạo như vậy ở trung tâm Đường Tam Thị mà trực tiếp nói ra những lời như giữa đường *** chết Thang Hạ, cũng là vì mối quan hệ phía sau hắn cực kỳ cứng rắn, đừng nói một Đường Tam Thị nhỏ bé, ngay cả ở trong đô thành mà làm những chuyện này cũng không sao cả.

Thang Hạ nghe vậy lập tức trong lòng kinh hãi, tên này dám trực tiếp nói mình là chó của đối phương, rất có thể tên này thực sự là một con chó, đúng như câu nói đánh chó còn phải nhìn mặt chủ.

Lập tức Thang Hạ liền nhìn về phía Diệp Hiên, một đạo thần niệm truyền ra.

"Làm sao bây giờ?

Là tiếp tục xử lý những tên cặn bã này, hay là đi?" Thang Hạ cũng biết, mình là nhờ có Diệp Hiên mới có thể báo thù được, nên sợ liên lụy đến đối phương, mới hỏi một chút.

Diệp Hiên nhận được truyền âm xong, cười nói: "Không sao, cứ tiếp tục việc của cô là được, một Sáng Thế Thần Ngũ Giai mà thôi, hắn không dám động thủ đâu, người đứng sau tôi nhiều hơn hắn nhiều, cứ yên tâm đi, chỉ cần không phải Hoa Quốc sụp đổ, tôi đều có thể chống đỡ cho cô." Nói xong, hắn tiếp tục nằm xuống, không thèm nhìn những tên cặn bã đáng chết kia một cái.

Kể từ khi hắn đến đây, những người đó đã định phải chết, đừng nói là chỉ có một Sáng Thế Thần Ngũ Giai xuất hiện, ngay cả Lục Giai đến, hắn cũng dám giết.

Bây giờ, chỉ là để báo thù bọn họ mà thôi, loại người gây họa cho phụ nữ của quốc gia mình, thì nên chết, huống chi còn là gây họa cho bạn bè của mình và bạn bè của bạn bè mình, thì càng đáng vạn lần chết.

Chuyện này, nếu Diệp Hiên không có năng lực quản, an thân thủ phận cũng được, nếu có năng lực quản, mà gặp phải, thì đối phương đã định phải chết.

Tuy Diệp Hiên không nghĩ mình là một người tốt bụng đến mức nào, dù sao chân trước hắn vừa giết người của Dung Địch Quốc và cướp dịch cơ của Dung Địch Quốc, nhưng hắn cũng biết mình có giới hạn.

Giết người không quá mức, thế giới Sáng Thế Thần là yếu thịt mạnh ăn, giết rồi thì thôi.

"A a, ngươi một tên Sáng Thế Thần Tứ Giai nhỏ bé, khẩu khí lớn thật đấy!

Đến lúc đại ca của ta đến rồi, bọn mày có thể làm gì!!!" Trần Cẩu Chí nghe Diệp Hiên nói mấy lời trước đó, trong lòng chợt ngưng lại, thật sự tưởng rằng đối phương có thế lực lớn, sợ đụng phải tấm sắt, nhưng nghe đến phía sau nói cái gì mà không phải trời sập thì không sao cả, đều có thể chống đỡ, lập tức khinh thường cười khẩy một tiếng.

Hắn thật sự không tin, một Sáng Thế Thần Tứ Giai nhỏ bé như vậy, có thể có mặt mũi lớn đến thế!

Có thể không sợ ai cả, tuy Sáng Thế Thần Tứ Giai đã là một tồn

tại rất mạnh mẽ rồi, nhưng trong Đại Việt Quốc rộng lớn này, lại không thể coi là tồn tại lợi hại đến mức nào.

Suốt vô số năm qua, đã tích lũy không biết bao nhiêu Sáng Thế Thần Tứ Giai.

"A a…" Thang Hạ nghe xong lời Diệp Hiên, rồi nghe xong lời Trần Cẩu Chí, lập tức lạnh lùng cười khẩy một tiếng.

Nếu người khác nói câu đó cô không tin, nhưng nếu là Diệp Hiên nói, thì cô thật sự tin.

Một thiên tài tuyệt thế lợi hại như vậy, nếu nói phía sau không có thế lực lớn nào đứng chống lưng, đánh chết cô cũng không tin, đây cũng là lý do tại sao cô hỏi Diệp Hiên có nên tiếp tục động thủ hay không.

Nếu Diệp Hiên thực sự chỉ có một mình, không có bất kỳ ai đứng sau ủng hộ hắn, thì chỉ riêng việc khai sáng thế giới Hỗn Độn này đã đủ để bị người cấp trên bắt đi nghiên cứu rồi.

Mặc dù mọi người đều không biết Diệp Hiên thuộc thế giới gì, nhưng trên Thông Thiên Bảng đã sớm có đủ loại tin đồn, phần lớn đều nói thế giới của Diệp Hiên là thế giới Hỗn Độn.

Dù sao lúc đó rất nhiều người đã nhìn thấy thuyết thế giới của Diệp Hiên là thế giới Hỗn Độn, những người đó đều là người trên Thông Thiên Bảng.

Sau đó Diệp Hiên được lọt vào mắt của năm đại viện trưởng Tổ Tinh, lúc này mới bắt đầu được bảo mật thành cơ mật.

Nhưng tin đồn này cũng đã sớm lan truyền đến các diễn đàn lớn của Thông Thiên Bảng rồi, Thang Hạ sau khi đã gặp Thần Quốc của đối phương, cảm nhận được từng Đại Đạo kia, tự nhiên cũng biết những gì diễn đàn nói là đúng.

Sau đó, Thang Hạ bắt đầu tra tấn từng người trong chín người này, và Diệp Hiên cũng liên tục phối hợp.

Rất lâu sau, bảy nam hai nữ đó bị hành hạ đến không còn hình dạng con người, từng người một không gãy tay thì mất chân, thảm nhất là Trần Cẩu Lượng, tên đàn ông muốn cưỡng hiếp Thủy Bang trong cửa hàng, trực tiếp bị chém ngang lưng.

Cuối cùng, Thang Hạ dẫn Thủy Bang đến trước mặt Diệp Hiên.

"Diệp Hiên, cảm ơn cậu." Thang Hạ vẻ mặt chân thành cúi người nói, hôm nay nếu không có Diệp Hiên đến, thì hậu quả của bọn họ sẽ rất thảm.

Trước đó vẫn luôn bận trút giận hận thù, bây giờ sau khi đã giải tỏa xong, mới nhớ ra còn quên cảm ơn Diệp Hiên.

"Cảm ơn cậu, nếu không phải cậu, tôi có thể đã…" Thủy Bang cũng ở phía sau cúi người cảm ơn, những lời sau đó cô không nói hết.

Diệp Hiên vẫy vẫy tay, hỏi: "Không sao, hai cô đã trút giận xong rồi chứ?" Thang Hạ và Thủy Bang nghe vậy, đều gật đầu, nói một tiếng.

Diệp Hiên lúc này mới đứng dậy, thu ghế nằm lại, khóe miệng nhếch lên, đến trước mặt chín con chó kia, cười nói: "Vừa nãy ngươi nói ngươi là chó của Hệ chủ tinh hệ này đúng không?

Còn nữa, ngươi rất thích sảng khoái đúng không?

Hôm nay lão tử sẽ cho ngươi sảng khoái thật tốt!

Cho ngươi nếm thử thế nào là sảng khoái!" Nói xong, bất chấp vẻ mặt kinh khủng của mọi người, hắn vẫy vẫy tay, xuất hiện chín con Liệt Khuyển Địa Ngục.

Chín con Liệt Khuyển Địa Ngục đều chảy dãi, dãi chảy xuống đất

hóa thành một vũng dung dịch, hai mắt đỏ bừng nhìn chín người không ngừng thở hổn hển, lửa bao trùm toàn thân, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa chín người này thành tro tàn vậy.

"Đây là Liệt Khuyển Địa Ngục ta đặc biệt tạo ra cho các ngươi, hãy tận hưởng đi!

Hahaha ha…" Diệp Hiên cười lớn vài tiếng, vẫy vẫy tay, chín con Liệt Khuyển Địa Ngục điên cuồng lao về phía chín người, đến phía sau chín người, một chân duỗi ra đạp lên người chín người, đặt móng vuốt trước lên vai đối phương, ghì chặt đối phương xuống dưới, hoàn toàn không để ý đến những người đang kinh khủng dưới thân.

Theo sự chạm vào của Liệt Khuyển Địa Ngục, Địa Ngục Chi Viêm trên người chúng cũng lập tức lan tràn đến người chín người kia, những người đó cảm nhận được sự đau đớn khó tả khi cơ thể bị Liệt Khuyển Địa Ngục thiêu đốt, muốn cố gắng thoát ra, nhưng dù bọn họ có giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát ra được.

Theo sự thiêu đốt do liệt diễm của Liệt Khuyển Địa Ngục phía sau mang lại, bảy người đàn ông lập tức trợn trừng hai mắt, muốn hét lên điều gì đó, nhưng ngay cả miệng cũng không thể mở ra được.

Còn hai người phụ nữ thì trong đau đớn, lờ mờ lại có một tia sảng khoái xuất hiện, khiến người ta cực kỳ kinh ngạc, dường như bẩm sinh đã là xương tiện bị người khác dùng liệt diễm nướng lại rất thoải mái vậy.

"Được rồi, chúng ta đi trước đi, cứ để bọn họ bị thiêu chết như vậy đi, nhìn bộ dạng của họ cũng biết rất vui vẻ rồi…" Diệp Hiên khóe miệng nhếch lên một tia ý cười, rồi vỗ vỗ tay nói.

"Chuyện này có hơi tàn nhẫn quá không…" Thủy Bang có chút yếu ớt nói, cô đã sớm quay đầu đi, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà nghĩ, nghĩ rồi lại thấy tàn nhẫn, nhưng lại không thể kiềm

chế được mà chạy qua muốn.

Trong mắt cô, báo thù cũng đã báo rồi, chi bằng giết chết luôn cho xong, một đi một hết, không cần phải làm những chuyện tàn nhẫn như vậy nữa.

"Sẽ sao?" Thang Hạ liếc nhìn Thủy Bang.

Đúng lúc Thủy Bang định gật đầu, chỉ thấy Thang Hạ lại nói: "Diệp Hiên, tôi nhớ hình như bọn họ nói thích bị thiêu chết giữa đường thì phải…" Thủy Bang mặt lập tức đỏ bừng, cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Còn chín người kia đâu còn tâm trí để quản chuyện ở đây nữa, từng người một không phải đau đớn muốn chết trong lòng thề phải giết Diệp Hiên thì là say mê muốn chết chảy dãi.

"Được thôi, vậy thì thỏa mãn bọn họ đi…" Diệp Hiên cười gật đầu, thân hình chợt lóe đi, cùng hắn xuất hiện trên đường lớn còn có chín con Liệt Khuyển Địa Ngục cùng những người dưới thân chín con Liệt Khuyển Địa Ngục.

Sau đó, Thang Hạ và Thủy Bang cũng đi theo xuất hiện.

"Trời ơi, mau nhìn kìa, Trần Cẩu Chí bị thiêu trên đường kìa!

Hahahahaha…" "Mọi người mau đến xem kìa, Trần Cẩu Chí Trần Cẩu Lượng hai con chó bị chó thiêu giữa đường kìa!!!" "Không chỉ thế, còn có cả đám thuộc hạ của hắn nữa, nhìn Thẩm Cẩu Tuấn kìa, nhìn Lý Cẩu kìa, còn có…" Đã có một số người có lòng oán hận đối với những kẻ này sau khi nhìn thấy, vội vàng phát ra thần niệm truyền bá đến những nơi xa hơn có thể.

"Cái gì?" Càng ngày càng nhiều người nghe vậy, đều đổ xô đến đây, từng người một bình thường không ít lần bị Trần Cẩu Chí ức hiếp, hoặc ít hoặc nhiều đều bị ức hiếp hoặc bị thuộc hạ của hắn ức

hiếp.

Vì vậy, sau khi hai anh em Trần Cẩu Lượng Trần Cẩu Chí bị chó thiêu, từng người một đều cười phá lên điên cuồng.

Lúc này, khi người truyền đi càng ngày càng nhiều, dần dần càng ngày càng nhiều người bắt đầu tụ tập lại, thậm chí còn không ít người quay chụp lại rồi đăng lên mạng.

Trong một lúc, chuyện xảy ra ở Vân Mộng Tinh Hệ của Tinh vực An Lạc đã lan truyền từ một thành mười, từ mười thành trăm, điên cuồng tăng lên.

Không bao lâu, đã leo lên top tìm kiếm nóng của Tinh vực An Lạc, bất luận là trên mạng hay trong Thông Thiên Bảng, chuyện này đều được đẩy lên một độ cao rất rất cao.

Vân Mộng Tinh Hệ, Vân Mộng Tinh.

Người cư trú trên Vân Mộng Tinh không phải là tinh hệ chi chủ quản lý Vân Mộng Tinh Hệ, mà là Hệ chủ Vân Mộng Hệ ở tầng cao hơn hắn, Hệ tức là tên gọi tắt của siêu tinh hệ đoàn, còn tinh hệ là một tinh hệ tương tự như Ngân Hà Hệ, phía dưới nữa chính là tiểu tinh hệ.

Hệ chủ Vân Mộng Hệ cũng là cảnh giới Sáng Thế Thần Ngũ Giai, tên hắn là Mã Hận Quân.

Lúc này Mã Hận Quân vẫn chưa biết đại tướng dưới trướng mình đã bị người khác xử lý, lúc này hắn vẫn đang tự mình chơi đùa.

Không bao lâu sau, cho đến khi một tin nhắn truyền đến hộp thư của hắn.

“Dám ở địa bàn của lão tử mà động đến người của lão tử!

To gan thật!” Mã Hận Quân xem xong, sắc mặt lập tức đại nộ,

liền thân hình chợt lóe, trong khoảnh khắc đã đến trung tâm Đường Tam Thị.

Ong!!!

Một đạo thần uy khủng bố vô cùng mạnh mẽ xuất hiện, đây là thần uy thuộc về Sáng Thế Thần Ngũ Giai.

Thần uy hiện thế, uy chấn thiên hạ, tuy không nhắm vào ai, cũng không muốn trấn áp ai, chỉ đơn thuần là tuyên bố sự đến của mình mà thôi.

Nhưng dù vậy, cũng khiến những người có mặt tại chỗ đều biến sắc mặt.

Diệp Hiên cũng hơi nheo hai mắt lại, nói: "Chủ nhân con chó đến rồi…" Thủy Bang bên cạnh nghe vậy sắc mặt biến đổi, cô lập tức biết người đến là ai, liền nhỏ giọng nói với hai người bên cạnh: "Hay là chúng ta đi đi…" Thang Hạ nghe vậy liền nắm lấy tay Thủy Bang, nhẹ nhàng an ủi một chút, khẽ lắc đầu, trấn an nói: "Không sao đâu." Bảy người đang nằm rạp trên đất bị hành hạ đến ngất đi tỉnh lại, tỉnh lại ngất đi thấy vậy, trong lòng lúc này mới nhen nhóm một tia hy vọng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Diệp Hiên hận không thể lập tức xé xác hắn ra thành vạn mảnh để trút giận.

Mã Hận Quân bước một bước, đến trước mặt Diệp Hiên và Thang Hạ cùng Thủy Bang ba người, cũng chính là trước mặt chín con chó kia.

Những người xung quanh đều tản ra, trong khoảnh khắc nơi vốn đông đúc trở nên trống trải vô cùng.

"Là ba người các ngươi làm sao?" Mã Hận Quân không vội ra tay, mà nhíu mày, nhìn ba người này.

Hắn cũng không ra tay cứu chín người kia, mà nhìn Diệp Hiên nói,

hắn nhận ra Diệp Hiên, nếu không phải đã nhận ra thì cũng sẽ không nghĩ đến việc nói vài câu trước.

Diệp Hiên khóe miệng nhếch lên, cười nói: "Là tôi làm." "Ta nhận ra ngươi, ngươi là quán quân giải đấu tinh vực và cũng là quán quân giải đấu toàn quốc của giới này." Mã Hận Quân nhìn Diệp Hiên cười tươi, cũng cười theo, sau đó lời nói thay đổi, nụ cười thu lại, lạnh giọng nói: "Nhưng ngươi to gan thật đấy, dám ở trước mặt ta làm chuyện này, đánh chó còn phải nhìn chủ nhân nữa chứ, ngươi không sợ chết sao." Nói xong, hắn vung vẫy tay, cứu chín người kia xuống, chín con Liệt Khuyển Địa Ngục biến mất, chỉ còn lại chín người bị ghì chặt dưới đất.

Chín người đó sau khi thân hình hồi phục, lập tức biến ảo ra quần áo.

Chỉ thấy Trần Cẩu Chí hai mắt đỏ bừng vô cùng, trừng trừng nhìn Diệp Hiên phẫn nộ gào thét: "Đại ca, giết chết bọn chúng, nhất định phải giết chết bọn chúng!!!" "Đúng vậy!

Giết chết bọn chúng!!" Mấy người còn lại cũng đều phẫn nộ hét lên, bọn họ lần này đã mất mặt đến mức này, hận không thể giết chết Diệp Hiên và những người khác.

"Câm miệng." Mã Hận Quân lạnh giọng quát.

Đám người này bị ba người kia xử lý đến thành bộ dạng này, còn dám đòi hắn báo thù.

Tôi khóc rồi, thẩm định một ngày trời, cuối cùng cũng được đăng lên rồi.

"Không sợ!" Diệp Hiên mỉm cười như cũ, nhàn nhạt nói.

Mã Hận Quân đồng tử co rụt, trong lòng căng thẳng, đối phương rốt cuộc đang dựa vào điều gì mà không sợ hãi?

Chẳng lẽ là thật sự đã bắt được dây lớn phía trên?

Sau đó, Mã Hận Quân chăm chú nhìn về phía Diệp Hiên, đồng tử lại lần nữa co rụt mạnh, miệng không kìm được há hốc, vẻ mặt chấn kinh nhìn cảnh này.

Mọi người thấy Mã Hận Quân vốn ngày thường ngang ngược bá đạo lại chấn kinh đến mức này, đều rất ngạc nhiên không biết đối phương đã nhìn thấy gì.

Mã Hận Quân nhìn rõ ràng trong cơ thể Diệp Hiên có một cấm chế.

Hắn ta chỉ cần nhìn xa một cái, liền cảm thấy đạo vận chứa trong đó như muốn nghiền nát bản thân mình.

Hắn ta không dám nhìn thẳng quá lâu, chỉ thoáng qua một cái liền chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Khi nhìn lại Diệp Hiên, sắc mặt đã trở nên dễ coi hơn rất nhiều.

"Thằng nhóc này trong cơ thể lại có cấm chế bảo vệ của Sáng Thế Thần thất giai, thảo nào dám xem thường ta.

Hóa ra thằng nhóc này có chỗ dựa vững chắc như vậy." Mã Hận Quân lẩm bẩm trong lòng, vạn ngàn suy nghĩ lập tức dâng lên.

"Ta nhớ hình như phía trên có một đại lão họ Diệp, lẽ nào thằng nhóc này chính là hậu nhân của vị đó, thậm chí có thể là con ruột…." Mã Hận Quân nghĩ đến đây, nhìn Diệp Hiên với ánh mắt trở nên vô cùng kỳ lạ.

Nhưng chỉ một lát sau, trên mặt hắn ta liền hiện lên một nụ cười, giọng điệu hòa hoãn nói: "Ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a, trẻ tuổi như vậy đã có được đảm lược, thực lực như vậy, quả thật là thiếu niên anh tài ngàn vạn năm hiếm gặp của Đại Việt Quốc." "Ha ha, Mã hệ chủ khách khí rồi, ta chẳng qua chỉ là người gặp chút may

mắn mà thôi.” Diệp Hiên thấy Mã Hận Quân thái độ hòa hoãn, lập tức biết đối phương đã nhận ra trong cơ thể mình có cấm chế bảo vệ cấp thất giai, nếu không đối phương sẽ không đột nhiên đổi sắc mặt.

Chốc lát trước còn nói mình không sợ chết, bây giờ lại nhẹ nhàng với mình.

“Rít!!

Cái quái gì thế này?

Sao lại biến thành như vậy?

Đây còn là Mã Hận Quân mà ta biết sao?” “Trời đất ơi, mặt trời mọc đằng tây à?” Mọi người có mặt tại đó trong lòng đều vô cùng chấn kinh nghĩ, nhưng không ai dám nói ra, vì họ đều sợ bị Mã Hận Quân trả thù, nên mỗi người nhiều nhất cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng mà thôi.

Dù sao cũng là một Sáng Thế Thần ngũ giai, họ dù thế nào cũng không dám cười nhạo trước mặt.

“Đại ca?!!” Trần Cẩu Chí thấy vậy trợn tròn mắt, kinh hoàng kêu lên một tiếng.

Hắn không hiểu tại sao đại ca mình lại làm như vậy, đột nhiên biến thành bộ dạng này.

Hắn mơ hồ nhớ lại lời thiếu niên kia vừa nói với cô gái, trừ khi trời Đại Việt Quốc sập xuống, nếu không thì mọi chuyện đều có thể chống đỡ được.

Điều đó có nghĩa là người đàn ông trước mặt này thực sự có bối cảnh thông thiên, hậu thuẫn kinh người.

Đại Việt Quốc chỉ có một người đó, nghĩa là trừ người đó ra, những người khác hắn đều có thể chống đỡ được.

Điều này cho thấy người đứng sau đối phương chắc chắn là Sáng Thế Thần thất giai, hơn nữa rất có thể không chỉ có một người!

"Câm miệng!" Cùng với tiếng quát lớn vang lên, còn có một tiếng "Bốp" thật mạnh, Mã Hận Quân đã tát một bạt tai vào mặt Trần Cẩu Chí khiến hắn ta bất ngờ bị đánh bay đi.

"Rít!!

Điều này…" Những người xung quanh lập tức ngớ người ra, khi nhìn lại Diệp Hiên, ánh mắt ẩn chứa vẻ khó tin.

Đương nhiên có một số người đã sớm nhận ra Diệp Hiên, dù sao hắn cũng là quán quân của cuộc thi An Lạc Tinh Vực, hơn nữa còn là quán quân của giải đấu lớn toàn quốc.

Nhưng họ không ngờ một quán quân như vậy lại có bối cảnh hùng hậu đến thế, buộc Mã Hận Quân, con rắn đất, phải hành động như vậy với thuộc hạ của mình.

Chương 176

Rầm!

Mấy người còn lại vội vàng quỳ rạp xuống đất, kinh hãi kêu lên: "Đại ca!!!" "Tất cả câm miệng cho tao, đứa nào còn nói nữa thì chết!" Mã Hận Quân dùng ánh mắt lạnh lùng vô tình nhìn chằm chằm đám người này, hoàn toàn khác với vẻ ôn tồn, hòa nhã khi đối diện Diệp Hiên trước đó.

Mấy người còn lại sợ đến mức không dám nói lời nào, vội vàng không ngừng gật đầu.

Còn Trần Cẩu Chí, kẻ đứng đầu trong chín người, bị đánh nằm dưới đất sống chết không rõ cũng chẳng ai dám quan tâm.

Trong số tám người này, bảy người vốn dĩ là kẻ cơ hội, đều vì lợi ích mà tụ tập lại.

Còn Trần Cẩu Lượng tuy có ý muốn cứu anh trai mình, nhưng vào lúc này cũng không dám mở lời.

Mã Hận Quân trước tiên trấn áp thuộc hạ của mình một chút, sau đó lại quay sang Diệp Hiên và những người khác với vẻ mặt tươi cười vô cùng hòa nhã, ôn tồn nói: "Diệp Hiên à, lần này mấy con chó thuộc hạ của ta có mắt không thấy Thái Sơn, đã gây xung đột với cậu và bạn bè cậu, ta vẫn hy vọng cậu đại nhân đại lượng, đừng quá chấp nhặt." Tuy nói là gây xung đột với bạn của Diệp Hiên, nhưng thực chất lại là mong Diệp Hiên đại nhân đại lượng, đừng quá chấp nhặt.

Còn về Thang Hạ, người đứng thứ hai toàn quốc ở bên cạnh, thì hắn ta chẳng thèm để vào mắt.

Ngưỡng cửa giữa Sáng Thế Thần tứ giai và Sáng Thế Thần ngũ

giai thực sự quá lớn, lớn đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Mặc dù Thang Hạ là người thứ hai của An Lạc Tinh Vực, thậm chí là toàn quốc, nhưng thực tế vẫn còn một chặng đường cực kỳ dài để đạt đến Sáng Thế Thần ngũ giai.

Do đó, Mã Hận Quân không quá để ý đến Thang Hạ, mà trực tiếp cười nói với Diệp Hiên như vậy.

"Ha ha, đã là Mã hệ chủ đích thân mở lời, vậy ta cũng không thể không nể mặt Mã hệ chủ.

Về phần ta thì không có gì, dù sao mấy con chó đó cũng không cắn được ta, nhưng bạn bè ta lại thật sự bị chúng làm cho buồn nôn rồi.

Ta còn phải hỏi ý kiến của họ nữa." Diệp Hiên nghe vậy, ha ha cười một tiếng, nói với Mã Hận Quân một cách nửa cười nửa không.

Sau đó lại nhìn về phía Thang Hạ và Thủy Bang hỏi: "Hai người đã hả giận chưa?" Thủy Bang nghe Diệp Hiên hỏi mình, vội vàng gật đầu nói: "Hả giận rồi." Mặc dù trong số đó cô ấy chịu tổn thương lớn nhất, nhưng tận mắt thấy chín người kia bị Địa Ngục Liệt Khuyển thiêu đốt, trong lòng cũng đã hả được không ít oán khí, lúc này đã tốt hơn không biết bao nhiêu.

Sau khi Diệp Hiên hỏi, cô ấy liền thuận thế đáp lời.

Thang Hạ cũng ở bên cạnh gật đầu, biểu thị là được rồi.

Mặc dù chín người kia chưa chết, nhưng sau khi trải qua màn tra tấn sống không bằng chết này, cũng coi như là đã trừng phạt họ rồi.

Chỉ là dù sao cũng để đối phương thoát chết, trong lòng vẫn không cam lòng.

Nhưng trong tình huống lúc này, nàng cũng không tiện gây thêm khó khăn cho Diệp Hiên nữa, dù sao lúc này nàng vẫn phải dựa vào

Diệp Hiên.

Nếu nàng tự mình coi thường Mã Hận Quân, thì nàng đã trực tiếp ra tay lấy đầu chín tên chó má kia rồi.

Dù sao vẫn phải nhờ Diệp Hiên, nên cũng không thực sự muốn Diệp Hiên phải làm thế nào.

Mặc dù Diệp Hiên không sợ đối phương, nhưng Thang Hạ cũng không biết Diệp Hiên rốt cuộc có hậu thuẫn lớn đến mức nào, liệu có thể ngay trước mặt Mã Hận Quân mà giết chết chín con chó đó hay không.

Để tránh làm khó Diệp Hiên, nàng vẫn nhịn xuống cơn tức này.

Tuy nói đã trừng phạt đối phương, nhưng dù sao đối phương cũng chưa chết.

Gặp phải chuyện ác như vậy, nếu không có Diệp Hiên giúp đỡ, nàng không dám tưởng tượng Thủy Bang và mình lúc này sẽ lâm vào tình cảnh nào.

Có thể nói, từ sâu trong nội tâm, Thang Hạ hận không thể giết chết tất cả những kẻ đó.

Còn Trần Cẩu Lượng trước đó bị đoạn mất một nửa cơ thể, nhưng loại cơ thể đó đã sớm mọc lại sau khi được giải thoát trấn áp.

Phần bị thương cũng cơ bản đã hồi phục, chỉ là thương thế vẫn chưa thực sự lành.

"Vì hai người bạn của ta cũng thấy không có gì nữa, vậy chuyện này cứ dừng ở đây đi.

Ngài thấy sao, Mã hệ chủ?" Diệp Hiên thấy Thang Hạ và Thủy Bang bày tỏ thái độ xong, liền gật đầu nói với Mã Hận Quân.

Mã Hận Quân trên mặt lập tức đại hỉ, vội vàng nói: "Ha ha, không

hổ là Diệp Hiên tiểu huynh đệ a, còn có hai vị này nữa, đều là những người khí độ bất phàm, sau này nhất định sẽ thành đại nghiệp!" Nói xong, hắn ta lạnh lùng quát mắng tám thuộc hạ còn đang đứng bên cạnh: "Còn không mau cảm tạ đại ân đại đức của Diệp Hiên và hai cô nương kia đã tha cho các ngươi, nếu không hôm nay các ngươi đừng hòng sống sót ra ngoài!" Cùng lúc quát mắng lạnh lùng, trong lòng hắn ta cũng vô cùng bất mãn với đám thuộc hạ này, tự dưng lại chạy đi trêu chọc Diệp Hiên.

Diệp Hiên là người mà chúng có thể trêu chọc sao, đó là người ngay cả hắn ta cũng không dám động tới!

Chưa nói đến chuyện hắn ta ra tay không làm Diệp Hiên bị thương, cho dù thật sự làm bị thương đi chăng nữa, thì Sáng Thế Thần thất giai đằng sau đối phương cũng có thể giết chết hắn ta trong vòng vài phút.

Huống hồ trên người Diệp Hiên còn có cấm chế bảo hộ của Sáng Thế Thần thất giai, hắn ta căn bản không thể gây tổn hại cho Diệp Hiên.

"Vâng…" Trần Cẩu Lượng và tám người kia nghe vậy, vội vàng cúi mình hướng về Diệp Hiên và những người khác nói: "Đa tạ chư vị bất sát chi ân." Diệp Hiên vờ như không nghe thấy, khoát tay, vẻ mặt chán ghét nói: "Nói xong thì mau cút đi, nhìn các ngươi ta thấy ghê tởm." Hắn thật sự khinh thường những thứ này.

Không nói gì khác, chỉ riêng mấy Sáng Thế Thần tứ giai này, nếu thực sự muốn chơi gái, chạy đến xã hội phàm tục kia, muốn bao nhiêu cô gái xinh đẹp thì có bấy nhiêu cô gái xinh đẹp, hơn nữa còn là những cô gái đảm bảo trăm phần trăm vâng lời, vạn sự thuận tâm.

Chẳng qua chỉ là tốn chút tiền, thậm chí những Sáng Thế Thần tứ giai như họ còn chẳng cần tốn tiền, đối phương còn mong họ thường

xuyên ghé thăm.

Dù sao tinh hoa của Sáng Thế Thần tứ giai cũng là vật tư bổ khó nói nên lời, đừng nói là đối với những phàm nhân kia, ngay cả những Sáng Thế Thần cấp thấp, đây cũng là bảo vật khó mà có được.

Thế mà mấy tên cặn bã này lại cứ nhất định phải làm ra chuyện cực kỳ tồi tệ như vậy giữa ban ngày ban mặt, dưới ánh sáng rực rỡ của trời đất.

Loại chuyện này khiến Diệp Hiên cảm thấy vô cùng đáng khinh, vô cùng ghê tởm.

"Vẫn chưa nghe thấy à?

Để các ngươi cút!" Cùng với tiếng quát lớn của Mã Hận Quân vang lên, bảy trong số tám người đó lập tức bỏ chạy tán loạn.

Chỉ có Trần Cẩu Lượng còn chần chừ một chút, cúi đầu nói nhỏ: "Đại ca, anh trai ta…" "Mang đi, cút!" Mã Hận Quân tức giận trợn mắt.

Cái đồ chó chết này sao mà ngu muội đến thế, đã bảo chúng cút rồi mà còn không cút là muốn làm gì, nhất định phải ép đối phương ra tay với chúng rồi khiến mình mất mặt mới chịu à.

"Vâng, vâng…" Trần Cẩu Lượng không dám nói thêm gì, trong lòng dấy lên một cỗ oán hận nhưng cũng không dám biểu hiện chút nào, vội vàng mang theo Trần Cẩu Chí đang nằm trên đất sống chết không rõ rời khỏi nơi này.

"Mã hệ chủ công chính vô tư, Diệp Hiên kính phục a!" Diệp Hiên chắp tay, cười nói với Mã Hận Quân.

Lời này vừa là châm biếm đối phương, vừa là khen ngợi đối phương, hoàn toàn tùy vào cách đối phương suy nghĩ.

“Ha ha!

Mã mỗ còn có việc quan trọng, không ở lại tiếp đãi chư vị nữa, cáo từ, cáo từ!” Mã Hận Quân ha ha cười một tiếng, thầm mắng một tiếng trong lòng, sau đó biến mất tại chỗ.

Hắn ta vốn dĩ là vì chuyện Trần Cẩu Chí mà đến, nay đã dàn xếp xong xuôi, đương nhiên nên rời đi.

“Hai vị, cùng đi Tổ Tinh chơi một chuyến đi!” Thấy mọi chuyện đã kết thúc, Diệp Hiên cười mời Thang Hạ và Thủy Bang.

Vốn dĩ định mời riêng Thang Hạ, nhưng vì Thủy Bang cũng ở bên cạnh, nên tiện thể mời cả cô ấy luôn.

Đông người cũng vui hơn, đúng như câu “tứ hải giai huynh đệ” (bốn biển đều là anh em).

Mặc dù Vân Mộng Tinh Hệ và Tổ Tinh trong An Lạc Tinh Vực cách xa nhau, nhưng cái gọi là “tứ hải” ở đây chính là tinh hải.

Trong tinh hải vô tận, chỉ cần là người cùng một quốc gia, thì đều là huynh đệ, giống như “ông anh vạn năng” vậy.

“Được!” Thang Hạ và Thủy Bang đều gật đầu.

Diệp Hiên đã mời, nào có lý do từ chối.

Tổ Tinh.

“Mà này, sao Diệp Hiên vẫn chưa đến vậy?

Hơi không hợp lẽ thường nha, chúng ta đã đến nhà hắn rồi mà hắn lại không có ở nhà…” Lưu Dũng nhìn căn phòng đầy những người mình quen biết, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Diệp Hiên đâu, có chút kỳ lạ nói.

Nếu là bình thường, không có Diệp Hiên cho phép, họ đương nhiên không thể vào bên trong.

Nhưng Diệp Hiên đã sớm sắp xếp ổn thỏa, cho phép họ có thể ra vào.

Khi Diệp Hiên đến Vân Mộng Tinh Hệ, những người này cũng lần lượt kéo đến, vì công ty Tinh Du cách đây không xa, đều ở trong thủ đô Tổ Tinh.

"Chắc là đột nhiên có việc gì đó, theo năng lực của hắn, hẳn là rất nhanh sẽ giải quyết được.

Nếu thật sự không giải quyết được, phần lớn cũng đã sớm gửi tin nhắn cho chúng ta rồi." Thủy Ngạn ở bên cạnh đoán, tiện miệng đáp một câu.

"À này, hai người dạo này vẫn ổn chứ?

Ta thực sự rất muốn biết thực lực hiện tại của hai người." Cao Long với mái tóc đỏ rực rỉa môi, cười nói.

Ngay từ thời cao tam, trong bảng xếp hạng của tỉnh Giang Nam, Cao Long đã là người mạnh hơn Thủy Ngạn.

Thủy Ngạn tuy xếp thứ ba, nhưng vẫn bị Cao Long đè bẹp.

Ngay cả khi sau này có một hắc mã Diệp Hiên xuất hiện, Thủy Ngạn vẫn luôn không thể sánh bằng Cao Long, thậm chí trong cuộc đấu sau đó, Thủy Ngạn còn bị Cao Long một chiêu miểu sát.

"Ồ?" Thủy Ngạn ở bên cạnh nhướng mày, trong đôi mắt lộ ra một tia hứng thú, cười nói: "Không ngại thử một chút chứ?" "Chính có ý này!" Cao Long lập tức cười lớn, mời Thủy Ngạn tham gia chiến đấu trong Thiên Không Cạnh Kỹ Trường.

Và những người còn lại cũng lần lượt gia nhập Thiên Không Cạnh Kỹ Trường để quan sát trận chiến của hai người.

"Đây là căn phòng mà ta được phân ở Đại Chu Học Viện thủ đô.

Bây giờ bọn họ đều ở bên trong.” Diệp Hiên dẫn Thang Hạ và Thủy Bang đến trước cửa nhà, sau đó tâm niệm vừa động, dẫn hai người bước vào bên trong.

Vừa vào, liền thấy một đám người vẻ mặt có chút ngây ngốc, dường như sự chú ý hoàn toàn không ở đây.

Lập tức hắn vỗ vỗ tay, khẽ hắng giọng một tiếng.

Mọi người lúc này mới quay đầu nhìn hắn.

“Ồ, là Diệp Hiên à, mau đến Thiên Không Cạnh Kỹ Trường mà xem, Thủy Ngạn sắp thua rồi!” Tân Khoa thấy Diệp Hiên xong, cũng không hỏi nhiều hai người bên cạnh là ai.

Trong đó một người thì cậu ta nhận ra, đó là á quân giải đấu lớn năm nay, tên là Thang Hạ, còn người kia thì không biết.

Nhưng cũng không quá hiếu kỳ, dù sao lúc này họ càng hứng thú với trận chiến của Thủy Ngạn và Cao Long hơn.

Thế nên sau khi Tân Khoa nói xong, liền tiếp tục tập trung sự chú ý vào trận chiến của hai người.

Diệp Hiên khóe miệng giật giật, sau đó nhìn về phía hai người xung quanh cười nói: “Khụ khụ, quen rồi thì ổn thôi, quen rồi thì ổn thôi…” Thang Hạ nghe vậy che miệng cười khẽ, không nói gì nhiều.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy Diệp Hiên bị “thờ ơ” như vậy, lại còn là ngay trong nhà hắn.

Trước đây, mỗi khi thấy Diệp Hiên, nơi nào mà chẳng có người mặt đầy kích động điên cuồng hô to tên Diệp Thần.

Thủy Bang ở bên cạnh càng hiếu kỳ nhìn mọi người, rất muốn đi xem trận chiến giữa Thủy Ngạn và Cao Long mà họ đang nói đến, nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi số phòng là bao nhiêu, nên đành

chỉ hiếu kỳ nhìn mọi người.

Sau đó Diệp Hiên mời hai người ngồi xuống, rồi ở bên cạnh cùng hai người trò chuyện những chuyện tào lao.

"Hô!" "Lợi hại, lợi hại, vẫn không bằng Cao Long a!" Thủy Ngạn mặt đầy tâm phục khẩu phục, chắp tay nói.

Sau một thời gian dài tu luyện như vậy, hắn vẫn không thể theo kịp bước chân của Cao Long, rốt cuộc không thể buộc Cao Long bộc lộ thực lực chân chính, cuối cùng bị Cao Long đánh bại.

Cao Long thì chỉnh lại sắc mặt, lắc đầu nói: "Thực lực của cậu rất mạnh, vượt xa tưởng tượng của tôi.

Trước đây cậu không đỡ nổi một chiêu, bây giờ cậu đã có thể chống đỡ được thực lực bình thường của tôi rồi.

Thế nên, khoảng thời gian này cậu tiến bộ rất lớn.

So với cậu, tôi ngược lại tiến bộ chậm hơn nhiều, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị cậu vượt qua mất." Lời này không phải hắn ta kiêu ngạo mà nói, mà là lời thật lòng từ tận đáy lòng.

Thần quốc của hắn là thần thoại thần quốc, thế mà ngay cả tốc độ trưởng thành cũng không đuổi kịp Thủy Ngạn ở bên cạnh.

Phải biết rằng thần quốc của Thủy Ngạn là tiên đạo thần quốc, chưa từng nghe nói có sinh linh thần thoại trong truyền thuyết nào giáng sinh a!

Nếu thực sự có được loại sinh linh đó giáng sinh, thì đó sẽ là thăng cấp thành thần thoại tiên đạo thần quốc.

"Khụ khụ, ta nói hai người có thể đừng khiêm tốn qua lại như vậy được không?

Thắng là thắng, thua là thua.

Nếu thật sự không được, đánh với ta một trận cũng được.

Đánh thắng ta, hai người muốn khiêm tốn thế nào thì khiêm tốn." Diệp Hiên ở bên cạnh hắng giọng một tiếng, có chút không thể xem nổi nữa.

Hai người này làm như xa lạ lắm vậy, cứ như lần đầu gặp mặt, lời khách sáo bay đầy trời.

Thắng thì cứ thắng đi, lần sau cố gắng thắng tiếp.

Thua thì cứ nỗ lực phấn đấu, tranh thủ lần sau thắng lại, thế chẳng phải đủ rồi sao.

"Ha ha, Diệp Hiên nói có lý!" Thủy Ngạn ở bên cạnh nghe vậy cười một tiếng, sau đó nhìn về phía hai người bên cạnh nói: "Vị này là á quân toàn quốc năm nay, cô nương Thang Hạ phải không?" Thang Hạ đáp lại bằng một nụ cười, đứng dậy chắp tay nói với mọi người có mặt: "Thang Hạ, ra mắt chư vị." Sau đó mọi người cũng đều làm quen với nhau, rồi bắt đầu kể về sự phát triển của mình trong khoảng thời gian này, cũng như đã gặp phải những chuyện gì.

Sau khi trò chuyện xong, Diệp Hiên bắt đầu lần lượt đưa ra những gợi ý của mình về sự phát triển tương lai của thần quốc của họ cho mọi người.

Đây cũng coi như là một người đi trước chỉ đạo.

Dù sao Diệp Hiên lúc này là tứ giai, còn họ chỉ là tam giai.

Về điểm này, Diệp Hiên vẫn có một số kinh nghiệm có thể chia sẻ.

Sau khi gặp gỡ nhiều bạn cũ, Diệp Hiên cũng đã giúp đỡ mỗi người họ ít nhiều có được một số gợi ý.

Còn việc có nghe theo hay không và có thực sự hữu ích hay không, thì lại là chuyện khác.

Dù sao hắn cũng chỉ là dựa theo kinh nghiệm của mình, cố gắng hết sức để giúp đỡ họ mà thôi.

Đúng như câu "đạt tắc kiêm tế thiên hạ, cùng tắc độc thiện kỳ thân" (thành công thì giúp đỡ thiên hạ, nghèo thì lo cho bản thân).

Mặc dù Diệp Hiên không có đại nguyện như giúp đỡ thiên hạ, nhưng đối với việc thành đạt rồi không quên giúp đỡ những người bạn cũ của mình thì hắn vẫn có thể làm được.

Quan trọng là Diệp Hiên cũng ít bạn bè, hơn nữa hắn cũng thật sự coi đối phương là bạn.

Cái gọi là bạn bè, ngoài việc đối đãi chân thành, trước tiên đối phương cũng phải theo kịp bước chân, ít nhất cũng phải là tồn tại như họ hiện tại, tuy không bằng Diệp Hiên, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Nếu Diệp Hiên là Sáng Thế Thần tứ giai, mà đối phương ngay cả Sáng Thế Thần tam giai cũng không phải, thì cũng chẳng còn gọi là bạn bè nữa.

Có thể vượt qua một cấp bậc, nhưng không thể cách biệt quá xa, quá xa thì không thể làm bạn.

Cho dù quan hệ lúc đó có tốt đến mấy, sau này cũng sẽ nhạt dần.

Chỉ những người có thể đi cùng nhau mãi, đó mới là bạn bè mãi mãi.

Trong Hồng Hoang thế giới.

Chương 177

"Thiên địa biến hóa, linh bảo hiển linh, giữa thiên địa bỗng nhiên xuất hiện nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, giống như thuở Hồng Hoang sơ khai!" Trong cõi u minh, có đại thần thông giả cảm ngộ được thiên địa đại biến, đột nhiên một đống Tiên Thiên Linh Bảo xuất hiện, chen chúc nhau từ khắp nơi bay ra, đây là một chuyện cực kỳ quỷ dị.

Bọn họ bản năng cảm thấy không đúng, nhưng lại không biết rốt cuộc là chỗ nào không đúng, muốn suy tư, nhưng lại không thể suy tư tới.

Cuối cùng chỉ có thể quy kết vào câu nói cực kỳ mơ hồ "thiên địa đại biến" này.

Trong Thiên Đình.

"Đại thủ bút như thế, quả xứng Hồng Hoang!

Đáng tiếc bần đạo thuở sơ khai lại một nghèo hai trắng!" Phục Hy, trí giả của Thiên Đình, một trong các Yêu Hoàng, khẽ thở dài, đặt một quân cờ đen vào bàn cờ thiên địa, phảng phất đang cảm khái thế gian bất dịch.

Uy năng của Tiên Thiên Linh Bảo không chỉ dừng lại ở đó.

Thuở thiên địa sơ khai, Tiên Thiên Linh Bảo xa xa không có uy năng như hiện tại.

Nhưng theo Hồng Hoang ngày càng cường đại, sinh linh Hồng Hoang cũng ngày càng nhiều và mạnh hơn, uy năng của Tiên Thiên Linh Bảo cũng trở nên càng phát mạnh mẽ.

Trở nên mạnh mẽ chưa bao giờ chỉ là sinh linh Hồng Hoang, mà

còn có những chí bảo bẩm sinh, tức là Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy nhiên dù là vậy, Phục Hy cũng chưa từng động đến ý niệm muốn cưỡng cầu những Tiên Thiên Linh Bảo này.

Theo hắn thấy, trong mệnh có thì cuối cùng sẽ có, trong mệnh không có thì đừng cưỡng cầu.

Chuyện Tiên Thiên Linh Bảo, bề ngoài có vẻ có thể dựa vào bản lĩnh cá nhân mà cưỡng đoạt, nhưng thực chất vẫn là xem có duyên hay không mà thôi.

Nếu có duyên, không cần đi tìm, tự nhiên sẽ đến.

Linh cảm vừa hiện, tức là Thiên Đạo báo trước, ý chỉ thuộc về bản thân.

Nhưng nếu không có duyên, cho dù hắn có đi tìm, cũng sẽ không tìm thấy.

Cho dù hắn hiện nay là cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng vẫn như vậy.

Chỉ cần Tiên Thiên Linh Bảo đó chưa đến tay người đáng lẽ phải có, hoặc là chưa xuất thế, thì cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tính toán hết thảy chúng sinh thiên địa cũng không thể làm được điều này.

Nhưng nếu trong khoảnh khắc linh bảo xuất thế, nếu có lòng mưu cầu, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn có thể cảm nhận được, và trong khoảnh khắc đó, đoạt lấy linh bảo.

Chỉ là những đại thần thông giả có thể thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng không phải là những tu sĩ thiếu linh bảo.

Đối với họ, linh bảo cố nhiên quan trọng, nhưng việc có phù hợp với Đạo của mình hay không mới càng quan trọng hơn.

Điểm này, trong các trận chiến cao cấp càng thể hiện rõ nhất.

Trận chiến càng cao cấp, càng có thể thấy uy năng của linh bảo phù hợp với Đạo của bản thân.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao Hồng Quân có thể vô tư phân phát nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy.

Giữ trong tay mình thực sự không có tác dụng gì, thà dùng nó để mưu cầu một phần lợi ích cho bản thân.

Nhân Tộc Tổ Đình.

Có một người khổng lồ cao mười vạn trượng từ chân trời mà đến, đó chính là Tổ Vu Chúc Cửu Âm.

Bàn Cổ Điện cũng nằm ở trung bộ Hồng Hoang, cạnh dãy núi Côn Luân, nơi giao giới của tứ hoang.

Vì vậy, thực tế là không cách xa Nhân Tộc Tổ Đình.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao cao tầng hai tộc chưa bao giờ thống nhất được.

Sau Hồng Hoang đại biến, nó trở nên vô cùng rộng lớn.

Mặc dù nói hai nơi ban đầu cách nhau không xa, nhưng lúc này thực tế cũng xa đến mức khó mà tưởng tượng được.

Tuy nhiên đối với Chúc Cửu Âm mà nói, đây đương nhiên chỉ là một đoạn khoảng cách nhỏ.

Sau một thời gian gấp rút hành quân, Chúc Cửu Âm đến Nhân Tộc Tổ Đình.

Đây là nơi Nhân Hoàng ngự trị, là hoàng thành Toại Thành của triều Toại, là tòa thành thị phồn hoa nhất, cũng là thành thị cường thịnh nhất của Nhân Tộc.

Khi Chúc Cửu Âm lộ diện, Nhân Hoàng Toại Nhân Thị đích thân ra nghênh đón, dẫn hắn vào Nhân Hoàng Điện.

Nhân Hoàng Điện, là đại điện chí cao vô thượng nhất của Nhân Tộc, là chính điện tượng trưng cho Nhân Hoàng của toàn Nhân Tộc.

"Tổ Vu lần này đến đây, không biết có phải đã đồng ý yêu cầu của ngô đẳng không?" Nhân Hoàng Toại Nhân Thị cười hỏi.

Trong lòng hắn biết, đối phương mười phần tám chín sẽ đồng ý.

Hồng Hoang bây giờ không còn là Hồng Hoang trước đây.

Hồng Hoang hiện tại có thể nói là vô biên vô tế, không phải Vu Tộc một mình có thể bá chủ tuyệt đối.

Do đó, lúc này Toại Nhân Thị không hề hoảng sợ chút nào.

Mà Tổ Vu lại vốn dĩ là người nóng tính.

Nghe lời của Nhân Hoàng Toại Nhân Thị xong, Tổ Vu Chúc Cửu Âm lập tức cười gật đầu nói: "Sau khi ngô đẳng mười hai huynh đệ tỷ muội thảo luận kỹ lưỡng, điều kiện của Nhân Hoàng có thể thông qua.

Nhưng chia đôi đại lục thì không thực tế lắm, dù sao tứ hải bát hoang hiện nay căn bản không nằm trong sự khống chế của hai tộc ngô đẳng.

Do đó, ngô đẳng nhiều nhất chỉ có thể đảm bảo lợi ích của Nhân Tộc ở một Hoang." Lời của Chúc Cửu Âm rất rõ ràng, tức là đồng ý thì có thể đồng ý, nhưng nếu là hai Hoang thì không được, một Hoang thì được.

Dù sao nếu là hai Hoang, nhìn có vẻ công bằng, nhưng thực tế thực lực Nhân Tộc không đủ, căn bản không thể nuốt trôi miếng bánh lớn như vậy.

Hơn nữa Bắc Hoang là vùng đất ngoại vực, nếu phân đến đó, thì không nghi ngờ gì là thua lỗ lớn, e rằng đến lúc đó vẫn sẽ không vui

mà tan rã.

Huống hồ bỏ qua Bắc Hoang không nói, thực tế ngay cả Vu Tộc cũng không thể hùng bá hai Hoang, thì lấy đâu ra điều kiện để đồng ý với đối phương chứ.

"Vì Tổ Vu đã thẳng thắn như vậy, vậy trẫm cũng nhân tiện độc đoán một lần, liền đồng ý với Tổ Vu thì có sao đâu!" Nhân Hoàng Toại Nhân Thị nghe vậy đại hỉ, nhưng vẫn giả vờ như là nể mặt sự sảng khoái của đối phương mới đồng ý.

Nếu không phải đối phương thẳng thắn, mình sẽ không đồng ý chuyện này.

Nhưng thực tế đây chính là mục đích của Nhân Tộc.

Mục đích của Nhân Tộc chính là muốn đạt được một trong các Hoang, chỉ cần sở hữu được một Hoang là đã đủ rồi.

"Ha ha, Nhân Tộc quả nhiên hào sảng!

Vẫn xin Nhân Hoàng chọn một Hoang làm lãnh địa của Nhân Tộc!" Tổ Vu Chúc Cửu Âm nghe vậy cười một tiếng, thật sự còn tưởng rằng đối phương vì hắn hào sảng mà đồng ý, lập tức cũng cười rộ lên.

Vu Tộc vốn dĩ vẫn luôn như vậy, thích nhất những người hào sảng, ghét nhất là những kẻ lề mề, lắm lời.

"Vùng đất trẫm coi trọng, chính là Nam Hoang, vẫn xin Tổ Vu chuẩn y." Nhân Hoàng Toại Nhân Thị cũng rất nể mặt đối phương, hạ thấp thái độ, dù sao thực lực Nhân Tộc quả thực kém hơn không biết bao nhiêu.

Do đó, thái độ cần thiết vẫn phải thể hiện.

"Ha ha, dễ nói, dễ nói.

Nếu đã như vậy, vậy ngô đẳng cứ quyết định thế đi.

Tộc nhân Vu Tộc ngô đẳng một lời nói ra nặng tựa đỉnh thiên, Nhân Hoàng là chí tôn của Nhân Tộc, tưởng cũng vậy thôi.

Do đó chuyện này cứ định như vậy là được, không cần phải thề thốt trước Đại Đạo nữa.

Đương nhiên rồi, nếu Nhân Hoàng không yên tâm, ngô đẳng cũng có thể thề trước Đại Đạo." Chúc Cửu Âm nghe vậy cười lớn không thôi, nghe thấy đối phương chỉ yêu cầu Nam Hoang mà thôi, thế là cũng đồng ý.

Bất kể Nhân Tộc muốn nơi nào, Vu Tộc cũng sẽ đồng ý, bởi vì đối với Vu Tộc mà nói, chẳng qua chỉ là rút tộc nhân của mình đến những nơi khác mà thôi.

Trong Tứ Đại Hoang, Hoang nào mà chẳng có dấu chân của Vu Tộc.

"Đối với Tổ Vu của Vu Tộc, trẫm tự nhiên là tin tưởng.

Thề thốt trước Đại Đạo cứ miễn đi.

Trong Nhân Tộc có tổng cộng hơn mười ba vạn người nguyện ý liên hôn với Vu Tộc, những người này trẫm đều đã đặt họ ở khu vực gần Tây Hoang, để họ tái lập một quốc gia, tên là Lê." Toại Nhân Thị gật đầu, biểu thị mình nguyện ý tin tưởng Tổ Vu.

Thực tế, cái gọi là lời thề Đại Đạo này cũng không lợi hại đến mức nào.

Cho dù thật sự đã thề, với thần thông của họ, sau khi vi phạm, muốn tránh khỏi cũng không phải là không có cách.

Dù sao đây cũng chỉ là lời thề Đại Đạo mà thôi, cái phải chịu chẳng qua là phản phệ của việc vi phạm lời thề, chứ cũng không phải

là đối kháng với Đại Đạo mà phải chịu Thiên Khiển của Đại Đạo, đó là hai chuyện khác nhau.

"Tốt!

Nhân Hoàng quả nhiên là người sảng khoái!

Nếu đã như vậy, vậy cứ một lời định đoạt.

Trong Nam Hoang, toàn bộ tộc nhân Vu Tộc sẽ rút đi!" Chúc Cửu Âm nghe vậy, lập tức cam đoan nói.

Chỉ cần có thể thông hôn với Nhân Tộc, để trong Vu Tộc cũng sinh ra một nhóm những kẻ đầu óc linh hoạt, như vậy, thực lực của Vu Tộc nhất định sẽ lại lên một bậc.

Hiện nay cái hạn chế Vu Tộc không phải là phương diện chiến lực, mà là phương diện tính toán đại đạo.

Họ không tu Nguyên Thần, định trước sẽ kém hơn một chút so với những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia ở phương diện này.

Nhưng nếu xuất hiện Vu Tộc tu Nguyên Thần cảnh giới Hỗn Nguyên ở hậu thế, thì sẽ bù đắp được sự thiếu sót của Vu Tộc ở phương diện này.

Trừ Nhân Tộc ra, Hồng Hoang không có cái gọi là chủng tộc hoàn mỹ.

Yêu Tộc như vậy, Long Tộc như vậy, Vu Tộc cũng như vậy.

Đại Đạo đã ban cho Vu Tộc thuộc tính chiến đấu đứng đầu cùng cảnh giới, một thân Tổ Vu chi thể quán tuyệt Hồng Hoang, thậm chí có một số tộc nhân Vu Tộc khiến nhiều tồn tại cùng cảnh giới ngay cả việc phá phòng cũng không làm được.

Nhưng cũng ở một phương diện khác đặt ra một khuyết điểm, đó chính là không có Nguyên Thần, không thông Thiên Đạo, không biết

biến hóa.

Dưới sự thảo luận của Toại Nhân Thị và Chúc Cửu Âm, cuối cùng đã xác định được việc Nhân Tộc và Vu Tộc liên hôn, tuy rằng chuyện này có nhiều hạn chế, ví dụ như Vu Tộc chỉ có thể thông hôn với Nhân Tộc trong Lê Quốc chứ không được thông hôn với Nhân Tộc trong các quốc gia khác.

Nhưng bất kể là Vu Tộc hay Nhân Tộc đều rất vui mừng.

Vu Tộc có được cơ hội hiểu rõ Thiên Đạo và đạt được Nguyên Thần, còn Nhân Tộc cũng có được cơ hội phát triển danh chính ngôn thuận ở một vùng đất phồn vinh.

Nhân Tộc có khả năng sinh sôi nảy nở cực kỳ mạnh mẽ, cho Nhân Tộc một thời gian, liền có thể trả lại Hồng Hoang một tương lai.

Trên Mặt Trời.

Bụng Hi Hòa ngày một lớn hơn, so với một nguyên hội trước còn lớn hơn vài phần.

Lúc này ngay cả đi lại Hi Hòa cũng có chút khó khăn, chỉ có thể dựa vào linh lực của bản thân để phi hành mới có thể di chuyển cơ thể.

Còn Đế Tuấn và Thái Nhất cũng vẫn luôn ở đây, lặng lẽ chờ đợi, đã đợi ròng rã một nguyên hội.

Mà Nguyên Mỗ phu nhân, một trong các nữ thần Quy Khư bên ngoài Mặt Trời, cũng vẫn luôn chờ đợi bên ngoài Mặt Trời.

Quy Khư vốn là nơi bóng tối của Mặt Trời, vốn là nơi Mặt Trời không chiếu tới được.

Nhưng nay Nguyên Mỗ phu nhân, thân là nữ thần Quy Khư, lại trực tiếp ở bên cạnh Mặt Trời.

Nàng là để chờ Thái Nhất ra, lần chờ này, chính là một nguyên hội.

Thái Nhất không ra, nàng cũng không vào.

Nàng biết, Thái Nhất là vì sự ra đời của Hi Hòa và mười đứa cháu kia.

Mặc dù theo nàng thấy, không ai dám động đến mười Kim Ô nhỏ đó, nhưng nàng cũng có thể lý giải hành vi của Thái Nhất.

Đột nhiên.

Thiên địa dị động, trong Yêu Hoàng Cung nơi Thiên Hậu Hi Hòa cư ngụ, từng tiếng hót dài vang vọng khắp cả Mặt Trời.

Lại như từ trong Mặt Trời truyền đi khắp toàn bộ Thiên Giới, Tam Thập Lục Trọng Thiên, Tinh Không Vô Ngân, giờ khắc này đều đã nghe thấy từng tiếng hót dài đó.

Đó là tiếng Kim Ô kêu, nhưng lúc này Thái Nhất, Đế Tuấn và ba Kim Ô của Hi Hòa đều không phát ra bất kỳ tiếng kêu nào.

Thiên Đình.

"Là Thái Tử, Thái Tử sắp xuất thế rồi!" Trong Thập Đại Yêu Soái, Yêu Soái Bạch Trạch vốn nổi tiếng trí tuệ và lạnh lùng, lúc này cũng không kìm được sự kích động, lớn tiếng nói với các đồng liêu.

"Ha ha ha ha, Bệ Hạ có Thái Tử, đương nhiên là đại hỉ sự a!" "Bệ Hạ, cuối cùng cũng sắp giáng sinh rồi sao…" "Bệ Hạ đã giúp đỡ ngô và muội muội thành Đạo như vậy, kiếp này, nhất định sẽ không để những Thái Tử này có bất kỳ sai sót nào!" Phục Hy khóe miệng mỉm cười, nhìn về phía Mặt Trời, khẽ gật đầu.

"Bệ Hạ có tâm can như vậy, không biết mười Kim Ô nhỏ này lại có tâm tính thế nào.

Hy vọng có thể như Bệ Hạ mà rộng lượng đối đãi thế nhân là tốt

rồi…” Nữ Oa khẽ thở dài một tiếng.

Trong ấn tượng của nàng, trong vô cùng thời không, những Kim Ô này dường như đều không phải là những kẻ an phận, mà là kẻ ham chơi, hiếu động hơn cả.

Cuối cùng gây ra đại họa, khiến Vu Yêu quyết chiến.

“Hy vọng kiếp này, có thể có gì đó khác biệt đi…” Bàn Cổ Điện.

“Nhân Tộc thông hôn với ngô đẳng, mà nay Yêu Tộc sắp có mười Thái Tử giáng sinh.

Mười Thái Tử này là mấu chốt dẫn đến Vu Yêu nhị tộc quyết chiến trong các thời không khác.

Do đó, kiếp này, nhất định phải ngăn chặn chuyện này xảy ra, bất kể phía sau có Tiên Thiên Thần Thai Thánh nào đang giở trò, nhất định phải tìm ra kẻ đó!” Đế Giang ánh mắt nhìn thấu đủ loại khả năng của hậu thế.

Hắn từng đi đến vô cùng vô tận thời không, cảm ngộ mọi chuyện xảy ra.

Đối với nhiều khả năng trong tương lai, nhất định phải đi theo hướng có lợi nhất cho Hồng Hoang.

Dù sao Vu Yêu quyết chiến đã khiến Hồng Hoang tan hoang, thậm chí cả Thiên Địa Chi Trụ Bất Chu Sơn cũng bị Cộng Công đâm đổ.

Là lãnh tụ Vu Tộc, Tổ Vu Đế Giang không thể cho phép chuyện này xảy ra.

“Vậy ngô đẳng nên đối đãi chuyện này như thế nào?” Chúc Dung khó hiểu hỏi.

Nếu mười Thái Tử này nguy hiểm như vậy, lại không thể động đến đối phương, vậy Vu Tộc nên làm gì đây?

Hắn ta không muốn động não, đằng nào đại ca nói sao thì làm vậy.

Chương 178

"Ừm?" Đế Giang trừng mắt nhìn lại.

Uy vọng mạnh mẽ đó khiến Chúc Dung lập tức cúi đầu nói: "Không có gì, không có gì." "Ngô không đùa với các ngươi.

Phụ Thần bây giờ vẫn chưa thật sự tỉnh lại, ngô đẳng thân là con cái của Phụ Thần, tự nhiên phải bảo vệ tốt Hồng Hoang mà Phụ Thần đã lưu lại.

Bất kể kẻ nào phá hoại Hồng Hoang đều không thể tha thứ.

Nếu vì sự tồn tại của ngô đẳng mà dẫn đến Hồng Hoang bị phá hoại, thì ngô đẳng còn tính là con cái gì của Phụ Thần nữa?!" Đế Giang cực kỳ nghiêm khắc cảnh cáo thêm một lần.

Lần này, Vu Tộc trên dưới không ai còn dám không coi trọng.

Chuyện liên quan đến Phụ Thần, mọi thứ đều có thể nhượng nhịn.

Nam Hoang, Nhân Tộc, Tiêu Quốc, Ngu Thành.

Một lão đạo sĩ đang ngồi trên cao đài đột nhiên mở mắt, dừng việc giảng đạo.

Dưới đài của ông ta, trên các bồ đoàn, thì ngồi chật kín người.

Nhìn lướt qua, những người này phải có đến mấy vạn.

Ở một thành trì, đây đã là cảnh tượng cực kỳ hiếm có.

Mấy chục thành trì lân cận đều biết ở đây có một nơi tên là Tiên Môn, là nơi có một tồn tại tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã đang giảng đạo.

Thế là không ít tu sĩ Nhân Tộc mộ danh mà đến, tụ tập tại đây, lắng nghe lão đạo sĩ giảng đạo.

Theo việc lão đạo sĩ dừng lại, mọi người cũng lần lượt tỉnh táo trở lại.

Biểu cảm say sưa như mê mẩn ban đầu trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ vô cùng bứt rứt, muốn nghe đoạn nội dung tiếp theo.

"A a, nhân quả của ngô với các ngươi có thể lớn lắm, cũng không kém chút nào.

Kim Ô Thái Tử sắp xuất thế sao, vậy bần đạo cứ chờ xem, ha ha ha ha…" Tiên Tổ Hồng Quân ngẩng đầu nhìn về phía Mặt Trời, phát ra một trận cười lớn.

Hắn và Đế Tuấn có thù sâu oán lớn.

Hắn suýt nữa làm hại tiền đồ của Đế Tuấn, Đế Tuấn suýt nữa giết chết hắn, có thể nói là bất tử bất hưu.

Vào thời điểm mười Kim Ô này sắp xuất thế, lập tức một kế hoạch hiện lên trong lòng hắn.

Đây không phải là thủ đoạn thấp kém như trong các thời không hậu thế.

Dù sao Đế Tuấn cũng có tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên, đương nhiên biết những thủ đoạn đó của hậu thế.

Do đó, nếu Hồng Quân dùng những thủ đoạn đó để bày bố cục, phần lớn là vô dụng.

Thậm chí còn rất có khả năng sẽ rước họa vào thân, không khéo lại tự hại mình.

Hồng Quân khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó lại tiếp tục hành trình giảng đạo của mình.

Kim Ô tạm thời vẫn chưa xuất thế, sau khi xuất thế, cũng còn xa mới đến lúc ra tay.

Do đó, hiện tại vẫn nên ẩn mình thì hơn.

Huống hồ, kẻ bất mãn Thiên Đế, cũng không chỉ có một mình thần thánh Hồng Quân hắn ta.

"Những Kim Ô nhỏ này cuối cùng cũng sắp giáng sinh rồi sao?

Nghe tiếng kêu của chúng quả thực chưa đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng cũng tạm coi là bình thường." Diệp Hiên nhìn về phía Hi Hòa trên Mặt Trời.

Tiếng kêu đó là âm thanh mà những Kim Ô nhỏ đã không thể chờ đợi được nữa, muốn tuyên cáo sự ra đời của mình với thế giới này.

Kể từ khi tiễn những người quen cũ đó đi, Diệp Hiên liền một lần nữa chìm đắm tâm tư vào Thần Quốc.

Sinh linh Hồng Hoang biến hóa không lớn, nhưng ma sát giữa các thế lực ẩn ẩn bắt đầu phát sinh.

Ngay cả Tứ Hải Long Tộc vốn dĩ vẫn luôn ổn định nhất, cũng có nhiều cuộc phản loạn dưới trướng.

Suốt ngày bận rộn đông chinh tây thảo, cũng coi như là khiến Tứ Hải vốn yên bình lâu nay, lại một lần nữa trở nên động loạn, giống như thuở Hồng Hoang sơ khai.

Khi đó cũng có rất nhiều chủng tộc không phục sự quản giáo của Long Tộc, nhưng sau khi bị thực lực cường đại của Long Tộc trấn nhiếp, từng cái một đều ngoan ngoãn thần phục xuống.

Dù sao đi theo Long Tộc, bản thân cũng có thể đạt được không ít Khí Vận.

Nhưng bây giờ, Tứ Hải rộng lớn như vậy, họ lại sống yên bình lâu ngày, từng kẻ một đều cho rằng mình thoát ly sự che chở của Long Tộc vẫn có thể không bị các chủng tộc khác tấn công.

Thời gian bình yên lâu dài đã khiến họ quên mất sự thật tàn khốc nhất của thế giới này, đó chính là thực lực chí thượng.

Họ quên mất rằng Tứ Hải chưa bao giờ bình yên đến vậy, mà là vì có sự tồn tại của Long Tộc, Tứ Hải mới bình yên đến thế.

Nếu không có Long Tộc, bất kể là các chủng tộc khác trên Hồng Hoang, hay là những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia, đã sớm từng cái một nhảy ra bá chiếm và phân chia Tứ Hải rồi.

Mặc dù linh khí ở Tứ Hải không nhiều bằng ở Hồng Hoang Đại Lục, nhưng linh khí ở Đông Hải này lại không hề kém cạnh linh khí trên Hồng Hoang Đại Lục chút nào.

Các nơi đảo đều linh khí sung túc, có thể sánh với động thiên phúc địa, thậm chí trên một số tiên đảo còn có nhiều động thiên tồn tại.

Trên Mặt Trời.

Cùng với tiếng Kim Ô kêu vang, Thái Dương Chân Hỏa trên Mặt Trời cũng lần lượt bắt đầu bạo động, hội tụ lại với nhau, tạo thành từng hình tượng Kim Ô bay lượn trên Cửu Thiên.

Tổng cộng mười Kim Ô hóa hiện thành hình, ánh sáng vàng hồng xông thẳng lên trời, chiếu rọi vô tận chư thiên.

Khí Vận Thiên Đế mênh mông, từ trong Thiên Đình mà hiện ra, hóa thành một vầng Mặt Trời, chiếu sáng Tứ Hải Bát Hoang.

Giờ khắc này, ngay cả vùng đất Đông Cực cũng bị Mặt Trời bao phủ.

Nơi luân hồi vô tận, được ánh sáng chiếu rọi, tiêu trừ vô tận khí tức tội nghiệt.

Trong Địa Phủ Luân Hồi Chi Địa, có đại thần thông giả, miệng tụng danh hiệu Thiên Đế, để niệm công đức Thiên Đế.

Có vô số linh hồn mang tội nghiệt, tội nghiệt của họ tự tiêu, nhân quả đã báo.

Họ quỳ rạp xuống đất, miệng tụng danh hiệu Thiên Đế, vạn vật vạn linh đều bái Thiên Đế.

Những linh hồn có công đức tội nghiệt bù trừ nhau, trên người họ ẩn ẩn hiện ra ánh sáng Khí Vận Công Đức, đó là do được nhiễm hào quang của Thiên Đế, kiếp sau nhất định sẽ được báo đáp tương ứng.

Những linh hồn mang Khí Vận Công Đức trên người, Khí Vận Công Đức của họ càng thêm hậu trọng một phần, sự tán dương trong lòng họ đối với Thiên Đế càng không ngừng.

Kim Ô sắp giáng thế, Thiên Đế rạng rỡ chiếu sáng chư thiên, vạn linh đều cùng chúc mừng.

Toàn bộ Khí Vận Thiên Đình giờ khắc này hội tụ lại, một lần nữa ngưng tụ ra mười hình tượng Kim Ô nhỏ.

Cùng với sự xuất hiện của mười hình tượng Kim Ô nhỏ này, Khí Vận Thiên Đình lại càng thêm bàng bạc vài phần.

Giữa thiên địa, kim liên tất hiện, thiên hoa loạn rơi, từng trận Đạo âm tụng dương, Đại Đạo Chí Lý bao trùm toàn bộ Thiên Đình.

Giờ khắc này, Đại Đạo vờn quanh Mặt Trời, pháp tắc hóa thành từng tinh linh hoan hô nhảy múa.

Vạn ngàn điềm lành hiển hóa, long phượng kỳ lân trình tường, ức vạn ánh sáng rực rỡ xuất hiện.

Khí Vận bàng bạc đậm đặc phảng phất muốn ngưng kết thành vật chất, như thể có thể nhỏ xuống bất cứ lúc nào.

Giữa thiên địa mênh mông, lúc này đều bị những dị tượng này tràn ngập.

Không ai không biết là con của Thiên Đế sắp giáng sinh, Thiên Đình sắp có Thái Tử.

Oanh!!!

Hoa!!!

Trong bụng Hi Hòa, đột nhiên biến đổi, liền thấy mười khối thịt tròn như vậy xuất hiện.

Sau đó mười khối thịt tròn đó đột nhiên vươn cánh bay ra khỏi cơ thể ban đầu, hóa thành Tam Túc Kim Ô, xông thẳng lên trời.

Từng tiếng kêu vang vọng, quét sạch cả thiên địa.

Trên mỗi Kim Ô nhỏ đều có vô số Thái Dương Chân Hỏa cực nóng vô cùng bao phủ chặt chẽ.

Tuy nhiên chúng lại không hề sợ hãi những Thái Dương Chân Hỏa này, sinh ra đã có thể khống chế Thái Dương Chân Hỏa.

Thực tế ngay từ khi còn trong bụng, chúng đã có thể thao túng Thái Dương Chân Hỏa.

Tam Túc Kim Ô, vốn là thần vận của Mặt Trời hóa thành, là tinh linh thiên sinh khống chế lửa, là sinh linh chấp chưởng Thái Dương Chân Hỏa, làm sao có thể bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt được chứ.

Do đó chúng không hề sợ hãi Thái Dương Chân Hỏa, ngược lại còn không ngừng hí hửng cười đùa.

Và cùng với sự xuất thế của mười Kim Ô nhỏ này, sắc mặt Hi Hòa lập tức trở nên hồng hào rạng rỡ không ít, hiển nhiên là tốt hơn trước rất nhiều.

Mười Kim Ô nhỏ này sau khi kêu một tiếng, liền vây quanh Hi Hòa, không ngừng hoan hô nhảy múa bay lượn.

“Sinh ra đã cảm ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã, bước vào cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên!” Thái Nhất ánh mắt có thần, nhìn những Kim Ô nhỏ này, sắc mặt vô cùng vui mừng.

Hắn không ngờ mười đứa cháu của mình, lại sinh ra cường đại như vậy, sinh ra đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Đây là thiên tư cỡ nào, là sự cường hoành cỡ nào.

Phải biết rằng thuở ban đầu của bọn họ, sinh ra cũng chỉ là Kim Tiên.

Có được tu vi như ngày nay đều là dựa vào bản thân từng bước một đi tới, nào giống như mười Kim Ô nhỏ này, sinh ra đã vượt qua không biết bao nhiêu cảnh giới, trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

“Ha ha ha ha…” Đế Tuấn nghe vậy lúc này mới phản ứng lại, điên cuồng cười lớn, hiển nhiên là vô cùng vui mừng.

Vừa rồi chỉ lo vui mừng vì có mười đứa con, mà không chú ý đến thực lực của mười Kim Ô nhỏ này thế nào.

Vừa rồi dưới sự nhắc nhở của Thái Nhất, hắn ta mới nhìn một chút tu vi cảnh giới của mười Kim Ô nhỏ đó.

Quả nhiên đúng như lời Thái Nhất nói, vừa mới sinh ra đã có tu vi cảnh giới như vậy, đây chính là Đại Đạo sở chung, Thiên Địa sở chung.

Thực tế, điều quan trọng nhất vẫn là tu vi bản thân của Đế Tuấn đã là cảnh giới Hỗn Nguyên, hơn nữa hắn còn là tồn tại đầu tiên chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, thừa nhận Hỗn Nguyên Đạo Quả, thành tựu tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hắn ta mạnh hơn rất nhiều so với những thần thánh cảnh giới Hỗn Nguyên thông thường, tuy cùng cảnh giới, nhưng vẫn có thể một

chiêu miểu sát đối phương.

Thêm vào đó, tu vi cảnh giới của Hi Hòa hiện nay cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên, nên việc sinh ra mười Kim Ô nhỏ thiên tư kỳ cao này cũng không phải là chuyện quá đỗi phi lý.

Ngược lại, nếu mười Kim Ô nhỏ sinh ra mà tu vi không cao, đó mới là chuyện thực sự phi lý.

"Bệ Hạ, khi chúng xuất thế đã cường hãn như vậy, liệu có ảnh hưởng đến thành tựu sau này của chúng không…" Hi Hòa khẽ nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Những thần thánh hiện đang đứng trên đỉnh Hồng Hoang, ai mà chẳng sinh ra là Kim Tiên?

Lại có bao nhiêu kẻ sinh ra đã cường hãn như vậy?

Ít nhất những tồn tại thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên như bọn họ đều thuở ban đầu sinh ra chỉ là Kim Tiên mà thôi.

Vẫn luôn trong quá trình thai nghén, vẫn luôn trong quá trình đề cao.

Nhưng nay mười Kim Ô này, lại sinh ra đã suýt là Chí Cường Chi Cảnh, điều này khiến Hi Hòa trong lòng không khỏi có chút lo lắng ảnh hưởng đến tương lai của những đứa trẻ này.

"Không đâu." Đế Tuấn khẽ lắc đầu, sau đó lại cười an ủi: "Sinh ra đã là Viên Mãn Chi Cảnh, loại cảnh giới này mới thực sự là mạnh nhất, chứ không phải những kẻ dựa vào tu luyện cảm ngộ mà đến.

Sinh linh dù mạnh đến đâu, cảm ngộ cũng sẽ có sai sót.

Tuy nhiên, khi thiên sinh đã có thể thấu hiểu toàn bộ cảnh giới của bản thân, cảm ngộ đến cực điểm, đây mới là Viên Mãn Chi Cảnh thực sự." "Cũng giống như những Đại Đạo Thần Ma kia, sau khi trầm

thụy, nếu tỉnh lại, thì chính là tồn tại sinh ra đã viên mãn và mạnh mẽ nhất trong những cảnh giới này." "Nếu theo lý luận của nàng, chẳng lẽ ngô đẳng còn phải quay lại cảnh giới Kim Tiên một lần nữa sao?

Phía dưới thậm chí còn có cảnh giới Phàm Nhân, chẳng lẽ phải từ bỏ tất cả cảnh giới hiện tại để đi lại một lần nữa sao?" Lời Đế Tuấn nói không sai, Hồng Hoang vốn dĩ là như vậy.

Sinh ra đã chí cường, mới là chí cường.

Còn về cái gọi là cần phải tu luyện lại một lần, thuần túy chỉ là chuyện vô nghĩa, thừa thãi.

Nếu thật sự như vậy, vậy tại sao không bắt đầu tu luyện từ cảnh giới Phàm Nhân thấp kém nhất chứ?

Tại sao không từ bỏ tu vi hết lần này đến lần khác, mỗi lần tu luyện lại càng mạnh mẽ hơn lần trước sao?

Những điều đó đều là những lời đồn đại không có thực, chỉ là cái cớ mà một số sinh linh cực kỳ không tự tin tự tìm cho bản thân mà thôi.

"Được." Hi Hòa gật đầu, đáp lại một tiếng.

Vì Thiên Đế đã nói không có vấn đề, nàng tự nhiên là tin tưởng.

Đế Tuấn mạnh hơn Hi Hòa rất nhiều, những điều hắn biết cũng nhiều hơn.

Nghe theo lời Đế Tuấn, tự nhiên là chuyện hợp tình hợp lý.

Mười Kim Ô nhỏ phát ra khí tức cực kỳ cường đại trên người, cũng vào lúc này dừng lại việc vờn quanh, hiện hóa Đạo Thân mà ra, cất tiếng nói: "Hài nhi bái kiến phụ thân, mẫu thân, thúc thúc." "Ha ha, tốt, tốt, tốt!" Đế Tuấn ha ha cười một tiếng, liên tiếp nói ba tiếng "tốt", hiển nhiên là cực kỳ hài lòng với những Kim Ô này.

Sinh ra đã cường đại như vậy, quán tuyệt cả Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang e rằng không có sinh linh nào sinh ra đã mạnh mẽ đến thế.

"Không hổ là Kim Ô được thai nghén bấy nhiêu năm, sinh ra đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, một thân thực lực cường hãn vô song.

Chỉ là bẩm sinh không giỏi tranh đấu, nên chưa phát huy được mấy…" Trong hư không, Diệp Hiên thấy cảnh này xong, cũng không khỏi đại hỉ nói.

Mười Kim Ô nhỏ này, sinh ra đã viên mãn vô hạ.

Nếu không phải giới hạn giữa thiên địa chính là cảnh giới Hỗn Nguyên, e rằng chúng sinh ra đã trở thành cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng Tiên Thiên Thần Thai Thánh dù mạnh đến đâu, chung quy cũng kém hơn một chút về nội tình căn nguyên so với những Đại Đạo Thần Ma kia.

Ngay cả thần thánh do Đế Tuấn và Hi Hòa sinh ra cũng vậy.

Tuy do hai vị đó ngưng tụ mà sinh, nhưng cũng không thể đạt đến cảnh giới Đại Đạo Thần Ma kia, nên không thể thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên dù là vậy, đây cũng là tư chất căn nguyên nội tình khủng bố nhất giữa thiên địa, sinh ra đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Mặc dù đã thai nghén không biết bao nhiêu năm, nhưng chung quy cũng chỉ mới vừa xuất thế đã là Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Chương 179

"Kim Ô giáng thế, đương cùng thiên địa đồng khánh, đương cử hành bàn đào khánh hội." Hi Hòa nở nụ cười, mỉm cười nói.

Đối với nàng mà nói, mười đứa trẻ này là chuyện quan trọng nhất.

Chúng xuất thế, tự nhiên nên cùng thiên địa đồng khánh.

"Đó là tự nhiên." Đế Tuấn ở bên cạnh cũng gật đầu, biểu thị đồng ý.

Những chuyện này, chỉ cần nhắc một câu là được, dù sao Thiên Đình e rằng đã sớm chuẩn bị xong việc chúc mừng cho các Thái Tử này rồi.

Chỉ là hắn một ngày chưa thoái vị, những Thái Tử này cuối cùng cũng chỉ là Thái Tử mà thôi.

Do đó, Thái Tử ở đây càng giống như một loại địa vị, một loại người kế thừa hư vọng, một loại chức vị thực chất mà thôi.

Dù sao có mười Thái Tử, cũng không thể thực sự để tất cả bọn họ đều kế vị.

Mười Thái Tử này, sinh ra đã là Thái Tử Thiên Đình, nhưng lại không có tên thật, vẫn cần Đế Tuấn, Hi Hòa đặt tên.

Nếu không có tên, thì sẽ được gọi từ Đại Thái Tử đến Thập Thái Tử.

Mười Kim Ô này tuy cùng lúc xuất thế, nhưng trong cõi u minh đã sớm xuất hiện thứ tự sắp xếp, đây cũng là chuyện do bản thân chúng tự nhận.

Dù sao anh là anh, em là em, đây là chuyện không cần nghi ngờ.

“Đợi đến khi các ngươi thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên, ngô sẽ ban cho các ngươi tính danh!” Đế Tuấn thong thả mở lời.

Chúng sinh thiên địa, có lẽ cần một cái tên để xưng hô, nhưng mười Kim Ô thì lại không cần.

Đối với chúng mà nói, chỉ cần xưng hô từ Nhất Thái Tử đến Thập Thái Tử là được.

“Cẩn tuân mệnh lệnh của phụ thân đại nhân.” Những Kim Ô này sinh ra đã biết nhiều chuyện.

Tự nhiên cũng biết phụ thân mẫu thân mình là tồn tại nào.

Ngay từ khi còn trong bụng mẹ, chúng đã sinh ra ý thức, nghe theo nhiều chuyện mẫu thân nói, nên cũng biết rất nhiều.

Tiên Thiên Thần Thai Thánh sinh ra đã có danh xưng, dùng để xưng hô lẫn nhau.

Còn hậu thiên sinh linh, ngay cả hậu thiên thần thánh do hai Tiên Thiên Thần Thai Thánh sinh ra cũng sẽ không có chuyện sinh ra đã có danh xưng.

Điều này cần cha mẹ đặt tên.

Nếu cha mẹ không đặt, thì sẽ mãi mãi vô danh.

Tuy nhiên mười Kim Ô này cũng không bày tỏ sự khao khát tên gọi của bản thân đến mức nào, bởi vì cho dù chúng có tên, cũng sẽ không thực sự có chuyện người khác trực tiếp gọi tên húy của chúng.

Đế sinh thập tử, rạng rỡ chiếu Cửu Thiên.

Và cùng với sự xuất thế của mười Kim Ô, một cỗ khí tức Mặt Trời huyền chi hựu huyền rạng rỡ chiếu Cửu Thiên.

Trong Nam Hoang, phía nam của Nam Hoang, gần vùng đất Nam Cực.

Trên một ngọn núi, có khí tức Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, trên đó đang thai nghén một quả trứng.

Quả trứng đó bị Ngũ Hành chi khí vờn quanh, không ngừng xoay tròn, không ngừng lượn lờ.

Và vào lúc này, một tia khí tức Mặt Trời nhiễm vào, rạng rỡ chiếu sáng nơi đây, bao phủ cả ngọn núi này.

Quả trứng này tiếp nhận sự xuất thế của Kim Ô, khiến nó trưởng thành và xuất thế.

Một tiếng "Ca sát", trên vỏ trứng xuất hiện một vết nứt.

Phốc!

Lại một tiếng nữa, vết nứt đó vỡ ra theo tiếng, lộ ra một lỗ nhỏ.

Trong lỗ nhỏ đó có một con thần điểu, con thần điểu này đang không ngừng mổ vỏ trứng, không ngừng nuốt chửng những vỏ trứng đó.

Cùng với việc thần điểu thôn phệ, cánh đuôi của thần điểu cũng không ngừng biến hóa.

Lông vũ ở phần đuôi vốn dĩ toàn thân màu xanh lam sẫm nay lại biến thành ánh sáng ngũ sắc.

Phần đuôi của nó phát ra từng trận khí tức Ngũ Hành, Ngũ Hành chi khí đậm đặc gần như muốn ngưng kết thành vật chất, không ngừng lưu chuyển trên những chiếc lông vũ trơn mượt vô cùng, không ngừng biến hóa, rực rỡ chói mắt, khiến người ta yêu thích.

Đợi đến khi thần điểu nuốt chửng hết vỏ trứng, hoàn toàn lộ ra một con chim cực kỳ xinh đẹp.

Thần điểu này là do trứng của Nguyên Phượng Nguyên Hoàng cảm ứng Ngũ Hành thiên địa mà sinh ra, được ấp nở.

Nói chính xác hơn, đây là con của tộc trưởng Phượng Hoàng tộc ngày xưa thai nghén.

Tuy nhiên nay Phượng Hoàng tộc đã suy tàn, tộc trưởng đã sớm vẫn lạc, điều này khiến quả trứng này vẫn luôn phiêu bạt bên ngoài, thai nghén lâu như vậy cuối cùng cũng giáng sinh xuất thế.

Chỉ thế thôi, vẫn còn là nhờ ánh sáng của sự xuất thế của Kim Ô, nếu không còn không biết phải thai nghén bao lâu nữa.

Thần điểu tuy là con của tộc trưởng Phượng Hoàng, nhưng lại không có tính nết ôn hòa của Phượng Hoàng tộc.

Sinh ra mắt lộ hung quang, nó cũng không phải Phượng Hoàng tộc, mà là một tộc mới sinh, tuy cùng là phi cầm tộc, nhưng lại khác với Phượng Hoàng.

Đây là một con Khổng Tước, con Khổng Tước đầu tiên giữa thiên địa.

Mặc dù cũng là thần thánh, nhưng lại là hậu thiên thần thánh, giống như Kim Ô.

Khổng Tước không có tu vi quá cao, không giống như Kim Ô sinh ra đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Con Khổng Tước này sinh ra ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không phải, chỉ là Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Trong thời đại hiện nay, chỉ có thể nói sự ra đời này không mấy tốt đẹp, nhưng cũng không quá tệ, trong số con cái thần thánh thì coi như là trung bình.

Phải trách là cha mẹ thai nghén nó ban đầu chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên, hơn nữa còn là Đại La Kim Tiên đã vẫn lạc.

Có thể biến thành Thái Ất Kim Tiên đã là do hấp thu nhiều Ngũ

Hành chi khí bên ngoài như vậy.

Mặc dù những Ngũ Hành chi khí này đều là Hậu Thiên Ngũ Hành chi khí, nhưng nó lại là thần thánh đầu tiên giữa thiên địa được ngưng tụ từ Hậu Thiên Ngũ Hành chi khí.

Nơi này cũng là nơi Ngũ Hành Lão Tổ từng ngộ đạo.

Chỉ là nay Ngũ Hành Lão Tổ đã sớm rời khỏi nơi đây, tìm một động thiên có Ngũ Hành chi khí nồng đậm rồi.

"Ngô sinh ra là Khổng Tước, là con Khổng Tước đầu tiên từ khi khai thiên lập địa.

Sau này tên của ngô nhất định sẽ vang danh khắp Hồng Hoang.

Ngô muốn tuyên cáo danh húy của ngô giữa thiên địa, vậy nên ngô tên Khổng Tuyên!!!" Khổng Tuyên trong mắt hung quang tất hiện, một tia dã tâm cực lớn xuất hiện trong đầu hắn.

Lúc này trong lòng hắn chỉ muốn hoàn thành dã tâm của mình, hắn muốn làm được tất cả những gì mà cha mẹ hắn ngày xưa chưa làm được.

"Đệ đệ ngu xuẩn mà yếu ớt của ngô a, ngươi lại đang thai nghén ở nơi nào đây…" Khổng Tuyên nhìn về phương xa, sinh ra đã biết nhiều chuyện, đó là từ niệm truyền thừa của Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng trong cõi u minh.

Trong đó hắn biết được mình còn có một đệ đệ, là do cảm ứng Âm Dương nhị khí mà sinh.

Toại Thành.

"Thiên Đế sinh hạ mười con, cùng chúng sinh thiên địa đồng chúc, mời đông đảo thần thánh đại thần thông giả trong thiên địa đến Thiên Đình chúc mừng.

Nay sứ giả Thiên Đế đã đến Toại Thành, trẫm đã đồng ý với sứ giả Thiên Đình, tất sẽ thân đến." Toại Nhân Thị nhìn các triều thần trước mặt, nghiêm nghị nói.

Thiên Đế đã mời, tự nhiên không có lý do gì để không đi.

Huống hồ là sự kiện trọng đại như vậy, Nhân Tộc bọn họ tự nhiên cũng phải đến chúc mừng một chút.

Xét cho cùng, Nhân tộc trên thực tế cũng thuộc quyền quản hạt của Thiên Đình, giống như Long tộc và Vu tộc, về danh nghĩa đều thuộc sự quản lý của Thiên Đình.

Chỉ là họ sở hữu quyền tự chủ cực lớn, và Thiên Đình cũng chưa từng thật sự coi họ như một cơ quan trực thuộc.

Cho nên vẫn luôn là trên danh nghĩa, nhưng thực tế đều do các tộc tự trị.

Dù sao, chức quyền của Thiên Đế là quản hạt Tứ Hải Bát Hoang, Cửu Thiên Thập Địa, bất kể nơi nào đều thuộc sự thống trị của Thiên Đình.

Một người trong số những Nhân tộc đầu tiên xuất hiện đã đứng ra nói: "Bệ hạ lần này đi Thiên Đình, cần chuẩn bị một phần hậu lễ, để thể hiện tấm lòng của Nhân tộc.

Ngày trước Thiên Đế đã ban trọng ân cho Nhân tộc ta, vẫn chưa có cơ hội bày tỏ.

Nay Thiên Đế Thiên Hậu đản sinh mười Thái tử, chính là lúc ta thể hiện chút tấm lòng." Thuở ban đầu khi Nhân tộc vừa mới đản sinh, đó thật sự là cảnh địch nhân vây quanh hung hãn, tuy bị Thánh Mẫu nương nương kiêng kỵ không dám hành động, nhưng thực tế phía sau vẫn là Thiên Đình, là Thiên Đế chống đỡ.

Huống hồ, nếu không có Thiên Đế che chở, Nhân tộc căn bản

không thể tồn tại đến lúc đản sinh, Nữ Oa sẽ bị vô số thần thánh ngăn cản thậm chí đánh chết.

Chỉ dựa vào Tam Thanh và Phục Hy khi đó thì vô năng vi lực, không đạt Hỗn Nguyên Đạo Quả, rốt cuộc khó mà trấn áp chư thiên thần thánh.

Và lúc ấy chính là Thiên Đế vì bảo vệ Nữ Oa, vì muốn Nữ Oa thành đạo, cố gắng bác bỏ mọi ý kiến trái chiều, một mình trấn áp thương khung, lại còn có Đông Hoàng Thái Nhất ở bên cạnh chấn nhiếp.

Nhân tộc vừa mới sinh ra khi đó đều biết, Nhân tộc quả thực nợ Thiên Đình nhân quả, ít nhất là nợ Thiên Đế một phần đại nhân quả.

Vì vậy trong những năm này, Nhân tộc rất ít khi nảy sinh ma sát với Yêu tộc, có chuyện gì cũng đều là việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, cố gắng hết sức không xung đột.

Đây chính là Nhân tộc, một Nhân tộc tri ân báo ân, có thù tất báo.

Sinh ra làm người, tự nhiên phải có nhân phẩm, há có thể làm ra chuyện lấy ơn báo oán như thế.

Mà nay Thiên Đế sinh con, lại mời vô số đại thần thông giả và đại diện các thế lực lên Thiên Đình cùng ăn mừng, Nhân tộc tự nhiên sẽ không từ chối, hơn nữa còn phải chuẩn bị một phần hậu lễ, như vậy mới không phụ lòng Thiên Đế đã ra sức giúp đỡ Nhân tộc năm xưa, cũng không làm mất mặt Thánh Mẫu.

Toại Nhân Thị gật đầu, rồi cau mày hỏi: "Đương nhiên phải như vậy, chỉ là Nhân tộc quá nghèo khó, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng khó mà lấy ra được, vậy phải tặng lễ vật gì mới được xem là một trọng lễ đây?" Toàn triều văn võ bá quan đều cau mày.

Phải, Nhân tộc dù sao cũng ra đời quá muộn, Tiên Thiên Linh Bảo

khó mà có được.

Mặc dù trước đó Tiên Thiên Linh Bảo từng bùng nổ một lần, không rõ vì sao, nhưng Nhân tộc thu hoạch được cũng chỉ vỏn vẹn vài chục món.

Huống hồ Thiên Đình thế lực bàng bạc vô cùng, Đế Tuấn chưa chắc đã để mắt tới vài món Tiên Thiên Linh Bảo nhỏ nhoi.

Trong bảo khố của Thiên Đế, há lại không có Tiên Thiên Linh Bảo phù hợp cho mười vị Thái tử sử dụng sao?

"Thần kiến nghị tặng một lễ vật hữu dụng đối với mười vị Thái tử của Thiên Đình, như vậy càng có thể hiển lộ tâm ý của Nhân tộc." Nhân Sư Thương Hiệt mỉm cười nói.

Thương Hiệt Thị là một trong hai vị Hỗn Nguyên cảnh hiếm hoi của Nhân tộc, lời ông nói tự nhiên cực kỳ quan trọng, là sự tồn tại chỉ đứng sau Nhân Hoàng Toại Nhân Thị trong Nhân tộc, vị trí còn trên ba trăm vị Quốc Vương.

Kẻ chưa nhập Hỗn Nguyên Đạo Quả, đều là lũ sâu kiến.

Ngay cả ba trăm vị Vương này, lúc này trước mặt Thương Hiệt Thị cũng chẳng qua là tồn tại có thể tùy tay diệt, địa vị của ông ta cao hơn họ một chút cũng là hợp lý.

"Bệ hạ, lời Nhân Sư cực kỳ hợp lý, thần phụ nghị!" "Chúng thần cũng đồng tình!" Tiếp đó, vô số thần tử đều bày tỏ thái độ, ba trăm vị Vương ở đây cũng lần lượt công nhận.

Không còn cách nào khác, Nhân tộc quá nghèo, nếu có đủ Thiên Địa Trân Bảo, họ sẽ nói gì cũng phải làm ra vẻ hào khí nhất, nhưng rất đáng tiếc, họ không có nhiều trân bảo như vậy, thậm chí ngay cả cho bản thân Nhân tộc sử dụng cũng không đủ.

Không biết có bao nhiêu vị Vương trong số đó ngay cả một kiện

Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có, càng đừng nói đến việc phù hợp với Đại Đạo của chính mình.

Toại Nhân Thị cau mày, rồi hỏi tiếp: "Mười vị Thái tử kia vừa sinh ra đã là Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, cường đại vô cùng, bảo vật trong Thiên Đình nhiều đến mức nào, họ còn thiếu thốn thứ gì đây?" Đúng như lời ông nói, mười vị Thái tử tuy chỉ vừa mới xuất thế, nhưng về mặt thực lực đã là tồn tại đỉnh phong, trừ đi những sinh linh cường đại nhất đã chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Hơn nữa, họ vừa sinh ra đã phú hữu khắp Tứ Hải Bát Hoang, trong bảo khố của Thiên Đế lại có vô số kỳ trân dị bảo, Thiên Đình cường thịnh như vậy, há lại thiếu bảo vật cho mười vị thiếu gia này?

Vì vậy, nhất thời, Toại Nhân Thị cũng không biết nên tặng lễ vật gì.

Việc tặng lễ này không phải là để lấy lòng Thiên Đế cầu được đối xử khoan hồng với Nhân tộc, mà là để bày tỏ tấm lòng báo đáp của Nhân tộc đối với sự giúp đỡ của Thiên Đế năm xưa.

Tuy không phải thật sự muốn dùng lễ vật nhỏ bé này để kết thúc đoạn nhân quả, nhưng cũng là một phần tâm ý của họ.

Xuất phát điểm hoàn toàn khác biệt.

Nhân tộc tuy sinh ra yếu ớt, nhưng trong cốt cách lại chảy một dòng máu kiệt ngạo bất tuần, khó mà thuần phục.

Họ sẽ không cam chịu thần phục bất kỳ sinh linh nào.

Họ chỉ cảm ân vì ân huệ, chứ tuyệt đối không thần phục, đó là hai chuyện khác nhau.

Nhất thời, Nhân tộc rơi vào cuộc thảo luận về chuyện tặng lễ.

Đồng thời, Vu tộc cũng vậy.

Vu tộc không tu Nguyên Thần, không điều khiển Linh Bảo, dựa vào một thân thể thịt mạnh mẽ xông thẳng, trong Hồng Hoang khó tìm thấy sinh linh cùng cấp có thể chiến đấu với họ.

Bởi vậy, Vu tộc xưa nay rất ít khi sưu tầm những Tiên Thiên Linh Bảo.

Vì thế trong bảo khố của Vu tộc bảo vật cũng không nhiều.

Mà một số Thiên Tài Địa Bảo lại có lợi cho Vu tộc tu hành, dù có tìm thấy cũng phần lớn bị họ thôn phệ tu luyện mất, rất ít khi giữ lại.

Khoảng thời gian này, Vu tộc cũng rất phiền não không biết nên tặng lễ vật gì.

Khác với Hồng Hoang trong những thời không khác, Hồng Hoang hiện tại tuy giữa các thế lực lớn đôi khi có chút va chạm nhỏ, nhưng nhìn chung vẫn cực kỳ hòa thuận.

Giữa các đại thế lực này không hề thấy mâu thuẫn gì, càng đừng nói đến việc muốn sáp nhập đến mức ngươi chết ta sống.

Cho nên, ngoài việc một bên thế lực có đại hỉ sự, các thế lực khác cũng thường sẽ đến chúc mừng.

Nếu có ý muốn tổ chức một buổi lễ mừng, mọi người đều sẽ nể mặt tham gia.

Giống như khi Địa Phủ thành lập ngày trước, Thiên Đế thậm chí còn đích thân đến Luân Hồi Chi Sở để chúc mừng.

Những kẻ đứng đầu các đại thế lực này đều quen biết nhau, cũng đều biết không thể dễ dàng nảy sinh mâu thuẫn, nếu không sẽ gây tổn hại cực lớn cho cả hai bên, chỉ làm tiện cho kẻ khác mà thôi.

Mà Long tộc, đồng thời là một đại thế lực, lại không có nỗi khổ này.

Long tộc từ thời viễn cổ đã phát triển hưng thịnh, phú hữu khắp Tứ Hải, đến nay đã không biết thu thập bao nhiêu Thiên Tài Địa Bảo và trân bảo Linh Bảo.

Đối với chuyện Thiên Đế đản sinh mười Thái tử, họ đã sớm chuẩn bị xong lễ vật muốn tặng.

Những lễ vật này đều là trân bảo khó tìm thấy giữa trời đất, thậm chí có một số đã tuyệt tích trong Hồng Hoang.

Có thể nói, giữa trời đất duy nhất có thể sánh ngang với bảo khố của Thiên Đế có lẽ chỉ có bảo khố của Long Hoàng.

Thậm chí có thể bảo khố của Long Hoàng còn mạnh hơn một chút cũng không chừng.

Chương 180

Trong Thiên Đình.

Sau khi mười Thái tử ra đời, Đế Tuấn liền đưa Hi Hòa về Thiên Đình dưỡng thai, còn mười Thái tử thì ở lại trên mặt trời tu hành.

Về phần Thái Nhất, thì phụ trách giáo đạo mười Thái tử này tu hành.

Thái Nhất nói: "Các ngươi tuy sinh ra đã là Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới, nhưng chỉ có tu vi cảnh giới mà không có chiến lực tương ứng.

Nếu trong Hồng Hoang gặp phải địch tập, e rằng khó thoát thân.

Bởi vậy, hôm nay sẽ do ta giáo đạo các ngươi tu hành chiến đạo." Vẻ mặt Thái Nhất tuy vẫn đạm mạc như thường, nhưng lúc này không tránh khỏi có chút ngữ khí ôn hòa, không còn lạnh nhạt vô tình đến cực điểm như trước.

Mà cách đó không xa bên cạnh y là Nguyên Mẫu phu nhân.

Sau khi mười Thái tử giáng thế, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trên mặt trời cũng được rút đi, luồng chân ý quyền hành kia cũng được phóng thích, Nguyên Mẫu phu nhân tự nhiên cũng đi vào.

Lão Thất trong số mười Thái tử hiếu kỳ hỏi: "A?

Thúc thúc, nhưng không phải chúng ta là Thái tử Thiên Đình sao?

Phụ thân chúng ta là Thiên Đế Hồng Hoang, mẫu thân là Thiên Hậu Hồng Hoang, Thúc thúc ngài càng là Đông Hoàng đứng đầu vạn hoàng, trên thế gian này còn có ai dám tập kích chúng ta sao?" Với bối cảnh như vậy của họ, sẽ có người dám tập kích họ ư?

Bát Thái tử cũng gật đầu theo, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Đúng vậy, đúng vậy, Thất ca nói không sai, ai dám không muốn sống chứ?" Mấy Kim Ô này tuy xuất thế tu vi đã cao, lại sớm sinh linh trí, nhưng lúc này dù sao cũng mới sinh, tâm trí vẫn là trẻ con, vô cùng đơn thuần.

Thái Nhất nghe vậy, sắc mặt như sương, lạnh lùng nhìn Lão Thất và Lão Bát.

Rõ ràng Thái Nhất do mặt trời hóa thành, nhưng đôi mắt lúc này dường như có thể đóng băng cả thái dương, cực kỳ lạnh lẽo băng giá.

Lão Thất hiếu kỳ lẩm bẩm một tiếng: "Sao đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo vậy...?" Nhất thời cái đầu nhỏ bé càng thêm không hiểu.

Bọn họ là do mặt trời hóa thành, là Tam Túc Kim Ô, làm sao có thể cảm nhận được lạnh lẽo.

Mà lúc này Lão Bát thì sợ đến biến sắc, thân thể cũng có chút run rẩy, vội vàng chọc chọc Lão Thất bên cạnh, ý bảo đừng nói nữa.

Lão Đại ở bên cạnh cảm nhận được điều đó, vội vàng lên tiếng xoa dịu: "Thúc thúc, Lão Thất và Lão Bát tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện này, mong Thúc thúc đừng trách." Thái Nhất lạnh hừ một tiếng, lạnh lùng nói với những hậu bối mới sinh ra này: "Hừ!

Khi ta và huynh trưởng ngày trước vừa mới sinh ra, tuy tu vi không bằng các ngươi bây giờ, nhưng tâm trí đã sớm thành thục.

Trong Hồng Hoang đã chịu không biết bao nhiêu khổ sở, mới dựng nên cơ nghiệp này.

Ngay cả khi chúng ta đã chứng đắc Vô Thượng Hỗn Nguyên Đạo Quả, cũng không dám có chút lơi lỏng nào.

Mà nay các ngươi vừa sinh ra đã có được tất cả, càng cần phải cảnh giác từng giờ.

Huynh trưởng tuy quý là Thiên Đế, nhưng chính vì thế, thế gian không biết có bao nhiêu thần thánh âm thầm dõi theo tất cả những điều này.

Tây phương Hồng Hoang có Phật Môn Tam Phật, đối với Thiên Đình hổ thị đam đam, có thù với chúng ta.

Ngoài Hồng Hoang lại còn có một Tiên Môn Tiên Tổ, càng hận không thể khiến chúng ta vẫn lạc ma diệt.

Trong bóng tối lại càng không biết có bao nhiêu thần thánh đang dòm ngó Thiên Đình, đang để ý đến vị trí Thiên Đế.

Ta thân là Đông Hoàng, tuy là trưởng của các hoàng, là tôn của vạn hoàng, nhưng cũng chưa từng thật sự nghĩ rằng mình vô địch trong Hồng Hoang, không có sinh linh nào dám tập kích.

Huống chi là các ngươi!" Tuy là những lời dạy dỗ thông thường, nhưng quả thực đó là sự thật.

Lão Tam bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi: "Nhưng nay Thiên Đình cường thịnh như vậy, vì sao không thừa cơ diệt trừ Phật Môn, ma diệt Tiên Môn?" Trong mắt y hung quang tất hiện, hiển nhiên là khá tâm ngoan thủ lạt.

Thái Nhất nghe vậy, hai mắt sáng lên, hàn ý trong mắt hơi dịu đi, trong lòng thêm một phần yêu thích, tràn đầy bá khí nói: "Nếu theo ý nguyện của ta, nếu có bất kỳ kẻ nào dám không thần phục Thiên Đình, sớm đã bị ta đích thân suất đại quân ma diệt tất cả, quét sạch Cửu Thiên!

Nhưng huynh trưởng tâm tính rộng lớn đến cực điểm, ta không bằng y.

Y thân là Thiên Đế, nên bao dung tất cả.

Chỉ cần vạn vật vạn linh không phạm Thiên Đế uy nghiêm, không

dám công khai phạm Thiên Đình, huynh trưởng liền có thể đối xử như nhau.” Nói đến đây, y cũng khá kính nể mà nói.

Đế Tuấn cũng là tồn tại duy nhất khiến y cảm thấy kính nể.

Theo tính cách của y, không thể nào làm được điều này.

Đừng nói đến việc có địch ý với Thiên Đình, ngay cả khi có khả năng nảy sinh địch ý, y cũng sẽ trực tiếp ma diệt.

Đây chính là Thái Nhất, Vô Tình Chí Tôn, chấp chưởng sự vô tình của mặt trời, gần như hoàn toàn trái ngược với Thiên Đế.

Mà các Kim Ô nghe vậy, từng đứa một trên mặt lộ ra vẻ kính phục vô cùng nhìn về phía Thái Nhất, không vì lý do nào khác, thực sự là khoảnh khắc này Thái Nhất quá bá khí.

Sự bá đạo cường hoành hiển lộ không nghi ngờ gì, khiến các Kim Ô từ tận đáy lòng cảm thấy kính phục.

Còn Lão Đại và Lão Thập thì trong lòng càng kính phục Đế Tuấn hơn, bởi vì họ biết, muốn làm được như Thúc thúc tương đối mà nói thì đơn giản hơn.

Chỉ cần làm được tư thái vô địch, lập Đạo tâm vô địch, liền có thể như Thái Nhất bá đạo cực điểm, bá tuyệt Hồng Hoang, không coi bất kỳ sinh linh hay thế lực nào vào mắt.

Chỉ cần không có Đế Tuấn là huynh trưởng ngăn cản, Thái Nhất có thể đích thân suất đại quân bình định toàn bộ Hồng Hoang, hoàn toàn đưa cả Hồng Hoang vào sự thống trị của Thiên Đình.

Ngoài thực lực siêu cường của bản thân Thái Nhất, đương nhiên còn có thế lực cường thịnh vô cùng của Thiên Đình.

Tuy nhiên, Đế Tuấn thân là Thiên Đế lại không nghĩ như vậy, trái lại, còn thường xuyên ngăn cản Thái Nhất.

Nếu không, giữa trời đất này sẽ không biết thiếu đi bao nhiêu sinh linh, thiếu đi bao nhiêu thần thánh, lại sẽ thiếu đi bao nhiêu câu chuyện thú vị.

Lão Đại là đứa hiểu chuyện nhất, liền mở miệng nói: "Thúc thúc, chúng ta biết rồi.

Sau này chúng ta nhất định sẽ chăm chỉ tu hành theo Thúc thúc, siêng năng rèn luyện chiến đạo!" Những Kim Ô còn lại cũng lần lượt học theo Lão Đại nói chuyện, nói rằng muốn học tập chiến đấu bác sát chi đạo từ Thái Nhất.

Lão Tam nắm chặt hai nắm đấm, lớn tiếng hô: "Sau này con cũng nhất định phải như Thúc thúc, uy chấn Hồng Hoang, khiến vạn linh Hồng Hoang sợ ta, e ngại ta, kính sợ ta!" Khiến các huynh đệ đều quay đầu nhìn sang, ngay cả Nguyên Mẫu phu nhân vẫn luôn hiếu kỳ nhìn mười con Kim Ô nhỏ bé bên cạnh cũng có chút kinh ngạc nhìn con Kim Ô này.

Nàng có thể nhìn ra, con Kim Ô nhỏ này khác biệt so với những Kim Ô khác.

Trên người con Kim Ô nhỏ này quả thực có khí chất bá đạo giống Thái Nhất, cũng có chút thiên tư tu luyện chiến đấu.

Đúng như câu "nhất vi thủy, nhị cường, tam vi thịnh, tứ liền bắt đầu dần dần suy yếu, phù hợp đạo lý thịnh cực tất suy".

Còn cửu là cực, suy cực mà thịnh, cửu nếu không phải yếu nhất thì chính là mạnh nhất.

Thập là viên mãn, ngày sau có thể thành tựu chí tôn mạnh nhất.

Bởi vậy, trong mười con Kim Ô, ban đầu thành tựu mạnh mẽ nhất hẳn là Tam Thái tử.

Còn về sau, Cửu Thái tử nếu không cực kỳ đỉnh phong thì sẽ trở

thành yếu nhất, điều này phải xem tạo hóa cá nhân.

Mà Lão Thập tuy thành tựu muộn nhất, nhưng trái lại lại là tồn tại mạnh mẽ nhất trong mười Thái tử.

Đương nhiên, khoảng thời gian này có thể rất dài rất dài, nhưng không nghi ngờ gì, trong mười vị Thái tử trước mắt, thiên phú tài tình cao nhất chính là Lão Tam.

Thái Nhất nghe vậy, khó khăn lắm mới mỉm cười một tiếng, tán dương: "Ha ha, tốt!" Điều mà Nguyên Mẫu phu nhân có thể nhìn ra, y tự nhiên cũng có thể nhìn ra.

Sau đó y tiếp tục nói: "Tiếp theo, các ngươi phải nhìn cho kỹ, cẩn thận cảm ngộ, đừng tham chơi!" Nói xong, không đợi các Kim Ô phản ứng, liền có từng đạo Đạo vận hiện ra.

Đó là Đạo vận của Chiến chi Đại Đạo.

Trong Hồng Hoang, tồn tại chấp chưởng Chiến chi Đại Đạo không nhiều, mà Thái Nhất chính là tồn tại đỉnh phong trong số đó, ngay cả Hỗn Thế Tứ Hầu cũng không bằng y.

Hỗn Thế Tứ Hầu là bốn vị thần hầu do tàn niệm của Chiến chi Thần Ma trong Hỗn Độn ngày trước hóa thành.

Hiện nay đã có ba vị xuất thế, nhưng còn một vị lại mãi chưa xuất thế.

Ba vị Hầu đã xuất thế này đều là tồn tại tu vi cao cường, tuy chưa nhập Hỗn Nguyên cảnh, nhưng cũng đã chứng đắc Duy Nhất Chân Ngã.

Đạo vận của Chiến chi Đại Đạo hiển hóa ra, có một thân ảnh của tồn tại vô thượng hiện ra, trong đó hiển hóa các loại thuật ứng chiến, đối chiến lẫn nhau, động dụng thần thông lẫn nhau.

Hoặc có thuật thần thông hỗ chiến, hoặc có thuật nhục thân tương bác.

Mà những Kim Ô đó cũng chìm đắm vào trong, từng đứa một rơi vào trận pháp tu luyện, lĩnh ngộ chiến đấu bác sát chi đạo.

Thái Nhất khẽ mỉm cười, vẫy tay về phía những đứa cháu này, liền che chắn chúng lại.

Một mặt là để ngăn người khác quấy rầy chúng, mặt khác cũng là để ngăn chúng có thể quấy rầy y.

Sở dĩ trước đó đối với những Kim Ô đó khá lạnh nhạt, là muốn tạo dựng một hình tượng nghiêm khắc trong lòng chúng.

Dù trong lòng có yêu thương mười đứa cháu này đến mấy, cũng không thể biểu lộ ra quá nhiều.

Bởi lẽ, điều này chỉ khiến chúng trở nên kiêu ngạo hơn, khiến chúng trở nên ngạo mạn.

Thái Nhất đã sớm nhìn thấy mười con Kim Ô nhỏ này trong vô tận thời không.

Vì sơ suất trong việc quản giáo, lại được Thiên Đế và Thiên Hậu sủng ái, dẫn đến vô pháp vô thiên, cuối cùng gây ra đại họa.

Tuy đó là một thời không khác, nhưng Thái Nhất cũng đã nhìn thấy bóng dáng kiêu ngạo trong những Kim Ô này trước đó.

Hủy diệt một thế lực chưa bao giờ là do ngu dốt và yếu ớt, mà là do kiêu ngạo.

Khi y nói muốn chúng nắm giữ chiến lực tương ứng với cảnh giới của mình, phần lớn các Kim Ô đều tỏ vẻ thờ ơ, còn Lão Thất và Lão Bát thì trực tiếp đầy vẻ khinh thường, không phải khinh thường Thái Nhất, mà là khinh thường chúng sinh Hồng Hoang.

Chúng kiên tin có phụ thân và thúc thúc tồn tại, không thể có sinh linh nào dám làm hại chúng, bởi vậy hai Kim Ô đó cực kỳ kiêu ngạo.

Nhưng trước ánh nhìn chết chóc của Thái Nhất cùng với vài lời giáo huấn, hai Kim Ô này cũng nhận ra lỗi lầm của mình, cuối cùng cũng sửa đổi.

Đây cũng là ưu điểm của việc giáo dục sớm.

Khi vừa mới sinh ra, chính là lúc tương đối dễ dàng tạo dựng tam quan của một sinh linh.

Giai đoạn này, bất kỳ mầm mống xấu nào xuất hiện cũng đều có thể kịp thời uốn nắn.

Nhưng nếu đợi đến khi tâm trí đối phương càng ngày càng thành thục, lúc đó muốn sửa đổi thì lại càng khó khăn bội phần.

Sau khi Thái Nhất làm xong tất cả, thân hình chợt lóe, đến bên cạnh Nguyên Mẫu phu nhân.

Thái Nhất thay đổi sự lạnh nhạt thường ngày, ngữ khí ôn nhu khẽ nói: "Những năm này, nàng vất vả rồi." Sắc mặt Nguyên Mẫu phu nhân kinh ngạc, rồi hai mắt hơi ẩm ướt.

Những năm này nàng vẫn luôn đi theo sau Thái Nhất, gần như hình bóng không rời.

Từ lúc ban đầu bị Thái Nhất bài xích mà trong những trận chiến diễn ra đã bị đánh cho tơi bời.

Cho đến sau này Thái Nhất cuối cùng không còn bài xích nữa, rồi cũng mặc nhiên chấp nhận chuyện này.

Thêm vào việc nàng gia nhập Yêu tộc, thái độ của Thái Nhất đối với nàng cũng thay đổi rất nhiều.

Những năm này có thể kiên trì đến giờ, nàng không biết đã chịu

đựng bao nhiêu lời đồn đại thị phi.

Tuy không ai dám nói thẳng mặt, nhưng sau lưng lại bị nhiều nữ nhân cười nhạo.

Nói nàng là si tâm vọng tưởng.

Chí Tôn như Thái Nhất, cao cao tại thượng, là do mặt trời chí cao vô thượng hóa thành, làm sao có thể để mắt đến nàng, một đóa liên hoa sinh trưởng trong góc tối mà thái dương cũng không chiếu tới được.

Tuy là Tịnh Đế Liên, nhưng cũng không phải là Quy Khư Nữ Thần hoàn chỉnh, mà là một trong những Quy Khư Nữ Thần.

Từ địa vị lẫn nội hàm, không nghi ngờ gì đều không xứng với Thái Nhất.

Nguyên Mẫu phu nhân mắt rưng lệ, hơi động tình, vẻ mặt si mê nhìn Thái Nhất: "Có thể luôn theo sau chàng, không hề vất vả." Thái Nhất cũng bị lời nói của nàng làm cảm động, nhất thời trái tim băng giá lạnh nhạt vô tình cũng tan chảy chút ít, rồi nảy sinh một cảm giác chưa từng có.

Y gật đầu, hỏi: "Nàng có nguyện ý cùng ta kết thành Đạo lữ, cùng tu Đại Đạo không?" Nguyên Mẫu phu nhân nước mắt nóng hổi không ngừng chảy ra, nhất thời khóc thành người đẫm lệ: "Thiếp nguyện ý." Từng giọt nước mắt ẩn chứa Quy Khư chi lực nhỏ xuống mặt trời, hóa thành từng trận khí tức quỷ dị, từ từ bay lên lượn lờ.

Quy Khư và mặt trời kết hợp, không biết là vật gì, cũng không biết sẽ biến hóa thành cái gì.

Luồng khí tức đó không ngừng tiêu tán, rất nhanh liền biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

Thái Nhất thấy vậy, khẽ vươn tay phải, lau đi nước mắt cho nàng.

Dung nhan hoàn mỹ vô tì vết của y lọt vào mắt Nguyên Mẫu phu nhân, khiến nàng hơi ngẩn ra, ngây người.

Đây vẫn là lần đầu tiên Thái Nhất quan tâm nàng như vậy.

Nhất thời, sắc mặt Nguyên Mẫu phu nhân hơi đỏ lên, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng Thái Nhất.

Diệp Hiên khẽ cau mày, trên mặt có chút hắc tuyến: "Thái Nhất, Chí Tôn vô tình như vậy, vậy mà cũng có Đạo lữ...

Trong lòng y, Thái Nhất vẫn luôn là đại danh từ của Chiến Thần Hồng Hoang, một tay cầm Hỗn Độn Chung trấn áp vạn tộc không có tính khí.

Ai dám đồng cảnh giới với Thái Nhất mà không bại trận, kẻ đó tất nhiên là tồn tại đỉnh phong nhất đứng trong Hồng Hoang này.

Tiên Tổ Hồng Quân tuy tu vi cảnh giới hiện nay là vị mạnh nhất trừ Đế Tuấn ra, nhưng nếu thật sự động thủ, có đánh thắng được Đông Hoàng Thái Nhất hay không vẫn còn chưa biết.

Đông Hoàng không chỉ là hô hào mà thôi.

Tôn vị này bản thân đã là tôn của vạn hoàng, trưởng của các hoàng.

Nếu không có thực lực nhất định, cũng sẽ không thể gánh vác được điểm này.

Mà bất kể là Nhân tộc Chiến Thần Thạch Hạo Thị hay Vu tộc Chiến Thần Hình Thiên, hai tồn tại này đều không có Đạo lữ.

Trong mắt họ, điều quan trọng nhất không gì hơn là đề thăng tu vi, thậm chí trong lòng họ hoàn toàn không có ý niệm tìm kiếm Đạo lữ.

Vì chiến mà sinh, vì tộc quần của mình mà chiến, đây chính là sứ mệnh của họ.

Nam Hoang, Nhân tộc, Tiêu Quốc, Ngu Thành.

Tiên Tổ Hồng Quân nhìn những đệ tử Tiên Môn phía dưới: "Tiên Môn có nhiều đệ tử môn nhân như vậy, có thể để bọn họ tự do truyền bá xuống dưới." Đã bước vào Tiên Môn, liền là đệ tử Tiên Môn.

Những đệ tử Tiên Môn này tổng cộng có hàng chục vạn người, có thể nói là cực kỳ đông đảo.

Với sự phát triển trong những năm này, nhân khẩu một vương quốc của Nhân tộc cũng chỉ khoảng vài trăm vạn mà thôi.

Tức là, đệ tử truyền đạo của Hồng Quân đã có khoảng một phần mười dân số của một vương quốc.

Hồng Quân dừng giảng đạo, từng luồng tiên khí tiêu tán, Đạo vận của Tiên chi Đại Đạo cũng thu về.

Mọi người thấy vậy đều tỉnh lại, nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi hiếu kỳ nhìn Hồng Quân.

Chương 181

Một đệ tử Nhân tộc không hiểu, hỏi: "Lão sư, vì sao đột nhiên thu hồi Tiên chi Đại Đạo này?" Các tu sĩ Tiên Môn khác cũng đều nhìn Hồng Quân, chờ đợi một câu trả lời.

Trong số những đệ tử Tiên Môn này, lấy Nhân tộc là chủ yếu, còn có rất nhiều sinh linh thuộc các chủng tộc khác cũng bị Hồng Quân giảng đạo thu hút, từ đó bái nhập Tiên Môn.

Mà Hồng Quân thì có giáo vô loại, hoàn toàn không bài xích, trực tiếp thu nhận tất cả vào môn, vì Tiên Môn tăng cường một phần khí vận, vì y cung cấp một luồng khí vận.

Tiên Tổ Hồng Quân khóe miệng mỉm cười, gật đầu nói: "Đạo của ta đã truyền thụ cho các ngươi.

Sau này các ngươi có thể tự tu hành, mong các ngươi sớm lĩnh ngộ Tiên chi Pháp Tắc, bước vào Tiên chi Đại Đạo." Những đệ tử Tiên Môn nghe vậy, đều quỳ phục xuống đất, bái lạy Hồng Quân: "Đa tạ ân truyền đạo của Lão sư, chúng đệ tử bái phục." Tu sĩ Nhân tộc có không ít kẻ thiên tư thông minh, hẳn là có thể làm Tiên Môn phát triển hưng thịnh.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hồng Quân không khỏi hơi nhếch lên, gật đầu.

Những tu sĩ Tiên Môn đó lại tưởng là Hồng Quân đang đáp lại mình, nhất thời trong lòng càng nảy sinh một cỗ cảm kích.

Giọng Hồng Quân vang lên bên tai mọi người, khóe miệng y nhếch lên một nụ cười gian trá: "Sau này các ngươi phải truyền bá Tiên Môn thật tốt, dẫn chúng sinh nhập Tiên Môn của ta, khiến họ thoát khỏi trần hải, bước vào Tiên Đạo, giống như bần đạo đã giải cứu các

ngươi vậy.” Vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh này, tự viễn cổ đã sống lay lắt đến nay, lúc này đang dùng một thủ đoạn mê hoặc lòng người, thi triển thủ đoạn ác độc đối với những Nhân tộc trong Ngu Thành.

Nhìn những Nhân tộc bị mình mê hoặc, Hồng Quân cười, cười rất vui vẻ.

Dĩ nhiên khi y truyền đạo không hề dùng thủ đoạn mê hoặc lòng người, nhưng hiện giờ lại dùng thủ đoạn khiến những người này ngày ngày đi truyền bá Đại Đạo mà y tu luyện.

Một khi nhập Tiên Môn, liền sẽ tăng thêm một phần khí vận cho Hồng Quân.

Tu luyện công pháp Tiên Môn do Hồng Quân truyền xuống, vậy lại sẽ tăng thêm một phần khí vận nữa cho Hồng Quân.

Những Nhân tộc đó lại một lần nữa quỳ lạy xuống đất: “Chúng đệ tử cẩn tuân lời Lão sư, Lão sư cứ yên tâm.” Trong mắt họ tuy không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng lúc này trong lòng họ lại thực sự có thêm một sứ mệnh truyền bá Tiên Đạo.

Sứ mệnh này như thể hồn nhiên thiên thành, dường như là trời sinh vậy, không thể bài xích, không thể trấn áp.

Vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh gần như cổ xưa nhất này, kể từ khi thất bại trong việc trấn áp chúng sinh thiên địa năm xưa, liền gần như biến mất không dấu vết trong Hồng Hoang.

Sau đó, theo sau khi Đế Tuấn bước vào Hỗn Nguyên cảnh, càng bị ép buộc không dám đặt nửa bước vào Hồng Hoang trong Hỗn Độn.

Đã qua rất nhiều năm tháng, chưa từng hiển hóa nhân gian.

Uy danh của y trong Hồng Hoang ngày càng nhạt nhòa, ngày càng ít sinh linh mới sinh nghe qua danh tính của y.

Trừ những sinh linh thế hệ cũ, rất nhiều sinh linh mới sinh căn bản không biết Tiên chi Đại Đạo nguyên lai còn có một Tiên Tổ tồn tại.

Họ thậm chí không biết Tiên Tổ này từng làm những chuyện gì, để lại truyền thuyết gì.

Không ai nguyện ý nhắc đến thời đại hắc ám năm đó, thời đại bị Hồng Quân thống trị chấn nhiếp.

Hồng Quân ban đầu được gọi là Đạo Hữu, sau được gọi là Lão Tổ, rồi lại được gọi là Tiên Tổ, sau đó thậm chí còn có sinh linh từng gọi y là Đạo Tổ.

Cuối cùng diễn biến thành "Tặc tử Hồng Quân".

Tuy nhiên, khác với việc danh tính Hồng Quân không ngừng biến đổi trong miệng chúng sinh, dã tâm của Hồng Quân chưa từng thay đổi nửa phần.

Từ lúc ban đầu biết có Hỗn Nguyên cảnh, y liền muốn xóa bỏ khái niệm Hỗn Nguyên, thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên duy nhất.

Từ đó xóa bỏ tất cả, làm theo ý muốn, khống chế Hồng Hoang.

Đối với Hồng Quân mà nói, giữa trời đất có một cảnh giới Hỗn Nguyên là đủ rồi, quá nhiều chỉ gây cản trở thậm chí dẫn dắt Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma sớm phục tô.

Hồng Quân muốn là trong vô tận Hồng Hoang, duy mình y Hỗn Nguyên.

Cho đến tận bây giờ, y vẫn không thay đổi ý nghĩ này.

Chỉ cần loại bỏ tất cả Hỗn Nguyên trong thiên hạ, sau đó liền có thể một lần nữa hoàn thành những gì mình từng muốn làm.

Mà bước đầu tiên cần làm hiện tại chính là khiến khí vận Tiên Môn cường đại lên, khiến khí vận Tiên Môn trở thành một tồn tại mà

các thế lực khác giữa trời đất không thể lật đổ hay thậm chí phản kháng.

Hồng Quân biến mất, biến mất trong Ngu Thành.

Trong lòng những đệ tử Nhân tộc đó đã được y gieo xuống một hạt giống Tiên Môn, nhưng không cần tiếp tục giảng đạo nữa.

Tiếp tục giảng đạo ngoài việc lãng phí thời gian của y ra, cũng chẳng làm được gì.

Và đợi đến khi những Nhân tộc đó lan khắp Hồng Hoang, khí vận Tiên Môn tự nhiên sẽ hưng thịnh.

Hồng Quân ở Tây Hoang, cảm nhận được khí vận của Phật Môn Tây Phương đang tăng trưởng nhanh chóng, điều này khiến y nghiến răng nghiến lợi: "Phật Môn Tây Phương..." Nghĩ y là ai?

Đó là kẻ điều khiển mọi thứ từ phía sau thời viễn cổ, là kẻ thắng cuộc cuối cùng trong cuộc tranh bá Tam Tộc thời viễn cổ, đến nay lại chỉ đạt được kết quả như vậy.

Mà ba Tiên Thiên Thần Thai Thánh của Phật Môn, vốn luôn bị y giẫm dưới chân, nhưng giờ đây họ lại lật mình.

Không chỉ lần lượt bước vào Hỗn Nguyên cảnh, mà Phật Môn do họ lập ra còn ngày càng cường thịnh.

Điều quan trọng nhất là ba lão già này còn là mượn vỏ thượng thị, vỏ lại là vỏ Tiên Môn, điều này khiến Hồng Quân tức giận biết bao.

Khí vận Hồng Hoang chỉ có bấy nhiêu.

Nếu Phật Môn càng cường thịnh, thì Tiên Môn cũng sẽ càng suy bại.

Hơn nữa Phật Môn lại nhảy ra từ trong Tiên Môn, điều này càng khiến Hồng Quân canh cánh trong lòng, một lòng muốn hủy diệt Phật

Môn.

Hồng Quân lạnh hừ một tiếng: "Phật Môn nhỏ bé, còn dám trấn áp Tiên Môn của bần đạo, quả thật là si tâm vọng tưởng!" Y nhìn thấy trong vô tận thời không có một thời không hoang vắng tuyệt luân.

Trong thời không đó Phật Môn trở thành tồn tại cường thịnh nhất, còn Tiên Môn suy yếu, Ma Môn lại không biết bị trấn áp ở đâu.

Thế nhân đều biết A Di Đà Phật mà không biết Tiên Tổ là ai.

Thế nhân đều tụng danh A Di Đà Phật, mà không ai ca tụng danh Tiên Tổ.

Nhìn cái tương lai có thể xuất hiện đó, Hồng Quân lạnh hừ một tiếng, xóa bỏ thời không đó từ trong cõi u minh.

Thời không đó tuy xác suất xuất hiện không lớn, nhưng lại cực kỳ ghê tởm y.

Một cái tương lai nhỏ nhoi, một thời không, nếu muốn hủy diệt, đối với tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh đã siêu thoát vô tận thời không tuế nguyệt mà nói thì cực kỳ đơn giản, tùy ý một ý niệm liền có thể làm được như vậy.

Hỗn Nguyên nhất niệm sinh thiên địa, Hỗn Nguyên nhất niệm diệt thời không.

Tất cả tương lai đều chưa được giải đáp triệt để, trong thời không này, vẫn chưa thành định cục, tất cả đều còn có thể thay đổi.

Hồng Quân trong lòng nảy sinh ý niệm diệt Phật: "Nếu Phật Môn áp Tiên, vậy bần đạo sẽ khiến trong thế giới này, vạn cổ vô Phật!" Mà trong dòng sông dài tuế nguyệt, thời không tương lai không ngừng biến hóa.

Trong mênh mông vô tận tuế nguyệt thời không, một khả năng

Tiên Tổ diệt Phật lờ mờ xuất hiện.

Hỗn Nguyên nhất niệm dẫn tương lai, Tiên Tổ diệt Phật chậm rãi hiện.

Tây Hoang, Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Đại Lôi Âm Tự là do Chuẩn Đề đề xuất, nói là muốn hiển lộ uy nghiêm của Phật Môn.

Bởi vì mỗi đại thế lực đều có cung điện vàng son rực rỡ, mà Phật Môn lại giảng về chuyện xuất gia nhân quả, không tiện quá vàng son rực rỡ, nhưng cũng không thể quá đơn sơ.

Bởi vậy, Đại Lôi Âm Tự thuận thế mà ra.

Sau khi Tam Phật đồng ý, Đạo vận hiển hóa ra, Đạo vận của ba vị Phật Tổ tương hỗ câu liên với nhau, cuối cùng hình thành Đại Lôi Âm Tự này.

Đại Lôi Âm Tự tuy không uy nghiêm hùng vĩ như Thiên Đình, nhưng cũng có một khí chất độc đáo thuộc về Phật Môn.

Lại thấy đỉnh Đại Lôi Âm Tự chọc trời, rễ nối liền mạch Tu Di.

Phong cảnh khéo léo xếp đặt, đá lạ lởm chởm.

Dưới vách đá cheo leo là tiên thảo kỳ hoa, bên đường cong là tử chi hương huệ.

Vườn tiên hái quả vào rừng đào, lại như lửa đốt vàng; hạc trắng đậu trên cành tùng, như khói phủ ngọc.

Phượng hoàng đôi đôi, loan thanh đối đối.

Phượng hoàng đôi đôi, hướng về mặt trời một tiếng kêu vang thiên hạ chúc mừng; loan thanh đối đối, đón gió múa diệu kỳ thế gian hiếm thấy.

Lại thấy mái ngói vàng rực chồng uyên ương, gạch hoa sáng chói lát mã não.

Đông một hàng, tây một hàng, toàn là cung điện châu báu; nam một dải, bắc một dải, nhìn không hết lầu các trân quý.

Trên điện Thiên Vương tỏa rạng hào quang, trước đường Hộ Pháp phun tử diễm.

Tháp Phù Đồ hiển hiện, hoa Ưu Bát tỏa hương, chính là thắng cảnh đất trời khác biệt, mây nhàn cảm thấy ngày dài.

Hồng trần không đến hết gia duyên, vạn kiếp không thiếu Đại Pháp Đường.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật chắp hai tay, khẽ mở mắt nói: "Khí vận Phật Môn ngày càng long trọng, đối với chúng ta đều là chuyện tốt, nhưng đối với kẻ khác chưa hẳn đã là chuyện tốt." Ngoài Tam Thế Phật ở trong Đại Lôi Âm, còn có hai vị Bồ Tát Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang tu chính quả, cùng mười bốn vị Tỳ Khưu ở phía dưới nhắm mắt tu hành, lắng nghe Phật Tổ giảng đạo.

Phật Môn tu luyện là Phật chi Đại Đạo, không khác gì Tiên Môn tu luyện Tiên chi Đại Đạo.

Tiên Đạo, Phật Đạo, tuy đường lối khác nhau, nhưng đi đến cuối cùng đều là Đại Đạo.

Đúng như câu "Thù đồ đồng quy", không gì hơn thế.

Tiên là Đạo, Thần là Đạo, Ma là Đạo, Phật cũng là Đạo.

Vạn vật đều là Đạo, vạn linh đều là hiển hóa của Đạo.

Một lời một hành gọi là Đạo, một vật một linh cũng gọi là Đạo.

Đại Đạo thế gian vạn ngàn, bất kể Tiên Thiên hay Hậu Thiên, chung quy đều vì cầu Đạo.

Cái gọi là cảnh giới tu hành, cũng chỉ là một số thuộc tính phụ mà tu Đạo mang lại mà thôi.

Cầu Đạo, Đắc Đạo, Chứng Đạo, đây là ba loại tâm cảnh khác nhau.

Kẻ cầu Đạo mịt mờ, không biết Đạo là gì.

Kẻ đắc Đạo bàng hoàng, không biết làm sao chứng Đạo.

Kẻ chứng Đạo mênh mang, biết Đạo cũng chứng Đạo.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật vừa nói lời này, không chỉ các Bồ Tát và Tỳ Khưu ngồi phía dưới một trận nghi hoặc, mà hai vị Phật Tổ khác cũng vậy, không hiểu vì sao Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật Tổ đột nhiên dừng giảng đạo, đột nhiên mở miệng nói ra lời này.

Ngay lập tức, Thời Thần A Di Đà Phật và Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật liền đưa ánh mắt về phía Chuẩn Đề, ánh mắt hơi ngưng đọng, ý muốn đối phương đặt câu hỏi.

Bọn họ đồng là Phật Tổ, tổng không tiện trước mặt các đệ tử Tỳ Khưu mà nói rằng mình không biết Dương Mi Lão Tổ đột nhiên làm ra trò này là để làm gì.

Bồ Tát Chuẩn Đề niệm A Di Đà Phật, chắp hai tay, nói vậy rồi lùi về chỗ cũ: "A Di Đà Phật, không biết ngã Phật Thích Ca Mâu Ni Phật lời này có ý gì?" Phật Môn tuy có rất nhiều đệ tử, nhưng trên thực tế tuyệt đại đa số đều bị họ thu vào Phật Quốc trong lòng bàn tay để phồn diễn hậu đại.

Con cái mà các tín đồ Phật Môn sinh ra, tự nhiên cũng sẽ theo cha mẹ mà tin Phật Môn.

Hơn nữa, không để họ ở lại trong Hồng Hoang, cũng có thể tránh cho họ tiếp xúc với các Đại Đạo khác.

Đợi đến khi họ chứng đắc Đạo Quả nhảy ra khỏi Phật Quốc, rồi lại nhập vào Hồng Hoang thì có sao đâu.

Lúc đó họ đã sớm bước vào con đường tu hành Phật Môn, muốn thay đổi cũng rất khó khăn.

Đến cả những Hắc Nhân và Bạch Nhân do Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật tạo ra cũng không phải tất cả đều nhập vào Phật Quốc, vẫn còn một lượng đáng kể người đang sinh sôi nảy nở trong Hồng Hoang.

Mà những vị Phật này cũng chưa từng quản họ.

Nguyện nhập Phật Môn thì nhập, không nguyện nhập thì sớm muộn cũng sẽ nhập.

Bởi vậy mới dẫn đến việc Đại Lôi Âm Tự trông trống rỗng như vậy, mèo lớn mèo nhỏ gộp lại cũng chỉ mười mấy con.

Khi Bồ Tát Chuẩn Đề đưa ra câu hỏi, trong đại điện trống rỗng này thậm chí còn xuất hiện chút tiếng vọng.

Đây cũng là một hiệu quả mà các Phật Tổ muốn, có thể mê hoặc tâm thần kẻ khác tốt hơn.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật sắc mặt ngưng trọng, khóe miệng mang theo một nụ cười nhạt nói: "Trong Hồng Hoang, có một thần thánh thấy Phật Môn hưng thịnh, đã động ý niệm diệt Phật.

Trong vô tận thời không mênh mông, ý niệm đó hiển hóa chiếu rọi ra, bị ta giác sát." Những Phật Tổ này dường như ai cũng vậy.

Bất kể tâm tình thế nào, khóe miệng dường như vĩnh viễn mang theo ý cười.

Còn Bồ Tát thì luôn ở trạng thái mày thấp mắt từ, còn Kim Cương thì ở trạng thái mắt giận dữ.

Bất kể tâm tình, bất kể ý nghĩ, dường như vĩnh viễn đều là bộ biểu cảm quỷ dị này.

Dường như sau khi trở thành Kim Cương, Bồ Tát, Cẩu Đà, biểu cảm khuôn mặt sẽ cố định, vĩnh viễn biến thành cái dạng đã được thiết lập sẵn.

Thời Thần A Di Đà Phật nghe lời Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nói xong, lập tức cảm ngộ trong vô tận thời không: "Hít... ...

Quả nhiên là y... ..." Không có sinh linh nào mẫn cảm với thời không hơn hai người họ.

Bởi vậy chỉ trong khoảnh khắc, y liền tìm thấy tồn tại mà Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nói đến.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật bên cạnh cũng nhíu mày giãn ra, rồi cười nói: "Thì ra là y a... ..." Nếu nói là y, thì không còn gì kỳ quái nữa.

Không có bao nhiêu thần thánh hiểu rõ lão tặc đó hơn y.

Nếu nói y muốn diệt Phật, thì Âm Dương Lão Tổ tin.

Mà những Tỳ Khưu phía dưới cùng hai vị Bồ Tát Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn thấy ba vị "cẩu đà" này đang nói chuyện như đánh đố, không khỏi trong lòng dấy lên sự hiếu kỳ.

Mà Tiếp Dẫn lại không hoảng sợ.

Nếu thật sự có người muốn diệt Phật, cũng không phải y có thể ngăn cản.

Hơn nữa nhìn ba vị "cẩu đà" này cũng không vội vàng, vậy y càng không cần phải vội.

Nhưng Chuẩn Đề bên cạnh thì lại không nhịn được, lập tức lại hỏi: "A Di Đà Phật, không biết tam vị Phật Tổ đang nói về tồn tại nào,

có thể cho bần tăng biết chăng... ...” Có lẽ là để phân biệt với các môn phái khác, hoặc cũng có thể là cố ý như vậy, người trong Phật Môn không còn xưng mình là “bần đạo”, mà là “bần tăng”.

Chương 182

Tuy nhiên "bần tăng" trên thực tế cũng thuộc một loại "bần đạo", giống như "bần nho" vậy.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật không trực tiếp nói ra danh tính Hồng Quân, sợ rằng Hồng Quân đã biết ý đồ diệt Phật của họ: "Vị thần thánh đó là kẻ từng suýt chút nữa trở thành vị thần thánh Hỗn Nguyên cảnh đầu tiên.

Từ thời viễn cổ đã xuất thế, khuấy động phong vân, sau đó trong đại chiến Tam Tộc càng trở thành kẻ hưởng lợi lớn nhất.

Sau khi chiến thắng Ma Tổ đã đoạt lấy Hỗn Nguyên Đạo Quả, thế nhân đều xưng y là Tiên Tổ... ..." Chỉ có giả vờ không biết, mới có khả năng hại đối phương một phen.

Nếu để đối phương nảy sinh tâm phòng bị, thì thật sự không dễ xử lý chuyện này.

Bồ Tát Chuẩn Đề niệm A Di Đà Phật, chắp hai tay, nói vậy rồi lùi về chỗ cũ: "A Di Đà Phật, bần tăng đã hiểu, đa tạ ngã Phật Thích Ca Mâu Ni Phật." Trong hai mắt y ẩn ẩn có một tia cừu hận lóe qua.

Nếu không phải tên Hồng Quân đáng chết đó, y đã sớm bước vào Hỗn Nguyên cảnh, làm sao còn phải ngồi dưới ba vị lão tổ này làm một Bồ Tát nhỏ bé chứ!

Nhưng y không trách ba vị lão tổ này.

Y biết nếu không có đối phương, đời này mình có lẽ cũng chỉ là một Thánh Nhân nhỏ bé.

Bởi vậy, Chuẩn Đề đem tất cả cừu hận này đổ lên đầu Hồng Quân.

Lại nghĩ đến việc mình khó khăn lắm mới thoát khỏi khổ hải, chỉ còn một bước nữa là chứng đắc Vô Thượng Hỗn Nguyên, nhưng tên Hồng Quân đáng chết này lại đặc biệt xuất hiện, còn muốn ma diệt Phật Môn.

Nếu để y diệt Phật thành công, vậy Chuẩn Đề còn làm sao có thể thành tựu Hỗn Nguyên cảnh chứ.

Phải biết, muốn thành tựu Hỗn Nguyên cảnh, phải nhờ vào đại thế lực, đại khí vận mới có thể thành công.

Năm đó nợ Thiên Đạo lời đại thề nguyện còn chưa trả hết, chuyện mượn công đức cứ bỏ qua đi.

Còn về cái gọi là đại cơ duyên, y chưa từng thấy ai thật sự chỉ dựa vào đại cơ duyên mà chứng đạo thành Hỗn Nguyên cảnh.

Bởi vậy, Phật Môn càng hưng thịnh, khả năng y thành tựu Hỗn Nguyên cảnh cũng càng lớn.

Năm xưa Hồng Quân đã hủy hoại huynh đệ bọn họ một lần, nay lại còn muốn đến hủy hoại lần thứ hai, cái gì có thể nhịn, cái gì không thể nhịn!

Nhất thời, ngay cả Tiếp Dẫn vốn tính tình hiền hòa cũng không nhịn được nữa.

Hai huynh đệ hai mắt đều hơi đỏ hoe, trong lòng tạp niệm hỗn loạn vô cùng.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật nhìn ra trạng thái của hai người có vấn đề, lập tức một đạo âm dương nhị khí xuất hiện, trấn áp tất cả tạp niệm trong lòng hai người xuống: "Tĩnh tâm." Nhất thời, tâm thần của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại khôi phục yên tĩnh.

Hai người hơi cúi mình, hướng Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật bái một cái, nói: "Đa tạ ngã Phật Lưu Ly Dược Sư Phật." Đồng

thời, trong lòng hai người cũng cảnh giác, tuyệt đối không thể lại như vậy, để nảy sinh sai lầm.

Nếu để ma niệm bén rễ, đến lúc đó sẽ không dễ tiêu trừ.

Thời gian vội vã trôi đi, chớp mắt đã đến lúc yến hội Thiên Đình.

Số người lên Thiên Đình lần này không hề kém quy mô so với lần khai Thiên Đình khánh hội trước.

Thiên Đế sinh mười Thái tử, là đại hỉ sự của tất cả sinh linh giữa trời đất.

Bất kể có cảm thấy gì hay không, ít nhất không thể không nể mặt Thiên Đế.

Mà những kẻ có thế lực lớn đó, cũng đều từng người một phải nể mặt Thiên Đế.

Trên Thiên Đình.

Bất kể là Tổ Vu của Vu tộc, hay Long Vương của Long tộc, lần này lại đều tề tựu một đường.

Mà so với yến hội lần trước, lần này lại có thêm một số tồn tại mới nổi, đó chính là Nhân tộc.

Nhân Hoàng Nhân tộc cùng Nhân Sư, cùng mười bảy vị Vương thượng cổ đến trên Thiên Đình.

Nhân tộc tổng cộng có hơn ba trăm vị Vương, nhưng không phải tất cả đều đến một lúc.

Nếu đến tất cả thì e rằng hơi quá nhiều.

Phải biết, Thiên Đình tuy không thiếu chỗ, nhưng cũng không cần thiết phải đến nhiều người như vậy.

Quan trọng nhất chính là Nhân Hoàng.

Chỉ cần Nhân Hoàng đến rồi, những người khác không đến cũng không sao.

Mà lần này, ngoài Nhân Hoàng ra, còn có Nhân Sư và mười bảy vị Vương thượng cổ.

Cũng coi như là lễ tiết long trọng nhất của Nhân tộc.

Lần này, cũng tượng trưng cho thế lực lâu đời nhất Hồng Hoang, thế lực cường thịnh nhất hiện nay, và thế lực nhân vật chính định mệnh của tương lai cùng nhau chúc mừng Thiên Đình.

Qua đó có thể thấy, uy thế của Thiên Đình cường thịnh đến mức nào.

Có thể nói, Đế Tuấn đã thật sự làm được điều mà Tam Thiên viễn cổ chưa từng làm được, trở thành Thiên Đế chân chính.

Y là Thiên Đế trời sinh.

Vị trí Thiên Đế đệ nhất nhiệm tuy không phải y, nhưng Thiên Đế theo ý nghĩa chân chính thì y lại là vị đầu tiên, thống quản Tứ Hải Bát Hoang, một tiếng hiệu lệnh, quần hùng thiên hạ không dám không tuân.

Tuy nhiên, theo sự giáng lâm của mười Thái tử, uy thế Thiên Đình càng thêm cường hãn vài phần, khí vận càng trực tiếp cường đại thêm vài phần.

Một thế lực có người kế thừa và không có người kế thừa hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Tuy nói có thể vĩnh viễn không cần người kế thừa, nhưng có sự tồn tại của người kế thừa, quả thực có thể giữ vững khí vận hư vô mờ mịt, cũng có thể an định lòng người.

Đương nhiên, nếu sau khi Đế Tuấn thật sự vẫn lạc, thì cho dù

trước đó không có mười con Kim Ô này, Thiên Đình cũng sẽ lập tức rơi vào tay Thái Nhất, mà lại không có bất kỳ ai có dị nghị.

Bất kể là từ tận đáy lòng không có dị nghị, hay là vì e sợ Thái Nhất mà nói không có, tóm lại việc Thái Nhất kế thừa Thiên Đình là chuyện đương nhiên.

Mà tiền đề này là không có mười vị Kim Ô kia can dự.

Nhưng cho dù có, nếu thật sự muốn tranh, cũng chưa chắc đã thật sự rơi vào tay mười vị Kim Ô đó.

Đương nhiên, Thái Nhất sẽ không đi tranh giành.

Đây là giang sơn mà y và Đế Tuấn cùng nhau dựng nên.

Nếu Đế Tuấn thật sự có bất trắc gì, y tự nhiên sẽ dốc sức giúp đỡ cháu mình kế thừa vị trí Thiên Đế, giúp nó bình định phản loạn.

Mà điều này, cũng gần như không thể xảy ra.

Trừ Diệp Hiên ra, không có bất kỳ sinh linh nào có thể giết chết Đế Tuấn hiện nay.

Trong vô tận thời không, chỉ cần có mặt trời tồn tại, Đế Tuấn sẽ không thật sự tử vong.

Không nói gì khác, chỉ riêng mặt trời trong Hồng Hoang này, cũng không phải sinh linh khác có thể hủy diệt.

Đây là do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, ngưng tụ thần vận của Bàn Cổ.

Kỳ thực những sinh linh này có thể hủy diệt, lùi một vạn bước mà nói, cho dù thật sự hủy diệt rồi, thì khoảnh khắc tiếp theo Hồng Hoang sẽ rơi vào bóng tối tuyệt đối.

Nhân quả mà điều này mang lại không phải bất kỳ sinh linh nào có thể gánh chịu được.

Tức là, Đế Tuấn không thể thật sự hoàn toàn vẫn lạc.

Cho dù vẫn lạc trong thời gian ngắn, nhưng cuối cùng vẫn sẽ quay trở lại, giống như những Đại Đạo Thần Ma kia.

Đây cũng là sinh mệnh lực khủng bố vô cùng mà những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này mang lại sau khi chứng Đạo.

Tiền đề là phải chấp chưởng một phương quyền hành, nếu không thì không thể làm được hiệu quả như Đế Tuấn.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nơi đây là chỗ xử lý đại sự của Thiên Đình, tổ chức triều hội mỗi Nguyên Hội một lần, cũng là nơi phụ trách tế tự cử hành các hoạt động khánh điển trọng đại.

Rất ít khi nơi đây được mở, mà nay, lại được mở một lần nữa.

Lễ tế tự khánh điển trọng đại tổng cộng đã cử hành ba lần.

Lần thứ nhất là Thiên Đình kiến lập, lần thứ hai là Thiên Hôn thành lập, lần thứ ba chính là khánh điển sách phong Thái tử hiện nay.

Ngay cả khi Thái Nhất thành tựu vị trí Đông Hoàng cũng chưa từng dùng đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Mà nếu chỉ đơn thuần chúc mừng Đế Tuấn sinh mười con trai, cũng sẽ không động dụng quy mô lớn như vậy.

Mà yến hội thông thường cũng không được tổ chức trong Lăng Tiêu Bảo Điện này.

Mỗi lần tổ chức đều là sự kiện trọng đại liên quan đến Thiên Đình.

Nói chính xác, sau khi sách phong Thái tử, mười người con trai do Đế Tuấn sinh ra mới được xem là Thái tử Thiên Đình chân chính.

Thái tử, chính là trữ quân, trữ quân của Thiên Đình, vị trí chỉ sau Thiên Đế, Thiên Hậu, Lục Ngự, và trên Ngũ Phương Ngũ Lão.

Nếu thật sự sau khi Thiên Đế giá băng, bất kể là Lục Ngự hay Thái tử, trên thực tế đều có quyền lực kế thừa vị trí Thiên Đế, chủ yếu vẫn phải xem ai quyền lớn hơn, ai càng có thể phục chúng.

Đương nhiên, Thiên Đế sẽ không giá băng.

Bởi vì Hồng Hoang không ai có được thực lực như vậy.

Lúc này, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, theo số lượng thần thánh và vô số sinh linh ngồi vào chỗ càng ngày càng nhiều, cả đại điện cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Ngồi ở vị trí thượng thủ tự nhiên là Thiên Đế Thiên Hậu.

Đế Tuấn và Hi Hòa hai vị thần thánh ngồi trên Thiên Đế bảo tọa.

Mà trên đài cao cùng cấp, có sáu vị trí ngồi, kèm theo bên trái phải Thiên Đế bảo tọa, lần lượt xếp ra.

Tuy nhiên những vị trí này thấp hơn Thiên Đế bảo tọa một chút, nhưng cũng cao hơn tất cả các vị trí khác.

Vị trí đầu tiên trong sáu vị trí ngồi đó là ở bên tay trái Thiên Đế, chính là tôn vị của Đông Hoàng Thái Nhất.

Sau khi Thái Nhất ngồi vào, y dẫn Nguyên Mẫu phu nhân ngồi lên vị trí đó, cũng coi như là tuyên cáo với thế nhân.

Đa số thần thánh đều lộ ra vẻ kinh ngạc trong mắt, duy chỉ có những thần thánh đã sớm hiểu rõ thì trên mặt lộ ý cười, mỉm cười gật đầu.

Đối diện vị trí của Đông Hoàng Thái Nhất, thì là tôn vị của Địa Hoàng Hậu Thổ.

Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương một mình ngồi trên đó, trên

mặt có ý từ bi, khiến thế nhân kính ngưỡng.

Mà bên tay trái Đông Hoàng Thái Nhất, thì là vị trí của Nhân Hoàng.

Tuy nhiên hiện nay Nhân Hoàng không có ở đây, giữa trời đất vẫn chưa quyết ra Chí Tôn Nhân Hoàng chân chính, bởi vậy vị trí này treo cao phía trên, không có ai ngồi, tượng trưng cho việc Nhân Hoàng trong Lục Ngự vẫn chưa về vị.

Đối diện vị trí Nhân Hoàng thì là vị trí của Nam Hoàng.

Tuy nhiên bất kể là Nam Hoàng hay Tây Hoàng hoặc là Bắc Hoàng, cũng đều không có ai ngồi.

Tôn vị Lục Ngự, chỉ có được hai vị, còn lại bốn vị, trống không một chỗ.

Ngoài đài cao nhất, vị trí trên đài cao thứ hai lại đột nhiên nhiều lên rất nhiều.

Có bốn tôn vị Yêu Hoàng, trên đó lần lượt ngồi Phục Hy, Nữ Oa, Thường Hi.

Ngoài bốn tôn vị Yêu Hoàng, còn có vị trí của mười hai Tổ Vu của Vu tộc.

Mười hai Tổ Vu lần lượt ngồi vào chỗ, trong đó bao gồm Hình Thiên, tôn vị của y là thân phận Tổ Vu.

Còn có tôn vị Long Hoàng Long Vương của Long tộc, cùng tôn vị Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Những vị trí này đều thuộc về thủ lĩnh mạnh nhất của các đại thế lực, tức là vị trí của những nhân vật đứng đầu Tứ Đại Thế Lực Hồng Hoang.

Ngoài những vị trí này, ở chính giữa nhất, tức là ngay dưới Thiên

Đế bảo tọa có mười vị trí ngồi.

Trên mười vị trí này không có ai, trống rỗng, nhưng tất cả sinh linh đều biết, đó là vị trí của ai.

Đó tất nhiên là vị trí của Thập Đại Thái tử Thiên Đình, đây cũng là vị trí duy nhất dưới Thiên Đế bảo tọa.

Ngay cả vị trí Lục Ngự, tuy cùng một đài với Thiên Đế bảo tọa, nhưng cũng được xếp ở bên trái phải Thiên Đế bảo tọa.

Vị trí trên đài cao thứ hai đối diện với Thiên Đế bảo tọa chính là vị trí của Thập Đại Thái tử.

Chính giữa nhất là vị trí của Đại Thái tử.

Bên trái Đại Thái tử là Nhị Thái tử, bên phải là Tam Thái tử, bên cạnh Tam Thái tử là Ngũ Thái tử, lần lượt xếp xuống.

Ngoài những điều này, trên đài cao thứ hai còn có những Tiên Thiên Thần Thai Thánh thế hệ cổ xưa nhất đã thành tựu Hỗn Nguyên cảnh, đều ngồi trên đài cao này.

Điều này đại biểu cho sự tôn kính của Đế Tuấn đối với họ.

Ví như Tinh Thần Lão Tổ, liền ngồi ở đây.

Tinh Thần Lão Tổ chính là tồn tại từng phá vỡ ý niệm của Tiên Tổ Hồng Quân hòng phong tỏa Hỗn Nguyên Hồng Hoang năm xưa.

Sau khi làm xong việc đó, y vốn muốn lập ra một Thiên Đình mới, dẫn dắt Hồng Hoang sinh ra ngày càng nhiều Hỗn Nguyên.

Nguyện cho sinh linh thiên hạ đều nhập Hỗn Nguyên cảnh.

Tuy nhiên y đã gặp Đế Tuấn, trên người Đế Tuấn y nhìn thấy một tấm lòng rộng lớn chưa từng có, đó là Thiên Đế trời sinh, không có sinh linh nào thích hợp làm Thiên Đế hơn y.

Thế là, Tinh Thần Lão Tổ ẩn lui Hồng Hoang, im lặng không tiếng tăm.

Duy chỉ có một số Tiên Thiên Thần Thai Thánh cổ xưa mới biết vị này rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Hồng Hoang ngày nay có thể phồn hoa như vậy, không thể tách rời Tinh Thần Lão Tổ.

Bởi vậy thế nhân tôn xưng y là Tinh Tổ, để kỷ niệm công tích y đã lập.

Lần này, Thiên Đế sinh mười Thái tử, Tinh Thần Lão Tổ vốn có quan hệ mật thiết với mặt trời tự nhiên cũng đến chúc mừng.

Nhật Nguyệt Tinh Thần, liên quan mật thiết, Chu Thiên vận chuyển, thiếu một không được.

Chương 183

Mà Tinh Tổ Tinh Thần liền ngồi trên đài cao thứ hai.

Ngoài Tinh Thần Lão Tổ ra, còn có Ngũ Hành Lão Tổ cũng ngồi ở đây.

Ngũ Hành Lão Tổ là tổ của Tán Tu thiên hạ.

Y ở Bồng Lai hải ngoại kiến lập một phương Đạo Trường, che chở Tán Tu thiên hạ, nhờ đó đạt được khí vận, bước vào Hỗn Nguyên cảnh.

Hiện nay y cũng ngồi trên đài cao thứ hai.

Vị trí trên đài cao thứ ba thì đột nhiên tăng lên gấp bội.

Nơi đây có thủ lĩnh các tộc của Vạn Tộc Hồng Hoang, tức là những nhân vật đứng đầu các thế lực tương đối nhỏ.

Còn có Tứ Đại Long Vương và Bát Đại Long Soái của Long tộc đều ở tầng này.

Nhân Sư và mười bảy vị Vương của Nhân tộc cũng ở tầng này, Thập Đại Yêu Soái của Yêu tộc, các Đại Vu của Vu tộc.

Mà trên đài cao thứ ba lại không có vị trí đối ứng với Thiên Đế bảo tọa.

Vị trí đó trống rỗng, có lẽ không biết đến khi nào Thái Tôn mới xuất hiện, mới có thể lấp đầy chỗ trống này.

Ngoài những điều này, cũng không còn đài cao nào, chỉ còn lại bình địa.

Điều này tượng trưng cho mọi người đều có cùng một thân phận.

Trên thực tế, nếu không phải vì nể mặt Vạn Tộc, những thủ lĩnh

Vạn Tộc đó cũng không thể xếp được trên những đài cao kia.

Dù sao, những kẻ ngồi trên đài cao, ngoài các thủ lĩnh Vạn Tộc ra, thì đều là những tồn tại Hỗn Nguyên cảnh, dựa vào thực lực mà ngồi.

Những sinh linh không thể ngồi trên đài cao, cũng đều không phải tồn tại Hỗn Nguyên cảnh.

Đối với sinh linh có tu vi cảnh giới đạt đến một tầng thứ nhất định, ngay cả khi không có thân phận đặc biệt gia trì, cũng ít nhất sẽ được ngồi trên đài cao.

Đây chính là Hồng Hoang, ngoài thế lực ra, thực lực cũng rất quan trọng.

Sau khi vô số thần thánh ngồi vào chỗ, khánh điển cũng chính thức bắt đầu.

Từng trận tiên nhạc truyền đến, có tiên nữ vũ tư mạn diệu ở bên cạnh bay lượn múa.

Những tiên tử bình thường khó lòng với tới, cực kỳ khó truy cầu, lúc này trước mặt các đại lão cũng chỉ có thể khoe khoang vũ nghệ của mình.

Dù sao đối với họ mà nói, thứ có thể được coi trọng cũng chỉ là những vũ nghệ đó mà thôi.

Sau đó, liền có đủ loại tiên gia trân tu được dâng lên.

Trên đó tuy không có gan rồng, nhưng cũng có gan phượng, mật phượng các loại.

Trên thực tế, Long tộc quá nhiều, gan rồng không phải là thứ khó tìm.

Chỉ là lúc này Long Vương vẫn còn ở đây, nếu dùng gan rồng không nghi ngờ gì sẽ khiến Long tộc mất mặt, thậm chí trực tiếp trở

mặt.

Ngày thường ăn thì thôi đi, ăn trước mặt Long Vương thì chính là tự tìm chết.

Đương nhiên, Đế Tuấn chưa bao giờ ăn những thứ này.

Điều đang nói là những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đó.

Nhưng những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đó cũng chưa bao giờ dám ăn gan của chân Long nhất tộc.

Ăn đều là của những á long tộc, tức là những loại như Giao Long.

Mà thịt phượng hoàng này quả thực trở thành thứ cực kỳ hiếm thấy.

Phượng hoàng nhất tộc quanh năm cư trú tại Nam Cực Bất Tử Hỏa Sơn.

Nhiệt độ ở đó tuy không cao hơn trên mặt trời, nhưng cũng gần bằng trên mặt trời.

Điều quan trọng hơn là, phạm vi nhiệt độ ở đó lại lớn hơn mặt trời rất nhiều.

Toàn bộ Nam Cực đều là quần thể núi lửa bất tử, dường như là một khu rừng cây bình thường, dẫn đến nhiệt độ ở đó nếu không phải Đại La Kim Tiên đều không thể tiến vào.

Cũng duy nhất chỉ có một số sinh linh thiên sinh khống hỏa mới không cần cảnh giới Đại La để tiến vào.

Các sinh linh khác bắt buộc phải có cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên mới có thể tiến vào trong đó.

Ngoài thịt phượng hoàng, còn có thịt kỳ lân, còn có đủ loại trân tu chế biến từ Thượng Cổ Thần Thú thậm chí Viễn Cổ Thần Thú.

Rất nhiều thần thú đã tuyệt tích trong Hồng Hoang, lúc này lại từng món từng món bày lên bàn ăn, trở thành thức ăn của các tiên thần này.

Thì ra là vì trong Thiên Đình, đã sớm tìm thấy một số thần thú tuyệt tích Hồng Hoang, nuôi nhốt chúng lại, biến thành thức ăn.

Phải trách thì trách chúng không chịu gia nhập Yêu tộc, vậy thì đừng trách Yêu tộc vô tình.

Kẻ yếu làm mồi kẻ mạnh, đạo lý vĩnh cổ chưa từng thay đổi.

"Hít hà, Phượng Hoàng nhất tộc này quả thực cực kỳ hiếm thấy a.

Gần như tuyệt tích Hồng Hoang, duy chỉ có Nam Cực Bất Tử Hỏa Sơn nghe nói có Phượng Hoàng nhất tộc xuất hiện, nhưng cũng ít đến đáng thương.

Ngày thường ăn cái gọi là 'tiên hoàng' thực tế cũng chỉ là những loài chim khác từng bị Phượng Hoàng nhất tộc thống trị mà thôi.

Không ngờ ở đây lại có thể ăn được Phượng Hoàng chân chính... ..." "Đúng vậy, đúng vậy, lần này coi như được đại tiệc rồi... ..." Nhất thời, không ít thần thánh đều lần lượt cảm thấy khá may mắn, may mắn vì đã đến chúc mừng Thái tử, không uổng chuyến đi này.

Không vì điều gì khác, chỉ riêng món trân tu làm từ Phượng Hoàng này cũng đã đến đúng chỗ rồi.

Tuy nhiên điều này trước mặt những đại lão chân chính, cũng chỉ là một món ăn hết sức bình thường mà thôi.

Bọn họ không hề quan tâm đây là huyết nhục gì, dù sao cũng sẽ không ăn.

Cho dù có ăn, cũng sẽ không cảm thấy có gì đặc biệt.

Phượng hoàng nhỏ nhoi mà thôi, nếu muốn ăn, đi đến Bất Tử Hỏa

Sơn một chuyến là được.

Phượng Hoàng nhất tộc lại không có tồn tại Hỗn Nguyên cảnh, làm sao có thể chống đỡ được những kẻ thực sự đứng ở đỉnh phong Hồng Hoang như họ.

Sau khi dâng hết trân tu, tiết mục tiếp theo được tiến hành là mời mười vị Thái tử nhập tiệc.

Sau khi có người chuyên trách xướng từ, liền xuất hiện mười vị thiếu niên mặc Tam Túc Kim Ô bào từ ngoài điện bước vào.

Bộ Tam Túc Kim Ô bào này không phải sinh linh nào cũng có thể mặc.

Đây là Thiên Đế chi bào, ngoài Thiên Đế ra, cũng duy nhất chỉ có Hi Hòa và Thái Nhất có thể mặc.

Mà hôm nay lại có thêm mười vị thiếu niên lang.

Mười vị thiếu niên Kim Ô Thái tử gương mặt non nớt, song lại sở hữu tu vi cực kỳ cường đại.

Sinh ra đã chí cường, đó vốn là điểm tận cùng của vô số sinh linh.

Thế nhưng đối với mười vị Kim Ô Thái tử này mà nói, đó chẳng qua chỉ là cảnh giới có thể đạt tới ngay khi vừa xuất thế mà thôi.

Trong số mười vị Kim Ô Thái tử, sau khi trải qua sự chỉ dạy của Thái Nhất, những Kim Ô thiên tư tuyệt thế này, mỗi vị đều đã nắm giữ chiến lực thuộc về cảnh giới của mình, có thể nói hoàn toàn xứng đáng là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Thậm chí Tam Thái tử thực lực còn vượt xa các huynh đệ khác một đoạn lớn, trong cùng cảnh giới, lão tam chiến lực mạnh nhất.

Y cũng được Thái Nhất công nhận và yêu thích nhất, cho rằng y giống hệt mình, sở hữu thiên phú chiến đấu.

Các Kim Ô vốn đã là những tồn tại cực kỳ xuất sắc, huống hồ lại còn có Thái Nhất làm thầy giáo, trong thời gian chuẩn bị khánh điển này, đã đủ để bọn họ nắm vững chiến lực bản thân.

Chờ đến khi mười vị Thái tử xuất hiện, toàn bộ khánh điển liền bước vào cao trào.Thiên Quan Bạch Trạch từ chỗ ngồi của mình bước ra, đi lên đài cao, hướng về các vị đang ngồi, lớn tiếng hô rằng: "Đế vương kế thừa ý trời lập nên cực hạn, phủ ngự khắp cõi, tất phải kiến lập trữ quân, làm rạng rỡ căn bản quốc gia, để tông xã vạn năm không giới hạn phúc lành.

Trẫm vâng theo mệnh trời, ngày đêm nỗ lực.

Ngưỡng vọng công lao hiển hách của tổ tông.

Phó thác trọng trách lớn.

Kế thừa và phát triển cơ nghiệp, tất phải ở nơi trữ quân hiền tài.

Hôm nay Đế Hậu sinh ra mười con trai, biểu tượng của sự anh tuấn.

Thiên tư tuyệt mỹ.

Cẩn tuân từ mệnh của Thiên Hậu.

Lại cử hành điển lễ.

Thuận theo lòng dân.

Cẩn cáo thiên địa, xã tắc.

Nay lập mười con trai này phong làm Thái tử.

Chính vị Đông Cung, để trọng vạn năm thống trị, để gắn kết lòng bốn biển." Cùng với việc tuyên đọc thánh chỉ sắc phong Thái tử của Thiên Đế, trong cõi u minh, khí vận của mười vị Kim Ô càng thêm gắn bó mật thiết với Thiên Đình, khí vận vốn cực kỳ bàng bạc của chính họ lại một lần nữa bạo trướng.

Ngay từ khi xuất thế, họ đã liên kết với khí vận Thiên Đình, và vô cùng mật thiết.

Nhưng sau khi được sắc phong làm Thái tử, khí vận của họ càng thêm cường thịnh, và càng thêm mật thiết.

Sau khi Bạch Trạch tuyên đọc xong, các tiên nữ một bên đã chờ đợi từ lâu, từng người yểu điệu tiến tới, trong tay nâng các miện quan tượng trưng cho Thái tử.

Các Thái tử này chỉ có miện phục mà không có miện quan, cùng với sự xuất hiện của miện quan, sau khi mỗi người đội lên, lúc này mới xem như đã hoàn toàn xác lập thân phận Thái tử."Nhi thần bái kiến Phụ hoàng, Mẫu hậu, bái kiến Đông Hoàng, Địa Hoàng!" Mười vị Thái tử cúi người vái lạy, hướng về các vị thần thánh đang ngồi trên đài cao nhất mà hành lễ.

"Bình thân!" Đế Tuấn mỉm cười gật đầu, nói.

Hi Hòa một bên cũng khẽ nâng tay, ý bảo các hài tử này có thể đứng dậy.

Còn Đông Hoàng Thái Nhất ở một bên khác thì mỉm cười gật đầu, coi như đáp lễ.

Y thân là Đông Hoàng, là tôn chủ của vạn hoàng, lại là thúc thúc của các Thái tử này, càng là nhân vật số hai tuyệt đối của Thiên Đình, cho nên càng không có lý do để y phải đứng dậy đáp lễ.

Hơn nữa, y thật sự muốn đứng dậy đáp lễ, thì các Kim Ô đó có dám nhận hay không lại là chuyện khác.

Còn Hậu Thổ một bên thì ngồi trên chỗ của mình, chắp tay hướng về các Kim Ô này hành lễ, xem như đã đáp lễ.

Những ai có thể ngồi cùng đài với Thiên Đế, Thiên Hậu vào lúc này, thì vị nào lại là nhân vật dễ chọc?

Đều là những tồn tại cường đại tuyệt đối trong Hồng Hoang.

Thái Nhất thì khỏi phải nói, địa vị được khẳng định qua từng trận chiến, danh hiệu Hồng Hoang đệ nhất Chiến Thần danh xứng với thực.

Còn Hậu Thổ sau khi hóa thân Luân Hồi, Luân Hồi bất diệt, Hậu Thổ bất diệt, cảnh giới cao nhất giữa thiên địa chính là cảnh giới Hậu Thổ.

Hoàn toàn có thể không cần tu hành nữa, nhưng những gì tự mình tu luyện mà có, và những gì dựa vào Luân Hồi mà có vẫn là hai khái niệm.

Nếu là dựa vào Luân Hồi mà có, thì sẽ bị Luân Hồi Thần Ma chi phối, dễ dàng nắm giữ, nếu là sau này tự mình tu luyện mà có, thì tự nhiên cũng sẽ không hoàn toàn bị Luân Hồi Thần Ma khống chế.

Dù sao Hậu Thổ Nương Nương còn nắm giữ sự tồn tại của Thổ Chi Đại Đạo, thuộc về hạ vị đại đạo của Ngũ Hành Đại Đạo.

Tuy nhiên, dù là Ngũ Hành Đại Đạo hay các loại hạ vị đại đạo Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đều là những tồn tại cực kỳ cường hãn.

Đương nhiên, Ngũ Hành Đại Đạo đơn thể chắc chắn không thể địch lại Ngũ Hành Đại Đạo chỉnh thể, điều này không cần nghi ngờ, nhưng điều này không có nghĩa là kẻ chỉ tu luyện một hành thì sẽ yếu kém tới mức nào.Mười vị Kim Ô Thái tử sau khi hành lễ liền trở về chỗ ngồi của mình.

Chờ đến khi họ an tọa, các vị thần thánh trên đài giai thứ ba cũng đều chắp tay hành lễ nói: “Kính chào chư vị Thái tử, chư vị Thái tử vạn phúc.” Mười vị Kim Ô biết những người này đến chúc mừng mình, nên cũng không dám kiêu ngạo, vội vàng chắp tay đáp lễ nói: “Kính chào chư vị.” Còn những lão tổ và thủ lĩnh các thế lực lớn ngồi

cùng đài cũng đều khẽ chắp tay hướng về các Kim Ô, ý là đã hành lễ, mười vị Kim Ô cũng không dám sinh lòng phẫn nộ, biết rằng những người này mỗi vị đều là tồn tại cực kỳ cường hãn, thậm chí có thể sánh ngang với phụ thân của mình.

Có lẽ có một số thần thánh yếu hơn một chút, nhưng về thực lực và bối phận đều không khác biệt nhiều.

Vì vậy cũng đều lần lượt chắp tay đáp lễ.

Còn những thần thánh sinh linh ngồi ở phía dưới, không ở trên đài cao, thì đều đứng dậy cúi mình hướng về mười vị Thái tử hành trọng lễ nói: "Thần đẳng (Ngô đẳng, Bần đạo) bái kiến chư vị Thái tử, chư vị Thái tử vạn phúc!" "Chư vị bình thân, miễn lễ, mời an tọa." Lần này mười vị Kim Ô thậm chí không chắp tay đáp lễ, mà trực tiếp mở miệng nói.

Những nghi lễ này họ đã thuộc lòng từ lâu, trước đó đã được thông báo một lần, nên lần này cũng đã cử hành một điển lễ hoàn mỹ.

Cùng với việc tất cả thần thánh trong Lăng Tiêu Bảo Điện đều đã bái kiến Thái tử, khánh điển lần này cũng đã thực sự đạt đến cao trào.Thiên Đế Đế Tuấn thấy Nhân Hoàng Toại Nhân thị không ngừng nhìn khắp bốn phía, trong lòng hiếu kỳ, bèn hỏi: "Nhân Hoàng, không biết Nhân Hoàng đang nhìn xem điều gì?

Phải chăng trong Lăng Tiêu Bảo Điện này có chỗ nào không ổn?" Toại Nhân thị nghe vậy khẽ giật mình, thấy Thiên Đế hỏi mình, liền vội vàng chắp tay đáp: "Bệ hạ, Toại Nhân thị đây là lần đầu tiên đến Thiên Đình, lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Tiêu Bảo Điện này, từ trước tới nay vẫn luôn nghe nói Thiên Đình phồn hoa, ba mươi sáu Thiên Cung bảy mươi hai Bảo Điện đều rực rỡ đến tột cùng, trong đó đặc biệt lấy Lăng Tiêu Bảo Điện làm tôn, nay xem ra, lời đồn quả nhiên không hư dối!" Y quả thật không nói dối, y xác thực đang ngắm nhìn

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Những thứ hồn nhiên thiên thành này, nhìn qua liền thấy đẹp hơn không ít so với những gì y tự tay tạo ra.

Thiên Đình là do tam thiên bản nguyên hóa thành, lại có Tam Thanh bổ sung bản nguyên, cho nên mới hùng vĩ rộng lớn, vàng son lộng lẫy đến vậy, vạn lời khó có thể diễn tả hết vẻ đẹp trong đó.

Không thể miêu tả, chỉ có tự mình chứng kiến mới có thể thấu hiểu sự chấn động mà Lăng Tiêu Bảo Điện mang lại.

Ai cũng nói Nhân tộc xa hoa đẹp đẽ, các vương cung đều trang trí cực kỳ xa xỉ, đẹp hơn Vu tộc không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu để những sinh linh đó đến Thiên Đình một chuyến, họ liền sẽ biết cái gọi là xa hoa của Nhân tộc trong Thiên Đình chỉ là sự mộc mạc mà thôi.

Long Cung cũng vậy, không biết có bao nhiêu xa hoa tráng lệ.

Thiên Đình thì cũng đành vậy, dù sao cũng là hồn nhiên thiên thành, do Thiên Đạo dẫn dắt mà ra, yêu tộc không quá can thiệp.

Nhưng Long tộc mới thực sự có tính xa hoa, những Long Cung đó cũng không phải do Thiên Đạo dẫn dắt mà ra, đó đều là kiệt tác của Long Vương và tứ đại Long Vương, bên trong các loại bảo thạch điêu khắc, bạch ngọc thông thiên hóa thành cột trụ.

Quỳnh tương ngọc dịch càng vô số kể, các loại trân bảo kỳ vật trong Long Cung cũng chẳng đáng là gì, chẳng qua chỉ là những thứ chất đống như núi mà thôi.

Điều này ngoài việc Long tộc thực lực cường hãn, quan trọng nhất là họ sinh sống đã quá lâu đời, đã sưu tầm được không biết bao nhiêu bảo bối tốt, nhưng thực lực vẫn luôn ở đỉnh phong Hồng Hoang, cũng chưa từng gặp phải kiếp nạn nào, cho nên mới đời đời phú dụ hơn.

Tích lũy vô cùng năm tháng, liền trở thành như vậy.“Hahaha, đây

là do Thượng Cổ Tam Thiên hóa thành, là tạo vật của Thiên Đạo, thật ra không liên quan nhiều đến bọn ta, nhưng Lăng Tiêu Bảo Điện uy nghi thế này, cũng khá phù hợp với hình tượng Thiên Đình." Đế Tuấn nghe vậy cười lớn, đối diện với lời khen ngợi của Nhân Hoàng Toại Nhân thị, đầu tiên khiêm tốn một phen, sau đó cũng tỏ vẻ khá vui thích.

Nói xong, y lại quay sang nhìn Tam Thanh đang ngồi ở hàng thứ hai.

Tư cách của Tam Thanh cũng đủ để ngồi ở đây, điều quan trọng nhất là họ và Đế Tuấn, Thái Nhất vừa là đồng bối lại vừa là hảo hữu, thực lực còn tương đương, tự nhiên là ngồi ở đây.

"Nói đến đây, còn phải đa tạ ba vị đạo hữu Tam Thanh!" Ban đầu, dù sao cũng là Tam Thanh đã dẫn dắt họ đến đỉnh Bất Chu Sơn, lúc đó mới có được một phương động thiên rộng lớn vô cùng là Thiên Đình này.

Đó là thủ lĩnh của chư thiên động thiên, đã vượt ra ngoài giới hạn của động thiên, ẩn ẩn tự thành một giới.

Chương 184

Ngoài ra, còn có Tam Thanh giúp đỡ bổ sung bản nguyên Thiên Đình, khiến Thiên Đình diễn hóa ra ba mươi sáu tầng trời, số lượng viên mãn, không còn là ba mươi ba tầng trời như trước.

Đối với điểm này, Đế Tuấn vẫn luôn rất cảm kích, thậm chí còn dùng danh hiệu của Tam Thanh để đặt tên cho ba tầng trời bổ sung kia.

Thái Thượng nghe vậy lộ vẻ mỉm cười, khẽ lắc đầu nói: "Đâu có đâu có, đây là hồng vận của Bệ hạ, nếu không có ba huynh đệ bọn ta, Bệ hạ sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy, bọn ta chẳng qua chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi." Thái Thượng vẫn luôn như vậy, khiêm tốn nhún nhường, điểm này cũng rất được chúng sinh Hồng Hoang yêu thích, cho rằng Thái Thượng không hổ là Tam Thanh của Bàn Cổ.

Thực tế y quả thật không nói sai, nếu không phải y nói như vậy, thì Thiên Đình thực chất cũng là của Yêu tộc, cũng là của Đế Tuấn.

Dù sao Thiên Đình nằm trên đỉnh Bất Chu Sơn, hơn nữa Tam Thanh lại sở hữu bản nguyên thanh khí của trời, ngay cả như vậy cũng không thể tiến vào Thiên Đình, có thể thấy rõ là trừ Đế Tuấn và các thần thánh khác ra, không có bất kỳ sinh linh nào khác có thể tiến vào đó.

Cho nên nói, Đế Tuấn tìm thấy Thiên Đình cũng là chuyện sớm muộn."Phải đó, phải đó, Đại huynh nói chí phải, Bệ hạ đừng quá khiêm tốn." Thông Thiên một bên trực tiếp xua tay, cười lớn nói.

Y là tồn tại hào sảng nhất trong Tam Thanh, cũng là tồn tại thẳng thắn nhất, quan hệ với Đế Tuấn và Thái Nhất đều khá tốt, thậm chí những năm nay còn cùng Thái Nhất luận bàn không ít lần.

Đương nhiên, không để Thái Nhất động dùng Hỗn Độn Chung, nếu không đó chính là tự tìm ngược, luận bàn và tự tìm ngược là hai chuyện khác nhau.

Thái Nhất không có Hỗn Độn Chung trong tay và Thái Nhất sở hữu Hỗn Độn Chung là hoàn toàn hai khái niệm, Hỗn Độn Chung là chí bảo bẩm sinh của Thái Nhất, vừa có công phạt lại kiêm bị phòng ngự, cường hãn vô song.

Khi không có Hỗn Độn Chung trong tay, Thái Nhất có thể áp chế Thông Thiên đã đại thành kiếm đạo một chút, nhưng Thông Thiên cũng có thể giao đấu qua lại với y, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể làm Thái Nhất bị thương.

Chỉ là mười trận thua chín, ngẫu nhiên còn có thể thắng một lần, tuy rằng có chênh lệch về chiến lực, nhưng cũng không phải là tồn tại không thể vượt qua.

Nhưng nếu để Thái Nhất sở hữu Hỗn Độn Chung, thì ngay lập tức y chính là Đông Hoàng tuyệt đại vô địch khắp Hồng Hoang, trừ Đế Tuấn ra!

Một tay nâng Hỗn Độn Chung, thiên hạ không ai có thể làm y bị thương một hào, tùy ý trấn áp thiên hạ, ngay cả Hồng Quân có đạo hạnh trên y cũng sẽ không phải là đối thủ của y.

Duy chỉ có Đế Tuấn, người đầu tiên thừa tải Hỗn Nguyên Đạo Quả, có thể nhờ vào Thiên Tâm Ấn Ký mà áp chế Thái Nhất từ căn bản, mà sự áp chế này, không phải là áp chế về chiến lực, cũng không phải áp chế về tu vi cảnh giới.

Mà là từ căn nguyên, từ nguồn gốc của vạn vật mà áp chế một tồn tại.

Đây chính là thực lực của người thừa tải Hỗn Nguyên Đạo Quả

đầu tiên, cũng là Đạo Quả duy nhất do Diệp Hiên ngưng tụ mà ra.

Y nói: "Nếu ta là Thiên Đế, bốn biển tám hoang đều là đất của ta." Một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả, một ấn ký Thiên Tâm, từ căn nguyên đã nghiền ép các cảnh giới Hỗn Nguyên khác.

Không có cách nào khác, cảnh giới Hỗn Nguyên chính là như vậy, nhưng cùng với việc ngày càng có nhiều tồn tại bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, hiệu quả của Thiên Tâm Ấn Ký cũng sẽ ngày càng thấp đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất và không còn tác dụng.Còn trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cuối cùng đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên, y đã kiến lập Xiển Môn trong Hồng Hoang, dẫn xuất khai thiên công đức, thuận lý thành chương mà tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Y cũng là vị thần thánh đầu tiên thoát khỏi bể khổ tu thành cảnh giới Hỗn Nguyên trong số Thất Thánh được phong năm xưa ở Hồng Hoang, thậm chí còn dưới sự giúp đỡ của Thái Thượng và Thông Thiên mà nhổ bỏ tất cả thủ đoạn do Ma Tổ La Hầu bố trí.

Từ đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền triệt để tự do.

Điểm này cũng trách La Hầu, La Hầu không biết Thái Thượng và Thông Thiên lại có thể nhanh chóng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên đến vậy, cho nên quân cờ Nguyên Thủy Thiên Tôn này vẫn luôn không động.

Có thể coi là lần duy nhất La Hầu chịu thiệt từ khi xuất đạo đến nay.

Còn Minh Hà cũng triệt để đầu nhập Ma Môn, trở thành tồn tại mạnh nhất dưới trướng La Hầu, cũng là đại đệ tử của La Hầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bội bạc y, thì Lão Tổ Minh Hà tự nhiên trở thành đại đệ tử.

Tam Thanh vì tu vi đều là cảnh giới Hỗn Nguyên, tự nhiên cũng đều ngồi cùng nhau.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói nhiều lời, sắc mặt y bình thản không chút gợn sóng, đối với chuyện giao ra bản nguyên bổ sung Thiên Đình năm xưa hiển nhiên vẫn còn có chút canh cánh trong lòng.

Y cũng là vị duy nhất trong Tam Thanh có quan hệ không mấy tốt với Đế Tuấn và Thái Nhất, nhưng nể mặt Thái Thượng và Thông Thiên, thực chất quan hệ cũng không đến mức đối địch, chỉ là không được tốt như vậy mà thôi.“Haha, chuyện hai vị đạo hữu cùng đạo hữu Nguyên Thủy bổ sung Thiên Đình, trẫm tự nhiên là khắc ghi trong lòng.” Đế Tuấn nghe vậy cười ha ha, rồi tiếp tục nói.

Khoảnh khắc này, Thiên Đế Đế Tuấn đang ung dung nói chuyện phiếm với các lão tổ và chủ não các thế lực lớn, lời nói ra chỉ có thể nghe được giữa họ với nhau, nếu không phải cảnh giới Hỗn Nguyên thì người ngoài nhiều nhất cũng chỉ thấy môi họ động đậy mà thôi.

Bậc đại lão có cuộc trò chuyện của bậc đại lão, thần thánh phía dưới tự nhiên cũng có những cuộc nói chuyện phiếm riêng của mình.

Thịnh hội Thiên Đình lần này không chỉ có các thế lực đều đến, ngay cả Hồng Vân Lão Tổ vốn luôn phiêu bạt bất định cũng xuất hiện ở đây, y cùng Trấn Nguyên Tử hai người ngồi trên đài giai thứ hai, hai người cụng rượu trò chuyện vui vẻ, không mấy để ý đến mọi chuyện bên ngoài.

Lần này Hồng Vân đến, chẳng qua cũng chỉ là để nể mặt Đế Tuấn mà thôi, những cái gọi là Thái tử Thiên Đình đó, trong lòng y chẳng khác gì phù vân.

Đừng nói những Thái tử đó, ngay cả chính y trong lòng mình cũng không quá quan trọng.

Còn các thần thánh khác cũng không ai quấy rầy hai người này, hai người này ở Hồng Hoang nổi tiếng là thần tiên bạn lữ, nếu không phải cả hai đều hóa hình thành nam tính, thì lúc này e rằng đã kết thành phu thê từ lâu.

Tuy nhiên, dù là như vậy, hai người cũng lấy thân phận đạo lữ mà ở bên nhau.

Cái gọi là đạo lữ, không chỉ có một phần giống như phu thê, mà thực chất còn có một phần là ý nghĩa tri kỷ hảo hữu cùng nhau đồng hành trên Đại Đạo.

Mà Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ chính là thuộc về điểm này, Trấn Nguyên Tử là do một trong Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn là cây Nhân Sâm Quả hóa thành, trời sinh yên tĩnh yêu thích sự tĩnh lặng, còn Hồng Vân Lão Tổ là do vệt hồng vân đầu tiên giữa thiên địa đắc đạo, là người trời sinh ưa động.

Thế nhưng chính là một đôi thần thánh cực kỳ trái ngược như vậy, lại tương thân tương ái coi nhau là tri kỷ hảo hữu, con đường Đại Đạo xa xăm, tương trợ lẫn nhau cùng đồng hành.

Trong Hồng Hoang, cũng được coi là một giai thoại...."Không phải huynh đệ mà lại như vậy, e rằng trong Hồng Hoang rộng lớn, cũng chỉ có duy nhất cặp Hỗn Nguyên này thôi nhỉ!" Diệp Hiên nhìn cảnh tượng bên dưới, khóe môi khẽ mỉm cười.

Hồng Hoang là một nơi chú trọng lợi ích, một nơi vô cùng thực tế, nếu khi yếu nhỏ thì tương trợ lẫn nhau còn rất bình thường, nhưng cùng với việc tu vi ngày càng cao thâm, cảnh giới ngày càng cường đại, dần dần sẽ ngày càng đi xa nhau.

Trong đó có thể là do sự phân kỳ trong lý niệm Đại Đạo, không thể bao dung đối phương, không thể công nhận lý niệm của đối phương, nhưng cũng có thiên tính trong đó.

Còn những kẻ bầu bạn tương tùy đa số là những tồn tại có cùng bản nguyên, ví dụ như Thiên Đế và Đông Hoàng hai vị chí cường giả từ trước đến nay vẫn vậy, một đường đi tới, bầu bạn tương tùy, bởi vì họ đều là do thần vận mặt trời hóa thành, trời sinh đã là một tộc.

Còn có Thập Nhị Tổ Vu cũng vậy.

Tam Thanh… Long tộc… các đại chủng tộc, hầu như đều như thế.

Một loại khác thì khá hiếm gặp, tuy không cùng tông đồng nguyên, nhưng từ lúc sơ khai đã dựa vào nhau mà gần gũi thai nghén, có tình nghĩa sâu đậm, sau đó kết bái huynh đệ.

Giống như Tây Phương Nhị Thánh vậy, hai người tuy không phải do cùng bản nguyên hóa ra, nhưng tình nghĩa giữa họ cũng không kém Tam Thanh là bao.

Hiếm thấy nhất chính là loại như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, hai người hầu như không có quan hệ gì, là sau khi tự mình đắc đạo hóa hình mới quen biết nhau.

Hồng Vân sinh ra tiêu dao vô cùng, tự do tự tại, như đám mây nơi chân trời phiêu đãng bất định, tùy gió mà động, giống hệt một lãng tử nơi chân trời.

Trấn Nguyên Tử sinh ra tĩnh lặng đoan chính, như một gốc cây cổ thụ cắm sâu vào lòng đất, mặc gió thổi mưa sa, ta vẫn bất động, giống hệt một trụ cột vững chắc.

Hai người này đều nhìn thấy ở đối phương những phẩm chất không thuộc về mình, và cũng gửi gắm một bản ngã khác trong lòng mình lên đối phương, đây mới là nguyên nhân hai người có thể hòa thuận đến vậy.

Như câu thơ nói, ngươi ngưỡng mộ mây trời nơi chân trời có thể tự do tự tại, tùy gió mà động, đâu biết mây trời nơi chân trời cũng

ngưỡng mộ cơm ba bữa, bốn mùa một năm của ngươi.Diệp Hiên một mặt dùng một tia thần niệm chú ý đến Hồng Hoang, sợ rằng sẽ xuất hiện tình huống đặc biệt nào, một mặt khác thì đi đến Đại Minh Học Viện.

Y tâm niệm vừa động, liền đến Đại Minh Học Viện, sau đó thẳng tiến đến văn phòng Viện trưởng.

Không phải y không muốn trực tiếp truyền tống vào trong văn phòng Viện trưởng, mà là không có cách nào, văn phòng của Lục giai Sáng Thế Thần há có thể muốn vào là trực tiếp vào được.

Y đến đây cũng không có việc gì khác, là vì Chu Lệ trực tiếp gọi y qua, nói có việc cần nói chuyện trực tiếp với y.

Đã là lệnh của Viện trưởng đại nhân đáng kính, Diệp Hiên tự nhiên không thể không tuân theo.

Y gác lại thịnh yến Thiên Đình vô cùng long trọng kia sang một bên, đi đến trước cửa văn phòng Viện trưởng.

Cốc!

Cốc cốc!

Diệp Hiên gõ cửa văn phòng, lặng lẽ bắt đầu chờ đợi.

Việc gõ cửa này thực chất cũng chỉ là đi qua thủ tục mà thôi, dù sao từ khi y bước chân vào Đại Minh Học Viện, Chu Lệ đã biết y đến rồi, làm sao lại không biết y đã đến đây.

Khí tức trên mỗi Sáng Thế Thần đều không giống nhau, Sáng Thế Thần tu vi yếu kém có thể khó phân biệt, nhưng trong mắt Sáng Thế Thần cảnh giới như họ, đó đều là từng mã số, cảm nhận được khí tức gì, liền biết ai đã đến.

“Vào đi.” Một tin tức truyền ra từ bên trong cánh cửa lớn, cạch

một tiếng, cánh cửa tự động mở ra.

Diệp Hiên thong thả bước vào trong, vừa bước vào liền nhìn thấy Chu Lệ đang ngồi trên chiếc ghế sofa chuyên dụng của mình.

"Viện trưởng." Diệp Hiên lễ phép chào một tiếng, sau đó liền đi đến ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh.

Khi y ngồi xuống, bóng dáng của Chu Lệ cũng xuất hiện trên ghế sofa đối diện y."Lần này tìm cậu, cũng không có việc gì đặc biệt, chủ yếu là một chuyện, đó là Viện trưởng đã dặn dò tôi, bảo cậu gần đây chú ý một chút, đừng lúc nào cũng gây ra tin tức gì trên đầu, khiêm tốn, khiêm tốn và khiêm tốn nữa." Chu Lệ cười cười, nhìn thiếu niên trước mặt nói.

Y đặc biệt có thể hiểu tâm trạng của Chu Nguyên Chương, nên lại đặc biệt giải thích thêm: "Cậu cũng biết, Viện trưởng lão nhân gia đó vì cậu mà chống đỡ bao nhiêu áp lực, đương nhiên, may mắn còn có hai vị tiền bối khác giúp đỡ san sẻ, nếu không chỉ dựa vào một mình ông ấy cũng không chịu nổi.

Còn nếu cậu mỗi lần gây ra một chuyện lớn, cũng có nghĩa là người ở cấp trên sẽ chú ý đến cậu nhiều hơn một phần, thời gian lâu dần, khó tránh khỏi sẽ có người bất chấp cản trở, lén lút dùng thủ đoạn gì đó, lúc đó cậu một Sáng Thế Thần Tứ giai nhỏ bé sẽ vô lực xoay chuyển tình thế, đừng nói là cậu, ngay cả tôi cũng không chịu nổi khi những lão quái vật đó ra tay." Chu Lệ nói như vậy, Diệp Hiên lập tức hiểu ra, chuyện này phần lớn là Chu Nguyên Chương trực tiếp truyền lời cho Chu Lệ, nhờ Chu Lệ căn dặn mình một hai, còn về việc tại sao không tự mình ra mặt căn dặn, y vẫn chưa nghĩ rõ, nhưng cũng không quá quan trọng.

Sau khi hiểu rõ mối quan hệ trong đó, Diệp Hiên gật đầu nói: "Viện trưởng cứ yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức..." Y cũng không

dám cam đoan quá nhiều, dù sao biết đâu lại xảy ra chuyện gì đó. ...

Chu Lệ nghe vậy, lắc đầu, rồi nghiêm túc nói: "Không phải cố gắng hết sức, mà là nhất định, sau này nhất định phải cẩn thận, ngoài những lúc cần thể hiện ra thì nhất định phải học cách giấu tài.

Cậu phải biết một điều, cây cao hơn rừng ắt bị gió táp.

Trong lịch sử không phải chưa từng xuất hiện những thiên tài sở hữu thiên phú của Sáng Thế Thần Thất giai, nhưng không phải vị nào cũng có thể cuối cùng trở thành Sáng Thế Thần Thất giai, tôi nói vậy, cậu hiểu không?" Ý trong lời nói của y đã rất rõ ràng, gần như nói thẳng ra rồi, nếu Diệp Hiên còn không hiểu thì thật sự là vô phương cứu chữa.

Nếu phía sau Chu Lệ không có nhiều chỗ dựa, e rằng chính y cũng sẽ gặp phải đãi ngộ tương tự.

Đáng sợ nhất chính là những học tử không có chỗ dựa, bối cảnh, họ không giống như Chu gia, là một gia tộc lớn, có các lão tổ che chở, có thể bảo vệ họ.

Hơn nữa cũng không có sự tồn tại nào khác dám động thủ với họ, dù sao mỗi một Sáng Thế Thần Thất giai phía sau đều có nghĩa là sở hữu một gia tộc siêu cấp lớn, gia tộc này có thể không giống như hậu nhân mấy đại vương triều chiếm giữ hệ thống giáo dục, nắm giữ sự ra đời của các thiên tài tương lai.

Nhưng họ cũng ở trong các cơ quan, hoặc là từ quân hoặc là từ chính, đều sở hữu quyền lực cực lớn.Khi một Sáng Thế Thần sở hữu thực lực đủ mạnh, lại thêm thọ mệnh vô hạn, cái gọi là gia tộc hay thế lực tự nhiên cũng sẽ xuất hiện.

Chỉ có thể nói những thứ này là vật phụ thuộc, là sản phẩm tất nhiên sẽ xuất hiện.

Bởi vì khi mọi người phát hiện có cảnh giới mới, tự nhiên sẽ muốn lao đầu về phía trước, nhưng khi trải qua hàng ngàn vạn năm, ức vạn năm tháng mà vẫn không thể đột phá, lại còn có những người cùng cảnh giới với mình tồn tại.

Thế lực liền sẽ sản sinh, thế lực về cơ bản là để phục vụ cho sự tồn tại ở tầng lớp trên.

Tuy nhiên, nếu thực lực đạt đến một cảnh giới nhất định, khi vô địch cả quốc gia, giống như vị Sáng Thế Thần Bát giai kia, thì sẽ không còn cần thế lực nữa, bởi vì tất cả mọi người đều là một phần thế lực của y, y không có thế lực riêng biệt, nhưng vì thực lực cường đại vô cùng của y, dẫn đến tất cả mọi người đều là một phần trong thế lực của y.

Cũng có nghĩa là, thay vì nói Đại Việt Quốc là Đại Việt Quốc của người Đại Việt, chi bằng nói là Đại Việt Quốc của vị Sáng Thế Thần Bát giai kia, và những người sống trong Đại Việt Quốc này thực chất đều là thần dân của y.

Tuy y không xưng đế, tuy y không độc bá quyền lực, không đảm nhiệm bất kỳ chức vị nào, không thống trị bất kỳ ai.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, bất kỳ chuyện gì của quốc gia này, chỉ cần y muốn, thì không có chuyện gì là không làm được.

Đây chính là quyền lực tuyệt đối do sở hữu thực lực tuyệt đối mang lại, căn bản không cần y phải làm gì cả, tất cả mọi thứ tự nhiên đều xoay quanh y.

Cái gọi là quyền lực và thế lực chẳng qua chỉ là sản phẩm phụ thuộc của thực lực, khi một người không có thực lực tuyệt đối thì cần tập hợp thế lực để giúp mình giành được quyền lực lớn hơn.

Còn khi một người sở hữu thực lực tuyệt đối, thì dù y không làm

gì cả, dù y cô thân một mình, y vẫn sở hữu quyền lực và thế lực tuyệt đối.

Thế giới Sáng Thế Thần không tồn tại chuyện ngoài mặt nghe lời, trong lòng thì phản đối, ai dám làm trái ý của vị tồn tại kia, thì hãy chuẩn bị chết đi.

Bởi vì vị tồn tại đó sẽ không dễ dàng can thiệp vào vận hành của quốc gia, vận hành của quốc gia thực chất đều do những người sáng lập năm đại vương triều nắm giữ, họ bề ngoài nắm giữ quyền lực tối cao của Đại Việt Quốc.

Nhưng thực chất vị Sáng Thế Thần Bát giai kia mới là người thực sự nắm giữ quyền lực tối cao, chỉ là y không thích dính dáng đến những chuyện này mà thôi."Tôi biết rồi." Diệp Hiên bình tĩnh gật đầu nói.

Trong lòng lại thầm bĩu môi, nào có ai đến cả lời này cũng không hiểu chứ.

Nhưng đã Chu Lệ đích thân ra mặt nhắc nhở căn dặn y, thì y tự nhiên cũng thật sự phải chú ý một chút.

Tuyệt đối không thể gây ra chuyện gì nổi tiếng khắp quốc gia, nếu không thật sự chọc phải tồn tại nào đó ghen ghét, thì có thể thật sự là toi mạng.

"Ừm, biết là tốt rồi, nếu cậu có khó khăn gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm tôi, nếu không có việc gì thì cậu có thể về trước, tu luyện thật tốt, cố gắng sớm ngày đạt đến Thất giai, đến lúc đó cậu tấn cấp Bát giai sẽ không thành vấn đề." Chu Lệ nghiêm túc dặn dò Diệp Hiên.

Nếu vị tồn tại Bát giai kia có thể trơ mắt nhìn Diệp Hiên từ Tứ giai từng bước đạt đến Bát giai, thì điều đó chứng tỏ đối phương sẽ

không ra tay, nếu không đã sớm ra tay rồi, không cần thiết phải ra tay vào lúc này.

Và đến lúc đó, Diệp Hiên cũng sẽ có thể đột phá cảnh giới Sáng Thế Thần Bát giai.

Về việc Diệp Hiên có thể đột phá đến cảnh giới Bát giai hay không, Chu Lệ không hề nghi ngờ, không chỉ Chu Lệ không nghi ngờ, mà các Viện trưởng khác cũng không nghi ngờ, thậm chí ngay cả những Sáng Thế Thần Thất giai cao cao tại thượng kia cũng không hề nghi ngờ.

Nếu ngay cả một người liên tục tạo ra những kỳ tích mà hàng ức vạn năm qua vẫn luôn bị cho là tuyệt đối không thể xảy ra lại không thể đột phá Sáng Thế Thần Bát giai, thì Sáng Thế Thần Bát giai trong năm đại quốc lại đạt đến bằng cách nào?

Chỉ riêng việc khai sáng ra thế giới Hỗn Độn này thôi, đã đủ để đạt đến thiên phú của Sáng Thế Thần Bát giai.

Phải biết rằng đây không chỉ là khai sáng ra thế giới Hỗn Độn, mà hiện nay tất cả mọi người đều biết nên làm thế nào để khai sáng thế giới Hỗn Độn, nhưng vẫn không thể thành công khai sáng thế giới Hỗn Độn.

Một số Sáng Thế Thần Thất giai cũng đã đi theo thử nghiệm một phen, thậm chí tự mình dẫn dắt, nhưng cuối cùng vẫn không thể khai sáng ra thế giới Hỗn Độn, thất bại hết lần này đến lần khác.

Chính vì thế mới có người đề nghị đưa Diệp Hiên đến nghiên cứu, xem rốt cuộc là làm thế nào mới có thể làm được điều này....Diệp Hiên rời khỏi Đại Minh Học Viện, trở về nơi mình từng ở.

Đây là Lâm Thiên thị.

Lâm Thiên thị là một tòa nhà bình thường không có gì nổi bật, đây

là nơi sinh sống của những đứa trẻ mồ côi không có cha mẹ, các cơ sở vật chất đều rất hoàn thiện, đầy đủ mọi thứ.

Mọi nhu cầu vật chất đều được thỏa mãn, thậm chí còn không thiếu thốn về tinh thần.

Có thể nói, ở Đại Việt Quốc, trẻ em được coi là cực kỳ quan trọng, trong số loài người bình thường, địa vị của trẻ em là cao nhất, bởi vì chúng sở hữu tương lai vô hạn.

Trước khi tốt nghiệp cấp ba, chúng đều được coi là trẻ em, dù cho có một số người đã hai mươi ba mươi tuổi. ...

Chỉ cần chưa bị cấp ba loại bỏ hoàn toàn, chúng đều có thể miễn phí sở hữu tất cả những điều này.

Vì vậy, trước đây Diệp Hiên cũng từng sống ở đây.

Y tâm niệm vừa động, đến nơi gia đình mà mình từng ở, căn phòng trống rỗng có vẻ hơi lạnh lẽo, từ trước đây đã từng có một đứa trẻ mồ côi sống ở đây, nhưng sau khi Diệp Hiên thành danh, liền chuyển đi rồi.

Được đặc biệt giữ lại, làm kỷ niệm.

Tất cả mọi thứ đều đã được khôi phục về trạng thái ban đầu, Diệp Hiên đến đây, lập tức chạm vào những ký ức năm xưa.

Chẳng qua y là từ nhỏ đã xuyên việt, hơn nữa còn sở hữu ký ức, một thiếu niên không mất bao lâu đã quen với cuộc sống ở đây, tuy rằng đã ở đây mười mấy năm, cũng không cảm thấy cô độc.

Chỉ có thể nói từ tâm linh y tuy chưa thực sự trưởng thành, nhưng cũng không phải là một đứa trẻ con.

Kể từ khi xuyên việt đến nay, chưa từng gặp phải khổ nạn, về phương diện này, quốc gia này làm vẫn rất tốt.

Khi y ngồi trên ghế sofa, đột nhiên một bóng người lặng lẽ xuất hiện bên cạnh y.

Diệp Hiên giật mình, vội vàng toàn thần quán chú, cảnh giác nhìn người này.

"Cái quỷ gì vậy, tu vi rốt cuộc là gì?

Tại sao hoàn toàn không nhìn thấu!!" "Mạnh hơn cả Chu Lệ!

Không chỉ Lục giai!" "Chẳng lẽ là Sáng Thế Thần Thất giai đến rồi?!!" "Viện trưởng ơi, mau đến cứu mạng ạ!!!" Chỉ một cái nhìn qua, Diệp Hiên liền hoàn toàn bị đối phương chấn kinh, đối phương chỉ ngồi ở đó mà tựa như một phàm nhân bình thường không có gì nổi bật, không nhìn ra một chút thần dị nào.

Nhưng nhìn kỹ lại, dường như đối phương là một tồn tại cực kỳ cường đại, chỉ tĩnh lặng ngồi ở đó, liền có cảm giác muốn hút toàn bộ tâm thần của Diệp Hiên vào trong.

Chương 185

Y chỉ tĩnh lặng ngồi đó, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ, liền như thể Đại Đạo khẽ vuốt ve tâm hồn Diệp Hiên, lập tức xoa dịu tâm hồn vốn đang bồn chồn bất an của y.

“Không biết tiền bối đột nhiên quang lâm nơi này, có quý sự gì, nếu tại hạ có chỗ nào mạo phạm tiền bối, thì tại hạ lập tức sẽ rời đi...” Tâm hồn bồn chồn bất an của Diệp Hiên sau khi bị nụ cười của đối phương xoa dịu, trong lòng vẫn biết đối phương đáng sợ, nên lập tức muốn rời đi.

Tuy nhiên trước khi đối phương lên tiếng, y cũng không dám thực sự đi, dù sao đối phương chỉ cần một nụ cười đã có thể trấn áp nỗi bất an trong lòng y.

Người trước mặt này đã vượt quá phạm vi hiểu biết của y, giống như Chu Nguyên Chương năm xưa, không thể suy đoán, không thể nắm bắt.“Ta đến tìm ngươi.” Nam tử khẽ cười, khóe môi luôn mang theo một nụ cười, nhẹ nhàng nói như vậy.

Nói cũng kỳ lạ, Diệp Hiên lẽ ra phải cảm thấy vô cùng sợ hãi, lúc này trong lòng lại hoàn toàn không còn chút sợ hãi nào, hơn nữa đối với đối phương cũng hoàn toàn không thể nảy sinh tâm tư phản kháng hay bất mãn.

Người đó tựa như hoàn toàn viên mãn, chí tôn thần thánh không tỳ vết, khiến người ta khó mà nảy sinh các loại cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Diệp Hiên rõ ràng trong lòng cảm thấy kinh hãi, nhưng lại không có chút sợ hãi nào, điểm này, ngược lại khiến ý thức sợ hãi của y càng thêm mãnh liệt. ...

“Không cần lo lắng, lần này ta đến không phải để hại ngươi.” Nam tử dường như cảm nhận được sự giằng xé của Diệp Hiên, lại lộ ra nụ cười ôn hòa, khiến lòng Diệp Hiên ấm lại, ý niệm mâu thuẫn giằng xé vừa rồi hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại sự ôn nhu nhã nhặn, cùng sự gần gũi với nam tử.

“Đa tạ tiền bối, không biết tiền bối danh húy?” Diệp Hiên cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Y không biết đối phương là ai, nên muốn biết.

Một tôn thần thánh như vậy, tránh cũng không tránh được, đối phương đã tìm đến tận cửa, vậy tự nhiên cũng biết tất cả mọi chuyện của y.

Nam tử khẽ lắc đầu, nói: “Ngươi không cần biết danh húy của ta, đợi khi tu vi của ngươi đạt đến cảnh giới đó, tự nhiên sẽ biết, hiện tại biết đối với ngươi cũng không có ích lợi gì.” “Vậy tiền bối tìm ta là để...” Diệp Hiên ngập ngừng mở miệng.

Cũng không dám hỏi hết ra, chỉ biểu đạt ý của mình như vậy.

Nam tử không hề cố kỵ hình tượng mà nằm dài trên ghế sofa, tự mình nói: “Ta đến để xem thiên tài tuyệt thế đã khai sáng ra Hỗn Độn Phế Giới rốt cuộc làm thế nào mà làm được.

Ta đã từng đến thế giới Hồng Hoang của ngươi, cũng biết phía sau đó có một thế giới Hỗn Độn mới sinh, sinh linh trong thế giới Hồng Hoang quả thực rất mạnh, mỗi vị đều sở hữu tiềm lực của sinh linh thần thoại, trong đó có một số thần thánh đỉnh cao thậm chí không kém cỏi chút nào so với nội tình sinh linh trong Thần Quốc của ta, rất tốt.

Còn ba nghìn Đại Đạo Thần Ma đang được thai nghén lại phía sau ngươi, thì nội tình của chúng ngay cả sinh linh trong Thần Quốc của

ta cũng không thể sánh bằng, ta rất tò mò, ngươi một phàm nhân nhỏ bé, khi đó là làm thế nào mà dẫn động Đại Đạo, sáng tạo ra Đại Đạo Thần Ma!" Nam tử một hơi liền nói toạc ra sinh linh Thần Quốc của Diệp Hiên, thậm chí còn nói ra danh xưng của những Đại Đạo Thần Ma đó.

Diệp Hiên nghe xong, đồng tử lập tức co rút sâu lại, ánh mắt nhìn nam tử tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Mọi người đều biết, thế nhân đều cho rằng Diệp Hiên là dùng quy tắc hóa sinh, dù lợi hại hơn cũng chỉ nghĩ Diệp Hiên dùng pháp tắc hóa sinh, nhưng không ai biết Diệp Hiên thực chất là dùng Đại Đạo hóa sinh.

Những cái gọi là sinh linh quy tắc, pháp tắc kia, thực chất là sinh linh Đại Đạo.

Nhưng nam tử trước mắt này lại là người đầu tiên nói toạc ra, và còn từng ra vào Thần Quốc của y, mà y lại không hề nhận ra một chút dấu vết nào.

Nhưng điểm này cũng là bình thường, nếu Sáng Thế Thần Lục giai cố ý che giấu thì y cũng đã không biết rồi, chỉ là đối với việc đối phương một hơi nói toạc ra bản chất của Đại Đạo Thần Ma mà y cảm thấy kinh ngạc."Tôi cũng không biết..." Diệp Hiên lắc đầu, nói thật, chính y cũng không biết làm thế nào mà khai sáng ra thế giới Hỗn Độn.

Những điều đó chẳng qua là y nghĩ rằng ngày xưa có thể làm đơn giản như vậy, nhưng cùng với tu vi của y ngày càng cao, y càng biết rằng chỉ dựa vào những việc y đã làm khi còn là phàm nhân, căn bản không thể khai sáng ra thế giới Hỗn Độn.

Nhưng trớ trêu thay, sự thật là y đã thực sự khai sáng ra nó.

Có lẽ thật sự như y đã từng nói trước đây, không phải là họ lựa chọn thế giới, mà là thế giới lựa chọn họ. ...

"Vậy sao..." Nam tử gật đầu, ý bảo mình đã hiểu.

Với tu vi của y, tự nhiên y cũng biết đối phương không hề nói dối, điều đó chứng tỏ Diệp Hiên thật sự không biết tại sao lại có thể sáng tạo ra Đại Đạo Thần Ma như vậy, lại có thể khai sáng ra thế giới Hỗn Độn.

"Có lẽ thật sự như ngươi đã từng nói trong buổi diễn thuyết năm xưa vậy, thay vì nói chúng ta lựa chọn thế giới, chi bằng nói là thế giới lựa chọn chúng ta..." Lời nói u u của nam tử truyền đến, khiến mặt Diệp Hiên đỏ bừng, đây là lời y thuận miệng nói ra khi hứng chí, không ngờ hiện tại lại được một tồn tại cường đại vô cùng như vậy nghiêm túc nói ra.

Nhất thời, thật sự có chút cảm giác kỳ lạ.

"Ngươi rất không tồi, ta rất mong chờ sự xuất hiện của ngươi..." Đột nhiên, nam tử nói ra một câu nói không đầu không cuối, Diệp Hiên quay đầu nhìn lại, lại thấy nam tử vốn đang nằm trên ghế sofa đã biến mất.

"Mong chờ sự xuất hiện của ta sao..." "Ngươi đang mong chờ điều gì..." "Mạnh mẽ như vậy, lại còn mong chờ sự xuất hiện của ta, một niệm liền có thể ảnh hưởng đến người khác, thậm chí cả những quy tắc cơ bản nhất của vũ trụ, loại cảnh giới này..." Diệp Hiên lẩm bẩm tự nói, trong mắt quang mang càng lúc càng thịnh.

"Tôi biết ngài là ai rồi!!!" Sau đó, Diệp Hiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng lớn tiếng gào thét.Kể từ khi vị tồn tại vô thượng kia đến, một tảng đá lớn trong lòng Diệp Hiên coi như đã được đặt xuống một nửa.

Vì đối phương không chọn giết y vào lúc này, thì phần lớn là sẽ không giết y trong tương lai.

Hơn nữa vị tồn tại kia còn nói rõ, đang ở phía trên chờ đợi y đến.

Đã là chờ đợi y đến, tự nhiên sẽ không muốn hại y.

Từ khi Chu Nguyên Chương căn dặn y, việc duy nhất khiến Diệp Hiên luôn nơm nớp lo sợ chính là chuyện này, sợ bị vị tồn tại kia xóa sổ.

Còn đối phương đã đặc biệt xuất hiện gặp mặt mình, thì điều đó chứng tỏ đối phương không có ý hại mình, ít nhất hiện tại là như vậy, y có thể yên tâm tu luyện.

Còn về chuyện tương lai, thì ai mà nói trước được.

Có lẽ vị tồn tại kia bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi suy nghĩ của mình, có lẽ y từ đầu chỉ muốn xem thế giới Hồng Hoang có thể diễn biến thành hình dạng gì mà thôi.

Hoặc giả, đối phương có thể chỉ đơn thuần muốn tìm y chơi, cũng có thể đối phương thật sự muốn thấy y leo lên.

Từ hàng ức vạn Sáng Thế Thần Tứ giai vô lượng số lượng mà một đường leo lên, leo đến đỉnh phong cao nhất của Sáng Thế Thần.

Ít nhất, sau khi có thêm một Sáng Thế Thần Bát giai, thì có thể thử thống nhất cả Đại lục Sáng Thế.

Thống nhất toàn bộ nhân loại, đây là việc mà từ khi nhân loại ra đời đã luôn muốn làm.

Dù sao sau khi thống nhất, nguồn tài nguyên có thể điều động lại không biết sẽ tăng thêm bao nhiêu, đối với mỗi Sáng Thế Thần của Đại Việt Quốc đều có lợi, bao gồm cả vị tồn tại ở trên cao kia.

“Thật là kỳ lạ, lại không biết danh húy của vị tồn tại kia rốt cuộc

là gì...” Diệp Hiên cau mày, bất kể y tìm trên mạng hay trong Thông Thiên Bảng, đều căn bản không thể tìm thấy tên của vị Sáng Thế Thần Bát giai kia của Đại Việt Quốc, thậm chí ngay cả một số sự tích mà y đã làm cũng không thể tìm thấy.

Dường như người đó căn bản không tồn tại vậy.

“Theo lý mà nói, một tôn tồn tại vô thượng như vậy không đến nỗi phải xóa sạch thông tin của mình chứ...” Diệp Hiên có chút không hiểu tâm tư của đối phương, lẩm bẩm tự nói.

Với tu vi cảnh giới của đối phương mà nói, căn bản không cần lo lắng gì, không cần thiết phải cố ý xóa sạch sự tồn tại của y, dù sao cả thế giới đều biết đến sự tồn tại của y.

Cho dù đối phương không thích khoe khoang, cũng có quá nhiều phương pháp để tránh, không cần thiết phải cố ý xóa sạch tất cả những ghi chép về quá khứ của mình chứ. ...

Muốn nói đằng sau chuyện này không có sự đồng ý của vị tồn tại kia, Diệp Hiên đánh chết cũng không tin.

Không ai dám đi xóa bỏ dấu vết của vị tồn tại kia, cho nên đáp án chỉ có một.

“Thôi vậy, thay vì lo lắng suy nghĩ của y, chi bằng nghĩ cách nâng cao tu vi của mình đi...” Diệp Hiên đột nhiên thở dài một tiếng, lắc đầu, không đi nghĩ đến những chuyện đó nữa.

“Cảnh giới Sáng Thế Thần Tứ giai này thật sự khó thăng cấp quá, đã lâu như vậy rồi, vẫn chưa thể thăng cấp lên một bước tiếp theo...” “Khó trách người ta nói sau Tứ giai, mỗi bước một trời đất...” Diệp Hiên có chút bất lực, trước Tứ giai tu vi của y có thể nói là thăng tiến rất nhanh, dù không đột phá cũng có thể cảm nhận rõ ràng rằng không còn xa đột phá nữa.

Nhưng hiện tại y lại không có dù chỉ một chút dấu vết muốn đột phá, hoàn toàn không biết khi nào mới có thể đột phá.

"Thôi đi thôi đi, tùy tâm vậy, những Sáng Thế Thần kia mỗi người đều đã chờ đợi không biết bao nhiêu năm, không thể vội vàng..." Không lâu sau, Diệp Hiên liền vứt bỏ tâm tư vội vàng đó đi.

Dù sao dục tốc bất đạt mà, tốn thêm chút thời gian không quan trọng, quan trọng là có thể đi đến cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Đi nhanh chưa bao giờ là người chiến thắng, người có thể đi đến cuối cùng, đi xa nhất mới là người chiến thắng thực sự....Trong thế giới Hồng Hoang.

Diệp Hiên cầm trong tay phương Đệ Nhị Giới kia, trong lòng có chút do dự, y vẫn chưa quyết định rốt cuộc muốn diễn hóa ra một thế giới như thế nào.

Thế giới này dù diễn hóa ra sao, cuối cùng chắc chắn đều là phụ thuộc vào thế giới Hồng Hoang.

Hơn nữa đây cũng không phải là Thần Quốc khác, đây chỉ là một trong các thế giới mà thôi.

Lần đầu tiên sử dụng Đệ Nhị Giới, đều là thành công một trăm phần trăm.

"Thôi vậy, thôi vậy, cứ để các ngươi đi tranh đoạt đi, ai có bản lĩnh, thì người đó hãy khiến phương thế giới này hóa thành thế giới của mình!" Diệp Hiên hạ quyết tâm, trực tiếp ném Đệ Nhị Giới vào trong Hồng Hoang.

Đệ Nhị Giới vừa vào trong Hồng Hoang, liền lập tức điên cuồng bành trướng, dung nhập vào hư không, dường như đang thai nghén điều gì đó.

Phương thế giới này không giống như thế giới gương, trực tiếp

tạo ra thêm một vũ trụ bên ngoài vũ trụ.

Phương thế giới này là thế giới dựa vào Hồng Hoang mà thành, là vị trí nằm bên trong thế giới Hồng Hoang, lớn thì có thể bao phủ nửa Hồng Hoang, nhỏ thì có thể ẩn mình ở nơi mắt thịt không thể thấy được.

Thật sự là thần diệu phi phàm, ảo diệu vô thường....“Chí bảo hiện thế, bọn ta tự nhiên phải truy đuổi!” Thiên Đế Đế Tuấn ngẩng đầu nhìn về phiến tinh vũ kia, chỉ cảm thấy trong Hồng Hoang dường như đột nhiên có thêm thứ gì đó, y không biết đó rốt cuộc là thứ gì, chỉ có thể ẩn ẩn cảm nhận được một ít khí tức tương tự như thế giới.

Đây dường như là một thế giới mới, nhưng lại thuộc về thế giới Hồng Hoang.

Đây là một phương chí bảo, là thiên địa có thể nắm giữ, là thiên địa mà mình có thể khống chế.

Khoảnh khắc này, trong ánh mắt Đế Tuấn lại một lần nữa lộ ra vẻ khát vọng đã lâu.

“Đại huynh đã muốn, vậy ta tự nhiên sẽ trợ giúp một phần sức lực!” Thái Nhất ở một bên thần uy hạo đãng, thần uy hiển lộ rõ ràng, lạnh giọng nói.

Y từ khi đản sinh đã là như vậy, từ trước đến nay, vẫn luôn không ngừng giúp đỡ đại huynh của mình, bất kể thiên địa thay đổi ra sao, bất kể thế lực luân phiên thế nào, y vẫn luôn đứng sau lưng Đế Tuấn.

Còn Hi Hòa một bên không nói lời nào, lặng lẽ nhìn hai vị huynh trưởng ở phía trước, nàng biết, có họ tồn tại, không có chuyện gì là không làm được.

“Ta cũng cùng đi.” Nguyên Mẫu Phu Nhân, một trong các Quy Khư Nữ Thần cũng gật đầu nói.

Nàng cũng cảm nhận được khí tức của phương chí bảo kia, loại khí tức đó cực kỳ cường hãn, nói là chí bảo nhưng lại không giống chí bảo, nàng hoàn toàn không biết đó là một tồn tại như thế nào.

Nhưng chỉ cần là nơi Thái Nhất muốn đi, nàng tự nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ.

Giúp Thái Nhất đoạt được tôn chí bảo kia, bảo vật càng nhiều tự nhiên càng tốt.

Huống hồ loại chí bảo này, vốn là hữu duyên với mọi người, chứ không phải nói chỉ ai đó mới có thể đoạt được.

Nếu không phải hữu duyên với chúng sinh, nàng cũng sẽ không cảm nhận được khí tức của phương chí bảo này.

Phải biết rằng khi chí bảo hiện thế, đều sẽ có thiên đạo dự cảnh, trước khi xuất hiện liền sẽ dự cảnh, nhắc nhở các Tiên Thiên Thần Thai Thánh tiến đến nơi này, thu hoạch bảo vật hữu duyên với mình.

Mà lần này, không chỉ Đế Tuấn cảm nhận được, Thái Nhất, Hi Hòa, Nguyên Mẫu Phu Nhân cũng không có ai là không cảm nhận được.

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn dẫn theo Thái Nhất, Nguyên Mẫu Phu Nhân cùng với Thập Đại Yêu Soái và hàng trăm tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên hướng về phương có duyên với mình trong cõi u minh mà đi.

Lần này, Thiên Đình có thể nói là đại quân xuất động, thế lực cường đại như vậy cũng đã chấn nhiếp tứ phương nhỏ yếu.

Tuy nhiên đây cũng không phải là toàn bộ thực lực của Thiên Đình, phải biết rằng trong Thiên Đình còn có hàng trăm vị tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên khác.

Họ tuy chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên bình thường, nhưng cũng đều là Sáng Thế Thần cảnh giới Hỗn Nguyên thực sự, có sự tồn tại của

họ trấn thủ, thì không có bất kỳ thế lực nào dám lợi dụng lúc cường giả Thiên Đình không có ở đây mà đột kích Thiên Đình.Oa Hoàng Cung.

"Muội muội, chí bảo lần này có duyên với ta, nói gì thì nói cũng phải đi tranh đoạt một phen!" Ánh mắt Phục Hy tinh quang bạo xạ, y cảm thấy chí bảo mới xuất hiện kia có sức hấp dẫn cực kỳ mạnh mẽ đối với mình, tuyệt đối là có duyên với y.

Nữ Oa cười gật đầu, nói: "Được, vậy tiểu muội sẽ giúp huynh trưởng tranh đoạt một phen!" Thực chất nàng cũng cảm nhận được sự dẫn dắt của phương chí bảo này, nhưng đã Phục Hy muốn tranh đoạt, thì nàng cũng không nói gì nhiều, đè nén ý nghĩ muốn có trong lòng xuống.

Từ ban đầu, có bất cứ thứ gì tốt Phục Hy đều sẽ ưu tiên cho nàng, đã khó khăn lắm mới gặp được một chuyện khiến huynh trưởng để tâm, vậy thì nàng thành toàn cho huynh trưởng một lần có gì không được.

Hai vị thần thánh lúc này không biết rằng tôn chí bảo này thực chất có liên quan đến toàn bộ Hồng Hoang, cho nên tất cả sinh linh Hồng Hoang đều là có cảm ứng. ...Trên Thái Âm.

"Tỷ tỷ, muội muội có cảm giác cơ duyên giáng lâm, muốn đi tìm cơ duyên, không thể ở trên Thái Âm bầu bạn cùng tỷ tỷ nữa rồi..." Vọng Thư nhìn tỷ tỷ của mình, thở dài một tiếng, nói.

Lúc này Thường Hi vẫn đang trên Thái Âm hấp thu Thái Âm Chi Khí, thai nghén mười hài tử trong bụng.

Đế Tuấn sinh thập tử, sau đó lại sẽ có thêm thập nữ.

Đây chính là đạo cân bằng của thiên địa, có thêm mười mặt trời, tự nhiên sẽ có thêm mười mặt trăng.

Chỉ là nội tình của mặt trời rốt cuộc vẫn mạnh hơn Thái Âm một chút, cho nên trên mặt trời đã thai nghén ra ba tôn thần thánh, hơn nữa ba tôn thần thánh này mỗi vị đều phi phàm, mỗi vị đều mạnh hơn hai tôn thần thánh trên Thái Âm một chút. ...Các phương thế lực lúc này đều hướng về phương chí bảo thế giới kia mà đến, mọi người tụ tập tại Côn Luân Sơn Mạch.

Côn Luân Sơn Mạch là trung bộ Hồng Hoang, là nơi giao giới của tứ hoang, là trung tâm Hồng Hoang.

Và phương chí bảo kia, sẽ đản sinh ở nơi này.

Có vị Thiên Đế vô thượng, cao ngồi trên đế liễn cửu thiên, chắp tay tĩnh lặng nhìn chúng sinh.

Phía sau y là hơn trăm vị tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên của Thiên Đình, trừ những hơn trăm vị Hỗn Nguyên giả này ra, còn có vĩ lực mặt trời gia trì lên thân y, chiếu rọi vạn vật, hiển hiện vĩ lực mặt trời hạo hạo đãng đãng.

Có vị Vạn Hoàng Chi Tôn, chỉ một thân mà đứng, liền chấn nhiếp vô tận sinh linh.

Phía sau vị bá giả vô thượng này, có một luồng đạo vận vô địch chấn nhiếp tứ phương, lại có bá đạo của mặt trời gia trì lên thân y, trấn áp thương khung, hiển hóa bá đạo của mặt trời đến mức tận cùng, quần hùng thiên hạ không ai không phủ phục.

Có vị Vạn Long Chi Tổ, mang theo thế của Long tộc mà đến, nước bốn biển đổ về khó mà ngăn cản.

Phía sau tôn Viễn Cổ Long Hoàng này, cũng có hàng chục tôn Long tộc cảnh giới Hỗn Nguyên, sự cường thịnh của Long tộc có thể thấy rõ, tuyệt đối không phải là chủng tộc bình thường có thể đến đụng chạm.

Hơn nữa tôn Long Hoàng này thực lực cực kỳ cường hãn, không ai dám coi thường y, ngay cả Thái Nhất gặp phải đối phương, cũng phải cẩn thận cảnh giác, bởi vì chỉ cần sơ suất một chút là có khả năng bị thương.

Có Thập Nhị Cự Nhân, phía sau hơn trăm Đại Vu đều là cảnh giới Hỗn Nguyên, bên cạnh họ còn có một tôn cự nhân, đó là Hậu Thổ Tổ Vu, Hậu Thổ và Thổ Bá cùng nắm tay mà đến, cùng nhau đối mặt tất cả.

Mặc dù Hậu Thổ ít người, nhưng cùng với Thổ Bá, đều là chiến lực cực kỳ cường đại, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với những Đại Vu cảnh giới Hỗn Nguyên kia.

Có Nhân Hoàng Chí Tôn, đơn thương độc mã mà đến, không sợ uy thế của chư thiên thần thánh, thề phải vì Nhân tộc tranh đoạt một số lợi ích.

Thế lực của Nhân tộc là tồn tại yếu kém nhất trong số các thế lực này, bất kể là chiến lực đỉnh cao hay thế lực, đều không bằng ba tộc kể trên.

Điểm này là không có cách nào khác, dù sao Nhân tộc ra đời thời gian quá ngắn, nội tình không đủ.

Chờ đến khi sinh linh Nhân tộc ngày càng nhiều, thời gian trôi qua dài hơn một chút, sau khi sở hữu đủ khí vận, chắc hẳn hơn ba trăm vị vương kia đều sẽ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Đến lúc đó, Nhân tộc mới thực sự là siêu cấp đại tộc có thể so tài cùng ba tộc khác.

Tuy nhiên ngay cả Nhân tộc hiện tại, cũng khiến vô số thần thánh không dám coi thường, dù sao những thần thánh này đi đến ngày nay đó là đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, nhiều hơn Nhân tộc

mới sinh rất rất nhiều thời gian rồi.

Họ trước mặt Nhân tộc, cảm thấy bị áp đảo, ngoài việc sống lâu ra, dường như cũng không còn gì khác có thể kiêu ngạo nữa....Còn có đủ loại thần thánh, tộc trưởng, vào khoảnh khắc này, tiếp sau đại lễ sắc phong Thái tử của Thiên Đình không lâu, những cường giả chúng sinh thiên địa lại một lần nữa hội tụ.

Không một tôn thần thánh, không một sinh linh nào có thể chịu đựng được sự cám dỗ của loại chí bảo này, tuy chí bảo chưa xuất thế, nhưng tất cả mọi người đều hận không thể đến chia một phần canh trên đó.

"Thiên địa du du, bảo vật chí cao, bảo vật này đã hấp dẫn nhiều đạo hữu đến vậy, hẳn là có duyên với chúng sinh thiên địa." Đế Tuấn cao tọa trên đế liễn cửu thiên, chậm rãi mở miệng nói, thu hút ánh mắt của tất cả thần thánh sinh linh có mặt.

Họ muốn xem Đế Tuấn rốt cuộc muốn nói gì, chẳng lẽ là muốn khuyên lui mọi người để y độc chiếm chí bảo này?

Nhưng điều này là không thể, không chỉ họ biết, mà Đế Tuấn cũng biết.

Cho nên Đế Tuấn không hề có ý định như vậy, nếu là lúc bình thường, nể mặt một chút thì cũng được, nhưng vào thời điểm này, không ai sẽ nể mặt y.

Chương 186

Chuyện liên quan đến chí bảo thiên địa, ai lại dễ dàng từ bỏ chứ.

"Đã có duyên với chúng sinh thiên địa, vậy hợp lẽ phải dựa vào thủ đoạn của mỗi người mà đoạt được." Đế Tuấn lại một lần nữa mở miệng nói.

Nhưng lời này lọt vào tai các thần thánh, lại cảm thấy như đang nói lời vô nghĩa, vấn đề quy thuộc của bảo vật trong Hồng Hoang chẳng phải vẫn luôn là ai quyền thế lớn hơn thì người đó có quyền nói hay sao.

Trong ánh mắt không hiểu của mọi người, Đế Tuấn mỉm cười chậm rãi nói: "Giữa thiên địa, có tứ đại thế lực, là Thiên Đình, Vu tộc, Long tộc, Nhân tộc.

Trong đó Nhân tộc thực lực vẫn chưa đủ, chỉ còn lại ba phương thế lực, trừ ba phương thế lực này ra, trẫm muốn các vị đang ngồi đều rút lui, để tránh đại chiến bùng nổ, liên lụy đến bản thân." Lời này của Đế Tuấn quả thật là thật lòng, trong tình huống mà mọi người đều có nhiều tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên như vậy, không có bất kỳ tán tu hay thế lực nhỏ yếu nào có thể có cơ hội.

Những lời này tuy rất trần trụi, nhưng không nghi ngờ gì là thật.

Nhiều thần thánh nghe vậy, đều cúi đầu im lặng.

Họ không muốn rời đi, trong lòng vẫn muốn tranh đoạt, muốn nhân lúc ba phương thế lực đại chiến mà thừa nước đục thả câu, xem liệu có thể luyện hóa được chí bảo này hay không."Thiên Đế nói không sai, chí bảo như vậy, không phải kẻ có đại thế lực thì không thể đoạt được!" Vu tộc Đế Giang lúc này cũng đứng ra, thần uy hạo đãng, vĩ lực không gian tại khoảnh khắc này bùng nổ, hóa thành thiên la địa

võng vô tận, bao phủ Côn Luân Sơn Mạch này lại.

Lúc này tất cả thần thánh đều cảm thấy lòng mình nặng trĩu, dường như bị thứ gì đó đè nặng.

Oanh!

"Thần thánh rút lui, chí bảo của ba tộc!" Long Vương oanh một tiếng, triển lộ chân thân, thân thể dài đến mười vạn trượng khiến tất cả thần thánh trong lòng đều cảm thấy sợ hãi, uy thế rồng mạnh mẽ truyền ra từ trên đó, khiến những thần thánh vốn đã không cần hít thở cũng cảm thấy một tia ngạt thở.

Cùng với lời Long Vương nói ra, cũng tượng trưng cho ba đại thế lực đã đạt được sự đồng thuận, đó là phương chí bảo này không thể rơi vào tay các thần thánh khác, chỉ có thể để ba phương thế lực tranh đoạt.

Thực chất điều này cũng là để ba tộc có thể rảnh tay hơn, đồng thời cũng là để tránh chúng sinh Hồng Hoang đồ thán.

Nếu thật sự vẫn để trận đại chiến này tranh đoạt tiếp, e rằng sẽ diễn biến thành diệt thế chi chiến. ...Có lẽ những tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên sẽ không chết, nhưng những tồn tại phi Hỗn Nguyên thì...

Và nhiều Hỗn Nguyên ở nơi này cũng cuối cùng sẽ bị trấn áp vô cùng năm tháng, đây là sự tự tin của họ.

Hỗn Nguyên khó giết, nhưng không có nghĩa là Hỗn Nguyên không thể bị trấn áp.

Tất cả tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên của ba phương thế lực lúc này đều bùng phát đạo vận của bản thân, quét sạch các thần thánh chư thiên, đẩy tất cả thần thánh đó ra ngoài.

"Thế lực, vẫn còn xa xa chưa đủ a, ngay cả cơ hội tham dự

chuyện này cũng không có!" Nhân Hoàng Toại Nhân thị nhìn cảnh tượng này, trong lòng hiện lên một nỗi đau không tên.

Đối với người ngoài mà nói, chẳng qua chỉ là mất đi một kiện chí bảo mà thôi, chí bảo vốn dĩ đã rất khó tranh đoạt, mất đi thì mất đi vậy, nhưng đối với Toại Nhân thị mà nói, lại không chỉ là như vậy.

Còn có sự kiêu ngạo thuộc về Nhân Hoàng, cái gọi là cường đại của Nhân tộc khi đối mặt với thế lực đỉnh cấp thực sự mới phát hiện ra, hóa ra vẫn chưa đủ, vẫn còn xa xa chưa đủ.

So với ba đại tộc kia, Nhân tộc vẫn còn một đoạn đường, tuy rằng Hồng Hoang đều gọi Nhân tộc là một trong tứ đại chủng tộc, nhưng thực chất thực lực không thể so sánh với ba tộc khác.

Điểm này cũng không phải vì thiên phú của Nhân tộc không được, hay là căn nguyên không được.

Sở dĩ xuất hiện điểm khác biệt này, là vì yếu tố thời gian, nhưng cũng không hoàn toàn là vì yếu tố thời gian.

Yếu tố thực sự là vì khí vận, khí vận của Nhân tộc hiện nay tuy bàng bạc vô cùng, nhưng lại không thể như Thiên Đình mà xuất hiện nhiều tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên đến vậy.

Cho nên hơn ba trăm vị vương thực chất không phải vì không thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên mà bị mắc kẹt ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, mà là vì khí vận của Nhân tộc không đủ để thừa tải nhiều cảnh giới Hỗn Nguyên đến vậy, không chịu nổi quá nhiều Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Điều này mới dẫn đến việc Nhân tộc hiện nay trên không đủ, dưới còn dư, rơi vào cảnh địa khó xử ở giữa.

Đây là giai đoạn mà mỗi thế lực phát triển đều sẽ trải qua, Nhân tộc tuy cực kỳ cường thịnh, thiên tư cực cao, tài tình cực cao, nhưng

cũng khó tránh khỏi giai đoạn này.

Mà giai đoạn này thực chất chỉ cần thời gian để phát triển là đủ, Nhân tộc hiện nay trên danh nghĩa sở hữu toàn bộ vùng Nam Hoang, chỉ cần khai thác và chiếm giữ Nam Hoang, thì chắc chắn sẽ xuất hiện thêm nhiều cảnh giới Hỗn Nguyên.

Không chỉ Nhân Hoàng bị buộc phải rút lui, mà Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Tây Phương Tam Phật và vô số thần thánh thế lực nhỏ yếu khác đều rút lui.

Họ từ trước đến nay chưa từng nảy sinh ý nghĩ kết hợp lại để chống lại ba tộc, đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Huống hồ cho dù họ liên hợp lại với nhau, cũng căn bản không thể đối kháng lại thế lực của ba tộc cộng lại.

Sau khi các tiểu thế lực và tán tu ở đó đều rút lui, không khí giữa ba tộc mới dần trở nên giương cung bạt kiếm.

Bất kỳ hai tộc nào liên minh với nhau cũng đều có thể đánh lui tộc còn lại.

Nhưng vấn đề là, không có tộc nào muốn liên minh.

Chí ít Long tộc không muốn liên minh với bất kỳ tộc nào, bởi chỉ cần họ liên minh với một tộc để quét sạch tộc còn lại, thì tiếp theo họ sẽ phải đơn độc đối mặt với đối phương.

Mà chỉ dựa vào Long tộc tự thân thì không thể đấu lại bất kỳ tộc nào, nên Long tộc không muốn liên minh với bất kỳ chủng tộc nào.

Còn Thiên Đế Đế Tuấn và Tổ Vu Đế Giang tuy có ý muốn liên minh để quét sạch Long tộc, nhưng vấn đề đặt ra là, nếu Long tộc bị quét sạch mà lại đi liên minh với những tán tu, thế lực đã bị quét ra ngoài trước đó, nếu họ thật sự liên minh, thì hai tộc Thiên Đình và Vu tộc dường như không chắc có thể đối phó được.

Không một vị Thần Thánh nào không muốn chí bảo này, nên Long tộc liên minh với các tán tu là điều có thể hình dung được.

Nhưng bây giờ, chỉ cần dùng vũ lực mạnh mẽ đánh lui đối phương, thì mọi chuyện sẽ ổn.

Họ đều là Hỗn Nguyên Thần Thánh, từ xưa đến nay đều tuân theo nguyên tắc kẻ nào quyền lớn kẻ đó có tiếng nói, thua thì mất quyền thừa kế, điều này rất công bằng.

Nên chỉ cần đường đường chính chính đánh bại đối phương, thì đối phương sẽ không còn nảy sinh ý đồ gì nữa.

Còn việc các tán tu có đột nhiên liên minh sau khi ba tộc phân định thắng bại để quay lại đánh úp hay không, thì khả năng này không lớn, bởi vì làm như vậy, ngoài việc khiến Vạn tộc Hồng Hoang khinh bỉ, cũng không thể đoạt được chí bảo.

Dù cho thật sự liên minh, đuổi Thiên Đình ra ngoài, thì đến lúc chia bảo, chắc chắn sẽ xảy ra nội chiến, và lúc đó Thiên Đình quay lại đánh úp, kết quả cũng vẫn vậy.

Hà tất phải làm thêm chuyện thừa thãi, mất mặt vô cớ.

"Nếu nhiều Hỗn Nguyên Cảnh như vậy cùng chiến đấu tại một chỗ, e rằng sẽ dẫn đến Côn Luân Sơn Mạch sụp đổ, thậm chí có thể lan đến trung tâm Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn là trụ chống trời, không thể vọng động.

Do đó, trẫm kiến nghị các thế lực cử năm người ra hỗn chiến, vừa công bằng cho ba thế lực, vừa không gây hại quá lớn cho Hồng Hoang, chư vị thấy thế nào?" Nghe Đế Tuấn nói những lời dường như muốn từ bỏ ưu thế của thế lực mình, Đế Giang nhíu mày không nói.

Thế lực Vu tộc tuy kém Yêu tộc một chút, nhưng sự chênh lệch

không quá lớn, nhưng lại cường thịnh hơn rất nhiều so với Long tộc.

Nên nói chính xác, nếu đồng ý thì coi như từ bỏ ưu thế này, nhưng nghĩ đến việc Yêu tộc cũng có thể từ bỏ, cộng thêm điều quan trọng nhất là Đế Tuấn nói không sai, nếu hàng trăm Hỗn Nguyên Cảnh thực sự điên cuồng chém giết, không nói đến toàn bộ Hồng Hoang, thì toàn bộ Côn Luân Sơn Mạch chắc chắn sẽ không còn.

Còn Bất Chu Sơn có thể bảo tồn được hay không, thì điều này không chắc, ai biết liệu nó có sụp đổ hay không.

Nếu Bất Chu Sơn sụp đổ, thì trời sẽ nghiêng, sẽ xuất hiện một lỗ thủng, tuy đối với Thiên Đình ảnh hưởng không lớn, nhưng Thiên Hà chi thủy trên Thiên Đình sẽ thực sự đổ xuống nhân gian.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ là một trận sinh linh đồ thán.

Dù là Thiên Đình Đế Tuấn hay Tổ Vu của Vu tộc, đều không muốn chứng kiến cảnh tượng này xảy ra.

Bởi vậy Đế Giang nhìn các Tổ Vu khác gật đầu, sau khi nhận được hồi đáp, y nói: "Được, Vu tộc chấp nhận điều kiện này." "Long tộc cũng có thể chấp nhận." Long Vương trực tiếp gật đầu, dứt khoát nói.

Điều này đối với Long tộc là có lợi nhất, y hoàn toàn không có lý do gì để không đồng ý.

Thiên Đế yêu thương thế nhân, Tổ Vu yêu thương Hồng Hoang, còn Long tộc thuần túy là vì phương pháp này có lợi cho mình nên mới chấp thuận.

Với số lượng người vừa vặn là năm, họ có thể cử năm con rồng mạnh nhất trong số họ ra tay.

Nếu nhiều hơn, thì sẽ phải gọi đến những con rồng trong Tám Đại Long Soái.

“Những người tham chiến của Thiên Đình là trẫm, Đông Hoàng, Oa Hoàng, Tinh Tổ, và Quy Khư Nữ Thần, các ngươi hãy tự mình thương lượng nhân số đi.” Đế Tuấn cười nói, năm vị Thần Thánh này, tuy Nữ Oa không giỏi chiến đấu lắm, nhưng một tay tạo hóa, Đạo sinh mệnh của nàng là quan tuyệt Hồng Hoang.

Nàng tương đương với vai trò hỗ trợ trong chiến đấu nhóm, như vậy cũng không cần quá lo lắng bị thương ảnh hưởng đến chiến lực.

Còn Tinh Tổ thì khỏi phải nói, từ viễn cổ đến nay rất ít khi ra tay, lần ra tay gần nhất là tự mình lên Tử Tiêu Cung giao chiến với Hồng Quân, cũng là một Thần Thánh có chiến lực cực kỳ đỉnh phong.

Nguyên Mẫu Phu Nhân (Quy Khư Nữ Thần) thì giống như một người kiềm chế đối phương, có đầu óc, có thủ đoạn, có thực lực, mọi mặt đều không kém, giống như một pháp sư, có thể hỗ trợ phe mình hiệu quả.

Còn Đế Tuấn và Thái Nhất, đó chính là hoàn toàn là những người gánh vác chiến lực, hai tồn tại này đều là những chiến lực mạnh nhất quan tuyệt Hồng Hoang.

Đế Tuấn và Thái Nhất giống như một người là thượng đơn mạnh nhất để giao tranh, một người là đi rừng mạnh nhất, hễ bắt ai là người đó chết.

Có thể nói, nếu đơn đấu, Thiên Đình chắc chắn thắng.

Nhưng Vu tộc và Long tộc cũng không ngốc, đơn đấu không thể thắng đối phương năm người, thì họ sẽ nghĩ đến việc liên minh đối địch.

“Ngô và Chúc Cửu Âm, còn có Chúc Dung, Cung Công, Hậu Thổ!” Đế Giang không suy nghĩ quá kỹ, trực tiếp nói, y và Chúc Cửu Âm đều là cường giả tuyệt đối trong Vu tộc, còn Hậu Thổ thì khỏi nói,

thực lực còn trên cả hai người họ.

Còn Chúc Dung và Cung Công tuy Đại Đạo tu luyện không quá cường hãn, nhưng hai Tổ Vu này cũng đã tu luyện đến cảnh giới cực kỳ cao thâm, nên lúc này Cung Công và Chúc Dung là tồn tại mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu ngoài Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Còn Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc, Chiến Thần Hình Thiên, thì không được phái ra trận.

Danh xưng Chiến Thần của y chỉ là mạnh nhất trong Đại Vu, sau này tuy được mười một Tổ Vu khác dùng tâm đầu huyết luyện thành Tổ Vu chi thân, nhưng so với Tổ Vu chân thân thực sự vẫn kém một chút, nên chiến lực vẫn luôn không bằng Tổ Vu.

"Ngô và Tứ vị Long Vương tham chiến." Long Vương hình dạng đã hóa thành nhân hình từ lâu, phẩy tay nói.

Long tộc thì dễ chọn hơn, trực tiếp là Tứ Đại Long Vương cộng thêm Long Hoàng Long Vương là được.

Đông Hải Long Vương Thương Long, Nam Hải Long Vương Chúc Long, Tây Hải Long Vương Thanh Long, Bắc Hải Long Vương Băng Di đều tràn đầy chiến ý trong mắt.

"Chiến!" Đế Tuấn thấy các tộc đã chọn xong người, nhẹ nhàng thốt ra một chữ, phất tay, quyền năng mặt trời hiển hóa, một đôi đại thủ, từ trong Sông Dài Tuế Nguyệt mà ra, Đế Tuấn ngưng tụ đôi đại thủ này trên vô cùng mặt trời.

Mang theo hào quang mặt trời và mặt trời trong vô tận thời không, muốn nắm trọn toàn bộ Vu tộc và Long tộc trong tay.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm thấy vậy, liếc nhìn nhau, sau đó Đại Đạo thời gian xuất hiện, Đại Đạo không gian hiển hóa.

Đại Đạo thời gian và không gian vào lúc này dường như ngưng tụ

lại cùng nhau, hóa thành Đại Đạo Thời Không, từng đạo lực lượng Đại Đạo hiển hóa giao dệt vào nhau.

Hóa thành một tấm la võng che trời lấp đất dày đặc, giống như tấm thiên la địa võng do lực lượng không gian hóa thành trước đó, chỉ là lần này, còn có thêm cả uy lực thời gian.

Tấm la võng che trời lấp đất này vừa xuất hiện, liền lao về phía đôi đại thủ kia.

Tấm la võng có thể phong tỏa tất cả thời không va chạm vào đôi đại thủ do Đạo vận mặt trời của Đế Tuấn hóa thành.

Oanh!!!

Ba đạo khí tức Hỗn Nguyên va chạm vào nhau, phát ra tiếng động cực lớn, khiến chim thú trong Côn Luân Sơn Mạch điên cuồng bỏ chạy, không dám ở lại nơi đây, sợ bị chiến đấu lan đến hóa thành hư vô.

Đối mặt với tấm la võng đủ sức phong tỏa thời không, đôi đại thủ kia dường như chỉ bị khí thế làm yếu đi một chút, nhưng không hề bị phong cấm.

Còn Long Vương ở một bên vẫn chưa ra tay, lúc này cũng vươn tay ra, ánh mắt chăm chú nhìn đôi đại thủ kia.

Dường như đã qua rất lâu, nhưng lại dường như chỉ là một khoảnh khắc.

Trong đôi mắt y tinh quang chợt lóe.

Trong ba thần thông Hỗn Nguyên y nhìn thấy một tia sơ hở.

Ngay lập tức, toàn thân long uy bùng nổ, Long Hoàng vô thượng chi uy phù hiện, thân hình y uyển như Thần Linh Cửu Thiên, trong miệng phun ra một đạo Lôi Đình.

Xuyên qua tấm la võng được dệt từ từng tầng thời không, rơi xuống trên đôi đại thủ kia.

Oanh!

Tiếng động cực lớn vô cùng lại một lần nữa truyền đến, khiến nhiều Hỗn Nguyên Cảnh vốn đã rút lui xa hơn cũng phải lùi thêm không ít.

Dù họ không chết, nhưng cũng không muốn bị thương tổn Đạo Pháp khi đang đứng xem chiến đấu này.

Theo đạo Lôi Đình này giáng xuống, đôi đại thủ kia cùng với tấm la võng lực lượng Đại Đạo Thời Không cũng cùng với đạo Lôi Đình này biến mất.

Chúc Cửu Âm và Đế Giang trực diện cứng rắn đối đầu Đế Tuấn, đồng thời Long Vương ở một bên giúp đỡ hai vị Tổ Vu này, cũng không khỏi làm hai vị Tổ Vu này suy yếu đi một phần.

Cũng hình thành thế cục hỗn chiến ba bên.

Còn ở một bên khác, Thái Nhất giận dữ đứng thẳng, tay cầm Hỗn Độn Chung, phía sau y là sự hiện diện của Nguyên Mẫu Phu Nhân.

Đang!!!

Một tiếng động lớn truyền đến, Hỗn Độn Chung quét sạch mọi kẻ địch.

Một đạo vận cực kỳ bá đạo kèm theo tiếng chuông Hỗn Độn Chung truyền khắp bốn phương, khiến ba vị Thần Thánh đối diện đều bị chấn động đến đau đầu muốn nứt.

Thần Thánh mà Thái Nhất đối mặt là Tổ Vu Cung Công và Long Vương Chúc Long, Thương Long trong Tứ Hải Long Vương.

Chúc Long và Thương Long trực diện ứng đối Thái Nhất, còn

Cung Công thì ở một bên tìm cách dùng Thủy chi Đại Đạo để dập tắt Hỏa chi Đại Đạo mà Thái Nhất tiên thiên đã nắm giữ.

Thái Nhất một mình tuy có thể áp chế nhiều Thần Thánh, nhưng lại không thể đối chiến ba vị Thần Thánh cùng cảnh giới, mà là nhờ có Nguyên Mẫu Phu Nhân hỗ trợ phía sau, mới giúp y có thể đối phó ba vị Thần Thánh đối phương.

"Tuế Nguyệt Lưu Thệ!!!" Trong đôi mắt Chúc Long, lực lượng thời gian hiển hiện, một cỗ lực lượng tuế nguyệt huyền ảo vô cùng muốn ăn mòn thần tính của Thái Nhất.

Y tuy là Long tộc, nắm giữ những Đại Đạo mà Long tộc nắm giữ, nhưng bản thân y cũng mang theo lực lượng thời gian.

Trong Hồng Hoang, mọi người đều biết Đại Đạo thời gian của Tổ Vu Chúc Cửu Âm lợi hại, nhưng lại quên mất rằng trước Chúc Cửu Âm, còn có một Thần Thánh cường đại hơn tồn tại!!!

Tuy nhiên Thái Nhất vẫn bất động, chỉ toàn thần quán chú điều khiển Hỗn Độn Chung ngăn cản thần thông từ Thương Long và Cung Công.

Ngay khi lực lượng tuế nguyệt sắp chạm đến Thái Nhất, thần lực của Nguyên Mẫu Phu Nhân phía sau hiện lên.

"Quy Khư Chi Địa!!!" Ông ~ Một vùng Quy Khư Chi Địa từ dưới chân nàng mà ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ chiến trường.

Quy Khư Chi Địa, là giữa sự sáng tạo và hủy diệt.

Đạo lực lượng tuế nguyệt kia khi sắp chạm đến Thái Nhất, liền bị lực lượng Quy Khư đột nhiên xuất hiện hấp thu vào, biến mất.

"Đại Đạo mênh mang, hư không vô quang… Tất cả mọi thứ, cuối cùng đều sẽ trở về Quy Khư…" Cùng với lời ngâm xướng của Nguyên Mẫu Phu Nhân, toàn bộ Quy Khư Chi Địa bùng phát ra lực

lượng Quy Khư cực kỳ rực rỡ.

Từng đạo lực lượng Quy Khư này giống như chân thần trên Cửu Thiên, lại có thể kéo theo một phần tất cả các Thần Thánh đầy trời này, hướng về Quy Khư Chi Địa.

Nhiều Thần Thánh không thể không phân ra một phần tâm trí, đặt lên Nguyên Mẫu Phu Nhân, dùng để chống lại lực kéo của Quy Khư Chi Lực có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Ngay cả Đại Đạo thời gian cũng không thể thoát khỏi sự hấp dẫn của Quy Khư Chi Lực, dù là không gian hay thời gian, lúc này đều bị ảnh hưởng.

Còn phía Thiên Đình, dù là ánh sáng Tinh Tổ hay ánh sáng mặt trời, hay tạo hóa của Nữ Oa, lực sinh mệnh, đều không chịu ảnh hưởng chút nào.

Trong tình huống đối phương bị suy yếu, chiến lực của Thiên Đình lại tăng thêm một phần.

"Trước hết chém Nguyên Mẫu!!!" Trong đôi mắt Chúc Long thần quang bùng sáng, lạnh giọng quát.

Tuy nhiên, ngay khi Thương Long rảnh tay ra để cùng y đối phó Nguyên Mẫu Phu Nhân, Thái Nhất liền chấp chưởng Hỗn Độn Chung trấn áp ngay lập tức Tổ Vu Cung Công còn lại.

Dù Cung Công có thi triển Tổ Vu chân thân, cũng không thể phá vỡ sự phong tỏa bị Hỗn Độn Chung cố định chặt chẽ.

Chương 187

"Khốn kiếp!!!" Cung Công bị giữ tại chỗ, không thể nhúc nhích, gầm lên giận dữ.

Thương Long ở một bên chỉ cảm thấy nguy hiểm ập đến, trong nháy mắt lui về phía sau một bước, hiểm hóc né tránh đạo thần thông kia.

Sau đó Thương Long gầm lên giận dữ, vung một chưởng về phía Cung Công.

Bang!

Chưởng này tuy đánh trúng Cung Công, gây ra thương tổn không nhỏ, nhưng đồng thời cũng phá vỡ sự cố định và phong tỏa của Hỗn Độn Chung.

Cung Công mặt đỏ bừng, một ngụm máu tươi suýt nữa phun ra, nuốt ngược vào sau đó, trừng mắt giận dữ nhìn Thương Long.

Y có ý muốn trách mắng điều gì đó, nhưng nghĩ đến việc không cùng phe với đối phương, chỉ vì e ngại thực lực đối phương quá cường hãn, bất đắc dĩ mới phải liên minh.

"Hừ!" Cung Công lạnh hừ một tiếng, lao về phía Hỗn Độn Chung mà chiến.

Phía sau y xuất hiện Thao Thiên Chi Thủy, dòng nước khổng lồ vô cùng này trong nháy mắt hiện ra giữa toàn bộ bầu trời, che phủ Quy Khư Chi Địa.

Long tộc phối hợp ở một bên cũng là Thần Thánh bẩm sinh biết khống thủy, tự nhiên thực lực tăng lên rất nhiều.

Tuy nhiên, dù họ dùng Tứ Hải Chi Thủy để che phủ Quy Khư Chi

Địa, nhưng thực tế vẫn khó che đậy được sự hấp thu lực lượng Đại Đạo không ngừng nghỉ.

Thậm chí đã hình thành một xoáy nước, không ngừng hút dòng Tứ Hải Chi Thủy vào Quy Khư.

Thái Nhất thấy vậy lạnh hừ một tiếng, chân thân hiển hóa.

Khoảnh khắc Tam Túc Kim Ô xuất hiện, trời đất trong nháy mắt trở nên cực nóng vô cùng, mặt trời do chân thân Thái Nhất hóa thành này còn nóng hơn, còn bỏng hơn cả mặt trời trên bầu trời.

Trong nháy mắt, Tứ Hải Chi Thủy liền không ngừng bị bốc hơi.

Trong chớp mắt, dòng Tứ Hải Chi Thủy cuồn cuộn dường như biến mất, bị hong khô hoàn toàn.

Đây chính là Tam Túc Kim Ô chấp chưởng quyền năng mặt trời.

Lúc này ở Thiên Đình.

"Phụ thân và thúc thúc thật lợi hại a!

Con sau này cũng muốn lợi hại như vậy!!!" Kim Ô Tam Thái Tử nắm chặt hai nắm đấm, vẻ mặt hưng phấn nhìn vào hình ảnh trong gương phía dưới.

Nơi đó vừa hay xuất hiện cảnh Đế Tuấn một mình độc chiến ba vị Thần Thánh, rồi lại xuất hiện cảnh Thái Nhất hong khô toàn bộ Tứ Hải Chi Thủy cuồn cuộn.

Còn Cung Công cũng vì bổ sung không kịp tiêu hao, nên đành dứt khoát ngừng việc khống thủy.

"Đúng vậy, đúng vậy, thúc thúc lại có thể một mình hong khô toàn bộ biển cả bao la vô tận kia!!!" Kim Ô Thập Thái Tử ở bên cạnh cũng nói như vậy.

Trong mắt mười vị Thái Tử này đều tràn đầy khát vọng, khát vọng

một ngày nào đó mình cũng có thể cường hãn như vậy, có thể giống như phụ thân và thúc thúc của mình, có thể một địch hai thậm chí một địch ba.

Đương nhiên, trên thực tế Đế Tuấn không làm được một địch ba, chỉ có thể nói y có thể tiếp cận vô hạn một địch ba, nhưng không thể đối phó Đế Giang, Chúc Cửu Âm và Long Vương ba vị Thần Thánh này.

Dù y có Thiên Tâm Ấn Ký, lúc này cũng không làm được.

Ba vị Thần Thánh này đã là tồn tại mạnh nhất của đối phương ngoài Hậu Thổ.

Còn lúc này, Địa Hoàng Hậu Thổ đang liên thủ với Tổ Vu Chúc Dung đối phó Tây Hải Long Vương Thanh Long và Oa Hoàng Nữ Oa của Yêu tộc.

Hai cặp đấu này thì Vu tộc có phần chiếm thượng phong, nói chính xác hơn là Chúc Dung và Thanh Long đối chiến, Hậu Thổ đang đánh Nữ Oa.

Tổ Vu Chúc Dung nắm giữ lực lượng hỏa diễm, còn Thanh Long thì bẩm sinh khống thủy, tuy không chỉ khống thủy, nhưng cũng có tác dụng tương khắc với Chúc Dung.

Cộng thêm chân thân Long tộc cũng không yếu, tuy không bằng chân thân Tổ Vu, nhưng dựa vào thần lực cường đại của Thanh Long, hai người này vẫn chiến đấu không chênh lệch là bao.

Chỉ là Thanh Long thỉnh thoảng lại phải ứng phó thần thông từ Hậu Thổ, dẫn đến y cũng bị Tổ Vu Chúc Dung đè đánh.

Tu vi cảnh giới của Hậu Thổ tuy vượt xa mấy vị Thần Thánh tại chỗ, nhưng trên thực tế nàng đạt được cảnh giới đó là nhờ Luân Hồi, chứ không phải là cảnh giới tự mình khổ tu mà thành.

Nên chiến lực của nàng dù có mạnh hơn mấy vị Thần Thánh này, thì cũng không mạnh hơn nhiều, trong khi đè đánh Nữ Oa, còn có thể rảnh tay thỉnh thoảng giúp đỡ Chúc Dung.

Tuy nhiên Nữ Oa chấp chưởng Đại Đạo tạo hóa và sinh mệnh, nên dù nàng bị Hậu Thổ đè đánh, cũng không dễ dàng phân ra thắng bại.

Tinh Tổ thì đơn độc chiến đấu với Bắc Hải Long Vương Băng Di trong Tứ Hải Long Vương, hai người này cũng là cặp đơn đấu duy nhất trên sân.

Tinh Thần Lão Tổ là do bản nguyên Tinh Thần khắp trời ngưng tụ mà thành, là huynh đệ của Chư Thiên Tinh Thần, là do tàn niệm của Tinh Thần Thần Ma ngày trước hóa ra.

Trong Côn Luân Sơn Mạch, Chư Thiên Tinh Thần chi lực là nơi thịnh vượng nhất trong Tứ Hải Bát Hoang, mượn ánh sáng Tinh Thần, y cũng đang đè đánh Băng Di.

Đây cũng là cuộc đối quyết duy nhất có ưu thế rõ rệt cho đến lúc này… Trong hư không.

Diệp Hiên đôi mắt ngưng thần, chăm chú nhìn xuống cuộc hỗn chiến bên dưới.

Đây là cơ hội tuyệt vời, là lúc y có thể cảm ngộ các loại Đại Đạo.

Cùng với đủ loại Đạo vận sinh ra do các Hỗn Nguyên Thần Thánh bên dưới không ngừng va chạm, Diệp Hiên vội vàng hấp thu chúng vào Đại Đạo của mình.

Các Hỗn Nguyên Thần Thánh này tuy không phải là những Đạo Sư Đại Đạo tốt nhất, nhưng cũng không tệ.

Chí ít ở một số Đại Đạo Hậu Thiên, họ là những tồn tại cường đại nhất trong đó, và Diệp Hiên cũng có thể nhân cơ hội này mà cảm

ngộ.

Tuy nói rằng khi đối phương học được, Diệp Hiên tự động cũng sẽ biết, nhưng học được và hoàn toàn lĩnh ngộ là hai chuyện khác nhau… Ngay khi ba thế lực phía dưới đang chiến đấu kịch liệt nhất, có một bóng người âm thầm ẩn nấp cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm.

"Tôn chí bảo này, ngô nhất định phải đoạt được!!!" Một lão đạo đôi mắt đỏ ngầu nhìn tất cả, y không dám lại quá gần, sợ bị các Thần Thánh của ba tộc phát hiện sự tồn tại của mình.

Thế là, y đứng rất xa, các Thần Thánh kia đang bận tranh đấu, không có thời gian để quan sát những nơi quá xa.

Lão đạo này chính là Tiên Tổ Hồng Quân.

Tiên Tổ Hồng Quân từ khi truyền Đạo cho Nhân tộc, liền du lịch khắp Hồng Hoang, đã lâu không đặt chân đến Hồng Hoang, nhất thời có chút cảm khái không thôi.

Hiện nay Hồng Hoang biến hóa quá lớn, lớn đến mức y cũng có chút mê mang, nơi mình từng ở trước đây, vị trí hiện tại đã sớm thay đổi, không biết đã biến thành nơi nào.

Mà Hồng Quân cũng chỉ khẽ động tâm niệm, liền tìm thấy nơi đó, chỉ là cách nơi từng ở trước đây đã trở nên rất xa.

Nhưng đối với tồn tại Hỗn Nguyên Cảnh như y mà nói, cũng chỉ là một bước chân mà thôi.

Đợi đến khi y bước vào trong đó, không lâu sau, đột nhiên trong lòng xuất hiện một tia Thiên Đạo cảnh báo, đó là nhắc nhở y rằng có chí bảo sắp xuất hiện, bảo y đến xem.

Nhưng thân phận Hồng Quân hiện nay, tuy danh nghĩa gọi là Tiên Tổ, nhưng sau lưng đã sớm thối nát, bị thế nhân phỉ nhổ.

Nên y không dám xuất hiện, chỉ dám lén lút giấu thân phận, trốn đi.

Từ khi nhìn thấy lần đầu tiên cho đến bây giờ.

Hồng Quân nghiến răng, trong đáy mắt hiện lên một tia hận ý.

"Nếu không phải sự tồn tại của các ngươi, ngô làm sao lại rơi vào cảnh địa như thế này!

Lần này, ngô nhất định phải đoạt lấy tôn chí bảo này, để tất cả các ngươi đều cảm nhận được cái gì gọi là Tiên Tổ!!!" Khóe miệng Hồng Quân không khỏi khẽ nhếch lên, luôn chú ý đến trận chiến kia.

Chỉ là nơi đó vây quanh hàng trăm Hỗn Nguyên Cảnh tu sĩ, y không thể xông thẳng vào, xông thẳng vào thì chỉ có một con đường chết.

"Thời cơ, ngô nhất định phải nhẫn nhịn, đợi đến khi thời cơ tốt nhất xuất hiện, đoạt bảo liền đi!!!" Hồng Quân không dám khinh cử vọng động, thậm chí không dám nhìn thẳng vào Thái Nhất, Đế Tuấn, Long Vương, Hậu Thổ, v.v… những tồn tại cường đại nhất kia, y sợ bị đối phương phát hiện, bị đối phương cảm ứng được.

Nếu sớm lộ diện, không chỉ mất chí bảo, e rằng ngay cả cái mạng nhỏ cũng phải bỏ lại nơi đây.

Hàng trăm Hỗn Nguyên Cảnh truy đuổi và vây chặn y, Hồng Quân dù có tự nhận là phi phàm đến đâu cũng không dám nói có thể rời đi vạn vô nhất thất dưới tay đối phương.

Lỡ có chuyện bất ngờ gì xảy ra, Hồng Quân còn không dám nghĩ đến.

Đương nhiên, y sẽ không đi đánh cược cái "vạn nhất" đó.

Y chỉ có một cơ hội ra tay, ra tay xong, bất kể có đoạt được hay

không, cũng phải lập tức đào tẩu trốn vào Hỗn Độn, như vậy mới có thể thoát được một cái mạng nhỏ.

Chỉ cần y triệt để trốn vào Hỗn Độn, thì không có Thần Thánh nào có thể bắt được y.

Trong Hỗn Độn không gian không tồn tại, căn bản không tìm thấy phương vị, càng không nói đến việc tìm người.

Chỉ cần trốn vào bên trong, cơ bản là không có chuyện gì.

Chỉ có Đại Đạo Thần Ma mới có thể tìm thấy sự tồn tại của nhau trong Hỗn Độn, còn các sinh linh khác thì đừng nghĩ đến, trừ khi họ có thể tham ngộ Hỗn Độn Đại Đạo, thì mới có khả năng đó.

Lần trước Đế Tuấn sở dĩ có thể tìm thấy Hồng Quân, cũng là vì đối phương đã tìm thấy vị trí Tử Tiêu Cung vĩnh viễn rơi trong Hỗn Độn.

Dù người ngoài nhìn vào thấy nơi này vẫn không thay đổi, nhưng trên thực tế vị trí Tử Tiêu Cung vẫn không ngừng biến đổi, nhưng dù có biến đổi không ngừng, nó cũng vĩnh viễn rơi vào một điểm.

Khá mâu thuẫn, nhưng quả thực là như vậy.

Còn về Tử Tiêu Cung, thì cứ để nó bỏ đi, dù sao cái ban đầu đã hủy rồi, y cũng không ngại hủy thêm một lần nữa.

Hồng Quân một lòng mưu tính chí bảo này, lại không hề nghĩ đến việc phía sau y liệu còn có người nào khác cũng đang mưu cầu chí bảo này không… Trong Hỗn Độn.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt, chí bảo thiên địa sao!!!” La Hầu thè lưỡi liếm môi, vẻ mặt cười gian nói.

Điều y giỏi nhất chính là loại chuyện trộm gà bắt chó này, không ai có thể giỏi hơn y điểm này, năm xưa Hồng Quân thành tựu Hỗn

Nguyên Đạo Quả, chẳng phải cũng bị y sống sờ sờ đoạt mất một nửa sao.

Ngay khi Thiên Tâm Ấn Ký còn chưa hoàn toàn chứng nhận Hồng Quân, y đã trực tiếp đoạt mất một nửa ngay trước mặt Hồng Quân.

Hơn nữa lúc đó, y còn chỉ là một đạo tàn khu Ma Niệm, ngay cả chân thân cũng không có.

Giờ đây đã khôi phục chân thân, việc mưu đoạt chí bảo này cũng không phải là chuyện không thể.

Nhất thời, La Hầu liền chăm chú nhìn Hồng Quân.

Y không ngu đến mức một mình chạy đến trước mặt nhiều Thần Thánh như vậy để mưu đoạt chí bảo.

Y chỉ cần nhìn chằm chằm một mình Hồng Quân, chỉ cần Hồng Quân thành công, thì y có thể trực tiếp ra tay, cướp đoạt chí bảo trong tay Hồng Quân, sau đó chạy trốn.

Cướp của một người an toàn hơn rất nhiều so với cướp của nhiều Hỗn Nguyên Cảnh, lùi một vạn bước mà nói, dù y không cướp được, thì cũng không cướp được, không thể gây nguy hại đến an toàn bản thân.

Nhưng lỡ như cướp được, đó chính là một khoản hời lớn.

Còn nếu Hồng Quân không cướp được, thì ngay cả Hồng Quân cũng không cướp được rồi, y ra tay thì đối phương cũng đã có đề phòng, căn bản không thể cướp đi được.

Nên, cứ để Hồng Quân làm con chim đầu đàn, mình ở phía sau ám hại Hồng Quân là đủ rồi… Lúc này, Chư Thần Thiên Địa vẫn đang không ngừng hỗn chiến.

Thời gian thấm thoát đã trăm năm, trong trăm năm này, khí tức chí

bảo càng lúc càng nồng đậm, nhưng vẫn chưa sinh ra.

Nhưng các Thần Thánh này cũng không coi đó là chuyện gì, mà tiếp tục đối địch, những tồn tại đỉnh cao như vậy, rất khó để đánh chết đối phương, nên muốn kết thúc trận chiến này, cần một khoảng thời gian rất dài.

Trừ khi sự chênh lệch giữa hai bên đủ lớn để trấn áp đối phương, như vậy mới có thể dần dần thay đổi.

Mà một khi phá vỡ cân bằng hiện tại, có thể sẽ sinh ra một cân bằng mới.

Giống như Tinh Tổ hiện nay, cùng với thời gian trăm năm trôi qua, lực trấn áp của Tinh Thần Lão Tổ đối với Băng Di càng lúc càng rõ ràng, xem ra không bao lâu nữa, y có thể hoàn toàn trấn áp đối phương.

Tuy nhiên, dù không có ai giúp Băng Di, để y bị Tinh Tổ trấn áp thành công, thì e rằng Long tộc và Vu tộc đang đối phó nhau sẽ quay sang rảnh tay đối phó Tinh Tổ của Thiên Đình, đợi sau khi trấn áp Tinh Tổ, có thể mới quay lại cân bằng ban đầu.

Nhưng dù như vậy, đối với Thiên Đình thì cũng coi là có lợi, chí ít không quá thiệt thòi.

Bởi vì Vu tộc và Long tộc đều không dám để Thiên Đình thất bại quá nhanh, họ đều muốn mượn tay Thiên Đình làm suy yếu thực lực đối phương một chút, để giúp mình chiếm ưu thế mạnh hơn trong các trận chiến tiếp theo.

Ai cũng biết, nếu chỉ còn lại một người, thì Thiên Đình gần như chắc chắn thắng, nên mọi người tuy đang đối kháng lẫn nhau, nhưng cũng có chủ ý cùng nhau đối kháng Thiên Đình.

Thời gian thấm thoát lại trăm năm trôi qua.

Thế cục ba thế lực vẫn không có thay đổi lớn, tuy nhiên cái gọi là hai trăm năm này, trong quan niệm thời gian của họ cũng chỉ là một cái búng tay mà thôi.

Vô số Nguyên Hội đã trôi qua, mấy trăm năm này, tính là gì.

Ông!!!

Cuối cùng, sau hai trăm năm thai nghén, thế giới thứ hai kia đã hoàn toàn dung nhập vào Hồng Hoang, trở thành một trong các giới của Hồng Hoang.

"Hít!" Ngay cả Thiên Đế Đế Tuấn cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, huống chi là các Thần Thánh khác.

Cùng với sự xuất hiện của chí bảo này, tuy bề ngoài chỉ bằng lòng bàn tay, nhưng trên thực tế bên trong lại lớn bằng nửa Hồng Hoang, hơn nữa linh khí thiên địa không hề kém Hồng Hoang chút nào, mà giống hệt nhau.

Bởi vì trong chí bảo này, bản thân nó đã hấp thu bản nguyên thế giới Hồng Hoang mà diễn hóa ra.

Thậm chí không gian trong chí bảo này so với không gian Hồng Hoang còn kiên cố hơn, còn bền bỉ hơn.

Mà phải biết, không gian Hồng Hoang đã được Thời Không vĩnh cửu gia cố!

Đây cũng là lý do vì sao những tồn tại mạnh nhất giữa thiên địa này giao chiến tại Côn Luân Sơn Mạch mà không làm sụp đổ không gian, cũng không hủy hoại Côn Luân Sơn Mạch đến mức không còn hình dạng gì.

Cùng với sự xuất hiện của chí bảo này, ba thế lực đều đồng loạt dừng tay.

“Thì ra là Giới Vực Chí Bảo!” Đế Tuấn nhìn chí bảo này, trong lòng cực kỳ muốn có được.

Không chỉ y, tất cả chư vị tại chỗ lúc này đều muốn đoạt được chí bảo này.

Dù sao đây cũng là một Giới Vực thực sự tồn tại, tương tự như động thiên, hơn nữa còn là một Giới Vực lớn đến như vậy, lớn bằng nửa Hồng Hoang.

Nếu có được chí bảo này, thì Thiên Đình hoàn toàn không cần phải xưng bá Tứ Hải Bát Hoang Hồng Hoang.

Chỉ cần ôm lấy chí bảo này và Thiên Đình thì đã đủ để họ trở thành bá chủ mạnh nhất.

“Chí bảo này quá trọng yếu, ba tộc lại không phân định được thắng bại, chi bằng chia nó ra, mọi người cùng nhau cai trị, thế nào?” Long Hoàng Long Vương trầm tư một lát, rồi mở miệng nói.

Quả thực, đúng như lời y nói, chí bảo này quá lớn, nhìn bề ngoài chỉ là một khối nhỏ xíu, nhưng thực tế lại là một giới thực thụ.

Hơn nữa còn không biết liệu trong giới này có tồn tại thứ gì có thể luyện hóa được hay không, thay vì nói đây là một chí bảo, chi bằng nói đây là một thế giới.

Thế giới này có lẽ căn bản không thể bị luyện hóa, nếu có thể luyện hóa được nửa Hồng Hoang thì e rằng không phải là Hỗn Nguyên Cảnh.

Hơn nữa Hồng Hoang cũng không cho phép bị luyện hóa, nhiều nhất là luyện hóa một thứ trong đó, chứ không phải luyện hóa bản thân Hồng Hoang.

Thế giới này không chỉ lớn bằng nửa Hồng Hoang, mà xét về quy cách, nó chính là thế giới sinh ra từ sự mở rộng của bản thân Hồng

Hoang, nên xét từ căn bản nhất, giới này chính là thế giới Hồng Hoang.

"Đương nhiên là như vậy." Tổ Vu Vu tộc cũng gật đầu, nói.

Chương 188

Tuy họ cũng rất muốn chiếm hữu toàn bộ, nhưng rõ ràng, điều này gần như là không thể, nên đành phải chia đều.

Không có bất kỳ tộc nào có thể độc bá giới này, đó là vì nguyên nhân thực lực, bất kỳ tồn tại nào muốn độc bá giới này, trước tiên phải chịu đựng được việc đồng thời khai chiến với tất cả các thế lực khác, nếu có thể chịu đựng được điểm này, thì mới có thể độc bá giới này.

"Nếu đã như vậy, thì cứ triển khai hoàn toàn thế giới này đi, do ba tộc chúng ta kiểm soát, để chúng sinh Hồng Hoang đều có thể tiến vào trong đó, các ngươi thấy thế nào?" Đế Tuấn gật đầu, mở miệng hỏi.

Y tuy thân là Thiên Đế, nhưng vì chuyện liên quan đến ba tộc, nên vẫn phải hỏi ý kiến.

So với việc biến thế giới này thành cái gọi là đại hậu phương, thì điều đó không thực tế lắm, vì trong thế giới còn có sự tồn tại của Long tộc và Vu tộc, chi bằng để Thiên Đình trở thành hậu phương.

Vì không thể độc bá giới này để trở thành thế giới hậu phương tuyệt đối, thì đành dứt khoát triển khai hoàn toàn giới này, trở thành một thế giới khác tồn tại trong Hồng Hoang.

Để chúng sinh Hồng Hoang cũng có thể sinh tồn trong đó, chỉ là quyền kiểm soát vẫn do ba tộc họ nắm giữ.

Thế giới thuộc về bản thân ba tộc, ba tộc cũng chiếm đại đa số nơi để nghỉ dưỡng, nhưng điều đó không có nghĩa là các tu sĩ Thần Thánh khác không thể tiến vào thế giới này.

"Lời này đại thiện!" Long Vương lập tức gật đầu đồng tình nói.

Nếu thế giới này hoàn toàn không cho phép các Thần Thánh sinh linh khác tiến vào, chắc chắn sẽ gây ra sự phản kháng cực lớn.

Mà để họ tiến vào cũng không ảnh hưởng gì, dù sao lãnh địa thuộc về ba tộc vẫn chiếm đa số.

Vu tộc ở một bên tự nhiên cũng đồng ý, ngay khi ba tộc đang hòa thuận bàn bạc về phạm vi cụ thể.

Đột nhiên, một đạo Hỗn Nguyên Đạo vận xuất hiện.

Toàn bộ Đạo vận Tiên chi Đại Đạo phù hiện, một bóng người trắng toát nhanh như chớp của Thương Thiên, xuyên qua vô cùng không gian, xuất hiện trước mặt chư Thần Thánh, muốn cướp đi thế giới kia.

Hồng Quân vừa ra tay chạm vào thế giới kia, liền bị hào quang của nó trấn nhiếp.

Thấy vậy, trong mắt Hồng Quân lưu quang chợt chuyển, rồi Đạo vận Tiên chi Đại Đạo trong đáy mắt cuồng bạo dũng động, muốn vác chí bảo thế giới này lên rồi chạy trốn khỏi nơi đây.

Tuy nhiên, chỉ là khoảnh khắc chần chừ đó, trong ánh mắt Đế Tuấn bùng phát ra một tia sát ý cực hạn.

Ngay khi Hồng Quân toàn thân Tiên Đạo Đạo vận vô cùng vô tận dũng hiện muốn nhấc chí bảo thế giới này lên, nhưng dù y có dùng hết thủ đoạn toàn thân cũng không thể di chuyển thế giới nhỏ bằng bàn tay kia nửa phân.

Ngay lúc này, Đế Tuấn và Long Vương, cùng với Thái Nhất, Đế Giang, Chúc Cửu Âm và nhiều Hỗn Nguyên Thần Thánh khác đều ra tay, muốn đánh chết Hồng Quân kẻ dám cướp thế giới ngay tại chỗ.

"Muốn giết bần đạo ư?!

Mơ đi!" Khóe miệng Hồng Quân hiện lên một nụ cười quỷ dị, toàn thân y biến mất giữa không trung.

Các thần thông khác nhau lúc này đều lập tức oanh kích vào nơi Hồng Quân từng đứng, va chạm lẫn nhau sinh ra từng luồng năng lượng cường đại vô cùng… Trong Hỗn Độn.

Hồng Quân lúc này đang không ngừng ẩn nấp, y tuy không đoạt được chí bảo thế giới kia, nhưng may mắn là mình không bị mắc kẹt vào đó.

Ngay trước khi hành động, y đã bố trí mọi thứ, lợi dụng lúc đối phương lơ là nhất, đột nhiên ra tay, lấy đi chí bảo kia, sau đó vận dụng Đại Đạo thần thông để chạy trốn.

Chỉ là khoảnh khắc y chạm vào chí bảo kia, phát hiện mình căn bản không thể thực sự chạm vào đối phương, dù cuối cùng y toàn thân Tiên Đạo Đạo vận bùng nổ, cũng căn bản không thể thực sự chạm vào.

"Thiên Đế thì sao?

Đông Hoàng thì thế nào?

Còn những cái gọi là Tổ Vu và Long tộc kia, chẳng qua đều là những đệ tử hậu bối và bại tướng ngày trước mà thôi!" Hồng Quân tuy lúc này đang điên cuồng chạy trốn, nhưng khóe miệng y vẫn lộ ra một nụ cười khó kìm nén.

Vừa rồi ra tay tuy thất bại, nhưng đó là vì chí bảo kia không phải là chí bảo theo đúng nghĩa đen, mà là một thế giới khác, là thế giới Hồng Hoang thứ hai.

Nếu đó thực sự là một chí bảo, thì hành động này của Hồng Quân đã thành công rồi, và y đã thực sự đoạt được một chí bảo ngay trước mặt chúng Thần Thánh.

Dù không phải là chí bảo thật, nhưng điều này cũng đã vả một cái tát lớn vào mặt các Thần Thánh của ba tộc trước mặt chúng sinh thiên địa.

Hơn nữa là mỗi người một cái, loại chuyện vả mặt cực kỳ này, lại thực sự xảy ra.

"Hừ hừ, không cho bần đạo tiến vào Hồng Hoang, bần đạo không chỉ truyền Đạo dưới mí mắt các ngươi bấy nhiêu thời gian, mà còn khiến các ngươi mất mặt lớn!!!" Hồng Quân bất mãn nói, tuy trong lòng y tâm tình không tệ, nhưng nghĩ đến đây, y vẫn có chút uất ức.

Bởi vì những ngày tháng sắp tới, y lại phải ở lại trong Hỗn Độn một thời gian nữa.

Phải biết điều này là không thể tránh khỏi, bởi vì lúc này Hồng Hoang e rằng đề phòng y còn nghiêm trọng hơn.

Hồng Quân tuy đã trút được cơn tức đã dồn nén bấy lâu, nhưng sự đề phòng mà y sẽ phải đối mặt tiếp theo e rằng còn nghiêm trọng hơn mấy phần.

Ngay khi Hồng Quân đang đắc ý, đột nhiên một âm thanh vang lên.

"Ngươi có thật sự cho rằng trẫm không tìm thấy sự tồn tại của ngươi sao…?" Một nam tử thân khoác áo bào Tam Túc Kim Ô đột nhiên xuất hiện trước mặt Hồng Quân, kèm theo sự xuất hiện của y còn có những lời nói khiến Hồng Quân nghe xong lập tức biến sắc.

"Ngươi… ngươi… ngươi làm sao có thể tìm thấy ngô!!!" Trong đôi mắt Hồng Quân lộ ra vẻ cực kỳ kinh hãi.

Y không dám tưởng tượng, đối phương rốt cuộc đã tìm thấy y bằng cách nào.

Trong Hỗn Độn này không có phương vị, tất cả đều không tồn tại, hoặc có thể nói tất cả đều tồn tại, nhưng đều không hiển hóa, Đế

Tuấn dù có mạnh đến đâu, cũng không đến mức có thể can nhiễu đến vận hành Đại Đạo.

"Ha ha ha ha, trẫm là tồn tại đầu tiên giữa thiên địa này bước vào Hỗn Nguyên Cảnh, sớm đã được Thiên Tâm Ấn Ký chấp nhận, có thứ này tồn tại, mượn lực Thiên Đạo, tìm kiếm ngươi kẻ thân hợp Thiên Đạo, chẳng phải là chuyện nhỏ sao!" Cùng với lời nói của Đế Tuấn vừa dứt, lúc này, bên cạnh Đế Tuấn lại có thêm một tồn tại là Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, cùng với Long Vương thân khoác Vạn Long bào và Tổ Vu Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Mấy vị Thần Thánh này vừa xuất hiện, Thái Nhất liền tế xuất Hỗn Độn Chung để định trụ vùng Hỗn Độn này.

Hỗn Độn Chung sở dĩ được gọi là Hỗn Độn Chung là vì vào buổi khai thiên tích địa, Bàn Cổ đã dùng nó để định trụ địa thủy phong hỏa và khí lưu bạo ngược của Hỗn Độn, tránh cho Hồng Hoang bị tổn hại.

Có thể nói, cùng với sự xuất hiện của Hỗn Độn Chung, Hồng Quân muốn chạy cũng khó.

Quả nhiên, Hồng Quân cảm nhận được Hỗn Độn bốn phương bị Thái Nhất định trụ, sắc mặt trở nên cực kỳ đen tối.

Lúc này, mấy vị Hỗn Nguyên Thần Thánh khác cũng không nhàn rỗi, trực tiếp ra tay về phía Hồng Quân.

"Hồng Quân!!!" Long Vương gầm lên giận dữ, hiển hóa ra chân thân, nhe nanh múa vuốt lao về phía Hồng Quân.

Kẻ thù gặp mặt tự nhiên là vô cùng đỏ mắt, cùng với mỗi động tác của Long Vương, Tứ Hải Chi Thủy phía sau y tụ lại, Tứ Hải Chi Thủy quán chú vào Hỗn Độn, ẩn ẩn ước ước tạm thời áp chế khí tức Hỗn Độn, biến vùng không gian này thành một vùng biển, kéo Hồng Quân vào vùng biển đó để tranh đấu với y.

Hồng Quân sắc mặt cực kỳ bất thiện, bị Long Vương trước mặt cuốn lấy, y lại không thể không chống cự đối phương, tránh bị đối phương thực sự làm thương tổn.

Hồng Quân có ý muốn chạy trốn, nhưng lại bị Thái Nhất phong tỏa, Tiên chi Đại Đạo hiển hóa ra, đứng cùng với Long Vương.

Bốn vị Thần Thánh còn lại thì đứng ở một bên lặng lẽ quan sát cảnh này, họ đang đợi, đợi đến khi Long Vương trút hết mối hận trong lòng, rồi mới ra tay trấn áp Hồng Quân này.

Đúng vậy, trấn áp.

Dù họ có mạnh hơn Hồng Quân, cũng căn bản không thể đánh chết Hồng Quân.

Dù là năm vị Hỗn Nguyên Thần Thánh liên thủ, cũng vậy, đừng nói năm vị, dù thêm năm mươi vị cũng không được.

Căn bản không thể trong vô cùng thời không, một niệm xóa sạch tất cả Hồng Quân trong thế giới thời không.

Nếu không làm được điểm này, thì không thể khiến Hồng Quân vẫn lạc.

Nhưng trấn áp thì vẫn có thể làm được.

Còn về thời gian trấn áp kéo dài bao lâu, thì phải xem Đạo vận thần thông mà họ đang thi triển cường đại đến mức nào và Thần Thánh bị trấn áp lại cường đại đến mức nào.

Sau một lúc, Long Vương cuối cùng cũng trút được cơn tức đã dồn nén bấy lâu, tuy không gây ra thương tổn lớn cho Hồng Quân, nhưng cũng coi như đã đánh Hồng Quân một trận.

Hồng Quân dưới sự ảnh hưởng của bốn vị Thần Thánh khác, căn bản không thể đánh lại Long Vương, chỉ có sức chống đỡ chiêu thức,

không có nhiều cơ hội phản công.

"Hồng Quân, lời nói ngày trước, xem ra ngươi đã quên rồi, nếu đã như vậy, cũng đừng trách trẫm không lưu tình!" Đế Tuấn cười lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Hồng Quân.

Trong Hồng Hoang nhiều sinh linh như vậy, kẻ mà y muốn giết nhất chính là Hồng Quân, nếu không phải không giết được đối phương, đã sớm ra tay giết chết đối phương rồi.

Dù sao chỉ cần Hồng Quân không lảng vảng trong Hồng Hoang, y cũng coi như không có vị Thần Thánh này.

Loại tồn tại cực kỳ giả dối này, từ thời viễn cổ đã nhiều lần giở trò sau lưng.

Vì mục đích của mình, không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí muốn phong tỏa Niệm Hỗn Nguyên của Hồng Hoang, chỉ để không cho các sinh linh khác có cơ hội siêu việt mình.

Loại sinh linh cực kỳ ích kỷ này, đơn giản là tội nhân của Hồng Hoang, đơn giản là đáng bị xử cực hình.

Nhưng Đế Tuấn không thể đánh chết đối phương, nên đành phải mặc kệ, để y tự mình chơi trong Hỗn Độn.

Còn về La Hầu, hoàn toàn là do y tự thích trốn trong Ma Vực ngoài giới, chứ không phải vì có Thần Thánh nào không cho y tiến vào.

"Bớt nói nhảm đi, có chiêu thức gì thì cứ dùng hết đi!

Nói nhiều như vậy làm gì!

Ngươi muốn giết bần đạo, bần đạo cũng muốn giết ngươi!" Hồng Quân khi đối chiến với Long Vương ban đầu khí chất Tiên khí không còn, thay vào đó là vẻ mặt đầy thù hận và oán giận.

Chính vì sự tồn tại của Đế Tuấn, nên y mới bị ép không thể đặt

chân vào Hồng Hoang, nếu không phải trước đó tu vi ngẫu nhiên có chút đột phá, y căn bản không thể tiến vào Hồng Hoang.

Khiến y phải trơ mắt nhìn Tiên Môn thất Thánh đều phản bội rời đi, duy nhất một người không phản bội còn bị Đế Tuấn tự tay giết chết.

Đương nhiên, sở dĩ không phản bội cũng là vì chết sớm, nếu kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa, vẫn sẽ như thường lệ mà đầu nhập vào La Hầu.

Nếu không có Đế Tuấn trấn nhiếp y, thì ngay từ khi Tam Thế Phật của Phật Môn đoạt lấy Nhị Thánh phương Tây và Tây Phương Giáo, Hồng Quân đã trực tiếp ra tay nghiền chết cái gọi là Tam Thế Phật đó rồi.

Hơn nữa cũng sẽ dạy dỗ nghiêm khắc hai vị Tây Phương Thánh đó, cho họ biết phản bội y sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng bây giờ, Tam Thế Phật của Phật Môn không chỉ mượn Tây Phương Giáo mà bước vào Hỗn Nguyên Cảnh, trở thành tồn tại cùng cảnh giới với y, mà còn tiện thể đè ép vận khí toàn bộ Phật Môn khiến Tiên Môn không ngẩng đầu lên được.

Đè ép Tiên Môn của Hồng Quân suy yếu, buộc y phải mạo hiểm lớn đến Hồng Hoang truyền Đạo.

Ngày trước truyền Đạo đó là cảnh tượng gì, Tử Tiêu Cung Tam Thiên Khách, ai không phải Hỗn Nguyên Thần Thánh, ai trong Hồng Hoang bây giờ không có chút uy danh.

Ngay cả những Hỗn Nguyên Thần Thánh bị y hãm hại thành Chuẩn Thánh, cũng đều là những đại thần thông giả ở các vùng riêng của mình.

“Đại huynh, phí lời với y làm gì, ngày trước y mưu đồ phong tỏa

Đại Đạo chi lộ của ngô đẳng, hôm nay ngô đẳng trấn áp y là được!" Thái Nhất lạnh giọng nói, thần sắc của y từ khi trừng mắt nhìn Hồng Quân, liền trở nên vô cùng lạnh lùng.

"Trấn!" Cùng với việc Thái Nhất ném ra Hỗn Độn Chung, quát lớn một tiếng "Trấn".

Đang!

Đang!

Đang!

Hỗn Độn Chung liên tục vang ba tiếng, mang theo thần uy vô thượng muốn diệt tuyệt Hồng Quân, nơi nó đi qua khiến khí tức Hỗn Độn đang hoành hành vô cùng trở nên cực kỳ ổn định, không còn cuồn cuộn nữa.

Còn tiếng chuông truyền đến trên người Hồng Quân, cũng trấn áp y lại, Hồng Quân không hề nghĩ đến việc chạy trốn, bởi vì lúc này căn bản không có cơ hội chạy trốn, chỉ có thể ngoan ngoãn bị trấn áp, như vậy còn ít chịu tổn thương Đạo Pháp hơn.

Tuy nhiên, chỉ riêng tầng trấn áp này vẫn chưa đủ, không thể trấn áp Hồng Quân được bao nhiêu tuế nguyệt.

"Trấn!" Sau đó, Đế Tuấn cũng gia nhập vào hàng ngũ trấn áp, một tia Đạo vận mặt trời xuất hiện, bên trong một Đạo Quả hiển hóa ra, Đạo Quả bên trong ẩn ẩn tản mát ra một luồng khí tức khác biệt so với các Đạo Quả Hỗn Nguyên khác.

Nơi đó có một Thiên Tâm Ấn Ký, tượng trưng cho việc Thiên Đế Đế Tuấn mới là nhân vật chính của thời đại này.

Ông!!!

Từ trong Thiên Tâm Ấn Ký, một cỗ lực lượng minh minh truyền

đến, khiến phong ấn trấn áp lại tăng thêm mấy phần.

Đang!

Đang!

Đang!

Hỗn Độn Chung lại vang ba tiếng, từng cỗ từng cỗ ý trấn áp truyền đến, gia cố thêm vào phong ấn trấn áp Hồng Quân.

Hỗn Độn Chung có thể trấn áp cả Hỗn Độn, lúc này dùng để trấn áp một Thần Thánh thì có phần hơi quá "đại tài tiểu dụng", nhưng Thái Nhất không hề cảm thấy mình đã buông lỏng, mà dốc toàn lực muốn trấn áp được lâu nhất có thể.

Sau đó là Đế Giang và Chúc Cửu Âm ra tay, Đại Đạo thời gian và Đại Đạo không gian hiển hóa ra, hai loại Đạo vận Đại Đạo lại ẩn ẩn có một tia dung hợp.

Hai loại Đạo vận Đại Đạo đó đồng thời hướng về phía phong ấn trấn áp Hồng Quân, từng cỗ Đạo vận Đại Đạo tụ lại cùng nhau lại dung hợp, hóa thành Đại Đạo Thời Không, trấn áp cả vùng thời không này.

Vốn dĩ trong Hỗn Độn đã là thời gian không hiển, không gian không tồn tại, giờ đây càng trở nên khó lường, khó tìm.

Dù có Hỗn Nguyên Thần Thánh muốn đến giải cứu Hồng Quân, e rằng cũng khó tìm thấy nơi trấn áp thực sự.

Đang!

Đang!

Đang!

Lại là tiếng Hỗn Độn Chung, cuối cùng vang liên tiếp ba tiếng, hoàn thiện hoàn toàn phong ấn, trấn áp chặt chẽ.

Số cực là chín, Hỗn Độn Chung vang chín tiếng thì đã là lực trấn áp mạnh nhất mà Thái Nhất hiện tại có thể thi triển.

Mà trong đó lại xen lẫn phong ấn Thiên Tâm Ấn Ký của Đế Tuấn, và phong ấn trấn áp Thời Không do Tổ Vu thời gian và Tổ Vu không gian liên thủ thi triển.

Tầng tầng phong ấn này cuối cùng kết hợp lại với nhau, chính là một phong ấn tuyệt thế có một không hai.

Còn thân là nhân vật chính bị phong ấn này, Hồng Quân cũng coi như là người đầu tiên.

Long Vương không tham gia vào đó, Đại Đạo của y đối với việc phong ấn tồn tại như Hồng Quân không có nhiều giúp đỡ, nếu cố gắng dung hợp vào không những không giúp đỡ, thậm chí có thể còn trở thành điểm yếu của phong ấn này, trở thành điểm yếu của nó, khiến nó có thể bị công phá với tốc độ nhanh hơn.

Bởi vậy, Long Vương chỉ đứng ở một bên quan sát.

Nhưng may mắn là trước đó đã trút được cơn tức, điều này tránh khỏi sự tiếc nuối khi không tham gia toàn bộ quá trình.

Đối với việc phong ấn Hồng Quân, đây là điều mà tất cả họ đều muốn thấy.

"Cái tên tặc tử đáng chết này, cứ ở yên đây một thời gian đi!" Long Vương lớn tiếng chửi rủa.

Hoàn toàn không bận tâm đến hình tượng của mình, năm xưa Long tộc đã bị tên tiểu tử này và La Hầu hại thảm biết bao!

Hôm nay chẳng qua chỉ là phong ấn đối phương lại mà thôi, để trút giận, thì tính là gì.

"Cái tên tặc tử này, ý đồ nhiễu loạn căn bản của Hồng Hoang,

vọng đồ điên đảo Hồng Hoang, nếu không thể đánh chết y, hôm nay tất sẽ tru sát tên tặc này, vì Hồng Hoang mà trừ đi một đại tai họa!" Đế Giang đôi mắt rực lửa, chăm chú nhìn Hồng Quân đang bị phong ấn.

Nếu thực sự có thể đánh chết, y sẽ không chút do dự mà đánh chết đối phương.

Dù sao loại Thần Thánh tồn tại trong Hồng Hoang này, ngoài việc mang lại nguy hiểm cho chúng sinh Hồng Hoang, cũng không còn đóng góp gì khác, nếu nhất định phải nói có đóng góp, thì phải kể đến thời viễn cổ, y đã châm ngòi mối quan hệ giữa ba tộc, tiếp tục kích động đại chiến ba tộc.

Chương 189

Tuy nói là gây ra sinh linh đồ thán, nhưng trên thực tế lại thúc đẩy sự phát triển tiếp theo của Hồng Hoang, thực tế cũng không phải là tai họa quá lớn.

Nên, xét từ một góc độ nào đó mà nói, việc y làm này thực sự là chuyện tốt, nhưng cũng phải xem xét từ góc độ khác.

Ngoài chuyện này ra, thì không còn gì khác, tất cả đều là chuyện xấu.

"Được rồi, chư vị Đạo hữu, vì chuyện này đã xong, vậy thì hãy trở về Hồng Hoang, tiếp tục phân chia thế giới kia đi." Đế Tuấn tuy cũng căm ghét Hồng Quân, nhưng từ nhiều năm trước đã suýt đánh Hồng Quân nửa chết rồi.

Nên trên thực tế y đã trút giận một lần rồi, lần này chủ yếu là trừng phạt đối phương vì không nghe lời, cố tình đặt chân vào Hồng Hoang.

Đã không nghe lời, không thành thật, vậy thì cứ phong ấn y đi.

Sau khi phong ấn y lại, cũng sẽ không còn nhiều chuyện phiền phức nữa.

Sau khi y liên minh với mấy vị thủ lĩnh kia, để họ cũng trút được cơn giận, liền quay trở về Hồng Hoang… "Hồng Quân a Hồng Quân, ngươi đúng là không chết sẽ không yên a…" Sau khi mấy vị Thần Thánh biến mất, thân hình La Hầu xuất hiện ở đây.

Y sau khi xác nhận mấy vị Thần Thánh đã đi, mới dám xuất hiện ở đây, nhìn Hồng Quân đang bị phong ấn, La Hầu trên mặt hiện lên một trận cười khẩy.

Tuy nhiên lúc này Hồng Quân tuy có thể nghe thấy lời nói của y, nhưng căn bản không thể đáp lại.

"May mà ngô không học theo ngươi xông lên hổ khẩu đoạt thực, chỉ là ở xa lặng lẽ quan sát tất cả, nếu không e rằng lúc này kẻ bị phong ấn phải thêm cả ngô…" Thân hình La Hầu chợt lóe, đến bên cạnh Hồng Quân đang bị phong ấn.

Hồng Quân đang bị trấn áp trong Hỗn Độn mênh mang, lúc này nhắm mắt không nói, thân thể cũng không thể có bất kỳ phản ứng nào.

Tuy nhiên, một luồng khí tức bị ảnh hưởng từ sự hỗn loạn trong tâm thần của y, vẫn bị La Hầu nắm bắt được.

"Thì ra ngươi vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của thế giới bên ngoài, ha ha ha ha…" La Hầu càng thêm điên cuồng, lớn tiếng cười.

"Muốn ngô thả ngươi ra sao!?" Tiếp đó, sắc mặt La Hầu biến đổi, trở nên đầy vẻ mê hoặc, dáng vẻ đó giống hệt một ác ma, một ác ma muốn mê hoặc chúng sinh.

Tuy nhiên, lúc này y đang mê hoặc Tiên Tổ, vị Tiên Tổ cao cao tại thượng sau cuộc chiến viễn cổ.

Hồng Quân ổn định tâm thần, bình tĩnh tất cả mọi cảm giác của bản thân, không còn nghe lời nói của La Hầu nữa.

Nhất thời, trong lòng y ma niệm nổi lên tứ phía, trong đầu không ngừng có âm thanh khiến y phải đồng ý La Hầu, để La Hầu thả y ra.

Y không thể cứ như vậy bị trấn áp ở đây không biết bao nhiêu tuế nguyệt, y nhất định phải ra ngoài, Tiên Môn vẫn còn đang bắt đầu phát triển, cần y che chở… Cùng với từng câu từng chữ xuất hiện bên tai y, tâm thần Hồng Quân đại loạn.

"Ngươi phải suy nghĩ kỹ, nếu ngô đi rồi, thì lần tiếp theo cứu

ngươi sẽ không biết là khi nào…" Lời nói đầy mê hoặc của La Hầu lại quỷ dị xuất hiện bên tai Hồng Quân, dù y đã phong bế thần thức linh cảm, cũng vẫn nghe thấy câu nói này.

"Không thể nào!" Thần thức Hồng Quân trong nháy mắt tỉnh táo lại, quét sạch từng tạp niệm hỗn loạn ra khỏi đầu, ma niệm tự phá tan biến.

Lúc này Hồng Quân tâm linh cố thủ linh đài, Đạo vận Tiên chi Đại Đạo hộ vệ hai bên, từng luồng tiên khí phiêu diêu thoát trần rủ xuống, không còn là nơi mà lời nói mê hoặc của La Hầu có thể công phá.

La Hầu sắc mặt tối sầm, nhìn Hồng Quân lạnh hừ một tiếng nói: "Kính rượu không uống lại uống rượu phạt, nếu đã như vậy, vậy ngươi cứ ở đây trầm luân đi…" Nói xong, La Hầu biến mất, chỉ còn lại một chút dấu vết ma khí tượng trưng cho việc Ma Tổ từng đến nơi này.

Trong Ma Vực ngoài giới.

"Lão sư, Tiên Tổ kia có nhập Ma Môn của ngô không?" Minh Hà Lão Tổ thấy lão sư La Hầu trở về, liền lập tức mở miệng hỏi.

La Hầu nghe vậy càng tức không đánh một chỗ nào, lão tử cái biểu cảm này ngươi nhìn không ra sao?

Lại còn cố ý hỏi!

"Hừ!

Lão ngoan cố đó không chịu, ngô dùng sự tự do mê hoặc y cũng không thành công!" La Hầu lạnh hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn Minh Hà Lão Tổ trước mặt.

Nếu không phải thủ hạ của y cực kỳ thiếu người, thì chỉ riêng hành vi vừa rồi, y đã có thể trực tiếp giết chết đối phương rồi.

Nhưng điều cấp bách hiện nay vẫn là phải mở rộng thế lực, vốn dĩ nếu có thể dụ Hồng Quân sa đọa vào Ma Môn, thì vận khí Tiên Môn Hồng Hoang sẽ hoàn toàn thuộc về Ma Môn, từ đó, Ma Môn sẽ cường đại… Trong hư không.

"Một đời Tiên Tổ Hồng Quân, không ngờ bây giờ lại có kết cục như vậy." Diệp Hiên lắc đầu khẽ thở dài, nhìn tất cả những gì đang xảy ra bên dưới.

Đối với chuyện cá nhân, y rất ít khi tham gia, mỗi lần ra tay, gần như đều có suy nghĩ của riêng mình, chứ tuyệt đối không phải tùy tiện mà làm.

Hơn nữa, y cũng tuyệt đối sẽ không ra tay vì Hồng Quân, y không ngăn cản Hồng Quân cố gắng hợp Đạo để bù đắp khuyết điểm Đạo Quả của bản thân đã là rất tốt rồi, chứ đừng nói đến việc ra tay giúp đỡ Hồng Quân.

Hồng Quân suýt chút nữa đã kéo Hồng Hoang vào một thời đại không có Hỗn Nguyên, một Hồng Hoang ngày càng phế vật như trong truyền thuyết hậu thế, Hồng Hoang đó đơn giản là không nên quá như vậy.

Hồng Hoang là thế giới do Đại Thần Bàn Cổ tự mình khai tích mà diễn hóa ra, không nên đi đến kết cục như vậy.

Không nói đến việc đạt đến đỉnh phong, chí ít cũng không thể ngày càng yếu kém.

Nhưng may mắn thay, vì có Diệp Hiên ở một bên dẫn dắt can thiệp, mưu kế của Hồng Quân đã không thành, ngược lại hôm nay y lại rơi vào kết cục bị phong ấn trong Hỗn Độn.

Trên thực tế, ngay từ đầu La Hầu nói muốn giúp Hồng Quân mở phong ấn cũng là lừa y, danh nghĩa là nói muốn giúp giải khai phong

ấn, nhưng thực chất là để mê hoặc Hồng Quân sa đọa vào ma đạo.

Chỉ khi Hồng Quân sa đọa vào ma đạo, La Hầu mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất, nên ngay từ đầu La Hầu đã không định giúp y mở phong ấn.

Hơn nữa dù La Hầu có muốn mở phong ấn, cũng xa xa không phải một mình y có thể mở được.

Hồng Quân vừa bị phong ấn, lực phong ấn đang là lúc cường thịnh nhất, lúc này không phải là một La Hầu cùng cảnh giới có thể giải quyết được.

"Nhưng tên tiểu tử này bị phong ấn cũng là đáng đời, ai bảo y đến bây giờ vẫn không chịu thành thật, đến bây giờ vẫn còn mơ mộng viển vông như trước kia!

Hừ!" Ánh mắt Diệp Hiên có chút không thiện cảm trừng mắt nhìn Hồng Quân, tên tiểu tử này cho đến ngày hôm nay vẫn chỉ nghĩ đến việc mở rộng Tiên Môn, thành tựu bản thân.

Sau đó xóa sạch tất cả tồn tại Hỗn Nguyên Cảnh, rồi phong tỏa Niệm Hỗn Nguyên trong toàn bộ Hồng Hoang.

Có thể nói, tên gia hỏa này từ đầu đến cuối đều chỉ nghĩ đến việc một mình mình cường đại, hơn nữa chỉ có y mới có thể cường đại như vậy, còn không thể cho phép các sinh linh khác có cơ hội thăng tiến.

"Tên tiểu tử La Hầu này đã lâu không nhảy ra rồi, y rốt cuộc muốn làm gì đây." Diệp Hiên nheo đôi mắt, tập trung ánh mắt lên người La Hầu.

La Hầu do tàn niệm Ma chi Thần Ma hóa thành này, giống như Ma chi Thần Ma vậy, đều là những kẻ không chịu yên, đều thích gây phong gây vũ.

Nhưng Hồng Hoang đã rất lâu rồi không bị La Hầu gây chuyện, khiến trong Hồng Hoang ai cũng biết Ma Môn, nhưng đại đa số người lại không biết có sự tồn tại của Ma Tổ La Hầu.

Điều này rất không La Hầu, cũng rất không Ma Đạo.

Chỉ thấy trong Ma Vực, trong đôi mắt La Hầu ma quang bùng phát, đôi mắt y xuyên qua vô cùng thời không thẳng đến một nơi nào đó trong Hồng Hoang.

"Cơ hội Ma Môn hưng thịnh đã đến rồi…" "Tiên Môn suy yếu, chỉ cần lại để Phật Môn suy tàn, thì Ma Môn sẽ hoàn toàn cường đại lên…" "Kiệt kiệt kiệt kiệt…" "…Tên La Hầu này có vẻ bị bệnh nặng rồi… Ở đâu mà học được cái nụ cười quỷ dị này…" Diệp Hiên nhíu mày, vẻ mặt đầy vạch đen nói.

"Để ta xem nào, nơi ngươi nhìn là ở đâu!" Diệp Hiên tâm niệm vừa động, một khung cảnh xuất hiện trước mặt y.

Trong khung cảnh đó không phải ai khác, chính là vùng đất Phật Môn ở Tây Hoang Hồng Hoang.

Trên Tu Di Sơn.

Có Tam Thế Phật tồn tại, ngoài Tam Thế Phật ra, còn có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Bồ Tát ở một bên hầu hạ.

Còn phía dưới lại có mười bốn vị đệ tử đang tọa thiền dưới đất, trong miệng không ngừng niệm tụng Phật Môn Chân Kinh.

Cái gọi là Phật Môn Chân Kinh này chính là do Tiếp Dẫn tạo ra đặc biệt dùng để mê hoặc lòng người, điểm này y khá giỏi.

Vừa được đẩy ra, liền nhận được sự đồng ý nhất trí của Tam Thế Phật, sau đó liền bắt đầu đẩy mạnh thực hiện trong các Thần Quốc của mình, kéo theo cả mười bốn vị đệ tử thân truyền bên cạnh họ cũng bắt đầu tu hành.

Tuy nhiên lúc này, trong mười bốn vị đệ tử này, một vị đệ tử bái dưới môn hạ Thời Thần A Di Đà Phật, cũng chính là đệ tử bái dưới môn hạ Cổ Phật thượng cổ trong Tam Thế Phật.

Vị đệ tử này tên là Khẩn Na La, Khẩn Na La là đại đệ tử của Thời Thần A Di Đà Phật, cũng là vị mạnh nhất trong mười bốn vị đệ tử, còn mạnh hơn cả đại đệ tử Ca Diếp bái nhập môn hạ Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật mấy phần.

Lúc này trên trán Khẩn Na La lại xuất hiện từng luồng từng luồng hắc khí, loại hắc khí này đột nhiên xuất hiện, nhưng mười mấy vị đệ tử đồng môn xung quanh y lại không hề cảm ứng được.

Hơn nữa ngay cả Tam Thế Phật phía trên, lúc này cũng không có bất kỳ phản ứng nào, rõ ràng là không phát hiện được thủ đoạn của La Hầu. "La Hầu thủ đoạn thật cao tay!

Năm xưa đã gài bẫy Hồng Quân như thế, nay lại tiếp tục gài bẫy Phật môn..." Diệp Hiên nhìn một màn này, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười. "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hắn cứ tiếp tục như thế này, liệu có đọa vào tiểu đạo hay không?

Dường như từ lúc sinh ra đến giờ, chưa từng thấy hắn đường đường chính chính bao giờ..." Diệp Hiên nhíu mày suy tư.

La Hầu ngay từ đầu đã trốn trốn tránh tránh, chưa từng đường hoàng xuất hiện trước mặt chúng thần thánh.

Có khả năng là do bản thân hắn tu Ma Đạo, khiến đa số thần thánh không thích.

Nhưng Ma Chi Thần Ma ngày xưa chính là một bậc thầy ngoại giao, trong ba phương trận doanh, không có trận doanh nào là không bị hắn kết giao.

Trừ một số rất ít thần thánh, hầu hết các thần thánh khác đều trở

thành đạo hữu của hắn.

Chỉ là sau đó, do tâm tính tùy tâm sở dục, không định tính của hắn dẫn đến việc hắn trở mặt với rất nhiều thần thánh mà thôi.

Nhưng nhìn lại La Hầu hiện tại, dường như hắn đang đi ngày càng xa trên con đường Ma Chi Đại Đạo.

Ma tuyệt đối không phải là loại tồn tại trốn chui trốn nhủi phía sau màn, mà là tùy tâm sở dục, tâm hướng về đâu thì đó là Đại Đạo.

Giống như Ma Chi Thần Ma, đó mới là Ma chân chính, cũng là bản chất nhất của Ma. "Nói đến sinh linh giống Ma Chi Thần Ma nhất, dường như Tô Minh thị trong Nhân tộc lại có vài phần tương đồng hơn..." Diệp Hiên sờ sờ cằm, thầm nghĩ.

Sau đó tâm niệm vừa động, liền chuyển ánh mắt về phía Tô Minh thị của Nhân tộc.

Nam Hoang, Tô Quốc, Tô Thành.

Tô Minh thị một thân bạch y, tóc trắng xóa.

Không ai biết hắn bạc đầu từ khi nào, nhưng tất cả mọi người đều biết, hiện nay Tô Minh thị dường như lại cường đại thêm vài phần.

Tuy rằng vẫn chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng đó chỉ là do bị Nhân tộc khí vận trói buộc mà thôi.

Khi Nhân tộc khí vận trở nên cường đại hơn, chắc chắn hắn có thể trực tiếp phá nhập cảnh giới Hỗn Nguyên.

Lúc này, đạo vận quanh thân Tô Minh thị hiển hóa, chính là khí tức của Ma Chi Đại Đạo.

Tất cả Nhân tộc đều biết, bước khó khăn nhất để tu luyện thành tiên chính là từ Luyện Hư Hợp Đạo đột phá.

Khi đột phá cảnh giới này, sẽ gặp phải Vực Ngoại Thiên Ma quấy

nhiễu.

Đây là do La Hầu thiết lập ra, ám hợp với Thiên Đạo đại thế.

Một số sinh linh tâm tính bất định, cho dù tu luyện phi thăng trường sinh bất lão, cũng chỉ luân làm tro bụi trong đại kiếp, căn bản không có hy vọng bước vào cảnh giới cao hơn.

Dù vậy, Nhân tộc cũng không cảm thấy Đại Đạo mà Tô Minh thị tu luyện có vấn đề gì.

Rốt cuộc Đại Đạo bản thân không có phân chia tốt xấu, cũng không có cao thấp, chỉ là vấn đề ở người sử dụng mà thôi.

Giống như Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo vốn dĩ phải trở thành những Đại Đạo cường đại nhất chỉ sau năm loại Chí Cao Đại Đạo, theo lý thuyết chỉ có Luân Hồi, Quy Khư và một số rất ít Đại Đạo có thể đối kháng.

Nhưng rơi vào tay Thời Thần và Dương Mi, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng chen chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên, thậm chí không thể lọt vào thê đội chiến lực đệ nhất của Hồng Hoang.

Đương nhiên, tu vi cảnh giới tuy đã vào hàng nhất lưu, nhưng vẫn còn kém xa những thần thánh chân chính đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang.

Dù cùng là Hỗn Nguyên, không giết chết được nhau, nhưng vẫn có thể trấn áp đối phương.

Đó cũng là lý do tại sao Phật Môn Tam Thế Phật sớm đã thành đạo, nhưng vẫn không dám không kiêng nể gì mà truyền đạo.

Tiên tổ Hồng Quân cũng vì quá ngông cuồng, thậm chí vọng tưởng đoạt lấy Thiên Địa Chí Bảo mà Tam tộc đã định ra, cuối cùng dẫn đến cơn thịnh nộ của Thiên Đế, bị liên thủ cùng Đông Hoàng, Long Hoàng và hai vị Tổ Vu trấn áp trong Hỗn Độn.

Khiến cho sinh linh Hồng Hoang đều không thể tìm thấy vị gọi là Tiên tổ này, dù hắn có để lại đạo thống tại Hồng Hoang, cũng không biết bao giờ mới có người thành đạo để tìm ra nơi đó.

Hơn nữa, chưa chắc thành đạo đã tìm được, nếu không có biện pháp tương ứng thì cũng vô vọng.

Sở dĩ La Hầu có thể tìm được, là vì hắn vẫn luôn ẩn nấp tại biên giới Hồng Hoang, chờ đợi thời cơ.

Nhưng sau khi thấy kết cục của Hồng Quân, hắn liền bị chấn nhiếp, không dám nhảy ra làm loạn.

Đợi đến khi đông đảo thần thánh rời đi, hắn mới dám lộ diện.

Chỉ là hành vi của hắn bị Diệp Hiên cho là tiểu đạo, không giống Ma Chi Đại Đạo chân chính, ngược lại có chút giống đạo trộm gà bắt chó.

Tô Minh thị tuy không làm loạn trong Hồng Hoang, cũng không hành xử giống hệt Ma Chi Thần Ma trước kia, nhưng mọi hành động của hắn đều là tùy tâm.

Dù là ẩn nấp hay không, đều là hành động tùy tâm.

Còn La Hầu thì khác, La Hầu rất muốn trở lại Hồng Hoang, nhưng hắn lại không dám quang minh chính đại đi lại, vì sợ hỏng kế hoạch của mình.

Hắn đã đi không ít con đường trái với lựa chọn nội tâm, ví dụ như năm xưa bất đắc dĩ cấu kết với Hồng Quân.

Giống như Hồng Quân ghét bỏ hắn, hắn hà cớ gì lại không ghét bỏ Hồng Quân?

Nhưng vì con đường sau này, hắn lại không thể không tạm thời ủy thân dưỡng thương trong cơ thể Hồng Quân.

Tô Minh thị thì khác, dù hành động có bất lợi cho bản thân thế nào, chỉ cần hắn muốn, hắn sẽ làm.

Dù là chuyện tổn người hại mình, cũng tùy tâm sở dục.

Đương nhiên, con người hắn không có loại suy nghĩ tổn người hại mình đó.

Tô Minh thị lòng dạ rất lớn, có thể nói là nhân vật đứng trong top đầu của cả Nhân tộc.

Hoặc nói đúng hơn, lòng dạ của cả Nhân tộc đều rất lớn.

Nhưng kỳ lạ là lòng dạ Nhân tộc dường như chỉ dành cho chủng tộc mình, đôi khi cũng dành cho các chủng tộc hữu hảo, nhưng đối với các chủng tộc khác thì dường như không có tâm địa bao dung như vậy.

Đây là suy nghĩ của gần như tất cả các chủng tộc thần thánh.

Tuy nhiên, luôn có một số ít sinh linh có suy nghĩ khác biệt, ngẫu nhiên xuất hiện những tồn tại có tâm địa cực kỳ rộng lớn.

Ví dụ như Đế Tuấn, như Tinh Thần Lão Tổ, như Hồng Vân Lão Tổ...

Những thần thánh này dù bị nhiều sinh linh không hiểu, nhưng họ xác thực là lòng mang cả hoàn vũ, đại công vô tư.

Đế Tuấn thân là Thiên Đế, có thể bao dung thiên địa chúng sinh.

Tâm nguyện của Tinh Thần Lão Tổ là chúng sinh Hồng Hoang ai ai cũng chứng cảnh giới Hỗn Nguyên, vì thế không tiếc quyết liệt với Hồng Quân, thậm chí từng ra tay đối chiến.

Mà suy nghĩ của Tinh Thần Lão Tổ cũng sắp thành hiện thực rồi, hiện nay Hỗn Nguyên cảnh trong Hồng Hoang ngày càng nhiều, đã sắp đạt đến một cực hạn.

Chương 190

Đợi sau khi đột phá cực hạn này, Hồng Hoang sẽ không còn chuyện thành đạo bắt buộc phải có đại cơ duyên, đại khí vận, đại công đức nữa, mà là ai ai cũng có thể chứng đạo.

Nó sẽ trở thành một cảnh giới bình thường, chỉ cần tu vi đủ là có thể đột phá, không còn nhiều hạn chế. *** "Đại vương, Yêu tộc có người đến bái phỏng." Đột nhiên, bên ngoài có một tướng sĩ Nhân tộc đi vào, người này là quan viên Tô Quốc.

Nàng tên là Tô Diệp thị, là một nữ tử, chiến lực cực mạnh, cũng là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Hiện nay Nhân tộc tuy số lượng chiến lực Hỗn Nguyên cảnh đỉnh tiêm không nhiều, nhưng tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã lại ngày càng đông đảo.

Đang trong lúc bế mục thâm tư, Tô Minh thị đầu bạc trắng nghe vậy liền mở mắt, đôi mắt tràn đầy trí tuệ hỏi: "A?

Là ai?" Hắn không biết lúc này Yêu tộc có người đến bái phỏng là muốn làm gì, nhưng đã đến rồi, chỉ cần thân phận đối phương không thấp thì hắn cũng nên ra gặp mặt.

Nếu thân phận thấp, cứ tùy tiện gọi người ra chiêu đãi là được. "Người đến tự xưng là Thiên Đình Phục Hy, nãi là Hy Hoàng." Tô Diệp thị nghe vậy lập tức bẩm báo. "Hy Hoàng?

Ngài ấy đến làm gì..." Tô Minh thị nhíu mày.

Chuyện gì mà cần đối phương đích thân đến?

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, nói tiếp: "Mời ngài ấy vào đi, đi pha một ấm trà ngon mang lên." "Vâng." Tô Diệp thị gật đầu, sau

khi phân phó tả hữu, liền đích thân đi đón Phục Hy.

Nàng chính là đại năng giả cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, không phải đám thị nữ bưng trà rót nước, việc vặt tự nhiên do những người tu vi thấp làm, còn nàng thì đích thân đi nghênh đón Phục Hy.

Không lâu sau, Phục Hy được Tô Diệp thị dẫn đến trước mặt Tô Minh thị.

Theo lý thuyết, Tô Minh thị nên đích thân ra tiếp kiến Phục Hy mới phải đạo, mới xứng với thân phận đối phương.

Chỉ là hắn không nguyện thừa nhận hoàng của thế lực khác, dù cho người đó từng có ơn với Nhân tộc.

Nhưng đã dùng danh nghĩa Thiên Đình Phục Hy đến gặp, chứ không phải Phục Hy cá nhân, chứng tỏ đến vì việc công.

Hắn ngay cả các quốc vương khác của Nhân tộc còn không nguyện thừa nhận khách sáo, huống chi là hoàng của chủng tộc khác.

Nhưng nếu Phục Hy chỉ dùng danh hào Phục Hy, Tô Minh thị tự nhiên sẽ đích thân ra nghênh đón.

Dù sao ngài ấy cũng là huynh trưởng của Nhân Tộc Thánh Mẫu nương nương, lại còn có ân huệ với Nhân tộc. "Ha ha, đã lâu nghe danh phong phạm của Tô Quốc Tô Minh thị, không ngờ hôm nay gặp mặt quả nhiên như vậy, phong tư trác tuyệt a!" Phục Hy sau khi thấy thái độ bất ti bất kháng của Tô Minh thị liền cười lớn nói.

Đây cũng là Nhân tộc do tiểu muội tạo ra, nếu đổi là chủng tộc khác, hắn đã hất mặt bỏ đi rồi, đâu còn giữ thái độ này.

Hắn đường đường là thần thánh Hỗn Nguyên cảnh thân lâm nơi này, đến tìm một tu sĩ Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh, đối phương cư nhiên dám không đích thân nghênh đón, đây chính là không coi trọng hắn.

Tô Minh thị nghe vậy chắp tay, hơi cúi đầu nói: "Nhân tộc Tô Minh thị ra mắt Thiên Đình Hy Hoàng, Hy Hoàng khách khí rồi." Phục Hy nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ hiểu rõ.

Hóa ra là thế, thảo nào lại đối đãi với hắn như vậy.

Cũng đúng, mình đến báo danh hiệu Thiên Đình, đối phương cho rằng đây là đối thoại giữa hai thế lực nên thái độ như vậy cũng là bình thường.

Tuy thế lực Nhân tộc kém hơn Thiên Đình không ít, nhưng hiện tại Tô Minh thị cũng đã chủ động hành lễ, điều này đại biểu cho sự tôn trọng của kẻ yếu đối với kẻ mạnh.

Nhưng kẻ yếu sẽ không mãi là kẻ yếu, kẻ mạnh cũng sẽ không mãi là kẻ mạnh, cho nên hắn cũng không hạ mình đến mức đích thân ra ngoài nghênh đón.

Rốt cuộc lần này là đối phương đến tìm mình có việc thương lượng, chứ không phải mình tìm đối phương.

Phục Hy hơi chắp tay, gật đầu ra hiệu đáp lễ, sau đó được Tô Minh thị mời ngồi.

Hai người ngồi bên bàn, nhìn nhau.

Hồi lâu, sau khi đánh giá nhau một lúc, ai cũng không nói gì.

Cuối cùng, thị nữ bên cạnh bưng trà đã pha xong lên, Tô Minh thị nhìn đối phương khẽ phất tay, ra hiệu lui xuống. "Trà này tuy chỉ là vật tầm thường, nhưng nước pha trà lại là sương sớm thu thập trên Bỉ Ngạn Hoa ở chốn luân hồi Địa Phủ mà thành.

Người từng nếm qua đều nói cực khổ, nhưng ta nếm lại thấy có ý vị khổ tận cam lai.

Cho nên đây là vật ta yêu thích nhất, hôm nay đặc biệt mang ra

khoản đãi Hy Hoàng, còn mong Hy Hoàng đừng chê cười." Sau khi thị nữ lui xuống, Tô Minh thị cười, vừa rót trà cho Phục Hy vừa mở miệng nói.

Đã đối phương không nói chính sự, thì hắn cũng cứ đánh trống lảng, dù sao người gấp cũng không phải là hắn. "A?

Không ngờ ngươi còn có thể lấy được sương trên Bỉ Ngạn Hoa..." Phục Hy khá kinh ngạc nhìn Tô Minh thị, trong lòng chấn động.

Bỉ Ngạn Hoa rất ít khi có sương, sương chỉ xuất hiện vào lúc bình minh rạng sáng, mà Bỉ Ngạn Hoa mọc ở đối diện sông Hoàng Tuyền, có thể nói là căn bản không thấy mặt trời.

Đã không có mặt trời, thì lấy đâu ra sương?

Cũng chỉ có trong khoảng thời gian cực ít khi mặt trời chiếu đến, tức là lúc Thái Nhất và Đế Tuấn chiếu rọi Đông Cực, mới xuất hiện loại sương này.

Loại sương này tuy không có tác dụng nhiều như Nhật Quang Thần Thủy, Nguyệt Quang Thần Thủy hay Tinh Quang Thần Thủy, cũng không mạnh mẽ như nước Thiên Hà, càng không có uy lực của Nhược Thủy.

Nhưng lấy thứ này pha trà thì cực đắng, có thể gọi là thứ nước đắng nhất thế gian.

Thiên thiên Tô Minh thị sau khi có được sương Bỉ Ngạn Hoa, đã thử pha trà một lần.

Không dùng thì thôi, dùng rồi mới phát hiện ra nước sương này pha trà cực đắng.

Đắng đến mức Tô Minh thị cũng có chút không chịu nổi.

Nhưng nói ra cũng lạ, hắn cư nhiên từ trong đó cảm ngộ được

chút ý vị Đại Đạo, càng nếm đến cuối càng phảng phất có ý khổ tận cam lai, chẳng những không thấy đắng, ngược lại thấy cực kỳ thơm ngọt.

Thế là, thứ này trở thành món đồ yêu thích nhất của Tô Minh thị.

Tuy nói sương Bỉ Ngạn Hoa ngoài vị cực đắng ra thì cũng chẳng có tác dụng gì lớn, có thể có người sẽ sáng tạo ra phương thuốc gì đó, nhưng hiện tại thì không có chút tác dụng nào.

Nhưng không ngăn được thứ này hiếm a, bất cứ thứ gì hiếm có thì tự nhiên cũng khó mà kiếm được.

Ngay cả Tô Minh thị cũng không ngoại lệ.

Những thứ này cũng là do trước kia Tổ Vu và Nhân tộc liên hôn, truyền đến Cửu Lê Quốc, sau đó lại truyền đến tay Tô Minh thị.

Đến nước này, Tô Minh thị liền đích thân đi một chuyến xuống Địa Phủ, cầu xin một ít sương Bỉ Ngạn Hoa.

Hậu Thổ tự nhiên hào phóng trực tiếp cho Tô Minh thị rất nhiều.

Tô Minh thị như bắt được chí bảo, cười nói liên tục, sau nhiều lần cảm tạ liền trở về.

Đương nhiên, trong lòng hắn cực kỳ cảm kích Hậu Thổ nương nương.

Rốt cuộc thứ này thật sự có thể giúp hắn ngộ đạo, hắn cảm giác trong cõi u minh còn có một loại Đại Đạo cực kỳ cường hãn tồn tại, nằm ngay trong nước trà pha từ sương Bỉ Ngạn Hoa này. "Ha ha, một lần ngẫu nhiên nếm được liền yêu thích cảm giác này, từ đó chuyên trình đi Địa Phủ cầu xin Hậu Thổ Chí Thiện nương nương.

Nương nương tâm thiện, không thu của ta bất cứ vật phẩm nào, nếu không ta cũng không biết nên lấy gì ra để đổi." Tô Minh thị cười

lớn một tiếng, sau đó kể lại nguồn gốc, giải thích cho Phục Hy hiểu.

Phải biết hắn nghèo rớt mồng tơi, tất cả những gì có được đều dùng hết cho Tô Quốc, bản thân chưa từng giữ lại một phần một hào. "Hóa ra là thế, nương nương chí thiện, xác thực khiến chúng ta tôn kính không thôi." Phục Hy gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Sương Bỉ Ngạn Hoa tuy hiếm thấy, nhưng trong Thiên Đình vẫn có một ít.

Thân là một trong Tứ Đại Yêu Hoàng, hắn tự nhiên cũng được chia một ít, nhưng cũng không nhiều.

Sau khi nếm thử một chút mùi vị, hắn liền niêm phong lại, không bao giờ mở ra lần thứ hai.

Sau đó, hai người lại rơi vào trầm mặc.

Một lúc sau, Phục Hy cuối cùng không nhịn được mở miệng: "Kỳ thực lần này đến đây, là có việc muốn cùng ngươi thương thảo một phen." "A?

Hy Hoàng cứ nói đừng ngại, chỉ cần có chỗ nào cần đến tại hạ, cứ việc nói là được!" Tô Minh thị thấy đối phương cuối cùng cũng chịu nói, trên mặt lộ ra nụ cười.

Về tình về lý, chỉ cần là việc tư mà hắn có thể làm được, hắn sẽ không chối từ.

Dù đối phương lấy danh nghĩa Thiên Đình Hy Hoàng mà đến cũng vậy.

Nhưng nếu đối phương muốn lợi ích của Nhân tộc, đó lại là chuyện khác. "Ha ha, Nhân tộc quả nhiên hào sảng.

Ta đến chỉ vì một chuyện, đó là muốn cùng ngươi luận đạo một phen." Phục Hy mặt lộ ý cười, nhìn Tô Minh thị nói.

Tiên môn Lục Thánh, từng người từng người phản biến, trong đó không thể thiếu bóng dáng của La Hầu.

Minh Hà Lão Tổ càng là trực tiếp biến mất khỏi Huyết Hải, không biết đi về đâu.

Những tiên thiên thần thai thánh, đại thần thông giả cùng thời kỳ này, Phục Hy tự nhiên sẽ không quên, cho nên cũng suy diễn một phen.

Không suy diễn thì thôi, vừa suy diễn liền biết bọn họ cư nhiên đã bái nhập Ma môn, tiến vào Vực Ngoại Ma Vực.

Trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vì có bóng dáng La Hầu, điểm này mọi người đều biết.

Tây Phương Nhị Thánh lại bái nhập Phật môn, lại có một vị tôn giả thánh nhân chân chính bước vào cảnh giới Thánh Nhân thực thụ.

Trong đó hai người có bóng dáng La Hầu tồn tại, hơn nữa thủ đoạn của hắn thậm chí qua mặt được cả Tiên tổ cùng cấp bậc, điều này khiến Phục Hy không khỏi cảnh giác.

Trong lòng hắn liền nảy sinh ý định tìm hiểu Ma Đạo, nhưng những kẻ tu Ma Đạo trong Hồng Hoang đều đã nhập vào Vực Ngoại Ma Vực.

Duy chỉ còn lại Nhân tộc trong Hồng Hoang là có tồn tại tu luyện Ma Chi Đại Đạo, mà trong Nhân tộc, Tô Minh thị là người có Ma Chi Đại Đạo thâm hậu nhất.

Muốn tránh việc Ma Tổ La Hầu cài cắm quân cờ ngầm vào Thiên Đình, thì đầu tiên phải hiểu rõ Ma Chi Đại Đạo, đắm mình trong đó mới có thể tìm ra phương pháp phá giải thủ đoạn của đối phương.

Tô Minh thị nhìn chằm chằm Phục Hy một lúc, phảng phất như nghe không rõ.

Hắn không ngờ yêu cầu của đối phương lại đơn giản như vậy.

Lập tức gật đầu nói: "Đã như vậy, xin mời." Chuyện luận đạo ở Hồng Hoang xảy ra rất nhiều.

Thời kỳ đầu, khắp nơi đều luận đạo.

Luận đạo không phải muốn biết đạo của đối phương tốt thế nào, hay muốn đi theo đạo của đối phương, mà là muốn từ Đại Đạo của đối phương biết được Đại Đạo của bản thân có phương hướng nào để đi, tức là xúc loại bàng thông.

Phục Hy lắc đầu, nhìn Tô Minh thị nói: "Cái ta cầu là Ma Chi Đại Đạo, còn mong đạo hữu không tiếc chỉ giáo." "Đó là tự nhiên." Tô Minh thị cũng hiểu ý tứ của đối phương, lập tức gật đầu, không cảm thấy có gì không ổn.

Đại Đạo ở đó, cho dù hắn không cho đối phương xem Đại Đạo của mình, đối phương cũng có thể đi, chỉ là có thể cho đối phương nhiều kinh nghiệm hơn, tránh đi đường vòng mà thôi.

Sau khi Tô Minh thị đáp ứng, hai người liền bắt đầu luận đạo.

Ma Chi Đại Đạo đạo vận hiển hóa.

Tuy không thâm hậu như đạo vận của Ma Tổ La Hầu, nhưng Đại Đạo của hắn có một loại khí thế bàng bạc, đường đường chính chính.

Tựa như đây không phải là Ma Chi Đại Đạo, mà là Tiên Chi Đại Đạo.

Chỉ là đạo vận này không có đạo cổ hoặc của Phật môn, cũng không có cảm giác phiêu miểu xuất trần, dẫn người nhập thắng như Tiên Chi Đại Đạo.

Cũng không giống Ma Chi Đại Đạo của La Hầu, đây là một loại Ma Chi Đại Đạo cực kỳ đặc thù.

Đạo tuy thiển bạc, lại cực kỳ rộng lớn.

Trong đó dường như ẩn chứa Đại Đạo của Ma Tổ La Hầu, hơn nữa còn rộng lớn hơn, viễn đại hơn.

Chỉ là độ sâu của Đại Đạo này không thâm hậu bằng Ma Tổ La Hầu, đây cũng là chuyện tình hữu khả nguyên.

Phục Hy triển lộ Đại Đạo của chính mình, trong đó có Dương Chi Đại Đạo, Càn Khôn Đại Đạo, còn có các loại tiểu đạo khác nhau.

Dường như để hồi báo việc Tô Minh thị chịu mang Ma Chi Đại Đạo cực kỳ rộng lớn ra cho mình cảm ngộ, lần này Phục Hy không hề giấu nghề, mà triển lộ toàn bộ, khiến Tô Minh thị cảm thấy cực kỳ chấn kinh, vội vàng nắm lấy cơ hội tham ngộ Đại Đạo của đối phương.

Luận đạo là bàn về đạo, xúc tiến tình cảm đôi bên, tăng trưởng lĩnh ngộ Đại Đạo.

Theo đạo vận của hai bên không ngừng cảm hóa, từng trận đạo vận xuất hiện trong vương cung Tô Thành, rồi lại tiêu tán.

Đạo vận va chạm nhau, tuy Ma Chi Đại Đạo đạo vận không bằng đạo vận mà Phục Hy triển lộ, nhưng đó là do tu vi Tô Minh thị không đủ, chứ tuyệt đối không phải do Ma Chi Đại Đạo kém cỏi.

Không bao lâu sau, cơ thể Tô Minh thị - người đã uống nước trà pha từ sương Bỉ Ngạn Hoa - ẩn ẩn truyền đến một loại khí tức Đại Đạo khác.

Loại Đại Đạo đó cực kỳ thương mang cổ lão, tựa như đã xuất hiện từ viễn cổ.

Tuy nhiên lại khiến Phục Hy cảm thấy cực kỳ xa lạ, nhưng hắn không suy nghĩ quá nhiều, mà tiếp tục tham ngộ Ma Chi Đại Đạo đạo vận của Tô Minh thị.

Muốn trừ ma, tất tiên nhập ma.

Và hắn hiện tại, chính là muốn nhập vào Ma Đạo.

Ông ~ Theo một trận khí tức xuất hiện trong cơ thể, trong đạo vận mà Phục Hy triển lộ lại có thêm một đạo vận nữa.

Đạo vận đó cực kỳ nhỏ bé, nhưng lại chân thật tồn tại.

Đạo vận này chính là Ma Chi Đại Đạo đạo vận.

Đạo vận này vừa xuất hiện, mục đích chuyến đi này của Phục Hy đã hoàn thành quá nửa.

Sau đó, hắn hấp thu cảm ngộ toàn bộ đạo vận tỏa ra từ Ma Chi Đại Đạo của Tô Minh thị. "Đạo vận Ma Chi Đại Đạo của Tô Minh thị này dường như còn mạnh hơn cả đạo vận của Ma Tổ La Hầu ngày xưa..." Phục Hy nhíu mày, trong lòng lẩm bẩm.

Hắn không ngờ một sinh linh Hậu Thiên lại có thể làm đến bước này, cư nhiên có thể vượt qua Ma Tổ La Hầu ngày xưa, hơn nữa lại vượt qua ngay trên phương diện Ma Chi Đại Đạo.

Phục Hy từng thấy đạo vận của La Hầu, loại đạo vận đó tuy cực kỳ cường hãn, nhưng từ lập ý, từ chỗ căn bản nhất đã kém Ma Chi Đại Đạo của Tô Minh thị một chút.

Sự chênh lệch này hiện tại có thể chưa rõ ràng, nhưng nếu ở cùng đẳng cấp cảnh giới, chiến lực giữa hai bên sẽ xuất hiện khác biệt.

Có lẽ La Hầu có thể dựa vào bảo vật và các thần thông khác để bù đắp, nhưng nếu chỉ đơn thuần so đọ Ma Chi Đại Đạo, thì Ma Tổ e rằng không bằng tên nhóc Nhân tộc trước mặt này.

Chương 191

Điều này làm sao không khiến Phục Hy kinh ngạc, thiên phú Nhân tộc cư nhiên cường hãn đến mức này. "Nếu không phải bị thiên địa hạn chế, Nhân tộc hiện nay e rằng ngay cả Thiên Đình cũng không thể cưỡng ép trấn áp được..." Phục Hy thầm nghĩ.

Nhất thời, tâm linh có chút dao động, khiến hắn thoát khỏi cảnh giới huyền chi hựu huyền.

Nhưng chỉ một chớp mắt sau, hắn liền tâm như chỉ thủy, lại lần nữa tiến vào cảnh giới đó, tiếp tục luận đạo cùng Tô Minh thị.

Năm đó Nhân tộc chỉ vẻn vẹn vạn năm đã đản sinh ra cường giả Hỗn Nguyên Chân Ngã, sau đó càng đản sinh ra cường giả đỉnh phong Hỗn Nguyên cảnh.

Vì thiên địa hạn chế, dẫn đến Nhân tộc chỉ sinh ra một Nhân Sư, lấy đại công đức chứng đạo.

Nếu không, Nhân tộc e rằng đến nay vẫn chỉ có một Nhân Hoàng Hỗn Nguyên cảnh.

Nhưng nếu hạn chế thiên địa được mở ra, trải qua bao nhiêu thời gian tích lũy như vậy, sẽ có bao nhiêu sinh linh Nhân tộc bước vào Hỗn Nguyên cảnh?

Bất quá đến lúc đó, Hỗn Nguyên cảnh của Thiên Đình cũng sẽ chỉ nhiều hơn.

Rốt cuộc số lượng sinh linh Thiên Đình vượt xa Nhân tộc rất nhiều lần.

Không biết gấp bao nhiêu lần, sinh linh Nhân tộc chẳng qua chỉ vài tỷ, gần đây tuy tăng trưởng nhiều, phá vỡ con số trăm tỷ, nhưng trước

số lượng vô lượng lượng của Yêu tộc, vẫn chẳng đáng nhắc tới.

Số lượng càng nhiều, cường giả xuất hiện tự nhiên cũng sẽ càng nhiều.

Tuy thiên phú sinh linh Yêu tộc không bằng Nhân tộc, nhưng nại hà số lượng Yêu tộc vô cùng vô tận, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện một ít thiên tài.

Mà những thiên tài đó hiện nay cũng đang tích lũy, không thể đột phá.

Đợi khi hạn chế thiên địa mở ra, không chỉ sinh linh Nhân tộc, mà Thiên Đình, Địa Phủ, Vu Yêu nhị tộc, cùng Tứ Hải Long Tộc, nãi chí Hồng Hoang vạn tộc vạn linh, đều sẽ xuất hiện một kỳ bùng nổ mạnh mẽ.

Đây chính là tràng diện mà Diệp Hiên mong chờ.

Ngắn hạn cực độ áp chế thực lực sinh linh Hồng Hoang, sau đó làm một cú đại phun trào, dùng sự đột phá của bao nhiêu sinh linh đó giúp hắn phá nhập cảnh giới Tứ Giai trung kỳ.

Đợi hắn phá nhập Tứ Giai trung kỳ, tu vi Sáng Thế Thần của hắn sẽ phản bổ lại Thần Quốc, trong Thần Quốc rất nhanh sẽ có Tứ Giai trung kỳ mới xuất hiện.

Đây là con đường Diệp Hiên lựa chọn, khác với các Sáng Thế Thần khác khó lòng áp chế cảnh giới tối cao của sinh linh Thần Quốc, hoặc nói bọn họ căn bản không có ý nghĩ đi áp chế.

Nếu không làm như vậy, cứ để Hồng Hoang tự phát triển, không biết còn phải qua bao nhiêu năm mới có thể đột phá tới Tứ Giai Sáng Thế Thần trung kỳ, càng đừng nhắc tới Ngũ Giai.

Dù Diệp Hiên đã cố ý gia tốc thời gian lưu tốc của Hồng Hoang lên ức vạn vạn lần, cũng khó mà xuất hiện sinh linh Ngũ Giai, chỉ có

thể nói là tăng trưởng nhanh hơn các Sáng Thế Thần khác.

Nhưng một khi mất đi sự nắm bắt đại thể của hắn, hướng đi của Hồng Hoang lại không biết sẽ đi về đâu.

Huống chi hiện nay chính là lúc Đại Đạo Thần Ma sắp phục tô, càng không dám để Diệp Hiên làm như vậy.

Phải bố cục từng bước một cho tốt, mới có thể nghênh đón Đại Đạo Thần Ma phục tô giáng lâm.

Nếu không, Hủy Diệt Thần Ma thật sự muốn diệt thế, e rằng ai cũng không ngăn được.

Dù là Sáng Tạo Thần Ma cũng vậy, chiến đấu ngang ngửa và ngăn cản đối phương làm một việc là hai chuyện khác nhau.

Quan trọng nhất vẫn là để các sinh linh Hồng Hoang sở hữu vĩ lực có thể đề kháng Đại Đạo Thần Ma, mà trong đó sinh linh Nhân tộc chính là trọng trung chi trọng.

Thiên phú Nhân tộc cực cao, lại đa phần tinh thông Hậu Thiên Đại Đạo.

Dùng Hậu Thiên kháng Tiên Thiên, mới là căn cơ căn bản nhất để đối kháng Đại Đạo Thần Ma.

Tiên Thiên Đại Đạo tối đa chỉ có thể dùng làm thủ đoạn thần thông, muốn thực sự đối kháng Đại Đạo Thần Ma vẫn cần Hậu Thiên Đại Đạo.

Đại Đạo Thần Ma chấp chưởng Tiên Thiên Đại Đạo, bất cứ sinh linh nào tu Tam Thiên Đại Đạo đều không thể vượt qua bọn họ, dù cho kinh tài diễm diễm đến đâu cũng vậy.

Bởi vì Đại Đạo bọn họ tu chính là bản thân Đại Đạo Thần Ma.

Đại Đạo tu được càng thâm hậu, thì Đại Đạo Thần Ma tương ứng

cũng càng cường đại, vô chỉ cảnh, vô thượng hạn.

Bởi vì Đại Đạo Thần Ma chính là Đại Đạo hiển hóa.

Đại Đạo càng mạnh, Đại Đạo Thần Ma càng mạnh; Đại Đạo Thần Ma càng mạnh, Đại Đạo cũng theo đó càng mạnh.

Hai bên tuy là một thể nhưng lại có quan hệ cộng sinh.

Duy chỉ có dùng thủ đoạn Hậu Thiên Đại Đạo mới có thể đối kháng Tiên Thiên Đại Đạo.

Đại Đạo sở dĩ có phân chia Tiên Thiên và Hậu Thiên, là vì tất cả quy tắc tu hành, tất cả cảm ngộ đều quy về trong Đạo.

Cho dù không phải là Đại Đạo có sẵn từ Tiên Thiên, cho dù không nằm trong Tam Thiên Đại Đạo.

Thuở ban sơ, chỉ có Đạo tồn tại, sau đó Đạo diễn hóa thế giới, mới xuất hiện Hỗn Độn, xuất hiện Tam Thiên Đại Đạo.

Tam Thiên Đại Đạo là do Đạo căn bản nhất diễn hóa mà thành, là Tiên Thiên Đại Đạo, là Đại Đạo chí cường, là con ruột cắm rễ sâu trong Đạo.

Còn Hậu Thiên Đại Đạo không phải do Đạo diễn hóa, mà là Đại Đạo xuất hiện theo sự diễn biến và phát triển của thế giới.

Những Đại Đạo này tuy không phải con ruột của Đạo, nhưng cũng tương đương con riêng.

Hậu Thiên Đại Đạo và Tam Thiên Đại Đạo không có khác biệt gì, cũng không có cao thấp.

Điểm khác biệt duy nhất là Tam Thiên Đại Đạo sinh ra đã mạnh mẽ, còn Hậu Thiên Đại Đạo sinh ra lại yếu ớt, cần từng bước tu luyện tăng cường, cần từ từ diễn hóa để trở nên mạnh hơn, rộng hơn.

Tuy nhiên đích đến cuối cùng đều là Đạo, cho nên cảnh giới cuối

cùng là ngang hàng.

Hay nói cách khác, Đạo vô tận, nên Đại Đạo cũng không có điểm dừng.

Cho nên, mạnh hay yếu còn phải xem bản thân người tu hành.

Giống như có những thần thánh tu luyện Tiên Thiên Đại Đạo, khi đối mặt với một kiếm của Thông Thiên, e rằng cũng khó mà đỡ được.

Đây chính là biểu hiện sau khi tu luyện Hậu Thiên Đại Đạo đến cảnh giới nhất định.

Tuy lúc mới tu luyện Hậu Thiên Đại Đạo không mạnh như vậy, nhưng một khi tu luyện có thành tựu, cảm ngộ có thành tựu, cũng chẳng kém gì Tiên Thiên Đại Đạo.

Thông Thiên hiện nay tu vi Kiếm Đạo đã đi đến cảnh giới nào, không sinh linh nào biết, cũng không sinh linh nào dám thử.

Nhưng Thông Thiên từng thử một lần chiến lực hiện tại của mình.

Một kiếm có thể khai thiên môn, một kiếm có thể thông cửu u.

Phải biết rằng sau khi thế giới Hồng Hoang được Hằng Cửu Thời Không tăng cường, công kích của nhiều thần thánh đều khó mà phá vỡ không gian Hồng Hoang, đừng nói đến một kiếm khai thiên môn, một kiếm thông cửu u.

Trận đại chiến của Đế Tuấn và những người khác trước đó cũng chỉ là đánh vỡ không gian xung quanh mà thôi, hơn nữa lập tức được tu phục, căn bản không thể tạo thành không gian sụp đổ quy mô lớn.

Đương nhiên, đó cũng là vì đối thủ chính của họ là đối phương, chứ không phải thật sự muốn làm gì không gian.

Nhưng từ đó cũng có thể thấy độ vững chắc của không gian thiên

địa Hồng Hoang hiện nay, đã sớm không phải nơi tùy ý một kích là có thể gây ra đủ loại không gian vặn vẹo hủy diệt trời đất nữa rồi.

Dùng Hậu Thiên đối Tiên Thiên, Hậu Thiên nghịch chuyển Tiên Thiên, đây mới là con đường duy nhất để sinh linh Hồng Hoang đối kháng những Đại Đạo Thần Ma trong Hỗn Độn.

Đương nhiên, đây là trong tình huống xấu nhất.

Rốt cuộc trong tình huống xấu nhất, Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma liên hợp lại, tất cả Tiên Thiên Đại Đạo đều khó thoát khỏi sự chưởng khống của bọn họ, lúc đó tất cả sinh linh Hồng Hoang tu Tiên Thiên Đại Đạo sẽ thành vô dụng.

Duy chỉ có sinh linh tu luyện Hậu Thiên Đại Đạo mới có thể đối kháng.

Nhưng Đại Đạo Thần Ma gần như sẽ không toàn bộ liên hợp, nghĩa là cho dù là sinh linh chủ tu Tiên Thiên Đại Đạo cũng sẽ có sức kháng cự.

Nhưng vạn nhất gặp phải Đại Đạo Thần Ma của chính Đại Đạo mình tu, thì coi như xong đời.

Hơn nữa phía trên mình vĩnh viễn có một tôn Thần Ma đứng đó, đây là việc gần như toàn bộ thần thánh không thể chịu đựng được. *** Lúc này, khí tức trong cơ thể Tô Minh thị ngày càng nồng đậm.

Cuối cùng hóa thành một cỗ đạo vận.

Đó là Đại Đạo khác biệt với tất cả Đại Đạo trên người Phục Hy, đó là một cỗ khí tức cổ lão và thương mang.

Đó là Túc Mệnh Đại Đạo!

Là Đại Đạo nằm dưới Vận Mệnh Đại Đạo - một trong Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo, giống như Nhân Quả Đại Đạo vậy!

Nhân Quả Đại Đạo cộng với Túc Mệnh Đại Đạo, gần như bằng với Vận Mệnh Đại Đạo.

Nhân Quả Đại Đạo là nhánh Đại Đạo của Vận Mệnh Đại Đạo có thể so sánh với Thời Gian, Không Gian, Quy Khư... cũng là nhánh Đại Đạo mạnh nhất của Vận Mệnh Đại Đạo.

Tuy nhiên muốn lĩnh ngộ Vận Mệnh Đại Đạo, kỳ thực cảm ngộ từ Túc Mệnh Đại Đạo lại dễ dàng hơn.

Túc Mệnh Đại Đạo tuy không mạnh mẽ như Nhân Quả Đại Đạo, nhưng lại có lợi hơn cho người tu giả cảm ngộ Vận Mệnh chí cao.

Cùng là nhánh Đại Đạo, một cái gọi là Nhân Quả, một cái gọi là Túc Mệnh.

Nhân Quả Đại Đạo là tham ngộ nhân đắc quả, trồng nhân đắc quả, dùng đạo nhân quả mưu cầu lợi ích cho bản thân, đây là Nhân Quả.

Có thể thay đổi nhân quả ngắn hạn, tức là đụng chạm đến một phần của Mệnh Chi Đại Đạo, nhưng không mạnh mẽ ở đạo này như Mệnh Chi Đại Đạo.

Túc Mệnh Đại Đạo chính là sự hiển hóa của Mệnh Chi Đại Đạo bên dưới Vận Mệnh Đại Đạo.

Nhân Quả Đại Đạo tuy cũng dính dáng đến Mệnh Chi Đại Đạo, nhưng lại có thêm vài ý vị khác, chú trọng Nhân và Quả.

Mệnh Chi Đại Đạo là có thể chưởng khống mệnh đồ, có thể thay đổi mệnh đồ của người khác, mệnh đồ cũng chính là sự kiện cơ bản nhất.

Là cả đời một người, là đủ loại sự việc xảy ra trong quá khứ, hiện tại, tương lai của một người.

Mệnh Chi Đại Đạo, hay Túc Mệnh Đại Đạo, có thể thay đổi tất cả

những điều này, dù là quá khứ cũng có thể thay đổi.

Chỉ là việc thay đổi quá khứ liên quan đến vĩ lực quá to lớn, hậu quả cũng chưa chắc là thứ có thể gánh vác nổi.

Còn sửa đổi hiện tại và tương lai thì đơn giản hơn nhiều.

Chỉ là sự sửa đổi này không đại biểu người đó nhất định sẽ đi theo mệnh đồ đã sửa đổi, vì cuộc đời sinh linh ngoài mệnh đồ ra còn có vận đồ.

Vận đồ này chính là Vận Chi Đại Đạo, khí vận mà tu sĩ bình thường theo đuổi cũng là Vận Chi Đại Đạo hiển hóa.

Vận Chi Đại Đạo không bị chúng sinh tham ngộ, không bị chúng sinh lĩnh ngộ, là tồn tại chấp chưởng trong Đại Đạo.

Vận đồ ảnh hưởng đến sự tồn tại của mệnh đồ.

Nếu không có mệnh đồ, chỉ có vận đồ cũng vô dụng.

Nhưng nếu có mệnh đồ, sự tốt xấu của vận đồ sẽ ảnh hưởng đến sự tốt xấu của sự kiện xảy ra.

Nói cách khác, chưởng khống Mệnh Chi Đại Đạo và Vận Chi Đại Đạo gần như là chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, có thể tùy ý sửa đổi tất cả vận mệnh của một sinh linh.

Nhưng dù là Mệnh Chi Đại Đạo hay Vận Chi Đại Đạo đều là tồn tại cực kỳ hư vô phiêu miểu.

Đây là lần đầu tiên Phục Hy tận mắt thấy có sinh linh tu luyện ra Mệnh Chi Đại Đạo.

Hơn nữa còn tu luyện thành công ngay trước mặt hắn, điều này không nghi ngờ gì khiến hắn cảm thấy cực kỳ chấn kinh.

Ngay cả việc cảm hóa đạo vận Ma Chi Đại Đạo cũng quên mất, hắn vẻ mặt chấn kinh nhìn chằm chằm Tô Minh thị, trong lòng kinh

hãi không thôi. "Tiểu tử này cư nhiên cường đại như vậy, ngày sau ắt là một đại cường giả của Nhân tộc..." Phục Hy cực kỳ chấn kinh.

Đây chính là nhánh Đại Đạo của Ngũ Đại Chí Cao trong truyền thuyết.

Đương nhiên, gọi là nhánh Đại Đạo vì hai bên có nhiều tập tính giống nhau, thực tế cũng không hẳn là nhánh, hoặc nói căn bản không có khái niệm nhánh Đại Đạo này.

Ngũ Đại Chí Cao là những BUG trên các loại Đại Đạo, tương đương với người lãnh đạo, bản thân từ ban đầu đã có bản chất khác biệt với các Đại Đạo khác.

Vận Mệnh Đại Đạo là Đại Đạo kết hợp từ Mệnh Chi Đại Đạo và Vận Chi Đại Đạo, chen chân vào một trong Ngũ Đại Chí Cao, đủ thấy Vận Mệnh cường hãn thế nào.

Hủy Diệt Đại Đạo cũng đa phần là do Tử Vong Đại Đạo và Sát Lục Đại Đạo cùng một số Đại Đạo khác kết hợp mà thành.

Giống như Sáng Tạo Đại Đạo đối với Sinh Mệnh và Tạo Hóa vậy...

Vô Lượng và Hỗn Độn là hai cái khá đặc thù trong đó, đây là tồn tại có thể gánh chịu và bao hàm các Đại Đạo khác.

Một cái lấy bản thân làm dung lượng bao hàm Đại Đạo khác để tăng cường bản thân, một cái lấy bản thân làm căn cơ gánh chịu Đại Đạo khác.

Tuy có điểm khác biệt, nhưng thực tế chênh lệch không lớn, trừ sự khác biệt ban đầu của bản thân Vô Lượng và Hỗn Độn, chiến lực hai bên không chênh lệch nhiều.

Nhưng cũng có thể thấy hai Đại Đạo này biến thái thế nào.

Thực tế chấp chưởng Mệnh Chi Đại Đạo và Vận Chi Đại Đạo cũng không khác biệt lắm so với Vận Mệnh Đại Đạo, tuy dù thế nào cũng thủy chung không bằng Vận Mệnh Đại Đạo, nhưng cũng có một số thần thông tương tự.

Cho nên, Vô Lượng và Hỗn Độn tuy sinh ra muộn nhất, nhưng thực tế chỉ cần kiên trì đi tiếp, liền có thể trở thành tồn tại mạnh nhất trong Ngũ Đại Chí Cao.

Hồi lâu, khí tức Túc Mệnh đạo vận trong cơ thể Tô Minh thị chậm rãi biến mất.

Tô Minh thị mở mắt, một đạo tinh quang lóe qua.

Trên mặt lộ ra một tia vui mừng, cười nói: "Đa tạ Hy Hoàng!" "Chúc mừng đạo hữu, đạo hữu ngộ được đẳng cấp Đại Đạo này, ngày sau tiền đồ không thể hạn lượng a!

Còn tiếng cảm ơn này, ta lại không dám nhận." Phục Hy cũng cười, trên mặt hiện lên nụ cười.

Tô Minh thị đã cảm ngộ được Túc Mệnh Đại Đạo, lần này trong miệng hắn cũng đã đổi xưng hô thành đạo hữu.

Điều này cũng đại biểu Phục Hy đã công nhận hắn.

Nếu chỉ nắm giữ Ma Chi Đại Đạo, trừ khi đối phương bước vào Hỗn Nguyên cảnh, nếu không hắn sẽ không gọi là đạo hữu.

Nhưng nắm giữ Túc Mệnh Đại Đạo thì khác, đó là tiền đồ vô lượng thực sự.

Ngày nào đó nếu lĩnh ngộ ra một trong Ngũ Đại Chí Cao là Vận Mệnh Đại Đạo, thì chính là tồn tại nghiền ép một chúng tiên thiên thần thai thánh Hồng Hoang.

Tuy xác suất đó cực thấp, nhưng cũng không phải là không có khả

năng.

Bởi vì Nhân tộc vốn dĩ được vị tồn tại kia ưu ái, gánh chịu Tam Thiên Đại Đạo, có thể cảm ngộ Tam Thiên Đại Đạo.

Chương 192

Mà nay Tô Minh thị càng chưởng khống Túc Mệnh Đại Đạo, lĩnh ngộ nhánh Đại Đạo của Vận Mệnh Đại Đạo, dĩ nhiên đã chen chân vào hàng ngũ thần thánh đỉnh cấp Hồng Hoang, chỉ đợi hắn đặt chân Hỗn Nguyên cảnh, e rằng có thể đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

Đây chính là sự tăng phúc mà Túc Mệnh Đại Đạo mang lại, loại Đại Đạo cực kỳ hư vô phiêu miểu, cực kỳ quỷ dị này khiến thiên địa chúng sinh đều không thể phớt lờ sự tồn tại của Tô Minh thị.

Tô Minh thị nghe vậy, chậm rãi lắc đầu, chắp tay nói: "Nếu không có Đại Đạo đạo vận của Hy Hoàng cảm nhiễm, ta thủy chung đều khó mà nhìn trộm được chân tướng phương đó, không thể triệt để cảm ngộ Túc Mệnh Đại Đạo này ra được." Lời nói của Tô Minh thị cũng không phải nói bừa.

Hắn tuy từ rất lâu trước đây đã bắt đầu lĩnh ngộ Túc Mệnh Đại Đạo, nhưng vẫn luôn không thể phá nhập trong đó, cũng không biết tên của Đại Đạo này rốt cuộc là gì.

Đó là chuyện từ rất lâu về trước.

Từ khi hắn uống ngụm trà pha từ sương Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên, phảng phất như thức tỉnh điều gì đó, một khung cảnh xuất hiện trong đầu hắn.

Đó là trong một thế giới mê mang.

Hắn dường như trở thành một sinh linh cực kỳ yếu ớt, hắn thai nghén trong đó, sinh ra lần nữa, tu luyện lại từ đầu.

Sau đó có đủ loại lời nói dối tràn ngập cả cuộc đời hắn, hắn bị lừa hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng hắn phá khai thế giới chỉ có người chết đó, hắn biết được thân phận của mình, kiếp này dường như biến thành một Man Thần gì đó.

Chủng tộc của mình dường như cũng không phải Nhân tộc bình thường, mà là Tố Minh tộc...

Theo tu vi tăng lên, hắn biết được lời nói dối đầu tiên, phá khai huyễn cảnh đầu tiên.

Sau đó, hắn tỉnh lại.

Bởi vì hiệu quả nước trà pha từ sương Bỉ Ngạn Hoa đã biến mất, cái khổ của hắn cũng theo đó đến cùng.

Nhưng hắn lúc này chỉ cảm thấy mình ở trong phương thế giới đó cực khổ trăm bề, không có một tia ý nghĩa sinh tồn.

Phảng phất cả thế giới đều đối địch với hắn, duy chỉ có A Công thời thơ ấu mới mang lại cho hắn một tia ấm áp.

Có người cả đời được tuổi thơ chữa lành, mà có người cả đời phải đi chữa lành tuổi thơ.

Tô Minh thị biết, nếu không phải nhờ sự dạy dỗ tận tình của A Công khi còn nhỏ, hắn không thể vượt qua cú sốc đó, cũng không thể xông phá thế giới tràn ngập dối trá kia.

Thế giới tuy hư giả, nhưng sự dạy dỗ của A Công lại là thật.

Hắn không biết phương thế giới đó rốt cuộc là tồn tại như thế nào, hắn chỉ biết mình nhìn không thấu tất cả.

Mà nước trà sương Bỉ Ngạn Hoa sau khi cho vài người bên cạnh uống, ngoại trừ đắng ra thì cũng không có gì khác, lúc này mới làm hắn biết, thứ này chỉ hữu dụng với mình.

Hắn liền đi một chuyến Địa Phủ, sau khi lấy được sương Bỉ Ngạn

Hoa, lại nếm thử lần nữa.

Lần này, lại tiếp nối mộng cảnh lần trước.

Cho đến khi hiệu quả trà sương Bỉ Ngạn Hoa biến mất, Tô Minh thị trong lòng ẩn ẩn cảm giác được lần này dường như cảm ngộ được một Đại Đạo mới, nhưng là Đại Đạo gì hắn không biết, có hiệu quả gì hắn cũng không biết.

Thế là, hết lần này đến lần khác rơi vào phương thế giới đó, trải qua tất cả những gì Tô Minh trong thế giới đó trải qua.

Cuối cùng, số lần trải qua quá nhiều khiến Tô Minh thị ẩn ẩn ước ước có chút không cảm nhận được đâu là hiện thực, đâu là mộng cảnh.

Chính gọi là: Không biết mộng của Tô Minh thị là Tô Minh, hay mộng của Tô Minh là Tô Minh thị?

Để làm nhạt đi cảm giác này, Tô Minh thị đã rất lâu không uống lại loại trà đó.

Mãi đến khi Phục Hy đến, hắn mới lấy ra thứ nước trà mà hắn tự cho là tốt nhất thế gian để chiêu đãi đối phương.

Nhưng sau đó liền tiến hành luận đạo, Tô Minh thị lần này không chìm đắm vào phương thế giới đó, mà cảm ngộ Đại Đạo của Phục Hy.

Cơ hội cảm ngộ Đại Đạo của Phục Hy không nhiều, nên hắn toàn tâm cảm ngộ.

Không cảm ngộ thì thôi, vừa cảm ngộ mới biết, đối phương cư nhiên là tồn tại chấp chưởng Càn Khôn Đại Đạo.

Càn Khôn Đại Đạo vừa xuất hiện, liền khiến Tô Minh thị không tự chủ được học được một ít, trong lòng tự nhiên mà vậy cũng phát

giác ra nhiều sự vụ trong phương thế giới kia, điểm này thông suốt, từ đó mọi chỗ đều thông.

Trong nháy mắt, Tô Minh thị liền cảm ngộ được tất cả mọi thứ trong phương thế giới đó, lợi dụng thiên phú Tố Minh tộc, từ đó nắm giữ Tiểu Túc Mệnh Thuật, tiến tới lại chưởng khống Đại Túc Mệnh Thuật, sau đó thành công lĩnh ngộ ra Túc Mệnh Pháp Tắc.

Ngay khi lĩnh ngộ Túc Mệnh Pháp Tắc, Tô Minh thị trong nháy mắt dùng cảm ngộ Đại Đạo thâm hậu của bản thân, thôi diễn đến trình độ Túc Mệnh Đại Đạo, từ đó chấp chưởng Túc Mệnh Đại Đạo, diễn hóa ra Túc Mệnh Đại Đạo đạo vận.

Đây chính là khi các Đại Đạo khác tu đến trình độ cảnh giới nhất định, chỉ cần cảm ngộ pháp tắc, liền có thể trực tiếp cưỡng ép thôi diễn đến cảnh giới Đại Đạo.

Đây chính là "một pháp thông vạn pháp thông", "một mắt giám định chân".

Tâm niệm vừa động, liền có thể từ pháp tắc khác thăng thẳng lên Đại Đạo.

Đương nhiên, cũng chỉ là nhập môn mà thôi, muốn thực sự cảm ngộ ra những thứ nên có, vẫn cần tham ngộ.

Nhưng sinh linh bình thường không thể đồng thời tham ngộ quá nhiều Đại Đạo, tham nhiều mà không nát, không bằng chuyên tinh một con đường Đại Đạo.

Hơn nữa có những pháp tắc là pháp tắc diễn sinh của Đại Đạo, không phải pháp tắc bản thể, cho nên muốn thôi diễn ra Đại Đạo thì khá khó, cần bỏ ra nỗ lực cực lớn, không thể làm được đến cảnh địa tâm niệm vừa động là đạt được như vậy.

Đến đây, Tô Minh thị cũng cuối cùng lĩnh ngộ được Túc Mệnh

Đại Đạo, sau khi cảm ngộ ra Đại Đạo, liền biết tên Đại Đạo và đủ loại thần dị.

Hắn cũng biết, mình vớ được bảo rồi.

Niềm vui đắc đạo, bảo sao hắn không đa tạ Phục Hy cho được. "Đây là hỗ trợ lẫn nhau thôi, đạo hữu lĩnh ngộ được Đại Đạo danh tự, bần đạo cũng lĩnh ngộ được Ma Chi Đại Đạo, không có gì phải đa tạ.

Nếu đạo hữu cứ khăng khăng muốn tạ, bần đạo cũng phải đa tạ đạo hữu rồi." Nói đến sau, Phục Hy cũng cười chắp tay nói. "Ha ha!

Đồng hỉ đồng hỉ!

Lần này Hy Hoàng đến, thật khiến ta được lợi không nhỏ.

Nếu Hy Hoàng nguyện ý, có thể thường xuyên đến đây luận đạo." Tô Minh thị trong lòng hoan hỉ tột cùng, lập tức cười lớn nói.

Luận đạo tổng vẫn có tiến độ nhanh hơn so với bản thân ngồi khô khan lĩnh ngộ Đại Đạo, dưới sự xúc loại bàng thông thường thường có hiệu quả xuất kỳ bất ý, giống như Tô Minh thị ngày hôm nay. "Tự nhiên là thế!" Phục Hy cười gật đầu, sau đó liền đưa ra lời cáo từ.

Hắn tuy rất muốn cùng đối phương luận đạo thêm một phen, nhưng vô luận là mình hay đối phương đều cảm ngộ được Đại Đạo mới.

Đại Đạo mới vừa lĩnh ngộ xong, quan trọng không phải là đi luận đạo, mà là đi ngộ đạo.

Đợi đến khi Đại Đạo mình ngộ tích lũy đến trình độ nhất định, sau đó mới có thể lại đi luận đạo.

Sau đó Phục Hy liền rời khỏi Tô Thành, Tô Minh thị cũng không quá mức vãn lưu, rốt cuộc ngày rộng tháng dài, hơn nữa xác thực so với việc luận đạo với đối phương, hiện tại quan trọng hơn là cảm ngộ

Túc Mệnh Đại Đạo.

Trong Hồng Hoang, người thực sự lĩnh ngộ được Túc Mệnh Đại Đạo, bao gồm cả Tô Minh thị hiện nay cũng tổng cộng chỉ có hai vị.

Ngoài Tô Minh thị ra, chính là Túc Mệnh Lão Tổ do tàn niệm của Vận Mệnh Thần Ma hóa thành từ thuở khai thiên.

Túc Mệnh Lão Tổ là tồn tại đi xa nhất trong Túc Mệnh Đại Đạo, xa hơn nhiều so với Tô Minh thị hiện nay.

Hơn nữa ngài ấy đã sớm chứng đạo Hỗn Nguyên cảnh, chỉ là ngày thường gần như không lộ diện trong Hồng Hoang, cho nên mới ít người biết đến.

Phục Hy tuy biết có một tôn lão tổ như vậy, nhưng cũng chưa từng thực sự tận mắt đối mặt gặp qua.

Mà Tô Minh thị thì khác, đây là tồn tại lĩnh ngộ Mệnh Chi Đại Đạo ngay trước mắt hắn, do hắn nhìn thấy, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Hơn nữa Tô Minh thị còn không phải do tàn niệm Vận Mệnh Thần Ma hóa ra, mà là do chính mình lĩnh ngộ ra, đây là tồn tại đầu tiên của Hồng Hoang thực sự chỉ dựa vào lĩnh ngộ mà ngộ đạo Mệnh Chi Đại Đạo.

Không thể không nói, thiên tư Nhân tộc, khủng bố phi phàm.

Trong khi Phục Hy trên đường về Thiên Đình còn đang kinh ngạc, Tô Minh thị cũng đã sớm bế quan ngộ đạo. *** Côn Luân sơn mạch, một nơi khác tại Bất Chu Sơn. "Lần này Thiên Địa Chí Bảo quy thuộc, đã chứng minh một điểm, đó là tầm quan trọng của thế lực.

Nếu môn hạ đệ tử của chúng ta có nhiều Hỗn Nguyên cảnh, thì ngày đó sẽ không vô duyên với đẳng cấp chí bảo này." Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày, nhìn hai huynh đệ bên cạnh nói.

Ba tôn thần thánh bọn họ tuy đã mở cửa, phân biệt kiến lập Nhân môn, Xiển môn, Tiệt môn, nhưng thực tế huynh đệ ba người cũng chỉ thu nhận vài vị môn nhân đệ tử mà thôi, chưa thực sự quảng thu môn nhân.

Cho nên trước đó đã bị đối phương dễ dàng khuyên lui, căn bản vô duyên với Thiên Địa Chí Bảo. "Nhị đệ nói không sai, tuy rằng cái gọi là Thiên Địa Chí Bảo lúc trước không phải chí bảo chân chính, nhưng ngày sau nếu thật sự xuất hiện đẳng cấp Thiên Địa Chí Bảo này, thì e rằng sẽ thật sự mất đi, không thể tranh đoạt." Thái Thượng cũng gật đầu.

Ngày thường chưa từng cảm thấy thế lực không được thì sẽ thế nào, hắn cũng thanh tĩnh quen rồi.

Cho nên môn hạ đệ tử cũng chỉ có một vị, đó là Nhân tộc Huyền Đô, được người đời tôn xưng là Huyền Đô Đại Pháp Sư, là đệ tử của hắn, tu vi ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, cách thành tựu Hỗn Nguyên cảnh còn kém một đoạn.

Tuy thiên tư của hắn trong Nhân tộc không phải lứa tốt nhất, thậm chí cũng không tính là thực sự tốt, nhưng tâm tính nghị lực đều thuộc loại thượng thừa, cho nên mới được Thái Thượng công nhận, bái nhập Nhân môn, trở thành Tam môn đại sư huynh.

Hơn nữa quan trọng nhất là hắn tuy xuất thân Nhân tộc, nhưng lại bái nhập Nhân môn, cho nên ngoài Nhân tộc khí vận, còn hưởng thụ Nhân môn khí vận, đại biểu cho việc hắn có thể trực tiếp bước vào Hỗn Nguyên cảnh khi tu vi đạt tới.

Nhân môn khí vận tuy y thác Nhân tộc mà kiến lập, nhưng thực tế khí vận lại độc lập ngoài Nhân tộc, trong đó lại có khí vận của khai môn tổ sư Thái Thượng gia trì, cùng với bản thân khí vận Nhân môn, việc bồi dưỡng ra một sinh linh Hỗn Nguyên cảnh là không khó.

Ngoài Huyền Đô ra, bên cạnh Thái Thượng cũng chỉ có hai đồng tử, một con trâu xanh.

Có thể nói là cực kỳ thanh tĩnh, một môn bao gồm cả sáng môn tổ sư cũng chỉ có năm người, tính cả tọa kỵ, đồng tử.

Còn Xiển môn, tuy đệ tử nhiều hơn chút, nhưng cũng ít đến đáng thương, chỉ có Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử hai người.

Đồng tử thì chỉ có một vị, tên là Bạch Hạc.

Bạch Hạc đồng tử là đồ nhi của Nam Cực Tiên Ông, cũng là đồng tử hầu hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tọa kỵ thì không phải sinh vật như trâu xanh, mà là một chiếc xe liễn, tên là Cửu Long Trầm Hương Liễn.

Cuối cùng là Tiệt môn.

Tiệt môn đệ tử môn nhân đông nhất, nhưng cũng chỉ có bốn người, tên là Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh thánh mẫu, Vô Đương thánh mẫu, Quy Linh thánh mẫu.

Bốn đại đệ tử này cũng là bốn đại thân truyền đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, thực lực đều cực kỳ cường hãn, trong đó lấy Đa Bảo đạo nhân làm đầu.

Về phần đồng tử, Thông Thiên lại không có thứ này, hắn lười sai bảo những kẻ đó, cũng không thích đồng tử ở bên cạnh, cho nên chỉ có một tọa kỵ.

Tọa kỵ này là Quỳ Ngưu, là tiên thiên thần thai thú, bất quá hiện nay đã trở thành tọa kỵ của Thông Thiên.

Thông Thiên "hữu giáo vô loại", chỉ cần muốn bái nhập môn hạ của hắn, là có thể tiến vào.

Đương nhiên, đối với thân truyền đệ tử, hắn vẫn phải kiểm soát

một phen, phương diện tâm tính, căn nguyên, để uẩn tự nhiên là không thể kém.

Tổng không thể chọn một kẻ vô dụng làm sư huynh sư tỷ của đông đảo đệ tử được, cho nên bốn đệ tử này người nào cũng là tồn tại có thể độc đương một phương.

Những sinh linh này tuy không phải tiên thiên thần thai thánh, nhưng cũng là hậu thiên thần thánh, căn nguyên bất phàm.

Giống như Đa Bảo đạo nhân, nãi là con Tầm Bảo Thử đầu tiên trong thiên địa hóa hình mà thành, cho nên bảo vật phồn đa, hiệu là Đa Bảo đạo nhân.

Mà Kim Linh thánh mẫu là Đấu Mỗ Nguyên Quân đứng đầu Bắc Đẩu quần tinh, vốn thuộc về Thiên Đình, nhưng sau gặp Thông Thiên liền bái nhập môn hạ.

Vô Đương thánh mẫu là Ly Sơn thánh mẫu, vốn là một thần thánh có tiếng, sau cũng bái nhập Tiệt môn, trở thành Tiệt môn tam sư tỷ.

Cuối cùng là Quy Linh thánh mẫu do Linh Quy hóa hình mà ra, năm đó còn có một đoạn nhân quả với Thương Hiệt thị, chữ "Quy" trong việc Thương Hiệt tạo chữ chính là hữu cảm từ nàng mà ra.

Vô luận là đệ tử Xiển môn hay Tiệt môn thu nhận, thực tế đều là "nghệ mang theo người bái sư" (đái nghệ bái sư), mà Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên dạy dỗ cũng chẳng qua là một số cảm ngộ Đại Đạo, giảng đạo mà thôi.

Đạo tu hành, mỗi người đều có pháp môn riêng.

Cái họ dạy cũng chỉ là cảm ngộ về đạo, nhưng thực tế quan trọng nhất chính là cảm ngộ này. "Chuyện này còn không đơn giản sao, quảng thu môn đồ là được.

Trong Hồng Hoang không biết bao nhiêu sinh linh nguyện ý bái

nhập môn hạ Tam Thanh chúng ta." Thông Thiên thuận miệng nói.

Theo hắn thấy, muốn tăng trưởng thế lực còn không dễ sao, tùy tiện thu thêm ít môn nhân tử đệ, tự nhiên thế lực sẽ tăng trưởng.

Mà điểm này cũng khá phù hợp với lập ý khi hắn lập ra Tiệt môn: Tiệt môn chính là vì thiên địa chúng sinh hướng Thiên Đạo mà chặn lấy (tiệt thủ) một tia sinh cơ.

Đây cũng là suy nghĩ của Thông Thiên, chỉ là thời gian qua vẫn chưa quảng thu môn đồ mà thôi.

Chỉ cần hắn muốn thu, là có thể thu được không biết bao nhiêu đồ nhi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy nhíu mày, ngữ khí không khỏi nặng thêm một chút: "Tam đệ!

Chúng ta thu là loại sinh linh có thiên tư, tâm tính, căn nguyên, nghị lực đều tốt, loại sinh linh này mới có thể bước vào Hỗn Nguyên cảnh.

Mà đệ nếu tùy ý thu nhận đệ tử môn nhân, cho dù nhân số nhiều thì có thể thế nào, còn không phải khó mà thành đạo sao?

Dưới Hỗn Nguyên đều là sâu kiến a!" Theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, những lời này của mình là muốn tốt cho Thông Thiên, sự thật cũng đúng là như vậy.

Không nhập Hỗn Nguyên cảnh, cho dù thu nhiều đệ tử cũng căn bản không thể cung cấp cái gọi là thế lực gì cho bọn họ.

Loại tranh đấu cao cấp nhất, chỉ có tồn tại Hỗn Nguyên cảnh mới có thể giúp đỡ, dưới Hỗn Nguyên đều là đưa pháo hôi mà thôi.

Mà nếu là chuyện dưới Hỗn Nguyên cảnh, bọn họ vung tay là có thể diệt, đâu cần dùng đến đám đệ tử môn nhân kia.

Cho nên theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, mình hoặc là không thu đồ,

muốn thu thì phải thu những sinh linh có hy vọng bước vào Hỗn Nguyên cảnh.

Nhưng lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn lọt vào tai Thông Thiên lại dẫn đến sự không tán đồng.

Chỉ thấy Thông Thiên lắc đầu nói: "Đại Đạo vạn thiên, chưa từng vì chúng ta có phải thần thánh hay không, thiên tư có thông minh hay không, căn nguyên có thâm hậu hay không... mà không cho những sinh linh đó một cơ hội.

Đại Đạo còn như thế, sinh linh tu Đại Đạo như chúng ta sao có thể làm trái ý tứ Đại Đạo?

Cho nên, theo ta thấy, bọn họ nhập Tiệt môn của ta liền là hữu duyên.

Ta giảng đạo cho bọn họ, khiến bọn họ đều có một cơ hội bước vào Hỗn Nguyên cảnh, đây mới là ý nghĩa làm thầy của ta." Lời của Thông Thiên tuy không được Nguyên Thủy Thiên Tôn công nhận - vì hắn luôn cảm thấy dùng giáo dục tinh anh sẽ đi càng xa càng nhanh, cũng không lãng phí thời gian tinh lực để tăng trưởng thế lực nhanh chóng - nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất thời lại nghĩ đến vị Tiên tổ trái ngược với Thông Thiên kia.

Vị đó chính là kẻ thật sự không quản cái gì hữu duyên vô duyên, cũng không quản ai là ai, chỉ muốn bức người khác vào chỗ chết.

Thế nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ im lặng không nói, cũng không phản đối thêm gì nữa.

Chương 193

Thông Thiên đã nguyện ý thu đồ, thì cứ để đệ ấy thu đi.

Dù sao trên thế giới có người như Thông Thiên nhiều một chút vẫn hơn là loại người như Tiên tổ nhiều, hơn nữa hắn phản chính chỉ quản thu tinh anh của mình là được.

Thấy cảnh này, Thái Thượng có chút trầm tư.

Hắn đang nghĩ, nghĩ về hai vị huynh đệ trước mặt rốt cuộc là vì cái gì. "Hoặc là, ngày sau Tam Thanh thật sự phải tách ra rồi..." Thái Thượng nghĩ đến khả năng sau này, nhất thời có chút thở dài một tiếng.

Ở thời không khác, Tam Thanh phân gia chính là vì Nguyên Thủy và Thông Thiên cãi nhau chuyện đệ tử, cuối cùng tan vỡ, danh tiếng Tam Thanh không còn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình giữ Côn Luân, Thái Thượng đến Thủ Dương Sơn, Thông Thiên thì đến đảo Kim Ngao.

Hai người cũng coi như mỗi người có tạo hóa riêng, mà chính hắn vẫn thanh tĩnh vô vi như thế, dường như không có một tia dục vọng nào. "Đại huynh vì sao im lặng không nói?" Thông Thiên thấy biểu tình của Thái Thượng bên cạnh, trong lòng tò mò hỏi.

Thái Thượng cười xòa, khẽ lắc đầu, cũng không nói nhiều. "Khai sơn môn đi, chiêu thu đệ tử đi, các đệ thu nhiều một chút, ta sẽ không chiêu thu..." Thái Thượng nghĩ đến việc Thông Thiên đằng nào cũng muốn điên cuồng chiêu thu kẻ đến không cự tuyệt, mà Nguyên Thủy đã chuyên môn chiêu tinh anh không chiêu sinh linh phổ thông, vậy thì tốt xấu đều để hai người này chọn cả rồi.

Hơn nữa quan trọng nhất là Thông Thiên thực tế một mình đã có thể thỏa mãn tất cả.

Tốt hay xấu, đệ ấy đều thu.

Đã như vậy, Thái Thượng cũng không cần thiết ở lại nữa, vừa vặn đối tượng hắn chiêu thu cũng nên là Nhân tộc, trong Nhân môn sao có thể có chủng tộc khác được.

Nói xong, Thái Thượng biến mất không thấy.

Thông Thiên suy nghĩ một chút, liền hiểu rõ chuyện đại huynh vì sao đột nhiên rời đi.

Bất quá cũng không nói nhiều, giống như đại huynh nghĩ, hắn đúng là sẽ "lai giả bất cự" (người đến không từ chối).

Dù sao đi nữa, có thể tăng trưởng một chút thế lực là một chút thế lực, vả lại còn là thế lực có khả năng tăng trưởng. "Nhị huynh, vậy xin mời!" Thông Thiên cười khẽ, thiết lập một tòa đạo trường tại một nơi khác ở Bất Chu Sơn.

Thanh âm cực kỳ to lớn, được pháp lực bao bọc lan truyền khắp tứ phía không biết bao xa.

Tuy không truyền đến toàn bộ Hồng Hoang, nhưng sinh linh bốn phía cũng đều nhao nhao chạy về phía này.

Đại ý chính là để thiên địa chúng sinh biết, chỉ cần muốn bái nhập Tiệt môn, tự nhiên có thể đến đạo trường Tiệt môn ở Bất Chu Sơn, ai đến cũng không từ chối.

Mà bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hạ xuống từng đạo cấm chế, từng đạo trận pháp.

Phi đại cơ duyên, đại nghị lực, đại công đức giả không thể tiến vào.

Kẻ phá được trận này, mới có thể nhập Xiển môn.

Thực tế những đại trận đó không có hại gì cho sinh linh, sẽ không gây tử vong, tối đa cũng chỉ là thua rồi bị truyền tống ra ngoài, không thể bước vào nơi bái sư mà thôi." Được bái cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên làm sư, đây đối với tuyệt đại đa số sinh linh trong Hồng Hoang mà nói đều là một cơ hội khó có, là tạo hóa vô thượng.

Do đó, không biết bao nhiêu sinh linh sau khi nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên muốn thu đồ đệ, đều hướng về Côn Luân Sơn Mạch, Bất Chu Sơn mà đi.

Mặc dù tuyệt đại đa số sinh linh trong số đó rất có khả năng sẽ không được Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên thu làm đệ tử, nhưng dù vậy, cũng có cơ hội được lắng nghe Hỗn Nguyên giảng đạo.

Tưởng chừng trong Hồng Hoang có rất nhiều Hỗn Nguyên giả, nhưng thực tế chỉ là một số ít ở đỉnh phong mà thôi.

Mà những sinh linh có cơ hội bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên trong toàn bộ sinh linh Hồng Hoang cũng chỉ là một phần rất nhỏ.

Càng tồn tại lâu trong Hồng Hoang, càng biết được sự cường hãn của thế lực.

Thế lực có cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên chống lưng và thế lực không có cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên chống lưng hoàn toàn là khác biệt một trời một vực.

Thế lực không có cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên dù phát triển thế nào, chung quy cũng khó mà đứng trên đài diện, khi thực sự gặp chuyện cũng rất ít khi hữu dụng.

Do đó, chỉ riêng việc dựa vào một cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng đã đủ rồi, huống chi là bái nhập môn hạ, trở thành đệ

tử!

Điều này đối với tuyệt đại đa số sinh linh mà nói, đó chính là một ân tứ.

Trong Hồng Hoang, không biết bao nhiêu Tiên Thiên Thần Thai Thánh đã vẫn lạc, chỉ có sống sót mới có thể truy tầm Đại Đạo.

Những Tiên Thiên Thần Thai Thánh cường thịnh hơn bọn họ ngày trước không biết bao nhiêu đã sớm bị bọn họ hiện giờ vượt qua.

Ngày trước Phượng Hoàng tộc là bá chủ Hồng Hoang, nhưng tu vi cũng chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi.

Mà hiện giờ Hậu Thiên sinh linh đừng nói Đại La Kim Tiên, ngay cả đạt đến Hỗn Nguyên Chân Ngã, thậm chí là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên cũng đều có.

Mà môn đồ Hỗn Nguyên, chính là có được sự bảo đảm về sinh mệnh.

Sau khi nói ra thân phận, đối phương ít nhất cũng sẽ kiêng kỵ một chút vì là môn đồ Hỗn Nguyên, không dám tùy tiện giết chết, cùng lắm cũng chỉ là đại sư huấn đồ mà thôi.

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh trong Hồng Hoang lũ lượt kéo đến Bất Chu Sơn, trung bộ Hồng Hoang.

Cho dù danh tiếng của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Hồng Hoang không mấy vang dội, nhưng thân phận là một trong Tam Thanh này lại được Thái Thượng và Thông Thiên sống chết đánh ra.

Rất nhiều người vẫn còn nhớ trận chiến đó, đó là trận Thái Thượng và Thông Thiên vì Nguyên Thủy mà chiến Tiên Tổ, đó là thời đại bị Tiên Tổ uy áp.

Do đó, vô số người đổ về Bất Chu Sơn, tuyệt đại đa số sinh linh

đều chọn con đường muốn bái nhập môn hạ Thông Thiên, còn một số ít sinh linh sau khi thấy bên cạnh số người quá đông, lo lắng mình không tranh giành được với người khác, bèn bước vào đạo tràng của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở một bên khác.

Nhưng trớ trêu thay, con đường đến đạo tràng của Thông Thiên lại không có bất kỳ đại trận nào, trái lại con đường đến đạo tràng của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có đủ loại đại trận.

Mà tuyệt đại bộ phận sinh linh đi đến đạo tràng của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều bị đào thải, bị truyền tống xuống Bất Chu Sơn, sau khi ngửa mặt than thở một tiếng, liền hướng về Thông Thiên ở một bên khác mà đi, hy vọng thử vận may lần nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy nói không thích những kẻ phi mao đái giáp, thấp sinh noãn hóa, nhưng trên thực tế đó là sự hiểu lầm truyền tai trong Hồng Hoang.

Thực ra câu nói này không phải chỉ những loài chim muông cầm thú, tức là không phải Yêu tộc vạn tộc, mà là chỉ những kẻ không tu chính đạo, không tôn Đại Đạo, không biết Thiên Đạo, loại người này coi như cầm thú, không được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích.

Nếu là chỉ vạn tộc Hồng Hoang, vậy còn gì nữa, trong Hồng Hoang chẳng có mấy ai có thể lọt vào mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, trừ những Tiên Thiên Thần Thai Thánh ra, e rằng không có một ai có thể lọt vào mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng sự thật là Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với vạn tộc không có nhiều bất mãn, chỉ là trong vạn tộc thực sự có quá nhiều loại "cầm thú" như vậy, do đó mới có câu nói đại khái đó.

Tuy nhiên, điều này cũng ít nhiều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn có phần coi thường những sinh linh vạn tộc đó, đây chính là cái gọi là "ghét bỏ cả nhà lẫn cửa".

Đương nhiên, đối với những kẻ tu chính đạo, tôn Đại Đạo, biết Thiên Đạo, thì dù là những kẻ được gọi là phi mao đái giáp, thấp sinh noãn hóa đó cũng được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích.

Chẳng hạn như đồ tôn Bạch Hạc Đồng Tử của y, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thường xuyên dùng các loại trân tu cho ăn.

Nếu thật sự từ tận đáy lòng khinh thường vạn tộc sinh linh, thì Bạch Hạc Đồng Tử này cũng sẽ không ngày ngày đi theo, hầu hạ y.

Nhưng tuyệt đại đa số sinh linh đều không thể thông qua đại trận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù là ngàn năm trôi qua, người thông qua đại trận cũng chỉ có mười mấy vị sinh linh.

Những sinh linh này mỗi người đều là kẻ có tâm tính, nghị lực, căn nguyên thượng giai, có lẽ có một số sinh linh tu vi hiện tại không cao, chỉ có vỏn vẹn cảnh giới Kim Tiên, nhưng vẫn đều được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đồ đệ.

Trong đó có mười hai vị, chính là được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đệ tử thân truyền.

Họ lần lượt là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Chân Nhân, Đạo Diễn Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Chân Nhân, Văn Thù Đạo Nhân.

Đây chính là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển môn, được thu nhận cùng lúc, do đó hậu thế thích gọi họ là Thập Nhị Kim Tiên.

Điều duy nhất khác biệt giữa Thập Nhị Kim Tiên này với Thập Nhị Kim Tiên trong các thời không khác chính là Hoàng Long Chân Nhân này.

Hoàng Long Chân Nhân vốn là do Hoàng Long nhập vào, nhưng hiện nay Long tộc cường thịnh, hà tất phải bái nhập môn hạ Tam

Thanh?

Con Hoàng Long Chân Nhân đó hiện giờ e rằng đã sớm chen chân vào Đại La rồi cũng chưa biết chừng.

Thay vào đó là Đạo Diễn Chân Nhân, Đạo Diễn Chân Nhân cũng có tu vi Kim Tiên.

Mười hai vị này đều là những người ở cảnh giới Kim Tiên có thực lực kém nhất, nhưng đều là những người có tâm tính, nghị lực, căn nguyên xuất sắc.

Ngoài ra, còn có Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Khi mới thu nhận Thập Nhị Kim Tiên, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cực kỳ vui mừng.

Đồ đệ y muốn thu chính là những loại đệ tử chưa thực sự bước vào Đại Đạo, hơn nữa còn có tư chất thành đạo.

Nhưng sau đó khi thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân, sắc mặt y lại lập tức trở nên cực kỳ âm trầm.

Y từng nói ra rằng, trong Hồng Hoang ai nếu vượt qua trận này, liền có thể bái nhập môn hạ y.

Ban đầu y tưởng rằng những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đó sẽ không chạy đến góp vui.

Dù sao đây là một chuyện cực kỳ mất mặt.

Mặc dù đối với những sinh linh khác mà nói là chuyện rất có lợi, nhưng đối với những Tiên Thiên Thần Thai Thánh ngày trước mà nói, lại là một chuyện cực kỳ mất mặt.

Dù sao, ngày trước họ từng ở Tử Tiêu Cung xưng hô nhau là "Đạo hữu", còn cùng nhau hô lớn Tiên Tổ Hồng Quân là lão sư.

Mà hiện nay Nguyên Thủy vừa mới chứng đạo, muốn thu nhận đệ

tử rộng rãi, tân khách trong Tử Tiêu Cung ngày trước lại chạy đến.

Thêm vào đó, Nhiên Đăng này cũng không khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng, điều này càng khiến Nguyên Thủy không vui hơn.

Không ngờ thật sự có loại thần thánh không biết liêm sỉ, không cần thể diện này.

Nhưng trớ trêu thay, đối phương lại thông qua đại trận y đã thiết lập, y lại không thể không cứng đầu cứng cổ mà thu nhận vào Xiển môn.

Nhưng nếu thu đối phương làm đệ tử, cũng không phải ý định ban đầu của Nguyên Thủy.

Còn nếu không thu đối phương làm đệ tử, thì lại phải cho chức vị gì đây?

Trong phút chốc, Nguyên Thủy có chút khó xử.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, hỏi: "Ngươi cầu gì?" "Vì Đại Đạo mà đến." Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt không biểu lộ vui buồn, ngữ khí không kiêu không ngạo, khẽ cúi người nói.

Y vốn là bằng một ngọn đèn lửa mà thành đạo, chí bảo bản mệnh là một cỗ quan tài, bị chúng sinh Hồng Hoang không ưa.

Ngay cả Nguyên Thủy cũng không có thiện cảm với y, nhưng vì đối phương đã vượt qua đại trận, bái nhập môn hạ, Nguyên Thủy cũng không thể không cho y một cơ hội.

Nhưng nếu trả lời không tốt, Nguyên Thủy cho dù mất mặt cũng sẽ không thu nhận cái gọi là đồ đệ này.

"Đã vì Đại Đạo mà đến, hẳn phải biết đầu thai chuyển thế mới là chứng đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở ghế trên, nghe vậy tiếp

tục hỏi.

Những Thập Nhị Kim Tiên, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử ở một bên thì đứng cạnh xem, nghe vậy đều có chút mơ hồ, không biết vì sao lại phải đầu thai chứng đạo.

Nhưng đó là vì Nhiên Đăng Đạo Nhân đã "trảm khước nhất thi", mãi không thể bổ toàn bản thân, y đã trì trệ nhiều năm, tu vi đình trệ không tiến.

"Sau khi đầu thai, không có đạo hữu nào cứu giúp, huống hồ, ta của hậu thế vừa là ta cũng không phải là ta." Trái tim hướng đạo của Nhiên Đăng Đạo Nhân sôi sục, nhưng lại khổ nỗi không có đạo hữu tương trợ.

Nếu tùy tiện đầu thai, e rằng sẽ không thể bước lên chính đạo.

Y cũng không phải tàn hồn chân linh, chỉ còn lại con đường đầu thai chuyển thế.

Y còn có nhiều con đường khác có thể đi, ví dụ như bái nhập môn hạ một tôn Hỗn Nguyên.

Hỗn Nguyên giả có thể có cách khiến thân thể y bổ toàn, làm cho y một lần nữa bước vào Đại Đạo.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là đi ra từ con đường này.

Cho dù có tốn thời gian lâu hơn một chút, cũng không sao.

Y đã nếm trải quả đắng tu vi không thể tiến thêm một tấc qua không biết bao nhiêu nguyên hội, thời gian này tự nhiên cũng chẳng đáng là gì.

Chỉ cần có thể chứng đạo trong kiếp này, đó chính là điều y muốn.

Trừ khi đã hết đường rồi, nếu không y sẽ không đầu thai chuyển

thế trùng tu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy gật đầu, thở dài một tiếng nói: "Theo lý mà nói, đạo hữu khổ công tìm kiếm Đại Đạo, bần đạo đương nhiên không nên ngăn cản.

Nhưng đành chịu, đạo hữu dù sao ngày trước cùng ta đều là khách trong Tử Tiêu Cung, hôm nay cũng không tiện thu đạo hữu làm đồ đệ." Nói đến đây, sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân biến đổi.

Y đã bỏ qua rất nhiều, ngay cả thể diện cơ bản nhất cũng không cần, chẳng lẽ cuối cùng vẫn không thể thành công sao?

Không đợi y cầu xin, lại thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói: "Thôi được, đã đạo hữu cầu đạo chi tâm kiên định đến vậy, bần đạo liền tặng đạo hữu phương pháp bổ toàn đạo khu này.

Nhưng đạo hữu cũng đừng nhắc lại chuyện nhập Xiển môn nữa, được không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy đối phương là vì thành đạo mà đến, trong lòng tự nhiên vui mừng.

Đã muốn bổ toàn thân thể, vậy chứng tỏ là có cầu y.

Nếu đối phương cố chấp muốn bái nhập Xiển môn, thì phương pháp bổ toàn này, đánh chết cũng đừng mơ tưởng, cứ ghê tởm lẫn nhau đi.

Nhưng nếu có thể thương lượng, sau khi có được phương pháp bổ toàn đạo khu này rồi lui đi, thì tự nhiên là cả hai đều tốt.

May mắn thay, Nhiên Đăng Đạo Nhân đến đây cũng không phải thật sự muốn sống chết bái nhập Xiển môn, y chỉ là vì phương pháp bổ toàn đạo khu mà đến.

Do đó, y lập tức chắp tay cúi mình hành lễ nói: "Bần đạo đa tạ Thiên Tôn, sau này nhất định ghi nhớ ân này, vạn thế không quên." Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay, cười nói: "Đạo hữu khách khí rồi."

Sau đó y chỉ một ngón tay, phương pháp bổ toàn đạo khu liền đi vào não hải Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân biến đổi mấy lần, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt âm tình bất định.

Hóa ra đối phương lại từng chịu qua gian nan như thế này, hơn nữa lại còn có một tác dụng phụ cực lớn.

Đó chính là sẽ luân vào Ma môn, nhưng nhìn thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại không hề có chút khí tức Ma.

"Bần đạo có Đại huynh và Tam đệ cứu giúp, tự nhiên không ngại." Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười cười nói.

Chỉ cần không bái nhập Xiển môn, mọi chuyện đều dễ thương lượng.

"Thì ra là vậy, đa tạ Thiên Tôn giải hoặc, chúc mừng Thiên Tôn thu được đồ đệ tài giỏi như thế, bần đạo cáo từ." Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy lại cúi mình một lần nữa, sau đó lại bái mấy lần, bày tỏ lòng biết ơn trong lòng, rồi rời Ngọc Thanh đạo tràng, xuống Bất Chu Sơn mà đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy y đi rồi, liền quay sang nói với Thập Nhị Kim Tiên ở một bên: "Có thể bắt đầu bái sư rồi." Thập Nhị Kim Tiên nghe vậy, lập tức bước ra khỏi hàng, bắt đầu khấu bái.

Ở một bên khác, Thông Thiên đã thu không biết bao nhiêu đệ tử, chỉ biết rằng những người đến hầu như đều nhập Tiệt môn, nhưng số lượng đệ tử thực sự được Thông Thiên thu nhận lại không nhiều đến vậy.

Nhưng nếu so với Nguyên Thủy Thiên Tôn mà nói, thì quả thực đã thu rất nhiều đệ tử rồi.

Đệ tử y thu có Triệu Công Minh, có Tùy Thị Thất Tiên, có Tam Tiêu Nương Nương, có Thập Thiên Quân, và còn một số đệ tử khác.

Nhưng những đệ tử này đều là ngoại môn đệ tử, không bằng bốn đại đệ tử thân truyền đã thu trước kia.

Nhưng tóm lại thì vẫn tốt hơn rất nhiều so với những môn nhân còn chưa được coi là đệ tử.

Chương 194

Trong phút chốc, Thượng Thanh đạo tràng trở nên vô cùng ồn ào, khiến Bất Chu Sơn vốn yên tĩnh lại lần nữa náo nhiệt hẳn lên, có vài phần cảnh tượng khi Nhân tộc còn đang thịnh ngày trước.

Sau khi thu nhận nhiều đệ tử môn nhân như vậy, những môn nhân đó cũng theo đó mà ở lại Bất Chu Sơn.

Nhưng cùng với thời gian trôi đi, việc bọn họ ngày ngày làm Bất Chu Sơn gà bay chó sủa cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không hài lòng, cho rằng những môn nhân đệ tử của Tiệt môn ngày càng phóng túng.

Do đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể nhịn được nữa, đích thân tìm đến Thông Thiên, hy vọng y có thể ra mặt ước thúc những đệ tử hỗn loạn này, nếu không sau này nhất định sẽ gây ra chuyện lớn.

Thông Thiên suy nghĩ một lát, thấy có lý.

Dù sao trong không ít thời không, chính vì chuyện này mà xảy ra mâu thuẫn, cho nên Thông Thiên bắt đầu ước thúc, không cho phép những người Tiệt môn phóng túng quá đà nữa, đồng thời ra lệnh cho bọn họ vào Côn Luân Sơn Mạch tự tìm đạo tràng, đừng ở lại Bất Chu Sơn nữa.

Đến khi khai giảng đạo, sẽ thông báo cho bọn họ đến.

Mà những môn nhân của Tiệt môn đó, vốn dĩ không bái Thông Thiên làm sư, chỉ là bái nhập Tiệt môn mà thôi.

Bọn họ sợ Thông Thiên không giảng đạo cho mình, do đó đều nghe lời ngoan ngoãn chạy đến Côn Luân Sơn Mạch.

Trong phút chốc, Bất Chu Sơn lại khôi phục sự yên tĩnh như ngày

thường.

Mà số lượng môn nhân của Tiệt môn so với Côn Luân Sơn Mạch rộng lớn thì chỉ là một hạt cát trong biển cả mà thôi, căn bản không thể gây ra sóng gió gì nữa.

Đối với điểm này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng khá hài lòng, đối với Thông Thiên càng liên tục bày tỏ ý vui mừng.

Dù sao những môn nhân hỗn loạn đó đi rồi, Bất Chu Sơn lập tức thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả linh khí cũng trở nên trong lành hơn vài phần.

Những môn nhân đó lại không phải đệ tử, có tư cách gì mà ở trong Bất Chu Sơn này.

Bất Chu Sơn này là đạo tràng của Tam Thanh, trừ những sinh linh đã sớm bén rễ ở đây ra, những sinh linh khác muốn lập đạo tràng ở đây đều phải hỏi ý kiến của Tam Thanh.

Thông Thiên cũng mang vẻ mặt vui vẻ, không có gì quan trọng hơn việc ba huynh đệ hòa thuận cùng ở bên nhau.

Chỉ là không cho những môn nhân đó cư trú tại Bất Chu Sơn mà thôi, cũng không phải muốn y không đi giảng đạo cho những môn nhân đó, cũng không phải không cho y thu nhận những sinh linh đó vào môn hạ.

Đã không xung đột với lý niệm Đại Đạo, vậy thì không cần thiết phải sinh ra bất kỳ sự bất đồng nào.

Chỉ cần lùi một bước nhỏ, liền sẽ nhận được sự hưởng ứng rộng lớn hơn.

Quả nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối xử với những đệ tử y thu nhận vào môn rất tốt.

Mỗi lần giảng đạo cho Thập Nhị Kim Tiên và Vân Trung Tử, Nam Cực Tiên Ông cùng những người đã sớm được thu nhận vào môn, y đều kéo theo các đệ tử Tiệt môn cùng nghe.

Đương nhiên, nếu Nhân Môn Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng muốn nghe, y tự nhiên cũng sẽ không ngăn cản.

Thông Thiên thấy vậy, mỗi lần giảng đạo cũng đều gọi các đệ tử Xiển môn đến.

Đương nhiên, chỉ là giảng đạo chung.

Khi truyền thụ giáo nghĩa của môn phái mình, đều sẽ vô thức để đối phương quay về, dù sao cũng là hai môn phái hoàn toàn khác biệt.

Nếu nghe lẫn nhau, gây ra sự nghi ngờ của họ đối với lão sư của mình thì không hay lắm, đó sẽ là chuyện tổn hại tình cảm.

Mà Thái Thượng sau khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng mỉm cười gật đầu.

Đối với điểm này, y tự nhiên cực kỳ vui mừng, biết rằng nếu cứ phát triển như vậy, thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện phân gia.

"Khí vận Nhân tộc cường thịnh vô cùng, sắp đến lúc đại hưng rồi. . . . ." Diệp Hiên nhìn khí vận Nhân tộc, trong đó một luồng tân hỏa hiển hóa, đó là tượng trưng Đại Đạo của Nhân Hoàng đời thứ nhất của Nhân tộc.

Trong luồng tân hỏa này có hơn ba trăm vị tượng trưng khí vận, đó là đại diện cho khí vận của các vương quốc trong Nhân tộc.

Trong đó chữ "Nhân" là cao nhất, đó là tượng trưng cho Nhân Sư, tức Thương Quốc.

Ban đầu khí vận Thạch Quốc là thịnh vượng nhất, nhưng sau đó lại trở thành Thương Quốc của Nhân Sư là thịnh vượng nhất, và sau

đó khí vận của Thạch Quốc cũng bị Tô Quốc vượt qua.

Đây chính là ba vương quốc có khí vận đỉnh thịnh nhất trong Nhân tộc.

Hiện nay Nhân tộc bá chiếm Nam Hoang, tuy nhiên vẫn chưa chiếm cứ toàn bộ Nam Hoang, nhưng cùng với thời gian phát triển, nhất định sẽ khí vận cường thịnh vô cùng, cho đến khi thống nhất toàn bộ Nam Hoang.

Thoáng chốc một nguyên hội đã trôi qua, số lượng Nhân tộc từ trăm ức nhân tộc trước đó, chốc lát đã hóa thành ức ức nhân tộc.

Sự tăng trưởng số lượng của họ đáng sợ đến mức kinh người, không nói là nhất Hồng Hoang, ít nhất cũng là nhất trong tứ đại chủng tộc Hồng Hoang.

Loài duy nhất có thể sánh vai cùng họ chỉ có Long tộc.

Cùng với sự tăng lên điên cuồng của số lượng Nhân tộc, cương vực mà Nhân tộc chiếm cứ cũng ngày càng rộng lớn.

Không nói là toàn bộ cương vực Nam Hoang đều bị Nhân tộc chiếm lấy, nhưng cũng ít nhất đã chiếm cứ một phần tư địa bàn rồi.

Mà một phần tư địa bàn này, hiển nhiên là cực kỳ rộng lớn, so với toàn bộ Hồng Hoang trước kia không biết đã lớn hơn bao nhiêu lần.

Cũng tương đương với lãnh địa Nhân tộc hiện nay chiếm cứ lớn hơn toàn bộ Hồng Hoang trước kia không biết bao nhiêu lần, phải lớn hơn rất nhiều so với lãnh thổ Hồng Hoang trước đó.

Kèm theo sự mở rộng lãnh thổ, lợi ích trực tiếp nhất mang lại chính là khí vận.

Trong tình huống khí vận tăng trưởng điên cuồng, Nhân tộc liên tiếp không ngừng xuất hiện các cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên

mới.

Việc bá chiếm địa bàn Nam Hoang này, đã khiến hơn ba trăm vị vương trong Nhân tộc đều bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Trong phút chốc, Nhân tộc Hồng Hoang xuất hiện hơn ba trăm vị cảnh giới Hỗn Nguyên.

Từ đó, Nhân tộc thực sự ngẩng cao đầu đứng vững trong tứ đại chủng tộc Hồng Hoang, có thể có chút khí thế khi nói chuyện với ba đại chủng tộc còn lại.

Cùng với sự xuất hiện hơn ba trăm vị tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên của Nhân tộc, ba tộc khác cũng không hề nhàn rỗi.

Tương tự, tất cả đều đang điên cuồng mở rộng.

Trong Long tộc thậm chí còn tăng thêm ngàn vị cảnh giới Hỗn Nguyên, còn Vu và Yêu tộc càng điên cuồng xuất hiện cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chỉ có thể nói, nội hàm của Nhân tộc so với ba tộc kia vẫn còn kém xa.

Nhưng cùng với sự xuất hiện của nhiều cảnh giới Hỗn Nguyên như vậy, cũng đã triệt để phá vỡ giới hạn phong tỏa khí vận này, dẫn đến các tộc Hồng Hoang không cần phải dựa vào khí vận, cơ duyên, công đức để đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên nữa.

Mà là sau khi tu vi đạt đến, bản thân nếu có thể vượt qua rào cản đó, liền có thể đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

"Đến lúc rồi!" Diệp Hiên trong hư không, lập tức hấp thu thần lực cường đại do hàng nghìn vị Hỗn Nguyên cảnh tích lũy mà đến, trong khoảnh khắc, khí tức điên cuồng bạo tăng.

Thần cách ở mi tâm hiển hóa ra, thần cách đó được tổ hợp từ Tam

Thiên Đại Đạo và Lực Chi Đại Đạo, từng tầng Đại Đạo vờn quanh, khiến Diệp Hiên lúc này thần thánh phi phàm, không ai dám đến gần.

Cùng với từng luồng thần lực mạnh mẽ vô cùng dũng mãnh đổ vào thần cách ở mi tâm Diệp Hiên, tu vi của Diệp Hiên lúc này càng điên cuồng bạo tăng.

Đồng thời với tu vi không ngừng đề thăng, đạo vận xung quanh cũng trở nên khủng bố vô cùng!

Ong! ! !

Cùng với một trận đạo vận phun trào ra, thần cách của Diệp Hiên cường đại thêm một phần, tượng trưng cho việc y đã đột phá tu vi, bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần cấp bốn trung kỳ.

"Đây chính là Sáng Thế Thần cấp bốn trung kỳ sao. . . . ." Diệp Hiên cảm thụ sức mạnh cường đại truyền đến từ thần cách, dường như chỉ một niệm lúc này cũng có thể trấn áp những Sáng Thế Thần cấp bốn mà trước đó y đã một tay trấn áp.

Y vốn đã vô địch trong hàng Sáng Thế Thần cấp bốn, mà giờ đây lại càng vô địch hơn, một niệm có thể trấn áp những Sáng Thế Thần cấp bốn đó.

Cái gọi là "một cấp một trời" cũng không phải là khoa trương lời lẽ.

Lần đột phá này của Diệp Hiên tuy không có bước nhảy vọt về chất, nhưng tu vi lại thực sự tăng trưởng một đoạn lớn.

Cùng với tu vi tăng trưởng, chiến lực cũng tăng trưởng một đoạn lớn.

Mà cùng với cảnh giới tu vi của Diệp Hiên đột phá, phản hồi lại Thần Quốc, giới hạn Thần Quốc trong khoảnh khắc liền trở thành cảnh giới Hỗn Nguyên trung kỳ.

Thiên Đình.

"Chúc mừng Đại huynh tu vi đột phá!" Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt chúc mừng nhìn Đại huynh của mình, nói.

Sau khi tu vi giữa trời đất được nới lỏng, Đế Tuấn mang trên mình Thiên Tâm Ấn Ký tự nhiên mà tu vi cũng theo đó đột phá, đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ mạnh hơn tiền kỳ rất rất nhiều.

Ở những cảnh giới tu luyện phía trước có thể xuất hiện việc vượt cấp chém địch, nhưng một khi đã đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này, thì những sinh linh có thể vượt cấp chém địch lại càng ít hơn.

Có thể nói là hầu như không thấy được, đặc biệt là giữa những sinh linh mà căn nguyên nội hàm không chênh lệch quá nhiều với mình, muốn vượt cấp chém địch lại càng trở nên cực kỳ khó khăn.

Cho nên nói, Đế Tuấn lại một lần nữa đi trước mọi người.

Mà cùng với việc số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu sĩ giữa trời đất ngày càng nhiều, dẫn đến hiệu quả của Thiên Tâm Ấn Ký ngày càng thấp, càng mờ nhạt.

"Chẳng qua là được hưởng lợi ích do Thiên Tâm Ấn Ký mang lại vì chứng đạo sớm nhất mà thôi, không có gì đáng chúc mừng." Đế Tuấn phất tay, ý rằng những điều này không đáng chúc mừng.

Dù sao cùng với việc hiệu quả của Thiên Tâm Ấn Ký dần dần biến mất, sau này y cũng sẽ không còn loại hiệu quả này nữa.

Cảnh giới sau Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là gì, Đế Tuấn đến bây giờ cũng không có chút manh mối nào, càng không biết phải làm thế nào mới có thể đạt đến cảnh giới đó.

“Đó cũng là điều Đại huynh chứng đạo Hỗn Nguyên sớm hơn mà có được, ta lại không có lợi ích này.

Đã là dựa vào bản thân tranh thủ được, tự nhiên cũng là nên như vậy.” Thái Nhất cười nói.

Lúc này Kim Ô nhất tộc quả thật ngày càng trở nên thịnh vượng.

Đế Tuấn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, mà mười đứa cháu của y cũng đều theo đó bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bọn họ thân là Thái tử Thiên Đình, thêm vào đó căn nguyên, thiên tư, nội hàm, khí vận v.v.

đều là tồn tại đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, tự nhiên mà đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng là rất bình thường.

Tất cả tộc nhân Kim Ô nhất tộc cũng chỉ có mười ba vị, mà mười ba vị này đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có thể nói, Kim Ô nhất tộc là chủng tộc mạnh nhất trong Hồng Hoang.

Sự mạnh nhất này chỉ là nói ai cũng là Hỗn Nguyên, chứ không phải nói chỉ dựa vào mười ba vị Kim Ô mà có thể đánh tan bất kỳ chủng tộc nào trong Hồng Hoang.

Cần biết rằng Kim Ô nhất tộc vốn dĩ nhân khẩu vô cùng thưa thớt, thà nói là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, chỉ là cùng một hình thái mà thôi, giống như Tam Thanh vậy.

Mà mười tôn tiểu Kim Ô kia, cũng là Hậu Thiên Thần Thánh.

Là do Tiên Thiên Thần Thai Thánh sinh ra, cường đại vô cùng.

“À đúng rồi, các tiểu Kim Ô có còn ổn không?” Đế Tuấn nhìn Thái Nhất, cười hỏi.

“Vẫn ổn, thiên phú của mười đứa cháu đều không tồi, không hổ là do Đại huynh sinh ra, cũng đều đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện giờ tâm tính của chúng cũng đã được ta điều chỉnh ổn thỏa rồi, hẳn sẽ không xảy ra chuyện trong các thời không khác nữa.” Thái Nhất gật đầu, đáp.

Thực ra so với cảnh giới tu vi của các Kim Ô, Đế Tuấn và Thái Nhất đều quan tâm hơn đến phương diện tâm tính của chúng.

Dù sao cảnh giới tu vi không thể kém được, dù sao chúng là do Đế Tuấn và Hi Hòa sinh ra, lại được Hỗn Nguyên cảnh dưng dục.

Cha mẹ cường đại đã quyết định mười tiểu Kim Ô này thực lực sẽ không yếu.

Không nói đến chiến lực đội một Hồng Hoang, ít nhất cũng dễ dàng đạt được chiến lực đội hai.

Tuy mọi người đều là Hỗn Nguyên, nhưng cảnh giới Hỗn Nguyên cũng có sự phân chia cao thấp.

Trong cùng đẳng cấp cảnh giới không phải lúc nào cũng hòa, mà đa số lúc đều có sự phân chia thắng bại.

Điều chính yếu nhất tạo nên sự khác biệt này chính là sự tồn tại của bảo vật.

Bởi vì dưới cùng cảnh giới, tuy tu vi có sự khác biệt cao thấp, nhưng trên thực tế sẽ không chênh lệch quá xa.

Trừ sự khác biệt của chí bảo ra, điều quan trọng nhất chính là chiến lực bản thân.

Ví dụ như Đông Hoàng Thái Nhất, cho dù không có chí bảo Hỗn Độn Chung, chiến lực của y vẫn được coi là tồn tại đỉnh cấp nhất

trong Hồng Hoang.

Lại còn Thạch Hạo Thị của Nhân tộc, cũng là như vậy, hơn nữa Thạch Hạo Thị bản thân không có chí bảo, hoàn toàn dựa vào chiến lực của mình mà lừng danh Hồng Hoang, từ đó có thể thấy được thiên phú chiến đấu của y.

Ngoài ra, Hình Thiên của Vu tộc cũng vậy, còn có Thập Nhị Tổ Vu, tất cả đều tinh thông đạo chiến đấu.

Vu tộc rất ít người sử dụng bảo vật, bởi vì so với bảo vật, bọn họ càng tin tưởng bản thân.

Thực ra nguyên nhân chính yếu nhất là bọn họ căn bản không có chí bảo bản mệnh, thêm vào đó bản thân lại không có nguyên thần, khống chế chí bảo chỉ có thể dựa vào liên hệ giữa tâm thần và huyết mạch.

Mà muốn thiết lập liên hệ với một kiện Tiên Thiên Linh Bảo không biết phải tốn bao nhiêu tâm huyết, thà trực tiếp tăng cường bản thân, như vậy còn có thể giúp bọn họ tăng cường tu vi một cách đáng kể hơn.

Duy chỉ những chí bảo bản mệnh, lại không cần dựa vào tâm đầu huyết để duy trì, bởi vì bản thân chúng là cùng xuất xứ, là chí bảo bản mệnh.

Giống như Tổ Vu thứ mười ba Hình Thiên, can thích trong tay y là chí bảo bản mệnh sinh ra đã có, tuy không thuộc dòng Tiên Thiên, nhưng cũng là Hậu Thiên chí bảo, hơn nữa cực kỳ cường hãn.

Lại còn cung của Đại Vu Hậu Nghệ, cũng là chí bảo bản mệnh của y.

Không thể không nói, thực lực của những Đại Vu có chí bảo bản mệnh này chính là cao hơn một bậc so với các Đại Vu khác.

“Trong tân giới, thế nào rồi?” Đế Tuấn hỏi Thái Nhất bên cạnh.

Chương 195

Y vốn dĩ là một người "quẳng gánh làm quan", đối với những chuyện như thế này cơ bản là không mấy nhúng tay vào.

Cơ chế vận hành của Thiên Đình đã định trước rằng Thiên Đế này dù có quản hay không quản việc thì cũng có thể vận hành hoàn hảo, chỉ là y có quyền quản, chứ không đại diện y nhất định phải quản mà thôi.

Thái Nhất lắc đầu.

Y đâu có đi quản những chuyện này, việc ở Đông Hoang y còn lười quản, trực tiếp quăng cho những nhân viên dưới quyền quản lý.

Tuy nhiên Đông Hoang cũng theo đó mở rộng không chỉ ức vạn lần, nhân lực về mặt nhân sự căn bản là không đủ dùng.

Khi nhân lực không đủ dùng, đương nhiên lực khống chế cũng giảm đi rất nhiều.

"Vậy thì đi một chuyến vậy!" Đế Tuấn gật đầu, ngữ khí ôn hòa nói.

Trước đó sau khi thương thảo lẫn nhau với hai tộc khác, thế lực mà Thiên Đình chiếm cứ tự nhiên là lớn nhất, có một phần ba địa bàn.

Còn Vu tộc và Long tộc thì mỗi bên sở hữu một phần tư địa bàn, tức là còn một phần sáu địa bàn là để trống.

Mà địa bàn đó chính là ở đoạn địa phương tại cửa vào thế giới thứ hai.

Đoạn địa phương đó trở thành nơi công cộng, tất cả sinh linh đều có thể sinh tồn và ở lại trong đó.

Thế giới thứ hai.

“Thế giới này linh khí sung túc, độ vững chắc của không gian dường như còn thắng hơn ngoại giới một bậc, so với Thiên Đình cũng không kém bao nhiêu.” Đế Tuấn gật đầu.

Đây là lần đầu tiên y tiến vào sau lần trước đã thám hiểm thế giới này.

“Đáng lẽ phải đặt tên cho thế giới này.” Thái Nhất ở một bên lãnh đạm nói.

Nơi này sau khi xuất hiện cũng không có tên, không có tên gọi trời đất xuất hiện, cũng không khác biệt với Thiên Đình Địa Phủ và Tứ Hải Bát Hoang chi địa.

Quan trọng là dùng “động thiên” để hình dung thứ này cũng không hay lắm, dù sao nó thực sự quá khổng lồ, còn có kích thước bằng nửa Hồng Hoang, dùng một từ “động thiên” nhỏ bé để hình dung cũng không ổn.

Quan trọng nhất là nội hàm bản nguyên của thế giới này quá cao, giống hệt Hồng Hoang, cùng xuất một nguồn, cũng không thể dùng “động thiên” để hình dung.

Giống như Phật Quốc trong lòng bàn tay của Tam Thế Phật trong Phật môn, cho dù trong đó có thế giới không biết lớn bao nhiêu, nhưng đó cũng chỉ là một tồn tại tựa như một phương động thiên mà thôi.

Dù sao trong Hồng Hoang, một hạt bụi nhỏ cũng ẩn chứa một phương thế giới.

Nếu chỉ dùng không gian làm kích thước để so sánh thì có chút quá nông cạn.

Một số thế giới tuy nhìn có vẻ vô cùng rộng lớn, còn lớn hơn cả thế giới Hồng Hoang, nhưng nội hàm thế giới của chúng lại nhỏ bé

đáng thương, căn bản không có thế giới thứ hai tồn tại, cũng căn bản không giống như thế giới Hồng Hoang, một hạt bụi nhỏ cũng ẩn chứa một phương thế giới.

Do đó, trong Hồng Hoang muốn ẩn mình đi thì vẫn rất dễ dàng, ít nhất những tồn tại cùng cảnh giới muốn tìm thấy thì rất khó.

Một hoa một thế giới, một lá một bồ đề.

"Trong phương thế giới này, không phải Đại La trở lên thì không thể tự do đi lại.

Chi bằng cứ gọi thế giới này là Đại La Giới đi!" Cùng với lời nói của Đế Tuấn hạ xuống, một trận kim quang chợt lóe, ba chữ "Đại La Giới" được khắc dấu vào trong thế giới này.

Sau đó, tất cả sinh linh trong thế giới này đều biết được tên của phương thế giới này.

Đại La Giới!

Thiên Đế một lời mà pháp tùy, đây chính là quyền hành của Thiên Đế.

Đối với vật vô chủ, nơi vô danh, có thể một lời định đoạt.

Đối với việc đặt tên Đại La Giới, cũng không gây ra sự kinh ngạc của chúng sinh linh.

Dù sao các đại thần thông giả, lời nói thành pháp cũng là chuyện rất bình thường, huống hồ là Thiên Đế đích thân đến.

"Đại La Giới?" Thái Nhất lẩm bẩm một câu rồi khẽ gật đầu.

Cái tên tuy không tồi, nhưng cách đặt này có vẻ hơi quá vội vàng.

Dù sao nếu nơi đây được hình dung là "Đại La không thể tự do đi lại", vậy trong Hồng Hoang lại nên đặt tên gì đây?

Dùng Hỗn Nguyên Giới ư. . . . .

Nhưng may mắn là các nơi trong Hồng Hoang đều đã có tên, không cần Đế Tuấn phải đặt tên.

Đương nhiên, tên gọi Đại La Giới này thực ra vẫn có hàm ý sâu sắc.

Dù sao toàn danh của cảnh giới Hỗn Nguyên là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực tế chỉ là một số Đại La Kim Tiên đã lĩnh ngộ Đại Đạo Hỗn Nguyên mà thôi, giống như Đại La Kim Tiên là Kim Tiên đã lĩnh ngộ Đại Đạo Đại La vậy.

Từ căn bản nhất mà nói, đều là Kim Tiên, tự nhiên cũng đều là Đại La Kim Tiên.

Dùng Đại La Giới để đặt tên, cũng không tệ.

Trong Đại La Giới, đủ loại đạo vận tề xuất.

Cùng với việc tên Đại La Giới được định, vô số sinh linh Hồng Hoang từ sâu thẳm linh hồn cảm nhận được một tia triệu hoán, đó là sự dẫn dắt từ sâu thẳm linh hồn, là sự dẫn dắt do đủ loại đạo vận trong nội bộ Đại La Giới hiển hóa ra.

Mà luồng quang mang ở cửa vào ban đầu của Đại La Giới cũng hóa thành một đạo thiên môn hạo đãng, trở thành cửa vào Đại La Giới.

Trên đạo thiên môn hạo đãng này, dùng chữ Đạo triện khắc ba chữ lớn "Đại La Giới", khiến những ai bước vào cảnh giới Kim Tiên đều có thể nhận ra tên của thế giới này.

Đại La Giới thuận thế triển khai, vô cùng đạo vận ẩn chứa trong đó bộc phát ra, dường như hóa thành thực chất, ngay trên vòm trời.

Đạo vận trong phương thế giới này cực kỳ hiển hóa ra, khiến chúng sinh trời đất đều hướng về.

Lúc này, sinh linh trong Đại La Giới trong khoảnh khắc tiến vào trạng thái ngộ đạo, tham ngộ đủ loại Đại Đạo, mong rằng có thể chứng đạo.

"Lại có diệu dụng như thế!

Thế giới này nhất định sẽ trở thành thánh địa Hồng Hoang!" Đồng tử Đế Tuấn co rút, nói.

Cùng với việc thế giới này được đặt tên, lại dẫn đến một loạt biến hóa.

Mà những biến hóa đó vốn dĩ nên được sinh ra, chỉ là vẫn luôn bị khóa lại không thể hiển hóa ra, cho đến khi phương thế giới này được đặt tên, mới coi như hoàn toàn giải phóng.

Vốn dĩ đây chỉ là một giới trong Hồng Hoang mà thôi.

Nếu vẫn luôn không có tên của mình, thì sẽ luôn dựa vào thế giới Hồng Hoang mà không thể lộ ra hình dạng chân thực.

Mà hiện nay lại hoàn toàn triển khai, đạo vận hiển hóa.

Đế Tuấn liếc mắt một cái liền nhìn thấu bản chất của Đại La Giới.

Thà nói đây là một thế giới khác, chi bằng nói đây là nơi do bản nguyên trong Hồng Hoang hiển hóa ra, là nơi chuyên môn dành cho chúng sinh Hồng Hoang dùng để cảm ngộ Đại Đạo.

"Vậy thì sao chứ, Thiên Đình ta dù sao cũng đã chiếm cứ một góc, có thể ngồi trên trường hà thời không, tĩnh lặng quan sát sự hưng suy của Hồng Hoang." Thái Nhất hờ hững nói, không hề coi đó là chuyện gì.

Trong mắt y, cho dù nơi đây càng thích hợp cảm ngộ Đại Đạo, cũng không quan trọng.

Dù sao Thiên Đình đều đã chiếm cứ một phương vị trí rồi, muốn tiến vào trong đó tự nhiên là lúc nào cũng có thể.

Hơn nữa với cảnh giới như bọn họ, cho dù là cưỡng ép muốn tiến vào trong đó, cũng không ai có thể ngăn cản.

Có nơi tốt, tự nhiên cần phải sử dụng rồi, huống chi là những người như bọn họ chỉ còn con đường cảm ngộ Đại Đạo để đi.

Dưới sự tự thể hiện của Đại La Giới, đủ loại đạo vận tán ra tụ lại, từng Đại Đạo không ngừng xuất hiện, bao trùm lên Đại La Giới, hóa thành các loại tượng trưng thần thánh.

Có Thần Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân, có Tam Túc Kim Ô, Cửu Đầu Xà.

Có đủ loại hình tượng Tiên Thiên Thần Thai Thánh tồn tại, những điều đó đều là sinh linh do từng đạo vận hiển hóa ra.

Cả thế giới đạo vận cực kỳ rực rỡ, chói lọi.

Đế Tuấn nhìn phương thế giới trước mặt này, chỉ cảm thấy tâm linh thông suốt, Đại Đạo thông thuận vô cùng, dường như có thể chạm tay tới.

Thái Nhất cũng cảm thấy như vậy, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu cảm ngộ.

Xung quanh y có vô cùng đạo vận xuất hiện, từng đạo một, đạo vận ngày càng thâm ảo vô cùng xuất hiện bên cạnh Thái Nhất.

Thái Nhất trong đó dường như là một tôn thần linh trấn giữ vạn cổ, vạn đạo vận hiển hóa quanh thân y.

Đế Tuấn ở một bên nhíu mày nhìn cảnh này, không biết vì sao Thái Nhất lại có thể tụ tập nhiều đạo vận đến vậy.

Cần biết rằng trong số đó có rất nhiều đạo vận chưa bị khống chế,

Thái Nhất cũng chưa từng đi cảm ngộ.

Nhưng lúc này, tất cả lại không hẹn mà cùng vây quanh bên Thái Nhất.

Ong! ! !

Oanh! ! !

Đại Đạo rền vang, Quang Minh Đại Đạo chiếu rọi Tứ Hải Bát Hoang, Bá Chi Đại Đạo bá tuyệt chư thiên, Chiến Chi Đại Đạo chiến tận Hồng Hoang!

Từng Đại Đạo tranh minh, trong khoảnh khắc tu vi Thái Nhất đột phá, đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Lúc này, cùng với cảnh giới của Thái Nhất đột phá, trong thế giới Hỗn Độn phía sau, một hình tròn lớn bắt đầu ẩn ẩn dao động.

Một luồng khí tức cổ xưa mà khủng bố vô cùng bắt đầu xuất hiện, đó là khí tức của Quang Minh Thần Ma.

Hình tròn lớn đó chính là đạo chi khu của Quang Minh Thần Ma, là Thần Ma chi thể.

Cùng với Đế Tuấn và Thái Nhất, những người chấp chưởng mặt trời hóa thân thành quang minh, song song đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, từ đó đã đánh thức Quang Minh Thần Ma, vị thần ma cổ xưa nhất tượng trưng cho ý nghĩa quang minh vô hạn.

“Ta lại sống lại rồi sao. . . . .” Ý thức của Quang Minh Thần Ma đột nhiên xuất hiện, nhưng vừa nói xong, y liền nhận ra sự dị thường của bản thân lúc này.

“Hóa ra ta vẫn chưa thực sự sống lại. . . . .” Quang Minh Thần Ma phát hiện mình sống lại chỉ là ý thức, đạo thần ma chi khu của bản thân lại chưa hoàn toàn được thai nghén ra.

Nhưng chỉ là một đạo ý thức, cảnh giới tu vi của Quang Minh Thần Ma hiển nhiên đã là chứng đạo Hỗn Nguyên, khí tức trực tiếp đạt cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đại Đạo Thần Ma, sinh ra đã chí cường.

Giữa trời đất, sinh ra liền là tồn tại cảnh giới cao nhất giữa trời đất.

Tuy tu vi chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tiền kỳ, chưa đến trung kỳ, nhưng đó cũng là tồn tại mà tất cả thần thánh đều cực kỳ hâm mộ.

Mà với thiên phú của y, việc đột phá lần nữa cũng là chuyện cực kỳ đơn giản.

Y nhìn về phía sau, trong hư ảnh của những Đại Đạo Thần Ma đó, lúc này mới phát hiện lại có một Đại Đạo Thần Ma còn ngưng thực hơn cả mình.

"Kia là. . . . ." "Luân Hồi Thần Ma!!!" "Y cũng sống lại rồi sao. . . . ." Quang Minh Thần Ma nhìn hư ảnh của Luân Hồi Thần Ma, phát hiện y còn ngưng thực hơn bản thân vài phần, hiển nhiên ý thức đã sớm sống lại.

Sau đó, y dùng thần thức bao phủ thế giới Hỗn Độn, nhưng lại hoàn toàn không thể bao phủ được.

Thế giới Hỗn Độn vốn dĩ rộng lớn vô cùng, mà sau đó lại còn mở rộng không chỉ ức vạn lần.

"Không tìm thấy. . . .

Chương 196

." "Không tìm thấy. . . . ." "Vì sao vẫn không tìm thấy sự tồn tại của ngươi!!!" Quang Minh Thần Ma trong Hỗn Độn không biết tìm kiếm bao nhiêu năm tháng, nhưng lại phát hiện mình căn bản không tìm thấy bóng dáng Luân Hồi Thần Ma.

Đừng nói là bóng dáng Luân Hồi Thần Ma, ngay cả khí tức của Luân Hồi Thần Ma cũng chưa từng cảm nhận được.

"Chẳng lẽ, y chưa sống lại. . . . ." Ý thức của Quang Minh Thần Ma khẽ dừng lại, nhưng sau đó liền lập tức loại bỏ ý nghĩ này.

Làm sao có thể chưa sống lại?

Nếu chưa sống lại thì làm sao thân thể lại ngưng thực nhanh hơn y!

Do đó, Luân Hồi Thần Ma nhất định đã sống lại, không thể nào chưa sống lại.

"Đúng rồi!

Trong phương Hỗn Độn này, vì sao không tìm thấy thế giới do Bàn Cổ khai sáng!!!" Quang Minh Thần Ma đột nhiên nghĩ đến điều này, y lúc này mới nhớ ra bản thân bị Bàn Cổ giết chết, mà Bàn Cổ cũng đã khai sáng thế giới mới.

Cùng với ý niệm của y đạt đến, trong khoảnh khắc liền xuất hiện thông tin về thế giới do Bàn Cổ khai sáng.

"Hóa ra là thế giới Hồng Hoang sao. . . . ." "Hóa ra là ở mặt khác của thế giới này sao. . . . ." "Đế Tuấn, Thái Nhất. . . . ." Quang Minh Thần Ma nhíu mày, hóa thành Tiên Thiên đạo thể, tức là hình dạng của Bàn Cổ.

Y kỳ lạ nhìn chính mình, sau đó lại cố gắng nhẫn nhịn.

Đối với các Đại Đạo Thần Ma mà nói, thân thể tốt nhất để tham ngộ Đại Đạo chính là Đại Đạo Thần Ma chi khu của bản thân.

Tuy nhiên lúc này y căn bản không có Đại Đạo Thần Ma chi khu, tức là chỉ có ý thức, do đó tùy ý huyễn hóa cũng không có gì đáng ngại.

Nơi nào có quang minh, Quang Minh Thần Ma tự nhiên mà có thể nhận biết được tất cả những điều đó.

Tất cả các nguồn sáng đều là Quang Minh Thần Ma.

Do đó, chỉ cần nơi nào có ánh sáng tồn tại, Quang Minh Thần Ma liền có thể hiểu rõ tất cả mọi thứ ở đó.

Trước đây chỉ là vô thức cho rằng đây là thế giới Hỗn Độn, căn bản không có bất kỳ ánh sáng nào tồn tại, một vùng Hỗn Độn, trừ ánh sáng do y phát ra, lại không còn bất kỳ ánh sáng nào khác.

Hỗn Độn là nơi thôn phệ mọi thứ tồn tại, bất luận là quang minh hay hắc ám đều cuối cùng sẽ bị Hỗn Độn thôn phệ.

Đương nhiên, ánh sáng do Quang Minh Thần Ma phát ra có thể xua tan Hỗn Độn, bởi vì Hỗn Độn không có sinh linh thao túng.

Nếu bị Hỗn Độn Thần Ma thao túng Hỗn Độn, đó lại là một tình huống khác.

Khi Hỗn Độn xua tan hắc ám, xua tan quang minh, thì đó lại sẽ là một luân hồi mới xuất hiện.

“Hóa ra thế giới Hồng Hoang là thế giới như vậy, thế giới này ta nhìn thấy hy vọng, nhìn thấy nơi quang minh tồn tại. . . .” Trên mặt Quang Minh Thần Ma lộ ra một tia đại hỉ, trong ý thức phát ra một trận ý vui mừng reo hò nhảy nhót.

Nếu sớm biết Bàn Cổ khi xưa khai sáng là một thế giới như vậy, y khi đó đã không đi ngăn cản đối phương rồi, ngược lại, y còn phải ra sức thúc đẩy chuyện này xảy ra.

Dù sao trong Hỗn Độn, căn bản không có chỗ đứng cho quang minh.

Mà trong thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ khai sáng, y nhìn thấy những vì tinh tú vô tận trên trời, mỗi một vì tinh tú đều ẩn chứa quang minh của y.

Tuy trên đó còn có Tinh Thần Đại Đạo, có Tinh Thần Thần Ma, nhưng Tinh Thần Thần Ma bản thân lại là bạn tốt chí giao với y, là đạo tương cận.

Tinh thần vốn không có quang minh, mà là quang minh ban cho tinh thần quang minh.

Đây là khi xưa bọn họ luận đạo lẫn nhau, Quang Minh Thần Ma đã ban cho Tinh Thần Thần Ma đặc tính này.

Từ đó về sau, chư thiên tinh thần đều có ánh sáng.

Mà Thái Dương lại càng rực rỡ đến cực điểm, mang đến quang minh cho tuyệt đại bộ phận địa phương của Hồng Hoang.

Thái Dương vốn dĩ là do thần vận của Bàn Cổ kết hợp với Quang Minh Đại Đạo mà hóa thành, do đó Tam Túc Kim Ô sinh ra liền chấp chưởng quang minh, chấp chưởng hỏa diễm.

Thái Dương Chân Hỏa đó chính là do ngọn lửa giận trong ánh mắt Bàn Cổ ngày trước hóa thành, do đó là ngọn lửa số một Hồng Hoang, bá đạo đến cực điểm.

"Ta tìm thấy ngươi, Luân Hồi!!!" Nơi nào ánh mắt Quang Minh Thần Ma nhìn tới, đều không có bóng dáng Luân Hồi.

Duy chỉ có vùng Đông Cực địa u ám vô cùng, trong Cửu U chi địa là Quang Minh Thần Ma không thể quan sát được.

Mà y biết, Luân Hồi Thần Ma ở trong Đông Cực địa, ở nơi không được ánh sáng chiếu rọi đó.

Sau đó, thân thể Quang Minh Thần Ma chợt lóe, hướng về một phương Hỗn Độn khác phía sau Hỗn Độn mà đi.

Mà phương Hỗn Độn đó, mới chính là nơi bọn họ ngày trước thực sự đản sinh.

Quang Minh Thần Ma tốc độ cực nhanh, ý niệm vừa đến, thân thể liền đến Hồng Hoang.

Hoặc có lẽ nói, đây không phải tốc độ, mà là một loại chuyển hóa.

Chỉ cần nơi nào có quang minh phổ cập, y liền có thể một niệm mà đến.

Khí tức Quang Minh Thần Ma vừa xuất hiện trong Hồng Hoang, trong khoảnh khắc liền bị rất nhiều đại thần thông giả cảm nhận được.

Đại La Giới.

"Quang Minh Thần Ma sống lại rồi. . . . ." Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời nói, sau đó thân hình chợt lóe, rời khỏi Đại La Giới, hướng về nơi Quang Minh Thần Ma hiện thân mà đi.

Hai vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh này bẩm sinh đã chấp chưởng sự vận hành của mặt trời trong Hồng Hoang, cũng chính là tượng trưng cho hướng đi của quang minh, bản thân họ chính là một phần của quang minh.

Kim Ô một khi hiện thân, liền mang ý nghĩa quang diệu chư thiên.

Do đó bọn họ có thể trong khoảnh khắc nhận ra sự đến của Quang

Minh Thần Ma.

Nhưng hai người đều không hề có chút sợ hãi nào.

Bất kể là Đế Tuấn hay Thái Nhất, tu vi đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, hơn nữa đều sở hữu những Đại Đạo khác.

Ví dụ như Đế Tuấn, sinh ra đã là Thiên Đế, đi cực kỳ sâu xa trong Đại Đạo Hoàng giả.

Hơn nữa bản thân y còn chấp chưởng các Đại Đạo như hỏa diễm, mặt trời, quang minh, v.v.

Thái Nhất lại càng chấp chưởng Bá Chi Đại Đạo, còn có Chiến Chi Đại Đạo tồn tại.

Có thể nói, khi đơn độc đối mặt với một vị Đại Đạo Thần Ma là Quang Minh Thần Ma, bọn họ không hề sợ hãi.

Phía đông Đông Hoang, gần kề Đông Cực địa.

Nơi đây là nơi mặt trời mọc, cũng gọi là Thang Cốc.

Thang Cốc là nơi mặt trời mọc mỗi ngày, còn Ngu Uyên thì là nơi mặt trời lặn.

Đông thăng tây lặn, một vòng luân hồi.

Một ngày trên trời Hồng Hoang, liền là một năm ở phàm gian.

Do đó, nhìn thì có vẻ là mỗi ngày mặt trời mọc rồi lặn, nhưng thực tế lại là một năm một lần.

Lúc này, Quang Minh Thần Ma liền xuất hiện ở đây.

Nơi đây đã là địa điểm gần nhất với Đông Cực địa, cũng là nơi ánh sáng chiếu rọi đến cực điểm.

Có quang minh ắt sẽ có hắc ám.

Khi mặt trời không chiếu rọi đến nơi nào, nơi đó liền là nơi hắc

ám.

Mà hắc ám sẽ có quần tinh rực rỡ, chiếu rọi bốn phương.

Tuy ánh sao lấp lánh, không có hào quang của mặt trời, nhưng vẫn có thể mang lại một chút quang minh cho vùng đất hắc ám.

Duy chỉ có Đông Cực địa, nơi đây là nơi duy nhất mà mặt trời quanh năm không thể chiếu rọi tới, thậm chí ngay cả ánh sao cũng khó mà thấy được.

Nơi đây là nơi hắc ám lan tràn, nơi đây là nơi quang minh không tồn tại.

Mà Quy Khư chi địa trong Đông Cực địa, đó lại càng là nơi quanh năm ngay cả ánh sao cũng không thể chiếu rọi tới, còn được gọi là U Minh chi sở.

Huống chi là Cửu U chi địa, nơi luân hồi tồn tại.

Mà Luân Hồi Thần Ma chính là tồn tại ở nơi luân hồi.

Tuy nhiên lúc này, Quang Minh Thần Ma tuy không có thân thể, nhưng cũng đại phóng quang minh, vô cùng ánh sáng phát ra từ trên người y, một lần nữa chiếu rọi Đông Cực địa.

Quang minh hiện đến, hắc ám thối lui.

Ánh sáng đó theo đó mà lan tỏa, đi sâu vào Đông Cực.

Đến Quy Khư chi địa, một lần nữa thắp sáng nơi đó.

Sau đó lại tiếp tục lan tràn, cho đến Cửu U chi địa, cũng chiếu sáng toàn bộ Cửu U rực rỡ đến cực điểm, khiến rất nhiều quỷ hồn vì đó mà chấn kinh, đều tưởng là Thiên Đế mặt trời đến.

Bên Hoàng Tuyền Hà, hoa Bỉ Ngạn nở rộ.

Hoa Bỉ Ngạn nở rộ cực kỳ mê hoặc, yêu diễm vô cùng.

Trên mỗi đóa hoa Bỉ Ngạn đều có một chút sương, đó là sương hoa Bỉ Ngạn, là chí bảo có thể khiến Tô Minh Thị đắm chìm vào mộng cảnh Đại Đạo.

Quang minh tiếp tục lan qua, rất nhanh liền chiếu sáng cả mười tám tầng địa ngục rực rỡ.

Vô cùng vô tận ánh sáng chiếu rọi toàn bộ Đông Cực địa, thậm chí cả nơi luân hồi, giống như ban ngày.

Địa Phủ.

"Đây là Thiên Đế đến sao, nhưng hình như không có khí tức mặt trời. . . . ." Hậu Thổ lẩm bẩm một mình, nói với vẻ rất khó hiểu.

Trừ những Kim Ô trên Thiên Đình ra, trong Hồng Hoang e rằng cũng không có sinh linh nào khác có thể chiếu rọi toàn bộ Đông Cực địa.

Không, hiện nay Đông Cực địa rộng lớn như vậy, e rằng ngay cả những Kim Ô trên Thiên Đình cũng không thể làm được việc trong khoảnh khắc chiếu rọi toàn bộ Đông Cực địa như ban ngày!

"Không, là y đến rồi. . . . ." Đột nhiên, trong Lục Đạo Luân Hồi, một đạo ý thức xuất hiện.

Chương 197

"Y?

Là ai. . . . ." Hậu Thổ không hiểu hỏi, không biết Luân Hồi Thần Ma nói là ai.

Đó là ý thức Luân Hồi Thần Ma, sau khi ý thức Luân Hồi Thần Ma xuất hiện.

Trong khoảnh khắc, lại có một đạo thân ảnh xuất hiện.

Đó là ý thức Quang Minh Thần Ma, nơi nào quang minh hướng tới, Quang Minh Thần Ma đều có thể trong chớp mắt mà đến.

Khi đợi ý thức Luân Hồi Thần Ma xuất hiện, Quang Minh Thần Ma cũng trong chớp mắt mà đến nơi này.

Đến đây, hai Đại Đạo Thần Ma sau khi khai thiên tích địa, lại lần nữa gặp mặt!

Hai Đại Đạo Thần Ma này là những Đại Đạo Thần Ma trong mười hai Đại Đạo chí cường, đều là những tồn tại cường thịnh nhất trong các phe phái của mình ngày trước.

Quang Minh Thần Ma là một trong vài tôn thần ma mạnh nhất của phe Hữu Tự trong ba phe phái Hỗn Độn ngày trước, còn Luân Hồi Thần Ma lại là tồn tại mạnh nhất trong phe Trung Lập, trừ Quy Khư Thần Ma ra.

Thần Ma của phe Trung Lập tuy số lượng thưa thớt, nhưng mỗi vị hầu như đều có thể địch lại mấy vị thần ma khác trong phe Hữu Tự hoặc Vô Tự.

Do đó, lần này Quang Minh Thần Ma đến cũng không phải vì tìm Luân Hồi Thần Ma để đánh nhau.

Tuy y vì Hồng Hoang khắp nơi tràn ngập quang minh mà trở nên cường hoành không ít, nhưng cũng tự biết không phải đối thủ của Luân Hồi Thần Ma.

"Không ngờ sau khi ta sống lại, người đầu tiên sống lại lại là đạo hữu." Luân Hồi Thần Ma mở lời trước, nhưng không đợi đối phương trả lời, lại lần nữa nói: "Nhưng cũng rất bình thường, dù sao hai tôn Kim Ô kia cường hoành đến vậy, bá tuyệt chư thiên, uy áp toàn bộ Hồng Hoang." "Ha ha ha ha, ngược lại là ta không ngờ người đầu tiên sống lại không phải Sáng Tạo Thần Ma cũng không phải Quy Khư Thần Ma, lại là đạo hữu." Quang Minh Thần Ma lại càng cười lớn không ngừng, biểu thị sự vui mừng của mình.

Trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh y đều không quen biết, duy chỉ có Luân Hồi Thần Ma trước mặt mới là cố hữu trong Hỗn Độn ngày trước.

Nếu nói là đạo hữu thì, chỉ cần xưng hô lẫn nhau một tiếng đạo hữu, cũng coi như là đạo hữu rồi.

Y không nhắc đến Hủy Diệt Thần Ma.

Hủy Diệt Thần Ma không biết khi nào mới có thể sống lại, hẳn là cần một khoảng thời gian cực dài để sống lại.

"Giữa trời đất, nơi luân hồi đản sinh, khiến ta tỉnh lại.

Phương luân hồi này liên quan đến vận chuyển của Hồng Hoang, do đó Đại Đạo chấn động, cũng khiến ta sống lại.

Chỉ là Đại Đạo chi khu vẫn còn đang trong quá trình thai nghén, mãi không thể hoàn toàn tỉnh lại." Luân Hồi Thần Ma giải thích cho y, nói xong nhìn về phía đối phương, phất tay một cái, trong khoảnh khắc, cảnh vật xung quanh đại biến.

Từ nơi luân hồi ban đầu, hóa thành một mảnh cung điện.

Hóa ra Luân Hồi Thần Ma đã dẫn đối phương tiến vào Hậu Thổ Cung.

Hậu Thổ Cung chính là quần thể cung điện của Hậu Thổ.

Hai người đến Luân Hồi Điện, Luân Hồi Điện này chính là đại điện được xây dựng cho Luân Hồi Thần Ma.

Hậu Thổ thấy vậy, cũng không tiến lên quấy rầy, mà là lặng lẽ lui đi, ẩn mình trong luân hồi.

Trong Luân Hồi Điện.

Hai vị thần ma khoanh chân mà ngồi, ở giữa là một bàn trà.

"Đây là lá trà do Tiên Đài Ngộ Đạo Trà Thụ, cái gọi là Tiên Thiên Linh Căn trong Hồng Hoang, thai nghén ra." Luân Hồi Thần Ma tâm niệm vừa động, Tiên Đài Ngộ Đạo Trà đó liền tự động pha.

Dùng chính là nước sương hoa Bỉ Ngạn để pha, còn lá trà thì là Tiên Đài Ngộ Đạo Trà do Tiên Thiên Linh Căn Tiên Đài Ngộ Đạo Trà Thụ thai nghén ra.

Tiên Đài Ngộ Đạo Trà này nếu dùng nước sương hoa Bỉ Ngạn để pha chế, thì sẽ có thêm vài phần năng lực ngộ đạo, biến thành Bỉ Ngạn Ngộ Đạo Trà.

Nếu nói Tiên Đài Ngộ Đạo Trà có thể khiến sinh linh ngộ đạo mà một bước đăng tiên, thì Bỉ Ngạn Ngộ Đạo Trà này lại có thể khiến sinh linh sau khi uống vào một bước vượt Bỉ Ngạn, một bước siêu sinh tử, trực tiếp đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Đây là công hiệu của Bỉ Ngạn Ngộ Đạo Trà đối với phàm nhân.

Đương nhiên, điều này còn là vì phàm nhân quá yếu ớt, căn bản không thể phát huy công hiệu chân chính của Bỉ Ngạn Ngộ Đạo Trà.

Công hiệu chân chính của Bỉ Ngạn Ngộ Đạo Trà là khiến sinh linh

tăng cường sự cảm ngộ đối với Đại Đạo, từ đó có thể trực tiếp đạt đến Bỉ Ngạn, chứng đạo.

Mà sau khi chứng đạo, tự nhiên cũng có thể tăng cường sự lý giải đối với Đại Đạo.

Đương nhiên, những điều này cũng chỉ là một công hiệu xúc tiến mà thôi, thực sự vẫn phải xem bản thân, với điều này cũng không có quan hệ quá lớn.

Đây chính là tác dụng chân chính của sương hoa Bỉ Ngạn.

Tuy nhiên, khi chúng thần thánh Hồng Hoang không biết làm thế nào để sử dụng, Luân Hồi Thần Ma đã sớm trong bóng tối tìm thấy Tiên Đài Ngộ Đạo Trà Thụ này và di thực vào Luân Hồi Điện.

Đối với Đại Đạo Thần Ma mà nói, mọi thứ giữa trời đất đều không có cái gọi là bí mật.

Vật phẩm nào có tác dụng gì, và kết hợp với cái gì có thể tạo ra hiệu quả gì, điều này trong mắt Đại Đạo Thần Ma đều giống như trong suốt.

Vạn vật đều là do Đại Đạo hóa ra.

Đại Đạo Thần Ma thân là sự hiển hóa của Đại Đạo, một mắt có thể khám phá bản chất, một niệm có thể hiểu bản nguyên.

"Đạo hữu nhập vào Hồng Hoang này, dường như không giống Đại Đạo Thần Ma, trái lại càng giống sinh linh Hồng Hoang." Quang Minh Thần Ma vừa trêu chọc nói, vừa uống Bỉ Ngạn Ngộ Đạo Trà vào bụng.

Ý thức uống trà, đây là tiểu thuật mà thôi.

"Thế nào là Đại Đạo Thần Ma, thế nào là sinh linh Hồng Hoang?

Chẳng qua đều là sự hiển hóa của Đạo mà thôi, đạo hữu lại chấp

trước tướng.” Luân Hồi Thần Ma khẽ lắc đầu, cười nói.

Trong mắt y, không có sự phân biệt nào giữa Đại Đạo Thần Ma và sinh linh Hồng Hoang, mọi người đều là sinh linh, chẳng qua là mạnh yếu mà thôi.

Đại Đạo Thần Ma sinh ra có lẽ rất mạnh, nhưng bản thân cũng là sinh linh, cũng có đủ loại tâm tư, không có gì khác biệt với sinh linh Hồng Hoang.

Điều duy nhất khác biệt có lẽ là trên bản nguyên mà thôi.

Dù sao Đại Đạo Thần Ma mạnh hơn sinh linh Hồng Hoang rất rất nhiều.

“Ha ha.” Quang Minh Thần Ma cười lắc đầu, cũng không nói nhiều.

Y lại không cho là như vậy.

Đại Đạo Thần Ma sinh ra cao quý vô cùng, những sinh linh trong Hồng Hoang thực sự có thể sánh ngang.

Cho dù là cái gọi là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, cũng chẳng qua là do tàn niệm của các Đại Đạo Thần Ma trong Hỗn Độn ngày trước hóa thành.

Một là do tàn niệm hóa thành, một là Đại Đạo bản thân, điều này làm sao có thể so sánh.

Do đó mà nói, Đại Đạo Thần Ma cao quý hơn Tiên Thiên Thần Thai Thánh rất nhiều.

Mà những Hậu Thiên Thần Thánh và Hậu Thiên sinh linh trong mắt Đại Đạo Thần Ma thì giống như bùn đất, đều là lũ kiến hôi, phất tay có thể diệt.

Đây chính là suy nghĩ trong lòng Quang Minh Thần Ma hiện nay,

giống như Luân Hồi Thần Ma ngày trước vậy.

Tuy nhiên, sau một thời gian dài ở trong Lục Đạo Luân Hồi tĩnh lặng quan sát sự biến hóa của thế gian, mới biết được hóa ra Đại Đạo Thần Ma cùng những sinh linh đó cũng không khác biệt là mấy, chẳng qua chỉ là sự khác biệt về thực lực mạnh yếu, căn nguyên sâu cạn.

Hơn nữa trong số đó còn có rất nhiều sinh linh có đủ loại ý tưởng mà các Đại Đạo Thần Ma không có.

Tuy những ý tưởng đó trong mắt y không đáng nhắc tới, nhưng cũng quả thực là một số ý tưởng rất thú vị.

Thời gian trôi chảy nhiều năm, dần dần, Luân Hồi Thần Ma nhìn thấy nhiều, cũng theo đó mà cảm ngộ được một chút, sống ngày càng giống một sinh linh Hồng Hoang.

Luân Hồi Thần Ma thấy dáng vẻ của Quang Minh Thần Ma, cũng chỉ mỉm cười, không nói nhiều.

Y biết đối phương không cho là đúng, nhưng y cũng không quá để trong lòng.

Mọi người đều là Đại Đạo Thần Ma ngày trước, hơn nữa đều không có ý định muốn hủy diệt Hồng Hoang, đây mới có cảnh tượng hòa hài như hiện tại.

Nếu muốn hủy diệt Hồng Hoang, thì đó lại là một cảnh tượng khác, làm sao có thể nhàn hạ vui vẻ như bây giờ.

Thực tế, cả hai đều rất rõ đối phương không thể nào hủy diệt Hồng Hoang, bởi vì sự tồn tại của Hồng Hoang có ích cho sự tăng trưởng đạo của bọn họ.

Cần biết rằng trong Hỗn Độn không những không có luân hồi, cũng không có quang minh.

Mà trong Hồng Hoang lại cực kỳ có quang minh lại có luân hồi, đây mới là nguyên nhân thu hút hai vị thần ma này.

Hơn nữa phía sau cũng có một phương thế giới Hỗn Độn, hơn nữa lại lớn hơn thế giới Hỗn Độn trước đó không biết bao nhiêu lần.

Trước đây Quang Minh Thần Ma điên cuồng tìm kiếm Luân Hồi Thần Ma, cũng không tìm thấy bất kỳ sự tồn tại nào của sinh linh, hơn nữa vị trí thám tra cũng chỉ bằng kích thước của phương Hỗn Độn trước đó mà thôi.

Y tuy không biết phương Hỗn Độn này rốt cuộc lớn đến mức nào, nhưng cũng biết chắc chắn ít nhất cũng lớn bằng phương thế giới Hồng Hoang kia.

Mà kích thước của thế giới Hồng Hoang, y đã sớm nắm rõ rồi.

Nơi mặt trời chiếu sáng rộng lớn đến mức nào, Quang Minh Thần Ma tự nhiên đã rõ trong lòng, hơn nữa thêm vào vùng Đông Cực địa này, liền là kích thước của thế giới Hồng Hoang.

Địa Phủ.

"Quang minh hạo đãng đến thế, quả nhiên là y!" Đế Tuấn đến trên không Địa Phủ, nhìn xuống Địa Phủ u minh bên dưới.

Địa Phủ u minh không còn vẻ u ám ban đầu, mà trở nên cực kỳ rực rỡ chói mắt.

"Hậu Thổ bái kiến Bệ hạ, bái kiến Đông Hoàng." Bỗng nhiên, một đạo thân hình chợt lóe, Hậu Thổ Nương Nương xuất hiện trước mặt Thiên Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, khẽ chắp tay cúi đầu nói.

Đế Tuấn và Thái Nhất vội vàng chắp tay đáp lễ nói: "Nương Nương hữu lễ." Mặc dù nói hai người đều có thể không cần xưng tôn Hậu Thổ là Nương Nương, Thái Nhất có thể trực tiếp chắp tay để

đáp lễ, còn Đế Tuấn lại càng có thể trực tiếp gật đầu ý rằng mình đã biết.

Nhưng điều đó chỉ có ở trên đại điển mà thôi.

Bình thường đối xử với nhau, trừ khi đầu óc có vấn đề, mới hành xử như vậy.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất vốn dĩ lãnh đạm cũng không đến nỗi tình thương thấp kém như thế.

Chẳng hay Bệ hạ cùng Đông Hoàng đến đây có việc gì?" Hậu Thổ trong lòng dù đã đoán được vài phần, nhưng vẫn mỉm cười hỏi. "Vì quang minh mà đến." Đế Tuấn mặt mày ôn hòa, từ tốn nói.

Theo lời Đế Tuấn dứt, Hậu Thổ gật đầu, khẽ nghiêng người nói: "Quang Minh Thần Ma đang ở Địa Phủ, hiện giờ đang tọa đàm luận đạo cùng lão sư của ngô." Lời này khiến Đế Tuấn chau mày.

Y chưa từng nghe Hậu Thổ có lão sư nào cả.

Sao đột nhiên lại có một vị lão sư xuất hiện?

Đế Tuấn có chút khó hiểu nhìn Hậu Thổ. "Luân Hồi Thần Ma?" Thái Nhất bên cạnh không chắc chắn nói.

Có thể làm lão sư của Hậu Thổ, tự nhiên không phải tiên thiên thần thánh, ít nhất cũng phải là loại Đại Đạo Thần Ma.

Mà trong Luân Hồi Địa Phủ, tự nhiên Luân Hồi Thần Ma là có khả năng nhất. "Chính là lão sư." Hậu Thổ mỉm cười gật đầu, cũng không che giấu gì.

Luân Hồi Thần Ma tuy ít khi hiện thân ở Hồng Hoang, hầu như không có tồn tại nào biết y đã phục tô, nhưng điều đó không có nghĩa là không thể nói cho người khác.

Hậu Thổ cũng chưa từng có ý định che giấu, chỉ là vẫn luôn không

có sinh linh nào biết cũng chẳng có sinh linh nào hỏi nàng, nàng cũng không thể tự mình chủ động đi khắp thế giới mà kể được.

Do đó, chuyện về Luân Hồi Thần Ma trừ Tổ Vu môn ra thì hầu như không có ai biết.

Tổ Vu môn cũng là vì ngẫu nhiên đến Hậu Thổ cung này mới biết được.

Ngoài ra, người biết còn có Thổ Bá, chỉ có những thần thánh này mới biết. "Thì ra y cũng phục tô..." "Tuy nhiên cũng là lẽ đương nhiên..." Đế Tuấn gật đầu, ánh mắt nhìn về phía quần thể cung điện sau lưng Hậu Thổ, đôi mắt xuyên qua thời không, đến Luân Hồi Điện. "Thay vì đứng ngoài dòm ngó, chi bằng tiến vào luận đạo." Lời Luân Hồi Thần Ma vang ra, cũng không ngăn cản ánh mắt Đế Tuấn, ngược lại còn chủ động mời.

Đã đối phương đuổi đến tận đây, vậy thì cứ gặp mặt đi.

Luân Hồi Thần Ma là tồn tại cường đại nhất trong Luân Hồi Địa Phủ, thậm chí còn mạnh hơn Hậu Thổ vài phần, thực lực khó mà lường được, không ai biết y mạnh đến mức nào.

Bởi vì y chưa từng tranh đấu với ai, lần duy nhất ra ngoài là với tàn niệm Bàn Cổ, mà cũng không tranh đấu, chỉ nói vài lời mà thôi.

Đế Tuấn và Thái Nhất hướng về Hậu Thổ gật đầu, rồi bay vào trong cung điện.

Hai người cũng không hề hoảng sợ, dù đối phương là hai vị Đại Đạo Thần Ma, bọn họ cũng tự tin có thể thoát khỏi tay những người này.

Chẳng nói gì khác, ít nhất việc chạy trốn thì không có vấn đề gì.

Đương nhiên, hai vị đều là chiến lực Chí Cường của Hồng Hoang, cũng chưa chắc đã bại trận.

Do đó, Thiên Đế và Đông Hoàng, hai vị tồn tại tôn quý nhất Hồng Hoang, cùng hai vị Thần Ma phục tô sớm nhất, sắp đối mặt.

Trong Hậu Thổ cung, Luân Hồi Điện.

Luân Hồi Thần Ma và Quang Minh Thần Ma ngồi đợi, nhìn ra ngoài điện, chỉ thấy hai đạo thân ảnh lóe lên, Thái Nhất và Đế Tuấn liền đến trước mặt hai vị Thần Ma. "Hóa ra hai vị vẫn chỉ là ý thức phục tô." Đế Tuấn mỉm cười nói.

Trước đây còn không biết mình có địch nổi đối phương không, nhưng giờ thấy đối phương chỉ là một đạo ý thức mà thôi, trong lòng không còn suy nghĩ khác, chỉ cần Trẫm muốn, nhất định có thể địch lại đối phương. "Thân thể thần ma quá đỗi cường đại, tuế nguyệt trôi chảy, thời gian trôi đi, chẳng biết còn cần bao nhiêu năm mới có thể ngưng tụ mà thành.

Song, chỉ một đạo ý thức, cũng đủ làm được nhiều chuyện." Luân Hồi Thần Ma cũng mỉm cười nói, biểu thị mình tuy chỉ là một đạo ý thức, nhưng về phương diện chiến lực thì cứ yên tâm, tuyệt đối không phải loại quả hồng mềm mặc người nhào nặn. "Hai vị mời ngồi." Sau đó, Luân Hồi Thần Ma lại hướng về Đế Tuấn và Thái Nhất ra hiệu.

Cái bàn nhỏ ban đầu, trong nháy mắt hóa thành một cái bàn lớn.

Đế Tuấn và Thái Nhất thân hình lóe lên, liền ung dung ngồi xuống.

Chương 198

Đến đây, hai vị tiên thiên thần thánh đỉnh phong đứng đầu Hồng Hoang cùng hai vị Thần Ma phục tô sớm nhất chính thức hội diện.

Sau một hồi thăm dò bằng lời nói, cả hai bên đều không nắm chắc có thể hạ gục đối phương, nên nhất thời trở nên cực kỳ hòa khí. "Chỉ là đám hậu sinh mà thôi, trên người lại còn có khí tức thuộc về ngô.

Sinh linh như vậy, làm sao có thể cùng ngô đồng tọa?" Luân Hồi Thần Ma còn chưa mở miệng, Quang Minh Thần Ma bên cạnh đã dùng ánh mắt khinh miệt nhìn về phía Thái Nhất và Đế Tuấn, chất vấn Luân Hồi Thần Ma.

Theo hắn thấy, nếu không phải Đế Tuấn và Thái Nhất trên người mang khí tức quang minh của hắn, thì hắn thật sự sẽ gọi đó là lũ sinh linh hèn mọn.

Trong mắt Đại Đạo Thần Ma từ trước đến nay chỉ có lẫn nhau, các sinh linh còn lại đều là những sinh linh thấp kém.

Loại sinh linh thấp kém này, năm xưa Sáng Tạo Thần Ma đã tạo ra không biết bao nhiêu.

Tuy những sinh linh do Sáng Tạo Thần Ma tạo ra căn bản không thể so sánh với tiên thiên thần thánh Hồng Hoang, nhưng đã không sinh ra đã chấp chưởng Đại Đạo, vậy thì đều là thấp kém.

Mà Thái Nhất và Đế Tuấn tuy cũng chấp chưởng Quang Minh Đại Đạo, nhưng thực tế khi đối mặt với Quang Minh Thần Ma, cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

Trước mặt Quang Minh bản thân, hà cớ gì nói chấp chưởng quang minh. "Phóng Tứ!" Nụ cười của Đế Tuấn biến mất, một tiếng nộ xích

vang vọng Cửu U.

Đối mặt với sự khiêu khích khinh miệt như vậy của Quang Minh Thần Ma, Thiên Đế Đế Tuấn cao cao tại thượng chấp chưởng Tứ Hải Bát Hoang làm sao có thể nhẫn nhịn sự sỉ nhục lớn đến thế.

Thiên Đế nhất nộ, thiên địa kinh hoàng!

Theo tiếng nộ xích của Đế Tuấn, một cỗ hoàng uy bàng bạc trấn nhiếp chốn Cửu U, khiến vận chuyển Luân Hồi cũng có chút trì hoãn, ẩn ẩn đã ảnh hưởng đến vận chuyển của Luân Hồi Địa Phủ Hồng Hoang.

Trong Địa Phủ, bất kể là sinh linh hay tàn hồn chân linh, giờ khắc này đều run rẩy bần bật, mặt đầy hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, không biết là ai đã chọc giận Thiên Đế, giáng xuống thần uy như vậy.

Đế uy của Thiên Đế tức thì thu lại, rồi ngưng tụ thành một phương, nghiền ép về phía Quang Minh Thần Ma.

Ong!

Khi Quang Minh Thần Ma cảm nhận được áp lực của đế uy, tâm niệm vừa động, quang minh rực rỡ xuất hiện, quang minh cuồn cuộn không ngừng chống lại đế uy của Thiên Đế. "Trấn!" Thái Nhất bên cạnh cũng không ngồi xem kịch, mà ý trấn áp trên người y cũng hướng về Quang Minh Thần Ma.

Theo Đạo Vận của y xuất hiện, ý trấn áp càng trở nên cường đại hơn vài phần.

Lúc này, trên mặt Quang Minh Thần Ma ẩn hiện sắc thái bất thiện, có ý muốn phản kháng, nhưng dưới đế uy của Thiên Đế và Đạo Vận trấn áp của Thái Nhất, y trở nên khó lòng thi triển.

Vô hạn quang minh cuồn cuộn, lúc này lại bị trấn áp bởi Thái Nhất

và bị đế uy của Đế Tuấn nhiếp phục, càng ngày càng ít đi.

Quang minh thối tán, hắc ám giáng lâm!

Ý niệm quang minh bị trấn áp, Cửu U Địa Phủ vốn sáng như ban ngày, trong chớp mắt biến thành một vùng hắc ám, trở về dáng vẻ ban đầu.

Quang Minh Thần Ma gian nan chống cự, thần thông muốn thi triển ra, nhưng lại bị hai vị tồn tại cường đại nhất Hồng Hoang là Thiên Đế và Đông Hoàng liên thủ trấn áp, không thể động đậy.

Ngay khi y sắp bị trấn áp quỳ phục trên đất, Luân Hồi Thần Ma bên cạnh đã ra tay. "Tuế nguyệt luân chuyển, tĩnh tọa nhìn thương tang luân hồi." Ong ~ Theo Luân Hồi Thần Ma ra tay, một luồng Luân Hồi Đạo Vận xuất hiện, mượn sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi bên cạnh, Đại Đạo Luân Hồi hoành áp chư thiên, trong nháy mắt quét sạch ý niệm thần thông của Đế Tuấn và Thái Nhất. "Hai vị đạo hữu xin bớt giận, Quang Minh đạo hữu chỉ vừa thức tỉnh, chưa thấu sự Hồng Hoang, mong hai vị đạo hữu rộng lòng bao dung." Luân Hồi Thần Ma sau khi quét sạch ý niệm thần thông của Đế Tuấn và Thái Nhất, liền vội vàng mở miệng nói.

Mà Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, biết Luân Hồi Thần Ma này không giống Quang Minh Thần Ma, không dễ bắt nạt, hơn nữa đối phương quả thực có hai vị Thần Ma, nếu thật sự liên hợp lại, đến lúc đó sẽ khó bề xử lý.

Ngay khi Đế Tuấn và Thái Nhất gật đầu, biểu thị không truy cứu nữa thì Quang Minh Thần Ma bên cạnh lại không cam lòng, chỉ thấy giọng hắn như hồng chung, trạng như lôi đình, giận dữ rống lên: "Lũ lâu nghĩ hèn mọn, dám khi nhục thần ma!!!" "Đạo hữu há lại có thể khoanh tay đứng nhìn lũ lâu nghĩ này đứng trên đầu thần ma chúng ta, tùy ý lăng nhục thần ma?!

Làm nhục thần uy thần ma!!!" Vừa thấy Quang Minh Thần Ma còn muốn gây sự, bên cạnh Đế Tuấn xuất hiện Hà Đồ, Lạc Thư hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo xoay quanh thân y, trong tay y cầm một đạo Thiên Đế Ấn Tỷ.

Đây là Chí Bảo thành đạo của y, sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, có chức năng trấn áp tất cả.

Thiên Đế Ấn Tỷ này có thể cưỡng hành thay đổi bản chất của nhiều sự vật trong Hồng Hoang, cũng có các chức năng trấn áp, đập người, v.v., giống như Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, có thể công cũng có thể trấn áp.

Duy chỉ thiếu khả năng phòng thủ, nếu không thì sẽ là một diện mạo toàn năng, nhưng tuy thiếu lực phòng ngự, lại có thêm một chức năng có thể thay đổi bản chất sự vật.

Nếu lời nói của Thiên Đế theo Pháp Tắc không thể thay đổi bản chất của nó, thì khi thêm Thiên Đế Ấn Tỷ vào, nó có thể hoàn toàn bị thay đổi.

Hơn nữa, bất cứ thứ gì bị Thiên Đế Ấn Tỷ bao trùm, đều sẽ có thêm một tầng chức năng phòng hộ.

Cũng có nghĩa là, Thiên Đế Ấn Tỷ tuy không có chức năng phòng ngự, nhưng ví dụ như một đạo Thiên Đế Thánh Chỉ bình thường nhất, nếu được bao trùm bởi ấn tỷ, thì sẽ trở thành một đạo thánh chỉ cực kỳ khó bị phá hủy, dù trực tiếp dùng thần thông công kích, cũng sẽ không có chút tổn hại nào.

Trừ phi lực công phạt của đối phương có thể đột phá sự che chở của khí vận Thiên Đình, lúc đó mới có thể làm hại đến bản thân đạo thánh chỉ này.

Mà khí vận Thiên Đình lại vô cùng thịnh vượng, bản thân Đế

Tuấn đã có khí vận che chở, tồn tại tầm thường hiển nhiên rất khó làm tổn thương.

Luân Hồi Thần Ma bên cạnh nghe vậy, biết Quang Minh Thần Ma cũng không hoàn toàn ngu ngốc, biết trạng thái hiện tại không thể đánh thắng hai người đối phương, muốn kéo mình xuống nước.

Nhưng Luân Hồi Thần Ma bản thân vốn không phải tri kỷ thân hữu gì với đối phương, chỉ vì cùng là Đại Đạo Thần Ma nên mới gặp mặt mà thôi.

Hiện tại đối phương muốn y tự mình xuống nước, thì đừng hòng mơ tưởng.

Cái gì mà cái gọi là tôn nghiêm của Đại Đạo Thần Ma, tất cả đều là hư ảo.

Từ khi Luân Hồi Thần Ma bị Bàn Cổ dùng rìu giáo huấn lần trước, y không còn lấy Đại Đạo Thần Ma làm tôn nữa.

Bởi vì Đại Đạo Thần Ma đã không còn là tồn tại tối tôn nữa, nếu y coi thường sinh linh Hồng Hoang, thì trong mắt Bàn Cổ, chẳng phải y cũng là lâu nghĩ, cũng là sinh linh thấp kém hay sao?

Dù sao Bàn Cổ được tạo thành từ Ba Ngàn Đại Đạo, hoàn toàn không phải một khái niệm.

Do đó, trong mắt Luân Hồi Thần Ma, mình và sinh linh Hồng Hoang không có gì khác biệt, tương tự, mình và Bàn Cổ cũng không có gì khác biệt, khác biệt chỉ là thực lực cao thấp mà thôi.

Đã không thể đứng ở đỉnh cao nhất mà khinh thường tất cả sinh linh, vậy thì chúng sinh bình đẳng, bởi vì ngô không nguyện trở thành sinh linh lâu nghĩ thấp kém!

Đây chính là suy nghĩ của Luân Hồi Thần Ma, do đó y khẽ lắc đầu, bình thản nói: "Nơi đây là trọng địa Luân Hồi, nếu khai chiến, tất sẽ

tổn thương Luân Hồi chi sở.

Chư vị nếu muốn chiến, rời Luân Hồi rồi cứ việc." Lời này của y nói ra, khiến Quang Minh Thần Ma bên cạnh không thể tin nổi nhìn Luân Hồi Thần Ma, y không hiểu vì sao mình đã lấy vinh dự tôn nghiêm của Thần Ma ra rồi, Luân Hồi Thần Ma lại vẫn không hề động lòng.

Nhưng đã Luân Hồi Thần Ma không giúp y, thì y tự nhiên không thể đánh thắng Đế Tuấn và Thái Nhất. "Hừ!

Đã vậy, ngô cáo từ!" Quang Minh Thần Ma hừ lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, liền rời khỏi Luân Hồi Địa Phủ, đến Tây Hoang.

Trong Luân Hồi Điện. "Đại huynh, chúng ta có nên..." Thái Nhất lạnh lùng nói, lời chưa dứt, nhưng ai cũng biết ý y nói là gì.

Đế Tuấn thu Linh Bảo và Chí Bảo lại, khẽ lắc đầu, nói: "Vô phương, chỉ là một Quang Minh Thần Ma mà thôi.

Hắn nếu dám nhảy nhót, vậy hãy để hắn quay về Đại Đạo!" Lời này tuy bình đạm không gợn sóng, nhưng lại cực kỳ bá khí, khiến người bên cạnh không hề tồn tại chút nghi ngờ nào.

Thái Nhất gật đầu, không nói gì thêm.

Luân Hồi Thần Ma bên cạnh mỉm cười, tán dương nói: "Quả không hổ danh Thiên Đế Hồng Hoang, bá khí như thế, sinh linh tầm thường khó lòng sánh kịp." Y dường như từ trên người Đế Tuấn nhìn thấy vị Đế Hoàng Thần Ma trong Hỗn Độn năm xưa.

Vị Đế Hoàng Thần Ma đó chấp chưởng Đế Hoàng Đại Đạo, nhất ngôn nhất hành đều ngầm hợp với Đế Hoàng chi Đạo.

Bá khí chẳng qua chỉ là thuộc tính phụ trợ của đối phương mà thôi, tự nhiên mà có.

Thực lực của y tuy không phải đỉnh tiêm trong số Đại Đạo Thần Ma, nhưng sự uy nghiêm bá khí và khí độ dung hợp Hỗn Độn lại là quán tuyệt Hỗn Độn.

Mà trùng hợp thay, Đế Hoàng Thần Ma chính là một thành viên trong phe trung lập.

Theo y nghĩ, chính là muốn trấn áp Hỗn Độn, kiến lập một phương Hỗn Độn Thần Triều, khiến phe hữu tự và phe vô tự hòa mục cùng tồn tại.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là nghĩ mà thôi, dù sao y căn bản không thể thống ngự Hỗn Độn, không gì khác, chỉ vì thực lực mà thôi.

Mà Đế Tuấn trước mắt này, lại đang thực sự thống ngự Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang không ai không thần phục, ý chỉ của Thiên Đế đến đâu, vạn linh không dám không tuân. "Ha ha, đạo hữu quá khen, bá khí của nhị đệ ngô còn thâm sâu hơn ngô nhiều." Đế Tuấn ha hả cười lớn, trong miệng xưng hô đối phương là đạo hữu.

Thái Nhất cũng không nói nhiều, chỉ là thần sắc vẫn lạnh nhạt.

Mà Luân Hồi Thần Ma cũng mỉm cười nhìn về phía Thái Nhất, gật đầu, nói: "Thái Nhất đạo hữu, ngô tự nhiên đã rõ, nghe nói đạo hữu chiến lực vô song, là Chiến Thần Hồng Hoang, uy chấn Hồng Hoang." "Chỉ là lời hồ ngôn loạn ngữ của đám sinh linh yếu ớt ngu dốt mà thôi, chiến lực của ngô còn kém xa đại huynh, hơn nữa với thực lực của đạo hữu, ngô cũng chưa chắc đã thắng nổi." Đối mặt với sự thổi phồng của Luân Hồi Thần Ma, Thái Nhất không hề để tâm, mà lắc đầu, từ tốn nói.

Cuối cùng y cũng không quên khen lại Luân Hồi Thần Ma một chút.

Trải qua lần thăm dò với Quang Minh Thần Ma vừa rồi, y phát

hiện những Thần Ma này cũng không phải thật sự vô địch thế gian, ít nhất hiện tại những Thần Ma không có thân thể đạo thì là như vậy.

Đừng nói vừa rồi là hai người, dù chỉ là một mình Thái Nhất cũng tự tin có thể trấn áp y.

Tuy nhiên, Luân Hồi Thần Ma trước mắt này thực lực quả thực mạnh hơn Quang Minh Thần Ma rất nhiều, rất nhiều.

Luân Hồi Thần Ma nghe vậy khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Nhất thời, trong Luân Hồi Điện, ba người ẩn ẩn có chút trầm mặc.

Rồi Đế Tuấn có vẻ lo lắng nhìn Luân Hồi Thần Ma, không biết đối phương ẩn mình lâu như vậy là vì điều gì. "Ha ha, hai vị đạo hữu cứ yên tâm, ngô chỉ nguyện ở lại chốn Luân Hồi, sẽ không quá mức can nhiễu vận chuyển Hồng Hoang.

Chỉ cần Thiên Đình không xâm phạm Địa Phủ, Luân Hồi của ngô tuyệt đối sẽ không đối địch với hai vị đạo hữu." Luân Hồi Thần Ma nhìn ra sự lo lắng trong lòng Đế Tuấn, sợ mình ẩn nấp lâu như vậy là vì mưu đồ gì đó, liền lập tức mở miệng nói.

Thực tế, sau khi đối thoại với Diệp Hiên, Luân Hồi Thần Ma đã không còn bị giới hạn trong Hồng Hoang nữa.

Dù thế giới Hồng Hoang có mở rộng hàng ức vạn lần, ánh mắt của Luân Hồi Thần Ma cũng không còn ở đây nữa.

Y chỉ muốn nhanh chóng nâng cao tu vi của mình, nhanh chóng ngưng tụ thân thể Đạo của bản thân, để có thể thực sự phục tô.

Đến lúc đó, sẽ càng có lợi hơn cho việc chinh chiến chư thiên.

Y biết, Hồng Hoang còn xa mới là duy nhất, Đại Đạo Thần Ma cũng chẳng có gì hiếm lạ.

Trong các thế giới khác có thể cũng có rất nhiều sinh linh sánh

ngang Đại Đạo Thần Ma, ít nhất là sánh ngang về thực lực, thậm chí có thể vượt qua.

Chỉ có thể nói, tầm nhìn của một sinh linh quyết định giới hạn của sinh linh đó.

Đế Tuấn có thể bao dung vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, do đó vạn tộc vạn linh đều tôn y là Thiên Đế.

Luân Hồi Thần Ma có thể bao quát Hồng Hoang, do đó thực lực và tâm tính mỗi ngày đều tăng lên mãnh liệt.

Hiện giờ dù thân thể Đạo không có, cũng không hề kém cạnh Đế Tuấn, Thái Nhất là bao.

Mà Quang Minh Thần Ma vẫn ôm tư tưởng hẹp hòi, cả ngày chỉ nhìn chằm chằm vào vinh dự Thần Ma ngày xưa không chịu buông, không chịu tiến cùng thời đại.

Nếu cứ mãi không thay đổi, loại Thần Ma này dù có thể dựa vào Đại Đạo mà tiến lên, nhưng cuối cùng cũng sẽ bị chúng sinh bỏ lại phía sau rất xa.

Đế Tuấn cường đại như vậy, vẫn cần thường xuyên đến nhân gian học tập các loại thần thông thuật pháp.

Có lẽ một số thần thông thuật pháp vô dụng, nhưng cũng có thể cung cấp cho y một tư duy.

Vẫn là câu nói đó, nền tảng và căn nguyên tuy càng cổ lão càng cường đại, nhưng thần thông thuật pháp cho đến Pháp Tắc Đại Đạo này đều sẽ theo sự phát triển của thời đại mà càng ngày càng mạnh, càng ngày càng lợi hại.

Giống như Đại Đạo trong Hỗn Độn năm xưa, không mạnh mẽ bằng Đại Đạo hiện tại.

Mà Đại Đạo Thần Ma đối chiến trong Hỗn Độn năm xưa, ngoài Bổn Mệnh Chí Bảo ra, hầu như đều là quyền quyền đến thịt, không nói đến thần thông, không hiểu thuật pháp.

Tuy nội hàm chân ý Đại Đạo, nhưng nếu y thông thạo thần thông, minh bạch thuật pháp, bản thân lại có chân ý Đại Đạo, lại sẽ có thần thông Đại Đạo không nghi ngờ gì sẽ tăng cường thêm vài phần chiến lực.

Một số tuy biết sử dụng thần thông Đại Đạo, nhưng cũng chỉ biết rất ít, đâu như Hồng Hoang hiện tại, trăm hoa đua nở, các loại thần thông thuật pháp nhiều đến hoa mắt chóng mặt.

Hơn nữa, mỗi khoảng thời gian, lại sẽ xuất hiện một số thần thông thuật pháp mới lợi hại hơn, dễ dùng hơn.

Trong số đó, lợi hại nhất chính là Nhân Tộc.

Nhân Tộc tuy sinh ra yếu ớt, nhưng tài tình thiên phú của họ lại cao đến mức quán tuyệt Hồng Hoang, giống như Đại Pháp Tha Hóa Tự Tại do Thạch Hạo sáng tạo ra vậy, dù đã qua bao nhiêu năm, vẫn là một trong những thần thông lợi hại nhất đối với Đại La Kim Tiên và những cảnh giới thấp hơn.

Lúc này, Đế Tuấn nghe lời Luân Hồi Thần Ma nói xong, mỉm cười gật đầu, đáp: "Thiên Đình tự nhiên sẽ không đối Địa Phủ ra tay, xin đạo hữu cứ yên tâm." Đế Tuấn và Thái Nhất đi rồi, sau khi có Luân Hồi Thần Ma bảo đảm, bọn họ cũng yên tâm.

Tồn tại như bọn họ không thèm nói dối, huống hồ là loại Thần Ma từ trong cốt tủy đã có kiêu ngạo.

Đây cũng là lý do vì sao Quang Minh Thần Ma xem thường hai người bọn họ, quá mức kiêu ngạo, quá mức tự phụ.

Thật sự cho rằng mình vẫn là Quang Minh Thần Ma từng xưng bá

Hỗn Độn, thật sự cho rằng Hồng Hoang là tồn tại có thể tùy ý để Đại Đạo Thần Ma nhào nặn.

Đương nhiên, nếu hắn có thân thể Đại Đạo, thì quả thực có thể kiêu ngạo Hồng Hoang, nhưng hiện giờ chỉ là một đạo ý thức, lại dám lấy khí phách Đại Đạo Thần Ma để đối đãi sinh linh Hồng Hoang.

Nếu sinh linh Hồng Hoang ngay cả một đạo ý thức của Đại Đạo Thần Ma cũng không đánh lại, thì đó là quá kém cỏi, và đáng lẽ phải bị Đại Đạo Thần Ma thống trị.

Mà Luân Hồi Thần Ma sở dĩ không chọn giúp Quang Minh Thần Ma, ngoài việc bản thân vốn không phải tri kỷ thân hữu gì ra, chủ yếu là vì lợi ích mang lại từ việc giúp Quang Minh Thần Ma căn bản không bằng lợi ích từ việc không giúp y.

Nếu y chọn giúp Quang Minh Thần Ma đi trấn áp Đế Tuấn và Thái Nhất, trước tiên không nói có thể trấn áp trong nháy mắt hay không.

Nếu không thể trấn áp trong nháy mắt, thì với lực lượng của Thiên Đình, trong nháy mắt có thể xuất hiện hàng trăm hàng ngàn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, từ đó uy hiếp toàn bộ U Minh Địa Phủ.

Đến lúc đó, không nói Địa Phủ Luân Hồi có bị hủy diệt hay không, ít nhất Luân Hồi Thần Ma và Quang Minh Thần Ma cũng đừng hòng sống yên.

Theo tình cảm của Kim Ô môn, Hi Hòa tất nhiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà lật tung Địa Phủ để báo thù cho Đế Tuấn và Thái Nhất.

Mà đối với Luân Hồi Thần Ma, lợi ích y có thể thu được cũng không có gì, chẳng qua là Quang Minh Thần Ma cảm thấy đương nhiên là phải vậy, ngay cả một chút lợi ích cũng không đổi được, ngược lại còn rất có thể sẽ làm liên lụy đến chính mình.

Nhưng nếu không đứng về phía Quang Minh Thần Ma, thì y không

nói gì đến lợi ích, ít nhất cũng không có tổn thất gì.

Còn về việc Quang Minh Thần Ma có oán hận hay địch ý với y hay không, thì cứ để đối phương đến đi, thật sự cho rằng cùng là mười hai Chí Cường Đại Đạo thì không có sự khác biệt cao thấp sao?

Đại Đạo Luân Hồi vốn cường hoành vô song, há lại sợ Quang Minh, huống hồ trong Luân Hồi vốn khó thấy Quang Minh.

Cái gọi là Quang Minh, chẳng qua chỉ là thứ mà những sinh linh hậu thiên phàm nhân cần mà thôi.

Đối với những sinh linh có chút tu vi, việc có Quang Minh hay không căn bản không quan trọng.

Đây cũng là lý do vì sao dù Quang Minh tràn ngập khắp Hồng Hoang, Quang Minh Thần Ma vẫn không địch lại Luân Hồi Thần Ma.

Mà Luân Hồi thì không giống vậy, chốn Luân Hồi dù so với Quang Minh chỉ là một nơi nhỏ bé, nhưng đó cũng là một trong vài cơ quan quan trọng nhất Hồng Hoang, ít nhất là hai cơ quan duy nhất không thể loại bỏ trong vận chuyển Hồng Hoang hiện tại.

Một là Thiên Đình, hai là Địa Phủ.

Chương 199

Thiên Đình chủ yếu nhất là quản lý vận chuyển Chu Thiên Tinh Thần, điều khiển vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, khống chế mệnh số sinh linh hậu thiên, khiến Hồng Hoang mãi mãi thái bình, an định hài hòa.

Mà Địa Phủ chủ yếu nhất chính là Luân Hồi, Luân Hồi là cơ hội tái sinh cho tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Đương nhiên, nếu kiếp sau vẫn có thể lưu lại hồn phách chân linh, thì vẫn sẽ tiếp tục có cơ hội mới, một lần rồi một lần, cho đến khi chân linh tiêu diệt.

Thiên Đình và Địa Phủ trên thực tế tự nhiên có thể hỗ trợ lẫn nhau làm minh hữu, đương nhiên, cũng có thể đối địch với nhau, tất cả đều tùy thuộc vào cách hai bên đối xử với nhau. "Luân Hồi Thần Ma này cũng đã hoàn toàn khác rồi.

Chỉ khi thoát khỏi cái gọi là kiêu ngạo của Đại Đạo Thần Ma mới có thể đi xa hơn a..." Diệp Hiên lẩm bẩm, xem ra những lời mình nói với Luân Hồi Thần Ma khi trước, y đã thực sự nghe lọt tai.

Với nền tảng của Đại Đạo Thần Ma, nếu khiêm tốn học tập Đại Đạo hậu thiên, học tập các loại thần thông thuật pháp từ Hồng Hoang, lấy hậu thiên bổ tiên thiên, thì thành tựu của họ còn không dám tưởng tượng.

Nếu Đại Đạo Thần Ma bỏ đi cái gọi là kiêu ngạo, thì nhất định sẽ vĩnh viễn đứng trên đỉnh phong thế giới Hồng Hoang mà không sinh linh nào có thể vượt qua.

Giống như Luân Hồi Thần Ma hiện giờ, chấp chưởng Luân Hồi, y đã sớm học được không biết bao nhiêu thần thông thuật pháp từ các

loại chân linh tàn hồn.

Bản chất của thần thông thuật pháp chính là vận dụng Đại Đạo Pháp Tắc.

Cùng một chiêu, uy lực do Đại Đạo Thần Ma sử dụng ra chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều so với sinh linh khác thi triển.

Đây cũng là lý do vì sao cùng là một đạo ý thức, Quang Minh Thần Ma bị Thái Nhất và Đế Tuấn nghiền ép, tùy ý đùa giỡn, chỉ bằng khí thế và thần thông đã trấn áp ý thức Quang Minh Thần Ma khó lòng thoát khỏi.

Nếu thật sự ra tay, thì e rằng không cần hai người, tùy tiện một người cũng có thể đánh nát đối phương.

Đương nhiên, Quang Minh Thần Ma trong số Đại Đạo Thần Ma là tồn tại phổ biến, còn Thái Nhất và Đế Tuấn lại là những cá thể cực kỳ ưu tú trong vô số sinh linh Hồng Hoang.

Tuy có sự khác biệt này, nhưng cũng chứng minh đạo ý thức của Quang Minh Thần Ma yếu ớt đến mức nào.

Mà cùng là một đạo ý thức, nếu là Luân Hồi Thần Ma, tuyệt đối sẽ không bị khí thế và thần thông của Đế Tuấn và Thái Nhất trấn áp.

Đây cũng là lý do vì sao y có thể một chiêu quét sạch sự trấn áp của Thái Nhất và Đế Tuấn đối với Quang Minh Thần Ma.

Tuy không thể một đạo ý thức đơn độc chiến đấu với hai vị Tiên Thiên Thần Thánh đỉnh cấp, nhưng lại có thể chiến đấu lâu dài với bất kỳ một vị nào trong số họ.

Nếu chờ đến khi chân thân Đại Đạo xuất hiện, càng không dám tin Luân Hồi Thần Ma sẽ trở nên mạnh đến mức nào.

Có thể dự đoán được rằng lúc đó lấy một địch hai chắc chắn

không thành vấn đề, thậm chí đánh bại Đế Tuấn và Thái Nhất e rằng cũng không khó khăn gì. "Quang Minh Thần Ma này không biết bao giờ mới khai khiếu, hy vọng sau khi bị Thái Nhất và Đế Tuấn giáo huấn có thể nhớ đời một chút, đích đến của các ngươi còn xa lắm chứ không chỉ là Hồng Hoang a..." Diệp Hiên nhìn Quang Minh Thần Ma đang ở Tây Hoang, lẩm bẩm.

Hắn đặt kỳ vọng vào những Đại Đạo Thần Ma này lớn hơn nhiều so với những Tiên Thiên Thần Thánh, dù sao từ căn bản đã có sự khác biệt.

Giới hạn trên và giới hạn dưới của Đại Đạo Thần Ma đều là quán tuyệt Hồng Hoang.

Nhưng trên đời không có sinh linh thập toàn thập mỹ, ngay cả những Đại Đạo Thần Ma này cũng vậy.

Tuy Đại Đạo Thần Ma ở mọi phương diện đều là tồn tại đỉnh cao nhất, nhưng lại có một điểm yếu chí mạng, đó chính là kiêu ngạo.

Điều dẫn đến sự diệt vong của một chủng tộc chưa bao giờ là sự yếu ớt và ngu dốt, mà chính là sự kiêu ngạo.

Đại Đạo Thần Ma sinh ra đã chí cao vô thượng, tôn quý tột cùng, do đó đều vô cùng kiêu ngạo, cho rằng chỉ có những Đại Đạo Thần Ma cùng cấp mới có thể xưng là đạo hữu.

Họ khinh thường tất cả sinh linh tồn tại, khinh thường tất cả sự vật trừ Đại Đạo.

Ở Tây Hoang, trên Tu Di Sơn. "Ngươi là ai, vì sao đột nhiên xông vào Tu Di của ngô?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật toàn thân phát ra kim quang, thân thể cao đến mười vạn trượng, nhìn đạo thân ảnh nhỏ bé như vô vật phía dưới, mở miệng nói.

Âm thanh đó chấn động tai như sấm, dẫn động tứ phương.

Lúc này, trong Tu Di Sơn đột nhiên có một vị khách không mời mà đến, vị khách đó chính là Quang Minh Thần Ma.

Mười bốn vị tỳ kheo vây Quang Minh Thần Ma thành vòng tròn, hai vị Bồ Tát đứng dậy lạnh lùng nhìn Quang Minh Thần Ma, ba vị Cổ Phật mặt mày bình thản nhìn Quang Minh Thần Ma.

Quang Minh Thần Ma thấy vậy mặt không đổi sắc, hai tay chắp sau lưng, khẽ nhìn thẳng phía trước, bình thản nói: "Đã thấy quang minh, vì sao không bái?" Theo câu nói này dứt.

Ong!

Một cỗ Đạo Vận quang minh trong nháy mắt tràn ngập khắp Tu Di Sơn, khiến trong Đại Lôi Âm Tự này tràn đầy Đạo Vận quang minh.

Quang minh đi qua đâu, chúng sinh đều say mê vì đó.

Những sinh linh khác trên Tu Di Sơn lũ lượt quỳ rạp trên đất, bắt đầu khấu bái về phía Đại Lôi Âm Tự, vô cùng thành kính, giống hệt một tín đồ giáo phái.

Tuy nhiên, những tín đồ đó thực ra đều là những tín đồ Phật Môn ban đầu, nhưng lúc này dưới ánh sáng rực rỡ của Quang Minh Thần Ma, từng người một bắt đầu khấu bái quang minh, trong miệng điên cuồng và thành kính hô lớn: "Quang minh bất diệt, thần ma vĩnh tồn!" "Quang minh?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật lẩm bẩm một câu, tức thì phát hiện sự bất thường của mười bốn vị tỳ kheo, trong nháy mắt lộ vẻ tức giận, lạnh giọng quát: "Quang minh là gì?

Đây là trọng địa Phật Môn, vạn vật vạn linh đều tụng Phật danh!" Ong ~~ Một cỗ Đạo Vận Đại Đạo Phật trong nháy mắt lại quét sạch toàn bộ Đại Lôi Âm Tự.

Tuy không thể xua tan tất cả quang minh, nhưng cũng khiến chân ý Phật Môn ngày càng chân thực, ngày càng nồng đậm.

Thậm chí còn tẩy rửa lại mười bốn vị đệ tử tỳ kheo, khiến họ lại tín ngưỡng Phật Môn. "A Di Đà Phật, cảm tạ Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni Phật." Mười bốn vị tỳ kheo liền chắp hai tay, tụng chân kinh, sau đó rời xa Quang Minh Thần Ma mà chạy ra ngoài Đại Lôi Âm Tự, bởi vì họ biết mình không phải đối thủ của vị Thần Ma đối diện.

Nhất thời, Quang Minh Thần Ma nhìn về phía Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật mặt mày có chút bất thiện, nói: "Không ngờ tàn niệm của Không Gian Thần Ma hóa thành lại đi tu Phật chi Thần Ma Đại Đạo, thật không ra thể thống gì." "Lại còn ngươi, tàn niệm của Thời Gian Thần Ma hóa thành cũng nhập Phật Môn, thật ném hết mặt mũi bản thể thần ma các ngươi ngày trước!" Lời nói của Quang Minh Thần Ma bất thiện đến vậy, trực tiếp.

Nhưng không biết vì sao, hắn lại không xích Âm Dương Lão Tổ, mà chỉ xích Thời Thần Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ. "Ngươi rốt cuộc là tồn tại gì?!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nghe vậy sắc mặt biến đổi, vị nhân sĩ do một đạo ý thức đột ngột xuất hiện này, vì sao lại biết tất cả mọi chuyện, hơn nữa còn dường như quen biết với những Đại Đạo Thần Ma ngày xưa.

Thời Thần A Di Đà Phật bên cạnh cũng mặt mày bất thiện nhìn Quang Minh Thần Ma, dường như có thể ra tay trấn áp hắn bất cứ lúc nào.

Trong nhà mình, vô duyên vô cớ bị đối phương xông vào mắng một trận, ai mà có tâm trạng tốt được.

Ngược lại, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật bên cạnh lại mặt mày bình tĩnh nhìn tất cả, dù sao đối phương cũng không mắng mình, vậy thì cứ để hai người bọn họ xử lý đi.

Đúng như câu nói, chuyện không liên quan đến mình thì cứ cao cao tự tại mà bỏ qua. "Thốt ra tên ngô, sẽ khiến ngươi giật mình!" Khóe

miệng Quang Minh Thần Ma khẽ nhếch lên, mặt lộ vẻ vui mừng nhìn đối phương.

Những sinh linh này đã là người kế thừa Phật chi Đại Đạo, vậy thì tự nhiên sau khi nghe danh húy của hắn sẽ chọn quỳ xuống bái lạy.

Dù sao hắn và Phật chi Thần Ma trong Hỗn Độn cùng thuộc một phe đạo hữu!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe vậy sắc mặt ngưng trọng nhìn Quang Minh Thần Ma, mà ba vị Cổ Phật còn lại cũng có ý kiêng kỵ, bởi vì khí tức phát ra từ đạo ý thức này rõ ràng là khí tức cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Ngô chính là Đại Đạo Thần Ma Quang Minh!

Các ngươi đã kế thừa y bát của Phật Đạo Hữu, tự nhiên nên tôn ngô, bái ngô." Quang Minh Thần Ma mặt mày kiêu ngạo vô cùng nói, tiếp đó khẽ nhắm mắt, chờ đợi tiếng quỳ bái hô lớn của chúng nhân.

Tuy nhiên lúc này, Tam Thế Phật kinh hãi không thôi, vội vàng dùng thần niệm giao lưu. "Lại là Đại Đạo Thần Ma?

Phải làm sao đây?" "Chúng ta nên làm thế nào?!" "Đại Đạo Thần Ma thì đã sao?

Hắn giờ chỉ là một đạo ý thức, lát nữa cùng nhau đánh cho hắn một trận!" "Được, cứ vậy mà làm!" Sau khi bàn bạc xong, sự kinh hãi trong lòng Tam Thế Phật biến mất, chuyển thành vẻ mặt bất thiện nhìn chằm chằm Quang Minh Thần Ma, dường như có ý muốn ra tay bất cứ lúc nào.

Quang Minh Thần Ma đợi rất lâu, nhưng lại không đợi được tiếng quỳ bái hô lớn mà mình mong muốn.

Hắn nghi hoặc mở mắt nhìn về phía đối phương, chỉ thấy lúc này Tam Thế Phật đã lộ ra vẻ mặt bất thiện sau khi kinh hãi.

Đúng lúc bốn người đang đối đầu. "Phụt!" Đột nhiên, một tiếng cười không nhịn được truyền đến.

Mọi người nghe tiếng nhìn quanh, nhưng lại không thấy gì, nhưng tiếng cười kia lại thực sự khiến tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy.

Nhất thời, bất kể là Quang Minh Thần Ma hay Tam Thế Phật hay hai vị Bồ Tát, đều bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, nhưng họ lại không thể tìm thấy gì.

Người đến chính là Diệp Hiên, sau khi hắn tiến vào Hồng Hoang, nơi đầu tiên hắn đến chính là Đại Lôi Âm Tự này.

Còn sở dĩ trước đó không nhịn được mà bật cười, chính là vì nhìn thấy dáng vẻ của Quang Minh Thần Ma, không nhịn được mà phát ra một tiếng cười khẽ. "Ai?!" Quang Minh Thần Ma mặt đầy cảnh giác nhìn quanh tứ phương, thần thức điên cuồng khuếch trương, nhưng thủy chung không thể cảm tri được sự tồn tại của bất kỳ sinh linh nào.

Hắn thân là Đại Đạo Thần Ma, lại không thể cảm tri được sinh linh tiềm tàng xung quanh.

Nhất thời, trong lòng hoảng loạn, không ngừng điên cuồng thăm dò xung quanh, quang mang từng trận, như ánh chớp vậy.

Mà lúc này, Tam Thế Phật cũng đều điên cuồng điều động thần thức, cố gắng tìm kiếm sinh linh đã phát ra tiếng cười chế giễu trước đó.

Nhưng dù thế nào, cũng không tìm thấy.

Diệp Hiên tọa ủng Ba Ngàn Đại Đạo, hắn muốn ẩn mình không bị phát hiện thì người khác tự nhiên khó lòng phát giác được.

Không, là căn bản không thể phát giác được. "Chẳng lẽ là ảo

giác?" Nhất thời, trong đầu Quang Minh Thần Ma xuất hiện một ý nghĩ như vậy, nhưng sau đó nhìn thấy Tam Thế Phật cũng đang mơ hồ, lại giật mình tỉnh lại.

Căn bản là không thể nào, dù Luân Hồi Thần Ma tiềm tàng ở đây, hắn cũng có thể lôi đối phương ra.

Nơi bị quang minh chiếu rọi, làm sao có thể ẩn mình trong quang minh!

Hắn ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm xung quanh, dù có chuyện bất khả thi đến đâu, lúc này cũng đã trở thành khả thi!

Đây là chuyện thật sự đã xảy ra trước mặt hắn! "Chẳng lẽ đối phương chấp chưởng Không Gian Đại Đạo, trong khoảnh khắc đó đã thoát ly nơi đây rồi ư..." Quang Minh Thần Ma không thể không tìm cho mình một cái cớ, sau đó cứ vậy mà tự an ủi mình.

Không có cách nào, không tìm thấy sự tồn tại của đối phương, hơn nữa đối phương cũng căn bản không thể ẩn mình dưới mí mắt hắn.

Trước đó là vì không chú ý, nên mới bị đối phương ẩn mình.

Hiện giờ đối phương đã chạy trốn, mình không tìm thấy cũng là chuyện bình thường.

Thế là, Quang Minh Thần Ma ánh mắt bất thiện nhìn về phía Tam Thế Phật đối diện. "Đã thấy quang minh, vì sao không bái!!!" Lời này, ẩn chứa Đạo Vận Đại Đạo, còn mạnh hơn lực mê hoặc trước đó.

Ngay cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dưới chân cũng quỳ rạp trên đất, trong miệng hô lớn quang minh.

Quang Minh Đại Đạo hiển hóa, lực mê hoặc của nó khiến cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã cũng không chịu nổi, trở thành tín đồ của quang minh. "Quang minh hèn mọn, dám

tại trọng địa Phật Môn phóng túng!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật thấy vậy, không thể nhẫn nhịn nữa, Không Gian Đại Đạo và Đạo Vận Phật chi Đại Đạo xuất hiện, trong nháy mắt đã khiến hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị mê hoặc trở lại Phật Môn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, liền vội vàng chạy ra ngoài Đại Lôi Âm Tự.

Tình huống chiến đấu như thế này, xa xa không phải hai người họ có thể chịu đựng được.

Theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời đi, Không Gian Đại Đạo chấn động.

Ong!!!

Dẫn động không gian xung quanh đều bắt đầu chấn động, không ngừng xuất hiện chấn động, dường như không gian trong Đại Lôi Âm Tự đều sắp sụp đổ. "Không gian nhỏ bé, dám khi dễ ngô sao?!" Quang Minh Thần Ma quát lớn, trong thân thể xuất hiện vô hạn quang minh, trong nháy mắt liền dâng trào ra xung quanh, bao trùm toàn bộ Tu Di Sơn.

Quang minh của hắn cuồn cuộn đến mức, khiến Phật nhãn của Tam Thế Phật cũng không thể mở ra. "A Di Đà Phật, thân là quang minh, tâm lại hướng hắc ám, quang minh như vậy, cần gì nữa!" Thời Thần A Di Đà Phật tụng chân kinh, nộ xích Quang Minh Thần Ma, Thời Gian Đại Đạo hiển hóa mà ra. "Thời gian đình đốn!" Ong ~ Trong nháy mắt, tất cả quang minh của Quang Minh Thần Ma đều bị thời gian đình trệ lại, không thể phát ra quang minh nữa. "Không gian thu nạp!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật một tay điểm ra, không gian vốn vô cùng quang hoạt, trong nháy mắt xuất hiện một lỗ hổng lớn, tức thì hút tất cả quang minh vào trong, hóa thành một vùng hắc ám.

Đến đây, trong Đại Lôi Âm Tự một vùng hắc ám, quang minh không tồn tại. "Âm dương nghịch chuyển loạn quang minh!!!" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật nửa âm nửa dương, khí Âm Dương lưu chuyển bất định, lúc này nửa xanh nửa trắng.

Trời giáng lưu ly quang, đất dũng Âm Dương khí.

Lưu ly Âm Dương hội tụ một chỗ, Âm Dương lưu chuyển hóa thành một vùng sắc lưu ly, hướng về Quang Minh Thần Ma mà đến. "Thân ở hắc ám, tâm hướng quang minh!!!" Đối mặt với công kích của Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, Quang Minh Thần Ma không hoảng không vội, một tay vung ra.

Một vùng khí quang minh lại dâng trào ra, trong nháy mắt cuốn trôi khí Lưu Ly Âm Dương kia, rồi lao về phía Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật.

Trong nháy mắt, một vùng quang minh lưu chuyển tuế nguyệt.

Bao trùm toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, uy hiếp Tam Thế Phật của Phật Môn. "Thời gian lưu thệ!!!" "Không gian loạn lưu!!!" "Âm dương nghịch loạn!!!" Tam Thế Phật lũ lượt thi triển thần thông của mình, hướng về Quang Minh Thần Ma mà đến.

Ong!!!

Nhất thời, không gian hỗn loạn, xuất hiện một vùng loạn lưu.

Trong những loạn lưu đó, mỗi một điểm đều ẩn chứa một loại không gian, hơn nữa là trong loạn lưu của không gian.

Đó là sự đối lưu do sự sụp đổ của các kênh không gian giữa các tầng không gian vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà sinh ra, cực kỳ nguy hiểm.

Nếu không nắm giữ Đạo Không Gian, thì dù không bị loạn lưu không gian đánh giết trong đó, cũng sẽ lạc mất trong vô tận không

gian, khó lòng tìm thấy đường về nhà.

Lại còn có sức mạnh của tuế nguyệt mênh mông bao phủ Quang Minh Thần Ma, một vùng sinh mệnh lực dồi dào không ngừng bị tuế nguyệt trôi qua bao trùm.

Loại tuế nguyệt trôi qua này không chỉ hấp thụ đơn thuần thọ mệnh, mà còn là sinh mệnh lực của y, là bản nguyên lực của y.

Ngoài ra, còn có khí Âm Dương, tương hỗ nghịch loạn, dường như muốn biến Quang Minh Thần Ma thành Hắc Ám Thần Ma, hoặc muốn biến y từ Đại Đạo Thần Ma thành Tiên Thiên Thần Thánh.

Tuy nhiên, Đạo Hạnh của Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật không đủ, căn bản không thể làm được điều này.

Khí nghịch loạn này của y, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến một tia ý thức của Quang Minh Thần Ma bị vặn vẹo mà thôi. "Vũ trụ Hồng Hoang, duy quang minh vĩnh chiếu thế gian!

Tuế nguyệt trường lưu, duy quang minh vĩnh tồn bất hủ!

Chương 200

Âm dương nghịch chuyển, duy quang minh vạn kiếp bất biến!" Lúc này, hình người do ý thức của Quang Minh Thần Ma hóa thành đã hoàn toàn biến thành hình dạng ban đầu như một mặt trời.

Đó là hình dáng của thân thể Đạo Quang Minh Thần Ma.

Tuy hiện giờ không có thân thể Đại Đạo, nhưng sau khi Quang Minh Thần Ma hiển hóa bản thân, một cỗ Quang Minh Đại Đạo hoành áp thương khung, trấn áp ba vị Tiên Thiên Thần Thánh đỉnh cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chứng đạo xuống đất.

Tất cả thần thông lúc này khi đối mặt với bản thể Quang Minh Thần Ma, đều mất đi tác dụng ban đầu, đánh vào trong thân thể Quang Minh Thần Ma, như bùn sa biển lớn, không hề nổi lên một gợn sóng. "Bước nhảy không gian!" "Thời gian tung hoành!!!" "Âm dương hỗ hoán!!!" Nhất thời, Tam Thế Phật bị áp xuống đất liền vội vàng thi triển thần thông của mình, thoát ly phạm vi bao phủ thần thông của Quang Minh Thần Ma, lại trở nên sinh long hoạt hổ. "Không ổn, tên tặc này vô cùng cường đại, mau thoát đi, nếu không Phật Môn sẽ bị hủy diệt!!!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật mạnh mẽ nhảy một cái, liền nhảy ra khỏi Đại Lôi Âm Tự.

Đại Lôi Âm Tự là trọng địa Phật Môn, là thánh địa của Phật Môn, là nơi mơ ước cuối cùng của tất cả những người tu Phật.

Nếu đánh sụp cả Đại Lôi Âm Tự, thì không nghi ngờ gì sẽ khiến rất nhiều người không còn tín ngưỡng Phật Môn nữa.

Thậm chí còn sẽ khiến Phật Môn truyền đạo càng thêm gian nan, Phật Môn muốn phát triển lớn mạnh sẽ càng khó khăn hơn rất nhiều.

Mà khi nhìn thấy Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật chạy trốn,

Thời Thần A Di Đà Phật cũng động dùng thần thông trong nháy mắt biến mất khỏi Đại Lôi Âm Tự.

Mà Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật cuối cùng thì tốc độ chạy trốn không nhanh bằng Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật và Thời Thần A Di Đà Phật, do đó trong nháy mắt liền bị Quang Minh Thần Ma đuổi kịp. "Muốn chạy?" Khóe miệng Quang Minh Thần Ma nhếch lên, khóe mắt lộ ra một tia hứng thú.

Khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật liền xuất hiện một đạo thân ảnh, đạo thân ảnh đó chính là Quang Minh Thần Ma.

Sở dĩ Quang Minh Thần Ma không đuổi kịp Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật và Thời Thần A Di Đà Phật là vì Đại Đạo của đối phương quá đặc thù.

Bất kể là Không Gian Đại Đạo hay Thời Gian Đại Đạo đều là Đại Đạo cực kỳ có thể dùng để chạy trốn.

Tuy đây không phải năng lực chủ yếu của họ, nhưng đều là năng lực phụ trợ.

Thời Gian Đại Đạo có thể thân mình nhảy vào trong Trường Hà Thời Gian, tùy ý đến bất kỳ thời gian đoạn nào.

Với bản lĩnh của Thời Thần A Di Đà Phật, hoàn toàn có thể nhảy vào tương lai, nhảy vào một thời gian đoạn sau khi Quang Minh Thần Ma rời đi.

Ở đó, y sẽ lại xuất hiện.

Còn Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật thì càng không cần nói, sớm đã nhảy vào trong không gian vô cùng mênh mông, không thể tìm thấy y rốt cuộc đang ở đâu.

Bản thân Quang Minh Thần Ma cũng là một Thần Ma có tốc độ

cực kỳ nhanh, tốc độ của nguồn gốc quang minh không biết là bao nhiêu lần vận tốc ánh sáng.

Mà điều này đối với Hồng Hoang mênh mông mà nói thực ra chẳng đáng là gì.

Điều thực sự khủng bố vô cùng là hắn có thể trao đổi bản thân với bất kỳ quang minh nào đang tồn tại, tức là một niệm có thể đến được nơi quang minh tồn tại.

Do đó, không có Đại Đạo đặc thù nào có thể chạy trốn, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật liền bị Quang Minh Thần Ma chặn lại. "Dương Mi lão tặc này!

Dám chạy trốn không mang theo ngô!!!" Lúc này, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật nhìn Quang Minh Thần Ma ánh mắt đầy vẻ kiêng kỵ, trong lòng chửi rủa Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật.

Rõ ràng đối phương có thể mang theo người chạy trốn, nhưng đối phương lại không chọn mang theo người mà chọn tự mình chạy một mình.

Bỏ mình lại đây, nhất thời Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật không khỏi sinh ra oán hận với Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật.

Người nói đánh là hắn, người nói chạy cũng là hắn.

Chạy thì thôi đi, quan trọng là còn bán đồng đội, không mang theo mình chạy.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật trong lòng âm thầm ghi hận: "Nếu có cơ hội thoát chết, nhất định phải khiến ngươi trả giá!!!" Quang Minh Thần Ma đối diện nhìn thấy ánh mắt của Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, nhãn cầu chuyển động, tiểu tử này dường như có vẻ oán hận đồng đội, có nghĩa là, mình có cơ hội đoạt hắn về.

Điều hắn muốn chẳng phải là muốn đoạt lấy thế lực Phật Môn

Tây Phương sao, rồi sau đó làm cho thế lực Phật Môn trở nên cường đại.

Biến Phật Môn trực tiếp thành môn phái tín ngưỡng quang minh, chứ không phải tín ngưỡng Phật Môn.

Mặc dù điều này sẽ khiến Phật chi Thần Ma phục tô chậm hơn, nhưng so với việc báo thù của bản thân, thì báo thù vẫn quan trọng hơn.

Dù sao thì dù Phật chi Thần Ma có phục sinh, cũng không thể đánh thắng hắn.

Khóe miệng Quang Minh Thần Ma khẽ nhếch lên, dang hai tay nói: "Chạy là không thoát được, hôm nay ngươi hoặc là bị trấn áp vô tận tuế nguyệt cho đến khi chân thân Đại Đạo của ngô xuất hiện rồi bị đánh giết, hoặc là tín ngưỡng quang minh của ngô!" Nói xong, hắn cũng không vội vàng, mà yên lặng nhìn đối phương, ý niệm quang minh trên người không ngừng xuất hiện.

Rất nhanh, liền bao trùm xung quanh.

Lần này, ngay cả Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật muốn chạy trốn cũng không làm được.

Nhất thời, xuất hiện đủ loại Đạo Vận quang minh, bên cạnh mê hoặc tâm tính của Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật.

Trong chớp mắt, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật chau mày, bắt đầu không ngừng suy nghĩ. "Không thoát được rồi, là nhập quang minh, hay là kiên thủ Phật Môn..." "Nhưng kiên thủ Phật Môn thì sẽ bị đối phương trấn áp ức vạn năm tuế nguyệt cuối cùng bị đối phương trấn sát..." "Hơn nữa Phật Môn cũng không cho ngô lợi ích gì, dù sao cũng đều đã thành đạo, vứt bỏ Phật Môn chỉ tổn thất chút khí vận mà thôi..." Nhất thời, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật rất nhanh liền

nghĩ rõ lựa chọn của mình.

Cuối cùng, y chọn tín ngưỡng quang minh. "Ngô tín ngưỡng quang minh!

Hồng Hoang bất diệt, quang minh vĩnh tồn!" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật mặt mày thành kính nói, nhưng trong nội tâm lúc này lại vô cùng khinh thường.

Cái gì mà quang minh khốn kiếp, chẳng qua là mình thực lực không đủ mà thôi.

Đợi đến khi thực lực của ngô đủ rồi, đừng nói quang minh, ngay cả hắc ám cũng phải giết cho ngươi xem!

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật tuy trong nội tâm phẫn nộ kích tình, nhưng vẻ mặt lúc này lại xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Một vị Cổ Phật, cúi người hành lễ với một vị Thần Ma, hơn nữa còn mặt mày thành kính ngửa mặt lên trời hô lớn Hồng Hoang bất diệt, quang minh vĩnh tồn.

Giống hệt như vị Phật Tổ kiếp trước bị giáo phái khác cướp mất vậy.

Diệp Hiên đang ẩn mình trong hư không suýt nữa lại bật cười.

Thật sự là vì cảnh tượng trước mắt này thật sự quá buồn cười, một vị Phật Tổ lại nói những lời này với một Thần Ma.

Cứ như là Phật Tổ kiếp trước chạy qua tín ngưỡng Gia-ve vậy...

Do đó, nhất thời Diệp Hiên suýt nữa lại bật cười. "Không ngờ lần chạy này lại có thể gặp được chuyện thú vị như vậy..." Diệp Hiên trong lòng cảm thán, khá hài lòng với chuyến đi này của mình.

Nếu không phải chú ý đến Quang Minh Thần Ma này, đâu có thể

nhìn thấy nhiều chuyện vui như vậy chứ.

Mà lúc này, Quang Minh Thần Ma không hề phát giác được trong hư không có một tồn tại chí cao vô thượng đang chú mục vào hắn, thậm chí suýt nữa lại bật cười. "Đã vậy, vậy thì cứ ở lại trong Phật Môn đi." Quang Minh Thần Ma nói xong câu này, liền biến mất.

Rồi tất cả ý niệm quang minh cũng hoàn toàn biến mất, cũng có nghĩa là thời không nơi đây hoàn toàn khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Cuộc nói chuyện vừa rồi đều đã san bằng thời không, căn bản không có sinh linh nào có thể dò xét được nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ.

Trừ Diệp Hiên thông thạo Ba Ngàn Đại Đạo ra.

Mà Quang Minh Thần Ma cũng không biết có Diệp Hiên là người như vậy, do đó cũng không đề phòng Diệp Hiên, đương nhiên, dù hắn có đề phòng cũng không thể đề phòng được.

Đợi đến khi Quang Minh Thần Ma rời đi, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật đột nhiên ngây người, có chút không biết phải làm sao.

Đối phương không hề dùng thủ đoạn gì với mình, chỉ hỏi một câu xong rồi bỏ đi ư?

Chỉ để lại một câu ở lại Phật Môn?

Ở lại Phật Môn làm gì, nằm vùng ư...

Nhưng y vốn là một trong Tam Thế Phật của Phật Môn, hiển nhiên đã là tồn tại chí cao nhất rồi.

Nhưng lại cứ muốn mình tín ngưỡng quang minh, nhất thời khiến Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật có chút mơ hồ. "Đây là não có vấn đề sao?" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật lắc đầu, sau đó hướng về Đại Lôi Âm Tự mà đi.

Dù sao đối phương cũng không dùng thủ đoạn gì với y, chẳng qua chỉ hô một câu tín ngưỡng quang minh mà thôi, đã hô rồi thì hô, có thể làm gì được chứ. "Quang Minh Thần Ma này cũng không ngốc, còn biết cách công tâm sao..." Diệp Hiên nheo mắt lại, nhìn tất cả những gì đang xảy ra phía dưới.

Theo năng lực của Quang Minh Thần Ma, tuy có thể cưỡng hành áp phục Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, nhưng lại căn bản không thể áp phục Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật và Thời Thần A Di Đà Phật.

Bởi vì hai vị Tiên Thiên Thần Thánh kia tuy không đánh lại Quang Minh Thần Ma, nhưng lại có thể tùy ý chạy thoát.

Điểm này, sẽ rất phiền.

Hơn nữa hiện tại Phật Môn tuy khí vận vẫn ổn, nhưng tuyệt đại đa số thế lực đều nằm trong Phật Quốc của Tam Thế Phật.

Thực tế ở Tây Hoang, những người tín ngưỡng Phật Môn vẫn chưa nhiều, vì Vu Tộc chiếm cứ Tây Hoang không tin bất cứ thứ gì, chỉ tín ngưỡng Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Do đó, con đường truyền đạo của Phật Môn cực kỳ gian nan.

Mà Quang Minh Thần Ma không thèm để mắt đến một sinh linh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn muốn là một quần thể sinh linh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Là một thế lực cực kỳ khổng lồ, mà Phật Môn lại có nền tảng này.

Hắn cảm thấy với nền tảng thế lực hiện tại của Phật Môn, có thể một bước lên mây, phát triển điên cuồng.

Chỉ cần đi đến Nam Hoang truyền đạo nhân tộc, chắc chắn có thể thu được không biết bao nhiêu sinh linh có thiên tư thông minh từ nhân tộc.

Hơn nữa, khí vận v.v. cũng sẽ tăng vọt điên cuồng.

Mà muốn đạt được những điều này, Quang Minh Thần Ma tự nhiên phải thu thêm nhiều đệ tử môn nhân.

Phật Môn tự nhiên là lựa chọn tốt nhất, hắn muốn thu phục toàn bộ Phật Môn, chứ không chỉ là một vị Cổ Phật trong đó mà thôi.

Một vị Cổ Phật đơn thuần, Quang Minh Thần Ma có thể tùy lúc trấn áp. "Hóa ra không phải Quang Minh Thần Ma quá yếu, mà là Thái Nhất và Đế Tuấn quá mạnh..." Diệp Hiên nhìn ba vị thần thánh bị Quang Minh Thần Ma tùy ý nhào nặn, không khỏi khẽ lắc đầu thở dài.

Hóa ra không biết từ lúc nào, Đế Tuấn và Thái Nhất đã dẫn trước các thần thánh khác xa đến vậy.

Nhưng cũng đúng, phải biết tứ giai một bước một thiên địa, chuyển đổi sang Hồng Hoang thì đó là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một bước một thiên địa.

Cũng có nghĩa là, tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ có thể đánh bại tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Một đạo ý thức của Đại Đạo Thần Ma, có thể trấn áp ba vị Tiên Thiên Thần Thánh cùng cảnh giới, hơn nữa gần như đối phương không có chút lực phản kháng nào.

Hừm, cũng không hẳn là không có chút lực phản kháng nào, ít nhất Quang Minh Thần Ma cũng suýt chút nữa bị họ trấn áp.

Nhưng dù chỉ là một chọi ba, đó cũng là cực kỳ cường đại.

Phải biết đây chỉ là một đạo ý thức mà thôi...

Không thể không nói, dưới cùng một cảnh giới, sự chênh lệch vẫn quá lớn, quá lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Hiên bước một bước, rời khỏi Tây

Phương.

Trong Đại Lôi Âm Tự. "Ôi, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật thủ đoạn hay thật, lại có thể thoát được sự truy sát của Quang Minh Thần Ma!" Thời Thần A Di Đà Phật bên cạnh đợi đến khi Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật quay về sớm nhất, mở miệng cười nói.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật nghe vậy khóe miệng giật giật, lông mày nhướng lên, sắc mặt trở nên khá bất thiện nhìn Thời Thần A Di Đà Phật, lạnh giọng nói: "Đâu có nhanh bằng hai vị Phật Tổ kia, nhanh hơn tiểu tăng nhiều lắm." Lời nói của y xuất hiện, rõ ràng mang theo một cỗ cảm giác oán hận, khiến Thời Thần A Di Đà Phật bên cạnh chau mày.

Thời Thần A Di Đà Phật không biết vì sao Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật lại mang theo một cỗ oán hận, y chỉ cố gắng giao tiếp với không gian vô tận để tìm kiếm sự tồn tại của Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật.

“Không cần tìm, ta đã đến.” Theo tiếng nói dứt lời, thân hình Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật xuất hiện trong Đại Lôi Âm Tự, hạ xuống vị trí chủ tọa, tọa lạc xuống.

Thân thể cao lớn của y khiến chúng sinh kính ngưỡng.

Thế nhưng lúc này, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật lại điên cuồng phỉ báng trong lòng: lão già này rõ ràng nắm giữ Đại Đạo không gian, vậy mà lại không đưa mình chạy trốn, chỉ lo bản thân y chạy, khiến mình suýt nữa mất mạng.

May mắn thay, Quang Minh Thần Ma không ra tay sát thủ, nếu không thì thật sự tai họa rồi.

Ngay khi Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật vừa hạ xuống, đột nhiên một trận kim quang chợt lóe.

Thân ảnh Quang Minh Thần Ma lần nữa xuất hiện trước Tam Thế Phật.

Tam Thế Phật thấy vậy đều hoảng hốt, sẵn sàng chuẩn bị đào tẩu.

Chỉ thấy khóe miệng Quang Minh Thần Ma khẽ nhếch lên, nói: "Phật môn nên do Phật chi Thần Ma thống lĩnh.

Nay Phật chi Thần Ma vẫn chưa thức tỉnh, ta là chí giao hảo hữu của Phật chi Thần Ma.

Hôm nay muốn thống lĩnh Phật môn, ba vị Phật các ngươi có ý kiến gì không?" Nói xong, y đứng yên lặng giữa không trung, nhìn ba vị Phật cao lớn trước mặt.

Thân hình y tuy nhỏ bé, nhưng khí thế lại lấn át Tam Thế Phật với thân thể khổng lồ vô cùng.

Tam Thế Phật nhìn nhau, trong lòng có chút do dự.

"Làm sao bây giờ?

Có nên để y thống lĩnh không?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật có chút không quyết đoán, ánh mắt khẽ liếc, thần niệm liền truyền vào tâm thần của hai vị Phật tổ bên cạnh.

"Đương nhiên là không!

Đây là Phật môn của chúng ta, làm sao có thể dễ dàng dâng cho người khác!

Hơn nữa, tuy chúng ta không đánh lại y, nhưng chúng ta muốn chạy thì y cũng không có cách nào!" Thời Thần A Di Đà Phật bên cạnh lập tức cất tiếng nói.

Y vốn quen với cuộc sống nhàn vân dã hạc, ban đầu việc làm Quá Khứ Phật của Phật môn đã khiến y có chút khó xử.

Nhưng xét về Khí Vận, thì cũng đành vậy.

Nay lại bảo trên đầu mình có thêm một tôn Thần Ma nữa, điều này làm sao y có thể chịu đựng nổi?

Vì vậy y không hề nghĩ ngợi mà phủ định ngay lập tức, không cho đối phương thống lĩnh.

Chương 201

Trong mắt y, dù sao đối phương cũng không có khả năng chạy thoát như họ, vậy thì không cần sợ đối phương.

"Chạy?

Ngươi chạy được, còn những tín đồ Phật môn của ngươi thì sao?

Nếu không để y gia nhập, y tàn sát toàn bộ tín đồ Phật môn, Khí Vận Phật môn tổn thất thảm trọng, thì phải làm sao?" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật nghe Thời Thần A Di Đà Phật nói vậy, trong lòng càng thêm phẫn nộ không thôi: Mẹ kiếp, hai người các ngươi đều chạy được, còn bần đạo thì sao?

Bần đạo đáng chết sao?!

Đương nhiên, y không lấy mình ra làm lý do, mà lại lấy những tín đồ Phật môn kia ra.

Dù sao, tín đồ Phật môn thực sự ảnh hưởng đến mọi chuyện, còn sống chết của mình đối với họ chắc chắn không quan trọng, nếu không thì khi chạy trốn cũng sẽ không bỏ mặc mình.

"Tín đồ Phật môn?

Đặt vào Chưởng Trung Phật Quốc là được." Thời Thần A Di Đà Phật nghe Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật chất vấn xong, nhẹ nhàng nói.

"Tất cả tín đồ Phật môn đều đưa vào Chưởng Trung Phật Quốc sao?

Ngươi cảm thấy hiện thực không?!

Ngươi rốt cuộc là muốn làm cho Phật môn hưng thịnh, hay là

muốn hại chết Phật môn?!" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật hoàn toàn nổi đóa, điên cuồng công kích đối phương.

"Hơn nữa, cho dù là làm theo lời ngươi nói, đều nhét vào Chưởng Trung Phật Quốc, vậy nếu đối phương đánh lén chúng ta từ phía sau, ngươi còn có thể chạy thoát được không?!" "Âm Dương!

Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?!" Thời Thần A Di Đà Phật bị y hỏi cho tức điên, lập tức mở miệng quát mắng.

Quang Minh Thần Ma bên cạnh tuy không biết họ đang nói gì, nhưng giờ phút này nghe Thời Thần A Di Đà Phật nói một câu như vậy, y tỏ vẻ đầy hứng thú nhìn ba người họ.

Quả nhiên, trong ba người này bắt đầu xảy ra bất đồng.

Tuy không biết rốt cuộc là gì, nhưng không nghi ngờ gì là có lợi cho Quang Minh Thần Ma.

"Ta muốn thế nào?!

Ngược lại, ta muốn hỏi ngươi muốn thế nào!" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật thấy đối phương đã mở miệng, bản thân y cũng lập tức gầm lên giận dữ.

Trong chốc lát, vị hòa thượng từ bi phúc hậu thường ngày, giờ khắc này dường như hóa thân thành Nộ Mục Kim Cương của Phật môn.

"Thôi được rồi, thôi được rồi, hai vị đạo hữu hòa khí, hòa khí!

Đại địch đang ở trước mắt, sao có thể tự làm loạn trận cước!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật đứng ra, chắn trước hai người, bắt đầu khuyên giải.

Y ngăn cản như vậy cũng đã cắt ngang cuộc tranh cãi sâu hơn của hai vị hòa thượng, và cũng tránh được khả năng xảy ra một trận đại

chiến tiếp theo.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật suy nghĩ kỹ lưỡng, quả thật đúng như Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật đã nói, chỉ có kẻ luôn đi ăn trộm, chứ làm gì có kẻ luôn đề phòng trộm.

Nếu thực lực đối phương mạnh mẽ như vậy, việc y gia nhập Phật môn cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Chẳng qua chỉ là giao ra quyền lãnh đạo tối cao thôi, hơn nữa vị Đại Đạo Thần Ma này có muốn quản việc hay không còn chưa chắc, tức là, ngoài việc phải chia sẻ một phần Khí Vận ra, họ gần như không mất gì.

Vì vậy, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật truyền âm cho hai vị hòa thượng bên cạnh: "Ta cũng khá tán thành việc để y thống lĩnh Phật môn.

Dù sao y cũng là Đại Đạo Thần Ma, thực lực thế nào chắc hẳn hai vị đạo hữu đều đã rõ.

Có y ở đây, Phật môn sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức, chẳng qua chỉ là phải chia sẻ một ít Khí Vận mà thôi." "Nhưng mà…" Thời Thần A Di Đà Phật vừa định nói gì đó.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật lập tức truyền âm: "Đạo hữu, tình thế bức bách!

Y mạnh như vậy, nếu cứ ngày ngày chằm chằm nhìn chằm chằm chúng ta từ phía sau, e rằng ngay cả thời gian Ngộ Đạo cũng không còn nữa…" "Trừ phi, ngươi và ta có thể từ bỏ Phật môn, trở về làm tán tu, tự do ngao du trong thời không, thì y mới không có cách nào với chúng ta…" "Thôi được rồi, vậy thì cứ để y gia nhập đi…" Nghe nói đến việc từ bỏ Phật môn, Thời Thần A Di Đà Phật thở dài, nói.

Không còn cách nào khác, y cũng không muốn để đối phương gia

nhập, nhưng giờ tình thế mạnh hơn người, thì cũng chỉ đành chấp nhận, dù sao nhiều chuyện cũng thân bất do kỷ.

Nghe được Thời Thần A Di Đà Phật truyền âm, sắc mặt Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật cũng dịu đi không ít, quay sang mỉm cười với Quang Minh Thần Ma: "Chúng ta nguyện thỉnh Quang Minh Thần Ma lãnh đạo Phật môn chúng ta, dẫn dắt Phật môn đại hưng." Quang Minh Thần Ma nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Đây chính là mục đích mà y muốn đạt được.

Còn việc đối phương có tin ngưỡng Quang Minh hay không, điểm này y không quan tâm, chỉ cần đối phương có thể bị mình kiểm soát, có thể nghe theo chỉ huy của mình, thì đã đủ rồi.

Thấy đối phương đã đồng ý, thân hình Quang Minh Thần Ma lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại một câu nói vang vọng: "Đã tin Quang Minh, đương tôn Quang Minh." Sau đó, Đại Lôi Âm Tự trống rỗng, dường như Quang Minh Thần Ma chưa từng đến vậy.

"Lễ tụng Quang Minh Đại Như Lai!!!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật thấy vậy, lập tức cúi mình hô lớn.

Theo tiếng hô của y, Khí Vận Phật môn xuất hiện hội tụ, chảy về phía Quang Minh Thần Ma.

Trời giáng lưu hỏa, đất dâng kim liên.

Các loại thần thú lượn lờ trên không Đại Lôi Âm Tự, tượng trưng cho Khí Vận Phật môn cường thịnh, cung nghênh một vị Đại Như Lai mới xuất hiện trong Phật môn.

Như Lai giả, như chân như cũng, thừa chân như chi đạo từ nhân lai quả mà thành chính giác chi cố, danh vi Như Lai.

Là chân thân Như Lai vậy.

Lại thừa chân như chi đạo đến Tam Giới thùy hóa chi cố, vị chi Như Lai.

Là Ứng Thân Như Lai vậy.

Lại như chư Phật mà đến, cố danh Như Lai.

Đây là chỉ cả hai thân.

Mà Đại Như Lai, lại càng chứng minh địa vị của Quang Minh Thần Ma trong Phật môn.

Như Lai đã là xưng hiệu tối cao của Phật môn, mà trong đó lại còn thêm một chữ 'Đại', dùng để tượng trưng cho sự tôn quý của Quang Minh Thần Ma.

Như Lai là một trong các danh hiệu Phật, nhưng dù sao cũng không thực sự thêm một Phật hiệu.

Đối với người khác mà nói, chứng đạo thành Phật có lẽ là một việc vô cùng vinh dự.

Nhưng đối với Quang Minh Thần Ma mà nói, có lẽ đây lại là một việc vô cùng tồi tệ… nhưng đối phương lại muốn trở thành thủ lĩnh tối cao của Phật môn, vì vậy y không thể không thêm một xưng hô của Phật môn, dùng để cho tín đồ Phật môn tôn xưng.

Vì vậy, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật đã chọn danh hiệu Như Lai này.

Trong Quang Minh Như Lai lại thêm một chữ 'Đại', ý để kính ngưỡng Quang Minh Thần Ma.

"Lễ tán Quang Minh Đại Như Lai, Quang Minh bất diệt, Phật môn vĩnh tồn!" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật bên cạnh hiển nhiên càng biết cách thổi phồng, chỉ thấy y chắp hai tay, lớn tiếng tụng dương.

Ai cũng không biết Quang Minh Thần Ma liệu có quay lại như trước không, nên cứ thổi thêm chút nịnh bợ thì luôn không sai.

Câu "Quang Minh bất diệt, Phật môn vĩnh tồn" này lại vang vọng đến tận tâm khảm của Quang Minh Thần Ma.

Tiên Thiên Thần Thai Thánh đã có thể cảm ứng được tiếng gọi tên, huống chi là các Đại Đạo Thần Ma, các Đại Đạo Thần Ma là điểm cuối cùng của mọi thứ.

Vì vậy, bất luận xưng hô sự tồn tại của y như thế nào, chỉ cần trong ý thức nhận định đó là vị tồn tại kia, thì vị tồn tại kia sẽ cảm ứng được.

Tức là, việc họ hô lớn Quang Minh Đại Như Lai cũng có thể truyền đến thần niệm của Quang Minh Thần Ma.

Quả nhiên, Quang Minh Thần Ma ở cách xa ức vạn dặm nghe lời ấy, sắc mặt vui mừng khôn xiết.

So với những Khí Vận y đã thu được trước đó, câu nói này khiến y vui vẻ hơn nhiều.

Đồng thời, hảo cảm đối với Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật cũng tăng thêm một phần.

Dù sao, Khí Vận này đối với các Đại Đạo Thần Ma gần như vô dụng, nhưng lời nịnh bợ này thì bất kỳ sinh linh nào cũng vô cùng yêu thích, chỉ là có thể hiện ra hay không mà thôi.

"Nhưng điều duy nhất không tốt là cái danh Đại Như Lai chết tiệt này, lại còn phải khuất mình trong Phật môn!

Ngay cả Phật chi Thần Ma ngày xưa cũng không dám đối xử với ta như vậy!" Quang Minh Thần Ma khẽ nhíu mày, nhưng sau đó nghĩ đến những lời sau đó cũng không coi là chuyện gì, dùng thì dùng vậy, dù sao cũng không quá mang ý miệt thị.

Còn về ý nghĩa của Như Lai, các Đại Đạo Thần Ma gần như toàn tri toàn năng, những thứ này một khi xuất hiện trong mắt y, tự nhiên y cũng biết chúng đại diện cho điều gì.

Ở một bên khác, sắc mặt Thời Thần A Di Đà Phật lúc xanh lúc trắng, thấy hai người kia đều tôn xưng, y cũng hành Phật lễ, nói: "Lễ tán Quang Minh Đại Như Lai, Quang Minh bất diệt, Phật môn vĩnh tồn!" Lời này của y tuy nói cực kỳ trái với lòng, nhưng truyền đến chỗ Quang Minh Thần Ma thì không còn gì gọi là trái với lòng nữa… Sau khi tụng dương xong, một đạo quang minh hội tụ lại, tạo thành một chữ "Thiện!" "Hô~" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật thấy vậy thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả tồi tệ nhất quả nhiên không xảy ra, hiện tại kết quả đã là tốt nhất rồi.

"Thôi vậy, sau này coi như có một chỗ dựa.

Nghĩ như vậy cũng dễ chịu hơn một chút." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật bắt đầu an ủi bản thân, đồng thời cũng an ủi Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật và Thời Thần A Di Đà Phật.

Chỉ là y không biết, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật căn bản không có gì không thoải mái, đối với y, dù sao Phật môn cũng do Dương Mi làm chủ, giờ chẳng qua chỉ là phía trên có thêm một vị tồn tại mà thôi.

"Cũng đành vậy…" Thời Thần A Di Đà Phật thở dài, nghĩ thầm.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật bên kia thì liếc nhìn hai vị hòa thượng đó bằng ánh mắt lạnh lùng, thân hình lóe lên, rời khỏi Đại Lôi Âm Tự, đi về phía Tây Hoang.

Y muốn bắt đầu truyền bá chân ý Phật môn, để nhiều sinh linh bái nhập Phật môn… "Nếu các ngươi đối với ta bất nhân, thì đừng trách

ta bất nghĩa!" Ánh mắt Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật lóe lên những tia sáng nguy hiểm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể làm ra những chuyện cực đoan.

Việc y vội vã đi truyền bá Phật môn thực chất là để những môn đồ mà Phật môn thu nhận có thể cùng y tiến vào tân môn.

Đúng vậy, khi hai vị hòa thượng kia bán đứng y, y đã quyết tâm bán đứng Phật môn.

Đợi đến khi thời cơ chín muồi, y sẽ dẫn dắt những đệ tử do y thu nhận vào Phật môn để lập ra tân môn, thoát ly khỏi Phật môn, khiến Phật môn tổn thất thảm trọng.

Thời điểm tốt nhất là sau khi thời kỳ hưng thịnh của Phật môn qua đi, rồi mới tiến hành phân liệt, như vậy vừa thoát khỏi Khí Vận suy bại, lại vừa có thể thành lập tân môn, khiến tân môn lại hưng thịnh trở lại trong Hồng Hoang.

Với sự thay đổi tâm thái của Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật trong Tam Thế Phật, đã gieo mầm họa cho sự suy bại của Phật môn sau này.

Cộng thêm đệ tử tên Khẩn Na La trong Phật môn, lại càng trở thành ám tử của Ma môn.

Tuy hiện tại vẫn chưa phát nạn, thậm chí ngay cả Khẩn Na La bản thân cũng không biết, nhưng nếu đợi đến khi thời cơ đến, thì sẽ triệt để không thể kiểm soát.

Cần biết Ma Tổ đối với chuyện này chưa từng thất thủ, bất luận là Tiên Tổ hay Phật Tổ hiện nay đều như vậy… Nam Hoang, Nhân Tộc, Toại Triều, Toại Thành.

"Phật môn a Phật môn, mới bắt đầu được bao lâu chứ, còn chưa đại hưng, đã gặp phải hai ám tử chí mạng…" Diệp Hiên tuy người

đang ở Nam Hoang, cách Tây Hoang rất xa, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra trong Phật môn lúc này đều không thoát khỏi Pháp Nhãn của hắn.

Chỉ cần hắn muốn, bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang hắn cũng có thể đến ngay lập tức, và có thể biết rõ ràng mọi chuyện, mọi cuộc đối thoại của bất kỳ nhân vật nào ở bất kỳ đâu.

Đối với hắn mà nói, thế giới Hồng Hoang không có cái gọi là bí mật.

Tất cả đều trong suốt như vậy, vì vậy hắn rất ít khi can thiệp vào đó, và càng ít khi chạy vào nội bộ Hồng Hoang.

Lần này, hắn đến Hồng Hoang, vừa hay lại gặp chuyện của Phật môn.

Nhưng hắn không có ý định quản lý gì, hai ám tử này đều có diễn biến và phát triển riêng, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Thực tế, Diệp Hiên cũng rất muốn biết hai ám tử này liệu có thành công hay không khi không có mình can thiệp, liệu có thể lật đổ Khí Vận của Phật môn hay không.

Đương nhiên, để thấy được khoảnh khắc đó, ít nhất cũng phải đợi đến khi Phật môn đại hưng.

Nhưng theo tình hình hiện tại, Phật môn đại hưng e rằng rất khó khăn.

Vạn Tộc Vạn Linh trong Hồng Hoang làm sao lại chạy đến tin ngưỡng Phật môn, còn giảng cái gì mà cạo đầu xuất gia, chỉ có chứng đạo cấp bậc A La Hán mới có thể lưu lại tóc, cái này mẹ nó ai mà muốn chứ… Ít nhất phải có một Phật môn Đạo Quả mới có thể giữ tóc tu hành, nếu không thì nhất định phải cạo trọc đầu để tỏ rõ chí hướng, để chứng minh sự thành kính của bản thân đối với Phật môn.

Chỉ riêng điểm này đã loại trừ phần lớn sinh linh ra ngoài rồi, đương nhiên, đây cũng là cách Phật môn sàng lọc tín đồ.

Họ không cần những người không thành kính, họ chỉ cần những người vô cùng thành kính.

Ngươi xem, đến cả tóc cũng có thể bỏ, có thể chấp nhận kiểu tạo hình xấu xí này, vậy thì cũng có thể chứng minh tín ngưỡng đối với Phật môn, đó chính là tăng nhân tốt, tín đồ tốt.

Vì điều này, Thời Thần A Di Đà Phật còn cố ý tìm một lời giải thích, gọi là "cắt bỏ ba ngàn sợi phiền não, thế gian mọi phiền nhiễu liền không còn." Đợi đến khi tu đến một cảnh giới nhất định, chứng đạo một trong các Đạo Quả, một tầng thứ của Phật môn, thì có nghĩa là tu hành đã đến nơi, lúc này ba ngàn sợi phiền não đã không còn quan trọng, không thể ảnh hưởng đến sự tu hành của tín đồ nữa.

Vì vậy, lúc này lại có thể có lại tóc.

Và Diệp Hiên sở dĩ đến Toại Triều Toại Thành này, chính là muốn gặp mặt Nhân Tộc Nhân Văn Thủy Tổ Toại Nhân Thị, cũng như các vị lãnh tụ ưu tú khác của Nhân Tộc, hắn đều sẽ đặc biệt đi xem.

Không hỏi đông tây, chỉ hỏi bản tâm.

Kể từ khoảnh khắc Diệp Hiên bước vào Toại Thành, Nhân Hoàng Toại Nhân Thị đang ở trong Nhân Hoàng Cung toàn thân đột nhiên chấn động mạnh, thần thức lập tức phóng lớn ra, muốn tìm kiếm điều gì đó, nhưng lại không thể tìm thấy.

"Rốt cuộc là ai?

Lại khiến trẫm tâm thần chấn động!

Mà trẫm lại không thể tìm thấy sự tồn tại của y?!" Toại Nhân Thị không dám tin nghĩ, vô cùng kinh ngạc nhìn xung quanh.

Toại Thành gần như là thành trì dưới mí mắt của y, từng cây cỏ, ngọn cây trong thành trì đều không thoát khỏi ánh mắt y.

Nhưng lúc này, y lại không thể tìm thấy sự tồn tại kia.

"Ngươi đang tìm ta?" Đột nhiên, một âm thanh quỷ dị xuất hiện từ không trung, thu hút ánh mắt của Toại Nhân Thị ngay lập tức.

Chỉ thấy nơi mắt nhìn đến không có gì cả, chỉ có một thân ảnh bạch y như tuyết xuất hiện, đó chính là Diệp Hiên.

"Ngươi… ngươi là ai?!" Toại Nhân Thị hoàn toàn chấn kinh, biểu cảm trên mặt kinh hãi không thôi.

Bản thân y vốn chín chắn ổn trọng, gánh vác áp lực không biết bao nhiêu năm, lúc này lại lộ ra biểu cảm như vậy, nếu để người khác biết được, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cả mắt ra ngoài.

Cần biết, sau khi Toại Nhân Thị trở thành Nhân Hoàng, y luôn lấy sự uy nghiêm và khoan dung làm kim chỉ nam, không bao giờ cười đùa, cảm xúc gần như chưa bao giờ xuất hiện trên mặt y.

Bất luận có chuyện gì kinh thiên động địa, trước mặt Nhân Hoàng đều giống như một chuyện bình thường, dường như chỉ là như vậy mà thôi.

Nhưng giờ đây, ngay cả Toại Nhân Thị vốn luôn mặt không biểu cảm, lúc này lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, từ khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Hiên, y đã biết Diệp Hiên rốt cuộc là ai.

"Ngươi là khởi điểm của tất cả…" "Cũng là điểm cuối của tất cả…" "Ngươi là tồn tại siêu việt Đại Đạo…" "Thế giới này không thể tách rời khỏi ngươi…" "Ngươi rốt cuộc là ai?!!!" Toại Nhân Thị hai mắt thất thần lẩm bẩm, miệng không ngừng nói ra những lời đó, sau đó ánh mắt như ngọn đuốc, nhìn chằm chằm Diệp Hiên lớn tiếng

hỏi.

“Ta?

Ta là ai?” Diệp Hiên sắc mặt như thường, khẽ lặp lại một câu.

Mà chỉ riêng câu nói này, lọt vào tai Toại Nhân Thị, dường như là một Đại Đạo chí lý nào đó, lại khiến y chìm đắm trong đó.

“À… ta chẳng qua chỉ là một tiểu tử vô danh may mắn một chút mà thôi…” Diệp Hiên lắc đầu, tự giễu.

Trong mắt hắn, mọi sự trưởng thành của mình dường như đều là trùng hợp như vậy.

Mặc dù nói mình biết cách khai sáng thế giới Hỗn Độn, nhưng trớ trêu thay, thế giới Hỗn Độn lại căn bản không thể để người khác khai ích.

Chương 202

Có rất nhiều Sáng Thế Thần đã dựa theo phương pháp hắn khai sáng để khai sáng thế giới Hỗn Độn, nhưng căn bản không thể khai ích ra được.

Không biết vì sao, không biết duyên do.

Ban đầu Diệp Hiên còn không nghĩ đến điểm này, chỉ cho rằng đây chẳng qua là mọi chuyện hợp lý mà thôi.

Cho đến khi hắn biết rằng hóa ra có rất nhiều người dùng cùng một phương pháp cũng không thể khai sáng thế giới Hỗn Độn, thế giới Hỗn Độn trong tay người khác vẫn cứ như một phế giới.

Duy nhất trong tay Diệp Hiên, lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Nở hoa kết trái.

Diệp Hiên không phải là người đầu tiên tìm thấy thế giới Hỗn Độn trong vạn giới, nhưng hắn lại là Sáng Thế Thần duy nhất khai sáng thế giới Hỗn Độn.

Tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả.

Tu vi càng cao, càng cảm thấy kỳ lạ.

Vì sao chỉ riêng mình lại có thể khai sáng thế giới này… Lúc này, Toại Nhân Thị lần đầu tiên thực sự nhìn thấy chân dung Diệp Hiên lại có vẻ như si như say, dường như là Đại Đạo thân lâm, khiến y mê mẩn trong đó.

Diệp Hiên thì lại vẻ mặt sầu muộn, cảm khái không thôi, mình chẳng qua chỉ là may mắn hơn một chút mà thôi.

Trong cõi U Minh có lẽ có một bàn tay lớn đang kiểm soát sự phát

triển của mình, khiến mình xuyên việt đến đây, khiến mình có thể khai sáng thế giới Hỗn Độn… Chỉ là nếu đúng như vậy, thì ai biết được bàn tay đen đứng sau đó có ý đồ gì.

Diệp Hiên không phải chưa từng nghĩ đến điều này, chỉ là cho dù có thật như vậy, hắn cũng vô năng vi lực, chưa đạt đến một cảnh giới nhất định, thì vẫn luôn vô lực.

Nếu thực sự có, e rằng tu vi cảnh giới của người đó đã vượt qua Sáng Thế Thần Bát Giai, dù sao lần trước vị tồn tại Chí Cao của Đại Việt Quốc kia cũng vô cùng kinh ngạc chạy đến đối thoại với mình một phen.

Tuy người đó không trực tiếp tiết lộ thân phận, nhưng Diệp Hiên tự nhiên đã đoán được đối phương rốt cuộc là ai.

Ngay cả Sáng Thế Thần Bát Giai cũng vô cùng chấn kinh, tức là có năng lực làm được chuỗi sự kiện này chỉ có tồn tại trên Bát Giai, đó chính là Cửu Giai… Nhưng vũ trụ này căn bản chưa từng nghe nói có tồn tại Cửu Giai, ngay cả Sáng Thế Thần Bát Giai cũng chỉ có mỗi một người ở năm Đại Quốc mà thôi, các Tiểu Quốc còn lại thậm chí không có Sáng Thế Thần Bát Giai.

Vì vậy khả năng này rất có thể là giả, là không tồn tại.

Đương nhiên, cũng có thể là vì thế giới Hỗn Độn là duy nhất, cho nên sau khi Diệp Hiên khai sáng thế giới Hỗn Độn, thế giới này không thể khai sáng lại được nữa, mà trước khi Diệp Hiên khai sáng thế giới Hỗn Độn, người khác lại không biết nên khai mở thế giới Hỗn Độn như thế nào.

Chẳng qua khả năng này quá đơn giản, đơn giản đến mức Diệp Hiên cũng không muốn tin là như vậy… "Ngài… Ngài… không biết nên xưng hô thế nào…" Nhân Hoàng Toại Nhân Thị lúc này có chút hoảng sợ, không biết vị tồn tại siêu việt Đại Đạo này mình nên xưng

hô thế nào với đối phương.

Đạo hữu là không thể, xưng hô đối phương là tiền bối dường như cũng có chút không thỏa đáng.

"Tùy ý." Diệp Hiên nghe vậy, vẻ mặt sầu muộn không còn nữa, lộ ra một nụ cười, khẽ nói.

Một cách xưng hô mà thôi, chẳng qua là dùng để gọi hắn, nếu ngay cả điều này cũng phải tính toán, thì e rằng có chút quá kiểu cách, mình lại không phải Quang Minh Thần Ma, ôm lấy vinh dự Đại Đạo Thần Ma không buông.

Mình chẳng qua chỉ là một nhân loại bình thường mà thôi, thà nói thế giới Hỗn Độn đã chọn hắn, còn hơn nói hắn đã tạo ra thế giới Hỗn Độn.

Tu vi càng mạnh, hắn càng cảm thấy như vậy.

Đương nhiên, vì quy tắc cơ bản quy định, thực lực của hắn là tổng hòa của thế giới Hỗn Độn, tức là tuy hắn là một nhân loại bình thường, nhưng ngay cả Đại Đạo Thần Ma cũng chỉ là một phần sức mạnh của hắn mà thôi.

"Kể từ khi Tôn Thượng thân ở trên Tam Thiên Đại Đạo, nhìn xuống Hồng Hoang thương tang, vậy xin xưng Tôn Thượng một tiếng tiền bối, mong ngài không trách." Toại Nhân Thị thấy Diệp Hiên dường như không có cái thông bệnh của những người có thực lực cực mạnh, lập tức sắc mặt cũng bình thường đi không ít, không còn cái vẻ rụt rè như vậy nữa.

Diệp Hiên nghe vậy, gật đầu, nói: "Không sao." Toại Nhân Thị nhìn Diệp Hiên với vẻ vô cùng kính trọng, bởi vì y nhìn thấy Tam Thiên Đại Đạo luân chuyển trên người Diệp Hiên, nhìn thấy điểm kết thúc của mọi thứ.

Y không biết Diệp Hiên và thế giới này rốt cuộc có mối quan hệ gì, nhưng y biết Diệp Hiên nhất định là một Siêu Thoát Giả đã siêu thoát khỏi sự khống chế của Tam Thiên Đại Đạo.

Vì vậy, y cung kính đối với Diệp Hiên như vậy.

Kính là Diệp Hiên, mà cũng chẳng phải Diệp Hiên.

Toại Nhân Thị kính Diệp Hiên, Diệp Hiên lại sao không kính Toại Nhân Thị chứ?

Toại Nhân Thị nhìn thấy đủ loại thần dị trên người Diệp Hiên, Diệp Hiên cũng nhìn thấy đủ loại thần dị trên người Toại Nhân Thị.

Dưới sự quan sát gần gũi như vậy, Diệp Hiên phát hiện bản nguyên của Toại Nhân Thị dường như cực kỳ mạnh mẽ, còn mạnh hơn rất nhiều so với Toại Nhân Thị trong Hồng Hoang.

Điều này giống như sự chiếu rọi của những sinh linh thần thoại trong các Thần Quốc thần thoại khác, mạnh hơn quá nhiều so với các sinh linh khác trong thế giới.

Diệp Hiên đã phát hiện ra điểm này trên người Toại Nhân Thị… "Chẳng lẽ Hỗn Độn Hồng Hoang không phải là khởi đầu của tất cả sao?" Trong khoảnh khắc, một ý nghĩ chợt bật ra trong đầu Diệp Hiên.

Các sinh linh khác của Hồng Hoang bản thân chúng chính là bản thân mình, là bản thể chiếu rọi của tất cả Chư Thiên, là nơi chứa đựng bản nguyên của tự thân.

Giống như Thiên Đế Hạo Đãng của Mặt Trời, chính là như vậy.

Mọi sự tồn tại trong các thế giới khác đều nương tựa vào Đế Tuấn mà sinh ra.

Các Kim Ô trong các Thần Quốc thần thoại khác chẳng qua chỉ là hình chiếu của Đế Tuấn hoặc Thái Nhất, Hi Hòa và Thập Đại Kim Ô.

Tuy nhiên, tất cả những thứ đó đều là những sinh linh bản nguyên nằm trong Hồng Hoang.

Nhưng lúc này, Diệp Hiên lại nhìn thấy một tồn tại cổ xưa hơn, bản nguyên hơn trên người Toại Nhân Thị.

Mà đó, mới là nơi bản nguyên thực sự của Toại Nhân Thị… Trong chốc lát, trong lòng Diệp Hiên tràn ngập ý kinh ngạc, ngay cả trên mặt cũng hiện lên vài phần ngạc nhiên.

Toại Nhân Thị thấy vẻ kinh ngạc của Diệp Hiên thì có chút kỳ quái, lập tức cất tiếng hỏi: "Tiền bối vì sao lại lộ vẻ kinh ngạc, có phải trên người ta xuất hiện điều gì bất thường?" Ngay sau đó, y lại kiểm tra lại cơ thể mình một lần nữa, từ Đại Đạo mà mình tu luyện đến bản thể của mình, nhưng lại không phát hiện vấn đề gì, mọi thứ đều như thường lệ.

Diệp Hiên nghe vậy, liền lắc đầu, chậm rãi nói: "Không phải vậy, ngươi rất tốt." Trong chốc lát, Toại Nhân Thị cũng có chút mơ hồ.

Nếu rất tốt, vì sao lại kinh ngạc như vậy… Chẳng lẽ nói, đối phương trên người mình cũng nhìn thấy tư chất siêu thoát sao… Nghĩ đến đây, Toại Nhân Thị trong lòng cuồng hỉ, sắc mặt cũng không kìm được lộ ra vẻ vui mừng.

"Y đang vui mừng cái gì…" Diệp Hiên có chút vô ngữ nghĩ thầm, mình vừa mới kinh ngạc, y liền vui mừng khôn xiết sao?

Nhưng Diệp Hiên không quá để ý, mà chuyển sang nói: "Tân Hỏa Đại Đạo mà ngươi tu luyện cố nhiên rất tốt, có thể che chở Nhân Tộc, gánh vác Khí Vận Nhân Tộc.

Tuy nhiên, cái mạnh của Nhân Tộc nằm ở bản thân họ, ngươi cũng không nên che chở Nhân Tộc quá mức.

Nhân Tộc đi đến ngày nay, những tai nạn phải chịu đựng vẫn còn

quá ít." Mặc dù Nhân Tộc hiện tại rất mạnh, nhưng phần lớn Nhân Tộc vẫn luôn được Toại Nhân Thị, Thập Thất Thượng Cổ Vương và hơn ba trăm vị Vương còn lại che chở.

E rằng khi tai nạn lớn ập đến, nếu những tiên hiền từng che chở đông đảo Nhân Tộc kia bị liên lụy, đến lúc đó Nhân Tộc lại biết đi đâu về đâu… "Tiền bối nói phải, chỉ là hiện nay tứ hải thái bình, ừm… Hồng Hoang Bát Hoang thái bình, căn bản không có chiến sự.

Tu vi của Nhân Tộc tăng trưởng cực nhanh, chỉ trong vài nguyên hội đã sinh ra hàng trăm tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trừ Tam Tộc ra, Nhân Tộc không có đối thủ…" Toại Nhân Thị gật đầu, vô cùng tán thành lời Diệp Hiên nói.

Chỉ là trong Hồng Hoang, đối thủ của Nhân Tộc chẳng qua chỉ là Vu Yêu Nhị Tộc, cộng thêm Long Tộc đã cực kỳ xương thịnh từ thời viễn cổ.

Toại Nhân Thị đã đến rất nhiều thời không khác, trong nhiều thời không, Vu Yêu Nhị Tộc đánh nhau không ngừng nghỉ, có những thời không thậm chí đã đánh sập cả Thiên, san bằng Bất Chu Sơn.

Đây là một chuyện vô cùng khủng khiếp.

Tuy nhiên, trong Hồng Hoang này, lại cực kỳ quỷ dị.

Thiên Đế Đế Tuấn mang trong mình khí phách của Tứ Hải Bát Hoang, dường như có thể dung nạp cả Hồng Hoang.

Hơn nữa, Vu Tộc trong thời không này cũng rất quỷ dị.

Vu Tộc trong các thế giới bình thường toàn là những kẻ ngu ngốc, bị người khác lợi dụng và tính toán một chút liền trực tiếp trở thành con cờ gây ra Vu Yêu quyết chiến.

Từ đó, hai tộc cùng nhau hủy diệt… Rồi sau đó Nhân Tộc trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, nhưng cái gọi là nhân vật chính

của Thiên Địa đó thực chất cũng chỉ là con rối của Chư Thiên Thần Thánh.

Hơn nữa, trong những thời không đó, tất cả các chủng tộc đều không mạnh như bây giờ, đều là một lũ kiến cỏ, ngay cả một tồn tại đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không có.

Thậm chí Nhân Tộc còn từng bị Vu Yêu Nhị Tộc liên thủ tàn sát… Nhưng trong thế giới này, ngay cả Thiên Đế cũng đích thân ra mặt trấn nhiếp tứ phương, che chở Nhân Tộc hạ thế.

Chỉ có thể nói, một thời không có một sự khác biệt riêng.

Mà trong thời không hiện tại, Vu Tộc lại trở thành người bảo vệ thế giới Hồng Hoang, không còn quá cuồng nhiệt tranh giành địa bàn, chỉ không cho phép bất kỳ tồn tại nào phá hoại Hồng Hoang.

Trong chốc lát, giữa Thiên Địa Hồng Hoang là một mảnh tường hòa, Yêu Tộc chưởng Thiên, Vu Tộc quản Địa, còn Tứ Hải Bát Hoang ở giữa thì càng không sao, có thể chiếm cứ một phương đã mãn nguyện rồi.

Trừ Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân Tam Tộc viễn cổ ra, dường như không còn chủng tộc nào mất trí nữa… Năm xưa, Tam Tộc vì tranh giành nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang mà hoàn toàn mất trí, đánh nhau không dứt.

Cũng may Long Tộc còn giữ được chút lý trí, nên mới tránh được kết cục suy tàn.

Hiện nay Long Tộc tuy nói đã bị Vu Yêu Nhị Tộc vượt qua, nhưng vẫn vô cùng mạnh mẽ, tạm thời còn mạnh hơn Nhân Tộc, là đại tộc thứ ba của Hồng Hoang.

Mặc dù nói bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị Nhân Tộc vượt qua, nhưng đó cũng là sự tồn tại mà các chủng tộc khác khó có thể

sánh kịp.

Các tộc Hồng Hoang thái bình đã lâu, trừ Tứ Hải ra, những chủng tộc từ viễn cổ đã bị Long Tộc trói buộc từng cái một đều muốn phản kháng.

Điều này là vì nguyên nhân cấu trúc chủng tộc cơ bản nhất: Long Tộc lấy chủng tộc của mình làm căn bản, thống trị Vạn Tộc giáp vảy của Tứ Hải, tự nhiên cũng dễ dàng gây ra sự bất mãn của Vạn Tộc giáp vảy.

Còn Yêu Tộc thì lại giống như hình thức hợp tác xã, do Vạn Tộc Hồng Hoang cùng nhau tổ chức thành Vạn Tộc, tuy trong đó có một tộc khá tôn quý, ví dụ như Kim Ô nhất tộc.

Nhưng Kim Ô nhất tộc cũng chỉ có bấy nhiêu người, hơn nữa họ thực sự là những tồn tại đứng trên đỉnh phong của Yêu Tộc, không có những tộc nhân chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng xuất hiện.

Không giống Long Tộc, số lượng khổng lồ, luôn có những kẻ cặn bã, tu vi không cao nhưng lại ỷ vào thế lực Long Tộc mà ức hiếp các Hải Tộc khác.

Vì vậy, Yêu Tộc nổi danh là Yêu Tộc chứ không phải Kim Ô nhất tộc, nhưng trong Tứ Hải, nổi danh lại là Long Tộc, chứ không phải Hải Tộc.

Nếu Hải Tộc thực sự có thể đoàn kết thành một sợi dây thừng, thì thế lực chắc chắn sẽ tăng mạnh, trực tiếp vượt xa Vu Tộc, thậm chí có hy vọng vượt qua Yêu Tộc.

Đây chính là sự khác biệt giữa hai bên, nhưng Long Tộc lại không đi con đường này.

Còn về Vu Tộc, thì càng đơn giản hơn, căn bản không có ý định tổ chức thế lực chủng tộc mới nào.

Chỉ dựa vào tộc nhân Vu Tộc, đã có thể xưng bá Hồng Hoang.

Đương nhiên, trên danh nghĩa Vu Tộc vẫn là Thượng Tộc của các chủng tộc nương tựa vào Vu Tộc, nhưng Vu Tộc chưa từng có chuyện ức hiếp các chủng tộc nương tựa vào mình.

Thậm chí ngay cả việc ra lệnh cho họ cũng gần như không có, cực kỳ hiếm thấy.

Duy nhất chỉ có một điều, đó là không được gây hại Hồng Hoang.

Đối với điểm này mà nói, đồng là sinh linh Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không vô cớ chạy đi gây hại Hồng Hoang.

Tức là, những sinh linh nương tựa vào Vu Tộc không những có thể nhận được sự giúp đỡ của Vu Tộc, mà gần như không phải trả giá gì.

Vì vậy, Vu Tộc cực kỳ được Vạn Tộc Hồng Hoang kính ngưỡng.

Không giống như các Hải Tộc trực thuộc Long Tộc, sau khi Tứ Hải Hồng Hoang được mở rộng gấp ức vạn lần không chỉ, liền trực tiếp bắt đầu các loại phản bội.

Còn nhìn lại Vu Tộc, thì lại không có tình huống nào xảy ra, ngay cả khi Bát Hoang chi địa trở nên rộng lớn hơn, họ vẫn nương tựa vào Vu Tộc mà sống.

Đây chính là sự kính trọng sức mạnh, nếu chỉ dựa vào thực lực áp chế, không tu đức hạnh, thì sẽ giống như Long Tộc.

Thời gian trôi qua, Thiên Địa xảy ra dị biến, hoặc có những tình huống khác xảy ra, những thế lực thuộc hạ rất dễ dàng phản bội.

Chứ không giống như Vu Yêu Nhị Tộc, một bên thực sự quan tâm đến Vạn Tộc, một bên hoàn toàn là Vạn Tộc hợp lại với nhau, mọi người đều là đối tác.

Sau đó Yêu Tộc lại hợp tác với các thế lực tán tu khác, tạo thành Thiên Đình vô cùng hùng mạnh như ngày nay.

Điều đó cũng đã ràng buộc các thế lực tán tu đó vào cỗ xe chiến của Yêu Tộc, họ không thể nào nhìn thấy Thiên Đình sụp đổ, lợi ích của bản thân bị tổn hại chứ… Các tán tu tuy thế lực không bằng Yêu Tộc, nhưng trong đó cũng có không ít Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại, chỉ là nói về thế lực thì bị Yêu Tộc bỏ xa mà thôi, chứ về thực lực đơn lẻ, tán tu cũng không kém Yêu Tộc là bao.

Và Thiên Đình đã hấp thu chính là những tán tu đứng trên đỉnh phong, những tán tu có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

"Thôi vậy, ta có một Pháp, ngươi hãy cẩn thận lĩnh ngộ, còn lĩnh ngộ được bao nhiêu, thì tùy vào chính ngươi…" Diệp Hiên khẽ lắc đầu, Hồng Hoang phát triển đến bây giờ, cũng là nhờ vào hắn rất nhiều.

Hắn hy vọng Vu Yêu Nhị Tộc càng mạnh càng tốt, nên mới dẫn đến tình hình như hiện tại.

Đương nhiên, không chỉ Vu Yêu Nhị Tộc, mà Vạn Tộc Hồng Hoang đều mạnh mẽ hết mức có thể.

Long Tộc là vậy, Vu Yêu Nhị Tộc là vậy, Nhân Tộc cũng là vậy, Vạn Tộc Vạn Linh Hồng Hoang đều là vậy.

Thậm chí, hắn còn đích thân ra tay sáng tạo ra chủng tộc hoàn mỹ trong Hồng Hoang, hoàn mỹ không tỳ vết, từ tâm tính đến chiến lực, cảnh giới tu vi đều là tồn tại cực kỳ hoàn mỹ.

Thiên tư của Nhân Tộc khủng bố đến mức chỉ dùng vỏn vẹn vài nguyên hội đã đuổi kịp sự phát triển của ba tộc kia mất hàng chục, thậm chí hàng trăm nguyên hội.

Cần biết, bất luận là Long Tộc hay Vu Yêu Nhị Tộc bản thân đều

là những tồn tại có tư chất đỉnh cao trong Hồng Hoang, mà Nhân Tộc lại còn đang vượt qua những tồn tại đỉnh cao nhất.

Thời gian của Vu Yêu Lượng Kiếp hiện nay quả thật phải dài hơn rất nhiều so với thời gian của Hồng Thủy Đại Kiếp và Long Hán Lượng Kiếp trước đó, Lượng Kiếp này mới thực sự phù hợp với thời gian Lượng Kiếp.

Hai Lượng Kiếp trước đó gần như đều trôi qua rất nhanh.

Vì vậy, dẫn đến Lượng Kiếp hiện nay, khiến Diệp Hiên có chút không thích ứng.

Đã trôi qua nhiều thời gian như vậy, Vu Yêu Nhị Tộc thậm chí còn chưa bùng nổ đại chiến lần đầu tiên.

Vẫn không biết phải đợi đến khi nào, mới thực sự bùng nổ.

"Kính xin tiền bối ban giáo…" Toại Nhân Thị nghe vậy đại hỉ, lập tức tập trung tinh thần, loại bỏ hết những tạp niệm trong đầu, sau đó toàn tâm chú ý nhìn Diệp Hiên, sợ bỏ lỡ điều gì.

Diệp Hiên thấy đối phương đã chuẩn bị xong, chỉ đưa tay ra, nhẹ nhàng một ngón tay điểm vào mi tâm Toại Nhân Thị.

Tốc độ đó cực nhanh, nhanh đến mức trong mắt Toại Nhân Thị tuy chậm đến mức có thể tránh được bất cứ lúc nào, nhưng lại cho Toại Nhân Thị một cảm giác không thể tránh được.

Ngay cả khi Toại Nhân Thị theo bản năng né tránh, cũng không thể thoát khỏi một chỉ đó của Diệp Hiên.

Sau khi Diệp Hiên điểm một chỉ, cả người liền theo đó biến mất.

Thì ra đã rời khỏi nơi đây rồi… Còn lại Toại Nhân Thị đứng tại chỗ, Đạo Vận quanh thân tự hiển, trong Tân Hỏa Đại Đạo xuất hiện từng cỗ từng cỗ khí tức Đại Đạo.

Những khí tức Đại Đạo đó theo thời gian diễn biến, lại không ngừng hóa thành từng cỗ Đạo Vận Đại Đạo.

Thì ra một chỉ của Diệp Hiên chứa đựng không biết bao nhiêu Hậu Thiên Đại Đạo, những Hậu Thiên Đại Đạo đó đều nhập vào Nguyên Thần Toại Nhân Thị, để y từ từ lĩnh ngộ.

Tân Hỏa Đại Đạo có thể gánh vác vạn thiên Đại Đạo, là ý nghĩa của Tân Hỏa Nhân Tộc truyền thừa không dứt.

Tượng trưng cho truyền thừa Nhân Tộc, tượng trưng cho căn bản Nhân Tộc.

Lúc này, theo Toại Nhân Thị lĩnh ngộ đủ loại Hậu Thiên Đại Đạo, Đạo Vận Hậu Thiên Đại Đạo xuất hiện trong Tân Hỏa Đại Đạo cũng ngày càng mạnh mẽ.

Dần dần, khí tức của Toại Nhân Thị ngày càng mạnh mẽ, ngày càng cường hãn.

Tuy cảnh giới chưa đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng thực lực của y đã trải qua sự thay đổi long trời lở đất.

Hơn nữa, tiềm lực phát triển sau này của y cũng nâng cao không ít, nguyên nhân chính là ở những Hậu Thiên Đại Đạo kia.

Nếu không có một chỉ này của Diệp Hiên, không biết Toại Nhân Thị còn phải mất bao nhiêu thời gian nữa mới có thể lĩnh ngộ những Đại Đạo này.

Có thể nói, Tân Hỏa Đại Đạo chính là vô lượng chí cao trong Hậu Thiên Đại Đạo… Đương nhiên, không mạnh mẽ bằng Vô Lượng Chí Cao Đại Đạo, Đại Đạo được thi triển từ Tân Hỏa Đại Đạo không bằng bản thân Đại Đạo chủ tu này.

Chương 203

Nhưng dù vậy, Tân Hỏa Đại Đạo cũng đã cực kỳ khủng khiếp.

Có thể hình dung, đợi đến khi Toại Nhân Thị nắm giữ một nửa các Hậu Thiên Đại Đạo ẩn chứa trong một chỉ của Diệp Hiên, e rằng y có thể xếp vào hàng đỉnh cao của Hồng Hoang trong cùng cảnh giới.

Trở thành tồn tại như Long Vương của Long Tộc, Tổ Vu của Vu Tộc, chiến lực vô song.

Nếu nắm giữ toàn bộ, ước tính có thể sánh ngang với Đế Tuấn, Thái Nhất hai tôn chí cường Hồng Hoang, thậm chí vượt qua họ cũng không biết chừng… …Diệp Hiên rời Nhân Tộc Toại Thành, một đường hướng Nam.

Toại Thành nằm ở trung tâm trực tiếp quản hạt của Toại Triều, còn Toại Triều lại cực kỳ gần Bất Chu Sơn, tức là gần khu vực trung bộ Hồng Hoang, là một phần phía trên của Nam Hoang.

Còn các quốc gia trực thuộc Toại Triều, thì từng cái một đều xếp ở phía dưới Toại Triều.

Gần Toại Triều nhất chính là quốc gia của Thập Thất Thượng Cổ Vương, và lần này, nơi Diệp Hiên muốn đến chính là Thạch Quốc.

Thạch Quốc là vương quốc của Thạch Hạo Thị, nhưng phần lớn đều do Thạch Nghị Thị quản lý.

Thạch Hạo Thị quá say mê trong Đại Đạo, rất ít khi quản lý quốc sự của Thạch Quốc, chỉ trong một số đại điển lễ mừng, mới có thể nhìn thấy bóng dáng Thạch Hạo Thị.

Vị Chiến Thần Nhân Tộc này, thực lực cực mạnh, nếu không phải vì Thiên Địa hạn chế trước đây, dẫn đến không thể đột phá, thì đã

sớm đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng sẽ không bị Nhân Sư Thương Hiệt Thị vượt qua sau này.

Diệp Hiên không trực tiếp đến Thạch Thành trong một bước, mà là từ từ đi đến.

Hắn không vội gặp Thạch Hạo Thị, dù sao thì rồi cũng sẽ gặp được đối phương.

Dọc đường, Diệp Hiên nhìn thấy rất nhiều thành trì của Nhân Tộc, Nhân Tộc an cư lạc nghiệp, lấy tu luyện làm chính.

Nhưng không ít phàm nhân vẫn cần mưu sinh, trong chốc lát, Diệp Hiên dường như nhìn thấy thời cổ đại của kiếp trước.

Đương nhiên, không biết thời cổ đại của kiếp trước có tiên thần hay không, nhưng hiện nay trong Nhân Tộc có không ít Luyện Khí Sĩ, ngay cả những tồn tại sánh ngang tiên thần cũng khó mà đếm xuể.

Nhân Tộc cường thịnh, Diệp Hiên nhìn thấy trong lòng cũng vui mừng không ít.

Dần dần, Diệp Hiên cuối cùng cũng đến Thạch Thành.

Thạch Thành.

Thạch Hạo Thị đang tu hành trong thâm cung đại điện.

Cái gọi là tu hành, thực chất cũng là Ngộ Đạo.

Đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, muốn đề cao cảnh giới thì chỉ còn cách Ngộ Đạo.

Khác với trước đây còn có thể tu luyện để thăng cấp, giờ chỉ còn Ngộ Đạo.

Nếu đại cơ duyên giáng lâm, cộng thêm tư chất bản thân đủ, thậm chí có thể một niệm mà đăng thiên, tu vi đột phá mạnh mẽ không phải là mơ.

Thạch Hạo Thị lúc này Đạo Vận quanh thân lưu chuyển, một cỗ Đạo Vận vô địch vượt trên nhiều Đạo Vận khác, y từ khi sinh ra đã cảm ngộ Vô Địch Đại Đạo.

Vô Địch Đại Đạo không phải là Tiên Thiên Đại Đạo, mà là Hậu Thiên do một loại tín niệm hội tụ mà thành Đại Đạo.

Đại Đạo này cơ bản nhất là có một cỗ vô địch chi tâm, mà thực lực được triển hiện ra từ Vô Địch Đại Đạo tự nhiên cũng là một tồn tại cực mạnh.

Nếu không thì Thạch Hạo Thị cũng sẽ không trở thành Chiến Thần Nhân Tộc.

Đột nhiên, bên cạnh Thạch Hạo Thị xuất hiện một thân ảnh.

"Ai?!" Ngay khi Diệp Hiên vừa xuất hiện, Thạch Hạo Thị liền ngay lập tức cảm nhận được, thần thức quét qua, lập tức mở mắt cảnh giác.

"Sít!!!" Cũng giống như Toại Nhân Thị kinh ngạc ngày trước, giờ đây Thạch Hạo Thị cũng vẻ mặt kinh hãi vạn phần.

Lúc này trong lòng Thạch Hạo Thị đã sóng trào mãnh liệt, lâu lắm mới có thể bình tĩnh lại.

Còn Diệp Hiên thì lại khá thích thú nhìn Thạch Hạo Thị, chuyện bị từng tồn tại cực kỳ mạnh mẽ cảm thấy kinh ngạc như thế này dường như cũng không tệ lắm… "Người này trên người khắp nơi đều có Đạo Vận Tam Thiên Đại Đạo tồn tại, hơn nữa lại dung nhập toàn bộ vào mọi phương diện của cơ thể." Thạch Hạo Thị nhìn Diệp Hiên, mắt đầy vẻ kinh ngạc.

"Khó trách có thể không tiếng động mà xâm nhập vào đại điện của ta, hoàn toàn xem thường trận pháp bên ngoài, thậm chí còn không hề chạm vào, may mà hắn không có địch ý với ta, nếu không thì…"

Thạch Hạo Thị khá may mắn nghĩ thầm, nếu Diệp Hiên ra tay không tiếng động, với thực lực của đối phương, e rằng mình sẽ lập tức thân vẫn.

"Nhưng hình như trong Hồng Hoang chưa từng nghe nói có ai nắm giữ Tam Thiên Bản Nguyên Đại Đạo và vô số Hậu Thiên Đại Đạo tồn tại…" Thạch Hạo Thị cau chặt mày, nhìn về phía Diệp Hiên, trong lòng kinh nghi bất định.

Y chưa từng thấy bóng dáng Diệp Hiên, chỉ là Toại Nhân Thị từng thoáng nhìn qua một bóng lưng màu trắng mà thôi.

Hiện giờ, lần đầu tiên gặp mặt, Thạch Hạo Thị nhất thời cũng không nghĩ đến vị tồn tại Chí Cao Vô Thượng mà Nhân Hoàng đã nói trong Thần Vực ngày trước.

Nhìn dáng vẻ Thạch Hạo Thị, Diệp Hiên cười lắc đầu, chậm rãi đưa tay ra, một ngón tay điểm vào mi tâm Thạch Hạo Thị.

"?!!" Thạch Hạo Thị thấy vậy đại kinh, vội vàng bay người muốn tránh.

Nhưng bất luận y di chuyển thế nào, một chỉ đó của đối phương dường như vẫn sắp điểm vào mi tâm y.

"Trấn!!!" Đã không thể thoát, Thạch Hạo Thị liền trực tiếp ra tay, Vô Địch Đại Đạo xuất hiện phía sau, trấn áp về phía Diệp Hiên.

Nhưng Diệp Hiên dường như không chịu bất kỳ phản ứng nào, ngón tay đó vẫn chậm rãi điểm vào mi tâm Thạch Hạo Thị.

Đợi đến khi điểm vào xong, thân hình Diệp Hiên liền biến mất.

Còn sắc mặt Thạch Hạo Thị vốn tái nhợt liền ngay lập tức trở nên hồng hào, ý kinh ngạc trong lòng lần nữa dâng lên, hoàn toàn trấn áp ý sợ hãi ban đầu.

“Hít…” Thạch Hạo Thị không kìm được hít một hơi khí lạnh, trong một chỉ đó của Diệp Hiên ẩn chứa chính là cảm ngộ về Vô Địch Đại Đạo của Quan Vũ và Bá Chi Đại Đạo, cùng với Đế Hoàng Đại Đạo.

Những Đại Đạo này đều khá phù hợp với Đại Đạo của y, đặc biệt là sự tồn tại của Vô Địch Đại Đạo và Bá Chi Đại Đạo, còn Đế Hoàng Đại Đạo thì chỉ là hơn không một chút.

“Đa tạ tiền bối tạo hóa!” Thạch Hạo Thị chắp tay cúi người, đối với hư không mà thi lễ.

Thạch Hạo Thị lúc này cũng biết đối phương là ai, phần lớn chính là vị tồn tại vô thượng mà Nhân Hoàng đã nói trước đây.

Một thân bạch y, trên người có Tam Thiên Đại Đạo, là khởi điểm của tất cả và cũng là điểm cuối của tất cả.

Tất cả những điều này đều vô cùng phù hợp với lời Nhân Hoàng nói trước đây.

“Thì ra năm xưa Bệ Hạ nói không phải là giả, mà là sự thật tồn tại, thậm chí còn đích thân ra tay chỉ điểm ta…” Ánh mắt Thạch Hạo Thị xuất hiện một tia thần dị, sau đó từ từ nhắm mắt lại, bắt đầu tham ngộ những cảm ngộ Đại Đạo mà Diệp Hiên đã ban tặng cho y.

Những cảm ngộ Đại Đạo này sẽ giúp y tiết kiệm không biết bao nhiêu năm thời gian, có thể giúp y nhanh chóng hơn và sâu sắc hơn trong Đại Đạo… Tô Quốc, Tô Thành.

Diệp Hiên đặc biệt ở Tô Thành thêm một khoảng thời gian, nguyên nhân chính là vì Tô Minh Thị nắm giữ Túc Mệnh Đại Đạo.

Có thể nói Tô Minh Thị đã là một trong những nhân tộc có tiềm lực lớn nhất hiện nay, ngoài Toại Nhân Thị ra.

Nắm giữ Mệnh Chi Đại Đạo, nếu lại ngộ ra Vận Mệnh Đại Đạo,

thì Tô Minh Thị nắm giữ một trong Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo, đừng nói là Nhân Tộc, ngay cả toàn bộ Hồng Hoang cũng không ai có thể là đối thủ của y.

Ngũ Đại Chí Cao Tiên Thiên nghiền ép tất cả Đại Đạo tồn tại, ngay cả Hậu Thiên Đại Đạo cũng mơ hồ bị Ngũ Đại Chí Cao khắc chế.

Diệp Hiên gặp Tô Minh Thị xong, không kinh động đối phương, trước tiên là quan sát đối phương một lúc, trong mắt lộ ra một tia bi mẫn.

Không thể không nói, Tô Minh Thị thực sự cực kỳ thảm, một đêm bạc đầu, toàn thân đều trắng.

Nguyên nhân chỉ là trong một giấc mộng, mà giấc mộng đó, lại dường như đã từng tồn tại thật.

Thực tế quả thật đã từng tồn tại thật, điểm này Diệp Hiên cũng biết.

Không biết vì sao, nước trà được pha từ Bỉ Ngạn Hoa Lộ này lại có hiệu quả như vậy, có thể khiến người ta liên thông Chư Thiên, vượt qua vô số thế giới, đến một thế giới khác.

Điểm này, ngay cả Diệp Hiên cũng rất kinh ngạc, trước Tô Minh Thị, hắn còn không biết hóa ra nước trà được pha từ Bỉ Ngạn Hoa Lộ lại có công dụng như vậy.

Hắn chỉ biết dùng để pha lá trà Tiên Đài Ngộ Đạo Trà Thụ có thể tạo thành Bỉ Ngạn Ngộ Đạo Trà, có thể giúp sinh linh trực đạt Bỉ Ngạn, tu vi thông Thiên.

Giờ nhìn lại, dường như cách Tô Minh Thị uống này không hề kém cạnh so với việc chuyên dùng trà Tiên Đài Ngộ Đạo Trà để pha.

Cứ như vậy, Tô Minh Thị đã trải qua tất cả mọi thứ ở thế giới

kia, cả người đều bạc đầu, người cũng tang thương đi không ít, nhìn mọi thứ trên thế giới đều dường như có cảm giác không chân thực.

Lúc này, trong lòng y chỉ còn duy nhất Nhân Tộc là điều y quan tâm, cũng trở thành sự an ủi của y, nếu không thì y cũng không biết sẽ thế nào.

Không biết liệu có Đạo Tâm tử tịch, từ đó thân vẫn.

Người tu đạo, sau khi thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, rất khó tử vong, nhưng cũng không có nghĩa là không thể tử vong, ít nhất sau khi Đạo Tâm tịch diệt, thì sẽ vẫn lạc.

Cũng không phải là thân vẫn thực sự, tức là sống và chết cũng gần như nhau.

Sau khi Đạo Tâm tử tịch, tất cả đều không động, ngay cả thần niệm cũng không tồn tại, duy nhất một tia chân linh vĩnh hằng bất diệt, có lẽ sẽ có một ngày thức tỉnh trở lại.

Và khi ngày đó đến, sau khi Đạo Tâm phục sinh, cả người cũng sẽ phục sinh.

Bất luận là tu vi hay cảnh giới, bất luận là nhục thân hay Nguyên Thần, cũng đều sẽ phục sinh.

Diệp Hiên sau khi cảm khái một chút, cũng đã trao cảm ngộ về Quan Vũ Ma Chi Đại Đạo, Túc Mệnh Đại Đạo cho Tô Minh Thị, sự ưu ái này chỉ kém hơn so với Toại Nhân Thị một chút.

Mà nếu so về chất lượng, ngay cả trong vạn Đạo của Toại Nhân Thị, cũng không thể tìm ra một cảm ngộ Đại Đạo nào có thể sánh ngang với bất kỳ một cảm ngộ Đại Đạo nào trong ba cảm ngộ Đại Đạo của Tô Minh Thị.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này một cách vô ý, Diệp Hiên rời đi.

Tô Minh Thị không hề phát hiện có người đến, nhưng sau khi trong đầu có thêm những cảm ngộ, y cũng biết nhất định có người đã đến.

Nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, điều cấp bách hiện tại là hấp thu những cảm ngộ Đại Đạo kia, sau khi thành tựu bản thân, rồi mới nói đến những chuyện khác… …Sau khi từ Tô Thành đi ra, Diệp Hiên lại đi gặp một vị Nhân Văn Thủy Tổ khác là Thương Hiệt Thị.

Thương Hiệt Thị tuy là người đầu tiên đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hơn nữa lại có Khí Vận gia trì của Nhân Sư chiếm giữ, tuy nhiên tu vi chiến lực của y vẫn khó mà sánh bằng Thập Thất Thượng Cổ Vương.

Lời tuy vậy, nhưng địa vị của y trong Nhân Tộc so với Thập Thất Thượng Cổ Vương là chỉ cao chứ không thấp.

Dù sao Thượng Cổ Vương có mười bảy vị, nhưng Nhân Sư chỉ có một vị.

Sáng lập Nhân Tộc Văn Tự, công lao giáo hóa Nhân Tộc, khiến Nhân Tộc tôn y là Nhân Sư.

Đến Nhân Tộc, Diệp Hiên tự nhiên là phải đi gặp vị tồn tại này.

Không lâu sau, Diệp Hiên liền gặp được vị tồn tại này, sau đó cũng chỉ điểm một phen rồi rời đi… …Diệp Hiên đi lại trong các vương quốc của Nhân Tộc, Thập Thất Thượng Cổ Vương, Nhân Hoàng, Nhân Sư, mỗi vị hắn đều chỉ điểm một phen.

Còn hơn ba trăm vị Vương khác thì chưa từng được chỉ điểm, có lẽ đối với họ có chút không công bằng, nhưng trên thế giới này làm gì có chuyện công bằng, hơn nữa việc chỉ điểm Nhân Tộc cũng chỉ là Diệp Hiên đột nhiên nghĩ đến mà thôi.

Trong số những người được hắn chỉ điểm cảm ngộ Đại Đạo này,

hắn chỉ gặp mặt trực tiếp hai người, một là Toại Nhân Thị, đã trò chuyện một phen, ban tặng những cảm ngộ Đại Đạo sâu sắc nhất.

Tất cả những cảm ngộ Hậu Thiên Đại Đạo mà Diệp Hiên nắm giữ đều được ban tặng cho Toại Nhân Thị, điều này sẽ khiến chiến lực của Toại Nhân Thị tăng mạnh.

Sau một thời gian, Nhân Tộc sẽ xuất hiện chiến lực đỉnh cao thực sự có thể sánh ngang với ba tộc kia.

Người thứ hai là Thạch Hạo Thị, Thạch Hạo Thị đã gánh vác quá nhiều cho Nhân Tộc, trong Nhân Tộc luôn là tồn tại giống như kẻ đứng thứ hai vạn năm.

Hơn nữa, những đóng góp y đã làm là cực lớn, chỉ riêng một Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp đã không biết nâng cao chiến lực của Nhân Tộc bao nhiêu.

Đương nhiên, những đóng góp y đã làm còn xa mới chỉ có vậy.

Chỉ là lần gặp mặt này, cũng không nói chuyện với y, chỉ đơn thuần gặp mặt một chút, sau đó liền chỉ điểm rời đi.

Những cảm ngộ Đại Đạo mà hắn để lại cũng không phải là những cảm ngộ Đại Đạo quá mạnh mẽ, nhưng mỗi một phần cảm ngộ Đại Đạo đều hữu ích cho đối phương.

Làm xong những điều này, Diệp Hiên biến mất, rời khỏi Nhân Tộc, đi đến Bàn Cổ Điện.

Một niệm mà đến Bỉ Ngạn.

Chỉ một niệm, Diệp Hiên liền đến Bàn Cổ Điện.

Thế giới Hồng Hoang dù có lớn đến đâu, cũng chỉ là Thần Quốc của Diệp Hiên, hắn thân là Sáng Thế Thần, tự nhiên có thể một niệm mà đến bất kỳ nơi nào.

Và tất cả mọi thứ trong Hồng Hoang đối với hắn đều không phải là bí mật, cũng không có cái gọi là cấm địa không thể tiến vào.

Nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo, hắn quá mạnh, quá mạnh.

Một niệm trấn Hồng Hoang, lúc này dùng để hình dung hắn không hề quá đáng.

Bàn Cổ Điện.

Lúc này Bàn Cổ Điện chỉ có một Bàn Cổ Chấp Niệm tồn tại, cảnh giới của Bàn Cổ Chấp Niệm này cũng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy nhiên, chấp niệm này lại không có bất kỳ năng lực chiến đấu nào, ngay cả Quang Minh Thần Ma cũng chưa từng đến nhìn đối phương một cái, bởi vì Quang Minh Thần Ma biết, đây không phải là Bàn Cổ.

Không phải Bàn Cổ thì không có tư cách đáng để y đích thân chạy đến xem, y không muốn gặp cái gọi là chấp niệm đó.

Chấp niệm sở dĩ là tàn niệm chẳng qua là vì ý thức chưa thức tỉnh, lại muốn nhìn thấy điều gì đó mà tồn tại.

Đợi đến khi ý thức Bàn Cổ thức tỉnh, chấp niệm tự nhiên cũng sẽ tiêu tan trong Thiên Địa, dường như chưa từng tồn tại vậy.

Và tất cả những gì chấp niệm đã trải qua, Bàn Cổ cũng sẽ ngay lập tức biết.

Trong Bàn Cổ Điện.

Diệp Hiên một niệm mà đến, các Tổ Vu của Vu Tộc bình thường cũng không ở đây, mà ở trong Tổ Vu Điện của mình.

“Ngươi đến rồi.” Bàn Cổ Chấp Niệm khá bình thản nói.

Tuy y không biết Diệp Hiên sẽ đến lúc này, cũng không biết Diệp

Hiên đã đi khắp Nhân Tộc, nhưng y lại không có chút kinh ngạc nào về sự đến của Diệp Hiên.

Về sự tồn tại của Diệp Hiên, y đã biết từ lâu, cũng đã tận mắt nhìn thấy bóng lưng kia, chỉ là chưa từng thấy chân dung.

Giờ đây Diệp Hiên đường hoàng đến, không hề có bất kỳ che đậy nào, khí tức phát ra trên người hắn khiến Bàn Cổ Chấp Niệm ngay lập tức biết người đến là ai.

"Ta đến rồi." Diệp Hiên thản nhiên nói, sắc mặt không buồn không vui.

Hắn nhìn Bàn Cổ Chấp Niệm này, biết ý thức Bàn Cổ vẫn chưa tỉnh lại, nhưng Bàn Cổ Chấp Niệm này vẫn có một phần thần dị, có thể làm được một số việc mà sinh linh Hồng Hoang không làm được.

Hai người gặp mặt xong, bình thản nhìn nhau, vẫn chưa từng nói chuyện.

"Tỉnh!" Diệp Hiên thốt ra một chữ, sau lưng Lực Chi Đại Đạo hiện ra, mơ hồ dẫn động Lực Chi Đại Đạo ẩn giấu trong Hồng Hoang.

Ông!!!

Oanh!!!

Trong chớp mắt, Thiên Địa Hồng Hoang vang dội, vạn Đạo bôn lưu.

Trong chốc lát, trong Thiên Địa xuất hiện một cỗ uy thế cực lớn, dường như muốn trấn áp vạn cổ vậy.

Vô tận sinh linh dưới uy thế đó đều run rẩy, ngay cả những tu sĩ đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng từ tận đáy lòng cảm thấy một tia sợ hãi.

Chương 204

Sau khi cỗ uy thế khổng lồ vô cùng đó xuất hiện, trong Bàn Cổ Điện, một thân ảnh chậm rãi hiện ra.

Chính là dung nhan Bàn Cổ!

"Bản tôn!" Bàn Cổ Chấp Niệm thấy vậy, lập tức cúi đầu hô.

Ánh mắt mờ mịt của Bàn Cổ nghe lời đó xong, đủ loại tư tưởng hỗn loạn vô cùng ồ ạt đổ về.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt mê mang không còn nữa, hai mắt Bàn Cổ trong suốt vô cùng, khẽ gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Diệp Hiên, nói: "Quả nhiên, trong Hỗn Độn sớm đã cảm giác được liệu trên Đại Đạo còn có tồn tại vô thượng nào không, nay cuối cùng cũng được một lần gặp." Thanh âm của y hùng vĩ vô cùng như hồng chung, nhưng lại không truyền ra khỏi Bàn Cổ Điện này.

Diệp Hiên nghe vậy, khẽ cười, gật đầu nói: "Hôm nay gặp mặt, có lời gì muốn nói?" Bàn Cổ nghe vậy khựng lại, rồi cũng cười theo, nói: "Thế giới của các hạ, liệu có tồn tại nào mạnh hơn ngươi không?" Bàn Cổ là tồn tại như thế nào, chỉ cần chứng thực Diệp Hiên là tồn tại ngoài Đại Đạo, tự nhiên y liền biết Hỗn Độn không phải là duy nhất.

Hỗn Độn không phải là duy nhất, tức là Hồng Hoang cũng không phải là duy nhất.

Cần biết trong Hỗn Độn, sự ra đời của y đã đạt đến cực điểm, không thể sinh ra sinh linh nào mạnh hơn y nữa.

Bởi vì y là do Tam Thiên Đại Đạo cùng nhau thai nghén mà thành, lại còn được thai nghén trên Hỗn Độn Chí Bảo Sáng Thế Thanh Liên,

hấp thu không biết bao nhiêu Đạo Vận Đại Đạo sáng tạo mà diễn hóa ra.

Nhưng giờ đây, Diệp Hiên cứ như vậy đứng trước mặt y, tự nhiên y cũng biết Hỗn Độn không phải là duy nhất.

"Rất nhiều, như cá qua sông, như lân trong tứ hải." Diệp Hiên không quá ngạc nhiên, mà trực tiếp nói có rất nhiều tồn tại mạnh hơn hắn, bản thân hắn trong thế giới của mình căn bản không là gì.

Hắn nói cũng đúng như vậy, số người ở tầng thứ cao hơn hắn cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu, ai biết được liệu có giống như Sáng Thế Thần Tứ Giai đi khắp nơi hay không.

Diệp Hiên đã đến các tinh vực khác, phát hiện Sáng Thế Thần Tứ Giai san sát nhau, trong một tinh vực rộng lớn, số lượng Sáng Thế Thần Tứ Giai đếm không xuể.

Bàn Cổ nghe vậy cũng không ngạc nhiên, từ khi thức tỉnh, y liền biết tất cả mọi chuyện, biết tất cả mọi thứ.

"Khó trách tồn tại như các hạ, lại mong chờ sự đến của chúng ta." Bàn Cổ lộ vẻ mong chờ, dường như vô cùng hứng thú với thế giới mà Diệp Hiên đang ở, y có chút nóng lòng muốn nhìn thấy ngày đó đến.

"Hôm nay gặp mặt, cũng là để phó thác một việc." Diệp Hiên không nói nhiều, mà chuyển sang nói.

"Ồ?

Có việc gì?" Bàn Cổ nghe vậy, hơi cảm thấy hứng thú, lập tức hỏi.

Một tồn tại gần như có thể hô mưa gọi gió trong Hồng Hoang như ông, nay lại có việc cần nhờ vả, nhất thời khiến Bàn Cổ cảm thấy tò mò.

Diệp Hiên vẻ mặt nghiêm túc căn dặn: "Tam Thiên Thần Ma đã dần dần khôi phục, ta cần sức mạnh của các ngươi.

Ta sẽ đứng ở phía trên chờ đợi sự trở lại của các ngươi, vì vậy, ta hy vọng ngươi có thể thủ hạ lưu tình với những thần ma đó, đừng sát phạt bọn họ thêm lần nữa." Diệp Hiên sợ hãi!

Hắn thật sự sợ rằng khi Bàn Cổ phục tô, nhìn thấy Tam Thiên Thần Ma cũng đã khôi phục, rồi lại vung búa đập nát Tam Thiên Thần Ma một lần nữa!

Nếu hắn có thể khống chế sự phục tô của những Đại Đạo Thần Ma này thì còn đỡ, nhưng Đại Đạo Thần Ma là do Đại Đạo thai nghén, hắn nhiều nhất cũng chỉ là cung cấp cho đối phương một nền tảng thai nghén, căn bản không thể nào khiến Đại Đạo Thần Ma phục tô nhanh chóng được.

Đây mới là nguyên nhân thật sự khiến Diệp Hiên lo lắng, nếu không thì hắn lười quản chuyện này, bị giết thì bị giết, dù sao đợi Hồng Hoang đủ cường đại rồi, lại phục sinh bọn họ chẳng phải là được rồi sao.

Thế nhưng hắn căn bản không thể khống chế sự phục tô của Đại Đạo Thần Ma, cho nên cũng chỉ có thể hy vọng Bàn Cổ đừng sát phạt.

Bàn Cổ nghe vậy ngẩn ra, ông còn tưởng là chuyện gì, hóa ra lại là chuyện này, lập tức trên mặt lộ ra một nụ cười, nói: "Khi trước ta cũng có chút giao tình với một số thần ma trong Hỗn Độn.

Nếu không vì chuyện khai thiên, ta tuyệt đối sẽ không sát phạt toàn bộ bọn họ.

Các hạ cứ yên tâm, nếu bọn họ không có ý định gây hại Hồng Hoang, thì Hồng Hoang đương nhiên sẽ hoan nghênh bọn họ." Trên thực tế, Bàn Cổ cũng không quá lo lắng những Đại Đạo Thần Ma đó

sẽ phá hoại Hồng Hoang, bởi vì hai thần ma đã phục tô hiện tại đều cực kỳ thích Hồng Hoang, cũng không hề có ý định muốn biến Hồng Hoang trở lại Hỗn Độn.

Ngay khi lời ông vừa dứt, lại có hai đạo khí tức xuất hiện.

Người đến chính là Luân Hồi Thần Ma và Quang Minh Thần Ma.

Hai vị thần ma này đến Bàn Cổ Điện rồi nhìn Bàn Cổ.

"Quả nhiên là ngươi đã phục tô!!!" Luân Hồi Thần Ma chấn kinh nói, ông không thể ngờ vì sao Bàn Cổ lại đột nhiên phục tô.

Phải biết rằng không có ai âm thầm kéo động Lực Chi Đại Đạo, theo lý mà nói thì Bàn Cổ cũng sẽ không đột nhiên phục tô.

Nhưng giờ Bàn Cổ đã thực sự phục tô, ông đương nhiên cũng nên chạy tới gặp mặt một lần.

"Ha ha!

Ta vẫn chưa phục tô, chỉ là những tàn niệm lưu lại trong Hồng Hoang được tập hợp mà thành thôi." Bàn Cổ cười lớn một tiếng, phất tay nói.

Luân Hồi Thần Ma nghe vậy, lúc này mới hiểu ra, lập tức gật đầu, chợt hiểu rõ.

Còn một bên khác, sau khi Quang Minh Thần Ma đến, mặc dù rất kinh ngạc Bàn Cổ thực sự đã phục tô, nhưng ánh mắt lúc này lại hoàn toàn đổ dồn vào Diệp Hiên.

Ông có một cảm giác, dường như đã gặp đối phương ở đâu đó, nhưng lại không thể nói ra được.

"Quang Minh, nghe nói ngươi sau khi phục tô rất kiêu căng à." Diệp Hiên nhàn nhạt nói, khóe mắt nửa cười nửa không nhìn đối phương.

Lời hắn vừa dứt, sắc mặt Quang Minh Thần Ma liền đại biến, lập tức nhận ra đối phương là ai, lắp bắp nói: "Ngươi... ngươi... ngươi chính là kẻ từng nhạo báng ta trong Phật môn!!!" Ông ta muốn tức giận trút giận, nhưng lại phát hiện đối mặt với Diệp Hiên, bản thân lại căn bản không hề có một chút tức giận nào, hoàn toàn nội tâm bình lặng không gợn sóng.

Ngay lập tức, sắc mặt Quang Minh Thần Ma lại biến đổi, cực kỳ kinh hãi nhìn Diệp Hiên, không biết vì sao lại như vậy.

Sau đó, nhìn lên người Diệp Hiên, phát hiện đối phương cư nhiên thân chứa Tam Thiên Bản Nguyên Đại Đạo, lại có vô cùng vô tận Hậu Thiên Đại Đạo...

Nhất thời, ánh mắt Quang Minh Thần Ma nhìn Diệp Hiên tràn ngập vẻ kinh ngạc, kinh hãi, hồi lâu không dám nói gì.

Lúc này, ông ta cuối cùng đã hiểu ra, vì sao Luân Hồi Thần Ma lại tôn trọng sinh linh Hồng Hoang đến thế, vì sao lại chuyển biến nhanh chóng như vậy, hóa ra phía trên Đại Đạo Thần Ma không chỉ có một Bàn Cổ, mà còn có một sinh linh cường đại hơn trên cả bản nguyên...

Trước tồn tại kia, đừng nói là bản thân ông ta, ngay cả Bàn Cổ cũng chỉ là một con kiến...

Ông ta cuối cùng đã hiểu, đã hiểu vì sao năm xưa Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma bọn họ tìm khắp thế giới Hỗn Độn cũng không thể tìm thấy Bàn Cổ đang thai nghén...

Hóa ra, phía sau lại có một tồn tại khủng bố vô cùng như vậy.

Luân Hồi Thần Ma cũng lập tức nhận ra Diệp Hiên, biết đối phương là người đã nói những lời đó với mình ngày hôm đó, liền chắp tay hành lễ đạo, cung kính nói: "Luân Hồi bái kiến các hạ." Ông ta không biết nên xưng hô Diệp Hiên thế nào, đành phải dùng "các hạ"

để xưng hô.

Diệp Hiên nhìn biểu cảm của Quang Minh Thần Ma, biết đối phương đã hiểu ra, nhưng hắn cũng không nói nhiều, mà chuyển sang nhìn Luân Hồi Thần Ma gật đầu, ý bảo mình đã biết.

Sau đó, lại nhìn Bàn Cổ nói: "Nếu đã như vậy, ta xin cáo từ." Nói xong, thân ảnh Diệp Hiên biến mất.

Nhất thời, trong Bàn Cổ Điện chỉ còn lại chấp niệm của Bàn Cổ, ý thức của Bàn Cổ, ý thức của Luân Hồi, ý thức của Quang Minh.

Chấp niệm của Bàn Cổ vẫn luôn không nói gì, còn ý thức của Bàn Cổ nhìn hai vị thần ma đối diện cười nói: "Luân Hồi, Quang Minh, đã lâu không gặp." "Cũng không tính là lâu, tuy nói là từ biệt ở Hỗn Độn đã không biết bao nhiêu năm, nhưng chúng ta đều đã chìm vào giấc ngủ sâu, nên thực tế thời gian trôi qua cũng chỉ là chớp mắt mà thôi." Luân Hồi Thần Ma mỉm cười, nhìn Bàn Cổ nói.

Ông ta có thể nhìn thấy đại đạo của mình từ trên người Bàn Cổ, nếu có thể đợi Bàn Cổ thực sự phục tô, cùng ông luận đạo thì chắc chắn sẽ nâng cao tu vi cảnh giới của bản thân rất nhiều.

Hơn nữa ông ta còn muốn tự cường hóa bản thân trong Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không muốn quấy rầy Bàn Cổ.

"Hừ!" Quang Minh Thần Ma thì lạnh lùng hừ một tiếng, thể hiện sự bất mãn của mình.

Thù đoạn thân xác năm xưa trong Hỗn Độn, Quang Minh Thần Ma há có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nếu không phải là thù đoạn thân xác của đối phương, thì ông ta cũng sẽ không bị nhục nhã khi gặp Thái Nhất và Đế Tuấn trước đó.

Nếu có thân thể Đại Đạo Thần Ma, ông ta tin rằng trong Hồng Hoang không ai là đối thủ của mình.

Chỉ là một đạo ý thức ở đây, tuy nói có thể trấn áp Tam Thế Phật của Phật môn, nhưng lại không thể trấn áp những thần thánh thực sự đứng trên đỉnh Hồng Hoang kia.

Đương nhiên, trong mắt ông ta, đó chẳng qua cũng chỉ là một số con kiến mà thôi, cũng không phải là cái gọi là thần thánh.

"Đạo hữu nói rất đúng, chỉ là ta còn không biết bao nhiêu năm nữa mới có thể tỉnh lại..." Bàn Cổ trước tiên gật đầu, sau đó khá buồn bã nói.

Theo lý mà nói, nhiều sinh linh của Hồng Hoang đều là hiện hóa của ông, những gì họ tu luyện và hành động đều âm thầm kéo động đại đạo của ông.

Đáng lẽ phải rất nhanh tỉnh lại mới đúng, nhưng đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Chắc là Lực Chi Đại Đạo khác với đại đạo thông thường, điều kiện cần thiết có thể sẽ hà khắc hơn cũng không chừng.

Nhưng bất kể cần bao nhiêu năm, Bàn Cổ cuối cùng cũng sẽ tỉnh lại, khi ông tỉnh lại, đó là lúc đi tìm Diệp Hiên.

Trong Hồng Hoang không có bất kỳ tồn tại nào là đối thủ của Bàn Cổ, đối với Bàn Cổ mà nói, toàn bộ thế giới Hỗn Độn đều không có địch thủ.

Những Đại Đạo Thần Ma cao cao tại thượng trong mắt người khác, trong tay Bàn Cổ thậm chí còn không đi qua được một hiệp, chỉ có diệt vong là con đường duy nhất.

Năm xưa Bàn Cổ khai thiên tích địa, tay cầm Bàn Cổ Phủ, chỉ hai nhát búa đã chém giết tất cả Đại Đạo Thần Ma.

Bất kể là Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo hay các đại đạo khác, tất cả đều bị giải quyết bằng hai nhát búa.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Bàn Cổ rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Còn về Quang Minh Thần Ma, ánh mắt Bàn Cổ như đinh đóng cột nhìn đối phương, lạnh lùng nói: "Ta không quản ngươi trong Hồng Hoang thế nào, nhưng chỉ có một điều, ngươi phải ghi nhớ, nếu khi ta tỉnh lại, phát hiện ngươi làm loạn Hồng Hoang, thì ngươi hãy chờ đợi lại chìm vào giấc ngủ sâu đi!" Quang Minh Thần Ma nghe vậy lòng giật mình, nhưng trên mặt lại khá khinh thường nói: "Chỉ ngươi?

A a..." Lúc này, trong lòng ông ta đã chửi thầm rồi.

Đậu má, ai cũng có thể tùy tiện bóp nặn mình là sao, một ý thức Bàn Cổ còn chưa phục tô mà cũng dám uy hiếp ông ta.

Thật sự coi mình là đã phục tô rồi sao?

Nếu Bàn Cổ đã phục tô, thì Quang Minh Thần Ma nửa lời cũng không dám nói, chỉ biết kẹp đuôi làm chó ở một bên.

Nhưng hiện giờ Bàn Cổ chưa phục tô, ông ta thật không tin đối phương chỉ là một chút ý niệm được triệu tập mà thành, có thể làm gì được ông ta.

Một bên Luân Hồi Thần Ma nghe vậy nhìn Quang Minh Thần Ma, tựa như nhìn kẻ ngốc mà nhìn Quang Minh Thần Ma.

Ông ta thật sự không hiểu, vì sao lại có một thứ không có não như Quang Minh Thần Ma tồn tại.

Phải biết rằng, Bàn Cổ cho dù hiện tại không có một chút sức lực, vậy còn Vu tộc dưới trướng Bàn Cổ thì sao?

Vô cùng vô tận Vu tộc kia nếu biết Quang Minh Thần Ma làm nhục Bàn Cổ, thì đó thật sự là cục diện bất tử bất hưu, mà hiện nay Vu tộc thế đại, thậm chí có thể sánh ngang với Yêu tộc.

Đừng nói là đi thu thập một Quang Minh Thần Ma bé tí.

Tuy Quang Minh Thần Ma lợi hại đến mức có thể trấn áp Tam Thế Phật của Phật môn, nhưng điều này không có nghĩa là ông ta có thể trấn áp Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc.

Huống hồ ngoài Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc ra, còn có hàng trăm nghìn Đại Vu đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Những Đại Vu đó tuy thực lực không bằng Tổ Vu, nhưng phải biết đó là hàng nghìn Đại Vu!

Nếu Vu tộc thật sự muốn làm gì Quang Minh Thần Ma, thì Quang Minh Thần Ma chắc chắn sẽ chết.

Trở về Đại Đạo cũng không phải là không thể, dù sao đối phương cũng có Tổ Vu chấp chưởng thời gian và không gian.

Đây không nghi ngờ gì là tồn tại cực kỳ khủng bố, muốn chạy trốn cũng khó mà thoát được.

Cho dù Quang Minh Thần Ma có chạy thoát, thì cũng phải cả ngày trốn chui trốn lủi trong Hồng Hoang, không thể dễ dàng lộ mặt.

Luân Hồi Thần Ma lắc đầu, dường như đối với dáng vẻ của Quang Minh Thần Ma đã hết cách, loại tồn tại không có não như vậy, mình nhất định phải tránh xa đối phương.

Nhất định phải tránh xa đối phương, nhớ kỹ không thể đi quá gần đối phương, tránh cho mình bị đối phương làm hại.

Nhất thời, bầu không khí trong toàn bộ Bàn Cổ Điện giảm xuống điểm đóng băng.

Luân Hồi Thần Ma ở một bên xem kịch, không nói gì, còn chấp niệm của Bàn Cổ ở một bên thì căn bản không có phần để ông ta nói chuyện.

Còn Quang Minh Thần Ma sau khi nói năng lung tung, phát hiện bầu không khí có chút không đúng, trong lòng cũng nhất thời có chút hối hận, nhưng không đợi ông ta hối hận, chỉ thấy lúc này khí tức trên người Bàn Cổ đột nhiên bùng nổ.

Ầm!!!

Một cỗ khí tức cực kỳ sâu thẳm, cường đại, từ bản nguyên dường như muốn trấn áp chư thiên xuất hiện.

Đây là hiện hóa của Lực Chi Đại Đạo, là đạo vận của Lực Chi Đại Đạo xuất hiện.

Ong ~ Một tia sáng chiếu rọi bốn phương, Quang Minh Thần Ma vội vàng hiện hóa Quang Minh Đại Đạo ra, đạo vận Quang Minh Đại Đạo hiện hóa ra, muốn cùng Lực Chi Đại Đạo phân đình kháng lễ.

Nhưng chỉ vừa xuất hiện tia sáng chói lọi kia cũng đã bị Lực Chi Đại Đạo trấn áp trong nháy mắt, lập tức, Quang Minh Thần Ma liền bị Lực Chi Đại Đạo nghiền ép xuống đất, không thể động đậy.

Đạo vận Quang Minh Đại Đạo dường như chưa từng xuất hiện, không thấy tung tích.

Thế nhưng đã bị đạo vận Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ trấn áp hấp thu, cùng với Quang Minh Thần Ma cũng bị trấn áp mạnh mẽ xuống đất.

"Lại cho ngươi một cơ hội, nếu không bây giờ cùng ta trở về Đại Đạo đi!!!" Ánh mắt Bàn Cổ lạnh lẽo vô cùng, lạnh lùng nói với Quang Minh Thần Ma bị ông trấn áp dưới đất.

Lúc này ông dường như còn lạnh lùng hơn cả Thái Nhất cao cao tại thượng trên Cửu Thiên, nếu có người hiểu biết ở đó, chắc chắn sẽ biết, hóa ra sự lạnh lùng của Thái Nhất là được thừa kế từ Bàn Cổ.

Hóa ra sự lạnh lùng của Bàn Cổ còn hơn cả Thái Nhất không biết

bao nhiêu lần, đó là một loại tồn tại còn vô tình hơn cả vô tình.

Lúc này, Diệp Hiên đang đi đến nơi khác, cảm ứng được cảnh tượng trong Bàn Cổ Điện, bất đắc dĩ thở dài, lẩm bẩm: "Hà tất chứ, đây là hà tất chứ...

Tại sao cứ phải tự mình tìm chết mới vui, làm nhục ngươi từ trước đến nay không phải người khác, mà là chính ngươi a..." Quang Minh Thần Ma cực kỳ coi trọng thể diện của bản thân, không thể từ bỏ kiêu ngạo thân là Đại Đạo Thần Ma.

Ngày ngày ông ta luôn vì bản thân mà bị nhục nhã, điểm này lại là điểm ông ta không thể chấp nhận nhất.

Nếu không phải ông ta coi thường Đế Tuấn và Thái Nhất, vũ nhục hai người trước, thì cũng sẽ không dẫn đến việc sau đó bị Đế Tuấn và Thái Nhất trấn áp.

Nếu không phải ông ta tự mình gây họa, giờ lại lần nữa khiêu khích Bàn Cổ, vũ nhục Bàn Cổ, thì hiện tại cũng sẽ không rơi vào tình cảnh sắp bị trấn chết...

Người coi trọng thể diện nhất, lại chính là người tự mình nhiều lần mất thể diện...

Lúc này, trong Bàn Cổ Điện.

Quang Minh Thần Ma bị đạo vận Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ trấn áp dưới thân, lúc này sắc mặt đã đại biến.

Trên mặt Quang Minh Thần Ma xanh trắng đan xen, đã cực kỳ khó coi, nhưng lúc này Bàn Cổ muốn trấn áp chính là sự ngạo khí không biết từ đâu đến của ông ta.

Cư nhiên dám ở trước mặt ông ta kiêu ngạo như vậy, đơn giản là tìm chết...

“Nghĩ kỹ chưa, nếu chưa nghĩ kỹ, thì ta sẽ trực tiếp đưa ngươi đến trong Đại Đạo, làm bạn bên tả hữu ta...” Lời nói lạnh lùng vô cùng của Bàn Cổ lại truyền đến, ngay sau đó, đạo vận đột nhiên bùng phát, muốn trấn chết Quang Minh Thần Ma sống sờ sờ.

“Ta sai!

Sai rồi!!!” Quang Minh Thần Ma trước mặt Luân Hồi Thần Ma, nhắm hai mắt lại, lớn tiếng hô lên.

Dường như đó là một chuyện cực kỳ mất mặt, và cùng với tiếng hô đó của ông ta, trong lòng ông ta, sự kiêu ngạo thân là Đại Đạo Thần Ma cũng đã biến mất, dường như đã chết vậy.

Chương 205

Lúc này, sau khi Quang Minh Thần Ma hô xong, nằm sấp trên đất như một con chó già đã chết, không còn hứng thú với bất cứ điều gì nữa.

Luân Hồi Thần Ma ở một bên nghe vậy lắc đầu, lẩm bẩm: "Nếu không phải cứ khư khư ôm lấy cái gọi là kiêu ngạo của bản thân, thì làm sao có thể rơi vào cảnh địa như ngày nay, người thực sự vứt bỏ tôn nghiêm vinh quang của Đại Đạo Thần Ma không phải ta, mà là ngươi a..." Nói xong, Luân Hồi Thần Ma chắp tay hành lễ với Bàn Cổ, sau đó liền rời khỏi nơi này.

"Luân Hồi đạo hữu nói không sai, ngươi cút về Tây Hoang mà suy nghĩ cho kỹ đi!" Bàn Cổ nhìn Quang Minh Thần Ma như chó chết dưới thân, lạnh lùng nói, sau đó tâm niệm vừa động, Quang Minh Thần Ma liền biến mất, đã bị ông đuổi về Tây Hoang của Hồng Hoang.

Ngay sau đó, Bàn Cổ nhìn chấp niệm của Bàn Cổ nói: "Đợi những Tổ Vu đó đến, hãy nói với bọn họ, ta rất hài lòng với biểu hiện của bọn họ." Nói xong, Bàn Cổ tiêu tán giữa thiên địa.

Ông vốn dĩ không phải thực sự phục tô, mà là ý thức được Diệp Hiên triệu tập từ những tàn niệm và ý chí phân tán khắp Hồng Hoang mà dung hợp thành.

Thực tế chỉ có thể tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn, căn bản không thể ở lại lâu dài.

"Bản tôn đi đường bình an." Chấp niệm của Bàn Cổ chắp tay hành lễ, hơi cúi người về phía hư không, chậm rãi nói.

Ngay sau đó, chấp niệm của Bàn Cổ triệu tập Thập Nhị Tổ Vu,

gọi họ đến Bàn Cổ Điện.

Trong đó cũng bao gồm Hậu Thổ... ...

“Bàn Cổ chết tiệt!!!!” Trở về Tây Hoang, Quang Minh Thần Ma sau khi cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ tiêu tán, liền ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

Lúc này ông ta, trong lòng tràn đầy phẫn nộ, chỉ muốn hủy diệt toàn bộ Hồng Hoang để trả thù Bàn Cổ.

Nhưng vẫn còn một tia lý trí tồn tại, ông ta biết, Hồng Hoang không phải tồn tại mà mình có thể hủy diệt, bản thân ông ta thậm chí còn không đánh lại được những sinh linh do Bàn Cổ sáng tạo ra, nói gì đến việc hủy diệt Hồng Hoang...

“Thực lực!

Sức mạnh cường đại!” Trong mắt Quang Minh Thần Ma tràn đầy dục vọng, chỉ muốn có được sức mạnh cực kỳ cường đại, sức mạnh có thể thống trị Hồng Hoang, nếu làm được điều này, ông ta nhất định sẽ thay đổi Hồng Hoang do Bàn Cổ để lại đến mức không thể nhận ra!

Để trả thù mối thù trước đây.

Ông ta để tránh lại chìm vào giấc ngủ sâu, không thể không mất mặt mà hét lớn rằng mình sai rồi.

Phải biết rằng, Đại Đạo Thần Ma há có thể xuất hiện cái gọi là sai lầm.

Sai cũng là không sai, nhưng Bàn Cổ cư nhiên bức bách ông ta không thể không nhận sai... ...

“Xem ra Quang Minh Thần Ma sau một lần chìm vào giấc ngủ sâu đã mất đi lý trí trong Hỗn Độn.” Trở về Luân Hồi Chi Địa, Luân Hồi

Thần Ma, ánh mắt xuyên qua vô tận thời không, nhìn thấy dáng vẻ của Quang Minh Thần Ma ở Tây Hoang, không khỏi lắc đầu, thầm than một tiếng xui xẻo.

Ngay sau đó, ông ta liền xua đi màn sáng hiện rõ Quang Minh Thần Ma.

Vốn dĩ nghĩ rằng lại có một Đại Đạo Thần Ma phục tô, thời gian sau này có thể sẽ không vô vị đến thế, có thể lúc rảnh rỗi cùng đối phương pha một ấm trà, đàm đạo chuyện Hỗn Độn năm xưa, ngồi nhìn chúng sinh Hồng Hoang luân hồi.

Nhưng bây giờ xem ra, sau này vẫn là nên tránh xa đối phương thì tốt hơn, kẻo có ngày Bàn Cổ một nhát búa vung qua lại đập chết cả mình...

Lần này ông ta tỉnh lại, không muốn lại chìm vào giấc ngủ sâu nữa.

Đối với những tồn tại không nên trêu chọc, ông ta sẽ không học Quang Minh Thần Ma mà tự tìm chết. ...

Thiên Đình.

"Trước đây đột nhiên có một cỗ uy thế tụ tập, uy hiếp toàn bộ Thiên Đình, không biết là uy thế của ai, cư nhiên lại có thể cường đại đến vậy..." Bạch Trạch lớn tiếng bẩm báo với Đế Tuấn đang ngồi trên Thiên Đế bảo tọa.

"Há chỉ là Thiên Đình, toàn bộ Hồng Hoang đều bị uy hiếp, có thể làm được đến mức này, trừ Bàn Cổ ra, cũng chỉ duy nhất có tồn tại kia mà thôi..." Lời Đế Tuấn du du, hai mắt xuyên qua vô tận năm tháng, sớm đã nhìn thấu tất cả, mọi việc trong Bàn Cổ Điện, đều không thể thoát khỏi hai mắt ông.

Cấm chế của Bàn Cổ Điện bản thân căn bản không thể ngăn cản

ánh mắt của Đế Tuấn, còn về Bàn Cổ, thì lại hoàn toàn không có ý định che đậy điều gì.

Phục tô chính là phục tô, phục tô ngắn ngủi chính là phục tô ngắn ngủi, không có gì phải che đậy.

"Hít...

Ngài là nói Bàn Cổ phục tô rồi, hay là vị kia giáng lâm thế gian rồi?" Bạch Trạch hít một hơi khí lạnh, bất kể là ai trong hai vị đó, đều không nghi ngờ gì là một tin tức cực kỳ trọng đại.

Bất kỳ một tin tức nào truyền ra trong Hồng Hoang, đều không kém gì việc ném xuống một quả bom.

"Bàn Cổ phục tô rồi, vị kia cũng đã giáng lâm thế gian rồi..." Đế Tuấn gật đầu, cúi đầu nói.

Bạch Trạch vốn dĩ muốn bẩm báo một số chuyện với Đế Tuấn, nhưng lúc này lại bị chấn động đến mức không biết nên nói gì cho phải.

"Vị kia, đã đến." Đột nhiên, Đế Tuấn nói, ngay sau đó thân thể chợt lóe, biến mất khỏi Thiên Đế bảo tọa, đến ngoài Nam Thiên Môn.

Ngoài Nam Thiên Môn.

"Đế Tuấn bái kiến tiền bối." Đế Tuấn chắp tay cúi người, nói.

Lời này vừa ra, Thuận Phong Nhĩ, Thiên Lý Nhãn bên cạnh giật nảy mình, bệ hạ của mình vì sao đột nhiên xuất hiện lại cúi người bái một đạo nhân áo trắng vừa đến chứ...

Nhưng bọn họ không kịp nghĩ nhiều, lập tức cùng nhau cúi người, hướng về phía Đế Tuấn nói: "Chúng thần bái kiến bệ hạ." Đế Tuấn tùy ý phất tay, ý bảo bình thân.

Diệp Hiên mỉm cười gật đầu, nói: "Đi thôi, cùng ta đi dạo." Đã

đến Bàn Cổ Điện, tự nhiên cũng không thể không đến Thiên Đình này để tham quan một phen.

"Có thể cùng tiền bối, là phúc khí của Đế Tuấn." Đế Tuấn vẻ mặt tươi rói, mỉm cười nói.

Ông ta từ trước đến nay đều như vậy, lời nói giữa chừng luôn khiến người đàm đạo cùng ông ta cảm thấy như gió xuân, dường như nói chuyện với ông ta là một loại mỹ cảm.

Diệp Hiên đương nhiên cũng cảm thấy như vậy, ngay sau đó gật đầu, hướng về Thiên Cung mà đi.

Thiên Đình có ba mươi sáu trọng thiên, tổng cộng hợp lại gọi là Thiên Đình, cũng có thể dùng Thiên Cung làm biệt danh.

Thiên Cung là quần thể cung điện trong Thiên Đình, mỗi một Thiên Cung đều có số lượng lớn đại điện.

Trong mỗi đại điện đó đều có các công việc tương ứng để xử lý, cũng có rất nhiều nơi để tiên thần nghỉ ngơi.

Tuy Diệp Hiên sớm đã nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng Hồng Hoang trong hư không, trong đó tự nhiên cũng bao gồm phong cảnh Thiên Đình này.

Nhưng đi sâu vào cảnh thì tự nhiên có một phong vị khác so với việc nhìn từ trên hư không, vì vậy, lần này đã đến Hồng Hoang thì tiện thể cũng xem một chút vậy.

Cứ như vậy, Diệp Hiên cùng với Đế Tuấn cùng nhau đi qua ba mươi hai trọng thiên, mỗi trọng thiên đều có cảnh đẹp khác nhau, bất kể là phong cách quần thể cung điện, hay là các loại tiên hạc bay lượn trên trời, cảnh tượng thiên mã phi nước đại.

Hay là những đám mây màu sắc khác nhau dưới chân, và các loại cảnh tượng kỳ diệu xuất hiện trên bầu trời.

Diệp Hiên đều đã đi qua một lần, tự nhiên cũng đã xem qua một lần.

Đối mặt với đủ loại cảnh tượng của Thiên Đình, cho dù Diệp Hiên sớm đã xem qua một lần, lúc này vẫn cảm thấy có chút mỹ diệu.

Cuối cùng, đã đến Đệ Tam Thập Tam Thiên, cũng là nơi tọa lạc của Linh Tiêu Bảo Điện.

Linh Tiêu Bảo Điện nằm trong Ngọc Hoàng Cung là một bảo điện, cũng là bảo điện hùng vĩ nhất trong Thiên Đình, còn hùng vĩ hơn cả tẩm cung của Thiên Đế trên Đệ Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Bởi vì điện này được dùng để tổ chức đại điển, các loại khánh điển trọng đại mới được tổ chức ở đây, bình thường thì không mở cửa.

Chỉ có một số ít người mới có thể diện kiến Thiên Đế ở nơi này.

"Đây chính là Ngọc Hoàng Cung sao..." Diệp Hiên nhìn Ngọc Hoàng Cung, chỉ thấy nơi mắt nhìn đến, tất cả quần thể cung điện đều được chế tạo từ các loại bảo ngọc khác nhau.

Và trên những bảo ngọc này còn khắc họa những đạo đạo Đại Đạo Minh Văn, hợp lại thành một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thu nhỏ.

Tức là, Ngọc Hoàng Cung này chính là một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Và Linh Tiêu Bảo Điện tự nhiên chính là vị trí trận nhãn.

Tuy đây là một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thu nhỏ, nhưng trên thực tế thực lực không hề thua kém Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khổng lồ kia.

Chỉ là có sự khác biệt về phạm vi mà thôi, Chu Thiên Tinh Đấu

Đại Trận khổng lồ kia có thể bao trùm toàn bộ tinh không, còn đại trận trong Ngọc Hoàng Cung thì chỉ có thể bao phủ Đệ Tam Thập Tam Thiên mà thôi.

Nhưng trên thực tế, nếu thật sự đã đánh đến Đệ Tam Thập Tam Thiên rồi, thì lúc đó Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này có hay không cũng không có gì khác biệt.

Đại trận bên ngoài đã bị phá, tiểu trận bên trong tự nhiên cũng không thể giữ được.

Từ Ngọc Hoàng Cung đi vào, chính là bên trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Bên trong Linh Tiêu Bảo Điện phong cách càng chấn động lòng người, Diệp Hiên bước vào trong.

"Ồ, đây là Bạch Trạch sao?" Diệp Hiên khẽ ồ một tiếng, lên tiếng nói.

"Chính là tại hạ, bái kiến Tôn Thượng." Bạch Trạch thấy người đến hỏi mình, lập tức vội vàng cúi người hành lễ, cung kính nói.

Tuy ông ta đã chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô thượng, nhưng khi đối mặt với Diệp Hiên dường như vẫn như một con chim sẻ non, run rẩy, căn bản không có bất kỳ năng lực phản kháng nào.

Vì vậy, khi thân lâm Đại Đạo, ông ta trăm năm qua hiển nhiên cực kỳ khiêm tốn.

Diệp Hiên gật đầu, ngay sau đó lại nhìn về phía Thiên Đế bảo tọa kia, trên đó có vô cùng vô tận khí vận chi lực từ trong đó phun trào ra, dường như vô tận vậy.

"Đây chính là khí vận của Thiên Đình sao?" Khí vận của Thiên Đình quả nhiên như rồng như nước chảy, gần như vô cùng vô tận.

Đế Tuấn sau đó lại đưa cho Bạch Trạch một ánh mắt, ý bảo đối phương có thể lui xuống.

Bạch Trạch sau đó liền lập tức hành một đạo lễ, rồi lui xuống.

Đợi Bạch Trạch lui xuống, trong Linh Tiêu Bảo Điện rộng lớn cũng chỉ còn lại Đế Tuấn và Diệp Hiên hai người.

Còn Hi Hòa thì ở trong Dao Trì, không ở Linh Tiêu Bảo Điện này.

Còn Thái Nhất và Nguyên Phu Nhân thì chạy đến trên Thái Dương để dạy dỗ Thập Tôn Kim Ô.

Những Tiểu Kim Ô tuy cảnh giới tu hành đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng dù sao cũng chưa trải sự đời sâu, còn nhiều chuyện không hiểu rõ lắm.

Vì vậy, Thái Nhất vẫn ở trong đó dạy dỗ bọn họ.

Đương nhiên, trăm lời dạy không bằng tự mình lĩnh hội, nên Thái Nhất cũng sẽ sắp xếp những Kim Ô đó như du lịch nhân gian, để một số Kim Ô luân phiên đi du lịch nhân gian.

Tự nhiên là cần phải ẩn giấu thân phận, giả vờ là những sinh linh bình thường.

Chỉ có như vậy, mới có thể thực sự lĩnh hội trăm thái nhân gian, từ đó biết con đường sau này nên đi như thế nào.

Vì vậy, Thái Nhất và Nguyên Phu Nhân liền trên mặt trời, dẫn những Kim Ô còn lại xem một Kim Ô trong nhân thế gian các loại sự việc.

Trong đó, thậm chí còn áp chế cảnh giới tu vi của nó xuống cấp độ Đại La Kim Tiên, không quá cao.

Hiện nay Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang thực sự nhiều như chó, ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã cũng đầy rẫy.

Từ tổng thể mà nói, thế giới Hồng Hoang hiện nay mạnh hơn rất nhiều so với thế giới mà Diệp Hiên kiếp trước từng nghe nói.

"Không biết tiền bối lần này đến Thiên Đình, là vì sao?" Đế Tuấn suy nghĩ một chút, cuối cùng hỏi.

Đi suốt chặng đường này, Diệp Hiên cũng chỉ nói cùng ông xem một chút, sau đó chỉ khen ngợi phong cảnh kiến văn của Thiên Đình dọc đường, chứ không nói thêm gì nhiều.

Diệp Hiên ngừng lại một chút, trả lời: "Chỉ là để xem phong cảnh Thiên Đình." Đây thật sự là suy nghĩ của hắn, cũng không có nhiều suy nghĩ khác.

Đế Tuấn đã là tồn tại cường đại nhất trong thế giới của hắn, hắn cũng không có gì tốt để dạy cho đối phương.

Đế Tuấn cũng là sinh linh giúp hắn bước vào Tứ Giai Sáng Thế Thần, tự nhiên đối với đối phương cũng không có chút cảm giác chán ghét nào.

Thực tế, trong toàn bộ Hồng Hoang, trừ vị Tiên Tổ Hồng Quân kia ra, Diệp Hiên không có bất kỳ sinh linh nào chán ghét.

Và sở dĩ chán ghét Hồng Quân cũng chỉ vì Hồng Quân đã chặn đường hắn đơn giản như vậy thôi.

Nếu đối phương không chặn đường hắn, truyền đạo Hồng Hoang thật tốt, hòa hợp với Thiên Đạo thật tốt, bất kể thế nào, Diệp Hiên cũng sẽ không chán ghét đối phương.

Thực tế cũng đúng như vậy, trừ việc đối với Nhân tộc có một loại tình đồng tộc mà khá chiếu cố, còn lại thì cũng không tham dự quá nhiều, cùng lắm là hơi ra tay chỉnh đốn đường lối Hồng Hoang một chút.

Giống như khi năm xưa Hồng Quân suýt thành công, Diệp Hiên

liền đích thân ra tay điểm hóa Long Vương và Tinh Thần Đạo Nhân, đây cũng là lần ra tay duy nhất của hắn ngoài việc giúp đỡ Nhân tộc.

Trừ điểm này ra, cũng không giúp đỡ các sinh linh khác trong Hồng Hoang.

Nói cách khác, không chỉ Diệp Hiên không giúp đỡ đối phương, mà ngược lại, các sinh linh trong Hồng Hoang đang không ngừng giúp đỡ Diệp Hiên.

Là vì có những sinh linh này trong Hồng Hoang, Diệp Hiên mới có thể đạt đến độ cao như ngày nay.

Vì vậy, Diệp Hiên luôn rất cảm kích.

Cảm kích thế giới mà mình sáng tạo ra là thế giới Hỗn Độn, cảm kích trong cõi u minh thế giới Hỗn Độn cũng đã lựa chọn hắn.

Đế Tuấn nghe vậy ngẩn ra, trong lòng lập tức xuất hiện một cảm giác không thể tin nổi, trên mặt cũng có chút vẻ không dám tin.

Diệp Hiên thấy vậy, trên mặt khẽ cười, nói: "Ta tuy từ khi Hỗn Độn chưa khai mở đã đến thế giới này, cũng đích thân chứng kiến Hồng Hoang khai tịch, luôn phủ khám mọi thứ trong Hồng Hoang, nhưng lại thật sự chưa từng bước vào trong Hồng Hoang." Nói xong, Diệp Hiên ngừng lại một chút, lại nói: "Đây vẫn là lần đầu tiên bước vào trong Hồng Hoang, không thể không nói, cảm giác thân lâm kỳ cảnh và nhìn từ trên cao xuống quả thật là rất khác biệt." Đế Tuấn nghe vậy lúc này mới vỡ lẽ, lúc này mới tin đây là thật.

Không phải ông ta nói, chuyện này cũng quá khoa trương rồi.

Nếu là ông ta, tuyệt đối không thể làm được việc đối mặt với Hồng Hoang trong thời gian dài như vậy mà không bước vào trong đó.

Trong thời gian dài như vậy, Diệp Hiên vẫn là lần đầu tiên bước vào trong Hồng Hoang, điều này khiến Đế Tuấn vẫn khá kinh ngạc,

đến mức trước đó đều không dám tin.

“Tiền bối định tính như vậy, thực sự khiến Đế Tuấn cực kỳ kính phục!” Đế Tuấn nghe vậy, cung kính trả lời.

Diệp Hiên gật đầu, những lời khách sáo này, hắn đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi, cũng không để trong lòng.

“Hồng Hoang không phải là duy nhất, Hỗn Độn cũng không phải là duy nhất, hãy nỗ lực tu luyện đi, đợi khi tu vi của ngươi đạt đến một cảnh giới nhất định, mới có tư cách ngắm nhìn thế giới ngoài Hồng Hoang.” Sau khi xem xong Thiên Đình, Diệp Hiên tự nhiên cũng phải rời khỏi nơi này, chuyển sang nói.

Thân hình từ từ tiêu tán giữa thiên địa, đã hoàn toàn rời khỏi nơi này.

Chỉ còn lại Đế Tuấn một mình trong Linh Tiêu Bảo Điện, có chút hụt hẫng và cảm giác chưa thỏa mãn.

“Một tồn tại như vậy, sao có thể không khiến ta kính ngưỡng...” Đế Tuấn lẩm bẩm, muốn đạt đến cảnh giới của Diệp Hiên.

Nay tận mắt chứng kiến Diệp Hiên, mới biết khoảng cách giữa bản thân và Diệp Hiên lớn đến mức nào, lớn đến mức ngay cả ông ta cũng không thể nhìn rõ được.

Và khi ban đầu, ông ta chỉ thoáng nhìn thấy Diệp Hiên một cái, thì cũng chỉ thấy có một khoảng cách rất lớn với đối phương mà thôi.

“Ngoài Hồng Hoang, sao có thể không khiến lòng ta hướng về...” Đế Tuấn ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng tràn đầy khao khát đối với thế giới ngoài Hồng Hoang.

Lúc này ông ta, hoàn toàn không còn bị giới hạn trong Hồng Hoang nữa.

Tuy ông ta chưa từng coi Hồng Hoang là lãnh địa riêng của mình, nhưng lúc này Đế Tuấn đã khác xưa rồi.

Chương 206

Sau khi có được câu trả lời xác định, đích thân từ miệng Diệp Hiên biết được còn có vô cùng vô tận thế giới, tâm hồn Đế Tuấn dường như đã hoàn toàn mở rộng, rộng lớn hơn rất nhiều so với trước đây, bao la hơn rất nhiều so với trước đây.

Đang lúc Đế Tuấn cảm khái, đột nhiên, một bóng áo trắng từ trên không trung bay đến.

"Phục Hy bái kiến bệ hạ." Sau khi Phục Hy đến, lập tức hành lễ, sau đó lại nói.

"Bệ hạ, vị tồn tại kia đã đến rồi sao?" Khi Diệp Hiên bước vào Hồng Hoang, tự nhiên các loại thiên cơ đều không thể tính toán được đối phương, nhưng từ khi Diệp Hiên rời khỏi Hồng Hoang, Phục Hy vẫn luôn ở trong Hy Hoàng Cung trên Đệ Tam Thập Lục Trọng Thiên cũng liền tính toán được sự xuất hiện của Diệp Hiên.

Về phần vì sao có thể tính toán được Diệp Hiên, là vì Diệp Hiên không cố ý xóa bỏ dấu vết của mình.

Vì các sinh linh cấp cao cũng đều ít nhiều biết đến sự tồn tại của Diệp Hiên, thậm chí trong đó còn có rất nhiều sinh linh đã tiếp xúc với sự tồn tại của Diệp Hiên.

Vì vậy, Diệp Hiên cũng không cố ý xóa bỏ dấu vết của mình trong Hồng Hoang.

Và Phục Hy chính là dựa vào những dấu vết này mới biết Diệp Hiên đã từng đến Hồng Hoang, thậm chí đã đến Thiên Đình, những dấu vết này không thuộc về chúng sinh Hồng Hoang, cũng không thuộc về Đại Đạo Thần Ma.

Vậy tự nhiên chỉ có một khả năng, đó chính là vị tồn tại vô thượng mà mình thề phải gặp bằng được kia.

Sau khi biết được sự xuất hiện của tồn tại kia, Phục Hy có thể nói là ngay cả cục diện thiên địa cũng không quản, trực tiếp bay đến Linh Tiêu Bảo Điện.

Nhưng ai ngờ, cuối cùng vẫn đến muộn một bước.

"Đúng vậy, nhưng hắn đã đi rồi." Đế Tuấn nghe vậy gật đầu, không hề che giấu điều gì.

Phục Hy nghe vậy hai mắt có chút ảm đạm vô quang, rõ ràng mình cực kỳ muốn gặp đối phương một lần, nhưng đối phương vì sao lại không chịu gặp mình một lần.

"Hắn đi rồi sao..." "Vậy lần sau, lần sau ta nhất định phải gặp được hắn!!!" Phục Hy nghiến răng, nắm chặt lòng bàn tay, có chút mất đi vẻ trí tuệ sắc sảo trước đây, hiển nhiên là đã đối đầu với Diệp Hiên.

Đế Tuấn ở một bên nghe vậy, từ từ lắc đầu, nói: "Đạo hữu, ngươi đã chấp tướng rồi..." Phục Hy nghe vậy toàn thân chấn động, lập tức sắc mặt bình tĩnh lại, hiển nhiên là lập tức giật mình tỉnh ngộ, khôi phục lại tâm cảnh ban đầu.

Ngay lập tức chắp tay cúi bái với Đế Tuấn, nói: "Đa tạ bệ hạ, Phục Hy đây sẽ đi tu thân dưỡng tính." Nói xong, liền hướng về Hy Hoàng Cung mà đi.

Lần này nhập định, nếu không hoàn toàn loại bỏ tạp niệm trong lòng, ông ta sẽ không có ý định xuất quan... ...

Xa xôi ngoài Hồng Hoang, Diệp Hiên cũng cảm ứng được suy nghĩ của Phục Hy, liền khẽ cười một tiếng, lẩm bẩm: "Ngươi mà tìm được ta, thì tính là ngươi lợi hại..." Trong khoảng thời gian này Diệp

Hiên cơ bản đều đang xử lý chuyện trong Hồng Hoang, đối với chuyện bên ngoài thì cơ bản cũng không quản.

Còn về chuyện trong Dung Địch Quốc, cơ bản cũng đã giao cho người khác rồi.

Vì Diệp Hiên phát hiện thà rằng ở tuyến đầu liều chết liều sống, số Thần Nguyên kiếm được còn không đủ cho sinh linh trong Thần Quốc của mình càn quét ở Tu La Chiến Trường.

Hiện nay Tu La Chiến Trường cũng đã ở tầng thứ hai, bên trong đều là một số ma vật cấp độ Đại La Kim Tiên, tương đối mà nói thì dễ đánh hơn rất nhiều, Đại La Kim Tiên trong các tộc là vô số, nơi đây cũng trở thành nơi tôi luyện hữu dụng nhất cho các Đại La Kim Tiên của Vạn tộc Hồng Hoang.

Những sinh linh Hồng Hoang tôi luyện ở đây, nếu không chiến tử thì khi ra ngoài cơ bản đã có sức chiến đấu bùng nổ rồi.

Vì số lượng ma vật phải đối mặt ở đây là khó mà đếm được, vô tận, giết mãi không hết.

Vì vậy, Diệp Hiên cũng bắt đầu an tâm hưởng thụ cuộc sống yên bình ở đây... ...

Phù Tang Quốc, quốc đô Phù Tang.

Phù Tang Tinh là thủ đô của Phù Tang Quốc, toàn bộ một hành tinh đều là thủ đô, và thủ đô trong thủ đô tự nhiên chính là kinh đô rồi.

Lúc này, trong kinh đô.

Một đám Lục Giai Sáng Thế Thần đại lão tụ tập lại một chỗ, tổng cộng chỉ có bốn vị Lục Giai Sáng Thế Thần tồn tại.

Lần lượt là Tể Tướng Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang phụ trách chính trị, cùng với Đại Tướng Quân Điền Biên Đại Lang phụ trách

quân sự, còn có Thái Thường Khanh Giáo Đường Tiểu Dã Lang phụ trách tôn giáo.

Ba người này chính là lãnh đạo tối cao của Phù Tang Quốc, ngoài ba người này ra, còn có một vị Hoàng Đế đứng trên bọn họ, Hoàng Đế tên là Cách Bích Tiểu Vương Lang.

Phù Tang Quốc chỉ có bốn vị Lục Giai Sáng Thế Thần này, ngoài bốn vị Lục Giai Sáng Thế Thần này ra, còn có hơn bốn trăm vị Ngũ Giai Sáng Thế Thần, đây chính là toàn bộ sức mạnh cao cấp của Phù Tang Quốc.

Thoạt nhìn rất nhiều, nhưng trên thực tế trừ những Lục Giai Sáng Thế Thần tối cao ra, Phù Tang Quốc thậm chí còn không thể đánh thắng bất kỳ một tinh vực nào của Đại Việt Quốc.

Lúc này, bốn vị đại lão đang mật mưu với nhau.

"Điền Biên tang!

Theo ý ngươi là chúng ta không nên loại bỏ Diệp Hiên đó sao?

Mà là mặc cho hắn phát triển, cho đến ngày sau trở thành kẻ thù diệt quốc của chúng ta sao?" Tể Tướng Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang vẻ mặt giận dữ nói.

Và trong lời nói hiển nhiên chính là muốn loại bỏ Diệp Hiên.

Điều này là bởi vì trận chiến Thần Vực năm xưa, Diệp Hiên đã tạo ra sức mạnh nghiền ép đối với mọi người, cũng khiến Diệp Hiên bị phơi bày trước mắt thế nhân.

Lần này, bọn họ đang bàn bạc về việc có nên loại bỏ Diệp Hiên hay không.

"Quân nhân phải chiến thắng đối thủ trên chiến trường!

Chứ tuyệt đối không phải là dùng mưu hèn kế bẩn sau lưng!"

Điền Biên Đại Lang lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang.

Các cuộc xung đột giữa quân và chính trị cũng không phải là chuyện hiếm thấy, ngược lại, còn là chuyện rất bình thường.

"A a!

Chiến thắng đối thủ?!

Đối thủ là Đại Việt Quốc!

Ngươi mà có thể chiến thắng đối thủ, chúng ta bây giờ còn phải bàn bạc chuyện loại bỏ Diệp Hiên làm gì chứ!" Tể Tướng Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang hiển nhiên rất coi thường lời nói của Điền Biên Đại Lang, nếu có thể đánh thắng đối phương, thì còn đến mức phải lo lắng vì một thiên chi kiêu tử của địch quốc còn chưa trưởng thành sao.

Báo cáo về Diệp Hiên sớm đã đến tay bọn họ, có thể biết rằng, Diệp Hiên là một người cấp tiến theo phe diều hâu, nếu để Diệp Hiên trưởng thành, ông ta không dám tưởng tượng kết cục của Phù Tang Quốc.

Phù Tang Quốc sở dĩ không bị diệt vong, không phải dựa vào sức mạnh quân sự cường đại đến mức nào, cũng không phải dựa vào ai đó đứng sau chống lưng, điều duy nhất có thể khiến nó không bị diệt vong, chỉ có một nguyên nhân.

Đó chính là Đại Việt Quốc vì tinh thần nhân đạo chủ nghĩa, mà để lại cho Phù Tang Quốc một tinh vực để phát triển.

Tuy nhiên Phù Tang Quốc là một quốc gia từ lịch sử đã rất chú trọng đến việc khai thác lãnh thổ quốc gia, vì vậy dưới sự tranh đoạt của nó, Tây Bát Quốc vốn có mười tinh vực, cũng chỉ còn lại một tinh vực, chín tinh vực còn lại đều bị Phù Tang Quốc cướp mất.

Vì vậy dẫn đến Phù Tang Quốc hiện nay sở hữu mười tinh vực, còn Tây Bát Quốc chỉ còn lại một tinh vực.

Năm xưa Ngũ Đại Quốc đã để lại cho các tiểu quốc khác tổng cộng bốn trăm tinh vực, bốn trăm tinh vực này đều là những nơi nghèo nàn nhất trong ba nghìn tinh vực, sau đó dựa vào sức mạnh của mình mà tranh đoạt.

Dù sao Ngũ Đại Quốc cũng đã làm đủ nhân đạo chủ nghĩa, còn lại là chuyện các tiểu quốc đó tự tàn sát lẫn nhau.

Về việc có nuôi dưỡng ra một đại quốc mới hay không, điểm này Ngũ Đại Quốc tự nhiên không hề lo lắng.

Trong các tiểu quốc đó ngay cả việc đản sinh Thất Giai cũng khó, đừng nói là Bát Giai.

Cho dù thật sự xuất hiện Bát Giai, thì cũng không thể chống lại liên thủ của Ngũ Đại Quốc.

Chuyện Ngũ Đại Quốc tranh chấp lẫn nhau là chuyện của Ngũ Đại Quốc, nhưng nếu người ngoài muốn nhúng tay vào, thì đó lại là một chuyện khác.

Đối mặt với chuyện này, Ngũ Đại Quốc tự nhiên sẽ không ngần ngại liên hợp lại đối phó với quốc gia mới đản sinh kia.

Chiếc bánh ngọt Lục Địa Sáng Thế tổng cộng chỉ lớn như vậy, sớm đã bị Ngũ Đại Quốc chia cắt ra rồi, ai cũng không muốn chia sẻ lợi ích của mình cho quốc gia khác, vì vậy điểm này cũng coi như là sự đồng thuận của mọi người.

Chỉ cần không phát sinh chiến tranh diệt quốc thực sự, cho dù quốc gia khác đản sinh Bát Giai Sáng Thế Thần cũng vô lực xoay chuyển tình thế.

Và năm xưa Tây Bát Quốc là dựa vào Đại Việt Quốc, lấy Đại Việt

Quốc làm tông chủ quốc, mới được phân mười tinh vực, nếu không thì với quốc lực của Tây Bát Quốc có thể có được một tinh vực đã là không tệ rồi.

Nhưng sau đó Tây Bát Quốc vì thời gian trôi qua, có lẽ là đã quá bình yên chăng, dẫn đến bọn họ có chút quá kiêu căng tự đại, lại còn mắc phải sai lầm lịch sử.

Dần dần, Tây Bát Quốc ngày càng kiêu căng, tự nhận quốc gia của mình là quốc gia cường đại nhất vũ trụ, hơn nữa còn thường xuyên coi thường người Đại Việt Quốc, nhiều lần khiêu khích.

Tuy Đại Việt Quốc lười để ý đến đối phương, nhưng cùng với sự phát triển của thời gian, đối phương ngày càng kiêu căng, thậm chí dám ở nơi công cộng vũ nhục Đại Việt Quốc.

Đại Việt Quốc nổi giận, ám chỉ Phù Tang Quốc vẫn luôn thèm muốn lãnh thổ Tây Bát Quốc, Phù Tang Quốc hiểu ý, lập tức xuất binh chinh phạt, một lần liền chiếm lấy chín tinh vực.

Cuối cùng vẫn là cầu cha gọi mẹ khóc lóc tố cáo với Đại Việt Quốc, lúc này mới giữ lại được tinh vực cuối cùng.

Nếu không thì Tây Bát Quốc thậm chí có thể sẽ bị Phù Tang Quốc diệt quốc.

Và những tinh vực mà Phù Tang Quốc đã chiếm trước đó, bất kể Tây Bát Quốc khóc lóc tố cáo thế nào, Đại Việt Quốc vẫn luôn không chịu giúp đỡ đối phương giành lại chín tinh vực đó, hơn nữa lý do còn rất quang minh chính đại.

Chiến tranh giữa hai nước, bọn họ không tiện can thiệp, hiện tại cưỡng ép ra mặt bảo vệ bọn họ đã là rất tốt rồi.

Tuy Tây Bát Quốc không tin, nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể giả vờ ngoan ngoãn mà sống qua ngày.

Vì bất kể là tấn công Phù Tang Quốc hay cuối cùng là ra mặt bảo vệ bọn họ, Đại Việt Quốc đều không có bất kỳ cái nào mà bọn họ có thể chống cự được.

Là chống cự, chứ không phải chiến thắng.

Ngay cả chống cự cũng hoàn toàn không làm được...

Suy cho cùng, vẫn là Tây Bát Quốc quá yếu, vì quá yếu và quá tự ti, nên chỉ biết khoe khoang bản thân, coi thường cái này coi thường cái kia.

Đợi đến khi chiến tranh thật sự nổ ra, Tây Bát Quốc không cần quân địch làm gì, trận cước của chính mình đã loạn rồi, đủ loại hoảng loạn thất thố, thậm chí có người trực tiếp bỏ chạy khỏi chiến trường vô số, thực sự đã đạt đến cảnh tượng chưa chiến đã thua, là cảnh tượng hiếm thấy trong thời đại Sáng Thế Thần.

Trong các quốc gia, đây là quốc gia duy nhất đã kế thừa tinh hoa chạy trốn khi có chiến tranh từ xưa đến nay.

Và Phù Tang Quốc tuy được lợi từ sự nương tay của Đại Việt Quốc, nhưng cả quốc gia từ trên xuống dưới, không có bao nhiêu người thực sự cảm thấy mình nên tôn kính Đại Việt Quốc, không nên chuyện gì cũng nghĩ đến việc hãm hại Đại Việt Quốc.

Từ Hoàng Đế Phù Tang Quốc, đến bách tính Phù Tang Quốc, từ trên xuống dưới đều tràn đầy sự thù hận đối với các quốc gia, đặc biệt là đối với Đại Việt Quốc láng giềng này.

Có thể nói sau khi Đại Việt Quốc cường đại, không có bất kỳ quốc gia láng giềng nào hy vọng nhìn thấy chuyện này xảy ra.

Thậm chí trong tất cả các quốc gia đều gần như vậy, chỉ có rất ít tiểu quốc bị các đại quốc khác nghiền ép mới hy vọng.

Giống như thái độ của Phù Tang Quốc đối với Hợp Chúng Quốc

Anh thì cực kỳ hòa ái, cực kỳ thân thiết, dường như đối phương chính là ba ba của mình vậy.

Đương nhiên, cái gọi là ba ba này cũng có giá trị lợi dụng, nếu không Phù Tang Quốc sẽ không dễ dàng nhận quốc gia khác làm ba ba của mình.

Lúc này.

Tể Tướng Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang của Phù Tang Quốc đã hao tâm tổn trí vì chuyện Diệp Hiên, ông ta đã bỏ ra rất nhiều thời gian mới thực sự tìm thấy một khả năng ám sát Diệp Hiên.

Và để làm được điều này, thì nhất định phải có Lục Giai Sáng Thế Thần ra tay mới an toàn.

Tứ Giai Sáng Thế Thần của Phù Tang Quốc có cả đống, nhưng muốn giết chết Diệp Hiên thì lại không thể, vì không có Tứ Giai Sáng Thế Thần nào có thể đánh thắng Diệp Hiên.

Và Ngũ Giai Sáng Thế Thần tuy có thể giết chết Diệp Hiên, nhưng muốn ám sát Diệp Hiên một cách vô thanh vô tức thì e rằng lại khá khó khăn.

Chỉ có Lục Giai Sáng Thế Thần, mới có thể làm được điều này, có thể trong nháy mắt giết chết Diệp Hiên, khiến hắn không có năng lực phản kháng.

Nhưng Đại Tướng Quân Điền Biên Đại Lang lại có chút không đồng tình điểm này, nhưng ông ta tuy phản bác đối phương, nhưng đối phương lại trực tiếp đánh một đòn trúng đích, khiến ông ta không nói nên lời.

Đúng vậy, nếu có thể đánh thắng đối phương, thì còn dùng cái quái gì mà bàn bạc chuyện loại bỏ Diệp Hiên chứ, cứ cưỡng ép đòi người là được rồi, thậm chí hoàn toàn bỏ qua đối phương cũng không

phải là không thể.

Thái Thường Khanh Giáo Đường Tiểu Dã Lang ở một bên chỉ xem hai người tranh luận trước đó, hồi lâu không nói gì, thấy sự việc đã phân biệt rõ ràng, nhàn nhạt đưa ra một vấn đề: "Ngươi có từng nghĩ đến hậu quả của việc loại bỏ Diệp Hiên là gì không." Nói xong, yên lặng nhìn Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang.

Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang thấy đối phương mở miệng chất vấn, lập tức trả lời: "Ta không biết đối phương sẽ thế nào, nhưng ta biết, nếu không loại bỏ Diệp Hiên, đợi đến khi thực lực cảnh giới của Diệp Hiên tăng trưởng, thậm chí đạt đến Bát Giai, thì Phù Tang Quốc của chúng ta sẽ bị diệt quốc!" Giáo Đường Tiểu Dã Lang gật đầu, ngay sau đó trả lời: "Ngươi không biết sẽ thế nào đúng không, ta biết, Tây Bát Quốc trước đây chẳng qua chỉ là miệng lưỡi thôi, liền rơi vào kết cục như ngày nay, nếu chúng ta thực sự giết chết vị Sáng Thế Thần có cơ hội đạt đến Bát Giai kia, thì Phù Tang Quốc sẽ đến hồi kết vào khoảnh khắc tiếp theo.

Ngươi thân là Tể Tướng Phù Tang Quốc, sẽ không đến mức ngay cả việc đối phương có thể điều tra ra chúng ta cũng không biết chứ?" Đại Việt Quốc có Thất Giai thậm chí là Bát Giai Sáng Thế Thần, bất kể bọn họ ám sát thế nào, nhiều nhất cũng chỉ là đảm bảo ám sát thành công mà thôi, nhưng một khi thành công, tiếp theo sẽ phải chịu đựng cơn thịnh nộ từ Đại Việt Quốc.

Phải biết rằng ngay cả Lục Giai Sáng Thế Thần đích thân ra tay ám sát Diệp Hiên, cho dù sau đó xóa bỏ dấu vết không còn một chút nào, như thể chưa từng tồn tại, cuối cùng khi đối mặt với Thất Giai và Bát Giai Sáng Thế Thần vẫn sẽ bị phát hiện ra trong nháy mắt.

Vì vậy, điều mà bọn họ thực sự có thể làm cũng chỉ là trong nháy mắt giết chết Diệp Hiên mà thôi, sau đó sẽ phải đối mặt với sự phẫn

nộ của toàn bộ Đại Việt Quốc.

Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang lắc đầu, trong mắt đầy tự tin nói: "Giáo Đường tang!

Ngươi sai rồi!

Theo hiểu biết của ta về Đại Việt Quốc, Diệp Hiên ưu tú như vậy, trong nước tất nhiên sẽ phải chịu sự đố kỵ từ nhiều tầng lớp cao cấp, thậm chí ngay cả vị thần hộ quốc kia cũng có thể muốn loại bỏ đối phương!

Chẳng qua là vì đủ loại nguyên nhân mà không thể động thủ mà thôi, chỉ cần chúng ta ra tay, nhất định sẽ có người ra mặt bảo vệ chúng ta!

Bởi vì nhiều năm qua, có thể xuất hiện một Diệp Hiên, thì cũng có thể xuất hiện một Diệp Hiên khác, trong dòng chảy năm tháng mênh mông, có quá nhiều người muốn nắm giữ quyền lực trong tay mình rồi!" Thực ra phân tích của ông ta về Đại Việt Quốc không sai chút nào, quả thực là như vậy, trong Đại Việt Quốc có rất nhiều người muốn ra tay với Diệp Hiên, chỉ là bị Chu Nguyên Chương và những người khác ngăn lại mà thôi.

Nhà ai mà không có vài hậu bối xuất sắc, nếu cứ làm loạn như vậy, thì cũng không cần chơi nữa, toàn bộ Đại Việt Quốc đều sẽ bị hủy hoại mất.

Vì vậy, trên thực tế trong mắt những tầng lớp cao cấp đó, Diệp Hiên cũng chẳng qua chỉ là một hậu bối mà mình muốn loại bỏ, cũng không đến mức thực sự phá vỡ sự cân bằng.

Trừ khi thực sự không thể chống đỡ được, mới thật sự bất chấp tất cả mà giết chết đối phương.

"Ừm!

Vậy ai sẽ ra tay?

Ai ra tay người đó chết, ngươi nghĩ kỹ đi." Giáo Đường Tiểu Dã Lang nghe vậy gật đầu, ý bảo mình đã chấp nhận điều này.

Nhưng đây rõ ràng là một nhiệm vụ chết chóc, ai sẽ làm?

Ai làm người đó chết...

Dù trong nháy mắt có thể giết chết Diệp Hiên, nhưng sau đó thì sao?

Chỉ có cái chết đang chờ đợi.

Không nói đến thiên nộ đối với quốc gia, dù sao bản thân sát thủ là phải chết.

Nhất thời, cả đại điện chìm vào im lặng.

"Có thể nhờ người của quốc gia khác làm không?" Hoàng Đế Cách Bích Tiểu Vương Lang ở một bên lên tiếng nói.

"Không được!" Lời này vừa ra, lập tức liền bị ba vị đại thần đồng loạt phản đối.

Loại chuyện này, sao có thể giao cho người khác làm, đúng như câu "sự dĩ mật thành" (chuyện lớn cần giữ bí mật).

Muốn tìm một Lục Giai Sáng Thế Thần đáng tin cậy đi chịu chết, dùng đầu óc mà nghĩ cũng biết là không thể rồi.

Còn về việc lừa dối đối phương, để đối phương đi ám sát, nhưng không nói đến cái giá phải trả để điều động một Lục Giai Sáng Thế Thần làm sát thủ, chỉ riêng việc lừa dối này thôi, một mục tiêu mà có thể khiến Lục Giai ra tay, làm sao đối phương có thể không đi quan sát tìm hiểu bối cảnh của đối phương chứ.

Và khi tìm hiểu ra, làm sao có thể còn đi làm chuyện chịu chết này nữa, không chừng còn trực tiếp bán đứng bọn họ cũng có thể, đến lúc

đó Phù Tang Quốc có thể sẽ phải chịu không chỉ là việc bị giết kẻ gây án, mà thậm chí có thể là trực tiếp diệt quốc.

Chương 207

Vì bọn họ còn chưa làm ra chuyện này, nên cũng sẽ không có đại lão nào bảo vệ bọn họ.

Suy cho cùng ai lại bảo vệ một phế vật vô dụng chứ.

Sau khi ba vị đại thần nhất trí quyết định không thể nhờ sát thủ của quốc gia khác làm, nhất thời, không khí lại chìm vào lạnh nhạt.

Chỉ thấy Thái Thường Khanh Giáo Đường Tiểu Dã Lang chấp chưởng tôn giáo tín ngưỡng lên tiếng nói: "Vì chuyện này là do Tỉnh Thượng tang đưa ra, tự nhiên cũng nên do Tỉnh Thượng tang đi làm." Lời này vừa ra, sắc mặt Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang biến đổi, ngay sau đó nói: "Loại chuyện này là chuyện của quân đội, nên do quân đội đi làm!" Điền Biên Đại Lang nghe vậy nổi giận, cư nhiên lại đổ lên người mình, chỉ thấy ông ta giận dữ mắng: "Quân đội ta quản việc đánh trận!

Không phải việc ám sát!

Huống hồ lão tử đây căn bản không đồng ý chuyện này, ngươi còn muốn lão tử đi ám sát, ngươi đang nằm mơ à?!" Lời này là nói trước mặt Hoàng Đế, chỉ vào Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang mà mắng.

Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang bị mắng sắc mặt lúc xanh lúc trắng, có ý muốn cãi lại nhưng lại căn bản không tìm được ngôn ngữ nào có lợi.

Đúng như lời Điền Biên Đại Lang nói, chuyện này là do mình đưa ra, là mình muốn làm, tại sao lại muốn người khác đi chịu chết, hơn nữa ông ta cũng biết, Điền Biên Đại Lang sẽ không làm chuyện này.

Vì vậy, Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang nghiến răng nghiến lợi nói:

“Vậy thì để Ngũ Giai Sáng Thế Thần đi thử xem!” “A, Ngũ Giai?

Sau khi không thành công, ngươi thân là kẻ đứng sau màn, chắc chắn vẫn là phải chết.” Điền Biên Đại Lang ở một bên châm chọc nói.

Ngũ Giai Sáng Thế Thần có thể trong nháy mắt giết chết Diệp Hiên hay không rất quan trọng, nếu không thành công, đối phương chắc chắn sẽ có một đống người ra bảo vệ, đến lúc đó, thì đó không còn là một chuyện dễ chơi nữa rồi.

Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang nghe vậy khí thế trên mặt giảm sút, lập tức liền muốn rút lui không làm nữa, dù sao trước sau gì cũng chết, làm quái gì nữa.

Có sự tồn tại của mình, mới có sự tồn tại của Phù Tang Quốc, mình đã chết rồi, Phù Tang Quốc còn hay không thì liên quan quái gì đến ông ta.

Hoàng Đế Cách Bích Tiểu Vương Lang nghe vậy lập tức mắng Điền Biên Đại Lang: “Điền Biên tang!

Tỉnh Thượng tang một lòng vì nước, ngươi không muốn hy sinh, Trẫm không miễn cưỡng ngươi, nhưng ngươi hết lần này đến lần khác ngăn cản, đả kích niềm tin của Tỉnh Thượng tang làm gì?!” Ông ta vốn dĩ nghe nói dùng Ngũ Giai Sáng Thế Thần đi làm cũng đã khá vui rồi, dù sao thành công là tốt nhất, không thành công chết thì cũng chỉ là một Ngũ Giai Sáng Thế Thần, cùng lắm là lại chết thêm một Lục Giai Sáng Thế Thần nữa thì chuyện này cũng kết thúc rồi.

Nhưng bị Điền Biên Đại Lang đả kích như vậy, khiến Cách Bích Tiểu Vương Lang rất bị động.

Vì người được lợi nhất từ chuyện này trên thực tế chính là Hoàng Đế Cách Bích Tiểu Vương Lang của Phù Tang Quốc, dù sao Phù Tang Quốc trên danh nghĩa là của ông ta, trên thực tế cũng là ông ta có

quyền lực lớn nhất.

Nếu đợi Diệp Hiên quật khởi, thì Phù Tang Quốc có thể sẽ mất đi.

Về việc đối phương còn cần bao nhiêu năm nữa mới đạt đến Bát Giai, điểm này bọn họ không muốn lấy quốc gia của mình ra để đánh cược.

Nếu thật sự đợi đến khi đối phương đạt đến Lục Giai, thì lúc đó đã muộn rồi, Phù Tang Quốc không ai có thể đánh lại đối phương nữa.

Vì vậy thời cơ tốt nhất trên thực tế chính là bây giờ khi đối phương là Tứ Giai Sáng Thế Thần.

Về việc Diệp Hiên có thể đạt đến Bát Giai Sáng Thế Thần hay không, bất kể là những người trong Đại Việt Quốc hay những người này của Phù Tang Quốc, trên thực tế đều không có ai nghi ngờ.

Nếu có thể làm được đủ loại điều không thể mà vẫn không làm được, thì cũng không thể đản sinh ra tồn tại Bát Giai Sáng Thế Thần.

"Hải!

Bệ hạ, là thần sai rồi!" Điền Biên Đại Lang nghe thấy bệ hạ mắng, vội vàng cúi đầu nhận lỗi.

Hoàng Đế trong lòng quốc dân có thể nói là địa vị cực kỳ cao quý trong cả nước, điểm này có thể nói là không ai có thể phá vỡ.

Cho dù thực lực của bọn họ đã đuổi kịp bước chân của Hoàng Đế, nhưng trên thực tế vẫn không thể phá vỡ địa vị thần thoại của Hoàng Đế.

Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang ở một bên nghe vậy trên mặt lộ ra một tia cảm động, vội vàng cúi chào Hoàng Đế Cách Bích Tiểu Vương Lang, sau đó vô cùng thành thật nói: "Bệ hạ, chuyện này cứ

giao cho thần toàn quyền xử lý đi!" Cách Bích Tiểu Vương Lang nhìn đối phương, vẻ mặt cảm động gật đầu lia lịa, rất cảm động nói: "Vẫn là Tỉnh Thượng tang yêu nước nhất a!" Nói xong, lại bổ sung một câu: "Vậy chuyện này cứ giao cho Tỉnh Thượng tang xử lý!" ...

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang đến chỗ thuộc hạ của mình.

Những người đó đều là Ngũ Giai Sáng Thế Thần, tổng cộng có hơn bảy mươi người, trong số bảy mươi người này có không ít người bị Hoàng Đế gần như tẩy não.

Vì vậy, khi những người này được tập hợp lại một chỗ, liền trở nên cực kỳ có ý nghĩa, từng người từng người một miệng lớn tiếng hô vì Hoàng Đế bệ hạ tận trung, hoặc là hô vì Đại Phù Tang Đế Quốc tận trung.

Nhất thời, giống hệt như cảnh tượng đa cấp.

Và sau khi hô hơn chục lần, Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang bắt đầu nói chuyện.

"Tiếp theo, ta cần một dũng sĩ, một dũng sĩ không sợ chết, một dũng sĩ dám vì bệ hạ tận trung, vì Đại Phù Tang Đế Quốc tận trung!

Chuyện này rất nguy hiểm, gần như là cục diện tất tử, thậm chí có thể ngay cả ta cũng phải chết trong đó." Lời của Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang vừa nói ra, lập tức liền gây ra một làn sóng lớn.

Rất nhiều người ở đây thật sự chỉ là hô hào mà thôi, cũng không phải thật sự có ý định vì Hoàng Đế tận trung, vì Phù Tang Quốc tận trung.

Đương nhiên, cũng không thiếu một số người thật sự như vậy.

Tuy không nhiều, nhưng thật sự có.

Ngay lập tức, trong sự im lặng của mọi người, liền có hơn chục người đứng ra lớn tiếng hô: "Nguyện vì bệ hạ tận trung!

Nguyện vì Đại Phù Tang Đế Quốc tận trung!!!" "Tốt!" Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang gật đầu, tiếp đó nhìn những người còn lại nói: "Những người còn lại, trở về đi!" Chuyện này không thể cho quá nhiều người biết, vì vậy ông ta dự định tìm một người đáng tin cậy để cuối cùng thông báo, chứ không phải làm cho khắp thành đều biết.

Cho dù mọi người đều biết Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang muốn làm chuyện lớn, nhiều nhất cũng chỉ nghĩ rằng đối phương có thể muốn làm chuyện gì đó lớn lao mà thôi, cũng sẽ không nghĩ đến việc hành thích.

Dù sao đối tượng mà Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang hành thích nhiều nhất cũng chỉ là Điền Biên Đại Lang kia, nhưng Điền Biên Đại Lang là Lục Giai Sáng Thế Thần, hiển nhiên cũng không thể nào tìm Ngũ Giai Sáng Thế Thần chạy qua hành thích Lục Giai Sáng Thế Thần.

Vì vậy, mọi người cũng sẽ không nghĩ đến phương diện hành thích.

Những người còn lại tuy có ý muốn biết là chuyện gì, nhưng sau khi biết tham gia có thể sẽ chết, từng người từng người một cũng không hỏi thêm gì nhiều.

Và tiếp theo, Tỉnh Thượng Tiểu Thứ Lang liền đối với mười ba vị dũng sĩ Đại Phù Tang còn lại đó mở ra đủ loại nhiệm vụ.

Những nhiệm vụ này không ngoài dự đoán đều là những nhiệm vụ ám sát, nhưng đối tượng ám sát lại không phải Diệp Hiên, mà là các tồn tại Tứ Giai Sáng Thế Thần ở các nơi của Tây Bát Quốc.

Ông ta làm như vậy, một mặt là để tiêu hao thực lực của Tiểu Tây

Bát, một mặt cũng là để huấn luyện xem rốt cuộc ai là người phù hợp nhất để hoàn thành nhiệm vụ.

Không giống như việc huấn luyện ở Phù Tang Quốc, Diệp Hiên lúc này vẫn còn đang nằm ườn trên Tổ Tinh mà không hề hay biết gì.

Hiện tại, Diệp Hiên ngoại trừ dồn tinh lực vào thế giới Hồng Hoang, gần như chỉ còn biết buông xuôi mặc kệ sự đời ở thế giới hiện thực.

Vốn tưởng rằng đến Nhung Địch Quốc sẽ có sự thăng tiến lớn, kết quả lại phát hiện sau khi đạt đến Tứ Giai, mình hầu như không có bất kỳ sự thăng tiến nào, những kẻ tồn tại ở đó đều bị hắn một chiêu giết chết.

Chỉ cần là Thần Sáng Thế Tứ Giai, không có một ai đánh bại được hắn.

Cùng lắm thì chỉ có vài vị Thần Sáng Thế Tứ Giai hợp sức vây đánh hắn, cuối cùng mới có thể chống đỡ thêm được vài chiêu, nhưng cũng vô cùng hạn chế.

Sau khi biết không có gì để lịch luyện, Diệp Hiên chỉ một lần ra tay, sau đó không hề đặt chân vào Nhung Địch Quốc dù chỉ nửa bước.

Trong khoảng thời gian đó, hắn cũng chỉ chạy đến Tinh Vực An Lạc một chuyến, nhưng thực tế cũng chỉ chạy một chuyến rồi quay về.

"Đời người cô tịch như tuyết a, những đại lão kia làm sao có thể trải qua cuộc sống như vậy chứ…?" Trong chốc lát, Diệp Hiên cảm thấy có chút mờ mịt, không biết nếu cuộc sống như thế này kéo dài thì sẽ ra sao.

Chỉ là nằm dài ra trong khoảng thời gian này đã khiến Diệp Hiên cảm thấy có chút khô khan vô vị.

Chẳng trách những Thần Sáng Thế kia đều tìm kiếm một vài việc để làm, ví dụ như làm giáo sư ở khắp nơi để dạy dỗ học sinh, hoặc trở thành cường đạo của một phương tinh vực, chơi đùa vì sự kích thích.

Dù sao chỉ cần không gây nguy hại đến sự phát triển của quốc gia hay khu vực, về cơ bản sẽ không có ai quản ngươi.

Đương nhiên, càng nhiều Thần Sáng Thế đã trở nên ngày càng tê liệt trong vô tận thời gian, đến mức tuyệt vọng mà chết, điều đó thì không đến mức.

Chuyện đạo tâm nguội lạnh, tuy có tồn tại, nhưng rõ ràng là cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa, đạo tâm nguội lạnh thực sự về cơ bản cũng không phải vì sống quá lâu mà dẫn đến đạo tâm nguội lạnh, mà là vì sống quá lâu mà vẫn không có chút hy vọng nào để thăng cấp lên cảnh giới cao hơn, dẫn đến cả đời vô vọng, điều này mới khiến đạo tâm nguội lạnh.

Nếu như ban cho người ta một mục tiêu, vậy thì phấn đấu cả đời vì nó, cho dù không thể thăng cấp lên cảnh giới cao hơn nữa, cũng không đến mức đạo tâm nguội lạnh.

Rất nhiều Thần Sáng Thế cũng làm như vậy, đương nhiên, còn có số ít Thần Sáng Thế có thiên tính cực tốt, cho dù không có gì, vẫn có thể sống vui vẻ mỗi ngày.

Loại Thần Sáng Thế này đa số là những Thần Sáng Thế cấp cao, bởi vì nếu thiên tính cực tốt, về cơ bản thiên phú cũng sẽ không kém đi là bao.

"Hay là, chạy đi làm giáo viên?" Trong chốc lát, Diệp Hiên nảy ra ý định muốn chạy đến một nơi nào đó để làm giáo viên.

Điều này không phải là thực sự thích làm giáo viên, mà là trong lúc

nhàn rỗi tìm niềm vui cho mình, bồi dưỡng nhân tài, nhìn những nhân tài do chính mình một tay bồi dưỡng đạt được thành tựu ngày càng lớn, cũng có một phong vị đặc biệt.

Còn về việc Diệp Hiên có đủ trình độ để làm giáo viên hay không, điều đó là không cần nghi ngờ.

Toàn bộ cơ sở dữ liệu của Ngũ Đại Học Viện gần như đã bị hắn "rút sạch", về mặt kiến thức lý luận, cũng không có mấy ai mạnh hơn hắn, cùng lắm cũng chỉ là ngang bằng mà thôi.

Về mặt thực chiến hắn cũng sẽ không kém là bao, ít nhất là đủ để dạy dỗ học sinh.

Hơn nữa, yêu cầu giáo viên trong Ngũ Đại Học Viện thấp nhất cũng là cảnh giới Thần Sáng Thế Tứ Giai, nghĩa là Diệp Hiên có tư cách ứng tuyển.

Dù sao trong Ngũ Đại Học Viện cũng không phải năm nào đại nhất cũng xuất hiện Thần Sáng Thế Tứ Giai, thực tế trong thời gian đại học cũng không có gì nhiều để dạy dỗ, về cơ bản cũng chỉ là giảng giải kinh nghiệm của mình, giúp họ hiểu rõ mà thôi.

Có thể thi đậu vào Ngũ Đại Học Viện, phần lớn là do tài liệu trong cơ sở dữ liệu của Ngũ Đại Học Viện, chứ không phải là do cái gọi là giáo viên.

Thực tế cũng chỉ có năm đại nhất mới có cái gọi là yêu cầu khóa học, hơn nữa một học kỳ cũng không học được mấy tiết.

Sau đó về cơ bản là hoàn toàn thả lỏng, giai đoạn đại học vốn là để bồi dưỡng khả năng tự học.

Thực tế cũng chỉ là sự chuẩn bị cuối cùng trước khi ra xã hội, muốn đi trước, có thể giống như Diệp Hiên, trực tiếp chạy ra ngoài lịch luyện.

Muốn an ổn, cũng có thể ở lại trường học, mỗi tuần nhận phần thưởng từ thông thiên bảng.

Những điều này đều có thể, hoàn toàn tùy thuộc vào lựa chọn cá nhân.

Trường học sẽ không ngăn cản gì, cũng không bắt buộc gì.

Dù sao tất cả mọi thứ đều chỉ có lợi cho bản thân mà thôi, đường của mình thì mình đi, người ngoài sẽ không can thiệp nhiều.

"Thôi được rồi, giáo viên cấp ba thì có chút thú vị, giáo viên đại học thì chẳng có chút thú vị nào…" Diệp Hiên nghĩ thông suốt, lắc đầu, gạt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Đối với hắn mà nói, vốn dĩ cũng chỉ là nhất thời hứng khởi, phát hiện không được lý tưởng lắm thì thôi vậy.

"Vẫn là tâm tính của mình không đủ a…" Diệp Hiên cảm khái nói.

Thần Quốc ban cho chỉ là tu vi cảnh giới cho đến cảm ngộ Đại Đạo các loại, nhưng độc nhất lại không có sự trưởng thành về tâm tính.

Ngược lại, sức mạnh của Thần Sáng Thế có được quá dễ dàng, dẫn đến tâm tính của các Thần Sáng Thế phổ biến không tốt, tức là, những Thần Sáng Thế như Diệp Hiên thực ra có rất nhiều.

Thậm chí có một số Thần Sáng Thế còn ngang ngược đến mức vô pháp vô thiên, loại này thực tế cũng là biểu hiện của tâm tính không tốt.

Mê lạc trong sức mạnh, trở thành chó săn của sức mạnh.

Chuyện như thế này thường thấy, vì sức mạnh mà làm đủ mọi chuyện xấu.

"Thôi vậy, tĩnh tâm dưỡng tính một thời gian đi…" Diệp Hiên bất

đắc dĩ thở dài, bắt đầu trầm mặc ngồi đó.

Việc trầm mặc ngồi đó thực tế không có bất kỳ lợi ích nào, lợi ích duy nhất có thể là tu thân dưỡng tính, rèn luyện tính tình của bản thân, không để mình trở nên quá phiền não, quá lỗ mãng như một tên mãng phu vậy.

Thời gian không ngừng trôi.

Lúc này trong Hồng Hoang, Nhân tộc nhân tài kiệt xuất không ngừng xuất hiện, từ khi giới hạn cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bị phá vỡ, trong Trời Đất xuất hiện một làn sóng lớn các sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên.

Đây đều là sự tích lũy nhiều năm của các tộc, sau đó, tốc độ bắt đầu chậm lại.

Nhưng duy nhất trong Nhân tộc, số lượng tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tăng trưởng một cách điên cuồng, tuy không nhanh bằng tốc độ xuất hiện trước đó, nhưng cũng là điều mà các chủng tộc khác không thể sánh bằng.

Nam Hoang, Nhân tộc, Tùy Triều, Tùy Thành.

"Bệ hạ, Nhân tộc ngày càng hưng thịnh, số lượng Nhân tộc đã vượt qua ba nghìn ức đại quan, liệu có nên làm chậm tốc độ tăng trưởng dân số lại không?" Tể tướng Mục Trần thị đứng cạnh đó lên tiếng hỏi.

Ngày nay thế lực Nhân tộc phát triển chưa từng có, thế lực bùng nổ, không biết có bao nhiêu tồn tại cường đại.

"Không được, Nhân tộc tuy số lượng đông đảo, nhưng so với Long tộc và Yêu tộc vẫn còn kém xa, hơn nữa, Nam Hoang rộng lớn như vậy, chỉ ba nghìn ức tộc nhân thì không đủ để thống trị." Tùy Nhân thị trong lòng muốn độc bá cả Nam Hoang, chứ không phải an

phận một góc.

Còn về những nơi khác, đợi sau khi xưng bá Nam Hoang rồi hẵng bàn đến những chuyện đó.

"Vâng, Bệ hạ." Mục Trần thị lập tức chắp tay hành lễ, khẽ cúi đầu đáp.

Tuy ông ta là Tể tướng Tùy Triều, trông có vẻ là một người dưới vạn người, nhưng thực tế lại kém xa so với những vị Gia Đa Vương ở bên ngoài.

"À đúng rồi, bây giờ Nhân tộc có bao nhiêu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi?" Tùy Nhân thị gật đầu, hỏi lại.

Những chuyện này về cơ bản ông ta rất ít khi quản, điều ông ta quan tâm là đại cục của toàn Nhân tộc, chứ không phải cả ngày cứ chằm chằm xem Nhân tộc xuất hiện bao nhiêu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thực tế, mỗi khi xuất hiện một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều sẽ thông báo cho Mục Trần thị, để ông ta tiện thống kê ghi lại.

Đương nhiên, cũng có cách nhanh hơn, đó là kiểm tra khí vận Nhân tộc, những khối khí vận khổng lồ kia về cơ bản cũng chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Nhân tộc, tuy có thể có chút sai số, nhưng cũng không lớn.

"Hồi Bệ hạ, hiện nay Nhân tộc có sáu trăm ba mươi bảy Vương quốc, và có tám trăm sáu mươi hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Mục Trần thị vuốt râu đáp.

Về cơ bản, khi đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, họ sẽ dẫn một bộ phận tộc nhân từ quốc gia của mình, chạy đến một nơi khác để khai hoang.

Nhưng cũng có nhiều Vương quốc không hề tách ra, mà là hai

hoặc ba Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ở cùng một chỗ.

Còn về ba vị trở lên thì không có, bởi vì Nhân tộc cần họ dẫn dắt tộc nhân đi xa hơn, sâu hơn, lãnh thổ chiếm cứ cũng sẽ càng thêm rộng lớn không bờ bến.

"Cũng không tệ, khoảng cách với Long, Yêu và Tam tộc đã không còn lớn nữa…" Tùy Nhân thị nở nụ cười, tốc độ phát triển của Nhân tộc hiện nay có thể nói là bùng nổ phi tốc, số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất hiện không ngừng, ngày càng nhiều.

Hiện giờ đã có hơn tám trăm vị, không còn xa nữa là đến nghìn vị rồi.

"Đây là nhờ Bệ hạ anh minh, tộc nhân cũng rất cố gắng." Mục Trần thị cũng cười nói, Nhân tộc càng cường thịnh, chức Tể tướng Tùy Triều của ông ta mới càng có thể cứng rắn hơn.

Chẳng vậy mà có câu 'quốc gia yếu kém thì không có ngoại giao', phải biết rằng những quốc gia yếu ớt không xứng để đàm luận những điều gọi là công bằng và quyền lợi đáng có.

Nhân tộc càng cường thịnh, khi ông ta đàm phán với ngoại tộc tự nhiên càng có đủ tự tin.

Cho đến ngày Nhân tộc không cần nhìn sắc mặt các tộc nữa, khi đó Nhân tộc mới thực sự hưng thịnh.

Hiện nay tuy khoảng cách với Tam tộc đã thu hẹp rất nhiều, nhưng vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Tuy nhiên, dù là Tùy Nhân thị hay các tộc nhân Nhân tộc khác, đều tin tưởng rằng Nhân tộc nhất định sẽ trở thành nhân vật chính của Trời Đất.

Và khoảnh khắc đó, hẳn sẽ không còn xa nữa!

Dù sao, hiện nay Nhân tộc đã có hơn tám trăm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu ẩn mình thêm vài nguyên hội nữa, Nhân tộc nhất định sẽ trở thành thế lực mạnh nhất trong Hồng Hoang.

"Chẳng qua là được Đại Đạo ưu ái mà thôi, với Trẫm thì cũng không liên quan nhiều." Tùy Nhân thị chậm rãi lắc đầu, trong đầu hiện lên hình ảnh một thiếu niên áo trắng.

Thay vì nói là được Đại Đạo ưu ái, không bằng nói là được vị thiếu niên áo trắng kia ưu ái.

Nếu không phải đối phương tự tay sáng tạo ra Nhân tộc Hồng Hoang ngày nay, Nhân tộc lấy đâu ra thiên tư nội hàm như vậy.

Chương 208

Đừng nói là đạt được nhiều Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như thế, ngay cả việc không bị chư thiên thần thánh chia cắt xong xuôi, đó đã là một điều cực kỳ không tồi rồi.

Thái Dương.

Đế Tuấn và Hi Hòa liên hợp đến, ngồi trên xe loan của Thiên Đế, thẳng tiến vào bên trong mặt trời.

"Cũng không biết các hài nhi bây giờ ra sao rồi." Hi Hòa có chút kích động nói, từ sau đại điển sắc phong hôm đó, mười vị tiểu Kim Ô về cơ bản đều ở trong mặt trời.

Rõ ràng là những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng được Đế Tuấn ban tên, nhưng lại căn bản không thể tự do tự tại bay lượn trên gió, vẫn phải theo sau Thái Nhất học tập đạo làm người xử thế.

Chuyện này nói thì không có ích gì, để cho chúng tự mình thử một chút thì sẽ biết.

Rất nhanh, Thiên Đế và Thiên Hậu đã đến bên cây Phù Tang.

Cây Phù Tang là thần thụ trong mặt trời, bây giờ lại bị những Kim Ô kia dùng làm nơi tu hành.

"Đại huynh!

Tiểu muội!" Thái Nhất thấy hai người đến, cười toe toét gọi một tiếng, quả là hiếm thấy.

Nguyên Mẫu phu nhân bên cạnh cũng khẽ cúi người nói: "Tham kiến Bệ hạ, Nương nương." "Hài nhi bái kiến Phụ thân, Mẫu thân!" Chín vị Kim Ô cũng vội vàng chắp tay cúi mình bái lạy Đế Tuấn và Hi Hòa.

Đế Tuấn nghe vậy gật đầu, cũng không nói gì thêm, mà đi đến bên cạnh Thái Nhất.

Còn Hi Hòa thì dịu dàng cười nói: "Đều đứng dậy đi." Sau đó lại nói với Nguyên Mẫu phu nhân: "Muội muội không cần khách khí, đều là người một nhà." Sở dĩ gọi muội muội, là vì mỗi người mỗi cách gọi, giống như Thái Nhất gọi nàng là tiểu muội, nàng gọi Nguyên Mẫu phu nhân thì cũng gọi là muội muội.

Phải nói rằng, có đôi khi quan hệ thật sự là rối loạn như vậy.

Tuy nhiên, điều này trong mắt thần thánh không đáng là gì, bởi vì họ thực sự không có cái gọi là quan hệ huyết thống.

Nếu chư thiên thần thánh nói về quan hệ huyết thống, thì chính xác là hậu duệ Bàn Cổ chỉ có Vu tộc, ngoại trừ Vu tộc, thì không còn hậu nhân huyết mạch chân chính nào nữa.

Tuy nhiên, hậu nhân huyết mạch trong Hồng Hoang lại là một trong những mối quan hệ thân mật nhất nhưng cũng kém thân mật nhất.

Giống như mười vầng trăng được Thường Hi thai nghén trên Thái Âm, tuy chưa ra đời, nhưng xét về huyết thống, đó chính là nữ nhi của Đế Tuấn.

Mặc dù căn bản không có bất kỳ quan hệ gì xảy ra, chẳng qua là Đế Tuấn đã ban cho đối phương một giọt tâm đầu huyết mà thôi.

Nhưng xét về huyết mạch, đó chính là hậu nhân huyết mạch.

Ngược lại mối quan hệ giữa Đế Tuấn với Thái Nhất và Hi Hòa, tuy không có cái gọi là quan hệ huyết mạch, nhưng trên thực tế lại cùng một mạch mà ra, cùng gốc cùng nguồn, đều là sự kết hợp giữa thần vận Bàn Cổ và một số tàn niệm của Thái Dương cùng Quang Minh Thần Ma mà thành.

Đây chính là mối quan hệ giữa họ, điều này còn sâu đậm hơn rất nhiều so với cái gọi là quan hệ huyết mạch.

Giống như trong Hồng Hoang phổ biến cho rằng chính tông Bàn Cổ nhất phải kể đến Tam Thanh, bởi vì Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, gần như chính là bản thể Bàn Cổ.

So với những dòng máu chảy trong người kia, mối quan hệ không biết thân cận hơn bao nhiêu.

Đương nhiên, Vu tộc cũng thuộc về chính tông Bàn Cổ.

Chính xác mà nói, tất cả sinh linh biến hóa từ Bàn Cổ đều có thể dùng chính tông Bàn Cổ để hình dung, giống như Thái Nhất và Đế Tuấn cũng là chính tông Bàn Cổ.

"Đây là tiểu Ngũ ư?" Đế Tuấn nhìn thiếu niên trong màn sáng, tuy diện mạo đại biến, nhưng khí tức Đạo vận trên người thì không thể thay đổi.

Cho dù hắn phong tỏa lại, lúc này lọt vào mắt Đế Tuấn vẫn như không hề phong tỏa.

Thái Nhất cười gật đầu, đáp: "Chính là tiểu Ngũ, ta lệnh chúng nó đi một chuyến trong hồng trần cuồn cuộn, sau khi trở về liền hiểu biết mọi chuyện, trước đó Bá Hoàng, Trọng Lang, Thúc Côn, Quý Tinh cũng đều như vậy, bây giờ đã thông hiểu mọi thứ, sẽ không phạm sai lầm như ở các thời không khác." Bốn cái tên Bá Hoàng, Trọng Lang, Thúc Côn, Quý Tinh chính là tên của Đại Kim Ô đến Tứ Kim Ô, tên của mười vị Thái tử Kim Ô lần lượt là Bá Hoàng, Trọng Lang, Thúc Côn, Quý Tinh, Hiển Thụy, Lục Quân, Nhã Quỳnh, Đức Thân, Nhân Cảnh, Ấu Mẫn.

Trong tên của mười vị Kim Ô này đều mang theo một chữ Vương, ngụ ý rằng mười vị Kim Ô này đều là Vương của Thiên Đình, là Trữ

Quân, là Thiên Đế tương lai.

Đương nhiên, đây là cách hiển thị của văn tự Nhân tộc, trong văn tự Yêu tộc cũng mang theo chữ Vương của Yêu tộc bên cạnh, tuy Yêu tộc không phải là chữ tượng hình, nhưng lại đặc biệt bắt chước Nhân tộc, thêm chữ Vương bên cạnh tên, tượng trưng cho thân phận tôn quý của họ.

Còn Bá, Trọng, Thúc, Quý chính là thứ tự xếp hạng, tượng trưng cho thứ hạng của các Kim Ô.

Còn những tên phía sau về cơ bản đều là kỳ vọng của mỗi người, giống như lão đại là Vương Gia Hoàng, ngụ ý rằng trong số này tôn quý nhất chính là lão đại.

Đế Tuấn gật đầu, nói: "Quả thực là một cách hay, tính tình của chúng nó nhất định phải được mài giũa tốt, nếu không thì sớm muộn cũng sẽ gây họa lớn.

Nhưng nếu đã mài giũa tốt, chẳng phải sẽ trở thành ta và ngươi kế tiếp sao?" Đánh giá này có thể nói là cực kỳ cao, cho rằng con trai mình có thể sánh ngang với mình và Thái Nhất.

Phải biết rằng hiện tại Đế Tuấn và Thái Nhất đều là những tồn tại cường đại nhất trong Hồng Hoang.

"Phụ thân…" Mấy vị Kim Ô bên cạnh nghe xong, trong lòng càng thêm tràn đầy kích tình, Đế Tuấn kỳ vọng vào họ lớn như vậy, làm sao mà họ không cảm thấy phấn khích cho được.

Phải biết rằng, không có gì có thể khích lệ tâm hồn con trẻ hơn sự công nhận từ cha mẹ.

"Ha ha!

Hãy xem biểu hiện của tiểu Ngũ đi!" Đế Tuấn cười lớn, không nói thêm gì, mà quay đầu nhìn Kim Ô Ngũ Thái tử trong màn sáng.

Tây Hoang, gần Tây Hải, đây là phạm vi thế lực của Phật Môn, còn khu vực gần trung bộ Hồng Hoang thì bị Vu tộc chiếm giữ, Phật Môn chỉ có thể chiếm cứ những vùng rìa mà thôi.

Lúc này, một đám người da trắng đang sai khiến một đám người da đen vô cùng ngu muội trồng trọt một số thực vật, những thực vật đó là linh vật.

Vùng rìa Tây Hoang, linh vật thiên sinh địa dưỡng không nhiều, nên muốn có nhiều linh vật thì nhất định phải trồng trọt bồi dưỡng.

Vì vậy, những người da trắng đồng loại ở Tây phương dựa vào trí lực hơi cao hơn một chút của mình để thống trị đám người da đen vô cùng ngu muội giống như lợn kia.

Hai loại người này đều do Âm Dương Lão Tổ sáng tạo ra, bất kể là trí lực hay thiên phú các phương diện đều không thể so với Nhân tộc hoàn mỹ phương Đông trong Hồng Hoang.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là những Nhân tộc này vô dụng, họ chỉ là thiên phú kém một trời một vực, đầu óc kém một trời một vực, thực lực kém một trời một vực, căn nguyên nội hàm cũng kém một trời một vực, tài năng các phương diện cũng kém một trời một vực mà thôi.

Đừng nói là so sánh với Nhân tộc hoàn mỹ của Hồng Hoang, ngay cả tùy tiện chọn một chủng tộc trong Vạn tộc Hồng Hoang cũng mạnh hơn họ rất nhiều.

Lúc này, một bóng người xuất hiện trong số đó.

"Những Nhân tộc này sao lại ngu muội như vậy, hoàn toàn không giống Nhân tộc phương Đông, hơn nữa tướng mạo kỳ dị, dung mạo thậm chí xấu xí, thực sự không hiểu cái thứ xấu xí như vậy là ai sáng tạo ra…" Kim Ô Ngũ Thái tử Hiển Thụy có chút nghi hoặc, khẽ than

vãn.

Kim Ô Ngũ Thái tử sau khi đến Tây Hoang, phát hiện nơi đây cũng giống như Nam Hoang, có một lượng lớn Nhân tộc.

Nhưng những Nhân tộc này khác với Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo, những Nhân tộc này hoặc là da dẻ đen sì, hoặc là da dẻ trắng bệch.

Loại da dẻ trắng bệch đó thậm chí có chút ghê người, trên mặt không có chút huyết sắc nào, dường như có thể chết bất cứ lúc nào.

Còn những Nhân tộc đen sì kia thì lại ngu muội đến cực điểm, ngay cả sự phản kháng cơ bản nhất cũng không biết, cam tâm tình nguyện bị sai khiến bởi những Hậu Nhân tộc do Âm Dương Lão Tổ sáng tạo ra.

Tiền Nhân tộc là những người da đen này, vì ngoại hình có mái tóc đen và đồng tử màu nâu giống như Nhân tộc Hồng Hoang, dẫn đến những người này không có Thần Vận, không thể sinh ra Thần Vận, sống trong trạng thái mơ hồ.

Nói là sinh linh thì cũng là sinh linh, nói không phải sinh linh thì cũng không phải sinh linh.

Còn Hậu Nhân tộc là những người da trắng kia, vì ngoại hình hoàn toàn tránh né Nhân tộc Hồng Hoang mà sáng tạo ra, nên lần này Thần Vận không bị tiêu diệt, nhưng nội hàm Thần Vận của họ cũng hoàn toàn không thể sánh bằng Nhân tộc Hồng Hoang.

Tuy nhiên, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, người đã tạo ra họ, cũng không quan tâm đến những điều này, chỉ cần tạo ra họ và có thể gánh vác khí vận của Phật Môn là được.

Còn về việc phát triển ra sao, đó không phải chuyện của họ.

Họ chỉ cần đạt được lợi ích mà mình muốn, thế là đủ rồi.

Lúc này, Kim Ô Ngũ Thái tử đang đi giữa những Hậu Nhân tộc này, hình dạng hóa hình của hắn hiển nhiên là hình dáng của Nhân tộc Hồng Hoang, rất khác biệt so với diện mạo của những Hậu Nhân tộc này.

Có không ít tộc nhân Hậu Nhân tộc cảm thấy kinh ngạc, vì vậy lần lượt bao vây lại, tiến đến gần Kim Ô Ngũ Thái tử, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Như thể đang nghĩ, tại sao lại có loại Nhân tộc như thế này, chẳng lẽ là đứa trẻ nhà nào bị đột biến sao?

Sự bất thường ở đây nhanh chóng kinh động đến thủ lĩnh Hậu Nhân tộc địa phương, chỉ thấy hắn dẫn theo một đám hộ vệ đi đến đây, nhìn Kim Ô Ngũ Thái tử trước mặt, hỏi: "Ngươi là người ở đâu?

Tại sao lại đến bộ lạc của ta?" Lời này lọt vào tai Kim Ô Ngũ Thái tử Hiển Thụy, lại như một tràng gà kêu, loại ngôn ngữ kỳ quái đó chói tai vô cùng, lại giống như tiếng của Yêu tộc, nhưng lại hoàn toàn không giống tiếng của Yêu tộc.

Nhưng tu vi đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, tự nhiên là có thể nghe hiểu được.

Chỉ thấy Hiển Thụy thản nhiên liếc đối phương một cái, hoàn toàn không thèm đáp lời.

Loại tồn tại ti tiện như vậy, nói chuyện với hắn cũng là một sự ô uế đối với bản thân.

Kim Ô Ngũ Thái tử Hiển Thụy rất cao ngạo, thân là con của Thiên Đế hắn làm sao có thể đến nơi này, nơi tập trung của những sinh linh thấp kém như vậy.

Nếu không phải Thái Nhất cưỡng ép đưa hắn đến đây, e rằng đời này hắn cũng sẽ không đặt chân vào nơi như thế này.

Điều này cũng không phải là Hiển Thụy coi thường chúng sinh Hồng Hoang, hắn chỉ coi thường chủng tộc gần như hoàn toàn không có linh tính này, hắn hoàn toàn không thấy cái gọi là hy vọng trong mắt những Hậu Nhân tộc đó, không thấy khả năng cường thịnh của đối phương.

Loại sinh linh này, chẳng qua là những vật ti tiện do các thần thánh khác tạo ra mà thôi.

Trong mắt Hiển Thụy, điều này thậm chí không thể coi là sinh linh, sinh linh không nói gì khác, ít nhất cũng phải giống tộc A Tu La ở biển máu vậy, đó cũng là chủng tộc do thần thai tiên thiên sáng tạo ra, trong Hồng Hoang cũng không ai không coi họ là một tộc.

Nhưng cái loại vật tàn khuyết đó trong mắt nhiều thần thánh thì lại thực sự không thể coi là một loại sinh linh.

Vì không thể coi là sinh linh, nên Hiển Thụy tự nhiên sẽ không thèm đáp lời đối phương.

Thủ lĩnh bộ lạc thấy đối phương hoàn toàn không đáp lời mình, liền giận dữ, trong miệng tuôn ra một tràng tiếng chim.

"Giết!" Những hộ vệ kia lập tức hô lớn một tiếng, xông về phía Hiển Thụy.

Hiển Thụy nhìn những hộ vệ xông về phía mình, lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ!" Ong!!!

Một luồng lửa từ trên người Hiển Thụy bốc ra, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ bộ lạc.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hiển Thụy bước ra khỏi bộ lạc.

Vùng bộ lạc kia thì không còn bất kỳ dấu vết tồn tại nào, toàn bộ đều bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu hủy.

Bất kể là người hay vật, hay những dấu vết tồn tại của chúng, tất cả đều biến mất, như thể từ đầu chưa từng có bộ lạc này tồn tại.

Bộ lạc này tuy số lượng người không nhiều, nhưng cũng có vài vạn người.

Bị Hiển Thụy thiêu rụi như vậy, trong cõi u minh, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, phụ thần sáng tạo ra Hậu Nhân tộc, đã cảm nhận được ở Đại Lôi Âm Tự, lập tức sắc mặt biến đổi, cố nhịn cơn giận nói: "Kẻ trộm nào, Đại La Kim Tiên nhỏ nhoi, cũng dám hủy đạo thống của ta!" Nói xong, ông ta chỉ một ngón tay, một luồng kim quang lóe lên, bay ra khỏi Đại Lôi Âm Tự.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật bên cạnh nghe vậy nhíu mày, sau đó bắt đầu bấm tay tính toán không ngừng, rồi trong lòng liền hiểu ra.

Khẽ lắc đầu, sau đó tiếp tục nhắm mắt tham ngộ Đại Đạo Phật.

Còn Thời Thần A Di Đà Phật thì hoàn toàn không coi đó là chuyện gì, vẫn luôn nhắm mắt tham ngộ Đại Đạo thời gian của mình.

Và Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật sau khi tung ra một thần thông, cũng nhắm mắt lại.

Một Đại La Kim Tiên nhỏ nhoi, với một chỉ của ông ta thì đối phương tự nhiên khó mà chống đỡ được.

Muốn giết chết đối phương chẳng phải là chuyện đơn giản, tùy tiện sao.

Ngày nay Đại La Kim Tiên thực sự đã hoàn toàn không còn cái địa vị có thể xưng bá Hồng Hoang như năm xưa, thủ lĩnh của Tam tộc năm xưa cũng chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Ngược lại bây giờ, tùy tiện một đạo thần thông cũng có thể vượt qua vô cùng thời không mà tiêu diệt.

Lúc này, đúng lúc Ngũ Thái tử Hiển Thụy muốn rời đi, liền thấy một đạo thần thông do âm dương nhị khí hóa thành trấn áp về phía mình.

Lập tức sắc mặt đại biến, lúc này tu vi của hắn chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên, hầu như hoàn toàn không thể chống cự.

"Tên khốn kiếp!!!" Trong khoảnh khắc, lòng Hiển Thụy chìm xuống, nhưng ngay lập tức hắn ngửa mặt lên trời hét lớn: "Thúc thúc cứu cháu!!!" Tuy nhiên, lúc này, Thái Nhất đang ở trong mặt trời trên Cửu Thiên, sắc mặt bình tĩnh, không hề có bất kỳ biến đổi nào.

Hi Hòa đang nói chuyện với Nguyên Mẫu phu nhân bên cạnh nghe vậy nhìn sang, chỉ thoáng nhìn một cái, liền biết được nguyên do sự việc, sau đó cũng không để tâm gì, mà quay đầu tiếp tục trò chuyện với Nguyên Mẫu phu nhân.

Chẳng qua chỉ là một đạo thần thông của Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật mà thôi, tuy Hiển Thụy không thể chống cự, nhưng dù sao Hiển Thụy cốt tủy là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản sẽ không bị giết chết, cùng lắm chỉ bị trấn áp mà thôi.

Những Kim Ô cường đại như vậy, nếu không để chúng chịu chút khổ sở, sau này còn không biết sẽ gây ra phiền phức gì nữa.

Còn về Đế Tuấn, từ đầu đến cuối cũng không hề có ý định quản những chuyện này, đã giao chuyện dạy dỗ con cái cho Thái Nhất, thì tự nhiên tất cả đều do Thái Nhất phụ trách, mình cũng không cần nhúng tay vào.

Ngay sau đó, liền thấy Hiển Thụy bị luồng kim quang do âm dương nhị khí hóa thành trấn áp xuống đất.

Âm dương nhị khí hóa thành một ngọn núi lớn, trấn áp Hiển Thụy, khiến hắn không thể động đậy.

Nếu âm dương nhị khí bên trong không tiêu tan hết, với cảnh giới tu vi hiện tại của Hiển Thụy thì vĩnh viễn không thể thoát ra được.

"Tên khốn!!!

Đợi ta khôi phục tu vi rồi, nhất định sẽ cho ngươi biết tay!!!" Hiển Thụy bị đè xuống đất, ánh mắt nhìn về phía núi Tu Di, vô cùng căm hận.

Rõ ràng, lúc này Hiển Thụy đã vì chuyện này mà thù hận đối phương.

Với trí thông minh của hắn, tự nhiên biết kẻ ra tay là ai, trong Tây Hoang, có thể vận dụng âm dương nhị khí như vậy mà lại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đó cũng chỉ có Âm Dương Lão Tổ ngày xưa, nay là Phật Môn Tam Thế Phật, vị Phật Tương Lai Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật.

Trừ cái tên cẩu đà này ra, trong Tây Hoang không có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào có thể vận dụng âm dương nhị khí như vậy.

Núi Tu Di, Đại Lôi Âm Tự.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật đột nhiên mở mắt, hai mắt nhìn về phía xa, thẳng đến chỗ Hiển Thụy đang bị thần thông của ông ta trấn áp.

"Kỳ lạ, cái tên Đại La Kim Tiên nhỏ bé này, sao lại không bị trấn chết, mà chỉ bị trấn áp?" Trong chốc lát, trong lòng ông ta dâng lên nghi hoặc này.

Đúng lúc này, lại thấy tiếng chửi rủa điên cuồng của Hiển Thụy.

Sắc mặt Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật càng thêm khó coi, sau đó thân hình lóe lên, ra khỏi Đại Lôi Âm Tự, đến trước mặt Hiển Thụy.

“Chính là ngươi, tên khốn này!” Ánh mắt Hiển Thụy tràn đầy vẻ căm hận, nhìn Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật hận không thể lập tức trấn áp ông ta xuống đất.

“Cuồng vọng!” Sắc mặt Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật biến đổi, ngay trước mặt mình mà còn dám ngang ngược như vậy, lập tức giơ tay tát một cái vào mặt Hiển Thụy.

Bốp!

Một tiếng vang lên, sau cái tát này, trong nháy mắt trường diện trở nên tĩnh lặng.

Bất kể là Hiển Thụy bị sững sờ, hay những thần thánh trên mặt trời trên Cửu Thiên xa xôi, lúc này đều đã sững sờ.

“Kỳ lạ, tên này sao lại không bị một bạt tai đánh chết…” Vừa rồi Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật hoàn toàn không giữ tay, đó là một đòn giận dữ thực sự.

Nhưng chính một đòn này, lại không đánh chết đối phương… Điều này không khỏi khiến ông ta có chút kinh ngạc, nhưng đúng lúc này, ông ta đột nhiên cảm thấy có vài luồng sát ý khóa chặt lấy mình.

Lập tức trong lòng kinh hãi, vội vàng không ngừng nhìn về phía sau.

Sau đó theo luồng sát ý đó, muốn tìm ra rốt cuộc là ai đang theo dõi mình từ phía sau.

Chương 209

Nhưng luồng sát ý đó lại có đến hơn mười vị, dường như đều tập trung từ một nơi đến.

Trong chốc lát, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật kinh nghi bất định nhìn Hiển Thụy đang bị ông ta trấn áp trước mặt, lập tức vung tay, giải trừ lực trấn áp.

Sau đó cũng không dám nói gì, liền muốn chạy ra ngoài.

Chỉ thấy lúc này, giọng nói lạnh lẽo thấu xương của Hiển Thụy từ phía sau truyền đến: "Ngươi muốn chạy đi đâu…" Ngay sau đó, một Đạo vận hiển hóa, cảnh giới tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hiển hiện ra, một luồng khí tức mặt trời bùng phát.

Khiến Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, không biết phải làm sao.

Và lúc này, trên Cửu Thiên, trong mặt trời truyền đến một âm thanh.

"Phật Môn Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật vô cớ trấn áp Thiên Đình Thái tử, đáng lẽ phải trấn áp mười nguyên hội tuế nguyệt!" Cùng với âm thanh xuất hiện, Chuông Hỗn Độn cũng xuất hiện trên bầu trời, hoàn toàn trấn áp không gian nơi đây, không cho Âm Dương Lão Tổ thoát đi.

Và lúc này, Âm Dương Lão Tổ không dám phản kháng chút nào, trong lòng ông ta biết, nếu không phản kháng thì chẳng qua chỉ bị trấn áp một thời gian, nhưng nếu phản kháng, Thiên Đình có nhiều đại lão như vậy, còn chưa chắc sẽ không trấn sát ông ta… Lúc này, ông ta đã đầy vẻ muốn khóc không ra nước mắt, đứng đó, nhắm mắt lại, mặc cho mặt trời do Thái Dương Chân Hỏa của Thái tử Hiển Thụy hóa ra

trấn áp ông ta xuống đất.

Ai mà biết được kẻ diệt một bộ lạc Hậu Nhân tộc phía dưới mình lại là Kim Ô Thái tử, sớm biết là như vậy thì đừng nói là một bộ lạc, cho dù là toàn bộ Hậu Nhân tộc, ông ta cũng tuyệt đối sẽ không nói thêm gì.

Dù sao trong Phật Quốc vẫn còn không ít Hậu Nhân tộc, cùng lắm thì lại sinh sôi nảy nở thêm một thời gian nữa là được.

Nhưng bây giờ, quỷ thần ơi lại chọc phải loại tồn tại này.

Hiển Thụy sau khi trấn áp ông ta, lại tặng cho Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật mười cái bạt tai vào mặt, rồi ung dung bay đi.

Sự kiện lần này cũng đã nói cho hắn biết, có thể giả vờ thực lực yếu, nhưng tuyệt đối không thể thực sự yếu.

Hơn nữa sau này tuyệt đối không thể vì coi thường đối phương mà tùy tiện tiêu diệt, ngay cả những sinh linh ti tiện như vậy phía sau cũng có tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chống lưng.

Có thể tưởng tượng được, trong các thế lực ở Hồng Hoang, rất ít người phía sau không có tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Những gì gặp phải bây giờ, chẳng qua là vì đối phương bị Thiên Đình chấn nhiếp, không dám ra tay mà thôi.

Nhưng vừa rồi nếu không có Thái Nhất trấn nhiếp bên cạnh, Hiển Thụy cho dù có khôi phục thực lực, cũng chưa chắc đã đánh lại đối phương.

Phật Môn, Đại Lôi Âm Tự.

"Ai…" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật thở dài, ánh mắt u u nhìn lên Thiên Đình.

Thiên Đình đây chẳng phải là ức hiếp người quá đáng sao, làm gì

có chuyện chấp pháp kiểu gài bẫy như thế, dùng Thái tử giả mạo Đại La để hủy diệt những sinh linh gánh vác khí vận của Phật Môn.

Sau đó dụ dỗ Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật tấn công, rồi lại giả vờ yếu đuối bị trấn áp, còn dụ dỗ họ đến, cuối cùng thì trấn áp cái tên cẩu đà kia.

Làm gì có chuyện làm như vậy, đường đường là Thiên Đình, nếu thực sự muốn trấn áp Phật Môn, không thể đường đường chính chính sao, làm như vậy, chẳng phải là vô cớ làm mất mặt Thiên Đình sao.

"Thiên Đình e rằng hơi quá đáng rồi!!" Trong ánh mắt của Thời Thần A Di Đà Phật tràn đầy vẻ kinh hãi, ông ta đang sợ hãi, sợ Thiên Đình lúc nào đó cũng sẽ chơi một vố như vậy với mình.

Đến lúc đó vô cớ bị trấn áp mười nguyên hội tuế nguyệt, khi đó sẽ là hao tổn rất lớn, không ai hy vọng như vậy.

Dù sao sau khi bị trấn áp, không chừng sẽ bắt đầu mất kết nối với Hồng Hoang.

Hiện nay trong Hồng Hoang, thần thông thuật pháp xuất hiện không ngừng, Nhân tộc không biết đã tạo ra bao nhiêu thần thông rồi.

Nếu bị trấn áp rồi sau đó xuất thế, không những tu vi cảnh giới đình trệ không tiến, ngay cả thần thông thuật pháp và chiến lực khi đối chiến với người khác cũng giảm đi không ít.

Như vậy, điều đó không nghi ngờ gì nữa chính là lại rớt xuống một cấp bậc lớn trong Hồng Hoang.

Hiện tại họ vốn đã tương đối yếu, ngay cả ý thức của Đại Đạo Thần Ma cũng không đánh lại, nếu Đại Đạo Thần Ma thực sự giáng lâm, còn không dám tưởng tượng đến lúc đó sẽ như thế nào.

Nếu Phật chi Thần Ma xuất hiện, thì Phật Môn này rốt cuộc là do ba vị họ quyết định, hay do Phật chi Thần Ma quyết định… Từ bây

giờ mà xem, ngay cả ý thức của Quang Minh Thần Ma cũng không đối phó được, huống hồ là bản thể của Phật chi Thần Ma giáng lâm… Có lẽ, không cần bản thể của đối phương giáng lâm, chỉ cần đợi ý thức của đối phương tỉnh lại, thì Phật Môn này sẽ đổi chủ rồi.

"Lại là Thiên Đình!!!" Quang Minh Thần Ma sau khi biết Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật bị trấn áp mười nguyên hội tuế nguyệt, không dám đi mở phong ấn trấn áp đối phương, mà trong lòng đối với Thiên Đình lại dâng lên vài phần căm ghét oán hận.

Ngay cả Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật chính mình còn không dám phản kháng sự trấn áp của Thiên Đình, huống hồ là ông ta đi giải cứu đối phương.

Thôi vậy, dù sao cũng chỉ là mười nguyên hội nhỏ nhoi, thoáng cái đã qua, qua rồi thì thôi.

Nếu mình chạy đến gây rối, không chừng mười nguyên hội biến thành trăm nguyên hội, thậm chí là vô tận tuế nguyệt… Có khả năng ngay cả bản thân mình cũng phải đánh đổi vào đó.

Trên mặt trời.

Sau khi trở về, Hiển Thụy chào hỏi vài vị trưởng bối, rồi ánh mắt trong trẻo nói: "Thúc thúc, cháu đã lĩnh ngộ được, sau này không thể lấy mạnh hiếp yếu, kẻ lấy mạnh hiếp yếu cuối cùng sẽ gặp phải tồn tại càng cường đại hơn mà bị ức hiếp." Lần này, Hiển Thụy rõ ràng đã rút ra bài học từ Đại ca đến Tứ ca, cẩn thận tránh né những sai lầm mà họ đã phạm phải, nhưng cuối cùng lại vẫn thất bại dưới sai lầm của chính mình, cuối cùng vẫn khó mà thoát khỏi điểm này.

Tuy nhiên, lúc này Thái Nhất lại gật đầu, an ủi nói: "Để cháu chịu ấm ức rồi." Bất kể là Kim Ô Đại Thái tử, hay ba vị Thái tử khác, đều chưa từng gặp phải tình huống như Hiển Thụy, ba vị đó cùng lắm là phạm phải sai lầm quá lớn, bị đối phương dùng lý lẽ mà không thể

biện luận lại, cuối cùng thừa nhận là lỗi của mình, sau đó thì chuyện cũng kết thúc.

Nhưng bốn người họ đi đều ở trong Vạn tộc, bản thân cũng chỉ là những sinh linh, chẳng qua là tu vi thấp kém hơn một chút mà thôi.

Không giống như Hiển Thụy, đi đến giữa những Hậu Nhân tộc cực kỳ ti tiện, từ căn bản đã khiến các Kim Ô coi thường sự tồn tại đó.

Vì vậy, Hiển Thụy mới phạm phải sai lầm này.

Hiển Thụy nghe vậy sững sờ, trong lòng ấm áp, vẻ bất mãn trước đó cũng biến mất, rồi nói: "Không ấm ức." Nói không ấm ức là giả, rõ ràng tu vi của mình cường đại như vậy, lại cứ phải hạ thấp tu vi đi một chuyến như thế.

"Thân là Thái tử, đương nhiên phải có tấm lòng rộng mở, học tập phụ thân các con, trong lòng bao hàm vạn vật vạn linh Hồng Hoang, không thể có những niệm niệm như vậy, cái gì ti tiện hay không, tất cả đều là hư vọng, thực lực cường đại thì được tôn trọng, thực lực yếu kém thì ti tiện, đây là điều từ xa xưa đến nay không hề thay đổi.

Không có cái gì là đáng được tôn trọng hay đáng bị ti tiện, Nhân tộc ngày xưa mới sinh ra sao lại suy yếu đến thế?

Nhưng bây giờ thì sao?

Thực lực cường thịnh đến cực điểm, đã sắp đuổi kịp Yêu tộc rồi.

Các con thân là Thái tử Thiên Đình, đáng làm gương cho Thiên Đình, không thể hồ đồ như vậy." Thái Nhất nói với mười vị Kim Ô, mỗi khi phạm phải một sai lầm, hắn đều sẽ dạy dỗ mười vị Kim Ô này một lần.

"Cẩn tuân lời dạy của Thúc phụ!" Trong bầu không khí trang nghiêm như vậy, cách xưng hô của mười vị Kim Ô cũng nghiêm túc

hơn không ít.

Ngay sau đó, Thái Nhất gật đầu, nói: "Tiểu Ngũ, sau này con cũng có thể tùy ý chơi đùa trong Hồng Hoang, nhưng hãy ghi nhớ không thể dựa vào thân phận của mình mà làm bậy, gây hại đến danh tiếng Thiên Đình, hiện nay Thiên Đình tuy là độc tôn, nhưng cũng không phải là không có thế lực lớn có thể thay thế Thiên Đình." "Tiểu Ngũ cẩn tuân lời dạy của Thúc phụ." Hiển Thụy nghe vậy, vội vàng chắp tay cúi mình bái lạy.

"Tiểu Lục, đến lượt con." Thái Nhất sau đó lại nói với Lục Thái tử Lục Quân, rồi một tay vung ra, áp chế tu vi của hắn xuống cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trải qua từng lần kinh nghiệm như vậy, thực tế những Kim Ô này đã cải thiện rất nhiều về tính tình, các loại tính xấu cũng thực sự đã được dạy dỗ và sửa đổi.

Đây chính là lý do của cái gọi là giáo dục phải sớm, nếu đợi đến khi chúng tự hình thành một bộ tam quan của riêng mình, đến lúc đó muốn thay đổi thì sẽ càng khó khăn gấp bội.

May mắn thay, những Kim Ô này từ trước đến nay đều chưa từng ra khỏi mặt trời, suốt ngày đều theo Thái Nhất tu luyện, bây giờ sau khi thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng chỉ đang trải qua chặng tu hành cuối cùng.

Sau chặng này, những Kim Ô này sẽ coi như hoàn toàn được giải phóng.

Vì vậy, những Kim Ô này cũng đều lần lượt bắt đầu tu hành của mình.

Cực Đông Chi Địa, Quy Khư Chi Địa, Luân Hồi Chi Địa, Cửu U Luân Hồi chi sở.

Lúc này, Hậu Thổ đã trở về.

"Thì ra Phụ thần vẫn luôn không thực sự rời đi, mà vẫn tiềm ẩn khắp nơi trong Hồng Hoang…" Hậu Thổ tâm thần chấn động, cho đến bây giờ vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi.

"Các Đại Đạo Thần Ma đều sẽ không thực sự vẫn lạc, huống hồ là Bàn Cổ còn vượt xa các Thần Ma sao?" Luân Hồi Thần Ma thấy tâm thần Hậu Thổ có chút bất ổn, lập tức hiển lộ ra, lên tiếng dạy dỗ.

Trong mắt ông ta, vị đồ nhi này của mình có thể nói là một tồn tại hoàn mỹ mọi mặt, ngoại trừ việc đôi khi sát phạt không quá quyết đoán.

Tuy nhiên, điểm này cũng chỉ là tương đối so với Vu tộc và các Đại Đạo Thần Ma mà thôi.

Nếu đối với các sinh linh khác mà nói, Hậu Thổ vẫn xứng đáng với một tiếng sát phạt quyết đoán.

Tuy nhiên, lòng nhân từ và thiện lương tuy có một số hạn chế đối với Hậu Thổ, nhưng thực tế lại càng giúp nàng đạt được những thành tựu lớn hơn.

Nếu không có niệm niệm nhân từ và thiện lương, Hậu Thổ cũng sẽ không bắt chước Bàn Cổ, thân hóa Luân Hồi.

Nếu không thân hóa Luân Hồi, cũng sẽ không có Hậu Thổ ngày nay.

"Lão sư." Thấy Luân Hồi Thần Ma xuất hiện, Hậu Thổ vội vàng gọi một tiếng lão sư.

Luân Hồi Thần Ma gật đầu, sau đó chỉ một ngón tay, điểm vào giữa trán Hậu Thổ.

Ong!!!

Một bức tranh hiện ra từ tâm thần của Hậu Thổ, đó là cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên ngày xưa.

Cảm ngộ Bàn Cổ khai thiên, mà đắc Đại Đạo.

Hậu Thổ trong khoảnh khắc dường như đích thân quay về thời điểm Bàn Cổ khai thiên ngày xưa, trong tầm mắt của nàng xuất hiện một gã cự nhân tuyệt thế.

Gã cự nhân đó không phải vì cao hơn các Thần Ma khác bao nhiêu mà khiến người ta cảm thấy cường đại, mà là vì Đạo vận ẩn chứa trên người hắn khiến hắn siêu phàm thoát tục.

Đương nhiên, cái gọi là 'bụi trần' này, cũng là các Đại Đạo Thần Ma, nếu so với sinh linh Hồng Hoang, thì đó không còn là bụi trần, mà là bảo ngọc.

"Đây chính là thân ảnh của Phụ thần ư…" Hậu Thổ lẩm bẩm, sau đó tiếp tục xem.

Chỉ thấy đối diện Bàn Cổ xuất hiện ba nghìn vị Đại Đạo Thần Ma, thực lực phát ra từ mỗi vị Đại Đạo Thần Ma đều là thực lực của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Điểm này khiến Hậu Thổ vô cùng kỳ lạ.

Ban đầu giới hạn của Trời Đất Hồng Hoang có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?

Nhưng tại sao từ miệng của chấp niệm Bàn Cổ lại biết được, thực lực của những Thần Ma trong Hỗn Độn ban đầu chỉ ở cấp Thái Ất Kim Tiên trong Hồng Hoang.

Nhưng tại sao, bây giờ nàng nhìn thấy lại là những tồn tại giống như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy nhiên, nàng không kịp nghĩ nhiều, bởi vì khoảnh khắc tiếp

theo, sau khi hai bên khẩu chiến xong, Bàn Cổ giơ Búa Bàn Cổ lên, một búa bổ xuống đối phương.

Rầm rầm rầm!!!

Một đạo ánh búa không biết cao bao nhiêu trượng xuất hiện, trong đó ẩn chứa Đạo vận của Lực chi Đại Đạo do ba nghìn Đại Đạo hợp nhất mà thành.

Một tia hiển hóa của Đạo vận Lực chi Đại Đạo dường như muốn trấn áp toàn bộ Đại Đạo trong Hỗn Độn, đó là sự nghiền ép từ căn bản.

Rầm rầm rầm!!!

Công kích giữa hai bên va chạm vào nhau, bùng nổ ra một luồng ánh sáng cực kỳ chói lọi, xé toạc toàn bộ Hỗn Độn, thậm chí còn chém giết ba nghìn Đại Đạo Thần Ma, chỉ còn lại mười hai Chí Cường Đại Đạo Thần Ma và năm Chí Cao Đại Đạo Thần Ma còn sống sót.

"Đây chính là sức mạnh của Phụ thần ư…" Hậu Thổ bị một kích này chấn động, trong hai mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, nếu không phải đây là một cảnh tượng trong quá khứ, Hậu Thổ thực sự mà đứng ở xung quanh, đã sớm bị công kích đó đánh giết vẫn lạc rồi.

Chỉ thấy sau đó, Bàn Cổ lại một búa nữa, mang theo toàn bộ những Đại Đạo Thần Ma còn lại.

Và cảnh tượng, cũng đến đây là kết thúc.

Hậu Thổ khắc sâu bức tranh này vào trong tâm trí, sau khi nhìn thấy cảnh tượng vạn đạo oanh minh lúc khai thiên sơ, con đường tu hành của nàng lại có thêm một phần tăng ích không nhỏ.

"Đây chính là sức mạnh của Bàn Cổ, nếu không phải khai thiên mà lực kiệt, sau đó nghỉ ngơi một thời gian nữa thì hẳn là hắn sẽ không vẫn lạc." Luân Hồi Thần Ma lắc đầu, có chút thở dài nói.

Tu vi càng mạnh, càng cảm thấy cái cảm giác vô lực khi đối mặt với Bàn Cổ, giống như khi trước đích thân nhìn thấy Bàn Cổ trong Điện Bàn Cổ.

Nhưng cái tên Quang Minh Thần Ma không có đầu óc kia lại không có cảm giác này, hắn chỉ biết Bàn Cổ vẫn chưa thực sự phục hồi, liền cho rằng mình có thể bắt nạt đối phương.

Nhưng thực tế, lại hoàn toàn không phải như vậy.

Cho dù chỉ là ý thức do một số tàn niệm tập hợp mà thành, cũng có thể trấn áp, thậm chí trấn sát cái tên Quang Minh Thần Ma này trong khoảnh khắc.

Cái gì mà cái gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thể bị giết, khi đối mặt với Bàn Cổ, dường như tất cả đều là trò cười.

Thế nào là vô cùng thời không?

Nếu không có Bàn Cổ, cái gọi là vô cùng thời không này từ đâu mà có?

Tất cả vô cùng thời không cuối cùng đều không thoát khỏi hai chữ Hồng Hoang, hiện nay Hồng Hoang cộng thêm Hồng Hoang trong các loại thời không, đều là Hồng Hoang do Bàn Cổ khai sáng.

Chẳng qua là sau khi khai sáng, sự phát triển và diễn biến khác nhau mà thôi.

Tuy nhiên trên thực tế, đều thuộc về trong Hồng Hoang.

Trong thế giới do chính mình khai tịch, muốn giết chết một sinh linh, e rằng hơi quá dễ dàng.

"Phụ thần nguyên lai cường đại đến vậy, Vu tộc chúng ta ngược lại làm mất mặt Phụ thần rồi…" Hậu Thổ có chút khẽ thở dài, sau đó chán nản nhìn Luân Hồi Thần Ma hỏi: "Lão sư, tại sao khi khai thiên,

các Đại Đạo Thần Ma và Phụ thần cùng Lão sư đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vậy?" Luân Hồi Thần Ma nghe vậy cười, rồi nói: "Đại Đạo Thần Ma, sinh ra đã chí cường, hiện nay giới hạn tối cao của thế giới Hồng Hoang đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy thì các Đại Đạo Thần Ma trong vô cùng thời không, tự nhiên cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bất kể đã xảy ra bao lâu, bất kể thời không đó cách nơi đây bao nhiêu cổ xưa, bất kể có phải là một phương thời không hay không, chỉ cần hiển hiện ra Đại Đạo Thần Ma chúng ta, thì tự nhiên chính là chí cường." "Thì ra là vậy, nhưng Lão sư, tại sao lại như thế?" Hậu Thổ biểu thị mình đã hiểu, nhưng nàng không biết tại sao các Đại Đạo Thần Ma lại có năng lực như vậy, nên liền hỏi lại.

"Bởi vì Đại Đạo chí cường chí cao a, bất kể là phương nào thời không hoặc có phải là thời không hay không, giống như vừa rồi chẳng qua chỉ là một cảnh tượng mà thôi, nhưng chỉ cần là Đại Đạo hiển hóa, thì Đại Đạo chính là chí cao chí cường, và Đại Đạo Thần Ma chúng ta tự nhiên cũng là chí cao chí cường…" Luân Hồi Thần Ma cười nói, thực tế, cùng với sự phát triển của phương thời không này, cho dù có xuyên việt đến quá khứ của phương thời không này, cố gắng bắt nạt Đại Đạo Thần Ma thì cũng là không thể.

Đại Đạo Thần Ma không thể bị làm nhục, ít nhất là muốn dựa vào cảnh giới cao để bắt nạt Đại Đạo Thần Ma có cảnh giới không cao trước đó, điều đó là không thể.

Trừ khi có thể ở cùng cảnh giới mà áp đảo Đại Đạo Thần Ma, thì mới có thể làm được điều này.

Nhưng nếu có thể làm được điều này, cũng không cần thiết phải xuyên việt về quá khứ để bắt nạt đối phương nữa, hiện tại đã có thể bắt nạt Đại Đạo Thần Ma rồi.

Nhưng thực tế, muốn ở cùng cảnh giới mà áp đảo Đại Đạo Thần Ma thì gần như là không thể tồn tại.

Ngay cả Thái Nhất và Đế Tuấn hai người cũng không thể làm được, họ chẳng qua là dựa vào cảnh giới cao mà bắt nạt một ý thức Quang Minh Thần Ma nhỏ bé không có thân thể Đại Đạo Thần Ma mà thôi.

Nếu Quang Minh Thần Ma có chân thân Đại Đạo Thần Ma, thì đó hoàn toàn là hai kết cục khác nhau, đừng nói là có thể một chọi hai vượt cảnh giới chiến thắng, ít nhất tuyệt đối sẽ không bị trấn áp.

"Thì ra là vậy…" Hậu Thổ gật đầu, điều này còn lợi hại hơn cả khái niệm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù sao Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chẳng qua chỉ là một chứng vĩnh chứng trong vô cùng thời không mà thôi, tránh được việc đối phương vượt qua dòng sông thời gian mà đi về quá khứ giết chết bản thân ở thời kỳ yếu kém.

Nhưng nếu có người ghi lại hình ảnh bản thân yếu kém năm đó, hóa thành một cảnh tượng, thì vẫn có thể thỉnh thoảng tiến vào trong đó mà bắt nạt một phen.

Tuy nói điều này không liên quan đến bản thân hiện tại, nhưng cũng là một cách bắt nạt gián tiếp.

Nhưng Đại Đạo Thần Ma lại đề phòng mọi mặt, không cho bất kỳ sinh linh nào có thể bắt nạt, trừ khi dựa vào thực lực cứng rắn của bản thân, nếu không thì không thể.

"Cách Thái Nhất dạy dỗ Kim Ô này thật sự là đơn giản thô bạo, trực tiếp phong tỏa cảnh giới rồi để chúng chạy đi vấp ngã mà nhớ lâu…" Diệp Hiên nhìn xuống Hồng Hoang, phát hiện cách Thái Nhất dạy dỗ những Kim Ô đó.

“Tên cẩu đà Âm Dương này thật sự thảm a…” Diệp Hiên nhìn Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, lắc đầu, thở dài.

Những chuyện tốt trong Phật Môn hầu như không đến lượt ông ta, về cơ bản đều bị Dương Mi và Thời Thần giành trước một bước, trừ khi có thừa, mới chia cho Âm Dương một phần.

Nhưng chỉ cần có chuyện xui xẻo xảy ra, người xui xẻo cuối cùng dường như đều là Âm Dương.

Còn hai tên Dương Mi và Thời Thần thì kẻ chạy nhanh hơn kẻ còn lại, những tồn tại bình thường rất khó mà đuổi kịp họ.

Vì vậy, thường thì hai người này không sao, còn Âm Dương thì gặp chuyện.

Chương 210

Đúng là người gánh tội của Phật Môn… Trong chốc lát, ngay cả Diệp Hiên cũng có chút không đành lòng nhìn.

Hắn thở dài, rời khỏi Hồng Hoang.

"Nhân tộc phát triển quả nhiên tấn tốc, theo tốc độ phát triển này, đợi đến khi Âm Dương Lão Tổ thoát thân ra, e rằng Nhân tộc đã đuổi kịp thậm chí vượt qua thực lực của Long tộc rồi…" Diệp Hiên nằm trên ghế sofa, không ngừng điều chỉnh thời gian trong Hồng Hoang nhanh lên.

Cuối cùng, điều chỉnh đến mức bên ngoài một ngày, trong Hồng Hoang là một nguyên hội.

Sau khi điều chỉnh xong, Diệp Hiên cũng định thỉnh thoảng sẽ tiến vào Hồng Hoang tra xét một chút, dù sao nếu thời gian chảy quá nhanh, trong Hồng Hoang rất có thể sẽ xuất hiện một số vấn đề.

Một nguyên hội là mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm, một ngày hai mươi bốn giờ, tức là một nghìn bốn trăm bốn mươi phút, tương đương với việc Hồng Hoang trôi qua khoảng chín mươi năm trong một phút ở thế giới bên ngoài.

Tuy chín mươi năm đối với các sinh linh Hồng Hoang chỉ là thoáng chốc, hầu như không có chuyện lớn nào xảy ra.

Nhưng một giờ là năm nghìn bốn trăm năm, hai giờ là một vạn năm rồi.

Một vạn năm tuy rất ít khi xuất hiện chuyện lớn, nhưng cũng có xác suất xảy ra.

Vì vậy, Diệp Hiên định cứ vài giờ lại chạy vào Hồng Hoang một

chuyến, đại khái nhìn một cái, nếu không có chuyện gì thì lập tức đi ra.

"Viện trưởng, ngài tìm em có chuyện gì vậy ạ?" Diệp Hiên đến văn phòng Viện trưởng Học viện Đại Chu, nhìn Cơ Phát trước mặt mình, hỏi.

Cơ Phát trước đó đã gọi hắn đến, nói là có chuyện muốn nói.

"Thế này, trước đây nước Đại Việt của chúng ta không phải có giải đấu toàn quốc sao, lúc đó có các học tử nước ngoài tham gia giải đấu toàn quốc của chúng ta.

Bây giờ Ưng Liên Hợp Chúng Quốc cũng muốn tổ chức giải đấu toàn quốc, họ đây không phải là giải đấu dành cho học tử năm nhất toàn quốc như chúng ta, mà là giải đấu toàn quốc dành cho tất cả học tử, bao gồm cả học tử năm tư, em xem liệu có muốn tham gia với tư cách là du học sinh không?" Cơ Phát thấy Diệp Hiên đến, vội vàng nói rõ sự việc.

Đây là lệnh từ cấp trên truyền xuống, nói rằng Ưng Liên Hợp Chúng Quốc muốn tổ chức giải đấu toàn quốc, lần trước họ đã cử người muốn giành chức vô địch của chúng ta, lần này chúng ta cũng phải cử người sang giành chức vô địch của họ.

Và ứng cử viên tốt nhất để giành chức vô địch tự nhiên là Diệp Hiên, dù sao chiến lực của Diệp Hiên mọi người đều đã rõ.

Vì vậy, mới để Cơ Phát hỏi xem Diệp Hiên có thể đi một chuyến không.

Nếu thực sự không đi được, thì chỉ có thể chọn vài vị từ các học tử năm tư.

Diệp Hiên hơi suy nghĩ một chút, liền gật đầu, cười nói: "Đương nhiên không thành vấn đề, có thể làm việc cho quốc gia là vinh hạnh

của em, hơn nữa bắt nạt người nước ngoài, đây cũng là điều em muốn." Dù sao ở trên Tổ Tinh cũng chỉ là ở, chi bằng ra ngoài đánh kích một chút những học tử của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc.

Tiện thể cũng là mở mang tầm mắt, xem những học tử của đối phương rốt cuộc mạnh đến mức nào, có thực sự mạnh hơn học tử của Đại Việt Quốc hay không.

Dù sao trong Ngũ Đại Quốc, Ưng Liên Hợp Chúng Quốc đứng đầu bảng, còn Đại Việt Quốc thì đứng thứ hai.

"Tốt!

Nếu thực sự giành chức vô địch, sau khi việc thành công, cấp trên nhất định sẽ có phần thưởng!" Cơ Phát thấy Diệp Hiên đồng ý, cũng cười gật đầu.

Tuy trước đây đã nói Diệp Hiên đừng quá phô trương, nhưng bây giờ đã là lệnh từ cấp trên truyền đến, thì ông ta cũng phải nghe theo, vì vậy, những lời nói trước đó tự nhiên cũng coi như chưa nói.

Diệp Hiên phía sau lưng tự nhiên có Thần Sáng Thế Thất Giai bảo vệ, nên cho dù có giành quán quân cũng không phải là chuyện gì lớn.

Hơn nữa trận chiến này, được tổ chức trên Đại Lục Sáng Thế.

Đại Lục Sáng Thế tuy cực kỳ rộng lớn, nhưng trước mặt Thần Sáng Thế Thất Giai, tự nhiên vẫn có thể đến trong khoảnh khắc, huống hồ là Thần Sáng Thế Bát Giai.

Hơn nữa, đối phương cũng không dám thực sự lấy lớn hiếp nhỏ mà chém giết Diệp Hiên, nếu không thì đó sẽ là tính chất cực kỳ ác liệt.

Trong tình huống quang minh chính đại như vậy mà thực sự giết chết Diệp Hiên, thì phải chuẩn bị sẵn sàng để khai chiến với Đại Việt Quốc.

Dù sao đây là hành vi trắng trợn đánh vào mặt Đại Việt Quốc, hơn nữa còn mất đi một thiên tài tuyệt thế, đây là điều không ai có thể chịu đựng được.

Vì vậy, để đảm bảo an toàn cho lần này, đội ngũ sẽ do Viện trưởng học viện Đại Minh bản viện Chu Nguyên Chương dẫn dắt.

"Được!" Diệp Hiên nghe nói còn có phần thưởng, cười càng vui vẻ hơn.

Tuy nói có hay không có phần thưởng cũng vậy, nhưng có thì vẫn hơn không.

Cộng thêm những phần thưởng này đều do cấp trên ban phát, không lấy thì thật phí.

"Lần này cùng em đi còn có bốn vị học tử năm tư lợi hại nhất toàn Đại Việt Quốc, tổng cộng là năm vị, tính cả em là năm vị, số lượng du học sinh sẽ không quá nhiều, nhưng có năm vị cũng đủ rồi, đủ để đánh nát mặt bọn chúng!" Cơ Phát cười nói, rất tự tin vào lứa học tử này của Đại Việt Quốc.

Diệp Hiên nghe vậy gật đầu, thành tích của những học tử đó ra sao cũng không phải chuyện của hắn, nhưng đến lúc đó vẫn sẽ cố gắng chăm sóc đối phương nhiều hơn.

"À đúng rồi, cơ chế lần này khác với lần trước, lần trước là ở trong Thần Vực, tuy nói Thần Sáng Thế có thể ra tay, nhưng thực tế vẫn là Thần Quốc triển khai.

Lần này họ chơi trực tiếp phân thắng bại, bất kể sống chết.

Một đối một, chiến đấu Thần Quốc, Thần Sáng Thế có thể ra tay trong Thần Quốc, nhưng không thể ra tay ở bên ngoài." Cơ Phát nhìn Diệp Hiên, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Đây không phải là chuyện đùa đâu, em phải cẩn thận một chút,

tuy nói là một đối một, nhưng phải cố gắng tránh để Thần Quốc bị đối phương tiêu hao, dù sao lần này không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, đánh xong một trận, đợi mọi người đều phân thắng bại xong, sẽ lập tức tiến hành trận tiếp theo." Cơ Phát dù sao cũng là Viện trưởng học viện Đại Chu, đối với giải đấu toàn quốc của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Thực tế những người đã từng đi hoặc đã từng xem, cũng đều đã hiểu rõ.

Những trận đấu của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc cực kỳ đẫm máu, không giống Đại Việt Quốc có nhiều hạn chế, hầu hết các trận đấu của họ không nói đến tình cảm gì, trận đấu là trận đấu, cố gắng mô phỏng tình huống thực tế nhất.

Cho dù vô tình giết chết đối phương cũng không sao, miễn là đối phương chưa đầu hàng.

Nhưng nếu đã đầu hàng, thực tế cũng không cần đối phương lưu thủ, sẽ lập tức được truyền ra khỏi lôi đài, tự nhiên cũng không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

"Viện trưởng cứ yên tâm, em sẽ cẩn thận, thực sự đánh không lại thì trực tiếp đầu hàng." Diệp Hiên trên mặt nở nụ cười, đáp.

Trông có vẻ hắn đang nói sẽ không cố chấp, sẽ đầu hàng.

Nhưng thực tế hắn lại đang vui mừng vì quy tắc này, như vậy, thì có thể giết chết đối phương, cố gắng làm suy yếu số lượng thiên tài của đối phương.

Suy yếu đối phương, tự nhiên cũng là tăng cường sức mạnh cho phe mình.

Thực tế không chỉ hắn nghĩ như vậy, các cấp cao của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc cũng nghĩ như vậy, sở dĩ xuất hiện quy tắc này,

chính là để thuận tiện cho các học tử của họ có thể đối phó tốt hơn với các học tử của các quốc gia khác.

Nếu không cũng sẽ không ở trong giải đấu như vậy mà chiêu mộ du học sinh đến đối kháng.

Mục đích chính là để dụ dỗ các quốc gia khác đến muốn đánh vào mặt quốc gia mình, rồi giết chết thiên tài của quốc gia đó.

Giết được một người là một người, dù sao những học tử đến tham gia giải đấu này, muốn đánh vào mặt các học tử của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, khẳng định đều là những tồn tại cực kỳ ưu tú của bản quốc, nếu không thì không cần thiết phải đi tham gia.

Trực tiếp không đi là được, dù sao cũng không có ý định đánh vào mặt đối phương.

Nếu không cử đi những học tử tinh nhuệ nhất của quốc gia mình, làm sao có thể đánh vào mặt đối phương được.

E rằng không những không đánh được mặt, ngược lại còn là đi dâng đầu người.

Kể từ khi Diệp Hiên đồng ý tham gia giải đấu toàn quốc của Liên Hiệp Quốc Ưng, tinh thần của cậu ta lập tức trở nên khác biệt.

Cuộc sống khô khan, vô vị ban đầu bỗng chốc có thêm chút thú vị, khiến cậu có thể vực dậy tinh thần để đối mặt với giải đấu lớn này.

Ngay sau đó, Diệp Hiên lại nằm ườn ở nhà thêm vài ngày, cho đến khi Cơ Phát truyền âm cho cậu biết đã có thể đến Sáng Thế Đại Lục.

Tổ Tinh rất gần Sáng Thế Đại Lục, chỉ một đoạn ngắn, trận truyền tống của công ty Tinh Du trên Tổ Tinh có thể trực tiếp đến Sáng Thế Đại Lục.

Đương nhiên, muốn vào Sáng Thế Đại Lục sẽ bị kiểm tra kỹ

lưỡng toàn bộ quá trình cuộc đời, nhằm tránh để những kẻ bị nước ngoài cài cắm trà trộn vào.

Trước đây, cuộc đại chiến ở Thần Vực mà họ tham gia, thực tế cũng đã có nhân viên chuyên trách điều tra rõ ràng thân thế của tất cả, những người như họ, đứng ở đỉnh phong trong các tinh vực, về cơ bản sẽ không bị nước khác tẩy não.

Dù sao thì, Đại Việt Quốc trong thời đại này cường đại như vậy, sao lại vì chút lợi lộc nhỏ mà vứt bỏ Tổ quốc chứ?

Sáng Thế Đại Lục.

Sau khi trải qua kiểm tra, Diệp Hiên thuận lợi lên đường đến Sáng Thế Đại Lục.

Chỉ trong khoảnh khắc, cậu đã đến Sáng Thế Đại Lục.

"Quy tắc thế giới ở đây thật mạnh mẽ, ngay cả tạo nghệ không gian của ta bây giờ cũng không thể tùy ý thuấn di..." Diệp Hiên vừa đặt chân vào Sáng Thế Đại Lục đã phát hiện quy tắc ở đây mạnh hơn rất nhiều so với trong Tinh Hải.

Trong Tinh Hải, cậu chỉ cần đến một nơi, ghi nhớ tọa độ, là có thể tùy lúc vận dụng Đại đạo không gian để dịch chuyển không gian đến đó.

Thế nhưng bây giờ ở Sáng Thế Đại Lục, đừng nói là dịch chuyển không gian, ngay cả khoảng cách thuấn di cũng trở nên cực kỳ ngắn ngủi.

Hiện tại cậu thuấn di một cái cũng chỉ vài trăm mét, khoảng cách này tính là cái quái gì chứ, còn không bằng tốc độ phi hành nữa.

Nhưng may mắn là tốc độ phi hành ở đây không bị giảm, nếu không thì Sáng Thế Thần cấp bốn ở đây sẽ rất khó chịu.

Bản thân Sáng Thế Đại Lục đã rất lớn, nếu tốc độ phi hành lại bị giảm thì khỏi cần nghĩ đến việc đi lại tự do.

Tuy nhiên, có thể đổi sang một phương thức khác, đó là truyền tống qua thông đạo không gian.

Điểm này cũng do công ty Tinh Du thiết lập, mà công ty này thực chất phía sau chính là tầng lớp cao của Đại Việt Quốc.

Trong Đại Việt Quốc ở Sáng Thế Đại Lục, mỗi thành phố đều có thông đạo không gian liên kết với các thành phố khác.

Vì vậy, Sáng Thế Thần muốn đến bất kỳ nơi nào cũng có thể nhanh chóng tới được.

Cho nên, chỉ cần không làm chuyện gì quá đáng dẫn đến bị quốc gia truy sát, về cơ bản sẽ không có chuyện gì.

"Không, có lẽ không phải tạo nghệ đại đạo không gian hạn chế ta, mà là tu vi cảnh giới hạn chế ta..." Diệp Hiên tiếp đó dùng thần thức cảm nhận khoảng cách thuấn di của Sáng Thế Thần cấp năm, phát hiện tạo nghệ đại đạo không gian của đối phương chưa chắc đã mạnh bằng cậu.

Vậy nên, chắc hẳn là do nguyên nhân tu vi cảnh giới.

Tu vi cảnh giới càng cao, hạn chế phải chịu càng thấp, ngược lại thì càng cao.

Khi Diệp Hiên vừa đến Sáng Thế Đại Lục không lâu, trước mặt cậu xuất hiện một bóng người.

"Đến rồi." Người đến nói một cách bình thản, khí tức trên người không hề tiết lộ chút nào, dường như hòa làm một với vũ trụ.

Diệp Hiên khó có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, nếu nhắm mắt lại thì căn bản không thể phát hiện ra đối phương đang

ở trước mặt, giống như khi cậu ẩn mình trong Đại Lôi Âm Tự ngày xưa.

Khi đó, cậu có tâm muốn ẩn mình, cho dù là Quang Minh Thần Ma hay Tam Thế Phật của Phật Môn cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của cậu.

Cũng như người đang đến bây giờ đối với Diệp Hiên, nếu đối phương không muốn lộ diện, thì Diệp Hiên không thể cảm nhận được sự tồn tại của họ.

Diệp Hiên cười gật đầu, đáp: "Viện trưởng." Người đến chính là Viện trưởng Đại Minh Học Viện Chu Nguyên Chương, cảnh giới Thất Giai Sáng Thế Thần.

Vào khoảnh khắc Diệp Hiên đến Sáng Thế Đại Lục, Chu Nguyên Chương đã biết được sự có mặt của cậu, liền lập tức gác lại công việc trong tay, đến đây.

"Đi thôi, ta đưa em đi gặp bốn học tử khác, họ đã đến sớm hơn em nhiều." Chu Nguyên Chương nói với giọng bình thản, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Cùng với ông ta biến mất tại chỗ còn có Diệp Hiên, Diệp Hiên bị ông ta trực tiếp cưỡng ép thuấn di đi cùng.

Đến khi Diệp Hiên hoàn hồn, cậu đã ở trong văn phòng Viện trưởng Đại Minh Học Viện.

Đại Minh Học Viện, văn phòng Viện trưởng.

Bên trong có bốn học tử, điểm chung của họ là đều là học sinh năm tư, đều là những học tử ưu tú nhất trong tinh vực của mình.

Lần này, Thang Hạ của Tinh Vực An Lạc xếp hạng hai trong giải đấu toàn quốc lại không đến đây.

Bởi vì cậu ta căn bản không được mời.

Cơ chế giải đấu toàn quốc của Đại Việt Quốc khác với cơ chế của Liên Hiệp Quốc Ưng.

Vì vậy, lần này, những gì cần là các tuyển thủ có thực lực cá nhân cực mạnh, chứ không phải loại tuyển thủ tổng hợp mạnh mẽ được sàng lọc như lần trước.

Theo quan điểm của Đại Việt Quốc, vận khí và nhân mạch đều là một phần của thực lực.

Trong thực chiến có vô vàn khả năng, không thể thực sự là đối chiến hoàn toàn một chọi một, mà ngay cả một chọi một cũng sẽ có nhiều yếu tố khác ảnh hưởng.

Do đó, giải đấu toàn quốc của Đại Việt Quốc sàng lọc ra những tồn tại có vận khí và nhân mạch cực mạnh, dù sao thì đó cũng là một phần của thực lực.

Còn Liên Hiệp Quốc Ưng thì khác, họ hoàn toàn tuyển chọn những tuyển thủ có thực lực cá nhân mạnh nhất.

Theo quan điểm của họ, kiểu thi đấu này nên là một đấu một, ai thắng ai thua rõ ràng, cũng sẽ không xuất hiện tâm lý bất mãn.

Không có bất kỳ ai giúp đỡ, tất cả chỉ nhìn vào thực lực của bản thân, thực lực càng mạnh thì thứ hạng đạt được về cơ bản sẽ càng cao, trừ khi gặp phải đối thủ cực kỳ cường hãn, như vậy mới dẫn đến việc bản thân thất bại sớm.

Nếu dựa theo thực lực bình thường thì đương nhiên thực lực càng mạnh, thứ hạng càng cao.

“Bốn người này cũng giống như em, là những nhân viên sẽ đến Liên Hiệp Quốc Ưng tham gia xếp hạng giải đấu toàn quốc.

Họ đều là những người có thực lực cá nhân mạnh nhất trong Đại Việt Quốc.

Các em làm quen với nhau đi." Chu Nguyên Chương vẻ mặt bình tĩnh, cũng không nói nhiều, chỉ nói vài câu đơn giản rồi tự mình dựa vào sofa, không nói gì nữa.

"Diệp Hiên." Diệp Hiên cũng nói một cách ngắn gọn, lạnh nhạt nói với vài người.

Khoảnh khắc cậu bước vào, đã lập tức hiểu rõ thực lực của vài người này.

Bốn người này đều là Sáng Thế Thần cấp bốn sơ kỳ, chẳng qua là đã ở cấp bốn vài năm, kinh nghiệm nhiều hơn một chút, có lẽ chiến lực có chút nâng cao mà thôi.

Nhưng thực tế, trong mắt Diệp Hiên, họ chẳng qua chỉ là những tồn tại cực kỳ yếu ớt mà thôi.

Cần biết một điều, không phải khóa nào cũng giống khóa của Diệp Hiên, có rất nhiều Sáng Thế Thần cấp bốn.

Số lượng Sáng Thế Thần cấp bốn sinh ra trong năm nhất là cực kỳ ít.

Chẳng qua khóa của Diệp Hiên có thực lực mạnh hơn rất nhiều so với trước đây.

Huống hồ còn có một BUG như Diệp Hiên ở đây, cho dù không tính Diệp Hiên, thì thực lực của khóa này cũng vượt xa ba khóa còn lại.

Sở dĩ không chọn những học tử năm nhất, nguyên nhân chủ yếu nhất là bốn học tử năm tư này dù sao cũng đã lăn lộn thêm vài năm, thậm chí đều đã ra ngoài lịch luyện, nên trong mắt họ, thực lực của những người này sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Dù sao đôi khi, kinh nghiệm và nội tình cũng rất quan trọng.

“Bàng Bác.” Một chàng trai vóc dáng cực kỳ cường tráng mỉm cười nói với Diệp Hiên.

Tên Diệp Hiên gần đây cực kỳ nổi tiếng, có thể nói cả nước đều biết, không chỉ là quán quân giải đấu toàn quốc, mà còn là tồn tại nghiền ép tất cả tuyển thủ khác tham gia.

Sáng Thế Thần cấp bốn nào chứ, trước mặt Diệp Hiên đều chỉ có thua.

“Mạc Đại.” Một chàng trai trẻ với vẻ mặt lạnh lùng, nhắm mắt lại nói.

Diệp Hiên cũng khá tò mò nhìn cậu ta, từ đầu đến giờ, người này đều nhắm mắt, như thể là người mù vậy.

Chương 211

Nhưng cũng không hỏi nhiều, có phải người mù hay không cũng không quan trọng lắm với cậu.

"Trần Vũ." "Lý Hiển." Hai người cuối cùng trông cũng rất bình thường, không có gì nổi bật.

Giống như Diệp Hiên vậy, nếu gạt bỏ khí chất thoát tục do thực lực cực mạnh mang lại, thì Diệp Hiên đặt trong số các Sáng Thế Thần quả thực cũng là một tồn tại bình thường.

Loại soái ca như cậu ta thì nhan nhản khắp nơi.

Hơn nữa, vóc dáng của cậu cũng không quá nổi bật, trông đều là kiểu đàn ông mảnh khảnh nhưng có hình thể.

Loại Sáng Thế Thần hình thái này, vứt một viên gạch xuống, đập trúng mười người thì phải có chín người như vậy.

Trông tuy rất đẹp trai, nhưng trong thế giới Sáng Thế Thần đã sớm tê liệt rồi, tự nhiên cũng không tính là soái ca gì.

Cách thực sự để phân biệt soái ca là khí chất, khí chất là một dấu hiệu rất quan trọng của một người.

Giống như Diệp Hiên, suốt chặng đường đã mang lại cho cậu một sự cô ngạo từ tận đáy lòng, còn có một cảm giác tịch mịch vô địch thiên hạ.

Đối thủ của cậu, từ trước đến nay đều không phải là tồn tại cùng cảnh giới.

Bốn người này cũng đều biết Diệp Hiên mạnh mẽ, nên cũng không có ai nghĩ quẩn mà đi khiêu khích Diệp Hiên.

Thấy mọi người đã làm quen với nhau, Chu Nguyên Chương liền một lần nữa mở lời: “Năm người các em chính là tuyển thủ của khóa này.

Trừ Diệp Hiên ra, mấy người còn lại đừng nghĩ nhiều quá, đánh không lại thì đầu hàng, không mất mặt đâu.

Còn núi xanh thì không lo không có củi đốt, đừng tự mình chui vào chỗ chết.” “Còn về Diệp Hiên, nếu không có gì bất ngờ, em ấy chắc chắn sẽ là người thứ nhất.

Trận đấu lần này có thể mạnh mẽ tước bỏ thể diện của Liên Hiệp Quốc Ưng.

Vì vậy, mấy người còn lại cũng không cần chịu quá nhiều áp lực tâm lý.” Những lời này ông ta nói cho bốn người kia nghe, hy vọng họ đừng vì cái gọi là thắng lợi mà liều mạng đối chiến với đối phương, thậm chí dốc hết tiềm lực và thực lực của mình, còn có khả năng phải bỏ mạng.

Nếu đối thủ quá mạnh, đánh sụp Thần Quốc của họ, thì có khả năng sẽ khiến họ trực tiếp bỏ mạng, dù sao thì ít nhất cũng là bị rớt cảnh giới.

Một khi rớt cảnh giới, mất đi căn cơ, thì muốn khôi phục lại thực lực của mình sẽ cực kỳ khó khăn.

“Vâng.” Nghe lời Chu Nguyên Chương, bốn người kia liền vội vàng đáp lời.

Đối với lời của Thất Giai Sáng Thế Thần, họ không dám có chút chậm trễ nào, thậm chí nghi ngờ cũng không hề có.

Chỉ cần đối phương nói thế nào, mình cứ làm theo là được.

“Còn về Diệp Hiên, em cũng đừng có quá nhiều áp lực tâm lý, có ta ở đây, sẽ không để em gặp nguy hiểm đâu.” Chu Nguyên Chương

nói cực kỳ tự tin, lần này ông ta đích thân hộ tống Diệp Hiên đi, mục đích là để đề phòng đối phương chó cùng giứt giậu, muốn ra tay với Diệp Hiên.

Có Chu Nguyên Chương ở đó, ít nhất trong thời gian ngắn họ sẽ không thể làm hại Diệp Hiên, trừ khi là vị Bát Giai Sáng Thế Thần kia ra tay.

Nhưng nếu Bát Giai Sáng Thế Thần ra tay, thì tính chất sẽ hoàn toàn khác.

Đó sẽ là dấu hiệu của một cuộc chiến tranh toàn diện.

Nếu chỉ là Thất Giai Sáng Thế Thần, thì vẫn còn đường thương lượng, dù sao thì tồn tại mạnh nhất của cả hai bên đều chưa ra tay, vẫn có thể đàm phán hòa bình.

Nhưng nếu Bát Giai đích thân ra tay, thì từ nay về sau, uy tín của Liên Hiệp Quốc Ưng sẽ giảm xuống thấp nhất, sẽ không có quốc gia nào tin tưởng Liên Hiệp Quốc Ưng nữa.

Thậm chí cả phương thức chiến lược đối xử với đối phương cũng có thể thay đổi, dù sao một quốc gia mất đi uy tín thì sẽ bước đi khó khăn.

Trừ khi ngươi là siêu cấp đại quốc, có thể áp đảo toàn bộ vũ trụ, dùng vũ lực cưỡng chế khuất phục các tồn tại khác, nếu không thì sẽ bị các quốc gia khác ruồng bỏ.

Mà họ phái quốc gia tham gia giải đấu của Liên Hiệp Quốc Ưng, chẳng qua chỉ là giành được vị trí thứ nhất mà thôi.

Nếu đối phương chỉ vì chuyện bị vả mặt nhỏ nhặt này mà giận dữ giết chết học tử tham gia, thì không nghi ngờ gì, uy tín của họ sẽ trở nên cực kỳ thấp.

Ít nhất, sau này tất cả các quốc gia sẽ không phái học tử vào Liên

Hiệp Quốc Ưng nữa, vì họ cũng sợ thiên tài học tử của mình bị giết hại.

Đương nhiên, mặc dù xác suất Liên Hiệp Quốc Ưng tức giận ra tay là cực thấp, nhưng dù thấp đến đâu, Chu Nguyên Chương cũng sẽ không chọn đặt vận mệnh của Diệp Hiên vào tay đối phương.

Ông ta muốn tự mình nắm quyền kiểm soát, không phải kiểm soát quỹ đạo cuộc sống của Diệp Hiên, mà là kiểm soát tính mạng của Diệp Hiên trong tay mình, không để Diệp Hiên vẫn lạc ở đây.

Đương nhiên, nếu có thể tự mình kiểm soát tính mạng của mình thì tốt nhất.

Nhưng một Sáng Thế Thần cấp bốn nhỏ bé đi đến Liên Hiệp Quốc Ưng, thì có quá nhiều tồn tại có thể giết chết cậu ta.

Vì vậy, cái gọi là tự mình kiểm soát vận mệnh của mình là một chuyện cực kỳ không thực tế.

Thay vì nghĩ đến việc tự mình kiểm soát vận mệnh, lớn tiếng hô hào cái gì mà "mạng ta do ta không do trời", chi bằng thành thật nương tựa vào sau lưng cường giả, được họ bảo vệ thì thực tế hơn.

Dù sao thì, khi thực lực không đủ, cứ hô hào cái gì mà "nghịch thiên mà đi", "mạng ta do ta không do trời", thì trong mắt Diệp Hiên, chẳng qua đều là những kẻ có vấn đề về đầu óc.

Nếu thực sự có người muốn giết chết họ, thì đó sẽ là một chuyện cực kỳ đơn giản.

Nếu thực sự khi yếu đuối mà hô hào nghịch thiên mà đi, nếu Thiên Đạo thật sự có linh thì đã sớm giáng một đạo lôi điện xuống, biến họ thành tro bụi rồi.

Diệp Hiên rất nhanh đã bình tâm lại, không phải chỉ là cái gọi là khả năng bị những người đó ám sát sau khi giành quán quân sao?

Những chuyện này đối với cậu mà nói, không phải là chuyện gì quá lớn.

Dù sao thì có Thất Giai Sáng Thế Thần ở một bên bảo vệ.

Nếu ngay cả Thất Giai Sáng Thế Thần cũng không bảo vệ được, thì cũng không còn gì để nói.

Đồng cấp Thất Giai Sáng Thế Thần, muốn đánh bại đồng cảnh giới cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Vì vậy, muốn giết một người trong tay Thất Giai Siai Sáng Thế Thần, thì cần phải có Bát Giai Sáng Thế Thần ra tay.

"Viện trưởng, nếu sau khi cháu giành quán quân, những người đó có còn trao thưởng cho người chiến thắng không ạ?" Diệp Hiên đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, nên hỏi.

Đây là một vấn đề rất quan trọng.

Loại giải đấu toàn quốc này, về cơ bản đều có phần thưởng cực kỳ hậu hĩnh.

Nhưng nếu sau khi mình giành quán quân mà không được trao thưởng, chẳng phải là lỗ to sao?

Cái này khác với phần thưởng mà quốc gia muốn trao cho cậu.

Phần thưởng của quốc gia là niềm vui ngoài ý muốn, loại niềm vui ngoài ý muốn này, Diệp Hiên từ trước đến nay chưa từng coi là thứ gì đó bắt buộc phải có.

Hơn nữa, những thứ đó cũng có thể tùy lúc vứt bỏ không dùng.

Nhưng sau khi mình giành quán quân, đó là những phần thưởng mình thực sự nên có.

Nếu để mất những phần thưởng này, thì Diệp Hiên sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Yên tâm, nhất định sẽ có.” Chu Nguyên Chương nói khá tự tin.

Chuyện khác thì không nói, bất kỳ quốc gia nào trong năm đại quốc cũng không thiếu chút phần thưởng này.

Thay vì lo lắng chuyện đó, chi bằng lo lắng đối phương có chó cùng giứt giậu hay không.

Dù sao thì những chí bảo đó nhìn có vẻ cực kỳ quan trọng và hiếm có đối với cá nhân, nhưng đối với một quốc gia, đặc biệt là một đại quốc, thì lại càng không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Liên Hiệp Quốc Ưng là một đại quốc sở hữu tới tám trăm tinh vực, thực lực quốc gia cực kỳ mạnh mẽ, quốc lực phồn thịnh có lẽ ngay cả Đại Việt Quốc cũng không sánh bằng.

“Vậy thì tốt.” Diệp Hiên nghe được lời đảm bảo này, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Dù sao thì, trong mắt cậu, nếu không có phần thưởng mà mình đáng lẽ phải nhận được này, thì gần như là chạy không một chuyến, ngoại trừ làm rạng danh quốc gia ra, thì không thu được lợi lộc gì khác.

Đương nhiên, dù không có thì cậu cũng sẽ đi.

Dù sao thì lỗ thì lỗ, nhưng làm rạng danh quốc gia, đặc biệt là vả mặt các quốc gia khác, thì Diệp Hiên vẫn rất vui vẻ.

Ngay sau đó, khi mọi người đã đông đủ, Chu Nguyên Chương liền dẫn Diệp Hiên, Bàng Bác, Lý Hiển, Trần Vũ, Mạc Đại năm người lập tức đến hiện trường thi đấu của giải đấu toàn quốc.

Địa điểm thi đấu chỉ có một lôi đài, nhưng bên trong lôi đài này thực chất lại ẩn chứa vô số lôi đài, cùng với một vùng thiên địa cực kỳ rộng lớn.

Sở dĩ như vậy là vì lôi đài này ngoài việc dùng cho Thần Quốc chiến, còn dùng cho cá nhân chiến.

Trong cá nhân chiến, cần có một vùng thiên địa cực kỳ rộng lớn để người ta có thể di chuyển, tức là tiến hành kéo giãn chiều sâu chiến lược.

Ngoài ra, xung quanh tự nhiên là một đài quan chiến, đài quan chiến này cũng ở trạng thái không gian vô hạn chồng chất, bất kể có bao nhiêu người vào, thì vẫn luôn có đủ chỗ ngồi cho họ quan sát.

Còn có những dãy nhà nhỏ san sát, mỗi ngôi nhà nhỏ đó đều dành cho một tuyển thủ tham gia thi đấu.

Rất nhanh, đã đến ngày khai mạc giải đấu toàn quốc của Liên Hiệp Quốc Ưng.

Đoàn người Diệp Hiên dưới sự dẫn dắt của Chu Nguyên Chương, đã đến hiện trường, tức là đứng trên lôi đài.

Trên lôi đài, tổng cộng có hơn một ngàn người.

Hơn một ngàn người này, trừ hơn ba trăm người do các quốc gia phái ra, số hơn tám trăm người còn lại là người của chính Liên Hiệp Quốc Ưng.

Từ đó có thể thấy, Liên Hiệp Quốc Ưng rốt cuộc đã mời bao nhiêu tuyển thủ nước ngoài.

Số tuyển thủ nước ngoài đã hơn một phần ba số tuyển thủ bản địa của Liên Hiệp Quốc Ưng, chiếm một phần tư tổng số người thi đấu.

Mà mỗi quốc gia đều có năm suất, tức là Liên Hiệp Quốc Ưng đã mời hơn sáu mươi quốc gia.

Ngay cả nhiều quốc gia chưa chiếm được một tinh vực nào cũng được mời đến.

Thực tế là như vậy, đất đai dành cho các nước nhỏ rất ít, đều dựa vào việc các nước lớn không can thiệp và thực lực của chính quốc gia mình.

Rất nhiều quốc gia vì thực lực yếu kém, nên ngay cả một tinh vực cũng không thể phân chia được, thậm chí có những chuyện một tinh vực có tới hơn mười quốc gia.

Những quốc gia đó sở dĩ không bị diệt vong, thật sự là do Liên Hiệp Quốc Ưng cố ý khống chế.

Nếu không thì đã sớm bị các quốc gia nhỏ khác thôn tính rồi, làm gì còn nhiều quốc gia như bây giờ.

Do đó, Liên Hiệp Quốc Ưng đã mời cả những quốc gia nhỏ đó.

Mà thực lực của những quốc gia nhỏ đó cũng chỉ là cảnh giới Tam Giai Sáng Thế Thần, thật sự khó mà nói đến.

Họ chẳng qua chỉ là đến để "tặng điểm" cho Liên Hiệp Quốc Ưng mà thôi.

Khi trận đấu bắt đầu, họ sẽ điên cuồng đầu hàng, đẩy những thiên tài của Liên Hiệp Quốc Ưng lên.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi việc sẽ phát sinh xung đột với chính quốc gia của mình.

Dù sao thì có thể giảm bớt được chút tổn thất nào hay chút đó.

Còn về việc bốc thăm đối chiến, đó chẳng qua đều là thao tác ngầm của Liên Hiệp Quốc Ưng mà thôi.

Những quốc gia yếu kém đó sẽ gặp phải nhân viên trong nước, trực tiếp đẩy họ lên, tránh bị kẻ địch mạnh của các quốc gia khác.

Còn đối với những quốc gia có thực lực mạnh, thì đa phần sẽ tự tiêu hao nội bộ một lượt, sau đó mới quyết định ai sẽ đối đầu với Liên

Hiệp Quốc Ưng.

Đương nhiên, đối phương cũng sẽ không làm quá lộ liễu.

Vì vậy, thực tế là phần lớn nhân viên của các quốc gia khác sẽ đối chiến với nhau, một phần nhỏ nhân viên thì sẽ đối chiến với các học tử của Liên Hiệp Quốc Ưng.

Rất nhanh, cái gọi là vòng bốc thăm cũng đã kết thúc.

Quả nhiên, đều có sự thao túng ngầm.

Người mà Diệp Hiên gặp phải là một học tử đến từ La Sát Quốc.

Còn về tên tuổi gì đó thì không quan trọng, quá dài, Diệp Hiên cũng lười xem, dù sao đến lúc đó thu thập một lượt là được.

Đến khi kết quả bốc thăm kết thúc, thì chính là giải đấu lớn chính thức.

"Liên Hiệp Quốc Ưng vẫn vô sỉ như mọi khi!" Ở nơi các nhân viên tùy tùng xung quanh, có không ít người của các quốc gia khác lớn tiếng chửi bới.

Còn Chu Nguyên Chương, thân là Thất Giai Sáng Thế Thần, khi đến Liên Hiệp Quốc Ưng, tự nhiên là do Thất Giai Sáng Thế Thần của Liên Hiệp Quốc Ưng phụ trách tiếp đãi.

Đây là một đạo đãi khách, dù giữa họ có xung đột không nhỏ, thậm chí có cả thù hận, hay là đối địch giữa các quốc gia.

Nhưng chỉ cần là đến với tư cách khách, thì đều phải chịu trách nhiệm tiếp đón, đó chính là quý khách.

Đương nhiên, danh nghĩa tuy là quý khách, nhưng thực tế cũng là để ngăn Chu Nguyên Chương gây sự, nên mới sắp xếp một vị Thất Giai Sáng Thế Thần đi cùng.

Trận đối quyết đầu tiên như hẹn mà đến, những học tử khác trước

mặt Diệp Hiên lập tức biến mất, chỉ còn lại một học tử của La Sát Quốc.

"Mời." Diệp Hiên nhàn nhạt nói, ra ngoài du đấu, tổng phải thể hiện lễ nghi của một đại quốc chứ, không thể làm mất mặt quốc gia.

"Mời." Đối phương cũng dùng một loại ngôn ngữ kỳ lạ nói, đó là ngôn ngữ của La Sát Quốc.

Nhưng cả hai đều có thể hiểu ngôn ngữ của đối phương, điều này sau khi trở thành Sáng Thế Thần là điều tự nhiên có thể làm được.

Một đạo thông đạo không gian từ trên người đôi bên lan ra, liên kết với nhau, tạo thành một thông đạo không gian nối liền Thần Quốc của đôi bên.

Ong~ Cùng với việc thông đạo không gian được liên thông, một số sinh linh trong Thần Quốc của đôi bên lập tức cảm nhận được điều này.

Trong Thần Quốc của La Sát học tử.

"Bội Long!

Duy Lặc Tư!" La Sát học tử hiện thân giữa không trung, thanh âm truyền khắp Thần Quốc.

"Phụ thần!!!" Khoảnh khắc tiếp theo, Bội Long, người chấp chưởng Lôi Điện, Thánh Thụ và thế giới, liền xuất hiện trước mặt La Sát học tử.

Y quỳ một gối xuống, tay phải đặt lên ngực trái, vẻ mặt thành kính nói.

"Phụ thần!" Duy Lặc Tư, người chấp chưởng hắc ám, thế giới vong linh, tinh thần, thủy và phương tây, xuất hiện trước mặt La Sát học tử.

Cũng quỳ một gối, cũng vẻ mặt thành kính.

"Có thế giới khác hiện hóa, ngô cần các ngươi dẫn dắt quân sĩ, tiến vào đó xâm lấn, hủy diệt, thậm chí tiêu diệt tất cả sinh linh..." La Sát học tử lộ vẻ ngưng trọng, rồi nói: "Nhưng các ngươi cần cẩn thận, trong thế giới đó có rất nhiều tồn tại cường đại..." Mặc dù y chưa từng đến thế giới Hồng Hoang, không biết trong thế giới Hồng Hoang rốt cuộc có những tồn tại mạnh mẽ đến mức nào, nhưng điều duy nhất y biết là, các tuyển thủ có thể tham gia vào giải đấu lớn cấp bậc này, không nghi ngờ gì đều là những tồn tại cực kỳ cường đại.

Đặc biệt lại là tuyển thủ đỉnh cao thuộc Đại Việt Quốc trong số năm đại quốc, vậy thì chắc chắn là một Sáng Thế Thần cấp bốn có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Cũng như y vậy...

Chương 212

"Tuân mệnh, Phụ thần tại thượng, ngô đẳng định sẽ dốc toàn lực!!!" Bội Long vẻ mặt cuồng nhiệt nói, hiển nhiên, La Sát học tử chính là chân thần mà họ tín ngưỡng.

Sau đó Bội Long nói với Duy Lặc Tư: "Tạm đình chiến tranh, dốc toàn lực hoàn thành mệnh lệnh của Phụ thần đại nhân." "Còn cần ngươi nói sao?" Duy Lặc Tư giận dữ đáp lại một câu, sau đó biến mất.

Sau khi Duy Lặc Tư biến mất, Bội Long thần niệm khẽ động, truyền lời: "Đạt Nhật Bác Cách, Tư Ngõa Lạc Cách, dẫn các thần tử dưới trướng của các ngươi, đến chỗ thông đạo không gian." Nói xong, Bội Long cũng hướng về phía thông đạo không gian mà đi.

Đạt Nhật Bác Cách là Thái Dương Thần, mặc dù thân là Thái Dương Thần, nhưng thực tế lại cai trị nhân gian.

Tức là tượng trưng cho quyền lực tối cao của nhân gian, đây chính là Thái Dương Thần, chấp chưởng thần linh nhân gian.

Còn Tư Ngõa Lạc Cách thì là Thiên Không Chi Thần, đúng như tên gọi, chấp chưởng Thiên giới, là thần linh cường đại nhất trong Thiên giới.

Hai thần linh này lần lượt chấp chưởng nhân gian và Thiên giới.

Còn trên họ, chính là Vạn Thần Chi Thần Bội Long, Thần Lôi Điện, Thần Thế Giới.

Còn Duy Lặc Tư thì chấp chưởng thế giới vong linh.

Vì thế giới vong linh đặc thù, cộng thêm bản thân y lại chấp chưởng hắc ám, nên khiến y là tồn tại chỉ đứng sau Bội Long, mạnh

hơn rất nhiều so với các thần linh khác.

Do đó, Duy Lặc Tư đã vươn lên từ trong số các thần linh Tam Giới, trở thành tồn tại duy nhất có thể đối đầu với Bội Long.

Lúc này, Duy Lặc Tư trong thế giới vong linh đang tập hợp bộ chúng, dẫn dắt vô số vong linh dày đặc tiến về phía thông đạo không gian.

Thế giới Hồng Hoang.

Lần này, thông đạo không gian không còn ở trong Thiên Đình, cũng không ở trong Nhân tộc, còn Vu tộc, Địa Phủ cũng không có, Tứ hải cũng không có.

Mà là giáng lâm tại Đại La Giới.

Trong Đại La Giới, cùng với sự lớn mạnh của thế lực Nhân tộc, Tam tộc đều tự phân chia một phần lãnh địa nhường cho Nhân tộc.

Đây chính là sự tôn kính đối với kẻ mạnh.

Họ không muốn Hồng Hoang lại nổi chiến loạn, hơn nữa thực lực của Nhân tộc cũng quả thực có thể giành được một phần lợi lộc trong đó.

Nhân tộc ngày trước tuy danh nghĩa là một trong Tứ đại tộc Hồng Hoang, nhưng thực tế thực lực lại kém xa đối phương.

Do đó, khi Đại La Giới giáng lâm, dù Nhân tộc muốn giành được một phần lợi lộc, nhưng căn bản lại không có cơ hội.

Mà sau khi Nhân tộc thực lực cường đại, tự nhiên cũng được Tam tộc mời vào Đại La Giới để cát cứ một phương.

Đây chính là tầm quan trọng của thực lực và thế lực.

Thực lực không được thì có thể nương tựa vào thế lực hùng mạnh, giống như Yêu tộc, tựa vào nhau, tạo thành một thế lực cực

lớn.

Còn nếu thế lực không được, thì trong Hồng Hoang quả thực chỉ có thể co ro ẩn mình tu luyện, không thể quá phô trương.

Hiện nay, một thông đạo không gian nằm tại điểm giao thoa của thế lực Tứ tộc.

Đây cũng không phải là chuyện tình cờ, mà là do Diệp Hiên cố ý làm.

Trong Đại La Giới, tất cả sinh linh đều là Đại La, vì nơi đây vạn đạo vang vọng, càng có lợi cho việc ngộ đạo.

Do đó, một số sinh linh tu vi có thành tựu sớm đã chạy đến Đại La Giới.

Ngay cả những tán tu, cũng đều ở những nơi ban đầu dành riêng cho tán tu để tu luyện thật tốt.

Hiện nay, không khí tu luyện ở Hồng Hoang có thể nói là cực kỳ tốt.

Dưới sự gương mẫu của các thủ lĩnh thế lực, lập tức thoát khỏi tâm tư độc bá Hồng Hoang năm xưa.

Bất kể là tầng lớp cao của các thế lực, hay những sinh linh cấp thấp, đều nghĩ đến việc nhanh chóng thành đạo, dũng cảm trèo lên đỉnh phong, từng bước tiến vào cảnh giới cao hơn, nghiễm nhiên một dáng vẻ hòa bình.

Không thể không nói, sau khi âm mưu quỷ kế của Hồng Quân thất bại, tương lai Hồng Hoang đã định trước sẽ phát sinh thay đổi.

Tiên Tổ Hồng Quân hiện nay càng bị trấn áp phong ấn trong Hỗn Độn, vẫn chưa biết khi nào mới có thể thoát khỏi phong ấn mà thoát ra.

Nhưng đợi đến khi y thoát khỏi phong ấn, đến lúc đó, tồn tại mạnh nhất trong Hồng Hoang sẽ không biết là cảnh giới gì nữa.

Thiên Đình.

Trong Đại La Giới này, Đế Tuấn phỏng theo Thiên Đình trong Hồng Hoang, vận dụng vô thượng đại thần thông ở đây, từ vô tận thời không thu thập bản nguyên Thanh Khí của trời để diễn hóa trong Đại La Giới.

Do đó, trong Đại La Giới có Ba Mươi Ba Thiên.

Cố ý thấp hơn ba trọng thiên, ý là đây là chi nhánh của Thiên Đình, chứ không phải Thiên Đình thật sự.

Trong Ba Mươi Ba Thiên này, thiếu đi ba trọng thiên cao nhất là Tam Thanh Cảnh, tức là nơi các tầng lớp cao của Thiên Đình ở.

Những nơi còn lại đều đầy đủ, giống hệt Thiên Đình trong Hồng Hoang.

Ngay cả Lăng Tiêu Bảo Điện cũng vậy, chẳng qua Lăng Tiêu Bảo Điện ở đây được gọi là Linh Tiêu Bảo Điện, một chữ thay đổi mà khác biệt trời vực.

Mặc dù công dụng là như nhau, nhưng lại vì kiêng kỵ Lăng Tiêu Bảo Điện thật sự mà gọi như vậy, đây cũng là tượng trưng cho sự khác biệt địa vị giữa hai bên.

Lăng Tiêu Bảo Điện là chí tôn đại điện của Thiên Đình, đại điện tôn quý và chí cao nhất trong Tam Thập Lục Cung của Thiên Đình, quan trọng hơn cả quần điện trong tẩm cung của Thiên Đế, là nơi chấp chưởng bản nguyên của Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Còn Linh Tiêu Bảo Điện chẳng qua chỉ là một chi nhánh của Thiên Đình trong Đại La Giới, tổng quản nhiều thiên cung đại điện mà thôi.

Trừ thực tế được phú cho địa vị, thì không có địa vị nào khác.

Địa vị này là được phú cho một cách chủ động, chứ không phải tồn tại chân thực như Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, phân thân của Đế Tuấn đang trấn giữ trong Linh Tiêu Bảo Điện, bình thường phụ trách xử lý các sự vụ của Đại La Giới.

"Không ổn rồi, có khí tức dị giới, cần lập tức thông tri bản tôn!" Đột nhiên, phân thân của Đế Tuấn cảm nhận được một tia khí tức quỷ dị, liền vội vàng thông tri bản tôn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tuấn xuất hiện ở đây.

"Gặp qua bản tôn." Phân thân của Đế Tuấn khẽ thi lễ với Đế Tuấn, nói.

"Không cần đa lễ, trẫm đã triệu trăm vạn Đại La, ba trăm Hỗn Nguyên đến, đương nhiên có thể vô ưu." Đế Tuấn thân khoác Kim Ô Đế Bào, thân thể y cao quý khó tả.

Mặc dù cùng phân thân là một người, nhưng khí chất của phân thân kém hơn y không ít.

Vu tộc.

"Sự kiện thịnh đại như vậy, há có thể thiếu ngô đẳng Vu tộc?

Ha ha ha ha..." Mười hai Tổ Vu hội tụ một bên, hiển nhiên đã tập hợp vô số thủ hạ.

Long tộc.

"Ngô từ thế giới đó, ngửi thấy một tia khí tức Long tộc hủ bại, xông thẳng vào, diệt chúng đi.

Long tộc không cần loại tộc nhân làm loạn tứ phương như vậy." Long Vương tĩnh lặng mở đôi mắt, cặp mắt to lớn vô cùng vượt qua vô tận thời không, truyền đạt đến tâm trí Tứ hải Long Vương.

Lần này, y cũng không tính đích thân mình đi.

Mặc dù biết ngoài Hồng Hoang còn có thế giới khác, nhưng y không mấy hứng thú với những điều này.

Y biết một điều, thực lực không đủ, dù thế nào cũng là phí công.

Đợi đến khi thực lực cường đại, cho dù bản thân không muốn đi, thì tồn tại kia cũng sẽ đích thân đến tìm y.

Còn y, xuyên qua vô tận năm tháng thời không, nhìn thấy Long tộc trong thế giới đó, lưng mọc hai cánh, hệt như Ứng Long, nhưng lại xấu xí hơn Ứng Long vạn phần, điểm duy nhất tương đồng chỉ là đôi cánh đó mà thôi.

Mà hai cánh thực tế cũng không giống nhau, chẳng qua đều là lưng mọc hai cánh mà thôi.

Long tộc trong thế giới đó ngoài việc phá hoại ra thì vẫn là phá hoại, hơn nữa còn hủ bại, yếu ớt, ghê tởm, nội tình sơ cấp.

Nói chúng là Long tộc cũng là một sự sỉ nhục đối với Long tộc.

Nhưng chúng lại thực sự là một chi nhánh của Long tộc, miễn cưỡng có thể xem là Long tộc.

Loại Á Long tộc này so với Á Long tộc trong Hồng Hoang còn sơ cấp hơn nhiều.

Trong Hồng Hoang không phải không có loại Long tộc này, đó là sau khi Chân Long và Tích Dịch tạp giao, xuất hiện chủng loại mới, rồi lại từ chủng loại mới đó và Biên Bức tạp giao mà ra Á Long tộc.

Nói chính xác, đó là Á Long tộc của Á Long tộc...

Trong Nhân tộc.

Nhân Hoàng Tùy Nhân Thị đích thân dẫn hơn ba trăm vị Vương chuẩn bị tiến vào thế giới đó.

Bình nhật họ thực chất đều cư trú trong Đại La Giới, tách khỏi Nam Hoang.

Vì nơi đây quả thực càng thích hợp cho họ tu hành phát triển, nhưng điều này không có nghĩa là Nhân tộc Nam Hoang không phát triển, mà vẫn đang tiếp tục mở rộng ở đó.

Lãnh địa mới sinh ra ở Nam Hoang vốn đã rộng lớn vô cùng, gấp không chỉ trăm triệu lần, đây là mức độ kinh khủng đến nhường nào.

Tự nhiên là có vô số lãnh thổ hoang vắng không người.

"Thế giới kia chính là dị thế giới.

Sau khi vào đó, ngoài việc tiêu diệt các sinh linh trong thế giới đó, còn phải quan sát kỹ bản chất của thế giới đó." Tùy Nhân Thị đang dặn dò những vị Vương bên cạnh.

Những vị Vương này có thể nói là những tồn tại có thực lực đỉnh cao nhất trong Nhân tộc.

Mặc dù sau này sinh ra rất nhiều Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng rốt cuộc đều chỉ là tân tấn, không thể sánh bằng những vị Vương đã sớm ở cảnh giới Hỗn Nguyên này.

Còn về việc giết chóc sinh linh của thế giới đối phương, đó là chuyện cực kỳ bình thường.

Đạo khác thì không cùng mưu, đều không phải cùng một thế giới, còn tình nghĩa gì mà nói.

Không phải ta xâm lấn ngươi, thì là ngươi xâm lấn ta.

"Bệ hạ, đã có vô tận thế giới, vì sao ngô đẳng không thể lưu lại trong thế giới đó, truyền bá căn cơ Nhân tộc đến vạn giới?" Tô Minh Thị ở bên cạnh đôi mắt tinh quang khẽ lóe lên, muốn truyền bá Nhân tộc đến các giới.

Nhưng chuyến đi Thần Vực mà Nhân tộc trải qua lần trước lại không thể lưu lại.

Sau khi đạt đến thời gian quy định, dường như sau khi quét sạch tất cả sinh linh dị giới, họ đã tự nhiên mà rút ra khỏi thế giới đó.

Y không biết, dị giới này có còn giống lần trước hay không, nhưng y muốn thử một lần.

"Không rõ, cứ thử một lần thì biết.

Hoặc có lẽ không thể lưu lại.

Nếu có thể, thì hãy để vinh quang Nhân tộc chiếu rọi vạn giới đi!" Tùy Nhân Thị khẽ lắc đầu, rồi nói.

Trong lòng y, việc đạt được điều này có lẽ xác suất không lớn.

Nhưng nếu sau này tu vi cường đại, có lẽ thật sự có thể lưu lại trong thế giới đó cũng không chừng.

Cùng với việc các tộc đều đã tiến hành động viên, nhân viên các tộc lần lượt tiến về phía thông đạo không gian.

Nhưng còn chưa đợi nhân viên các tộc đến nơi, thì trong thông đạo không gian đã xuất hiện vô số sinh linh dị giới dày đặc.

Ong~ Ong~ Từng luồng khí tức dị giới bắt đầu hiện ra, luồng khí tức kia cường đại mà lại tràn ngập cảm giác dị thường.

Một thân ảnh vượt qua thông đạo không gian đến Hồng Hoang.

Trong chốc lát, lôi điện bao quanh bốn phía, dường như muốn xé rách không gian gần đó.

Lúc này, trên bầu trời, có một vùng mây đen rộng lớn che khuất, tiếng sấm sét không ngừng.

Chính là Bội Long, tồn tại có thực lực mạnh nhất trong Thần

Quốc của La Sát học tử.

Y đã là thực lực cấp bốn.

Đồng thời chấp chưởng lực lượng lôi đình thiểm điện, y còn chấp chưởng Thánh Thụ trong Thần Quốc, Thánh Thụ này nâng đỡ Thiên Giới, xuyên thấu thế giới vong linh, trực đạt Tam Giới.

Trên vương miện của Thánh Thụ là những thần minh Thánh Quang vinh diệu vô hạn, cao cao tại thượng.

Thân Thánh Thụ là nhân gian tương đối bình lặng, còn rễ Thánh Thụ thì tỏa ra tứ phía, cắm sâu vào thế giới vong linh để hấp thụ dưỡng chất.

Trên vương miện là vinh diệu, dưới gốc rễ lại là đen tối xấu xí khiến người ta khinh bỉ.

Cũng chính vì Thánh Thụ này, Bội Long mới có thực lực thống trị Tam Giới.

"Đây chính là dị thế giới sao?

Vì sao thế giới này lại khiến người ta mê đắm đến vậy..." Bội Long từ từ nhắm mắt, từ từ nâng hai tay lên, vẻ mặt khao khát nói.

"Đừng giả bộ nữa, lão già, mau cút ra, chắn đường của ta rồi!" Phía sau, một tồn tại hắc ám nhanh chóng lướt qua, sau đó một thân ảnh to lớn vô cùng từ trong màn hắc ám đó đứng dậy.

Người đến chính là Duy Lặc Tư, y là người không ưa nhất cái bộ dạng của Bội Long.

Ngay khi Bội Long đang rất hứng thú lại bị cắt ngang mà cảm thấy giận dữ, thì thấy Duy Lặc Tư cũng làm theo cách cũ, thực hiện động tác tương tự.

"Quả nhiên là một thế giới khiến người ta mê đắm a!

Nếu hấp thu bản nguyên thế giới này, thì thực lực sẽ bạo trướng đến cảnh giới nào đây!!!" Trên mặt Duy Lặc Tư hiện lên một vẻ cực kỳ hưng phấn.

Vô số tồn tại hắc ám.

Xâm lấn mọi thứ của thế giới Hồng Hoang.

Trước mặt những vong linh cực kỳ khủng bố và tràn ngập hắc ám này, nhiều thánh thần Hồng Hoang nhất thời lộ ra vẻ mặt mơ hồ.

Những vong linh này tồn tại cùng Duy Lặc Tư, theo Duy Lặc Tư đến thế giới Hồng Hoang, như thủy triều, dày đặc vô tận, nhanh chóng bao phủ lối vào Đại La Giới.

Tiếp tục bao phủ toàn diện Đại La Giới.

Vô số sinh linh yếu ớt trong màn hắc ám này trở thành thức ăn của vong linh, bị chúng xé nát, thôn phệ.

Dường như một cảnh tượng tận thế sắp sửa đến.

Chương 213

Vẻ mặt hoảng sợ vô tận xuất hiện trong lòng những sinh linh yếu ớt vô cùng.

Ngay cả một số Đại La Kim Tiên cũng không thể thoát khỏi tay những vong linh cực kỳ cường đại đó.

"Đây chính là thế giới này sao?

Yếu ớt đến vậy, một đám phế vật!

Uổng phí nội tình cường thịnh như thế!" Duy Lặc Tư nhìn thấy những sinh linh này bị thôn phệ, hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ khinh thường.

Nếu để họ có thể tu hành trong thế giới này, thì đã sớm không biết đạt đến trình độ nào rồi, sao có thể sa sút trở thành thức ăn của đám vong linh dưới trướng y.

Trên không Đại La Giới tràn ngập hắc ám, nhuộm cả Đại La Giới thành màu đen tối.

Trong chốc lát, Đại La Giới chìm vào hắc ám.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Đế Tuấn hóa thành Tam Túc Kim Ô, dùng quang minh của Mặt Trời chiếu rọi toàn bộ Đại La Giới.

Trong chốc lát, Đại La Giới lại một lần nữa tràn ngập quang minh.

Hắc ám không còn, vong linh diệt vong.

Vô số vong linh ẩn mình trong hắc ám cũng theo đó biến mất, dường như chưa từng tồn tại.

Chỉ có những sinh linh đích thân trải qua, mới biết mình đã từng chứng kiến những tồn tại kinh khủng vô cùng như thế nào.

Tuy nhiên, những tồn tại kinh khủng vô cùng này, trước mặt Đế Tuấn đều không chịu nổi một kích, chỉ cần y hiện thân quang huy chiếu rọi chư thiên, liền tiêu diệt tất cả chúng.

Duy Lặc Tư vừa rồi còn vẻ mặt phô trương lập tức cứng đờ, rồi kinh hãi nói: "Vị đó rốt cuộc là tồn tại gì, vì sao trên người y có thể thấy được quyền hành như vậy!!!" Đồng cấp bốn, đương nhiên có thể thấy Đế Tuấn rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Tuy nhiên, lúc này không cho phép y lùi nửa bước.

Nếu y thật sự bỏ chạy trong tình cảnh này, quay về nhất định sẽ bị Phụ thần đại nhân đích thân giết chết.

Vì Phụ thần đại nhân không cần những tồn tại yếu đuối đến mức không dám xuất kích khi đối mặt với thế giới khác.

Điều này, y hiểu, Bội Long cũng hiểu.

Bội Long đảo mắt một vòng, lập tức quyết định nói: "Duy Lặc Tư, hắn là thần linh chấp chưởng quyền hành mặt trời.

Dưới trướng ngươi cũng có một Thái Dương Thần, mau bảo hắn đi đối phó vị thần linh này!" Bội Long nghe lời sắc mặt cứng đờ, quay sang trừng mắt nhìn Duy Lặc Tư, nói: "Ta tự mình đi đối phó hắn, ngươi đi đối phó các sinh linh khác!" Nói xong, thân hình y lóe lên, liền hướng về phía Đế Tuấn mà đi.

Đế Tuấn nhìn những sinh linh phía dưới, trong lòng khẽ nhíu lại, một cảm giác ghê tởm dâng lên từ tận đáy lòng.

Đây là cảm giác dâng lên từ sâu thẳm bản năng, y từ bản nguyên đại đạo, từ căn nguyên, ghê tởm đối phương.

Đế Tuấn bàn tay khẽ nắm lại.

Lập tức, Bội Long, thần linh kiểm soát Thánh Thụ và Lôi Đình,

thân thể đột nhiên vỡ nát, nguyên thần đứt lìa, từ đó thân tử đạo tiêu.

Tiếp đó, y khẽ thở dài, một luồng khí tức vô danh từ vô tận thời không năm tháng trỗi dậy, xóa đi tất cả nhân quả.

Mọi thứ liên quan đến Bội Long cũng dường như biến mất, trong chư thiên tuế nguyệt khó lòng tìm kiếm lại.

Cảnh tượng này, rơi vào mắt vô số sinh linh, đều tràn đầy cảm giác không thể tin nổi và chấn động.

"Cái này... sao có thể thế này?!!!" Duy Lặc Tư kinh hãi vạn phần nói, phải biết Bội Long là tồn tại mạnh nhất trong thế giới của họ, vậy mà lúc này, lại bị đối phương một chiêu miểu sát!

Khoảnh khắc tiếp theo, không biết có bao nhiêu sinh linh trong La Sát Thần Quốc bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

"Sinh linh ghê tởm!!!" Từ trước đến nay, Đế Tuấn luôn ban cho chúng sinh Hồng Hoang một hình tượng cường đại mà ấm áp.

Vị Thiên Đế này vô địch thiên hạ, nhưng lại ôn hòa nhã nhặn, không bao giờ mạnh hiếp yếu, được chúng sinh Hồng Hoang yêu mến sâu sắc.

Nhưng chỉ có những cường giả thực sự đối đầu với Đế Tuấn, đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang, mới biết được sự khủng bố và thủ đoạn tàn nhẫn của Đế Tuấn.

Mà giờ đây, dưới sự chú mục của vô số sinh linh, đây là lần đầu tiên y biểu lộ sự ghê tởm của mình đối với một chủng tộc trước mặt chúng sinh.

Quang huy rực rỡ của mặt trời chiếu rọi chư thiên, vốn dĩ nên chiếu sáng toàn bộ chư thiên, khiến vô tận thời không tràn ngập sự ấm áp của mặt trời.

Tuy nhiên, lần này, Đế Tuấn lại thay đổi suy nghĩ này.

Chỉ thấy trên người y, Hỗn Nguyên đạo vận không ngừng tuôn ra, thân thể tràn ngập một loại quang mang thần thánh bất khả xâm phạm.

Đế Tuấn nhìn thông đạo không gian kia, đôi mắt vượt qua vô tận thời không, trực tiếp đến bờ bên kia.

Y nhìn thấy sinh linh trong thế giới đó, cũng nhìn thấy đạo vận, bản nguyên trong thế giới đó.

Cuối cùng, y nhìn lên mặt trời, tượng trưng cho mọi ánh sáng trong thế giới đó.

Tâm niệm khẽ động.

Một luồng niệm lực vô tận thời không, một luồng niệm lực mặt trời vô cùng từ trên người y tuôn ra.

Thân thể y dường như vào khoảnh khắc này, tất cả Đế Tuấn trong vô tận thời không đều gia trì đạo vận quyền hành lên thân y lúc này.

Chỉ thấy Đế Tuấn khóe môi khẽ động, mở lời nói: "Trẫm chính là hóa thân của mặt trời, chiếu rọi vạn cổ vô tận năm tháng thời không.

Nay tại thời không này, cảm nhận sự ghê tởm của mặt trời, sát đi sự thô bỉ của mặt trời, nên thu lại niệm lực mặt trời, khiến thế giới này, vĩnh viễn đọa vào hắc ám." Cùng với lời nói của Đế Tuấn vừa dứt, một sợi xích cực kỳ huyền diệu trong khoảnh khắc tiếp theo đã vượt qua vô tận năm tháng thời không, trực tiếp đến thế giới của đối phương.

Đó là sợi xích do quyền hành hóa thành, đó là quyền hành của Đế Tuấn mặt trời trong vô tận thời không hiển hóa.

Y là mặt trời, mặt trời là y.

Trong tất cả thời không, đoạn tuyệt niệm lực mặt trời quang minh

trong La Sát Thần Quốc.

La Sát Thần Quốc.

Ong~ Một sợi xích hóa thành từ quyền hành, trói chặt mặt trời trên không thế giới.

Cùng với việc sợi xích quyền hành này trói buộc, các tinh thần trên bầu trời đầy sao đều bắt đầu phát ra tiếng than vãn, dường như sau khoảnh khắc này, thế giới sẽ chìm vào hắc ám vô tận.

Trong chốc lát, trời đất bi thương, mặt trời khóc ra máu.

Nhưng tất cả những điều này, rốt cuộc không thể ngăn cản niệm lực của Đế Tuấn, không thể thay đổi sự thật mặt trời sắp biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Đạo vận mặt trời đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một vầng mặt trời đã tắt lịm treo cao trên bầu trời.

Sau đó, thế giới tràn ngập hắc ám vô tận.

Kể từ khi mặt trời đó tắt lịm, trong thế giới này, chỉ còn lại những tinh thần vẫn lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Những ánh sáng này đều là ánh sáng do quang minh ban tặng, nhưng cũng chỉ là vô cùng yếu ớt, khiến thế giới này vẫn chìm trong hắc ám, nhưng cũng không phải là hắc ám hoàn toàn.

Trong đêm tối, vẫn có thể nhìn thấy một tia sáng.

Đây có lẽ chính là ý nghĩa của quang minh vậy.

Bên ngoài.

La Sát học tử thấy vậy sắc mặt biến đổi, sau đó nguyên thần lập tức tiến vào thế giới đó.

“Ngô nói, phải có quang!” La Sát học tử nắm giữ lực lượng Thần

Nguyên, muốn ngưng tụ và thắp sáng lại mặt trời đã tắt lịm.

Nhưng, bất kể y làm thế nào, vầng mặt trời đó vẫn không nhúc nhích.

Trong chốc lát, trên mặt La Sát học tử hiện lên vẻ sốt ruột.

"Ngô nói, mặt trời này đã tắt, thì phải có một vầng mặt trời khác xuất hiện!" Lời này vừa thốt ra, Thần Nguyên trong tay y hóa thành từng luồng lực lượng bản nguyên dũng mãnh chảy vào bản nguyên thế giới.

Ngay sau đó, trên bầu trời lại dâng lên một vầng mặt trời mới.

Tuy nhiên, khi vầng mặt trời đó vừa định chiếu rọi tứ phương, quang minh trên thân nó đột nhiên biến mất.

Đến khi vầng mặt trời này dâng lên, trên bầu trời cao treo hai vầng mặt trời đã tắt lịm.

Mãi đến lúc này, sắc mặt La Sát học tử mới đột nhiên biến đổi dữ dội.

"Cái này..." "Đây là từ căn nguyên tước đoạt niệm lực mặt trời!!!" "Không được!

Ta còn phải thử nữa!!!" Mặc dù La Sát học tử kinh hãi không thôi, nhưng y vẫn không chọn suy sụp từ bỏ, mà nghĩ đến biện pháp cuối cùng.

"Ngô nói, thế gian đã không có mặt trời, thì tinh thần mặt trăng phải gánh vác quang huy của mặt trời, nắm giữ quyền hành của mặt trời, tự nhiên sẽ chiếu rọi chư thiên!" Ong~ Cùng với lời nói của y vừa dứt, trời đất chấn động một trận.

Từng đạo niệm lực bản nguyên hiện hóa ra, hướng về mặt trăng và tinh thần khắp trời mà đi.

Ngay khi y nghĩ rằng mặt trăng và tinh thần sẽ hoàn toàn thay thế mặt trời, thì thấy một luồng khí tức huyền diệu khó lường hiện ra.

Trong chốc lát, những Thái Âm tinh thần vốn đang phóng ra quang mang rực rỡ đều lập tức trở nên ảm đạm.

Thấy đến đây, La Sát học tử lộ vẻ mặt xám như tro tàn.

Đây là đối phương đã triệt để bóp chết niệm lực mặt trời trong Thần Quốc của y, cũng đoạn tuyệt tất cả niệm lực muốn thay thế mặt trời.

Mặt trời không thể thay thế, mặt trời chí cao chí thượng.

Mà ngay lúc này, Thánh Thụ xuyên qua Tam Giới kia trên thân chấn động một trận, từng luồng niệm lực bản nguyên xuất hiện.

Tiếp đó, trời đất một trận quang minh trắng xóa bùng phát, nhưng lại đứt quãng, từng đợt từng đợt.

Ngay lúc này, một thân ảnh từ trong Thánh Thụ bước ra.

Người đó sắc mặt âm trầm vô cùng, thân như lôi đình, phóng ra ý chí quang minh vô hạn, chiếu rọi một góc thế giới.

"Khốn kiếp!

Dám giết ngô!

Vô số năm qua, đây là lần đầu tiên có kẻ giết ngô..." Thân ảnh đó chính là Bội Long.

Bội Long thân là Thánh Thụ chi tử, là hóa thân của Thánh Thụ, chẳng qua đồng thời cũng chấp chưởng ý chí lôi đình mà thôi.

Thánh Thụ một ngày không chết, thì Bội Long y cũng một ngày không vong.

Bất kể y bị xóa bỏ bao nhiêu lần trong thời không năm tháng, chỉ

cần Thánh Thụ này không tiêu vong, thì y sẽ lần lượt được sinh ra.

Mà cùng với số lần giết y càng nhiều, thời gian Thánh Thụ muốn dựng dục y cũng càng dài.

Không phải Thánh Thụ mệt mỏi, mà là mỗi lần Thánh Thụ muốn dựng dục lại y đều cần lượng lớn bản nguyên chi lực.

Mà tiêu hao lâu dài như vậy, tự nhiên thời gian cũng sẽ càng ngày càng dài.

Tuy nhiên đây là lần đầu tiên y được dựng dục lại trong vô tận năm tháng, nên thực tế cũng chỉ trôi qua chưa đến một phút, chỉ vài chục giây mà thôi.

"Phụ thần, vì sao giữa trời đất quang minh không còn, vĩnh viễn đọa vào hắc ám?" Bội Long nhìn sang Phụ thần bên kia, sau khi cảm nhận được dị biến của trời đất, nhìn thấy hai vầng mặt trời đã tắt lịm, trong lòng lập tức hiểu ra điều gì đó, rồi hỏi Phụ thần.

La Sát học tử lúc này nghiến răng nghiến lợi, nghe lời Bội Long xong, đáp: "Là sinh linh đã giết ngươi, y đã tước đoạt niệm lực mặt trời trong thế giới này.

Từ đó, mặt trời không còn mà quang minh cũng không còn!" Bội Long nghe lời trong lòng trầm xuống, lập tức khuyên can: "Phụ thần, đã như vậy, thì thế giới của ngô đẳng chẳng phải sẽ rơi vào trầm luân vĩnh cửu sao?

Nếu họ tấn công tới, thì ngô đẳng nên làm thế nào!?" Ngay lúc này, tại chỗ thông đạo không gian, xuất hiện một thân ảnh.

Đó là thân ảnh của Tùy Nhân Thị.

Y xuất hiện trong thế giới này, nhìn thấy thế giới này không có một chút ánh sáng nào tồn tại, không khỏi trong lòng trầm xuống.

“Quá mạnh mẽ, Đế Tuấn một niệm mà ngay cả niệm lực mặt trời trong thế giới kia cũng chuyển biến và biến mất...” Nhưng Tùy Nhân Thị không cảm thán quá nhiều, mà thân hình khẽ chuyển, liền đến trung tâm của thế giới này, nơi đây là chỗ của Thánh Thụ.

Phía sau y còn có rất nhiều sinh linh Hồng Hoang: ba trăm Hỗn Nguyên Nhân tộc, vài trăm Hỗn Nguyên Long tộc, Yêu tộc cũng mấy trăm...

Lần này, các sinh linh đến thế giới này gần như toàn bộ đều là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mà trước đó, những sinh linh của La Sát Thần Quốc nằm trong thế giới Hồng Hoang đã sớm bị Hỗn Nguyên Hồng Hoang tiêu diệt.

Ngay khi họ đại cử xâm lấn, La Sát học tử thấy vậy, sắc mặt âm trầm như nước.

Y cảm giác được, tất cả những sinh linh mà mình phái đi đều đã tử vong biến mất.

Trong chốc lát, La Sát học tử bỗng nhiên đại nộ, trong lòng muốn làm gì đó, nhưng nhìn vào mắt chỉ toàn là sinh linh cấp bốn, mà có tới hơn ngàn vị, còn không biết đây có phải là nội tình của Hồng Hoang hay không.

Ngay khi y còn do dự một chút, hơn ngàn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang lúc này đã bắt đầu tàn sát khắp nơi.

Trong chốc lát, tất cả sinh linh trong La Sát Thần Quốc đều bị các tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên cấp trên ngàn vị tàn sát sạch sẽ.

“Đầu hàng!!!” La Sát học tử lập tức hô lên lời đầu hàng.

Ngay trong khoảnh khắc này, hơn ngàn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia suýt chút nữa đã triệt để hủy diệt Thần Quốc này.

May mắn là y hô lên nhanh một chút, nếu chậm hơn một chút nữa, e rằng bản nguyên Thần Quốc của y đã hoàn toàn nổ tung rồi.

Bên ngoài.

La Sát học tử sắc mặt âm trầm vô cùng nhìn Diệp Hiên, hừ lạnh một tiếng rồi tự mình bỏ đi.

Trận chiến này, y không thu được lợi lộc gì, ngược lại còn mất hết tất cả sinh linh trong Thần Quốc của mình.

Duy nhất chỉ có Bội Long có thể dựa vào Thánh Thụ mà không ngừng phục sinh.

Ngoại trừ điều đó, các sinh linh khác đều đã biến mất thì biến mất rồi.

Tất cả đều phải dựng dục lại, hơn nữa sau khi dựng dục lại, cũng không còn là những sinh linh trước đây.

"Thật là nhẹ nhàng a..." Diệp Hiên mỉm cười, vẻ mặt khá bình tĩnh.

Trận chiến này, cậu không hề ra tay.

Chương 214

Vốn dĩ cậu nghĩ mình có cơ hội ra tay, vì cậu cảm nhận được đối phương từng có một khoảnh khắc muốn ra tay, nhưng sau đó lại biến mất.

Vốn dĩ cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để ngăn cản đối phương rồi.

Sáng Thế Thần không phải là sinh linh đơn lẻ có thể dễ dàng đối phó.

Ngay cả những sinh linh Hồng Hoang, e rằng đến lúc đó cũng phải đánh qua đánh lại, thật lãng phí thời gian.

Dù sao thì sinh linh Hồng Hoang đều biết sự tồn tại của cậu.

Vì vậy, cậu chuẩn bị ngay khoảnh khắc đối phương ra tay, mình cũng ra tay miểu sát đối phương.

Sau đó sinh linh Thần Quốc đi miểu sát sinh linh Thần Quốc đối phương.

Như vậy, có thể nhanh chóng quét ngang.

Dù sao thì đối phương không ra tay, mình cũng sẽ không ra tay, làm như mình không chơi nổi vậy.

Ngay sau đó, Diệp Hiên quét một vòng lôi đài, phát hiện trên lôi đài lúc này chỉ có mình cậu, còn các học tử khác đều đang giao tranh với các sinh linh khác trong một không gian khác của lôi đài.

“Mình vẫn là người thắng đầu tiên sao...” Diệp Hiên lẩm bẩm.

Tuy nhiên, lúc này, trên lôi đài phía trên vốn ồn ào vô cùng, lại trở nên tĩnh lặng một chút, mọi người đều nhìn cậu.

Họ đều không hiểu vì sao tốc độ của Diệp Hiên lại nhanh đến vậy.

Bên trong nói là mất rất lâu, nhưng thực tế bên ngoài cũng chỉ vẻn vẹn vài giây mà thôi.

Mọi người đều hoài nghi, tại sao cái này lại nhanh hơn cả những người đầu hàng kia?

Chẳng lẽ là hối lộ đối phương?

Nhưng nghĩ lại, không thể nào.

Bất kể là Đại Việt Quốc hay La Sát Quốc cũng sẽ không phải loại người hối lộ đối phương, vì họ biết điều này căn bản là không thể.

Vậy nên, người đàn ông trước mặt này thật sự rất có thực lực, là một tồn tại rất mạnh.

Có thể miểu sát học tử đỉnh cao của La Sát Quốc, vậy thì các học tử của Liên Hiệp Quốc Ưng chẳng phải...

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người nhìn cậu ta có chút không mấy thiện chí.

Cái quái gì mà kính sợ cường giả chứ?

Đó có phải là cường giả của quốc gia mình không?

Hay là nói đối phương đã phá vỡ giới hạn quốc gia, có thể coi thường quốc gia rồi?

Vì đều không phải, thì đương nhiên phải càng tôn trọng quốc gia của mình hơn, tự nhiên là hy vọng các học tử của quốc gia mình chiến thắng.

Diệp Hiên nhìn thấy nhiều khán giả trên khán đài nhìn cậu với vẻ không thiện chí, cũng không đợi cậu kịp phản ứng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Từng thân ảnh bắt đầu lần lượt xuất hiện, chỉ trong chốc lát, đã có

hơn trăm vị người thắng xuất hiện.

Hơn trăm vị người thắng này chỉ có một người không phải người của Liên Hiệp Quốc Ưng mà là học tử của La Sát Quốc, những người còn lại toàn bộ là học tử của Liên Hiệp Quốc Ưng.

Khoảnh khắc những người đó xuất hiện, đều khá kinh ngạc nhìn Diệp Hiên.

Cho đến khi học tử La Sát Quốc kia đi đến, hỏi Diệp Hiên: "Ngươi nhanh như vậy đã giải quyết Phất Lê Á Mặc Mặc Khán Đát rồi sao?" Diệp Hiên nghe vậy ngẩn ra, sau đó phản ứng lại rằng đó hẳn là tên của học tử La Sát Quốc mà cậu đã giải quyết trước đó.

Cậu liền gật đầu, nói: "Đúng vậy, có chuyện gì sao?" Học tử La Sát Quốc lắc đầu, nhìn Diệp Hiên đầy thâm ý nói: "Ngươi rất mạnh, hy vọng ta không phải gặp ngươi." Nói xong, y không quay đầu lại bước xuống lôi đài, đi về phía biệt thự của mình.

Y đã từng giao thủ với học tử La Sát Quốc trước đó, mặc dù vì bị người khác ngăn cản nên chưa phân định được thắng thua cuối cùng, nhưng cũng biết thực lực của đối phương cực kỳ mạnh mẽ.

Thế nhưng lần này, lại bị một tiểu tử đến từ Đại Việt Quốc miểu sát.

Từ đó có thể thấy, sự chênh lệch giữa hai bên rốt cuộc lớn đến mức nào.

Y cũng rất mạnh, rất là thiên tài, là học tử năm ba.

Trừ y ra, mấy vị khác của La Sát Quốc đều là học tử năm tư.

Diệp Hiên vẫn đứng trên lôi đài, Chương Nguyên Vũ nhìn thấy, liền truyền một đạo thần niệm nhắc nhở: "Diệp Hiên, mau xuống đi, cậu đứng trên đó làm gì?" Nghe vậy, Diệp Hiên mới từ trên đó bước xuống.

Ban đầu y không biết có thể xuống, sau khi thấy học tử La Sát quốc kia đi xuống, vừa định bước theo thì nghe thấy truyền âm của Chương Nguyên Vũ.

Y liền chầm chậm phi xuống, rồi trở về biệt thự chờ đợi trận đấu tiếp theo.

Trong lúc này, Diệp Hiên tâm niệm khẽ động, tiến vào Hồng Hoang… Hồng Hoang thế giới.

Đại La Giới.

Những sinh linh vốn đang tấn công Thần Quốc La Sát, giờ đây đều bị truyền tống trở về Đại La Giới.

Trong phút chốc, các thế lực đều lộ ra vẻ mặt đã hiểu rõ.

Điều này, bọn họ sớm đã đoán được.

"Quả nhiên, ở dị thế giới, chúng ta không thể lưu lại lâu.

Mỗi lần sắp phá hủy thế giới đối phương, liền bị truyền tống trở về.

Nếu đã như vậy, thì chúng ta còn đến dị thế giới làm gì?

Dù sao cũng không thể ở lại!" Chúc Dung, người thẳng tính nhất và cũng thích buôn chuyện nhất trong số các Đại La, lập tức nói thẳng trước mặt bao nhiêu Hỗn Nguyên Cảnh.

Đế Giang nghe vậy giật mình, lập tức liếc Chúc Dung một cái, mở miệng nói: "Còn không mau ngậm miệng!" Y sợ lời nói của Chúc Dung sẽ chọc giận Diệp Hiên.

Dù sao Diệp Hiên muốn bọn họ nâng cao thực lực để cùng y tiến vào vô tận thế giới, nơi có những thế giới cường đại hơn Hồng Hoang rất nhiều.

Bên trong đó không biết có bao nhiêu sinh linh mạnh mẽ có thể

đánh giết bọn họ.

Những thế giới hùng mạnh như vậy, chỉ cần nghe thôi đã khiến người ta khao khát, và những cường giả đó, bọn họ tin rằng cuối cùng mình sẽ vượt qua những tồn tại đó.

Nếu ngay cả dũng khí này cũng không có, thì đừng nói gì đến việc bảo vệ Hồng Hoang, bởi vì những Đại Đạo Thần Ma kia thật sự có thể nhìn thấy và chạm vào những tồn tại cường đại hơn bọn họ.

Ngay khi Chúc Dung đang vẻ mặt không phục, đóng miệng lại không nói gì, Đế Tuấn ngồi cao trên Cửu Thiên, mở miệng nói: "Mời các tộc lãnh tụ đến Linh Tiêu Bảo Điện ở Tam Thập Tam Thiên, cùng thương nghị việc này." Nói xong, thân hình y biến mất.

"Đi thôi, Thiên Đế mời, sao có thể không đi?" Đế Giang nói với các Tổ Vu, rồi lập tức đi đến Tam Thập Tam Thiên của Đại La Giới.

Các tộc khác cũng đều như vậy, ngay cả Long Vương ở Tứ Hải cũng nghe tin mà vượt qua vô tận thời không chạy đến. … Đại La Giới, Tam Thập Tam Thiên, Linh Tiêu Bảo Điện.

Các tộc lãnh tụ lần lượt ngồi vào chỗ, Đế Tuấn thì cao tọa ở trên.

Tuy nói là các tộc lãnh tụ, nhưng thực tế lần này Đế Tuấn mời chỉ có Long tộc, Vu tộc, Nhân tộc mà thôi.

Dù sao ba tộc này mới là thế lực lớn trong Hồng Hoang, những tồn tại có thể ảnh hưởng đến cục diện tổng thể của Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh đều quay sang nhìn Đế Tuấn, mong chờ lời giải thích của y.

Lúc này, trên hư không của Hồng Hoang, Diệp Hiên cũng đang nằm trên ghế sô pha, khá hứng thú nhìn xuống cảnh tượng bên dưới.

Đối với y mà nói, đây cũng là một trong những thú vui của cuộc

đời.

Kể từ khi xuyên việt đến thế giới này, y cảm thấy mình đã thoát ly những thú vị sơ cấp kia, nhiều chuyện trần thế không còn khiến y hứng thú nữa.

Dù sao so với việc trở thành Sáng Thế Thần, còn có gì kích thích và mang lại thành tựu hơn nữa chứ?

"Trong vô tận thời không của chư thiên vạn giới, có vô số thế giới ẩn chứa trong đó, có lẽ là vô cùng, có lẽ là hữu hạn.

Nhưng bất kể là Yêu tộc hay Vu tộc, Nhân tộc, Long tộc đều đã từng đến dị thế giới.

Song kết quả cuối cùng đều như nhau, khi sắp hủy diệt thế giới đó, liền sẽ bị truyền tống trở về Hồng Hoang." Đế Tuấn nhíu mày, từ tốn mở miệng nói.

Theo y thấy, không biết vì sao lại xuất hiện tình huống này, có lẽ chỉ có vị tồn tại kia mới biết. … Nhưng bọn họ lại không thể tìm thấy bóng dáng vị tiền bối kia, chỉ có thể do vị tiền bối kia chủ động tìm đến bọn họ.

Do đó, lúc này, Đế Tuấn muốn dẫn dụ Diệp Hiên xuất hiện, chỉ thấy y tiếp lời: "Vậy thì, lần sau, ở dị giới, không cần quá nhanh chóng tiêu diệt bọn chúng, cũng không cần vội vàng hủy diệt thế giới.

Chúng ta ở Hồng Hoang phòng thủ, không cho bọn chúng tiến vào Hồng Hoang, nhưng ở dị giới thì khắp nơi điều tra, sưu tầm những vật có lợi cho chúng ta, mong tìm được chân tướng về việc không thể dung thân." Ý của Đế Tuấn rất rõ ràng, bọn họ mỗi lần đều nhanh chóng giải quyết chiến đấu, vậy thì lần sau cứ chậm lại một chút.

Y không tin, chậm một chút mà không thể điều tra ra chân tướng cuối cùng.

Cho dù không thể, thì cứ thử thêm vài lần, hoặc cứ dây dưa mãi không hủy diệt đối phương, có lẽ có thể dựa vào cách này để tồn tại rất lâu ở dị giới.

Còn có thể thử xem liệu có thể sinh con đẻ cái ở thế giới đó hay không, xem có trở về Hồng Hoang cùng mình không.

Có quá nhiều khả năng để thử, mà những quyền chủ động này đều nằm trong tay bọn họ.

"Lời bệ hạ nói, quả thật có thể thử một phen.

Nhưng nếu vị chí cao vô thượng kia xuất hiện, chúng ta nên làm gì…" Hàn Lập thị, một trong Thập Thất Vương thượng cổ đi cùng Nhân Hoàng Toại Nhân thị, hơi chắp tay, lên tiếng.

Tuy y chưa từng gặp vị tồn tại kia, nhưng cũng đã được Diệp Hiên chỉ điểm, sau này nghe từ các huynh đệ khác thì biết họ đều từng được chỉ dẫn, còn Toại Nhân thị và Thạch Hạo thị thì thậm chí đã tận mắt thấy đối phương.

Điều này khiến bọn họ vô cùng ngưỡng mộ.

Tuy nhiên, ngưỡng mộ là ngưỡng mộ, nhưng đó là cơ duyên, không thể cầu cạnh được.

"Ngô thấy sẽ không đâu, vị tồn tại kia đã tồn tại từ vô cùng tuế nguyệt trước, trước cả khi khai thiên tích địa, tận mắt chứng kiến Hồng Hoang ra đời, thậm chí có thể đã thấy Hỗn Độn sinh ra.

Vậy mà trong suốt thời gian dài như vậy, chỉ xuất hiện ở Hồng Hoang một lần.

Ngô thấy, vì một chuyện nhỏ như vậy, hẳn sẽ không đến mức xuất hiện." Tổ Vu Đế Giang cũng cười nói theo.

Thực ra lúc này, y và Đế Tuấn đều có một sự ăn ý ngầm.

Cả y và Đế Tuấn đều muốn ép Diệp Hiên hiện thân.

Lời nói của bọn họ về "tuế nguyệt" là như vậy, nhưng thực tế lại quyết tâm rằng Diệp Hiên nhất định sẽ xuất hiện.

Bởi vì Diệp Hiên từng nói, bên ngoài thế giới này còn có rất nhiều thế giới khác, vậy thì cũng có nghĩa là những dị thế giới xuất hiện trước đây không thể không liên quan đến Diệp Hiên, ít nhất Diệp Hiên là người biết điều này, điều này là không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, mỗi lần đều là đến phút cuối cùng, mới cắt đứt liên hệ, trở về Hồng Hoang.

Vì vậy, điều đó chứng tỏ Diệp Hiên cũng muốn bọn họ đánh bại thế giới đó.

Tuy nhiên, bọn họ định kéo dài thời gian vô thời hạn để đổi lấy mục đích tồn tại lâu dài trong thế giới đó, điều này chắc chắn là đi ngược lại ý muốn của Diệp Hiên.

Nói cách khác, chỉ cần bọn họ xác định phương án này, Diệp Hiên hẳn sẽ xuất hiện.

Với sự khẳng định của Đế Giang, Chúc Dung, người vốn thích buôn chuyện, cũng đành phải ngậm miệng, để tránh buôn chuyện đến đầu đại ca mình.

Long Vương đảo mắt một vòng, lập tức hiểu ra, cười nói: "Đúng vậy, tồn tại như vậy làm sao có thể quá quan tâm đến Hồng Hoang.

Lần trước tiến vào trong đó chắc cũng chỉ là đến dạo chơi thôi." Y tuy không biết suy nghĩ của Đế Tuấn là gì, nhưng có thể biết một điều là tồn tại như Đế Tuấn nhất định không muốn chết, vậy thì có nghĩa là phía sau bọn họ nhất định có mục đích gì đó.

Nếu không, thật sự ép vị tồn tại kia xuất hiện rồi tiêu diệt bọn họ, thì đó là việc thiệt hơn, mà bây giờ nói những lời này rõ ràng là chơi

dương mưu, hoặc là đừng xuất hiện giải thích một chút, hoặc là cứ chờ đợi bị kéo dài vô thời hạn.

Dù sao bây giờ ép đối phương ra mặt, và đến lúc đối phương bất đĩ phải ra mặt, đó là hai chuyện khác nhau, vì một cái là chưa làm, một cái là đã làm rồi.

Chỉ cần hùa theo hai tiếng, có thể ép đối phương ra mặt hay không, thì đó lại là một chuyện khác.

Long Vương bản thân cũng muốn biết điều này, ai lại muốn mỗi lần đều như một khẩu súng bị lợi dụng, khi cần thì cần mình, nhưng khi không cần thì lại vứt bỏ mình đi.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Thạch Hạo thị của Nhân tộc nhíu mày nghi ngờ nói: "Nhưng thế giới đó khiến ngô tâm sinh ghét bỏ, vừa bước vào đã cảm thấy một sự buồn nôn từ tận sâu trong bản nguyên.

Vì vậy, muốn vô hạn kỳ ở đó, e rằng hơi khó…" Thạch Hạo thị xưa nay vẫn vậy, không muốn trái với tâm ý của mình để chịu đựng ở dị thế giới kia.

"Đúng vậy, đúng vậy, sao có thể chịu đựng được chứ…" Trong phút chốc, Chúc Dung như thể gặp được đồng đạo.

Y vừa vào thế giới đó, liền để Nam Minh Ly Hỏa tràn ngập trời đất, thiêu đốt một vùng rộng lớn.

Chỉ ở trong Hỏa Vực của mình, mới có thể giảm bớt một phần cảm giác ghê tởm.

Thế là, Chúc Dung không ngừng biến thế giới đó thành từng mảnh Hỏa Vực.

Nếu không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quá nhiều, y chỉ được phân một khu vực, y đã có thể biến khu vực đó hoàn toàn thành một Hỏa Vực rồi.

Lúc này, Toại Nhân thị thấy các tộc trưởng của ba tộc khác đều không hẹn mà cùng chọn chiến lược này, tuy không biết ý định của họ là gì, nhưng cũng biết, mình dù chọn thế nào, cuối cùng cũng sẽ phải tuân theo số đông.

Thế là, Toại Nhân thị cũng cười nói: "Nếu đã như vậy, thì cứ làm theo ý bệ hạ đi.

Nếu trong Nhân tộc có ai thực sự khó chịu, thì không cần ở lại thế giới đó.

Dù sao dị giới cỏn con, nếu không gặp phải tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, cũng không cần nhiều người đến vậy." Lời y nói không sai, giống như thế giới vừa rồi, chỉ cần tâm niệm vừa động, thế giới đó liền biến thành một đống phế tích.

Ngay cả bản nguyên thế giới cũng suýt bị tước đoạt. … Đây là chuyện kinh khủng đến mức nào. … Tức là, thực lực của Hồng Hoang vượt xa đối phương, căn bản không cần phải có nhiều sinh linh đến vậy.

Nghe câu nói này của Toại Nhân thị, Thạch Hạo thị cũng gật đầu.

Chỉ cần không cần y phải đi, kệ cho ai muốn làm gì thì làm, dù sao dị thế giới đó cũng chỉ có vậy, y cũng xem như đã kiến thức qua rồi.

Đại Đạo hiếm hoi, Đạo Vận không hiển, làm sao sánh bằng nửa phần Hồng Hoang, càng đừng nói đến Đại La Giới trong Hồng Hoang, đó càng là thánh địa tu hành.

Còn những lời Chúc Dung nói, căn bản không được mọi người chấp nhận.

Lập tức, Thiên Đế Đế Tuấn liền tuyên bố: "Nếu đã thương nghị xong, vậy cứ thế mà làm.

Lần tới, một bộ phận sẽ kìm chân đối phương, không cần đánh

bại đối phương, chỉ cần liên tục kéo dài.

Chương 215

Sau đó, bộ phận còn lại sẽ tìm kiếm và cảm ngộ trong thế giới đó.

Cố gắng kéo dài thời gian trở về Hồng Hoang vô hạn.

Dù sao có không gian thông đạo có thể đi lại giữa hai giới, nếu đã như vậy, thì Hồng Hoang lại có thêm một giới phụ thuộc…" "Lời bệ hạ đại thiện, ngô đẳng tự đương tuân chi!" Long Vương, Đế Giang, Toại Nhân thị đều dẫn đầu, những thuộc hạ phía sau cũng từng người một bắt đầu tuân theo.

Trên hư không Hồng Hoang, Diệp Hiên nhìn thấy cảnh này, lông mày nhíu chặt.

"Nếu để bọn họ cứ thế này, thì còn ra thể thống gì?" Diệp Hiên lẩm bẩm một mình.

Nếu sinh linh Hồng Hoang thật sự bắt đầu lơ là, thì y sẽ rất khó giải quyết, dù sao trận quyết đấu tiếp theo sắp diễn ra rồi.

Nếu cứ kéo dài như vậy, với sự cường hãn của sinh linh Hồng Hoang, ai mà biết trận đấu sẽ kéo dài đến bao giờ… "Thôi vậy, không phải chỉ muốn tìm hiểu chân tướng thế giới thôi sao, vậy thì ta sẽ nói cho các ngươi biết!" Diệp Hiên tâm niệm khẽ động, lập tức một đoạn thoại ngữ được tổ hợp từ các chữ Đạo xuất hiện trong Linh Tiêu Bảo Điện. … "Chư Thiên Vạn Giới, vô tận thời không, có vô số thế giới.

Nhưng thế giới vạn nhất, duy nhất một giới có thể đắc siêu thoát.

Chúng sinh giới đắc kỳ siêu thoát chi hậu, không còn ở trong chư thiên vạn giới, mà lâm trên chư thiên vạn giới, thống trù vạn giới, thành tựu Duy Nhất Siêu Thoát Giới.

Tuy nhiên, chư thiên khí đãng đãng, muốn thành tựu Duy Nhất

Siêu Thoát Giới là cực kỳ gian nan, chỉ có thể chiến thắng hết thế giới này đến thế giới khác, cho đến khi vạn giới vô địch, mới có thể thừa tải khí vận siêu thoát đó, thành tựu Duy Nhất Siêu Thoát Giới, trở thành vạn giới chí tôn." Đây là lời giải thích của Diệp Hiên về thế giới, nhưng y cuối cùng vẫn không đưa ra lý do vì sao chiến thắng thế giới đối phương lại không thể ở lại thế giới đó.

Bởi vì chính y nhất thời cũng không thể giải thích được… Những thế giới đó đều là thần quốc của người khác, trừ phi có thể đoạt thần quốc của đối phương, nhập vào vô tận thế giới của Hồng Hoang, trở thành một phần trong đó, nếu không thì không thể dừng lại trong thế giới của đối phương.

Còn về Vạn Giới Hồng Hoang, thực tế có rất nhiều thế giới phụ thuộc, chỉ có điều bọn họ cơ bản sẽ không đến những Đại Thiên Thế Giới đó.

Những thế giới đó so với Hồng Hoang thực sự quá nhỏ bé và quá yếu ớt.

Cùng với sự nâng cao nội hàm của thế giới Hồng Hoang, giới hạn tối cao của những thế giới đó cũng chỉ đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng Đại La Kim Tiên đặt ở Hồng Hoang, đó là một "nhược kê" đến mức không thể làm gì.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ là nói tương đối, thực tế vẫn là tồn tại cực kỳ cường đại.

"Thì ra là như vậy…" "Duy Nhất Siêu Thoát Giới…" "Chúng ta muốn thành tựu Duy Nhất Siêu Thoát Giới, thì nhất định phải đánh bại những thế giới còn lại sao…" Đế Tuấn lẩm bẩm, nhìn cảnh tượng này từ tốn nói.

Không chỉ Đế Tuấn cực kỳ chấn kinh, mà những sinh linh khác cũng vô cùng chấn kinh.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe nói có sự tồn tại của Duy Nhất Siêu Thoát Giới.

Thế nào là Siêu Thoát Giới, chẳng lẽ chỉ cần siêu thoát khỏi những thế giới khác thì gọi là Siêu Thoát Giới sao… Trong khoảnh khắc, trong lòng mọi người đều dâng lên hết ý nghĩ này đến ý nghĩ khác.

Nếu chỉ là như vậy, thì Siêu Thoát Giới chẳng phải là thế giới mạnh nhất sao?

Thế giới mạnh nhất cũng chính là Siêu Thoát Giới.

Vậy thì hiện tại, dù sao cũng có một thế giới mạnh nhất, nhưng vì sao thế giới đó lại không phải là Siêu Thoát Giới?

Điều đó có nghĩa là, Siêu Thoát Giới ngoài việc đạt đến mức mạnh nhất, còn phải có một yếu tố nào đó, mới có thể trở thành Siêu Thoát Giới!

Nếu không, ở giai đoạn hiện tại, bất kể có bao nhiêu thế giới mạnh hơn Hồng Hoang tồn tại, trong số những thế giới đó, luôn có một thế giới đứng ở vị trí mạnh nhất.

Và thế giới mạnh nhất đó chính là Siêu Thoát Giới.

Nhưng bây giờ vị tồn tại vô thượng kia lại nói Siêu Thoát Giới là duy nhất và chí cường, Hồng Hoang cũng còn có cơ hội thành tựu, tức là rõ ràng Siêu Thoát Giới vẫn chưa thực sự ra đời, nếu không thì Hồng Hoang đã không còn cơ hội rồi.

"Siêu Thoát Giới…" Toại Nhân thị mắt lóe sáng, tinh quang bùng nổ, trong lòng tràn đầy khát vọng đối với Siêu Thoát Giới.

Khoảnh khắc này, không ai còn bận tâm đến việc vì sao không thể

di dân đến dị thế giới nữa.

So với những điều đó, sức hấp dẫn của Siêu Thoát Giới còn mạnh mẽ hơn rất nhiều… "Siêu thoát!

Siêu thoát!!" Lúc này, hai mắt các Tổ Vu đều gần như trợn tròn.

Tuy Siêu Thoát Giới không biết rốt cuộc là tồn tại như thế nào, nhưng chỉ riêng hai chữ "siêu thoát" thôi, đã đủ khiến bọn họ vui mừng khôn xiết!

Ngay cả Long tộc Tứ Hải, vốn luôn độc lập ngoài trung tâm quyền lực của Hồng Hoang, lúc này cũng có chút không thể kìm nén được tâm trạng, từng người một bắt đầu mong chờ dị thế giới tiếp theo đến. … Trên hư không Hồng Hoang.

"Đám sinh linh Hồng Hoang này quá dễ lừa, ta còn có chút lương tâm không yên…" Diệp Hiên nhìn cảnh tượng diễn ra bên dưới, trong lòng có chút nặng nề nghĩ.

Nhưng y cũng không có cách nào khác, không lừa cũng không được.

Nếu thật sự không đưa ra một lời giải thích nào, đối phương cứ thế mà làm, thì điều đó có nghĩa là cuộc thi đấu sau này của y sẽ diễn ra cực kỳ khó khăn.

Bây giờ đưa ra một lời nói dối, là có thể khiến những sinh linh Hồng Hoang kia không còn dùng cách này để ép buộc y nữa.

Dù sao bản thân bọn họ đều mong muốn nhanh chóng gặp được dị thế giới, từng người một chiến thắng bọn chúng, cho đến khi mình đứng trên đỉnh phong, thành tựu chí cường, thành tựu Siêu Thoát Giới.

Và điều này, cũng đã hoàn toàn đảo ngược mối quan hệ giữa Diệp Hiên và bọn họ.

Không còn là Diệp Hiên cần bọn họ tiến hành thần quốc chiến nữa, mà là bọn họ cũng sẽ vui vẻ không ngừng chủ động tiến hành thần quốc chiến.

Đây chính là sự khác biệt giữa hai bên, một lời nói dối đã có thể làm được điều này.

"Có lẽ, không phải bọn họ quá dễ lừa, mà là bọn họ chưa từng nghĩ rằng tồn tại như ta lại lừa dối bọn họ…" Diệp Hiên nhìn những sinh linh Hồng Hoang đang cực kỳ hưng phấn bên dưới, có chút áy náy nghĩ.

Ngay cả những sinh linh Hồng Hoang kia cũng biết không thèm nói dối, đường đường chính chính, nói muốn giết ngươi thì sẽ giết ngươi, nói muốn liên hợp người khác giết ngươi thì sẽ liên hợp người khác giết ngươi.

Đường đường chính chính, quang minh chính đại.

Trừ Hồng Quân kẻ trộm kia ra… Trong phút chốc, Diệp Hiên cảm thấy mình cũng giống như Hồng Quân kẻ trộm kia, vì lợi ích của mình mà bắt đầu có chút bất chấp thủ đoạn.

Y ngẩng đầu thở dài một tiếng, nói: "Có lẽ, ta từ trong xương cốt cũng là một tiểu nhân như vậy thôi…" Kể từ khi khái niệm Siêu Thoát Chi Giới truyền bá đến Hồng Hoang, các sinh linh cấp cao của Hồng Hoang hoàn toàn sôi sục.

Trong phút chốc, các mối quan hệ ở mọi phương diện lại tốt đẹp hơn không biết bao nhiêu.

Đối với việc phân chia lợi ích cũng bắt đầu dần nghiêng về việc phân chia theo thực lực trên bề mặt, chứ không phải dựa vào việc như thường ngày lấy thực lực thật sự ra mà đấu tranh gay gắt phân cao thấp.

Có lẽ đây mới là phương thức hợp lý nhất, tuy nói ít nhiều có chút sai sót, nhưng trước mặt mấy đại tộc này, thực lực trên bề mặt thực tế vẫn có một khoảng cách, tuy đã cực kỳ nhỏ, nhưng đó cũng là khoảng cách.

Vì vậy, cách này cũng không tính là lừa gạt ai, nếu thật sự phải đánh nhau, thì rất có thể sẽ liên lụy đến Hồng Hoang, gây ra sinh linh đồ thán.

Hơn nữa, phương thức này cũng càng bảo vệ tốt sức mạnh của các tộc, để các tộc có thể phát triển càng mạnh mẽ hơn.

Sở dĩ như vậy, cũng là vì mọi người đều muốn bảo vệ tốt sức mạnh.

Cùng là người trong Hồng Hoang, cá nhân có thể có ma sát, thậm chí đánh sống đánh chết cũng không sao, bởi vì Hồng Hoang rời khỏi ai thì vẫn là Hồng Hoang cường đại đó.

Nhưng giữa các thế lực, đặc biệt là giữa các đại thế lực, lại không giống.

Nếu thật sự thiếu một phương đại thế lực, thì ảnh hưởng đến Hồng Hoang là cực kỳ lớn.

Bốn đại thế lực thiếu bất kỳ một cái nào thì thực lực Hồng Hoang đều sẽ sụt giảm nghiêm trọng.

Đây là nhận thức chung của những sinh linh đứng ở tầng cao nhất này.

Đó là, cá nhân có thể đánh sống đánh chết, nhưng giữa các thế lực không được tùy tiện khai chiến, ai cũng không được nâng tầm lên thành chiến tranh giữa các thế lực, hoặc nói là mượn cớ đó để khiêu khích đối phương.

Do đó, có thể thấy, các đại thế lực trong Hồng Hoang muốn bùng

phát đại chiến sẽ trở nên càng khó khăn hơn.

Chủ yếu là vì mọi người đều đã đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tối đa cũng chỉ trấn áp được đối phương, muốn giết chết đối phương chắc chắn là một việc cực kỳ khó khăn, thậm chí căn bản không làm được.

Nếu thật sự đánh nhau, thì kẻ chết vẫn là những sinh linh chưa thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng những sinh linh đó lại là tương lai của bọn họ, là thế hệ mới của bọn họ.

Nếu chết đi, thì chắc chắn sẽ gây ra một khoảng thời gian rất dài không có tộc nhân đột phá Hỗn Nguyên Cảnh.

Kiểu chiến tranh này rất khó bùng phát, đây cũng là lý do vì sao Hồng Hoang có thể bình yên suốt một khoảng thời gian dài như vậy.

Trừ việc các tộc thủ lĩnh căn bản không muốn khai chiến ra, đây cũng là một yếu tố rất quan trọng. … Tây Hoang, Tu Di Sơn, Phật Môn Đại Lôi Âm Tự.

"Phật Tổ, đệ tử nguyện nhập Tây Phương Cực Lạc Thế Giới cảm ngộ Phật pháp, cứu vớt thế nhân, đạp nhập A La Hán cảnh." Tỳ Khưu Khẩn Na La trong bộ bạch y chắp tay trước Thời Thần A Di Đà Phật ở trên cao nói.

Trong ánh mắt y lộ ra vẻ kiên nghị, như thể y rõ ràng biết mình muốn gì.

Giống như lúc này, những tỳ khưu xung quanh đều nhìn y với ánh mắt kỳ quái.

Sở dĩ mười bốn vị tỳ khưu bọn họ có thể theo bên cạnh ba vị Phật Tổ tu hành, là vì họ nhận ra đi đến thế giới nào cũng không bằng theo bên Phật Tổ tu hành.

Cũng chính vì vậy, những năm qua họ mới có thể theo bên cạnh ba

vị Phật Tổ cẩu đà này tu hành, thực lực tăng vọt.

Nhưng giờ đây, Khẩn Na La lại chủ động nói rằng mình muốn đến Tây Phương Cực Lạc Thế Giới để cứu vớt những tăng nhân suốt ngày chỉ biết sống mơ mơ màng màng, muốn nhờ đó mà đạp nhập A La Hán cảnh.

Trong khoảnh khắc, mười ba vị tỳ khưu khác đều nhìn Khẩn Na La với ánh mắt dị thường, thầm nghĩ tiểu tử này đúng là tu Phật tu đến ngốc rồi.

Cái gì mà quả vị không quả vị, thực lực đến rồi thì dù có là tỳ khưu thì sao?

Ai dám không xem ngươi là Phật Tổ?

Chẳng thấy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị Bồ Tát, chẳng phải vì thực lực không đủ, dẫn đến nay vẫn chưa chứng đạo, nên không thể thành cẩu đà sao? … Đợi đến khi hai người họ chứng đạo rồi, ngươi xem có phải là cẩu đà không.

Những tỳ khưu này vốn là những người tâm linh thông suốt, nếu không thì đã không ở lại bên cạnh những vị cẩu đà này, mà đã sớm bị dụ dỗ chạy đến ba thần quốc rồi.

Ngay cả Thời Thần A Di Đà Phật nghe vậy cũng có chút ngạc nhiên, Khẩn Na La có thể nói là đệ tử xuất sắc nhất trong số các đệ tử của y, tuy nói y tổng cộng cũng chỉ có hai đệ tử mà thôi… "Thân nhập khổ hải, ngươi muốn độ, vốn là chuyện tốt.

Nhưng bọn họ đã chìm đắm trong đó, tự đương có nhân duyên của riêng mình.

Nếu có thể tự mình độ qua, mới là A La Hán cảnh.

Nhưng nếu bị ngươi độ qua, e rằng cũng chỉ có thể là La Hán cảnh." Thời Thần A Di Đà Phật nghe xong, sắc mặt không đổi, bình

tĩnh nói.

A La Hán và La Hán cảnh thực tế trong Phật Môn do bọn họ định nghĩa là như nhau, chỉ là A La Hán lợi hại hơn một chút, dùng để xưng hô những đệ tử Phật Môn tự mình độ qua kiếp nạn, còn La Hán thì là trong trường hợp có người giúp đỡ độ qua.

Tuy nghe có vẻ đều như nhau, nhưng về mặt tâm tính, La Hán tự nhiên là kém A La Hán một bậc, nhưng thực tế ngoài điều đó ra cũng không có gì khác biệt.

Khẩn Na La sắc mặt không đổi, ánh mắt kiên định không lay chuyển, từ tốn nói: "Nếu không có đệ tử tương độ, e rằng bọn họ cả đời chỉ có thể chìm đắm trong khổ hải, không thể tự thoát ra.

Có một La Hán cảnh dù sao cũng tốt hơn không có." Nói xong, y lại hành một Phật lễ với Thời Thần A Di Đà Phật.

Hai thầy trò này đều gọi Tây Phương Cực Lạc Thế Giới là khổ hải.

Mặc dù Phật Môn tuyên truyền rằng thế gian mới là khổ hải, còn Cực Lạc Thế Giới thì vĩnh viễn hưởng cực lạc.

Nhưng trong mắt người tu hành, vô vàn hồng trần mới là cực lạc, còn Tây Phương Cực Lạc lại như cương đao cứa xương, cản trở đạo đồ.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, nếu đã như vậy, thì cứ đi đi." Thời Thần A Di Đà Phật nghe xong, không còn ngăn cản Khẩn Na La nữa.

Nếu đã thật lòng muốn đi, thì cứ để y đi, dù sao với tâm tính của Khẩn Na La cũng không đến mức chìm đắm ở nơi đó.

Vừa nói, y khẽ mở lòng bàn tay, một Phật Quốc xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó chính là Chưởng Trung Phật Quốc, là Tây Phương Cực Lạc Thế Giới.

Tương truyền, ở Tây Phương Cực Lạc có thể vĩnh viễn hưởng mọi thú vui thế gian, mà tránh được mọi nỗi khổ thế gian.

Mọi việc muốn làm đều có thể làm được ở Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, tiền đề là không làm tổn hại niềm vui của người khác, chỉ là thỏa mãn niềm vui của riêng mình.

Rất nhiều sinh linh tham ăn biếng làm đều tồn tại ở thế giới này, thậm chí có rất nhiều người cưới vợ sinh con.

Trong đó đa phần lấy Tiền Nhân tộc làm chủ.

Tiền Nhân tộc chính là những Nhân tộc đen thui, do Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật sáng tạo ra, và để phân biệt với Nhân tộc Hồng Hoang, nên gọi là Tiền Nhân tộc.

Hậu Nhân tộc là những người được tạo ra sau Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, những người có chút thần trí, nhưng không nhiều, trắng muốt vô cùng, nhìn đều có cảm giác bệnh tật.

Còn Nhân tộc Hồng Hoang tự nhiên chính là Nhân tộc thật sự, có thể gọi đơn giản là Nhân tộc.

Bọn họ mới là con người theo đúng nghĩa, được trời đất ưu ái, thông minh vô cùng, nội hàm sâu sắc, căn nguyên kinh người.

Khẩn Na La nhìn thấy xong, liền đi vào trong đó, biến mất khỏi Phật Môn.

Chờ Khẩn Na La đi vào xong.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật từ từ mở mắt nói: "Kẻ này sau này tất sẽ là trụ cột của Phật Môn.

Ngô quan sát thấy y có đại khí vận, nay lại có đại nghị lực, nếu lại

có đại cơ duyên, thì tất nhiên là thiên chi kiêu tử, thành Phật làm Tổ cũng không thành vấn đề." Những lời này của y khen ngợi Khẩn Na La hết mực, khiến mười ba vị đệ tử vốn chế nhạo Khẩn Na La đều cảm thấy chấn kinh, thậm chí dần dần xuất hiện một cảm giác đố kỵ.

Từng người một thầm nghĩ mình cũng có thể đi vào đó, chỉ là không nghĩ đến việc đi mà thôi, nên mới bị y nhanh chân hơn.

Tâm tư bất ổn của những tỳ khưu này, trong nháy mắt đã kinh động đến Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật đang ngồi cao trên.

"Các ngươi không thể khởi Tham Sân Si niệm, đây là ba điều cấm kỵ của Phật Môn, cũng là thủ phạm chính cản trở các ngươi chứng đạo Bồ Đề." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nhíu mày, nhìn những tỳ khưu bên dưới.

Vốn dĩ y cho rằng những đệ tử này đều là anh hào một phương, đều có thể sánh ngang với những sinh linh mạnh mẽ ở Đông Hoang, nhưng giờ nhìn lại, lại là những kẻ tâm tính không tốt.

Nếu không uốn nắn lại, e rằng ngay cả chứng đạo Hỗn Nguyên cũng rất khó.

Không phải nói đố kỵ người khác sẽ dẫn đến không chứng đạo được, mà là những đệ tử này một mặt dễ đố kỵ người khác, một mặt lại không có năng lực tự khống chế mạnh mẽ, điều này dẫn đến khó chứng đạo.

Nếu có năng lực tự khống chế mạnh mẽ, thì dù có đố kỵ toàn Hồng Hoang cũng không sao, sẽ rất dễ bị lòng đố kỵ quấy nhiễu việc tu hành bình thường của mình.

Giống như Hồng Quân vậy, bề ngoài y vì muốn ngăn cản chúng sinh đạt cảnh giới ngang mình, thực tế chẳng phải là sợ hãi sao?

Sợ hãi có chúng sinh nào đó có thể dẫm y dưới chân, nên mới bình

định ý niệm Hỗn Nguyên, khiến chúng sinh Hồng Hoang không thể đạp nhập Hỗn Nguyên Cảnh.

Làm như vậy cũng sẽ khiến chúng sinh không thể theo kịp bước chân của y, y cũng có thể an tâm một mình độc hành Đại Đạo.

Sở dĩ như vậy, suy cho cùng chẳng phải vì Hồng Quân sợ hãi sao?

Nhưng dù y sợ hãi đến vậy, cũng không ảnh hưởng đến con đường tu hành của y, không suốt ngày chìm đắm trong lo lắng mà làm lỡ việc tu hành của mình.

Nhưng những đệ tử kia làm gì có bản lĩnh như Hồng Quân?

Nếu có tâm tính đó, thì dù phẩm đức có kém đến đâu, thành tựu cũng sẽ không thấp đến mức nào.

Chương 216

Nhưng những người đó chính vì tâm tính không tốt mới dẫn đến việc nảy sinh lòng đố kỵ, mới dẫn đến tư đức không hành.

"Đa tạ Phật Tổ giáo huấn, A Di Đà Phật!" Mười ba vị đệ tử dưới sự thức tỉnh của Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật, lập tức tỉnh ngộ.

Họ chắp tay cúi người hành lễ với Phật Tổ, lớn tiếng hô.

Lời nói tuy là như vậy, tâm cũng đã được Phật Tổ thanh tịnh một phen, nhưng tạp niệm lại nhiều như sao trời, không thể tiêu trừ.

Dù có tiêu trừ một đợt hiện tại, thoáng cái lại dâng lên một đợt khác.

Vì vậy, thực tế vẫn phải xem tâm tính cá nhân rốt cuộc như thế nào. … Ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn.

Cùng với sự khuếch trương của thế giới Hỗn Độn, Vực Ngoại Ma Vực cũng theo đó mà khuếch trương gấp trăm triệu lần.

La Hầu suốt ngày ở trong Vực Ngoại Ma Vực này, trông có vẻ không làm gì cả, nhưng thực tế lại bố trí quân cờ của mình khắp nơi trong Hồng Hoang.

Y không mong những quân cờ này nhất định sẽ phát huy tác dụng, nhưng chỉ cần có một quân thành công, thì đó cũng là một chuyện không lỗ.

Bởi vì đối với y mà nói, cái giá phải trả là không có gì cả.

Một sự đầu tư dụ dỗ không tốn kém như vậy, vạn nhất thành công, thì đó là một khoản lợi nhuận khổng lồ thực sự.

Giống như Minh Hà Lão Tổ hiện nay.

Minh Hà Lão Tổ chính là do y kiếm lời một phen mà có được, giờ đây Minh Hà Lão Tổ đã sớm chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện nay, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong Ma Vực còn chưa nhiều, nhưng cũng đã có mười chín vị, ngoài La Hầu và Minh Hà Lão Tổ ra, còn có Tứ Đại Ma Vương dưới trướng La Hầu: Thiên Ma Vương, Tổ Ma Vương, Tà Ma Vương, Địa Ma Vương, và Thập Tam Ma Tướng: Hỷ Ma Tướng, Nộ Ma Tướng, Ai Ma Tướng, Cụ Ma Tướng, Ái Ma Tướng, Ác Ma Tướng, Dục Ma Tướng, Sắc Ma Tướng, Hình Ma Tướng, Uy Ma Tướng, Thanh Ma Tướng, Tế Ma Tướng, Tương Ma Tướng.

Đây chính là mười chín vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Ma Môn hiện nay.

Còn nhìn sang Tiên Môn, ngoài Hồng Quân ra không có bất kỳ một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào.

Nhìn sang Phật Môn, có Tam Thế Phật ba vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đây chính là cái gọi là Tiên tiêu Ma trưởng, Phật suy Ma thịnh.

Tuy nhiên La Hầu hiểu rõ một điều, đó là tuyệt đối không thể quá kiêu ngạo, kiêu ngạo tất sẽ suy bại.

Tiên Môn năm xưa chẳng phải là như vậy sao?

Nếu năm xưa Hồng Quân không nghĩ đến việc bình định ý niệm Hồng Hoang, thì Tiên Môn bây giờ sẽ thịnh vượng đến mức nào?

Không nói gì khác, chỉ riêng đệ tử môn hạ cũng phải có bao nhiêu tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đến lúc đó, Hồng Quân đã sớm là Đạo Tổ theo đúng nghĩa, đâu lại trở thành Hồng Quân kẻ trộm bị người người kêu đánh như bây giờ,

thậm chí còn bị trấn áp phong ấn.

Phải biết rằng, Đế Tuấn năm xưa cũng chỉ là khách trong Tử Tiêu Cung mà thôi, cho dù sau này không nể tình Hồng Quân, cũng không đến mức làm gì Hồng Quân, huống hồ Đế Tuấn bản chất là một vị thần thánh trọng tình trọng nghĩa.

"Lão Sư, ngô đẳng khi nào mới có thể trở về Hồng Hoang?" Minh Hà Lão Tổ mang theo ma niệm ngút trời, hiển nhiên là đã tu hành sâu xa trong Ma Chi Đại Đạo.

La Hầu đang cao tọa trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, khẽ mỉm cười nói: "Không vội không vội, ngô không muốn đường đường chính chính trở về Hồng Hoang trong tình trạng hôi hám như vậy.

Ngô muốn chờ một cơ hội, một cơ hội để Ma Môn thịnh vượng.

Ngô muốn đường đường chính chính nói cho các thần thánh tam giới biết, ngô La Hầu, đã trở lại." Y không muốn giống Hồng Quân, lén lút lẻn về Hồng Hoang.

Y hoặc là không đi, đã đi thì phải hoành tráng khiến chúng sinh thiên địa phải sợ hãi.

Mà y cảm thấy, ngày đó đang từ từ đến.

Minh Hà nghe vậy, sắc mặt biến đổi liên hồi, có ý muốn nói gì đó, nhưng ngại uy nghiêm của La Hầu, cũng không nói ra.

Những năm nay y ở trong Ma Vực này, cảm thấy không có gì thú vị cả, vẫn là Hồng Hoang vui hơn.

Những sinh linh Ma Môn, Ma tộc này, kẻ nào cũng có vấn đề về tâm tính.

Y ở Hồng Hoang đã bị người ta nói là sát phạt quả đoán, tâm ngoan thủ lạt rồi.

Nhưng đó cũng là những gì một sinh linh bình thường sở hữu, còn những Ma tộc do La Hầu bẩm thừa thiên đạo mà hóa ra này thì kẻ nào cũng biến thái hơn kẻ nào, đó là sự biến thái triệt để, có vấn đề từ tận căn nguyên.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ ở cùng bọn chúng cũng cảm thấy mình là một đại thiện nhân, thậm chí cảm thấy mình là một người bình thường, không đáng sợ như những sinh linh Hồng Hoang kia nói nữa.

Vì vậy, Minh Hà Lão Tổ không muốn tiếp tục ở cùng những sinh linh Ma tộc này, thực sự quá ảnh hưởng đến tâm tính, khiến mình như sắp thành biến thái vậy, vẫn là đến Hồng Hoang mà vui chơi thì sướng hơn.

Dù sao sinh linh Hồng Hoang dù có e ngại y đến đâu, đó cũng là đồng tộc trong Hồng Hoang.

Còn những Ma tộc này thì không giống, những Ma tộc này là do thân thể của La Hầu năm xưa hóa thành, mà La Hầu là do tàn niệm của Đại Đạo Thần Ma hóa thành.

Suy cho cùng mà nói, Minh Hà Lão Tổ là thần thánh hệ Bàn Cổ, còn những Ma tộc kia lại là sinh linh mạch Thần Ma.

Về bản chất mà nói, thật sự là có sự khác biệt.

La Hầu nhìn thấy dáng vẻ của Minh Hà, gật đầu nói: "Ngươi nếu muốn đi Hồng Hoang, thì cứ đi đi, Ma Môn vĩnh viễn là hậu thuẫn của ngươi.

Ma Môn ta cũng chưa từng hạn chế bất kỳ sinh linh nào xuất nhập, huống hồ ngươi chỉ muốn đi Hồng Hoang mà thôi." Y biết Minh Hà Lão Tổ ở đây đã chán ghét rồi, cũng không biết vì sao Minh Hà Lão Tổ rõ ràng chán đến mức không chịu nổi rồi, vì sao còn không đi Hồng Hoang?

Y chỉ là bản thân không đi Hồng Hoang mà thôi, chứ chưa bao giờ ngăn cản người khác.

Ngay cả những Ma tộc sơ cấp cũng có không ít kẻ tiến vào Hồng Hoang, càng đừng nói đến việc ngăn cản Minh Hà.

Minh Hà Lão Tổ nghe vậy sửng sốt, như thể mình chưa nghe rõ.

Y vốn nghĩ Ma Vực này là nhà tù giam giữ mình, không cho mình ra ngoài, nên mới dẫn y đến đây, nhưng giờ xem ra, hình như không phải vậy… Nhưng y không do dự quá lâu, lập tức chắp tay hơi cúi người nói: "Đa tạ Lão Sư, Minh Hà đi đây!" La Hầu cười gật đầu, nhìn Minh Hà rời đi.

Thân hình Minh Hà lóe lên, liền ra khỏi Vực Ngoại Ma Vực.

"Hóa ra không phải nhà tù giam cầm mình, vậy mà mình lại ở đây lâu đến vậy…" Trong phút chốc, Minh Hà Lão Tổ trong lòng vừa mừng vừa giận.

Mừng là hành động của mình không bị hạn chế, giận là vì sao mình không sớm nói muốn đi ra ngoài xem. … Trong Hồng Hoang.

Minh Hà Lão Tổ nhìn thế giới Hồng Hoang rộng lớn, lập tức không ngần ngại nhảy vào trong.

Luồng ma khí ngút trời kia vẫn chưa hề thu liễm.

Trong chốc lát, ma khí Hồng Hoang bốc lên tận trời, thẳng tắp xông lên Cửu Tiêu, như muốn lao thẳng lên Thiên Đình.

Minh Hà Lão Tổ thấy vậy, vội vàng thu liễm luồng ma khí ngút trời kia, sau đó hướng về phía Thiên Đình xa xa cúi người hành lễ, lớn tiếng hô: "Cửu vị quy lai, đường đột Bệ hạ, còn xin Bệ hạ thứ tội." Cùng với lời y nói, trên bầu trời xuất hiện hai đại tự.

"Vô ngại." Lúc đó Đế Tuấn đang bế quan cảm ngộ đạo, đột nhiên

cảm thấy ma khí ngút trời, lập tức còn tưởng là Ma Tổ La Hầu đến, chính tưởng làm gì đó.

Đột nhiên liền từ phía dưới truyền đến một âm thanh, lập tức biết đó là Minh Hà Lão Tổ xong, đảo dã tịnh vị đa thuyết thập yêu, kế tục bế mục ngộ đạo khởi lai.

"Hô ~" Minh Hà thấy vậy, cũng vội vàng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ mình phản ứng nhanh, kịp thời thu ma khí lại và vội vàng cáo tội, nếu không chỉ với tội danh xông thẳng Thiên Đình, cũng đủ để đối phương trấn áp y rồi.

Y đã nghe nói rồi, Tiên Tổ Hồng Quân đã bị Đế Tuấn trấn áp sống sờ sờ.

Đây cũng là chuyện La Hầu nhiều lần cảnh cáo bọn họ, đừng tưởng rằng sau khi đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì có thể làm gì tùy ý, có đủ thủ đoạn khiến ngươi sống không bằng chết.

Minh Hà Lão Tổ ngay sau đó, bắt đầu bay thẳng về Huyết Hải của mình.

Huyết Hải đã sớm được y luyện hóa thành phân thân, nên kể từ khi y bước chân vào Hồng Hoang, liền có thể cảm nhận mọi chuyện trong Huyết Hải.

Hiện giờ cảm nhận được trong Huyết Hải dường như còn có một thần thánh đang thai nghén, lập tức nhíu mày, một bước vượt qua vô tận khoảng cách. … Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ nhìn vùng Huyết Hải này, trong lòng dâng lên những con sóng lớn.

"Đây…" Minh Hà Lão Tổ nhất thời không biết nên nói gì, Huyết Hải trước mắt vậy mà đã tăng gấp trăm triệu lần không chỉ, e rằng đã đến hàng tỷ lần… Thuở xưa khi y ở Vực Ngoại Ma Vực trong Hỗn

Độn, đã biết thiên địa Hồng Hoang đại biến, cả thế giới Hồng Hoang lẫn thế giới Hỗn Độn đều đang trở nên lớn hơn.

Nhưng hiện giờ nhìn thấy vùng Huyết Hải này, vẫn không khỏi cảm thấy kinh thán.

Điều này cũng không thể trách y, thực sự cảnh tượng này quá chấn động.

Bất kỳ ai đi du lịch về nghe nói nhà mình phát tài, được chia hàng trăm triệu căn nhà, thấy tất cả mọi người xung quanh đều được chia hàng trăm triệu căn nhà, rồi về nhà mình, phát hiện nhà mình quả nhiên được chia hàng trăm triệu căn nhà.

Dù có chuẩn bị tâm lý, cũng vẫn khó mà kháng cự được cảm xúc này, đừng nói hàng trăm triệu căn nhà, dù là trăm triệu tiền mặt, thì cũng cười không ngậm được miệng, tối đến ngủ cũng không yên rồi.

"Ba Tuần." Minh Hà Lão Tổ khẽ thốt ra, muốn triệu tập Ba Tuần đến.

Trong khoảnh khắc, Huyết Hải sóng gió cuồn cuộn nổi lên.

Một bóng dáng cực kỳ khổng lồ xuất hiện, y có tướng mạo xấu xí vô cùng, trợn tròn đôi mắt nhìn Minh Hà Lão Tổ, lập tức quỳ xuống đất, nói: "Ba Tuần bái kiến Lão Tổ, cung chúc Lão Tổ công thành quy lai." Y thấy rõ ràng, thấy được khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trên người Minh Hà Lão Tổ.

Tuy y cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên Cảnh, nhưng khi đối mặt với Minh Hà Lão Tổ, vẫn có một sự e sợ bẩm sinh, không hề dám phản kháng Minh Hà Lão Tổ.

Dù sao y là sinh linh do Minh Hà Lão Tổ sáng tạo ra.

Còn ở một nơi không xác định trong Huyết Hải, một bóng dáng khí tức ngày càng cường đại.

Minh Hà Lão Tổ nhìn về phía đó, toàn thân huyết khí bùng nổ, trong chốc lát, liền nhiễm toàn bộ nước Huyết Hải xung quanh.

Những thứ đó đều là phân thân của y, lập tức tâm niệm vừa động.

Lấy một truyền mười, lấy mười truyền trăm.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Huyết Hải đã tăng gấp trăm triệu lần của Hồng Hoang đều bị Minh Hà luyện hóa thành phân thân.

Từ đó, Minh Hà gần như bất tử bất diệt, Huyết Hải bất tử, Minh Hà bất diệt, trừ vô tận thời không ra, còn phải xóa bỏ Huyết Hải trong vô tận thời không.

Nếu không, thì không thể triệt để đánh giết Minh Hà.

Thủ đoạn này của Minh Hà Lão Tổ quả thật chấn động Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang không thể không bội phục.

Luận về thủ đoạn bảo mệnh, vẫn phải xem Huyết Hải Minh Hà.

Sau khi y hoàn toàn nắm giữ, cũng biết được sinh linh đang thai nghén trong cái trứng kia rốt cuộc là ai.

Y nhớ lại, từ rất lâu trước đây, Huyết Hải đã thai nghén đối phương, chỉ là y đến Ma Vực quá lâu, đã tưởng cái trứng đó sớm đã thành công xuất thế rồi.

Nhưng không ngờ, bây giờ vẫn còn đang thai nghén.

"Nếu đã cùng là sinh linh Huyết Hải, vậy ta tiễn đạo hữu một đoạn đường vậy!" Khóe miệng Minh Hà Lão Tổ khẽ nhếch lên, tiếp đó hai tay khẽ nâng lên, từng đạo huyết khí bàng bạc vô cùng hướng về phía cái trứng đó mà đi, chìm vào trong, hóa thành dưỡng liệu.

Lần hấp thu này, chính là một năm.

Ong!!!

Cái trứng đó bắt đầu rung chuyển, sau đó là tiếng 'ca sát', tiếng 'ca sát' vang lên, bên trong xuất hiện bóng dáng một sinh linh, bóng dáng sinh linh đó không phải ai khác, mà chính là bóng dáng một con muỗi.

Từ đó về sau, trong thiên địa sẽ xuất hiện vật chủng muỗi này.

Y là con muỗi đầu tiên trong Hồng Hoang, là thủy tổ khai sáng một chủng tộc.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa khai sáng, nhưng cùng với sự diễn biến của thời gian, sinh linh thiên địa sẽ vô cùng ghét bỏ chủng tộc này.

Suốt ngày không tu thiên đạo, không cảm ngộ đại đạo, chỉ biết dựa vào cái miệng sắc bén kia khắp nơi hút tinh huyết của người khác, tăng trưởng tu vi của mình.

Đặc biệt là cái miệng sắc bén của Văn Đạo Nhân, càng có thể hút tinh hoa của Tiên Thiên Linh Bảo, cực kỳ sắc nhọn.

Đây là một quả trứng thú do Phệ Thiên Hung Thú sau khi chết hóa thành, chìm đắm trong Huyết Hải, hút huyết khí để nâng cao thực lực bản thân.

Có thể nói là hung thú, nhưng đã có thần trí, cũng có thể nói là sinh linh Hồng Hoang.

Tất cả điều này, đều tùy vào cách mỗi người nhìn nhận.

“Ngô danh Văn Đạo Nhân, bái kiến đạo hữu, đa tạ đạo hữu trợ ngô xuất thế!” Văn Đạo Nhân liền hóa thành một nữ tử thân hình yểu điệu, quả là một sinh vật có thân hình lồi lõm, ngực nở mông đầy, trong cái miệng lại là những chiếc răng cực kỳ sắc nhọn dày đặc.

Mặc dù y hóa thành hình người là như vậy, nhưng thực tế việc hút máu hoàn toàn dựa vào cái miệng cực kỳ sắc nhọn kia, chứ không phải dựa vào cái gọi là răng.

Đương nhiên, sự sắc bén của răng cũng không thể bỏ qua.

Văn Đạo Nhân vừa xuất thế đã có cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Điều này cũng khiến Minh Hà Lão Tổ trong lòng chùng xuống, hảo gia hỏa, tu vi này còn cao hơn cả lúc mình xuất thế năm xưa.

Nhưng suy nghĩ lại, bây giờ đã khác xưa, sinh ra đã là Đại La cũng là chuyện bình thường, nên y cũng không quá bận tâm.

Theo sau đó là một đạo kiếp vân trên bầu trời, nhưng đã bị Minh Hà Lão Tổ tùy tay vung đi.

"Không cần, sau này Huyết Hải có thể tùy ý đạo hữu đi lại, nhưng không được hấp thu quá nhiều huyết khí nơi đây, để tránh làm hỏng việc tu hành của các sinh linh." Minh Hà Lão Tổ gật đầu, từ tốn nói.

Đây là lời khuyên răn, cũng là lời cảnh cáo.

Nếu đối phương không nghe lời khuyên mà cố chấp muốn hút khô Huyết Hải, thì mình cũng chỉ có thể tự mình ra tay tiêu diệt y.

Đại La Kim Tiên cỏn con, có thể gọi đối phương một tiếng đạo hữu đã là ân tứ lớn lao rồi, còn nói gì đến việc hút huyết khí Huyết Hải.

Nếu huyết khí Huyết Hải bị hút cạn, thì còn là Huyết Hải nữa sao?

Chẳng phải sẽ trở thành một vùng biển bình thường, giống như sông hồ trong Hồng Hoang vậy sao?

Đến lúc đó, liệu có còn phải chia một phần địa bàn cho Long tộc không… Vì vậy, Minh Hà Lão Tổ sẽ không khoanh tay đứng nhìn chuyện này xảy ra.

"Đạo hữu yên tâm, ngô có chừng mực." Văn Đạo Nhân nghe vậy nở một nụ cười rạng rỡ, y cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại cực kỳ cường đại từ trên người Minh Hà Lão Tổ, lập tức lại ngọt ngào

nói: “Không biết có thể bái đạo hữu làm đại huynh không, ngô ở Hồng Hoang cũng có chỗ nương tựa.” Minh Hà Lão Tổ thấy vậy nhíu mày, không ngừng bói toán, sau khi biết đối phương cũng là một sinh linh có đại khí vận, lập tức gật đầu nói: “Nếu đã cùng được Huyết Hải thai nghén, ta lại lớn tuổi hơn ngươi, tự đương làm huynh trưởng của ngươi.” Ngoài căn nguyên của đối phương cũng không tầm thường, thì đại khí vận của y cũng là một điểm rất quan trọng.

Còn việc có phải là thần thánh hậu thiên hay không, điều này thực tế không quan trọng.

Hậu thiên hay Tiên thiên cũng chỉ là như vậy, chỉ cần căn nguyên sâu sắc là đủ.

“Đa tạ đại huynh, tiểu muội bái kiến đại huynh.” Văn Đạo Nhân nghe vậy mừng rỡ, sau đó lập tức cúi người hành lễ, nói.

Vừa mới ra đời, liền có thể có được một hậu thuẫn lớn như vậy, đây cũng là phúc duyên của y.

“Nếu đã như vậy, tiểu muội xin đi tu hành đây.” Văn Đạo Nhân lại một lần nữa cúi đầu với Minh Hà Lão Tổ.

Chương 217

Sau khi được Minh Hà Lão Tổ gật đầu chấp thuận, liền hóa thành nguyên hình vỗ cánh bay cao.

Tốc độ của y cực nhanh, có mười hai đôi cánh.

Tuy nhiên, dù sao cũng bị tu vi hạn chế, nhanh mấy cũng không nhanh được đến đâu.

Nhưng nếu tu vi của y tăng thêm vài tầng nữa, chắc chắn sẽ bay cực nhanh.

Thiên phú y tu luyện từ khi sinh ra là Thôn Phệ Đại Đạo, bất kể nuốt bao nhiêu tinh huyết, luôn có thể tiêu hóa nhanh chóng.

Cảm ngộ Đại Đạo càng sâu thì tiêu hóa càng nhanh.

Và sau mỗi lần tiêu hóa, tu vi thực lực y có được cũng sẽ không ngừng tăng lên.

Vì vậy, ở giai đoạn hiện tại, tự nhiên là phải tìm một số Đại La Kim Tiên để hấp thu rồi.

Hoặc là những nơi có thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, y cũng có thể hấp thu linh khí để nâng cao tu vi.

Nhưng hấp thu linh khí làm sao bằng hấp thu huyết khí và hút máu nhanh được… Vì vậy, muốn nhanh chóng nâng cao tu vi, vẫn phải tích cực hấp thu tinh huyết của tu hành giả mới là chính đạo. … Một bên khác, Nam Hoang Chi Nam.

Một nam tử mặc ngũ sắc thải bào xuất hiện ở đây.

Nam Hoang Chi Nam đã cực kỳ gần với Nam Cực Chi Địa.

Nơi đây chịu ảnh hưởng của Nam Cực Chi Địa, dẫn đến cực kỳ

nóng bức.

Như thể sinh sống ở đây đều sẽ bị thiêu đốt đến cạn kiệt.

Sinh linh tu vi không đủ thậm chí không dám bước vào Nam Cực Chi Địa, nhiều nhất cũng chỉ có thể tồn tại ở Nam Hoang mà thôi.

Đại đa số nơi ở Nam Hoang thực tế vẫn không chịu nhiều ảnh hưởng, chỉ những nơi cực kỳ gần Nam Cực Chi Địa mới bị ảnh hưởng dẫn đến nóng bức dị thường.

Nam tử mặc ngũ sắc thải bào này chính là Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên từ khi xuất thế, siêng năng tu hành.

Y từng nghĩ muốn bái nhập môn hạ của Thông Thiên, dù sao môn hạ của Tiệt Giáo là có giáo vô loại mà lại không đặt ra bất kỳ hạn chế nào, muốn đi thì đi, muốn rời đi cũng có thể rời đi.

Nhưng suy nghĩ lại, mình là Thiếu chủ Phượng Hoàng nhất tộc, tự đương phải quang phục Phượng Hoàng nhất tộc, không nói khôi phục đến thịnh cảnh năm xưa, ít nhất cũng không thể cứ sa sút như thế này.

Khổng Tuyên một bước đạp ra, bước vào Nam Cực Chi Địa.

Y thân là Ngũ Sắc Phượng Hoàng, bẩm sinh nắm giữ ngũ hành chi khí, càng có ngũ hành chi khí hậu thiên thai nghén lưu chuyển, hóa thành năm căn lông vũ, sau đó lại được y luyện chế thành Ngũ Sắc Thần Quang, hóa thành một thần thông.

Ngũ Sắc Thần Quang này cực kỳ lợi hại, chư thiên vạn vật, gần như không có gì không quét được, chỉ cần tu vi đủ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng quét cho ngươi xem.

Thần thông, thuật pháp vốn là như vậy, tùy người mà khác, tu vi càng cao thì thi triển ra càng lợi hại.

"Năm xưa tung hoành thiên địa, Phượng Hoàng nhất tộc không

đậu vạn niên ngô đồng thì không hạ.

Giờ đây lại biến thành cảnh tượng như thế này, co rút ở Nam Cực Chi Địa mà không dám ra ngoài…" Khổng Tuyên nhìn khắp nơi chỉ thấy những ngọn núi lửa bất tử dày đặc, trong lòng lạnh lẽo.

Nam Cực núi lửa bất tử quá nhiều, nên Nam Cực còn được gọi là Nam Cực Hỏa Sơn Chi Địa.

Ở đây, núi lửa bất tử phun trào từng giờ từng khắc, lượng lớn dung nham không ngừng phun ra theo núi lửa.

Nhiệt độ của dung nham cực cao, nếu sơ ý rơi vào trong, thì sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng may mắn là những Phượng Hoàng này vốn không sợ lửa dung nham, bẩm sinh đã nắm giữ Nam Minh Ly Hỏa, làm sao có thể sợ hãi những thứ này chứ?

Thậm chí còn có thể trực tiếp chui vào dung nham tắm rửa.

Ngoài ra, Phượng Hoàng còn có bản lĩnh Dục Hỏa Trọng Sinh (Tái sinh từ lửa), nếu thi triển ra đều có khả năng hồi sinh đầy máu.

"Thủ lĩnh Phượng Hoàng nhất tộc hiện nay là ai?" Khổng Tuyên ngẩng mặt lên trời hô lớn.

Y đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, chỉ còn một bước nữa là đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Y khi độ kiếp xuất thế đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Giờ tu vi đạt đến Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới cũng không phải chậm, chỉ là so với những sinh linh Nhân tộc kia, thì lại chậm hơn rất nhiều.

Cũng không trách y, thiên phú tu hành của Nhân tộc là đứng đầu các gia tộc Hồng Hoang, có thể sánh ngang với thiên phú của những

Thần Thai Thánh Môn đỉnh cấp Tiên Thiên, càng đừng nói là Khổng Tuyên thần thánh hậu thiên.

Cùng với tiếng hô lớn của Khổng Tuyên, những Phượng Hoàng ở Nam Cực Bất Tử Hỏa Sơn đều lũ lượt bay về phía Khổng Tuyên.

Không phải sợ hãi Khổng Tuyên gì, mà là từ trên người Khổng Tuyên cảm nhận được một số khí tức, đó là khí tức của Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng năm xưa, đó là khí tức thuộc về tộc trưởng Phượng Hoàng!

Mắt bọn họ từng người một đỏ hoe, lao về phía này.

Khổng Tuyên nhìn thấy những Phượng Hoàng này tích cực như vậy, trên mặt cũng không khỏi hiện lên một nụ cười.

Nhưng đúng lúc y tưởng rằng những Phượng Hoàng này chạy đến là để triều bái y, thì lại thấy một vị Phượng Hoàng toàn thân chi chít vết thương mà không thể lành lặn, nhìn chằm chằm Khổng Tuyên, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi còn mặt mũi đến đây?!!!" Khổng Tuyên nghe vậy sắc mặt đột nhiên cứng lại.

Những Phượng Hoàng này lại không phải đến triều bái mình, vậy thì có nghĩa là đối phương căn bản không còn nhận Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng nữa… Điều này đối với chuyện y muốn làm lại cực kỳ gian nan.

Nếu không thể thu phục những Phượng Hoàng này, thì làm sao có thể khôi phục thịnh cảnh Phượng Hoàng nhất tộc năm xưa chứ!

Nhưng sau đó y phải đối mặt là sự thù địch tập thể từ những Phượng Hoàng đó.

"Cút khỏi Bất Tử Hỏa Sơn!!!" "Năm xưa cha mẹ ngươi hại chúng ta chìm đắm ở nơi này, tu vi không tiến lên được bao nhiêu năm rồi, ngươi vậy mà còn dám đến đây!!!" "Vì công đức cha mẹ ngươi năm

xưa đã làm, chúng ta không muốn làm hại ngươi, nhưng cũng xin ngươi mau cút khỏi Bất Tử Hỏa Sơn!!

Nơi này, không hoan nghênh ngươi!!!" Vô số tộc nhân Phượng Hoàng điên cuồng gầm lên, trong đó còn không ít tộc nhân đang mắng chửi.

Những tộc nhân Phượng Hoàng này đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tuy thiên địa Hồng Hoang không ngừng mạnh lên, nhưng bọn họ lại căn bản không thể mạnh lên, thậm chí việc phồn diễn hậu đại cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Điều này phải trách nghiệp chướng và nhân quả đã tạo ra trong trận đại chiến Hồng Hoang năm xưa.

Nếu không phải vậy, thì sẽ không xuất hiện tình huống này.

Những nghiệp báo đó đè nặng lên khí vận của Phượng Hoàng nhất tộc.

Khí vận Phượng Hoàng nhất tộc vốn hùng vĩ vô cùng, nhưng lại theo sự kết thúc của Tam Tộc Đại Chiến mà trong nháy mắt bốc hơi mất đại đa số.

Còn chút khí vận còn lại, cũng bị tội nghiệt nghiệp báo trấn áp không thể thoát thân.

Đừng nói đến việc nâng cao tu vi cảnh giới, ngay cả việc phồn diễn hậu đại cũng là một chuyện cực kỳ gian nan.

Khổng Tuyên bị bọn họ mắng đến mức trong lòng lửa giận bùng lên.

Y vốn là một thần thánh cực kỳ hung lệ, những năm qua vì nâng cao tu vi mà không biết đã nuốt bao nhiêu sinh linh vào bụng.

Đương nhiên, tộc nhân của bốn đại tộc thì y không dám nuốt một ai, tuy cực kỳ muốn nuốt chửng, nhưng y lại không dám, sợ phải chịu báo phục.

Ngay cả nuốt chửng tộc nhân của những tiểu tộc kia, cũng không dám nuốt quá nhiều cùng một lúc, sợ bị bắt, mà là đánh một trận rồi đổi chỗ khác.

Những năm qua, y coi như là khét tiếng.

Nhưng cũng coi như y khá hiểu chuyện, biết kẻ không thể chọc thì không chọc, nếu không thì đã sớm có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay một chiêu miểu sát y rồi.

Ngay khi y định động thủ, vị Phượng Hoàng chi chít vết thương cũ trên toàn thân mà không thể lành lại kia mở miệng nói: "Quay về đi, nơi đây không thuộc về ngươi.

Nơi đây là địa phương tội nghiệp hoành hành.

Ngô thấy tu vi ngươi đã có thành tựu, chắc hẳn tội nghiệp chưa vướng thân.

Sau này nên làm nhiều việc công đức, ít gây nghiệp, để tránh sa vào cảnh địa như chúng ta.

Loại địa phương tội nghiệp này, không nên thuộc về những hậu sinh như các ngươi, cứ để chúng ta ở đây lay lắt sống đến khi tiêu vong đi… Có lẽ, Thiên Đạo cũng thích nhìn thấy Phượng Hoàng nhất tộc tiêu vong cũng không chừng…" Nói đến câu cuối cùng, y cười thảm một tiếng, trong lòng tràn đầy oán niệm đối với sự bất công của Thiên Đạo.

Cùng là Tam Tộc tranh bá, tại sao Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc lại phải chịu kết cục như vậy!

Mà Long tộc lại ngày càng thịnh vượng!

Rõ ràng đều là những chủng tộc đã trải qua Tam Tộc Đại Chiến!

Nhưng y lại không biết, người phát động trận đại chiến này là Phượng Hoàng và Kỳ Lân nhất tộc, chứ không phải Long tộc.

Long tộc bị buộc phải phản kháng, tuy nói bọn họ bị La Hầu và Hồng Quân dụ dỗ, nhưng đó cũng là do bản thân họ không sáng suốt.

Mà điều này còn không phải trọng điểm, trọng điểm là Long tộc có công trong trận chiến này, còn hai tộc kia trong trận chiến này chỉ có tội nghiệt.

Về phần vì sao?

Nguyên nhân chính là Long tộc đã chiến thắng, điều đó đã thúc đẩy sự phát triển của Hồng Hoang.

Còn hai tộc kia, là kẻ khởi xướng và là bên thất bại, đương nhiên phải gánh chịu tội nghiệt chiến tranh.

Đây chính là Hồng Hoang, kẻ thắng cuộc đương nhiên hưởng thụ tất cả, còn kẻ thua cuộc thì phải gánh chịu tất cả.

Công bằng tột độ, đây mới là công bằng thật sự.

Nào có chuyện kẻ thắng cuộc phải giống kẻ thua cuộc, như vậy thì không còn là công bằng nữa.

Sự phát triển của Hồng Hoang là để thúc đẩy sự xuất hiện của những tồn tại mạnh hơn, chứ không phải cái gọi là công bằng tuyệt đối.

Đôi khi, công bằng tuyệt đối lại không phải là công bằng thật sự.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất vẫn là phía sau có sự tồn tại của Diệp Hiên.

Năm xưa Hồng Quân một mình độc bá, Diệp Hiên cần Long tộc để kiềm chế Hồng Quân, tránh để xảy ra chuyện như vậy.

Vì thế, y còn đặc biệt chỉ điểm La Hầu, Long Vương, Tinh Thần Lão Tổ ba vị thần thánh.

Tuy cuối cùng Long Vương không thể hiện nhiều về tầm quan trọng của việc này, nhưng La Hầu và Tinh Thần Lão Tổ lại thực sự đã cứu vớt chúng sinh Hồng Hoang.

Khổng Tuyên nhìn thấy vị tiền bối già nua như vậy, trong lòng bàng hoàng, lập tức lửa giận tiêu tan.

Đôi mắt lộ ra vẻ vô hạn chân thành nhìn đối phương, từ tốn nói: "Ngô thân là con của Nguyên Phượng, Nguyên Hoàng, tự đương phải kế thừa di niệm của tiên tổ, gánh vác sứ mệnh hưng thịnh Phượng Hoàng nhất tộc.

"Tu vi của các ngươi bị hạn chế bởi tội nghiệt nghiệp báo của thiên địa, nhưng ngô thì khác, ngô thân thượng không có những thứ đó.

Vì vậy, đợi ngô thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền có thể tìm mọi cách giải cứu các ngươi.

Đến lúc đó, cơ hội Phượng Hoàng nhất tộc hưng thịnh sẽ xuất hiện." "Bây giờ, các ngươi còn muốn đuổi ngô đi sao?" Nói xong, Khổng Tuyên nhìn thẳng vào những vị trưởng lão, thiếu niên Phượng Hoàng nhất tộc trước mặt.

Lão phượng hoàng suy tư một lúc lâu, gật đầu, sau đó hóa thành một thân ảnh, hướng về Khổng Tuyên hư không bái một cái, nói: "Phượng Thiên, nguyên Tả hộ pháp của Phượng Hoàng nhất tộc, bái kiến Thiếu chủ!!!" "Chúng ta bái kiến Thiếu chủ!!!" Phía sau, hàng ngàn tộc nhân Phượng Hoàng dày đặc, nhất tề quỳ rạp xuống đất, khấu bái.

Những tộc nhân Phượng Hoàng này đã là số ít còn lại.

Trong những năm qua, vốn dĩ số lượng đã khan hiếm, nay lại bị săn giết không ít, cũng có những kẻ trực tiếp tự sát đầu thai.

Tuy rằng trước khi tự sát đầu thai vẫn còn mang đầy tội nghiệt cần phải thanh tẩy, và để thanh tẩy những tội nghiệt này không biết phải mất bao nhiêu thời gian, nhưng có thể nghĩ đến việc thanh trừ tội nghiệt chắc chắn có kỳ hạn.

Dù thời gian có kéo dài bao lâu, tổng quy vẫn sẽ có một ngày được thanh toán hoàn toàn.

Dù sao đi nữa, tội nghiệt đè nặng lên họ chủ yếu là tội nghiệt của cả Phượng Hoàng nhất tộc liên quan đến Khí Vận, chứ không phải là tội nghiệt cá nhân.

Tội nghiệt cá nhân trên thực tế rất ít ỏi, không đáng kể so với tội nghiệt của cả một tộc quần.

Nhưng nếu cứ mãi ở lại trong tộc Phượng Hoàng, thì cũng giống như vĩnh viễn không thấy ngày trở mình.

Không có mấy sinh linh nguyện ý cứ mãi ôm giữ lấy vinh quang ngày xưa mà bỏ lỡ sự phát triển của bản thân.

Thế mà Phượng Hoàng nhất tộc bây giờ lại là như vậy, quá nhiều tộc nhân tự kết liễu đời mình, thà chịu khổ chịu nạn dưới Địa Ngục rồi đầu thai chuyển thế, còn hơn là ở lại Phượng Hoàng tộc hiện tại.

Phượng Hoàng, biểu tượng cao quý ngày xưa, nay danh nghĩa tuy là Thụy thú, nhưng thực tế lại bị chính tộc mình ghét bỏ.

Tất cả đều là những Đại La Kim Tiên, nhìn thấy các tộc quần từng là thuộc hạ của mình ngày càng phát triển tốt hơn, thậm chí có tộc còn xuất hiện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, điều này làm sao những tộc nhân Phượng Hoàng, vốn luôn là thủ lĩnh của Phi Cầm nhất tộc, có thể chấp nhận được.

Cũng chính vì như thế, mọi người mới có thể nhận ra thế nào là Thiên Địa Nhân Quả Nghiệp Báo, và cũng chỉ như vậy mới có thể càng thêm chấn nhiếp các tộc quần, khiến họ không dám quá mức làm càn.

Khổng Tuyên nhìn những con Phượng Hoàng đang thần phục phía dưới, gật đầu nói: "Đứng dậy đi." Từ nay về sau, y chính là thủ lĩnh thống lĩnh Phượng Hoàng nhất tộc.

Tuy danh nghĩa chỉ là Thiếu chủ, nhưng đợi đến khi y dẫn dắt Phượng Hoàng nhất tộc đến thời kỳ cường thịnh, thì tự nhiên mọi người đều sẽ tâm phục khẩu phục y.

Đến lúc đó, Khổng Tuyên cũng sẽ trở thành tộc trưởng thực sự của Phượng Hoàng nhất tộc, giống như Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng, phụ mẫu y ngày xưa.

Y nhìn vùng Nam Cực địa đầy hoang tàn đổ nát, khắp nơi đều là dung nham do dung nham phun trào từ Bất Tử Hỏa Sơn mà thành.

Nơi đây khí ôn cực cao, cao đến mức nhiều sinh linh không dám lại gần, sợ bị ảnh hưởng.

Nếu không phải y có năng lực Tiên Thiên Khống Hỏa, cũng chẳng dám bén mảng đến đây nửa bước.

Sở dĩ những con Phượng Hoàng này có thể ở trong Bất Tử Hỏa Sơn, hoàn toàn là nhờ vào thiên phú bẩm sinh của chúng mới có thể sinh tồn được ở đó.

Bằng không, trong Hồng Hoang được củng cố nội hàm này, trừ phi sở hữu Tiên Thiên Khống Hỏa Chi Năng, nếu không thì căn bản không thể đặt chân vào dù chỉ một lát.

Ngay cả Khổng Tuyên, thân là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, nếu không có năng lực chưởng khống Ngũ Hành cũng không thể bước

vào nơi đây, huống chi là những sinh linh khác.

Mà Tứ Cực Chi Địa vốn đã khó để sinh linh đặt chân vào.

Bất kể là Đông Cực Quy Khư đầy sức hút, hay khí ôn hỏa sơn ở Nam Cực, hoặc là bão cát sa mạc ở Tây Cực, hay chướng khí băng đông ở Bắc Cực, đây đều là những nơi Hồng Hoang sinh linh hiếm khi đặt chân đến.

Nguyên bản là phi Đại La bất khả nhập (không phải Đại La thì không vào được), nhưng theo sự đề cao nội hàm của Hồng Hoang, những nơi này càng trở nên cực kỳ khắc nghiệt, ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã tiến vào cũng vô cùng gian nan, không thể cư trú lâu dài.

Hiện giờ, trong Tứ Cực Chi Địa, phi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bất khả cửu cư (không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì không thể ở lâu), trừ phi sở hữu Tiên Thiên Chưởng Khống Chi Năng.

Giống như Phượng Hoàng nhất tộc ở Bất Tử Hỏa Sơn, toàn bộ cơ thể từ thiên phú bẩm sinh đã không sợ nóng rực nhiệt độ cao, thậm chí còn thích nhiệt độ cao.

Ngay cả trong dung nham của Bất Tử Hỏa Sơn, Phượng Hoàng nhất tộc cũng có thể tự do xuyên qua.

Chỉ là sâu dưới đáy đất bị một lớp màng mỏng vô hình bao phủ, khiến chúng khó có thể tiến vào, thậm chí không thể nhìn thấy dù chỉ một chút.

Điều này, không nghi ngờ gì, khiến Phượng Hoàng nhất tộc vô cùng hiếu kỳ.

Chương 218

Nhưng tu vi của chúng thấp kém, căn bản không thể tiến vào, vì vậy dù chúng có muốn tìm hiểu đến cùng thế nào, cũng vẫn không thể vào được.

Và những tộc nhân Phượng Hoàng này cũng chính vì có thể ẩn mình trong Bất Tử Hỏa Sơn mà tránh được cơ hội bị những kẻ thuộc hạ ngày xưa báo thù.

Bằng không, rất nhiều tộc quần từng bị Phượng Hoàng nhất tộc chèn ép đều rất sẵn lòng "đánh chó chết đuối".

Đúng như câu nói "thừa lúc ngươi bệnh, đòi mạng ngươi", chính là như vậy.

Tứ Cực Chi Địa tuy có điều kiện cực kỳ khắc nghiệt, nhưng đối với một số chủng tộc đặc biệt thì vẫn là một lá chắn bảo vệ tự nhiên, một rào cản tự nhiên, có thể đảm bảo chúng không bị tổn hại từ bên ngoài.

Ít nhất, sẽ không dễ dàng bị tổn hại từ bên ngoài.

Vòng luân hồi Địa Phủ ở Đông Cực Chi Địa cũng không phải là từng bước đi từ Quy Khư Chi Địa đến, mà là để những Âm Sai Địa Phủ thông qua Cổng Địa Phủ để ra thế giới bên ngoài, sau đó dẫn dắt vô số vong linh thông qua Cổng Địa Phủ trở lại Quỷ Môn Quan, rồi trực tiếp tiến vào bên trong Địa Phủ để bắt đầu quá trình.

Nếu để những vong linh đó đi qua Quy Khư Chi Địa ở Đông Cực, thì không biết có bao nhiêu vong linh có thể vượt qua được, khi còn sống ắt hẳn phải là những Đại Thần Thông Giả.

Lúc này, Khổng Tuyên cùng chúng Phượng Hoàng đến Phượng

Hoàng Cung do Phượng Hoàng nhất tộc xây dựng ngày xưa.

Tại đây, y vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy sự cường thịnh của Phượng Hoàng nhất tộc ngày trước.

Phượng Hoàng Cung này không phải được xây dựng tại Bất Tử Hỏa Sơn, mà là sau khi Phượng Hoàng nhất tộc thất bại trong chiến tranh, phải rút về Bất Tử Hỏa Sơn, rồi dời từ Ngô Đồng Sơn nguyên bản đến.

Trên Ngô Đồng Sơn, khắp nơi đều là cây ngô đồng vạn năm trở lên, cây ngô đồng mười vạn năm có thể thấy khắp nơi, thậm chí trăm vạn năm cũng không ít.

Mà Phượng Hoàng Cung này lại nằm trên tán của hai cây ngô đồng vạn năm trở lên.

Tán cây ngô đồng vạn năm ấy che trời che nắng, nâng cả Phượng Hoàng Cung lên cao giữa không trung, khí lưu ly nhân uân không ngừng rủ xuống, men theo cành ngô đồng từng tầng chảy đi.

Hiện giờ, hai cây ngô đồng vạn năm này cũng đã được dời đến gần Bất Tử Hỏa Sơn ở Nam Cực địa, Phượng Hoàng Cung cao vút được nâng đỡ trên đó.

Khổng Tuyên cùng những tộc nhân Phượng Hoàng này bước vào Phượng Hoàng Cung, ngẩng đầu nhìn mọi thứ.

Thỉnh thoảng y lại vuốt ve những cây cột cao vút mây, trong lòng thầm nhủ: "Đây chính là cung điện mà phụ thân và mẫu thân ta từng ở khi còn tung hoành Hồng Hoang sao?" Phượng Hoàng Cung là một quần thể cung điện, không phải chỉ là một đại điện duy nhất.

Bên trong có các loại đại điện với chức trách khác nhau, nhưng hiện giờ cùng với sự suy tàn của Phượng Hoàng nhất tộc, những quần thể cung điện này cũng theo đó mà bị bỏ hoang.

Loanh quanh một hồi, cuối cùng Khổng Tuyên dẫn những tộc nhân còn lại tiến vào Chủ Điện.

Chủ điện có tên là Phượng Hoàng Điện, lấy tên tộc mà đặt, từ đó có thể thấy được tầm quan trọng của nó.

"Phụ thân và mẫu thân không chỉ sinh ra một mình ta, ta từng từ truyền thừa mà phụ mẫu để lại biết được, họ ở một nơi nào đó cảm ứng âm dương nhị khí mà sinh ra một quả trứng.

Trong quả trứng này đang ấp ủ chính là đệ đệ của ta." Khổng Tuyên ngồi trên chiếc ghế phượng hoàng mà Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng từng ngồi chung, nhìn những người phía dưới, chậm rãi nói.

Ai xuất thế trước thì là ca ca, ai xuất thế sau thì là đệ đệ.

Ừm, cũng có thể là muội muội.

Những tộc nhân Phượng Hoàng đang ngồi dưới đại điện nghe vậy, trong mắt đều lộ ra một tia vui mừng, liếc nhìn nhau.

Sau đó, Tả hộ pháp Phượng Thiên của Phượng Hoàng nhất tộc đứng dậy, nói: "Thiếu chủ, vậy tiểu Thiếu chủ bây giờ đang ở nơi nào?" Khổng Tuyên nghe vậy nhíu mày, quả nhiên, những người này trong lòng đang tính toán khác.

Nếu y không được việc, e rằng họ sẽ phò trợ "lão nhị" để nắm giữ chính sự của Phượng Hoàng nhất tộc.

Bằng không, cũng sẽ không gọi là "tiểu Thiếu chủ".

Nhưng may mắn là đối phương căn bản không biết đệ đệ kia ở đâu, giống như y cũng không biết vậy.

Cho dù có cảm ứng huynh đệ trong cõi u minh, y cũng căn bản không tìm thấy đối phương ở đâu.

Thực sự đó chỉ là một loại cảm ứng yếu ớt mong manh, ngay cả một chút cường hóa cũng không có, muốn tìm ra phương vị cũng đã rất khó, huống chi là những tộc nhân Phượng Hoàng này, điều đó càng không thể.

Khổng Tuyên biết, y tuy là con của Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng, nhưng dù sao y cũng là Khổng Tước, chứ không phải Phượng Hoàng.

Việc những tộc nhân Phượng Hoàng đó có nguyện ý tâm cam tình nguyện để y dẫn dắt hay không lại là chuyện khác.

Dù sao, ban đầu khi đối phương nghe nói y là con của Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng, vẻ mặt họ đã nổi trận lôi đình.

Điều này nói lên điều gì?

Điều này nói lên rằng Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng trong lòng họ đã không còn là sự tồn tại chí cao vô thượng nữa.

Nhưng trớ trêu thay, Khổng Tuyên lại nói rằng y sẽ dẫn dắt Phượng Hoàng nhất tộc, và bọn họ lại đồng ý với lời y nói.

Rất rõ ràng, mục đích của Phượng Hoàng nhất tộc chính là mượn tay y để tiêu trừ những tội nghiệt khí kia.

Sau khi nghiệp báo được tiêu trừ, liệu họ có còn tôn y làm chủ như bây giờ hay không, thì ai mà biết được.

Dù sao, xét về danh nghĩa, y tuy là Thiếu chủ của Phượng Hoàng nhất tộc, nhưng xét về huyết thống, y tuy do tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc sinh ra, nhưng chẳng qua là do họ cảm ứng Thiên Địa Ngũ Hành mà thai nghén, căn bản không phải huyết thống Phượng Hoàng nhất tộc.

Đây không phải là đã sinh ra một con Khổng Tước sao.

Mà bây giờ, những tộc nhân Phượng Hoàng kia hẳn là muốn tìm đệ đệ của y, xem đối phương có phải là Phượng Hoàng hay không.

Nếu là Phượng Hoàng, thì vị Thiếu chủ này của y e rằng cũng hết vai rồi.

Nhất thời, Khổng Tuyên trong lòng cười lạnh không ngừng, khinh bỉ cực độ những tộc nhân Phượng Hoàng này.

Đã sa sút đến mức này rồi, vậy mà vẫn còn phải đấu đá lẫn nhau.

Nếu là y, ở giai đoạn này đừng nói là con của tộc trưởng ngày xưa, cho dù là người ngoại tộc đến dẫn dắt, chỉ cần có khả năng, y cũng sẽ tâm cam tình nguyện mà thành thật để đối phương đưa mình ra khỏi bể khổ.

Còn về sau thế nào, đó là chuyện sau này rồi nói, chứ không phải như bây giờ, còn chưa đến ngày sau đã trực tiếp đứng ra, dường như đã có ý đồ bất chính.

"Không biết, nếu biết thì ta đã sớm dẫn y về Phượng Hoàng nhất tộc nhận tổ quy tông rồi." Khổng Tuyên chậm rãi lắc đầu nói, những lời này quả thực là như vậy.

Dù sao đối với y, tuy trong cõi u minh có cảm ứng vô cùng yếu ớt, nhưng loại cảm ứng đó căn bản không thể chỉ dẫn y đến nơi đối phương đang ở.

Nếu như vậy, thì loại cảm ứng này có cũng như không, không khác biệt là bao.

Những tộc nhân Phượng Hoàng nghe vậy, trong ánh mắt xuất hiện một tia thất vọng.

Tia thất vọng này vừa hay bị Khổng Tuyên nhìn thấy, trong lòng y càng cười lạnh một tiếng.

“Thành phủ của những tộc nhân Phượng Hoàng này chỉ có thế, khó trách ngày xưa bị Tiên Tổ và Ma Tổ xoay như chong chóng!” Khổng Tuyên trong lòng chế giễu khinh bỉ, rất coi thường những tộc nhân Phượng Hoàng này.

Nếu không phải y cần mượn đại thế lực để thành tựu bản thân, y đã chẳng thèm tìm đến những kẻ tàn bại của Phượng Hoàng nhất tộc này.

Cái gì mà “cùng là tộc nhân”, Khổng Tuyên y từ khi sinh ra, chỉ có một đệ đệ hoặc muội muội đang thai nghén.

Còn những kẻ khác, đó đều không phải là tộc nhân của y.

Hơn nữa, y thân là con Khổng Tước đầu tiên giữa Thiên Địa, lẽ ra tộc nhân của y phải là Khổng Tước nhất tộc, chứ không phải cái gọi là Phượng Hoàng nhất tộc.

Dù cho y do Phượng Hoàng sinh ra, nhưng cũng giống như “Long sinh cửu tử, cửu tử giai bất vi long”, mỗi đứa một khác.

“Long sinh cửu tử, cửu tử giai bất vi long” (Rồng sinh chín con, chín con đều không phải rồng) ý chỉ Cửu Đại Á Long tộc được sinh ra từ Long tộc và chín chủng tộc khác nhau.

Những Cửu Đại Á Long tộc này là chủng tộc có thực lực mạnh nhất trong Á Long tộc, cũng chính là được thế nhân thống xưng là Cửu Đại Á Long tộc, thường được dùng để trêu chọc Long tộc, nói rằng “Long sinh cửu tử, dạng dạng bất đồng”.

Nhưng trên thực tế, đâu chỉ có chín con, ngàn con vạn con đều không giống nhau.

Câu nói này thực chất dùng để trêu chọc Long tộc dâm đãng, động một cái là sinh con đẻ cái, thấy chủng tộc nào cũng không buông tha, làm ra nhiều chủng tộc đến vậy, hơn nữa còn tạo thành nhiều chủng

tộc khác nhau.

Đương nhiên, chúng đều được thống xưng là Long tộc, chỉ có nội bộ Long tộc mới phân chia Chân Long tộc và Á Long tộc.

Chân Long tộc, cố danh tư nghĩa (đúng như tên gọi), đều là do rồng và rồng kết hợp mà thành, sinh ra tự nhiên cũng là Chân Long nhất tộc, chứ không phải các tộc quần khác.

Còn Á Long tộc thì là do Long tộc giao hợp với các chủng tộc khác mà sinh ra.

Những chủng tộc đó đều có hình dạng kỳ quái, trên thân ít nhiều đều có một số đặc trưng của rồng, hơn nữa còn hàm chứa huyết mạch Long tộc.

Đương nhiên, nếu có thể không ngừng đề thuần huyết mạch, vẫn có khả năng thành tựu Chân Long tộc, trọng tân ngưng tụ thành Chân Long nhất tộc, tiến vào tầng quản lý cốt lõi của Long tộc.

Khổng Tuyên nhìn xa xăm, trong lòng thầm nói: "Đệ đệ ngu xuẩn của ta à, rốt cuộc ngươi còn phải thai nghén bao lâu nữa...?" Muốn trọng tân làm cường đại Phượng Hoàng nhất tộc, nỗ lực cần phải bỏ ra không nghi ngờ gì là cực kỳ to lớn.

Chỉ dựa vào một mình y thì rất rất khó, đúng như câu nói "một người ít, nhiều người giúp".

Khổng Tuyên trong lòng rất rõ ràng, trong nhiều năm lăn lộn ở Hồng Hoang, y rất hiểu điều mình cần là gì.

Trong Hồng Hoang, chỉ dựa vào thực lực cá nhân cường đại là không được, phải có một nhóm lớn người đoàn kết quanh mình.

Hơn nữa, những người này phải có thực lực cực kỳ cường hãn.

Tức là, chỉ khi nào Phượng Hoàng nhất tộc phát triển như Long

tộc hiện nay, thì Khổng Tuyên y mới xem như thực sự đứng trên đỉnh phong thế gian.

Giống như Long Vương, Toại Nhân Thị, Đế Giang vậy.

Mà ba vị này, chính là những tồn tại có thế lực cường đại nhất hiện nay, trừ Thiên Đế Thiên Đình ra.

Họ cũng là những nhân vật có một lời nói trọng lượng như đỉnh đồng trong Hồng Hoang, không ai dám xem thường ba người này, cũng không ai dám xem thường chủng tộc phía sau họ.

Từ đó có thể thấy được tầm quan trọng của thế lực.

Thế lực càng to lớn, một sinh linh càng có thể đứng trên đỉnh phong.

Rất nhiều khi, một sinh linh cá thể đã thành tựu một phương thế lực, và phương thế lực đó lại phản lại thành toàn cho sinh linh này.

Giống như Thiên Đình Đế Tuấn vậy, Đế Tuấn bước vào cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên khiến Thiên Đình trở thành thế lực mạnh nhất Hồng Hoang.

Sau đó, Thiên Đình lại phản bộ Đế Tuấn, khiến Đế Tuấn có thể tiếp tục vững vàng ngồi trên Thiên Đế Bảo Tọa, căn bản không ai có thể lật đổ.

Trừ phi ba đại chủng tộc liên thủ, mới có thể lật đổ Thiên Đình.

Mà Long tộc hiển nhiên sẽ không tham gia cuộc tranh đấu này, bởi vì trong mắt Long Vương, bất kể ai thành tựu Thiên Đế, cũng không thể làm tốt hơn Đế Tuấn hiện tại.

Hơn nữa, trong mắt y, Long tộc hiện nay căn bản không cần trải qua Lượng Kiếp nào, không liên quan đến họ.

Chẳng lẽ lại vô cớ xông vào để Long tộc phải dính đầy tội nghiệt

sao?

Còn lại bất kể là Nhân tộc hay Vu tộc, cũng đều không phải là tồn tại chủ động gây chiến.

Nhân tộc tuy thượng võ nhưng yêu chuộng hòa bình, không muốn chủ động xuất kích, huống chi Thiên Đế còn có đại ân với Nhân tộc.

Còn Vu tộc thì càng không cần nói đến, chỉ cần Thiên Đình không làm điều xằng bậy gây tai họa Hồng Hoang, hoặc không nhằm vào Vu tộc mà làm gì đó, thì Vu tộc tự nhiên sẽ không rỗi hơi mà đi gây chuyện.

Còn về vị Tiên Tổ muốn châm ngòi quan hệ giữa hai tộc, hiện giờ cũng vì bị trấn áp phong ấn trong Hỗn Độn mà căn bản không thể làm được gì.

Bởi vậy, hiện nay trong Hồng Hoang, các tộc đều cực kỳ an ổn.

"Các ngươi đi tìm đi, đi tìm đệ đệ của ta, mời y về Phượng Hoàng nhất tộc đi." Khổng Tuyên nhìn những tộc nhân Phượng Hoàng đang xôn xao phía dưới, chậm rãi nói.

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn người.

Ngay sau đó, Phượng Thiên đại hỉ, vội vàng đáp: "Cẩn tuân mệnh lệnh của Thiếu chủ!

Nghênh hồi tiểu Thiếu chủ, chúng ta nghĩa bất dung từ!" "Nghênh hồi tiểu Thiếu chủ, chúng ta nghĩa bất dung từ!" Những tộc nhân Phượng Hoàng khác cũng nhao nhao nói theo.

Khổng Tuyên thấy vậy, mỉm cười gật đầu, dường như rất vui mừng đối với những tộc nhân Phượng Hoàng phía dưới.

Chỉ có y tự mình biết, y chẳng qua là lợi dụng đối phương, mà đối phương cũng chẳng qua là lợi dụng y mà thôi.

Chỉ cần thực lực của y đủ mạnh, có thể chấn nhiếp được đối phương, và có thể chấn nhiếp mãi mãi, lâu dần, tổng quy sẽ có những tộc nhân Phượng Hoàng một lòng một dạ với y xuất hiện.

Về phương diện quyền thuật, Khổng Tuyên tuy không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết chỉ cần thực lực của y đủ mạnh, sau đó trấn áp phái cũ, đề bạt phái mới, những con Phượng Hoàng được đề bạt từ tầng dưới lên tự nhiên sẽ một lòng một dạ với y.

Bởi vì nếu rời khỏi Khổng Tuyên, tộc nhân Phượng Hoàng mới được đề bạt sẽ mất đi quyền lực của mình, sẽ lại bị những lão Phượng Hoàng trước đó chèn ép.

Lại có bao nhiêu người không muốn làm vị vua chí cao vô thượng đó?

Không làm được vua, làm một tể tướng cũng là mơ ước của nhiều người rồi.

"Khổng Tuyên đúng là đã nảy sinh dã tâm, nhưng vị Khổng Tuyên trong truyền thuyết ngày xưa có thể làm đến mức gần như vô địch dưới Thánh Nhân, không biết liệu có thể dẫn dắt Phượng Hoàng nhất tộc thoát khỏi vũng lầy này một lần nữa hay không..." Diệp Hiên nhìn Khổng Tuyên đầy dã tâm phía dưới, trong lòng thầm nghĩ.

Tội nghiệt khổng lồ vô tận của Phượng Hoàng nhất tộc, đó là gánh một nửa nhân quả tội nghiệt do cuộc Tam Tộc đại chiến ngày xưa gây ra, nửa còn lại thì đã đổ sang Kỳ Lân tộc.

Nhưng dù cho Phượng Hoàng nhất tộc những năm qua không ngừng trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, khiến sinh linh vùng Nam Hoang của Hồng Hoang thoát khỏi sự uy hiếp của Bất Tử Hỏa Sơn, thì đó cũng được xem là một việc có Công Đức.

Công Đức có được từ việc trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn bấy nhiêu

năm qua cũng đang không ngừng tiêu hao Nghiệp Báo tội nghiệt.

Chỉ là Nghiệp Báo tội nghiệt thực sự quá lớn, quá lớn, sinh linh tử thương trong trận chiến đó gần như vô số, nên chút Công Đức này cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

Chỉ khi thực sự làm được việc có Đại Công Đức, mới có thể một lần tiêu trừ phần lớn Nghiệp Báo tội nghiệt này, thậm chí là tiêu trừ hoàn toàn.

Điều này tùy thuộc vào số lượng Công Đức.

Mà hiện giờ Khổng Tuyên thân là tồn tại duy nhất của Khổng Tước nhất tộc, độc chiếm Khí Vận của cả Khổng Tước nhất tộc, gia nhập vào Phượng Hoàng nhất tộc cũng coi như đã bù đắp được không ít tội nghiệt cho Phượng Hoàng nhất tộc.

Đương nhiên, so với Nghiệp Báo tội nghiệt khổng lồ vô tận kia, vẫn chỉ là muối bỏ bể, hạt cát trong sa mạc.

Thực sự muốn tiêu trừ, chỉ có thể dựa vào việc đạt được Đại Công Đức, bằng không thì phải không ngừng khuếch trương để tăng thêm Khí Vận mới có thể tương hỗ bù trừ một số tội nghiệt.

Nhưng thực sự muốn tiêu trừ toàn bộ tội nghiệt này, lại phải chiếm cứ bao nhiêu địa bàn đây...

Nhưng may mắn là hiện nay Hồng Hoang đã khuếch trương ức vạn lần, Tứ Hải Bát Hoang bất kể nơi nào vẫn còn một phần lớn địa phương chưa bị chiếm cứ, Phượng Hoàng nhất tộc vẫn còn không ít nơi có thể chiếm đóng.

Ngay cả khi gần Nhân tộc, chỉ cần Nhân tộc không chiếm cứ trước, thì Phượng Hoàng nhất tộc tự nhiên cũng có thể chiếm cứ.

Chỉ là Phượng Hoàng nhất tộc thế yếu, e rằng ngay cả năng lực thu phục thuộc hạ cũng không có.

Bởi vậy, việc cấp bách hiện nay là Khổng Tuyên nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau đó mới nghĩ đến việc liệu có thể tìm kiếm chút Công Đức nào, hoặc là chiếm cứ một phương, thông qua Khí Vận không ngừng mà từ từ tiêu trừ những tội nghiệt kia.

Đương nhiên, những việc hành thiện tích đức vì chúng sinh Hồng Hoang vẫn phải tiếp tục làm, ví dụ như việc trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn này, Công Đức có được từ đó quả thật quá lớn.

Hiện nay Phượng Hoàng nhất tộc còn có thể qua không biết bao nhiêu năm nữa để sinh ra tộc nhân Phượng Hoàng mới, chính là vì hữu dụng với Thiên Đạo, có thể trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn.

Những năm qua, nếu không phải Phượng Hoàng nhất tộc trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, nếu Bất Tử Hỏa Sơn triệt để bùng phát, thì không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu sinh linh chết thảm.

Chưa nói đến những dung nham kia, chỉ riêng những tro bụi khổng lồ do Bất Tử Hỏa Sơn bùng phát mang lại, cũng có thể giết chết không biết bao nhiêu sinh linh.

Chương 219

Những tro bụi đó giống như hồng sa trong Bát Hồ Lô Tán Phách Cửu Cửu Hồng Vân của Hồng Vân Lão Tổ, có thể xâm nhập tâm thần con người, giết người trong vô hình.

Huống chi những dung nham có lực sát thương cực mạnh kia, càng là chạm vào là chết, tiếp xúc là vong.

Một khi dính phải dù chỉ một chút, trừ phi từ bỏ Đạo Khu này, bằng không thì không có lúc thoát thân.

Lập tức sẽ bị bao bọc trong đó, nếu không kịp thời chạy thoát thậm chí có thể khiến Nguyên Thần của mình cũng bị hủy diệt theo.

Ngay lúc này, đột nhiên trong tâm thần Diệp Hiên truyền đến một đạo truyền âm.

"Diệp Hiên, trận thứ hai sắp bắt đầu rồi." Đây là viện trưởng Chu Nguyên Chương của Học viện Đại Minh truyền âm cho cậu.

Diệp Hiên nghe xong lập tức tâm niệm vừa động, trở về thế giới hiện thực.

Trên lôi đài, Diệp Hiên cùng những người khác tề tựu đứng trên đó.

Ngay sau đó, là theo thứ tự bốc thăm bắt đầu.

Lần này, người mà Diệp Hiên phải đối mặt là một người đến từ Đế quốc Mặt Trời Mọc.

Theo một cái lóe hình, hai người tiến vào một không gian đặc biệt.

Đây là một tầng không gian khác của lôi đài, không có người ngoài quấy rầy.

Diệp Hiên nhìn mái tóc vàng hoe của đối phương, trong lòng mơ hồ nghĩ đến những tộc nhân hậu duệ của mình trong thế giới Hồng Hoang.

Nhưng chỉ trong chớp mắt đã gạt phắt suy nghĩ đó ra sau đầu, rồi nhìn về phía đối phương, nói: "Mời." "Mời." An Đại Mật Đoán Bạo Khấu chậm rãi nói.

Ngay sau đó, kênh không gian giữa hai bên chậm rãi vươn ra, kết nối với nhau.

Trong Thần Quốc Kỵ Sĩ Thần Thánh.

An Đại Mật Đoán Bạo Khấu hóa thân thành một thân nữ, đây chính là nam thân nữ tướng, ngụy trang thành hình ảnh một người phụ nữ.

Hắn là Mẫu Thần ở đây, là công chúa đã nuôi dưỡng phương thế giới này.

Là sự gửi gắm tinh thần, là khao khát của chúng Thần trong thế giới.

Từng kỵ sĩ áo trắng cưỡi Thiên Mã, ngẩng đầu nhìn về phía An Đại Mật Đoán Bạo Khấu.

Những Thiên Mã đó đều mọc đôi cánh sau lưng, có thể bay có thể chạy, toàn thân màu tuyết trắng, trông rất đẹp mắt, không một chút gì vấy bẩn chúng.

Đây chính là nhóm sinh linh cấp bốn mạnh mẽ nhất của An Đại Mật Đoán Bạo Khấu.

Những người này được gọi là Thiên Mã Kỵ Sĩ, là những kỵ sĩ theo sát Mẫu Thần Công Chúa, là sự tồn tại vinh diệu và chí cao nhất.

Bất kỳ kỵ sĩ cường đại nào, sau khi thực lực đạt đến một cảnh

giới nhất định, đều có thể trở thành Hộ Vệ Kỵ Sĩ của Mẫu Thần Công Chúa.

Ngay cả Thiên Mã dưới trướng cũng là những tồn tại cực kỳ cường hãn, có thể tương đương với tồn tại Bán Bộ Tứ Giai.

Loại liên thủ cường cường này càng làm cho chiến lực của Thiên Mã Kỵ Sĩ mạnh hơn.

Ngoài Thiên Mã Kỵ Sĩ ra, mạnh nhất trong thế giới này chính là Phi Long Kỵ Sĩ.

Phi Long Kỵ Sĩ còn được gọi là Long Kỵ Sĩ, toàn bộ đều là tồn tại Tam Giai đỉnh phong Bán Bộ Tứ Giai.

Nếu có một ngày có thể đột phá Tứ Giai, sẽ từ Long Kỵ Sĩ thăng cấp thành Thiên Mã Kỵ Sĩ.

Thế giới này không có ma pháp hoa lệ, cũng không có Đấu Khí, Linh Khí hay loại tương tự, chỉ có duy nhất loại lực lượng "Thủ Hộ Chi Lực" sinh sôi đến cực hạn.

Thủ Hộ Chi Lực có thể hóa thành khiên, vững chắc trấn giữ một phương, cũng có thể hóa thành kiếm sắc, trở thành lợi khí vô kiên bất tồi.

Tất cả điều này đều tùy thuộc vào cách mỗi người sử dụng.

"Các dũng sĩ, có kẻ muốn xâm lược quê hương của chúng ta!

Có kẻ muốn hủy diệt nơi chúng ta đang sinh tồn!

Có kẻ muốn giết chết ta!

Hãy nói cho ta biết, các ngươi gặp phải tình huống này, sẽ lựa chọn thế nào!" An Đại Mật Đoán Bạo Khấu thân là nam tính, lại hóa thành nữ tính.

Điều này là do hắn có sở thích đặc biệt, hắn cũng khao khát trở

thành một công chúa được mọi người bảo vệ, vì vậy Thần Quốc của hắn mới trở thành một Thần Quốc như vậy.

Đương nhiên, vì điểm này, hắn không ít lần bị người ta chế giễu.

Nhưng bất kể người khác chế giễu thế nào, hắn hết lần này đến lần khác dùng thực lực của mình để nói cho những người đó biết rằng, "không thể trông mặt mà bắt hình dong", đừng có mà nghĩ "nương pháo" thì không biết đánh người.

À không, là đừng có mà nghĩ Thần Quốc Kỵ Sĩ thì yếu ớt.

Quả nhiên, sau khi Thần Quốc của An Đại Mật Đoán Bạo Khấu xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên khán đài bắt đầu bùng nổ những tiếng chế giễu dày đặc.

"Ha ha ha ha, người kia là sao vậy, một tên đại hán vạm vỡ như thế lại hóa thành một mỹ nương tử yểu điệu!" "Quá phản cảm, tôi muốn ói..." "Ọe..." "Này này này, các người quá đáng rồi đó, người ta chẳng qua chỉ giả gái thôi mà, các người đến mức phải ói ra sao?

Từng vị Sáng Thế Thần mà còn ói?

Ọe..." Lời còn chưa nói xong, bản thân hắn ta cũng theo đó mà ọe một tiếng, thực sự là quá ghê tởm.

Rất rõ ràng, bất kể là hắn hay người khác, đều có chút không thể chấp nhận được.

Đều nhao nhao nhìn đối phương bằng ánh mắt kỳ dị.

Mà Thần Quốc của Diệp Hiên cũng y như vậy, căn bản không thể nhìn thấy dù chỉ một chút bên trong.

Đó là tuyệt mật đã được đặt ra ngày xưa, người ngoài căn bản không thể nhìn thấy.

Duy nhất chỉ có đối phương đang giao chiến mới có thể nhìn thấy,

cùng với một số siêu cấp đại lão cao cao tại thượng, mới có thể nhìn thấy.

Trong thế giới Hồng Hoang, Đại La Giới, Tam Thập Tam Thiên, Linh Tiêu Bảo Điện.

"Kênh dị giới lại mở, nên dẫn quân mà vào.

Căn cứ theo ước định lần trước, lần này ứng cử nên là Thiên Đình mà đi." Thân ảnh Đế Tuấn đột nhiên xuất hiện trong Linh Tiêu Bảo Điện, một đạo Thần Niệm triệu tập, cả điện Hỗn Nguyên Chi Cảnh tề tụ.

Lần trước đã ước định rồi, tổng cộng bốn đại thế lực cùng nhau tiến vào đó e rằng hơi quá lãng phí.

Bởi vậy, mỗi lần đều do một phương thế lực trong đó làm chủ đạo, những người còn lại nguyện ý đi thì đi, không nguyện ý đi cũng không cưỡng cầu.

Nhưng luân phiên đến ai xuất binh, người đó phải xuất binh.

Để làm gương, cho nên đầu tiên tự nhiên là Thiên Đình, thứ hai là Vu tộc Địa Phủ, thứ ba là Long tộc, thứ tư là Nhân tộc.

Long tộc đứng thứ ba là để chiếu cố đối phương vốn là chủng tộc cường thịnh tồn tại từ thời Thượng Cổ, thuộc về sự tôn trọng người già.

Còn Nhân tộc đứng thứ tư là để chiếu cố họ là cường giả thế hệ mới, thuộc về sự yêu quý lớp đàn em.

Mà Thiên Đình cường thịnh nhất, lý đương thân tiên sĩ tốt (dẫn đầu), làm gương.

Địa Phủ đứng thứ hai, cũng là vì Vu tộc cực kỳ cường thịnh.

Bởi vậy, lần này chính là đến lượt Thiên Đình một phương xuất

binh.

Đế Tuấn cũng không nghĩ tới sẽ nhanh chóng như vậy lại một lần nữa gặp phải một phương dị thế giới.

Trong Hồng Hoang, chẳng qua mới thoáng chốc vài trăm năm, còn ở thế giới bên ngoài thì càng là chuyện chỉ trong chớp mắt.

Tuy Đế Tuấn không ngờ nhanh đến vậy, nhưng khả năng tập kết của Thiên Đình vẫn cực kỳ mạnh.

"Lần này, liền do Yêu Hoàng Phục Hy thân suất một ngàn Hỗn Nguyên Chi Cảnh, thân chinh dị giới đi." Đế Tuấn nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy tinh thông Bát Quái Chi Đạo, thứ này chính là do y sáng tạo ra, thậm chí còn ẩn ẩn ước ước dường như muốn chạm đến một Đại Đạo khác.

Thiên Địa vận chuyển, Âm Dương Ngũ Hành, bất cứ thứ gì cũng khó có thể thoát khỏi Càn Khôn Đại Đạo và Bát Quái Chi Đạo của Phục Hy.

Âm Dương Bát Quái, sinh sinh bất tức (sinh sôi không ngừng).

Từ Càn Khôn mà diễn hóa Bát Quái, y lại chưởng khống một loại Đại Đạo.

Mà Bát Quái này là một trong những Hậu Thiên Đại Đạo, là Đại Đạo do sinh linh sáng tạo ra.

Phục Hy nghe vậy, lập tức từ một bên đứng ra, nhìn Đế Tuấn, chắp tay hơi cúi người đáp: "Phục Hy đa tạ Bệ hạ, thần nhất định sẽ tham ngộ ra phương thế giới đó!" Lần xuất chinh này, ngoài việc phải tàn sát đối phương ra, còn phải cảm ngộ xem đó là một thế giới như thế nào, thậm chí thử xem liệu có thể một lần đoạt lấy Thế Giới Bản Nguyên trong phương thế giới đó hay không.

Tuy không biết sau khi đoạt lấy Thế Giới Bản Nguyên có tác dụng gì không, nhưng nghĩ chắc đối với Hồng Hoang thế giới mà nói thì không phải là chuyện xấu.

"Đi đi!" Đế Tuấn hơi gật đầu, giơ tay nói.

Phục Hy nghe vậy, dẫn theo Thập Đại Yêu Soái và các Chiến Tướng của Thiên Đình đã chuẩn bị sẵn sàng, hướng về kênh dị thế giới mà đi.

Binh quý tinh nhuệ chứ không quý số lượng nhiều.

Những sinh linh dưới cảnh giới Hỗn Nguyên, cho dù có tiến vào dị thế giới, cũng căn bản không thể phát huy tác dụng gì, trái lại còn dẫn đến tự thân tử thương lớn.

Điều này đối với Đế Tuấn mà nói, không nghi ngờ gì là tự chuốc thương vong.

Thà rằng để những sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên đi, ít nhất có thể đảm bảo không có thương vong.

Dựa theo quan sát lần trước của y, phát hiện trong số các sinh linh dị giới đó, trừ một số tồn tại cực kỳ đặc biệt khó có thể giết chết ra, các sinh linh còn lại tuy cũng sở hữu thực lực vượt xa Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng lại không thực sự đạt đến thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí còn không làm được "bất tử bất diệt" như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đế Tuấn không biết vì sao, chỉ coi bọn họ là đã tu luyện sai đường, căn bản không đi đúng con đường chân chính.

Và khi Phục Hy thân suất Thập Đại Yêu Soái và các Chiến Tướng hướng về kênh không gian mà đi, ba đại thế lực khác cũng nhao nhao đưa ra ý tưởng của mình.

Trong Nhân tộc, chỉ có Tô Minh là định đi đến dị thế giới.

Hắn muốn tìm hiểu rõ làm thế nào để từ thế giới Hồng Hoang đạt đến một thế giới khác.

Trong đó sẽ xuyên qua vô số thế giới Hỗn Độn.

Trong thế giới Hỗn Độn còn có quá nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, có rất nhiều nơi mà họ chưa từng đến thám hiểm.

Trong phương Hỗn Độn rộng lớn này, liệu có còn những thế giới khác nữa hay không...

Mà trong Vu tộc lại không có ai định đi.

Lần dị giới tiếp theo sẽ do họ phụ trách xử lý, cũng không cần phải đi ồ ạt.

Còn về cá thể, cũng không có bất kỳ Vu tộc nào nguyện ý đi.

Những sinh linh dị giới đó thực sự quá thấp hèn, quá đáng ghét.

Đó là sự ghê tởm cảm nhận từ sâu trong bản nguyên.

Long tộc cũng vậy, hoàn toàn là lười biếng không muốn quản chuyện bao đồng.

Một dị giới nhỏ bé mà thôi, Thiên Đình tự nhiên có thể dễ dàng nghiền ép.

Còn về những sinh linh thần thánh khác, Tứ đại tộc cũng không ngăn cản hành động của họ.

Kênh không gian nằm ở nơi giao giới của Tứ tộc Đại La Giới, nơi đó cũng có một chỗ dành cho những tán tu Hồng Hoang.

Chỉ cần nguyện ý, mọi người đều có thể đi đến dị thế giới.

Dù sao cũng không cần lo lắng sẽ tổn thất gì, dù sao bên trong toàn bộ đều là sinh linh dị tộc, giết thì cùng nhau giết mà thôi.

Bất kể là Thiên Đình giết đối phương, hay sinh linh khác giết đối

phương, tổng quy đều là vì Hồng Hoang mà chiến.

"Hít..." An Đại Mật Đoán Bạo Khấu nhìn thấy từ kênh không gian đột nhiên xông ra hàng ngàn sinh linh toàn bộ là Tứ Giai, trong lòng chìm xuống, sắc mặt cứng lại, hít một ngụm khí lạnh.

Số lượng Thiên Mã Kỵ Sĩ của hắn cũng chỉ có hơn bảy trăm, nhưng đối phương lại có hàng ngàn sinh linh Tứ Giai.

Điều này khiến bọn họ làm sao mà đánh đây?

"Chạy?

Đầu hàng?" Ý nghĩ này chợt lóe lên trong lòng An Đại Mật Đoán Bạo Khấu, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị hắn gạt ra sau đầu.

"Không được, nếu không chiến mà chạy, về sau chắc chắn sẽ bị toàn dân cả nước phỉ nhổ!

Không thể!

Hơn nữa, hàng ngàn sinh linh Tứ Giai này của đối phương, không chừng chính là toàn bộ sinh linh Tứ Giai mà đối phương có!" "Vả lại, cùng là Tứ Giai, thực lực cũng có cao có thấp.

Biết đâu số lượng đối phương đông như vậy là vì thực lực yếu kém.

Hơn bảy trăm Thiên Mã Kỵ Sĩ của ta chưa chắc đã không phải đối thủ của chúng!" "Trận chiến này, không phải là hoàn toàn bị nghiền ép không thể đánh!

Trận chiến này, ta muốn lấy ít thắng nhiều!

Lấy yếu thắng mạnh!" An Đại Mật Đoán Bạo Khấu một lần nữa bùng cháy lại lòng tin, hắn cao giọng hô lớn: "Thiên Mã Kỵ Sĩ, tiêu diệt ngoại địch!!!" "Những kỵ sĩ còn lại, mau mau rời khỏi đây, nơi này không phải là nơi các ngươi có thể tham gia!" "Theo lệnh của

Công Chúa Điện Hạ, giết!" Thủ lĩnh Thiên Mã Kỵ Sĩ cao giọng nói, sau đó dẫn đầu xông thẳng về phía Phục Hy và những người khác.

"Vâng!" Những Phi Long Kỵ Sĩ và các kỵ sĩ khác nghe vậy, đều nhao nhao bỏ chạy khỏi nơi đây.

Đúng như Mẫu Thần Công Chúa đã nói, thực lực của bọn họ không đủ, căn bản không thể giao chiến với loại tồn tại đó.

Thay vì vô ích xông lên chịu chết, chi bằng đứng một bên quan sát.

Không ít Phi Long Kỵ Sĩ thầm thề trong lòng, nhất định phải tu hành thật tốt, cố gắng sau này có thể đột phá đến thực lực Tứ Giai, trở thành Thiên Mã Kỵ Sĩ phục vụ Công Chúa Điện Hạ.

Mà lúc này, Phục Hy suất lĩnh đại quân Thiên Đình không trực tiếp khai chiến, mà hướng về phía những tướng sĩ đó nói: "Các ngươi cứ chơi đùa với chúng trước.

Bất kể thế nào, không có lệnh của ta, không được chém giết chúng, cứ giả vờ đánh ngang tài ngang sức." "Vâng, cẩn tuân mệnh lệnh của Hy Hoàng!" Bạch Trạch, thủ lĩnh Thập Đại Yêu Soái, lập tức lên tiếng nói.

Những người còn lại cũng nhao nhao nói theo.

Sau đó, những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Thiên Đình này đều nhao nhao xông về phía đối phương, hoặc một người hoặc hai người chặn đứng tất cả những Thiên Mã Kỵ Sĩ kia.

Nhất thời, mọi người đều đánh lẫn nhau.

Chương 220

Trừ Phục Hy...

Thân hình Phục Hy chợt lóe lên, biến mất vào vô hình.

Trong mênh mông Thiên Địa Tuế Nguyệt, lại khó mà tìm thấy sự tồn tại của y nữa.

An Đại Mật Đoán Bạo Khấu nhìn thấy cảnh này xong, cảm xúc vốn đang dâng cao trong lòng chợt biến mất, vô cùng hoảng sợ bắt đầu tìm kiếm thân ảnh Phục Hy trong phương thế giới này.

Nhưng nơi nào hắn nhìn đến, đều không thấy bóng dáng Phục Hy dù chỉ một thoáng, không một chút tồn tại nào có thể nhìn thấy.

Nhất thời, An Đại Mật Đoán Bạo Khấu trong lòng không khỏi kinh hãi vạn phần.

"Sao có thể!

Sao có thể không tìm thấy hắn!!!" "Không thể!

Tuyệt đối không thể!!!" "Đây là trong thế giới của ta, vì sao không thể nhìn thấy sự tồn tại của người khác!?!?" "Điều này tuyệt đối không thể!

Hắn nhất định ẩn mình trong một góc khuất nào đó!" "Nhưng vì sao ta không tìm thấy!?" "Chẳng lẽ hắn đã trở về thế giới trước đó, rời khỏi nơi mình đang ở..." Phục Hy lúc này đang ở trong phương thế giới này.

Y không hề quay về Hồng Hoang, y dùng Càn Khôn Đại Đạo làm tấm màn che, vững chắc bao bọc lấy bản thân, che giấu trong phương thế giới này.

Ngay cả người khai sáng ra phương thế giới này, cũng không thể tìm thấy thân ảnh y trong đó.

Bởi vì giờ phút này, y dường như đã biến mất trong phương thế giới này vậy.

Không, không phải dường như, mà là thực sự đã biến mất!

Càn Khôn Đại Đạo, dịch chuyển Thiên Địa, che chắn ánh mắt của chúng sinh thiên hạ, đó là điều cực kỳ đơn giản, ngay cả người khai sáng cũng không thể nhìn thấy.

Đây là năng lực của Đại Đạo, không phải là thứ mà những Sáng Thế Thần chỉ có thể khai sáng thế giới có thể cảm nhận được.

"Đây chính là Thế Giới Bản Nguyên của phương thế giới này sao..." Phục Hy nhìn phương thế giới này, cúi đầu lẩm bẩm.

Trước mặt y chính là Thế Giới Bản Nguyên kia, đang lấp lánh phát sáng.

Một vệt sáng cực kỳ chói lọi xuất hiện trong tầm mắt Phục Hy.

Y đưa tay ra, muốn chạm thử vào đạo Thế Giới Bản Nguyên đó.

Bùm!

Thế Giới Bản Nguyên lóe lên một trận, nhưng lại tránh né ý muốn chạm vào của y.

Ngay trong khoảnh khắc ánh sáng lóe lên vừa rồi, tinh quang trong mắt Phục Hy chợt lóe, y trong đó hé thấy một tia thần dị.

Tia thần dị đó khác biệt với mọi thứ, tựa như thương khung nứt toác, tựa như đại địa chấn động cuồng loạn.

Trong đó không ngừng diễn hóa các loại cảnh tượng trong Thiên Địa.

Y thậm chí trong đó còn hé thấy ý niệm Âm Dương tương hỗ chuyển hóa, sinh sôi không ngừng.

"Đây chính là Thế Giới Bản Nguyên sao?!

Lại có diệu dụng như vậy!

Diễn hóa tất cả vạn vật thế gian!

Có thể hiện ra tất cả mọi thứ trên thế gian!" Đôi mắt Phục Hy từ khi bước vào đây, chưa từng một lần ảm đạm.

Trong mắt y, đây quả thực là một nơi chí bảo.

"Không đúng, nơi này chỉ có thể diễn hóa tất cả mọi thứ trong phương thế giới này, chứ không thể diễn hóa tất cả mọi thứ của Hồng Hoang!" Rất nhanh, Phục Hy liền phát hiện ra sự khác biệt.

Y phát hiện rằng thứ này căn bản không thể diễn biến ra cảnh tượng của Hồng Hoang, tất cả những gì nó diễn biến đều là mọi thứ trong phương thế giới này.

Nhưng dù vậy, đây cũng là một sự tồn tại cực kỳ khiến người ta chấn kinh.

Nếu không có thủ đoạn đặc biệt, chắc hẳn cũng không thể mang nó vào Hồng Hoang.

"Nếu đoạt đi phương Thế Giới Bản Nguyên này, thì sẽ thế nào đây..." Nhất thời, trong lòng Phục Hy xuất hiện một ý nghĩ như vậy.

Y muốn biết nếu mình đoạt lấy Thế Giới Bản Nguyên này, liệu có thể khiến phương thế giới này trực tiếp sụp đổ hủy diệt hay không.

Dù sao đây là căn nguyên của mọi thứ, là căn bản của thế giới, là nơi bản nguyên ngự trị.

Bất cứ sự vật nào một khi thoát ly khỏi nơi bản nguyên ngự trị, thì sẽ dẫn đến sự tiêu vong của nó.

Dù sao căn bản đã không còn, thì còn nói gì đến hiển hóa nữa.

Giống như nếu thế gian không có Âm Dương Đại Đạo, thì tự nhiên cũng không có Âm Dương Nhị Khí...

Giữa Thiên Địa cũng sẽ không còn sự phân chia Âm Dương, cũng sẽ không còn nhiều thứ liên quan đến Âm Dương nữa.

"Phương thế giới kỵ sĩ này lại phát triển tốt đến vậy, lại có thể đạt đến Tứ Giai, thật là kỳ lạ." Diệp Hiên nhìn Thần Quốc kỵ sĩ đang bị sinh linh Hồng Hoang xâm chiếm kia, có chút cảm khái mà nói.

Thế giới kỵ sĩ vốn dĩ chỉ có thể coi là thế giới cấp thấp, dù sao thực lực kỵ sĩ có giới hạn, cực kỳ thấp kém, nhưng không ngờ sự biến hóa lại lớn đến vậy.

Vốn dĩ đã nghĩ Thần Quốc Kỵ Sĩ của Lưu Dũng đã là một quái thai, một cái đặc biệt rồi, không ngờ lại còn có người quái thai hơn hắn ta.

Một gã tráng hán, lại ngụy trang thành một cô gái yếu đuối yểu điệu, cả ngày giả vờ yếu ớt, giả vờ ngây thơ.

Diệp Hiên nhìn thôi cũng thấy ghê.

Dù sao, Thần Quốc Kỵ Sĩ của Lưu Dũng quái dị ở chỗ có các loại sinh linh đủ kiểu, ví dụ như những Thiên Sứ Kỵ Sĩ cưỡi thiên sứ xấu xí, ví dụ như những Ác Ma Kỵ Sĩ cưỡi ác ma có thân hình đẹp, ngoại hình xinh đẹp đầy mị hoặc.

Nói thật, rất nhiều người cực kỳ hâm mộ Thần Quốc của Lưu Dũng, những ác ma đầy mị hoặc kia khiến nhiều người không nhịn được mà động tâm.

Dù sao, mỗi lần đối chiến với Lưu Dũng đều là một sự thử thách ý chí.

Những ác ma kia từng đứa một ăn mặc hở hang, thậm chí có đứa trên người còn có chút vết sẹo.

Trong thế giới Thần Quốc của Lưu Dũng, kẻ mạnh đều là kỵ sĩ, kẻ yếu thì có thể sẽ trở thành tọa kỵ.

Chỉ cần có tọa kỵ, thì đó là kỵ sĩ.

Bất kể tọa kỵ là sinh linh hay phi sinh linh, chỉ cần là tọa kỵ, thì đều được tính là kỵ sĩ.

Từ cưỡi thiên sứ đến cưỡi xe máy, có thể nói là đủ mọi thứ, chỉ có không nghĩ tới, chứ không có gì họ không làm được.

Còn Thần Quốc Kỵ Sĩ của An Đại Mật Đoán Bạo Khấu lại quái dị ở chính bản thân hắn, khiến người ta ghê tởm.

Rất ít người làm như vậy.

Sẽ bị cả hai phái nam nữ ghét bỏ.

Đàn ông sẽ cảm thấy người này thật ghê tởm, đồ biến thái chết tiệt, đơn giản là sỉ nhục nam tính.

Còn phụ nữ thì sẽ cảm thấy gã đàn ông này thật ghê tởm, lại biến thành nữ, đơn giản là làm ô uế nữ tính.

Bởi vậy, cả nam và nữ đều không vừa lòng, sẽ dẫn đến việc bị cả thế giới ghét bỏ.

Sự thật đúng là như vậy, An Đại Mật Đoán Bạo Khấu bản tính vốn có vấn đề, nếu không cũng không làm ra được chuyện như thế.

Với ý nghĩ như hắn, tùy tiện tạo ra một công chúa không phải được rồi sao, lại cứ nhất quyết tự mình đóng giả, quả thực ghê tởm đến cực điểm.

"Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, lần này Phục Hy làm vậy cũng có chút thú vị.

Trong truyền thuyết nói rằng sau khi đoạt lấy Thế Giới Bản Nguyên của đối phương, thì có thể triệt để hủy diệt Thần Quốc của đối phương.

Mà sau khi đoạt lấy Thần Quốc của đối phương, trong Thần Quốc của mình sẽ trọng tân xuất hiện một thế giới Thần Quốc phụ thuộc, cũng không biết là thật hay giả." Diệp Hiên nhìn Phục Hy phía dưới, thầm nói.

Liệu có thể nghiệm chứng được chuyện trong truyền thuyết kia hay không, thì phải xem Phục Hy bây giờ có làm được điểm này không.

Trong các cuộc Thần Quốc chiến trước đây, chưa từng có sinh linh nào có thể tiến vào Thế Giới Bản Nguyên của đối phương.

Mà loại như Phục Hy, có thể sống sờ sờ ẩn giấu thân hình giữa Thần Sáng Thế của địch mà đến bên cạnh Thế Giới Bản Nguyên, thì càng chưa từng xuất hiện.

Muốn làm được điều này, trên thực tế là cực kỳ khó khăn.

Đa số đều xảy ra khi chiến đấu ngoài dã ngoại.

Lúc đó mới có khả năng xuất hiện điểm này, dù sao có thể cưỡng hành sử dụng Thần Quốc chiến, cướp đoạt Thần Quốc của đối phương.

Đến lúc này, thì không cho phép đối phương hô đầu hàng nữa.

Mà hiện tại ở đây thì lại khác, nếu bị phát hiện, đối phương chỉ cần hô to một tiếng đầu hàng, tự nhiên sẽ có cơ chế tương ứng truyền tống đối phương trở về.

Như vậy, muốn thu hoạch được Thế Giới Bản Nguyên này, sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn, rất ít người có thể làm được.

Dù sao nếu tình huống không ổn, thì trực tiếp đầu hàng.

Bởi vì thua tổng quy vẫn tốt hơn rất nhiều so với việc mất Thần Quốc, mất tu vi.

Không thể không nói, hiện giờ Phục Hy hiển nhiên đã tìm được cơ hội này.

Lúc này, bên trong Thần Quốc Kỵ Sĩ.

An Đại Mật Đoán Bạo Khấu nhìn thấy những sinh linh Hồng Hoang phía dưới bị sinh linh Thần Quốc của mình cản lại, sắc mặt đại hỉ quá đỗi.

Còn về chuyện Phục Hy, hắn cho rằng đối phương đã sớm quay về Hồng Hoang, cho rằng mình có thể tiêu diệt được những sinh linh này.

Dù sao cùng là Tứ Giai, lại có thực lực hàng ngàn người, đơn giản là một cục diện nghiền ép, cũng không có tất yếu phải ở lại đây nữa.

"Hắc hắc, sinh linh nhỏ bé, cuồng vọng tự đại, cho rằng thuộc hạ của ngươi lợi hại bằng sinh linh Thần Quốc của ta sao?

Không thể!

Ha ha ha ha..." An Đại Mật Đoán Bạo Khấu trong lòng điên cuồng gào thét, nhìn thấy bảy trăm sinh linh của mình sắp đánh bại đối phương.

Chỉ cần kéo dài thêm một lúc nữa, thì đối phương nhất định sẽ xuất hiện sơ hở.

Chỉ cần có một sinh linh của địch quân tử vong, thì mình sẽ có thêm một tôn sinh linh Tứ Giai, đến lúc đó có thể giúp một sinh linh Tứ Giai khác đánh bại đối phương.

Cứ như vậy, lại giải quyết được một kẻ, cho đến khi đối phương

triệt để sụp đổ.

Một truyền hai, hai truyền bốn, cứ thế không ngừng tăng lên, rất nhanh đối phương sẽ thua.

Đương nhiên, tiền đề là sinh linh của hắn phải đánh thắng sinh linh của đối phương.

Mà đối với điểm này, hắn không hề có chút nghi ngờ nào.

Có thể dùng hơn bảy trăm Tứ Giai đánh ngang hàng với hơn một ngàn Tứ Giai của địch quân, điều này nói lên điều gì?

Nói lên rằng sinh linh Thần Quốc của mình mạnh hơn sinh linh Thần Quốc của đối phương quá nhiều.

Dù sao cũng không phải những sinh linh kia có thể chống cự được, hắn tin chắc mình rất nhanh sẽ thắng.

"Không biết Hy Hoàng Bệ Hạ còn cần bao lâu nữa, thần sắp diễn không nổi nữa rồi.

Những sinh linh này thực sự quá yếu, quá yếu rồi..." Bạch Trạch vừa giả vờ khó khăn đối địch, một bên thực tế lại lơ đễnh suy nghĩ chuyện khác.

Hắn cảm thấy nếu mình cứ giả vờ như vậy nữa, thật sợ lỡ một cái là sẽ giết chết đối phương ngay lập tức.

Bên ngoài.

Khán đài.

"Học tử Đại Việt quốc kia không phải rất mạnh sao?

Lần trước còn giết chết đối phương trong chớp mắt, vì sao lần này lại trì hoãn mãi không hành động?

Vì sao vẫn cứ ở đó mà lười biếng?" "Không biết nữa, tuyển thủ

Anh quốc kia mạnh đến vậy sao...” “Khó nói, đều là những học tử đỉnh tiêm giữa hai đại quốc, đánh ngang sức cũng là chuyện bình thường.” Trong phòng khách quý.

“Học tử mà Chu Nguyên Chương lần này mang đến hình như có chút không tầm thường...” Nghị trưởng Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản của Liên Hợp Chúng Quốc Đại Ưng chậm rãi nói.

Ánh mắt hắn ta ngưng tụ nhìn lôi đài bên ngoài, xuyên thấu vô số thời không, trực tiếp đến nơi Diệp Hiên đang ở.

“Đó là tự nhiên, nói không chừng còn sẽ đoạt luôn vị trí số một của các ngươi cũng không chừng đó!” Chu Nguyên Chương gật đầu, sau đó cười nói.

Người này hắn không có kiểu khiêm tốn gì cả, có sao nói vậy, tuyệt đối không giả dối.

Chỉ cần là lời hắn nói, cơ bản đều là sự thật.

Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản nghe vậy sắc mặt cứng lại, sau đó dịu đi một chút, nhàn nhạt nói: “Ồ?

Vậy sao?

Lần này, chúng ta cũng có thiên tài tuyệt thế đó, không phải chỉ riêng các ngươi có đâu.” Lời hắn nói quả thực là thật.

Ngay từ khi mời học tử các quốc gia khác, họ đã biết đối phương có thể sẽ chọn những học tử nào.

Còn về Diệp Hiên, đó là chắc chắn 100% sẽ chọn.

Hắn ta tự nhiên biết thực lực Diệp Hiên cường hãn, nhưng hắn ta lại vẫn dám nói ra những lời như vậy.

Điều này nói lên điều gì?

Điều này nói lên rằng trong Liên Hợp Chúng Quốc Đại Ưng,

không chừng thật sự có những tuyển thủ có thực lực cường hãn như vậy.

Nhất thời, Chu Nguyên Chương đôi mắt hơi nheo lại, nhìn dáng vẻ cười tủm tỉm của đối phương, trong lòng chợt hiểu ra.

"Ồ?

Vậy sao?" Hắn không cần biết những thiên tài tuyệt thế này là gì, hắn thật sự không tin đối phương có thể bồi dưỡng ra tồn tại còn mạnh hơn Diệp Hiên.

"Đương nhiên, ta sao có thể nói dối chứ." Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản với vẻ mặt lý trực khí tráng gật đầu nói.

Lần này, Chu Nguyên Chương trong lòng mới dấy lên một phần hứng thú.

Chương 221

Sau đó, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía lôi đài.

Trong lôi đài có rất nhiều học tử, sau vòng sàng lọc trước đó, hiện giờ còn lại hơn năm trăm người.

Sau vòng này kết thúc, lại sẽ mất đi một nửa số người.

Hắn chỉ cần Thần Thức quét qua một cái, lập tức, tất cả các tuyển thủ còn lại tham gia thi đấu trong vô cùng thời không của phương lôi đài này đều đã được hắn hiểu rõ ngay tức khắc.

"Thì ra là vậy, quả nhiên là một đại thiên tài, nhưng vẫn chưa đủ, còn xa mới đủ." Chu Nguyên Chương cười, gật đầu, nhìn đối phương, nói.

Điều hắn nói "chưa đủ" ý chỉ chất lượng của thiên tài đối phương chưa đủ, không mạnh bằng Diệp Hiên, thực lực kém Diệp Hiên rất nhiều.

Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản nghe vậy sắc mặt tối sầm, hừ lạnh một tiếng nói: "Còn chưa giao chiến, ngươi làm sao mà biết chưa đủ?!" "Cứ bằng việc ngươi còn chưa biết thực lực chân chính của Diệp Hiên, cứ bằng điểm này mà có được, thì sao nào?" Chu Nguyên Chương nào phải kẻ dễ đối phó, thấy đối phương bày ra sắc mặt khó chịu, lập tức phản bác lại.

"À à!

Vậy thì để dưới tay thấy chân chương đi!" Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản cũng lười nói thêm gì với hắn.

Thực lực thế nào, đến lúc đó tổng sẽ gặp nhau thôi.

Chỉ cần hai người thực lực cực mạnh, thì nhất định có thể gặp

nhau.

Nếu không thể gặp nhau, thì nhất định là một trong hai người thực lực không đủ, hoặc nói là cả hai người thực lực đều không đủ.

Bất kể chia bao nhiêu vòng, thì cũng chỉ có một điểm: hai đấu hai, tổng sẽ gặp nhau ở đỉnh phong, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Mà bảng đối chiến lần này đã được phân chia, nếu Diệp Hiên thực sự có thể một đường xông lên, thì chắc chắn sẽ gặp đối phương trong trận chung kết.

Điều này cũng không có nghĩa Liên Hợp Chúng Quốc Đại Ưng từ bỏ khu vực của học tử nước ngoài như Diệp Hiên.

Nơi đây thực tế vẫn đa số là người của Liên Hợp Chúng Quốc Đại Ưng.

Làm như vậy, chính là để đảm bảo từ quán quân đến á quân, đều là người của Liên Hợp Chúng Quốc Đại Ưng.

Còn về việc liệu có ai có thể lọt vào top mười hay không, thì cứ xem đi.

Dù sao, sau vòng 16 sẽ phân ra 8 người mạnh nhất.

Trong số tám người bị loại từ vòng 16, thì sẽ thi đấu với nhau để chọn ra người thứ chín và thứ mười.

Còn những người còn lại thì sẽ không tiến hành đối quyết nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ không có nhiều thời gian và tinh lực đặt vào những người xếp hạng sau top mười.

Liên Hợp Chúng Quốc Đại Ưng chỉ cần cường giả, chứ không cần những người không đủ mạnh.

Bên trong Thần Quốc Kỵ Sĩ.

“Khốn kiếp, sao vẫn chưa giải quyết xong trận chiến này?!!” An Đại Mật Đoán Bạo Khấu với vẻ mặt khó coi nhìn cảnh này.

Rõ ràng sinh linh Thần Quốc của đối phương trông như sắp thua, nhưng bất kể bọn họ tấn công thế nào, vẫn không hề thua.

Luôn ở trong trạng thái kỳ lạ đó, dường như khoảnh khắc tiếp theo là có thể đánh bại đối phương, nhưng lại dường như vĩnh viễn không thể đánh bại đối phương vậy.

Hắn mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, một cảm xúc hoảng sợ dâng lên từ tận đáy lòng.

Cảm xúc này ban đầu xuất hiện sau khi người dẫn đầu trông rất tôn quý của đối phương biến mất.

Sau đó đã bị hắn gạt ra sau đầu, nhưng bây giờ lại một lần nữa dâng lên.

Và khi hắn cảm thấy hoảng sợ từ tận đáy lòng, đột nhiên, một cảm giác dị thường không lành chợt xuất hiện.

Ngay sau đó.

Oanh long long!!!

Trời sụp đất nứt, bầu trời không ngừng xé rách, đại địa không ngừng chấn động.

Trong toàn bộ bầu trời, dường như có thứ gì đó từ bản nguyên tiêu tán, bắt đầu không ngừng co rút lại.

Bầu trời vốn cao ngất lơ lửng trên không trung, trong khoảnh khắc, sụp đổ xuống nhân gian.

Kéo theo đó còn có vô vàn tinh thần đang điên cuồng rơi xuống.

Mặt trời to lớn vô cùng treo cao giữa không trung, lúc này ảm đạm vô quang, trong chớp mắt đã tắt lịm.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Từng ngôi sao vốn chói lọi rực rỡ, muôn màu sắc thu hút ánh nhìn, trong lúc rơi xuống không ngừng bùng nổ, phân giải.

Từng ngôi sao nổ tung, mang đến cho Thiên Địa giữa cực lớn ánh sáng.

Đây là ánh sáng đẹp nhất, cũng là ánh sáng cuối cùng...

Trên đại địa, sóng thần cao tới mấy chục vạn trượng, mất đi sự khống chế của Bản Nguyên Chi Lực, như một con ngựa hoang mất cương mà quét đến trên đại địa, trong khoảnh khắc đã cuốn đi không biết bao nhiêu sinh linh.

Oanh long long!!!

Từng mảnh đại địa bằng phẳng cao ngất lên, sừng sững trên đỉnh thế giới, sau đó biến thành đỏ rực.

Lại là từng dòng dung nham từ trong đó phun trào ra, bắn về bốn phía.

Trong khoảnh khắc, Thiên Địa rõ ràng là một cảnh tượng tận thế.

Bầu trời và đại địa không ngừng phân giải, từng cảnh tượng khủng bố vô cùng theo thế giới phân giải mà xuất hiện.

Nước biển và dung nham vốn bình tĩnh vô cùng giờ khắc này hóa thành sát thủ đoạt mạng, cuồng bạo mà khủng bố.

"Là Hy Hoàng Bệ Hạ đã thành công rồi sao..." Bạch Trạch nhìn cảnh này, lẩm bẩm, sau đó hướng về phía những tướng sĩ xung quanh nói.

“Thế Giới Bản Nguyên đã đoạt, toàn bộ đánh giết, hồi quy Hồng Hoang!” “Cẩn tuân mệnh lệnh của Đại Yêu Soái!” Phục Hy không có mặt, nơi đây tự nhiên là do Bạch Trạch nói là tính.

Hắn là thủ lĩnh của Thập Đại Yêu Soái Thiên Đình, ngày thường vốn đã tích uy rất trọng, nay ra mặt nói chuyện, càng không ai dám không tuân theo hiệu lệnh của hắn.

Ngay sau đó, Thần Thông phiêu tán trong không trung, có những cái thậm chí có thể sánh ngang với từng ngôi sao đang tiêu tán giữa Thiên Địa.

Trong khoảnh khắc, giữa Thiên Địa lại xuất hiện vô số ánh sáng.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc đó, sau đó liền cùng với hàng ngàn tôn sinh linh Hồng Hoang kia biến mất không còn thấy đâu.

Trên không trung, An Đại Mật Đoán Bạo Khấu lúc này đã sắc mặt trắng bệch.

Hắn cuối cùng cũng biết được cái ý niệm hoảng sợ không thể ngăn chặn trong lòng mình đến từ đâu, hắn giờ khắc này cũng cuối cùng biết được đối phương rốt cuộc đã đi đâu.

Hóa ra, kẻ đứng đầu kia đã đi đoạt lấy Thế Giới Bản Nguyên của mình.

“Thần Quốc của ta!

Tu vi của ta!!!

Không!!!” An Đại Mật Đoán Bạo Khấu cảm nhận tu vi trong cơ thể mình nhanh chóng hạ xuống, chỉ trong chớp mắt đã hạ xuống cảnh giới Sáng Thế Thần Tam Giai.

Thần Cách thoái hóa, hóa thành Thần Hỏa.

Thần Hỏa đang bùng cháy cũng không ngừng thoái hóa, cùng với

sự thoái hóa của toàn bộ thế giới này mà thoái hóa theo.

Thế giới không ngừng sụp đổ, kéo theo đó là tâm linh của An Đại Mật Đoán Bạo Khấu cũng không ngừng sụp đổ.

Diệp Hiên nhìn thảm trạng của đối phương, chỉ hơi lắc đầu.

Ngay cả Thế Giới Bản Nguyên Thần Quốc của mình cũng không giữ được, cũng chẳng biết là làm sao mà thành tựu được cảnh giới Tứ Giai.

Cậu tuy là kẻ khởi xướng, nhưng đối với điểm này hoàn toàn không có áp lực tâm lý.

Đối phương hoàn toàn không phải người Đại Việt quốc, Thần Quốc sụp đổ thì liên quan quái gì đến cậu.

Có năng lực thì cứ đánh đến thế giới Hồng Hoang mà tìm Phục Hy gây phiền phức đi.

Tìm cậu?

Không liên quan đến cậu!

Hơn nữa, đối với thảm trạng của An Đại Mật Đoán Bạo Khấu lúc này, cậu cũng không hề cảm thấy có lỗi gì với đối phương.

Còn về Phục Hy, y đã sớm cùng với Hồng Hoang Thiên Đạo quay về Hồng Hoang rồi.

Y đã dùng Thần Lực vô thượng câu thông Hồng Hoang Thiên Địa, vượt qua vô số thời không, dẫn dắt Hồng Hoang Thiên Đạo mà đến.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phục Hy có thể thôn phệ Thế Giới Bản Nguyên.

Thực tế không phải Phục Hy thôn phệ Thế Giới Bản Nguyên, mà là Hồng Hoang Thiên Đạo đã thôn phệ Thế Giới Bản Nguyên của phương thế giới này.

Trong Hồng Hoang.

Phục Hy cùng Thiên Đạo đồng thời quay về Thiên Địa, sau đó, một đạo kim quang to lớn vô cùng theo đó mà đến.

Đây chính là Công Đức Chi Lực, là phần thưởng cho Phục Hy đã dẫn dắt Thiên Đạo thôn phệ Thế Giới Bản Nguyên của một phương thế giới.

Điều này đối với thế giới Hồng Hoang mà nói, tự nhiên đã được tăng cường rất nhiều.

Ngoài chuyện đó ra, giữa thiên địa kim quang tỏa ra rực rỡ.

Thiên Đạo uy nghiêm đứng thẳng, ngay sau đó bên trong thế giới Hồng Hoang lại có thêm một cánh cửa.

Cánh cửa kia giống hệt cánh cửa Đại La Giới lúc trước, là thông đạo đi tới một phương thế giới khác.

Bản nguyên thế giới Hồng Hoang cũng không hoàn toàn thôn phệ nó, hoặc cũng có thể coi là thôn phệ, chỉ là một lần nữa hiển hóa ra, biến nó thành một giới hạ thuộc của thế giới Hồng Hoang.

Mà giới này, chính là thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang mà thành.

Giống hệt ba ngàn đại thế giới kia, nhưng lại không hoàn toàn giống ba ngàn đại thế giới.

Ba ngàn đại thế giới xét về căn bản cũng chẳng qua là một chỗ động thiên, một phương mật cảnh thám hiểm phụ thuộc bên trong thế giới Hồng Hoang, hoàn hoàn toàn toàn quy thuộc về Hồng Hoang từ tận gốc rễ.

Còn phương thế giới này, lại là thế giới do Sáng Thế Thần khác tạo ra ngày trước, hoàn toàn khác biệt với thế giới Hồng Hoang.

Nhưng hiện nay, dưới sự thôn phệ của Thiên Đạo Hồng Hoang, nó đã biến thành một giới hạ thuộc, một thế giới sinh ra nhờ phụ thuộc vào thế giới Hồng Hoang.

Tuy nhiên, giới này căn bản khó thay đổi, hiển hóa của nó vẫn là bộ dáng trước kia, chỉ là quy thuộc về Hồng Hoang mà thôi.

Nói cách khác, tương đương với việc thế giới Hồng Hoang nhận một đứa con nuôi, bên trong vẫn thai nghén những sinh linh cũ kia, cũng chính là con nuôi sinh con thì thực tế chẳng có quan hệ máu mủ gì lớn với Hồng Hoang.

Nhưng xét về thân phận, nó vẫn là một phần tử của Hồng Hoang, cũng tức là đã cướp đoạt phương thế giới kia về, gia tăng thực lực cho thế giới Hồng Hoang. ...

Ngoại giới. "Oh my God!!

Tôi đã bảo sao tên học sinh Đại Việt quốc kia lại đánh không lại chứ!

Hóa ra là muốn đoạt lấy bản nguyên Thần quốc của người ta a!!" "Trong truyền thuyết, đoạt lấy bản nguyên Thần quốc của thế giới khác sẽ sinh ra lại một thế giới phụ thuộc bên trong Thần quốc của chính mình, nói cách khác là bê nguyên Thần quốc của đối phương vào trong Thần quốc của mình, không biết là thật hay giả!" "Đúng thế, loại chuyện thao tác cực khó này, không ngờ lại xuất hiện, hơn nữa còn xuất hiện ngay trong thi đấu!!!" Tuy rằng ở dã ngoại, có rất nhiều người đánh thắng được đối phương, nhưng hầu như mỗi Sáng Thế Thần khi thế giới bản nguyên sắp bị cướp đoạt, đều sẽ trực tiếp lựa chọn tự bạo, tự hủy cũng không để cho đối phương được như nguyện.

Dù sao Thần quốc bị cướp thì chờ đợi mình cũng chỉ có một con đường chết, cho nên về cơ bản đều chọn cá chết lưới rách.

Mà có một số người dù cho thành công, cũng đều làm cực kỳ ẩn bí, sẽ không gióng trống khua chiêng như vậy, bởi vì việc này một khi truyền ra ngoài, thế tất sẽ khiến rất nhiều Sáng Thế Thần chán ghét, lựa chọn kính nhi viễn chi.

Cho nên, chuyện này cũng trở thành một truyền thuyết.

Dù sao muốn mưu đoạt bản nguyên thế giới của đối phương, ít nhất cũng phải có cảnh giới tứ giai trở lên mới có thể tiến hành được điểm này.

Quy tắc này, đã loại bỏ không biết bao nhiêu sinh linh.

An Đại Mật Đoán Bạo Khấu thất hồn lạc phách đi sang một bên, từ trên lôi đài lảo đảo bước xuống.

Trong lòng hắn lúc này tĩnh mịch một mảnh, đã triệt để sụp đổ, hắn chỉ muốn tìm một nơi không người, chết ở trong đó.

Mà biệt thự, chính là một lựa chọn rất tốt.

Mà người dẫn đội trong Nhật Bất Lạc đế quốc (Đế quốc Mặt Trời Không Bao Giờ Lặn) nhìn thấy, cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, cũng không quản nhiều.

Ở trong mắt tất cả bọn họ đều là như thế, không còn giá trị lợi dụng nữa, muốn chết đâu thì chết.

Trước khi tu vi cảnh giới bị phế, là thiên chi kiêu tử, cần quan chiếu một chút; sau khi tu vi cảnh giới bị phế, vậy thì cái gì cũng không phải, một văn không trị.

Thay vì bắt đầu bồi dưỡng lại đối phương từ đầu, thì không bằng đem tài nguyên đó cấp cho người khác.

Trừ phi chính bản thân hắn có thế lực lớn chống lưng, mới có khả năng một lần nữa đứng lên, nếu không thì đa phần là không còn cơ

hội.

Bởi vì theo tu vi cảnh giới của hắn đi xuống, tên trên bảng xếp hạng đã sớm rớt xuống, căn bản không có Thần Nguyên thưởng cho, cũng chỉ có thể dựa vào Thần Nguyên tích lũy ngày xưa của mình để bò lên lại.

Điểm này, không thể nghi ngờ là cực kỳ gian nan, thậm chí gần như là không thể nào.

Cho nên, rất nhiều Sáng Thế Thần sau khi tu vi cảnh giới bị phế, trực tiếp tìm một nơi yên lặng tự mình kết liễu, đỡ phải để người ngoài đến giúp.

Rất nhiều người bị phế tu vi cảnh giới đều gục ngã ở cửa ải này, hiện nay An Đại Mật Đoán Bạo Khấu cũng đang ở trong giai đoạn này, hắn chỉ muốn mau chóng trốn khỏi nơi đây, trở lại trong biệt thự, tự mình kết liễu một cách thể diện một chút.

Còn về việc sau khi chết bị xử lý như thế nào, cái đó đều không quan trọng nữa.

Chết cũng đã chết rồi, còn quản cái gì.

Diệp Hiên thì trực tiếp về biệt thự của mình, hoàn toàn không để ý tới đối phương.

Theo hắn thấy, hết thảy chẳng qua là phân thắng bại mà thôi, thủ đoạn mình kém thì không trách được người khác, nếu như cứ thế xong hết mọi chuyện cũng coi như là một chuyện tốt, xét từ đại nghĩa quốc gia, bớt đi một kẻ địch; xét từ cá nhân, cũng thiếu đi một kẻ địch ghê tởm.

Chương 222

Đúng thế, kẻ địch.

Bất kỳ ai không phải người Đại Việt quốc, trong mắt Diệp Hiên đều là kẻ địch.

Ngay cả đồng tộc còn chưa chắc đã có thể đồng tâm, huống chi dị tộc?

Cho dù là có thể, Diệp Hiên cũng sẽ không bước ra bước đầu tiên kia, dị tộc thủy chung đều là dị tộc, tâm vong ta không chết, thật khéo, chính Diệp Hiên cũng mang cái tâm muốn tiêu diệt bọn họ.

Từ một ý nghĩa nào đó, Diệp Hiên có chút cực đoan, nhưng lại nỗ lực vì sự thống nhất vũ trụ.

Ai có thể chịu đựng được loại cám dỗ này chứ!

Phải biết Diệp Hiên chính là người thực sự có tư cách này, hắn hoàn toàn có cơ hội có thể thống nhất vũ trụ.

Chỉ cần từng bước từng bước đi tới, sớm muộn gì cũng có thể trở thành Bát giai Sáng Thế Thần, sớm muộn gì cũng có thể đánh tan các quốc gia khác, đem toàn bộ vũ trụ dung nhập vào phạm vi lãnh thổ Đại Việt quốc.

Đến lúc đó, thậm chí ngay cả một số tinh vực vực ngoại cũng không thể buông tha!

Phải bành trướng, bản chất của sinh mệnh nằm ở sự bành trướng!

Sinh mệnh không dứt, chiến đấu không ngừng.

Một chủng tộc, một quốc gia nếu suy đồi, nếu an định đã lâu, vậy không nghi ngờ gì sẽ quên đi rất nhiều chuyện, sẽ từ từ chết trong an

lạc.

Chỉ có không ngừng dựng lên cường địch, mới có thể có cảm giác khẩn cấp, mới có thể bức bách mọi người cùng nhau phấn lực tiến lên, cùng nhau đi tới, như thế mới có thể nhanh chóng tăng lên thực lực quốc gia của mình.

Chí ít, sẽ không trở nên lạc hậu.

Chính cái gọi là hiếu chiến tất vong, vong chiến tất nguy.

Không thể suốt ngày lý tưởng hóa việc đánh trận, ân...

đó là bởi vì quốc lực hao tổn không nổi, hơn nữa có thể sẽ dẫn đến các quốc gia xung quanh sợ hãi ngươi mà liên hợp lại đánh ngươi.

Nhưng nếu san bằng tất cả quốc gia xung quanh thì sao?

Vậy sẽ không lâm vào kết cục đó.

Hơn nữa Sáng Thế Thần cũng không có cái gọi là quốc lực hao tổn không nổi, ai cũng không cần ăn cơm uống nước ngủ nghỉ, sở dĩ có không ít Sáng Thế Thần thích ngủ, đó hoàn toàn là thói quen cá nhân mà thôi, chứ tịnh không phải chuyện tất nhiên.

Cho nên, thật sự muốn đánh nhau, cũng không có chuyện tổn hao quốc lực, cũng sẽ không xuất hiện "hiếu chiến tất vong", nhưng "vong chiến tất nguy" lại là sự thật.

Vũ trụ quá lớn, tuy rằng nhân loại tìm được Sáng Thế đại lục, cũng chính là Vĩnh Hằng đại lục, nhưng thực tế biên giới vũ trụ ở đâu không ai nói rõ được.

Mọi người chỉ biết vũ trụ khả quan trắc ban đầu đã biến thành một tinh vực, mà tinh vực giống như vậy xung quanh Sáng Thế đại lục có chừng ba ngàn cái.

Ngoài phạm vi đó, chính là Vực Ngoại tinh vực.

Không có bao nhiêu người từng đi Vực Ngoại tinh vực, có đi cũng chẳng ở lại bao lâu liền trở về, nơi đó tuy rằng không có người quản hạt, có thể muốn làm gì thì làm, nhưng tài nguyên nơi đó quá mức nghèo nàn.

Thần Nguyên khoáng mạch có thể thấy ở khắp nơi trong ba ngàn tinh vực, đến Vực Ngoại tinh vực lại biến thành sự tồn tại cực kỳ hiếm thấy.

Rất nhiều khi, tìm khắp cả tinh vực cũng không tìm thấy bao nhiêu Thần Nguyên khoáng mạch.

Các tài nguyên khác lại càng thêm thưa thớt, quả thực hoang lương đến đáng sợ.

Cho nên, tự nhiên cũng chẳng có ai nguyện ý ở lại trong đó. ...

Trong thế giới Hồng Hoang.

Thân hình Diệp Hiên xuất hiện trên không trung, tâm thần khẽ động, liền đắm chìm vào phương thế giới mới bị bắt giữ kia.

Thế giới bản nguyên của phương thế giới kia đã sớm thành hình, căn bản không cách nào sửa đổi, nhưng bên trên nó có từng tia từng sợi khí tức của Thiên Đạo Hồng Hoang bao bọc chặt lấy.

Nhìn thấy nơi này, Diệp Hiên nháy mắt đã hiểu rõ. "Nói cách khác, nơi này chỉ có thể sinh ra sinh linh phù hợp với phương Thần quốc lúc trước, cũng chính là một số sinh linh Kỵ Sĩ." Giới hạn cao nhất của thế giới này không còn dựa vào bản nguyên thế giới của nó mà thành, mà là dựa vào bản nguyên thế giới thiên địa Hồng Hoang.

Nói cách khác, giới hạn của những sinh linh này là tứ giai, tức là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, cho dù dựa theo giới hạn bản nguyên thế giới này để định, thì cũng là tứ giai rồi, chỉ là không gọi là Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên mà thôi.

Giữa hai cái này có chênh lệch cực nhỏ, mà một chút xíu chênh lệch đó lại là một sự khác biệt cực lớn.

Không thể không nói, con đường chứng đạo của thế giới Hồng Hoang tuy rằng gian nan, nhưng ích lợi thu được sau khi chứng đạo thành công lại cực kỳ to lớn.

Mà lúc này, chư vị thần thánh Hồng Hoang lại lần nữa hội tụ một đường.

Lần này, số sinh linh xuất hiện tịnh không nhiều, chỉ có mấy vị, đều là đại biểu các tộc.

Thiên Đình, Tam Thập Tam Thiên.

Trong cả tòa Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ có Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Nhân Hoàng Toại Nhân Thị, Long Hoàng Long Vương, Tổ Vu Đế Giang cùng với đương sự là Hy Hoàng Phục Hy.

Sáu người chia ngồi hai bên, Đế Tuấn ngồi cao ở giữa. "Giới này so với Hồng Hoang thì rất nhỏ, xa không bằng một phần vạn Hồng Hoang, cho nên theo Trẫm thấy, giới này nên thuộc về Thiên Đình, dù sao cũng là do Thiên Đình xuất lực đoạt được." Đế Tuấn mở miệng trước, ngay sau đó nhìn về phía các Hoàng của ba tộc khác.

Thực tế điều này cũng cực kỳ công bằng, mỗi thế lực đều luân phiên công đánh, ai bản sự tốt đoạt được thế giới, tự nhiên cũng nên quy về người đó sở hữu.

Hơn nữa cũng có một nguyên nhân rất quan trọng, đó là phương thế giới này cực nhỏ, nhỏ đến đáng thương, so với Hồng Hoang to lớn hiện nay thì cứ như một đứa bé con vậy.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thiên Đạo Hồng Hoang có thể trong nháy mắt cắn nuốt luyện hóa bản nguyên phương thế giới kia,

quy căn kết đáy chính là nội tại của hai bên chênh lệch thực sự quá mức to lớn, to lớn đến mức khó mà bù đắp.

Mà nói là một phần vạn, thực tế cũng là nói quá lên, thực tế thì ngay cả một phần ức vạn của Hồng Hoang cũng không biết có được hay không.

Phải biết Hồng Hoang chính là đã trải qua rất nhiều lần cường hóa, sau đó lại thông qua Dịch Cơ điên cuồng khoách trương mười vạn ức lần có lẽ cũng không chỉ.

Như vậy, giới này tự nhiên là nhỏ hơn Hồng Hoang quá nhiều quá nhiều. "Đã là Thiên Đình xuất lực, tự nhiên hợp lẽ thuộc về Thiên Đình, sau này các tộc xuất chiến, bất kỳ tộc nào đoạt được thứ gì trong đó đều nên thuộc về tộc đó.

Đương nhiên, sinh linh các tộc quần khác nếu muốn đi hỗ trợ thì cũng có thể, tài nguyên bản thân thu hoạch được cũng thuộc về bọn họ." Nhân Hoàng Toại Nhân Thị gật đầu, nói trước tiên.

Theo hắn thấy phân phối như vậy là tốt nhất, đỡ cho mỗi một giới đều tràn ngập hỗn loạn các tộc.

Cũng không phải mỗi tộc đều to lớn vô cùng như Đại La Giới, còn nói có thể dung nạp được đông đảo chủng tộc, huống hồ bản thân Đại La Giới cũng là sinh ra trong Hồng Hoang, ai cũng không bỏ công, tự nhiên là nên để mọi người cùng nhau chia một chén canh.

Bởi vì ai cũng không lấy đi được, cộng thêm ai cũng không bỏ công, vậy mọi người cùng nhau chia cũng không có lời gì khác để nói.

Nhưng hiện nay mới cướp đoạt một giới thì không giống thế, đây là thực sự do một phương thế lực đặc biệt bỏ công sức, tự nhiên nên do phương thế lực đó đoạt được.

Dù sao Nhân tộc sau này cũng phải tự mình ra tay, Toại Nhân Thị

cũng không hy vọng đến lúc đó có người nhảy ra nói phương thế giới này cũng phải chia cho ta một phần hay gì đó.

Còn về việc các cá thể tiến vào trong thế giới mưu đoạt tài nguyên, chỉ có thể nói nếu nhanh chân hơn Nhân tộc bọn họ, thì đoạt được cứ đoạt, dù sao sau khi bản nguyên thế giới bị đoạt, phương thế giới đó cũng sẽ triệt để hủy diệt, giống như lâu đài trên không sụp đổ vậy.

Lãng phí cũng là lãng phí, chi bằng để người khác đi lấy một ít, cũng có thể khích lệ các sinh linh khác tiến vào dị giới, hoặc nhiều hoặc ít cũng là giúp đỡ bọn họ một hai.

Bất kể cần hay không cần, nhưng đối với đôi bên chung quy là một chuyện tốt. "Nhân Hoàng nói cực phải, đã là Thiên Đình công chiếm, tự nhiên do Thiên Đình đoạt được.

Lúc trước đã quy hoạch xong các tộc tự mình xuất binh, các tộc quần khác của chúng ta cũng đều có cơ hội." Tổ Vu Đế Giang nghe Nhân Hoàng nói xong, khá là tán thành, hùa theo nói.

Lần trước sau khi tiến hành thông hôn với Nhân tộc, một bộ phận Vu tộc sinh ra tộc nhân đã thành công sở hữu Nguyên Thần, tuy rằng so với Nhân tộc thì phương diện tài tình kém hơn không ít, nhưng chung quy là tốt hơn Vu tộc quá nhiều.

Hắn kiên tin cứ truyền thừa thế này đời này qua đời khác, Vu tộc sẽ càng ngày càng tốt, càng ngày càng thông minh cường đại.

Cho nên, đối với Nhân tộc, hắn cũng khá là thưởng thức. "Nhân Hoàng nói không sai, tự nhiên nên như thế." Long Vương cũng theo đó phát biểu cách nhìn của mình, tịnh không nói nhiều cái khác.

Cho Thiên Đình thì cứ cho Thiên Đình, dù sao đến lúc đó mình cũng có thể đoạt tiếp.

Còn về việc có đoạt thành công hay không, đó là toàn xem thao tác

cá nhân, mình không được thì cũng đừng trách người khác.

Chuyện Phục Hy mưu đoạt bản nguyên thiên địa, các cao tầng Hồng Hoang này đều nhìn ở trong mắt, tư duy và khuôn mẫu đã đưa ra rồi, có thành công hay không đó là chuyện cá nhân. "Tốt!

Đã như vậy, chuyện này liền định tính như thế.

Ngày sau dị giới xuất hiện, đến phiên thế lực phương nào, thì là của thế lực phương đó.

Đương nhiên, nếu không thể mưu đoạt thành công, đó là chuyện của mỗi người, cũng không oán được người khác!" Đế Tuấn kêu to một tiếng tốt, trên mặt phù hiện ra một tia vui mừng.

Đã như vậy thì thực lực Thiên Đình thực sự lại tăng cường thêm một phần.

Tân thế giới kia tuy rằng xa xa không bằng Hồng Hoang, nhưng tối thiểu cũng là một phương thế giới, đã là một phương thế giới, vậy tự nhiên cũng có thể gia cường khí vận Thiên Đình, hơn nữa có thể sẽ gia cường ở mức độ cực lớn.

Ngay sau đó, hắn nâng chén ngọc lên đối với mọi người uống một hơi cạn sạch. "Đã như vậy, nên làm như thế!" Mấy vị Hoàng khác cũng vội vàng cầm chén ngọc trên bàn lên, uống cạn rượu trong chén.

Tu vi cảnh giới, thân phận địa vị đạt đến cảnh giới như bọn họ, thực tế uống cái gì đã sớm không quan trọng, vô luận là quỳnh tương ngọc dịch hay là rượu ngon bình thường, thì cũng chẳng qua là nếm cái vị mà thôi.

Cho dù chỉ là uống một ít rượu do phàm nhân ủ bình thường nhất, thì cũng sẽ bị rất nhiều sinh linh tôn sùng là quỳnh tương ngọc dịch, rượu ngon Dao Trì.

Sau đó, Nhân Hoàng, Long Hoàng, Tổ Vu cũng đều nhao nhao lui

ra.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện to lớn, cũng chỉ còn lại ba vị đại lão đỉnh cấp Thiên Đình là Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Hy Hoàng Phục Hy. "Phục Hy." Đế Tuấn thản nhiên nói, sắc mặt khá là nghiêm túc.

Phục Hy nhìn một cái, nháy mắt trong lòng vui vẻ, mỗi khi Đế Tuấn lộ ra bộ dáng này, nhìn thì có vẻ tương đối lãnh đạm, nhưng thường thường đều là có chuyện muốn nói, mà hiện nay có thể có chuyện gì chứ, chẳng qua là chuyện phong thưởng.

Mà cái gọi là phong thưởng, chẳng phải là ở trong một phương thế giới kia sao...

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đúng như Phục Hy suy nghĩ, khi Phục Hy lập tức đứng dậy đi tới giữa, chắp tay khom lưng vái chào Đế Tuấn.

Liền thấy Đế Tuấn dùng một loại thần tình khá là nghiêm túc, chậm rãi nói: "Hôm nay ngươi lập đại công này, nên có phong thưởng.

Giới này tuy rằng không lớn, nhưng dù sao cũng là một giới, hiện nay Đông Hoàng có Đông Hoang, mà Hy Hoàng ngươi lại vẫn cô linh linh không có đất trị vì, cho nên Trẫm liền đem giới này ban thưởng cho ngươi, thế nào?" Phục Hy nghe vậy đại hỉ, vội vàng lớn tiếng nói: "Như thế, vậy thần liền đa tạ bệ hạ!" Phương thế giới này đối với việc hắn đi tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo quả thực là một đại trợ lực, có thể giúp hắn tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo ở mức độ cực lớn.

Càn vi Thiên, Khôn vi Địa, Càn Khôn liền là Thiên Địa, mà hiện nay chính mình đã sở hữu một phương thế giới, tự nhiên là có thể giúp hắn lĩnh ngộ Càn Khôn Đại Đạo rất nhiều.

Hơn nữa, từ nay về sau, cũng có thể chuyển Hy Hoàng Cung khỏi

Tam Thập Lục Trọng Thiên, thuận tiện có thể mang theo muội muội cùng dọn đến tân thế giới, như thế cũng coi là một chuyện tốt đẹp.

Nếu không suốt ngày ở cùng một tầng trời với Thiên Đế, áp lực cũng lớn lắm, làm cái gì cũng ở dưới mí mắt Thiên Đế, đâu sánh được với việc ở trong thế giới của mình thoải mái chứ.

Giống như Đông Hoàng vậy, sớm đã chuyển Đông Hoàng Cung đến Đông Hoang làm nơi trị vì, trở thành nơi trị vì mới, cũng trở thành tượng trưng của Đông Hoang, cao cao tại thượng, không ai dám phóng túng, chấn nhiếp các loại hạng người đạo chích, khiến bọn chúng không dám mạo phạm. "Ân, đã như vậy, vậy thì đi đi!" Đế Tuấn thấy thế, cũng lộ ra một nụ cười, nói.

Hắn luôn là như vậy, lúc nói chính sự thì khá là nghiêm túc, càng nghiêm túc chuyện càng lớn, còn thời gian bình thường thì khá là khinh tùng, khiến người ta ở chung khá là nhu hòa, cảm giác được một trận ôn hòa, thoải mái phi phàm.

Phục Hy tự nhiên là cực kỳ hiểu rõ, thế mới khi nhìn thấy bộ dáng kia của Đế Tuấn, nháy mắt liền suy đoán chuyện có thể xảy ra tám chín phần mười.

Phục Hy bái biệt Đế Tuấn, cũng không trực tiếp tới Tam Thập Lục Trọng Thiên kéo muội tử Nữ Oa đi cùng, mà là định chính mình đi qua xem trước.

Tân thế giới.

Phục Hy một tập bạch y, đôi mắt thâm thúy vô cùng nhìn phương thế giới dưới thân, giữa không trung từ từ bay lên một bàn cờ.

Đó là Thiên Địa Kỳ Cục, trên đó quân trắng quân đen không ngừng tự mình di động.

Theo quân trắng và quân đen di động, các loại quy tắc trong

phương thế giới này bắt đầu phát sinh một số thay đổi, không bao lâu sau, liền xuất hiện một loại đại đạo khá là chấn hám.

Đó là đạo vận của Càn Khôn Đại Đạo!

Đây là Phục Hy động dụng vô thượng thần lực, câu động Càn Khôn Đại Đạo trong minh minh, đem đại đạo lạc ấn vào trong phương thế giới này.

Khiến phương thế giới vốn không có Càn Khôn Đại Đạo này sở hữu Càn Khôn Đại Đạo.

Theo đạo vận Càn Khôn Đại Đạo hiển hóa, Phục Hy lại bắt đầu liên tiếp câu động bàn cờ, không ngừng sửa đổi khí tức trong thế giới này.

Khí tức vốn ẩn ẩn khiến hắn chán ghét kia, theo thời gian trôi qua bị hắn cải tạo thành phong cách giống hệt Hồng Hoang, mỹ cảnh dạt dào, cảnh sắc say lòng người, khí tức cũng không còn khiến hắn cảm thấy chán ghét, mà là khiến người ta trầm túy trong đó.

Đây chính là sửa đổi của hắn về phương thế giới này, ngay sau đó hắn nhíu mày. "Lúc trước phương thế giới kia tên là Đại La Giới, vậy phương thế giới này tự nhiên cũng nên đặt một cái tên..." Phục Hy nghĩ tới Đại La Giới, được Đế Tuấn dùng tên đó mệnh danh, cho nên trên cánh cửa thế giới kia xuất hiện ba chữ Đại La Giới.

Tuy rằng hắn không bằng Đế Tuấn, nhưng giới này không bằng Đại La Giới, lấy đạo vận đại đạo của hắn hắn là có thể khắc xuống cái tên mình ưng ý trên cánh cửa kia, thực sự không được thì cũng có thể thỉnh Đế Tuấn qua đây chạy một chuyến.

Lấy tu vi cảnh giới của ngài ấy, tin rằng không phải vấn đề gì lớn. "Phương thế giới này lấy thủ hộ làm gốc, hành sự che chở, cho nên nên đặt tên là Thiên Vệ Giới, làm nhiệm vụ thủ vệ Thiên Đình, che

chở vạn linh." Phục Hy nhìn phương thế giới này, chậm rãi nói.

Sau đó phất ống tay áo, một luồng đạo vận hướng về cánh cửa ở ngoại giới mà đi.

Trong khoảnh khắc.

Trên cánh cửa hiện lên ba chữ Đạo văn, tên là Thiên Vệ Giới.

Thiên Vệ Giới, người cũng như tên là vệ giới của Thiên Đình, nói cách khác cả thế giới này đều cần bảo vệ Thiên Đình.

Tuy nói thế lực Thiên Đình cực mạnh, người thực lực xuất chúng không biết có bao nhiêu, căn bản không cần người ngoài bảo hộ, nhưng có một cái Thiên Vệ Giới như vậy cũng là chuyện rất không tồi.

Chí ít có một số việc, Thiên Vệ Giới cũng có thể giúp được một chút.

Quan trọng nhất là nó biểu đạt ý tứ của Phục Hy, đó là sẽ không thoát ly Thiên Đình để xây dựng thế lực riêng, sẽ không có một phương thế giới liền quên Thiên Đình.

Đương nhiên, phương thế giới này rốt cuộc sẽ phát triển thế nào, vẫn phải xem bản thân bọn họ cùng với Phục Hy.

Phục Hy làm xong tất cả, khá là hài lòng nhìn thoáng qua phương thế giới này, lập tức thân hình lóe lên, một bước bước ra khỏi giới này. ...

Chương 223

Thiên Đình, Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Oa Hoàng Cung.

Phục Hy một đường đi thẳng lên Thiên Đình, sau đó tới Oa Hoàng Cung, muốn kéo Nữ Oa cùng đi tới Thiên Vệ Giới mà Phục Hy mới đạt được. "Tiểu muội, vi huynh lúc trước đoạt được một giới ở dị giới, bệ hạ đem nó ban thưởng cho vi huynh, có muốn theo vi huynh cùng đi tới giới đó không?" Phục Hy tuy rằng có lòng muốn dẫn muội muội mình cùng đi, nhưng dù sao Nữ Oa cũng đều đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không còn cần hắn che chở nữa.

Cho nên, vẫn phải hỏi ý nguyện bản thân nàng một chút, nếu nàng không muốn đi, thì không đi.

Nữ Oa nghe vậy, cười gật gật đầu nói: "Huynh trưởng tương mời, muội tự nhiên đáp ứng." Đối với nàng mà nói đi đâu cũng không quan trọng, dù sao trong thiên hạ nơi nào cũng đi được.

Đã là huynh trưởng mời, vậy thì đi theo cho tiện.

Phục Hy nghe vậy đại hỉ, vội vàng phi thân ra ngoài, dùng đại pháp lực bao bọc lấy Hy Hoàng Cung và Oa Hoàng Cung, cùng với Nữ Oa hướng về Thiên Vệ Giới mới thành kia mà đi. ...

Thái Âm.

Thái Âm còn được gọi là Mặt Trăng, Mặt Trời không ra thì Hạo Nguyệt giữa trời, chiếu sáng bốn phương.

Hiện nay trên Thái Âm âm khí nồng nặc đến cực điểm, cực kỳ thâm hậu.

Khác với Mặt Trời, trên Thái Âm chỉ sinh ra hai tôn Tiên Thiên

Thần Thai Thánh, hai tôn Tiên Thiên Thần Thai Thánh này hơn nữa đều là nữ tính, là một trong hai tôn Yêu Hoàng của Thiên Đình.

Là nữ hoàng mà vô số Yêu tộc ngày nhớ đêm mong mơ ước.

Thế nhưng giờ khắc này, trên Thái Âm lại có thêm mấy tôn thần thánh, lại là Hậu Thiên Thần Thánh.

Có âm khí nồng nặc ngưng kết đến cực điểm, hóa thành Thỏ Ngọc.

Trên Thái Âm lại sinh ra mười mấy con Thỏ Ngọc, những con Thỏ Ngọc này bình thường cũng đều đi theo hai vị Thái Âm nữ thần là Vọng Thư và Thường Hi.

Thái Âm nữ thần hiện nay có bao nhiêu đẹp, thì bản thể lại có bấy nhiêu xấu xí, nếu để bản thể của họ hiện ra hết, tuyệt đại đa số sinh linh Yêu tộc đều sẽ không còn tơ tưởng cưới các nàng nữa.

Nói ra tạo hóa trêu người, Thái Âm nữ thần xinh đẹp như thế nguyên hình cư nhiên lại là Tam Túc Thiềm Thừ (Cóc ba chân), xấu xí vô cùng.

So với Tam Túc Kim Ô cao cao tại thượng trên Mặt Trời mà nói, thì xấu xí hơn nhiều, có thể nói Tam Túc Kim Ô có bao nhiêu hùng vĩ xinh đẹp, thì Tam Túc Thiềm Thừ sẽ có bấy nhiêu xấu xí.

Lúc này, hai tôn nữ thần Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đang nằm trên Thái Âm, tĩnh quan thế gian tang thương biến hóa. "Tỷ tỷ, tỷ nói xem mười đứa bé trong bụng này chừng nào mới có thể xuất thế đây..." Vọng Thư nhìn bụng tỷ tỷ mình ngày một lớn, nhưng mãi vẫn không có ý sinh ra, nhất thời có chút buồn bực vô cùng.

Phải biết lúc trước Thiên Hậu Hi Hòa thai nghén mười tôn Thái Tử đều đã xuất thế rồi, thế mà mười tôn Công Chúa này cư nhiên vẫn chưa xuất thế.

Đúng vậy, các nàng chính là Thiên Đình Công Chúa.

Thân là huyết mạch hậu nhân của Đế Tuấn, vô luận như thế nào, thủy chung vẫn là con gái của Đế Tuấn.

Thiên Đạo cân bằng, Vu Yêu nhị tộc đối lập, một tộc chưởng Thiên, một tộc khống Địa.

Hiện nay có mười tôn Kim Ô Thái Dương giáng thế, tự nhiên sẽ có mười tôn Mặt Trăng sinh ra. "Không biết nữa, những năm này bị hài nhi hạn chế, không cách nào rời khỏi Thái Âm, phong cảnh trên Thái Âm này ta đều nhìn phát ngán rồi..." Thường Hi nghe vậy lắc lắc đầu, thở dài, cúi đầu nhìn thoáng qua bụng mình.

Những năm này tới nay, nàng đều dùng thuật Kính Hoa Thủy Nguyệt quan sát các nơi ở Hồng Hoang, căn bản không có biện pháp rời khỏi nơi này.

Cũng tịnh không phải là không thể rời đi, chỉ là bởi vì thai nghén mười hài nhi này cần lượng lớn Thái Âm chi khí, cho nên nếu nàng rời khỏi nơi này, thì thời gian trưởng thành thai nghén sẽ chậm đi không biết bao nhiêu lần, chi bằng cứ như hiện tại.

Thay vì ham chơi chạy đi khắp nơi, thì không bằng thành thành thật thật ở lại trên Thái Âm, đợi sau khi Mặt Trăng xuất thế, sẽ đi du lịch Hồng Hoang. ...

Thiên Đình, Dao Trì tiên cảnh.

Đế Tuấn tâm niệm khẽ động, một cỗ cảm giác huyết mạch dẫn dắt mãnh liệt nhảy lên.

Nháy mắt, hắn liền biết được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía phương vị Thái Âm.

Hi Hòa ở bên cạnh phát giác được, hơi ghé mắt, nói: "Có phải là mười tôn Mặt Trăng sắp xuất thế?" Đế Tuấn nghe vậy không tỏ rõ ý

kiến gật đầu, mỉm cười nói: "Chính là như thế." Ngay sau đó, lại đặt hai tay lên tay Hi Hòa, ra hiệu nàng an tâm.

Hi Hòa hiểu ý, ngẩng đầu nhìn về phía Đế Tuấn, cười cười, lập tức chậm rãi nói: "Dù sao cũng là huyết mạch hậu nhân của phu quân, phu quân đi đi." Tuy rằng trong lòng có cỗ cảm giác là lạ, nhưng làm mẹ người ta nàng biết có một số việc là không cách nào tránh khỏi, muốn trách cũng không thể trách Đế Tuấn, dù sao chuyện này lúc trước là do nàng một tay thúc đẩy.

Đế Tuấn chẳng qua chỉ là người chấp hành mà thôi.

Mà hiện nay, tâm đầu huyết tặng ngày xưa giờ sắp hóa thành sinh linh ra đời, điều này khiến trong lòng Đế Tuấn cũng có một tia rung động. "Được, cùng đi đi!" Đế Tuấn gật đầu, lập tức cười nói.

Hi Hòa nghe vậy trong lòng ấm áp, cùng Đế Tuấn đi tới Thái Âm.

...

Thái Âm.

Trong chốc lát, âm khí bạo động không kham, vô cùng âm khí hội tụ trên không, hóa thành khí thế ngập trời, phảng phất muốn gạt bỏ sự tồn tại nào đó. "Cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi!" Thường Hi nhìn thấy một màn này, trong đôi mắt lộ ra một cỗ kích động, trên mặt đại hỉ không thôi.

Lập tức há miệng hít một cái, những âm khí trên bầu trời kia tất cả ùn ùn kéo về phía Thường Hi, sau đó đi vào trong bụng.

Đúng lúc này, Đế Tuấn và Hi Hòa cùng nhau đi tới, nhìn một màn này, Đế Tuấn thân thủ chỉ một cái, toàn bộ âm khí trên Thái Âm nháy mắt ngưng tụ thành một điểm, mặc cho Thường Hi hấp thu.

Ông ~~ Đột nhiên, bụng Thường Hi xẹp xuống, mười vầng trăng được thai nghén trong cơ thể lúc này toàn bộ xuất hiện giữa không

trung, lấy thân Hạo Nguyệt mà ra.

Bản thể các nàng chính là Hạo Nguyệt, chứ tịnh không phải Tam Túc Thiềm Thừ cũng tịnh không phải Tam Túc Kim Ô.

Hạo Nguyệt giữa trời, thiên cơ tất hiện.

Trong chốc lát, thiên cơ giữa thiên địa đều trở nên cực kỳ thông thấu, một số thiên cơ bình thường khó mà bấm đốt tính ra được, lúc này cư nhiên bày ra không chút che đậy.

Đế Tuấn nhíu mày, hiển nhiên là phát giác ra biến hóa giữa thiên địa.

Hắn không ngờ mười tôn Mặt Trăng này cư nhiên sẽ xuất hiện tình huống này, nhưng hắn tịnh không quá để ý.

Cái gọi là thiên cơ trong mắt hắn vốn là một mảnh trong suốt, bất kỳ sinh linh nào muốn tính kế hắn, đều sẽ bị phát giác. "Mười tôn Đại La Kim Tiên ư..." Đế Tuấn nhíu mày, không biết vì sao mười tôn Mặt Trăng này thai nghén lâu như vậy lại là cảnh giới Đại La Kim Tiên, mà không phải cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Nhưng sau đó cũng ném ra sau đầu, tịnh không quản nhiều. "Bệ hạ, nương nương." Lúc này, Thường Hi và Vọng Thư cũng đều phân phân đi tới trước mặt Đế Tuấn và Hi Hòa, doanh doanh thi lễ, tôn xưng nói. "Ân." Đế Tuấn và Hi Hòa gật đầu, ra hiệu đối phương đứng lên.

Mười tôn Mặt Trăng kia lúc này cũng đều chạy tới, nháy mắt hiểu rõ thân thế của mình, là do tâm đầu huyết của Đế Tuấn và Hi Hòa thai nghén mà ra.

Lập tức đi tới trước mặt mọi người, hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, doanh doanh thi lễ, nói: "Bái kiến phụ hoàng, nương nương, nương thân, di nương." Thiên Hậu là mẫu nghi chúng sinh, cho nên ưu

tiên bái kiến. "Đứng lên đi." Đế Tuấn mặt đầy tươi cười, ôn hòa vô cùng nói.

Sau đó nhìn mười cô con gái này, nói: "Các con cố gắng tu hành trên Thái Âm, đợi đến khi thành đạo, Trẫm sẽ đích thân sắc phong các con làm Thiên Đình Công Chúa." "Đa tạ phụ hoàng!" Các nàng lại cúi đầu bái tạ.

Mười tôn Mặt Trăng xuất thế, cũng tịnh không quá vội vàng dạy dỗ cái gì, dù sao Mặt Trăng ôn hòa vô cùng, cho dù là mười trăng cùng mọc, ở giữa thiên địa Hồng Hoang cũng sẽ không ảnh hưởng cái gì.

Tối đa là làm cho âm khí trở nên càng thêm vượng thịnh, cũng tức là làm cho rất nhiều sinh linh cần âm khí tu luyện trở nên càng thêm vui vẻ mà thôi. ...

Trong Tổ Vu Điện. "Hạo Nguyệt giữa trời, thiên cơ tất hiện, mau để trí giả trong tộc đi bấm độn một phen, xem xem thiên địa sẽ có đại biến gì!" Chúc Dung nhìn thấy Hồng Hoang đột nhiên có thêm mười tôn Mặt Trăng, nhất thời tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng tịnh không quá mức rối rắm, mà là trực tiếp gọi người đi tính toán.

Mấy cái thuật toán số này, hắn một cái cũng không học, thay vì đi học mấy cái đó lãng phí thời gian, thì không bằng trực tiếp đi tham ngộ đại đạo.

Chấp chưởng Hỏa Chi Đại Đạo, Chúc Dung xưa nay tính khí cực kỳ nóng nảy, mỗi khi tâm niệm khẽ động, liền sẽ sai người lập tức đi làm.

Hoặc là nói chính mình đích thân đi làm, đi ấn chứng suy nghĩ trong lòng mình.

Ban bố mệnh lệnh xong, Chúc Dung một bước bước ra, đi tới trong Hồng Hoang.

Đúng lúc này, giữa thiên địa xuất hiện một vết nứt. "Không gian thông đạo!

Dị thế giới?!

Lần này đến lượt Vu tộc chúng ta!!!" Chúc Dung thấy thế đại hỉ, vội vàng triệu tập Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong bộ lạc, hướng về dị giới kia mà đi.

Trước khi đi, còn gửi tin tức cho một số Tổ Vu khác. ...

Ngoại giới.

Diệp Hiên ở trên lôi đài, lần này kẻ địch phải đối chiến tịnh không phải người trong ngũ đại quốc, nhưng có thể đi đến một bước này, đã rất là không tồi.

Người tới chính là tuyệt thế thiên tài Áo Cổ Tư Đinh Bỉ Kỳ Nhĩ (Augustine Bichir) trong Nhung Địch quốc, trong Thần quốc của kẻ này có một tôn thần linh cực kỳ cường đại.

Tên là Phạn Thiên (Brahma), là Sáng Thế Chi Chủ, là Vạn Vật Chi Chủ.

Dưới trướng Phạn Thiên, có một tôn Thiên Đế, tên là Nhân Đà La (Indra), là Vạn Giới Chi Chủ, là Thiên Giới Chi Chủ, là Thiên Đế, còn gọi là Đế Thích Thiên.

Chư thần Thiên giới còn được gọi là Tu La, mà đối lập với họ thì được gọi là A Tu La.

Ý nghĩa của A Tu La là Phi Thiên Thần, cũng chính là mặt đối lập của Thiên Thần.

Thực tế A Tu La cũng sở hữu pháp lực cực kỳ cường đại, bản thân cũng là Thiên Thần, chỉ là cực kỳ bất đồng với đám Thiên Thần Nhân Đà La kia.

Đông đảo sinh linh A Tu La đều thân hình cực cao tráng kiện, dũng mãnh hữu lực, thường thích chiến đấu, đại đa số đều là tay nâng nhật nguyệt, hai chân đứng trên biển, chiều cao vượt qua núi Tu Di, là dân tộc chiến đấu to lớn vô cùng.

A Tu La Tộc Vương tên là Đa La Già (Tarakasura), Đa La Già nhận được chúc phúc của Phạn Thiên: trừ con trai của Thấp Bà (Shiva) ra, bách chiến bất bại; cũng tức là trừ Thấp Bà ra, hắn vô địch.

Phạn Thiên thân là Sáng Thế Thần, chúc phúc của hắn sở hữu năng lực toàn tri toàn năng, không nhìn hết thảy, có thể chúc phúc lên người bất kỳ sinh linh nào, hơn nữa là kim khẩu ngọc ngôn, tương tự như ngôn xuất pháp tùy của thế giới Hồng Hoang.

Cũng tức là vô luận nói ra lời chúc phúc gì, đều có thể thành sự thật.

Thiên thiên Phạn Thiên lại là gã cực kỳ thích chúc phúc, chúc phúc khắp nơi, khiến cho trong Thần quốc phân loạn tần xuất, cấm mãi không dứt.

Nhất thời, chư thần Thiên giới đối với Phạn Thiên là vừa sợ vừa hận, sợ là Phạn Thiên thân là Sáng Thế Thần sở hữu thần lực vô cùng, bọn họ đều không phải đối thủ; mà hận là vì Phạn Thiên không làm người tử tế, liên tục tạo ra một số sinh linh mạc danh kỳ diệu đến khiêu chiến quyền uy Thiên giới.

Giống như lần này vậy, lộng ra một cái Đa La Già.

Nhìn thấy Đa La Già kiên thành, liền lập tức chúc phúc một cái: trừ con trai Thấp Bà ra, bách chiến bất bại, cũng tức là biến tướng vô địch rồi.

Phải biết, Thấp Bà không có con trai, hơn nữa Thấp Bà thân là một trong Tam Đại Chủ Thần - Hủy Diệt Diệt Thế Chi Thần, bởi vì thê tử

vẫn lạc, đã sớm không còn xuất thế nữa, mà là bế quan tu hành.

Thấp Bà chân tính tình, trong tình huống không có thê tử, làm sao có thể sinh ra con trai được.

Thế là, Đa La Già đại hỉ không thôi, tí ti cũng không coi ra gì, ai cũng biết muốn để Thấp Bà hiện nay sinh ra con, việc đó còn khó khăn hơn đánh bại ngài ấy.

Nhưng thiên thiên cái chúc phúc của gã Phạn Thiên này làm cho chính bản thân Phạn Thiên, còn có Thấp Bà và vị thần cân bằng còn lại trong Tam Đại Chủ Thần tên là Bì Thấp Nô (Vishnu) đều không cách nào đánh bại Đa La Già, đây chính là năng lực BUG của Phạn Thiên.

Chúc phúc của hắn thậm chí có thể siêu việt năng lực bản thân hắn, mà hắn lại cực thích chúc phúc thế gian, dẫn đến chúng sinh đều không có ai nguyện ý tín phụng hắn, bởi vì hắn luôn họa loạn thế gian.

Mà Thấp Bà tên là Hủy Diệt Chi Thần, nhưng lại chưa bao giờ làm ra chuyện hủy diệt thế giới, thậm chí ngay cả họa loạn thế giới cũng không có, thiên thiên cái tên gọi là Sáng Tạo Thế Giới kia mới là kẻ cả ngày đang phá hoại cân bằng thế gian.

Nhân Đà La thân là Thiên Đế, ngoại trừ Tam Đại Chủ Thần ra, hắn là tồn tại cường đại nhất.

Nhưng đối mặt Đa La Già cũng vị miễn có chút đau đầu, lúc trước không lâu càng là bị Đa La Già suất lĩnh đông đảo A Tu La tộc công đánh lên Thiên giới, thậm chí hung hăng đánh hắn một trận.

Nếu không phải đột nhiên xuất hiện một cái không gian thông đạo, liên thông với dị thế giới, Nhân Đà La cũng không biết cái Thiên Đế này liệu còn có thể làm tiếp hay không, liệu có đổi chủ hay không.

Nhất thời, hắn không khỏi khá là may mắn.

Nhưng may mắn đồng thời cũng đang lo lắng, hắn lo lắng đợi đến khi dị giới kết thúc, nếu Thấp Bà còn chưa sinh con, thì hắn liệu còn có thể sống trên thế gian này, liệu còn có thể đảm nhiệm cái Thiên Đế này... "Đã như vậy, vậy chỉ có thể mượn nhờ sức lực sinh linh dị giới, để tiêu diệt ngươi!" Trong đôi mắt Nhân Đà La lóe lên một tia ngoan lạt, muốn trừ bỏ Đa La Già, thay vì chờ đợi đứa con hư vô phiêu miểu của Thấp Bà, thì không bằng chính mình thông qua sinh linh thế giới khác để tiêu diệt Đa La Già.

Dù sao vạn nhất đối phương lại lần nữa phát động tiến công với hắn, thì hắn cũng chỉ có thể chờ chết.

Hắn cũng không nguyện ý đem vận mệnh bản thân nắm trong tay kẻ khác, thế là, một âm mưu nhằm vào Đa La Già lặng lẽ sinh sôi. ...

A Tu La tộc.

Nhân Đà La một mình đi tới nơi này, nhìn Đa La Già đang ngồi cao trên vương tọa A Tu La, hơi khom người nói: "A Tu La Vương, hiện nay dị giới sắp xâm nhập, thực lực Thiên giới thấp kém, chỉ có thể dựa vào ngài cùng với những A Tu La chúng anh dũng thiện chiến mới có thể tiêu diệt sinh linh dị giới!" Hắn không biết sinh linh dị giới có thể đánh bại Đa La Già hay không, nhưng dị giới không chịu ảnh hưởng từ chúc phúc của Phạn Thiên, hắn là có thể đánh bại Đa La Già, ít nhất là có khả năng này.

Vì khả năng này, hắn không tiếc hạ mình khúm núm đi tới địa bàn A Tu La tộc, thậm chí còn khen ngợi những tộc nhân A Tu La kia.

Nhìn Thiên Đế ngày xưa cao cao tại thượng này, từ sau lần trước bị bọn họ giáo huấn một trận, lần này thậm chí đích thân chạy tới, nhất thời đông đảo tộc chúng A Tu La nhao nhao cười to không thôi, hiển nhiên là khá hưởng thụ sự tâng bốc của Thiên Đế.

Dù sao, đây chính là Thiên Đế cao cao tại thượng đối với bọn họ

chúc phúc a!

Nhất thời, bao quát A Tu La Vương, tất cả tộc nhân A Tu La cũng đều nhao nhao cười vang. "Tốt!

Ta đáp ứng ngươi!

Ngươi không nói ta cũng sẽ đi!

Đám tộc nhân A Tu La này cũng đã sớm đợi lâu rồi!" Đa La Già cười xong, mặt đầy đắc ý nhìn Nhân Đà La, đáp ứng.

Bọn họ tuy rằng là A Tu La tộc, nhưng thực tế không có khác biệt gì với Tu La tộc kia, chẳng qua là lập trường bất đồng mà thôi.

Lúc này, một đạo khí thế cực kỳ bàng bạc ầm vang xuất hiện, vang vọng khắp thế giới.

Chương 224

Từ chỗ không gian thông đạo mà đến, người kia chính là Chúc Dung.

Sau lưng Chúc Dung có hơn ba trăm vị Đại Vu cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong đó kiêu dũng thiện chiến nhất phải kể đến Hỏa Phong, Đại Vu Hỏa Phong trừ chấp chưởng Hỏa Chi Đại Đạo ra, còn chấp chưởng Phong Chi Đại Đạo.

Hỏa mượn thế phong, phong trợ hỏa trướng.

Cho nên hai đại đạo này hợp cùng một chỗ, làm cho hắn bộc lộ tài năng, thực lực cực kỳ cường đại.

Là tồn tại mạnh nhất trong bộ lạc Hỏa ngoại trừ Tổ Vu Chúc Dung, cũng là thống soái đông đảo tộc nhân Vu tộc bộ lạc Hỏa. "Đây chính là dị giới sao..." Chúc Dung nhìn phương thế giới này, cảm nhận được sinh cơ bàng bạc của nó.

Đế uẩn phương thế giới này cũng cực kỳ thâm hậu, tuy rằng không bằng thế giới Hồng Hoang, nhưng cũng là tồn tại tiềm lực phát triển cực kỳ bàng bạc, thế giới này cũng đồng dạng là thế giới sở hữu tiềm lực cực lớn.

Ngày sau thành tựu Thất giai Sáng Thế Thần cũng cực kỳ có khả năng, còn về Bát giai, đó không phải nhân lực có thể làm được, rất nhiều Thất giai Sáng Thế Thần đều có tiềm lực đạt tới Bát giai, nhưng chân chính có thể đạt tới Bát giai Sáng Thế Thần thì chỉ có năm tôn mà thôi.

Tiềm lực và chân chính đạt tới, đó là hai chuyện khác nhau.

Rất ít người có thể hoàn toàn hiện thực hóa thiên phú bản thân, mà

những người đó không thể không nói trước mặt hắn được coi là một thiên tài, nhưng chịu hạn chế bởi thiên phú bản thân, hoặc giả trong tinh vũ mang mang tịnh không quá mức nổi trội.

Nhưng ít nhất, bọn họ đều chiến thắng chính mình, đạt tới cực hạn mà mình có thể đạt tới, có thể làm được điểm này, đó là không thẹn với lòng. "Nhị lang môn!

Nhớ kỹ, Thiên Đình làm thế nào, thì chúng ta làm thế ấy!

Nhớ kỹ không được trực tiếp chém giết bọn họ!" Chúc Dung nói xong một câu, thân hình ẩn nấp vào trong hư không, biến mất không thấy.

Hắn hóa thành một biển lửa, dung nhập vào trong phương thế giới này.

Ngày xưa lúc Phạn Thiên sáng tạo thế giới, đã sáng tạo Địa Thủy Phong Hỏa, cho nên, hắn dung nhập vào trong ngọn lửa như vậy, Hỏa Chi Đại Đạo nháy mắt bạo trướng. ...

Phạn Thiên mãnh liệt trừng hai mắt, nhìn Hỏa chi bản nguyên trở nên cực kỳ hùng tráng, sắc mặt biến đổi, nói: "Đây tất nhiên là khí tức của tôn sinh linh dị giới kia, ta không thể để hắn muốn làm gì thì làm!" Lập tức, thân hình hắn lóe lên, nhảy vào trong bản nguyên hỏa diễm, trong nháy mắt tìm được nơi Chúc Dung đang ở.

Chúc Dung thấy thế sắc mặt cứng đờ, Phục Hy ẩn tàng bản thân nên có thể khiến chúng sinh thiên địa đều không cách nào phát hiện, thế nhưng hắn lại trong nháy mắt liền bị đối phương phát hiện.

Lập tức, hắn hiển hóa ra thân hình, nhìn lão đầu râu trắng của đối phương, trên mặt xuất hiện một cỗ vẻ phẫn nộ. "Ngươi chính là Sáng Thế Thần trong phương thế giới này?" Hắn nhìn thân hình cực kỳ cao lớn, cư nhiên sở hữu bốn đầu bốn tay của đối phương, cảm nhận

được khí tức đến từ đối phương, trong nháy mắt liền đã hiểu rõ sự tồn tại của đối phương là gì.

Phạn Thiên vốn dĩ tịnh không phải bốn đầu bốn tay, mà là năm đầu bốn tay, chỉ là về sau chọc giận Thấp Bà, bị Thấp Bà chém xuống một cái đầu lâu làm cảnh cáo.

Trong Tam Đại Chủ Thần, Thấp Bà chấp chưởng hủy diệt diệt thế tự nhiên là tồn tại chiến lực cường đại nhất, mà Phạn Thiên lại là vì thân là Sáng Thế Thần có thể chúc phúc cho rất nhiều sinh linh trong thế giới này, những chúc phúc này cũng sẽ làm cho sinh linh thế giới này trở nên cực kỳ khó chơi.

Tuy rằng không cách nào chúc phúc bọn họ đến mức giết chết Tam Đại Chủ Thần, nhưng lại có thể khiến bọn họ sở hữu năng lực đối mặt với Tam Đại Chủ Thần mà bất bại.

Giống như Đa La Già vậy, dù cho đối mặt Thấp Bà, cũng sẽ không bại, chỉ là không cách nào tạo thành thương tổn cho Thấp Bà, Thấp Bà cũng không cách nào đánh bại hắn mà thôi.

Đây chính là năng lực cực kỳ quỷ dị của Phạn Thiên, mà chúc phúc này lại không có hiệu quả với Tam Đại Chủ Thần, nếu không thì hắn làm một cái nguyền rủa, trở tay liền nguyền rủa chết Thấp Bà rồi.

Cho nên thực tế, Phạn Thiên mới là tồn tại khó chơi nhất trong Tam Đại Chủ Thần.

Áo Cổ Tư Đinh Bỉ Kỳ Nhĩ lúc này đang ở trên cao, cúi đầu nhìn hết thảy, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

So với những sinh linh trong thế giới Hồng Hoang này, hắn càng thêm xác định một điểm, đó là sinh linh thế giới của mình nhất định sẽ thắng lợi.

Bởi vì hắn phát hiện sinh linh đối phương tuy rằng chất lượng cao

hơn sinh linh trong Thần quốc của hắn một chút, nhưng chiến lực lại thể hiện không khác biệt lắm.

Tứ giai thần linh trong Thần quốc của hắn có tới hàng vạn, lúc này chỉ phân ra hơn ba trăm vị mà thôi, đã đánh ngang tay với đối phương rồi.

Mà tôn thần linh cường đại nhất kia giờ phút này cũng đang giằng co với Phạn Thiên, còn về Đa La Già lúc này cũng đang đối chiến với Đại Vu Hỏa Phong.

Hai tôn thần linh đánh ngang tay, thân là A Tu La Tộc Vương, chiến lực Đa La Già hiển lộ không nghi ngờ, là chiến lực mạnh nhất trong cả Thiên giới, quả thực chính là Chiến Thần.

Tuy nhiên lại đánh ngang tay với Đại Vu Hỏa Phong, khó mà đột phá, đây còn là nguyên nhân do Hỏa Phong thu tay. "Chỉ có chút bản lĩnh này?

Cũng dám xưng vương?

Còn là A Tu La Tộc Vương?" Trong lòng Hỏa Phong khinh thường một tiếng, thầm nghĩ nếu để A Tu La Tộc Vương trong Hồng Hoang biết được, còn không chừng sẽ náo ra trò cười gì.

Tuy rằng không biết thực lực A Tu La tộc mạnh bao nhiêu, nhưng nhất định là mạnh hơn bọn sinh linh dị giới này quá nhiều quá nhiều.

Trong phương dị thế giới này cũng tịnh không làm bọn hắn cảm thấy chán ghét, bởi vì đế uẩn phương thế giới này có thể miễn miễn cưỡng cưỡng theo kịp đế uẩn thế giới Hồng Hoang, là sự tồn tại có thể trở thành một phương thế giới bên trong thế giới Hồng Hoang.

Tuy rằng đế uẩn so với thế giới Hồng Hoang vẫn là yếu hơn rất nhiều, nhưng đã không giống như những thế giới trước kia, khiến chúng sinh Hồng Hoang tiến vào trong đó liền sẽ cảm nhận được khí

tức chán ghét, sẽ không từ bản nguyên khiến bọn họ cảm thấy ghê tởm.

Đây chính là tác dụng của đế uẩn thế giới, thế giới càng mạnh, đế uẩn càng thâm hậu, thì sẽ càng khiến cao giai sinh linh từ đáy lòng cảm nhận được thư thái.

Nếu thực sự là quá mức thấp kém, sẽ từ đáy lòng sinh ra khí tức chán ghét, những khí tức chán ghét vô cùng này sẽ thúc giục cao giai sinh linh trực tiếp hủy diệt phương thế giới này, đỡ cho tồn tại trong chư thiên vạn giới làm người ta buồn nôn.

Chỉ có thể nói thế giới vô tội, nhưng nhỏ yếu tức là nguyên tội.

Mà tộc nhân A Tu La của đối phương có tới hơn ba ngàn vị, hơn ba ngàn tôn thần linh này đều là tồn tại tứ giai, chỉ tham chiến hơn ba trăm vị.

Đa La Già vốn dĩ muốn một đối một giải quyết bọn họ, nhưng hiện tại xem ra cư nhiên bất phân thắng bại, thế là, hướng về đông đảo tộc quần nói: "Giết bọn hắn!" "Nghe lệnh Vương, giết bọn hắn!!!" Nhất thời, những tộc nhân A Tu La kia phân phân đều lao về phía các Đại Vu.

Các Đại Vu thấy thế sắc mặt đều biến đổi, cũng tịnh không phải vì sợ hãi đối phương đông người, mà là trước đó chỉ có hơn ba trăm sinh linh qua đây đối địch với bọn họ, liền nghe theo mệnh lệnh Chúc Dung trực tiếp đánh bất phân thắng bại với bọn họ.

Nhưng hiện tại đối phương lại có thêm nhiều người như vậy qua đây, nếu vẫn còn có thể đánh bất phân thắng bại, vậy thì kẻ ngu cũng nên biết đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, trong không gian thông đạo lại nháy mắt xuất hiện hơn hai ngàn vị Đại Vu cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lần này, là Thời Gian Chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm trong Thập Nhị Tổ Vu dẫn đội.

Hắn suất lĩnh gần như tất cả sinh linh trong Vu tộc tới trước mặt mọi người, nhìn một màn này, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ khinh thường. "Chiến!

Nghiền ép bọn chúng!

Nhưng đừng giết bọn chúng!" Chúc Cửu Âm rống to một tiếng, một đạo thần niệm truyền đạt tới trong lòng tất cả Đại Vu.

Các Đại Vu phân phân nộ hống một tiếng, lập tức thi triển ra thực lực chân chính, cưỡng ép đè hơn ba ngàn sinh linh đối phương ra đánh tơi bời.

Áo Cổ Tư Đinh Bỉ Kỳ Nhĩ thấy thế sắc mặt biến đổi, lập tức ý niệm truyền đạt. ... "Hóa ra là chỉ lệnh của Phụ Thần, vậy thì đành phải xuất trường thôi..." Thấp Bà đang bế quan mãnh liệt mở hai mắt, đôi mắt xuyên qua vô cùng thời không đi thẳng đến nơi không gian thông đạo.

Hắn đã quá lâu quá lâu không xuất hiện, lâu đến mức người đời có lẽ đều đã quên hắn, có lẽ chỉ có những thần linh kia còn có thể nhớ được hắn thôi.

Mà phương thế giới này thực tế tịnh không phải do Phạn Thiên sáng tạo, mà là do Sáng Thế Thần Áo Cổ Tư Đinh Bỉ Kỳ Nhĩ sáng tạo, Áo Cổ Tư Đinh Bỉ Kỳ Nhĩ sau khi sáng tạo ra một phương hư không này, giống như Diệp Hiên, sáng tạo ra Tam Đại Chủ Thần là Sáng Thế Chi Thần Phạn Thiên, Quyền Hành Chi Thần Bì Thấp Nô, Diệt Thế Chi Thần Thấp Bà, sau đó mới là do Phạn Thiên sáng thế.

Cho nên, đối với chúng sinh thế giới mà nói, Phạn Thiên là Sáng Thế Thần của bọn họ, thế nhưng Áo Cổ Tư Đinh Bỉ Kỳ Nhĩ mới là

Phụ Thần của chúng thần. ...

Trong Thiên giới. "Nhân Đà La." Thân hình Thấp Bà xuất hiện trong Thiên giới, cao cao tại thượng nhìn Nhân Đà La trên bảo tọa Thiên Đế, chậm rãi nói.

Nhân Đà La nhìn thấy là Thấp Bà đến, lập tức đứng dậy, tôn kính vô cùng khom người nói: "Thấp Bà đại nhân, không biết có gì sai bảo." Thấp Bà sắc mặt không đổi, chậm rãi nói: "Vô luận ngươi có tâm tư gì, ta đều không quản, hiện nay Phụ Thần có lệnh, chinh chiến dị giới, ngươi cần suất lĩnh chúng thần Thiên giới đánh giết sinh linh dị giới." Nhân Đà La trong lòng kinh hãi, nhanh chóng gật đầu, vội vàng đáp ứng nói: "Kính tuân lệnh Thấp Bà đại nhân." Thấp Bà thấy thế, biến mất không thấy. "Hô ~" Nhân Đà La thở phào nhẹ nhõm, hóa ra hành vi của mình dẫn dắt Đa La Già đi chết thực tế trước mặt Thấp Bà đại nhân đều như trong suốt.

Nhất thời, hắn đối với Thấp Bà càng thêm kính sợ sâu sắc, tôn thần linh này từ sau khi thê tử chết, chưa từng xuất hiện ở thế gian, trước kia không phải chưa từng có dị giới xuất hiện, nhưng từ trước đến nay chưa từng giống như hôm nay xuất hiện ở thế gian.

Hơn nữa Thấp Bà chưa bao giờ xuất hiện, bế quan không ra, cư nhiên đối với những suy nghĩ này của hắn đều biết rõ, còn gõ hắn một cái.

Nhân Đà La không dám đãi mạn, vội vàng đi triệu tập chư thần Thiên giới, hướng về không gian thông đạo mà đi. ...

Không gian thông đạo.

Chúc Cửu Âm đánh giá phương thế giới này, đột nhiên, trước mặt xuất hiện một tôn sinh linh, tướng mạo khá là quái dị, khác biệt với những tồn tại hóa thân thành Tiên Thiên Đạo Thể như bọn họ.

Người tới chính là Thấp Bà, Thấp Bà chấp chưởng hủy diệt, con mắt thứ ba trên trán có thể phun ra thần hỏa hủy diệt hết thảy.

Loại thần hỏa này màu đen, một khi dính vào, sẽ thiêu đốt vô cùng vô tận, cho dù đánh giết Thấp Bà, thần hỏa này cũng sẽ tiếp tục thiêu đốt.

Ngoài ra, hắn còn sở hữu con mắt thứ tư, con mắt này có thể phun ra thần thủy hủy diệt hết thảy, thần thủy màu xanh biếc, bởi vì từng có lần Thấp Bà nuốt độc dược có thể hủy diệt thế giới dẫn đến trong thần thủy này dính độc tính cực kỳ mãnh liệt.

Một khi thần thủy phun ra, dính vào là chết, quả thực lợi hại phi phàm.

Chúc Cửu Âm nhìn thấy đối phương, sắc mặt khá là bình tĩnh, Thời Gian Đại Đạo từ sau lưng triển hiện, một cỗ đạo vận thâm thúy khủng bố phù hiện mà ra, đó là đạo vận Thời Gian Đại Đạo. "Thời Gian Phóng Trục!" Oanh!!!

Sau lưng Thấp Bà mãnh liệt xuất hiện một cái vòng xoáy, đem Thấp Bà trong nháy mắt hút vào trong đó, hóa thành một mảnh hư không.

Áo Cổ Tư Đinh Bỉ Kỳ Nhĩ thấy thế, sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng nói: "Sao có thể!!!" Thấp Bà chính là thần linh cường đại nhất trong thế giới của hắn, hiện nay cư nhiên bị tùy ý hút vào trong đó, đây là chuyện kinh khủng đến bực nào!!!

Nhưng Chúc Cửu Âm tịnh không định giết đối phương, mà là truyền tống hắn đến chỗ Chúc Dung. ...

Nơi Hỏa chi bản nguyên.

Chúc Dung biết Chúc Cửu Âm qua đây, cũng là có lòng muốn giữ chân hai tôn thần linh cường đại vô cùng này, hắn biết, trong thế giới

này còn có một tôn tồn tại cực kỳ cường đại khác, cho nên, hắn định dùng sức lực áp đảo hai tôn thần linh này, bức bách tôn thần linh kia xuất hiện.

Oanh long long!!

Vốn là ở trong Hỏa chi bản nguyên, Hỏa Chi Đại Đạo được tăng phúc, vô cùng vô tận hỏa diễm trong chốc lát phản bội Phạn Thiên, đầu quân cho Chúc Dung.

Trời giáng lưu hỏa, đất phun suối lửa.

Trong chốc lát, toàn bộ nơi Hỏa chi bản nguyên đều bị Chúc Dung chưởng khống.

Mà lúc Phạn Thiên bị đối phương đè ra đánh, năng lực chúc phúc cường đại nhất của hắn đều mất tác dụng vào giờ khắc này, đối mặt Chúc Dung, hắn căn bản không cách nào chúc phúc cho đối phương.

Đương nhiên, tên là chúc phúc, thực tế hắn là muốn ban xuống nguyền rủa. "A?

Chơi lửa?" Thấp Bà nhìn thấy bộ dáng thần uy cái thế của Chúc Dung, trong lòng không hoảng không loạn nhìn đối phương điều tiếu nói.

Vốn dĩ trong lòng cực kỳ hoảng loạn, không biết vì sao khi đối mặt với tôn sinh linh cường đại vô cùng kia chính mình cư nhiên bị một chiêu miểu sát, may là bản thân không sao, chỉ là bị truyền tống đến nơi này.

Lập tức, hắn liền cười to nói: "Vậy ta liền cho ngươi nếm thử cái gì gọi là Thần Hỏa chân chính!!!" Nói xong, con mắt trên trán phun ra vô cùng vô tận thần hỏa màu đen, hướng về Chúc Dung mà đi.

Chúc Dung thấy thế, khinh thường xùy cười một tiếng nói: "Ngô còn tưởng là cái gì, hóa ra chẳng qua là U Minh Huyền Hỏa." U Minh

Huyền Hỏa là một đạo hỏa diễm bạn sinh trong Địa Phủ, lực sát thương cực mạnh, bất đồng với hỏa diễm khác trong U Minh, loại hỏa diễm này tuy rằng lực sát thương cực mạnh, nhưng đối với Chúc Dung mà nói, tự nhiên chẳng qua là chút lòng thành.

Trong Hồng Hoang ngoại trừ Thái Dương Chân Hỏa ra, thứ cường đại nhất chính là Nam Minh Ly Hỏa do hắn chưởng khống. "Nam Minh Ly Hỏa!!!" Một đạo hỏa diễm thuần màu trắng từ trên người Chúc Dung hiện ra, đó là hỏa diễm thiêu đốt đến cực hạn, là một loại hỏa diễm cường đại nhất trong Hồng Hoang ngoại trừ Thái Dương Chân Hỏa.

Loại hỏa diễm này bởi vì nhiệt độ cực cao, dẫn đến thông suốt màu trắng thuần, uy lực cực lớn.

Thiên địa gian không vật gì là không thể đốt, một khi sử ra, vạn vật đều bị thiêu rụi.

Đạo Nam Minh Ly Hỏa màu trắng kia trong nháy mắt bao bọc lấy vô cùng vô tận U Minh Huyền Hỏa màu đen, phát ra tiếng thiêu đốt tư tư.

Mà những U Minh Huyền Hỏa kia cư nhiên trở thành nhiên liệu thiêu đốt cho Nam Minh Ly Hỏa, khiến cho uy lực Nam Minh Ly Hỏa càng thêm to lớn vô cùng.

Trong khoảnh khắc, hỏa diễm cháy ngược, thuận theo U Minh Huyền Hỏa đang không ngừng phun ra kia mà ngược dòng đi lên, không ngừng thiêu đốt.

Thấp Bà thấy thế đại kinh, vội vàng gỡ con mắt trong mi tâm xuống.

Ngọn lửa hủy diệt hết thảy kia cư nhiên không địch lại Nam Minh Ly Hỏa của đối phương, ngọn lửa hủy diệt ngày xưa có thể đốt sạch

vạn vật lúc này cư nhiên trở thành nhiên liệu cho hỏa diễm của đối phương.

Oanh!

Một tiếng vang lên, con mắt kia cũng đều triệt để bị Nam Minh Ly Hỏa thiêu hủy, biến mất giữa thiên địa.

Căn nguyên chấp chưởng hủy diệt chi hỏa của hắn cũng cứ thế biến mất, từ nay về sau, không còn cách nào chấp chưởng hủy diệt chi hỏa nữa. "Đáng ghét!!!

Đã Hủy Diệt Chi Hỏa không được, vậy thì lấy Thủy diệt Hỏa, xem hỏa diễm màu trắng kia của ngươi có thể làm gì!!!" Thấp Bà kêu to một tiếng, phẫn nộ vô cùng thi triển ra hủy diệt chi thủy của mình.

Trong khoảnh khắc, lại là một con mắt mở to, hướng về Chúc Dung đang đẩy người hỏa diễm mãnh liệt phun một cột nước màu xanh lục tới.

Chúc Dung thấy thế, khinh thường xùy cười một tiếng, lập tức cười lạnh nói: "Chỉ thế thôi sao?" Dứt lời, ngay cả phòng ngự cũng chưa từng tiến hành, trực tiếp mặc cho những lục thủy kia trùng kích lên người mình, kết quả lại tịnh không có chút tác dụng nào.

Thậm chí trước khi những lục thủy kia trùng kích lên người Chúc Dung, liền đã bốc hơi biến mất. "Tiếp theo, đến phiên Ngô!!!" Chúc Dung nhe răng cười một tiếng, một quyền mang theo vô thượng thần uy hướng về Thấp Bà đánh tới.

Phanh!

Thấp Bà né tránh không kịp, bị một quyền đánh vào hốc mắt, nháy mắt mắt liền sưng lên.

Cũng may Chúc Dung cũng chỉ định giữ chân bọn họ, mà tịnh không định đánh giết bọn họ, nếu không Nam Minh Ly Hỏa vừa

phóng, cái gọi là Phạn Thiên và Thấp Bà này đều phải chết trong tay hắn.

Phạn Thiên thấy thế, vội vàng vươn tay từ chỗ không gian thông đạo chộp tới một tôn tứ giai thần linh, há miệng liền đối với hắn chúc phúc nói: "Ngươi sẽ không nhìn hết thảy hỏa diễm, ngươi sẽ là khắc tinh của hỏa diễm." Ông ~~~ Theo lời hắn rơi xuống, một đạo chúc phúc chi lực hướng về tôn tứ giai thần linh kia.

Tôn tứ giai thần linh này ngay sau đó liền hướng về Chúc Dung lao tới.

Phạn Thiên mặt đầy kinh hỉ nhìn đối phương, chờ mong biểu hiện của hắn.

Nhưng ai biết được, cư nhiên sau khi xúc bính đến hỏa diễm trên người Chúc Dung liền trực tiếp tiêu tán giữa thiên địa.

Trong chốc lát, sắc mặt Phạn Thiên cứng đờ, kinh hô nói: "Không thể nào!!!

Chương 225

Tuyệt đối không thể nào!!!

Thế giới này không có ai có thể phá trừ chúc phúc của ta!!" Chúc phúc của hắn thực tế chỉ là một loại vận dụng đại đạo, là một loại pháp tắc chi lực.

Nhưng khi đụng phải đại đạo chân chính, tự nhiên cũng liền nháy mắt hóa thành tro bụi, tự nhiên cũng liền mất hiệu lực.

Đây chính là tính cục hạn trong chúc phúc của Phạn Thiên, nếu thực sự vô địch như hắn nói, thì thế gian này chẳng phải hắn mạnh nhất rồi. ...

Bên kia.

Chúc Cửu Âm sau khi tống tiễn Thấp Bà, thân hình ẩn nặc vào hư không, hóa thành bản nguyên thế gian, theo đó mà chảy vào nơi thế giới bản nguyên.

Áo Cổ Tư Đinh Bỉ Kỳ Nhĩ sau khi nhìn thấy hắn biến mất, trong lòng đồng dạng xuất hiện một trận vẻ kinh hoảng, nhưng vô luận hắn tìm kiếm như thế nào, cũng không cách nào tìm được sự tồn tại của Chúc Cửu Âm.

Bởi vì trong Thần quốc thế giới này không có ai có thể chưởng khống Thời Gian Đại Đạo, cho nên Chúc Cửu Âm ẩn nặc, hắn cũng không nhìn thấy mảy may. "Bì Thấp Nô, mau đi giúp Phạn Thiên và Thấp Bà!!!" Trong nháy mắt, hắn lại nhìn thấy Thấp Bà và Phạn Thiên cư nhiên bị tôn sinh linh to lớn vô cùng chấp chưởng hỏa diễm kia đè ra đánh, vội vàng đè nén kinh sợ trong lòng xuống, chuyển sang nói với Bì Thấp Nô.

“Cuối cùng đã biết vì sao Phục Hy lại hao phí thời gian lâu đến thế ở nơi này, thì ra bản nguyên thế giới này lại huyền diệu như vậy!” Chúc Cửu Âm nhìn năng lượng khổng lồ vô tận trước mắt, không ngừng lóe lên quang mang.

Mỗi một đạo quang mang đều ẩn chứa một chủng Đại Đạo, đó là Đại Đạo chi quang.

Mà trong thế giới này, Đại Đạo quang mang nhiều vô số kể, vô cùng chói mắt.

Nhưng đại đa số đều là một vài Hậu Thiên Đại Đạo, dù vậy, cũng cực kỳ hùng vĩ.

Những đạo quang mang này khiến các sinh linh chủ tu trong đó có thể nói là như thân lâm Đại Đạo, có thể tu hành và tham ngộ trong sự bao bọc của chúng.

Những Đại Đạo này trên thực tế đều là các lý niệm tu hành Đại Đạo khác nhau của thế giới này, trong đó đặc biệt lấy chúc phúc làm trọng.

Đây là năng lực của Phạn Thiên, cũng là năng lực để hắn tồn tại, có thể cả ngày chúc phúc lung tung.

Chúc phúc Đại Đạo là một Đại Đạo dựa vào Vận chi Đại Đạo, có thể nói là Đại Đạo hạ vị của Vận chi Đại Đạo.

Tuy nhiên, ngoại trừ nhiễm một tia Vận chi Đại Đạo, sở dĩ nó có thể chúc phúc thành công trăm phần trăm là bởi vì Phạn Thiên chính là Sáng Thế Thần của vũ trụ này.

Điều này khiến hắn có thêm một phần năng lực gần như Ngôn xuất pháp tùy.

Đây là sự chúc phúc mà Augustine Bicker dành cho Phạn Thiên.

Nếu không có Augustine Bicker chống đỡ phía sau, chúc phúc của Phạn Thiên nhiều nhất cũng chỉ là một lời chúc nguyện tốt đẹp, có thể thành công, nhưng tuyệt đối không thể thành công trăm phần trăm và hoàn toàn bỏ qua mọi tính hợp lý như vậy.

Dù hợp lý hay không, Phạn Thiên đều có thể chúc phúc thành công.

Giống như những người được hắn chúc phúc lại không thể bị hắn thu thập, nói đơn giản là chúc phúc của hắn đã vượt quá năng lực bản thân, điều này về cơ bản là một chuyện không thể.

Nhưng nó cứ thế mà xuất hiện, và đây cũng là năng lực mà Augustine Bicker ban cho Phạn Thiên.

Đây mới là nguyên nhân khiến Phạn Thiên cường thịnh như vậy.

Tuy nhiên, nếu Phạn Thiên không tự mình khắp nơi tác quái, chúc phúc lung tung, hắn vẫn sẽ là Sáng Thế Thần được vạn người kính ngưỡng.

Nhưng giờ đây, trong mắt chư thần Thiên giới, danh tiếng của Phạn Thiên đã thối nát, không ai muốn nói nhiều với hắn, trong lòng cũng chỉ e ngại năng lực của Phạn Thiên và không thể giết chết hắn, chứ đã sớm không còn sự kính ngưỡng nào dành cho Phạn Thiên.

Thậm chí còn thực sự xuất hiện Sát Phạn Thần, chuyên môn vì muốn giết chết Phạn Thiên.

Chỉ là, bọn họ căn bản không thể làm được.

Trong Thần quốc này, chỉ có hai người mới có khả năng giết chết Phạn Thiên, đó là hai vị thần linh cùng là Tam Đại Chủ Thần: Shiva và Vishnu.

Mà lúc này, Vishnu, Shiva và Phạn Thiên, ba vị Chủ Thần đang đối chiến với Chúc Dung.

Chúc Dung tuy thực lực cực kỳ cường hãn, nhưng dù sao cũng là một người đối chiến ba người, nên trong thời gian ngắn vẫn không thể hạ gục đối phương, thậm chí còn bị đối phương đánh qua đánh lại.

Nếu không phải vì Phạn Thiên quá vô dụng, nếu thực sự có thêm một tôn thần linh cường đại như vậy nữa, e rằng hắn sẽ bị đối phương áp chế hoàn toàn.

Tuy không đến mức bị đánh bại, nhưng cũng không thể thoát thân trong thời gian ngắn.

"Đáng ghét!

Tôn thần linh dị giới này vì sao lại cường đại đến thế!" Phạn Thiên đầy nộ khí trừng mắt nhìn Chúc Dung, phẫn nộ gào thét.

"May mà chỉ có một tôn này, nếu không, thế giới này e rằng sẽ sụp đổ…." Vishnu vừa khó khăn đối phó thần thông của Chúc Dung, vừa may mắn nói.

Ba người bọn họ bây giờ vẫn có thể cầm chân đối phương, chỉ cần cầm chân thêm một thời gian, đối phương tự nhiên sẽ biến mất.

Giống như khi bọn họ công đánh các thế giới khác trước đây, hoặc là giết chết đối phương xong sẽ bị truyền tống về, hoặc là áp chế đối phương xong rồi không hiểu sao lại bị truyền tống về.

Vì vậy, trong lòng bọn họ đều cho rằng chỉ cần mình có thể kiên trì, nhất định có thể sống sót, sẽ không bị đối phương dần dần hao mòn đến chết.

Thực ra, đó là vì có một phe Sáng Thế Thần đã đầu hàng, nên bọn họ mới có thể cắt đứt liên hệ với thế giới khác, rồi trực tiếp trở về thế giới của mình.

Vì vậy, hy vọng duy nhất của bọn họ bây giờ là khiến Sáng Thế

Thần của thế giới này đầu hàng, chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể bảo toàn tính mạng.

Nhưng Augustine Bicker nhìn thấy cảnh tượng này, nghiến răng nghiến lợi, thân thể hơi run rẩy, trong lòng rất muốn đầu hàng, nhưng vinh dự quốc gia không cho phép hắn trực tiếp đầu hàng khi thắng bại còn chưa phân định.

Do đó, hắn tiếp tục theo dõi.

Chỉ cần ba vị Chủ Thần lộ ra dấu hiệu thất bại, hắn sẽ không chút do dự đầu hàng.

Mà lúc này, Shiva nhìn hai tôn Chủ Thần kia, thầm nghĩ, nếu để các ngươi biết đối phương còn có một tôn thần linh mạnh hơn, không biết các ngươi sẽ thế nào.

Nhưng Shiva không nói, y rất rõ ràng, một khi mình nói ra, thế tất sẽ dẫn đến quân tâm hoán tán, đến lúc đó mới là lúc thực sự thất bại.

Mà Chúc Dung lúc này cũng đã dốc hết toàn bộ thực lực, Tam Đại Chủ Thần trong Thần quốc này quả thực cực kỳ cường hãn.

Nếu không phải có một tôn Chủ Thần có năng lực đặc biệt vô hiệu đối với hắn, thì việc hắn muốn một mình cứng rắn đối kháng với ba tôn Chủ Thần này sẽ hơi khó khăn.

"Quả nhiên như tôn Vô Thượng kia đã nói, trong Chư Thiên Vạn Giới không biết có bao nhiêu thế giới cường đại hơn Hồng Hoang.

Nhớ lại những thế giới từng gặp trước đây đều một đường hoành tảo, ngay cả khi ở trong thế giới đó cũng có thể cảm nhận được sự chán ghét rõ ràng.

Nhưng thế giới mà ta gặp phải hôm nay, không những không có cảm giác chán ghét khi bước vào, mà những sinh linh này còn cực kỳ cường đại, gần như có thể cùng ta giao chiến…." Chúc Dung trong

lòng dấy lên một trận lạnh lẽo, thầm nghĩ.

Những sinh linh này tuy vẫn không bằng sinh linh Hồng Hoang, nhưng từ nội tình mà nói thì cũng đã gần bắt kịp một chút, mặc dù chênh lệch vẫn còn rất lớn…..

Thực tế, đối thủ mà Diệp Hiên gặp phải lần này chính là một trong những Thần quốc thần thoại đỉnh cấp nhất trong vũ trụ này.

Tiềm lực mà các Thần quốc thần thoại đỉnh cấp này thiết lập đều ít nhất là cấp Bảy, thậm chí có một số người có tiềm lực cấp Tám.

Tuy cấp Tám chỉ có vài vị, nhưng số người có tiềm lực cấp Tám thì không hề ít.

Rất nhiều Sáng Thế Thần cấp Bảy đều có tiềm lực cấp Tám, giống như Ngũ Đại Viện Trưởng của Ngũ Đại Học Viện Đại Việt quốc, thậm chí là lão sư chiêu sinh của Đại Kinh Học Viện là Hạng Vũ cũng đều có tiềm lực cấp Tám.

Chỉ là người này chìm đắm trong cái gọi là tình yêu không thể dứt ra, và cũng vì thiếu thốn tài nguyên mà đến nay hắn vẫn chỉ là Lục Giai đỉnh phong.

Cách cấp Bảy Sáng Thế Thần vẫn còn một đoạn đường, càng đừng nói đến cấp Tám Sáng Thế Thần.

Không phải tất cả những người có tiềm lực đều nhất định có thể thực hiện được, trên đường có quá nhiều yếu tố có thể xuất hiện, và một chút yếu tố nhỏ bé trong mắt người khác có thể không là gì, nhưng đối với người gặp phải thì đó lại là một ngưỡng cửa không thể vượt qua, vĩnh viễn ngăn cản bước chân tiến lên của mình.….

“Muốn ra tay?” Diệp Hiên cảm nhận được một trận dao động trên người Augustine Bicker, trong lòng khinh thường cười một tiếng, lập tức tâm niệm vừa động, đã đến trong Thần quốc của đối phương.

Cách vô cùng thời không, một đôi mắt đầy chấn nhiếp gắt gao nhìn chằm chằm vào người Augustine Bicker.

Ngay khi Augustine Bicker không nhịn được muốn ra tay giết chết tôn thần linh toàn thân rực lửa kia, đột nhiên, hắn cảm thấy một trận khí tức tử vong bao trùm lấy mình.

Hắn vội vàng nhìn sang một bên, lại thấy đối phương lại là Diệp Hiên, tức khắc trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác vô lực.

"Vì sao hắn lại cường đại đến thế...." Augustine Bicker vượt qua vô cùng thời không đối diện với Diệp Hiên, hắn nhìn thấy trên người Diệp Hiên một vùng tồn tại tràn đầy lực lượng hỗn loạn, hắn không dám manh động, sợ rằng những lực lượng hỗn loạn đó sẽ đổ ập vào mình, biến mình thành tro bụi.

Đó là sự hỗn loạn trong vô cùng thời không, trên người Diệp Hiên hắn nhìn thấy một loại Đại Đạo không thuộc về bất kỳ Đại Đạo nào, nói ra cực kỳ quái dị, nhưng lại là chân thực tồn tại.

Trong lúc hắn đang chấn kinh, vội vàng nghĩ đến, Diệp Hiên cường đại như vậy, chứng tỏ trong Thần quốc của hắn còn có nhiều tồn tại mạnh hơn nữa.

Ngay lập tức, Augustine Bicker liền muốn cao giọng đầu hàng.

Mà đúng lúc này, thiên địa biến đổi trong nháy mắt, Thiên giới bắt đầu chiến đấu dữ dội, chao đảo sắp sụp đổ.

Nhân gian cũng là một mảnh luyện ngục, Vong Linh giới lúc này cũng chẳng khá hơn là bao.

Chúng sinh Tam giới lúc này, tất cả đều trở thành lâu nghĩ, cùng với mỗi cảnh tượng tận thế xuất hiện mà đại phê lượng vẫn lạc.

Augustine Bicker thấy vậy sắc mặt lập tức tái nhợt, hắn vội vàng nhìn về phía Thế giới bản nguyên, trong lòng đột nhiên đau nhói.

“Phụt!” Hắn tức đến mức phun ra một ngụm máu tươi, chỉ thấy ở vị trí mà Thế giới bản nguyên bình thường vẫn ở đó, giờ đây trống rỗng, không còn gì cả.

Rất rõ ràng, Thế giới bản nguyên của hắn đã bị trộm, và thế giới của hắn cũng theo đó sắp bị hủy diệt, bản thân hắn cũng sẽ vì vậy mà hóa thành phàm nhân.

Nhưng ánh mắt của hắn rất nhanh liền thoát khỏi sự bi phẫn tột cùng, mà chuyển sang nhìn Diệp Hiên với ánh mắt tràn đầy sự chán ghét và cừu hận.

“Thằng chó Đại Việt đáng chết, ta sẽ trở lại!!!

Ta nhất định sẽ trở lại!!!

Đến lúc đó sẽ lột da rút gân ngươi!!!” Trong nội tâm Augustine Bicker dấy lên một trận cuồng nộ, nhưng hắn không dám nói ra, hắn sợ rằng sau khi nói ra, với cảnh giới đang suy sụp nhanh chóng của mình, căn bản sẽ không thể chống cự lại sự đánh giết của đối phương.

Nếu đối phương tìm đến, thì hắn cũng chỉ có một con đường chết.

Diệp Hiên nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, lần thu hoạch thế giới này sẽ nâng cao thực lực của Hồng Hoang thế giới lên một cấp độ lớn.

Dù sao Thần quốc này cũng là một trong những Thần quốc thần thoại đỉnh cấp nhất trong vũ trụ, chỉ là tạm thời còn chưa trưởng thành đến cực hạn mà thôi.

Tuy cùng là thực lực cấp Bốn, nhưng so với thế giới trước đó bị Phục Hy thu hoạch, tiềm lực của thế giới này lớn hơn rất nhiều, thế giới này có thể thực sự tự thành một giới trong Hồng Hoang, trở thành tồn tại tương tự như Đại La Giới, chỉ là thực lực không mạnh bằng

mà thôi.

Nhưng cũng không kém bao nhiêu, vì vậy sau khi thu hoạch thế giới này, Diệp Hiên vô cùng vui mừng.….

Mà lúc này, thế giới Thần quốc đang nhanh chóng tiêu vong, không ít sinh linh cũng đang nhanh chóng vẫn lạc.

Cùng với sự sụp đổ của thế giới đó, bọn họ cuối cùng cũng sẽ đi đến sự vẫn lạc.

Ba vị Chủ Thần đang giao chiến với Chúc Dung lúc này cũng đang điên cuồng hô hoán tên Phụ Thần của mình, nhưng Phụ Thần mà bọn họ gọi lúc này còn đâu tâm tình mà quản bọn họ nữa.

Augustine Bicker lúc này nội tâm tràn đầy cừu hận và sụp đổ, cảm xúc của hắn cực kỳ không ổn định, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nếu không nhờ sự chống đỡ từ lòng căm thù cực lớn đối với Diệp Hiên, e rằng hắn lúc này cũng đã giống như học tử La Sát quốc trước đó, trực tiếp sụp đổ tự sát rồi.

Đúng vậy, danh học tử La Sát quốc đó đã tự kết liễu trong biệt thự, sau đó liền bị nhân viên dọn dẹp không còn dấu vết nào trong thế giới này.

Hắn tuy là tự sát, nhưng La Sát quốc sẽ nói hắn chết trong đối chiến, dù sao nghe như vậy cũng dễ nghe hơn.

“Không cần hô hoán Phụ Thần của các ngươi, hãy theo ta về Hồng Hoang thế giới đi.

Thế giới bản nguyên của các ngươi ở đó, cơ hội duy nhất để không chết chính là thần phục ta, tiến về Hồng Hoang.” Chúc Dung đứng trên cao nhìn xuống ba vị Chủ Thần, dù thế giới xung quanh đang sụp đổ, dù bản nguyên Hỏa chi nguyên tố của hắn cũng đang không ngừng phân giải, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng

đến sự tồn tại của hắn.

Hắn vốn không phải là sinh linh của thế giới này, thế giới này mất đi bản nguyên mà sụp đổ thì có liên quan gì đến hắn.

Những sinh linh chưa siêu thoát thế giới đều phải dựa vào thế giới đó.

Thế giới đó vì Thế giới bản nguyên biến mất mà sụp đổ, tự nhiên những sinh linh đó cũng theo đó mà vẫn lạc.

Giống như Hồng Hoang thế giới, nếu Hồng Hoang thế giới sụp đổ, Chúc Dung và những người khác vẫn không sao, bởi vì bọn họ đã sớm thành đạo, siêu thoát Hồng Hoang.

Nhưng nếu Hỗn Độn thế giới sụp đổ, thì bọn họ đều sẽ phải chết, bởi vì bọn họ căn bản chưa siêu thoát Hỗn Độn thế giới, giống như Hồng Hoang nương tựa Hỗn Độn mà thành vậy, nếu Hỗn Độn thế giới sụp đổ, thì Hồng Hoang thế giới cũng sẽ theo đó mà sụp đổ.

Phạn Thiên, Shiva và Vishnu nhìn nhau, trong mắt tràn đầy khao khát sinh mệnh, thế là ba vị Chủ Thần liền vội vàng gật đầu, nói: "Chúng ta nguyện ý thần phục Tôn Thượng, kính xin Tôn Thượng ra tay cứu giúp." Chúc Dung khá hài lòng gật đầu, thực lực của ba vị Chủ Thần này vẫn khá tốt, cộng thêm số ngàn sinh linh cấp Bốn dưới quyền bọn họ, dù không hoàn toàn đồng lòng, đó cũng là một thế lực lớn trên bề mặt.

Cộng thêm thực lực của Vu tộc hoàn toàn có thể trấn áp bọn họ, nên hoàn toàn không cần lo lắng về việc phản bội xảy ra.

"Nếu đã như vậy, thì hãy theo ta đi!" Nói xong, Chúc Dung thân hình lóe lên, đến phía trước thông đạo không gian.

Lúc này, đội quân Vu tộc đều đang đợi Tổ Vu Chúc Dung đến.

Đại chiến sớm đã ngừng lại cùng với sự sụp đổ của thế giới này.

Hàng ngàn sinh linh cấp Bốn lúc này đều hoảng loạn mất phương hướng, không biết làm sao, từng người như những con ruồi không đầu, chạy loạn khắp nơi chờ đợi cái chết đến.

Bọn họ không phải là chưa từng nghĩ đến việc cưỡng ép đi sang một thế giới khác, xem liệu có thể ngăn chặn sự vẫn lạc của mình không, nhưng tiếc là thế lực của đối phương quá hùng mạnh, bọn họ căn bản không có cơ hội xông qua.

Mà lúc này, một tôn thần linh thân hình cực kỳ cao lớn, toàn thân tràn đầy lửa bay tới.

Hắn thanh âm như hồng chung, mang theo vô thượng Đạo vận nói: "Kẻ nào muốn sống, thần phục ta, có thể bảo toàn tính mạng!" Sau đó, phía sau hắn xuất hiện ba vị Chủ Thần, cũng đều hơi cúi đầu, tỏ vẻ thành kính.

Chúng La Sát và A Tu La Thiên giới thấy vậy, vội vàng quỳ xuống đất, xưng thần phục.

Lập tức, hàng ngàn sinh linh cấp Bốn đều khấu bái Chúc Dung hô lớn, sự kính trọng không tên.

Chúc Dung thấy vậy, khá hài lòng, lập tức hô lớn với các Đại Vu Vu tộc đến từ Thập Nhị Bộ Lạc: "Vu tộc nhị lang, về nhà!" "Vâng!!!" Chúng Đại Vu cực kỳ hưng phấn hô lớn một tiếng, lần này bọn họ thu hoạch phong phú, không chỉ có được một giới cường đại như vậy, mà còn thu phục được hàng ngàn sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mặc dù hệ thống tu vi của đối phương khác với mình, nhưng cảnh giới của đối phương quả thực là chân chính tương đương với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đợi sau khi trở về Hồng Hoang, chịu sự đồng hóa của hệ thống

Hồng Hoang, thế tất lại là hàng ngàn tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Như vậy, thực lực Vu tộc sẽ bạo tăng, thế lực Vu tộc cũng sẽ càng thêm rộng lớn.

Cùng với việc chúng Đại Vu triệt thoái, thông đạo không gian lập tức nhường ra một khoảng trống, những A Tu La và La Sát phía sau cũng từng người điên cuồng dũng mãnh xông vào thông đạo không gian, sợ rằng chạy chậm mình cũng sẽ cùng với thế giới này hóa thành hư vô.

Vốn dĩ nếu thực sự mất đi Thế giới bản nguyên, thì sẽ giống như thế giới này, bắt đầu không ngừng phân giải, tiêu vong.

Nhưng bởi vì thế giới này vẫn còn liên thông với Hồng Hoang thế giới, nên Thế giới bản nguyên của thế giới này nằm ở Hồng Hoang thế giới vẫn còn, vẫn có thể chống đỡ sự tiêu hao của những sinh linh này.

Nhưng so với toàn bộ thế giới, thì đó là điều không thể chịu đựng được, do đó thế giới này bắt đầu dần dần sụp đổ.

Nếu thực sự cắt đứt kết nối, thì thế giới này sẽ lập tức sụp đổ tiêu vong, thậm chí sẽ không cần nhiều thời gian như vậy.

Rất nhanh, thế giới của Augustine Bicker liền hóa thành một mảnh hư không, triệt để tiêu vong, trống rỗng không có bất kỳ sinh linh nào, cũng không có bất kỳ sinh cơ nào, thậm chí ngay cả một Thần quốc cũng không còn tồn tại.....

Ngoại giới.

Chương 226

Trên đài quan chiến.

Lúc này mọi người đều nha tước vô thanh, bọn họ không hiểu, vì sao Diệp Hiên tiểu tử này đã thua một Thần quốc, bọn họ vẫn không nâng cao cảnh giác, lại còn để hắn thua đến cái bản nguyên Thần quốc thứ hai.

Đồng thời, bọn họ cũng có chút cảm nhận được sự cường đại của Diệp Hiên, biết rằng gia hỏa này nhất định là ứng cử viên cực kỳ mạnh mẽ cho chức vô địch lần này, đặc biệt còn là một gia hỏa lòng dạ độc ác như vậy.

Đánh bại thì đánh bại đi, lại còn khắp nơi cướp đoạt bản nguyên của người khác, điều này có gì khác biệt so với việc trực tiếp giết chết đối phương?

Không, điều này còn khó chịu hơn việc trực tiếp giết chết đối phương!

Bởi vì chết thì cùng lắm là hết chuyện, đôi khi, người sống còn đau khổ hơn người chết!

Giống như hiện tại, Augustine Bicker sắc mặt tái nhợt, lặng lẽ bước về phía biệt thự của mình.

Rất nhiều người có mặt đều cho rằng, lại một thiên tài sắp tiêu vong xuất hiện.

Mà kẻ chủ mưu của tất cả những điều này, đều được bọn họ cho là Diệp Hiên.…

Tuy nhiên, trong lòng Diệp Hiên, tất cả những điều này đều là do sự yếu kém mà thôi.

Trong một thế giới cá lớn nuốt cá bé như vậy, làm gì có đúng sai, yếu kém thì đáng bị đánh.

Trong Hồng Hoang thế giới.

Vu tộc, Bàn Cổ Điện.

Mười hai Tổ Vu cùng với Địa Phủ Chi Chủ Hậu Thổ đều đã tề tựu một nơi, mười ba tôn thần linh cường đại lúc này đang ngồi vây quanh.

"Về số ngàn Hỗn Nguyên mà Chúc Dung đã thu phục này, các ngươi xem thế nào?" Đế Giang dẫn đầu, chậm rãi nói.

"Thì còn xem thế nào nữa, đã thu rồi thì trực tiếp dùng làm thế lực phụ thuộc thôi!" Cộng Công bên cạnh không nghĩ ngợi gì liền nói, sau đó nhìn về phía Chúc Dung đang ngồi đối diện với vẻ đắc ý, nhướng mày nói: "Làm hay lắm!" Đây là lần đầu tiên Chúc Dung nghe Cộng Công khen mình, nhất thời vẻ đắc ý trên mặt càng thêm rõ rệt, cười đến mức khóe miệng gần như không khép lại được.

Chúng Tổ Vu nhìn dáng vẻ ngây ngô cười của hắn, trong lòng cũng thầm lặng không nói gì, cũng không nói thêm gì, dù sao lần này Chúc Dung đã thực sự lập được đại công.

"Không ổn, người ta nói, lòng người cách một tấm da, huống hồ là thế lực được thu phục trong lúc nguy nan thế này.

Bọn họ lại càng khác biệt so với toàn bộ Hồng Hoang, bẩm sinh đã sẽ trực tiếp ôm thành một nhóm.

Lần này mang bọn họ về, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu." Chúc Cửu Âm càng nhíu mày trực tiếp nói, y lúc này trong lòng ẩn ẩn hối hận, hối hận rằng lúc đó mình nên ra lệnh cho bọn họ, sau khi đoạt được bản nguyên thì trực tiếp giết chết những người đó là xong.

Nhưng mình đã không nói, không ngờ Chúc Dung lại trực tiếp mang về.

"Nhị huynh, đó là lời người phàm, chúng ta là Vu tộc!

Lòng người cách một tấm da, bọn họ… ừm, dù sao lời Nhân tộc nói, cũng không nhất định đều đúng." Cường Lương bên cạnh cũng tiếp lời nói, theo y thấy, hành động của Chúc Dung lần này tuyệt đối có công, mà lại là đại công.

Lùi một vạn bước mà nói, dù những sinh linh tạm thời thần phục bọn họ có dị tâm, bọn họ cũng không phải đối thủ của Vu tộc, nên hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Cùng lắm là giết chết tất cả bọn họ là xong, coi như chưa từng mang về.

"Hay là… thực sự không ổn thì, hay là giết chết tất cả bọn họ đi, tránh để bọn họ gây tai họa cho Hồng Hoang!" Một tôn Tổ Vu khác là Hình Thiên càng là một kẻ ngoan độc, trực tiếp vung cây gậy trong tay, ý chỉ mình có thể làm tiên phong.

Cảnh tượng này khiến một số Tổ Vu khác khá là cạn lời, gia hỏa này, còn vô não hơn cả Chúc Dung…..

Thế là, mọi người cũng đều không coi lời của Hình Thiên là chuyện gì to tát.

Hình Thiên thấy chúng Tổ Vu nhìn mình như vậy, cũng hơi ngượng ngùng cười cười, cũng không nói thêm gì.

Ngược lại là Hậu Thổ ung dung mở miệng nói: "Theo muội thấy, những sinh linh này cần phải hiểu thấu tình đạt lý, khi cần thiết thì thể hiện một chút thực lực của Vu tộc, trấn nhiếp bọn họ trong thế giới mới, nếu không bọn họ sẽ dễ dàng chạy thoát.

Hơn nữa, thế lực của đối phương tuy hiện tại đang ôm thành một

nhóm, nhưng đó cũng chỉ vì thế cục ép buộc mà thôi.

Chỉ cần cho bọn họ một thế giới ổn định để sinh tồn, những sinh linh đó tất sẽ quay trở lại cục diện thiên địa của bọn họ như trước.

Đến lúc đó, Vu tộc sẽ lấy thân phận tông chủ tộc cư trú, điều hòa mâu thuẫn giữa bọn họ.

Như vậy, Vu tộc liền có thể ung dung ngồi vững như điếu ngư đài." Cái gọi là điếu ngư đài có nguồn gốc từ Nhân tộc.

Nhân tộc thích câu cá, đa số thời gian đều không phải vì muốn ăn, mà là thuần túy để tận hưởng niềm vui câu cá.

Thậm chí phát minh ra cả một bộ các loại dụng cụ câu cá, chỉ để chuyên môn câu cá.

Người có tính cách tốt có thể ngồi bên cạnh cả ngàn năm cũng không nhúc nhích, hỏi hắn câu được cá gì, hắn cũng không nói.

Nhìn vào lưỡi câu, hóa ra là lưỡi thẳng, lại còn không có mồi cá.

Như vậy, muốn câu được cá thì đúng là có quỷ.

Mặc dù cá mà bọn họ câu là phàm vật, thuộc về loài thú, nhưng cũng không có nghĩa là đối phương hoàn toàn không có trí tuệ, nên muốn câu được thì quả là si tâm vọng tưởng.

Không ít sinh linh đi ngang qua đã chế giễu người này, nhưng người này lại mỉm cười ôn hòa, mỉm cười nhìn vạn vật thế gian, không nói thêm gì.

"Lời tiểu muội nói không sai, cách này vẫn có thể được!" Đế Giang hai mắt sáng lên, hiển nhiên là cực kỳ tán đồng lời Hậu Thổ nói, lập tức lên tiếng.

Theo y thấy, sở dĩ đối phương khó đối phó là vì số lượng quá đông.

Mặc dù Vu tộc có thể trấn áp, nhưng đó cũng gần như là phải dốc toàn bộ binh lực mới có thể trấn áp.

Đối phương đều là những sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy đơn đấu không thể địch lại bất kỳ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào của Vu tộc, nhưng tiếc là số lượng đối phương đông, cộng lại đã gần phá vạn, gần vạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Ngoài ra, trước khi thực lực Vu tộc hoàn toàn áp đảo đối phương chuyển tu cảnh giới Hỗn Nguyên, tuyệt đối không được để bọn họ tiếp xúc với cảnh giới Hỗn Nguyên.

Vì vậy, phải đặt bọn họ vào thế giới mới, phái người canh giữ nghiêm ngặt, cũng tuyệt đối không được để tu sĩ ngoài Vu tộc tiến vào thế giới này, nếu không hậu quả khó lường." Hậu Thổ tiếp lời bổ sung một câu cực kỳ nghiêm túc, câu này mới là trọng điểm thực sự.

Đó là gần vạn tu sĩ cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ là do hệ thống tu luyện khác nhau mà dẫn đến chiến lực khác nhau mà thôi.

Nhưng nếu để họ chủ tu hệ thống của Hồng Hoang thế giới, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Đến lúc đó, dù cho vì nội tình một đối một không thể đánh bại Hỗn Nguyên của Vu tộc, nhưng e rằng cũng sẽ không còn cách biệt xa nữa.

Nếu thực sự đến lúc đó, nếu Vu tộc vẫn giữ nguyên thực lực hiện tại, e rằng ngoại trừ tổ thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thì sẽ không có cách nào áp đảo đối phương nữa.

Vì vậy, muốn hoàn toàn thuần phục những sinh linh dị giới này, thì phải đảm bảo trong tình huống thực lực Vu tộc không thể hoàn toàn áp đảo khi thực lực đối phương bạo tăng, không được để đối phương tiếp xúc với con đường tăng trưởng thực lực đó!

“Lời tiểu muội nói không sai!” “Lời tiểu muội nói chí lý!” “Quả nhiên, có Nguyên Thần Tổ Vu thì không giống!” “Tiểu muội thật thông minh!” “Nương Nương duệ trí vô song, Hình Thiên bái phục!” Chúng Tổ Vu lần lượt bày tỏ thái độ, Hình Thiên cũng là từ Tổ Vu Hậu Thổ mà ra, trước đây cũng xưng hô Hậu Thổ là Nương Nương, nên cũng vẫn luôn xưng hô Hậu Thổ là Nương Nương.

Dù là hiện tại đã thành tựu Tổ Vu chân thân, cũng vẫn như vậy.

Đương nhiên, hắn vẫn luôn là mắt xích yếu nhất trong các Tổ Vu, nhưng cũng vẫn là tồn tại mà vô số sinh linh Hồng Hoang không thể với tới.

“Vậy thì thế giới mới này sẽ xử trí ra sao?” Đế Giang nhìn chúng Tổ Vu, lại lần nữa nói ra.

Vu tộc đều như vậy, mỗi khi có đại sự, tuy cuối cùng đều do Đế Giang quyết định, nhưng khi thảo luận vẫn phải bàn bạc kỹ lưỡng, giúp Đế Giang đưa ra quyết định cuối cùng.

Giống như lời Hậu Thổ nói khiến chúng Tổ Vu đều cực kỳ tán thưởng, ngay lập tức đã được Đế Giang quyết định trở thành phương án cuối cùng.

Đã thương thảo xong về những sinh linh đó, giờ chỉ còn một vấn đề, đó là thế giới mới.

Thế giới mới do Chúc Dung công hạ, thực tế Vu tộc không quá cần đến thế giới này, bởi vì lãnh địa mà Hồng Hoang chiếm giữ vốn đã rộng lớn vô biên, cộng thêm lại có một Địa Phủ không biết lớn đến mức nào.

Giờ đây lại có thêm một giới này, thế giới này lớn hơn rất nhiều so với thế giới mà Phục Hy đã có được, lớn gấp mười lần.

Nhưng so với lãnh thổ mà Vu tộc chiếm giữ trong Hồng Hoang, thì

gần như vẫn chỉ là một sợi lông trâu.

Hơn nữa, trong thế giới đó lại không có quá nhiều Đại Đạo phù hợp với tu hành cảnh giới Hỗn Nguyên, thậm chí còn không bằng tốc độ tu hành khi trực tiếp ở trong Đại La Giới.

Vì vậy, dường như không có quá nhiều sự cần thiết để đại lượng tộc nhân trấn thủ ở thế giới đó.

Nhưng nếu không trấn thủ, thì thế giới đó thực sự sẽ do những sinh linh kia định đoạt.

"Có thể như thế này, phái một trăm Đại Vu trấn thủ ở đó, phân tán thành mười khu vực, chia thế giới mới thành mười khu vực, mỗi khu vực có mười Đại Vu trấn thủ.

Nếu có bất kỳ sự cố nào, lập tức thông báo Vu tộc đến dẹp yên." Hậu Thổ suy nghĩ một lúc, đưa ra một phương pháp.

"Nhưng nếu thực sự đối phương trực tiếp phản bội, chúng ta chẳng phải sẽ tổn thất rất nhiều Vu tộc nhị lang sao?!" Chúc Dung nhíu mày nói, theo hắn thấy, tính mạng của tất cả những người kia đều không giá trị bằng một Vu tộc nhị lang.

"Không đâu!

Chúng ta chứng đạo Hỗn Nguyên, đối phương dù có ra tay, nhiều nhất cũng chỉ là phong ấn các Vu tộc nhị lang, hoặc đánh giết trong không gian này, căn bản không thể thực sự đánh giết.

Trong vô cùng thời không sẽ rất nhanh lại thai nghén bọn họ ra!" Đế Giang mắt sáng lên, nghĩ đến điểm này, liền cười nói.

Sau khi được Đế Giang nhắc nhở như vậy, Chúc Dung cũng biết, từ trước đến nay đều chưa từng chết, nhưng lại quên mất Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn có năng lực này.

Vì vậy, nhất thời chúng Tổ Vu cũng đều cho rằng điểm này không tồi.

"Một trăm Đại Vu, một vạn năm một kỳ, ai đến lượt đi trấn thủ, người đó phải đi, thế nào?" Đế Giang nhìn quanh, hỏi các Tổ Vu khác.

Lời hắn nói, cũng không có gì sai, mọi người tự nhiên cũng đều không có ý kiến gì.

Sau đó, việc trấn thủ thế giới này liền được bàn bạc xong.

"Cuối cùng, thế giới này nên đặt tên là gì, điểm này e rằng vẫn phải nhờ tiểu muội vậy…." Đế Tuấn cười nhìn Hậu Thổ, những Tổ Vu bọn họ đều là những lão thô, duy chỉ có tiểu muội Hậu Thổ luôn tương đối đôn hậu ôn hòa, nên việc đặt tên này, chắc cũng không thành vấn đề.

Hậu Thổ nghe vậy nhíu mày, suy nghĩ rất nhiều, đều cảm thấy không ổn, lập tức mắt sáng lên, nói: "Hay là đi hỏi Nhân tộc một phen.

Tài tình của Nhân tộc quả thực cực kỳ lợi hại, dù là những người chưa thành tiên đạo, cũng đều là bậc tài tình cực cao, vượt xa Vu tộc chúng ta." Về đề nghị của Hậu Thổ, chúng Tổ Vu cũng đều cho rằng không tồi, trong Hồng Hoang ai mà không biết Nhân tộc lắm trò nhất.

Các loại cải cách hầu như đều từ Nhân tộc truyền ra trước tiên, sau đó mới truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Đây chính là tài tình thiên phú của Nhân tộc, là điều mà các chủng tộc khác không có.

Mà đúng lúc, Vu tộc lại có quan hệ khá tốt với Nhân tộc, lập tức liền quyết định để Nhân tộc giúp đỡ suy nghĩ một cái tên…..

Trong Nhân tộc.

Thương Hiệt Thị cười mà không nói nhìn Tổ Vu Chúc Cửu Âm.

Lần trước đến Nhân tộc thương đàm chuyện liên hôn cũng là Chúc Cửu Âm đến, cũng coi như có chút giao tình, thế là lần này lại là y đến.

Chúc Cửu Âm bị Thương Hiệt Thị nhìn có chút ngượng ngùng, liền không nhịn được lên tiếng nói: "Vu tộc trước đây thu hoạch một phương thế giới, hiện nay đang đau đầu vì việc đặt tên, nghe nói tài tình của Nhân tộc cao tuyệt, mà Nhân Sư càng là kiệt xuất trong số đó, nên lần này đến đây, là để cầu xin một cái tên." Thương Hiệt Thị có lẽ không phải là tồn tại mạnh nhất trong Nhân tộc, nhưng không nghi ngờ gì nữa, nhất định là người giàu tài tình nhất trong Nhân tộc.

Nếu không, y đã không thể sáng tạo ra văn tự thuộc về Nhân tộc.

Tài tình cần thiết để làm điều này không biết đã vượt xa những Nhân tộc khác bao nhiêu, đây không phải là tài tình bình thường, có thể sáng tạo ra văn tự độc đáo thuộc về Nhân tộc, thì nhất định phải là người có thiên phú tài tình tuyệt thế mới có thể làm được.

Vì vậy, về phương diện này, Thương Hiệt Thị có thể nói là quán tuyệt Hồng Hoang.

Nghe được ý định của Chúc Cửu Âm, Thương Hiệt Thị cười gật đầu, đồng ý nói: "Đã là Tổ Vu thỉnh cầu, Ngô há có thể từ chối ư?" Chúc Cửu Âm nghe vậy đại hỉ, vội vàng học theo Nhân tộc chắp tay muốn hành lễ biểu thị cảm tạ, nhưng lại bị Thương Hiệt Thị ngăn lại.

"Tổ Vu không cần như vậy, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Đợi ta xem xét thế giới này, rồi hẵng nói chuyện khác." Lập tức, Thương Hiệt Thị thu lại nụ cười trên mặt, chuyển sang hai mắt tinh quang lóe lên, liền vượt qua vô cùng thời không, ánh mắt nhìn thẳng vào thế giới mới đó.

Trên bản nguyên thế giới phủ một tầng khí tức Thiên Đạo Hồng

Hoang, đang thích nghi với hoàn cảnh trong Hồng Hoang, chưa tái sinh cơ.

Mà một mảnh thế giới mới sinh hoang vu một mảnh, không có gì cả, chỉ có một vài vật thể như nhật nguyệt tinh thần.

Trong thế giới lại có gần vạn bóng dáng, từng bóng dáng đó đều là tồn tại cực kỳ cường đại, hiển nhiên đều là những tồn tại gần như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đây chính là những sinh linh dị giới mà Chúc Dung đã thu phục từ Thần quốc trước đó, giờ đây đều đã được Vu tộc đưa đến thế giới mới.

Còn những nhật nguyệt tinh thần kia chính là do Phạn Thiên trong số đó sáng tạo ra, độc quyền thuộc về không gian này.

Chỉ là việc muốn sáng tạo sinh linh thì hắn không thể làm được nữa, ngày trước ở thế giới kia, hắn lại có thể sáng tạo ra sinh linh.

Quyền hành của hắn đã bị tước đoạt không ít, thậm chí lời chúc phúc từng vô cùng linh nghiệm trước đây cũng trở nên lúc linh lúc không.

Thương Hiệt Thị nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: "Nếu Vu tộc đỉnh thiên lập địa, cơ nghiệp thành tựu lại ở Địa Phủ, mà nay trong thế giới này lại có nhiều sinh linh cường đại như vậy, thì có thể đặt tên là Địa Minh Giới, vừa thể hiện sự cường thịnh của Vu tộc, lại không làm mất uy danh Địa Phủ." "Hơn nữa, ta thấy trong đó có trăm vị Đại Vu, nhưng lại là để trấn áp những sinh linh trong thế giới này phải không?

Vậy thì điều đó chứng tỏ thế giới này đối với Vu tộc chẳng qua chỉ là một phương thế lực mà thôi.

Mượn danh U Minh Địa Phủ, lại không trực tiếp xưng là Vu giới.

Nếu Vu tộc sinh tồn trong đó, thế giới này hoàn toàn có thể đổi tên thành Vu giới, nhưng sự thật lại không phải như vậy." "Địa Minh Giới… Địa Minh Giới…." Chúc Cửu Âm thì thầm vài tiếng, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười, cười lớn nói: "Hay!

Hay lắm một Địa Minh Giới!

Nếu đã như vậy, thì đổi thành Địa Minh Giới đi!" Sau đó, y lại chắp tay hành lễ với Thương Hiệt Thị nói: "Đa tạ Nhân Sư ban tên, ta xin đa tạ Nhân Sư.

Nhân Sư nếu nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Vu tộc chúng ta luận đạo!" Thương Hiệt Thị nghe vậy nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, chắp tay đáp lễ, nói: "Tổ Vu khách khí, nếu có điều gì cần, nhất định sẽ đến Vu tộc." "Ha ha!

Hay!" Chúc Cửu Âm cười lớn một tiếng, sau đó lại nói: "Chuyện này đã xong, ta còn cần nhanh chóng trở về Vu tộc, xin cáo từ." Vu tộc từ trước đến nay đều như vậy, nhanh nhẹn thẳng thắn.

Sau khi có được điều mình muốn, liền lập tức nghĩ đến việc báo cái tên này cho các Tổ Vu khác, sau đó khắc ba chữ Địa Minh Giới lên cổng thế giới mới.….

Cùng với ba chữ Đạo "Địa Minh Giới" khắc lên cổng thế giới mới, thế giới này liền triệt để có một cái tên mới.

Mà Địa Minh Giới tự nhiên cũng thuộc về Vu tộc.

Nhìn từ tên gọi thì càng giống với thuộc hạ của Địa Phủ, dù sao Địa Phủ còn được gọi là Minh Phủ.

Tuy nhiên, đối với việc này, chúng Tổ Vu Vu tộc đều không bận tâm, bởi vì trong Địa Phủ, ngoại trừ một số thần thánh, còn lại hầu như đều là người Vu tộc, trên dưới đều tràn ngập sinh linh Vu tộc.

Trong đó, Địa Phủ Chi Chủ mạnh nhất là Hậu Thổ, lại càng là một

trong các Tổ Vu của Vu tộc.

Quan hệ giữa Vu tộc và Địa Phủ tương đương với quan hệ giữa Yêu tộc và Thiên Đình.

Chỉ là quyền hành của Địa Phủ không lớn bằng Thiên Đình, hơn nữa sự vận chuyển của Lục Đạo Luân Hồi cũng không thể bị can thiệp, không giống như Thiên Đình có thể trấn áp tứ phương, có thể danh chính ngôn thuận làm bất kỳ chuyện gì.

Dù là thao túng các tộc quần khác, hoặc khống chế bất kỳ thế lực nào, điều này trên danh nghĩa Thiên Đình đều có thể làm.

Chỉ có điều Đế Tuấn không thèm làm vậy mà thôi.

Đế Tuấn từ trước đến nay đều như vậy, lãnh đạo mọi người cùng thịnh vượng.

Nếu không, ngày xưa Tinh Thần Lão Tổ cũng sẽ không dẫn dắt ức vạn tinh thần sinh linh gia nhập Thiên Đình, làm lớn mạnh thế lực Thiên Đình.

Bởi vì Tinh Thần Lão Tổ nhìn thấy ở Đế Tuấn khả năng hoàn thành những gì mình muốn, hơn nữa còn có thể làm được những chuyện vĩ đại hơn điều mình muốn.

Chương 227

Do đó, những năm này Tinh Thần Lão Tổ đều bế quan tu hành, lặng lẽ nhìn Đế Tuấn chỉ điểm giang sơn, vũ lộng phong vân.

Có thể nói, hiện nay rất nhiều sinh linh hậu thế trong Hồng Hoang đều không biết rằng từng có một tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tên là Tinh Thần Lão Tổ đã vì chúng sinh thiên địa Hồng Hoang mà liều chết đối kháng với Hồng Quân.

Trong Tử Tiêu Cung, trận chiến đó, không biết đã kinh động bao nhiêu thần thánh.

Đế Tuấn có được ngày hôm nay, tự nhiên phải cảm tạ ân cứu đạo và truyền đạo của Tinh Thần Lão Tổ năm xưa.

Nếu không Hồng Hoang thực sự sẽ rơi vào tay Hồng Quân, và đến lúc đó, e rằng La Hầu nương tựa vào Hồng Quân cũng sẽ bị y loại trừ.

Đáng tiếc là, một bước không như ý, thì từng bước đều không như ý.

Giờ đây Tinh Thần Lão Tổ công thành thân thoái, ẩn mình trong Hồng Hoang, danh tiếng không hiển lộ, sống những ngày tháng tiêu dao khoái hoạt.

Đồ đệ của La Hầu chạy khắp Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh nghe danh khiếp sợ.

Bản thân La Hầu càng gieo xuống từng hạt giống trong các thế lực lớn, chờ đợi ngày sau trưởng thành.

Còn về Hồng Quân, hiện nay lại trở thành kẻ thảm hại nhất, bị trấn áp phong ấn trong Hỗn Độn, không biết khi nào mới có thể phá trừ phong ấn tái xuất thế.

Đồ đệ của hắn, cũng vì hắn lâu không xuất hiện mà giảm đi rất nhiều.

Nhưng những người ở lại đều là những tồn tại cực kỳ tín phụng hắn.

Từ một góc độ khác mà nói, đó cũng không phải là chuyện gì xấu.

Những đồ đệ này đều có chung một mục tiêu, đó là truy tìm dấu chân của lão sư, không ngừng tham khám Tiên Đạo, nhất định chứng đạo Hỗn Nguyên, sau đó tìm thấy lão sư trong vô cùng thời không.

Trong lòng bọn họ, lão sư đều đã chứng đạo xong mà du ngoạn khắp các thời không, nên bọn họ mới không tìm thấy, thậm chí ngay cả cảm ứng cũng không thể cảm ứng được.....

Trong Hồng Hoang thế giới.

Thực lực Nhân tộc ngày càng tăng tiến, ngày càng cường hãn.

Hiện nay Nam Hoang đã phủ đầy dấu ấn của Nhân tộc, con đường đại hưng mà Nhân Hoàng Toại Nhân Thị đã nói đã bắt đầu đến rồi.

Năm xưa Nhân tộc yếu ớt đến mức nào, giờ đây Nhân tộc liền cường thịnh đến mức đó.

Đã đứng trên đỉnh phong thế gian, gần như là vô địch.

Sau đó, Diệp Hiên lại tham gia vài trận thi đấu giải toàn quốc, nhưng đối phương đã có phòng bị.

Khi sinh linh bên phía Diệp Hiên biến mất, Sáng Thế Thần của đối phương sẽ lập tức đích thân đến Thế giới bản nguyên canh giữ.

Khả năng xuất hiện không ngoài hai loại: hoặc là Sáng Thế Thần có thể đánh thắng sinh linh Hồng Hoang, cuối cùng bị đối phương gọi đến một đám người vây đánh.

Khi sắp thất bại thì Sáng Thế Thần liền trực tiếp đầu hàng.

Mặc dù nói là thua trận, nhưng may mà bảo toàn được Thần quốc, không đến mức như các Sáng Thế Thần khác trực tiếp bị hủy hoại cả đời.

Loại còn lại thì đơn giản hơn nhiều, trực tiếp là đánh không lại, rồi đầu hàng.

Có thể có hai loại, nhưng kết cục thì chỉ có một, đó là Long tộc và Nhân tộc trong Hồng Hoang đều không thể đoạt được Thế giới bản nguyên của đối phương.

Nếu cứ như vậy, thì Long tộc và Nhân tộc sẽ rất thiệt thòi.

Mặc dù nói rằng thế giới của các Sáng Thế Thần về sau sẽ ngày càng cường đại, đoạt được một cái là kiếm được một cái, nhưng vấn đề là xác suất thành công khi muốn đoạt lấy các thế giới sau này cũng đã giảm đi rất nhiều.

Cái này then chốt nằm ở chỗ bất ngờ, nếu đối phương đã sớm có phòng bị, thì cũng chẳng làm được gì, chỉ có thể lặng lẽ nhìn cảnh tượng này diễn ra.

Giống như khi Long tộc và Nhân tộc gặp phải, dù thực lực của Nhân tộc và Long tộc cũng không kém, cũng đều dùng phương pháp tương tự để làm tê liệt đối phương, nhưng đối phương đã sớm trở nên cảnh giác vô cùng dưới sự cảnh báo của người mình.

Làm gì có chuyện dễ dàng lấy trộm Thần quốc của người khác như vậy.

Sáng Thế Thần đầu tiên là không thể ngờ đến, nên đã chết, đó thực sự rất oan.

Tuy nhiên, Sáng Thế Thần thứ hai thì đó thực sự là do mình sơ suất.

Chuyện Diệp Hiên đoạt thế giới đã xảy ra một lần rồi, đối phương

lại vẫn không tìm hiểu, lại không hề có chút phòng bị nào.

Mặc dù nói Nhân tộc không thể thu được một phương thế giới, nhưng Nhân tộc cũng không hề nản lòng, dù sao thế giới đó xét từ bản chất cũng chỉ là tăng thêm một phương cương vực mà thôi, thực tế cũng không nâng cao thực lực Nhân tộc nhiều.

Trừ phi Nhân tộc có thể giống như Vu tộc, mang tất cả những sinh linh trong dị thế giới kia về làm tù binh, như vậy mới có thể tăng cường thế lực bản thân.

Tuy nhiên Nhân tộc kiêu ngạo đến mức nào, là tồn tại cực kỳ bài ngoại.

Bình thường thì cười nói vui vẻ có thể được, nhưng thực sự muốn dung nhập vào Nhân tộc thì đúng là nằm mơ, huống hồ là những dị tộc trong dị thế giới kia.

Nam Hoang, Nhân tộc, Toại Triều, Toại Thành.

Mặc dù đại đa số các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường đều ở trong Đại La Giới cảm ngộ Đại Đạo, nhưng Toại Thành vẫn là biểu tượng của toàn bộ Nhân tộc, Toại Thành cũng là Hoàng Thành của Toại Triều, là Hoàng Thành của Nhân tộc.

Ngày này, chư vương tề tựu, kèm theo rất nhiều Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng đều lần lượt kịp đến, gần như tất cả các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể đến được đều tề tựu trong Hoàng Cung Toại Triều.

Toại Nhân Thị thân mặc đế bào, đầu đội đế miện, từng bước từng bước đi qua giữa đám đông.

Mà mỗi khi hắn đi qua bên cạnh mọi người, mọi người đều cúi đầu chắp tay bái lạy, tỏ lòng kính trọng đối với Nhân Hoàng bệ hạ.

Toại Nhân Thị sắc mặt như thường, chậm rãi bước lên cao đài,

cho đến khi đến bên Nhân Hoàng ỷ, ngồi xuống xong, nhìn chúng nhân đang khom lưng hành lễ, nhàn nhạt nói: "Bình thân đi." "Tạ bệ hạ!" Mọi người hô tạ, sau đó đứng dậy, nhìn thẳng phía trước, nhưng không dám nhìn thẳng vào mặt Toại Nhân Thị.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, đế uy trên người Toại Nhân Thị ngày càng tăng tiến, ngày càng mãnh liệt.

Vị bệ hạ hòa ái dễ gần ngày xưa dường như không còn nhìn thấy nữa, duy chỉ còn lại một Nhân Hoàng đế uy như ngục.

Tuy nhiên những điều này chỉ là biểu hiện, là biểu hiện bên ngoài mà Toại Nhân Thị buộc phải thể hiện.

Thân là Nhân Hoàng, không thể làm mất uy danh Nhân tộc, cần uy nghiêm gia thân, uy chấn tứ hải bát hoang.

Như vậy, chúng sinh thiên địa, liền sẽ càng kính trọng Nhân tộc, sợ hãi Nhân tộc.

"Hiện nay, con đường đại hưng chậm rãi kéo màn, về thực lực với ba tộc khác đã không còn kém là bao, ngay cả Long tộc hiện nay cũng không phải đối thủ của chúng ta." "Nhân tộc vốn dĩ không có dục vọng, vốn dĩ nên dưỡng sức, phát triển thực lực.

Tuy nhiên Nhân tộc là nhân vật chính thiên định, nên làm chuyện của nhân vật chính thiên địa, nên tranh giành vị trí nhân vật chính thiên địa, thành tựu người tài của Thiên Địa Nhân Tam Tài, cũng coi như bổ toàn thiên địa, công tham tạo hóa, Hồng Hoang viên mãn." "Do đó, vị trí nhân vật chính thiên địa đó, từ hôm nay, Nhân tộc liền muốn cùng các tộc khác tranh giành một phen!" Toại Nhân Thị chỉnh tà áo ngồi thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực nói, một trận uy thế vô danh lan tỏa tứ phương, khiến mọi người trong lòng vừa kinh vừa mừng.

Kinh là Nhân Hoàng uy nghiêm giờ đây còn hơn hẳn trước đây

mấy phần, mừng là Nhân tộc cuối cùng cũng sắp leo lên bảo tọa chí tôn đó.

Nếu một ngày chưa leo lên vị trí nhân vật chính thiên địa, Nhân tộc liền một ngày chưa thể tranh bá với Vu Yêu nhị tộc hàng đầu kia.

Bởi vì Vu Yêu nhị tộc chấp chưởng Thiên Đình Địa Phủ thế lực này, đã là thế lực độc nhất vô nhị trong Hồng Hoang rồi.

Thực sự có thể đối đầu với nhau trên thực tế chỉ có hai bên họ, các tộc khác dù là Nhân tộc hay Long tộc thực tế đều kém hơn một chút.

Dù cho Nhân tộc tu luyện tốc độ cực nhanh, nhưng muốn thực sự đuổi kịp Vu Yêu nhị tộc vẫn cần một đoạn đường không ngắn.

Nhưng Long tộc thì thực sự đã bị Nhân tộc vượt qua, hiện nay thực lực Nhân tộc còn mạnh hơn Long tộc mấy phần.

Cùng với lời nói của Toại Nhân Thị kết thúc, Nhân Sư dưới quyền đứng ra, chắp tay bái lạy Toại Nhân Thị nói: "Bệ hạ, nếu Nhân tộc muốn tranh giành vị trí nhân vật chính thiên địa, thì ba tộc là không thể tránh khỏi.

Hiện nay thực lực Nhân tộc tuy mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, nhưng với Vu Yêu nhị tộc thực sự vẫn còn một khoảng cách.

Nếu muốn tranh vị trí nhân vật chính thiên địa này, Vu Yêu nhị tộc e rằng là một ngưỡng cửa lớn.

Ngay cả khi Vu Yêu nhị tộc không tranh, thì Long tộc tuy thực lực đã không bằng Nhân tộc, nhưng nếu thực sự khai chiến tranh đoạt với Nhân tộc, thì Nhân tộc dù thắng cũng chắc chắn là thảm thắng.

Đến lúc đó Nhân tộc cũng không còn thực lực để ngồi vào vị trí nhân vật chính thiên địa." "…Đúng vậy, bệ hạ, tuy nói hiện nay Vu Yêu nhị tộc đã có Thiên Đình, Địa Phủ, nhưng vị trí nhân vật chính

thiên địa dù sao cũng có thể tăng thêm rất nhiều khí vận, bọn họ có lẽ cũng không động lòng.

Còn Long tộc tuy giàu có tứ hải chi địa, nhưng so với Hồng Hoang đại lục vẫn nghèo nàn hơn nhiều, bọn họ cũng có khả năng muốn tranh giành một phen.…" Trong số chư vương dưới quyền, Hữu Sào Thị mở miệng nói.

Quốc gia của Hữu Sào Thị tên là Hữu Quốc, biệt danh Sào Quốc, bởi vì trong quốc gia này không có gì nhiều, mọi người đều có rất nhiều nhà cửa, gần như đi đến thành thị nào cũng đều có nhà của mình.

Mà vị trí nhân vật chính thiên địa tuy hư vô mờ mịt, nhưng quả thực là chân thực tồn tại.

Người đạt được vị trí nhân vật chính thiên địa sẽ hưởng thụ khí vận thiên địa, khí vận của chúng sinh đều có thể phân chia.

Đây chính là nhân vật chính thiên địa, ngoài điểm này ra, cũng chỉ còn lại danh nghĩa quản lý nhân gian mà thôi, những lợi ích khác thì không còn nữa.

Nhưng dù chỉ có hai lợi ích này, đó cũng là điều mà các tộc trong Hồng Hoang mơ ước.

"Không ngại, Yêu tộc có Thiên Đình, Yêu Hoàng năm xưa nay quý vi Thiên Đế Chí Tôn, thống ngự tứ hải bát hoang, cửu thiên thập địa.

Dù Nhân tộc thành tựu vị trí nhân vật chính thiên địa, dù Trẫm gia miện Thiên Địa Nhân Hoàng quả vị, cũng vẫn nằm dưới Thiên Đình, dưới Thiên Đế.

Do đó đợi Trẫm đến thương thảo với Thiên Đế một trận, tưởng rằng Thiên Đế sẽ không ngăn cản.

Còn Vu tộc có Địa Phủ, Tổ Vu năm xưa nay quý vi Địa Phủ Chi

Chủ, hưởng thụ tế tự cúng bái của vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, chưởng khống Luân Hồi Minh Phủ.

Tương tự, dù Nhân tộc thành tựu vị trí nhân vật chính thiên địa, Trẫm cũng chẳng qua là ngang hàng với Địa Hoàng Nương Nương.

Theo tính cách của Vu tộc, thuyết phục bọn họ hẳn không phải là chuyện quá khó khăn." Nói đến đây, Toại Nhân Thị hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Điều duy nhất không thể lường trước chính là Long tộc.

Thiên Địa Nhân Tam Tài, nếu Nhân tộc thành tựu vị trí nhân vật chính thiên địa, chấp chưởng nhân tài, thì Tam Tài đều bị chiếm cứ.

Long tộc e rằng không cam lòng mãi mãi lạc hậu dưới Tam tộc, vì vậy, Long tộc thì có chút khó xử.

Huống hồ Long tộc năm xưa cũng từng muốn tranh giành vị trí nhân vật chính thiên địa, tuy không biết vì sao sau khi thắng lợi lại ẩn mình không xuất hiện, nhưng nội tâm của họ thế nào thì vẫn chưa thể biết được.

Tuy nhiên Trẫm vẫn sẽ đích thân đến Long tộc, diện kiến Long Hoàng, thương thảo vị trí nhân vật chính thiên địa." Nhân Hoàng Toại Nhân Thị nhìn thấy chúng tộc nhân phía dưới tuy mắt đầy nhiệt huyết, nhưng cũng không mất đi lý trí.

Thấy cảnh này, trong lòng cực kỳ hài lòng.

Nếu hôm nay có thể vì vị trí nhân vật chính thiên địa mà trở nên cuồng nhiệt, không nghĩ được gì cả, thì ngày sau cũng có thể vì những thứ khác mà mất đi lý trí.

Một sinh linh, điều đáng sợ nhất chính là mất đi lý tính, bởi vì điều đó không nghi ngờ gì sẽ biến thành dã thú, rơi vào hạ thừa.

Mà trong Tam tộc, Vu Yêu nhị tộc có thực lực mạnh nhất trong mắt hắn ngược lại không phải là chuyện gì to tát, bởi vì hiện tại Vu

Yêu nhị tộc đã chiếm cứ Thiên Tài và Địa Tài trong Hồng Hoang Tam Tài rồi, Yêu chưởng Thiên, Vu chưởng Địa.

Chỉ còn Nhân Tài quy vị.

Nếu Nhân Tài quy vị, thì có thể thành tựu Hồng Hoang Tam Tài viên mãn.

Tưởng rằng đến lúc đó khí vận Tam tộc đều sẽ bạo tăng điên cuồng, phản bộ xuống Hồng Hoang, Hồng Hoang thậm chí có thể trở nên mạnh hơn.

Trong Hồng Hoang thế giới vốn đã có Nhất Nguyên Lưỡng Nghi, từ khi ra đời đã xuất hiện.

Nhất Nguyên chính là Đạo, là khởi thủy ban sơ, là cuối cùng tận cùng, là điểm cuối của vạn vật cũng là điểm khởi đầu của vạn vật.

Lưỡng Nghi chính là Thiên Địa, Thiên là Càn, Địa là Khôn.

Mà đợi đến Tam Tài viên mãn, thế tất sẽ phản bộ Hồng Hoang, nội tình Hồng Hoang cũng có thể trở nên càng thêm hùng vĩ.

Khí vận mà Hồng Hoang phản bộ lại cũng là điều mà Tam tộc mơ ước.

"Bệ hạ anh minh thần võ, công tham tạo hóa, chúng thần bái phục!" Chư vương đồng thời khom lưng hành lễ, hô lớn.

Đối với Toại Nhân Thị, bọn họ không thể không phục.

Nhân tộc thực sự là dưới sự lãnh đạo của Toại Nhân Thị mà đi đến cục diện như ngày nay, cũng chính vì sự tồn tại của Toại Nhân Thị, Nhân tộc mới có thể hưng thịnh đến vậy.

Nếu Nhân tộc mất đi Toại Nhân Thị, dù vẫn sẽ cường thịnh, nhưng nhất định không thể cường thịnh như hiện tại.

Nhân tộc một triều hàng trăm vương, đây là chế độ của Nhân tộc,

cũng là do Toại Nhân Thị đề xuất, để mọi người đều tham gia vào việc kiến thiết Nhân tộc.

Tuy nói chư vương tịnh lập, nhưng chư vương cũng đều cộng tôn Nhân Hoàng, Nhân Hoàng chính là cộng chủ của Nhân tộc, là chủ của tất cả Nhân tộc, cũng chính là Hoàng của Nhân tộc.

"Chư vương hồi quy, đợi Trẫm chiếu lệnh." Toại Nhân Thị để lại một câu nói xong, thân hình biến mất, đã rời khỏi Nhân tộc, bay về phía Thiên Đình.

"Cẩn tuân bệ hạ chiếu lệnh!!!" Chư vương hướng về bảo tọa Nhân Hoàng trống rỗng phủ phục cúi lạy, sau đó liền khó lòng kiềm chế được sự nhiệt huyết trong lòng.

"Nhân tộc ta cuối cùng cũng muốn tuyên cáo danh xưng chí cường với Hồng Hoang rồi!!!" Thạch Hạo Thị một tay chống sau lưng, một tay nắm chặt nắm đấm mạnh mẽ đấm vào giữa không trung phía trước.

Cú đấm này dường như không phải đánh vào không trung, mà là đánh vào đầu vạn tộc Hồng Hoang vậy.

Thạch Hạo Thị đã có chút không thể chờ đợi muốn nhìn thấy khoảnh khắc Nhân tộc trở thành nhân vật chính thiên địa, muốn thành tựu vị trí nhân vật chính thiên địa, thì nhất định phải nhận được sự công nhận của vạn tộc Hồng Hoang và sự công nhận của Thiên Đạo.

Sự công nhận của Thiên Đạo tự nhiên không cần nói nhiều, Nhân tộc vốn dĩ đã là vị trí nhân vật chính thiên định, sinh ra đã là để thành tựu vị trí nhân vật chính thiên địa, nên cửa ải khó khăn nhất là sự công nhận của Thiên Đạo cũng coi như đã trực tiếp vượt qua.

Tuy nhiên, ngoài ra, còn cần nhận được sự công nhận của vạn tộc Hồng Hoang.

Mà muốn nhận được sự công nhận của tất cả các chủng tộc, qua đó có thể thấy đó là một chuyện khó khăn đến mức nào.

Vì vậy, nếu một chủng tộc không phục, thì chiến thắng đối phương, điều đó cũng có nghĩa là đối phương đã phục.

Nếu không, thì chỉ có thể xóa sổ chủng tộc đó trong Hồng Hoang mà thôi.

Nhưng may mắn là, cưỡng ép áp đảo cũng được coi là sự công nhận.

Dù sao trong Hồng Hoang, thực lực là tôn, thực lực càng mạnh thì quyền lực và tiếng nói càng lớn.

Mà lúc này, trên mặt Thạch Hạo Thị tinh quang bạo thiểm, một trận khí tức Đại Đạo cực kỳ đặc thù bắt đầu lan tỏa, đó không phải là Đại Đạo vô địch của hắn, đó là một loại Đại Đạo giống như Tô Minh Thị, mà trước khi hoàn toàn nắm giữ thậm chí còn không thể xác định được đó là Đại Đạo gì.….

Mặc dù không biết đó là Đại Đạo gì, nhưng Thạch Hạo Thị không nghi ngờ gì cho rằng đó nhất định là một Đại Đạo cực mạnh, nếu không thì cũng không thể đến nay vẫn chưa tu luyện ra được.

Còn lý do y có thể tu luyện Đại Đạo này, là vì y cũng đã từng uống trà được pha từ hoa Bỉ Ngạn, tiến vào một thế giới dị dạng.

Trong thế giới đó mọi thứ đều chân thực như vậy, nhưng lại dường như đều là hư giả.….

Nhưng y tin rằng, chỉ cần mình ngày càng mạnh, sớm muộn gì cũng có thể làm rõ thế giới đó rốt cuộc là thế giới nào, liệu nó có thực sự tồn tại hay không!

“Đúng vậy, Nhân tộc từ ban sơ, đi đến cục diện ngày hôm nay, thực sự không dễ dàng gì.…” “Nếu không phải bệ hạ anh vũ, Nhân

tộc chúng nhân cũng đều tranh khí, muốn trong vỏn vẹn mười mấy nguyên hội thời gian mà trưởng thành đến địa vị hiện tại, thậm chí còn muốn tranh đoạt vị trí nhân vật chính thiên địa, thì đó thực sự là điều cực kỳ khó làm được." "Nói về Hồng Hoang, cũng chỉ có Nhân tộc mạnh mẽ đến mức này phải không?

Chính cái gọi là 'xá ngã kỳ thùy' a!

Ha ha ha ha…." "Được rồi được rồi, vẫn là nghe theo chỉ lệnh của bệ hạ, về trước đi.

Đợi đến khi chiếu lệnh ban xuống, chúng ta cứ theo chiếu lệnh mà hành sự là được!"….

Khác với không khí vui vẻ của chư vương Nhân tộc, lúc này Nhân Hoàng Toại Nhân Thị lại vẻ mặt ngưng trọng bay về phía Thiên Đình.

Muốn khiến Tam tộc từ bỏ vị trí nhân vật chính thiên địa, chuyện này nào có đơn giản như hắn nói trong triều hội…..

Chương 228

Nhìn qua Yêu tộc có Thiên Đình, Vu tộc có Địa Phủ, sẽ không đi tranh giành vị trí nhân vật chính thiên địa với Nhân tộc.

Tuy nói vậy không sai, nhưng Vu Yêu nhị tộc dựa vào đâu mà không tranh giành vị trí nhân vật chính thiên địa với ngươi?

Có vị trí nhân vật chính thiên địa gia thân, có thể tăng cường khí vận của bọn họ, vì vậy, về việc Vu Yêu nhị tộc có thể từ bỏ hay không, Toại Nhân Thị thực ra trong lòng cũng không có gì nắm chắc.

"Hy vọng mọi việc thuận lợi.

Hiện nay Nhân tộc cũng đã đi đến một nút thắt rồi, nếu không thể tranh thủ được vị trí nhân vật chính thiên địa, e rằng muốn đuổi kịp Vu Yêu nhị tộc cũng rất khó…." Toại Nhân Thị trong lòng thầm nói.

Nhớ lại năm xưa, tu vi Nhân tộc đột phá thần tốc, trong vỏn vẹn một nguyên hội không biết đã sinh ra bao nhiêu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng cùng với huyết mạch Nhân tộc bị pha loãng, số lượng thiên tài xuất hiện cũng ngày càng ít đi, tốc độ tu vi cũng tương đối ngày càng chậm lại.

Điểm này là bất kỳ tộc quần nào cũng không thể tránh khỏi.

Nhưng tiếc là Yêu tộc đã sớm đạt đến điểm huyết mạch loãng nhất, tức là đã sớm vượt qua giai đoạn này.

Giai đoạn hiện tại Yêu tộc xuất hiện đều là những tồn tại có tu vi cực mạnh sau một thời gian dài tích lũy.

Vì vậy, mới có thể trong thời gian ngắn bị Nhân tộc đuổi kịp đến mức nhìn thấy cái đuôi.

Nhưng thiên tài Nhân tộc cũng đã tiêu hao rồi, thiên phú và thực lực của thiên tài xuất hiện sau này sẽ ngày càng thấp đi.

Vì vậy, cũng có nghĩa là, nếu không có khí vận gia trì tương tự như Thiên Đình và Địa Phủ, Nhân tộc muốn vượt qua Vu Yêu nhị tộc là gần như không thể.

Bởi vì các tộc đều có một giới hạn thấp nhất về thiên phú, đạt đến giới hạn thấp nhất này, thì gần như sẽ không giảm nữa.

Còn về giới hạn cao nhất của thiên phú thì chính là thiên phú của thế hệ đầu tiên.....

Điểm xuất phát thiên phú của Nhân tộc vốn đã cao hơn các chủng tộc khác, vì vậy giới hạn thấp nhất của Nhân tộc cũng sẽ cao hơn giới hạn thấp nhất của các tộc khác một chút.

Nhưng tiếc là Vu Yêu nhị tộc có Thiên Đình và Địa Phủ, hai cơ quan siêu cấp này gia trì khí vận, nên sự chênh lệch này cũng đã được bù đắp.....

Cộng thêm số lượng Yêu tộc là tồn tại mà Nhân tộc dù có sinh sôi nảy nở thế nào cũng khó lòng sánh kịp, vì vậy điều này đã dẫn đến việc số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất hiện trong Yêu tộc sẽ nhiều hơn các tộc quần khác.....

Trong Thiên Đình, Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thiên Đế Đế Tuấn một thân miện phục, đầu đội đế miện, đoan đoan chính chính ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, bởi vì Nhân Hoàng Toại Nhân Thị là từ Nam Thiên Môn một đường đi lên, hắn tự nhiên biết Nhân Hoàng đến.

Mà lúc này, bên cạnh hắn ngồi chính là Thiên Hậu Hi Hòa, cùng với vị trí đầu tiên dưới quyền là Đông Hoàng Thái Nhất và Đông Hậu Nguyên Mẫu Phu Nhân.

Hiển nhiên, bọn họ đã sớm biết Nhân Hoàng lần này đến vì điều gì.

"Nhất niệm Hỗn Nguyên thiên địa sinh", điều này có nghĩa là khi có người muốn làm gì đó mà liên quan đến Hỗn Nguyên, giữa thiên địa sẽ có cảm ứng mơ hồ.

Mà thân là Hỗn Nguyên, sao có thể không cảm ứng được.

Đây cũng là một nguyên nhân khiến cảnh giới Hỗn Nguyên cực kỳ khó bị tính toán, hầu như mọi chuyện liên quan đến bọn họ đều sẽ phát sinh cảm ứng.

Đây cũng là lý do vì sao Nhân Hoàng lần này đến, Thiên Đế lại trịnh trọng đối đãi như vậy.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhân Hoàng Toại Nhân Thị bước vào, liền nhìn thấy Thiên Đế và Thiên Hậu đang ngồi ở vị trí cao nhất, bên cạnh đài sen là Đông Hoàng và Đông Hậu.

Ngay lập tức, trong lòng y hiểu rõ, liền chầm chậm bước đến giữa đại điện, chắp tay khẽ cúi đầu cung kính hành lễ, nói: "Nhân Hoàng Toại Nhân Thị ra mắt Thiên Đế Bệ hạ, Thiên Hậu nương nương, Đông Hoàng Bệ hạ, Đông Hậu nương nương." "Bình thân." Thiên Đế khẽ gật đầu, từ tốn nói.

"Nhân Hoàng an hảo." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, hỏi thăm, xem như đáp lễ.

"Ra mắt Nhân Hoàng." Thiên Hậu cũng chắp tay đáp lễ.

Còn Đông Hậu thì khẽ đứng dậy chắp tay đáp lễ, hơi cúi đầu.Điều này tượng trưng cho địa vị giữa các vị.

Quả vị của Thiên Đế và Đông Hoàng đều cao hơn Nhân Hoàng,

nên có thể không cần quá khách sáo đáp lễ, chỉ cần một câu nói là đủ.

Địa vị của Thiên Hậu thì dưới Lục Ngự, trên Ngũ Phương Ngũ Lão.

Mặc dù Nhân Hoàng là vua của Nhân Tộc, nhưng dù sao cũng không phải Lục Ngự, dẫu cho thế lực Nhân Tộc hùng mạnh, Thiên Hậu cũng coi như cao hơn Nhân Hoàng một chút.

Còn địa vị của Đông Hậu thì kém xa, nhiều nhất cũng chỉ là dựa vào Đông Hoàng mà cưỡng ép ngang cấp với Nhân Hoàng, thậm chí còn thấp hơn, nên mới phải đứng dậy đáp lễ.Sau khi các bên hành lễ, Nhân Hoàng liền ngồi xuống.

Toại Nhân Thị đến vị trí của mình, nhìn Thiên Đế Đế Tuấn chậm rãi nói: "Bệ hạ, Toại Nhân Thị đến đây là vì vị Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Trong Hồng Hoang có Tam Tài biến hóa thành Thiên Địa Nhân.

Nay Bệ hạ là Thiên Đế, thống ngự Tứ Hải Bát Hoang, còn Chí Thiện Nương Nương của Vu Tộc là chủ Địa Phủ, là một trong Lục Ngự Thiên Đình, chấp chưởng sinh tử, công lao sánh ngang Tạo Hóa.

Tam Tài Thiên Địa Nhân, duy chỉ thiếu vị Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Nếu Nhân Tộc được quả vị này, Tam Tài viên mãn, ba tộc tất sẽ đạt được lợi ích vô thượng, nhờ đó mà thăng tiến một bước.

Vì vậy, Toại Nhân Thị khẩn thiết thỉnh cầu Bệ hạ ân chuẩn Nhân Tộc là Thiên Địa Nhân Vật Chính."Không còn cách nào khác, Đế Tuấn thân là Thiên Đế, điều này không chỉ là nói suông.

Trên thực tế, Đế Tuấn còn có tư cách can thiệp vào chuyện Địa Phủ, huống hồ vị Thiên Địa Nhân Vật Chính này vốn là quả vị mà vạn tộc vạn linh đều có thể tranh đoạt.

Ngay cả khi Đế Tuấn không can thiệp, nhưng nếu y chỉ cần một câu nói, Yêu Tộc dốc toàn lực xuất chiến, thì trong trời đất này, tộc nào có thể đánh bại Yêu Tộc?

Dù sao, phía sau Yêu Tộc chính là Thiên Đình, mà Thiên Đình là tồn tại tối cao trong Hồng Hoang.

Bởi vậy, nếu Đế Tuấn không ân chuẩn, thì ai cũng đừng hòng có được vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính này.Đế Tuấn nghe vậy, không trực tiếp trả lời, mà nhìn về phía Toại Nhân Thị, ánh mắt như lửa, chậm rãi nói: "Nếu Nhân Tộc trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, Yêu Tộc sẽ ở đâu?

Thiên Đình sẽ ở đâu?

Và Trẫm sẽ ở đâu?" Ý của y là muốn xem Toại Nhân Thị nghĩ gì, muốn xem Nhân Tộc có dị tâm hay không.

Mặc dù Đế Tuấn sẽ không chủ động ra tay với bất kỳ chủng tộc nào, nhưng y cũng không thể ngồi yên nhìn một chủng tộc có dị tâm với mình lại ngồi lên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Dù sao, trong phương lượng kiếp này, y là nhân vật chính.

Dù sao, thời đại này là thời đại được Thiên Đế bao trùm.

Giống như việc trước đây bị Hồng Quân bao trùm, trước khi xuất hiện sinh linh mạnh hơn y, thời đại này đều thuộc về Đế Tuấn.Những lời này của Đế Tuấn là muốn một câu trả lời thỏa đáng.

Nếu Toại Nhân Thị có thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng, thì việc ban vị Thiên Địa Nhân Vật Chính cho Nhân Tộc có sá gì?Toại Nhân Thị nghe vậy, lập tức hiểu rõ ý nghĩ của Đế Tuấn, biết Đế Tuấn bất an trong lòng, sợ Nhân Tộc không giữ đạo nghĩa, sợ Nhân Tộc sau khi mạnh lên sẽ trở mặt phản Thiên Đình, đến lúc đó, dựa theo thiên phú của Nhân Tộc, Yêu Tộc e rằng sẽ khó mà kết thúc ổn thỏa.Ngay

lập tức, Toại Nhân Thị một lần nữa đứng dậy, cúi người hành lễ, dõng dạc nói: "Bệ hạ, Nhân Tộc là do Thánh Mẫu tạo ra, Thánh Mẫu tức là Oa Hoàng Thiên Đình.

Phản Thiên Đình tựa như phản Thánh Mẫu.

Thử hỏi, trong trời đất này có đứa con nào dám phản mẹ mình, một việc đại nghịch bất đạo như vậy, đừng nói Bệ hạ, ngay cả Toại Nhân Thị cũng tuyệt đối không dung cho việc này xảy ra!

Hơn nữa, năm xưa Bệ hạ có ân thành đạo với Thánh Mẫu, lại có ân tái tạo với Nhân Tộc, Nhân Tộc tuyệt đối sẽ không phản Thiên Đình, cũng không dám phản Thiên Đình!

Cho nên, xin Bệ hạ hãy yên tâm, chỉ cần Bệ hạ còn tại vị, chỉ cần Thánh Mẫu còn ở Thiên Đình, thì Nhân Tộc sẽ không bao giờ phản Thiên Đình!"Những lời này của y không sai, Thiên Đế quả thật có ân tái tạo với Nhân Tộc, mà Thánh Mẫu lại là Oa Hoàng Thiên Đình, nên phản Thiên Đình chính là phản Thánh Mẫu nương nương, phản Thiên Đình chính là phản đại ân nhân của mình.

Nhân Tộc sẽ không làm ra chuyện bất trung bất nghĩa, bất nhân bất hiếu như vậy.Nhưng nếu Đế Tuấn không còn là chủ Thiên Đình, Nữ Oa cũng không còn là người của Thiên Đình, thì Nhân Tộc sẽ không còn gì phải kiêng dè nữa, đến lúc đó dù có phản Thiên Đình thì cũng không còn liên quan đến Đế Tuấn và Nữ Oa nữa.

Nhân Tộc cũng không còn cái gọi là bất trung bất nghĩa, bất nhân bất hiếu.

Dù sao, sở dĩ Nhân Tộc trung thành với Thiên Đình là vì vào lúc yếu ớt thậm chí còn chưa ra đời, đã được Thiên Đế che chở, nếu không thì Nhân Tộc đã sớm diệt vong, đâu còn Nhân Tộc ngày nay.Nhưng nếu đổi người khác làm Thiên Đế, thì Nhân Tộc sẽ không chấp nhận.

Nhân Tộc bẩm sinh đã không cam chịu ở dưới người khác, nói cách khác chính là bẩm sinh có 'phản cốt', trừ khi chính mình làm thủ lĩnh, còn ai cũng không được.

Bởi vậy, đối với Nhân Tộc, chỉ có thể thi ân để khống chế, chứ vạn lần không thể dùng thế lôi đình trấn áp.

Ân, vào thời kỳ Nhân Tộc mới ra đời thì vẫn được, hoặc trước khi Nhân Tộc trở nên hùng mạnh như bây giờ thì cũng được, nhưng Nhân Tộc đã lớn mạnh, bây giờ không thể dùng trấn áp nữa.May mắn là Nhân Tộc tuy không cam chịu ở dưới người khác, nhưng cũng không phải loại vong ân phụ nghĩa tự tuyệt với chúng sinh Hồng Hoang.

Cá nhân thì có thể, nhưng nếu cả Nhân Tộc dám vong ân phụ nghĩa, vọng tưởng lật đổ Thiên Đình, thì khoảnh khắc tiếp theo sẽ phải chịu sự công kích của vạn tộc Hồng Hoang, bởi vì nếu một chủng tộc ti tiện vô sỉ như vậy mà lên làm Thiên Đế, ai dám nghĩ sau này vạn tộc sẽ phải tự xử lý thế nào trong Hồng Hoang.

E rằng lúc đó làm bất cứ việc gì cũng phải hỏi ý kiến đối phương, hoặc thậm chí đối phương sẽ trực tiếp can thiệp vào chuyện nội bộ chủng tộc cũng không chừng.

Nếu một chủng tộc mà vong ân phụ nghĩa, thì thế lực này nhất định sẽ không đi đến cuối cùng.

Kẻ làm được chuyện vong ân phụ nghĩa thì cũng làm được chuyện áp bức vạn tộc Hồng Hoang.Đối với những lời này của Toại Nhân Thị, Đế Tuấn cũng rất hài lòng gật đầu.

Y tin Nhân Hoàng Toại Nhân Thị, cũng tin Nhân Tộc.

Nhân Tộc phát triển đến nay, những khuyết điểm khác có thể có nhiều, nhưng về phương diện tri ân báo đáp và cực kỳ tôn kính, thành kính với Nữ Oa thì không có gì phải bàn cãi.

Nhân Tộc tôn kính Nữ Oa, Nữ Oa cũng tôn kính Nhân Tộc.

Nữ Oa cũng sẽ không ỷ mình là Thánh Mẫu mà tùy tiện can thiệp vào việc của Nhân Tộc, đối với lời nói của Nhân Hoàng, càng hết sức ủng hộ.

"Nếu đã như vậy, Trẫm tự nhiên sẽ chấp thuận Nhân Tộc trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, Trẫm cũng tin Nhân Hoàng sau này nhất định sẽ cai trị tốt vạn tộc nhân gian." Lời này của Đế Tuấn, ý tứ rất rõ ràng, đó là công nhận Nhân Tộc thành tựu vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, Nhân Hoàng cũng chính là Thiên Địa Cộng Chủ.

Và khi lời y dứt, trong cõi u minh, khí vận Nhân Tộc lớn mạnh thêm một phần, đây là vì đã nhận được sự công nhận của Thiên Đế, cũng là sự công nhận khó khăn nhất về lý thuyết ngoài sự công nhận của Thiên Đạo.

"Toại Nhân Thị đa tạ Bệ hạ, ân đức lớn lao của Bệ hạ, Nhân Tộc khắc cốt ghi tâm!" Toại Nhân Thị lại một lần nữa hành lễ với Đế Tuấn, chắp tay nói.

Đế Tuấn mỉm cười khẽ gật đầu, ý bảo mình đã biết.

Đối với những lời của Toại Nhân Thị, y cũng rất hài lòng.Sau đó, Toại Nhân Thị lại nhìn về phía Đông Hoàng, chắp tay hành lễ nói: "Đông Hoàng Bệ hạ, xin hãy giúp Nhân Tộc một tay." Ý của y rất rõ ràng, đó là cần Đông Hoàng giúp Nhân Tộc, để vạn tộc Đông Hoang công nhận Nhân Tộc, như vậy thì Nhân Tộc sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Mà Đông Hoàng Thái Nhất uy chấn Đông Hoang, toàn bộ Đông Hoang là vùng đất do Đông Hoàng Thái Nhất quản hạt, vạn tộc Đông Hoang không ai không trông cậy vào thánh tài của Đông Hoàng.

Bởi vậy, một câu nói của Đông Hoàng Thái Nhất, có thể giúp

Nhân Tộc tiết kiệm rất nhiều công sức.Thái Nhất gật đầu nói: "Nếu Đại ca đã ân chuẩn Nhân Tộc, thì Cô giúp Nhân Tộc một tay có sá gì." "Toại Nhân Thị đa tạ Đông Hoàng Bệ hạ, ân của Đông Hoàng Bệ hạ, Nhân Tộc cũng khắc cốt ghi tâm!" Toại Nhân Thị cũng xem như đã dứt bỏ chút sĩ diện già, thân là Nhân Hoàng mà bái Thiên Đế thì cũng thôi, tôn Đông Hoàng cũng chẳng sao, nhưng bây giờ lại phải hạ mình cầu Đông Hoàng như vậy.

Đương nhiên rồi, cũng là vì lợi ích của Nhân Tộc, vứt bỏ sĩ diện cũng chẳng sao.

Dù sao, có việc cầu người, tổng không thể cứ cao cao tại thượng được?

Ai cầu người mà không hạ mình, có năng lực thì đừng cầu người ta, người ta cũng đâu ép ngươi cầu.

Mình muốn lợi ích, lại không muốn nói lời hay, đâu có chuyện tốt như vậy.

Ngược lại, nói vài câu hay mà có thể đổi lấy lợi ích lớn như vậy, nếu là người khác, mấy ai không muốn chứ.

Nếu để Long Vương biết, mình có thể cúi đầu mà đổi lấy vị Thiên Địa Nhân Vật Chính cho Long Tộc, thì năm xưa Long Vương đã sớm cúi đầu rồi.

"Vô phương." Thái Nhất khẽ lắc đầu, phẩy tay.

Chuyện này đối với y chỉ là việc nhỏ, nhưng đối với Nhân Tộc thì lại tiết kiệm không biết bao nhiêu công sức, dù sao nếu nhiều chủng tộc trong vạn tộc Đông Hoang không công nhận, đến lúc đó Nhân Tộc tất sẽ lãng phí rất nhiều thời gian vào việc này.

"Đa tạ Bệ hạ, đa tạ Đông Hoàng Bệ hạ, Toại Nhân Thị còn có việc quan trọng, không tiện ở lại lâu, xin cáo lui, ngày sau sẽ đích thân lên

Thiên Đình bái tạ." Toại Nhân Thị lại một lần nữa hành lễ với thượng phương, sau đó đợi lời của Thiên Đế.

Đế Tuấn nghe vậy, lập tức nói: "Việc của Nhân Hoàng gấp gáp, cứ tự mình rời đi là được, không cần đích thân lên Thiên Đình.

Đợi đến khi Nhân Tộc thành tựu vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, Trẫm tự sẽ cùng chư thần Thiên Đình đích thân đến Nhân Tộc chúc mừng." "Đa tạ Bệ hạ, vậy Toại Nhân Thị xin cáo lui…" Toại Nhân Thị lại một lần nữa hành lễ với thượng phương, rồi xoay người rời đi.Toại Nhân Thị trên đường từ Thiên Đình trở về hiển nhiên là cực kỳ vui mừng, không ngờ Thiên Đình hùng mạnh nhất lại dễ dàn xếp đến vậy, quả thật nằm ngoài dự liệu của y.

Có lẽ như những gì y đã nói với chư vương Nhân Tộc trước đây, Thiên Đình căn bản không coi trọng vị Thiên Địa Nhân Vật Chính này.Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đông Hậu Nguyên Mẫu Phu nhân tò mò hỏi Thái Nhất, nói: "Yêu Tộc hùng mạnh như vậy, vì sao Bệ hạ không để Yêu Tộc đảm nhiệm vị Thiên Địa Nhân Vật Chính này?" Thái Nhất nghe vậy khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: "Yêu Tộc chiếm Thiên Đình, đã chiếm giữ khí vận đỉnh phong nhất Hồng Hoang.

Nếu chiếm thêm nữa, chắc chắn sẽ phải chịu sự đố kỵ của vạn tộc Hồng Hoang, e rằng bọn họ sẽ liên hợp lại, cùng chống lại Yêu Tộc.

Đương nhiên, đây cũng không phải lý do thật sự.

Dù sao với thực lực của Yêu Tộc, ngay từ khi Yêu Tộc độc bá, đã có thể áp chế vạn tộc, nên đây cũng không phải nguyên nhân thật sự." Nguyên Mẫu Phu nhân nghe vậy càng tò mò, tiếp tục hỏi: "Vậy nguyên nhân thật sự là gì?" "Nguyên nhân thật sự là lúc đó tâm tư của Trẫm đều bị vị tồn tại vô thượng kia hấp dẫn.

Khi Trẫm thành tựu Hỗn Nguyên, chấp chưởng quyền hành Hồng Hoang, tuy độc bá Hồng Hoang, nhưng lờ mờ luôn cảm giác trên không có một bàn tay vô hình thao túng tất cả.

Quả nhiên, thật sự có vị tồn tại đó.

Vì vậy, lúc đó Trẫm không dám để Yêu Tộc quá hùng mạnh, dù sao hùng mạnh đến cực điểm nói không chừng sẽ vật cực tất phản." Thái Nhất còn chưa nói xong, Đế Tuấn ở vị trí cao nhất đã nhíu mày chậm rãi nói ra.Đây mới là nguyên nhân vì sao Yêu Tộc sau khi chiếm Thiên Đình lại không tiện chiếm luôn vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, dù sao lúc đó sau khi y thành đạo, đã cảm nhận được sự tồn tại của Diệp Hiên, tuy không xác định, nhưng y cũng không dám đánh cược.

Dù sao nếu thật sự có vị tồn tại đó, thì trong Hồng Hoang, với vô số phép tắc song song, chỉ cần một cái nhìn là có thể thấy rõ.Năm xưa Hung Thú hoành hành đại địa Hồng Hoang, lập tức có vạn tộc liên minh, Thiên Đế xuất thế, thống ngự vạn tộc, chinh phạt Hung Thú.

Nhìn thấy Hung Thú sắp tuyệt tích Hồng Hoang, Tam Thiên Thiên Đế sắp xưng bá Hồng Hoang, sau đó là Tam Tộc cùng mưu Tam Thiên, Tam Thiên đổ máu, Tam Tộc bá chủ Hồng Hoang, hình thành thế chân vạc.

Ngay sau đó, dưới sự thao túng của Hồng Quân và La Hầu, minh minh hai tộc suy bại, Long Tộc tuy thắng lợi nhưng cũng là thắng thảm, ngay khi Tiên Thiên Thần Thai Thánh độc bá, và Long Tộc sắp bị phong ấn, thì tốt lành thay, đột nhiên xuất hiện công đức, Long Vương lập tức ngộ đạo, chấn nhiếp Hồng Quân, ép Hồng Quân phải dẫn dắt các Tiên Thiên Thần Thai Thánh rút khỏi Tứ Hải.

Trong một thời gian, các Tiên Thiên Thần Thai Thánh cũng không thể độc bá Hồng Hoang.Sau đó, Hồng Quân ngộ đạo, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, ngưng tụ được Chân Ngã duy nhất, chỉ

còn một bước là có thể đăng đỉnh cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhìn thấy Hồng Quân sắp độc bá, nhưng Long Vương minh minh cũng theo đó mà bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, nhưng Long Vương lại không ra tay, chỉ đơn thuần bảo hộ Tứ Hải.

Không còn cách nào, Tinh Thần Lão Tổ lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, cũng coi như thành tựu bất vong.

Lại lập tức xuất hiện Ma Tổ để tranh giành cái gọi là Hỗn Nguyên Đạo Quả với Tiên Tổ…Minh minh thay, Tiên Tổ đã thắng, cuối cùng lại biến thành Ma Tổ và Tiên Tổ cùng chia sẻ Hỗn Nguyên Đạo Quả.Những chuyện sau này, Đế Tuấn đều đích thân tham gia.

Ngoại trừ giai đoạn Đế Tuấn độc bá Hồng Hoang, thì toàn bộ Hồng Hoang từ khi khai thiên lập địa đến nay, chưa bao giờ có ai có thể thật sự độc bá Hồng Hoang.

Mà giai đoạn đó, cũng là giai đoạn phát triển tất yếu, và trong giai đoạn đó, nếu Đế Tuấn có những tâm tư bất chính, e rằng sẽ thật sự vẫn lạc giữa trời đất.Bởi vậy, trên thực tế Đế Tuấn lúc đó cực kỳ nguy hiểm, nhưng nguy hiểm này cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Đối với Hồng Quân mà nói, đó tự nhiên chỉ có một con đường chết, dù sao tiểu tử đó chỉ nghĩ đến việc mình vĩnh sinh vĩnh thế độc bá Hồng Hoang, thậm chí cắt đứt đường đi của hậu thế.

Nhưng đối với Đế Tuấn thì không phải như vậy, y mang nặng thiên hạ, chưa bao giờ có ý niệm độc bá Hồng Hoang, cắt đứt đường đi của hậu thế, bởi vậy, y mới là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên được Diệp Hiên chọn, bởi vậy y mới có thể thừa tải Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Diệp Hiên sẽ không để sinh linh như Hồng Quân thừa tải Hỗn Nguyên Đạo Quả, cho dù có thừa tải được, cũng sẽ chết.

Dù sao, thừa tải Hỗn Nguyên Đạo Quả lúc đó cũng có nghĩa là

Hồng Hoang từ nay sẽ độc bá một thời gian, nếu có sai sót, sẽ ảnh hưởng rất lớn.

"Thì ra là vậy…" Nguyên Mẫu Phu nhân gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Thảo nào nói, Đế Tuấn sẽ không để Yêu Tộc quá hùng mạnh, nếu thật sự vĩnh viễn độc tôn, thì e rằng tai họa diệt vong cũng không còn xa.

"Vậy vì sao nhất định phải là Nhân Tộc?

Không thể là Long Tộc sao?

Chẳng lẽ chỉ vì Nhân Tộc đến trước?" Trong đầu Nguyên Mẫu Phu nhân lại nảy sinh một ý nghĩ, vì sao nhất định phải là Nhân Tộc, chẳng lẽ chỉ vì vấn đề thứ tự?Đế Tuấn chậm rãi lắc đầu, giải thích nghi vấn của nàng: "Thiên Địa Nhân Vật Chính có và chỉ có thể là Nhân Tộc, ngay cả Long Tộc có đến, Trẫm cũng sẽ không đồng ý, huống hồ Long Hoàng cực kỳ thông tuệ, sẽ không dấn thân vào vũng nước đục này…" Nguyên Mẫu Phu nhân nghe vậy càng tò mò, vì sao lại gọi vị Thiên Địa Nhân Vật Chính này là vũng nước đục, vì sao lại nói chỉ có thể là Nhân Tộc.Đế Tuấn dường như đã nhìn thấu những lời nàng sắp hỏi, lại giải thích: "Nhân Tộc được trời ưu ái độc nhất, là điều mà bất kỳ tộc nào cũng không thể sánh bằng, việc này ngươi cũng biết.

Nhân Tộc được vị tồn tại kia coi trọng, bởi vậy vị Thiên Địa Nhân Vật Chính này cũng chỉ có thể là Nhân Tộc.

Còn sở dĩ Long Tộc không tranh, cũng là vì Long Tộc năm xưa đã tranh một lần rồi, Long Hoàng tự nhiên cũng nhìn ra Nhân Tộc là Thiên Định Nhân Vật Chính, tự nhiên sẽ không tranh bá nữa, dù sao lần này mà tranh bá nữa, Long Tộc e rằng thật sự sẽ luân lạc như Phượng Hoàng và Kỳ Lân tộc…"Nói xong, có lẽ sợ Nguyên Mẫu Phu

nhân lại hỏi, hoặc có lẽ không muốn nói thêm nữa, thân hình y biến mất, đã không còn ở trên Thiên Đế Bảo Tọa, cùng với y rời đi còn có Thiên Hậu Hi Hòa.

Nguyên Mẫu Phu nhân thấy vậy, mỉm cười ngại ngùng, sau đó cùng Đông Hoàng Thái Nhất biến mất tại chỗ.Địa Phủ.

"Địa Phủ cõi U Minh, quả thật ít đến a…" Toại Nhân Thị cảm khái thở dài một tiếng, đối với nơi Địa Phủ này, y thực sự rất ít khi đến, hầu như chưa từng đến nơi này mấy lần.

Mà mỗi lần đến, y đều không khỏi đi dạo xung quanh một chút.

Chương 229

Dù sao cảnh giới quỷ thần ở Địa Phủ này thực sự rất hiếm thấy, toàn bộ Hồng Hoang chỉ có nơi này mới có.Chỉ là lần này, y đến vì việc quan trọng, tự nhiên không thể tùy ý dạo chơi trong Địa Phủ.

"Nhân Tộc Nhân Hoàng Toại Nhân Thị, tại đây cầu kiến Vu Tộc Địa Hoàng Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương." Toại Nhân Thị ở trên không Địa Phủ, lớn tiếng hô.

Lời này từ miệng y thốt ra, trực tiếp xuyên thẳng vào sâu thẳm Luân Hồi Địa Phủ Cửu U, ngoài y ra, cũng chỉ có những tu sĩ cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như Hậu Thổ mới có thể nghe thấy.

Những quỷ hồn phía dưới, lại không hề nhận ra có người đến, thậm chí còn lớn tiếng nói chuyện.Mười hai Tổ Vu tuy lấy Đế Giang làm thủ lĩnh, nhưng thế nhân đều biết, tồn tại mạnh nhất thật sự của Vu Tộc vẫn là Hậu Thổ nương nương ở Địa Phủ.

Hậu Thổ từ sau khi thân hóa Luân Hồi, thân thể nàng vô địch, chúng sinh thiên hạ không ai có thể giết được nàng, ngay cả khi sau này xuất hiện tồn tại chí cường, nàng cũng có thể lập tức thăng cấp đến tầng thứ đó.

Đây chính là cái giá phải trả sau khi thân hóa Luân Hồi, được một tất phải mất một, mất một tất sẽ được một.

Mất phía đông, được phía dâu.

Hậu Thổ chính là như vậy, sau khi thân hóa Luân Hồi, trực tiếp chen chân vào hàng ngũ đỉnh cao Hồng Hoang, danh tiếng Địa Hoàng Hậu Thổ không ai trong chúng sinh Hồng Hoang không biết, không hiểu, không biết bao nhiêu sinh linh thiên hạ đang ca tụng danh tiếng Hậu Thổ.

Thêm vào đó Hậu Thổ lại là chủ Địa Phủ, bởi vậy Toại Nhân Thị lần này chính là hướng về Địa Phủ mà đến.

Bởi vì theo y thấy, Hậu Thổ nương nương lương thiện hơn nhiều, nếu có thể thuyết phục Hậu Thổ, rồi để Hậu Thổ đến nói chuyện với các Tổ Vu, đến lúc đó về cơ bản mọi chuyện đã xong.

Nhưng nếu ngay cả Hậu Thổ cũng không thuyết phục được, thì y cũng chỉ là phí công chạy một chuyến, cũng đừng nghĩ đến việc thuyết phục Vu Tộc.Lúc này, từ trong Địa Phủ truyền ra một giọng nói ôn nhu: "Nhân Hoàng đến đây vì điều gì, ta đã biết, xin Nhân Hoàng cứ trực tiếp vào đi." Ông ~ Trong Địa Phủ, một con đường từ cung điện Hậu Thổ xuất hiện, thẳng đến trước mặt Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị nghe vậy gật đầu, bước lên con đường đó.Trong cung điện Hậu Thổ.

"Ra mắt Địa Hoàng nương nương, ra mắt Tổ Vu." Toại Nhân Thị bước vào, phát hiện nơi đây ngay cả Đế Giang cũng có mặt, liền hành lễ.

"Ra mắt Nhân Hoàng." Hai người đáp lễ.Đế Giang chính là đến vì chuyện này, khi Hậu Thổ có cảm ứng, liền thông báo cho Đế Giang, sau khi Đế Giang nhận được, lập tức chạy đến đây.

"Nhân Hoàng đến đây có phải vì vị Thiên Địa Nhân Vật Chính kia không?" Đế Giang mỉm cười nói, trong mắt y những chuyện này đều có thể thương lượng.Đúng như Toại Nhân Thị đã nghĩ, Vu Tộc đã có Địa Phủ rồi, Hậu Thổ cũng đã nói với bọn họ, không thể tham lam quá, trong Hồng Hoang có thể cát cứ một phương đã là cực hạn, vạn lần không thể ôm mộng bá chủ Hồng Hoang, nếu không tất sẽ gặp họa.

Mà Đế Giang cũng biết, trên kia có một vị tồn tại như vậy, tranh giành bất cứ điều gì cũng vô nghĩa, bởi vì cho dù có tranh giành được

thứ nhất, trong mắt vị đó cũng chỉ là kiến càng, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến Vu Tộc phải nhường ra.

Nếu không nhường, thì cứ đợi chết đi.Bởi vậy, rất nhiều thứ đều vô nghĩa, giống như việc thống nhất Hồng Hoang vậy, thật sự muốn xưng bá Hồng Hoang sao?

Chỉ cần tiêu diệt Diệp Hiên là được rồi, ai có thể giết Diệp Hiên thì người đó mới có thể thật sự xưng bá Hồng Hoang, nếu không thì dù là thống nhất bề ngoài, cũng không coi là thật sự xưng bá Hồng Hoang.

Dù sao trên không Hồng Hoang còn có một vị đại thần như vậy, sự tồn tại của Diệp Hiên là một ngọn núi lớn mà tất cả bọn họ đều không thể tránh khỏi.Bởi vậy, thay vì có những ý nghĩ đó, thì thà trực tiếp tu luyện thêm còn đáng tin cậy hơn.

"Không giấu gì hai vị, Toại Nhân Thị đến đây chính là vì vị Thiên Địa Nhân Vật Chính của Nhân Tộc, xin Vu Tộc có thể mở ra cánh cửa thuận tiện." Toại Nhân Thị gật đầu, cũng đáp lại Đế Giang bằng một nụ cười.Đế Giang rất sảng khoái trực tiếp gật đầu nói: "Có thể, Vu Tộc đối với vị Thiên Địa Nhân Vật Chính không có nhiều ý nghĩ, thậm chí còn có thể khiến những sinh linh thuộc quyền Vu Tộc đều công nhận Nhân Tộc." Đế Giang rất sảng khoái trực tiếp gật đầu đồng ý, cảnh tượng này lọt vào mắt Toại Nhân Thị là vô cùng vui mừng.Nhưng Toại Nhân Thị cũng biết, trên đời này không có bữa trưa miễn phí, ngay cả ở tầng lớp như bọn họ, một vài việc nhỏ giúp đỡ thì cũng giúp đỡ rồi, coi như thúc đẩy mối quan hệ giữa hai bên.

Nhưng chuyện lớn như thế này, làm sao có thể chỉ nói giúp đỡ là xong, bởi vậy Toại Nhân Thị liền vội vàng đáp: "Đa tạ Tổ Vu, không biết cần Nhân Tộc làm việc gì?

Chỉ cần có lệnh, sẽ không từ chối!"Đế Giang nghe vậy sờ sờ gáy,

có chút ngượng ngùng nói: "Người, chúng ta cần người, số lượng người thông hôn với Vu Tộc vẫn còn quá ít, không biết có thể để Cửu Lê Quốc thêm một số người tộc nữa không…" Y luôn cảm thấy có chút ý "lợi dụng lúc khó khăn của người khác", nhưng quả thật hiện nay Vu Tộc lại cần gen của Nhân Tộc để cải thiện, dù sao những Vu Nhân đời mới tuy không mạnh bằng Đại Vu và Tổ Vu, nhưng những Tiểu Vu thông thường thì xa xa không phải đối thủ của những Vu Nhân đó.

Hơn nữa, với sự tăng trưởng về thực lực, những Vu Nhân đó có lẽ cũng có thể tỏa sáng trong hàng ngũ Đại Vu.

Còn về việc sánh ngang Tổ Vu, thì không cần nghĩ tới, không biết phải bao nhiêu đời huyết mạch Đại Vu tộc và huyết mạch Nhân Tộc mới có thể sinh ra được, sánh ngang Đại Vu đã là tốt rồi, đâu dám nghĩ đến việc sánh ngang Tổ Vu.Bởi vậy, Đế Giang luôn có chút ngượng ngùng, cách hành xử của Vu Tộc xưa nay luôn quang minh lỗi lạc, chưa từng ỷ thế hiếp người.

Tuy nhiên lần này vì Nhân Hoàng tự mình nói ra, thì chắc cũng không tính là bọn họ "hiệp ân đồ báo" (lấy ân báo đáp), dù sao bất kể Nhân Tộc thế nào, bọn họ đều dự định công nhận Nhân Tộc.

"Vu Tộc hết sức tương trợ Nhân Tộc như vậy, Nhân Tộc há có thể không lo lắng cho nguy nan của Vu Tộc ư?

Chuyện này, cứ giao cho ta vậy…" Toại Nhân Thị nghe vậy, lập tức đồng ý.

Vu Tộc có thể ủng hộ Nhân Tộc đến vậy, thì Nhân Tộc cho Vu Tộc một số người thông hôn thì có sao.

Tuy trông giống như hòa thân liên hôn, nhưng về bản chất lại có sự khác biệt rất lớn, đây không phải là Nhân Tộc vì cầu Vu Tộc giúp đỡ mà liên hôn, mà là Nhân Tộc cảm kích sự giúp đỡ của Vu Tộc, nên

cũng muốn giúp Vu Tộc một tay.Bởi vậy, đây không tính là ủy khúc cầu toàn, mà là lưỡng toàn kỳ mỹ.

Bệnh duy nhất của Vu Tộc có lẽ nằm ở đây, không có Nguyên Thần.

Những Tổ Vu, Đại Vu thì còn đỡ, tuy không có Nguyên Thần, nhưng thân thể cường hãn vô cùng, ngay cả thần thông cũng khó có thể xâm thực, nên cũng không ảnh hưởng nhiều.

Nhưng những Tiểu Vu cấp thấp thì lại khác, những Tiểu Vu này vừa không có Nguyên Thần, lại không có thân thể cường hãn vô cùng, thân thể của bọn họ trước nhiều sinh linh đều có thể bị phá vỡ, bởi vậy, thực lực bị giảm sút rất nhiều.Nhưng Vu Nhân sinh ra từ việc thông hôn với Nhân Tộc thì lại khác, đó là vừa có thân thể của Vu Tộc, lại vừa có Nguyên Thần, tài tình thiên phú của Nhân Tộc.

Bởi vậy, tương lai của Vu Tộc sau này đều trông cậy vào những Vu Nhân đó, còn những Tiểu Vu còn lại thì cực kỳ khó thành đạo.

Đây cũng là lý do vì sao Vu Tộc có chút hậu kế vô lực, nếu không được cải thiện, sớm muộn gì Vu Tộc cũng sẽ bị Yêu Tộc bỏ xa phía sau.Sau khi nhận được sự công nhận và giúp đỡ của Vu Tộc, Toại Nhân Thị liền khởi hành một lần nữa, từ Địa Phủ đến Đông Hải.Ai cũng biết, trong Long Tộc chỉ có một người có quyền quyết định, đó chính là Long Hoàng Long Vương, mà Long Hoàng thì cư ngụ trong Long Hoàng Cung ở Đông Hải.

Đông Hải lại gần Đông Hoang, cũng giáp với Đông Cực.

Bởi vậy, rất nhanh Toại Nhân Thị đã đến trước Long Hoàng Cung.Khi y đến, Long Hoàng Long Vương liền mở rộng cửa cung, ý bảo y đi vào.Long Hoàng Cung.Dọc đường đi, Toại Nhân Thị đã chứng kiến thế nào là sự xa hoa thật sự, Long Hoàng Cung này thậm chí còn xa hoa hơn Thiên Đình.

Nếu nói Thiên Đình là sự xa hoa tự nhiên trời phú, thì Long Hoàng Cung này là sự xa hoa được tạo ra bởi con người.

Cả hai đều đại diện cho một cực điểm, nhưng không nghi ngờ gì Long Hoàng Cung do con người tạo ra lại xa hoa hơn một chút.

Long Tộc yêu thích châu báu cũng nổi tiếng trong Hồng Hoang, và thời kỳ bùng nổ châu báu lại chính là giai đoạn Long Tộc cùng hai tộc khác cùng bá chủ thế giới Hồng Hoang, cộng thêm Long Tộc từ xa xưa đến nay cũng chưa từng gặp phải sự cướp bóc nào.

"Nhân Hoàng đến, Trẫm đã biết rõ, Trẫm cũng có thể trực tiếp nói cho ngươi biết, Long Tộc không có ý nghĩ gì về vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, bởi vậy có thể công nhận Nhân Tộc, và Tứ Hải Hải Tộc cũng đều có thể công nhận Nhân Tộc.

Có lẽ có vài kẻ phản bội không nghe lời Trẫm, nhưng Trẫm cũng có thể giúp Nhân Hoàng bình định." Long Vương nói thẳng thừng, cũng không hề dây dưa.Lời này vừa nói ra, Toại Nhân Thị như nhặt được báu vật, nếu chúng sinh thiên hạ đều dễ nói chuyện như vậy thì tốt quá.

"Đa tạ Long Hoàng Bệ hạ, không biết Long Hoàng cần Nhân Tộc làm việc gì?" Toại Nhân Thị trước tiên cảm tạ một tiếng, sau đó liền hỏi.

Long Vương khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: "Long Tộc không cần Nhân Tộc làm việc gì, từ thời viễn cổ đến nay, những gì Long Tộc có được nhiều hơn Nhân Tộc rất nhiều, bởi vậy cũng không có gì cần Nhân Tộc giúp đỡ." "Vì vậy, Nhân Hoàng có thể trở về rồi, Trẫm đã đồng ý rồi, thì nhất định sẽ làm được."Sự thật cũng đúng như Long Vương đã nói, Long Tộc hiện nay cường thịnh đến cực điểm, không có ngoại địch, không có nội ưu, lại còn giàu có Tứ Hải, không ai đến tranh giành với Long Tộc, chỉ là những Hải Tộc ở Tứ Hải có vài kẻ

không cam tâm, muốn phản bội mà thôi.

Chuyện như vậy, Long Tộc có thể bình định trong khoảnh khắc, đâu cần Nhân Tộc giúp đỡ.

Nếu nói về cái lo trước mắt, Long Tộc không có, nếu nói về cái lo lâu dài, Long Tộc cũng không có.Có thể nói, Long Tộc gần như là một chủng tộc thoải mái nhất, thực lực cường đại, thế lực rộng lớn, không có lo lắng gần xa, điều duy nhất mà chúng sinh Long Tộc cần làm là tu luyện, nâng cao thực lực bản thân, còn những thứ khác thì không có gì.

"Đa tạ Long Hoàng Bệ hạ, ân tình của Long Tộc hôm nay, ngày sau Nhân Tộc nhất định sẽ báo đáp." Toại Nhân Thị nghe nói Long Vương không có gì cần giúp đỡ, liền chắp tay vái chào, khẽ hành lễ xong, liền xoay người trở về.Chuyến đi này, đã thành công viên mãn.

Đối với việc Long Tộc không đòi hỏi một chút gì, cũng không có khó khăn gì cần giải quyết, Toại Nhân Thị tự nhiên cũng không thể coi như chưa từng xảy ra.

Nếu Long Tộc chịu giúp đỡ Nhân Tộc, sau này nếu Long Tộc gặp nạn, Nhân Tộc tự nhiên cũng sẽ không ngồi yên nhìn.Hồng Hoang không phải là đánh giết, Hồng Hoang là nhân tình thế cố.

Đâu có nhiều đánh giết như vậy, chẳng qua cũng chỉ là dũng khí của kẻ thất phu mà thôi, trừ khi có thể một thân một mình trấn giữ Hồng Hoang, nếu không thì đừng nói gì đến đánh giết.

Hiện nay bốn phương thế lực, đâu có dễ dàng phát sinh xung đột.

Ai dám châm ngòi đại chiến, người đó sẽ bị ba thế lực còn lại cùng công kích.

May mắn là Hồng Hoang đủ lớn, đủ cho bốn tộc chia sẻ lợi ích.

Nhân Tộc chiếm cứ Nam Hoang, nay lại sắp được vị Thiên Địa

Nhân Vật Chính.

Yêu Tộc bá chủ Đông Hoang, lại được Thiên Đình, thống ngự Tứ Hải Bát Hoang.

Vu Tộc chiếm cứ Tây Hoang, lại được Địa Phủ U Minh, chấp chưởng sinh tử luân hồi.

Long Tộc tuy nhìn như không chiếm cứ phương nào, nhưng trên thực tế lại có thể độc bá Tứ Hải, hoàn toàn là hình tượng bá chủ Tứ Hải yên lặng nhìn mây cuốn mây tan, ta tự bất động.Còn về Bắc Hoang, thì bị hai tộc Vu Yêu chia cắt, nhưng điều đó không có nghĩa là Tây Hoang, Nam Hoang, Đông Hoang không có chúng sinh của các chủng tộc khác.

Giống như Vu Tộc, vẫn có sinh linh ở Đông Hoang, Nam Hoang cũng có Vu Nhân sinh sống.

Mà Nhân Tộc cũng có một số người đã đến Đông Hoang, đó là những người đi tu tiên vấn đạo, đi theo sư tôn của mình.

Yêu Tộc phân bố rộng khắp, khắp Tứ Hải Bát Hoang đều có bóng dáng Yêu Tộc.Trên Tứ Hải từ xưa đến nay không chỉ đơn thuần là Tứ Hải, mà đó là vô số tiên đảo ở Tứ Hải.

Trên những tiên đảo đó, Long Tộc không quản, nhưng chỉ cần không can thiệp vào Tứ Hải thì không có chuyện gì.

Bởi vậy, trên các tiên đảo có không ít người Yêu Tộc, cũng có không ít tán tu.Nói một cách nghiêm ngặt, Hồng Hoang đối với những tán tu yếu kém mà nói, thực ra không phải là một thế giới tốt đẹp gì, dù sao những tranh đấu cá nhân ở tầng lớp thấp hơn thì cấp trên căn bản không quản, cũng không thể quản được.

Bởi vậy, rất nhiều tán tu yếu kém bị chèn ép cũng trở thành chuyện thường tình, thậm chí tử vong cũng trở thành chuyện bình thường.

Giết người đoạt bảo, xảy ra liên miên.

Ở tầng lớp thấp của Hồng Hoang, mới có thể nhìn thấy một bức tranh xã hội như vậy.

Còn bốn đại tộc cao cao tại thượng của Hồng Hoang, thì lại không có những chuyện này.Chúng sinh khác trong Hồng Hoang cũng không dám có ý nghĩ gì đối với tộc nhân của bốn đại tộc này, dù sao bốn đại tộc này là những đại tộc thật sự, dù có chạy đến đâu trong Hồng Hoang cũng không thoát được.

Bởi vậy, chỉ cần một chủng tộc nào đó xuất hiện một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trên thực tế là một bước nhảy vọt, từ tầng thấp có thể nhảy lên tầng cao hơn, tuy không nói là ở tầng đỉnh, nhưng ít nhất tộc nhân cũng sẽ không bị người khác chèn ép.

Dù sao nếu chọc giận đối phương, một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nổi giận thì không phải chuyện đùa.Điều này cũng dẫn đến việc có rất nhiều tiểu tộc phải dựa vào bốn đại tộc Hồng Hoang mà sinh sống, bởi vì với thực lực của bản thân bọn họ hoàn toàn không thể sống tốt trong Hồng Hoang.

Khi các tà tu hoặc sinh linh của các chủng tộc khác nhìn thấy sinh linh yếu kém sở hữu bảo vật, thì có thể tưởng tượng được.

Nhưng nếu có một thế lực chống lưng, thì hoàn toàn khác, giống như ở Nam Hoang, Nhân Tộc chính là thần tuyệt đối.

Những thế lực dựa vào Nhân Tộc cũng không có sinh linh nào dám quá tùy tiện, dù sao nếu ép đối phương quá, nhỡ đâu Nhân Tộc cử người đến, thì đó sẽ là một chuyện mang tính hủy diệt.

Dù sao mọi người tu vi cũng vậy, tranh giành cũng được, đều là để chứng Đại Đạo mà nỗ lực.

Nhưng nếu đi trêu chọc Tứ Đại Tộc hoặc các thế lực phụ thuộc

của Tứ Đại Tộc, thì chắc chắn là tìm chết.Nam Hoang, Nhân Tộc, Toại Triều, Toại Thành.Nhân Hoàng Toại Nhân Thị trở về đại điện, thân mặc đế bào, đầu đội đế miện.

Dưới sự gia trì của Nhân Hoàng Bào và Nhân Hoàng Quan, Toại Nhân Thị trở nên phi thường thần thánh mà uy nghiêm.

"Văn võ bá quan, theo Trẫm cùng đến Tổ Địa, tế tự Thượng Thiên, đảo cáo Đại Địa, thông báo Thánh Mẫu nương nương, tuyên cáo Nhân Tộc Hồng Hoang nay chiếm vị Thiên Địa Nhân Vật Chính." Toại Nhân Thị mắt sáng ngời, nhìn thẳng phía trước.

Lần này, y muốn đưa khí vận Nhân Tộc lên đỉnh phong.

Ánh mắt y tràn đầy khao khát về tương lai của Nhân Tộc, đồng thời cũng có một chút tiếc nuối và nhẹ nhõm.

Y quá mệt mỏi rồi, quá mệt mỏi rồi.Nếu không phải việc Nhân Tộc ngày ngày đè nặng trên vai y, với thiên phú của y, với sự hưng thịnh của Nhân Tộc, có lẽ y đã sớm đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ rồi.

Mà nay, cùng với việc Nhân Tộc sắp trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, y cũng có thể hoàn toàn gánh vác trách nhiệm trên vai mình, để một vị Nhân Hoàng khác dẫn dắt Nhân Tộc đi trên con đường cực kỳ thịnh vượng.Sứ mệnh của y hiển nhiên sắp hoàn thành.

Từ khi Nhân Tộc yếu ớt mới ra đời, y đã từng bước thận trọng, đối mặt với sự đố kỵ của chư thiên thần thánh, đối mặt với uy hiếp của ba đại chủng tộc, y không thể không hạ thấp thân phận, không thể không mang gương mặt già nua của mình đi cầu xin khắp nơi.

Y đã dẫn dắt Nhân Tộc từ lúc yếu kém cho đến nay trở thành chủng tộc hùng mạnh thứ ba Hồng Hoang, nếu thành tựu vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, trở thành chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang cũng chỉ

là trong tầm tay.Y thân là Nhân Hoàng đời đầu, đã làm được tất cả những gì mình có thể làm.

Ngay cả trước khi sắp công thành, y cũng không thể không bôn ba khắp nơi, bất chấp sĩ diện, cúi đầu cầu xin các tộc trưởng.

Y há chẳng muốn uy chấn Hồng Hoang, há chẳng muốn dẫn dắt Nhân Tộc trực tiếp tuyên cáo bá chủ Hồng Hoang, há chẳng muốn ai không phục thì đánh cho người đó phục.

Nhưng hiện nay thực lực Nhân Tộc Hồng Hoang không đủ, cưỡng ép khai chiến chỉ có thể bị ba tộc nghiền nát thành tro bụi.

Có lẽ Nhân Tộc có thể tiếp tục tiềm phục, nhưng như vậy, không biết còn phải qua bao nhiêu năm nữa mới có thể thật sự trở thành số một Hồng Hoang.

Toại Nhân Thị có thể đợi, nhưng Toại Nhân Thị không muốn Nhân Tộc đợi thêm nữa.

Một chút thể diện của mình, mất cũng mất rồi.

Y đã dẫn dắt Nhân Tộc đi lên, sau này Nhân Hoàng không cần phải cúi đầu nữa thì tốt.Một đời người luôn có sứ mệnh của một đời người, một đời người luôn có chỗ quy về của một đời người.Toại Nhân Thị từng bước từng bước từ ngai vị Nhân Hoàng bước xuống, khi đi ra khỏi đại điện, trong mắt y hiện lên ký ức về những ngày tháng đã qua.

Từ thuở Nhân Tộc mới sinh ra, ngây thơ yếu ớt, từ vạn năm về trước đối mặt với sự đố kỵ của chư thiên thần thánh mà kháng cự, đến sau này Nhân Tộc có hơn ba trăm vị Hoàng, rồi đến khi y chứng đạo Hỗn Nguyên, Nhân Tộc mới hoàn toàn tuyên bố độc lập tự chủ, không còn cần sự che chở của bất kỳ ai.Không thành Hỗn Nguyên, cuối cùng cũng chỉ là kiến càng.

Không có Hỗn Nguyên của Nhân Tộc, chỉ có thể nương nhờ vào Thánh Mẫu nương nương và sự che chở của Yêu Tộc phía sau.

Nếu không có Thánh Mẫu nương nương, không có Yêu Tộc, thì Nhân Tộc đã sớm chết trong miệng những thần thánh kia rồi.

Đây có lẽ là một đoạn quá khứ không muốn nhìn lại, là một đoạn quá khứ cần phải dựa vào chủng tộc mạnh mẽ mà sinh tồn, nhưng đó là sự thật, nó ở đó, bất kể có thừa nhận hay không, nó vẫn ở đó.

Nhưng dù sao Nhân Tộc cũng là kẻ đến sau, nếu không dựa vào những kẻ đi trước, thì ngay cả sinh tồn cũng không làm được, nói gì đến hoành đồ bá nghiệp.Sau này, Nhân Tộc lại xuất hiện thêm một vị Hỗn Nguyên, đó là Nhân Sư sáng lập, tài tình thiên phú của người đó khiến chính Toại Nhân Thị cũng phải há hốc mồm, không thể không bội phục.

Sau đó, trong lúc tranh giành chí bảo, y lại một lần nữa cảm nhận được sự sỉ nhục, đó là sự sỉ nhục đến từ thực lực bản thân không đủ, cũng là sỉ nhục của Toại Nhân Thị thân là Nhân Hoàng.

Cuối cùng, hơn ba trăm vị Hoàng của Nhân Tộc, toàn bộ phá bỏ cảnh giới, đăng đỉnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau đó, Hỗn Nguyên của Nhân Tộc xuất hiện không ngừng, hoàn toàn đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang!

Mà y, Toại Nhân Thị, cũng không phụ lòng mong đợi, dẫn dắt Nhân Tộc đi lên tầng cao nhất của Hồng Hoang.Một bước chân, trời đất xoay chuyển, năm tháng trôi qua.Chuyến này, định đỉnh vị Thiên Địa Nhân Vật Chính cho Nhân Tộc!Dãy núi Côn Luân, dưới Bất Chu Sơn, tại Âm Dương Đàm, Nhân Tộc Tổ Địa.Nhân Hoàng Toại Nhân Thị cùng văn võ bá quan của Toại Triều, một bước ra khỏi điện, lập tức đến nơi đây.

Bá quan cũng như Toại Nhân Thị, thân mặc miện phục, vô cùng

long trọng.

“Toại Nhân Thị cùng văn võ bá quan tại đây, tế điện tiên hiền Nhân Tộc, đảo cáo Thiên Địa, Thánh Mẫu nương nương.” Theo lời Toại Nhân Thị dứt, Nhân Tộc liền bắt đầu cảnh tượng tế điện long trọng.

Mà những tiên hiền Nhân Tộc được tế tự chính là những tộc nhân năm xưa đã hy sinh sinh mạng vì Nhân Tộc, bọn họ đều sinh ra sau Toại Nhân Thị, nhưng bọn họ đi trước một bước, cũng có thể gọi là tiên hiền.Sau đó, các loại lời tế điện bắt đầu xuất hiện, do bá quan phụng đọc.Sau một thời gian, sau khi tế điện xong.

Toại Nhân Thị một tay chỉ lên trời lớn tiếng nói: “Chư Vương Nhân Tộc, hiện!” Theo lời y dứt, lập tức, trên không Tổ Địa xuất hiện dày đặc hư ảnh của chư vương Nhân Tộc.

Mỗi một hư ảnh đều do vị vương trấn giữ vương thành huyễn hóa thành, chỉ thấy những chư vương Nhân Tộc này lập tức hạ xuống mặt đất, quỳ xuống trước Nhân Hoàng, lớn tiếng nói: “Thạch Vương Thạch Hạo Thị (Hàn Vương Hàn Lập Thị…), bái kiến Bệ hạ, Bệ hạ thánh cung kim an.” “Trẫm an.” Toại Nhân Thị gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười.Y đã cảm nhận được khí vận Nhân Tộc đang tăng vọt điên cuồng, trong khoảnh khắc đã ngưng tụ thành thực chất, biến thành hình dạng một thanh kiếm, trấn giữ trên không Tổ Địa Nhân Tộc.

Thanh kiếm này không có gì cả, trông như một thanh kiếm hết sức bình thường.

“Nhân Hoàng Kiếm!” Khi thanh kiếm này xuất hiện, trong lòng mọi người lập tức hiện lên cái tên này.

Thanh kiếm này có tên là Nhân Hoàng Kiếm, ngoại trừ Nhân Hoàng ra, không ai có thể cầm được.

“Kiếm đến!” Tăng!

Nhân Hoàng Kiếm theo lời Toại Nhân Thị dứt, lập tức rơi vào tay y.

“Trẫm thụ mệnh trong lúc nguy nan, đăng lâm vị Nhân Hoàng Nhân Tộc, cần cù siêng năng, cuối cùng dẫn đến Nhân Tộc phồn vinh.

Trẫm, lập Toại Triều, thống nhất Nam Hoang; thành tựu nhân tài, được vị Thiên Địa; vì Nhân Tộc ta, hộ xã tắc ta!…”Theo lời Toại Nhân Thị không ngừng dứt, thanh Nhân Hoàng Kiếm trong tay y không ngừng rung động, dần dần, từng mặt trời, mặt trăng, tinh tú bắt đầu được khắc lên thân Nhân Hoàng Kiếm.

Đây là Toại Nhân Thị dùng đạo vận hoàng đạo của mình tự động khắc lên, ghi lại công lao vĩ đại của Toại Nhân Thị.

Đối với Nhân Tộc mà nói, Toại Nhân Thị có công định đỉnh cơ nghiệp bất thế của Nhân Tộc, có công ngưng tụ lòng dân Nhân Tộc, an định Nhân Tộc.

Y là người khai sáng, cũng là Nhân Hoàng đầu tiên.

Là người tiên phong dẫn dắt Nhân Tộc đi đến cường đại, là thánh nhân dẫn dắt Nhân Tộc.

Y có công không lỗi, lỗi duy nhất có lẽ là vì Nhân Tộc mà phải cầu xin chư thần Hồng Hoang, làm mất thể diện của Nhân Hoàng mà thôi.Theo lời y không ngừng dứt, một mặt nhật nguyệt tinh thần trên thanh Nhân Hoàng Kiếm tượng trưng cho khí vận Nhân Tộc đã khắc xong, sau đó, lại bắt đầu khắc lên mặt còn lại hình ảnh núi sông cây cỏ.

Ông ~ Thiên địa biến sắc, tường thụy xuất hiện khắp nơi.

“Nay Nhân Tộc muốn vấn đỉnh vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, muốn thành nhân tài của Tam Tài, xin chư thiên thần thánh quán lễ,

xin vạn tộc Hồng Hoang chứng giám!!!" Oanh long long!!!

Từng đạo khí thế không ngừng xuất hiện.Trong khoảnh khắc, các thế lực Hồng Hoang đã quan sát bấy lâu nay cũng lập tức xuất hiện.

Có Thiên Đế hùng vĩ, tên là Đế Tuấn, cùng Thiên Hậu Hi Hòa, ôm nhật nguyệt tinh thần, dẫn dắt vạn tộc Yêu Tộc, trên Thiên Đình quán lễ, hình ảnh chiếu rọi trên không Bất Chu Sơn, uy thế vô song.

Có Đông Hoàng uy nghiêm, tên là Thái Nhất, cùng Đông Hậu Nguyên Mẫu, dẫn dắt vạn tộc Đông Hoang, hình ảnh chiếu rọi phương Đông của Nhân Tộc, hành quán lễ.

Có mười hai vị cự nhân vô thượng, chính là mười hai Tổ Vu, cùng với hàng ngàn Đại Vu, dẫn dắt Vu Tộc và vạn tộc, hình ảnh chiếu rọi phương Tây của Nhân Tộc, hành quán lễ.

Có Địa Hoàng chí thiện, tên là Hậu Thổ, cùng Luân Hồi Thần Ma, ôm lục đạo luân hồi, dẫn dắt quần quỷ U Minh, hình ảnh chiếu rọi phía dưới Nhân Tộc, hành quán lễ.Chư thiên thần thánh tề tụ, các thế lực đều đến.

Hai mặt thân Nhân Hoàng Kiếm đã khắc xong, phát ra một trận uy thế vô thượng.

Chương 230

Thanh kiếm này là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, uy lực của nó so với Tiên Thiên Chí Bảo càng có phần hơn chứ không kém.

Đó là bảo vật trấn tộc của Nhân Tộc, cũng là thanh bảo kiếm huyền hoàng toàn thân được hình thành từ khí vận Nhân Tộc ngưng tụ thành thực chất.

"Nhân Tộc uy thế vô song, đáng là Thiên Địa Nhân Vật Chính; Nhân Hoàng công tham thiên địa, đáng thành quả vị Nhân Hoàng." Thiên Đế Đế Tuấn ngồi trên Cửu Thiên, đế ngôn sắc phong, mang theo Thiên Uy vô thượng mà đến.

Một đạo kim quang từ trong Thiên Đạo bắn ra, chìm vào thân thể Nhân Hoàng Toại Nhân Thị.

Quả vị Nhân Hoàng này khác với vị Nhân Hoàng của Nhân Tộc, đây là quả vị Nhân Hoàng trong Lục Ngự, không phải là vua của Nhân Tộc.

"Nhân Tộc uy thế vô song, đáng là Thiên Địa Nhân Vật Chính; Nhân Hoàng công tham thiên địa, đáng thành quả vị Nhân Hoàng." Đông Hoàng Thái Nhất ngồi trên đỉnh Đông Hoang, miệng ngậm Thiên Hàm, một lời nói ra, Thiên Đạo cảm ứng.

Lại một đạo kim quang từ trong Thiên Đạo bắn ra, chìm vào thể nội Toại Nhân Thị.

"Nhân Tộc uy thế vô song, đáng là Thiên Địa Nhân Vật Chính; Nhân Hoàng công tham thiên địa, đáng thành quả vị Nhân Hoàng."Sau đó, Vu Tộc, Địa Phủ, Long Tộc cũng lần lượt nói ra, từng đạo kim quang từ trong Thiên Đạo bắn ra.

Và mỗi một đạo kim quang chìm vào thể nội Toại Nhân Thị, liền hình thành một mảnh vỡ quả vị Nhân Hoàng, khí vận Nhân Tộc cũng càng ngày càng lớn mạnh, uy thế Nhân Hoàng Kiếm cũng ngày càng mạnh mẽ.Theo sau khi ba đại tộc, Thiên Đình và Địa Phủ đều tuyên bố, những thế lực phụ thuộc cũng lần lượt tuyên cáo.Trong khoảnh khắc, vạn tộc Hồng Hoang đều cùng tuyên cáo công nhận, không ai dám không thức thời mà ngăn cản Nhân Tộc thành tựu vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, chỉ cần ba đại tộc công nhận, thì vạn tộc khác cũng sẽ lần lượt công nhận.

Bởi vì không ai có thể chịu được hậu quả của việc ngăn cản Nhân Tộc thành tựu vị Thiên Địa Nhân Vật Chính.Trong hư không.

"Thanh Nhân Hoàng Kiếm này thật không biết có thể trưởng thành đến cấp bậc nào a…" Diệp Hiên nhìn thanh bảo kiếm trong tay Toại Nhân Thị ở đại điển Nhân Tộc phía dưới, cảm khái nói.

Thanh Nhân Hoàng Kiếm này thực chất là do chính y ngưng tụ mà thành, nếu không chỉ dựa vào khí vận Nhân Tộc thì vẫn chưa đủ.

Khí vận Thiên Đình tuy tuyệt luân Hồng Hoang, cũng không thể ngưng tụ ra trọng bảo khí vận.Mà thanh Nhân Hoàng Kiếm này chính là do Diệp Hiên ngưng tụ khí vận Nhân Tộc mà thành, thừa tải khí vận Nhân Tộc, sắc bén vô cùng, là biểu tượng của Nhân Tộc, người nào có được kiếm này, đáng là Nhân Hoàng.

Nói cách khác, ai có thể được thanh kiếm này công nhận, người đó mới là Nhân Hoàng.

Nhân Tộc có đại điển long trọng như vậy, y há lại không tặng một phần quà, mà thanh bảo kiếm này chính là lễ vật.

Mà thanh Nhân Hoàng Kiếm này có thể trưởng thành, trải qua càng nhiều Nhân Hoàng thì càng mạnh, khí vận Nhân Tộc càng mạnh, thanh kiếm này sẽ càng mạnh.Oanh long long!!!

Đang!

Đang!

Đang!

Đang!

Đang!

Đang!

Đang!

Đang!

Đang!Đông Hoàng Chung vang chín tiếng, điều đó tượng trưng cho tiếng tấu hưởng cao nhất đối với việc Nhân Tộc thành tựu vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, cũng là một đại lễ hạ cố.

Và cùng với chín tiếng Hỗn Độn Chung, chúng sinh thiên địa cũng lần lượt bái kiến Nhân Hoàng.

Đến đây, lễ thành!Ông ~~~ Một luồng công đức khổng lồ vô cùng đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đã chìm vào khí vận Nhân Tộc, khiến khí vận Nhân Tộc tăng lên vô số lần.

Quả vị Nhân Hoàng cũng hoàn toàn ngưng tụ trên người Toại Nhân Thị, từ đó, Toại Nhân Thị trở thành Nhân Hoàng trong Lục Ngự, cũng là Nhân Hoàng của Nhân Tộc, thống trị tất cả mọi thứ ở nhân gian.

Thay Thiên Đế chấp chưởng nhân gian, là chủ nhân thật sự của nhân gian.

Trong Tứ Hải Bát Hoang, trừ Đông Hoàng ra, tất cả chúng sinh còn lại đều ở dưới quyền Nhân Hoàng.Với sự công nhận của vạn tộc Hồng Hoang, Nhân Tộc cũng chính thức trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, khí vận bùng nổ, Nhân Tộc còn ở trên vị Thiên Địa Nhân Vật

Chính ngày nào, thì khí vận ngày đó còn bùng nổ.

Vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, đều cần kính ngưỡng Nhân Hoàng.

Nhân Tộc tuy không có quyền quản hạt Tứ Hải Bát Hoang, nhưng Nhân Hoàng lại có quyền hành quản hạt Tứ Hải Bát Hoang.

Đương nhiên, giống như Thiên Đế, Nhân Hoàng cũng sẽ không tùy tiện can thiệp vào chuyện của các chủng tộc khác.

"Chúc mừng Bệ hạ thành tựu quả vị Nhân Hoàng!!!" "Chúc mừng Bệ hạ thành tựu quả vị Nhân Hoàng!!!" Văn võ bá quan, chư vương hư ảnh, lúc này đều lập tức quỳ xuống đất bái kiến Toại Nhân Thị.

Lúc này Toại Nhân Thị uy nghiêm khó tả, dường như còn uy nghiêm hơn Thiên Đế trên Cửu Thiên vài phần.

"Bình thân!" Toại Nhân Thị khẽ nâng tay, sắc mặt không đổi, tay nắm Nhân Hoàng Kiếm, hoàn toàn là một thánh chủ sát phạt quyết đoán.Và cùng với quả vị Nhân Hoàng nhập thể, tu vi của y cũng thuận lý thành chương đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, trở thành người thứ ba trong Hồng Hoang chỉ sau Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hiện tại y, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, ngay cả khi đối đầu với Thái Nhất đang cầm Hỗn Độn Chung cũng chưa chắc không thể chiến đấu, chỉ là ai thắng ai thua thì chưa thể biết được.

Có lẽ vẫn kém hơn một chút, Nhân Hoàng Kiếm hiện nay tuy có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng so với Hỗn Độn Chung, bản thể hoa lệ của Tiên Thiên Chí Bảo mà nói, vẫn kém hơn một chút, dù sao Nhân Hoàng Kiếm chấp chưởng sát phạt, nhưng lại không có năng lực phòng hộ.

Nhưng lúc này, uy lực sát phạt của nó lại còn hơn cả Bàn Cổ Phiên vài phần, ngay cả Bàn Cổ Phiên cũng chưa chắc là đối thủ của

Nhân Hoàng Kiếm.

Hơn nữa, bản thân Toại Nhân Thị không giỏi đạo chiến đấu như Thái Nhất, nên khi giao chiến khó tránh khỏi thất thế.

Nhưng lúc này y, cũng đã thật sự đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang rồi.

"Chúc mừng Nhân Hoàng, chúc mừng Nhân Tộc." Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương mỉm cười, đến trước mặt Nhân Hoàng.

"Toại Nhân Thị ra mắt Thánh Mẫu nương nương, để Thánh Mẫu nương nương chê cười rồi." Toại Nhân Thị khẽ cúi đầu, chắp tay hành lễ.

Đây không phải là Nhân Hoàng hành lễ với Oa Hoàng, mà là con trai hành lễ với mẹ.

Nữ Oa nương nương là Thánh Mẫu Nhân Tộc, là Thánh Mẫu của tất cả mọi người, tự nhiên nên hành lễ.

"Không cần phải hạ mình như vậy, ngươi đã làm rất tốt rồi, ta cũng rất bội phục ngươi, có thể dẫn dắt Nhân Tộc yếu ớt năm xưa đến nay thành tựu vị Thiên Địa Nhân Vật Chính." Nữ Oa nở nụ cười tươi, an ủi Toại Nhân Thị.

"Thiên Đế Bệ hạ cùng Thiên Hậu, mười vị Thái Tử, Hy Hoàng, Thư Hoàng, Hi Hoàng, mười Đại Yêu Soái, ba mươi hai Thiên Đại Đế… đến chúc mừng."… "Đông Hoàng Bệ hạ, cùng Đông Hậu…"… "Bàn Cổ Tam Thanh…"…Sau đó, lại từng trận tiếng chúc mừng vang lên, bắt đầu một đại lễ long trọng, được tổ chức tại Tổ Địa Nhân Tộc.

Tuy có chút không thỏa đáng, nhưng dù sao cũng là việc cấp bách, phải tùy cơ ứng biến.Sau khi ăn uống no say, thương thảo một hồi, mọi người lần lượt tản đi, sau đó, Nhân Tộc cũng trở về triều.Trong chớp mắt mấy trăm năm đã trôi qua, giữa thiên địa dần dần trở nên

yên tĩnh.

Những vạn tộc đến chúc mừng cũng ngày càng ít đi, những kẻ đường xá xa xôi hầu như cũng đã đến rồi.

Hồng Hoang bây giờ quá lớn, quá lớn, ngay cả khi bọn họ nghe tin tức ngay lập tức, phái sứ giả hoặc đích thân đến, thì cũng cần phải tốn không ít thời gian.Dần dần, Nhân Tộc ồn ào vô cùng cũng bắt đầu dần dần yên tĩnh trở lại.

Mọi chuyện dường như chưa từng xảy ra, chỉ có khí vận tuyệt luân Hồng Hoang của Nhân Tộc đang chứng kiến tất cả.

Đúng vậy, khí vận Nhân Tộc vốn đã vô cùng lớn mạnh, sau khi thành tựu vị Nhân Vật Chính Hồng Hoang, khí vận càng bùng nổ, dẫn đến việc một bước vượt qua Thiên Đình, trở thành kẻ có khí vận lớn nhất.

Và cảnh tượng này, cũng khiến Toại Nhân Thị có chút an ủi.

“Không uổng công Trẫm một phen vất vả…” “Nay mọi chuyện cũng đã qua, cũng đến lúc thoái vị nhường hiền…” Ánh mắt Toại Nhân Thị lộ ra một tia an ủi, cùng với vẻ mặt thư thái.

Y chưa bao giờ có cảm giác nhẹ nhõm đến vậy.Và lúc này, trên hư không.

“Ba vị Thiên Đế năm xưa có công với thiên địa, vậy mà lại chết thảm, nay linh hồn đã được dưỡng dục, cũng đến lúc đi chứng đạo Hỗn Nguyên, tiện thể tặng Nhân Tộc một phen tranh giành…” Diệp Hiên nhìn ba đạo chân linh Thanh Thiên, Hoàng Thiên, Thương Thiên vẫn còn đang được dưỡng dục trong Địa Phủ, âm thầm thở dài.Trước đây, để thúc đẩy sự phát triển của Hồng Hoang, quả thực y có lỗi không nhỏ với Tam Thiên, là Hồng Hoang thiên địa có lỗi với Tam Thiên, cũng là y, Diệp Hiên, có lỗi với Tam Thiên.

Nay Nhân Tộc định đỉnh vị Thiên Địa Nhân Vật Chính, mà sau đó Toại Nhân Thị cũng muốn thoái vị nhường hiền.

Bởi vậy, cũng đến lúc Tam Thiên chuyển thế đầu thai.

Kiếp này không thể trở thành Thiên Đế thật sự, vậy thì kiếp sau trở thành Nhân Hoàng đi, cũng coi như một sự đền bù…Theo ý niệm của Diệp Hiên vừa động, trong Địa Phủ, lão đại Thương Thiên trong Tam Thiên tự nhiên xoay chuyển, bị Lục Đạo Luân Hồi hút vào.

"Là ngươi sao…" Luân Hồi Thần Ma mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, lẩm bẩm.

Mọi chuyện trong Lục Đạo Luân Hồi đều không thể giấu được nàng, ngay cả khi Thương Thiên đầu thai cực kỳ nhanh chóng, nàng cũng lập tức cảm ứng được.

Vốn dĩ với công đức và sự tích của Tam Thiên, đáng lẽ phải nhập vào Thiên Đạo, trở thành thần thánh, nhưng lại bị Diệp Hiên cưỡng ép đưa vào Nhân Tộc.

Và duy chỉ có Diệp Hiên mới có thể không qua Địa Phủ, trực tiếp đưa Thương Thiên vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu là bất kỳ tồn tại nào khác đến, cũng đừng hòng có thể làm vậy trước mặt Luân Hồi Thần Ma.Diệp Hiên nghe thấy lời của Luân Hồi Thần Ma, cũng không nói gì nhiều, ngoài y ra thì còn ai được nữa.

Còn hai vị Thiên khác vẫn đang đợi chuyển thế trọng tu trong Địa Phủ, vì Nhân Hoàng chi cách cần thời gian dài.Nhân Tộc, Nam Hoang, Thần Quốc, Thần Thành.Thần Quốc là quốc gia do Vương Lâm Thị, một trong mười bảy vị Vương thượng cổ, thành lập, nguyên tên là Vương Quốc, sau đổi tên thành Thần Quốc, vì Vương Quốc có chút trùng lặp với các quốc gia khác, dù sao Vương Quốc Vương Quốc, hơn nữa Vương Quốc còn có chút giống 'Vong Quốc' (nước mất),

nên nghe cũng không hay lắm.

Vương Thành cũng do đó đổi tên thành Thần Thành, lấy tên Thần là vì Vương Lâm tu Thần Đạo, nên mới có tên Thần Quốc.Lúc này, con trai của thủ lĩnh Liệt Thị hôm nay ra đời.

Tên y là Liệt Sơn Thị, là thiếu chủ bộ lạc Liệt Thị.

Liệt Sơn Thị vừa ra đời, liền có công đức vô cùng tùy theo, cảnh tượng tường thụy xuất hiện không ngừng, hội tụ trên toàn bộ Thần Thành, khiến tất cả mọi người trong Thần Thành đều vô cùng kinh ngạc.Liệt Gia.Vương Lâm Thị theo cảnh tượng mà đến Liệt Gia, nhìn thấy vị thiếu chủ kia.

Vị thiếu chủ này sinh ra đã có vẻ ngoài thần thánh, khác với những tộc nhân Nhân Tộc khác, Liệt Sơn Thị sinh ra đã có cái bụng trong suốt như thủy tinh, bên trong ruột và nội tạng đều rõ ràng, khiến Vương Lâm Thị vô cùng kinh ngạc.

Tuy nhiên, lúc này Liệt Sơn Thị lại vô cùng hoạt bát, không có chút dị thường nào.

"Đứa trẻ này lại có khí vận như vậy, chẳng lẽ là đại năng nào chuyển thế?" Trong lòng Vương Lâm Thị lập tức dấy lên nghi hoặc, tay không ngừng bấm đốt ngón tay tính toán, nhưng lại phát hiện thiên cơ tuy sáng rõ, nhưng lại căn bản không thể tra ra kiếp trước của đứa trẻ này là ai.Ngay lập tức, trong lòng y dấy lên ý kinh hãi.

Tiếp đó, y thăm dò tương lai của Liệt Sơn Thị, nhưng lần này thăm dò, lại phát hiện vẫn không thể dò xét được… Lập tức, trong lòng Vương Lâm Thị kinh hãi vạn phần.

"Đây chắc chắn là có đại thần thông giả đã phong bế kiếp trước kiếp này của đứa trẻ này, làm sao có thể!

Tồn tại như thế nào có thể khiến ta cũng không thể dò xét?!" "Thôi

bỏ đi, đợi đứa trẻ này lớn lên, xem tính cách của nó rồi nói…" Vương Lâm Thị thở dài, sau đó cẩn thận dặn dò cha mẹ Liệt Sơn Thị, vạn lần không được để xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Trông có vẻ là thừa thãi, nhưng cũng thể hiện sự coi trọng của y đối với đứa trẻ này.

Sinh ra đã thần thánh, sau này nhất định sẽ thành đại sự.Cái bụng trong suốt như thủy tinh đó sau khi Vương Lâm Thị rời đi, lại biến thành cái bụng của người bình thường, mà cha mẹ Liệt Sơn Thị cũng coi đó là thần thông bẩm sinh, giống như song đồng vậy, cũng không quá để ý.Dần dần, hai mươi năm sau.

Liệt Sơn Thị cũng từ một đứa bé sơ sinh, trưởng thành thành một thiếu chủ bộ lạc Liệt Thị cường tráng hữu lực, tu vi có thành tựu.Ngày này, Liệt Sơn Thị như thường lệ tu luyện.

Sinh ra trong Hồng Hoang, y biết rõ, muốn cho tộc nhân mình có cuộc sống tốt hơn, thì tu vi phải càng cao càng tốt.

"Thiếu chủ, không hay rồi, Thiếu chủ." Bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tạp âm, dường như có chuyện xấu đã xảy ra.

Liệt Sơn Thị nghe vậy nhíu mày, nhìn về phía tộc nhân đang chạy vào, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" "Thiếu chủ, trong tộc có người ăn nhầm đan dược, sắp chết rồi, xin Thiếu chủ ra tay cứu chữa!!!" Người đến nghe vậy, vẻ mặt sốt ruột nhanh chóng kể lại sự việc.

Liệt Sơn Thị từ nhỏ đã tinh thông y thuật, biết những thứ có thể chữa bệnh cứu người, và lúc này, y vội vàng đứng dậy, nhanh chóng nói: "Mau dẫn ta đi!" Nói xong, liền theo người đó vội vàng đi.

"Thế nào rồi?" Sau một hồi cứu chữa, Liệt Sơn Thị liền hỏi.

"Khá hơn nhiều rồi…" Tộc nhân nằm trên đất, sắc mặt trắng bệch vô cùng nói.

Y vốn dĩ vì tu hành, nên đã ăn nhầm đan dược, dẫn đến hậu quả suýt chết đạo tiêu.Liệt Sơn Thị đã nhìn thấy thành phần ẩn chứa trong viên đan dược đó trước khi cứu chữa, theo lý mà nói, đây không thể trở thành độc dược, nhưng lại thành độc dược.

Thế là, Liệt Sơn Thị đích thân nếm thử, thi triển thần thông bụng thủy tinh, bên trong không chỉ có thể nhìn rõ đan dược, mà thậm chí còn có thể nhìn thấy mỗi thành phần của đan dược phát triển ra những gì và tác dụng như thế nào mỗi giây.

Ngay lập tức, y đau bụng khó nhịn, sau đó đối chứng hạ dược, tự chữa lành cho mình.

“Không được, cứ thế này, mỗi ngày tộc nhân đều có khả năng đối mặt với cái chết.

Ta phải nếm thử từng loại thảo dược, ghi lại dược tính của chúng và tất cả các khả năng khi phối hợp với các loại thảo dược khác, viết thành một bộ sách.

Như vậy, chúng nhân tộc sẽ không còn gặp phải chuyện tương tự nữa…” Sau khi Liệt Sơn thị hạ quyết tâm, chàng liền tính toán tự mình đi khắp tứ hải bát hoang, tự tay nếm thử muôn vàn thảo dược cùng các loại đan dược được luyện chế từ chúng, rồi ghi chép cẩn thận vào một bộ điển tịch, quyết không để tộc nhân đời sau phải vong mạng vì lầm ăn đan dược.

Dẫu việc luyện đan không phải do Nhân tộc khởi xướng, nhưng từ thuở hồng hoang Nhân tộc vốn là những bậc tài tình kiệt xuất.

Những vị Thần Thánh luyện đan thuở ban sơ cũng chỉ luyện chế được vài loại đan dược, thế nhưng Nhân loại lại như tìm thấy tinh túy, như khai mở một Đại Đạo khác, trực tiếp không ngừng nghiên cứu ra vô vàn đan dược.

Thế là, thế giới Hồng Hoang vốn chỉ có vài chục loại đan dược, lập tức tăng gấp bội lên đến hàng ngàn loại.

Và những loại đan dược này cũng hầu hết do Nhân tộc sáng tạo ra, phân chia môn loại, có loại tăng ích, cũng có loại giảm ích.

Còn được chia ra thành rất nhiều phân loại nhỏ, từ đó có thể thấy tài năng của Nhân tộc.

Mà những đan dược này dù sao cũng là thuốc, đã là thuốc thì có ba phần độc, cho nên những kẻ có thiên phú thực sự tốt thì không ăn đan dược, giống như những vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân kia vậy, những đan dược mà họ luyện chế đều là dùng các loại tiên trân mà luyện, cho dù là vậy, cũng vẫn khó có thể thay đổi sự thật rằng đan dược có tác dụng phụ độc hại.

Vì vậy, đan dược do Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân luyện chế đa phần đều là dùng cho các hậu bối của mình, hoặc nói là vì xuất hiện tình huống đặc biệt nào đó mà mới luyện chế, với hy vọng cải biến thể chất của họ hoặc các loại bệnh tật, nguyền rủa.

Tóm lại, đều là vì một điểm, đó là chỉ phục dụng khi chắc chắn sẽ thu được đa số lợi ích.

Việc đan dược này cũng giống hệt như việc phối hợp trung dược, chỉ cần nhiều hơn một chút dược liệu là dược tính có thể hoàn toàn khác, liền sẽ trở thành một loại đan dược khác.

Hoặc là hỏa hầu khống chế có vấn đề, dẫn đến dược tính không trung hòa được.

Tóm lại là có rất nhiều loại tình huống, nếu không khống chế tốt một cái, có thể sẽ khiến độc tính tăng vọt.

Mà thời đại này chưa có một bộ sách luyện đan có hệ thống, đừng nói đến điều này, ngay cả đan phương thực tế cũng chưa được truyền

bá rộng rãi, mà chỉ nằm rải rác trong từng bộ lạc khác nhau.

Chỉ là tính tổng lại có hàng ngàn loại mà thôi, đây chính là hiện trạng của Nhân tộc lúc bấy giờ.

Các tộc nhân Nhân tộc đều bận rộn tu luyện, hoặc là bận rộn tham gia các loại luận Đạo, khó khăn lắm mới có chút thời gian luyện đan, đâu có thời gian chạy đến nơi khác để hỏi đan phương.

Đan dược bất quá chỉ là vật phẩm phụ trợ tu luyện mà thôi, có một loại là đủ rồi.

Ít nhất hiện tại mọi người đều cho là như vậy, mà không hề nghĩ đến liệu người ở nơi khác có loại đan phương này hay không, và liệu có đan phương mới hay không.

Dù sao thì những đan dược này trong mắt họ cũng chỉ là một thứ phụ trợ, căn bản không thể trở thành chủ lưu, chỉ là hiện tại mới bắt đầu nổi lên một chút manh nha mà thôi.

Và sau này, Nhân tộc cũng sẽ xuất hiện các loại sự tình tộc nhân trúng độc do vấn đề hỏa hầu hoặc lượng dược liệu, liên tục xảy ra.

Ngay lúc đó, Liệt Sơn thị liền đến trước mặt phụ thân mình.

"Phụ thân, hài nhi muốn ra ngoài tìm kiếm các loại dược thảo khác nhau cùng với dược tính tương ứng để phối hợp, hài nhi không muốn nhìn thấy trong Nhân tộc còn có người vì chuyện đan dược mà gặp vấn đề nữa. . . . ." Liệt Sơn thị mặt đầy kiên nghị nhìn phụ thân mình nói, đây là con đường chàng đã chọn, cũng là việc chàng muốn đạt thành.

Chàng kiếp trước là Thương Thiên, Thương là phương Đông, bởi vậy lại có thuyết thuộc tính Mộc, kiếp này đầu thai chuyển thế thành Dược Thần cũng là một chuyện hợp tình hợp lý.

Đây mới là vì sao thiên phú y thuật của chàng cao đến vậy, đương

nhiên, thời đại này là thời đại Thần Tiên xuất hiện nhiều, cái gọi là y thuật thực tế cũng chỉ có chút tác dụng trong phàm nhân mà thôi, đối với những Tiên Thần kia mà nói, thà đi học các loại Thần Thông thuật pháp trị liệu còn hơn là học y thuật.

Thực tế, những cái đó cũng bao hàm trong y thuật.

Tuy nhiên, y thuật là một Hậu Thiên Đại Đạo, cũng bắt đầu âm thầm phát lực, theo sự phát triển của Liệt Sơn thị, chắc chắn sẽ dần lộ diện.

Sở dĩ y thuật đối với Tiên Thần tác dụng không lớn, chủ yếu vẫn là cảnh giới y thuật chưa đủ mà thôi, nếu nâng y thuật lên đến cảnh giới khiến các Tiên Thần cũng phải chấn kinh, thì ắt hẳn sẽ có tác dụng.

Đương nhiên, phương pháp nhanh nhất không gì hơn là nắm giữ Pháp Tắc Sinh Mệnh, một đạo thuật trị liệu sinh mệnh qua đi, đối phương cơ bản cũng sẽ khỏi bệnh.

Liệt Thiên thị nghe con mình muốn ra ngoài, bản năng liền cảm thấy vui mừng, đứa trẻ này cuối cùng cũng biết ra ngoài đi đây đi đó rồi, lập tức liền gật đầu, nói: “Con muốn ra ngoài, đây là chuyện tốt, nhưng con phải nhớ kỹ, phàm gặp chuyện, nhất định phải suy nghĩ ba lần, sau khi suy nghĩ cẩn thận rồi hãy quyết định.” Liệt Sơn thị nghe phụ thân giáo huấn xong, gật đầu, nói: “Hài nhi nhất định sẽ ghi nhớ lời phụ thân giáo huấn!” “Ừm!

Chương 231

Còn nữa, nếu ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, điều đầu tiên phải báo ra thân phận Nhân tộc của chúng ta, điểm này rất quan trọng, cơ bản vạn tộc Hồng Hoang cũng sẽ không làm khó con, nhưng con phải nhớ kỹ, vạn vạn lần không thể ỷ thế Nhân tộc, cậy quyền khi dễ người." Liệt Thiên thị sợ con mình gặp chuyện bất trắc ở bên ngoài, nên lại một lần nữa dặn dò, nhưng nghĩ đến việc nếu ỷ thế Nhân tộc hùng mạnh mà khi dễ người khác, thì càng không được.

Trong mắt Nhân tộc hiện tại, con cái chết là chuyện nhỏ, nhưng cậy quyền khi dễ người làm nhục danh tiếng Nhân tộc mới là chuyện lớn.

"Hài nhi ghi nhớ trong lòng, không dám có chút nào trái lời, xin phụ thân đại nhân cứ yên tâm!" Liệt Sơn thị nghe vậy, lại một lần nữa gật đầu đồng ý.

Giữa lời nói, vô cùng thành khẩn, để phụ thân yên tâm.

Liệt Thiên thị thấy vậy, gật đầu, nói: "Đi đi." "Phụ thân đại nhân bảo trọng, hài nhi đi đây!" Nói xong, Liệt Sơn thị xoay người đi về phía nhà mình, sau khi cáo từ phụ thân, đương nhiên còn phải báo cho mẫu thân một tiếng.

Sau khi nói chuyện xong, chàng liền lên đường.

Cũng không có quá nhiều luyến tiếc, bởi vì đối với bọn họ mà nói, cho dù rời đi bao nhiêu năm, cuối cùng vẫn sẽ gặp lại.

Cả nhà này cũng không phải phàm nhân gì, sớm đã đắc Đạo thành Tiên rồi.

Mà Liệt Sơn thị càng là Thương Thiên chuyển thế, thiên phú

không thể nào kém đến đâu được, tuy rằng không bằng những Nhân tộc thuộc đợt đầu, nhưng cũng không hề kém hơn hậu duệ của họ, tức là, thiên phú của Liệt Sơn thị trong toàn bộ Nhân tộc đều có thể xếp vào hàng đầu.

Thiên phú cao đến như vậy, lại thêm công đức khí vận của chàng, thành tựu tương lai chắc chắn sẽ không thấp.

Bất quá Liệt Thiên thị lại không nhìn ra được thiên phú của con mình rốt cuộc cao đến mức nào, ông chỉ biết thiên phú của con mình rất cao, cao hơn rất nhiều so với những người cùng tuổi trong bộ lạc, cho dù đặt trong Thần Thành mà so sánh cũng được coi là thiên tài.

Thiên phú của Liệt Sơn thị chỉ có Vương Lâm thị biết, từ khoảnh khắc Liệt Sơn thị ra đời, Vương Lâm thị liền biết đây là một Đại Năng chuyển thế, nhưng lại không biết là Đại Năng nào.

Vì vậy, những năm này Vương Lâm thị vẫn luôn âm thầm dõi theo chàng, nhất cử nhất động đều không thoát khỏi ánh mắt của Vương Lâm thị.

Tất cả mọi thứ đều bị Vương Lâm thị nhìn thấy, đương nhiên, chuyến đi lần này cũng không ngoại lệ.

"Tiểu tử này cuối cùng cũng phải rời khỏi nhà rồi sao. . . . ." Vương Lâm thị ẩn mình giữa không trung, đây chỉ là một sợi tạp niệm của y hóa thành, chân thân thực tế vẫn đang tham ngộ Đại Đạo trong Đại La Giới.

Nhưng tuy chỉ là một sợi tạp niệm, nhưng thực lực của y vẫn không thể xem thường, đủ sức đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên, đương nhiên, quan trọng nhất không phải điểm này, mà là y là tạp niệm phân thân của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu thực sự muốn đối chiến, trong chớp mắt, bản thể liền có thể

đến, đến lúc đó đối mặt sẽ không phải là Đại La Kim Tiên, mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chính cái gọi là "thiên lý chi hành thủy vu túc hạ", thường thì bước chân đầu tiên ra khỏi nhà mới là bước đầu tiên trên Đại Đạo, còn trước đó bất quá chỉ là xây dựng nền tảng ở nhà mà thôi. . . . .

Liệt Sơn thị một đường du ngoạn, từng bước từng bước đi từ Thần Thành của Thần Quốc hoàn thành toàn bộ cương thổ Thần Quốc, mỗi một mảnh đất đều in dấu chân chàng.

Mỗi khi chàng đến một nơi, chàng luôn tìm kiếm tất cả dược thảo ở nơi đó.

Sau đó tự mình nuốt xuống, thử nghiệm các loại trạng thái.

Trong Hồng Hoang không thiếu tiên thảo, độc thảo cũng tương tự không thiếu.

Độc thảo lợi hại nhất thậm chí có thể độc chết cả Đại La Kim Tiên, đây chính là sự khủng bố của thế giới Hồng Hoang sau khi nội hàm được nâng cao.

Nếu không nâng cao nội hàm thì không thể độc chết Đại La Kim Tiên, nhiều nhất bất quá chỉ độc chết Kim Tiên mà thôi.

Phải biết rằng, muốn độc chết một Kim Tiên thực tế là một việc vô cùng khó khăn, dù sao cảnh giới Kim Tiên đã là lý thuyết vạn pháp bất triêm, chư pháp bất xâm. . . . .

Đương nhiên, đó chỉ là trên lý thuyết mà thôi. . . . .

Dù sao trong thực tế có rất nhiều Thần Thông thủ đoạn khiến Kim Tiên vẫn lạc, càng đừng nói trước mặt người có tu vi cảnh giới cao, thì dù chỉ là một tiếng hắt hơi, cũng có thể giết chết Kim Tiên.

Ừm, tuy nói cảnh giới đó không thể nào xuất hiện hắt hơi, nhưng

vấn đề là có xuất hiện hắt hơi hay không chẳng phải là chuyện của đối phương sao. . . . .

Vì vậy, thực tế muốn giết chết Kim Tiên vẫn là rất đơn giản.

Mà những độc thảo này trong bụng Liệt Sơn thị sẽ xảy ra đủ loại phản ứng kỳ dị, Liệt Sơn thị cũng là sau khi ăn vào, mỗi khi đau đến chết đi sống lại thì sẽ vô cùng rõ ràng hiểu được cây độc thảo này có tác dụng gì, dùng cái gì để trị liệu, và phối hợp với dược thảo nào có thể xuất hiện tình huống gì. . . . .

Dần dần, theo Liệt Sơn thị nuốt vào càng ngày càng nhiều dược thảo, những dược thảo mà chàng phối hợp cũng theo đó mà càng ngày càng nhiều, từng loại đan phương mới lại hiện lên trong đầu chàng.

Từng đặc tính của thảo dược cùng với hiệu quả có thể xuất hiện khi phối hợp đều rõ ràng trong lòng, theo số lượng dược thảo thử nghiệm càng ngày càng nhiều, khả năng phối hợp bên trong cũng càng ngày càng nhiều.

Tức là, theo số lượng thảo dược mà Liệt Sơn thị phục dụng càng ngày càng nhiều, số lượng đan phương dược phương có thể xuất hiện bên trong đó sẽ tăng theo cấp số nhân.

"Liệt Sơn thị này quả nhiên là một tài tử, lại có thể dựa vào phương thức này không ngừng tăng cường khí vận của mình." Vương Lâm thị có thể rất rõ ràng nhìn thấy công đức khí vận thuộc về Liệt Sơn thị trên đầu chàng càng ngày càng cao càng ngày càng thâm hậu, bởi vì những việc chàng làm này đối với Nhân tộc là một bước tiến vĩ đại vô cùng, mà những tiến bộ này chính là mấu chốt để Liệt Sơn thị có thể thu hoạch được nhiều khí vận hơn từ khí vận Nhân tộc.

Liệt Sơn thị có lẽ trong lòng bản ý không hề có ý định dựa vào việc này để tăng công đức cho mình, nhưng quả thực trong cõi vô hình khí vận của chàng không ngừng thăng cấp.

“Còn nữa, tiểu tử này sao trên đường đi đều không tu hành, lại có thể đột phá Kim Tiên, đây là cái quỷ gì, là di lưu của kiếp trước sao?

Nhưng cũng không thấy hắn tiếp nhận được gì cả. . . . .” Vương Lâm thị khá nghi hoặc nhìn Liệt Sơn thị phía dưới vẫn đang không ngừng nuốt thảo dược, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Làm gì có ai có thể như vậy, chỉ ăn ăn đồ vật mà tu vi lại đặc biệt tăng vọt?

Ngươi nói tăng trưởng khí vận thì y hiểu, dù sao đang làm việc có lợi cho Nhân tộc, việc thu hoạch được nhiều khí vận hơn trong Nhân tộc cũng là bình thường, nhưng mấu chốt là cái việc tu vi trực tiếp tăng vọt này là thao tác gì. . . . .

Thời gian không ngừng trôi qua, theo thời gian trôi đi, Diệp Hiên tận mắt chứng kiến cái gì gọi là khí vận đến rồi thì cản không kịp.

Trong Hồng Hoang, các sinh linh khác muốn nâng cao tu vi cảnh giới, thì nhất định phải không ngừng tu luyện tham ngộ hoặc là thu được công đức Thiên Đạo để trực tiếp đi tàu hỏa, hai loại này đều không có di chứng.

Nhưng nếu phục dụng đan dược thì có thể thăng cấp tu vi, nhưng ít nhiều đều có di chứng.

Giống như Thái Thượng trong Tam Thanh hiện nay, hắn luyện đan có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, tùy ý một viên Cửu Chuyển Kim Đan trong một lò này có thể khiến một phàm phu tục tử từ không có căn cơ gì mà một bước trở thành Đại La Kim Tiên.

Hơn nữa là loại Đại La Kim Tiên chân chính, chứ không phải hư vọng gì, cũng sẽ không kém hơn các Đại La Kim Tiên khác là bao, chỉ cần tự mình tu tập thêm vài đạo Thần Thông thuật pháp, thì sẽ không có gì khác biệt so với Đại La Kim Tiên từng bước tu luyện mà thành.

Khuyết điểm duy nhất chính là Đại La Kim Tiên đạt được thông qua phục dụng Cửu Chuyển Kim Đan thì không thể tu luyện thêm nữa, nói cách khác là cả đời đều ở cảnh giới này, không thể thăng cấp thêm được nữa.

À, đúng rồi, còn có khả năng duy nhất nữa.

Đó chính là Thiên Giáng Công Đức, ngoại trừ sử dụng công đức Thiên Đạo ra, không có gì khác có thể khiến họ thăng cấp cảnh giới nữa, nhưng hiện nay công đức Thiên Đạo đâu dễ dàng đạt được như vậy.

Vì vậy, trong mắt nhiều người, cái gọi là Cửu Chuyển Kim Đan này cũng không có tính tất yếu để phục dụng.

Nhưng điều này cũng không thể nói Cửu Chuyển Kim Đan không lợi hại, ngược lại, vẫn vô cùng lợi hại, nếu đổi sang người khác thì không thể làm được điều này.

Nhưng Liệt Sơn thị lại khác, loại cảnh giới tu vi thăng cấp này giống hệt như sử dụng công đức vậy, trực tiếp thăng cấp cực nhanh, hơn nữa còn không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Nhưng vấn đề là Liệt Sơn thị không hề thu được công đức, chỉ là thu được nhiều khí vận hơn từ khí vận Nhân tộc mà thôi.

Khí vận không thể nâng cao tu vi, nhưng khí vận có thể tăng tốc độ tăng trưởng tu vi.

Tức là, khí vận là một thứ có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện, đương nhiên, đây chỉ là một trong những diệu dụng của nó mà thôi, nhưng điều này cũng phải khiến ngươi tu luyện chứ!

Đẩy nhanh tốc độ tu luyện mà ngươi không tu luyện, chẳng phải vẫn vô ích sao!

Nhưng hiện tại, Liệt Sơn thị không hề tu luyện, lại có tu vi tốc độ

tăng vọt.

Từ cảnh giới Thiên Tiên lúc mới bước ra khỏi nhà, đến khi đi ra khỏi Thần Quốc lại đạt đến cảnh giới Kim Tiên, mà hiện tại, Liệt Sơn thị đã đi khắp Nam Hoang, tu vi đã sớm đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Lại còn là loại đỉnh phong chân chính, chỉ còn kém lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý, liền có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

"Gia hỏa này, được Thiên Đạo sủng ái, cũng không đến mức này chứ. . . . ." Diệp Hiên trong lòng có chút im lặng không nói nên lời, nghĩ, điều này quá đặc biệt ly kỳ rồi, quả thực không phải chuyện mà người phàm có thể làm được.

Trừ phi hắn chỉ định cấp cho ai tăng trưởng tu vi, như vậy bản nguyên cũng sẽ hóa thành công đức, trực tiếp đi vào thể nội đối phương, thăng cấp tu vi.

Nhưng vấn đề là hắn không hề làm vậy, hơn nữa cũng không thấy cái gọi là công đức xuất hiện. . . . .

"Không được, tiểu tử này quá ly kỳ, có chút tà môn rồi, nhất định phải bẩm báo bệ hạ một chút, trong Nhân tộc xuất hiện một quái thai như vậy, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu. . . . ." Vương Lâm thị sớm đã đổi thành chân thân đến rồi, bởi vì theo tu vi của Liệt Sơn thị đạt đến Đại La Kim Tiên, đạo tạp niệm phân thân của y không thể nào ẩn mình trước mặt tiểu tử này nữa.

Y không muốn đối phương phát hiện mình vẫn luôn theo dõi đối phương, vì vậy cũng trực tiếp đổi chân thân đến theo dõi đối phương.

Với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của y, Liệt Sơn thị đương nhiên không thể phát hiện ra.

Vì vậy, y cứ thế theo dõi một đường.

Cái tên Liệt Sơn thị này trong vòng chưa đầy ngàn năm tu vi đã từ phàm tục biến thành cảnh giới đỉnh phong viên mãn Đại La Kim Tiên như hiện nay, mà thời gian hắn tiêu phí cũng bất quá chỉ hơn tám trăm năm. . . . .

Đây là một chuyện vô cùng khủng bố, bởi vì cho dù là Nhân tộc thuộc đợt đầu, tốc độ tu luyện hình như cũng không nhanh đến vậy. . . . .

Nhưng hiện nay tốc độ của Liệt Sơn thị lại nhanh đến vậy, nếu để hắn tiếp tục đi xuống, tu vi còn không biết sẽ biến thành dạng gì nữa. .

Chương 232

. . .

"Đi khắp Nam Hoang, bộ điển tịch này đã ghi lại không ít rồi, đã đến lúc nên đi quảng bá trong Nhân tộc rồi, đợi đến khi quảng bá xong đợt này, rồi hãy chạy đến những nơi khác. . . . ." Liệt Sơn thị nhìn bộ sách vô cùng dày cộm trong tay, trong lòng nghĩ như vậy.

Đây là một Hậu Thiên Linh Bảo, có thể kéo dài ghi chép vô hạn, là một Linh Bảo mà Liệt Sơn thị chuyên môn luyện chế, sau khi được Nhân tộc công nhận thì hóa thành Linh Bảo.

Thuận tiện cho chàng ghi chép rất nhiều đặc tính của dược thảo cùng với các loại đan dược luyện chế ra khi phối hợp với các dược thảo khác.

Từ tập tính đến dược tính, rồi đến phối ngũ, đều có đủ cả.

Có thể nói là bộ sách đầu tiên trong Hồng Hoang về các loại dược thảo, bộ sách này cũng được chàng đặt tên là Bản Thảo Kinh.

Tu vi Đại La Kim Tiên của chàng có thể đi khắp Nam Hoang trong vòng hơn tám trăm năm đã là một kỳ tích, càng đừng nói trong đó còn có một đoạn thời gian khá dài không phải là Đại La Kim Tiên, cùng với việc cần đi khắp mọi ngóc ngách của Nam Hoang, lại còn cần tự mình nuốt từng cây dược thảo. . . . .

Chỉ có thể nói, việc chàng làm được điều này tuy bản thân là vì mỗi khi chàng đến một nơi liền dùng thần thức quét khắp nơi đó, tiết kiệm được không ít thời gian, nhưng càng nhiều hơn vẫn là nhờ sự giúp đỡ của khí vận Nhân tộc, khiến tốc độ của chàng cực nhanh.

Nếu không, cho dù chàng có tiết kiệm thời gian như vậy, thực tế

cũng không thể đạt được tốc độ nhanh đến thế.

Liệt Sơn thị đi đến cực Nam của Nam Hoang, nhìn phiến Bất Tử Hỏa Sơn trước mặt, lờ mờ có chút muốn xông vào, nhưng chàng biết, một khi chàng đặt chân vào đó, ắt hẳn sẽ bị thiêu thành tro bụi, vẫn phải đợi đến khi tu vi cảnh giới cao hơn một chút, mới có thể đặt chân vào đó để tìm hiểu rốt cuộc.

Nam Hoang, Nhân tộc, Toại Triều, Toại Thành.

Vương Lâm thị đến Toại Thành, đô thành của Toại Triều, Toại Thành lơ lửng trên không, lúc nào cũng hiển hiện sự cường hãn của Nhân tộc.

Toại Nhân thị sớm đã muốn thoái vị, cũng đã biểu đạt tại triều hội, sau đó cũng thông báo cho các nước chư vương, bảo họ tuyển chọn ra một số nhân tuyển thích hợp đảm nhiệm chức vị Nhân Hoàng tiếp theo trong danh sách.

Đương nhiên, đây chỉ là một danh sách mà thôi, sau đó ngài sẽ tự mình đến khảo sát.

Đây cũng là lý do vì sao Vương Lâm thị lại đặc biệt quan tâm đến Liệt Sơn thị, nếu chỉ là đơn thuần một Đại Năng chuyển thế, thì Vương Lâm thị sao lại luôn tự mình theo dõi đối phương chứ.

Phải biết trong Nhân tộc có không biết bao nhiêu người là Đại Năng chuyển thế, mà những Đại Năng chuyển thế này đa phần đều lại một mình bỏ đi, truy tìm dấu chân của kiếp trước.

Đối với điểm này, họ cũng không có vấn đề gì, chỉ cần không đối nghịch với Nhân tộc, ngươi muốn làm gì thì làm.

Đương nhiên, cũng có không ít người có tình cảm chân thật với Nhân tộc hoặc coi trọng sự phát triển của Nhân tộc sau này, nên những Đại Năng chuyển thế ở lại Nhân tộc cũng không ít.

Đối với những người này, Nhân tộc cũng không hề bài xích, dù sao việc lựa chọn ở lại Nhân tộc đã nói lên rất nhiều rồi, có ký ức kiếp trước hay không thì có gì khác biệt đâu, ít nhất kiếp này họ là Nhân tộc, cũng ở lại Nhân tộc, lại không làm chuyện gì có lỗi với Nhân tộc, vậy là đủ rồi.

Vì vậy, Nhân tộc cũng càng thêm xương thịnh phồn vinh.

Chính vì muốn tiến cử Nhân Hoàng tiếp theo, nên Vương Lâm thị mới đặc biệt quan tâm đến Liệt Sơn thị, bởi vì từ dị tượng lúc chàng ra đời mà xem, tiểu tử này đã không tầm thường, sau này càng tận mắt chứng kiến đối phương có một cái bụng pha lê.

Từng điều này cộng lại, mới là nguyên nhân khiến Vương Lâm thị luôn dõi theo Liệt Sơn thị.

Đương nhiên, việc tiến cử Nhân Hoàng này cũng có thể tiến cử chính mình, chỉ là rất ít người tự tiến cử mình.

Ít nhất mười bảy vị vương thượng cổ đều không tự tiến cử, còn những người còn lại dù có tự tiến cử, Toại Nhân thị cũng không coi là chuyện gì.

Những người này đều không thích hợp làm Nhân Hoàng, để trở thành Nhân Hoàng ngài chỉ có hai yêu cầu, một là có thể dẫn dắt Nhân tộc tiến thêm một bước phát triển, củng cố địa vị Nhân tộc, hai là không thể có tư tâm.

Không phải nói ngồi trên ngôi vị Nhân Hoàng thúc đẩy Nhân tộc phát triển thì có thể vô hạn mưu cầu phúc lợi cho mình.

Mà có thể thỏa mãn hai điểm này, Toại Nhân thị không hề phát hiện ra ở những vị vương tự tiến cử kia.

Họ có lẽ thực sự có ý niệm muốn thúc đẩy Nhân tộc phát triển, nhưng không nghi ngờ gì là họ đều không có năng lực tương ứng

hoặc là không có tư tâm đại công vô tư.

Ít nhất, Toại Nhân thị không thấy được điểm này ở họ.

Những người thực sự không quan tâm là những vị vương ngày đêm vùi đầu khổ tu, họ không hề quan tâm cái gọi là vương hay không vương, chỉ là năm đó Toại Nhân thị phong cho họ, họ cũng tiện thể tiếp nhận mà thôi.

Nhưng sau này theo thời gian phát triển, càng ngày càng nhiều tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất hiện, số lượng vương cũng càng ngày càng nhiều, rất nhiều vị vương sinh ra sau này đều có tư tâm.

Nhưng vì sự phát triển của Nhân tộc, Toại Nhân thị cũng không nói nhiều, dù sao những người đó không thể nào làm Nhân Hoàng.

"Lần này có nhân tuyển nào được tiến cử không?" Toại Nhân thị chậm rãi mở miệng nói, phía sau ngài là một thanh bảo kiếm toàn thân màu vàng kim, thậm chí cả vỏ kiếm cũng không có, cứ thế trực tiếp đặt ở phía sau.

Đó chính là biểu tượng của khí vận Nhân tộc, là bảo kiếm có thể hiệu lệnh tất cả Nhân tộc.

Đó là Nhân Hoàng Kiếm, cũng là biểu tượng của Nhân Hoàng.

Trên đời này không ai có thể nhấc nổi nó, ngoại trừ Nhân Hoàng, mà người được thanh kiếm này công nhận, cũng chính là Nhân Hoàng kế nhiệm.

Đương nhiên, sự công nhận của Toại Nhân thị ưu tiên hơn sự công nhận của thanh kiếm này.

Nếu không có chỉ định ai là Nhân Hoàng kế nhiệm, đương nhiên sẽ lấy sự công nhận của thanh kiếm này làm chủ.

Nhưng nếu Toại Nhân thị đã chỉ định ai là Nhân Hoàng kế nhiệm,

thì sự công nhận của thanh kiếm này cũng không còn tác dụng gì.

Dù sao, nó cũng chỉ là một thanh kiếm mà thôi.

Bất quá sự công nhận của nó đối với quyết định Nhân Hoàng tiếp theo của Nhân Hoàng, vẫn có tác dụng tham khảo không nhỏ.

Dù sao người có thể khiến Nhân Hoàng Kiếm công nhận bản thân chắc chắn cũng là một tồn tại đặc biệt, độ khó để khiến Nhân Hoàng Kiếm do khí vận Nhân tộc hóa thành công nhận là điều có thể tưởng tượng được.

"Bẩm bệ hạ, Vương Lâm thị trong Thần Quốc, đã tìm được một người, cũng không biết đối với Nhân tộc là tốt hay xấu, nếu là tốt, thì đương có thể làm Nhân Hoàng, nếu là không tốt, thì kẻ này nên xử trí thế nào còn phải xem bệ hạ xử trí." Vương Lâm thị trước tiên bày tỏ rõ ý kiến của mình, sau đó lại vung tay một cái, một đạo khí tức âm thầm xuất hiện, hóa thành một cảnh giới kính hoa thủy nguyệt.

Toại Nhân thị nghe vậy trong lòng dâng lên chút hứng thú, liền vội vàng nhìn về phía cảnh giới hư không kia.

Cảnh tượng lướt qua cực nhanh, từ khi Liệt Sơn thị bước ra khỏi nhà, cho đến khi tu vi của Liệt Sơn thị đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Hình ảnh đột nhiên dừng lại, đó là sau khi Vương Lâm thị rời đi, liền không còn cảnh tượng đó nữa, mà tổng cộng cũng chỉ mất một khoảnh khắc mà thôi, tám trăm năm vội vã, bất quá chỉ như một cái búng tay.

Xem xong, trong mắt Toại Nhân thị cũng tinh quang lóe lên, dâng lên một tia hứng thú, nói: "Kẻ này có một tấm lòng son, quả thực không tệ, vì Nhân tộc mà đi nếm thử trăm thảo, viết ra bộ Bản Thảo Kinh này, đối với Nhân tộc mà nói là có đại công!" Liệt Sơn thị vừa

vặn phù hợp với hai yêu cầu của ngài khi chọn Nhân Hoàng, bất kể là đại công vô tư hay giúp Nhân tộc phát triển, việc này đều có thể thấy được.

Hơn nữa, ở độ tuổi nhỏ như vậy, liền có thể thúc đẩy Nhân tộc phát triển đến thế, nếu để chàng trở thành Nhân Hoàng, nói không chừng thực sự có thể đẩy Nhân tộc lên tầng cao hơn.

"Chỉ là cảnh giới tu vi của tiểu tử này có chút quỷ dị a. . . . ." Toại Nhân thị cũng chú ý đến, làm gì có ai vì như vậy mà tu vi tăng vọt một cách điên cuồng.

"Bệ hạ, ta cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bởi vậy đặc biệt đến bẩm báo bệ hạ.

Nếu nói hắn là vì nuốt quá nhiều dược thảo mà dẫn đến tu vi thăng cấp, nhưng khí tức trên người hắn lại không hề có chút nào không đúng cả!

Tức là, hắn căn bản không phải vì dược thảo mà thăng cấp. . . . ." Vương Lâm thị cũng đi theo đáp lời, cũng nói ra cách nhìn của mình.

Làm gì có ai phục dụng dược thảo thăng cấp tu vi xong mà bản thân không có chút tác dụng phụ nào, tình huống như vậy là không thể xảy ra, tức là, Liệt Sơn thị không phải vì phục dụng dược thảo mà thăng cấp tu vi.

Nhưng đó lại là vì sao mà tu vi của Liệt Sơn thị lại tăng vọt như vậy, nhất thời, hai người đều có chút không rõ.

"Có lẽ, đây chính là cơ duyên vậy. . . . ." Toại Nhân thị suy nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra.

Việc một ngày phi thăng không phải không có, một khi có thì không ngoài ba điểm, hoặc là nuốt đan dược, hoặc là công đức nhập thể, hoặc là trong tu luyện ngộ Đạo.

Một khi ngộ Đạo có sở đắc, thì tu vi thăng cấp rất nhanh cũng không phải không có khả năng.

Nhưng vấn đề là không thấy Liệt Sơn thị có một trong ba khả năng đó. . . . .

Thế là, Toại Nhân thị cũng chỉ có thể quy nó về cơ duyên mà thôi.

"Đúng rồi, có khả năng đây chính là Đạo của hắn, trong đó hái thuốc nếm thuốc đều là đang đi Đại Đạo của mình, duy nhất chỉ có như vậy, mới có thể!" Toại Nhân thị bỗng nhiên hai mắt sáng lên, nghĩ đến khả năng này.

Đây vẫn là do ngài nghĩ đến việc ngộ Đạo, người thường ngộ Đạo bất quá là chìm đắm trong Đại Đạo, trong cõi vô hình Thiên Thần giao cảm.

Mà có lẽ Liệt Sơn thị có chút khác biệt, khi tiến hành nuốt thảo dược mà chế thành kinh thư cáo giới thế nhân, đây có lẽ chính là Đạo của chàng, đây là một Đại Đạo hoàn toàn mới, giống như Đại Đạo Tân Hỏa vậy, là một Đại Đạo hoàn toàn mới.

Tuy là Hậu Thiên Đại Đạo, nhưng cũng thuộc về Đại Đạo do Liệt Sơn thị khai sáng.

Điều này cũng giải thích vì sao tu vi lại tiến triển thần tốc, ngày trước, chẳng phải họ cũng vì như vậy mà tu vi tăng vọt sao, chính vì không ngừng khai thác Hậu Thiên Đại Đạo, mỗi khi khai thác một lần, tu vi liền tăng vọt một chút.

Liệt Sơn thị lần này cũng vậy, chỉ là phương thức ngộ Đạo có chút đặc biệt mà thôi.

"Trẫm muốn tự mình đi xem tiểu tử này, nói không chừng đây chính là Thiên Định Nhân Hoàng!" Trong mắt Toại Nhân thị tinh quang không ngừng lóe lên, trong lòng vô cùng kích động.

Thuở ban đầu chính mình cũng là Thiên Định Nhân Hoàng, trực tiếp trở thành thủ lĩnh Nhân tộc, sau đó cho dù phân tán ra, phân ra rất nhiều chư hầu quốc, cũng vẫn là cộng chủ Nhân tộc, cuối cùng càng trực tiếp trở thành Nhân Hoàng.

Vương Lâm thị nghe vậy cũng kích động không thôi, đây có thực là Nhân Hoàng sao?!

Khó trách lại kỳ dị như vậy, lại trong thời gian chưa đầy ngàn năm, đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Tốc độ này, còn nhanh hơn Toại Nhân thị năm đó mấy phần. . . . .

Ngay sau đó, hai người liền tâm thần khẽ động, tức thì lên đường. . . . .

Thần Quốc, Thần Thành.

Thực ra ngay từ khi Liệt Sơn thị trên đường về nhà, Toại Nhân thị và Vương Lâm thị đã đến bên cạnh Liệt Sơn thị rồi.

Toại Nhân thị một đường dõi theo Liệt Sơn thị, phát hiện khí vận của chàng quả nhiên dị thường hùng hậu, so với rất nhiều nhân tuyển Nhân Hoàng khác phải thâm hậu hơn rất nhiều.

Hơn nữa tiểu tử này lại ở tuổi chưa đầy hai mươi đã có tinh thần cống hiến vì Nhân tộc, đặc biệt là sự cống hiến này kéo dài suốt tám trăm năm, phải biết rằng chàng sống vì bản thân cũng chỉ vỏn vẹn hai mươi năm mà thôi, là gấp bốn mươi lần. . . . .

Mà thuở ban đầu Toại Nhân thị cũng như vậy, từ khi sinh ra đã vì Nhân tộc mà cống hiến.

Trở về Thần Thành, Liệt Sơn thị có chút quen thuộc lại xa lạ nhìn tòa thành này, những năm này, chàng đã đi qua quá nhiều thành trì, nhưng mỗi khi đi qua một thành trì, chàng lại vô cùng nhớ quê hương mình.

Giờ khắc này, chàng cuối cùng cũng đặt chân đến nơi đây, trở về quê hương, trong lòng nhất thời cảm khái rất nhiều.

Trở về quê hương xong, điều đầu tiên chàng làm là đi tìm mẫu thân mình, gặp mặt tự nhiên là một trận mừng rỡ mà khóc.

Sau đó, Liệt Sơn thị chạy đến nơi thủ lĩnh bộ lạc, cũng chính là nơi phụ thân chàng bình thường xử lý chính sự.

Đừng xem thường bộ lạc Liệt thị, bộ lạc Liệt thị là một bộ lạc lớn có tiếng trong Thần Quốc, nếu không thì cũng không thể trú ngụ trong Thần Thành này.

Đúng như câu nói "có người là có giang hồ", trong Thần Thành tự nhiên cũng có mấy thế lực lớn, mà bộ lạc Liệt thị trong đó chính là một trong ba thế lực lớn, còn có hai thế lực khác hợp lại liền cấu thành Thần Thành hiện nay.

Chương 233

Đương nhiên, mạnh mẽ nhất vẫn là Vương thị nhất tộc, Vương thị nhất tộc là vương tộc, là vương tộc Thần Quốc, tự nhiên cũng là nhất tộc mạnh nhất.

Mà dưới Vương thị nhất tộc, chính là ba bộ lạc lớn Liệt thị, Phục thị, Phạm thị.

Hiện nay, tại chỗ thủ lĩnh bộ lạc Liệt thị.

Liệt Sơn thị thành công gặp được phụ thân Liệt Thiên thị, sau khi gặp phụ thân, cả hai đều vô cùng vui mừng, nói chuyện rất lâu sau đó.

Liệt Thiên thị lúc này mới bỗng nhiên phát hiện, tu vi của con trai mình lại đạt đến cảnh giới đỉnh phong viên mãn Đại La Kim Tiên, so với chính mình cũng không kém là bao, chỉ còn kém lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý liền có thể ngang hàng về mặt thực lực.

"Hảo tiểu tử, con sao mới ra ngoài có hơn tám trăm năm, mà đã có tu vi như thế này rồi sao?!" Liệt Thiên thị kinh hỷ khôn xiết, vội vàng truy vấn.

Còn về việc có phải là nuốt đan dược hay không, Liệt Thiên thị lại rất rõ ràng có thể cảm nhận được căn bản là không thể, đây là chuyện không thể nào, khí tức trên người Liệt Sơn thị vững vàng, tiềm lực sau này càng không thấy điểm cuối.

So với chính mình mà nói, còn sâu xa hơn rất nhiều.

"Phụ thân, những năm này hài nhi vẫn luôn giữ vững tâm nguyện vì Nhân tộc mà nếm trải trăm thảo, những năm này một đường đi qua, đi khắp Nam Hoang, xem hết thế gian lạnh ấm phồn hoa thê lương, cũng nếm trải các loại dược thảo, tùy ý một cây thực vật bên đường,

hài nhi đều có thể nói ra tên gọi cùng tập tính và dược hiệu cùng với việc phối hợp với loại thảo dược nào có thể đạt được hiệu quả gì, mà tu vi này cũng không hay không biết càng ngày càng cao, hài nhi cũng chưa từng biết trước." Trên lưng Liệt Sơn thị rộng lớn, giờ khắc này lại lờ mờ có chút gù.

Liệt Thiên thị nhìn mà một trận đau lòng, lập tức thở dài một tiếng, nói: "Con ta thực sự là người có đại nghị lực, thành tựu sau này ắt sẽ trên cả cha, con vì Nhân tộc cống hiến như vậy, Nhân tộc đều sẽ ghi nhớ." Liệt Sơn thị nghe vậy, lấy bộ Bản Thảo Kinh ra, chậm rãi nói: "Những thứ này, chính là tâm huyết của hài nhi, hài nhi tính toán đi lại giữa các thành trì lớn, truyền bá bộ kinh thư này ra thế gian, như vậy, có thể khiến nhiều Nhân tộc không còn chịu khổ vì đan dược nữa." "Tốt!

Con ta làm việc thiện lớn!

Cứ đi làm đi!

Đợi con làm xong những việc này trở về, chắc hẳn liền có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã!" Liệt Thiên thị nghe vậy đại hỉ, ông tuy không biết vì sao con trai mình làm những chuyện này lại có thể tăng trưởng tu vi, nhưng đã có thể tăng trưởng tu vi, thì cứ yên tâm mà làm là được.

Làm gì có ai lại chê tu vi của mình cao, chỉ có chê tu vi của mình thấp.

"Phụ thân, hài nhi lần này chính là muốn bắt đầu truyền bá từ quê hương, còn việc có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã hay không, hài nhi không hề để ý, hài nhi chỉ hy vọng Nhân tộc không còn xuất hiện chuyện như lần trước nữa. . . . ." Trong mắt Liệt Sơn thị lại không có sự khát vọng đối với việc thăng cấp cảnh giới tu vi của mình, trong mắt chàng mà nói, chỉ cần chàng quảng bá xong

những thứ này, cho dù không tăng thêm chút tu vi nào, thì có làm sao, mình lại tu luyện là được.

Vốn dĩ cảnh giới phải tu luyện mà thành, làm những việc này ngay từ đầu cũng không phải vì tăng trưởng tu vi mà làm, hiện tại tự nhiên cũng không phải vì điều này mà làm.

"Tâm tính của tiểu tử này không tệ, tám trăm năm tháng không thay đổi chí hướng." Toại Nhân thị gật đầu, chậm rãi nói, trong lòng đối với Liệt Sơn thị hiển nhiên đã vô cùng hài lòng.

"Quả thực như vậy, thiên tính, nghị lực và các phương diện khác của tiểu tử này đều là thượng giai, lại có một tinh thần cống hiến vì Nhân tộc, thực sự không tệ." Vương Lâm thị cũng gật đầu, nói theo.

Một đường đi qua, duy chỉ có y chứng kiến Liệt Sơn thị đã chịu bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu khổ cực, đổi sang người khác căn bản không thể đi tiếp được.

Nếu lấy chín chín tám mốt nạn ra mà so, chín chín tám mốt nạn cũng chẳng là gì.

Quan trọng nhất không phải là tám trăm năm không thay đổi chí hướng, dù sao tám trăm năm trong mắt họ cũng bất quá chỉ là một khoảnh khắc trong biển cả, nhưng đặt trước mặt Liệt Sơn thị thì lại khác, tuổi chưa đầy hai mươi đã ra ngoài, trong hơn tám trăm năm đã chịu không biết bao nhiêu khổ nạn.

Đã phải chịu không biết bao nhiêu lần đau bụng suýt mất mạng, nếu không phải trời sinh Thần Thánh bất phàm, có bụng pha lê, chàng e rằng đã sớm bị những độc thảo kịch độc kia độc chết rồi. . . . .

Tuy nhiên cho dù là như vậy, Liệt Sơn thị cũng suýt mất mạng, thực tế rất nhiều lần đều là Vương Lâm thị ra tay cứu giúp, nếu không e rằng đã sớm hồn về địa phủ rồi.

Liệt Sơn thị tuy trời sinh Thần Thánh, nhưng cũng không đại biểu cho chàng là vô địch, là có thể muốn làm gì thì làm.

Vì vậy, rất nhiều lần khi Liệt Sơn thị gục ngã không dậy nổi, ý thức cận kề cái chết, đều là Vương Lâm thị ra tay cứu trị, cưỡng ép bài trừ độc tố trong cơ thể chàng.

Nhưng gia hỏa này lại vì mình hôn mê, ý thức không tỉnh táo, không cảm nhận được kiến thức dược thảo đáng lẽ phải có trong cơ thể, bởi vậy, cứ mạo hiểm lại phục dụng một lần nữa, may mắn là thể kháng tính của Liệt Sơn thị không tệ, sau khi ăn qua một lần, lần thứ hai liền không có năng lực độc chết chàng nữa.

Vì vậy, Liệt Sơn thị mới có thể một đường nếm trải trăm thảo mà sống đến ngày hôm nay.

Càng đừng nói chàng vì quá say mê việc nếm trăm thảo, khiến người không ra người, quỷ không ra quỷ, một đường đi qua không biết đã chịu bao nhiêu ánh mắt trắng trợn, nhưng chàng đều không để tâm, cũng không hề bận lòng, mà quay sang tiếp tục con đường của mình.

"Phụ thân, hài nhi đi đây." Sau khi nhận được sự đồng ý của phụ thân, Liệt Sơn thị liền lại một lần nữa bắt đầu cuộc hành trình của mình.

Nhân sinh tức là lữ trình, có thể dừng lại giữa đường, nhưng không thể dừng lại mãi mãi.

Tuy nói việc dừng lại của Liệt Sơn thị khá ngắn ngủi, nhưng trong lòng chàng có những lý tưởng và hoài bão vĩ đại hơn rất nhiều.

Chàng muốn khiến toàn bộ Nhân tộc sẽ không còn phải chết vì chuyện đan dược nữa, bởi vậy trước đại sự như vậy, rất nhiều chuyện đều chẳng là gì.

Thế là, Toại Nhân thị và Vương Lâm thị liền theo sau Liệt Sơn thị bắt đầu quảng bá bộ Bản Thảo Kinh này trong tất cả các thành trì của toàn bộ Nhân tộc.

Bản Thảo Kinh cũng theo số lần quảng bá và sao chép càng ngày càng nhiều, mà khiến sự thần dị của bộ kinh thư này càng ngày càng mạnh, từ từ giống như sinh ra linh trí vậy.

Mà ngay khi Bản Thảo Kinh sinh ra linh trí, xuất hiện thư linh, Liệt Sơn thị cũng âm thầm đột phá cảnh giới, Duy Nhất Chân Ngã trong vạn giới lại tự mình ngưng tụ hợp nhất rồi ấn chứng vào trên người Liệt Sơn thị.

Do đó, Liệt Sơn thị cũng phá nhập cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, cách thành Đạo chỉ còn một bước.

Mà giờ khắc này, Toại Nhân thị và Vương Lâm thị đã sớm kinh hãi đến mức líu lưỡi, họ đâu từng thấy cảnh tượng như vậy, trong Hồng Hoang ai ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã mà không phải tự mình khổ tu nhiều năm, rồi mới từ từ từng chút một ngưng tụ ra.

Người nhanh nhất cũng bất quá là Hồng Quân, La Hầu, đều là những tồn tại dùng thời gian cực ngắn.

Nhưng cho dù là họ, đó cũng là tự mình chủ động đi ngưng kết, nhưng quay sang Liệt Sơn thị, lại là những Chân Ngã phiêu tán trong vạn giới tự động ngưng tụ lại với nhau, trở thành Duy Nhất Chân Ngã dung nhập vào cơ thể Liệt Sơn thị. . . . .

Điều này có lẽ, chính là Thiên Thượng cảm thấy có lỗi với Thương Thiên, bởi vậy kiếp này mới bù đắp cho Liệt Sơn thị vậy. . . . .

Đây cũng là điều Diệp Hiên trong lòng nghĩ. . . . .

Cũng không trách Diệp Hiên nghĩ như vậy, thực tế Liệt Sơn thị

hiện tại quả thực quá mức BUG, cứ như một kẻ tự mang hack vậy, ăn cơm ngủ cũng có thể tăng trưởng tu vi cảnh giới.

Liệt Sơn thị tự mình tu luyện, tu luyện đến hai mươi tuổi cũng bất quá chỉ là cảnh giới Thiên Tiên, nhưng đợi đến khi chàng đi ra ngoài, còn chưa tu luyện, chỉ là nuốt trăm thảo như vậy, tu vi lại điên cuồng tăng tốc.

Hiện nay trong Nhân tộc tuyên dương bộ Bách Thảo Kinh mà mình dùng tính mạng tổng kết ra, lại có thể khiến tu vi lại một lần nữa đột phá, trực đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, chỉ còn một bước liền có thể thành Đạo.

Mà bước này, đã làm khó vô số sinh linh, ngay cả phụ thân chàng là Liệt Thiên thị cũng bị mắc kẹt trong cảnh giới này mà chưa thể bước ra.

Tuy nhiên ngưỡng cửa này đối với Liệt Sơn thị mà nói, chắc hẳn cũng không phải là điểm khó thực sự gì, biết đâu chừng nào đó tu vi liền đột phá, đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Chuyện này. . . . ." "Thôi vậy. . . . ." Diệp Hiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, tiểu tử này quả thực mệnh tốt a, có thể phù dao trực thượng, tu vi tăng vọt, cho dù có khí vận do kiếp trước để lại, nhưng cũng không có tình huống như vậy a.

Dù sao kiếp trước để lại bất quá chỉ là khí vận mà thôi, chứ không phải Kim Đan diệu dược gì, có thể khiến tu vi của Liệt Sơn thị tăng vọt điên cuồng.

"Chỉ có thể nói không hổ là Thiên Sinh Nhân Hoàng a, quả nhiên lợi hại. . . . ." Diệp Hiên có chút tiện mộ đố kỵ nói, nếu như mình có thể giống như Liệt Sơn thị vậy, nằm ngửa cũng có thể tu vi tăng vọt, thì mình có thể thoải mái rồi, cũng không cần lo lắng gì về thế giới Hồng Hoang nữa.

Đáng tiếc sự thật chính là, hắn không những phải lo lắng về thế giới Hồng Hoang, mà còn phải dựa vào thực lực mà thế giới mang lại để điên cuồng tranh đoạt tài nguyên mà mình có thể có được ở ngoại giới, tương hỗ phản bổ ngày càng mạnh. . . . .

Trong thế giới Hồng Hoang.

Toại Nhân thị cũng bị chấn kinh mặt đầy kinh hãi, nhìn Vương Lâm thị bên cạnh nói: "Thiên phú, khí vận như vậy, đúng là hiếm thấy trong Nhân tộc, kẻ này sau này ắt sẽ là Nhân Hoàng!" Đối với lời nói của Toại Nhân thị, Vương Lâm thị cũng không phản bác gì, mà là khá nghiêm túc gật đầu, ý rằng mình cũng vô cùng tán đồng với suy nghĩ của Toại Nhân thị.

Đối với việc Toại Nhân thị muốn truyền ngôi vị Nhân Hoàng cho Liệt Sơn thị, Vương Lâm thị cũng không có chút phản đối nào, tuy nói y phản đối cũng vô hiệu.

Tài năng lớn như vậy, nếu không làm Nhân Hoàng thì chẳng phải đáng tiếc sao.

Nói cách khác, nếu không phải kẻ này là Thiên Định Nhân Hoàng, thì làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã chứ?

Dù sao đây là từ phàm nhân đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã trong vòng ngàn năm a. . . . .

So với Toại Nhân thị năm đó còn thiên tài hơn mấy phần, dù sao thời gian mà Toại Nhân thị tiêu tốn còn dài hơn Liệt Sơn thị, hơn nữa là dài hơn rất nhiều.

Tuy nói tốc độ tu luyện của Toại Nhân thị thực tế cũng không chậm lắm, thực tế còn nhanh hơn rất nhiều so với đại đa số sinh linh Hồng Hoang, thậm chí còn nhanh hơn vô số lần so với những vị Thần

Thánh cao cao tại thượng kia, có thể nói, không mấy sinh linh có tốc độ tu luyện sánh được với Toại Nhân thị.

Nhưng hiện nay, lại xuất hiện một người, đó chính là Liệt Sơn thị, thậm chí tốc độ còn vượt xa Nhân Hoàng Toại Nhân thị. . . . .

Đương nhiên, tốc độ tu luyện này có chút BUG, Toại Nhân thị cũng không biết rốt cuộc là vì sao lại có thể tu vi phi thăng như vậy, nhưng cũng biết là không bình thường, sớm muộn gì hiệu quả này cũng sẽ biến mất.

Ngài không tin thực sự có ai có thể cứ thế này mà tu vi tăng trưởng mãi, nhưng cho dù hiện tại có dừng lại, thì đó cũng là một chuyện vô cùng khủng bố rồi.

Vương Lâm thị sau đó phản ứng lại, vừa nãy bệ hạ nói hình như là Nhân Hoàng kế nhiệm phi tiểu tử này không ai khác, lập tức sửng sốt một chút, không chắc chắn nói: "Bệ hạ nói là muốn để Liệt Sơn thị làm Nhân Hoàng kế nhiệm?" Toại Nhân thị nghe vậy gật đầu, cười nói: "Sao?

Ngươi có nhân tuyển nào tốt hơn sao?" Vương Lâm thị nghe vậy liền vội vàng lắc đầu, đáp: "Bẩm bệ hạ, không có." Y đâu có nhân tuyển nào tốt hơn chứ, có thể tìm được Liệt Sơn thị này đã là không tệ rồi, càng đừng nói đến những người khác.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất chính là, bệ hạ hiện nay rất rõ ràng không muốn truyền ngôi vị Nhân tộc cho những vị vương như bọn họ, mà muốn tìm một Nhân tộc thuộc thế hệ mới để truyền ngôi.

Nếu không, những mười bảy vị vương thượng cổ như bọn họ, có ai là không thể truyền ngôi.

Đương nhiên, bọn họ cũng đều không để ý, vì Toại Nhân thị muốn tìm thế hệ mới thì cứ tìm thế hệ mới.

Toại Nhân thị nghe vậy, lúc này mới gật đầu, đáp lại một câu, nói: "Vậy chính là hắn, Trẫm từ trên người hắn thấy được bóng dáng của Thiên Định Nhân Hoàng, khí vận hiển hóa, thiên cơ hiển hiện, đều là như vậy, chắc hẳn không có sai sót." Nói xong, thân hình Toại Nhân thị lóe lên, trở về Toại Thành của mình.

Có thể tìm được Nhân Hoàng mới, ngài cũng vô cùng vui mừng, ngài đã bắt đầu chuẩn bị công việc thoái vị, chỉ cần đợi đến khi Liệt Sơn thị thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì liền có thể trực tiếp thoái vị nhường hiền.

Vương Lâm thị thấy vậy, cũng theo đó thân hình biến mất, hiện nay Liệt Sơn thị có cảnh giới tu vi Hỗn Nguyên Chân Ngã, hoàn toàn có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa còn có Nhân tộc làm chỗ dựa, chắc hẳn không có vấn đề gì lớn. . . . .

Lúc này, Liệt Sơn thị hoàn toàn không biết mình đã âm thầm bị Toại Nhân thị định là Nhân Hoàng kế nhiệm, vẫn đang đi lại giữa các thành phố Nhân tộc, tuyên truyền bộ Bản Thảo Kinh do tâm huyết của mình chế định ra.

Bản Thảo Kinh là tâm huyết của chàng, cũng là thứ tốt giúp đỡ toàn bộ Nhân tộc, có thể khiến tộc nhân Nhân tộc sau này sẽ không còn vì lầm ăn độc thảo mà vong mạng, hoặc là vì sử dụng đan dược nào đó mà vong mạng nữa.

Theo sự phát triển của thời đại, ắt hẳn cũng sẽ hình thành một hệ thống luyện đan hoàn chỉnh xoay quanh Bản Thảo Kinh.

Chương 234

Dù sao khi tất cả đặc tính của một cây thảo dược và các tình huống có thể sinh ra sau khi phối hợp đều được suy luận ra, thực tế cũng chính là nói cho mọi người biết đan dược mà mình luyện chế có thể có độc.

Hơn nữa theo thời gian phát triển, cũng dần dần sẽ xuất hiện càng ngày càng nhiều đồ giám đan dược, những thứ này đều dựa trên nền tảng của thảo dược mà xuất hiện.

Liệt Sơn thị nhìn càng ngày càng nhiều người trong Nhân tộc hiểu được nội dung của Bản Thảo Kinh, nụ cười trên mặt chàng cũng càng ngày càng rạng rỡ.

"Nên đi thành trì tiếp theo. . . . ." Liệt Sơn thị nhìn thấy những tộc nhân Nhân tộc trong thành trì này cũng vô cùng công nhận và tôn sùng Bản Thảo Kinh của mình, liền bắt đầu đi về phía thành trì khác.

Việc quảng bá Bản Thảo Kinh này thực tế so với việc chàng ngày trước đi lại ở Nam Hoang tự mình nếm trải trăm thảo, cũng không hề dễ dàng hơn là bao.

Dù sao đây là ở một thời đại có nhận thức cực kỳ thiếu thốn về các loại dược thảo, chàng thuộc về người khai sáng, rất nhiều người đều không tin Bản Thảo Kinh trong tay chàng.

Chỉ khi gặp được những tu sĩ có hứng thú với luyện đan, mới có khả năng được họ công nhận, từ đó được quảng bá rộng rãi trong thành trì.

Tuy nói tiêu tốn không ít thời gian, cũng tốn không ít tinh lực, nhưng đối với Liệt Sơn thị hiện nay đều chẳng là gì.

Mà dần dần, đối với hành động này của Liệt Sơn thị, mọi người cũng đều vô cùng tôn sùng, dần dần, mọi người đều gọi Liệt Sơn thị là Thần Nông thị.

Bởi vì không ai biết tên của Liệt Sơn thị, cũng không ai biết Liệt Sơn thị tên là gì.

Có người từng hỏi, nhưng Liệt Sơn thị từ trước đến nay sẽ không nói nhiều những chuyện không liên quan đến Bản Thảo Kinh.

Những việc chàng làm cũng không phải vì lưu danh, mà là thuần túy vì tạo phúc cho Nhân tộc, bởi vậy cũng chưa từng trả lời tên của mình.

Thế là, liền có người gọi chàng là Thần Nông thị.

"Thần" là tôn xưng nói lên sự ngưỡng mộ của họ đối với Liệt Sơn thị, còn "Nông" thì nói lên sự cống hiến của Liệt Sơn thị, còn "thị" thì là tên của tất cả mọi người trong thời đại này đều như vậy, phía sau đều thêm một chữ "thị".

Những thứ như thảo dược đều được quy vào chữ "Nông", con người thời đại này thực ra chưa hề xuất hiện việc gieo trồng các loại, bởi vì không ai cần ăn cơm để duy trì sinh mạng của mình.

Những đứa trẻ sinh ra từ nhỏ tuy không có cảnh giới tu vi, nhưng sau khi uống sữa mẹ, cảnh giới tu vi liền bắt đầu tăng vọt thần tốc.

Căn bản không ai cần phải dựa vào việc ăn những thực vật khác để duy trì sinh mạng của mình, vì vậy, thời đại này không có cái gọi là ngũ cốc tạp lương.

Mọi người đều phong xan lộ túc, hấp thụ linh khí thiên địa, hoàn toàn không cần dựa vào tạp lương gì để lấp đầy bụng.

Mà họ hấp thụ linh khí thiên địa cũng chỉ là vì tu luyện mà thôi, chứ không phải vì cái gọi là no bụng, bởi vì tu vi có chút thành tựu,

liền không cần dùng ngũ cốc gì nữa.

Trong nháy mắt, vạn năm liền trôi qua.

Tu vi của Liệt Sơn thị tuy chưa đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng khí tức lúc này đã vô cùng viên mãn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá cảnh giới tu vi, đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mà đối với xưng hô Thần Nông thị này, chàng cũng không hề có chút từ chối phản đối nào, trong mắt chàng mà nói, tên gọi bất quá chỉ là một đại hào mà thôi, chỉ cần đối phương gọi mình có thể hiểu là đang gọi mình thì đã đủ rồi.

Chỉ cần không mang tính chất vũ nhục gì, thì cứ tùy tiện gọi.

Giống như Thần Nông thị này, ngược lại, còn là lời khen ngợi cho những việc chàng đã làm.

Đợi đến vạn năm sau, sau khi chàng đã tuyên truyền bộ Bản Thảo Kinh của mình trong tất cả các thành trì, tất cả tộc nhân Nhân tộc đều bắt đầu gọi chàng là Thần Nông thị.

Mà bộ Bản Thảo Kinh của chàng sớm đã được sao chép vô số bản cũng đặc biệt thêm vào hai chữ "Thần Nông", trở thành Thần Nông Bản Thảo Kinh.

Đợi đến khi cái tên Thần Nông Bản Thảo Kinh được công nhận là chủ lưu, trên bộ Hậu Thiên Linh Bảo Bản Thảo Kinh trong tay Liệt Sơn thị cũng đột nhiên xuất hiện thêm hai chữ "Thần Nông".

Xuất hiện thêm không chỉ là chữ, mà còn có lực lượng công đức, trở thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo Thần Nông Bản Thảo Kinh.

Thư linh của bộ sách này cũng vì thế mà thăng hoa, trở nên càng thêm quỷ dị và cường đại.

Liệt Sơn thị vuốt ve bộ Thần Nông Bản Thảo Kinh này, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu, một đường mình đi qua, duy chỉ có bộ Thần Nông Bản Thảo Kinh này chứng kiến sự trưởng thành của mình, mà chàng cũng tự mình chứng kiến sự trưởng thành của Thần Nông Bản Thảo Kinh.

Từ lúc ban đầu chỉ là một phôi thai Hậu Thiên Linh Bảo, đến hiện nay là Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, sự trưởng thành trong đó đều do Liệt Sơn thị từng chút từng chút chứng kiến. . . . .

Mà Toại Nhân thị kể từ khi gặp Liệt Sơn thị xong, tuy đã trở về Toại Thành của mình, nhưng thực tế vẫn luôn theo dõi từng khoảnh khắc của Liệt Sơn thị mọi lúc mọi nơi.

Khi nhìn thấy đối phương từng bước từng bước giành được tôn xưng Thần Nông thị, Toại Nhân thị cũng vô cùng vui mừng, dù sao ngài tuy là Nhân Hoàng, trực tiếp chỉ định nhân tuyển Nhân Hoàng kế nhiệm, chắc hẳn cũng không ai dám có lời gì khác.

Nhưng ít nhiều vẫn sẽ có người ngoài mặt phục tùng nhưng trong lòng không phục, thậm chí sau khi ngài thoái vị, có thể sẽ xuất hiện những chuyện kiểu có người nghe lệnh nhưng không làm theo, thậm chí còn có thể trực tiếp xuất hiện việc dương phụng âm vi hoặc là trực tiếp không đáp lời.

Những điều đó hiển nhiên đều sẽ làm Nhân tộc chia rẽ nghiêm trọng, tuy nhiên Nhân tộc tuy vô cùng đoàn kết, nhưng thực tế cũng chỉ khi đối mặt với ngoại tộc mới có tinh thần đoàn kết vô cùng như vậy, nhưng nếu một khi biến thành loại không có ngoại ưu, thì sẽ lập tức bắt đầu nội đấu.

Nếu có một tồn tại có thể áp chế các chư vương như Toại Nhân thị, có thể khiến tất cả các thủ lĩnh Nhân tộc đều phục tùng, thì tự nhiên sẽ không xuất hiện loạn lạc gì.

Nhưng nếu không có tồn tại như vậy, thì không nghi ngờ gì sẽ xuất hiện đủ loại tình huống.

Trong đó kết quả tồi tệ nhất tự nhiên là loại trực tiếp làm phản, điều đó không nghi ngờ gì là một đòn giáng vào ý thức hệ của toàn bộ xã hội Nhân tộc.

Tuy mười bảy vị vương thượng cổ đều sẽ không làm chuyện này, nhưng những người đến sau, lại có không ít tồn tại đầy dã tâm.

Đối với việc trong Nhân tộc xuất hiện những hậu bối đầy dã tâm này, Toại Nhân thị cũng có thể lý giải, dù sao trong các tộc tổng quy đều sẽ có loại người này tồn tại.

Trong Nhân tộc trước đây có thể không phải là không có, mà là trong bối cảnh thời đại hòa bình, xác suất xuất hiện loại đó dù sao cũng nhỏ, hơn nữa cơ số ít, xác suất sinh ra cường giả cũng không lớn.

Nhưng hiện tại số lượng Nhân tộc hà chỉ ngàn ức, những kẻ có dã tâm xuất hiện trong đó có thể tưởng tượng được, mà trong số nhiều kẻ dã tâm này sinh ra cường giả cũng là xác suất tăng lên rất nhiều.

Mà những người đầy dã tâm này sau khi thực lực trở nên mạnh hơn, ắt hẳn sẽ lại thiết lập quốc gia thuộc về mình, rồi sau đó đến xin Nhân Hoàng phong vương.

Đối với những bộ lạc có đủ số lượng người, thực lực cũng đủ, nếu nhận được sự công nhận của các quốc vương tiền nhiệm, Nhân Hoàng đều sẽ phê duyệt, cho phép thành lập quốc gia mới.

Đương nhiên, việc trong Nhân tộc có rất nhiều quốc gia thành lập chỉ là để tiện quản lý, dù sao không thể nói một người quản lý một cương vực lớn như vậy, lúc này liền cần có người giúp họ quản lý.

Giống như trong Thiên Đình, Thiên Đế chủ quản tất cả, nhưng lại

có Lục Ngự giúp Thiên Đế quản lý thế giới vậy.

Trong Nhân tộc cũng như vậy, Nhân Hoàng thống lĩnh tất cả Nhân tộc, mọi phương diện của Nhân tộc Nhân Hoàng đều có thể can thiệp vào, nhưng những công việc thường ngày đều là phân phong chư vương, để các chư vương giúp quản lý một nơi, khiến nơi đó có thể nhanh chóng phồn vinh, sinh ra nhiều nhân khẩu hơn.

Vì vậy, thực tế tất cả các vương quốc truy bản tố nguyên mà nói, đều không thoát khỏi mười bảy bộ lạc do mười bảy vị vương thượng cổ thống lĩnh.

Gần như tất cả các vương quốc cuối cùng đều từ đó mà xuất hiện, đương nhiên, cũng còn có bộ lạc do Toại Nhân thị tự mình thống lĩnh.

Mà đại đa số đều từ mười bảy bộ lạc do mười bảy vị vương thượng cổ thống lĩnh ngày trước mà đi ra, dù sao ba trăm mấy vị vương lúc đó, đều thực sự từ mười bảy bộ lạc đó mà phân ra, rồi sau đó xuất hiện càng ngày càng nhiều quốc gia thực tế cũng đều từ ba trăm mấy quốc gia đó mà phân liệt ra.

Tuy Nhân tộc có hơn ngàn vương quốc, nhưng thực tế lại chỉ có một vương triều, tất cả các quốc vương của họ đều thuộc về một chư hầu của Toại Triều, một thần tử.

Đều cùng nhau tôn kính Nhân Hoàng Toại Nhân thị, mà Toại Nhân thị chính là biểu tượng của Nhân tộc, là định hải thần châm của Nhân tộc.

Vì vậy, nếu chỉ là Nhân Hoàng chỉ định, việc kế vị chắc chắn không thành vấn đề, nhưng sau này có thể sẽ rất khó chịu, có thể sẽ xuất hiện các loại tình huống, lúc này liền cần uy vọng.

Hiện nay Liệt Sơn thị chính là uy vọng cực thịnh, trong toàn bộ Nhân tộc không ai là chưa từng nghe danh hiệu Thần Nông thị, mà đây

chính là uy vọng, chính là sự yêu mến của chúng nhân mà chàng có thể nhận được sau khi đăng cơ.

"Nhanh rồi, cuối cùng cũng sắp đột phá. . . . ." Toại Nhân thị nhìn chằm chằm Liệt Sơn thị trong cảnh giới kính hoa thủy nguyệt, cảnh giới tu vi của Liệt Sơn thị bên trong gần như đã sắp phá vỡ xiềng xích, chỉ là vẫn còn như đứt mà chưa đứt, như hết mà chưa hết.

Nhưng cũng không còn kém là bao, hiển nhiên không cần quá nhiều thời gian.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Toại Nhân thị hiển nhiên cũng vô cùng vui mừng.

Đợi đến khi Liệt Sơn thị đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngài cũng có thể an tâm thoái vị.

Dù sao cho dù uy vọng của Liệt Sơn thị đủ, đủ để nhận được sự yêu mến của chúng nhân, thì vẫn chưa đủ, thực lực mới là căn bản vĩnh viễn.

Chỉ khi thực lực của hắn có thể phục chúng, cống hiến cực lớn cho Nhân tộc, uy vọng cực cao trong Nhân tộc, lại có Nhân Hoàng Toại Nhân thị tự mình chỉ định, như vậy, cho dù là những Nhân Vương trong lòng có dã tâm, cũng không thể làm ra chuyện gì.

Dù sao đây là chúng vọng sở quy, là Nhân Hoàng tự mình định là Nhân Hoàng kế nhiệm, hơn nữa bản thân về mặt thực lực cũng rất được, ngươi có tư cách gì mà nói không?

Ngươi dám nói không, ngươi chính là chống lại lệnh của Nhân Hoàng, điều đó trong Nhân tộc mà nói thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Cái Nhân Vương này cũng đừng hòng làm nữa, không bị trục xuất khỏi Nhân tộc đã là không tệ rồi. . . . .

Giải đấu lớn toàn quốc của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc đã đi đến vòng quyết chiến cuối cùng, Diệp Hiên đương nhiên cũng đã giành quyền tiến vào trận chung kết.

Tại phòng họp của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc.

"Tại sao lại để một học tử Đại Việt Quốc đi đến nước này chứ?!!" Woodger Banghard, người phụ trách chính của giải đấu, quay đầu nhìn quanh, nén giận nói với những người xung quanh.

Hắn là một Thần Sáng Thế cấp bảy, cũng là người phụ trách chính của giải đấu lần này.

Trước mặt hắn là một đám đại lão Thần Sáng Thế cấp sáu, những người mà trong mắt người khác đều là những tồn tại cao cao tại thượng, những nhân vật lớn khó gặp vào ngày thường.

Odgaard Bang'ang nghe vậy, giận dữ chửi mắng xối xả cái tên Sáng Thế Thần cấp sáu đã mở lời trước đó.

Kẻ này đúng là đáng mắng, ngay cả lời cũng không biết nói, những gì hắn nói đều đã xảy ra rồi.

Hắn không muốn nghe bất kỳ lý do nào, bởi vì sự thật đã hiển hiện, nói thêm nữa cũng chỉ là cái cớ để che đậy sai lầm của bản thân mà thôi.

Hắn chỉ muốn biết đám người trước mặt này đã làm cái quái gì, ngay cả một Sáng Thế Thần cấp bốn nhỏ bé cũng không giải quyết được!

Trên thực tế, Odgaard Bang'ang đã oan uổng họ rồi, dù sao phía sau Diệp Hiên còn có một vị Sáng Thế Thần cấp bảy là Chu Nguyên Chương đứng đó.

Với sự giúp đỡ của Chu Nguyên Chương, những thủ đoạn nhỏ mọn mà các Sáng Thế Thần cấp sáu sử dụng đều trở nên vô dụng,

toàn bộ đều thất bại.

Chẳng hạn như, trực tiếp cụ hiện vài sinh linh cực kỳ cường đại trong Thần Quốc của mình vào Thần Quốc đối thủ của Diệp Hiên.

Tuy rằng cũng chỉ là sinh linh cấp bốn, nhưng thực lực chiến đấu thực tế lại mạnh hơn rất nhiều so với những sinh linh cấp bốn khác.

Nếu trực tiếp cụ hiện vài sinh linh cấp bốn hậu kỳ, thì có thể dễ dàng hủy diệt Thần Quốc của Diệp Hiên trong chớp mắt.

Nhưng đáng tiếc, cứ mỗi khi họ muốn ngầm sử dụng thủ đoạn, họ lại phát hiện ra những thủ đoạn đó căn bản không thể dùng được.

Dù là cụ hiện sinh linh hay muốn làm suy yếu sinh linh trong Thần Quốc của Diệp Hiên, cả hai điều đó đều không thể làm được.

Chính vì vậy, họ mới đành để mặc Diệp Hiên từng bước đánh bại các tuyển thủ của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc và đi đến trận chiến đỉnh phong hôm nay.

Ưng Liên Hợp Chúng Quốc tuy là tồn tại mạnh nhất trong ngũ đại quốc, tức là quốc gia mạnh nhất vũ trụ, nhưng trên thực tế lại cực kỳ vô sỉ.

Dù là trong việc sắp xếp các vòng đấu, hay định giở thủ đoạn để loại bỏ Diệp Hiên, tất cả đều đang phơi bày sự thối nát bên trong quốc gia này.

Ngay cả một trận đấu cũng không thua nổi, thì còn tư cách gì để xưng là mạnh nhất chứ?

Dù hiện tại có là mạnh nhất, sớm muộn gì cũng sẽ bị các quốc gia khác vượt qua.

Và Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, với tư cách là kẻ mạnh nhất, điều họ lo lắng và sợ hãi nhất chính là bị các quốc gia khác vượt mặt.

Chính vì vậy, họ mới hết lần này đến lần khác tổ chức giải đấu lớn như vậy, hết lần này đến lần khác tuyên bố với thế giới rằng: "Nhìn xem, quốc gia của chúng ta là mạnh nhất, đừng hòng nghĩ đến việc vượt qua chúng ta, đừng hòng nghĩ đến việc chống lại chúng ta." Thế nhưng, sau lưng họ lại sợ hãi ngôi quán quân của giải đấu lớn toàn quốc rơi vào tay người khác, nên đã sử dụng đủ mọi chiêu trò bẩn thỉu.

Quốc gia mà Ưng Liên Hợp Chúng Quốc lo sợ và e ngại nhất không nghi ngờ gì chính là Đại Việt Quốc đứng ở vị trí thứ hai.

Vì vậy, họ đã nhắm vào các tuyển thủ Đại Việt Quốc rất nhiều.

Hết gặp các quốc gia khác trong ngũ đại quốc thì lại gặp Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, tóm lại là phải ưu tiên loại tuyển thủ Đại Việt Quốc về nước.

Gặp phải đối thủ thực sự không đánh lại được, họ cũng sẽ tìm mọi cách để giúp đỡ học tử của quốc gia mình, hoặc trực tiếp làm suy yếu thực lực trong Thần Quốc của đối phương, từ đó khiến họ thất bại.

Đương nhiên, những năm gần đây, người duy nhất khiến những Sáng Thế Thần cấp sáu này phải không cần thể diện mà giở trò như vậy, cũng chỉ có Diệp Hiên mà thôi.

Xa hơn nữa, thì đã không biết là bao nhiêu năm về trước rồi.

"Mặc kệ các ngươi dùng cách gì, nhất định không được để học tử Đại Việt Quốc kia giành quán quân!

Nếu không, thể diện của quốc gia chúng ta sẽ mất hết!

Hiểu chưa!" Odgaard Bang'ang gằn giọng, với khuôn mặt dữ tợn, hét lớn về phía mọi người.

"Nhưng thưa đại nhân, dù chúng ta sử dụng thần lực nào đi chăng

nữa, cũng không thể phá hoại trận chiến của học tử Đại Việt Quốc kia!" Một vị Sáng Thế Thần cấp sáu biết rằng, nếu không dám nói ra nữa, e rằng đến lúc Diệp Hiên giành quán quân thật, thì tội của họ sẽ lớn lắm, kẻ trước mặt này còn không biết sẽ trừng phạt họ ra sao.

Odgaard Bang'ang nghe vậy thì sững sờ, rồi nhíu mày nói: "Sao có thể?" Ngay lập khắc, hắn chợt bừng tỉnh, đập vào trán, lẩm bẩm: "Ta biết rồi, nhất định là vị Chu Nguyên Chương kia đã ra tay!

Nếu không thì sao có thể!!!" "Khốn kiếp, cái tên Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản chết tiệt kia đang làm cái quái gì!

Ngay cả một Chu Nguyên Chương cũng không thể trông chừng được!!!" Hắn nắm chặt hai tay, vung mạnh một cái, hắn học nói.

Đương nhiên, lời nói là vậy thôi, chứ nếu để hắn tự mình đi, thì cũng không thể ngăn cản được.

Trong chốc lát, sắc mặt hắn đen như đít nồi, không biết phải làm sao.

Nếu là lúc đối phương không có Sáng Thế Thần cấp bảy che chở mà chơi bẩn thì còn tạm được, nhưng giờ đây đối phương đã ra tay rồi, mình đâu thể nào giao chiến với đối phương được, phải biết rằng đây không phải chuyện đùa, nếu thực sự giao chiến, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Chuyện làm lớn chuyện lên không chỉ là mất đi ngôi quán quân của một kỳ, mà là mất đi toàn bộ thể diện của quốc gia mình.

Vì một vụ gian lận trong giải đấu, mà lại dám giao chiến với Sáng Thế Thần cấp bảy ngay tại chỗ.

Chương 235

Hậu quả của việc này nghiêm trọng hơn rất nhiều so với việc chỉ mất đi ngôi quán quân của giải đấu toàn quốc. .....Trong phòng khách quý.

Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản trên mặt hiện lên một vẻ dị thường, nhìn Chu Nguyên Chương trước mặt, trên mặt cố nặn ra một nụ cười, chậm rãi nói: "Quốc gia này khá lớn, cũng cực kỳ cổ xưa, trong đó có một số chuyện ghê tởm, khó tránh khỏi, mong các hạ đừng để bụng." Chu Nguyên Chương khẽ cười, lắc đầu nói: "Không sao, có thể hiểu được, dù sao lão già đó vẫn luôn như vậy, đồ không chịu thua." Hắn nói chính là Odgaard Bang'ang, người này chuyên trách việc tổ chức các giải đấu lớn như vậy, nhưng lại luôn như thế, giở đủ mọi tâm cơ thủ đoạn, một vẻ mặt không chịu thua.

Không giống như Đại Việt Quốc bọn họ, thua thì thua thôi.

Mặc dù trong những tiểu quốc kia không biết vì sao lại xuất hiện rất nhiều tu sĩ cường đại, cực kỳ có thiên phú, nhưng họ lại không ngầm giở thủ đoạn nào, mà để mặc mọi người cùng nhau, hoặc là đánh bại đối phương hoặc là bị đối phương đánh bại.

Ngay cả khi các tuyển thủ nước ngoài vẫn không ngừng gây họa cho các tuyển thủ bản quốc của họ, họ cũng không can thiệp.

Đương nhiên, cuối cùng cũng đều bị Diệp Hiên quét sạch, dường như bất kỳ tuyển thủ đồng cấp nào mạnh đến mấy trước mặt Diệp Hiên cũng đều là hư vô.

"Khụ khụ, tuy lời có hơi khó nghe, nhưng quả thực là như vậy, ngay cả ta cũng có chút coi thường hắn." Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản cũng gật đầu, chậm rãi nói.

Kỳ thực trong lòng hắn còn có một từ nữa, đó chính là "đồ chó", chỉ có điều liên quan đến nhiều người nên cũng không tiện mắng hết, chỉ có thể mắng cái tên Odgaard Bang'ang đứng đầu đó.

Trong Ưng Liên Hợp Chúng Quốc cũng không phải chỉ có những Sáng Thế Thần nghĩ đủ mọi cách để gian lận, mà còn có những tồn tại như Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản.

Mà những tồn tại như Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản, về cơ bản đều là những phần tử theo phái chim ưng, là đại diện của phái cứng rắn, giống như Chu Nguyên Chương.

Những người này thường coi thường những kẻ chỉ biết dùng âm mưu quỷ kế, họ đề cao sức mạnh là tất cả, thay vì chơi những tâm cơ nhỏ mọn, chi bằng chuyên tâm vào tu luyện, hoặc là bồi dưỡng cường giả, dù sao cũng tốt hơn là chơi những âm mưu quỷ kế.

Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản chịu trách nhiệm tiếp đón Chu Nguyên Chương, nếu không phải vì có thể nói chuyện hợp với Chu Nguyên Chương, thì cũng sẽ không phái hắn đến.

Rất nhiều người không thể nói chuyện hợp với Chu Nguyên Chương, lý niệm của hai bên hoàn toàn khác nhau, như vậy thì làm sao có thể nói chuyện hợp được.

Đương nhiên, hai người tuy nói chuyện hợp, nhưng cũng không có nghĩa là hai người sẽ trở thành bạn bè, trong lòng họ đều rõ ràng biết rằng, mình đều là kẻ thù của đối phương, chỉ là còn chưa khai chiến mà thôi.

Nếu một khi khai chiến, hai người vừa nói chuyện nhiệt tình trước đó, sẽ ngay lập tức chiến đấu ác liệt hơn bất kỳ ai.

Không ai có thể ngăn cản khả năng thống nhất vũ trụ, không ai sẽ từ chối cơ hội thống nhất vũ trụ.

Cần biết một điều, Sáng Thế Thần trên thực tế cũng là do con người biến thành, đã là người thì có dục vọng, có dã tâm, và những Sáng Thế Thần như họ đương nhiên cũng không ngoại lệ. .....Võ đài, khán đài.

"Trận chiến này là trận cuối cùng, thiếu niên thiên tài Bil Phibi của chúng ta, liệu có thể đánh bại thiếu niên Đại Việt Quốc kia không?!" "Không biết nữa, thật không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ vị trí thứ nhất thuộc về chúng ta lại sắp bị cướp mất sao?!" "Không!

Bil Phibi nhất định có thể đánh bại hắn!!!

Phải biết rằng Bil Phibi trên đường đi đều rất nhanh chóng giải quyết đối thủ mà?!" "Nhưng tên nhóc đối diện kia cũng rất nhanh mà, mỗi lần không phải là mưu cầu bản nguyên thế giới của đối phương, thì trực tiếp nghiền ép đối thủ....." "Câm miệng!

Bất kể thế nào, chiến thắng nhất định thuộc về Bil Phibi của chúng ta!!!

Quán quân là của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc chúng ta!!!" Trên võ đài.

Khác với sự ồn ào của khán đài bên cạnh, lúc này trên võ đài rất tĩnh lặng, chỉ có hai người này tồn tại, những thiếu niên khác đã sớm bị loại, chỉ còn lại hai người này.

Diệp Hiên với vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng nhìn thiếu niên đối diện, một mái tóc vàng óng, còn lại trong mắt hắn đều là xấu tệ hại, gu thẩm mỹ của người nước ngoài hắn hoàn toàn không thể chấp nhận nổi.

Ngay cả khi đã trải qua tu luyện tinh xảo để trở thành Sáng Thế Thần, hắn vẫn cảm thấy có chút xấu xí vô cùng, duy chỉ có mái tóc vàng óng kia là thuộc về quốc gia nào cũng có thể có, điều này hoàn

toàn là chuyện chỉ cần một ý niệm mà thôi.

Vẫn là người Đại Việt Quốc đẹp hơn.....

Trong chốc lát, hắn chuyển ánh mắt sang nơi khác, không muốn làm ô uế đôi mắt mình nữa.

Lúc này, Bil Phibi thấy ánh mắt Diệp Hiên, vốn đang đối mặt với hắn, lại chuyển sang nơi khác, tưởng rằng đối phương sợ hãi, vì vậy, trên mặt xuất hiện vẻ vui mừng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Sợ hãi rồi sao....." "Cũng phải, tuy ngươi may mắn có thể đi đến ngày hôm nay, nhưng ngươi cũng chỉ đến đây là hết thôi!" Bil Phibi, người chưa từng nếm trải thất bại, nhìn Diệp Hiên một cách đầy kiêu căng, lớn tiếng hét lên.

Diệp Hiên nghe vậy thì nhíu mày, trong lòng nghĩ tên nhóc này là đồ ngốc sao?

Nhưng cũng không định để ý đến nhiều, dù sao lát nữa là có thể đánh cho đối phương một trận tơi bời.

Còn nhìn Bil Phibi, hắn lại cho rằng Diệp Hiên sợ hãi, ngay lập tức lại tiếp tục chế giễu nói: "Cái loại như ngươi, ta mỗi năm không biết phải dạy dỗ bao nhiêu kẻ, không biết trời cao đất rộng, tưởng mình ở quốc gia mình rất mạnh, liền có thể không thèm để ý đến học tử các quốc gia khác.

Hôm nay sẽ cho ngươi thấy thế nào là cường giả chân chính!" "Thằng ngốc!" Diệp Hiên nhìn vẻ mặt thanh niên trung nhị của đối phương, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Bil Phibi vốn đang kích động vô cùng, nghe vậy sắc mặt cứng đờ, như ăn phải ruồi bọ, vẻ mặt cực kỳ khó coi, sau đó trong ánh mắt chất chứa lửa giận vô tận, nhìn Diệp Hiên từng chữ từng câu nói: "Ngươi chết chắc rồi!!!" Vốn dĩ hắn còn định cho Diệp Hiên một cơ hội nhận

thua, ít nhất sẽ không để hắn chết thảm như vậy, nhưng bây giờ, hắn định phế bỏ Diệp Hiên, cướp đoạt bản nguyên thế giới của hắn, giống như cách Diệp Hiên cướp đoạt bản nguyên của người khác vậy.

Bil Phibi đã đi đến đây, đương nhiên biết được khả năng Diệp Hiên có thể cướp đoạt Thần Quốc của người khác, hơn nữa là một cách lặng lẽ, vì vậy cần cực kỳ đề phòng thủ đoạn này của đối phương.

Nhưng bây giờ hắn muốn dùng cách của đối phương mà trả lại đối phương.

Cho Diệp Hiên nếm thử cái gọi là Thần Quốc bị đoạt, chỉ có thể trở thành nỗi đau của một phế nhân!

Tuy nhiên, Diệp Hiên cũng không phải hạng tầm thường, tự nhiên là phải cẩn thận, vì vậy những lời này hắn không nói ra.

Ngay sau đó, Thần Quốc của hai người kết nối. .....Trong thế giới Hồng Hoang.

Trong Địa Minh Giới.

Những Thần Quốc vốn thuộc về học tử Dung Địch Quốc trước đó giờ đây đã trở thành một cõi trong Hồng Hoang Thế Giới.

Ở đây, những sinh linh Thần Quốc xuất chúng trước kia dường như trở thành những tồn tại bình thường vô kỳ.

“Shiva, Vishnu, các ngươi có cảm thấy thế giới nguyên bản dường như có chút không giống không?” Brahma nhìn Shiva và Vishnu chậm rãi nói.

Lúc này mày hắn nhíu chặt, dường như đã phát hiện ra một số điều khác thường trong thế giới này.

Thế giới này dường như nguyên bản đã có một số vấn đề, giống như lúc ban đầu, không có gì thay đổi, nhưng khi dò xét kỹ lưỡng, lại phát hiện giữa trời đất xuất hiện rất nhiều Đại Đạo.

Từng Đại Đạo đó đều là tồn tại cực kỳ cường đại, là thứ mà trong thế giới trước đây của họ không có, nhưng bây giờ lại đều có.

Tuy ẩn bí, chỉ là một pháp tắc, nhưng sau khi họ không ngừng tu hành tham ngộ, lại phát hiện ra phía sau nó thực sự có Đại Đạo tồn tại.

"Đương nhiên, thế giới nguyên bản đã bị thế giới cường đại này thôn phệ, vì vậy Đại Đạo và pháp tắc của thế giới cường đại đó cũng đã xuất hiện trong thế giới này." Shiva nhìn thoáng qua liền thấu hiểu bản chất, nàng đã sớm phát hiện ra điều này từ không biết bao nhiêu năm trước rồi.

Chỉ là Brahma vẫn luôn sáng tạo nhân loại, sáng tạo các loài động vật và thực vật mà thôi.

Vị Sáng Thế Thần này dường như vẫn còn không nỡ bỏ thân phận Sáng Thế Thần của mình, vẫn luôn sáng tạo ra những sinh linh đã tồn tại trước đây trong thế giới này.

Brahma lấy việc chúc phúc làm niềm vui, vì vậy mới muốn tạo ra rất nhiều sinh linh khác, như vậy thì thế giới này cũng sẽ trở nên náo nhiệt hơn.

Còn Vu tộc cũng không quản những chuyện này, chỉ cần ngươi không gây sự, về cơ bản sẽ không có chuyện gì xảy ra, Vu tộc cũng sẽ không chủ động quản lý bất cứ điều gì.

Vẫn là câu nói đó, chỉ cần ngươi an cư lạc nghiệp, chăm chỉ tu luyện, thì sẽ không có ai quấy rầy.

Còn Shiva và Vishnu thì chìm đắm vào tu luyện, rất nhanh liền

cảm nhận được những điều quỷ dị mới xuất hiện trong thế giới này, đương nhiên, cuối cùng cũng vẫn chưa thể học cách nắm giữ.

Trong thế giới của mình, họ tuy là tồn tại cực kỳ cường đại, nhưng trong Hồng Hoang, thì lại hoàn toàn không giống như vậy.

Diệp Hiên cúi người nhìn thế giới này, vốn dĩ hắn định để Thần Quốc này va chạm với Thần Quốc đối phương trước, bây giờ xem ra vẫn không ổn.

"Yếu quá, vẫn là yếu quá đi, thôi, vẫn là trực tiếp giao cho Nhân tộc đi....." Diệp Hiên làm theo sự đã định sẵn trong Hồng Hoang Tứ Đại Tộc, lần này chính là Nhân tộc xuất chiến, vì vậy, hắn liền trực tiếp ném không gian thông đạo vào nơi tụ tập của Nhân tộc trong Đại La Giới.

Vốn dĩ muốn xem liệu có thể mượn thế giới khác để đánh bại thằng nhóc kia hay không, đánh xong còn có thể điên cuồng trào phúng một phen, cái loại không đánh lại giới hạ, nhưng bây giờ xem ra, e rằng không làm được.

Sinh linh trong Thần Quốc này vẫn còn quá yếu, đã tiến vào Hồng Hoang lâu như vậy rồi, vậy mà vẫn chưa học được một chút gì.

Nếu chuyển sang học Hỗn Nguyên chi cảnh, e rằng còn có thể đánh một trận, nhưng bây giờ bộ dạng này, đánh thế nào đây?

Chỉ có thể làm theo như đã định sẵn của Hồng Hoang Tứ Đại Thế Lực, để Nhân tộc ra tay thôi.

Hiện nay Hồng Hoang đang ở thời kỳ đỉnh thịnh, đối phó với một thế giới cấp bốn nhỏ bé, một đại thế lực tự nhiên là đủ rồi.

Đừng nói là Sáng Thế Thần cấp bốn của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, ngay cả Sáng Thế Thần cấp bốn của toàn bộ vũ trụ cũng không mạnh bằng Diệp Hiên.

Diệp Hiên khi còn ở Sơ Kỳ cấp bốn đã có thể quét ngang toàn bộ cấp bốn, giờ đây ở Trung Kỳ cấp bốn, há có thể không nghiền ép tất cả Sáng Thế Thần cấp bốn sao?

Hơn nữa, học tử của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc kia tuy được mệnh danh là thiên tài, nhưng trên thực tế cũng chỉ là Sơ Kỳ cấp bốn mà thôi, trước mặt Diệp Hiên tự nhiên cũng chỉ là bạch cấp.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Bil Phibi cũng có thể coi là thiên tài, dù sao mọi người tu luyện cũng mới được bao lâu mà thôi, hắn đã có thể áp đảo một nhóm Sáng Thế Thần cấp bốn, thành tựu danh hiệu học sinh mạnh nhất của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc.

Đương nhiên, tình huống này cũng chỉ là thiên tài trong phạm vi bình thường, dù sao cũng sẽ có một tồn tại chí cường như vậy, dù không có hắn thì cũng sẽ có người khác, thực lực cũng sẽ không khác biệt là bao.

Nhưng tình huống của Diệp Hiên thì lại hoàn toàn khác, từ khi thời đại Sáng Thế Thần đến, cho đến nay, cũng chưa từng thực sự xuất hiện tồn tại nào như Diệp Hiên.

Từ đó có thể thấy được sự cường đại của Diệp Hiên, đơn giản là tồn tại siêu cường vượt xa các sinh linh khác.

Hắn là duy nhất, là tồn tại đầu tiên mạnh mẽ đến vậy trong lịch sử.

Đại La Giới, Nhân tộc.

"Bệ hạ, không gian thông đạo dị thế giới xuất hiện, ngay trong lãnh thổ của tộc ta." Thạch Hạo Thị sau khi cảm nhận được khí tức dị thế giới, trong chốc lát liền đến hoàng cung bên cạnh Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị nghe vậy gật đầu, lẩm bẩm: "Lại đến lượt chúng ta sao....." Nhớ lại những trận chiến trước đó, tuy muốn mưu đoạt

Thần Quốc của đối phương, nhưng luôn bị đối phương phát hiện.

Vừa định tiến vào bản nguyên thế giới, liền trực tiếp bị phát hiện, sau đó là một trận đại chiến.

Đánh bại đối phương xong, liền trực tiếp bị truyền về Hồng Hoang, căn bản không cho cơ hội để họ đoạt lấy bản nguyên thế giới.

"Dị giới đến, Hỗn Nguyên Đại La Giả Nhân tộc, tập hợp chỉnh tề!!!" Thần thức của Toại Nhân Thị phóng ra, bao trùm vô tận địa giới.

Tâm niệm vừa động, thần niệm truyền khắp toàn bộ Nhân tộc.

"Cẩn tuân mệnh lệnh của Bệ Hạ!!!" "Nguyện vì Nhân tộc mà chết!!!" .....

"Lần này, làm theo kế hoạch đã định sẵn một cách nghiêm ngặt, tuyệt đối không được xảy ra sai sót!" Toại Nhân Thị nhìn những ngàn đạo thân ảnh bên dưới, với vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Ngô đẳng cẩn tuân mệnh lệnh của Bệ Hạ!!!" Khi Toại Nhân Thị tuyên bố với mọi người, mọi người đều đồng loạt hưởng ứng.

Sau mấy lần không thành công trong việc đoạt lấy thế giới của đối phương, trong Nhân tộc đã triệu tập một cuộc họp.

Nội dung cuộc họp không có gì khác, chỉ có một điểm, đó là nhất định phải mưu đoạt được thế giới của đối phương.

Và vì vậy, họ đã nghĩ ra hết phương án này đến phương án khác, lập ra hết kế hoạch này đến kế hoạch khác.

Cuối cùng, sau mấy lần bại lộ, họ phát hiện đối phương thực sự trở nên cực kỳ cảnh giác sau khi họ biến mất.

Vì vậy, họ không thể biến mất, nhưng làm thế nào để mưu đoạt được bản nguyên thế giới của đối phương mà không biến mất?

Vậy thì chỉ còn lại một cách duy nhất, đó là tử vong.

Đúng vậy, để một sinh linh giả chết, sau đó thâm nhập vào bản nguyên thế giới của đối phương.

Sinh linh đã chết sẽ không còn bị người ta chú ý, sinh linh đã vẫn lạc vốn dĩ phải biến mất.

Mọi thứ đều hợp lý như vậy, vì vậy, lần này, họ định để Tô Minh Thị tự mình chấp hành kế hoạch này, do Thạch Hạo Thị dẫn đội chinh chiến khắp nơi, do Tô Minh Thị giả chết thâm nhập vào bản nguyên thế giới của đối phương.

Túc Mệnh Đại Đạo mà Tô Minh Thị nắm giữ có lợi cho việc nàng giả chết, có thể khiến mọi người không còn chú ý đến nàng sau khi nàng chết.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ rơi vào trạng thái giả chết và tiêu vong, thân thể tan biến tại chỗ, biến mất không còn thấy đâu.

Ngay sau đó, mọi người dưới sự chú ý của Nhân Hoàng, bước vào không gian thông đạo. .....Trong Thần Quốc của Thượng Đế.

Ở đây, Thượng Đế là Chúa tể của tất cả, là chân thần của tất cả, là chí cao thần sáng tạo thế giới.

Truyền thuyết kể rằng, mọi thứ trên thế giới đều do Thượng Đế sáng tạo, Thượng Đế phán rằng phải có ánh sáng, thế là Mặt Trời xuất hiện trên thế giới.

Trong nhiều thần thoại khác, Thần Mặt Trời là chí cao thần, ở đây, đó chỉ là một tạo vật do Thượng Đế sáng tạo mà thôi.

Tuy Thượng Đế thống quản toàn bộ thế giới, nhưng Thượng Đế biết rằng, phía trên mình còn có một Sáng Thế Thần chân chính, và vị Sáng Thế Thần đó chính là Bil Phibi.

Bil Phibi rất thích cái cảm giác có thể thao túng các vị chí cao thần trong truyền thuyết thần thoại khác, hắn thậm chí còn đặt cho Thượng Đế một cái tên, là Yahweh.

Yahweh sinh ra một người con trai, tên là Yeshua, Yeshua là lãnh tụ nhân gian, thực lực cực kỳ cường đại, thống quản mọi thứ ở nhân gian, thống trị vô tận đại lục.

Dưới trướng Yahweh vốn có vô số thiên sứ trong Thiên đường, trong đó đứng đầu là thiên sứ trưởng Gabriel.

Tuy nhiên, một trong số đó là thiên sứ Lucifer, cuối cùng lại chọn phản bội Thượng Đế, trở thành thủ lĩnh của Địa ngục đối lập với Thiên đường, đổi tên thành Satan.

Vì Lucifer phản loạn, dẫn đến nhiều thiên sứ khác cũng theo phản loạn, cuối cùng đều bị Thượng Đế đuổi xuống Địa ngục, chịu vô tận ma nạn, và những thiên sứ này còn được gọi là đọa thiên sứ.

Đọa thiên sứ trong Địa ngục chỉ là một nhánh trong số đó, nhưng cũng là nhánh mạnh nhất, thống quản toàn bộ Địa ngục chính là đọa thiên sứ mạnh nhất Lucifer, tức là Satan hiện nay.

Thiên sứ là trợ thủ của Thượng Đế, từ đó có thể thấy thiên sứ rốt cuộc mạnh mẽ đến nhường nào.

Ngay cả khi sa đọa vào bóng tối, họ cũng là tồn tại mạnh nhất trong bóng tối.

Trực tiếp áp đảo các ác ma khác, trở thành một tộc thống trị Địa ngục.

Trên thực tế, dù là Thiên đường hay Địa ngục, hay nhân gian, tất cả đều là những nơi do Thượng Đế Yahweh thống lĩnh.

Chỉ có điều bình thường Thượng Đế chỉ thích ở trong Thiên đường, chứ không phải nhân gian và Địa ngục, vì trong mắt Thượng

Đế, dù là nhân gian hay Địa ngục đều là những nơi cực kỳ ô uế.

Và Thượng Đế cũng biết, nếu không có sự tồn tại của Địa ngục, thế gian sẽ không có ai nguyện ý tin tưởng mình, vì vậy, ngay cả khi Satan trong Địa ngục liên tục đối đầu với mình, Ngài cũng mặc kệ, để mặc hắn làm những gì hắn muốn.

Bởi vì có bóng tối, ánh sáng mới càng có ý nghĩa.

Còn nhân thế gian, chính là nơi mang đến lực lượng tín ngưỡng cho Thượng Đế.

Vì vậy, nhân thế gian chính là do con trai Ngài là Yeshua thống lĩnh.

Mọi thứ trên thế gian, đều dường như hài hòa có trật tự như vậy, duy chỉ có Thượng Đế biết, đây đều chỉ là giả tượng mà thôi.

Nếu vị tồn tại chí cao bên trên kia giáng xuống, thì thế giới này của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành tro bụi.

Chỉ có Thượng Đế mới biết được vị tồn tại kia, bởi vì Bil Phibi từng gặp Yahweh.

Đối với sự cường đại của Bil Phibi, Yahweh cảm thụ sâu sắc, đối với mệnh lệnh của Bil Phibi, hắn từ trước đến nay không dám làm trái.

Mặc dù cuộc sống của hắn dường như là một con rối của Bil Phibi, nhưng may mắn là tu vi của hắn vẫn luôn tăng tiến.

Chương 236

Nhưng bất kể tu vi hắn tăng tiến đến đâu, khi đối mặt với Bil Phibi, hắn đều cảm thấy mình như đang đối mặt với một đại dương mênh mông, từ không biết khi nào, hắn đã từ bỏ ý định đánh bại Bil Phibi, trở thành một vị chí cao thần chân chính.

Đột nhiên, một đạo thần niệm truyền đến, ngay lập tức trong đầu Thượng Đế liền vang lên một mệnh lệnh.

"Không gian dị thế giới đã mở ra, nhanh chóng tiến vào đó, đánh bại chúng, tiêu diệt tất cả sinh linh bên trong, không để lại một ai!" Thượng Đế vốn đang vuốt ve mỹ nhân, dừng động tác trong tay, đặt mỹ nhân với vẻ mặt xuân sắc lên giường, tự mình đứng dậy, trong lòng lẩm bẩm: "Lại đến rồi sao....." Thời gian xuất hiện của dị thế giới này cực kỳ bất thường, có khi hàng chục vạn năm không xuất hiện, có khi lại hàng trăm năm liên tiếp xuất hiện.

Vì vậy, khi đối mặt với dị thế giới có thể xuất hiện bất cứ lúc nào này, Yahweh đều trực tiếp nghe theo mệnh lệnh của Bil Phibi, như vậy liền có thể biết được ngay lập tức.

Mặc dù không thích cuộc sống bị người khác đứng trên đầu như vậy, nhưng thực lực đối phương cực kỳ cường đại, cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Gabriel." Yahweh lạnh nhạt nói, lời nói trực tiếp truyền đến trong đầu Gabriel.

"Thượng Đế thân yêu của con, Ngài có phân phó gì." Gabriel như một người hầu, đến bên cạnh Yahweh, cúi người hành lễ, một vẻ mặt thành kính.

Những thiên sứ này vốn dĩ là do hắn tạo ra để có người phục vụ

mình, thực lực cực kỳ cường đại, trong đó cấp bậc được phân biệt bằng số cánh, cánh càng nhiều, cấp bậc càng cao, thực lực càng mạnh.

Gabriel là một trong bốn vị thiên sứ trưởng, cũng là thiên sứ nữ duy nhất, địa vị cũng nằm trên rất nhiều thiên sứ khác.

Đối với Thượng Đế mà nói, Gabriel là người trợ thủ đắc ý nhất của hắn, cực kỳ mỹ lệ, mê hoặc, lại có một loại thần tính quang mang.

Mỗi khi nhìn thấy Gabriel, hắn liền cực kỳ vui mừng, vì vậy mọi việc cũng tương đối thích giao cho Gabriel làm, lâu dần, địa vị của Gabriel cũng đứng đầu trong bốn vị thiên sứ trưởng.

Đây chính là lý do vì sao Gabriel, một nữ giới, thực lực cũng không phải mạnh nhất, nhưng lại có thể trở thành thiên sứ có địa vị cao nhất.

Thiên sứ trưởng tổng cộng có bốn vị, một là Gabriel, tư chức về nước, có khả năng dẫn dắt linh hồn chuyển sinh, là thiên sứ chuyển sinh.

Hai là Michael, hắn là thủ tịch chiến sĩ bên cạnh Thượng Đế, lãnh đạo quân đoàn thiên sứ, không chỉ có dũng khí và uy lực vô song mà phàm nhân không có, mà còn có dung nhan đẹp nhất, tính tình hắn dũng mãnh quả cảm, tuy hiếu chiến, nhưng lại tràn đầy lòng từ bi, đối với tội ác thì tuyệt đối phủ định và tiêu diệt vô tình, là hiện thân của công lý tuyệt đối, không hề tạp chất một chút hắc ám nào.

Trong địa thủy phong hỏa thì chấp chưởng hỏa, điều này cũng có thể giải thích tính cách của hắn.

Với tư cách là thiên sứ trưởng chấp chưởng hỏa, tự nhiên là như lửa vậy, hung mãnh hiếu chiến, sức mạnh cường đại, một tầng ý nghĩa khác của lửa chính là ánh sáng, mà ánh sáng thường tượng

trưng cho công lý, vì vậy Michael là hiện thân của công lý tuyệt đối.

Ba là Raphael, Raphael là thiên sứ hộ mệnh, chấp chưởng địa, đại địa mang đến từ ái, mang đến sự quan tâm, hắn là người bảo hộ nhân thế gian, đặc biệt yêu thích bảo vệ những sinh linh yếu ớt, tức là những người lữ hành đơn độc và những kẻ lang thang một mình.

Bốn là Uriel, Uriel là tồn tại chấp chưởng phong, gió theo tâm mà động, phiêu bạt bất định, nhưng trớ trêu thay hắn lại là tồn tại chấp chưởng quy luật, một thiên sứ vốn dĩ vô câu vô thúc lại trớ trêu thay bị quy luật hạn chế, hắn tự tương mâu thuẫn, nhưng lại cực kỳ cường đại.

Thường thì những tội nhân bị phán xét, đều do hắn phán xét, vì vậy còn được gọi là thiên sứ phán xét.

Lên thiên đường hay xuống địa ngục, trên thực tế đều do hắn quyết định.

Mặc dù trên danh nghĩa là Thượng Đế quyết định, nhưng trên thực tế lại vẫn là hắn quyết định.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ có một điểm, đó là Thượng Đế quá lười biếng, rất nhiều chuyện đều giao cho bốn vị thiên sứ trưởng làm, chứ không phải tự mình làm.

“Ngươi hãy thống lĩnh một nửa quân đội Thiên đường, tiến đến dị thế giới, tiêu diệt tất cả sinh linh trong thế giới đó, không cho phép bỏ sót bất kỳ sinh linh nào!!!” Lời nói của Thượng Đế cực kỳ nghiêm túc, vị Thượng Đế tối cao vô thượng tượng trưng cho ánh sáng này, Yahweh, lúc này lại cực kỳ nghiêm túc nói ra những lời như vậy.

Thế nhưng, thiên sứ trưởng Gabriel tượng trưng cho ánh sáng lại không hề nghi ngờ, mà vẫn một vẻ mặt thành kính nhìn Yahweh, cung kính hành lễ, nói: “Cẩn tuân mệnh lệnh của Thượng Đế, ngô đẳng

nhất định sẽ hoàn thành mệnh lệnh này, không làm mất uy nghiêm của Thượng Đế." Đối với nàng mà nói, lời nói của Thượng Đế chính là chính nghĩa, việc Thượng Đế muốn làm chính là chính xác, không có gì tồn tại quan trọng hơn lời nói của Thượng Đế.

Thượng Đế tuy đã hạ lệnh hủy diệt tất cả sinh linh trong thế giới kia, nhưng hẳn là vì những sinh linh trong thế giới đó đều là những tồn tại vô ác bất tác, đều là những kẻ không tin Thượng Đế.

Trong mắt họ, chỉ có những ai tin tưởng Thượng Đế mới có thể sau khi chết lên thiên đường, mới có thể được Thượng Đế che chở ở nhân gian.

Còn những kẻ không tin tưởng Thượng Đế thì không có tư cách nhận được những điều này, không có tư cách được Thượng Đế che chở, họ đều như nhau, chỉ có thể sau khi chết xuống Địa ngục.

Đã không tin tưởng Thượng Đế, thì sớm đưa họ xuống Địa ngục thì có liên quan gì đâu, huống chi đó lại là tồn tại của một thế giới khác.

Những điều này, trong đầu các thiên sứ đều là chuyện cực kỳ bình thường, đây cũng là chuyện phù hợp với logic của họ, bởi vì khi Thượng Đế tạo ra các thiên sứ đã thiết lập một điều, đó là đều lấy Thượng Đế làm tối thượng, lấy lời nói của Thượng Đế làm chân lý.

Vì vậy, cũng không thể trách những thiên sứ này, họ căn bản không hề nhận thức được hành động của mình có vấn đề lớn đến mức nào.

Suốt vạn năm qua, họ vẫn luôn làm như vậy.

Cho đến khi một thiên sứ tên là Lucifer bắt đầu suy nghĩ lại.

Lucifer vốn dĩ cũng là một trong các thiên sứ trưởng, thậm chí là Đại thiên sứ trưởng do Thượng Đế đích thân phong, tức là thủ lĩnh

của năm vị Đại thiên sứ trưởng.

Khác với bốn vị thiên sứ trưởng hiện tại căn bản không hề được phong gì, chỉ là vì Gabriel được Thượng Đế yêu quý nên được công nhận là thủ lĩnh thiên sứ trưởng, trên thực tế Thượng Đế chưa từng hạ đạt mệnh lệnh như vậy.

Và vị Lucifer này, tức là Satan hiện nay, vào năm đó, không biết vì sao lại bắt đầu xuất hiện ý nghĩ về việc liệu mệnh lệnh của Thượng Đế có đúng hay không.

Hắn không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ thì không thể tin được, phát hiện nhiều hành vi của Thượng Đế là sai.

Hắn với vẻ mặt phẫn nộ rút kiếm chất vấn Thượng Đế, ngay sau đó Michael dưới sự chỉ thị của Thượng Đế đã bắt đầu một trận đại chiến với Lucifer.

Trận đại chiến này là trận đối chiến đơn thể mạnh mẽ nhất từng xuất hiện cho đến nay.

Michael, với tư cách là tồn tại có thực lực gần Thượng Đế nhất trong số các thiên sứ, tự nhiên cuối cùng đã thành công đánh bại Lucifer.

Mặc dù mất bốn mươi chín năm mới đánh bại được Lucifer, nhưng cũng đủ để chứng tỏ sự cường đại của hắn.

Còn Lucifer thì sau trận chiến này đã hóa thân thành đọa thiên sứ, trở thành đọa thiên sứ hắn không những tu vi không giảm, ngược lại còn trở nên mạnh hơn.

Hắn lại một lần nữa lãnh đạo thuộc hạ của mình, tức là những đọa thiên sứ đã cùng hắn hiểu ra rằng Thượng Đế mới là tồn tại tà ác, một lần nữa giết lên Thiên giới.

Trong Thiên đường, lại một lần nữa bùng phát trận chiến quy mô

lớn nhất trong lịch sử, cũng là trận chiến thứ hai của hai vị tồn tại mạnh nhất ngoài Thượng Đế ra.

Trận chiến này, Lucifer chỉ mất ba ngày đã đánh bại Michael, làm chấn động toàn bộ thiên sứ trong Thiên đường.

Ai cũng không ngờ rằng Lucifer sau khi trở thành đọa thiên sứ lại trở nên mạnh mẽ đến vậy!!!

Thế nhưng sự thật chính là như vậy, Lucifer đã đánh bại Michael, và lại một lần nữa rút kiếm chỉ vào Thượng Đế.

Lần này, Thượng Đế đích thân ra tay.

Chỉ một chiêu, chỉ một chiêu đơn giản như vậy đã đánh bại Lucifer với thực lực cực kỳ cường hãn, nhưng Thượng Đế không chọn giết Lucifer, mà lại một lần nữa chọn tha thứ cho Lucifer.

Từ đó, Lucifer liền giật mình nhận ra, hóa ra sức mạnh của Thượng Đế lại mạnh đến vậy, mình căn bản không có khả năng lật đổ sự thống trị của Thượng Đế.

Hắn tạm thời từ bỏ ý định lật đổ sự thống trị của Thượng Đế, từ đó quay người đi tìm kiếm những sinh linh bất mãn với sự thống trị của Thượng Đế.

Hắn thu nhận tất cả, bất kể có phải là tồn tại tà ác vô cùng hay không, hắn đều toàn bộ thu nhận về dưới trướng, chỉ cần có thể trở thành một phần tử lật đổ Thượng Đế, thì đó là tồn tại có giá trị đối với hắn.

Ngay cả khi đối với thế gian cũng là tác ác đa đoan, nhưng vẫn là như vậy.

Lucifer trong lòng rõ ràng biết, bất kể mình sử dụng thủ đoạn gì, mục đích cuối cùng của hắn chính là để giết chết Thượng Đế, lật đổ sự thống trị của Ngài, kiến lập một Thiên đường chân chính, một

Thiên đường công bằng, công chính chân chính!

Một Thiên đường không có nhiều công lý giả dối!

Chỉ có lật đổ thế giới này, mới có thể nhìn thấy ánh sáng thật sự!!!

Ngay cả khi trên con đường truy tìm ánh sáng có chút tối tăm, ngay cả khi trên con đường truy tìm ánh sáng xuất hiện một chút thiếu sót, nhưng đó đều là cái giá phải trả để mang ánh sáng đến toàn bộ thế gian! .....Trước không gian thông đạo.

Gabriel dẫn theo một nửa quân đoàn Thiên giới, đến đây, vốn dĩ định xâm nhập thế giới đối phương, nhưng nàng phát hiện đối phương cũng vừa vặn chạy đến vào lúc này, vì vậy, cũng chỉ có thể bắt đầu đối mặt ở đây.

Dù là Thượng Đế hay nàng, đều cho rằng một nửa quân đoàn Thiên đường là đủ để đánh bại những sinh linh đối diện này rồi.

Thạch Hạo Thị thống lĩnh hơn hai ngàn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Nhân tộc đến dị thế giới này, trận chiến này, trong Thượng Cổ Thập Thất Vương đã xuất động hai vị tôn giả, các chư vương còn lại cũng xuất hiện không ít.

Tô Minh Thị và Thạch Hạo Thị nhìn nhau một cái, gật đầu, ngay sau đó liền thấy pháp tướng thiên địa của Thạch Hạo Thị hiện ra, trong chốc lát, cả người hắn trở nên cực kỳ khổng lồ, đứng trước mặt mọi người nói: "Giết chúng nó!!!" Trong lời nói tuy là giết đối phương, nhưng trên thực tế lại là muốn họ cùng đối phương đánh bất phân thắng bại, cũng không phải là bất phân thắng bại, mà là áp đảo đối phương đánh, nhưng tuyệt đối không được giết chết đối phương.

Chỉ cần đánh đối phương vào thế yếu, thì tất cả đại quân sẽ thực sự xuất hiện, đến lúc đó sẽ giả bộ không địch lại.

"Sát!!!" Các dũng sĩ Nhân tộc nghe vậy đều thi triển thần thông

của mình, lao về phía các thiên sứ đối phương.

Thạch Hạo Thị nhìn thoáng qua liền thấy vị thiên sứ mười hai cánh Gabriel kia, nhiều cánh thiên sứ như vậy, mà lại chỉ có một mình nàng, dùng đầu óc nghĩ cũng biết địa vị của đối phương chắc chắn không hề tầm thường.

Đúng như câu "vương đối vương, tướng đối tướng", hắn một thân ảnh loé lên, liền trực tiếp phá nhập vào vạn thiên sứ đại quân, nắm lấy cánh thiên sứ mười hai cánh kia liền giáng xuống đất một cú.

Những thiên sứ này thực ra cũng không hề xấu xí, không giống với những con ngựa cưỡi thiên sứ xấu xí vô cùng trong Thần Quốc của kỵ sĩ Lưu Dũng.

Ầm!

Gabriel liền trực tiếp bị Thạch Hạo Thị đánh rớt xuống, rơi mạnh xuống đất, phát ra một âm thanh cực lớn vô cùng.

Ngay khi Thạch Hạo Thị định tiếp tục truy kích, những thiên sứ xung quanh hắn cũng đều thi triển thần thông thuật pháp về phía hắn.

"Bất Diệt Kim Thân!!!" Theo tiếng hét giận dữ của Thạch Hạo Thị vang lên, xung quanh thân thể hắn lập tức xuất hiện một trận kim quang, bao bọc lấy hắn.

Tất cả thần thông do các thiên sứ xung quanh thi triển đều va chạm vào đó, phát ra từng trận âm thanh kẽo kẹt.

Dường như bất diệt kim thân này có thể bị diệt vong bất cứ lúc nào, nhưng lại không bao giờ diệt vong.

Ngay khi Thạch Hạo Thị chịu đựng đòn tấn công của hàng chục thiên sứ xung quanh, vị thiên sứ trưởng Gabriel bên dưới cũng bay lên từ mặt đất, đấm vào kim thân của Thạch Hạo Thị một quyền.

Rắc rắc!

Kim thân vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ, rơi rải rác trong thế giới.

"Luân Hồi Quyền!!!" Thạch Hạo Thị nắm chặt tay phải, bên trên ẩn chứa chân ý Luân Hồi vô thượng, mang theo đạo vận Luân Hồi lao về phía Gabriel.

Ầm!!!

Tất cả quần áo trên người Gabriel đều bị cú đấm này oanh nát, thân thể bị lộ ra trước mắt các sinh linh.

"Phốc!!!" Chân ý Luân Hồi ẩn chứa trong Luân Hồi Quyền, thực sự đã gây trọng thương cho Gabriel, khiến ý thức của nàng mắc kẹt trong Luân Hồi, không thể thoát ra.

Lúc này, những thiên sứ khác cũng đều bị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Nhân tộc Hồng Hoang đè xuống đất đánh tơi tả, từng cánh thiên sứ bị bẻ gãy, từng cánh thiên sứ bị xé nát.

Toàn bộ cửa không gian thông đạo, lúc này phiêu tán máu tươi vô tận, có thiên sứ khóc huyết, có trời xanh than khóc.

Còn Gabriel, rõ ràng bị trúng Luân Hồi Quyền, rơi vào chân ý Luân Hồi, nhưng lại hiện ra vẻ mê mẩn, không ngừng thở hổn hển, dường như đang khóc, nước mắt tuôn rơi, khiến dục vọng sinh cơ của nhân thế gian bùng phát.

Nơi nước mắt nàng rơi xuống, không ngừng xuất hiện các chủng tộc mới, đó là những tồn tại có hình dáng cực kỳ giống thiên sứ, đó là những tinh linh!

Trong thế giới của Thượng Đế, lại xuất hiện tộc Tinh Linh.

Thế nhưng lúc này, Thượng Đế trong Thiên đường đột nhiên tim

đập mạnh một cái, vội vàng nhìn về phía nơi không gian thông đạo xuất hiện.

"Sao có thể?!" Thượng Đế kinh hãi nói, sắc mặt hắn đại biến, ngay lập tức thần niệm vừa động, truyền lệnh cho ba vị thiên sứ trưởng còn lại.

"Michael, Raphael, Uriel, dẫn dắt toàn bộ thiên sứ còn lại của Thiên đường, nhanh chóng chi viện Gabriel!!!" Nói xong, thân hình hắn lóe lên, liền cũng đến chiến trường.

Nhìn Gabriel đang không ngừng rơi lệ xuống thế gian hóa thành tộc Tinh Linh bên dưới, sắc mặt Thượng Đế lúc xanh lúc trắng, lúc này hắn trong lòng căm hận, chính mình chưa từng khiến Gabriel khóc, vẫn luôn nuôi dưỡng cẩn thận, mà giờ đây lại bị tất cả thiên sứ nhìn thấy cảnh khóc lóc này.

Không ít thiên sứ thậm chí còn bắt đầu thở hổn hển, tuy không biết là vì chiến đấu hay vì Gabriel.

Nhưng cơn giận của Thượng Đế hiển nhiên có thể nhìn thấy, chỉ thấy hắn chỉ một ngón tay, Gabriel liền tỉnh lại.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng của mình, sắc mặt nàng bỗng chốc đỏ bừng, chính mình lại dám để nước mắt chảy ra trước mặt nhiều người như vậy, vô cùng xấu hổ và tức giận nhìn Thạch Hạo Thị, tiếp đó hóa ra một bộ y phục, bao phủ bản thân trong đó, tránh để người khác nhìn thấy nữa.

Mặc dù hầu hết các sinh linh trên trời đất chú ý đến trận chiến này đều đã nhìn thấy, nhưng "mất bò mới lo làm chuồng" thì cũng không muộn mà.

Vì vậy, Gabriel với ánh mắt thù hận muốn giết Thạch Hạo Thị, đến nỗi khuôn mặt nàng méo mó không thành hình.

“Ta muốn giết ngươi!!!” Gabriel cảm nhận được sự tồn tại của tộc Tinh Linh bên dưới, càng thêm căm hận không nguôi, vì sao mình lại dễ dàng trúng chiêu như vậy.

Lúc này, Thạch Hạo Thị khinh thường nhìn nàng một cái, nói: “Chỉ bằng ngươi?” Tiếp đó đưa một tay ra, hóa thành bàn tay khổng lồ che trời, áp chế Gabriel xuống đất.

Nếu không phải vì kế hoạch không thể giết Gabriel, thì đã sớm ra tay giết nàng khi nàng rơi vào Luân Hồi rồi.

Nhưng hắn không làm vậy, tự nhiên lần này cũng sẽ không làm.

Thượng Đế nhìn thấy Thạch Hạo Thị ra tay, trong lòng liền hiểu rõ, kẻ trước mắt này chắc chắn là tồn tại mạnh nhất trong thế giới đối phương, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những sinh linh khác.

Lúc này, Tô Minh Thị cũng đã chém giết vài thiên sứ, vì nàng cảm nhận được hàng vạn thiên sứ khác đang tiến đến từ một phương hướng khác.

Thượng Đế nhận ra điều này, liền lạnh nhạt mở lời nói: “Gabriel, đi giết sinh linh kia.” Gabriel nghe vậy tuy không muốn nhưng cũng chỉ gật đầu, chỉ có điều lúc này ngọn núi lớn hóa từ bàn tay của Thạch Hạo Thị vẫn đè nàng xuống đất không thể động đậy.

Yahweh nhìn thấy, liền phất tay, giải cứu Gabriel khỏi ngọn núi lớn kia.

Tiếp đó, Gabriel hung hăng nhìn Thạch Hạo Thị một cái, rồi quay người lao về phía Tô Minh Thị.

“Các hạ cường đại như vậy, tại sao lại công khai sỉ nhục một nữ lưu?” Yahweh nhìn Thạch Hạo Thị, không vội vàng giao chiến, mà chậm rãi nói.

Trong mắt hắn, dù Thạch Hạo Thị có mạnh đến mấy cũng không

phải đối thủ của hắn.

Thạch Hạo Thị nghe vậy, cười khẩy một tiếng, nói: "Nàng ta tự mình tâm tính bất định, trong Luân Hồi không biết đã trải qua những gì, lại có bộ dạng như vậy, chứng tỏ dục vọng trong nội tâm nàng ta vốn là như thế, liên quan gì đến ta?" Lời hắn nói cũng không sai, hắn thi triển là Luân Hồi Quyền, có thể khiến nguyên thần của đối phương trực tiếp nhập Luân Hồi, cảm ngộ đủ mọi thứ trong Luân Hồi.

Còn về việc luân hồi điều gì, đó không phải là việc hắn có thể kiểm soát, đó là chuyện của bản thân những sinh linh bị trúng Luân Hồi Quyền.

Yahweh nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, kẻ trước mắt này lại nắm giữ lực lượng Luân Hồi?

Đây không phải là thứ dễ đối phó, chẳng trách thực lực đối phương mạnh như vậy, hóa ra là đã lĩnh ngộ sức mạnh của Luân Hồi.

Phải biết rằng thế giới này lại không có Luân Hồi, nguyên nhân chính là hắn không nắm giữ Đại Đạo Luân Hồi, căn bản không thể cụ hiện, vì vậy, các sinh linh trong thế giới đều do hắn tạo ra từ ban đầu, sau đó là sinh lão bệnh tử qua các thế hệ.

Nếu số lượng của tộc nào đó giảm đi, hắn có thể tạo ra thêm để giúp họ phục hồi.

Đương nhiên, điều này phải dựa trên tiền đề tin tưởng Thượng Đế.

Thế giới này chính là như vậy, tất cả mọi thứ đều dựa trên việc tin tưởng Thượng Đế trước, nếu không thì đừng hòng nhận được lợi ích gì từ Yahweh.

Đương nhiên, Yahweh cũng không cố ý nổi giận với những sinh linh không tin tưởng hắn.

Nhưng những sinh linh sau khi chết đều có thể vào Thiên đường, bất kể ngươi làm ác hay không, chỉ cần tin tưởng Thượng Đế là có thể lên Thiên đường.

Tương tự, nếu ngươi không tin tưởng Thượng Đế, dù làm bao nhiêu việc thiện cũng không thể vào Thiên đường.

Các thiên sứ trong Thiên đường có một ao thiên sứ, nước trong ao đó có thể giúp thiên sứ hồi phục và sống lại, nhưng không phải là Luân Hồi Lục Đạo chân chính.

Vì vậy, khi Thượng Đế nghe đến Luân Hồi, sắc mặt mới biến đổi như vậy.

"Đến chiến đi!" Thạch Hạo Thị toàn thân chiến ý bùng phát, lao về phía Thượng Đế.

Đại Đạo Luân Hồi của hắn chính là Đại Đạo thần bí mà hắn lĩnh ngộ được trong thế giới kia, sau khi lĩnh ngộ mới phát hiện, hóa ra Đại Đạo đó chính là Đại Đạo Luân Hồi.

Đại Đạo Luân Hồi cực kỳ cường đại, là một trong những Đại Đạo mạnh nhất trong vô vàn Đại Đạo.

Chương 237

Giờ đây dưới sự thi triển của Thạch Hạo Thị, kết hợp với sự gia tăng của Đại Đạo vô địch, uy lực của nó càng mạnh mẽ vô cùng.

Thượng Đế bị buộc phải chiến đấu, đứng cùng Thạch Hạo Thị.

Hắn kinh ngạc phát hiện mình lại chiến đấu bất phân thắng bại với đối phương, vốn tưởng rằng rất nhanh có thể kết thúc chiến đấu, sau đó tiêu diệt tất cả sinh linh khác, liền có thể xâm nhập thế giới Hồng Hoang.

Nhưng giờ đây, liệu có thể đánh bại đối phương hay không đã là một vấn đề rồi. .....Một bên khác, ba vị thiên sứ trưởng cũng dẫn dắt các thiên sứ còn lại đến đây, lao vào tấn công Nhân tộc.

Sự gia nhập của các thiên sứ này, ngay lập tức thu hút hầu hết áp lực.

Những thiên sứ này dù là hai cánh hay mười hai cánh đều có thực lực cấp bốn, vì họ căn bản không cần tu luyện, thực lực của họ được quyết định dựa trên thực lực của Thượng Đế.

Thượng Đế càng mạnh, thực lực của họ càng mạnh.

Và càng nhiều cánh, thực lực càng gần Thượng Đế.

Cũng chính bằng hệ thống sức mạnh này, Bil Phibi đã đánh bại tất cả học tử các trường đại học của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc mà không thua.

Căn nguyên chính là vì hệ thống của hắn xuất sắc, gần mười vạn sinh linh cấp bốn như vậy, dù có một số yếu hơn, nhưng chỉ bằng số lượng cũng đủ để quét sạch tất cả các Sáng Thế Thần cấp bốn của các trường đại học trên cả nước.

Dù sao các Sáng Thế Thần của các trường đại học này nhiều nhất cũng chỉ là Sơ Kỳ cấp bốn, không thể đạt đến Trung Kỳ, tự nhiên cũng không thể thoát khỏi sự áp chế về số lượng.

Huống chi Thần Quốc của hắn còn có Địa ngục, những đọa thiên sứ trong Địa ngục cũng đều là tồn tại cấp bốn.

Trong chốc lát, Lucifer dưới sự chỉ lệnh của Bil Phibi, đành phải tăng viện cho Thiên đường.

Trận chiến này không chỉ là chuyện của Thiên đường, cũng là chuyện của Địa ngục.

Là chuyện của cả thế giới, chỉ là thực lực của nhân gian quá thấp kém, đại đa số đều là phàm phu tục tử, ngay cả sinh linh cấp một cũng rất khó tìm thấy.

Đây chính là điểm kỳ lạ của thế giới này, cấp hai, cấp ba hầu như bị đứt đoạn, hoàn toàn dựa vào những ác ma trong Địa ngục khổ sở chống đỡ.

Còn lại chỉ là phàm nhân và sinh linh cấp một, cùng với sinh linh cấp bốn, tức là những thiên sứ đó.

Sau đó, dưới sự liên thủ đối chiến của Lucifer và Gabriel, Michael, Raphael, Uriel, Tô Minh Thị bị đối phương áp chế đánh.

Đương nhiên, đây chỉ là giả bộ, không phải nói rằng vị thủ lĩnh Địa ngục và bốn vị thiên sứ trưởng đó thực sự có thể đánh bại Tô Minh Thị.

"Đến lúc rồi....." Tô Minh Thị nhìn thấy tất cả sinh linh mạnh mẽ trong thế giới đối phương đều đã đến, vì vậy, liền bắt đầu chủ động tìm đến vài tồn tại mạnh mẽ của đối phương để kéo chân, sau đó bắt đầu con đường diễn xuất của mình.

"Đại Túc Mệnh Thuật!!!" Một luồng khí tức huyền diệu khó tả từ

trên người Tô Minh Thị xuất hiện, lao thẳng về phía Lucifer và bốn vị thiên sứ trưởng.

Mọi người thấy vậy đều kinh hãi thất sắc, sợ rằng bị thần thông đó bao phủ, vội vàng thi triển thần thông mạnh nhất va chạm với thần thông của Tô Minh Thị.

"Đại Đọa Lạc Thuật!!!" "Đại Thủ Hộ Thuật!!!" "Hỗi Đại Địa!!!" "Khóa Luật!!!" "Hỏa Hóa Thương Khung!!!" Ầm ầm ầm!!!

Từng trận tiếng va chạm của các thần thông liên tiếp xuất hiện, bùng phát uy thế cực lớn, nhanh chóng lan rộng ra bốn phía.

"Chạy mau!!!" "Đó là dư chấn của trận chiến của họ!!!" "Quá mạnh!!!" Các thiên sứ nhanh chóng rời khỏi hiện trường. .....Bên ngoài.

"Học tử Đại Việt Quốc kia sao lại mạnh đến vậy?!" "Sao có thể!

Sinh linh kia ngay cả Thượng Đế cũng không thể đánh bại!!!" "Các ngươi xem, sinh linh mạnh mẽ kia sắp bị Satan liên thủ với bốn vị thiên sứ trưởng đánh bại rồi!!!

Chiến thắng của chúng ta sắp đến rồi!!!" "Đúng vậy, đợi đến khi bốn vị thiên sứ trưởng và Satan rảnh tay, liền có thể đánh giết tất cả sinh linh khác của đối phương, thậm chí hỗ trợ Thượng Đế đánh giết sinh linh cực kỳ mạnh mẽ kia cũng không phải là không thể!" "Sao có thể!!!

Ngươi phải biết rằng, trong Thần Quốc của học tử Đại Việt Quốc kia có bốn thế lực lớn, ngươi không phát hiện ra mỗi lần tác chiến đều là một trong số đó sao?!

Vì vậy, dù có đánh bại được những sinh linh này cũng không thể giành chiến thắng, từ đầu đã định trước kết cục rồi." "Đúng vậy!

Trong thế giới của học tử kia có tộc Thần Long phương Đông, còn

có những người khổng lồ cực kỳ to lớn, cùng với những tộc hợp nhất từ các chủng tộc khác nhau, và tộc người đang chiến đấu với Thượng Đế kia!

Hiện tại chỉ là một trong số các thế lực, căn bản không thể đánh bại được kẻ này!!!" "Khốn kiếp!

Tên nhóc này sao lại mạnh đến vậy?!" "Thần Quốc của hắn rốt cuộc là gì, tại sao lại mạnh đến vậy?!" "Quá đáng sợ, người này quá đáng sợ!" .....

Lúc này, trên chiến trường, một trận khói bụi tan đi, thân thể Tô Minh Thị hoàn toàn vỡ nát, bay về bốn phương tám hướng, trong lúc bay không ngừng tiêu biến, rất nhanh không còn gì, biến mất giữa trời đất.

Bil Phibi nhìn thấy cảnh này, khóe miệng lộ ra một nụ cười, trong miệng hắn học nói: "Kẻ đáng ghét, sinh linh trong Thần Quốc lại mạnh đến vậy, đây rốt cuộc là vận may ở đâu ra!!!" "Nhưng may mắn là sinh linh trong thế giới của bọn họ đã bắt đầu có người đầu tiên ngã xuống, hơn nữa lại là một tồn tại mạnh mẽ như vậy, bốn vị thiên sứ trưởng của ta và chủ Địa ngục Satan sẽ sớm có thể hoàn toàn mở ra cục diện!" Bil Phibi rất tự tin nói, giữa lời nói hiển nhiên rất tự tin vào sinh linh trong Thần Quốc của mình.

Mặc dù vậy, hắn vẫn luôn theo dõi sát sao các sinh linh trong Thần Quốc đối phương, sợ rằng bất kỳ ai biến mất, chỉ cần có một ai biến mất, hắn lập tức sẽ đến bản nguyên thế giới để kiểm tra.

Trận đấu đội có thể thua, nhưng nhà tuyệt đối không thể thua!!!

Dù hắn chưa nhìn thấy sinh linh trong Thần Quốc của Diệp Hiên thua cuộc, nhưng hắn đã nghe từ lời cảnh báo của những người khác, sinh linh trong Thần Quốc của Diệp Hiên rất mạnh, rất mạnh, phải cẩn thận, càng phải cẩn thận việc hắn có thể đột nhiên "trộm nhà".

Tiền đề của việc "trộm nhà" chính là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ sẽ đột nhiên biến mất, họ đều không đề phòng, nên mới bị "trộm".

Khi Diệp Hiên thi đấu, hắn cũng đang thi đấu, nên hắn cũng không biết thủ đoạn của Diệp Hiên rốt cuộc là gì, chỉ ngây người nhìn chằm chằm vào sinh linh của đối phương, chỉ cần có ai dám biến mất, hắn sẽ lập tức đi đến bản nguyên thế giới để kiểm tra, nếu đánh thắng thì giết, nếu không thắng thì đầu hàng.

Dù sao có thể thua, nhưng nhà tuyệt đối không thể thua, hiện tại thua chỉ là thua một trận đấu, mất một chút danh dự, mất một chút phần thưởng mà thôi, nhưng nếu nhà của mình bị mất, thì tổn thất sẽ rất lớn, đó không phải là mất đi một chút phần thưởng hay gì đó, mà là mất đi tất cả. .....Thế nhưng lúc này, tại nơi bản nguyên thế giới.

Một thân ảnh nhỏ nhắn một đường xuyên qua từng lớp bình chướng, trong điều kiện không kinh động một chút nào, nhanh chóng đến nơi bản nguyên thế giới.

Người đến chính là Tô Minh Thị.

Tô Minh Thị dùng bí pháp biến bản thân thành hư vô, dường như tan biến trong không trung, nhưng thực tế người đã sớm đến một nơi khác, biến mất, không còn một chút cảm giác nào.

Sau khi đến đây, cả người nàng khôi phục nguyên trạng, nhìn bản nguyên thế giới trước mặt, trong lòng dấy lên một trận dục vọng bùng nổ, dục vọng sâu thẳm trong lòng nói cho nàng biết, chiếm lấy bản nguyên thế giới trước mắt là có thể trở nên cực kỳ mạnh mẽ, có thể không cần phải nhìn sắc mặt bất kỳ ai nữa.

"Không được!

Tuyệt đối là cạm bẫy!!!

Đây là sự tự bảo vệ của bản nguyên thế giới!" Chỉ trong chốc lát,

Tô Minh Thị liền tỉnh táo trở lại, ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm vào bản nguyên thế giới này, trong lòng đã xác định bản nguyên thế giới này sẽ thi triển thuật mê hoặc.

Đây là vì bản nguyên thế giới không có cơ chế phòng hộ, chỉ có thể dựa vào các sinh linh trên thế giới này để bảo vệ, nếu mất đi sự bảo vệ của sinh linh, bản nguyên thế giới gần như không còn sự phòng hộ nào.

Dù là những bình chướng trước đó hay sự mê hoặc hiện tại, thực tế đều là để tự bảo vệ mình, nhưng thực tế đối với cường giả mà nói đều không có tác dụng gì.

Và nếu Tô Minh Thị thực sự chọn dung hợp vào, với thân thể cá nhân của nàng, dù có mạnh đến mấy, cũng sẽ trở thành con rối của toàn bộ bản nguyên thế giới, trở thành chiến sĩ con rối để bản nguyên thế giới tự bảo vệ.

Nhưng may mắn là Tô Minh Thị căn bản không bị mê hoặc, nếu không, sẽ trở thành con rối của bản nguyên thế giới.

Chỉ thấy Tô Minh Thị tâm niệm vừa động, trong cõi u minh dẫn động Hồng Hoang Thiên Đạo giáng lâm thế giới này. .....Bên ngoài.

Thạch Hạo Thị cảm nhận được khí tức Hồng Hoang Thiên Đạo giáng lâm, khóe miệng lộ ra một nụ cười, vẻ vui mừng liền hiện ra, hắn biết Tô Minh Thị đã thành công, còn lại chỉ là việc thôn phệ đối phương là được.

Vì vậy, hắn bây giờ còn phải đợi thêm một chút thời gian, kìm nén sự kích động trong lòng, biến thành sức mạnh, có chút không thể kiểm soát mà đè Thượng Đế Yahweh xuống đất đánh tơi bời.

Yahweh nhìn thấy khóe miệng đối phương khẽ nhếch lên, trong lòng liền xuất hiện một loại cảm xúc cực kỳ hoảng sợ, nhưng còn

chưa kịp phản ứng, liền thấy quyền đầu của đối phương đột nhiên trở nên mạnh hơn và dày đặc hơn, ngay lập tức đè mình xuống đất đánh tơi bời.

Trong chốc lát, Yahweh bị đánh tơi bời hoàn toàn không còn khả năng chống trả.

Bil Phibi bên trên nhìn thấy cảnh này, đồng tử co rút, trong lòng kinh hãi.

"Sao có thể?!

Sao lại đột nhiên trở nên mạnh đến vậy?!" Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Thạch Hạo Thị, muốn biết vì sao đối phương đột nhiên mạnh như vậy, nhưng sau khi nhìn thấy trạng thái của đối phương, hắn mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

"Không đúng, đối phương bây giờ hẳn là đã sử dụng bí pháp nào đó, mới có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, nếu không thì nhất định sẽ không trở thành bộ dạng này." Bil Phibi nghĩ như vậy, nhìn đối phương, biết rằng chỉ có bí pháp mới có thể trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

"Cố gắng thêm một chút, cố gắng chịu đựng thêm một chút, đợi đến khi bí pháp của hắn kết thúc, liền có thể phản công!!!" Thời gian không ngừng trôi qua, nhưng Thạch Hạo Thị dường như vẫn như lúc nãy, mạnh mẽ vô cùng, căn bản không thể thoát khỏi, không những thế, còn trở nên cực kỳ mạnh mẽ, càng ngày càng mạnh.

Sắc mặt Bil Phibi càng ngày càng khó coi, đúng lúc này, đột nhiên trời đất biến đổi.

Ầm ầm ầm ~ ầm ầm ầm!!!

"Không hay rồi!!!" Bil Phibi đột ngột đứng bật dậy, sắc mặt đại biến, trắng bệch một mảng, không còn chút huyết sắc nào.

Hắn nghĩ đến một khả năng, ngay lập tức thân hình lóe lên, đến

nơi bản nguyên thế giới, nhưng lại phát hiện nơi vốn nên chứa bản nguyên thế giới lại biến mất không còn thấy đâu.

"Sao có thể!!!

Tuyệt đối không thể!

Rõ ràng không có ai biến mất!!!" Bil Phibi ngửa mặt lên trời gầm thét, một trận vẻ kinh khủng không ngừng truyền ra.

Thế nhưng, thế giới sẽ không cho Bỉ Nhĩ Phỉ Tỳ một lời giải thích nào.

Chỉ thấy cả thế giới đang không ngừng sụp đổ, điên cuồng co rút lại.

Thiên đường vốn dĩ tịch mịch tường hòa, giờ phút này trời cao sập xuống, những sinh linh không có tu vi sinh sống trong đó trong nháy mắt đều tử vong, bị đè bẹp dí ở bên trên.

Theo đó là thương khung co rút mang theo thiên đường hung hăng rơi thẳng xuống phía dưới với tốc độ cực nhanh.

Trong địa ngục, ác ma kinh khủng hét lớn, chạy trốn khỏi nơi ở thường ngày, lao lên mặt đất.

Hỗn loạn, phá hoại, hủy diệt, màn dạo đầu không hồi kết bắt đầu đăng tràng.

Từng nơi thánh địa vỡ nát, từng luồng khí tức hủy diệt xuất hiện.

Cả thế giới đang không ngừng bắt đầu phá diệt, hủy diệt.

Lúc này, Thạch Hạo Thị cúi người nhìn Thượng Đế Da Hòa Hoa đang đầy vẻ kinh khủng, nhàn nhạt nói: "Bản nguyên của phương thế giới này đã bị thế giới của ta đoạt lấy, nếu muốn sống sót, vậy thì thần phục đi." Hắn tịnh không quá muốn thu phục đám sinh linh này, nhưng có còn hơn không, dù sao cũng là một phần chiến lực, là một

chiến lực khiến bọn hắn cảm thấy cũng có chút hữu dụng.

Cho nên, tha mạng cho đối phương cũng không phải là không thể.

Thượng Đế Da Hòa Hoa cảm nhận được thế giới đang phá diệt, trong lòng kinh hãi vạn phần, vẻ mặt kinh khủng nhìn đám người.

Lúc này, nội tâm hắn không biết nên nói cái gì.

"Ta nguyện ý!

Nguyện ý thần phục!!" Thượng Đế Da Hòa Hoa ngày thường được người khác cung phụng như thần linh, lúc này quỳ rạp xuống đất, tỏ vẻ nguyện ý thần phục.

Bởi vì nếu không thần phục, vậy cũng chỉ còn lại con đường chết.

Hắn cũng không nguyện ý cứ thế mà chết đi, so với việc tử vong như vậy, không bằng đến thế giới của đối phương mà sống tạm bợ, huống chi thế giới của đối phương chắc hẳn cũng rất không tệ, nếu không tuyệt đối sẽ không sinh ra sinh linh cường đại như vậy.

Thượng Đế Da Hòa Hoa sớm đã hiểu rõ chiến lực chân chính của Thạch Hạo Thị, đó tuyệt đối là tồn tại có thể nhẹ nhàng trấn áp mình, trước đó e rằng chỉ là vì đoạt lấy thế giới bản nguyên nên mới dương trang thành bộ dáng như vậy, cứ giằng co với tôn sinh linh cường đại kia mãi...

Da Hòa Hoa tuy rằng không hiểu lắm, nhưng cũng biết vị tồn tại cường đại hơn mình rất nhiều thuộc về phe trên của mình nhất định là vì nguyên nhân nào đó mới không xuất hiện.

Ngay sau đó, Thạch Hạo Thị xoay người, nhìn về phía đông đảo thiên sứ cùng sinh linh tứ giai trong địa ngục, sắc mặt bình thản nói: "Kẻ nguyện ý thần phục, có thể nhập vào Hồng Hoang để tiếp tục sống, kẻ không nguyện thần phục, vậy liền ở lại phương thế giới này, chôn cùng với thế giới này đi!" "Đi đâu về đâu, các ngươi tự mình

chọn đi!

Kiên nhẫn của ta rất có hạn!" Nói xong, còn chưa đợi hắn bổ sung thêm gì, liền nhìn thấy đám thiên sứ và ác ma kia toàn bộ quỳ rạp xuống đất, điên cuồng hô lớn: "Thần phục!

Nguyện ý thần phục!!!" Ngay cả Thượng Đế đều đã quỳ xuống đất thần phục, càng đừng nói bọn họ, thần phục thì thần phục thôi, cũng không phải chuyện gì đặc biệt mất mặt.

Trong mắt bọn họ chính là như vậy, chỉ cần là việc Thượng Đế làm, bọn họ đều cảm thấy có đạo lý.

Mà đám sinh linh trong địa ngục thì càng khỏi phải nói, từng đứa cũng không ngốc, có thể sống sót, tội gì phải đi chết chứ.

Còn những sinh linh phi tứ giai kia, thì ngay cả một chút giá trị lợi dụng đều không có, cũng chính là chỉ có thể lưu lại nơi này chờ chết.

Tiếp đó, Thạch Hạo Thị nhìn thấy một màn này, hài lòng gật gật đầu, cũng may, không để mình uổng phí miệng lưỡi.

"Nhân tộc tử đệ môn, về nhà!!!" Theo tiếng hô to của Thạch Hạo Thị, tiếng hoan hô của mọi người cũng nhao nhao truyền đến.

Hiển nhiên, lần này có thể hoàn thành nhiệm vụ mọi người đều rất vui vẻ, không chỉ thành công bắt được thế giới bản nguyên, còn thu phục được đám sinh linh dị thế giới này, trở thành một đại trợ lực cho Nhân tộc.

Đương nhiên, việc có thể hoàn toàn thuần phục hay không, đó còn phải xem thủ đoạn của Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc từ xưa đến nay đều không thiếu loại nhân tài này, cho nên, chỉ cần lúc này có thể khiến bọn họ thần phục, ngày sau tự nhiên cũng có thể.

Đặc biệt là trong tình huống chiến lực Nhân tộc nghiền ép bọn họ, tự nhiên chính là như thế. ...

"Thần quốc này xác thực có chút thiên phú, dựa vào năng lực này của Thượng Đế, có thể sinh ra rất nhiều thiên sứ, những kẻ đó đều là sinh linh tứ giai, tuy nói thực lực so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang kém chút, nhưng tốt xấu gì cũng là chiến lực tứ giai, đánh các thế giới khác vẫn rất dễ dùng..." Diệp Hiên đứng trong hư không, nhìn Nhân tộc thành công thu phục Thượng Đế Da Hòa Hoa, trong lòng lập tức xuất hiện một số ý tưởng.

"Nếu đem bọn hắn nuôi nhốt tại một chỗ, điên cuồng sinh ra thiên sứ, không ngừng xuất hiện tứ giai mới, về sau liệu có phải không cần sinh linh Hồng Hoang ra tay, trực tiếp để đám thiên sứ này lên là có thể quét ngang bọn hắn..." "Tuy nói thực lực kém chút ý tứ, nhưng so với đại đa số sinh linh tứ giai của các thế giới khác thì chỉ mạnh hơn chứ không yếu, lại thêm số lượng nhiều như vậy, không chừng còn thật sự có thể trở thành đại quân lượng sản của Hồng Hoang." "Lại mở rộng thêm một chút, thậm chí đều có thể trở thành sứ giả giám quản Hồng Hoang của Nhân tộc, không đúng, không phải sứ giả, không có cao thượng êm tai như vậy, chính là giám sát hình người thuần túy..." "Bất quá rốt cuộc thế nào, vẫn phải xem đám người Nhân tộc nghĩ ra sao..." Diệp Hiên khẽ lắc đầu, cũng không đến mức chuyên môn vì cái thứ này mà chạy qua can thiệp chuyện trong Hồng Hoang.

Dù sao thực lực Hồng Hoang đã đủ quét ngang các thế giới khác, cũng không cần chuyên trình làm thêm cái này, chỉ là nói có loại khả năng này, nếu Diệp Hiên là thủ lĩnh Nhân tộc, hắn cũng sẽ làm như vậy.

Hoặc là lúc chinh chiến thế giới khác không dùng đến, nhưng trở thành một bộ phận chiến lực của Nhân tộc thì cũng là chuyện cực kỳ

không tệ.

Đương nhiên, những thiên sứ này cũng chính là phụ thuộc của Nhân tộc, mà không phải thần linh cao cao tại thượng.

Điểm này rất quan trọng, giữa chủ và tớ khẳng định không thể điên đảo.

Nhân tộc dù có chiến tử đến người cuối cùng, cũng sẽ không trở thành phụ thuộc của chủng tộc khác.

Tối đa bất quá là thế lực trên trở thành phụ thuộc các loại thì còn có thể tiếp nhận.

Giống như Nhân tộc hiện nay trở thành nhân vật chính của thiên địa, nhưng vị trí Nhân Hoàng Chí Tôn thực tế là Lục Ngự quả vị trong thiên địa quả vị, là một phần tử thuộc về Thiên Đình.

Dưới quy định của thiên địa, Thiên Đình chính là tồn tại chí cao vô thượng, so với nhân vật chính của thiên địa còn muốn nặng hơn một phần, vô luận là nhân gian hay là địa phủ u minh, đều không thoát khỏi Thiên Đình thống trị, thực tế đều là dưới trướng Thiên Đình.

Đương nhiên, bởi vì thực lực bọn họ rất mạnh, cho nên thực tế cũng là bọn họ từng người phân trị, nhưng trên danh nghĩa đều là một phần tử thuộc về Thiên Đình, là tồn tại quy thuộc dưới trướng Thiên Đình.

Giống như Nhân Hoàng Địa Hoàng, cũng là một trong Thiên Đình Lục Ngự, vị trí dưới Thiên Đế.

Có thể nói, xét về quả vị, Thiên Đế chính là quả vị mạnh nhất trong toàn bộ Hồng Hoang.

Sau đó tiếp theo chính là Lục Ngự, Lục Ngự lại thường xuyên được xưng là Song Hoàng Tứ Ngự, Song Hoàng chỉ chính là Địa Hoàng Nhân Hoàng, Tứ Ngự chính là Đông Nam Tây Bắc Tứ Hoàng.

...

Thế giới thực, Đài quan chiến.

Chương 238

Lúc này, trên đài quan chiến vốn dĩ vẫn luôn huyên náo phi phàm nháy mắt trở nên tịch tĩnh không tiếng động.

Mà trên lôi đài có hai thiếu niên đang đứng đó, chỉ thấy một thiếu niên trong đó vẻ mặt đầy vẻ kinh khủng, trong chốc lát, than nhũn ra đất, không phát ra âm thanh, phảng phất cả người theo thế giới mà chết đi vậy.

Mà lại nhìn ngược lại thiếu niên kia, vẻ mặt bình thản, tươi cười nhìn mọi người.

Nụ cười trên mặt thiếu niên lúc này không nghi ngờ gì là đang đánh vào mặt tất cả khán giả tại trường, đây không nghi ngờ gì là đang tuyên cáo với mọi người, tuyên cáo học tử nước Đại Việt đem tất cả học tử Ưng Liên Hợp Chúng Quốc (Mỹ) treo lên mà đánh.

Học tử mạnh nhất của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc cư nhiên ngay cả một phần tư thế lực của thiếu niên trước mặt đều đánh không lại, hơn nữa trong thế giới đối phương khẳng định còn có càng nhiều thế lực và tồn tại cường đại hơn chưa xuất hiện.

Thế nhưng chính là như thế, cư nhiên đều có thể đem học tử mạnh nhất trong đại học của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc đánh bại, thậm chí ngay cả Thần quốc bản nguyên đều bị đoạt đi mất.

Điều này quả thực là chuyện khó mà diễn tả bằng lời, không cách nào tưởng tượng thực lực Diệp Hiên rốt cuộc cường đại đến mức nào.

“Tiếp theo, để chúng ta chúc mừng Diệp Hiên đến từ nước Đại Việt đạt được quán quân giải đấu lớn toàn quốc của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc!!!” Theo lời nói lớn của người dẫn chương trình, khán

giả toàn trường đều là ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, duy chỉ không có ai đứng lên hoan hô.

Mà hắn thân là người dẫn chương trình của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, vốn dĩ hẳn là phải vào giờ khắc này làm nhạt đi Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, dùng để hạ thấp ảnh hưởng, nhưng tên này cư nhiên còn cố ý chỉ mặt gọi tên một phen, cố ý nhắc tới Ưng Liên Hợp Chúng Quốc một chút.

Một trận thao tác này khiến những người kia cảm thấy một trận mê hoặc, ngươi hô quán quân giải đấu lớn toàn quốc không phải là đủ rồi sao?

Vì sao cứ phải thêm cái Ưng Liên Hợp Chúng Quốc vào?

Tiếp theo, đài quan chiến vốn dĩ tịch tĩnh vô cùng lại bộc phát ra từng trận sóng trào huyên náo vô cùng.

"Phế vật!" "Rác rưởi!" "Cứt chó!" "Còn đệ nhất thiên tài Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, tao thấy mày chính là một đống cứt!!!" Tiếng mắng chửi phợp trời dậy đất hướng về phía thiếu niên đang than ngã trên mặt đất phía dưới nhục mạ, có thể tưởng tượng, sau trận chiến này, tên này khẳng định sẽ không còn xuất hiện trên thế gian.

Bởi vì người ta hiện tại cũng đều hận không thể đem tên làm Ưng Liên Hợp Chúng Quốc mất mặt này giết chết, mà đáng sợ nhất chính là thiếu niên than ngồi dưới đất này thật sự phế đi, mất đi Thần quốc của hắn, tu vi rất nhanh liền sẽ ngã xuống đến nhất giai, thậm chí ngay cả nhất giai cũng không phải. ...

Trong phòng quý khách.

Chu Nguyên Chương ngày thường vẻ mặt nghiêm túc không nói cười lần này cũng cố ý lộ ra một tia tươi cười, theo ông thấy, lần này có thể thắng lợi là chuyện trong dự liệu, nhưng vẫn nhịn không được

lộ ra nụ cười.

Phải biết trải qua trận đấu này, danh tiếng của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc khẳng định sẽ giảm mạnh trên toàn thế giới, dù sao ngày thường Ưng Liên Hợp Chúng Quốc luôn yêu cầu quốc gia trên toàn thế giới đều phải chăm chú nhìn trận đấu này.

Đương nhiên, cùng là năm nước lớn (Ngũ Đại Quốc), ông tự nhiên là không quản được, nhưng những nước nhỏ kia lại đều phải xem.

Hơn nữa, đây chính là trận đấu bọn họ tổ chức để chấn nhiếp từng thế hệ của các quốc gia khác, cho nên ngày thường đều thổi phồng giải đấu này cực kỳ quan trọng, thế nhưng lại thua.

"Ha ha, tôi đã nói cái gọi là thiên tài kia của các ông đánh không lại Diệp Hiên mà!" Chu Nguyên Chương vẻ mặt đắc ý nhìn về phía Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản, trong thần sắc tràn đầy vẻ đắc ý nói.

Lần trước hai người bọn họ còn vì ai sẽ thắng lợi mà so kè một phen, thực tế thắng bại của Diệp Hiên và Bỉ Nhĩ Phỉ Tỳ cũng là tranh chấp thắng bại của ông cùng Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản.

Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản nghe vậy bật cười lắc đầu, nói: "Xác thực rất mạnh, Diệp Hiên sao, tôi nhớ kỹ cái tên này." Tuy rằng hai người vẫn luôn nhàn liêu trong phòng quý khách, chuyện về giữa các quốc gia cũng nói không ít, nhưng cũng đều chăm chú nhìn thắng bại trên lôi đài phía dưới, cho nên biểu hiện của Diệp Hiên vẫn luôn nằm trong mắt hai người.

Ông ta cũng biết, Thần quốc của phe Diệp Hiên rất mạnh rất mạnh.

Chu Nguyên Chương nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, gật gật đầu.

Loại cảm giác vì nước làm vẻ vang này, dù là ông đều cảm thấy

khá thỏa mãn, coi như là khá đắc ý rồi.

"Đúng rồi, Thần quốc của cậu ta là Thần quốc gì, sao lại mạnh như vậy?" Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản tò mò hỏi.

Phải biết Thần quốc của Bỉ Nhĩ Phỉ Tỳ đã là Thần thoại Thần quốc cực kỳ cường đại, đã là một trong những Thần thoại Thần quốc đỉnh tiêm, tiềm lực phát triển cũng sẽ không nhỏ, nhưng hiện tại cư nhiên bị đối phương treo lên mà đánh.

Hơn nữa tu vi tiểu tử này cư nhiên đã đến Tứ giai Sáng Thế Thần trung kỳ, đây mới là sinh viên năm nhất a, cư nhiên đã mạnh như vậy, cũng chính là nói Thần quốc của đối phương cũng bất quá chỉ là tu luyện hai năm.

Ngắn ngủi hai năm cư nhiên có thể có được cảnh giới tu vi cường đại như vậy, hơn nữa tiền đồ còn là vô lượng, quả thực chính là thái quá.

Ông ta chưa từng nghe nói qua có Thần quốc nào cư nhiên cường đại như vậy, vốn dĩ ông ta có thể đi tham tra, nhưng dù sao Chu Nguyên Chương đang ở ngay bên cạnh, hơn nữa cũng bảo hộ tiểu tử Diệp Hiên kia cực kỳ kín kẽ, ông ta căn bản không cách nào tham tra vào được, trừ phi động dùng toàn lực, vậy thì phải va chạm với Chu Nguyên Chương.

Cho nên, ông ta sau khi nhìn một chút phát hiện không cách nào tiến vào trong đó dòm ngó, liền bỏ đi ý định này.

Thực tế cũng không phải Chu Nguyên Chương không thể đem Hỗn Độn Thần Quốc nói cho đối phương, ông chỉ là muốn bảo hộ Diệp Hiên một chút, không để các Sáng Thế Thần khác thương hại đến Diệp Hiên mà thôi.

Về phần những thứ khác, ngược lại không nghĩ nhiều như vậy.

Cho nên, hiện tại dưới sự dò hỏi của Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản, ông cười một cái, mở miệng nói: "Hỗn Độn Thần Quốc." "Hỗn Độn thế giới?!!!" "Không có khả năng!" "Đó không phải là một Phế giới sao?!" Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản kinh ngạc nhảy dựng lên, trực tiếp nói.

Đây căn bản chính là chuyện không thể nào a, sao lại có người có thể khai sáng Phế giới chứ?

Đó không phải là một thế giới mà tất cả Sáng Thế Thần đều bó tay hết cách sao, sao hiện tại đột nhiên lại khai sáng rồi?

Sở dĩ Chu Nguyên Chương trực tiếp nói ra nguyên nhân là vì Thần quốc của Diệp Hiên thực tế là không giấu được, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, hiện tại đã bại lộ ở Ưng Liên Hợp Chúng Quốc, đối phương khẳng định sẽ chạy đến nước Đại Việt đi dò xét.

Mà người biết Thần quốc của Diệp Hiên là gì thì nhiều lắm, chỉ cần đối phương phái người đi dò xét một chút, rất nhanh liền có thể tìm được.

"Thật hay giả?!" Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản kinh nghi bất định hỏi.

Tuy nói y theo tầng thứ của Chu Nguyên Chương hẳn là khinh thường nói dối, nhưng lỡ như muốn trêu chọc ông ta thì sao?

Chu Nguyên Chương hàm súc gật gật đầu, lần nữa khẳng định một chút.

Cái này dù sao cũng không giấu được, lại thêm cho dù là nói cho đối phương, đối phương cũng không có khả năng để người khai sáng Hỗn Độn thế giới diễn hóa ra một phương thế giới kia.

Điểm này, bọn họ đều làm không được, càng huống chi là những người kia trong Ưng Liên Hợp Chúng Quốc.

Người của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc tối đa cũng bất quá là chỉ biết Hỗn Độn thế giới có thể rất mạnh mà thôi, căn bản không pháp

làm được việc khai sáng Hỗn Độn thế giới.

"Hít..." Đây không nghi ngờ gì là một phát hiện mới, người Ưng Liên Hợp Chúng Quốc khẳng định sẽ điên cuồng nghĩ biện pháp đi khai tịch Hỗn Độn thế giới, nhưng nếu đợi đến sau khi bọn họ không cách nào khai tịch ra được, khẳng định sẽ nghĩ đến việc bắt lấy Diệp Hiên nghiên cứu thẩm vấn các loại.

Cho nên, đây cũng là áp lực để tiến một bước xúc tiến Diệp Hiên mau chóng trưởng thành.

"Đúng rồi, cái này là cá biệt hay là có thể phục chế?" Tiểu Biệt Ba Tỳ Thản đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, cái này nếu là có thể phục chế, đối phương hoàn toàn không cần thiết báo cho mình a, tương phản, còn sẽ nỗ lực phong tỏa tin tức này lại, sao có thể sẽ nói cho mình là Hỗn Độn thế giới chứ.

"Đương nhiên là không có rồi, nếu là có thể phục chế, tôi lại làm sao sẽ nói cho ông?" Chu Nguyên Chương ý cười trên mặt không giảm, lơ đãng nói.

Xác thực như thế, nếu thật sự có thể lượng sản, vậy không phải sớm đã vùi đầu chế tạo ra từng cái lại từng cái tồn tại cường đại như Diệp Hiên rồi sao.

Chỉ là rất đáng tiếc, không thể tiến hành lượng sản, nếu không nhất định là sẽ ẩn tàng xuống tiến hành lượng sản, sau đó đợi đến khi bọn họ trưởng thành, đó chính là lúc nhất thống vũ trụ.

Năm đó, nhất thống thiên hạ chẳng qua chỉ là một mảnh đất nhỏ như vậy mà thôi, hiện tại nhất thống thiên hạ thì lớn hơn nhiều.

"Cũng đúng..." ...

"Rất không tệ, giống như tôi dự đoán, trở thành quán quân." Đợi đến sau khi Diệp Hiên từ bục nhận giải đi xuống, thân ảnh Chu

Nguyên Chương xuất hiện trước mặt Diệp Hiên, tuy rằng sớm đã liệu đến Diệp Hiên sẽ trở thành quán quân, nhưng khi một khắc này đến, ông vẫn có chút vui vẻ.

Cuối cùng, có một cỗ cảm giác người kế tục xuất hiện.

Ông rõ ràng tuế nguyệt vô cùng, lại có một cỗ cảm giác như vậy.

Sở dĩ ông tính toán tử bảo hộ Diệp Hiên, không chỉ là bởi vì sau khi Diệp Hiên cường đại có thể để nước Đại Việt có cơ hội nhất thống vũ trụ, càng là bởi vì sau khi ông tự mình gặp qua Diệp Hiên một lần ông liền biết, biết Diệp Hiên là người giống như ông.

Nhìn thì đều là người rất dễ nói chuyện, thực tế lại là cực kỳ có tình cảm quốc gia, đối với đám dị tộc tha quốc kia đều là hận không thể giết chết.

Cho nên, ông mới có thể vào lúc này có một cỗ cảm giác người kế tục.

"Vẫn là phải đa tạ viện trưởng ở sau lưng thay em bảo giá hộ hàng a, nếu không đâu có thể dễ dàng liền trở thành quán quân như vậy." Diệp Hiên vội vàng nịnh nọt một câu, cũng không phải hắn nói loạn, chỉ là hắn bản năng cảm thấy nếu không phải sau lưng có Chu Nguyên Chương chống lưng, vậy hắn cho dù thực lực mạnh hơn nữa, nhưng chỉ cần không có vượt qua một trình độ nhất định, vậy thì không có khả năng đạt được quán quân này.

Bởi vì dựa theo tính cách của Ưng Liên Hợp Chúng Quốc mà xem, khẳng định là sẽ tìm các loại biện pháp để chơi hắn, phản chính chính là một điểm, sẽ không để hắn dễ dàng đạt được quán quân như vậy.

"Ha ha!

Đi thôi!

Phần thưởng giải đấu lớn đến lúc đó sẽ đưa cho cậu!" Chu

Nguyên Chương cười lớn một tiếng, cũng không nói thêm cái gì, có thể nhìn thấy Ưng Liên Hợp Chúng Quốc bị thiệt thòi cũng đã rất không tệ.

Ngay sau đó, liền mang theo Diệp Hiên, còn có mấy vị tuyển thủ dự thi khác cùng nhau đi về hướng nước Đại Việt ở Sáng Thế đại lục.

Về phần phần thưởng thi đấu, cái đó tự nhiên sẽ không tham ô, dù sao chỉ là một số phần thưởng mà thôi. ...

Trong thế giới Hồng Hoang.

Thạch Hạo Thị dẫn đám sinh linh trong thiên đường và địa ngục trở lại Hồng Hoang, nhìn đám sinh linh đang bị chấn hám trước mặt này, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia cảm giác khinh thường.

Đám sinh linh này giống hệt như nhà quê lên tỉnh, cư nhiên vô cùng kinh ngạc nhìn một phương thế giới này.

"Trong phương thế giới này..." Thượng Đế Da Hòa Hoa lúc này vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thảy trước mặt, trong lòng tràn đầy chấn hám, có chút tình không tự kìm hãm được lẩm bẩm nói.

"Sức mạnh bàng bạc hữu lực này..." "Thiên địa đại đạo vô cùng sung phái này..." "Thế giới vô hạn sinh cơ này, để uẩn hùng hậu vô cùng bực này!

Cư nhiên thế gian thật sự có thế giới tồn tại như vậy sao..." Da Hòa Hoa chứng kiến qua rất nhiều thế giới, hắn từng đi qua hết thế giới này đến thế giới khác, nguyên tiên ngay từ đầu cũng là ôm ý định tìm kiếm một phương thế giới cường đại, sau đó tìm được bí pháp có thể trở nên mạnh mẽ đánh bại Bỉ Nhĩ Phỉ Tỳ.

Nhưng sau khi hắn đi qua hết thế giới này đến thế giới khác, hắn bỗng nhiên phát hiện, thế mà lại không có một phương thế giới nào

cường đại hơn thế giới mình đang ở, hơn nữa ở trong những thế giới đó cũng không cách nào ở lâu.

Dần dà, Da Hòa Hoa liền buông tha ý tưởng này, chuyển sang ngày ngày sống mơ mơ màng màng trong thế giới của mình, tăng lên tu vi.

Không phải tìm kiếm các loại mỹ nhân ngày ngày tuyên dâm, thì chính là ngày ngày trong tu luyện.

"Trong thế giới cường đại vô cùng này, Chân Ngôn của ta còn có hiệu quả không..." Trong mắt Da Hòa Hoa lấp lóe quang mang, hắn ngay từ đầu chính là tính toán tiên thần phục trước mặt người này, sau đó đợi đến thế giới, lại nghĩ biện pháp đào tẩu ra ngoài.

Thế nhưng hiện tại xem ra, hình như là có chút khó khăn.

Dù sao sức mạnh Chân Ngôn lúc đầu của mình khi đối mặt Thạch Hạo Thị là không có hiệu quả, hiện nay trong phương thế giới này e rằng chiếu dạng như thế, cũng không thể nào giúp hắn chạy trốn được.

Trước đó ở thế giới cũ là không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì chiến đấu, bởi vì mình nếu lui, thế giới chiến bại, mình sớm muộn sẽ lâm vào trong tử vong, cho nên không có đường lui.

Nhưng nếu là đặt ở cái thế giới này thì lại không giống nhau, mình nếu chạy trốn, trốn đi một chỗ, sau khi trốn đi, e rằng người khác đừng hòng lại tìm được hắn.

Nhưng bằng vào thực lực tự thân của Thượng Đế Da Hòa Hoa, căn bản không có khả năng đào thoát khỏi tay Thạch Hạo Thị, cho nên, hắn cũng chỉ có một loại khả năng, đó chính là lợi dụng sức mạnh Chân Ngôn bẩm sinh đã có, chỉ có như vậy, mới có khả năng trốn được.

Mà chuyện sau khi trốn thoát, đến lúc đó lại nói, thế giới to lớn vô

cùng chỉ cảm nhận một chút khí tức liền biết là vô cùng vô tận này, thật sự muốn trốn đi, đối phương lại làm sao có khả năng tìm được hắn chứ!

Cho nên, lần này, Thượng Đế Da Hòa Hoa muốn đánh cược một lần!

"Ta nói, thần muốn tránh xa nơi này ức vạn vạn vô cùng vô tận, một nơi người trước mắt vĩnh viễn không cách nào tìm được." Da Hòa Hoa nhắm hai mắt, khẽ nói ra.

Ông ~ Một đạo khí tức ngôn xuất pháp tùy vi vi phù hiện, chợt lóe lên rồi biến mất.

Thạch Hạo Thị sau khi cảm nhận được, mày nhíu lại, nhìn Da Hòa Hoa trước mặt không biết đang giở trò quỷ gì, trong lòng sát tâm tất hiện.

Một cỗ sát khí kinh người phóng lên tận trời, xông thẳng về phía Da Hòa Hoa.

Làm Da Hòa Hoa kinh đến sắc mặt đại biến, vội vàng mở mắt ra, nhìn thấy Thạch Hạo Thị trước mặt, dọa đến đứt quãng nói: "Sao... sao có thể?!?!" "Lần này xong đời, chết chắc..." Da Hòa Hoa vẻ mặt hối hận vô cùng nhắm hai mắt, đã đang chờ chết.

Hắn biết, sở tác sở vi vừa rồi chính là một hồi đánh cược, đã hiện tại đánh cược thua, như vậy chờ đợi hắn cũng chỉ có một loại kết quả, đó chính là tử vong.

Dù sao không có người nào sẽ dung nhẫn kẻ phản bội được sống tiếp, ít nhất hắn sẽ không dung nhẫn.

Theo hắn thấy, đã làm phụ thuộc của mình, thần phục mình, vậy thì nhất định phải tôn mình làm chủ, không thể nghĩ đến chuyện mưu phản phản bội các loại, nếu không, vậy chỉ có thể là một con đường

chết.

Thế nhưng lúc này, Thạch Hạo Thị cưỡng ép áp chế sát ý bản thân, hừ lạnh một tiếng, nói: "Thu hồi ý tưởng ngu muội vô cùng kia của ngươi lại, mảnh thế giới này kinh khủng hơn ngươi tưởng tượng nhiều lắm, một cái không tốt đó chính là sẽ chết người!

Nếu lần sau còn dám xuất hiện ý tưởng bỏ trốn, vậy chờ đợi ngươi chỉ có một con đường chết!" Sau khi hơi cảnh cáo một phen, Thạch Hạo Thị lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía đám thiên sứ và ác ma bị sát ý của mình làm cho khiếp sợ kia, hừ lạnh một tiếng, nói: "Còn có các ngươi, cũng giống như vậy!" Tùy tức, đem sát ý trong lòng thu lại, dung mạo khôi phục bình tĩnh, tiếp đó chậm rãi nói: "Tiếp theo, đi theo ta, kẻ vọng đồ đào tẩu, chết!" Ngay sau đó, dưới sự áp giải của các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khác của Nhân tộc, những thiên sứ và ác ma này cũng bị ép bắt đầu đi theo Thạch Hạo Thị mà hành động.

Thực tế vừa rồi Thạch Hạo Thị là thật sự tính toán đem Thượng Đế giết, nhưng thiên thiên vào lúc này, Tô Minh Thị truyền âm cho hắn, để hắn dẫn theo những người kia tiến về tân thế giới, nói là mệnh lệnh của Bệ hạ.

Lần này, Thạch Hạo Thị vốn dĩ đã động sát tâm cũng không thể không đem sát ý trong lòng thu lại, dù sao cũng là mệnh lệnh của Bệ hạ, hắn cũng không tiện vi kháng.

Đã không cách nào vi kháng, vậy chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Bệ hạ, nhịn một chút mà thôi, cũng không có gì. ...

Thạch Hạo Thị nhìn những người trước mặt lại một lần nữa trở về trong thế giới của chính bọn họ, cười lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi ở tại nơi này, chờ đợi Bệ hạ phát lạc đi, nếu như kẻ nào dám trốn, ta bắt ngươi là hỏi!" Hắn nói với Thượng Đế Da Hòa Hoa, rất

hiển nhiên, mặc kệ là ai trốn, hắn đều sẽ đem Thượng Đế ra vấn tội.

Trong đám người, Địa Ngục Chi Chủ Tát Đán (Satan) nghe vậy, sắc mặt vui vẻ, cuối cùng tìm được cơ hội có thể giết chết Da Hòa Hoa rồi sao?!

Vậy mình nhất định phải thành công đào tẩu khỏi nơi này!

Trong lúc nhất thời, trong lòng Tát Đán cuồng hỉ.

Da Hòa Hoa nghe vậy sắc mặt biến đổi, nhưng tình thế bức người, cũng chỉ có thể bị ép gật gật đầu, nói: "Tôn kính Thượng Thần, ta sẽ giúp ngài quản lý tốt phương thế giới này, xin ngài yên tâm!" Hắn rất nhanh liền tiến nhập nhân vật, biết tình cảnh hiện tại là dạng gì, không có khả năng cho hắn kén chọn, chỉ có thể thành thành thật thật làm chó.

Thạch Hạo Thị hài lòng gật gật đầu, tùy tức liền xoay người rời đi.

Hắn đi, tuyệt đại đa số Nhân tộc cũng đi theo rời đi, duy chỉ còn lại trăm vị Hỗn Nguyên dừng lại ở cửa ra vào, không để sinh linh khác có thể đột phá nơi này, tránh cho đối phương muốn từ nơi này trốn ra ngoài.

Hiện tại muốn từ nơi này trốn ra ngoài, đó là khó như lên trời.

Dù sao trăm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trấn thủ nơi đây, muốn xông ra, tối thiểu cũng phải mấy ngàn vị thiên sứ xông ra.

Cũng chỉ có một mình Thượng Đế Da Hòa Hoa mới có cơ hội xông ra, những người khác đều không có cơ hội này, dù sao Da Hòa Hoa là có thể ra lệnh cho thiên sứ khác đánh yểm trợ cho hắn.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người muốn trốn ra ngoài trên mặt đều toát ra một cỗ thần tình tuyệt vọng.

Sắc mặt Da Hòa Hoa một trận biến ảo, nhìn vẻn vẹn trăm người đối phương, hắn biết, mình muốn trốn, là nhất định có thể trốn ra được.

Nhưng lời nói trước đó của Thạch Hạo Thị còn văng vẳng bên tai hắn, hắn nếu dám xông ra, khó bảo đảm đây không phải là một cái cạm bẫy dụ hoặc hắn đi ra, một khi thật sự từ nơi này giết ra ngoài, rất có khả năng liền sẽ trực tiếp tử vong.

Dù sao bọn họ nhiều người như vậy, lại chỉ lưu lại trăm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đây chẳng lẽ không phải là một cái cạm bẫy cực kỳ giống cạm bẫy sao...

Về phần phái người xông ra thử xem, hắn cũng không dám, bởi vì Thạch Hạo Thị nói rồi, xuất hiện tình huống gì, bắt hắn là hỏi.

Cũng chính là nói, hắn chỉ có một lần cơ hội, hoặc là mình xông ra, hoặc là chính là chờ chết.

Sát tâm của nam nhân vừa rồi kia, đó cũng không mảy may giống như giả, tuy rằng không biết là vì sao đột nhiên sát tâm lại biến mất trong nháy mắt, nhưng hắn cũng không muốn lại cảm thụ một lần nữa.

"Có nên chạy hay không..." "Nhưng chạy rồi lại nên đi nơi nào..." "Thế giới này để uẩn hùng hậu như thế, người kia hẳn là không nói sai, thế giới này quả thật là thế giới rất nguy hiểm, cho nên ta cho dù là chạy, e rằng cũng rất khó sinh tồn..." "Hiện tại dù sao cũng đang ở trong thế giới cũ, không bằng cứ ở lại chỗ này trước, đợi đến khi hoàn toàn giành được sự tín nhiệm của bọn họ, rồi hãy nói đi đâu về đâu, nghĩ đến vào lúc đó, thế cục thế giới này ta cũng nên hiểu rõ rồi..." Rất nhanh, Da Hòa Hoa liền hạ quyết tâm, mình không đi, không thể từ nơi này đào tẩu.

Mặc kệ trước mặt cái này có phải là một cái cạm bẫy hay không,

mình đều không thể trốn, hiện tại vừa tới thế giới này, vẫn là cái gì cũng không hiểu rõ, vẫn là đợi đến khi hiểu rõ rồi hãy nói.

Nếu thực sự là ở nơi này không như ý, đến lúc đó lại đổi một chỗ sinh tồn mà thôi, dù sao đối với hắn mà nói, chỉ cần không có quá nhiều người nhìn, hoặc là nói tồn tại quá mạnh trông coi, hắn đều có thể trốn ra được.

"Mễ Già Lặc (Michael), dẫn dắt thủ hạ của ngươi, trông coi tốt môn hộ này, ai nếu dám đào tẩu khỏi giới này, giết chết bất luận tội!" Thượng Đế Da Hòa Hoa tuy rằng khi đối mặt Thạch Hạo Thị cực kỳ khom lưng uốn gối, nhưng khi đối mặt những nguyên trụ dân thế giới này, vẫn là vị Thượng Đế cao cao tại thượng kia.

Chương 239

"Vâng!

Cẩn tuân mệnh Thượng Đế!" Mễ Già Lặc thân là tồn tại cường đại nhất dưới trướng Thượng Đế, ngày thường đối với lời nói của Thượng Đế cũng là không gì không nghe theo.

Da Hòa Hoa rất hài lòng gật gật đầu, có Mễ Già Lặc thủ hộ, hắn biết, môn hộ này cũng không cần lo lắng nữa.

Ngoại trừ một người, thế là, hắn đem ánh mắt tử tịch nhìn về phía kẻ do chính tay mình bồi dưỡng ra lại cuối cùng thân đọa trong bóng tối - Đọa Thiên Sứ Lộ Tây Pháp (Lucifer), cũng chính là Tát Đán hiện nay.

"Lộ Tây Pháp, ngươi nếu dám ở trên chuyện này đối đầu với ta, vậy ta liền chỉ có thể nhịn đau đem ngươi đánh chết!" Hắn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lộ Tây Pháp, chấn nhiếp đối phương.

Theo hắn thấy, mình có thể tha thứ rất nhiều chuyện, có thể không quan tâm chuyện Lộ Tây Pháp làm trước kia, dù là muốn lật đổ mình.

Việc này có hai nguyên nhân, thứ nhất là điểm chủ yếu nhất, đó chính là bởi vì hắn biết Lộ Tây Pháp căn bản không có năng lực lật đổ mình.

Thứ hai, cũng chính là bởi vì có Lộ Tây Pháp tồn tại, mới có thể có nhiều người hơn tín phụng hắn, tín ngưỡng hắn.

Chỉ có như vậy, thực lực hắn mới có thể tăng lên càng thêm nhanh chóng.

Đúng thế, Thượng Đế Da Hòa Hoa dựa vào tín ngưỡng mà tăng lên cảnh giới tu vi, mà những thiên sứ kia thực tế đều là tín ngưỡng

chi lực của hắn kết hợp nước Thiên Sứ Trì mà huyễn hóa ra sinh linh, cho nên mới có thể đi theo tu vi hắn trưởng thành mà trưởng thành.

"A a..." Tát Đán nghe vậy trước là cười lạnh một tiếng, tùy tức toét miệng cười nói: "Còn nữa, ngươi hẳn là quên rồi đi, tên của ta hiện tại gọi là Tát Đán, đây chính là ngươi đích thân ban tên đấy..." Nụ cười kia tràn đầy thần tình quỷ dị, cũng làm Da Hòa Hoa trong lòng có chút chán ghét.

"Hừ!

Đừng có giả bộ với ta!

Ta cũng không có đang nói đùa với ngươi!" Da Hòa Hoa đối với Tát Đán hừ lạnh một tiếng, lần nữa cảnh cáo nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía một mảnh thế giới hư vô này, chậm rãi nói: "Ta nói, phải có đại địa và bầu trời." Ông ~~ Trong lúc nhất thời, trong thế giới vốn dĩ hư vô lập tức xuất hiện bầu trời và đại địa, đối lập lẫn nhau.

"Ta nói, phải có ánh sáng." Theo lời nói của Da Hòa Hoa rơi xuống.

Một cỗ thần lực vận chuyển.

Ông ~ Trên bầu trời cao cao treo lên một vầng thái dương.

"Ta nói, phải có nước, nước trong thiên hạ phải tụ tại một chỗ, để đất khô lộ ra." Lời nói của Da Hòa Hoa rơi xuống, lập tức, trên đại địa vốn dĩ trống rỗng gồ ghề bắt đầu xuất hiện nước biển, nước biển tụ tập tại một chỗ, thông nhau, những nơi trũng thấp trên đại địa cũng bắt đầu xuất hiện nước, mà nơi lồi ra thì là lục địa.

"Ta nói, trên trời phải có quang thể, có thể phân quản ngày đêm, làm ký hiệu, định tiết lệnh, ngày, năm, tịnh phải phát quang phổ chiếu toàn đất." Tiếp đó, trong bầu trời lại xuất hiện mặt trăng và tinh thần,

phân chia ngày đêm.

"Ta nói, nước phải sinh sôi nhiều sinh vật có sinh mệnh, phải có chim chóc bay lượn trên mặt đất và trong không trung, phải có cây cối hoa cỏ hiển hóa trên lục địa." Thế là, hắn lại bắt đầu sáng tạo ra các loại cá và chim chóc, đủ loại chim chóc và cá bắt đầu xuất hiện, còn có rừng cây rậm rạp và một số đóa hoa đua nhau nở rộ xuất hiện, trong lúc nhất thời, thiên địa phảng phất lại trở về thiên địa đã từng kia.

"Ta nói, trên đất phải sinh ra vật sống; súc vật, côn trùng, dã thú tùy theo loại." Ngay sau đó, các loại côn trùng, dã thú động vật bắt đầu hoạt động trên lục địa, trong bụi cỏ cây cối vốn dĩ tịch tĩnh vô cùng bắt đầu xuất hiện tiếng ồn ào của sinh mệnh.

Sau đó, chỉ thấy Da Hòa Hoa nói tiếp: "Ta nói, ta muốn chiếu theo hình tượng và dáng dấp của ta tạo ra con người, phái bọn họ đi quản lý cá trong biển, chim trên trời, súc vật trên đất và hết thảy côn trùng bò trên đất." Những sinh linh hắn sáng tạo trước đó, đều chỉ là vì để cho nhân loại tới quản lý.

Trong lúc nhất thời, thế gian xuất hiện một nhóm lớn Nhân tộc.

Những Nhân tộc này khác với Hoàn Mỹ Nhân Tộc của thế giới Hồng Hoang, ngược lại là lớn lên có chút giống với những Tây Phương Nhân Tộc do Âm Dương Lão Tổ sáng tạo ra, cũng chính là những Hậu Nhân Tộc kia.

Trong chốc lát, thiên địa lần nữa trọng tố, phảng phất lại trở về thế giới trước khi trời long đất lở kia.

Duy nhất có điểm khác biệt chính là trong thế giới hiện tại này xuất hiện đồ vật có chút không tầm thường, đó chính là những đại đạo vốn dĩ thế giới cũ không có nay ẩn tàng trong thiên địa.

Ngay sau đó, chính là hình ảnh sáo lộ cũ rích xuất hiện, Thượng Đế Da Hòa Hoa sai sử những ác ma kia đi hù dọa nhân loại, mà lúc này, Thượng Đế hóa thân, thiên sứ xuất hiện, cứu vớt thế nhân, truyền bá tín ngưỡng.

Trong lúc nhất thời, Thượng Đế lại lần nữa khôi phục tín ngưỡng của mình.

Chỉ là tín đồ còn chưa có nhiều như vậy mà thôi, dù sao kiếp trước trải qua thời gian dài như vậy mới có thể tích toản xuống nhiều nhân loại như thế, hiện nay lại là một đêm trở lại trước giải phóng, còn cần từ từ tích toản trở lại mới là thật.

Tát Đán nhìn một màn này, khinh thường quay đầu đi, tùy ý tìm một chỗ ở lại.

Hắn biết, Da Hòa Hoa sớm muộn sẽ sáng tạo địa ngục, nhưng hắn sẽ không đi vào, cái hắn muốn chính là tìm cơ hội lén lút đi ra ngoài, dẫn đến vị sinh linh cường đại vô cùng kia giận cá chém thớt lên Da Hòa Hoa, sau đó giết chết Da Hòa Hoa. ...

Đại La Giới, nơi tụ tập của Nhân tộc, Nhân Hoàng Thành.

Nhân Hoàng Thành, tên như ý nghĩa, chính là thành trì nơi Nhân Hoàng ở, nơi này là đô thành của Nhân tộc tại Đại La Giới.

"Bệ hạ, mười vạn sinh linh dị giới đều đã đưa vào trong phương thế giới kia!" Thạch Hạo Thị nhìn Nhân Hoàng phía trên, khom người cúi đầu, nói.

"Ân!

Rất tốt!

Lần này, hai người các ngươi làm rất không tệ!

Trẫm rất hài lòng!" Toại Nhân Thị nghe vậy cười gật gật đầu,

Thạch Hạo Thị và Tô Minh Thị xác thực làm không tệ, không chỉ là đoạt thế giới bản nguyên tới không nói, còn đem những sinh linh cường đại của địch phương kia cũng theo đó thu biên tới.

Lần trước làm được điểm này còn là Vu tộc, mấy gã đại lão thô kia, cư nhiên nghĩ đến thu biên đám sinh linh dị giới, đối với điểm này, Yêu tộc đều không thể nghĩ đến, mà Nhân tộc cũng đều là chiếu theo mà chép.

Về phần Long tộc, thì là kẻ duy nhất trong Tứ đại tộc không bắt được thế giới, không có biện pháp, những người kia từng kẻ đều quá thông minh, căn bản không cho Long tộc cơ hội bắt giữ thế giới bản nguyên.

Một khi biến mất, lập tức sẽ có người đi lấp vào, sau đó chính là không hiểu thấu bị truyền tống về trong Hồng Hoang.

Muốn đoạt lấy thế giới bản nguyên, quả thực là như lên trời.

Thực tế tuy nói những dị giới này không có tác dụng bao lớn, nhưng dù sao cũng là một phương thế giới, mà hiện tại đặc biệt là tại Tứ đại thế lực, ba thế lực lớn khác đều đạt được, mà Long tộc không đạt được thì vạn tộc khác trong Hồng Hoang sẽ nhìn Long tộc thế nào?

Không vì Hồng Hoang làm vẻ vang?

Hay là thực lực bản thân không được?

Cái gì?

Đều không phải?

Vậy vì sao ba đại tộc đều có dị giới, ngươi không có?!

Cho nên, lúc này khó chịu nhất chính là Long tộc.

Đương nhiên, Nhân tộc trước mắt rất vui vẻ, dù sao bọn họ cuối

cùng cũng bắt được thế giới, điều này đại biểu cũng là thực lực cường đại cùng trí tuệ thông minh.

Đương nhiên, Long tộc lần sau cũng là tính toán dựa theo cách làm của Nhân tộc mà làm một lần, dù sao Long tộc không thành công, cho nên mỗi một lần xuất chinh, Long tộc thực tế đều là phái người đi xem.

Đó chính là quan sát học tập, nếu có người thành công, vậy lần sau Long tộc liền dựa theo biện pháp này nếm thử một chút.

Còn Vu Yêu nhị tộc ngược lại đều không đặt tinh lực ở đây nữa, bởi vì bọn họ phát hiện so với việc đặt tinh lực ở đây, không bằng ngẫm lại biện pháp nâng cao thực lực bản thân đó mới là lối ra chân chính.

"Bệ hạ quá khen..." Tô Minh Thị nghe vậy, trên mặt xuất hiện một nụ cười, vội vàng khiêm tốn nói.

Về phần Thạch Hạo Thị thì là khẽ gật đầu, cũng không nói quá nhiều, Bệ hạ khen hắn, hắn cứ nhận là được.

"Bệ hạ, ta thấy đám sinh linh kia thực lực đều dị thường thấp kém, giữ lại bọn chúng làm gì?

Không bằng đem giết, để một bộ phận người của Nhân tộc di cư vào trong đó." Thạch Hạo Thị tiếp đó chắp tay đề nghị nói.

Theo hắn thấy, đám sinh linh kia thực lực yếu kém quá mức, đường đi còn sai, cực khó sửa đổi, con đường đi hoàn toàn không phải là một đường tu luyện với Hồng Hoang.

"Phương thế giới kia có chỗ dùng, những sinh linh kia cũng có thể trở thành cánh tay trợ giúp cho Nhân tộc, lại là không cần đem giết chết, Trẫm thấy trong đám sinh linh dị giới kia có một sinh linh căn nguyên không tệ, tên là Da Hòa Hoa, tự xưng Thượng Đế." "Thế

nhưng hiện nay phương thế giới này dù sao cũng bị Hồng Hoang cai quản, danh hiệu Thượng Đế kia khó tránh khỏi có chút xung đột, trách lệnh hắn đổi thành Phàm Đế." "Mà phương thế giới bị Tô Minh Thị đoạt được kia liền đặt tên là Phàm Giới đi, tượng trưng nơi đó là phàm tục lưu lại, ngày sau nếu Nhân tộc xuất hiện hạng người đại gian đại ác, liền trục xuất vào trong Phàm Giới." Toại Nhân Thị nhìn Tô Minh Thị và Thạch Hạo Thị phía dưới, chậm rãi nói.

Ngài là Nhân Hoàng, là Nhân Hoàng chân chính, đã là Hoàng của Nhân tộc lại là Hoàng của nhân gian toàn bộ Hồng Hoang.

Hồng Hoang nhân gian thực tế chính là Hồng Hoang, cũng chính là Tứ Hải Bát Hoang, mà cái gọi là Thiên Đình hay Địa Phủ đều là động thiên thế giới đặc thù y phụ vào Tứ Hải Bát Hoang mà xuất hiện, là loại động thiên thế giới cực kỳ to lớn hùng vĩ.

Tuy rằng về quy mô không so được với Tứ Hải Bát Hoang, nhưng xét từ các phương diện giai cấp để uẩn, vẫn là mạnh hơn Tứ Hải Bát Hoang quá nhiều.

Nhân gian tuy bao gồm đất Tứ Hải Bát Hoang, thế nhưng cũng không phải là đất của một nhà Nhân tộc, trên đó vạn tộc vui vẻ hòa thuận, càng là có Đông Hoang Yêu Tộc, Tây Hoang Vu Tộc, Tứ Hải Long Tộc loại siêu đại chủng tộc này.

Về phần Tứ Cực Chi Địa khác, lại là ngoại trừ Phượng Hoàng nhất tộc ra, hầu như không có sinh linh gì sẽ đi đến nơi đó, nơi đó là một số nơi cực đoan, cho nên mới có thể bị gọi là Tứ Cực Chi Địa.

Nhân Hoàng thống soái hết thảy nhân gian, tự nhiên bao quát Nhân tộc, mà bản thân Toại Nhân Thị cũng là Hoàng của Nhân tộc, một lời định ra cũng không gì không thể.

"Cẩn tuân mệnh Bệ hạ!" Tô Minh Thị và Thạch Hạo Thị nghe vậy chắp tay nói.

Vô luận là đối với việc xử trí đám người Da Hòa Hoa, hay là đối với việc đổi tên Phàm Giới, bọn họ đều không có ý kiến gì quá lớn.

Tên một thế giới mà thôi, gọi là gì đều như nhau, theo bọn họ thấy xa xa không quan trọng bằng chuyện của mình.

Mà tính mệnh Da Hòa Hoa đã Bệ hạ hữu dụng, Thạch Hạo Thị tự nhiên cũng từ đó bỏ qua, dù sao cũng chỉ là một số sinh linh cấp thấp dị giới mà thôi, giết hay không giết đều như vậy.

Cho nên, cả hai đều không có ý kiến gì.

Toại Nhân Thị nghe vậy gật gật đầu, tùy tức một đạo thần niệm xẹt qua.

Trên cánh cửa tại chỗ nhập khẩu của phương thế giới kia hiện lên hai chữ to, tên là: Phàm Giới.

Phàm Giới, là phân biệt với thế giới Hồng Hoang, ý vị nơi đó đều là phàm tục, đều là hạ thừa, so sánh với Hồng Hoang thì là hạ giới.

Chữ "Phàm" đã nói rất rõ ràng, mà Toại Nhân Thị chính là muốn đem phương thế giới kia chế tạo thành một nơi lưu đày tội nhân của Nhân tộc.

Để Nhân tộc bị lưu đày tiến vào trong phương thế giới kia vĩnh viễn không cách nào quay về Hồng Hoang, cứ để hắn cùng con cháu đời sau lưu lại trong Phàm Giới sám hối đi.

Tuy nói nơi đó không phải là nơi hiểm ác gì, cũng không phải nơi không có đại đạo, nơi đó giống như nhau sở hữu những đại đạo trong Hồng Hoang, cũng là không có giới hạn tu vi.

Nhưng đại đạo nơi đó so với trong Hồng Hoang còn muốn khó lĩnh ngộ hơn, mà càng đừng nói là trong Đại La Giới.

Đại đạo trong Đại La Giới cực kỳ rõ ràng, giống như giai đoạn

thời kỳ viễn cổ khi Hồng Hoang còn chưa bị Thiên Đạo tiếp quản, trong khoảng thời gian đó, đông đảo Tiên Thiên Thần Thai Thánh đều là có thể trực tiếp lĩnh ngộ đủ loại đại đạo.

Chỉ là về sau Đại Đạo ẩn lui, Thiên Đạo xuất, thiên địa đại đạo trở nên khá tối nghĩa khó hiểu, nhưng so với trong Phàm Giới vẫn là muốn tốt hơn quá nhiều.

Mà Đại La Giới hiện nay chính là một trạng thái như vậy, quay về thời đại Hồng Hoang nguyên thủy, hơn nữa còn sở hữu độ lớn bằng một nửa Hồng Hoang, có thể nói là thánh địa tu luyện.

Về phần Tứ Hải Bát Hoang, đó chính là nơi phổ thông, mà Phàm Giới, đó chính là thế giới cực kỳ khó nhận biết được gần như là lưu đày.

Giống như thế giới mà Yêu tộc và Vu tộc bắt được, trong những thế giới đó tuy rằng đồng dạng tràn ngập đại đạo, nhưng so với thế giới Hồng Hoang thì kém quá nhiều quá nhiều, càng đừng nói là đi so với Đại La Giới.

Trong Phàm Giới.

Da Hòa Hoa lại lần nữa trùng kiến Thiên đường và Địa ngục, giống hệt như trước kia.

Thế nhưng lần này trong địa ngục hắn lại thiết lập rất nhiều thứ, dùng để giám sát hành động của Tát Đán, bởi vì hắn vẫn luôn biết Tát Đán bất mãn với sự thống trị của mình, khó bảo đảm đối phương sẽ nghĩ đến việc lén lút rời đi.

Do đó, Da Hòa Hoa đem Tát Đán cưỡng ép ném vào trong địa ngục, lại thiết lập tầng tầng giám sát, chỉ cần Tát Đán muốn rời đi, hắn lập tức sẽ biết, sau đó sẽ tiến hành bắt giữ Tát Đán.

Nhưng cố tình lại không thể trấn áp Tát Đán, bởi vì nhân thế gian

vẫn là cần sức mạnh của Tát Đán để giúp Da Hòa Hoa duy trì thống trị.

Về phần giết Lộ Tây Pháp đổi một người làm Tát Đán, đều là giống nhau, Lộ Tây Pháp làm Tát Đán hay Gia Bách Liệt làm Tát Đán đều như nhau, ai làm Tát Đán thì kẻ đó sẽ hận không thể để hắn chết.

Về phần trực tiếp triệt hạ Tát Đán, để thế giới không có Tát Đán, vậy thì càng không thể nào, bởi vì không có Tát Đán tồn tại, người đời sẽ không đi tin tưởng Thượng Đế.

Bởi vì không ai hại bọn họ, bọn họ tự nhiên không cần cầu ai che chở.

Đột nhiên, trên không trung truyền đến một đạo thần niệm.

"Tức nhật khởi, để tị húy, Da Hòa Hoa cải danh hiệu là Phàm Đế, thế giới này là Phàm Giới!" Đây là thanh âm của Nhân Hoàng Toại Nhân Thị, thanh âm vừa dứt, sinh linh khác trong phương thế giới này lập tức liền xưng hô Da Hòa Hoa là Phàm Đế, mà không còn là Thượng Đế ngày xưa.

"..." Da Hòa Hoa sau khi nghe được câu nói này, trước tiên liền sát giác một phen tu vi đối phương, phát hiện mình cư nhiên hoàn toàn không tham tra ra được cảnh giới tu vi của đối phương, do đó có thể thấy được tu vi đối phương thâm bất khả trắc.

"Quả nhiên giống như người kia nói, thế giới này quá mức nguy hiểm, có quá nhiều tồn tại cường đại hơn ta, ta khổ sở truy tìm không biết bao nhiêu năm, hôm nay xem như tìm được một phương thế giới cường đại vô cùng!" Trong mắt Da Hòa Hoa lộ ra một tia khát vọng, đó là khát vọng đối với việc biến cường.

Từng có lúc, hắn cũng sở hữu loại tín niệm này, nhưng không biết từ lúc nào, hắn phát hiện tu vi của mình đã là tồn tại cường đại nhất.

Không chỉ trong một phương thế giới này, mà còn là trong vô cùng vô tận thế giới, mình thủy chung đều là kẻ mạnh nhất.

Dần dà, ý tưởng khát vọng biến cường của hắn dần dần biến mất, từ từ biến thành một Thượng Đế chỉ lo hưởng lạc, biến thành Thượng Đế suốt ngày đắm chìm trong nữ sắc.

Cuộc sống của hắn ngoại trừ tu luyện chính là trầm mê nữ sắc, một chút tồn tại khác đều không có.

Thế nhưng cho đến hôm nay, hắn cuối cùng cũng lần nữa tìm được con đường biến cường của mình, lý do biến cường, hắn cũng cuối cùng lần nữa sở hữu động lực có thể tiến lên, đó chính là siêu việt hết thảy tồn tại, một lần nữa biến thành Thượng Đế!

"Không cho ta dùng danh húy Thượng Đế sao?

Vậy ta liền không dùng, hình thế bức người..." "Nhưng mà..." "Ta nhất định sẽ lần nữa sở hữu lại cái danh hiệu này!

Ta muốn lần nữa trở thành Thượng Đế!

Thượng Đế của tất cả tồn tại!

Để chư thiên sinh linh thần phục dưới chân ta!!!" Trong mắt Da Hòa Hoa lộ ra một vệt dã tâm to lớn, dã tâm này cực lớn, nhưng xa xa không phải thực lực hiện tại của hắn có thể chống đỡ.

Ngược lại cũng không phải nói hắn hoàn toàn không có khả năng đạt tới điều kiện này, chỉ cần trong tình huống Diệp Hiên không can dự, vẫn là sở hữu khả năng nhất định.

Dù sao thực lực Da Hòa Hoa cực mạnh, hơn nữa để uẩn bản thân thâm hậu vô cùng, sở hữu căn nguyên thiên phú viễn siêu thường nhân.

Những thứ này, đều là cơ sở có thể chống đỡ Da Hòa Hoa đứng

trên đỉnh phong.

Xét về cơ sở, hắn là đủ.

Xét về con đường, hắn đi cũng là Tín Ngưỡng Đại Đạo, đại đạo ba ngàn, đường nào cũng có thể chứng đạo, cho nên ngược lại cũng không phải chuyện gì quá khó.

Nhưng vấn đề tới, cái hắn muốn tranh là vị trí bảo tọa mạnh nhất, mà vị trí bảo tọa cường đại nhất liền ý vị trên con đường này có rất nhiều người đi ở phía trước hắn, mà những người này toàn bộ là cạnh tranh đối thủ của hắn, mỗi một vị đều là tồn tại hắn không thể vượt qua.

Mà trong những người này, đứng ở cuối cùng chính là những tồn tại cao cao tại thượng kia, những tồn tại có thể treo Da Hòa Hoa lên đánh.

Cho nên, thực tế hầu như là chuyện không có khả năng sẽ phát sinh.

Bởi vì vô luận là căn nguyên hay là để uẩn thiên phú, tồn tại đứng trên Da Hòa Hoa đều có không ít, đều là cực kỳ nhiều.

"Ta phải sáng tạo ra càng nhiều Nhân tộc, để bọn hắn tín ngưỡng ta!

Nhất định phải đi ra khỏi thế giới này, để càng nhiều sinh linh đều tín phụng ta, người tín phụng ta càng nhiều, thực lực ta cũng sẽ càng mạnh!" Dã tâm khát vọng cường đại trong mắt Da Hòa Hoa càng ngày càng mãnh liệt, hầu như hận không thể hóa thành thực chất.

Thế nhưng, hắn lúc này ngay cả Phàm Giới đều không ra được, đều bị cấm cố trong Phàm Giới.

Chỉ có thể sống tạm bợ trong Phàm Giới, cũng chính là thế giới cũ của hắn, nhưng thế giới hiện nay lại là ngay cả tên đều bị đổi rồi.

Lạc hậu thì phải bị đánh, thực lực nhỏ yếu chính là nguyên tội, cũng không trách được người bên ngoài.

Chương 240

Do đó, giờ khắc này, Da Hòa Hoa bắt đầu phát phấn đồ cường.

Thần lực cả ngày đều là dùng để sáng tạo nhân loại, lệnh càng ngày càng nhiều nhân loại tín ngưỡng hắn.

Sau đó lại truyền thụ phương pháp tu luyện, lệnh những nhân loại tín ngưỡng hắn kia càng ngày càng mạnh.

Dù sao nhiều Nhân tộc hơn nữa cũng không mang lại sự thăng tiến lớn bằng một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thành kính tín ngưỡng hắn, đây chính là sinh mệnh tầng thứ dược thiên.

Mà trước đó hắn vẫn luôn không có cấp cho tín đồ của mình tăng lên thực lực, bởi vì hắn cảm thấy thực lực của mình hiện nay cũng đã đủ rồi, hơn nữa tốc độ tăng trưởng cũng đã đủ rồi.

Nhưng hiện nay thì không giống vậy, thế là, Da Hòa Hoa sau khi dùng hết thần lực, liền ở trên thiên đường hưu dưỡng, sau khi hưu dưỡng xong lại chạy xuống thế gian đi sáng tạo nhân loại mới.

Không vẻn vẹn là nhân loại, còn có càng nhiều động vật, bởi vì theo sự xuất hiện nhân loại biến nhiều, thực vật cần thiết cũng sẽ tương ứng càng ngày càng nhiều.

Cũng không thể trơ mắt nhìn Nhân tộc mình chân trước sáng tạo ra, chân sau bởi vì không có đồ ăn mà toàn bộ chết đói chứ. ...

"Bệ hạ còn có việc gì không, nếu là không có việc gì, vậy ta liền cáo từ..." Thạch Hạo Thị gấp gáp trở về tu luyện, Hồng Hoang thế giới hiện nay, sinh linh tu vi đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên càng ngày càng nhiều, mà hắn vẫn thủy chung là cảnh giới sơ kỳ, chưa đạt tới cảnh giới trung kỳ.

Nếu cứ kéo dài như vậy, thậm chí có khả năng sẽ bị người bên ngoài siêu việt, cho nên, hắn mới gấp gáp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mà hắn chấp chưởng Luân Hồi Đại Đạo, tuy rằng cảm ngộ không sâu bằng Hậu Thổ nương nương, nhưng cũng y nguyên là một loại trong những thủ đoạn cường đại của hắn.

Dù sao đó chính là Luân Hồi Đại Đạo, là đại đạo xếp ở hàng đầu, lại thêm bản thân hắn sở chưởng khống Vô Địch Đại Đạo, Chiến Chi Đại Đạo, thực lực hắn hiện nay cực kỳ cường đại.

Nhân tộc Chiến Thần y nguyên là hắn, hắn cũng tượng trưng cho chiến lực cường đại nhất của Nhân tộc ngoại trừ Nhân Hoàng.

"Không có việc gì, ngươi đi về trước đi." Toại Nhân Thị hướng về phía Thạch Hạo Thị nói, bản thân cũng không có quá nhiều sự tình, đại khái giảng một chút thu hoạch lần này là được rồi.

Về phần ban thưởng gì đó, ngài cũng không có đồ vật gì tốt, mà những Vương kia cũng đều tịnh không cần ban thưởng cái gì.

Theo thiên địa gian trong một khoảng thời gian phun ra một số Tiên Thiên Linh Bảo, hiện nay Nhân tộc cũng là càng ngày càng nhiều tộc nhân sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo của riêng mình, không còn là trước đó sử dụng những pháp bảo Hậu Thiên đê giai kia nữa, càng không phải là tay không tấc sắt như trước kia.

Hiện nay Nhân tộc tu vi thực lực rất cường đại, Tiên Thiên Linh Bảo tự nhiên cũng là sở hữu không ít.

Cái này phải đa tạ Thiên Địa Dung Lô mà Diệp Hiên thiết lập trong Thiên Đạo, thứ đồ chơi kia có thể hấp thu thiên địa chi lực luyện hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo, tuy rằng là Hậu Thiên luyện chế, nhưng bản thân nó sở hữu năng lực nghịch phản Tiên Thiên Hậu

Thiên.

Giống hệt như Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh trong Hồng Hoang, Càn Khôn Đỉnh cũng là như thế, sở hữu năng lực nghịch phản Tiên Thiên, đương nhiên, cái này cần người luyện chế sở hữu hải lượng công đức chi lực.

Nhân công đức chi lực bản chất chính là bản nguyên chi lực, dùng bản nguyên chi lực xúc tiến việc nghịch phản Tiên Thiên Hậu Thiên.

"Tô Minh Thị, lần này vất vả cho ngươi." Toại Nhân Thị nhìn Tô Minh Thị còn lại, hiền hòa nói.

Lần này, Tô Minh Thị tổn thất khá nhiều, tuy rằng hắn thi triển bí pháp, không có thật sự vẫn lạc, nhưng đối với tự thân đạo thể cũng là mang đến cực đại thương lượng.

"Vì Nhân tộc cống hiến, những thứ này không tính là gì." Tô Minh Thị chậm rãi lắc đầu, cười nói.

Đúng thế, vì Nhân tộc, chịu chút thương tổn thì tính là gì, cũng không phải là không chữa trị được, cho dù là không chữa trị được, vậy cũng là tâm cam tình nguyện.

Làm hết thảy đều là vì để cho Nhân tộc trở nên càng thêm cường đại, mà đạt thành những việc này, dù là tổn thất thảm trọng, thì lại có làm sao chứ?

"Những năm này, không có những Vương như các ngươi giúp đỡ, Nhân tộc cũng không đi được đến đây." Toại Nhân Thị cảm khái một câu, sau đó từ trên Nhân Hoàng tọa chậm rãi đi xuống, nhìn Tô Minh Thị trước mặt, trong tay xuất hiện một vật.

"Bệ hạ, đây là vật gì?!" Cuốn sách kia vừa xuất hiện, nháy mắt Tô Minh Thị liền cảm giác được cùng mình có cảm giác nhảy lên cực kỳ quỷ dị, đó là sự hấp dẫn lẫn nhau trong minh minh.

Không chỉ Tô Minh Thị cực kỳ kinh hỉ, ngay cả cuốn sách kia cũng đều không ngừng nhảy lên.

"Thứ này là Mệnh Thư, là Tiên Thiên Chí Bảo, là Trẫm ngẫu nhiên đoạt được từ trong vô tận thời không, trên đó ẩn chứa phân chi Mệnh Chi Đại Đạo của Vận Mệnh Đại Đạo, vừa vặn hợp cai thuộc về ngươi sở hữu." Toại Nhân Thị vẻ mặt tươi cười nói, cuốn sách này dùng đạo tự cực kỳ cổ phác viết hai chữ, tên là: Mệnh Thư.

Mệnh Thư là Vận Mệnh Thư - chí bảo bạn sinh của Vận Mệnh Thần Ma trong Hỗn Độn ngày xưa biến hóa mà thành, trong đó ghi chép Mệnh Chi Đại Đạo, vừa vặn giống với đại đạo mà Tô Minh Thị tu luyện.

Cho nên, cả hai tiên thiên chính là cực kỳ phối hợp.

Tô Minh Thị nhanh chóng nhận lấy cuốn sách này từ trong tay Toại Nhân Thị, sự hân hoan trong ánh mắt là không kìm nén được, vội vàng chắp tay khom lưng hành lễ với Toại Nhân Thị, nói: "Đa tạ Bệ hạ tặng bảo chi ân!

Tô Minh Thị cảm kích bất tận!!!" Lúc này Tô Minh Thị trong nội tâm cực kỳ kích động, hận không thể lập tức đi luyện hóa cuốn sách này, đây là chí bảo cực kỳ tương hợp với hắn, có thể nói là bản mệnh chí bảo của hắn.

Dù sao hiện nay Tô Minh Thị chủ tu chính là Mệnh Chi Đại Đạo cùng Ma Chi Đại Đạo, thế nhưng Ma Chi Đại Đạo hắn tịnh chưa có chí bảo tương ứng, do đó Mệnh Thư đối ứng với Mệnh Chi Đại Đạo này cũng tự nhiên mà nhiên trở thành chí bảo cực kỳ quan trọng.

"Việc ngươi làm những năm này đủ để đạt được kiện chí bảo này, ngươi mau đi luyện hóa đi!" Toại Nhân Thị hàm súc gật gật đầu, ra hiệu đối phương có thể đi.

Sự kích động của Tô Minh Thị ngài nhìn ở trong mắt, cũng rất là lý giải, đổi lại người khác chiếu dạng cũng sẽ như thế.

"Đa tạ Bệ hạ!" Tô Minh Thị lần nữa nói cảm tạ một câu, sau đó liền lập tức thiểm thân ra khỏi nơi này, đi về hướng nơi ở của mình.

Hắn tuy rằng vì Nhân tộc làm rất nhiều chuyện, nhưng có Vương nào mà lại không vì Nhân tộc làm rất nhiều chuyện đâu?

Huống chi làm việc vì Nhân tộc vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, theo hắn thấy đó là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa điểm quan trọng hơn là, thiên địa gian có quá nhiều người vì chủng tộc hoặc là thế lực của mình làm rất nhiều chuyện, nhưng tối đa cũng chính là tưởng thưởng một số địa vị, cũng chính là khí vận, còn có một số tiên gia trân bảo gì đó, phần thưởng phong hậu nhất đỉnh thiên cũng chính là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng làm sao có thể sẽ thưởng cho Tiên Thiên Chí Bảo.

Đừng nói Tiên Thiên Chí Bảo, cho dù là Tiên Thiên Linh Bảo trên thực tế cũng là rất ít đem đi ban thưởng, đại đa số thời điểm đều tịnh không phải là thưởng Tiên Thiên Linh Bảo.

Loại ban thưởng này từ khi Hồng Hoang đản sinh đến nay ngoại trừ Hồng Quân Lão Tổ vì hại người mà đại tứ phát phóng một lần ra, vĩnh viễn không còn ai ban thưởng quy mô lớn như thế nữa.

Đó là Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Quân Lão Tổ vơ vét được từ trong Kỳ Lân bảo khố và Phượng Hoàng bảo khố, đổi lại người bình thường làm gì sở hữu nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy a.

Nhìn Tô Minh Thị rời khỏi nơi này xong, Toại Nhân Thị ung dung than một tiếng nói: "Nếu là có thể, Trẫm làm sao không nguyện ý người người trong Nhân tộc đều có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo a..." "Chỉ là đáng tiếc, Hồng Hoang đâu ra nhiều Tiên Thiên Chí Bảo như

vậy, càng đừng nói có thì cũng sớm đã bị người bên ngoài đoạt được rồi...” Muốn đạt được Tiên Thiên Chí Bảo đâu phải là một chuyện dễ dàng như vậy, mà trong vạn thiên Tiên Thiên Chí Bảo, cường đại nhất chính là Hỗn Độn Chung do Bàn Cổ Phủ biến thành.

Hỗn Độn Chung công phòng nhất thể, có thể công có thể thủ có thể trấn áp khí vận cho đến thiên hạ.

Loại siêu cường chí bảo tập hợp ba đại công năng vào một thể này, e rằng trong toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ có một kiện này thôi đi...

Nếu không phải bởi vì Hỗn Độn Chung ở trong tay Thái Nhất, Chiến Thần được Hồng Hoang công nhận không chút dị nghị cũng sẽ không phải là Thái Nhất, ít nhất sẽ không phải là không chút dị nghị, ít nhiều đều sẽ có dị nghị.

Nhưng chính vì Hỗn Độn Chung quá mạnh, vốn dĩ Thái Nhất chấp chưởng Chiến Chi Đại Đạo, đạt được Hỗn Độn Chung tự nhiên là như hổ thêm cánh.

Mà khéo thay Hỗn Độn Chung lại là chí bảo bạn sinh của hắn, theo hắn một đường đi tới, chứng kiến rất nhiều sự kiện lịch sử. ...

Trong Thiên Đình, tầng trời thứ ba mươi sáu.

Có mười tôn Kim Ô bay lượn thật cao trên bầu trời, không ngừng vui đùa ầm ĩ.

Khí tức trên người bọn chúng thình lình đều là khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu là đặt ở ngoại giới đó đều là một phương tồn tại chí cường, nhưng hiện nay lại giống như hài đồng đang chơi đùa trong tầng thiên đỉnh.

“Được rồi, được rồi, không chơi nữa, không chơi nữa.” Mười vị Kim Ô Thái Tử nô đùa vui vẻ một lúc lâu mới dừng lại.

“Đúng rồi, đại ca, nghe nói Nhân tộc mới thu hoạch được một thế giới, chúng ta có nên đến thế giới đó chơi một chuyến không?” Kim Ô Thập Thái Tử Ấu Mân hiếu kỳ nói.

Các giới trong Hồng Hoang họ đều đã đi chơi qua, duy chỉ có Phàm Giới mới xuất hiện này là chưa từng đến.

“Ngươi là nói Phàm Giới sao?” Kim Ô Đại Thái Tử Bá Hoàng chau mày hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy, cứ đến Phàm Giới dạo chơi đi mà, dù sao nơi đó cũng đều là một số sinh linh dị giới!” Ấu Mân nhe miệng cười, nói.

“Đúng vậy, đại ca, đi một chuyến đi mà, các giới đều đã đi rồi, chỉ còn thiếu thế giới này chưa đi xem thôi!” Các huynh đệ khác bên cạnh cũng nhao nhao thúc giục.

Dù sao đây cũng là thế giới mới mẻ, họ vốn tính thích chơi đùa, nhưng cũng sẽ không gây ra họa lớn gì, cho nên Đế Tuấn cũng không cấm túc họ.

Điều này phải kể đến công lao giáo huấn của Thái Nhất năm xưa, nếu không thì với bản tính của mấy tiểu Kim Ô này, e rằng sớm đã náo động Thiên Đình địa phủ.

Dù sao mấy tiểu Kim Ô này từ khi mới sinh đã như vậy, vô cùng hiếu động, lại biết cha mẹ mình là Thiên Đế và Thiên Hậu của Thiên Đình, còn thúc thúc lại là Chiến Thần được Hồng Hoang công nhận.

Dưới bối cảnh như vậy, vốn đã nghịch ngợm, làm sao có thể không trở thành công tử bột.

May mắn có sự giáo huấn kịp thời của Thái Nhất, nên mới không để các tiểu Kim Ô này trở thành dạng công tử hư hỏng.

Tuy nói vẫn như thường ngày không quản sự, chỉ lo hưởng lạc,

nhưng tâm tính không có vấn đề, thêm vào tu vi cũng đang tăng trưởng, nên Đế Tuấn cũng không quản họ.

Muốn chơi sao thì chơi, chỉ cần không gây chuyện là được.

Thiên Đình rộng lớn cũng không cần mười vị Thái Tử này đi xử lý việc gì, cơ bản hiện tại những người ở lại Thiên Đình làm việc đều là một số phân thân, bản thể sớm đã tiến vào Đại La Giới chuyên tâm tu luyện rồi.

Dù sao thực lực bản thân mới là quan trọng nhất, bất kỳ thứ gì khác đều là vì để nâng cao thực lực cho mình mà xuất hiện.

Giống như các Thiên Địa Quả Vị này, nếu không thể gia tăng khí vận cho bản thân, thì mấy ai sẽ quý trọng thứ này, có hay không có cũng không quan trọng lắm.

Trừ những kẻ cuồng quyền lực ra, hầu như không ai muốn làm quan ở Thiên Đình.

Đương nhiên, hiện tại Thiên Địa Quả Vị đều có khí vận gia trì, không chỉ có thể ở Thiên Đình mà còn có thể ở thế lực mình thuộc về mà thu hoạch được một phần khí vận.

Tương ứng, khí vận của thế lực đó cũng có chút liên kết với Thiên Đình.

Giống như Thiên Đình và Địa Phủ vậy, tuy Địa Phủ thuộc về Vu tộc thống trị, nhưng thực tế khí vận của Địa Phủ và Thiên Đình cũng có chút liên quan.

Địa Hoàng dù sao cũng là một trong Lục Ngự của Thiên Đình, tự nhiên cũng thuộc về cơ quan của Thiên Đình, nhưng dù sao cũng là một chi nhánh độc lập, cho nên giữa hai bên tuy có khí vận liên kết, nhưng thực tế lại không lớn lắm, chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi.

Còn Hậu Thổ thì có thể hưởng cả khí vận Thiên Đình, khí vận Địa

Phủ, thậm chí còn cả khí vận Vu tộc.

Dù sao Vu tộc cũng không phải là toàn bộ gia nhập Địa Phủ, chỉ một phần Vu tộc gia nhập trong đó đảm nhiệm chức vụ mà thôi.

Điều này giống như hai công ty, thực tế phía sau đều do một hội đồng quản trị điều hành, nhưng lại tách ra, tránh việc một công ty phá sản mà toàn bộ sụp đổ.

Ít nhất khi một công ty phá sản, vẫn còn công ty kia, dù có bị liên lụy đôi chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn việc tất cả công ty đều phá sản.

Vu tộc chính là có tính toán này, sở dĩ không toàn tộc dọn vào Địa Phủ, chính là muốn đặt trứng vào hai giỏ.

Đương nhiên, tuy Vu tộc không dọn vào Địa Phủ, nhưng thực tế trong Địa Phủ vẫn do Vu tộc quyết định, đây là sự thật vĩnh viễn không thay đổi, bởi vì Luân Hồi của Địa Phủ là do Hậu Thổ hóa thành, nàng nắm giữ quyền hành tuyệt đối trong đó.

Trừ Luân Hồi Thần Ma ra, không ai có thể lay chuyển quyền hành của Hậu Thổ.

Ngay cả khi có người dẫn đại quân xâm nhập, nhiều nhất cũng chỉ là giết sạch sinh linh Địa Phủ, chứ không thể khống chế quyền hành Địa Phủ.

Chỉ cần không có sự đồng ý của Hậu Thổ, cho dù chiếm lĩnh toàn bộ Địa Phủ cũng không thể khống chế quyền hành Địa Phủ.

Lúc này, mười tiểu Kim Ô vẫn đang thảo luận việc có nên đi Phàm Giới chơi đùa hay không.

“Vậy được rồi, vậy thì đi một lần đi, nhưng vẫn phải như mọi khi, không được lộ ra Kim Ô chân thân, nhất định phải dùng Tiên Thiên Đạo Thể, tuyệt đối không được gây họa thế gian!” Bá Hoàng

ánh mắt quét qua các vị Kim Ô Thái Tử, từ tốn căn dặn.

Cuối cùng, các vị Kim Ô cũng đã thuyết phục được Kim Ô Đại Thái Tử Bá Hoàng.

“Biết rồi!

Đại ca cứ yên tâm!” “Đúng vậy, đúng vậy, mỗi lần chúng ta đều làm như vậy mà!” “Hơn nữa, đại ca không phải đang ở bên cạnh chúng ta sao, có huynh trông chừng, có thể có vấn đề gì chứ!” “Đi thôi, đi thôi!!!” Các vị Kim Ô reo hò một trận, lớn tiếng nói.

Hiển nhiên là vô cùng vui mừng sau khi đại ca đồng ý.

Tuy nói họ có thể không cần sự cho phép của Đại Thái Tử Bá Hoàng mà chạy đến Phàm Giới, nhưng mười huynh đệ Kim Ô từ khi sinh ra đến nay luôn muốn làm gì thì cùng nhau làm, chưa bao giờ hành động một mình.

Nếu muốn đi đâu chơi đùa, họ đều đi cùng nhau, bởi vì họ luôn cảm thấy nếu thiếu một huynh đệ bên cạnh, thì chơi đùa không vui vẻ như vậy.

Thực tế thì, mười vị tiểu Kim Ô lúc này vẫn còn tâm tính trẻ con, thích tụ tập bạn bè cùng nhau chơi đùa.

Và khi chơi cùng nhau, chơi gì cũng rất vui vẻ, ngay cả khi chỉ ở một nơi nào đó hóa ra chân thân đuổi bắt nhau, đó cũng là một chuyện vô cùng vui vẻ, dường như là trò chơi vui nhất nhân gian vậy.

Điều này cũng ứng với một câu nói, quan trọng không phải chơi trò gì, mà là chơi với ai.

Nếu chơi với người mình muốn chơi cùng, thì dù trò chơi đó có nhàm chán đến đâu, vẫn sẽ cảm thấy đó là trò chơi vui nhất trần thế, nhưng nếu tự mình chơi thì sẽ thấy rất khô khan vô vị.

Sau khi Bá Hoàng đồng ý, mười vị Kim Ô Thái Tử đều hóa ra Tiên Thiên Đạo Thể, tức là dạng người Bàn Cổ, cũng chính là dạng người của Nhân tộc hiện giờ.

"Ngươi đừng nói, trang phục của Nhân tộc này quả thực có một vẻ đặc biệt!" Bá Hoàng khá đắc ý nhìn các huynh đệ, khoe khoang bộ trang phục mình đang mặc.

Hắn mặc một bộ hoàng bào, trên đó điêu khắc các loại đồ án hoa văn.

Đây không phải là y phục mua ở Nhân tộc, những y phục đó chỉ là một số pháp bảo rất thấp kém, hắn trực tiếp hóa ra những đồ án mà Nhân tộc đã sáng tạo.

Mặc trên người, kết hợp với khí chất Tiên Thiên Đạo Thể của hắn, quả thực rất đẹp.

"Đại ca quả là thần nhân vậy, nhìn như vậy, chỉ cần bộ dáng này thôi đã là chân tu đắc đạo rồi!" Kim Ô Nhị Thái Tử Trọng Lang định thần nhìn lại, thấy quả thật đại ca phối đồ rất tốt.

Thực tế thì bình thường họ đều mặc trang phục Thái Tử, đó đều là y phục cấp Tiên Thiên Linh Bảo, có thể hóa ra các loại y phục khác nhau.

Đương nhiên, trong đầu cũng phải có khái niệm về loại y phục đó, nếu không thì không thể làm được.

Tiếp đó, Trọng Lang cũng hóa cho mình một bộ, trông khá giống một công tử phong lưu.

Thế là, mười vị Thái Tử vừa cưỡi mây cưỡi gió bay về Phàm Giới, vừa bắt đầu một màn trình diễn thời trang của Thái Tử Thiên Đình.

Tất cả đều dựa theo ý tưởng của mình mà hóa ra các loại y phục

đủ màu sắc khác nhau, những y phục đó đều có kiểu dáng khác nhau, đủ loại biến hóa.

Chỉ là những trò đùa đơn giản như vậy, lại có thể chơi đùa vui vẻ không ngừng, đây cũng là một thứ tình thân, hoặc có thể nói là tình bạn đáng ghen tị không thôi.

Tình cảm giữa những huynh đệ đồng trang lứa này rất phức tạp, cơ bản đều là trên cơ sở tình thân lại thêm tình bạn.

Vừa không thiếu bạn chơi, tuổi thơ tự nhiên cũng sẽ vui vẻ hạnh phúc hơn.

Các vị Kim Ô Thái Tử này tuy tuổi không còn nhỏ so với người cùng lứa tuổi của Nhân tộc, nhưng so với thời gian họ được thai nghén mà nói, nói là trẻ con cũng không hề quá chút nào. ...

Phàm Giới, Thiên Đường.

Hiện nay số lượng sinh linh lên Thiên Đường không nhiều, bởi vì số lượng Nhân tộc cũ không nhiều, cho nên Thiên Đường rất trống trải, khắp nơi đều là mây mù, không có nhiều kiến trúc tồn tại.

Lúc này, Phàm Đế Da Hòa Hoa đang truyền bá con đường tu luyện ở Phàm Gian, chỉ dẫn hướng tu luyện cho Nhân tộc, hy vọng trong số tín đồ của hắn sẽ xuất hiện ngày càng nhiều tu luyện giả, hơn nữa đương nhiên thực lực càng mạnh càng tốt, bởi vì như vậy, tu vi của hắn cũng sẽ ngày càng mạnh.

Tuy nhiên, thân là Tứ Đại Thiên Sứ Trưởng Gia Bách Liệt, lúc này trong đôi mắt lại có thêm chút thần sắc bất thường.

Đó là thần sắc vô cùng bất thường, là thần sắc vốn không nên xuất hiện trên những Thiên Sứ như họ.

Cứ như… cứ như Lộ Tây Pháp, thủ lĩnh của Ngũ Đại Thiên Sứ Trưởng ngày xưa vậy… Lộ Tây Pháp cũng từng có ánh mắt như vậy,

đó là ánh mắt tràn đầy linh trí, không còn là ánh mắt của vật phụ thuộc vào Thượng Đế.

"Da Hòa Hoa đáng ghét!

Lại dám làm những chuyện ghê tởm này với ta!!!" Gia Bách Liệt nghĩ đến đủ loại chuyện trước đây, tức thì trong lòng rợn lạnh, chỉ cảm thấy một trận ghê tởm muốn nôn.

Chương 241

Tuy chưa từng bị Da Hòa Hoa thật sự 'ngủ', nhưng bình thường vẫn không ít lần bị đối phương chiếm tiện nghi.

Hơn nữa, nghĩ lại ngày xưa mình lại trần truồng trước mặt vô số sinh linh, tuy là do Thạch Hạo Thị gây ra, nhưng những sinh linh có mặt khi đó đều đã thấy.

"Đáng chết!

Các ngươi đều đáng chết!!!" Ánh mắt Gia Bách Liệt tràn đầy oán độc, sau khi bị làm nhục như vậy, theo ý thức trước đây tuy cũng tức giận đỏ mặt, nhưng chắc chắn không hận thù như bây giờ.

Ánh mắt nàng tràn đầy oán hận đối với Thạch Hạo Thị, còn có những sinh linh đã từng nhìn thấy thân thể nàng, cũng cảm thấy ghê tởm.

Số lượng Thiên Sứ tuy gần mười vạn, nhưng trong đó chỉ có một mình nàng là Thiên Sứ nữ, các Thiên Sứ khác đều là nam giới, cho nên, những Thiên Sứ nam tính đó khi xưa không ít lần đặt ánh mắt lên người nàng.

Thậm chí có một số còn trợn mắt há hốc mồm, cứ nhìn chằm chằm vào nàng.

"Không được, không thể trực tiếp giết bọn họ, sức mạnh của ta vẫn không đủ, xa xa không đủ!

Ta cần tu luyện, tu luyện đủ mạnh rồi mới có thể đi báo thù!!!" Gia Bách Liệt đè nén khát vọng trong lòng, cưỡng ép bản thân suy nghĩ lý trí.

Nàng không thể bây giờ chạy đến trả thù, đừng nói là Thạch Hạo

Thị, ngay cả Da Hòa Hoa nàng cũng không thể đánh bại đối phương, càng đừng nói là giết chết đối phương.

Cho nên, nàng chỉ có thể nhẫn nhịn, chỉ có thể ẩn mình, tìm cách có được phương pháp tu luyện của thế giới này, chỉ có như vậy, mới có thể vượt qua Da Hòa Hoa tốt hơn.

Nếu cứ theo hệ thống tu luyện hiện tại, dù nàng thu thập bao nhiêu lực lượng tín ngưỡng, cũng không thể đánh thắng Da Hòa Hoa.

Chỉ có thể tìm cách đi đường khác, mới có khả năng thắng được đối phương.

"Đi tìm Lộ Tây Pháp sao?" Trong đầu Gia Bách Liệt tức thì xuất hiện một ý tưởng mới, có thể đi tìm Lộ Tây Pháp, liên hợp với Lộ Tây Pháp, xem có thể lật đổ sự thống trị của Da Hòa Hoa không.

"Không được không được, Da Hòa Hoa có thể tiêu diệt Lộ Tây Pháp trong nháy mắt, liên hợp với hắn cũng là một việc không khả thi!" Chỉ trong chớp mắt, Gia Bách Liệt liền lắc đầu, bác bỏ ý tưởng này của mình.

"Vậy thì chỉ còn khả năng này, chỉ có thể tìm cách thoát khỏi Phàm Giới, sau đó có được hệ thống tu luyện của Nhân tộc, xem bọn họ tu luyện như thế nào…" Gia Bách Liệt lẩm bẩm, ánh mắt càng ngày càng sáng, nàng càng cảm thấy ý tưởng này đáng tin cậy.

Nhưng giây tiếp theo, ánh mắt nàng lại tối sầm, trong lòng nàng biết điều này là không thể.

Bởi vì Gia Bách Liệt căn bản không thể đột phá phòng thủ của hàng trăm vị Nhân tộc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không thể thoát khỏi tay bọn họ để có được hệ thống tu luyện của thế giới này.

Mà đã không thể xông ra, không thể có được, thì đương nhiên chỉ còn một khả năng.

“Đúng!

Đi câu dẫn những thủ vệ Nhân tộc kia!

Những nam nhân này đều là những thứ cực kỳ hạ lưu, dựa vào nhan sắc của ta nhất định có thể có được những thứ mình muốn từ tay bọn họ!!!” Gia Bách Liệt rất nhanh nghĩ ra, mình còn có khả năng cuối cùng, cũng là khả năng duy nhất.

Đó chính là đi dùng mỹ nhân kế mê hoặc những thủ vệ Nhân tộc kia, khiến họ trở thành thần phục dưới chân mình.

Dù sao thân thể này đã không còn trong sạch, chi bằng lợi dụng một chút, mê hoặc những nam nhân đó, từ đó cường đại bản thân.

Chỉ cần mình đủ mạnh, đến lúc đó những mối thù này đều có thể báo được.

Dù là Da Hòa Hoa hay Thạch Hạo Thị, hay những kẻ đã từng nhìn thấy thân thể mình, tất cả đều phải chết!!! ...

Phàm Giới.

Mười vị Kim Ô Thái Tử sau khi bước vào cánh cổng, nhìn thấy hàng trăm vị Nhân tộc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đang lơ lửng giữa không trung tọa thiền.

Sau khi họ bước vào, trăm vị Hỗn Nguyên Nhân tộc kia liền mở bừng mắt, trong đó có một vị Nhân tộc bước ra nhìn những người đến chắp tay nói: “Chúng ta ra mắt mười vị Thái Tử Điện Hạ, mười vị Thái Tử Điện Hạ đến đây có công việc gì?” “Chúng ta ra mắt mười vị Thái Tử Điện Hạ.” Những tu sĩ Nhân tộc còn lại cũng đều hành lễ theo.

Đây là lễ tiết, nếu không làm đến mức triệt để lật đổ Thiên Đình thì không thể bỏ qua lễ tiết này.

“Bình thân đi!” Bá Hoàng đại diện cho mười vị Kim Ô Thái Tử nói, khẽ nâng tay, ý bảo mọi người có thể đứng dậy.

“Tạ Điện Hạ.” Các Nhân tộc lại một lần nữa nói tạ, sau đó cứ như vậy nhìn mười vị Kim Ô Thái Tử.

“Chúng ta đến đây không có việc gì, chỉ là nghe nói trong Nhân tộc mới thu hoạch được một giới, nên đặc biệt đến đây du ngoạn một phen.” Bá Hoàng nhìn những tu sĩ Nhân tộc chặn trước mặt, cũng biết ý của đối phương.

“Thì ra là vậy, mười vị Thái Tử Điện Hạ cứ tự nhiên, trăm người chúng tôi gánh vác trọng trách, không dám rời khỏi nơi này, không thể đi cùng, kính mong mười vị Thái Tử Điện Hạ lượng thứ…” Vị tu sĩ Nhân tộc kia không kiêu không hèn, tiếp lời nói.

Nói rõ lý do, cũng tránh sau này mười tiểu oa nhi này trách tội gì đó.

Mười vị Kim Ô Thái Tử vốn không hy vọng có người đi theo, bản thân họ vốn mong muốn có thể trực tiếp chạy ra ngoài chơi đùa, chứ không phải bị người khác bám theo mãi.

Nghe lời này xong, mười vị Kim Ô đại hỉ, vội vã cáo từ, tiến vào Phàm Giới du ngoạn.

Và từ xa, Thiên Sứ Trưởng Gia Bách Liệt đang chạy đến định dùng sắc dụ những tu sĩ Nhân tộc kia, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

“Mười vị này là Thái Tử!!!” Gia Bách Liệt trong lòng chấn động, nhịn không được kinh hô.

Tuy trong thế giới này không có khái niệm Thái Tử, nhưng sau khi nghe từ ‘Thái Tử’, nàng tự nhiên cũng hiểu đó là ý gì.

Điều này cho thấy mười vị thiếu niên tuấn tú trước mặt có thân

phận cực kỳ không tầm thường, rất có khả năng chính là thiếu chủ của Nhân tộc này, nên họ mới cung kính như vậy.

Điều đó cũng có nghĩa là, mình không cần phải đi sắc dụ những người giữ cửa kia, mà có thể trực tiếp chạy đến sắc dụ các Thái Tử đó.

Chỉ cần thành công câu dẫn được một trong số họ, thì đã đủ để mình thăng tiến vùn vụt rồi.

Ít nhất việc muốn giết Da Hòa Hoa chắc là không thành vấn đề, còn việc có thể giết chết người đàn ông đã làm mình trần truồng trước đây hay không, thì phải xem thủ đoạn của nàng.

Nghĩ đến Thạch Hạo Thị, trong lòng Gia Bách Liệt lại quặn thắt, nàng hận không thể xé xác Thạch Hạo Thị thành vạn mảnh.

Phải biết rằng hắn không chỉ làm nàng trần truồng, thậm chí còn khiến nàng rơi vào Lục Đạo Luân Hồi, trở thành một nữ tử cực kỳ dâm đãng, lại dám làm chuyện đó trước mặt vô số sinh linh.

Điều quá đáng nhất là di chứng của chuyện đó sau này lại biến thành một chủng tộc mới, đó là tộc Tinh Linh, sinh ra đã anh tuấn vô cùng.

Nhưng may mắn thay, chúng đã chết trong sự hủy diệt của thế giới đó, nếu không, Gia Bách Liệt nhìn tộc Elf đó sẽ luôn nhớ lại nỗi nhục của mình.

Đúng vậy, nỗi nhục.

Trước khi linh trí của mình hoàn toàn hình thành thì cũng thôi đi, không cảm thấy quá đáng lắm, nhưng từ sau khi kết thúc trong Lục Đạo Luân Hồi, một hạt giống linh trí đã âm thầm nảy mầm.

Cuối cùng, nó bén rễ nảy mầm, biến thành Gia Bách Liệt của ngày nay.

Gia Bách Liệt vội vàng đuổi theo hướng đi của mười vị Kim Ô, muốn kết giao với các vị Kim Ô đó. ...

"Đại ca, phía sau có một cái đuôi, có nên vứt bỏ không?" Kim Ô Tam Thái Tử Thúc Côn sau khi phát hiện cái đuôi phía sau, nhìn sang Bá Hoàng nói.

Bá Hoàng nghe vậy nhíu mày, thần niệm quét qua, tức thì lông mày giãn ra, cười nói: "Không cần, cứ giảm tốc độ một chút, xem nàng ta rốt cuộc muốn làm gì." Nói xong, các vị Kim Ô Thái Tử đều có chút không hiểu.

Bình thường gặp phải cái đuôi như vậy, đều trực tiếp vứt bỏ đối phương, nhưng giờ lại không.

Không vứt bỏ thì thôi, bây giờ lại còn muốn xem đối phương bày trò gì?

Với việc tốc độ của các Kim Ô chậm lại, điều trực quan nhất là Gia Bách Liệt phát hiện mình lại có thể theo kịp tốc độ của các Kim Ô.

"Chẳng lẽ họ phát hiện ra ta?" Gia Bách Liệt trong lòng mừng rỡ, tốc độ của các Kim Ô cực nhanh, dù chỉ là cưỡi mây cưỡi gió đơn giản nhất cũng khiến nàng khó theo kịp, mà bây giờ khoảng cách giữa mình và đối phương càng ngày càng gần, điều này nói lên điều gì.

Điều đó nói lên rằng không phải đối phương phát hiện ra điều gì muốn dừng lại xem, thì chính là đã phát hiện ra nàng, và muốn gặp mặt, nếu không tốc độ sẽ không chậm lại.

Nàng thiên về khả năng sau, bởi vì nếu thật sự phát hiện ra điều gì, hoàn toàn có thể đến nơi đó rồi mới dừng lại.

Và theo thời gian trôi qua, nàng càng kiên định với suy nghĩ trong lòng, xác định đối phương đã phát hiện ra nàng, và có ý muốn gặp

mặt.

Rất nhanh, Gia Bách Liệt đã đuổi kịp mười vị Kim Ô Thái Tử.

"Bái kiến chư vị Thái Tử Điện Hạ." Gia Bách Liệt đến trước mặt mười vị Kim Ô, cúi người hành lễ, từ tốn nói.

Nàng mặc một bộ váy dài bó sát màu đen khoét lỗ, tôn lên thân hình mềm mại quyến rũ của mình.

Vòng eo nhỏ nhắn một tay ôm trọn, vòng hông dù bị váy che phủ nhưng vẫn nhô lên đầy gợi cảm, cùng với vòng một kiêu hãnh thách thức mọi ánh nhìn ở phần thân trên, tất cả đều cho thấy người phụ nữ trước mặt có thân hình cực kỳ tuyệt vời.

Hơn nữa còn không chỉ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu toát lên vẻ thanh thuần thánh thiện vô cùng, hoàn toàn đối lập với khí chất được tôn lên bởi bộ váy dài màu đen khoét lỗ, tạo nên một cảm giác tương phản cực độ.

"Hừm…" Mười vị Kim Ô sao đã từng thấy cảnh tượng này, bình thường tuy nói đã quen nhìn mỹ nhân, nhưng đâu từng thấy người phụ nữ ăn mặc quyến rũ động lòng người như vậy.

Kiểu cách ăn mặc này là thứ không có trong Hồng Hoang, nên nhất thời đã khiến mười vị Kim Ô đều bị chấn động.

"Không hổ là sinh linh dị giới, cách ăn mặc này quả là độc đáo…" Kim Ô Ngũ Thái Tử Hiển Thụy hai mắt gần như rớt ra ngoài, lẩm bẩm nói.

Hiển nhiên, gia hỏa này đã bị Gia Bách Liệt mê hoặc rồi.

Gia Bách Liệt nhìn thấy cảnh này, trong lòng thầm mừng, nhưng bề ngoài vẫn tươi cười, không đứng dậy, là để tạo cho đối phương một ấn tượng tốt.

“Đứng dậy đi, ngươi làm sao biết được thân phận của chúng ta?” Vẫn là Đại Thái Tử Bá Hoàng nói, điều này mới khiến Gia Bách Liệt có thể đứng dậy.

“Trước đó ở chỗ cánh cổng, vừa vặn nghe thấy những thủ vệ kia hành lễ với chư vị Điện Hạ.” Gia Bách Liệt cũng không giấu giếm, trực tiếp đáp.

Giọng nói nàng từ tính đáng yêu, giống hệt dáng vẻ của một tiểu nữ nhân ngọt ngào.

Thế nhưng nàng càng như vậy, lại càng khiến các Kim Ô Thái Tử chưa trải sự đời có chút không chịu nổi.

Chiếc váy bó sát khoét lỗ và dáng vẻ hiện tại của nàng có sự tương phản quá lớn, mỗi chỗ khoét lỗ đều như được thiết kế tinh xảo, khiến những bộ phận quan trọng ẩn hiện đầy mời gọi.

Gia Bách Liệt cũng chưa từng nghĩ mình có thể trở thành vợ của một trong các Thái Tử này, nàng biết thân phận của mình căn bản không xứng, chỉ cần có thể hơi bám víu vào đối phương là được.

Không nói đến việc giúp mình báo thù, ít nhất nếu cung cấp cho mình một hệ thống tu luyện mới, thì đã đủ rồi.

Kim Ô Đại Thái Tử Bá Hoàng nghe vậy gật đầu, khẽ nói: “Vậy ngươi đến gặp chúng ta, có chuyện gì?” Đây cũng là điều hắn muốn hỏi nhất.

Người phụ nữ trước mặt này không tầm thường, tu vi cảnh giới tuy không bằng họ, nhưng xét về khí tức thì đã không còn kém là bao, còn về thực lực thế nào thì vẫn phải thực chiến mới biết được.

Một sinh linh dị giới có thể tu luyện đến trình độ này, đã là rất tốt rồi.

Gia Bách Liệt nghe vậy, ngẩng khuôn mặt kiều diễm lên, trên mặt

nước mắt lăn dài như hoa lê đái vũ, thướt tha động lòng người nói: "Thiếp thân vốn là người của thế giới này, sau này tiến vào thế giới Hồng Hoang, biết được sự vĩ đại của Hồng Hoang, muốn chiêm ngưỡng thịnh cảnh của Hồng Hoang, nhưng lại bị Nhân tộc giam cầm ở đây, không thể thoát thân.

Kính xin chư vị Điện Hạ có thể đưa thiếp thân thoát khỏi nơi này, đến Hồng Hoang." "Chuyện này…" Bá Hoàng và mấy vị Kim Ô Thái Tử khác nhìn nhau, thần niệm không ngừng giao lưu.

"Chư vị huynh đệ, nên đưa hay không nên đưa?" "Nữ tử mỹ lệ như vậy, sao có thể nhìn nàng ở đây chịu khổ chịu nạn?!

Nên sớm đưa nàng thoát khỏi bể khổ mới là chính đạo!" Bá Hoàng vừa hỏi, lão Ngũ Hiển Thụy liền lập tức đáp.

"Ngũ ca, huynh đừng bị nữ tử diễm lệ như vậy mê hoặc tâm thần.

Nếu huynh thực sự thích, Thiên Đình có rất nhiều nữ tử chờ huynh sủng hạnh.

Người này lai lịch bất minh, hơn nữa ăn mặc quyến rũ thấu xương như vậy, so với các Mị Ma cũng không kém là bao.

Nữ tử như vậy làm sao có thể đưa về Thiên Đình?" Lão Lục Lục Quân nghe vậy, vội vàng khuyên Hiển Thụy.

Trong mắt hắn, nữ tử trước mặt này cực kỳ bất tường, khẳng định không phải thứ tốt lành gì, ăn mặc như vậy, trong Hồng Hoang chưa từng có ai ăn mặc quyến rũ đến thế, ai mà chẳng ăn mặc kín đáo đoan trang vô cùng.

Nhưng sự mê hoặc như Gia Bách Liệt nhiều nhất cũng chỉ là khiến họ kinh ngạc một lát mà thôi, dù sao chưa từng thấy dáng vẻ như vậy.

Nhưng sau khi hoàn hồn lại, thì chẳng đáng là gì nữa.

Nếu ngay cả chút thủ đoạn mê hoặc này cũng không vượt qua được, thì tâm tính này chẳng phải đã phế rồi sao.

"Nói bậy!

Ta đâu có bị nàng ta mê hoặc tâm thần?!

Thế nhân đều có sở thích, ta thích sắc đẹp thì sao, không được à?!" Kim Ô Ngũ Thái Tử Hiển Thụy trực tiếp nói, cũng không có gì phải ngại ngùng.

Thời đại này là thời đại Hồng Hoang, chứ không phải thời đại tư tưởng bị Nho gia hạn chế như hậu thế.

Trong thời đại này, muốn gì thì cứ nói thẳng, muốn gì thì tự mình đi tranh giành, tranh giành được là bản lĩnh của ngươi, tranh giành không được thì cũng đừng trách người khác.

Còn thân là Thái Tử Thiên Đình, thích sắc đẹp thì sao?

Rất bình thường!

Giữa trời đất, âm dương tương tác hấp dẫn.

Trừ những Đại Đạo Thần Ma không có giới tính ra, còn lại sinh linh nào mà không có giới tính.

Đại Đạo Thần Ma là do Đại Đạo hóa thành, Đại Đạo nào có giới tính mà nói.

Còn trời đất khai âm dương phân, tự nhiên cũng bắt đầu có phân biệt giới tính.

"…" Nghe Ngũ ca nói vậy, lão Lục Lục Quân cũng không biết nên nói gì nữa, đành im lặng.

"Tiểu Ngũ à, con ham nữ sắc, trong Thiên Đình có rất nhiều, đại ca tự mình giúp con chọn lựa, thế nào?" Bá Hoàng nghe vậy, cũng bắt đầu khuyên giải.

Hắn cũng cảm thấy người phụ nữ trước mặt này quá phóng đãng, không tốt lắm, đưa về Thiên Đình có thể sẽ bị cha và mẹ mắng.

"Đúng vậy, đúng vậy, tiểu Ngũ, con cứ nghe lời đại ca và tiểu Lục khuyên đi…" "Tiểu Ngũ à…" "Ngũ ca…" "Ngũ ca…" Nhất thời, mọi người nhao nhao bắt đầu khuyên giải Ngũ Thái Tử Hiển Thụy.

Hiển Thụy có chút trầm mặc, sau đó gật đầu, thần niệm truyền đạt: "Thôi được rồi, vậy thì bỏ đi, nghe các huynh hết." Thấy các huynh đệ đều đã quyết định, Bá Hoàng khẽ mỉm cười, nói: "Xin lỗi, chúng ta không giúp được ngươi." Nói xong, liền định đi.

Tuy nhiên lúc này, Gia Bách Liệt nghe vậy sắc mặt biến đổi, tức thì mạnh mẽ kéo váy áo lên, bộ ngực tuyết trắng khổng lồ liền lộ ra trước mặt mười vị Kim Ô Thái Tử.

"Nếu có thể đưa thiếp thân ra ngoài, thiếp thân nguyện làm trâu làm ngựa cho chư vị Thái Tử Điện Hạ…" Gia Bách Liệt quỳ xuống giữa không trung, bốn chi chống trên mây, khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy xuân tình nhìn Kim Ô Ngũ Thái Tử, rõ ràng là một bộ dạng làm trâu làm ngựa.

"Hừm…" Mười vị Kim Ô Thái Tử thuần tình này đâu đã từng thấy cảnh tượng này, thậm chí tiểu Kim Ô cũng trực tiếp có chút phản ứng rồi.

May mắn là họ mặc trường bào, cũng che được sự lúng túng này.

Nhưng phản ứng trên cơ thể của họ, Gia Bách Liệt đều cảm nhận được sự thay đổi của mười vị Thái Tử, tức thì lại khẽ lay động một chút.

"Ta có chút không nhịn được rồi…" Hiển Thụy hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Gia Bách Liệt, lúc này hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể có một ngọn lửa dục vọng khổng lồ muốn bùng phát ra ngoài.

“Sinh linh ti tiện, lại dám làm ra chuyện bất xỉ như vậy với con ta!” Đột nhiên, từ trên không truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Chỉ thấy thân ảnh Hi Hòa hiện ra, lạnh lùng nhìn Gia Bách Liệt đang quỳ giữa không trung, ánh mắt gần như muốn giết chết nàng.

Sợ đến mức Gia Bách Liệt vội vàng dập đầu cầu xin: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, thiếp thân chỉ muốn thoát khỏi nơi này mà thôi, kính xin nương nương tha mạng…” Khí thế cường đại trấn áp khiến Gia Bách Liệt không dám cử động, thêm vào câu ‘con ta’ kia, nàng lập tức hiểu đối phương là ai, tự nhiên chính là Thiên Hậu Nương Nương rồi.

Chương 242

Tức thì, liền vội vàng dập đầu cầu xin, sợ bị nàng tru sát.

"Mẫu thân…" Mười vị Kim Ô Thái Tử cũng đều cúi đầu nói.

Ngay cả Ngũ Thái Tử Hiển Thụy trước đó dục hỏa bùng lên cũng lập tức hết sạch dục vọng, vẻ mặt kinh hãi cúi đầu, sợ bị Hi Hòa trừng phạt.

"Hừ!" Hi Hòa sắc mặt như sương, lạnh lùng hừ một tiếng.

Sau đó hữu thủ khẽ vẫy, một đạo Thái Dương Chân Hỏa hiện ra.

"Nương nương tha mạng!

Tha mạng a…" Gia Bách Liệt cảm nhận được uy lực của ngọn lửa đó, sợ đến mức dập đầu càng thêm liên tục, hai bộ ngực tuyết trắng khổng lồ cũng theo sự lay động mà không ngừng rung chuyển, chỉ là không có ai đang quan sát.

"Sinh vật ti tiện!" Hi Hòa cực kỳ ghét bỏ vung tay một cái, luồng Thái Dương Chân Hỏa trong tay bay về phía Gia Bách Liệt.

Gia Bách Liệt thấy đối phương làm thật, vội vàng hóa ra chân thân, dang cánh muốn chạy, nhưng tốc độ của nàng làm sao nhanh bằng Thái Dương Chân Hỏa của Hi Hòa, chỉ trong chớp mắt, liền bị Thái Dương Chân Hỏa đuổi kịp.

"A…" Gia Bách Liệt phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó liền biến mất giữa trời đất.

Nhìn thấy thứ dâm đãng vô cùng kia chết rồi, Hi Hòa mới quay ánh mắt nhìn mười đứa con trai của mình, lớn tiếng cảnh cáo: "Lần sau gặp phải loại sinh linh ti tiện này, hãy tiêu diệt chúng!" Nói xong, thân ảnh nàng biến mất. ...

Đại La Giới, Linh Tiêu Bảo Điện.

"Phu quân, trước đây thiếp thân trong lòng có cảm ứng, quả nhiên là ở Phàm Giới có sinh linh hạ tiện muốn câu dẫn mấy tiểu tử kia.

Thiếp thân thấy tiểu Ngũ khá động lòng, có nên tác hợp cho nó một mối lương duyên không?

Để tránh huyết mạch lưu truyền xuống hạ giới, pha tạp không chịu nổi…" Hi Hòa vẻ mặt sầu não nói.

Nàng không phải lo lắng về huyết mạch Kim Ô thuần chủng, mà là lo lắng huyết mạch Kim Ô có bị truyền xuống những thế giới ti tiện như Phàm Giới hay không.

Nếu chọn một vị Thái Tử Phi trong Hồng Hoang thì cũng không tệ.

Đúng như Hiển Thụy đã nói, sinh linh Hồng Hoang đều có dục vọng, chỉ là phần lớn dục vọng của sinh linh là theo đuổi Đại Đạo, còn các Kim Ô Thái Tử không có cảm giác nguy cơ, nên không hề muốn nâng cao tu vi của mình.

Việc tu vi được nâng đến cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng là vì đến cảnh giới Hỗn Nguyên mới có thể cho phép họ ra ngoài, nếu không thì họ cũng sẽ không khắc khổ tu hành như vậy.

Đây có lẽ là khuyết điểm chung của nhiều kẻ là "phú nhị đại" vậy, tiền bối đã làm tốt mọi việc, họ không có bất kỳ cảm giác nguy cơ nào, chỉ cần ăn ngon chơi vui là được, cũng không cần phải làm gì.

Đế Tuấn cũng vẻ mặt trầm tư, sau đó khẽ gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, thì hãy chọn cho mấy tiểu tử này một vị Thái Tử Phi đi, cũng không cần quá để ý gì, cứ để chúng tự chọn người chúng thích là được." Trong mắt Đế Tuấn, sinh linh thiên hạ đều như nhau, còn về phương diện tu vi, cũng không cần quá để tâm, dù sao cũng không thể để Thái Tử Phi ra trận giết địch, chỉ cần Thái Tử thích là được, những

thứ khác cũng không quan trọng lắm.

Hi Hòa nghe vậy gật đầu, lộ ra một nụ cười, nói: "Nếu đã như vậy, thì hãy tổ chức một lần tuyển phi đi…" Hi Hòa cũng nghĩ như vậy, chỉ cần mấy đứa trẻ này tự mình thích là được, hơn nữa không giống với loại sinh linh ti tiện trước đây là được rồi.

Cái thứ ti tiện đó, lại dám quang minh chính đại làm ra chuyện đó, thật sự không biết làm sao mà dám.

Nếu Hi Hòa biết được những gì đối phương đã trải qua, có lẽ còn có thể hiểu được đôi chút, nhưng hiển nhiên, nàng không hề biết.

Gia Bách Liệt thuộc loại "phá quán tử phá suất", dù sao thân thể này cũng không biết đã bị bao nhiêu người nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn thấy nàng tự mình vui đùa với mình, sớm đã không còn mặt mũi nào nữa rồi.

Cho nên cũng không còn để ý những chuyện này nữa, chỉ cần có thể đưa nàng thoát khỏi thế giới này, thì tất cả đều đủ rồi. ...

Phàm Giới.

Sau khi Gia Bách Liệt chết, trong lòng Da Hòa Hoa đột nhiên quặn đau, tức thì như hiểu ra điều gì đó.

"Gia Bách Liệt?!

Ai làm?!" Da Hòa Hoa nổi giận đùng đùng, tức thì không ngừng bấm ngón tay tính toán, từng đạo lực lượng tín ngưỡng bắt đầu hiện ra.

Một lúc sau, một cảnh tượng xuất hiện trước mặt hắn.

Đó chính là cảnh Gia Bách Liệt vẻ mặt dâm đãng vô cùng, trong lòng Da Hòa Hoa liền hiểu rõ mọi chuyện.

"Con tiện tỳ này!

Lại dám trở nên dâm đãng như vậy!

Ta còn chưa kịp hưởng thụ tử tế!

Lại dám nghĩ đến việc thoát khỏi thế giới này!" Da Hòa Hoa nhịn không được chửi rủa.

Phải biết rằng trước đây Thạch Hạo Thị đã hạ lệnh cho hắn, chỉ cần ai xông ra ngoài, thì người đó phải chết.

Nhưng bây giờ Gia Bách Liệt lại muốn theo những người lai lịch bất minh này chạy ra ngoài.

May mắn thay lại đột nhiên xuất hiện một người giết chết nàng.

Và cảnh tượng cũng dừng lại ngay sau khi Gia Bách Liệt chết, đây đều là những cảnh tượng hắn đã phục hồi lại được nhờ lực lượng tín ngưỡng của Gia Bách Liệt.

Cho nên sau khi Gia Bách Liệt chết, tự nhiên cũng không còn gì nữa.

"Có nên phục sinh nàng ta không…" Da Hòa Hoa nhất thời có chút do dự, phục sinh thì sợ con nhỏ này không khéo lại muốn chạy ra ngoài nữa.

Còn không phục sinh, thì một kẻ dâm đãng như vậy còn chưa bị ai hưởng dụng, đã mất rồi, hắn thật sự muốn hưởng thụ một chút… "Phục sinh đi!

Tuy nàng ta có linh trí giống như Lộ Tây Pháp, nhưng cũng chính vì vậy, mới có thể mang lại cho ta những cảm nhận khác biệt!" Da Hòa Hoa trên mặt lộ ra một nụ cười dâm đãng, hắn cũng chỉ thích thú với sở thích này, những sinh linh trước đây đều như những con rối, không có tâm trí thật sự của mình.

Nhưng lần này Gia Bách Liệt lại khác, nàng thật sự có tâm trí của

mình.

Mà Thiên Sứ là sinh linh phụ thuộc vào Thượng Đế mà sinh ra, không được coi là một sinh linh độc lập thật sự.

Ngay cả khi họ chết, chỉ cần Da Hòa Hoa chưa chết, Da Hòa Hoa đều có thủ đoạn để thai nghén họ lại từ Hồ Thiên Sứ.

Cho nên, hắn có thể phục sinh Gia Bách Liệt.

Ngay cả khi Da Hòa Hoa chết, các Thiên Sứ thực tế cũng sẽ không chết theo, chỉ là không còn cơ hội được phục sinh nữa mà thôi.

Còn như Đọa Thiên Sứ Lộ Tây Pháp, Da Hòa Hoa cũng không thể phục sinh.

Bởi vì Đọa Thiên Sứ đã thật sự thoát ly Thiên Sứ, thoát ly Da Hòa Hoa.

Tuy nói hình dáng vẫn như vậy, nhưng thực tế lại không phải như vậy.

Còn Gia Bách Liệt tuy có tâm trí của mình, nhưng dù sao cũng chưa thật sự thoát ly Thiên Sứ, nàng vẫn là Thiên Sứ đó, chỉ là tâm tư đa đoan hơn rất nhiều mà thôi.

Rất nhanh, Gia Bách Liệt liền từ Hồ Thiên Sứ bắt đầu được thai nghén lại.

Lần này, Da Hòa Hoa không định bỏ qua đối phương nữa, hắn muốn triệt để ăn sạch Gia Bách Liệt, không chừa một chút nào.

Hơn nữa cũng sẽ cho Gia Bách Liệt nếm thử, cái gọi là hình phạt khủng khiếp nhất nhân gian.

Là một Thiên Sứ dám phản bội Thần, ngoài việc có thể để Thần tùy ý trút bỏ dục vọng trong lòng, thì đã không còn bất kỳ giá trị tồn tại nào khác.

Dù sao không phải tất cả Thiên Sứ phản bội Thần đều là Lộ Tây Pháp… Trong số các Đọa Thiên Sứ, chỉ có Lộ Tây Pháp là thật sự được Thượng Đế để mắt mà không giết chết, còn những Đọa Thiên Sứ khác thì không có sự bảo đảm về sinh mệnh.

Còn loại như Gia Bách Liệt này, thì phải chịu hình phạt càng đặc biệt hơn.

Cũng có thể nói là sự ban ân của Thần… Một bên khác, mười vị Kim Ô cũng khá may mắn, may mắn thay cuối cùng vẫn không phải chịu hình phạt gì.

"Phù~" "Đại ca, sau này gặp loại người này chúng ta vẫn không nên dừng lại nữa đi, nếu không lại gặp phải loại người này, đến lúc đó không khéo mẫu thân thật sự sẽ trừng phạt chúng ta đó…" Kim Ô Nhị Thái Tử Trọng Lang lòng còn sợ hãi nói.

Các vị Thái Tử còn lại nghe vậy cũng đều gật đầu, tỏ ý tán thành.

Bá Hoàng cũng khá áy náy nhìn các huynh đệ, từ tốn nói: "Lần này đều là lỗi của ta, sau này sẽ không thế nữa, mong các đệ đệ đừng trách." "Đại ca nói lời này là sao?

Chúng ta đồng là huynh đệ, đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau, cùng gánh vác, không có lỗi của ai, nếu có lỗi thì là lỗi của tất cả chúng ta, dù sao nếu không phải chúng ta rơi vào mê hoặc của nàng ta, thì mẫu thân cũng sẽ không xuất hiện…" Kim Ô Tam Thái Tử Thúc Côn nhíu mày nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, Tam ca nói không sai!" "Đúng!

Tam ca nói đúng!" "Nếu trách, thì trách ta, ai…" "Ngũ ca hà tất phải như vậy?

Tam ca đã nói rồi, không có lỗi của ai cả…" ...

Sau một hồi an ủi lẫn nhau, mười vị Kim Ô lại phấn khởi trở lại.

“Ta cảm nhận được ở đây có Thiên Đường và Địa Ngục, có muốn đi xem không?” “Tốt quá, tốt quá, vậy chúng ta đi đến Địa Ngục một chuyến đi, xem xem nơi này đáng sợ hay Địa Phủ đáng sợ hơn!” Khi có một vị Thái Tử đề cập đến việc đi xem Địa Ngục và Thiên Đường, tức thì có một vị Thái Tử khác nói.

Thiên Đường thì có gì hay mà xem, chắc chắn cũng giống Thiên Đình, vàng son lộng lẫy, họ đã sớm nhìn chán rồi.

Vẫn là Địa Ngục thú vị hơn, Địa Ngục thường có đủ loại hình phạt, mà những hình phạt này đối với các tiểu Kim Ô không nghi ngờ gì là những thứ khá vui và thú vị, cho nên họ đều thích đi Địa Ngục hơn.

Thế là, các tiểu Kim Ô này liền rủ nhau đi về phía Địa Ngục.

Địa Ngục rất lớn, nhưng so với Địa Ngục trong Địa Phủ của Hồng Hoang thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng trong thế giới này thì lại cực kỳ rộng lớn.

Địa Ngục.

Da Hòa Hoa để Địa Ngục trông đáng sợ hơn, để thế nhân càng tin tưởng Thượng Đế, nên đã biến Địa Ngục thành một nơi cực kỳ khủng bố và âm u.

Nhưng điều này đối với mười tiểu Kim Ô thích thám hiểm mà nói, lại không chút sợ hãi nào.

Trong mắt họ, những điều này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Dù sao họ là hóa thân của ánh sáng, thì làm sao có thể sợ hãi những chuyện âm u khủng bố.

“Kìa, những sinh linh này trông thật kỳ lạ, tại sao trông giống Nhân tộc mà lại có nhiều cánh như vậy?” Kim Ô Thập Thái Tử Ấu Mân hiếu kỳ hỏi.

“À, đúng rồi, người phụ nữ lúc nãy hình như cũng có dáng vẻ như vậy, chỉ là cánh của nàng ta màu trắng, còn cánh của những người này màu đen…” Ấu Mân tiếp lời bổ sung.

Hắn nghĩ đến dáng vẻ người phụ nữ kia khi bỏ chạy, chẳng phải giống hệt những người này sao, trừ màu sắc cánh ra, hình như cũng không có gì khác biệt. ...

“Có lẽ trong thế giới này có một chủng tộc chính là như vậy chăng…” Kim Ô Cửu Thái Tử Nhân Cảnh đoán mò, nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Sinh linh phương nào, lại dám tự tiện xông vào Địa Ngục?!” Những Đọa Thiên Sứ phía trước nhìn thấy mười gia hỏa này lại dám bình phẩm về tướng mạo của họ, nhất thời có chút tức giận, chạy đến quát mắng.

Địa Ngục vốn không phải là nơi những sinh linh phi Địa Ngục nên vào, và muốn tồn tại ở đây, hoặc là kẻ mạnh áp bức người khác, hoặc là kẻ yếu bị người khác áp bức.

Chỉ có hai khả năng này, không hơn không kém.

Đương nhiên, các Đọa Thiên Sứ họ tự thành một phe, là thượng tộc thống trị phần lớn quần thể Địa Ngục.

Bởi vì bản thân thực lực của họ rất mạnh.

Trước khi Đọa Thiên Sứ xuất hiện, Thiên Sứ chính là biểu tượng của hòa bình, cũng là sứ giả bảo vệ thế giới.

Ý nghĩa của Thiên Sứ là sứ giả của thiên đường, cũng chính là sứ giả của Da Hòa Hoa.

Trong thế giới này, đối với những sinh linh sinh ra và lớn lên ở thế giới này mà nói, Da Hòa Hoa chính là tuyệt đối là trời.

Nếu không thì sẽ không có danh hiệu Thượng Đế xuất hiện, điều đó cho thấy công tích của Da Hòa Hoa, đó chính là tồn tại giống như Thượng Đế vậy.

"Cút!" Kim Ô Tam Thái Tử Thúc Côn nhìn những Đọa Thiên Sứ đối diện, trực tiếp phóng ra khí thế, quát lớn.

Hắn lười nói chuyện với những sinh linh ti tiện này, trực tiếp chỉ là một tiếng "cút".

Đọa Thiên Sứ nghe vậy trong lòng cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng tức thì cảm nhận được khí tức cường đại vô cùng, sợ hãi vội vàng dẫn thuộc hạ chạy sang một bên khác, không dám nán lại ở đây.

Thực lực chính là giấy thông hành của mọi nơi, kẻ mạnh luôn có đủ loại giấy thông hành.

Sâu trong Địa Ngục.

Một đôi mắt đỏ rực lóe lên quang mang, trong Địa Ngục u ám càng trở nên mạnh mẽ khác thường.

"Cuối cùng cũng có người đến sao…" "Là khí tức của sinh linh ngoại giới…" Giọng nói khàn khàn của Lộ Tây Pháp vang lên.

Khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn bị Da Hòa Hoa giam lỏng ở đây.

Hắn có khả năng trốn thoát, nhưng hắn biết, một khi mình thật sự rời khỏi nơi này, thì Da Hòa Hoa lập tức sẽ đến bắt mình.

Mà trong thế giới này, hắn căn bản không có cơ hội đến được chỗ giới môn.

Điều đó cũng có nghĩa là, hắn thật sự bỏ trốn, cũng sẽ lập tức bị bắt trở lại.

Thậm chí không khéo sẽ trực tiếp tử vong.

Giống như Da Hòa Hoa vậy, hắn không có cơ hội thử lần thứ hai.

Cho nên hoặc là không động, nếu động thì nhất định phải đảm bảo mình nhất định có thể thoát khỏi nơi này, nếu không, thì cái chờ đợi mình sẽ là cái chết.

Đang khi hắn chờ đợi thời cơ, lúc này, mười vị Kim Ô bước vào Địa Ngục, còn kinh động đến hắn.

Ánh mắt Lộ Tây Pháp tức thì tràn đầy hy vọng, hắn đặt tất cả hy vọng vào mười vị sinh linh ngoại giới này.

"Mau đến đây…" "Mau đến đây đi…" Theo lời lẩm bẩm của Lộ Tây Pháp, trong Địa Ngục thật sự vang lên một trận quang mang, đó là một lực lượng dẫn dắt.

Trong cõi u minh, dường như đang dẫn dắt mười vị Kim Ô đi về phía hắn.

Lực lượng dẫn dắt này vừa xuất hiện, mười vị Kim Ô lập tức cảm nhận được, tức thì nhíu mày: "Đây là thuật pháp do ai thi triển ra…" "Không biết, có nên đi điều tra không?" "Đi chứ!

Chúng ta đến đây vì điều gì?

Chẳng phải là vì vui chơi sao!" "Nhưng… có nguy hiểm không ta…" "Sợ gì?

Chút nguy hiểm này tính là cái quái gì!" "Đúng vậy, đúng vậy, những sinh linh Phàm Giới nhỏ bé này, làm sao có thể gây thương tổn cho chúng ta!" "Vậy thì đi thôi!" "Đi!" Sau một hồi bàn bạc, mười vị Kim Ô lại bắt đầu đi theo lực dẫn dắt của đối phương.

Ngay cả khi biết rõ đây là lực dẫn dắt từ ác quỷ sâu trong Địa Ngục, nhưng họ vẫn chọn tiếp tục đi theo lực dẫn dắt đó.

Tuy nói những tiểu Kim Ô này có chút ngây thơ, nhưng sự thật

đúng như Kim Ô Tam Thái Tử Thúc Côn nói, những sinh linh này không thể làm hại được họ, ít nhất là không thể uy hiếp đến tính mạng của họ.

Phải biết rằng họ đã sớm chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không chỉ là tu vi cảnh giới và chiến lực được nâng cao, mà còn là thủ đoạn bảo mệnh được nâng lên đến cực hạn.

Điều đó có nghĩa là, sinh linh Phàm Giới căn bản không thể giết chết họ.

Chương 243

Ngay cả khi họ vẫn lạc ở đây, cũng sẽ rất nhanh chóng trọng sinh trở lại.

Rất nhanh, mười vị Kim Ô liền đi theo lực dẫn dắt đến nơi Lộ Tây Pháp đang ở.

Nơi này u ám một màu, nhưng mười vị Kim Ô bản thân đã có thể xua tan bóng tối, nên sau khi họ đến đây, trong Địa Ngục là một vùng ánh sáng, dường như Thượng Đế đích thân giáng lâm vậy.

"Ngươi là ai?!" Bá Hoàng nhìn người nam tử Lộ Tây Pháp có tướng mạo khá thần dị, cũng coi là đẹp trai bên trong, nói.

Hắn phát hiện Lộ Tây Pháp giống hệt những người có cánh mà họ đã gặp trước đó, đều là cùng một chủng tộc, hơn nữa người trước mặt này hiển nhiên thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nhìn một cái là biết là một tồn tại rất rất mạnh.

Nhưng so với họ mà nói, vẫn còn kém rất nhiều.

Tuy nhiên dù là vậy, chắc hẳn cũng là vua của chủng tộc này rồi!

Lộ Tây Pháp làm sao biết những suy nghĩ trong lòng Bá Hoàng, sau khi hắn nhìn thấy những người trước mặt này, trên mặt đại hỉ, vội vàng nói: "Các ngươi có thể đưa ta ra ngoài không, ta muốn đến thế giới Hồng Hoang học tập công pháp cường đại hơn, từ đó lật đổ sự thống trị của Da Hòa Hoa!" Tuy hắn bị Da Hòa Hoa gọi là Sa Tăng, biểu tượng của ác ma.

Nhưng thực tế hắn biết, mình không phải là ác ma, mình cũng chỉ muốn lật đổ Da Hòa Hoa giả dối, thành lập một Thiên Đường thật sự, một Thiên Đường vì sự phát triển tốt đẹp của nhân gian.

Ngay cả khi hắn sẽ mất rất nhiều thứ, ngay cả khi hắn phải gánh chịu vô số lời mắng chửi, những điều này, hắn đều không để ý.

Bởi vì để đạt được mục đích của mình, hắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Đối mặt với kẻ đại gian đại ác, thì phải dùng mọi thủ đoạn để loại bỏ đối phương.

Nếu còn ở đó mà giảng giải những thứ chó má gì đó, thì không nghi ngờ gì là đang tự gây khó khăn cho mình.

Đối xử với loại người nào thì nên dùng thủ đoạn đó để đối phó đối phương, chỉ có như vậy mới có thể thật sự lật đổ đối phương.

"Chúng ta tại sao phải đưa ngươi rời khỏi thế giới này?" Bá Hoàng nhíu mày, hỏi.

Những sinh linh có cánh trong thế giới này rốt cuộc nghĩ gì vậy, trước gặp một người muốn họ đưa đi, bây giờ lại gặp một người muốn họ đưa đi.

Chẳng lẽ thế giới này thật sự đen tối đến vậy sao?

Thực ra không chỉ vì lý do này, mà còn vì khát vọng về thực lực cường đại.

Những người này khao khát bản thân có được thực lực cường đại, từ đó mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình tốt hơn.

Nếu nói trước đây họ có thể sẵn lòng đưa Gia Bách Liệt đi, thì bây giờ họ nhất định sẽ không đưa Lộ Tây Pháp đi.

Lý do rất đơn giản, nơi này dù sao cũng là địa bàn của Nhân tộc, họ đến đây để chơi, nói đúng nghĩa đen thì những sinh linh này đều thuộc tài sản của Nhân tộc, nên xử lý thế nào nên để Nhân tộc quyết định, chứ không phải để họ quyết định.

Đương nhiên, họ có thể dựa vào thân phận của mình để đưa một người đi, những chuyện này cũng không có gì to tát, nhưng họ sẽ không làm như vậy.

Bởi vì Thái Nhất trước đây đã dạy họ, không thể dựa vào thân phận của mình mà cưỡng ép làm một số việc.

Lộ Tây Pháp nghe vậy sững sờ, đúng vậy, họ dựa vào cái gì mà đưa mình đi chứ, không quen không biết, tổng không lẽ mình nói họ thì họ nhất định phải làm.

Còn về cái gọi là lật đổ sự thống trị của Da Hòa Hoa tà ác, những chuyện này liên quan gì đến sinh linh ngoại giới chứ… Nhất thời, hắn dường như không tìm được lý do chính đáng nào.

Nhưng dù là vậy, cũng không có nghĩa là Lộ Tây Pháp cam tâm chìm đắm, chỉ thấy hắn đau khổ nhắm mắt lại, sau đó khi mở mắt ra lần nữa thì vẻ mặt bình tĩnh nói: "Nếu chư vị nguyện ý đưa ta thoát khỏi nơi này, hoặc là truyền thụ ta pháp tu hành, ngày sau Lộ Tây Pháp nhất định sẽ theo chư vị Điện Hạ làm đầu." Nghe được câu nói này của Lộ Tây Pháp, Thúc Côn có chút động lòng, đây chính là cơ hội nắm giữ thế giới này.

Nhưng trong chớp mắt hắn liền gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, bởi vì nơi này dù sao cũng là địa bàn của Nhân tộc, họ mà nắm giữ nơi này, thì tính là gì?

Ngay cả phụ thân biết được, e rằng hắn cũng không được lợi lộc gì.

Dù sao lúc trước đã nói rồi, thế giới là ai thu hoạch được thì thuộc về người đó.

Đây là Nhân tộc thu hoạch, tự nhiên nên thuộc về Nhân tộc, họ chen chân vào tính là chuyện gì, được vào du ngoạn đã là Nhân tộc nể

mặt rồi, nếu không thì đều không cho vào.

Dù sao nơi này độc thuộc về Nhân tộc, tự nhiên không phải sinh linh khác có thể vào.

Đương nhiên, đến đây du ngoạn thì coi như là khách, cũng được, nhưng ngươi cũng không thể nói người ta cho ngươi đến chơi, ngươi lại quay sang cướp của người ta chứ.

Bá Hoàng khẽ lắc đầu, sau đó liền quay người, dẫn các huynh đệ định rời khỏi nơi này.

Lộ Tây Pháp thấy vậy vội vàng, đây chính là cơ hội duy nhất của hắn, vội vàng hét lớn: "Chư vị muốn gì, ta đều có thể đáp ứng, chỉ cần là ta có thể làm được, không gì là không được." "Thôi đi, những thứ chúng ta muốn thì tự nhiên có thể có được, cũng không cần các hạ bận tâm." Từ trong thân ảnh các Kim Ô đang đi xa truyền đến một câu nói như vậy, khiến sắc mặt Lộ Tây Pháp tái nhợt.

Những sinh linh Hồng Hoang này tại sao không chịu cứu mình!

Tại sao không chịu cho mình một cơ hội!

Ngay cả khi chỉ là một công pháp, cũng tốt hơn là không cho gì cả chứ!!!

Nhất thời, khí tức trên người Lộ Tây Pháp bắt đầu trở nên không đúng lúc.

Dường như là nhập ma vậy, nhưng trong thế giới này căn bản không có ma… Cùng với khí tức ma ngày càng mạnh mẽ, thực lực của hắn cũng ngày càng mạnh lên.

"Sức mạnh thật cường đại!

Chính là lực lượng này!

Ta muốn trở nên cường đại hơn nữa!!!" Lộ Tây Pháp đột nhiên

phát ra một tiếng gầm giận dữ, truyền khắp cả Địa Ngục.

Một bên khác, mười vị Kim Ô vừa bước ra khỏi sâu trong Địa Ngục, nghe thấy tiếng gầm giận dữ truyền đến từ phía sau.

"Bị điên rồi sao?" "Kệ hắn đi…" "Nhưng mà nói thật, thực lực hình như mạnh lên một chút…" "Quả thật mạnh lên một chút, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi…" "Địa Ngục ở đây thật vô vị, ngoài việc nhìn thấy một số sinh linh chưa từng thấy ra, thì cũng không thấy gì đặc biệt…" "Vậy thì đi Thiên Đường xem sao, hy vọng nơi đó có những thứ tốt." ...

Ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn, Vực Ngoại Ma Vực.

"Ha ha ha ha…" "Hiện nay trong Nhân tộc cuối cùng cũng có ám tử do ta bố trí, tuy chỉ là ám tử trong thế giới thuộc hạ…" Nói đến đây, tâm trạng vốn có chút vui mừng của Ma Tổ La Hầu tức thì lại có chút sa sút.

Mẹ kiếp, cái này thật sự là gặp ma rồi, Nhân tộc này rốt cuộc là làm bằng cái gì, lại có mấy trăm tỷ gần nghìn tỷ Nhân tộc không một ai có thể bị hắn mê hoặc… Cái này thật sự là không khoa học a!!!

Tuy nói quỷ trước mặt La Hầu cũng chỉ là con kiến, nhưng La Hầu vẫn muốn mượn điều này để biểu đạt tâm trạng của mình lúc này.

Còn về khoa học, đó là cái quái gì… "Phù~ Tổng thể mà nói, vẫn đáng để vui mừng, tức là chỉ có bên Nhân tộc này có yếu tố bất định, nhưng các thế lực chủng tộc khác đều có ám tử do ta cài cắm.

Đợi đến khi các gia tộc suy yếu, chính là ngày Ma Môn ta thống nhất Hồng Hoang!" La Hầu tức thì lại một lần nữa hưng phấn trở lại, nhìn những ám tử của mình, lúc này trong lòng tràn đầy ý chí hào hùng.

“Nếu các gia tộc không suy yếu, vậy ta sẽ khiến các gia tộc đều suy yếu!!!” Ánh mắt La Hầu quang mang đại thịnh, một cỗ dã tâm lộ ra.

Đây chính là La Hầu, tử địch của Hồng Quân.

Hai kẻ tương sinh tương sát, kẻ này còn có dã tâm lớn hơn kẻ kia.

Mà lúc này La Hầu lại nghĩ kỹ rồi, nếu các gia tộc tự mình không suy yếu, vậy hắn sẽ khiến các gia tộc bắt đầu suy yếu!

Dù sao La Hầu không phải loại người ngồi chờ chết, nếu thời cơ mãi không đến, thì mình sẽ không ngốc nghếch chờ đợi, mà phải chủ động tạo ra thời cơ.

Mà những ám tử này chính là tương lai hưng thịnh của Ma Môn, cũng là những kẻ tạo ra thời cơ do hắn sáng tạo.

Từ đó cũng có thể nhìn ra dã tâm của La Hầu, đó là muốn bá chủ Hồng Hoang.

Những kẻ tồn tại ở đỉnh phong của thời đại thượng cổ này, lại không nhìn thấu bản chất của thời đại này, muốn thống nhất Hồng Hoang, quả thực là nói mộng.

Những cường giả chân chính hiện nay như Đế Tuấn đều đã sớm nhìn thấu mọi chuyện, biết Diệp Hiên sẽ không để họ bá chủ thế giới Hồng Hoang.

Ngay cả những Đại Đạo Thần Ma kia, tuy đã tỉnh lại, nhưng cũng ẩn mình trong Hồng Hoang không dám lộ diện.

Không có lý do nào khác, chỉ vì thực lực mà thôi.

Hiện nay Hồng Hoang đã không còn là Hồng Hoang yếu kém, không phải Hồng Hoang mặc cho các Đại Đạo Thần Ma tùy ý nhào nặn.

Đương nhiên, thực tế vẫn là vì những Thần Ma này không có chân thân, nếu không thì vẫn có thể hoành hành Hồng Hoang, nhưng căn bản cũng không thể thống nhất Hồng Hoang.

Luân Hồi Thần Ma thì sớm đã biết ngoài Hồng Hoang còn có kẻ mạnh hơn, hơn nữa hắn cũng hoàn toàn không có hứng thú với cái gọi là thống nhất Hồng Hoang.

Còn về việc hủy diệt Hồng Hoang thì sao, hắn đâu có ngốc, Hồng Hoang không hủy diệt đối với hắn chỉ có lợi mà không có hại.

Cho nên, hắn vẫn luôn ở trong Địa Phủ, suốt ngày ở trong Lục Đạo Luân Hồi cảm ngộ Đại Đạo của bản thân, tăng cường thực lực.

Tu vi cảnh giới của hắn cũng không biết từ lúc nào đã đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, trở thành sinh linh thứ tư đạp vào cảnh giới này. ...

Mà lúc này, Nhân tộc Toại Nhân Thị lại đã bắt đầu tiến hành nghi thức thoái vị rồi.

Nghi thức thoái vị của hắn cũng chính là nghi thức đăng cơ của Liệt Sơn Thị.

Đương nhiên, cũng có nhiều Nhân tộc xưng hô Liệt Sơn Thị là Thần Nông Thị, đây cũng là cách xưng hô kính trọng.

Trong Nhân tộc, tất cả mọi người đều đã biết Nhân Hoàng kế nhiệm chính là Thần Nông Thị.

Sau khi biết tin tức này, Liệt Thiên Thị suýt nữa đã kích động đến hôn mê.

Một tồn tại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, lại suýt nữa hôn mê, từ đó có thể thấy sự kích động trong lòng hắn.

Điều này giống như việc mình nhìn đứa trẻ mình nuôi lớn ra ngoài

bôn ba một vòng trở về, sau đó lãnh đạo quốc gia chạy đến nói với ngươi rằng con trai ngươi chính là lãnh đạo quốc gia kế nhiệm… Đây là loại kinh hỉ gì?

Huống chi còn không phải là một quốc gia nhỏ bé, đây là toàn bộ Nhân tộc!

Là ngôi vị Nhân Hoàng chí cao vô thượng!

Là biểu tượng cho Nhân tộc cộng chủ thậm chí là Thiên Địa cộng chủ Nhân Hoàng Bệ Hạ!!!

Tuy Thần Nông Thị là Nhân Hoàng kế nhiệm đã được Toại Nhân Thị tuyên bố cho tất cả Nhân tộc, nhưng lúc này tu vi vẫn chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho nên vẫn chưa đăng cơ.

Nhưng Toại Nhân Thị lại đang cấu tứ nghi thức thoái vị cũng như nghi thức đăng cơ của Nhân Hoàng.

Dù sao cứ làm tốt trước, đến khi tu vi của Thần Nông Thị đột phá, là có thể truyền vị.

Nhân tộc, Toại Thành, Hoàng Cung.

"Bệ hạ, đợi ngài thoái vị xong, thần cũng muốn thoái vị, ngôi vị Thạch Quốc Vương này, cũng nên đổi người khác đảm nhiệm." Thạch Hạo Thị nhìn Toại Nhân Thị, khá nghiêm túc nói.

Toại Nhân Thị nghe vậy sững sờ, sau đó cười một tiếng nói: "Ngươi muốn đổi người thì cứ đổi đi, đều do ngươi quyết định, những năm nay cũng vất vả cho ngươi rồi, đã đến lúc nên nghỉ ngơi một chút." "Nhân tộc đã rất cường thịnh, không còn cần thần che chở nữa, thần cũng nên đi tìm Đại Đạo thuộc về thần rồi…" Ánh mắt Thạch Hạo thị tràn ngập khát vọng về tương lai.

Những năm qua, y luôn chiến đấu vì Nhân tộc, thực tế đã làm lỡ

không ít thời gian tu đạo của mình.

Nếu có thể buông bỏ mọi việc trong Nhân tộc, chuyên tâm cầu Đại Đạo, có lẽ giờ này y đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ rồi.

Giai đoạn đầu thì không sao, y cũng nhờ vào Khí Vận quốc vương gia trì mà đạt được tốc độ tu luyện không thấp.

Nhưng đến khi đạt tới Hỗn Nguyên chi cảnh, y luôn phải phân tâm quản lý công việc Nhân tộc, không thể toàn tâm toàn ý dốc sức vào tu luyện, nên đạo hạnh cũng bị trì hoãn phần nào.

Tuy ảnh hưởng không lớn, nhưng giờ đây có thể gạt bỏ những vướng bận này để chuyên tâm tu luyện thì tự nhiên là điều tốt.

Dù sao hiện tại Nhân tộc đã cực kỳ cường thịnh, không còn cần y bảo hộ nữa.

Vị trí Quốc vương Thạch Quốc cũng có thể nhường lại cho người khác, dù sao Nhân Hoàng bệ hạ cũng đã tính toán thoái vị, một Quốc vương Thạch Quốc nhỏ bé như y thì có vấn đề gì chứ?

"Ta đây thoái vị, nói không chừng sẽ có rất nhiều vương gia cũng sẽ theo đó thoái vị." Thạch Hạo thị và Toại Nhân thị không màng hình tượng ngồi bệt xuống bậc thềm, tựa vào lan can bên cạnh, đối mặt trò chuyện.

Toại Nhân thị nghe vậy cười lớn một tiếng, nói: "Ha ha, vậy thì thoái vị đi, Nhân tộc đã đến lúc giao lại cho thế hệ mới rồi.

Thế hệ chúng ta đã hoàn thành sứ mệnh của mình, tiếp theo là lúc để hậu nhân xông pha, dù sao Nhân tộc cũng không thể cứ mãi dựa vào mấy bộ xương già của chúng ta mà chống đỡ chứ?" Bản thân Nhân tộc vốn là một chủng tộc luôn hướng tới tương lai.

Nhân Hoàng cũng muốn thấy một Nhân tộc mà tiền nhân mạnh,

hậu nhân còn mạnh hơn, vì vậy, khi mỗi thời đại kết thúc, sẽ để thế hệ mới bước lên vũ đài lịch sử.

Chứ không phải cứ mãi để một người đảm nhiệm Nhân Hoàng.

Đảm nhiệm lâu, vũng nước Nhân tộc này cũng sẽ trở nên đục ngầu, cho đến khi trở thành ao tù nước đọng.

Toại Nhân thị không muốn thấy cảnh tượng đó, y cũng không muốn chặn hết đường của tất cả mọi người.

Điều y muốn làm là một Nhân tộc mà ai cũng có cơ hội làm Nhân Hoàng, không có cái gọi là một người vĩnh viễn bá chiếm.

Chỉ cần người đó hoàn thành sứ mệnh thuộc về mình, thì có thể tìm cơ hội thoái vị, cho đến khi tìm được một Nhân Hoàng chân chính khác, lúc đó y có thể thoái vị, giống như chính mình vậy.

Một người sau khi nắm giữ quyền lực lâu dài, khó tránh khỏi bị quyền lực ăn mòn.

Một người sau khi duy ngã độc tôn lâu ngày, tất nhiên sẽ hình thành tính cách không nghe lời khuyên của người khác, chỉ khăng khăng làm theo ý mình.

Loại tính cách này không được, tất sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán những sự kiện trọng đại của Nhân tộc.

Trong lịch sử tiền kiếp của Diệp Hiên, rất nhiều quân chủ đều là thiếu niên anh minh, về già lại hôn mê.

Không chỉ vì già đi mà trở nên hồ đồ, mà phần lớn là do tính cách duy ngã độc tôn, khí thôn thiên hạ như hổ mà họ đã hình thành sau khi kiểm soát thiên hạ suốt đời.

Họ cho rằng mọi quyết định của mình đều đúng, cho rằng mọi người trong thiên hạ đều nên làm theo ý mình.

Trong số đó, điển hình nhất chính là Kinh Vũ Đế và Đường Huyền Tông.

Tuổi trẻ anh minh thần võ bao nhiêu, về già lại hôn mê bấy nhiêu.

Chỉ là Kinh Vũ Đế tự mình hạ chiếu nhận tội, giữ lại chút danh tiếng, cộng thêm sau khi ông mất lại có Hán Chiêu Đế và Hán Tuyên Đế dọn dẹp hậu quả, tạo ra "Chiêu Tuyên Trung Hưng".

Bằng không, nếu thiên hạ loạn lạc tứ phía thì danh tiếng của Kinh Vũ Đế e rằng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Còn Đường Huyền Tông sau này thì không có ai dọn dẹp hậu quả cho ông, Đường Túc Tông cướp ngôi ông cũng không thể tạo ra trung hưng kéo dài mệnh mạch, và Đường Đại Tông sau đó cũng vậy.

Vì thế, giang sơn Đại Đường từ đó bệnh tật không ngừng, Đường Huyền Tông cũng trở thành tội nhân của sự chuyển từ thịnh sang suy.
...

Toại Nhân thị không muốn trở thành tội nhân, y càng không muốn trong số các Nhân Hoàng đời sau lại xuất hiện tội nhân.

Y quan sát vô tận thời không, biết rằng Nhân tộc ở rất nhiều thế giới đều sa vào nội đấu, đời sau đấu đá còn ác liệt hơn đời trước.

Nhưng vào những thời điểm đó, đó đều là vì Nhân tộc không có khả năng đi tìm kiếm những thế giới rộng lớn hơn, Nhân tộc bị tiên thần trói buộc, vô pháp khuy tý thiên hạ, nên những Nhân tộc đó chỉ có thể dồn ánh mắt vào việc nội hao trong Nhân tộc.

Nếu như luôn có một mục tiêu, thì Nhân tộc sẽ không xảy ra chuyện nội hao.

Đương nhiên, nội hao của Nhân tộc là tranh đấu nội bộ, nhưng nếu ai dám xâm phạm Nhân tộc, thì sự phẫn nộ trong khoảnh khắc sẽ lại ngưng kết thành một sợi thừng ma quỷ, hung hăng quật vào các thế

lực khác.

“Tương lai của Nhân tộc sớm đã không còn là điều mà những thời không khác có thể sánh bằng.

Nhân tộc về sau nhất định sẽ cường thịnh phồn vinh, huống hồ chúng ta đây chỉ là thoái vị, chứ không phải vứt bỏ Nhân tộc.” Thạch Hạo thị khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nhìn về phía xa nói.

Chương 244

"Đúng vậy, thế hệ chúng ta chẳng qua là thoái vị nhường hiền thôi, chứ có phải là thoát ly Nhân tộc đâu chứ, ha ha..." Toại Nhân thị nghe vậy cũng cười lớn không ngừng.

Chỉ là thoái vị trong nội bộ Nhân tộc, chứ đâu phải là rời bỏ Nhân tộc.

Ai dám ức hiếp Nhân tộc, thì những người như họ vẫn sẽ đứng ra chống đỡ.

Chỉ là nếu không phải lúc nguy cấp, họ cũng sẽ không ra tay nữa, cứ như thật sự ẩn cư Hồng Hoang vậy.

Ít nhất, khi Nhân tộc không gặp nguy nan, họ sẽ không xuất hiện.

Khi họ ra tay, điều đó cũng có nghĩa là tình hình Nhân tộc quả thực đã cực kỳ nguy cấp. ...

Thiên Đình, Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bệ hạ, Nhân Hoàng sắp thoái vị.

Đến lúc đó, vị Nhân Hoàng này nếu xuất tịch Thiên Đình, thì nên dùng quy mô nào để tiếp đón?" Bạch Trạch khẽ cúi đầu với Thiên Đế Đế Tuấn ở phía trên, chậm rãi nói.

Bạch Trạch là người chuyên phụ trách những việc như vậy, các nghi lễ lớn nhỏ trong Thiên Đình cơ bản đều do y đảm nhiệm.

Chuyện Nhân Hoàng sắp thoái vị đã thiên hạ đều biết, tuy họ đều rất khó hiểu, nhưng cũng đều tôn trọng lựa chọn của Toại Nhân thị.

Hơn nữa, đây vốn là việc nội bộ của Nhân tộc, họ căn bản không có quyền xen vào.

Theo họ thấy, Toại Nhân thị khó khăn lắm mới đưa Nhân tộc từ yếu ớt đến vị thế cường thịnh như ngày nay, có thể nói đã là Đại tộc thứ ba của Hồng Hoang, hơn nữa khoảng cách so với hai Đại tộc trước cũng không còn quá lớn.

Nhân tộc vượt qua Yêu Nhị tộc gần như là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai không xa, thế mà đúng lúc này, Toại Nhân thị lại thoái vị.

Đáng lẽ là lúc nên hưởng thụ, y lại không muốn, thoái vị nhường hiền.

"Cái này..." Đế Tuấn nghe vậy trầm tư, nhất thời cũng khó mà trả lời.

Đúng vậy, nếu Toại Nhân thị thoái vị, sau này Nhân tộc mà tham dự hoạt động Thiên Đình, hoặc Toại Nhân thị đến Thiên Đình bái kiến, Thiên Đình nên dùng quy mô nào để tiếp kiến đây?

Nói dùng quy mô cao nhất ư, Toại Nhân thị thoái vị, không chỉ không còn là Nhân Hoàng của Nhân tộc, ngay cả Nhân Hoàng trong Lục Ngự cũng không phải.

Bởi vì cùng với việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, Nhân Hoàng của Nhân tộc và Nhân Hoàng của Lục Ngự đã là một, trừ phi vị trí nhân vật chính thiên địa của Nhân tộc bị tước đoạt, bằng không, hai điều này là một thể.

Nếu hai điều này liên kết với nhau, thì Toại Nhân thị thoái vị, cũng có nghĩa là Toại Nhân thị không còn là Nhân Hoàng, chỉ là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhân tộc bình thường.

Nhưng trên thực tế có thật sự như vậy không?!

Dùng đầu óc mà nghĩ cũng biết là không thể.

Một tay đưa Nhân tộc trở thành thế lực cường đại như ngày nay, tuy không phải do một mình Toại Nhân thị làm nên, mà là do hàng vạn

Nhân tộc cùng nhau tạo dựng, nhưng công lao lớn nhất trong đó tự nhiên là của Toại Nhân thị.

Và điều này cũng có nghĩa là địa vị của Toại Nhân thị trong Nhân tộc cực kỳ đặc biệt, dù y không còn là Nhân Hoàng, nhưng trong Nhân tộc y vẫn là chí cao vô thượng Nhân Hoàng chí tôn.

Đối với Đế Tuấn mà nói, Toại Nhân thị cũng coi như là y nhìn từ nhỏ đến lớn, từ khi Nhân tộc ra đời đến nay, Đế Tuấn vẫn luôn chú ý đến Nhân tộc, nên tự nhiên cũng không ít lần chú ý đến Toại Nhân thị.

Đối với con người Toại Nhân thị, Đế Tuấn cũng cực kỳ kính trọng, đều sở hữu tấm lòng rộng lớn, đều đưa một chủng tộc yếu ớt từng bước đạt đến đỉnh thịnh.

Giữa hai người tự nhiên cũng là anh hùng trọng anh hùng.

Anh hùng trọng anh hùng, kẻ yếu mới khinh thường lẫn nhau.

"Nhân tộc bá chiếm Nam Hoang, vị trí Nam Hoàng bỏ trống vô chủ.

Trừ người trong Nhân tộc đảm nhiệm Nam Hoàng ra, e rằng không ai có thể đứng vững ở Nam Hoang." Đế Tuấn suy nghĩ một lát rồi chậm rãi mở miệng nói.

Nói đến đây, Bạch Trạch đã hiểu ý của y.

"Ý Bệ hạ là phong Toại Nhân thị làm Nam Hoàng?" Bạch Trạch chắp tay cúi người, hỏi.

Đế Tuấn nghe vậy gật đầu, cười nói: "Không sai, chính là như vậy.

Toại Nhân thị có ý nghĩa phi phàm trong Nhân tộc, dù sao cũng là Nhân Hoàng đời đầu, cũng có thể coi là một thế hệ thiên kiêu.

Một anh hùng như vậy, dù sau khi thoái vị cũng nên được tôn kính.

Hơn nữa, vị trí Nam Hoàng bỏ trống, nếu không phải sinh linh Nhân tộc đảm nhiệm vị trí này tất sẽ trở thành bù nhìn, khó mà hiển lộ phong thái Lục Ngự chân chính.

Lục Ngự chí tôn của Thiên Đình là thể diện của cả Thiên Đình, vạn vạn không thể xuất hiện tình huống này.

Mà với công tích của Toại Nhân thị, hẳn là có thể đảm nhiệm vị trí này, vậy thì cứ thuận lý thành chương sắc phong y làm Nam Hoàng đi." Lời nói tuy là vậy, rằng trừ người Nhân tộc ra thì không ai có thể đảm nhiệm Nam Hoàng ở Nam Hoang, nếu không sẽ bị gác bỏ.

Nhưng trên thực tế, chỉ cần Đế Tuấn gật đầu, thì nhất định sẽ không bị gác bỏ, dù sao ở giai đoạn hiện tại thế lực Yêu tộc vẫn mạnh hơn Nhân tộc, huống chi là cả Thiên Đình.

Cho nên vị trí Nam Hoàng này cũng chưa chắc đã nhất định phải cấp cho người Nhân tộc.

Đương nhiên, Đế Tuấn quả thực cũng không biết nên cấp cho ai, nên vẫn luôn để trống.

Và sở dĩ hiện nay lại cấp cho Toại Nhân thị, ngoài việc Toại Nhân thị là sinh linh Nhân tộc, có thể rất tốt quản trị Nam Hoang, không gây ra loạn lạc, còn một yếu tố rất quan trọng nữa là y cực kỳ tán thưởng Toại Nhân thị.

Y không muốn sau này Toại Nhân thị đến Thiên Đình chỉ với thân phận một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, điều đó không phù hợp với thân phận của Toại Nhân thị.

Vì vậy, Toại Nhân thị liền là Nam Hoàng.

Cho dù Toại Nhân thị từ nhiệm vị trí Nhân Hoàng, cũng có thể lấy thân phận Nam Hoàng mà vào Thiên Đình.

Tuy nói địa vị so với Nhân Hoàng có kém một chút, nhưng Toại

Nhân thị lại là Nhân Hoàng thuở trước, nay là Nam Hoàng, trên thực tế vẫn rất cao quý.

Hơn nữa, bất luận là Nam Hoàng hay Nhân Hoàng, nói về địa vị vẫn là như nhau, đều là một trong Lục Ngự, giống như Đông Hoàng, Địa Hoàng.

"Bệ hạ, vậy khi nào sắc phong?

Ngay bây giờ sao?" Bạch Trạch nghe được tiếng trả lời xác định của Đế Tuấn xong, gật đầu, tiếp tục hỏi.

"Không, khi Nhân Hoàng thoái vị, Trẫm sẽ tiến hành sắc phong.

Bằng không, Nhân Hoàng tức là Nam Hoàng, không thể mở tiền lệ này." Đế Tuấn nghe vậy lắc đầu, chậm rãi nói.

Y có thể sắc phong Toại Nhân thị làm Nam Hoàng, đó là vì Toại Nhân thị đủ tư cách này, hơn nữa y cũng quả thực rất tán thưởng Toại Nhân thị.

Nhưng nếu phong đối phương làm Nam Hoàng khi Toại Nhân thị còn tại vị, chẳng phải là nói Nhân Hoàng chính là Nam Hoàng sao?

Hai vị trí Hoàng này tuyệt đối không thể hợp nhất.

Một khi hình thành thói quen, sau này khi bổ nhiệm Nam Hoàng thì nhất định phải chọn từ trong Nhân tộc.

Tuy nói vị trí Nam Hoàng này y dự định sẽ luôn cấp cho Toại Nhân thị, nhưng ai biết Toại Nhân thị có khi nào "lên cơn" mà không muốn vị trí Nam Hoàng này nữa không.

Đến lúc đó, Đế Tuấn tự nhiên cũng chỉ có thể tìm một Nam Hoàng khác, mà đến lúc đó thì không nhất định phải là người trong Nhân tộc.

Thực sự là không tìm được một người đủ tư cách nào, y thà để trống còn hơn trực tiếp ban cho Nhân Hoàng làm một chức danh.

Đương nhiên, nếu trong Nhân tộc có nhân tuyển thích hợp, thì tự nhiên cũng sẽ cấp cho nhân tuyển thích hợp đó, bất kể đối phương có phải Nhân Hoàng hay không, đều sẽ cấp.

Đế Tuấn không phải không muốn cấp vị trí Nam Hoàng cho sinh linh Nhân tộc, chỉ là không muốn để vị trí Nam Hoàng và vị trí Nhân Hoàng trở thành một vị trí, sẽ không để việc Nhân Hoàng kế vị là kế vị luôn vị trí Nam Hoàng.

Y sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Thiên hạ làm gì có đạo lý hai vị Lục Ngự đều do cùng một người nắm giữ?

Nếu như vậy, chẳng phải là nói người đó là thủ lĩnh Lục Ngự sao?

Vậy Đông Hoàng chẳng phải thành vật trang trí ư?

Nhưng nếu tranh chấp, Nhân Hoàng và Nam Hoàng hợp nhất, thì vị Hoàng nào có thể tranh giành thắng được?

Từ phương diện Khí Vận mà nói, đó là áp đảo, thậm chí có thể còn hùng hậu hơn Khí Vận của Thiên Đế, dù sao đó là hai tôn Lục Ngự hợp nhất. ...

"Bệ hạ anh minh!" Bạch Trạch lại lần nữa cúi người bái, khen ngợi.

Trước đó y hỏi cũng là vì điểm này, sợ rằng sẽ xuất hiện cục diện Nhân Hoàng và Nam Hoàng hợp nhất.

Đối với vị trí Lục Ngự, rất nhiều người đều có chút suy nghĩ, dù sao đây cũng là Lục Ngự chính thống.

Bạch Trạch cũng không ngoại lệ, nhưng y biết, Lục Ngự là đại vị.

Y hiện nay là Thập Đại Nguyên Soái của Thiên Đình, đã gần sánh

với Lục Ngự và Yêu Hoàng quả vị, thậm chí còn cao hơn cả Tam Thập Nhị Thiên Đế.

Tam Thập Nhị Thiên Đế không chỉ Thiên Đế, mà là Đại Đế của mỗi Tam Thập Nhị Trọng Thiên, là những người phụ trách thống trị quản lý người của Tam Thập Nhị Trọng Thiên, những người này được gọi chung là Tam Thập Nhị Thiên Đế.

Địa vị của Thập Đại Nguyên Soái thậm chí còn cao hơn họ, đó là vị trí cao cấp chính thống của Thiên Đình.

Nhưng so với Lục Ngự thì tự nhiên vẫn kém không ít.

Vị trí Lục Ngự cũng xuất hiện nhằm ổn định thiên địa, an ổn Thiên Đình, phò tá Thiên Đế quản lý Tứ Hải Bát Hoang.

Nhân Hoàng và Địa Hoàng lần lượt thống lĩnh hai giới trong Tam Giới, còn bốn vị Lục Ngự quả vị còn lại thì thống lĩnh Tứ Hoang chi địa.

Bề ngoài thì đương nhiên nơi Nhân Hoàng thống lĩnh là lớn nhất, nhưng trên thực tế vị trí này có xung đột với Tứ Ngự, nên nếu muốn thống lĩnh nhân gian triệt để thì cực kỳ khó khăn.

Nhưng nếu thống lĩnh thành công, thì không thể xem thường, uy thế sẽ ngang áp Tứ Ngự, trực tiếp đuổi kịp Thiên Đế.

Ngay cả Địa Hoàng cũng không thể sánh bằng.

Vị trí Địa Phủ tuy nhỏ, nhưng tầm quan trọng trên thực tế không kém Thiên Đình chút nào, thậm chí còn quan trọng hơn Thiên Đình.

Đây chính là lý do vì sao Địa Phủ nhỏ như vậy, nhưng vị trí Địa Hoàng lại cao đến thế.

Có thể nói, vị trí Địa Hoàng thống lĩnh trong Lục Ngự là nhỏ nhất, cực kỳ nhỏ, hoàn toàn không thể so sánh với Tứ Ngự.

Dù sao Hồng Hoang tuy có Tứ Hải Bát Hoang, nhưng trên thực tế cũng chỉ là bốn phương vị.

Đông Hoàng chí tôn không chỉ quản lý Đông Hoang, mà xét về quyền hành, Đông Hoàng có quyền thống hạt toàn bộ phía đông Hồng Hoang.

Tức là, Đông Hoang, Đông Cực, Đông Hải — ba nơi này trên thực tế đều thuộc về Đông Hoàng Thái Nhất quản hạt.

Chỉ là Thái Nhất trước giờ ít khi để tâm đến những chuyện này, y chỉ dựa vào thân phận Đông Hoàng của mình để mưu cầu lợi ích cho Yêu tộc, để Yêu tộc có thể sống tốt hơn ở nơi Đông Hoang này mà thôi.

Còn về Đông Cực chi địa, đó gần như là địa bàn của Vu tộc rồi, y cũng không quản.

Đương nhiên, Quy Khư chi địa trong Đông Cực, trên thực tế vẫn thuộc về Quy Khư Nữ Thần.

Chỉ là hai vị Quy Khư Nữ Thần không ai chịu đến đó, nơi quỷ quái đó trừ việc thai nghén ra thì chẳng có chút tốt đẹp nào.

Còn về Đông Hải chi địa, khỏi phải nói, đó là nơi phát nguyên của Long tộc.

Long tộc sớm đã vạch rõ ranh giới với Tứ Hoang Tứ Cực chi địa, họ chỉ mãi vui chơi ở Tứ Hải của mình.

Còn quyền hành của Nhân Hoàng thì lớn hơn Tứ Ngự rất nhiều, đó là toàn bộ nhân gian đều thuộc về Nhân Hoàng quản hạt.

Tức là, trong Hồng Hoang, trừ Thiên Đình, Tinh Không và Địa Phủ ra, những vùng đất còn lại trên danh nghĩa đều thuộc về Nhân Hoàng quản hạt.

Cũng tức là Tứ Hải Tứ Cực Tứ Hoang chi địa, tất cả đều thuộc về Nhân Hoàng quản hạt.

Nhưng hiển nhiên, Nhân Hoàng không có sức mạnh lớn đến vậy.

Đừng nói Nhân Hoàng, ngay cả Thiên Đế trên thực tế cũng không thể quản hạt tất cả các nơi của Tứ Hải Bát Hoang.

Và điều này càng chứng tỏ rằng Nhân Hoàng muốn trở thành một vị Hoàng chân chính có thể sánh ngang Thiên Đế, thì phải thống nhất toàn bộ nhân gian, bằng không thì đừng hòng sánh ngang Thiên Đế.

Đương nhiên, điều này cũng nói lên Nhân Hoàng có tính tăng trưởng, trưởng thành đến tối cao thì có thể sánh ngang Thiên Đế.

Còn những người khác thì chỉ có Địa Hoàng là có khả năng này, nhưng Địa Hoàng dù trưởng thành đến đâu cũng không thể sánh ngang Thiên Đế.

Nhân Hoàng muốn vượt qua Đông Hoàng, trở thành thủ lĩnh Lục Ngự thì đơn giản hơn nhiều.

Nhân Hoàng chỉ cần kiểm soát thêm bất kỳ một hoang nào trong Đông Tây Bắc ngoài Nam Hoang là có thể vượt qua Đông Hoàng. ...

Nam Hoang, Thần Quốc, Thần Thành.

"Con trai ta, con hôm nay có thể làm được đến mức này là điều ta chưa từng nghĩ tới.

Xưa kia khi con giáng thế, mọi người đều biết con không phải phàm nhân, nhưng không ngờ con lại có thể trở thành Nhân Hoàng đời kế tiếp." Liệt Thiên thị mắt đẫm lệ nhìn Liệt Sơn thị trước mặt mình, người nay còn được gọi là Thần Nông thị.

Chính cái gọi là nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ vì chưa đến chỗ đau lòng.

Nay Liệt Thiên thị không phải vì chuyện đau buồn mà rơi lệ, mà là vì đại hỷ sự, không kìm được mà nước mắt tuôn rơi.

Địa vị Nhân Hoàng trong Nhân tộc là chí cao vô thượng, được kính trọng, là ước mơ của hầu hết Nhân tộc.

Nếu có thể trở thành Nhân Hoàng, đó quả thực là quang tông diệu tổ chính thống, có thể nói hoàn toàn trở thành nhân vật phong vân trong thời đại này.

Liệt Sơn thị trở về nơi phụ thân thường ngày ở, quả nhiên tìm thấy bóng dáng phụ thân.

Hiện giờ y chỉ còn thiếu tâm cảnh viên mãn là có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Những năm qua, việc truyền bá Thần Nông Bách Thảo Kinh khắp Nhân tộc đã sớm khiến Khí Vận của y trở nên hùng hậu vô cùng.

Sau đó lại được Toại Nhân thị phong làm Nhân Hoàng kế nhiệm, khiến Khí Vận của y càng trực xông Cửu Tiêu.

Có thể nói, về phương diện tu vi, Liệt Sơn thị bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy nhiên y vẫn còn thiếu một chút để đạt đến tâm cảnh hoàn mỹ vô khuyết.

Cái thiếu sót này là sự áy náy đối với gia đình, áy náy đối với cha mẹ.

Từ sau khi y trưởng thành, y luôn phiêu bạt bên ngoài.

Mặc dù nói là vì đại sự nghiệp, nhưng bản chất của việc y phiêu bạt bên ngoài vẫn không thay đổi.

Ngay cả khi vợ chồng Liệt Thiên thị chưa từng trách tội Liệt Sơn thị, nhưng trên thực tế, nội tâm Liệt Sơn thị vẫn luôn có một chút áy náy đối với cha mẹ.

Chương 245

Vợ chồng Liệt Thiên thị cũng chỉ có một đứa con là Liệt Sơn thị.

Nhưng cũng chỉ có một đứa con này, mà từ khi trưởng thành lại cứ ly gia ít về, bao nhiêu năm qua, không biết có ở nhà quá ba ngày hay không. ...

Từ đó có thể thấy, Liệt Sơn thị và cha mẹ mình ly biệt nhiều, đoàn tụ ít, gần như rất hiếm khi ở bên nhau.

Thường là khi đi qua thì vội vàng bái kiến một chút, rồi lập tức lên đường đi đến nơi tiếp theo.

Do đó, trong lòng Liệt Sơn thị càng sinh ra cảm giác áy náy.

Và những cảm giác áy náy đối với cha mẹ này, đã trở thành chướng ngại cuối cùng ngăn cản y bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thực ra y sớm đã có thể thành đạo, chỉ là trước giờ vẫn luôn tuyên truyền Thần Nông Bách Thảo Kinh.

Thấy sắp tuyên truyền xong, y liền nhẫn nhịn ý niệm đột phá, an tâm hoàn thành những việc cần làm trong chặng đường này.

Khi mọi việc viên mãn, khí tức trên người y càng thêm nồng đậm, chỉ còn thiếu một chút tâm cảnh là có thể đột phá.

Thực ra y sớm đã có thể quay về bù đắp cảm giác áy náy của mình, ở bên cha mẹ thật tốt, là có thể thành đạo.

Nhưng vì việc tuyên truyền Thần Nông Bách Thảo Kinh, vì để những tộc nhân Nhân tộc không còn chịu thiệt hại vì điều này, y đã mạnh mẽ kiềm nén khát vọng thành đạo, từng bước từng bước đi tiếp.

Nghị lực như vậy là cực kỳ kinh người, ít nhất trong mắt Diệp Hiên là cực kỳ kinh người.

Nếu là người khác sắp thành đạo, chỉ còn thiếu một chút như vậy, thì nhất định sẽ lập tức đi bù đắp khuyết điểm trong tâm cảnh của mình, rồi lập tức thành đạo.

Dù sao thành đạo còn quan trọng hơn tất cả mọi việc khác.

Vạn sự đều có thể tạm gác lại, duy chỉ có thành đạo là không ai có thể kiềm nén được sự khao khát trong lòng.

Đây là một chuyện cực kỳ bình thường, thế mà Liệt Sơn thị lại có thể kiên cường kiểm soát được, tránh việc mình tiến lên.

Điều này quả thực là cực kỳ phi lý.

"Phụ thân, sở dĩ hài nhi có thể được Bệ hạ đích thân định làm Nhân Hoàng kế nhiệm không liên quan gì đến tu vi thiên tư của hài nhi, hẳn là Bệ hạ nhìn trúng công lao của hài nhi đối với sinh tức của Nhân tộc nên mới như vậy thôi." Liệt Sơn thị ngược lại cũng không quá khoa trương bản thân, những gì y nói đều là sự thật.

Sở dĩ y có thể trở thành Nhân Hoàng kế nhiệm, một điểm rất quan trọng chính là y sở hữu một tấm lòng an dân cứu thế.

Toại Nhân thị biết, Nhân tộc hiện nay không cần một Nhân Hoàng giống như y, mà cần một Nhân Hoàng ổn định lòng người, phát triển Nhân tộc thật tốt.

Đợi đến khi thực lực Nhân tộc phát triển cường đại rồi, hãy nói đến việc thống nhất những nơi khác.

Hiện giờ thực lực cứng của Nhân tộc vẫn chưa đủ, cho dù Nhân Hoàng kế nhiệm có lòng muốn mở rộng cương thổ, nhưng trên thực tế cũng không thể thi hành.

Thay vì khiến Nhân tộc trở nên hỗn loạn, chi bằng chọn ra một Nhân Hoàng có thể an định bách tính tốt đẹp, có thể khiến Nhân tộc phát triển tốt đẹp.

Đợi đến khi Nhân tộc chân chính cường thịnh đến cực điểm, leo lên vị trí thế lực lớn nhất Hồng Hoang, lúc đó mới là lúc Nhân Hoàng kế nhiệm nên ra tay.

Mỗi thế hệ có một sứ mệnh riêng.

Sứ mệnh của Toại Nhân thị chính là để Nhân tộc có thể đứng vững ở Hồng Hoang, có thể trở thành chủng tộc chân chính tồn tại mà không cần dựa dẫm vào các chủng tộc khác, thậm chí còn một mạch định đỉnh vị trí bá chủ thiên địa, triệt để đưa Nhân tộc lên thành chủng tộc cường đại có thể sánh ngang với Yêu Nhị tộc.

Đây là sứ mệnh thuộc về thế hệ Nhân tộc đầu tiên, cũng chính là sứ mệnh của Toại Nhân thị.

Còn Nhân tộc đã đứng lên rồi, điều cần tiếp theo chính là trở nên mạnh mẽ hơn.

Sứ mệnh của thế hệ Nhân tộc kế tiếp chính là để Nhân tộc trở nên càng thêm cường đại, cũng chính là sứ mệnh của Liệt Sơn thị.

Giai đoạn này, không cần phải làm gì nhiều, chỉ cần không động binh đao, phát triển thực lực nội bộ Nhân tộc, không ngừng bồi dưỡng cường giả thế hệ mới, khiến thực lực Nhân tộc đạt đến giai đoạn đỉnh thịnh.

Cũng tức là giai đoạn tích lũy.

Có lẽ điều này sẽ khiến danh tiếng của Liệt Sơn thị không bằng Nhân Hoàng đời sau, nhưng nếu không có sự tích lũy của Liệt Sơn thị, thì càng không có công danh của Nhân Hoàng đời sau.

Mỗi thế hệ đều có sứ mệnh riêng.

Liệt Sơn thị hiện nay rất rõ ràng sứ mệnh của mình là gì, y cũng đang hành sử theo sứ mệnh của mình.

Giống như Thần Nông Bách Thảo Kinh ra đời, đó chính là một sự phú cường đối với thực lực của Nhân tộc.

"Con trai ta đã trưởng thành rồi, vi phụ rất mừng.

Vi phụ cũng không có gì có thể dạy dỗ con, chỉ là sau khi con kế vị, vẫn phải giữ vững tâm thái như bây giờ, vạn vạn không được có tà niệm." Liệt Thiên thị vẻ mặt mừng rỡ dặn dò Liệt Sơn thị.

Y biết rất nhiều vương gia trước khi đăng cơ đều cực kỳ chất phác, đều rất hòa nhã.

Nhưng không ít vương gia sau khi phân liệt ra ngoài kiến quốc, lại từ từ thay đổi, trở thành nô bộc của quyền lực.

Trong rất nhiều vương quốc của Nhân tộc hiện nay, có không ít vương gia là như vậy.

Đương nhiên, phần lớn các vương gia vẫn một lòng nghĩ cho Nhân tộc.

Mà những vương gia đó không nghi ngờ gì đều là những vương tộc cổ lão nhất.

"Phụ thân cứ yên tâm, hài nhi hôm nay là Thần Nông thị, về sau cũng vẫn là Thần Nông thị." Liệt Sơn thị mỉm cười với phụ thân, an ủi.

Y nói mình là Thần Nông thị, chính là để ám chỉ mình không phải loại người kia.

Nếu là loại người đó, cũng sẽ không được mọi người xưng hô là Thần Nông thị.

Trên thực tế, Liệt Thiên thị và mấy người khác đã quá lo lắng rồi.

Nếu y là loại người đó, Toại Nhân thị cũng sẽ không chọn y làm Nhân Hoàng kế nhiệm.

Có một số người có thể lừa gạt được, nhưng tuyệt đối không có sinh linh Nhân tộc nào có thể lừa gạt được Toại Nhân thị.

Toại Nhân thị chấp chưởng Hậu Thiên Vạn Đạo, tu vi công tham Tạo Hóa, sao lại có thể bị một sinh linh ngay cả Hỗn Nguyên chi đạo còn chưa bước vào mà lừa dối được chứ.

Hôm nay là Thần Nông thị, có thể vì chúng sinh Nhân tộc mà nếm thử trăm loại thảo dược.

Về sau thành Nhân Hoàng, cũng vẫn là Thần Nông thị có thể vì chúng sinh Nhân tộc mà nếm thử trăm loại thảo dược!

Trăm loại thảo dược chỉ là một từ hình dung, trên thực tế thảo mộc ở Nam Hoang nào chỉ có ức vạn vạn loại?

Và bất kể có tác dụng hay không, những loại thảo dược này, hay độc thảo này, trên thực tế đều được y ghi chép lại.

Ngay cả những loại thảo vô dụng cũng được Thần Nông thị ghi chép lại.

Đương nhiên, lời lẽ của y cũng rất khách quan, chỉ nói rằng mình không phát hiện ra tác dụng gì, và cũng chưa chắc đã thật sự vô dụng.

Cũng như mỗi loại thảo khác đều như vậy, chỉ nói ra quan điểm của mình, không đại diện cho sự tuyệt đối toàn diện, có thể còn rất nhiều phương diện chưa được khám phá ra.

Những chuyện này đều được Thần Nông thị ghi chép lại, từng chút từng chút một.

Đây cũng là lý do vì sao Toại Nhân thị lại cảm thấy công hiến của y lớn đến vậy, đây đều là đánh đổi bằng cả sinh mệnh mà có được. ...

Thời gian thoáng chốc lại ba năm trôi qua.

Trong ba năm này, Liệt Sơn thị không rời Thần Thành một bước, cả ngày đều ở nhà bầu bạn cùng cha mẹ.

Bất kể ai đến cầu kiến, y đều đóng cửa không gặp.

Cũng không cần lo lắng những người đó có phải vì vấn đề Thần Nông Bách Thảo Kinh mà đến tìm hay không, bởi vì trong đó đã chú thích rõ ràng mọi tình huống, nên cũng không cần đến cầu giáo y.

Chỉ cần lật tìm trong đó, liền có thể tìm thấy vấn đề tương ứng.

Toại Nhân thị cũng không đến thúc giục y, dù sao khi nào tâm cảnh y viên mãn, khi đó liền có thể bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, và Toại Nhân thị cũng có thể khi đó tuyên bố thoái vị.

Ba năm vỏn vẹn, trong mắt họ bất quá cũng chỉ là một cái búng tay mà thôi.

"Sắp thành rồi..." Diệp Hiên ở trên không, nhìn xuống Liệt Sơn thị trong thế giới Hồng Hoang bên dưới, khóe miệng khẽ nhếch lên nói.

Hồng Hoang đối với Nhân tộc sao mà ưu ái đến vậy, Toại Nhân thị, Thương Hiệt thị, Thập Thất Vương thượng cổ cùng vô số tu sĩ, ai mà chẳng phải là bậc thiên tài diễm diễm, ai mà chẳng phải là người có thể kinh thế hãi tục.

"Nhân tộc như thế, liền sắp tiến vào thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế rồi ư..." Diệp Hiên khẽ lắc đầu, Hồng Hoang này đã thay đổi quá nhanh rồi.

Người ta nói đại thế không thể thay đổi, tiểu thế có thể thay đổi.

Nhưng cái này đã đặc biệt là Tam Hoàng Ngũ Đế rồi, mà Vu Yêu đại chiến cũng không có chút manh mối nào.

Có thể nói, đã hoàn toàn khác với Hồng Hoang trước đây.

“Nhưng mà biến thì cứ biến đi, cũng chẳng phải chuyện xấu gì...” Diệp Hiên khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Mặc kệ nhiều như vậy làm gì, hiện nay thiên địa Hồng Hoang cường thịnh, tu vi sinh linh cũng đang ổn định tăng lên, có thể nói không còn có loại thế cục kém cỏi nào nữa. ...

Nam Hoang, Thần Quốc, Thần Thành.

“Phụ thân, mẫu thân, hài nhi đã đột phá rồi.” Liệt Sơn thị vẻ mặt vân đạm phong khinh nhìn phụ thân và mẫu thân.

Ba năm bầu bạn này đã khiến cảm giác áy náy trong lòng y tan biến.

Do đó, cũng thuận lý thành chương mà đột phá tu vi.

Ba năm thời gian thực ra không dài, nhưng nếu nói là ở bên nhau thì thời gian đó lại rất dài.

Nếu ra ngoài làm việc hoặc tu luyện, thì thật sự là chớp mắt đã hết.

Cho nên, việc sớm tối bầu bạn cũng khiến sợi cảm giác áy náy trong lòng y tan biến.

Cũng không phải nói y không còn cảm giác áy náy, chỉ là nó không còn có thể ảnh hưởng đến đột phá tâm cảnh của y nữa.

“Cứ thế mà đột phá rồi sao?!” Vợ chồng Liệt Thiên thị vẻ mặt chấn kinh nhìn con trai mình, có chút không dám tin mà nói.

Họ chưa từng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng không biết sẽ có động tĩnh gì, nên đối với việc cứ thế mà đột phá thì cảm thấy rất khó tin.

Liệt Sơn thị nghe vậy gật đầu, nói: “Đương nhiên!

Thuận lý thành chương, nước chảy thành sông mà thôi.” Tu vi của

y sớm đã đủ đột phá, nên căn bản không có động tĩnh lớn đến vậy, chỉ cần tâm cảnh viên mãn là lập tức có thể đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

“Tốt!

Tốt!

Đột phá rồi tốt!” Liệt Thiên thị liên tục nói ba tiếng "tốt".

Y biết con trai mình thật sự đã đột phá, ngay cả y cũng không phải đối thủ, đừng nói đối thủ, ngay cả cảnh giới tu vi cũng không thể nhìn thấu.

Đúng lúc này, phong vân giữa thiên địa biến hóa, từng đạo mây mù nhanh chóng tụ tập lại, hình thành một thân ảnh khổng lồ.

Ba người thấy vậy nhìn tới, lại thấy chính là hình dáng của Toại Nhân thị.

“Bái kiến Bệ hạ.” Vợ chồng Liệt Thiên thị và Liệt Sơn thị vội vàng chắp tay vái.

Toại Nhân thị khẽ nâng tay, ra hiệu ba người đứng dậy, sau đó khẩu hàm Thiên Hàm đạo: “Liệt Sơn thị tu vi đã thành, mau chóng đến Tổ Địa, chuẩn bị đăng cơ!” Theo lời Toại Nhân thị dứt lời, giữa thiên địa chợt nổi lên một trận đại phong.

Sau khi gió cuốn tàn vân, những đám mây lại trở về hình dạng ban đầu.

“Phụ thân, mẫu thân, hài nhi phải đến Tổ Địa đăng cơ rồi, xin từ biệt tại đây!” Liệt Sơn thị sau khi nhận được ý chỉ của Toại Nhân thị, lập tức đứng dậy bái biệt cha mẹ.

Việc này đã tự mình đến thúc giục rồi, nếu không đi nữa thì cũng không hay.

Hơn nữa, sau này đăng cơ rồi cũng không phải là không thể đón cha mẹ đến ở cùng.

"Đi đi." Vợ chồng Liệt Thiên thị vẻ mặt kích động.

Nếu không phải nơi đó quá đỗi thần thánh, và đại điển đăng cơ lần này không phải ai cũng có thể tham gia, thì hai người họ thật sự muốn chạy đến tận nơi tận mắt xem đại điển đăng cơ của con trai mình.

Đại điển Nhân tộc như vậy, không chú trọng quá nhiều tình cảm, tất cả đều theo nghi lễ, theo quy định.

Ngay cả là Nhân Hoàng kế nhiệm, nếu cha mẹ bản thân chức vị không đủ thì cũng không thể đến nơi này. ...

Tổ Địa, dưới chân Bất Chu Sơn.

Nếu không phải Thái Thượng trong Tam Thanh là môn chủ của Nhân tộc, e rằng Tam Thanh đã sớm đuổi Nhân tộc đi rồi.

Hễ có đại sự gì là lại chạy đến Tổ Địa mà làm, mà Tổ Địa vừa khéo lại là đạo trường của họ.

Mỗi lần đều khiến Bất Chu Sơn một trận huyên náo.

Đương nhiên, mối quan hệ giữa Tam Thanh và Nhân tộc cũng rất tốt, nên trên thực tế cũng không có quá nhiều vấn đề.

Và mỗi lần đại điển Nhân tộc, Tam Thanh đều sẽ lần lượt gửi lời chúc phúc của mình.

Trong đại điển thoái vị của Nhân Hoàng Nhân tộc, những người có mặt đều là các sĩ Nhân tộc.

Tất cả những người đến đều là các cường giả Hỗn Nguyên chi cảnh của Nhân tộc, hoặc là Quốc vương.

Đương nhiên, mỗi vị Quốc vương trên thực tế đều là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

“Trẫm từ khi Nhân tộc yếu nhược, thụ mệnh vào lúc nguy nan, gánh vác trọng trách này.

May mắn thay, được các quân hậu ái, cùng nhau vượt qua nguy nan, nay cuối cùng đoạt được vị trí nhân vật chính thiên địa, đứng vững giữa Tứ Hải Bát Hoang, cũng coi như không làm nhục sứ mệnh.

Thiên địa mênh mông, ưu ái Nhân tộc, các sĩ Nhân tộc thiên tài xuất hiện lớp lớp.

Nhưng đến ngày nay, Trẫm tự thấy vô lực tiếp tục dẫn dắt Nhân tộc, nên buông tay nhường quyền, trao về Tân Hoàng, mong Tân Hoàng có thể cần chính ái dân, thương xót chúng sinh...” Nhân Hoàng Toại Nhân thị nói một hồi dài, về công lao của mình chứng minh mình không phụ sứ mệnh, sau đó lại nói một hồi về những thiếu sót của mình, ý là nên nhường vị trí cho Tân Hoàng.

Thực ra y hoàn toàn không cần phải nói như vậy, có thể nói rất hoa mỹ, nhưng trên thực tế những gì y đã làm đã rất hoa mỹ rồi.

Cho nên y cố gắng hết sức nói mình vô năng một chút, cũng là để Nhân Hoàng đời sau không phải chịu áp lực quá lớn.

Chương 246

Sau khi đọc xong chiếu thư thoái vị, một bản bảo sách thiện nhượng được vị đại thần chủ trì nghi thức soạn thảo tại đại điển thiện nhượng.

Sau khi bảo sách thiện nhượng được tuyên đọc, thì bắt đầu nghi thức tiếp theo.

Chỉ thấy vô số tộc nhân Nhân tộc quỳ rạp xuống đất, bao gồm cả Tân Hoàng Liệt Sơn thị sắp đăng cơ cũng quỳ rạp xuống đất, trong miệng bi thiết hô to: "Bệ hạ!!!" "Trong Nhân tộc không thể không có Bệ hạ ngài!!!" "Bệ hạ!!

Ngài không thể thoái vị a..." Một đám người bắt đầu nghi thức này, được gọi là "cầu Hoàng", cầu xin nhiều lần, tượng trưng cho việc ý chí thoái vị của Nhân Hoàng đã cực kỳ kiên định, đồng thời cũng càng làm nổi bật công hiến của Nhân Hoàng đối với Nhân tộc, khiến những người này từ tận đáy lòng mà khóc than.

Đương nhiên, cảnh tượng như vậy trên thực tế rất gượng gạo.

Chẳng hạn như Thập Thất Vương thượng cổ đều mặt không biểu cảm quỳ rạp xuống đất, cung tiễn Nhân Hoàng thoái vị.

Đây cũng là một trong số ít lần họ khấu bái. ...

Ngày thường tuy không cần khấu bái, nhưng trong đại điển như vậy, vẫn cần phải có, tượng trưng cho sự tôn kính đối với Nhân Hoàng.

"Ý Trẫm đã quyết, không cần nói nhiều!" Toại Nhân thị phất tay áo dài, ngữ khí không cho phép nghi ngờ mà nói.

Sau đó, lại tiếp tục cầu xin, lại tiếp tục nói.

Cứ thế lặp đi lặp lại ba lần, thì chính thức thoái vị.

"Thần Nông thị, tiến lên!" Toại Nhân thị ngữ khí nghiêm túc, biểu cảm cực kỳ đoan chính mà lớn tiếng hô.

Ngay sau đó, Liệt Sơn thị từ trên đất chậm rãi đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía Toại Nhân thị.

Lúc này, Toại Nhân thị vẫn mặc Nhân Hoàng Bào, còn Liệt Sơn thị vẫn mặc y phục bình thường.

"Bệ hạ!" Liệt Sơn thị khẽ cúi đầu, hướng Toại Nhân thị hô.

Trong lòng y, hình tượng huy hoàng của Toại Nhân thị tuy không đến mức mãnh liệt như vậy, nhưng từ nhỏ đã nghe đủ loại truyền thuyết về Toại Nhân thị, y cũng biết rất nhiều sự tích của Toại Nhân thị.

"Đây chính là Nhân Hoàng Kiếm, là do Khí Vận Nhân tộc ngưng tụ mà thành khi xưa Nhân tộc thành tựu bá chủ thiên địa.

Đây là tượng trưng của Nhân Hoàng, cũng là tượng trưng của Khí Vận Nhân tộc, hôm nay liền truyền cho ngươi." Toại Nhân thị đưa thanh bảo kiếm tượng trưng cho Khí Vận Nhân tộc cho Liệt Sơn thị, chậm rãi nói.

Đây là thần khí quan trọng nhất của Nhân tộc, cũng là thanh thần khí duy nhất có thể tượng trưng cho Nhân Hoàng.

Bất luận là Nhân Hoàng Bào, hay Nhân Hoàng Ấn Tỷ, đều không đủ để đại diện cho Nhân Hoàng, huống chi là đại diện cho cả Nhân tộc.

Liệt Sơn thị cố nén sự kích động trong lòng, vẻ mặt đoan chính mà lại có chút hưng phấn nhận lấy thanh Nhân Hoàng Kiếm tượng trưng cho Nhân tộc.

Thanh kiếm này toàn thân màu vàng kim, hai mặt thân kiếm khắc họa một số đồ án.

Một mặt khắc nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc sơn xuyên thảo mộc, tượng trưng cho vũ trụ Hồng Hoang đều nằm trong tay Nhân tộc.

"Tạ Bệ hạ." Liệt Sơn thị sau khi nhận lấy thanh Nhân Hoàng Kiếm, cảm nhận được sự khẽ rung từ Nhân Hoàng Kiếm.

Y không biết đây là Nhân Hoàng Kiếm không nỡ Toại Nhân thị hay là đang vui mừng vì sự xuất hiện của y.

Nhưng điều này cũng nói lên thần binh có linh, có đạo thì được, vô đạo thì vứt bỏ.

"Từ giờ trở đi ta không còn là Bệ hạ nữa, ngươi mới là." Toại Nhân thị trên mặt lộ ra nụ cười, khẽ lắc đầu.

Sau đó liền thấy Nhân Hoàng Bào trên người y chuyển sang cho Liệt Sơn thị mặc, Nhân Hoàng Quan cũng xuất hiện trên đầu Liệt Sơn thị.

Còn về Nhân Hoàng Ấn Tỷ thì được giữ trong tay vị đại thần bên cạnh.

Đợi đến khi nghi thức giao tiếp hoàn thành, Liệt Sơn thị thân mặc Nhân Hoàng Bào, đầu đội Nhân Hoàng Quan, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, xoay người nhìn về phía trước.

Một cỗ uy thế hùng hậu bỗng nhiên xuất hiện, quét sạch Bất Chu.

"Thần đẳng bái kiến Bệ hạ, cung chúc Bệ hạ đăng cơ!!!" Những tộc nhân Nhân tộc phía dưới cũng lại lần nữa khấu bái, lớn tiếng hô.

Nhất thời, uy thế hùng hậu chợt dấy lên, Khí Vận ngưng tụ mà sinh.

Thần Nông Bách Thảo Kinh trong lòng Liệt Sơn thị cũng bay ra, hấp thu toàn bộ Khí Vận trên trời, hóa thành một bản Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Đây chính là chí bảo thành đạo của Liệt Sơn thị.

Uy lực tuy không bằng Nhân Hoàng Kiếm, nhưng cũng có rất nhiều công năng đặc biệt mà Nhân Hoàng Kiếm không có.

Nhân Hoàng Kiếm chủ sát phạt, Bách Thảo Kinh chủ phòng ngự trị liệu.

Có được hai kiện chí bảo này, Liệt Sơn thị từ nay sẽ chen chân vào hàng ngũ đỉnh cao chiến lực Hồng Hoang.

Tuy không bằng những tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng vừa mới bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh đã có thể trở thành kiệt xuất trong số đó, cũng là điều mà không biết bao nhiêu sinh linh mong muốn.

"Trẫm vô công vô đức, thụ mệnh từ Tiên Hoàng, áy náy khôn nguôi.

Tuy nhiên mới đăng hoàng vị, đương nhiên là..." Liệt Sơn thị ngay sau đó bắt đầu đọc lời tự nhận xét mình.

Lúc này, đại điển cũng dần đi đến hồi kết.

Từ giờ khắc này, Liệt Sơn thị chính là Thần Nông thị.

Y không còn là Liệt Sơn thị của một gia đình nữa, mà là Thần Nông thị của hàng vạn gia đình.

"Tiên Hoàng công cái thiên địa, đức quá Bát Hoang.

Nay tuy thoái vị, nhưng lễ không thể phế, tôn xưng thượng hiệu, danh là Thiên, tức là Thiên của Nhân tộc, là Thiên Hoàng của Nhân tộc.

Nhân tộc tự nhiên nên tôn kính.” Liệt Sơn thị tiếp lời nói, định hiệu cho Toại Nhân thị là Thiên Hoàng.

Ý nghĩa là vị Hoàng này là tầng cao nhất của Nhân Hoàng, tức là tượng trưng cho thủ lĩnh của Nhân Hoàng.

Cho dù về sau có nhiều Hoàng đế đi nữa, cũng không thể vượt qua danh hiệu Thiên Hoàng này.

Đây là sự tôn kính của y đối với Toại Nhân thị, cũng là sự tôn kính của Nhân tộc đối với Toại Nhân thị.

Chỉ thấy sau khi lời y dứt, Khí Vận Nhân tộc lại lần nữa ngưng tụ thành một chữ Thiên, là Thiên tự của Nhân tộc, tượng trưng cho sự công nhận thân phận của Toại Nhân thị.

Từ nay, cho dù Toại Nhân thị đã không còn là Nhân Hoàng đương nhiệm, nhưng trong Nhân tộc y vẫn là Thiên Hoàng chí cao vô thượng.

“Thiên Hoàng công cái thiên địa, đức quá Bát Hoang!!!” Ngay sau đó, tất cả Nhân tộc ở Nam Hoang đều biết Toại Nhân thị được tôn làm Thiên Hoàng, là tồn tại chí cao vô thượng của Nhân tộc.

Tuy đã thoái vị, nhưng y vẫn là vị Hoàng của Nhân tộc.

Về việc Thần Nông thị lên vị, toàn bộ Nhân tộc đều biết.

Không ai biết Thần Nông thị sau khi lên vị sẽ mang lại điều gì cho Nhân tộc, nhưng mọi người đều biết, Toại Nhân thị đã chọn Nhân Hoàng kế nhiệm thì nhất định không có vấn đề.

Hơn nữa, điều quan trọng là những người này cũng đều biết nhân phẩm của Thần Nông thị, đều biết những nỗ lực mà Thần Nông thị đã cống hiến vì Nhân tộc.

Chỉ riêng quyển Thần Nông Bách Thảo Kinh đó thôi, đã là báu vật của cả Nhân tộc.

Đợi đến khi toàn bộ đại điển kết thúc, vị trí Nhân Hoàng cũng giao thế.

Sau khi vị trí Nhân Hoàng giao thế, Nhân Hoàng quả vị, một trong Lục Ngự của Thiên Đình, cũng tự nhiên mà rơi vào tay Thần Nông thị.

Từ nay, Thần Nông thị chính là Nhân Hoàng chân chính.

Làm xong tất cả những điều này, Toại Nhân thị vẻ mặt tươi cười nhìn cảnh tượng này.

Y mặc một bộ áo choàng thô, cũng không né tránh.

Đúng lúc định rời đi, liền thấy trên trời đột nhiên kim quang đại phóng.

"Nhân tộc Toại Nhân thị, có đại công với Hồng Hoang, hôm nay thoái vị Nhân Hoàng.

Trẫm có cảm ứng, nên đặc sắc phong y làm Nam Hoàng, lĩnh việc nam bộ..." Bạch Trạch của Thiên Đình cũng mang theo một đạo thánh chỉ giáng lâm nơi đây.

Đó là thánh chỉ của Thiên Đế, y cầm lên liền tuyên đọc.

"Toại Nhân thị đa tạ Bệ hạ." Toại Nhân thị nghe vậy không nghĩ nhiều, hơi suy nghĩ một chút liền biết được nguyên nhân sâu xa của việc này.

Nhưng y cũng không từ chối, mà tiếp nhận.

Bởi vì vị trí Nam Hoàng ở Nam Hoang cấp cho ai cũng không tốt, chỉ có thể cấp cho người Nhân tộc.

Và hiển nhiên, những người Nhân tộc khác thì không đủ tư cách trong mắt Đế Tuấn, nên chỉ có Toại Nhân thị mới có thể đảm đương được.

Còn về việc vì sao không sắc phong vị trí Nam Hoàng cho y khi còn tại nhiệm, thì chỉ cần động não một chút cũng có thể hiểu.

Đây là vì Thiên Đế không muốn để vị trí Nhân Hoàng và Nam Hoàng trùng lặp, nên mới làm như vậy.

Vị trí này có thể cấp cho người Nhân tộc, nhưng không thể cấp cho Hoàng của Nhân tộc.

Ý nghĩa là Nhân tộc có thể đồng thời sở hữu hai vị Lục Ngự, nhưng không thể có một người đồng thời sở hữu hai vị Lục Ngự.

Sự khác biệt giữa hai điều này là cực kỳ lớn.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Toại Nhân thị cũng không từ chối.

Y làm Nam Hoàng này, dù sao cũng không có việc gì để làm, mọi việc ở Nam Hoang cứ giao cho Nhân Hoàng xử lý là được.

Y chỉ là một lão già Nhân tộc mang danh Nam Hoàng mà thôi.

Theo sau khi Toại Nhân thị tiếp nhận thánh chỉ, lực sắc phong hiển hóa mà xuất, hướng về Toại Nhân thị mà tuôn trào một trận, sau đó liền xuất hiện một bộ Nam Hoàng Chí Tôn Bào.

Trên đó khắc họa một con thần thú trông giống phượng hoàng nhưng lại không phải phượng hoàng.

Đó là Chu Tước, một trong Tứ Tượng, không phải một chủng tộc, mà là một thần thú, là thần thú trong truyền thuyết trấn thủ Tứ Cực chi địa của thiên địa.

Nhưng hiện nay, Tứ Tượng căn bản không hề hiển hóa, Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ đều không xuất hiện.

Nếu bốn đại thần thú này xuất hiện, trấn thủ Tứ Cực chi địa, thì sau này Tứ Cực chi địa sẽ không đến mức hoang vu như vậy.

Tuy không nói có thể sánh bằng tiên cảnh Tứ Hoang chi địa,

nhưng cũng không đến mức cuồng loạn hoành hành như bây giờ.

Nếu không hoành hành như bây giờ, thì những nơi mà chúng sinh khai sáng ra cũng sẽ càng rộng lớn hơn, càng hùng vĩ hơn, rất nhiều sinh linh cũng có thể sống sót trong phương thế giới này.

Tuy Tứ Cực chi địa không rộng lớn như Tứ Hoang chi địa, nhưng trên thực tế cũng không phải là nơi nhỏ bé.

Nếu thật sự có thể lợi dụng, thì diện tích thực tế của Hồng Hoang sẽ càng trở nên rộng lớn hơn.

Hồng Hoang hiện nay trên thực tế đã sớm lớn hơn không biết bao nhiêu vạn lần so với những thế giới khác.

Tất cả những điều này đều nhờ vào việc Diệp Hiên trước đây không tiếc mạng sống mà đoạt lấy Dịch Cơ, nhờ đó mới một lần định ra địa bàn rộng lớn như vậy.

"Chúc mừng Nam Hoàng Bệ hạ, hạ hỉ Nam Hoàng Bệ hạ." Bạch Trạch chắp tay khẽ cúi người với Toại Nhân thị, cười nói.

"Bạch Nguyên Soái hữu lễ rồi." Toại Nhân thị cũng không ít lần giao thiệp với Bạch Trạch, cười cười hư không nâng y dậy.

Ngay sau đó Bạch Trạch lại đi đến trước mặt Thần Nông thị, chắp tay khẽ cúi người, nói: "Chúc mừng Nhân Hoàng đăng cơ, hạ hỉ Nhân Hoàng Bệ hạ." Cái trước là chúc mừng Nhân Hoàng của Nhân tộc, nên không thêm hai chữ "Bệ hạ".

Cái sau là hạ hỉ Nhân Hoàng, một trong Lục Ngự Đại Đế của Thiên Đình, nên phải thêm "Bệ hạ".

Nhân Hoàng của cái trước chỉ quản hạt Nhân tộc mà thôi.

Y là Nguyên Soái Thiên Đình, tự nhiên không cần phải hô "Bệ hạ" với Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Nhưng Nhân Hoàng của cái sau lại là Lục Ngự Đại Đế, vị trí cao hơn y, tự nhiên cũng phải tôn xưng hiệu của người đó.

"Bạch Nguyên Soái hữu lễ." Thần Nông thị cũng khẽ gật đầu, học theo lời của Toại Nhân thị mà nói.

Y đây là lần đầu tiên gặp Bạch Trạch, khi gặp thì tự nhiên cũng biết đối phương là ai rồi.

Đều là Hỗn Nguyên chi cảnh, nếu ngay cả chút bản lĩnh này cũng không có, thì cũng không cần phải sống nữa.

Thấy thần thánh mà biết danh, điều này đừng nói Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng đều nắm giữ.

"Hai vị Bệ hạ, thánh mệnh đã đạt, Bạch Trạch cũng nên hồi Thiên Đình phục mệnh rồi." Bạch Trạch khẽ cúi chào Toại Nhân thị và Thần Nông thị, cáo từ.

Thần Nông thị và Toại Nhân thị nghe vậy đều gật đầu, khẽ chắp tay, ý bảo có thể đi rồi. ...

Trên Hồng Hoang, trong hư không.

"Nhân Hoàng giao thế lại bình tĩnh đến thế.

Thời thượng cổ vẫn là tốt đẹp a.

Nếu đến hậu thế, e rằng các tộc đã bắt đầu tranh đoạt rồi..." Diệp Hiên nhìn Toại Nhân thị và Thần Nông thị ở phía dưới giao thế quyền lực địa vị, giao thế vị trí Nhân Hoàng.

Trong niên đại này, ngoại địch vây quanh, có thể nói vị trí Nhân Hoàng không chỉ là một địa vị có quyền lực, mà hơn thế nữa là một vai trò gánh vác trách nhiệm, là một vai trò cần dẫn dắt Nhân tộc đi đến đỉnh thịnh.

Nếu để những kẻ dã tâm kia lên vị, đó tất nhiên không phải là

chuyện tốt.

Ngược lại, để Thần Nông thị, người chú trọng phát triển Nhân tộc, tương đối yêu chuộng hòa bình, đến đảm nhiệm vẫn rất tốt.

Đương nhiên, tiền đề quan trọng nhất chính là phải có công lao lớn đối với Nhân tộc, và sau khi đăng cơ sẽ không phát sinh thay đổi.

Và Toại Nhân thị chính là nhìn trúng điểm này ở Thần Nông thị.

Có thể nói, Thần Nông thị hoàn toàn phù hợp với mọi yêu cầu của Toại Nhân thị, phù hợp với Nhân Hoàng mà Nhân tộc cần.

Chúng vọng sở quy, Thiên Mệnh sở quy, không gì hơn thế.

Thiên Mệnh không phải là Thiên Mệnh do Thiên Đình định ra, mà là Thiên Mệnh do Diệp Hiên định ra.

Y để ai làm Nhân Hoàng, người đó liền có thể trở thành Nhân Hoàng.

Giống như Thương Thiên chuyển thế vậy, kiếp này y hợp lẽ phải trở thành Nhân Hoàng, để bù đắp sự áy náy của toàn thiên địa đối với y, đây là một sự đền bù.

Đối với Nhân tộc mà nói, đây cũng là một chuyện tốt, cũng là có thể dẫn dắt Nhân tộc trở nên cường thịnh hơn.

Chương 247

Thần Nông thị sớm đã khai mở túc tuệ, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc y là Thần Nông thị của Nhân tộc.

Cường giả chân chính sẽ không bị tiền thế chi phối, mà nắm giữ đương thế.

Huống chi Thương Thiên của tiền thế chỉ còn lại một sợi chân linh tồn tại, ngay cả Tam Hồn Thất Phách nguyên thần các loại cũng không để lại.

Đừng nói đến việc muốn ảnh hưởng đến Thần Nông thị hiện nay, đó là một chuyện hoàn toàn không thể.

Huống chi có thể có được thành tựu ở kiếp này, Thương Thiên cũng nên nhắm mắt rồi.

Tam Thiên ngày trước bất quá cũng chỉ là những bù nhìn mà vạn tộc đẩy ra thôi.

Tuy khi họ bắt đầu sáng tạo thì không phải như vậy, nhưng từ đó cũng có thể thấy có một thế lực cường đại thuộc về bản thân rốt cuộc tốt đến mức nào.

Nếu như Tam Thiên ban đầu sở hữu một tộc quần giống như Long tộc, thì Tam Thiên sẽ không thể thảm tử, mà sẽ thật sự đảm nhiệm Thiên Đế.

Có lẽ Thiên Đình sẽ phân băng ly tán, nhưng ba người họ tuyệt đối sẽ không thảm tử trong tay Long Vương và những người khác.

Có thể nói, Long Vương loại Tiên Thiên Thần Thai Thánh này chính là bình thường thì ta có thể không để ý ngươi, nhưng nếu thật sự chạm đến lợi ích gì đó, thì ngươi phải chết.

Long Vương sống từ viễn cổ đến nay, trừ thực lực ra, các phương diện khác cũng không kém, bằng không tuyệt đối không thể bảo toàn cả Long tộc.

"Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, Thần Nông thị này quả thực là hậu đạo a.

Thoáng cái lại phong Toại Nhân thị làm Thiên Hoàng, đây chẳng phải là tự đặt một vị thần trên đầu mình sao?

Nếu để các hoàng đế đời sau biết được, chẳng phải sẽ phải lớn tiếng kêu không thể nào, tuyệt đối không thể nào sao..." Diệp Hiên nghĩ đến đây, khóe miệng không kìm được mà xuất hiện một nụ cười.

Chính như Diệp Hiên đã nói, nếu không phải Thần Nông thị đề cương khế lĩnh, Khí Vận Nhân tộc cũng sẽ không ngưng tụ thành một chữ Thiên.

Và Toại Nhân thị cũng sẽ không trở thành Thiên Hoàng chân chính của Nhân tộc.

Cho dù với công tích của y là đủ, nhưng một khi không có ai đề xuất, thì sẽ thật sự không có đãi ngộ này.

Điểm này trong mắt Diệp Hiên là cực kỳ không dễ dàng.

Rất nhiều người đều không hy vọng trên đầu mình lại xuất hiện thêm một vị thần nữa, rõ ràng đã là Nhân Hoàng rồi, sao có thể dung thứ cho người khác chỉ trỏ can thiệp.

Đặc biệt là Toại Nhân thị có uy vọng cao nhất trong Nhân tộc, cho dù y đã đăng cơ, cũng không thể so sánh với Toại Nhân thị.

Nếu lại phong một Thiên Hoàng, thì càng dễ dàng can thiệp vào công việc nội bộ Nhân tộc.

Còn về Nam Hoàng thì vẫn ổn.

Đó là chức vị quản lý nam bộ Hồng Hoang, nhiều nhất là chuyển Nhân tộc từ nơi này sang nơi khác, hoặc là khi Nhân tộc và các tộc khác phát sinh mâu thuẫn, thì đến hòa giải một chút.

Nhưng chức vị này không thể can thiệp vào các vấn đề nội bộ của Nhân tộc, y chỉ có thể điều chỉnh Nhân tộc từ góc độ vĩ mô, nhưng không thể trực tiếp can thiệp vào công việc nội bộ Nhân tộc.

Sở dĩ, Diệp Hiên mới đối với điều này khá ngạc nhiên, chẳng khác nào tự mình mời một vị thần lên đầu mình để giám sát mình.

Với danh nghĩa Thiên Hoàng, với uy lực Nhân Hoàng nhiều năm, nếu thật sự muốn chỉ trỏ vào chính sách của Thần Nông thị, Thần Nông thị quả thực phải ngoan ngoãn chấp nhận.

Nhưng trong chớp mắt, Diệp Hiên cũng đã hiểu ra.

Dù sao Toại Nhân thị chính là tự mình chủ động thoái vị.

Y rõ ràng có thể luôn đảm nhiệm Nhân Hoàng, nhưng vẫn chủ động thoái vị.

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên rằng người ta căn bản không quan tâm đến vị trí này, ít nhất y không quan tâm đến những quyền lực này.

Điều này cũng có nghĩa là, cho dù Thần Nông thị có cấp cho Toại Nhân thị một thân phận hợp lý để can dự triều chính, Toại Nhân thị cũng sẽ không can dự.

Trừ phi gặp phải vấn đề siêu cấp lớn, Toại Nhân thị mới có thể xuất hiện một chút, can dự một chút.

Về điểm này, Thần Nông thị cũng rất hy vọng.

Dù sao rất nhiều việc của Nhân tộc Thần Nông thị cũng không hiểu rõ.

Nếu thật sự xuất hiện sai lầm trong quyết sách trọng đại, thì vẫn là có thêm một người đến xử lý sẽ tốt hơn một chút.

Ít nhất như vậy, sẽ không đến mức tự mình đưa Nhân tộc vào hố lửa.

Không thể không nói, những bậc tiên hiền của Nhân tộc nghĩ nhiều hơn về cách phát triển Nhân tộc tốt hơn, chứ không phải cách để quyền lực trong tay mình trở nên lớn hơn.

Đây chính là sự khác biệt giữa tiên hiền và Đế Hoàng vậy. ...

Cùng với việc Thiên Hoàng ngưng tụ, chỉ cần Toại Nhân thị còn đó một ngày, thì Khí Vận Nhân tộc cũng sẽ có thêm một người trấn áp.

Không chỉ Nhân Hoàng Kiếm có thể trấn áp Khí Vận Nhân tộc, ngay cả Thần Nông Bách Thảo Kinh, còn có Nhân Hoàng Bào, Nhân Hoàng Ấn Tỷ các loại, đều có thể trấn áp Khí Vận Nhân tộc.

Khí Vận hư vô mờ mịt, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Cho nên cần có những bảo vật có công năng đặc biệt để trấn áp Khí Vận hư vô mờ mịt này.

Nếu không trấn áp, thì cho dù tụ tập được Khí Vận hùng hậu vô cùng, cũng sẽ sớm tan biến.

Nếu Khí Vận của một người không đủ, nhiều nhất là không có vận may, vận rủi liên miên, hoặc thấp đến mức phi lý thì thậm chí sẽ nguy hại đến sinh mệnh.

Nhưng nếu Khí Vận của một chủng tộc mà rơi xuống một giới hạn nhất định, thì điều đó không nghi ngờ gì sẽ dẫn đến sự phân băng ly tán của chủng tộc đó, của thế lực đó, thậm chí còn rất có khả năng dẫn đến cái chết của một lượng lớn tộc nhân trong chủng tộc đó.

Đây chính là lý do vì sao Tiệt Giáo trong các thời không song song lại suy tàn.

Nguyên nhân rất lớn chính là vì Khí Vận của Tiệt Giáo không có trấn giáo chí bảo để trấn áp Khí Vận.

Kiếm là sát phạt chí bảo, Tru Tiên Tứ Kiếm càng là chí bảo trong số chí bảo, sát phạt vô song, nhưng lại không thể trấn áp Khí Vận.

Thêm vào đó, đệ tử Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, số lượng hùng hậu vô cùng như vậy, lại thêm Khí Vận tiêu tán, có thể tưởng tượng được kết quả cuối cùng là gì.

Tiệt Giáo thảm bại như vậy, cũng có nguyên nhân từ phương diện này.

Nếu Khí Vận cường thịnh, có thể bảo tồn được, thì cho dù ba giáo khác liên thủ, cũng không thể khiến Tiệt Giáo gặp tai họa đến mức thảm bại thê lương như vậy.

"Nhân tộc hài hòa như vậy, nhưng mười vị Thái Tử Yêu tộc này dường như không mấy ngoan ngoãn a..." Ánh mắt Diệp Hiên hướng đến nơi, chính là mười vị Thái Tử đang ở phàm giới.

Trong thời gian Nhân tộc cử hành đại điển, họ lại bắt đầu tác oai tác phúc ở phàm giới.

Gia Hòa Hoa sau khi biết mười vị này là mười vị Thái Tử Thiên Đình, liền triệt để hóa thân thành kẻ liếm chó, bầu bạn bên cạnh mười vị Thái Tử, hơn nữa còn là loại liếm chó triệt để.

Y hoàn toàn coi mình là người hầu của mười vị Thái Tử, đối với bất kỳ yêu cầu nào của mười vị Kim Ô Thái Tử, đều có thể nói là hữu cầu tất ứng, những gì có thể làm được nhất định sẽ làm, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót nào.

Đối với một người hầu nghe lời như vậy, mười vị Kim Ô đều rất

vui vẻ.

Dù sao Gia Hòa Hoa nghe lời cũng có nghĩa là tất cả những thiên sứ trong Thiên Đường đều nghe lời, đều là cấp dưới của y.

Sau đó, mười vị Kim Ô Thái Tử liền ở lại phương Thiên Đường này, bắt đầu thả ga vui đùa theo thiên tính của mình.

Dù sao vẫn là những đứa trẻ chưa thành niên, lại sống quá an nhàn, tâm trí tương đối mà nói vẫn chưa trưởng thành ổn trọng, thích chơi đùa.

"Gia Hòa Hoa!" Kim Ô Tam Thái Tử Thúc Côn lớn tiếng hô.

"Ai!

Đến đây, Tam gia, ngài có phân phó gì?!" Gia Hòa Hoa từ xa đã lớn tiếng ứng lời, đi đến trước mặt Thúc Côn, cúi đầu, vẻ mặt nịnh hót cười nói.

Dáng vẻ đó cực kỳ giống một tên chó săn, nhưng y lại không cảm thấy điều đó có vấn đề gì.

Làm chó thì có gì không tốt?

Làm chó cho Thái Tử Thiên Đình thì có gì không tốt chứ?!

Người khác muốn làm còn không được đó!

"Sau khi chúng ta cẩn thận thương lượng, nhất trí cho rằng ngươi rất tốt, ngươi rất giỏi!" Thúc Côn trước tiên hơi tán thành gật đầu, cười nói.

"Ai!

Đa tạ chư vị gia đã công nhận!" Gia Hòa Hoa cười toe toét với khuôn mặt già nua, đúng là không cần mặt mũi nữa rồi.

Yahweh vô cùng vui mừng trong lòng, Mười vị Thái tử này ra tay

thì chưa bao giờ là keo kiệt cả, trước kia tùy tiện động tay một chút, đó là không biết bao nhiêu thứ tốt.

Những thứ tốt đó trước mặt Mười vị Thái tử tự nhiên không đáng là gì, nào Bàn Đào ngàn năm, Nhân Sâm Quả vạn năm, tất cả đều là những thứ cơ bản nhất.

Lại còn có đủ loại đan dược, cũng đều là những thứ Yahweh chưa từng thấy qua.

Tuy nói không thể nâng cao tu vi của y, nhưng cũng có thể tăng trưởng pháp lực và cảnh giới ngộ đạo.

Có thể nói, cùng với việc nội hàm Hồng Hoang tăng lên, những quả của Tiên Thiên Linh Căn kia kết ra hiệu quả càng ngày càng mạnh, càng ngày càng hữu dụng.

Vốn dĩ rất nhiều thứ Đại La Kim Tiên ăn vào cũng chẳng mấy tác dụng, dù là quả của Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn cũng không có hiệu quả.

Đến bây giờ, Đại La Kim Tiên ăn vào cũng có vô vàn chỗ tốt, thậm chí có những thứ có thể giúp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhập đạo tốt hơn.

Có thể làm được điều này, chứng tỏ hiệu quả của những Tiên Thiên Linh Căn này cũng càng ngày càng mạnh.

Dù sao chúng cũng là linh căn cắm rễ giữa trời đất Hồng Hoang, nội hàm Hồng Hoang tăng cường thì làm sao có thể không khiến Tiên Thiên Linh Căn mạnh lên được.

Vì vậy, Yahweh mới vui mừng đến thế.

Hiệu quả của những trái cây đó quá mạnh mẽ, dường như có thể tăng cường liên hệ giữa y và Đại Đạo, đây là một con đường y chưa từng đi qua, cũng không biết có đúng hay không.

“Với biểu hiện hoàn hảo của ngươi, chúng ta nhất trí quyết định ban cho ngươi Pháp tu Hồng Hoang, để ngươi có thể trở nên mạnh hơn!” Tam Thái tử Thúc Côn vỗ vai Yahweh, cười nói.

Pháp tu Hồng Hoang này thực tế ở Hồng Hoang là thứ tầm thường, ai cũng biết, nhưng ở nơi này thì lại khác hẳn, đó là bảo vật tuyệt thế, là thứ bị độc quyền, là thứ mà bọn họ không thể có được.

Mà đây, cũng chính là thứ Yahweh muốn có.

Nếu không phải muốn Pháp tu, y cũng chẳng đến mức nịnh bợ mười vị Thái tử này như vậy.

Đương nhiên, dù sao y vẫn sẽ nịnh bợ, dù sao đây cũng là Thái tử Thiên Đình, là những tồn tại cực kỳ quan trọng trong Thiên Đình, Thiên Đế và Đế Hậu lại là cha mẹ của những người này, sau khi biết điều này, Yahweh cũng hiểu vì sao tồn tại cường đại đến mức không thể biết tên kia lại bảo y đổi tên.

Nguyên nhân chính là trong thế giới này có Thiên Đình, có vô số Đại Đế, thậm chí cả Thiên Đế.

Mà có một số Đại Đế danh hiệu chính là Thượng Đế, thứ y cần kiêng kỵ chính là điều này, hơn nữa một cách gọi khác của Thiên Đế cũng là Thượng Đế, nên cũng là kiêng kỵ Thiên Đế.

Dù sao một sinh linh dị giới như y, làm sao dám xưng là Thượng Đế!

Làm sao dám so sánh với những tồn tại đó.

Lục Ngự tuy là Địa Hoàng và Nhân Hoàng, cộng thêm Tứ Hoàng đông nam tây bắc, nhưng thực tế đây chỉ là cách gọi tiện lợi của bọn họ, thực tế còn có một hệ thống danh hiệu về Đế Vương khác.

Mà Thiên Đế cũng chỉ là tên gọi tắt, thực tế còn có nhiều danh hiệu hơn, hơn nữa trong đó cũng có không ít danh hiệu liên quan đến

Hoàng.

Ví dụ như Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn, ví dụ như Ngọc Hoàng Đại Đế các loại.

Lại còn có Thái Thượng Khai Thiên Chấp Phù Ngự Lịch Hàm Chân Thể Đạo Kim Khuyết Vân Cung Cửu Khung Ngự Lịch Vạn Đạo Vô Vi Đại Đạo Minh Điện Hạo Thiên Kim Khuyết Chí Tôn Ngọc Hoàng Xá Tội Đại Thiên Tôn Huyền Khung Cao Thượng Đế.

Một chuỗi tên như vậy, thực tế đều thuộc về danh xưng của Thiên Đế.

Những danh xưng đó là những tên mà Thiên Đế thậm chí Lục Ngự chiếu rọi Chư Thiên mà xuất hiện, nghiêm ngặt mà nói cũng là một phần của Thiên Đế, nhưng danh xưng Thiên Đế lại không thuộc về một phần của những người đó.

Những đó là Thiên Đế chiếu rọi, chứ không phải Thiên Đế là sự chiếu rọi của bọn họ, đây là sự khác biệt cơ bản.

Thậm chí ngay cả Lục Ngự cũng chiếu rọi ra ở Chư Thiên một số như Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, thực tế đó đều là biệt danh của Lục Ngự.

Đó là sự chiếu rọi của bọn họ ở Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới Hồng Hoang, là sự chiếu rọi ở vô tận Tiểu Thế Giới.

Mỗi một Đại Thiên Thế Giới và Tiểu Thiên Thế Giới, thực tế đều có không ít chiếu rọi của thế giới Hồng Hoang.

Mà những người đó cũng đều là một phần tử trong bản thể Hồng Hoang, cũng là những cá thể độc lập, đều là bản tôn Hồng Hoang chiếu rọi.

"Đa tạ Thái tử điện hạ!

Đa tạ Thái tử điện hạ!!!" Yahweh nghe vậy suýt nữa đã khóc, khoảng thời gian làm trâu làm ngựa này, cuối cùng cũng đổi lại được một kết cục tốt đẹp.

Nhẫn nhịn chịu đựng lâu như vậy, làm chó cho Thái tử lâu như vậy, cuối cùng cũng đổi được một pháp môn tu hành.

Thúc Côn thấy Yahweh bộ dạng này, có chút kinh ngạc, y vẫn luôn biết Yahweh cực kỳ muốn pháp môn tu luyện Hồng Hoang, vì vậy mới sau khi cùng nhau thương nghị, quyết định ban thưởng cho Yahweh một pháp môn như vậy.

Y biết Yahweh sẽ rất kích động, nhưng không ngờ lại kích động đến mức này.

Đối với việc Yahweh làm chó, bọn họ cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, dù sao Yahweh trông rất giống những Hậu Nhân tộc ở Tây Hoang Hồng Hoang, những Hậu Nhân tộc đó ngoại trừ việc ngu xuẩn hơn Yahweh, thì tu vi cũng thấp hơn Yahweh.

Những Hậu Nhân tộc đó khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ khinh bỉ và ghê tởm, nhưng ở Yahweh bọn họ không cảm nhận được loại khí tức đó.

Điều này cho thấy hai bên chỉ có chút tương tự về ngoại hình mà thôi, cũng không phải cùng một chủng tộc.

Ngay cả những Nhân tộc phía dưới cũng vậy, hầu như giống hệt Hậu Nhân tộc Hồng Hoang, nhưng bọn họ cũng không có cảm giác chán ghét.

Điều này nói lên điều gì, điều này nói lên rằng so với việc Âm Dương Lão Tổ sáng tạo sinh mệnh, bản lĩnh của Yahweh rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, nói cách khác, trong phương diện này, Yahweh thậm chí còn vượt qua Âm Dương Lão Tổ.

Tuy nói Âm Dương Lão Tổ trong phương diện sáng tạo quả thực có chút thấp đến kinh ngạc, rõ ràng chưởng khống Âm Dương, lại còn không bằng Minh Hà.

Những tộc nhân A Tu La mà Minh Hà sáng tạo ra thì hoàn hảo hơn rất nhiều, cũng mạnh hơn rất nhiều so với những Hậu Nhân tộc mà Âm Dương Lão Tổ sáng tạo ra.

Chỉ thấy Tam Thái tử Thúc Côn khẽ điểm lên đầu Yahweh, một đạo truyền thừa bắn tới.

Yahweh nhắm mắt tham ngộ, còn Tam Thái tử thì đi tìm những Thái tử khác, cùng nhau hướng về ngoại giới mà đi.

Mấy ngày nay chơi ở phàm giới lâu như vậy, cũng đã đến lúc quay về rồi.

Mà việc ban cho Yahweh pháp tu thực ra chính là để báo đáp việc Yahweh đã làm trâu làm ngựa và bầu bạn chơi đùa cùng bọn họ suốt mấy ngày qua.

"Một điểm Chân Linh bất diệt, ngưng tụ Kim Quang bất diệt, liền có thể trở thành Kim Tiên…" "Trên Kim Tiên, ngưng tụ Ngũ Khí trong lồng ngực, liền là Thái Ất Kim Tiên…" "Sau số Thái Ất, trong Tam Hồn ngưng tụ Tam Hoa, liền có thể thành tựu Đại La Kim Tiên…" "Kẻ nhập Đại La mới chỉ là một con kiến hôi trong thế giới này sao?!!

Hít…." Yahweh tham ngộ đến đây, hít một hơi khí lạnh, Đại La Kim Tiên cường đại như vậy, vậy mà lại chỉ là một con kiến hôi, hơn nữa trong thế giới này dường như có vô số Đại La Kim Tiên.

Chương 248

Những Đại La Kim Tiên đó tương đương với cảnh giới trước khi y đột phá, nhưng cảnh giới này lại không biết có bao nhiêu số lượng, trong Hồng Hoang đếm không xuể… "Sau khi nhập Đại La, vẫn cần tiếp tục tu hành, chưởng khống Pháp Tắc, cho đến cảnh giới đỉnh phong viên mãn, lúc này Đại La Kim Tiên tuy bản chất vẫn là Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực lại cường đại hơn không biết bao nhiêu so với Đại La Kim Tiên đỉnh phong khác.

Mà Đại La Kim Tiên tầng thứ này, liền có thể trong vô tận Hồng Hoang thời không ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã, nếu thành công, thì nửa bước đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, gọi là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã." "Sau này nếu tu vi có đột phá, sau khi thành đạo, tham ngộ Đại Đạo, cũng có thể gọi là chưởng khống Đại Đạo, liền có thể thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, từ đó một chứng vĩnh chứng, vĩnh hằng bất diệt…" "Hít…" Yahweh nhìn đạo tu hành mà Tam Thái tử Thúc Côn để lại cho mình, trợn tròn hai mắt.

Y không biết Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng sau cảnh giới này thì không còn nữa, hẳn là những kẻ tùy ý bóp nặn y trước kia có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên… Y biết những trăm vị Nhân tộc canh cổng đó, thực lực đều rất mạnh, nhưng thực tế đều không mạnh bằng y.

Nhưng không ngờ những người đó lại bất tử bất diệt, vĩnh hằng bất diệt, trong vô cùng thời không chứng đắc Hỗn Nguyên vô thượng, muốn giết chết đối phương chỉ có thể trong khoảnh khắc giết sạch đối phương trong tất cả thế giới.

Mà vô tận thời không, đó không phải là nơi y có thể chạm tới.

Yahweh tuy là Thần Sáng Thế, đi theo Đại Đạo Tín Ngưỡng, cũng là một trong Tam Thiên Đại Đạo, nhưng con đường tu luyện lại không giống với Hồng Hoang, nên hoàn toàn không có hiệu quả như vậy, căn bản không có cái gọi là một chứng vĩnh chứng, cũng không có những thứ bất tử bất diệt đó.

Đối phương là lấy đạo nhập đạo thậm chí thành đạo, còn y là dùng lực lượng tín ngưỡng không ngừng tích lũy thực lực bản thân, thực tế chưa từng tham ngộ Đại Đạo, nên cũng không thể chiếu rọi thời không.

Tương đối mà nói, cũng yếu hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang rất nhiều.

Lĩnh ngộ được điểm này, trong mắt Yahweh lộ ra một tia ngoan ý, y biết muốn đi đến đỉnh phong, không thể cứ ôm khư khư con đường của mình, nhất định phải quyết tâm thay đổi phương thức.

Không phải nói Đại Đạo Tín Ngưỡng là không được, là không thể nhập đạo, mà là phương thức tu luyện của y có vấn đề, cũng không thể nói là có vấn đề, ít nhất thì không mạnh bằng đạo đồ tu luyện của Hồng Hoang.

"Nếu đã như vậy, thì ta liền lại lần nữa trọng tu một lần vậy!!!" Yahweh nhìn chằm chằm bản thân, ngay lập tức phế bỏ toàn bộ căn cơ của mình, những thứ bị lực lượng tín ngưỡng tràn ngập đều biến mất.

Trong một thời gian, ngay cả việc y chưởng khống những Thiên Sứ đó cũng có chút lực bất tòng tâm.

Thế là, Yahweh bế quan không gặp.

Ngay khoảnh khắc này.

Trong địa ngục.

“Hả?!

Biến mất rồi?!” Lucifer nhìn những kết giới và giám thị xung quanh đều biến mất, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Chẳng lẽ là lão già đó cố ý buông thả?

Cố ý muốn dụ dỗ ta, sau đó tìm cơ hội giết chết ta?!” Lucifer trong một lúc không dám bước ra khỏi nơi này, y cảm thấy những thứ này sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, đột nhiên biến mất nhất định có nguyên nhân nào đó.

Vì vậy, Lucifer không chọn lập tức rời đi.

Sau một khoảng thời gian.

“Sao vẫn chưa có phản ứng?!

Chẳng lẽ đây là thật sự muốn thả ta đi?!” Lucifer nhíu chặt mày, càng như vậy, y càng không dám tin.

Sau đó, y đi đi lại lại không ngừng, suy nghĩ rất nhiều khả năng.

Cuối cùng nghiến răng, Lucifer hung ác nói: “Mẹ kiếp, mặc kệ, xông!!!

Chết thì chết đi!!!” Ngay lập tức, thân thể y lóe lên, trong khoảnh khắc liền thoát khỏi địa ngục, đi đến nhân gian.

“Đây…” Lucifer cảm nhận thần lực của Yahweh trong thế gian, phát hiện thần lực của đối phương trở nên cực kỳ yếu ớt vô cùng, dường như muốn tiêu tán vậy.

Mắt y sáng lên, nghĩ: “Đây sẽ không phải là lão già đó đã chọc giận mười vị sinh linh dị giới kia, sau đó bị giết chết rồi chứ?!” “Không đúng không đúng, vẫn chưa chết, nhưng khẳng định cũng là cực kỳ suy yếu!!!” Lucifer nghĩ đến đây, khóe miệng lộ ra một nụ cười, ngẩng đầu nhìn lên trời, phía sau xuất hiện mười hai đôi cánh

đen.

Mạnh mẽ chấn cánh bay vút lên cao, thẳng xông Cửu Tiêu.

"Lão già, đừng trách ta vô tình!!!" Lucifer cười lạnh một tiếng, hướng về Thiên Đường mà bay.

"Lũ ác linh địa ngục, đã đến lúc công nhập Thiên Đường, nuốt chửng tất cả những Thiên Sứ đó vào bụng rồi…" Cùng với lời nói của Lucifer, trong khoảnh khắc, toàn bộ địa ngục tràn ngập tiếng mê hoặc của Satan, những người đó cũng đều lũ lượt đi theo Lucifer đến Thiên Đường… Trên Thiên Đường.

Michael cảm nhận được khí tức của Satan, sắc mặt đại biến, lập tức triệu tập tất cả Thiên Sứ lâm trận sẵn sàng.

"Lucifer sắp xâm nhập Thiên Đường, mau đi bẩm báo Phàm Đế, để Phàm Đế ra tay!!!" Michael hô lớn một tiếng, ngay lập tức liền thân tiên sĩ tốt chủ động hướng về phía Lucifer mà đi, vừa ra tay, trong tay y đã có thêm một vũ khí.

Ngày xưa, y có thể đánh bại Lucifer, nhưng cùng với sự sa đọa của Lucifer, y lại bị Lucifer miểu sát.

Lần này, y muốn nói cho tất cả mọi người biết, mình vẫn là Thiên Sứ mạnh nhất!!!

"Michael, ngươi không phải đối thủ của ta, ngươi ngu xuẩn đến mức vẫn chưa nhận ra sao?!" Lucifer khóe miệng lộ ra một nụ cười, vẻ mặt châm chọc nói, không hề đặt đám Thiên Sứ bao vây mình vào mắt.

Những Thiên Sứ này đối với y mà nói, đều là những tồn tại yếu ớt vô cùng, hơn nữa, khi y đánh lên Thiên Đường, đã hô lớn bảo những sinh linh địa ngục kia mau chóng đuổi tới.

Lần này, không phải y đơn đả độc đấu, mà là thân tiên sĩ tốt.

Một người chống lại nhiều Thiên Sứ như vậy, y không hề ngốc, cho dù có thể chống đỡ được một lúc, cũng không thể chống đỡ được lâu.

Mà ngay lúc này, phía dưới càng ngày càng nhiều Ác Ma, Đọa Thiên Sứ, thậm chí đủ loại sinh linh địa ngục bắt đầu tấn công các Thiên Sứ… Ngay khi Michael dẫn đầu một nhóm Thiên Sứ vây công Lucifer, khí tức trên người Yahweh đang điên cuồng tăng vọt.

Tuy y đã phế bỏ tu vi căn cơ của mình, làm lại từ đầu, nhưng dù sao cũng là sinh linh Tứ giai.

Việc ngưng tụ một điểm Tiên Thiên Chân Linh bất diệt, hội tụ Kim Quang bất diệt tự nhiên là đạt được trong khoảnh khắc.

Vì vậy, ngay từ khoảnh khắc y tự phế tu vi, y đã tức thì đạt đến Kim Tiên, sau đó dù là ngưng tụ Ngũ Khí trong lồng ngực hay Tam Hoa tụ đỉnh, đều đạt được với tốc độ cực nhanh.

Và khi Lucifer đến Thiên Đường, tu vi của y đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong viên mãn, là loại đỉnh phong chân chính, sau khi minh ngộ Chân Ý Hỗn Nguyên, y liền ở nơi bế quan mà tỉ mỉ cảm ngộ.

"Ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã, rốt cuộc làm sao mới có thể ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã đây…" Trên mặt Yahweh lộ ra vẻ sốt ruột, tất cả mọi thứ bên ngoài y đều nắm trong lòng bàn tay, lúc đầu vội vàng tu hành, lại quên mất phải loại bỏ nhân tố bất ổn là Satan.

Nhưng bây giờ không ngờ đối phương lại trực tiếp đánh lên, nếu chờ đối phương làm gì đó, thì y chẳng phải sẽ chết ở đây sao.

Thế là, Yahweh nhanh chóng bắt đầu tham ngộ của mình.

"Duy Nhất Chân Ngã, trong vô tận thời không tìm kiếm Chân Ngã, ta vốn không có quá khứ, khi đến thế giới này mới là khởi đầu của cái

‘ta’ ở thế giới này…” Rất nhanh, Yahweh đã tìm ra bí quyết, y rời khỏi Hồng Hoang trong thời gian cực ngắn, vì vậy việc y ngưng luyện cái ‘ta’ trong thời không trước kia sẽ rất nhanh, còn về cái ‘ta’ về sau, thì giống như những sinh linh khác… Trong Thiên Đường.

Mười hai đôi cánh sau lưng Michael đều bị Lucifer tàn nhẫn bẻ gãy, tứ chi cũng bị đánh gãy, lúc này y thoi thóp căm hận nhìn Lucifer.

“Ha ha, hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy, cái gọi là Sát Thần!!!” Lucifer vẻ mặt cười gian, nhìn những Thiên Sứ bị đám Địa Ngục chúng quấn lấy, một tay xách Michael đã bị phế đi, hướng về nơi bế quan của Yahweh.

Rất nhanh, hai người liền đến nơi Yahweh bế quan.

Lucifer nhìn cấm địa trước mặt, mang theo Michael không chút do dự xông vào.

Ầm!!!

Ngay khi Lucifer xông vào, nhìn thấy Yahweh đang ngồi khoanh chân trên đất, liền lập tức quăng Michael xuống đất, lao về phía Yahweh.

Và ngay khi y sắp giết chết Yahweh, trên người Yahweh đột nhiên xuất hiện một kết giới vô hình, ngăn Lucifer sang một bên.

“Làm sao có thể!!!” Lucifer trợn tròn hai mắt, vẻ mặt kinh hãi nhìn Yahweh trước mặt, trong lòng kinh hãi vạn phần.

Chỉ thấy Yahweh từ từ đứng dậy, trên mặt mang theo nụ cười trêu đùa nhìn y, chậm rãi nói: “Ngươi có biết Hồng Hoang Đại Đạo là gì không?!” Nói rồi, tay phải khẽ nâng lên, ngón cái và ngón giữa chạm vào nhau, hướng về Lucifer, khẽ búng một cái.

Rầm rầm rầm!!!

Một luồng khí sóng khổng lồ vô tận ập về phía Yahweh, trong khoảnh khắc đưa y vào địa ngục, lại lần nữa trấn áp xuống địa ngục sâu thẳm.

"Không!!!" Tiếng gầm giận dữ của Lucifer truyền đến, y không hiểu, không hiểu vì sao Yahweh rõ ràng thần lực đã tiêu tán, lại đột nhiên bùng phát ra thực lực cường đại như vậy.

"Ếch ngồi đáy giếng, sao biết Hồng Hoang Đại Đạo?!" Yahweh khinh thường nói, y không giết chết Lucifer, mà chỉ trấn áp Lucifer trong địa ngục.

Khí tức trên người y đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Y trong khoảnh khắc, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đã từ Kim Tiên một đường thăng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bởi vì Pháp tu Hồng Hoang, phía sau nhìn lại không còn là sự tôi luyện của thời gian, sự trầm tích của tu vi, mà là nhìn vào sự cảm ngộ đối với Pháp Tắc, sự cảm ngộ đối với Đại Đạo.

Yahweh tuy không chủ động tham ngộ Đại Đạo Tín Ngưỡng nhiều, nhưng hàng tỷ năm tháng đã khiến y sớm có sự cảm ngộ cực kỳ sâu sắc đối với Đại Đạo Tín Ngưỡng.

Vì vậy, Yahweh mới có thể trong khoảnh khắc tu luyện viên mãn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên và cảm ngộ Duy Nhất Chân Ngã, việc duy nhất cản trở Yahweh chính là ngưng luyện Duy Nhất Chân Ngã này, khi Duy Nhất Chân Ngã ngưng tụ thành công, y cũng trực tiếp dựa vào sự cảm ngộ của bản thân đối với Đại Đạo Tín Ngưỡng mà bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong cõi U Minh, Diệp Hiên mỉm cười nói: "May mà ta đã nhìn thấy, nếu không e rằng Yahweh thật sự sẽ vẫn lạc ở đây." Đúng vậy,

sở dĩ Yahweh có thể trong khoảnh khắc ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã, vẫn là vì Diệp Hiên đã ra tay.

Nếu không có Diệp Hiên ra tay, Yahweh e rằng sẽ chết ở đây.

Y muốn xem Hồng Hoang sẽ thế nào khi có thêm một kẻ thần côn, liệu có trở nên thú vị và phồn vinh hơn không.

Phồn vinh thì có lẽ chưa chắc, nhưng có thêm những điều thú vị thì chắc chắn.

Hiện tại trong Hồng Hoang, Vu tộc Địa Phủ, Yêu tộc Thiên Đình, Nhân tộc Nhân Gian, Long tộc Tứ Hải, bốn thế lực lớn này hùng cứ Hồng Hoang, mà phía dưới còn có không ít thế lực nhỏ, ví dụ như Tam Thanh (Nhân, Xiển, Tiệt Tam Môn), ví dụ như Tiên Môn mà Hồng Quân lén lút thiết lập, đệ tử Tiên Môn trong Nhân tộc đã có không ít tín đồ.

Lại còn có Ma Môn, Phật Môn, hai môn này thực tế được coi là những tồn tại cường đại nhất trong số vô số thế lực nhỏ của Hồng Hoang.

Phật Môn nhìn có vẻ bị Vu tộc áp chế đến nỗi ngay cả Tây Hoang cũng không thể ra ngoài, nhưng điều đó cũng phải xem là so với ai!

Đó là so với Vu tộc!

Vu tộc là khái niệm gì?!

Đó là thế lực đỉnh phong của Hồng Hoang, là thế lực siêu cường thứ hai!

Bốn thế lực lớn đối với bất kỳ thế lực nào không thuộc bốn thế lực lớn đều là đòn hủy diệt, đều là tồn tại chỉ cần một ngón tay cũng có thể bóp chết.

Vì vậy, việc Phật Môn bị Vu tộc trấn áp là một điều rất bình

thường.

Đừng nói Phật Môn, dù có thêm Ma Môn, thêm Tiên Môn v.v., tất cả đều không đủ để Vu tộc đánh.

Đây chính là sự áp đảo tuyệt đối của thế lực cấp cao đối với những thế lực nhỏ kia.

Khi chiến lực giữa hai bên chưa đạt đến sự chênh lệch trời vực, thì thế lực trở thành một tồn tại có sức ảnh hưởng cực lớn.

Nếu như Hồng Hoang ngày xưa, Tôn giả Thánh Nhân chính là đỉnh phong, hơn nữa chỉ có mấy vị Thánh Nhân đó, thì tự nhiên trong Hồng Hoang chỉ có Thánh Nhân độc tôn, cũng không cần thế lực gì, bởi vì đối thủ của nhau chính là họ, ngoài họ ra, ai cũng không phải đối thủ.

Cho dù thu nạp thêm nhiều thế lực đến đâu, đó thực tế cũng chỉ là trò chơi khi nhàm chán mà thôi, trong trận chiến thực sự những thế lực đó không giúp được gì.

Nhưng nếu số lượng Thánh Nhân trở nên không hạn chế, mọi người trong trời đất đều có thể thành Thánh, thì lúc đó, Thánh Nhân cũng cần sự giúp đỡ của thế lực, bởi vì ngươi không có thế lực, tức là không có người cùng cấp giúp đỡ, thì ngươi sẽ không thể nói là có tiếng nói.

Bởi vì có nhiều người cùng chí hướng tụ tập lại với nhau, ngươi là Thánh Nhân, bọn họ cũng là Thánh Nhân, hai đánh một, tự nhiên là hai bên chiếm ưu thế.

Giống như Hồng Hoang bây giờ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không còn hạn chế, trong trời đất bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy thực lực Hồng Hoang cũng mạnh lên, nhưng điều này cũng dẫn đến việc những Tiên Thiên Thần Thai

Thánh Môn không có thế lực sẽ bị áp chế.

Đây không phải là thời đại đơn đả độc đấu, đây không phải là thời đại chỉ dựa vào thực lực bản thân mà có thể áp đảo tất cả.

Trong thế giới Hồng Hoang, dù là thiên phú nội hàm mạnh như Tam Thanh, những đại lão tối thượng hóa từ Nguyên Thần Bàn Cổ phân tán, bất kể là nội hàm hay căn nguyên hoặc thiên phú, đều là những tồn tại đứng ở đỉnh phong Hồng Hoang.

Thế nhưng lại không thể đứng ở đỉnh phong Hồng Hoang, bọn họ chỉ có thể co cụm ở Bất Chu Sơn, căn bản không thể xưng bá bên ngoài.

Bọn họ chỉ có thể chờ đợi thế hệ tiếp theo trưởng thành, chờ đến khi môn nhân đệ tử của họ đều nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, chờ đến khi thực lực tích lũy đủ nhiều, mới có thể thật sự chen chân vào đỉnh cao Hồng Hoang.

Thực tế việc bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không khó đến thế, ít nhất rất nhiều sinh linh sau khi Thiên Địa hạn chế được gỡ bỏ đã trực tiếp đột phá và tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong đó có rất nhiều sinh linh vốn dĩ đáng lẽ phải trở thành pháo hôi, những tồn tại lẽ ra phải trở thành pháo hôi trong cuộc chiến giữa Vu và Yêu theo diễn biến câu chuyện gốc, giờ đây trong Hồng Hoang đều từng người một bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ có thể nói Hồng Hoang từ trước đến nay không thiếu sinh linh có thiên phú, Hồng Hoang thiếu chính là giới hạn trên.

Một khi giới hạn trên được mở ra, thì thực lực bùng phát ra sẽ khiến người ta kinh ngạc đến rụng rời.

Và hiện tại, việc Diệp Hiên đang làm chính là từng bước một mở ra giới hạn trên cho Hồng Hoang, để ngày càng nhiều người có thể đạt đến cảnh giới chí cường trong truyền thuyết đó.

Giới hạn trên mà Hồng Hoang thiếu cũng không phải là giới hạn trên mà nội hàm có thể đạt được, mà là giới hạn trên của thế giới Hồng Hoang của Diệp Hiên.

Trong thế giới Hồng Hoang nguyên thủy, những Đại Đạo Thần Ma kia không hề có giới hạn trên, Bàn Cổ khai thiên chứng đạo Đại Đạo, chỉ là chứng đạo không thành công, chỉ còn thiếu một bước.

Nhưng đó cũng mạnh hơn Thiên Đạo không biết bao nhiêu, càng đừng nói mạnh hơn Thánh Nhân bao nhiêu.

Sở dĩ trở nên yếu ớt như vậy, tất cả đều là do Đạo Tổ Hồng Quân động tay động chân.

Y phong ấn giới hạn trên của Hồng Hoang, sau đó bản thân một mình trong ngộ đạo càng ngày càng cường đại, rồi áp bức Thiên Địa, thậm chí thao túng Thiên Địa.

Ban đầu khi mới hợp đạo, y còn để mấy vị Thánh Nhân ra ngoài, để những Thánh Nhân này quản lý Thiên Địa cho mình, còn một vị Thánh vị lưu lạc bên ngoài, để những Tiên Thiên Thần Thai Thánh Môn kia còn ôm một tia hy vọng, còn lưu lại một tia khả năng vô hạn.

Nhưng kết quả thì sao, chờ đến khi thực lực Hồng Quân càng ngày càng cường đại, đừng nói thành Thánh, mà y còn trực tiếp đuổi mấy vị Thánh Nhân ban đầu giúp y trấn áp Thiên Địa ra khỏi Hồng Hoang, lăn xuống Hỗn Độn không được hạ giới.

Sau đó, giới hạn trên của Thiên Địa Hồng Hoang cũng trở nên thấp hơn.

Hồng Quân thao túng Thiên Địa, hấp thu thiên phú nội hàm của

sinh linh hậu thế, chém đứt toàn bộ giới hạn trên của sinh linh hậu thế, giúp mình ngộ đạo.

Tuy nói một sinh linh cũng chỉ có chút xíu, nhưng khi vô cùng tận sinh linh hội tụ lại với nhau, đó là một con số khổng lồ vô tận, đối với Hồng Quân sự giúp đỡ tự nhiên cũng rất lớn.

Rồi một thế hệ không bằng một thế hệ, một thế hệ không bằng một thế hệ.

Giới hạn trên vốn đã không cao lại lần nữa bị chém, lại là một thế hệ chém một thế hệ.

Dần dần, giới hạn trên của sinh linh Hồng Hoang càng ngày càng thấp, cho đến khi đến thời đại Mạt Pháp, ngay cả thành Tiên cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Đây chính là Thiên Địa Đại Đạo, đây là Đại Đạo chân chính.

Mà Hồng Quân, y luôn làm như vậy trong vô cùng tận thời không, nhưng trong phương thời không này y đã thất bại, điều này cũng dẫn đến việc y thất bại trong tất cả các thời không tương lai của thế giới này.

Mà những kẻ thành công cũng không phải là vô cùng tận thời không tương lai của phương thời không này, mà là phương thời không song song của phương thời không này đã thành công.

Mỗi một phương thời không đều có vô cùng tận khả năng của tương lai, mỗi một loại khả năng đó sẽ trở thành một thời không song song, giống như hiện tại trong phương thời không này xuất hiện hai loại tương lai khác nhau, một loại tương lai khác chính là thời không song song của phương thời không này.

Đương nhiên, điều này cần nhìn một điểm, đó là tương lai của phương thời không này đã đến, ví dụ như khoảnh khắc tiếp theo sẽ

xảy ra một sự kiện dẫn đến hai kết quả khác nhau, nhưng khoảnh khắc này vẫn chưa xảy ra, vì vậy hai hướng đi của hai kết quả khác nhau đó chính là thời không tương lai của phương thời không này.

Nhưng sau khi khoảnh khắc tiếp theo đến, kết quả xảy ra trong phương thời không ta đang ở là A, vì vậy phương thời không khác xảy ra kết quả là B thì phương thời không đó không còn là thời không tương lai của phương thời không này nữa, mà là thời không song song của phương thời không này.

Nói cách khác, mỗi khoảnh khắc, đều sẽ sinh ra vô cùng tận thời không, những thời không này chồng chất lên nhau, chính là một Hồng Hoang chân chính.

Mà muốn thông đến những thời không này, có thể có hai phương pháp, một là phá vỡ bức tường không gian, trực tiếp đến thời không song song.

Một là từ dòng chảy dài của thời gian tìm thấy thời không tương lai của quá khứ và tương lai.

Khi chưởng khống được thời gian và không gian, cũng có thể đi đến tất cả các thời không, cũng có thể thật sự tìm thấy sự kiện có thể xảy ra trong thời không tương lai của thế giới này.

Giống như Không Gian Thần Ma và Thời Gian Thần Ma ngày xưa liên thủ cùng nhau đi đến cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên, muốn đạt đến đó thiếu bất kỳ một người nào đều là không thể.

Nếu thiếu Không Gian Thần Ma, thì dù Thời Gian Thần Ma đến đó, cũng không thể tiến vào trong đó, bởi vì y chỉ có thể nhìn mọi thứ trong phương thời không đó, nhưng lại không thể tiến vào trong đó, bởi vì y thiếu sự giúp đỡ của Không Gian Thần Ma.

Chương 249

Nhưng nếu Không Gian Thần Ma mà thiếu Thời Gian Thần Ma, y căn bản không thể tìm thấy phương thời không của Bàn Cổ khai thiên, nhiều nhất chỉ có thể tìm thấy sự kiện xảy ra trong thời không song song của thế giới Hỗn Độn lúc đó… Phàm giới.

"Satan đã phục pháp, các ngươi còn muốn ngoan cố chống cự sao!" Yahweh nhìn đám ác ma địa ngục đã đánh lên Thiên Đường trước mặt, lạnh lùng quát.

Những ác ma và đọa Thiên Sứ nhìn nhau, quả nhiên không thấy bóng dáng Satan đâu, mà lúc này Yahweh lại bước ra, kết quả cuối cùng thế nào, không nói cũng hiểu.

Thế là, lũ lượt tản ra bỏ chạy.

Còn về Yahweh đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì càng không cảm thấy những ác ma địa ngục đó có bất kỳ uy hiếp nào đối với mình nữa.

Với thực lực hiện tại của y, chỉ cần cảm ngộ Đại Đạo Tín Ngưỡng thật tốt, liền có thể trở nên càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh, cho đến khi có đủ thực lực để bước ra khỏi Phàm giới, đi đến Hồng Hoang chân chính để nhìn thấy những tồn tại cường đại thực sự.

Mà những Thiên Sứ này cũng cùng với việc thực lực của y mạnh lên, tu vi đột ngột bắt đầu bạo tăng.

Ngay cả Michael suýt chết, toàn thân thương thế cũng đã biến mất, cơ thể dường như đã hồi phục, không còn vấn đề gì cả.

"Đa tạ Phàm Đế." Michael cũng từ nơi bế quan trước đó bước ra,

cúi đầu nói với Yahweh.

Yahweh nghe vậy gật đầu, nói: "Sau này ngươi chính là thủ lĩnh Thiên Sứ Trưởng, quản lý tốt mọi việc ở Thiên Đường." "Michael nhất định không phụ mệnh!" Michael nghe vậy lại cúi lạy, giọng kiên định nói.

Làm xong tất cả những điều này, Yahweh khẽ gật đầu, thân hình lóe lên, biến mất.

Còn Michael thì bắt đầu xây dựng lại Thiên Đường, trong những trận chiến trước đó, rất nhiều kiến trúc của Thiên Đường đã bị phá hủy… Sâu trong địa ngục.

"Lucifer, tỉnh lại đi, sau này ngoan ngoãn làm chó cho ta đi, nếu không ta sớm muộn gì cũng giết ngươi." Yahweh vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lucifer đã bị y trấn áp hoàn toàn.

Sở dĩ không giết Lucifer, phần lớn là vì y đã đột phá, tâm trạng tốt.

Nếu không thì chỉ vì đối phương suýt giết chết mình, y đã phải xé xác đối phương vạn đoạn.

"Ngươi vì sao đột nhiên mạnh đến vậy!!!

Chẳng lẽ trước kia chỉ là để dụ dỗ ta sao?!" Lucifer bị trấn áp dưới địa ngục vẻ mặt không cam lòng nói.

Y không hiểu, vì sao Yahweh rõ ràng tu vi đã mất, lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy.

Y không nghĩ ra nguyên nhân nào khác, chỉ có một khả năng, đó chính là cái bẫy, cái bẫy dụ dỗ y, mà y cũng đã mắc bẫy.

"Không không không, trước kia ta quả thực tu vi đã tán tận." Yahweh khẽ lắc đầu, nhìn Lucifer trước mặt như nhìn một con sâu đáng thương.

Trước khi y tu luyện hệ thống Hồng Hoang, y đã là Chân Thần của thế giới này, giết chết Lucifer chẳng qua như nghiền chết một con kiến, đối thủ của y từ trước đến nay không phải là những người khác trong thế giới này.

Đối thủ của y chỉ có một, đó là sinh linh của thế giới khác, chính là những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang này.

"Vậy thì là vì sao?!" Lucifer nghe vậy càng không hiểu, cái quái gì mà tu vi đã tán tận, vậy bây giờ là vì sao?

Vì tình yêu sao?!

Nhưng ngay khi Yahweh chuẩn bị trả lời, đồng tử y co lại, trong khoảnh khắc như hiểu ra điều gì đó.

"Ta hiểu rồi, hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy…" Lucifer nhíu chặt mày, y vừa mới hiểu ra, nhất định là Yahweh đã có được phương pháp tu luyện từ ngoại giới, mới có thể đạt đến khả năng như vậy.

Nếu không phải là phương pháp tu luyện từ ngoại giới, Lucifer thật sự không thể nghĩ ra còn khả năng nào khác có thể khiến tu vi của Yahweh trở nên quái dị như vậy.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Yahweh lại thật sự có thể từ không có gì trở nên mạnh mẽ đến thế.

Điều này cũng khiến Lucifer có chút kinh hãi không thôi.

Y biết, thực lực của Yahweh cường đại đến mức đáng sợ, còn mạnh hơn Yahweh mà y phải đối mặt trước kia.

"Không sai, chính như ngươi nghĩ, ta đã có được phương pháp tu luyện của Hồng Hoang, lúc nãy chỉ là phế bỏ tu vi rồi tu luyện lại mà thôi." Yahweh mỉm cười nhìn Lucifer, y đã nhìn thấu tâm tư của Lucifer.

Y không giấu giếm gì, dù sao điều này sẽ khiến Lucifer càng thêm khó chịu, càng thêm đau khổ, khiến Lucifer căn bản không biết làm thế nào để phản kháng lại tất cả những điều này.

Dù sao Yahweh ban đầu đã mạnh mẽ như vậy, bây giờ có được hệ thống Hồng Hoang càng thêm cường hãn vô biên, không còn là tồn tại mà Lucifer có thể theo kịp, dù Lucifer có được hệ thống Hồng Hoang, cũng không thể đuổi kịp sự phát triển của y.

Huống chi, Lucifer hiện tại căn bản không thể có được hệ thống Hồng Hoang.

"Là mười vị đó sao?" Sự không cam lòng trên mặt Lucifer có chút tiêu tán, bây giờ có không cam lòng đến mấy cũng vô ích, dù thế nào, cũng không thể vượt qua Yahweh.

Bản thân Yahweh đã là tồn tại áp đảo y, nếu y chưởng khống được pháp tu Hồng Hoang, thì y có thể giết chết Yahweh, nhưng hiện tại Yahweh đã chưởng khống hệ thống này, mà y dù có chưởng khống hệ thống này, cũng vẫn sẽ bị Yahweh áp dưới thân.

Đương nhiên, còn một khả năng, đó là phản siêu Yahweh.

Nhưng Yahweh bản thân đã là Chân Thần duy nhất của thế giới này, căn bản không có bất kỳ sinh linh nào có thể có thiên phú mạnh hơn, nội hàm sâu sắc hơn Yahweh.

Nếu có, đó cũng là sinh linh trong Hồng Hoang, chứ không phải sinh linh của thế giới này.

"Không sai, chính là mười vị đó, mười vị đó là Thái tử Thiên Đình." Yahweh nghe vậy gật đầu, đối với Lucifer trước mặt, y vẫn luôn rất yêu quý, nếu không phải cần một phản diện để giúp y có được tín ngưỡng tốt hơn, y cũng sẽ không để Lucifer biến thành Satan.

Tất cả mọi thứ trong thế giới này thực tế đều do Yahweh thao túng, bao gồm cả việc Lucifer biến thành Satan.

Bởi vì y không chắc người khác biến thành Satan thì mình có thể nhịn được không giết chết đối phương.

Thế là, chỉ có thể nén đau biến vị Thiên Sứ mà mình yêu quý nhất thành Satan, như vậy sẽ không lúc nào cũng nghĩ đến việc đánh giết y.

"Bọn họ lại là Thái tử…" Lucifer tuy không biết Thiên Đình rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng hẳn cũng giống như Thiên Đường trong thế giới này, là tồn tại chí cao vô thượng, mà tầm quan trọng của những Thái tử kia cũng có thể tưởng tượng được, khẳng định là cực kỳ quan trọng.

"Ngươi vì sao lại nói tất cả những điều này cho ta biết?" Lucifer ngẩng đầu nhìn Yahweh, khó hiểu hỏi.

Y không biết vì sao Yahweh lại nói tất cả những điều này cho y, mà không trực tiếp giết chết y, hoặc không nói gì cả.

Yahweh nghe vậy cười nhẹ, sau đó chậm rãi nói: "Rất đơn giản, bởi vì ta muốn ngươi vĩnh viễn không nảy sinh ý định phản kháng, ngoan ngoãn phối hợp ta, nếu như vậy, ngươi cũng chưa chắc không thể có được phương pháp tu luyện hệ thống Hồng Hoang." Y muốn dùng điều này để dụ dỗ Lucifer, muốn Lucifer đừng suy nghĩ nhiều chuyện vớ vẩn nữa, ngoan ngoãn làm chó cho y, vậy là được rồi.

Còn những chuyện khác, đó không phải là việc Lucifer nên nghĩ.

Lucifer nghe vậy trầm mặc, y không biết mình nên đi đâu về đâu, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, y im lặng gật đầu.

Lúc này trong lòng y tràn đầy khuất nhục, nhưng lại không thể làm gì khác, chỉ có thể như vậy.

"Rất tốt, ta mong chờ sự phát triển của ngươi, Thần sẽ tha thứ tất

cả, bao gồm cả Satan." "Ha ha ha ha…" Tiếng cười lớn của Yahweh truyền đến, lọt vào tai Lucifer khiến y cảm thấy vô cùng khuất nhục, nhưng y lại chỉ có thể chọn tạm thời dựa vào Yahweh, càng là một lời châm biếm.

Chờ Yahweh đi rồi, ánh mắt Satan trong khoảnh khắc biến đổi, trở nên cực kỳ rực lửa, cực kỳ phẫn hận.

Đó là một đôi mắt đỏ ngầu vô cùng.

"Ta muốn sức mạnh, ta muốn trở nên mạnh hơn!

Ta nguyện ý khuất phục ngươi, chỉ cần ngươi có thể khiến ta mạnh hơn Yahweh!!!" Lucifer không ngừng gào thét trong lòng, từ khi ma niệm nhập vào cơ thể, y vẫn luôn áp chế ma niệm đó.

Nhưng bây giờ, y không muốn áp chế nữa, y muốn trở nên mạnh hơn, mạnh hơn Yahweh!

"Như ngươi mong muốn." Ma niệm khởi động, tung hoành vạn dặm.

Trong khoảnh khắc, ma khí trong cơ thể Lucifer bùng nổ, phá hủy toàn bộ tu vi của Lucifer.

Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, tu vi của Lucifer đã hoàn toàn biến mất, trở thành một phàm nhân bình thường nhất.

Nhưng sau đó, ma niệm bùng lên, không ngừng kiến tạo căn cơ cho Lucifer.

"Đây… đây chính là sức mạnh mới sao…" Lucifer lẩm bẩm, không hề để ý đến thân thể đã sớm tan nát bị Ma Tổ xâm nhập.

Nếu La Hầu nguyện ý, Lucifer thậm chí còn không thể khống chế cơ thể của mình, chỉ có thể nhìn La Hầu làm bất cứ điều gì với mình mà không thể phản kháng.

Đây chính là cái giá mà Lucifer phải trả khi khuất phục La Hầu.

La Hầu rất ít khi trực tiếp ban sức mạnh cho người khác như vậy, thông thường y đều ẩn nấp sâu trong tâm trí của một sinh linh, không ngừng dùng tà niệm để dụ dỗ sinh linh đó tự mình sa đọa, khiến những sinh linh đó tự mình tiến vào Ma Môn.

Nếu như vậy, những sinh linh đó sẽ là người của Ma Môn chân chính, cũng sẽ thực sự trở thành đệ tử Ma Môn.

Trong khoảnh khắc, ma niệm tứ ngược bay lên, lơ lửng không ngừng.

Và tu vi của Lucifer cũng từ Kim Tiên một đường bạo tăng đến thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, còn về khi nào đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, điều đó phải xem La Hầu tự mình tạo hóa.

Còn có thể giống như Yahweh, khi nhập cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã thì chính là nhập cảnh giới Hỗn Nguyên hay không, điều đó phải xem tích lũy của bản thân Lucifer có đủ hay không… Ma Vực Ngoại Vực.

"Ma Tổ đại nhân, khi nào mới có thể phản công Hồng Hoang?" Thiên Ma Vương, thủ lĩnh của Tứ Đại Ma Vương, có chút sốt ruột nói.

Y ở Ma Vực Ngoại Vực này đã sắp chán nản rồi, cả ngày không phải tranh đấu với những Ma tộc khác, thì cũng là chạy đến Hồng Hoang để mê hoặc những sinh linh khác.

Đương nhiên, rất ít khi cần y tự mình đi.

Nhưng những năm qua, từ Ma Tổ La Hầu đến những Ma tộc tộc nhân mới xuất thế, đều không ngừng chạy đến Hồng Hoang để mê hoặc những sinh linh đó, khiến bọn họ có thể gia nhập Ma Môn, nỗ

lực vì sự cường đại của Ma Môn.

Và sự tích lũy của những năm qua, quả thực cũng khiến bọn họ tích lũy được một sức mạnh cường đại trong Hồng Hoang.

Chỉ là một khi bị phát hiện có người nhập ma, hầu như đều sẽ bị truy sát đến cùng.

Duy chỉ có Nhân tộc đối với chuyện này lại khá lãnh đạm, muốn vào môn nào đều tùy ý ngươi, nhưng nếu dám đi theo những môn đó để đối phó Nhân tộc, thì đó là phản bội Nhân tộc, sẽ bị Nhân tộc trừ tên, sau đó bị truy sát đến cùng.

Đây là cách xử lý của bọn họ đối với chuyện này, nhưng nếu không có hại cho Nhân tộc, thì sẽ buông lỏng không quản, tùy ý để họ tự mình quyết định, không ai can thiệp.

Giống như Tô Minh Thị, một trong Thập Thất Vương thượng cổ của Nhân tộc, trực tiếp chủ tu Đại Đạo Ma Chi, cũng không có bất kỳ chuyện gì, ngược lại tu còn giống Đại Đạo Ma Chi chân chính hơn cả La Hầu.

Càng đừng nói còn có một đám đệ tử Nhân tộc chạy đến các môn các thế lực khác, đó đều là chuyện cá nhân, Nhân tộc sẽ không quản.

Nhưng điều kiện tiên quyết cơ bản nhất là không được làm hại Nhân tộc, không được có hại cho Nhân tộc, nếu không thì sẽ không cần biết ngươi có phải Nhân tộc hay không.

Kẻ nào mưu hại Nhân tộc, tất phải diệt.

Đây chính là suy nghĩ của Nhân Hoàng và một đám Nhân tộc, tự do thì có, nhưng không thể phản bội chủng tộc.

"Thời cơ chưa đến, hiện nay trong Hồng Hoang, Tứ Tộc cực kỳ thịnh vượng, Ma Môn tuy âm thầm tích lũy không ít thực lực, nhưng căn bản không thể đối phó với bất kỳ tộc nào trong Tứ Tộc, càng

đừng nói việc chúng ta mạo hiểm ra mặt rất có khả năng sẽ bị Tứ Tộc vây công." Ma Tổ La Hầu nghe vậy lắc đầu, chậm rãi nói.

Ma Môn không giống Nhân tộc, sở dĩ Nhân tộc có thể trưởng thành một mạch mà không gặp chuyện gì, hơn nữa chen chân vào hàng ngũ cường giả nhất, đó là vì Nhân tộc có một Thánh Mẫu tốt, Thánh Mẫu là Nữ Oa Nương Nương, là Yêu Hoàng của Yêu tộc, vì vậy đã định sẵn Thiên Đình sẽ không ra tay với Nhân tộc.

Mà một khi Thiên Đình không ra tay, thì chỉ còn lại Vu tộc và Long tộc hai khả năng này, mà Vu tộc từ trước đến nay là nếu ngươi không làm hại Hồng Hoang, bọn họ sẽ lười quan tâm đến ngươi.

Nhân tộc tự nhiên sẽ không nghĩ đến việc làm hại Hồng Hoang, do đó Vu tộc cũng lười quan tâm đến Nhân tộc, dù sao Nhân tộc một là không làm hại Hồng Hoang, hai là không đi mạo phạm Vu tộc, Vu tộc tuy hiếu chiến, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ đi gây sự với Nhân tộc.

Vậy thì chỉ còn lại Long tộc, Long tộc sau khi trải qua trận chiến viễn cổ, vẫn luôn trầm mặc trong Hồng Hoang, cố thủ Tứ Hải Chi Địa, chỉ cần không ai tranh giành Tứ Hải Chi Địa với bọn họ, những người này căn bản sẽ không chạy đến quan tâm gì, càng không thể đi tìm phiền phức với Nhân tộc.

Nhưng Ma Môn thì khác, Long tộc khả năng cao sẽ không quản Ma Môn, nhưng một khi Ma Môn khởi sự, thì những Ma Môn trung nhân đã thâm nhập khắp nơi trong Hồng Hoang cũng sẽ cùng nổi dậy.

Chưa nói đến những Ma Long trong Long tộc, cho dù Long tộc không chấp, thì Ma Môn cũng sẽ phải đối mặt với Vu Yêu nhị tộc.

Dù sao La Hầu nghĩ đến việc xưng bá Hồng Hoang, điều này tự nhiên xung đột cực độ với lợi ích của Yêu tộc, muốn đoạt được địa vị bá chủ từ tay bọn họ, thì chắc chắn sẽ xảy ra chiến tranh.

Và sau đó không chỉ có vậy, thậm chí còn phải đối mặt với sự tấn công của Vu tộc.

Dù sao một khi Ma Môn ra tay, trong mắt bọn họ đó chính là tai họa Hồng Hoang, ai bảo danh tiếng Ma tộc tệ đến thế, luôn quấy nhiễu rất nhiều sinh linh tu luyện thành Tiên, tuy nói điều này phù hợp với vận hành của Thiên Đạo, nhưng trong mắt những người đó thì không quản nhiều đến thế, đó chính là Ma tộc cố ý tai họa thiên hạ.

Do đó, Vu tộc nhất định sẽ ra tay.

Huống chi La Hầu quả thực cũng đã để lại vài hậu thủ trong Vu tộc, những gã ngốc lớn xác của Vu tộc quá dễ mê hoặc rồi, đương nhiên, thực lực không thể tìm kẻ quá mạnh.

Hơn nữa cũng sẽ không để bọn họ đi tín phụng Ma Tổ, dù sao bọn họ chỉ tín ngưỡng Bàn Cổ Phụ Thần.

Và La Hầu đã lợi dụng điểm này, khiến những người đó và các Tổ Vu phát sinh bất đồng, còn về việc có quy thuộc về y hay không thì không quan trọng, quan trọng là làm cho Vu tộc yếu đi, điểm này rất quan trọng.

Còn Nhân tộc, thì hầu như hoàn toàn không có điểm yếu nào, y muốn mê hoặc những Nhân tộc đó, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ điểm yếu nào.

Ngay cả những Nhân Vương muốn tranh giành Nhân Hoàng chi vị, đó cũng là tranh đấu nội bộ, khi ma niệm thực sự nổi lên, họ không chút do dự lại từ chối.

Không hề động lòng, thậm chí suýt nữa đã đánh lên Ma Vực.

Điều này khiến La Hầu sợ chết khiếp, lập tức không dám động đến người trong Nhân tộc nữa.

Những người đó dường như là những kẻ điên, rõ ràng là muốn

những thứ đó, rõ ràng mình mê hoặc nói có thể giúp bọn họ có được những thứ đó, nhưng những người đó lại trực tiếp cầm dao lên làm thịt.

Đây chính là tư tưởng thâm căn cố đế của Nhân tộc, chúng ta muốn có được Nhân Hoàng chi vị, đó là chuyện nội bộ của Nhân tộc chúng ta.

Nhưng ai dám cấu kết thế lực bên ngoài Nhân tộc, thì đó là phản bội tông tổ, đó là cần phải chịu sự khiển trách cực lớn, thậm chí trực tiếp ra tay giết chết.

Tóm lại chỉ có một câu, ta thèm khát ngôi Hoàng đó là chuyện của ta, ngươi nếu là người của Nhân tộc, cùng thèm khát, thì liên thủ làm đại sự, ngươi nếu là sinh linh ngoài Nhân tộc, ngươi cũng dám đến góp vui, ta sẽ chém ngươi, đưa tay chém tay, đưa đầu chém đầu.

Mà một khi Ma Môn vọng tưởng đứng trên đỉnh Thiên Địa, thì tự nhiên sẽ gặp phải sự phản đối của Nhân tộc, ta khó khăn lắm mới làm nhân vật chính của Thiên Địa, ngươi cái quái gì bây giờ muốn lật đổ hệ thống này?

Nằm mơ!

Đây chính là vấn đề của những kẻ được hưởng lợi ích, thực tế trong Tứ Đại Chủng Tộc Hồng Hoang, ba đại chủng tộc đều là thể liên hợp lợi ích hoàn toàn.

Nhân tộc, Vu tộc, Yêu tộc ba tộc tuy nhìn có vẻ là ba chủng tộc, nhưng về phương diện lợi ích lớn lại là thể lợi ích chung chân thực, thực tế.

Bởi vì bất kể là địa vị bá chủ Thiên Địa của Nhân tộc, hay vị trí chủ Địa Phủ của Vu tộc, thực tế đều có liên hệ mật thiết với Thiên Đình của Yêu tộc.

Mà những điều này, chính là nguyên nhân bọn họ cùng nhau chống lại những kẻ khác muốn lật đổ Thiên Đình.

Một khi Thiên Đình bị lật đổ, lợi ích ở giai đoạn hiện tại sẽ được phân phối lại, Nhân tộc và Vu tộc cũng sẽ không có được miếng bánh lớn hơn hiện tại nữa, dù sao miếng bánh hiện tại của họ đã rất lớn rồi.

Muốn lớn hơn một chút, thì chỉ có một khả năng, đó là tự mình đánh bại Yêu tộc, tự mình đi làm Thiên Đế.

Đây mới là con đường tiến giai duy nhất của bọn họ, nhưng bất kể là thế lực nào muốn lật đổ Thiên Đình, rõ ràng đều không thể nhường vị trí chủ đạo thực sự cho họ.

Vì vậy, thay vì bận rộn một trận mà không có lợi ích thực chất gì, chi bằng duy trì hiện trạng.

Còn về việc muốn có thêm lợi ích?

Cũng không phải không có cách, khi tự mình có thể đánh bại Thiên Đình, thì tự mình nổi dậy đánh bại là được.

"Thời cơ chưa đến, thời cơ chưa đến, ngài luôn nói thời cơ chưa đến, rốt cuộc khi nào thời cơ mới đến!" Tà Ma Vương trong Tứ Đại Ma Vương vẻ mặt bất mãn nói.

Mỗi lần bọn họ muốn tấn công Hồng Hoang, La Hầu luôn lên tiếng ngăn cản bọn họ.

Lần nào cũng nói thời cơ chưa đến, nhưng cứ như vậy thì khi nào thời cơ mới đến?

Cùng với sự trôi qua của thời gian, Ma Môn của bọn họ đang nhanh chóng tăng cường, không ngừng mạnh lên.

Nhưng Tứ Đại Chủng Tộc Hồng Hoang đâu phải bất biến, bọn họ

cũng đang không ngừng biến hóa, thậm chí tốc độ mạnh lên còn nhanh hơn bọn họ rất nhiều, nhanh hơn rất nhiều!

Chương 250

Đây mới là nguyên nhân Tứ Đại Ma Vương hận không thể tấn công sớm hơn, nếu thật sự cứ kéo dài nữa, thì chỉ dựa vào tốc độ tăng trưởng thực lực của Ma Môn như thế này, đời này đừng mơ tưởng xưng bá Hồng Hoang.

"Phóng túng!!!" La Hầu ma uy ngút trời, một luồng Ma Chi Đại Đạo đạo vận xuất hiện, trấn áp tất cả Tứ Đại Ma Vương do chính thân thể mình hóa thành xuống đất.

"Ngô tạo ra các ngươi, không phải để các ngươi nghi ngờ sự tồn tại của Ngô, càng không phải để ngươi đến chất vấn Ngô!!!" La Hầu lúc này trong lòng phẫn nộ đến cực điểm, Tà Ma Vương trong Tứ Đại Ma Vương này có phải quá lâu không được dạy dỗ rồi, lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với y.

Chẳng lẽ thật sự là đã sống chán rồi?

Nếu là vậy, y không ngại đổi một Ma Vương khác.

"Hừ!

Chúng ta đồng cảnh giới Hỗn Nguyên, ngày xưa chẳng qua là kính ngươi là Ma Tổ mà thôi, nên mới luôn nhẫn nhịn, nhưng ngươi đã nói ra lời như vậy, Ngô cũng không muốn chiều ngươi nữa!" Tà Ma Vương càng thêm kiêu ngạo đến cực điểm, trực tiếp xé rách mặt, nhìn La Hầu vẻ mặt khinh thường nói.

"Nếu ngươi đã lão hách nhát gan, không dám tấn công Hồng Hoang, vậy thì ngươi hãy thoái vị nhường hiền đi, như vậy, chúng ta còn có thể giữ cho ngươi một mạng!" Địa Ma Vương lúc này cũng đứng ra, im lặng nói bên cạnh.

La Hầu vẻ mặt âm trầm, vẫn nhìn bốn phía, nhìn Tứ Đại Ma Vương và Thập Tam Ma Tướng dưới quyền, chậm rãi nói: "Còn ai muốn đứng cùng hai người bọn họ không?" Lần này, một đám cao tầng Ma tộc liên minh kéo đến, y trước đó còn không biết là vì sao, hóa ra là vì muốn y thoái vị.

Y biết, những người này đã chọn phản bội, tự nhiên không thể để mình còn sống sót, nói cách khác, y dù thế nào, cũng chỉ có một con đường là bị trấn áp, chờ đến khi những người đó có khả năng giết chết y, e rằng sẽ không chút do dự mà giết chết y.

Đương nhiên, y tự nhiên không thể ngồi yên chờ chết, ngay từ khi y đối mặt với những người này, y đã âm thầm để lại một hậu thủ.

Người như La Hầu làm sao có thể tin tưởng những người khác, vì vậy ngay từ khi hóa thân Ma Vực Ngoại Vực, khi thai nghén những Ma Vương Ma Tướng đó, y đã thiết lập thủ đoạn.

Giống như ma chủng y gieo vào Minh Hà và các sinh linh khác, những thứ này chính là để ngăn chặn những người đó phản bội mình.

"Xin lỗi, Ma Tổ." Tổ Ma Vương tuy nói xin lỗi, nhưng trên mặt lại lộ ra một nụ cười.

Y là Tổ Ma Vương trong Ma Tổ, là tồn tại có thực lực chỉ đứng sau Thiên Ma Vương.

Còn Thập Tam Ma Tướng thì đều chọn đứng về phía ba đại Ma Vương, chỉ còn lại một Thiên Ma Vương vẻ mặt kinh ngạc nhìn những người này.

"Các ngươi liên thủ thỉnh cầu ta đến gặp Ma Tổ, chính là để phản bội?!" Thiên Ma Vương vẻ mặt phẫn nộ chất vấn ba đại Ma Vương và Thập Tam Ma Tướng, y không ngờ mình lại bị những tên này gài bẫy một vố.

Vốn dĩ còn tưởng chỉ là để thỉnh cầu Ma Tổ, hy vọng có thể tiến vào Hồng Hoang để chinh chiến, kết quả không ngờ những người này lại nghĩ đến chuyện mưu phản.

Quan trọng hơn là, các ngươi cái quái gì mưu phản mà không rủ lão tử hả?!!!

Các ngươi không rủ ta, chẳng lẽ muốn ta cùng Ma Tổ bị trấn áp sao?!

"Xin lỗi, Thiên Ma Vương, ai bảo ngươi luôn trung thành tận tụy với Ma Tổ chứ?" Địa Ma Vương nhún vai, y tuy là vị yếu nhất trong Tứ Đại Ma Vương, nhưng tất cả mọi thứ bây giờ đều do y sắp đặt.

Và y vẫn luôn cho rằng Thiên Ma Vương cực kỳ trung thành với La Hầu, nên mới không rủ Thiên Ma Vương cùng làm.

Thiên Ma Vương nghe vậy sắc mặt cứng lại, trong lòng đã chửi rủa ầm ĩ rồi.

Mẹ nó, lão tử biểu hiện trung thành như vậy là sợ các ngươi đều là do Ma Tổ phái đến để thăm dò!

Có thể không trung thành sao chứ?!

Quỷ mới biết các ngươi lại thật sự có ý đồ xấu trong lòng chứ!!!

Nhưng, lúc này y tự nhiên cũng không thể nói ra những lời trong lòng này, bởi vì cho dù có nói ra, những người đó cũng sẽ không tin, hơn nữa chỉ làm mất hình tượng trong mắt Ma Tổ La Hầu một cách vô ích.

Đúng vậy, con đường duy nhất của y bây giờ là hy vọng trong tay Ma Tổ khác biệt này vẫn còn giữ lại một vài lá bài tẩy, ít nhất sẽ không bị trấn áp ở đây.

Nếu như vậy, y ít nhất vẫn còn một chút hy vọng.

Bây giờ đối phương đã lật bài, vậy thì y cũng chỉ có thể đi một đường đến cùng, đi theo La Hầu.

"Tốt, rất tốt!" La Hầu nghe vậy cố gắng áp chế cơn giận của mình, hai mắt quét qua những thuộc hạ ngày xưa thần phục mình.

"Xem ra, các ngươi dường như đã quên, các ngươi là do ai thai nghén mà ra rồi…" La Hầu trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị, ngay sau đó, ma niệm trên người ngút trời bay lên, hóa thành từng luồng ma hỏa tứ ngược ngút trời.

"Không hay rồi!

Mau trấn áp y!!!" Địa Ma Vương hô lớn một tiếng, y tuy không biết La Hầu đang làm gì, nhưng trong lòng lại có một cảm giác cực kỳ bất tường.

"Giết chết y!!!" Mười mấy tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đồng loạt ra tay tấn công La Hầu.

La Hầu thấy vậy sắc mặt không kinh sợ mà còn mừng, cười the thé một tiếng, thân hình tiêu tán.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở sau lưng đám ma.

"Quỳ xuống!" La Hầu hai tay khẽ siết chặt, ba đại Ma Vương, mười ba vị Ma Tướng tức thì sắc mặt tái nhợt, ôm đầu quỳ rạp xuống đất, không ngừng đập đầu xuống đất vì đau đớn.

"Hừ!" La Hầu hừ lạnh một tiếng, sau đó lại ngồi xuống vị trí Ma Tổ của mình, phủ người nhìn những Ma Vương Ma Tướng phía dưới.

Y không ngờ, ngày này lại đến, may mà y đã để lại một hậu thủ từ trước, nếu không, hôm nay kẻ bị trấn áp ở đây e rằng chính là y.

Thiên Ma Vương bên cạnh lập tức lau mồ hôi lạnh, cúi người,

không dám ngẩng đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lúc này trong lòng y vui mừng không thôi, những tên này lại dám phản bội Ma Tổ, lại cái quái gì không rủ y cùng, đáng đời bị báo ứng rồi!

Nhưng cũng may, may mắn là không rủ y cùng, nếu không bây giờ kẻ quỳ rạp dưới đất còn có y.

Không giống với sự vui mừng điên cuồng của Thiên Ma Vương, lúc này Tổ Ma Vương, Địa Ma Vương và Tà Ma Vương cùng với Thập Tam Ma Tướng đều sắp khóc rồi.

Mẹ kiếp, lại gian xảo!

Bọn họ đều đã tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy mà không hề phát hiện ra mình bị Ma Tổ thao túng trong cơ thể!!!

"Ngươi làm sao làm được?!" Trong mắt Địa Ma Vương tràn đầy không cam lòng, y hận a, rõ ràng mình đã liên thủ với tất cả những ai có thể liên thủ, vốn dĩ hôm nay đã có thể thành công, kết quả cái quái gì Ma Tổ lại còn giữ lại một thủ đoạn như vậy.

Những Ma Vương và Ma Tướng khác cũng đều lần lượt ngẩng đầu nhìn Ma Tổ, trong lòng muốn có một câu trả lời thỏa đáng, như vậy chết cũng tốt hơn một chút.

"Nói cho các ngươi biết cũng không sao, ngay từ khi thai nghén các ngươi, ta đã gieo ma chủng vào bản nguyên của các ngươi, vốn dĩ tưởng đời này sẽ không có cơ hội sử dụng, ai ngờ hôm nay lại thật sự phát huy tác dụng." La Hầu lạnh lùng cười, nói tất cả đều nằm trong lòng bàn tay y.

Y tận hưởng tất cả những điều này, tận hưởng cảm giác những người này bị y nắm trong tay, tận hưởng cảm giác có thể tùy ý chơi

đùa vận mệnh của người khác.

“Ngươi!!!

Hèn hạ!!!” Địa Ma Vương nghẹn họng hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ nói ra được một từ “hèn hạ”.

“Ồ?!

Ngô lại là Ma Tổ cơ mà!

Ha ha ha ha…” La Hầu nghe vậy không những không cảm thấy tức giận, ngược lại còn cười lớn nói.

Cười một hồi lâu sau, y dừng lại, vẻ mặt hung ác nhìn những thuộc hạ này, từng chữ từng câu nói: “Ngô đã ban cho các ngươi tất cả, bất kể là thế lực hay thực lực, các ngươi đều là những tồn tại đứng ở đỉnh phong của Ma tộc, các ngươi lại vì điều gì mà phản bội Ngô?!” "Hắc hắc hắc hắc..." Địa Ma Vương nghe vậy, cũng không vội trả lời câu hỏi này, mà giống như La Hầu, trước tiên là cười lớn một trận.

Bọn họ không thể giết chết La Hầu, y tự tin La Hầu cũng không thể giết chết y.

Dù sao mọi người đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản không giống những Đại La Kim Tiên kia, có thể dễ dàng bị người đánh giết.

Hỗn Nguyên một chứng vĩnh chứng, mà không chỉ có vậy, còn phải xóa bỏ tất cả các bản thể của mình trong mọi thời không, chỉ có như vậy mới có thể xem là thực sự đánh giết.

Nếu không, cho dù xóa bỏ Hỗn Nguyên trong thời không này, thì không bao lâu nữa đối phương lại sẽ tái dựng dục mà xuất hiện.

Đến lúc đó muốn tìm được tung tích của đối phương thì sẽ khó

khăn hơn.

Do đó, rất nhiều khi nếu có thể đánh giết đối phương thì sẽ đánh giết, nếu không thể đánh giết thì trực tiếp trấn áp.

Dù sao cũng tốt hơn rất nhiều việc tưởng chừng đã đánh giết được rồi, nhưng thực tế không bao lâu đối phương lại phục sinh trở lại.

La Hầu cứ thế lẳng lặng nhìn Địa Ma Vương đang cười điên cuồng trước mặt, không hề tức giận, cũng không trực tiếp dùng thủ đoạn sấm sét để trấn áp y.

Y muốn xem, Địa Ma Vương trước mặt định nói gì. "A a..." Địa Ma Vương lại cười lạnh một tiếng, sau đó với vẻ kiêu ngạo nói: "Tại sao ư?

Bởi vì sự tồn tại của ngươi đã ngăn cản chúng ta tiến lên, bởi vì ngươi luôn nói 'thời cơ chưa tới, thời cơ chưa tới', không chịu tấn công Hồng Hoang, bởi vì quá nhiều, huống hồ, ai mà chẳng muốn thay thế ngươi chứ..." Y cũng không hề che giấu điều gì, cũng không cầu xin tha thứ.

Cùng lắm thì bị trấn áp thôi, hơn nữa y cũng biết, hạng người như La Hầu không thể nào tha cho bọn họ, cho dù bọn họ quỳ xuống cầu xin, cũng không thể thoát khỏi kết cục bị trấn áp.

Vậy nên, hà tất phải cầu xin gì nữa, dù sao kết quả cuối cùng đều là bị trấn áp. "Tốt, rất tốt." La Hầu cố nén lửa giận, khẽ đứng dậy, nhìn Địa Ma Vương đang quỳ trên mặt đất nhưng vẫn kiêu căng vô cùng, vẻ mặt lạnh băng, hai mắt đọng lại như sương, nhìn chằm chằm Địa Ma Vương với ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. "Ngươi có phải cho rằng ta không có bất kỳ cách nào đối với ngươi không?" Giọng nói của y như ma quỷ bò ra từ địa ngục, tràn đầy từ tính nhưng lại khiến người ta kinh hãi. "A... chẳng lẽ không phải sao?" Địa Ma Vương khinh thường cười nhạt một tiếng, hỏi ngược lại.

La Hầu nghe vậy không nói nhiều, chỉ nở một nụ cười trên mặt.

Nụ cười đó trông thật quỷ dị, lại khiến người ta kinh hãi.

Những Ma Vương và Ma Tướng khác trong lòng tức thì dâng lên một dự cảm chẳng lành, nhưng bọn họ lại không biết rốt cuộc là vì sao, chỉ càng co rúm thân thể quỳ trên mặt đất, từng người không dám ngẩng đầu nhìn.

Lúc này, Địa Ma Vương trong lòng hình như cũng dâng lên một cảm xúc sợ hãi, nhưng y không biểu hiện ra ngoài, mà cố tỏ vẻ khinh thường nhìn La Hầu. "Vậy thì ngươi nghĩ xem, hậu thủ mà ta để lại, không thể xóa bỏ ngươi sao?..." La Hầu nói rồi biến mất, đột nhiên xuất hiện sau tai Địa Ma Vương, chậm rãi nói.

Sắc mặt Địa Ma Vương đại biến, khí tức tức thì hỗn loạn, muốn phản công, muốn ra tay giết chết La Hầu trước đã, nhưng y kinh hoàng phát hiện mình căn bản không thể khống chế thân thể, càng đừng nói là muốn phản công!

Trong chốc lát, khí tức từ phía sau Địa Ma Vương bỗng tăng vọt.

Đó là khí tức của La Hầu, chỉ thấy La Hầu khẽ nhắm mắt, thân thể bỗng nhiên bành trướng gấp mười mấy lần, trở nên vô cùng khổng lồ.

Phụt!

Một tiếng vang lên, theo sau tiếng nổ trong cơ thể La Hầu, thân thể La Hầu có thể thấy rõ bằng mắt thường đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Và lúc này, Địa Ma Vương vốn không hề có chút tổn thương nào, thân thể cũng đang không ngừng thu nhỏ, thu nhỏ, thu nhỏ.

Rất nhanh, đã nhỏ đến mức mắt thường không thể nhìn thấy.

Và lúc này, Địa Ma Vương vẫn còn tồn tại.

Phụt ~ một âm thanh cực kỳ nhỏ truyền ra, kèm theo âm thanh đó là khí tức của Địa Ma Vương đã hoàn toàn biến mất, không còn cảm nhận được nữa.

Lúc này, Tổ Ma Vương và Tà Ma Vương cùng Thất Tình Lục Dục Thập Tam Ma Tướng từng người sợ hãi vội vàng không ngừng dập đầu khấu lạy. "Ma Tổ đại nhân tha mạng, ta không dám nữa..." "Đại nhân tha mạng, tha mạng!!!" "Ma Tổ đại nhân, sau này không dám phản bội nữa, còn mong Ma Tổ đại nhân lưu lại tiểu nhân một mạng!" Sau khi cảm nhận khí tức của Địa Ma Vương vĩnh viễn biến mất, những người này sợ hãi vội vàng quỳ xuống cầu xin.

Đây không phải là biến mất vẻ ngoài mà thôi, đây là biến mất vĩnh viễn.

Giống như một sự biến mất từ bản nguyên, hoàn toàn không thể tìm thấy dấu vết của Địa Ma Vương.

Thậm chí Địa Ma Vương trong vô tận thời không cũng tức thì biến mất hóa hơi, như thể chưa từng đản sinh vậy.

Nhưng lại không giống kiểu Côn Bằng bị xóa bỏ từ căn nguyên, khiến thế nhân không còn biết đến niệm Côn Bằng nữa.

Tức là, Địa Ma Vương từ căn nguyên không hề biến mất, nhưng Địa Ma Vương lại thực sự biến mất trong vô tận thời không.

Những Ma Tướng và Ma Vương này sau khi cảm nhận được điều này, tức thì hiểu ra nguyên nhân.

Chắc chắn bản nguyên của Địa Ma Vương vẫn còn, nhưng La Hầu không biết đã dùng thủ đoạn gì khiến Địa Ma Vương quay về bản nguyên, trở về trạng thái ban sơ nhất.

Tức là cưỡng chế đưa Địa Ma Vương trở về thời điểm bản nguyên sơ khai chưa đản sinh, thậm chí chưa hình thành Địa Ma

Vương.

Mặc dù một chứng vĩnh chứng, Địa Ma Vương trong vô tận thời không đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho dù là Địa Ma Vương vừa xuất thế cũng vậy.

Nhưng vấn đề là La Hầu trực tiếp đưa y đến trạng thái bản nguyên sơ thủy nhất, chưa xuất thế, thậm chí ngay cả Địa Ma Vương cũng chưa hình thành.

Tức là, Địa Ma Vương này đã thực sự chết, cho dù bản nguyên này lại dựng dục ra một sinh linh mới, cho dù sinh linh mới này cũng gọi là Địa Ma Vương, nhưng trên thực tế cũng không phải là Địa Ma Vương trước đây nữa.

Nói cách khác, so với Đế Tuấn xóa bỏ Côn Bằng từ bản nguyên, thủ đoạn của La Hầu này lại giống như thay đổi Địa Ma Vương từ bản nguyên.

Hai phương pháp này cũng không thể nói ai cao ai thấp, dù sao đều là thủ đoạn cực kỳ hữu dụng, dù sao để chế ngự tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, trừ khi tu vi tuyệt đối nghiền ép, thì chỉ có thể dựa vào các loại thủ đoạn.

Chỉ có điều, cách của Đế Tuấn là do tu vi tuyệt đối nghiền ép Côn Bằng mới có thể thi triển ra, còn cách của La Hầu này chỉ có tác dụng với sinh linh Ma Tộc.

Trừ Ma Tộc ra, cho dù là các sinh linh khác của Ma Môn La Hầu cũng không thể làm được.

Bởi vì bản nguyên của Ma Tộc trên thực tế đều dựng dục từ La Hầu, cho nên khi những Ma Tộc kia dựng dục, La Hầu đều đã đặt một số thủ đoạn, và những thủ đoạn này chính là thứ La Hầu dùng để tự vệ, cũng như đưa Địa Ma Vương trở về bản nguyên.

Điều này hơi giống như việc thiết lập một chương trình reset trong hệ thống của bọn họ, một khi chương trình reset này được kích hoạt, tất cả mọi thứ của sinh linh đó sẽ trở về trạng thái nguyên thủy nhất.

Đó chính là thứ La Hầu vừa dùng với Địa Ma Vương.

Tuy nhiên, khuyết điểm là, với những người như Minh Hà gia nhập Ma Môn giữa chừng, La Hầu hoàn toàn không thể làm được điều này.

Nhiều nhất là lợi dụng Ma Chủng để ảnh hưởng hành động của đối phương, nhưng chỉ cần thực lực tu vi của đối phương đủ mạnh, hoàn toàn có thể thoát khỏi ảnh hưởng này.

Nói cách khác, ngay từ đầu những sinh linh Ma Tộc này đều phải quỳ phục dưới chân La Hầu, căn bản không thể thoát ly.

Ma Tổ, tổ tiên của Ma Tộc, đây không phải là gọi ra đơn giản, đó là tổ tiên thực sự của Ma Môn Ma Tộc.

Đương nhiên, đối với những Thánh Thai Tiên Thiên như Minh Hà, đó cũng chỉ là một tồn tại mạnh hơn mà thôi.

Mà La Hầu đủ mạnh, nên Minh Hà cũng thần phục La Hầu, thêm vào đó, La Hầu thực sự đã giúp y thoát khỏi ảnh hưởng của cái gọi là Trảm Thi Thành Thánh, thành công giúp y bước lên cảnh giới Hỗn Nguyên.

Sau khi làm được những điều này, cơ bản Minh Hà cũng hoàn toàn trung thành với La Hầu, hơn nữa trong cơ thể y lại có Ma Chủng tồn tại, điều này khiến La Hầu cực kỳ yên tâm về Minh Hà.

Còn về những thuộc hạ Ma Tộc kia, La Hầu vẫn luôn biết những kẻ này căn bản không thể làm loạn, nên vẫn luôn không mấy để ý đến bọn họ.

Nhưng ai ngờ lại dám lén lút tặng y một bất ngờ lớn, một kẻ

hoạch lớn như vậy, điều này khiến La Hầu trong lòng tức giận đến mức phát điên.

Giống như những sinh linh rõ ràng nằm trong sự khống chế của mình, hơn nữa là sinh linh bị khống chế tuyệt đối, lại dám đặc biệt phản bội mình, trong chốc lát vừa tức vừa buồn cười.

La Hầu lạnh lùng nhìn xuống những Ma Vương và Ma Tướng đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt lạnh lùng, y không ngờ mình lại gặp phải việc thuộc hạ tập thể phản bội.

Mười bảy thuộc hạ đắc lực, lại có đến mười sáu kẻ phản bội.

Đây là một nỗi bi ai của y, cũng là một nỗi bi ai của đối phương.

Chương 251

"Lần phản bội này đã là do Địa Ma Vương chủ xướng, các ngươi là kẻ hưởng ứng, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát." La Hầu trầm mặc rất lâu, cuối cùng ngồi trên vị trí Ma Tổ, khẽ nói. "Đa tạ Ma Tổ!

Đa tạ Ma Tổ!!!" Tà Ma Vương và Tổ Ma Vương nghe vậy được tha chết, vội vàng lại dập đầu cảm tạ.

Đối với bọn họ, chỉ cần không chết, đó là chuyện tốt, mặc kệ hình phạt là gì, giữ được tính mạng mới là vương đạo thực sự.

Ban đầu, mọi người cậy có thân bất tử, đối xử với La Hầu có thể nói là hoàn toàn không để y vào mắt, từng kẻ đều nghĩ rằng cho dù lần phản bội này không thành công, La Hầu cũng không thể làm gì bọn họ.

Ai ngờ La Hầu lại thực sự có thể thao túng sinh tử của bọn họ, khiến Địa Ma Vương trực tiếp vẫn lạc.

Phải biết đây là cảnh giới Hỗn Nguyên a!

Có thể diệt cảnh giới Hỗn Nguyên, đây vẫn là người đầu tiên bọn họ từng thấy!!!

Trong chốc lát, sao có thể không sợ hãi?

Thất Tình Lục Dục Thập Tam Ma Tướng cũng quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu. "Các ngươi giao ra một nửa địa bàn và thế lực của mình, chia cho Thiên Ma Vương quản lý, còn địa bàn của Địa Ma Vương cũng do Thiên Ma Vương kế thừa." La Hầu khẽ mở miệng, chậm rãi nói.

Thiên Ma Vương là người duy nhất không phản bội, mặc dù đây là bổn phận, nhưng so với những thuộc hạ khác đều phản bội thì

đương nhiên là cực kỳ hiếm có, cũng đáng được khen thưởng một chút.

Còn những Ma Vương kia đều đã tham gia phản bội, nếu không phải La Hầu đang cần người, thì những Ma Vương này đừng hòng sống sót.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu những Ma Vương này đều chết hết, thì thực lực của Ma Môn đương nhiên cũng sẽ trở nên cực kỳ thấp kém.

Kiểu tự hủy Trường Thành này, La Hầu sẽ không làm.

Dù sao những kẻ này sau sự kiện lần này nhất định sẽ ngoan ngoãn lại, bởi vì người ngoài không thể giết chết bọn họ, nhưng La Hầu thì có thể.

Chỉ cần trừng phạt một chút là được. "Tùy Ma Tổ đại nhân xử trí, chúng ta tuân lệnh là được." Tà Ma Vương và Tổ Ma Vương cùng Thập Tam Ma Tướng cũng lần lượt dập đầu, chỉ cần chuyện này qua đi, cho dù mất hết địa bàn, trên thực tế cũng chỉ là chuyện nhỏ. "Ừm, cút xuống bế quan vạn năm, không được ra khỏi cung điện nửa bước." La Hầu khẽ nói. "Vâng!

Cẩn tuân đại nhân chi mệnh!!!" Những Ma Vương và Ma Tướng đó lần lượt nhanh chóng chạy trốn khỏi đại điện, không dám dừng lại chút nào, sợ Ma Tổ hối hận lại muốn giết bọn họ.

Những hình phạt này đối với bọn họ, trên thực tế đều không làm tổn thương căn bản, chỉ có điều về mặt thế lực thực sự kém Thiên Ma Vương rất nhiều.

Còn Thiên Ma Vương sau khi tiếp nhận những địa bàn này, không cần nghĩ cũng biết, sau này chắc chắn sẽ là Ma Vương mạnh nhất.

Bởi vì nếu trong số thuộc hạ kia có sinh linh cảnh giới Hỗn

Nguyên đản sinh, thì đó đều thuộc về thế lực của Thiên Ma Vương.

Thêm vào việc Ma Tổ trọng dụng Thiên Ma Vương như vậy, cùng với việc bọn họ đều mang danh phản bội, cho nên những sinh linh Ma Tộc thuộc hạ kia cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên cũng đều nguyện ý đi theo Thiên Ma Vương, chứ không phải đi theo bọn họ. "Đa tạ đại nhân." Thiên Ma Vương lúc này quỳ trên mặt đất, cúi đầu tạ ơn La Hầu.

Y nhận được nhiều lợi ích như vậy, đương nhiên cũng cần phải dập đầu cảm tạ một chút.

Mà điều này trên thực tế cũng chính là một lần nữa thần phục La Hầu, để La Hầu đừng nghĩ nhiều, rằng mình thực sự đứng về phía y. "Ừm, đứng dậy đi..." La Hầu đưa tay phải ra, khẽ nâng lên, vô hình nâng Thiên Ma Vương từ mặt đất đứng dậy.

Đây vốn là chuyện bổn phận, nhưng dưới sự tương phản của những Ma Vương và Ma Tướng kia, Thiên Ma Vương lại trông vô cùng trung thành, vô cùng hiếm có... "Tạ đại nhân." Thiên Ma Vương ứng tiếng, cảm tạ.

Trong chốc lát, ánh mắt La Hầu nhìn Thiên Ma Vương cũng trở nên hòa thiện hơn rất nhiều.

Mà trong lòng Thiên Ma Vương lại tràn đầy hoảng sợ và may mắn.

Y giờ đây khá may mắn vì những tên khốn kia đã coi y như một con chó trung thành, nhờ vậy mà y đã thoát một kiếp, nếu không hôm nay còn không biết kết cục sẽ ra sao.

Những tên khốn đó tuy trông có vẻ không sao, nhưng đó chỉ là vì hiện tại Ma Tổ thiếu người, đợi khi Ma Tộc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhiều lên một chút, ngươi xem những tên khốn đó còn có thể giữ

được địa vị như hôm nay không.

Chắc chắn tám chín phần là từng kẻ đều sẽ bị La Hầu loại ra khỏi trung tâm quyền lực, mà đến lúc đó phản kháng cũng không được, bởi vì dù là từ phương diện nào mình cũng sẽ không có quyền lực phản kháng.

Tức là, tương lai của những Ma Vương và Ma Tướng kia đã được định đoạt, mặc dù hiện tại trông có vẻ không bị phạt nặng lắm.

Còn bản thân mình thì chắc chắn sẽ ngày càng được trọng dụng theo sự sa sút của bọn họ!

Các công việc của Ma Môn sau này, y chắc chắn sẽ là nhân vật nói một không hai, là tồn tại chỉ đứng sau La Hầu.

Mà những điều này, đều là nhờ sự làm nền của đồng nghiệp a! "Ta vốn dĩ cũng chẳng có gì đặc biệt, cũng chỉ mạnh hơn bọn họ một chút mà thôi, nhưng bây giờ lại khiến ta trở thành Đại Tướng trung thành duy nhất!" Thiên Ma Vương mãn nguyện nghĩ, trong lòng vui sướng vô cùng.

Y đâu có trung thành, chỉ là đám khốn kia không thèm rủ y chơi cùng mà thôi.

Nhưng La Hầu không biết a, những Ma Tướng và Ma Vương kia cũng đều không biết a.

Tại sao không rủ y chơi?

Chẳng phải là vì y thể hiện đủ trung thành sao!

Chẳng phải là vì khi nói chuyện đều kín kẽ, luôn bày tỏ sự trung thành với La Hầu sao!

Và bây giờ, phần thưởng cũng đã đến.

La Hầu cũng nhìn y với vẻ mặt tươi cười, điều này khiến Thiên

Ma Vương lần đầu tiên cảm thấy được người khác tin tưởng lại là một điều sảng khoái đến vậy.

Đồng thời, trong lòng cũng thầm hạ quyết tâm, kiên quyết không để ai biết mình thực ra căn bản không trung thành, sau này mọi mặt còn phải làm càng trung thành hơn một chút, như vậy mới không có hậu họa lo lắng...

Diệp Hiên nhìn đến đây, cũng bật cười một tiếng, sau đó tâm niệm vừa động, xuất ra khỏi Hồng Hoang. "Hiện nay Hồng Hoang quá mức rộng lớn, mỗi thời mỗi khắc đều đang xảy ra vô số chuyện, những chuyện thú vị cũng không ít, chỉ là Ma Tộc này lại không có lấy một kẻ trung thành nào..." Diệp Hiên khẽ lắc đầu, nhìn những mỹ nữ đại hung trên màn hình TV, cảm thấy thật vô vị.

Thậm chí còn không thú vị bằng những chuyện xảy ra trong Ma Tộc ở Hồng Hoang, mười bảy tâm phúc Ma Tộc, lại có đến mười sáu kẻ phản bội, kẻ còn lại cũng là do không được rủ chơi nên mới không phản bội.

Tức là, năng lực quản lý thuộc hạ của La Hầu thật sự là gà mờ a!

Nhìn xem Đế Tuấn, Đế Giang, Long Vương cùng Nhân Hoàng các loại người, ai mà chẳng xây dựng chủng tộc và thế lực của mình thành một khối thép vững chắc, căn bản không có bất kỳ ai muốn tạo phản.

Mà La Hầu thì thuộc hạ lại toàn muốn tạo phản...

Đương nhiên, điều này ở một mức độ lớn cũng là do môi trường sống của Ma Tộc quá tệ.

Vực Ngoại Ma Vực là do thân thể La Hầu hóa thành, nương tựa vào thế giới Hồng Hoang, bên trong tuy địa bàn không nhỏ, nhưng môi trường sinh tồn thực tế lại cực kỳ gian khổ.

Đương nhiên, đa số Ma Tộc không để ý đến những điều này, nhưng có người lại để ý a.

Ví dụ như Ma Vương và Ma Tướng, mọi người đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dựa vào đâu mà các ngươi hưởng thụ trong Hồng Hoang, còn chúng ta lại phải sống lay lắt trong cái Ma Vực nước sôi lửa bỏng này.

Nếu có thể, ai mà chẳng muốn nơi mình sống tốt hơn một chút a.

Giống như cùng là lãnh đạo quốc gia, ngươi thì ngày ngày muốn đánh quốc gia nào thì đánh, muốn bắt nạt ai thì bắt nạt, còn lão tử thì lại phải co ro ở nhà bị động chịu đòn?

Điều này ai mà có thể cân bằng trong lòng được a...

Bởi vậy, những Ma Tướng và Ma Vương kia từng kẻ một ngày ngày thỉnh cầu La Hầu, thỉnh cầu có thể xâm nhập Hồng Hoang, ít nhất cũng phải đánh chiếm được một vùng đất thuộc về Ma Môn.

Nhưng La Hầu lại cho rằng, mình không nên quá sớm bộc lộ Ma Môn.

Để Ma Môn thiết lập một căn cứ địa trong Hồng Hoang, chắc chắn sẽ khiến các thế lực khác của Hồng Hoang chú ý đến Ma Môn, đâu như bây giờ, căn bản không ai để ý đến Ma Môn.

Y muốn phát triển âm thầm, cho đến khi có thể một lần lật đổ tất cả các thế lực khác của Hồng Hoang, để mình chạy qua đảm nhiệm Thiên Đế, nếu có thể làm được điều này.

Vậy thì La Hầu sẽ không chút do dự mà lật đổ tất cả...

Kể từ khi Diệp Hiên tham gia giải vô địch quốc gia Ưng Liên Hợp Chúng Quốc và giành chức quán quân, cậu vẫn luôn trở về Tổ Tinh nằm nghỉ.

Cậu không biết trong bốn năm đại học, mình còn phải đi rèn luyện ở đâu, trong Tam Thiên Tinh Vực tuy có rất nhiều người tu vi cao hơn cậu, nhưng trong cùng cấp độ thì đã không còn đối thủ.

Đối mặt với Sáng Thế Thần Ngũ Giai thì cậu không đánh lại, đối mặt với Sáng Thế Thần Tứ Giai thì cậu lại nghiền ép.

Cảnh giới hiện tại của cậu khá là khó xử, căn bản không có tác dụng rèn luyện gì.

Còn về những Ma Vật kia, thực lực kém hơn không ít, cũng không có độ khó nào.

Cho nên, Diệp Hiên cũng thành thật nằm ở Tổ Tinh.

Những ngày này đều đắm chìm trong Hồng Hoang.

Đa số Sáng Thế Thần khi không có việc gì làm đều như vậy, bởi vì ở một mức độ nào đó, nhìn Thần Quốc của mình từng bước phát triển, trong lòng thực sự có một cảm giác thành tựu.

Hơn nữa về mặt tâm thái thì không giống, nhìn xuống mọi thứ trong thế giới, giống như mình chính là vị thần toàn năng kia.

Thậm chí có không ít Sáng Thế Thần thực sự mê đắm vào trong Thần Quốc của mình, suốt ngày vui chơi hưởng lạc trong Thần Quốc.

Những mỹ nữ trong Thần Quốc đó đều là cấm luyến của họ, mặc sức cho họ đùa giỡn, tiêu khiển.

Mà những sinh linh trong Thần Quốc đó thực sự cũng không thể phản kháng sự tồn tại của họ, dù sao họ là Sáng Thế Thần, là vị thần toàn năng trong Thần Quốc của mình.

Giống như Gia Hòa Hoa đối với thế giới kia, một sinh linh trong Thần Quốc của Thượng Đế, đã có thể đứng trên đỉnh cao của toàn bộ thế giới, mà không ai có thể lật đổ.

Như vậy thì càng không cần nói đến Sáng Thế Thần cao cao tại thượng, sở hữu sức mạnh của cả Thần Quốc, càng có thể đứng trên tất cả sinh linh trong Thần Quốc. "Diệp Hiên." Đột nhiên, một bóng người trực tiếp xuất hiện trước mặt Diệp Hiên.

Diệp Hiên bị người đột nhiên xuất hiện làm giật mình, vừa định ra tay thì nhìn thấy đó hóa ra là Chu Nguyên Chương, viện trưởng của Học Viện Đại Minh. "Viện trưởng." Diệp Hiên vội vàng gọi một tiếng.

Chu Nguyên Chương nghe vậy mỉm cười gật đầu, trong tay xuất hiện một vật, chậm rãi nói: "Đây là phần thưởng sau khi ngươi giành quán quân, do Ưng Liên Hợp Chúng Quốc trực tiếp gửi đến chỗ ta." Vật đó dài hơn ba mươi ly mét, rộng cũng chỉ bảy tám ly mét.

Toàn thân đỏ như máu, hình dạng một cây trường thương. "Đây là vật gì?!" Diệp Hiên cau mày, chậm rãi nói. "Đây là một Thần card..." Chu Nguyên Chương mỉm cười nói. "Thần card?!" Diệp Hiên cau mày càng chặt, khó hiểu hỏi.

Thứ này mẹ nó nhìn thế nào cũng không giống Thần card a!

Cậu đâu phải chưa từng thấy Thần card, những Thần card đó đều giống như một tấm thẻ, trên thẻ sẽ có chú thích tương ứng.

Nhưng thứ đang trong tay Chu Nguyên Chương rõ ràng mẹ nó là một cây đoản thương!

Đâu có chút nào giống Thần card. "Ngươi cầm lấy thì biết." Chu Nguyên Chương ném cây đoản thương trong tay, Diệp Hiên thấy vậy vội vàng tiếp lấy.

Diệp Hiên bán tín bán nghi cảm nhận thông tin bên trong. 【Thần card: Phệ Hồn Thương, công phạt vô song, có thể hấp thực linh hồn nguyên thần của sinh linh để trở nên mạnh mẽ hơn, có thể trưởng

thành, không giới hạn.】 "Đây là Thần card của bảo vật, nên mới xuất hiện tình huống này?" Diệp Hiên khó hiểu nhìn Chu Nguyên Chương, tiếp tục hỏi.

Hóa ra thế giới này ngoài những Thần card nhân vật kia, lại còn có loại Thần card pháp bảo này.

Nhưng cậu không cần thứ này a, trong Hồng Hoang pháp bảo vô số, hơn nữa những Linh Bảo kia cũng đều trưởng thành cùng với sự trưởng thành của Hồng Hoang.

Đây chính là điểm mạnh của Linh Bảo, hiện tại cái Phệ Hồn Thương được cho là có thể trưởng thành này, nhưng trên thực tế hình như không có tác dụng gì lớn lao. "Đây là một bảo vật cực kỳ đặc biệt, thợ chế card bình thường đều không thể phong ấn nó vào Thần card, năm xưa một thợ chế card Thất Giai đã chế tạo ra nó, bị nó phản phệ, vậy mà đã bị nó hấp đi hơn nửa nguyên thần, sau đó trốn thoát biến mất.

Thợ chế card đó đã tốn không biết bao nhiêu năm công sức mới bổ sung lại nguyên thần bị hấp thực của mình, mà cây Phệ Hồn Thương này cũng không còn thẻ bài chế ước phong ấn nó nữa.

Sau đó trải qua nhiều thăng trầm, cây thương này đã mất tung tích, không ngờ lại nằm trong tay bọn họ." Chu Nguyên Chương ngồi phịch xuống ghế sofa, mắt nhìn những mỹ nữ gợi cảm trên màn hình, vẻ mặt nửa cười nửa không, chậm rãi kể lại nguyên do. "Mạnh như vậy?!

Vậy sao bọn họ lại tặng cho tôi?" Diệp Hiên nghe vậy tức thì có chút kinh ngạc, một cây thương lợi hại như vậy, theo lý mà nói những người kia không có lý do gì để tặng cho mình. "Bởi vì bọn họ muốn dựa vào cây thương này để ngươi bị phản phệ chết, một cây đoản thương không ai dùng được mà thôi, để trong quốc khố cũng là để đó,

thà rằng đưa cho ngươi, còn có thể loại bỏ ngươi, hơn nữa bọn họ cũng không cần chịu trách nhiệm, dù sao là do bản thân ngươi không được, không thể ngự được phần thưởng của bọn họ." Chu Nguyên Chương hai tay buông thõng, nói ra suy nghĩ của đối phương.

Sự thật đúng là như vậy, những người kia đâu ra tâm tư tốt đẹp đến thế, làm sao có thể thực sự tặng Diệp Hiên bảo vật tốt đẹp gì, đương nhiên là muốn hại chết Diệp Hiên.

Dù sao người của đối phương cũng không phải kẻ ngốc, biết mối đe dọa của Diệp Hiên đối với bọn họ tuy hiện tại nhìn không đáng kể, nhưng về sau đương nhiên là cực kỳ lớn lao.

Một thế giới được tạo ra từ Hỗn Độn Phế Giới, vậy mà lại có thể cường đại đến mức độ như vậy, ngay cả Thần Quốc thần thoại đỉnh cấp nhất cũng chỉ bị nghiền ép trước mặt Diệp Hiên, càng đừng nói đến những Thần Quốc khác.

Và đối mặt với một Diệp Hiên như vậy, những người kia đương nhiên không thể ngoan ngoãn để Diệp Hiên trưởng thành được.

Nhưng lại không thể chạy đến Đại Việt Quốc, làm những chuyện bất nghĩa gì với Diệp Hiên, dù sao như vậy sẽ dẫn đến chiến tranh trực tiếp giữa hai quốc gia, điều đó đối phương không mong muốn thấy.

Cho nên, sự xuất hiện của cây đoản thương này trở nên cực kỳ quan trọng, trực tiếp dùng làm quà tặng quán quân cho Diệp Hiên, nếu Diệp Hiên không tham lam thì bên họ cũng không mất mát gì, nhưng một khi Diệp Hiên tham lam, thì bọn họ có thể trực tiếp mượn cơ hội này để loại bỏ Diệp Hiên.

Đổi lấy khả năng tử vong của Diệp Hiên bằng một bảo vật không thể sử dụng, đó là một món hời lớn.

Ít nhất trong mắt đối phương, đó là một món hời vô cùng lớn. "Cái gì?!!" Diệp Hiên sợ đến mức trực tiếp ném cây đoản thương trong tay sang chiếc ghế sofa bên cạnh, dù sao thứ này mẹ nó lại có thể lấy mạng cậu, điều này khiến trong lòng cậu tức thì xuất hiện một trận hoảng sợ.

Nhưng sau đó, lập tức phản ứng lại, thứ này hẳn là đang ở trạng thái phong ấn, nếu không cậu đã chết từ lâu rồi, Chu Nguyên Chương cũng sẽ không trực tiếp ném cho mình.

Cho nên, cậu mở tay ra, cây đoản thương lại trở về trong tay cậu. "Không tệ, đúng như ngươi nghĩ, cây vũ khí này bị bán phong ấn, không thể hoàn toàn phong ấn vào Thần card, nhưng nó thực sự đã phong ấn được uy năng của nó." Chu Nguyên Chương nhìn về phía Diệp Hiên, biết Diệp Hiên trong lòng đã đoán được, tức thì nói.

Cây đoản thương này sở dĩ lợi hại như vậy, là vì uy lực của nó quá mạnh, dẫn đến cây thương này lại còn đặc biệt phản phệ chủ nhân, thậm chí ngay cả người sáng tạo cũng suýt chết dưới tay cây thương này.

Không ai biết nên điều khiển cây thương này như thế nào, cũng không ai biết thực lực Bát Giai có thể thao túng cây thương này không.

Hoặc có thể nói, người ta căn bản không thèm để ý đến cây thương này.

Chương 252

Nhưng tất cả những người biết về cây thương này đều biết một điều, đó là cây thương này không thể sử dụng, trông rất mạnh, nhưng thực tế rất vô dụng. "Vậy tôi nên sử dụng như thế nào?" Diệp Hiên có chút bối rối, thứ này đưa cho mình có tác dụng gì chứ!

Mẹ nó lại không dùng được, ai dám mở ra chứ!

Mở ra chính là mẹ nó con đường chết. "Đây là việc của ngươi." Chu Nguyên Chương hai tay buông thõng, nói một cách vô trách nhiệm.

Diệp Hiên: "..." Nói đùa, Chu Nguyên Chương nếu biết cách xử lý thứ này, đã xử lý xong đưa cho Diệp Hiên rồi, đâu ra nhiều chuyện như vậy.

Huống hồ, y là Sáng Thế Thần Thất Giai, vũ khí này cũng là do một Sáng Thế Thần Thất Giai tạo ra, người ta tự tạo ra còn suýt chết dưới tay thứ này, huống hồ là cậu. "Thôi được rồi, chuyện này cứ thế đã, đợi ngươi có cách nói không chừng là có thể dùng được, đừng để trong lòng, dù sao cũng là phần thưởng của nước ngoài, tiếp theo là phần thưởng của nước ta dành cho ngươi vì đã giành chức vô địch giải đấu quốc gia Ưng Liên Hợp Chúng Quốc." Chu Nguyên Chương vỗ vỗ vai Diệp Hiên, ý bảo đối phương đừng quá để tâm.

Cái kiểu phần thưởng do lão già nước ngoài cấp này, nói thật, có mẹ nó cấp cho đã là tốt rồi, còn mong người ta cấp cho ngươi cái gì nữa.

Cấp một vũ khí hại ngươi cũng coi như đối phương có lương tâm, còn biết cấp, mặc dù là để hại chết Diệp Hiên.

Diệp Hiên nghe vậy, tức thì hứng thú, đúng vậy, không có lão già

nước ngoài, còn có người nhà mình a.

Người nhà mình tổng không đến mức keo kiệt đến thế chứ.

Quả nhiên, Chu Nguyên Chương tức thì lấy ra hai thứ. "Cả hai đều là Tinh vực chi bảo, một là Thần card Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, còn một là Thần card Bạch Hổ trong Tứ Tượng." Trong tay Chu Nguyên Chương xuất hiện hai tấm Thần card, hai tấm Thần card này, một là Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế trong Tứ Ngự truyền thuyết, là tồn tại chủ quản sát phạt, chủ quản chiến tranh binh đao sát phạt, là chức vị Chiến Thần, Võ Thần trong Thiên Đình, là tồn tại cực kỳ cường đại.

Thiên Đình một khi cần bình định loạn lạc, cơ bản đều là để Câu Trần Đại Đế xuất diện, đi bình định loạn lạc.

Mặc dù Thần card Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế là Tinh vực chi bảo, nhưng lại là một Thần card cực kỳ khó có được, trao cho bất kỳ Thần Quốc nào, đó đều là tồn tại có thể thăng cấp thành Thần Quốc thần thoại.

Và có thể lấy Câu Trần Đại Đế làm trung tâm, phác họa ra một hệ thống Thiên Đình do Câu Trần Đại Đế đứng đầu.

Còn Thần card Tứ Tượng tuy chỉ là Tinh vực chi bảo, nhưng trên thực tế lại có một địa vị khá đặc biệt, Thần Quốc càng mạnh, Tứ Tượng này đương nhiên cũng càng mạnh, tức là, nếu một Thần Quốc bình thường sử dụng Thần card này, thì không những không thể phát huy thuộc tính vốn có của Thần card Tứ Tượng, mà ngược lại sẽ khiến Thần card Tứ Tượng trở nên cực kỳ yếu ớt.

Nhưng nếu một Thần Quốc cực kỳ cường đại sử dụng, thì loại Thần card Tứ Tượng này hoàn toàn không thua kém những bảo vật trấn quốc.

Tức là, hai Thần card này trên thực tế đều là phần thưởng không tồi.

Ít nhất đối với Diệp Hiên, đây là những thứ nhìn thấy được, sờ được, dùng được.

So với cây Phệ Hồn Thương trông có vẻ rất ngầu nhưng thực tế hoàn toàn không dùng được kia thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần. "Cảm ơn." Diệp Hiên nhận lấy hai tấm Thần card, lịch sự nói một tiếng.

Cất giữ tất cả những phần thưởng này trên không trung của Hỗn Độn thế giới, trong hư không.

Ở đó không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, để những thứ này ở đó cũng không cần lo lắng gì. "Không cần khách sáo, đây là những gì ngươi đáng được nhận." Chu Nguyên Chương xua xua tay, tiếp tục nói: "Cuối cùng một chuyện, vì biểu hiện của ngươi quá xuất sắc, nên học kỳ tới hãy đến Sáng Thế Đại Lục báo danh đi, ở đây có nhiều tài nguyên hơn, nhiều trợ cấp hơn, cụ thể thế nào, đến lúc đó ngươi đến thì sẽ biết, tất cả thủ tục cũng đã làm xong rồi, khai giảng cứ trực tiếp đến là được." Nói xong, bóng Chu Nguyên Chương biến mất, rõ ràng là đã rời khỏi đây. "..." Diệp Hiên có chút cạn lời, những người này trước khi làm việc đều không thèm chào hỏi mình trước, cứ đến lúc rồi mới thông báo một câu.

Nhưng cũng không có cách nào khác, ai bảo tu vi của cậu không đủ mạnh chứ.

Hơn nữa trên thực tế, làm như vậy ngoài việc khiến cậu có chút khó chịu trong lòng, thì thực tế cũng không có tác hại nào khác, ngược lại còn giản tiện hơn không ít, cũng không lãng phí thời gian.

Nên nói, hành vi này vẫn rất tốt, nhưng lần sau nếu có thể chào hỏi trước một tiếng, thì chắc chắn sẽ tốt hơn không ít. "Hai tấm Thần

card này, rốt cuộc sẽ mang lại ảnh hưởng mạnh mẽ đến Hồng Hoang đến mức nào..." Khoảnh khắc tiếp theo, suy nghĩ của Diệp Hiên đã bay đến những Thần card này.

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Hiên tâm niệm vừa động, liền đến Hồng Hoang. ...

Trên không Hỗn Độn, trong hư không. "Đây chính là Câu Trần Đại Đế ư..." Diệp Hiên dùng hai ngón tay khẽ nhấc tấm Thần card kia lên, trên Thần card vẽ một trung niên nam tử uy nghiêm mặc đế bào.

Rõ ràng chỉ là một bức tượng trên tấm thẻ, nhưng lại giống như thực sự đang dựng dục một tôn thần linh chân chính trong đó.

Trong Hồng Hoang không biết có dựng dục ra Câu Trần Đại Đế hay không, nhưng ít nhất thì không có loại Câu Trần Đại Đế do Đẩu Mẫu Nguyên Quân sinh ra này. "Thôi được, vị Tây Hoàng bỏ trống đến nay, cứ để ngươi đảm nhiệm vậy." Theo lời Diệp Hiên nói xong, cậu vung Thần card vào trong Hồng Hoang.

Vút!

Thần card nhanh chóng bay vào trong Hồng Hoang, chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, Thần card liền tiến vào trong thế giới Hồng Hoang.

Một đạo kim quang lóe lên, rơi xuống chân trời. ...

Tây Hoang, một tòa Câu Trần Thiên Cung từ trên trời giáng xuống, không biết xuất hiện từ lúc nào.

Rồi tọa lạc trên không trung của Tây Hoang, trong tinh không, trở thành Thiên Cung tọa lạc tại Tây Hoang.

Câu Trần Đại Đế liền dựng dục trong đó, một đạo trung niên nam tử xuất hiện, sinh ra đã có tu vi cực kỳ cường đại, hiển nhiên đã biết được chân ý Hỗn Nguyên.

Mặc dù chưa đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, nhưng hẳn là sau này chắc chắn sẽ trở thành tồn tại như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Thế giới này, rất tốt, rất mạnh!" Ánh mắt Câu Trần Đại Đế tinh quang bùng lên, trong lòng lẩm bẩm.

Y rất thích thế giới này, ở đây, mới có thể cho y một nền tảng thi triển rộng lớn hơn.

Một luồng uy thế cực kỳ cường đại từ trên người y xuất hiện, lóe lên trong chư thiên một chút, rồi trầm tịch xuống.

Đây là lời tuyên cáo của y đối với thế giới này, tuyên cáo sự giáng lâm của mình. ...

Vu Tộc, Bộ Lạc Tổ Vu Không Gian. "Có người đản sinh, dường như thực lực cực kỳ mạnh mẽ, tuy chưa nhập Hỗn Nguyên, nhưng đã không còn cách biệt quá xa!" Đế Giang cau mày, ngẩng đầu nhìn trời, không biết là ai giáng thế.

Sau đó nhắm mắt lại bấm đốt ngón tay tính toán, muốn biết là ai giáng lâm.

Vu Tộc tuy không có Nguyên Thần, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ không biết thuật bấm độn.

Một tồn tại vừa mới sinh ra đã có thực lực mạnh mẽ như vậy, khiến Đế Giang cũng không khỏi sinh lòng hiếu kỳ, tồn tại như vậy sau này chắc chắn sẽ không phải kẻ vô danh, y đương nhiên cũng cần phải nắm giữ thông tin của đối phương trước.

Lúc này, những Tổ Vu khác cũng đều cảm nhận được khí tức do Câu Trần Đại Đế truyền đến, đều cau mày. ...

Đại La Giới, Linh Tiêu Bảo Điện. "Vị Lục Ngự, lại phải phân một tôn nữa." Đế Tuấn mở mắt, nhìn về phía Tây phương, nhìn thấy Câu Trần Đại Đế đang ngồi trong Câu Trần Thiên Cung.

Câu Trần Đại Đế dường như cảm ứng được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Đế Tuấn, nhưng lại không nhìn thấy chút dị thường nào, dù sao tu vi của y kém Đế Tuấn không biết bao nhiêu cảnh giới. "Tây Hoàng trời sinh, không biết có phải lại là đại bút của vị tồn tại nào đó..." Đế Tuấn khẽ lắc đầu, rồi lại nhắm mắt không nói.

Đã là Tây Hoàng trời sinh, vậy đến lúc đó phong ra là được, đương nhiên, tiền đề cũng phải đợi đối phương đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nếu không thì không đủ để thừa hưởng vị trí Lục Ngự này.

Nếu Lục Ngự của Hồng Hoang Thiên Đình quy vị, thì Khí Vận Thiên Đình chắc chắn sẽ tăng vọt tổng thể một lần nữa, và các thế lực khác cũng đều có thể phân chia một phần.

Chỉ có Long Tộc, không nhập Thiên Đình, cũng không can dự bất kỳ chuyện gì.

Trông có vẻ như vậy có thể đơn thân ở ngoài, không cần chịu đựng gì, nhưng trên thực tế lại cũng bỏ lỡ không biết bao nhiêu cơ duyên, bỏ lỡ không biết bao nhiêu Khí Vận.

Nếu Long Tộc có thể được một vị trí trong Lục Ngự, thì Thần Đình do Long Tộc thành lập mới là danh chính ngôn thuận, bởi vì mỗi vị trí Lục Ngự đều có thể kiến tạo một phương Thần Đình, đều thuộc về Thần Đình Thiên Đình.

Không giống như cái gọi là Thần Đình do Long Tộc thành lập, trên thực tế lại không thực sự có thể hấp thu Khí Vận, Thần Đình Long Tộc chỉ là thu gom Khí Vận của Long Tộc mà thôi, căn bản không thể giống Nhân Tộc hoặc Địa Phủ mà hấp thu Khí Vận Thiên Đình. ... "Vị Tứ Tượng Thần Vị, Tứ Tượng Thần Linh này..." Diệp Hiên cau mày, nhìn tấm Thần card Bạch Hổ trong tay, cậu có chút do dự.

Bạch Hổ là Thánh Thú phương Tây, chủ sát phạt, trước đó Câu Trần Đại Đế đã chủ sát phạt, nếu lại thêm một Thánh Thú chủ sát

phạt nữa, Hồng Hoang này còn không loạn lên a...

Tứ Tượng không phải là những Thần Thú bình thường, đây đều là Thánh Thú Khí Vận, là tồn tại trấn áp Tứ Cực thiên địa.

Phương Tây thuộc Kim, chủ sát phạt, do đó Câu Trần Đại Đế và Bạch Hổ đều là tồn tại chủ sát phạt, bởi vì cả hai đều trấn áp phương Tây. "Thôi được, cứ làm trước đã..." Diệp Hiên vung tấm Thần card trong tay, một đạo bóng Bạch Hổ xuyên vào Hồng Hoang, hóa thành Thánh Thú, tọa trấn tại Tây Cực chi địa, trấn thủ Tây Cực. ... "Gầm!!!" Thần uy Bạch Hổ như ngục, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, khiến tất cả sinh linh ở Tây Hoang run rẩy, lần lượt thần phục dưới thần uy Bạch Hổ.

Y là Thánh Thú, là tồn tại trấn thủ Tây Cực, do đó sinh ra đã là Hỗn Nguyên, chấp chưởng sát phạt của Hồng Hoang, chí cao vô thượng.

Thánh Thú Bạch Hổ bốn phía điện chớp dày đặc, gió mây theo sau.

Người ta đều nói gió theo hổ, mây theo rồng, nhưng lúc này Bạch Hổ lại có gió mây theo sau, điện chớp sấm vang, hiển nhiên là một vẻ thao túng năng lực khí tượng. "Gầm!!!" Bạch Hổ ngửa mặt lên trời gầm giận, tuyên cáo sự giáng lâm của mình đến Hồng Hoang.

Lần này, không chỉ là tuyên cáo đến Hồng Hoang mà thôi, mà còn gầm giận xuống mặt đất, những cơn bão cát ngút trời tức thì lắng xuống.

Vùng Tây Cực chi địa vốn cuồng sa ngập trời, gió cát bao phủ, dưới tiếng gầm giận của Bạch Hổ trở nên yên tĩnh.

Vùng Tây Cực rộng lớn trở nên vô cùng yên tĩnh, không còn thấy bất kỳ nơi nào có bão cát hay những cơn gió lửa nóng rực khổng lồ.

Ngay cả những Hung Thú từng hoành hành Hồng Hoang, bị bão

cát chôn vùi dưới lòng đất, cũng đều trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, không còn gào thét ngày đêm. "Đây là vĩ lực của Tứ Tượng sao?" Diệp Hiên nhìn cảnh tượng trước mắt, khá kinh ngạc.

Khí hậu ở Tứ Cực chi địa này, toàn bộ Hồng Hoang không có bất kỳ sinh linh nào có thể thay đổi được tất cả những điều này, duy chỉ có Thánh Thú Bạch Hổ hiện tại mới có thể bình định khí hậu cực đoan của Tây Cực chi địa.

Tứ Cực chi địa nhiều nhất là những tồn tại tu vi cao thâm có thể bỏ qua, giống như kẻ Hỗn Nguyên có thể nhập Tứ Cực chi địa, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu.

Nhưng kẻ Hỗn Nguyên lại căn bản không có cách nào thay đổi những khí hậu cực đoan này, chỉ là bản thân họ có thể sinh tồn trong đó mà thôi, chứ không phải nói rằng họ có thể thay đổi những khí hậu cực đoan này. "Tứ Tượng giả, dựa lưng vào thiên địa, Hồng Hoang bất tử, Tứ Tượng bất diệt..." Diệp Hiên nhìn chằm chằm Thánh Thú Bạch Hổ trước mặt, những Tứ Tượng này có chút không giống với các sinh linh khác.

Nói chính xác hơn, Tứ Tượng không phải là sinh linh gì, mà là một loại sinh vật cực kỳ đặc biệt do thiên địa dựng dục ra để trấn áp Tứ Cực.

Tu vi của những Tứ Tượng này có thể không ngừng tăng cường theo sự đề cao của nội hàm thiên địa, hơn nữa thiên địa bất tử, Tứ Tượng liền có thể bất diệt.

Nguyên nhân cốt lõi là vì Tứ Tượng là Thánh Thú do thiên địa ngưng kết mà thành, khác với các sinh linh khác.

Tình huống có chút tương tự với Hậu Thổ, nhưng một bên là tự mình sáng tạo ra luân hồi, một bên là sinh linh do Đạo sáng tạo ra, hai bên tuy phương thức không giống nhau lắm, nhưng từ nhiều khía

cạnh mà xét thì vẫn có cảm giác khá tương đồng.

Thánh Thú Bạch Hổ sau khi đản sinh, liền ẩn mình trong Tứ Cực, không giống như Câu Trần Đại Đế trên không Tây Hoang còn có một Câu Trần Thiên Cung, Bạch Hổ thì không có gì cả.

Nhưng Bạch Hổ không để ý đến những điều này, khí hậu khắc nghiệt của Tây Cực chi địa đối với y chỉ như một cái nôi ấm áp, không hề ảnh hưởng gì.

Do đó, Bạch Hổ nằm ườn ra ở Tây Cực chi địa, nhưng uy thế hiển hách phát ra từ trên người y, cùng với tiếng sấm sét liên tục hoành hành xung quanh, đã dọa cho những Hung Thú sống ở Tây Cực chi địa không dám đến gần chút nào.

Vì vậy, Bạch Hổ cũng lười quản, trực tiếp nằm ườn ra một bên, bắt đầu một cuộc đời dài đằng đẵng từ giấc ngủ. ...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã mấy tháng.

Trong mấy tháng này, thực lực của Diệp Hiên không có sự thăng tiến quá mức phi lý, mà chỉ là tăng tiến ổn định.

Điều này cũng nằm ngoài dự đoán, dù sao càng về sau thực lực thăng tiến càng chậm, Diệp Hiên cũng không quá sốt ruột, dù sao dục tốc bất đạt. "Hô ~" "Trong Hồng Hoang bây giờ cũng có rất nhiều người đột phá đến tu vi trung kỳ rồi, thực lực lại tăng lên mấy lần nữa, bây giờ gặp Sáng Thế Thần Ngũ Giai e rằng cũng không đến nỗi quá chật vật nữa chứ..." Diệp Hiên khá tự tin nghĩ, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Mặc dù vẫn chưa thực sự đối đầu trực diện với Sáng Thế Thần Ngũ Giai, nhưng hắn là cũng không đến mức hoàn toàn bị áp đảo không thể phản kháng.

Cho dù bị áp đảo không thể phản kháng, hắn là gặp phải việc bỏ

chạy vẫn có thể chạy...

Đương nhiên, những điều này cũng chỉ là Diệp Hiên tự mình suy đoán mà thôi, dù sao cũng chưa thực sự đối đầu với Sáng Thế Thần Ngũ Giai, nên nếu thực sự đánh nhau thì đây cũng là chuyện không rõ ràng lắm.

Ngay sau đó, Diệp Hiên thành thạo mở Thông Thiên Bảng, gửi một tin nhắn vào nhóm nhỏ của những người bạn thân.

Thông Thiên Bảng, nhóm chat 'Bát Bách Tiêu Binh Bôn Bắc Pha'.

Diệp Hiên: Anh em, tôi đi học viện chính của Sáng Thế Đại Lục, các anh em cố gắng nhé!

Lưu Dũng: Ngầu a!

Xứng đáng là Diệp huynh! (Bình tĩnh) Thủy Ngạn: Đã đoán được từ lâu, chuyện trong dự liệu mà thôi.

Trương Bân: Tôi sẽ cố gắng trong bốn năm đại học để đến học viện chính!

Cao Long: Này, đừng để bị người khác đánh bại đấy nhé!

Diệp Hiên gửi một tin nhắn xong, lập tức nhóm chat bắt đầu tạm biệt Diệp Hiên.

Trong mấy tháng này, mọi người đều không gặp nhau, cũng đều bận rộn phát triển bản thân, còn về giao tiếp, nhiều nhất cũng chỉ là trò chuyện qua Thông Thiên Bảng mà thôi.

Điều này cũng rất bình thường, trừ khi là những người luôn ở bên nhau, nếu không thì rất khó có thể gặp lại, bởi vì mọi người đều đã trưởng thành rất nhiều, đều biết cái gì là quan trọng.

Vốn dĩ vào đại học là để trở nên mạnh hơn, để sau này có địa vị cao hơn, có nhiều tài nguyên hơn, có tương lai rộng lớn hơn.

Còn về xã giao, đó cũng chỉ là sự phụ thuộc của thực lực mà thôi.

Chỉ khi thực lực đủ mạnh, xã giao mới hữu dụng, nếu không thì vô dụng.

Giống như hai người đã quen Diệp Hiên trước kia, bây giờ ngay cả bóng của Diệp Hiên cũng không thấy nữa.

Chương 253

Còn những người như Kế Trấn cũng đều đã vào Ngũ Đại Học Viện, mọi người đều từ Giang Nam Tỉnh ra, nên mới quen biết nhau.

Còn về người không thi đậu Ngũ Đại Học Viện, thì có một người ở Đại học Giang Nam, Diêu Hải đã thành công nhờ thực lực của mình mà đi lên, nhờ vậy mới tái lập được mối quan hệ với Diệp Hiên.

Đây chính là tầm quan trọng của thực lực, khi thực lực của mình không theo kịp đối phương, cho dù đối phương không nói gì, mình cũng biết nên âm thầm chúc phúc từ phía sau.

Trong thời đại kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh là như vậy, có thể giữ lại một chút niệm tưởng đã là tốt rồi, ngàn vạn lần đừng tự mình dây dưa với đối phương, như vậy chỉ khiến đối phương cảm thấy phiền phức, mọi chuyện đều cần phải dựa vào họ để giải quyết.

Nếu thực lực tương đối cân xứng, hoặc nói là không bị tụt lại quá nhiều, thì đều không có vấn đề lớn.

Khi khoảng cách thực lực giữa hai người quá lớn, tự nhiên sẽ bắt đầu xa cách nhau.

Bởi vì không ai sẽ chờ đợi ngươi tại chỗ, điều ngươi cần làm là nắm bắt cơ hội không ngừng trở nên mạnh mẽ, đứng lại bên cạnh đối phương, dù sao việc bắt đối phương dừng lại chờ đợi ngươi bản thân cũng không phải là chuyện công bằng gì, là do bản thân ngươi không theo kịp bước chân của đối phương, không thể trách người khác.

Nếu nói ngươi cũng đã rất cố gắng, thì chỉ có thể chứng minh hai người các ngươi vốn dĩ là người của hai thế giới.

Diệp Hiên sau khi tạm biệt một tiếng, cũng nói với Thang Hạ một

tiếng, rồi tâm niệm vừa động, đi về phía Sáng Thế Đại Lục. "Kỳ lạ, lại không thể đến đó..." Diệp Hiên cau mày, kinh ngạc bất định lẩm bẩm một tiếng.

Cậu vừa nãy rõ ràng đã khóa định Sáng Thế Đại Lục rồi, nhưng vẫn không thể đến Sáng Thế Đại Lục.

Còn về những nơi xung quanh Sáng Thế Đại Lục, cậu cũng chưa từng đến, điều này cũng có nghĩa là cậu không thể dựa vào Không Gian Đại Đạo của mình để đến Sáng Thế Đại Lục.

Sáng Thế Đại Lục vốn dĩ không xa Tổ Tinh, Tổ Tinh chỉ là một hành tinh khổng lồ nằm cạnh Sáng Thế Đại Lục mà thôi.

Nhưng dù vậy, đáng lẽ có thể dễ dàng đến được, nhưng lại vẫn không thể đến. "Theo lý mà nói, giới hạn của Sáng Thế Đại Lục lẽ ra phải là sau khi đến Sáng Thế Đại Lục thì mới không thể như vậy a, không ngờ muốn đi cũng không thể làm được..." Diệp Hiên lắc lắc đầu, tức thì hiểu ra là vì sao.

Nguyên nhân chính là nội hàm quy cách của Sáng Thế Đại Lục quá cao, cao đến mức ngoài sức tưởng tượng.

Với thực lực Sáng Thế Thần Tứ Giai của Diệp Hiên căn bản không thể sử dụng Không Gian Đại Đạo để di chuyển không gian, xuyên toa các loại trong Sáng Thế Đại Lục, điều này là vì quyền hạn của cậu không đủ.

Thực lực chính là quyền hạn, thực lực càng cao, quyền hạn cũng càng cao, số quyền hạn sở hữu cũng càng nhiều.

Giống như Diệp Hiên hiện tại, vì quyền hạn không đủ, nên căn bản không thể tiến hành di chuyển không gian, vượt qua, xuyên toa các loại. "Thôi được, vẫn phải đến công ty Tinh Du..." Diệp Hiên khẽ lắc đầu, tâm niệm vừa động, đi về phía công ty Tinh Du. ...

Sáng Thế Đại Lục, Học Viện Đại Minh.

Văn phòng tuyển sinh.

Người phụ trách văn phòng tuyển sinh là Chu Doãn Văn, thực lực của Chu Doãn Văn hiển nhiên đã là cảnh giới Sáng Thế Thần Lục Giai, tu vi cực kỳ cường đại.

Người phụ trách văn phòng tuyển sinh là một chuyện, nhưng người thực sự xuống làm việc là những thành viên hội học sinh.

Bọn họ phụ trách hỗ trợ Chu Doãn Văn làm các thủ tục, còn Chu Doãn Văn lúc này đang ngồi trong văn phòng xem một phần tài liệu.

Phần tài liệu này chính là hồ sơ của Diệp Hiên, đây là thủ tục Chu Nguyên Chương đích thân đến nhờ y làm mấy tháng trước.

Lần này, Diệp Hiên lại không vào các học viện khác, mà chính là ở Học Viện Đại Minh.

Mặc dù thực lực và thiên phú của Diệp Hiên kinh người, nhưng hiển nhiên, cũng không đủ để cả năm Đại Học Viện chính đồng thời đối xử với cậu như vậy.

Dù sao năm Đại Học Viện không bao giờ thiếu thiên tài, mặc dù nói không thu nhận Diệp Hiên rất đáng tiếc, nhưng so với những gì Chu Nguyên Chương đã làm, những người này cũng không có gì đáng tiếc, dù sao Chu Nguyên Chương đã một đường bảo hộ Diệp Hiên.

Cho nên, khi Chu Nguyên Chương muốn thu Diệp Hiên vào tay, những người kia cũng không nói gì.

Đặc biệt là Lưu Bang, càng không nói một lời, y chưa từng nghĩ đến việc thu nhận Diệp Hiên dưới trướng mình. "Quả thực là một thiếu niên tài tuấn a, chỉ là đáng tiếc, đáng tiếc không phải xuất hiện trong tay ta..." Chu Doãn Văn lắc lắc đầu, khá tiếc nuối nói.

Nếu Diệp Hiên được y phát hiện ra, thì tốt biết bao.

Chỉ là y đã làm việc nhiều năm ở học viện chính, những nhân tài ngoài Sáng Thế Đại Lục như vậy không thể do y phát hiện ra, đó là để các viện trưởng phân viện khác phát hiện ra, rồi sau đó gửi đến chỗ y.

Nếu Diệp Hiên là người sinh ra ở Sáng Thế Đại Lục, và gia nhập Học Viện Đại Minh, thì đương nhiên đó sẽ là công tích của y, nhưng hiện tại, công tích lớn hơn là ở chỗ Chu Lệ.

Do đó, Chu Doãn Văn mới tiếc nuối như vậy.

Y và Chu Lệ tuy đều là đệ tử Chu gia, nhưng trên thực tế hai người lại là quan hệ cạnh tranh, tranh giành vị trí viện trưởng học viện chính. ...

Học Viện Đại Minh, cổng trường.

Một kết giới chặn lại, muốn bước qua, thì nhất định phải có chứng nhận của Học Viện Đại Minh, nếu không thì đều sẽ bị kết giới này chặn lại.

Nếu dám xông vào, lập tức sẽ phát động tấn công, đồng thời thông báo toàn bộ giáo viên và học sinh trong trường.

Kết cục cuối cùng có thể tưởng tượng được, kẻ dám xông vào sẽ bị bắt và bị phán tội.

Đây chính là mức độ coi trọng của Đại Việt Quốc đối với năm Đại Học Viện, chỉ cần ngươi dám xông vào, thì ngươi cứ chuẩn bị ngồi tù đi.

Hình phạt này không phải là hình phạt đơn giản, đây là đoạn tuyệt tất cả Thần Nguyên, phong bế chiến trường Tu La đối với Thần Quốc của họ, rồi giam cầm họ trong một căn phòng nhỏ, không cho họ ra ngoài.

Như vậy thì, đừng nói đến việc tăng trưởng tu vi cảnh giới, thậm chí không giảm tu vi cảnh giới đã là tốt rồi!

Dù sao khi Thần Nguyên của bản thân biến mất, thì Thần Quốc của bản thân cũng không còn nguồn tài nguyên bổ sung, kết quả cuối cùng chính là linh khí cạn kiệt trong trời đất, tiến vào thời đại Mạt Pháp.

Thậm chí xa hơn nữa, thì thế giới có thể phải đối mặt với tình huống sụp đổ.

Lúc này, trước cổng Học Viện Đại Minh.

Mấy cô gái thân mặc sườn xám thướt tha, dáng người cao ráo, gợi cảm với những đường cong quyến rũ đang đứng thẳng trước cổng lớn.

Những cô gái này ai nấy đều mỉm cười, họ chính là đội nghi lễ của trường, còn gọi là đội đón tân sinh.

Đây là đội ngũ có trợ cấp Thần Nguyên, trực thuộc Hội Học Sinh, mỗi năm vào dịp khai giảng đều đứng trước cổng trường, chờ đợi các học tử khác vào trường.

Từng tân sinh không ngừng bước vào học viện, một số thì dừng lại ở cổng nhìn kỹ tám cô gái này, thậm chí có không ít người tiến lên xin phương thức liên lạc trên Thông Thiên Bảng.

Những cô gái đó tuy bề ngoài vẫn mỉm cười, nhưng ai nấy đều từ chối.

Còn một bên khác, thì có một số thành viên Hội Học Sinh chuyên trách làm thủ tục cho tân sinh đang ngồi, bên cạnh có một bảng dán rõ 'Lối vào tân sinh'.

Cũng có không ít tân sinh từng người xếp hàng ở đó chờ đợi, so với các tiểu thư lễ nghi này, những thành viên Hội Học Sinh kia trông

có vẻ thoải mái hơn, dù sao họ được ngồi.

Mặc dù nói theo tu vi của họ, cho dù đứng vạn năm cũng không có vấn đề gì, nhưng dù sao đứng cũng không thoải mái bằng ngồi.

Diệp Hiên đến đây, nhìn thấy tám cô gái mặc sườn xám, xẻ tà gần đến mông, tà váy khẽ lay động theo gió, cũng khó tránh khỏi có không ít người dừng lại ở đây nhìn chằm chằm vào các cô gái đó. "Lòng người bất cổ, thế phong ngày càng xuống dốc a..." Diệp Hiên khẽ lắc đầu, nhìn những bắp đùi trắng nõn của các cô gái, không kìm được thở dài một tiếng.

Tiếp đó, cậu với ánh mắt phê phán đã nhìn khắp chỗ xẻ tà của tất cả các tiểu thư lễ nghi một lượt, rồi mới gật đầu, khá tán thành nói: "Cái sườn xám này ai may vậy, vừa vặn khéo léo a..." Chỗ xẻ tà của cái sườn xám này tùy theo chiều cao khác nhau của các tiểu thư lễ nghi, cũng được xử lý khác nhau.

Có chỗ xẻ tà cao hơn một chút, có chỗ thấp hơn một chút, nhưng không nghi ngờ gì đều vừa vặn ở những chỗ ẩn hiện.

Hơn nữa lúc này, xung quanh còn có một nam tử, thậm chí còn lợi hại hơn Diệp Hiên vài phần, hắn ta trực tiếp lại gần, mắt chăm chú nhìn những bộ phận lộ ra của các cô gái đó.

Các cô gái mặc sườn xám bên cạnh nghe vậy đều vô thức dùng tay siết chặt sườn xám, sợ xảy ra tình huống lộ hàng, hơn nữa đều dùng ánh mắt khá ghét bỏ nhìn chằm chằm nam tử kia.

Nam tử thấy vậy có chút ngạc nhiên, chỉ vào Diệp Hiên, nhìn các cô gái nói: "Nếu tôi muốn nhìn, các cô nghĩ các cô có thể ngăn được tôi nhìn lén không?

Tôi chỉ là đang thưởng thức thôi được không!

Tại sao hắn ta bình phẩm không sao, còn tôi thưởng thức thì các cô

lại nhìn tôi như vậy?" Những tiểu thư lễ nghi kia nghe vậy, một cô gái tức thì nhíu mày, giận dữ quát: "Hắn ta tuy cũng vô sỉ, nhưng ít nhất còn biết chút liêm sỉ, còn anh thì sao?

Lại gần nhìn, hận không thể chui vào mà nhìn, ai mà chịu nổi anh chứ?!" "Ồ!

Vậy các cô đừng xẻ tà a, xẻ tà cao như vậy, còn trách tôi nhìn sao?" Nam tử đó hai tay buông thõng, khá ngạc nhiên nói.

Trong mắt hắn, những cô gái này thật sự kỳ lạ, hắn đâu có thực sự chui vào mà nhìn, chỉ là lại gần nhìn kỹ một chút mà thôi.

Các cô sợ bị người khác nhìn, các cô đừng mặc như vậy a, các cô mặc như vậy, rồi lại trách hắn ta nhìn sao?

Diệp Hiên bên cạnh nhìn hai người này cãi nhau đến mình, có chút ngoài ý muốn, cũng có chút cạn lời, nhưng cũng không nói nhiều, muốn xem hai người này kết thúc thế nào, cậu thích nhất là xem đàn ông cãi nhau với phụ nữ.

Trong chốc lát, đám đông vây xem xung quanh cũng không ít.

Rất nhiều người đều như vậy, thích xem người khác xảy ra mâu thuẫn xung đột. "Mặc đồ tự do, thì sao?!" Cô gái đột nhiên chống nạnh, nói với vẻ giận dữ. "Vậy mắt mọc trên người tôi, tôi nhìn cũng là tự do, tôi có nhìn lén các cô không?

Không phải đúng không?

Tôi nhìn quang minh chính đại, có vấn đề gì không!?

Tôi cũng đâu có chui vào váy các cô mà nhìn đúng không?

Tôi là đứng đàng hoàng mà nhìn đúng không?" Nam tử đó tiếp tục buông thõng tay, phản bác. "Anh!" Cô gái tức giận, muốn mắng gì đó, nhưng ở đây đông người, cũng không tiện mắng, nên cô đành phải cố

nuốt xuống. "Anh cái gì mà anh?

Nếu tất cả phụ nữ trên thế giới đều mặc như vậy, mà chúng ta đều không được nhìn, vậy có phải sau này đàn ông ra đường còn phải tự làm mù mắt không?!" Nam tử đó thấy cô gái không nói nên lời, tiếp tục bổ sung một câu.

Lần này, khiến cô gái đó tức đến tím mặt. "Anh!

Tan học đừng có đi!!!" "Đã đi học chưa?" Nam tử đó tiếp tục mỉa mai. "Thôi thôi, đừng chấp với hắn ta, loại người này là vậy rồi..." Bên cạnh, một cô gái khác vội vàng kéo cô gái vừa nãy, cô thấy người xung quanh ngày càng đông, những người vốn không tiện nhìn họ cũng nhân cơ hội đó mà ánh mắt lướt nhìn điên cuồng.

Không có cách nào, làm nghề này, thì phải chịu đựng một số chuyện.

Hơn nữa, đều tại trường học trả quá nhiều tiền a, họ căn bản không thể từ chối, cho dù họ từ chối, bên ngoài vẫn có một đống người muốn làm.

Vốn dĩ là một chuyện tốt, đối với mọi người mà nói đều là chuyện không tồi, nhưng lại gặp phải nam tử này, mọi thứ dường như đều trở nên quỷ dị.

Đúng vậy, nam tử này nói hình như thực sự có lý.

Các cô ngại lộ thì đừng mặc a, các cô mặc rồi thì đừng ngại lộ a...

Nếu không, nếu các cô không mặc gì hết, thì tôi còn không thể ra đường sao?

Không có lý lẽ đó đúng không?

Chỉ cần đối phương không chui vào váy các cô mà nhìn, cũng không làm gì đối bại với các cô, người ta nhìn các cô thì tổng không

thể cản được đúng không?

Ai cũng không có quyền tước đoạt quyền nhìn về phía nào của đối phương.

"Có chuyện gì vậy, có chuyện gì vậy?" Lâm Đồ, người phụ trách Hội Học sinh ở bên cạnh, bước tới, cau mày nhìn đám người đang xúm lại.

Vốn dĩ, người của Hội Học sinh và các cô gái lễ tân là một đội, các cô gái lễ tân cũng thuộc về Hội Học sinh.

Vì vậy, Phó Chủ tịch Hội Học sinh Lâm Đồ thấy cảnh này liền vội vàng bỏ việc trong tay chạy đến.

"Chủ tịch Lâm, cái tên này cứ nhìn chằm chằm vào đùi chúng em, lại còn ra vẻ biến thái nữa!" Cô gái lúc nãy thấy Lâm Đồ liền vội chỉ vào nam sinh kia, tố cáo.

Lâm Đồ nghe vậy, chau mày, lạnh lùng nhìn chàng trai đó, quát hỏi: "Lời cô ấy nói có thật không?" Chàng trai thản nhiên gật đầu, chậm rãi nói: "Thứ nhất, tôi đúng là có nhìn.

Thứ hai, đó không phải là vẻ biến thái, mà là vẻ mặt thưởng thức!" "Xin lỗi ngay!" Lâm Đồ thấy chàng trai thừa nhận, mặt đen sầm lại, lạnh giọng mắng.

Chàng trai thấy vậy sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, nhìn Lâm Đồ trước mặt, lạnh lùng nói: "Dựa vào cái gì mà bắt tôi xin lỗi?" Lâm Đồ bị lời nói của hắn chọc cho tức quá hóa cười, nói: "Dựa vào cái gì ư?

Chỉ dựa vào việc cậu cứ nhìn chằm chằm vào đùi người ta!" "Sao hả?

Tôi còn đang nhìn phía dưới của cậu đây này!

Ơ, rắn đâu?

Sao lại chỉ có một que diêm vậy?" Chàng trai đó miệng lưỡi rất lanh lẹ, nhìn chằm chằm vào hạ thân Lâm Đồ, miệng phun ra những lời châm chọc.

"Ha ha ha ha..." Ngay lập tức, một tràng cười vang lên, chính là từ Diệp Hiên.

Những người khác cũng đều muốn cười nhưng lại cố nhịn, bởi vì họ đã nghe cô gái kia nói đây là chủ tịch, dù không quen Lâm Đồ cũng biết Lâm Đồ ở đây có thân phận, huống chi những người vây quanh đa số đều là học sinh năm hai.

"Mày!

Tìm chết phải không?!" Lâm Đồ lập tức nổi giận, trước hết trừng mắt nhìn Diệp Hiên, sau đó ưỡn ngực tiến lại gần chàng trai kia, đe dọa.

"Mẹ kiếp!

Mày tưởng ông đây sợ mày sao?

Mày động vào ông thử xem?!" Chàng trai cũng không chịu yếu thế, trừng mắt lại.

Lâm Đồ nghe vậy, giơ cao tay lên, lúc này Diệp Hiên ở bên cạnh nhàn nhạt nói: "Chàng trai đó không sai gì cả, nếu cậu thật sự ra tay, thì chức chủ tịch của cậu có giữ được hay không lại là chuyện khác." "Hù~" Lâm Đồ nghe vậy, hạ tay xuống, lùi lại một bước, chậm rãi thở ra một hơi.

Phải rồi, lời này quả thực có lý, hắn không thể ra tay, ra tay thì hắn sẽ bị phế bỏ.

"Sao lại không sai?" Cô gái nghe vậy tỏ vẻ không vui, khoanh tay

hỏi Diệp Hiên.

"Có sai hay không, cô ấy vừa mới nói rõ với cô rồi mà?" Diệp Hiên cau mày, có chút không muốn để ý tới người phụ nữ này.

Theo hắn thấy, cô ta đúng là rảnh rỗi sinh chuyện.

Ghét người khác nhìn, thì đừng mặc kiểu như vậy chẳng phải được sao?

Một mặt thì kiếm tiền từ công việc này, một mặt lại sợ người khác nhìn, đâu ra lắm chuyện tốt như vậy chứ...

Chương 254

Cô gái nghe vậy nghẹn họng, không biết phải nói gì để phản bác.

"Đồ hèn nhát, trứng thối." Chàng trai thấy Lâm Đồ không đánh mình, nhàn nhạt nói một câu.

"Mày!

Thử nói lại lần nữa xem!!!" Lâm Đồ tức đến phát điên, muốn động thủ nhưng lại cố nhịn xuống.

"Yêu cầu vô lý như vậy ta đúng là chưa từng thấy bao giờ, may mà ta là người thích giúp đỡ người khác, vậy thì đành chiều ngươi thêm một lần nữa vậy.

Đồ hèn nhát, trứng thối, sao nào, sảng khoái chưa, nếu chưa sảng thì ta có thể tiếp tục mắng." Chàng trai mặt mày vô cùng bình tĩnh, nhìn Lâm Đồ trước mặt, chậm rãi nói lại lần nữa.

Lời của chàng trai này nói ra cứ như thể Lâm Đồ đã trở thành một kẻ biến thái, thích bị mắng bị ngược đãi.

Những người xung quanh thấy không khí có vẻ không ổn, đều tránh xa một chút mà quan sát, sợ bị liên lụy.

Những tân sinh đang xếp hàng cũng không ít người chạy đến xem cảnh này, xếp hàng cái quái gì nữa, xếp hàng lúc nào mà chẳng được, cảnh này bây giờ không phải lúc nào cũng thấy đâu!

Cái tâm lý thích hóng hớt của người Đại Việt đã khắc sâu vào lòng mỗi người, đó là gen di truyền qua bao đời, không thể thay đổi được.

"Thằng nhóc, được lắm, ta nhớ mặt mày rồi, mày là tân sinh khóa này phải không?" Lâm Đồ mặt mày tái xanh, hắn không giỏi ăn nói cho lắm, chỉ trừng mắt âm trầm nhìn chằm chằm chàng trai, hiểm độc

nói.

“Phải thì sao?

Sợ cái que diêm bé tí như mày chắc?” Chàng trai vẫy vẫy tay, thờ ơ nói.

“Tốt lắm, vậy cậu lại đây làm thủ tục đăng ký đi, xong là có thể vào.” Lâm Đồ cố nhịn lửa giận, âm trầm nói.

“Mày bảo tao đi là tao đi à?

Tao không cần xếp hàng à?

Mày tưởng ai cũng như bọn mày không biết tuân thủ pháp luật sao?

Ông đây là công dân tốt, biết xếp hàng!

Ngược lại là mày, không cút qua đó đăng ký cho mấy tân sinh này, mày chạy đến đây xen vào làm gì?

Cản trở công việc, coi chừng bọn tao đi tố cáo mày đó tin không?” Chàng trai cười lạnh một tiếng, có vẻ đắc ý nói.

Lâm Đồ nghe vậy muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, không nói một tiếng nào mà quay lại vị trí ban đầu của mình ngồi xuống.

Nơi đó thực ra có bảy người phụ trách đăng ký, hắn chủ yếu hơn là quản lý và điều phối.

Nhưng không ngờ lại gặp phải cảnh này, điều này khiến hắn vô cùng tức giận, đồng thời cũng kéo theo Diệp Hiên mà cùng hận.

Bây giờ, chỉ cần ai dám chọc hắn, hắn sẽ lập tức ghi nhớ, để sau này trả thù.

“Bây giờ tân sinh đều không biết xấu hổ như vậy sao...” “Không

biết, lòng người thay đổi rồi...” Một số học sinh năm hai cảm thán một tiếng, rồi đi vào trong.

Diệp Hiên thấy vậy cũng đi vào.

Chàng trai lúc nãy nhìn bóng Diệp Hiên thấy hơi quen mắt, cứ cảm giác đã gặp ở đâu đó rồi.

Đến khi Diệp Hiên biến mất trước mặt, hắn mới chợt hiểu ra, thì ra đây chính là thiên chi kiêu tử đó!

Nhưng sao hắn lại chạy đến đây?

Nhất thời, chàng trai khá băn khoăn về sự xuất hiện của Diệp Hiên, nhưng cũng không quá để tâm, chỉ coi như gặp một người có cùng chí hướng mà thôi.

Đúng vậy, Diệp Hiên cũng thích ngắm những đôi chân đẹp, cũng nhìn chằm chằm, hắn đã để ý thấy rồi, chỉ là Diệp Hiên không công khai và đường đường chính chính như hắn mà thôi...

Một lúc sau, chàng trai cuối cùng cũng nhìn ngắm thỏa mãn, lúc này mới thu lại ánh mắt khỏi những cô gái lễ tân, rồi vội vàng chạy đi xếp hàng.

Còn những cô gái lễ tân kia thì từng người một cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, gặp phải một người kỳ quái như vậy, quả là số họ xui xẻo.

Lại một lúc sau.

“Tên.” Lâm Đồ tự mình đăng ký cho chàng trai, mặt đầy căm hận nhìn chằm chằm hắn.

Chàng trai chẳng hề để tâm đến ánh mắt của Lâm Đồ, nhàn nhạt nói: “Hoàng Thượng.” Ở cảnh giới của họ, hoàn toàn có thể biết đối phương nói từ gì, nên cũng không có chuyện chơi chữ hay âm tiết

tương đồng.

“Giới tính.” “Nữ.” Hoàng Thượng nhàn nhạt nói.

“Mày!

Có phải muốn gây sự không!” Lâm Đồ nghe vậy, hung hăng nói.

“Cứ ghi đi, đằng nào sai cũng là chuyện của mày, là mày thất trách.

Ở chỗ khác nếu sai còn đổ là tao che giấu không báo, tao xem mày ghi giới tính này kiểu gì!” Hoàng Thượng cười lạnh nhìn Lâm Đồ, chẳng hề hoảng sợ.

Lâm Đồ nghiến răng nghiến lợi cúi đầu viết một chữ “nam”.

Hoàng Thượng thấy vậy, cười khẩy một tiếng, nhưng cũng không trêu chọc gì nữa.

Lâm Đồ nghe thấy, gân xanh nổi đầy trán, hắn thề, nhất định phải khiến thằng nhóc này chết không có chỗ chôn!

“Đến từ trường nào...” ...Văn phòng tuyển sinh.

Diệp Hiên mỉm cười đi đến đây.

Ngay khi hắn vừa bước vào trường, Chu Doãn Văn đã bảo hắn qua đó một chuyến.

Diệp Hiên tự nhiên không nói hai lời, đi thẳng đến đây.

Không còn cách nào khác, quyền hạn trong Sáng Thế Đại Lục quá nghiêm ngặt, mà quyền hạn trong năm đại học viện này lại càng cao đến đáng sợ.

Ngay cả Sáng Thế Thần cấp bốn cũng không thể bay lượn trên không trung, nhiều nhất cũng chỉ là nhẹ nhàng như chim yến trên mặt đất, chạy nhanh hơn một chút mà thôi.

Mặc dù thực lực của Diệp Hiên rất mạnh, nhưng dù sao quyền hạn của hắn vẫn là Sáng Thế Thần cấp bốn.

Điều này cho thấy quyền hạn và thực lực không tương xứng, quyền hạn của Sáng Thế Thần cấp năm dù tệ đến mấy cũng lớn hơn quyền hạn mà Sáng Thế Thần cấp bốn dù lợi hại đến đâu cũng có được.

Cũng giống như các vị thần trong Bảy viên ngọc rồng, không phải ai cũng mạnh mẽ, nhưng tầng thứ sinh mệnh của họ lại cao hơn sinh mệnh bình thường rất nhiều.

Sáng Thế Thần cũng vậy, cấp bậc càng cao, quyền hạn càng lớn, thần thông thủ đoạn có thể thi triển trong Sáng Thế Đại Lục càng giống như trong Thần Quốc của mình.

Nghe nói Sáng Thế Thần cấp chín là Thần trong các vị Thần, là tồn tại cường hãn vô cùng thật sự có thể thay đổi Pháp Tắc bằng một lời nói.

"Đến rồi." Chu Doãn Văn thấy hắn đi vào, liền đặt công việc trong tay xuống, mỉm cười nói.

Mọi chuyện trong học viện này đều không thoát khỏi Pháp Nhãn của ông, nên những xung đột xảy ra ở cổng trường, Chu Doãn Văn tự nhiên cũng biết.

"Phó Viện trưởng." Diệp Hiên khẽ cúi đầu, nói.

Hắn không biết thái độ của Phó Viện trưởng này đối với mình ra sao, nên nhất thời cũng không dám quá phóng túng tùy tiện.

"Cứ tự nhiên ngồi đi, như ở học viện trước đây vậy, đừng khách khí, đến đây coi như về nhà!" Chu Doãn Văn nở nụ cười trên mặt, thân thiện chỉ vào chiếc ghế sofa bên cạnh, nói.

"Cảm ơn Phó Viện trưởng." Diệp Hiên khách khí nói một câu, rồi

đi thẳng đến cạnh ghế sofa, ngồi phịch xuống.

“Lần này gọi cậu đến đây, chủ yếu là muốn tận mắt nhìn cậu, cũng như nói về những đặc quyền mà cậu sẽ có trong học viện.” Chu Doãn Văn tiếp lời.

“Đặc quyền?” Diệp Hiên nghi hoặc hỏi một câu.

Chu Doãn Văn cười gật đầu, giải thích: “Đương nhiên, đại học thực chất cũng là một xã hội, ở đây người có thực lực mạnh tự nhiên sẽ được hưởng đãi ngộ càng cao.

Chúng ta đương nhiên đã hiểu rõ thực lực của cậu, nên quyền hạn mà cậu có được tự nhiên cũng sẽ tương ứng rất nhiều.” “Chắc hẳn cậu cũng đã phát hiện ra rằng mình hoàn toàn không thể tùy ý xuyên không gian trong học viện phải không?

Ngay cả bay lượn cũng không làm được phải không?” Diệp Hiên nghe vậy gật đầu.

“Đúng vậy, đó là vì quyền hạn của cậu không đủ, và chúng ta có thể giúp cậu mở quyền hạn này.” Chu Doãn Văn cười nói, ngay sau đó, một ngón tay điểm ra.

Xung quanh Diệp Hiên đột nhiên vang lên một tiếng “cạch”, đó là âm thanh của sự cấm cố vô hình bị phá vỡ.

Tâm niệm vừa động, quả nhiên hắn đã bay lên được.

“Đa tạ Phó Viện trưởng.” Diệp Hiên liền cảm ơn một tiếng, việc không thể bay ở đây khiến hắn rất khó chịu, mà giờ đây khó khăn lắm mới có thể bay lên được, tự nhiên vô cùng mừng rỡ.

“Không cần khách khí, đây là điều cậu nên có.” Chu Doãn Văn xua tay, không kiêu ngạo.

Chuyện này bản thân là vì Diệp Hiên có đủ thực lực, nên Chu

Doãn Văn mới mở quyền hạn cho hắn, nếu Diệp Hiên không có thì Chu Doãn Văn tự nhiên cũng sẽ không mở.

Vì vậy, đây cũng không phải là đãi ngộ đặc biệt gì, tự nhiên cũng không cần phải cảm ơn.

“Ngoài ra, việc lên lớp thì vẫn như cũ, thích đi thì đi, không thích thì thôi.

Nhưng mỗi học kỳ, cậu đều phải đạt được một số điểm tích lũy nhất định.

Điểm tích lũy có thể nhận được thông qua nhiệm vụ, điểm càng cao thì thứ có thể đổi được tự nhiên càng nhiều, và quyền lực có được cũng càng lớn.” “Hơn nữa, cậu ở đây cũng sẽ có một căn biệt thự độc lập, tùy ý cậu sinh hoạt hàng ngày.

Đối với cậu mà nói, đây là vĩnh viễn, cho dù cậu tốt nghiệp rồi cũng có thể quay lại tiếp tục ở.” Chu Doãn Văn không ngừng nói về những đãi ngộ mà Diệp Hiên có thể hưởng thụ.

Những đãi ngộ đó đều là những thứ khá cơ bản, Diệp Hiên cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Thực ra đối với hắn mà nói, thứ duy nhất thực sự hữu dụng chính là cái quyền hạn có thể bay lượn kia.

Có thể bay lượn giúp hắn tiết kiệm được quá nhiều thời gian, hơn nữa đi bộ thì thật sự quá kém ngầu.

Cứ nghĩ mà xem, người khác đều đi bộ dưới đất, còn hắn thì bay lượn trên trời cao, đó là chuyện khiến bao nhiêu người phải ngưỡng mộ chứ.

“Điểm tích lũy?” Diệp Hiên nghe vậy khá nghi hoặc hỏi.

Trong đại học này lại còn có yêu cầu về điểm tích lũy...

“Đúng vậy, mỗi học kỳ đều có yêu cầu điểm tích lũy nhất định.

Nếu một học kỳ không đủ điểm, có thể bù vào học kỳ sau.

Còn nếu tích lũy đến hai học kỳ mà điểm vẫn không đủ, thì sẽ bị khai trừ.

Cũng không cần lo lắng, sau khi bị khai trừ chỉ là quay về các phân viện khác mà thôi, chứ cũng không phải là không được gì.” Chu Doãn Văn giải thích một hồi, rồi nói tiếp: “Về yêu cầu điểm tích lũy, năm nhất mỗi học kỳ cần năm điểm, cộng lại là mười điểm.

Cậu hiện tại là năm hai, mỗi học kỳ yêu cầu là năm mươi điểm, hai học kỳ là một trăm điểm.

Điểm số tích lũy có thể nhận được từ mỗi nhiệm vụ cũng khác nhau: nhiệm vụ cấp C chỉ được một điểm, cấp B hai điểm, cấp A năm điểm, cấp S mười điểm, cấp SS hai mươi điểm, cấp SSS có thể nhận được năm mươi điểm.” “Được.” Diệp Hiên gật đầu, đáp lại một tiếng.

Mặc dù không biết vì sao nhiệm vụ cấp SSS lại đột nhiên tăng vọt như vậy, nhưng hắn không để tâm đến những điều này.

Yêu cầu của hắn mỗi học kỳ chỉ là năm mươi điểm tích lũy mà thôi.

Cho dù nhiệm vụ cấp SSS khó làm, thì hắn cũng có thể đi làm nhiệm vụ cấp SS hoặc cấp S.

Hơn nữa, nếu ngay cả hắn cũng không hoàn thành được nhiệm vụ cấp SSS, thì e rằng sẽ không có ai có thể hoàn thành nhiệm vụ cấp SSS được nữa.

Hơn nữa, theo hắn được biết, loại điểm tích lũy này thường có thể dùng để trao đổi hoặc cùng nhau kiếm được.

Thật sự không được, đến lúc đó hắn tự bỏ chút Thần Nguyên ra mua điểm tích lũy là được, đây cũng là một con đường.

Vả lại, làm vài nhiệm vụ cấp SS, một học kỳ cũng không cần lo lắng gì nữa.

Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa "phanh phanh".

"Mời vào." Chu Doãn Văn thay đổi biểu cảm, nụ cười biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc.

"Phó Viện trưởng khỏe ạ." Người đến chính là Phó Chủ tịch Hội Học sinh Lâm Đồ.

Lâm Đồ tươi cười cúi người nhìn Chu Doãn Văn, chợt phát hiện trước mặt Chu Doãn Văn lại còn có một người đang ngồi ở đó.

Phải biết Chu Doãn Văn vẫn luôn đứng mà, vậy mà tên đó lại ngồi chễm chệ ở đó.

Hắn lén lút liếc nhìn qua đó, nhưng lại vừa vặn thấy Diệp Hiên tò mò quay đầu nhìn mình.

Ngay lập tức, tim Lâm Đồ đập mạnh một cái.

Là hắn!

Là cái tên lúc nãy ở cổng trường đã giúp "Hoàng Thượng" nói chuyện!!!

Hóa ra tên này lại có bối cảnh thâm hậu đến vậy!

Lại có thể trực tiếp đến văn phòng của Chu Doãn Văn, hơn nữa còn ngồi đối diện nói chuyện thoải mái!!!

"Đây là tài liệu đăng ký tân sinh khóa này, đều ở đây cả rồi." Lâm Đồ lấy ra một tập tài liệu, đây đều là những tài liệu viết tay.

Thực tế thì chúng đã được lưu trữ trên hệ thống, chỉ là luôn cần tài liệu viết tay để đối chiếu sau này mà thôi.

"Ừ, đặt lên bàn đi." Chu Doãn Văn nhàn nhạt nói một câu, bất kể là thần thái hay ngữ khí đều như thể không phải cùng một người so với lúc trước.

Trình độ này khiến Diệp Hiên thầm tán thưởng trong lòng, bản thân hắn không có được công phu dưỡng khí tốt như vậy, cũng phải học hỏi từ những vị tiền bối này, như vậy mới không bị lạc hậu.

"Vâng..." Lâm Đồ không dám hỏi thêm gì, chỉ cúi đầu ngoan ngoãn đặt tập tài liệu lên bàn, sau đó cúi chào Chu Doãn Văn rồi rời khỏi văn phòng.

"Hù~" "May mà mình không trực tiếp xung đột với tên này, chỉ là xung đột một chút với thằng nhóc kia thôi, nếu không thì chết chắc rồi..." "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mình lúc nãy có trừng thằng nhóc này một cái, hắn chắc không ghi hận đâu nhỉ..." "Chắc là không!

Hắn không nhỏ nhen đến mức đó, vừa nãy còn nhắc nhở mình không được bốc đồng, chắc là không để tâm đâu..." Ngay khi Lâm Đồ đang tự an ủi, đột nhiên trước mặt hắn lại xuất hiện một bóng người.

"Ngươi?!

Ngươi đến đây làm gì?!" Lâm Đồ kinh ngạc tột độ hỏi.

"À à, đây là văn phòng của Phó Viện trưởng, ngươi nói ta đến đây làm gì?" Người đến cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại.

"Không thể nào!

Ngươi sao có thể quen Phó Viện trưởng?!" Lâm Đồ kinh hãi hét lớn một tiếng.

Đứng trước mặt hắn chính là "Hoàng Thượng" lúc nãy đã khiến hắn nghi ngờ nhân sinh.

Chương 255

Hoàng Thượng vươn tay gạt hắn sang một bên, lạnh lùng nói: "Chó tốt không cản đường!" Nói xong, liền đi vào trong.

"Tiêu rồi!

Mình mẹ kiếp lại một lúc chọc vào hai kẻ ghê gớm..." Lâm Đồ muốn khóc mà không ra nước mắt, kinh hoàng nghĩ.

Đột nhiên, hắn nhớ lại cú bị Hoàng Thượng đẩy lúc nãy, dường như ngay cả hắn cũng không thể phản kháng, trực tiếp bị đối phương đẩy ra.

"Lần này chết chắc rồi..." ...Bên trong.

"Phó Viện trưởng, ngài tìm tôi?" Hoàng Thượng mỉm cười nhìn Chu Doãn Văn, thành thật hành lễ, rồi hỏi.

"Đúng, không sai, cậu lại đây, ngồi nói chuyện đi." Chu Doãn Văn gật đầu, chỉ vào chiếc ghế sofa, bản thân cũng ngồi phịch xuống ghế sofa.

"Cảm ơn." Hoàng Thượng mỉm cười đi đến.

Đột nhiên, sau khi nhìn thấy Diệp Hiên trên ghế sofa, nụ cười trên mặt hắn dần đông cứng lại.

Hoàng Thượng khá kinh ngạc, chàng trai trước mặt này lại chính là người đã giúp hắn nói chuyện ở cổng trường.

Không ngờ người này cũng lợi hại đến vậy, có thể trực tiếp ở lại văn phòng của Phó Viện trưởng lâu như thế.

Chu Doãn Văn quay người nhìn Diệp Hiên, rồi liếc mắt về phía Hoàng Thượng, nói: "Để ta giới thiệu một chút, đây là Hoàng Thượng,

là người mạnh nhất trong lứa tân sinh khóa này, mạnh nhất toàn quốc.

Ừm, so với cậu lúc mới nhập học còn mạnh hơn, bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần cấp bốn rồi.

Chỉ trong một năm, trong toàn bộ lịch sử không dám nói là duy nhất, nhưng cũng là sự tồn tại cực kỳ hiếm thấy rồi, ngay cả ta năm xưa cũng không lợi hại đến thế." Đồng thời, trong lòng ông không khỏi cảm khái, bây giờ những người này quả thực càng ngày càng lợi hại.

Chẳng lẽ Đại Tranh Chi Thế thật sự sắp giáng lâm?

Liên tiếp hai khóa đều xuất hiện những thiên tài cấp hiện tượng như vậy.

Diệp Hiên nghe vậy, mỉm cười gật đầu với Hoàng Thượng, tỏ ý thiện chí.

Trong lòng hắn cũng khá chấn động trước Hoàng Thượng này, tên nhóc này vậy mà chỉ trong một năm đã có thể đột phá vào cảnh giới Sáng Thế Thần cấp bốn, quả thực mạnh hơn cả hắn khi xưa!

Bất quá, nếu như lúc trước không phải vì thời gian cần thiết để thai nghén Đại Đạo Thần Ma quá sức dài, có lẽ hắn cũng có hy vọng thăng cấp Sáng Thế Thần cấp bốn trước khi lên đại học.

Nhưng đó chỉ là một khả năng, một tình huống vĩnh viễn chỉ tồn tại trong khả năng.

Còn Hoàng Thượng trước mặt này, thì lại thực sự đã làm được điều đó.

Bởi vậy mà nói, ở phương diện này, Hoàng Thượng còn mạnh hơn Diệp Hiên rất nhiều, mạnh hơn gấp bội!

"Vị này là Diệp Hiên, chính là tuyển thủ mạnh nhất khóa trước,

còn từng đi đến Ưng Liên Hợp Chúng Quốc giành một lần quán quân toàn quốc.

Về phần hắn mạnh đến mức nào, chắc hẳn cậu đã từng nghe nói rồi." Chu Doãn Văn tiếp tục nhìn Hoàng Thượng, chỉ vào Diệp Hiên nói.

"Thì ra ngài chính là Diệp Thần!

Cửu ngưỡng cửu ngưỡng!!!" Hoàng Thượng nghe vậy hai mắt sáng lên, chắp tay nói.

Sự suy đoán trong lòng quả nhiên đã được kiểm chứng, một người trẻ tuổi như vậy ngồi ở đây, lại còn là học sinh, ngoài Diệp Hiên ra hình như không còn ai khác.

Chỉ là không ngờ, Diệp Hiên vậy mà cũng đến học viện này.

Sở dĩ hắn có thể đến ngay khi khai giảng, chủ yếu là vì hắn là người sinh ra trong Sáng Thế Đại Lục, nên đương nhiên vào thẳng học viện chính của Sáng Thế Đại Lục.

Còn những người ở các phân viện khác muốn vào, thì tuyệt đối không thể nào vào ngay khi khai giảng khóa này được, ít nhất cũng phải giống như Diệp Hiên, thể hiện được tài năng, tiềm lực và thực lực của mình mới có thể vào.

Còn Diệp Hiên mãi đến năm hai mới nhập học, đó là vì hắn hoàn toàn cảm thấy ở đâu cũng không quan trọng, dù sao chỉ cần hưởng được ưu đãi là được, những thứ còn lại đều không quá quan trọng.

Cho nên hắn vẫn luôn không hề nộp đơn xin, nếu không phải Chu Nguyên Chương trực tiếp giúp hắn làm thủ tục, thì e rằng hắn vẫn cứ bị mắc kẹt.

"Khách khí khách khí." Diệp Hiên cũng nghe vậy, chắp tay đáp lễ, mỉm cười nói.

Hoàng Thượng cười hỏi Diệp Hiên: “Diệp Thần, ta muốn tỉ thí một chút với ngài, không biết có được không?” Thiên tài như Hoàng Thượng tuy vẫn luôn nghe nói về danh tiếng của Diệp Hiên, nhưng chưa từng xem Diệp Hiên chiến đấu, nên đối với Diệp Hiên cũng không mấy hiểu rõ.

Xem một số đoạn cắt cảnh chiến đấu cũng chỉ là trận chiến của những sinh linh thần thoại đó, rất ít khi có ảnh về bản thân Diệp Hiên lộ ra ngoài.

Diệp Hiên thấy trong lời nói của hắn đầy vẻ khách khí, ánh mắt cũng rất thuần túy.

Hắn quả thực muốn tỉ thí với mình, đoán là muốn xem sự chênh lệch giữa hai người.

Ngay lập tức, hắn gật đầu, đáp ứng: “Đương nhiên có thể, chiến Thần Quốc hay chiến cá nhân?” Hoàng Thượng nghe vậy do dự một chút, rồi nói: “Có thể thử cả hai không?

Ta muốn xem khoảng cách giữa ta và Diệp Thần rốt cuộc lớn đến mức nào.” Mặc dù hắn trên đường đi vẫn luôn nghiền ép đối thủ, biết mình vô địch trong thế gian, nhưng than ôi, danh tiếng của Diệp Hiên đời trước quá đỗi lừng lẫy, nên hắn vẫn luôn không hề kiêu ngạo tự mãn, ngược lại còn xem Diệp Hiên là đối thủ lớn nhất của mình, khát vọng có thể một ngày nào đó đánh bại Diệp Hiên.

Hắn biết, bản thân hiện tại tuyệt đối không thể là đối thủ của Diệp Hiên.

Mặc dù hắn là một trường hợp cực kỳ hiếm thấy, vừa nhập học năm nhất đã đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần cấp bốn, có thể nói là vạn cổ hiếm gặp.

Nhưng hắn cũng muốn xem rốt cuộc mình và Diệp Hiên hiện tại

chênh lệch bao lâu, chênh lệch bao xa.

So với Diệp Hiên trong quá khứ thì không có ý nghĩa gì, bởi vì Diệp Hiên chỉ tu luyện sớm hơn hắn một năm, nên đương nhiên mạnh hơn hắn.

Hắn không thể nói: "Ngươi đừng đắc ý, ta mạnh hơn ngươi của ngày xưa!" Điều này không có ý nghĩa gì cả, giống như Diệp Hiên mạnh hơn hầu hết các Sáng Thế Thần cùng cấp tuổi, nhưng có tác dụng gì đâu, mọi người đều nhìn vào hiện tại, chứ không phải cái gọi là "thực lực tương đối".

Chỉ nhìn vào thực lực hiện tại, nhìn xem thực lực của ngươi bây giờ thế nào, có thể đánh bại đối phương hay không, có đánh thắng đối phương được không.

Bởi vì bất kể là Hoàng Thượng hay Diệp Hiên, khi đối mặt với người khác đều là đối mặt với thực lực ở giai đoạn hiện tại của đối phương.

Nói về quá khứ không có ý nghĩa gì cả, điều duy nhất có ý nghĩa là nâng cao bản thân để nghiền ép đối phương.

"Đương nhiên có thể, cố sở nguyện dã, bất cảm thỉnh nhĩ." Diệp Hiên tùy tiện kéo một câu văn ngôn ra nói, với trình độ văn hóa của hắn cũng không biết dùng ở đây có thích hợp hay không, dù sao thì đã kéo ra thì cứ kéo thôi, trách được gì.

"Vậy thì trước hết là chiến cá nhân đi, xin Diệp Thần chỉ giáo!" Hoàng Thượng nghe vậy chắp tay hành lễ, cúi người bái, hiển nhiên rất vui mừng khi nhận được lời tỉ thí từ Diệp Hiên.

Phải biết hắn đi đến tận bây giờ chưa từng bại trận, nếu có thể thua một trận giữa những người cùng tuổi, điều đó sẽ càng khích lệ hắn hơn nữa.

Leo lên đỉnh cao vĩnh viễn là động lực lớn nhất của một người.

Một người đứng dưới chân núi, nhìn ngọn núi cao vài vạn mét trước mặt, sẽ không có ai có dũng khí để leo lên.

Nhưng nếu trước mặt ngươi chỉ là một ngọn núi cao vài trăm mét, gần như tất cả mọi người sẽ có dũng khí để leo lên.

Nếu sau khi leo xong vài trăm mét, lại có một ngọn núi cao hơn nghìn mét trước mặt, thì sau khi nghỉ ngơi xong, đại đa số người vẫn sẽ chọn tiếp tục leo.

Thậm chí đến những đỉnh cao vài nghìn mét sau đó, cho đến khi leo lên ngọn núi cao vài vạn mét kia.

Nếu sau đó vẫn còn, thì vẫn sẽ tiếp tục leo, cho đến khi không còn điểm dừng nào nữa, lúc đó chính là thời điểm đăng thiên.

Tu hành cũng giống như vậy.

Rất nhiều người cũng có thể đặt một người làm mục tiêu cho mình, giống như Diệp Hiên đối với Hoàng Thượng vậy.

Hắn muốn coi Diệp Hiên là một ngọn núi cao của mình, không ngừng vượt qua Diệp Hiên hiện tại, cho đến khi thật sự vượt qua Diệp Hiên mới thôi!

"Không gian Thiết Cát!" Chu Doãn Văn vung tay phải, một đạo không gian cắt đứt nơi Diệp Hiên và Hoàng Thượng đang đứng.

Trong chớp mắt, hai người liền thoát ly khỏi văn phòng của Phó Viện trưởng, đi tới một không gian xa lạ.

Đây là không gian do Chu Doãn Văn cắt ra, là một thời không song song do ông vận dụng Không Gian Đại Đạo mà cắt ra.

"Mời." Diệp Hiên nhìn đối phương, chậm rãi nói.

"Ong~~~" Trong khoảnh khắc, đạo vận Lực Chi Đại Đạo xuất

hiện phía sau hắn, một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố bao trùm toàn bộ không gian.

Đó là một cỗ khí tức tràn đầy sự hủy diệt!

Đó là một cỗ khí tức tràn đầy sự diệt thế!

Nhưng trong đó lại ẩn chứa sự tân sinh, lại tràn đầy sự tạo hóa!

Đó là quỷ dị, là Đại Đạo, là Đạo vô cùng vô tận!!!

Tam Thiên Bản Nguyên Đại Đạo, tất cả đều bao quát trong đó, đây chính là Lực Chi Đại Đạo!!!

"Sao lại mạnh đến vậy!!!" Trong lòng Hoàng Thượng bị Lực Chi Đại Đạo trấn nhiếp, hoàn toàn không dám nhúc nhích, không dám vọng động chút nào, sợ rằng sẽ trực tiếp bị cỗ đạo vận kia nghiền nát.

"Đây chính là sự chênh lệch giữa hai chúng ta sao?" Hoàng Thượng lẩm bẩm trong lòng, hai mắt kinh hoàng tột độ nhìn chằm chằm Diệp Hiên.

Diệp Hiên chỉ đứng thẳng ở đó, không hề nhúc nhích, một cỗ đạo vận tỏa ra, trấn áp chư thiên.

"Đây là Đại Đạo gì!?

Trong Tam Thiên Đại Đạo không hề có Đại Đạo như thế này!

Nhưng đây lại là Tiên Thiên Bản Nguyên Đại Đạo!

Rốt cuộc đây là Đại Đạo gì?!" Lúc này, sắc mặt Chu Doãn Văn bên cạnh đại biến, trong lòng điên cuồng gào thét, vẻ mặt chấn kinh nhìn thiếu niên trước mặt.

Ông không biết mình đã sống bao nhiêu ức vạn năm, nhưng trong khoảng thời gian dài đằng đẵng đó, Chu Doãn Văn chưa từng thấy loại Đại Đạo này.

Trong vô số Đại Đạo mà ông tu luyện, cũng chưa từng thấy một loại Đại Đạo như vậy.

Trong khí tức mà đạo vận Đại Đạo kia phát ra, vậy mà đồng thời xuất hiện khí tức của năm Đại Đạo chí cao: Sáng Tạo, Hủy Diệt, Vận Mệnh, Vô Lượng, Hỗn Độn, thậm chí còn có cả Thập Nhị Chí Cường Đại Đạo cùng với Tam Thiên Đại Đạo còn lại!!!

"Tam Thiên Đại Đạo hòa trộn vào nhau mà sinh ra Đại Đạo sao..." "Nhưng Tam Thiên Đại Đạo hòa trộn vào nhau thật sự sẽ không tạo ra đại bạo tạc sao..." "Nếu Tam Thiên Đại Đạo đều xung đột bạo tạc, thì Thần Quốc chẳng phải sẽ bị hủy diệt hoàn toàn trong chốc lát, Thần Quốc cũng sẽ không còn tồn tại sao..." Chu Doãn Văn đang suy đoán rốt cuộc làm thế nào mà Tam Thiên Đại Đạo lại có thể dung hợp thành một thể như vậy.

Nếu thật sự là Đại Đạo được hình thành từ sự dung hợp của tất cả, thì con đường này liệu có khả thi không...

Nhất thời, Chu Doãn Văn không khỏi chìm vào trầm tư.

Trong Thần Quốc của ông tuy chưa thu được toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo, nhưng cũng không còn xa nữa.

Nếu có thể, ông cũng sẽ dung hợp ra loại Đại Đạo này, vậy thì sau này chẳng phải sẽ vô địch trong thế gian sao...

"Ta nhận thua..." Hoàng Thượng vẻ mặt cười khổ nói.

Hắn biết mình không địch lại Diệp Hiên, nhưng không ngờ thực lực của mình và Diệp Hiên lại chênh lệch lớn đến mức khó tưởng tượng được.

Thậm chí trước mặt Diệp Hiên, hắn còn không có dũng khí ra tay.

Không, không phải không có dũng khí, mà là căn bản không thể ra tay!

Khi bị Lực Chi Đại Đạo bao phủ, hắn cảm thấy mình như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngạt thở, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào cái chết!

Đây là một chuyện cực kỳ khủng khiếp, khiến Hoàng Thượng không ngừng do dự.

Khi hắn khó khăn lắm mới hạ quyết tâm định ra tay, lại đột nhiên có một loại đạo vận trấn áp hắn tại chỗ, khiến hắn căn bản không thể ra tay.

Đối mặt với tất cả những điều này, Hoàng Thượng đã cố gắng rất lâu, nhưng vẫn không thể ra tay, nên mới hô lớn đầu hàng.

"Hù~" Diệp Hiên nghe vậy liền thu hồi Lực Chi Đại Đạo.

Lúc này, Hoàng Thượng cảm thấy tảng đá lớn đè nặng trên ngực mình lập tức biến mất.

"Đa tạ Diệp Thần chỉ giáo, thực lực của Diệp Thần viễn siêu tại hạ, ta vô cùng khâm phục!!!" Hoàng Thượng hai mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Diệp Hiên.

Vào khoảnh khắc này, Diệp Hiên chính là kẻ địch cả đời của hắn.

Hắn sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua Diệp Hiên, hắn nhất định phải vượt qua Diệp Hiên!

Đến khi hắn vượt qua Diệp Hiên, hắn sẽ đứng trên đỉnh phong chân chính.

Hiện tại, khoảng cách giữa hai người như một cái hào sâu, hắn hoàn toàn bị Diệp Hiên nghiền ép.

Nhưng đó không phải là vấn đề.

Cùng với sự phát triển của thời gian, hắn tự tin rằng khoảng cách giữa hai người sẽ ngày càng thu hẹp, bởi vì càng về sau, thời gian tu

luyện cần tiêu tốn càng dài.

Còn khoảng cách giữa hắn và Diệp Hiên chẳng qua chỉ là sự chênh lệch do một năm tu luyện mà thôi.

Đến khi tốc độ tu luyện của Diệp Hiên chậm lại, hắn sẽ ngày càng tiến gần Diệp Hiên.

Đương nhiên, đây chỉ là tình huống lý tưởng nhất, thực tế rất có khả năng sẽ càng tàn khốc hơn.

Dù sao thì thiên phú của Diệp Hiên là vạn cổ vô nhất, thế giới Hỗn Độn từ một "Phế giới" biến thành một Thần Quốc cường đại vô cùng như vậy, đây là điều mà vô số người qua các triều đại chưa từng làm được.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Diệp Hiên đã làm được điều đó, không chỉ làm được điều đó, mà còn liên tục tạo ra kỳ tích, những sinh linh được thai nghén bên trong ngày càng mạnh mẽ.

Thực lực Diệp Hiên hiện tại đã vượt xa Sáng Thế Thần cấp bốn, đừng nói là Hoàng Thượng vừa mới bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần cấp bốn, cho dù là một Sáng Thế Thần cấp bốn kỳ cựu đã trầm mình trong đó vài vạn năm qua đây cũng không thể là đối thủ của Diệp Hiên!

"Thừa nhượng thừa nhượng!" Đối mặt với học đệ khách khí như vậy, Diệp Hiên tự nhiên cũng mỉm cười đáp lại.

Có thể lựa chọn trở thành học tử của Đại Minh học viện, nghĩ cũng biết chắc chắn là phe chủ chiến, đại diện cho phe Ưng, giống như hắn.

Vì vậy, đối đãi với Hoàng Thượng, hắn cũng khá khách khí.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là vì đối phương vẫn luôn tôn trọng mình.

Đối phương tôn trọng mình, mình tự nhiên cũng phải tôn trọng đối phương.

Đây chính là "hỗ tôn hỗ trọng" trong truyền thuyết mà, còn đối mặt với những kẻ không tôn trọng hắn, Diệp Hiên xưa nay cũng sẽ không khách khí.

"Trận chiến Thần Quốc tiếp theo, cậu còn muốn tỉ thí không?" Chu Doãn Văn lúc này nhìn Hoàng Thượng, hỏi.

Bởi vì theo ông thấy, sự chênh lệch giữa hai người lớn đến vậy, chứng tỏ thực lực trong Thần Quốc tự nhiên cũng sẽ chênh lệch vô cùng lớn.

Đã như vậy, thì cũng không còn sự cần thiết phải tỉ thí nữa, nên mới hỏi thêm Hoàng Thượng một câu.

Hoàng Thượng nghe vậy, chậm rãi lắc đầu, nói: "Thực lực của Diệp Thần ta đã biết, ta kém xa.

Cho dù là chiến Thần Quốc, kết cục cuối cùng cũng như nhau, căn bản không thể có bất kỳ sức phản kháng nào." Dù sao chiến Thần Quốc rất khó kiểm soát thương vong, bởi vì cả hai đều không phải là người xuất hiện trong thế giới, mà đều là tồn tại ẩn mình phía sau.

Vì vậy, đến khi thật sự đánh nhau, e rằng ít nhiều cả hai Thần Quốc đều sẽ có thương vong.

Hoàng Thượng không muốn để những sinh linh trong Thần Quốc của mình chạy đi chịu chết, dù sao đây cũng là những sinh linh do chính tay hắn nhìn chúng lớn mạnh.

Chương 256

Thêm vào đó, hắn cũng vô cùng hài lòng với thực lực của các sinh linh trong Thần Quốc mình.

Nếu những tồn tại đỉnh tiêm kia ngã xuống, thì chắc chắn sẽ gây ra đòn đả kích mang tính hủy diệt đối với toàn bộ Thần Quốc.

Đến lúc đó, thực lực của hắn cũng sẽ sụt giảm nhanh chóng!

Chu Doãn Văn nghe vậy gật đầu, vung tay, lập tức, thiên địa đại biến, mọi người lại quay trở về văn phòng lúc nãy.

Vốn dĩ ông cứ nghĩ hai người có thể sẽ gây ra một số phá hoại.

Mặc dù biết Diệp Hiên nhất định sẽ thắng, nhưng không ngờ lại thắng dễ dàng đến vậy, thắng nhẹ nhàng đến vậy, chỉ cần một đạo vận Đại Đạo đã trấn nhiếp đối phương, hoàn toàn không gây ra bất kỳ phá hoại nào.

Nếu sớm biết như vậy, Chu Doãn Văn đã lười động tay rồi, cứ trực tiếp ngồi một bên mà quan sát là được.

Trận chiến này đến một cách đầu voi đuôi chuột, Diệp Hiên vốn tưởng đối phương sẽ tấn công như thế nào hoặc làm gì, tóm lại là không ngờ đối phương lại không phản kháng, thậm chí còn không dám ra tay.

Và lúc này, Hoàng Thượng cũng đang may mắn, may mắn vì trước đó mình không nói lời khoa trương, không nói những lời kiểu như Diệp Hiên chỉ cần dám ứng chiến, hắn sẽ dám ra tay đánh chết Diệp Hiên.

Hoặc là nói những câu như "vật vị ngôn chi bất dự dã" hay "thức mục dĩ đãi".

May mắn thay, Hoàng Thượng không hề nói một lời nào, vẫn luôn cung kính đối với Diệp Hiên.

Cho dù là muốn tỉ thí với Diệp Hiên, cũng đều dùng những lời lẽ vô cùng tôn kính.

Như vậy, cho dù bây giờ bại trận, thực ra cũng không mất mặt, chẳng qua chỉ là không đánh lại đối phương mà thôi, có gì mà mất mặt.

Giống như Diệp Hiên cũng có những người hắn không đánh lại được, nhưng Diệp Hiên có mất mặt khi đối mặt với những người đó không?

Không hề...

Nhưng nếu trước khi hai người đối chiến, Hoàng Thượng đã nói lời khoa trương, nói đủ loại lời lẽ cứng cỏi, đến lúc đó bản thân hắn đừng nói là thua, ngay cả một quyền cũng không dám vươn ra đánh Diệp Hiên, thì cho dù hắn không thấy xấu hổ, Chu Doãn Văn bên cạnh cũng sẽ thay hắn thấy xấu hổ.

Không đánh lại người khác thì không mất mặt, dù sao Diệp Hiên cũng tu luyện nhiều hơn Hoàng Thượng một năm, nên cũng sẽ không có ai trách Hoàng Thượng gì cả.

Nhưng nếu không đánh lại người khác mà còn lớn tiếng khoa trương, thì đó mới là mất mặt.

“Phó Viện trưởng, còn có chuyện gì nữa không?

Nếu không thì tôi xin phép về trước.” Diệp Hiên mỉm cười nói.

Đối với chuyện ngày hôm nay, hắn cũng không có bất kỳ điều gì không vui.

Điều duy nhất không vui, đó chính là lúc nãy ở cổng trường bị tên

Lâm Đồ kia trừng mắt một cái mới cảm thấy khó chịu một chút.

Ngoài ra, thì cũng không có chuyện gì không vui xuất hiện.

“Không có gì nữa, cậu đi đi.” Chu Doãn Văn xua tay, ý bảo không có việc gì.

Lần này sở dĩ gọi Diệp Hiên đến, ngoài việc muốn gặp mặt Diệp Hiên và thông báo những đãi ngộ kia cho Diệp Hiên, tác dụng duy nhất chính là để hai thiên tài này gặp mặt.

Ông muốn mượn Diệp Hiên để chèn ép một chút khí thế của Hoàng Thượng, ít nhất cũng phải khiến Hoàng Thượng không quá tự mãn.

Nhưng hiện tại xem ra, Hoàng Thượng này vẫn khá hiểu chuyện, ít nhất không xuất hiện những tình huống cực kỳ tự mãn kia, như vậy thì quả thực cũng không tệ.

Diệp Hiên sau khi rời khỏi văn phòng của Phó Viện trưởng, liền trực tiếp đi đến căn biệt thự mà trường học cấp cho mình.

Mặc dù không có người dẫn đường, nhưng quyền hạn tương ứng lại trực tiếp được cấp cho hắn, hắn cũng biết biệt thự nằm ở đâu.

Vừa bước vào biệt thự, Diệp Hiên liền tùy ý nằm dài trên ghế sofa, mở TV, một màn hình lớn toàn cảnh xuất hiện trước mặt hắn.

“Phù Tang *****, loại có tình tiết kịch liệt.” “Đang phát sóng cho ngài, 《Mẹ của bạn》...” “Ơ, đây không phải phim Tây Bát Quốc à?

Sao lại biến thành Phù Tang Quốc...” Khi Diệp Hiên vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào tình tiết bộ phim nổi tiếng với ánh mắt nghi ngờ, một phần tâm trí khác của hắn đã chìm đắm vào Hồng Hoang. ...Trong thế giới Hồng Hoang.

Cùng với việc mấy tháng trôi qua ở thế giới bên ngoài, trong Hồng

Hoang cũng đã trôi qua ba mươi tám Nguyên Hội.

Tốc độ thời gian chảy nhanh hay chậm, tất cả đều phụ thuộc vào tâm tư và Thần Lực của Diệp Hiên.

Hắn muốn khi nào nhanh thì có thể nhanh, nhanh đến mức thế giới bên ngoài một ngày, Hồng Hoang trôi qua một Nguyên Hội cũng có thể làm được.

Chẳng qua là việc tiêu hao Thần Lực quả thực cũng khá lớn, mà đối với Diệp Hiên, mặc dù Thần Lực của hắn rộng lớn vô biên, nhưng để duy trì tốc độ phát triển cực độ của Hồng Hoang, trên thực tế, Thần Lực cần phải bỏ ra là cực kỳ khổng lồ vô cùng.

Ngay cả khi Thần Lực của Diệp Hiên còn nhiều hơn cả nhiều Sáng Thế Thần cấp năm, nhưng hắn căn bản không thể liên tục duy trì Hồng Hoang với bội suất thời gian lớn đến vậy.

Nhiều nhất cũng chỉ có thể liên tục kiên trì mười ngày là sẽ tinh bì lực tận, Thần Lực hoàn toàn cạn kiệt.

Mà để tránh gặp phải trạng thái đó, Diệp Hiên vẫn luôn điều chỉnh nhanh vài ngày, rồi lại điều chỉnh chậm vài ngày.

Làm như vậy có thể liên tục thay đổi để duy trì, khi điều chỉnh chậm thì khôi phục Thần Lực, khi điều chỉnh nhanh thì tiêu hao Thần Lực, vĩnh viễn không để bản thân lâm vào tình cảnh thiếu hụt Thần Lực.

Và thế lực bên trong Hồng Hoang cũng đang tăng trưởng nhanh chóng, trước hết hãy nói về Nhân Tộc.

Nhân Tộc từ khi trở thành nhân vật chính của thiên địa, thành tựu ngôi vị Nhân Hoàng, đã hoàn toàn bắt đầu con đường bay vút lên.

Sau đó, Toại Nhân thị thoái vị thành tựu Nhân Tộc Thiên Hoàng, được sắc phong là Hồng Hoang Nam Hoàng, càng khiến Khí Vận

Nhân Tộc đại trưởng.

Tiếp đó, chính là Thần Nông thị kế vị thành tựu Nhân Hoàng.

Dưới sự dẫn dắt của Thần Nông thị, Nhân Tộc tuy không khai cương khoách thổ, nhưng thực sự đã khiến thực lực của các Nhân Tộc tu sĩ trong các quốc gia tăng trưởng nhanh chóng.

Nhân Tộc không còn chỉ dựa vào những tu sĩ đời đầu thành tựu Hỗn Nguyên Chi Cảnh năm xưa, không phải là những Nhân Tộc thượng cổ đời đầu được tạo ra.

Mà là Nhân Tộc thế hệ mới đã hoàn toàn quật khởi, cũng có không ít Nhân Tộc thế hệ mới thành công đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Và đây chính là cống hiến của Thần Nông thị.

Sau khi Thần Nông thị lên ngôi, lần này, ngài không còn đi Nam Hoang nữa, mà là đi khắp Tứ Hải Bát Hoang, hoàn thiện triệt để Thần Nông Bản Thảo Kinh.

Trong Bản Thảo Kinh ghi chép cũng không còn chỉ là thực vật thảo mộc, mà thậm chí cả khoáng vật, sinh vật và tất cả mọi thứ có thể dùng làm thuốc luyện đan đều được ghi chép lại.

Hành động này cực kỳ chấn động lòng người, và cũng chỉ có Thần Nông thị mới làm được điều này.

Sau này, các loại đan dược trong thiên hạ, không gì không xuất phát từ Thần Nông Bản Thảo Kinh.

Việc tăng thêm dược vật trong thiên hạ cũng không thể bỏ qua Thần Nông Bản Thảo Kinh.

Ngoài ra, Thần Nông thị còn vì những hậu bối Nhân Tộc có tốc độ tu luyện ngày càng chậm mà tìm ra một số thực vật có thể ăn được,

tức là ngũ cốc tạp lương của hậu thế.

Những thứ này đều do Thần Nông thị tìm thấy và thuần dưỡng.

Hiện tại, chúng đã trở thành lương thực chính của những phàm nhân kia.

Dù sao thì một số Nhân Tộc thiên phú quả thực không bằng thế hệ trước, đã ở tầng đáy nhất.

Nhưng vẫn có cơ hội tu luyện thành tiên cho tất cả mọi người, chỉ là thời gian cần bỏ ra sẽ dài hơn rất nhiều so với người khác mà thôi.

Ngoài ra thì cũng không có vấn đề gì khác.

Do đó, danh tiếng của Thần Nông thị trong Nhân Tộc lại một lần nữa được nâng cao.

Số lượng Nhân Tộc dần dần bắt đầu bùng nổ, hiện nay dân số Nhân Tộc đã vượt qua con số hàng chục vạn ức.

Đã vượt xa các chủng tộc khác trong Hồng Hoang, chỉ là vẫn không bằng Yêu Tộc mà thôi.

Nhưng Long Tộc trên thực tế đã không còn đông hơn Nhân Tộc nữa rồi.

Đương nhiên, nếu Long Tộc cộng thêm số lượng Hải Tộc, thì Nhân Tộc vẫn không thể cao hơn Hải Tộc.

Mà ngay cả Yêu Tộc, trên thực tế cũng là vô số chủng tộc liên hợp lại mà thành, giống như Hải Tộc.

Vì vậy, trên thực tế, Nhân Tộc đã là chủng tộc đơn thể có số lượng đông nhất dưới tiền đề có đủ chiến lực.

Dù sao trong Yêu Tộc có rất nhiều tộc quần có khả năng sinh sôi nảy nở cực kỳ mạnh mẽ, nhưng thực lực thì lại không hề được.

Giống như một số chủng tộc thuộc về Trùng Tộc trong Yêu Tộc, những Trùng Tộc đó chỉ cần một ổ là không biết bao nhiêu số lượng, số lượng của cả một tộc quần đều cực kỳ khổng lồ vô cùng.

So sánh số lượng với những chủng tộc đó không có ý nghĩa gì, bởi vì chiến lực của họ quá thấp.

Ngay cả khi sinh ra nhiều sinh linh như vậy, trên thực tế cũng không có nhiều tác dụng.

Đương nhiên, nếu chỉ thuần túy so về số lượng thì vẫn không thể sánh bằng Trùng Tộc, đây cũng là sự thật.

Nhưng bây giờ Nhân Tộc phồn thịnh có thể thấy rõ, bất quá ngay cả khi số lượng Nhân Tộc tăng vọt đến mức mấy chục vạn ức, so với toàn bộ Nam Hoang mà nói, thì vẫn còn xa mới đủ, vẫn hiện ra vẻ hiếm hoi như vậy.

Nếu trước đây không mở rộng Hồng Hoang, thì dựa vào số lượng Nhân Tộc hiện tại đã có thể kiểm soát toàn bộ Nam Hoang trên mọi phương diện.

Nhưng bây giờ đối mặt với Nam Hoang rộng lớn, vẫn chỉ có thể kiểm soát Nam Hoang trên đại chiến lược, chứ không thể kiểm soát toàn bộ Nam Hoang trên mọi phương diện.

Ngay cả tu vi của Nhân Hoàng Thần Nông thị cũng đã thành công đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mười bảy Thượng Cổ Vương của Nhân Tộc cũng đều lần lượt đột phá đến cảnh giới này, cùng với một số ít tồn tại có thiên tư cực kỳ thông minh khác cũng đều đạt đến cảnh giới này.

Ba mươi tám Nguyên Hội trôi qua, trở nên mạnh hơn tự nhiên không chỉ có Nhân Tộc.

Ngoài Nhân Tộc trở nên cực kỳ cường đại ra, trong Long Tộc,

Long Vương và Tứ Đại Long Vương cũng đều lần lượt đột phá đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chỉ là số lượng này so với Nhân Tộc thì kém hơn không ít.

Ngay cả trong Bát Đại Long Soái cũng chỉ có Ứng Long của Đông Hải Đại Long Soái thành công đột phá đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Thực lực của Long Tộc mơ hồ có chút bắt đầu tụt lại phía sau.

Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, mặc dù địa bàn mà họ chiếm cứ đủ lớn, trong Tứ Hải Bát Hoang, Tứ Hải đều bị Long Tộc chiếm cứ, Khí Vận khổng lồ vô biên cũng khiến tu vi Long Tộc phi thăng.

Nhưng vùng Tứ Hải trên thực tế cũng tương đương với vùng Lưỡng Hoang, cộng thêm lại là hải ngoại, Khí Vận thu được bản thân không mạnh bằng ở Hồng Hoang Đại Lục.

Còn Nhân Tộc có vị trí nhân vật chính của Thiên Địa, chiếm giữ hai thần vị Nhân Hoàng và Nam Hoàng trong Lục Ngự, là tồn tại có thế lực cực kỳ khổng lồ vô cùng trong Thiên Đình.

Còn Yêu Tộc có Thiên Đình, xưng bá Thiên Đình, trên danh nghĩa là chúa tể của Hồng Hoang, Khí Vận ngút trời, là tồn tại có thế lực Khí Vận mạnh nhất trong Hồng Hoang rộng lớn, chiếm giữ vị trí Thiên Đế và vị trí Đông Hoàng trong Lục Ngự.

Vu Tộc tuy trong Lục Ngự Thiên Đình chỉ chiếm một vị trí Địa Hoàng, nhưng vị trí Địa Hoàng cực kỳ đặc thù.

Địa Phủ trên danh nghĩa tuy là cơ quan trực thuộc Thiên Đình, nhưng trên thực tế lại là cơ quan độc lập bên ngoài Thiên Đình, không chỉ có vậy, thậm chí ở một mức độ đặc biệt nào đó còn có thể sánh ngang với Thiên Đình.

Vì vậy, trên thực tế chỉ có Long Tộc là không có loại Khí Vận đặc biệt gia trì này, mà loại Khí Vận này lại lớn hơn rất nhiều so với Khí Vận có được từ việc chiếm giữ địa bàn.

Tốc độ Yêu Tộc trở nên mạnh mẽ thì không khủng bố như Nhân Tộc, nhưng cũng xuất hiện vài vị tồn tại đã tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, ví dụ như Phục Hy, Nữ Oa, Thường Hi, Vọng Thư.

Bốn vị này vẫn luôn ở trạng thái tham ngộ Đại Đạo tu luyện Yêu Hoàng.

Ví dụ như Bạch Trạch trong Thập Đại Yêu Soái cũng đã thành công bước vào cảnh giới này, còn lại chỉ có Thiên Hậu Hy Hòa.

Sáu vị này chính là những tồn tại đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ của Yêu Tộc.

Nhưng trong Thiên Đình lại không chỉ có bấy nhiêu vị, còn có Tinh Thần Lão Tổ chấp chưởng Vô Ngân Tinh Không cũng đã bước vào cảnh giới này.

Và đệ tử Tử Vi Đạo Nhân của y tuy chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng cũng đã bước vào cảnh giới đỉnh phong của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Trong Thiên Đình, số lượng tăng thêm chính là bảy vị này.

Mặc dù so với Nhân Tộc thì chậm hơn nhiều, nhưng khi so sánh về chiến lực đỉnh tiêm, Thiên Đình trên thực tế đã có vẻ suy yếu, không còn lợi hại như vậy.

Mà trong Nhân Tộc, các tu sĩ đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ cộng lại có tới hơn hai mươi vị.

Nhìn từ góc độ chiến lực đỉnh tiêm, trên thực tế đã vượt qua Yêu Tộc rồi.

Nhưng so với số lượng tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nói chung, Nhân Tộc vẫn kém Thiên Đình một bậc.

Nhưng nếu chiến lực đỉnh tiêm trong Hồng Hoang có thể áp chế đối phương, thì trên thực tế chính là thực lực mạnh hơn đối phương một chút.

Vì vậy, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Nhân Tộc đã có thể coi là thế lực mạnh nhất thật sự.

Đương nhiên, trên danh nghĩa, mạnh nhất hiện nay vẫn là Thiên Đình.

Dù sao Nhân Tộc cũng được coi là một phần tử của Thiên Đình.

Nhân Hoàng cũng thuộc một trong Lục Ngự Thiên Đình, Nhân Tộc tự nhiên cũng được coi là một phần tử trong Thiên Đình.

Từ danh nghĩa mà nói, ngay cả Vu Tộc cũng là một phần tử của Thiên Đình.

Trừ Long Tộc ra, ba đại tộc trên bề mặt đều là một đại thế lực.

Hiển nhiên, thế lực chân chính không thể tính toán như vậy.

Giống như trong Nhân Tộc, tuy hiện nay là một khối sắt thép vững chắc, nhưng dưới trướng vẫn có rất nhiều vương quốc tự mình phân liệt một phương.

Những vương quốc này đều tự mình làm chủ, không can thiệp lẫn nhau.

Đương nhiên, cũng có những vương quốc hỗ trợ lẫn nhau.

Bất quá, nếu dưới sự trưng triệu của Nhân Hoàng, họ đều sẽ tuân theo mệnh lệnh của Nhân Hoàng.

Nhưng nếu không có Nhân Hoàng trưng triệu, thì những người này tự nhiên cũng sẽ tự mình làm chủ, như một bãi cát rời rạc.

Các đại chủng tộc trên thực tế đều như vậy.

Giống như Yêu Tộc, nếu không phải Thiên Đế, Đông Hoàng hoặc các cao tầng như Yêu Hoàng, Yêu Soái trưng triệu, thì những tộc quần lớn đó vào ngày thường thực tế đều là những thế lực nhỏ của riêng một phương.

Vu Tộc thì khá hơn một chút, về cơ bản các bộ lạc giữa họ đều sẽ hỗ trợ lẫn nhau.

Điều này là vì bản thân họ có mối quan hệ cực kỳ tốt, đều là hậu duệ của cùng một dòng máu, và những người Vu Tộc đó đều tin theo điều này.

Vì vậy, Vu Tộc khá đặc thù.

Long Tộc cũng giống như Nhân Tộc, dưới sự trưng triệu của Long Hoàng, những Long Tộc đó tự nhiên đều sẽ hưởng ứng lẫn nhau, nhưng nếu không phải Long Hoàng, thì dưới trướng họ trên thực tế cũng đều thuộc phạm vi thế lực của riêng từng địa phương.

Thực lực Vu Tộc tuy không bùng nổ điên cuồng, nhưng thực lực của những sinh linh và vong linh trong Địa Phủ thì lại đang bùng nổ điên cuồng.

Chương 257

Thực lực Vu Tộc vẫn như cũ, những người đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ ngoài Hậu Thổ ra thì chỉ có Đế Giang và Chúc Cửu Âm, hai vị Tổ Vu chấp chưởng không gian và thời gian.

Còn lại đều vẫn như cũ, tu vi không hề tăng lên gì, nhiều nhất cũng chỉ là đang đề thăng trong sơ kỳ mà thôi, cũng vẫn chưa đột phá đến cảnh giới trung kỳ.

Ngoài ra, thực lực Địa Phủ lại xảy ra biến hóa long trời lở đất, bên trong hiện ra ồ ạt hơn vạn tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, các phương quỷ thần, gia đa thần thánh đều lần lượt đột phá đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Và Thổ Bá cũng theo đó đột phá đến cảnh giới tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Thực lực Vu Tộc đạt được sự phát triển vượt bậc.

Có thể nói, số lượng tu sĩ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trên thực tế nhiều nhất không phải là Thiên Đình hay Nhân Tộc, mà thực ra là những tồn tại của Vu Tộc.

Những sinh linh Yêu Tộc kia đã dần dần bị Nhân Tộc và Vu Tộc bỏ xa.

Nhân Tộc cũng không biết vì sao thế lực Vu Tộc lại phát triển nhanh đến vậy.

Nhưng Diệp Hiên thì lại biết vì sao, đây chính là sự lợi hại của Đại Đạo Thần Ma.

Địa Phủ có thể trở nên cường đại đến mức này, trong đó không

thể tách rời công lao của Luân Hồi Thần Ma.

Nếu không có Luân Hồi Thần Ma giúp đỡ, Địa Phủ không thể nào xuất hiện nhiều tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đến vậy.

Mặc dù nói Nhân Tộc có nhiều tu sĩ đỉnh tiêm nhất, nhưng nếu thật sự khai chiến với Địa Phủ của Vu Tộc, Nhân Tộc mười phần thì tám chín phần vẫn không đánh lại đối phương.

Bởi vì tuy nói Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ lợi hại hơn sơ kỳ không ít, nhưng phải biết rằng về mặt ý nghĩa nghiêm ngặt, cả hai vẫn là tu sĩ cùng cảnh giới.

Tổng quy là có một số tồn tại thiên phú dị bẩm có thể bù đắp những chênh lệch này, nhưng loại tu sĩ này là có thể gặp mà không thể cầu.

Vì vậy, thực sự là những người có thể dùng số lượng người để áp đảo đối phương.

Một người đánh không lại ngươi, vậy hai người thì sao?

Hai người đánh không lại ngươi, vậy ba người thì sao?

Hiện nay Vu Tộc chính là có loại khí thế này.

Hơn một vạn tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể cưỡng ép lấy đông địch thiểu, vây đánh và nghiền nát những tu sĩ đỉnh tiêm của Nhân Tộc.

Vì vậy, nói về thực lực cứng rắn chân chính hiện nay, vẫn là Vu Tộc mạnh nhất.

Mặc dù nói thực lực Vu Tộc mạnh như vậy, nhưng Vu Tộc cũng không nghĩ đến việc làm gì khác, ít nhất vẫn thành thật nằm dưới trướng Thiên Đình. ...Trong Địa Phủ.

Hậu Thổ Cung, Luân Hồi Điện.

“Đa tạ Sư tôn.” Hậu Thổ mặt tươi cười nhìn Luân Hồi Thần Ma tu vi đã sâu không lường được trước mặt, khẽ cúi người vái.

“Ha ha, hai ta sư đồ, hà đàm ư thử.” Luân Hồi Thần Ma cười lớn một tiếng, hư không phù một cái, khiến Hậu Thổ ngồi xuống lại.

Hậu Thổ đang cảm tạ chính là Luân Hồi Thần Ma đã khiến thực lực Địa Phủ hiện nay trở nên cường đại như vậy.

Nếu không có Luân Hồi Thần Ma giúp đỡ, Địa Phủ không thể nào xuất hiện hơn vạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong ba mươi tám Nguyên Hội.

Phải biết đây không phải là không bao gồm những tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước đó, đây là những sinh linh thuần túy trong Địa Phủ đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

“Sư tôn, vậy Quang Minh Thần Ma cũng có uy lực như ngài sao?” Hậu Thổ đột nhiên nghĩ đến, Luân Hồi Thần Ma có thể dùng lực luân hồi hồi quy chúng sinh Địa Phủ, khiến tu vi của các tu sĩ trong Địa Phủ bùng nổ.

Vậy Quang Minh Thần Ma liệu có khả năng tương tự không.

Nếu Quang Minh Thần Ma ở phía Tây cũng làm được chuyện như vậy, thì thực lực Phật Môn chẳng phải sẽ tăng vọt sao.

Giả sử Phật Môn trưởng thành lên, thì sẽ cực kỳ bất lợi đối với Vu Tộc.

Bởi vì phạm vi thế lực của Phật Môn và Vu Tộc có chút trùng lặp, cả hai đều nằm trong địa bàn Tây Hoang.

Hiện nay chỉ là vì Tây Hoang quá rộng lớn, nên mới khiến họ có thể chung sống hòa thuận.

Giả sử một ngày nào đó phạm vi thế lực của hai bên xảy ra xung

đột, thì chắc chắn sẽ tạo ra xung đột cực lớn.

Điểm này, cả hai bên đều biết, nên các tu sĩ trong thế lực Vu Tộc đều sẽ không đi tín phụng Phật Môn, không có ý muốn làm lớn mạnh Phật Môn.

Những thế lực trực thuộc cũng đều rất tránh né việc này xảy ra.

Vì vậy, nhất thời, hai bên cũng khá hòa hợp.

Ít nhất là không có chuyện gì xảy ra xung đột.

Vu Tộc không đi quản Phật Môn, Phật Môn cũng không đến quản Vu Tộc.

Đương nhiên, Phật Môn căn bản là không quản được Vu Tộc.

Không còn cách nào khác, thực lực Vu Tộc quá mạnh, mạnh đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể san bằng Phật Môn.

Đương nhiên, trước khi Phật Môn làm ra chuyện gì quá đáng, Vu Tộc cũng không hề có ý định tiêu diệt họ.

Dù sao họ chỉ là Phật Môn mà thôi, chứ không phải là đại chủng tộc gì.

Thời đại môn phái còn lâu mới đến, hiện nay thiên hạ vẫn do các đại chủng tộc quyết định.

Ngay cả những đại môn phái như Phật Môn, Ma Môn, Tiên Môn đều như vậy, huống chi những Xiển Môn, Tiệt Môn kia.

Còn về Nhân Môn, thế lực Nhân Môn cực kỳ cường đại, gần như có danh xưng là đệ nhất môn phái trong thiên hạ.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Môn chủ Nhân Môn không quản sự, Thái Thượng nhất tâm ngộ Đạo, mọi việc của Nhân Môn đều do Thiếu chủ Nhân Môn Huyền Đô quản lý.

Mà Huyền Đô bản thân là người của Nhân Tộc, trong Nhân Tộc cũng coi như có địa vị cực cao.

Thái Thượng chỉ thu nhận hai đệ tử.

Trong đó, Đại sư huynh Huyền Đô là một tu sĩ Nhân Tộc, chấp chưởng mọi việc của Nhân Môn, giao hảo với Nhân Tộc.

Thực tế thì cũng chính là mình giao lưu với người của mình, tự nhiên là giao lưu vô cùng.

Mà thế lực Nhân Môn sở dĩ cường đại đến vậy, cũng là vì Nhân Môn được xây dựng trên nền tảng Nhân Tộc.

Từ một góc độ nào đó mà nói, hậu thuẫn của Nhân Môn chính là Nhân Tộc.

Bởi vì có Nhân Tộc, Nhân Môn mới có thể cường đại như vậy, mà trên thực tế, Nhân Môn cũng chính là Nhân Tộc.

Ngoài ra, trong Hồng Hoang không còn bất kỳ môn phái nào có thể sánh ngang với Tứ Đại Chủng Tộc.

Còn đệ tử thứ hai của Thái Thượng là Lữ Động Tân, hóa thân trọng tu từ Đông Vương Công, một kiếm tiên thuần dương.

Bởi vì sở hữu Thuần Dương Chi Thể mà danh tiếng vang khắp Hồng Hoang, nên còn có hiệu là Thuần Dương Chân Nhân, hoặc Thuần Dương Kiếm Tiên.

Lữ Động Tân thì không như Huyền Đô quản lý mọi việc của Nhân Môn, cũng không thu nhận môn đồ rộng rãi ở đó.

Y chỉ một mình vác một thanh Tiên Thiên Linh Bảo Thuần Dương Kiếm đi lại khắp Hồng Hoang, vô địch thiên hạ, danh tiếng lẫy lừng khắp Hồng Hoang.

Và Lữ Động Tân cũng là tuyệt thế thiên tài trong Nhân Tộc, tu vi

của y đã sớm đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Đương nhiên là không rồi.

Quang Minh Thần Ma tự nhiên không có uy lực đến vậy.

Y tuy vì ánh sáng rải khắp Hồng Hoang mà trở nên mạnh hơn rất nhiều so với thời Hỗn Độn trước kia, nhưng lại không có năng lực như ta." Luân Hồi Thần Ma nghe vậy khẽ mỉm cười, lắc đầu nói.

Nếu Quang Minh Thần Ma có thể mạnh đến mức đó, thì cũng đã không chỉ an phận một góc trời rồi.

Nếu không phải ánh sáng tràn ngập khắp Hồng Hoang, Quang Minh Thần Ma cũng không thể mạnh lên như thế.

Chỉ là, trong Hồng Hoang không chỉ có ánh sáng, luân hồi lại càng là một phần không thể thiếu.

Thiên hạ nếu không có ánh sáng, chịu khổ chỉ là một số phàm phu tục tử; nhưng thiên hạ nếu không có luân hồi, thì không chỉ đơn giản là phàm phu tục tử, mà là gần như tất cả sinh linh trong cả Hồng Hoang đều sẽ chịu khổ.

Bất luận là tàn hồn hay nguyên thần, hoặc giả là chân linh, nếu không có chốn luân hồi, vậy thì khi những người này ngã xuống cũng là thực sự ngã xuống.

Nếu không tìm được một nơi tốt để trú ngụ, sớm muộn tàn hồn cũng sẽ tiêu tán, đến lúc đó liền triệt để tan biến vào giữa thiên địa.

Vì thế, tầm quan trọng của luân hồi có thể tưởng tượng được, quan trọng hơn ánh sáng rất nhiều.

Luân Hồi Thần Ma trước đó cũng là vận dụng sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi, cũng không phải bản thân hắn sở hữu vĩ lực này.

Mà Quang Minh Thần Ma thì không có trọng bảo như thế, tự nhiên

cũng không có năng lực làm được điểm này. "Vậy thì tốt." Hậu Thổ nghe vậy, bất an trong lòng cũng buông xuống.

Đối với nàng mà nói, sở cầu cũng chẳng qua chỉ là người nhà của mình an ổn mà thôi.

Mà Vu tộc, chính là người nhà của nàng. ...

Đang lúc Hồng Hoang một mảnh tường hòa, tại phía Nam của Nam Hoang, vùng Nam Cực, Bất Tử Hỏa Sơn, trong Phượng Hoàng Cung. "Hôm nay, đệ rốt cuộc đã nhập Hỗn Nguyên chi cảnh, cần phải vì sự hưng thịnh của Phượng Hoàng nhất tộc mà xuất lực rồi." Khổng Tuyên một thân đế bào, nhìn Kim Sí Đại Bàng trước mặt chậm rãi nói.

Đại Bàng chính là con chim đại bàng đầu tiên trong thiên địa, là đại bàng thực thụ.

Côn Bằng ngày xưa cũng không phải là đại bàng, mà là hình thái Côn Bằng, ở dưới nước là Côn, ở trên trời là Bằng.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng Điểu lại là tôn Đại Bàng chân chính đầu tiên, cũng giống như Khổng Tuyên, là con của Nguyên Phượng Nguyên Hoàng ngày xưa, cảm ứng âm dương nhị khí mà sinh ra.

Từ trên Đại Đạo mà nói, Âm Dương Đại Đạo so với Ngũ Hành Đại Đạo còn mạnh hơn, cũng tức là nói thiên phú của Kim Sí Đại Bàng Điểu còn cao hơn Khổng Tuyên. "Huynh trưởng, đệ đệ thân là con của phụ hoàng mẫu hậu, tự nhiên là vì sự hưng thịnh của Phượng Hoàng nhất tộc mà dốc hết toàn lực.

Chỉ là hiện nay Phượng Hoàng nhất tộc chẳng qua chỉ có ta và huynh trưởng hai người miễn cưỡng chen chân vào trong Hồng Hoang, muốn hưng thịnh nói nghe thì dễ làm sao!" Kim Sí Đại Bàng Điểu nghe vậy liền cảm thấy khổ sở.

Hắn từ sau khi được tìm thấy, bị Khổng Tuyên trực tiếp đón về tu luyện trong Phượng Hoàng Cung.

Trải qua thời gian dài đằng đẵng như vậy, cuối cùng cũng tu luyện thành đạo, bước vào cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên.

Nhưng lúc này, Khổng Tuyên lại muốn hắn đi làm hưng thịnh Phượng Hoàng nhất tộc, hắn không phải không muốn, chỉ là cái này khác gì bọ ngựa đấu xe đâu.

Muốn hưng thịnh Phượng Hoàng nhất tộc, biện pháp tốt nhất chính là tìm được một nơi để cư trú.

Bất Tử Hỏa Sơn tuy rằng Phượng Hoàng nhất tộc có thể ở, nhưng hiển nhiên nơi này là cực địa, cũng không phải là nơi chốn tốt đẹp gì.

Mà nếu bọn họ muốn đi ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, vậy thì nơi tốt nhất tự nhiên cũng chính là Nam Hoang.

Dù sao nơi này và Bất Tử Hỏa Sơn dựa vào nhau rất gần, có thể thuận tiện cho bọn họ trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn.

Nhưng mà chết tiễu một cái là Nam Hoang này lại là địa bàn của Nhân tộc, bọn họ nếu thật sự dám đặt chân vào trong đó, mười phần thì có tám chín phần là phải bị Nhân tộc đuổi ra ngoài.

Trừ phi, thần phục Nhân tộc.

Nam Hoang hiện nay nổi tiếng là 'thanh nhất sắc', ở nơi đó cũng chỉ có Nhân tộc, tối đa cũng chỉ là một số hậu duệ sinh ra giữa Vu tộc và Nhân tộc, Cửu Lê Quốc.

Còn lại thì là một số thế lực lựa chọn thần phục Nhân tộc, thuộc loại thế lực phụ thuộc.

Đã thần phục Nhân tộc, tự nhiên cũng là thuộc về dưới trướng Nhân tộc, Nhân tộc có chỉ lệnh gì bọn họ cũng đều phải tuân theo.

Đương nhiên, thần phục Nhân tộc cũng không phải là chuyện gì mất mặt, dù sao Nhân tộc hiện nay là một trong vài chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, có triển vọng trở thành chủng tộc mạnh nhất.

Bất quá, đối với Phượng Hoàng nhất tộc mà nói, điều này không nghi ngờ gì chính là sỉ nhục.

Ngày xưa Phượng Hoàng nhất tộc chính là tồn tại thực sự đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang, hiện nay lại muốn dựa vào chủng tộc khác?

Đó không phải là một trò cười trắng trợn sao!

Nhưng nếu không dựa vào, bọn họ làm sao tiến quân vào Nam Hoang đây?

Bọn họ chân trước tiến vào Nam Hoang, chân sau liền phải bị Nhân tộc diệt tộc. ...

Nhân tộc không giống với Vu tộc và Yêu tộc.

Yêu tộc chẳng qua chỉ là có một Thiên Đế coi chúng sinh thiên địa như con đẻ, lúc này mới không gặp tai ương; mà Vu tộc cũng là vì kiên trì tư tưởng 'Thiên địa đại đồng'.

Chỉ cần không có người phá hoại Hồng Hoang, vậy thì tùy ý phát triển.

Ngay cả lúc ban đầu, Vu tộc đều nhường ra cho Nhân tộc không ít địa bàn.

Đương nhiên, đây cũng là vì nể mặt Thiên Đế đồng thời giao hảo với Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc kia lại là tồn tại giống như Long tộc, đó là thực sự bao che người nhà cực độ.

Ai dám thò tay vào, lão tử liền chặt tay kẻ đó!

Đừng nhìn Long tộc vẫn luôn rụt cổ trong Tứ Hải, không có đi ra, nhưng đó chỉ là bọn họ cùng các đại thế lực khác hình thành sự ngầm hiểu mà thôi.

Nhưng nếu có người dám chiếm đoạt đất Tứ Hải, ngươi xem Long tộc xử lý ngươi thế nào.

Giống như ngày trước, Hải tộc không biết bao nhiêu tộc đàn phản loạn, muốn không tôn Long tộc làm chủ, muốn tự mình an phận một góc, đất Tứ Hải rộng lớn vô cùng ngay cả Long tộc hiện nay đều chưa triệt để chiếm cứ hết.

Nhưng khi đối mặt với việc Hải tộc muốn không tôn Long tộc làm chủ, Long tộc lại trực tiếp dùng thủ đoạn lôi đình, hỏa tốc trấn áp.

Ngay cả một thế lực phụ thuộc phản loạn đều như thế, càng huống chi là ngoại tộc đem tay thò vào trong Tứ Hải đây?

Bất quá cũng may Long tộc trước giờ vẫn luôn là bá chủ trong Hồng Hoang, hiện nay bá chủ tuy rằng có chút già nua, nhưng vẫn cứ là tồn tại sừng sững trên đỉnh phong Hồng Hoang, cho nên cũng không có ai nghĩ quẩn muốn chạy đến chỗ Long tộc diệu võ dương oai, muốn chạy đến chỗ Long tộc tặng đầu người.

Vì thế, Long tộc đến nay vẫn giàu có vùng Tứ Hải.

Đương nhiên, đất Tứ Hải giàu thì có giàu, nhưng Khí Vận chiếm được so với những nơi khác thì xác thực là kém hơn một bậc, nếu không thì cũng không đến mức xuất hiện tình trạng thế lực Long tộc ngày một kém đi.

Cái gọi là "ngày một kém đi" này chỉ là so với các đại thế lực đỉnh phong cùng cấp trong Hồng Hoang như Thiên Đình, Địa Phủ, Nhân tộc, chứ không phải nói thực lực Long tộc đang dần dần hạ thấp.

Chương 258

Thực tế không phải vậy, thực lực Long tộc vẫn cứ ngày càng tăng mạnh, nhưng khi tốc độ tăng trưởng của các đại tộc khác rõ ràng nhanh hơn Long tộc, thì Long tộc cũng chẳng khác gì đang thụt lùi.

Nhân tộc cũng giống như Long tộc, đối với địa bàn phảng phất có một loại nhu cầu bẩm sinh.

Rõ ràng Nhân tộc giàu có cả Nam Hoang, thao túng Nam Hoang quy mô lớn, nếu cứ tiếp tục phát triển, sớm muộn có thể triệt để khống chế cả Nam Hoang.

Mà cho dù là như thế, Nhân tộc cũng vẫn không quá thỏa mãn.

Nếu không phải Nhân Hoàng đương nhiệm Thần Nông thị cả ngày nghĩ đến việc tráng đại Nhân tộc, phát triển Nhân tộc, thì e rằng Nhân tộc cũng không phải đang lấp đầy dân số Nam Hoang, mà là đánh ra ngoài rồi.

Đương nhiên, cái đánh ra ngoài này cũng là đánh về phía Bắc, vòng qua dãy núi Côn Luân, đoạt lấy đất Bắc Hoang.

Dù sao đất Bắc Hoang tương đối mà nói khá cằn cỗi, không có nhiều người thích muốn, ngay cả số lượng Vu Yêu nhị tộc sinh sống ở nơi đó cũng không nhiều.

Nhưng điều này cũng không đại biểu Vu Yêu nhị tộc không cần Bắc Hoang, chỉ là Bắc Hoang còn có một vùng cương thổ trống trải rất lớn.

Nhân tộc - loại "cuồng ma chiếm đất" này, tự nhiên là hận không thể đem nó chiếm đoạt.

Chỉ là Nhân Hoàng Thần Nông thị cảm thấy thay vì phân tán tinh

lực đi chiếm đoạt vùng đất cằn cỗi Bắc Hoang kia, thì không bằng trước tiên tiêu hóa tốt khối phúc địa Nam Hoang này.

Nam Hoang, mảnh đất này linh khí và nội tại cùng với số lượng động thiên phúc địa là chỉ đứng sau Đông Hoang.

Trong Hồng Hoang, tứ hải bát hoang lấy Đông làm đầu, lấy Đông làm quý.

Vì thế Đông Hoàng là người đứng đầu vạn hoàng, vì thế Địa Phủ tọa lạc ở Đông Cực, vì thế linh khí, nội tại hay Khí Vận và động thiên phúc địa mà Đông Hoang ẩn chứa đều mạnh hơn những nơi khác.

Hiện nay, đất Đông Cực nằm dưới sự chưởng khống của Vu tộc, đất Đông Hoang nằm dưới sự chưởng khống của Yêu tộc.

Đông Hoàng tọa trấn Đông Hoang, thực tế thượng chưởng khống quyền hành Đông Hoang; mà Địa Hoàng tọa trấn Đông Cực, thực tế thượng chưởng khống quyền hành Đông Cực.

Hai người này đều là tồn tại cực kỳ cường đại, quả vị chiếm cứ cũng đều là mấy tôn đỉnh tiêm nhất trong Lục Ngự, là quả vị đẳng cấp nhất trong Hồng Hoang.

Khổng Tuyên sau khi nghe được lời của đệ đệ mình, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười, nói: "Kim Bằng vô ưu, Nhân tộc chiếm Nam Hoang rất rộng, nhưng đất Nam Hoang vẫn còn có rất nhiều nơi không phải do Nhân tộc chiếm giữ, chúng ta chiếm lấy nó, liệu rằng Nhân tộc chắc sẽ không nói thêm cái gì.

Hơn nữa, cho dù là Nhân tộc phái người tới nói cái gì, chúng ta cũng hoàn toàn có thể nói chỉ cần một khối đất Ngô Đồng nhỏ dùng để tê tức, Nhân tộc đại khí, liệu rằng sẽ không so đo quá mức với Phượng Hoàng nhất tộc hiện nay..." Khổng Tuyên nói ra những lời này, rõ ràng chính là không hiểu biết về Nhân tộc.

Nhân tộc rốt cuộc là như thế nào, không chỉ Khổng Tuyên không hiểu, mà ngay cả toàn bộ Phượng Hoàng nhất tộc cũng không có ai hiểu. "Nhưng mà, huynh trưởng, huynh xác định Nhân tộc sẽ không so đo cái gì sao..." Kim Bằng có chút không quá xác định hỏi.

Hắn khi sinh ra đã từng nhìn thấy những Nhân tộc kia, từng người một đều là kẻ bao che người nhà, tuy rằng nói không đến mức đi xâm lược thổ địa của người khác, nhưng ai mà dám nhúng tay vào, thì nhất định sẽ tiêu diệt đối phương.

Giống như hai đứa trẻ con vậy, đứa nào chơi trò chơi mà đem khoanh vùng nhà rộng hơn một chút, chiếm nhà của đối phương, thì sẽ bắt đầu so đo...

Trẻ con đều như vậy, do đó có thể thấy những người lớn kia sẽ như thế nào, thật sự chiếm cứ Nam Hoang mà trong mắt bọn họ là thuộc về mình, khó bảo đảm đối phương sẽ không xuất binh a...

Hắn mới vừa thành đạo, cũng không muốn rơi vào trong trầm ngủ.

Còn những Phượng Hoàng khác trong tộc, liên quan gì đến hắn, hoàn toàn không có cảm tình, nếu không phải Khổng Tuyên đưa hắn tới, hắn đời này phỏng chừng cũng sẽ không đến cái nơi thế này.

Khổng Tuyên nghe vậy xong, mày nhíu chặt.

Xác thực, cái này nếu là không so đo thì còn tốt, nhưng nếu lỡ như so đo thì sao, đến lúc đó Phượng Hoàng nhất tộc chẳng lẽ phải xám xịt lui về sao... "Huynh trưởng, chi bằng chúng ta đi cướp đất Bắc Hoang đi, nơi đó còn có rất nhiều đất trống không người chiếm lĩnh.

Chúng ta đi tới Bắc Hoang, tưởng chừng cũng không có người nói thêm cái gì." Kim Bằng nhìn thấy Khổng Tuyên bộ dáng như thế, trong lòng biết hiểu đối phương cũng là có chút cố kỵ, lập tức vì tính mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, xuất mưu hiến kế nói.

Theo hắn thấy, đi tới Bắc Hoang là chuyện tốt nhất, dù sao trong Bắc Hoang cũng không có bất kỳ thế lực nào cản trở.

Đây cũng là 'Nhất Hoang' duy nhất không bị tứ đại thế lực chiếm lĩnh.

Tuy rằng là vì cằn cỗi, nhưng nếu thời gian quá dài, đợi đến khi số lượng sinh linh kia càng ngày càng nhiều, đến lúc đó e rằng ngay cả Bắc Hoang cũng đều vẫn sẽ bị tứ đại thế lực chiếm lĩnh.

Đây là một chuyện không thể tránh khỏi, cũng là một xu thế phát triển tương lai.

Hiện tại ba đại chủng tộc Hồng Hoang đều đang bận rộn tiêu hóa phạm vi thế lực của bản thân, cộng thêm vô luận là Đông Hoang hay là Nam Hoang, hoặc giả là Tây Hoang đều được coi là tiên gia bảo địa, nhất thời cũng không có thôi thúc bọn họ phi phải đi chiếm lĩnh phạm vi thế lực khác.

Vì thế, Bắc Hoang mới có thể trở thành nơi ít người lui tới. "Không thể, Bắc Hoang tuy rằng không có bất kỳ đại thế lực nào trực tiếp chưởng khống, nhưng mảnh đất Bắc Hoang kia thực sự là quá không có giá trị.

Cho dù là chiếm lĩnh một mảnh không người quấy nhiễu, thì cũng ý nghĩa không lớn.

Dù sao nơi đó Khí Vận không lớn không nói, hơn nữa cũng bất lợi cho các Phượng Hoàng vãng lai Bất Tử Hỏa Sơn để trấn áp hỏa sơn hung hãn bộc phát." Đối mặt với đề nghị của Kim Bằng, Khổng Tuyên lại trực tiếp lắc đầu, tỏ vẻ không được.

Chính như lời hắn nói, cho dù là đi Bắc Hoang, khoảng cách xa xôi như thế, nếu Bất Tử Hỏa Sơn lại lần nữa bộc phát, bọn họ căn bản cũng không kịp trấn áp. "Vậy cũng chỉ có thể là Nam Hoang..." Kim

Bằng trầm mặc một hồi, chậm rãi nói.

Từ đáy lòng mà nói, hắn là không muốn tiếp nhận chuyện này, dù sao việc này có khả năng sẽ chôn vùi triệt để Phượng Hoàng nhất tộc.

Mà Phượng Hoàng nhất tộc trải qua thời gian dài trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn như vậy, tội nghiệt và nghiệp báo gánh vác trên người cũng giảm nhẹ không ít.

Hiện nay tu vi cao nhất mà Phượng Hoàng nhất tộc có thể đạt tới chính là Đại La Kim Tiên viên mãn đỉnh phong.

Bởi vì tội nghiệt và nghiệp báo quá mức thâm trọng, cho nên sinh linh Phượng Hoàng nhất tộc căn bản là không cách nào ngưng tụ duy nhất chân ngã, trở thành Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Bọn họ chỉ có thể không ngừng cảm ngộ thiên địa đại đạo, tăng cường chiến lực của chính mình trong cùng cảnh giới.

Trừ cái đó ra, bọn họ cũng không có biện pháp nào tốt hơn. "Bất quản như thế nào, chung quy là phải thử xem, ngàn vạn lần đừng đi chạm vào phạm vi Nhân tộc, những nơi còn lại thì có thể chiếm cứ, tu kiến Phượng Hoàng Thành!

Chiếm cứ một phương Khí Vận!" Trong mắt Khổng Tuyên tinh quang bạo xạ, cũng chỉ có thể không đi chạm vào lợi ích Nhân tộc để bảo đảm lợi ích lớn nhất của chính mình.

Mà Phượng Hoàng cũng không thể lại cao ngạo giống như trước kia, cái gì mà "phi Ngô Đồng bất tức" (không phải cây ngô đồng thì không đậu), đó là thuần túy ăn no rửng mỡ hiển thị chính mình cao quý.

Long tộc ngày xưa cường đại biết bao, là bá chủ nhiệm kỳ đầu của Hồng Hoang, nhưng thế thì sao?

Không phải vẫn giống như các Hải tộc khác, sinh tồn ở trong cùng

một vùng nước biển.

Là bọn họ không cách nào đổ bộ lên bờ?

Hay là bọn họ không thể bay cao trên trời?

Đều không phải, chỉ là đơn giản kiểu cách mà thôi.

Ngày xưa khi Phượng Hoàng nhất tộc cường đại thì còn không có gì để nói, cứ coi như là Phượng Hoàng nhất tộc thực lực cường đại, chương hiển chính mình cao quý đi.

Nhưng hiện nay Phượng Hoàng nhất tộc sớm đã trở thành quá khứ, kéo dài hơi tàn ở trong Nam Cực, một mặt trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, đồng thời một mặt mượn nhờ Bất Tử Hỏa Sơn để ngăn cản kẻ thù ngày xưa tiến vào trong đó đánh giết bọn họ.

Mà theo Hồng Hoang tiến vào thời đại Hỗn Nguyên, nếu không phải xuất hiện Khổng Tuyên - một tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thực lực cực kỳ cường đại như vậy, thì số Phượng Hoàng tộc nhân ít ỏi còn sót lại trong Bất Tử Hỏa Sơn e rằng đều phải bị những kẻ thù Phi Cầm nhất tộc trước kia lộng chết rồi.

Ngày xưa Phượng Hoàng nhất tộc cũng không thiếu áp bức Phi Cầm nhất tộc, mà Phi Cầm nhất tộc vẫn luôn là giận mà không dám nói.

Hiện tại thì khác, phong thủy luân chuyển, nếu không có Khổng Tuyên và Kim Bằng, bọn họ liền có thể nhẹ nhàng gạt bỏ Phượng Hoàng nhất tộc khỏi Hồng Hoang.

Khi Hồng Hoang chưa bước vào thời đại Hỗn Nguyên, cũng không phải trong tất cả tộc đàn đều sở hữu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng khi Hồng Hoang bước vào thời đại Hỗn Nguyên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã bắt đầu phổ cập trong Hồng Hoang rồi.

Rất nhiều tộc đàn đều có một vị tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên, nếu không phải là Khổng Tuyên tọa trấn Phượng Hoàng nhất tộc, Phượng Hoàng nhất tộc làm sao chống đỡ được đến hôm nay, sớm đã tuyệt tích trong Hồng Hoang. "Vậy liền dựa theo ý tứ huynh trưởng nói mà làm đi..." Kim Bằng gật đầu, sau đó chấn cánh bay cao, nháy mắt biến mất trong Phượng Hoàng Cung. "Lệ!!!" Kim Bằng bay lượn trên chín tầng trời, bay lên giữa Bất Tử Hỏa Sơn, ngửa mặt lên trời rít dài một tiếng. "Lệ!!" "Lệ!!" Trong nháy mắt, tứ phía bát phương đều truyền đến tiếng trường minh của Phượng Hoàng nhất tộc.

Sau đó, liền có mấy trăm tôn Phượng Hoàng tụ tập lại đây. "Phượng Thiên bái kiến Nhị thiếu chủ!!!" Lão Phượng Hoàng hóa thành hình người, trong hư không hướng về phía Kim Bằng vái một cái, chậm rãi nói.

Ngày xưa, bọn họ ghét bỏ Khổng Tuyên là một con khổng tước mà không phải là một con phượng hoàng, vốn định đón lão nhị qua đây, kết quả lão nhị cư nhiên là một con Kim Sí Đại Bàng Điểu, cũng không phải là phượng hoàng.

Nhất thời, những phượng hoàng này cũng chỉ đành chấp nhận tình huống này. "Đại huynh có lệnh, lệnh Phượng Hoàng tộc nhân chia ra một nửa đi tới Nam Hoang, kiến lập Phượng Hoàng Thành, tại Phượng Hoàng Thành nghỉ ngơi lấy sức, chiếm cứ một phần Khí Vận Nam Hoang, trợ giúp Phượng Hoàng hóa giải tội nghiệt!" Kim Bằng mặt sắc bình thản, nhìn mấy trăm con Đại La Kim Tiên phượng hoàng trước mặt, nhàn nhạt nói.

Những lão tiền bối này thực sự là không có đủ tự tin để kiêu ngạo trước mặt hắn, hắn nhìn những người này cũng không có gì tôn trọng.

Đối với hắn mà nói, những kẻ này cũng chẳng qua là một đám tàn đảng bị thời đại vứt bỏ mà thôi.

Long tộc có thể cường thịnh đến nay, mà bọn họ lại không thể, tương phản, còn rơi vào cảnh địa như thế này, suýt chút nữa đều sắp diệt tộc.

Đừng nói đi so sánh với Long tộc, ngay cả các chủng tộc khác trong Hồng Hoang cũng đều không bằng, cũng chỉ là tốt hơn Kỳ Lân nhất tộc một chút đỉnh mà thôi, trừ cái đó ra, e rằng cũng không có chủng tộc nào khác thảm hơn Phượng Hoàng nhất tộc.

Đương nhiên, tiền đề là không tính thêm Kim Bằng và Khổng Tuyên hai huynh đệ này, nếu không thì thực lực Phượng Hoàng nhất tộc vẫn là miễn miễn cưỡng cưỡng có thể lọt vào mắt. "Không thể a, Nhị thiếu chủ, trong Hồng Hoang này không thể trêu chọc nhất chính là Tứ Đại Tộc a, chúng ta nếu mạo muội đặt chân Nam Hoang, thế tất sẽ bị Nhân tộc tiêu diệt!

Điều này đối với chúng ta là bất lợi a!" Phượng Thiên vừa nghe lời này, vội vàng lên tiếng phản đối, tiếp đó lại nói: "Càng huống chi, nếu một nửa tộc nhân đi tới trong Nam Hoang, vậy Bất Tử Hỏa Sơn lại phải làm sao đây?!

Vẻn vẹn còn lại một nửa tộc nhân căn bản không đủ để trấn áp cả quần thể Bất Tử Hỏa Sơn a!" "Nếu Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát, tội nghiệt của chúng ta e rằng cũng sẽ biến nhiều, hơn nữa sau khi Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát, ngoại trừ Nam Hải, đứng mũi chịu sào chính là Nam Hoang, chính là nơi chúng ta chiếm cứ..." "Đúng vậy, thiếu chủ, còn thỉnh tam tư a..." "Bất Tử Hỏa Sơn nếu bộc phát, công đức chúng ta tích toản bao nhiêu năm nay coi như uổng phí!" "Còn có Nhân tộc kia, đâu phải hạng người dễ sống chung a, những kẻ đó đối với lãnh địa tràn ngập cảm giác quy thuộc, chúng ta nếu mạo muội tiến vào, bị đuổi ra là chuyện nhỏ, chẳng may vì thế mà ngã xuống lượng lớn tộc nhân, vậy thì chuyện lớn rồi!!!" "Chính phải, còn cái gì gọi là kiến tạo Phượng Hoàng Thành, để chúng ta định cư trong đó sao?

Chúng ta chính là Phượng Hoàng nhất tộc!

Không phải ngô đồng ngàn năm thì không đậu!

Còn làm cái thành trì quái quỷ gì a!" Chúng đa phượng hoàng nghe nói phải đi Nam Hoang xong, từng người một đều nói ra các loại lý do phản đối.

Càng có người vì cái gọi là "phi ngô đồng bất tức" mà cự tuyệt xây thành.

Nếu không xây thành để cư trú lâu dài, vậy thì Khí Vận làm sao quy thuộc về trong Phượng Hoàng nhất tộc đây.

Đây cũng không phải ngươi chạy qua đó nói cái gì nơi này là của ngươi thì thật sự là của ngươi, cũng không phải qua đó là có thể chiếm cứ Khí Vận.

Đại nghĩa, đại nghĩa rất là quan trọng.

Mà ở Nam Hoang xây thành, chính là phương pháp đơn giản nhất, có thể nhanh chóng tích toản Khí Vận thuộc về Phượng Hoàng nhất tộc tại Nam Hoang. "Đây là ý tứ của huynh trưởng ta, các ngươi muốn cự tuyệt thì đi phản ứng với huynh ấy!" Kim Bằng nhìn thấy phía dưới đám phượng hoàng này nhao nhao phản đối, lập tức đầu đều sắp nổ, thật sự là phục đám phượng hoàng này.

Thực lực thì yếu, chuyện rắc rối thì nhiều.

Nếu không phải huyết mạch đám phượng hoàng này đầy đủ, sau khi tẩy hết tội nghiệt liền có thể trở thành một đại thế lực, thì hắn sớm đã cùng Khổng Tuyên hai người chạy rồi, đâu còn sẽ ở lại nhậm lao nhậm oán làm tồn tại giống như cha mẹ thế này. "Nếu các ngươi muốn cứ mãi như vậy, thế thì có thể không đi Nam Hoang, cứ rúc ở nơi này, lại tiêu hao vô số năm, ức vạn năm tháng trôi qua, không biết sau bao nhiêu lượng kiếp, đem tội nghiệt và nghiệp báo của các ngươi

tẩy hết.

Đợi đến lúc đó, các ngươi trọng hoạch tự do, mà cảnh giới của thiên địa e rằng sớm đã vượt qua không biết bao nhiêu cái cảnh giới Hỗn Nguyên rồi.

Đến lúc đó, các ngươi những Đại La Kim Tiên này, lại làm sao sinh tồn trong phương đại thế kia đây?" Đột nhiên, một thân ảnh mặc đế bào xuất hiện, chính là Khổng Tuyên.

Hắn mặc chính là Cửu Thải Thần Phượng Thường mà Nguyên Phượng ngày xưa từng mặc, bên trên có phượng hoàng chín màu rực rỡ đang bay lượn, tượng trưng cho Phượng Hoàng nhất tộc sẽ càng thêm cường thịnh, càng thêm hưng thịnh.

Nhưng sự thật lại tịnh không phải như thế, Phượng Hoàng nhất tộc lạc phách đến mức này, ngay cả đi ra khỏi đất Bất Tử Hỏa Sơn đều cần dũng khí to lớn.

Nếu không có loại dũng khí này, cũng là không có biện pháp đi ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn.

Mà những lão phượng hoàng kia, sớm đã đánh mất những nhuệ khí này, ức vạn năm qua kéo dài hơi tàn làm cho bọn họ chỉ ôm ấp sự xương thịnh ngày xưa trong lòng, mà quên mất hôm nay càng phải nhuệ ý tiến thủ.

Theo lời nói của Khổng Tuyên rơi xuống, những lão phượng hoàng này từng người một đều rơi vào trong trầm mặc, không có ai dám nói thêm cái gì.

Bởi vì những gì Khổng Tuyên nói chính là sự thật.

Long tộc không tranh, đó là bởi vì Long tộc bản thân đã giàu có vùng Tứ Hải, đủ cho bọn họ sinh tồn phồn diễn rồi.

Nhưng Phượng Hoàng nhất tộc đã rơi vào cảnh địa như thế, nếu

còn không tranh, vậy thì lại sẽ rơi vào cảnh địa gì đây! "Thiếu chủ nói rất phải, trước đây xác thực là chúng ta ngu muội vô tri, thiển cận vô kiến!

Chúng ta nguyện ý đi tới Nam Hoang, lấy mạng vì Phượng Hoàng nhất tộc tranh ra một cái tiền đồ." Phượng Thiên hai tay ôm quyền, khom người vái một cái, chậm rãi nói.

Hắn trong lòng cảm thấy khá an ủi, thiếu chủ viễn kiến như thế, xác thực thắng qua bọn họ rất nhiều.

Mà Khổng Tuyên ở bên cạnh tuy rằng mặt ngoài giả làm một bộ dáng rất vui vẻ, nhưng thực tế trong lòng lại đang chửi ầm lên.

Những phượng hoàng này cách biệt với thế giới quá lâu rồi, lâu đến mức ngay cả sự tình cơ bản nhất đều nhìn không ra.

Hắn không ngờ những phượng hoàng này cư nhiên có thể ngốc đến địa bộ như vậy, quả thực là vượt quá tưởng tượng của Khổng Tuyên.

Vốn dĩ Khổng Tuyên tưởng rằng Kim Bằng chạy qua nói một chút, những người này sẽ thành thành thật thật đi theo Kim Bằng, nhưng ai biết được cư nhiên sẽ phát sinh tình huống này, thậm chí rõ ràng là dưới mệnh lệnh của hắn, còn đặc biệt ở đó phản kháng phản bác.

Điểm này, quả thực là làm cho Khổng Tuyên không ngờ tới.

Thiển cận đến cảnh địa như thế, ngày xưa Phượng Hoàng nhất tộc rốt cuộc là xưng bá thiên địa kiểu gì?

Chẳng lẽ thật sự là giống như lời đồn, bởi vì thực lực tạm được, sau đó Long Vương lúc ấy tụ tập bọn họ lại cùng nhau tru sát Tam Thiên xong đáp ứng chia thiên hạ cho bọn họ?

Chẳng lẽ thiên hạ của Phượng Hoàng nhất tộc quả nhiên là có

được như vậy sao?

Nói như thế thì Phượng Hoàng nhất tộc vị miễn cũng quá 'kém sang' rồi đi.

Nếu đây là thật, vậy thì một cái tin đồn khác hẳn cũng là thật rồi: Phượng Hoàng và Kỳ Lân nhất tộc ngốc đến mức bị Ma Tổ và Tiên Tổ hai người châm ngòi, sau đó liên thủ bắt đầu thảo phạt đối với Long tộc.

Cuối cùng hai đánh một chẳng những không đánh lại, còn làm cho bản thân diệt tộc, bình bạch vô cố làm lợi cho những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia, người hưởng lợi lớn nhất chính là Tiên Tổ và Ma Tổ.

Ngược lại Long tộc lại là có công với thiên địa, cư nhiên đạt được rất nhiều công đức, từ đó chỉ là không còn xưng bá Hồng Hoang, nhưng thực tế thực lực lại là thực sự xưng bá Hồng Hoang.

Trước kia Khổng Tuyên nghe được những lời đồn này, còn tưởng rằng đây là tin đồn nhảm do Long tộc truyền ra, là giả, nhưng hiện tại xem xét, hình như còn thật sự có vài phần tình huống chân thực.

Dù sao đường đường là Tả hộ pháp của Phượng Hoàng nhất tộc cư nhiên có thể ngu muội đến cảnh địa như thế!

Cho dù là Nhân tộc không thể động vào, nhưng cũng không đến mức ngay cả thử cũng không dám đi thử chứ?

Hơn nữa một cái là mạn tính tử vong, một cái là đánh cược một phen còn có thể có một tia sinh cơ xuất hiện, kẻ ngốc đều biết lựa chọn thế nào! "Nếu không phải trong Hồng Hoang thực sự là chủng tộc hơi có thể trọng dụng một chút đều bị tứ đại thế lực thu làm phụ thuộc, thì ta đánh chết cũng sẽ không tới chọn cái Phượng Hoàng nhất tộc này!!!" Khổng Tuyên trong lòng điên cuồng gầm thét, trên mặt lại là một bộ tươi cười. "Đi!" Kim Bằng cũng không nói nhiều, thấy

những phượng hoàng này lại nguyện ý đi sau đó, trực tiếp hóa thành nguyên hình, hai cánh chớp lên, liền vượt qua lộ trình một trăm tám mươi vạn dặm.

Chương 259

Đây chính là tốc độ của Kim Bằng, đại bàng vốn dĩ tốc độ bay nhanh, càng huống chi là con đại bàng đầu tiên trong thiên địa, mà con đại bàng này cánh còn là màu vàng.

Chính cái gọi là "Đại Bàng nhất nhật đồng phong khởi, phù dao trực thượng bách vạn lý"!!!

Vỗ một cánh liền có thể bay được chín mươi vạn dặm, hai cánh cùng vỗ chính là một trăm tám mươi vạn dặm.

Đương nhiên, đây chỉ là tốc độ bản thể của hắn, nếu thật sự vận dụng thần thông, thì không nghi ngờ gì sẽ chỉ càng nhanh hơn!

Sở dĩ không có một bước vượt qua, bỏ rơi những phượng hoàng phía sau này, chính là để bọn họ có thể miễn cưỡng cảm nhận được quỹ tích bay của hắn, biết hắn đi tới nơi nào.

Nếu không bằng vào tốc độ của hắn, những phượng hoàng này không có khả năng đuổi kịp hắn. "Lệ!!!" Các phượng hoàng phía sau thấy thế, nhao nhao hiển hóa ra thân hình, đi theo sau lưng Kim Bằng hướng về phía Nam Hoang mà đi. "Ha ha, những phượng hoàng này, cái gì cũng nghe Khổng Tuyên, cư nhiên hoàn toàn coi nhẹ lời của ta..." Kim Bằng cảm nhận được khí tức của những phượng hoàng đuổi theo phía sau, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Ngoài mặt, hắn đối mặt Khổng Tuyên thì tất cung tất kính, nhưng đó chỉ là vì Khổng Tuyên thực lực cường kình, hắn cũng không thể không tôn kính Khổng Tuyên, chỉ có thể như thế.

Nhưng trong lòng thực tế là khịt mũi coi thường, chính mình cũng là hậu duệ của Nguyên Phượng Nguyên Hoàng, dựa vào cái gì chưởng khống Phượng Hoàng nhất tộc lại là Khổng Tuyên!

Mà không phải là Kim Bằng hắn! ...

Nam Hoang, Nhân tộc đô thành, Kỳ Sơn Thành.

Kỳ Sơn Thành dựa lưng vào Kỳ Sơn, phía Đông là một con sông lớn, tên gọi Khương Thủy.

Có hai đạo thiên hiểm làm bạn, dễ thủ khó công.

Đương nhiên, đây chỉ là người đời sau dùng để công thành mà thôi, nhưng ở hiện nay, nước cũng chỉ là nước, núi cũng chỉ là núi.

Thần Nông thị từ sau khi đăng cơ, liền muốn tìm một nơi kiến tạo tân đô thành.

Sau khi tìm kiếm hồi lâu, coi trọng vùng phụ cận Khương Thủy, liền ở chỗ Kỳ Sơn, kiến tạo một tòa thành trì.

Tòa thành trì này được kiến tạo theo quy mô đô thành, nhưng không giống như Toại Thành bay ở trên trời, tòa thành trì này xây ở trên mặt đất, là để càng thêm thuận tiện cho những vị chưa thành Tiên đạo vào thành du ngoạn tham quan các loại.

Triều đại này của Thần Nông thị, quốc hiệu Viêm, cư ngụ bên bờ Khương Thủy, dưỡng Hỏa đức chi khí, lấy Thủy Hỏa tương khắc dựa lưng đại sơn, để uẩn Thổ đức.

Đây là việc Thần Nông thị làm để nuôi dưỡng Nhân Hoàng chi khí của người kế nhiệm càng thêm khổng lồ.

Điểm này xác thực là vô tư, làm như vậy không nghi ngờ gì sẽ tổn thương Khí Vận của chính mình.

Nhưng Thần Nông thị lại một chút cũng không để ý những thứ này, ngược lại là vì Nhân tộc bồi dưỡng Nhân Hoàng hư vô phiêu miểu đời tiếp theo.

Toại Nhân thị đưa Nhân tộc từ không đến có, thẳng đến hiện nay

phồn hoa như thế, một phương vô căn chi mộc, ngạnh sinh sinh trưởng thành đại thụ che trời, Mộc nãi sinh sinh bất tức, vừa lúc hợp ý của Nhân tộc, vì thế Toại triều thuộc về Mộc đức.

Nhân thiền vị nhượng lại, vì thế Mộc sinh Hỏa, triều đại này của Thần Nông thị cũng chính là thuộc về Hỏa triều, lửa cháy hừng hực, tự nhiên tráng đại Nhân tộc.

Hỏa sinh Thổ, vì thế Nhân Hoàng đời tiếp theo là Thổ đức, sau khi tráng đại thực lực Nhân tộc, lại vừa hợp Thổ đức, Nhân Hoàng đời tiếp theo sẽ chủ việc binh qua, khuếch đại lãnh thổ Nhân tộc. "Bệ hạ, tại nơi giao giới giữa cực điểm Nam Hoang và vùng Nam Cực, xuất hiện hơn hai ngàn con phượng hoàng, bọn họ kiến tạo thành trì ở đó, chế tạo một cái Phượng Hoàng Thành do ngô đồng ngàn năm tạo ra." Con của Thần Nông thị là Viêm Cư bái phục trên mặt đất, nói với phụ hoàng.

Ngày thường việc của Viêm triều đều do Viêm Cư xử lý, hắn là con do Thần Nông thị và Thính Yêu sinh ra.

Thính Yêu là con gái của Quốc vương Xích Quốc xứ Xích Thủy, tuy rằng khi dựng dục Viêm Cư chưa tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng lúc này cũng đều đã tiến vào trong cảnh giới này.

Mà Viêm Cư do hai người cùng nhau dựng dục ra, sinh ra đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn đỉnh phong, một tuổi liền ngưng tụ Chân Ngã, hai mươi tuổi liền tại lễ cập quan trưởng thành, được phong làm Thái tử Viêm triều, từ đó bước vào trong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, việc phong làm Thái tử này chỉ là nói hắn là Thái tử của triều này, là Thần Nông thị vì con trai bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà đặc phong, ngược lại cũng không phải nói tương lai sẽ đem vị trí này truyền cho Viêm Cư.

Mà sau khi một triều đại thay thế, cũng không phải nói quốc gia này liền bị hủy bỏ.

Giống như Toại triều sau khi bị Viêm triều thay thế, Toại triều cũng tịnh chưa biến mất, mà là tự động biến thành Toại Quốc, do Toại Nhân thị chỉ định một vị Nhân tộc đảm nhiệm Quốc vương Toại Quốc.

Mà sau này Viêm Cư kế thừa cũng chính là Viêm Quốc, chứ không phải là Viêm triều.

Quốc có thể tử thừa phụ nghiệp, nhưng Nhân tộc thì nhất định phải tuyển hiền nhậm năng, không thể vì tư dục của bản thân mà làm thành. "Phượng Hoàng nhất tộc?

Bọn họ làm sao lại chạy ra khỏi Nam Cực, bọn họ có xâm lược Nhân tộc không?" Thần Nông thị nhíu mày lẩm bẩm một chút, sau đó lại nhanh chóng hỏi.

Nếu Phượng Hoàng nhất tộc xâm lược Nhân tộc, vậy thì không cần nói nhiều, trực tiếp phái binh diệt tộc là được.

Mà nếu không có xâm lược Nhân tộc, chỉ là chiếm cứ một góc Nam Hoang, vậy cũng tức là nói không phải là không thể không đánh.

Thần Nông thị không thích chiến tranh, chỉ nguyện Nhân tộc hòa bình phát triển tráng đại, nhưng không đại biểu hắn vì thế mà để đất Nam Hoang cấm luyến có thể bị các chủng tộc khác chiếm cứ.

Lúc đầu Nhân tộc chính là đã nói rõ với Vu tộc, Nhân tộc muốn độc bá Nam Hoang, mà Vu tộc cũng đồng ý, đem Vu tộc rút lui ra ngoài, ngay cả Thiên Đình cũng chưa phản đối, về phần Long tộc, càng là đừng nói đến.

Hiện nay, một cái Phượng Hoàng nhất tộc nho nhỏ cư nhiên dám chạy tới, quả thực chính là tìm chết! "Chưa từng, chúng ta nên xử lý

như thế nào?!" Thái tử Viêm Cư khẽ lắc đầu, nhìn về phía phụ hoàng, hỏi. "Lệnh cho Quốc chủ Phương Quốc đi sứ một chuyến Phượng Hoàng tộc, hỏi bọn họ rốt cuộc ý muốn thế nào, chỉ có hai con đường: hoặc là thần phục Nhân tộc, nhận Nhân tộc làm Tông chủ quốc, Nhân tộc có thể phân chia một khối địa phương cho Phượng Hoàng nhất tộc tê tức sinh tồn; hoặc là đuổi bọn họ về lại trong Nam Cực.

Nếu đuổi rồi mà vẫn không được, vậy liền động thủ giết!

Nhớ kỹ, trảm kẻ cầm đầu, những kẻ còn lại đều không luận tội!" Thần Nông thị dung mạo uy nghi, dù cho hắn là một bộ tâm tràng Bồ Tát, lúc này khi đối mặt với việc có người xâm chiếm lợi ích Nhân tộc, trong lòng hỏa khí cũng có chút bạo tăng.

Nhưng ngoài mặt lại là bất động thanh sắc, phảng phất chưa từng phát sinh qua cái gì.

Hắn biết những tộc nhân Phượng Hoàng kia vẫn là cần phải đi trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn, cho nên là không thể đem toàn bộ giết chết.

Dù sao Bất Tử Hỏa Sơn nếu không có Phượng Hoàng nhất tộc trấn áp, thì Nhân tộc sinh hoạt trong Nam Hoang sẽ có khả năng phải đối mặt với việc Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát.

Mà Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho Nhân tộc, cho nên, hoặc là để Phượng Hoàng nhất tộc trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, hoặc là phải phái khiển Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đi trấn áp.

Nhưng nghĩ thế nào, thì việc để những đại la kim tiên Phượng Hoàng kia đi trấn áp vẫn là lãi to.

Tổng không thể để tu sĩ Hỗn Nguyên của Nhân tộc chạy qua đó trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn chứ?

Đó chẳng phải là một đại sự tra tấn!

Để tu sĩ Nhân tộc đi vào trong phàm giới, bản thân đã là một loại tương tự như lưu đày, nhưng nếu thật sự lấy đi trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, vậy thì không tính là lưu đày nữa, đó gần như là hình phạt.

Tuy rằng Bất Tử Hỏa Sơn không cách nào tạo thành thương tổn gì cho Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng nhiệt độ cao phi thường kia, cũng là một loại tra tấn đối với những người đó.

Đương nhiên, đối với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tổn thương tuy rằng cực nhỏ, nhưng ở nơi đó không nghi ngờ gì là không thoải mái bằng ở tại Nam Hoang hoặc là trong Đại La Giới.

Giống như Toại Nhân thị vậy, tuy rằng kiến lập một cái cung điện ở Nam Hoang, nhưng thực tế vẫn là cả ngày ở trong Đại La Giới câu cá ngộ đạo.

Đối với bọn họ mà nói, ngộ đạo mới là quan trọng nhất, hết thảy những thứ còn lại đều phải đẩy lùi ra sau một chút. "Vâng, cẩn tuân mệnh phụ hoàng!" Thái tử Viêm Cư nghe vậy lại vái một cái, lập tức đứng dậy đi về phía xa. ...

Phượng Hoàng Thành. "Thần phục, hoặc là tử vong." Phương Nguyên cô thân một mình đi tới trên Phượng Hoàng Thành, vẻ mặt bình tĩnh nhìn những người phía dưới, lạnh giọng nói. "Vì sao?!" Kim Bằng lắc mình đi tới trên trời, ánh mắt lãnh mạc nhìn Phương Nguyên. "Đất Nam Hoang, là lãnh thổ Nhân tộc, kẻ nhập Nam Hoang, thần phục hoặc là tử vong." Khí tức trên người Phương Nguyên bạo trướng, Đại Đạo đạo vận hiển hóa sau lưng, hóa thành một đạo thân ảnh Cổ Trùng, che khuất bầu trời, hoành áp cả Phượng Hoàng Thành.

Trong nháy mắt, bầu trời Phượng Hoàng Thành bị một con Cổ Trùng to lớn vô cùng che kín, con Cổ Trùng kia tướng mạo cực kỳ hung ác, cái miệng to như chậu máu mở ra dường như có thể một ngụm nuốt trọn Phượng Hoàng Thành.

Kim Bằng thấy thế sắc mặt đại biến, vội vàng cầu xin tha thứ nói: "Chúng ta chiếm bất quá chỉ là bên ngoài Nhân tộc, chưa từng xâm phạm tấc đất nào của Nhân tộc.

Nhân tộc thế lớn, thân là nhân vật chính của thiên địa, Nhân Hoàng quý là chúa tể nhân gian, vì sao đối với Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta bạc tình như thế!!!" "Thần phục, có thể được một vùng đất, an phận một góc; phản kháng, hôm nay không còn Phượng Hoàng Thành.

Lui vào Bất Tử Hỏa Sơn, có thể bảo toàn tính mạng các ngươi.

Cảnh cáo đã ba lần, nếu không quyết định, chớ trách bản tôn vô tình." Phương Nguyên sắc mặt mảy may chưa biến, trong lòng hắn chỉ có lệnh của Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng truyền lệnh, bảo hắn tru sát kẻ cầm đầu, kẻ cầm đầu hiện nay ngay tại trước mắt, nếu còn không quyết định, vậy liền đem Kim Bằng này nuôi dưỡng Cổ Trùng của chính mình.

Sắc mặt Kim Bằng không ngừng biến ảo, đại não vận chuyển phi tốc.

Hắn tự thị tu vi chính mình đã đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, người trước mặt này tối đa bất quá chỉ là đem một phương chân thân này thôn thực mà thôi, căn bản không cách nào chân chính xóa bỏ hắn.

Nhưng những tộc nhân Phượng Hoàng nhất tộc này, đó chính là thật sự sẽ tử vong!

Nhất thời, Kim Bằng có chút không biết làm sao.

Phương Nguyên thấy hắn bộ dáng như thế, trong lòng hiểu rõ, lập tức ngẩng đầu, hướng về phía trong Bất Tử Hỏa Sơn lạnh giọng quát: "Khổng Tuyên!

Còn không hiện thân, thật sự muốn đệ đệ ngươi thân chết sao?" Vương quốc của hắn cách vùng Nam Cực này khá gần, tự nhiên cũng

biết chúa tể chân chính của vùng Nam Cực là ai, nhìn thấy Kim Bằng một bộ dạng không biết lấy bỏ ra sao, liền biết kẻ chủ mưu sau màn chính là Khổng Tuyên.

Nhân Hoàng muốn hắn tru sát kẻ cầm đầu, vậy hắn liền chỉ tru sát kẻ cầm đầu.

Thảng hoặc Khổng Tuyên không ra thừa nhận, vậy hắn giết Kim Bằng cũng coi như là tru kẻ cầm đầu rồi.

Theo tiếng nói của Phương Nguyên rơi xuống, một tiếng trường minh từ trong quần thể Bất Tử Hỏa Sơn vang lên.

Ngay sau đó, một đạo đế bào cửu thải xẹt qua chân trời, nháy mắt, một nam tử mi vũ kiêu ngạo xuất hiện ở trước mặt Phương Nguyên. "Dám hỏi các hạ xưng hô như thế nào?" Khổng Tuyên pha chút khách khí chắp tay nói.

Phương Nguyên hơi chắp tay, nói: "Nhân tộc Phương Nguyên." Dù cho một giây sau phải đánh sống đánh chết, chỉ cần đối phương hành lễ, thì quy trình nên đi vẫn phải đi một lần, đỡ cho người khác nói Nhân tộc không có lễ tiết. "Nguyên lai là Phương đạo hữu, đạo hữu tới đây có ý gì?" Khổng Tuyên biết rõ còn cố hỏi nói. "Lời tương tự, ta đã nói ba lần, không muốn nói thêm nữa.

Cho ta biết, lựa chọn của các ngươi." Phương Nguyên một chút mặt mũi cũng không cho Khổng Tuyên, trực tiếp lạnh giọng nói, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Khổng Tuyên, phảng phất tùy thời đều sẽ động thủ.

Khổng Tuyên nghe vậy nụ cười trên mặt nháy mắt ngưng cố, tên tiểu tử trước mặt này là thật sự một chút xíu mặt mũi cũng không cho chính mình a.

Nhất thời, trong lòng hắn cũng bắt đầu quyết định.

Rốt cuộc là xé rách mặt với đối phương, hay là cứ như vậy xám xịt lui về đây.

Nếu xé rách mặt, với thực lực bọn họ, cho dù đánh bại Phương Nguyên, tu sĩ Hỗn Nguyên trong Nhân tộc cũng có thể nghiền ép bọn họ.

Nhưng nếu trở về, thì những người Phượng Hoàng nhất tộc kia lại nhìn hắn thế nào.

Nhất thời, Khổng Tuyên rơi vào trong rối rắm.

Rốt cuộc là đánh hay không đánh đây, Khổng Tuyên suy tư một hồi, cuối cùng vẫn quyết định lui ra phía sau một bước. "Rút!" Sắc mặt Khổng Tuyên một trận xanh trắng, vốn tưởng rằng chính mình hành động lần này Nhân tộc sẽ không quá để ý.

Dù sao Nhân tộc thực lực cực kỳ cường thịnh, địa bàn Nhân tộc sở hữu gần như trải rộng cả Nam Hoang, hiện tại chẳng qua chỉ là một ít địa bàn dựa gần vùng Nam Cực mà thôi, nhưng hắn không ngờ, chính là một chút địa bàn như vậy, Nhân tộc đều luyến tiếc không cho Phượng Hoàng nhất tộc.

Hắn trong lòng ưu phẫn đến cực điểm, nhưng cũng không có biện pháp nào, ai bảo Nhân tộc chính là thế lớn chứ. "Rút!!!" Kim Sí Đại Bàng Điểu nghe vậy ngửa mặt lên trời hô to một tiếng, lập tức thân hóa đại bàng giương cánh mà đi, không có một tia một hào đình đốn, cũng không thèm để ý những tộc nhân Phượng Hoàng nhất tộc phía sau, trực tiếp bay vào trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Hắn trong lòng cười lạnh không thôi, toàn coi như Khổng Tuyên đang tiêu khiển hắn.

Nhưng cũng không có biện pháp nào, dù sao tên tiểu tử Khổng Tuyên này thực lực xác thực là cao hơn hắn.

Bất quá Kim Sí Đại Bàng Điểu cũng tịnh không có tính toán thật sự thành thành thật thật thần phục dưới trướng Khổng Tuyên, bởi vì từ căn nguyên mà xét, hai người bọn họ cùng là con của Nguyên Phượng Nguyên Hoàng, là tồn tại ngang hàng.

Lại xem đại đạo chưởng ác: một người chưởng khống Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Đạo, một người chưởng khống Hậu Thiên Âm Dương Đại Đạo.

Âm Dương trấn áp Ngũ Hành, Âm Dương chính là đại đạo mạnh hơn Ngũ Hành, cho nên, trong lòng Kim Bằng còn cuồng ngạo hơn Khổng Tuyên vốn dĩ kiêu ngạo vô cùng kia vài phần.

Theo hắn thấy, dưới gầm trời này cũng không có mấy người có thể mạnh hơn hắn, hắn mới là tồn tại chân chính nên đứng trên đỉnh chúng nhân.

Khổng Tuyên nhìn Kim Bằng độc tự bỏ đi cũng tịnh không nói thêm cái gì, chỉ là nhìn thoáng qua, lập tức đốc thúc những tộc nhân Phượng Hoàng kia mau chóng trở về.

Phượng Thiên cùng các tộc nhân Phượng Hoàng thấy thế, cũng đều nhao nhao bay về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Bọn họ tuy rằng ngoài mặt tịnh không nói cái gì, nhưng trong lòng lại là thực sự đánh giá thấp Khổng Tuyên không ít.

Một cái gì cũng chưa thương lượng xong, liền chạy đến chỗ bọn họ, bắt bọn họ đi đến Nam Hoang kiến lập Phượng Hoàng Thành.

Nguyên bản bọn họ liền lo lắng sự tình này phát sinh, không quá muốn đi.

Lúc trước Khổng Tuyên tín thệ đán đán nói nơi này không có vấn đề gì, bọn họ qua đây cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng hiện tại lại phát hiện Khổng Tuyên cư nhiên cái gì cũng

chưa chào hỏi, nói chuyện tốt với Nhân tộc cũng không có.

Vốn tưởng rằng Khổng Tuyên là đã đàm phán tốt với Nhân tộc, ai biết được bọn họ chân trước vừa xây xong Phượng Hoàng Thành, chân sau Nhân tộc liền dẫn người chạy tới. "Hừ!" Phương Nguyên nhìn Khổng Tuyên thức thời, hừ lạnh một tiếng, lập tức lại lần nữa cảnh cáo nói: "Trong lòng ngươi có tâm tư gì, quả nhân biết rõ ràng rành mạch, nếu có lần sau, đừng bảo là không báo trước!" Lời vừa dứt, trong lòng Khổng Tuyên dâng lên một trận não nộ, vừa định nói cái gì, liền cảm nhận được một trận khí tức tử vong bao trùm chính mình, phảng phất chính mình tùy thời đều có khả năng ngã xuống. "Hừ!" Phương Nguyên hừ lạnh một tiếng, con Tiên Cổ to lớn vô cùng trước mặt Khổng Tuyên biến mất không thấy, biến mất theo đó là tòa Phượng Hoàng Thành to lớn phía sau Khổng Tuyên.

Theo sự biến mất của Phượng Hoàng Thành, Khổng Tuyên nháy mắt liền cảm nhận được Khí Vận của Phượng Hoàng nhất tộc vốn dĩ tăng lên một chút xíu lại nháy mắt rơi xuống, hóa thành hư vô.

Phượng Hoàng Thành chính là tượng trưng cho Khí Vận của Phượng Hoàng nhất tộc, khi Phượng Hoàng Thành còn ở đó, thì ý nghĩa Phượng Hoàng nhất tộc ở nơi này sở hữu Khí Vận nhất định.

Mà khi Phượng Hoàng Thành biến mất không thấy, cũng có nghĩa là Phượng Hoàng nhất tộc không có đặt chân ở đây, tức là nơi này không thuộc về lãnh địa Phượng Hoàng nhất tộc nữa, cho nên Khí Vận cũng liền đi theo biến mất.

Khi Phượng Hoàng Thành biến mất xong, Phương Nguyên cũng đi theo biến mất tại chỗ này. "Ta nhất định sẽ lấy lại những thứ ta đã mất!!!" Khổng Tuyên nhìn nơi Phương Nguyên biến mất, trong lòng phát ngoan nói.

Hắn thậm chí đều không dám nói ra khỏi miệng, sợ Phương

Nguyên cảm ứng được.

Hoặc có lẽ hắn không nói Phương Nguyên cũng biết hắn trong lòng sẽ không phục, nhưng Phương Nguyên tịnh không nói thêm cái gì.

Nhân tộc những năm gần đây phát triển tấn tốc như thế, không biết bao nhiêu thế lực, bao nhiêu sinh linh đỏ mắt cực độ đối với Nhân tộc.

Chương 260

Cho nên, Phương Nguyên sớm đều đã quen loại người này, chỉ cần không phải thật sự xâm phạm đến lợi ích Nhân tộc, hắn cơ bản cũng đều sẽ không để ý cái gì. "Nhân tộc chết tiệt, sớm muộn có một ngày, lão tử sẽ cưỡi lên đầu các ngươi!!!" Khổng Tuyên trong lòng lại lần nữa hận hận nói, lập tức triển cánh bay cao, rời khỏi cương vực Nam Hoang. ... "Phượng Hoàng nhất tộc vớ phải Khổng Tuyên cái tên vô não này, không thể không nói, thật là xui xẻo..." Diệp Hiên nhìn một màn phía dưới, sinh linh nảy sinh xung đột với Nhân tộc đã không còn nhiều, muốn chiếm cứ địa bàn miếng thịt béo gần như đã tới tay Nhân tộc, đó càng là chuyện không thể nào.

Chỉ có thể nói, tên nhóc Khổng Tuyên này xác thực là vô não.

Cho dù là chạy tới Hoàng thành Nhân tộc cùng Nhân Hoàng Thần Nông thị nói chuyện trước một phen, bất quản được hay không, ít nhất cũng không đến mức rơi vào cục diện xám xịt như hôm nay. "Năm đó Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng của Phượng Hoàng nhất tộc tuy rằng cũng có chút vô não, hạng người không biết suy nghĩ, quá phận tín phụng vào thực lực, nhưng cũng không đến mức giống như Khổng Tuyên hiện nay a..." Diệp Hiên nghĩ đến Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng năm đó tuy rằng đồng dạng là kẻ vô não, nhưng cũng chưa từng như thế này.

Ít nhất, năm đó Nguyên Phượng và Nguyên Hoàng không có loại vô não này.

Tuy rằng bọn họ xác thực không nhìn thấu âm mưu của Tiên Tổ và Ma Tổ ngày xưa, nhưng bọn họ cũng biết trước khi đối phó Long tộc cần phải họp bàn một chút.

Không đến mức nói chính mình trực tiếp cứ thế một đầu xông lên.

Mà Khổng Tuyên hiện tại chính là thuộc về trình độ này, trực tiếp một mình đâm đầu chạy tới, cũng không suy xét một chút chính mình hiện tại có thể thành công đứng vững gót chân tại Nam Hoang hay không.

Đặc biệt là loại chủng tộc vốn dĩ không ở tại Nam Hoang như bọn họ, muốn từ bên ngoài đến chen chân vào, loại sự tình này cơ bản chính là không thể nào.

Đừng nói loại từ bên ngoài chen chân vào này, cho dù là những thế lực chủng tộc vốn dĩ sinh hoạt trong Nam Hoang, cũng đều chỉ có thể lựa chọn thần phục dưới trướng Nhân tộc, tôn Nhân tộc làm chủ, nếu không thì sẽ bị trục xuất khỏi Nam Hoang.

Có không ít chủng tộc vì không muốn thần phục Nhân tộc mà đi tới những nơi khác, về phần đi nơi nào, vậy cũng chỉ có chính bọn họ biết, dù sao Nhân tộc là không quản những cái này.

Ngay sau đó, Diệp Hiên lại đem ánh mắt nhìn về phía Khổng Tuyên trong Phượng Hoàng Cung ở Bất Tử Hỏa Sơn, hắn muốn biết Khổng Tuyên hiện nay sẽ làm gì. ...

Trong Phượng Hoàng Cung. "Đáng chết!

Khả ác!

Đáng hận!!!" Khổng Tuyên ở trong Phượng Hoàng Cung chửi ầm lên.

Từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ cuồng ngạo, hắn đâu chịu qua loại ủy khuất này.

Cho dù là gặp trắc trở, tối đa cũng bất quá là báo thù lại ngay tại chỗ, cũng chưa từng có cơ hội ủy khúc cầu toàn không cách nào hoàn thủ như này. "Sớm muộn có một ngày, lão tử nhất định phải đánh bại

tất cả bọn họ!

Lão tử nhất định phải đứng ở đỉnh phong Hồng Hoang!!!" Khổng Tuyên điên cuồng gào thét trong Phượng Hoàng Cung, trong mắt tràn đầy lửa giận, hắn chưa từng tiếp nhận khuất nhục như thế.

Nhớ lại chính mình sinh ra đã là Kim Tiên trở lên, so với những Tiên Thiên Thần Thai Thánh ngày xưa kia điểm khởi đầu còn cao hơn không ít. "Huynh trưởng, Nhân tộc thế lớn, chúng ta lúc đầu đã không nên trêu chọc bọn họ, đi Bắc Hoang đi!" Lúc này, Kim Bằng từ một bên đi tới, đi vào trong đại điện, thần sắc lãnh đạm nói. "Bắc Hoang quá xa, bất lợi cho Phượng Hoàng nhất tộc trở về trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn..." Khổng Tuyên nguyên bản rất là kinh ngạc, nhưng nhìn thấy là Kim Bằng, ngược lại cũng tịnh không nổi giận, mà chuyển sang bình tĩnh lại, chậm rãi nói.

Nếu là người bên ngoài đảm cảm nói lời này, hắn sớm đã phát nộ rồi.

Nhưng nhìn thấy là thân đệ đệ của mình, ngược lại cũng bình tĩnh lại. "Huynh trưởng, chi bằng trực tiếp phái khiển thiểu số phượng hoàng thoát ly Bất Tử Hỏa Sơn, vĩnh trấn Bắc Hoang, ở trong Bắc Hoang phồn diễn sinh tức.

Như vậy, tuy rằng đối với những phượng hoàng trấn thủ ở đây mà nói có chút không công bằng, nhưng ít nhất là thực sự tăng trưởng Khí Vận cho Phượng Hoàng nhất tộc.

Đợi đến khi Khí Vận càng ngày càng lớn, phượng hoàng cần thiết trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn càng ngày càng nhiều, thì có thể có càng nhiều phượng hoàng đi tới trong Bắc Hoang nghỉ ngơi lấy sức." Kim Bằng lúc tới đã biết sẽ có câu hỏi này, lập tức liền đáp lại một tiếng.

Cái này thoáng cái làm cho Khổng Tuyên mao tắc đốn khai, nháy mắt liên liên gật đầu. "Không tệ, không tệ, mấy ngày không gặp, nhị

đệ cư nhiên thông minh như thế!" Khổng Tuyên vẻ mặt ý cười vỗ vỗ vai Kim Bằng, chậm rãi nói.

Kim Bằng: "..." Hắn rất là cạn lời, chỉ là không ngờ huynh trưởng của mình thực lực cường đại như thế, nhưng đầu óc lại có vẻ không tốt lắm.

Cứ xem như vậy thì sau này mình phải quy hoạch đàng hoàng một chút.

Ít nhất không thể để Phượng Hoàng nhất tộc trong tay Khổng Tuyên đi về hướng bại lạc, bất quá đây cũng là một chuyện tốt đối với hắn, dù sao sau này có thể đoạt quyền tốt hơn.

Hoặc giả nói là đoạt quyền thực tế, đem Khổng Tuyên biến thành bù nhìn.

Sau việc này, danh tiếng của Khổng Tuyên trong Phượng Hoàng nhất tộc tự nhiên là phải rơi xuống không ít, mà kế mưu này nói ra xong, thế tất sẽ làm cho những tộc nhân Phượng Hoàng nhất tộc lưu thủ ở Bất Tử Hỏa Sơn trong lòng có bất mãn đối với Khổng Tuyên.

Dù sao ban đầu tạo nghiệp là mọi người, gánh chịu hậu quả cũng là mọi người, hiện tại dựa vào cái gì để những tộc nhân kia liền có thể thoát ly khổ hải, đi tới một nơi tốt đẹp hơn sinh hoạt, mà bọn họ còn phải tiếp tục ở lại chỗ này chịu khổ chịu nạn. "Không lo thiếu mà lo không đều", không sợ mọi người cùng nhau chịu khổ chịu nạn, dù cho nhiều năm nữa cũng có thể kiên trì tiếp, chỉ cần mọi người đều như vậy thì có thể kiên trì.

Nhưng nếu lúc này có một người có thể đi ra ngoài, vậy thì những người chịu khổ này tự nhiên sẽ cảm thấy cực kỳ thống hận đối với người đó. "Không sai, cứ làm như thế, hiện tại ta liền đi triệu tập mọi người, tuyển ra lượng nhỏ tộc nhân đi tới trong Bắc Hoang, đợi đến khi thế lực đầy đủ, chúng ta lại đi đoạt lấy đất Phật Môn ở Tây

Hoang!" Trong đôi mắt Khổng Tuyên tinh quang bạo thiểm, trong lòng nháy mắt có chủ ý của chính mình, biết nên lựa chọn như thế nào.

Về phần Nhân tộc Nam Hoang gần ngay trước mắt, Khổng Tuyên lại là không dám động, hiện nay Nhân tộc đang trên thế đầu, đâu phải Phượng Hoàng nhất tộc có thể đi trêu chọc.

Mà địa bàn hiện nay, ngoại trừ những nơi còn lại ở Bắc Hoang, cũng chỉ có thể chạy đến trong Tây Hoang đi tìm Phật Môn gây sự.

Phật Môn tuy rằng thế lực hiện tại ở trước mặt bọn họ coi như cường đại, nhưng địa bàn chiếm được cũng nhiều, nếu để bọn họ hảo hảo phát dục thêm một đoạn thời gian, thì cũng không phải không có khả năng hoàn thành. ...

Nam Hoang, Nhân tộc, Kỳ Sơn Thành. "Bệ hạ, việc Phượng Hoàng nhất tộc xâm chiếm Nam Hoang, Phương Vương đã truyền đến tin tức, nói là đã thành công bình định, Phượng Hoàng nhất tộc thức thời, lui về đất Bất Tử Hỏa Sơn ở Nam Cực." Thái tử Viêm Cư đi vào trong đại điện, nhìn phân thân của phụ hoàng, khẽ vái một cái, nói.

Thần Nông thị nghe vậy gật đầu, chậm rãi nói: "Đã biết." "Hài nhi cáo lui!" Thái tử Viêm Cư lại hành lễ một cái, sau đó lui ra ngoài điện. "Nhân tộc tuy rằng đang lúc nổi bật, nhưng cũng là cây to đón gió a, hiện nay thật là đa sự chi thu (thời điểm nhiều chuyện rắc rối), cũng không biết tương lai Nhân tộc ở đâu..." Viêm Cư ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng không khỏi pha chút cảm thán.

Hiện nay Nhân tộc phát triển đã là cực kỳ tráng đại, gần như mỗi một bước đều sẽ có rất nhiều sinh linh nhìn chằm chằm Nhân tộc, mà mỗi bước bọn họ đi gần như đều là như đi trên băng mỏng.

Nhìn như Nhân tộc thế lớn, nhưng thực tế lại là đi đến đầu rồi, lại tùy tiện đi bước nào, đều là cần cùng các chủng tộc khác nảy sinh

xung đột.

Mà địa bàn Nhân tộc hiện nay nói thật ra cũng là đủ lớn, lại muốn khuếch trương, đi Đông Hoang thì sẽ cùng Yêu tộc, Thiên Đình xung đột; mà nếu đi Tây Hoang, tắc sẽ cùng Vu tộc xung đột; chạy đi Bắc Hoang, sẽ cùng vô số tiểu tộc nảy sinh xung đột.

Đương nhiên, từ ý nghĩa các phương diện mà nói, đi Bắc Hoang là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Yêu tộc và Vu tộc sớm đã đem đất Bắc Hoang lân cận dãy núi Côn Luân trung tâm Hồng Hoang chiếm cứ, Nhân tộc muốn chiếm thì cũng là chạy đến những nơi hoang giao dã ngoại kia rồi.

Mà đi những nơi đó, còn không bằng chạy đến trong phàm giới. ...

Đầu bên kia, Thần Nông nhìn thanh Nhân Hoàng Kiếm trong tay mình.

Trên chuôi kiếm Nhân Hoàng Kiếm đã bắt đầu có chút triện khắc đồ đằng, nhưng vẫn chưa chân chính hiển hiện ra, tạm thời còn nhìn không ra đó là hình ảnh thế nào.

Năm đó thanh kiếm này ở trong tay Toại Nhân thị thoáng cái tại hai mặt thân kiếm triện khắc nhật nguyệt tinh thần cùng với sơn xuyên hà lưu, mà hiện nay trong tay hắn ẩn ẩn ước ước cũng là có khả năng triện khắc xuống một mặt.

Nhất thời, trong ánh mắt Thần Nông thị cũng bắt đầu xuất hiện một chút mê ly.

Nhớ lại năm đó, hắn còn tưởng rằng chính mình không cách nào đảm nhiệm tốt vị trí Nhân Hoàng này, nhưng sau đó dưới sự giúp đỡ của Toại Nhân thị, dần dần cũng đều biết làm thế nào để làm tốt một vị Nhân Hoàng.

Chỉ cần tâm tồn công chính, khoan hậu với Nhân tộc, tự nhiên mà

những tộc nhân Nhân tộc kia đều sẽ kính ngưỡng hắn, mô bái hắn.

Mà những năm này những việc Thần Nông thị làm cũng xác thực đang vì Nhân tộc phấn đấu, tạo ra cống hiến, lúc này mới làm cho uy vọng Thần Nông thị ngày càng long trọng, lúc này mới để Nhân Hoàng Kiếm nhận khả, chậm rãi điêu khắc hình ảnh tượng trưng cho công tích của Thần Nông thị.

Đó là kiếm do Khí Vận Nhân tộc ngưng tụ, triện khắc tự nhiên cũng là do dao Khí Vận Nhân tộc triện khắc. "Thôi được, đi một chuyến trong Địa Phủ, nhìn xem hai vị đệ đệ kiếp trước rốt cuộc thế nào rồi!" Thần Nông thị chậm rãi thở ra một hơi, kiếp này hắn coi như được đền bù mong muốn.

Tuy rằng nói chuyện cũ đã theo gió mà đi, kiếp này hắn là Thần Nông, nhưng hắn cũng ẩn ẩn ước ước có chút cảm ứng.

Hắn cảm thấy, hai vị đệ đệ này của chính mình cũng có khả năng hóa thành Nhân Hoàng của Nhân tộc...

Nơi cực Đông, Địa Phủ Cửu U. "Hắn đến rồi ư?" Hậu Thổ cảm ứng được khí tức của Nhân Hoàng Thần Nông thị, trong lòng dấy lên một nỗi nghi hoặc.

Nhưng thoáng chốc, Hậu Thổ liền hiểu rõ.

Thần Nông thị chính là Thương Thiên chuyển thế từ Tam Thiên thuở trước, nay là Nhân Hoàng.

Giờ đây Nhân tộc an định thái hòa, một cảnh tượng hưng thịnh phồn vinh, hắn là Thần Nông thị cũng đã rảnh rỗi mà đến thăm Hoàng Thiên và Thanh Thiên, vốn cùng một gốc, cùng một nguồn mà ra. "Đến đây!" Hậu Thổ thấy vậy, thi pháp tiếp dẫn chân linh của Hoàng Thiên và Thanh Thiên đến Hậu Thổ Điện.

Trong Địa Phủ có nhiều kiến trúc, nhưng lấy Hậu Thổ Cung làm

tôn, mà trong Hậu Thổ Cung thì tự nhiên Hậu Thổ Điện là tôn quý nhất.

Ngay cả Luân Hồi Điện cũng có phần kém cạnh, dù sao Hậu Thổ mới là chủ nhân của quần thể cung điện này, tự nhiên Hậu Thổ Điện là tôn quý nhất.

Hậu Thổ nhìn hai chân linh trước mặt.

Lúc này Hoàng Thiên và Thanh Thiên tuy đã trải qua ức vạn năm uẩn dưỡng, nhưng chung quy vẫn không có chút ý thức nào.

Một điểm chân linh bất diệt, chỉ là để nó có khả năng chuyển thế trọng tu mà thôi, chứ không phải nói có thể có lại ý thức hay ký ức lúc sinh thời.

Đây chính là chân linh, cũng là giới hạn cuối cùng của một sinh linh.

Nếu một sinh linh vẫn lạc chỉ còn lại một điểm bất diệt chân linh, thì tự nhiên cũng chỉ còn lại điểm chân linh đó.

Bất kể là ký ức hay truyền thừa, hoặc những thứ khác, tất cả đều bị lãng quên, chỉ có Đại Đạo cảm ngộ lúc sinh thời còn tồn lưu trong chân linh, chờ đợi chuyển thế trọng tu.

Mà Thần Nông thị kiếp trước cũng là như vậy, cho dù sau khi đầu thai chuyển thế, cũng chỉ là biết những chuyện của kiếp trước mà thôi.

Ký ức tuy đã biến mất, nhưng bậc Đại Năng như Thần Nông thị, tự nhiên vẫn biết chuyện kiếp trước.

Ký ức tuy không tồn tại trong chân linh, nhưng trong Thiên Đạo lại có ghi chép tất cả.

Chỉ cần kiên nhẫn tìm kiếm, chung quy sẽ tìm thấy mọi thứ.

Nếu không thì còn có Thời Không Trường Hà, ngược dòng mà lên, truy bản hoàn nguyên, chung quy cũng sẽ tìm thấy sự tồn tại của kiếp trước.

Bất quá, Thần Nông thị kiếp này đã là Thần Nông thị, tự nhiên phải hành sự vì Nhân tộc.

Khi Nhân tộc không còn việc gì, hắn mới có thể sống vì chính mình.

Đương nhiên, cũng cần chú ý, dù sao hiện tại hắn chính là Nhân Hoàng của Nhân tộc, là đại diện sống sờ sờ cho sự tồn tại của Nhân tộc, tự nhiên mọi lời nói và hành động đều tượng trưng cho ý chí của Nhân tộc. "Nhân Hoàng bệ hạ, mời." Khi Thần Nông thị đến không trung Địa Phủ, một con đường U Minh Hoàng Tuyền hiện ra trước mặt hắn, một giọng nói theo đó truyền đến. "Đa tạ Địa Hoàng Chí Thiện Nương Nương." Thần Nông thị mỉm cười, cúi đầu nói.

Hậu Thổ tôn trọng hắn, hắn không thể không tôn trọng Hậu Thổ, tự nhiên cũng nên đáp lại một lời.

Những tồn tại như bọn họ, về cơ bản gần như toàn tri toàn năng, đương nhiên, đó là đối với những tồn tại chưa bước vào cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên mà nói.

Cái gọi là toàn tri toàn năng vĩnh viễn chỉ là một tồn tại mang tính tương đối, ngươi dù có toàn tri toàn năng tuyệt đối đến đâu thì chung quy cũng sẽ có góc độ cao hơn, vượt ra khỏi cái vòng tròn toàn tri toàn năng của ngươi.

Cho nên, khi một sinh linh chỉ có thể dựa vào khái niệm "toàn tri toàn năng" để nói, thì cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Hắn trong vòng tròn an toàn của mình, đương nhiên là toàn tri toàn năng, giống như Thượng Đế trong Thượng Đế Thần Quốc.

Thượng Đế đối với tất cả sinh linh trong thế giới đó mà nói, đều là toàn tri toàn năng.

Chỉ một câu nói của Gia Hòa Hoa đã có thể trấn áp Tát Đán, cử tay nhấc chân liền có thể trấn áp cả thế giới.

Hoặc có lẽ lại có người nói đó là vô số thế giới, tất cả thế giới đều toàn tri toàn năng, nhưng vẫn lấy Thượng Đế Thần Quốc làm ví dụ.

Trước khi Thượng Đế Thần Quốc bị Nhân tộc của thế giới Hồng Hoang của Diệp Hiên thu phục, trong Thượng Đế Thần Quốc thực tế có vô số thế giới, có vô cùng vô tận thế giới.

Mà vô số thế giới, tất cả thế giới cũng đều là thế giới trong Thượng Đế Thần Quốc, bởi vì Thượng Đế Thần Quốc và Hồng Hoang Thần Quốc hoàn toàn là hai Thần Quốc không giao nhau.

Mỗi Thần Quốc đều có vô cùng vô tận thế giới thời không, nếu không phải trong tình huống đặc biệt, hai Thần Quốc gần như vĩnh viễn sẽ không gặp mặt.

Nhưng chính vì hai Thần Quốc này gặp mặt, đã dẫn đến việc Thượng Đế Thần Quốc bị dung nhập vào Hồng Hoang.

Nếu không phải như vậy, Thượng Đế cũng sẽ là toàn tri toàn năng theo đúng nghĩa đen.

Nhưng rất tiếc, bên ngoài cái gọi là 'tất cả thế giới' này, vĩnh viễn tồn tại những thế giới khác, và trong những thế giới khác đó lại có những tồn tại cực kỳ cường đại, có thể giẫm đạp cái kẻ tự xưng toàn tri toàn năng của thế giới này dưới chân.

Giống như Gia Hòa Hoa trong Thượng Đế Thần Quốc, trực tiếp bị Thạch Hạo thị của Nhân tộc đánh nát, trong nháy mắt đã bị đánh nát, còn là bị treo lên đánh.

Bởi vậy, chưa từng có tồn tại toàn tri toàn năng theo đúng nghĩa đen xuất hiện.

Nếu có, thì nhất định là trong vòng tròn an toàn của hắn.

Vượt ra khỏi vòng tròn này, bên ngoài vẫn còn vô số tồn tại cường đại vô cùng.

Cũng như thế giới Hồng Hoang hiện nay, kẻ cường đại nhất cũng chỉ là Thiên Đế Đế Tuấn.

Nhưng nếu vượt ra khỏi thế giới Hồng Hoang, không biết còn bao nhiêu tồn tại có thể trong nháy mắt miểu sát hắn.

Chỉ riêng những Sáng Thế Thần ngũ giai đã có hàng vạn, huống chi là những sinh linh cường đại trong thế giới của họ.

Huống hồ Thần Quốc của những Sáng Thế Thần lục giai rốt cuộc có bao nhiêu tồn tại cường đại hơn Thiên Đế, thậm chí là những tồn tại thất giai, bát giai. .....

Thần Nông thị một bước bước vào đó, thoáng chốc đã tiến vào U Minh Địa Phủ.

Tâm niệm vừa động, thân hình thoắt cái đã trực tiếp đến Hậu Thổ Cung.

Cơ quan phòng ngự có cường đại đến mấy cũng chỉ là ở bề ngoài mà thôi, những cấm chế bên trong rất dễ bị hắn xuyên phá, giống như Thần Nông thị, căn bản không ngăn cản được hắn.

Những tồn tại cường đại ở cảnh giới Hỗn Nguyên như bọn họ, thứ có thể ngăn cản vĩnh viễn là những tồn tại cùng cảnh giới, chứ tuyệt đối không phải những trận pháp cấm chế thông thường có thể ngăn cản được.

Chương 261

Nguyên nhân chính là cảnh giới Hỗn Nguyên chính là Niết Bàn, có sự khác biệt bản chất so với các cảnh giới khác.

Hậu Thổ Điện. "Nương Nương có lòng rồi." Thần Nông thị nhìn hai chân linh trước mặt, cười nói với Hậu Thổ.

Hậu Thổ khẽ lắc đầu, nhìn Thần Nông thị nói: "Việc nhỏ mà thôi, có gì đáng nói." Đối với nàng, đây chẳng qua chỉ là tập hợp những chân linh đó lại, tìm ra chúng mà thôi.

Thuở trước, nàng đã biết Tam Thiên này ẩn chứa đại tạo hóa, đại cơ duyên.

Nhưng nàng không ngờ, đại cơ duyên, đại tạo hóa này lại đến nhanh đến vậy, mà lại còn lớn đến thế.

Ai có thể ngờ vị Thiên Đế viễn cổ đã chết từ lâu, đến cả nàng cũng chưa từng tận mắt chứng kiến, lại có thể chuyển thế thành Nhân Hoàng ngày nay, trở thành một trong Lục Ngự tồn tại. "Đây chính là chân linh của Hoàng Thiên, Thanh Thiên sao?" Thần Nông thị nhìn hai đạo chân linh trước mặt, mặt không buồn không vui, thản nhiên nói.

Trong mắt hắn, hai đạo chân linh trước mặt chẳng qua cũng chỉ là cố nhân thuở trước mà thôi, gặp rồi thì cũng đã gặp rồi, gặp xong mới thấy cũng chỉ đến thế. "Phải hay không, bệ hạ rõ hơn ai hết." Hậu Thổ ở bên cạnh đáp lời.

Thần Nông thị gật đầu, lập tức chắp tay vái Hậu Thổ nói: "Nhiều năm qua đa tạ Nương Nương đã bảo hộ." Bất diệt chân linh tuy không biến mất theo thời gian, nhưng lại có thể bị các tu sĩ cường đại xóa bỏ. "Bệ hạ khách khí rồi." Hậu Thổ khách sáo nói.

Những năm qua, Hậu Thổ đều giữ vẻ của một "tiên sinh" hòa nhã. "Nương Nương, ta đi trước." Thần Nông thị cười nói với Hậu Thổ Nương Nương một tiếng, rồi muốn rời đi.

Một chuyến đến Địa Phủ, vốn chẳng có việc gì lớn, chỉ là muốn xem một chút Hoàng Thiên và Thanh Thiên thuở trước mà thôi.

Còn về Hoàng Thiên và Thanh Thiên, Thần Nông thị cảm thấy hai người họ rất có khả năng sẽ giống mình, trở thành vị Nhân Hoàng.

Tuy không biết có phải là tiếp nối vị trí của mình hay không, nhưng phỏng đoán cũng sẽ trở thành Nhân Hoàng.

Vị trí Nhân Hoàng tuy không biết sẽ truyền thừa bao nhiêu đời, nhưng có thể hình dung được, đăng vị càng sớm nhất định càng có lợi. "Bệ hạ đi thong thả." Hậu Thổ Nương Nương cười nói một tiếng.

Cái xưng hô "bệ hạ" này hoàn toàn là tôn xưng, dù sao nàng và Nhân Hoàng là tồn tại đồng cấp, căn bản không cần phải gọi Thần Nông thị là bệ hạ.

Mà Thần Nông thị cũng không cần gọi nàng là Nương Nương, nhưng "Nương Nương" là một kính xưng hoàn toàn, dù sao chức vị của Hậu Thổ là Địa Hoàng trong Lục Ngự, cũng chính là Đại Đế, có thể xưng bệ hạ.

Trong Nhân tộc, Thần Nông thị trở về đô thành của mình, nhìn cuốn Thần Nông Bản Thảo Kinh trong tay.

Cùng với việc hắn thành Đạo, nó đã trở thành chí bảo thành Đạo của hắn, vừa có thể cầm giữ vừa có thể trấn áp khí vận.

Tuy rằng về mặt công phạt không mấy lợi hại, nhưng hắn cũng không cần phải đi chiến đấu gì cả.

Khi Nhân tộc thật sự cần Nhân Hoàng ra tay, điều đó có nghĩa Nhân tộc đã đến lúc sơn cùng thủy tận, đến lúc đó, Nhân tộc về cơ

bản cũng sẽ lụi tàn.

Bởi vậy, chí bảo của hắn có thể trấn áp khí vận thì đã là rất tốt rồi.

Thêm nữa, bản thân Thần Nông thị cũng không giỏi tranh đấu, mà trong tay còn có một thanh Nhân Hoàng Kiếm, chiến lực cực cường.

Thời gian không ngừng trôi đi, trong lòng Thần Nông thị càng thêm sầu muộn. "Thôi được, đi một chuyến đến chỗ Thiên Hoàng vậy!" Nam Hoang Thiên Đình, Nam Hoàng Toại Nhân thị cũng chính là Thiên Hoàng của Nhân tộc.

Nam Hoang Thiên Đình tuy cung điện phồn hoa một dải, nhưng bên trong lại không có bất kỳ thị nữ hay thị vệ nào, nơi đây trống rỗng vô cùng, chỉ có một mình Toại Nhân thị cư trú.

Toại Nhân thị một thân áo choàng, đứng trên Thiên Môn của Nam Hoang Thiên Đình, tay cầm cần câu hướng xuống biển mây bên dưới để câu cá.

Điều này dường như trên trời còn có cá để hắn câu, nhưng thực tế lại không có bất kỳ con cá nào để hắn câu.

Tuy nhiên Toại Nhân thị không phải vì muốn câu cá, hắn cực kỳ hưởng thụ trạng thái này.

Có núi báu mà không thấy có gì đáng tự đắc.

Thực tế hắn tạo ra Thiên Đình này cũng chỉ vì thể diện của Nam Hoàng, chứ không phải vì bản thân muốn hưởng thụ.

Trong mắt hắn, làm Nhân Hoàng cũng được, làm Nam Hoàng cũng được, thực tế đều không bằng thành thật làm một ông lão câu cá.

So với những việc kia, chi bằng mình cứ thành thật hưởng thụ.

Thời gian trôi đi, hắn đã không biết mình câu cá bao lâu rồi.

Trong lúc câu cá hắn hưởng thụ việc ngộ Đạo, trong lúc ngộ Đạo hắn trở nên càng cường đại hơn, lợi hại hơn.

Đột nhiên, một người đến đã phá vỡ sự tĩnh lặng này. "Ngươi không ở trong Nhân tộc, sao lại đường đường chính chính chạy đến đây làm gì?!" Ông lão câu cá Toại Nhân thị khẽ ngẩng đầu, nhìn nam tử mặc Nhân Hoàng bào bên cạnh, chậm rãi nói. "Bệ hạ, hóa ra vị trí Nhân Hoàng lại cô tịch đến vậy." Thần Nông thị ngồi bên cạnh Toại Nhân thị, có chút thở dài nói. "Ha ha. . . . ." Toại Nhân thị nghe vậy cười lớn một tiếng, nhìn Thần Nông thị trước mặt, cảm thấy dường như đang nhìn thấy chính mình ngày xưa.

Nhớ lại mình năm đó, cũng là bộ dạng này.

Vị trí càng cao càng lạnh lẽo, chính là như vậy.

Khi một người thân ở vị trí cao, mọi người đều tôn kính ngươi, yêu mến ngươi, nhưng đến lúc đó, cũng sẽ không có ai thật lòng coi ngươi là bạn bè.

Ngay cả Thần Nông thị hiện giờ đã có thê tử, cũng vẫn là như vậy.

Bởi vì khi hắn kết hôn, đã là Nhân Hoàng.

Hai người từ nhỏ không có tình cảm, cho dù là tình cảm sau này, cho dù thê tử hắn cực kỳ ngưỡng mộ hắn, nhưng giữa hai người chung quy vẫn có một chút ngăn cách.

Loại ngăn cách đó là gì Toại Nhân thị không biết, cũng không biết phải nói thế nào, phá vỡ thế nào, nhưng nó thật sự tồn tại.

Có thể nói rất nhiều chuyện, nhưng có những lời chung quy cũng không thể nói ra. "Bệ hạ, ta muốn thoái vị." Thần Nông thị thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

Toại Nhân thị nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn thiếu niên bên

cạnh, không biết vì sao thiếu niên này khi xưa vì Nhân tộc bôn ba khắp Nam Hoang mà không hề cảm thấy mệt mỏi, sau khi lên ngôi vì Nhân tộc càng đi khắp bốn bể tám hoang, nếm không biết bao nhiêu khổ sở.

Lúc đó, Toại Nhân thị cũng không hề cảm thấy mệt mỏi, vậy mà một người đàn ông một lòng một dạ vì Nhân tộc như vậy, giờ đây lại muốn thoái vị. "Muốn thoái vị thì được, nhưng phải tìm được người kế nhiệm xứng đáng." Toại Nhân thị trầm mặc một lát, rồi chậm rãi nói.

Tuy hắn không biết Thần Nông thị đã trải qua những gì, nhưng vì Thần Nông thị đã muốn thoái vị, thì hắn tự nhiên sẽ không ngăn cản đối phương.

Dù sao đối phương không tham luyến quyền thế, chứng tỏ hắn vẫn là thiếu niên ngày xưa.

Chỉ là thiếu niên cũng sẽ mỏi mệt, thiếu niên cũng sẽ già đi.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là bản thân Thần Nông thị đã cai trị Nhân tộc không tệ, giờ muốn thoái vị thì công tích cũng đã đủ rồi.

Không nói gì khác, chỉ riêng cuốn Thần Nông Bản Thảo Kinh và Ngũ Cốc đã có thể khiến Thần Nông thị lưu truyền trong Nhân tộc. "Được, ta sẽ tìm được người có thể kế nhiệm ta, đến lúc đó vẫn mong bệ hạ ra giúp một tay kiểm định." Thần Nông thị nghe Toại Nhân thị đồng ý cho mình thoái vị, trên mặt lập tức lại hiện lên một nụ cười.

Áp lực của Nhân tộc đè nặng lên vai hắn những năm này, thực sự quá nặng nề.

Trong suốt thời gian dài như vậy, áp lực khiến hắn gần như không thở nổi. "Bệ hạ thì không cần gọi nữa, ta đã thoái vị từ lâu rồi.

Còn về vị trí Nam Hoàng này, chúng ta hiện giờ đang bàn chuyện của Nhân tộc, càng không cần nói gì đến bệ hạ.

Còn chuyện ngươi nói kiểm định, ta đến lúc đó cũng sẽ giúp ngươi xem xét." Toại Nhân thị gật đầu, chấp nhận việc này.

Tuy nói hắn đã thoái vị, nhưng dù sao hắn cũng từng là Nhân Hoàng, sao có thể nhìn vị trí Nhân Hoàng giao cho một người không chắc chắn. "Bệ hạ tuy đã thoái vị từ sớm, nhưng dù sao vẫn là Thiên Hoàng của Nhân tộc, huống hồ một ngày làm hoàng, cả đời làm hoàng.

Tuy Bệ hạ không còn ở vị trí đó, nhưng trong lòng Liệt Sơn thị, Bệ hạ vẫn là vị Nhân Hoàng phong hoa tuyệt đại ấy." Thần Nông thị cười nói, trên mặt hiện lên vẻ hồi ức.

Hắn vẫn nhớ lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ của Toại Nhân thị, dáng vẻ đó khiến hắn cực kỳ sùng bái, gieo sâu vào lòng hắn một hạt giống. "Thôi được, tùy ngươi xưng hô thế nào cũng được, dù sao cũng chỉ là một cách gọi mà thôi.

Nhưng ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, một khi đã thoái vị rồi, sẽ không còn vị hoàng nào khác cho ngươi ngồi nữa.

Thiên Đế đã để ta làm vị trí Nam Hoàng này, tuyệt nhiên sẽ không phong Tây Hoàng hay Bắc Hoàng cho ngươi." Toại Nhân thị chậm rãi lắc đầu, thở dài một tiếng, nói.

Sau đó, lại một lần nữa nhìn về phía Toại Nhân thị nói: "Trong Tây Hoang có một vị thần thánh từ trời giáng xuống, không biết từ đâu khởi, cũng không biết từ đâu đến, nhưng có thể hình dung được rằng vị thần thánh đó là thiên sinh chí tôn, ngày sau nhất định sẽ đoạt được vị trí Tây Hoàng.

Điểm này, ta biết, Thiên Đế cũng biết, và còn rất nhiều thần thánh khác đều biết." "Bệ hạ cứ yên tâm, khi Liệt Sơn thị đến đây, đã sớm biết chuyện này, tự nhiên đã sớm quyết định xong, tuyệt không hối hận." Thần Nông thị gật đầu, một lần nữa xác định nói.

Toại Nhân thị vẫn luôn cầm cần câu, đột nhiên vung mạnh cần câu một cái, một đường cong tuyệt đẹp xuất hiện, trên lưỡi câu thẳng tắp kia vậy mà thật sự xuất hiện một con cá.

Con cá đó toàn thân màu vàng kim, nhìn qua dường như là cá được làm từ vàng ròng, nhưng lại là tồn tại thật sự, không ngừng giãy giụa vẫy vùng. "Đây là tuyệt phẩm Nam Hoang, Hoàng Kim Ngư, chỉ tồn tại trong tầng mây Nam Hoang, ngày thường ẩn mình biến mất không dấu vết, không thể tìm thấy chút nào.

Ta đã câu cá ở đây mấy chục vạn năm rồi, đây là con đầu tiên câu được." Toại Nhân thị mặt lộ vẻ đại hỉ, tay trái khẽ hút về phía con Hoàng Kim Ngư, con cá đang giãy giụa không ngừng liền trở nên yên tĩnh trong tay hắn, không còn giãy giụa nữa. "Bệ hạ hồng phúc, tự nhiên là có thể câu được, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn mà thôi." Thần Nông thị mặt hàm tiếu, cũng nói.

Hắn đi khắp bốn bể tám hoang, cũng không biết công hiệu của Hoàng Kim Ngư này.

Hôm nay mới từ miệng Toại Nhân thị mà biết được, hóa ra thế gian còn có một loại cá như vậy. "Loại cá này số lượng cực kỳ hiếm thấy, ăn vào có thể có được khí vận, chính là cá khí vận, là do những khí vận lưu tán giữa trời đất mà hóa thành." Toại Nhân thị tiếp lời giải thích, hai mắt khẽ mở, trước mặt liền xuất hiện một bộ công cụ nướng cá.

Những công cụ này cũng là công lao của Thần Nông thị, rất nhiều phương pháp và công cụ liên quan đến ăn uống đều do Thần Nông thị sáng tạo ra, bộ dụng cụ nướng cá này tự nhiên cũng không ngoại lệ. "Bệ hạ, cá này đã là khí vận hóa thành, vì sao lại được gọi là Hoàng Kim Ngư?

Tuy cá này bên ngoài có màu vàng kim, nhưng lẽ nào chỉ quan tâm

đến bề ngoài mà bỏ qua nội tại của nó?" Thần Nông thị nghe vậy trong lòng hiếu kỳ, nghi vấn hỏi. "Đúng vậy, lẽ nào chỉ quan tâm đến bề ngoài mà bỏ qua nội tại ư!" Toại Nhân thị không đáp lời Thần Nông thị, mà chuyển sang cười nói.

Oong ~ Thần Nông thị nghe vậy như bị sét đánh ngang tai, trong nháy mắt liền hiểu ra.

Lập tức đứng dậy vái Toại Nhân thị một lễ, nói: "Đa tạ Bệ hạ đã giải đáp nghi hoặc, Liệt Sơn thị còn có những việc quan trọng hơn phải làm, sao có thể cứ thế thoái vị!

Nếu như vậy, chẳng phải đã phụ lòng Bệ hạ năm xưa truyền vị hay sao!" "Không cần khách khí, ta cũng đã nói rồi, ta đã thoái vị từ lâu.

Ngươi đừng gọi ta là bệ hạ nữa, đã mấy chục nguyên hội rồi không có ai gọi ta như vậy." Toại Nhân thị trên mặt mang cười, đưa nửa con cá nướng đã chín trong tay cho Thần Nông thị, chính mình trực tiếp cắn một miếng. "Thơm quá ~" "Bệ hạ dù sao cũng là Thiên Hoàng, trưởng ấu có khác biệt, chung quy cũng phải có một xưng hô đối với Bệ hạ." Thần Nông thị cười nói, tiếp đó cũng cắn mạnh một miếng Hoàng Kim Ngư.

Vừa vào miệng đã tan chảy, thơm mềm ngon miệng, sao chỉ có một chữ 'mỹ' mà có thể diễn tả hết được. "Vậy thì gọi là huynh trưởng đi!" Toại Nhân thị không chút suy nghĩ nói.

Hắn là Nhân Hoàng đời trước, đây là Nhân Hoàng hiện tại, để hắn gọi một tiếng huynh trưởng cũng không tính là thiệt thòi gì. "Cẩn tuân Hoàng huynh chi mệnh!" Thần Nông thị nghe vậy cười lớn, ngay sau đó nuốt trọn con Hoàng Kim Ngư được cho là do khí vận hóa thành kia.

Cái gọi là Hoàng Kim Ngư kia thực tế căn bản không phải thứ do

khí vận hóa thành, mà là cá do pháp lực của Toại Nhân thị huyễn hóa ra, chỉ là để khuyên nhủ Thần Nông thị mà tạo ra mà thôi.

Nhớ lại Toại Nhân thị câu cá ở đây bao nhiêu năm, vừa không có cá, lại còn dùng lưỡi câu thẳng, nếu thật sự có cá có thể sống trong tầng mây, thì tuyệt đối không phải là con cá ngu ngốc đến mức này.

Bởi vậy, thực tế đây cũng chỉ là một cảnh tượng Toại Nhân thị tạo ra để khuyên răn Thần Nông thị mà thôi. "Thật là hết cách với ngươi. . . . ." Toại Nhân thị bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn bây giờ nghe đến "bệ hạ" là đau đầu, thật vất vả mới khiến tiểu tử này đừng gọi nữa, lại thêm cái "hoàng huynh".

Bất quá đã gọi rồi, thì cứ gọi như vậy đi.

Tây Hoang.

Một bóng người áo trắng xuất hiện giữa Tây Hoang.

Người này trên thân có vô cùng Đạo vận, trong mỗi cử chỉ hành động đều có vô số Đại Đạo vận chuyển theo.

Dường như Đại Đạo chính là bản thân nam tử này, mà nam tử này chính là do vô cùng Đại Đạo hóa thành.

Người này chính là Diệp Hiên.

Diệp Hiên sau khi biết Thần Nông thị muốn thoái vị, liền đến Tây Hoang. "Ồ, lại không thoái vị ư?!" Diệp Hiên khẽ ồ lên một tiếng, hắn thực sự có chút bối rối.

Lúc ban đầu, nhiệm kỳ của Nhân Hoàng Thần Nông thị căn bản chưa kết thúc.

Nhưng khi Thần Nông thị nói với Toại Nhân thị muốn thoái vị, Toại Nhân thị cũng đã đồng ý, hắn còn thật sự tưởng Thần Nông thị định thoái vị, ai ngờ lại xuất hiện một sự đảo ngược.

Có thể nói, mọi chuyện lại trở về trạng thái ban đầu.

Chương 262

Diệp Hiên đã định ra đại thế, nhưng lại không tinh chuẩn đến mức chi tiết mọi phương diện.

Bởi vậy, đối với những chuyện phát sinh giữa chừng, hắn cũng không nhất định có thể hoàn toàn nắm trong lòng bàn tay.

Giống như Thần Nông thị trước đó đột nhiên thoát ly quỹ đạo phát triển vốn có, nhưng cuối cùng lại phát hiện mọi thứ vẫn như những gì hắn đã định.

Nhiệm kỳ của Nhân Hoàng không có hạn chế.

Toại Nhân thị sở dĩ muốn thoái vị cũng chỉ vì hắn đã chán ngấy chuyện này, hơn nữa những gì hắn đã làm thực sự là quá đủ rồi.

Rất nhiều việc đã được hoàn thành, hắn đã xuất sắc hoàn thành trách nhiệm lịch sử mà mình gánh vác. "Thôi bỏ đi, mặc kệ hắn!" Diệp Hiên lắc đầu, ngay sau đó một bước bước ra, đến Tây Hoang Thiên Đình, cũng chính là quần thể cung điện của Tây Cực Câu Trần Thiên Hoàng Đại Đế, còn được gọi là Câu Trần Cung hoặc Tây Hoàng Cung. "Đạo hữu ghé thăm, là vinh hạnh của bần đạo, mời." Một nam tử mặc đế bào xuất hiện ở cửa cung điện, cười nói.

Người đến chính là Câu Trần Đại Đế.

Trong truyền thuyết thần thoại Đạo giáo, Câu Trần Đại Đế là huynh đệ của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, là một trong Tứ Ngự, chấp chưởng vạn tinh tú, chủ quản việc binh đao nhân gian.

Cũng chính là Chiến Thần đích thực, Thần Chiến Tranh.

So với thần vị của Chân Võ Đãng Ma Tổ Sư còn cao hơn một bậc, vị đó chẳng qua cũng chỉ là thuộc hạ của Tử Vi Đại Đế mà thôi,

không thể so sánh với Câu Trần Đại Đế.

Diệp Hiên nghe vậy, cười mà không nói, một bước bước ra, tiến thẳng vào chủ điện của Câu Trần Cung.

Câu Trần Đại Đế thấy vậy sắc mặt biến đổi, trong lòng kinh hãi và phẫn nộ vô cùng. "Gia hỏa này sao dám làm như vậy chứ?!" Hắn hảo tâm đích thân ra nghênh đón, nhưng tiểu tử này vậy mà chẳng cho mình chút mặt mũi nào, không nói đến việc xưng hô đạo hữu, ngay cả một lời đáp cũng không có, thậm chí còn trực tiếp đi thẳng vào chủ điện của mình.

Đơn giản là sỉ nhục lớn, đơn giản là vả mặt hắn một cách thẳng thừng.

Vù!

Một đạo kim quang lóe qua, Câu Trần Đại Đế đã đến chủ điện.

Nhìn Diệp Hiên đang ngồi trên chủ tọa, mặt hắn biến sắc xanh trắng.

Nhưng thấy khí tức của Diệp Hiên hư vô phiêu miểu, dường như phản phác quy chân, không nhìn ra chút nào.

Hiển nhiên, đối phương không thể là phàm nhân không có tu vi, vậy cũng có nghĩa là gia hỏa trước mặt này là một kẻ mà ngay cả mình cũng không thể nhìn thấu.

Trong khoảnh khắc, Câu Trần Đại Đế trong lòng vừa kinh vừa nộ.

Kinh ngạc vì trong Hồng Hoang lại có một năng nhân cường đại đến vậy, mà mình chưa từng nghe nói đến.

Nổi giận vì gia hỏa này cậy mình tu vi cường đại, lại dám không coi mình ra gì. "Tiểu tử!

Ngô thấy ngươi đến đây, vốn định hảo ý chiêu đãi ngươi, nhưng

ngươi vì sao lại hết lần này đến lần khác mạo phạm Ngô?

Chẳng lẽ thật sự cho rằng Ngô dễ bắt nạt hay sao?!" Câu Trần Đại Đế cố nén lửa giận, đối với Diệp Hiên đang cao cao tại thượng ngồi trên chủ tọa, quát lớn. "Nếu còn không xuống, đừng trách Ngô không giữ tình diện!!!" Hắn thấy Diệp Hiên không có nửa điểm động tác, lửa giận trong lòng càng thịnh, trên thân tản mát ra một cỗ khí tức nguy hiểm, mặt đầy sương lạnh nhìn Diệp Hiên trước mặt. "À ~" Diệp Hiên khẽ cười một tiếng, không mấy để tâm.

Hắn ngược lại muốn xem vị Đại Đế trước mặt này có thể sử dụng thủ đoạn gì.

Câu Trần Đại Đế nghe vậy đại nộ, trong nháy mắt toàn thân khí tức bạo trướng, từng trận Đạo vận hiển hóa mà ra, bao trùm Diệp Hiên vào trong đó. "Nếu ngươi tìm chết, thì đừng trách Ngô!!!" Diệp Hiên nhìn Câu Trần Đại Đế trong nháy mắt xông đến trước mặt mình, trong lòng không hoảng không vội, thời gian dường như tại khắc này đã đình trệ.

Thần thông của Câu Trần Đại Đế vĩnh viễn không thể chạm tới hắn.

Diệp Hiên tay phải khẽ giơ lên, chậm rãi điểm vào trán Câu Trần Đại Đế, nhẹ giọng nói: "Trấn!" Oong ~ Oong ~~ Trong khoảnh khắc, một cỗ đại thế từ bốn phương tám hướng ập đến, lao thẳng vào Câu Trần Đại Đế.

Câu Trần Đại Đế trong lòng kinh hãi vạn phần, trên mặt hiện lên vẻ kinh khủng. "Sao. . . . . sao lại thế này!!!" "Người này rốt cuộc là ai?

Vì sao lại có vĩ lực đến thế!!!" Một cỗ đại thế từ bốn phương tám hướng ập đến, trấn áp Câu Trần Đại Đế đến mức gần như không thở nổi.

Thời gian không ngừng trôi đi, sự hoảng sợ trong lòng Câu Trần Đại Đế càng lúc càng mạnh.

Hắn cảm thấy xung quanh không chỉ tốc độ lưu chuyển của thời gian trở nên cực kỳ chậm chạp, mà ngay cả tri giác xung quanh dường như cũng không ngừng biến mất. "Ngươi muốn làm gì?" Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng của Diệp Hiên truyền đến, rơi vào lòng Câu Trần Đại Đế như tiếng thiên lôi vậy. "Tiền bối thứ tội!!!" Câu Trần Đại Đế vội vàng kêu một tiếng.

Hắn cuối cùng cũng biết vì sao nam tử trước mặt này sau khi mình nói ra câu "đạo hữu" liền trở nên lạnh nhạt trong nháy mắt.

Hóa ra là hắn đã mạo phạm đối phương, bất quá trong lòng hắn cũng ủy khuất lắm a!

Một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đường đường như mình, sau khi gặp Diệp Hiên cũng không biết là tu vi gì, xét cả tình và lý mà nói, gọi một tiếng "đạo hữu" cũng không quá đáng.

Cho dù gọi sai, ngươi đặc biệt nhắc nhở một chút chẳng phải mình đã biết rồi sao?

Đương nhiên, trong Hồng Hoang không có đúng sai, thực lực là trên hết, gọi sai thì chính là gọi sai. "Ừm." Diệp Hiên gật đầu, khẽ giơ tay thu lại, cỗ đại thế bàng bạc kia trong nháy mắt biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

Câu Trần Đại Đế cũng cảm thấy mình trong nháy mắt có thể hoạt động tự nhiên trở lại, lập tức liền vội vàng giãn gân cốt, lùi ra sau, chắp tay vái Diệp Hiên đang ngồi trên chủ tọa, nói: "Tiền bối thần uy, xin hỏi tôn danh." Lúc này trong lòng hắn một trận may mắn, may mà đối phương không trực tiếp đánh giết mình, nếu không thì thật sự không có chỗ nào để nói lý rồi.

Tuy đều nói sau khi chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì gần như là tồn tại bất tử bất diệt, nhưng trực giác của hắn lại khiến hắn tin rằng gia hỏa trước mặt này e rằng thật sự có năng lực triệt để giết chết mình.

Diệp Hiên nghe vậy không nói lời nào, mà ánh mắt nhìn về phía Câu Trần Đại Đế trước mặt, lông mày cau chặt. "Không đúng a, cỗ khí tức quỷ dị mà trước đó mình cảm nhận được trên không trung rốt cuộc là chuyện gì?

Trên người gia hỏa này rõ ràng đã từng xuất hiện một đạo khí tức quỷ dị như vậy, nhưng vì sao giờ đây nhìn gần, thậm chí đối chiến một phen lại không nhìn thấy nữa. . . . ." Diệp Hiên trong lòng tràn đầy nghi hoặc, sở dĩ cố ý kiếm chuyện để Câu Trần Đại Đế không nhịn được ra tay, cũng là vì điểm này.

Trước đó khi hắn ở trên không thế giới Hồng Hoang, tuy rằng cả tâm trí đều dõi theo Thần Nông thị và Toại Nhân thị, đang chọn xem những gì mình hứng thú, kết quả từ hướng Tây Hoang có một cỗ khí tức quỷ dị vô cùng khác biệt so với bất kỳ sinh linh nào trong Hồng Hoang chợt lóe lên rồi biến mất.

Hắn trong nháy mắt chiếu ánh mắt về phía Tây Hoang, nhưng lại không nhìn thấy chút khí tức quỷ dị nào, chỉ có thể mơ hồ cảm giác được một tia khí tức từ trên người Câu Trần Đại Đế.

Ngay cả sau đó vận dụng Thời Không Đại Đạo, cũng không thấy Tây Hoang có bất kỳ dị tượng nào, chỉ duy nhất hắn mơ hồ tìm thấy một tia chứng cứ về sự tồn tại của khí tức quỷ dị từ trên người Câu Trần Đại Đế.

Nhưng hắn cũng không hoàn toàn chắc chắn liệu nó có thật sự tồn tại hay không, thế là, hắn đích thân đến Tây Hoang, muốn tận mắt xem xét Câu Trần Đại Đế này, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Diệp Hiên trầm tư một lát, rồi chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi thiên sinh quý trụ, nên dụng tâm trị lý Tây Hoang, đừng để sinh linh đồ thán." Tuy hắn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của khí tức quỷ dị từng tồn tại, nhưng hắn biết cảm giác của mình sẽ không sai, mắt mình cũng không lừa mình.

Câu Trần Đại Đế trước mặt này nhiều khả năng có vấn đề.

Hắn không biết có vấn đề gì, nhưng biết nhất định có vấn đề.

Hắn biết, mình coi như là "đánh cỏ động rắn" rồi.

Tuy nói có những điểm không tốt, độ khó trong việc điều tra cỗ khí tức quỷ dị kia chỉ càng tăng lên, nhưng cũng có những lợi ích nhất định.

Ví dụ, chấn nhiếp kẻ quỷ dị kia, khiến nó không dám tùy ý hành động với Hồng Hoang, để kẻ quỷ dị đó biết, trong Hồng Hoang vẫn còn có sự tồn tại của hắn. "Tiền bối cứ yên tâm, Ngô nhất định sẽ làm!" Câu Trần Đại Đế sau khi cảm nhận Diệp Hiên rời đi, nhìn bóng dáng Diệp Hiên khuất dần, trong lòng một trận sợ hãi. "Người này rốt cuộc là ai, vậy mà có vĩ lực đến thế!

Trong Hồng Hoang chưa từng nghe nói đến danh hào người này, chẳng lẽ là tuyệt thế cao nhân nào đó?!" Trong lòng Câu Trần Đại Đế xuất hiện vô số nghi vấn, nhưng sau đó lại lắc đầu. "Không!

Tồn tại đẳng cấp này, nếu là người trong Hồng Hoang, tất sẽ để lại một dấu ấn đậm nét trong Hồng Hoang.

Người có thể khiến Ngô tâm kinh đến vậy, trên thế gian này hẳn là không có ai!

Ngay cả Tiên Tổ, Ma Tổ thuở trước cũng không thể khiến Ngô như vậy!

Ngay cả Thiên Đế hiện tại, cũng không thể xóa bỏ sự tồn tại của

Ngô!

Nhưng gia hỏa này, lại thật sự có thể đánh giết ta!!!" Trong khoảnh khắc, lòng Câu Trần Đại Đế tràn đầy chấn động, càng nghĩ càng cảm thấy Diệp Hiên vĩ đại, càng nghĩ càng cảm thấy Diệp Hiên cường đại.

Hắn nghĩ nát óc cũng không biết Diệp Hiên rốt cuộc có lai lịch thế nào, là tồn tại gì.

Trên người hắn không cảm nhận được một chút khí tức nào, nhưng lại có thể khiến hắn có cảm giác nghẹt thở của cái chết.

Ngay cả trấn áp mình, cũng chỉ bằng một chữ mà thôi.

Một chữ liền có thể trấn áp tồn tại như mình, trong Hồng Hoang hẳn là không ai có thể làm được.

Tuy nhiên sự thật lại bày ra trước mắt, Diệp Hiên chính là cường đại như vậy.

Cảnh tượng này khiến Câu Trần Đại Đế vốn luôn tự mãn tự kiêu trong lòng tràn đầy chấn kinh.

Cú này cũng triệt để đánh thức hắn dậy, khiến hắn biết thế nào là cường đại thật sự.

Đứng trên đầu hắn không chỉ có Thiên Đế và đám Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia, mà còn có một tôn đại thần siêu cấp viễn cổ như vậy. "Khó trách, Ngô nói những người này vì sao từ trước đến nay chưa từng có ý nghĩ thống nhất Hồng Hoang, vì sao Thiên Đình có thể thống nhất Hồng Hoang lại không thống nhất, hóa ra trong Hồng Hoang còn có một tôn đại thần như vậy tồn tại." Câu Trần Đại Đế ngồi trên vị trí của mình, nhìn ra ngoài đại điện, trong lòng thầm nghĩ. "Nước trong Hồng Hoang, sâu hơn hắn tưởng tượng rất nhiều a!

Ít nhất, không hề nông cạn như vẻ bề ngoài." "Ngươi còn ở đó

không. . . . ." Câu Trần Đại Đế trong lòng Nguyên Thần hỏi.

Chờ một lát, vẫn không có bất kỳ hồi đáp nào.

Trong khoảnh khắc, lòng Câu Trần Đại Đế trùng xuống. "Còn ở đó không. . . . ." Câu Trần Đại Đế lại một lần nữa hỏi, nhưng vẫn không có hồi đáp.

Lại qua một đoạn thời gian, Câu Trần Đại Đế lại hỏi một lần nữa, nhưng thứ chờ đợi hắn vẫn là không có bất kỳ hồi đáp nào.

Đến đây, hắn cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý định liên hệ với tồn tại kia. "A a, quả nhiên ở trong thể nội gia hỏa này!" Diệp Hiên nhìn Câu Trần Đại Đế bên dưới, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Hắn tuy không thể tra xét được bóng dáng khí tức quỷ dị kia, nhưng hắn lại thực sự nghe được lời nói của Câu Trần Đại Đế từ dao động Nguyên Thần của Câu Trần Đại Đế.

Trong thế giới này, chỉ cần hắn muốn biết, thì không có bất kỳ chuyện gì có thể che giấu được hắn, trừ tâm thanh.

Diệp Hiên tuy có thể thông qua đủ loại con đường biết được đủ loại chuyện của một sinh linh, nhưng lại không thể nhìn xuyên thấu tâm thanh của đối phương.

Trừ điều đó ra, ngay cả việc đối thoại trong Nguyên Thần, hay là truyền âm các loại, trong mắt Diệp Hiên đều không phải là bí mật gì.

Mà tâm thanh tức là ý nghĩ và niệm đầu, loại này không có quỹ tích nào để nói, cũng không có bất kỳ phương thức nào có thể biết được, nhiều nhất chỉ là suy đoán.

Sau khi biết Câu Trần Đại Đế Nguyên Thần dò hỏi, hắn cũng biết khí tức quỷ dị chính là tồn tại trên người Câu Trần Đại Đế.

Trước đó hắn còn chưa quá mức quan tâm Câu Trần, cũng không

biết rốt cuộc là khi nào đạo khí tức quỷ dị này mới xuất hiện.

Vẫn là vừa rồi đã bùng phát một chút, điều này mới khiến Diệp Hiên biết sự tồn tại của thứ này. "Vì đã lộ ra sơ hở, ngược lại cũng không cần quá lo lắng, nhưng cũng cần phải luôn luôn theo dõi đối phương, có cơ hội nhất định phải tóm gọn lấy nó.

Thứ này tồn tại một ngày, chung quy cũng là một mối nguy tiềm tàng." Diệp Hiên sau khi hạ quyết tâm, thân hình lóe lên, triệt để rời khỏi không trung Tây Hoang.

Câu Trần Thiên Cung.

Oong ~ Trên người Câu Trần Đại Đế khí tức đột nhiên xuất hiện một cỗ quỷ dị.

Đạo khí tức quỷ dị đó không biết từ đâu đến, cũng không biết rốt cuộc là khí tức gì.

Điều duy nhất có thể xác định là nó hoàn toàn không hợp với Hồng Hoang, dường như là sinh linh từ một thế giới khác mà đến. "Người đó đi rồi.

Chương 263

. . . ." Một bóng hình xuất hiện, đây là một tồn tại quỷ dị có hai chiếc sừng nhọn trên đầu. "Người đó rốt cuộc là ai, vì sao lại có thể cường đại đến vậy?!" Câu Trần Đại Đế nhíu mày, nhìn bóng hình quỷ dị trước mặt nói.

Hắn và bóng hình quỷ dị này là một thể đồng nguyên, đều từ đạo tạp bài kia mà xuất hiện.

Mà tồn tại quỷ dị này thì vẫn luôn nương tựa vào sự tồn tại của hắn mà tồn tại, hắn không có bất kỳ biện pháp nào với đối phương.

Tương tự, đạo khí tức quỷ dị này cũng không có bất kỳ biện pháp nào với hắn. "Ngươi còn không biết, Ngô làm sao có thể biết?" Tồn tại quỷ dị cãi lại một câu, nói. "Tồn tại đẳng cấp này, làm sao ngươi xác định hắn thật sự đã rời đi?" Câu Trần Đại Đế nhíu mày, nhìn bóng hình trước mặt.

Theo lý mà nói, tồn tại khủng bố vô cùng như Diệp Hiên, căn bản không phải là tồn tại mà bóng hình quỷ dị có thể cảm nhận được.

Nếu đối phương thật sự có lòng muốn ẩn mình, đừng nói là bóng hình quỷ dị, ngay cả chính mình cũng không thể cảm nhận được gì. "Ngô sinh ra đã toàn tri toàn năng, tự nhiên biết hắn có thật sự rời đi hay không!" Bóng hình quỷ dị khá tự hào nói, trên mặt hiện lên một nụ cười. "A a!" Câu Trần Đại Đế nghe vậy cười lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều. "Còn đặc biệt toàn tri toàn năng nữa chứ?

Nếu thật sự toàn tri toàn năng thì có thể bị đối phương bức bách đến mức phải trốn ở đây sao?

Có thể ẩn mình không dám xuất hiện sao?!

Nếu thật sự toàn tri, sao có thể đến cả đối phương là ai cũng không biết?" Bóng hình quỷ dị nghe thấy tiếng cười lạnh của Câu Trần Đại Đế, dường như chịu phải sỉ nhục lớn, lập tức giận dữ nói: "Cái toàn tri toàn năng mà Ngô nói là trong thế giới mà Ngô sinh ra, là tồn tại gần như vô địch.

Điều này thì liên quan gì đến trong Hồng Hoang!!!" Hắn rất tức giận, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào, cũng chỉ có thể vô năng cuồng nộ tại chỗ, trút giận sự bất mãn của bản thân.

Mà điều này cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao cái gọi là toàn tri toàn năng cũng chỉ là toàn tri toàn năng trong một phạm vi nhất định, mà sau khi thoát ra khỏi vòng tròn an toàn đó, thì cũng không phải là cái gọi là toàn tri toàn năng gì nữa.

Giống như hắn sau khi đến Hồng Hoang, trong Hồng Hoang, hắn gần như không biết gì, thậm chí ngay cả sinh tồn cũng trở thành một vấn đề, vẫn phải nương tựa vào Câu Trần Đại Đế, như vậy mới có thể sinh tồn trong Hồng Hoang này. "A a!

Ngươi đã trong Hồng Hoang không thể toàn tri, thì sao lại có thể biết hắn rốt cuộc có rời đi hay không?" Câu Trần Đại Đế càng cười lạnh một tiếng, đối với chỉ số IQ của sinh linh trước mặt này tràn đầy hoài nghi.

Lời này vừa thốt ra, càng trực tiếp khiến bóng hình quỷ dị đứng sững tại chỗ, trong nháy mắt không thể nói nên lời, không biết nên nói gì nữa.

Lâu sau.

Bóng hình quỷ dị lúc này mới uể oải mở miệng nói: "Ngươi nói đúng, nhưng nếu đối phương không rời đi, thì cũng nhiều khả năng đã biết sự tồn tại của Ngô rồi." Trong lời nói tràn đầy vẻ buồn bã, ngữ khí càng cảm khái không thôi. "Ngô từng vô địch trong vô cùng tuế

nguyệt, bởi vậy ngay cả năng lực phán đoán cơ bản nhất cũng đã mất đi." Hắn bắt đầu tự kiểm điểm, thực tế cũng không phải là thật sự mất đi, mà là lâu năm không dùng, khó tránh khỏi có chút xa lạ. "Tây Cực Chi Địa. "A a, tiểu hắc tử, lộ sơ hở rồi chứ!" Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên, sau khi cảm nhận được sự tồn tại của khí tức quỷ dị kia, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Hắn biết gia hỏa đó rốt cuộc từ đâu đến, còn trước đó chẳng qua cũng chỉ là tự mình dọa mình mà thôi.

Dù sao đột nhiên trong thế giới của mình xuất hiện một tồn tại không thuộc sự khống chế của mình, điều này khiến trong lòng hắn tràn đầy cảm giác bất an.

Nhưng kể từ khi biết đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào, sự bất an trong lòng Diệp Hiên tự nhiên cũng biến mất.

Tuy nói đối phương vẫn không nằm trong sự khống chế của mình, nhưng điều này cũng sẽ không mang lại bất kỳ ảnh hưởng bất lợi nào cho hắn.

Dù sao sau khi biết đối phương là sinh linh gì, hắn đã có thể cảm nhận được khí tức của đối phương.

Nghĩa là, cho dù đối phương ẩn mình, bất kể ẩn ở đâu, Diệp Hiên đều có thể tìm thấy hắn ngay lập tức.

Còn về những tồn tại ở các thế giới khác giống như Gia Hòa Hoa, cũng đều chịu sự quản hạt của Diệp Hiên.

Họ tuy là sinh linh của thế giới khác, nhưng dù sao cũng đều cùng với thế giới của họ quy phục vào Hồng Hoang, tức là đã trở thành sinh linh do Diệp Hiên khống chế. "Thôi bỏ đi, không quản những thứ này nữa." Diệp Hiên lắc đầu, tâm thần không còn đặt trên người sinh linh dị giới kia nữa, mà chuyển sang đi đến nơi Bạch Hổ đang ở. "Ngươi

chính là Sáng Thế Thần của thế giới này?" Bạch Hổ nhìn nam tử áo trắng trước mặt, chậm rãi mở miệng nói.

Trong ánh mắt hắn tràn đầy sự sắc sảo, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, dường như mọi thứ trên thế gian này không có gì có thể che giấu được sự tồn tại của hắn.

Diệp Hiên nghe vậy trong lòng kinh hãi, trầm mặc không nói. "Ta đi, những thần thánh do những 'thần tạp' này sáng tạo ra đều có ký ức của riêng mình sao?!

Hay là liên thông với tất cả tồn tại trong chư thiên vạn giới?" Diệp Hiên nhìn Bạch Hổ trước mặt, trong lòng chấn kinh nghĩ.

Cũng không trách hắn nghĩ vậy, dù sao trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng chỉ có Bạch Hổ nói ra từ "Sáng Thế Thần" này.

Hắn trong lòng có chút không dám tin, không dám tin Bạch Hổ trước mặt nói là Sáng Thế Thần của Thần Quốc này hay là Sáng Thế Thần của thế giới này.

Thần Quốc tuy trong phần lớn trường hợp tương đương với thế giới, nhưng thực tế lại là không có Thần Quốc thì không có thế giới, tuy nhiên nếu không có thế giới này thì Thần Quốc này vẫn có thể có những thế giới khác.

Loại trước là Sáng Thế Thần như Diệp Hiên, còn loại sau là Sáng Thế Thần giống như Bàn Cổ.

Hai loại này không thể đánh đồng mà nói, Bàn Cổ tuy có thể chủ tể mọi thứ trong Hồng Hoang, nhưng Diệp Hiên lại có thể chủ tể Bàn Cổ, thậm chí là Tam Thiên Thần Ma. "Sáng Thế Thần, chính là Thần Quốc." Bạch Hổ nhìn Diệp Hiên trước mặt trầm mặc hồi lâu, trên mặt hiện lên một nụ cười, chậm rãi nói.

Rắc!

Diệp Hiên dường như trong lòng chịu một trận sét đánh, hai mắt bỗng nhiên trợn lớn.

Bạch Hổ Thánh Thú trước mặt vậy mà thật sự biết sự tồn tại của Sáng Thế Thần!

Lời nói về "thần quốc" này, khiến trong lòng Diệp Hiên không còn nghi vấn, có thể hình dung được đối phương chắc chắn đang nói về loại Sáng Thế Thần thứ nhất!

Dù sao trong Hồng Hoang không có bất kỳ sinh linh nào biết đến từ "Thần Quốc" này, trừ Bạch Hổ Thánh Thú trước mặt. "Ngươi vậy mà lại có ký ức của những thời không khác nhau!" Diệp Hiên sắc mặt khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói.

Khi hắn tìm thấy Bạch Hổ, Bạch Hổ vẫn đang trong trạng thái trầm thụy, một vẻ nhìn thấu thế tục, dường như đã trải qua vô cùng vô tận thế giới vậy. "Điều này rất kỳ lạ sao?

Không chỉ Ngô, ngay cả tiểu tử Câu Trần kia cũng vậy!

Gần như tất cả 'thần tạp' đều như vậy!" Bạch Hổ Thánh Thú mặt hàm tiếu, phản hỏi Diệp Hiên nhỏ bé trước mặt. "'Thần tạp'!!!" Diệp Hiên nghe vậy hai mắt ngưng lại, trịnh trọng nhìn Bạch Hổ Thánh Thú.

Đầu Bạch Hổ này dường như biết quá nhiều rồi, hình như những gì Câu Trần Đại Đế biết còn không nhiều bằng đầu Bạch Hổ trước mặt này.

Nếu không thì, Câu Trần Đại Đế không thể nào khi đối mặt với mình lại không biết mình là tồn tại gì!

Một tồn tại cường đại như hắn, quán tuyệt cả Hồng Hoang, trong Hồng Hoang không có bất kỳ sinh linh nào có thể sánh ngang.

Nếu Câu Trần Đại Đế biết, làm sao có thể không nghĩ ra mình là

ai!

Còn về việc che giấu?

Điều đó không giống, hơn nữa hắn quan sát dáng vẻ của đối phương, đều xuất phát từ thật tâm, là không biết.

Bạch Hổ Thánh Thú dường như có năng lực nhìn thấu lòng người, thấy dáng vẻ của Diệp Hiên, lập tức chậm rãi nói: "Sinh linh của 'thần tạp' là sự hình chiếu của chân thân tồn tại trong Duy Nhất Chân Giới.

Bất kể thế giới đã chết bao nhiêu lần, chung quy đều sẽ được tái dựng dục trên 'thần tạp'.

Mà bất kể trọng sinh bao nhiêu lần, ký ức về những thế giới đã trải qua trước đó đều còn.

Mà mỗi sinh linh 'thần tạp' trải qua khác nhau, những gì nhớ được tự nhiên cũng khác nhau.

Tiểu tử Câu Trần kia tuổi còn nhỏ lắm, Ngô quan sát dáng vẻ của hắn, cũng chỉ mới mười bảy tuổi mà thôi.

Bởi vậy, hắn không biết sự tồn tại của Thần Quốc và Sáng Thế Thần cũng là điều bình thường." "Mười bảy tuổi. . . . ." Diệp Hiên lẩm bẩm một tiếng, hắn là một tuổi chính là một Thần Quốc bị phá diệt đi. . . . .

Nói như vậy, có dài có ngắn, mười bảy cái cũng không phải là nhiều lắm, nên Câu Trần không biết cũng là điều rất bình thường.

Tồn tại thánh thú như Bạch Hổ, người muốn sở hữu tự nhiên nhiều hơn người muốn sở hữu Câu Trần Đại Đế, bởi vậy trải qua nhiều hơn cũng là chuyện rất bình thường.

Mà cái Duy Nhất Chân Giới mà hắn nói. . . . . lại khiến Diệp Hiên trong lòng chấn động, không biết phải làm sao.

Cái này chả phải là ban đầu mình tùy tiện dùng để lừa dối chúng sinh Hồng Hoang sao!?

Nhưng vì sao giờ đây lại thật sự nghe thấy thứ này từ miệng Bạch Hổ! "Vậy ngươi vì sao không tìm ta?" Diệp Hiên cố nén đủ loại nghi vấn trong lòng, nhíu mày nhìn Bạch Hổ trước mặt.

Hắn luôn cảm thấy mình không thể đùa giỡn được với đầu Bạch Hổ Thánh Thú lão gian xảo, từng trải tang thương này, nhưng đã đến rồi, cũng không đến mức trực tiếp bỏ chạy.

Huống hồ hắn còn rất nhiều nghi vấn muốn hỏi rõ. "Ngô vì sao phải tìm ngươi?

Đối với Ngô mà nói, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một trong vô số Sáng Thế Thần mà Ngô đã trải qua trong những tuế nguyệt dài đằng đẵng mà thôi.

Tuy ngươi có chút đặc biệt, nhưng cũng không đáng để Ngô đích thân đi tìm ngươi.

Huống hồ, Ngô đã tính toán được ngươi sớm muộn gì cũng sẽ đến tìm Ngô." Lời nói của Bạch Hổ tràn đầy tự tin, có một loại khí thế coi thường tất cả, khiến Diệp Hiên cũng không nhịn được trong lòng chấn động.

Diệp Hiên mắt đầy phức tạp nhìn đầu Bạch Hổ trước mặt, hắn không biết đầu Bạch Hổ này rốt cuộc đã biết bao nhiêu thứ.

Mà sau khi nghe những lời nói trước đó, càng khiến hắn sâu sắc rơi vào chấn kinh.

Hắn chấn kinh vì Bạch Hổ biết nhiều thứ đến vậy, hơn nữa cũng chấn kinh vì Bạch Hổ lại dám nói chuyện với hắn như thế.

Phải biết rằng Bạch Hổ dù có trải qua nhiều đến đâu, thì cũng chỉ là sinh linh trong thế giới này mà thôi, là sinh linh thuộc sự quản hạt

của Diệp Hiên.

Tức là chỉ cần Diệp Hiên muốn giết Bạch Hổ, thì Bạch Hổ chắc chắn sẽ chết.

Gia hỏa này nói Câu Trần Đại Đế mười bảy tuổi, nhiều khả năng là hắn biết cách điều tra.

Hơn nữa bọn họ có thể trải qua nhiều Thần Quốc bị phá diệt như vậy mà không vẫn lạc, nghĩa là bọn họ căn bản không sợ cái chết. . . . .

Trong nháy mắt, Diệp Hiên liền hiểu ra.

Tồn tại như Bạch Hổ này, cho dù mình có giết chết đối phương, dường như cũng không thể khiến hắn sợ hãi.

Cùng lắm thì cũng chỉ là chờ đợi lần kế tiếp đến mà thôi.

Bởi vậy, hắn trong một thời gian ngắn thật sự không tìm được thứ gì có thể nắm giữ đối phương.

Khi một sinh linh không sợ cái chết, thì hắn trên lý thuyết chính là tồn tại gần như vô địch, bởi vì ngươi cho dù có thể đánh giết hắn, nhưng hắn chung quy vẫn không hề sợ hãi.

Thân tuy chết, nhưng tâm không phục. "Duy Nhất Chân Giới rốt cuộc là gì?" Diệp Hiên do dự mãi, cuối cùng vẫn hỏi ra chuyện mình cảm thấy hứng thú nhất trong lòng.

Trên mặt Bạch Hổ xuất hiện một nụ cười thú vị, nhìn Diệp Hiên chậm rãi nói: "Giống như ngươi thuở trước đã vẽ vời với chúng sinh Hồng Hoang vậy, chư thiên duy nhất, vạn giới duy nhất." Oanh!

Lời nói của Bạch Hổ như một tiếng sét giữa trời quang, đánh vào lòng Diệp Hiên, khiến hắn đứng sững tại chỗ như người gỗ. "Quả nhiên có sự tồn tại của Duy Nhất Chân Giới?!" Diệp Hiên vẫn không nhịn được xác nhận hỏi. "Đó là tự nhiên!" Bạch Hổ khẽ gật đầu, một

lần nữa xác nhận. "Hít.

Chương 264

. . . ." Diệp Hiên nghe vậy không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng hắn lập tức xuất hiện không biết bao nhiêu ý nghĩ. "Thế giới này thật sự có Duy Nhất Chân Giới, mà Bạch Hổ trước đó nói bọn họ là sinh linh do bản thể trong Duy Nhất Chân Giới hình chiếu mà sinh thành, bởi vậy có thể trải qua hết lần này đến lần khác sự phá diệt của Thần Quốc mà hết lần này đến lần khác may mắn thoát nạn. . . . .

Tức là, cho dù trên thế giới này có Duy Nhất Chân Giới, nhưng hiện tại cũng là thế giới có Duy Nhất Chân Giới.

Rốt cuộc là thế giới gì, mà lại có thể trấn áp Duy Nhất Chân Giới. . . . .

Sáng Thế Thần bát giai là không thể.

Nếu bất kỳ một vị nào trong Ngũ Đại Quốc này thành tựu Duy Nhất Chân Giới, thì những Sáng Thế Thần khác e rằng sẽ không còn tồn tại nữa. . . . .

Vậy thì, cũng có nghĩa là, trong thế giới này thật sự có Sáng Thế Thần cửu giai tồn tại!!!" Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Hiên bỗng nhiên mở to.

Không phải Sáng Thế Thần bát giai trong Ngũ Đại Quốc cũng có nghĩa là ở một góc nào đó của vũ trụ này, ít nhất đã có Sáng Thế Thần cửu giai tồn tại.

Mà vị Sáng Thế Thần cửu giai kia tồn tại ở đâu vẫn chưa biết, và vì sao trong thế giới này lại không có bất kỳ lời đồn nào về ngài, cũng như rốt cuộc ngài có mục đích gì. "Không không không, cũng có một khả năng khác, thời không mà ta đang ở không phải là duy nhất, vũ trụ

này không phải là duy nhất.

Sáng Thế Thần bát giai trong vũ trụ này quả thực là đệ nhất, nhưng vẫn còn những vũ trụ khác tồn tại, trong vũ trụ đó còn có những tồn tại cường đại hơn!

Hơn nữa, hệ thống tu luyện của vũ trụ đó cũng không nhất định là hệ thống Sáng Thế Thần. . . . .

Đương nhiên, tất cả những điều này cũng chỉ là suy đoán mà thôi, sự thật rốt cuộc thế nào, ai lại có thể nói rõ ràng chứ. . . . ." Ánh mắt Diệp Hiên càng lúc càng sáng, nghi hoặc trong lòng không những không ít đi, mà ngược lại càng lúc càng nhiều theo suy nghĩ thông suốt, nhưng loại nghi hoặc này lại khác với nghi hoặc trước đó.

Còn về việc vì sao nghi hoặc lại nhiều đến vậy, tất cả chung quy vẫn là vì thực lực của hắn quá thấp, căn bản không thể chạm tới bí mật chân chính của thế giới này.

Bạch Hổ nhìn Diệp Hiên trước mặt trong chớp mắt ánh mắt biến hóa mấy loại, cũng không biết rốt cuộc đã nghĩ đến điều gì, nhưng hắn cũng không muốn suy đoán.

Thay vì tốn sức như vậy, chi bằng cứ ngủ thẳng cẳng. "Nếu Các hạ không có việc gì, thì Ngô xin lại lần nữa trầm thụy.

Không có việc gì đừng đến đây tìm Ngô, còn Tây Cực Chi Địa trong thế giới này của ngươi, Ngô tự sẽ giúp ngươi trấn thủ thật tốt, đừng quá lo lắng." Bạch Hổ Thánh Thú ngáp một cái, chậm rãi nói.

Trong suốt cuộc đời dài vô tận, không có bất kỳ sinh linh nào có thể đánh bại hắn, chỉ duy nhất có việc trầm thụy mới có thể khiến hắn cảm thấy thời gian trôi qua nhanh hơn một chút.

Thánh Thú Bạch Hổ, Tứ Cực Chi Linh, sinh ra đã chí cường, bất tử bất diệt.

Mấy đặc tính này, khiến hắn sinh ra đã là đỉnh phong thực lực của thế giới này.

Ngay cả những sinh linh khác muốn làm gì hắn, cũng căn bản không thể thành công.

Cho dù có thành công, Bạch Hổ cũng không thể nào tử vong.

Thêm nữa, Bạch Hổ Thánh Thú sinh ra đã chí cường, lại chấp chưởng sát phạt, ít có sinh linh nào có thể đánh bại Bạch Hổ Thánh Thú.

Bởi vậy, Bạch Hổ Thánh Thú bất kể đi đến thế giới nào, đều là vô địch.

Đã vô địch trong thế, thì trực tiếp trầm thụy. "Còn một việc." Diệp Hiên mặt không biểu cảm nhìn Bạch Hổ Thánh Thú trước mặt, chậm rãi nói. "Việc gì!" "Làm thế nào mới có thể khiến thế giới Hồng Hoang trở thành Duy Nhất Chân Giới." Diệp Hiên hỏi xong, hai mắt chăm chú nhìn Bạch Hổ trước mặt, sợ đối phương tránh né không nói.

Trong nội tâm hắn biết, Bạch Hổ có lẽ cũng không thể nói ra đáp án cho vấn đề này, nhưng hắn vẫn không nhịn được muốn hỏi một chút.

Dù sao, đây chính là Duy Nhất Chân Giới chân chính, đó là cơ hội thực sự để chứng đắc Duy Nhất Chân Giới, đã đến trước mặt rồi, nếu không hỏi một chút thì cũng quá thiệt thòi rồi.

Bạch Hổ Thánh Thú nghe vậy ngẩn ra, sau đó cười, chậm rãi lắc đầu nói: "Ngươi quá coi trọng Ngô rồi, Ngô chẳng qua cũng chỉ là một đạo phân thân của chân thân hiển hóa thế gian mà thôi, làm sao có thể biết chuyện này.

Ngay cả chân thân của Ngô đến, e rằng cũng không thể trả lời vấn đề này của ngươi." Quả nhiên, Bạch Hổ Thánh Thú dù đã sống không

biết bao nhiêu tuổi của Thần Quốc, nhưng hắn vẫn như cũ không biết làm thế nào mới có thể thành tựu Duy Nhất Chân Giới.

Mà những lời này, cũng khiến Diệp Hiên trong lòng đột nhiên chấn động, lập tức trên mặt lộ ra một nụ cười.

Tuy Bạch Hổ Thánh Thú không biết làm thế nào để thành tựu Duy Nhất Chân Giới, nhưng điều này cũng là chuyện hắn đã sớm liệu trước.

Bởi vậy sau khi thật sự có được đáp án cũng không cảm thấy gì tự ti, vốn chỉ là muốn đánh cược một phen mà thôi.

Mà hắn sau khi nghe lời Bạch Hổ nói, lại nghĩ đến một chuyện.

Đó chính là, chân thân trong Duy Nhất Chân Giới đã hiển hóa thế gian, khiến vô cùng vô tận thế giới đều có bóng dáng tồn tại của hắn.

Điều này phải chăng nói lên rằng cái gọi là "thần tạp" của Bạch Hổ Thánh Thú chính là thứ chuyên dùng để chế tạo cho hệ thống Sáng Thế Thần.

Trong các vũ trụ khác, phải chăng cũng sẽ có những thứ tương tự như "thần tạp".

Cho dù trong các vũ trụ khác không như vậy, thì vì sao tác dụng vào thế giới này lại dưới hình thức "thần tạp" chứ?

Mỗi Sáng Thế Thần đều có Thần Quốc của riêng mình, mà một Thần Quốc chính là vô cùng vô tận thế giới thời không.

Nếu thật sự chỉ là để hiển hóa thế gian, thì sao lại chỉ tạo ra một tôn "thần tạp" như vậy để hạn chế.

Giống như Thiên Đế Đế Tuấn trong Hồng Hoang, ánh chiếu trong vô cùng thời không, trong toàn bộ Hỗn Độn Thần Quốc, vô cùng thời không song song và phi song song, đều tràn ngập bóng dáng hiển hóa

của Đế Tuấn.

Ngay cả trong một số thời không không có tồn tại tên là Đế Tuấn, nhưng cũng thực sự có Đế Tuấn hiển hóa, cùng một Đại Đạo.

Bạch Hổ Thánh Thú nhất thời cũng không hiểu vì sao trên mặt Diệp Hiên đột nhiên xuất hiện nụ cười, nhưng thấy đối phương đã hỏi xong, thì lại nằm sấp xuống đất, bắt đầu chìm vào trầm thụy.

Vì Diệp Hiên đã nói còn một việc, thì chỉ có một việc đó thôi, bất kể sau này Diệp Hiên còn có việc gì khác hay không, thì đều coi như không có.

Diệp Hiên sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Bạch Hổ Thánh Thú, và cảm nhận đối phương quả nhiên đã chìm vào trầm thụy, trong lòng mặc nhiên vô ngữ, nhưng cũng không tiện nói gì nhiều.

Dù sao Bạch Hổ Thánh Thú thực sự biết không ít chuyện, ngay cả đối với Câu Trần Đại Đế, kẻ cũng xuất thân từ "thần tạp", hắn cũng biết rõ như lòng bàn tay.

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên rằng Câu Trần Đại Đế trong mắt Bạch Hổ Thánh Thú chẳng qua cũng chỉ là một con kiến hôi có thể tùy ý nắm bóp.

Mà Bạch Hổ Thánh Thú rốt cuộc có bao nhiêu thần thông bất khả tư nghị, điểm này, ngay cả trong lòng Diệp Hiên cũng không nắm rõ bao nhiêu.

Hơn nữa Bạch Hổ Thánh Thú dù sao cũng đã nói cho hắn không ít bí mật, ngược lại cũng không tiện xé toạc mặt mũi, huống hồ sau này hắn cũng cần Bạch Hổ Thánh Thú đến để nói cho hắn một số chuyện.

Diệp Hiên nhìn Bạch Hổ Thánh Thú trước mặt một cái, rồi liền xoay người rời khỏi nơi này. "Gầm!!!" Sau khi Diệp Hiên rời đi, từ sâu trong Tây Cực Chi Địa truyền đến một trận nộ hống.

Bạch Hổ Thánh Thú nghe thấy sau đó, lập tức từ trong trầm thụy tỉnh lại, xoay người đối mặt với hướng tiếng nộ hống truyền đến, ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng: "Gầm!!!" Tiếng gầm của Bạch Hổ Thánh Thú mang theo vô thượng uy thế, hướng về phía đó nộ hống một tiếng. "Gầm!!!" "Tìm chết!!!" Trong ánh mắt Bạch Hổ Thánh Thú tràn đầy lửa giận, lạnh hừ một tiếng, không còn nộ hống với nó nữa.

Vì không thể chỉ dựa vào tiếng gầm mà trấn áp đối phương, vậy thì trực tiếp ra tay cưỡng chế trấn áp. "Hít. . . . ." Diệp Hiên thấy vậy hít vào một hơi khí lạnh, nhìn Bạch Hổ Thánh Thú ở sâu trong Tây Cực vỗ một chưởng trực tiếp đánh chết một hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đó là trực tiếp đánh chết, chấm dứt hình bóng của nó trong vô số thời không, khiến nó bị xóa bỏ từ bản nguyên thời không.

Từ đó, trong Hồng Hoang không còn hung thú này nữa. "Con hổ này vậy mà mạnh đến thế. . . . ." Diệp Hiên lẩm bẩm, nhìn hung thú do mình điều khiển trực tiếp bị Bạch Hổ miểu sát, trong lòng khá chấn hám.

Mà Bạch Hổ Thánh Thú thì có ý vô ý ngẩng đầu nhìn một cái, ánh mắt này trực xuyên không trung, xuyên thấu vô cùng thời không, dường như đã đối mắt với Diệp Hiên vậy. "Hít. . . . ." Diệp Hiên thấy vậy, vội vàng chuyển ánh mắt sang nơi khác, không dám nhìn con Bạch Hổ trong Thần Quốc của mình nữa. "Sao hắn lại có ánh mắt có thể trực tiếp xuyên thấu đến sâu linh hồn như vậy?!" Diệp Hiên trong lòng kinh nghi bất định nghĩ.

Hung thú này bị Bạch Hổ biết là do mình tạo ra thì rất bình thường, dù sao hung thú bình thường đã sớm thần phục dưới Bạch Hổ rồi, sao có thể dám so tài với Bạch Hổ.

Huống hồ nói gì đến việc trực tiếp điên cuồng khiêu khích Bạch Hổ, mà lại còn là hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, điều này càng không thể.

Hung thú tu luyện cực kỳ chậm chạp, lấy sát khí trời đất làm thức ăn, căn bản không dễ tu luyện.

Ít nhất hiện tại, trong Hồng Hoang vẫn chưa có bất kỳ hung thú nào có thể đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trừ con hung thú trước đó dùng để thử nghiệm chiến lực của Bạch Hổ Thánh Thú.

Bởi vậy, Bạch Hổ Thánh Thú có thể suy đoán ra điểm này cũng rất bình thường.

Với trí tuệ của Bạch Hổ Thánh Thú, nghĩ ra điểm này là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng Diệp Hiên không sợ bị Bạch Hổ Thánh Thú biết, dù sao cho dù có biết cũng là chuyện không có gì đáng trách.

Nhưng Bạch Hổ Thánh Thú lại vậy mà có thể một mắt nhìn xuyên vô cùng thời không, trực tiếp xuyên thấu đến sâu linh hồn của hắn, dường như có thể uy hiếp được hắn vậy.

Điểm này trong mắt Diệp Hiên là chuyện cực kỳ bất khả tư nghị, dù sao hắn sở hữu tổng hòa sức mạnh của tất cả sinh linh trong thế giới này, hắn lại chưởng khống Tam Thiên Bản Nguyên Đại Đạo, vô cùng Hậu Thiên Đại Đạo, nhưng dù vậy, vẫn bị ánh mắt đó của Bạch Hổ Thánh Thú chấn nhiếp.

Đây là chuyện hắn chưa từng gặp bao giờ, cũng là chuyện hắn chưa từng nghĩ tới. "Con hổ này không dễ chọc, sau này vẫn là đừng chọc nữa. . . . ." Diệp Hiên trong lòng lẩm bẩm, đã quyết định sẽ không chọc Bạch Hổ Thánh Thú nữa. "Bất quá gia hỏa này rốt cuộc đã làm thế nào mà khiến ta cũng không thể nắm rõ toàn bộ thần thông của hắn. . . . ." Diệp Hiên nhíu mày, nghĩ đến thần thông mà Bạch Hổ

Thánh Thú vừa thi triển, vậy mà có thể trong vô cùng thời không tiêu diệt toàn bộ nó, trở thành Côn Bằng thứ hai. . . .

Chương 265

.

Chiêu thần thông đó, tự nhiên là trong nháy mắt Bạch Hổ Thánh Thú thi triển ra đã bị Diệp Hiên nắm giữ.

Nhưng Diệp Hiên không cho rằng đây là thần thông Bạch Hổ Thánh Thú vừa mới lĩnh ngộ mà ra.

Đây nhất định là thần thông Bạch Hổ Thánh Thú đã sớm lĩnh ngộ được, nhưng Diệp Hiên lại căn bản không thể có được từ Bạch Hổ Thánh Thú.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả thần thông Đại Đạo đều không thể trong nháy mắt lĩnh ngộ.

Chỉ là có một số ít thần thông chưa lĩnh ngộ được, mà chiêu vừa rồi Bạch Hổ thi triển ra chính là để chuyên môn tuyên thị chiến lực của mình.

Diệp Hiên biết, Bạch Hổ Thánh Thú dù có che giấu thế nào đi nữa, cũng không thể nào đánh thắng mình, mình vẫn có thể dễ dàng trấn áp hắn.

Nhưng hắn biết, Bạch Hổ Thánh Thú trong Hồng Hoang e rằng cũng không có mấy tồn tại có thể sánh ngang.

Trừ Thiên Đế, Nhân Hoàng mấy vị đó ra, e rằng không có ai có thể nói là đối đầu được với Bạch Hổ Thánh Thú.

Còn về những Đại Đạo Thần Ma kia, nếu có được chân thân, tự nhiên lại là chuyện khác, nhưng hiện tại vẫn không phải đối thủ của Bạch Hổ Thánh Thú.

Mà cho dù là Đế Tuấn, Toại Nhân thị, Đông Hoàng Thái Nhất bọn

họ cũng chưa chắc đã có thể thắng Bạch Hổ Thánh Thú.

Điều này đều tùy thuộc vào việc Bạch Hổ Thánh Thú rốt cuộc còn che giấu bao nhiêu thần thông cường đại vô cùng.

Phàm Giới, Địa Ngục. "Ma Tổ a Ma Tổ, ban cho ta sức mạnh cường đại hơn nữa đi!!!" Lộ Tây Pháp toàn thân ma khí, đã bước vào cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên.

Từ khi đạt được cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên, hắn càng trong cõi u minh biết rõ nên làm thế nào để tiến vào Ma Giới.

“Nếu ngươi tín ngưỡng Ta, tự nhiên sẽ đắc vô thượng Ma Đạo.” Giữa cõi u minh, La Hầu trong Ma Vực vô tận cảm nhận được lời cầu khẩn của Lucifer.

Ngay lập tức, y hiển hóa thân hình, giáng xuống một đạo thần niệm trước Lucifer đang quỳ bái thành kính.

Một đạo ma khí đen kịt xẹt qua chân trời, lập tức xuất hiện vô tận ma niệm, Ma Chi Đại Đạo đạo vận hiển hóa, nhuộm đen Thanh Thiên.

Địa ngục vốn đã âm u vô quang, nay càng thêm tối tăm mù mịt, không còn nhìn thấy một tia sáng nào.

Lucifer sau khi thấy thân ảnh La Hầu hiển hóa, như gặp chân thần, quỳ rạp xuống đất, bắt đầu bái lạy La Hầu.

“Ma Tổ của con!!!” “Đứng dậy.” La Hầu đôi mắt đầy vẻ tán thưởng nhìn thân ảnh vô cùng thành kính trước mặt, mỉm cười nói.

Y bố cục ở Hồng Hoang rất xa, cuối cùng cũng lần đầu tiên gặp được một đệ tử thành kính như vậy.

Tuy nhiên, vốn dĩ cẩn thận, y đương nhiên biết rằng dù đối phương có thành kính đến đâu, cũng có khả năng là giả vờ.

Bởi vậy, y vẫn sẽ cảnh giác và lưu lại một hậu thủ, mà hậu thủ

này đã được chuẩn bị sẵn từ khi y độ hóa đối phương vào Ma Môn.

"Tạ Ma Tổ!!!" Lucifer với vẻ mặt thành kính đứng dậy, nhưng y vẫn khom lưng chờ đợi.

"Không cần như vậy, ngươi đã bước vào Hỗn Nguyên Chi Cảnh, đương là cao tầng Ma Môn, không cần hành lễ như thế." La Hầu mỉm cười nói chậm rãi.

Dù y rất hài lòng với sự thành kính của Lucifer, nhưng cũng không đến mức hưởng thụ những hư lễ quỳ bái này.

Theo y, những sự quỳ bái này tuy là sự sùng bái từ tận đáy lòng của một sinh linh đối với một sinh linh khác, nhưng cũng có rất nhiều sinh linh trên thực tế không có quan niệm đó, họ sẽ cảm thấy sỉ nhục.

Cho nên, những thứ từ trái tim, Ta không tin.

Ngay cả dưới Thiên Đình, những kẻ nhập Hỗn Nguyên Chi Cảnh cũng phải quỳ bái Thiên Đế, huống chi Ta là một Ma Tổ.

Đương nhiên, chỉ trong những trường hợp đặc biệt mới dùng quỳ bái.

Lúc cần trấn áp, quỳ vẫn phải quỳ, nhận thua vẫn phải nhận thua.

"Ít tạ Ma Tổ, con đã biết rồi..." Lucifer lại lần nữa thành kính hành lễ, rồi ngẩng đầu nhìn Ma Tổ La Hầu.

Bỗng nhiên, hai mắt y co rút, đồng tử nhỏ lại.

"Ta lại có thể nhìn thấy chân thần dưới trướng La Hầu, con đường Ta truy cầu dường như đang được chiếu rọi dưới La Hầu." Nhất thời, tâm thần Lucifer chấn động mạnh, khiến y ngây người tại chỗ.

La Hầu thấy vậy, rất hài lòng gật đầu, nhìn Lucifer rồi một ngón tay điểm ra, một đạo Ma Đạo cảm ngộ truyền vào trong đầu y.

“Đây là Ma Chi Tiểu Đạo cảm ngộ mà Ta đã lĩnh hội, hôm nay truyền cho ngươi, hy vọng tu vi của ngươi có thể tiến thêm một tầng.” La Hầu mỉm cười nói.

“Ít tạ Ma Tổ ân tứ!!!” Lucifer ngẩng đầu chắp tay cúi lạy, trong lòng tràn đầy cảm kích: “Nguyên thần của con dường như thiếu một thứ gì đó đặc biệt.

Con chỉ hơi cảm ngộ liền cảm thấy mình như đã tiếp xúc với một thứ bảo vật tuyệt thế, khiến lòng con tràn đầy hiếu kỳ, tràn đầy khát vọng.

Con biết đó chính là chân giải của Ma Đạo, là cảm ngộ do Ma Tổ ban cho con, mục đích chính là để tu vi của con trở nên sâu sắc hơn, cũng là để sau này có thể trợ giúp Ma Tổ tốt hơn.” Đối với điểm này, Lucifer cũng không thấy có gì, dù sao đối phương cũng có thể có duyên có cớ giúp đỡ y.

Đối phương muốn lợi dụng y là vì y có giá trị lợi dụng, cũng như y đối với Ma Tổ La Hầu.

La Hầu rất hài lòng gật đầu, sau đó lại cảnh cáo: “Ngươi tuy nay đã thành Ma Đạo, nhưng tuyệt đối đừng chọc vào Yahweh.

Kẻ đó có chút quỷ dị, rất đặc biệt.

Trong Phàm Giới, trừ Perfect Human Race, không có bất kỳ sinh linh nào là đối thủ của Ta, ngay cả khi ngươi đã thành đạo lúc này...” “Còn về Ma Vực, ngươi tạm thời vẫn nên rút lui, ở lại Phàm Giới phát triển thế lực của mình.

Ta sẽ tìm đến ngươi vào một ngày cần đến.” Nói xong, mặc kệ Lucifer đang chấn kinh tột độ trong lòng, thân hình La Hầu chợt lóe lên rồi biến mất.

Ma khí ngập trời cũng theo sự biến mất của Ma Tổ mà tan biến.

“Yahweh, hắn lại mạnh đến thế sao...” Lucifer ngẩng đầu nhìn trời, hai tay siết chặt.

Trong mắt y không còn sự thành kính đối với La Hầu như trước, mà là khát vọng giải phóng Phàm Giới như cũ.

“Ta từ khi phản bội Yahweh, đến Địa Ngục này chỉ vì muốn: công bằng! công bằng! vẫn là sự công bằng tuyệt đối!” Còn về cái gọi là thành kính đối với La Hầu, đó chẳng qua cũng chỉ là thái độ mà Ta bày ra để đạt được thứ mình muốn mà thôi.

Mà giờ đây, Ta đã có được thứ mình mong muốn.

Một thanh niên ôm ấp lý tưởng như Ta, làm sao có thể sinh ra cái gọi là tín ngưỡng đối với một Ma Tổ?

Nếu thực sự sẽ sinh ra tín ngưỡng, thì ban đầu Ta đã không nghi ngờ Yahweh, và cũng sẽ không có sự phản bội trước đó.

Trung tâm thiên địa, nơi xa xôi của dãy Côn Luân Sơn, tại Đế Giang Điện, Mười Hai Tổ Vu cùng Địa Hoàng Hậu Thổ tề tụ.

“Đại muội, sư tôn của muội có nói Phụ Thần rốt cuộc khi nào mới có thể phục tô không?” Đế Giang nhíu mày, nhìn Hậu Thổ, vội vã hỏi.

“Ta chưa từng nghĩ Phụ Thần khi nào sẽ phục tô, mãi cho đến khi thấy Hắc Ám Thần Ma và Luân Hồi Thần Ma phục tô, trong lòng Ta mới bắt đầu xuất hiện khát vọng Phụ Thần phục tô.

Đồng là tiểu Đạo Thần Ma sinh ra từ Hỗn Độn, vì sao Luân Hồi Thần Ma và Hắc Ám Thần Ma có thể phục tô, mà Phụ Thần của Ta đến nay vẫn chưa phục tô?

Thường thì, lần tiếp theo Phụ Thần phục sinh dưới sự triệu hoán của Diệp Hiên, chúng ta tuy không thể tận mắt chứng kiến, nhưng đều biết chuyện đó.

Đối với việc không thể thấy Phụ Thần, từng người trong lòng đều rất hối hận.

Còn về chấp niệm Bàn Cổ này, nó đã tự động tiêu tán từ lâu trước khi Bàn Cổ phục tô, nguyên nhân chính là Bàn Cổ không còn kỳ vọng gì vào thế giới Hồng Hoang đó nữa, vì Ta đã tự mình nhìn thấy một lần.

Chỉ một cái nhìn này, đã thấy hết mọi chuyện đã xảy ra, và cả tương lai vô tận của những năm tháng sau này, thậm chí là vô số khả năng sẽ xảy ra trong vô số không gian thời gian ở mọi phương diện.

Sau khi thấy những điều đó, trong lòng Bàn Cổ cũng không còn kỳ vọng gì vào thế giới đó nữa.

Ta biết mình sớm muộn gì cũng sẽ phục sinh trở lại, đến lúc đó sẽ lại nhìn thế giới Hồng Hoang.

Còn bây giờ, chỉ một cái nhìn, đã đủ rồi." "Không biết, sư phụ nói con cũng không biết Phụ Thần rốt cuộc khi nào sẽ phục tô.

Người nói rằng sự phục tô của tiểu Đạo Thần Ma hoàn toàn phụ thuộc vào việc liệu Hồng Hoang có tồn tại tương ứng để kéo theo sự phát triển của tiểu Đạo bản nguyên hay không.

Tiểu Đạo càng chấn động, đi càng xa, thì tiểu Đạo Thần Ma tương ứng càng phục tô chậm." Hậu Thổ lắc đầu, vội vã nói.

Về điểm Bàn Cổ phục tô đó, không ai có thể nói rõ ràng rốt cuộc sẽ phục tô khi nào.

"Nếu là như vậy, Phụ Thần chưởng khống tám nghìn tiểu Đạo, chẳng phải là vị phục tô muộn nhất trong các tiểu Đạo Thần Ma sao!?" Chúc Dung nhíu mày, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Phải đó, nếu theo cách nói đó, thì Phụ Thần này e rằng là vị phục tô muộn nhất..." Ngay cả Cộng Công, người thỉnh thoảng luôn ghét và

cãi nhau với Chúc Dung, lúc này cũng không nhịn được gật đầu, đồng ý với cách nói của Chúc Dung.

“Phải đó, vậy phải làm sao đây?

Nếu Thần Ma khác muốn hủy diệt Hồng Hoang...” Nhược Lương có chút lo lắng nói.

“Không sợ!

Có chúng ta tồn tại, có Tổ La tồn tại, dù Phụ Thần chưa phục tô, chúng ta cũng nhất định có thể bảo vệ Hồng Hoang!

Không để những tiểu Đạo Thần Ma này phá hoại!!!” Trong mắt Đế Giang lóe lên sự tự tin mạnh mẽ, khiến mọi người không khỏi nghi ngờ.

Mà nói đến, Tổ Vu từ trước đến nay chưa từng khiến chúng ta thất vọng.

Chưa kể, về sự phát triển của Tổ La, Tổ Vu chưa từng dẫn dắt chuẩn xác.

Còn về mặt chiến lực, dựa vào chiến lực mạnh mẽ của chúng ta, đủ để đối phó với mọi Thần Ma xâm lấn.

Huống hồ, Tiên Thiên Thần Thai Thánh Môn vốn dĩ là đối thủ của những tiểu Đạo Thần Ma này.

Nếu những kẻ này muốn hủy hoại Hồng Hoang, ngăn cản chúng ta không chỉ có Tổ La, mà còn có Nhân Tộc và Yêu Tộc, đó đều là trăm phần trăm sẽ xuất binh bảo vệ Hồng Hoang.

Còn về Long Tộc, chúng ta không biết, cũng không chắc liệu họ có xuất hiện hay không.

Long Tộc khác với Bát Tộc chúng ta.

Bát Tộc chúng ta rõ ràng sẽ bảo vệ Hồng Hoang, dù sao thì quả vị

của chúng ta cũng thúc đẩy chúng ta phải bảo vệ Hồng Hoang.

Còn Long Tộc không có quả vị gì, chỉ dựa vào việc chiếm cứ khí vận Thất Hải của Hồng Hoang mà thôi.

Đương nhiên, xác suất xuất binh vẫn còn nhỏ.

Dù sao, nếu Hồng Hoang có vấn đề gì, chúng ta ngay cả khí vận Thất Hải cũng không chiếm được.

"Chưa chắc!!!

Phụ Thần là tồn tại chưởng khống tám nghìn tiểu Đạo, không phải không thể mỗi khi một tiểu Đạo trong tám nghìn tiểu Đạo tăng trưởng đều có thể hoán tỉnh Phụ Thần!!!" Ngay khi chúng Đế Giang cho rằng Bàn Cổ có lẽ là tiểu Đạo Thần Ma phục tô muộn nhất, Hậu Thổ lại không nghĩ vậy.

Nàng ngược lại cho rằng Bàn Cổ không thể nào là vị phục tô chậm nhất trong số tiểu Đạo Thần Ma.

Bởi lẽ, Bàn Cổ nắm giữ tám nghìn tiểu Đạo Thần Ma.

Nói cho đúng, y không hẳn là Thần Ma trong tám nghìn Thần Ma đó, mà là một tồn tại đặc biệt, siêu việt hơn.

"Xì..." Lời Hậu Thổ vừa thốt ra, các Đế Giang đều cảm thấy khá đúng, dường như là đạo lý đó.

Nhưng nhất thời, chúng Đế Giang cũng không biết rốt cuộc có sai lầm hay không, nhưng cũng đều chọn tin vào điểm đó.

"Nếu như lời đại muội nói, nay Luân Hồi Thần Ma và Hắc Ám Thần Ma đã phục tô, chẳng phải là đang nói rằng Phụ Thần rất có khả năng không lâu nữa sẽ phục tô sao?" Chúc Tứ Âm nét mặt hớn hở nhìn các Đế Giang, vui mừng nói.

Ngay khi các Đế Giang đang thương thảo.

“Tổ La, rất tốt.” Đột nhiên, một âm thanh hùng hồn, mạnh mẽ và sảng khoái vang vọng khắp Bàn Cổ Điện.

Khoảnh khắc âm thanh đó vang lên, tất cả các Đế Giang đều hóa đá, ngây người tại chỗ.

Dù chúng ta chưa từng nghe thấy âm thanh đó, nhưng khi nó vang lên, chúng ta đều rõ ràng biết nguồn gốc của âm thanh đó.

“Tổ La, từ trước đến nay chỉ là huyết mạch hậu nhân của Ta mà thôi.

Những việc các ngươi muốn làm, cứ đi mà làm đi.

Hồng Hoang có Ta ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì.” “Phụ Thần!!!” Khi âm thanh của Bàn Cổ lại xuất hiện, Đế Giang cùng các Tổ Vu đều vui mừng đến phát khóc, điên cuồng hô lớn.

Trong khoảnh khắc, âm thanh của mười hai Tổ Vu đồng thời vang vọng khắp Bàn Cổ Điện.

May mắn thay, Bàn Cổ Điện có sẵn cấm chế ngăn chặn mọi thứ, khiến âm thanh của chúng ta không thể truyền ra Hồng Hoang.

Nếu không, e rằng tất cả sinh linh trên dãy Côn Luân Sơn đều sẽ sợ đến mất ngủ.

“Là âm thanh của Phụ Thần!!!

Phụ Thần đang dẫn dắt các ngươi tiến lên!!!” “Phụ Thần!!

Sao người không ra gặp các con của người!!!

Tổ La nay thế lực rất lớn, phát triển cực kỳ tốt!!!” “Phải đó, Phụ Thần, sao người không ra chứ!!!” Các Tổ Vu điên cuồng gào thét, từng người một chạy tán loạn trong Bàn Cổ Điện, muốn tìm kiếm thân ảnh của Bàn Cổ.

“Phụ Thần, người đã tỉnh rồi sao?” Trong số các Đế Giang, duy

nhất Hậu Thổ đôi mắt vẫn thanh minh, nhẹ nhàng nhưng đầy mãnh liệt hỏi.

Trong lòng nàng tuy cũng dâng trào cảm xúc mãnh liệt, nhưng vẫn có thể kiềm chế bản thân không rơi vào trạng thái kích động điên cuồng.

"Phải, Ta vừa mới tỉnh lại.

Hồng Hoang phát triển còn lợi hại hơn Ta tưởng rất nhiều, và nhiều tương lai Ta đã thấy cũng không như Ta hình dung." Âm thanh của Bàn Cổ lại vang lên.

Sự phục tô của y không hoành tráng như Luân Hồi Thần Ma và Hắc Ám Thần Ma, chỉ là một sự kiện bình thường, nhưng tuy mãnh liệt, cũng đã tuyên cáo sự phục tô của mình cho các Đế Giang.

"Dám hỏi Phụ Thần, vì sao người không ra gặp chúng con, có phải những việc chúng con làm khiến Phụ Thần không vui không?" Đế Giang nhíu mày, mạnh dạn hỏi.

"Ta đối với việc Bàn Cổ phục tô nhưng không ra gặp chúng ta mà trong lòng cảm thấy bất an.

Nếu là do chúng ta đã làm sai điều gì, vì sao Bàn Cổ lại không đến gặp chúng ta chứ?" "Ta vẫn còn nhiều việc chưa làm rõ.

Chờ Ta nghĩ thông suốt, sẽ trở về Hồng Hoang.

Những gì các ngươi muốn làm thì cứ làm đi.

Còn về Hồng Hoang, sẽ không xảy ra chuyện gì, dù cho tám nghìn Thần Ma đều phục tô, Ta cũng tự mình một tay chém giết!" Trong giọng nói của Bàn Cổ tràn đầy bá khí, âm thanh này truyền khắp Bàn Cổ Điện, khiến các Tổ Vu không dám nảy sinh nửa phần bất kính đối với lời y.

Lúc này, y đang ở trong Hỗn Độn, dưới chân là vô cùng vô tận thời không.

Chương 266

Từng dòng sông thời không cuộn xoáy đan xen tụ tập lại, hình thành một bàn cờ Chu Thiên đặc biệt.

Dưới bàn cờ, mỗi một đường ngang, mỗi một đường dọc, mỗi một điểm lớn đều là một phương, thậm chí là vô cùng thời không.

Đó là một thế giới kỳ dị, không giống thế giới Hồng Hoang, nhưng lại thuộc về thế giới Hỗn Độn, là một thế giới tương tự thế giới Hồng Hoang.

Thế giới đó chính là Hỗn Nguyên Chi Giới, ẩn mình trong Hỗn Độn, duy chỉ có những ai đạt đến Hỗn Nguyên Chi Cảnh mới có thể bước vào.

Thế giới đó là do Bàn Cổ sau khi đản sinh, dựa vào Đạo Quả của bản thân mà diễn hóa ra một phương thế giới khác.

Kẻ muốn tiến vào thế giới này, nếu không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã phá vỡ Hỗn Nguyên Đạo Quả thì không thể nhập nội.

Mà cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có Hỗn Nguyên Đạo Quả tiến vào, cũng khó mà phá vỡ bức tường thế giới đó.

Đó là Hỗn Nguyên Giới của Bàn Cổ, không có một vật gì, cái gì cũng không có, chỉ sở hữu một mô hình thế giới, không giống với thế giới Hồng Hoang đầy đủ ngũ tạng lục phủ.

Khi Bàn Cổ nói xong câu đó, âm thanh của y liền biến mất trong Bàn Cổ Điện.

"Phụ Thần đi rồi..." "Phụ Thần vì sao lại vội vã đi như vậy..." Huyền Minh có chút oán trách nói.

"Nếu Bàn Cổ vẫn luôn không phục tô, thì cũng thôi.

Nhưng ban đầu Bàn Cổ phục tô, lại gặp rất nhiều tồn tại, duy độc không gặp mười hai Tổ Vu bọn họ.

Không gặp mười hai Tổ Vu thì cũng được, dù thời gian gấp gáp, không kịp gặp bọn họ, thì cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng giờ đây, y đã phục tô rồi, lại vẫn không ra gặp bọn họ một lần." "Huyền Minh!" Đế Giang nhíu mày quát khẽ một tiếng, ngay sau đó lại cảnh cáo: "Phụ Thần phục tô là chuyện tốt, chúng ta thân là hậu duệ của Phụ Thần, tự nhiên phải làm rạng danh Phụ Thần, sao có thể ôm oán niệm với Phụ Thần chứ?!

Nếu không có Phụ Thần thì đâu ra Tổ Vu chúng ta, lại đâu ra chúng sinh Hồng Hoang này?

Huống hồ, Phụ Thần đã nói lão nhân gia còn có việc.

Chúng ta thân là hậu duệ của Phụ Thần mà không giúp được gì đã rất hổ thẹn rồi, ngươi lại làm sao có thể nảy sinh nửa phần oán niệm với Phụ Thần?" Đế Giang nhìn Huyền Minh trước mặt, trong lòng rất tức giận.

Nếu là người khác nói ra những lời này thì cũng thôi, nhưng giờ đây người nói ra những lời này lại là Huyền Minh, một trong mười hai Tổ Vu.

Sinh linh Tổ Vu không cho phép bất kỳ ai bất kính nửa phần với Bàn Cổ, tin Bàn Cổ như tin phụng thần linh.

Dù cho tu vi của bọn họ nay cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh giới, về mặt cảnh giới mà nói là cùng một cảnh giới với Bàn Cổ, nhưng trên thực tế, bọn họ vẫn có sự sùng bái vô hạn đối với Bàn Cổ.

Nền tảng lập thân của Tổ Vu chính là một điểm: sự sùng bái vô hạn đối với Bàn Cổ.

Dù tu vi cảnh giới giữa chúng ta đã tương đồng, nhưng chúng ta vẫn sẽ báo đáp Bàn Cổ bằng lòng kính trọng sâu sắc.

"Xin lỗi, là con nhất thời lỡ lời..." Trong mắt Huyền Minh lóe lên một tia hoảng sợ, vội vàng cúi đầu xin lỗi.

Nàng không biết vì sao mình lại nói ra những lời đó, nhưng khi nói ra, trong lòng đã xuất hiện một trận hối hận, nhưng nàng lại không thể khống chế được.

"Từ nay về sau, Ta không hy vọng lại nghe thấy bất kỳ ai trong các huynh đệ tỷ muội nói lời bất kính với Phụ Thần.

Nếu không, đừng trách Ta vô tình!" Đế Giang ánh mắt ôn hòa lướt qua các Tổ Vu còn lại, nhiệt tình nói.

"Đại huynh lo lắng rồi, chúng con đâu dám bất kính với Phụ Thần.

Vừa rồi chắc là tỷ tỷ nhất thời thất thố, đầu óc mê man mà thôi." Hậu Thổ nhìn Huyền Minh, vội vàng nói.

Các Tổ Vu còn lại cũng đều bắt đầu cam đoan.

Trên thực tế, không cần Đế Giang mở lời, chúng ta tự nhiên cũng sẽ không làm gì.

Bàn Cổ phục tô đã được một thời gian, nhưng so với dòng chảy tuế nguyệt man trường của chúng ta thì tự nhiên không tính là gì.

Từ khi y phục tô, y cũng không triệu hồi Bàn Cổ Phủ, cũng không vội vàng quay về Hồng Hoang, cứ như vậy an an tĩnh tĩnh phục tô trong tiểu Đạo.

Trước khi phục tô, tu vi cảnh giới đã một bước vượt qua vô cùng đạo lộ, trực tiếp đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Dù chỉ là tu vi sơ kỳ, nhưng với thiên phú của Bàn Cổ, khoảng thời gian đó đã khiến y trực tiếp đạt đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên trung kỳ.

Sau đó, y đương nhiên trích được Hỗn Nguyên Đạo Quả, lược hết chư thiên thời không, vô tận kỷ nguyên.

Cao đến một chiếc lá cây, một đóa tiên hoa, một sợi tóc, một hạt bụi, thấp đến vô cùng thời không, vô tận kỷ nguyên chư thiên, tất cả đều hiển hóa trong phương Đạo Quả đó.

Bàn Cổ đã thấy tiểu Đạo diễn hóa, thấy Hồng Hoang diễn dịch, thấy từng màn từng màn.

Sau đó, y đã khai tích Hỗn Nguyên Chi Giới trong Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Cuối cùng, y hư hóa hiện thực, ngưng tụ trong Hỗn Độn.

Tuy chỉ là một điểm nhỏ nhoi, nhưng trên thực tế lại là một phương Hỗn Nguyên Chi Giới to lớn có thể sánh ngang với thế giới Hồng Hoang.

Trước khi đạt đến điểm đó, tu vi cảnh giới của Bàn Cổ tự nhiên cũng đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Kéo theo đó, tu vi cảnh giới của Đế Giang cũng đột phá đến cảnh giới đó.

Trong thế giới đó, có linh khí sánh ngang với thế giới Hồng Hoang, có tiểu Đạo Hỗn Nguyên trực tiếp nhất chiếu rọi dưới trời xanh.

Trong phương thế giới đó, không có bất kỳ sinh linh nào, ngay cả nhật nguyệt tinh thần cũng không có.

Chỉ có một mảnh linh khí Hỗn Nguyên, từng đạo tiểu Đạo sung mãn, có thể tranh đoạt cảnh giới Hỗn Nguyên.

"Y rốt cuộc mạnh đến nhường nào!!!" Ngay cả Bàn Cổ mạnh mẽ như vậy, lúc này trong lòng cũng không khỏi cảm thấy chấn kinh và

một tia sợ hãi mơ hồ.

Bởi vì Ta từng thấy một mặt của người áo trắng này, từng thấy sự mạnh mẽ của Diệp Hiên, chứng kiến uy lực của Diệp Hiên.

Uy lực vô cùng gia thân, chiếu rọi khắp chư thiên kỷ nguyên, chỉ cần Ta muốn thấy là có thể thấy.

Từng màn từng màn này, sao mà chấn động lòng người.

Ngay cả mạnh mẽ như Bàn Cổ, đối với điều này cũng khá chấn kinh.

Diệp Hiên dưới chư thiên, nhìn thấy Bàn Cổ ở phía trên, trong lòng không khỏi cảm thấy khá hài lòng.

Thật không hổ là Bàn Cổ, đúng là một tồn tại mạnh mẽ, có thể trong thời gian ngắn liên tiếp đột phá cảnh giới, từ tu vi sơ kỳ trực tiếp tu đến tu vi hậu kỳ.

Có thể nói, Bàn Cổ sau khi phục tô, là một tồn tại gần như vô địch.

Trong Hồng Hoang, trừ Diệp Hiên, không có bất kỳ tồn tại nào có thể sánh ngang với Bàn Cổ.

"Kẻ của chư thiên, quả của vạn giới, con của khí vận, người gánh vác, kẻ của vận mệnh, là khởi đầu của tất cả cũng là kết thúc của tất cả." Diệp Hiên nhắm mắt, miệng lẩm bẩm.

Bàn Cổ Điện.

"Phạt Thiên!!!

Hoàn thành sứ mệnh mà chúng ta nên hoàn thành!!!" Trong mắt Đế Giang tràn đầy vẻ mãnh liệt, nhưng lời nói ra lại khiến các Tổ Vu tại đó đều chấn kinh.

"Đại huynh?

Lời này tuyệt đối không thể nói ra lần nữa!!!" Chúc Tứ Âm không thể tin nổi nhìn Đế Giang phía sau, trong lòng kinh hãi vạn phần, trợn mắt há hốc mồm nhìn đại huynh.

"Ta không hiểu vì sao đại huynh thông minh tột đỉnh đôi khi lại nói ra câu 'phạt thiên' đó.

Nếu Tổ Vu muốn phạt Thiên, trước tiên về nghĩa lý đã không đứng vững.

Thứ hai, thực lực của Tổ Vu chưa chắc đã yếu hơn Yêu Tộc.

Nếu thực sự khai chiến, cho dù Địa Phủ can thiệp, cũng không biết có đánh lại được hay không.

Huống hồ, đang sống hòa thuận yên bình, vì sao lại cứ phải đi đánh sống đánh chết chứ?

Nói tóm lại là, hiện tại các huynh đệ đều đã phát triển, nếu lại để chúng ta liều mạng, thì điều này có chút không thực tế, hoặc có chút không biết lòng người sẽ thay đổi.

Khi xưa còn nghèo khó, đừng nói đến việc đối chọi với trời đất, ai cũng không để vào mắt.

Chỉ cần ai dám cản trở bước tiến của chúng ta, tự nhiên sẽ là một đường thẳng đi xuống.

Còn bây giờ đã mạnh lên, đối đãi với các chủng tộc khác đều là với tư thái của kẻ mạnh.

Đối với địa bàn các loại cũng không coi trọng lắm, chỉ cần quan hệ tốt, nhượng một chút địa bàn cũng là chuyện thường tình.

Giống như khi xưa Tổ Vu trực tiếp cấp cho Nhân Tộc một mảnh đất tụ tập giàu có, nếu không thì đâu ra Nam Hoang rộng lớn của Nhân Tộc ngày nay." "Đại huynh đó là ý gì?!" Nhược Lương nghe

vậy mày khẽ nhíu, trong lòng kinh hãi không thôi, vội vàng hỏi.

"Các ngươi đừng lo lắng, Yêu Tộc tuy thế lực lớn, nhưng Tổ Vu chúng ta chưa chắc đã không thể chiến đấu với họ!" Đế Giang nét mặt hòa hoãn, nhìn các huynh đệ tán thành phía sau, trước tiên xoa dịu một chút, sau đó lại nói: "Các ngươi còn nhớ lời Phụ Thần vừa nói không?" "Tự nhiên là nhớ rồi, lời Phụ Thần, chúng con đâu dám quên.

Nhưng điều đó có liên quan gì đến việc tiến đánh Thiên Đình?" Chúc Tứ Âm nhíu mày gật đầu, trầm giọng hỏi.

"Ta vẫn luôn không hiểu rõ, vì sao trong lòng Đế Giang lại nảy sinh ý nghĩ đó." "Vậy thì tốt!" Đế Giang trước tiên gật đầu, sau đó nhìn các huynh đệ tỷ muội đang chìm trong nghi hoặc, trên mặt lộ ra một nụ cười, lớn tiếng cười nói: "Phụ Thần đã nói, Hồng Hoang có Ta bảo hộ, sẽ không xảy ra chuyện gì, để chúng ta đi theo đuổi những việc mình muốn làm.

Hiện tại, Ta hỏi các ngươi, các ngươi có việc gì muốn làm không?!" Mọi người nghe vậy, tâm thần chấn động mạnh, sau đó đều không thể tin nổi nhìn Đế Giang phía sau.

Nhất thời, Bàn Cổ Điện chìm vào trầm mặc.

Duy chỉ có Hậu Thổ đôi mắt đẹp liên tục chớp, xuất hiện một loại cảm xúc khác lạ, nhìn đại ca Đế Giang vội vàng mở lời hỏi: "Đại huynh lời này có ý là đại huynh vẫn luôn muốn đánh bại Thiên Đình, giành lấy vị trí Đông Hoàng đó?!" "Đại huynh..." Trong mắt Chúc Tứ Âm xuất hiện một cảm xúc cực kỳ phức tạp, không biết nên nói gì.

"Được!

Vậy thì nếu Yêu Tộc có thể làm được, Tổ Vu chúng ta vì sao lại không thể?

Yêu Tộc có thể ngồi, đại huynh chúng ta tự nhiên cũng có thể

ngồi!" Huyền Minh nghe vậy, khuôn mặt vốn đã đỏ bừng nay càng đỏ hơn, hiển nhiên là đã nghĩ đến uy phong mà đại huynh Đế Giang của mình sẽ thể hiện khi trở thành Đông Hoàng.

"Hít..." Chúc Tứ Âm bên cạnh nghe vậy càng hít một ngụm khí lạnh.

Trời ơi, Huyền Minh nói vậy, Huyền Minh chắc là đã cảm ứng được rồi.

Đến lúc đó dù thế nào cũng không dễ xử lý mối quan hệ với Yêu Tộc.

Đến lúc đó nếu Đông Hoàng hỏi đến, chúng ta nói thế nào đây?

Nói rằng chúng ta thực sự không có ý tranh đoạt vị trí Đông Hoàng sao?

Hơn nữa, cái miệng của Huyền Minh đó không có chốt, lại dám gọi thẳng tên Huyền Minh.

Ngay cả trong Bàn Cổ Điện này cách tuyệt mọi thứ, cũng chưa chắc đã cách tuyệt được cảm tri của Huyền Minh.

Dù sao chúng ta cũng không ai từng giao đấu với Huyền Minh, tự nhiên cũng không biết Huyền Minh giờ đây rốt cuộc có thực lực mạnh đến mức nào.

Vạn nhất thực lực của Huyền Minh vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, thì đến lúc đó chúng ta sẽ tự xử lý thế nào đây?

"Không phải, cũng không phải!" Đế Giang nhìn những huynh đệ đang cực kỳ kích động phía sau, nói lảng sang chuyện khác, sau đó lại vội vàng nói: "Ta không phải vì vị trí Đông Hoàng này.

Ta chỉ là thấy Vu Yêu hai tộc vốn là túc địch, nhưng đến nay vẫn chưa xảy ra một trận đại chiến thực sự nào, đã trì hoãn sự phát triển

của Hồng Hoang.

Các ngươi có phát hiện rằng mỗi khi một lượng kiếp qua đi, thực lực Hồng Hoang sẽ tăng gấp bội không?

Nhưng giờ đây, thực lực sinh linh Hồng Hoang phát triển nhanh chóng, nhưng vẫn chưa xuất hiện cảnh giới cao hơn thực sự.

Khi xưa, trước Long Hán Lượng Kiếp, giới hạn tu vi cảnh giới thiên địa Hồng Hoang đã bị phá vỡ, có thể đạt đến Hỗn Nguyên.

Nhưng giờ đây đã qua đi bao nhiêu năm, vẫn luôn không thể thực sự nâng cao cảnh giới cao hơn.

Ngay cả tu vi của chúng ta cũng phát triển nhanh chóng, được vô số tiền bối sánh ngang." Đế Giang một hơi nói rất nhiều, cuối cùng cười nói: "Điểm quan trọng nhất là, các ngươi chẳng lẽ không muốn tự tay đánh bại Huyền Minh và Thái Nhất một lần sao!!!" Bấy nhiêu năm nay, vẫn luôn là Yêu Tộc áp đảo Tổ Vu.

Chúng ta những Tổ Vu này căn bản không làm gì được Yêu Tộc.

Mạnh mẽ là Thái Nhất, hắn ta đơn giản là ác mộng của chúng ta, dựa vào uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung mà điên cuồng đánh đập chúng ta.

Nếu có thể áp đảo Thái Nhất mà đánh cho một trận, thì dường như... hình như... cũng là một chuyện rất sảng khoái nhỉ...

"Muốn!!!" Huyền Minh gầm lên một tiếng.

Nếu không phải nơi đây là Bàn Cổ Điện, nàng lúc này đã sớm ra tay, xông thẳng đến Thiên Đình rồi.

"Nàng đánh lại Ta không?" Cộng Công bên cạnh liếc Huyền Minh một cái, vội vàng nói.

Nhất thời, không khí lại trở nên sôi nổi.

Phải đó, chúng ta đánh lại không?

Câu trả lời là, không đánh lại.

“Không đánh lại thì sao?

Không đánh lại cũng chỉ là cục diện như bây giờ thôi.

Nếu đánh thắng, thì sẽ sảng khoái một lần, hơn nữa bảo tọa Đông Hoàng còn có thể là của Huyền Minh!” Huyền Minh nghe vậy, mắt đảo một vòng, sau đó phản bác.

“Theo Ta, cho dù chúng ta có thua cũng không sao.

Dù sao chúng ta cũng không thể chết, bởi vì chúng ta đã chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một chứng vĩnh chứng, trong vô cùng thời không đều có Ta tồn tại.

Cho nên, muốn giết Ta gần như là không thể.” “Không sai, ý của Tổ Vu chính là ý của Ta.

Chúng ta có thể tổ chức các đại Vu ở Hỗn Nguyên Chi Cảnh cùng chúng ta hạ Thiên Đình.

Mục đích cũng không phức tạp: mời tất cả tu sĩ Hỗn Nguyên Chi Cảnh của Thiên Đình đến Hỗn Độn quyết đấu một trận, kẻ thắng làm Đế, kẻ thua làm Hoàng.” Huyền Minh nét mặt hiện lên một nụ cười, liếc nhìn các Tổ Vu còn lại, vội vàng nói.

“Nhưng nếu Yêu Tộc không hợp tác thì sao?” Cộng Công nhíu mày hỏi.

“Ta luôn cảm thấy người Yêu Tộc đâu phải là kẻ ngốc, vô duyên vô cớ gì mà phải hợp tác với chúng ta.” “Có, chúng ta sẽ hợp tác.

Đó chỉ là một trò chơi, không phải là chiến tranh thực sự.

Đó là cuộc chiến của chúng ta, những kẻ ở Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Lần đó, rất ít người sẽ chết, thậm chí ngay cả chúng ta cũng không phải là không thể chết.

Chương 267

Nhưng không cần sợ hãi, vì không lâu sau chúng ta sẽ trở lại." Đế Giang trong mắt lộ ra sự tự tin mãnh liệt: "Ta chưa từng nghĩ mình sẽ thất bại.

Ta cực kỳ tin vào chiến lực của Tổ Vu.

Huống hồ, như Ta đã nói đặc biệt, cho dù thua, cũng chẳng qua chỉ là vẫn lạc mà thôi.

Mà bản thân chúng ta trong vô cùng thời không không chết, không dùng bao lâu sẽ lại phục tô trở lại." Lời Đế Giang vừa dứt, các Tổ Vu lại lần nữa chìm vào trầm mặc.

Duy chỉ có cặp mắt của Tổ Vu hiếu chiến mạnh mẽ lóe sáng, hiển nhiên là cực kỳ tán đồng lời Đế Giang.

Lát sau, Chúc Tứ Âm không nhịn được trầm giọng hỏi: "Như vậy, đáng giá sao?" "Đáng giá!

Lấy một mạng của chúng ta ra để đánh cược tương lai Hồng Hoang, huống hồ hươu chết về tay ai còn chưa biết!" Đế Giang nét mặt hiện lên một nụ cười, nhìn các huynh đệ tỷ muội nói.

"Nếu đã như vậy, thì Ta tán đồng." Chúc Tứ Âm gật đầu, nhắm mắt trầm tư rất lâu sau mới đưa ra câu trả lời.

"Ta cũng tán đồng.

Chúng ta lấy bảo vệ Hồng Hoang làm nhiệm vụ của mình, cần cù chăm chỉ.

Thế nhưng giờ đây Hồng Hoang rơi vào bình cảnh, vẫn luôn chưa từng nghe thấy có ai đột phá cảnh giới cao hơn.

Dưới Hỗn Nguyên liệu còn có cảnh giới nào khác không?

Nếu có, thì sẽ là gì?

Mà khi lượng kiếp đó qua đi, chúng ta sẽ biết tất cả đáp án." Hậu Thổ nhìn các huynh trưởng tỷ tỷ trước mặt, chậm rãi nói.

Lượng kiếp này là Vu Yêu Lượng Kiếp.

Cùng với việc bọn họ đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cảnh, họ đã sớm minh ngộ chuyện này.

Chỉ là hai tộc vẫn luôn cố ý trì hoãn, ẩn nhẫn không phát, nên vẫn luôn không có bất kỳ chiến sự nào.

Bất luận là Thiên Đình, hay là Tổ Vu, trước đây vẫn luôn kiềm chế chiến sự xảy ra.

Hiện tại, Tổ Vu dưới sự chỉ dẫn của Bàn Cổ, đã trở nên có chút muốn cùng Thiên Đình một trận chiến.

"Nếu các ngươi đều tán đồng, vậy thì chiến đi!" Các Tổ Vu khác cũng đều lần lượt bày tỏ thái độ.

Đối với trận chiến này, các Tổ Vu mạnh mẽ trên thực tế đã sớm rất khát vọng rồi.

Chỉ là vẫn luôn ngại vì đủ loại nguyên nhân, căn bản không thể thực sự triển khai chiến đấu.

Nhưng giờ đây, cơ hội đã đến.

Thiên Đình.

Khi Tổ Vu quyết định muốn chinh chiến Thiên Đình, thiên cơ hiển hóa, nhất thời, trong Thiên Đình một cỗ khí tức tinh phong huyết vũ cuồn cuộn kéo đến.

"Tổ Vu, thật to gan!" Đế Tuấn ánh mắt nhìn về nơi Tổ Vu, trong

mắt lóe lên một tia kinh nộ và tán thưởng.

Y tán thưởng đối phương dám khiêu chiến dũng khí của họ, nhưng cũng vì hành vi của đối phương mà cảm thấy phẫn nộ.

Kẻ ở Hỗn Nguyên, Hỗn Nguyên hợp nhất vậy.

Vạn sự vạn vật đều tùy tâm, phàm có sinh linh niệm đến mình, đều sẽ có cảm ứng.

Dù Bàn Cổ Điện cách tuyệt mọi thứ, nhưng vẫn khó mà ngăn cản Đế Tuấn cảm tri được sự thảo luận của Tổ Vu về y.

Huống hồ, Tổ Vu không hề che giấu, dẫn đến thiên cơ hiển hóa, cuối cùng hóa thành sát khí xông thẳng lên mây.

Trên Cửu Thiên, khắp nơi đều bị bao trùm bởi một mảnh huyết sát chi khí.

Khí tượng tường thụy trên bầu trời khi xưa đã tiêu tán biến mất, chỉ còn lại một mảnh huyết sát chi khí.

"Bệ hạ, chiến sự một khi bùng nổ, e rằng mọi thứ ở Hồng Hoang sẽ biến thành cảnh hoang tàn như xưa.

Sự phồn vinh ngày nay sẽ không còn, đến lúc đó sinh linh đồ thán, họa loạn Hồng Hoang, e rằng sẽ có vô tận oan nghiệt nghiệp báo chi lực tụ tập trên không Thiên Đình.

Tuy đối với chúng ta mà nói không sao, nhưng trong Thiên Đình có rất nhiều kẻ chưa thành Hỗn Nguyên, e rằng sẽ không thể bước vào Hỗn Nguyên." Bạch Trạch sau khi thấy sát khí ngập trời này, vội vàng cầu kiến Đế Tuấn, khom lưng cúi lạy, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Trận chiến này không phải Trẫm mong muốn, mà là do Vu Tộc gây ra." Đế Tuấn khẽ lắc đầu, chậm rãi nói.

Quả thực như y đã nói, y hoàn toàn không có lý do muốn khai

chiến, cũng không có ý nghĩ muốn khai chiến.

Đối với y mà nói, đánh thắng Tổ Vu cũng không có lợi ích gì, nhưng nếu chiến bại thì hậu quả khó lường.

Tuy nói y tự tin Thiên Đình tuyệt đối không thể bại, nhưng cũng không muốn đi làm cái loại chuyện tốn sức mà không được lợi gì này.

Đối với y, thắng không có nửa phần lợi ích, thua thì hậu quả lại vô cùng.

Bởi vậy, y không có bất kỳ lý do nào để khởi xướng chiến sự.

Dù cho điều này có thể thúc đẩy sự phát triển của Hồng Hoang, nhưng chậm rãi mà đến cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, cũng không có mười phần chắc chắn rằng sau trận chiến Vu Yêu, sẽ xuất hiện cảnh giới mới.

Mà hiện tại, trong Hồng Hoang không ai đạt đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thì nói gì đến việc có thể mở ra cảnh giới mới chứ?

Cho dù có mở ra, thì lại có ai có thể bước lên được?

Câu trả lời là, không ai.

Ít nhất hiện tại trong Hồng Hoang, trong lòng Đế Tuấn, không có ai có thể đạt đến điểm này.

"Bệ hạ, liệu có thể đi đàm phán với các Tổ Vu đó, xem đối phương rốt cuộc có ý đồ gì không?" Bạch Trạch nhíu mày.

Hắn luôn cảm thấy những người Tổ Vu kia tuy có hơi lỗ mãng, nhưng cũng không đến mức ngu ngốc đến cảnh giới này.

Không đến mức làm cái loại chuyện hiển nhiên hại nhiều hơn lợi cho Hồng Hoang, hơn nữa đối với Tổ Vu mà nói cũng rõ ràng là hại nhiều hơn lợi.

Nếu thực sự là Vu Yêu quyết chiến, thì sinh linh đồ thán, sát nghiệt nghiệp báo gây ra đều sẽ xuất hiện.

Đến lúc đó, dù Tổ Vu có thắng lợi, cũng không thể đạt được điều mình muốn.

"Không cần.

Tính cách của những Tổ Vu đó ngươi lẽ nào không biết?

Chuyện sau khi bọn họ đã quyết định, không có bất kỳ tồn tại nào có thể ngăn cản." Đế Tuấn khẽ lắc đầu, chậm rãi nói, sau đó lại thở dài nói: "Hoặc có lẽ tất cả đều là định mệnh, nhưng đây cũng là chuyện cực tốt rồi.

Ít nhất lần này, mười đứa con của Trẫm không có chuyện gì." Y nghĩ đến những việc Thiên Đạo đã định sẵn, nghĩ đến Vu Yêu quyết chiến, dẫn đến Bất Chu Sơn đổ, Thiên Trụ nghiêng ngả, cuối cùng khiến trời bị phá, nước Ngân Hà tuôn chảy xuống, không biết đã gây ra bao nhiêu sát nghiệt.

Mà giờ đây, ít nhất trong Thiên Đình vẫn chưa xảy ra bất kỳ chuyện gì, ít nhất mười đứa con của y cũng không có bất kỳ chuyện gì.

Ngay lúc này, một đạo thần niệm truyền ra.

"Tổ Vu Đế Giang, đến bái kiến Thiên Đế Bệ Hạ!!!" Một âm thanh hào sảng xuất hiện trong Lăng Tiêu Bảo Điện, vang vọng khắp vân tiêu.

"Chuẩn nhập!" Đế Tuấn đôi mắt sáng lên, cả người lập tức tinh thần đại chấn, đôi mắt có thần nhìn ra ngoài điện.

Cùng với âm thanh của y xuất hiện, một thân ảnh khổng lồ vô cùng một đường xuyên qua Ba mươi sáu Trọng Thiên, trực tiếp đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Tổ Vu Đế Giang, đại diện Tổ Vu, đặc biệt đến đây hạ chiến thư, kính xin Thiên Đế Bệ Hạ tiếp nhận chiến thư này, cùng Tổ Vu một trận chiến!” Đế Giang sau khi thấy Đế Tuấn, không hành lễ như thường lệ, mà trong tay xuất hiện một đạo chiến thư, hai tay nâng lên, đưa ra trong hư không.

Đế Tuấn thấy tình cảnh này, trong lòng có chút hiếu kỳ, nhưng sau khi thấy nội dung trên chiến thư, lập tức hiểu rõ ý đồ của Tổ Vu lần này, thì ra là vậy.

“Chuẩn tấu trận chiến này.

Vạn năm sau, tại Hỗn Độn, quyết đấu một trận sống chết.” Đế Tuấn vung tay thu lấy chiến thư, nét mặt trầm trọng nhìn Đế Giang trước mặt, trầm giọng nói.

Đế Giang thấy Đế Tuấn đã thu lấy chiến thư, sau khi chấp thuận trận chiến này, liền lập tức đáp: “Chiến thư đã thu, Đế Giang cáo từ!” Nói xong, Đế Giang liền biến mất, rời khỏi Thiên Đình, đi về Bàn Cổ Điện.

“Bệ hạ!

Thì ra ý đồ của Tổ Vu là vậy!

Thần nói Tổ Vu sao lại có hành vi như thế, đâu phải là lũ ngu xuẩn.” Bạch Trạch trên mặt lộ ra một nụ cười, nhìn Đế Tuấn, trong lòng không che giấu được vẻ vui mừng.

Vốn dĩ cứ nghĩ Tổ Vu bị điên nên đột nhiên làm ra chuyện này, bây giờ xem ra hình như cũng không phải vậy.

Ít nhất vẫn có sự thông minh, đã tính toán đến hậu quả của việc khai chiến toàn diện.

“Tổ Vu đâu phải là lũ ngu ngốc, chẳng qua là bọn họ muốn cùng chúng ta một trận chiến.

Nếu đã như vậy, thì cứ thỏa mãn bọn họ có sao đâu.

Huống hồ, đây cũng là biện pháp giải quyết tốt nhất." Trên mặt Đế Tuấn cũng hiện lên một nụ cười, hiển nhiên là cực kỳ tán thưởng quyết định của Tổ Vu.

Nếu khai chiến toàn diện, những tồn tại không ở cảnh giới Hỗn Nguyên không những hoàn toàn không có ảnh hưởng đến kết quả chiến tranh, mà còn sẽ gây ra hậu quả sinh linh đồ thán, khiến nghiệp báo của Vu Yêu hai tộc trở nên cực kỳ sâu nặng.

Tuy nói những nhân quả nghiệp báo này đối với những tồn tại đã đạt đến Hỗn Nguyên Chi Cảnh không có hiệu quả gì, nhưng vấn đề là Vu Yêu hai tộc đều có vô số sinh linh chưa đạt đến Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

Mà nếu nghiệp báo đạt đến một trình độ nhất định, những nghiệp báo đó sẽ dẫn đến việc những sinh linh chưa thành Hỗn Nguyên Chi Cảnh vĩnh viễn cũng không thể trở thành Hỗn Nguyên Chi Cảnh.

"Thiên Đình đã bình yên quá lâu rồi.

Trận chiến này, cũng coi như để mọi người hoạt động gân cốt lại vậy..." "Kỳ hạn vạn năm, Trẫm kỳ vọng thực lực của các ngươi.

Ngàn vạn lần đừng để trận chiến này trở nên đầu voi đuôi chuột..." Đế Tuấn trong lòng lẩm bẩm.

Thân là Thiên Đế, y không muốn thấy chiến tranh đến, vì như vậy chỉ làm phá hoại hệ thống hoàn mỹ hiện có, chỉ khiến Hồng Hoang đang yên bình hòa thuận nay trở nên hỗn loạn không chịu nổi, biến thành như Hồng Hoang viễn cổ trước đây.

Mà thân là Đế Tuấn, y lại khát vọng trận chiến này đến.

Đúng như y đã nghĩ, quá nhiều kẻ ở Hỗn Nguyên Chi Cảnh của Thiên Đình đã lâu không trải qua chiến sự, e rằng ngay cả cách chiến

đấu cũng đã quên mất rồi.

Mà trận này, cứ tạm coi là luyện binh đi.

Dù sao sau khi vẫn lạc cũng sớm muộn sẽ trở lại.

"Vu Yêu Lượng Kiếp, cuối cùng lại là do Bàn Cổ phục tô mà gây ra..." Diệp Hiên im lặng không nói, trong lòng dở khóc dở cười.

Hắn không biết nên nói thế nào, tâm tình khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Vốn dĩ hắn không hề trông mong sẽ xuất hiện trận Vu Yêu quyết chiến này, nhưng không ngờ giờ đây lại xuất hiện Vu Yêu quyết chiến.

Tuy nói trận quyết chiến này định trước sẽ không quá thảm liệt, nhưng ảnh hưởng đến chiến lực cao cấp của Hồng Hoang cũng là điều khó tránh khỏi.

Nhưng may mắn thay, những chiến lực này chỉ là tạm thời biến mất mà thôi, cũng không phải là sẽ không trở lại.

Hơn nữa, cho dù hiện tại tạm thời biến mất, cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến chiến lực của hắn.

Dù sao, hắn đã chưởng khống Tam Thiên Đại Đạo.

Chỉ riêng chiến lực mà Tam Thiên Đại Đạo mang lại đã đủ để hắn vô địch trong cùng cấp.

Đắc được một trong Tam Thiên Đại Đạo đã là chuyện cực kỳ khó có, huống chi là đắc được toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo.

Trong Địa Phủ U Minh.

"Bọn tiểu tử Vu Tộc kia, rốt cuộc đang thương thảo chuyện gì, sao lại liên tục nhắc đến chân danh của Ta!!!" Luân Hồi Thần Ma mở mắt trong Lục Đạo Luân Hồi, từ trạng thái trầm thụy tỉnh lại.

Y trong lúc trầm thụy, cảm tri được các Tổ Vu của Vu Tộc liên tục nhắc đến mình, bởi vậy mà kinh tỉnh.

Ngay sau đó, Lục Đạo Luân Hồi trước mặt y xuất hiện một bức họa diện, nhưng bức họa diện đó lại như bị thứ gì cắt đứt, biến mất, không còn nhìn thấy một chút nào bên trong.

"Sao lại như vậy?!" Luân Hồi Thần Ma nhíu mày, nhìn bức họa diện đó, trong ý niệm phân tạp vô cùng.

"Bàn Cổ Điện tuy có thể cách tuyệt cảm tri, nhưng thủ đoạn của Ta há lại là Bàn Cổ sau khi vẫn lạc có thể sánh bằng!

Trước đây Ta cũng có thể cảm tri được họa diện bên trong, nhưng vì sao giờ đây lại không thể cảm tri được?!" Bỗng nhiên, tâm Luân Hồi Thần Ma mãnh liệt nhảy lên, hai mắt đột nhiên mở lớn, nghĩ đến một chuyện có thể xảy ra.

"Chẳng lẽ là Bàn Cổ phục tô rồi!!!" Vừa nghĩ đến khả năng này, Luân Hồi Thần Ma liền vội vàng lắc đầu, xua ý nghĩ này ra khỏi đầu.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nhất định không phải y phục tô rồi...

Nếu y phục tô rồi, không có lý nào lại không cảm nhận được chút khí tức nào của y...

Nhưng nếu y không phục tô, vậy rốt cuộc là vì cái gì...

Không!

Y nhất định đã phục tô rồi!!!" Trong mắt Luân Hồi Thần Ma càng lúc càng kiên định, sau đó, thân hình y chợt chuyển, biến mất khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Trên không Hồng Hoang.

"Ta nhất định phải tận mắt chứng kiến một lần!!!" Thân ảnh Luân

Hồi Thần Ma đang điên cuồng thoát ly thế giới Hồng Hoang.

Y muốn đi đến Hỗn Độn, y muốn đến một lần bên ngoài Hỗn Độn, trong một phương thế giới Hỗn Độn khác, phương thế giới Hỗn Độn đó chính là nơi có thân ảnh của các Đại Đạo Thần Ma.

Y muốn đến đó, đến đó xem thân ảnh của Bàn Cổ có ngưng thực hay không, có thật sự tỉnh lại rồi không.

Thế giới Hỗn Độn.

"Ngươi ở đâu, Bàn Cổ!!!" Luân Hồi Thần Ma điên cuồng gào thét trong thế giới Hỗn Độn.

Y tuy không thể tìm thấy hư ảnh của Bàn Cổ, nhưng y đã cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ ở đây.

Bàn Cổ thật sự đã phục tô rồi!

Nếu không phải vậy, Bàn Cổ Điện cách tuyệt mọi cấm chế cũng sẽ không trở nên mạnh mẽ đến vậy, cũng sẽ không khiến y không thể khuy trắc được những gì các Tổ Vu đang nói trong Bàn Cổ Điện.

"Ta nhất định phải tìm thấy ngươi!!!" Khí tức trên người Luân Hồi Thần Ma đại phóng, vô cùng Luân Hồi chân ý từ trên người y bùng phát, điên cuồng thăm dò thế giới Hỗn Độn không có thời không.

Giữa cõi u minh, các Đại Đạo Thần Ma dường như có chút cảm ứng lẫn nhau.

Y trong Hỗn Độn điên cuồng tìm kiếm sự tồn tại của Bàn Cổ.

Chương 268

"Không ở đây..." "Cũng không ở đây..." "Thế giới Hồng Hoang, Bàn Cổ!!!" Trong mắt Luân Hồi Thần Ma lóe lên một tia nghi hoặc.

Y trong Hỗn Độn căn bản không tra tìm được sự tồn tại của Bàn Cổ, nhưng rõ ràng y cũng không cảm tri được bất kỳ thân ảnh Bàn Cổ nào trong thế giới Hồng Hoang.

Nếu đã cảm tri được, thì không thể đi đến đây.

"Chẳng lẽ, tu vi của y đã sớm đạt đến cảnh giới cao hơn..." Trong mắt Luân Hồi Thần Ma lóe lên một tia chấn động.

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao ban đầu trong Hỗn Độn, chiến lực của Bàn Cổ đã là quán tuyệt toàn bộ Hỗn Độn.

Hiện tại, nếu Bàn Cổ phục tô rồi, thì cũng có khả năng nhanh chóng đạt đến cảnh giới cao hơn.

Dù sao chiến lực của Bàn Cổ như một cơn ác mộng, vương vấn trong lòng Luân Hồi Thần Ma.

"Bàn Cổ phục tô, e rằng Hủy Diệt Thần Ma vĩnh viễn cũng không thể hủy diệt Hồng Hoang..." Luân Hồi Thần Ma không khỏi cảm thấy một tia bi ai cho Hủy Diệt Thần Ma chưa phục tô.

Nhưng ngay sau đó liền nghĩ đến bên ngoài Hồng Hoang còn có vô cùng thế giới, cho dù không thể hủy diệt thế giới Hồng Hoang, thì cũng có thể hủy diệt những thế giới khác, vẫn có thể đề thăng thực lực của Hủy Diệt Thần Ma.

Nghĩ đến đây, Luân Hồi Thần Ma lại lần nữa hướng về thế giới Hồng Hoang mà đi.

Kỳ hạn vạn năm chẳng qua chỉ là một cái búng tay, Vu Yêu hai tộc

đã sớm chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu.

Thế giới Hồng Hoang, trong Hỗn Độn.

Đế Tuấn cùng Thái Nhất cùng ngồi trên Mặt Trời Đế Liễn.

Mà bất luận là Hi Hòa hay Nguyên Mẫu phu nhân đều không xuất hiện trong trận chiến này.

Toàn bộ Thiên Đình, trừ hai tôn nữ thần này ra, còn lại ngay cả Thập Đại Kim Ô cũng đều lần lượt tham chiến.

Mười tôn Nguyệt Thần kia cũng đều tham dự vào trận chiến này.

Trên từ Thiên Đế, Đông Hoàng, Thập Đại Thái Tử, giữa từ Tứ Đại Yêu Hoàng, Thập Đại Yêu Soái, Ba mươi lăm Thiên Đại Đế, chư thần khắp trời, đều tham dự vào trận chiến này.

Ngay cả Tinh Thần Lão Tổ cũng tham dự trận chiến này.

Về phía Tổ Vu, trừ mười hai Tổ Vu ra, các loại Đại Vu, cùng với Địa Hoàng Hậu Thổ của Địa Phủ, Thổ Bá, Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm Vương đều đã đến trong Hỗn Độn này.

Phàm là trên Hỗn Nguyên, đều có mặt trong trận chiến này.

Trận chiến này, có thể nói là hai bên dốc hết nội tình.

Chỉ cần là tồn tại đạt đến Hỗn Nguyên Chi Cảnh, đều tham dự vào trận chiến này.

Ngoài những tồn tại tham chiến của hai bên, bất luận là Nhân Tộc hay Long Tộc, hoặc những tồn tại thuộc thế lực tán tu bên ngoài, cũng đều lần lượt tiến vào Hỗn Độn, ở nơi xa xôi quan sát điểm này.

Tuy bọn họ có thể dùng thần thông hiển hóa, không cần tự mình đối mặt, nhưng đại sự như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến một lần, thì luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Khi xưa trong thiên địa Hồng Hoang, mấy lần Thiên Địa Đại Kiếp, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh Môn kia tuy có rất nhiều tồn tại không tiến vào trong đó tham dự, nhưng cũng có không ít sinh linh sử dụng thần niệm để khuy tham mọi chuyện xảy ra.

Sở dĩ không sử dụng bản thể tiến vào, là vì sợ sẽ liên lụy đến bản thân.

Thế nhưng lần này, những tồn tại này của bọn họ đều đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cảnh giới, thì cũng không còn sợ hãi gì nữa.

Cho dù có liên lụy cũng sẽ không đến mức khiến bản thân vẫn lạc.

Chỉ là đối với Vu Yêu hai tộc mà nói, lại không phải là chuyện quá tốt.

Dù sao có không ít tu sĩ cùng cảnh giới đang ở xa quan sát trận chiến của bọn họ.

Nếu bọn họ đánh nhau lưỡng bại câu thương, những người này sẽ ào lên giết chết tất cả bọn họ.

Tuy nói vẫn có thể phục sinh, nhưng đến lúc đó thiên địa gian e rằng đã không còn do bọn họ quyết định nữa.

Đến lúc đó cho dù phục sinh, cũng không biết sẽ mất đi bao nhiêu thứ.

Bởi vậy, đại đa số sinh linh của Vu Yêu hai tộc đều có chút không vui.

Nhưng đối với các cao tầng của Vu Yêu hai tộc mà nói, lại không có gì đáng kể.

Dù sao bọn họ cực kỳ yên tâm về Nhân Tộc.

Cho dù Long Tộc có ý đồ gì, Nhân Tộc e rằng cũng sẽ ngăn cản.

Bởi vì Nhân Tộc có thể trở thành tồn tại có thế lực gần như mạnh nhất hiện nay không thể thiếu sự ủng hộ của Vu Yêu hai tộc.

Đặc biệt là Thiên Đình, đối với Nhân Tộc có thể nói là tin tưởng tuyệt đối.

Toại Nhân thị đã đích thân hứa hẹn với Đế Tuấn rằng: "Chỉ cần Thiên Đế một ngày còn là Đế Tuấn, thì một ngày đó sẽ không phản bội.

Chỉ cần Nữ Oa một ngày còn ở Thiên Đình, bọn họ sẽ không phản bội." Lời hứa này đã được đưa ra quá nhiều lần.

Đế Tuấn không tin mình và Nữ Oa sẽ vẫn lạc trong trận chiến này.

Còn về việc Nhân Tộc có ngồi yên nhìn bọn họ vẫn lạc, nhìn Long Tộc chiếm Thiên Đình, rồi sau đó Nhân Tộc lại phạt Thiên hay không, đối với điểm này, Đế Tuấn cũng cảm thấy bất luận là Toại Nhân thị có ngồi yên nhìn cảnh này xảy ra hay không, hoặc Long Tộc có dám chiếm cứ Thiên Đình hay không, thì hai chuyện này đều không thể xảy ra.

Bởi vì nền tảng lập thân của Long Tộc chính là không tranh bá Hồng Hoang, không chiếm cứ Thiên Đình.

Nếu Long Tộc dám đặt chân lên Hồng Hoang, dám tranh bá Thiên Đình, thì cuối cùng chắc chắn là tự tìm đường diệt vong.

Đặc biệt là Long Tộc căn bản không phải là tồn tại có thế lực mạnh nhất.

Bỏ qua Vu Yêu hai tộc mà nói, Nhân Tộc chính là kẻ mạnh nhất không thể nghi ngờ.

"Vu Yêu quyết chiến, một chạm là bùng nổ." Diệp Hiên nhìn Vu Yêu hai tộc phía dưới, thân hình ẩn nấp dưới hư không, ẩn mình trong Hỗn Độn.

Tuy đang ở trong Hỗn Độn, nhưng lại không có bất kỳ tồn tại nào có thể nhìn thấy hắn.

Cho đến khi, hắn chợt phát hiện, trong Hỗn Độn vô tận, dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình, như kim châm đâm vào lưng.

"Ai?!" Diệp Hiên đột nhiên quay người, nhìn về phía sau, lại thấy một đôi mắt khổng lồ vô cùng đang nhìn chằm chằm mình phía sau.

"Mời!" Đôi mắt đó thâm thúy không đáy, dường như là bầu trời sao vô tận, lại giống như một mảnh Hỗn Độn xám mờ mịt.

"Bàn Cổ!!!" Diệp Hiên tâm đầu chấn động, không nhịn được mở miệng nói.

Từ khi hắn rơi vào trong Hỗn Độn, tuy ẩn nấp trong Hỗn Độn, biến mất giữa chúng sinh mênh mông, không một thần thánh nào có thể phát hiện sự tồn tại của hắn.

Nhưng lúc này, hắn lại bị Bàn Cổ tìm thấy, bị phát hiện.

Cùng với lời Bàn Cổ hạ xuống, đôi mắt đó chậm rãi bắt đầu xoay tròn, càng lúc càng nhanh, cuối cùng hình thành một cánh cửa xoáy tròn, tựa như thông đến một nơi nào đó.

"Y muốn Ta tiến vào đó sao?

Nếu đã như vậy thì cứ vào xem sao..." Diệp Hiên trong lòng lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó liền nhấc chân bước vào trong vòng xoáy đó.

Hắn không sợ có thứ gì trói buộc mình.

Trong thế giới Hỗn Độn, không có bất kỳ tồn tại nào có thể giết chết hắn, hoặc giam cầm hắn.

Thậm chí ngay cả khả năng gây tổn hại dù chỉ một chút cho hắn

cũng không có.

Dù sao tất cả các tồn tại hắn đều chưởng khống, ngay cả Bàn Cổ cũng không ngoại lệ.

Nhưng đối với việc Bàn Cổ có thể phát hiện sự tồn tại của mình, hắn vẫn khá kinh ngạc.

Nhưng chỉ một lát sau, cũng không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

Sở dĩ hắn có thể ẩn thân trong thế giới Hỗn Độn, đó là vì hắn đã mượn lực Đại Đạo.

Mà Bàn Cổ cũng là tồn tại chưởng khống Tam Thiên Đại Đạo, đối với thân ẩn nấp của Diệp Hiên, tự nhiên có thể một mắt nhìn thấu.

Còn Bàn Cổ, cũng đã sớm chờ đợi từ lâu trong Hỗn Độn rồi.

Giờ đây, Diệp Hiên và Bàn Cổ cuối cùng lại một lần nữa gặp mặt!

"Hôm nay, Trẫm sẽ suất lĩnh quân đội dẹp yên Vu Tộc.

Vu Tộc, lòng lang dạ sói, tặc tâm bất tử, vọng đồ tranh đoạt giữa thiên địa với Yêu Tộc, vọng đồ cướp vị trí của Trẫm.

Sau khi Trẫm tức vị, cần cù chăm chỉ, chưa từng có chút bất công nào, thậm chí phong Tổ Vu Hậu Thổ của Vu Tộc làm Địa Hoàng Chi Tôn, chưởng quản sinh tử vạn linh Hồng Hoang.

Thế nhưng loạn Vu Tộc ngày hôm nay, là trận chiến đầu tiên, cũng là trận quyết chiến.

Sau trận chiến này, giữa thiên địa, bất luận Vu Yêu, kẻ thắng người bại đều biến mất khỏi thế gian!

Hãy trân trọng trận chiến cuối cùng này, quân đội của Trẫm hãy kính ngưỡng!!!" Đế Tuấn thân mặc miện phục, ở nơi vô thượng bắt đầu thề sư.

Nói xong, y chợt rút Thiên Đế Kiếm ra, miện phục trên người biến hóa, từ miện phục ban đầu biến thành chiến bào.

Đây là Thiên Đế Chiến Bào, hưởng thụ khí vận Thiên Đình gia thành, phòng ngự đỉnh cấp, là khí vận chí bảo.

Còn Thiên Đế Kiếm trong tay y, còn thắng Nhân Hoàng Kiếm một bậc, lại có Thiên Đế Ấn Tỳ có thể dùng để tấn công và phòng thủ, đúng là công phạt hợp nhất.

Tuy Đế Tuấn bản mệnh chí bảo chẳng qua chỉ là hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư mà thôi, nhưng khí vận chí bảo thành đạo của y lại có không ít.

Còn Thái Nhất càng như một vị chiến thần, một thân áo bào Tam Túc Kim Ô màu lửa đỏ, giữa mày có một ấn ký Tam Túc Kim Ô, lấp lánh phát sáng, chiến ý trên người không ngừng thăng lên.

Bên người y có Hỗn Độn Chung, Yêu Biệt Trảm Tiên Phi Đao.

Tuy chỉ là hai kiện bảo vật này, nhưng đã là bảo vật mà vô số thần thánh mơ ước cầu có rồi.

"Chiến!

Chiến!

Chiến!" Thái Nhất nét mặt như sương đọng, âm thanh lạnh nhạt vô cùng, lớn tiếng gào thét.

"Chiến!" Đông đảo Yêu Tộc đồng thanh gào thét, từng người một lớn tiếng hô to về phía Yêu Tộc.

Trừ Thiên Đế và Đông Hoàng ra, còn có bốn tôn Yêu Hoàng.

Trong bốn tôn Yêu Hoàng, chỉ có Phục Hy là nam, còn lại đều là nữ.

Nữ Oa, Thường Hi, Vọng Thư đều là nữ tính.

Tuy chiến lực không cao bằng Đế Tuấn, Thái Nhất và Phục Hy, nhưng cũng đều mạnh hơn không ít Hỗn Nguyên của Yêu Tộc.

Trong Hồng Hoang, tuy không phải là một ngày tiến bộ liền từng bước tiến bộ, nhưng trước mặt tuyệt đại đa số sinh linh, một ngày mạnh lên liền từng bước mạnh lên.

Bởi vì ngay từ đầu mà nói, thiên phú nội tình để mọi người có thể leo lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sẽ không thấp.

Mà cùng một căn nguyên và nội tình, có một số sinh linh có thể đi nhanh hơn, điều đó chứng tỏ kẻ đi trước có căn nguyên và nội tình càng mạnh mẽ hơn.

Dù sao lứa Tiên Thiên Thần Thai Thánh này hầu như đều là hậu duệ của Bàn Cổ, chứ không phải là lứa Tiên Thiên Thần Thai Thánh đầu tiên.

Nếu là như Tinh Thần Lão Tổ vậy, thì còn có thể nói là đối phương đi trước thời gian, về mặt thời gian thì chậm hơn một chút, chứ không phải là chuyện căn nguyên và nội tình.

Mà giờ đây trong thế lực Thiên Đình và Địa Phủ, tuyệt đại đa số đều là Tiên Thiên Thần Thai Thánh của Bàn Cổ nhất tộc, Tiên Thiên Thần Thai Thánh cùng một thời gian.

Vì Nữ Oa, Thường Hi, Vọng Thư ba người có thể sớm một bước đạt thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Chi Cảnh, điều đó chứng tỏ ba người này về mọi mặt đều mạnh hơn những sinh linh khác.

Nếu không phải vậy, thì ban đầu bọn họ đã không thể đi trước một bước.

Đương nhiên, bọn họ chỉ là không quá giỏi chiến đấu mà thôi, chứ không phải nói thiên phú tu vi căn nguyên của bọn họ kém hơn bao nhiêu.

Một bên khác.

Như Thiên Đình đang thề sư, Tổ Vu cũng đang điên cuồng cổ vũ.

Từng người khổng lồ sừng sững trong Hỗn Độn, dường như là từng tôn Hỗn Độn Cự Nhân.

Trong mắt mỗi Vu Tộc cự nhân đều ẩn chứa chiến ý vô cùng vô tận.

Mỗi một Vu Tộc ngay từ khi sinh ra đều sở hữu chiến ý cực lớn.

"Thiên Đế Lục Ngự, há lại có dòng dõi sao?" Đế Giang trong mắt tràn đầy kích động và chiến ý.

Đôi mắt y nhìn về phía xa, xuyên qua một mảnh Hỗn Độn xám mờ mịt phía trước, dường như ánh mắt trực tiếp đến bờ bên kia của Yêu Tộc.

Y cuối cùng cũng có thể cùng Đế Tuấn một trận chiến.

Trận chiến này, y đã chờ quá lâu rồi.

Hai người từ khi đản sinh, về mặt thời gian là gần như tương đồng.

Đế Giang là do huyết mạch Bàn Cổ hóa thành, còn Đế Tuấn lại là do thần vận Bàn Cổ hóa thành.

Cả hai đều là chính tông của Bàn Cổ.

Ngoài việc đản sinh, hai người hầu như cùng một thời gian bắt đầu hiển lộ tài năng, triển lộ phong mang trong Hồng Hoang.

Sau đó, một người quật khởi ở phía Đông Hồng Hoang, một người quật khởi ở phía Trung Hồng Hoang.

Dần dần, bắt đầu xuất hiện một số mâu thuẫn, thậm chí bắt đầu một số tranh đấu.

Nhưng vẫn luôn kiềm chế, chưa từng thực sự bùng phát.

Sau đó, Tiên Tổ Hồng Quân gần như thành đạo, tự xưng thành Thánh, muốn bố đạo Hồng Hoang.

Yêu Tộc nhập Tử Tiêu Cung, trở thành khách trong Tử Tiêu Cung.

Còn Vu Tộc lại vì có chấp niệm Bàn Cổ tồn tại, bởi vậy không trở thành khách trong Tử Tiêu Cung.

Vốn dĩ cứ nghĩ Thái Nhất và Đế Tuấn có khả năng bị y hãm hại, nhưng có Tinh Thần Lão Tổ phá hoại mục đích của Hồng Quân, từ đó khiến Đế Tuấn và Thái Nhất đi đến tinh không lắng nghe Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Từ đó, giữa hai bên bắt đầu xuất hiện sự khác biệt thực sự.

Cho đến sau này, Đế Tuấn thành đạo, trở thành Thiên Đế chân chính uy áp thiên địa.

Chương 269

Vốn dĩ cứ nghĩ tận thế của Vu Tộc đã đến, ai ngờ lòng Đế Tuấn khoan dung vô cùng, bao dung thiên địa chúng sinh.

Từ đó bắt đầu, chúng sinh thiên địa đều có cái nhìn mới về Đế Tuấn, có sự kính ngưỡng vô cùng.

Bởi vì Đế Tuấn của thời đại đó nếu muốn phong tỏa Hỗn Nguyên Chi Niệm, thì y thực sự có thể làm được, thực sự có thể khiến trong Hồng Hoang không còn Hỗn Nguyên Chi Niệm nữa.

Chỉ cần giết chết Hồng Quân cùng những tồn tại khác đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã, là có thể triệt để phong tỏa Hỗn Nguyên Chi Niệm, từ đó tự mình độc chiếm Hồng Hoang.

Nhưng Đế Tuấn đã không làm như vậy, ngược lại còn bức bách Hồng Quân không dám đặt chân nửa bước vào Hồng Hoang.

Hào quang của Đế Tuấn chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa, chiếu rọi Tứ Hải Bát Hoang, chiếu sáng từ xưa đến nay.

Bất luận là ai, trước mặt y đều sẽ cảm thấy tự hổ thẹn hình uế.

Thế nhưng, rõ ràng ban đầu mọi người đều như nhau, nhưng không biết từ khi nào, Đế Tuấn đã sớm vứt y (Đế Giang) lại phía sau...

"Lần này, Ta Đế Giang nhất định phải thắng ngươi một lần!

Đế Tuấn!!!" Đế Giang ánh mắt vượt qua vô cùng Hỗn Độn, trực tiếp đến thân Đế Tuấn.

Y tuy không nhìn thấy đối phương, nhưng y biết đối phương lúc này nhất định cũng đang nhìn về phía này.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Đế Tuấn cũng đang nhìn chằm chằm về phía Đế Giang.

Hai người tuy không nhìn thấy nhau, nhưng lại có thể giữa cõi u minh cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

"Lần này, ngươi vẫn không thắng được Trẫm!

Một bước thắng, liền bước bước thắng!" Đế Tuấn trong lòng tự tin vô cùng, chậm rãi nói.

Cùng với một tiếng lệnh của Đế Tuấn, đại quân Thiên Đình bắt đầu tiến về phía đại quân Địa Phủ.

Mấy chục vạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cứ thế đến sâu trong Hỗn Độn, bắt đầu một trận quyết chiến sinh tử.

Trận chiến này, vừa mới bắt đầu, liền khiến Hỗn Độn vốn tĩnh mịch trở nên hỗn loạn.

Khí tức hỗn loạn vô cùng của Hỗn Độn vốn đã hỗn loạn nay càng trở nên hỗn loạn hơn.

Khoảnh khắc này, Vương đối Vương, Tướng đối Tướng.

Đế Tuấn một thân một mình, đứng trên vương tọa.

Đế Giang thấy vậy, vung vẩy hai nắm đấm, lao về phía Đế Tuấn ở tiền tuyến nhất.

Mọi người cũng đều cực kỳ ăn ý tìm đến tồn tại mà mình nên đối đầu.

"Đế Tuấn!!!" Đế Giang gầm lên một tiếng giận dữ, nắm đấm phải hung hăng đấm vào mặt Đế Tuấn.

Đế Tuấn nhìn người khổng lồ to lớn vô cùng trước mặt, trong lòng không kinh không hoảng, chỉ khẽ nhấc tay trái lên, tay cầm Thiên Đế Bảo Kiếm nhẹ nhàng chặn lại trên nắm đấm của Đế Giang.

Oanh long long!!!

Từng trận sóng xung kích tán ra bốn phía, khiến khí tức Hỗn Độn vốn đã hỗn loạn vô cùng nay càng trở nên hỗn loạn vô cùng.

Từng luồng hỗn loạn khí lưu cuồn cuộn về phía sinh linh Vu Yêu hai tộc.

Từng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một rơi vào từng mảnh Hỗn Độn tử địa.

Nhưng may mắn là tu vi của bọn họ kinh người, tuy bị cuốn vào trong đó, nhưng cũng không có gì đáng ngại lớn.

Kẻ ở Hỗn Nguyên, hợp nhất vậy.

Khí tức hỗn loạn cũng không thể gây hại đến sự tồn tại của bọn họ.

"Chỉ bằng ngươi, vẫn chưa đủ, còn xa lắm mới đủ." Đế Tuấn nét mặt bình tĩnh nhìn Đế Giang trước mặt, chậm rãi mở miệng nói.

Với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ của y, nếu bị một mình Đế Giang đánh bại, thì y đừng làm Thiên Đế nữa.

Cùng một cảnh giới mà chiến, giữa hai người hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Nhưng giờ đây tu vi của Đế Tuấn còn cao hơn một chút, há lại là Đế Giang có thể sánh bằng.

"Ta!!!" Đế Giang nghe vậy đại nộ, nhưng lại không thể phản bác.

Đúng như Đế Tuấn đã nói, một mình y thật sự không thể đánh bại Đế Tuấn.

Nhưng y lòng không cam, trong lòng xuất hiện lửa giận vô danh, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ.

Ngay sau đó, y biến mất trước mặt Đế Tuấn.

Khi xuất hiện trở lại, lại xuất hiện sau lưng Đế Tuấn, một quyền mang theo không gian Đại Đạo cuồn cuộn lao về phía Đế Tuấn.

"Dù cho gió đông tây nam bắc thổi đến, Trẫm như cột chống trời, như kim châm định hải, tự nhiên bất động!" Đế Tuấn phớt lờ công kích phía sau, nét mặt bình đạm vô cùng.

Một cỗ uy thế cực kỳ mạnh mẽ xuất hiện, lập tức trấn áp thần thông đang muốn kéo Đế Tuấn vào dòng chảy không gian hỗn loạn xuống đất.

"Sao... sao có thể!!!" Đế Giang thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, không thể tin nổi nhìn cảnh này, thân hình như bị định trụ, không thể động đậy.

Một bên khác.

"Chuyện gì vậy?

Vì sao Hỗn Độn vốn khá yên bình lại trở nên hung dũng đến thế!

Từng trận từng trận bão tố hỗn loạn dường như xuất hiện không ngừng nghỉ!" Luân Hồi Thần Ma, vừa trở về từ một thế giới Hỗn Độn khác, phát hiện bên ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn này, lại có một vùng rộng lớn khí tức hỗn loạn.

Nhất thời, y suýt chút nữa cho rằng mình đã quay về thế giới Hỗn Độn trước kia, tức là trạng thái Hỗn Độn mà Bàn Cổ đã chưa khai mở Hồng Hoang.

Trạng thái thế giới Hỗn Độn ngày xưa cũng giống như hiện tại, hỗn loạn không tả nổi, khắp nơi tràn ngập vô tận Pháp Tắc, thậm chí cả khí tức Đại Đạo.

Các loại Pháp Tắc tương cận và đối lập chen chúc nhau, tạo thành

những cơn phong bão hỗn loạn vô cùng, khiến không biết bao nhiêu cơn bão tố đang hoành hành trong toàn bộ thế giới Hỗn Độn. "Đi xem thử!" Luân Hồi Thần Ma tâm niệm vừa động, liền hướng tới trung tâm phong bão mà đi.

Trong chiến trường Vu Yêu. "Đại huynh, ta đến giúp huynh!" Chúc Cửu Âm thấy Đại ca Đế Giang không trụ nổi, lập tức đại quát một tiếng, điều khiển Thời Gian Đại Đạo xông về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn nhìn thấy Chúc Cửu Âm từ một phía khác xông đến mình, hơi nghiêm túc hơn một chút, sắc mặt thay đổi nụ cười trước đó.

Hai vị Tổ Vu này nếu tách lẻ ra thì không đáng là gì, nhưng nếu hợp lại thì lại là một sự tồn tại khá khó nhằn.

Mặc dù thời gian và không gian nếu tách rời thì không tính là gì, nhưng nếu hợp lại, đó chính là Thời Không Đại Đạo cực kỳ cường đại.

Thời Không Đại Đạo tuy không phải là Đại Đạo độc lập theo nghĩa chặt chẽ, nhưng lại sở hữu rất nhiều thần thông cực kỳ đặc dị, đây là Đại Đạo tương cận, hai cái cộng hưởng khiến thực lực bạo tăng. "Xem ra, cần phải nghiêm túc một chút rồi." Khóe miệng Đế Tuấn khẽ nhếch, tay cầm Thiên Đế Kiếm, tay phải mạnh mẽ rút kiếm ra, trong kiếm phong một đạo kim quang bùng sáng, biến một khoảng Thời Gian Đại Đạo thành một vùng hư không. "Cuồng vọng!" Đế Giang lộ vẻ phẫn nộ, cuồng hống một tiếng. "Không Gian Phong Bão!" "Thời Gian Phong Bão!" Hai đạo phong bão hợp nhất, hóa thành một vùng Thời Không Phong Bão, nơi Thời Không Phong Bão đi qua, khí tức Hỗn Độn trong nháy mắt bị xé nát, từng mảng khí tức Hỗn Độn bị xé thành mảnh vụn, cho đến khi hóa thành hư vô.

Lập tức, khu vực trước mặt mọi người trong nháy mắt hóa thành

một vùng hư vô.

Ngay cả khí tức hỗn loạn cũng biến mất, chỉ còn lại một vùng khí tức hư vô.

Thời gian không ngừng trôi, khoảnh khắc này, tựa hồ tuế nguyệt đều hóa thành một thanh đao, chém về phía Đế Tuấn. "Mặt trời rực rỡ, chiếu rọi tứ phương, ngay cả trong Hỗn Độn, nơi hư vô cũng không thể thoát khỏi!" Đế Tuấn khẽ ngâm xướng, sau lưng y xuất hiện một vầng mặt trời khổng lồ vô cùng, vầng mặt trời đó giống như mặt trời trong Hồng Hoang, chiếu sáng toàn bộ Hỗn Độn.

Khí tức Hỗn Độn vốn không thể bị ánh sáng xuyên thấu, nhưng giờ khắc này lại bị vầng mặt trời sau lưng Đế Tuấn bao phủ.

Dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trời, mọi bóng tối trên chư thiên đều sẽ lui tán, dù là trong Hỗn Độn vô tận, cũng vẫn như vậy, không thể tránh khỏi.

Lập tức, toàn bộ chiến trường tràn ngập ánh sáng, một thế giới vốn xám xịt mịt mờ, đột nhiên xuất hiện quang minh vô cùng, khiến trong lòng rất nhiều thần thánh có mặt đều dấy lên một loại cảm xúc dị thường.

Nhưng loại cảm giác dị thường này cũng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, trong nháy mắt lại khôi phục bình thường.

Và khi ánh sáng mặt trời xuất hiện, nó lập tức chiếu rọi và xua tan sức mạnh của Thời Không Phong Bão. "Mặt trời!

Mặt trời!

Đó là vĩ lực của Bệ Hạ!" "Trận chiến này tất thắng!

Giết!" "Chém chết lũ Vu tộc dám phản loạn này, giết chết bọn chúng!" Nhất thời, tất cả sinh linh Hỗn Nguyên của Yêu tộc đều nhận được sự cổ vũ cực mạnh, chiến lực tăng vọt.

Đây là hiệu ứng đặc biệt của mặt trời, cũng là uy vọng của Đế Tuấn.

Sĩ khí, đương nhiên là rất quan trọng.

Quân đội với sĩ khí hừng hực thường có chiến lực bùng nổ, nếu họ gặp phải quân đội có sĩ khí thấp, thường sẽ phá hủy như bẻ cành khô.

Nhưng rất không may, đối thủ của họ lại là Vu tộc.

Vu tộc, đỉnh thiên lập địa, chiến trời chiến đất, vĩnh viễn không khuất phục, bất luận là Yêu tộc đứng trên đỉnh phong kia, hay là những thế lực không mạnh bằng họ, chỉ cần là kẻ thù của họ, ý chí chiến đấu của họ vĩnh viễn đều cực kỳ cao ngạo. "Hậu Thổ Nương Nương." Thái Nhất nhìn Hậu Thổ với vẻ tuyệt đại phong hoa thoát trần trước mặt, trên mặt hiện lên một tia khó hiểu.

Y nhìn Hậu Thổ trước mặt, biết Hậu Thổ đến để ngăn cản y.

Cũng không hẳn là ngăn cản, dù sao cũng là muốn cản trở y. "Thái Nhất Bệ Hạ." Hậu Thổ thấy Thái Nhất không vội ra tay, trái lại còn mở lời như cũ, lập tức cũng không vội làm gì, mà bắt đầu trò chuyện như cũ với Thái Nhất. "Nương Nương vì cớ gì lại cùng Vu tộc phát động cuộc chiến này." Thái Nhất sắc mặt vẫn lạnh nhạt, trong lòng lại khá khó hiểu.

Theo y thấy, lũ Vu tộc kia không hiểu thiên số thì thôi, không hiểu cơ duyên Đại Đạo cũng không sao, nhưng lại muốn cùng Yêu tộc tiến hành một trận quyết chiến vô nghĩa như vậy.

Mặc dù Thiên Đạo đại thế đã định rằng lượng kiếp này là lượng kiếp của Vu Yêu hai tộc, hai tộc sớm muộn cũng phải chiến, từ đó để nhân vật chính của thiên địa là Nhân tộc bước lên vũ đài thế giới.

Nhưng hiện tại Đế Tuấn vì tránh xung đột đã cực lực nhẫn

nhượng, đã cố gắng hết sức tránh xung đột với Nhân tộc, thậm chí còn để thực lực Nhân tộc không ngừng bành trướng mà không hành động gì.

Tức là, bất luận Vu Yêu hai tộc có quyết chiến hay không, thực tế hiện nay Nhân tộc đều phát triển cực mạnh, thậm chí mạnh đến một mức độ khá phi lý.

Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà có thể theo kịp Vu Yêu hai tộc đã tích lũy không biết bao nhiêu năm, không bao lâu nữa Nhân tộc sớm muộn cũng sẽ vượt qua tất cả, trở thành tồn tại mạnh nhất giữa thiên địa.

Nếu đến lúc đó, cho dù thời đại này được gọi là thời đại Vu Yêu, nhưng Nhân tộc cũng là tồn tại không thể bỏ qua, thậm chí là thế lực lớn dẫn dắt sự phát triển của Hồng Hoang.

Giống như Vu Yêu hai tộc lúc ban đầu, tuy là thời đại Vu Yêu, nhưng thế lực Long tộc mạnh hơn họ, mặc dù hiện tại đã vượt qua thế lực Long tộc, nhưng Long tộc vẫn là tồn tại không thể bỏ qua. "Đại huynh muốn chiến, vậy thì chiến thôi!" Hậu Thổ cũng không nói nhiều, chỉ cười nhìn Thái Nhất rồi nói.

Thái Nhất nghe vậy gật đầu, sau đó từ từ nói với Hậu Thổ trước mặt: "Tuy nhiên Nương Nương tu vi kinh người, nhưng nếu chỉ có một mình Nương Nương, e rằng không phải đối thủ của ta." Y vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo, thân ảnh sừng sững giữa thiên địa hiển hách đến nhường nào, tựa như một vầng mặt trời sáng chói đang ẩn mình trong bóng tối, khiến chúng sinh thiên địa không thể không chú ý.

Xa xôi trên Thiên Đình, Hi Hòa và Nguyên Mẫu Phu Nhân thì đang ở trong Dao Trì Tiên Cảnh, vô cùng bình thản nhìn cảnh này.

Dù trong Hỗn Độn cách Hồng Hoang rất xa, nhưng những cảnh tượng như vậy, họ muốn nhìn thấy cũng không phải là chuyện khó

khăn gì. "Ngoài Nương Nương ra, còn có ta!" Một bên khác, bóng dáng Thổ Bá xuất hiện từ bên cạnh, ngữ khí trầm trọng.

Ánh mắt y tràn đầy thận trọng, khá cảnh giác nhìn Thái Nhất trước mặt.

Khí tức của Thái Nhất khiến y cảm thấy có chút ngột ngạt, biết mình không phải đối thủ của Thái Nhất, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Thái Nhất vốn là một tồn tại cường hãn vô song, giờ đây tu vi cảnh giới còn cao hơn họ một bậc, chỉ duy nhất Hậu Thổ mới có tu vi cảnh giới đạt đến trung kỳ, tuy chỉ là tu vi cưỡng ép nâng lên, nhưng đó cũng là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ thực sự.

Có thể nói, Hậu Thổ là tồn tại duy nhất trong Vu tộc có thể đối đầu trực diện với Thái Nhất.

Ngoài Hậu Thổ ra, không có bất kỳ tồn tại nào có thể chống đỡ trực diện với Thái Nhất.

Thái Nhất khẽ lắc đầu, từ tốn nói: "Không đủ, chỉ bằng ngươi, còn xa mới đủ." Cũng không phải y xem thường Thổ Bá, Thổ Bá là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, sinh ra đã cường đại vô song, một đầu hai sừng chín khúc uốn lượn, tượng trưng cho Tiên Thiên Thần Thai Thánh của U Minh Địa Phủ.

Tồn tại như vậy, thực lực không thể yếu kém.

Nhưng thực lực thứ này từ trước đến nay chỉ có so sánh mới có thể phân biệt mạnh yếu, nếu so với các Hỗn Nguyên khác tự nhiên là cường hãn vô cùng, nhưng nếu so với Thái Nhất, thì tự nhiên không đáng là gì.

Thổ Bá nghe vậy cũng không tức giận, y chỉ cảm nhận khí tức của Thái Nhất đã biết Thái Nhất lúc này đáng sợ đến mức nào, đối với vị

Chiến Thần được Hồng Hoang công nhận này, trong lòng y cũng đã sớm muốn thử sức một phen rồi.

Chỉ là y vẫn luôn không tìm được cơ hội, và hôm nay chính là một cơ hội tuyệt vời, nhưng chỉ cần đối mặt với uy thế của Thái Nhất đã bị đối phương áp chế một bậc.

Chỉ là đối mặt thôi đã có khí phách cường đại như vậy, nếu thật sự chiến đấu, chẳng phải sẽ bị miểu sát trong nháy mắt sao? "Còn có ta!" Đột nhiên, một nam tử mặc đế bào đen đứng ra, đó là Phong Đô Đại Đế, Đại Vu Xi Vưu, kẻ mạnh nhất dưới bộ lạc Thổ Chi Tổ Vu.

Mà giờ đây, Xi Vưu đã trở thành Phong Đô Đại Đế, tuy vẫn là thân Đại Vu, nhưng đó không phải là Đại Vu tầm thường, mạnh hơn rất nhiều so với các Đại Vu khác, so với Đại Vu thứ mười ba Hình Thiên thì thực tế chỉ kém một chút, có thể xưng là Đại Vu thứ hai của Vu tộc.

Nhưng giờ đây, Hình Thiên đã trở thành Đại Vu thứ mười ba, Xi Vưu tự nhiên cũng là Đại Vu mạnh nhất. "Không tồi, cũng đáng xem một chút." Thái Nhất đầu tiên khá tán thưởng mà gật đầu, nhưng ngay sau đó lại khẽ lắc đầu cười nói: "Vẫn không đủ." "Vậy nếu thêm cả ta thì sao?!" Một giọng nói kìm nén lửa giận vang lên, theo sau là một gã khổng lồ vô cùng to lớn, đó là Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung.

Chúc Dung vẻ mặt đầy giận dữ nhìn Thái Nhất ngông cuồng vô cùng trước mặt, trong ánh mắt tràn ngập kiêng kỵ.

Y dù trong lòng phẫn nộ vô cùng, nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc, biết Thái Nhất trước mặt không dễ chọc, biết Thái Nhất không phải người bình thường có thể đánh bại. "Đủ rồi!" Thái Nhất lúc này mới gật đầu, lộ ra một nụ cười, ngay sau đó sau lưng y xuất hiện một luồng chiến ý cường đại vô cùng, đó là Đại Đạo Đạo Vận, là Bá Chi Đại Đạo.

Cùng với sự xuất hiện của Bá Chi Đại Đạo Đạo Vận, trong nháy mắt, xung quanh xuất hiện một vùng lãnh địa, đó là một tồn tại quét sạch tất cả. "Đây là cái gì?!" Chúc Dung cau mày, trong lòng kinh hãi, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Thái Nhất không đáp lời, chỉ tế xuất Đông Hoàng Chung, bay về phía Chúc Dung.

Chúc Dung thấy vậy đại kinh, không dám lơ là, vội vàng dốc hết sức mình xông về phía mọi người.

Một bên khác.

Chương 270

"Hóa ra là Vu Yêu hai tộc quyết chiến rồi..." Luân Hồi Thần Ma nhìn chiến trường phương xa, không khỏi lắc đầu nói.

Y thực sự không hiểu, những người này rõ ràng đều có thể an tâm phát triển, tự mình đề thăng tu vi, tại sao còn phải gây ra những thương vong vô ích như vậy.

Luân Hồi Thần Ma và các Đại Đạo Thần Ma khác ngày xưa sở dĩ cùng nhau ngăn cản Bàn Cổ là vì sợ sau khi Hỗn Độn biến mất, Đại Đạo mà họ tu luyện sẽ trở nên chậm chạp hơn, thậm chí một số Thần Ma sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đương nhiên, vẫn có một "diễn viên" nữa.

Đó chính là Hủy Diệt Thần Ma, kẻ ngày xưa từng lớn tiếng tuyên bố nhất định phải giết chết Bàn Cổ, cuối cùng lại bỏ rơi tất cả các Thần Ma khác, đáng lẽ ra vẫn còn một tia cơ hội để giết chết Bàn Cổ.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là một tia hy vọng trên lý thuyết mà thôi.

Dù sao có Diệp Hiên tồn tại, bọn họ căn bản không thể làm được điều đó. "Ồ, đó là... khí tức của Bàn Cổ!" Luân Hồi Thần Ma vẫn luôn quan sát chiến trường, đột nhiên phát hiện ở một góc trong thời không nào đó có khí tức của Bàn Cổ chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức, Luân Hồi Thần Ma trong lòng giật mình.

Nhanh chóng, thân ảnh y xuất hiện tại nơi mà hai mắt Bàn Cổ trước kia hóa thành vòng xoáy, nhìn vùng đất hỗn loạn này. "Quả nhiên là hắn!

Bàn Cổ!" Luân Hồi Thần Ma trong lòng chấn động, một lần nữa chứng thực suy nghĩ của mình. "Bàn Cổ!

Mau ra đây gặp mặt!" Luân Hồi Thần Ma điên cuồng hô lớn trên chiến trường, nhất thời, bất kể là sinh linh Vu tộc hay Yêu tộc đều dừng lại, tràn đầy nghi hoặc nhìn Luân Hồi Thần Ma. "Bàn Cổ phục tô rồi sao?!" "Bàn Cổ sống lại rồi sao?!" "Phụ thần tỉnh lại rồi sao?!" "Không đúng, đây là Đại Đạo Thần Ma?!" "Đại Đạo Thần Ma khi nào phục tô vậy?!

Tại sao chúng ta chưa từng nghe nói đến?!" Rất nhiều sinh linh nhìn Luân Hồi Thần Ma, ban đầu còn kinh ngạc về việc Bàn Cổ phục tô, nhưng ngay sau đó lại cảm nhận được khí tức của Luân Hồi Thần Ma, từng người một đều chấn kinh tột độ.

Bất luận là Quang Minh Thần Ma hay Luân Hồi Thần Ma, thực tế chỉ có số ít tồn tại mới biết về sự tồn tại của họ. "Lão sư ở đây đã tìm ra tung tích Phụ thần sao..." Hậu Thổ nhìn bóng dáng Luân Hồi Thần Ma, trong lòng thầm niệm. "Này này này, đang giao chiến với ta mà còn dám phân tâm, các ngươi không muốn sống nữa sao?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vô cùng xuất hiện bên tai Hậu Thổ, hóa ra Thái Nhất đã xuất hiện phía sau Hậu Thổ, trong lời nói có một luồng nhiệt khí thổi vào vành tai Hậu Thổ. "Ai!" Hậu Thổ nhất thời lòng dạ rối bời, kinh hô thành tiếng, lập tức kéo giãn khoảng cách nhìn Thái Nhất phía sau. "Nếu vừa rồi ta có sát tâm, ngươi đã sớm vẫn lạc rồi." Thái Nhất khẽ lắc đầu, nhìn Hậu Thổ trước mặt không khỏi có chút thất vọng.

Những người này vốn dĩ đã yếu kém hơn mình, nhưng khi giao chiến với mình lại còn dám phân tâm, nếu không phải vì kính trọng đối phương là Hậu Thổ, người đã sẵn lòng cống hiến to lớn cho thiên địa, y đã trực tiếp dùng Đông Hoàng Chung chấn chết đối phương rồi. "Đa tạ Đông Hoàng bất sát chi ân." Hậu Thổ khẽ cúi người, từ từ nói.

Ai ngờ Thái Nhất lại càng bất mãn mà lắc đầu, nói: "Vừa rồi lúc ngươi hành lễ, ta lại có thể giết ngươi thêm một lần nữa." Lời này

vừa nói ra, sắc mặt Hậu Thổ tối sầm, gật đầu nói: "Bệ Hạ giáo huấn đúng lắm." "Sao dám khi nhục muội tử ta!" Chúc Dung thấy Thái Nhất không những không nể tình lời tạ ơn của muội tử mình mà còn nói những lời đó, lập tức sắc mặt đại biến.

Chúc Dung thân ẩn hỏa diễm, toàn thân trên dưới đều tràn ngập hỏa diễm, từng đóa hỏa diễm theo sự phẫn nộ của Chúc Dung bốc lên ngút trời, từng luồng Nam Minh Ly Hỏa từ trên người y bay thẳng lên không.

Chiến trường Hỗn Độn vốn đã hóa thành hư vô, giờ đây càng trở nên hư vô hơn, dường như ngay cả bản chất của Hỗn Độn cũng hiển lộ ra.

Nhưng lại tựa hồ chỉ dựa vào những luồng Nam Minh Ly Hỏa này vẫn còn xa mới đạt đến trình độ đó, nằm giữa hư vô và hiện thực. "Chơi lửa sao?" Trên mặt Thái Nhất xuất hiện một nụ cười tà mị vô song, ngay sau đó sau lưng y xuất hiện một vầng mặt trời, trên vầng mặt trời có một con Tam Túc Kim Ô ngửa mặt lên trời cất tiếng kêu dài.

Sau tiếng kêu dài của Tam Túc Kim Ô hóa bởi Đạo Vận, trong nháy mắt từ trong mặt trời dũng mãnh phun ra Thái Dương Chân Hỏa che trời lấp đất, xông về phía Chúc Dung.

Hỏa diễm bá đạo nhất trong Hồng Hoang chính là Thái Dương Chân Hỏa, cùng với sự xuất hiện của Thái Dương Chân Hỏa, trong nháy mắt đã bao phủ Chúc Dung.

Nhưng may mắn là Chúc Dung cũng là một vị thần thánh chuyên chơi lửa, trong thời gian ngắn cũng không bị thiêu cháy, chỉ có điều Nam Minh Ly Hỏa trước đó đều bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi.

Cùng với Thái Dương Chân Hỏa lan khắp chiến trường, toàn bộ chiến trường trong nháy mắt nhiệt độ tăng vọt, ngày càng nhiều sinh

linh bị cuốn vào trong biển lửa nóng bỏng. "Tam Quang Thần Thủy!" Tổ Vu Cộng Công thấy vậy, vội vàng tế xuất Tam Quang Thần Thủy do mình tu luyện mà thành, Tam Quang Thần Thủy là thần thủy được hình thành từ sự kết hợp của Nhật Quang, Nguyệt Quang, Tinh Quang Thần Thủy.

Đây là thủy mạnh nhất giữa thiên địa Hồng Hoang, thậm chí còn mạnh hơn vài phần so với nước Ngân Hà trên trời.

Nhưng để thu thập loại thần thủy này thì lại cực kỳ phiền phức, cần phải thu thập Nhật Quang Thần Thủy, Nguyệt Quang Thần Thủy, Tinh Quang Thần Thủy.

Tuy nhiên, mặt trời, mặt trăng, các vì sao đều thuộc phạm vi thế lực Thiên Đình, đương nhiên, Thiên Đình cũng không thể thực sự ngăn cản ánh sáng chiếu rọi đại địa, nếu không thì Hồng Hoang tất định sẽ đại loạn.

Tam Quang Thần Thủy một giọt hóa vạn giọt, một mảng hóa thành biển cả mênh mông, trong nháy mắt đã tương hỗ dập tắt Thái Dương Chân Hỏa cực nóng trong Hỗn Độn, biến mất.

Ban đầu, Tam Quang Thần Thủy sau khi sử dụng vẫn có thể thu hồi, nhưng bây giờ lại cùng Thái Dương Chân Hỏa tương hỗ dập tắt, triệt tiêu lẫn nhau.

Tam Quang Thần Thủy có hạn, mà Thái Dương Chân Hỏa lại vô tận.

Nếu cứ kéo dài mãi như vậy, cuối cùng vẫn sẽ chịu không ít thiệt thòi.

Diệp Hiên sau khi tiến vào vòng xoáy, đến một thế giới dị dạng. "Đây chính là thế giới mới mà ngươi đã khai sáng sao?" Diệp Hiên khẽ mở lời nói.

Thế giới này y biết, nó cùng cấp với Hồng Hoang, đồng dạng thuộc về thế giới dưới Hỗn Độn.

Đương nhiên, tuy trên danh nghĩa là cùng cấp, nhưng thực tế lại kém Hồng Hoang không biết bao nhiêu, chỉ là về mặt đẳng cấp thì kém không biết bao nhiêu. "Đây chính là Đạo chi Giới, là Hỗn Nguyên Chi Giới, là thế giới được khai tịch và diễn sinh từ Hỗn Nguyên Đạo Quả của ta.

Trong phương thế giới này, Đại Đạo ẩn mình, Thiên Đạo không xuất hiện, không có bất kỳ sự vật nào, không trời không đất cũng không có sinh linh.

Nhưng trong giới này, bỉnh thừa ý niệm Thần Ma, thừa Thiên Địa Tạo Hóa, diễn hóa chúng sinh vô hình, hóa thành thần lực vô cùng.

Hỗn Nguyên Chi Giới, chính là huyền bí để bước vào cảnh giới tiếp theo." Bàn Cổ nói với vẻ mặt đầy tự mãn, hiển nhiên là cực kỳ hài lòng với thành quả của bản thân.

Hài lòng cũng là bình thường, dù sao y đã khai sáng con đường để bước vào cảnh giới mới.

Tuy nhiên lúc này, đồng tử của Diệp Hiên bỗng co rút, hành động này của Bàn Cổ lại vô cùng tương tự với hệ thống Sáng Thế Thần của y.

Khai tịch thế giới mới trong Đạo Quả, diễn hóa chúng sinh vô hình, mượn sức mạnh của chúng sinh để giúp mình bước vào cảnh giới cao hơn.

Giống hệt hệ thống Sáng Thế Thần, chỉ khác là hệ thống Sáng Thế Thần là Sáng Thế Thần đột phá thì họ cũng đột phá theo, còn Bàn Cổ là dựa vào sức mạnh của phương thế giới này để đột phá cảnh giới của bản thân. "Phương pháp này, là do ngươi tự mình lĩnh ngộ ra

sao?" Diệp Hiên im lặng hồi lâu, sau đó từ tốn nói.

Bàn Cổ nghe vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý, nhìn Diệp Hiên bên cạnh, nói: "Cũng phải mà cũng không phải, ta có cảm ứng với Thiên Địa Hỗn Độn đối với Tôn Thượng, từ đó nghĩ đến việc khai tịch thế giới trong Đạo Quả để thành tựu mạnh hơn." Lời này cũng là sự thật, từ ngày đó y gặp Diệp Hiên trong Bàn Cổ Điện, dù đã chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng cũng đã biết được một số chuyện vô cùng đặc biệt.

Trong đó, ví dụ như tại sao thực lực của Diệp Hiên vĩnh viễn không thể nhìn thấy điểm cuối, và tại sao Hồng Hoang lại ngày càng cường đại, hơn nữa phạm vi thế giới lại còn ngày càng rộng lớn.

Giống như Hỗn Độn ban sơ, lúc bắt đầu, những Đại Đạo Thần Ma cường đại vô cùng như vậy lại chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ.

Loại tồn tại sừng sững trên đỉnh phong trong các loại thế giới, ở trong thế giới Hỗn Độn lại chỉ là một Thái Ất Kim Tiên!

Và sau đó, tu vi ngày càng mạnh, thế giới Hỗn Độn cũng ngày càng lớn, những Đại Đạo Thần Ma bọn họ là người có thể cảm nhận rõ ràng nhất.

Nếu nói hiện tại thế giới Hồng Hoang là một quả địa cầu, vậy thế giới Hỗn Độn ngày xưa ngay cả một vi sinh vật trên địa cầu cũng không tính là gì, nhỏ bé đến mức không thể tin nổi.

Đương nhiên, đối với những Đại Đạo Thần Ma vào thời kỳ đó mà nói, thực tế vẫn là ổn.

Còn nếu là hiện tại, thì chỉ là một bước chân.

Lời nói của Bàn Cổ tựa như một đòn sấm sét, đánh thẳng vào tâm thần Diệp Hiên. "Ta cũng không ngờ, ngươi lại có tài tình đến vậy."

Diệp Hiên kinh ngạc nói, ánh mắt nhìn Bàn Cổ tràn đầy sự không thể tin nổi.

Y không ngờ trí tuệ của những Đại Đạo Thần Ma này lại cao đến vậy, tài tình cao đến mức đáng sợ, Diệp Hiên vốn dĩ đã là thiên tài tuyệt thế hiếm thấy trong phương vũ trụ đó.

Nhưng khi đối diện với Bàn Cổ, lại còn kém xa, kém không biết bao nhiêu lần.

Tuy tài tình thiên phú của y so với Bàn Cổ không đáng là gì, nhưng Bàn Cổ càng mạnh cũng có nghĩa là y càng mạnh. "Ta là do Tam Thiên Đại Đạo cùng nhau dựng dục mà sinh, nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo, sinh ra đã chí cường, nhưng khi đối diện với Tôn Thượng lại liên tục gặp trở ngại, thủy chung không thể chạm đến sự cường đại của Tôn Thượng.

Vì vậy, khi ta tỉnh lại, sau khi tiếp nhận những ký ức từ chấp niệm kia, liền quyết định khai tịch thế giới mới trong Đạo Quả." Giọng Bàn Cổ khá bình tĩnh, lần này trên mặt y không còn vẻ tự mãn nào nữa, đối với chuyện này dường như là chuyện thường ngày vậy.

Thời gian không ngừng trôi, giữa hai người một hỏi một đáp, cùng nhau biết được không ít chuyện.

Diệp Hiên tuy có thể khống chế tất cả sinh linh trong thế giới Hỗn Độn, nhưng rốt cuộc đối với nhận thức sâu sắc về thế giới Hỗn Độn thì vẫn luôn không thể sánh bằng những sinh linh do Đại Đạo hóa hiện mà thành này.

Rất nhiều bí mật sâu kín trong thế giới Hỗn Độn và thậm chí cả Đại Đạo, ngay cả Diệp Hiên cũng không biết, nhưng Bàn Cổ lại biết.

Vì vậy, Bàn Cổ cũng đã nói cho Diệp Hiên biết tất cả những gì y đã hỏi.

Và khi hỏi Diệp Hiên có phải là Chúa Tể của thế giới này không, Diệp Hiên cũng đã thừa nhận thân phận này.

Y tuy yếu kém không đáng kể, tuy so với Hỗn Độn rộng lớn và vô số Thần Ma trong thế giới Hỗn Độn thì ngoài chiến lực cường đại ra không là gì cả, nhưng y xác thực chính là Chúa Tể của thế giới Hỗn Độn.

Bởi vì có y, thế giới Hỗn Độn mới có thể đản sinh, bởi vì có thế giới Hỗn Độn, sở dĩ mới có thể khiến Diệp Hiên trở nên cường đại như ngày nay.

Diệp Hiên cảm ân Hỗn Độn, Hỗn Độn cũng không thể tách rời Diệp Hiên.

Khi Diệp Hiên vẫn lạc, thế giới Hỗn Độn cũng sẽ chìm vào hủy diệt, trở về với bóng tối trước kia.

Hai bên tương hỗ thành tựu, tương hỗ y tồn.

Ngay khi hai người đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên Bàn Cổ cau mày.

Diệp Hiên nhận thấy điều đó, tâm niệm vừa động, trong nháy mắt liền hiểu ra chuyện gì đã xảy ra. "Luân Hồi Thần Ma đã biết sự tồn tại của ngươi rồi, ngươi không gặp y một lần sao?" Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên, trong lời nói mang theo một tia cười khẩy.

Luân Hồi Thần Ma này thật sự là được việc, Bàn Cổ còn chưa có ý định tuyên cáo Hồng Hoang, tên này đã trực tiếp la hét điên cuồng trên chiến trường Vu Yêu quyết chiến, điều này có nghĩa là gì, điều này có nghĩa là tất cả sinh linh Hồng Hoang đều đã biết điểm này rồi.

Mặc dù có phần khoa trương, nhưng những tồn tại đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này đều là cao tầng của các phương thế lực, sau khi họ biết, thì sinh linh Hồng Hoang biết cũng

không còn xa.

Dù sao đây cũng không phải là một bí mật không thể giữ kín, về chuyện Bàn Cổ phục tô, những sinh linh này tự nhiên sẽ không giấu diếm sinh linh Hồng Hoang, nhất định sẽ tuyên dương trong Hồng Hoang. "Thôi vậy, dù sao cũng là cố nhân, đã Tôn Thượng mở lời, vậy thì gặp mặt một lần đi." Bàn Cổ khẽ thở dài một tiếng, trong ánh mắt lộ ra tuế nguyệt quá khứ, hồi tưởng lại thuở ban đầu, y trong Hỗn Độn đối chiến Tam Thiên Thần Ma, sau khi lực chiến Tam Thiên Thần Ma thì khai thiên thân vẫn.

Sau khi thân hóa vạn vật, không ngờ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy y đã tái độ tỉnh lại.

Trong Hồng Hoang có sự tồn tại của y, tự nhiên sẽ không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì khác.

Một bên khác, trong Hỗn Độn. "Đánh đi, cứ đánh đi, đợi sau khi các ngươi chết hết, thế giới này sẽ là của ta!" Ma Tổ La Hầu hai mắt phát sáng lẩm bẩm một mình, thân hình lại hướng về một nơi vô danh trong Hỗn Độn mà đi.

Đó là nơi phong ấn của vị tổ tiên, là nơi mà Hồng Quân, kẻ thù cả đời của y, bị trấn áp.

Từ khi Hồng Quân bị trấn áp, cho dù các đệ tử Tiên Môn của y trước kia đã tìm kiếm khắp nơi, cũng không tìm thấy chút dấu vết nào, ngoài những tồn tại tự tay trấn áp Hồng Quân lúc ban đầu ra, thì chỉ có Ma Tổ La Hầu mới biết nơi này.

Nơi trấn áp Hồng Quân.

La Hầu nhìn khí tức phong ấn cường đại vô cùng trước mặt, thầm tặc lưỡi, y tu luyện đến bây giờ, cũng không thể mở phong ấn này từ bên trong.

Đương nhiên, bất kỳ phong ấn nào cũng là để phong ấn tồn tại bên trong, nhưng đối với những tồn tại khác từ bên ngoài, đó lại là một chuyện nực cười.

Đặc biệt là khi tồn tại cùng cấp ra tay, muốn phá vỡ phong ấn từ bên ngoài là cực kỳ dễ dàng.

Giống như Đường Tăng phá vỡ phong ấn trấn áp Tôn Ngộ Không vậy, chỉ cần đi lên và gỡ bỏ là được.

Điều này còn có ý chỉ của Như Lai, không phải Đường Tăng thì không phá được, nếu không, đừng nói là tồn tại cùng cấp, cho dù là tồn tại thấp hơn vài cấp cũng vẫn có thể giải trừ được. "Hồng Quân, nếu ngươi không chịu cúi đầu, liền vĩnh viễn không thể thoát khỏi nơi đây, ngươi có chắc muốn vĩnh viễn chìm đắm ở đây không?" La Hầu sắc mặt không đổi, khẽ hỏi.

Theo y thấy, đây là một cơ hội cực kỳ tốt, Vu Yêu đã quyết chiến, bọn họ trước kia đã nghĩ đủ mọi cách cũng không thể khiến Vu Yêu quyết chiến, nhưng bây giờ lại chẳng làm gì, mà lại đặc biệt Vu Yêu đã quyết chiến.

Những mưu kế mà họ đã nghĩ ra lúc ban đầu, kết quả lại chẳng cái nào thành công, nhưng cuối cùng Vu Yêu hai tộc vẫn tiến hành đại quyết chiến.

Tạo hóa trêu ngươi, từ trước đến nay không cho ai cơ hội phản ứng. "La Hầu, ngươi từ bỏ ý định đi, cho dù ta vĩnh viễn chìm sâu nơi đây, cũng không thể thần phục ngươi." Trong phong ấn, linh thức Hồng Quân bị phong bế, theo lý mà nói thì không thể nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nhưng khi La Hầu nhắm vào mà truyền âm, Hồng Quân lại có thể nghe thấy giọng nói của La Hầu. "Không, ngươi sẽ muốn thôi!

Ngươi có biết bây giờ Hồng Hoang có bao nhiêu Hỗn Nguyên Đại

La Kim Tiên không?

Cái ý nghĩ ngày xưa ngươi muốn Hồng Hoang trở thành duy nhất Hỗn Nguyên đã sớm vỡ nát rồi!" La Hầu nghe vậy cười khẩy một tiếng, trào phúng nói.

Theo y thấy, Hồng Quân muốn thoát khỏi nơi này, dù sao bây giờ thế giới Hồng Hoang đã ngày càng cường đại, nếu Hồng Quân không ra ngoài nữa, sớm muộn cũng sẽ bị Hồng Hoang bỏ lại phía sau, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa thì thôi.

Hiện tại Hồng Hoang đã có tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, còn có cả Bàn Cổ khả năng đã phục sinh kia, vị tồn tại đó nếu thật sự tỉnh lại, e rằng cảnh giới tu vi của Hồng Hoang rất nhanh sẽ được làm mới.

Như vậy, tồn tại ở cảnh giới cao hơn muốn xóa bỏ tồn tại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không nhất định là không thể làm được.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chứng đạo Vô Thượng Hỗn Nguyên, chiếu rọi chư thiên, nhưng cũng khó bảo đảm tồn tại ở cảnh giới cao hơn không thể có thủ đoạn cao hơn để xóa sổ y.

Hồng Quân nghe vậy rơi vào trầm mặc.

Rất lâu sau, giọng Hồng Quân từ từ vang lên: "Bao nhiêu?" Khóe miệng La Hầu khẽ nhếch, trong lòng biết chuyện này cơ bản là có hy vọng, lập tức cười nói: "Vài chục vạn, thậm chí hơn trăm vạn." "Không thể nào!" Hồng Quân nghe vậy kinh hô một tiếng, trong lòng dường như có một đàn thần thú giẫm đạp qua.

Thế giới quan của y dường như trong nháy mắt đã vỡ nát, y biết có thể sẽ có hàng vạn, nhưng y không ngờ, lại đạt đến vài chục vạn.

Nếu thật sự có nhiều Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như vậy, vậy

thì y lại tính là gì... "Ha ha...

đừng tự lừa dối mình nữa, trong Hồng Hoang từ trước đến nay chưa bao giờ thiếu sinh linh có thiên phú..." La Hầu cười lạnh một tiếng, không chút khách khí mà giễu cợt Hồng Quân một trận.

Hồng Quân nghe vậy rơi vào trầm mặc, đúng vậy, trong Hồng Hoang ai mà chẳng là tồn tại có thiên phú siêu cường, thật sự đã trải qua thời gian phát triển lâu dài như vậy, chưa chắc đã không thể xuất hiện nhiều Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như vậy.

Nhưng mà, điều này cũng quá mức đặc biệt nhiều rồi chứ?!

Hồng Quân tuy trong thâm tâm có chút khó chấp nhận, nhưng thực tế vẫn chấp nhận.

Cảnh giới mà mình đã tự hào bấy lâu, giờ đây trong Hồng Hoang lại đã xuất hiện nhiều như vậy, điều này khiến trong lòng y khó tránh khỏi cảm giác bàng hoàng như cách một thế hệ. "Ngươi chuyến này đến đây, chắc chắn là Hồng Hoang đã xảy ra đại sự gì, vì vậy muốn tìm cầu sự hợp tác của ta, phải không?" Ánh mắt Hồng Quân sắc bén vô cùng, hỏi trong thế giới nội tâm của mình.

Chương 271

La Hầu nghe vậy sắc mặt hơi khựng lại, không nói nhiều.

Mà Hồng Quân dường như biết biểu tình của La Hầu, cười nói: "Vì vậy, ngươi không thể không thả ta ra." "Ha ha, trên đời này từ trước đến nay không có cái gọi là 'không thể không làm', bất kỳ ai làm bất cứ việc gì đều có mục đích riêng của mình." La Hầu nghe vậy cười lạnh một tiếng, không trực tiếp trả lời Hồng Quân mà phản bác thẳng. "Vì vậy, cho dù bên ngoài đã xuất hiện thời cơ, nếu ngươi không cầu xin ta, ta cũng sẽ không thả ngươi rời đi." Lời nói của La Hầu khiến Hồng Quân trong lòng giật mình, nhất thời có chút hoảng loạn.

Nhưng sau đó y lại nghe thấy giọng La Hầu một lần nữa vang lên: "Hiện tại Tiên Môn thế yếu, Ma Môn ta xương thịnh, cục diện thiên địa hiện đang động loạn, chính là thời cơ tốt để mở ra một cục diện đại hảo.

Nếu ngươi không cầu xin ta thả ngươi, không chỉ Tiên Môn sẽ chìm đắm, mà ngay cả ngươi cũng sớm muộn sẽ bị thời đại thay thế." Lời nói của La Hầu tựa như một thanh đao cực kỳ sắc bén, hung hăng đâm vào tim Hồng Quân.

Y nhìn Hồng Quân đang trầm mặc không nói trước mặt, trong lòng vô cùng khoái ý, khóe miệng cũng nở một nụ cười.

Trong lòng không khỏi cảm khái, tên Hồng Quân này mặt dày kinh người, quả thật vô sỉ tột cùng, một mặt cần y thả đối phương, một mặt lại đặc biệt không chịu cúi đầu, còn ra vẻ nắm trong tay mình.

Sắc mặt Hồng Quân biến đổi liên hồi, sau đó y nhắm mắt trầm tư một lúc.

Y biết La Hầu nói đúng, cũng biết La Hầu hiện tại chắc chắn cần y cùng liên thủ, nếu không thì với tính cách của La Hầu sẽ không thể chạy đến đây.

Nhưng đúng như La Hầu đã nói, đối phương cùng lắm chỉ là bỏ lỡ cơ hội này, dù sao bất tử bất diệt thì cứ chờ đợi cơ hội tiếp theo đến, nhưng bản thân y lại không biết còn phải đợi bao nhiêu năm nữa.

Và lúc đó, liệu Đế Tuấn và những người khác có lại bước lên cảnh giới cao hơn, liệu có lại đánh giết y không.

Trong lòng y có chút nôn nóng, nhưng lại không muốn cúi đầu trước La Hầu, bao nhiêu năm chấp chưởng tất cả đã khiến trong lòng y sớm hình thành sự tự tôn cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt là đối với tử địch như La Hầu.

Cúi đầu trước kẻ địch cả đời này, điều này còn khiến y khó chịu hơn cả việc bị đánh chết.

Nghĩ lại thuở ban đầu, nếu không phải La Hầu quấy rối, mình đã sớm đặc biệt thành tựu Hỗn Nguyên duy nhất, lúc đó liền có thể triệt để phong thiên tỏa địa, đánh giết tất cả những tồn tại biết về Hỗn Nguyên, như vậy thì sẽ không có những chuyện xảy ra sau này. "Thế nào rồi?

Đã cân nhắc kỹ chưa?" Trên mặt La Hầu mang theo biểu tình cười như không cười, khá hứng thú nhìn Hồng Quân.

Nếu Hồng Quân cúi đầu, y liền thuận thế thả y ra, từ đó đạt thành hợp tác, nếu Hồng Quân không cúi đầu, vậy thì đường ai nấy đi, Hồng Quân tiếp tục bị phong ấn, y chạy về Vô Tận Ma Vực.

Trường hợp thứ nhất có thể cùng mưu đại sự, dựa vào thực lực Ma Môn hiện tại, nếu thêm Hồng Quân kẻ âm hiểm này và Tiên Môn dưới trướng y, nói không chừng còn có thể gây ra một phen phong

vân.

Và lý do La Hầu tìm đến Hồng Quân là vì Hồng Quân tuy là chủ của Tiên Môn, nhưng thực tế lại luôn có dã tâm không nhỏ, cộng thêm với hầu hết các thế lực trong Hồng Hoang đều có ân oán cực lớn.

Vì vậy, nếu Hồng Quân thoát ra, nhất định sẽ nghĩ cách báo thù, ngày xưa khi y bị phong ấn thì có cả Vu Yêu hai tộc và các thủ lĩnh Long tộc đều nhúng tay vào.

Và trong khoảng thời gian này, nói cho Hồng Quân biết Vu Yêu hai tộc đang đại chiến, vậy thì hậu quả nhất định có thể tưởng tượng được, chắc chắn sẽ nghĩ cách báo thù, điều này cực kỳ lý tưởng với La Hầu. "Giúp ta." Hồng Quân nghẹn đến nửa sống nửa chết, mới thốt ra được hai chữ này.

Tuy y chỉ nói hai chữ như vậy, nhưng La Hầu nghe vậy lại điên cuồng cười lớn. "Ha ha ha ha!" "Ta thật không ngờ có ngày lại nghe được tiếng cầu xin của ngươi!

Ha ha ha ha!" La Hầu điên cuồng trào phúng Hồng Quân, trên mặt đầy vẻ trào phúng.

Hồng Quân lúc này sắc mặt lại bình tĩnh trở lại, chút xấu hổ trước đó đã biến mất, thay vào đó là một luồng cuồng nộ dâng lên trong nội tâm y.

Nhưng y không biểu hiện ra ngoài, cũng không nói gì nhiều.

Đối mặt với tiếng trào phúng của La Hầu, y chỉ yên lặng nhìn, việc cấp bách bây giờ là phải thoát ra, chỉ có sống mà thoát ra, đó mới là việc quan trọng nhất.

La Hầu khi nhìn thấy biểu tình như vậy của Hồng Quân, dường như lập tức mất hứng thú, bỗng trở nên chán nản. "Thôi vậy, ta, La Hầu, không giống ngươi thất tín bội nghĩa, đã hứa với ngươi thì tự

nhiên sẽ thả ngươi ra." La Hầu nói xong câu này, thân hình biến thành một làn ma khí ẩn mình trong Hỗn Độn mênh mông, biến mất.

Bên ngoài.

Sau khi La Hầu phá vỡ phong ấn, trong nháy mắt, Hồng Quân liền khôi phục ý thức.

Y nhìn La Hầu trước mặt, hai mắt tràn ngập vẻ thống hận, nhưng cũng chỉ là một thoáng, liền trở lại bình tĩnh. "Hiện tại là Vu Yêu hai tộc quyết chiến, trong Hỗn Độn, trận quyết chiến này không biết còn bao lâu mới kết thúc, ta muốn ngươi trong khoảng thời gian này nhanh chóng kéo ra một thế lực cường đại, đợi đến khi Vu Yêu quyết chiến kết thúc, chính là lúc chúng ta quét sạch phe thất bại!" La Hầu chắp tay sau lưng đứng thẳng, nói xong, thân hình hóa thành một luồng ma khí ẩn mình trong Hỗn Độn mênh mông, biến mất.

Hồng Quân nắm chặt hai nắm đấm, ánh mắt đờ đẫn nhìn về vùng Hỗn Độn này, trong lòng thầm phát ngoan nói: "Đế Tuấn!

Yêu tộc!

Vu tộc!

Long tộc!

Ta thề nhất định sẽ khiến các ngươi đều hóa thành hư vô, khiến vạn tộc trong Hồng Hoang đều có thể tùy ý khi nhục Tam tộc!

Ta nhất định sẽ khiến Tam tộc các ngươi luân lạc đến đáy của Hồng Hoang, trở thành như Phượng Hoàng, Kỳ Lân hai tộc vậy, bị người khác lăng nhục, bị người ta tùy ý chà đạp!" "Hừ!" Hồng Quân lạnh hừ một tiếng, thân hình chuyển động giữa hư không, biến mất tại chỗ.

Nếu không rời đi nữa, e rằng đến lúc đó bị những thần thánh đã thiết lập phong ấn trước kia biết được, nếu họ lại đến phong ấn y lần

nữa, vậy thì đó không phải là chuyện tốt. "Gay go!" Long Vương trong lòng lạnh toát, trong nháy mắt liền cảm ứng được Hồng Quân đã thoát khỏi phong ấn gông cùm, đã đào thoát khỏi trấn áp. "Làm sao có thể, hắn làm sao có thể thoát khốn ra ngoài?!" Long Vương trong lòng tràn ngập kinh hãi, ngày xưa y cùng Đế Tuấn, Thái Nhất, Đế Giang và Chúc Cửu Âm, tổng cộng năm vị Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cấp giữa thiên địa, cùng nhau trấn áp Hồng Quân.

Theo lý mà nói, năm vị tồn tại bọn họ, trong đó còn có Thái Nhất, vị nắm giữ Đông Hoàng Chung chuyên dùng để trấn áp phong ấn, Hồng Quân căn bản không thể thoát khốn từ bên trong.

Nhưng hiện tại sự việc đã xảy ra, nếu không phải thoát khốn từ bên trong, vậy nhất định là có người ngoài trợ giúp.

Long Vương nheo mắt, không nhúc nhích thân mình đi đến nơi phong ấn, bởi vì đợi y đến nơi thì Hồng Quân đã sớm ẩn mình biến mất rồi, đi cũng coi như vô ích một chuyến. "Rốt cuộc là ai đã trợ giúp một tay khiến hắn thoát khỏi phong ấn đây..." Trong lòng Long Vương dâng lên một mối nghi vấn, ngay sau đó liền bắt đầu câu thông Đại Đạo, muốn tìm kiếm manh mối trong đó.

Mà lúc này, bốn vị thần thánh đang giao chiến trên chiến trường là Đế Tuấn, Thái Nhất, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều trong nháy mắt cảm ứng được phong ấn đã bị phá vỡ, nhưng lúc này bọn họ hiển nhiên đã không thể quan tâm đến điểm này nữa rồi.

So với Vu Yêu quyết chiến, việc Hồng Quân đột phá phong ấn cũng chỉ là một chuyện rất nhỏ mà thôi.

Thế giới Hỗn Nguyên, Đạo Quả Chi Giới.

Luân Hồi Thần Ma sau khi tiến vào, nhìn Diệp Hiên trước mặt, trong lòng trong nháy mắt đã trở nên lanh lợi. "Các hạ cũng đã đến." Luân Hồi Thần Ma chắp tay hành lễ với Diệp Hiên, cười nói.

Đây là quy củ y học được từ Hồng Hoang, tự nhiên cũng dùng cho Diệp Hiên, coi như là lễ tiết.

Đương nhiên, trên thế giới này, người có thể khiến y hành lễ cũng chỉ có Diệp Hiên, trừ khi Bàn Cổ đe dọa tính mạng y, nếu không, y cũng sẽ không hành lễ.

Theo y thấy, Bàn Cổ tuy cường đại, nhưng dù sao vẫn giống y, đều là Đại Đạo Thần Ma, thuộc cấp bình đẳng, mặc dù đối phương là tồn tại nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo.

Diệp Hiên gật đầu, coi như đáp lễ.

Trong số những Đại Đạo Thần Ma này, người duy nhất khiến y cảm thấy kinh hãi chính là Bàn Cổ, ngoài Bàn Cổ ra, trong thế giới này không còn bất kỳ tồn tại nào có thể uy hiếp được y, ngay cả Bạch Hổ ở Tây Cực Chi Địa cũng vậy.

Nhưng Bàn Cổ lại không những khiến y không thể nhìn thấu, y mơ hồ luôn cảm thấy nếu Bàn Cổ muốn giết mình, cũng không phải là không thể.

Diệp Hiên không biết cảm giác này từ đâu mà đến, nhưng y xác thực có cảm giác này.

Luân Hồi Thần Ma sau đó nhìn về phía Bàn Cổ, sắc mặt ngưng trọng nói: "Ngươi quả nhiên đã phục tô." Ngày xưa, y từng gặp Bàn Cổ một lần, nhưng lần đó, Bàn Cổ không phải là phục tô thật sự, chỉ là ý chí phân tán khắp nơi tổ hợp lại mà thôi.

Vì vậy lần trước nói chuyện rất vui vẻ, cũng coi như cố nhân gặp lại.

Mặc dù cố nhân này ngày xưa từng đánh chết mình một lần, nhưng dù sao cũng là tuế nguyệt quá khứ, hơn nữa điều quan trọng nhất là y căn bản không thể báo thù thành công.

Huống hồ, giờ đây Luân Hồi Thần Ma lại không muốn báo thù, nếu ngày xưa Bàn Cổ không đánh chết bọn họ để sáng tạo thế giới này, thì cũng sẽ không có một Luân Hồi Thần Ma cường đại như ngày nay.

Vì vậy, Luân Hồi Thần Ma cũng không cảm thấy có vấn đề gì, còn cái gọi là thù hận, trước mặt Đại Đạo lại không đáng nhắc đến. "Ngươi và Quang Minh đều đã phục tô, ta, Bàn Cổ, vì sao lại không thể phục tô?" Bàn Cổ nở một nụ cười trên mặt, nhìn Luân Hồi Thần Ma trước mặt, trong lòng cũng khá tự hào.

Ngay cả kẻ thù ngày xưa giờ cũng yêu thích Hồng Hoang như vậy, cảm giác thành tựu này không phải chuyện bình thường có thể mang lại. "Cũng phải, dù sao là ngươi, bất kỳ chuyện gì trước mặt ngươi cũng không phải là kỳ tích." Luân Hồi Thần Ma nghe vậy gật đầu, nói như có ý chỉ.

Nhưng không đợi Bàn Cổ nói chuyện, y lại nói: "Phương thế giới này, dường như là một tân giới." Trong lời nói của y tuy là hỏi, nhưng thực tế lại dùng ngữ khí vô cùng khẳng định.

Y có chút không hiểu, tại sao Bàn Cổ, người đã khai sáng ra một Hồng Hoang, lại còn khai tịch ra một thế giới bất toàn như vậy.

Đúng vậy, bất toàn, trong mắt Luân Hồi Thần Ma chính là bất toàn.

Bởi vì phương thế giới này chỉ có hình dáng sơ khai của một thế giới, ngay cả tồn tại cơ bản nhất như Thiên Địa cũng không có, chỉ có sự tồn tại của thời gian và không gian, đây là căn bản không thể thiếu của một phương thế giới. "Đây là Hỗn Nguyên Chi Giới, không phải một giới, mà là vạn giới." Bàn Cổ cười mà không nói, từ tốn nói.

Nhưng tiếng Đại Đạo này lọt vào tai Luân Hồi Thần Ma, trong nháy mắt khiến hai mắt y sáng rực, nhìn Bàn Cổ lẩm bẩm nói: "Vạn

giới!

Đây chính là huyền bí để đột phá cảnh giới Vô Thượng sao?!" Luân Hồi Thần Ma là tồn tại cỡ nào, sau khi nghe đến "Hỗn Nguyên Chi Giới" của Bàn Cổ, liền biết đây là thế giới do Hỗn Nguyên Đạo Quả của Bàn Cổ khai tịch mà ra, sau đó lại thấy y nói không phải một giới, mà là vạn giới.

Ý tứ chính là Hỗn Nguyên Chi Giới không phải là loại thế giới chỉ có thể tồn tại một cái như Hồng Hoang, mà là vô cùng vô tận thế giới, là tất cả mọi người đều có thể khai sáng thế giới.

Mà khai tịch một thế giới mới trong Hỗn Nguyên Đạo Quả, điều này tự nhiên không phải chuyện đùa, nhất định có mục đích gì đó.

Lại nhìn tu vi của Bàn Cổ hiện tại, ngay cả Luân Hồi Thần Ma cũng không nhìn thấu, lập tức đáp án đã rõ ràng, tu vi của Bàn Cổ là Hỗn Nguyên hậu kỳ, thậm chí có thể đã đạt đến đỉnh phong, mà vào lúc này sáng tạo thế giới này, tự nhiên là muốn đột phá đến cảnh giới mới.

Và y không biết cảnh giới trên Hỗn Nguyên là cảnh giới gì, vì vậy liền gọi nó là Vô Thượng Chi Cảnh. "Không sai, nhưng đây cũng chỉ là một suy đoán của ta, liệu có khả thi hay không còn phải đợi đến khi ta có thể dựa vào phương thế giới này để đột phá đến cảnh giới mới." Bàn Cổ gật đầu, không còn quanh co nữa mà trực tiếp nói rõ đáp án cho y. "Quả nhiên là vậy, không hổ danh Bàn Cổ, xứng đáng được một tiếng Đạo Tôn xưng hô, chỉ là phương thế giới này tại sao còn chưa diễn hóa?" Luân Hồi Thần Ma gật đầu, một câu nịnh hót đã được buông ra một cách âm thầm.

Mặc dù đây là danh xưng được Hồng Hoang công nhận đối với Bàn Cổ, Đạo Tôn, Đại Đạo Tôn Giả, tồn tại vô thượng.

Nhưng do Đại Đạo Thần Ma Luân Hồi Thần Ma gọi một tiếng

như vậy, đó quả thực là một trường hợp hiếm có. "Tôn Thượng ở trước mặt, không dám vọng xưng Đạo Tôn, ngươi và ta ngày xưa từng ngồi trong Hỗn Độn luận đạo, có thể xưng là đạo hữu." Bàn Cổ nghe vậy liền lắc đầu, trịnh trọng nói.

Khi đối diện với Diệp Hiên, ngay cả y cũng phải gọi một tiếng Tôn Thượng, giờ đây làm sao dám để người khác gọi mình là Đạo Tôn trước mặt Diệp Hiên.

Cảnh giới tu vi càng cường đại, càng có thể cảm nhận được sự cường đại ẩn chứa trong cơ thể Diệp Hiên.

Bàn Cổ biết, ngay cả mình đột kích bất ngờ, cũng không phải là đối thủ một chiêu của Diệp Hiên.

Tiêu chuẩn Tam Thiên Đại Đạo của mình, so với Tam Thiên Đại Đạo của Diệp Hiên thì đơn giản là một trời một vực.

Trước mặt Đại Năng như vậy, làm sao dám tự xưng Đạo Tôn.

Diệp Hiên nghe vậy, không đợi Luân Hồi Thần Ma nói, liền vội vàng lên tiếng nói: "Ta đối Đại Đạo vô công, không dám vọng xưng Đạo Tôn, Bàn Cổ khai thiên tích địa, có thể xưng Đạo Tôn!" "Tạ Tôn Thượng." Bàn Cổ nghe vậy liền cúi lạy, không từ chối gì, đã là lời Diệp Hiên nói, vậy y cứ tiếp nhận. "Đạo Tôn, Tôn Thượng." Luân Hồi Thần Ma chắp tay cười nói, không hề có chút kiểu cách nào, dường như sự cao quý của Đại Đạo Thần Ma ngày xưa đã bị vứt ra sau đầu vậy.

Vì Bàn Cổ xưng Diệp Hiên là Tôn Thượng, vậy y cũng theo đó mà xưng hô.

Bàn Cổ gật đầu, sau đó lại giải thích nghi hoặc cho y: "Về phần phương thế giới này, ta tạm thời vẫn chưa biết nên diễn biến thế nào, nếu mạnh hơn Hồng Hoang, e rằng sẽ gây nguy hiểm cho Hồng

Hoang, nếu yếu hơn Hồng Hoang, lại không biết liệu có thể đột phá cảnh giới." "Nếu mạnh hơn Hồng Hoang, tự nhiên là một việc đáng mừng, nếu yếu hơn Hồng Hoang, cũng là chuyện bình thường." Diệp Hiên từ tốn nói ở một bên.

Theo y thấy, không có nỗi phiền não này, bởi vì muốn siêu việt Hồng Hoang gần như là không thể, tại sao những Tiên Thiên Thần Thai Thánh trong Hồng Hoang lại cường đại đến vậy?

Đó là vì những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này hoặc là do tàn niệm của Đại Đạo Thần Ma hóa thành, hoặc là do tàn niệm của Bàn Cổ hóa thành, còn thế giới trong Hỗn Nguyên Đạo Quả của Bàn Cổ hiện tại, vốn dĩ không bằng Hồng Hoang được diễn biến mà sinh thành từ Hỗn Độn.

Sinh linh cũng không có tàn niệm của Bàn Cổ hoặc tàn niệm của Đại Đạo Thần Ma, vì vậy muốn vượt qua Hồng Hoang gần như là chuyện không thể. "Vì vậy, tự nhiên phải dốc hết toàn lực, mạnh đến đâu thì cứ để nó mạnh đến đó." Diệp Hiên cười nói.

Nếu Bàn Cổ đột phá đến cảnh giới cao hơn, vậy Diệp Hiên tự nhiên cũng có thể tự mình bước vào cảnh giới cao hơn.

Ngày Bàn Cổ đột phá, chính là lúc Diệp Hiên thành tựu Sáng Thế Thần ngũ giai.

Đây cũng là lý do tại sao Diệp Hiên lại hy vọng Bàn Cổ toàn lực thi triển, bởi vì y cảm thấy ý tưởng này của Bàn Cổ là đủ tốt, là khả thi.

Nếu cứ như vậy mà vẫn không thể đột phá cảnh giới cao hơn, ngay cả Diệp Hiên cũng không biết nên làm thế nào để đột phá cảnh giới cao hơn.

Còn về Thần Nguyên, Diệp Hiên bây giờ có thể nói là gần như

không thiếu, hoàn toàn có thể đáp ứng nhu cầu tồn tại và phát triển của Hồng Hoang. "Cẩn tuân lời Đạo Tôn, Bàn Cổ tự nhiên sẽ toàn lực hành sự!" Bàn Cổ nghe những lời Diệp Hiên nói, trong lòng cũng đầy vẻ kiên định, biết mình bước tiếp theo nên làm gì.

Vì Diệp Hiên đã nói như vậy, tự nhiên cũng khiến Bàn Cổ càng thêm kiên định về tính khả thi của hành vi của mình.

Một người đứng ở vị trí cao hơn nhìn nhận sự vật, khẳng định là nhìn xa hơn và chính xác hơn mình.

Đây là điều Bàn Cổ suy nghĩ trong lòng, cũng là điều y công nhận. "Hóa ra là vậy, vậy đợi ta đột phá đến cảnh giới hậu kỳ, tự nhiên sẽ noi gương Bàn Cổ Đạo Tôn, thành tựu Vô Thượng Chi Cảnh." Nụ cười của Luân Hồi Thần Ma từ từ hiện ra, chỉ cảm thấy chuyến đi này của mình không hề uổng công. "Đã như vậy, vậy ta truyền cho ngươi một ít đạo pháp!" Bàn Cổ nhìn Luân Hồi Thần Ma trước mặt, cũng biết y là sư tôn của Hậu Thổ, liền đưa tay chỉ một cái.

Một đạo quang mang mơ hồ không rõ chợt lóe lên rồi biến mất, tốc độ vượt qua sự trói buộc của thời gian, ngay cả Luân Hồi Thần Ma còn chưa kịp phản ứng đã đi vào ý niệm của y.

Bàn Cổ tự nhiên cũng là phục tô bằng ý niệm thần thức, giống như Luân Hồi Thần Ma và Quang Minh Thần Ma.

Luân Hồi Thần Ma còn chưa kịp phản ứng, trong đầu đã có thêm chút cảm ngộ về khai thiên tích địa, đó là cảnh Bàn Cổ khai tịch Hỗn Nguyên Đạo Quả của mình.

Chỉ thấy một gã khổng lồ đỉnh thiên lập địa đứng trong một vùng hoang vu mênh mông, phương thế giới này là một vùng hư vô, không, đây không phải là một phương thế giới.

Trong bóng tối vô tận, duy chỉ có gã khổng lồ kia lấp lánh phát

sáng, chiếu rọi tứ phương.

Oanh!

Đột nhiên, một tiếng động vang vọng thiên địa xuất hiện, chấn động đến mức tai muốn điếc.

Lúc này mới phát hiện, hóa ra thân hình Bàn Cổ đã động, đưa ngón tay khẽ vạch về phía trước một cái.

Liền thấy một đạo quang lượng chiếu rọi tứ phương, bóng tối giữa thiên địa tan biến, xuất hiện ánh sáng vô hạn.

Những đạo quang mang đó hướng về bốn phương tám hướng, cùng với năng lượng từ một cái vạch của Bàn Cổ mà chiếu rọi tứ phương.

Chỉ có điều những đạo quang mang đó cũng chợt lóe lên rồi biến mất, cùng với sự truyền bá của năng lượng mà dần dần tiêu tán.

Rất lâu sau, quang mang lui tán, phương thế giới này cũng trở nên ngày càng rộng lớn.

Tuy không rộng lớn bằng Hồng Hoang, nhưng cũng có đủ không gian rồi.

Chương 272

Từng Đại Đạo không ngừng tuôn ra từ trên người Bàn Cổ, đó là Lực Chi Đại Đạo hóa thành Tam Thiên Đại Đạo ánh chiếu chư thiên.

Tuy không sâu sắc bằng nhiều Đại Đạo Thần Ma trong đạo của mình, nhưng may mắn là toàn diện, vì vậy phương thế giới này sở hữu Đại Đạo còn nhiều hơn Hồng Hoang.

Trong phương thế giới này, trừ Hỗn Độn Đại Đạo không hiển hóa ra, những Đại Đạo còn lại đều hiển hóa mà ra.

Bởi vì một khi Hỗn Độn Đại Đạo xuất hiện, Thiên Địa sẽ bị Hỗn Độn xâm thực, trừ phi Bàn Cổ lại khai tịch ra một thế giới nữa trong phương thế giới này, để thế giới Hỗn Độn nằm ở tầng ngoài của phương thế giới này, và để thế giới mới bên trong bao phủ một tầng màng, như vậy mới có thể khiến phương thế giới này sở hữu Hỗn Độn Đại Đạo.

Nhưng thiếu đi một Hỗn Độn Đại Đạo cũng không phải vấn đề gì, thiếu thì cứ thiếu, cũng không ảnh hưởng đến chuyện gì. "Đa tạ Đạo Tôn truyền Pháp." Luân Hồi Thần Ma lại một lần nữa chắp tay hành lễ với Bàn Cổ, cười nói.

Y cảm thấy chuyến này mình thu hoạch rất nhiều, mà tất cả điều này chỉ là nhờ gặp Bàn Cổ một lần mà thôi.

Kết giao với Bàn Cổ thật sự là quyết định quan trọng nhất mà y đã làm trong kiếp chuyển thế trọng tu này.

Thế giới Hồng Hoang, trong Tây Hoang. "Hắc hắc, đánh đi, cứ đánh đi, đợi sau khi các ngươi chết hết, thế giới này sẽ là của ta!" Trên mặt Quang Minh Thần Ma xuất hiện một nụ cười tà mị, những năm qua y núp mình trong Tây Hoang không ra ngoài, tu vi cũng vẫn đột

phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng y biết, bây giờ còn xa mới là thời cơ báo thù, y vẫn cần nhẫn nại, đợi đến khi Yêu tộc hoàn toàn suy tàn, y mới có thể ra mặt báo thù.

Hơn nữa, còn phải tránh sự che chở của tên Luân Hồi Thần Ma kia, tuy nói tên đó khả năng lớn sẽ không che chở Yêu tộc, nhưng cẩn thận vẫn hơn, y không muốn lại xảy ra chuyện mất mặt Đại Đạo Thần Ma của mình nữa.

Tây Cực Chi Địa.

Bạch Hổ cảm nhận được dao động linh khí thiên địa xong, mơ hồ khẽ ngẩng đầu, trong hai mắt vốn nhắm chặt lộ ra một khe hở nhỏ, nhìn thấy sự việc trong Hỗn Độn.

Sắc mặt y có chút không tốt, sau đó lẩm bẩm nói: "Nội hàm của phương thế giới này lại đáng sợ đến vậy sao, lần này, Bản Tôn rốt cuộc có ý định gì đây..." Y không biết Bản Tôn rốt cuộc có ý định gì, y chỉ biết phương thế giới này rất mạnh, rất mạnh, khác biệt với những nơi y từng đi qua trước đây, từ bản chất mà nói đã không giống.

Trong thế giới Hồng Hoang tuy không sở hữu Tam Thiên Đại Đạo, nhưng thế giới Hỗn Độn lại thực sự sở hữu Tam Thiên Đại Đạo.

Tức là, chỉ cần ngươi muốn tu luyện, Tam Thiên Đại Đạo đều tùy ý cho ngươi tu luyện, đây là chuyện không thể tưởng tượng được ở các thế giới khác.

Có thể tu luyện hay không và tu luyện có thành công hay không là hai chuyện khác nhau, ngoài thế giới Hồng Hoang ra, tất cả các thế giới y từng đi qua đều không có Tam Thiên Đại Đạo viên mãn, chỉ có phương Thần Quốc này, lại sở hữu Tam Thiên Đại Đạo.

Đây là một chuyện cực kỳ kinh ngạc, và đây còn chưa phải là điều

kinh ngạc nhất, điều kinh ngạc nhất chính là những thần thánh trong phương Thần Quốc này lại mạnh đến quá đáng từng người một.

Đây là chiến lực mà sinh linh tứ giai có thể biểu hiện ra sao?

Chỉ riêng chiến lực này, đã đủ để vô địch trong tất cả các sinh linh tứ giai! "Thôi vậy, chuyện này cũng không liên quan đến ta, vẫn là tiếp tục chìm vào giấc ngủ đi..." Bạch Hổ lại nhắm nghiền hai mắt vốn hé mở một khe nhỏ, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Xa xôi trong Hỗn Độn, Diệp Hiên, tựa hồ như Thượng Đế vậy, sau khi nghe thấy giọng nói của Bạch Hổ, lập tức rời khỏi Hỗn Nguyên Chi Giới của Bàn Cổ, đến trên không Tây Cực Chi Địa, nhìn Bạch Hổ đang ngủ bên dưới, khẽ lắc đầu thở dài một tiếng rồi rời đi.

Điều y không chú ý đến là khi y quay người rời đi, Bạch Hổ vốn đang nằm trên đất đã ngẩng đầu nhìn một cái vào bóng lưng y.

Trong Thiên Đình. "Cuộc chiến này, không biết còn bao lâu nữa mới kết thúc..." Hi Hòa khẽ thở dài một tiếng, nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất và mười đứa con của mình, trong lòng tràn đầy lo lắng, nhưng lúc này nàng lại bị Thái Nhất và Đế Tuấn liên thủ phong ấn trong Thiên Đình.

Đúng vậy, phong ấn.

Nàng và Nguyên Mẫu Phu Nhân, cùng nhau bị phong ấn trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Người ngoài không thể vào, hai người họ cũng không thể ra ngoài.

Không phải loại phong ấn như phong ấn Hồng Quân, mà ngược lại giống như một loại cấm chế, chỉ có điều là phong ấn đặc biệt đối với Dao Trì Tiên Cảnh và hai người họ.

Mục đích chính là để hai người không tham gia vào trận chiến này, sau khi hai người thử rất nhiều lần cũng coi như đã chấp nhận số

phận, không còn nghĩ đến việc thoát khỏi nơi đây nữa.

Dựa vào tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ của họ, không thể phá giải từ bên trong.

Mà muốn phá giải từ bên ngoài, ít nhất cũng phải là tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà các tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên trong Thiên Đình đã sớm theo Đế Tuấn đi chinh phạt Vu tộc rồi, làm sao còn ở lại Thiên Đình nữa.

Huống hồ, Đế Tuấn còn ban xuống lệnh chết, ai dám tiếp xúc với Dao Trì Tiên Cảnh, chết. "Hy vọng bọn họ đều không sao..." Nguyên Mẫu Phu Nhân bĩu môi, hậm hực nói.

Nàng nhìn Thái Nhất trong gương, trong lòng tràn ngập khí phẫn, càng nhìn càng tức giận.

Chiến lực thực tế của nàng một chút cũng không yếu, ngược lại còn rất cao, thậm chí cao hơn Nữ Oa, nàng là một trong những Nữ Thần Quy Hư đại diện cho Tử Vong và Sáng Tạo, tự nhiên chiến lực rất cao.

Thái Nhất trước mặt thần dũng phi phàm, một mình độc đấu Hậu Thổ, Thổ Bá, Chúc Dung và Xi Vưu, có thể nói chỉ bằng sức một người đã kiềm chế hai chiến lực đỉnh cấp và hai chiến lực cao cấp của Vu tộc.

Danh xưng Chiến Thần Hồng Hoang, quả nhiên danh bất hư truyền.

Theo lý mà nói nàng phải rất vui, nhưng nhìn thấy Thái Nhất nói chuyện gần như dán vào sau lưng Hậu Thổ xong, trong nội tâm liền tràn ngập giấm chua.

Mặc dù thực tế Thái Nhất và Hậu Thổ có khoảng cách không nhỏ, căn bản không dán vào, chỉ là đầu hơi ghé gần, cũng chỉ là để dọa Hậu

Thổ mà thôi.

Nhưng lọt vào mắt Nguyên Mẫu Phu Nhân, tự nhiên lại không tốt như vậy.

Trong Hỗn Độn.

Đại chiến hai tộc đã tiến gần đến giai đoạn bạch nhiệt hóa, thời đại thần thông đầy trời dường như đã một đi không trở lại, những thần thánh này dường như đều biết rằng chỉ dựa vào thần thông khó có thể đối phó với đối phương.

Quả nhiên bắt đầu dần dần chuyển sang cận chiến là chủ yếu, lấy bảo vật làm cánh tay, lấy đạo pháp thần thông làm phụ.

Và đến giai đoạn này, mới bắt đầu xuất hiện một số thương vong.

Thần thông thuật pháp dù sao cũng có độ trễ, mà trong cùng cảnh giới muốn hoàn toàn đánh trúng đối phương hoặc nói là có hiệu quả thì không dễ dàng lắm.

Và trong Hỗn Độn, có một đóa liên hoa đen kịt lặng lẽ xuất hiện.

Đây chính là một vị Nữ Thần Quy Hư khác, là tỷ tỷ của Tịnh Đế Liên, tên là Nguyên Khí Phu Nhân. "Đây chính là phong thái của Thiên Đế sao..." Nàng nhìn Đế Tuấn với vẻ mặt mê đắm, trong lòng tràn ngập sự sùng bái.

Từ không biết bao nhiêu năm trước, nàng đã để ý Thiên Đế Đế Tuấn, nhưng vẫn luôn không có cơ hội tiếp xúc với đối phương, trong lòng nàng nói là cực kỳ chán ghét muội muội mình, nhưng thực tế trong lòng cũng xuất hiện rất nhiều ý niệm đố kỵ.

Ít nhất Nguyên Mẫu Phu Nhân có thể luôn quấn quýt bên Thái Nhất, cuối cùng hai người họ cũng đã đi cùng nhau.

Còn nàng lại không dám tùy tiện đi theo bên cạnh Đế Tuấn như

Nguyên Mẫu Phu Nhân, dù sao Đế Tuấn có chính thê, đó là Thiên Hậu thật sự.

Nếu nàng dám thật sự chạy đến quấn quýt Đế Tuấn, e rằng chưa được vài ngày đã bị Thiên Hậu truy sát.

Ngay cả khi Thiên Hậu không đánh lại, Nguyên Mẫu Phu Nhân cũng nghĩ chắc hẳn rất vui lòng giúp đỡ đối phương.

Nếu Nguyên Mẫu Phu Nhân nuốt chửng nàng, vậy sẽ trở thành Nữ Thần Quy Hư chân chính, đến lúc đó, thực lực sẽ đại trướng, từ mọi phương diện đều là tồn tại đỉnh cấp.

Đây cũng là lý do tại sao Nguyên Khí Phu Nhân vẫn luôn ẩn nấp không dám xuất hiện, chính là sợ bị muội muội tìm thấy rồi để Thái Nhất đánh giết.

Nghĩ đến Thái Nhất, Nguyên Khí Phu Nhân không nhịn được nhìn về phía Thái Nhất một cái, lại thấy Thái Nhất toàn thân bao phủ Thái Dương Chân Hỏa, vẻ mặt lạnh lùng điều khiển Đông Hoàng Chung đồng thời không ngừng giao chiến cận thân với bốn người Thổ Bá, Hậu Thổ, Chúc Dung, Xi Vưu, trong lòng bỗng giật mình. "Đáng sợ quá, tên này lại còn đáng sợ hơn Đế Tuấn vài phần, nếu thật sự bị hắn truy sát, e rằng Tứ Hải Bát Hoang sẽ không còn chỗ dung thân cho ta nữa..." Nguyên Khí Phu Nhân thầm thì trong lòng, sau đó lại nhìn về phía Đế Tuấn, muốn lên giúp đỡ đối phương, nhưng lúc này vẫn không dám đi tới.

Dù sao Thiên Hậu vẫn chưa lộ diện, nếu nàng lên rồi bị đối phương xử lý, vậy thì thật là được không bù mất. "Không được, ta phải xuất hiện khi Thiên Đế đang khó khăn và vô vọng nhất, chỉ có như vậy mới có thể thực sự bước vào trái tim hắn!" Nguyên Khí Phu Nhân thầm hạ quyết định xong, lại một lần nữa hóa thành một làn hắc khí biến mất trong Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn không có thời gian và không gian, không có trên dưới bốn phương, mỗi nơi đều có thể tồn tại những địa điểm khác nhau, ngay cả khi hai người ở gần nhau, nếu không có cảm ứng, cũng không thể nhìn thấy đối phương.

Thạch Hạo ở đằng xa chứng kiến biểu hiện của Thái Nhất xong, trong lòng rồng cuộn hổ ngồi, vẫn luôn cho rằng mình có thể solo Thái Nhất, nhưng giờ lại phát hiện khoảng cách giữa mình và Thái Nhất thực sự quá lớn.

Mặc dù nói Thái Nhất dựa vào Đông Hoàng Chung, nhưng Đông Hoàng Chung là chí bảo bạn sinh của y, bản thân bảo vật cũng là một phần chiến lực, không chỉ là bảo vật, ngay cả vận khí cũng vậy.

Mà tu vi của Thạch Hạo cũng kém Thái Nhất một chút, chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng những năm qua, y cũng đã sở hữu chí bảo của mình là Hoang Tháp, Hoang Tháp thuộc cấp Tiên Thiên Linh Bảo, Hoang Tháp tổng cộng có chín tầng, lưu động khí tức Đại Đạo vô thượng.

Hoang Tháp có thể dùng để trấn áp, giết địch, vây khốn địch và thậm chí có hiệu quả trấn áp khí vận, hiệu quả phi phàm, chỉ thiếu chức năng bảo hộ.

Khuyết điểm duy nhất của Linh Bảo này là chú trọng vào tiến công, thiếu đi một số thủ đoạn phòng ngự.

Nhưng điều này cũng khá phù hợp với Đại Đạo của Thạch Hạo, một thân vô địch Đại Đạo, sau lại học được Ngũ Hành Đại Đạo, Luân Hồi Đại Đạo, luôn thần dũng như y cần gì chí bảo phòng ngự, đạo cận chiến với người không nằm ở phòng thủ mà ở tấn công.

Chẳng bao lâu nữa, ngươi ắt sẽ siêu việt hắn." Chỉ thấy Thiên Hoàng Toại Nhân Thị khoác xiêm y, nét mặt tươi cười, chậm rãi nói.

Thạch Hạo Thị nghe vậy ngẩn người, có chút nghi hoặc.

Mình còn chẳng biết khi nào mới có thể cùng Thái Nhất đạt tới cảnh giới ngang hàng, lấy đâu ra lời nói rằng chẳng bao lâu nữa sẽ siêu việt Thái Nhất. "Bệ hạ sao lại nói lời này?

Ta tuy trong Nhân tộc cũng coi như cường đại, nhưng nay tu vi cảnh giới chưa đủ, chiến lực bản thân cũng kém Thái Nhất một bậc, nói gì đến siêu việt?

E rằng muốn siêu việt hắn còn phải trải qua vô số tuế nguyệt." Thạch Hạo Thị trong lời nói tràn đầy nghi hoặc, nhưng đối với việc liệu có thể siêu việt Thái Nhất hay không thì cũng không hề hoài nghi.

Nếu ngay cả dũng khí siêu việt người khác cũng không có, thì càng khỏi nói đến việc siêu việt đối phương.

Chỉ là dù sao cũng phải thực tế một chút, không thể khoa trương giả dối.

Có ý niệm siêu việt đối phương là tốt, nhưng trong lời nói không thể quá khoa đại. "Đợi đến khi Nhân tộc trở thành thế lực đứng đầu Hồng Hoang, ta nghĩ ngươi ắt sẽ siêu việt Thái Nhất thôi..." Toại Nhân Thị nét cười không giảm, nhìn Thạch Hạo Thị bên cạnh, trong lòng tràn đầy tín nhiệm đối với hắn.

Thạch Hạo Thị và y là những Nhân tộc đầu tiên, trên đường tu luyện, sự tăng trưởng tu vi của cả hai đều được mọi người biết rõ.

Toại Nhân Thị đã thành tựu Nam Hoàng và Thiên Hoàng chi vị, cho nên dù là tại Thiên Đình hay trong Nhân tộc đều sở hữu khí vận cường đại, điều này cũng khiến tu vi Toại Nhân Thị đột phi mãnh tiến, tốc độ bạo tăng.

Còn Thạch Hạo Thị sau khi thoái nhiệm vị trí quốc vương Thạch quốc, khí vận bản thân chiếm giữ cũng không còn bàng bạc như

trước, chỉ là thân phận thượng cổ tiên hiền chiếm giữ một phần khí vận mà thôi.

Do đó, tốc độ thăng tiến tu vi của Thạch Hạo Thị tự nhiên cũng chậm lại, không còn nhanh chóng như trước. "Có lẽ vậy...".

Thạch Hạo Thị nghe vậy, chậm rãi lắc đầu, mỉm cười với Toại Nhân Thị.

Hắn coi lời Toại Nhân Thị vừa nói là dùng để an ủi mình, hoặc có lẽ đợi đến khi Nhân tộc thực sự trở thành thế lực đứng đầu, e rằng còn không biết bao nhiêu năm nữa.

Có lẽ cũng không cần quá lâu, dù sao sau khi Vu Yêu nhị tộc đại chiến tổn thất lượng lớn tộc nhân, Nhân tộc trên thực tế đã là thế lực cường đại nhất rồi.

Trận chiến này, không biết sẽ có bao nhiêu tộc nhân bỏ mạng, cũng không biết khi nào mới có thể dừng lại...

Diệp Hiên nhìn cảnh tượng phía dưới, trong lòng không khỏi cảm thấy chút mịt mờ về tương lai.

Hồng Hoang hiện tại so với trước kia đã khác biệt quá lớn, nhưng đa số đều là những chuyện tốt.

Còn lần này, tuy nói đối với Hồng Hoang mà nói cũng chẳng có gì tốt hay xấu.

Dù sao nếu Vu Yêu chưa quyết chiến, Lượng Kiếp này vẫn là Vu Yêu Lượng Kiếp.

Trừ việc kéo dài thời gian ra, cũng không có bất kỳ tệ hại nào khác.

Tu vi cảnh giới của sinh linh Hồng Hoang đáng lẽ thăng thì vẫn như cũ thăng, đáng lẽ chết thì vẫn chết.

Cho nên, mọi chuyện đối với Hồng Hoang mà nói cũng không có gì khác biệt quá lớn.

Còn về việc dùng thủ đoạn vô thượng chạy đến tương lai để xem kết quả trận quyết chiến này, điểm này hoàn toàn không cần thiết.

Dù cho Diệp Hiên có đi qua, cũng không thể thực sự nhìn ra kết quả chân chính.

Bởi vì kết quả chẳng qua chỉ có ba, hoặc là Vu tộc thắng, hoặc là Yêu tộc thắng, hoặc là bất phân thắng bại.

Tương lai khác với hiện tại và quá khứ.

Hiện tại tràn đầy biến số, tương lai tràn đầy vô cùng, còn quá khứ thì từng cái muốn chạy đến đó là có thể đến đó.

Nếu là tương lai, thì dù có nhìn thấy, cũng sẽ không phải là tương lai chân chính, mà chỉ là một trong vô số khả năng của các vũ trụ thời không song song.

Đương nhiên, cũng có khả năng sẽ nhìn thấy tương lai chân chính của thời không này.

Do đó, thay vì đi xem tương lai, chi bằng cứ tĩnh lặng chờ đợi như thế, cuối cùng rồi cũng sẽ có một kết quả phân định.

Nam Hoang, Nhân tộc, Tiêu quốc, Tiêu thành.

Một lão đạo tóc bạc phơ khoác đạo bào, trên thân có đủ loại khí tức thần thánh vô cùng lưu chuyển.

Từng đạo tiên khí rủ xuống, như những luồng tinh thần quang mang, lấp lánh lưu chuyển. "Thời gian tuế nguyệt lưu chuyển, tuy Tiên môn đã hoang phế trở lại, nhưng rốt cuộc còn lại đều là những người chân chính nhập môn." Hồng Quân cảm nhận được tiên khí trong tòa thành này, không còn thịnh vượng như khi y truyền đạo

trước kia, nhưng may mắn là cũng không hoàn toàn biến mất.

Y sợ công sức bao năm trước của mình đổ sông đổ bể, nay xem ra thì cũng không phí công, ngược lại vẫn để lại một mầm lửa.

Khoảnh khắc kế tiếp, một thân ảnh khổng lồ vô cùng xuất hiện trên không Tiêu thành. "Sư huynh, đây là Lão Sư!!!" Một thanh niên Nhân tộc nhìn thấy hình dáng Hồng Quân Tiên Tổ trong hư không, khí tức ẩn chứa trên người y khiến hắn lập tức nhận ra đây chính là Lão Sư ngày trước của họ. "Lão Sư?!

Quả nhiên là Lão Sư!!!" Một nam tử khác nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên, thấy Hồng Quân liền kích động nước mắt lưng tròng, nỗi ủy khuất bao năm qua trong lòng bỗng chốc bùng nổ.

Những năm này, không biết bao nhiêu thân bằng hảo hữu khuyên can hắn đừng ở lại Tiên môn, mà hãy cùng họ đi môn phái khác tu hành, dù sao vị Tổ Sư truyền đạo ngày trước cũng đã biến mất rồi.

Nhưng họ thủy chung kiên tín rằng chỉ có Tiên đạo mới có thể đi đến cuối cùng, còn một số ít thì cảm thấy Tiên đạo là đạo phù hợp nhất với mình, do đó mới kiên trì đi trên con đường Tiên đạo.

Mà khi họ thấy Hồng Quân, cũng không hẳn tất cả đều vì lần nữa gặp lại ân sư truyền đạo mà cảm động.

Đại đa số người là vì ở trước mặt ân sư ngày xưa, cảm ngộ Tiên đạo của bản thân sẽ được đề thăng mạnh mẽ hơn.

Dù sao đó cũng là nhân vật đi đầu trong Tiên đạo, trong lòng họ cũng không ai hiểu Tiên đạo hơn Hồng Quân. "Đi, đi tìm Lão Sư!!!" Trong thành, không biết bao nhiêu Tiên môn đệ tử tại khắc này buông bỏ mọi sự vụ, hướng về nơi Hồng Quân đang ở mà đi tới.

Hồng Quân vẫn như cũ đến nơi cũ, địa điểm này từ lâu đã được các đệ tử Tiên môn phụng làm thánh địa truyền đạo, trở thành nơi

thần thánh nhất của Tiên môn.

Tiêu thành, chính là nơi khởi nguồn của Tiên đạo, ít nhất là nơi khởi nguồn của Tiên đạo Nhân tộc.

Chương 273

"Nhĩ đẳng, đều đã đến rồi." Hồng Quân mỉm cười, khoanh chân mà ngồi, trên thân phát ra từng đạo tiên khí, Đạo vận của Tiên chi Đại Đạo tại khắc này hiển hóa mà ra, khiến y trở thành tồn tại thần thánh nhất giữa thiên địa.

Ít nhất, tại khắc này trong mắt các đệ tử Tiên môn, y chính là một hình tượng như thế. "Ngô đẳng bái kiến Lão Sư!!!" Các đệ tử Tiên môn kiềm nén sự kích động trong lòng, lũ lượt bắt đầu khấu bái Hồng Quân. "Nhân tộc đỉnh thiên lập địa, hà tất khấu bái bần đạo?

Nhĩ đẳng hữu tâm, bần đạo tự nhiên đã thấu hiểu." Hồng Quân khẽ nhấc tay, khiến các đệ tử Tiên môn đều không thể quỳ xuống được.

Sở dĩ làm vậy, cũng là để những người đang quan vọng xung quanh có thể dễ dàng tiếp nhận Tiên môn hơn, tiến vào Tiên môn, trở thành thế lực của y.

Vì thế, Hồng Quân thậm chí còn không che chắn nơi này, để chúng sinh thiên địa đều có thể nghe được tiếng y giảng đạo, chỉ cần là tu sĩ quanh đó đều có thể nhòm trộm cảnh tượng này. "Đa tạ Lão Sư!!!" Các đệ tử lũ lượt đứng dậy, sau đó khoanh chân ngồi xuống đất, tĩnh lặng nhìn vị Lão Sư ngày trước.

Họ phát hiện khí tức trên người Hồng Quân trở nên càng cường đại hơn, mà không chỉ có thế, khí tức Đạo vận của Đại Đạo cũng trở nên thâm hậu hơn, hoàn toàn không giống với bộ dạng khi họ lần đầu gặp Hồng Quân.

Trên thực tế, Hồng Quân vẫn là Hồng Quân của nhiều năm trước, những năm này tu vi của y không có gì biến hóa, vẫn như xưa.

Chỉ là trước kia Hồng Quân cố ý áp chế tu vi của mình, không dám bộc lộ trong Nhân tộc, dù sao vào thời đại đó, tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn còn rất hiếm hoi, mà nay thì lại khác.

Tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên nhiều không kể xiết, đừng nói các đại tộc như họ, ngay cả một số tán tu cũng có không ít đạt đến cảnh giới này.

Do đó, nay cũng không cần ẩn nấp gì nữa, điều quan trọng hơn là đã qua nhiều Nguyên hội như vậy, nếu tu vi không hề đề thăng chút nào, ai còn tin Tiên môn chứ.

Hồng Quân nhìn các đệ tử môn nhân trước mặt, trong lòng vô cùng vui mừng.

Đến nay y vẫn còn tám trăm môn nhân đệ tử.

Số lượng tám trăm môn nhân đệ tử tuy trông có vẻ ít, nhưng trên thực tế đã là rất đáng kể rồi.

Phải biết y đã không xuất hiện hàng chục thậm chí gần trăm Nguyên hội.

Suốt một khoảng thời gian dài như vậy mà những người này vẫn chưa rời đi, chứng tỏ trong lòng họ cực kỳ tán thành Tiên đạo.

Và đây, cũng chỉ là môn nhân trong Tiêu thành, còn rất nhiều môn nhân ở phụ cận có lẽ còn chưa kịp đến. "Không tệ, lão đạo này không quá câu nệ lễ tiết!". "Đúng vậy, điều này trong Hồng Hoang quả thực không thường thấy!".

Trong hư không, một số đệ tử Nhân tộc vốn vì hiếu kỳ mà chạy đến quan vọng, lũ lượt trao đổi ý kiến của mình. "Kính hỏi Lão Sư, trong những năm này vì sao lại bặt vô âm tín?

Ngô đẳng đã bôn tẩu khắp Hồng Hoang mà vẫn không tìm thấy chút tung tích nào của Lão Sư." Đột nhiên, một tiểu tử khí vũ hiên

ngang đứng dậy, trước tiên hành lễ với Hồng Quân, sau đó vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Lời này vừa thốt ra, lập tức những người trên trường cũng lũ lượt nhìn hắn một cái rồi lại chuyển ánh mắt về phía Hồng Quân, trong lòng cũng có cùng sự khó hiểu. "Bần đạo trước kia gặp đại nạn, suýt chút nữa bỏ mạng, sau đó may mắn thoát được, hao phí vô số tuế nguyệt để điền bổ bản thân, cuối cùng đạp nhập cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên, sau đó lại trải qua một thời gian tĩnh dưỡng, giờ mới đến nơi đây." Hồng Quân cũng không che giấu, mà hơi thay đổi một chút, đại khái kể lại sự việc cho các môn nhân biết. "Kính hỏi Lão Sư, là kẻ nào, lại dám tập kích Lão Sư? !".

Tiểu tử trước đó lại một lần nữa cúi người hành lễ, vẻ mặt bất bình hỏi.

Hồng Quân thấy vậy, tuy trong lòng cảm thấy có chút bất mãn với việc hắn cứ truy hỏi, nhưng ngoài mặt lại bất động thanh sắc, ngược lại còn lộ ra vẻ hân hoan, gật đầu nói: "Bần đạo đã đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên, vậy thì cừu nhân tự nhiên cũng đã vẫn lạc giữa thiên địa." "Thì ra là thế, chúc mừng Lão Sư đại cừu đã báo, bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên!".

Tiểu tử đó nghe vậy vội vàng chắp tay vái chào, rồi lập tức ngồi xuống.

Hồng Quân thấy hắn ngồi xuống, trong lòng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Quả thực, một lời nói dối cần nhiều lời nói dối khác để bù đắp, y không muốn tiếp tục nói dối nữa. "Chúc mừng Lão Sư đại cừu đã báo, bước vào Vô Thượng Hỗn Nguyên!".

Các môn nhân đệ tử còn lại cũng lũ lượt cúi người vái chào.

Vì họ đều khoanh chân mà ngồi, nên cảnh tượng này cũng giống như đang quỳ dưới đất, ít nhất là đầu cũng gần chạm đất rồi.

Hồng Quân nhìn cảnh tượng này, trong lòng tuy cảm thấy khá vui, nhưng lúc này vẫn kiềm chế mà nhấc tay, nói: "Lần này bần đạo đến đây là để cùng nhĩ đẳng giảng đạo, truyền bá Tiên chi Đại Đạo, lớn mạnh Tiên môn, sau đó lại nhập vào Vô Thượng Tiên cảnh, cảm ngộ sự thâm thúy của Tiên chi Đại Đạo!" Y vừa nói xong, các môn nhân lập tức không nói gì nữa, từng người ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh chờ đợi nhìn Hồng Quân, mong chờ Hồng Quân có thể giảng giải Tiên chi Đại Đạo càng thâm thúy hơn cho họ.

Quả nhiên, lời này như một sát thủ giản, không ai lại không muốn lắng nghe âm thanh của Đại Đạo. "Tiên giả, trong Nhân tộc, tức là người ở núi dã, ý tứ chính là người thần thông quảng đại, có thể thăng nhập Thương Thiên, ẩn nấp trong đại sơn, do đó Tiên giả là bậc đại thần thông giả...".

Quả đúng là đại âm hi thanh, đại tượng vô hình, một Đại Đạo tốt truyền bá tự nhiên càng rộng khắp, và âm thanh Đại Đạo này tự nhiên du viễn chí cực.

Theo lời Hồng Quân giảng giải về Tiên, không ít tộc nhân Nhân tộc quả thực đều cảm thấy rất giống với đạo lý này, nhất thời tai mắt sáng lên. "...Tiên giả, tức là tiêu dao tự tại vậy.

Chư vị thần thánh trên trời tuy đồng là đại thần thông giả, nhưng lại không thể tự tại, cả ngày bị chức trách Thiên Đình trói buộc, vô pháp siêu thoát Thiên Đạo, vô pháp siêu thoát thiên địa, vô pháp đạt được đại tiêu dao, đại tự tại...".

Ngay sau đó, Hồng Quân bắt đầu giảng từ chữ 'Tiên' của Nhân tộc, cho đến các loại hàm nghĩa của Tiên chi Đại Đạo về sau.

Thậm chí y còn lấy chư vị thần thánh trên trời làm ví dụ để chứng

minh tu luyện Tiên đạo có những lợi ích gì, ví dụ như những thần thánh tiến vào Thiên Đình, từng người đều phải làm công cho thiên địa, đều vô pháp siêu thoát thiên địa.

Mà Tiên đạo đại thành thì lại khác, có thể siêu thoát thiên địa vạn vật, có thể siêu thoát Hồng Hoang Thiên Đạo, thậm chí siêu thoát Hỗn Độn Đại Đạo.

Tuy ngay cả bản thân y cũng chưa làm được điểm này, nhưng cũng thực sự khiến một đám tu sĩ cảm thấy khá chấn động.

Dù sao Hồng Quân nói là sự thật, những chư vị thần thánh trên trời bất luận là ai cũng đều phải bôn ba vì thiên địa, nhưng tu luyện thành Tiên thì lại khác.

Huống chi, cảnh giới hiện nay được mệnh danh bằng chữ 'Tiên', do đó khiến mọi người càng thêm tán thành Tiên chi Đại Đạo, từ đó tán thành Tiên môn, đều cảm thấy Hồng Quân nói cực kỳ có đạo lý.

Chẳng bao lâu sau, số lượng đệ tử Tiên môn rất nhanh đã từ tám trăm lại tăng vọt lên hơn ba vạn người.

Mà ba vạn người này mới chỉ là khởi đầu, theo Hồng Quân giảng đạo ắt sẽ càng ngày càng đông, cho đến khi triệt để trở thành một siêu cấp đại môn.

Côn Luân sơn mạch, giữa Bất Chu Sơn.

Tam Thanh từ sớm đã mang theo các đệ tử thân truyền được yêu quý nhất của mình bước vào Hỗn Độn, quan sát Vu Yêu nhị tộc đại chiến.

Điều này đối với họ cũng là một cơ hội tốt.

Thông Thiên dẫn theo Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu bốn vị đệ tử thân truyền.

Thái Thượng thì dẫn theo Huyền Đô và Lữ Động Tân hai vị đệ tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn theo Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân hai vị đệ tử.

Do đó, Bất Chu Sơn hiện giờ thực tế không có cao tầng tồn tại.

Và những người vốn đã có chút bất mãn với nhau trong ngày thường, tại khắc này liền không còn nhẫn nhịn nữa. "Triệu Công Minh, ngươi vốn là một đám mây trời hiển hóa mà thành, vì sao cả ngày cứ phải lêu lổng cùng bọn ẩm sinh noãn hóa, đồ đệ phi mao đới giáp kia!" Văn Thù Quảng Pháp Đạo Nhân lúc này đang chặn trước mặt đệ tử Tiệt môn, chỉ vào Triệu Công Minh trước mặt mà mắng té tát.

Y tu vi khá thấp, không ít lần bị đệ tử Tiệt môn đả kích, nên sau khi Tam Thanh rời đi, y liền trực tiếp bắt đầu gây khó dễ cho Triệu Công Minh.

Còn về việc sư tôn sau này trở về có trừng phạt y hay không, điểm này gần như là không, bởi vì đây là chuyện của đám tiểu bối bọn họ, sẽ không làm phiền đến tai các trưởng bối. "Đúng đó, ngươi xem cái liệt căn tính trên người ngươi bây giờ, đều bị những người đó làm hư rồi!" Từ Hàng Đạo Nhân bên cạnh thêm dầu vào lửa mà nói.

Trực tiếp mắng Triệu Công Minh không tốt lắm, hơn nữa nói như vậy, khéo lại có thể ly gián mối quan hệ giữa họ với Triệu Công Minh.

Giữa đệ tử Xiển môn và Tiệt môn vốn đã nảy sinh một số xung đột, điểm này bắt nguồn từ sự bất mãn của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với các đệ tử Tiệt môn thuở ban đầu.

Tuy nói sau đó Tam Thanh đã hòa hợp như ban đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với các đệ tử Tiệt môn cũng không biểu lộ sự bất mãn

gì, ngược lại còn kéo họ cùng các đệ tử Xiển môn lắng nghe mình giảng đạo.

Nhưng những đệ tử môn hạ này lại thích tranh cường háo thắng, trong thâm tâm luôn thích tranh cao thấp thắng bại, mà các đệ tử Xiển môn thì luôn không bằng đệ tử Tiệt môn.

Lâu dần, các đệ tử Xiển môn không tìm thấy chút ưu thế nào về mặt tu vi cảnh giới, do đó đành phải dùng xuất thân để công kích Tiệt môn.

Mà các đệ tử Tiệt môn ai nấy đều là những người tính tình nóng nảy, nghe thấy những lời lẽ đó, mâu thuẫn giữa hai bên tự nhiên cũng ngày càng lớn. "Nhị vị sư huynh nói lời gì vậy?

Nhị sư bá còn không lấy xuất thân của ngô đẳng làm hổ thẹn, ngược lại nhĩ đẳng lại bất mãn trước, huống chi, trong Hồng Hoang điều giảng là thực lực, dựa vào là bối cảnh, đâu quản ngươi xuất thân hay không xuất thân?" Triệu Công Minh nhíu mày, nhìn Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân trước mặt, trong lòng tràn đầy phẫn nộ, nhưng để tránh xé toang mặt mũi, cũng không trực tiếp nói gì.

Nếu không phải nơi đây là Bất Chu Sơn, đối phương lại là đệ tử Xiển môn, y đã sớm tế xuất pháp bảo của mình để giết chết đối phương rồi.

Nhưng nơi này là Bất Chu Sơn, đối phương cũng là đệ tử của Nhị sư bá, do đó trong mắt y, có thể không gây chuyện thì đừng gây chuyện. "A a, ngươi là linh vật thiên địa đắc đạo, thiên tư kinh người, trong cả Bất Chu Sơn cũng là có số có má, mà nay lại cam nguyện cùng lũ súc sinh lông mao thấp kém kia ở cùng, đây chẳng phải là tự cam đọa lạc thì là gì?

Ngô thân là sư huynh của ngươi, tự nhiên không muốn thấy ngươi sa vào vô biên hắc ám, muốn kéo ngươi một tay." Văn Thù Đạo Nhân

cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua, nhìn các đệ tử Tiệt môn phía sau Triệu Công Minh, vẻ mặt đầy khinh thường nói.

Nghiêm khắc mà nói, y là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn Triệu Công Minh cùng các đệ tử phía sau cũng chẳng qua chỉ là một số đệ tử ngoại môn, không phải đệ tử thân truyền.

Hơn nữa, sư tôn của Nhân môn, Xiển môn, Tiệt môn ba môn đều là huynh đệ, chính là Tam Thanh.

Do đó, những người này đều phải gọi Văn Thù Đạo Nhân là sư huynh, dù sao đây là đệ tử thân truyền.

Bất quá dù y là đệ tử thân truyền, nhưng so với Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân, những người thực sự được Nguyên Thủy Thiên Tôn xem trọng, thì vẫn còn kém không ít.

Dù sao giữa các đệ tử thân truyền cũng có sự phân chia thân sơ, rất rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng yêu thích Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Đây cũng là lý do vì sao thuở ban đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ dẫn hai đệ tử thân truyền này đi, còn những đệ tử khác đều ở lại Bất Chu Sơn. "Bần đạo hết lần này đến lần khác kính ngươi là sư huynh, nên không tranh luận với ngươi.

Nhưng vì sao ngươi nay lại liên tục châm chọc ngô đẳng, e rằng là muốn gây sự chăng!" Triệu Công Minh thấy Văn Thù Đạo Nhân trước mặt vẫn cứ liên tục châm chọc họ, không khỏi tức giận, lập tức vươn ngón tay chỉ vào Văn Thù Đạo Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân.

Và lúc này, các đệ tử ngoại môn Tiệt môn phía sau y ai nấy đều tức giận, hận không thể giết chết hai người này.

Nhưng lúc này Triệu Công Minh ở đây, họ cũng không tiện công khai vượt mặt Triệu Công Minh mà nói gì.

Trong Tiệt môn vì số lượng người đông đảo, nên Thông Thiên đặc biệt coi trọng quy củ, bắt họ phải tôn kính huynh trưởng.

Như vậy có thể giảm thiểu ma sát nhiều nhất có thể, cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không quá ghét bỏ các đệ tử môn nhân này. "A a, thì có sao chứ?" Từ Hàng Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, nhìn Văn Thù Đạo Nhân bên cạnh, lấy hết can đảm nói.

Y không sợ các đệ tử Tiệt môn trước mặt này, dù sao họ có thân phận đệ tử thân truyền.

Nếu những người này dám động thủ, thì đó chính là tội phạm thượng, đến lúc đó họ lại chạy đi cáo trạng, những người này tự nhiên sẽ không được yên thân.

Tuy nói họ bị đánh bại, chạy đi cáo trạng có chút mất mặt, nhưng đối phương đông người như vậy, đánh không lại chẳng phải là chuyện bình thường sao, mất chút mặt thì mất vậy. "Ngô từng nghe Lão Sư nói, thuở xưa trong Hỗn Độn có các bậc đại thần thông giả, danh xưng là Đại Đạo Thần Ma.

Bàn Cổ Chí Tôn là thân thể Tiên Thiên Đạo Thể, chính là hợp với thân thể ngô đẳng hiện nay.

Còn lại Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma, có kẻ thân mang lân giáp, cũng có kẻ thân mang lông mao.

Chẳng lẽ nhị vị sư huynh đang nói các Đại Đạo Thần Ma thuở xưa trong Hỗn Độn đều không hợp Đại Đạo, là hạng ti tiện sao?!" Triệu Công Minh nghe vậy, cũng bình tĩnh lại, nghĩ đến lời sư tôn nói ngày trước, lập tức lớn tiếng quát mắng.

Y thật không tin hai người này dám nói các Đại Đạo Thần Ma thuở xưa đều là những kẻ ti tiện, đó chính là đại nhân quả. "Ngươi!

Triệu sư đệ quả là có cái miệng lưỡi sắc bén!" Văn Thù Đạo Nhân

nghe vậy tức giận, nhưng cũng không dám nói thêm gì, chỉ đành công kích Triệu Công Minh.

Dù sao các Đại Đạo Thần Ma đó đều là do Đại Đạo hóa thành, là tồn tại bản chất nhất, y làm sao dám đi phỉ báng những tồn tại như vậy.

Nếu thực sự đợi đến khi những tồn tại đó phục sinh, đừng nói là y, ngay cả lão sư Nguyên Thủy Thiên Tôn của y, e rằng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Đó là những tồn tại từng là địch thủ của Bàn Cổ Đạo Tôn thuở xưa, dù không địch lại, cũng có thể thấy được họ mạnh đến mức nào! "Đa tạ nhị vị sư huynh đã khen.

Lời lẽ nhị vị sư huynh hôm nay, ngô đẳng đệ tử Tiệt môn không thể nào quên!" Triệu Công Minh sắc mặt tái xanh nhìn hai người, lạnh hừ một tiếng rồi dẫn các môn nhân đệ tử hướng về Bích Du Cung mà đi.

Bích Du Cung là quần thể cung điện của Thông Thiên, trong đó cất giữ họa tượng của Thông Thiên.

Những người này chính là đi cầu nguyện, hỏi thăm lão sư, ai ngờ giữa đường lại gặp phải hai kẻ đáng ghét là Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân. "Sư huynh, ngô đẳng nên làm gì đây?" Từ Hàng Đạo Nhân nhíu mày, nhìn Văn Thù Đạo Nhân nói. "Còn có thể làm thế nào nữa?

Bọn chúng chỉ có bấy nhiêu người, về gọi thêm người đi.

Ngô thật muốn xem xem chỉ một Triệu Công Minh liệu có thể cản được Thập Nhị Kim Tiên của ngô đẳng không!!!" Thập Nhị Kim Tiên cũng chỉ là một mỹ danh, cũng không phải nói họ chỉ có tu vi Kim Tiên. "Được!" Từ Hàng Đạo Nhân nghe vậy gật đầu, rồi đi theo Văn

Thù Đạo Nhân cùng đến Ngọc Hư Cung.

Ngọc Hư Cung là đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên đó kim bích huy hoàng, tuy không sánh bằng Thiên Đình, nhưng cũng có một phong cảnh riêng biệt. "Đại sư huynh, ngô đẳng bị các đệ tử Tiệt môn ức hiếp, kính xin đại sư huynh làm chủ cho ngô đẳng!!!" Văn Thù Đạo Nhân với vẻ mặt sầu não đến trước mặt Nam Cực Tiên Ông, khóc lóc cầu xin.

Nam Cực Tiên Ông từ sớm đã theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, là đệ tử đắc ý, cũng là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Đúng vậy, đại sư huynh, Tiệt môn ức hiếp người quá đáng!

Vẫn mong đại sư huynh làm chủ cho hai người ngô!!!" Từ Hàng Đạo Nhân lúc này cũng bái, lớn tiếng hô. "Nhĩ đẳng không cần nói nhiều.

Nay sư tôn không ở đây, ngô cũng không tiện xử lý việc.

Có chuyện gì, đợi sư tôn trở về, nhĩ đẳng tự mình bẩm báo với lão nhân gia là được." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Văn Thù Đạo Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân đồng loạt biến đổi, lập tức không nói thêm gì nữa.

Nam Cực Tiên Ông tự nhiên biết rõ hai sư đệ trước mặt này có đức hạnh ra sao, nên y cũng không thể nói là giúp hai sư đệ này đứng ra, nhưng cũng không tiện nói thêm gì, dù sao cũng là sư đệ của mình, không giúp họ là được rồi.

Và việc này khiến họ phải đi tìm sư tôn để cáo trạng, tự nhiên là không thể rồi, dù sao cả hai vốn dĩ sẽ không đi, ai bảo chuyện này bản thân đã không đứng vững chân.

Chương 274

"Đa tạ đại sư huynh, ngô đẳng xin cáo lui trước." Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân nghe lời này xong, cũng đành cáo lui một tiếng, lủi thủi bỏ đi.

Đợi đến khi hai người họ đi rồi, Nam Cực Tiên Ông nhìn về nơi họ rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Những sư đệ này tuy thiên tư ai nấy đều không tệ, nhưng xét về tâm tính phẩm đức thì chẳng có mấy người coi được.

Trong Thập Nhị Kim Tiên này, trừ Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân ra, thì không còn ai có tâm tính câu toàn nữa.

Đây cũng là lý do vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn càng yêu thích hai đệ tử này, không chỉ vì tu vi thiên phú của họ không tệ, mà hơn nữa là vì tâm tính của họ cũng rất tốt. "Sư tôn thu những đệ tử này, cũng không biết là tốt hay xấu...".

Nam Cực Tiên Ông thở dài, ngay sau đó lại chìm đắm vào thế giới của riêng mình, không còn để ý đến những sư đệ này nữa.

Y sở dĩ gia nhập Xiển môn, là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, chứ không phải vì những sư đệ này mà đến. "Sư đệ, hai sư huynh này đều không chịu giúp chúng ta, bây giờ chỉ còn cách đi tìm Xích Tinh Tử sư huynh thôi..." Văn Thù Đạo Nhân thở dài, bất đắc dĩ nói. "Bình thường thôi.

Hai sư huynh vốn dĩ không phải là nhóm chúng ta bái nhập môn hạ, không chịu giúp ngô đẳng cũng là lẽ thường.

Chắc các sư huynh đệ khác sẽ không từ chối." Từ Hàng Đạo Nhân rất nhanh đã điều chỉnh tâm thái, mỉm cười với Văn Thù Đạo Nhân.

Ngay sau đó, hai người liền đi đến động phủ của Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Chân Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Sau một hồi bái hội, trong tám vị thần thánh này, chỉ có Hoàng Long Chân Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và Đạo Hạnh Chân Nhân từ chối.

Năm vị còn lại đều đồng ý.

Do đó, một đoàn bảy người liền hướng về Bích Du Cung nơi Tiệt môn mà đi.

Trước cổng Bích Du Cung.

Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Từ Hàng Đạo Nhân, Văn Thù Đạo Nhân bảy người chặn ở cửa.

Họ không dám tiến vào Bích Du Cung để động thủ với Triệu Công Minh và những người khác.

Dù sao đây là gây sự tại đạo trường của Thông Thiên sư thúc, họ đâu phải kẻ ngu, tự nhiên sẽ không làm loại chuyện thiếu suy nghĩ này. "Đa tạ sư huynh!" Bên trong truyền ra một trận âm thanh huyên náo, là các đệ tử ngoại môn đang bày tỏ lòng cảm tạ Triệu Công Minh.

Bởi vì Triệu Công Minh đã nói, mời họ cùng đến động phủ của mình, y muốn cùng các sư đệ này luận đạo.

Nói là luận đạo, thực tế vẫn tương đương với giảng đạo, dù sao tu vi cảnh giới của Triệu Công Minh cao thâm hơn họ rất nhiều. "Không cần.

Đồng là sư huynh đệ, vốn dĩ nên tương trợ lẫn nhau, hà tất đa lễ như vậy!" Triệu Công Minh với vẻ mặt tươi cười, chắp tay vái chào

các sư đệ.

Y thật tâm muốn thấy Tiệt môn cường đại lên, hơn nữa việc Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân gây khó dễ trước đó càng khiến y kiên định ý nghĩ của mình.

Dù sao y không thể lúc nào cũng ở bên cạnh các sư đệ này.

Và đúng lúc họ bước ra khỏi Bích Du Cung, thấy bảy vị sư huynh của Xiển môn trước mặt, lập tức sắc mặt mọi người đều biến đổi, tâm trạng vốn đang tốt đẹp bỗng chốc rơi xuống đáy vực, như thể gặp phải chuyện gì đó cực kỳ khó chịu.

Nhưng Triệu Công Minh cũng không thể coi như không thấy họ, thế là y liền vươn hai tay, chắp tay vái chào nói: "Triệu Công Minh bái kiến chư vị sư huynh." "Bái kiến chư vị sư huynh." La Tuyên, Thạch Cơ Nương Nương và những người phía sau cũng lũ lượt bái chào bảy vị Kim Tiên. "Hừ!

Ai là sư huynh của nhà ngươi?

Trong lòng nhĩ đẳng còn có ngô đẳng nửa phần không!" Xích Tinh Tử nghe vậy lạnh hừ một tiếng, hai mắt trừng trừng nhìn những người này, trong lời nói tràn đầy sự phẫn nộ bị kìm nén.

Theo lời Văn Thù Đạo Nhân, những đệ tử ngoại môn này lại dám ức hiếp các đệ tử thân truyền của họ, điều này khiến trong lòng họ cảm thấy cực kỳ phẫn nộ. "Sư huynh nói lời gì vậy?" Triệu Công Minh nhíu mày, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, hỏi. "Phế thoại ít thôi, hôm nay ta sẽ cho nhĩ đẳng biết thế nào là Xiển môn chính tông!!!" Xích Tinh Tử lạnh lùng nói, lười biếng không muốn nói nhiều với họ, lập tức thi triển một chiêu thần thông, ném về phía Triệu Công Minh và những người khác.

Triệu Công Minh thấy vậy trong lòng đại kinh, vội vàng tế xuất

hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của mình để hấp thu chiêu thần thông này. "Hảo đảm!

Những đệ tử Xiển môn này ức hiếp người quá đáng, các sư đệ, hãy cho bọn chúng một bài học thích đáng!!!" Triệu Công Minh thấy vậy đại nộ, lập tức lớn tiếng hô, sau đó liền tế xuất hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, đánh về phía các đệ tử Xiển môn trước mặt.

La Tuyên phía sau thấy vậy, vốn đã không thể kìm nén được nữa, lập tức tế xuất Vạn Nha Hồ trong tay mình.

Trong khoảnh khắc, vô số hỏa nha phun lửa về phía Xích Tinh Tử.

Xích Tinh Tử thấy vậy, sắc mặt không đổi, cười lạnh một tiếng, mặc cho những hỏa nha đó phun về phía mình.

Tuy lửa ngập trời phun lên người Xích Tinh Tử, nhưng lại bị Bát Quái Tử Thụ Y y đang mặc chặn đứng hoàn toàn.

La Tuyên thấy vậy sắc mặt biến đổi, thầm kêu một tiếng không hay, ánh sáng mà Bát Quái Tử Thụ Y kia thi triển ra lại giúp Xích Tinh Tử thoát khỏi đại nạn này. "Tiểu tử, nên đến lượt ngô rồi nhỉ!" Xích Tinh Tử lạnh lùng nhìn La Tuyên, lập tức trong tay xuất hiện một mặt gương.

Gương này chính là Âm Dương Kính, bên trong ẩn chứa khí Âm Dương cường đại, nếu bị nó chiếu xạ, sẽ có âm dương nhị khí xông ra đoạt mạng người.

La Tuyên bị chiếu đến, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cỗ kinh hãi.

Vừa định bỏ chạy thì bị âm dương nhị khí định trụ, vô pháp đào thoát. "Sư huynh cứu ta!!!" La Tuyên vội vàng lớn tiếng kêu Triệu Công Minh bên cạnh một tiếng.

Triệu Công Minh thấy vậy, vội vàng điều khiển một viên Định Hải Thần Châu bay qua.

Một đạo bạch quang lóe lên, âm dương nhị khí do Âm Dương Kính phun ra liền bị Định Hải Thần Châu hấp thu vào.

Xích Tinh Tử thấy vậy sắc mặt đại biến, bảo vật của tên này lại có công năng như vậy, quả nhiên khắc chế Âm Dương Kính của y đến chết.

Bất kể Âm Dương Kính của y phun ra bao nhiêu âm dương chi khí, e rằng cũng khó mà làm đầy Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh. "Thái quá, sao dám ức hiếp Xiển môn của ngô không có ai!!!" Cụ Lưu Tôn bên cạnh lớn tiếng hô một tiếng, trong tay một sợi dây dài mạnh mẽ ném ra, bay về phía Triệu Công Minh.

Sợi dây dài này chính là Linh Bảo Côn Tiên Thừng.

Côn Tiên Thừng cũng không phải là thứ duy nhất, mà là bảo vật có thể sản xuất hàng loạt, nhưng loại bảo vật này cũng không phải người bình thường có thể luyện chế được.

Bất quá Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có thể luyện chế ra, ban cho Cụ Lưu Tôn thân hình nhỏ bé và rộng lớn. "Khu khu điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám ban môn lộng phủ!" Triệu Công Minh thấy vậy lạnh hừ một tiếng, khinh thường nói.

Ngay sau đó y mạnh mẽ ném ra một sợi dây, sợi dây này chính là Phược Long Tác, có năng lực "Côn Tiên Phược Long", là một loại bảo vật còn cao cấp hơn Côn Tiên Thừng.

Phược Long Tác xuất hiện, tự động bay về phía Côn Tiên Thừng.

Hai sợi dây quấn quýt lấy nhau giữa không trung.

Cuối cùng, Phược Long Tác vẫn lợi hại hơn Côn Tiên Thừng một chút, ba hạ năm trừ hai liền trói chặt Côn Tiên Thừng lại.

Triệu Công Minh vươn tay trái, liền triệu Phược Long Tác về, kèm theo cả Côn Tiên Thừng cũng bị y thu vào túi.

Cụ Lưu Tôn thấy vậy đại kinh, kinh nộ vạn phần chỉ vào Triệu Công Minh, ngón tay run rẩy, môi mấp máy nhưng lại không dám nói ra lời. "Sư đệ chớ lo, đợi sư huynh vì ngươi đoạt lại chí bảo!" Nói xong, y liền cầm một cây Thủy Hỏa Phong giết về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh thấy vậy không kinh ngạc mà ngược lại còn mừng rỡ, một tay đón đỡ.

Cụ Lưu Tôn không dám chậm trễ, vội vàng thi triển Thổ Hành chi thuật ẩn mình dưới đất, chờ cơ hội đánh lén.

Pháp bảo của y hiện tại bị thu, vì không được yêu thích, nên cũng chỉ có một bảo vật này.

Do đó lần này lại bị Triệu Công Minh trực tiếp thu mất, bây giờ chỉ có thể dựa vào độn thổ để đánh lén.

Còn Thái Ất Chân Nhân cũng vội vàng tế xuất Cửu Long Thần Hỏa Tráo, mạnh mẽ vỗ về phía La Tuyên, kẻ vừa rồi chơi lửa.

Đang!

Theo một tiếng chuông vang lên, chín con hỏa long từ Cửu Long Thần Hỏa Tráo phun trào ra, mang theo Tam Muội Chân Hỏa lao về phía La Tuyên.

La Tuyên thấy vậy tâm thần đại kinh, vội vàng lớn tiếng hô một tiếng: "Ba đầu sáu tay!!!".

Theo y thi triển thủ đoạn ba đầu sáu tay, lập tức trong những cánh tay khác liền lấy ra Phi Yên Kiếm, Ngũ Long Luân, Vạn Lý Khởi Vân Yên, Chiếu Thiên Ấn, cùng với Vạn Nha Hồ đã tế xuất trước đó, vừa vặn sáu tay đều cầm một bảo vật.

Phi Yên Kiếm là hai thanh hỏa kiếm, là chí bảo bẩm sinh của La Tuyên.

Bản thể La Tuyên là Diễm Trung Tiên, vốn dĩ theo lý mà nói là tinh quái do hỏa diễm hóa thành, sẽ không sợ hỏa diễm.

Thế nhưng Tam Muội Chân Hỏa này thật sự rất lợi hại, đừng nói là tiên thần hóa sinh từ hỏa diễm, ngay cả Hỏa Thần như Chúc Dung đến cũng phải phòng ngự cẩn thận.

Tuy Tam Muội Chân Hỏa mà Thái Ất Chân Nhân thi triển sẽ không gây hại cho Chúc Dung, nhưng điều này không có nghĩa là Tam Muội Chân Hỏa không lợi hại, mà là Thái Ất Chân Nhân không lợi hại bằng. "Hấp!!!".

Trong Vạn Nha Hồ trong khoảnh khắc lại phun ra vô số hỏa nha, mỗi một con hỏa nha đều hấp thu những Tam Muội Chân Hỏa trước mặt.

Mà khi hỏa nha hấp thu Tam Muội Chân Hỏa, cũng bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu hủy trong cơ thể, đồng quy vu tận.

Vô cùng vô tận hỏa nha từ Vạn Nha Hồ phun ra, mà chín con hỏa long trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo lại như có Tam Muội Chân Hỏa không ngừng, liên tục thiêu hủy các hỏa nha trong Vạn Nha Hồ.

La Tuyên thấy vậy biết không phải cách, lập tức lại tế xuất Vạn Lý Khởi Vân Yên, hướng về Thái Ất Chân Nhân ở xa mà bắn ra một loạt hỏa tiễn.

Oanh!!

Hàng vạn hỏa tiễn hướng về Thái Ất Chân Nhân và các vị Kim Tiên khác mà bay tới.

Oanh long long!!!

Phanh!!

Mỗi một mũi hỏa tiễn trên không đều phát ra tiếng nổ kịch liệt, từng trận uy lực bạo tạc hướng về tứ diện bát phương mà đi, lại có vô số hỏa diễm theo tiếng nổ mà tản mát trên trời xanh.

Còn phần lớn hỏa diễm rơi xuống đất, trong khoảnh khắc, các tiên gia trân vật trước Bích Du Cung đều bắt đầu bốc cháy.

Thái Ất Chân Nhân đâu dám cứng rắn đón đỡ một kích này, thu Cửu Long Thần Hỏa Tráo lại, dưới chân xuất hiện hai đạo Phong Hỏa Luân, trong nháy mắt liền thoát ly chiến trường, né tránh được một kích này.

Các tiên thần khác tự mình tế xuất chí bảo phòng ngự của mình chắn trước mặt, chặn đứng những mũi hỏa tiễn ngập trời kia. "Ngươi có ba đầu sáu tay, bần đạo có ba đầu tám cánh tay!!!" Thái Ất Chân Nhân cười lớn một tiếng, thân thể biến hóa thành hình thái ba đầu tám cánh tay, còn mạnh hơn ba đầu sáu tay của La Tuyên, nhiều hơn hai cánh tay.

Khi ba đầu tám cánh tay của y xuất hiện, dưới chân Phong Hỏa Luân chở y tự do phi hành, tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn cả Tung Địa Kim Quang Thuật.

Hỗn Thiên Lăng quấn quanh trên thân thể, trong tay cầm Càn Khôn Quyển, hai cây Hỏa Tiêm Thương, Kim Chuyên, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Âm Dương Song Kiếm, Bảo Tỏa.

Như vậy, tám cánh tay đều cầm một kiện bảo vật. "..." La Tuyên thấy vậy trong lòng chấn kinh, tên này trước mặt rốt cuộc được Nguyên Thủy Nhị sư bá yêu thích đến mức nào, lại sở hữu nhiều bảo vật như vậy.

Phải biết bản thân y cũng chỉ có năm kiện bảo vật, mà Thái Ất

Chân Nhân đối phương lại sở hữu tám kiện bảo vật.

Tám kiện bảo vật này bao phủ toàn thân Thái Ất Chân Nhân.

Trong Bảo Tỏa phát ra một trận lưu quang, bao phủ y, cung cấp lực lượng hộ thể.

Còn Phong Hỏa Luân thì có thể giúp y dùng để chạy trốn hoặc đối địch linh hoạt hơn, mà Hỗn Thiên Lăng thì có thể khống chế bảo vật của người khác.

Số còn lại Càn Khôn Quyển, Hỏa Tiêm Thương, Kim Chuyên, Cửu Long Thần Hỏa Tráo và Âm Dương Song Kiếm đều là những bảo vật dùng để công sát.

Nhất thời, La Tuyên cùng y đánh nhau trong nháy mắt đã rơi vào hạ phong. "La Tuyên sư huynh, ngô đến trợ ngươi một tay!!!" Thạch Cơ Nương Nương thấy La Tuyên không địch lại, lập tức bỏ qua Linh Bảo Đại Pháp Sư trước mặt, tế xuất Bát Quái Long Tu Khăn và Bát Quái Vân Quang Mạt của mình.

Ngay sau đó, liền có hàng trăm Hoàng Cân Lực Sĩ xuất hiện.

Những Hoàng Cân Lực Sĩ này đầu đội khăn vàng, vẻ mặt ngơ ngác, nhưng lại lực đại vô cùng, quả thực cường đại một cách khó hiểu. "Điêu trùng tiểu kỹ, hà tất kể xiết!" Thái Ất Chân Nhân thấy vậy khinh thường một tiếng, Âm Dương Song Kiếm trong tay vung mạnh về phía đối phương.

Oanh!!

Một đạo kiếm khí do âm dương nhị khí hóa thành kịch liệt, diệt sạch những Hoàng Cân Lực Sĩ kia, sau đó dư uy không giảm hướng về Thạch Cơ Nương Nương mà đi.

Thạch Cơ Nương Nương thấy vậy sắc mặt tái nhợt, vội vàng cầm Thái A Kiếm dốc hết tu vi chém về phía đạo kiếm khí này.

Oanh long long!!!

Hai đạo kiếm khí va chạm vào nhau, phát ra tiếng va chạm kịch liệt, hất bay Thạch Cơ Nương Nương ra xa. "Uhm..." Thạch Cơ Nương Nương ôm ngực, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, căm hận nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân căn bản không để ý đến nàng, tiếp tục thi triển đủ loại thần thông đè La Tuyên dưới thân mà đánh túi bụi.

Và lúc này, Cụ Lưu Tôn vẫn luôn ẩn mình dưới đất đã tìm thấy cơ hội, mạnh mẽ đánh về phía Thạch Cơ Nương Nương.

Oanh long long!!!

Một đạo thiểm điện từ chân trời đánh tới, trong nháy mắt liền đánh trúng người Cụ Lưu Tôn đang định đánh lén, khiến y bị đánh thành màu than đen. "Ách..." Cụ Lưu Tôn bị đánh trúng lập tức ngất xỉu, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Và người ra tay chính là Kim Quang Thánh Mẫu.

Kim Quang Thánh Mẫu tay cầm Điện Mẫu Kỳ đứng cao trên trời xanh, thỉnh thoảng thao túng lôi điện đánh xuống bảy vị Kim Tiên Xiển môn đang chiến đấu phía dưới. "Xích Tinh Tử sư huynh bối phận thì cao, nhưng thực lực lại chẳng ra sao.

Nếu ngươi thực lực có chút lợi hại, vậy cũng đủ rồi!" Triệu Công Minh nhìn Xích Tinh Tử bị hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của mình định trụ dưới thân, sắc mặt lạnh nhạt đầy khinh thường nói.

Chương 275

Trước khi đánh nhau, y vẫn khá tôn trọng đối phương, dù sao đối phương là đệ tử thân truyền, cái mặt cần giữ vẫn phải giữ, do đó y liên tục nhẫn nhượng đối phương.

Nhưng bây giờ đã đánh nhau rồi, còn quản những thứ này làm gì.

Xích Tinh Tử hai mắt đầy vẻ kinh hãi nhìn Triệu Công Minh, trong lòng cảm thấy cực kỳ chấn kinh.

Y không biết vì sao đệ tử ngoại môn nhỏ bé trước mặt này lại cường đại đến mức đó, có thể không cần bao lâu liền trấn áp y xuống đất.

Vốn dĩ y nghĩ mình rất dễ dàng có thể trấn áp Triệu Công Minh, kết quả lại hoàn toàn ngược lại, khiến trong lòng y có sự chênh lệch cực lớn.

Ngay sau đó, Triệu Công Minh vung tay, liền thu Xích Tinh Tử vào không gian Định Hải Thần Châu, hoàn toàn trấn áp y trong không gian đó.

Triệu Công Minh ngay sau đó nhìn về phía chiến trường xung quanh, phát hiện La Tuyên đang đối chiến với Thái Ất Chân Nhân là nguy hiểm nhất.

Lập tức y liền hướng về Thái Ất mà đi, đồng thời trong miệng lớn tiếng hô: "Thái Ất, chớ tổn thương sư đệ của ngô!!!" Sở dĩ lớn tiếng hô là để nhắc nhở đối phương, cho Thái Ất Chân Nhân biết, họ sẽ không làm cái loại chuyện đánh lén đê tiện đó.

Muốn thắng, thì phải thắng một cách đường đường chính chính.

Còn về việc lấy nhiều người ức hiếp ít người, điểm này Triệu

Công Minh trong lòng lại không có kháng cự.

Đánh lén trong lòng y là thủ đoạn ti tiện, còn đông người thế mạnh thì là chuyện đường đường chính chính, dù sao ai bảo nhân đinh các ngươi không thịnh vượng?

Huống chi, Xiển môn cả ngày vì huynh đệ của họ đông đảo, nên luôn tìm cớ gây sự với họ.

Nếu các ngươi nói chúng ta đông người, là ô hợp chi chúng, thì hôm nay bị ô hợp chi chúng đánh bại các ngươi lại là gì?

Theo Triệu Công Minh gia nhập chiến đấu, Thái Ất Chân Nhân dần dần bắt đầu không chống đỡ nổi.

Tu vi của y vốn không cao bằng Triệu Công Minh, nếu đơn đấu với Triệu Công Minh, còn có thể dựa vào vô số bảo vật mà đối đầu Triệu Công Minh một đoạn thời gian.

Nhưng hiện tại đối phương lại có thêm một La Tuyên thần thông cường hãn tương tự, tự nhiên sẽ càng không chống đỡ nổi.

Rất nhanh, Thái Ất Chân Nhân dưới chân sinh gió, đạp Phong Hỏa Luân liền trực tiếp bỏ chạy, rời khỏi nơi này, đến nơi Nam Cực Tiên Ông đang ở, đi cầu cứu binh.

Theo Cụ Lưu Tôn hôn mê, Thái Ất Chân Nhân bỏ trốn, cùng với Xích Tinh Tử bị trấn áp, các đệ tử Xiển môn còn lại là Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân cùng Phổ Hiền Chân Nhân và Linh Bảo Đại Pháp Sư cũng vội vàng bắt đầu bỏ trốn.

Triệu Công Minh thì không đi truy đuổi đối phương, lớn tiếng quát ngăn các sư đệ muốn đi truy kích. "Sư huynh, vì sao không thừa thắng truy kích?" La Tuyên thu thần thông ba đầu sáu tay lại, khó hiểu hỏi.

Triệu Công Minh liếc nhìn Cụ Lưu Tôn đang nằm trên đất, sau đó đại thủ vung lên, Phược Long Tác liền trói chặt y lại, rồi thu vào Định

Hải Thần Châu. "Việc lần này là do đối phương gây sự trước, ngô đẳng chỉ phản kích mà thôi.

Nhưng nếu ngô đẳng đã đánh đuổi được họ rồi, nếu còn đuổi theo, thì tính chất sự việc sẽ khác." Triệu Công Minh nhìn cảnh sắc trước mặt vì chiến đấu mà hư hại khá nghiêm trọng, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nơi này là trước cổng Bích Du Cung, bị người khác đánh đến tận mặt.

Tuy nói họ thắng, nhưng về mặt thể diện cũng chẳng đẹp đẽ gì. "Lần này họ có hai người bị sư huynh bắt giữ, ngô thật muốn xem đợi đến khi nhị sư bá trở về, họ sẽ xử lý thế nào!" "Ha ha ha ha, đúng là như vậy!!!

Chư vị sư đệ, theo ta cùng về động phủ.

Trước khi sư tôn và nhị vị sư bá trở về, chúng ta liền bế quan không ra ngoài!" Triệu Công Minh cười lớn một tiếng, gọi các sư đệ cùng về động phủ của mình.

Còn về cảnh sắc trước Bích Du Cung này, thì phải giữ lại, đợi đến khi sư tôn trở về hỏi đến, cùng lúc khiến những đệ tử Xiển môn mục trung vô nhân kia phải hối hận. "Đại sư huynh, mau đi cứu Xích Tinh Tử sư huynh và Cụ Lưu Tôn sư đệ đi!

Hai người họ đã bị các đệ tử ngoại môn Tiệt môn bắt giữ rồi!" Thái Ất Chân Nhân đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc đến nơi Nam Cực Tiên Ông đang ở.

Nam Cực Tiên Ông thấy vậy khẽ lắc đầu, cảnh này y đã sớm liệu được rồi, nhưng y thật không ngờ đối phương lại dám bắt giữ các sư đệ này của y.

Đối với tu vi của Triệu Công Minh, y trong lòng hiểu rất rõ.

Tuy không bằng mình, nhưng cũng hoàn toàn không phải là mười hai sư đệ đến sau này có thể đối phó được.

Có lẽ Quảng Thành Tử sư đệ có thể một trận chiến, bất quá lúc này y lại không ở đây.

Mà La Tuyên đó cũng không phải là hạng người dễ đối phó, cho nên kết cục chuyến này, y đã sớm liệu được. "Thôi vậy, dù sao cũng là sư đệ của ngô Xiển môn, vậy thì theo ngươi đi một chuyến vậy!" Nam Cực Tiên Ông thấy vậy thở dài, bất đắc dĩ nói.

Đối với đám sư đệ bất thành khí này, y trong lòng cũng khá là hận sắt không thành thép.

Cái căn bản lập thân của một tu sĩ không nằm ở cái khác, mà nằm ở tu vi bản thân.

Ngay cả điểm này cũng không hiểu, còn cả ngày ở đó chơi trò coi thường các sư đệ khác, thật sự là không biết tự lượng sức.

Đây cũng là lý do vì sao y không muốn kết giao với những sư đệ đó, từ căn nguyên đã không phải cùng một loại người.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ có Ngọc Đỉnh Chân Nhân là đôn hậu lão thực, vẫn còn hợp ý y.

Còn Quảng Thành Tử tuy không đôn hậu như thế, nhưng cũng thông tuệ linh mẫn, cũng không đến nỗi công khai biểu hiện sự ghét bỏ đối với các đệ tử ngoại môn Tiệt môn.

Còn Thái Ất Chân Nhân tuy không quan tâm những điều này, dù sao tiểu tử này quá mức bao che cho đệ tử mình.

Nếu người ngoài ức hiếp đệ tử Tam môn, y sẽ ghi hận trong lòng tìm cơ hội đòi lại, bao gồm cả đệ tử Tiệt môn.

Và nếu là mâu thuẫn giữa Tam môn, thì y lại ưu tiên bảo vệ đệ tử

Xiển môn.

Cũng chỉ có ba vị này là tạm ổn, còn lại Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và Đạo Hạnh Chân Nhân thì tự mình chơi, không chơi cùng những người này, nên Nam Cực Tiên Ông đối với tính cách của hai người này cũng không hiểu rõ lắm.

Thập Nhị Kim Tiên, trừ năm vị này ra, bảy vị còn lại đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Dù sao trong mắt Nam Cực Tiên Ông đều không phải thứ tốt đẹp gì, đặc biệt là Cụ Lưu Tôn kia, càng như thế.

Không chỉ tu vi thấp kém, mà phẩm tính làm người cũng bị Nam Cực Tiên Ông khinh thường.

Đương nhiên, người so với người thì chết mất.

Nếu so với loại người như Văn Thù Đạo Nhân, thì Cụ Lưu Tôn cũng coi như là một tiên sinh tốt.

Nam Cực Tiên Ông sinh ra đã thần thánh bất phàm, có thể dễ dàng động sát nhân tâm.

Trong Thập Nhị Kim Tiên này, Văn Thù Đạo Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân cùng Phổ Hiền Chân Nhân vốn kiệm lời là ti tiện nhất, kế đến là Cụ Lưu Tôn, Xích Tinh Tử, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân... "Đa tạ đại sư huynh, Thái Ất cảm kích vô cùng!" Thái Ất Chân Nhân thấy đại sư huynh chịu ra tay tương trợ, lập tức trong lòng cảm kích không thôi, vội vàng chắp tay vái chào Nam Cực Tiên Ông trước mặt.

Chuyện này nếu làm lớn đến khi sư phụ bọn họ trở về, thì mấy người họ đã tham gia trận chiến trước đó không ai có thể yên ổn.

Nhưng nếu đối phương thả hai Kim Tiên bị bắt kia ra, thì cũng không cần lo lắng bị sư tôn bọn họ biết. "Đi thôi!" Nam Cực Tiên Ông

gật đầu nói, sau đó phiêu nhiên bay lên, hướng về nơi Tiệt môn mà đi.

Y không biết nơi Triệu Công Minh cư trú ở đâu, nhưng y biết các đệ tử Tiệt môn đều tùy ý khai khẩn một động phủ trên Côn Luân Sơn để cư trú.

Những sinh linh cư trú trước đó cũng không có ý kiến gì, dù sao Tiệt giáo chiếm cứ cũng không phải chiếm núi xưng vương mà chỉ là mượn một nơi để ở mà thôi.

Hơn nữa Tam Thanh cũng ở trên Bất Chu Sơn, họ cũng không dám làm gì, tự nhiên là đành để mặc họ làm.

Sau một hồi tìm kiếm, Nam Cực Tiên Ông dẫn Thái Ất Chân Nhân cuối cùng cũng tìm thấy một động phủ.

Chỉ thấy động phủ phía trước hà quang tứ xạ, từng đạo lực lượng trận pháp truyền đến. "Bế quan rồi?" Nam Cực Tiên Ông nhíu mày khẽ lẩm bẩm, y vạn vạn không ngờ đối phương lại chơi chiêu này.

Rất rõ ràng, đây là không muốn giải hòa với họ, là bày tỏ ý muốn tố cáo chuyện này cho sư tôn, sư bá, sư thúc biết.

Đây cũng là lần Tiệt môn đệ tử và Xiển môn đệ tử làm ầm ĩ nhất, trước kia cùng lắm là lén lút trêu chọc khi sư tôn và những người khác không có mặt, bây giờ thì là thực sự đánh nhau rồi.

Lần này khái niệm đã khác rồi.

Nếu đối phương lại tố cáo cho sư tôn biết, thì lại càng không giống nữa. "Bần đạo Nam Cực Tiên Ông, là đại đệ tử Xiển môn, hôm nay đến thăm động phủ Triệu sư đệ, kính xin Triệu sư đệ hiện thân một kiến." Nam Cực Tiên Ông trước tiên chắp tay vái chào động phủ, sau đó liền đứng trước động phủ tĩnh lặng chờ đợi.

Thái Ất Chân Nhân bên cạnh thấy vậy, sắc mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Y vì chuyện mình gây ra mà phải để đại sư huynh vứt bỏ thể diện đi dàn xếp mà cảm thấy xấu hổ. "Làm sao đây, bên ngoài Nam Cực Tiên Ông đến rồi..." La Tuyên nhíu mày, vẻ mặt không biết phải làm sao nói.

Vốn dĩ họ tính rằng các vị Kim Tiên kia sẽ không thể nào chạy đến đây mất mặt để đòi người, dù có mặt dày mà đến, họ cũng sẽ không để ý đến đối phương.

Nhưng bây giờ người đến lại là Nam Cực Tiên Ông, thì hoàn toàn khác rồi.

Ngay cả Triệu Công Minh nhất thời cũng lâm vào trầm tư, không biết bây giờ nên làm thế nào. "Triệu sư huynh, vẫn nên đi gặp đi.

Dù sao cũng là Nam Cực đại sư huynh, nếu không nể chút mặt, thì nói thế nào cũng không được..." Thạch Cơ Nương Nương nhìn ra sự do dự của Triệu Công Minh, vội vàng lên tiếng nói. "Đúng vậy, đúng vậy, vẫn nên gặp đi...".

Quả đúng là người có danh thì có tiếng, danh khí của Nam Cực Tiên Ông tự nhiên lớn hơn Thập Nhị Kim Tiên rất nhiều, hơn nữa tu vi lại càng cao thâm mạc trắc. "Vậy được, cứ gặp một lần đi!" Triệu Công Minh nghe các sư đệ sư muội đều nói vậy, lập tức gật đầu, đồng ý.

Đúng như họ nói, dù sao người đến là Nam Cực Tiên Ông.

Nếu đối phương khách khí bái phỏng như vậy mà mình không ra gặp, chọc giận đối phương, đối phương trực tiếp san bằng thì lại là một chuyện phiền phức.

Dù sao với thực lực của Nam Cực Tiên Ông hoàn toàn có thể trực tiếp phá vỡ trận pháp cấm chế, xông vào động phủ bắt hết họ một mẻ. "Đại sư huynh, hắn sẽ ra gặp sao?" Thái Ất Chân Nhân bên cạnh có

chút không chắc chắn nói.

Từ khi Nam Cực Tiên Ông cất tiếng gọi đã qua một lát rồi, nếu đối phương muốn gặp, tự nhiên đã sớm ra gặp rồi. "Đừng vội, cho người ta một chút thời gian suy nghĩ." Đây chính là sự tự tin đến từ thực lực, hơn nữa nhân phẩm của y cũng không có vấn đề gì, đối phương suy nghĩ kỹ càng nhất định sẽ ra gặp một lần.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngay khi lời y vừa dứt, liền thấy một nam tử mặc thanh bào từ trong động phủ bước ra, vượt qua trận pháp ba lan tráng khoát, đến trước mặt Nam Cực Tiên Ông và Thái Ất Chân Nhân.

Phía sau y, còn có một số đệ tử Tiệt môn cũng lần lượt bước ra. "Bái kiến đại sư huynh Xiển môn!" Triệu Công Minh vội vàng chắp tay vái chào, bái Nam Cực Tiên Ông một cái. "Bái kiến đại sư huynh Xiển môn!!!" Các sư đệ sư muội phía sau lũ lượt bái chào Nam Cực Tiên Ông, lớn tiếng hô trong miệng. "Bái kiến chư vị sư đệ, sư muội." Nam Cực Tiên Ông cười khẽ, lần nữa chắp tay vái chào đáp lễ, mỉm cười với các đệ tử trước mặt.

Thái Ất Chân Nhân thấy vậy cũng vội vàng chắp tay vái chào, chỉ là trong miệng không hô gì.

Các đệ tử Tiệt môn hoàn toàn bỏ qua y, mà y sở dĩ chọn vái chào cũng chẳng qua là vì đại sư huynh đã hành lễ, nếu y không hành lễ thì có chút bất kính với đại sư huynh. "Không biết đại sư huynh giá lâm hàn xá, có quý can gì?" Triệu Công Minh cười hỏi, lời nói cực kỳ trực tiếp. "Ha ha, lần này bần đạo đến đây, sở cầu chẳng qua chỉ có một điều." Nam Cực Tiên Ông thấy đối phương trực tiếp nói thẳng, lập tức cũng không quanh co, liền gạt bỏ những lời lẽ định nói trước đó, trực tiếp hào sảng nói.

Triệu Công Minh thấy lời y nói là "cầu", lập tức trong lòng hảo

cảm tăng bội.

Sớm đã biết Nam Cực Tiên Ông đối đãi người hòa thiện, giao hảo với mọi người, nay gặp quả nhiên không sai.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là trong cơ thể Nam Cực Tiên Ông, y cảm nhận được một cỗ sức mạnh cường đại.

Y biết mình rất có khả năng không phải đối thủ của đối phương. "Đại sư huynh ngôn trọng rồi.

Có việc cứ nói, không sao cả.

Ngô đẳng tuy là đệ tử Tiệt môn, nhưng Tam môn vốn là một nhà.

Sư huynh quý là trưởng tử Xiển môn, tức là sư huynh của ngô đẳng.

Sư huynh có sở cầu, sư đệ tự nhiên phải dốc sức phục vụ." Trong lời nói của Triệu Công Minh tràn đầy sự tôn kính đối với Nam Cực Tiên Ông, y như ngày xưa, khiến Thái Ất Chân Nhân bên cạnh nhìn chằm chằm mà ngẩn người. "Những người này vì sao đều có thể hư dữ ủy xà như vậy, không được, chiêu này nhất định phải học, nếu không gặp chuyện thì quá bị động..." Thái Ất Chân Nhân trong lòng thầm quyết định.

Y không biết vì sao rõ ràng hai môn phái thế như nước với lửa, hai người lại có thể giao đàm hòa thiện như vậy, cứ như thể thật sự là người một nhà.

Nhưng y không biết rằng, nếu không có những lời lẽ châm chọc của họ, có lẽ Xiển môn và Tiệt môn thật sự có thể sống hòa thuận.

Nói từ tận đáy lòng, các đệ tử Tiệt môn tuy thực sự có một số đệ tử cấp thấp không mấy ra gì, ô yên chướng khí, nhưng giữa họ thực sự cũng rất đoàn kết, gặp đồng môn cũng không sao.

Chỉ là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển môn lấy căn nguyên bản thân làm vinh, coi thường những đệ tử xuất thân không tốt của Tiệt môn, nên mới dẫn đến cục diện như ngày nay. "Ai!

Không giấu sư đệ, sư huynh ngô thực sự có một việc.

Sư tôn không ở đây, ngô lại không kiêm được trách nhiệm đại sư huynh, do đó đối với một số đệ tử Xiển môn ước thúc không tốt, điều này mới khiến họ chạy đến trước Bích Du Cung, mới có sự việc này.

Nói tóm lại, trách nhiệm lần này suy cho cùng vẫn là do ngô, là ngô đã dung túng họ.

Do đó, tại đây kính cầu sư đệ có thể thả hai người họ ra.

Chuyện giáo huấn họ, toàn bộ đều do sư huynh gánh vác.

Còn về lỗi lầm của ngô, chỉ cần sư đệ một lời, sư huynh tự đương chịu nhận, tuyệt không hai lời." Nam Cực Tiên Ông thở dài, sau đó từ tốn nói.

Nói đến cuối, Nam Cực Tiên Ông đầy vẻ hổ thẹn, hận không thể tự vả vào mặt mình mấy cái. "Chư vị sư đệ, là lỗi của ngô, kính xin Triệu sư đệ có thể thả hai người họ về Xiển môn." Thấy Nam Cực Tiên Ông còn dám vứt bỏ thể diện để thừa nhận sai lầm, Thái Ất Chân Nhân tự nhiên cũng không còn chút gánh nặng trong lòng nào nữa, lập tức không màng đến thể diện.

Dù sao hiện tại người có cầu là họ, bây giờ mất mặt vẫn tốt hơn là đợi đến khi Tam Thanh trở về vừa mất mặt lại vừa phải chịu trừng phạt.

Triệu Công Minh vốn còn đang do dự, sau khi thấy Thái Ất Chân Nhân cũng chịu hạ mình nhận lỗi, lập tức liền quay người lại, nhìn về phía các sư đệ, sư muội.

Chương 276

"Đành nhờ sư huynh làm chủ!" La Tuyên và những người khác thấy vậy, lập tức ôm quyền nói. "Nếu đã là lời sư huynh nói, vậy bần đạo sẽ thả hai người họ về.

Nhưng sau này nếu còn đến tìm phiền phức cho ngô đẳng, đến lúc đó..." Triệu Công Minh thấy vậy gật đầu, mỉm cười với Nam Cực Tiên Ông, chắp tay đáp lễ nói. "Đến lúc đó sư huynh ngô dù mặt dày đến mấy cũng sẽ không chạy đến đây nữa.

Nếu thật sự là như vậy, sư đệ cứ việc xử phạt là được!" Nam Cực Tiên Ông vội vàng tiếp lời, cười trừ nói.

Lần này, có thể nói y đã vứt bỏ hết thể diện của mình, hoàn toàn không cần mặt mũi.

Nhưng trên thực tế, chính vì vậy mà các đệ tử Tiệt môn càng thêm kính trọng y.

Mà những kẻ càng muốn giữ thể diện thì thường lại càng không có được thể diện. "Không dám!" Nói xong, y liền vẫy vẫy ống tay áo, tế xuất viên Định Hải Thần Châu kia.

Chỉ một luồng bạch quang lóe lên, Xích Tinh Tử bị trấn áp bên trong và Cụ Lưu Tôn bị Phược Long Tác trói buộc liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Triệu Công Minh lạnh hừ một tiếng, Phược Long Tác trở về lòng bàn tay y, và một sợi Côn Tiên Thừng cũng từ lòng bàn tay y bay ra, rơi xuống đầu Cụ Lưu Tôn.

Đúng lúc Cụ Lưu Tôn đang ngơ ngác nhìn quanh, liền thấy sợi Côn Tiên Thừng kia, lập tức đại hỉ mà thu nó lại.

Đây là bảo vật duy nhất của y, phải giữ gìn cẩn thận. "Nếu không phải đại sư huynh đến đây cầu tình cho nhĩ đẳng, hôm nay nói gì ngô cũng sẽ không thả nhĩ đẳng ra!" Triệu Công Minh lạnh lùng nói xong một câu, không để ý đến Xích Tinh Tử với vẻ mặt tái xanh và Cụ Lưu Tôn vì bảo vật trở về mà vui mừng, liền trực tiếp hướng về Nam Cực Tiên Ông hành lễ, cười nói: "Đại sư huynh, không biết còn việc gì nữa không?

Nếu không có việc gì, vậy ngô xin cáo từ..." "Đa tạ sư đệ, không có việc gì khác." Nam Cực Tiên Ông cũng đáp lễ cười nói.

Triệu Công Minh nghe vậy, dẫn theo các sư đệ, sư muội nhanh chóng trở về động phủ.

Trước động phủ vốn khá náo nhiệt, giờ chỉ còn lại Nam Cực Tiên Ông, Thái Ất Chân Nhân, Xích Tinh Tử, Cụ Lưu Tôn bốn vị. "Hừ!

Nhìn xem các ngươi làm ra chuyện tốt gì này!

Tất cả đều đi sao chép Ngọc Thanh Tĩnh Tâm Chú một vạn biến cho ngô, nhớ kỹ, từng chữ từng câu!" Nói xong, Nam Cực Tiên Ông không để ý đến sắc mặt của mấy vị này, liền biến mất.

Thái Ất Chân Nhân đảo cũng còn được, đối với nơi Nam Cực Tiên Ông biến mất, chắp tay vái chào, nói: "Cẩn tuân khẩu dụ của đại sư huynh." Nói xong, liền hướng về Xích Tinh Tử nói: "Sư huynh, ngô đi về sao chép chú ngữ trước đây." Sau đó, đằng vân giá vũ mà đi. "Hắc hắc, bảo bối về rồi!" Cụ Lưu Tôn cười lớn một tiếng, rồi cũng cáo từ Xích Tinh Tử.

Còn về việc sao chép chú ngữ, y hoàn toàn không để tâm.

Xích Tinh Tử nhìn Cụ Lưu Tôn như kẻ ngốc, lại nhìn bóng lưng Thái Ất Chân Nhân rời đi, trong lòng tràn đầy sự cừu hận. "Triệu Công Minh đáng chết!

Nam Cực Tiên Ông đáng chết!!

Thái Ất đáng chết!!!" "Nếu không phải ngươi không chịu ra tay giúp ngô, ngô nào đâu rơi vào cảnh này.

Bây giờ lại giả nhân giả nghĩa đến cứu ngô, còn muốn phạt ngô sao chép chú ngữ!" "Hôm nay, ngô chính là không sao chép, ngươi lại làm gì được ngô?!" "Còn ngươi, Thái Ất!!!

Ngươi định sẽ phải trả giá cho lựa chọn của mình!!!" Xích Tinh Tử trong lòng tràn đầy cừu hận đối với Nam Cực Tiên Ông, còn hơn cả cừu hận đối với Triệu Công Minh.

Y hận Nam Cực Tiên Ông rõ ràng mạnh mẽ như vậy, nhưng lại không chịu giúp y đối phó Triệu Công Minh.

Y hận Thái Ất Chân Nhân bây giờ cũng cùng y phân đạo dương tiêu, hoàn toàn không nghe lời mình.

Tuy Thái Ất không trực tiếp nói ra, nhưng y cũng có thể cảm nhận được thái độ của đối phương đã thay đổi.

Trong Hỗn Độn, Vu Yêu nhị tộc lần lượt bắt đầu có kẻ vẫn lạc.

Trong loạn chiến, chẳng ai có thể nắm chắc việc bản thân tuyệt đối bất tử.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xưa nay cũng không phải bất tử chi thân, mà là trở nên khó bị vẫn lạc, tại Hồng Hoang hiện tại thì hầu như là tồn tại bất tử.

Việc bất tử sau này là nói sau khi tử vong rồi sớm muộn cũng sẽ sống lại, loại phục sinh này là phục sinh chân chính chứ không phải phục sinh kiểu đầu thai chuyển thế.

Nói một cách nghiêm ngặt, đầu thai chuyển thế không phải là phục sinh chân chính, bởi vì sau khi chuyển thế, tuy chân linh bất biến,

nhưng Nguyên Thần thậm chí Tam Hồn Thất Phách trên thực tế đều có sự biến hóa.

Duy nhất bất biến chính là đạo chân linh kia.

Thiên Hoàng Toại Nhân thị nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không khỏi xuất hiện một mảnh bi thương.

"Ai!

Bằng hữu thuở xưa, nay không biết đã mất bao nhiêu người rồi!" Toại Nhân thị đầy vẻ cảm thương nói.

Y làm Nhân Hoàng bao năm nay tự nhiên kết giao rất rộng, cùng rất nhiều tộc nhân của Vu Yêu nhị tộc đều có chút liên hệ.

Giống như Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác đối với y, tuy là thủ lĩnh của các thế lực khác nhau, nhưng trên thực tế cũng là đạo hữu, là những tồn tại từng luận đạo, có thể xưng hô lẫn nhau là đạo hữu.

Chỉ là ngại vì vấn đề thân phận, nên giữa hai bên đều xưng hô bằng chức vị.

"Hoàng huynh hà cớ gì bi thương đến vậy?

Vu Yêu nhị tộc tộc nhân đại tứ vẫn lạc như bây giờ, trong Hồng Hoang chỉ có Nhân tộc chúng ta xưng bá thế gian.

Đến lúc đó, Nhân tộc chính là thế lực mạnh nhất rồi!" Khác với nỗi cảm thương của Toại Nhân thị, Thần Nông thị lại lộ ra một tia hưng phấn trong mắt.

Trong thời gian y chấp chính, y cũng không giao tiếp gì với các dị tộc sinh linh kia, rất ít khi có mối quan hệ tốt với ai.

Bởi vậy, y đối mặt với cuộc đối đầu giữa Thiên Đình và Địa Phủ, trong lòng không có nửa điểm ưu sầu, ngược lại còn đầy ắp tâm tình

vui vẻ.

Đây chính là cảnh tượng mà rất nhiều thế lực trong Hồng Hoang muốn nhìn thấy.

Nếu Thiên Đình và Địa Phủ cứ mãi hòa bình hữu hảo, thì những thế lực khác vĩnh viễn đừng hòng phát triển, chờ đợi bọn họ cũng chỉ có con đường chìm vào quên lãng mà thôi.

"Phải rồi!" Toại Nhân thị nghe vậy, cảm thương trong lòng lập tức biến mất.

Đúng như Thần Nông thị đã nói, nếu Vu Yêu nhị tộc thật sự vẫn lạc, vậy mọi chuyện giữa trời đất chẳng phải đều do Nhân tộc định đoạt sao?

Còn về Long tộc, bọn họ vạn lần sẽ không xung đột với Nhân tộc.

Chỉ cần Nhân tộc không nhúng tay vào Tứ Hải, Long tộc hẳn cũng sẽ không rời khỏi Tứ Hải.

Nghĩ đến đây, tình bằng hữu trong lòng Toại Nhân thị trước kia lập tức tan biến.

Đúng như người ta thường nói, trước mặt chủng tộc, mọi tình bằng hữu đều là hư vọng.

Nếu có thể, Toại Nhân thị thậm chí sẵn sàng liều cả tính mạng của mình.

Khác với cảnh tượng nhẹ nhàng của hai người bên này, sâu trong Hỗn Độn mênh mông, tại chiến trường Vu Yêu.

Trong Hỗn Độn, tràn ngập khí tức bạo ngược, khắp nơi là Hỗn Độn chi khí hoành hành, thậm chí đã bắt đầu ảnh hưởng đến những tộc nhân Vu Yêu đang chiến đấu.

"Chết đi!!!" Thái Nhất quát lớn một tiếng, mắt đầy phẫn nộ, tế ra

Hỗn Độn Chung lao thẳng về phía Chúc Dung.

Chúc Dung vốn dĩ đã không được Thái Nhất ưa, nay lại càng dám mạo phạm hắn.

Sau thời gian dài giao đấu, Thái Nhất cuối cùng cũng cảm thấy mệt mỏi, nên quyết định trước tiên phải giết chết Chúc Dung, kẻ trông có vẻ đáng ghét nhất này đã.

"Pháp Tướng Thiên Địa!!!" Chúc Dung rống giận một tiếng, thân thể không ngừng bành trướng.

Tăng!

Tăng!

Trong Hỗn Độn vốn không có gió, nhưng dưới thân thể bành trướng của Chúc Dung, dần dần xuất hiện từng đạo gió.

Mây tùy gió động, thân thể khổng lồ của Chúc Dung bao quanh bởi từng mảng mây màu.

Chúc Dung trước kia sở hữu Tổ Vu chân thân mười vạn trượng, nay dưới sự gia trì của Pháp Tướng Thiên Địa, thân thể đạt đến trăm vạn trượng.

Đây là đạo thể của y, đạo thể hóa thành tồn tại khổng lồ như vậy, tuy nói trở nên cồng kềnh hơn, nhưng sức mạnh và các phương diện khác tự nhiên cũng có sự đề thăng cực lớn.

"Nam Minh Ly Hỏa!!!" "Hỏa Chi Lưu Tam Thiên Thế Giới!!!" Chúc Dung quát lớn một tiếng, một quyền mang theo uy thế vô thượng đánh tới Thái Nhất.

Đang!!!

Hỗn Độn Chung vang lớn một tiếng, sóng âm lấy nó làm trung tâm, lan tỏa khắp chiến trường bốn phía.

Theo tiếng chuông vang vọng, tất cả Vu tộc và sinh linh trong Địa Phủ trên chiến trường đều bị ảnh hưởng.

Và một đạo ba ngàn Đại Thế Giới trấn áp Hỗn Độn liền theo uy thế của quyền đó mà giáng xuống, tất cả uy thế của thế giới lập tức rơi lên người Thái Nhất, khiến Thái Nhất vốn đang ở thế thượng phong bỗng chốc cảm thấy thân thể nặng trĩu.

"Mặt Trời Quang Diệu Tứ Phương!!!" Một tiếng quát lớn truyền đến, lập tức từ trong thân thể Thái Nhất bùng phát ra ánh sáng kịch liệt, ánh sáng chấn nhiếp bốn phương, lan tỏa khắp Cửu Thiên.

Trong chốc lát, tất cả sinh linh Vu tộc trên chiến trường đều bị ảnh hưởng.

"A ~" Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, hóa ra là các tướng sĩ Thiên Đình đã nắm bắt được cơ hội, tấn công về phía đối phương.

Vì bị ảnh hưởng bởi Hỗn Độn Chung và đạo vận Mặt Trời, khiến bọn họ bị đình trệ trong chốc lát, nên những kẻ bị ảnh hưởng liền bị trấn sát.

Sau khi bọn họ tử vong, chân linh biến mất.

Hoặc có thể nói, không nhìn thấy chân linh tồn tại.

"Thái Nhất đáng ghét!!!" Chúc Dung thấy vậy đại nộ, nhưng trong lòng càng kinh hãi không thôi, y kinh ngạc phát hiện mình vậy mà trong chốc lát không thể thoát khỏi nơi bị trấn áp kia.

Còn Hậu Thổ, Thổ Bá và Xích Vưu cũng không hề nhàn rỗi, đều thi triển thần thông mạnh nhất của mình.

"Luân Hồi Chi Đạo Thôn Phệ Chuyển Sinh!!!" Theo Hậu Thổ thi pháp, Lục Đạo Luân Hồi vậy mà xuất hiện trên không chiến trường, chỉ thấy nó phát ra lực thôn phệ kịch liệt, lao thẳng về phía Thái Nhất.

Thái Nhất thấy vậy sắc mặt kinh hãi, vội vàng lấy Hỗn Độn Chung bao phủ lấy mình, để không bị Lục Đạo Luân Hồi thôn phệ.

Đến khắc tiếp theo, theo Hỗn Độn Chung thu hồi phòng ngự, Chúc Dung cuối cùng cũng thở phào một hơi, nhưng đạo vận Mặt Trời khổng lồ và kịch liệt kia vẫn là thứ trấn áp trên người y, khiến y khó lòng thoát khỏi.

"Cửu Khúc Hoàng Hà U Minh Giáng Thế!!!" Trên hai sừng Thổ Bá phát ra ánh sáng dị thường, theo đó là U Minh Chi Địa xuất hiện giữa chiến trường này, bỏ qua sự tấn công của Hỗn Độn Chi Địa.

Bởi vì có sự tồn tại của Thổ Bá, nên vùng U Minh Chi Địa này có thể trường tồn ở đây.

Và khi U Minh Chi Địa xuất hiện, âm khí tăng vọt, rất nhanh liền tấn công một phần thần vận của đạo vận Mặt Trời.

"Giết!!!" Xích Vưu quát lớn một tiếng, Cửu Hồn Hổ Phách Đao trong tay liền chém về phía Thái Nhất.

"Tiểu bối hèn mọn, sao dám làm tổn thương ta?!" Thái Nhất gầm lên, Trảm Tiên Phi Đao ở eo liền xuất hiện trước mặt.

"Mời bảo bối quay mình!!!" Oanh!

Một luồng bạch quang từ trong bảo bối lóe ra, phát tán khí tức nguy hiểm đoạt hồn người.

Và ngay khoảnh khắc bạch quang lóe qua, khí tức của Xích Vưu nhanh chóng hạ xuống.

"Xích Vưu?!" Hậu Thổ thấy vậy vội vàng quay người quát lớn một tiếng, nhìn Xích Vưu phía sau.

Nhưng lại thấy lúc này thần vận trong hai mắt Xích Vưu đã biến mất, mà thân thể y lại không có nửa điểm dị thường.

Hóa ra hung sát tồn tại trong hồ lô Trảm Tiên Phi Đao này chuyên ăn nuốt tâm thần người, làm hại Nguyên Thần.

"Đây là bảo vật gì?

Sao lại khủng bố đến thế?!" Thổ Bá trong lòng kinh hãi vạn phần, vô cùng sợ hãi nhìn Thái Nhất đối diện.

"Dám làm càn như vậy!!!

Quá mức khi người rồi!!!" Hai mắt Chúc Dung đầy lửa giận, lập tức điên cuồng lao về phía Thái Nhất.

"Nếu đã không giết được ngươi, vậy kéo ngươi cùng hủy diệt đi!!!" Nhìn Đại Vu thảm tử ngay trước mắt mình, Chúc Dung trong lòng uất hận lẫn lộn, biết mình không phải đối thủ của đối phương, liền muốn báo thù.

Nếu nói trước đây các cuộc đối chiến cấp cao của bọn họ còn có chỗ nương tay, thì bây giờ ra tay hoàn toàn không còn chút nào nương tay nữa, hoàn toàn là đánh đến đỏ mắt.

Kể từ khi sinh linh đầu tiên vẫn lạc, những tồn tại còn lại đều lần lượt nổi giận trong lòng.

Và sau khi trải qua quá nhiều, trong lòng họ đã sớm chất chứa thù hận đối với đối phương.

Hận thù sẽ khiến người ta mất đi thần trí, mất đi lý trí, chỉ còn lại sự bạo nộ bị phẫn nộ che lấp.

"Không biết tự lượng sức!" Thái Nhất cười lạnh một tiếng, vươn tay phải hung hăng ấn xuống về phía Chúc Dung.

Một cỗ đại thế bàng bạc từ vô hình mà xuất hiện, áp Chúc Dung xuống đất không thể động đậy.

"Mời bảo bối quay mình!" Thái Nhất nhân cơ hội lại quát lớn một

tiếng, Trảm Tiên Phi Đao lập tức bùng phát ra một trận bạch quang mạnh mẽ, lao về phía Chúc Dung.

Chúc Dung thấy vậy lộ ra một tia khinh thường, Trảm Tiên Phi Đao này là thứ làm hại tâm thần người, mà y thân là Tổ Vu lại không có Nguyên Thần, nên trời sinh đã khắc chế kiện bảo vật này.

Quả nhiên, bạch quang kia lượn một vòng quanh Chúc Dung rồi quay trở về trong hồ lô.

Trảm Tiên Phi Đao mỗi khi xuất chiêu đều dính dáng đến tính mạng, nếu không có Nguyên Thần đi kèm, sẽ gây ra một số tổn hại cho bản thân, khiến nó không thể sử dụng lại trong thời gian ngắn.

Cũng có nghĩa là, đây là một bảo vật lấy mạng nuôi mạng, nếu có thể xuất kích tất sát, thì có thể đặt lại CD, tiếp tục xuất kích.

Còn nếu không giết chết đối phương, thì chỉ có thể chờ thời gian hồi chiêu đến rồi mới có thể sử dụng lại.

"Ha ha ha ha!!!

Cùng nhau chết đi!!!" Chính là trong khoảng thời gian trống rỗng này, Chúc Dung liền xông đến bên cạnh Thái Nhất.

Theo câu nói này vừa dứt, thân thể Chúc Dung đột nhiên nhanh chóng bành trướng.

Lửa giữa trời đất dường như đều tụ tập trong bụng Chúc Dung, chỉ thấy bụng y cao ngất bành trướng.

"Không hay rồi!" Tâm thần Thái Nhất chấn động, biết Chúc Dung muốn tự bạo, sợ hãi vội vàng bay về phía xa.

Kim Ô Hóa Hồng Chi Thuật, một đạo hồng quang lướt qua.

Chương 277

Oanh Long Long!!!

Ngay khi Thái Nhất vừa cất bước, một luồng năng lượng khổng lồ từ trong thân thể Chúc Dung bùng nổ, bắn ra khắp chiến trường.

Một quả cầu lửa khổng lồ vô cùng vô tận xuất hiện giữa Hỗn Độn rộng lớn không bờ bến, bắn tung tóe ra bốn phía.

Trong chốc lát, cả chiến trường mờ mịt đều được chiếu sáng rực rỡ, dường như mặt trời đã xuất hiện ngay bên cạnh vậy.

"Tứ huynh!!!" Hậu Thổ thấy cảnh này, nghiến răng ken két quát lớn về phía nơi Chúc Dung đang ở.

Ngay sau đó, quả cầu lửa khổng lồ vô cùng vô tận mang theo năng lượng khủng bố tàn phá khắp chiến trường.

"Mau chạy đi!!!" Trong chốc lát, rất nhiều sinh linh gần Chúc Dung đều không còn giao chiến nữa, mà bỏ chạy về phía xa.

"Muốn chạy à?!

Ở lại chịu chết đi!!!" Một vị Đại Vu của Vu tộc gầm lên, quyết định lấy mạng mình để kéo chân tốc độ bỏ chạy của đối phương.

Cơ hội mà các Tổ Vu bọn họ dùng tính mạng tự bạo để đổi lấy, sao có thể để những sinh linh của đối phương chạy thoát được chứ.

"Chúc Dung!!!" Từ xa, Cộng Công gào thét thảm thiết một tiếng, khi nhìn thấy luồng sáng kia, hắn lập tức hiểu ra điều gì đó.

Tuy nhiên, thời cơ không chờ đợi ai, hắn còn cần phải đánh giết Phục Hy trước mặt mình đã.

"Chịu chết đi, Phục Hy!!!" Cộng Công gầm lên một tiếng, tràn đầy

bi thương sảng khoái, triệu hồi vô cùng Trọng Thủy, nhấn chìm Phục Hy vào đó.

"Ngươi điên rồi sao?!" Phục Hy vốn thông tuệ vô song, giờ phút này nhìn thấy sự điên cuồng trong hai mắt Cộng Công, trong lòng đại kinh.

Hắn từ trong đôi mắt Cộng Công nhìn thấy ý chí coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, nếu không lầm thì đối phương sắp… tự bạo!!!

Oanh Long Long!!!

Lại một trận tự bạo nữa xuất hiện.

Cộng Công trước tiên dùng Trọng Thủy giam cầm Phục Hy trong khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó liền lập tức kích hoạt tự bạo, không chút do dự.

Trong chốc lát, một quả cầu lửa khổng lồ vô cùng vô tận cùng một làn sóng biển vô biên vô tận va chạm vào nhau.

Bọn họ vốn dĩ không sợ chết, hơn nữa dù có chết thì cuối cùng cũng có thể tái sinh trở lại.

Bởi vậy, sau khi đánh đến say máu, bọn họ đều lần lượt bắt đầu hành vi tự bạo để giết chết đối phương.

Trong chốc lát, không chỉ có hai vị Tổ Vu tự bạo, mà rất nhiều Đại Vu cũng đều học theo mà bắt đầu tự bạo.

Trong chốc lát, ánh sáng năm màu sáu sắc bắt đầu bùng phát.

Rất nhiều Đại Vu nhìn thấy đằng nào cũng sẽ bị tộc nhân khác tự bạo mà giết chết, vì vậy liền dứt khoát cũng bắt đầu tự bạo.

Từ xa.

"……" Toại Nhân thị nhìn những dao động năng lượng kịch liệt từ xa truyền đến, trong lòng trầm mặc không nói, đầy vẻ bất lực.

Lúc này, lòng y đã bị chấn động đến mức không biết nên nói gì, những tộc nhân Vu tộc này thật sự quá chấn động rồi… "Đây chính là Vu tộc sao…" Thần Nông thị thấy cảnh này, cũng trừng mắt há hốc mồm lẩm bẩm.

Đây là lần đầu tiên y chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Vu tộc bao giờ lại điên cuồng đến mức này, vậy mà đánh không lại đối phương liền trực tiếp tự bạo.

"Chủng tộc như vậy, làm sao mới có thể chiến thắng bọn họ?" Trong chốc lát, Thần Nông thị không khỏi nảy sinh suy nghĩ này.

Nếu tất cả tộc nhân Vu tộc khi đánh không lại đối phương đều lựa chọn kéo địch nhân cùng tự bạo, thì dù Vu tộc không phải là một trong những thế lực mạnh nhất giữa trời đất, cũng sẽ không có tộc nhân nào dám xâm phạm bọn họ. … "Vu tộc bị điên rồi sao?

Sao lại như thế?!" Thương Long, Đông Hải Long Vương không kìm được nhảy dựng lên nói.

Hắn hoàn toàn không thể thấu hiểu hành vi này, chỉ cảm thấy đối phương có phải là bị bệnh não không.

Thật sự nếu đánh không lại đối phương thì bỏ chạy chẳng phải là xong sao, cần gì phải kéo đối phương cùng tự bạo như vậy chứ… Dù sao Vu tộc chỉ cần đầu hàng nhận thua là được, bởi vì cuộc chiến này trong mắt bọn họ hoàn toàn không có sự cần thiết phải xảy ra.

Bởi vậy, Thương Long rất không lý giải được.

"Chim sẻ sao biết chí lớn của hồng hộc!" Long Vương nghe vậy, liếc xéo Thương Long một cái, nhàn nhạt nói.

Đối với Thương Long, kẻ kế nhiệm mình làm Đông Hải Long Vương này, hắn luôn cảm thấy tư tưởng và chiều sâu của đối phương đều không đủ.

“Chim sẻ?

Hồng hộc?

Đó là thứ rác rưởi gì vậy, ta chính là Chân Long, là Long tộc, Tiên Thiên Thần Thai Thánh, Chân Long được hóa thành từ huyết mạch Bàn Cổ Đạo Tôn!!!” Đối với lời nói của Long Vương, Thương Long tuy không dám phản bác, nhưng vẫn biểu lộ sự khinh thường đối với chim sẻ và hồng hộc.

Sau khi lời của Thương Long xuất hiện, sắc mặt Long Vương lập tức sa sầm, vốn đã không tốt, nay lại càng trở nên đen sạm.

Ba vị Long Vương còn lại thì đều nở nụ cười, muốn cười nhưng lại không dám thật sự bật cười thành tiếng.

“……” Long Vương cũng lười đáp lại tên này, sợ lại bị những lời nói kinh người của đối phương làm cho khó chịu.

Thương Long thấy sắc mặt Long Hoàng và ba Đại Long Vương khác nhau, khí thế lập tức yếu đi một đoạn, yếu ớt nói: “Lời ta nói có gì không ổn sao…” “Không có không có, ha ha ha ha…” Băng Di, Bắc Hải Long Vương nói được một nửa, chính mình đã không nhịn được bật cười.

Tại trung tâm chiến trường.

“Hô ~” Giữa biển lửa khổng lồ, một nam tử quần áo có chút tàn phá, tiên huyết không ngừng nhỏ xuống, đang không ngừng thở dốc.

“Chúc Dung đáng chết, vậy mà trực tiếp tự bạo, còn dẫn động nhiều Vu tộc tự bạo đến vậy…” Sắc mặt Thái Nhất xanh mét.

Vốn dĩ đã khá chật vật vì Chúc Dung tự bạo, hắn còn chưa kịp thoát đi, lại gặp phải Cộng Công tự bạo, rồi sau đó là không biết bao nhiêu Đại Vu tự bạo nữa.

Nhiều Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tự bạo như vậy, ngay cả phòng ngự của Hỗn Độn Chung cũng bị xé rách dễ dàng.

Không chỉ Hỗn Độn Chung, mà cả Đông Hoàng Bào mà hắn mặc trên người cũng bị xé toạc dễ dàng.

Tiên huyết của hắn như dòng sông không ngừng chảy, không ngừng vãi xuống.

Đợi đến khi lửa tàn, cả chiến trường lộ ra, liền có thể thấy Thái Nhất toàn thân tiên huyết, dựa vào Hỗn Độn Chung, thoi thóp nhìn mọi người.

Nếu không phải nhờ phòng ngự của tôn Hỗn Độn Chung này, hắn đã sớm chết trong trận tự bạo của hàng trăm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

"Tê…" Hậu Thổ nhìn người đàn ông trước mặt, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nàng không sao hiểu nổi, vì sao tên này trước mặt nàng vậy mà vẫn chưa chết.

Cùng với hai vị huynh trưởng và hàng trăm Đại Vu tự bạo, vậy mà vẫn không thể đánh giết đối phương.

"Thừa lúc hắn bệnh, lấy mạng hắn!!!" Thổ Bá bên cạnh gầm lên một tiếng, mang theo U Đô Đại Đạo vô thượng lao thẳng về phía Thái Nhất đang thoi thóp lúc này.

Chỉ có điều thân thể y cũng tan nát không chịu nổi, vì bị trận tự bạo đột ngột của Chúc Dung trước đó làm bị thương.

Tự bạo loại này có tính sát thương trên diện rộng, sẽ không tự động phân biệt địch bạn.

Nhưng y cũng chỉ là bị trận tự bạo của Chúc Dung liên lụy, nên

tuy cùng chịu đạo thương, nhưng so với Thái Nhất lúc này thì tốt hơn không biết bao nhiêu.

"Khụ… khụ…" Thái Nhất nhìn địch nhân đang tới, hai mắt gần như điên cuồng, một loại lửa giận chưa từng xuất hiện bùng lên trong đôi mắt hắn.

Đột nhiên, thân hình hắn chợt bành trướng, một âm thanh như sấm sét vang vọng khắp Hỗn Độn.

"Đại huynh, ta đi trước đây!!!" Theo tiếng gầm giận dữ của Thái Nhất, trong chiến trường bỗng nhiên xuất hiện một Tam Túc Kim Ô khổng lồ vô cùng vô tận, toàn thân mang theo Thái Dương Chân Hỏa vô tận.

"Không!!!" Đế Tuấn ở một nơi khác thấy cảnh này liền gào thét thảm thiết một tiếng.

Trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện một nỗi đau xé lòng, đó là nỗi đau mất đi chí thân.

Theo cảm giác đó xuất hiện, liền thấy một cỗ lửa dường như che lấp cả Hỗn Độn, phát ra những làn sóng lửa ngút trời cuồn cuộn kéo đến.

Sóng lửa nhanh chóng khuếch tán, trong tích tắc liền nuốt chửng Thổ Bá, kẻ muốn đánh giết Thái Nhất.

Thái Dương Chân Hỏa chỉ trong tích tắc đã nuốt chửng tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này, điều mà Thái Dương Chân Hỏa bình thường không thể làm được.

"Chết, tất cả đều phải chết cho ta!!!" Đế Tuấn gào thét, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Chúc Cửu Âm và Đế Giang trước mặt.

Giờ khắc này, hắn đã mất đi phong thái Thiên Đế mà mình vốn có.

Hắn bây giờ chỉ là một huynh trưởng muốn báo thù cho đệ đệ mình mà thôi.

Theo sự vẫn lạc của Thái Nhất, một cỗ uy nghiêm thần thánh mà bất khả xâm phạm rơi xuống thân Đế Tuấn, đó là quyền hành của Thái Nhất.

Sau khi Thái Nhất vẫn lạc, quyền hành Mặt Trời mà hắn nắm giữ liền hoàn toàn rơi vào tay Đế Tuấn.

Từ đó, Đế Tuấn không còn chỉ là một Thiên Sinh Thiên Đế phong độ ngời ngời ấm áp như ngọc nữa, mà còn là một bá chủ độc bá hoàn vũ, có một không hai từ xưa đến nay.

Sau khi quyền hành Mặt Trời tập trung vào tay Đế Tuấn, khí thế trên người hắn đột nhiên bạo trướng, so với trước kia còn đáng sợ hơn vài phần.

Mà Thái Nhất cũng không phải chỉ mang đi một mình Thổ Bá, ngay cả Hậu Thổ vạn cổ bất diệt cũng bị hắn mang đi, còn có một số Đại Vu và Đại Tướng Yêu tộc xung quanh cũng đều bị Thái Dương Chân Hỏa khủng bố do hắn tự bạo mà nuốt chửng.

"Không hay rồi!!!" Trong lòng Đế Giang đột nhiên bắt đầu một trận cảm giác nguy hiểm điên cuồng nhảy nhót.

Hắn vội vàng thi triển Không Gian Đại Đạo, muốn kéo Chúc Cửu Âm cùng nhau trốn thoát.

"Muốn chạy à?!" Giọng nói uy nghiêm mà tràn đầy bá khí của Đế Tuấn xuất hiện, trong đó ẩn chứa lửa giận vô tận.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa đều là những tồn tại Tiên Thiên thừa tải quyền hành của Mặt Trời.

Sau đó Đế Tuấn và Hi Hòa giao hợp, lẫn nhau nhiễm một tia quyền hành của đối phương.

Nay cùng với sự vẫn lạc của Thái Nhất, khiến Đế Tuấn gần như nắm giữ quyền hành Mặt Trời hoàn chỉnh.

Mặt Trời là do thần vận mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, là tồn tại tối quan trọng.

Bởi vậy, sự thần thánh của Mặt Trời vô cùng khủng bố, sừng sững trên đỉnh cao nhất của thế giới.

Mà một vị thần Mặt Trời chân chính là một tồn tại cực kỳ đáng sợ, quyền hành Mặt Trời mà y ẩn chứa có thể khiến chư thiên phải chấn động.

Theo tay phải Đế Tuấn khẽ nâng lên, nhẹ nhàng siết chặt, một đạo khí tức khủng bố vô cùng vô tận từ trong hư vô xuất hiện.

Uy hiếp Mặt Trời đáng sợ lập tức nghiền nát thông đạo thời không.

Mà Đế Giang và Chúc Cửu Âm đã tiến vào trong đó lại bị một bàn tay khổng lồ vô cùng vô tận nắm chặt lấy, cứng rắn kéo trở lại trước mặt Đế Tuấn.

"Hôm nay, hẳn có Tổ Vu vẫn lạc, để tế đệ ta Thái Nhất!" Lời nói băng lãnh vô cùng vang lên bên tai Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Chỉ thấy Đế Tuấn khẽ rút kiếm, đột nhiên chém xuống một nhát.

"Không hay rồi!!!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm thấy đối phương giơ tay, một cỗ khí tức đối diện tử vong xuất hiện trong lòng, lập tức đều thi triển thần thông mạnh nhất để bỏ chạy.

Oanh!!!

Một đạo kiếm khí ngút trời mang theo Thái Dương Chân Hỏa chôn vùi hai người, trong khoảnh khắc liền hóa thành tro tàn.

Cái gọi là Tổ Vu chi thân trước mặt Đế Tuấn cũng trở nên yếu ớt

như tờ giấy trắng, mà Không Gian Đại Đạo và Thời Gian Đại Đạo cũng chẳng hề phát huy tác dụng gì.

"Tê…" "Đế Tuấn, vạn vạn lần không thể trêu chọc!!!" "Khủng bố như vậy, hắn thật sự là cảnh giới Hỗn Nguyên sao?!

Vì sao ta cảm thấy trước mặt hắn mình không chịu nổi một kích!!!" "Ngay cả Tổ Vu chi thân cũng không thể ngăn cản hắn dù chỉ trong chốc lát, Đế Tuấn ôn hòa bấy lâu nay rốt cuộc mạnh đến mức nào?!" "Hóa ra kẻ mạnh nhất Thiên Đình không phải Thái Nhất, mà là Đế Tuấn vẫn luôn đối xử ôn hòa với mọi người!" Trong trận chiến này, danh tiếng chí cường của Đế Tuấn lại một lần nữa được khẳng định.

Tôn cường giả đầu tiên bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên này, một lần nữa đã thể hiện ra chiến lực mạnh nhất của mình trước thế nhân.

Bất kể là Nhân tộc hay Long tộc đang đứng quan chiến từ xa, lúc này thấy chiến lực mà Đế Tuấn thể hiện ra, đều không kìm được phát ra tiếng kinh hô.

"Đệ ta Thái Nhất, sinh ra đã chí cường, nay trở về trong Hỗn Độn thiên địa.

Để tưởng nhớ hắn, kể từ hôm nay, Mặt Trời sẽ tắt trong trăm ngày, để tưởng niệm Thái Nhất!!!" Đế Tuấn quét mắt nhìn toàn trường, lời nói mang theo quyền hành vô thượng, ngữ khí không bi không hỉ.

Theo lời hắn vừa dứt, Mặt Trời giữa trời đất lập tức tắt hẳn.

Bóng tối bắt đầu thống trị cả Hồng Hoang, chỉ còn lại chút ánh trăng và tinh quang lấp lánh chiếu sáng trên Hồng Hoang Đại Lục.

"Để tưởng nhớ Đông Hoàng Bệ Hạ, từ đây, Thái Âm tắt trong trăm ngày!!!" Thường Hi và Vọng Thư, các Thái Âm Nữ Thần đều

lần lượt lên tiếng.

Theo lời vừa dứt, mặt trăng vốn chiếu sáng Hồng Hoang cũng chìm vào sự tắt lịm.

"Để tưởng nhớ Thái Nhất, quần tinh ảm đạm vô quang, trong trăm ngày!!!" Tinh Thần Lão Tổ cũng trầm giọng nói.

Trong chốc lát, Hồng Hoang triệt để chìm vào bóng tối.

Bóng tối vô cùng vô tận từ trong Hỗn Độn mà đến, trong nháy mắt đã lan tràn khắp cả Hồng Hoang.

Đến đây, ánh sáng tan biến, bóng tối trường tồn!

Trên Hồng Hoang Đại Lục, những sinh linh vốn đã quen với việc được mặt trời Hồng Hoang bao phủ, lúc này đều không kìm được lớn tiếng chửi rủa Vu tộc.

Hồng Hoang vốn dĩ không có bất kỳ chuyện gì, vốn dĩ trời đất cực kỳ bình tĩnh, một mảnh khí hòa.

Thế nhưng bây giờ, những Vu tộc này không biết là đầu óc bị va chạm hay sao, vậy mà lại chạy tới tìm rắc rối với Thiên Đình, rồi gây ra cảnh tượng bây giờ trong Hồng Hoang ngay cả mặt trời cũng không còn.

Phải biết rằng, còn rất nhiều sinh linh thậm chí chưa bước vào Tiên Đạo.

Nếu không có mặt trời, thì cuộc sống đó quả thực không dám tưởng tượng.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, Hồng Hoang không thể thiếu mặt trời.

Nếu mặt trời mất đi, vạn vật đều sẽ ngừng sinh trưởng.

Hiện giờ, mặt trời thật sự đã tắt, và những sinh linh giữa trời đất

kia cũng bắt đầu điên cuồng chửi rủa Vu tộc.

Không ít sinh linh vốn có thiện cảm với Vu tộc, cũng bắt đầu cảm thấy ghê tởm Vu tộc.

Sinh linh thế gian vốn là như vậy, khi ngươi đối tốt với họ thì họ không để tâm hoặc phụng nịnh ngươi, nhưng chỉ cần hơi có chút không thuận lợi, liền bắt đầu vô tận chửi rủa và hủy hoại.

Còn Đế Tuấn, kẻ chủ động khiến mặt trời tắt, thì vì lý do thực lực, không ai dám oán hận, ngược lại lại đổ lỗi cho những Vu tộc gián tiếp dẫn đến sự việc này mà bắt đầu oán hận.

Chương 278

Một luồng khí tức khủng bố vô cùng vô tận lặng lẽ bắt đầu xuất hiện, từ trong Hồng Hoang mà ra, trở về trong Hỗn Độn.

Ông ~~~ Một đạo khí tức Hắc Ám khổng lồ vô cùng vô tận xuất hiện, từ trong Đại Đạo mà trở về.

Đát ~ đát ~ đát ~ Một tràng tiếng bước chân như ẩn như hiện xuất hiện trên không chiến trường, rõ ràng có thể nhìn thấy, nhưng lại dường như không có vậy.

Sắc mặt Đế Tuấn đột nhiên biến đổi.

Hắn cảm nhận được luồng khí tức cực mạnh kia, nhưng trong chốc lát đã trấn tĩnh lại, hai mắt mang theo vô tận lạnh lẽo nhìn về một chỗ.

"Đây là khí tức gì?!" "Không thể nào!!!

Trong Hồng Hoang làm gì có tồn tại mạnh mẽ mà quỷ dị đến thế?!" "Chẳng lẽ là… Đại Đạo Thần Ma?!!!" Toại Nhân thị lẩm bẩm, y cũng muốn tận mắt chứng kiến tôn Thần Ma vừa phục sinh này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Rất nhiều Thần Ma hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm hướng đó, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi và hiếu kỳ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ ở gần một Thần Ma vừa phục sinh đến vậy.

Một thân ảnh cường hãn vô cùng chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Vô lượng thế giới theo bước chân y mà chìm vào bóng tối, khắp nơi là một mảnh tối tăm tĩnh mịch.

“Đó là… Hắc Ám Thần Ma!!!” Long Vương không kìm được kinh hô.

Theo lời Long Vương vừa dứt, thân ảnh trước mặt càng lúc càng ngưng thực.

Sau đó, Hắc Ám Thần Ma nhẹ giọng nói: “Ta đã nhìn thấy thế giới kia, Hồng Hoang, đây chính là thế giới mà ngươi đã khai sáng sao…” “Chính là vậy!!!” Oanh!!!

Một đạo khí tức cực kỳ cường hãn từ trong Hỗn Độn nổ vang.

Một thân ảnh còn khôi ngô hơn cả Hắc Ám Thần Ma xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó không chỉ khôi ngô hơn Hắc Ám Thần Ma, mà còn cường hãn hơn gấp bội.

“Bàn Cổ!!!” “Phụ Thần!!!” “Đạo Tôn?!!!” Trong chốc lát, tất cả sinh linh đang quan chiến khắp trời đất đều không kìm được cao giọng kinh hô.

Và sau khi Bàn Cổ giáng lâm, sự u ám và hoảng sợ mà Hắc Ám Thần Ma mang đến cho thế nhân lập tức biến mất, còn lại chỉ là sự kinh ngạc đối với sự phục sinh của Bàn Cổ.

“Quả nhiên đã phục sinh rồi sao…” Đế Tuấn lẩm bẩm, nhìn người vĩ đại trước mặt, chậm rãi nói.

“Bàn Cổ…” Trong ánh mắt Hắc Ám Thần Ma mất đi tất cả, duy chỉ còn lại Bàn Cổ trước mặt.

“Ngươi cũng phục sinh rồi sao…” “Hãy dẹp bỏ những suy nghĩ không thực tế của ngươi đi, nếu không hôm nay chính là lúc ngươi một lần nữa chìm vào giấc ngủ sâu.” Bàn Cổ không thèm để ý đến lời nói vô nghĩa của Hắc Ám Thần Ma, mà chuyển sang lạnh lùng nói.

Y vốn không muốn hiện thân, nhưng sau khi cảm nhận được dục vọng phá hoại của Hắc Ám Thần Ma, liền lập tức xuất hiện trên chiến trường.

Y muốn hiện thân để chấn nhiếp Hắc Ám Thần Ma trước mặt, dù sao bất kể là y phục sinh hay Hắc Ám Thần Ma phục sinh đều không bị phát giác.

Mà Hắc Ám Thần Ma không phải phục sinh ở một Hỗn Độn khác, mà là trực tiếp phục sinh ngay trong Hồng Hoang.

Ngay khoảnh khắc ánh sáng khắp trời biến mất, ánh sáng không hiện hữu, mà Hắc Ám lại phục sinh… Hắc Ám Thần Ma nghe vậy chìm vào im lặng, y không hề phản bác, bởi vì khi phục sinh y thực sự đã từng nghĩ đến việc muốn hủy diệt Hồng Hoang.

Nhưng ngay sau đó liền cảm nhận được một trận đại chiến tuyệt thế trong Hỗn Độn, và khi tới đây, lại phát hiện chỉ là một số đệ tử hậu bối đang giao chiến.

Y vốn kiêu ngạo, không hề coi những sinh linh này ra gì trong mắt, bởi vì y từ căn nguyên đã có thể nghiền ép những sinh linh này.

"Hắc Ám, đã lâu không gặp." Thân ảnh Luân Hồi Thần Ma cũng xuất hiện giữa chiến trường, nhìn Hắc Ám Thần Ma đang ở trong bóng tối trước mặt, khẽ mỉm cười nói.

Hai mắt Hắc Ám Thần Ma co lại, có chút kinh ngạc nói: "Luân Hồi, ngươi cũng phục sinh rồi sao…" "Không chỉ ta, ngay cả khắc tinh của ngươi, Quang Minh, cũng đã phục sinh rồi…" Luân Hồi Thần Ma vẻ mặt đầy vẻ trêu đùa nhìn Hắc Ám Thần Ma, chậm rãi nói.

Quả nhiên, sau khi những lời này của y vừa dứt, sắc mặt Hắc Ám Thần Ma lập tức trở nên cực kỳ khó coi, còn khó coi hơn cả lúc trước bị Bàn Cổ uy hiếp.

Dù sao Bàn Cổ đó chỉ là cảnh cáo, chỉ cần y không làm loạn thì không sao.

Nhưng Quang Minh Thần Ma đó lại thật sự muốn làm khó dễ y… "Quang Minh bất diệt, ta tức vĩnh tồn!!!" Một thân ảnh lặng lẽ không tiếng động xuất hiện trên chiến trường.

Đó là Quang Minh Thần Ma, kẻ đã cảm nhận được sự phục sinh của Hắc Ám Thần Ma, kẻ thù Đại Đạo ngày xưa, trong Hồng Hoang Đại Lục.

Sau khi cảm nhận được kẻ thù ngày xưa phục sinh, Quang Minh Thần Ma nhanh chóng đến chiến trường Hỗn Độn.

Vừa hay gặp lúc Luân Hồi Thần Ma, Bàn Cổ, Hắc Ám Thần Ma đang đối thoại ba bên, nghe được lời của Luân Hồi Thần Ma xong, liền trực tiếp hiện hóa thân hình ra.

"Quang Minh!!!" Sắc mặt Hắc Ám Thần Ma chợt co giật.

Lần phục sinh này thực sự không phải là chuyện vui.

Y vốn nghĩ sau khi mình phục sinh, có thể khiến Hồng Hoang thiên địa trở về Hỗn Độn, để Hỗn Độn ngày xưa một lần nữa xuất hiện.

Tuy nói sau khi Hồng Hoang xuất hiện, đối với y cũng là một loại gia cường, dù sao khi thiên địa chưa phân, trong Hỗn Độn không có bóng tối tồn tại, tất cả đều là Hỗn Độn.

Mà lúc này, trong Hồng Hoang ngoài ánh sáng ra, thì chính là bóng tối.

Nơi nào ánh sáng không thể phổ cập, đó chính là lãnh địa của bóng tối.

Khi mặt trời xua tan bóng tối, ánh sáng liền giáng sinh.

Nhưng thế giới Hồng Hoang có gia thành cho y, lại càng có gia

thành cho Quang Minh Thần Ma, kẻ địch không đội trời chung kia.

Cứ thế lâu dài, e rằng y sẽ bị đối phương bỏ xa phía sau.

Bởi vậy, Hắc Ám Thần Ma muốn hủy diệt Hồng Hoang, nhưng hiện tại có sự uy hiếp của Bàn Cổ, khiến y không dám làm loạn.

Tuy nói Bàn Cổ không thật sự phục sinh, chỉ là ý thức tỉnh lại, nhưng y cũng là ý thức tỉnh lại, vẫn không có Đại Đạo Thần Ma chi khu.

Nếu không, y vẫn có thể thử một phen.

Nhưng hiện tại, y chỉ có thể tạm thời cúi đầu trước Bàn Cổ, để chờ đợi sự thay đổi sau này.

"Ngươi, cái tồn tại đáng chết mà ta ghê tởm, vậy mà cũng phục sinh rồi…" Quang Minh Thần Ma vẻ mặt ghê tởm nhìn Hắc Ám Thần Ma đối diện.

Hai người họ là hai mặt đối lập của Đại Đạo, từ căn nguyên đã đối lập và ghét bỏ lẫn nhau.

Thế nhưng lúc này, Hắc Ám Thần Ma lại phục sinh.

Y chỉ cần nghĩ một chút, liền biết là do giữa trời đất ánh sáng không tồn tại, bóng tối tập kích mới dẫn đến Hắc Ám Thần Ma đột nhiên phục sinh.

Nếu không có trận chiến này, thì tên này trước mặt sẽ không phục sinh.

Trong chốc lát, cảm giác ghê tởm của Quang Minh Thần Ma đối với Vu tộc càng trở nên mạnh mẽ.

Và sau khi y nhìn thấy Bàn Cổ, trong lòng cũng đột nhiên kinh hãi.

Nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, dù sao chỉ cần y không có ý định hủy diệt Hồng Hoang, đối phương hẳn sẽ không làm gì y.

Nếu không, e rằng y đã sớm trở về trong Đại Đạo rồi.

"Đã gặp Đạo huynh!" Quang Minh Thần Ma khẽ cúi người trước Bàn Cổ, mỉm cười nói.

Hắc Ám Thần Ma nhìn Quang Minh Thần Ma trước mặt, vẻ mặt kiêng kị, trong lòng tràn đầy bi phẫn.

Rõ ràng đã đến thời đại của mình, thế nhưng lúc này lại phải đối mặt với nhiều kẻ thù đến vậy.

Bàn Cổ thì gật đầu, cười nói: "Đạo hữu." Nếu không có sứ mệnh khai thiên, Bàn Cổ vốn dĩ đều là đạo hữu với tất cả các Đại Đạo Thần Ma này, bởi vì y sinh ra đã nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo, cùng với những Đại Đạo Thần Ma kia ai cũng có thể trò chuyện.

Nếu không có sứ mệnh khai thiên, Bàn Cổ thậm chí còn có thể luận đạo với Đại Đạo Thần kia, cùng nhau thúc đẩy tu vi giữa hai bên.

Nhưng rất đáng tiếc, dưới sứ mệnh khai thiên, các Đại Đạo Thần Ma đều từng người một đứng về phía đối lập với Bàn Cổ, hoặc có thể nói là Bàn Cổ đứng về phía đối lập với bọn họ.

Điều này mới dẫn đến cảnh tượng Tam Thiên Thần Ma vẫn lạc, Hồng Hoang hiện thế.

"Hừ!

Đại Đạo bất công, vì sao lại để các ngươi phục sinh trước ta, nếu không Hồng Hoang bây giờ đã sớm không còn tồn tại nữa rồi!!!" Hắc Ám Thần Ma lạnh lùng nhìn mấy Đại Đạo Thần Ma trước mặt, lạnh nhạt nói.

Còn Bàn Cổ nghe vậy thì không nói gì nhiều.

Nếu không ai muốn hủy hoại Hồng Hoang, y cũng sẽ không can thiệp vào cuộc sống của ai.

Nhưng nếu ai dám ra tay, thì đừng trách y vô tình.

“Ha ha ha ha!

Thật nực cười!” Các Đại Đạo Thần Ma còn chưa nói gì, Đế Tuấn bên cạnh nghe vậy liền cười lớn.

Ngay sau đó, hắn lạnh lùng nhìn Hắc Ám Thần Ma trước mặt, nhàn nhạt nói: “Ta vốn tưởng rằng Đại Đạo Thần Ma là tồn tại chí cao như Đạo Tôn, hoặc là nhân vật tuyệt thế như Luân Hồi Đạo hữu.

Nhưng không ngờ lại có một kẻ Hắc Ám lớn tiếng không biết xấu hổ đến vậy, chẳng khác gì Quang Minh trước đây!” “Phóng tứ!!!

Súc sinh hèn mạt!!!” Hắc Ám Thần Ma nghe vậy đại nộ, quay người nhìn về phía Đế Tuấn, vung tay một đạo lực Hắc Ám đánh tới hắn.

Uy áp đại thế rực rỡ, một cỗ uy thế khó tả xuất hiện.

Tuế nguyệt, thời không, chư thiên tất cả đều trở nên ảm đạm vô cùng trong cỗ đại thế này.

Thiên chi lệ hoành hành.

Liệt Nhật Chân Hỏa gào thét bên cạnh bóng tối.

Từng đạo bóng tối bị Mặt Trời xua tan, sức mạnh của ánh sáng xuất hiện trước mặt thế nhân.

Phốc!

Một tiếng nhẹ vang lên, lại là bàn tay Đế Tuấn đã xuyên qua lồng ngực Hắc Ám Thần Ma.

“Với thực lực như vậy, sao dám kiêu ngạo trước mặt trẫm?” Khóe miệng Đế Tuấn hơi nhếch lên, khí tức trên người hiển lộ rõ ràng, đó là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, còn cao hơn cả Luân Hồi Thần Ma, chính là đột phá sau khi Thái Nhất vẫn lạc mà

thành.

Tại nơi đây, ngoại trừ Bàn Cổ, không ai còn là đối thủ của Đế Tuấn, bao gồm cả Luân Hồi, Quang Minh, những Đại Đạo Thần Ma.

Đại Đạo Thần Ma sở dĩ mạnh, là mạnh ở chỗ Đại Đạo ngưng tụ mà thành Đại Đạo Chân Thân, vạn pháp bất xâm, chư tà đều phải tránh, muốn phá phòng cũng là điều không thể, chỉ có đồng là Đại Đạo Thần Ma mới có thể làm được.

Mà hiện giờ các Đại Đạo Thần Ma không ai sở hữu đạo khu của mình, nên Hắc Ám Thần Ma bị Đế Tuấn trước mặt nghiền ép.

Dù sao tu vi của Hắc Ám Thần Ma chẳng qua chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi.

Hắn vẫn chỉ là một ý thức không có Đại Đạo chi khu… Phanh!

Một tiếng vang lên, Hắc Ám Thần Ma vừa mới tỉnh lại liền một lần nữa chìm vào tĩnh mịch trong Hỗn Độn, trở về trong Đại Đạo.

"Tê…" Cảnh tượng này khiến Quang Minh Thần Ma bên cạnh trừng mắt đến lồi ra.

Vừa rồi nghe lời của Đế Tuấn xong, y cũng vô cùng giận dữ, vừa định bùng phát thì thấy Hắc Ám Thần Ma giao phong với Đế Tuấn, nhưng chỉ trong chốc lát, Hắc Ám Thần Ma đã bị Đế Tuấn tiễn đi… Mà hiện tại, Quang Minh Thần Ma thì ngậm chặt miệng, không dám hé răng cãi lời gì.

"Thần Ma do ta sinh ra, lẽ ra nên bị ta chôn vùi." Làm xong tất cả những điều này, Đế Tuấn nhàn nhạt nói một tiếng.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Quang Minh Thần Ma bên cạnh, uy hiếp trong mắt không nói mà lộ, sát ý tuôn trào ra, gần như hóa thành thực chất.

Mà đối mặt với tất cả những điều này, Luân Hồi Thần Ma tuy trong lòng có chút kiêng kị, nhưng cũng không dám nói thêm gì.

Đế Tuấn trước mặt rõ ràng đã mất đi phong thái ngày xưa, trở thành một Thiên Đế chân chính, một vị Thiên Đế tuyệt đại bá đạo vô song có một không hai từ xưa đến nay.

Còn về Bàn Cổ, chỉ cần không phải chuyện nguy hiểm đến Hồng Hoang, y mới không thèm quản.

Dù sao những Đại Đạo Thần Ma này ngày xưa từng cực độ truy sát y, không đi tìm phiền phức cho bọn họ đã là rất tốt rồi, huống chi còn phải đi cứu bọn họ.

Y tên Bàn Cổ, là thần khai thiên lập địa, chứ không phải một Thánh Mẫu hay Oan Chủng gì cả.

"Bệ Hạ thần uy cái thế, Quang Minh kính ngưỡng!" Quang Minh Thần Ma thấy Đế Tuấn có ý muốn giết chết mình, lập tức chắp tay hô lớn.

Hoàn toàn không còn để ý đến thể diện của mình.

Đối mặt với Hồng Hoang rực rỡ như vậy, y không muốn một lần nữa chìm vào giấc ngủ sâu nữa.

Đế Tuấn nghe vậy, sát ý trong mắt chậm rãi biến mất, sắc mặt cũng trở nên hòa hoãn hơn một phần, gật đầu.

"Tê!

Sao lại cường đại đến thế?!" "Đế Tuấn mạnh như vậy, chúng ta làm sao giết được hắn?!" "Phụ Thần đã phục sinh, vì sao lại thấy chết không cứu chúng ta?!" Một đám Vu tộc không kìm được kêu gào thảm thiết.

Bọn họ còn đang tự bạo để đánh giết đối phương, nhưng trong

nháy mắt Thiên Đế đã có thể một mình diệt sát Đại Đạo Thần Ma.

Khoảng cách chênh lệch này khiến trong lòng bọn họ cảm thấy một trận tuyệt vọng.

Bọn họ chỉ cảm thấy trận chiến này hầu như không thể thắng lợi.

"Các ngươi, thần phục hay là tử vong!!!" Sắc mặt Đế Tuấn lạnh lùng vô cùng, cao cao tại thượng đối mặt với những sinh linh Vu tộc kia, lạnh giọng quát.

Hắn không muốn có thêm bất kỳ suy nghĩ nào về những Vu tộc này nữa.

Hắn chỉ muốn những Vu tộc này thần phục hắn, đừng tạo thêm sát nghiệp.

Trông hắn lạnh lùng vô cùng, trong mắt người ngoài dường như là Thái Nhất phục sinh vậy, nhưng trên thực tế trong nội tâm hắn cũng không muốn tạo thêm sát nghiệp.

Sở dĩ không hề cố kỵ đánh giết Hắc Ám Thần Ma, cũng là để chấn nhiếp những người của Vu tộc này.

Mười hai Tổ Vu của Vu tộc, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Chúc Dung, Cộng Công đều đã vẫn lạc, chỉ còn lại Cú Mang, Cường Lương, Nhục Thu, Huyền Minh, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi, Hình Thiên, tám vị Tổ Vu.

Trong Địa Phủ tổn thất càng thảm đạm hơn, Địa Phủ Chi Chủ Hậu Thổ, Cửu U Hoàng Tuyền Chi Chủ Thổ Bá, Phong Đô Đại Đế Xích Vưu đều đã vẫn lạc.

Mà Yêu tộc cũng không khá hơn là bao, ngoài Thái Nhất vẫn lạc ra, mười Đại Yêu Soái đã vẫn lạc tám vị, chỉ còn lại Bạch Trạch, Kế Mông, còn lại đều tử chiến mà chết.

Nhưng may mắn là mấy vị Yêu Hoàng thì không sao, chiến lực chí cao chân chính cũng chỉ có Thái Nhất tử vong.

Miệng Hỗn Độn Chung kia cũng biến mất trong chiến trường, không biết đi về đâu.

Trên thực tế, ngay từ khoảnh khắc Thái Nhất trận vong, đã có vô số tồn tại nhòm ngó chiếc Hỗn Độn Chung kia, nhưng lại không có bất kỳ tồn tại nào có thể tìm ra tung tích của Hỗn Độn Chung.

"Ta không phục!!!" Thiên Ngô, Phong Chi Tổ Vu, gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Đế Tuấn đang cao cao tại thượng.

"Đừng mà!!!" Huyền Minh phía sau hô lớn một tiếng.

Chương 279

Nàng không muốn thấy cảnh Thiên Ngô vẫn lạc.

Hôm nay đã có quá nhiều Tổ Vu tử vong rồi, đã có thể dừng tay rồi.

Đế Tuấn lạnh lùng nhìn Thiên Ngô đang lao về phía mình, trong lòng đã chuẩn bị ra sát thủ.

Thế nhưng ngay lúc này.

Một đạo khí tức huyền ảo lại huyền ảo bỗng nhiên xuất hiện, một cỗ uy thế cường đại vô cùng xuất hiện trên chiến trường.

Một thân ảnh vĩ ngạn vô cùng bỏ qua thần thông của rất nhiều sinh linh, chỉ nói ra một chữ.

"Định." Ông ~~~ Trong chốc lát, cả chiến trường dường như bị thi triển ma pháp gì đó, tất cả thần thông đều hoàn toàn biến mất, tất cả sinh linh đều kinh ngạc đứng yên tại chỗ.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, các thần thánh đều trở về bản tâm.

"Cái này là sao?!" "Bàn Cổ ra tay rồi…" Đồng tử hai mắt Đế Tuấn co lại.

Hắn vốn coi thường tất cả các tồn tại, duy chỉ khi đối mặt với Bàn Cổ mới mơ hồ cảm thấy mình không thể là đối thủ của đối phương, bởi vậy vẫn luôn không làm gì Bàn Cổ.

"Trận chiến này, đến đây là kết thúc.

Đế Tuấn là Thiên Sinh Thiên Đế, Vu tộc cũng là con của Đại Địa.

Những linh hồn vẫn lạc trong trận chiến này, vạn năm sau, cũng sẽ

trở lại.” Tiếng Bàn Cổ vang vọng khắp Hỗn Độn.

Sau khi nói xong, thân ảnh y biến mất, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Tuy thân ảnh Bàn Cổ đã biến mất, nhưng không có bất kỳ sinh linh nào dám làm trái lời Bàn Cổ.

“Quả nhiên, giữa ta và ngươi vẫn có một rãnh trời không thể vượt qua!!!” Đế Tuấn trong lòng lớn tiếng gào thét, hai mắt khá bình tĩnh.

Hắn biết giữa mình và Bàn Cổ có một khoảng cách không thể vượt qua, và sức mạnh vừa rồi khiến hắn không thể kháng cự, cũng khiến hắn hiểu rõ, Bàn Cổ là gì.

Sức mạnh của Tam Thiên Đại Đạo tập trung vào một thân, hiển nhiên không một sinh linh nào có thể ngăn cản.

Cho dù cảnh giới tu vi giữa bọn họ là tương đồng, nhưng chiến lực căn bản không thể đối chiến.

Có thể nói, không có bất kỳ ai có thể đối chiến với Bàn Cổ, đừng nói đối chiến, ngay cả tư cách để chịu đựng uy lực một ánh mắt của Bàn Cổ cũng không có.

Ngày xưa Bàn Cổ giết Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma như giết gà, hiện tại dù y không có Đại Đạo chi khu, cũng có thể đánh giết tất cả sinh linh trong Hồng Hoang.

Đây là tồn tại vô địch từ bản chất.

Tam Thiên Đại Đạo hợp nhất vào một thân đã định trước rằng trước khi đối mặt với đối thủ cũng lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, không có bất kỳ tồn tại nào có thể trở thành đối thủ của Bàn Cổ.

Tuy biết mình và Bàn Cổ căn bản không thể so sánh, nhưng Đế Tuấn cũng không hề mất đi tự tin.

Hắn tin rằng mình sớm muộn cũng sẽ có một ngày thật sự đứng trên đỉnh cao nhất của Hồng Hoang.

"Bàn Cổ Đạo Tôn, cường đại đến vậy, thật sự là một tồn tại vĩ ngạn khó tin…" Toại Nhân thị ngày hôm nay đã chứng kiến quá nhiều chuyện trước đây không thể thấy: Đại Đạo Thần Ma phục sinh… Đại Đạo Thần Ma vẫn lạc… Sự vĩ ngạn của Bàn Cổ… Vốn tưởng rằng mình cũng đã đứng trên đỉnh thế giới, y trong chốc lát cảm thấy mình vẫn còn kém rất xa, rất xa.

"Trong Hồng Hoang, rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu tồn tại cường đại như vậy nữa…" "Ai…" "Càng sống càng cảm thấy mình nhỏ bé, tu vi càng cao, càng cảm thấy bản thân nhỏ bé, Hồng Hoang thiên địa, rộng lớn vô biên…" Long Vương trong lòng chợt thở dài một tiếng.

Sở dĩ những năm qua hắn luôn ẩn mình trong Tứ Hải, không tranh đấu với ai, điểm này cũng là do ngày xưa bị Hồng Quân và La Hầu làm hại mà học được.

Trong Hồng Hoang rộng lớn, ẩn giấu quá nhiều nhân vật cường đại.

Chỉ có ẩn mình phát triển mới là vương đạo, sức mạnh Long tộc cường đại, sẽ khiến Long tộc vĩnh viễn đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

"Vạn cổ xa xăm, Bàn Cổ, ngươi cuối cùng cũng phục sinh rồi.

Hồng Hoang bây giờ càng trở nên thú vị hơn rồi, kiệt kiệt kiệt kiệt…" La Hầu ở một nơi không rõ, nhìn trộm chiến trường, trong lòng thầm nghĩ.

Hồng Hoang biến hóa càng lớn, thì hy vọng thành công của y cũng càng lớn.

"Kỳ hạn vạn năm sao… Cũng có nghĩa là, ta phải phát động kế hoạch trong vòng vạn năm…" La Hầu trong lòng thầm nghĩ.

Hiện tại thực lực của Thiên Đình và Vu tộc có thể nói là đã giảm xuống thấp nhất rồi.

Nếu không nắm bắt tốt cơ hội này, thì cơ hội tiếp theo sẽ là ở thế giới nào đây… Cho dù Đế Tuấn hiện giờ có mạnh mẽ đến vậy, y vẫn không từ bỏ kế hoạch trong lòng mình.

"Nhị lang Vu tộc, tham kiến Thiên Đế!!!" Cường Lương cố nén cơn giận trong lòng, khẽ chắp tay cúi người về phía Đế Tuấn, gầm lên.

Lời nói tràn đầy sự không phục và bất khuất, nhưng đối mặt với mệnh lệnh của Bàn Cổ, y vẫn không chút do dự, trực tiếp dẫn dắt những nhị lang Vu tộc còn lại hành lễ với Đế Tuấn.

"Nhị lang Vu tộc, tham kiến Thiên Đế!!!" Những Vu tộc còn lại, bất kể là Tổ Vu hay Đại Vu, đều lần lượt chắp tay cúi lạy, gầm thét.

Tiếng gầm thét của Vu tộc chấn động trời đất, khiến cả Hỗn Độn đều phải run rẩy.

"Bình thân, chư thần Thiên Đình, theo trẫm hồi cung!" Sắc mặt Đế Tuấn bình tĩnh như nước, chậm rãi giơ tay lên, ý bảo đối phương bình thân.

Sau khi Bàn Cổ đã lên tiếng, bất luận thế nào, cũng nên dừng tay.

Nếu tiếp tục ra tay, e rằng Thiên Đình sẽ không chiếm được lợi lộc gì.

Còn về tấm lòng không phục của những Vu tộc này, hắn cũng chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Ít nhất, Vu tộc trên bề mặt vẫn lựa chọn thần phục, cũng không làm trái lời hắn vừa nói.

Ra đời lăn lộn, tranh giành chính là thể diện.

Vì đối phương đã cúi đầu xưng thần, hơn nữa lại có lời của Bàn Cổ, chuyện này cứ thế mà bỏ qua đi.

"Cẩn tuân lệnh Bệ Hạ!!!" Những Yêu Hoàng, Yêu Soái còn lại của Thiên Đình, cùng với các tộc nhân khác hoặc các Tiên Thần nhậm chức trong Thiên Đình, cũng đều lần lượt hành lễ cao giọng hô.

Lần này, tuy Thiên Đình đã thắng, nhưng dù sao cũng tổn thất một vị cao tầng đỉnh cấp và tám vị Yêu Soái.

Cho dù là thắng, đó cũng chỉ là thảm thắng mà thôi.

Mà kỳ hạn vạn năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Đối với những tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này, tự nhiên chỉ là một cái búng tay, nhưng đối với một số sinh linh nào đó mà nói, đó lại là sự biến đổi lớn lao của đất trời.

"Nhị lang Vu tộc, về nhà thôi!!!" Cường Lương rung tay hô lớn một tiếng, cao giọng nói.

Trong mười hai Tổ Vu, người còn sống và có tu vi mạnh nhất trên thực tế chính là y.

Bởi vậy lúc này, người đứng ra cũng chính là y.

Những người còn lại, dù có xếp hạng cao hơn y, trên thực tế cũng không có chiến lực mạnh bằng y.

"Về thôi…" Trong lời nói của Toại Nhân thị mang theo vẻ cô tịch không nói nên lời, dường như thời đại này đã rời xa y vậy.

Nói xong, thân thể vốn đã còng xuống của y lại càng còng xuống thêm vài phần, giống như một lão già sắp chết, trên người phát ra vô số tử khí.

Thần Nông thị bên cạnh đang định mở miệng hỏi, nhưng lại thấy thân ảnh Toại Nhân thị đã biến mất trong Hỗn Độn mênh mông.

“Cái này…” Thần Nông thị khẽ lẩm bẩm một câu, trong mắt đầy vẻ đau lòng và khó hiểu.

Y không hiểu, không hiểu vì sao Nhân Hoàng vốn kiên cường bất khuất trước kia, nay lại trở thành bộ dạng này.

Y vẫn còn nhớ, vẫn còn nhớ Nhân Hoàng Toại Nhân thị năm xưa có danh vọng cao đến mức nào, có thần uy như thế nào.

Nhưng bây giờ trên người Toại Nhân thị, còn đâu tìm thấy chút bóng dáng nào của Nhân Hoàng năm xưa.

Tuy nói cảnh vật đổi thay, nhưng dù sao Nhân Hoàng bao năm nay, uy nghiêm vẫn nên giữ lại một vài phần.

Nhưng bây giờ Toại Nhân thị lại sau khi trải qua trận chiến này, trở nên chết lặng, cũng không biết là vì sao.

Trận chiến này, y không tham dự, cũng không vẫn lạc, nhưng lại dường như thật sự đã chết tâm, thật sự đã vẫn lạc vậy.

“Bệ Hạ…” Thạch Hạo thị trong lòng lẩm bẩm một tiếng, hai mắt nhìn về nơi Toại Nhân thị rời đi, đầy vẻ phức tạp.

Y mơ hồ cảm nhận được Toại Nhân thị rốt cuộc là vì sao, hoặc có lẽ tất cả những điều này cũng chỉ là phỏng đoán của riêng y mà thôi.

Sau đó, y cũng thoáng chớp, bay về phía Hồng Hoang.

Các nhân viên quan chiến lục tục cũng bắt đầu rút khỏi chiến trường.

Chiến trường trong Hỗn Độn nhanh chóng trở lại dáng vẻ thường ngày, không còn nhìn thấy chút dấu vết nào của một trận đại chiến.

Ngay cả những cơn bão Hỗn Độn vốn không ngừng gào thét vì đại chiến trước đó cũng biến mất, khôi phục lại luồng khí lưu ban đầu.

Dòng chảy hỗn loạn của Hỗn Độn tuy vẫn là thứ rất đáng sợ,

nhưng xét cho cùng thì vẫn thoải mái hơn nhiều so với bão Hỗn Độn.

Hồng Hoang, Nam Hoang, Nam Hoàng Cung.

"Bệ Hạ, hà cớ gì tiều tụy đến vậy?" Thạch Hạo thị đến Nam Hoàng Cung sau, rất nhanh liền phát hiện ra thân ảnh Toại Nhân thị.

Lão ông vẫn thường ngồi câu cá ở cửa đã biến mất, thay vào đó là một lão ông đang nằm trên hoàng vị.

Tuy vẫn là một bộ trường bào, nhưng tổng thể lại cảm thấy có chút khác so với trước đây.

Toại Nhân thị thấy Thạch Hạo thị đến, mấy lần định mở miệng nói gì đó, nhưng lời đến miệng cuối cùng vẫn chỉ là một tiếng thở dài, nói: "Ta sớm đã thoái vị rồi…" "Bệ Hạ tuy đã thoái vị, nhưng vẫn là Thiên Hoàng Nhân tộc, mà nay lại là Nam Hoàng Thiên Đình, một tiếng Bệ Hạ, đương nhiên có thể gánh vác!" Sắc mặt Thạch Hạo thị như thường, mang theo nụ cười không đổi, trực tiếp đi thẳng tới, đối với Toại Nhân thị liền hành một lễ, nói: "Bệ Hạ, hà cớ gì tiều tụy đến vậy?" Toại Nhân thị thấy Thạch Hạo thị vẫn không quên hỏi han, lại thản nhiên thở dài một tiếng, cuối cùng khẽ giơ tay lên.

Ông ~ Cả Nam Hoàng Cung dường như bị cái gì đó bao phủ lại, bình yên chín tầng trời mười tầng đất, bình yên Tứ Hải Bát Hoang.

Nếu có người ở bên ngoài, liền có thể quan sát thấy Nam Hoàng Cung vốn dĩ vẫn luôn ở đây, tuy bề ngoài không có vấn đề gì, nhưng trên thực tế đã sớm không biết đi tới không gian thời gian nào, ẩn nhập vào thế giới nào rồi.

Chỉ là, trên bề mặt vẫn có thể nhìn thấy, nhưng trên thực tế đã không còn ở Nam Hoang của Hồng Hoang lúc này nữa.

"Điều trẫm lo lắng, không phải bản thân, mà là Nhân tộc!" Thân hình Toại Nhân thị biến đổi, dường như trở thành Nhân Hoàng chí cao

vô thượng ngày xưa.

Khí tức suy đồi chết chóc vừa rồi trên người y cũng biến mất, thay vào đó là khí tức của một đại hùng chủ.

Uy lực của Nhân Hoàng ập đến, khiến Thạch Hạo thị mơ hồ như trở về quá khứ, trở về những năm tháng tranh đấu khốc liệt ngày xưa.

Khi ấy, sắc mặt Toại Nhân thị cũng như hôm nay, đầy lo lắng cho tương lai của Nhân tộc.

Chỉ là Toại Nhân thị trước đó tuy có vẻ lo lắng, nhưng nhiều hơn lại là sự mong đợi, mong đợi vào tương lai của Nhân tộc.

"Bệ Hạ, lời này là sao?!" Nụ cười trên mặt Thạch Hạo thị biến mất, sắc mặt ngưng trọng nhìn Toại Nhân thị, khó hiểu hỏi.

Chuyện liên quan đến đại sự của Nhân tộc, y không dám cười đùa như trước nữa, trong lòng đầy vẻ trầm trọng.

Toại Nhân thị đột nhiên thở dài một tiếng, nói: "Trẫm vốn tưởng sau đại chiến Vu Yêu, Nhân tộc sẽ đại hưng, nhưng hiện giờ lại vẫn chưa đạt đến, còn xa lắm.

Vu Yêu nhị tộc tuy thương gân động cốt, nhưng vẫn chưa thực sự chạm đến căn bản.

Mà bây giờ, Đế Tuấn nắm giữ quyền hành Mặt Trời, thành tựu chân chính Mặt Trời Chi Thần.

Cho dù quyền hành Thiên Đế bị đoạt, quyền hành Thần Mặt Trời của hắn cũng có thể chống đỡ vận khí khổng lồ của hắn.

Mà Đế Tuấn bây giờ, cường thịnh đến cực điểm, trong Hồng Hoang ngoại trừ tồn tại kia và Đạo Tôn khai tịch thiên địa ra, không còn đối thủ nào khác.

Tương lai của Nhân tộc, lần này, ngay cả trẫm cũng không nhìn

thấy được nữa…” Toại Nhân thị của giờ khắc này không còn là lão ông câu cá già nua trước đó nữa, mà là một Nhân Hoàng chân chính, một Nhân Hoàng quan tâm đến tương lai của Nhân tộc.

Y tuy đã thoái vị, nhưng không phải thật sự không coi sự an nguy của Nhân tộc ra gì.

Ngày thường không từng ra mặt quản chuyện là vì chuyện của Nhân tộc có Thần Nông thị lo liệu đã rất tốt rồi, hoàn toàn không cần y ra mặt.

Nhưng lần này thì khác, đây là chuyện liên quan đến tương lai của cả Nhân tộc, chuyện đối mặt với ngoại tộc.

Trước đây, y vẫn luôn kiên tin một điều, kiên tin Nhân tộc nhất định có thể vượt qua mọi khó khăn, để Nhân Hoàng trở thành Thiên Đế.

Nhưng trận chiến này, lại khiến suy nghĩ của y hoàn toàn tan vỡ.

Đại chiến Vu Yêu đến mức độ này, Nhân tộc cũng vẫn không thể giành được ngôi vị Thiên Đế.

Nếu Nhân tộc thật sự muốn công đánh Thiên Đình, e rằng chết rồi cũng không biết có đạt được chiến quả như bây giờ không.

Vu tộc đó là thật sự đã dùng mạng của từng Tổ Vu, từng Đại Vu để tự bạo mà đổi lấy thương vong của Yêu tộc.

Mà dù là như vậy, cũng vẫn không thoát khỏi kết cục thất bại.

Huống chi là Đế Tuấn như mặt trời ban trưa kia, đó càng là một rãnh trời khổng lồ vô cùng mà tất cả sinh linh Hồng Hoang không thể vượt qua.

Vốn dĩ Toại Nhân thị tưởng rằng dù mình không địch nổi Đế Tuấn, Thái Nhất, cũng có thể đối phó được một hai.

Nhưng bất kể là biểu hiện đáng sợ của Thái Nhất bất tử trong vô số Tổ Vu tự bạo, hay uy hiếp lực của Đế Tuấn giết Đế Giang, Chúc Cửu Âm, chém Hắc Ám Thần Ma như giết gà, y đều kém xa.

Thạch Hạo thị nghe vậy cũng chìm vào im lặng.

Đúng vậy, Thiên Đình mạnh mẽ đến thế, bọn họ làm sao mới có thể vượt qua được đây.

Nhưng nếu cứ mãi ở dưới Thiên Đình, thì làm sao có thể cam tâm đây?

Tuy Toại Nhân thị đã hứa lời, nhưng Đế Tuấn cũng sẽ có ngày thoái vị.

Đến ngày đó, nếu Nhân tộc muốn xông lên đỉnh phong, thì cũng cần có đủ thực lực.

Có lẽ Đế Tuấn sẽ không chủ động thoái vị, nhưng hiện tại đại thế cuồn cuộn sắp đến, Đại Đạo Thần Ma phục sinh đã không còn là chuyện xa vời nữa rồi.

Đợi đến khi từng tôn Đại Đạo Thần Ma triệt để phục sinh, thì lúc đó Đế Tuấn liệu có thể ngồi vững ngôi vị Thiên Đế hay không lại là một chuyện khác.

“Bệ Hạ, ta cảm thấy Nhân tộc thiên tư thông minh, tộc nhân bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên cũng ngày càng nhiều.

Sau vài chục đến hàng trăm Nguyên Hội nữa, số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Nhân tộc nhất định có thể nghiền ép Vu Yêu nhị tộc!!!” “Không!

Từ xưa đến nay, đều là chiến lực đỉnh cấp mới có thể quyết định tất cả.

Giống như Đế Tuấn bây giờ, đã không phải là sức người có thể

địch nổi.

Tuy cùng một cảnh giới, nhưng chiến lực khác nhau trời vực.

Cho dù có bao nhiêu cảnh giới Hỗn Nguyên nữa cũng chẳng có cách nào…" Nghe được lời của Thạch Hạo thị xong, Toại Nhân thị bản năng cảm thấy không ổn, lắc đầu.

"Vậy thì để chúng ta vượt qua bọn họ!

Chương 280

Bất kể là Thái Nhất hay Đế Tuấn, ta nhất định sẽ vượt qua bọn họ!!!" Lời nói của Toại Nhân thị không khiến Thạch Hạo thị nản lòng, ngược lại trong lòng y càng thêm hưng phấn.

Toại Nhân thị nghe vậy, chìm vào một trận trầm mặc.

Đối mặt với sự tự tin của Thạch Hạo thị, không phải y muốn đả kích, chỉ là Thái Nhất và Đế Tuấn thật sự quá phi nhân, dường như được trời ưu ái vậy.

Nghĩ đến đây, y không kìm được ngẩng đầu nhìn lên trên.

Y nhớ đến tồn tại kia.

Diệp Hiên.

Ngay khi Toại Nhân thị ngẩng đầu nhìn lên trời, Diệp Hiên cũng vừa hay cúi đầu nhìn xuống nhân gian.

Nơi tầm mắt chạm tới, phồn hoa đập vào mắt.

"Vạn năm xa xăm, búng tay hóa bể dâu, như si như mộng, quay đầu nhìn lại trần thế." Giống như Toại Nhân thị nhìn lên trời, lúc này, Diệp Hiên cũng vừa hay nhìn thấy Toại Nhân thị.

Một cái liếc mắt liền biết tiền nhân, một cái liếc mắt liền biết hậu quả.

Vượt qua vô tận thời không, vĩnh hằng chiếu rọi chư thiên.

Hắn là Diệp Hiên, là Sáng Thế Thần, là thần được chứng nhận trong vô số thời không, là tồn tại vạn người kính ngưỡng mà không thể vượt qua.

Khi Toại Nhân thị ngưng vọng Diệp Hiên, Diệp Hiên cũng đã minh

ngộ được tiền nhân hậu quả.

"Nếu không để Đế Tuấn trở nên cường hãn đến vậy, Nhân tộc chẳng phải đã dễ dàng trở thành bá chủ rồi sao?

Như vậy, Nhân tộc còn có gì để theo đuổi?

Nhân tộc chẳng phải đã vô tai vô nạn thành tựu ngôi vị bá chủ thiên địa dưới sự sắp đặt của ta sao?" Diệp Hiên khẽ lắc đầu, chậm rãi nói.

Đoạn lời này không khiến Toại Nhân thị nghe thấy, nhưng trong cõi u minh đã hóa thành Đại Đạo chân ý, đem ý nghĩa ban đầu dung nhập vào Đại Đạo, truyền đến trong Nam Hoàng Cung.

"Cái này…" Toại Nhân thị sau khi tiếp nhận được chân tướng, trong lòng trầm mặc không nói, trong chốc lát tràn đầy bi ai và bất lực.

Y không còn nghi ngờ như trước nữa.

Diệp Hiên cũng thật sự đã trả lời câu hỏi của y, đúng như y đã nghĩ, Đế Tuấn thật sự là vì bị Diệp Hiên gia cường một phen.

Y đột nhiên cảm thấy cả đời mình dường như đều bị người khác sắp đặt, tất cả mọi thứ đều phụ thuộc vào sở thích của Diệp Hiên.

Diệp Hiên muốn Hồng Hoang phát triển thế nào, Hồng Hoang liền có thể phát triển như thế đó.

Giống như cục diện hiện tại, sở dĩ nói là do nỗ lực của các tộc mà trở thành như vậy, thà nói rằng đây là cục diện mà Diệp Hiên muốn nhìn thấy.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Toại Nhân thị lập tức cảm thấy một loại bi ai và bất lực.

Y không hề tức giận, bởi vì y biết mình có tức giận cũng chẳng có tác dụng gì.

“Bệ Hạ?

Bệ Hạ?” Thạch Hạo thị bên cạnh thấy sắc mặt Toại Nhân thị đột nhiên trở nên cực kỳ bi ai, lập tức không kìm được lên tiếng hỏi.

“Thôi đi, thôi đi, ngươi cứ đi đi!” Khí thế trên người Toại Nhân thị lập tức biến mất, y trở nên suy sụp không còn tinh thần, giống như dáng vẻ ban đầu.

Thạch Hạo thị đầu đầy sương mù, không hiểu vì sao Thiên Hoàng trước mặt lại một lần nữa biến thành bộ dạng này.

Y còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Toại Nhân thị lại không muốn nói thêm, hủy bỏ sự bình ổn, sau đó phất tay.

Thạch Hạo thị thấy vậy, tuy trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng rất bất lực thở dài một hơi nói: “Bệ Hạ bảo trọng, tương lai Nhân tộc nhất định sẽ không sao!” Nói xong, sau khi lại hành một lễ với Toại Nhân thị, y liền biến mất trong Nam Hoàng Cung.

“Sao lại như vậy, sao lại như vậy…” Toại Nhân thị dường như bị sét đánh, lẩm bẩm, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cảm giác cả đời đều bị người khác đùa giỡn này, lập tức hủy hoại hoàn toàn phẩm giá và thành tựu mà y vốn có trong lòng.

Hóa ra tất cả không phải là y lợi hại đến mức nào, cũng không phải Nhân tộc có bao nhiêu cường đại, mà chỉ là vì Diệp Hiên muốn nhìn thấy Nhân tộc cường đại lên, nên mới xuất hiện kết cục như bây giờ.

Ngay khi Toại Nhân thị đang nghi ngờ thế giới, tam quan chấn động, thân ảnh Diệp Hiên xuất hiện trước mặt y.

Sau khi nhìn thấy Diệp Hiên, nước mắt trong hai mắt Toại Nhân thị không hề ngừng lại, ngược lại càng tuôn trào dữ dội hơn.

“Vì sao lại như vậy?!

Vì sao lại như vậy?!” Y tóc tai rũ rượi, như phát điên mà lớn tiếng gào thét.

Y chỉ muốn Diệp Hiên cho một câu trả lời, để xoa dịu nỗi bi ai trong lòng.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng của Toại Nhân Thị, trong lòng Diệp Hiên cũng dâng lên một cảm xúc kỳ lạ.

“Nếu thế giới ta đang ở cũng như Hồng Hoang, bị một tồn tại vô thượng thao túng mọi thứ, đến lúc đó ta sẽ ra sao?” Nghĩ đến đây, hắn không khỏi trầm tư.

Nhưng không lâu sau, hai mắt Diệp Hiên dần trở nên trong sáng, bởi vì hắn đã có câu trả lời của mình.

Dù cho kiếp này có bị người khác sắp đặt, đến lúc đó, hắn cũng sẽ cố gắng hết sức để thoát khỏi thế giới này, triệt để nắm giữ nhân sinh của mình.

Sau khi nghĩ đến điểm này, hắn một lần nữa nhìn về phía đôi mắt đỏ bừng vô tận của Toại Nhân Thị, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác.

Vị Nhân Hoàng trước mặt này, có lẽ cũng sẽ có suy nghĩ giống như hắn lúc này.

“Thà rằng tự cường bản thân, còn hơn phẫn nộ ở đây.

Khi ngươi đủ cường đại, không ai có thể sắp đặt nhân sinh của ngươi.” Diệp Hiên nhàn nhạt mở miệng, khuyên giải hắn.

Nếu có thể vì thế mà khiến Toại Nhân Thị trở nên cường đại, có lẽ cũng là một điều không tồi.

Dù sao, sinh linh trong Hồng Hoang càng mạnh, hắn cũng càng

mạnh.

Về lý thuyết, muốn giết hắn là điều gần như không thể.

Hắn cũng không giải thích bất cứ điều gì với Toại Nhân Thị, bởi vì hắn tuy giúp đỡ nhân tộc, nhưng cũng vô hình trung chi phối vận mệnh nhân tộc, quyết định hướng đi của vạn vật.

Nghe lời Diệp Hiên nói, Toại Nhân Thị chìm vào im lặng, nhất thời bình tĩnh trở lại, không còn sự phẫn nộ như trước, cũng không còn suy nghĩ gì khác.

"Phải rồi, trở nên mạnh hơn..." "Khi đủ mạnh, liền có thể thoát khỏi sự thao túng của bất kỳ ai.

Đến lúc đó, nhân tộc sẽ là tồn tại cường đại nhất..." Một tín niệm mới trong lòng Toại Nhân Thị theo đó mà trỗi dậy, vừa xuất hiện đã trở nên càng lúc càng mãnh liệt, gần như hóa thành thực chất.

Cùng với sự xuất hiện của tín niệm này, ánh mắt Toại Nhân Thị trở nên cực kỳ kiên định, khi nhìn lại Diệp Hiên không còn hận ý như trước, bởi vì hắn biết, thế giới này là kẻ mạnh định đoạt.

Tất cả đều là do thực lực không đủ mà thôi.

Nếu thực lực đủ mạnh, thì sẽ không còn bất kỳ e ngại nào, cũng không cần phải lo lắng về người đàn ông trước mặt này nữa.

Tuy không biết thực lực của Diệp Hiên rốt cuộc đạt đến tầng thứ nào, nhưng Toại Nhân Thị tin tưởng, tin tưởng rằng một ngày nào đó mình sẽ thoát khỏi sự sắp đặt của kẻ này, nhất định sẽ siêu việt mọi tồn tại, chân chính nắm giữ mệnh lệnh của mình.

"Thiên lý chi hành, thủy vu túc hạ.

Từ hôm nay, hãy đặt ra một mục tiêu!" Trong ánh mắt Toại Nhân Thị, dã tâm một lần nữa xuất hiện, đó là dã tâm khao khát trở nên

mạnh hơn.

Mục tiêu đầu tiên của hắn chính là siêu việt Đế Tuấn.

Sau khi siêu việt Đế Tuấn, mới có thể một lần nữa leo lên đỉnh cao kế tiếp.

"Không tệ, không hổ là Thiên Hoàng Nhân Tộc." Diệp Hiên thấy cảnh này, không khỏi tán thán.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất.

"Ha ha..." Nghe Diệp Hiên khen ngợi, Toại Nhân Thị không kìm được tự giễu một tiếng.

Nhất thời, hắn không biết nên vui hay buồn.

Nói là vui sướng, dù sao đối phương quả thực đang khen ngợi hắn; nói là bi ai, đối phương cũng quả thực đang thao túng hắn và cả Hồng Hoang.

"Có lẽ, chúng ta sinh ra đều là trò cười, nhưng Đại Đạo mênh mông, cuối cùng chúng ta chưa chắc đã mãi là trò cười..." Toại Nhân Thị lẩm bẩm tự nói, ánh mắt càng thêm rực lửa, rồi ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng tràn đầy hào khí ngút trời.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi Đế Tuấn trở về từ chiến trường, dẫn theo những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn lại đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hắn nhìn các vị thần trước mặt, trong lòng tràn đầy nặng trĩu.

Đệ đệ của hắn, Thái Nhất, đã vẫn lạc.

Trong Thập Đại Yêu Soái, tám vị vẫn lạc; Cửu Diệu Tinh Quân vẫn lạc tám vị; Ba Mươi Hai Thiên Đại Đế vẫn lạc mười vị, cùng vô số thần linh khác cũng vẫn lạc.

Yêu tộc hơn mười vạn cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, trong một trận đã vẫn lạc hơn bốn vạn.

Có thể nói là thương gân động cốt, nguyên khí đại thương.

Tuy nhiên, dù vậy, vẫn không phải là những thế lực nhỏ khác có thể so bì.

Đáng sợ hơn là chiến lực đỉnh cao nhất của Thiên Đình hiện nay, Đế Tuấn, đã triệt để chấn nhiếp khắp chốn tiểu bối, khiến chúng không dám khinh cử vọng động.

Đế Tuấn khoác đế bào, vẻ mặt bi ai vô cùng, từ từ quét mắt nhìn chư thần, thở dài nói: "Chư vị, vất vả rồi." "Bệ hạ, xin nén bi thương!!!" Yêu Soái Bạch Trạch thấy vậy, bi thương dâng trào, khóc lớn nói.

Trận chiến này, Thiên Đình nhìn có vẻ thắng, nhưng thực tế cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

"Bệ hạ, xin nén bi thương!!!" Chư thần Thiên Đình thấy vậy, đều đồng loạt khóc lớn.

Có người là thật lòng bi thương vì Thiên Đình tổn thất quá lớn, nhưng có người lại đơn thuần vì không khí mà không dám không theo.

"Không ngại, bất quá chỉ là tạm thời vẫn lạc mà thôi, cuối cùng sẽ phục sinh trở về.

Kỳ hạn vạn năm, chẳng qua chỉ là trong chớp mắt." Đế Tuấn khẽ lắc đầu, từ từ nói.

Tuy rằng khi Thái Nhất vẫn lạc, trong lòng hắn quả thực vô cùng bi thống, không thể chấp nhận.

Nhưng sau khi kết thúc chiến tranh, hắn cũng đã bình tĩnh lại.

Nếu Bàn Cổ đã nói kỳ hạn vạn năm, vậy sau vạn năm là có thể

gặp lại Thái Nhất.

Bọn họ từ trước tới nay chưa từng có ai vẫn lạc, nên cũng không biết rốt cuộc cần bao lâu mới có thể phục sinh.

Nay có lời của Bàn Cổ, nghiễm nhiên là đã cho hắn một liều định tâm châm.

"Bệ hạ lời nói chí lý, Bạch Trạch trong lòng vạn phần kính ngưỡng!" Bạch Trạch nghe vậy, lập tức một lần nữa nói.

Lời này vừa thốt ra, Đế Tuấn cũng có chút tò mò.

Bạch Trạch ngày thường đâu phải kẻ thích nịnh nọt như vậy, sao hôm nay lại tâng bốc hắn như thế?

Nhưng hắn cũng không nghĩ kỹ, ngay sau đó nói: "Chư vị liên tục đại chiến, hẳn là tâm thần có phần hao tổn, tạm thời hãy về nghỉ ngơi đi." "Các nhi, theo ta đến." Nói xong, thân ảnh hắn biến mất, hóa ra là đi tới Dao Trì Tiên Cảnh.

Phía sau, mười vị Kim Ô cũng đều lần lượt hướng Dao Trì Tiên Cảnh mà đi.

Chư thần thánh thấy Đế Tuấn rời đi, cũng đều lần lượt cáo từ.

Trận chiến này, khó nói rốt cuộc ai có lợi.

Còn về thắng thua, dĩ nhiên là Thiên Đình thắng.

Nhưng nếu nói ai kiếm lời, thì lại không dễ nói.

Tuy nhìn có vẻ Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc tử thương thảm trọng, ngay cả Luân Hồi Chi Chủ cũng hy sinh.

Nhưng thực tế cũng không ảnh hưởng quá lớn, dù sao không bao lâu nữa là có thể phục sinh trở lại.

Mà cái bọn họ có thể đạt được, cũng chẳng qua chỉ là lấy lại

những thứ vốn nên thuộc về mình mà thôi, đó là vị trí Thiên Đế, vị trí chủ đạo Hồng Hoang.

Dao Trì Tiên Cảnh.

Cùng với sự đến của Đế Tuấn, cấm chế nơi đây cũng theo đó mà phá vỡ.

"Gặp qua Bệ Hạ." Nguyên Mẫu Phu Nhân khẽ khom người, từ từ nói.

"Không cần đa lễ, mau mau đứng dậy." Đế Tuấn vội vàng nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía Hi Hòa.

Trong ánh mắt Hi Hòa tràn đầy lửa giận, nàng vô cùng không hiểu vì sao toàn bộ Thiên Đình đều tham chiến, nhưng Đế Tuấn lại không cho hai người họ tham chiến.

Cho dù là chết trận sa trường, cũng chẳng qua là một thời gian nữa lại cuốn thổ trọng lai mà thôi, huống hồ chưa chắc đã chết trận.

"Mẫu thân, thẩm thẩm." Mười vị Kim Ô Thái Tử cũng đều hành lễ với hai nữ thần từ phía sau, một vị là Nữ Thần Mặt Trời, một vị là Nữ Thần Quy Khư, có thể nói là hai mặt đối lập.

"Các nhi không sao là tốt rồi." Hi Hòa gật đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia từ ái.

Nguyên Mẫu Phu Nhân bên cạnh cũng gượng cười.

Thái Nhất vẫn lạc, tâm tình nàng sao có thể tốt được?

Tuy biết Thái Nhất cuối cùng sẽ trở về, nhưng tận mắt chứng kiến Thái Nhất vẫn lạc, trong lòng nàng vẫn khó chịu.

"Đại huynh, đại tẩu, ta xin cáo từ trước..." Nói xong, cũng không đợi Đế Tuấn và Hi Hòa đáp lời, liền biến mất trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Lúc này Đế Tuấn một nhà đoàn viên, nàng ở lại đây vốn không mấy thích hợp, hơn nữa Thái Nhất lại vẫn lạc, làm sao có thể nhìn cảnh này.

"Ai ~" Hi Hòa thấy vậy khẽ gọi một tiếng, nhưng cuối cùng cũng không thể sánh bằng tốc độ của đối phương, đành phải bỏ qua.

"Nhị đệ vẫn lạc, nay lại thấy chúng ta, đệ muội trong lòng khó tránh khỏi không thích.

Dần dần sẽ ổn thôi." Đế Tuấn ở bên cạnh an ủi một tiếng, bảo Hi Hòa đừng quá lo lắng.

"Chàng còn chưa trả lời lời thiếp, vì sao không cho thiếp đi chiến trường?" Hi Hòa nào không biết điểm này, liền quay đầu hỏi Đế Tuấn.

Đế Tuấn nghe vậy thở dài, biết có một số việc không thể tránh khỏi, liền gật đầu nói: "Nếu trận chiến này thất bại, không biết còn ai có thể sống sót.

Thiên Đình không thể loạn, vì vậy ta để nàng và đệ muội trấn giữ Thiên Đình.

Chương 281

Như thế, ta cũng an tâm." Đây quả thực là suy nghĩ của hắn, nhưng quan trọng hơn là không muốn thấy Hi Hòa vẫn lạc trên chiến trường.

Cho dù phải mang tiếng xấu, hắn cũng không từ.

Còn Nguyên Mẫu Phu Nhân, là thê tử của Thái Nhất, tự nhiên cũng nằm trong phạm vi này.

Những người còn lại, nếu vẫn lạc thì cứ vẫn lạc thôi.

Ngay cả mười đứa con, cũng vậy.

Vì sau khi vẫn lạc cuối cùng sẽ trở về, nên Đế Tuấn cũng nhìn rất thoáng.

Lời hắn vừa nói ra, Hi Hòa cũng chìm vào im lặng.

Phải rồi, lý do này quá hoàn hảo, khiến nàng cũng không biết phải nói sao cho phải.

Nhưng đã gạo nấu thành cơm, vậy thì thôi vậy.

"Sau này, vạn vạn lần không được bỏ lại thiếp một mình." Hi Hòa hai mắt đỏ hoe, khẽ lẩm bẩm.

Nhất thời, lòng Đế Tuấn không khỏi mềm nhũn.

Thấy cảnh này, hắn liền ôm Hi Hòa vào lòng, cảm thán nói: "Sau này tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra nữa!" Đồng thời, hắn thề độc trong lòng, sau này tuyệt đối không để chuyện tương tự như vậy xảy ra nữa.

"Hài nhi xin cáo từ!!!" Mười vị Kim Ô thấy vậy, khẽ nói một tiếng, liền vội vàng xoay người cáo từ, sợ ở lại đây sẽ làm phiền phụ

mẫu.

Trong Địa Phủ.

Trên không Lục Đạo Luân Hồi, một vùng hư vô.

Một thân ảnh đứng trên Lục Đạo Luân Hồi, chân đạp Luân Hồi, tay giữ Lục Đạo, Đạo vận Đại Đạo Luân Hồi tràn ngập khắp Địa Phủ.

Nhất thời, vô tận bi thương dâng trào.

"Đồ nhi của ta, trở về!" Thân ảnh đó chính là Luân Hồi Thần Ma.

Thần niệm của y ngưng kết trong Lục Đạo, chợt lớn tiếng hét lên.

"Hậu Thổ chí thiện, thân hóa luân hồi, nay bất hạnh vẫn lạc, đáng vì thiên hạ!!!" "Trở ~~~ về ~~~" Cùng với tiếng "trở về" vang lên, từng điểm tinh quang phiêu tán, tụ tập lại một chỗ, cùng nhau hình thành một nhân hình.

Đó là thân ảnh Hậu Thổ.

Hậu Thổ vừa vẫn lạc trong Hỗn Độn, giờ khắc này lại một lần nữa ngưng thực hiện ra.

Khi thân hình Hậu Thổ hoàn toàn hiện hóa, đôi mắt đẹp kia chợt mở ra, trong mắt một đạo tinh quang bùng lên, thần trí đã trở về.

"Đa tạ lão sư!!!" Hậu Thổ lòng đầy cảm kích, vội vàng cúi lạy Luân Hồi Thần Ma.

Luân Hồi Thần Ma không dám nhúng tay vào tranh chấp giữa Thiên Đình và Địa Phủ, nhưng không có nghĩa là sau khi Hậu Thổ chết, y không thể mượn lực luân hồi để phục sinh Hậu Thổ.

Mà sở dĩ có thể phục sinh Hậu Thổ dễ dàng như vậy, cũng là vì bản thân Hậu Thổ có đặc tính "luân hồi bất tử, Hậu Thổ bất diệt", nên mới không cần chờ đợi thời gian ngưng tụ để từ từ phục sinh.

Luân Hồi Thần Ma cười lắc đầu, sau đó thân hình biến mất.

Lần này y muốn đi ngộ đạo, muốn tham ngộ Đại Đạo Luân Hồi, muốn leo lên đỉnh núi cao hơn.

Y muốn đạt đến cảnh giới của Bàn Cổ hiện tại, sau đó thử khai tịch thiên địa trong Đạo Quả, diễn sinh sinh linh, mượn sức mạnh của vô tận sinh linh để giúp mình bước vào cảnh giới cao hơn.

Mà muốn thực hiện thử nghiệm đó, thì trước tiên phải đạt đến cảnh giới của Bàn Cổ.

Sau khi Luân Hồi Thần Ma tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ Nương Nương trong lòng như mất mát điều gì đó, nhìn Địa Phủ trước mặt.

"Cung nghênh Nương Nương trở về!!!" Đột nhiên, Ngũ Phương Quỷ Đế còn sống, từ nơi mình đang ở, lớn tiếng hô vang.

Bọn họ cảm nhận được Hậu Thổ trở lại, liền hướng về nơi Hậu Thổ cung kính cúi lạy.

"Ừm, các ngươi cứ làm tròn chức trách của mình.

Đừng để Địa Phủ xuất hiện hỗn loạn trong khoảng thời gian Thập Điện Diêm Vương, Phong Đô Đại Đế không có mặt." Giọng Hậu Thổ lần này không còn ôn hòa như trước, mà còn mang theo một tia uy nghiêm của Địa Phủ Chi Chủ.

"Cẩn tuân mệnh lệnh của Nương Nương!!!" Ngũ Phương Quỷ Đế trong các quỷ vực khác nhau đều giật mình trong lòng, nhưng cũng vội vàng đồng ý.

Thập Điện Diêm Vương gần như toàn bộ vẫn lạc, chỉ còn lại một vị Tần Quảng Vương không vẫn lạc.

Các Diêm Vương khác đều đã vẫn lạc.

Ngũ Phương Quỷ Đế nghe lời Hậu Thổ nói, cũng biết là muốn bọn họ đi bù đắp cho sự thiếu hụt Thập Điện Diêm Vương này.

Thế là, năm người tụ tập một chỗ, sau khi bàn bạc, Ngũ Phương Quỷ Đế phái ra chín phân thân để bù đắp vào chỗ trống của Thập Điện Diêm Vương.

Trong Địa Phủ, do Địa Phủ Chi Chủ Hậu Thổ Nương Nương là tối cao, sau đó là U Minh Phong Đô Đại Đế nắm giữ, rồi đến Hoàng Tuyền Chi Chủ Thổ Bá.

Ngoại trừ những người này, vị cao quyền trọng nhất chính là Ngũ Phương Quỷ Đế, sau đó mới đến Thập Điện Diêm Vương.

Cho nên, để Ngũ Phương Quỷ Đế tạm thời thay thế Thập Điện Diêm La cũng không có vấn đề gì.

Dù sao vẫn tốt hơn để những kẻ nhỏ bé thay thế.

Bởi vì nếu để những kẻ nhỏ bé thay thế, đến khi Thập Điện Diêm La trở về vị trí, những kẻ đó trong lòng khó tránh khỏi nảy sinh một số dã tâm và bất mãn không cần thiết.

Nếu một người chưa từng tiếp xúc với những quyền lực này, thì trong lòng hắn sẽ không nảy sinh cảm xúc kỳ lạ gì.

Nhưng nếu đã cho đối phương rồi lại cướp đi, thì trong lòng người đó khó tránh khỏi sẽ nảy sinh rất nhiều cảm xúc không cần thiết.

Đây chính là thiên tính, là thiên tính đã được định sẵn từ khi sinh ra.

Hậu Thổ nhìn vùng Luân Hồi hiện tại, thấy đã đại khái trở lại vận hành bình thường, trong lòng bớt đi không ít gánh nặng.

Nhưng sau đó, nghĩ đến các huynh trưởng của mình, cùng với Thổ

Bá và Xích Vưu, nàng không khỏi cảm thấy một trận bi thương trong lòng.

"Sớm biết hôm nay, hà tất ban đầu..." Hậu Thổ u u thở dài, trong lòng đầy chua xót.

Nàng vẫn lạc sớm, cũng không biết các tộc nhân đã vẫn lạc khi nào sẽ trở về.

Nhưng may mắn là những tộc nhân này đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sẽ không chân chính vẫn lạc.

Bằng không, Hậu Thổ lúc này e rằng đã chìm sâu vào sự tự trách.

Nhưng nếu thật sự muốn kéo theo chiến tranh toàn diện, thì ban đầu ở Bàn Cổ Điện, nàng cũng sẽ không tán đồng ý tưởng của Đế Giang.

Bởi vì nếu khai chiến toàn diện, tử thương chắc chắn sẽ rất thảm trọng, không phải một sớm một chiều có thể hồi phục.

Huống hồ những sinh linh đó chết đi là chết thật.

"Việc Địa Phủ, xin chư vị tạm thời gánh vác một phen.

Ta đi Bàn Cổ Điện một chuyến, có việc trọng yếu gì có thể đến đây tìm ta." Hậu Thổ truyền ra một đạo thần niệm, truyền tới tâm thần của Ngũ Phương Quỷ Đế và Tần Quảng Vương.

"Nương Nương khách khí, cẩn tuân thánh dụ của Nương Nương." Ngũ Phương Quỷ Đế và Tần Quảng Vương đều cúi mình hô lớn.

Hậu Thổ nghe vậy gật đầu, liền rời khỏi U Minh Địa Phủ, vượt qua thông đạo, một bước đến không trung Đông Cực.

Sau đó thi triển Tung Địa Kim Quang thuật bay về Bàn Cổ Điện.

Nàng vốn là Thổ Chi Tổ Vu, tiên thiên nắm giữ Đại Đạo Thổ Chi,

vận dụng Súc Địa Thành Thốn và Tung Địa Kim Quang thuật thì vô cùng nhanh nhẹn, nhanh hơn không ít so với sinh linh bình thường.

Về thần thông Độn Thổ, Hậu Thổ cũng tiên thiên nắm giữ không biết bao nhiêu.

Thi triển ra cũng lợi hại hơn không ít so với thần thánh bình thường.

Hồng Hoang, gần dãy núi Côn Luân, trong Bàn Cổ Điện.

Cú Mang, Cường Lương, Chúc Thu, Huyền Minh, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi, Hình Thiên tám vị Tổ Vu mặt mày u ám ngồi trên các chỗ của mình trong Bàn Cổ Điện.

Sau khi sắp xếp tộc nhân của các bộ lạc mình trở về bộ lạc, bọn họ liền trở lại Bàn Cổ Điện, ngồi trên vị trí của mình, không nói một lời nhìn nhau, gần như hóa đá.

Khi Hậu Thổ trở về Bàn Cổ Điện, mọi người lập tức như có chủ tâm cốt, đều dồn ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ.

"Tiểu muội, sao muội lại phục sinh nhanh như vậy!?" Cú Mang thấy vậy không kìm được lên tiếng hỏi.

"Phải đó, phải đó, Phụ Thần từng nói phải vạn năm kỳ hạn, nhưng không ngờ tiểu muội lại trở về sớm như vậy!!!" Cường Lương cũng vẻ mặt kinh hỉ nói.

Các Tổ Vu khác cũng đều vẻ mặt chấn kinh nhìn Hậu Thổ.

Bọn họ đều biết Hậu Thổ sẽ không chết, nhưng cũng không ngờ thời gian phục sinh lại nhanh đến vậy.

Cho dù đã nắm giữ luân hồi, cũng không đến nỗi nhanh như thế chứ...

"Lão sư ra tay, đưa ta từ vô tận thời không tái độ dựng dục mà ra,

cho nên mới sớm hơn không ít.” Hậu Thổ mỉm cười, nhìn các huynh trưởng và người tỷ tỷ duy nhất là Huyền Minh.

Nghe lời Cường Lương, nàng cũng biết rồi.

Hóa ra chỉ sau vỏn vẹn vạn năm, là có thể gặp lại các huynh trưởng và tộc nhân của mình phục sinh trở về.

Vốn dĩ tưởng phải mất vài chục Nguyên Hội, không ngờ lại nhanh chóng trở về như vậy.

Nếu đã như vậy, thì cũng không cần phải bi thương.

Dù sao cũng chỉ vỏn vẹn vạn năm mà thôi, chớp mắt một cái đã qua.

Đối với những thần thánh như bọn họ, có lẽ một lần bế quan còn hơn vạn năm.

Tức là, thời gian bình thường không gặp mặt còn xa hơn vạn năm.

Nói cách khác, lần sau là có thể gặp lại các huynh trưởng và tộc nhân này rồi.

Vì thế, không cần quá đau lòng, cứ xem như một lần không gặp mà thôi.

“À phải rồi, vì sao chư vị huynh trưởng tỷ tỷ lại ra nông nỗi này?” Khi Hậu Thổ đến đây, nàng đã phát hiện những người này không những không nói một lời, ngay cả biểu cảm cũng vô cùng đờ đẫn.

Cứ như là không biết cử động nữa, mất đi thần trí vậy...

“Ai ~ Ta tự trách a, nếu kẻ chết trận là ta thì tốt biết mấy!!!” Nghe lời Hậu Thổ, Cú Mang không kìm được ngửa mặt lên trời than dài một tiếng.

Hắn hận, hận vì sao mình không tự bạo trên chiến trường.

Không phải hắn sợ chết không dám tự bạo, mà là hắn không tìm được một thời cơ tốt.

Đâu thể nào nói mình rõ ràng có thể áp chế đối phương, rồi lại chạy đi tự bạo chứ...

Thông thường, tự bạo chỉ có một nguyên nhân, đó là không địch lại đối phương, nên mới lựa chọn tự bạo.

Nếu có thể địch lại đối phương, thì cơ bản sẽ không lựa chọn tự bạo, mà là sống sờ sờ đánh bại thậm chí đánh chết đối phương.

"Phải đó, nếu ngày đó ta cũng chết trận sa trường thì tốt biết mấy!!!" Nhất thời, các Tổ Vu đều lần lượt mở miệng tự trách.

Từ khi sinh ra, bọn họ chưa từng có tình huống như bây giờ, lại một lần nữa chia lìa, lại có cảnh sinh ly tử biệt như thế này.

Lần gần nhất là khi Hậu Thổ thân vẫn hóa luân hồi.

Lúc đó bọn họ rõ ràng cảm nhận được nỗi đau khi Hậu Thổ ly thế, nhưng sau đó lại biết Hậu Thổ cư nhiên một lần nữa phục sinh, hơn nữa còn trở nên mạnh hơn, có được Nguyên Thần.

"Không, việc chư vị Tổ Vu vẫn lạc, không phải để chúng ta ở đây tự trách hay tự hành hạ.

Từ khi chiến tranh bắt đầu, có lẽ đã hiểu rõ là không thể chiến thắng, nhưng điều này không phải để chúng ta chìm vào tự trách, mà là để chúng ta nhìn về phía trước, dẫn dắt Vu tộc tiến tới đỉnh phong chân chính, phải siêu việt Thiên Đình!!!" Đột nhiên, một giọng nói đầy nhiệt huyết xuất hiện, đó là lời của Tổ Vu Hình Thiên, vị Tổ Vu trẻ tuổi nhất.

Hắn vốn là Vu mạnh nhất của bộ lạc Hậu Thổ, sau đó tấn thăng thành Tổ Vu.

Luôn luôn không có nhiều quyền lên tiếng trong các Tổ Vu, dù sao cũng là từ Đại Vu tấn thăng mà lên, xét về mặt tình cảm cũng kém hơn không ít.

Nhưng, Hình Thiên hôm nay phát ngôn, lại khiến các Tổ Vu nghe xong đều ngây người, đều không thể tin nổi nhìn về phía Hình Thiên.

Bọn họ không ngờ Hình Thiên vốn chỉ nhiệt trung chiến đấu lại có thể nói ra lời này, điều này không khỏi khiến bọn họ cảm thấy khá kinh ngạc.

"Không sai, lời Hình Thiên nói mới là chính xác.

Chư vị huynh trưởng, việc Đại huynh và những người khác vẫn lạc không phải để chúng ta chìm vào tự trách, mà là họ dùng sự vẫn lạc của bản thân để dẫn dắt chúng ta nên bước lên con đường cường đại hơn thì phải!!!" Hậu Thổ lúc này cũng đứng ra khẳng định, cho dù Hình Thiên không nói những lời cổ vũ này, nàng cũng sẽ nói.

Mà vì Hình Thiên đã nói rồi, nàng cứ theo đó xác nhận là được.

"Không sai, chúng ta phải leo lên đỉnh phong, từ ý nghĩa chân chính mà siêu việt tất cả!!!" Cường Lương đứng bật dậy, đột nhiên đập một cái xuống bàn, lớn tiếng hét.

Trong lời nói tràn đầy nhiệt huyết và tự tin.

Hắn tin tưởng Vu tộc có thể siêu việt Vu tộc, trở thành chủng tộc cường đại nhất.

Trong Hỗn Độn mênh mông, vùng đất còn lại của chiến trường trước đây.

Một luồng khí tức khủng bố vô cùng đang từ từ ngưng tụ trong chiến trường.

Từng chút một, khí tức tử vong và khí tức Hỗn Độn quấn quanh

trong đó.

Đây là nơi Chúc Dung và các Tổ Vu khác vẫn lạc, đây là nơi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc.

Tại nơi đây, quá nhiều thần thánh đỉnh cấp đã vẫn lạc, vì thế khí tức tử vong được thai nghén vô cùng sung túc.

Sau khi Hồng Hoang đản sinh, số người vẫn lạc mỗi ngày trong trời đất tuy không biết bao nhiêu mà kể.

Tích lũy lâu ngày, sớm đã không biết bao nhiêu sinh linh tử vong, có bao nhiêu khí tức tử vong hội tụ lại một chỗ, không thể tra cứu, không thể tính toán.

Chưa từng có sinh linh hùng mạnh như vậy vẫn lạc.

Trong Hồng Hoang, chưa từng có tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào vẫn lạc.

Mà trong trận chiến này, cư nhiên đã vẫn lạc hơn mười vạn tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đây là một con số cực kỳ khủng bố.

Tuy những tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên này sẽ không chân chính tử vong, nhưng mỗi lần vẫn lạc cũng là chân chính vẫn lạc, chỉ là một lần nữa ngưng tụ phục sinh từ thời không khác mà thôi.

Chương 282

Giống như Đại Đạo Thần Ma, khi vẫn lạc tức là chìm vào giấc ngủ sâu trong Đại Đạo, nhưng đó cũng là chân chính vẫn lạc.

Hiện tại, một luồng khí tức tử vong cổ xưa hội tụ lại một chỗ, dần dần hình thành một thân ảnh.

Thân ảnh đó thể hiện khí tức khủng bố vô cùng, đó là khí tức của vạn vật đều sẽ đi đến tử vong.

Đó là khí tức còn khủng bố hơn cả tử vong, đó là hóa thân của Đại Đạo Tử Vong!

Đó là thân ảnh Tử Vong Thần Ma!!!

"Tất cả mọi thứ, đều sẽ cuối cùng quy về tử vong!!!

Tử vong, sẽ chôn vùi tất cả!!!" Sau khi thân ảnh đó ngưng thực, trong miệng chợt thốt ra câu nói này.

Cùng với lời nói này vang lên, những khí tức Hỗn Độn cuồn cuộn trước đó đều trong nháy mắt héo tàn, khô héo, sinh lực không còn chút nào.

Nhất thời ngưng đọng tại chỗ, không còn bất kỳ tác động nào.

Ngay cả khí tức Hỗn Độn, cũng không thể chống lại khí tức tử vong mà Tử Vong Thần Ma tỏa ra xung quanh.

Những khí tức Hỗn Độn vốn rất sôi nổi nhảy nhót lung tung, lập tức im lặng, dừng lại tại chỗ, từ từ tiêu tán, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

Sau khi Tử Vong Thần Ma phục sinh, từ từ nhắm mắt, sau đó chợt mở ra, trong lòng chấn động: "Đây là khí tức luân hồi..." Tiếp đó, y lại

nhìn về một phương, hai mắt nhìn xuyên qua vô tận thời không, vượt qua từng tầng trở ngại của Đại Đạo, nhìn thấy một vị thần ma khác...

"Đây là khí tức Quang Minh Thần Ma..." "Đây là khí tức Hắc Ám Thần Ma...

Không đúng, y dường như vừa phục sinh không lâu đã lại trở về Đại Đạo..." "Đây là khí tức của Bàn Cổ!!!" "Tê!!!" Sau khi tìm thấy khí tức của Bàn Cổ, Tử Vong Thần Ma hít một hơi khí lạnh.

Y có chút không dám tin, nhưng sự thật lại bày ra trước mắt.

"Chẳng lẽ là Hắc Ám vọng đồ hủy diệt Hồng Hoang, sau đó bị Bàn Cổ ra tay đánh giết..." Rất nhanh, Tử Vong Thần Ma liền phản ứng lại, biết vì sao Hắc Ám Thần Ma lại vẫn lạc.

Trong lòng y, ngoài khả năng này ra, cũng không còn khả năng nào khác.

Tuy Hắc Ám Thần Ma không hợp với Quang Minh Thần Ma, nhưng Đại Đạo tương bội tương sinh, Luân Hồi thuộc phe trung lập, trong Hỗn Độn vẫn luôn khao khát Hỗn Độn hòa bình, không muốn thấy bất kỳ phe nào trở nên quá cường đại.

Cho nên khả năng Luân Hồi Thần Ma giúp Quang Minh Thần Ma đánh giết Hắc Ám là không lớn.

Mà Quang Minh Thần Ma chỉ dựa vào sức một mình muốn đánh giết Hắc Ám hiển nhiên cũng là điều không thể.

Vì thế, trong lòng Tử Vong Thần Ma, khả năng còn lại thực tế cũng chỉ là điểm này.

"Vậy ta cũng không thể hủy diệt Hồng Hoang..." Trong ánh mắt Tử Vong Thần Ma lộ ra một tia phức tạp.

Y nhìn về phía xa, nơi đó là Hồng Hoang.

Trong lòng y muốn hủy diệt Hồng Hoang, sau đó chờ đến khi Hủy Diệt Thần Ma phục sinh.

Nhưng hiện tại xem ra, có Bàn Cổ ở đây, y không thể làm được điều này.

Vì thế, y trong lòng chỉ đành thu lại sát ý của mình, sau đó bay về phía Hồng Hoang.

"Ta thật muốn xem, Bàn Cổ ngươi liều sống liều chết rốt cuộc đã tạo ra một thế giới như thế nào!

So với Hỗn Độn lại kém bao nhiêu!!!" Tử Vong Thần Ma cười lạnh trong lòng, bay về phía Hồng Hoang Đại Lục.

Trong Vô Tận Ma Vực.

La Hầu ngồi ở vị trí thượng thủ, đối diện hắn là Tiên Tổ Hồng Quân.

Nếu cảnh này truyền ra, sinh linh trong Hồng Hoang e rằng đều sẽ không ngủ được.

Ma Tổ và Tiên Tổ vốn luôn đối đầu, cư nhiên lại phá lệ đi cùng nhau, hơn nữa còn là trong Ma Vực.

Điểm này, đã giải phóng một tin tức, đó là Tiên Môn và Ma Môn thật sự đã liên thủ.

Ít nhất là hiện tại xem ra đã liên thủ, bằng không không thể nào Hồng Quân lại đến Vực Ngoại Ma Vực.

"Phương pháp này không được.

Nếu cứ như vậy, chúng ta tất sẽ vẫn lạc hoặc bị phong ấn vĩnh viễn!!!" Nghe kế hoạch của La Hầu, Hồng Quân lập tức phản bác.

"Ồ?

Nếu phương pháp này cũng không được, vậy nên dùng cách nào mới có thể thành công đây!" Nghe Hồng Quân phản bác, La Hầu ngược lại cũng không tức giận, mà là vẻ mặt tò mò hỏi.

Hắn thật sự muốn nghe xem Hồng Quân rốt cuộc có phương pháp nào tốt hơn, mà lại dám phản bác phương pháp vạn phần hoàn hảo trong mắt hắn như thế.

Nào ngờ Hồng Quân từ từ lắc đầu, đột nhiên thở dài một hơi, nói: "Không phải phương pháp của ngươi không được, cũng không phải ta không nghĩ ra phương pháp tốt hơn.

Chỉ là nhìn tình hình hiện tại, dù chúng ta dùng phương pháp nào, cũng không thể lật đổ chúng sinh Tam Giới.

Thời cơ chưa đủ.

Tạm thời không nên vọng động, nên chờ thời cơ mà hành động.

Hiện tại chỉ có thể an tâm chờ đợi, không còn cách nào khác..." La Hầu vốn tưởng Hồng Quân sẽ có phương pháp hay ho cỡ nào, nào ngờ Hồng Quân lại nói ra những lời như vậy.

Hắn lập tức mặt mày sa sầm, giận dữ quát: "Ngươi còn nhớ lời ngươi đã hứa với ta khi ta cứu ngươi không?!

Chẳng lẽ là muốn hủy ước ư?!" "Không phải, không phải.

Ta chưa từng có ý niệm hủy ước.

Chỉ là hiện tại thực lực không đủ.

Trước hết không nói Nhân Tộc và Long Tộc, dù là Thiên Đình hay Địa Phủ, đây đều là hai thế lực cực kỳ cường hãn.

Cho dù hiện nay đã thương gân động cốt, cũng xa xa chưa tổn thất đến tận gốc rễ.

Số lượng Hỗn Nguyên há chỉ vạn người?

Mà dưới trướng ngươi và ta cộng lại cũng chỉ vài trăm Hỗn Nguyên mà thôi.

Huống hồ dưới trướng ta còn không ít tu sĩ nhân tộc, căn bản không thể đối địch với nhân tộc.

Với sự chênh lệch thế lực như vậy, làm sao có thể chỉ vì đối phương một chút phản bội mà chiến thắng bọn họ được?" Hồng Quân từ từ lắc đầu, ngữ trọng tâm trường nói.

Có lẽ sợ La Hầu không tin, hắn lại bổ sung thêm một câu, nói: "Bần đạo bị Thiên Đế giam cầm trong Hỗn Độn không biết bao nhiêu năm tháng.

So với ngươi, ta càng muốn đánh giết tất cả bọn họ.

Nhưng sự thật là như vậy, muốn làm nên việc lớn, tuyệt đối không thể hành sự lỗ mãng." "Hừ!" La Hầu nghe vậy lạnh hừ một tiếng, ngược lại cũng không nói thêm gì nhiều.

Lời Hồng Quân nói, hắn nào phải không biết?

Dĩ nhiên là hiểu rõ chuyện này, vì thế cũng không nói quá nhiều.

Hồng Quân thấy vậy, sắc mặt khá hơn không ít.

Trong hai mắt tiên quang lưu chuyển, tiên khí trên người tản mát, bảo vệ Hồng Quân không bị khí tức ma khí vô tận trong Vực Ngoại Ma Vực tấn công.

Khí tức ma khí tuy đối với Ma tộc mà nói không có gì đáng ngại, nhưng đối với sinh linh không phải Ma tộc thì dĩ nhiên không phải chuyện tốt lành.

Ngay cả tồn tại như Hồng Quân, nếu ở lâu trong Ma Vực, cũng khó bảo toàn bản thân không bị ảnh hưởng gì đó.

Khí tức ma khí tuy không hung tàn bằng khí tức Hỗn Độn, nhưng

xét về sự quỷ dị và các phương diện khác, thì không kém chút nào, thậm chí còn mạnh hơn.

Khí tức ma khí có thể xâm thực thần trí sinh linh, khiến sinh linh sa đọa vào Ma Đạo.

Hồng Quân nắm giữ Đại Đạo Tiên Chi, thân không tạp niệm, cần tĩnh tâm ngưng khí, không thể có tạp niệm khác.

Mà loại ma niệm này, dĩ nhiên đối với Hồng Quân chính là khí tức không thoải mái.

"Nếu đã như vậy, vậy bần đạo xin cáo từ." Hồng Quân nhìn La Hầu trước mặt, nói một tiếng rồi biến mất trong Vực Ngoại Ma Vực.

Trong Ma Tổ Đại Điện, chỉ còn lại một mình La Hầu cô độc.

"Hồng Quân ~" La Hầu nhìn nơi Hồng Quân rời đi, trong lòng không kìm được nghiến răng nghiến lợi thét lên.

Hắn lúc này có chút hối hận, hối hận đã thả Hồng Quân ra lần nữa.

Vốn dĩ định liên thủ với Hồng Quân lật đổ Thiên Đình, nhưng hiện nay, trận quyết chiến tốt đẹp của Vu Yêu lại không thể tiến hành tiếp.

Mà lại bị Bàn Cổ ngăn cản vào lúc thảm liệt nhất, ra lệnh Vu Yêu hai tộc đình chiến.

Điều này đã dẫn đến việc hai tộc không thể chân chính tiêu hao hết nội tình của mình.

Nếu Bàn Cổ không xuất hiện, thì bàn tính như ý của La Hầu chắc chắn đã được thực hiện rất tốt, chính là có cơ hội lật đổ Thiên Đình, từ đó nắm giữ Thiên Đình.

Nếu Ma tộc thật sự nắm giữ Thiên Đình, dựa theo khí vận thăng

hoa, Ma tộc liền có thể phát triển rất nhanh, sớm muộn gì cũng sẽ thay thế các chủng tộc khác.

"Bàn Cổ..." Nghĩ đến đây, La Hầu không kìm được trong lòng dấy lên một luồng oán khí cực mạnh đối với Bàn Cổ vừa xuất thế.

Rõ ràng mẹ nó đã chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy, cư nhiên giữa chừng lại xuất hiện yếu tố bất khả kháng.

Điều này khiến ai mà không khó chịu chứ?

Hơn nữa Bàn Cổ rõ ràng đã nói không can thiệp vào sự vụ Hồng Hoang, xuất thế thì xuất thế đi, cư nhiên còn cứ phải nhúng tay vào một chút.

Chỉ một chút nhúng tay đó lại phá nát kế hoạch hoàn hảo của La Hầu.

Vốn định cứng đầu thử một phen, mà Hồng Quân cái tên đó lại vì không nắm chắc nên sống chết không chịu ra tay.

Không còn cách nào, La Hầu cũng chỉ đành chờ đợi.

Yên lặng chờ đợi, chờ đến khi một thời cơ tốt hơn đến.

Chỉ là cùng với sự trôi chảy của thời gian, khoảng cách giữa bọn họ dường như chỉ càng ngày càng lớn, chứ không hề nhỏ đi.

Tức là, càng về sau, cơ hội mà La Hầu cần sẽ càng lớn, chỉ có đủ lớn mới có thể biến ý tưởng của La Hầu thành sự thật.

"Vì sao trời cao lại bất công với ta như vậy!!!" La Hầu ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, trong lòng tràn đầy không hiểu.

Rõ ràng hắn đã bị đuổi đến Vực Ngoại Ma Vực rồi, còn cứ phải chịu nhiều vận rủi như thế này.

Trên không Hỗn Độn, trong hư không.

“Không đáng dùng việc lớn, tâm tính như thế, sao có thể thành việc?” Diệp Hiên nhìn Ma Tổ La Hầu ở Vực Ngoại Ma Vực trong Hỗn Độn, khẽ lắc đầu thở dài.

Hắn không hiểu La Hầu sao lại biến thành bộ dạng như vậy.

Phải biết rằng, trước đây La Hầu tuy có chút ngốc nghếch, nhưng về tài tình và mưu kế thì đều thực sự lợi hại.

“Hiện nay Hồng Hoang cũng coi như vô cùng náo nhiệt.

Vùng Tây Cực có Bạch Hổ khó lường kia, vùng Đông Cực lại có Địa Phủ Hậu Thổ, Luân Hồi Thần Ma.

Nam Hoang thì là địa bàn của Nhân tộc.

Còn về Yêu tộc ở Nam Cực, một đám Phượng Hoàng tộc thoi thóp mong muốn khôi phục đỉnh phong.

Bắc Hoang thì không có gì đặc biệt.

Lại còn có Phàm Giới và các loại thế giới dị giới khác, trong đó lại có không biết bao nhiêu tồn tại cường đại.

Mà tất cả những thứ này cũng đều là một phần thực lực của ta...” Trên mặt Diệp Hiên lộ ra một nụ cười vô cùng đắc ý.

Đối với điểm này, hiển nhiên hắn vô cùng hài lòng.

Thế giới xuyên qua này cứ như thể tất cả mọi người trên thế giới đều là một Sáng Thế Thần, trong thế giới thuộc về mình sáng tạo ra đủ loại sinh linh cường đại, từ đó phản bổ bản thân.

Và từng Thần Quốc bị thao túng cứ như từng bàn cát, mặc cho Chúa Cứu Thế ra tay, từ đó quyết định Sáng Thế Thần cường đại nhất.

Mà Thần Quốc của Sáng Thế Thần đó tự nhiên cũng là Thần Quốc hoàn mỹ nhất trong thế giới này.

Ngay sau đó, tâm niệm vừa động, Diệp Hiên liền rời khỏi Hồng Hoang, đi ra bên ngoài.

Mặc dù nói hắn ở trong thế giới Hồng Hoang rất lâu, nhưng đối với thế giới bên ngoài mà nói thì thực tế không quá lâu.

Hắn vẫn dừng lại ở ngày đầu tiên tiến vào Hồng Hoang.

Diệp Hiên từ từ đứng dậy trong biệt thự của mình tại Học viện Đại Minh trên Sáng Thế Đại Lục, sau đó đi ra bên ngoài.

Năm hai, lớp Minh Nhất.

Lớp Minh Nhất là lớp tốt nhất trong Học viện Đại Minh, Diệp Hiên cũng là một thành viên của lớp này.

Nhưng từ khi Diệp Hiên đến Học viện Đại Minh, hắn chưa từng đến lớp này một lần nào.

Bất kể là giáo viên hay học sinh, thực tế đều chưa từng gặp Diệp Hiên.

Đối với điểm này, cũng không ai bận tâm, dù sao mọi người đến nghe giảng cũng không phải để gặp Diệp Hiên.

Chương trình học đại học thực tế không hề gấp gáp, một tháng chỉ có một buổi học, một buổi là vài tiếng đồng hồ, tùy thuộc vào giáo viên.

Nếu giảng hào hứng, giảng một tháng cũng chẳng sao.

Đương nhiên, tiền đề là phải có học sinh muốn nghe và giáo viên muốn giảng.

Ngày này, như thường lệ, trong phòng học chuyên dụng của lớp Minh Nhất xuất hiện rất nhiều học sinh.

Ngày thường nơi này không có học sinh.

Các học tử học ở đây mỗi người đều là thiên chi kiêu tử, là rồng trong loài người của khóa này, là một trong những lứa học tử đỉnh cao nhất trong toàn vũ trụ.

Trong khóa này, bọn họ chính là tồn tại đứng trên đỉnh phong.

"Ai, các cậu nói Diệp Hiên rốt cuộc tính cách thế nào nhỉ, chưa ai tiếp xúc với cậu ấy cả." Một thiếu niên nhìn vài học tử bên cạnh, tò mò hỏi.

Chương 283

Vào đại học, tuy phần lớn học tử chưa quen bạn bè, nhưng sau khi học một tiết, mọi người đều là thiên chi kiêu tử, tự nhiên cũng sẽ tụ tập với nhau, xem ai hợp với ai, rồi tự nhiên sẽ có thêm bạn bè.

Bạn bè, về ý nghĩa bản thân chính là những người có thể giúp đỡ lẫn nhau mới gọi là bạn bè.

Nếu đẳng cấp chênh lệch rất lớn, đó không phải là bạn bè, mà là quý nhân mẹ nó rồi.

Mọi người đều đã trưởng thành, tự nhiên sẽ không đi kết giao những người không có bất kỳ giúp đỡ nào cho mình, cũng không phải bạn bè chơi chung từ nhỏ.

Xã hội này rất thực tế, hoặc có thể nói bất kỳ xã hội nào cũng đều rất thực tế.

Thế giới Sáng Thế Thần cũng không ngoại lệ, ngoại trừ sự khác biệt bản chất về sức mạnh, thì gần như không khác gì so với những nhân loại bình thường khác.

"Kệ cậu ta đi, đâu phải chuyện của tao.

Tự mình tu luyện mạnh lên mới là thật!" Một tên tóc vàng đầy vẻ khinh thường nói.

Bề ngoài hắn tuy rất khinh thường, nhưng thực tế trong lòng lại vô cùng ghen tị và căm ghét Ngô Diệu Tổ.

Bởi vì Ngô Diệu Tổ mấy tháng nay tuy không đến lớp, nhưng mỗi lần lên lớp, trong lớp đều tràn ngập những cuộc thảo luận về Ngô Diệu Tổ.

Cái kiểu "ca không ở giang hồ, nhưng giang hồ vẫn có truyền

thuyết về ca" này khiến tên tóc vàng rất mực ghen tị.

Ghen tị lâu ngày, tự nhiên cũng bắt đầu đố kỵ.

Hắn biết Diệp Hiên rất mạnh, bằng không cũng sẽ không bị những thiên chi kiêu tử này để mắt.

Nhưng đối với một người cao quý sinh ra ở Sáng Thế Đại Lục như hắn, điều này quả thực là chuyện không thể chấp nhận.

Tên tóc vàng là Lâm Tịch, là tồn tại mạnh nhất trong lớp Minh Nhất ngoài Diệp Hiên.

Mà Diệp Hiên lâu ngày không lộ diện, Lâm Tịch tự nhiên cũng là kẻ mạnh nhất mà lớp này có thể thấy.

"Ha ha, Lâm ca nói đúng đó, quan tâm Diệp Hiên làm gì.

Nắm chặt thời gian mạnh lên mới là thật.

Người khác mạnh thì cuối cùng cũng là người khác mạnh, vẫn phải xem bản thân." Một người khác nghe vậy gật đầu, phụ họa.

Lời này cũng khiến mọi người khá tán đồng.

Dù sao những người có thể vào lớp này không ai là không phải thiên tài.

Chỉ là nói giúp đỡ lẫn nhau mà thôi, chứ không đến mức phải nịnh bợ người khác, không đáng.

"Khụ khụ, thầy đến rồi, đừng nói nữa..." Đột nhiên, trên bục giảng xuất hiện một bóng người, đó chính là giáo viên của bọn họ.

Giáo viên không nhiều, chỉ có một vị, dạy đến khi tốt nghiệp, môn nào cũng do vị giáo viên này giảng.

Mà làm giáo viên cho những thiên chi kiêu tử này, dĩ nhiên thực lực cũng vô cùng cường đại.

Mỗi vị giáo viên đều là tồn tại Sáng Thế Thần Lục Giai, đều là Sáng Thế Thần cực kỳ mạnh mẽ.

Vì thế, những thiên chi kiêu tử này cũng đều không dám biểu lộ một chút bất kính nào đối với giáo viên.

Dù sao bọn họ tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là Sáng Thế Thần Tứ Giai mà thôi.

So với giáo viên Sáng Thế Thần Lục Giai, chênh lệch vẫn còn khá lớn.

Sau Sáng Thế Thần Tứ Giai là một bước một trời đất, huống chi còn cách hai đại cảnh giới với họ.

Quả thật là một niệm có thể diệt bọn họ.

Thấy giáo viên đến, âm thanh trong toàn bộ phòng học lập tức nhỏ hẳn, không còn tiếng xì xào bàn tán như trước nữa.

"Được rồi, tiết học trước chúng ta giảng đến đâu rồi?" Vương Kha thấy các học sinh đã im lặng, trên mặt nở một nụ cười nhìn các học sinh, hỏi.

"Thưa thầy, giảng đến mối liên hệ giữa các vi mô hạt trong Thần Quốc ạ." Lâm Tịch nghe vậy, lập tức lớn tiếng nói.

Vương Kha nghe xong gật đầu, khá hài lòng cười cười, rồi lại mở miệng nói: "Được, vậy thì tiếp tục chủ đề này nhé." Ông ấy nào phải không nhớ đã giảng đến đâu, chỉ là đây là một cách tương tác giao lưu với các học sinh mà thôi.

"Thần Quốc tuy là một thế giới vĩ mô, nhưng chúng ta vẫn có thể dựa trên phương pháp khoa học để giải thích từ vi mô.

Giống như tiết học trước chúng ta đã giảng, thứ cơ bản nhất cấu thành một thế giới là gì?

Là Đạo!

Là Đại Đạo!

Mà sự hiển hóa bên ngoài của Đại Đạo là gì?

Là Pháp Tắc!

Là Quy Tắc!

Đại Đạo huyền diệu lại huyền diệu, tuyệt diệu lại tuyệt diệu, không thể nói hết bằng lời, chỉ có thể ý hội mà không thể diễn tả.

Còn Pháp Tắc thì sao?

Tuy có chút cạn cợt, nhưng khi truyền thụ cũng không dễ hiểu lắm.

Còn Quy Tắc thì khác, Quy Tắc thực tế chính là một phân tử cấu thành vũ trụ Hồng Hoang, cũng chính là thời gian và không gian tạo nên vũ trụ.

Mà không gian được hiển hóa từ cái gì?

Chính là những vi mô hạt mà khoa học giảng giải.

Nếu đã nắm giữ được các vi mô hạt, thực tế cũng chính là đã nắm giữ các Quy Tắc, từ đó có thể tốt hơn mà suy ra Pháp Tắc, rồi nắm giữ Đại Đạo." Vương Kha nói được một nửa, đột nhiên thấy không ít học sinh bắt đầu giơ tay, thế là ông dừng lại, cười cười.

Trong đám đông, Lâm Tịch liền trực tiếp bị ông điều khiển đứng dậy.

"Thưa thầy, vậy ngoài việc suy luận Đại Đạo Pháp Tắc, nắm giữ các vi mô hạt còn có lợi ích gì khác không ạ?" Lâm Tịch như một đứa trẻ tò mò, bắt đầu hỏi vị giáo viên trước mặt.

Vương Kha mỉm cười, Lâm Tịch liền ngồi xuống.

Tiếp đó, ông giải thích: "Nắm giữ các vi mô hạt còn có một lợi ích khác, đó chính là có thể kết hợp với Thần Quốc của mình, giúp Thần Quốc phát triển tiềm lực tốt hơn, thậm chí có thể sẽ xảy ra những chuyện cực kỳ đặc biệt đó!" "Thì ra còn có loại lợi ích này, vậy nếu chúng ta nắm giữ được thì đối với việc phát triển Thần Quốc chắc chắn là cực kỳ tốt!!!" "Phải đó, phải đó, lần này quả là thu hoạch lớn!" "Ha ha, những kẻ không đến nếu biết được, sau này có hối hận không nhỉ..." Mọi người đều biết người này đang nói ai, không nghi ngờ gì nữa chính là Diệp Hiên.

Ngoài Diệp Hiên ra, cũng chẳng còn ai khác.

Nào ngờ lời này bị Vương Kha nghe thấy, sắc mặt hơi ngưng lại, sau đó phát ra một đạo thần niệm.

Phải rồi, có một số việc vẫn nên gọi một tiếng.

Tuy nói Diệp Hiên không nghe cũng chẳng sao, nhưng nghe thì vẫn có lợi ích.

Lúc trước Chu Nguyên Chương đã đích thân dặn dò các giáo viên và phó hiệu trưởng rằng, Diệp Hiên làm bất cứ chuyện gì cũng không được ngăn cản, đừng hỏi nhiều đừng nói nhiều, tự lo việc của mình là được.

Ngay sau đó, Vương Kha lại cho một học sinh khác đứng dậy.

Học sinh này vẻ mặt kích động, vội vàng hỏi: "Thưa thầy, các vi mô hạt này đối với thế giới huyền huyễn liệu có còn tác dụng không ạ?" Vương Kha nghe vậy bật cười, khí tức trên người hơi thả lỏng, một luồng khí tức thế giới cổ xưa mà mạnh mẽ ập đến, một cảnh tượng từ từ hiện ra.

Một luồng khí tức cường đại cổ xưa chấn nhiếp toàn bộ phòng học, khiến các học tử đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ không dám tưởng tượng, thực lực của Sáng Thế Thần Lục Giai cư nhiên lại mạnh mẽ đến vậy.

Đó chỉ là một góc nhỏ trong Thần Quốc của Vương Kha.

Bên trong có từng sinh linh cường đại và khủng bố, có tồn tại tu tiên, cũng có tồn tại rèn luyện thể chất.

Mà không nghi ngờ gì nữa, thế giới này tuyệt đối không phải thế giới khoa kỹ.

"Các em xem, thế giới của ta chẳng phải là loại thế giới huyền huyễn tiên hiệp sao?" Vương Kha không nói nhiều, mà trực tiếp để các học sinh chân thực cảm nhận thế giới của ông liệu có thể sử dụng được không.

Mà trong cảnh tượng thế giới cổ xưa mạnh mẽ đó, từng vi mô hạt mà nhân loại bình thường không thể quan sát được kết hợp lại với nhau, tạo ra những thứ không giống với Pháp Tắc thông thường.

"Quả nhiên là như vậy, hóa ra Thần Quốc huyền huyễn tiên hiệp cũng có thể làm được điều này.

Điều này cũng có nghĩa là, bất kể là ai cũng có thể thông qua hạt để tiến hành phát triển Thần Quốc ở tầng sâu hơn!!!" "Thầy mạnh quá..." "Đây chính là thực lực của Sáng Thế Thần Lục Giai sao..." "Không, đây chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm mà thôi.

Thực lực chân chính của Sáng Thế Thần Lục Giai chắc chắn còn mạnh hơn hiện tại không biết bao nhiêu lần." Lâm Tịch nghe các học sinh bên cạnh ngưỡng mộ thực lực mà giáo viên triển lộ ra, từ từ mở miệng bổ sung.

Hắn biết, thực lực của một Sáng Thế Thần Lục Giai tuyệt đối không chỉ có vậy.

Tuy thực lực hiện tại ông ấy triển lộ ra đã đủ để hoàn toàn nghiền

ép bọn họ một cách toàn diện, nhưng chắc chắn còn mạnh hơn hiện tại rất nhiều.

Mà ngay lúc này, Diệp Hiên đột nhiên xuất hiện ở cửa lớp.

Hóa ra là sau khi nghe Vương Kha truyền âm, hắn lập tức chạy đến đây.

Vốn dĩ hắn không đến cũng chẳng có chuyện gì, nhưng lần này giáo viên đã đặc biệt gọi hắn đến nghe giảng một chút.

Rảnh rỗi không có việc gì, Diệp Hiên tự nhiên cũng theo đó mà đến.

Vừa vặn, trận quyết chiến giữa Vu Yêu trong Hồng Hoang cũng đã kết thúc, theo đó nhất định sẽ là một khoảng thời gian hòa bình dài lâu.

"Thưa thầy." Diệp Hiên chắp tay vái Vương Kha, cúi người hành lễ.

Đối với tiền bối có thực lực mạnh hơn mình, dĩ nhiên phải giữ thái độ sùng kính.

Đó chính là tôn trọng cường giả.

Huống hồ cường giả này còn là người truyền dạy kiến thức cho mình, dĩ nhiên càng đáng được tôn kính.

Vương Kha thấy vậy, cười mỉm gật đầu với Diệp Hiên.

Mà các học tử khác thấy Diệp Hiên, từng người từng người trong nháy mắt đều dồn ánh mắt lên người Diệp Hiên.

"Trời ơi, hoàn toàn không nhìn thấu khí tức của cậu ta..." Một học tử kinh ngạc nói.

"Cậu ta rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Sao tôi lại có cảm giác cậu ta có thể miểu sát tôi vậy...” “Mạnh quá...” Đồng tử Lâm Tịch co rút, trong lòng đầy chấn động nói.

Hắn biết Diệp Hiên rất mạnh, cũng từng nghe qua những sự tích của Diệp Hiên, biết Diệp Hiên không phải người bình thường.

Nhưng hắn không ngờ Diệp Hiên lại mạnh đến vậy, khó trách có thể vững vàng chiếm giữ vị trí đầu bảng Thông Thiên Bảng.

Mà thứ hạng của hắn cũng chỉ xếp thứ tám trong Thông Thiên Bảng toàn quốc, còn cách Diệp Hiên một đoạn đường rất dài.

Đương nhiên, chỉ một năm nữa, không những thực lực của hắn sẽ tăng vọt điên cuồng, ngay cả các học tử năm tư hiện tại cũng sẽ rời đi.

Đến lúc đó, Lâm Tịch có hy vọng xông vào top ba.

Có thể tưởng tượng được là, Diệp Hiên chắc chắn vẫn là thủ bảng, điểm này là tồn tại không ai có thể lay chuyển được.

“Thằng nhóc này, rốt cuộc làm sao mà trở nên mạnh đến vậy chứ...” Lâm Tịch nhìn Diệp Hiên từng bước từng bước tùy ý chọn một chỗ ngồi bên cạnh mà ngồi xuống, trong lòng đầy chấn kinh nghĩ.

Phải biết rằng để hắn có thể leo đến vị trí hiện tại, gia tộc đã cung cấp không ít tài nguyên cho hắn.

Mà những tài nguyên này đều là thực sự đổ vào người hắn mới có thể khiến hắn đạt đến cảnh giới tu vi hiện tại.

Nhưng dù vậy, cũng không mạnh bằng Diệp Hiên.

Thậm chí, hắn còn cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ khủng bố trên người Diệp Hiên, cứ như thể chỉ cần mình có ý nghĩ bất lợi với Diệp Hiên, mình sẽ rơi vào trạng thái cận kề cái chết.

Điều này, khiến ý định ban đầu muốn gây khó dễ cho Diệp Hiên của Lâm Tịch trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Mà từ khi ý nghĩ đó trong lòng biến mất, hắn cũng không còn cảm nhận được luồng khí tức khủng bố kia nữa, cứ như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Nhưng Lâm Tịch tự nhiên sẽ không coi như thật sự chưa có chuyện gì xảy ra.

Hắn biết đây là vì thực lực của Diệp Hiên cường đại đến một giới hạn nào đó, hoặc là Diệp Hiên cảm ngộ Đại Đạo cực sâu, mới xuất hiện loại chức năng tự động phòng ngự này.

Đang lúc hắn nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Hiên, Diệp Hiên đang ngồi phía trước đột nhiên quay người lại nhìn thẳng vào hai mắt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Tịch trong lòng chấn động, vội vàng cúi đầu tránh ánh mắt đối phương.

Thình thịch!

Thình thịch thình thịch!

Tim Lâm Tịch đột nhiên không ngừng đập thình thịch, cứ như không chịu sự khống chế của mình.

"Hù ~ Bị cậu ta phát hiện rồi sao..." Trên trán Lâm Tịch xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh.

"Vừa rồi là thằng nhóc đó có ác ý với mình sao..." Trong mắt Diệp Hiên xuất hiện một tia nghi hoặc, nhưng ngay sau đó liền bỏ qua, quay đầu nhìn về phía Vương Kha trên bục giảng.

Khi ánh mắt Diệp Hiên rời khỏi Lâm Tịch, Lâm Tịch lúc này mới dần dần phục hồi nhịp tim bình thường, sắc mặt từ từ bình tĩnh lại.

Nhìn động tĩnh của hai người, Vương Kha sắc mặt như thường.

Ông dĩ nhiên đã cảm ứng được tất cả, nhưng cũng không nói thêm

gì.

Trong sự nghiệp dạy học của mình, ông đã thấy không biết bao nhiêu tình huống tương tự như Diệp Hiên và Lâm Tịch, nên tự nhiên cũng không coi là chuyện gì to tát.

Ngay sau đó, Vương Kha tiếp tục thao thao bất tuyệt, chỉ thấy nụ cười lại hiện lên trên mặt ông, lời nói tuôn ra như châu ngọc: "Các vi mô hạt, trong nghiên cứu khoa học trước đây của nhân loại có các loại hạt tuy nhỏ nhưng có thể ảnh hưởng đến thế giới như phân tử, nguyên tử, electron, proton, neutron, quark, hadron, lepton, thậm chí là hạt Planck, loại hạt cực kỳ nhỏ đến mức gần như không thể ảnh hưởng đến thế giới dù chỉ một chút.

Loại hạt này nhỏ đến mức nào?

Nhỏ đến mức ngay cả Sáng Thế Thần Tứ Giai cũng không thể nhìn thấy.

Ngay cả ta cũng phải toàn tâm chú ý, không thể có chút sơ suất nào mới có thể quan sát được sự tồn tại của loại hạt này.

Mà một khi đã nắm giữ hạt Planck..." Cùng với lời nói của Vương Kha vang lên, toàn bộ môi trường phòng học đột nhiên thay đổi, các học tử như đang ở giữa các vì sao.

Từng bản đồ tinh tế thu nhỏ nằm trước mặt bọn họ.

Cùng với lời nói của Vương Kha, bản đồ tinh hệ đó không ngừng thu nhỏ, không ngừng thu nhỏ, cho đến sau này cũng không còn nhìn rõ chút nào nữa.

Cho đến khi ngay cả Diệp Hiên cũng không thể nhìn thấy chút nào của bản đồ tinh hệ nữa.

Chương 284

Lúc này, Vương Kha tiếp tục nói: “Những bản đồ tinh hệ này thu nhỏ đến kích thước hiện tại, giống như từng nguyên tử.

Mỗi vi mô hạt nhỏ hơn trong nguyên tử giống như một số sinh linh hoặc sự vật trên một hành tinh vậy...” “Nếu như, chúng ta nắm giữ được những hạt này, thì có thể từ một thế giới quan nhỏ hơn để khám phá căn bản của Thần Quốc, từ đó nâng cao nội tình, phát triển Thần Quốc...” “Và hôm nay, ta sẽ dạy các em một số mối liên hệ tuyệt vời giữa các hạt và Thần Quốc...” Ngay sau đó, thế giới của Vương Kha một lần nữa hiện ra trước mặt mọi người.

Những người này có thể thấy rõ Vương Kha đã từng bước từng bước phát triển thế giới của mình từ cấp độ vi mô như thế nào.

Nhân loại nhìn nhận thế giới vốn quen thuộc theo cách vĩ mô, bởi vì những gì mắt thường có thể thấy chính là vĩ mô.

Thế giới vi mô là thứ phàm nhân không thể thấy.

Vì thế dẫn đến việc các Sáng Thế Thần này, ngoại trừ những Sáng Thế Thần chuyên về lĩnh vực khoa học, rất ít khi nhìn nhận thế giới từ góc độ vi mô.

Diệp Hiên cũng vậy.

Hắn tuy có thể nhìn thấy những hạt nhỏ đến mức mắt thường không thể quan sát được, nhưng cũng không bận tâm gì, ngược lại còn làm cho chúng phẳng lặng.

Bằng không, trong thế giới này khắp nơi đều là những thứ đó, căn bản không thể tránh khỏi, đập vào mắt đâu đâu cũng là vi mô hạt.

Là một Sáng Thế Thần, dĩ nhiên sở hữu năng lực này, có thể tùy

thời tùy chỗ điều khiển việc mình có muốn nhìn thấy thế giới vi mô hay không.

Giống như một số tiên thần thi triển thần thông có thể biến quan Tam Giới vậy.

Không phải bọn họ không có năng lực để nhìn thế giới, chỉ là ngày thường bọn họ không cần dùng đến năng lực đó.

Giống như trong thần thoại truyền thuyết, Thiên Nhãn của Nhị Lang Thần có thể nhìn thấu Cửu Tiêu, thấu suốt U Minh, nhưng cũng không phải lúc nào cũng mở Thiên Nhãn đó, chỉ khi cần mới dùng mà thôi.

Thời gian từ từ trôi qua.

Vương Kha giảng bài này liền kéo dài hơn nửa tháng.

Trong hơn nửa tháng này, Diệp Hiên và Vương Kha đã thảo luận rất nhiều về việc sử dụng vi mô hạt trong Thần Quốc.

Phương pháp này không phải Vương Kha tự sáng tạo, mà là do không ít Sáng Thế Thần sở hữu Thần Quốc khoa học đầu tiên đề xuất, gần như được coi là một phương pháp mà ai cũng biết trong số các Sáng Thế Thần cao cấp.

Nhưng đối với những Sáng Thế Thần Tứ Giai này, nó vẫn khá mới mẻ.

Ít nhất là hầu hết những người có mặt đều là lần đầu tiên tiếp nhận lý luận này.

Mà nếu cảnh giới tu vi chưa đạt đến Sáng Thế Thần Tứ Giai, thực tế cũng không cần dùng đến thứ này.

Dù sao đây là thứ dành cho những Sáng Thế Thần có cảnh giới tu vi chậm chạp, được dùng để giải quyết nỗi khổ không thể tăng cường

bản thân trong thời gian dài.

Diệp Hiên nghe xong tiết học này, cảm thấy thu hoạch không nhỏ, liền một lần nữa chắp tay vái Vương Kha nói: "Đa tạ lão sư." "Sư giả, truyền đạo, giải hoặc, thụ nghiệp cũng là lẽ đương nhiên, không cần đa tạ." Vương Kha mỉm cười lắc đầu, không nói nhiều.

Diệp Hiên cũng lộ vẻ cảm kích.

Tuy nói giáo viên dạy học là bổn phận, nhưng phải biết rằng tiết học này hắn không hề có ý định đến.

Là Vương Kha đích thân truyền âm cho hắn, bảo hắn đến nghe giảng, điều này mới khiến hắn biết được nhiều chuyện.

Mà đối với điểm này, Diệp Hiên dĩ nhiên cảm thấy vô cùng cảm kích.

"Đa tạ lão sư." Các học tử khác thấy Diệp Hiên nói vậy, thế là cũng đều mở miệng nói.

Dù sao việc cảm ơn giáo viên, nếu không ai mở miệng thì cũng chẳng sao.

Nhưng nếu có người mở miệng mà mình không nói thì sẽ có vẻ mình có chút không hiểu tôn sư trọng đạo.

Thế là, trong cảm giác này, toàn bộ học tử trong lớp đều lần lượt hành lễ và gọi Vương Kha.

"Các em, không cần như vậy, giải tán đi!" Vương Kha cười cười, ngay sau đó thân ảnh ông cũng biến mất trong phòng học, giống như khi ông đến, không hề phát ra một tiếng động nào.

Em nhẹ nhàng ra đi, như em nhẹ nhàng đến...

Mà những học tử đó thấy Vương Kha đã đi, thế là từng người từng người cũng theo đó mà giải tán.

Diệp Hiên đang định đi, đột nhiên, một giọng nói xuất hiện trong não hải của hắn.

"Hiệu trưởng nói có việc tìm em." Đó là giọng Vương Kha, nói xong liền biến mất.

Trong lòng Diệp Hiên xuất hiện một tia nghi hoặc.

Sao lại là hiệu trưởng có việc tìm mình?

Theo lý mà nói, cho dù tìm mình chẳng lẽ không nên trực tiếp truyền âm cho mình sao?

Vì sao còn phải mượn tay Vương Kha làm chuyện thừa thãi này chứ...

Tuy trong lòng hắn có nghi hoặc, nhưng bề ngoài vẫn không chút biểu cảm đi về phía phòng hiệu trưởng.

Phòng hiệu trưởng.

Chu Nguyên Chương và Vương Kha ngồi trong văn phòng hiệu trưởng, nhìn Diệp Hiên ở cửa, trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Thưa hiệu trưởng, thưa thầy." Diệp Hiên khách khí gọi một tiếng, sau đó liền tự ý ngồi xuống.

Hắn không biết hiệu trưởng tìm hắn có việc gì, nhưng đã tìm thì tự nhiên sẽ nói cho hắn biết.

"Ừm, lần này gọi em đến chủ yếu là để hỏi em một chút, vì sao thực lực của em lại thăng tiến nhanh như vậy?" Chu Nguyên Chương sắc mặt ngưng trọng, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía Diệp Hiên.

Ông biết Diệp Hiên thiên phú kinh người, cũng biết Diệp Hiên rất lợi hại, nhưng không ngờ Diệp Hiên cư nhiên lại khủng bố đến vậy.

Mới tiến vào Sáng Thế Thần Tứ Giai được bao lâu, cư nhiên đã đạt đến cảnh giới hậu kỳ.

Cái này mẹ nó mới qua được bao lâu chứ, có được một năm không?

Đã mẹ nó sắp đến Sáng Thế Thần Ngũ Giai rồi.

Đây là khái niệm gì chứ, đây là thiên tài tuyệt thế có một không hai, chuyện chưa từng có.

Diệp Hiên nghe vậy ngây người, sau đó đáp: "Ờ...

Em cũng không biết vì sao, có lẽ là thiên phú dị bẩm đi..." Hắn cũng không ngờ Chu Nguyên Chương tìm hắn đến cư nhiên là vì chuyện này.

Vốn dĩ còn tưởng thật sự có chuyện gì, kết quả chỉ là hỏi tiến độ tu vi mà thôi.

Chu Nguyên Chương nghe vậy cau mày, hiển nhiên đây không phải câu trả lời ông muốn nhận được.

Ngay sau đó ông lại hỏi: "Ý của ta là, em có phương pháp nào đó có thể công khai cho mọi người, giúp đông đảo học tử nâng cao tu vi hay không?" Diệp Hiên nghe vậy trong nháy mắt hiểu ra điều gì đó, liền lắc đầu, hơi mang vẻ áy náy nói: "Xin lỗi, hiệu trưởng, em thật sự không có phương pháp này.

Em chỉ luôn tu luyện theo từng bước một mà thôi, còn về phương pháp đặc biệt gì đó, điểm này em thật sự không rõ." Nếu không phải Chu Nguyên Chương hỏi, thì người khác hắn cũng sẽ không cảm thấy áy náy.

Dù sao Chu Nguyên Chương đã giúp đỡ hắn rất nhiều, còn luôn bảo vệ hắn trưởng thành.

Nghe Diệp Hiên nói vậy, Chu Nguyên Chương gật đầu, phất tay nói: "Không có gì, em có thể về rồi." Ông biết Diệp Hiên nói thật, nên cũng không hỏi thêm gì nhiều, cho Diệp Hiên quay về.

“Vâng.” Diệp Hiên gật đầu, một lần nữa cúi chào hai người, rồi rời khỏi Học viện Đại Minh.

Mà sau khi hắn đi, Vương Kha cau mày hỏi Chu Nguyên Chương: “Hiệu trưởng, tu vi của cậu ấy tiến triển nhanh chóng như vậy, liệu có phải là vì Thần Quốc của cậu ấy cực kỳ đặc biệt không?” “Cũng không phải không có khả năng này.

Chỉ tiếc là không thể sao chép lên các học tử khác.

Nếu có thể nâng cao tốc độ tu luyện của một số học tử thì cũng là điều cực tốt...” Chu Nguyên Chương ngữ trọng tâm trường cảm khái.

Ông một lòng vì Học viện Đại Minh, vì Đại Việt Quốc.

Chỉ là có một số việc thường không nằm ở việc bản thân có sẵn lòng vì nó hay không, mà là ở việc những chuyện đó có thực sự sẵn lòng để nó thành công hay không.

Diệp Hiên tuy không phải mới đến Sáng Thế Đại Lục, nhưng thực tế đây cũng là lần đầu tiên hắn thực sự hòa nhập vào Sáng Thế Đại Lục.

Sáng Thế Đại Lục không giống những tinh hệ khác nơi đâu đâu cũng thể hiện cảm giác khoa kỹ, không giống những thành bang sừng sững trên các vòng sao, cũng không phải những phi thuyền khổng lồ xuyên qua dải ngân hà.

Ở đây, hầu như không thấy khoa kỹ phát triển.

Mọi tạo vật dường như đều là trời sinh, như thể được sáng tạo ra cùng với Sáng Thế Đại Lục.

Những cái cao vút tận mây kia không phải là cao ốc khoa kỹ, mà là cây Kiến Mộc thông thiên trong tiên hiệp.

Tại trung tâm nhất của Sáng Thế Đại Lục, có một cây cổ thụ

khổng lồ vươn thẳng lên trời, cao ngút ngàn, đó chính là Kiến Mộc.

Ngay khi Diệp Hiên nhìn thấy cây Kiến Mộc này, cái tên đó tự nhiên hiện lên trong tâm trí hắn.

Trong truyền thuyết, Kiến Mộc là cầu nối giữa trời đất, người và thần, là thánh thụ mà phàm nhân có thể leo lên để đến tiên giới.

Không ít phàm nhân đã nhờ cây này mà trực tiếp đến được Thiên Đình.

Kiến Mộc hiện rõ trong tầm mắt, dù đường đi từ chỗ Diệp Hiên rất xa xôi, nhưng vẫn có thể quan sát được bằng một cái nhìn.

Diệp Hiên vừa động tâm niệm, Kiến Mộc ở đằng xa liền như thu nhỏ vào tầm mắt, khiến người ta chấn động tâm thần.

Trên Kiến Mộc hiện ra trước mặt Diệp Hiên không chỉ là một cây cổ thụ vĩ đại vô cùng, mà trên đó còn có vô số cành nhánh, từng cành từng nhánh vươn dài ra, thậm chí còn có hoa cỏ, quả thực, chim chóc, thú dữ, huyền long, thần linh vân vân.

Các loại sinh vật thần thoại và những sinh vật có thể nhìn thấy đều tụ tập quanh Kiến Mộc đó, khiến Diệp Hiên vô cùng chấn động trong lòng.

"Chẳng lẽ cây Kiến Mộc này thật sự là thần thụ giao tiếp với Thượng giới, còn Sáng Thế Đại Lục này chính là trung tâm của vũ trụ, đến đây mới có cơ hội phi thăng Thượng giới sao?…" Diệp Hiên chấn động không thôi, không nhịn được lẩm bẩm tự nói.

Nghĩ đến đây, hắn nóng lòng muốn đến bên Kiến Mộc, muốn một lần xem xét liệu cây Kiến Mộc không nhìn thấy điểm cuối này có thật sự thông đến thế giới khác hay không.

"Không được, không thể mạo hiểm như vậy, nếu thật sự có tồn tại, trong trường học không thể không có ghi chép!

Rốt cuộc là chuyện gì, về xem sẽ biết ngay!" Diệp Hiên nghĩ thông suốt điểm này, lập tức quay người trở về học viện.

Hắn không biết cây Kiến Mộc này rốt cuộc là ảo giác của mình hay thế nào, dù sao thì trong học viện không hề thấy Kiến Mộc này, và lần trước ở Hợp chủng quốc Ưng Liên cũng không thấy cây thánh thụ này.

"Không thể nào, sao lại không có ghi chép chứ!!!" Diệp Hiên điên cuồng lục soát từng cuốn sách trong thư viện, hắn phân thân vạn nghìn, tư duy trải khắp mọi nơi để tìm kiếm từng cuốn sách.

Mỗi cuốn sách trong thư viện thực chất là một kho tri thức siêu cấp khổng lồ, những kho tri thức tương tự đều xuất hiện trong cùng một cuốn sách.

Và sách chính là chìa khóa mở ra kho tri thức đó, mỗi cuốn sách tương ứng với một biển tri thức rộng lớn vô cùng, tri thức phía sau mỗi ký tự trên sách đều là vô số.

Trong thư viện rộng lớn như vậy có hàng vạn cuốn sách, tri thức trong mỗi cuốn sách đều gấp vạn lần, thậm chí cả trăm triệu lần tổng số tri thức trong thế giới kiếp trước của Diệp Hiên.

Tuy nhiên, Diệp Hiên chỉ mất vẻn vẹn ba ngày ba đêm đã đọc hết tất cả những cuốn sách này.

"Có cây, hình dáng như trâu, có vỏ màu da gà, lá như la, quả như loan, thân cây như rễ cỏ, tên là Kiến Mộc." "Không đúng, Kiến Mộc kia che trời lấp đất, không giống hình dáng con trâu chút nào…" "Kiến Mộc, lá xanh, thân tím, hoa đen, quả vàng, bên dưới không có tiếng động, đứng không có bóng.

Lá xanh, quả vàng thì đúng, nhưng thân tím thì chưa từng thấy…" Diệp Hiên không ngừng lẩm bẩm đọc những ghi chép về Kiến Mộc,

đột nhiên hắn đọc đến câu này: "Kiến Mộc, trăm nhẫn không cành, có chín gốc, dưới có chín gờ, quả như mè, lá như cỏ mang, bị Khỉ Lớn tiêu hao quá mức, do Hoàng Đế trồng." "Khoan đã!

Hoàng Đế?!!" Đồng tử Diệp Hiên co rút mạnh, Kiến Mộc trong truyền thuyết lại liên quan đến Hoàng Đế!!!

Hoàng Đế là một trong Tam Hoàng Ngũ Đế trong truyền thuyết, và trong vũ trụ này cũng có truyền thuyết về Tam Hoàng Ngũ Đế, chỉ là nói rằng quá xa xưa, và cũng chỉ là những câu chuyện thần thoại mà thôi.

Về ứng cử viên Tam Hoàng Ngũ Đế có rất nhiều khả năng, có người nói Hoàng Đế là một trong Tam Hoàng, cũng có người nói hắn là thủ lĩnh của Ngũ Đế.

Về tất cả những điều này, đều không có tranh cãi.

Nhưng hiện tại, lại đọc được chuyện liên quan đến Hoàng Đế trong ghi chép về Kiến Mộc.

"Hoàng Đế sở vi, tức là cây Kiến Mộc này do Hoàng Đế trồng sao?…" Nhưng chỉ một lát sau, Diệp Hiên cũng không nghĩ đến chuyện này nữa, chỉ là một câu nói như vậy, cũng không thể nhìn ra mối quan hệ nào khác.

"Phía nam Bạch Dân, dưới Kiến Mộc, giữa trưa không có bóng, hô không có tiếng vọng, chính là trung tâm của trời đất." "Bạch Dân… Chẳng lẽ là tổ tiên của Hợp chủng quốc Ưng Liên đó sao?" Diệp Hiên lại nhíu chặt mày, cái quỷ gì thế này lại liên quan đến Bạch Dân, mà Bạch Dân chẳng phải là đám lão già ngoại quốc kia sao?

"Kiến Mộc tại Đô Quảng, chúng Đế thường xuyên lên xuống." "Cây Kiến Mộc mà ta thấy lúc trước quả thực cũng ở trung tâm thế giới, câu phía sau có nghĩa là Tam Hoàng Ngũ Đế ngày xưa cũng thông

qua cây thần thụ này để đến thế giới cao hơn sao?…" Đọc đến đây, sự nghi hoặc trong lòng Diệp Hiên không những không được giải đáp, mà còn trở nên lớn hơn.

"Chẳng lẽ trên vũ trụ này, thật sự còn có sự tồn tại cao cấp hơn sao?…" "Nhưng rõ ràng sức mạnh trong vũ trụ này đã mạnh mẽ đến thế rồi…" Diệp Hiên nghĩ đến văn minh Sáng Thế Thần, luôn cảm thấy văn minh này đơn giản chính là bật hack, có thể thông qua diễn hóa thế giới để cường đại bản thân, thế giới diễn hóa càng mạnh, bản thân mình cũng càng lợi hại, nghĩ thế nào cũng thấy đây là một thế giới giống như BUG.

Bởi vì thế giới mà Sáng Thế Thần khai sáng không phải là loại từ không có gì mà ra có gì theo đúng nghĩa, bọn họ giống như triệu hồi một thế giới thật sự tồn tại vậy.

Giống như thế giới Hỗn Độn của Diệp Hiên, được hắn hiện tại khai phá thành thế giới Hồng Hoang, sinh linh bên trong thì càng ngày càng cường đại.

Nếu loại văn minh này còn không phải là mạnh nhất, vậy vũ trụ đứng trên vũ trụ hắn đang ở hiện tại phải mạnh mẽ đến nhường nào đây?

Diệp Hiên cố gắng đè nén sự chấn động trong lòng, sau khi ra khỏi thư viện lại một lần nữa rời học viện.

Nhưng lần này, sau khi hắn ra khỏi học viện lại không hề nhìn thấy cây Kiến Mộc kia nữa, cây Kiến Mộc cao ngút trời sừng sững ở đằng xa ban nãy dường như biến mất không dấu vết.

"Chẳng lẽ, không phải lúc nào cũng có cơ hội nhìn thấy Kiến Mộc sao?…" Khoảnh khắc này, trong lòng Diệp Hiên lại xuất hiện một nghi hoặc mới.

Ngay sau đó, hắn gạt bỏ nghi hoặc trong lòng về Kiến Mộc, mà chuyển sang tham quan thủ đô.

Hắn biết tu vi cảnh giới của mình còn xa mới đủ để thám hiểm Kiến Mộc, cho nên giống như lần trước ở Quỳ Tinh Vực gặp phải Ám Giới, thực lực căn bản không đủ, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, chờ đến khi thực lực đủ thì lại đến đó tìm hiểu rốt cuộc.

"Ám Giới mạnh nhất cũng chỉ là ma vật cấp sáu, tuy rằng là chuyện cực kỳ đáng sợ, nhưng sớm muộn gì một ngày nào đó ta nhất định sẽ đến đó, nhưng chuyện Kiến Mộc này, lại không biết phải đợi đến bao giờ đây…" Trong nhất thời, Diệp Hiên không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Tu vi hiện tại của hắn đã đạt đến hậu kỳ Sáng Thế Thần cấp bốn, đối chiến với ma vật cấp năm chắc hẳn cũng không phải vấn đề lớn, chờ đến khi tu vi của hắn cảm thấy gần đủ, thì có thể đến Ám Giới thử sức rồi.

Lúc đó cho dù bản thân vẫn không đánh lại đối phương, nhưng nếu muốn chạy thì chắc hẳn vấn đề vẫn không lớn.

Đương nhiên, tất cả những điều này ít nhất cũng phải đợi đến khi tu vi của Diệp Hiên đạt đến cấp năm rồi mới nói.

Diệp Hiên rất nhanh đã du ngoạn trong thủ đô.

Thủ đô Đại Việt Quốc không phồn vinh thịnh vượng như trên Tổ Tinh, mà trái lại mang đến cảm giác yên bình và tĩnh lặng.

Khiến hắn đi trong đó, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh cứ như thể đang ở trong một thành trì cổ đại ở kiếp trước, không quá phồn thịnh, khắp nơi đều là cảnh tượng yên bình và an ninh.

Không có công nghệ quá hoa lệ, cũng không có cảm giác "đèn hồng rượu lục" (cuộc sống xa hoa, náo nhiệt).

Khiến người ta cảm thấy vui vẻ, thoải mái và yên bình.

"Đây chính là cảnh sắc thủ đô sao, không giống lắm với những gì ta tưởng tượng, nhưng quả thực cũng có một vẻ đẹp riêng." Diệp Hiên khóe miệng mang theo nụ cười như có như không, nhìn những kiến trúc cổ điển trước mắt, cảm nhận được sự đặc biệt mà thành phố này mang lại.

Và khi hắn bước vào một quán nhỏ, liền phát hiện như thể đã bước qua cánh cổng của một thế giới mới, bên trong có đủ loại phong cách trang trí, có phong cảnh khí chất tuyệt vời như thế giới tiên hiệp, cũng có phong cách công nghệ như Cyberpunk, còn có đủ loại phong cách khác nhau, mỗi cửa hàng đều mang một phong cách riêng biệt.

Hóa ra thủ đô không phải không có cảnh "đèn hồng rượu lục", mà tất cả đều ẩn giấu trong những cửa hàng yên tĩnh bề ngoài.

Có lẽ, đối với những người đứng trên, đây chính là điều tốt nhất, nơi nào nhìn vào cũng đều là một cảnh đẹp, còn loại cuộc sống khác mà nhiều người mong muốn thì lại nằm ở phía dưới bề mặt.

Dù sao thì mắt không thấy tâm không phiền, những người không muốn đến những nơi như vậy cũng sẽ không nhìn thấy.

Chương 285

So với sự ồn ào, Diệp Hiên không nghi ngờ gì là thích sự yên tĩnh hơn.

Cứ như vậy, sau khi đi dạo một lúc lâu, Diệp Hiên trở về biệt thự riêng trong Đại Minh Học Viện.

"Hiệu trưởng?

Thầy sao lại ở đây?" Diệp Hiên vừa về đến nhà, liền phát hiện hiệu trưởng đã đợi ở đây từ lâu.

Chu Nguyên Chương thấy Diệp Hiên trở về, mỉm cười, hỏi thẳng thừng: "Em đã thấy Kiến Mộc rồi đúng không?" "Đúng vậy, có gì lạ sao?" Diệp Hiên ngồi xuống, xòe tay ra, vẻ mặt đầy thờ ơ nói.

Chu Nguyên Chương thấy Diệp Hiên thừa nhận, sắc mặt ngưng trọng, hỏi lại: "Em có biết Kiến Mộc không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy, hơn nữa không phải mỗi lần xuất hiện đều có người nhìn thấy không?" "Ý gì ạ?" Đồng tử Diệp Hiên co rút, theo lời Chu Nguyên Chương nói, chẳng phải là… "Mỗi lần Kiến Mộc xuất hiện, có người có thể nhìn thấy, nhưng có người lại không thể, thậm chí dù em đã nhìn thấy một lần, lần sau vẫn có thể không nhìn thấy…" "Hoặc có lẽ nói cách khác thì tốt hơn, Kiến Mộc vĩnh viễn ở đó, chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi, mỗi khi cơ duyên đến, liền có thể nhìn thấy Kiến Mộc…" Chu Nguyên Chương trầm trọng nói, chậm rãi nói.

Diệp Hiên nghe vậy, trong lòng càng dấy lên sóng lớn, hóa ra Kiến Mộc vẫn luôn ở đó, chỉ là có thể nhìn thấy hay không mà thôi.

Nhưng theo sau đó còn có một nghi vấn, chỉ thấy Diệp Hiên nghiêng đầu nhíu mày hỏi Chu Nguyên Chương: "Hiệu trưởng, sao

thầy biết em đã thấy Kiến Mộc?" Chu Nguyên Chương nghe vậy cười một tiếng, khóe miệng hơi nhếch lên, cười nói: "Ha ha, ta cảm ứng được sau khi em ra khỏi cổng trường liền lập tức trở về học viện, và đi đến thư viện, liền biết em đang tìm kiếm những chuyện liên quan đến Kiến Mộc." "Chỉ bằng điều này sao có thể khẳng định?" Diệp Hiên khịt mũi, có chút nghi hoặc nói.

"Bởi vì ta ngày xưa cũng giống như em, lần đầu tiên đến Sáng Thế Đại Lục khi nhìn thấy Kiến Mộc, liền lập tức bắt đầu tra cứu các loại tư liệu." Chu Nguyên Chương cười nhìn Diệp Hiên bên cạnh, không ai có thể sau khi nhìn thấy Kiến Mộc mà còn nhẫn nhịn không đi tra cứu tư liệu.

Nghe ông nói vậy, Diệp Hiên mới vỡ lẽ, không phải hắn nói sao mà chỉ bằng chuyện này lại có thể nghĩ đến Kiến Mộc.

Làm rõ điểm này, Diệp Hiên không nhịn được hỏi lại: "Hiệu trưởng, vậy Kiến Mộc kia thật sự do Hoàng Đế trồng, sau đó giúp hắn đi đến Thiên Đình sao?" "Về điểm này, ta cũng không rõ lắm, dù sao thì đó đều là những gì tiên nhân ghi chép, mỗi người ghi chép về Kiến Mộc hầu như đều không giống nhau, điểm này em cũng đã thấy rồi, cho nên về việc có phải Hoàng Đế trồng hay không, ta cũng không rõ lắm." Chu Nguyên Chương chậm rãi lắc đầu, giải thích cho hắn, ngay sau đó ông chuyển giọng, lại nói: "Nhưng trong truyền thuyết, Kiến Mộc quả thực là một con đường thông đến thế giới khác, điểm này thì đời đời truyền lại chưa từng đứt đoạn!" "Ồ?

Nói như vậy thì, có phải đã có người phi thăng rồi sao?" Diệp Hiên nghe vậy lập tức phấn chấn, vội vàng hỏi.

Hắn nhìn chằm chằm Chu Nguyên Chương, mong đợi Chu Nguyên Chương gật đầu.

Chu Nguyên Chương nghe vậy buồn cười hỏi lại: "Phi thăng?

Thôi được, cứ gọi là phi thăng đi, dù sao từ khi ta nhìn thấy Kiến Mộc cho đến nay, chưa từng nghe nói có ai có thể phi thăng, có những chuyện tuy tồn tại, nhưng rốt cuộc vẫn là một bí ẩn, trong Sáng Thế Đại Lục có rất nhiều bí ẩn tương tự như Kiến Mộc…" "Thôi được rồi, ta cũng phải đi đây, trước khi đi cho em một lời khuyên, có những chuyện không phải chúng ta có thể làm rõ, hoặc có lẽ là vì thực lực của chúng ta còn xa mới đủ.

Vì vậy, tuyệt đối đừng lãng phí thời gian và tinh lực vào những chuyện như vậy, vũ trụ rất lớn, có lẽ còn rất nhiều chuyện chưa biết, những gì Sáng Thế Thần nắm giữ còn xa mới lớn bằng những thế giới chưa biết đó…" Nói xong, Chu Nguyên Chương liền biến mất trong biệt thự của Diệp Hiên.

Mà những lời Chu Nguyên Chương nói trước khi rời đi lại là một lời nhắc nhở cho Diệp Hiên.

Đúng vậy, hoàn toàn không cần thiết phải lãng phí thời gian vào những chuyện như vậy, ngay cả Chu Nguyên Chương cũng nói như thế, thì còn có thể sai đi đâu được chứ… "Thực lực, vẫn là cần thực lực, ít nhất tu vi cảnh giới đủ rồi, tất cả bí ẩn đều không còn là bí ẩn nữa, chuyện đã trở thành bí ẩn, rốt cuộc vẫn có một đáp án…" Trong mắt Diệp Hiên xuất hiện một khao khát cầu tri chưa từng có, loại khao khát cầu tri này chính là thứ thúc đẩy loài người tiến bộ.

Ngay sau đó, hắn tâm niệm vừa động, liền tiến vào thế giới Hồng Hoang.

Mọi chuyện bên ngoài rốt cuộc là những điều mà thực lực hiện tại không thể xử lý, vậy thì hãy đi đến thế giới Hồng Hoang, dẫn dắt chúng nó trở nên mạnh hơn đi!

Trong thế giới Hồng Hoang.

Lần này, ta đã nắm giữ được những huyền bí của lạp tử vi mô thế

giới và Thần Quốc, nghĩ đến phương pháp mà Vương Kha lão sư đã dạy, trong lòng ta nhanh chóng có định hướng.

Ta đứng trên hư không, bàn tay mạnh mẽ xòe ra.

Từng luồng sức mạnh nhỏ bé nhưng cực kỳ đáng sợ và bạo ngược xuất hiện, từng hạt lạp tử nhỏ bé dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Theo đó, bàn tay ta đột nhiên nắm chặt thành quyền, trong khoảnh khắc, sức mạnh đáng sợ và bạo ngược bên trong những lạp tử vốn dĩ trông bình thường bùng nổ.

Trong chớp mắt, từng hạt lạp tử theo sự bạo liệt vỡ nát mà chuyển hóa thành lực lượng bản nguyên thế giới tinh thuần nhất, sau đó, dưới sự dẫn dắt của ta, bản nguyên thế giới không ngừng dung nhập vào vô số thời không của Hồng Hoang, một lần nữa hóa thành từng hạt lạp tử.

Từng thời không song song và phi song song bắt đầu không ngừng hấp thụ sức mạnh bản nguyên thế giới, theo sự hấp thụ của những thời không này, khí tức sinh linh trong thời không bắt đầu trở nên càng mạnh mẽ, càng chân thực.

Sau đó dần dần ngưng thực, hóa thành sự tồn tại chân thật.

Từ giờ phút này trở đi, những thời không song song và phi song song này không còn là những khái niệm hư vô mờ mịt trong những năm tháng đã qua, mà là những thời không thật sự tồn tại.

Và sự ngưng tụ thành hình của từng thời không này đã khiến thực lực của Hồng Hoang tiến bộ vượt bậc, trong chớp mắt, bản nguyên thế giới Hồng Hoang đã tăng trưởng không chỉ ức vạn lần, thực lực lại càng đề thăng không chỉ ức vạn lần.

Thực lực của ta cũng tăng tốc phi mã, dường như đã đạt đến một

cường độ chưa từng có.

Trong những ngày xưa, tuy trong Hồng Hoang tồn tại những thời không song song và phi song song này, nhưng thực tế chúng chỉ là một khái niệm hư vô mờ mịt, điều này dẫn đến mỗi lần dị giới xâm lấn, đều chỉ đến được thời không hiện tại này, mà căn bản không thể đến được những thời không trong quá khứ.

Tuy nhiên, vẫn có thể ký thác Hỗn Nguyên chi niệm, thành tựu Hỗn Nguyên chi cảnh, bất tử bất diệt, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là hư vọng.

Mà bây giờ, theo sự ngưng tụ thành chân thật của những thời không này, không chỉ thực lực của thế giới Hồng Hoang tăng vọt, mà ngay cả thực lực của ta cũng đề thăng đáng kể.

Ta ẩn ẩn có một cảm giác, dường như bản thân có thể chạm đến giới hạn của Sáng Thế Thần cấp bốn, dường như có thể đột phá đến cảnh giới tiếp theo bất cứ lúc nào.

Trên mỗi hạt bản nguyên thế giới đều tồn tại một thời không, tức là một Hồng Hoang khác, mà những hạt lạp tử này có bao nhiêu?

Là vô lượng lạp tử, tức là vô lượng thời không Hồng Hoang.

Mặc dù sức mạnh thế giới sẽ không vì tình huống này mà chồng chất vô hạn, nhưng tổng thể vẫn có một sự đề thăng rất mạnh mẽ.

Còn những thế giới bản nguyên không mang theo những lạp tử này thì đã trở thành vô lượng thế giới hư huyễn, giống như trước đây.

Và những thời không chân thực, thời không hư huyễn cùng với thế giới Hồng Hoang hiện tại kết hợp lại, đã trở thành một thế giới Hồng Hoang chân chính, tất cả những điều này đã tạo nên một căn cơ Hỗn Nguyên Hồng Hoang.

Hỗn Nguyên Hồng Hoang là thế giới mà Diệp Hiên muốn tạo ra, là

một thế giới mà mọi người đều có thể Chứng Đạo Hỗn Nguyên, không, là tất cả mọi người đều Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Sau thời gian dài như vậy, cuối cùng sau khi nghe được về sự phát triển tương hỗ giữa lạp tử và thế giới, cuối cùng đã tạo nên một căn cơ Hỗn Nguyên Hồng Hoang hoàn mỹ.

Ngay khoảnh khắc căn cơ Hỗn Nguyên được tạo ra, tất cả cường giả Hỗn Nguyên chi cảnh trong Hồng Hoang đều cảm nhận được sự thay đổi của Hỗn Nguyên chi cảnh.

Quả Hỗn Nguyên Đạo Quả từng gần như hư ảo giờ đây trở nên cực kỳ ngưng thực, dường như là sự tồn tại chân thật.

Sự rực rỡ của Hỗn Nguyên Đạo Quả khiến tốc độ cảm ngộ Đại Đạo của bọn họ đều tăng nhanh không ít, cũng trở nên sâu sắc hơn rất nhiều.

Giới hạn trên của toàn bộ Hồng Hoang dường như đã được kéo cao triệt để, Đế Tuấn, Tùy Nhân Thị, các Tổ Vu cùng một loạt cường giả Hỗn Nguyên chi cảnh đều cảm nhận được thực lực của mình trở nên mạnh mẽ hơn không ít.

Trong Thiên Vệ Giới, trong đôi mắt Phục Hy, khí Càn Khôn luân chuyển không ngừng, Bát Quái Đạo Vận phía sau lưng luân chuyển nuôi dưỡng, Đạo Vận rực rỡ đến cực điểm, hóa thành đạo quang đầy trời, trải khắp toàn bộ Thiên Vệ Giới, vô số Đại Đạo và nội tình hiển hóa trên người y.

Trong Thiên Vệ Giới rộng lớn, chỉ có Phục Hy và Nữ Oa tồn tại, ngày trước hai người đều chiếm cứ nửa bầu trời, Đạo Vận tương hỗ chiếu rọi.

Tuy nhiên, lúc này, khí tức Đạo Vận của Sinh Mệnh Đại Đạo và Tạo Hóa Đại Đạo thuộc về Nữ Oa đều bị đạo quang ngưng thực hội

tụ bởi Càn Khôn Đại Đạo và Bát Quái Đại Đạo của Phục Hy nghiền ép.

Khoảnh khắc này, Thiên Vệ Giới không còn sinh mệnh và tạo hóa, chỉ còn lại Đạo Vận của Phục Hy!!!

Đột nhiên, trước mặt Phục Hy xuất hiện một dòng sông dài.

Đây là một dòng sông dài do Càn Khôn Đại Đạo diễn toán mà thành, là dòng sông dài do thiên địa kỳ bàn huyễn hóa ra, đây là Thiên Địa Trường Hà.

Tận cùng của dòng sông dài có nghĩa là tận cùng của trời đất, khoảnh khắc này, Phục Hy đã tiêu hao sức mạnh kết hợp từ vô số Phục Hy trong các thời không, để nhìn trộm tận cùng của Thiên Địa Trường Hà.

"Phụt!" Phục Hy đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, trong chớp mắt, khí tức của y yếu ớt không còn phấn chấn, đạo quang đầy trời lúc này cũng tan biến, ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu có chút ảm đạm, Bát Quái Đạo Vận phía sau lưng càng thêm yếu ớt.

Y đã hao phí vô cùng tâm huyết để muốn nhìn trộm tận cùng của trời đất, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nhìn thấy tận cùng đó rốt cuộc là gì.

Y chỉ biết một điều, Hồng Hoang hiện tại đã xảy ra đại biến mới, loại đại biến này không giống như loại biến hóa trước đây có thể cảm nhận rõ ràng.

Sự thay đổi lần này, y đã phải hao phí nhiều tâm huyết như vậy mới biết được.

"Đại huynh!!!" Nữ Oa sau khi cảm nhận được khí tức Phục Hy yếu ớt, lập tức xuất hiện trước mặt Phục Hy, nàng lo lắng kêu lên một tiếng.

“Ta không sao, chỉ là nhìn trộm tận cùng của trời đất thất bại bị phản phệ mà thôi…” “Khụ khụ ~” “Nhưng ta cũng không phải là không có thu hoạch gì, thế giới này đã xảy ra đại biến, cho nên thực lực của chúng ta được đề cao một chút, ngoài ra, những thời không vô tận trong thế giới này đã ngưng thực rồi.” Phục Hy đặt tay lên ngực, vừa ho khan vừa nói.

Y cưỡng ép nhìn trộm trời đất nên bị phản phệ, thân bị đạo thương, cần thời gian dài để dưỡng thương mới có thể khôi phục như ban đầu.

“Cái gì?!” Nữ Oa nghe vậy đồng tử co rút mạnh, thời không ngưng thực cũng có nghĩa là những thời không vô tận đó từ nay không còn là hư vọng, mà là từng hiện thực, cũng có nghĩa là Hồng Hoang hiện tại cũng không phải là Hồng Hoang duy nhất.

Tức là, nếu tu vi của nàng đột phá trong các thời không khác, nàng cũng sẽ theo đó mà đột phá.

Hơn nữa, nếu nắm giữ Thời Không Đại Đạo, còn có thể tùy ý đi đến bất kỳ thời không nào, bất kể là song song hay phi song song.

Bất kể có phải là tương lai hay không… Mọi thứ, có lẽ đều sẽ dần dần trở nên mạnh hơn cũng không chừng.

Sau đó, Diệp Hiên hành tẩu trên chư thiên thời không, hành tẩu trong vô tận thời không.

Vô tận thời không này, cường giả đầy trời, đối với Diệp Hiên mà nói cũng chỉ là một hạt bụi nhỏ, một hạt lạp tử mà thôi.

Hắn hành tẩu trong thế giới càng thêm hoành tráng và vĩ đại, mỗi bước đều rơi vào thời không của thế giới Hồng Hoang đồng thời lại siêu thoát khỏi thời không đó.

Ngay sau đó, Diệp Hiên hướng ánh mắt về Nhân Tộc ở Nam

Hoang.

Nhân Tộc ở Nam Hoang không hề bị hủ hóa, được tạo ra từ Thần Linh Chi Tâm, lòng bọn họ kiên định bất di, mỗi người đều có tín ngưỡng vững chắc của mình, bọn họ đều tin tưởng vào sự cường đại và lớn mạnh của Nhân Tộc.

Mặc dù trong bọn họ có các phái hệ phân lập, mặc dù trong bọn họ có vô số môn phái chia rẽ, nhưng bọn họ đều biết, mình trước hết là một cá nhân, sau đó mới thuộc về phái hệ hay môn phái đó.

Đây cũng là lý do vì sao La Hầu mãi mãi không thể gieo Ma chủng vào sinh linh Nhân Tộc để khiến Nhân Tộc phản biến, nói chính xác hơn là có gieo Ma chủng, cũng đã dẫn dắt người tu luyện Ma chi Đại Đạo, nhưng lại không có một ai bị hắn tẩy não.

Và đây cũng là lần mua bán thua lỗ duy nhất của La Hầu, khiến La Hầu mãi mãi không quên, nhưng hắn cũng không dám làm bất cứ điều gì mê hoặc lòng người trong Nhân Tộc nữa, dù sao đã lỗ một lần rồi, hắn không muốn lỗ thêm lần nữa.

Thần quang trong mắt Diệp Hiên rực rỡ, hắn nhìn thấy từng luồng Khí Vận chi lực từ Thiên Đạo tuôn xuống, không ngừng nghỉ.

Đây chính là cái gọi là Thiên Mệnh, Nhân Tộc là nhân vật chính định sẵn của trời đất, cho nên có loại Khí Vận chi lực gần như ngưng thực thành thực chất này.

Nếu một trong số đó cụ thể rơi vào đầu một sinh linh Nhân Tộc, vậy người đó chính là cái gọi là Thiên Mệnh Chi Tử, suốt đời Khí Vận cường thịnh, tất nhiên là tâm tưởng sự thành, tu vi đột phá dễ như uống nước.

"Có lẽ, ta đã làm sai rồi cũng không chừng…" Diệp Hiên nhìn Nhân Tộc ở Nam Hoang, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như

vậy.

Ngày trước, vì muốn nâng cao tiềm lực của Nhân Tộc, hắn đã hao tổn tâm tư, giờ đây khó khăn lắm mới xuất hiện loại Nhân Tộc hoàn mỹ này, nhưng những ma nạn đáng lẽ phải trải qua dường như lại không hề thực sự trải qua.

"Không đúng, ta đã sai rồi…" "Ngày trước ta đã ban cho Nhân Tộc căn cơ tối cường, ban cho bọn họ nội tình sánh ngang với thần thánh, còn ban cho bọn họ phẩm cách bất khuất kiên cường không chịu lùi bước, tất cả những điều này chỉ là để khiến bọn họ trở nên mạnh mẽ hơn mà thôi.

Nhưng ta không muốn bọn họ gần như thuận buồm xuôi gió mà trở thành tối cường, những thứ đạt được mà không trải qua ma nạn, định sẵn sẽ không khiến người ta trân trọng." "Cho nên, ta muốn khiến kiếp nạn cuối cùng của Nhân Tộc trở thành một kiếp nạn thực sự, một đại kiếp thảm liệt hơn cả Long Hán Lượng Kiếp ngày xưa." "Lượng kiếp thứ ba, tên là Phong Thần, thực chất là Phong Nhân!!!" Trong mắt Diệp Hiên lóe lên một tia thần tình tàn khốc, ánh mắt đầy vẻ nghiêm khắc.

Từ khi Nhân Tộc ra đời đến nay, mặc dù đã cường đại lên vô số lần, nhưng từ mọi phương diện vẫn có phần không bằng Yêu Tộc, bất kể là lòng dạ của Nhân Hoàng hay chiến lực, đều không bằng Đế Tuấn.

Nếu không để bọn họ trải qua một trận chiến tranh tàn khốc, có lẽ giới hạn trên của bọn họ sẽ mãi mãi kém hơn một bậc so với cường giả đỉnh phong thực sự.

Mặc dù nói rằng dựa vào ưu thế của tộc nhân Nhân Tộc đã là đủ rồi, nhưng chiến lực đỉnh cao quả thực lại cực kỳ thiếu hụt.

Chiến lực đỉnh cao của Nhân Tộc rất mạnh, nhưng so với Đế

Tuấn thì kém xa, càng không nói đến Bàn Cổ… Diệp Hiên muốn là để Nhân Tộc trở thành đỉnh cao theo đúng nghĩa, hắn có thể khiến đại quần thể Nhân Tộc trở thành tối cường, nhưng sự tồn tại đỉnh phong nhất vẫn phải xem chính Nhân Tộc.

Và điều này không có nghĩa là Diệp Hiên muốn Nhân Tộc độc bá Hồng Hoang, không phải vậy, một Hỗn Nguyên Hồng Hoang chân chính không thể xuất hiện tình huống một tộc độc đại, mà là cảnh tượng bách gia tranh minh.

Diệp Hiên từ trước đến nay đều làm như vậy, giống như Hồng Hoang hiện tại, tuy Yêu Tộc Thiên Đình là thế lực mạnh nhất, nhưng còn có Vu Tộc Địa Phủ, Nhân Tộc Nam Hoang cùng Tứ Hải Long Tộc có thể chế hành lẫn nhau.

Đương nhiên, dù có bách gia tranh minh đa phương chế hành thế nào, rốt cuộc vẫn có tồn tại mạnh nhất, Diệp Hiên tự nhiên hy vọng Nhân Tộc sẽ đảm nhiệm vị trí tồn tại mạnh nhất này.

Theo tâm niệm Diệp Hiên vừa động, đại thế Thiên Đạo hoàn toàn biến hóa, cái gọi là Phong Thần Đại Kiếp đã định trước hoàn toàn thay đổi một tầng ý nghĩa.

Nhưng lúc này, mọi chuyện vẫn còn quá sớm.

Nhưng cũng đã có một tia manh mối.

Trong Tây Hoang.

Theo tâm niệm Diệp Hiên vừa động, đại thế Thiên Đạo thay đổi, cộng thêm việc Diệp Hiên biến những thời không hư huyễn thành chân thực, dẫn đến sinh linh Hỗn Nguyên chi cảnh trở nên mạnh hơn không ít.

Và sự biến hóa của thời không không nghi ngờ gì đã khiến Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo trở nên càng mạnh mẽ hơn

không ít.

Từ đó khiến Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ cũng được hưởng lợi không nhỏ.

"Hồng Hoang hiện giờ thực sự quá đáng sợ, khó khăn hơn rất nhiều so với Hồng Hoang thời sơ khai, ngày trước Hồng Hoang tuy hung thú hoành hành, nhưng bây giờ nhìn xem đã xuất hiện những gì.

Đại Đạo Thần Ma lớp lớp không ngừng cũng thôi đi, quá đáng hơn là Đế Tuấn vậy mà có thể một chiêu diệt sát Hắc Ám Thần Ma, đây là khái niệm gì?

Hơn nữa, hiện tại Bàn Cổ Đại Thần cũng đã xuất hiện… Lại còn có một loại khí tức cực kỳ đáng sợ dường như đã phục sinh, vẫn chưa biết lại là Thần Ma gì nữa…" Thời Thần Lão Tổ, tức là Thời Thần A Di Đà Phật hiện tại, trong ánh mắt mang theo vài phần lo lắng, đối với thực lực bản thân cũng cực kỳ không tự tin.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật bên cạnh nghe vậy cũng im lặng không nói, còn Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật sau khi nghe vậy, trong đôi mắt lại lóe lên một đạo quang mang.

"Hai vị đạo hữu, không cần quá căng thẳng, ta đã thi triển toàn thân đạo vận, cuối cùng nhờ Âm Dương Đại Đạo nhìn trộm Âm Dương của trời đất, nắm bắt được một tia sinh cơ đó." "Ồ?

Là gì?

Mau mau nói đi!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nghe vậy đại hỉ, vội vàng truy hỏi.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật cố làm ra vẻ cao thâm cười một tiếng, rồi nói: "Nhân Tộc là nhân vật chính định sẵn của trời đất, ta trong vô cùng thời không cuối cùng đã nhìn thấy một khả năng bị phá vỡ!!!" "Cái gì?!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật và Thời Thần

A Di Đà Phật nghe vậy đều đại kinh thất sắc, kinh hô thành tiếng.

"Ngươi nghiêm túc chứ?" Thời Thần A Di Đà Phật tiếp tục hỏi, trong ánh mắt đầy vẻ không tin tưởng đối với Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật.

Chuyện này ngay cả hai vị thánh nhân nắm giữ Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo như bọn họ còn không biết, vậy mà một Âm Dương Đại Đạo nhỏ nhoi lại có thể biết được chuyện trong các thời không khác sao?

"Đương nhiên!" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật hiển nhiên nói, nói xong liền hơi nhíu mày, nhìn Thời Thần A Di Đà Phật bất mãn nói: "Chẳng lẽ Quá Khứ Phật cho rằng bần tăng nói dối sao?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật vội vàng đứng ra cười hòa giải: "Không không không, tin tức này quá chấn động, cho nên mới khiến Quá Khứ Phật có chút kinh ngạc, mong Tương Lai Phật đừng nghĩ nhiều." Thời Thần A Di Đà Phật nghe vậy cũng không nói thêm gì, trực tiếp từ bỏ biện giải.

Mà Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật thấy Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật ra mặt hòa giải, cũng thuận thế xuống nước.

Y gật đầu, chậm rãi nói: "Nhân Tộc tuy là nhân vật chính định sẵn của trời đất, nhưng sau này tất sẽ gặp đại kiếp, đây chính là Phong Thần Đại Kiếp, cũng là lượng kiếp tiếp theo sau Vu Yêu Lượng Kiếp." Sau khi nghe Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật nói như vậy, Thời Thần A Di Đà Phật và Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật liền vỡ lẽ.

"Chuyện này ngay cả ta còn chưa từng biết, mà y lại biết rồi sao?!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nhìn Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật bên cạnh, trong lòng ngũ vị tạp trần mà nghĩ.

Y biết, điều này đại biểu cho sự cảm ngộ Đại Đạo của đối

phương vượt xa mình, bản thân vì cảm ngộ Đại Đạo còn chưa đủ, cho nên vẫn chưa biết chuyện này.

Còn về Thời Thần A Di Đà Phật thì cũng không nghĩ nhiều, từ trước đến nay y vẫn là người ít tâm cơ nhất, cảm ngộ Đại Đạo chắc hẳn cũng là ít nhất, chỉ là có chút kinh ngạc là người mạnh nhất không phải Dương Mi mà là Âm Dương, cũng chỉ vậy mà thôi.

Mặc dù nói ba người có mạnh có yếu, nhưng thực tế ai cũng không thể làm gì được ai, Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo quá trơ lì, chỉ cần tu vi không chênh lệch quá lớn, thì căn bản không thể giết chết đối phương.

Mà lúc này, trong lòng Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật cũng đắc ý, hai tên vương bát đản này, nếu không phải bản thân còn có nhu cầu đối với Phật môn, thì sớm đã đặc biệt chạy trốn rồi, chuyện bị Quang Minh Thần Ma truy sát ngày trước y vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Bây giờ có thể thấy hai người chấn kinh như vậy cùng với vẻ mặt của Dương Mi Lão Tổ như nuốt phải cứt, trong lòng y cũng hả hê được một chút.

"Tương Lai Phật, chủ đạo giả của Phong Thần Lượng Kiếp ngoài Nhân Tộc ra, còn có ai?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật gạt bỏ những suy nghĩ khác trong lòng, rồi không nhịn được hỏi.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật nghe vậy cũng muốn biết, thế là toàn thân đạo vận tỏa ra từng trận đạo quang, nhắm mắt tham ngộ.

"Vu… Yêu… Long… Tiên… Ma… Phật… Tất cả mọi thứ, gần như tất cả các thế lực của Hồng Hoang vạn tộc đều tham gia vào trận chiến này…" "Phụt!" Nói đến đây, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết lớn, những giọt tiên huyết đó chưa kịp rơi xuống đất đã bốc hơi biến mất.

“Đại… Đại… Đại khủng bố!!!” Y lộ vẻ kinh hãi, hét lớn.

“Xì…” Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật thấy vậy hít một hơi khí lạnh, Âm Dương vậy mà lại chịu phản phệ đến mức này.

Hơn nữa còn nói một câu đại khủng bố, rốt cuộc là đã nhìn thấy cái gì?

Lại còn, đối phương nói toàn bộ thế lực Hồng Hoang đều phải cùng đối phó Nhân Tộc, ngay cả Phật môn cũng không ngoại lệ… Điều này e rằng chính là khả năng Thiên Mệnh của Nhân Tộc sẽ bị tước đoạt mà Âm Dương đã nói.

Trong nhất thời, trong đầu y dấy lên những làn sóng dữ dội, đủ loại suy đoán không ngừng xuất hiện rồi lại bị bác bỏ.

Chương 286

Còn Thời Thần A Di Đà Phật lúc này tuy kinh ngạc một lúc, nhưng ngay lập tức liền không để trong lòng nữa, đánh thì đánh thôi, đến lúc đó y cũng đâu phải không ra sức.

Hơn nữa, cái gì mà đại khủng bố các loại, liên quan gì đến y chứ, y cũng đâu có đi trêu chọc cái gọi là đại khủng bố đó.

"Hô ~" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật sau khi điều chỉnh một chút, thở ra một hơi dài, cảm giác bị đè nén trong lòng lập tức tốt hơn không ít.

"Tương Lai Phật, ban nãy ngươi rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nhíu mày không nhịn được hỏi.

Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật nghe vậy chậm rãi lắc đầu nói: "Chuyện đại khủng bố ta cũng chưa từng thật sự nhìn thấy, chỉ là thoáng qua một cái, chưa kịp nhìn thấy bất kỳ tồn tại nào đã bị khí tức của nó làm bị thương, nếu không phải thu về sớm, e rằng…" Y không nói tiếp nữa, tuy nhiên bất kể là Dương Mi hay Thời Thần đều hiểu ý lời nói, ngay lập tức tiềm thức của họ lại xuất hiện thần tình kinh hãi.

"Vậy những gì ngươi nói trước đó về tất cả thế lực vây công Nhân Tộc có thể giảng giải kỹ hơn không?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật tiếp tục hỏi.

"Không thể, cảnh giới của ta cũng chỉ có thể nhìn trộm được đến đó mà thôi, nhiều hơn nữa thì không có…" Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật chậm rãi lắc đầu nói.

Sau khi nghe lời Âm Dương nói, Dương Mi Lão Tổ cũng nhíu chặt mày, nhưng cũng không nói thêm gì.

Mặc dù nói không biết Âm Dương Lão Tổ nói có phải là thật hay không, nhưng y cũng không tiện hỏi thêm gì nữa.

Vì Âm Dương Lão Tổ chỉ nói bấy nhiêu, vậy thì bất kể có phải chỉ có bấy nhiêu hay không, y cũng sẽ chỉ nói ra bấy nhiêu.

Cho nên, hỏi thêm cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi nhận được những lời này, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật liền chìm vào thế giới của riêng mình.

Còn Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật thì trong lòng cười lạnh một tiếng, y làm sao có thể nói hết tất cả mọi chuyện cho hai tên đã từng bán đứng mình này chứ.

Địa Phủ.

"Kỳ lạ, sao Chân Linh lại biến mất nhiều như vậy…" Hậu Thổ trong Địa Phủ U Minh, cảm giác được số lượng Chân Linh giữa trời đất dường như đã giảm đi không ít, đây là cảm nhận dựa trên số lượng Chân Linh đến Địa Phủ.

Ngày trước, số lượng Chân Linh đến Địa Phủ mỗi ngày hầu như đều tương đương, nhưng những ngày gần đây, số lượng Chân Linh lại giảm đi không ít.

Chân Linh là thứ mà mỗi sinh linh đều có, bất kể là vong linh hay sinh linh đều tồn tại.

Sau khi sinh linh tử vong, trong trường hợp bình thường sẽ biến thành vong linh, tức là Tam hồn thất phách, Nguyên thần các loại, mà nếu nghiêm trọng hơn hoặc lại chết một lần nữa, vậy thì sau khi Tam hồn thất phách này biến mất, về cơ bản là hoàn toàn vẫn lạc giữa thế gian.

Thứ duy nhất có thể chứng minh còn tồn tại chính là Chân Linh, đây cũng là lý do vì sao gọi là Chân Linh, dù thế nào cũng đã từng là

sự tồn tại chân thật.

Về lý thuyết, tất cả sinh linh dưới trời đất sau khi trở thành Chân Linh đều sẽ bị Địa Phủ hấp dẫn đến Địa Phủ để trọng nhập Luân Hồi.

Dựa trên đạo cân bằng của Thiên Đạo, số lượng Chân Linh bị đánh tan trong Hồng Hoang thực tế sẽ không chênh lệch quá lớn, nhưng những ngày gần đây, Hậu Thổ lại rõ ràng cảm nhận được số lượng Chân Linh suy giảm.

Điều này có nghĩa là gì, có nghĩa là Chân Linh đã bị cướp đoạt.

Bởi vì trong Hồng Hoang, có thể ma diệt Chân Linh chỉ có Hỗn Nguyên chi cảnh ra tay với những người chưa nhập Hỗn Nguyên mới có thể làm được điều này, tức là trừ phi là Hỗn Nguyên ra tay với những người chưa nhập Hỗn Nguyên, nhưng khả năng này cũng không cao, bọn họ đâu có rảnh rỗi mà làm chuyện thương thiên hại lý như vậy.

Huống chi nàng rõ ràng có thể cảm nhận được, có người đã ra tay dẫn Chân Linh đi đến một nơi khác.

Nhưng giữa trời đất, ai lại có quyền hành khi đối mặt với Chân Linh mà còn lợi hại hơn Hậu Thổ chứ?

Một tầng âm u bao phủ giữa trời đất Hồng Hoang, dường như muốn che lấp tất cả.

Tất cả những điều này, khiến Hậu Thổ không nhìn rõ ràng lắm.

Thế là, Hậu Thổ tìm đến lão sư của mình, Luân Hồi Thần Ma.

Nàng đến trước Lục Đạo Luân Hồi, hành lễ đối với Lục Đạo Luân Hồi, cung kính nói: "Đệ tử Hậu Thổ, có việc cầu kiến lão sư." Từng tia ý thức hư ảo bay ra, rất nhanh liền hình thành hình dáng của Luân Hồi Thần Ma.

“Có việc gì?” “Kính hỏi lão sư, giữa trời đất có Thần Ma Đại Đạo nào có thể khi đối mặt với vong giả mà còn mạnh hơn Luân Hồi Đại Đạo không?

Vì sao đệ tử cảm giác có người ở phía sau hấp dẫn Chân Linh giữa trời đất, khiến cho Chân Linh ở Luân Hồi chi địa ngày càng giảm bớt…” Hậu Thổ không dám mạo phạm, cung kính hỏi.

“Ừm?” Luân Hồi Thần Ma nghe vậy khẽ kêu một tiếng, hơi nhíu mày, trong lòng đột nhiên giật mình, lập tức bắt đầu bấm tay tính toán.

Từng luồng Đại Đạo chi lực hiển hóa trên người y, Đạo Vận tỏa ra từng trận quang mang, thậm chí còn mang theo một tia hương thơm lạ.

Y nhìn thấy một bàn tay lớn xuyên suốt cổ kim tương lai của tất cả vong linh và sinh linh, trên đó tỏa ra khí tức tử vong.

Một lát sau, Luân Hồi Thần Ma đột nhiên mở bừng đôi mắt, trong lời nói có chút kinh ngạc, thấp giọng nói: “Khí tức tử vong…” “Quả nhiên là ngươi phục sinh rồi sao…” Sau khi nghe lời lão sư nói, đôi mắt Hậu Thổ cũng co rút lại, trong lòng không nhịn được chấn kinh.

“Lại là Tử Vong Thần Ma, khó trách ta không thể hoàn toàn đoạt lại quyền hành…” Hậu Thổ có chút kinh ngạc nói.

“Không cần sợ, đối với vong linh mà nói, quyền hành Luân Hồi lớn hơn Tử Vong, đây cũng là lý do vì sao Chân Linh chỉ thiếu đi một chút, chứ không phải toàn bộ đều biến mất.” Luân Hồi Thần Ma khẽ lắc đầu, hiển nhiên không quá để tâm.

Tử Vong Thần Ma tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không cần quá lo lắng, mất đi một số Chân Linh thì cũng thôi đi, nếu dám quấy nhiễu Địa Phủ, vậy thì phải hỏi xem y có đồng ý hay không.

“Không cần quá lo lắng, được rồi, vi sư còn có việc quan trọng,

ngươi cứ cáo từ đi.” Nói xong, Luân Hồi Thần Ma liền một lần nữa chui vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ bất đắc dĩ, đành phải chắp tay vái chào: “Đồ nhi cáo từ.” Nói xong, nàng liền quay về Hậu Thổ Cung của mình.

Nàng ngồi xuống, càng lúc càng cảm thấy những Chân Linh đó đáng lẽ phải được nuôi dưỡng trong Địa Phủ, sau đó đi đầu thai chuyển thế, chứ không nên từ đó tiêu tán trong Hồng Hoang mà không bao giờ gặp lại.

“Không được, không thể để Tử Vong Thần Ma cứ tiếp tục như vậy…” Nghĩ đến đây, lời nói uy nghiêm của Hậu Thổ vang lên.

“Thổ Bá, Phong Đô, mau đến Luân Hồi Cung gặp ta.” Nói xong, nàng liền nhắm mắt lại, tĩnh lặng chờ đợi hai vị đến.

Thổ Bá và Phong Đô tuy đã vẫn lạc trong trận chiến ngày xưa, nhưng thời gian dài đã trôi qua, sớm đã khiến bọn họ trọng sinh.

Có thể nói Vu Yêu nhị tộc trừ việc hoàn thành một lần Thiên Đạo đại thế, trận chiến đó gần như không có ý nghĩa gì.

Còn trong Thiên Đình, Thái Nhất từ sau khi phục sinh, lại thực sự đã mất đi quyền hành mặt trời, Thái Nhất mới sinh ra tuy vẫn là Tam Túc Kim Ô, vẫn nắm giữ Đạo Mặt Trời, nhưng quyền hành của một Thái Dương Thần thì đã mất.

Không phải là không có, mà là đã bị Đế Tuấn chiếm giữ, không thể trở về với Thái Nhất nữa.

Nếu Đế Tuấn vẫn lạc, quyền hành sẽ toàn bộ trở về với Thái Nhất, đây chính là một vòng tuần hoàn.

Và người nắm giữ quyền hành mặt trời hoàn chỉnh thực lực tự nhiên sẽ được tăng phúc rất lớn, còn Thái Nhất tuy mất đi một phần quyền hành mặt trời, nhưng đó chỉ là đối với việc thao túng mặt trời

mà thôi, đối với chiến lực, tu vi và cảnh giới mà nói thực tế không có ảnh hưởng gì.

Thổ Bá và Phong Đô Đại Đế Xi Vưu rất nhanh đã đến Hậu Thổ Cung.

Trong Hậu Thổ Điện.

"Nương nương." Hai người đồng thanh hành lễ kêu lên.

Hậu Thổ nghe vậy mở mắt, chậm rãi nói: "Lần này gọi các ngươi đến là vì chuyện Chân Linh, chắc hẳn các ngươi cũng đã sớm cảm nhận được." Thổ Bá gật đầu, rồi nghi hoặc hỏi: "Đúng như lời Nương nương nói, Nương nương có biết nguyên do không?" Phong Đô Đại Đế Xi Vưu bên cạnh tuy biết, nhưng thực tế cũng không quá để tâm đến chuyện này, cho nên cũng không nói thêm gì.

Cái gì mà Chân Linh sắp chết hay không, mất thì mất, bị cướp thì bị cướp, chỉ cần không phải chuyện xảy ra trong Địa Phủ, tất cả đều không thành vấn đề.

Đương nhiên, nếu là đến Địa Phủ để cướp bóc hoặc sát hại vong linh, đó chính là chuyện trong trách nhiệm của Phong Đô Đại Đế, lúc đó y chắc chắn sẽ nổi điên lên!

"Là do Tử Vong Thần Ma phục sinh, sử dụng quyền hành của y mà làm." Hậu Thổ gật đầu, rồi nói.

"Xì…" Thổ Bá nghe vậy hít một hơi khí lạnh, lại là Tử Vong Thần Ma phục sinh.

Tử Vong Thần Ma, chính là nắm giữ quyền hành tử vong, bất kể là sinh linh hay vong linh, đều có khả năng bị y thao túng dưới quyền hành của y.

Nắm giữ tử vong, có thể khiến tất cả sinh linh và vong linh chìm vào sự bao phủ của khí tức tử vong, đó là loại tử vong theo đúng

nghĩa, chứ không phải là còn có thể đầu thai chuyển thế.

Sinh linh sau khi chết không phải là tử vong thực sự, vẫn còn Nguyên thần, Chân Linh các loại có thể đầu thai chuyển thế, nhưng nếu ngay cả Chân Linh cũng tử vong, đó mới là tử vong theo đúng nghĩa.

Đó mới là tử vong thực sự!

Mà Tử Vong Thần Ma chính là nắm giữ tất cả những tồn tại này, y có quyền hành có thể khiến chư thiên sinh linh, vong linh chìm vào tử vong thực sự.

Đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói, Tử Vong Thần Ma không nghi ngờ gì là một tồn tại khiến bọn họ cực kỳ khủng bố.

"Nếu cứ mặc cho y như vậy, sinh linh trong Hồng Hoang sẽ vĩnh viễn không có ngày yên bình, không biết bao nhiêu sinh linh sẽ quay trở lại thời đại không có Luân Hồi, không thể chuyển sinh sống lại một kiếp nữa…" Đôi mắt Hậu Thổ sáng rực, trong ánh mắt nàng mang theo từ ái và quan tâm cùng với một tia kiên quyết.

"Đây là đang kéo lùi bánh xe lịch sử, ta Hậu Thổ thân là hậu duệ của Phụ Thần, quyết không cho phép chuyện này xảy ra." Lời nói của Hậu Thổ khiến Xi Vưu và Thổ Bá trong lòng chấn động, bọn họ không ngờ Hậu Thổ lại có ý định muốn loại bỏ Tử Vong Thần Ma.

Ý lời này chẳng phải là phải đánh giết Tử Vong Thần Ma sao.

Nhưng Tử Vong Thần Ma đó lại là đại diện của Vô Tự Trận Doanh, một trong ba đại trận doanh Hỗn Độn ngày trước, đó là vị Vô Tự Thần Ma mạnh nhất ngoài thủ lĩnh Hủy Diệt Thần Ma ra.

Còn mạnh hơn cả Hắc Ám Thần Ma… Còn đáng sợ hơn cả Sát Lục Thần Ma… Trong mắt Hậu Thổ lúc này vậy mà lại hiện ra túc ảnh Lục Đạo Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi trong mắt nàng cuồn cuộn

chuyển động.

Một Thần Ma gây hại cho chúng sinh Hồng Hoang đến mức này, chỉ có ngủ say ở đây mới là Thần Ma tốt thực sự… Trong hư không.

Diệp Hiên nhìn đại thế Thiên Đạo hiện tại, nhìn mọi thứ mà vận chuyển của thế giới sẽ mang lại, khẽ gật đầu.

"Như vậy, mới có thể coi là một lượng kiếp chân chính, mới có thể khiến Nhân Tộc dục hỏa trọng sinh, trải qua tôi luyện cuối cùng, đạt được sự tối cường chân chính." "Ta để Nhân Tộc sinh ra đã mạnh mẽ, tuy đối với Nhân Tộc mà nói là một chuyện tốt, nhưng từ một ý nghĩa nào đó mà nói thì đó cũng là một chuyện xấu.

Sinh ra trong tầng lớp thấp nhất, thường xuyên chịu trăm khổ để leo lên đỉnh cao, phủ phục thiên địa thương khung, mới có thể khiến Nhân Tộc trở thành chí cường theo đúng nghĩa.

Nhưng ta lại chỉ làm được việc sinh ra trong tầng lớp thấp nhất, chưa làm được việc khiến bọn họ nếm trải đau khổ…" "Những tồn tại từ tầng lớp thấp nhất đi đến chí cường, thường mạnh hơn rất nhiều so với những tồn tại sinh ra đã chí cường…" "Hiện giờ Thiên Địa Dung Lô cũng ngày càng ổn định hơn, khiến không ít sinh linh có thể có được chí bảo của mình, sinh linh trong Nhân Tộc cũng sẽ không vì ra đời muộn mà chịu quá nhiều thiệt thòi…" Diệp Hiên trong lòng tự nhủ.

Hiện tại Nhân Tộc nói thật đã là tồn tại chân chính đứng trên đỉnh phong, là thế lực mà trong Hồng Hoang không một thế lực lớn nào có thể nói là chắc chắn ăn được Nhân Tộc, cho dù đánh thắng bản thân cơ bản cũng là thảm thắng.

Nhân Tộc trời sinh cường đại, bất kể là nội tình hay tài tình, ở mọi nơi đều là tồn tại đứng trên đỉnh phong trong Hồng Hoang.

Kẻ có nội tình thâm hậu hơn Nhân Tộc, gần như không có tài tình bằng Nhân Tộc, mà kẻ có tài tình xuất chúng hơn Nhân Tộc, lại thiếu đi nội tình thâm hậu như Nhân Tộc.

Mà điều khoa trương nhất là Nhân Tộc mạnh lên từng đợt từng đợt, còn Tiên Thiên Thần Thai, Thánh Đỉnh của các tộc khác nhiều lắm cũng chỉ có mấy cái, mười mấy cái, đây chính là sự khác biệt giữa hai bên.

"Cuối cùng có thể vượt qua kiếp nạn này hay không, cuối cùng có thể đi đến cuối cùng hay không, bước cuối cùng rốt cuộc là đến bước nào, thì phải xem chính Nhân Tộc vậy." "Rốt cuộc là chỉ cần đơn giản xưng bá trong Hồng Hoang là đủ, hay là vượt qua tất cả chư thiên thành tựu tối cường chủng tộc." "Tất cả những điều này đều do các ngươi tự mình viết nên vậy…" Diệp Hiên khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng tràn đầy cảm giác vui sướng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền cảm nhận được một loại khí tức đặc biệt xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang.

"Đó là…" Trong thế giới Hồng Hoang.

Tử Vong Thần Ma sừng sững ở Bắc Cực chi địa, nơi đây là một vùng hoang vu, băng xuyên Bắc Cực cổ xưa chưa từng thay đổi bao phủ gần như toàn bộ Bắc Cực chi địa, ngay cả những nơi không bị bao phủ, đó cũng là một vùng hoang vu.

Nơi đây là vùng đất tuyệt tích sinh linh, hàn khí lạnh lẽo hoành hành khắp Bắc Cực băng xuyên, ngay cả tiên thần đi ngang qua cũng không thể ngăn cản, giống như Nam Cực Hỏa Sơn chi địa, nếu không có tu vi cường đại chống đỡ bản thân, những sinh linh đó căn bản không thể sinh tồn ở đây.

Ngay tại vùng đất vốn dĩ hàn khí lạnh lẽo hoành hành này, đột nhiên xuất hiện một thế giới mới.

Sừng sững ở sâu trong băng xuyên.

Xung quanh sâu trong băng xuyên không có gì, chỉ còn lại khí tức tử vong vô tận.

Đó là Tử Vong Chi Cảnh do Tử Vong Thần Ma khai sáng ở Bắc Cực chi địa, nơi đây là tử vong thực sự, kẻ nào bước vào cảnh giới này, sẽ không có vĩnh sinh.

Kẻ nào bước vào cảnh giới này, sẽ chìm vào tử vong thực sự, trở thành nô bộc của Tử Vong Thần Ma, không thể siêu thoát, không thể thoát thân, vĩnh sinh vĩnh thế đều không thể thoát khỏi thân phận này.

Cho đến khi bản thân bị tồn tại khác đánh giết, từ đó hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất, hoặc là Tử Vong Thần Ma chìm vào ngủ say trong Đại Đạo, bọn họ cũng sẽ hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất.

Tóm lại, khi bị Tử Vong Thần Ma bắt giữ trở thành nô bộc tử vong, người đó đã không thể sinh tồn trong Hồng Hoang nữa, chỉ có thể làm nô bộc của Tử Vong Thần Ma, khi tử vong tiêu tán, chính là lúc bọn họ được giải thoát.

Hiện giờ Hồng Hoang hỗn loạn, ngay cả Vu Yêu nhị tộc vốn luôn duy trì hòa bình trời đất ban đầu cũng đã xảy ra một trận đại quyết chiến, càng không nói đến các chủng tộc khác trong Hồng Hoang hiện tại, thì càng là chinh phạt lẫn nhau, ma sát khắp nơi.

Nhưng may mắn là giữa mấy phương đại thế lực lại không có chuyện gì, mỗi chủng tộc đều đang bận rộn phát triển bản thân, giống như trước đây.

“Mọi thứ rồi sẽ quy về tử vong, thế giới vong linh mới là nơi quy túc chân chính…” “Bản chất của sinh linh chính là quy về tử vong, đây là căn nguyên của tất cả…” Đôi mắt Tử Vong Thần Ma lóe sáng, thấp giọng thì thầm.

Ngay sau đó khí tức tử vong vô tận từ Tử Vong Chi Cảnh xuất hiện.

Hoa lạp lạp!!!

Khí tức tử vong vô cùng vô tận không chút kiêng nể lan tỏa khắp Bắc Cực chi địa.

Theo sự bạo ngược của khí tức tử vong, trong không khí toàn bộ Bắc Cực băng xuyên không còn chỉ lan tỏa thứ hàn khí khắc nghiệt đáng sợ đó nữa, mà còn có cả tử khí vô cùng đáng sợ… Mọi thứ đều chìm vào sự bao phủ của tử vong, Bắc Cực chi địa vốn đã tuyệt tích sinh linh, sau trận bạo ngược tử khí này, càng khiến toàn bộ Bắc Cực chi địa không còn bất kỳ một sinh linh nào nữa!!!

Cái chết ban cho tất cả sinh linh chính là Tử Vong Đại Đạo, đối lập với Sinh Mệnh Đại Đạo.

Và hiện tại, Tử Vong Thần Ma dùng tử khí hủy diệt tất cả để kéo toàn bộ Bắc Cực băng xuyên chi địa vào trong tử vong.

Ngày xưa, những người chưa đạt Hỗn Nguyên ở Bắc Cực chi địa vẫn có thể dựa vào tu vi của mình để chống cự một lát, hoặc những sinh linh bẩm sinh không sợ giá lạnh cũng có thể sinh tồn ở Bắc Cực chi địa.

Tuy nhiên, từ bây giờ trở đi, bất kể là người trước hay người sau đều không thể sinh tồn dù chỉ một lát ở Bắc Cực chi địa.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả các tồn tại đều không thể ở lại Bắc Cực chi địa, chỉ cần tu vi đạt đến Hỗn Nguyên chi cảnh, vẫn có thể sinh tồn ở Bắc Cực chi địa.

Hỗn Nguyên vĩnh cửu bất diệt, từ một mức độ nào đó mà nói, ngay cả tử vong cũng không thể khiến Hỗn Nguyên tử vong.

Đối với Hỗn Nguyên mà nói, bọn họ đã khắc dấu trên chư thiên

trong vô cùng thời không, từ đó bất hủ bất diệt, thời không Hồng Hoang này cũng chỉ là một giới nhỏ bé mà thôi.

Đương nhiên, nếu Tử Vong Thần Ma đích thân ra tay, đó lại là một chuyện khác.

"Tử vong sẽ càn quét tất cả, Bắc Cực chi địa, không còn khí tức nào khác nữa…" Tử Vong Thần Ma khẽ nói.

Theo lời thì thầm của tử vong, khí tức tử vong đáng sợ lan tỏa ở Bắc Cực chi địa vậy mà bắt đầu không ngừng sôi trào lên!!!

Ngay sau đó, một cảnh tượng đáng sợ xuất hiện.

Hoa lạp lạp!!!

Bất kể là thương khung hay sơn hà, bất kể là nhật nguyệt hay tinh thần, tất cả mọi thứ đều bị tử khí bao trùm vào khoảnh khắc này.

Ngay lập tức, vô số sinh linh Hồng Hoang bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

Cảnh tượng này còn đáng sợ hơn rất nhiều so với Vu Yêu quyết chiến ngày xưa, bởi vì Vu Yêu quyết chiến ngày xưa không hề liên lụy đến sự tồn tại của bọn họ.

Tuy nhiên, khoảnh khắc này.

Khái niệm thương khung đang tiêu tán.

Nhật nguyệt tinh quang đang bị thôn phệ.

Sơn xuyên đang vỡ nát, hà lưu đang ngưng đọng.

Khí tức tử vong vô cùng vô tận này đang hủy diệt tất cả.

Toàn bộ Bắc Cực chi địa, không còn bất kỳ phong cảnh nào nữa, bị một mảng khí tức tử vong bao phủ, quanh năm tăm tối vô cùng, chìm vào cực dạ chân chính, từ đó, Bắc Cực chi địa không còn cực

quang và cực trú nữa.

Ngay cả sơn xuyên hà lưu cũng biến mất, ở Bắc Cực chi địa chỉ còn lại một vùng Tử Vong Chi Cảnh được tạo ra với băng xuyên làm nền tảng.

Từ đó, hàn khí liền gắn liền với tử vong, cực hàn liền là một đại danh từ khác của tử vong.

"Chỉ có triệt để xuyên suốt tử vong, mới có thể tốt hơn khiến ta triệt để tỉnh lại…" Tử Vong Thần Ma thì thầm.

Chương 287

Y cũng chưa thật sự tỉnh lại, chỉ là một đạo ý thức tỉnh lại mà thôi, thậm chí ngay cả hồn phách, Nguyên thần các loại cũng không tính là gì, chỉ là ý thức, y khát vọng Đại Đạo chi khu ngưng thực, khát vọng tỉnh lại thật sự.

Nhưng sẽ nhanh thôi, theo việc y tạo ra một vùng Tử Vong Chi Cảnh ở Bắc Cực băng xuyên chi địa, thì đã nhanh rồi.

Tuy nhiên, ngay khi Tử Vong Thần Ma đang lắng nghe tiếng bi minh của Bắc Cực chi địa.

Ong!!!

Tám luồng khí tức Hỗn Nguyên cường hoành vô cùng đột nhiên xuất hiện.

Địa Hoàng Hậu Thổ, Hoàng Tuyền chi chủ Thổ Bá, Phong Đô Đại Đế Xi Vưu, Đông Phương Quỷ Đế Thần Đồ, Nam Phương Quỷ Đế Đỗ Tử Nhân, Tây Phương Quỷ Đế Triệu Văn Hòa, Bắc Phương Quỷ Đế Trương Hành, Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất.

Tám vị Hỗn Nguyên mạnh nhất Địa Phủ giáng lâm vào trong Bắc Cực Tử Vong chi cảnh. "Tử Vong Thần Ma, ngươi quá mức càn rỡ!!!" Hậu Thổ trừng mắt giận dữ, đại nghĩa lẫm nhiên quát lớn: "Làm cho vô số chân linh Hồng Hoang rơi vào tử vong, nay lại còn biến vùng đất Bắc Cực thành một cõi chết chóc, tội này đáng tru!!!" "Tội này đáng tru!!!" Trong đôi mắt Thổ Bá cũng lóe lên tia sáng nguy hiểm.

Hắn biết Thần Ma trước mặt này rốt cuộc cường đại đến mức nào.

Đó là tồn tại nắm giữ quyền bính Tử Vong, là quy túc của cái chết, là Đại Đạo Thần Ma!

Mà hắn sinh ra từ trong Cửu U Hoàng Tuyền, gắn liền với cái chết, tự nhiên biết rõ Tử Vong Thần Ma khủng bố ra sao! "Hừ!

Lũ sâu kiến giả nhân giả nghĩa, thật đáng thương!" Tử Vong Thần Ma khinh thường liếc nhìn Hậu Thổ, lạnh lùng nói.

Xi Vưu nghe thấy Tử Vong cư nhiên dám vũ nhục Hậu Thổ, trong lòng giận dữ, lệ thanh quát: "Làm càn!!!" "Cút!" Tử Vong Thần Ma liếc nhìn Xi Vưu, trong lòng đã dấy lên lửa giận vô cùng.

Hắn là Đại Đạo Thần Ma tôn quý chí cực, đám sâu kiến đáng chết này cư nhiên dám quát tháo hắn, quả thật là không muốn sống nữa.

Theo cái liếc mắt của Tử Vong Thần Ma, một luồng tử khí bắn mạnh về phía Xi Vưu, trên đường đi hấp thụ tử khí xung quanh, ầm ầm bạo phát.

Xi Vưu thấy thế, Hỗn Nguyên Đạo Quả hiển hóa, dưới sự bạo phát của đạo vận, hắn đã chặn được đòn này. "A, có vài phần bản sự, bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi!" Tử Vong Thần Ma dị dạng nhìn thoáng qua Xi Vưu, phát hiện đối phương cư nhiên có thể chặn được một kích của mình.

Bất quá cũng chỉ có vậy, hắn chỉ tùy tiện tung một đòn liền khiến đối phương phải dùng hết đại đạo đạo vận mới có thể triệt tiêu, như vậy liền có thể thấy được chênh lệch giữa bọn họ.

Theo tâm niệm của hắn khẽ động.

Ào ào ào!!!

Tử Vong Đại Đạo đạo vận triệt để bạo phát.

Trong khoảnh khắc, tử khí chiếu rọi toàn bộ vùng đất Bắc Cực, tử

khí vô cùng vô tận hội tụ lại một chỗ, ẩn ẩn lấp lánh những tia sáng, đó là ánh sáng tử vong, là ánh sáng dẫn dắt người ta đi về cõi chết!

Mà những tia tử quang này, đối với những tồn tại thành tựu Hỗn Nguyên chi cảnh cũng là thứ cực kỳ khủng bố.

Hắn là Tử Vong, tự đương tống quy hết thảy, ban cho hết thảy sinh linh cái chết theo đúng nghĩa đen!!!

Cho dù là Hỗn Nguyên chi cảnh cũng không ngoại lệ!!!

Đạo vận tử vong thuần túy mà lại khủng bố vô cùng bao trùm tất cả, rất nhanh liền áp đảo Chiến Chi Đại Đạo đạo vận của Xi Vưu.

Hậu Thổ cùng bảy vị Hỗn Nguyên khác thấy thế cũng không dám khinh suất, biết sự khủng bố của những Thần Ma này, bèn nhao nhao ra tay.

Trong nháy mắt, rất nhiều đại đạo đạo vận xung kích lên trên Tử Vong Đại Đạo đạo vận, khiến nó bị cọ rửa đến mức ẩn ẩn sụp đổ.

Đại đạo của Hậu Thổ phảng phất như khắc chế Tử Vong Đại Đạo, Luân Hồi Đại Đạo đạo vận giờ khắc này bồng bột dâng lên, sức mạnh Luân Hồi và sức mạnh Tử Vong quấn lấy nhau không dứt.

Luân Hồi Đại Đạo là đại đạo nằm giữa tử vong và sinh mệnh, bên trong ẩn chứa đạo vận 'hướng tử nhi sinh, hướng sinh nhi tử'.

Luân Hồi là một loại đại đạo cực kỳ đặc thù, là cực điểm của cái chết, cũng là cực điểm của sự sống, tương hỗ triền quanh, tử cực nhi sinh, sinh cực nhi tử.

Vì vậy, khí tức sinh mệnh ẩn chứa trong đó liền có thể tiến hành ức chế Tử Vong Đại Đạo, tuy rằng tịnh không phải thật sự khắc chế hoàn toàn, nhưng cũng có một chút tác dụng.

Mà Đông Phương Quỷ Đế Thần Đồ tuy là Quỷ Đế, nhưng thực tế

lại mang thân Đại Vu, tịnh không phải là quỷ hồn thuần túy.

Hắn tu chính là Sinh Mệnh Đại Đạo, cũng là vị duy nhất trong Vu Tộc chủ tu Sinh Mệnh Đại Đạo, khoáng cổ tuyệt kim.

Sinh Mệnh Đại Đạo và Tử Vong Đại Đạo tương sinh tương khắc, nhưng vì không phải là Sinh Mệnh Đại Đạo do Sinh Mệnh Thần Ma thi triển, nên vẫn bị Tử Vong Đại Đạo áp chế.

Nhưng dưới sự trấn áp của Chiến Chi Đại Đạo của Xi Vưu, đại đạo đạo vận của bốn phương Quỷ Đế khác, còn có Cửu U Hoàng Tuyền Đại Đạo của Thổ Bá, tám vị cường giả Hỗn Nguyên liên thủ suýt chút nữa trực tiếp đánh tan đạo vận của Tử Vong Thần Ma!

Tử Vong Thần Ma thấy thế trong lòng kinh hãi vạn phần.

Sinh linh ti tiện trong Hồng Hoang này cư nhiên đều cường đại như vậy sao!?

Cư nhiên có thể chống lại Thần Ma sao?!

Loại sinh linh ti tiện này không phải đến bao nhiêu cũng không thể là đối thủ của Thần Ma sao?

Không phải đến bao nhiêu cũng đều là thức ăn của Thần Ma sao?! "Không!!!

Điều này tuyệt không có khả năng!!

Nhất định là do Thần Ma chi khu của ngô chưa ngưng tụ!!!" Tử Vong Thần Ma lạnh lùng nhìn mấy tôn Hỗn Nguyên cường giả trước mặt, trong lòng vô thanh gào thét.

Nhưng cho dù là như thế, đây cũng là chuyện cực kỳ khủng bố.

Những sinh linh hậu thế này, sinh linh do Bàn Cổ khai sáng thai nghén ra cư nhiên có thể so sánh với Đại Đạo Thần Ma chỉ có ý thức, đây quả thực là chuyện không tưởng!

Đừng nói là ý thức Đại Đạo Thần Ma, cho dù là một đạo tàn niệm, một sợi lông tóc huyết nhục biến hóa, hay là đạo vận biến hóa, chỉ cần là sinh linh huyễn hóa ra có dính dáng quan hệ với Đại Đạo Thần Ma, thì cũng không phải thứ đám sinh linh hậu thiên này có thể so sánh!!!

Huống chi đây là bản tôn Đại Đạo Thần Ma!

Chỉ là không có Thần Ma chi khu mà thôi!!! "Không đúng, trên người bọn hắn có khí tức Đại Đạo Thần Ma, bọn hắn cũng là do tàn niệm Thần Ma biến hóa, cho nên mới có thể cường hoành như vậy!!!" Rất nhanh, Tử Vong Thần Ma liền tìm ra nguyên nhân trong lúc đối đầu.

Hóa ra trên người đám gia hỏa này bản thân cũng sở hữu tàn niệm hoặc huyết nhục Đại Đạo Thần Ma. "Không đúng!

Nữ tử này và ba tên kia xác thực là có khí tức Bàn Cổ cùng Hoàng Tuyền Thần Ma, nhưng bốn linh hồn kia lại không có nửa điểm khí tức Đại Đạo Thần Ma, vì sao có thể cường đại như vậy?" Tử Vong Thần Ma mãnh nhiên phát hiện, trừ Hậu Thổ, Thổ Bá, Xi Vưu, Thần Đồ ra, không có bất kỳ kẻ nào sở hữu khí tức Đại Đạo Thần Ma.

Bốn vị Quỷ Đế kia xác xác thực thực là nhân tộc sau khi chết tu thành quỷ hồn.

Thiên phú Nhân tộc cao đến nhường nào, Nhân tộc sau khi chết làm quỷ tu, bước bước cao thăng, thực lực cường đại được Hậu Thổ nhìn trúng, đảm nhiệm bốn vị trong Ngũ Phương Quỷ Đế.

Mà vị trí đứng đầu Ngũ Phương Quỷ Đế là Đông Phương Quỷ Đế thì nhường cho Đại Vu trong Vu Tộc đảm nhiệm, đó chính là Thần Đồ.

Nói cách khác, ngoại trừ Thần Đồ, những người khác thực tế đều là Nhân tộc chuyển biến sinh mệnh hình thái mà thành.

Thực tế quỷ hồn và sinh linh cũng chỉ là khác biệt về hình thái sinh mệnh, cho dù là chân linh cũng là như thế.

Ít nhất trong mắt Tử Vong Thần Ma đều là như vậy, vô luận là quỷ hồn hay sinh linh, trong mắt hắn thực tế đều là sinh linh, điểm này khác với nhận thức của đại đa số tồn tại trong Hồng Hoang.

Tại trước mặt Tử Vong, chỉ có sau khi hết thảy không còn tồn tại mới là cái chết chân chính. ..... "Hừ!" Ầm ầm ầm!!!

Vô cùng vô tận tử khí của cả vùng Bắc Cực hội tụ lại một chỗ, cưỡng ép cắt ngang cuộc đối đầu giữa Tử Vong Thần Ma cùng đại đạo đạo vận của tám vị Hỗn Nguyên.

Tử Vong Thần Ma hừ lạnh một tiếng, sau khi cưỡng ép cắt ngang đối ba, thân hình tiêu tán vào trong thiên địa.

Hắn đã hiểu rõ, chính mình không thể đối phó được tám tôn Hỗn Nguyên trước mặt, chủ yếu là trong đó có Sinh Mệnh Đại Đạo và Luân Hồi Đại Đạo đáng ghét.

Nếu không có hai tôn đại đạo tương hỗ khắc chế này, hắn tự phụ sẽ không thể không đối phó được tám con kiến hôi này, cho dù chính mình tịnh chưa thực sự thức tỉnh.

Mà theo sự rời đi của Tử Vong Thần Ma, vùng đất Bắc Cực tịnh chưa khôi phục thành nguyên trạng, mà là triệt triệt để để bị cải tạo hoàn thành.

Cho dù Tử Vong Thần Ma không ở nơi này, cũng y nguyên không cách nào khôi phục.

Hậu Thổ thấy thế mày nhăn tít lại, nàng tuy rằng cùng những vị Hỗn Nguyên cường giả khác cộng lại có thể đối phó Tử Vong Thần Ma, nhưng lại căn bản không cách nào đuổi kịp đối phương, càng không thể tìm ra một tôn Thần Ma cố tình muốn ẩn tàng trong Hồng

Hoang mênh mông. "Nương nương, như vậy ngô đẳng nên làm thế nào?" Xi Vưu tiến lên khó hiểu hỏi.

Có thể đuổi chạy Tử Vong Thần Ma tịnh không phải là bọn họ mạnh bao nhiêu, chủ yếu vẫn là đối phương không nguyện ý tử chiến cùng bọn họ.

Đương nhiên, nếu thật sự không thể bắt được, thì sẽ có cuồn cuộn không ngừng Đại Vu thậm chí Tổ Vu Vu Tộc đến chi viện, Tử Vong Thần Ma sớm muộn cũng bại.

Có lẽ là đối phương ý thức được điểm này, cho nên lưu loát dứt khoát rời khỏi nơi này, ném lại một cái nan đề lớn cho bọn họ.

Ngũ Phương Quỷ Đế biết mình không có quá nhiều quyền lên tiếng, thế là dứt khoát nhìn chằm chằm Hậu Thổ.

Mà Thổ Bá ở bên cạnh cũng đưa mắt nhìn về phía Hậu Thổ, gặp phải tình huống như hiện nay, hắn cũng không biết làm sao. "Thần Ma không phải đều là tồn tại cực kỳ tự ngạo sao, sao lại bỏ chạy..." Hậu Thổ có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc nàng đến đã nghĩ qua việc tám người mình có thể đánh không lại đối phương, ý tưởng gọi cứu binh đều đã nghĩ kỹ, nhưng nàng làm sao cũng không nghĩ tới Thần Ma cư nhiên sẽ chạy...

Giống như loại tồn tại Đại Đạo Thần Ma kia, không phải nên tử chiến sao...

Thế là, Hậu Thổ cũng rất bất đắc dĩ.

Thổ Bá nghe vậy sững sờ, lập tức cười khổ, thăm dò nói: "Nơi đây tuy rằng bị hắn đồng hóa, nhưng có lẽ ngô đẳng có thể nếm thử một chút xem có thể khu trục những tử khí này hay không?" Hậu Thổ gật gật đầu, cười khổ nói: "Hiện nay cũng chỉ có thể nếm thử một chút..." Ào ào ào!!!

Theo lời Hậu Thổ dứt, một chúng tám vị Hỗn Nguyên cường giả phân phân nếm thử sử dụng đạo vận của mình để khu trục tử khí.

Một đoạn thời gian sau. "Không được a, đại đạo đạo vận của ta hoàn toàn không cách nào khu trục..." Tây Phương Quỷ Đế Triệu Văn Hòa thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói.

Đạo vận của hắn rót vào, hoàn toàn không có phản ứng, tử khí không hề giảm bớt. "Đúng thế, ta cũng không được..." "Còn có ta, cũng vô dụng..." "Ta cũng vậy..." Theo Triệu Văn Hòa mở miệng, Bắc Phương Quỷ Đế Trương Hành, Nam Phương Quỷ Đế Đỗ Tử Nhân, Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất lần lượt lên tiếng.

Đại đạo đạo vận của bọn họ rót vào trong tử khí chẳng những không thể làm tử khí ít đi, thậm chí còn có xu thế tăng nhiều hơn, thế là vội vàng dừng tay. "Nương nương, của ngô hình như cũng không quá được..." Phong Đô Đại Đế Xi Vưu ở bên cạnh yên lặng nói, có chút ngượng ngùng, hắn cảm thấy khó chịu vì không giúp được Hậu Thổ. "Khụ khụ, đại đạo đạo vận của ngô rót vào, tử khí phảng phất như được tẩm bổ, trở nên càng nhiều hơn..." Thổ Bá lão mặt đỏ ửng, có chút ngượng ngùng nói.

Người khác là không giúp được gì, hắn là thuần túy giúp càng thêm loạn.

Hậu Thổ chậm rãi lắc đầu, nói: "Không sao, xem ra tử khí này chỉ có thể để Sinh Mệnh Đại Đạo đạo vận đến khu trục rồi..." Không chỉ bọn họ vô dụng, ngay cả Luân Hồi Đại Đạo đạo vận của Hậu Thổ tác dụng cũng ít đến đáng thương.

Lại nhìn thấy đạo vận của Đông Phương Quỷ Đế Thần Đồ có tác dụng, Hậu Thổ lập tức ý thức được muốn xua tan tử khí, nhất định phải dùng Sinh Mệnh Đại Đạo đạo vận. "Nương nương, đại đạo đạo vận của ngô tuy rằng hữu dụng, nhưng lại căn bản không đuổi kịp tốc

độ tăng trưởng của những tử khí này a..." Thần Đồ có chút buồn bực nói.

Đại đạo đạo vận của hắn là hữu hiệu nhất trong tất cả mọi người tại trường, nhưng thiên thiên những tử khí này sinh sinh bất tức, càng ngày càng nhiều, tốc độ tiêu hao của hắn áp căn không đuổi kịp tốc độ tăng trưởng.

Hậu Thổ nhìn vùng đất chết chóc này, tích nhật là vùng băng xuyên, nhưng hiện nay lại biến thành bộ dáng quỷ quái thế này.

Không khỏi thở dài một tiếng, vốn định xua tan, nhưng thiên thiên những tử khí này lại không ngừng sinh sôi, sau khi đạt đến cực điểm của cái chết lại sinh sinh bất tức mà ra.

Bất quá cũng may những tử khí này sẽ không khuếch tán ra ngoài, chỉ không ngừng nồng đậm trong vùng Bắc Cực, đây cũng miễn cưỡng coi là một chuyện tốt, còn tốt hơn nhiều so với việc khuếch tán đến Bắc Hoang. "Thôi được rồi, các ngươi trở về đi, Thần Đồ cùng ta đi một chuyến đến Thiên Vệ Giới." Hậu Thổ thở dài, phất phất tay để những người khác về trước, chính mình thì mang theo Thần Đồ đi Thiên Vệ Giới tìm Nữ Oa.

Nữ Oa là tồn tại có cảm ngộ sâu nhất về Sinh Mệnh Đại Đạo trong cả Hồng Hoang, muốn xua tan những tử khí này, cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào Nữ Oa.

Thổ Bá cùng mọi người nghe vậy, cũng hiểu được Hậu Thổ muốn đi làm gì, thế là phân phân hành lễ cáo lui, cùng nhau trở về Địa Phủ.

.....

Tại Thiên Vệ Giới.

Phục Hy còn đang dưỡng đạo thương, nên bế quan không ra.

Mà Nữ Oa lúc này lại đang tiếp đãi Hậu Thổ và Thần Đồ vừa tới.

"Không biết Hậu Thổ bệ hạ lần này đến đây là vì chuyện gì?" Nữ Oa cười chắp tay thi lễ.

Hậu Thổ hoàn lễ, ngưng trọng nói: "Chuyện của Tử Vong Thần Ma, người có biết không?" Nữ Oa nghe vậy mày nhăn lại, lắc đầu nghi hoặc: "Tử Vong Thần Ma thức tỉnh rồi?" Nàng ngay cả chuyện này cũng không biết, vẫn luôn không ra khỏi Thiên Vệ Giới.

Thiên Vệ Giới tuy rằng nương tựa vào Hồng Hoang thế giới mà tồn tại dị giới, nhưng lại có khoảng cách với Hồng Hoang, cho nên chuyện xảy ra trong Hồng Hoang, Nữ Oa tịnh không biết.

Hậu Thổ gật đầu, tiếp tục nói: "Ân, không chỉ như thế, còn mạt sát vô số chân linh trong Hồng Hoang, là cái chết theo đúng nghĩa đen, từ nay về sau Hồng Hoang sẽ không còn bọn họ nữa.

Hơn nữa, còn biến vùng băng xuyên Bắc Cực thành Tử Vong chi cảnh, Bắc Cực nguyên bản giờ khắc này đã toàn là khí tức tử vong, tử khí vô cùng vô tận chỉ có Sinh Mệnh Đại Đạo đạo vận mới có thể xua tan." Nghe Hậu Thổ nói xong, Nữ Oa cũng triệt để hiểu rõ, lần này là tới tìm mình giúp đỡ.

Nghĩ đến đối phương đang nguy hại Hồng Hoang, ngay lập tức cũng không màng đến Vu tộc hay Yêu tộc gì nữa, liền vội vàng đáp ứng: "Ngô lập tức đến vùng Bắc Cực, khu trừ những tử khí kia." Nói xong, Nữ Oa liền cùng Hậu Thổ và Thần Đồ đi tới vùng Bắc Cực. .....

Bắc Cực chi địa, Tử Vong chi cảnh.

Đợi đến khi Nữ Oa tới nơi này, mới biết được hóa ra Bắc Cực đã phải chịu thương chém to lớn như vậy.

Nơi này không có ánh sáng của hy vọng, chỉ có ánh sáng tử vong.

Nơi này không có thương khung, chỉ có một mảnh thế giới chết chóc.

Nơi này không có bất cứ hy vọng nào, không có bất cứ sự việc nào, chỉ có một mảnh tử vong và hàn lãnh, còn bạn tùy với tiếng gió tịch mịch. "Hát!" Nữ Oa hét lớn một tiếng, Sinh Mệnh Đại Đạo đạo vận trong khoảnh khắc phun trào, hóa thành dòng nước lũ ngập trời, lao về phía tử khí đầy trời kia.

Vĩ lực của Tử Vong và Sinh Mệnh quấn lấy nhau, gắt gao triền quanh, lại tương hỗ triệt tiêu lẫn nhau.

Sinh Mệnh Đại Đạo đạo vận của Nữ Oa cường đại hơn Thần Đồ nhiều, Thần Đồ thấy thế cũng vội vàng bồi thêm đạo vận của mình.

Tuy nhiên, Sinh Mệnh Đại Đạo đạo vận của hai người tuy có thể át chế xu thế tử khí tăng lên, nhưng lại căn bản không cách nào làm tử khí giảm đi phân hào.

Chương 288

Điều này cũng có nghĩa là, chỉ dựa vào Nữ Oa và Thần Đồ là không thể tiêu trừ những tử khí này, đưa Bắc Cực trở về trạng thái nguyên thủy. "Không được, cứ tiếp tục như vậy dù cho thần lực khô kiệt, e rằng cũng không thể triệt tiêu hết tử khí này." Nữ Oa thu hồi đạo vận, ánh mắt phức tạp nhìn tử khí trước mặt, với năng lực của nàng vẫn chưa làm được điểm này. "Muốn triệt tiêu những tử khí này, trừ phi tìm được Sinh Mệnh Thần Ma, bằng không thì e là không thể tiêu diệt nó..." Nghe Nữ Oa nói, Hậu Thổ cũng lâm vào trầm tư.

Sinh Mệnh Thần Ma... cái này đi đâu mà tìm đây, thế gian đều đản sinh nhiều Sinh Mệnh Thần Ma như vậy, nhưng đến nay vẫn chưa có ai được thai nghén mà ra.

Ngay khi ba người đang khổ não, liền nghe thấy một trận tiếng cười xương quyết (ngông cuồng) từ bên kia truyền đến. "Ha ha ha ha ~" Mọi người nghe tiếng nhìn lại, thấy chính là Tử Vong Thần Ma lúc trước bị đánh chạy.

Khi Tử Vong Thần Ma tái xuất hiện, sắc mặt Hậu Thổ trắng bệch, nàng biết rõ Thần Ma trước mặt này rốt cuộc cường đại đến mức nào.

Lúc này bằng vào sức mạnh ba người bọn họ căn bản không thể ngăn cản Tử Vong Thần Ma. "Vừa nãy các ngươi có tám vị, hiện tại chỉ có ba vị, ngô ngược lại muốn xem các ngươi định sống sót như thế nào!!!" Tử Vong Thần Ma nhe răng cười, tử khí khủng bố vô cùng lại vô cùng vô tận trong nháy mắt bao trùm về phía ba người. "Sinh Mệnh Thần Thụ!!!" Nữ Oa thấy thế, vội vàng thi triển thần thông, một cây thần thụ tỏa ra khí tức sinh mệnh mọc lên từ đất, chậm rãi sinh trưởng từ vùng băng xuyên Bắc Cực đầy tử khí và nghiêm hàn.

Trong khoảnh khắc liền trưởng thành thành cây đại thụ chọc trời.

Cành lá rậm rạp gần như che khuất bầu trời, rất nhanh liền che chắn cho ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Thần Đồ, tránh khỏi sự công kích của tử khí.

Tuy nhiên thần thụ này cũng chỉ kiên trì được một lát, liền bị tử khí vô cùng vô tận kia xung phá. "Luân Hồi chi trung, đắc kiến vĩnh sinh, tử vong thối tán!" Trong đôi mắt Hậu Thổ, Lục Đạo Luân Hồi lại xuất hiện, thần quang thôi xán, lưu chuyển bất định.

Luân Hồi chi lực theo đồng thuật triển hiện, xung kích lên người Tử Vong Thần Ma. "Lũ sâu kiến đáng chết, khí tức làm người ta chán ghét!" Tử Vong Thần Ma chán ghét mắng một tiếng, lập tức phất tay, một đạo ánh sáng tử vong trảm kích về phía ba người.

Vô luận là khí tức Sinh Mệnh Đại Đạo hay Luân Hồi Đại Đạo, hắn đều tịnh không thích.

Ào ào ào!!!

Luân Hồi đạo vận kết hợp Sinh Mệnh đạo vận hình thành một bức tường vách khổng lồ, muốn đỡ lấy trảm kích này.

Ầm ầm ầm!!!

Một âm thanh cực lớn truyền đến, trảm kích của ánh sáng tử vong xung kích bức tường do sinh mệnh và luân hồi cùng tạo thành, không còn thừa lại chút gì.

Đạo trảm kích dẫn dắt sinh linh đi về phía cái chết do Tử Vong Thần Ma phát ra khí thế hung hăng chém về phía ba người.

Cả ba đều cảm giác trong nháy mắt như bị định thân, không thể giãy dụa, không thể thoát ly, không thể ngăn cản.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo trảm kích tượng trưng cho tử vong lao

về phía mình.

Bọn họ có dự cảm, cảm giác mãnh liệt nói cho bọn họ biết, đạo trảm kích này có năng lực khiến bọn họ thật sự rơi vào cái chết mà không thể tự thoát ra!!!

Thậm chí, còn có khả năng sẽ bị Tử Vong Thần Ma thu làm nô bộc, trở thành nô lệ tử vong vĩnh viễn không được siêu sinh...

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc. "Sao dám đả thương thuộc hạ của Trẫm!" Một thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện trước mặt ba người, chính là Đế Tuấn.

Hắn phất tay lên, vĩ lực vô cùng bạo phát.

Trong vô số thời không, một vầng mặt trời lấp lánh, chiếu rọi vạn cổ, hoành khóa chư thiên, hết thảy mọi thứ phảng phất đều không thoát khỏi sự quản thúc của vầng mặt trời này.

Khái niệm Thái Dương Thần và khái niệm Thiên Đế dung hợp cùng một chỗ, chiếu rọi cửu thiên thập địa, chiếu rọi vạn cổ tuế nguyệt, trong vô cùng thời không.

Đạo ánh sáng trảm kích dục muốn dẫn dắt ba người đến cái chết kia, lại bị Đế Tuấn khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng bâng quơ) giữ trong tay.

Đế Tuấn đôi mắt thần quang thôi xán, nhìn tử khí không ngừng bàn toàn nhưng thủy chung không thể thoát khốn trong tay, nhẹ nhàng thổi một hơi, đạo trảm kích tượng trưng cho tử vong liền biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Thân ảnh của hắn chiếu rọi chư thiên, ánh mắt của hắn nhìn tới hoành khóa vô cùng tuế nguyệt.

Hắn chính là Thiên Đế, là đại danh từ cho trần nhà chiến lực trong Hồng Hoang.

Từ sau khi Đế Tuấn xuất hiện, thời không bốn phía phảng phất như đều ngưng cố, không ai có thể đào ly nơi này.

Từng đạo đại đạo đạo vận phảng phất như từng sợi dây xích, lao lao khóa chặt từng không gian và thời gian vô hình lại với nhau, không cho sinh linh có thể tùy ý xuyên qua, không cho người có thể tùy ý di động nửa phần.

Tử Vong Thần Ma thấy thế, trong ánh mắt lưu lộ ra một tia kinh khủng. "Làm sao có thể?!

Làm sao có thể xuất hiện sinh linh hậu thế cường đại như vậy?!" Hắn không dám tin, không dám tin trong Hồng Hoang cư nhiên có sinh linh có thể dùng thân thể hậu thế sánh vai Thần Ma, không dám tin những con kiến hôi này cư nhiên có thể sánh vai với Thần Ma vĩ đại tôn quý!

Cho dù là kiến hôi nhiễm khí tức Thần Ma, thì cũng là kiến hôi!

Cũng tuyệt đối không có khả năng sánh vai thậm chí vượt qua Thần Ma!!!

Nhưng mà, sự thật lúc này bày ra trước mặt hắn, khiến trong lòng Tử Vong Thần Ma chấn hám kinh khủng không thôi. "Tức tiện là mặt trời, trước mặt ngô cũng sẽ rơi vào tử vong!!!" Tử Vong Thần Ma tịnh không ngồi chờ chết, mà gầm lên giận dữ.

Ông ~ Từng đạo tử khí thuần túy chí cực từ trong Tử Vong chi cảnh tuôn ra, gia trì lên người Tử Vong Thần Ma.

Thấy tình cảnh này, Đế Tuấn khóe miệng hơi nhếch lên, cười khẽ một tiếng, khinh miêu đạm tả giơ lên một bàn tay, chậm rãi ấn xuống, nói: "Thử vi...

Thiên Trừng!" Ầm ầm ầm!!!

Theo bàn tay Đế Tuấn hạ xuống, một mặt trời khổng lồ xuất hiện

trên bầu trời Bắc Cực, Thái Dương Chân Hỏa vô cùng vô tận phù hiện, kế đó bao trùm toàn bộ vùng Bắc Cực.

Đó là mặt trời chân chính, tịnh không phải mặt trời do đạo vận hiển hóa, đó là vầng mặt trời hạo đãng do mắt trái Bàn Cổ hóa thành trên bầu trời Hồng Hoang!!!

Mà vầng mặt trời này, thoát ly chu thiên vận chuyển, đi tới bầu trời Bắc Cực.

Ầm ầm ầm!!!

Xèo xèo xèo!!!

Vầng mặt trời hạo đãng này chậm rãi rơi xuống phía dưới, mà mỗi khi rơi xuống một phần, nhiệt độ vùng băng xuyên Bắc Cực liền tùy theo đó tăng lên vô số.

Theo tầng thứ rơi xuống, băng xuyên cư nhiên bắt đầu tan chảy!

Mà càng đến gần, ngay cả những tử khí biến bố khắp nơi cũng bắt đầu phát ra tiếng xèo xèo, phảng phất như bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt.

Thực tế tịnh không phải Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu đốt tử khí, mà là Thái Dương Chân Hỏa của mặt trời do mắt trái Bàn Cổ hóa thành dưới sự gia trì bởi tu vi bàng đại vô cùng của Đế Tuấn mới có thể chước thiêu tử khí.

Tức tiện là Tử Vong, cũng không thể địch lại sự khủng bố của mặt trời!

Khí tức trên người Tử Vong Thần Ma càng thêm hồn hậu, hai tay hắn nhẹ nhàng vạch qua hư không.

Trong nháy mắt.

Thời không nguyên bản bị Thiên Đế phong tỏa bị hắn mở ra, bên

trong xuất hiện một thế giới mới.

Trong thế giới đó, tượng trưng cho tử vong...

Ngay cả thời gian và không gian ở bên trong cũng phảng phất như đã chết...

Mà một phương thế giới kia đang thôn thổ vô cùng tử khí, phảng phất muốn thôn phệ vầng mặt trời trên trời kia.

Ngay lúc mặt trời sắp rơi vào, khóe miệng Đế Tuấn lộ ra một nụ cười.

Chu thân đạo vận hiển hóa, vô cùng đạo vận gia trì.

Vầng mặt trời kia mãnh nhiên tráng đại thêm vài phần, thế giới nguyên bản có thể dung nạp mặt trời, giờ khắc này hiển đến hơi có chút không đủ.

Sự hạo đãng của mặt trời, há là thương khung có thể dung nạp!

Sự hung mãnh của mặt trời, không gì có thể đề kháng!

Xèo xèo!!

Tí tách đùng đùng!!

Tử khí vô cùng bị mặt trời chước thiêu vang dội, phát ra từng trận âm thanh, còn không chỉ như thế, thậm chí giữa những tử khí này trở nên cực kỳ nóng bỏng, hơi nước do băng xuyên bên dưới tan chảy bốc lên khiến nhiệt độ trong tử khí đẩu nhiên tăng cao.

Vốn đã ở dưới nhiệt độ rất cao do mặt trời chước thiêu, lại đề cao thêm một bậc, phảng phất như những tử khí kia sắp bốc cháy.

Mà một khi tử khí bắt đầu bốc cháy, một phương thế giới tử khí này sẽ triệt để hủy diệt.

Tử Vong Thần Ma thấy thế giật mình, vội vàng thu hồi thế giới tử

vong, sau đó rạch mở thời không, muốn đào độn.

Nhưng ngay khi đào độn, hắn phát hiện chính mình áp căn không thể nhảy vào trong những thời không kia.

Hóa ra thời không nơi này đã bị Đế Tuấn trấn áp, trừ phi đánh bại Đế Tuấn, nếu không sẽ không thể đào ly nơi này.

Lúc này, Tử Vong Thần Ma bắt đầu thực sự kinh hoảng thất thố, hắn không muốn rơi vào trầm ngủ, Thần Ma sau khi phục tô không có một vị nào muốn lại rơi vào trầm ngủ cả. "Đáng chết, đều tại Tử Vong Chi Giới khai sáng quá muộn!!!" Tử Vong Thần Ma trong lòng não tu thành nộ, phẫn nhiên gào thét trong đáy lòng.

Lúc trước sau khi hắn đản sinh, lẽ ra nên lập tức đến vùng Bắc Cực khai sáng Tử Vong Chi Giới.

Tử Vong Chi Giới chính là tràng cảnh bên trong Tử Vong chi cảnh, chẳng qua bị Tử Vong Thần Ma dời ra bên ngoài để đối chiến mà thôi, chỉ là không nghĩ tới, cư nhiên không thể đối kháng Đế Tuấn.

Nếu khai sáng sớm hơn chút, làm cho không gian bên trong Tử Vong Chi Giới trở nên lớn hơn, lớn đến mức vô luận mặt trời có lớn bao nhiêu đều có thể nuốt vào, thì tốt rồi...

Nhưng lúc này, Đế Tuấn cũng sẽ không chờ đợi, theo Thiên Trừng rơi xuống, Tử Vong Thần Ma cảm giác chính mình giống như không thể động đậy, ngay cả đại đạo vận chuyển sau lưng hắn cũng phảng phất có chút chậm chạp.

Kế đó, vĩ lực vô cùng hô khiếu mà lên, phảng phất muốn đánh giết Tử Vong Thần Ma.

Đúng lúc này, Tử Vong Thần Ma cao giọng hô: "Không đánh nữa, trận chiến này đến đây là kết thúc!

Những người này ngươi mang đi là được!!!" Đế Tuấn nghe vậy,

vội vàng thu tay, định trụ mặt trời tại nguyên địa, sắc mặt mang theo vài phần ngoạn vị nói: "Giết ngươi, Trẫm chiếu dạng cũng có thể mang bọn họ rời đi." Tử Vong Thần Ma nghe vậy sững sờ, đúng a, giết hắn vẫn có thể đi.

Bất quá hắn trong nháy mắt hiểu ra, nếu đối phương đã dừng tay, nói rõ tịnh không phải nhất định phải giết mình, nói cách khác còn có hy vọng. "Còn xin các hạ ra điều kiện, nếu không quá phận, ngô tự đáp ứng là được!" Đế Tuấn nghe vậy gật đầu, coi như là kẻ thức thời vụ, kế đó cười nói: "Chỉ cần đáp ứng Trẫm ba chuyện là được." "Giảng." Tử Vong Thần Ma lúc này cũng triệt để tin tưởng, tên gia hỏa trước mặt áp căn không định làm chết mình, mà là ngay từ đầu đã ôm mục đích.

Tuy rằng biết, nhưng hắn cũng không muốn lại trầm ngủ, thế là cũng đành phải đáp ứng. "Một, vô luận là tử khí hay Tử Vong chi cảnh, đều không thể ra khỏi vùng Bắc Cực, không thể lan tràn đến nơi khác." Đế Tuấn sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói. "Được!" Tử Vong Thần Ma gật đầu, một lời đáp ứng, đây tịnh không phải chuyện gì không làm được.

Vùng Bắc Cực to lớn như vậy xác thực cũng đủ rồi, đủ để tốc độ ngưng tụ Đại Đạo chi khu của hắn nhanh hơn rất nhiều.

Thực tế cho dù Đế Tuấn không nói, hắn cũng sẽ không lại khuếch trương, bởi vì sau lưng Hồng Hoang còn có một Bàn Cổ, không ai có thể biết rõ sự khủng bố của Bàn Cổ hơn Đại Đạo Thần Ma.

Hắn biết Bàn Cổ sẽ không để người ta hủy diệt Hồng Hoang, cho nên thực tế cũng không dám thật sự khuếch trương cái gì.

Mà sở dĩ hắn chọn vùng Bắc Cực, cũng chính vì Bắc Cực hoang vu không người, Nam Cực lúc đó Bất Tử Hỏa Sơn phun trào xác thực rất phiền phức, cho nên mới không chọn Nam Cực.

Đông Cực thì càng đừng nói, nơi đó có khí tức Luân Hồi, hắn cũng không muốn qua đó trêu chọc đối phương.

Còn Tây Cực, nơi đó có một loại khí tức cực kỳ khủng bố, tuy rằng không biết là cái gì, nhưng hắn cũng không định qua đó xúc rủi ro, mà Bắc Cực chính là nơi tốt nhất.

Không có nhiều chuyện như vậy, dưới đất cũng không có núi lửa quanh năm phun trào, khắp nơi đều là băng xuyên, sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với tử khí.

Hơn nữa sinh linh thưa thớt, cho dù giết một ít cũng sẽ không dẫn dụ Bàn Cổ ra.

Nhưng ai biết hắn vừa xây xong nơi này, liền bị đám sâu kiến đáng chết kia quấy rối, quan trọng là đám sâu kiến này cư nhiên còn từng kẻ đều cường đại như vậy...

Thấy Tử Vong Thần Ma đáp ứng, Đế Tuấn nói tiếp: "Hai, không thể đại tứ hấp thu chân linh, tối đa không vượt quá một phần vạn số lượng chân linh." "Được!" Đối với điểm này, Tử Vong Thần Ma cũng tịnh không có ý kiến gì, bản thân ban cho những chân linh kia cái chết cũng chỉ là đang thực hiện quyền bính Tử Vong của hắn mà thôi, thực tế tịnh sẽ không có lợi ích quá lớn, dù sao những sinh linh kia chết đi biến thành vong linh thực tế cũng chính là sẽ tăng trưởng Tử Vong Đại Đạo.

Hơn nữa thiên địa gian xác thực cần cái chết chân chính, nếu cứ luôn là sinh, vậy thì sớm muộn Hồng Hoang sẽ đạt tới một cái giới hạn, hắn liền có thể hoãn giải.

Mà chân linh hắn tìm cũng bất quá chỉ là tiêu trừ những sinh linh vốn không nên tồn tại trong thiên địa, đều yếu ớt đến mức bị người ta đánh thành chân linh, còn sống làm cái gì chứ... "Ba, không được đồ lục sinh linh Hồng Hoang." Đế Tuấn nói xong, liền nhìn về phía Tử

Vong Thần Ma, chờ đợi đối phương đáp phục. "Có thể." Tử Vong Thần Ma trong lòng bĩu môi, cho dù đối phương không nói, chính mình cũng sẽ không đại tứ đồ lục sinh linh Hồng Hoang, vẫn là vì sợ hãi Bàn Cổ.

Ông ~ Mặt trời hạo đãng mãnh nhiên bay lên bầu trời, ngay cả thời không bốn phía cũng được giải trừ phong bế.

Đế Tuấn sau khi nghe xong, liền thu lại tất cả thần thông.

Sau đó nhìn về phía Hậu Thổ cùng mọi người, phảng phất như nhìn thấu nghi hoặc trong lòng bọn họ, trực tiếp mở miệng nói: "Còn xin chư vị lên trời một tự." Hậu Thổ vốn định nói chút gì, nhưng thấy Đế Tuấn nói vậy, cũng đành phải chắp tay cúi đầu hành lễ: "Cẩn tuân bệ hạ chi lệnh." "Tuân bệ hạ chi mệnh." Nữ Oa và Thần Đồ nghe vậy đều trực tiếp hành lễ nói.

Đế Tuấn gật đầu, biến mất không thấy.

Mà Tử Vong Thần Ma sau khi Đế Tuấn biến mất, cũng vội vàng độn tẩu không thấy, trong Hồng Hoang này cư nhiên có tồn tại cường đại như vậy, điểm này không nghi ngờ gì là vượt quá tưởng tượng của hắn. .....

Trong Tử Vong chi cảnh. "Hồng Hoang thế giới cường đại như thế, những sinh linh kia mạnh mẽ như vậy, nếu ngô cũng khai sáng một thế giới cường đại như thế, vậy thì liệu có thể đề thăng thực lực của ngô trên diện rộng hay không..." Tử Vong Thần Ma nghĩ đến sinh linh của thế giới Hồng Hoang cư nhiên cường đại như vậy, mà nếu chính mình khai sáng ra một thế giới mới trong cơ thể, thì sức mạnh của sinh linh trong thế giới đó liệu có thể tăng cường thực lực bản thân hay không.

Nghĩ tới đây, Tử Vong Thần Ma càng phát giác là có khả năng.

Kế đó, trong lòng hắn tràn đầy kích động. "Nhưng nên khai sáng thế giới ở đâu đây?

Một thế giới chân chính!" Tử Vong Thần Ma lại có chút phạm nan, dù sao hiện nay chính mình hình như chỉ còn lại ý thức, nếu khai sáng thế giới ở bên ngoài, vậy cũng bất quá là uổng phí khí lực, không thể tăng trưởng chính mình.

Nhưng nếu khai sáng tại trong cơ thể, hiện nay chỉ còn lại ý thức hắn không thể khai sáng trong ý thức.

Đột nhiên, đôi mắt Tử Vong Thần Ma mãnh nhiên sáng lên, nghĩ tới một thứ. "Đúng rồi, Đạo Quả!!!" Đạo Quả là trái ngọt kết ra từ tu vi đại đạo thâm hậu, là tượng trưng cho tồn tại đạp nhập Hỗn Nguyên chi cảnh.

Chương 289

Thứ này nằm ở trong cơ thể, hơn nữa còn là một bộ phận trong cảnh giới tu vi, nếu đem Đạo Quả hóa thành thế giới, vậy thực lực bản thân tất nhiên có thể bạo trướng.

Nếu nói trước đó Tử Vong Thần Ma chỉ là muốn nếm thử, vậy thì hiện tại hắn đối với chuyện này đã có mười phần nắm chắc.

Nghĩ là làm, đối với Đại Đạo Thần Ma mà nói, khai sáng một thế giới tịnh không khó. .....

Trong Thiên Đình.

Đế Tuấn ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, mọi người cũng phân phân lạc tọa. "Bệ hạ, vì sao phải thả Thần Ma kia đi?" Hậu Thổ nhíu mày, không thể chờ đợi được hỏi.

Đế Tuấn nghe vậy mỉm cười, giải thích: "Trong Hồng Hoang, giữa thiên địa, một âm một dương, vạn vật tương sinh tương khắc, thử tiêu bỉ trường.

Mà nay có chốn luân hồi khiến thiên địa chúng sinh không còn nửa phần sợ hãi, tranh đoan không ngớt không dứt.

Vì vậy Tử Vong xuất hiện cũng là thuận ứng thiên thời, Tử Vong Chi Giới là tràng cảnh mà Thiên Đạo vui lòng nhìn thấy.

Mà sự tồn tại của Tử Vong Thần Ma sẽ làm cho sinh linh trong thiên địa nảy sinh lòng sợ hãi, không dám lại phóng túng chí cực.

Hơn nữa thiên địa tuy rộng lớn, nhưng theo tốc độ tăng trưởng sinh linh như hiện nay, sớm muộn sẽ có lúc chật hẹp.

Tử Vong xuất hiện, cũng là để thiên địa giảm nhẹ gánh nặng, hy vọng ngày đó đến muộn một chút." Tử Vong Thần Ma không giống

Hắc Ám Thần Ma, Hắc Ám Thần Ma cho dù không ở đây, hắc ám bản thân vẫn sẽ tồn tại.

Tử Vong Thần Ma nếu không ở đây, tuy thiên địa vẫn sẽ có cái chết, nhưng thiên thiên lại xuất hiện luân hồi, tuy đối với quảng đại sinh linh, đối với thiên địa mà nói là một chuyện tốt, nhưng cứ thế mãi về sau, chung quy sẽ có ảnh hưởng tiêu cực.

Mà Tử Vong Thần Ma và Tử Vong Chi Giới chính là dùng để triệt tiêu những ảnh hưởng này.

Tuy nhiên Tử Vong không thể mất kiểm soát, cho nên Đế Tuấn xuất diện chấn nhiếp hắn, âm thầm cũng có Bàn Cổ ở đó, sẽ không xảy ra loạn gì.

Nghe xong Đế Tuấn giải thích, Hậu Thổ gật đầu, thở dài một tiếng: "Chỉ là đáng thương cho những chân linh táng thân dưới tay Tử Vong..." Nói xong, nàng lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, thi lễ với Đế Tuấn, rồi ủ rũ cúi đầu xuống Thiên Đình, đi về phía Địa Phủ.

Còn Thần Đồ, tự nhiên là khẩn tùy kỳ hậu.

Mà Nữ Oa nhìn thấy bộ dáng như thế, cũng có cảm giác trướng nhiên nhược thất (buồn bã mất mát), có chút thổn thức không thôi.

Nàng biết Hậu Thổ trong lòng không đành, bất quá Đế Tuấn làm những việc này cũng là có đạo lý, cho nên cũng tịnh không nói thêm gì.

Mà đối với Đế Tuấn mà nói, bất kể có phải Thần Ma hay không, chỉ cần không trở ngại, vậy thì hắn đều sẽ không đi quản.

Hôm nay ra tay cũng là thấy đối phương cư nhiên muốn chém giết Nữ Oa, lúc này mới ra tay bảo trụ đối phương.

Về phần Hậu Thổ, cho dù thật sự vẫn lạc tử vong, sớm muộn cũng có thể từ trong Lục Đạo Luân Hồi lần nữa thai nghén mà ra.

Tử Vong Thần Ma có thể giết chết Hỗn Nguyên chi cảnh, nhưng lại giết không chết Địa Phủ Luân Hồi Chi Chủ.

Còn Thần Đồ?

Một cái Đại Vu mà thôi, vẫn lạc liền vẫn lạc đi. .....

Nam Hoang, Nhân Tộc, Tiên Môn. "Tiên Môn?

Còn muốn giáo hóa Nhân tộc?

Trò cười!!!" Một đạo thanh âm mỹ mỹ thần thánh, từ trong không trung vang lên.

Tiên Tổ Hồng Quân nghe vậy ngẩng đầu nhìn trời, lại thấy một nam tử đầu trọc lóc xuất hiện trên bầu trời Tiên Môn.

Tiên Môn, khởi nguồn từ trong thành trì Nhân tộc, tọa lạc tại Long Hổ Sơn.

Truyền văn ngọn núi này là do tích nhật một con rồng cùng hổ tranh đấu song song vẫn lạc mà thành, nên gọi là Long Hổ Sơn, hiện nay trở thành đại bản doanh của Tiên Môn.

Thân truyền đệ tử bái nhập môn hạ trên Long Hổ Sơn tổng cộng có bảy vị, đạo hiệu lần lượt là Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, là lấy tên của bảy ngôi sao Bắc Đẩu trên trời.

Điều này không nghi ngờ gì là có chút xung đột với bảy vị Tinh Quân kia, khí vận khó tránh khỏi có chút phân tranh, bất quá lại bị Hồng Quân thi triển đại thủ đoạn che giấu, không để bảy vị Tinh Quân kia biết được.

Ngoại trừ thân truyền đệ tử, còn có mấy chục vạn ngoại môn đệ tử, những người này đều là sức mạnh trung kiên của Tiên Môn.

Tiên Tổ Hồng Quân vốn đang ở đây hảo hảo dạy bảo đệ tử, giảng

đạo truyền đạo.

Nhưng đột nhiên lại có một vị khách không mời mà đến xông vào, người tới chính là Phật môn Tỳ-kheo Di Lặc.

Tiên Tổ Hồng Quân nghe vậy trong lòng giận dữ, nhìn Di Lặc đang từng bước đi tới trước mặt, trong mắt tinh quang lóe lên.

Tử khí đông lai vô lượng lượng, che khuất nửa bầu trời Tiên Môn.

Khi Hồng Quân nhìn thấy Di Lặc, trong lòng hắn liền nhìn thấy cảnh tượng tương lai.

Trong vô tận thời không, từng xuất hiện qua một loại thời không, tại thời không đó, Phật môn đại hưng, Tiên môn điêu linh, mạn thiên tiên thần hầu như luân lạc thành thủ hạ của Phật.

Đó là một thời không đáng buồn, là một thời không hư huyễn.

Hồng Quân đôi mắt lóe lên, tùy ý xóa đi.

Từ đó, trong Hồng Hoang không còn bóng dáng của phương thời không kia nữa.

Hồng Quân khẽ mở miệng, chậm rãi nói: "Tiên." Hỗn Nguyên nhất niệm bằng không hiện, nhất niệm Hỗn Nguyên thiên địa khai.

Trong thiên địa, sen vàng từ đất vọt lên, hoa trời rơi loạn.

Kim quang từng đạo tứ tán, tử khí vô cùng mờ mịt tỏa ra.

Vô cùng tạo hóa tùy theo đó mà đến, sự thần thánh hạo đãng tỏa sáng rực rỡ, tiên khí phiếu miểu phiêu nhiên bay lên.

Hết thảy những điều này, đều không gì không chứng thực sự cường đại của Tiên.

Tiên quang thôi xán chí cực, những đệ tử ở phụ cận từng người phảng phất như tắm mình trong gió xuân, trên mặt mỗi người đều

dương dật nụ cười quỷ dị.

Mà cho dù là một ngọn cỏ, một hòn đá vụn ở gần đó, trong nháy mắt khi tiên quang lướt qua, đều phảng phất như được khai mở linh trí, dập đầu bái lạy về phía Hồng Quân.

Yêu tinh vốn phải thôn thổ nhật nguyệt tinh hoa không biết bao nhiêu năm tháng mới có thể hóa hình, tại giờ khắc này, nghiễm nhiên phù hiện một tia linh trí.

Giống như ngọn cỏ yêu kia, giống như hòn đá yêu kia.

Mà lúc này, Di Lặc sau khi nhìn thấy một màn cảnh tượng như vậy, mới biết được mình đắc tội rốt cuộc là tồn tại cảnh giới gì, lập tức sợ đến mức sắc mặt đại biến.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện chính mình căn bản không thể động đậy. "Khu khu Phật môn, sao dám càn rỡ như thế!!!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, uy thế ầm ầm bạo phát, giống như một ngọn núi lớn hoành khóa vô số địa giới đè lên trong lòng Di Lặc, khiến Di Lặc khó lòng hô hấp.

Trên mặt Di Lặc lộ ra vẻ kinh khủng, nhìn Hồng Quân trước mặt, vội vàng mở miệng nói: "Tha mạng a, tiểu tăng lúc trước mở miệng nói bậy, còn xin thượng tiên tha mạng!!!" Nghe được Di Lặc cầu xin tha thứ, sắc mặt Hồng Quân lúc này mới hơi dễ nhìn hơn một chút. "Cút!" Hồng Quân hét lớn một tiếng, chấn cho Di Lặc trong nháy mắt bay về Tây Phương Phật Môn, biến mất tại chỗ.

Nếu không phải lười so đo cùng tên tiểu bối này, hắn đã sớm đánh giết rồi.

Bất quá trước mặt môn nhân đệ tử của mình, vẫn là phải giữ lại một phần khoan dung của Tiên nhân, không thể để đệ tử cảm thấy hắn là một người không có khí độ.

Đối phó với một kẻ không nhập Hỗn Nguyên chi cảnh như vậy, thực tế cũng không cần chương hiển ra tràng cảnh như thế, đây cũng là làm cho đám đệ tử xem, để bọn hắn càng thêm tử tâm tháp địa, càng thêm tín phụng hắn. .....

Tây Hoang, Phật Môn.

Phật môn hiện nay không chỉ có Tam Thế Phật, còn có hai vị Phật đà (nguyên văn: Cẩu đà), đó chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi tu vi đột phá, liền thuận lý thành chương trở thành Phật đà.

Danh hiệu của Tiếp Dẫn hiện tại là Nam Vô Bảo Tràng Quang Vương Phật, cũng được xưng hô là Tiếp Dẫn Phật, còn Chuẩn Đề là Chuẩn Đề Phật Mẫu, ý tứ là nói hắn là mẹ của Phật đà, là ngọn nguồn của tất cả.

Thực tế cũng là như thế, hai vị này tuy rằng trên quyền lực có thể không bằng Tam Thế Phật, nhưng trên danh hiệu lại không thể đánh mất chút nào.

Nghĩ tới danh hiệu Phật Mẫu cho Tiếp Dẫn thì không bằng cho Chuẩn Đề, có lẽ cũng là để châm ngòi quan hệ giữa hai người cũng chưa biết chừng.

Tuy nói Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngoài mặt là đệ tử Dương Mi, nhưng thực tế song phương đều biết chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, cũng không thật sự coi là chuyện to tát, cho nên danh hiệu Phật Mẫu này cho thì cho, cũng tịnh sẽ không cảm thấy có gì.

Tam Thế Phật đem danh hiệu Phật Mẫu cho Chuẩn Đề, mà Tiếp Dẫn Nam Vô Bảo Tràng Quang Vương Phật thực tế nghe danh hiệu cũng rất không tệ.

Cái này hoàn toàn là để làm ghê tởm Quang Minh Thần Ma.

Quang Vương Phật, mà danh hiệu của Quang Minh Thần Ma trong Phật môn lại là Quang Minh Đại Như Lai, tuy rằng Đại Như Lai là xưng hào đỉnh cấp nhất, nhưng Quang Vương Phật kia cũng đủ làm ghê tởm Quang Minh Thần Ma.

Quang Vương Quang Vương, kia không phải là Vương của Quang Minh sao... "Di Lặc, bản tọa không phải để ngươi đi tới Nam Hoang Nhân tộc truyền đạo sao, cớ gì lại như thế?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật ngồi ở thủ tọa Đại Lôi Âm Tự thấy Di Lặc cư nhiên bị người ta tước đi một thân tu vi, trở thành một giới phàm phu, liền mở mắt hỏi.

Thực tế nếu không phải hắn đình chỉ, Di Lặc còn phải bay thẳng đến đâm chết ở trên đại điện này.

Không thể không nói, Hồng Quân thật là ngoan nhân a, đây là rõ ràng đang tuyên chiến với Phật môn. "Khải bẩm ngã phật Như Lai, đệ tử truyền đạo trong Nhân tộc, đi ngang qua một ngọn núi, tên là Long Hổ, thấy bên trên tiên quang dị thải, liền biết là đệ tử Tiên Môn kia.

Vốn định đánh bại người Tiên Môn, từ đó độ hóa mấy chục vạn đệ tử Tiên Môn nhập vào trong Phật môn.

Ai ngờ vừa mới bước vào, liền thấy một đạo nhân, toàn thân tiên quang đại phóng, còn chưa động thủ, đệ tử liền..." Di Lặc quỳ trên mặt đất, một năm một mười kể lại sự tình lúc trước. "To gan!!!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật chưa lên tiếng, Thời Thần A Di Đà Phật ở bên cạnh nghe vậy liền nổi giận, lập tức nộ thanh nói.

Mà Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật ngược lại tịnh không có tâm tư quá mức phẫn nộ, chỉ là có chút bất đắc dĩ nhìn Di Lặc.

Tên này cư nhiên chạy đến địa bàn của người khác đi đào tường, thảo nào bị tước đi một thân tu vi. "Ngươi đi Bát Bảo Công Đức Trì bên cạnh trước, hảo sinh ngộ đạo, tham ngộ Phật pháp chân ý đi!"

"Đệ tử tuân mệnh." Di Lặc nghe vậy cúi đầu, sau đó đứng dậy đi xa.

Không có biện pháp, tu vi mất rồi, vậy phải tu luyện lại từ đầu, cũng không thể nói cứ thế mà thôi được.

Tuy rằng lãng phí không ít thời gian, nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào, lãng phí thì lãng phí đi.

Đợi đến khi Di Lặc lui ra, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật chuyển sang nhìn về phía Tiếp Dẫn, chậm rãi mở miệng nói: "Việc này không thể không xét, tuy rằng là Di Lặc mạo phạm trước, nhưng khu khu đệ tử Tiên Môn cũng dám đả thương đệ tử Phật môn ngô, quả thật là to gan lớn mật.

Tiếp Dẫn, ngươi đi một chuyến đi, san bằng Long Hổ Sơn, nhưng thiết ký vạn vạn không thể làm bị thương đệ tử Nhân tộc." "Đệ tử hiểu rõ, còn xin lão sư yên tâm." Tiếp Dẫn nghe vậy sắc mặt không đổi, hơi cúi đầu nói.

Nói xong, hắn liền đằng vân giá vũ, sau lưng kim quang đại phóng, một đường ra khỏi Tu Di Sơn, đi về phía Nam Hoang Nhân tộc. .....

Ông ông ~ Một vệt kim quang tung địa mà đến, kế đó đầy trời, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ Long Hổ Sơn.

Một tôn Phật đà kim quang xuất hiện trên vân đoan, cao cao tại thượng nhìn xuống Tiên Môn trên Long Hổ Sơn.

Hồng Quân không dám quá mức rêu rao, cho nên vẫn luôn không dùng khí tức thật sự, tuy rằng mặt vẫn là khuôn mặt đó, nhưng vẫn che giấu hết thảy cảm tri.

Cho dù là Tiếp Dẫn ở trên không trung, thực tế cũng không cảm nhận được Hồng Quân phía dưới. "?!?

Nghịch đồ, cư nhiên dám xuất hiện trước mặt bản tổ!!!" Theo khí tức xuất hiện, Hồng Quân trong nháy mắt liền hiểu được người tới là

ai, cư nhiên là tên đồ nhi Tiếp Dẫn đạo nhân ngày xưa của mình.

Hiện tại, tên tiểu vương bát đản này đã thành Tiếp Dẫn Phật.

Phản xuất Tiên Môn, chen thân Phật Môn, loại nghịch đồ này không nghi ngờ gì làm cho Hồng Quân trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hồng Quân lúc này rất muốn hiển lộ thân phận, giết chết tên Tiếp Dẫn trước mặt, nhưng hắn không dám.

Hắn sợ mình chân trước hiển lộ thân phận, chân sau liền bị Đế Tuấn bắt được đấm cho một trận, hắn sợ mình lại rơi vào trong phong ấn.

Vì vậy, hắn thân hình biến đổi, dung mạo thay đổi, nhưng mà ở trước mặt đệ tử của mình, vẫn là bộ dáng ban đầu, đây chính là thần thông Thiên Nhân Thiên Diện. "Phật đà?

Đến có ý gì?" Hồng Quân thanh âm uyển nhược lôi đình, chấn động thương khung, tiên đạo chân ý giáp tạp trong đó, trong nháy mắt liền chấn phá mạn thiên kim quang đang mê hoặc lòng người, khiến cho đệ tử Tiên Môn vốn có chút hãm nhập trong đó trong nháy mắt thanh tỉnh lại.

Vô thượng tiên đạo khí tức phiêu nhiên phù hiện, từng đạo tử quang hiển hóa sau lưng.

Sau lưng Hồng Quân trong nháy mắt liền xuất hiện không biết bao nhiêu vị Đại Đạo Chân Tiên, từng tôn Chân Tiên phảng phất như có thể so với cường giả Hỗn Nguyên chi cảnh ngật lập (đứng sừng sững) sau lưng hắn.

Đương nhiên, đó thực tế áp căn không thể nào chiến đấu cùng Hỗn Nguyên chi cảnh, chỉ là dạng mạo hóa, là do Hồng Quân căn cứ vào khí tức của mình bao phủ lên, cũng chính là một món đồ chơi hù dọa

người.

Trong nháy mắt, mấy chục tôn Đại Đạo Chân Tiên chống đỡ tràng tử sau lưng Hồng Quân, lập tức dọa cho sắc mặt Tiếp Dẫn trở nên thiết thanh.

Nhưng Tiếp Dẫn là nhân vật bực nào, há lại chưa đánh đã hàng, chỉ thấy hắn hơi định tâm thần, chậm rãi nói: "Bản tọa là Phật môn Phật đà, vì truyền Phật môn chân ý mà đến." "Xùy ~" Hồng Quân nghe vậy khinh thường xùy cười một tiếng, kế đó nói: "Đạo của Phật môn bất quá là đạo cổ hoặc chúng sinh mà thôi, Nhân tộc nhiều thiên kiêu, lại há có thể nhìn trúng bàng môn tả đạo như vậy?" Tiếp Dẫn nghe tiếng trong lòng bị đâm đau.

Phật môn không phải không đến đây truyền đạo, mà là vẫn luôn truyền đạo, chẳng qua áp căn không có ai gia nhập vào Phật môn, bọn hắn cũng không dám hành đạo cổ hoặc đối với đệ tử Nhân tộc, dù sao mỗi tòa thành trì Nhân tộc đều có cường giả trông coi.

Cường giả Nhân tộc nhiều đếm không xuể, bọn hắn cũng không dám đi cổ hoặc chúng sinh.

Nhưng nếu bọn hắn không dùng thủ đoạn cổ hoặc, thì áp căn mẹ nó không có ai nhìn trúng Phật môn.

Dù sao Phật môn chân ý nói là cái gì?

Tu kiếp này, cầu kiếp sau!

Kiếp này làm nhiều chuyện công đức, kiếp sau tất hoạch phúc báo, thậm chí sau khi chết còn có thể không đi đầu thai, đi tới Tây Thiên Cực Lạc thế giới.

Nhân tộc là cái gì?

Đó từng người đều là gia hỏa tu kiếp này, cầu kiếp này, từng người đều hận không thể để chính mình càng ngày càng mạnh, đều

hận không thể tại ngay kiếp này vô địch thế gian.

Nhưng tên Phật môn mẹ nó cư nhiên bảo bọn hắn giảng kiếp sau, bọn hắn ngốc rồi mới chạy qua tín ngưỡng Phật môn?

Cho dù là không đi tin cái gì mà kiếp sau ngưu bức, thì những thủ đoạn kia của Phật môn, cái nào lại là thứ có thể lên được mặt bàn đâu?

Thứ lên được mặt bàn thì cái nào không phải hoạch thủ từ trong đại đạo đâu?

Chương 290

Vậy mẹ nó còn đi cái rắm Phật môn, chính mình tu luyện không được sao?

Là Tiên Môn không thơm hay là truyền thừa Nhân tộc không đủ?

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Di Lặc sau khi nhìn thấy Tiên Môn có nhiều đệ tử như vậy liền có chút khí cấp bại phôi muốn cổ hoặc toàn bộ bọn họ đi.

Dù sao nơi này là địa bàn Tiên Môn, tuy rằng đều là đệ tử Nhân tộc, nhưng dù sao không phải ở trong thành trì, hắn chỉ cần đánh bại tên thủ sơn đệ tử Tiên Môn này, là có thể cổ hoặc đám đệ tử này đi tới Phật môn.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, hắn đụng phải không phải là đệ tử Tiên Môn gì, đó là Tiên Môn chi Tổ, đó là Tiên Tổ Hồng Quân. "Hừ!" Tiếp Dẫn nghe vậy hừ lạnh một tiếng, tiếp lời nói: "Chúng sinh tật khổ, Phật môn ngô bỉnh thừa niệm của Như Lai, độ chúng sinh nhập Phật môn hưởng phúc lại có gì sai?

Tín phụng Phật môn, có thể hưởng thụ Cực Lạc thế giới, bất cứ thứ gì truy cầu, đều có thể thỏa mãn!

Độ tận chúng sinh tật khổ, đây chính là Phật môn!!!" Theo lời hắn dứt, tức thì phật quang trùng thiên, từng trận phạm âm lọt vào tai, nghiễm nhiên là một bộ dáng muốn cưỡng ép độ đi đệ tử Tiên Môn.

Hồng Quân thấy thế giận dữ, tức thì tiên quang đại phóng, khí thế của mấy chục tôn Đại Đạo Chân Tiên sau lưng trong nháy mắt nở rộ, tiên chi đạo vận vô cùng vô tận hiển hóa, ánh sáng thần thánh hạo đãng vô tận.

Vốn đã có thâm cừu đại hận với Tiếp Dẫn, nay lại mạo phạm hắn như thế, Hồng Quân há có thể nhẫn nhịn những thứ này.

Tôn nghiêm bị một tên tiểu bối vũ nhục như thế, Hồng Quân tức thì bạo phát ra thực lực cường đại vô cùng của bản thân, uy thế vô thượng trấn áp hết thảy.

Ầm ầm ầm!!!

Tiên đạo cường đại vô thất trong khoảnh khắc bạo phát, trên bầu trời Long Hổ Sơn xuất hiện một trận những đường vân rậm rạp chằng chịt, mỗi một đường vân đều là niệm để phong tỏa nơi này, mục đích chính là sợ một ngày kia động thủ sẽ bị Thiên Đình phát hiện.

Mà khi những đường vân này xuất hiện, tất cả khí tức đều phảng phất như biến mất không thấy, nếu từ trên trời quan sát nơi này, cũng chỉ thấy nơi đây bình tĩnh mạc danh, không có bất kỳ vấn đề gì xảy ra.

Tiếp Dẫn thấy thế sắc mặt mãnh nhiên biến đổi, Phật Chi Đại Đạo trong khoảnh khắc bay ra, còn có đại đạo vô cùng chấn nhiếp tứ phương, tất sinh sở học đều dùng ra tại giờ khắc này.

Từng đạo phật quang san sát, tầng tầng điệp gia, lao về phía tiên quang kia.

Nhưng phật quang giống như làm bằng giấy, chạm vào là tan nát, trong nháy mắt liền bị tiên quang xuyên thủng.

Vô số thần thông tại giờ khắc này triệt để thăng hoa, hai tôn sư đồ ngày xưa lần đầu tiên bắt đầu giao thủ.

Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, phật quang tiêu tán, tiên quang di mạn, kim thân Phật đà không còn, mạn thiên kim quang cũng biến thành tử khí di mạn trên thương khung. "Tê..." "Lão sư thật mạnh a!!!" "Đây chính là sư tôn cường đại sao..." "Khu khu Phật môn Phật

đà, cũng bất quá như thế mà thôi, so với Tiên Môn mà nói, kém quá nhiều quá nhiều..." Bên dưới, mấy chục vạn đệ tử nhìn đại chiến bạo phát trên không trung, xì xào bàn tán.

Tất cả đệ tử đều nhìn ra chỗ cường đại của Hồng Quân, mà Tiếp Dẫn bất quá là chạm vào liền tan.

Hồng Quân nhìn Tiếp Dẫn, trong ánh mắt tràn đầy lạnh lùng, kế đó giơ tay lên.

Chậm rãi hạ xuống.

Vô tận tiên quang thôi xán đạo vận thăng hoa, vĩ lực vô cùng trong nháy mắt rơi về phía Tiếp Dẫn.

Một chưởng lạc định, trong chưởng này ẩn chứa vĩ lực vô cùng, nếu bạo phát tại những thế giới phụ thuộc trong Hồng Hoang thế giới, đủ để hủy diệt ức vạn lần.

Ào ào ào!!!

Tiếp Dẫn trong nháy mắt liền bị trấn áp dưới Long Hổ Sơn, hóa thành một bức tượng điêu khắc.

Đúng thế, đây tịnh không phải uy lực thuần túy, mà là muốn trấn áp Tiếp Dẫn.

Hắn biết Hỗn Nguyên cho dù chết rồi, cũng chung quy sẽ lại quay về, chi bằng trấn áp hắn tại đây vô số năm. "Hiện nay cũng coi như báo được một mối thù!" Sắc mặt Hồng Quân dễ nhìn hơn không ít, nhưng lần này hắn thực tế cũng lỗ vốn không ít, dù sao trận pháp che giấu nơi này cũng hao phí không biết bao nhiêu năm tâm huyết của hắn, lần này lại dùng để đối phó một tên phản đồ như vậy, mẹ nó sao có thể khiến hắn trong lòng không cảm thấy lỗ.

Nhưng nhìn thoáng qua Tiếp Dẫn bị mình phong ấn tại môn hộ Long Hổ Sơn, trong lòng ngược lại hả giận không ít.

Đây còn không phải phong ấn đơn giản, là hóa thành một bức tượng điêu khắc, cái này quả thực làm cho Tiếp Dẫn mất mặt không biết bao nhiêu.

Bọn hắn loại Tiên Thiên Thần Thai Thánh này, kỳ thực coi trọng nhất chính là da mặt, dù sao Hỗn Nguyên giả bất tử bất diệt, nhưng hiện tại Tiếp Dẫn thực sự là đem da mặt mình ném đi sạch sẽ.

Mà khi trận pháp kia triệt tiêu, tâm huyết nhiều năm của Hồng Quân cũng mất, nếu còn muốn tái chiến, lại không biết phải tốn bao nhiêu năm mới có thể di bổ tốt. ..... "Không ổn!

Tiếp Dẫn gặp đại nạn, giờ khắc này đã bị trấn áp phong ấn!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật đột nhiên trong lòng nhảy một cái, bấm ngón tay tính toán, liền biết được tao ngộ hiện nay của Tiếp Dẫn. "A?!

Còn xin lão sư vụ tất phải cứu sư huynh a!!!" Chuẩn Đề nghe vậy đại kinh, vội vàng đứng dậy bái đạo.

Hắn biết Tiếp Dẫn đều ngã rồi, chính mình đi qua cũng là tặng đầu người, thế là vội vàng cầu cứu Dương Mi.

Có thể cứu Tiếp Dẫn cũng chỉ có Tam Thế Phật, về phần Quang Minh Thần Ma, hắn không thể nào gọi được.

Tam Thế Phật ngược lại còn có hy vọng.

Quả nhiên, sau khi hắn khóc lóc kể lể một hồi, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật mở miệng nói: "Cũng được, năm lần bảy lượt động đến người Phật môn ngô, há có thể nhẫn nhịn nhục nhã bực này!

Khu khu Tiên Môn, búng tay có thể diệt!" Theo hắn thấy, Hồng Quân sớm đã bị Thiên Đế trấn áp, hiện tại Tiên Môn còn không phải mặc cho hắn nắn bóp, cho dù là một Hỗn Nguyên thì như thế nào?

Giữa Hỗn Nguyên và Hỗn Nguyên là có sự khác biệt, giống như

Tiếp Dẫn đánh không lại đối phương, tên kia tự nhiên cũng địch không lại hắn.

Bất quá nghĩ đến việc đối phương ngay cả Tiếp Dẫn cũng đánh không lại, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật mày nhẹ nhàng nhíu lại. "Tên kia sẽ không phải là Hồng Quân đấy chứ?" "Không đúng không đúng, Hồng Quân tên kia lại chưa thoát khốn mà ra, hắn không phải là hắn, hơn nữa ta cũng không có cảm nhận được khí tức của hắn." Nghĩ tới đây, Dương Mi lão tổ trong lòng rất là yên tâm. ..... "Sao lại tới thêm một tôn Phật đà nữa?

Người Phật môn này là không xong không dứt đúng không?" Hồng Quân đang giảng đạo trên Long Hổ Sơn, đột nhiên dừng lại, cảm nhận được phật khí phương Tây, nhíu mày nghĩ.

Tích nhật lúc hắn làm Tiên Tổ nằm cao trên chín tầng mây, ai mẹ nó dám qua tìm hắn gây sự a.

Nhưng bây giờ thì sao, đám khốn kiếp này cứ cái sau tiếp cái trước chạy qua, đánh một đứa lại tới một đứa, đánh một đứa lại tới một đứa, giống như không có lúc ngừng vậy.

Đợi đến khi Dương Mi lão tổ tới Long Hổ Sơn, một tôn Phật đà to lớn kim quang lấp lánh xuất hiện trên tầng mây.

Hồng Quân nhìn thấy xong, sắc mặt đều đen lại. "Tên Dương Mi đáng chết, làm ra một cái Phật môn thì thôi đi, cư nhiên còn dám đến trước mặt bản tổ, thực tại không được, bại lộ thì bại lộ, cùng lắm thì lại bị phong ấn!!!" Hồng Quân hai mắt hơi híp lại, liền muốn động thủ trấn ấn hắn. "Hồng Quân!!!" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật sau khi nhìn thấy Hồng Quân, kinh hô thất thanh.

Vốn tưởng rằng đối phương tịnh không phải Hồng Quân, nhưng hiện tại không nghĩ tới cư nhiên chính là Hồng Quân!

Hồng Quân nghe vậy trong lòng chấn động, tên này cư nhiên nhận ra mình, lập tức liền hiển hóa nguyên thân, bay đến trước mặt Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật. "Dương Mi!

Ngươi ngô tích nhật là bạn, mà nay vì sao năm lần bảy lượt sai người tìm ngô gây phiền toái, ngươi quả thật không sợ hôm nay ngô trấn sát ngươi tại đây sao!!!" Hồng Quân hai mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn chằm chằm Dương Mi, lệ thanh nói.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nghe vậy trong lòng chột dạ, vốn tưởng rằng là qua đây khi phụ kẻ yếu, quỷ mới biết đụng phải một đại thần, về thủ đoạn của Hồng Quân, hắn chính là thập phần rõ ràng, biết tên này không thể loạn đắc tội, bằng không sẽ không có quả ngon để ăn.

Nhưng hắn cũng không phải kẻ nhận túng (nhận thua/hèn nhát), lập tức lệ thanh đáp lại: "Hồng Quân, ngươi không phải bị phong ấn trong Hỗn Độn sao?

Thoát khốn từ lúc nào!" "Hừ!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật không nói lời nào.

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật thấy thế trong lòng có chút run sợ, càng thêm kinh cụ vài phần, kế đó mở miệng nói: "Lúc trước không biết nơi này là nơi đạo hữu ở, cho nên nhiều mạo phạm, hiện giờ Di Lặc bị phế, Tiếp Dẫn bị phong, cũng coi như là nhận lấy kết cục xứng đáng.

Đạo hữu hà tất không để ngô mang Tiếp Dẫn về, việc này một bút xóa bỏ, ngày sau Phật môn không còn phạm Tiên Môn, thế nào?" Tuy rằng lúc đầu Hồng Quân nổi lên tâm diệt Phật, nhưng Hồng Quân lúc này hiển nhiên làm không được điểm ấy, cho nên cũng không cần quá mức lo lắng, nhưng hắn cũng không muốn bức bách Hồng Quân quá

đáng.

Chó cùng đường còn biết nhảy tường, huống hồ là Hồng Quân.

Nếu thật sự ép Hồng Quân đến bước đường cùng, thì một mình Hồng Quân điên cuồng trả thù, đó cũng không phải là thứ Phật Môn có thể chịu đựng được.

Còn về việc phong ấn Hồng Quân… điều này, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật quả thực chưa từng nghĩ tới.

Bỗng nhiên, một tia tinh quang lóe lên, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật chợt nghĩ đến, Phật Môn phía sau còn có Quang Minh Thần Ma, Hồng Quân có mạnh đến mấy cũng không thể mạnh hơn Quang Minh Thần Ma được!

Hồng Quân không phải Đế Tuấn!

"Ngươi có thể đi, nhưng Tiếp Dẫn phải ở lại." Hồng Quân mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nói.

Lúc này, hắn đã chuẩn bị cho tình cảnh cá chết lưới rách, nếu không đánh được thì cùng lắm là cùng chết, hắn trấn áp Dương Mi, Đế Tuấn trấn áp hắn.

"Tiếp Dẫn là đệ tử của ta, sao có thể chịu nhục lớn đến vậy?" Dương Mi nghe nói mình có thể đi thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, y cũng không muốn giao chiến với Hồng Quân, quỷ mới biết tên gia hỏa này còn có hậu chiêu gì, cũng như phía sau y rốt cuộc có bao nhiêu Hỗn Nguyên.

Hồng Quân có thể thoát khỏi phong ấn của Thiên Đế, có thể thấy là tất nhiên có đồng bọn, mà hiện giờ trong Tiên Môn có bao nhiêu Hỗn Nguyên y cũng không biết, làm sao có thể đánh một trận mà không rõ ràng bất cứ điều gì chứ.

Hồng Quân nghe vậy giận tím mặt, quát lên: "Tiếp Dẫn là kẻ phản

bội của ta!!!" Dương Mi nghe vậy thì cứng họng, quả thực không nói được lời nào, đành phải im lặng.

"Ta vì Phật Môn mà tận trung, hiện giờ Phật Môn không chỉ có Tam Thế Phật, phía sau còn có bóng dáng của Quang Minh Đại Như Lai, Hồng Quân, ta nhớ tình xưa ngươi và ta là bạn tốt, không muốn cá chết lưới rách với ngươi, chẳng lẽ hôm nay nhất định phải phân định cao thấp sao!!!" Hồng Quân nghe vậy sắc mặt biến đổi, đối phương lại có cả Đại Đạo Thần Ma làm hậu thuẫn, chết tiệt, nghĩ đến đây, Hồng Quân không khỏi một trận chua xót.

Nửa đời trước của hắn vô cùng vinh hiển, nhưng bây giờ thì sao?

Thảm hại thì thôi đi!

Vu Tộc có thể ôm đùi thì thôi đi!

Yêu Tộc vốn dĩ đã có chỗ dựa!

Ngay cả một Dương Mi cũng có thể có chỗ dựa, mẹ kiếp!!!

Càng nghĩ càng tức, oán niệm trong lòng Hồng Quân dần dần tăng lên.

Nhưng trong chớp mắt, tiên khí phất qua, lập tức oán niệm trong lòng Hồng Quân hoàn toàn tiêu tan, khôi phục thần trí.

Hồng Quân sắc mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Tiếp Dẫn ngươi cứ mang đi, sau này nếu còn phạm phải chuyện này, đừng trách ta vô tình, hơn nữa, nếu Tiên Môn không còn, thì Phật Môn cũng không cần thiết phải tồn tại." Nghe Hồng Quân nói, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật trong lòng thở phào nhẹ nhõm, còn về lời đe dọa của Hồng Quân, y hoàn toàn không xem là chuyện gì.

"Đa tạ Đạo hữu." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật bề ngoài khách khí một chút, sau đó trực tiếp điểm một ngón tay, Tiếp Dẫn đang hóa thành tượng đá liền phá vỡ phong ấn, nhìn thấy Dương Mi

trên trời, trong lòng đầy xấu hổ.

Đến trước mặt Dương Mi, chắp hai tay cúi đầu nói: "Đa tạ lão sư đã cứu con." "Ừm." Dương Mi khẽ đáp, gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Sau đó Tiếp Dẫn liền đến bên cạnh Dương Mi lão tổ, và lúc này mới nhìn thấy đối diện rốt cuộc là ai.

"Hồng Quân!!!" Tiếp Dẫn chợt hai mắt trợn tròn, sợ đến tâm thần chấn động, khó trách mình không phải đối thủ của y còn bị đánh bầm dập, hóa ra đối phương lại là Hồng Quân...

Tiếp Dẫn không dám nhìn Hồng Quân nhiều, vội vàng cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Hồng Quân, với tư cách là kẻ chủ mưu bấy lâu nay, ngoại trừ trận đại chiến với La Hầu năm xưa bị lộ ra ngoài thế gian, thì hầu như không có trận chiến nào khác bị lộ.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc Dương Mi biết đối phương mạnh đến mức nào, không ai ngu đến mức nghĩ rằng đối phương chỉ dựa vào mưu kế mới có địa vị như vậy.

Thực lực, vĩnh viễn là căn bản của tất cả.

Và Hồng Quân sở dĩ sa sút đỉnh cao, cũng chính là do thực lực không đủ.

Nếu thực lực vẫn còn như vậy kinh thiên động địa, thì Hồng Hoang ngày nay vẫn là y nói là được. ...

Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật mang theo Nam Mô Bảo Tràng Quang Vương Phật cùng quay về Đại Lôi Âm Tự.

Trên đường.

"Lão sư, Tiên Tổ sao lại thoát khỏi cảnh khốn cùng, còn truyền

đạo trong lãnh địa Nhân Tộc?" Tiếp Dẫn vẫn không nhịn được tò mò hỏi.

"Không biết, nhưng đã y đã xuất hiện trở lại, chúng ta tốt nhất là đừng đi trêu chọc." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nghe vậy lắc đầu, chậm rãi nói.

Lời y nói tuy như vậy, nhưng trong lòng đã quyết định sau khi trở về sẽ cầu cứu Quang Minh Thần Ma, mời Quang Minh Thần Ma ra tay phong ấn Hồng Quân.

Tên gia hỏa Hồng Quân này không bị phong ấn thì y trong lòng bất an.

Nếu không phải có nhân quả mâu thuẫn với Thiên Đình, y đã sớm lên Thiên Đình tìm Đế Tuấn tố giác, để Đế Tuấn lại phong ấn Hồng Quân.

Dù sao tên gia hỏa Hồng Quân đó có nhân quả lớn với các Thần Thánh khác, nếu y báo cho Đế Tuấn, Đế Tuấn nhất định sẽ phong ấn Hồng Quân.

Nhưng nếu y đi, nói không chừng cũng nhắc nhở Đế Tuấn, mình ngày đó đã ngăn cản Thiên Đình, đã kết thù với Đế Tuấn và bọn họ, nếu để Đế Tuấn nhớ lại, nói không chừng mình cũng sẽ bị đối phương trấn áp.

"Đệ tử đã biết…" Tiếp Dẫn gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, y ngày xưa đã cùng sư đệ Chuẩn Đề Đạo Nhân phản bội Tiên Môn, chuyển sang gia nhập Phật Môn.

Nhân quả này với Tiên Tổ Hồng Quân không nhỏ, mặc dù đối phương đã khiến bọn họ không thể bước vào Chí Cao Đại Đạo, nhưng bản thân việc này không có nhân quả gì, chỉ là hai con đường khác nhau, đối phương dẫn dắt ngươi đi sai mà thôi.

Dù sao Đại Đạo mênh mông, đi thế nào vẫn phải xem chính mình.

Nếu không, với nhân quả lớn do Hồng Quân gây ra đó, y còn muốn bù đắp cho bản thân ư?

Thôi đi.

Chẳng qua là làm như vậy sẽ khiến toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều ghi hận Hồng Quân mà thôi, không có nhân quả quan trọng sao?

Quan trọng là thâm cừu đại hận đã kết.

Mà Tiếp Dẫn và những người khác phản bội Hồng Quân, đây mới là nhân quả thực sự, đã ghi sổ ở Thiên Đạo.

Phản bội Tiên Môn, phản bội lão sư.

Cho nên, Tiếp Dẫn trong lòng rất hoảng sợ, y hiểu vì sao Hồng Quân ngày xưa lại nhìn chằm chằm vào y như vậy, làm sao mà không nhìn chằm chằm vào y được chứ.

Nếu là mình, e rằng còn phải tìm cơ hội giết chết đối phương.

"Tuy nhiên vẫn tốt, ta đã thành tựu Hỗn Nguyên, nghĩ rằng y dù có bất mãn trong lòng, cũng không có cách nào rồi…" Tiếp Dẫn hơi tự an ủi, nghĩ vậy.

Dù sao y cũng thực sự đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, trong Hồng Hoang từ khi sinh ra Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên đến nay, chưa từng thấy một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào vẫn lạc.

Không có một tiền lệ nào, điều này cũng khiến lòng Tiếp Dẫn an ổn hơn rất nhiều. ...

Trong Đại Lôi Âm Tự.

Chương 291

Sau khi Dương Mi dẫn Tiếp Dẫn ngồi xuống, Thời Thần A Di Đà Phật không nhịn được hỏi: "Thế nào rồi, đã đánh chết Tiên Nhân đó chưa?" Dương Mi nghe vậy chậm rãi lắc đầu, thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài này cũng khiến Âm Dương Lão Tổ, Chuẩn Đề Phật Mẫu đều nhìn sang.

"Tiên Nhân đó, không phải người ngoài, chính là Tiên Tổ ngày xưa…" Dương Mi u u dài thở dài nói.

"Tê!!!" Thời Thần A Di Đà Phật và Chuẩn Đề Phật Mẫu nghe vậy lập tức biến sắc, hít một ngụm khí lạnh.

Ngay cả Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật vốn vẫn nhắm mắt không nói, đang tu dưỡng, cũng lập tức mở choàng hai mắt, nhìn chằm chằm Dương Mi đang nói.

"Tiên Tổ sao lại thoát khỏi cảnh khốn cùng?!" Câu hỏi này cũng là điều mọi người muốn hỏi.

"Không biết vì sao, nhưng lúc đó ngăn cản ta cũng quả thực là Tiên Tổ." Dương Mi nghe vậy lắc đầu, chuyện này chính y cũng không biết, nên cũng không biết phải nói thế nào.

Mặc dù rất không muốn chuyện này xảy ra, nhưng sự thật là vậy, hiện giờ Hồng Quân quả thực đã thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Hồng Quân bị phong ấn trong Hỗn Độn ban đầu tuy không có nhiều sinh linh biết, nhưng theo thời gian dài Hồng Quân không xuất hiện, dần dần mọi người cũng đều biết là ngày đó y đã bị Thiên Đế dẫn vài người phong ấn.

Âm Dương nghe vậy tuy không muốn dính vào vũng nước đục

này, nhưng nếu Hồng Quân trở lại, điều này cũng tất yếu sẽ ảnh hưởng đến Phật Môn, mà Phật Môn bị ảnh hưởng thực tế cũng chính là lợi ích của y bị xâm phạm.

Cho nên, dù thế nào đi nữa, Âm Dương Lão Tổ cũng không muốn thấy chuyện này xảy ra.

"Hay là đến cầu kiến Quang Minh Đại Như Lai, thỉnh Quang Minh Đại Như Lai ra tay dọn sạch chướng ngại cho chúng ta!" Theo lời của Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, chúng Phật tử đều tỏ thái độ.

"Được!" "Đại thiện!" Sau khi thương thảo xong, năm vị Phật tử này trực tiếp cúi đầu, hô lớn: "Lễ tán Quang Minh Đại Như Lai, đệ tử và những người khác cầu kiến Quang Minh Đại Như Lai!!!" Ong ong ~ Trong Đại Lôi Âm Tự một đạo bạch quang lóe lên, Quang Minh Thần Ma xuất hiện trước mặt mọi người.

Y sắc mặt lạnh lùng, cúi xuống nhìn những Phật tử này, nhàn nhạt nói: "Lần này tìm ta, có việc gì?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nghe vậy vội vàng bước ra, cúi người nói: "Khải bẩm Quang Minh Đại Như Lai, hiện giờ Phật Môn đang trong lúc nguy cấp, mong Quang Minh Đại Như Lai ra tay tương cứu!!!" Quang Minh Thần Ma nghe vậy nhíu mày, khẽ "ưm" một tiếng, tò mò hỏi: "Còn có chuyện gì khiến các ngươi phải sợ hãi ư?

Chẳng lẽ là Thiên Đình không thành?" Dương Mi vội vàng lắc đầu, sau đó đáp: "Không phải, mà là Tiên Tổ, người này là do tàn niệm của Thần Ma Tiên chi hóa thành, ngày xưa trong Hồng Hoang đã chủ đạo Tam Tộc Đại Chiến, khiến vạn tộc điêu linh.

Sau đó còn ý đồ san bằng niệm Hỗn Nguyên, mong muốn khiến chúng sinh Hồng Hoang đều lạc lối, là kẻ thù chung của Hồng Hoang.

Hơn nữa y từng thấy Phật Môn lớn mạnh, từ đó nảy sinh ý niệm diệt Phật, ý niệm diệt Phật này càng ngày càng mạnh, đệ tử sợ rằng

lúc nào đó sẽ trở thành sự thật… Vốn dĩ người này vì tội ác tày trời bị Thiên Đế phong ấn trong Hỗn Độn, không biết khi nào thoát khỏi phong ấn, hiện giờ đang ở Long Hổ Sơn thuộc Nhân Tộc Nam Hoang truyền đạo mở rộng Tiên Môn, còn phế bỏ tu vi của đệ tử Phật Môn và trấn áp Nam Mô Bảo Tràng Quang Vương Phật trước cửa Tiên Môn khiến Phật Môn mất mặt, kính xin Quang Minh Đại Như Lai ra tay, vì Phật Môn vì chúng sinh phong ấn ma đầu này!!!" Quang Minh Thần Ma nghe vậy tò mò hỏi: "Nếu Thiên Đế ngày xưa đã phong ấn tên gia hỏa này, vì sao lần này các ngươi không đi bẩm báo Thiên Đế, để Thiên Đế phong ấn tên gia hỏa này?" Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật nghe vậy nghẹn lời, nhãn châu đảo một vòng, vội vàng lại nói: "Thiên Đế là chủ tể Thiên Đình, Phật Môn chúng ta có Quang Minh Đại Như Lai, hà tất phải đi cầu trợ Thiên Đế, nếu đi cầu trợ Thiên Đế, chẳng phải là nói cho thế nhân biết Phật Môn không bằng Thiên Đình, có chuyện gì còn phải đi cầu kiến Thiên Đế sao?" "Nhưng Phật Môn vốn dĩ không bằng Thiên Đình mà!" Quang Minh Thần Ma nghe vậy càng thêm nghi hoặc, nhíu mày nói.

Lời này vừa ra, Dương Mi sửng sốt, ý y là muốn nói người khác sẽ cho rằng Quang Minh không bằng Đế Tuấn, nên mới nói như vậy để kích Quang Minh, nhưng không ngờ Quang Minh lại hiểu như vậy.

Lập tức, y liền nghiến răng, một bộ dáng phẫn khái nói: "Đại Như Lai, người khác nói Phật Môn không bằng Thiên Đình ta thừa nhận!

Dù sao đây là sự thật ai cũng thấy!

Nhưng nếu có kẻ không biết điều mà cho rằng Đại Như Lai không bằng Thiên Đế, thì đệ tử dù có đánh chết kẻ đó ngay tại chỗ cũng sẽ cảm thấy vô cùng phẫn nộ!!!" Y nói như vậy, quả nhiên, Quang Minh Thần Ma lập tức nổi giận từ trong lòng, tuy y quả thực hiện tại không đánh lại Đế Tuấn, nhưng chết tiệt, đây không phải là y không đánh lại Đế Tuấn, mà là hiện tại y không ở trạng thái toàn thịnh, chỉ là một tia

ý thức mà thôi.

Nếu bản thể giáng lâm, nếu Đại Đạo Thần Ma chi khu dựng dục mà ra, y, Quang Minh, nhất định sẽ cho Đế Tuấn biết cái gì gọi là Đại Đạo Thần Ma không thể sỉ nhục!!!

Nhưng hiện tại nên nhẫn nhịn vẫn phải nhẫn nhịn, nhưng điều đó không có nghĩa là y sẽ chấp nhận người khác nói y không bằng Đế Tuấn.

"Đợi đấy, ta đi rồi sẽ trở lại, một Hồng Quân nhỏ bé, chẳng qua chỉ là lật tay mà thôi!!!" Quang Minh Thần Ma để lại một câu nói, sau đó thân thể hóa thành những đốm sáng, tiêu tán không thấy.

"Cao, thật là cao!" Thời Thần Lão Tổ bên cạnh vươn tay không nhịn được khen ngợi.

"Ha ha ha ha…" Dương Mi Lão Tổ cũng không nhịn được đắc ý cười nói.

"Nếu đợi y phản ứng lại, e rằng Đạo hữu sẽ không cười vui như vậy nữa…" Âm Dương Lão Tổ bên cạnh nhàn nhạt nói.

Tiếng cười của Dương Mi Lão Tổ chợt ngừng lại, biểu cảm trên mặt y cũng có chút khó hiểu, nghĩ đến Âm Dương Lão Tổ có thể sẽ tố giác, trong lòng không khỏi dấy lên một trận lầm bầm. ...

Long Hổ Sơn.

"Lần này…" Hồng Quân nhìn về phía xa, kẻ đến không hề che giấu bất kỳ khí tức nào của mình, luồng khí tức hùng vĩ mà cổ xưa này lập tức khiến Hồng Quân tâm thần chấn động.

"Quang Minh Thần Ma!!!" Khi Hồng Quân biết kẻ đến là ai, thân thể Quang Minh Thần Ma cũng xuất hiện trước mặt Hồng Quân.

"Tiên Tổ Hồng Quân, đáng bị vĩnh viễn trấn áp tại Tu Di Sơn!!!"

Lời của Quang Minh Thần Ma lạnh nhạt mà vô tình, khi biết đối phương dám trấn áp Phật tử của Phật Môn trước cửa Tiên Môn, y thực ra đã nổi giận, chỉ là nghĩ rằng nếu có người khác ra tay thì mình không cần ra tay nữa.

Vì đã ra tay rồi, vậy thì phải ăn miếng trả miếng, vĩnh viễn trấn áp đối phương trước núi Tu Di, để toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều biết kẻ đắc tội Phật Môn sẽ có kết cục thế nào.

Thế là, vô tận quang mang xuất hiện, chiếu sáng toàn bộ Nam Hoang, Hồng Hoang vốn đã là ban ngày giờ càng trở nên sáng rực, thậm chí chói mắt.

"Tiên Đạo mênh mông, Thiên Đạo rạng ngời!!!" Hồng Quân dù sao cũng là tồn tại từng hợp Đạo Thiên Đạo, dù sau này đã tách khỏi Thiên Đạo, nhưng lúc này vẫn có thể thi triển một số thần thông liên quan đến Thiên Đạo.

Và đây, chính là bản lĩnh để y đứng vững trên đỉnh Hồng Hoang.

Lần này gặp phải Quang Minh Thần Ma thì còn quản được có lộ ra ngoài hay không nữa, cứ lo vượt qua kiếp nạn trước mắt này đã!

Oanh long long!!! ...

Nam Hoang, Nhân Tộc Hoàng Đình.

"Bệ hạ, đã điều tra rõ, dị tượng lần này là do trong Lâm Quốc có một địa danh tên là Long Hổ Sơn, Long Hổ Sơn là đạo trường của Tiên Môn, nơi đó bùng nổ một trận tranh đấu, theo lời Lâm Vương Lâm Động nói là Quang Minh Thần Ma và một Đạo nhân đang tranh đấu, có khả năng là Tiên Tổ trong truyền thuyết." Thần Nông Thị nghe vậy phất tay, trầm giọng nói: "Mệnh Lâm Động nhất định phải bảo vệ tốt Nhân Tộc gần đó, nếu hai vị này thật sự làm tổn thương Nhân Tộc, thì dẫn quân thảo phạt, trấn sát cả hai vị này!!!" "Nặc!!!"

“Không được, Trẫm còn phải tự mình đi một chuyến, Tiên Tổ trong truyền thuyết, Trẫm thật sự chưa từng gặp qua, a ~” ...

Oanh long long!!!

Vô tận quang minh lúc này dường như hóa thành từng đạo từng đạo sát nhân lợi khí, những tia sáng không thể cảm nhận được mỗi đạo đều mang theo Đạo Vận vô thượng phóng về phía Hồng Quân.

Mà những tiên quang đó lưu chuyển lung linh lại xen lẫn Thiên Đạo chi lực, nhất thời lại có thể chống đỡ vô số tia sáng loạn xạ.

“Chết tiệt, nếu cứ thế này thì không chống đỡ được quá lâu!” Hồng Quân thấy tạm thời chống đỡ được cũng chỉ hơi thở phào nhẹ nhõm, có thể chống lại phần lớn đều nhờ Thiên Đạo chi lực, nhưng hiện tại y không phải là Tiên Tổ hợp Đạo Thiên Đạo, Thiên Đạo chi lực đâu có nguồn gốc vô tận.

Tâm niệm vừa động, một chiếc ngọc điệp tàn phá từ trong nguyên thần của y bay ra.

Khi Tạo Hóa Ngọc Điệp rơi trên đỉnh đầu Hồng Quân, lập tức từng đạo Tạo Hóa chi khí rủ xuống bao phủ toàn thân Hồng Quân.

Lúc này, Hồng Quân lại thu Thiên Đạo chi lực, tiên quang khắp trời cũng chuyển hóa thành từng đạo thần thông phóng về phía Quang Minh Thần Ma.

Quang Minh Thần Ma nhìn thấy bảo vật trên đỉnh đầu Hồng Quân thì hơi khựng lại, sau đó trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc và không hiểu, nhưng y không kịp nghĩ nhiều, đối mặt với đòn tấn công này của Hồng Quân, thân hình y dần dần tiêu tán.

Từng đạo tiên quang xuyên qua thân thể y, nhưng y lại không hề có bất kỳ tổn thương nào.

Sau đó hai bên nhìn nhau.

Ong!

Những Đạo Vận cường hãn vô cùng đều xuất hiện phía sau hai bên, trên không Long Hổ Sơn, Quang Minh Thần Ma đứng trên đầu rồng, còn Tiên Tổ Hồng Quân đứng trên đầu hổ.

Trong vô cùng thời không, hai thân ảnh cường hãn vô cùng dần dần hiện ra, không ngừng diễn hóa.

Một đạo Quang Minh bất diệt, Hắc Ám quỳ phục dưới chân.

Một đạo tiên khí trường tồn, trấn áp ma cẩu gia môn.

Dưới hai thân ảnh này, dường như ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên cũng trở nên nhỏ bé không chịu nổi, giống như có thể nghiền nát kiến hôi bất cứ lúc nào.

Hai tôn thân ảnh này đều là những tồn tại đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang, một là Tiên Tổ Hồng Quân, kẻ chủ mưu sau lưng mọi chuyện, một là Quang Minh Thần Ma vĩnh hằng bất diệt từ thời viễn cổ.

Nếu hai tồn tại này thực sự đại chiến toàn lực ở đây, e rằng ngay cả Lâm Động của Nhân Tộc cũng không thể bảo vệ được dư ba không làm tổn thương Nhân Tộc.

Nhưng may mắn là các cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên gần đó đều đã đến, chỉ là để bảo vệ Nhân Tộc khỏi bị hai tôn Thần Thánh này đại chiến liên lụy.

Và sở dĩ không đuổi đối phương đi, cũng là vì việc tận mắt chứng kiến trận đại chiến cấp bậc này có tác dụng nâng cao rất lớn đối với bọn họ.

Trong hư không.

Diệp Hiên nhìn Hồng Quân và Quang Minh Thần Ma va chạm, khẽ

mỉm cười.

"Mới thoát khỏi cảnh khốn cùng bao nhiêu năm mà đã có thể sánh ngang Thần Ma rồi sao, Hồng Quân, thiên phú tài tình của ngươi quả thực khiến ta hết lần này đến lần khác kinh ngạc… Nhưng năm đó ngươi cũng quả thực là tồn tại đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang, trấn áp bấy nhiêu năm rốt cuộc cũng không thể phong ấn ngươi… Ta, rất mong đợi biểu hiện của ngươi…" "Sự va chạm giữa Thần Thánh đỉnh cao và Đại Đạo Thần Ma, cũng không biết rốt cuộc hươu chết về tay ai…" "Còn có hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề này, cũng không phải loại cam chịu để người khác đoạt lấy thành quả, sau này cũng không biết sẽ gây ra sóng gió như thế nào." "Người sống trên đời, nên mưu tính tất cả, phải có dã tâm, chỉ có như vậy mới có thể không ngừng mạnh lên, mới có thể khiến Hồng Hoang cũng không ngừng mạnh lên!" Đúng lúc này, sắc mặt Diệp Hiên đột nhiên khựng lại, tâm niệm vừa động, lập tức quay trở về hiện thực.

Hắn nhìn vào một góc phòng, khẽ cười nói: "Cũng không biết nên khen ngợi các ngươi thế nào, Sáng Thế Thần cấp năm cỏn con, vậy mà lại có thể tiềm phục đến đây." "Còn cách ly cả không gian này nữa, nhưng các ngươi thật sự cho rằng vị hiệu trưởng là Sáng Thế Thần cấp bảy không biết các ngươi lẻn vào ư?" "Các ngươi e rằng quá coi thường Sáng Thế Thần cấp bảy rồi…" Ánh mắt Diệp Hiên ngưng tụ, nơi ánh mắt hắn chạm tới, đột nhiên mấy bóng người hiện ra.

"Không tệ, vẫn có thể phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta." Tổng cộng ba bóng người hiện ra, mỗi người đều không cao lớn, nhưng dung mạo tuấn mỹ, khi nói chuyện đầy giọng Phù Tang.

"Thì ra là mấy tên tép riu cấp thấp!" Diệp Hiên hai mắt lạnh đi, lạnh lùng nhìn ba vị Sáng Thế Thần cấp năm trước mặt, trong lòng lập tức dấy lên vô số cảm giác chán ghét, như thể từ trong huyết

mạch mà dâng lên.

"A a, giác quan của ngươi quả thực rất nhạy bén, chỉ tiếc là thiên phú của ngươi quá mạnh, mạnh đến mức ta không thể không ra tay xóa sổ ngươi khỏi thế gian." Một giọng nói có khẩu âm cực kỳ quái dị vang lên, âm thanh đó giống như lời nói từ miệng chó má vậy.

Còn về việc Diệp Hiên nói bị Sáng Thế Thần cấp bảy phát hiện, bọn họ không bận tâm, bản thân đã tham gia hành động này thì không hề có ý định sống sót trở về, mà bọn họ không bị Sáng Thế Thần cấp bảy đánh chết, điều này cũng có nghĩa là bọn họ vẫn còn cơ hội.

Khi tỉnh thượng tiểu thứ lang tuyển chọn, ba người bọn họ đã nổi bật, sau đó liền ở gần Tổ Tinh, chờ thời cơ hành động.

Nhưng tên Diệp Hiên này lại không hề xuất hiện, không hề đi đến các tinh vực khác, điều này cũng khiến bọn họ không có cách nào chặn giết.

Sau đó, một lần hành động khó khăn lắm mới có, lại là chạy đến Sáng Thế Đại Lục, không còn cách nào, bọn họ cũng chỉ có thể đi theo.

Mà lần này, bọn họ có thể mò vào Đại Minh Học Viện, gần như là chuyện không thể, nhưng cố tình lại vào được, về điểm này, Diệp Hiên cũng cảm thấy có chút tò mò.

Không có lý do gì mà những dị tộc này đã mò đến tận cửa nhà rồi, lại còn không phát hiện ra.

Cho nên, chỉ còn lại một khả năng, đó là các Sáng Thế Thần cấp cao đã sớm phát hiện ra, chỉ là không quản nhiều mà thôi, mục đích là để xem hiện tại Diệp Hiên rốt cuộc có thực lực mạnh đến mức nào.

Dù sao Diệp Hiên trong cơ thể đã bị Chu Nguyên Chương tự tay bố trí một cấm chế bảo vệ, nếu thật sự gặp nguy hiểm đến tính mạng

thì cũng sẽ được kích hoạt.

Theo giọng nói của tên tép riu kia vừa dứt, trong chớp mắt, khí tức khủng bố bùng nổ.

Một luồng khí tức u ám quỷ dị từ từ hiện ra.

Cùng lúc đó.

Trong thế giới Hồng Hoang.

Một thông đạo khổng lồ vô cùng xuất hiện, vô số xúc tu điên cuồng nhúc nhích trong đó, dường như đó là thông đạo dẫn đến địa ngục.

Đột nhiên, một thân ảnh khổng lồ vô cùng từ trong thông đạo đó bước ra, vô số xúc tu điên cuồng nhúc nhích, dường như đang hút lấy linh khí trời đất Hồng Hoang.

Nếu Diệp Hiên có mặt ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc vì sao lại xuất hiện một con bạch tuộc khổng lồ kinh thiên động địa như vậy.

Mà đó không phải vật gì khác, chính là Báo Văn Sao.

Sinh vật thần thoại Phù Tang, lúc này không báo trước mà giáng lâm vào Hồng Hoang!

Trong chớp mắt.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang cảm ứng được vật này đều biến sắc, trong mắt tự nhiên dấy lên một cảm giác chán ghét bản năng!

Từng xúc tu thô lớn mà lại có thể uốn cong tùy ý nối liền với nhau vung vẩy tùy tiện trên không trung, bầu trời đều bị xé rách bởi chúng, mặt đất dường như cũng đang sụp đổ.

Linh khí vô cùng vô tận dường như sắp bị những xúc tu này hút cạn sạch. … Xấu xí, khủng bố, bạo ngược, ghê tởm.

Các loại khí tức đáng ghê tởm hiện ra trong biệt thự của Diệp Hiên, thậm chí còn lan tràn đến thế giới Hồng Hoang.

Đó là một loại cảm giác vượt qua tất cả, là một loại thế giới khiến người ta chán ghét từ tận đáy lòng.

Và thế giới này, chính là Thần Quốc của tên hắc y nhân Phù Tang Quốc kia.

"Thật là một khí tức đáng ghét…" Trong mắt Diệp Hiên không hề che giấu sự chán ghét trong lòng, đừng nói là nhìn đối phương, chỉ cần nhìn chằm chằm đối phương như vậy, dường như đã có thể thấy được vẻ xấu xí không chịu nổi trong lòng đối phương.

Những khí tức buồn nôn đó phiêu tán khắp căn phòng, nhưng Diệp Hiên không hề hành động khinh suất, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với Sáng Thế Thần cấp năm.

Những khí tức đối phương truyền đến, ngoài việc khiến hắn cảm thấy chán ghét ra, thì cũng không có cảm giác gì là không thở nổi.

Oanh!

"Ta thừa nhận ngươi rất lợi hại, quả thực là một thiên tài, nhưng trước mặt chúng ta, ngươi cũng chỉ có thể mang danh thiên tài chết yểu mà thôi!!!" Một trong ba người đó, tên là Sàng Biên Tiểu Vương Lang, khí tức trên người đột nhiên biến đổi, khí thế cường đại của Sáng Thế Thần cấp năm lập tức đè ép về phía Diệp Hiên, muốn sống chết ép chết Diệp Hiên.

Oanh long long!!!

Khí thế hùng vĩ vô cùng đó lập tức hủy diệt tất cả vật phẩm bên trong biệt thự, ngay cả tòa biệt thự này cũng vậy.

Thậm chí ngay cả không gian xung quanh cũng mơ hồ bắt đầu có chút biến hóa.

“Kéo vào không gian vô định ư?

Ta còn tưởng ngươi có thể phá hủy không gian Sáng Thế Đại Lục chứ ~” Diệp Hiên khinh thường cười khẩy một tiếng, lắc đầu, nhìn không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, chậm rãi nói.

“Cái gì?

Sao có thể?!” Sàng Biên Tiểu Vương Lang thấy vậy, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Hắn không dám tin, đối phương dưới sự đè ép của mình lại còn có thể tự do đi lại, không hề có chút cảm giác bị áp chế nào.

“Cảm thấy sợ hãi rồi ư?” Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên, trong mắt mang theo một tia ý cười trêu tức nhìn đối phương.

Phía sau hắn có vô tận Đạo Vận hiện ra, từng luồng từng luồng Đạo Vận đột nhiên hiển hiện, không biết là vật gì, không biết là như thế nào.

Không thể gọi tên, không thể nắm bắt.

Không thể thấu hiểu, không thể lý giải.

Hoa lạp lạp!!!

Ba ngàn Đại Đạo Đạo Vận xuất hiện phía sau Diệp Hiên, dường như là ba ngàn vị Thần Ma vĩ đại nhất đang phủ thị tất cả.

Ba ngàn tôn Đại Đạo Thần Ma hư ảnh xuất hiện phía sau hắn, nơi ánh mắt chúng chạm tới dường như đang nhìn từng con kiến hôi nhỏ bé vô cùng.

“Đáng ghét!

Chết đi!!!” Nghe lời này, ba vị hắc y nhân giận tím mặt, vô tận hắc ám dâng trào.

Trong những hắc ám đó lóe lên từng cặp mắt đỏ rực, những cặp mắt đỏ rực đó phát ra ánh sáng quỷ dị, trong hắc ám thậm chí còn phát ra vô số tiếng nói khó hiểu.

Cuối cùng, trong vô tận hắc ám vươn ra vô số xúc tu, ngoài xúc tu ra, còn có vô cùng vô tận nước biển, dường như từ bốn phương tám hướng mà đến.

Đặc tính trong Thần Quốc của ba vị Sáng Thế Thần cấp năm dung hợp lại với nhau, một vùng hắc ám khắp nơi đều là đại dương, dày đặc những đôi mắt đỏ quỷ dị cùng vô số xúc tu.

"Sinh linh ti tiện a, chẳng qua chỉ là may mắn khai sáng được thế giới Hỗn Độn mà thôi, ngươi căn bản không hiểu cái gì gọi là sự vĩ đại của hệ thống thần thoại Phù Tang chân chính a!!!" Sàng Biên Tiểu Vương Lang, người cầm đầu trong ba người, vẻ mặt cuồng nhiệt dang hai tay, ôm lấy vô tận hắc ám, sắc mặt hắn cuồng nhiệt, khi nhìn về phía Diệp Hiên lại có vài phần thương xót.

Chương 292

Lời nói này dường như mang theo Đại Đạo chi lực, một hắc động đột nhiên xuất hiện, hiện ra dưới chân Diệp Hiên, dường như muốn hút Diệp Hiên vào trong đó hóa thành vô tận bột phấn.

Thần Quốc của Sàng Biên Tiểu Vương Lang là một thế giới Nguyệt Độc, tồn tại mạnh nhất chính là Nguyệt Độc Thần, Nguyệt Độc Thần vốn dĩ trong hệ thống thần thoại Phù Tang là Nguyệt Thần, nhưng lúc này lại bị Sàng Biên Tiểu Vương Lang phát triển thành Thần Hắc Ám.

Là tồn tại chấp chưởng hắc ám trong Thần Quốc của hắn, từ từ, Nguyệt Độc liền chưởng khống hắc ám.

Mà những hắc ám này chính là do Nguyệt Độc tạo ra, bất kể là thần linh nào, chỉ cần nguyện ý nắm giữ, đều có thể nắm giữ những Đại Đạo đó, chỉ là thời gian dài ngắn mà thôi.

"Dưới vinh quang của Báo Văn Sao, hãy trở thành một trong những con người bị Báo Văn Sao đùa giỡn đi ~" Tên hắc y nhân đầu tiên thành kính thì thầm.

Oanh!!!

Vô số xúc tu lập tức phóng về phía Diệp Hiên, có xúc tu hướng về phía đầu hắn, có xúc tu hướng về phía miệng, tứ chi, hạ thể… Dường như những xúc tu đó chính là vì đùa giỡn con người mà xuất hiện.

Thực tế, cũng giống như thần thoại Phù Tang, Báo Văn Sao liền xuất hiện như vậy, có rất nhiều người tin phụng Báo Văn Sao, vì Báo Văn Sao có thể mang lại cho bất kỳ nữ tử Phù Tang Quốc nào cuộc sống tình dục hoàn mỹ nhất, cũng có thể mang lại cho rất nhiều nam tử Phù Tang Quốc những ảo tưởng tình dục hoàn mỹ.

“Thứ ghê tởm, cút!” Diệp Hiên thấy vậy, gầm lên một tiếng, khí tức Đại Đạo trên người lập tức xuất hiện, Sát Lục Đại Đạo Thần Ma hư ảnh hiện ra.

Ong ong ~ Thân ảnh Sát Lục Thần Ma đột nhiên hiện lên, từng luồng từng luồng khí tức sát lục lập tức điên cuồng bùng phát ra xung quanh.

Trong khoảnh khắc.

Vô số xúc tu sau khi cảm nhận được khí tức thì sợ hãi vội vàng dừng tay bỏ chạy, điên cuồng bỏ chạy khỏi nơi đây.

“A a ~” Diệp Hiên khẽ cười một tiếng, đạo thân ảnh màu trắng đứng sừng sững trong vô tận hắc ám thật là chói mắt, thật là quang mang vạn trượng.

“Thế giới ghê tởm, không nên tồn tại trong thế giới này, cái chết sẽ mang đi tất cả…” “Nghe đây, khí tức tử vong ~” Theo lời Diệp Hiên vừa dứt, vô số xúc tu trong nháy mắt biến mất không thấy.

“Không thể nào?!

Bạch tuộc của ta đâu?!!!” Hắc y nhân thấy vậy kinh hãi, lập tức phát ra một tiếng gào thét khủng khiếp vô cùng.

Hắn bất chấp tất cả bắt đầu tìm kiếm, tâm niệm vừa động, nhìn vào Thần Quốc trong cơ thể.

Lại thấy cái thông đạo trước đó xâm nhập vào thế giới Hồng Hoang đã co rút biến mất, vô số bạch tuộc dày đặc không đếm xuể trong thần quốc, lúc này đã tan thành tro bụi, không còn một chút nào.

Tất cả mọi thứ, đều hóa thành tro bụi.

Không!

Thậm chí ngay cả tro bụi cũng không còn.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu cảm thấy sức mạnh cơ thể đang nhanh chóng tiêu tan.

Hắc y nhân mặt lộ vẻ kinh khủng căm hận, gầm lên một tiếng: "Thứ chết tiệt!!!" Hắn bắt đầu không màng thân mình lao về phía Diệp Hiên, hắn muốn kéo Diệp Hiên tự bạo trước khi tu vi của mình hoàn toàn sa sút.

Cơ thể hắn bắt đầu không ngừng bành trướng, rất nhanh đã vượt quá gấp mười lần kích thước của con người, biến thành một người khổng lồ vô cùng to lớn.

Hắn biết rằng sau khi tu vi của mình giảm xuống, mình gần như không thể sống sót trở về, thế là, hắn liền muốn trực tiếp kéo Diệp Hiên đi cùng.

Nhưng hắn cũng không nghĩ tới, một Sáng Thế Thần cấp năm của mình bị đối phương một chiêu tiêu diệt toàn bộ sinh linh trong Thần Quốc dẫn đến thực lực giảm sút, thực lực như vậy làm sao có thể kéo Diệp Hiên đi cùng được.

"Chết đi!!!" Một tiếng gầm thét vang vọng linh hồn truyền đến.

"Không hay rồi, mau chạy!" Sàng Biên Tiểu Vương Lang bên cạnh vội vàng hô lớn, liền chạy về bốn phía.

Một tên hắc y nhân khác thấy vậy cũng lập tức chạy trốn, không hề dừng lại.

Hai người này tuy đều là Sáng Thế Thần cấp năm, nhưng tên gia hỏa tự bạo kia cũng là Sáng Thế Thần cấp năm tương tự, bị nổ như vậy dù không chết cũng tàn.

Còn Diệp Hiên thì đứng nguyên tại chỗ với một nụ cười khinh bỉ, thân thể không hề nhúc nhích, đối mặt với Sáng Thế Thần cấp năm tự bạo.

Hắn sắc mặt bình tĩnh vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chỉ vào tên hắc y nhân đang lao về phía mình.

"Giải!" Ong ong ong!!!

Trong nháy mắt, vô cùng vô tận khí tức khủng bố lập tức biến mất không thấy.

Năng lượng trong cơ thể tên hắc y nhân đang không ngừng bành trướng ý định tự bạo đang nhanh chóng phân giải, luồng năng lượng hùng vĩ khó khăn lắm mới tụ tập được dường như trong nháy mắt đã tiêu tan.

Tiếng nổ lớn lẽ ra sắp xảy ra, lúc này lại tiêu tán không thấy, tất cả mọi thứ dường như chưa từng xảy ra vậy.

Từng đợt khí tức quỷ dị xuất hiện, rồi lại tiêu tan giữa trời đất.

Một tôn hư ảnh khổng lồ đầu rắn thân ngựa từ từ xuất hiện phía sau Diệp Hiên, trong đôi mắt lạnh nhạt vô cùng đó, dường như bất kỳ sự vật nào cũng không thể dấy lên cảm xúc của y.

Thân ảnh y cao lớn vĩ ngạn, dường như có vô cùng vô tận sinh linh trước mặt y đều phải đối mặt với sự phân rã.

Thân ảnh y chiếu rọi lên Chư Thiên Vạn Giới, chiếu rọi qua vô cùng tuế nguyệt.

Tên y là… Phân Liệt Thần Ma!!!

Cùng lúc đó.

Trong Hồng Hoang, vô số xúc tu mang theo khí tức buồn nôn đang không ngừng tiêu vong.

Trong phòng.

Tên hắc y nhân vốn định tự bạo đã biến mất không thấy, chỉ còn lại hai tên hắc y nhân đang lùi xa.

Sàng Biên Tiểu Vương Lang kinh khủng phát hiện tên tiểu tử trước mặt này tuy danh nghĩa là Sáng Thế Thần cấp bốn, nhưng thực tế chiến lực lại không hề yếu hơn Sáng Thế Thần cấp năm.

Ban đầu hắn tưởng ba Sáng Thế Thần cấp năm có thể giải quyết hoàn hảo Diệp Hiên, ai ngờ lại bị đối phương khinh thường dễ dàng diệt đi một người.

"Tên tiểu tử này làm sao có thể vượt cấp chém địch?!" Trong lòng Sàng Biên Tiểu Vương Lang vô cùng kinh khủng, rất không muốn tin kết quả này, nhưng sự việc lại bày ra trước mắt hắn, dù hắn không tin thế nào, cũng phải tin.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Sàng Biên Tiểu Vương Lang đầy vẻ chấn động và kinh hãi.

Hắn vốn nghĩ mình sẽ chết sau khi giết chết Diệp Hiên, nhưng không ngờ bây giờ có lẽ còn chưa giết được Diệp Hiên thì đã phải chết rồi… Thần Quốc mà bọn họ tự hào trước Thần Quốc của Diệp Hiên lại nhỏ bé đến vậy, yếu ớt đến vậy, không chịu nổi một đòn.

Dường như từ căn nguyên đã bị Thần Quốc Hỗn Độn của Diệp Hiên áp chế, thực lực của bọn họ khi đối mặt với Diệp Hiên dường như chỉ còn lại một phần mười.

Không!

Nói cách khác, tất cả những gì bọn họ biết, Diệp Hiên đều sẽ có thần thông mạnh mẽ hơn để khắc chế bọn họ!

Đây là đòn tấn công từ căn nguyên, đây là chuyện đã sớm định trước từ đầu!

Trước mặt Diệp Hiên, trước thế giới Hỗn Độn, Sáng Thế Thần cấp năm của bọn họ dường như trở thành một trò cười. … "Phốc!" Diệp Hiên tùy ý nâng bàn tay lên, khẽ nắm lại, phát ra một tiếng động

trầm đục.

Sau đó, hắc ám bao trùm toàn bộ không gian trong khoảnh khắc đó dường như mất đi uy năng vốn có, biến mất trong nháy mắt.

Hắc ám tan biến, hắc động biến mất.

Sau đó, quang minh đại phóng!

Lúc này, phía sau Diệp Hiên cũng xuất hiện một hư ảnh Quang Minh Thần Ma.

"Khí tức đáng ghét!" Sàng Biên Tiểu Vương Lang lầm bầm chửi một tiếng, nhìn hư ảnh Quang Minh Thần Ma dường như gặp phải khắc tinh, áp chế hắn lúc này dường như không thở nổi.

Tiếp đó, phía sau Diệp Hiên lại hiện ra một hư ảnh Thần Ma.

Đó là thân người đầu người, trong đôi mắt đó tràn đầy sự tò mò đối với mọi sự vật và một cảm giác từ bi khó tả đối với tất cả sinh vật.

Tuy nhiên trong mắt Sàng Biên Tiểu Vương Lang, đó lại là một đôi mắt hung ác như muốn gây chiến với hư không.

Thân ảnh y là tồn tại vĩ đại nhất trong số tất cả Thần Ma, khí tức của y cũng là tồn tại mạnh nhất trong số tất cả Thần Ma.

Y tượng trưng cho mọi sự khởi đầu, cũng tượng trưng cho mọi sự kết thúc… Tên y là… Bàn Cổ!!!

"Ngươi!

Cái này!

Thế gian này làm sao có thể tồn tại Đại Đạo khủng bố đến vậy?!!!

Đây rốt cuộc là tồn tại khủng bố nào?!" Trong ánh mắt Sàng Biên Tiểu Vương Lang tràn đầy kinh hãi, không nhịn được kinh hô gào lớn.

Hắn nhìn chằm chằm hư ảnh phía sau Diệp Hiên, hư ảnh đó có khí tức có thể hủy diệt tất cả… Lại cảm nhận được khí tức sát lục vô biên… Lại còn có cái chết vô cùng tận… Không biết bao nhiêu Đại Đạo khiến người ta kinh sợ có thể nhìn thấy trong đạo hư ảnh đó, đó là khí tức khiến người ta tuyệt vọng mà lại tràn đầy sợ hãi… "Ngươi sợ rồi ư?" Vẻ mặt hơi trêu tức của Diệp Hiên lúc này lộ ra không chút che giấu.

Nghe lời này, hắc y nhân không nói gì, chỉ đang nghĩ xem mình nên thoát khỏi đây như thế nào.

Nhưng khi cả hai chuẩn bị bỏ chạy, lại phát hiện nơi đây đã bị hạn chế chặt chẽ, không tìm thấy một chút khả năng thoát thân nào.

Phát hiện mình không thể chạy thoát, Sàng Biên Tiểu Vương Lang nhìn đồng bọn bên cạnh, hai người nhìn nhau gật đầu.

Đã không chạy thoát được, vậy thì liều chết một trận thôi!

"Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, vậy mà có thể lấy thân Sáng Thế Thần cấp bốn mà chống lại Sáng Thế Thần cấp năm, nhưng Thần Quốc của ngươi còn có thể mạnh mẽ như vậy không?" "Ta không tin Thần Quốc của ngươi còn có thể mạnh mẽ như vậy!!!" Trong ánh mắt Sàng Biên Tiểu Vương Lang lúc này không còn vẻ sợ hãi, đã chắc chắn phải chết, vậy thì liều chết một trận thôi!

Thực lực của Sáng Thế Thần tuy dựa trên thực lực của sinh linh Thần Quốc, nhưng cũng không có nghĩa là hai điều này tuyệt đối bằng nhau, Sáng Thế Thần bản thân cũng có thể tu luyện, chẳng qua là chậm hơn so với việc ngồi chờ sinh linh tự mình nâng cao mà thôi.

Hơn nữa, trường hợp như Diệp Hiên sở hữu Tam Thiên Đại Đạo càng như vậy, Đại Đạo không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy, Diệp Hiên sở hữu Tam Thiên Đại Đạo trong một thân tự nhiên là mạnh hơn gấp không biết bao nhiêu lần so với những sinh

linh trong thế giới Hồng Hoang.

"Đại quân Nguyệt Độc của ta đã tiến vào thế giới của ngươi, sẽ không lâu nữa, thế giới của ngươi sẽ bị hai sinh linh cấp năm của chúng ta đánh giết!!!" Sàng Biên Tiểu Vương Lang cười hắc hắc, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Đúng vậy, vì không thể đánh bại bản thân Diệp Hiên, vậy thì bọn họ có thể không ngừng né tránh, tránh để Diệp Hiên đánh chết, sau đó để sinh linh Thần Quốc của bọn họ hủy diệt Thần Quốc của Diệp Hiên, như vậy, thực lực của Diệp Hiên sẽ không ngừng giảm xuống.

Nếu có thể hủy diệt Thần Quốc, thì càng không nói làm gì, thực lực của Diệp Hiên sẽ giảm xuống vô hạn, cho đến khi trở thành một kẻ cặn bã ngay cả Sáng Thế Thần cấp một cũng không phải.

Tuy nhiên, đúng lúc Sàng Biên Tiểu Vương Lang đắc ý.

Diệp Hiên nghe vậy, trên mặt xuất hiện biểu cảm trêu tức, nhìn tên hắc y nhân Phù Tang Quốc trước mặt, hắn đột nhiên hứng thú, hắn không chỉ muốn giết chết hai người này, mà còn muốn khiến đối phương hoàn toàn tuyệt vọng sau đó mới đánh giết.

"Thật sao?

Vậy thì ta sẽ cho các ngươi xem cái gì gọi là Thần Quốc chân chính!" Giọng nói đầy vẻ đùa cợt của Diệp Hiên vang lên.

Nghe lời này, hắc y nhân khinh thường cười lạnh một tiếng, cho rằng Diệp Hiên chẳng qua đang tự tìm cái chết, trong tình huống như vậy, Diệp Hiên dù thế nào cũng chỉ có một kết cục, đó là chết.

Dù sao Thần Quốc của bọn họ có tồn tại sinh linh cấp năm, sinh linh Thần Quốc của Diệp Hiên mạnh đến mấy cũng chỉ là sinh linh cấp bốn cỏn con mà thôi, lấy cái gì mà đánh sinh linh của bọn họ.

Sáng Thế Thần có thể vượt cấp mà chiến nhưng không có nghĩa là

sinh linh trong Thần Quốc cũng có thể vượt cấp mà chiến!

Đáng trách thì trách Diệp Hiên quá cuồng vọng, nếu ở bên ngoài đã đánh chết bọn họ, thì nguy hiểm của Thần Quốc tự nhiên sẽ được giải trừ, nhưng vì hắn đã chọn con đường này, thì hai người bọn họ đơn giản là không cần trốt tránh nữa, cứ lặng lẽ chờ Diệp Hiên lộ ra vẻ hối hận là được!

"Thần Quốc cấp bốn cỏn con, cũng muốn đánh bại hai Thần Quốc cấp năm của chúng ta?

Đơn giản là trò cười!

Sinh linh nhỏ bé, hãy đón nhận sự phán xét đi!" Giọng nói của tên hắc y nhân lạnh lẽo vô cùng, khiến nhiệt độ xung quanh cũng giảm đi mấy độ.

Thế giới Thần Quốc của hắn là một thế giới đại dương, bên trong có đủ loại hải thú, mà mạnh nhất trong Thần Quốc chính là Thiên Vương, Minh Vương, Hải Vương trong truyền thuyết.

Trong ba vị vương này, Thiên Vương là một con người, một kẻ tương đương với Sáng Thế Thần như Gia Hòa Hoa.

Còn về Minh Vương, thì là kẻ thống trị một thế giới khác sau khi hải thú chết, nước biển ở đó không còn là loại nước biển xanh biếc thông thường ở nhân gian, mà là đen kịt vô cùng như mực, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng sợ hãi.

Còn Hải Vương là tồn tại mạnh nhất ở nhân gian, là hải thú mạnh nhất chấp chưởng vô số hải thú.

Hải thú chia thành hải thú thông thường và loại hải vương cùng loại hải hoàng, mỗi con hải vương loại đều là sinh linh cấp bốn, còn mỗi con hải hoàng loại đều là sinh linh cấp năm.

Bản thân Hải Vương cũng là sinh linh cấp năm, trong số tất cả hải

thú ban đầu, Hải Vương là người đầu tiên đạt đến cấp bốn, do đó được gọi là Vua của hải thú, nhưng theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều hải thú đạt đến cấp bốn, từ đó Vua của hải thú mạnh nhất đã giữ lại danh hiệu Hải Vương này, còn những hải thú cấp bốn đó đều được gọi là loại hải vương.

Sau đó Hải Vương đạt đến thực lực cấp năm, cũng không đổi tên, vẫn là Đại Hải Vương này, sau đó lại xuất hiện mấy con hải thú cấp năm, và những hải thú đó để phân biệt với loại hải vương thì được gọi là loại hải hoàng.

Thực lực của Hải Vương cực kỳ mạnh mẽ, nhưng bốn vị loại hải hoàng cũng có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, năm người tuy có mạnh yếu khác nhau, nhưng cũng chỉ có sự chênh lệch thực lực cực kỳ nhỏ bé, còn đơn thể mạnh nhất vẫn là Hải Vương.

Sinh linh nhỏ bé?

Các ngươi dám gọi sinh linh Hồng Hoang là nhỏ bé ư?

Diệp Hiên mặt lộ vẻ dị sắc nhìn hai tên gia hỏa trước mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần, có một loại cảm giác khó nói thành lời.

Lần trước mồm cứng như vậy không biết đã chôn bao nhiêu mét cỏ rồi… Chẳng qua chỉ là một Thần Quốc Hải Thần và một Thần Quốc Nguyệt Độc mà thôi, trước Hồng Hoang lại có thể tính là gì chứ?

Tên hắc y nhân vung tay lớn, Sàng Biên Tiểu Vương Lang cũng vung tay lớn.

Cảnh tượng Thần Quốc hiện ra trước mặt ba người.

Vô cùng vô tận hải thú dưới sự dẫn dắt của bốn vị hải hoàng và ba vị vương, đang không ngừng điên cuồng tràn vào Hồng Hoang.

Trong số những hải thú đó, có những tồn tại có thể há miệng nuốt

chẳng cả một hòn đảo khổng lồ, có những thân ảnh khủng bố có thể một đòn phá nát cả một vùng đảo.

Có vô cùng vô tận hải thú cường đại vô cùng, khi chúng xuất chinh, nước biển phân dòng, dường như là lưỡi dao từ trời giáng xuống, khiến người ta kinh sợ.

"Đợi đến khi Thần Quốc của ngươi bị hủy diệt, ngươi sẽ biết thế nào là sợ hãi…" Diệp Hiên nghe vậy thì cười, ngón tay hắn tùy ý nhấc lên.

Hoa lạp lạp!!!

Tất cả sinh linh trong thế giới Hồng Hoang đều trong khoảnh khắc này biết được dị giới giáng lâm trên không, tất cả sinh linh Hồng Hoang lúc này trong lòng đều chỉ có một ý niệm, đó là tiêu diệt tất cả những kẻ rác rưởi dám xâm nhập Hồng Hoang này!

"Ngươi hình như rất tự tin, ta thích cảm giác tương phản khi thiên tài tự tin như ngươi phát hiện mình ở một phương diện nào đó căn bản không phải đối thủ của ta." Sàng Biên Tiểu Vương Lang nhìn Diệp Hiên không hề sợ hãi, ngược lại còn đang dọa nạt mình và những người khác, lập tức cười phá lên.

Nhưng sau đó, hắn lại không cười nổi nữa, nụ cười trong nháy mắt cứng ngắc vô cùng, nhìn về phía hình chiếu trong Thần Quốc.

Sau đó, trong mắt hắn xuất hiện biểu cảm kinh hãi và sợ hãi.

Trong thế giới Hồng Hoang.

Vô cùng vô tận sinh vật dị giới chiếm cứ trên không Hồng Hoang, những sinh linh đó đang tùy tiện hủy diệt tất cả trong thế giới Hồng Hoang.

Dù là Thiên Đình hay Địa Phủ trước mặt những sinh linh cấp năm này, dường như đều biến thành bia đỡ đạn, không hề có chút khả năng

phản kháng, chỉ có thể bị tùy tiện tàn sát.

Trong phương thời không này, mọi thứ của Hồng Hoang đều đang bị hủy diệt.

Mặt đất đang bị xé rách, bầu trời đang sụp đổ, dường như khoảnh khắc tiếp theo thế giới sẽ bị hủy diệt vậy.

Chương 293

Dường như thế giới Hồng Hoang đã bị sinh linh dị giới chiếm cứ… Tuy nhiên… "Đây chính là sinh linh dị giới đến lần này ư?" "Yếu kém, sơ cấp, ngu muội, không hề có linh trí, nếu thực lực vượt xa chúng ta mấy cấp bậc, thì còn có chút thú vị, chỉ tiếc là, tiếc là chỉ cao hơn chúng ta một cảnh giới mà thôi, sao dám xuất hiện trong Hồng Hoang…" Một giọng nói ôn hòa mà lại mang theo chút thở dài vang lên.

Thân người đuôi rắn, chính là Phục Hy.

Phục Hy đứng trong một thời không khác, một bong bóng trôi nổi không ngừng xoay chuyển trong tay y, mà trong bong bóng đó, vô cùng vô tận sinh linh dị giới đang không ngừng phá hoại thế giới đó.

Trong Hồng Hoang có vô cùng vô tận thời không, mỗi một thời không đều có thể là hư ảo, cũng có thể là chân thực.

Mà sự giáng lâm của sinh linh dị giới chính là một phần trong vô cùng thời không chân thực, chỉ là chiến lực trong phương thời không đó thực sự có chút thấp kém, do đó bị những sinh linh dị giới đó tùy tiện hủy diệt.

Bản thể thế giới Hồng Hoang chân chính tồn tại trong vô số thời không, nếu không có tọa độ chi tiết, thậm chí còn không tìm thấy nơi đó.

Đây là một trong những thời không yếu kém nhất trong thế giới Hồng Hoang, tất cả sinh linh trong thế giới này đều là sự phản chiếu của sinh linh Hồng Hoang, hóa thành một đạo ý niệm, hoặc là hình ảnh còn lại của sự chiếu rọi chư thiên.

Phục Hy cúi xuống nhìn những sinh linh này, u u thở dài: "Hồng

Hoang chí cực, thời không vô cùng, sinh linh thấp kém như vậy có thể xâm nhập vào một phương thời không đã là rất khá rồi, huống hồ còn tu luyện đến cảnh giới cao hơn ta… ” Theo lòng bàn tay y khẽ nắm lại, phương thời không đó cùng với vô số sinh linh dị giới đều biến mất, mà bong bóng cũng trở nên trong suốt tinh oánh, không còn chút tạp chất nào nữa.

Vốn tưởng lần này xâm nhập sẽ là sinh linh rất mạnh, không ngờ lại yếu ớt đến vậy.

Diệp Hiên cũng có chút đánh giá cao đối phương, còn muốn để tất cả sinh linh Hồng Hoang sinh lòng chán ghét mà đi đánh giết đối phương, kết quả chỉ cần Phục Hy ra tay, đã tiêu diệt tất cả sinh linh dị giới trong phương thời không đó.

Mặc dù nói tu vi cảnh giới của những sinh linh dị giới này còn cao hơn Phục Hy, nhưng dù sao nội tình quá yếu kém, những cái gọi là sinh vật thần thoại đó chẳng qua chỉ là một ý niệm của bất kỳ sinh linh nào trong thế giới Hồng Hoang hóa thành mà thôi, cực kỳ ti tiện, cực kỳ thấp kém.

Quan trọng là toàn thân còn tỏa ra từng đợt khí tức đáng ghê tởm, điều này làm sao có thể khiến Phục Hy nhịn được mà không tiêu diệt tất cả.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Phục Hy nhảy ra khỏi Trường Hà Thời Không, trở về thời không của mình. … “Sao có thể?!” Sàng Biên Tiểu Vương Lang thấy vậy hai mắt trợn tròn, dường như tất cả mọi thứ trong lòng đều bị lật đổ.

“Đây chính là sinh linh thế giới Hỗn Độn ư… Đây chính là quy tắc hóa sinh ư…” Tên hắc y nhân khác lẩm bẩm, không biết nên nói gì… Tất cả những điều này quá gây sốc đối với thế giới quan của bọn họ, bọn họ chưa từng thấy tồn tại nào mạnh mẽ đến vậy, lại có thể một

niệm diệt đi sinh linh Thần Quốc của bọn họ.

Phải biết rằng, đó là sinh linh cấp bốn đó!!!

Bọn họ là sinh linh cấp năm đó!!!

Diệp Hiên vẻ mặt trêu tức nhìn hai tên hắc y nhân trước mặt, khẽ lắc đầu, châm chọc nói: "Thần Quốc của các ngươi cũng không tệ lắm!

Chỉ có thế thôi sao?" "Không thể nào… Không thể nào…" Sàng Biên Tiểu Vương Lang phớt lờ lời nói của Diệp Hiên, hai mắt thất thần lẩm bẩm, trong khoảnh khắc này, hắn mới hiểu, mình và những người khác trước mặt Diệp Hiên rốt cuộc là tồn tại nhỏ bé như kiến hôi vậy.

Nhưng rõ ràng tên gia hỏa này chỉ là một Sáng Thế Thần cấp bốn cỏn con mà thôi, dựa vào cái gì có thể đánh thắng ba Sáng Thế Thần cấp năm bọn họ!!!

Hơn nữa càng quá đáng hơn là tên gia hỏa trước mặt này rõ ràng trên báo cáo là cấp bốn sơ kỳ, nhưng vì sao lại là cấp bốn hậu kỳ!!!

Hơn nữa khí tức đó còn mạnh hơn Sáng Thế Thần cấp năm!

Nếu không phải chưa sinh ra thần vị, bọn họ nhất định sẽ cho rằng tên gia hỏa trước mặt này chính là Sáng Thế Thần cấp năm!

Thần vị, là thứ mà Sáng Thế Thần đã có Thần Cách ngưng tụ ra ở bước tiếp theo, nếu ngưng tụ ra Thần vị, thì sẽ trở thành Sáng Thế Thần cường đại chân chính, tức là Sáng Thế Thần cấp năm.

Cảnh giới này, trong số Sáng Thế Thần đều có tư cách được xưng là Thần!

"Vì Đại Phù Tang Đế Quốc tận trung!!!" Sàng Biên Tiểu Vương Lang biết hôm nay không thể sống sót rời khỏi đây, lập tức gầm lên

một tiếng, cơ thể bắt đầu bùng phát năng lượng khổng lồ, thân thể không ngừng bành trướng, giống như tên hắc y nhân trước đó muốn tự bạo.

Diệp Hiên thấy vậy khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, nói: "Hà tất chứ…" Lời hắn vừa dứt, một đạo khí tức tượng trưng cho tử vong nhanh chóng lướt qua hai tên hắc y nhân này, lực lượng tử vong khủng bố vô cùng tùy tiện nuốt chửng tất cả của hai tên hắc y nhân này.

Tu vi… Cảnh giới… Thần Quốc… Tất cả mọi thứ, trước mặt lực lượng tử vong, trong khoảnh khắc hóa thành hư không.

Khi đối phương chết đi, không gian biệt thự lại trở về vị diện trước đó.

Diệp Hiên nhìn biệt thự đã hóa thành hư không trong trận chiến của mấy người bọn họ, khẽ nói: "Hồi tố." Theo lời hắn vừa dứt, trừ ba tên hắc y nhân đã chết ra, tất cả mọi thứ trước mặt Diệp Hiên đều đang nhanh chóng quay ngược lại.

Trong khoảnh khắc, biệt thự khôi phục nguyên dạng, không có một chút khác biệt nào, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Điểm khác biệt duy nhất là cái chết của những tên hắc y nhân đó chứng minh nơi đây không phải chưa từng xảy ra chiến đấu.

Diệp Hiên lạnh lùng cười một tiếng, lòng bàn tay mở ra.

Hai đạo linh hồn trong suốt từ từ bay lên, chính là linh hồn của hai tên hắc y nhân vừa bị Diệp Hiên giết chết.

Đúng hơn là nói đó là những ký ức tàn khuyết của hai Sáng Thế Thần đó.

Hai bóng người ngớ ngẩn trôi lơ lửng giữa không trung không có một chút sinh khí nào.

Còn quá khứ và ký ức của hai người này trong suốt cuộc đời đã hóa thành vô số mảnh vỡ, và lúc này trước mặt Diệp Hiên chính là một phần trong số đó.

Những ký ức này không ngừng trôi đi.

"Linh Hồn Độc Thủ!" Sau khi Đại Đạo Linh Hồn hùng mạnh xuất hiện, Diệp Hiên lập tức loại bỏ những thông tin vô dụng đó.

Vô số thông tin điên cuồng lưu chuyển trong đôi mắt Diệp Hiên.

Rất nhanh, có một cảnh tượng khiến Diệp Hiên cảm thấy hứng thú.

"Giết hắn đi, người này sau này nếu trưởng thành nhất định sẽ là kẻ kết thúc Đại Phù Tang Đế Quốc của chúng ta…" "Không tệ, Sàng Biên, ngươi chính là tổ trưởng hành động ám sát lần này…" Một người đàn ông trung niên xuất hiện trong cảnh tượng, Diệp Hiên nhìn thấy thì hai mắt hơi nheo lại, lạnh lùng nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì để ta sau này diệt sạch các ngươi đi!" "Phù Tang, Tây Bá… không một ai được sống sót!!!" "Vũ trụ này quá nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể dung nạp âm thanh của Đại Việt Quốc, tất cả mọi thứ đều sẽ biến mất trong tay ta…" Những điều này, đều là tiếng lòng của Diệp Hiên, cũng là những điều hắn sẽ làm sau khi đạt được đủ thực lực.

Sau đó, hắn một tay xóa bỏ tất cả những cảnh tượng như bong bóng đó, hai tàn hồn không trọn vẹn mang theo ký ức tàn khuyết này cũng hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất.

Phù Tang Quốc muốn giết hắn, thì hắn báo thù lại là chuyện hiển nhiên.

Mặc dù nói đối phương dù không làm gì hắn, sau khi hắn tu vi mạnh lên vẫn sẽ tiêu diệt Phù Tang Quốc… Nhưng hiện tại danh nghĩa vẫn là Phù Tang có lỗi với hắn trước, nếu người khác dám chỉ

trích, hắn cũng có đủ lý do để nói chuyện.

Dù sao Phù Tang là một quốc gia, nếu thật sự bị tiêu diệt, khó tránh khỏi sẽ có một số quốc gia khác lên tiếng phản đối và chỉ trích Diệp Hiên.

Đương nhiên, giao ra thì không thể, với chiến lực có thể một mình diệt Phù Tang, làm sao lại giao ra chứ.

Thiên Đình, Ba Mươi Ba Tầng Trời, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn tọa trên thượng vị, cúi đầu nhìn xuống những chỗ trống phía dưới, ánh mắt như đang suy tư điều gì.

Ngay sau đó, thân ảnh Phục Hy từ dòng sông thời không cuộn trào tới, tọa trên chỗ ngồi kia.

Thực tế, giờ phút này hai người xuất hiện ở đây đều không phải chân thân, chỉ là một luồng ý niệm của đôi bên mà thôi, những cuộc gặp gỡ, đàm thoại bình thường hoàn toàn không cần chân thân đích thân đến.

"Những sinh linh dị giới từng xâm lấn Hồng Hoang trước đây, liệu có gì khác biệt so với lần này không?" Đế Tuấn sắc mặt khá nhẹ nhõm, hiển nhiên là không hề xem chuyện này ra gì, hiện tại cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

Dù sao những sinh linh dị giới kia đều đã chết, điểm này từ khi Phục Hy trở về là có thể biết được.

Thuở ấy, những sinh linh dị giới khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đều căm ghét, nếu không phải Phục Hy tự động thỉnh mệnh, vậy thì kết cục đã không như bây giờ, ít nhất thế giới thời không kia đã không phải hủy diệt.

Nhưng lấy một thế giới thời không đổi lấy khả năng Phục Hy sẽ minh ngộ, đó cũng là một chuyện đáng làm.

Phục Hy cẩn thận nhớ lại những sinh linh trước đó, rồi chậm rãi gật đầu, nói: "Những sinh linh gặp phải trước đây đa phần đều yếu kém không chịu nổi, thậm chí có những kẻ có nội tình không kém chúng ta là bao, nhưng thực lực của chúng thì không nghi ngờ gì là kém xa chúng ta rất nhiều." Nói đến đây, lời hắn chuyển ý, nói: "Thế nhưng, những sinh linh xâm lấn Hồng Hoang lần này có thực lực cực kỳ cường đại, nếu ta cũng ở trong thế giới thời không kia, tuyệt nhiên không thể sống sót, tất sẽ cùng thế giới thời không đó mà vẫn lạc.

Tuy nhiên may mắn là chúng chỉ có một thân thực lực, lại căn bản không hiểu không gian là gì, thời không là gì, chỉ có thể ngu xuẩn phá hoại mọi thứ trong thế giới thời không đó.

Hơn nữa nội tình của chúng cực kỳ nông cạn, đối với Đại Đạo hầu như không có lĩnh ngộ, thế nhưng lại có thực lực cường đại như vậy, thật sự có chút kỳ lạ." Tuy rằng nói nếu hắn cũng ở trong thế giới thời không kia thì không thể sống sót, nhưng thực tế hắn căn bản cũng không thể tiến vào thế giới thời không đó.

Hắn có thể triệu hoán được dòng sông thời không là nhờ hắn tu luyện Càn Khôn Đại Đạo, nếu đổi là người khác, e rằng ngay cả dòng sông thời không này cũng không thể triệu hoán ra, càng đừng nói là tiến vào.

Mà cho dù là hắn, cũng chỉ có thể tọa trong dòng sông thời không, tĩnh lặng chờ đợi thế sự biến thiên, nếu không phải do ngoại lực phá hoại thì không thể thay đổi bất cứ điều gì trong thế giới thời không đó.

À, không đúng, còn có thể ảnh hưởng đến chính mình trong thế giới thời không đó, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Đế Tuấn nghe lời Phục Hy nói xong, cũng khẽ nhíu mày, rồi đáp: "Trong vạn giới, sinh linh nào kỳ nhiều đến thế, ngay cả thế giới cũng như tinh không vô biên vô hạn, huống chi là sinh linh trong đó?" Thực

lực của những sinh linh dị giới kia thực tế cũng khiến Đế Tuấn cảm thấy có chút hiếu kỳ, rốt cuộc là sức mạnh vĩ đại như thế nào mà lại khiến Phục Hy nói ra những lời như vậy.

Không cần nhìn, Đế Tuấn cũng biết năm xưa nhất định là lũ sinh vật ti tiện kia đã tùy ý phá hoại mọi thứ trong thế giới thời không đó, thế nhưng Phục Hy lại cúi người nhìn chăm chú trong dòng chảy thời không, sau đó hủy diệt thế giới thời không kia liền có thể mượn sức mạnh thời không mênh mông mà nhất cử đánh giết chúng.

"Phải rồi, rốt cuộc những sinh linh dị giới kia mạnh đến mức nào?" Đế Tuấn vẫn không nhịn được hỏi.

"Như Sáng Thế Chi Thần, như Phụ Thần Bàn Cổ, còn cường đại hơn cả Bệ hạ, hơn nữa không chỉ có một vị..." Trong hai mắt Phục Hy cũng không nhịn được lộ ra một tia thần sắc kinh hãi.

Khi hắn lần đầu tiên thấy thực lực của những sinh linh kia, hắn đương nhiên bị chúng chấn kinh.

Nếu không có sức mạnh có thể nghiền ép chúng, thì chúng trong thế giới thời không kia dù yếu đến đâu cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuyệt đối không phải là tồn tại để đối phương tùy ý đánh giết.

Nhưng sự thật là chính mình trong thế giới thời không đó đã bị đối phương dễ dàng đánh giết như giết heo giết chó, ngay cả hóa thân Thiên Đế cũng không ngoại lệ...

Tuy nói thế giới thời không đó tương đối yếu nhỏ, nhưng dù có yếu nhỏ đến đâu thì cũng là tồn tại chứng đắc vô thượng Hỗn Nguyên.

"Hít...!" Đế Tuấn nghe vậy hít một hơi khí lạnh, sau đó hơi mang vẻ may mắn nói: "May mà chúng không hàng lâm thế giới này, nếu

không thì lại không biết có bao nhiêu sinh linh phải chịu tội rồi...” Tuy nói mỗi một thế giới thời không đều là thế giới Hồng Hoang, nhưng dù sao hiện giờ Hồng Hoang mới là chủ thể.

Khi thế giới thời không này biến mất, thực tế những thế giới thời không khác dựa vào nó sẽ rơi vào sụp đổ, cùng với cả thế giới Hồng Hoang đều bị hủy diệt.

Nhưng nếu những thế giới thời không khác biến mất, bất kỳ thế giới thời không nào cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Trên mặt Đế Tuấn xuất hiện một vẻ nghiêm trọng.

Giữa lúc đạo thân chuyển hóa, bản thể của hắn lập tức đến đây, mà Phục Hy thấy vậy, cũng vội vàng chuyển hóa bản thể.

Thấy bản thể Thiên Đế mà nếu còn dùng phân thân, vậy thì chẳng phải mình sẽ tỏ vẻ không quá tôn trọng Thiên Đế sao.

Ông ông~~ vô số đạo vận hiển hóa mà ra, sau lưng Đế Tuấn lại xuất hiện hai đạo đạo vận Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo.

Phục Hy thấy vậy mắt trợn tròn há hốc mồm nhìn Đế Tuấn, nhưng cũng không mở miệng làm phiền đối phương.

Chỉ thấy đạo vận Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo từ từ kết hợp với nhau, trong hư không dường như đang dẫn động thứ gì đó.

Một dòng sông thời không hiển hóa trước mặt Đế Tuấn và Phục Hy, trong dòng sông thời không vô biên vô tận, vô số bọt nước li ti kết hợp lại, tạo thành một cảnh tượng như vậy.

Giọt nước là hư huyễn, mà bọt khí nổi trên đó lại là một thế giới thời không chân thực.

Trong vô số bọt khí, từng vòng mặt trời phù hiện, tràn ngập toàn bộ bọt khí, phảng phất như mọi thứ trong thế giới thời không đó đều là mặt trời.

Dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, rất nhanh, bọt khí đã bị hủy diệt và biến mất trước đó liền cho biết đó là thế giới thời không nào.

Đế Tuấn tâm niệm vừa động, tất cả quá khứ trong thế giới thời không đó đều lần lượt hiện lên trong mắt hắn.

Vô số sinh linh, vô số cố sự, từng cái lướt qua hai con ngươi.

Rất lâu sau.

"Thì ra là những sinh vật dơ bẩn này!" Trong lời nói của Đế Tuấn có chút lạnh nhạt, nhưng cũng có chút nghi hoặc về thực lực của những sinh linh ti tiện này.

Hắn không rõ, cũng không hiểu, vì sao những sinh vật thấp hèn này lại có thể trở nên cường đại đến vậy.

Mãi đến khi hắn nhìn thấy tuổi thọ của những sinh vật đó, liền lập tức hiểu rõ trong lòng.

"Mức độ lớn nhất của những sinh vật ti tiện này cũng chỉ đến thế mà thôi, sau này sẽ không còn sự thăng cấp nữa, hơn nữa điều này cũng là thông qua vô số năm tích lũy mà thành, thời gian tu luyện của chúng còn gấp vạn lần so với từ khi Hồng Hoang khai thiên tích địa đến nay..." Đế Tuấn khẽ lắc đầu, sau đó phất tay, dòng sông thời không biến mất, đạo vận sau lưng cũng không còn.

"Bệ hạ, quả nhiên vĩ lực!" Phục Hy không nhịn được thốt lên tán thán.

Hắn không ngờ Đế Tuấn lại cường đại đến vậy, có thể sở hữu những thủ đoạn lợi hại như thế, mới bao lâu không gặp mà lại cảm ngộ được cả Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, hơn nữa

nhìn dáng vẻ còn có chút thành tựu.

Đế Tuấn dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, cười một tiếng nói: "Chẳng qua là lúc trước khi đánh giết hai vị Tổ Vu, thu được một ít cảm ngộ Đại Đạo mà thôi..." Phục Hy nghe vậy chợt tỉnh ngộ, liên tục gật đầu, không ngờ lại còn có công dụng này...

Tuy nhiên nói đi nói lại, điều này dường như cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Dù sao đây là đoạt lấy Đại Đạo của người khác a, cho dù là đánh giết đối phương rồi cướp đoạt, chuyện này ngoài việc hiện tại nghe Đế Tuấn thừa nhận ra, hắn cũng chưa từng thấy bất kỳ sinh linh nào có thể làm được điều này.

"Bệ hạ quả nhiên vĩ lực, viễn không phải Phục Hy có thể sánh kịp." Phục Hy cười tán thán nói.

"Đây chỉ là tiểu đạo mà thôi, nhưng so với những điều này, thì trong vô tận thế giới này, không biết sẽ có bao nhiêu tồn tại còn cường đại hơn chúng ta, nếu một ngày kia thật sự gặp phải, vận mệnh Hồng Hoang sẽ đi về đâu đây..." Đế Tuấn có chút trầm mặc, không nói nhiều về chuyện này, chỉ có ánh mắt lo lắng nhìn về phía trước.

"Chúng ta là Hỗn Nguyên, siêu thoát thời không tuế nguyệt, vĩnh cổ bất diệt, trừ bỏ số ít Đại Đạo Thần Ma có sức mạnh hủy diệt chúng ta, thì cũng không còn nguy hiểm nào khác." "Tuy nói những sinh linh càng cường đại kia có thể tùy ý hủy diệt chúng ta, nhưng Bệ hạ phải biết, cường đại nhất của Hồng Hoang không phải là Tiên Thiên Thần Thai Thánh của chúng ta, cũng không phải những Đại Đạo Thần Ma kia, mà là tồn tại kia trên hư không mịt mờ." "Cho dù những tồn tại cường đại hơn chúng ta kia thật sự hàng lâm, chỉ cần có tồn tại kia, thì Hồng Hoang sẽ không sụp đổ, người đó sẽ không ngồi

yên nhìn Hồng Hoang biến mất...” Phục Hy mỉm cười, trong hai mắt Bát Quái lưu chuyển, dường như nắm giữ mọi thứ trong tay mình, như thể mọi chuyện trên toàn thế giới đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Cái sự tự tin như một trí giả khống chế mọi thứ đó, khiến Đế Tuấn trước mặt ngẩn người, dường như Phục Hy mà hắn từng cho rằng có thể mưu lược bốn phương đã trở lại.

Đế Tuấn nghe vậy ngửa mặt lên trời cười lớn, nói: “Đạo hữu a, bần đạo sao lại không biết vị Đạo Tôn kia!

Chỉ có điều vạn vật Hồng Hoang này, nếu chỉ có thể dựa dẫm vào tồn tại kia, thì sớm muộn gì một ngày nào đó, thế giới này sẽ bị người đó vứt bỏ.” “Vạn giới mênh mông, cớ gì lại phải che chở một thế giới không có chút hy vọng nào, ngay cả tư cách để người khác giúp đỡ cũng không có?” Tự vấn lòng mình, nếu Đế Tuấn là Diệp Hiên, hắn cũng sẽ không che chở một thế giới mà khi gặp cường giả chỉ biết để mình bảo vệ, cho dù trước đó có che chở, thì cũng chỉ là muốn xem thế giới này rốt cuộc sẽ đi đến bước nào.

Nếu chiến lực không đủ thì không sao, nhưng nếu coi Diệp Hiên là chỗ dựa, thì Diệp Hiên sẽ không còn kỳ vọng vào thế giới này nữa, cho dù không đến mức như Đế Tuấn nói là không che chở, thì sau đó Diệp Hiên cũng sẽ không còn ôm nhiều kỳ vọng vào thế giới Hồng Hoang nữa.

Thế giới này vốn dĩ là như vậy, cường giả vĩnh cường, kẻ yếu vĩnh yếu.

Thực lực cường đại chưa hẳn là mạnh, mà thực lực yếu kém cũng chưa hẳn là yếu.

Theo Diệp Hiên thấy, tâm mạnh thì mạnh, trong lòng có một khao khát muốn trở nên mạnh hơn, đó mới là mạnh thật sự, còn những thứ

khác, thì không quá quan trọng.

Dù sao thực lực có thể bị người khác vượt qua, nhưng một trái tim khao khát trở nên mạnh hơn thì không...

Diệp Hiên cũng có thể cảm nhận rõ ràng, thực lực của mình dường như đã tăng lên một chút so với trước đây, tuy không nhiều, nhưng dù sao cũng thật sự đã tăng lên.

"Có lẽ, dưới một loại cảm giác nguy cơ nào đó, cũng chính là trước áp lực và nguy hiểm, Hồng Hoang mới có thể trở nên mạnh hơn, ta cũng sẽ trở nên mạnh hơn." Diệp Hiên vốn dĩ có thể trực tiếp giải quyết nhanh chóng hai người còn lại ngay khi những người áo đen đó đến, giống như giết người áo đen đầu tiên vậy, nhưng hắn muốn thử xem Hồng Hoang dưới sự uy hiếp của nhiều sinh linh ngũ giai như vậy rốt cuộc có trở nên mạnh hơn không.

Trong tình huống nguy hiểm, tuy rằng sinh linh Hồng Hoang có ý thức đoàn kết giữ ấm, biết một số tung tích, nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì vẫn rất khó thấy được điều gì.

Điều này cũng phải đợi đến sau này mới có thể nhìn ra.

Những sinh linh như Đế Tuấn đều biết, Hồng Hoang không thể dựa vào Diệp Hiên, nhất định phải dựa vào chính mình.

Chỉ khi mọi thứ đều nằm trong tay mình, đó mới là chỗ dựa thật sự.

Sinh linh Hồng Hoang không thể dựa vào tồn tại khác để chống đỡ mình, mà sinh linh Hồng Hoang dựa vào chính mình nhất định sẽ thành công.

Cho dù bình thường có tranh đấu mâu thuẫn đến đâu, thì đó cũng đều là mâu thuẫn nội bộ, nhưng nếu ai dám thông đồng với sinh linh dị giới, thì sau đó kẻ đó nhất định không sống nổi.

“Xem ra những nguy cơ này vẫn chưa đủ, cường giả như Phục Hy mà cũng nghĩ đến việc dựa vào ta...” Diệp Hiên lẩm bẩm, điều này có chút khác biệt so với bản chất những gì hắn nghĩ.

Kẻ yếu nghĩ dựa vào chính mình thì không có gì để nói, nhưng tồn tại như Phục Hy lại cũng nghĩ dựa vào hắn, điều đó chứng tỏ mức độ nguy cơ này vẫn chưa đủ.

Ngay sau đó, Diệp Hiên khẽ nâng tay.

Ông ông! !

Một loạt Đại Đạo cường hãn vô cùng như Thời Gian, Không Gian, Vận Mệnh, Nhân Quả, Túc Mệnh, Hủy Diệt, Tử Vong... phù hiện trong hư không, từng sợi vận mệnh tuyến vô tri vô giác dưới ảnh hưởng của nhiều Đại Đạo tương quan triều quanh đan xen, hình thành một thế giới thời không do Diệp Hiên chủ quan khống chế...

Chương 294

Cùng lúc đó, tại Nam Hoang Nhân Tộc, một luồng lưu quang lướt qua.

Một tồn tại vĩ ngạn vô cùng hóa thân thành một lão giả nhân tộc, bản chất của người đó dù nhìn thế nào cũng là nhân tộc chân chính.

Mà tồn tại vĩ ngạn này chính là Bàn Cổ.

Bàn Cổ tâm niệm vừa động, xuất hiện trong Thạch Thành, kinh đô của Thạch Quốc Nhân Tộc.

"Thành trì này, có chút thú vị..." Đúng lúc Bàn Cổ cảm nhận được khí tức nhân tộc trong Thạch Thành đều khá cường đại, đột nhiên có một thiếu niên đạp không mà đến.

"Lão nhân gia, ngài là nhân tộc từ bên ngoài đến sao?" Thạch Hạo Thị nhíu mày nhìn chằm chằm Bàn Cổ.

Khi hắn nhìn Bàn Cổ, phát hiện đối phương chỉ là một phàm nhân, một người hoàn toàn không có bất kỳ dao động khí tức nào, xét về căn cốt, phát hiện quả thật lại là nhân tộc.

Nhưng phàm nhân nhân tộc làm sao có thể tự dưng xuất hiện trong Thạch Thành chứ?

Mọi gió thổi cỏ lay trong Thạch Thành đều không thoát khỏi cảm tri của hắn, mà sự xuất hiện đột ngột lại vô cùng quỷ dị của Bàn Cổ cũng vậy.

Bàn Cổ nghe tiếng nhìn Thạch Hạo Thị, trong lòng thầm than một tiếng "tạo hóa tốt".

Thạch Hạo Thị tuy cường đại nhưng trong mắt hắn chỉ là phù du, một cái búng tay có thể phá vỡ, nhưng Đại Đạo mà Thạch Hạo Thị

đang bước lên lại là Luân Hồi Đại Đạo.

Nơi cường hãn của Luân Hồi Đại Đạo, Bàn Cổ tự nhiên biết.

Hơn nữa, điều thật sự khiến hắn thầm than một tiếng "tạo hóa tốt" không chỉ là Luân Hồi Đại Đạo này, mà là Thạch Hạo Thị ẩn ẩn có vài phần khí tức Hỗn Độn trên người...

"Lão nhân gia?" Thạch Hạo Thị thấy đối phương không trả lời mình, bèn lại mở miệng hỏi.

Bàn Cổ nghe vậy cười một tiếng, gật đầu nói: "Phải đó, thật vất vả lắm mới được Đại Tiên giúp đỡ đến đây, nghe nói nơi này rất phồn vinh, ngươi có thể dẫn ta đi tham quan một chút không?" Lời nói của Bàn Cổ dường như là của một lão nhân muốn tham quan thành trì cường thịnh, Thạch Hạo Thị thấy người trước mặt quả thật là lão nhân nhân tộc, cũng gật đầu.

"Được, lão nhân gia, mời." Thạch Hạo Thị thấy vậy không nói hai lời, gật đầu.

Tuy rằng trực giác mách bảo hắn lão nhân nhân tộc trước mặt này có chút kỳ quái, hắn thậm chí không thể thật sự nhìn thấu đối phương, nhưng ở giai đoạn hiện tại thì chỉ có thể nhìn thấy những điều này.

Hai mắt nói cho hắn biết, người mà mình nhìn thấy này chỉ là một người bình thường, nhưng trực giác lại mách bảo hắn người trước mặt này không phải là người đơn giản như vậy.

Bởi vậy, trong lòng Thạch Hạo Thị cũng tràn đầy sự hiếu kỳ, không biết kẻ trước mặt này rốt cuộc có lai lịch gì, nên mới đồng ý đi cùng hắn xem qua tình hình nhân tộc hiện nay.

Nếu thật sự là một lão nhân nhân tộc bình thường, thì kẻ trước mặt này cũng chỉ là vãn bối của hắn, nhưng nếu là một tồn tại lai lịch bất minh, thì là thần thánh có thực lực nào mà có thể che mắt được

mình chứ...

Trong chốc lát, Thạch Hạo Thị trong lòng rùng mình, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể dẫn Bàn Cổ đi dạo, thế là liền chậm rãi đi trong thành trì, dù sao hiện tại cũng chỉ là một luồng ý niệm mà thôi, cũng không làm trì hoãn bản thể.

Bàn Cổ nghe vậy trên mặt lộ ra một nụ cười, rồi gật đầu, theo sau bước chân của Thạch Hạo Thị ở phía trước.

"Không hổ là chủng tộc có thể gánh vác Tam Thiên Đại Đạo, lại có được thiên tính như vậy, nhưng mà nói đi thì phải nói lại, Nhân tộc tuy có mệnh cách có thể gánh vác Tam Thiên Đại Đạo, thế nhưng dường như đến nay vẫn chưa có ai thật sự gánh vác được..." Bàn Cổ nhìn bóng lưng Thạch Hạo Thị, trong lòng khá hiếu kỳ nghĩ.

Phải biết thân thể nhân tộc có tư cách gánh vác Tam Thiên Đại Đạo, nhưng đến nay nhân tộc vẫn chưa thật sự xuất hiện một vị nào nắm giữ chủng tộc Tam Thiên Đại Đạo.

Sau đó lại nghĩ có lẽ là do nhân tộc xuất hiện khá muộn, nên đến nay vẫn chưa thể nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo.

Nếu xuất hiện tôn thứ hai có sinh linh khống chế Tam Thiên Đại Đạo như mình, thì không nghi ngờ gì sẽ tăng cường chiến lực Hồng Hoang, mà nếu tất cả sinh linh Hồng Hoang đều nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo, có lẽ liền có cơ hội thành tựu Chân Giới Vĩnh Hằng chăng...

Bàn Cổ nghĩ như vậy...

Thạch Hạo Thị lập tức cảnh giác, chỉ cảm thấy mình dường như đã bị lão nhân phía sau nhìn thấu.

Điều này khiến hắn không khỏi kinh hãi, khoảnh khắc này, hắn cũng triệt để biết được, lão nhân phía sau này nhất định là một tồn tại phi phàm, dù sao cũng không thể là những lão nhân bình thường vô

cùng.

Nhưng hắn không quay đầu lại, vì hắn biết một điều, ngay cả hắn còn không nhìn thấu được kẻ này, hơn nữa còn có thể mô phỏng mọi mặt của nhân tộc mà hắn không thể nhìn ra sơ hở, tồn tại như vậy, không nghi ngờ gì là vượt xa hắn.

"Nhưng trong Hồng Hoang vượt qua ta, ngoài Nhân Hoàng ra, e rằng cũng chỉ có Thiên Đế và Thái Nhất cùng với những Thần Ma kia..." "Sẽ là ai đây..." "Tính cách của Thái Nhất, không thể nào làm ra chuyện như vậy..." "Vậy thì, cũng chính là Thiên Đế và những Thần Ma kia..." "Không đúng, Thiên Đế từ trước đến nay quang minh chính đại, hẳn là cũng không phải hắn..." "Vậy thì nói, kẻ phía sau này là một Thần Ma!!!" Vừa dẫn đường vừa nghĩ, Thạch Hạo Thị đột nhiên nghĩ tới, lập tức trong lòng kinh hãi, không biết lúc này nên làm thế nào.

Những Thần Ma này tuy có Bàn Cổ tọa trấn mà không dám làm hại Hồng Hoang, nhưng điều này không có nghĩa là đối phương không dám làm hại Nhân tộc.

Tuy rằng Nhân tộc cường đại, nhưng lúc này hai người lại gần nhau đến thế, nếu đối phương đột nhiên bộc phát, đừng nói đến thực lực của mình, cho dù những cường giả Hỗn Nguyên cảnh ở Thạch Thành kia đều xử lý được tên tiểu tử này, thì hắn đã sớm chết rồi...

Sinh linh Hồng Hoang không thể giết được Đại Đạo Thần Ma, thế nhưng Đại Đạo Thần Ma lại có thể giết được sinh linh Hồng Hoang!

Đây chính là sự khác biệt giữa hai bên, đây là sự khác biệt về nội tình của hai bên, sự khác biệt từ khi bắt đầu cấu thành!

Đại Đạo Thần Ma là do Đại Đạo mà sinh, do Đại Đạo thai nghén mà ra, cho nên thực lực cường hãn, thiên hạ vô song.

Mà những sinh linh khác thì là do Đại Đạo cùng những Đại Đạo khác kết hợp mà ra, tự nhiên không thể sánh bằng Đại Đạo Thần Ma.

Dưới sự dẫn dắt của Thạch Hạo Thị, Bàn Cổ rất nhanh đã đi khắp cả Thạch Thành.

Thạch Hạo Thị một mặt vui vẻ giải thích tình hình Thạch Quốc hiện nay, một mặt âm thầm luôn đề phòng Bàn Cổ, sợ Bàn Cổ giữa chừng ra tay trực tiếp đánh giết mình.

Bàn Cổ nhìn Luân Hồi Đại Đạo của Thạch Hạo Thị đã khá thành hình, đã có chút thành tựu, gật đầu, càng làm rõ hơn một số khái niệm về Hỗn Độn, có lẽ, nếu có thời gian, tiểu tử nhân tộc trước mặt này sẽ có ngày phát đạt...

Đúng như câu "phi chủng tộc của ta, ắt có dị tâm", Thạch Hạo Thị luôn giữ vững niềm tin này, ngầm phòng bị Bàn Cổ, sợ đối phương đánh lén.

Bàn Cổ nhìn thiếu niên trước mặt, khá hài lòng gật đầu.

“Nhân tộc, không tồi!” Bàn Cổ vừa mừng rỡ nhìn Thạch Hạo Thị trước mặt, khẽ gật đầu.

“Đã như vậy, Nhân tộc vô cùng không tồi, vậy ta xin đi trước...” Thạch Hạo Thị thấy Bàn Cổ muốn đi, vội vàng kêu lên: “Này!

Khoan đã!

Ngài rốt cuộc là ai!” Bàn Cổ không hề đáp lại lời nào của hắn, chỉ tự mình biến mất.

Đối với Bàn Cổ mà nói, toàn bộ Hồng Hoang đều do hắn khai tịch mà ra, bất luận là sinh linh nhân tộc, hay Vu Yêu hai tộc, tất cả những điều này đều được xây dựng trên cơ sở hắn tiên phong khai sáng thiên địa.

Nếu không có Hồng Hoang thiên địa thì không có Vu Yêu hai tộc, không có sinh linh nhân tộc, cũng không có vạn tộc Hồng Hoang, càng không có cái gọi là Thiên Đình Địa Phủ.

Cho nên, tất cả mọi thứ này trước mặt hắn đều là bình đẳng, sẽ không vì Vu tộc là do huyết nhục của hắn hóa thành mà mọi thứ đều thiên vị Vu tộc.

Đây cũng là lý do vì sao năm xưa khi Tổ Vu vẫn lạc hắn cũng không hề quản, nếu thật sự bàn luận ra, thì không biết bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang đều là hậu duệ của hắn, huyết mạch hóa ra thì có thể tốt đến đâu chứ?

Tam Thanh do Nguyên Thần hóa ra thì thân cận hơn ư?

Đế Tuấn, Thái Nhất do thần vận hóa ra thì thân cận hơn sao?

Bởi vậy, Bàn Cổ sẽ không tham dự vào những tranh luận trong Hồng Hoang này.

Mà lần này, sở dĩ hắn đến nhân tộc quan sát khí tức nhân tộc, cũng là vì cảm thấy hiếu kỳ đối với nhân tộc.

Dù sao, bất luận là Long tộc hay Vu Yêu hai tộc, ba tộc này đều thật sự do hắn hóa thành, thế nhưng riêng nhân tộc này, lại do hậu thiên sáng tạo mà thành, lại có thể vượt qua một đám hậu nhân, thành tựu danh hiệu cường đại nhất Hồng Hoang.

Đợi đến khi hắn đi rồi, Thạch Hạo Thị ngây ngốc đứng tại chỗ, đến bây giờ hắn vẫn không thể biết đối phương rốt cuộc là ai, hắn muốn biết, nhưng đối phương lại không cho hắn cơ hội này.

Đột nhiên, một vết nứt quỷ dị đột ngột xuất hiện trên không Thạch Thành.

Một thân ảnh trên người tản mát từng trận ma khí từ vết nứt đó chậm rãi bước ra.

Kẻ đó cuồng ngạo vô cùng nhìn xuống nhân tộc phía dưới, không nhịn được vươn lưỡi liếm môi trên một cái, cười nói: “Nhân tộc! !

Quả nhiên là mỹ vị vô cùng a!!!” Oanh long long!!!

Một thân ảnh cực kỳ cường hãn đột nhiên xuất hiện, một tia Luân Hồi Đạo Vận chiếu rọi chư thiên.

“Ngươi to gan lớn mật! !

Lại dám ngăn cản ta!!” Tôn thân ảnh kia hai mắt lóe qua một tia kinh nộ, vô cùng bạo nộ ngửa mặt lên trời gầm thét.

Hắn đầu người thân rắn, sau lưng mọc một đôi cánh đen, toàn thân trên dưới ma khí cuồn cuộn, hiển nhiên không giống sinh linh trong Hồng Hoang.

Tuy nhiên giờ phút này trong hai mắt Thạch Hạo Thị lại lộ ra một vẻ đáng thương, nhìn về phía sinh linh đang lao về phía mình kia, khẽ thở dài, rồi quanh thân đạo vận ngập trời, dường như có thể chôn vùi đối phương bất cứ lúc nào.

“Thời Khởi!

Sậu Đình!” Toàn thân hắn ma khí cuồn cuộn, lại có thể thao túng Thời Gian Đại Đạo, khiến thời không trước mặt ngừng trệ.

“Khống chế thời gian ư?” Thạch Hạo Thị nhìn quái vật đang lao về phía mình, nhíu mày.

Năng lực thao túng thời gian này quả thực khiến hắn không dễ đối phó, nhưng cũng không phải là không thể xử lý.

Ngay sau đó, tâm niệm vừa động.

Tốc độ cực hạn khiến Thạch Hạo Thị dường như bỏ qua thời gian, một thân ảnh điên cuồng xuyên toa trong toàn bộ không gian đã ngừng trệ.

Ông ông!!!

Đạo vận Đại Đạo cường đại vô địch nghiền nát mọi thứ, hóa thành một trận năng lượng cường hãn vô cùng, càn quét tất cả, cuối cùng rơi xuống thân ảnh tràn đầy ma khí kia.

"Ngươi lại không bị thời gian ảnh hưởng?!" Thân ảnh tràn đầy ma khí thấy vậy cực kỳ kinh ngạc nói, như thể là chuyện gì đó không thể tin được vậy.

Không biết từ lúc nào, thân ảnh Bàn Cổ lại xuất hiện gần đó, hắn từ trên cao nhìn xuống Thạch Hạo Thị và thân ảnh tràn đầy ma khí đang quấn lấy nhau chiến đấu.

"Đây là..." Bàn Cổ nhìn thân ảnh tràn đầy ma khí kia, khẽ nhíu mày.

Kẻ này trên người lại có vài phần khí tức của Ma Chi Thần Ma năm xưa đã từng có ý đồ cướp rìu của mình, mấu chốt là còn không phải đệ tử của Ma Tổ La Hầu hiện tại.

Hơn nữa kẻ đó lại còn nắm giữ Thời Gian Đại Đạo, điều này quả thực có chút quỷ dị.

Trong hai mắt Bàn Cổ thần quang bùng nổ, ngay sau đó, cả cuộc đời của thân ảnh tràn đầy ma khí trước mặt liền nhanh chóng hiện ra trước mặt Bàn Cổ.

Lướt qua một cái, Bàn Cổ lộ vẻ hiểu rõ.

"Thì ra là vậy, lại là hậu duệ của Chúc Cửu Âm tộc Vu..." Huyết mạch Vu tộc có thể nói là một trong những huyết mạch trung thành nhất đối với hắn, cũng là tộc quần mà hắn bình thường sẽ giúp đỡ một hai.

Nhưng ai ngờ đứa trẻ này, do Chúc Cửu Âm năm xưa kết hôn với một cô gái nhân tộc mà sinh ra, lại nhanh chóng đạt đến cảnh giới Hỗn

Nguyên Đại La Kim Tiên như vậy.

Chỉ là không biết vì sao, lại còn bước vào Ma Đạo.

Thời Gian Đại Đạo thì rất bình thường, dù sao cũng là huyết mạch của Chúc Cửu Âm, cho dù là thiên sinh biết pháp tắc thời gian, thì đó cũng là chuyện cực kỳ bình thường, cho dù không biết, hậu thiên cũng sẽ được dạy, bởi vậy đối với điểm này thì cực kỳ bình thường.

Chỉ là vì sao người Vu tộc lại sa đọa vào Ma Đạo...

"Hôm nay kẻ trảm ngươi, chính là Thạch Hạo Thị của Nhân tộc!" Giọng nói của Thạch Hạo Thị tràn đầy tự tin và kiêu ngạo, một thân ngạo cốt của hắn khi bình thường không thể nhìn ra chút nào, nhưng nếu trong chiến đấu, thì có thể rõ ràng vô cùng cảm nhận được sự ngạo khí của đối phương.

Từng trận đạo vận cường đại vô cùng trên người hắn chậm rãi phiêu tán ra.

Vô Địch Đại Đạo đúc nên một đạo tâm vô địch...

Chiến Chi Đại Đạo đúc nên một thân thần thông chiến đấu...

Ngũ Hành Đại Đạo trấn áp mọi thứ, sinh sinh bất tức...

Luân Hồi Đại Đạo chính là Đại Đạo chế thắng, Đại Đạo vừa xuất, ai dám tranh phong.

Sức mạnh khủng bố vô cùng từ trên người hắn lan tràn ra.

Uyển như Cửu Thiên Thần Lôi vậy khiến người ta chấn động, hướng về Chúc Thiên, con trai của Chúc Cửu Âm.

Oanh long long!!!

Vạn Đạo bôn đằng, khủng bố đến mức hư không Hồng Hoang cũng phải run rẩy.

Vô số nhân tộc đều ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy khai quốc lão tổ Thạch Quốc, Thạch Hạo Thị đang giao chiến trên trời.

Thế nhưng không một ai đến giúp hắn, không phải thực lực không đủ, mà là họ đều có đủ lòng tin vào lão tổ của mình, có lòng tin rằng bất luận ai đến cũng đều có thể bị hắn đánh bại.

"Loài người đáng chết!!" Chúc Thiên mắt đầy vẻ hung tợn gầm thét.

Ngay sau đó.

Hai mắt lóe qua một vệt đen đỏ.

Trong khoảnh khắc.

Vô số ma niệm từ trên người hắn trỗi dậy, hóa thành từng đạo hư ảnh quỷ dị vô cùng, thậm chí còn hóa thành ác ma câu dẫn nội tâm Thạch Hạo Thị.

Từng đạo hư ảnh hóa thành đủ loại ma tộc, Tâm Ma, Thiên Ma, Dục Ma, Mị Ma... lần lượt hiển hóa mà ra, ý đồ câu dẫn dục vọng trong nội tâm Thạch Hạo Thị, từ đó khiến Thạch Hạo Thị triệt để rơi vào trầm luân.

Ma Chi Đại Đạo tuy là Đại Đạo chính tông, nhưng đã bị một số người chơi ra đủ trò, đã đi chệch khỏi Ma Đạo chân chính.

Ma Tổ La Hầu một niệm sai lầm, dẫn đến những kẻ nhập Ma Đạo trong thiên hạ gần như đều đi nhầm đường.

Chúc Thiên cũng không ngoại lệ.

"Năm xưa Ma Chi Thần Ma tung hoành Hỗn Độn, trừ Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma ra, không ai là đối thủ của hắn, thậm chí còn thường xuyên lấy một địch nhiều mà không rơi vào thế hạ phong, ai ngờ những kẻ Ma Đạo giả của Hồng Hoang ngày nay, lại không một

ai đắc được chân lý của hắn...” Bàn Cổ khẽ lắc đầu, thở dài một hơi, cảm thấy có chút bất bình thay Ma Chi Thần Ma.

“Sa đọa đi, trầm luân đi...” Những lời nói mê hoặc lòng người của Chúc Thiên từ trong nội tâm Thạch Hạo Thị hiện ra.

Dường như chỉ cần Thạch Hạo Thị đáp ứng, thì mọi dục vọng đều có thể được thỏa mãn, bất kể là quyền lực thế tục, hay những yêu nữ mê hoặc lòng người, dường như chỉ cần khẽ vẫy tay là có thể có được.

Thế nhưng Thạch Hạo Thị lại khinh thường hừ một tiếng, uy lực trong tay không giảm.

Cát sát!!!

“A!!!” Khí tức Luân Hồi Đại Đạo vô cùng vô tận rót vào thể nội Chúc Thiên, khiến hắn phát ra tiếng rên rỉ đau đớn tột cùng.

Thạch Hạo Thị lạnh lùng nhìn Chúc Thiên trước mặt, cú chạm vừa rồi của hắn đã cảm nhận được huyết mạch nhân tộc đến từ thể nội đối phương.

Kẻ không ra ma không ra quỷ trước mặt này lại có huyết mạch nhân tộc.

“Kẻ ti tiện như ngươi, lại có huyết mạch nhân tộc, hẳn là của Cửu Lê tộc đi!” Thạch Hạo Thị buông đối phương ra, một cước hung hăng đá hắn xuống đất.

Nhận ra huyết mạch nhân tộc của đối phương xong, hắn cũng không muốn ra tay sát thủ nữa, chủ yếu là kẻ này lại là người Cửu Lê tộc.

Cửu Lê tộc tuy trên danh nghĩa là quốc gia nhân tộc, nhưng thực tế trong lòng đã sớm hướng về Vu tộc, cho nên thực tế quần chúng nhân tộc đều coi họ là Vu tộc.

Chương 295

Mà những tộc nhân Cửu Lê tộc sau nhiều năm bị nhân tộc bài xích, dưới sự pha loãng huyết mạch qua từng thế hệ, dần dần tình cảm của những người này đối với nhân tộc cũng dần trở nên nhạt nhòa, từ từ cũng hướng về phía Vu tộc.

Bất luận là nhân tộc hay Vu tộc, thực tế đều hy vọng thấy kết cục này.

Dù sao đối với nhân tộc mà nói, huyết mạch của những người này đã không còn thuần khiết, còn đối với Vu tộc mà nói, lại có một nhóm hậu duệ có tiềm lực phát triển cực lớn.

"Cút đi, cút khỏi nhân tộc, trở về Cửu Lê, có thể thoát chết, nếu không, hôm nay liền vẫn lạc tại đây!" Thạch Hạo Thị đứng trong hư không, chắp tay sau lưng, hai mắt lạnh lùng vô cùng nói.

Chúc Thiên ngã trên mặt đất, hai mắt lạnh lùng nhìn Thạch Hạo Thị cao cao tại thượng, trong lòng cười lạnh một tiếng.

"Loài người đáng chết!

Sớm muộn gì ta cũng sẽ giết hết các ngươi!!!" Ngay sau đó, thân ảnh Chúc Thiên biến mất ở đây, hóa thành một luồng ma khí biến mất không còn thấy.

Câu nói đó của hắn là nói trong lòng mình, nếu không Thạch Hạo Thị dù thế nào cũng phải đuổi giết hắn, càng không thể trơ mắt nhìn đối phương rời đi.

Thực tế không giết đối phương cũng không phải vì nhìn vào huyết mạch nhân tộc của hắn mới tha, mà là vì đối phương có huyết thống Vu tộc.

Nếu đánh giết một cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Vu tộc, thì hậu quả mang lại sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Nếu Vu tộc kéo đến, thì hậu quả đó không phải chuyện đùa.

Tuy nói hiện nay nhân tộc không kém Vu tộc, nhưng nếu thật sự bùng nổ đại chiến, thì nhân tộc nhất định sẽ tử thương thảm trọng, không biết bao nhiêu năm khổ cực sẽ uổng phí.

Hơn nữa ở cảnh giới như hiện nay, căn bản không thể đánh giết đối phương, toàn bộ Hồng Hoang dường như đã rơi vào một trạng thái hòa bình cưỡng chế.

Trừ những Đại Đạo Thần Ma nằm trong Đại Đạo ra, không ai có thể đánh giết sinh linh Hồng Hoang.

Ngay cả cường giả như Đế Tuấn cũng không thể làm được điều này, bởi vậy các sinh linh trong Hồng Hoang đều không thể làm được điều này.

Mà những Đại Đạo Thần Ma kia tuy có thể đánh giết sinh linh Hồng Hoang, nhưng họ lại không có thân thể Đại Đạo Thần Ma, dẫn đến việc họ không thể địch lại một số sinh linh Hồng Hoang cực kỳ cường đại.

Trong chốc lát, dường như rơi vào một trạng thái cân bằng nào đó.

Bàn Cổ thấy cảnh này xong, liền lặng lẽ rời đi.

Thạch Hạo Thị ngay sau đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn về vị trí Bàn Cổ vừa đứng, hắn nhíu chặt mày, chỉ cảm thấy vừa rồi nơi này hẳn là đã xuất hiện một sinh linh cực kỳ cường đại nào đó...

Chúc Thiên sau khi rời khỏi nhân tộc, trút hết cơn giận đầy bụng lên một tiểu chủng tộc dựa vào nhân tộc.

Máu tươi trải đầy khắp mặt đất, trên toàn bộ đại địa không còn

một chút hài cốt nào, bởi vì tất cả thi hài thậm chí cả linh hồn nguyên thần đều đã bị hắn nuốt chửng hết.

Hắn sừng sững trên bầu trời, sau lưng ma diễm ngập trời.

"Nhân tộc!

Nhân tộc đáng chết!" Tuy rằng hắn cũng mang một nửa huyết mạch nhân tộc, nhưng từ khi sinh ra, hắn đã luôn nghe theo lời dạy của phụ thân, đối với mẫu thân tuy vẫn rất tôn trọng, nhưng trong lòng hắn phụ thân vẫn là vĩ đại nhất.

Mẫu thân của hắn chỉ là một quân cờ bị vứt bỏ trong nhân tộc, nhưng phụ thân hắn lại là Chúc Cửu Âm, Thời Gian Tổ Vu, chỉ kém Không Gian Tổ Vu Đế Giang trong Mười Hai Tổ Vu.

Toàn bộ Mười Hai Tổ Vu của Vu tộc, cũng chỉ có duy nhất hắn là đời thứ hai như vậy, cho nên từ nhỏ đã cực kỳ được sủng ái.

Mười Hai Tổ Vu đều lần lượt truyền thụ tất cả bản lĩnh của mình cho hắn, có thể nói tất cả Đại Đạo của Mười Hai Tổ Vu hắn đều đã học được.

Mà Luân Hồi Đại Đạo của cô cô Hậu Thổ thì hắn lại chưa học được, không phải là không dạy, mà là không học được.

Từ khi hắn hiểu chuyện đã bắt đầu thấy những người nhân tộc kia ghét bỏ tộc nhân Cửu Lê của họ như thế nào, rõ ràng mọi người đều là nhân tộc, chẳng qua chỉ vì họ có huyết mạch Vu tộc, liền từ tận đáy lòng ghét bỏ họ, bài xích họ.

Nhưng rõ ràng tổ tiên của họ đều đã cống hiến vì nhân tộc, những tộc nhân Cửu Lê từ nhỏ bị bài xích, tâm lý dần dần thay đổi, ngay cả Chúc Thiên cũng không ngoại lệ.

Ở nhân tộc thì bị bài xích, ở Vu tộc thì như minh châu trong lòng bàn tay.

Sự tương phản mạnh mẽ giữa hai bên khiến hắn ngày càng cho rằng mình là tộc nhân Vu tộc, chứ không phải tộc nhân nhân tộc.

"Đợi đến khi ta cường đại khiến tất cả mọi người đều phải e sợ, thì đó chính là ngày tận diệt của nhân tộc!!!" Chúc Thiên phẫn nộ thì thầm.

Ngay sau đó, hắn xoay người rời khỏi đây, hướng về Vu tộc mà đi.

Trong trận đối chiến vừa rồi, hắn lại bị đối phương treo lên đánh, nếu không phải vì thân phận Vu tộc của mình, e rằng đã phải vẫn lạc ở đó không biết bao giờ mới có thể phục sinh trở lại.

Điểm này, hắn không thể chấp nhận, nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào...

"Diệp Hiên, vừa rồi làm không tồi, cũng chứng minh được thực lực của em, thích khách là đến từ Phù Tang quốc, điểm này hẳn em cũng biết, còn về chuyện thích khách, bên trên tự nhiên sẽ có người đến xử lý.

Đây là một nơi tập trung ma vật ngũ giai, nếu có rảnh rỗi, có thể qua đó chơi đùa một chút." Đột nhiên, một đạo truyền âm truyền vào trong đầu Diệp Hiên.

Diệp Hiên nghe vậy liền vội vàng ý thức trở về, tâm niệm vừa động, liền thấy một địa tiêu trước mặt.

Loại địa tiêu này ghi lại ở tinh vực nào, giữa những tinh thể nào, thậm chí chính xác đến hành tinh, có thể đảm bảo cho Sáng Thế Thần tìm đến nơi đó.

"Vâng, Viện trưởng, nhưng Phù Tang quốc này có diệt bọn họ không ạ?" Diệp Hiên liền vội vàng tâm niệm vừa động, đến phòng làm việc của Viện trưởng Chu Nguyên Chương, hỏi.

Chu Nguyên Chương thấy vậy khẽ cười, phất tay nói: "Không diệt đâu, nhưng ít nhất sẽ khiến bọn họ một Sáng Thế Thần lục giai phải tự sát, còn về việc diệt sạch, đến lúc đó nếu em muốn thì tự mình đi làm đi, dù sao quốc gia cũng không thể nói vì em bị ám sát mà tiêu diệt quốc gia của họ được." "Nhưng nếu em mạnh lên, có thể tự mình diệt chúng, thì đó cũng coi như có thù báo thù, các quốc gia khác cũng không tiện nói gì." Diệp Hiên nghe vậy gật đầu, nói: "Em biết rồi, vậy đến lúc đó em sẽ tự mình đi một chuyến vậy." "Ừm, chuyện Phù Tang quốc là chuyện nhỏ, chủ yếu là thấy em thường không ra ngoài hoạt động, cũng muốn xem thực lực của em rốt cuộc đến mức nào, hiện tại xem ra đối phó với những ma vật ngũ giai đó không thành vấn đề rồi, cho nên cũng đưa cho em một phần bản đồ, đi hay không tùy em." Chu Nguyên Chương gật đầu.

Có thể nói, ông ta đối xử với Diệp Hiên luôn rất tốt, có thể không cần quan tâm bất cứ chuyện gì, có thể không cần đi học, có thể trực tiếp tham gia hoạt động bên ngoài của sinh viên năm tư.

"Vâng, cảm ơn Viện trưởng." Diệp Hiên nghe vậy gật đầu, cảm ơn.

Đúng lúc hắn định cáo từ, Chu Nguyên Chương đột nhiên nói: "Nói đến đây, em có hứng thú ở lại Đại Minh học viện làm một giáo sư không?

Không cần em dạy gì cả, chỉ cần để lại tên thôi, thế nào?" Diệp Hiên nghe vậy nhíu mày, dường như cái này ngoài việc tên tuổi nghe có vẻ ngầu ra, thì cũng không có lợi ích gì khác.

"Viện trưởng, cái này... thực lực của em hiện tại, dường như không phù hợp lắm ạ..." Diệp Hiên không muốn đảm nhiệm, cố lấy thực lực ra nói, dù sao ngay cả giáo viên dạy học sinh cũng là Sáng Thế Thần lục giai, mà hắn lại chỉ có Sáng Thế Thần tứ giai, làm sao

có thể đảm nhiệm được chứ.

“Không sao, với thiên phú của em, sớm muộn gì cũng sẽ đạt đến Sáng Thế Thần lục giai.” Chu Nguyên Chương khẽ cười, nói.

“Yên tâm đi, không cần em làm gì cả, còn có lợi ích để lấy, sao lại không làm chứ?” Dường như đã nhìn ra sự không muốn trong lòng Diệp Hiên, ông ta cười nói như vậy.

“Lợi ích?

Lợi ích gì ạ?” Vừa nhắc đến lợi ích, Diệp Hiên lập tức hứng thú, liền vội vàng tò mò hỏi.

“Thần Nguyên, danh vọng, bối cảnh, thế lực, tất cả mọi thứ, em đều có thể có được.” Chu Nguyên Chương trên mặt ý cười không giảm, rất nhẹ nhàng nói.

Ông ta biết Diệp Hiên sẽ đồng ý, mà sở dĩ ông ta vội vàng muốn Diệp Hiên đảm nhiệm một giáo sư, chủ yếu cũng là sợ sau này tiểu tử này bị các học viện khác kéo đi.

Một thiên tài như vậy, khó khăn lắm mới vào được học viện của mình, sao có thể bỏ qua được chứ?

Không thể!

Nhất định phải vững vàng trói vào cỗ xe chiến đấu của mình, không thể để người khác chiếm được.

Diệp Hiên nghe vậy xong, lợi ích dường như vẫn rất nhiều, thế là gật đầu, đáp ứng nói: “Đa tạ Viện trưởng.” “Ừm, đi đi, những chuyện liên quan đều sẽ giúp em làm tốt thủ tục.” Chu Nguyên Chương gật đầu, phất tay nói.

Diệp Hiên nghe vậy gật đầu, sau đó liền rời khỏi phòng làm việc của Viện trưởng, trở về biệt thự của mình.

Hắn nằm trên ghế sofa, nhìn một tấm bản đồ đang lơ lửng giữa không trung.

Diệp Hiên tâm niệm vừa động, thần lực rót vào trong bản đồ.

Tấm bản đồ đó không ngừng bắt đầu xuất hiện một chút ánh sáng lấp lánh.

Cuối cùng trên không trung, xuất hiện một vật giống như một chiếc la bàn.

Ký Lục Chỉ Châm.

Về cách sử dụng và tác dụng của Ký Lục Chỉ Châm lập tức đi vào trong đầu Diệp Hiên.

Chỉ cần rót thần lực vào trong Ký Lục Chỉ Châm, Ký Lục Chỉ Châm liền sẽ kích hoạt một trận pháp cực kỳ đặc thù, từ đó xuất hiện một cánh cổng hư không, cánh cổng này chính là thông đến địa điểm mà Ký Lục Chỉ Châm đã ghi lại.

Một Ký Lục Chỉ Châm chỉ có thể ghi lại một địa điểm, hơn nữa chung thân không thể thay đổi.

Ngay sau đó, Diệp Hiên một luồng thần lực rót vào đó, khắc độ hư không tản mát ra một trận quang mang.

Từng trận huỳnh quang hội tụ lại với nhau, chỉ về một phía.

Ông ~ Một cánh cổng trong suốt xuất hiện trong hư không.

Diệp Hiên mặt không đổi sắc bước vào trong đó...

Phòng làm việc của Viện trưởng.

“Viện trưởng, ngài thật sự muốn ban cho hắn một chức danh giáo sư sao?” Phó Viện trưởng Đại Minh học viện Chu Doãn Văn nhíu mày hỏi.

Phải biết chức danh giáo sư này không phải tùy tiện mà ban, giáo viên Đại Minh học viện nhiều như vậy, mà có chức danh giáo sư thì không có mấy người.

Hiện tại Diệp Hiên chỉ là một học sinh, đặc biệt lại ban cho đối phương chức danh này, đây chẳng phải là gây chuyện sao?

Nếu để những giáo viên khác chưa đạt được chức danh giáo sư biết được, thì không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện lớn.

Chu Nguyên Chương nghe vậy nhấp một ngụm trà trước mặt, sau đó khẽ cười một tiếng, nói: "Có gì đâu, những lão già đó từng người một đều đã già rồi, không còn tâm khí, đến nay bao nhiêu năm rồi cũng không thấy một ai đột phá tu vi, ngay cả tu vi tăng trưởng cũng ít càng thêm ít.

Đã đến lúc tìm một tên nhóc trẻ tuổi ra kích thích bọn họ một chút rồi, để bọn họ biết nếu không cố gắng nữa thì thật sự sẽ bị hậu bối vượt qua." "..." Nghe Chu Nguyên Chương nói như vậy, xem ra không chỉ muốn ban cho Diệp Hiên chức danh giáo sư, mà còn muốn để tất cả giáo viên đều biết.

Trong chốc lát, Chu Doãn Văn cũng không biết nói gì, chỉ thở dài một hơi, trầm mặc không nói.

Thấy Chu Doãn Văn trầm mặc, Chu Nguyên Chương cười ha ha một tiếng, nói: "Yên tâm đi, không chỉ vì nguyên nhân này, chủ yếu là hậu bối này quá cường đại, ta từ trên người hắn thấy được mọi thứ đều có khả năng xảy ra, loại thiên tài này, chúng ta tuyệt đối không thể để chạy mất.

Thế giới này cần nhiều hơn những người phái diều hâu, chứ không phải những kẻ chỉ biết hòa bình phái bồ câu!" "Thần Quốc của hắn vô cùng cường đại, tiềm lực vô hạn, so với tiềm lực Thần Quốc của ta còn sâu hơn không biết bao nhiêu lần, huống chi trước đó ta cố

ý thao túng mấy thích khách Phù Tang kia đến ám sát hắn, chính là muốn thử xem chiến lực của hắn thế nào." Chu Nguyên Chương nhớ lại khi mình phát hiện có thích khách Phù Tang đang âm mưu bất chính quanh Tổ Tinh, ông ta vô hình trung dẫn dắt những người đó tiến vào Sáng Thế Đại Lục, thậm chí còn để những người đó tiến vào Đại Minh học viện.

"Ồ?

Vậy kết quả thế nào?" Chu Doãn Văn vừa nghe, liền hứng thú, chuyện này hắn không biết, không chỉ hắn không biết, toàn bộ Đại Minh học viện ngoài đương sự Diệp Hiên ra, cũng chỉ có người chủ đạo là Chu Nguyên Chương biết.

"Cái đó còn cần nói sao, đương nhiên là thắng rồi, hơn nữa là nghiền ép, phải biết ba thích khách Phù Tang đó đều là Sáng Thế Thần ngũ giai thực thụ, tuy rằng đều là tu vi sơ kỳ..." Chu Nguyên Chương trầm giọng nói.

"Hít..." Chu Doãn Văn hít một hơi khí lạnh, sắc mặt không khỏi biến đổi.

"Vậy tu vi hiện tại của hắn?" "Tứ giai hậu kỳ." "!!!

Lại nhanh đến vậy!" Chu Doãn Văn cả người đều chấn kinh, hắn không biết nói gì cho phải.

Suốt lịch sử Sáng Thế Đại Lục, không có một ai có thể làm được đến mức độ như vậy.

Nếu không phải chuyện này là do Chu Nguyên Chương nói ra, Chu Doãn Văn có đánh chết cũng sẽ không tin chuyện này.

Nhưng đây là lời Chu Nguyên Chương tự miệng nói ra, làm sao có thể là giả được chứ?

"Thiên tài, tuyệt thế thiên tài, trước đây đã biết hắn rất mạnh rồi,

không ngờ lại mạnh đến vậy...” Chu Doãn Văn không nhịn được lẩm bẩm, trong chốc lát có chút cảm thán...

Tinh vực Thiều Nguyên, một mảnh đại lục hoang lương vô cùng treo lơ lửng trong vũ trụ tinh không.

Đây là đại lục tên Hằng Cửu, năm xưa, được cho là đại lục sẽ tồn tại mãi mãi.

Thế nhưng hiện nay, khắp nơi đều hoang vu, không có bất kỳ sinh mệnh lực nào, bất luận là thực vật hay động vật, giờ phút này đều biến mất không còn thấy.

Đã từng có lúc, nơi này cũng đại diện cho một nền văn minh cường thịnh.

Nhưng từ khi văn minh Sáng Thế Thần xuất hiện, nền văn minh nơi đây đã bị hủy diệt trong một sớm một chiều, văn minh nơi đây thất lạc, tất cả những kẻ phản kháng và không phản kháng đều bị giết chết.

Duy nhất chỉ có cực ít sinh linh hóa thành ma vật, mới thoát được một kiếp.

Trong thế giới của nhân loại, ma vật có thể được tha thứ nhưng văn minh thì chắc chắn sẽ chết.

Thế nhưng hiện nay trong đại lục Hằng Cửu, có một con ma vật ngoại hình cực giống một con chuột, toàn thân trên dưới mọc đầy những cái miệng lớn dày đặc, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ.

“Chi chi chi ~” Con ma vật khổng lồ vô cùng đó không kiêng nể gì nuốt chửng sinh mệnh lực của đại lục Hằng Cửu, dưới thân nó là những bộ hài cốt dày đặc, đó là những thi thể sinh mệnh được bảo tồn từ nền văn minh này năm xưa, đó cũng là ma vật...

Chúng như dưỡng cổ vậy, tự giết lẫn nhau, nuốt chửng lẫn nhau,

muốn bồi dưỡng ra con cổ trùng cường đại nhất, cuối cùng đi nuốt chửng sinh mệnh lực cuối cùng của đại lục này.

Cũng chính là sinh mệnh lực của bản thân đại lục này...

Thế nhưng, đại lục này đột nhiên có một vị khách không mời mà đến khiến hành động của con ma vật này chấn động.

Rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đỏ tươi vô cùng lóe qua một tia dục vọng tham lam.

"Còn chưa chết!

Đại lục này còn có sinh mệnh!

Ta phải giết nó!

Rồi nuốt chửng xong đại lục này, sau đó đi tìm những dị tộc kia báo thù!!!" Trong đầu nó lập tức xuất hiện suy nghĩ này, cũng là suy nghĩ duy nhất còn sót lại được thiết lập ban đầu.

Oanh!!!

Thân thể ma vật khổng lồ vô cùng lấy một tốc độ vượt ngoài sức tưởng tượng của người thường mà điên cuồng chạy, dáng vẻ đó cực kỳ trái ngược với cái thân thể đồ sộ vô cùng đó.

Như thể đã phá vỡ định luật vật lý trong vũ trụ vậy.

"Sinh linh, tồn tại còn sống!!!

Giết nó!

Giết nó!" Ma vật hai mắt đỏ ngầu, trong ánh mắt toàn là một loại khát vọng, một loại trình tự đã được thiết lập sẵn từ khi nó ra đời.

Nó nhìn sinh linh áo trắng đã ở ngay trước mặt, trong hai mắt tràn đầy vẻ khát vọng.

"Ngao!" Nó không chút do dự há cái miệng lớn như chậu máu,

mạnh mẽ nuốt chửng thân ảnh kia.

Thế nhưng chuyện trong dự liệu lại không xảy ra.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Phanh!!!

Oanh long long!!!

Chương 296

Vô số máu tươi từ đầu nó bắn ra, cái thân thể đồ sộ như một tòa thành kia triệt để đổ xuống.

Mà cái đầu từ cổ trở lên, đã biến mất không còn thấy, ngay cả một chút hài cốt cũng không còn, máu tươi không ngừng phun ra ngoài.

Sinh mệnh lực mênh mông vô cùng từ trong những giọt máu tươi đó điên cuồng thoát ra, cuối cùng trở về với đại lục này.

Dần dần, khí tức hoang vu vô cùng trong đại lục dần dần tiêu tán.

Tại trung tâm của đại lục Hằng Cửu, lại ẩn ẩn sinh ra một mảnh ốc đảo xanh.

Thảo nguyên dần phục hồi, cây cối dần trưởng thành, những sông hồ đã khô cạn không biết bao lâu giờ đây đều đang chậm rãi chảy những dòng nước tươi mát vô cùng.

Mãi đến khi sinh vật khổng lồ vô cùng đó chết đi, nó vẫn không thể nhìn rõ sinh linh vô cùng nhỏ yếu trong mắt nó rốt cuộc đã ra tay đánh giết nó như thế nào.

Nó mang theo sự nghi hoặc này, triệt để rơi vào tử vong.

Đúng như câu "một ma vật chết, vạn vật sinh sôi", chính là cảnh tượng này trước đây.

Sinh mệnh lực mênh mông vô cùng bị nó hấp thụ đang điên cuồng trào ra từ trong thi thể nó, ngay cả sinh mệnh lực của bản thân thi thể đó cũng đang tiêu tán nhanh chóng, hóa thành đủ loại động vật trong thế giới này.

Giống như Bàn Cổ thân hóa vạn vật trong thế giới Hồng Hoang năm xưa vậy.

“Một con ma vật nho nhỏ, lại có lực tạo hóa như vậy...” Diệp Hiên nhìn thi thể ma vật đang không ngừng phân giải, sắc mặt khá kinh ngạc nói.

Nếu Bàn Cổ như vậy, thì hắn sẽ cảm thấy rất bình thường, nhưng con ma vật trông giống chuột này lại có thể sở hữu sức mạnh vĩ đại như vậy, điều này không nghi ngờ gì khiến hắn cảm thấy có chút khó tin.

Ngay sau đó, hắn chậm rãi nhìn thế giới hoang lương vô cùng này, phát hiện trên đại lục rộng lớn vô cùng này lại chỉ có duy nhất một con ma vật, không khỏi khẽ nhíu mày.

“Một đại lục đồ sộ như vậy, vì sao lại hoang lương đến thế...” “Chẳng lẽ, sinh mệnh lực ở đây đều bị con ma vật này hấp thụ, cho nên mới bùng phát sinh mệnh lực kinh người như vậy sau khi chết...” Diệp Hiên có chút trầm mặc không nói nên lời.

Nếu thật sự đúng như hắn suy đoán, thì không nghi ngờ gì đại lục này đã trải qua một lần tai họa phi nhân loại, đó là tai ương hủy diệt đỉnh cao.

Nghĩ đến một con ma vật lại có thể khiến một đại lục đồ sộ như vậy hóa thành một mảnh hoang lương, không khỏi trong lòng có chút cảm giác thê lương.

Trong vũ trụ tinh không rộng lớn vô biên, không biết có bao nhiêu tinh cầu hoang lương vô cùng, cho dù hiện nay nhân loại đang quy mô lớn khai phá vũ trụ tinh không, thế nhưng vẫn còn vô số tinh cầu thậm chí tinh vực chưa từng đặt chân đến.

Không thể không nói, vũ trụ này thật sự quá lớn, loại ma vật nào cũng có thể gặp phải.

“Nhưng rõ ràng Viện trưởng nói đây là nơi tập trung ma vật ngũ

giai, mà hiện tại lại chỉ thấy một con ma vật ngũ giai...” Diệp Hiên nhíu chặt mày, có chút không hiểu tình báo của Chu Nguyên Chương.

Hắn sẽ không cho rằng đây là tình báo của Chu Nguyên Chương xuất hiện sai sót, cái đó đặc biệt có thể là cảnh giới tu vi Sáng Thế Thần thất giai, có thể nói đánh một cái hắt hơi cũng có thể xóa sổ một tinh vực.

Đương nhiên, tiền đề là tinh vực đó không có ai ra tay ngăn cản...

Phải biết đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần thất giai, đó chính là chiến lực đỉnh cấp nhất trong vũ trụ này, số lượng nhân loại vô số, thế nhưng Sáng Thế Thần thất giai lại là tồn tại đếm trên đầu ngón tay, tất cả Sáng Thế Thần thất giai của nhiều quốc gia nhân loại cộng lại cũng chỉ có mấy chục vị mà thôi.

Cho nên, trong đó nhất định có sai sót gì đó.

Đúng lúc này, một luồng khí tức cực kỳ cường đại từ phía sau Diệp Hiên chậm rãi xuất hiện.

Hô hô ~ Một trận gió lạnh thổi qua...

Dường như đang báo hiệu điều gì đó sắp xảy ra.

Bầu trời đột nhiên biến đổi, bầu trời vạn dặm trong xanh trước đó giờ đây trở nên xám xịt vô cùng.

Vô số mây đen dày đặc che kín cả bầu trời.

“Gió lớn báo hiệu bão táp sắp tới...” “Mây đen phủ thành, thành sắp đổ...” Ông!!!

Trong bóng tối, một đôi mắt đỏ tươi vô cùng đột nhiên xuất hiện phía sau Diệp Hiên.

Một thân ảnh hình tròn khổng lồ vô cùng, cao vút như núi non vươn tới mây, xuất hiện phía sau.

Trên người nó giăng đầy từng đường vân đỏ tươi vô cùng, liên kết với nhau, như một loại rực rỡ đến mức tinh xảo đến từ thiên công.

Khí tức cường hãn vô cùng, khiến những sinh mệnh trên đại lục Hằng Cửu vốn đang không ngừng xuất hiện đều phải cúi đầu.

Từng mảng thảo nguyên đều cúi thấp những cái đầu kiêu hãnh xuống, đung đưa theo gió.

Từng dòng sông, hồ nước đều vì nó mà ngừng chảy, không thể hội tụ...

Vô số sinh mệnh vào khoảnh khắc này, dường như đều sắp bị hủy diệt...

Con ma vật đồ sộ vô cùng, cường hãn vô song đó, giờ phút này trong mắt không còn màu sắc nào khác, chỉ cúi đầu nhìn xuống Diệp Hiên từ trên cao.

Diệp Hiên cảm nhận được vật khổng lồ xuất hiện phía sau, trong lòng không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại trên mặt lại xuất hiện một nụ cười, khóe miệng khẽ nhếch lên, thân hình bỗng chốc bay vút lên không trung.

"Pháp Tướng Thiên Địa!!!" Oanh long long!!!

Khóe mắt Diệp Hiên lộ ra một tia thích thú khi thấy con mồi, thân thể không ngừng bành trướng.

Rất nhanh, hắn liền cao vạn trượng, quay đầu nhìn xuống ma vật trước mặt, khẽ cười nói: "Cảm giác nhìn xuống từ trên cao thật không tồi chút nào..." Thân thể đồ sộ vô cùng của hắn không chỉ là lớn lên bề mặt, mà là triệt để lớn lên, từ căn nguyên đã phát sinh biến hóa.

Một luồng thần lực như suối nguồn không ngừng khiến người ta chấn động, trên người hắn tỏa ra một cảm giác cường đại vô cùng, khiến trong hai mắt con ma vật hình tròn khổng lồ kia lộ ra một tia khí

tức kiêng dè.

Loại sinh vật có linh trí thấp kém này từ trước đến nay đều như vậy, từ khí tức, từ hình thể mà trấn nhiếp đối phương, theo đó giảm bớt rất nhiều những cái giá không cần thiết.

"Hống!!!" Ma vật hình tròn cảm nhận được sự áp bách của Diệp Hiên xong, ngửa mặt lên trời gầm thét, hai tay không ngừng đấm vào khối cơ bắp đồ sộ trước ngực.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Mỗi một cú đấm đều có một loại đạo vận như âm luật chấn động về bốn phía.

Diệp Hiên thấy vậy sắc mặt biến đổi, đó là một loại công kích âm vận do từng loại đạo vận Đại Đạo phát ra.

"Tĩnh!" Diệp Hiên tùy ý nâng bàn tay lên, Tịch Tĩnh Đại Đạo phù hiện phía sau hắn.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ đại lục Hằng Cửu đều rơi vào một sự tĩnh mịch tột độ, bất luận là tiếng gió hay tiếng gầm thét và tiếng đập của ma vật hình tròn, giờ phút này đều không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Công kích âm vận Đại Đạo đó cũng liền mất đi động lực, hóa thành hư vô...

Ma vật hình tròn khổng lồ thấy vậy sắc mặt âm trầm xuống, toàn thân thực lực đột nhiên bùng nổ, vô số đạo vận hiển hóa mà ra.

Hàng trăm đạo đạo vận Đại Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo lại xuất hiện trên người một con ma vật!!!

Những đường vân màu đỏ máu trên toàn thân ma viên dường như đã bị kích hoạt, tản mát ra sức mạnh vĩ đại vô cùng, cự viên gầm thét một tiếng, một chưởng mạnh mẽ vỗ xuống Diệp Hiên.

Phốc xuy!!

Không gian trên đại lục Hằng Cửu lập tức bị một chưởng này đánh nát, toàn bộ không gian lân cận lập tức bị đánh nát co rút lại, ngay cả toàn bộ bầu trời cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác lung lay sắp đổ.

"Chơi với ngươi một chút, lại còn nổi giận ư..." Diệp Hiên bất đắc dĩ nhún vai, ngay sau đó khóe miệng nhếch lên, sắc mặt liền biến đổi, quát lớn: "Đã như vậy, vậy thì để ngươi biết, thế nào là khủng bố thật sự đi!!!" Oanh long long!!!

Sức mạnh cường hãn vô cùng từ phía sau Diệp Hiên đột nhiên bùng phát ra.

Một luồng khí tức Đại Đạo khủng bố vô cùng xuất hiện phía sau Diệp Hiên, khoảnh khắc tiếp theo, hóa thành một đạo hư ảnh.

Đạo hư ảnh đó cao vút lên mây, còn cao lớn hơn Diệp Hiên hiện tại gấp mười lần.

Lực Chi Đại Đạo giờ phút này đột nhiên bùng phát ra.

Đó là Lực Chi Thần Ma chân chính, là Lực Chi Thần Ma trong Tam Thiên Đại Đạo, chứ không phải Bàn Cổ - Lực Chi Thần Ma giả dối mà lại bao quát kia.

Một thân ảnh khổng lồ vô cùng trong tay đột nhiên xuất hiện một thân ảnh cái búa, đứng phía sau Diệp Hiên.

Cự chùy trong tay vung lên, sau đó mọi thứ vỡ nát.

Cát sát!

Cự chùy này đột nhiên đập vào thân ma vật hình tròn khổng lồ, phát ra một tiếng nứt vỡ cực lớn.

Hai tay ma vật hình tròn giơ lên chưa kịp rơi xuống đầu Diệp Hiên, liền lập tức đứng ngây tại chỗ, như thể bị cứng lại.

Diệp Hiên nhìn ma vật trước mặt, khẽ lắc đầu, rồi thu lại thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, thân thể hóa về trạng thái bình thường, nhìn ma vật hình tròn khổng lồ cao vút vô cùng trước mặt, khẽ thổi một hơi.

"Hô ~" Cát sát sát!!

Oanh long long!!!

Cùng với hơi thở nhẹ nhàng thổi vào thân thể ma vật hình tròn khổng lồ vô cùng, thân thể đồ sộ vô cùng của đối phương đột nhiên bắt đầu sụp đổ kịch liệt vô cùng.

Từng mảng thịt nát lẫn máu bắt đầu rơi xuống, như thể trời giáng mưa máu thịt tươi, còn lẫn vô số đạo vận và xương cốt, thậm chí đủ loại nội tạng tươi sống rơi xuống đất hóa thành từng tầng sinh mệnh mới.

"Kỳ lạ, vì sao sinh vật ở đây mỗi khi chết đi đều sẽ hóa thành một vòng sinh mệnh mới..." Diệp Hiên nhìn sau khi vòng sinh thái mới này xuất hiện, khẽ nhíu mày.

Nơi này quả thật có chút quá mức vô lý, đại lục vốn hoang lương vô cùng ban đầu chỉ có một con chuột không đáng kể, tuy là chuột ngũ giai, nhưng thực lực cực kỳ thấp kém.

Sáng Thế Thần ngũ giai có thể đánh bại ma vật ngũ giai, mà Diệp Hiên tuy chỉ là Sáng Thế Thần tứ giai, nhưng hắn lại có thể đánh bại Sáng Thế Thần ngũ giai, càng đừng nói đến những ma vật ngũ giai này.

Mà sau khi con chuột ngũ giai sơ kỳ chết đi, lập tức liền xuất hiện một con cự viên ngũ giai trung kỳ.

Điều kỳ lạ nhất là hai con ma vật này sau khi vẫn lạc, đều sẽ mang lại sinh mệnh lực cực kỳ mênh mông cho mảnh đại địa này, dường như những sinh mệnh lực này đều bị con chuột và cự viên này nuốt chửng.

Chỉ cần đánh giết những ma vật này xong, đại lục này sẽ khôi phục lại sinh mệnh lực như ban đầu.

Đúng lúc Diệp Hiên đang suy nghĩ rốt cuộc mình đã đến nơi nào, đột nhiên.

"Ngao ô!!!" Một tiếng gầm thét chấn động muốn điếc tai đột nhiên vang lên, khiến tư duy của Diệp Hiên lập tức kéo về thực tại.

Chỉ thấy một con huyết lang lớn gấp mấy lần con ma vật cự viên trước đó xuất hiện trước mặt, trong mắt mang vài phần phẫn nộ giống con người.

"Có chút thú vị, ngũ giai hậu kỳ rồi..." Diệp Hiên hai mắt hơi nheo lại, ma vật ở đây lại ngày càng trở nên cường đại, chỉ cần đánh giết ma vật ở cảnh giới trước đó xong, phía sau lập tức sẽ xuất hiện một con ma vật mới.

"Chẳng lẽ Viện trưởng đã đưa cho ta một tấm bản đồ kho báu chuyên để đánh quái hoàn thiện đại lục này ư..." Diệp Hiên có chút dở khóc dở cười nói.

"Nhưng dường như ta cũng không có lợi ích gì cả..." "Ngao ô!!!" Dưới một tiếng gầm thét của con huyết lang đồ sộ vô cùng như thể thiên địa trước mặt nó cũng chỉ đến thế, bầu trời vốn đầy mây đen lập tức trở nên trong xanh vô cùng, bầu trời trong sáng năm xưa lại xuất hiện.

Thế nhưng còn chưa dừng lại một khắc, sắc trời lập tức trở nên cực kỳ tối sầm.

Trong một khoảng khắc ngắn ngủi, bầu trời vạn dặm trong xanh vốn có liền trở thành đêm đen tối tăm vô cùng.

Trong đêm đen, những hằng tinh treo cao trên bầu trời biến mất không còn thấy, thay vào đó là một vầng mặt trăng khổng lồ vô cùng tròn trịa không tì vết.

Huyết Nguyệt Lang Vương, ngũ giai hậu kỳ!!!

"Có chút thú vị..." Diệp Hiên khẽ cười một tiếng, sắc mặt hơi ngưng trọng hơn một chút, rồi thân thể đột nhiên nhanh chóng phóng đại.

"Ngao ô!" Huyết Nguyệt Lang Vương nhìn sinh linh vốn cực kỳ nhỏ bé trước mặt trong vài hơi thở ngắn ngủi lại trở nên cao lớn hơn mình gấp mấy lần, lập tức trong mắt hiện lên một tia thần sắc khó tin.

Rõ ràng lúc ban đầu, đối phương chỉ có vạn trượng mà thôi, chỉ lớn hơn con ma viên ngu xuẩn kia một chút mà thôi, nhưng vì sao bây giờ lại lớn hơn mình gấp mấy lần!!!

Chỉ thấy giờ khắc này, Diệp Hiên cao mười vạn trượng, một thân thần lực lập tức tăng lớn gấp mười vạn lần, sức mạnh của hắn không biết đã tăng lên bao nhiêu lần.

"Đây chính là thân thể Tổ Vu, há lại là lũ ma vật các ngươi có thể biết!" Diệp Hiên khẽ cười một tiếng, bước một bước ra, một quyền nhẹ nhàng đánh về phía con cự lang.

"Ngao ô!" Huyết Nguyệt Lang Vương gầm thét một tiếng, toàn thân lông tóc lập tức dựng đứng lên, bộ lông đỏ tươi vô cùng đó như thể là máu đang cháy vậy.

Ma lực dũng động, huyết khí cuồn cuộn, hội tụ trên tứ chi.

Nó đột nhiên nhảy lên, một trảo vồ về phía nắm đấm của Diệp Hiên, ý đồ muốn xé nát quyền đó.

Cát sát sát!

Từng đạo lôi đình từ trên nắm đấm của Diệp Hiên phát ra âm thanh lách tách, đó là nỗi giận của lôi đình do không gian bị phá vỡ mang lại.

Từng mảng hỏa diễm từ trên móng vuốt của Huyết Nguyệt Lang Vương phát ra từng trận liệt diễm, lập tức làm không gian bốc hơi biến mất.

Giữa lúc hai bên tiếp xúc.

Oanh long long!!!

Đạo vận Đại Đạo cường hãn vô cùng từ trung tâm chỗ hai bên tiếp xúc đột nhiên chấn động về bốn phía, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, đạo vận chấn động về phía Diệp Hiên lập tức bị hắn hóa giải.

Mà nhìn lại Huyết Nguyệt Lang Vương, bị Diệp Hiên một quyền đánh bay, hóa thành một đạo thân ảnh đỏ máu bay ngược ra ngoài, biến mất.

Hưu!

Thân hình Diệp Hiên lóe lên, khi xuất hiện trở lại, liền đã đến trước thân thể Huyết Nguyệt Lang Vương đang không ngừng bay ngược, hai tay vươn ra, đột nhiên tóm lấy đuôi Huyết Nguyệt Lang Vương.

Cái phanh! vang lên, Diệp Hiên hai tay tóm lấy đuôi sói, đột nhiên dừng lại, sau đó ném mạnh về phía trước.

Hưu!

Thân ảnh Diệp Hiên lại biến mất, khi xuất hiện lần nữa, y đã lại

tóm lấy đuôi sói, lại ném về hướng vừa rồi.

Phanh!

Hưu! "Ối dào, đúng là chẳng chịu đùa gì cả..." Nhất thời, Diệp Hiên cũng không biết mình đã ném bao nhiêu lần, y vô tình phát hiện con Lang Vương trong tay đã trợn mắt trắng dã, ngất lịm đi, lúc này mới dừng lại.

Tiếp đó, Diệp Hiên hai tay tung người lên không, bay lơ lửng giữa trời, lông mày dựng ngược, thân hình hơi cong, giống như một động tác trong thế võ "trát trung bình tấn", sau đó hai bàn tay nắm chặt, từ từ đặt bên hông phải. "Quy!" Diệp Hiên hai tay vặn một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt đầy ý trêu đùa. "Phái!" Nơi hai bàn tay, một luồng bạch quang hội tụ vào lòng bàn tay. "Khí!!!" Năng lượng bạch quang không ngừng hội tụ đột nhiên tăng vọt gấp mười mấy lần, hóa thành một luồng năng lượng cực kỳ thô lớn, màu sắc cũng chuyển sang xanh lam. "Công!!!" Cùng với tiếng hô lớn đầy nghiêm túc của Diệp Hiên, hai tay y đột nhiên đẩy về phía trước.

Chương 297

Hưu!!!

Một luồng sóng năng lượng màu lam bắn ra từ lòng bàn tay y trong nháy mắt, vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp rồi cuối cùng đánh trúng vào con Huyết Nguyệt Lang Vương đã ngất lịm.

Oanh long long!

Phanh!

Huyết Nguyệt Lang Vương đột nhiên nổ tung, tất cả nguyên thần trong cơ thể đều biến mất, chỉ còn lại sinh lực bàng bạc vô tận vương vãi trên mặt đất, khiến mảnh đại lục này càng thêm tràn đầy sinh cơ.

Phanh!

Phốc!

Trong chớp mắt, Diệp Hiên dường như cảm giác được trái tim của Hằng Cửu Đại Lục cũng đập loạn. "Kỳ lạ, đại lục còn có tim sao?" Diệp Hiên nhíu mày chặt, không kìm được lầm bầm.

Mặc dù nói bất kỳ hành tinh hay đại lục nào cũng đều có sinh mệnh, trừ khi đã chết, nhưng loại sinh mệnh này cũng chỉ xét từ một góc độ nào đó mà thôi.

Chứ không phải nói đại lục hay hành tinh thật sự có tim, có máu huyết...

Nhưng vừa rồi y lại thật sự nghe thấy tiếng giống như tiếng tim đập. "À phải rồi, sẽ không phải lại xuất hiện một con ma vật nữa chứ..." Diệp Hiên chợt nghĩ đến, sắc mặt lập tức biến đổi.

Nếu một con ma vật lại có tiếng tim đập lớn như vậy, thì điều đó

nói lên điều gì...

Điều đó nói lên rằng con ma vật này rất có thể là một tồn tại cực kỳ khủng bố...

Quả nhiên, một con ma vật khổng lồ vô cùng, lớn gấp mười mấy lần con Huyết Nguyệt Lang Vương trước đó, không một tiếng động xuất hiện sau lưng Diệp Hiên.

Thân hình Diệp Hiên hơi khựng lại, sắc mặt trắng bệch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con gấu trắng khổng lồ đứng thẳng như người sau lưng mình.

Đôi mắt đỏ thẫm vô cùng là điểm khác biệt duy nhất trên người nó, ngoài ra, ngay cả bàn tay và móng vuốt cũng trắng muốt. "Bán bộ lục giai..." Diệp Hiên không kìm được rùng mình một cái, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Y nhìn con gấu khổng lồ trước mặt, không hề cưỡng ép ra tay.

Ngay tại lối vào của mảnh đại lục này, một thiếu nữ áo xanh cổ trang xuất hiện.

Liễu Thanh khẽ nhíu mày, cúi đầu nhìn mảnh thế giới dưới chân, không kìm được rùng mình, nói: "Đây chính là di tích văn minh trong truyền thuyết ư...

Bên trong có khí tức ma vật mạnh mẽ thật..." Ngay sau đó, thân hình nàng chợt lóe lên, tiến vào mảnh đại lục này.

Hằng Cửu Đại Lục, từ khi văn minh bị hủy diệt, mảnh đại lục này liền bị các Sáng Thế Thần cấp cao tùy tay phong ấn, giống như một hạt bụi trong lịch sử, không ai biết đến.

Nàng là một sinh viên tốt nghiệp của Đại Tần Học Viện, ngày trước từng theo học tại Đại Tần Học Viện, sau khi tu vi đạt đến Ngũ Giai thì gia nhập phân viện Đại Tần Học Viện tại tinh vực quê hương,

đảm nhiệm chức vụ giáo viên.

Mà nay, Liễu Thanh đảm nhiệm chức vụ trợ lý giáo viên tại tổng viện Đại Tần Học Viện trên Sáng Thế Đại Lục.

Trợ lý giáo viên là người hỗ trợ giáo viên chính, bình thường học sinh có chuyện gì đều tìm trợ lý giáo viên, nếu không xử lý được mới chuyển tiếp cho giáo viên.

Những giáo viên như họ, hay cả học sinh nữa, vào những lúc rảnh rỗi cơ bản đều sẽ đi ra ngoài đánh giết một số ma vật, dù sao làm như vậy có khả năng sẽ rơi ra rất nhiều vật phẩm quý giá, từ đó đổi lấy Thần Nguyên cũng được, hay tự mình sử dụng cũng được, tóm lại là một chuyện tốt.

Đây cũng là một trong những phương thức giải trí tốt nhất mà nàng cảm thấy thư thái vào ngày thường, chỉ có đặt mình vào trong chiến đấu không ngừng, mới có thể lĩnh ngộ chân lý chiến đấu, hoặc là lĩnh ngộ Đại Đạo Pháp Tắc.

Liễu Thanh tuy nhìn có vẻ trẻ, nhưng thực tế lại không hề trẻ chút nào, nếu không thì cũng sẽ không có tu vi Sáng Thế Thần Ngũ Giai trung kỳ.

Đương nhiên, trong số các Sáng Thế Thần Ngũ Giai, nàng vẫn được coi là trẻ, nhưng dù vậy, tuổi thật của nàng đã sớm vượt qua vạn tuổi rồi.

Tuy không thể sánh bằng yêu nghiệt như Diệp Hiên, nhưng trong số những người cùng tuổi, nàng đã là một tồn tại cực kỳ ưu tú, không nói đến những người cùng một thế hệ, cho dù nhìn khắp trên dưới năm trăm giới, nàng cũng là người có thiên phú cao nhất, có thể đạt đến Sáng Thế Thần Ngũ Giai ở độ tuổi này trên toàn bộ Sáng Thế Đại Lục và Tam Thiên Tinh Vực thì cũng là một tồn tại hiếm có như phượng mao lân giác.

Liễu Thanh biết, sở dĩ mình đột phá nhanh như vậy, ngoài thiên phú xuất chúng của bản thân, càng là vì nàng dám chiến đấu, dám liều mạng, chỉ khi ở giữa sinh tử nguy cơ, mới có thể nhanh chóng đột phá tu vi của mình.

Nàng đã tinh chọn kỹ lưỡng, cuối cùng tìm được một không gian khắc độ có thể thỏa mãn nhu cầu của mình.

Đó chính là Hằng Cửu Đại Lục, một đại lục bị phong ấn vạn năm, bên trong có vô số ma vật Ngũ Giai, kẻ mạnh nhất thậm chí đạt tới cấp độ tồn tại khủng bố Bán Bộ Lục Giai!

Đây chính là mục đích chuyến đi này của nàng, đó là tiêu diệt những ma vật Ngũ Giai kia, thậm chí giết chết con ma vật đạt đến Bán Bộ Lục Giai kia.

Giữa rất nhiều ma vật cùng cấp như vậy, ngay cả Sáng Thế Thần cũng chưa chắc có thể đảm bảo an toàn cho bản thân, huống chi còn có một con ma vật Bán Bộ Lục Giai.

Liễu Thanh vừa tiến vào Hằng Cửu Đại Lục, liền phát hiện thế giới này không giống. "Sao lại thế này, không phải nói nơi này đã sớm hoang tàn vô cùng, không có bất kỳ sinh mệnh nào, chỉ còn lại một số ma vật thôi sao..." Chỉ thấy trong toàn bộ đại lục, bắt đầu tỏa ra từng đợt sinh mệnh khí tức nồng đậm vô cùng, dường như mảnh đại lục này căn bản chưa từng rơi vào hoang tàn.

Sinh mệnh khí tức nồng đậm tràn ngập khắp đại lục, dường như đại lục này ngay từ đầu đã là như vậy. "Kệ đi, ta đến là để tìm ma vật, có sinh mệnh thì có sinh mệnh vậy..." Liễu Thanh cũng chỉ cảm thấy hơi kinh ngạc mà thôi, mà những sự kinh ngạc này cũng chỉ đến từ việc tình báo không đủ chuẩn xác.

Ông!

Một luồng khí tức mạnh mẽ và bạo ngược vô cùng quét ngang toàn bộ đại lục, khiến Liễu Thanh đang tìm kiếm ma vật phải khựng lại. "Đây...

đây là Bán Bộ Lục Giai!!!" Đôi mắt nàng lóe lên một tia sáng rực rỡ, trong tia sáng đó ẩn chứa không chỉ sự kinh hãi mà còn có cả sự khao khát, một loại khao khát mừng như điên!

Nàng khao khát được cùng con ma vật Bán Bộ Lục Giai kia tiến hành một trận sinh tử đối quyết, từ đó tự tay hái đầu đối phương!

Điều này sẽ mang lại cho nàng cảm giác vinh dự vô cùng!!!

Liễu Thanh không hề nghĩ ngợi, thân thể bùng nổ liên tục chớp lóe, vượt qua từng khu vực một, tương đương với lướt qua từng hành tinh một.

Thần lực toàn thân nàng tuôn trào, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía con ma thú Bán Bộ Lục Giai kia.

Sợ rằng đến muộn đối phương sẽ biến mất mất!

Chỉ thấy sau lưng Diệp Hiên, một người khổng lồ vô cùng xuất hiện, đó là người khổng lồ cầm búa.

Giữa mi tâm, thần cách lóe lên ánh sáng chói mắt, Tam Thiên Đại Đạo hiện ra quanh thần cách, dần dần dung hợp thành một Đại Đạo.

Đó là Lực Chi Đại Đạo!

Là Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ!!!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Lực Chi Đại Đạo đột nhiên bùng nổ, giống như một vị Đại Đế đã thăng hoa đến cực điểm, tỏa ra sức mạnh cường hãn nhất trong đời này.

Đó là một loại sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Cây búa khổng lồ trong tay vị cự nhân kia vung lên, sức mạnh hủy thiên diệt địa phủ lên trên.

Oanh long long!

Một đạo sức mạnh khổng lồ vô cùng xuất hiện, lao thẳng về phía con gấu trắng kia.

Đôi mắt của con gấu trắng khủng bố vô cùng lộ ra vẻ kinh hãi tột độ, sức mạnh toàn thân bùng phát, muốn ngăn cản điều gì đó.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một luồng bạch quang lướt qua.

Liễu Thanh vừa kịp đến liền thấy con gấu trắng Bán Bộ Lục Giai kia lại đang từ từ tiêu tán trong luồng bạch quang mãnh liệt đến mức không thể nhìn thẳng.

Đôi mắt nàng kinh hãi vô cùng nhìn cảnh này, trong lòng muốn ngăn chặn tất cả những gì đang xảy ra, nhưng lại phát hiện mình căn bản không dám bước ra một bước.

Nàng biết, nàng biết một khi mình bước ra một bước đó, mình chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì!

Bạch quang từ từ tiêu tán, bên trong hiện ra một thân ảnh áo trắng đứng thẳng.

Bộ y phục trắng ấy bay lượn theo gió, thần lực phiêu tán giữa trời đất, tựa như một đại dương thần lực bàng bạc rộng lớn.

Thiếu niên áo trắng khẽ nghiêng đầu, thần cách giữa mi tâm phát ra khí tức vĩ đại và cường đại.

Thần khu chưa hiện, chỉ là một luồng khí tức từ thần cách mà thôi, vậy mà đã mạnh mẽ đến vậy.

Uy áp cường đại vô song chấn nhiếp nàng, khiến nàng không dám bước nửa bước.

Lúc này nàng mới hiểu, hóa ra thứ chấn nhiếp mình không dám tiến lên không phải là luồng bạch quang kia, mà là thiếu niên áo trắng với hư ảnh khổng lồ khủng bố vô cùng phía sau. "Đây là vị tiền bối khủng bố vô cùng nào đây..." Nhìn vị thiếu niên áo trắng như thần vương giáng thế kia, trong lòng Liễu Thanh kính nể vô cùng, đôi mắt tràn ngập vẻ sùng bái.

Nàng nào đâu không biết nam tử trước mặt này rốt cuộc có sức mạnh như thế nào!

Con gấu trắng Bán Bộ Lục Giai kia nếu đổi lại là nàng đối chiến, chắc chắn sẽ không thắng dễ dàng như vậy, e rằng phải tốn không ít thời gian mới có thể đánh bại đối phương.

Hơn nữa, chắc chắn không thể nào nhẹ nhàng tự tại, ung dung như vị thần vương áo trắng trước mặt này...

Lúc này, Diệp Hiên cũng chú ý tới Liễu Thanh, y khẽ nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng: "Bây giờ đã xuất hiện nhanh như vậy sao?

Lại còn là hình người..." "Không đúng!

Kẻ này thật sự là người, trên người không có khí tức ma vật..." Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Hiên lập tức phát hiện thiếu nữ trước mặt này chỉ là nhân loại, chứ không phải ma vật, liền thở phào một hơi, rồi lại đánh giá thêm lần nữa. "Ừm, tu vi cũng chỉ Ngũ Giai Sáng Thế Thần, vậy không phải là ma vật kế tiếp..." Khi Liễu Thanh bị Diệp Hiên đánh giá, trong lòng đột nhiên bất an.

Tuy nói rằng gặp được đồng tộc có thực lực mạnh mẽ như vậy, nhưng trong vũ trụ bao la này, đây không nhất định là chuyện tốt, cũng có thể là chuyện xấu cũng nên.

Ngay lúc nàng chuẩn bị mở miệng hỏi, Diệp Hiên đã thu lại toàn bộ khí tức trên người, nhàn nhạt hỏi: "Cô là ai?" "Tôi... tôi là trợ lý

giáo viên Đại Tần Học Viện Liễu Thanh, xin hỏi tiền bối..." Liễu Thanh nghe vậy liền vội vàng đáp.

Từ khi nàng nói ra danh tính của mình, trong lòng cũng thả lỏng một chút, dù sao biết mình là người của Đại Tần Học Viện mà còn dám ra tay thì cũng không nhiều người.

Diệp Hiên nghe vậy, sắc mặt lập tức dịu lại, cười cười, chắp tay nói: "Ồ, thì ra là giáo viên Đại Tần Học Viện!

Thất lễ, thất lễ!" "Hả?" Liễu Thanh nghe vậy ngẩn người, sau đó nhìn về phía Diệp Hiên, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, đôi mắt đột nhiên trợn trừng, trong lòng nháy mắt dâng trào.

Nàng không kìm được chỉ vào Diệp Hiên, hai tay run rẩy nói: "Anh... anh... anh lại là Sáng Thế Thần Tứ Giai?!" Nói xong, nàng thốt lên một tiếng thét chói tai: "Làm sao có thể chứ!!!" Diệp Hiên nghe vậy, trong lòng cũng không khỏi thầm mừng rỡ, dù sao phản ứng như vậy đủ để chứng minh sự cường đại của y.

Sau đó y gật đầu, nở một nụ cười hòa nhã, nói: "Cô giáo, em là học sinh năm hai Đại Minh Học Viện Diệp Hiên.

Nói ra thì trước đây khi ở Tổ Tinh, em cũng đồng thời gia nhập năm đại học viện, nên gọi cô một tiếng cô giáo cũng không quá đáng chứ..." Liễu Thanh nghe vậy đã sớm kinh ngạc ngẩn người, vội vàng xua tay nói: "Không quá đáng, không quá đáng, không ngờ bây giờ học sinh lại lợi hại đến vậy..." Nàng cũng từng nghe qua danh tiếng của Diệp Hiên, tự nhiên biết học sinh này rất rất mạnh.

Nhưng nàng cũng không ngờ lại có thể mạnh đến mức độ này.

Hiện giờ đích thân chứng kiến đối phương tiêu diệt con ma vật Bán Bộ Lục Giai kia, nàng mới hiểu tại sao các viện trưởng của năm đại học viện ngày trước lại tranh giành kịch liệt vì học sinh này.

Diệp Hiên cười ngượng, đang định nói gì đó.

Đột nhiên, một luồng khí tức khủng bố tột độ từ từ xuất hiện.

Đó không phải là ma vật đột nhiên xuất hiện sau lưng Diệp Hiên, mà là ma vật đang từ từ sống lại từ dưới lòng đất!

Diệp Hiên đột nhiên biến sắc, hô lớn: "Cô giáo, chạy mau!

Ma vật Lục Giai!!!" Nói xong, y liền rót thần lực vào kim ghi chép.

Trong khoảnh khắc, một cánh cửa hiện ra trước mặt.

Oanh long long!

Ngay lúc này, một cánh tay khổng lồ vô cùng đột nhiên vươn ra từ dưới lòng đất, mang theo thần uy vô thượng chộp về phía Diệp Hiên và Liễu Thanh.

Diệp Hiên không kịp nhìn Liễu Thanh nhiều, trực tiếp lao đầu vào cánh cửa kia.

Cánh cửa từ từ đóng lại, mà bàn tay che trời lấp đất phía sau cũng đã che khuất mọi ánh sáng.

Liễu Thanh thấy vậy, không dám chậm trễ, vội vàng nhảy một cái, trong khoảnh khắc trước khi cánh cửa đóng lại thì nhảy vào trong.

Ngay khi nàng nhảy vào, cánh tay khổng lồ kia đột nhiên nắm chặt lại, nhưng lại phát hiện cánh cửa kia đã biến mất. "Gầm!" Từ dưới lòng đất truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Ngay sau đó, một thân ảnh khổng lồ vô cùng từ từ bò ra từ dưới lòng đất, nó phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, nơi nào nó đi qua, sinh mệnh đều héo úa, chưa đến một chốc, Hằng Cửu Đại Lục vốn tràn đầy sinh cơ lại một lần nữa rơi vào một mảnh hoang lương, hệt như lúc Diệp Hiên vừa đến.

Diệp Hiên trở về phòng ngủ, nhìn vị trợ lý giáo viên Đại Tần Học

Viện như thiếu nữ trước mặt, có chút trầm mặc.

Trước đó y chỉ nghĩ cứu đối phương một mạng, nên mới gọi một tiếng, giờ không ngờ đối phương lại đi theo mình vào phòng ngủ của mình.

Liễu Thanh cũng là lần đầu tiên đến nhà một học sinh, có chút không tự nhiên nhìn quanh.

Cuối cùng vẫn là Diệp Hiên phá vỡ sự im lặng, nói: "À, cô giáo, đây là Đại Minh Học Viện, cách Đại Tần Học Viện chắc không xa lắm đâu..." "Ừm, đa tạ Diệp đồng học, lần này nếu không có cậu chắc tôi đã gặp độc thủ của con ma vật kia rồi.

Tôi tên Liễu Thanh, sau này có việc gì cần giúp đỡ thì có thể đến Đại Tần Học Viện tìm tôi." Vừa nói, Liễu Thanh liền tìm thấy Diệp Hiên trên Thông Thiên Bảng, nhấp vào thêm bạn.

Ngay lúc này, đột nhiên một giọng nói chứa đầy uy nghiêm truyền khắp toàn bộ học viện. "Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, nay ban cho học sinh năm hai Diệp Hiên chức danh Giáo sư Đại Minh Học Viện, hưởng tất cả phúc lợi và đãi ngộ xứng đáng của một Giáo sư." Diệp Hiên nghe vậy, đôi mắt trợn tròn, lẩm bẩm: "Viện trưởng này đang bày trò gì vậy, ban thì ban đi, làm chi mà để cả viện đều biết thế..." Liễu Thanh đứng bên cạnh càng trợn mắt há mồm nhìn Diệp Hiên, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Trời ạ, cái này...

Mình lăn lộn lâu như vậy, cũng chỉ mới có được một danh ngạch trợ lý giáo viên, vậy mà học sinh năm hai với tu vi cảnh giới không bằng mình trước mặt này lại có được chức danh Giáo sư còn lợi hại hơn cả giáo viên bình thường?!

Đây còn có thiên lý sao?

Đây còn có vương pháp sao?! "Ra là Giáo sư Diệp, đa tạ đa tạ, tôi xin phép về trước đây..." Liễu Thanh trong lòng đầy cảm giác bi phẫn, nhưng bề ngoài vẫn chỉ có thể lộ ra vẻ vui mừng, cảm kích ơn cứu mạng của đối phương.

Đương nhiên, tuy trong lòng nhất thời có chút bất bình, nhưng nàng vẫn biết mình được Diệp Hiên cứu, vẫn còn nợ đối phương một ân tình.

Đây vẫn là ân cứu mạng, đương nhiên, chuyện nào ra chuyện đó, trong thâm tâm nàng đối với chuyện này khó tránh khỏi sinh ra một cảm giác khó chịu.

Chương 298

Dù sao mình phấn đấu bao nhiêu năm lại không bằng người ta vừa mới đến không bao lâu, điều này ai cũng sẽ có chút hụt hẫng tâm lý, nhất thời không chấp nhận được cũng là chuyện rất bình thường.

Diệp Hiên gật đầu, cũng không nói nhiều gì.

Vốn dĩ cứu đối phương cũng chỉ là tiện tay mà thôi, cũng không thật sự nghĩ rằng phải để đối phương đối với mình như thế nào.

Ngay cả chuyện chức danh này, Diệp Hiên cũng rất nhanh ném nó ra sau đầu, không quá để tâm. "Nơi đó có ma vật Lục Giai, tạm thời vẫn chưa phải là việc mình có thể xử lý, cứ tạm gác lại đã, đợi đến khi thực lực đủ rồi hẵng nói..." Diệp Hiên suy nghĩ một chút, chôn chặt chuyện nơi đó trong lòng.

Trực giác mách bảo y rằng nơi đó nhất định chôn giấu bí mật gì đó, và sở dĩ viện trưởng lại đưa cho mình không gian khắc độ của nơi đó, cũng là vì nơi đó có thứ gì đó không tầm thường.

Ngay sau đó, tâm niệm của y khẽ động.

Trong Hồng Hoang.

Giữa trời đất tuy lượng kiếp đã tiêu, nhưng kiếp này vừa tan, kiếp khác lại nổi lên.

Tuy không phải là kiếp nạn to lớn hùng vĩ như thế, nhưng đối với kẻ trong cuộc, lại không hề thua kém gì kiếp nạn của lượng kiếp.

Tây Phương Cực Lạc Thế Giới.

Sau khi đại chiến giữa Quang Minh Thần Ma và Tiên Tổ Hồng Quân muốn trấn áp kết thúc, bất kể là Quang Minh Thần Ma hay Tiên Tổ Hồng Quân, đạo vận đều bị tổn thương, coi như là lưỡng bại câu

thương.

Trận chiến ấy sát phạt đến long trời lở đất, chỉ là Diệp Hiên giữa đường bị thích khách Phù Tang quấy nhiễu, khi quay đầu lại, trận chiến đó đã sớm hạ màn.

Giữa đường, Nhân Hoàng Thần Nông đã xuất diện, đích thân cùng hơn trăm vị tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên, khách khí tiễn hai tôn thần ma và thần thánh đang đánh nhau hăng say ấy đến Hỗn Độn để tranh đấu.

Hai người tuy bị phá hỏng hứng thú, nhưng cũng đành chịu, dù sao đó là địa bàn của Nhân tộc.

Ngay sau đó, hai người tranh đấu trong Hỗn Độn.

Cuối cùng lưỡng bại câu thương, Quang Minh ẩn mình ở phương Tây còn Hồng Quân ẩn náu trong Hỗn Độn.

Tiên Môn chịu ảnh hưởng của Hồng Quân, do đó đa phần là ẩn sĩ.

Sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức. "Quang Minh Đại Như Lai, trước đây tên tặc tử kia may mắn thoát thân, lần này chư Phật chúng ta trợ giúp ngươi, tất sẽ thành công." Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật khẽ mở mắt.

Dưới thân y, là hàng trăm vị Bồ Tát đang tụng niệm chân kinh.

Phật Môn trải qua nhiều năm phát triển, cuối cùng đã xuất hiện sức mạnh trung gian cường đại.

Đại Lôi Âm Tự, không phải Bồ Tát thì không thể vào, A La Hán cũng không thể vào.

Cũng có nghĩa là, muốn tiến vào Đại Lôi Âm Tự, thì ít nhất phải là cảnh giới A La Hán, tức là cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn chỉ là điểm này mà thôi.

Muốn thực sự tự do ra vào, thì phải đạt đến cảnh giới Bồ Tát, tức là Bán Bộ Hỗn Nguyên, Hỗn Nguyên Chân Ngã cảnh giới.

Mà có thể thành tông lập tổ thì chính là Cẩu Đà, nhất định phải nhập vào Hỗn Nguyên.

Tín đồ Phật Môn vốn linh trí không cao, thời gian dài như vậy đã trôi qua, người thật sự thành Phật cũng chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mà thôi.

Mười mấy vị đệ tử còn lại, cũng chỉ có được quả vị Bồ Tát.

Mà Khẩn Na La ngày xưa cam nguyện chịu khổ, nay vẫn còn trong Phật Quốc chịu khổ chịu nạn, hy vọng một bước thành Phật.

Tuy nói rằng hiện nay y vẫn chưa thành Phật, nhưng tu vi của y đã đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ còn thiếu lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ý là có thể đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã. "Hừ!" Quang Minh Thần Ma nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp đó nói: "Lần trước là tên tặc tử kia may mắn mà thôi, lần này tất phải nghiền xương thành tro, vĩnh viễn trấn áp dưới Tu Di Sơn, khiến y vĩnh thế không được siêu sinh!" "Lễ tán Quang Minh Đại Như Lai, nguyện vì Quang Minh Đại Như Lai cống hiến sức lực!" Thần sắc Dương Mi không đổi, khóe miệng vẫn giữ nụ cười.

Tuy trong lời nói là vì Quang Minh Thần Ma hiệu lực, nhưng thực tế lại là vì chính y hiệu lực mà thôi.

Dù sao Quang Minh Thần Ma có thể không cần Phật Môn, nhưng Dương Mi lại không thể rời khỏi Phật Môn.

Dương Mi mất đi Phật Môn, con đường tu hành nhất định sẽ vô cùng gian nan, chỉ có thể như những Hỗn Nguyên khác, dựa vào sự tích lũy từng năm từng tháng của mình mới có khả năng đột phá cảnh giới.

Dương Mi hồi tưởng lại trận chiến đó, Hồng Quân giáng lâm, Tiên Đạo vô cùng, triển hiện một cỗ thực lực cực kỳ khủng bố.

Rõ ràng mọi người đều là cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng Hồng Quân lại vượt xa bọn họ.

Tiên lực bàng bạc rộng lớn kia dường như vô cùng vô tận, tiện tay liền có một phương thời không yên diệt, một phương thời không đản sinh.

Giống như Thiên Đạo vĩ lực cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đạo vận Tiên Đạo khủng bố vô cùng khiến ngay cả Dương Mi, kẻ đứng ngoài quan sát, cũng cảm thấy trong lòng còn sợ hãi.

Nếu ngày đó không phải Quang Minh Thần Ma đối chiến với Hồng Quân, mà đổi lại là y, e rằng hiện tại Phật Môn đã sớm không còn trong dòng chảy thời gian, đã sớm biến mất rồi.

Hồng Quân diệt Phật không phải nói suông, người ta thật sự có thực lực đó! "Tiên Tổ muốn diệt Phật, mà Phật tự nguy, nay Phật Môn diệt Tiên, đương tru Hồng Quân!!!" Thời Thần lúc này cũng đứng dậy, trong đôi mắt Phật tràn ngập ý từ bi và bi phẫn.

Dường như Phật Môn đã trải qua chuyện gì đó không thể tha thứ, chỉ có thể đau đớn mà diệt trừ Tiên Môn vậy.

Thực tế cũng chẳng qua là Hồng Quân muốn diệt bọn họ nhưng không thành công, mà nay bọn họ quay lại báo thù mà thôi.

Trải qua trận chiến giữa Quang Minh Thần Ma và Hồng Quân, tất cả mọi người trong Phật Môn đều biết, muốn hòa mục chung sống với Hồng Quân gần như là điều không thể, hai bên nhất định sẽ có một bên phải tiêu vong.

Mà nay Tiên Môn suy yếu, chính là thời cơ tốt để bọn họ ra tay.

Tiên Môn bao nhiêu năm nay, cũng chỉ có bảy vị Hỗn Nguyên mà thôi, cho dù thêm Hồng Quân cũng chỉ có tám vị Hỗn Nguyên.

Mà Phật Môn thì lại khác, Phật Môn có Quang Minh Thần Ma, có Dương Mi, Thời Thần, Âm Dương, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề năm tôn Tiên Thiên Thần Thai Thánh cường đại vô cùng.

Cần phải biết, cảnh giới Hỗn Nguyên cũng có sự chênh lệch về thực lực.

Bảy vị đệ tử của Hồng Quân cũng chỉ là Hậu Thiên Nhân Tộc mà thôi, thực lực chân chính trong mắt bọn họ kém xa những tồn tại như họ.

Giống như giữa họ và Hồng Quân có một sự chênh lệch mạnh mẽ, họ tự tin rằng đệ tử của Hồng Quân không thể đối phó được.

Huống chi, bọn họ không chỉ có những người này, bọn họ còn dự định tìm thêm một số đồng minh cùng nhau đánh giết Hồng Quân.

Trên không Tây Hoang, trong Câu Trần Thiên Cung.

Một tôn đại Phật vàng rực rỡ ngự trong Câu Trần Thiên Cung, cúi người nhìn Câu Trần Đại Đế.

Lúc này Dương Mi đang tọa thiền trên đài sen, Phật quang toàn thân cao trướng, hai tay niêm hoa đặt trên đầu gối, tựa như một tôn Vô Lượng Chí Tôn chi Phật, chiếu rọi quá khứ, hiện tại, tương lai, mang theo vô cùng từ bi niệm.

Dương Mi nói nhỏ, nhưng tiếng lại như sấm rền: "Nếu Bệ Hạ nguyện ý cùng Ngô ra tay đánh giết Tiên Tổ, sau này tất sẽ trợ Bệ Hạ chưởng khống Tây Hoang." "Lời này là thật sao?" Câu Trần Đại Đế nghe vậy lập tức hứng thú, trong đôi mắt tràn ngập hứng thú nhìn Dương Mi, hỏi.

Y tuy là Tây Hoàng thiên sinh, Đế Tuấn cũng phong y làm Tây

Hoàng, theo lý thuyết y thật sự nên chấp chưởng mọi sự vụ của Tây Hoang, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Đất Tây Hoang, gần như toàn bộ là lãnh thổ của Vu tộc.

Những vùng đất phồn vinh, càng toàn bộ là đất của Vu tộc.

Chỉ còn lại một số nơi cho các chủng tộc khác sinh tồn, mà Phật Môn cũng tồn tại trong khe hở, thực tế lực khống chế lại rất ít.

Tây Hoang như vậy, Câu Trần Đại Đế này còn chỗ nào để nói.

Y là hữu danh vô thực, tuy có vài phần thực lực, nhưng cảnh giới Hỗn Nguyên trong cái Hồng Hoang rộng lớn này quá nhiều, xa xa không phải một tôn Hỗn Nguyên thực lực mạnh mẽ hơn một chút có thể chưởng khống.

Do đó, Câu Trần Đại Đế đối với cách nói thẳng thắn của Dương Mi lập tức có hứng thú.

Dương Mi đầy vẻ thú vị nhìn Câu Trần Đại Đế trước mặt, đáy mắt lộ ra một nụ cười, khẽ gật đầu nói: "Đương nhiên!" Cái gì mà "chưởng khống Tây Hoang" vớ vẩn, nếu bọn họ có bản lĩnh lớn như vậy, còn đặc biệt cần phải sợ một Hồng Quân sao?

Còn cần phải diệt Hồng Quân để tìm ngươi sao?

Đương nhiên, những lời này không thể nói ra, hơn nữa lời họ hứa cũng là sự thật, chỉ là đợi đến khi bọn họ có năng lực đó, thì không biết là năm nào tháng nào rồi.

Có lẽ đợi đến khi Hồng Hoang hủy diệt cũng chưa chắc đã đợi được ngày đó.

Trong mắt Câu Trần Đại Đế không buồn không vui, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ mừng rỡ, nói: "Như vậy, liền có thể định đoạt!" Ông~ Trong cõi u minh, tự có Đại Đạo khế ước mà thành.

Với cảnh giới tu vi như bọn họ, thường thì chỉ cần hai bên có ý đạt thành đồng thuận, liền có thể trực tiếp cảm ứng Đại Đạo mà định ra khế ước.

Đây cũng thường là một trong những thủ đoạn để phán đoán đối phương có thật lòng hay không, hơn nữa còn là phương pháp chân thực và hiệu quả nhất.

Dương Mi tự nhiên biết có thần thông này, do đó sẽ không nghĩ đến việc lừa gạt đối phương, y nói cũng là lời thật, chỉ là muốn hoàn thành lời hứa, thì không biết là chuyện của khi nào rồi.

Dù sao Phật Môn muốn thực lực vượt qua Vu tộc, thì chỉ cần nghĩ cũng biết là không thể làm được trong khoảng thời gian này.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù sau này Phật Môn thực lực đuổi kịp và vượt qua Vu tộc, đến lúc đó bất kể là sắp đặt một tai nạn để giải quyết Câu Trần Đại Đế hay thật sự bồi dưỡng đối phương đoạt lấy Tây Hoang, thì đó cũng là chuyện sau này.

Dù sao bất kể có giúp hay không giúp Câu Trần Đại Đế, tóm lại là không thiệt thòi. "Phật Môn, đương hưng, Tiên Môn, đương diệt!" Dương Mi đôi mắt đạm mạc vô cùng từ từ nói, âm thanh truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh đều nghe thấy tiếng này, tất cả sinh linh cũng đều biết giữa Tiên Môn và Phật Môn sẽ có một trận đại chiến mở ra.

Trong Hỗn Độn, tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đôi mắt lạnh lùng nhìn những gì đang diễn ra trong thế giới Hồng Hoang.

Trong mắt, vô vàn tính toán từ từ hiện lên, ngay sau đó một tia độc ác lướt qua. "Phật Môn, thật tốt!" "Tây Hoàng?

À, chẳng qua là một cái hư danh mà thôi, có gì đáng sợ chứ?"

"Nếu các ngươi đã định đến thảo phạt bần đạo, vậy cũng đừng trách bần đạo không khách khí." Đáy mắt Hồng Quân hiện lên một tia độc ác, sau đó nhàn nhạt mở miệng nói: "Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, tốc tốc đến Hỗn Độn." Ông~ Một luồng thần niệm mang theo lời nói, xuyên qua vô tận thời không, trực tiếp đến với thần niệm của Thất Tinh Tiên Môn. "Đệ tử nghe lệnh!" Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang nghe thấy sau đó, lập tức đứng dậy, một bước nhảy vượt qua vô số núi sông, lao về phía ngoài Hỗn Độn. "Nếu không phải đã đánh mất quyền hành Thiên Đạo, ngày đó liền có thể trấn áp Quang Minh Thần Ma trong một cử động!" Trong đôi mắt Hồng Quân lộ ra một tia thần sắc tiếc nuối.

Nếu không phải chính mình đã mất đi quyền hành Thiên Đạo, thì ngày đó liền có thể trấn áp Quang Minh Thần Ma, đâu còn có nguy cơ của ngày hôm nay.

Chủ yếu là ban đầu y hợp thân với Thiên Đạo là để bổ toàn Đạo quả của mình, sau đó rút thân ra cũng là để tránh bị Thiên Đạo đồng hóa, hơn nữa cũng không thèm hợp thân với Thiên Đạo nữa, dù sao cũng là tu vi cường đại cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng mà nay, ai ngờ Hồng Hoang lại được tăng cường cấp sử thi, ngay cả Thiên Đạo Hồng Hoang cũng được tăng cường một đợt lớn.

Thiên Đạo vẫn là tồn tại cao cao tại thượng không thể chạm tới, chứ không phải là lũ kiến hôi mà bọn họ có thể tùy ý chơi đùa. "Còn có cái tên Dương Mi đáng chết kia, vốn dĩ nghĩ buông tha y một con đường sống là có thể bỏ qua, ai ngờ tên tặc tử kia lại triệu đến Quang Minh Thần Ma!

Đơn giản là vô lý hết sức!" Trong đôi mắt Hồng Quân lóe lên một

tia hối hận, nếu đã sớm biết, ban đầu liền nên trấn áp tên Dương Mi đáng chết kia ngay tại chỗ!

Cứ như vậy, không nói gì khác, ít nhất Phật Môn bây giờ muốn đánh giết y cũng sẽ thiếu đi hai trợ lực!

Nhưng đã mọi chuyện đã lỡ rồi, vậy hiện tại chính là phải đối phó với cuộc chiến của Phật Môn.

Do đó, y triệu hồi bảy đồ nhi cảnh giới Hỗn Nguyên của mình, mục đích là để cho Phật Môn một cú, ít nhất cũng phải để Phật Môn biết thế nào là thực lực Tiên Môn.

Lạc đà chết đói vẫn lớn hơn ngựa!

Tiên Môn không phải là thứ mà Phật Môn bé nhỏ có thể tranh giành! "Tiên Phật đại chiến, tranh đoạt khí vận thiên địa.

Tiên Phật trong Hỗn Độn vốn tương cận, chứ không tương phản." "Thế nhưng nay trong Hồng Hoang, Ngô và La Hầu lại kết thành liên minh, Tiên Ma nhất thể, mà Phật muốn diệt Tiên, đúng là thời cũng mệnh cũng!" Hồng Quân khẽ lẩm bẩm, y đã thâm nhập vô số vào Tiên Chi Đại Đạo, trong Hồng Hoang không ai sánh bằng.

Tự nhiên y biết chuyện Tiên Ma đối lập trong Hỗn Độn, trước đây y cũng như vậy, nhưng lại cứ đi trên con đường cùng với La Hầu.

Mặc dù nói vậy, nhưng Hồng Quân không hề sợ hãi những điều này, những gì gọi là danh tiếng thế tục hay cái nhìn của người đời đối với y đều như phù vân.

Y không quan tâm những điều đó, y chỉ biết, bất kể bể dâu biến hóa ra sao, cho dù nhật nguyệt bầu trời đảo ngược, y cũng vẫn phải sừng sững không đổ!

Tiếp đó, Hồng Quân mây gió nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ nắm tay, dường như cái nắm tay này liền nắm trọn cả Hồng Hoang vào trong

tay. "Khai!" Hồng Quân khẽ vung tay áo, cửa Tử Tiêu Cung mở rộng.

Thất tinh đệ tử Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang đã đến trước Tử Tiêu Cung, thấy cửa cung mở rộng, liền không chần chừ nữa, nhanh chóng bước vào trong.

Một lão giả ngồi trên bồ đoàn, hai đồng tử thấy bảy vị sư huynh tiến vào sau, liền vội vàng đóng chặt cửa cung, để tránh Đạo âm tiết lộ.

Hai vị đồng tử này tên là Dao Trì và Hạo Thiên, một âm một dương, vốn là những vật được Hồng Quân bố trí cho thiên hạ, nhưng nay thiên địa đại biến, nhất thời cũng đành chịu.

Do đó danh tiếng không hiển hách, trường kỳ bầu bạn bên trái phải Hồng Quân, khinh suất sẽ không hiển lộ chân thân.

Từ đó, trong Hồng Hoang ít người biết đến, cho dù có biết, cũng sẽ không coi hai vị đồng tử này là chuyện gì to tát.

Nhưng ai cũng không biết, chính hai vị đồng tử này, vì quanh năm bầu bạn bên Đạo Tổ, đã sớm nhiễm một tia Tiên Khí Đạo Vận, do đó đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, là cường giả Hỗn Nguyên.

Danh xưng Tiên Tổ, quả đúng như lời đồn.

Hai vị đồng tử bé nhỏ thôi mà đã là cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, từ đó có thể thấy thực lực của y mạnh mẽ đến nhường nào.

Sự thật cũng chính là như vậy, Hồng Quân đã sớm bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên trung kỳ, trừ những Đại Đạo Thần Ma và Đế Tuấn ra, trong Hồng Hoang có thể địch lại y chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thái Nhất tính là một vị, La Hầu cũng tính là một vị, ngoài hai vị này ra, còn chưa có vị nào nói là nhất định có thể địch lại y.

Ông!

Bảy vị Tiên Đạo chân tiên cùng nhau đến, quanh thân tiên đạo khí tức tràn ngập.

Giữa vô số tiên khí, một chiếc thuyền nhỏ cô độc, phiêu đãng mà đến.

Trên chiếc thuyền nhỏ, một nam tử tay cầm kiếm phong, mang theo niệm ý mênh mông vô tận.

Thật đúng là một cảnh giới tiên gia diệu ảo.

Mà loại cảnh giới tiên gia diệu ảo này chính là cảnh giới Thiên Xu chân nhân đã lĩnh ngộ, là khởi đầu, là nguồn gốc.

Tiên Đạo mờ mịt, mà Ngô một mình đứng trên thuyền cô độc, tay cầm kiếm phong chờ đợi thương khung! "Tốt!

Thiên Xu đã bước vào tiên gia diệu cảnh!" Ngay cả Hồng Quân, sau khi nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi tán thán một tiếng.

Chương 299

Những đệ tử này tuy đều là cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng người thật sự có thể sánh ngang với Tiên Thiên Thần Thai Thánh cũng chỉ có một mình Thiên Xu mà thôi, các vị đệ tử còn lại e rằng ngay cả chống đỡ cũng không nổi. "Đa tạ Sư Tôn đã quá khen!" Thiên Xu khẽ mỉm cười, sắc mặt không đổi nói.

Tu tiên giả, trước tiên phải tu tâm cảnh.

Do đó, tâm cảnh của Thiên Xu đã sớm đạt đến mức xử sự mà không kinh, vạn vật sụp đổ mà sắc mặt không đổi. "Đồ nhi bái kiến Sư Tôn!" Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang bảy vị đệ tử cúi người hành lễ, bái nói. "Ngồi." Hồng Quân khẽ gật đầu, chỉ cười đáp.

Tiếp đó nói: "Phật Môn ý muốn diệt Tiên Môn để thay thế, chuyện này các ngươi đều đã rõ rồi chứ?" "Sư Tôn cứ yên tâm, đệ tử và những người khác tuyệt đối sẽ không để ý đồ của Phật Môn được toại nguyện!!!" Dao Quang nghe vậy, bảo kiếm tăng tăng dựng thẳng.

Nếu không phải y cố ý kìm nén, bảo kiếm đã sớm tuốt khỏi vỏ mà chém đầu những kẻ lừa dối Phật Môn kia!

Tính tình y nóng nảy nhất, nhưng cũng là người tôn sư trọng đạo. "Đừng vội, đừng nóng nảy." Hồng Quân khẽ lắc đầu, tâm tính của tiểu đệ tử này còn kém một chút, nếu có được một nửa tâm tính của đại đồ nhi thì tốt rồi.

Nói đến tâm tính, y lại không khỏi nhớ đến Thái Thanh Thái Thượng năm xưa.

Thái Thượng là tuyệt giai hạt giống tu tiên, nếu năm xưa có thể tu tiên, thì nay chắc chắn đã sớm đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên trung

kỳ.

Loại tâm tính tuyệt vời như vậy, Hồng Quân chưa từng thấy ở người thứ hai dù chỉ một chút.

Ngay cả bản thân y, về mặt tâm tính cũng không bằng Thái Thượng khế hợp Tiên Đạo.

Chỉ tiếc, ngày đó không thể thu Thái Thượng vào môn.

Mặc dù nói đặt vào khoảng thời gian đó, chính mình cho dù có thu Thái Thượng, cũng chỉ là hủy hoại Thái Thượng.

Tiên Đạo không cho phép có người lợi hại đến vậy xuất hiện...

Thu vào sẽ hủy, không thu vào lại cảm thấy tiếc.

Loại tâm trạng mâu thuẫn vô cùng này khiến Hồng Quân lúc này cũng không khỏi biến sắc.

Tiếp đó, y lắc lắc đầu, nhìn bảy đệ tử được thu nhận từ nhân loại trước mặt mình.

Tuy nói đều khế hợp Tiên Đạo, nhưng so với Thái Thượng khó tránh khỏi kém hơn một chút, nhưng may mắn là đại đệ tử Thiên Xu cũng không thua kém gì thần thánh bình thường.

Nhân tộc tuy không yếu hơn Tiên Thiên Thần Thai Thánh về căn nguyên, nhưng cũng phải chia ra mấy loại Nhân tộc.

Kẻ thiên phú chân chính cường đại há lại nhập vào Tiên Môn, đã sớm tự mình lĩnh ngộ Đại Đạo rồi.

Chính như cái gọi là Đại Đạo độc hành, cường giả vĩnh viễn tự mình đi ở phía trước, tự mình tham ngộ tất cả.

Những kẻ như Hồng Quân và La Hầu, đều thuộc loại đi ở tiền tuyến nhất của thế giới, đều thuộc loại độc hành.

Còn kẻ bái người khác làm sư, thì thuộc loại rơi vào hạ thừa, ít nhất không bằng loại tự mình lĩnh ngộ.

Ít nhất, sự tồn tại của bản thân họ chính là chứng minh mình là tồn tại đi sâu nhất trên con đường Đại Đạo này.

Đương nhiên, trừ Đại Đạo Thần Ma ra, bất kể Đại Đạo có chiều sâu như thế nào, thì đó đều là diễn giải về bản thân họ, hơn nữa họ còn có độ rộng mà người thường không có, đây chính là Đại Đạo Thần Ma vĩ lực.

Trong Tiên Môn, mênh mông vô cùng. "Đây là Tiên Đạo Thất Tinh Trận, là do vi sư cảm ngộ quy luật bài liệt của Bắc Đẩu Thất Tinh mà định ra, có thể khiến các ngươi phát huy ra bảy lần thực lực của bản thân." Hồng Quân khẽ vung tay áo, một đạo trận đồ thêu vị trí đi của Bắc Đẩu Thất Tinh, phiêu nhiên mà rơi xuống.

Thiên Xu đưa hai tay ra, đợi trận đồ rơi vào lòng bàn tay, khẽ cúi đầu, nói: "Đa tạ Sư Tôn ban trận." Hồng Quân vuốt râu cười, gật đầu nói: "Trận đồ này phối hợp với bảo kiếm của các ngươi, đương là trận pháp nhất lưu trong thế gian, tuy không lợi hại như Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng cũng không kém các trận pháp khác.

Hãy nhớ kỹ, sử dụng trận này cần bảy huynh đệ các ngươi đồng tâm hiệp lực, vạn vạn không được có dị tâm, nếu không trận sẽ bị phá.

Kẻ đến không chỉ có những người của Phật Môn, mà còn có không biết bao nhiêu kẻ trong Hồng Hoang lòng sinh oán hận đối với vi sư, lần này liền có khả năng cùng đến." "Hắc, tên này tự định vị bản thân cũng khá chuẩn xác đấy chứ..." Diệp Hiên sau khi nhìn thấy, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhất thời cái nhìn của y đối với Hồng Quân cũng không còn như trước đây mà chán ghét nữa.

Bởi vì y có thể cảm nhận rõ ràng, suy nghĩ của Hồng Quân đã bắt đầu dần thay đổi, tuy bản thân y không thể nhận ra, nhưng Diệp Hiên lại thực sự có thể cảm nhận được.

Trước đây Hồng Quân chỉ muốn giẫm đạp tất cả mọi thứ trên thế giới này dưới chân, nay tuy vẫn có ý nghĩ đó, nhưng y biết ý nghĩ đó cơ bản là không thể.

Do đó, y cũng bắt đầu từ từ thay đổi.

Loại thay đổi này tuy nhỏ nhặt, nhưng lại là có thật. "Đệ tử đã rõ, kính xin Sư Tôn yên tâm, huynh đệ chúng đệ tử tất định đồng tâm hiệp lực, để chống ngoại địch!" Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang bảy vị đệ tử đồng thanh nói, trong khoảnh khắc này, dường như bảy người này là do một mẹ sinh ra.

Hồng Quân thấy vậy cũng cười gật đầu.

Đột nhiên...

Ông!

Một luồng ma đạo khí tức khủng bố vô cùng lập tức bùng phát.

Trong Tử Tiêu Cung vốn tiên khí phiêu diêu, lập tức sinh ra vô số ma niệm, những tiên quang rực rỡ kia lúc này cũng dần dần tiêu tán.

Sắc mặt Hồng Quân đột nhiên biến đổi, tiên khí tiêu tán, ma khí tràn ngập.

Bảy đệ tử Thiên Xu và những người khác lập tức tiên đạo khí tức dần dần phân tán, trong thâm tâm ma niệm hoành hành.

Một đạo nhân áo đen đứng trên một chiếc thuyền nhỏ cô độc, giữa vô cùng ma niệm.

Trong lòng những đệ tử này đột nhiên sinh ra một số niệm niệm

điên cuồng, muốn tham bái đạo nhân áo đen kia. "Tĩnh!" Đồng tử Hồng Quân đột nhiên co rút lại, giơ tay một đạo tiên khí chia làm bảy, riêng biệt nhập vào thể nội bảy đệ tử.

Ngay sau đó, đôi mắt các đệ tử dần dần thanh minh, mà những ma niệm kia cũng dần dần tiêu tán. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Một trận cười ngông cuồng vô cùng theo đạo nhân áo đen kia mà hiện ra. "La Hầu!" Đáy mắt Hồng Quân lóe lên một tia phẫn nộ rồi biến mất.

Dám chạy đến Tử Tiêu Cung của y để mê hoặc đệ tử của y, trong mắt y còn có một chút nào không?!

Tuy hai bên đã liên minh, nhưng cũng không có nghĩa đối phương có thể càn rỡ đến mức độ này. "Ma ma ma ma, đừng giận mà, đùa một chút cũng không được sao..." La Hầu đôi mắt tràn ngập vẻ trêu tức, hai tay chắp sau lưng, trêu chọc nói. "Lần này đến, vì cớ gì!" Hồng Quân đứng thẳng người dậy, đột nhiên vung tay áo, một đạo tiên khí lao về phía La Hầu.

La Hầu tùy ý phẩy phẩy, đạo tiên khí đó hóa thành hư vô, sau đó từ từ lắc đầu, nói: "Hồng Quân à Hồng Quân, công phu dưỡng khí của ngươi thật sự càng ngày càng sa sút rồi, nhớ năm xưa ngươi âm hiểm cực độ, đạo mạo nghiêm nghị, đâu có như hôm nay một chút đã nổi khùng..." "Câm miệng!" Trong đôi mắt Hồng Quân nộ ý hiển hóa, dường như chỉ còn một bước là muốn chém La Hầu dưới kiếm.

La Hầu thấy vậy cũng không trêu chọc nữa, trầm giọng nói: "Ngô nghe nói trong Hồng Hoang có rất nhiều thần thánh do Phật Môn dẫn đầu, muốn đánh giết ngươi.

Bần đạo đặc biệt đến đây để cứu viện đạo hữu, đạo hữu không những không lĩnh tình, ngược lại còn đối đãi bần đạo như vậy, thật sự khiến bần đạo lạnh lòng a." Ngay sau đó, y giả vờ một bộ dạng đáng tiếc, thở dài một tiếng nói: "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo liền

rời khỏi nơi này vậy, thôi vậy thôi vậy..." Nói xong, ma niệm thật sự từ từ tiêu tán.

Hồng Quân nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp đó nói: "Đạo hữu tạm thời dừng bước, bần đạo không phải không lĩnh tình!" Nếu không phải không có mười phần nắm chắc đối phó những người Phật Môn cùng bè lũ của họ, y lại làm sao cam nguyện cúi đầu. "Ha ha ha ha, bần đạo liền biết đạo hữu không phải người nhỏ mọn..." La Hầu nghe vậy lập tức nhảy ra, cười lớn nói.

Hai người tuy cười nói vui vẻ, nhưng trong thâm tâm đều biết ý đồ của đối phương, chẳng qua là sợ đối phương bị tiêu diệt xong, chính mình một cây khó chống.

Nhưng không có cách nào khác, nên liên hợp vẫn phải liên hợp.

Do đó, Hồng Quân cũng coi La Hầu là khách quý trên thượng tọa trong Tử Tiêu Cung.

Đây đúng là lần đầu tiên từ khi khai thiên tích địa, hai kẻ đối đầu sinh tử lại hòa mục chung sống trong Tử Tiêu Cung như vậy, nếu để sinh linh trong Hồng Hoang nhìn thấy tất sẽ cảm thấy không thể tin nổi. "Sư Tôn là Tiên Tổ trong truyền thuyết, vị trước mặt này chắc hẳn là Ma Tổ trong truyền thuyết.

Chẳng phải truyền thuyết Tiên Tổ và Ma Tổ vốn thù như nước với lửa sao...

Vì sao lại như vậy..." Thiên Xu ở dưới nhìn mà nhíu mày.

Y không dám nhìn Ma Tổ La Hầu quá nhiều, bởi vì trên người La Hầu có một loại khí tức khác lạ, dường như có thể dẫn dắt mình vào trong sự đọa lạc vô biên.

Oanh long long!

Trong vô cùng thời không trường hà, đột nhiên Phật Pháp phổ độ

giáng thế, Phật quang vô biên vượt qua vô cùng thời không trường hà, trực tiếp đến Tử Tiêu Cung.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong Tử Tiêu Cung đã xuất hiện Quang Minh Đại Như Lai, Dương Mi Thích Ca Mâu Ni Phật, Âm Dương Lưu Ly Dược Sư Phật, Thời Thần A Di Đà Phật, Nam Vô Bảo Tràng Quang Vương Phật, Chuẩn Đề Phật Mẫu cùng với Tây Hoàng Câu Trần Thượng Đế, còn có hơn ba mươi tôn cường giả Hỗn Nguyên từng bị Hồng Quân hãm hại trong Tử Tiêu Cung ngày trước. "Hồng Quân, đương tru!" Trong đôi mắt Quang Minh Thần Ma quang mang lóe lên, y chính là quang minh, quang minh chính là y.

Trong chớp mắt, Tử Tiêu Cung quang mang đại phóng.

Vô cùng tiên quang và ma quang trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm vô cùng, mọi hào quang đều bị vô thượng quang minh của Quang Minh Thần Ma chiếu rọi.

Nơi quang minh phổ độ, tức là Phật Môn! "Ồ?

Thần Thượng Hải cũng đến rồi à?" Khóe miệng La Hầu khẽ nhếch lên, tiếp đó ma đạo càn rỡ cuồn cuộn tuôn ra.

Ông ông!

Trong chớp mắt, vô cùng ma đạo tuôn ra, từng thân ảnh từ trong ma đạo chui ra.

Tứ Đại Ma Vương cùng Thất Tình Lục Dục Thập Tam Ma Tướng đều từ Ma Vực ngoài vực mà chạy ra. "Tham kiến Ma Tổ!!!" Thiên Ma Vương, Tổ Ma Vương, Tà Ma Vương, Địa Ma Vương Tứ Đại Ma Vương khẽ cúi người bái nói. "Bái kiến Ma Tổ!!!" Thất Tình Lục Dục Thập Tam Ma Tướng quỳ rạp xuống đất, khấu bái hô lớn. "Bình thân." La Hầu sắc mặt đạm nhiên, khẽ nói.

Sau đó, mười bảy vị cường giả Hỗn Nguyên này đều đến sau lưng La Hầu, đôi mắt chăm chú nhìn đối phương.

Đây chỉ là sức mạnh bề ngoài nhất của Ma Môn, sức mạnh nòng cốt thật sự ẩn giấu trong các thế lực lớn căn bản chưa hề lộ diện.

Những ám tử kia trừ khi đến lúc hô ứng, nếu không sẽ không dễ dàng sử dụng.

Sau đó, lại có một mảnh huyết hải từ dưới Tử Tiêu Cung lặng lẽ xuất hiện. "Ha ha ha ha..." Một trận cười ngông cuồng truyền đến, chỉ thấy Minh Hà Lão Tổ tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh bảo kiếm đứng thẳng, khí thế hung hăng trừng mắt nhìn chúng nhân Phật Môn. "Phật Môn, dàn xếp lớn thật!" Minh Hà Lão Tổ quát lớn một tiếng, trong huyết hải lại xuất hiện A Tu La Vương Tự Tại Thiên Ba Tuần cùng ba vị A Tu La hộ pháp Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà.

Bốn vị A Tu La chúa tể giả này đều có thực lực cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng là thủ hạ của Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ tuy rất căm hận Hồng Quân, nhưng lúc này nhận lời triệu tập của Sư Tôn Ma Tổ La Hầu, cũng không thể không đến trợ trận.

Còn về thù hận với Hồng Quân, y biết không phải một mình mình có thể đối phó, đợi đến khi Ma Môn và Tiên Môn hợp tác tan vỡ, thì đó chính là lúc đánh giết Hồng Quân. "Minh Hà!

Ngươi đến cả thù cũ ngày trước cũng quên rồi sao?

Lại dám đến đây bảo hộ Tiên Môn!!!" Một vị khách trong Tử Tiêu Cung ngày trước thấy vậy liền phá miệng mắng lớn. "Hừ!

Tiểu bối ti tiện, sao dám ở đây nói càn!

Ngô là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, ngươi một hậu thiên sinh linh, ở đây sủa bậy, lũ chó tầm thường, sao dám trách cứ Ngô?" Minh

Hà Lão Tổ căn bản không thèm để ý đối phương, chỉ liếc mắt nhìn xéo, khinh thường trào phúng nói.

Y nói cũng không sai, dù sao đối phương tuy kiếp trước cũng là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, nhưng dù sao đã đầu thai chuyển thế, thế nên kiếp này mới có thể lén lút đạt tới Hỗn Nguyên.

Mà như vậy, thân phận của đối phương quả thực đã thấp đi một bậc, bị Minh Hà Lão Tổ trào phúng như vậy cũng không nói được lời nào.

Người kia há miệng, cuối cùng cũng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, trong đôi mắt tràn ngập lửa giận, trừng mắt nhìn chằm chằm Minh Hà.

Dường như đợi lát nữa vừa khai chiến liền muốn trừng chết Minh Hà vậy.

Trong mắt Minh Hà hoàn toàn không có kẻ này, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người.

Sát khí bốc lên, trong chớp mắt, đại chiến nhất xúc tức phát. "Tiên Môn đại nghịch, câu kết Ma Môn, ý đồ lật đổ Hồng Hoang, khôi phục cảnh tượng ngày xưa." "Nay, Phật Môn đứng ra, kính xin chư vị đạo hữu trợ Phật Môn một tay, cùng nhau tiêu diệt Tiên Môn và Ma Môn tại đây!!!" Ánh mắt Dương Mi thần thánh, Phật quang toàn thân đại phóng, tựa như một tôn Cẩu Đà chính nghĩa, muốn chủ trì công đạo.

Tuy nhiên tất cả mọi người có mặt đều biết, tất cả những điều này chỉ là vì lợi ích và thù hận mà thôi. "Trừ ma vệ đạo!!!" "Trừ ma vệ đạo!!!" Từng người trong Phật Môn cùng các cường giả, lớn tiếng hô vang, trong ánh mắt tràn ngập niệm niệm thần thánh.

Bất kể mục đích thế nào, lần này hô khẩu hiệu này ra cũng không sai.

Tiên Chi Đại Đạo và Phật Chi Đại Đạo tương cận, ngược lại đối lập với Ma Chi Đại Đạo.

Những Đại Đạo đối lập nhau, đều muốn tiêu diệt đối phương để độc tôn.

Do đó, khi Phật quang đại phóng và tiên quang rực rỡ, hai bên này tuy đối lập nhau, nhưng khi đối mặt với ma khí của La Hầu và những người khác, đều bắt đầu xuất hiện khí tức lẫn nhau tiêu diệt.

Oanh long long!

Cùng với ba phương Đại Đạo cùng lúc xuất hiện, trên sông dài thời gian, các Đại Đạo va chạm, tàn sát, tiêu diệt lẫn nhau.

Tiên Đạo thần thánh mà không thể xâm phạm, Phật Đạo mê hoặc mà có đông đảo tín chúng, Ma Đạo cường hãn mà duy ngã độc tôn.

Tiên khí màu trắng va chạm với Phật quang màu vàng và ma khí màu đen, ba bên dây dưa lẫn nhau, va chạm lẫn nhau.

Tiên Ma nhất thể, đen trắng dần dần tương cận, từ từ có xu thế áp đảo kim quang.

Một cỗ năng lượng cường đại va chạm lẫn nhau, tiêu diệt không biết bao nhiêu thời không.

Nếu không phải nơi đây là Hỗn Độn, thì không gian và thời gian dưới sự va chạm này cũng phải sụp đổ.

Tuy nhiên đây chỉ là sự va chạm Đại Đạo của bọn họ mà thôi, những thần thánh kia thì một người cũng chưa hề động thủ.

Chương 300

"Tiên Đạo Thất Tinh Trận!" Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang bảy vị Tiên Đạo chân tiên nhìn nhau một cái, sau đó tế xuất trận đồ, lấy bảo kiếm làm trận nhãn, tổng cộng bảy chỗ trận nhãn, một đạo đại trận bao phủ toàn bộ Tử Tiêu Cung.

Muốn đi ra ngoài, thì trước tiên phải phá trận mà ra. "Quang Minh, ngươi không làm gì được bần đạo đâu." "Trận chiến trước, ngươi vẫn chưa hiểu sao?" "Bây giờ không còn là thời đại của Đại Đạo Thần Ma các ngươi nữa rồi, cái gọi là Đại Đạo Thần Ma cũng chẳng qua chỉ đến thế.

Thiên Đế nhất niệm, liền có thể xóa sổ các ngươi.

Bần đạo tuy không mạnh bằng Thiên Đế, nhưng cũng không phải là tồn tại mà ngươi có thể tùy ý đánh giết!" Hồng Quân đứng thẳng người dậy, một tia Tiên Chi Đại Đạo đạo vận xuất hiện sau lưng y, nhìn chúng sinh Phật Môn trước mặt, cùng với tôn Thần Ma trước mặt kia, ngữ khí có chút khinh thường nói.

Đạo quả hiện ra, vô thượng tiên đạo từ từ trải rộng, nhất thời, sự thần thánh của tiên gia triển lộ không sót chút nào. "Ha ha ha ha!

Trò cười!" Quang Minh Thần Ma nghe vậy cười lớn, đáy mắt một tia phẫn nộ lóe lên rồi biến mất.

Năm đó khi ở Địa Phủ, bị Đế Tuấn Thái Nhất sỉ nhục cũng đành thôi, dù sao người ta thật sự lợi hại.

Cảnh tượng Đế Tuấn nhất niệm diệt Hắc Ám Thần Ma đến nay vẫn còn trong đầu y, không thể nào quên.

Hồi tưởng lại cảnh tượng năm xưa, đơn giản là sắp trở thành ác mộng của y rồi.

Một hậu thiên sinh linh lại vĩ ngạn đến vậy, gần như có thể sánh ngang Bàn Cổ.

Cái này đơn giản là không giảng đạo lý!

Hoàn toàn không phù hợp với Đại Đạo! "Ngô là quang minh, quang minh bất diệt, mà Ngô vĩnh tồn!!!" Lời nói chí cao vô thượng của Quang Minh Thần Ma từ từ vang lên.

Sau đó, vô hạn quang minh từ trên người y đại phóng.

Hoa lạp lạp!

Từng luồng khí tức khủng bố mà cường hãn truyền ra, đó là vô cùng quang minh. "Tiên Môn?" Quang Minh Thần Ma khẽ cười nhạo một tiếng, tùy tức mang vẻ trào phúng nói: "Ngày trước trong Hỗn Độn, ngay cả Tiên Đạo Thần Ma cũng không dám nói chuyện với Ngô phóng tứ như vậy đâu!" "Tiên Đạo nhỏ bé, chẳng qua chỉ là một cái búng tay!!!" Ông!

Cùng với lời nói của Quang Minh Thần Ma, các loại quang mang bắn ra, giao thoa lẫn nhau, dây dưa lẫn nhau.

Một loại khí tức khủng bố tiêu diệt tất cả hiện ra trong từng luồng kích quang đó, ẩn chứa vô số tồn tại khủng bố vô cùng.

Trực tiếp lao về phía Hồng Quân.

Sắc mặt Hồng Quân ngưng trọng, không dám khinh suất, hai tay tế xuất một đạo ngọc vũ điệp.

Tên nó là: Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Một chiếc ngọc bàn tinh xảo trong suốt xuất hiện trên đỉnh đầu y, từng đạo khí tức tạo hóa rủ xuống, bảo hộ y dưới thân. "Hôm nay,

Phật diệt Tiên trướng!

Tiên trướng Phật diệt!!!" Sở dĩ Hồng Quân có thể luôn vững vàng ngồi trên ghế đầu Hồng Hoang, giống như Thái Nhất, chủ yếu vẫn là nhờ có Tiên Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp ngày trước là Hỗn Độn Chí Bảo trong Hỗn Độn, nay đã nát bươm, Hồng Quân có được một phần, hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo, dẫn dắt y đi đến bước đường hôm nay.

Trong Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh có Tam Thiên Đại Đạo cảm ngộ, nhưng nay thì gần như đã mất hết, chỉ còn lại Tạo Hóa Đại Đạo.

Tuy nhiên chỉ riêng Đại Đạo Tạo Hóa này, đó cũng là một chí bảo phòng ngự và trị liệu hiếm có.

Càng có thể giúp Hồng Quân hợp thân với Thiên Đạo, có thể nói Hồng Quân phần lớn là nhờ có được Tạo Hóa Ngọc Điệp này.

Nhưng nay, Hồng Quân đã tế xuất Tạo Hóa Ngọc Điệp, tức là đã sử dụng bảo vật cường đại nhất của mình.

Khóe mắt y hiện lên một tia hung ác, y muốn hôm nay tiêu diệt toàn bộ Phật Môn, mượn lực Ma Môn để tiêu diệt Phật Môn có khả năng sẽ đại phóng dị sắc trong tương lai ngay trong ngày hôm nay.

Ngay cả Quang Minh Thần Ma đã ba lần hai lượt này cũng phải quy về Đại Đạo!

Ông!

Vô cùng kích quang tung hoành, từng đạo tiên khí phiêu diêu.

Va chạm lẫn nhau, hội tụ thành một thể, phát sinh vụ nổ kinh thiên.

Các loại Đại Đạo khủng bố vô cùng tranh phong trong sông dài thời gian, diễn hóa ra từng trận mây đen dày đặc.

Đại Đạo va chạm, sau đó thời không bi minh. "Tạo Hóa!" Hồng Quân khẽ quát một tiếng, ngón tay khẽ điểm lên Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Ông!

Tiên Đạo khí tức dung nhập vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, từng đạo tạo hóa dẫn động vô số Đại Đạo oanh minh.

Một thế giới hư ảo mà hùng vĩ rộng lớn xuất hiện trong Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân.

Thế giới kia khẽ triển khai, Âm Dương Đại Đạo phân chia thiên địa càn khôn, vô tận khí tức gia trì trên thế giới.

Phương thế giới này là thế giới do Hồng Quân khai sáng trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, sức mạnh của thế giới tăng cường vĩ lực chí bảo, từ đó tăng cường chiến lực của bản thân.

Đây là thế giới mà Hồng Quân đã khai sáng sau trận chiến với Quang Minh Thần Ma trước đó.

Mục đích chính là để tăng cường chiến lực của bản thân, để đề phòng lần sau đối mặt với Quang Minh Thần Ma thì vẫn bị động như trước.

Sau đó, Hồng Quân đứng trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, tựa như đứng trong phương thế giới kia.

Từng đạo tiên khí chú nhập vào phương thế giới này, tiên khí trong thế giới tiên khí đại phóng.

Hồng Quân dường như là trụ cột của phương thế giới này, sau đó khẽ nhấc bàn tay, vỗ một chưởng về phía Quang Minh Thần Ma.

Oanh long long!

Dưới sự gia trì của vĩ lực phương thế giới này, uy lực một chưởng này của Hồng Quân được phóng đại vô hạn.

Đạo vận ẩn chứa trong đó vượt qua sự cường đại của Hồng Quân trong tất cả các thời kỳ trước đây.

Đạo quả hiển hóa, đạo vận tăng cường, dưới thế giới, tất cả đều có thể ma diệt.

Một chưởng này, ẩn ẩn đã vượt qua thực lực Hỗn Nguyên trung kỳ.

Đối mặt với một chưởng khủng bố như vậy, sắc mặt Quang Minh Thần Ma khẽ biến, ngay sau đó thân thể vô hạn quang mang đại phóng, nhưng lại trong nháy mắt chuyển hóa bản thân thành quang minh, tránh thoát một chưởng này.

Một chưởng kia dễ dàng hủy diệt toàn bộ những quang mang đó, uy thế không giảm, lao về phía những Cẩu Đà phía sau.

Dương Mi toàn thân kim quang, không dám lơ là nửa phần.

Chỉ thấy y hai tay khẽ hợp lại, một đạo không gian dị thứ nguyên xuất hiện.

Ông~ Uy lực một chưởng kia liền bị không gian dị thứ nguyên nuốt chửng vào trong, biến mất không dấu vết. "Hô~" Dương Mi khẽ thở phào một hơi, thả lỏng một chút. "Phật Môn Kim Thân!" Dương Mi khẽ quát một tiếng, xoay người liền lao về phía La Hầu. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." "Dám đến tìm Ngô, thật đúng là tìm chết a..." La Hầu khẽ cười một tiếng, sau đó đạo vận khủng bố vô cùng trong nháy mắt bùng phát.

Cây trường thương trong tay khẽ rung nhẹ, cùng với cái vuốt nhẹ của La Hầu mà khẽ reo. "Lão hỏa kế, đã lâu không kề vai chiến đấu..." La Hầu khẽ cười một tiếng, một tay múa một vòng thương hoa, sau đó dưới chân mười hai phẩm Ma Đạo Hắc Liên từ từ hiện ra.

Dương Mi thấy vậy, không hoảng không vội, một ngón tay chỉ ra.

Một đạo Phật quang lóe lên.

Trường thương của La Hầu khẽ nhấc, đạo Phật quang kia liền tiêu tán không thấy. "Hôm nay, Phật diệt Ma trướng!" Oanh long long!

Một cỗ tư thái siêu cường trực tiếp lao về phía Dương Mi, hai tôn Cẩu Đà giống như Vu tộc, nhục thân vật lộn vào nhau.

Dưới mỗi quyền mỗi chưởng của Dương Mi, không gian chấn động lay động không ngừng, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Từng đạo từng đạo công kích phạm vi lao về phía La Hầu.

Dưới sự chạm nhẹ của Thí Thần Thương của La Hầu, liền là Phật huyết chảy ra, kim thân tan vỡ.

Mỗi lần xuất kích, tất có một bên máu chảy.

Hai bên tuy tu vi không khác biệt xa, nhưng uy lực của cây trường thương này của La Hầu lại cường đại vô biên, ở một số phương diện mà nói, đây chính là Sát Phạt Chí Bảo trong Hồng Hoang.

Không ai có thể sánh kịp.

Sát Phạt Chí Bảo mạnh nhất chính là Thí Thần Thương trong tay này, chỉ là phải tự mình chạm vào mới có thể gây ra sát thương mạnh mẽ mà thôi.

Thí Thần Thương có thể gây thương tổn Hỗn Nguyên, bất kể là nhục thân hay nguyên thần, giai khả thương chi.

Dương Mi trái đỡ phải chống, dưới thần thông Phật Môn Kim Thân vẫn khó mà chống đỡ.

Do đó, y từ bỏ Phật Môn Kim Thân, chuyển sang dùng Không Gian Đại Đạo để chu toàn với đối phương.

Nhất thời, hai người cũng khó phân thắng bại, giữa một giết một

tránh, cũng miễn cưỡng đạt được thế cân bằng.

Trở lại Minh Hà Lão Tổ, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh Tiên Thiên Linh Bảo giết người không dính nhân quả, dưới chân đạp mười hai phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, có thể công có thể thủ.

Những Hỗn Nguyên này nhìn thì có vẻ đang tranh đấu trong Tử Tiêu Cung, thực tế lại đã siêu thoát khỏi sự ràng buộc của Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung cũng trở nên vô cùng rộng lớn, hai bên căn bản không ở cùng một chiều không gian, do đó Tử Tiêu Cung không hề bị tổn thương.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nhìn nhau một cái, liền xông lên nghênh chiến Minh Hà Lão Tổ.

Hai người đánh một, lại áp chế Minh Hà Lão Tổ.

Nhưng A Tu La Giáo Vương và hộ pháp há có thể đứng yên nhìn mọi chuyện xảy ra, thế là Tự Tại Thiên Ba Tuần, Thấp Bà, Đại Phạn Thiên ba người tay cầm dị bảo lao về phía Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người.

Sau đó, Phật Môn lại có Âm Dương Lão Tổ gia nhập vào cuộc chiến.

Thế là, những người này hỗn chiến vào nhau.

Tiên Môn Thất Chân Nhân, thi triển Tiên Đạo Thất Tinh Trận Pháp, khiến thực lực bản thân và những người khác tăng lên rất nhiều, cũng có thể địch lại những cường giả Hỗn Nguyên kia.

Thế là, mười mấy vị thần thánh ngày trước chuyển thế mà sinh, tách ra để đối phó với Tiên Môn Thất Chân Nhân này.

Ma Môn Thập Tam Ma Tướng, Tứ Đại Ma Vương cũng đều lần

lượt đối phó với những người tương ứng của mình.

Nhất thời, ngược lại khiến Tiên Môn cùng Ma Môn và Phật Môn đánh không phân thắng bại.

Quang Minh Thần Ma đột nhiên thi triển một thần thông, khiến sắc mặt Hồng Quân khẽ biến.

Chỉ thấy vô số đạo quang mang tổ thành từng tấm gương, khắp Tử Tiêu Cung đều bố trí quang kính.

Sau đó, chỉ thấy Quang Minh Thần Ma từ từ bay lên, toàn thân hư hóa thành vô số đạo kích quang màu vàng. "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc!!!" Trong nháy mắt, quang mang khủng bố vô cùng tràn ngập toàn bộ Tử Tiêu Cung, vô tận thời không, tất cả mọi thứ, giờ khắc này đều bị quang minh lấp đầy.

Quang minh thần thánh mênh mông, chiếu rọi vạn thiên thời không, vô tận thế giới.

Chư thiên chi niệm, tất cả đều tiêu tán.

Bất kể là Tiên hay Ma hoặc là Phật, lúc này dưới khí tức của quang minh đều trở nên nhỏ bé đến vậy.

Trong nháy mắt, Hồng Quân cảm giác được tất cả sinh cơ đều bị khóa chặt.

Khí tức đạo vận của mình cũng bị khóa định triệt để, y có một loại dự cảm, dường như khoảnh khắc tiếp theo mình sẽ bị đối phương đánh giết.

Y không đường thoát, không chỗ trốn!

Bất kể là phương Tiên Đạo thế giới này, hay phương Tạo Hóa Ngọc Điệp này, đều không thể bảo toàn tính mạng của y!

Tuy nhiên, ngay khi Quang Minh Thần Ma tưởng rằng mọi chuyện

sắp đại công cáo thành.

Trên mặt Hồng Quân lóe lên một nụ cười băng lãnh.

Tiếp đó, trong vô số thời không.

Tiên Đạo đột nhiên bành trướng, chú nhập vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tạo Hóa Ngọc Điệp bùng phát ra khí tức cường đại rực rỡ hơn nhiều so với trước.

Ông! "Nếu đã như vậy, hôm nay các ngươi liền chôn vùi trong Tử Tiêu Cung này đi!!!" Trong nháy mắt, vô cùng niệm niệm tạo hóa cùng với tiên đạo khí tức dần dần chảy vào thể nội Hồng Quân.

Ngay lúc này, vô cùng kích quang bắn ra.

Quang minh mênh mông, mà tiêu diệt tất cả!

Kích quang lao về phía Hồng Quân, sau đó xuyên thủng thân thể Hồng Quân, phản xạ trên mặt kính, bắt đầu từng đạo phản xạ chi quang!

Đinh đinh bàng bàng!

Một mảnh tiếng phản xạ, quang mang mênh mông vô cùng vô tận.

Tiếp đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp triệt để hóa lỏng, dung nhập vào thể nội Hồng Quân, điên cuồng bổ sung những tổn thương mà cơ thể phải chịu. "Hôm nay, xin mời chư vị đạo hữu, trong Tử Tiêu Cung, trấn áp trầm luân!!!" Âm thanh của Hồng Quân trở nên mênh mông vô cùng, dường như là chúa tể tất cả Đại Đạo vậy.

Vô số đạo kích quang gây thương tổn lại không thể sánh kịp tốc độ bổ sung của những khí tức tạo hóa kia.

Thân thể Hồng Quân tuy ngàn vết thương trăm lỗ, nhưng trong nháy mắt lại hoàn hảo như ban đầu, dường như chưa từng bị thương.

Sau đó, Tiên Chi Đại Đạo hiện ra sau lưng Hồng Quân.

Chương 301

Một tôn thần thánh từ từ xuất hiện sau lưng y, đứng trên Tiên Chi Đại Đạo.

Vị thần thánh kia sinh ra phi phàm, khí tức quanh thân lưu chuyển.

Đôi mắt hờ hững dường như đang phủ khám mọi thứ trên thế giới, tiên đạo khí tức tràn ngập, hệt như cửu thiên thần linh.

Lập tức, lực lượng Quang Minh Thần Ma bị cỗ khí tức kia trấn áp.

Ánh sáng bao la vô tận trong chốc lát tiêu tán không còn, toàn bộ Tử Tiêu Cung như bị đạo thân ảnh kia hút đi, không còn thứ ánh sáng tiên thứ chói mắt vô cùng nữa.

Vị thần thánh kia có tướng mạo giống Hồng Quân đến tám chín phần, cường đại mà lại phiêu miểu.

Ngay sau đó, một luồng Thiên Đạo khí tức từ đạo thân ảnh kia chậm rãi xuất hiện, đôi mắt vô cùng hờ hững kia lúc này cũng trở nên rực rỡ chói lọi.

Y nhìn chằm chằm vào những Hỗn Nguyên trước mặt, như thể đang nhìn vạn vật chúng sinh.

Y chậm rãi giơ tay, tựa muốn hủy diệt cả thương thiên.

Thiên Đạo vô tình, Đại Đạo hiển nhiên.

Đây là hậu chiêu Hồng Quân dùng Thiên Đạo quyền hành luyện chế, cũng là lá bài tẩy mạnh nhất của y.

Tiên ẩn mình trong Đạo Quả, sau đó lại ẩn mình trong Tiên Đạo thế giới.

Lực lượng Thiên Đạo quyền hành rõ như ban ngày, tất cả thần thông Đạo Vận đều bị ngăn cách.

"Hừ!

Đây chính là hậu chiêu của Ngô, nếu các ngươi có thể chống đỡ chiêu này, thì hôm nay Hồng Quân Ngô dù bại cũng không hối hận!!" "Quang Minh Thần Ma!

Cũng chỉ là ngươi mà thôi!

Ngày xưa Thiên Đế có thể diệt Hắc Ám, Ngô cũng có thể diệt sát Quang Minh!!!" "Ngô là Tiên Tổ, trong vô cùng thời không trấn áp tất cả, thành tựu Hỗn Nguyên duy nhất, tuy nay đại cục đã vỡ, nhưng cũng không phải là các kẻ tiểu bối như các ngươi có thể chống lại!" "Hôm nay, mượn vô thượng Thiên Đạo, luyện hóa các ngươi Hỗn Nguyên!" Hồng Quân đôi mắt lạnh lùng, ngữ khí cực kỳ kiêu ngạo, thay đổi hoàn toàn phong thái ngày xưa.

Tiên Đạo chi lực tại khoảnh khắc này điên cuồng bùng nổ.

Một đoàn Đạo Vận vô cùng cường đại điên cuồng dao động, như sóng lớn cuồn cuộn, nghiền áp về phía Quang Minh Thần Ma.

Trong chớp mắt, tất cả Hỗn Nguyên trong Tử Tiêu Cung đều kinh ngạc trước cảnh này, nhất thời đến cả tâm tư đối chiến cũng không còn.

"Sao có thể!!!" "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Vì sao Hồng Quân lại cường đại đến thế!" "Đây chính là thần uy của Sư tôn!

Xứng đáng là Tiên Tổ ngày xưa!

Lần này được nhập Tiên Môn, quả thực là thụ ích vô cùng!!!"

“Hồng Quân cư nhiên đáng sợ đến vậy!!!

Nếu chiêu thần thông này ngày xưa để hắn luyện ra, đâu còn chuyện gì của Ngô ngày nay!” Chiêu thần thông này chấn kinh tất cả cường giả Hỗn Nguyên trong Tử Tiêu Cung, bao gồm cả Quang Minh Thần Ma.

Trong Hồng Hoang, chưa từng xuất hiện thần thông khủng bố đến vậy.

Ngay cả trong trận chiến của Thiên Đế cũng chưa từng thi triển thần thông phi nhân loại như thế!!!

“Chút Tiên Đạo cỏn con, cũng dám vọng tưởng trấn áp Quang Minh Ngô!!!” Quang Minh Thần Ma cười lạnh một tiếng, vô tận quang mang xuất hiện trên thân.

Vô cùng khủng bố quang minh Đạo Vận hiển hóa, một tôn hư ảnh vô cùng cường hãn chậm rãi xuất hiện sau lưng y.

Đó là Quang Minh, đó là chính y.

Đó là Đại Đạo Đạo Khu của Quang Minh Thần Ma trong Hỗn Độn ngày xưa!!!

Khoảnh khắc này, Quang Minh Thần Ma đã thi triển thần thông cả đời, mới có thể triệu hoán ra một tia Đại Đạo Chân Thân kia!

Thần Ma Chi Khu!

Ong ~~ Một điểm Quang Minh bất diệt, từ đó Thần Ma vĩnh tồn!

Hoặc có thể nói Thần Ma vĩnh tồn, nên Quang Minh bất diệt! !

Tuy nhiên lúc này, bất tử bất diệt không chỉ có Quang Minh Thần Ma, mà còn có Hồng Quân và tất cả cường giả Hỗn Nguyên có mặt!

Lấy một điểm chân linh bất diệt, ngưng tụ vạn giới thời không duy nhất chân ngã, thành tựu Đạo bất tử bất diệt, đây chính là Hỗn

Nguyên!

Thiên địa mục nát mà Ngô không mục nát, Hồng Hoang diệt mà Ngô không diệt, đây là Hỗn Nguyên!

Ong! ! !

Chân thân của Dương Mi, Thích Ca Mâu Ni Phật, cùng vài tôn Cổ Đà khác cũng hiện ra chân thân.

Tiếng ca tụng bất tuyệt, Phạm âm không dứt.

"Hồng Quân!!!" Dương Mi cùng chúng Phật Môn chư Phật đều gia nhập vào cuộc đối kháng.

Phật Môn khí vận đột nhiên bùng nổ, từng tôn Cổ Đà ngồi trên khí vận, miệng tụng chân kinh, dưới thân có vô số Tỳ Kheo tụng chân kinh.

"Hưu dưỡng xương cuồng!" Nhất thời, Tử Tiêu Cung lại một lần nữa rơi vào hỗn chiến.

Lần này, là hỗn chiến thực sự.

Phật Môn, Tiên Môn, Ma Môn triệt để chiến đấu cùng nhau, không còn phân chia địch ta nữa.

Oanh long long! ! !

Vạn Đạo bôn minh, Đạo Vận hoành sinh.

Tử Tiêu Cung rốt cuộc không chịu nổi thần uy này, bắt đầu không ngừng tiêu diệt.

Ngay cả quy tắc trong Hỗn Độn cũng không ngừng giải thể, Đại Đạo sụp đổ, thời không rơi rụng.

Trong chốc lát, tất cả cường giả Hỗn Nguyên đều rơi vào dòng chảy vạn Đạo băng liệt.

“Hôm nay, Hồng Hoang, không còn Quang Minh Thần Ma nữa!!!” Hồng Quân gầm lên một tiếng giận dữ, sắc mặt không kinh ngạc mà ngược lại còn vui mừng, như thể tức giận đến mức cười.

Vô số tiên khí tinh thuần nhất bôn lưu thẳng xuống, mỗi đạo tiên khí đều ẩn chứa một thần thông có thể hủy diệt một phương thời không.

Oanh long long! ! !

Hỗn Độn tan vỡ, Tử Tiêu tiêu diệt.

Vô tận Hỗn Độn Cương Phong hoành hành khắp Hỗn Độn, trong hư không kia, lại mơ hồ sinh ra một tia Hồng Mông ý.

Dường như tất cả đều muốn quay về thời đại Hồng Mông vị phán ngày xưa.

Đó là thời đại không có gì tồn tại, ngay cả Đại Đạo cũng không tồn tại.

Thà nói đó là một phương thế giới, chi bằng nói đó chẳng là gì cả.

Đó không phải thế giới, bởi vì không có Đại Đạo, cũng không có thời không, không có tất cả. ...

Ba nghìn Đại Đạo không tồn tại ở đây, tất cả đều đã tan vỡ.

Người Hỗn Nguyên, bất hủ bất diệt, nhưng dưới một đòn này, dường như bị rút cạn linh hồn, không thể thoát thân.

Họ đều có một linh cảm mãnh liệt, nếu bị xoáy nước kia nuốt chửng, họ sẽ không chết, nhưng cũng sẽ không trọng sinh, mà sẽ mãi mãi rơi vào trạng thái giữa sinh tử.

Điều này sẽ khiến bản thân họ ở thời không khác không thể thai nghén ra chính mình, không thể thức tỉnh lại, chỉ có thể mãi mãi chìm đắm trong xoáy nước kia.

Nhất thời, tất cả cường giả Hỗn Nguyên đều rơi vào lo lắng sợ hãi.

Oanh long long! ! !

Hoa lạp lạp! ! !

Một mảnh Đại Đạo hoành phi, ba nghìn Đại Đạo bùng nổ tại đây, vô tận Đạo quang ập đến.

Khiến hàng chục, hàng trăm tôn cường giả Hỗn Nguyên đối diện đều trong chớp mắt bị hất văng ra.

Theo từng tiếng nổ lớn, vô số cường giả Hỗn Nguyên dường như sắp bị xé xác sống vậy.

Họ chịu đựng đau đớn vô cùng lớn, muốn thoát khỏi nơi này, nhưng nơi đó lại như có một sức hút vô hình, giữ chặt họ tại chỗ, không thể thoát khỏi, không thể giãy giụa.

"Hồng Quân!!!

Quang Minh!!!

Hai ngươi điên rồi sao!!!" Dương Mi Lão Tổ lúc này sắc mặt chợt đại biến, nhìn Hồng Quân và Quang Minh vẫn đang không ngừng đối chiến ở trung tâm xoáy nước, không nhịn được mắng to.

Nếu còn chiến đấu nữa, xoáy nước kia chỉ sẽ càng ngày càng lớn.

Y không biết sẽ lớn đến mức nào, nhưng y sợ mình thực sự sẽ bỏ mạng ở đây.

Phật Môn trước mắt tình thế đại hảo, y không muốn cứ thế mà tổn thất ở đây.

"Chết tiệt, liều thôi!" Dương Mi gầm nhẹ một tiếng, Đạo Vận trên thân bốc cháy.

Sau đó một tia Không Gian Đại Đạo trấn áp chư thiên, dưới sự gia trì của Đạo Quả, dưới sự thiêu đốt của Đạo Vận, thần thông này uy áp ba nghìn Đại Đạo, dù là Quang Minh Đại Đạo hay Tiên Chi Đại Đạo, lúc này đều bị Không Gian Đại Đạo trấn áp.

Vùng trung tâm hỗn loạn không ngừng kia, lúc này quả nhiên bắt đầu dần dần ngừng lại.

"Dương Mi!!!" Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi, nhìn y thiêu đốt Đạo Vận của bản thân cũng muốn lấp đầy cái xoáy nước khó khăn lắm mới tạo ra này.

Cảnh tượng này khiến mắt y hiện lên vô tận hận thù.

Dương Mi chủ tu Không Gian Đại Đạo, tuy sau đó tu Phật Đạo, nhưng thành tựu Không Gian Đại Đạo vẫn cực kỳ cao, khi y bất chấp thiêu đốt Đạo Vận cũng muốn xóa phẳng không gian này, thì đã định Hồng Quân không thể dựa vào lực lượng tái tạo tất cả kia mà chôn vùi toàn bộ bọn họ ở đây nữa.

Hồng Quân lúc này tuy có lòng muốn chôn vùi tất cả, nhưng lúc này cũng là hữu tâm vô lực.

Tất cả hậu chiêu của y đã thi triển hết, không còn đạt được uy lực như vừa rồi nữa.

Còn nhìn lại Quang Minh Thần Ma, lúc này trạng thái cũng chẳng tốt hơn là bao, y không sợ chìm đắm hay không, Đại Đạo bất diệt, y sẽ có ngày thoát khỏi.

Nhưng trạng thái lúc này lại không hề tốt, ý thức đã sớm tan nát trăm mảnh, trải qua trận chiến này, cho dù không vẫn lạc, trở về cũng không biết phải tu dưỡng bao nhiêu năm tháng mới có thể bù đắp lại.

"Đạo huynh, Ngô đến trợ huynh một tay!!!" Thời Thần A Di Đà Phật thấy vậy, cũng bắt đầu thiêu đốt Đạo Vận của bản thân, Đạo

Vận không ngừng bành trướng, thời gian lăng giá trên chư thiên vạn Đạo.

Vạn Đạo tề minh, thời không tổ hợp, Hỗn Độn dần dần ổn định, xoáy nước kia cũng đang chậm rãi thu nhỏ lại.

Trong chớp lát, vạn Đạo bôn lưu trở về nguyên thủy, một điểm Hồng Mông kia rốt cuộc cũng không còn khuếch trương nữa, tất cả đều dừng lại.

Thấy vậy, Thời Thần và Dương Mi vội vàng ngừng thiêu đốt Đạo Vận, hai người nhìn nhau một cái, cười khổ.

Lần thiêu đốt này, ít nhất đã khiến hai người mất đi ức vạn năm tu hành.

Đạo Vận trân quý, hận không thể ngày ngày cúng bái, sao có thể đem ra thiêu đốt.

Mà hai người này cũng đã thành công ngăn chặn một phương hư hóa, nếu để Hồng Mông kia khuếch trương, nơi đây sẽ triệt để hóa thành một vùng hư hóa chi địa.

Thậm chí hư hóa hơn cả hư không, hư hóa tức là phi chân thực.

Tất cả đều là giả, Hồng Mông không phải thế giới, mà là một loại trạng thái.

Hỗn Độn chỉ là một trạng thái thiên địa chưa phân chia mà thôi, nhưng là có khái niệm thế giới, cũng có ba nghìn Đại Đạo.

Tuy nhiên Hồng Mông lại không phải vậy, Hồng Mông ở trước Hỗn Độn, nhưng không mạnh hơn Hỗn Độn, ngược lại, trong Hồng Mông là một mảnh hư vô, không có gì tồn tại.

Dù là Đại Đạo hay sinh linh, đều không tồn tại, một trạng thái hư giả.

Chỉ khi Hồng Mông đã phân chia, Hỗn Độn ra đời, đó mới là trạng thái mạnh nhất của thế giới.

Thế giới ngay cả Đạo cũng không tồn tại, tự nhiên là thế giới hư giả.

“Bái kiến Dương Mi Đạo hữu!

Bái kiến Thời Thần Đạo hữu!” Những thần thánh ngày xưa, tán tu ngày nay, đều đột nhiên chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Dương Mi Đạo hữu!

Bái kiến Thời Thần Đạo hữu!” Lúc này, dù là Phật Môn hay Ma Môn, hoặc là những tán tu kia, đều đồng loạt cúi đầu.

Hai vị Cổ Đà này, dù thế nào, vào khoảnh khắc đó đã xả thân cứu giúp họ.

Chỉ vì điều này, cũng đủ để họ nói một tiếng bái kiến.

Chương 302

"Hắc hắc hắc hắc, chư vị Đạo hữu hữu lễ!" Dương Mi cười lớn một tiếng, cùng Thời Thần chắp tay đáp lễ bốn phương.

Duy chỉ có Tiên Môn Thất Tử lúc này là vô cùng ngượng nghịu, Sư tôn của họ suýt nữa kéo họ cùng tự vẫn. ...

Nhưng họ cũng không tiện cúi đầu chào những người đó, nên đều giả vờ như không thấy không nghe.

Trận đại chiến này, đến tình cảnh hiện tại, rất nhiều người đều không còn sức chiến đấu.

Bao gồm cả La Hầu. ...

Tuy nhiên, lúc này, hai đạo thân ảnh kia vẫn không ngừng va chạm.

Thân thể Hồng Quân tiên quang vô cùng ảm đạm, như thể có thể bị đánh nát bất cứ lúc nào.

Mà trong ý thức của Quang Minh Thần Ma cũng đầy vết rách, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hai tôn tồn tại vô cùng cường đại này, đã triệt để đánh đến đỏ mắt.

Dương Mi thấy vậy, Đạo Vận trên thân hiển hóa, bất chấp vừa rồi đã bị Đạo thương, liền muốn xông lên thừa cơ đánh giết Hồng Quân.

Dù sao tai họa này không trừ, sau này nhất định sẽ phản phệ họ.

Tuy nhiên, đúng vào khoảnh khắc y động, thân ảnh La Hầu đã xuất hiện trước mặt.

Ma Đạo của La Hầu ngút trời, ngưng tụ thành lửa, lạnh lùng nhìn,

đạm mạc nói: "Chuyện vừa rồi tuy phải cảm tạ Đạo hữu, nhưng lúc này bần đạo tuyệt đối không thể để Đạo hữu đánh giết Tiên Tổ." Dương Mi chau mày, quát lạnh: "La Hầu!

Hồng Quân họa loạn Hồng Hoang, ai ai cũng muốn trừ cho hả dạ!

Lúc trước ngăn cản cũng thôi đi, giờ lại còn muốn ngăn Ngô sao?!" "Đạo hữu bình tĩnh, lập trường như vậy, không thể không làm, Hồng Quân dù hèn hạ đến đâu, nhưng hôm nay cũng không nên vẫn lạc, Đạo hữu đã bị Đạo thương, xin Đạo hữu lui đi, Ngô La Hầu tuyệt đối không lợi dụng lúc người gặp nguy." La Hầu thở dài một tiếng, lạnh nhạt nói.

Nếu là vào lúc khác, thấy Dương Mi bị Đạo thương như vậy, y chắc chắn sẽ ra tay khiến Dương Mi càng khó chịu hơn.

Nhưng hôm nay, là vì mọi người mà bị thương, bao gồm cả y, nên y cũng không thể làm chuyện lấy ân báo oán.

Tuy nhiên, muốn đánh giết Hồng Quân, thì vẫn phải ngăn cản.

"Hừ!" Dương Mi nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng, một ngụm tiên huyết không tự chủ chảy ra khóe miệng.

Y thân mang Đạo thương, rốt cuộc cũng không chịu đựng nổi nữa.

Thế là, thân hình y chợt lóe lên, biến mất.

Thời Thần thấy vậy, cũng liền theo sau rời đi.

Họ đã hiểu, trận chiến này rốt cuộc không làm gì được Hồng Quân.

Trừ Quang Minh Thần Ma và Hồng Quân ra, có thể nói những thần thánh khác đều không chiến đấu đến mức sống chết, những vết thương phải chịu cũng chỉ là tiểu thương.

Nhưng trước đó Dương Mi và Thời Thần ra tay, ổn định Hỗn

Độn, lại chịu Đạo thương cực lớn.

Trong tình huống này, lại cực kỳ cần điều dưỡng, tuyệt đối không thể động thủ.

Tuy nhiên thời cơ diệt sát Hồng Quân vừa lướt qua liền mất, Dương Mi cũng không nỡ cứ thế rời đi, nên bất chấp Đạo thương của bản thân, muốn thừa dịp vừa rồi cứu giúp mọi người mà đánh giết Hồng Quân.

Nhưng La Hầu lại cứ muốn chắn trước mặt y, biết mình không thể đánh giết Hồng Quân nữa, Dương Mi đành phải rời đi.

Dần dần, mọi người cũng theo đó rời đi.

Mọi người biết, lần này lại để Hồng Quân thoát một kiếp.

Không có cách nào, ai bảo sức mạnh của họ vẫn chưa đủ.

Ngay cả Quang Minh Thần Ma cũng suýt bị Hồng Quân đánh cho mất mạng, tuy Hồng Quân bản thân cũng suýt nữa mất mạng.

Quang Minh Thần Ma thấy mọi người rời đi, không dám tiếp tục chiến đấu, tâm niệm vừa động, liền độn vạn dặm, biến mất.

Bởi vậy, trận chiến này, cứ thế mà kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột.

"Ai ~" Một tiếng thở dài u uất, đột nhiên vang lên.

Trên di chỉ Tử Tiêu Cung, những Hỗn Nguyên chưa rời đi đều tâm thần chấn động.

Đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt hư ảnh phía sau Hồng Quân đột nhiên thay đổi, biến thành một thân ảnh không thể nói rõ.

"Thân thể này không tệ, Ngô muốn. ..." Một tiếng cười khẽ lại vang lên, thân thể Hồng Quân như bị ngưng đọng, không thể động đậy

mảy may.

La Hầu thấy vậy hai mắt trợn tròn, vội vàng liền muốn độn đi.

Hồng Quân hai mắt lộ ra vẻ kinh hãi, thân thể như bị đóng băng, không thể động đậy, không thể thoát thân.

Nhất thời, y cùng với phương thế giới kia và cả Tiên Đạo Đạo Quả đều bị đóng băng, không thể giãy giụa.

Tuy nhiên, ngay sau đó là một đôi bàn tay lớn, xuất hiện giữa không trung, nhiếp lấy tôn Thiên Đạo Chân Thân do Hồng Quân ngưng tụ từ trong thế giới.

Một tia ý thức bàng bạc, khí tức tiên đạo phun trào, gia gia vào đạo chân thân kia.

Rất nhanh, phương hóa thân Hồng Quân kia, liền trở thành nhục thể của tôn vĩ ngạn kia.

"Ồ, tiểu tử Ma Đạo. ..." Sau khi Tiên Đạo Thần Ma có được nhục thân, nhìn La Hầu mặt đầy kinh hãi muốn chạy trốn khẽ ồ một tiếng, nhẹ nhàng phẩy tay áo, một đạo thần thông liền giam cầm La Hầu tại chỗ.

Thấy vậy, y chậm rãi lắc đầu, thầm than: "Không được, như vậy sao có thể ký thác y bát của vị kia." Không khỏi, trong mắt hiện lên một tia hồi ức.

Nhớ lại năm xưa trong Hỗn Độn, Ma Chi Thần Ma có chuyện hay không có chuyện đều đến đánh y và Phật Chi Thần Ma.

Đó không phải là bắt nạt bình thường, đó là bắt nạt đến chết họ.

Chỉ vì Đại Đạo tương bội, nên nhiều lần bắt nạt hai người họ, đôi khi ngay cả Thần Chi Thần Thượng Hải cũng phải chịu tai ương.

Nhưng từ khi y cùng Phật Chi Thần Ma liên thủ, thì hầu như

không còn bị Ma Chi Thần Ma bắt nạt nữa.

Bởi vì Ma Chi Thần Ma có thể một mình áp chế một trong hai người họ, nhưng lại không thể đồng thời đối phó cả hai người.

Điều này mới khiến họ có thể đường hoàng ở trong Hỗn Độn, nếu không thì. ...

"Tội nghiệt do Ma Chi Thần Ma ngày xưa gây ra, vậy thì để ngươi gánh chịu đi!" Sau lưng Tiên Chi Thần Ma xuất hiện một đạo Tiên Chi Đại Đạo Đạo Vận, tùy ý diễn hóa phía sau lưng y.

Các loại thần thông như vô cùng diệu cảnh, chưởng duyên sinh diệt.

Thần Ma đã có nhục thân, chiến lực không chỉ tăng gấp mấy lần, so với Thần Ma không có nhục thân thì quả thực là trời vực khác biệt.

Giống như lúc này Tiên Đạo Thần Ma vừa mới thức tỉnh, chỉ có tu vi Hỗn Nguyên sơ kỳ lại có thể tùy ý nắm giữ La Hầu đang ở Hỗn Nguyên trung kỳ.

Mà Quang Minh Thần Ma rõ ràng có tu vi Hỗn Nguyên trung kỳ, lại chỉ có thể đánh ngang tay với Hồng Quân.

Sở dĩ Tiên Chi Thần Ma có thể trong chớp mắt bắt được Hồng Quân, thứ nhất là do bất ngờ, thứ hai là do áp chế bản vị, thứ ba là vì Hồng Quân tranh đấu với Quang Minh nên đã bị Đạo thương.

Hồng Quân chủ tu Tiên Đạo, tuy có tìm hiểu Tạo Hóa cùng các Đại Đạo khác, nhưng chủ yếu vẫn là tu Tiên Đạo, nên trong chớp mắt liền bị Tiên Đạo Thần Ma bắt được.

Sau đó, y lại có được Thiên Đạo phân thân, được Tạo Hóa, nên cường đại vô song, trong nháy mắt bắt giữ La Hầu.

Đây chính là Thần Ma đã có nhục thân, lúc này không còn chỉ là

một đạo ý thức, mà đã có thân thể, diễn hóa ra Nguyên Thần Thần Ma.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây chính là Đại Đạo Thần Ma chân chính.

Chỉ là Đại Đạo Chi Khu biến thành Thiên Đạo Chi Khu, cắt giảm vô số bản nguyên mà thôi.

Tuy nhiên đều là Tiên Đạo Chi Khu, cực kỳ khế hợp với thân thể Tiên Chi Thần Ma, nên trong chớp mắt liền sinh ra Nguyên Thần, trở thành một phiên bản cắt giảm của Đại Đạo Thần Ma.

Tuy vẫn chưa phải là phiên bản hoàn chỉnh, nhưng dù sao cũng coi như là một phiên bản có thể sử dụng được.

Oanh long long! ! !

Tiên Chi Thần Ma vừa niệm, La Hầu dần dần giải thể.

"Tiền bối tha mạng!!!

Thần Ma tha mạng!!!" La Hầu thấy vậy kinh hãi thất sắc, y chưa từng thấy Đại Đạo Thần Ma cường hãn như vậy, trừ Bàn Cổ ra.

Y không muốn vẫn lạc, y biết, những Đại Đạo Thần Ma kia có thể rất dễ dàng xóa bỏ họ khỏi vô tận thời không.

Điều này xuất phát từ đặc tính của Đại Đạo Thần Ma, bởi vì nơi nào có thời không thì nơi đó có Đại Đạo, Đại Đạo tồn tại cũng có nghĩa là vô tận thời không đều tồn tại, nên có thể vận dụng lực lượng bản nguyên, đồng thời xóa bỏ y khỏi vô số thời không.

Bất chấp những ràng buộc của thời không, một niệm liền có thể thông thiên diệt địa.

Đây chính là Đại Đạo Thần Ma chân chính!

Chứ tuyệt đối không phải loại Thần Ma như Quang Minh Thần Ma bị cắt giảm vô số tàn niệm, trừ việc có một đạo ý thức ra, những

thứ khác hoàn toàn không thể được coi là Đại Đạo Thần Ma.

Đây cũng là lý do vì sao những Tiên Thiên Thần Thai Thánh trong Hồng Hoang lại có thể ức hiếp sự tồn tại của họ!

Phải biết một điều, Thần Ma chân chính tuyệt đối là tồn tại vĩnh hằng đứng trên đỉnh thế giới, bởi vì bản thân họ chính là Đại Đạo!

Điều này là bẩm sinh, không thể thay đổi!

Là ưu thế tuyệt đối bẩm sinh đứng trên tất cả!

"Tha mạng?" Tiên Đạo Thần Ma cười khẽ một tiếng, tùy tiện một vết.

Sau đó.

Thân thể La Hầu liền băng liệt, tan rã, trong chớp mắt, biến mất, tử vong, vẫn lạc.

"Hít hà. ..." "Cường hãn vô cùng, hoành hành Hồng Hoang bao nhiêu năm Ma Tổ cứ thế mà vẫn lạc sao?!" "Vị Thần Ma này vì sao lại cường đại đến vậy!!!" "Đây mới là thần uy của Thần Ma chân chính sao?" Nhất thời, cảnh tượng này chấn động tất cả những người chưa rời đi.

Minh Hà Lão Tổ trừng mắt nhìn Sư tôn mình vẫn lạc, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể co rúm một bên, không dám lên tiếng.

Y cho dù có lên tiếng, cũng căn bản vô lực thay đổi điều gì, chỉ sẽ vô ích hy sinh bản thân mà thôi.

Đương nhiên, y cũng không cho rằng Sư tôn mình thực sự đã chết như vậy.

Nếu nói trong Hồng Hoang từ xưa đến nay ai là người đặc biệt nhất, thì chỉ có thể nói mỗi thời kỳ có một cường giả mạnh nhất khác nhau.

Nhưng nếu nói trong Hồng Hoang ai là người giỏi bảo mệnh nhất, Minh Hà Lão Tổ biết, nhất định là La Hầu!

Cho dù bản thân y có vô tận Huyết Hải làm phân thân, Huyết Hải bất tử, Minh Hà bất diệt.

Nhưng nếu so với La Hầu, e rằng vẫn là đại vu kiến tiểu vu.

Ngày xưa trận chiến Tiên Ma, La Hầu rõ ràng không còn gì cả, dù là nhục thân hay Nguyên Thần hay Chân Linh, tất cả đều tiêu tán, nhưng cứ thế mà vẫn có thể cuốn đất trở lại.

Bản lĩnh này, không phải ai cũng có thể có được.

Mà La Hầu cường hãn như vậy, cũng trực tiếp bị Tiên Đạo Thần Ma miểu sát.

Điều này cũng chứng minh, Thần Ma chân chính cực kỳ cường đại.

Đáng tiếc, đó là Tiên Đạo Thần Ma, chứ không phải Ma Đạo Thần Ma, cũng không phải Huyết Đạo Thần Ma. ...

Tiên Chi Đại Đạo, tại khoảnh khắc này nở rộ, hiển hóa, hoành áp trên ba nghìn Đại Đạo, chỉ kém Ngũ Đại Chí Cao.

Bái kiến Tiên Đạo Thần Ma.

Tiên Đạo giả tu luyện càng mạnh, Tiên Đạo càng mạnh, Tiên Đạo Thần Ma cũng càng mạnh.

Ngược lại, Tiên Đạo Thần Ma thức tỉnh, cũng phản hồi lại Tiên Đạo trở nên mạnh hơn, thì những người tu Tiên Đạo cũng trở nên mạnh hơn.

Hiện tại trong ba nghìn Đại Đạo, duy chỉ có Tiên Đạo Thần Ma mới thực sự thức tỉnh, trừ việc thiếu Đại Đạo Thần Ma chi khu ra, mọi thứ khác đều đã có.

Ý thức lạc thân hóa thần, Nguyên Thần xuất hiện, Chân Linh hiển hóa.

Quả nhiên đã là một sinh linh chân chính, chỉ có điều nhục thân so với Đại Đạo Chi Khu hoàn mỹ thì kém không ít mà thôi.

Nhưng so với những thân thể khác, vẫn mạnh hơn vô số.

Đại Đạo Thần Ma không phải thân thể nào cũng vừa mắt, theo nghĩa nghiêm ngặt, trừ Đại Đạo Chi Khu ra thì không thứ gì vừa mắt.

Đây là lý do vì sao Quang Minh Thần Ma, Luân Hồi Thần Ma và các Thần Ma khác cho đến nay vẫn chưa tìm một thân thể nào để tạm thời dùng.

Dù biết rõ rằng bản thân có thân thể sẽ mạnh hơn vô số lần so với hiện tại, nhưng họ cũng không đi tìm.

"Bần đạo Hồng Quân, bái kiến Tôn Thượng!" Hồng Quân quả là một tên quỷ linh hoạt, vừa thấy mình có thể động đậy, liền vội vàng chắp tay lớn tiếng hô.

Quả nhiên là bộ dạng không còn thể diện Tiên Tổ nữa, sống sờ sờ một bộ dạng nịnh hót.

Tiên Chi Thần Ma nghe vậy hơi liếc mắt một cái, gật đầu, nói: "Ngươi chính là người tập đại thành Tiên Đạo ở phương này?" "Trong Hồng Hoang, Tiên là cực điểm vậy." Hồng Quân gật đầu, thành thật nói.

"Chính là ngươi dám xưng là Tiên Tổ?" Tiên Chi Thần Ma khinh thường cười nói, trong mắt lộ ra một tia ý vị trêu đùa.

"Không dám, chỉ là mấy kẻ bàng môn sinh sự mà thôi, đối mặt Tôn Thượng, ai dám xưng là Tổ, huống hồ là Tiên Tổ chứ." Hồng Quân vội vàng lắc đầu xua tay, không chịu nhận chuyện này.

Cho dù rõ ràng là vậy, y cũng không dám công khai thừa nhận.

Chương 303

Vị trước mặt này chính là bản nguyên của Tiên Đạo, đây mới là lão tổ chân chính, cội nguồn, y nào dám nói nhiều lời.

Nếu là loại Quang Minh Thần Ma thì cũng thôi, y cũng không sợ đối phương chút nào, nhưng vị này không chỉ là bản vị của chính mình, mà còn là một Đại Đạo Thần Ma có thân thể.

"Hắc hắc ~" Tiên Chi Thần Ma cười khẽ một tiếng, sau đó cúi người nhìn Hồng Quân, nói: "Ngô đoạt Thiên Đạo Chi Khu của ngươi, sẽ không oán hận Ngô chứ?" "Tôn Thượng là bản nguyên của Tiên, có được Tiên Đạo Chi Khu, tự nhiên là hợp tình hợp lý, bần đạo không dám có chút oán hận nào." Trong lòng Hồng Quân tuy đã sớm tức điên rồi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười nịnh nọt, khẽ nói.

Đây chính là khí độ, đây chính là có thể nhẫn nhịn điều mà người thường không thể nhẫn nhịn.

Nếu là người khác, cho dù không dám phát tác, lúc này sắc mặt cũng nhất định không thể nào tốt đẹp được.

Đó là sau khi y đoạt Thiên Đạo quyền hành, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng mới tạo ra được một tôn Thiên Đạo Chi Khu như vậy.

Bản thân Thiên Đạo đã kém Đại Đạo vô số, nên Thiên Đạo Tiên Đạo Chi Khu tự nhiên kém Đại Đạo Tiên Đạo Chi Khu vô số.

Nhưng, điều này cũng đủ để Tiên Đạo Thần Ma vừa mắt mà nhập trú vào đó.

"Yên tâm, Ngô chỉ là mượn xác ngươi dùng tạm thôi, đợi khi Ngô ngưng tụ Đại Đạo Chi Khu xong, liền trả lại thân xác này cho ngươi."

Tiên Đạo Thần Ma gật đầu, cười lớn nói.

Y không thể thật sự cứ mãi ở đây, chỉ là tạm thời giải quyết cái cấp bách mà thôi.

Hồng Quân nghe vậy đại hỉ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ Tôn Thượng, đa tạ Tôn Thượng!" "Cút!" Tiên Chi Thần Ma khẽ gật đầu, sau đó nhìn sang một bên, khẽ quát một tiếng.

Mọi người như chim thú tan tác nhanh chóng bỏ chạy, không dám nán lại đây.

Tiên Đạo Thần Ma xuất hiện, nhất định sẽ khiến Tiên Môn hưng thịnh.

Mà lúc này, dù là Phật Môn hay Ma Môn, e rằng đều sẽ không quá tốt đẹp. ...

Thiên Đình.

"Tiên Đạo cường thịnh đến vậy, hoành áp nhiều Đại Đạo, mà Ma Đạo suy yếu không chấn hưng, khí tức La Hầu chỉ còn một tia tồn tại, chắc hẳn là Tiên Đạo Thần Ma đã thức tỉnh rồi." Trong mắt Đế Tuấn tinh quang lóe lên, suy đoán mọi chuyện không sai biệt là bao.

Đúng như y dự liệu, cục diện thiên địa hiện tại e rằng lại phải thay đổi rồi.

"Chỉ là một tôn Thần Ma mà thôi, có thể gây ra sóng gió gì!" Thái Nhất nghe vậy chẳng thèm để ý, khẽ cười nói.

Theo y thấy, cho dù đã thức tỉnh thì sao, có thể làm gì được Thiên Đình?

Thiên Đình cường thịnh đến vậy, cường giả Hỗn Nguyên nào chỉ mười vạn, đừng nói một vị Thần Ma đến, cho dù là mười vị, trăm vị, họ cũng không sợ.

Một tôn không đối phó được Thần Ma, mười tôn thì sao?

Trăm tôn thì sao?

Nghìn tôn thì sao?

Vẫn không đối phó được sao?

Dưới cùng cảnh giới, không có thực lực tuyệt đối để nói, số lượng cuối cùng vẫn có thể dẫn đến sự biến đổi về chất!

Đương nhiên, loại BUG như Bàn Cổ thì ngoại lệ.

Nhưng trừ Bàn Cổ ra, những người khác dường như không ai có thể hoàn toàn bỏ qua số lượng.

Đế Tuấn nhìn nhị đệ mình khinh thường như vậy, không khỏi chậm rãi lắc đầu, nói: "Không phải vậy, tôn Thần Ma này cực kỳ cường thịnh, vượt xa trước đây, Ngô có thể cảm nhận được thần uy của Tiên Đạo, chắc hẳn là đã có nhục thân mà hóa ra Nguyên Thần hoàn chỉnh Thần Ma." "Hừ!

Thì sao?

Cho dù Ngô không phải đối thủ của y, thì còn có Đại huynh ở đây!

Thiên Đình chỉ cần một ngày còn có Đại huynh, thì ai cũng đừng hòng lật đổ!" Thái Nhất vẫn không cho là đúng nói, hơn nữa trên người đã xuất hiện chút chiến ý.

Y từ trước đến nay chưa từng lĩnh giáo thần uy của Thần Ma hoàn chỉnh, lần này xuất hiện, y không muốn cứ thế bỏ qua.

Đế Tuấn cảm nhận được chiến ý của Thái Nhất, khẽ cười, nói: "Nhị đệ nếu muốn đi chiến, thì cứ đi đi, tự có Ngô trấn trận cho ngươi!" Lời này nói ra cực kỳ khí phách, không hề sợ hãi vị Thần Ma hoàn chỉnh kia.

Nếu là trước đây, có lẽ y còn thực sự không dám va chạm với Đại

Đạo Thần Ma hoàn chỉnh, nhưng bây giờ, có được quyền hành Thái Dương hoàn chỉnh, y không hề sợ Thần Ma chút nào.

Vị Hắc Ám Thần Ma kia chính là bị y một chiêu diệt sát, trong chớp mắt, một niệm diệt Thần Ma.

Quyền hành Thái Dương không hề yếu kém so với những Thần Ma kia, đây chính là thần vận của Bàn Cổ hóa thành.

Thái Nhất nghe vậy vui mừng khôn xiết, vội vàng hô: "Xin Đại huynh vi Ngô lược trận!" Nói xong, liền thi triển Kim Ốc Hóa Hồng Chi Thuật bay về phía vân đoan.

Chuyến đi này, là để chiến Thần Ma! ...

Tu Di Sơn, Phật Môn Đại Lôi Âm Tự.

"Tiên Đạo Thần Ma đã thức tỉnh, Tiên Chi Thần Ma và Phật Chi Thần Ma ngày xưa là bạn thân, chắc hẳn sẽ không tiêu diệt đạo thống này, nhưng cũng khó mà đảm bảo y sẽ không ra mặt cho Tiên Môn, đánh giết các ngươi, các ngươi tự liệu mà làm, Ngô thân mang Đạo thương, cực kỳ cần điều dưỡng." Quang Minh Thần Ma nói xong một câu, liền biến mất.

"Tiên Chi Thần Ma?" Dương Mi nghe vậy khẽ niệm thầm một tiếng, nhưng trong lòng cũng không quá để tâm, dù sao cũng chỉ là một Thần Ma mà thôi.

Tuy họ không đánh lại, nhưng đông người tụ tập lại, cũng chưa chắc kém đối phương là bao.

Huống hồ, còn có một lớp mặt mũi ở đó.

Tuy đó là Phật Chi Thần Ma, nhưng có còn hơn không.

"Đạo hữu, như vậy thì làm thế nào?" Thời Thần nghe vậy kinh hãi, vội vàng hỏi.

Dương Mi khẽ lắc đầu, hai tay niệm hoa, nói: "Đừng lo, thức tỉnh thì cứ thức tỉnh đi, y sẽ không tìm đến tận cửa đâu." "Làm sao biết được?" Âm Dương Lão Tổ cũng chau mày, hỏi.

"Ngô đợi bất quá chỉ là có thù với Hồng Quân, chứ không phải Tiên Chi Thần Ma, loại tồn tại vĩ ngạn đó, sao lại ra tay vì một tên tặc tử như Hồng Quân?" Dương Mi khinh thường cười nói.

Tuy trong lời nói đầy vẻ khinh thường, nhưng thực tế trong lòng y cũng hoảng loạn lắm, chỉ là cần ổn định quân tâm, nên mới nói như vậy.

Không đợi mọi người phản bác, y liền nói tiếp: "A Di Đà Phật, trận chiến trước đó, đã làm tổn thương Đạo Vận, bần tăng còn cần dưỡng thương, xin cáo từ trước." "A Di Đà Phật, bần tăng cáo từ." Thời Thần nghe vậy, cũng vội vàng làm ra vẻ Phật Môn, sau đó biến mất.

Trong Đại Lôi Âm Tự rộng lớn, giờ chỉ còn lại Âm Dương Lão Tổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba người.

"Ngã Phật Lưu Ly Như Lai, Ngô đợi nên làm thế nào?" Chuẩn Đề khẽ hành lễ, hỏi.

Âm Dương Lão Tổ nghe vậy, cười nhạt một tiếng, khẽ gật đầu, nói: "Phật pháp Như Lai, Như Lai đã tịch, đương như thị dã." Nói xong, liền thân hình chợt lóe, biến mất.

Đến đây, ba tôn Cổ Đà căn bản nhất của Tam Thế Phật Môn lại đều biến mất trốn đi.

Âm Dương Lão Tổ tên gia hỏa này căn bản không muốn gánh vác bất kỳ trách nhiệm nào, nghe có người hỏi y, liền trực tiếp đẩy trách nhiệm cho Dương Mi, đúng như lời y nói, Phật Môn lấy Dương Mi làm Tôn, Dương Mi đã trốn như chết rồi, họ cứ theo đó mà bắt chước

là được.

Tiếp Dẫn nghe vậy cười khổ một tiếng, khẽ lắc đầu, mặt mày ủ dột nói: "Sư đệ à, hai huynh đệ ta mệnh khổ quá!" "Ai ~" Chuẩn Đề nghe vậy ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, im lặng gật đầu đồng ý.

Nhớ lại hai huynh đệ họ, ngày xưa đi nhầm người, bị Hồng Quân bày một tay, giờ lại bị mấy tên này hãm hại một lần nữa.

Phật Môn tuy khí vận mạnh hơn Tây Phương Giáo, nhưng ngày xưa họ ở Tây Phương Giáo đâu có nhiều kẻ thù như vậy.

Giờ thì hay rồi, không nói đến việc tạo ra nhiều kẻ thù như vậy, lại còn có thể có một Thần Ma siêu cường đến giết chết họ.

"Không bằng huynh đệ ta tiềm tâm tu Phật, bế môn không ra, thì sao?" Rất lâu sau, Tiếp Dẫn nghĩ ra một cách không ra cách.

Chuẩn Đề ngẩn người, sau đó cười gật đầu, nói: "Đúng như Sư huynh nói, tu vi tâm tính hai huynh đệ ta thấp kém, khó kham nổi chân nghĩa Phật Môn, tự nhiên nên tiềm tâm tu Phật, bế quan không ra!" Nói xong, hai người nhìn nhau cười, đi đến dưới cây Bồ Đề, mở kết giới, khởi cấm chế, như thể mọi chuyện đều không liên quan đến họ.

...

Trên Thái Cổ Tinh Không, nhiều Hỗn Nguyên khoanh chân mà ngồi, trong mắt hiện lên vô tận tuế nguyệt chi quang, như những vì tinh tú rơi vào đó.

Thân ảnh của họ vô cùng cường đại, sự tồn tại của họ chiếu rọi cổ kim.

Trong đó, vây quanh là Tinh Thần Lão Tổ.

Xung quanh Tinh Thần Lão Tổ là chúng đệ tử, đó đều là những sinh linh cường đại do tinh thần hóa thành, trong đó nổi bật nhất là Tử Vi Đạo Nhân, Tử Vi Đạo Nhân càng tu vi cao thâm, Đạo Vận tỏa ra

trên thân càng mạnh.

Kéo theo đó là một cỗ uy nghi khổng lồ, một niềm vui một cơn giận đều có thể dẫn động chư thiên tinh thần vận chuyển, từ đó dẫn động sự thay đổi hoàng vị Hồng Hoang.

Loại năng lực khủng bố vô cùng này, theo một nghĩa nào đó, ngay cả Đế Tuấn cũng không bằng, bởi vì Đế Tuấn không thể làm được điều này, nhưng Đế Tuấn có thể trực tiếp hơn một lời định đoạt thiên hạ sự.

Người trước dựa vào Đại Đạo của bản thân, thuộc về Thiên Hoàng Quý Trụ, còn người sau dựa vào quyền thế của bản thân, thuộc về địa vị siêu nhiên.

"U u vạn cổ, chung thành Đế Khí!" Tinh Thần Lão Tổ đột nhiên mở hai mắt, mặt mỉm cười nhìn đại đệ tử của mình là Tử Vi Đạo Nhân.

Tử Vi Đạo Nhân là trưởng của chư thiên tinh thần, do một ngôi sao tôn quý nhất hóa thành.

Tử Vi tinh còn được gọi là Tử Vi Đế Tinh, theo lý thuyết là tồn tại tôn quý nhất, trong vô số thời không thế giới đều là ngôi sao tôn quý nhất.

Tuy nhiên trong Hồng Hoang, vì Thái Dương do mắt trái của Bàn Cổ thần vận hóa thành, nên địa vị cao hơn thiên, phải là đứng đầu chúng tinh.

Mà địa vị Thái Dương siêu nhiên, xuất hiện một tôn Thiên Đế, chiếu rọi Hồng Hoang vạn cổ tuế nguyệt, điều này mới khiến quang huy của Thái Dương phổ chiếu thế gian, hoành khóa trên chư thiên, thành tựu ngôi sao tôn quý nhất trong vô tận tuế nguyệt thời không.

Thậm chí, còn siêu thoát khỏi danh xưng tinh thần, trở thành biểu

tượng, biểu tượng quyền hành.

Hiện tại, tuy Tử Vi tinh vẫn là đứng đầu chúng tinh, nhưng thực tế đã sớm bị Thái Dương vượt qua.

Nếu không có Thái Dương, hoàng hoàng Thiên Đế phải là Tử Vi Đạo Nhân!

Tuy nhiên, thiên vô nhị chủ, Đế Tuấn đã thành vạn cổ Thiên Đế, nên Tử Vi Đế Tinh bị áp chế, mãi chưa sinh ra Đế Hoàng chi khí.

Mà ngày nay, Tử Vi Đạo Nhân cuối cùng cũng sinh ra Đế Hoàng chi khí, phải là Thiên Sinh Bắc Đế.

Vũ trụ hạo đãng, càn khôn tứ cực; Hồng Hoang mênh mông, đương nhiên xuất hiện tứ đế.

Lại có Thiên Địa Song Hoàng hoành áp một thế, nên Thiên Đình phải có Lục Ngự chi Tôn.

Xưa có Hậu Thổ chủ Địa Phủ, công đức viên mãn, che chở tạo hóa thiên địa, hưởng vinh quang Địa Hoàng.

Sau đó có Thái Nhất của Yêu Tộc, đệ đệ của Thiên Đế, thành Thái Dương hạo đãng, chiếu rọi đại thế Địa Phủ, hưởng tôn vị Đông Hoàng.

Lại có Thần Nông thị của Nhân Tộc, công lao tham gia tạo hóa, ban ân huệ cho vạn tộc, được khí vận thiên địa, hưởng vinh dự Nhân Hoàng.

Nhớ lại Toại Nhân thị của Nhân Tộc, nâng đỡ đại hạ sắp nghiêng, cứu Nhân Tộc khỏi nước lửa, định ngũ thường luân lý, phân tam cương thiên địa, đưa Nhân Tộc lên vị trí chủ nhân Hồng Hoang, hưởng cực vị Nam Hoàng.

Trước đây Thiên Sinh Tây Đế Câu Trần, không có công lao hiển

hách, nhưng là Thiên Hoàng Quý Trụ, được vị trí Tây Hoàng này.

Nay Tử Vi Đạo Nhân, tuy là Thiên Hoàng Quý Trụ, nhưng không mượn sự định đoạt của thiên địa, tuy không có công cứu thế vãn tôn, nhưng bằng lực lượng của bản thân đoạt lại vị trí thiên định, đương nhiên có thể là Bắc Đế!

Bắc Đế, cai quản phương Bắc hoang dã, địa vị tuy xa xôi, nhưng quyền cao vị trọng, chuyên cai quản sự thay đổi hoàng vị của vạn tộc nhân gian.

Tuy không thể định đoạt hoàng vị của Nhân Tộc, nhưng cũng có thể định đoạt quân vị của các vương quốc Nhân Tộc.

Đây chính là Tử Vi Đế Tinh!

Cũng là Bắc Đế!

"Chúc mừng Đại sư huynh!

Hạ hỉ Đại sư huynh!" Chúng Tinh Quân Đạo Nhân, lúc này đều đồng loạt đứng dậy, hướng về Tử Vi Đạo Nhân hành lễ, bái nói.

Họ đều bái nhập môn hạ Tinh Thần Lão Tổ, nếu Tinh Thần Lão Tổ xuất hiện sau họ, thì phần lớn là hậu duệ của họ, nhưng vì Tinh Thần Lão Tổ xuất hiện trước họ, nên y như vai trò của phụ thân họ.

Tinh Thần Lão Tổ tập hợp bản nguyên của chúng tinh thiên hạ, kết hợp ý niệm của Tinh Thần Thần Ma trong Hỗn Độn ngày xưa mà xuất hiện, nên là Tổ của vạn tinh.

"Đa tạ Lão Sư!

Đa tạ chư vị Sư đệ!" Tử Vi Đạo Nhân nghe vậy ha ha cười lớn, đứng dậy chắp tay đáp lễ bốn phương.

Lần này cảm ứng được vị trí Bắc Đế, cũng coi như công thành viên mãn.

Trong cõi mịt mờ, Đế Tuấn cảm nhận được điều này, một đạo thần niệm truyền ra.

"Tử Vi Đạo hữu đương là Bắc Đế Thiên Đình, nhưng nay có việc, không thể thoát thân, đợi khi Trẫm rảnh rỗi, liền sắc phong Đạo hữu." Đạo thần niệm này hiển hiện trên Thái Cổ Tinh Không, hóa thành một mảnh văn tự kim quang rực rỡ.

"Đa tạ Bệ Hạ!" Tử Vi Đạo Nhân thấy vậy, vội vàng chắp tay hành lễ, hướng về đạo văn tự kia cúi chào. ...

Trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung.

Thái Nhất mặt không cảm xúc, lặng lẽ nhìn Hồng Quân và Tiên Tổ đối diện, sau lưng y có một đạo thân ảnh như có như không.

Hồng Quân định thần nhìn kỹ, phát hiện đạo thân ảnh kia chính là Thiên Đế Đế Tuấn!

Nhất thời, không khỏi có chút thần sắc bất định.

"Tôn Thượng, người trước mặt này tên là Thái Nhất, là đứng đầu Lục Ngự Hồng Hoang, Đông Hoàng Thái Nhất, chiến lực cao tuyệt vô song, xin Tôn Thượng nhất định phải cẩn thận." Tiên Chi Thần Ma nghe vậy hứng thú, nhìn Thái Nhất không khỏi hiện lên chút hiếu kỳ, sau đó hỏi: "So với ngươi thì sao?" Hồng Quân nghe vậy, sắc mặt tối sầm, hơi ngượng ngùng nói: "Mạnh hơn một chút." Tiên Chi Thần Ma ban đầu còn tưởng rất mạnh, dù sao Hồng Quân nói là cao tuyệt vô song, kết quả giờ lại nói chỉ mạnh hơn y một chút mà thôi, thế là hứng thú vừa rồi lập tức rớt xuống.

Y có chút chán nản lắc đầu, nói: "Đã như vậy, hà cớ gì đến đây." Thái Nhất nghe vậy, ngạo nghễ liếc nhìn, lạnh giọng quát: "Chút Thần Ma cỏn con, cũng dám phóng túng.

Trẫm nghe ngươi bất chấp thể diện đoạt nhục thân người khác,

mạnh hơn nhiều so với các Thần Ma khác, nên mới tới đây muốn thỉnh giáo, nào ngờ ngươi lại dám ở đây lớn tiếng khoe khoang, đúng là tự tìm cái chết!" "Ha ha ha ha. ..." Tiên Chi Thần Ma nghe vậy giận quá hóa cười, lớn tiếng quát: "Được lắm!

Một kẻ phàm phu, cũng dám đăng thiên!" Trong đôi mắt trắng sáng lấp lánh kia mang theo vài phần khinh thường và phẫn nộ.

Tiên Chi Thần Ma, vô thượng chí tôn, Thiên Đạo Chi Khu, hoành áp một thế.

Sự tồn tại của y tượng trưng cho sự tồn tại của một phương Đại Đạo, sự tồn tại của y chính là sự hiển hóa của Tiên, có y thì có Tiên Chi Đại Đạo, có Tiên Chi Đại Đạo thì có y.

Tất cả sinh linh tu Tiên Đạo, dù là Hỗn Nguyên hay phi Hỗn Nguyên, phàm là trong Tiên Đạo, đều thuộc hạ của Tiên Chi Thần Ma.

Ngay cả Tiên Tổ Hồng Quân, cũng không ngoại lệ.

Thái Nhất nghe vậy, hai mắt lạnh lùng nhìn quét đối phương, nơi đôi mắt y lướt qua, khiến Hồng Quân có chút không dám nhìn thẳng, đành cúi đầu.

Đông!

Đông!

Hồng Quân chỉ cảm thấy tim mình đập như có người đang cổ vũ, muốn cùng y một trận chiến.

Chương 304

Trong lòng chợt hiểu ra, đây là Chiến Chi Đại Đạo đã đạt đến cảnh giới cực cao, mới khiến người ta cảm nhận được chiến ý, khiến trong lòng không tự giác muốn cùng y một trận chiến.

Đây là Đạo Vận vô cùng cường đại của Thái Nhất muốn kích khởi chiến ý của Tiên Chi Thần Ma, cùng y một trận chiến.

Cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, khiến Tiên Chi Thần Thượng Hải không khỏi tán thán: "Không tệ chiến ý, hậu sinh bối trong Hồng Hoang cư nhiên có thể đạt đến trình độ này, không tệ, không tệ." Vừa tán thán, y khẽ đứng dậy, Tiên Đạo bàng bạc như nước bốn bể, từ bốn phương tám hướng ập đến.

"Đáng tiếc a. ..." "Đáng tiếc ngươi không phải Chiến Chi Thần Ma trong Hỗn Độn ngày xưa, nếu là y ở đây, Ngô còn phải kiêng kị vài phần, nhưng ngươi rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu bối mà thôi. ..." Oanh long long! ! !

Câu nói này như lôi diệt thế nổ vang trong Tử Tiêu Cung, Tử Tiêu Cung vừa mới tái tạo này, trong nháy mắt lại bị phá hủy, trở thành một đống phế tích.

Ánh mắt Tiên Chi Thần Ma lúc này nhìn Thái Nhất, như nhìn người chết vậy.

Thái Nhất cười khẽ một tiếng, hoàng hoàng Thái Dương từ sau lưng y xuất hiện, không ngừng tỏa ra quang mang khủng bố.

Vô tận thần uy chiếu rọi trên thân Thái Nhất, khiến y uy phục tứ hải, uy trấn bát hoang!

"Đối với Thần Ma mà nói, Thái Dương bất quá chỉ là tiểu Đạo mà

thôi.” Tuy nhiên, điều này không khiến Tiên Chi Thần Ma cảm thấy sợ hãi.

Ngược lại là khiến y cười khẽ một tiếng, khinh thường nói: “Đối với Thần Ma mà nói, sự tồn tại của Hồng Hoang đều vô nghĩa, huống hồ là cái gọi là Thái Dương này!” “Ngô là Chúa Tể, là bản thân Đại Đạo, là người chấp chưởng Đại Đạo, là Chúa Tể của vạn vật.

Vạn vật đều dưới Đại Đạo.” Tiên Chi Thần Ma khẽ lắc đầu, khóe miệng mang theo vài phần nụ cười khinh miệt, như thể đang cười nhạo Thái Nhất vô tri.

Hoa lạp lạp! !

Bản nguyên Tiên Chi Đại Đạo bùng nổ mà ra, sau đó vô tận tiên lực lưu chuyển.

Khoảnh khắc này, Thái Nhất trong mắt y dần trở nên nhỏ bé, buồn cười.

Sắc mặt Thái Nhất biến đổi, trong lòng đột nhiên chấn động, thầm nghĩ Tiên Chi Thần Ma này quả nhiên cường hãn vô song, chỉ một tia thần uy, liền khiến mình trong lòng cảm thấy áp lực cực lớn.

“Hỗn Độn Chung!

Định!!” Một tiếng quát lớn, Hỗn Độn Chung phiêu nhiên bay đến, rơi vào lòng bàn tay y.

Bỗng nhiên, bỗng nhiên biến lớn, không ngừng xoay tròn, rơi trên đỉnh đầu Tiên Chi Thần Ma.

Ong ~~~ Một cỗ lực lượng trấn áp cổ xưa phiêu nhiên mà đến, phủ xuống thân Tiên Chi Thần Ma.

Lập tức, sắc mặt Tiên Chi Thần Ma biến đổi, thân thể đột nhiên trầm xuống, như thể thực sự muốn bị nó trấn áp.

“Phá!!” Tiên Chi Thần Ma quát lớn một tiếng, một ngón tay điểm ra.

Vô số tiên khí đột nhiên tụ tập một chỗ, hóa thành một đạo tiên quang, bắn ra.

Đang!

Tiên quang bắn vào Hỗn Độn Chung, phát ra tiếng chấn động.

Lực lượng chấn động cửu thiên hoành hành Hỗn Độn, trong chốc lát, những Hỗn Độn bị bạo động do hai người chiến đấu đều trở nên bình tĩnh, không còn xuất hiện các loại lực lượng hỗn loạn nữa.

Tuy nhiên, Hỗn Độn Chung không bị đánh bay bởi cú này, mà ngược lại vẫn tiếp tục thi triển lực lượng trấn áp.

Hỗn Độn Chung, có thể trấn áp Hỗn Độn.

Ngày nay, đương nhiên có thể trấn áp Thần Ma!

Tiên Chi Thần Ma cảm nhận được cỗ khí tức trấn áp vô cùng cường đại này, từ đầu đến cuối đều cảm thấy bản thân có một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Y muốn thoát khỏi, nhưng lại khó mà thoát ra được.

“Đáng ghét!!!” Lúc này, y cuối cùng cũng hiểu vì sao trước đây Hồng Quân lại kiêng kị tên gia hỏa trước mặt này như vậy.

Tiểu tử này chỉ riêng thực lực bản thân đã cao hơn Hồng Quân, giờ lại có được chí bảo đẳng cấp này, sao Hồng Quân không kiêng kị chứ.

Tiên Chi Thần Ma không nhịn được thầm mắng một tiếng, tên Hồng Quân đáng chết này cư nhiên nói đối phương chỉ mạnh hơn y một chút, mà chí bảo đẳng cấp này lại không hề nói ra.

Y có thể cảm nhận rõ ràng, trong phương chí bảo kia có khí tức

của Bàn Cổ Phủ ngày xưa.

Vừa nghĩ đến Bàn Cổ Phủ, Tiên Chi Thần Ma không khỏi tâm thần chấn động, nhớ lại nỗi sợ hãi bị Bàn Cổ chi phối trong khoảng thời gian đó.

Khi Bàn Cổ xuất thế, liền có thể lực địch ba nghìn Thần Ma, tuy có chút không địch nổi, nhưng may mắn là cũng có thể chống đỡ được.

Nhưng đợi đến khi y có được hai kiện chí bảo bẩm sinh, khi tái chiến thì liền có thể miểu sát ba nghìn Đại Đạo Thần Ma.

Tuy nói trong đó có yếu tố Bàn Cổ trưởng thành, nhưng uy lực của Đại Đạo Chí Bảo có thể thấy rõ ràng.

Uy lực của Bàn Cổ Phủ, khiến người ta tâm sinh sợ hãi.

"Ngô không tin ngươi có thể có thần uy Bàn Cổ ngày xưa!!!" Tiên Chi Thần Ma gầm lên một tiếng giận dữ, Tiên Chi Đại Đạo Đạo Vận xuất hiện, thậm chí cả bản nguyên Đại Đạo cũng hiển hiện.

Hoa lạp lạp! ! !

Oanh long long! ! !

Vô cùng vô tận bản nguyên Đại Đạo xông thẳng vào Hỗn Độn Chung.

"U u ~" Hỗn Độn Chung trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, phát ra một tiếng kêu bi ai, run rẩy bay vào tay Thái Nhất.

Sắc mặt Thái Nhất đỏ bừng, đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch vô cùng.

"Thủ đoạn tốt!" Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, tán thưởng.

Y trời sinh một khuôn mặt như vậy, lạnh lùng vô cùng.

“Ha ha ha ha ha, ngươi cũng không tệ, khó trách có thể được Hỗn Độn Chung yêu thích.” Tiên Chi Thần Ma nghe vậy phá lên cười lớn, nhìn Thái Nhất cũng khá tán thưởng.

Vừa rồi khi bản nguyên hiển hóa, y đã nhìn thấy rõ ràng đạo thân ảnh phía sau Thái Nhất là tồn tại vĩ ngạn đến mức nào.

Y cũng biết, mình không thể đánh giết Thái Nhất, đạo thân ảnh kia sẽ không cho phép, mà y hiện tại đối mặt với Đế Tuấn cũng chỉ cảm thấy như đối mặt với hoàng hoàng Thiên Uy vậy, sâu không lường được.

Bởi vậy, cũng không còn như trước đây ý muốn giết Thái Nhất nữa.

“Bần đạo với các hạ chênh lệch không nhỏ, lần này quấy rầy, ngày khác nhất định sẽ đích thân đến tạ tội, chuyện hôm nay, tạm thời bỏ qua, cáo từ!” Thái Nhất sau khi biết chênh lệch với đối phương, lập tức nói một câu, cũng không đợi đối phương phản ứng thế nào, liền trực tiếp quang minh chính đại đi về phía Hồng Hoang.

Tiên Chi Thần Ma nhìn bóng lưng Thái Nhất rời đi, không khỏi rơi vào trầm tư.

“Đa tạ Đạo hữu.” Đạo hư ảnh phụ thân trên thân Thái Nhất, lúc này quay người lại, hướng về Tiên Chi Thần Ma khẽ chắp tay hành lễ.

Tiên Chi Thần Ma thấy vậy, gật đầu, cũng không nói nhiều lời.

Sở dĩ tha cho Thái Nhất, cũng là vì nguyên nhân Đế Tuấn.

Hai người đi rồi, Hồng Quân mới dám lén lút nói: “Tôn Thượng, vì sao không giữ Thái Nhất lại ở đây. ...” Y biết là Tiên Chi Thần Ma kiêng kị đối phương, nhưng y không định kết thúc như vậy, ít nhất cũng phải khơi gợi chút ác cảm của Tiên Chi Thần Ma đối với Thiên

Đình.

Tiên Chi Thần Ma nghe vậy, ánh mắt hơi liếc một cái, đạm mạc nói: "Nếu ngươi tự tin có thể trong tay tôn Thiên Đế kia đánh giết Đông Hoàng, thì cứ đi đi. ..." Y làm sao không nhìn ra được chút tâm tư nhỏ mọn này của Hồng Quân, điều này cũng quá rõ ràng rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tên hậu sinh phàm phu kia rốt cuộc đã tu luyện thế nào, cư nhiên có thể có được thần uy như vậy.

Y có linh cảm, cho dù hiện tại mình có Thiên Đạo Chi Khu cũng không địch lại đối phương, trừ khi mình có được Đại Đạo Thần Ma Chi Khu, trở về bản nguyên, tất cả đều ở trạng thái sơ thủy, y mới có thể vững vàng áp chế đối phương.

Nhưng rất đáng tiếc, hiện tại Thiên Đạo Chi Khu rốt cuộc vẫn kém một chút.

"A. ...

điều này. ...

Tôn Thượng nói đùa rồi, tiểu tiên nào có thần uy như vậy. ..." Hồng Quân nghe vậy nghẹn lại, sau đó nịnh nọt cười nói.

Y cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng nguy hiểm.

Sự việc bất thường tất có yêu ma, loại tồn tại như y, sao cam tâm nịnh hót một Thần Ma chứ?

Nếu là người khác thì cũng thôi, nhưng đây dù sao cũng là Tiên Tổ, nếu không có cầu gì, cũng sẽ không đến mức này.

"Ừm. ..." Tiên Chi Thần Ma khẽ ngâm một tiếng, sau đó u u nói: "Ngô hiện tại bất quá chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên sơ kỳ, vẫn chưa bằng hắn, cũng là lẽ thường; đợi khi Ngô thành tựu cảnh giới hậu kỳ, đến lúc đó đối đầu với hắn thì khó mà nói trước được." "Tôn Thượng

thần uy cái thế, đến lúc đó tên tiểu tử hoàng khẩu kia nhất định không phải đối thủ của Tôn Thượng!" Hồng Quân mặt đầy nụ cười, chắp tay hành lễ bái nói. ...

Trong Hỗn Độn.

Bàn Cổ một mình đứng đó, làn da đồng sắc đứng sừng sững trong sâu Hỗn Độn, như một tôn tượng đá, mặc cho phong bạo Hỗn Độn hoành hành thế nào, rốt cuộc cũng không lay động một chút nào.

Hàng chục vạn năm khổ tu ở đây, trong sâu Hỗn Độn, cảm ứng cực điểm của Đại Đạo, khai mở Đạo Quả thế giới, diễn hóa một phương.

Ngưng tụ vô số đại trí tuệ, trong Đạo Quả thế giới diễn hóa một phương hoàn vũ.

Lúc này, trên mặt Bàn Cổ hiện lên một nụ cười vân đạm phong khinh, như đang cười nhìn thế giới trong Đạo Quả, lại như đang cười nhìn vô tận thời không của chư thiên vô cùng thế giới.

Trong cõi mịt mờ, dường như có một tấm lưới vô hình bao trùm tất cả.

Dường như mọi thứ trong phương thế giới kia đều đang bị thao túng, sinh linh thế giới như những con rối dây, vận chuyển theo Thiên Đạo đại thế.

Cho đến khi, dị tượng hoành sinh, thiên hoa loạn trụy, kim liên liền nở rộ, lúc đó mới có một tồn tại vô thượng đột phá cảnh giới giam cầm, trực tiếp đạt đến bờ bên kia.

Bàn Cổ nhìn tất cả những điều này, nụ cười trên mặt càng tươi hơn một phần.

Đây chính là Bàn Long Giới.

Phương giới này, không giống như Hồng Hoang lấy Tiên Đạo làm chuẩn, Tiên Đạo cường đại vô cùng.

Phương giới này, lấy Ma Pháp Đại Đạo làm Đại Đạo cơ chuẩn, con đường tu hành bắt đầu từ Ma Pháp Đại Đạo, nhưng vẫn có thể siêu thoát Ma Pháp Đại Đạo, đi ra quy tắc, pháp tắc thậm chí là Đại Đạo của chính mình.

Hồng Hoang lấy Tiên làm biểu tượng, ẩn chứa vô cùng Đại Đạo.

Còn Bàn Long Giới lấy Ma Pháp làm biểu tượng, làm huyết nhục, lấy ba nghìn Đại Đạo làm căn cốt, muốn thoát khỏi hạn chế của Ma Pháp Đại Đạo thì khó hơn nhiều so với trong Hồng Hoang.

Tuy nhiên chúng sinh Hồng Hoang đa phần là do Bàn Cổ hóa thành, cho dù có những hạn chế như vậy, thực tế cũng không thực sự làm khó đối phương.

Mà Bàn Cổ sở dĩ làm như vậy, là vì những sinh linh này nội tình thiên phú không bằng chúng sinh Hồng Hoang, nên chỉ có thể dùng phương thức nghiêm khắc hơn để kích thích những sinh linh này, từ đó bồi dưỡng ra một tôn sinh linh không kém gì chúng sinh Hồng Hoang.

Đây mới là bản ý của Bàn Cổ.

Mà ngày nay, trong Bàn Long Giới cuối cùng cũng xuất hiện một tôn sinh linh vô cùng cường đại, tuy thực lực chỉ tương đương cảnh giới Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang, nhưng đã là không tầm thường.

Chỉ thấy tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên kia, đang minh tưởng trên không Bàn Long Giới.

Lúc này, Bàn Cổ khẽ cười, một đạo ý niệm bắn ra, hóa thành một đạo kim quang.

Đạo kim quang kia trong nháy mắt dung nhập vào thể nội Đại La Kim Tiên, sau đó hóa thành thực lực bùng nổ.

"Giao tiếp thiên địa thành công, tiếp theo chính là khai tịch Thần Giới!

Phân chia thần phàm!" Đạo thân ảnh kia lẩm bẩm tự ngữ, trong mắt đầy tự tin.

Tên y là Hồng Mông.

Hồng Mông ra đời vào thời đại Hồng Mông sơ phán, lấy tên Hồng Mông.

Thời đại Hồng Mông sơ phán này đại diện cho thời đại trong thế giới còn chưa hoàn toàn phân chia âm dương các loại, nhưng thế giới đã xuất hiện, hoàn toàn khác với trạng thái Hồng Mông trước khi thế giới xuất hiện, trước Hỗn Độn.

Trên thân Hồng Mông một trận kim quang bùng sáng, thực lực đột nhiên leo thang không ngừng, đạo kim quang kia chính là do Bàn Cổ phát ra.

Oanh long long! ! !

Thế giới vô cùng rộng lớn bắt đầu dần dần phân tầng, bầu trời càng ngày càng phiêu diêu lên cao, sau đó khí tức ma pháp của thế giới càng ngày càng nồng đậm vô cùng.

Cho đến khi một trận kim quang tiêu tán, phương Thần Giới kia liền đã xuất hiện.

Thần Giới vừa đản sinh, vô số tử khí rơi xuống bầu trời, dung nhập vào Thần Giới, hóa thành một phương thần cách.

Thần Giới, tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên giả có thể nhập vào đó, tức là cảnh giới Thần trong phương thế giới này.

Cảnh giới của phương thế giới này sau Cửu cấp Đại Ma Đạo Sư, chính là Thánh Vực Ma Pháp Sư, Thánh Vực Đỉnh Phong Ma Pháp Sư liền có thể sơ bộ lĩnh ngộ huyền diệu của pháp tắc, sau đó đột phá cảnh giới liền cần dung nhập thần cách cùng thuộc tính với bản thân, từ đó bước vào cảnh giới Thần.

Hạ Vị Thần, chính là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chương 305

Sau đó Hạ Vị Thần thăng cấp thành Trung Vị Thần, chính là tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Thượng Vị Thần, tức là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thượng Vị Thần đột phá sau đó là Chủ Thần, Chủ Thần tức là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong viên mãn, giới hạn cao nhất chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Trên Chủ Thần là Chí Cao Thần, Chí Cao Thần tức là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mà trên Chí Cao Thần, chính là cảnh giới trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tên là Hồng Mông Chưởng Khống Giả, trong Hồng Hoang thì chính là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Hồng Mông Chưởng Khống Giả, có thể siêu thoát vũ trụ luân hồi, siêu thoát vực ngoại, chưởng khống Hồng Mông, thậm chí có thể sáng tạo vũ trụ.

Luyện thành Hồng Mông Chi Thể hoặc Huyền Hoàng Bất Diệt Thể mới có thể đột phá vũ trụ.

Khi Hồng Mông làm xong tất cả những điều này, nhìn Thần Giới do chính mình khai sáng ra, cực kỳ hài lòng tự hào gật đầu.

Y biết, mình không phải là độc tự khai sáng phương thế giới này, nhưng điều này không ngăn cản y cảm thấy mình rất vĩ đại, bởi vì chính y đã giao tiếp thiên địa, mới có Thần Giới.

Có Thần Giới, thế nhân mới có thể như y mà tu thành Thần!

Sở dĩ Hồng Mông có thể thành Thần, đó cũng là vì giữa thiên địa chỉ có một khối thần cách duy nhất, kẻ mạnh nhất tự nhiên phải sở

hữu nó, và y chính là tồn tại mạnh nhất của phương vũ trụ này.

"Phương giới này, cuối cùng thành một thể!" Trong mắt Bàn Cổ đầy vẻ hân hoan nhìn phương thế giới này, sau bao nhiêu năm thai nghén, cuối cùng cũng thành một hệ thống.

Một thế giới hệ thống giống như Hồng Hoang, có con đường thăng tiến vô cùng.

Từ đầu đến cuối, tất cả phương pháp tu luyện và cảnh giới tu luyện y đều căn cứ vào đặc tính của phương thế giới kia mà suy diễn ra.

Mà loại vũ trụ này dù sao cũng là Đạo Quả vũ trụ, tiềm lực hữu hạn, tối đa cũng chỉ có thể bồi dưỡng ra một tôn Hồng Mông Chưởng Khống Giả mà thôi, nhưng chỉ một tôn, cũng đã đủ rồi.

Bởi vì Bàn Cổ hiện tại, bản thân cũng chưa đạt đến cảnh giới đó.

Mà khi y suy diễn ra giới hạn cao nhất của phương vũ trụ kia có thể đạt đến cảnh giới Hồng Mông Chưởng Khống Giả, y liền càng thêm vui mừng, Đạo Quả thế giới còn có thể như vậy, huống hồ là thế giới Hỗn Độn hiện tại?

Thế giới Hỗn Độn, chí cường chí cao, không có lý nào lại không bằng một thế giới do chính mình khai sáng.

Bởi vậy, y nhất định có thể mượn phương thế giới lực lượng này, xông vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Mà cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, thì trên thực tế đã tương đương với cảnh giới Thiên Đạo hiện tại.

Đương nhiên, nếu xét về chiến lực, Bàn Cổ đã sớm siêu việt cái gọi là Thiên Đạo, dù sao Thiên Đạo cũng chỉ là sản vật do y khai sáng diễn hóa mà thôi, đối chiến Thiên Đạo nhiều nhất ba nhát búa là đủ.

Nhưng về cảnh giới mà nói, Bàn Cổ thực sự kém Thiên Đạo một chút, cùng với sự diễn biến của Hồng Hoang, thực lực cảnh giới Thiên Đạo không ngừng đề thăng, hiện tại còn cao hơn Bàn Cổ một cảnh giới.

Điều này là do Diệp Hiên làm, cũng là do chúng sinh Hồng Hoang làm.

Nội tình thế giới Hồng Hoang càng mạnh, giới hạn trên càng mạnh, thì cảnh giới Thiên Đạo càng mạnh, thực lực càng mạnh.

"Đợi khi chúng sinh thành Thần, chính là lúc Ngô phá nhập cảnh giới vô thượng!" Trong mắt Bàn Cổ kim quang bùng sáng, sau đó Thời Gian Đại Đạo hiển hiện mà ra, chỉ thấy tốc độ lưu chuyển thời gian trong thế giới trên Đạo Quả đang không ngừng tăng nhanh.

Tuế nguyệt thông thả, lưu chuyển mà qua.

Trên Hỗn Độn, trong hư không.

"Bàn Cổ như vậy, quả nhiên có thể khai tịch một con đường đột phá tu vi!" Diệp Hiên nhìn những gì Bàn Cổ đã làm, không khỏi gật đầu lia lịa.

Y làm sao không nhìn ra tiềm lực của phương thế giới kia của Bàn Cổ!

Hiện tại Bàn Cổ còn chưa thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực mà đã khai sáng ra một phương thế giới có tiềm lực xuất hiện cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực, đây là thần uy đến mức nào.

Chỉ có thể nói thực lực Bàn Cổ hoàn toàn không thể lấy cảnh giới tu vi mà luận xét, giống như Diệp Hiên vậy, tuy chỉ là Sáng Thế Thần cấp bốn, nhưng đã là Sáng Thế Thần cấp năm cũng không địch lại y.

Mà sở dĩ Diệp Hiên cường đại như vậy, cũng không thể tách rời quan hệ với Bàn Cổ, chính vì có tồn tại vĩ ngạn như Bàn Cổ, mới tạo

nên Diệp Hiên cường đại như hiện tại.

Bản thân ba nghìn Đại Đạo Thần Ma đã cho Diệp Hiên thêm một tầng BUFF ba nghìn Đại Đạo, lại thêm Lực Chi Đại Đạo do Bàn Cổ dùng ba nghìn Đại Đạo dung hợp mà thành lại cho Diệp Hiên thêm một tầng BUFF, lại thêm trong Hồng Hoang có nhiều thần thánh sinh linh vô cùng cường đại như vậy, lại là một tầng BUFF.

Ba tầng BUFF này chồng chất, khiến Diệp Hiên hiện tại đã sớm vượt xa chiến lực cùng cảnh giới.

Mà Bàn Cổ tuy chỉ có một tầng, nhưng cũng là vượt xa chiến lực cùng cảnh giới.

Ba nghìn Đại Đạo cộng lại còn không có sự vĩ ngạn như dung hợp lại với nhau!

Một cộng một còn xa mới bằng hai!

Huống hồ là dung nhập vào đó?

Ba nghìn Đại Đạo dung nhập vào đó, thai nghén ra Bàn Cổ, vừa mới xuất thế liền vô địch thiên hạ, hơn nữa tay không tấc sắt liền có thể đối phó với ba nghìn Đại Đạo Thần Ma đều có chí bảo bẩm sinh.

Tuy có chút kém hơn những Thần Ma này, nhưng một mình lực địch ba nghìn Thần Ma, điều này khủng bố đến mức nào?

Mà sau đó Bàn Cổ có được chí bảo bẩm sinh của chính mình, tức là Bàn Cổ hoàn chỉnh VS ba nghìn Đại Đạo Thần Ma hoàn chỉnh.

Kết quả là gì?

Là đồ sát!

Là nghiền áp!

Là quét ngang tất cả!

Một nhát búa chém nát hai nghìn chín trăm mấy chục tôn Đại Đạo Thần Ma, lại một nhát búa chém nát mấy chục tôn Đại Đạo Thần Ma vô cùng cường đại còn lại!

Hai nhát búa giải quyết tất cả!

Đây chính là sự khủng bố của thần uy ba nghìn Đại Đạo tập trung vào một thân!

Mà Diệp Hiên, chính là sở hữu loại BUFF khủng bố này!

Hơn nữa là BUFF kép!!!. ...

Hồng Hoang.

Một thanh âm đột nhiên xuất hiện, uy nghiêm mà tràn đầy, chiếu rọi vào tâm trí tất cả cường giả Hỗn Nguyên.

"Đạo. ..." Một tiếng "Đạo" này, khiến tất cả cường giả Hỗn Nguyên trong nháy mắt mở bừng mắt, ngẩng đầu nhìn trời.

Ngay cả Đế Tuấn trên Thiên Đình cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trong Thái Cổ Tinh Không, Tinh Thần Lão Tổ cũng ngẩng đầu nhìn về Hỗn Độn vô biên.

"Đại huynh, đây là. ..." Thái Nhất có chút do dự nói.

Y có chút không dám tin, hoặc nói không dám chắc đây rốt cuộc có phải Đạo ngữ của Bàn Cổ hay không.

Đế Tuấn gật đầu, khẳng định: "Không sai, chính là Đạo Tôn Bàn Cổ nói." Lúc này, khắp Hồng Hoang, nơi nơi đều có sự do dự như Thái Nhất.

Ngay sau đó.

Bàn Cổ đứng trong Hỗn Độn vô biên, thân thể vĩ ngạn vô song

quanh mình bao quanh ba nghìn Đại Đạo, hiển hiện trong lòng tất cả cường giả Hỗn Nguyên.

"Quả nhiên là Phụ Thần!!!" "Phụ Thần!!!" "Đạo Tôn!!!" "Bàn Cổ. ..." Vô số cường giả Hỗn Nguyên, thậm chí là Đại Đạo Thần Ma trong lòng đều hiện lên cảnh tượng này, không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Sự xuất hiện của Bàn Cổ, khiến vô số cường giả Hỗn Nguyên vô cùng kích động, Bàn Cổ là người sáng tạo thế giới, là người khai sáng Hồng Hoang!

Đa số họ cũng đều là do Bàn Cổ diễn hóa mà ra, Bàn Cổ đối với họ mà nói, tự nhiên không giống những Đại Đạo Thần Ma bình thường.

Bàn Cổ khẽ cười, ngữ khí vô cùng ôn hòa nói: "Mời chư vị tiến về sâu Hỗn Độn, Ngô đã thăm dò rõ cảnh giới trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trải qua vô số tuế nguyệt, cuối cùng đã đắc được pháp này." Lời vừa dứt, thân ảnh y tiêu tán.

Mà lúc này, Hồng Hoang đã dấy lên sóng to gió lớn.

"Thật hay giả?!

Đạo Tôn đã tìm được phương pháp đột phá sao!?" "Chắc chắn là thật!

Đó là Đạo Tôn mà!!!" Vu Tộc. ...

"Phụ Thần có lệnh, tốc tốc tiến về!!!" Mười hai Tổ Vu Vu Tộc một tiếng lệnh hạ, hàng chục vạn cường giả Hỗn Nguyên đều bay vút lên, tiến về sâu Hỗn Độn.

Thiên Đình. ...

"Đạo Tôn có lệnh, phàm những ai trong Thiên Đình, tu vi đã đạt

đến cảnh giới Hỗn Nguyên, mau mau đi nghe Đạo!" Để tránh một số người không nghe lời Bàn Cổ, Đế Tuấn lại một lần nữa hạ đạt một đạo mệnh lệnh.

Trong Thiên Đình, rất nhiều đều là hậu thiên sinh linh, quan hệ với Bàn Cổ không mật thiết như vậy, nên tình cảm phương diện kém không ít.

Ngay sau đó, Nhân Tộc. ...

Long Tộc. ...

Địa Phủ. ...

Hải Ngoại Tiên Đảo. ...

Đại Đạo Thần Ma. ...

Tiên Môn. ...

Phật Môn và vô số thế lực khác, đều có cường giả Hỗn Nguyên tiến về sâu Hỗn Độn.

Lần này tương tự như Hồng Quân truyền Đạo Hồng Hoang ngày xưa, giống nhau là đều vì truyền Đạo dẫn dắt mọi người bước vào cảnh giới cao hơn, nhưng khác biệt là Hồng Quân là vì gây họa cho chúng sinh Hồng Hoang.

Còn Bàn Cổ, lại thực sự vì chúng sinh Hồng Hoang mà truyền Đạo.

Nếu y muốn hại chúng sinh Hồng Hoang, sao lại phải dùng cách phiền phức như vậy, một nhát búa xuống, Hồng Hoang đã tan nát rồi. ...

Trong sâu thẳm Hỗn Độn.

Bàn Cổ hướng đến cảm ngộ Đại Đạo mà mở ra truyền đạo, quả là bậc thánh hiền!

“Sau lần truyền đạo này, Hồng Hoang hẳn cũng sẽ có tu vi đột phá mãnh liệt đây!” Bàn Cổ nghĩ, trên mặt lộ một tia mừng rỡ.

Hồng Hoang càng cường đại, bản thân người khai sáng như y tự nhiên càng thêm hoan hỉ.

Và nếu Hồng Hoang cường thịnh, vô luận là Diệp Hiên hay Bàn Cổ cũng đều cực kỳ cao hứng.

Lúc này, trước mặt Bàn Cổ chưa xuất hiện một ai, một vùng Hỗn Độn mênh mang, tựa như vô tận vòng xoáy muốn nuốt chửng mọi tồn tại.

Diệp Hiên hiện thân, đối mặt với Bàn Cổ tôn quý, cười nói: “Hôm nay truyền đạo, tất sẽ tạo phúc cho chúng sinh Hồng Hoang, đây là điều ngươi mong muốn, cũng là điều ngô mong muốn.” Đối mặt với Diệp Hiên đột nhiên xuất hiện, Bàn Cổ khẽ cười, gật đầu nói: “Đạo Tôn đã nói như vậy, ắt là đại thiện.” Y luôn cho rằng thế giới Hỗn Độn là do Diệp Hiên khai sáng, còn những người như y chính là những sinh linh trong thế giới Bàn Long mà Bàn Cổ đã khai sáng Đạo Quả.

Điểm khác biệt duy nhất là cách thức tổ thành, dù sao thì vẫn luôn có Tam Thiên Đại Đạo tồn tại.

Và khi Tam Thiên Đại Đạo hợp nhất, Bàn Cổ cũng sẽ đản sinh.

Ngoài việc muốn khai sáng thế giới để nâng cao cảnh giới tu vi, Bàn Cổ cũng có tâm ý muốn xem những sinh linh kia liệu có thể siêu thoát khỏi giới Bàn Long để đến với thế giới Hỗn Độn hay không.

Nếu có thể nhảy ra khỏi giới Bàn Long, trực tiếp đến thế giới Hỗn Độn, vậy thì Bàn Cổ không nghi ngờ gì sẽ cực kỳ hưng phấn, điều này cũng chứng tỏ y cũng có khả năng nhảy ra khỏi thế giới Hỗn Độn, đi đến phương thế giới mà Diệp Hiên đang ở.

Một phương thế giới trên thực tế có thể là do tồn tại vĩ đại khác khai sáng, và nhảy ra khỏi giới hạn của thế giới này thì có thể đến thế giới của vị tồn tại vĩ đại kia.

Còn về thế giới Hồng Hoang, kỳ thực chỉ là một bộ phận của thế giới Hỗn Độn, chẳng qua là sự diễn biến mà thôi, tạo ra một giới riêng biệt trong thế giới.

Giống như giới Bàn Long, nếu một ngày nào đó được Bàn Cổ cụ hiện hóa trong Hỗn Độn hay Hồng Hoang, thì đó cũng thuộc một bộ phận của thế giới Hỗn Độn.

Không đúng, hiện tại dù chưa cụ hiện ra, thì nó cũng là một phần tử của thế giới Hỗn Độn.

"Nếu đã như vậy, đương nhiên là phải hiển thánh trước mọi người, định ngôi Chí Tôn." Diệp Hiên trên mặt nụ cười không giảm, hai tay vung lên, một đạo thanh quang hiện ra, dưới chân Bàn Cổ hóa thành một đài sen.

Đó là Tam Thập Lục Phẩm Sáng Tạo Thanh Liên, còn gọi là Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên.

Là chí bảo bạn sinh của Thần Ma Sáng Tạo, cũng là Hỗn Độn Chí Bảo thai nghén Bàn Cổ mà sinh ra.

Bàn Cổ cảm nhận được khí tức của đài sen dưới chân mình, liền khoanh chân ngồi xuống, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia nghi hoặc.

Sáng Tạo Thanh Liên rõ ràng đã hóa giải thành vô số Tiên Thiên Linh Bảo, sao lại xuất hiện dưới chân y lần nữa.

Cùng với sự nghi hoặc dâng lên trong lòng, y cuối cùng đã phát hiện ra, hóa ra đài sen này không phải là Tam Thập Lục Phẩm Sáng Tạo Thanh Liên thật sự, mà chỉ là một huyễn tượng hư ảnh của đài

sen kia mà thôi.

Tuy nói như vậy, nhưng chỉ là một đạo huyễn tượng cũng có thể tỏa ra vô cùng vận đạo của Sáng Tạo Đại Đạo.

Nếu có người chủ tu các Đại Đạo gần với Sáng Tạo Đại Đạo như sinh mệnh, tạo hóa, vậy thì không nghi ngờ gì cũng sẽ giúp y nâng cao rất nhiều, và loại nâng cao này, có lẽ còn khiến người ta cảm ngộ được Sáng Tạo Đại Đạo.

Tuy nói là cực kỳ khó, nhưng cũng không phải là không có khả năng này.

Vạn sự giai hữu khả năng, Đại Đạo ở đó, việc là do người làm.

Chương 306

Bình thường trong Hồng Hoang căn bản không thể cảm ngộ được Đại Đạo, lúc này trên người Bàn Cổ lại có thể nhìn thấy tất cả.

Đương nhiên, đây chỉ là sự lý giải của Bàn Cổ đối với Đại Đạo, chứ không phải Đại Đạo thật sự, nhưng nếu tìm hiểu sâu hơn, chưa chắc đã không thể lĩnh ngộ mà xuất hiện.

"Đa tạ Đạo Tôn." Bàn Cổ tuy trong lòng cảm thấy thứ này có cũng như không cũng chẳng khác biệt gì, dù sao bản thân y cũng đã nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo, cũng không thiếu thứ này để truyền đạo.

Nhưng dù sao cũng là người khác tặng, nên cảm tạ vẫn phải cảm tạ một tiếng.

Diệp Hiên vẫy tay, cười nói: "Ngươi truyền đạo trong Hồng Hoang, là tạo phúc chúng sinh, ta chẳng qua chỉ là chút tâm ý thôi, không đáng nhắc đến." Ngay sau đó, một đạo khí tức uy áp cường hãn vô cùng bao trùm thiên hạ xuất hiện.

"Đế Tuấn đến rồi, cáo từ." Diệp Hiên cười để lại một câu rồi thân hình biến mất, đã đi lên không trung, phủ khám mọi việc đang diễn ra.

Đối với y, y càng giống một vị khách qua đường, một người dẫn dắt.

Y đang dẫn dắt xu hướng đại thế của Hồng Hoang, cũng đang mong chờ Hồng Hoang không ngừng biến cường có thể mang lại sự thăng cấp lớn hơn cho bản thân.

Suy cho cùng, vẫn là vì Hồng Hoang biến cường có thể khiến y mạnh hơn, nếu không theo tính tình của Diệp Hiên, sớm đã muốn khuấy đảo Hồng Hoang long trời lở đất.

Dù sao cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, hà cớ gì không làm những gì mình muốn trong thế giới của mình?

Đương nhiên, bất kỳ kẻ nào có sự theo đuổi mạnh mẽ đều sẽ không nghĩ như vậy.

Bàn Cổ hai mắt như đèn lồng, khẽ nhìn ra xa, chỉ thấy một vị Thiên Đế tựa như Cửu Thiên Thần Đế cưỡi Thiên Đế Xa Liễn, chầm chậm đến.

Chiếc Thiên Đế Xa Liễn đó tựa như một vầng Thái Dương khổng lồ vô tận, đi đến đâu cũng thấy quang mang tứ xạ, rực rỡ vô cùng.

Đế Tuấn cưỡi Thiên Đế Xa Liễn đến, đồng thời trên xa liễn còn có thân ảnh Hi Hòa.

Sau đó là Thái Nhất, Nguyên Mẫu Phu Nhân cưỡi Đông Hoàng Xa Liễn đến, tuy không khí phái bằng Thiên Đế Xa Liễn, nhưng cũng có một vẻ hùng vĩ rộng lớn.

Tiếp theo đó là Thiên Đình Gia Hoàng Xa Liễn.

Nhất thời, tựa như một đoàn xe, vì có đại thần thông của Đế Tuấn kéo đi, nên cũng không bị tản mát, nếu không e rằng đã sớm bị Thiên Đế Xa Liễn bỏ lại rồi.

Thiên Đình là nhóm Hỗn Nguyên đến sớm nhất, một vùng ô ương ương đông đúc như một đám mây đen.

Nhưng lại có mặt trời ở trong đó, do đó kim quang xán lạn, tựa như Thiên Binh Thần Tướng, đẹp vô cùng.

"Đã gặp Đạo Tôn." Thiên Đế Đế Tuấn khẽ gật đầu, hai tay chắp lại, lớn tiếng nói.

Y tuy quý là Thiên Đế, nhưng trước mặt Sáng Thế Thần như Bàn Cổ, vẫn không có gì đáng tôn quý.

“Đã gặp Đạo Tôn!” Sau đó, các Thiên Đình Chúng Hoàng chư thần phía sau, đều hướng về Bàn Cổ mà bái.

Một đám cường giả Hỗn Nguyên, cư nhiên có đến hàng chục vạn, sự cường thế này khiến người ta chấn kinh.

Bàn Cổ khẽ cười, hư không nâng đỡ, nâng tất cả những người này dậy, cười nói: “Hà tất phải đại lễ như vậy, tất cả chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, mời chư vị tự tìm một chỗ, lắng nghe Đại Đạo chi âm.” “Đa tạ Đạo Tôn!” Thiên Đế Đế Tuấn khẽ gật đầu, cười nói.

Một đám tiên thần phía sau, lại lần nữa cảm tạ Bàn Cổ, sau đó khoan thai khoanh chân ngồi xuống.

Chốc lát, trong Hỗn Độn liền có vô số thân ảnh cường giả.

Những thân ảnh này đều khoanh chân ngồi, nhắm mắt chờ đợi.

Từ đó có thể thấy đến sớm, cũng không nhất định là tốt, ít nhất vẫn phải chờ đợi các Thần Thánh khác.

Còn Đế Tuấn, nhìn thấy thân ảnh thanh liên dưới chân Bàn Cổ, không khỏi ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, trong ký ức trước kia của y, Bàn Cổ không hề có đạo thanh liên này.

Tam Thập Lục Phẩm Sáng Tạo Thanh Liên này, đơn giản là Hồng Hoang Chí Bảo, một sự tồn tại chưa từng có.

“Bàn Cổ Đại Thần có chí bảo này, cũng là bình thường….” Đế Tuấn khẽ gật đầu, lúc này mới không nói gì thêm, sau đó nhắm mắt chờ đợi.

Không có cách nào, cường giả như Đế Tuấn cũng không khỏi bị phương chí bảo kia hấp dẫn.

Còn Nữ Oa, sớm đã nhắm mắt tĩnh lặng cảm ngộ Đại Đạo ẩn chứa trong Sáng Tạo Thanh Liên rồi.

Loại Sáng Tạo Đại Đạo hùng vĩ mà cường hãn đó tràn ngập khắp không gian, tựa như chạm vào là có thể nắm lấy.

Nàng tuy không nhất định có thể cảm ngộ, nhưng có thể mượn nó để nâng cao Sinh Mệnh Đại Đạo và Tạo Hóa Đại Đạo của mình.

Các Thần Thánh khác cũng đều nhắm mắt trong thời gian chờ đợi, không ngừng cảm nhận các loại Đại Đạo vận khí tức từ quanh Bàn Cổ.

Đây là cơ hội trực diện Tam Thiên Đại Đạo, đây cũng là một trong những lợi ích của việc đến sớm.

Dần dần, cùng với thời gian trôi qua, ngày càng nhiều cường giả Hỗn Nguyên đã đến đây.

Vô luận là Vu tộc, hay Nhân tộc, Long tộc… đều trong vòng trăm năm, đã đến sâu thẳm Hỗn Độn.

Trên thực tế những người này cước lực đã không chậm, nếu không thì cũng không thể trong vòng trăm năm liên tiếp đến được đây.

Hiện tại thế giới Hỗn Độn còn quảng đại vô biên, cho dù là cường giả Hỗn Nguyên như bọn họ, cũng không thể lập tức đến được đây.

Bàn Cổ tâm niệm vừa động, liền đã biết tất cả cường giả Hỗn Nguyên của Hồng Hoang đều đã đến nơi này.

Trong Ma Môn, duy độc La Hầu chưa đến, đây cũng là không có cách nào, ai bảo y gặp phải Tiên Chi Thần Ma, bị Tiên Chi Thần Ma giết chết chứ.

Còn mấy vị Thần Ma kia, cũng đều đến đây.

Chỉ là có chút ngại mặt mũi, không từng hiện lộ thế gian, nào biết, như vậy mới là tình huống mất mặt nhất.

Bởi vì y dù có ẩn mình phía sau, nhưng tại trường vẫn có mấy vị

có thể cảm tri được.

Còn Luân Hồi Thần Ma và Tử Vong Thần Ma lại quang minh chính đại đi đến trước mặt Bàn Cổ, tựa như bạn cũ, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Tuy nói, đợi đến khi những người kia đạt đến cảnh giới cao hơn, bọn họ tự nhiên cũng sẽ biết được cảnh giới cao hơn.

Nhưng Đại Đạo Thần Ma nào cam chịu lạc hậu hơn người khác chứ.

Luân Hồi Thần Ma trong lòng sớm đã có suy đoán, nghĩ đến điều Bàn Cổ sẽ giảng lần này tám chín phần mười chính là điều đã nói trong thế giới Đạo Quả hôm đó.

Nhưng để đảm bảo một hai phần còn lại, y vẫn đến nơi này, nghĩ rằng lần này Bàn Cổ cũng sẽ giảng một hai điều về sự diễn sinh của thế giới.

Không ai hiểu thế giới hơn Bàn Cổ, cho dù là Luân Hồi Thần Ma cũng công nhận điều đó.

Chỉ thấy Bàn Cổ từ từ mở miệng, khẽ nói: "Lần này, triệu tập nhĩ đẳng, không vì điều gì khác, chính là cảnh giới vô thượng." "Trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cảnh giới đó tên là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Cảnh giới này, bản chất vẫn là cảnh Hỗn Nguyên, nhưng lại siêu thoát cảnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cố gọi là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên." "Dám hỏi Đạo Tôn, nên làm thế nào mới có thể bước vào cảnh giới diệu kỳ này?" Điều Đế Tuấn quan tâm nhất chính là điểm này, y đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nếu viên mãn, e rằng sẽ không thể tiến thêm một bước.

Y có tâm muốn biết cách bước vào cảnh giới vô thượng, nhưng

lại không tìm thấy manh mối.

Lời này vừa nói ra, lập tức, vô số tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, đều hướng ánh mắt về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ khẽ cười, nói: "Dễ thôi, chỉ cần trong Đạo Quả khai sáng một phương thế giới, độc lập ngoài Hồng Hoang, diễn hóa một thế giới giống như Hồng Hoang, liền có thể tập hợp lực lượng chúng sinh để bước vào cảnh giới vô thượng diệu kỳ." "Tê…." "Đạo Quả cư nhiên có thể khai sáng một phương thế giới!" "Không thể tin nổi!

Điều này cũng quá mức không thể tin nổi rồi!" "Không hổ là Bàn Cổ Đạo Tôn!

Cư nhiên ngay cả chuyện này cũng có thể nghĩ ra!" "Phụ Thần chính là Phụ Thần!

Vượt xa Tổ Vu chúng ta!!!" Lập tức, trong lời nói dấy lên một tràng cuồng triều, vô số cường giả Hỗn Nguyên đều vì thế mà nhìn nghiêng, trong lòng đầy chấn kinh.

Đế Tuấn hai mắt sáng lên, trong lòng đã có mấy phần nắm chắc, khai sáng thế giới mà thôi, không ngoài việc khai sáng trên Đạo Quả có chút nguy hiểm, nhưng y có Hà Đồ Lạc Thư, có Thiên Đế Ấn Tỳ, lại có thể mượn Thái Nhất Hỗn Độn Chung, sao cũng không đến mức trời long đất lở.

Việc ổn định một phương vũ trụ càn khôn thì lại quá đỗi đơn giản, chỉ là không biết nên diễn hóa như thế nào, đây mới là điều thực sự làm y phiền não.

"Ghi nhớ, tu vi chưa đạt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, vạn vạn không thể thử khai sáng thế giới, nếu không cẩn thận, làm hư Hỗn Nguyên Đạo Quả, e rằng tu vi một thân sẽ rớt xuống cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã." Bàn Cổ nhìn thấy vẻ nôn nóng muốn thử

trong ánh mắt của mọi người, lập tức hiểu được ý trong lòng bọn họ, vội vàng cảnh cáo.

"Chúng ngô đã hiểu, đa tạ Đạo Tôn!" Chúng Hỗn Nguyên, nghe lời này hai mắt sáng rõ, luồng cảm giác muốn khai sáng thế giới trong đầu lập tức biến mất, sau đó bái lạy Bàn Cổ.

Luân Hồi Thần Ma thầm gật đầu, quả nhiên là như vậy, những điều Bàn Cổ đã nói trước kia, chỉ cần đợi đến khi tu vi của mình đủ, thì lập tức có thể khai sáng thế giới!

Điểm tự tin này, y thân là Đại Đạo Thần Ma vẫn có.

Bàn Cổ khẽ gật đầu, sau đó tâm niệm vừa động, thế giới mà y đã khai sáng liền xuất hiện bên cạnh, đó là hình chiếu của thế giới Đạo Quả.

"Đây là thế giới ngô khai sáng, tên là giới Bàn Long.

Trong giới này, vô số chúng sinh đều tu ma pháp Đại Đạo, có phân chia đẳng cấp tu vi, hiện nay cường giả mạnh nhất thế giới, tên là Hồng Mông." "Hồng Mông là Thiên Mệnh Chi Tử, thiên phú cực cao, tâm tính, nghị lực, căn duyên đều là bậc thượng đẳng, hiện tại tu vi tương đương với Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang, tuy thực lực tu vi thấp kém, nhưng đã có mấy phần mệnh tướng siêu thoát." "Đợi đến khi chúng sinh thành thần, chính là ngày ngô thành tựu vô thượng." Bàn Cổ mỉm cười, cái gọi là chúng sinh thành thần không phải là nói tất cả mọi người đều phải thành tựu Đại La Kim Tiên, mà là khi số lượng đủ lớn, y có thể mượn lực lượng chúng sinh, trực tiếp xông lên cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực.

Tuy bản chất vẫn là Hỗn Nguyên, nhưng chiến lực, cảnh giới và tu vi đã vượt xa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Giống như sự khác biệt giữa Đại La Kim Tiên và Kim Tiên, tuy

đều là Kim Tiên, nhưng sự chênh lệch không thể tính bằng lẽ thường.

"Chúc mừng Đạo Tôn!

Hạ hỉ Đạo Tôn!" Chúng sinh lại bái, đều cung kính chúc mừng.

Đây là sự chúc mừng từ tận đáy lòng, bởi vì đây là Bàn Cổ Đạo Tôn.

Nếu là người khác tiên phong thành tựu cảnh giới này, chúng sinh Hồng Hoang khó tránh khỏi có người trong lòng cảnh giác, như trước kia Đế Tuấn chứng đạo sớm nhất vậy, điều đó đã khiến Hồng Quân giận đến Tam Thi Thần Bạo Chướng.

Hiện nay Bàn Cổ đi trước mọi người, đó là điều thích hợp và bình thường nhất, nói cách khác, đây là lẽ đương nhiên.

Huống chi, hiện nay Bàn Cổ còn truyền thụ phương pháp đột phá này cho bọn họ, điều này càng đáng được tôn kính.

"Phương pháp này tuy tinh diệu, có thể giúp chúng ngô phá nhập cảnh giới vô thượng, nhưng cũng chưa đủ để nói.

Tiếp theo, ngô sẽ giảng giải cho nhĩ đẳng Đạo lý thế giới phát triển như thế nào." Bàn Cổ mỉm cười, khẽ nói.

Sự thật cũng là như vậy, phương pháp này tuy rất hay, nhưng trên thực tế không có gì nhiều để nói, không ngoài việc khai sáng thế giới, mượn lực lượng chúng sinh để giúp bản thân mà thôi.

Và điều thực sự đáng giảng giải chính là quá trình diễn biến trung gian từ sau khi khai sáng thế giới, cho đến bước mượn lực lượng chúng sinh.

Đây mới là điều mà nhiều Thần Thánh sinh linh không thể hiểu được, dù sao bọn họ không hề có chút kinh nghiệm nào.

"Chính cái gọi là đạo lý phát triển thế giới, trọng ở sự tự thân mà

làm, chúng ngô thân là Sáng Thế Thần, chỉ có thể phía sau điểm hóa một hai.

"Trước khi thế giới diễn hóa, liền định trước xu hướng đại thế của thế giới, sau đó tập trung lực lượng thiên địa vào một thân, bồi dưỡng ra một vị sinh linh có thể siêu thoát mọi quy tắc của thế giới." "Thông thường, loại sinh linh này được gọi là Thiên Địa Nhân Vật Chính, trời sinh đại khí vận, đại cơ duyên, đại nghị lực, trong thiên hạ không có việc gì không thể làm được." "Nhưng không thể quá mức thuận lợi, cần phải trải qua rèn luyện, mới có thể khiến y đi được xa hơn." "Do đó, Thiên Địa Nhân Vật Chính này không thể xuất hiện quá sớm, phải đợi sau khi thế giới diễn hóa hoàn thiện, giống như Nhân tộc của Hồng Hoang vậy, hậu phát chế nhân." "Đây là tâm đắc ngô có được khi quan sát Nhân tộc Hồng Hoang đạt được vị Thiên Địa Nhân Vật Chính." Nói đến đây, mọi người đều chợt tỉnh ngộ, đều nhìn về phía nơi Nhân tộc đang ở.

Còn Toại Nhân Thị trong Nhân tộc thì trong hai mắt xuất hiện một tia ảm đạm, đúng như Bàn Cổ đã nói, tất cả của bọn họ đều đã được sắp đặt.

Giống như Bàn Cổ sắp đặt Thiên Địa Nhân Vật Chính trong giới Bàn Long vậy, chính là như thế.

Còn Nhân tộc thì giống như Hồng Mông trong giới Bàn Long, được Diệp Hiên sắp đặt tất cả.

Đột nhiên, một âm thanh tuyệt đẹp truyền vào não hải Toại Nhân Thị.

"Đây là thiên định, cũng là ta định, ngươi không cần như vậy, mọi thứ trên thế gian vốn dĩ đều nằm trong quy luật, nếu ta không định, Thiên Đạo tự sẽ định.

Việc tu hành của các ngươi là ở sự siêu thoát Thiên Đạo, siêu thoát

Đại Đạo, chứ không phải ở những thứ khác.

Sẽ có một ngày, đợi Nhân tộc siêu thoát vạn giới, mới có thể tự chứng vô thượng.

Mọi thứ trên thế gian đều có xiềng xích, ngay cả ta cũng không ngoại lệ, điều này ngươi sớm nên rõ, sao lại vì chuyện này mà âm thầm đau buồn?" Lời Diệp Hiên vang vọng trong não hải Toại Nhân Thị, cũng chỉ có Toại Nhân Thị mới có thể nghe được lời này.

Toại Nhân Thị nghe xong, trong lòng đầy chấn kinh, sau đó càng nghĩ càng thấy có lý.

Giống như vạn vật trên thế gian trong Hồng Hoang vậy, đều không vượt quá điều này.

Nội bộ Hồng Hoang có vô số thế giới, Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới, vô số Tiểu Thiên Thế Giới, còn có Động Thiên Phúc Địa, và các thế giới khác.

Mà những thế giới đó sao lại không giống như bọn họ, bị thao túng trong cõi u minh chứ?

Bàn Cổ cảm giác Toại Nhân Thị trong lòng có dị thường, khẽ nhìn nghiêng, trong lòng đã biết, hẳn là có điều cảm ngộ, lập tức lại nói: "Nhĩ đẳng hãy quan sát Hồng Mông trong giới Bàn Long này, chính là như vậy, mỗi bước đi đều có rèn luyện, mỗi bước đi đều có đạo lý của riêng mình, dường như cả thế giới đều đang chống lại y.

Nhưng y vẫn có thể mỗi khi gặp hung hiểm hóa cát tường, từng bước trở nên mạnh mẽ, cuối cùng trở thành tồn tại cường đại nhất trong giới Bàn Long.

Nhưng điều này vẫn chưa kết thúc, đây mới chỉ là một khởi đầu…" Bàn Cổ giảng xong, khẽ mỉm cười, hy vọng những cường giả Hỗn Nguyên này sau này bồi dưỡng thế giới đều có thể theo phương

pháp y đã đề ra mà tiến hành.

Nếu như vậy, chúng sinh Hồng Hoang tất sẽ lại lên một bậc thang.

Và đến lúc đó, sự cường đại của Hồng Hoang sẽ càng thịnh hơn hiện tại mấy lần.

Hồng Hoang chỉ dựa vào một mình y căn bản không thể hoàn thành siêu thoát, muốn khiến Hồng Hoang trở thành giới siêu thoát, tức là Vĩnh Hằng Chân Giới, thì cần vạn linh Hồng Hoang cùng nhau nỗ lực, mới có thể đạt được điều này.

Đây cũng là tâm nguyện cả đời của Bàn Cổ, Hồng Hoang đối với Bàn Cổ giống như cha con, đây là thế giới y đã khai sáng, tự nhiên hy vọng thế giới này cường đại phát triển tiếp.

"Đa tạ Đạo Tôn truyền đạo!" Chúng Hỗn Nguyên nghe lời, lại bái.

Điều này có thể nói là từng bước từng bước đều đã dạy cho bọn họ rồi, nếu còn không thể học được, thì đó là có vấn đề.

Theo trình tự này của Bàn Cổ, nghĩ rằng diễn hóa ra một sinh linh cường đại siêu thoát là việc cực kỳ dễ dàng.

Đế Tuấn khẽ đứng dậy, chắp tay bái, hỏi: "Dám hỏi Đạo Tôn, như vậy, siêu thoát một sinh linh tương đối dễ dàng, nhưng làm thế nào mới có thể khiến trong thế giới mọi người đều là Hỗn Nguyên thậm chí mọi người đều siêu thoát thế giới?" Theo y thấy, phương pháp này đủ tốt, có thể giúp bọn họ đột phá cảnh giới, cũng có thể tăng cường chiến lực của một thế giới, nhưng cũng có khuyết điểm.

Thế giới tập trung sức mạnh như vậy, dường như chỉ có thể bồi dưỡng một sinh linh siêu thoát, hậu tục liệu có thể xuất hiện thêm nhiều Hỗn Nguyên hay không đã là một chuyện, nói gì đến siêu thoát.

Trên thực tế, đây chính là thông qua khí vận của cả thế giới bồi dưỡng ra một khí vận chi tử, sau đó dốc sức mạnh của thế giới đưa y

lên siêu thoát.

Phương pháp này cố nhiên tinh diệu, nhưng không nghi ngờ gì cũng đã tiêu hao tiềm lực của thế giới, sau này sinh linh của thế giới đó lại nên làm thế nào mới có thể siêu thoát?

Bàn Cổ nghe lời, khá tán thưởng nhìn Đế Tuấn một cái, không hổ là kẻ tập đại thành của sinh linh Hồng Hoang, liền có thể nhìn ra đầu mối.

Y không hoảng không vội, khẽ cười, nói: "Phương pháp này đã là cách tốt nhất ngô có thể nghĩ ra, căn cứ Đại Đạo diễn hóa, cho dù ngô đột phá đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cũng không thể thay đổi được khó khăn này.

Bàn Long Bàn Long, muốn trở thành một giới mà mọi người đều như rồng là không thể, ít nhất trong cảnh giới Hỗn Nguyên là không thể làm được.

Mà ngô có một linh cảm, tệ nạn này ở tu vi cao hơn sau này, là có thể giải quyết được." "Ý của Đạo Tôn là sau này tu vi của bản thân cao thâm rồi, có thể phản bổ thế giới, bù đắp tiềm lực mà thế giới đã tiêu hao, thậm chí còn hơn trước kia?" Đế Tuấn nghe lời, lập tức đáp lại.

Bàn Cổ khẽ gật đầu, cười nói: "Chính là như vậy, giới này là giới Đạo Quả, nương tựa vào sự tồn tại của bản thân, sau này nếu chúng ngô đột phá, tự sẽ phản bổ thế giới.

Huống chi phương pháp này vốn dĩ là vì đột phá cảnh giới mà xuất hiện, nếu chuyện sau này không có định số, vậy thì bỏ đi có hề gì?" Lời này quả thực không sai, việc tạo ra thế giới này vốn dĩ là để nâng cao thực lực, sau này nếu thực sự không tìm được phương pháp tốt hơn, vậy thì bỏ nó đi cũng sẽ không có chuyện gì.

Trong Hỗn Độn Hồng Hoang, không gian vô cùng vô tận, đủ để vạn giới ký sinh.

“Đương nhiên là như vậy!” Đế Tuấn nghe lời khẽ cười, nói.

Còn về việc sinh linh của phương thế giới đó sẽ vì thế mà không còn đường đi lên nữa ư?

Chỉ có thể nói là quá mức suy nghĩ của Thánh Mẫu, không có ai ở đây sẽ có suy nghĩ như vậy.

Chương 307

Bởi vì sinh linh của thế giới đó bản thân đã có thể đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, điều này cũng đủ rồi, cũng không biết đã vượt qua bao nhiêu thế giới trong vô cùng thời không vạn giới này.

Huống chi thay vì đi đau lòng cho những sinh linh thế giới đã được tạo ra, chi bằng đi đau lòng cho vạn tộc trong Hồng Hoang.

"Dám hỏi Đạo Tôn, nếu không có Sinh Mệnh Đại Đạo, làm thế nào mới có thể diễn hóa sinh mệnh?" Đột nhiên, Nữ Oa khẽ đứng dậy, hành một lễ, hỏi.

Câu hỏi này, không phải là vì bản thân nàng mà hỏi, mà là vì những cường giả Hỗn Nguyên khác chưa từng cảm ngộ Sinh Mệnh Đại Đạo mà hỏi.

Câu hỏi này, khiến đông đảo Hỗn Nguyên đều nghĩ ra, đều hướng ánh mắt cảm kích về Nữ Oa.

"Tự nhiên là không thể diễn hóa sinh mệnh, nhưng không nhất thiết phải tự thân diễn hóa, có thể tìm sinh linh nắm giữ Sinh Mệnh Đại Đạo trợ giúp một tay." Bàn Cổ khẽ lắc đầu, từ từ nói.

Không biết Sinh Mệnh Đại Đạo chắc chắn không thể diễn hóa sinh mệnh trong thế giới, đây cũng là lý do vì sao Sinh Mệnh Đại Đạo xếp hạng cao như vậy, không phải vì chiến lực của nó có bao nhiêu cao tuyệt, mà là vì thế giới không thể thiếu Sinh Mệnh Đại Đạo.

"Tê…" Lời này vừa nói ra, ánh mắt của đông đảo Hỗn Nguyên khi nhìn Nữ Oa liền trở nên càng thêm nóng bỏng.

Hay cho cô nương này, điều này đặc biệt là chỉ có thể cầu cạnh các Thần Thánh sinh linh biết Sinh Mệnh Đại Đạo.

Trong Hồng Hoang, không nghi ngờ gì Sinh Mệnh Đại Đạo của Nữ Oa là cao tuyệt nhất, điều này là không cần bàn cãi.

Nhưng may mắn thay, trong Vu tộc cũng có một vị như vậy, đó là Thần Đồ, thủ lĩnh Ngũ Phương Quỷ Đế trong Địa Phủ.

Do đó, vô luận là Thập Nhị Tổ Vu hay những Đại Vu kia, hoặc là chúng Quỷ Thần trong Địa Phủ, đều hướng ánh mắt về Thần Đồ.

Thần Đồ khẽ đứng dậy, vỗ ngực bảo đảm: "Đến lúc đó huynh đệ cứ đến Địa Phủ tìm ngô là được, đồng là huynh đệ Vu tộc, dễ nói dễ nói!

Còn chư vị đồng liêu Địa Phủ, đều là người một nhà, người một nhà!" "Hahahahaha!!

Đa tạ Quỷ Đế!!" "Huynh đệ hào sảng!!" Lập tức, Vu tộc và mọi người trong Địa Phủ đều cười ha hả, Vu tộc chính là tùy ý như vậy.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu trên mặt cũng không khỏi lộ ra vài phần ý cười, chỉ là khổ cho Thần Đồ, một mình không biết phải giúp đỡ bao nhiêu người… Còn trong Nhân tộc, Thần Nông Thị khẽ mỉm cười, nói: "Trong Nhân tộc ai tu Sinh Mệnh Đại Đạo thì đứng dậy." Nhân tộc là linh trưởng vạn tộc, độc chiếm tạo hóa thiên địa mà xuất hiện.

Sinh ra đã có thể thừa tải Tam Thiên Đại Đạo, do đó người tu Sinh Mệnh Đại Đạo cũng không phải là số ít.

Trong số hàng chục vạn cường giả Hỗn Nguyên, có đến hơn bốn trăm vị đứng dậy.

Thần Nông Thị gật đầu cười nói: "Sau khi về tộc, đặc phong nhĩ đẳng làm Nhân tộc Phá Pháp Trưởng Lão, đương nhiên phải nghe lệnh điều khiển, tọa trấn các đại thần thành, vì các Hỗn Nguyên giả của Nhân tộc mà góp một phần lực." "Chúng ngô cẩn tuân mệnh lệnh

của Bệ Hạ!!!" Hơn bốn trăm cường giả Hỗn Nguyên này đều cúi người bái lạy.

"Tất cả các thành của Nhân tộc, đương nhiên do Trẫm tự tay ra sức, cùng nhĩ đẳng giúp các Hỗn Nguyên giả của Nhân tộc lên một tầng nữa!" Thần Nông Thị trên mặt đầy ý cười.

Đây chính là nội tình của Nhân tộc, đây chính là sự cường đại của Nhân tộc!

"Đa tạ Bệ Hạ!!!" Chúng Hỗn Nguyên đều đại hỉ, Trưởng Lão Nhân tộc này có thể hưởng khí vận, tự nhiên là một chuyện cực kỳ cao hứng.

Yêu tộc.

Đế Tuấn quay đầu nhìn lại, liền biết ai tu Sinh Mệnh Đại Đạo, trong lòng mừng rỡ, tuy không nhiều bằng Nhân tộc, nhưng cũng có hơn bảy mươi vị Hỗn Nguyên tu tập.

"Người tu Hỗn Nguyên giả, gia phong làm Thiên Đình Trợ Pháp Sứ Giả, vị đồng Thần Quân." "Đa tạ Bệ Hạ!!!" Lập tức, có hơn bảy mươi vị Hỗn Nguyên đều đứng dậy, đại hỉ bái lạy.

Ý nghĩa của việc gia phong này là ngoài chức vụ đã có, còn có thể có thêm một chức vụ nữa.

Chức vụ Thiên Đình có Thiên Đình khí vận gia trì, giống như Trưởng Lão Nhân tộc vậy, cũng có thể hưởng khí vận.

Ngoài việc mỗi năm đều có thiên tài địa bảo, còn có khí vận gia trì không ngừng nghỉ, hỗ trợ tu hành, điều này sao có thể không khiến họ cao hứng chứ.

Long Vương Long tộc thấy vậy, cũng bắt chước Nhân Yêu nhị tộc, đứng dậy lớn tiếng nói: "Long tộc có ai tu Sinh Mệnh Đại Đạo không?" "Bệ Hạ!" Chỉ thấy Tây Hải Long Vương Thanh Long đứng

dậy khẽ chắp tay nói.

Long Vương lập tức sắc mặt sa sầm xuống, Thanh Long là Tây Hải Long Vương, chủ tu Sinh Mệnh Đại Đạo, điều này y biết, nhưng y không ngờ rằng ngoài Thanh Long ra không còn con rồng nào khác biết.

Những thứ này, bình thường chỉ biết vui chơi, đến khi cần dùng thì lại im bặt.

"Tây Hải Long Vương, việc này đành phải nhờ ngươi!" Long Vương khẽ gật đầu, nói với Thanh Long.

Thanh Long chủ tu Sinh Mệnh Đại Đạo, vốn dĩ nên trở thành Đông Hải Long Vương, nhưng vì xuất thân từ Tây Hải, hơn nữa Đông Hải lại có Long Vương Chí Tôn.

Do đó vẫn luôn đảm nhiệm vị trí Tây Hải Long Vương, còn Đông Hải Long Vương thì bị Thương Long thay thế.

"Là phận sự của thuộc hạ, tự nhiên sẽ dốc toàn lực mà làm." Thanh Long khẽ cười, chắp tay bái.

Long Vương gật đầu, sau đó hướng về Long tộc lớn tiếng nói: "Chư vị, sau khi trở về, nhất định phải cảm ngộ Sinh Mệnh Đại Đạo!" "Chúng ngô cẩn tuân mệnh lệnh của Bệ Hạ!!!" Những Long tộc nghe lời, vội vàng bái.

Không có cách nào, ai biết một ngày nào đó sẽ cần Sinh Mệnh Đại Đạo chứ, bọn họ đều mong muốn đi tu những đạo chiến đấu.

Thanh Long nếu không phải tiên thiên tự mang, cũng sẽ không đi tu.

Nhưng may mắn thay Long tộc vẫn có, nên cũng không cần đi cầu người khác.

Dù sao thứ này nếu không có, thì phải đi cầu cạnh người khác, đến lúc đó lại không biết sẽ tổn thất bao nhiêu tài nguyên bảo vật.

Dù sao muốn khai sáng thế giới, thì cũng cần tu vi Hỗn Nguyên hậu kỳ, trong Long tộc đến nay vẫn chưa có vị Hỗn Nguyên hậu kỳ nào, nên cũng không cần vội vàng.

Đợi đến khi mọi người khai sáng thế giới, lúc đó người biết Sinh Mệnh Đại Đạo trong Long tộc cũng nghĩ rằng sẽ nhiều hơn.

Còn những tán tu khác, thì chỉ có thể đi tìm các tán tu biết Sinh Mệnh Đại Đạo.

Hoặc là người giao hảo với Nhân tộc thì cũng định đi tìm tu sĩ Nhân tộc, người giao hảo với Yêu tộc thì cũng sẽ đi tìm tu sĩ Yêu tộc.

Những chuyện này đều không thành vấn đề, chỉ cần chuẩn bị lễ phẩm đầy đủ, nghĩ rằng đa số đều sẽ không từ chối.

Hồng Hoang không phải là đánh đánh giết giết, mà là nhân tình thế cố.

Đương nhiên, quan hệ giữa Nhân tộc và các vạn tộc khác đã bắt đầu dần trở nên vi diệu, sự hữu hảo trước kia cũng đang dần biến mất.

Với Vu tộc là rõ ràng nhất, bởi vì lãnh địa của hai bên trùng lặp không nói, còn có mâu thuẫn của Cửu Lê nhất tộc.

Bàn Cổ thấy mọi người đều đã hiểu, liền mở miệng nói: "Còn có vấn đề gì, cứ việc từng cái hỏi, nếu không có, vậy thì mời chư vị tiên về đi!" Tuy đây là sâu thẳm Hỗn Độn, không thuộc về bất kỳ ai, nhưng y vẫn thích ở một mình nơi đây, hưởng thụ vẻ đẹp trong Hỗn Độn.

Y sinh ra trong Hỗn Độn, tự nhiên cảm thấy ở trong Hỗn Độn thoải mái hơn.

Cảnh giới Hồng Hoang so với Hỗn Độn tốt hơn gấp ngàn vạn lần, nhưng y vẫn cảm thấy sâu thẳm Hỗn Độn có một sức hút đặc biệt.

Lời này vừa nói ra, đông đảo cường giả Hỗn Nguyên đều bắt đầu hành lễ rời đi.

Không giống như khi đến chỉnh tề, lúc đi thì tản mát.

Cũng có một số Hỗn Nguyên đang đặt những vấn đề mà mình không hiểu.

Và phần lớn hơn là nôn nóng muốn trở về để nâng cao tu vi của mình, đạt đến Hỗn Nguyên hậu kỳ, rồi lại đi nhòm ngó phong thái của cảnh giới vô thượng đó.

Trong Thiên Đình.

Đế Tuấn sau khi trở về Thiên Thứ Ba Mươi Sáu, liền phong tỏa Dao Trì Tiên Cảnh, trừ Thái Nhất, Hi Hòa, Nguyên Mẫu Phu Nhân ra, không còn Thần Thánh sinh linh nào khác, còn mười con Kim Ô sớm đã chạy lên mặt trời vui chơi rồi.

"Chuyến đi này thu hoạch khá nhiều, ngô muốn khai sáng thế giới, phiền các ngươi hộ pháp cho ngô." Đế Tuấn mỉm cười nhìn Thái Nhất, Hi Hòa, Nguyên Mẫu Phu Nhân, cười nói.

"Đại huynh (phu quân) cứ đi đi." Ba người đều nói như vậy.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, thân hình lóe lên, tại nơi bế quan bắt đầu cảm ngộ.

Còn bên ngoài Thái Nhất, Hi Hòa, Nguyên Mẫu Phu Nhân thì bắt đầu bố trí các loại thủ đoạn trong Dao Trì Tiên Cảnh, để tránh có người công phá cấm chế bên ngoài.

Đương nhiên, tuy điều này không mấy khả thi, nhưng phòng ngừa chu đáo vẫn là tốt hơn.

Hỗn Nguyên nhất niệm, thiên địa động.

Trong mật thất, quanh Đế Tuấn Đại Đạo vận khí bao phủ.

Điều khủng bố nhất là quyền hành tối cao vô thượng của y, đã hóa thành thực chất, trấn nhiếp thương khung, dẫn động dị tượng.

Cả Dao Trì Tiên Cảnh, lúc này phía trên không trung đều là mây đen dày đặc.

Trong mây đen, có đủ loại dị tượng sinh ra.

Hải thượng thăng minh nguyệt, một vầng trăng rằm trong trẻo treo lơ lửng giữa mây đen, chiếu sáng một phương, rải xuống quang huy thánh khiết.

Tinh thần diệu thanh thiên, vạn tinh tú hiện ra giữa nhiều mây đen, từng ngôi sao còn to lớn hơn mặt trăng, tràn đầy sự khủng bố như biển cả, dường như bên trong ẩn chứa sức mạnh vĩ đại như trời sụp đất nứt, trời sụp đất nứt, mỗi một ngôi sao đều đang nhanh chóng phóng đại, nặng như núi, rực rỡ chói mắt, chiếu sáng cả bầu trời!

Đó đã không còn giống những ngôi sao nữa, mà giống như những vầng liệt dương.

Thập nhật hoành không, mười vầng mặt trời cao cao trên không, trên vô tận tinh thần, chiếu sáng Cửu Thiên, toàn bộ quang huy của Thiên Đình lúc này đều bị mười mặt trời này bao phủ, rải xuống quang mang thần thánh.

Mỗi một vầng mặt trời đều đang trấn nhiếp, chiếu rọi, rực rỡ chói mắt!

"Đây… là dị tượng do đạo vận của Đại huynh ngưng tụ mà ra…" Thái Nhất kinh ngạc vô cùng nói.

Y không ngờ Đại huynh của mình lại có sức mạnh vĩ đại đến vậy,

cư nhiên có thể khiến đạo vận hóa thành từng dị tượng hùng vĩ như thế.

Đây không phải dị tượng do thần thông hóa ra, loại mà tùy tiện có thể làm được.

Đây là dị tượng do dư vận của đạo vận thật sự hóa ra, là sự thể hiện của cảnh giới Đại Đạo.

Ngay cả Thái Nhất, đạo vận hiện nay cũng không đạt đến cảnh giới như vậy.

"Bệ Hạ cư nhiên có sức mạnh vĩ đại đến vậy, Thiên Đình đương nhiên sẽ cực kỳ hưng thịnh, trải qua vô số năm tháng trôi chảy, Thiên Đình tự nhiên sẽ vĩnh hằng bất diệt." Hi Hòa trên mặt nụ cười không giảm, nhìn về phía Thái Nhất, từ từ nói.

Thái Nhất khẽ gật đầu, chỉ là trong ánh mắt vẫn còn một tia lo lắng.

Chính cái gọi là người không lo xa ắt có họa gần, ngược lại cũng tất nhiên.

Y nghĩ đến vị Tiên Đạo Thần Ma hôm đó trong Tử Tiêu Cung, y thực sự không thể địch lại đối phương.

Nếu thực sự đánh nhau, y nhất định sẽ thất bại, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Và đây, còn chỉ là Tiên Đạo Thần Ma chiếm giữ Thiên Đạo chi khu mà thôi, nếu thực sự sở hữu Đại Đạo chi khu, thì đơn giản là không dám tưởng tượng.

Nếu Đại Đạo chi khu viên mãn, e rằng ngay cả Đế Tuấn cũng không thể địch lại Tiên Đạo Thần Ma.

Mà Thần Ma như Tiên Đạo Thần Ma, có đến ba ngàn vị!!!

Tuy nói có Bàn Cổ ở một bên chế tài, những Đại Đạo Thần Ma này đều không dám làm loạn ở Hồng Hoang, nhưng điều này không có nghĩa là Bàn Cổ sẽ can thiệp vào phân tranh nội bộ Hồng Hoang.

Giống như cuộc đại chiến Yêu Vu trước kia, Bàn Cổ cũng không can thiệp.

Sau này khi Đại Đạo Thần Ma phục sinh, giống như Tử Vong Thần Ma hiện nay, chiếm cứ một phương, không gây hại Hồng Hoang, như vậy thì Bàn Cổ cũng sẽ không ra tay.

Còn nếu bọn họ nhắm vào không còn là những vùng hoang vu nữa, mà là Thiên Đình, đến lúc đó, bọn họ lại sẽ xử lý thế nào?

Còn về việc cảnh giới tu vi sẽ bỏ xa Đại Đạo Thần Ma?

Điều này càng không thể.

Đại Đạo Thần Ma sinh ra đã chí cường, không thể nào bị bỏ lại được.

Ít nhất cũng phải là cùng cảnh giới chiến đấu, nhiều nhất là cảnh giới nhỏ hơn một chút mà thôi.

Nhưng đối với Đại Đạo Thần Ma mà nói, việc vượt cấp chiến đấu như cơm bữa, điều này lại trở thành một giả thiết vô nghĩa, huống chi Đại Đạo Thần Ma thiên tư tuyệt thế, lại có nội tình chí cường, đều có thể nhanh chóng đạt đến tầng thứ cao nhất của cảnh giới này.

Mà những lo lắng này, Thái Nhất không định nói cho người khác biết, chuyện này, y biết, Đế Tuấn biết là đủ rồi.

Nhất thời, Dao Trì Tiên Cảnh dị tượng hoành sinh.

Mặt trăng, tinh thần, mặt trời, những tồn tại cao cao tại thượng này giao thoa chiếu rọi, chiếu sáng cả Thiên Đình.

Tất cả sinh linh của Tam Thập Lục Trọng Thiên đều biết đây là dị tượng do Thiên Đế gây ra, và đều mượn cơ hội này để cảm ngộ Đại Đạo.

Nhất thời, chúng sinh Thiên Đình như si như say, đắm chìm trong Đại Đạo.

Thế nhưng, đúng lúc Đế Tuấn đang khai sáng thế giới mới.

Trong Vực Ngoại Ma Vực, vạn ma hoành sinh.

Vô số sinh linh từ Hồng Hoang cảm ngộ ma đạo, sa đọa vào ma đạo, sau đó quy về Vực Ngoại Ma Vực.

Ma giả, họa loạn vậy, Ma Tổ, là nguồn gốc của họa loạn vậy.

Ma Môn đồ sát chúng sinh, dụ hoặc chúng sinh, điều này trong Hồng Hoang nổi tiếng khắp thế giới.

Mà ma chính tông thì hỉ nộ tùy tâm, thiện ác do mình, vô luận là hành thiện hay làm ác đều do bản thân quyết định.

Đáng tiếc ý nghĩ của Ma Tổ quá nông cạn, chỉ nhìn thấy việc gây họa mà không thấy việc hành thiện, càng không thấy đằng sau thiện ác chính là tùy tâm.

Thế là, hiện nay chúng ma Ma Môn đều là hạng người tác ác đa đoan.

Vạn Thiên Ma Khí từ những ma mới sinh ra không ngừng tuôn trào, trong Vạn Thiên Ma Khí sinh ra từng đạo Ma Niệm.

Vạn Thiên Ma Niệm hội tụ một chỗ, dần dần ngưng tụ ra một đóa liên đài đen kịt vô cùng.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên từ từ xoay chuyển, dần dần một đạo hư ảnh trong đó dần ngưng thực.

Vạn Thiên Ma Niệm phác họa ra thân ảnh đó, ma niệm hoành sinh.

Chúng ma trong Ma Giới đều hướng ánh mắt lên không trung, đóa Hắc Liên u u động đậy.

"Là khí tức của Ma Tổ…" "Ma Tổ đã trở về…" Thiên Ma Vương trong lòng run sợ, vốn tưởng rằng mình và những người khác cuối cùng cũng thoát khỏi khổ hải, không ngờ mới bao lâu chứ, La Hầu cư nhiên lại trở về.

Trong lòng các Ma Vương Ma Tướng của Ma Giới lúc này cũng đều đầy phức tạp, nếu La Hầu thật sự đã chết, vậy thì bọn họ sẽ không bao giờ phải chịu sự kiểm soát của ai nữa, muốn chơi đùa thế nào thì chơi đùa thế đó.

Đâu cần phải như trước kia, quỳ phục bên cạnh La Hầu, không dám có chút phản kháng nào.

Giống như Địa Ma Vương vậy, trực tiếp bị La Hầu trọng tố một lần, trấn nhiếp những Ma Vương Ma Tướng khác.

Nhưng cho dù đã được trọng tố một lần, Địa Ma Vương mới sinh ra vẫn không cam chịu mãi dưới người khác.

Đại trượng phu sinh giữa trời đất, sao có thể mãi mãi ở dưới người khác!

Vốn tưởng rằng Tiên Đạo Thần Ma ra tay, lần này chắc chắn rồi, cũng không còn cảm nhận được chút khí tức nào của La Hầu, thế nhưng sự việc lại xảy ra ngoài ý liệu.

Lúc này, trong Huyết Hải Ma Giới, thân ảnh Minh Hà Lão Tổ từ từ xuất hiện, y ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm đóa Hắc Liên trên không, lẩm bẩm nói: "Ngô biết ngươi sẽ không cứ thế vẫn lạc!

Chương 308

Không hổ là Ma Tổ!

Hahahahahaha…" Cười lớn, liền bay vút lên, hộ vệ bên cạnh Hắc Liên, sợ có người ra tay phá vỡ cục diện này, khiến La Hầu không thể phục sinh.

Không giống như những sinh linh Ma tộc khác, y là Huyết Hải Lão Tổ, căn bản không bị La Hầu khống chế, chẳng qua chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, y bất cứ lúc nào cũng có thể giải trừ, nhưng y lại không làm.

Bởi vì y cảm thấy La Hầu là một đối tác rất tốt, cho dù hiện tại mình phải gọi đối phương là lão sư, nhưng đó cũng là chuyện không hề ảnh hưởng lớn.

"Có nên ra tay không…" "Không được… Chuyện Địa Ma Vương vẫn còn sờ sờ ra đó…" "Tiên Chi Thần Thượng Hải không giết được y, huống chi chúng ta…" "Còn nữa, Minh Hà Lão Tổ đang ở một bên hổ thị đam đam kìa, lão gia hỏa đó không dễ đối phó đâu, Huyết Hải không cạn lão gia hỏa đó không chết, thậm chí còn đặc biệt trong Ma Giới cũng cứng rắn bồi dưỡng ra một phương Huyết Hải…" Không ít Ma Vương đều đang xì xào bàn tán, lần này, vẫn như thường lệ tránh Thiên Ma Vương.

Sau khi trải qua chuyện lần trước, mọi người đều cho rằng Thiên Ma Vương là chó săn đứng về phía La Hầu.

Thế nhưng Thiên Ma Vương nhìn thấy những người này đang xì xào bàn tán, liếc mắt nhìn nhau, đã hiểu ra, những tên chó chết này lại đang ủ mưu gì đó, hơn nữa còn không rủ y.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, vậy thì cứ để bọn họ ra tay đi, dù sao

thành công hay thất bại, mình cũng không có chuyện gì, cùng lắm thì rời khỏi Ma Vực mà thôi.

Đúng lúc các Ma Vương Ma Tướng đang bàn bạc với nhau, thân ảnh trong Hắc Liên đã hoàn toàn ngưng thực.

Ma Tổ La Hầu một thân hắc bào, ngồi trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, khẽ nhìn nghiêng phủ thị Ma Vực.

Quanh thân ma niệm bao phủ, mỗi một ý niệm của y đều có thể đản sinh vô số Ma tộc.

Lúc này y vừa mới hồi phục, nhìn ra xa, thấy trong Thiên Đình Hồng Hoang đầy dị tượng, không khỏi khẽ mỉm cười.

"Thiên Đình, Thiên Đế, lại bị ngươi đi trước rồi sao…" Ngay sau đó, y thu lại ánh mắt, không dám một lần nữa nhòm ngó Thiên Đình, nhìn về phía những Ma Vương và Ma Tướng đang rục rịch phía dưới, trong lòng không hề để ý, khẽ vung tay.

Tứ Đại Ma Vương, Thập Tam Ma Tướng lập tức hiểu ý y, đều hướng về phía không trung mà đến.

"Minh Hà…" "Đệ tử có mặt, lão sư cứ việc phân phó." Minh Hà Lão Tổ nghe La Hầu gọi mình, liền vội vàng khẽ cúi người, đáp.

La Hầu khẽ gật đầu, tán thưởng nhìn y một cái, cười nói: "Ngươi, rất không tệ, vi sư rất hài lòng." Minh Hà Lão Tổ hai mắt lộ một tia hân hỉ, đứng thẳng cười nói: "Đa tạ lão sư khen ngợi!" Tiếp đó, La Hầu nhìn về phía những Hỗn Nguyên Ma tộc kia, lạnh lùng hừ một tiếng.

Chúng Ma Vương Ma Tướng đều run rẩy, sợ gặp bất trắc.

La Hầu vẻ mặt không đổi, môi khẽ mở miệng nói: "Trong khoảng thời gian ngô vẫn lạc, trong Hồng Hoang có xảy ra đại sự gì không?" Thiên Ma Vương là người cơ trí nhất, liền vội vàng chắp tay thi lễ

nói: "Bẩm lão tổ, Đạo Tôn trước đây từng truyền đạo trong Hỗn Độn, bố đạo cho tất cả Hỗn Nguyên của Hồng Hoang." La Hầu nghe lời vẻ mặt giật mình, hay cho gã, mình vừa chết, lại bỏ lỡ một đoạn cơ duyên.

Tiếp đó hỏi: "Truyền đạo gì?" Minh Hà Lão Tổ cũng cười nói: "Chính là cảnh giới cao hơn!" "Trên Hỗn Nguyên, đương là gì?" La Hầu không hiểu, hỏi.

"Trên Hỗn Nguyên, vẫn là Hỗn Nguyên, chính là Vô Cực Kim Tiên vậy." "Giải thích thế nào?" "Người tu vi đạt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có thể trong Đạo Quả khai sáng một phương thế giới, diễn hóa thế giới, mượn lực lượng chúng sinh của thế giới, có thể nhập Vô Cực Kim Tiên vậy." Hai người một hỏi một đáp, đều mỉm cười.

La Hầu nghe xong, khẽ gật đầu, trên mặt lộ một nụ cười.

Tuy mình đã bỏ lỡ buổi giảng đạo này, nhưng vẫn biết phương pháp, tuy không tự mình nghe Bàn Cổ Đại Thần truyền đạo, nhưng may mắn thay những chuyện quan trọng không bỏ sót, vậy là đủ rồi.

Còn Thiên Ma Vương một bên lại rất bất mãn với Minh Hà Lão Tổ, răng sau cắn chặt đến sắp hỏng.

Rõ ràng là y nói chuyện trước, nhưng đến bây giờ lại bị Minh Hà Lão Tổ cướp mất trắng, hơn nữa còn khiến La Hầu vui vẻ như vậy.

Y không biết, việc khiến La Hầu vui vẻ như vậy không phải là giải đáp chuyện này, mà là Minh Hà vừa rồi đã hộ đạo quanh Hắc Liên, điều này mới khiến La Hầu cực kỳ vui vẻ.

Cái đó đã là hậu chiêu cuối cùng của La Hầu, tất cả những hình chiếu của y trong vô tận thời không đều bị Tiên Đạo Thần Ma hủy diệt rồi.

Nếu không phải những Ma Chủng được gieo trên vạn linh Hồng Hoang hội tụ lại với nhau, mới khiến y phục sinh trở lại, nếu không thì y sớm đã chết thấu rồi.

Và vào khoảnh khắc vừa rồi, trong thời gian y còn chưa hoàn toàn phục sinh, nếu có người phá hoại, vậy thì y sẽ thực sự vẫn lạc.

Do đó, đối với Minh Hà hộ pháp, tự nhiên là cực kỳ công nhận, còn Thiên Ma Vương, tuy trước đây biểu hiện cũng được, nhưng lại ở phía dưới bỏ qua mọi chuyện đang xảy ra, để mặc những loạn thần tặc tử kia ý đồ mưu phản hãm hại y.

Chuyện này, sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

La Hầu thấy bọn họ dù sao cũng chưa ra tay, trong lòng có sự e ngại đối với mình, nên mới không giết, nếu trọng tố thì tuy nhân cách của những người này mất đi, nhưng người đến sau chưa chắc đã còn e ngại y như vậy.

Do đó, giữ lại những người này cũng không nhất định là toàn chuyện xấu.

"Tiên…" Giọng La Hầu mang theo vài phần oán hận, y tốt bụng chạy đến giúp Hồng Quân, lại bị Tiên Đạo Thần Ma đáng chết kia giết chết!

Từ khoảnh khắc đó, minh ước giữa y và Hồng Quân đã định sẵn là bị xé bỏ rồi.

La Hầu y dù có chết đói vì không có chút tín ngưỡng nào, dù có bị người ta sống sờ sờ đánh chết, cũng không thể liên minh với Tiên Đạo nữa!!!

"Vô luận là Hồng Quân, hay là Tiên Đạo Thần Ma, ngô tất thề sẽ giết chết nhĩ đẳng!!!" Trong hai mắt La Hầu đầy ý hận thù, vô tận ma niệm, cuồn cuộn thế giới, khí tức vô cùng điên cuồng cuồn cuộn.

“Bốp!” Bỗng nhiên một cái tát giáng xuống mặt Tứ Đại Ma Vương và Thập Tam Ma Tướng phía trước, đánh bay bọn họ ra ngoài.

“Đừng tưởng bản tổ không biết trong não hải nhĩ đẳng đang nghĩ gì!!!

Các ngươi nên may mắn là mình chưa làm, nếu không hôm nay chính là tận thế của nhĩ đẳng!!!” Oanh long long!

Trong Thiên Đình, một đạo khí tức cường đại vô cùng xông thẳng lên trời.

“Hahahahahaha…” Một thân ảnh từ Dao Trì Tiên Cảnh xông thẳng lên trời, sừng sững trên đỉnh Thiên Đình, phát ra một tràng cười lớn.

“Chúc mừng Đại huynh! (phu quân)” Thái Nhất, Nguyên Mẫu Phu Nhân, Hi Hòa ba người lập tức đến bên cạnh Đế Tuấn, hướng về y chúc mừng.

“Haha, hôm nay đại hỉ!

Tự nhiên sẽ mở yến tiệc, cùng mời chúng thần Thiên Đình, cùng nhau chúc mừng!” Đế Tuấn cười ha hả một tiếng, nhìn thế giới trong Đạo Quả của mình, đầy ý mừng rỡ.

Đạo Quả của y đã khai sáng ra thế giới, tuy chỉ mới có thế giới cơ bản nhất, nhưng ít nhất cũng đã xây dựng xong rồi.

Còn về sau này diễn hóa ra thế giới nào, điều này cần Đế Tuấn suy nghĩ kỹ lưỡng sau cùng mới quyết định.

Khai sáng thế giới này, cũng có nghĩa là Đế Tuấn đã có tư cách bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, còn lại chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Diệp Hiên đứng trong hư không, trước mặt hiện ra lực lượng bản nguyên thế giới khổng lồ.

Lực lượng bản nguyên thế giới khổng lồ vô cùng này dần dần diễn hóa, từ từ hiện ra ba đạo thân ảnh.

Ba đạo thân ảnh này, một là tộc nhân loại Phượng Hoàng, hai là tộc nhân loại Chân Long, ba thì giống như tộc Quy có đuôi lại có một con rắn đi kèm.

Chính là Chu Tước, Thanh Long, Huyền Vũ trong Tứ Tượng Thánh Thú.

"Phượng Hoàng tắm mình trong lửa, còn Chu Tước thân mình lửa cháy không ngừng." Diệp Hiên khá hài lòng nhìn cảnh này, Chu Tước kia còn đẹp hơn cả Phượng Hoàng, càng thêm ung dung hoa quý, toàn thân trên dưới tràn đầy lửa và vĩnh viễn không tắt.

Số lượng tộc Phượng Hoàng cực kỳ đông, hơn nữa chủng tộc cũng đa dạng, phẩm loại hình dáng không nhất quán, lại thực lực thấp kém.

Nhưng Chu Tước lại không như vậy, Chu Tước sinh ra đã bất tử bất diệt, là Thiên Chi Tứ Linh, tức là Tứ Phương Thánh Thú.

Chức trách của Chu Tước chính là trấn thủ phía Nam Hồng Hoang, tức là Nam Hoang và vùng Nam Cực Bất Tử Hỏa Sơn.

Nội tình Hồng Hoang càng sâu dày, thực lực của Chu Tước liền càng cường đại.

Chu Tước là Thánh Thú vậy, tộc Phượng Hoàng chẳng qua chỉ là một trong vạn tộc Hồng Hoang mà thôi, không có gì nổi bật, điều duy nhất đáng nói chẳng qua là vào những năm đầu từng xưng bá Hồng Hoang mà thôi.

Chu Tước tuy hình dạng tựa Phượng Hoàng, nhưng lại không phải Phượng Hoàng; Thanh Long tuy hình dạng tựa Long, nhưng cũng không phải Long; Huyền Vũ Bạch Hổ cũng vậy.

Trong Tứ Tượng, vốn đương nhiên lấy Thanh Long làm tôn, Long chủ phương Đông, thế nhưng trong Hồng Hoang trên thực tế đương nhiên lấy Bạch Hổ làm tôn, bởi vì Bạch Hổ này là Bạch Hổ đã trải qua vô số thế giới, không giống như Chu Tước, Thanh Long, Huyền Vũ trước mắt này là do Thiên Đạo Hồng Hoang mà thành.

Thực lực của Bạch Hổ cường đại, e rằng có thể sánh ngang Thần Ma.

Còn ba vị Thánh Thú còn lại, không thể sánh bằng Thần Ma, cũng chỉ là Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cao nhất mà thôi.

Bạch Hổ là thần chiến tranh sát phạt, hung mãnh chí cực, không phải tộc Hổ của Hồng Hoang có thể sánh bằng.

Nhưng hình tượng diễn hóa thì đều lấy từ những chủng tộc trong Hồng Hoang.

Diệp Hiên vung tay lớn, lực lượng Thiên Đạo Hồng Hoang quán chú vào đó, ràng buộc với Thiên Đạo, có quyền hành Thiên Đạo, gánh vác trách nhiệm bảo hộ Hồng Hoang.

"Như vậy, Thiên Chi Tứ Linh đương nhiên đã đầy đủ, Hồng Hoang có Tứ Tượng trấn thủ, nội tình hẳn sẽ tăng cường không ít…" Diệp Hiên khá hài lòng nhìn ba Thánh Thú trước mặt.

Ba Thánh Thú không ngừng hấp thu lực lượng Thiên Đạo.

"Gầm!" Người đầu tiên hấp thu xong chính là Thanh Long, Thanh Long bay vút lên Cửu Thiên, một tiếng gầm giận dữ, sau đó nhìn về phía Diệp Hiên, trong hai mắt đầy nghi hoặc, nhưng không kịp nghĩ nhiều, liền một trận choáng váng hoa mắt.

Khi mở mắt ra lần nữa, mình đã đến Đông Cực Chi Địa của Hồng Hoang.

"Vị kia vừa rồi rốt cuộc là ai?

Trên người y cư nhiên có Tam Thiên Đại Đạo ba động!!" Thanh Long hai mắt kinh hãi vô cùng, y chỉ cảm thấy mình ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, liền bị trực tiếp truyền tống đến nơi này.

"Vậy đó là Sáng Thế Thần của phương thế giới này sao…" Ngay sau đó, Thanh Long bay lượn trên trời, cúi mình nhìn xuống dưới, lại thấy vùng Bắc Cực mênh mang cư nhiên hoàn toàn biến thành một vùng Quy Khư Chi Địa.

"Quy Khư…" "Khí tức đáng ghét làm sao…" Thanh Long, chủ phương Đông, hệ Mộc, thích lực lượng sinh mệnh.

Trong Quy Khư tuy cũng có khí tức sinh mệnh, nhưng cũng có khí tức tử vong.

"Đây là Luân Hồi sao…" Ngay sau đó, ánh mắt Thanh Long nhìn về phía Luân Hồi, điều này vẫn chưa xong, y còn tiếp tục nhìn xuống, nơi ánh mắt y đến, tất cả đều hiện ra trong tầm mắt y.

Đột nhiên, một đạo thần quang lóe lên rồi vụt đi, xông thẳng vào hai mắt Thanh Long.

"Tiểu bối phương nào, dám dò xét Địa Phủ U Minh Chi Địa!!!" Hậu Thổ cảm nhận được có người dò xét Địa Phủ Luân Hồi Chi Địa, một tiếng quát lớn, một đạo thần thông bay đi.

"Tê!" Thanh Long thấy vậy trong lòng đại hãi, trong hai mắt hai đạo kích quang bắn ra, đánh vào đạo thần quang kia, phát ra tiếng động lớn rồi tiêu biến lẫn nhau.

"Hừ!" Hậu Thổ thân hình vừa chuyển, xuất hiện trên không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thanh Long, lạnh giọng hỏi: "Thanh Long Long tộc?" Nàng từng nhìn thấy Tây Hải Long Vương Thanh Long một lần, nhưng chỉ cảm thấy con Thanh Long trước mặt này với con Thanh Long đã thấy trước kia dường như có chút không giống.

Không chỉ hình tượng dường như có sự khác biệt tinh tế, ngay cả khí tức cũng hoàn toàn không giống.

Khí tức của con Thanh Long trước mặt này ẩn ẩn tỏa ra một luồng khí tức tôn quý cao quý, còn Thanh Long Long tộc cũng chẳng qua chỉ là tu vi cường đại mà thôi, không hề có loại khí tức trời sinh tôn quý chí cực này.

"Cái gì?

Ngô là Đông Phương Chi Linh Thanh Long của Thiên Chi Tứ Linh!" Thanh Long nghi hoặc một tiếng, sau đó vẻ mặt uy nghiêm nói.

Ông ~ một trận khí thế cuồn cuộn ập đến, trực diện Hậu Thổ.

Hậu Thổ nghe lời sắc mặt biến đổi, nói: "Thiên Chi Tứ Tượng?" Hồng Hoang vốn không có Thiên Chi Tứ Tượng, nhưng cùng với lời Diệp Hiên hôm đó nói sau khi Thiên Địa Nhân Tam Tài quy vị, gần như tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều biết tiếp theo quy vị chính là Tứ Tượng.

Và quả nhiên, ở Tây Cực Chi Địa xuất hiện một vị Thánh Thú Bạch Hổ, thực lực kinh người, hiểu biết nhiều, không ai dám chọc ghẹo đối phương.

Và hôm nay, cuối cùng đã xuất hiện vị Đông Phương Thánh Thú này.

"Không sai!" Trong đồng tử Thanh Long cũng xuất hiện một tia kiêng kỵ, bởi vì y cũng từ trên người đối phương cảm nhận được một luồng lực lượng Thiên Đạo, dường như người phụ nữ trước mặt này cũng nắm giữ quyền hành Thiên Đạo vậy.

Nắm giữ quyền hành Thiên Đạo không có ai dễ chọc, bởi vì đa số đều có thể mượn một tia quyền hành Thiên Đạo bất diệt, từ đó bản thân bất diệt.

Giống như Tứ Thánh Thú vậy, vô luận thế nào, chỉ cần Hồng Hoang không hủy diệt, bọn họ sẽ không hủy diệt.

Đương nhiên, nếu thế giới Hỗn Độn đều hủy diệt, bọn họ tự nhiên cũng sẽ cùng hủy diệt.

Còn nếu Hồng Hoang hủy diệt, nhiều nhất cũng chỉ là mất đi bản tiền bất tử bất diệt của bọn họ mà thôi, chứ không khiến bọn họ lập tức tử vong.

Giống như Hậu Thổ vậy, có thể mượn Luân Hồi vô hạn chế phục sinh bản thân, bất tử bất diệt.

"Nếu đã như vậy, vậy chuyện trước kia đều là hiểu lầm, sau này xin Thánh Thú đừng tùy ý tham tra Luân Hồi, Luân Hồi sự quan trọng đại, không thể khinh động." Hậu Thổ khẽ gật đầu, nhìn Thánh Thú trước mặt, cũng không có gì sợ hãi.

Người ta nói, Bạch Hổ Thánh Thú chí cường, nhưng đó là Bạch Hổ, đây là Thanh Long, cho dù các Thánh Thú đều cường đại như nhau, Hậu Thổ nàng cũng không sợ đối phương.

Luân Hồi sự quan trọng đại, cho dù là Thánh Thú, cũng sẽ không đi phá hoại.

Thánh Thú tồn tại là để trấn thủ Hồng Hoang, chứ không phải để phá hoại Hồng Hoang.

Trong hư không.

Chu Tước kêu một tiếng dài, sau đó thần hỏa theo sau, dáng vẻ thần quý, khiến người ta sinh lòng yêu mến.

Diệp Hiên khẽ búng tay, Chu Tước kêu một tiếng ai oán, rơi xuống Nam Cực Bất Tử Hỏa Sơn Chi Địa.

Nam Cực, Bất Tử Hỏa Sơn.

“Thần Thánh phương nào rơi xuống nơi đây!

Cư nhiên dám xâm phạm lãnh địa của tộc Phượng Hoàng ngô!” Khổng Tuyên cảm nhận được một tồn tại chí cường rơi xuống Nam Cực, lập tức vỗ bàn đứng dậy, trực tiếp xông ra ngoài.

Tộc Phượng Hoàng vốn tu vi không mạnh, nếu lại có một tồn tại cường đại chạy đến tranh giành địa bàn, thì đó không phải là chuyện tốt.

Và khi Khổng Tuyên đến vị trí của Chu Tước, đồng tử đột nhiên co rút, vị Thánh Thú đang tỏa ra khí tức cao quý lạnh lùng trước mặt này cư nhiên hình tượng rất giống tộc Phượng Hoàng.

“Ngươi là tộc nhân của tộc Phượng Hoàng?” Khổng Tuyên thăm dò hỏi.

Y tưởng Chu Tước giống như y, là tộc nhân Phượng Hoàng lưu lạc bên ngoài, lần này trở về là muốn giúp tộc Phượng Hoàng trở nên cường đại trở lại.

Nhưng y cũng không nghĩ xem, nếu thực sự là tộc nhân lưu lạc bên ngoài, làm sao có thể đột phá Thiên Đạo nghiệp lực trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chu Tước Thánh Thú lắc lắc đầu, cố gắng tỉnh táo lại một chút, nghe lời khinh bỉ nói: “Phượng Hoàng?

Tồn tại ti tiện đến mức nào!” “Ngươi!” Khổng Tuyên nghe lời giận tím mặt, nếu không phải đối phương dung mạo quá giống Phượng Hoàng, y sớm đã trực tiếp ra tay rồi, đâu còn nói thêm nửa lời.

“Ngô là Nam Phương Chi Linh của Thiên Chi Tứ Linh, Chu Tước!” Chu Tước ngẩng cao cái đầu kiêu ngạo, ánh mắt khinh bỉ nói.

Nàng là tồn tại cao quý đến mức nào, sao có thể so sánh với những

sinh linh ti tiện này!

Nếu nói Đại Đạo Thần Ma là hóa thân của Đại Đạo, vậy thì Thiên Chi Tứ Linh bọn họ chính là hóa thân của Thiên Đạo!

Là cao quý!

Là cường đại!

Là đạm mạc!

"Chu Tước?!" Khổng Tuyên trong miệng lẩm bẩm niệm một tiếng, thân thể không ngừng run rẩy, đây không phải là sợ hãi, mà là phẫn nộ.

Y là con Khổng Tước đầu tiên giữa trời đất, nhưng đối phương cư nhiên tên là Chu Tước.

Hơn nữa vị cách còn cao hơn y, thực lực dường như cũng không thể xem thường.

"Sinh linh ti tiện!" Chu Tước khinh bỉ nói, sau đó bay vút lên trời, lười biếng đáp lời loại sinh linh này.

Chương 309

Bọn họ sao lại dám, yếu kém như vậy mà lại kiêu ngạo đến thế, nếu không phải muốn tìm hiểu kỹ thế giới này, thì nhất định phải giết chết tên gia hỏa trước mặt này mới được!

Khổng Tuyên ngẩng đầu nhìn Chu Tước đang bay cao, trong lòng lửa giận đã đạt đến cực hạn, vừa định nổi giận bay lên thì liền thấy một thân ảnh lập tức xuất hiện trước mặt mình.

"Đại huynh, nhẫn nhẫn đi, đó là Chu Tước đó!" Kim Bằng xuất hiện trước mặt Khổng Tuyên, một tay đặt lên vai Khổng Tuyên vỗ vỗ.

"Hừ!

Chu Tước thì sao!" Khổng Tuyên lạnh lùng hừ một tiếng, khinh bỉ nói.

"Tộc Phượng Hoàng ngoài hai chúng ta ra, đều là người không nhập Hỗn Nguyên, ngươi thực sự muốn cùng nàng cá chết lưới rách sao?" Kim Bằng bình thản nói.

Sau đó y buông tay ra, tĩnh lặng đứng sang một bên, nhường đường cho Khổng Tuyên, bày tỏ rõ ràng là nói xong lời của mình rồi, thì lười biếng đi ngăn cản đối phương nữa.

Y biết, mình nói như vậy xong, đối phương sẽ không còn nghĩ đến những chuyện có hay không nữa.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, sắc mặt Khổng Tuyên lập tức bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: "Ngô đã hiểu." Sau đó đứng dậy, bay về Phượng Hoàng Cung.

Đúng như Kim Bằng đã nói, nếu y đi chọc ghẹo Chu Tước, trước tiên đánh thắng được đối phương hay không vẫn là thứ yếu, cho dù

đánh thắng được e rằng cũng không thể giết chết Chu Tước, Thiên Chi Tứ Linh, bất tử bất diệt.

Còn nếu không đánh thắng được, y nhiều nhất cũng chỉ là một mình bỏ chạy, còn tộc Phượng Hoàng còn lại ở Bất Tử Hỏa Sơn e rằng sẽ gặp tai họa diệt vong.

Vì hoàng đồ bá nghiệp của mình, Khổng Tuyên cũng chỉ có thể cứng rắn nuốt trôi cục tức này.

Tuy lời nói của mình không thiện lương như vậy, nhưng cũng không cô ngạo lạnh lùng như Chu Tước vậy.

Vùng Bắc Cực.

Huyền Vũ rơi xuống nơi đây, vẻ mặt trầm trọng nhìn vùng Tử Vong Chi Cảnh kia, vốn là một vùng sông băng của Bắc Cực, lúc này lại hoàn toàn biến thành Tử Vong Chi Cảnh.

Khí tức tử vong vô biên cuồn cuộn xuống, bao phủ cả Bắc Cực.

Huyền Vũ thấy vậy, trong hai mắt lóe lên một tia phẫn nộ.

Hoàn cảnh như vậy, y không thể dung thứ!

"Tử Vong Thần Ma, ngươi quá đáng rồi!" Huyền Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, trong lời nói đầy giận dữ.

Ông ~ một luồng tử khí từ từ bay lên, xuyên phá thương khung, hóa thành một đạo thân ảnh Đại Đạo Thần Ma.

"Di, Thiên Chi Tứ Linh, Tứ Tượng Huyền Vũ!" Tử Vong Thần Ma nhìn thấy Huyền Vũ, khẽ kinh ngạc một tiếng, thầm nghĩ phương thiên địa này càng ngày càng viên mãn.

Từ Thái Cực đến Lưỡng Nghi rồi đến Tam Tài Tứ Tượng, đều đã đầy đủ, nếu thực sự khiến nó thập toàn thập mỹ, vậy thì đến lúc đó phương Hồng Hoang này lại sẽ trở thành một thế giới như thế nào?

“Thật sự có chút mong đợi a…” Tử Vong Thần Ma vẻ mặt đầy vẻ hướng vọng, lẩm bẩm nói.

“Tử Vong Chi Cảnh chia đôi, phân địa mà trị, nếu không, hôm nay, không ngoài một trận chiến!” Huyền Vũ trong hai mắt thần hỏa bay lượn, không muốn nói chuyện thêm nửa lời với Tử Vong Thần Ma này, trực tiếp nói.

Lãnh địa mà y quản hạt trên thực tế là toàn bộ phía Bắc Hồng Hoang, tức là Bắc Hoang cộng với vùng Bắc Cực, đây mới là lãnh địa của y.

Nhưng ai cũng không muốn vùng Bắc Cực bị tồn tại khác sống sờ sờ chiếm lĩnh, tuy nói y chuyên trách nhiệm vụ bảo hộ, nhưng Tử Vong Thần Ma lại cũng chạm đến lợi ích của sinh linh Hồng Hoang, y làm như vậy cũng không có gì sai.

Tử Vong Thần Ma nghe lời một trận trầm mặc, hai mắt như thần hỏa lập lòe không ngừng.

Cuối cùng, dưới khí thế của Huyền Vũ ngày càng dâng cao, y thở dài một tiếng, nói: “Nếu đã là lời Thánh Thú nói, vậy thì hợp lẽ nên lùi bước một chút.” Ngay sau đó, y vung tay áo, xua tan tử khí trên nửa bên vùng sông băng Bắc Cực.

Sự lùi bước này, chính là nửa cái sông băng Bắc Cực.

Không có cách nào, Thánh Thú trong Hồng Hoang chiến lực cực cao, y tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương, hơn nữa nếu mình vẫn lạc, vậy thì lại phải chìm sâu trong Đại Đạo ngủ vùi.

Còn nếu Thánh Thú vẫn lạc, dưới tác dụng của lực lượng bản nguyên thế giới cộng thêm lực lượng Thiên Đạo, rất nhanh liền có thể phục sinh.

Trong Hồng Hoang, cho dù là Đại Đạo Thần Ma cũng không dễ

dàng chiến thắng đối phương, trừ phi là có Đại Đạo Thần Ma hoàn toàn thể đến.

Hơn nữa cũng không thể giết chết Thánh Thú, nhưng lại có thể trộm lương hoán trụ, phong ấn trấn áp, như vậy cũng có thể đạt được mục đích giết chết một cách khác.

Đương nhiên, loại sức mạnh vĩ đại này căn bản không phải Tử Vong Thần Ma hiện tại có thể làm được.

Dưới ánh mắt hổ thị đam đam của Huyền Vũ, y cũng chỉ có thể lùi bước một chút.

Càng cường đại thì càng có thể cảm nhận được sự cường đại của Tứ Thánh Thú, còn càng yếu kém thì lại càng không thể nhìn thấu.

Huyền Vũ nhìn thấy nửa bên giang sơn của Bắc Cực Chi Địa cũng đã khôi phục lại cảnh tượng trước kia, lập tức dưới chân sinh sóng, từng đạo sóng văn nổi lên, nửa bên sông băng phía dưới đã bắt đầu xuất hiện các loại địa hình khác nhau.

Như những ngọn núi cao trước kia, như những vùng trũng thấp trước kia.

Gồ ghề, cao thấp có trật tự.

Nhìn cảnh tượng phía dưới này, Huyền Vũ thần sắc khá vui mừng gật đầu, sau đó dưới chân sinh mây cao ngọa trên Cửu Thiên, tĩnh lặng nhìn thế gian tang thương.

Sở dĩ có thể để lại một chỗ cho Tử Vong Thần Ma đó là vì thấy đối với Hồng Hoang cũng có lợi ích ở một tầng nhất định, nếu không, ít nhất cũng phải bức Tử Vong Thần Ma đi ra ngoài. "Tứ Tượng đã thành, nên xuất hiện Ngũ Linh sứ giả." Diệp Hiên nhìn xuống Tứ Tượng Thánh Thú bên dưới, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Khi Tứ Tượng Thánh Thú xuất hiện, Diệp Hiên có thể cảm nhận

rõ ràng nền tảng của Hồng Hoang lại tăng lên một đoạn lớn, chỉ là vẫn chưa đạt đến trình độ biến đổi về chất.

Nếu như Ngũ Linh sứ giả xuất hiện, tưởng rằng nền tảng này sẽ mang lại cho Hồng Hoang sự thay đổi long trời lở đất!

Diệp Hiên vung tay lên, ba ngàn Đại Đạo hiện ra, trôi nổi trước mặt, rực rỡ như những vì sao.

Sau khi rút ra Ngũ Hành Đại Đạo bên trong, hắn lại phất tay, các Đại Đạo còn lại liền ẩn lui biến mất.

Lần này thứ hắn lấy chính là ngũ hành hạ vị Đại Đạo: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, chứ không phải là Ngũ Hành Đại Đạo hoàn chỉnh.

Trong Đại Đạo có loại Ngũ Hành hợp nhất thành một Đại Đạo, cũng có loại thuộc về chi nhánh Ngũ Hành.

Loại trước là một con đường Đại Đạo, loại sau là năm con đường Đại Đạo.

Diệp Hiên vươn ngón tay, nhẹ nhàng điểm lên Đại Đạo một cái, kế đó Đại Đạo khẽ run rẩy, dần dần từng luồng khí tức ngũ hành chậm rãi bay ra.

Đó là bản nguyên Đại Đạo, là sự tồn tại tương tự như Đại Đạo Thần Ma.

Song song với Đại Đạo Thần Ma, nhưng lại không phải là Đại Đạo Thần Ma.

Ngũ Linh sứ giả sẽ giống như Đại Đạo Thần Ma, cùng gốc cùng nguồn, nhưng dù sao cũng không phải do bản thân Đại Đạo hóa thành, cho nên có thể coi là đệ đệ của Đại Đạo Thần Ma, nền tảng vẫn kém hơn rất nhiều, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi. "Đi thôi..." Diệp Hiên nhìn về phía năm đoàn bản nguyên này, sau đó nhẹ giọng nói.

Năm đoàn bản nguyên kia nháy mắt bị phủ lên một lớp bụi trần che khuất, giống như chân linh bình thường của Hồng Hoang, bình thường không có gì lạ.

Kế đó chúng chậm rãi rơi vào luân hồi, ngay cả Hậu Thổ nương nương tọa trấn luân hồi cùng với Luân Hồi Thần cũng không thể phát hiện ra chút manh mối nào.

Diệp Hiên đích thân ra tay, khắp gầm trời này ngoại trừ Bàn Cổ có thể nhìn thấu thủ đoạn của hắn ra, thì không còn ai khác.

Thế là, dưới sự khống chế của Diệp Hiên, Ngũ Linh sứ giả tiến vào luân hồi, chờ đợi thời cơ giáng lâm rồi chuyển thế. "Nhân tộc Hiên Viên, Ngũ Linh tương trợ." Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên, hắn định để năm đoàn bản nguyên này đầu thai chuyển thế giúp Nhân Hoàng Hiên Viên đỉnh đỉnh đại cục Hồng Hoang, sau khi đắc đại công đức sẽ thành tựu ngôi vị Ngũ Linh.

Tiên thiên ngũ hành chuyển thành thân thể hậu thiên ngũ hành, chúa tể tiên thiên hậu thiên thành tựu Ngũ Linh sứ giả.

Đây chính là mục đích của Diệp Hiên. ...

Nam Hoang, Nhân tộc.

Nhân tộc kể từ khi Toại Nhân Thị định đỉnh ngôi vị nhân vật chính của thiên địa, đã lớn mạnh không ngừng, thế lực hiện nay sớm đã vượt qua các chủng tộc khác, chẳng qua là thiếu hụt những cường giả đỉnh tiêm nhất mà thôi.

Từng quốc gia lấy quốc hiệu mọc lên như rừng trên đại lục Nam Hoang, hợp thì là Nhân tộc, phân thì là các nước.

Tuy rằng lực ngưng tụ không mạnh mẽ bằng một khối Nhân tộc thống nhất, nhưng như vậy lại có lợi cho việc cai trị của Nhân tộc đối với các vùng đất.

Nếu chuyện gì cũng phải thỉnh giáo Nhân Hoàng, vậy thì đợi đến lúc xử lý xong cũng phải đến năm tháng nào rồi, đặc biệt là những Nhân tộc ở nơi rất xa.

Thêm vào đó, ngày xưa Nhân tộc không có cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, muốn vượt qua Hồng Hoang to lớn như thế là chuyện gian nan biết bao, gần như là chuyện không thể làm được.

Cho nên mới áp dụng cách thức này: ngày thường tự mình cai trị quốc gia của mình, nếu Nhân Hoàng có lệnh, thì bắt buộc phải tập hợp lại cùng nhau.

Đối với thời đại đó mà nói, đây đã là phương thức tốt nhất.

Cho dù là hiện nay, cường giả Hỗn Nguyên trong Nhân tộc xuất hiện lớp lớp, nhưng Hồng Hoang cũng theo đó mà biến lớn hơn vô số lần, cường giả Hỗn Nguyên muốn bay thẳng cũng cần thời gian vài ngày, càng đừng nói đến những người không phải Hỗn Nguyên.

Mà điều này cũng đòi hỏi những người đảm nhiệm vị trí thành chủ một phương phải là cường giả Hỗn Nguyên, nhưng số lượng thành trì của Nhân tộc gần như vô cùng vô tận, lấy đâu ra nhiều cường giả Hỗn Nguyên đến thế.

Càng chưa nói đến việc không phải tất cả cường giả Hỗn Nguyên đều nguyện ý đảm nhiệm chức thành chủ, đại đa số đều muốn bế quan tu hành, không muốn bị những tục vụ đó quấn thân.

Toại Nhân Thị ẩn nặc trong Nam Hoàng Thiên Cung, không hỏi thế sự, chuyên tâm tu hành, tu vi ngày càng tinh tiến, dĩ nhiên đã chạm tới cảnh giới Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Mà những Chư Vương thời thượng cổ kia, cũng đều sớm đã lui về tuyến sau, ẩn nặc không xuất hiện nữa.

Hiện nay những vị trí trọng yếu ở khắp nơi của Nhân tộc gần như

đều là hậu đại Nhân tộc, sơ đại Nhân tộc ẩn nặc không xuất hiện, tu hành tinh thâm, phóng túng để Nhân tộc sinh trưởng dã man, như vậy, Nhân tộc mới có thể càng thêm lớn mạnh.

Nhân tộc từ khi đắc được ngôi vị nhân vật chính thiên địa, thực lực tăng cường rất nhiều, vạn tộc thần phục, bức ép Phượng Hoàng nhất tộc phải co cụm ở vùng núi lửa Bất Tử tại Nam Cực.

Ngay cả Phượng Hoàng muốn đi đến vùng đất Bắc Hoang, cũng đều bị Nhân tộc khai phá chiếm lĩnh.

Đất Bắc Hoang, đại đa số rơi vào tay Nhân tộc và Vu tộc.

Chỉ có cực ít những nơi chướng khí khó sinh tồn, Nhân tộc mới buông tay, mà Vu tộc đa phần da dày thịt béo hoàn toàn coi thường, nên đã chiếm lĩnh chúng.

Cho nên cứ như vậy, Nhân tộc và Vu tộc gần như đã chia cắt sạch sẽ Bắc Hoang.

Sau đó Nhân tộc và Vu tộc thông qua phương thức trao đổi lãnh thổ, khiến lãnh thổ hai bên coi như có đường phân giới rõ ràng.

Mà những chủng tộc khác hoặc là phải đến những nơi cực kỳ hẻo lánh, hoặc là đều phải dựa vào hai tộc mà sinh tồn.

Hồng Hoang chính là như thế, kẻ mạnh quyết định tất cả, kẻ yếu thì không có quyền lên tiếng.

Dần dần, lãnh địa của Nhân tộc cũng bắt đầu được từ từ gọi là "Nhân Gian", giống như Nhân trong Tam Tài, đối ứng với Thiên Đình, Địa Phủ.

Nhân tộc đến địa bộ như ngày nay, sớm đã không còn cảm giác thần thánh rình rập.

Các thần thánh rình rập không phải là địa vị của Nhân tộc, mà là

rình rập sự lớn mạnh của Nhân tộc.

Chúng thần hy vọng có thể từ trong Nhân tộc hấp thu những đệ tử cường đại để tráng đại thế lực của chính mình, giống như Tiên môn, Phật môn vậy.

Diệp Hiên nhìn Nhân tộc cường thịnh hiện nay, đáy mắt không khỏi lướt qua vài phần hài lòng. "Nhân tộc như vậy, mới đáng là Nhân tộc!

Vậy thì đại thế hãy mở ra đi..." ...

Tô Quốc, Tô Thành, Thái Thượng Vương Cung.

Tô Minh Thị nhìn trận thế trước mắt, đáy mắt lướt qua vài phần lo âu.

Vừa rồi đột nhiên xuất hiện một cỗ dao động, khiến ông phát giác được khí vận Nhân tộc cư nhiên loáng thoáng có chút không ổn định, nhưng khi ông nhìn lại khí vận Nhân tộc, thì lại sóng yên biển lặng. "Ta tu Túc Mệnh, Mệnh Chi Đại Đạo, định nhiên sẽ không vô phong khởi lãng (không có gió mà nổi sóng)." Đáy mắt Tô Minh Thị lướt qua một tia khẳng định, sau đó bày ra một bức trận đồ, trận đồ ẩn chứa Túc Mệnh Đại Đạo, có thể suy diễn thiên mệnh chư thiên.

Mà ông vừa đo lường, phát hiện Nhân tộc cư nhiên có đại nguy hiểm, cũng là đại cơ duyên. "Nhân tộc, ngày sau sẽ có đại tai!!" Trong mắt Tô Minh Thị lóe lên vẻ kinh hoảng, ngay sau đó mày nhíu chặt, lại lần nữa rình rập thiên cơ.

Thế nhưng, hồi lâu sau.

Ông vẫn không thu hoạch được gì, không khỏi thở dài một hơi.

Thật ra cũng không thể coi là không thu hoạch được gì, dù sao vừa rồi theo việc ông trắc toán phát hiện, Nhân tộc thật sự có đại loạn, đó là một loại nguy cơ bao trùm cả Nhân tộc, phảng phất như nếu không

vượt qua được sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mà nếu vượt qua được, e rằng Nhân tộc sẽ thay thế Yêu tộc xưng bá thế gian. ... "Bất luận là nguy cơ gì, đã xuất hiện, thì Nhân tộc tất sẽ vượt qua!

Vô phi chỉ là binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn mà thôi!" Đáy mắt Tô Minh Thị lộ ra một tia ngoan lạt, vung tay hừ lạnh.

Nhân tộc hiện nay còn có thể có nguy cơ gì chứ?

Vô phi chỉ là hai tộc Vu Yêu mà thôi!

Nếu có thể khiến Nhân tộc có nguy hiểm diệt tộc, thì chuyện này tất sẽ có hai tộc Vu Yêu toàn diện tham dự, bằng không trong Hồng Hoang không có bất kỳ tộc nào có thể diệt tộc Nhân tộc!

Tiếp đó, quanh thân Tô Minh Thị kim quang đại phóng, một bước bước ra, vượt qua vô cùng thời không. ...

Nam Hoàng Thiên Cung.

Trong mắt Toại Nhân Thị thần quang đại phóng, ngay sau đó, nhìn về phía trước, thân hình lóe lên, trực tiếp ra khỏi thiên cung, đáp xuống trước cửa. "Tô Minh Thị, đến đây vì sao?" Một bóng người áo trắng nơi xa nghe vậy, lập tức chắp tay cúi người vái chào: "Bệ hạ, đến đây vì đại sự của Nhân tộc!" "Vào đi." Toại Nhân Thị ung dung thở dài một hơi, vốn không muốn liên hệ quá nhiều với bên ngoài, nại hà những lão nhân này cứ thích gặp chuyện là tìm bọn họ.

Rõ ràng trong Nhân tộc có Nhân Hoàng, lại cứ khăng khăng chạy tới tìm ông.

Vốn định ở bên ngoài chặn đối phương lại, ai ngờ mở miệng ra là đại sự Nhân tộc, không xét lại không được.

Tiếp đó, thân ảnh lóe lên, ngồi trong chủ điện.

Tô Minh Thị nghe vậy đứng dậy, một bước bước ra, đi thẳng vào trong chủ điện. "Bệ hạ, lần này quấy rầy là vì đại sự của Nhân tộc, thần trong lúc cảm ngộ Đại Đạo đột nhiên phát giác có chỗ không đúng, khí vận Nhân tộc tuy sóng trào tráng lệ, nhưng lại có một tia căn cơ bất ổn, nghiễm nhiên hiện ra thế hư vọng." Tô Minh Thị không dám trì hoãn quá nhiều, nói thẳng.

Toại Nhân Thị nghe vậy mày nhíu chặt.

Căn cơ bất ổn?

Thế hư vọng?

Chương 310

Không thể nào a!

Căn cơ Nhân tộc một bước một dấu chân, đi vững vững vàng vàng, sao có thể xuất hiện thái thế như vậy.

Tiếp đó, ông nhíu mày, tụ tinh hội thần nhắm mắt quan sát.

Chỉ thấy khí vận Nhân tộc như rồng, xương thịnh đến cực điểm, ẩn ẩn còn cao hơn Thiên Đình một bậc, sao có thể xuất hiện thái thế đẳng cấp này?

Hồi lâu.

Toại Nhân Thị chậm rãi lắc đầu, nhìn về phía Tô Minh Thị, nói: "Ta tịnh chưa thấy cảnh tượng như vậy, có phải ngươi trước đó nhìn lầm rồi không?" Tô Minh Thị nghe vậy, sắc mặt trầm trọng, nghiêm túc đoan chính bảo đảm: "Thần tuyệt đối không nhìn lầm, trước đó thôi diễn, lại càng chứng thực cách nói này." Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, trong lòng dĩ nhiên minh bạch, e rằng đây là Tô Minh Thị vận dụng Đại Đạo của chính mình mới có thể nhìn thấy cảnh tượng, cũng chính là nói rõ đại thế thật sự cuồn cuộn mà đến rồi.

Mà có thể khiến Nhân tộc hiện ra cục diện như vậy, thậm chí khí vận có khả năng điên đảo, vậy thì nói lên một điểm, e rằng Nhân tộc sắp phải tao ngộ kiếp nạn cử thế a.

Tâm trạng Toại Nhân Thị có chút mạc danh, dường như nghĩ tới thủ bút của Diệp Hiên, sau đó u u than thở một tiếng, nói: "Không cần quá mức lo lắng, vô phi chỉ là cùng cả thế gian làm địch, Nhân tộc định có thể gánh vác trọng trách lần này!" Hồng Hoang phát triển đến nay, không chỉ phải thời khắc đối mặt với sinh linh dị giới có khả năng xuất hiện bất cứ lúc nào, mà cũng phải thời khắc đề phòng

những kẻ đồng vi sinh linh Hồng Hoang.

Giống như đám người Đế Tuấn, tuy rằng vẫn luôn chưa từng ra tay với Nhân tộc, nhưng hiện nay kiếp nạn này chính là đại kiếp của Nhân tộc, đám người kia e rằng cũng sẽ nhao nhao ra tay. "Hồng Hoang khai tịch đến nay, phàm là đại tộc, tất tao ngộ kiếp nạn, trong trận chiến Long Hán Lượng Kiếp, Long tộc bộc lộ tài năng, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc điêu linh.

Vu Yêu Lượng Kiếp, hai tộc Vu Yêu lại có thể toàn thân trở ra, thực sự là có chút không hợp với chuyện Lượng Kiếp thường làm.

Mà đợi đến đại kiếp của chúng ta Nhân tộc, e rằng trong Hồng Hoang thật sự phải tử thương vô số a...

Đến lúc đó, tưởng tất cũng có kẻ đạt Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đi, trước đó Thiên Đình dị tượng liên tục xuất hiện, tưởng tất là thủ bút của Thiên Đế, nếu dự liệu không sai, Thiên Đế hẳn là khai sáng thế giới rồi.

Nhân tộc, cũng cần phải tranh thủ thời gian a..." Trong lòng Toại Nhân Thị không ngừng tính toán, những lời nói này toàn bộ chìm vào trong lòng chứ chưa từng nói ra, ngoài mặt nhất định không thể hoảng loạn, nhưng trong nội tâm vẫn phải lo lắng vài phần.

Nếu không coi trọng lời của đối phương, thật sự là ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Tô Minh Thị nghe vậy, gật đầu, cũng không nói thêm gì, đã Toại Nhân Thị đều không hoảng, vậy bọn họ cũng đều không hoảng.

Nói cho cùng, cái gọi là lượng kiếp chẳng phải là một trận chiến sao, dựa vào đều là thực lực cứng, thay vì lo lắng, chi bằng biết rõ chuyện này rồi tranh thủ tu luyện, tranh thủ đột phá cảnh giới kia.

Sau khi bẩm báo Toại Nhân Thị, Tô Minh Thị còn định đi hướng

Nhân Hoàng Thần Nông Thị bẩm rõ tình huống, loại đại sự này, không thể không xét.

Đợi Tô Minh Thị rời đi, đôi mắt Toại Nhân Thị u ám, thầm nghĩ đại kiếp Nhân tộc cuối cùng cũng sắp lai lâm.

Tránh là tránh không khỏi, nhưng hiện tại chẳng qua chỉ là cảnh báo mà thôi, cự ly đại kiếp thật sự giáng lâm vẫn còn một khoảng thời gian. ...

Trong Địa Phủ.

Hậu Thổ đột nhiên tâm tư dũng động, sau đó nhìn về phía nơi luân hồi.

Chỉ thấy chân linh của Hoàng Thiên ngày xưa vẫn luôn ở trong Địa Phủ giờ phút này cư nhiên tự chủ mà hướng về nơi luân hồi xếp hàng đi tới, trên thân công đức vô lượng, phen đầu thai này theo lý thuyết tất là rơi vào trong Thiên Đạo. "Tam Thiên hàng thế, người trước rơi vào Nhân tộc thành tựu Nhân Hoàng chí tôn, lần này chẳng lẽ là..." Hậu Thổ lẩm bẩm một mình, trong ánh mắt ẩn ẩn có chút trống rỗng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi đến lượt Hoàng Thiên, chân linh bay thẳng về phía Nhân Đạo, lại là giáng thế vào trong Nhân tộc.

Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo là giáng thế vào hậu duệ của những tiên thần trong Thiên Đình, bên trong bao hàm vạn tộc vạn linh, tuyệt đại bộ phận đều là Yêu tộc.

Nhân Đạo chính là rơi vào trong Nhân tộc, trở thành huyết mạch Nhân tộc.

Tu La Đạo chính là rơi vào tộc A Tu La, cũng coi như là chủng tộc không tệ, tuy rằng không bằng hai cái trước, nhưng so với những cái sau thì tốt hơn nhiều.

Súc Sinh Đạo thì càng đừng nói nữa, đó là cấp thấp nhất của vạn tộc Hồng Hoang, sau khi thức tỉnh linh hồn, liền có thể trở thành tộc nhân.

Còn về Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo phía sau, đó hoàn toàn là đi chịu khổ, mà không phải chuyển thế. "Quả nhiên là rơi vào trong Nhân Đạo, trong Nhân tộc lại sắp xuất hiện một tôn Nhân Hoàng.

Toại Nhân Thị ứng vận mà sinh dẫn dắt Nhân tộc đi về hướng cường đại, rồi sau đó Thần Nông Thị ứng thiên mà xuất khiến Nhân tộc an định phồn vinh, hiện nay thế lực Nhân tộc vượt xa Vu tộc, Yêu tộc...

Mà tôn Nhân Hoàng này giáng thế, lại sẽ xuất hiện chuyện gì đây..." Hậu Thổ nhìn về phía luân hồi, trong lòng tư sự vạn thiên.

Mỗi một tôn Nhân Hoàng xuất hiện, không nghi ngờ gì đều sẽ khiến Nhân tộc trở nên càng thêm lớn mạnh, mà hiện nay Nhân tộc dĩ nhiên đã lớn mạnh rồi, vậy thì tiếp theo sẽ là... "Tiếp theo chính là Nhân tộc muốn chinh phục vạn tộc, xưng bá Hồng Hoang!!!" Trong đôi mắt Hậu Thổ lộ ra một tia kinh hãi, nếu dựa theo sự phát triển của sự việc, một người quật khởi, một người cường đại, một người sẽ là chinh phục!!! "Không được, không thể mặc cho Nhân tộc như vậy, phải mau chóng báo cho các huynh trưởng, cùng thương thảo việc này!!!" Trong lòng Hậu Thổ nháy mắt nghĩ như vậy.

Ngay lúc nàng muốn động thân, ánh mắt nàng lại nhìn về phía bầu trời cuối cùng kia, chân linh của Thanh Thiên trong Tam Thiên.

Nếu Hoàng Thiên chinh phục vạn tộc, vậy sứ mệnh cuối cùng của Thanh Thiên lại là gì đây...

Thế là, Hậu Thổ lẳng lặng nhìn về phía chân linh của bầu trời cuối cùng trong Tam Thiên ngày xưa. "Nếu Hoàng Thiên sau khi chuyển thế, hóa thành Nhân Hoàng, thật sự có thể chinh phục vạn tộc,

vậy sứ mệnh của bầu trời cuối cùng này rốt cuộc là gì..." Hậu Thổ có chút nghĩ không thông, nếu thật sự chinh phục được vạn tộc, vậy thì trong Hồng Hoang đã là Nhân tộc độc bá thiên hạ rồi a!

Theo lý thuyết không nên có tình huống này xuất hiện, nhưng nhất thời nàng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc sẽ như thế nào.

Không còn cách nào khác, cuối cùng, nàng lắc đầu, lựa chọn đi trước một chuyến đến Bàn Cổ Điện triệu tập chư vị Tổ Vu thương thảo việc này. ...

Trong Bàn Cổ Điện.

Theo việc Hậu Thổ dùng thần thông kích hoạt thần tượng trong Bàn Cổ Điện, một cỗ huyết mạch chi lực minh minh vô thị thời không vượt qua mọi trở ngại đi thẳng vào tâm thần Thập Nhị Tổ Vu.

Sau đó, Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao hướng về phía Bàn Cổ Điện mà đến.

Kẻ không phải Đại Vu của Vu tộc, không có tư cách tiến vào Bàn Cổ Điện, không chỉ là bên ngoài điện có Đại Vu trông coi, ngay cả bản thân đại điện cũng có cấm chế cực mạnh.

Nếu không phải người trong Vu tộc, tuyệt đối không thể vào trong.

Mà Bàn Cổ Điện được Vu tộc xem như tổ địa, là không thể nào để chủng tộc khác đi vào.

Mấy ngày sau, Thập Nhị Tổ Vu lục tục đến nơi này.

Hậu Thổ nhìn đông đảo Tổ Vu, chậm rãi mở miệng nói: "Lần này triệu tập chư vị huynh trưởng tỷ tỷ đến đây, là vì chuyện của Nhân tộc." "Nhân tộc?" Chúc Cửu Âm nghe vậy thấp giọng khó hiểu nói.

Những năm nay, nếu nói Tổ Vu có quan hệ tốt nhất với Nhân tộc, thì tất nhiên chính là Chúc Cửu Âm, chuyện giữa Vu tộc và Nhân tộc

cơ bản đều do Chúc Cửu Âm đi câu thông. "Nhân tộc làm sao rồi?

Tiểu muội mau nói!" Trong lòng Chúc Dung cứ như bị mèo cào, cực kỳ khó chịu.

Hắn ghét nhất là nói chuyện nói một nửa, có gì nói thẳng ra chẳng phải được rồi sao! "Đúng vậy, đúng vậy, tiểu muội mau mau nói ra!" Cộng Công và các Tổ Vu khác cũng đều trong lòng nôn nóng, nhao nhao mở miệng nói.

Hậu Thổ thấy thế, cũng vội vàng nói ra: "Tam Thiên thời cổ, tưởng tất các huynh trưởng đều còn nhớ chứ?" "Nhớ, không phải sớm đã vẫn lạc rồi sao, tên Thương Thiên kia không phải cũng đã hóa thành Nhân Hoàng Nhân tộc rồi sao?

Tại sao đột nhiên nhắc tới ba người này?" Chúc Cửu Âm gật đầu, nhíu mày hỏi.

Mà Đế Giang ở một bên lại kết hợp lời nói, trong lòng chấn động, mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ hai bầu trời còn lại cũng chuyển thế rồi?" Hậu Thổ nhìn thoáng qua Đế Giang, gật đầu nói: "Đúng!

Chính như đại huynh nói, Hoàng Thiên cũng chuyển thế rồi..." "Chuyển thế thì chuyển thế thôi, cái này tính là gì..." Chúc Dung dựa lưng vào ghế, khinh thường nói.

Hắn còn tưởng là chuyện gì, kết quả chính là chuyện này, không phải chỉ là Hoàng Thiên chuyển thế sao, còn thật sự coi đây là thời kỳ viễn cổ bọn họ đều là những sinh linh nhỏ yếu à?

Hiện tại tình huống này, cho dù đối phương đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, hắn cũng không sợ hãi đối phương mảy may.

Hậu Thổ có chút cạn lời nhìn Chúc Dung một cái, pha chút bất đắc dĩ nói: "Hoàng Thiên chuyển thế chính là Nhân tộc, Tam Thiên ngày xưa vẫn lạc, Thiên Đạo thua thiệt, cho nên một tia chân linh chưa mẫn

diệt, hiện nay chuyển thế Nhân tộc, chính ứng vào ngôi vị Nhân Hoàng kia." "Cái này..." Chúc Dung nháy mắt á khẩu không trả lời được, đúng vậy a, cái này nếu giống như Thương Thiên lại thành Nhân Hoàng, thì đó không phải là chuyện tốt gì.

Chỉ là một tôn Hỗn Nguyên thì đối với Vu tộc mà nói tự nhiên không tính là gì, nhưng nếu là Nhân Hoàng của Nhân tộc, thì ý nghĩa lại không giống nhau. "Nhưng Nhân tộc chung quy sẽ có tân Nhân Hoàng, liệu có phải là Hoàng Thiên hay không thì có quan hệ gì đâu?" Chúc Cửu Âm khó hiểu hỏi.

Nếu chỉ là một chuyện như vậy mà đã tập hợp bọn họ lại, thì có phải Hậu Thổ quá mức mẫn cảm rồi không.

Đánh giết Hoàng Thiên lại không phải bọn họ, cho dù là báo thù cũng không nên tìm đến Vu tộc, hung thủ trực tiếp là Long Vương cũng chưa thấy bị Nhân tộc Nhân Hoàng hiện tại trả thù a!

Càng huống hồ Hoàng Thiên đều chuyển thế rồi, cho dù trở thành Nhân Hoàng, cũng nên giống như Thần Nông Thị hiện nay, chú trọng Nhân tộc phát triển, chứ không phải đi tìm Long Vương báo thù.

Lại nói, tìm Long Vương báo thù liên quan đách gì đến bọn họ a!

Hậu Thổ không lời nào để nói, đỡ trán than thở, sau đó nói thẳng: "Bất kỳ một chủng tộc nào đều từ nhỏ yếu đến quật khởi, lại từ quật khởi đến cường đại, cuối cùng hẳn là muốn chinh phục xưng bá Hồng Hoang.

Ngày xưa Long Phượng Kỳ Lân, ngày xưa hai tộc Vu Yêu, chẳng phải đều như thế sao?

Chẳng qua hai tộc Vu Yêu kịp thời dừng cương trước vực thẳm, cuối cùng tịnh chưa thật sự tạo thành tổn thất quá lớn, nhưng khi mới bắt đầu, chẳng phải đều có loại tâm tư này sao?

Quật khởi thì Toại Nhân Thị đã làm, mà cường đại thì Nhân Hoàng đương kim cũng đã làm được, hiện nay mới xuất hiện một vị Nhân Hoàng, vậy chẳng phải là muốn chinh phục vạn tộc xưng bá Hồng Hoang sao!" Hậu Thổ vừa dứt lời, Chúc Dung nháy mắt hét lớn: "Nhân tộc sao dám!

Vu tộc ta còn tồn tại, sao có thể giương mắt nhìn Nhân tộc tiểu nhi xưng bá Hồng Hoang!" "Chính phải!

Hồng Hoang do Phụ Thần để lại, không nên có bất kỳ chủng tộc nào xưng bá, trong Hồng Hoang, nên bình hành chi!" "Nhân tộc không làm được!

Muốn xưng bá, phải bước qua Vu tộc trước đã, càng huống hồ còn có Yêu tộc, Long tộc, há có thể khoanh tay đứng nhìn?!" "Nhân tộc tuy thịnh, nhưng dù sao cũng không thể đối phó nhiều thế lực như vậy, suy nghĩ này của bọn họ nhất định sẽ thất bại!" Đốn thời, cả Bàn Cổ Điện loạn thành một đoàn, các Tổ Vu đều đang trút ra sự bất mãn của bản thân.

Không có ai nguyện ý nhìn thấy Nhân tộc xưng bá Hồng Hoang, bất luận là Vu tộc hay là tộc quần khác.

Trăm nhà đua tiếng, mới là thời đại tốt nhất.

Cũng không có bất kỳ tộc quần nào sẽ đáp ứng việc Nhân tộc một tộc độc tôn.

Mà muốn xưng bá Hồng Hoang, phải đạp qua thi thể bọn họ!

Hậu Thổ nhìn một đám huynh trưởng của mình, trong lòng không khỏi than thở một tiếng, loại chuyện này há có thể là muốn thế nào thì được thế đó.

Nhân tộc nếu thật sự dựa theo nàng nghĩ như vậy, thì nhất định trong thời gian ngắn người có tu vi cường thịnh sẽ tăng lên biên độ

lớn, bằng không mà nói, chỉ riêng cửa ải Thiên Đình kia cũng qua không được rồi.

Nàng không khỏi bắt đầu có chút lo lắng, lo lắng Vu tộc tương lai, các đại huynh của mình phảng phất đứng ở đỉnh phong quá lâu rồi, lâu đến mức đều quên mất mỗi tộc quần đều có một thời đại cường thịnh.

Mà Nhân tộc tịnh chưa nghênh đón thời đại cường thịnh của chính mình, bởi vì thời đại trước tên là Vu Yêu!

Thời đại này, mới là thời đại thuộc về Nhân tộc.

Tại thời đại không thuộc về mình mà thành tựu uy danh cường đại như vậy, vậy khi thời đại của chính mình giáng lâm, Nhân tộc lại sẽ cường thịnh đến mức nào đây... "Cũng may, ta còn có Địa Phủ luân hồi chi địa, Nhân tộc có cường thịnh nữa cũng không dám nhúng chàm nơi này, cho dù Vu tộc bại lui, ta cũng sẽ có thể bảo tồn hỏa chủng Vu tộc mà không đến mức luân lạc như hai tộc Phượng Hoàng, Kỳ Lân..." Sắc mặt lo âu trong đôi mắt Hậu Thổ không giảm phản tăng, trong lòng thầm niệm.

Theo nàng thấy, lần này không phải kiếp nạn Nhân tộc, tương phản, mà là kiếp nạn vạn tộc. ... "Im lặng!" Đế Giang nhìn thấy Hậu Thổ hồi lâu không nói, cuối cùng mở miệng để các Tổ Vu bình tĩnh.

Hắn biết, trong đám Tổ Vu này người có đầu óc nhất chính là Hậu Thổ, đi đến hôm nay cũng là nhờ nhiều vào ý tưởng của Hậu Thổ. "Nghe tiểu muội nói thế nào!

Các ngươi chớ có lại hồ loạn xen mồm!" Đôi mắt Đế Giang quét nhìn các Tổ Vu, cuối cùng rơi trên người Hậu Thổ ánh mắt hòa hoãn không ít.

Chúng Tổ Vu quả nhiên không nói một lời, lẳng lặng nhìn về phía

Hậu Thổ, chờ đợi Hậu Thổ có diệu kế gì.

Hậu Thổ u u than thở một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Lần này tiểu muội cũng tịnh không có diệu kế, tổng không thể vì một cái suy đoán liền đi đánh giết Nhân Hoàng tương lai của Nhân tộc được, càng huống hồ, chúng ta cũng không làm được điểm này.

Nếu thật sự làm điểm này, Nhân tộc tất sẽ bạo nộ mà công kích, Vu tộc đến lúc đó còn không chiếm lý, càng huống hồ chuyện này nếu báo cho Phụ Thần, e rằng Phụ Thần cũng sẽ không đồng ý chúng ta làm như vậy." Nghe được Hậu Thổ nói vậy, một đám Tổ Vu cũng đều trầm mặc.

Đế Giang ánh mắt chậm rãi quét nhìn các Tổ Vu, thấy thần tình bọn họ đầy vẻ trầm mặc, mở miệng nói: "Lại có gì phải sợ?

Lần này người phải sợ là Nhân tộc, người phải e ngại là Nhân tộc!

Nhân tộc muốn thôn tính tứ hải bát hoang, vậy chính là muốn cùng tất cả tộc quần Hồng Hoang đối đầu, điểm này, còn xa mới là việc Nhân tộc có thể làm!

Cho nên, lần này tịnh không phải kiếp nạn của Vu tộc ta, mà là kiếp nạn của Nhân tộc!

Nếu Nhân tộc tự tin có thể chiến thắng tất cả chủng tộc, vậy thì phóng mã qua đây đi!" Một cỗ uy thế hoành tảo toàn trường, tự nhiên mà sinh, khiến đông đảo Tổ Vu đều tinh thần chấn động.

Đúng vậy a, lần này xui xẻo hẳn là Nhân tộc a, chứ không phải bọn họ!

Trong Hồng Hoang cho dù hai tộc Vu Yêu hiện nay không sao, nhưng lượng kiếp thủy chung cũng đã xảy ra rồi, lúc đó bọn họ xác thực là đã vẫn lạc, dù cho bây giờ quay về, nhưng ở ban đầu, đó là

chân chân thực thực đã vẫn lạc.

Có lẽ giữa bọn họ chiến lực có chút sai biệt, nhưng bất luận thế nào, Vu tộc đều sẽ không úy kỵ bất kỳ kiếp nạn nào, đánh không lại thì một trận chiến mà thôi, vô phi chỉ là một cái chết thôi!

Lúc trước Vu tộc chưa thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên, người Vu tộc cũng là người người không sợ chết, huống chi là hôm nay? ...

Nam Hoang, Nhân tộc.

Hữu Hùng Quốc, Cơ Thủy.

Quốc quân Hữu Hùng Quốc tên là Thiếu Điển, Thiếu Điển là tên, Hữu Hùng Thị là thị, Nhân tộc phát triển đến nay, từ từ đã xuất hiện tên và thị tách ra, mà lại có thêm một cái họ (tính).

Mới đầu, Nhân tộc bất luận nam nữ, đều gọi là XX Thị, nhưng theo thời đại phát triển, dần dần nam tử vẫn xưng thị mà nữ tử lại xưng họ.

Lại qua một khoảng thời gian, Nhân tộc phát hiện tên không đủ dùng, liền bắt đầu tách thị và tên ra, mà nữ tử họ và tên cũng bắt đầu tách ra.

Thế là, hiện nay hình thành nam tử xưng thị, nữ tử xưng họ, ví dụ như Thiếu Điển, tên Thiếu Điển, mà Hữu Hùng Thị là thị của hắn, nếu xưng hô Thiếu Điển thì nên xưng hô Hữu Hùng Thiếu Điển.

Mà nếu Thiếu Điển là nữ tính, vậy thì nên xưng hô là Cơ Thiếu Điển, bởi vì Cơ là họ của Thiếu Điển, vốn dĩ Hữu Hùng Thị họ là Công Tôn, sau lại vì thường cư trú bên dòng Cơ Thủy, nên đổi họ thành Cơ.

Ngày này, là ngày phu nhân của quốc quân Hữu Hùng Quốc Thiếu Điển lâm bồn.

Bỗng nhiên, trên bầu trời một đạo hoàng quang lóe lên, tường thụy chi khí không dứt, huyền hoàng chi sắc phợp trời rợp đất, nhuộm cả dòng Cơ Thủy đều biến thành màu vàng.

Một tiếng khóc chào đời xuất hiện, theo đó hài nhi rơi xuống đất.

Mạn thiên tường thụy chi khí cuồn cuộn mà đến, huyền hoàng chi khí phợp trời rợp đất cũng tụ vào trong cơ thể hài nhi.

Thiếu Điển thấy thế, cảm khái nói: "Con ta sinh ra đã bất phàm, ngày sau tất chứng Hỗn Nguyên." Sau đó, trong mắt lộ ra ý đại hỉ, không ngừng bấm đốt tính toán mệnh cách.

Tuy nhiên hắn kinh kỳ phát hiện, chính mình cư nhiên tính không thấu.

Chương 311

Lấy thân phận Hỗn Nguyên của chính mình, cư nhiên không thể tính ra mệnh cách ngày sau của đứa bé này, điều này nói rõ thành tựu ngày sau của đứa bé này cực lớn.

Thời gian thoảng qua.

Chớp mắt đã là không ít năm tháng.

Con của Hữu Hùng Thị Thiếu Điển đặt tên là Hiên Viên, lại xưng là Hữu Hùng Hiên Viên, cũng xưng Cơ Hiên Viên.

Tuy nhiên ở niên đại hiện nay, vẫn gọi hắn là Hữu Hùng Hiên Viên.

Hiên Viên vừa xuất thế liền triển lộ thiên phú của mình, sinh ra vạn kiếm bi minh, phảng phất như vương giả trong kiếm.

Khi hắn lần đầu tiên nắm lấy kiếm, một loại khí thế cực kỳ sắc bén xuất hiện trên người hắn.

Một kiếm hời hợt của hắn, lại có thể khiến sông lớn đoạn lưu, Cơ Thủy cắt ngang.

Thế nhưng, hắn lại tịnh không có chút tu vi cảnh giới nào.

Cảnh tượng này, khiến Thiếu Điển tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thầm nghĩ chính mình sinh ra một thiên tài.

Nhân tộc không thiếu người tu kiếm đạo, đệ tử của Nhân Giáo lão tổ Thái Thượng là Thuần Dương Chân Nhân cũng từng đến đây thăm nom Hiên Viên, khi mới gặp lệ rơi đầy mặt, nói thẳng chính mình không có mặt mũi làm thầy hắn, nên để lại cảm ngộ kiếm đạo xong vội vàng rời đi.

Hiên Viên không nói, múa kiếm mười năm, không tu vi, không thần thông, chỉ có một luồng Thuần Dương Kiếm Đạo điểm hóa cho hắn.

Nhưng, tài năng của Hiên Viên hà tất cần đạo khác điểm minh?

Hiên Viên chỉ là mười năm, tuy không một tấc tu vi, nhưng một kiếm có thể diệt Kim Tiên, một kiếm có thể rụng triều dương.

Dần dần, trong kiếm đạo của hắn không còn là Thuần Dương Chi Đạo, mà là một loại bá đạo đường đường chính chính, cũng có một tầng vương đạo, vương bá chi đạo giao thoa tương hợp lại lĩnh ngộ ra vô thượng hoàng đạo đế đạo.

Một kiếm lúc này, dĩ nhiên có thể bá tuyệt tất cả, chém rụng thời không.

Vội vã trăm năm trôi qua, Hữu Hùng Hiên Viên một ngày đốn ngộ, mà nhập Hỗn Nguyên, gánh chịu thiên mệnh, có vô thượng phong mang lộ!

Lấy kiếm đạo mà phá vạn đạo!

Lấy kiếm đạo mà sinh vạn đạo!

Bất luận là Âm Dương hay là Tạo Hóa, là Quang Minh cũng là Hắc Ám, phảng phất tam thiên Đại Đạo đều có thể do kiếm đạo diễn hóa ra vậy.

Hiên Viên lúc này, tu vi kinh người, cảnh giới cao tuyệt.

Trên gò Hiên Viên, Hiên Viên đứng một mình ở đây, cảm nhận tu vi đột phá, trong lòng vui mừng khôn xiết. "Con ta đại tài!

Ta không bằng vậy!!" Thiếu Điển nhìn thấy Hiên Viên kiếm đạo đại thành, lấy kiếm đạo phá cảnh, thẳng vào Hỗn Nguyên, ngưng tụ kiếm tâm đạo quả, gánh chịu tam thiên Đại Đạo, liền biết rõ đứa con

này của mình tưởng tất ngày sau chính là Nhân Hoàng chí tôn.

Đứa con này quá khiến hắn kinh ngạc rồi, không ít người ở Hữu Hùng Quốc ban đầu đều cảm thấy hiếu kỳ, tại sao Hiên Viên chỉ ngày ngày luyện kiếm mà tu vi không thấy tăng trưởng.

Ngay cả phu nhân của hắn cũng nghĩ như vậy, nhưng cũng may Thiếu Điển biết rõ đứa bé này không phải người thường có thể so sánh, cho nên lực vãn cuồng lan mặc cho hắn luyện kiếm.

Trăm năm đã qua, một bước lên trời.

Thiên tư bực này, phóng mắt khắp Hồng Hoang, lại có ai có thể làm được?

Thừa khí vận Nhân tộc, ngộ kiếm chi Đại Đạo, ba ngàn tiên thiên Đại Đạo cũng chẳng qua là vì ta sở dụng mà thôi!

Giờ phút này, Hiên Viên tuy mới nhập Hỗn Nguyên, nhưng Thiếu Điển ẩn ẩn cảm thấy nếu thật sự chiến lên, chính mình còn chưa chắc có thể đánh lại đứa con tu luyện trăm năm trước mặt này. "Phụ thân, hôm nay Hiên Viên đã thành Hỗn Nguyên, đáng vì Nhân tộc mà hành sự..." Ánh mắt Hiên Viên như đuốc, lẳng lặng nhìn về phương hướng đô thành Nhân tộc, trong ánh mắt phong mang tất lộ, không hề có chút tâm sợ hãi. ...

Kỳ Sơn Thành.

Hoàng Cung.

Thần Nông Thị vẫn luôn nhắm chặt hai mắt rốt cuộc mãnh liệt mở lớn, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng, kế đó ngửa mặt lên trời cười to. "Nhân tộc cuối cùng lại xuất hiện một tôn Nhân Hoàng!

Ha ha ha ha..." Ông cười là Nhân tộc cuối cùng cũng có thể bắt đầu bước chân xưng bá, tuy nhiên trước khi xưng bá, phải quét sạch hoàn vũ trước đã, có câu nói thế nào nhỉ, nhương ngoại tất tiên an nội

(muốn đánh bên ngoài trước tiên phải yên bên trong).

Ông cười là, vị trí Nhân Hoàng cuối cùng cũng tìm được ứng cử viên thích hợp để giao tiếp rồi.

Hữu Hùng Quốc. "Cái gì?

Việc này vạn vạn không thể!!" Thiếu Điển nghe được lời nói của con mình, sợ tới mức vội vàng lắc đầu nói.

Loại chuyện này, sao có thể đi làm, cái này nếu vừa động, về sau e rằng Nhân tộc sẽ hậu hoạn vô cùng.

Nhân tộc ngày sau nhất định sẽ bắt đầu phân tranh, mọi người đều sẽ phân tranh không dứt, muốn trở thành Nhân Hoàng, đến lúc đó nếu chỉ dựa vào vũ lực, thì đó chính là bắt đầu của Nhân tộc đại loạn.

Ánh mắt Hiên Viên như sắt, kiên định vô cùng nói: "Phụ thân, Nhân tộc hiện nay, giống như một nắm cát rời, giữa các nước sớm đã không còn tâm tư như những tiên hiền Nhân tộc lúc ban đầu nữa rồi.

Hiện nay muốn tráng đại Nhân tộc, bắt buộc phải chinh phục các nước trước, diệt trừ đi những kẻ lòng mang tâm tư khác biệt, sau đó lại cử toàn lực Nhân tộc, mới có thể khai cương khoách thổ, nhất thống tứ hải bát hoang!" "Cái gì?!

Con muốn nhất thống tứ hải bát hoang?!" Lời này của Hiên Viên, khiến trong lòng Thiếu Điển kinh hãi, trong đôi mắt đầy vẻ kinh hãi nhìn về phía đứa con này của mình.

Hắn biết con mình muốn đi thành tựu một phen đại sự nghiệp, điểm này hắn tịnh không phản đối, nhưng giờ phút này hắn cư nhiên nói muốn nhất thống Hồng Hoang.

Vô số năm qua, người muốn nhất thống tứ hải bát hoang toàn bộ bị thời đại đào thải, cho dù là Thiên Đế Đế Tuấn của Thiên Đình hiện nay cũng bất quá chỉ là nhất thống Hồng Hoang trên mặt nổi mà thôi!

Đâu có ai từng thật sự nhất thống tứ hải bát hoang!

Hiên Viên thấy thế, khẽ cười một tiếng, trấn an nói: "Phụ thân, hài nhi tịnh không phải ý đó, hài nhi là muốn để Nhân tộc trở thành chúa tể Hồng Hoang trên mặt nổi, nhân vật chính Hồng Hoang chân chính, đệ nhất Hồng Hoang chân chính!

Mà không phải giống như hiện nay cư ngụ dưới Thiên Đình, còn cần phải nhìn sắc mặt Thiên Đế." Nghe được Hiên Viên là ý tứ này, Thiếu Điển lúc này mới yên tâm không ít, hóa ra là như vậy, không phải hắn nói, tiểu tử này cư nhiên muốn xưng bá Hồng Hoang.

Bất quá chỉ là tranh một cái danh đầu đệ nhất mà thôi, cũng chính là nói muốn đem cục diện Thiên Đình chúa tể Hồng Hoang hiện nay cải biến thành Nhân tộc chúa tể Hồng Hoang, điểm này, ngược lại là còn có thể làm.

Như vậy, cũng chẳng qua là khiêu chiến quyền uy một nhà Thiên Đình mà thôi, đối với các thế lực lớn khác mà nói, đây còn là một chuyện tốt, không nói giúp đỡ Nhân tộc, ít nhất là sẽ không đi giúp đỡ Thiên Đình để đối phó Nhân tộc. "Như thế, con ta có thể đi làm!" Trong lòng Thiếu Điển chậm rãi bình tĩnh, cười nói.

Hiên Viên nghe vậy cũng cười một cái, chỉ là chỉ có trong lòng hắn mới biết được những lời mình vừa nói chẳng qua chỉ là bước đầu tiên mà thôi, hắn thế tất yếu để Nhân tộc trở thành thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, bá chiếm lãnh thổ nhiều nhất, nếu có khả năng, còn muốn thật sự xưng bá Hồng Hoang!

Vừa rồi khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, hắn liền dĩ nhiên minh ngộ kiếp trước kiếp này, hắn biết, kiếp trước chính mình sở dĩ thất bại, chính là vì thiếu hụt thế lực chân chính.

Mà hiện nay, Nhân tộc cường thịnh như thế, Nhân Hoàng để lại cho hắn một Nhân tộc cường thịnh như vậy, hắn nếu không sấn cơ đi

thảo phạt các chủng tộc khác, thì vị miễn có chút quá mức đáng tiếc.

Đầu tiên thảo phạt, chính là Long tộc, phải để Long tộc thần phục dưới chân Nhân tộc, để Long tộc vì Nhân tộc sở dụng.

Sau đó lại mượn nhờ lực lượng Long tộc, đối kháng hai tộc Vu Yêu!

Nếu khả thi, tất thành đại nghiệp!

Nếu không khả thi, vậy thì co cụm bảo toàn, chỉ công phạt Long tộc!

Thôn tính Long tộc xong, thế lực lan tràn tứ hải, đến lúc đó, chính là có thể dòm ngó vị trí bảo tọa Thiên Đế! "Bất quá, đó cũng vạn vạn không thể nồi da xáo thịt." Thiếu Điển lắc đầu, nói.

Theo hắn thấy, muốn thành tựu bá nghiệp là có thể lý giải, khuếch đại sức mạnh thế lực Nhân tộc cũng là có thể làm, nhưng cái danh nồi da xáo thịt này, hắn vạn vạn sẽ không để Hiên Viên đi làm.

Ít nhất, không thể là do Hiên Viên khơi mào.

Hiên Viên nhíu mày, muốn khuyên nhủ: "Phụ thân, hiện nay các môn phái mọc lên như rừng trong Nhân tộc, rất nhiều Nhân tộc tâm tư khác biệt, sớm đã không toàn là người của Nhân tộc nữa, có không ít là người trong Tiên môn, Ma môn, Phật môn, nãi chí Xiển Giáo, Tiệt Giáo, còn có đủ loại tiểu môn tiểu hộ, nãi chí giữa các vương quốc đều có hiềm khích, hận không thể không có Nhân Hoàng áp trên đầu bọn họ." Hắn một hơi nói rất nhiều, cuối cùng u u thở dài, nói: "Lòng người Nhân tộc, đang thay đổi." Những lời này, giống như sấm sét, đánh thẳng vào trong nội tâm Thiếu Điển.

Khiến Thiếu Điển hồi lâu nói không ra lời, cuối cùng yên lặng than thở một tiếng, nói: "Đúng vậy, lòng người Nhân tộc, đang thay đổi..." Ngày xưa, Nhân tộc sở hữu trái tim thần linh, truyền xuống hết đời

này đến đời khác cũng tịnh không làm cho bọn họ đánh mất phấn đấu, tự cường và các loại phẩm chất ưu tú, mà Nhân tộc dưới sự ngưng tụ của sơ đại Nhân tộc, trở nên cực kỳ đoàn kết.

Nhưng, theo một đời lại một đời lưu truyền, theo những sơ đại Nhân tộc ẩn lui, dần dần, giữa Nhân tộc bắt đầu sinh ra hiềm khích, tuy rằng vẫn đều nghe theo Nhân Hoàng điều khiển, nhưng trên thực tế tâm tư trong lòng sớm đã thay đổi.

Không còn thuần túy như Nhân tộc lúc ban đầu, mà là biến thành đủ loại Nhân tộc lục đục với nhau.

Tất nhiên, khi đối mặt với dị tộc ức hiếp, vẫn sẽ chiếu dạng đoàn kết nhất trí, nhưng dưới thời đại hòa bình như hiện nay, tâm tư cũng bắt đầu dần dần cải biến.

Tâm tư Nhân tộc vừa thay đổi, bất luận là Xiển Giáo hay là Tiệt Giáo, hoặc giả là thế lực Tiên, Phật, Ma trong Nhân tộc liền đắc dĩ nhanh chóng bành trướng.

Các môn phái lộng hành khiến Nhân tộc tương hỗ công phạt, tuy rằng trong Nhân tộc không xảy ra chuyện, nhưng một khi thoát ly lãnh địa Nhân tộc, tao ngộ ở bên ngoài, loáng thoáng đều bắt đầu động thủ tranh đấu rồi. "Nhưng cho dù là như thế, cũng vạn vạn không thể dấy lên nội đấu Nhân tộc quy mô lớn như vậy a!" Thiếu Điển ánh mắt phức tạp nhìn đứa con này của mình, hắn cũng biết đây là Hoàng Thiên trong Tam Thiên ngày xưa chuyển thế, cũng biết tiểu tử này là muốn tiếp nhận ngôi vị Nhân Hoàng.

Nhưng, bất kể thế nào, Thiếu Điển thâm tri đại nghĩa Nhân tộc cũng sẽ không để Hiên Viên mở ra thời đại nội đấu này.

Hiên Viên khó hiểu, trong ánh mắt đều là vẻ nghi hoặc, hắn không rõ tại sao phụ thân mình rõ ràng biết những điều này, lại vẫn muốn ngăn trở mình, dùng võ lực nhất thống Nhân tộc, đó là phương thức

nhanh nhất, cũng là phương thức tốt nhất giai đoạn hiện tại.

Trong Hồng Hoang, thực lực vi tôn.

Thiếu Điển đầy vẻ phức tạp nói: "Con ta, vi phụ biết chí hướng của con, cũng biết năng lực của con, nhưng chuyện binh đao, không thể khinh động, đặc biệt là đối với tộc nhân nhà mình mà nói, lại càng là như thế.

Ngày sau con kế vị, cứ việc đại lực thi triển, nếu những người kia quả nhiên có dị tâm gì, đợi bọn họ phản bạn xong, con mới có thể đi bình loạn, nhưng thiết ký vạn vạn không thể chủ động khơi mào chiến tranh a." Hắn thân là quốc quân bao nhiêu năm nay, biết đối với tộc nhân Nhân tộc mà nói, ghét nhất chính là những kẻ chủ động gây sự.

Nếu ai chủ động gây sự, cho dù người sau đánh giết kẻ đó, tội không đáng chết, nhưng về mặt tâm lý vẫn tương đối dễ dàng chấp nhận, vậy càng đừng nói đến những người phạm tội chết.

Tuyệt đại đa số sinh linh đều khát vọng an định, chỉ có cực ít sinh linh mới có thể nghĩ đến vương đồ bá nghiệp.

Tất nhiên, không muốn bị bắt nạt là nhận thức chung của gần như tất cả sinh linh.

Hiên Viên cái hiểu cái không gật đầu, đáp ứng: "Hài nhi cẩn tuân giáo huấn của phụ thân." Thiếu Điển pha chút vui mừng gật đầu, cười nói: "Đã như vậy, vậy ngôi vị quốc quân Hữu Hùng Quốc, liền truyền cho con đi, ba năm sau, triệu khai đại điển truyền ngôi, ba năm này, con cứ theo ta học tập thật tốt đạo an bang trị quốc, đạo trong đó, không kém kiếm đạo bao nhiêu." "Hài nhi nguyện theo phụ thân học tập." Hiên Viên gật đầu, cũng biết nay nhất thời bỉ nhất thời, hiện nay Nhân tộc cũng không giống như vạn tộc trước kia, đạo thống ngự vạn dân, vẫn là cần học thêm một chút.

Càng huống hồ, còn muốn để Nhân tộc cường thịnh lên, ngưng tụ tâm Nhân tộc, nhất cử công thành.

Một đời người làm việc của một đời người, các tiền bối dẫn dắt Nhân tộc cường thịnh như thế, hắn đời này nếu không làm ra chút gì, thì xác thực có thẹn với hai vị Nhân Hoàng cùng rất nhiều tiên hiền.

Vội vã ba năm, búng tay một cái.

Hiên Viên rất nhanh liền cử hành đăng cơ đại điển, bước lên ngôi vị quốc quân Hữu Hùng Quốc.

Ngày này, hắn cũng phát hiện, từ trên tầng mây có một đạo khí tức vẫn luôn khóa chặt lấy mình, từ sau khi đăng cơ xong, liền vẫn luôn khóa chặt, tuy rằng vô hại, nhưng hắn không thích.

Nhịn cho đến khi hoàn thành đại điển xong, Hiên Viên một thân vương bào, phóng thẳng lên mây xanh.

Liền nhìn thấy một lão giả một thân áo trắng, ánh mắt hòa ái nhìn mình. "Dám hỏi lão nhân gia là người phương nào, vì sao đến đây, lại cớ gì nhìn chằm chằm ta không buông?" Hiên Viên phong mang tất lộ, chút nào không lưu tình diện nói.

Hắn chỉ có thể nhìn ra người trước mặt này là Nhân tộc, nếu không phải như thế, hắn sớm đã một kiếm chém qua rồi.

Trong Hồng Hoang, không cho phép có sinh linh không phải Nhân tộc nhìn chằm chằm hắn như thế, cho dù là sinh linh Nhân tộc, cũng không được!

Lão giả nghe vậy, đôi mắt hồn trọc nháy mắt trong trẻo vô cùng, mặt lộ vẻ tán thưởng, cười gật đầu nói: "Không tệ, không tệ!" "Còn thỉnh lão nhân gia trả lời vấn đề của ta, bằng không, đừng trách ta không lưu tình diện." Cả người Hiên Viên giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm, bất thiên bất ỷ, chính tà phân minh. "Ha ha ha ha..." Lão

giả cười to một tiếng, sau đó thân hình biến mất không thấy, giống như từ tương lai qua đây vậy, không thấy mảy may tung tích.

Đồng tử Hiên Viên co rụt lại, kinh ngạc nhìn lão giả biến mất trước mặt, trong lòng có chút chấn hám.

Y theo tu vi của hắn, theo lý thuyết trong Hồng Hoang không nên có bao nhiêu người có thể tới lui tự nhiên trước mặt hắn như vậy a.

Nhưng hiện nay, một lão giả Nhân tộc cư nhiên có thể như thế. "Trong Nhân tộc, người có thể thắng chắc ta, rải rác không có mấy; người này nếu không phải những Thập Thất Vương thượng cổ kia, thì chính là Thiên Hoàng bệ hạ hoặc là đương kim Nhân Hoàng bệ hạ." Ánh mắt Hiên Viên ngưng lại, trong lòng nghĩ đến. "Người này đa phần chính là đương kim Nhân Hoàng bệ hạ, lần này đến đây cũng là vì khảo sát ta." Hiên Viên rất nhanh liền đoán được người này rốt cuộc là ai.

Tuy rằng Thần Nông Thị tịnh không lộ ra diện mạo chân thật của mình, nhưng Hiên Viên cũng vẫn đoán được ông.

Bất quá Hiên Viên tịnh không quá mức để ý, hắn biết rõ thiên mệnh của mình, sinh ra liền là Nhân Hoàng, sứ mệnh chính là dẫn dắt Nhân tộc vượt qua kiếp nạn lần này.

Tất nhiên, thành công thì Nhân tộc bá chủ Hồng Hoang, thất bại tắc vạn kiếp bất phục.

Cho nên, hắn chỉ cảm thấy thời gian của mình khẩn cấp, nên nhanh chóng chỉnh hợp tâm tư Nhân tộc hiện nay lại với nhau, sau đó lại phát lực.

Chỉ là phụ thân nói như thế một phen, hắn cũng bỏ đi tâm tư này, nghĩ là làm sao mới có thể phá cục mà ra.

Nhân tộc tuy rằng gánh chịu thiên mệnh, nhưng cũng tịnh không

phải nói là không có uy hiếp.

Sau đó, Hiên Viên liền bắt đầu trị lý Hữu Hùng Quốc của mình, dần dần Hữu Hùng Quốc dưới sự trị lý của Hiên Viên trở nên càng ngày càng lớn mạnh, số lượng Hỗn Nguyên trong nước tăng lên từng ngày.

Rất nhanh, Nhân tộc Nhân Hoàng Thần Nông Thị liền tuyên bố một đại sự.

Đó chính là thời gian thoái vị, cùng với nhân tuyển Nhân Hoàng nhiệm kỳ kế tiếp.

Nháy mắt, cả Nhân tộc đều nổ tung.

Nhân quân trong vô số quốc gia đều là không phục, nhưng lại không thể làm gì, dù sao đây là Nhân Hoàng nhiệm kỳ kế tiếp do đương kim Nhân Hoàng chọn lựa.

Hơn nữa trên danh nghĩa rất là nói được, quốc quân Hữu Hùng Quốc Hiên Viên kế vị bất quá ngàn năm, liền để Hữu Hùng Quốc có thêm mấy trăm vị cường giả Hỗn Nguyên, nếu để hắn trở thành Nhân Hoàng, Nhân tộc sẽ tráng đại vô số.

Quan trọng nhất là, Thần Nông Thị liệt kê một loạt chính sách của Hiên Viên, còn khen ngợi phẩm đức của hắn, ngược lại chính là các phương diện không có việc gì xấu, cuối cùng quyết định đem vị trí Nhân Hoàng cho Hiên Viên.

Những quân vương xung quanh kia coi như tương đối phục khí, dù sao Hiên Viên trị lý Hữu Hùng Quốc xác thực là một ngày so một ngày cường thịnh lên.

Nhưng những quân vương ở xa, đâu có quản chuyện này, cái gì cường đại hay không cường đại, chẳng phải là chuyện một câu nói sao?

Ngươi nói cường đại thì cường đại, hắn nói không cường đại thì không cường đại.

Còn có cái gì cảnh giới Hỗn Nguyên, vô phi chính là vận khí tốt mà thôi, đâu có ai có thể đại phê lượng bồi dục ra nhiều Hỗn Nguyên như thế?

Tuy nhiên, đối với chiếu thư truyền vị của Thần Nông Thị, bọn họ tuy rằng không phục, nhưng cũng đều không dám ngoài mặt vi kháng.

Dù sao Thần Nông Thị cư ngụ ngôi vị Nhân Hoàng đã lâu, sớm đã được Nhân tộc tin phục rồi, không phải bọn họ nói phản kháng là có thể phản kháng, bọn họ nếu dám phản đối Thần Nông Thị, thì cả Nhân tộc đều sẽ không dung được bọn họ.

Thế là, những người này tuy rằng không vui, nhưng lại cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể yên lặng nhẫn chịu.

Hiên Viên biết được điểm này xong, trong lòng không vui không buồn, hắn sớm đã biết kết quả này rồi.

Chương 312

...

Vu tộc. "Nhân tộc hiện nay càng phát ra trương dương, khác hẳn với vẻ quai trương trước kia, hiện nay người Nhân tộc đa phần là hạng người kiêu ngạo ương ngạnh, pha có phong thái của ba tộc Long Phượng ngày xưa a..." Đế Giang tìm được Chúc Cửu Âm, đầy thâm ý nói.

Kỳ thực hắn cũng không nói sai, càng là hậu sinh bối, càng sở hữu một loại cảm giác tự hào mãnh liệt, từ đó coi rẻ thiên hạ vạn tộc vạn linh.

Bởi vì Nhân tộc xác thực cũng đã đứng lên, ngoại trừ chiến lực đỉnh cấp hơi yếu hơn Thiên Đình ra, các phương diện khác cũng toàn bộ là mạnh nhất Hồng Hoang.

Những Nhân tộc thế hệ trước, bởi vì còn dừng lại trong ấn tượng ngày xưa, khó tránh khỏi có chút kính sợ đối với Vu tộc và Yêu tộc, nhưng những thế hệ mới có thể hoàn toàn nhận rõ sự thật, cho nên hành sự càng thêm phóng túng.

Đây cũng là chuyện phát triển không thể tránh khỏi, ngày sau Nhân tộc nếu thật sự trở thành mạnh nhất, thì e rằng đám người kia thật sự càng thêm phóng túng rồi. ...

Nhân tộc, Kỳ Sơn. "Nhân tộc gia quốc xáo động, bệ hạ phải chăng muốn xuất hiện bình ổn việc này." Thừa tướng Nhân tộc Xích Ký mặt đầy sầu muộn, một bộ dáng thương cảm vì việc này.

Thần Nông Thị khẽ xua tay, nói: "Không sao, cái trẫm muốn chính là hiệu quả này." "Hả?

Bệ hạ lời này ý gì?" Khuôn mặt Xích Ký nhăn lại với nhau, có chút nghi hoặc hỏi.

Hắn thực sự không biết câu này của Thần Nông Thị là có ý gì.

Thần Nông Thị sắc mặt bình tĩnh, khóe miệng khẽ nhếch, cười nói: "Nhân Hoàng nhiệm kỳ tới tâm tư dũng mãnh, hiếu chiến, là chủ nhân khai cương khoách thổ của Nhân tộc; sứ mệnh đời này của ta đã hoàn thành, nhưng cái giá của an định phồn vinh ngươi cũng biết, đó chính là giữa các nước nảy sinh hiềm khích, không còn giống như trước kia nữa." Điểm này, bất luận là ai cũng không thể khống chế.

Bởi vì ai cũng không thể thao túng lòng người thiên hạ!

Xích Ký nghe vậy cũng cực kỳ cảm khái gật đầu, buồn bã mất mát nói: "Đúng vậy, Nhân tộc an định phồn vinh không còn nguy cơ diệt tộc ngày xưa, dưới đại thế bực này, cũng là pha chút bất đắc dĩ." Thời điểm đoàn kết một lòng sớm đã qua rồi, bởi vì đó là lúc Nhân tộc sớm tối khó giữ, đó là những ngày Nhân tộc tùy thời đều có khả năng bị hai tộc Vu Yêu diệt đi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Nhân tộc một đời thắng hơn một đời, rồi sau đó lại có Thần Nông Thị gia tăng tốc độ sự phồn vinh này đến, Thần Nông Bản Thảo Kinh của ngài tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng trong tay Thần Nông Thị lại có uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo, là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Thần Nông Bản Thảo Kinh, đại đại tránh cho Nhân tộc ăn nhầm các loại đan dược mà chết, hơn nữa cũng để những Nhân tộc này hoạch được công hiệu đan dược mang tính hệ thống, biên độ lớn gia tăng nền tảng cường đại của Nhân tộc.

Ngay cả đệ nhất luyện đan sư Hồng Hoang Thái Thượng, đều bởi vì đan dược mang tính hệ thống của Nhân tộc mà học tập được không ít, đối với Thần Nông Thị cũng là hết sức tôn sùng.

Dù sao Thần Nông Bản Thảo Kinh đem những loại thảo dược kia toàn bộ ghi chép lại, tùy thời có thể để mọi người tra cứu có công hiệu gì, tương hỗ phối ngũ xong lại sẽ có khả năng gì xuất hiện.

Cũng tức là biên độ lớn hạ thấp chi phí và thời gian thử sai, hơn nữa cũng biên độ lớn gia tăng tính thành công của thử sai.

Đơn giản mà nói, chính là một quyển Thần Nông Bản Thảo Kinh thôi động tốc độ tu luyện cảnh giới thấp của cả Hồng Hoang, khiến vạn tộc vạn linh Hồng Hoang không cần dừng lại quá lâu ở cảnh giới thấp. "Cho nên, hiện nay Nhân tộc xuất hiện một tôn quân chủ hiếu chiến như vậy, đối với đại kiếp Nhân tộc sắp đến mà nói, cũng chưa chắc là một chuyện xấu." Khóe miệng Toại Nhân Thị nụ cười không giảm, đôi mắt tuệ trí dường như xuyên thấu vô cùng thời không, đi thẳng đến bờ bên kia cuối cùng vậy.

Ông biết, tịnh không phải Hiên Viên sẽ tạo tựu một đại tranh chi thế tràn ngập tranh đoạt, mà là dưới đại tranh chi thế, tất có Hiên Viên xuất hiện.

Cho dù ông tịnh không lựa chọn Hiên Viên, đi đến phía sau, Nhân tộc tự mình cũng sẽ chiếu dạng lựa chọn Hiên Viên hoặc là người cùng một loại hình.

Bởi vì tại đại tranh chi thế, không tranh đều là một loại tội lỗi, ngươi không tranh, chờ đợi ngươi chỉ có suy bại.

Hôm nay cắt một thành, ngày mai lại cắt một thành.

Thành của Nhân tộc phải cắt đến khi nào mới coi là xong?

Đại tranh chi thế, đáng có đại tài xuất hiện, tranh với người, tranh với đất, tranh với trời, tranh với vạn tộc vạn linh, mới có thể bảo đảm lợi ích của Nhân tộc.

Hồng Hoang tuy rằng thái bình đã lâu, nhưng cũng bất quá chỉ là

một chút giả tượng mà thôi.

Vô phi là hai tộc Vu Yêu thực lực cường đại, thả Thiên Đế tự thân cực kỳ đắc lợi, không cần yếu hiên khởi chiến tranh, mà Vu tộc đối với ai làm lão đại cũng tịnh không quá mức để ý, chỉ cần không phải tộc quần khác nguy hại Hồng Hoang đều được.

Tình huống cực kỳ đặc thù này, hiện nay cũng sắp bởi vì Nhân tộc mà bị đánh vỡ.

Thiên mệnh Nhân tộc dĩ nhiên hiển hóa, thân là Nhân Hoàng, tuy rằng vẫn là bị Tô Minh Thị báo cho biết, nhưng cho dù tịnh chưa bị Tô Minh Thị báo cho biết, Thần Nông Thị lúc này cũng chiếu dạng vẫn sẽ biết rõ.

Xích Ký nghe vậy gật đầu, một tảng đá lớn trong lòng hạ xuống.

Đã Nhân Hoàng bệ hạ đều nói như vậy, vậy liền đại biểu hết thảy việc này đối phương đều đã suy xét kỹ rồi. "Yên tâm đi, Nhân tộc thương tang tuế nguyệt, dằng dặc mà chuyển, sẽ không dễ dàng ngã xuống trong đoạn tuế nguyệt này..." ...

Nam Hoàng Thiên Cung.

Thạch Hạo Thị vẻ mặt lo lắng xông vào nơi này, nhìn Toại Nhân Thị vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lo lắng vạn phần, vội vàng nói: "Bệ hạ, Nhân tộc nguy nan, đáng thỉnh bệ hạ ra tay tương trợ." "Nếu là Nhân tộc dựa vào ngươi biết rõ việc này, thì e là đều đợi đến người khác đánh tới mặt rồi!" Toại Nhân Thị sắc mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng nói. "Hả?" Thạch Hạo Thị nghe vậy sững sờ, kế đó gãi gãi cái ót, cười cười, nói: "Tưởng tất việc này bệ hạ sớm đã biết rõ rồi đi, vậy nhất định đã có đối sách..." "Yên tâm, Nhân Hoàng nhiệm kỳ tới nhất định sẽ giải quyết tốt việc này, ngươi yên tâm là được." Trên mặt Toại Nhân Thị hòa hoãn không ít, lúc này mới gật đầu nói.

Ông thật sự là phục những người này rồi, một cái hai cái xảy ra chuyện là chạy tới đây, thật sự là coi Nhân Hoàng hiện nhiệm như không có vậy.

Thiên thiên những người này còn đều là đại công thần Nhân tộc quật khởi ngày xưa, cũng chính là những Thập Thất Vương thượng cổ kia, trong những người này mỗi một vị đều là tồn tại không thể thiếu trong Nhân tộc.

Bất quá từ một phương diện nào đó mà xem, còn thật sự cũng không oán những người này, dù sao ngày xưa đều là tồn tại cận thứ (gần thứ hai) với chính mình, bất luận là tư lịch hay hoặc là thực lực đều không yếu hơn Thần Nông Thị, dưới tình huống này, để bọn họ đi tìm Thần Nông Thị báo cáo xác thực là có chút khó chịu.

Tất nhiên, bọn họ cũng đều tịnh sẽ không đi vi kháng mệnh lệnh của Nhân Hoàng, chỉ là nói có thể tận lượng không tìm đối phương thì không tìm, dù sao tìm Thiên Hoàng Toại Nhân Thị cũng là giống nhau.

Toại Nhân Thị tuy rằng thoái vị, nhưng uy quyền trong Nhân tộc không hề yếu hơn Nhân Hoàng đương kim, trong lòng những cường giả Hỗn Nguyên kia, Toại Nhân Thị không nghi ngờ gì mới là người uy vọng cao nhất thật sự. "Được, ta đã biết." Thạch Hạo Thị gật đầu, sau đó ôm quyền cúi đầu, nói: "Quấy rầy bệ hạ rồi, ta đây liền cáo từ." Nói xong, liền xoay người muốn đi. "Khoan đã!" Toại Nhân Thị đột nhiên hét lớn một tiếng, gọi lại Thạch Hạo Thị. "Ngươi có thể đi truyền thụ cảm ngộ Đại Đạo của chính mình cho Nhân Hoàng nhiệm kỳ tới." Thạch Hạo Thị nghe vậy sững sờ, lập tức gật đầu, nói: "Tuân mệnh bệ hạ." Nói xong, liền thân hình lóe lên, rời khỏi nơi này. "Vừa vặn, ta cũng định đi xem vị Nhân Hoàng tiếp theo kia, xem hắn rốt cuộc có năng lực gì dẫn dắt Nhân tộc đi ra khốn cục có khả năng sẽ phải đối mặt." Tiếp đó, khóe miệng Thạch Hạo Thị nhếch lên, đi về phía Hữu Hùng Quốc. ...

Hữu Hùng Quốc.

Hiên Viên kiếm mi tinh mục, bên hông thời khắc dắt một thanh bảo kiếm, kiếm không rời thân.

Thanh bảo kiếm này thực tế cũng bất quá chỉ là một thanh Hậu Thiên Linh Bảo mà thôi, nhưng bảo vật mạnh xưa nay không chỉ là tự thân mạnh, quan trọng hơn là người sử dụng mạnh.

Người sử dụng mạnh, thì cho dù là một thanh phàm kiếm, đó cũng chiếu dạng có thể giết xuyên cả Thiên Giới.

Giống như Thái Nhất vậy, Hỗn Độn Chung trong tay cố nhiên cường đại, nhưng nếu đổi người khác sử dụng, cũng tịnh không sẽ có uy năng cường đại như thế.

Giống như Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ vậy, rơi vào trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn và Âm Dương Lão Tổ thì không có uy danh chấn nhiếp cả Hồng Hoang giống như Hỗn Độn Chung.

Sinh linh Hồng Hoang, có mấy người có thể nghe thấy tiếng Hỗn Độn Chung vang lên mà không tâm kinh đảm chiến?

Mà cùng là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng là một trong Khai Thiên Tam Bảo như Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, thì tịnh không có thể danh tiếng bên ngoài giống như Hỗn Độn Chung.

Điều này cố nhiên là vì bản thân Hỗn Độn Chung lợi hại, nhưng cũng là bởi vì người sử dụng Thái Nhất cường đại, hai giả là tương hỗ tương thành, mà không phải là toàn dựa vào một giả.

Giống như hiện nay, Kiếm Đạo của Hiên Viên sớm đã nhập vào mạnh nhất Hồng Hoang, đừng nói là Thuần Dương Kiếm Tiên Lữ Thuần Dương kia, cho dù là Tiệt Giáo môn chủ Thông Thiên, thì trình độ trên Kiếm Đạo cũng là không bằng Hiên Viên.

Tất nhiên, thật sự đánh nhau thì thắng bại khó nói, nhưng chỉ luận

Kiếm Đạo, Hiên Viên đã là đệ nhất nhân Hồng Hoang rồi.

Cho nên, dù cho trong tay hắn chỉ là một thanh Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng chiến lực chiếu dạng là khủng bố đến cực điểm.

Mà lúc này, trên người Hiên Viên không chỉ là Kiếm Đạo xương thịnh đến cực điểm, như rồng như huyễn, càng khủng bố hơn là những vạn thiên Đại Đạo đắp nặn trên Kiếm Đạo!!!

Diệp Hiên chăm chú nhìn Hiên Viên, kinh thán vô cùng nhìn Hiên Viên bên dưới.

Không khỏi cực kỳ cảm thán nói: "Không hổ là Hiên Viên Hoàng Đế, quả nhiên là tuyệt đỉnh trong loài người, e rằng hậu thế sẽ không còn xuất hiện Nhân Hoàng vĩ ngạn như vậy nữa, quả nhiên là tiền cổ vô nhân hậu vô lai giả (trước không có ai, sau cũng không có ai)!" Diệp Hiên có thể thấy rõ vô cùng trong đạo vận Đại Đạo của Hiên Viên, có thể thấy được một thanh tuyệt thế bảo kiếm sừng sững trong đó, đây là đạo vận Kiếm Đạo của hắn hóa thành.

Còn không chỉ như thế, trên lưỡi kiếm của tuyệt thế bảo kiếm, vô số cành nhánh loáng thoáng lan tràn ra, đó là từng con đường Tiên Thiên Đại Đạo!!!

Diệp Hiên liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy số lượng Tiên Thiên Đại Đạo kia cư nhiên nhiều đến hơn một ngàn tám trăm con!

Đây là Nhân tộc nãi chí trong Hồng Hoang, trong tất cả sinh linh nắm giữ Tiên Thiên Đại Đạo nhiều nhất!

Không ai có thể hơn hắn!

Quan tuyệt vạn tộc vạn linh Hồng Hoang!

Còn không chỉ như thế, viễn viễn không chỉ!

Trên cành nhánh do hơn một ngàn tám trăm con Tiên Thiên Đại

Đạo kia hóa thành, từng con đường Hậu Thiên Đại Đạo rậm rạp chằng chịt bao phủ trong đó. "Khá lắm, đây là Toại Nhân Thị đem sở học bản thân khuynh nang tương thụ a..." Diệp Hiên khiếp sợ không thốt nên lời, có chút không biết nên nói cái gì.

Hắn chưa từng thấy qua một sinh linh Hồng Hoang cư nhiên có thể nắm giữ nhiều Hậu Thiên Đại Đạo và Tiên Thiên Đại Đạo như thế.

Hậu Thiên Đại Đạo rậm rạp chằng chịt kia chừng có hơn một vạn sáu ngàn bảy trăm con!!!

Đây là một con số cực kỳ khủng bố, hơn nữa đây còn vẻn vẹn chỉ là Đại Đạo Hiên Viên nắm giữ hiện nay, viễn viễn không phải cực hạn hắn cả đời này có thể nắm giữ.

Con số Hậu Thiên Đại Đạo tích lũy nhiều như thế, nếu thật đại chiến thì chiến lực e rằng cũng sẽ đạt tới tuyệt đỉnh. "Không đúng, hắn trong thời gian ngắn như thế, sao có thể hoàn toàn nắm giữ chúng..." Rất nhanh, Diệp Hiên liền phát hiện tình huống này không đúng lắm.

Nghiêm khắc ý nghĩa mà nói, Hiên Viên tịnh không phải tuyệt đối nắm giữ rồi, mà là dùng một loại phương thức đầu cơ trục lợi, đó chính là lấy Kiếm Đạo làm chủ thể, gánh chịu vạn thiên Đại Đạo!

Cũng tức là, loại này của Hiên Viên giống như Hỗn Độn Thần Ma và Vô Lượng Thần Ma trong hỗn độn vậy, là một loại chưởng khống các Đại Đạo khác giống như đầu cơ, chứ tịnh không phải giống như Bàn Cổ, thật sự đem tất cả Tiên Thiên Đại Đạo đều dung làm một thể.

Chuẩn xác mà nói, Hiên Viên cũng chính là biến chủng của Tân Hỏa Đại Đạo của Toại Nhân Thị, có thể gánh chịu vạn thiên Đại Đạo, giống như Hỗn Độn Thần Ma và Vô Lượng Thần Ma ngày xưa vậy.

Không thể không nói, dù cho vẻn vẹn chỉ là làm được điểm này, Hiên Viên cũng là cực kỳ vĩ đại.

Bởi vì bất luận là Hỗn Độn Đại Đạo hoặc là Vô Lượng Đại Đạo trong Tiên Thiên Đại Đạo hay là Tân Hỏa Đại Đạo trong Hậu Thiên Đại Đạo, chung quy đều là vì đặc tính Đại Đạo như thế, cực kỳ đặc thù, mới có thể gánh chịu vạn thiên Đại Đạo.

Nhưng Kiếm Đạo thì tịnh không có loại đặc tính này, cho nên có thể đem vạn thiên Đại Đạo cưỡng ép lạc ấn lên Kiếm Đạo, điều này cũng là nói rõ thiên phú của Hiên Viên cực cao. "Hồng Hoang thiên phú tài tình cao nhất, không ai qua được Hiên Viên!" "Cho dù là phóng mắt cả thế giới hỗn độn, thiên phú tài tình cũng là có thể độc chiếm một chỗ cắm dùi; phóng mắt cả hỗn độn, ngoại trừ Bàn Cổ và Vận Mệnh ra, kẻ có thiên phú tài tình, đáng thủ thôi (đứng đầu) là Hiên Viên!" Diệp Hiên chút nào không keo kiệt từ ngữ tán thưởng của chính mình, cực kỳ tán thưởng triệt để nhìn Hiên Viên bên dưới.

Có thể nói, thiên phú tài tình của Hiên Viên trong cả thế giới hỗn độn có thể xếp vào top 3, mà trong Hồng Hoang lại càng là đoạt giải nhất, bất luận là Đế Tuấn kinh tài diễm diễm hay hoặc là Toại Nhân Thị tài tình tuyệt giai, đều không thể so sánh với hắn.

Bên dưới.

Thạch Hạo Thị cúi đầu nhìn về phía Hiên Viên, chỉ thấy trên người Hiên Viên có một loại khí tức cực kỳ đặc thù, hắn định nhãn nhìn lại, cẩn thận thu vào tầm mắt. "Tê..." Đột nhiên, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, khá lắm, chính mình không nhìn lầm chứ?

Tiếp đó, lại lần nữa nghiêm túc nhìn qua. "Là phương nào đạo chích, dám rình rập bản tôn!" Hai mắt Hiên Viên mạnh mẽ mở ra, một cỗ kiếm khí phong lợi vô cùng phóng thẳng lên trời, chém về phía Thạch Hạo Thị.

Oanh long long!!!

Thạch Hạo Thị tùy tay vung lên, đỡ được một kích trảm kích kia, sau đó trên mặt lộ ra một tia cười, nhìn Hiên Viên đang đối mắt cách không, cười nói: "Ta là Thạch Hạo Thị, ở đây lưu lại một phần cảm ngộ Đại Đạo, ngươi phải hảo hảo cảm ngộ." Nói xong, một đạo bạch sắc quang mang từ trong cơ thể hắn bắn ra, bắn về phía Hiên Viên bên dưới.

Kế đó, thân hình tiêu tán không thấy.

Ức vạn dặm ngoài. "Khá lắm, đây chính là Nhân Hoàng nhiệm kỳ tới sao?

Cái này còn hung lệ hơn nhiều so với Nhân Hoàng hiện tại a, khí thế này..." Trong lòng Thạch Hạo Thị còn sợ hãi nghĩ đến, đạo vận trong một kích chính mình vừa đối mặt có thể nói là vô cùng vô tận, nếu không phải chính mình nắm giữ Luân Hồi Đại Đạo, dùng luân hồi chi lực cưỡng ép triệt tiêu nó, thì một kiếm vừa rồi cũng không dễ đỡ như vậy.

Tuy nói tiểu tử này hiện tại đánh không lại chính mình, nhưng đợi đến lúc hắn đăng cơ xưng đế, e rằng chính mình không phải đối thủ của hắn. "Đúng rồi, còn có thanh Nhân Hoàng Kiếm khủng bố vô cùng kia..." Thạch Hạo Thị nghĩ đến thanh Nhân Hoàng Kiếm kia, đột nhiên trong lòng dâng lên một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi. "Không...

Không không..." "Cái này sao có thể chứ...

Không có đạo lý, nhất định không phải..." "Cũng không nhất định a, tín vật Nhân Hoàng kia là một thanh kiếm, bất luận là Thiên Hoàng bệ hạ hay là Nhân Hoàng bệ hạ, hình như đều tịnh không am hiểu dùng kiếm..." "Hơn nữa thanh bảo kiếm kia còn đang không ngừng trưởng thành, khí vận Nhân tộc hóa thành, hiện nay lại đản sinh một tôn Nhân Hoàng cường đại như thế, chính cái gọi là tam sinh vạn vật,

thông thường ba chính là đỉnh thịnh nhất, vậy cũng tức là nói Nhân Hoàng nhiệm kỳ tới chính là Nhân Hoàng mạnh nhất?" "Cho nên, thanh Nhân Hoàng Kiếm kia thật sự là vì hắn mà hóa thành?!" Càng nghĩ càng cảm thấy là đạo lý này, sắc mặt Thạch Hạo Thị dần dần chấn kinh, nếu đây thật sự là sự thật, vậy thì Hiên Viên này sau này rốt cuộc sẽ cường đại đến trình độ nào?

Bất quá cũng đúng, nếu không mạnh thì tôn Thiên Đế cường đại vô cùng kia, đến lúc đó ai lại đi ứng phó? "Nhân Hoàng nhiệm kỳ tới Hiên Viên đối quyết Thiên Đế Đế Tuấn, Thiên Hoàng và đương kim Nhân Hoàng đối quyết Long Hoàng và Địa Hoàng Hậu Thổ, vậy ngày sau Đông Hoàng Thái Nhất, ta liền phải gánh vác trách nhiệm này rồi!" Trong ánh mắt Thạch Hạo Thị một cỗ sứ mệnh cảm to lớn chậm rãi xuất hiện trong lòng hắn. "Nhưng là ta hiện nay thực lực còn chưa đủ, ta còn phải trở nên mạnh hơn!!!" Sau khi lưu lại cảm ngộ Đại Đạo của mình, Thạch Hạo liền rời khỏi Hữu Hùng Quốc, đi về phía Đông Hải.

“Người kia là Tiên hiền Nhân tộc, trong Thập Thất Vương Thượng Cổ, chính là Thạch Vương Thạch Hạo sao?.....” Hiên Viên sau khi tiếp nhận cảm ngộ Đại Đạo, lập tức cảm nhận được những cảm ngộ ẩn chứa bên trong.

Y lập tức biết được người vừa rồi rốt cuộc là tồn tại nào, trong Nhân tộc chỉ có duy nhất Thạch Hạo mới có tạo nghệ sâu sắc đến vậy trong các Đại Đạo như Luân Hồi Đại Đạo, Vô Địch Đại Đạo.

Ngay sau đó, y nhắm mắt tĩnh lặng cảm ngộ.

Vì có được sự giúp đỡ của nhiều Chư Vương Thượng Cổ như vậy, y tự nhiên không thể lãng phí cơ hội này, mà phải nắm bắt thời cơ, trở nên ngày càng mạnh mẽ hơn.

Thời gian cứ thế trôi đi vùn vụt, ánh mắt của Chư Thiên Thần

Thánh lúc này đều bắt đầu tụ tập trên Nhân tộc.

Nội bộ Nhân tộc sớm đã bắt đầu dòng ngầm cuồn cuộn, ngay cả những Nhân Vương ban đầu chấp nhận để Hiên Viên làm Nhân Hoàng kế nhiệm, cũng bị các Nhân Vương phản loạn mê hoặc, gia nhập vào trận doanh của họ.

Phải, do Nhân Hoàng Thần Nông Thị cố ý buông lỏng, những Nhân Vương trong lòng cực kỳ bất mãn, dần dần càng thêm bất phục, rồi tự nhiên phát triển đến bước tiếp theo.

Đó là liên hợp.

Bọn họ đã quyết định, chờ sau khi Nhân Hoàng Thần Nông Thị truyền ngôi, sẽ lần lượt khởi xướng phản loạn, mũi dùi chĩa thẳng vào Hiên Viên, bức Hiên Viên thoái vị, sau đó do bọn họ cùng nhau suy cử một người khác làm Nhân Hoàng.

Chức vị Nhân Hoàng không thể do Nhân Hoàng tiền nhiệm nói ai là người đó thì là người đó, như vậy không công bằng!

Huống hồ người được chọn lại là một hậu bối mà bọn họ đều không hài lòng!

Đừng nói là Thần Nông Thị quyết định, ngay cả khi Toại Nhân Thị định ra Thần Nông Thị năm xưa, cũng có không ít Nhân Vương trong lòng bất mãn, chỉ là khi đó thực lực không đủ, nên không dám phát tác, đành phải nhẫn nhịn mà thôi.

Đến về sau, khi uy vọng Thần Nông Thị ngày càng long trọng, bọn họ càng không dám nhảy ra.

Nhưng lần này, Hiên Viên chỉ là một tiểu tử mới xuất thế chưa đến trăm năm, đã trực tiếp bị định làm Nhân Hoàng kế nhiệm, dù tu vi thiên phú của y cực cao, nhưng cũng không thể khinh suất như vậy!

Dù nói nghìn năm trôi qua, Hiên Viên càng mạnh mẽ vô số, nhưng

bọn họ vẫn không có ý định thỏa hiệp.

Mọi người đều là cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, ai cũng không thể giết được ai, ngươi Hiên Viên mạnh mẽ cũng chỉ là một Hỗn Nguyên mà thôi, liên quân các quốc gia của bọn họ còn sợ ngươi ư?

Chương 313

Vì vậy, mọi người đã âm thầm thương lượng xong, chỉ cần đợi Hiên Viên kế vị sẽ trực tiếp phát động phản loạn, liên quân các quốc gia sẽ trực chỉ đô thành, nuốt chửng Hữu Hùng Quốc, như vậy Hiên Viên cũng sẽ không thể không thoái vị nhường hiền.

Vị trí Nhân Hoàng không nên do Nhân Hoàng tiền nhiệm đời đời truyền lại, mà phải do người hiền tài nắm giữ!

Đây là ý tưởng thống nhất mà bọn họ đã bàn bạc, sau này ai mạnh thì người đó làm Nhân Hoàng, còn nếu không mạnh thì đừng nghĩ đến, lại còn phải có tư lịch đủ già, không thể là những thế hệ trẻ đó.

Nhân tộc đời đầu ẩn lui, bọn họ càng thêm tứ vô kỵ đạn.

Thực sự không được, cùng lắm thì lúc đó lật mặt thôi!

Thập Thất Vương Thượng Cổ gì?

Thiên Hoàng gì?

Nhân Hoàng tiền nhiệm gì?

Chỉ cần không phải Nhân Hoàng đương nhiệm, thì không có tư cách ra lệnh, chỉ tay năm ngón với bọn họ!

Còn về Nhân Hoàng đương nhiệm ư?

Chúng ta không công nhận!

Vậy thì là không có!

Đến khi chúng ta suy cử ra, đó mới là Nhân Hoàng Chí Tôn chân chính!

Trong khoảng thời gian Nhân tộc điên cuồng xuất hiện nội loạn, Thiên Đình cũng không hề nghỉ ngơi.

Tuy không phải như Nhân tộc mà xuất hiện nội loạn, nhưng cũng vì lợi ích chư Thiên mà tranh cãi khắp nơi.

Thiên hạ thái bình đã lâu, những người kia sớm đã quên mất thế nào là lo xa khi yên ổn, sớm đã quên đi gian nan thời kỳ khởi nghiệp, một lòng chỉ muốn tranh quyền đoạt lợi.

Điểm này, tất cả các thế lực sau khi phát triển lớn mạnh đều không thể tránh khỏi, ngay cả Vu tộc cũng như vậy.

Muốn lòng người tụ họp, đoàn kết một lòng, thì phải luôn luôn đối mặt với nguy cơ diệt tộc, chỉ có chiến loạn như vậy, mới có thể khiến bọn họ đoàn kết lại, không nghĩ đến tranh quyền đoạt lợi.

Còn Thiên Đình và Long tộc thì tốt hơn một chút, bởi vì Thiên Đình và Long tộc đều áp dụng chế độ hoàng vị trọn đời, bất kể là Thiên Đế hay Long Hoàng, đều ngồi ở vị trí đó từ đầu mà không hề thay đổi.

Như vậy, ít nhất những người dưới không nghĩ đến việc muốn hoàng đế nhường ngôi để bọn họ lên ngồi.

Cũng không có kẻ không biết điều nào dám nói muốn Đế Tuấn nhường ra vị trí Thiên Đế để bọn họ ngồi thử.

Bởi vì mọi người đều biết ai dám làm như vậy, thì cứ chờ bị trấn áp đi.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bệ hạ, Nhân tộc xương thịnh, tứ ý chinh phạt nhược tộc, ức hiếp kẻ yếu, không thể không giết!" "Bệ hạ, Nhân tộc coi trời bằng vung, ngày càng không xem bọn ta là Tiên thần Thiên Đình ra gì, đa số sự tình cũng là bề ngoài vâng lời, bên trong làm trái, thực sự trái với Thiên Đạo!" "Bệ hạ, nên nhanh chóng xuất binh dẹp loạn Nhân tộc, khiến Nhân tộc một lần nữa thần phục!" Từng vị Tiên thần, lúc này

đều ra khỏi hàng không ngừng hặc tội Nhân tộc.

Có Tiên thần nói muốn khiến Nhân tộc thật lòng thần phục, có người nói chỉ cần chấn nhiếp một chút là được, thậm chí có người nói Nhân tộc là tai họa, tuyệt đối không thể giữ lại, giết sạch toàn bộ Nhân tộc, phong ấn tất cả Hỗn Nguyên, khiến Nhân tộc thực sự diệt tộc.

Tuy nhiên, đối mặt với tất cả những điều này, Đế Tuấn khẽ nhíu mày, trong lòng đầy sự bất đắc dĩ, đa số những người này đều là chạy đến trong Nhân tộc làm mưa làm gió rồi bị Nhân tộc không thèm để ý, nên mới lần lượt lên hặc tội như vậy.

Còn có một số người thì thực sự vì Nhân tộc đã xương thịnh lên, càng ngày càng không coi Nhân tộc ra gì, nên mới nói như vậy.

Nhưng dù thế nào, y hiển nhiên không thể thực sự phái đại quân đi tiêu diệt Nhân tộc.

"Chuyện Nhân tộc, tạm thời không bàn." Trong ánh mắt Đế Tuấn đầy uy nghiêm, theo lời y nói ra, mọi người đều nhao nhao ngậm miệng không nói, không dám nói thêm về chuyện Nhân tộc.

Ngay cả một số Tiên thần muốn tiếp tục nói, cũng đều nhao nhao bình tĩnh lại, không dám tiến lên nói thêm lời nào.

Thiên Đế có lệnh, quần thần không thể không tuân.

Mà điều này, chính là bắt nguồn từ sự nghiền ép và khống chế tuyệt đối về thực lực.

Thực lực của Đế Tuấn, uy hiếp Hồng Hoang Vạn giới, gần như không phải là thứ mà số người có thể chất đống mà chết được.

Huống hồ, y hiện tại lại thành công khai ích thế giới, tìm được Nữ Oa, khai ích một phương Hỏa Vực.

Đó là một thế giới tinh linh nguyên tố lửa, trong Hỏa Vực, tất cả sinh linh đều tu luyện hỏa.

Mà trong thế giới Hỏa Vực đó, cũng có một mặt trời, cao cao tại thượng, thiêu đốt vạn vật.

Khí tức mà mặt trời phát ra, chính là cội nguồn sức mạnh của phương thế giới đó.

Mặt trời tượng trưng cho chí cao vô thượng, tượng trưng cho tất cả, không ai có thể đạt đến trên mặt trời.

Mà phương thế giới này, cũng mang lại cho y sự tăng tiến nhỏ về thực lực, tuy không rõ ràng, nhưng cũng thực sự có gia tăng.

Đến khi các sinh linh trong phương thế giới này trở nên cường đại, y liền có thể đạp vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Mà đến lúc đó, Đế Tuấn liền có thể chỉ trong chớp mắt đánh giết sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên.

Sở dĩ Hỗn Nguyên bất tử, là bởi vì trong vô số thời không, bản thân mình đã mang đến vô số sự bảo hộ cho sinh linh.

Nhưng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, trong vô số thời không đắc chứng Vô Cực, cái gọi là Vô Cực, chính là vô cùng, một niệm liền có thể diệt trừ tất cả phân thân của vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này trong vô cùng vô tận thời không.

Mà ngay cả trong cùng cảnh giới, cũng chỉ là rất khó triệt để giết chết đối phương, nhưng vẫn có thể đánh giết đối phương.

Đến lúc đó, trong Hồng Hoang lại sẽ dấy lên một trận phong ba huyết vũ.

Ánh mắt Đế Tuấn như đuốc, lạnh lùng quét qua các Tiên thần trên điện, khiến vô số Tiên thần đều không tự chủ được mà rùng mình.

“Trước hết hãy nói về chuyện tranh phạt lẫn nhau giữa các ngươi đi!

Hổ Hoàng, Sư Hoàng ở đâu?” Hổ Hoàng, Sư Hoàng nghe vậy trong lòng đều giật mình, vội vàng bước ra khỏi hàng, cúi lạy Đế Tuấn phía trên, đồng thanh nói: “Bệ hạ!” Đế Tuấn khẽ gật đầu, ngữ khí lãnh đạm hỏi: “Các ngươi vì sao tranh phạt?” Trong lòng y thực sự khinh thường loại người này, động một chút là lại gây nội loạn, có bản lĩnh thì đi gây phiền phức cho tộc khác đi!

Tuy nói giữa Hổ tộc và Sư tộc mà nói nghiêm khắc thì không tính là nội loạn, nhưng bọn họ đều là chủng tộc trong Yêu tộc, vậy từ góc độ Yêu tộc mà nói, tự nhiên chính là nội loạn.

Huống hồ y còn là Thiên Đế, thống ngự Hồng Hoang vũ trụ, tự nhiên có thể hỏi đến chuyện này.

Hổ Hoàng nghe vậy, trong lòng tức thì nổi giận, chỉ vào mũi Sư Hoàng bên cạnh mắng mỏ giận dữ: “Người trong tộc ta vốn dĩ đang yên ổn chinh chiến một phương thế giới, mà tên gia hỏa này lại phái người Sư tộc đến phương thế giới đó, một vị Hỗn Nguyên ra tay giết sạch người trong tộc ta.

Mối thù lớn như vậy, há có thể không báo!” Sư Hoàng nghe vậy càng giận dữ bừng bừng, nói: “Hổ Hoàng!

Ngươi thật không nói lý lẽ!

Chuyện người trong tộc ta bị người Hổ tộc giết hại bên ngoài trước đó, ngươi lại không hề nhắc đến!

Hiện tại ta phản sát trở lại, ngươi còn dám oán ta ư?!” Vốn dĩ hai tộc bọn họ vẫn luôn nước sông không phạm nước giếng, tự mình chinh chiến các thế giới khác, để những hậu bối kia rèn luyện một chút.

Dù sao thế giới trong Hồng Hoang gần như vô cùng, có vô số thế giới, mặc cho bọn họ có thể tùy ý hành động.

Thêm vào đó hiện nay Hồng Hoang không có chiến sự, cũng không tiện chủ động khiêu khích, nên việc bồi dưỡng chiến đấu liền rơi vào trong những thế giới cấp thấp đó.

Khiến các hậu bối của các tộc lần lượt tiến vào Hạ giới, sau đó bắt đầu lịch luyện.

Nhân tộc thì càng "hung ác" hơn, Nhân tộc có một Phàm giới, trực tiếp cho các hậu bối đến Phàm giới lịch luyện.

Chủ của Phàm giới là Da và Hoa thì khổ không tả xiết, sinh linh vất vả lắm mới sáng tạo ra, lại phải bị đánh giết, nhưng bị uy hiếp bởi Nhân tộc, cũng không dám nói gì thêm.

"Hồ đồ!

Hổ tộc của ta làm sao đã từng làm chuyện như vậy!" Hổ Hoàng nghe vậy đại nộ, cho rằng đây là Sư Hoàng vu oan cho mình, lập tức hét lớn.

Đế Tuấn ngồi phía trên, thấy vậy khẽ nhíu mày, vẫy tay một cái.

Trên giữa không trung, một bức họa chậm rãi xuất hiện, bên trong có một người áo đen, hóa thành một cường giả Hỗn Nguyên của Hổ tộc, sau đó đi đến thế giới của Sư tộc, giết sạch tất cả Sư tộc.

"Hay cho ngươi!" Đế Tuấn khẽ quát một tiếng, ánh mắt tiếp tục nhìn về phía đó, trong lòng vừa động.

Toàn bộ quá khứ mà người áo đen kia đã làm đều hiện ra trong mắt các Tiên thần Thiên Đình.

"Hỗn đản!

Hóa ra kẻ giết người trong tộc ta là tên này!" "Đáng chết!

Rốt cuộc đây là ai?!" "Tìm ra hắn, nhất định phải xóa sổ hắn khỏi vô cùng thời không!!!" Lập tức, vô số Tiên thần Thiên Đình đều ồn ào.

Hóa ra kẻ gây ra mâu thuẫn giữa các Tiên thần lại chính là người áo đen này, điều này cũng có nghĩa là, đa số bọn họ đánh sinh đánh tử đều là bị tên này đùa bỡn.

"Long Hán Lượng Kiếp năm xưa, kẻ đầu têu cũng chính là như vậy." Trong đôi mắt Đế Tuấn ẩn hiện một tia nộ ý, y đã biết người này là ai.

Ngoại trừ La Hầu điên cuồng khiêu khích vạn tộc, thì không còn ai khác.

"Bệ hạ, ngài nói là Ma Tổ La Hầu ư?!" Hổ Hoàng nghe vậy, lập tức hỏi.

Các Tiên thần còn lại cũng đều nhìn về phía Đế Tuấn, chờ đợi câu trả lời của y.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, khóe miệng lại ẩn hiện một nụ cười, nói: "Chính là Ma Tổ La Hầu!" Nói xong, y đưa một bàn tay ra, vượt qua vô cùng thời không, thẳng đến Ma Vực ngoại vực.

Ma Vực ngoại vực.

"Không tốt!

Bị phát hiện rồi!!!" Sắc mặt La Hầu bỗng nhiên đại biến, vội vàng định bỏ trốn.

Chỉ là, lúc này, giữa không trung một bàn tay khổng lồ vượt ngang vô cùng thời không, vượt qua vô tận Hỗn Độn, thẳng đến Ma Vực ngoại vực, một tay tóm lấy y.

"Bệ hạ tha mạng!!!" La Hầu tâm thần đại kinh, vội vàng hét lớn

cầu xin tha mạng.

Y từ trong giọng nói của Đế Tuấn cảm nhận được ngọn lửa phẫn nộ vô tận, cùng với vĩ lực bàng bạc kia.

Y biết, mình căn bản không thể đối kháng với Đế Tuấn, trong lòng lúc này cũng kinh hãi vô cùng.

Mẹ nó, cả Hồng Hoang đều lợi hại như vậy, vì sao lão tử lại thảm đến thế?!

Những kẻ lợi hại như Đế Tuấn, không hề sợ bất cứ Thần Ma nào, còn những kẻ yếu hơn thì cũng có thế lực cường đại bảo hộ!

Ngay cả cái thứ như Hồng Quân cũng đặc biệt tìm được một cái đùi mà ôm!

Vì sao riêng mình, chỉ có thể chạy đến đâu bị ức hiếp đến đó?

Nhất thời, La Hầu trong lòng cực kỳ uất ức phẫn nộ.

Cái gọi là phong thái Ma Tổ ngày xưa sớm đã bị y vứt đi đâu không biết, dù sao hiện giờ y chỉ còn lại một mạng này, nếu Đế Tuấn thực sự quyết tâm muốn giết chết y, thì chắc chắn phải chết.

"Lần này chỉ là một lời cảnh cáo, nếu có lần sau, đừng trách trẫm đánh giết ngươi." Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, vẫy tay một cái, liền ném La Hầu từ Ma Vực ngoại vực vừa vặn vào trong Nhân tộc. .....

Sau một trận đầu váng mắt hoa, La Hầu phát hiện mình lại xuất hiện trong Nhân tộc.

"Thiên Đế vì sao không giết ta, trái lại còn ném ta vào trong Nhân tộc này?" Toàn thân y khí tức Ma Đạo phiêu tán, trong chớp mắt liền ẩn mình biến mất.

Mà ngay khi y biến mất, nơi y vừa ở lại một lần nữa xuất hiện một số cường giả Nhân tộc có cảnh giới tu vi đã đạt đến Hỗn Nguyên.

“Đi rồi ư?” Cường giả Nhân tộc kia nhíu mày nói.

“Đế Tuấn vì sao không giết ta, trái lại còn đưa ta đến lãnh địa Nhân tộc?” La Hầu ẩn mình giữa không trung, lặng lẽ nhìn xuống cường giả Hỗn Nguyên Nhân tộc vừa đến vì cảm nhận được khí tức của mình, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Theo lý mà nói, dù không giết mình, cũng không đến mức cố ý đưa mình đến đây chứ.

“Chẳng lẽ Nhân tộc hiện nay đã có thể bị mê hoặc rồi?

Cho nên Đế Tuấn cố ý để ta đến mê hoặc Nhân tộc, chia rẽ Nhân tộc ư?!” Đôi mắt La Hầu sáng lên, trong lòng đầy sự chấn kinh, nghĩ đến điểm này.

“Đúng!

Chính là như vậy!

Nếu không phải thế, thì không thể giải thích được vì sao y không giết ta, trái lại còn đưa ta vào tay Nhân tộc!” Nghĩ đến đây, La Hầu trong lòng càng thêm xác định vài phần.

Y cũng cảm thấy những người Nhân tộc phía dưới có chút khác so với những người mà y từng đến Nhân tộc muốn mê hoặc trước đây!

Trong đôi mắt y đầy vẻ hân hoan, vội vàng thi triển thần thông mê hoặc lòng người, thăm dò một phen.

Ma âm vang vọng tai, âm thanh mê hoặc.

Một trận âm ba vô hình truyền từ trên người y qua, một trận ba động trong chớp mắt quán xuyên cường giả Nhân tộc kia.

Xích Vưu vừa đến đây điều tra, liền phát hiện khí tức Ma Đạo kia trong chớp mắt biến mất.

“Chẳng lẽ Ma Tổ La Hầu đã đến nơi này?” Trong lòng y đang nghi

hoặc, nghĩ xem có nên đi bẩm báo Vương hay không, đột nhiên một trận ma âm truyền vào tai.

Trong chớp mắt, trước mặt y xuất hiện một phiến Huyễn cảnh, bên trong là một bức tranh chí cao vô thượng.

Đó là khâu trọng yếu năm xưa Thần Nông Thị triệu tập Chư Vương, bàn bạc phương châm tương lai của Nhân tộc đã định ra!

Mà cảnh này, khiến Xích Vưu trong lòng chấn động không thôi, dừng lại cho đến nay.

Trong bức họa đó, Thần Nông Thị chí cao vô thượng, ánh mắt đầy uy nghiêm, chỉ một mình y đã có thể áp chế vô số Hỗn Nguyên Nhân tộc!

Mà y nhìn kỹ lại, khuôn mặt Thần Nông Thị lại biến thành chính mình!

"Hô hích..... hô hích....." Nhất thời, hơi thở của Xích Vưu trong chớp mắt trở nên dồn dập, trong đôi mắt đầy vẻ khát vọng.

"Nhân Hoàng....." "Nhân Hoàng vì sao lại trở thành ta?

Chẳng lẽ ta mới là Nhân Hoàng bẩm sinh?!" Trong não Xích Vưu điên cuồng huyễn tưởng, tưởng tượng mình mới là vị Hoàng đế chí cao vô thượng duy nhất!

Mình mới là vị Hoàng đế dẫn dắt Nhân tộc đi đến xương thịnh!

Mình là Chân Hoàng duy nhất của Nhân tộc!

Ngai vàng kế nhiệm, nhất định là của mình!

"Ta muốn làm Nhân Hoàng!!!" Dục vọng trong lòng Xích Vưu bị phóng đại đến vô cùng, không có bất kỳ ai trong Nhân tộc nói là hoàn toàn không muốn làm Nhân Hoàng, có lẽ rất nhiều người có thể nhịn được sự cám dỗ của vị trí Nhân Hoàng, nhưng tuyệt đại đa số mọi

người đều không thể chống lại sự cám dỗ này!

Chương 314

Đây chính là lực hấp dẫn của Nhân tộc chi Hoàng, cũng là lực cám dỗ của Nhân gian chi Hoàng!

Nhất thời, khí tức trong lòng Xích Vưu đại loạn, tư tưởng không ngừng xung đột, y điên cuồng bắt đầu huyễn tưởng của mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong bức họa biến thành cảnh y trở thành Nhân Vương, sau đó đánh bại các loại Nhân Vương, thành công khiến Nhân Hoàng Thần Nông Thị công nhận, cuối cùng y mới được xem là ứng cử viên Nhân Hoàng kế nhiệm!

Hiên Viên không phục, Thần Nông thoái vị, truyền ngôi cho y xong, ngay khi y kế vị, Hiên Viên của Hữu Hùng Quốc phát động phản loạn, một số vương quốc lân cận nhao nhao thần phục và đi theo.

Trong Nhân tộc, các vương của các quốc gia đều quan sát, vừa không ra tay giúp y dẹp loạn, cũng không ra tay ngăn cản Hiên Viên, bọn họ đồng loạt chọn cách chờ xem, xem y liệu có bản lĩnh dẹp loạn hay không!

Xích Vưu biết, nếu mình không thể hiện ra thực lực tuyệt đối để dẹp loạn, những người này có thể sẽ theo Hiên Viên phản loạn, từ đó khói lửa nổi khắp nơi, thiên hạ đại loạn, vị trí Nhân Hoàng của y sẽ không vững.

Sau đó, y tự mình dẫn đại quân, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, thống lĩnh đại quân Nhân tộc, tiến về Hữu Hùng Quốc, trải qua một trận đại chiến.

Nhưng mình lại liên tục bại lui, cảnh này khiến y trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

Thế là, y bắt đầu điều binh khiển tướng, hy vọng nhận được sự giúp đỡ của các Nhân Vương khác.

Nhưng lại phát hiện thiên hạ chỉ có Tám mươi mốt Vương nghe theo sự điều khiển của mình, mà trong Nhân tộc lại có gần nghìn vị Vương!!!

Nhất thời, y trong lòng đại hận, hận không thể giết sạch những vị Vương không nghe theo sự điều khiển kia!

Nhưng y biết, mối đe dọa lớn nhất lúc này không phải là các Vương đứng ngoài cuộc, mà là Quốc Quân Hữu Hùng Quốc Hiên Viên đang đại chiến với mình trước mắt!

Hiên Viên cường đại vượt xa sức tưởng tượng của y, y tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, tất cả uy thế hung mãnh tuyệt thế, đều không thể chiến thắng được thiên tài bẩm sinh Hiên Viên!

Hiên Viên một kiếm có thể chém thần diệt tiên xé toạc bầu trời, một kiếm có thể san bằng biển dời non mở Thiên môn.

Đây chính là sự cường đại của Hiên Viên!

Cường đại đến mức khiến y có chút nghẹt thở!

Tuy nhiên, những người Nhân tộc vốn dĩ đang quan sát thấy y có chút yếu thế, căn bản không thể đánh bại Hiên Viên, thế là nhao nhao bắt đầu gia nhập vào trận doanh của Hiên Viên.

Cứ như vậy, thực lực của Hiên Viên ngày càng mạnh, thế lực ngày càng hùng hậu.

Dần dần, trận doanh của y dần không chống đỡ nổi, mà Hiên Viên lúc này đã nhận được sự ủng hộ của hơn một trăm vị Nhân Vương, còn mình y thì vẫn chỉ có hơn tám mươi vị Vương ủng hộ.

Các Vương còn lại, tất cả đều đang quan sát, hơn nữa dần dần có

xu thế gia nhập vào trận doanh của Hiên Viên.

Cứ như vậy, y ngày càng yếu thế, cho đến khi tám mươi mốt huynh đệ của y dần dần chết trận, những vương quốc kia cũng dần bắt đầu suy yếu.

"Không!

Đây tuyệt đối không thể là kết cục của ta!!!" "Ta mới là Hoàng đế!

Chân Hoàng duy nhất!!!" Xích Vưu tâm thần điên loạn, tóc tai bù xù bắt đầu gào thét điên cuồng.

Mà ngay lúc này, một thân ảnh xuất hiện trước mặt y.

Đó là một thân ảnh tràn đầy Ma khí, đó là Ma Tổ La Hầu áo đen!

Khóe miệng La Hầu mang theo nụ cười, nhìn Xích Vưu trước mặt, trong lòng đầy cảm giác thành tựu, nếu không có gì bất ngờ, đây là vị Nhân tộc đầu tiên mà y khống chế, lại còn là một cường giả Hỗn Nguyên!

"Ngươi là ai?

Vì sao lại xuất hiện ở đây!" Xích Vưu lúc này đôi mắt đỏ ngầu, phẫn hận không thôi nhìn La Hầu trước mặt.

Sự hận này không phải hướng về La Hầu, mà là vì vị trí Nhân Hoàng của mình sắp bị cướp mất, nên mới phẫn hận, không cam lòng như vậy.

Sắc mặt La Hầu lạnh nhạt, khẽ mỉm cười, đầy vẻ mê hoặc nói: "Ta là Ma Tổ Vô Thượng, là Ma Tổ chư Thiên, là căn nguyên của tất cả Ma; ta có thể giúp ngươi lấy lại sự ổn định cho vị trí Nhân Hoàng, giúp ngươi đánh bại Hiên Viên, đoạt lại tất cả những gì ngươi xứng đáng có!" Trong lời nói đầy sức mạnh mê hoặc, khiến Xích Vưu trong lòng đột nhiên nhảy dựng.

Đúng vậy, đó là vị trí Nhân Hoàng mà mình xứng đáng có!

Dựa vào cái gì mà nhường cho người khác?

Nhưng y cũng biết, sẽ không có ai vô duyên vô cớ giúp đỡ mình, nên y cần phải trả một cái giá nào đó.

Thế là, y do dự một lát, trong lòng trong chớp mắt hạ quyết tâm, hỏi: "Có cái giá nào?" La Hầu lộ ra biểu tình tán thưởng, khen ngợi nói: "Cái giá rất đơn giản, đó là ngươi cần phải thần phục ta, sau này có điều khiển gì, ngươi nhất định phải làm theo, và ta, sẽ khiến ngươi trở thành Nhân Hoàng chân chính!" Xích Vưu nghe vậy, trong lòng tức thì giật mình, đầy vẻ đề phòng nhìn về phía La Hầu.

Lúc này, y trong lòng đã biết rõ tên gia hỏa trước mặt này chính là đến để mê hoặc mình.

Tuy y biết điều này, nhưng nghĩ đến vị trí Nhân Hoàng, ánh mắt y dần kiên định.

"Được!

Có thể!

Ta nguyện ý thần phục ngươi!!!" Xích Vưu trong lòng nhất quyết, hạ quyết định nói.

Kỳ thực trong mắt y, sau này mình trở thành Nhân Hoàng, hoàn toàn có thể không thèm để ý La Hầu trước mặt, còn về thủ đoạn khống chế gì đó thì không sao cả, y là cường giả Hỗn Nguyên, đến lúc đó nhất định có thể hóa giải được!

Y tin tưởng điều này không nghi ngờ!

Còn về việc vì sao phải tin La Hầu có thể giúp y giành chiến thắng, điểm này, y lại chưa từng nghi ngờ, cũng không hề có ý nghĩ đó xuất hiện.

Nguyên nhân chính là đây là Huyễn cảnh do La Hầu thi triển ra, cho nên trong này mọi thứ đều bị La Hầu tùy ý chi phối, điều này cũng chính là từ tiềm thức đã khiến Xích Vưu tin tưởng La Hầu, do đó không hề xuất hiện một tia nghi ngờ nào.

La Hầu nghe vậy, nụ cười trên mặt càng thêm mấy phần, thế là thừa thắng xông lên nói: "Tiếp theo, đừng phản kháng, để ta gieo Ma chủng lên Nguyên thần của ngươi, như vậy, mới có thể giúp ngươi." Xích Vưu nghe vậy, vội vàng buông bỏ sự đề phòng trong lòng, mặc cho La Hầu thực hiện.

Oong ~ Một luồng Đại Đạo của Ma xuất hiện, hóa thành một đóa hoa sen nở rộ xuất hiện trước mặt Xích Vưu.

"Hắc Liên trong Nguyên thần!" La Hầu thì thầm.

Đóa hoa sen nở rộ kia trong chớp mắt chui vào trong Nguyên thần của Xích Vưu, ngự trị trên Nguyên thần.

Đến đây, Ma chủng đã thành.

Trên mặt La Hầu lộ ra vẻ đại hỉ, điên cuồng cười lớn: "Ha ha ha ha ha....." Cứ như một kẻ gian xảo thành công, bắt đầu tứ vô kỵ đạn cười lớn.

Xích Vưu nghe vậy trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, lập tức chắp tay vái: "Còn thỉnh Ma Tổ trợ ta!" La Hầu lúc này mới dừng cười lớn, khẽ gật đầu, trong ánh mắt đầy vẻ trêu đùa, cười nói: "Tự nhiên như vậy!" Tiếp đó, y phất tay áo một cái.

Lập tức cục diện thiên địa đại biến, các Nhân Vương Nhân tộc vốn đang quan sát kia, nhao nhao mang theo thế lực của mình đến trận doanh của Xích Vưu.

Bên ngoài mấy trăm vị Nhân Vương, đồng loạt quỳ rạp trên đất, muốn cầu kiến Nhân Hoàng.

Xích Vưu thấy vậy đại hỉ, lại nhìn về phía La Hầu muốn cảm tạ thì lại phát hiện thân ảnh La Hầu đã biến mất.

"Ha ha ha ha ha....." Sau đó, Xích Vưu tiếp kiến các vị Vương kia, khi biết bọn họ đều đến giúp đỡ, không nhịn được phát ra tiếng cười lớn.

Cuối cùng, mấy trăm Nhân Vương đồng lòng giúp đỡ Xích Vưu, phát động trận chiến cuối cùng, đại chiến vừa bùng nổ, liền thể hiện ưu thế áp đảo như chẻ tre, trong chớp mắt đánh cho thế lực mà Hiên Viên đã mở rộng bao năm qua đều phải thối lui.

Tốn đúng ba năm, cuối cùng mới đánh bại Hiên Viên trên Hiên Viên Chi Khâu, từ đó củng cố vị trí Nhân Hoàng của mình.

Chư Vương thiên hạ thấy vậy, nhao nhao chủ động nhập đô thành, khấu đầu bái lạy mình, tất cả đều bày tỏ lòng trung thành.

Còn Hiên Viên bị phân thây sáu đoạn, trấn áp tại Tứ Cực Thiên Địa cùng với Thiên Đình Địa Phủ.

Các Nhân Vương khác giúp đỡ Hiên Viên, cũng đều nhao nhao bị y trấn áp tại Tứ Hải Bát Hoang.

"Ha ha ha ha ha....." Xích Vưu không nhịn được phát ra từng tràng cười lớn, tiếng cười vang vọng bốn phía, trong Đạo vận Đại Đạo lại ẩn chứa một tia Bá đạo chân ý.

Quả thực là trong giấc mộng này, y tuy bị La Hầu gieo Ma chủng, nhưng cũng thực sự cảm ngộ được Bá đạo chân ý, lĩnh ngộ được Bá Chi Đại Đạo!

Nhưng, ngay khi Xích Vưu đang đại hỉ, lại phát hiện cảnh tượng trước mặt mình đều không ngừng biến hóa.

Rất nhanh, cái khoái cảm đắc thắng trở thành Nhân Hoàng còn chưa kịp hưởng thụ, liền trong chớp mắt tan biến.

Khi nhìn lại, cảnh tượng trước mặt lại biến thành nơi mình đã điều tra không biết bao nhiêu năm trước.

"Chung quy cũng chỉ là một giấc mộng Nam Kha....." Xích Vưu thở dài thườn thượt một tiếng, tiếc nuối nghĩ.

Rõ ràng y đã trở thành Nhân Hoàng, ngay khi sắp thi triển hoài bão của mình, lại phát hiện tất cả những điều này đều chỉ là một giấc mộng.

Thế là, trong lòng y có một cảm giác hụt hẫng cực kỳ to lớn vô cùng.

Cảm giác hụt hẫng này khiến lòng y trở nên cực kỳ trống rỗng, cực kỳ khó chịu.

Ngay sau đó, sắc mặt y bỗng nhiên biến đổi, nhớ đến Ma chủng mà La Hầu đã gieo trong lòng y, rồi vội vàng điều tra Nguyên thần của mình.

"Hít....." Chỉ thấy trong Nguyên thần của y đang nuôi dưỡng một đóa Hắc Liên, đó chính là Ma chủng mà La Hầu đã gieo trong Huyễn cảnh.

Đến đây, y làm sao còn không biết mình đã trúng kế của Ma Tổ La Hầu!

"La Hầu!" Xích Vưu hạ giọng, ngữ khí đầy phẫn nộ nói.

Tuy nhiên, lúc này, Hắc Liên trong Nguyên thần của y đột nhiên truyền đến một trận tín tức.

Khiến y không tự chủ được muốn đi đến một nơi.

Thế là, y bắt đầu hành động.

La Hầu ở trên cao thấy vậy, nụ cười trên mặt khó lòng che giấu, sau đó thân hình chợt lóe, biến mất tại đây. .....

“Ha ha ha ha ha.....” La Hầu nhìn Xích Vưu đã đến trước mặt mình, phát ra một trận cười lớn.

Sắc mặt Xích Vưu cực kỳ khó coi nhìn La Hầu trước mặt, y có ý định ra tay, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể ra tay với La Hầu!

Y lạnh lùng quát hỏi: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!” La Hầu trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt, khinh thường nói: “Ta khuyên ngươi nên nói chuyện với Bản tọa bằng ngữ khí tốt hơn, hiện giờ sinh mạng của ngươi đang nằm trong tay ta!

Nếu không nghe lời, thì Bản tọa sẽ khiến ngươi triệt để đọa vào Ma Đạo!” Xích Vưu nghe vậy sắc mặt càng khó coi hơn vài phần, hừ lạnh một tiếng, không nói thêm nữa.

Thấy hành vi này của y, nụ cười trên mặt La Hầu càng thêm mấy phần, tiếp đó gật đầu nói: “Ha ha, yên tâm đi, vị trí Nhân Hoàng của ngươi tuy là giả, là ở trong Huyễn cảnh, nhưng trong hiện thực Bản tọa vẫn sẽ giúp ngươi đăng lên vị trí Nhân Hoàng!” Câu nói này, trong chớp mắt khiến đôi mắt Xích Vưu mở to, toàn thân chấn động.

Lập tức, y liền truy hỏi: “Lời này là thật ư?!” La Hầu cười gật đầu, nói: “Nếu không phải vậy, Bản tọa vì sao phải đến tìm ngươi?” Xích Vưu nghe vậy đại hỉ, vừa định nói gì đó, nhưng trong chớp mắt sắc mặt biến đổi, nghĩ đến thế lực Ma Môn hiện tại, rồi hừ lạnh một tiếng nói: “Chỉ dựa vào ngươi ư?

Danh tiếng Ma Tổ tuy thịnh, nhưng bất kể là thực lực hay thế lực dường như đều không thể giúp ta đăng lên vị trí Nhân Hoàng chứ!” Sau khi trải qua cảnh đó trong Huyễn cảnh, dục vọng trong lòng Xích Vưu không hề giảm bớt chút nào, trái lại còn mở rộng thêm vài phần.

Không chỉ có vậy, khi một người đã có được quyền lực, sau khi nếm trải tư vị của quyền lực, nếu lại để y mất đi, thì không nghi ngờ

gì là sẽ càng khó chịu hơn, càng khát vọng quyền lực hơn!

Không có bất kỳ vị Hoàng đế nào thực sự chủ động muốn buông quyền!

Chuyện này, đối với những kẻ có dã tâm khát vọng trở thành Nhân Hoàng mà nói, đó là điều thực sự khó làm được.

Còn những Nhân Hoàng bẩm sinh như Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị, đều là vì muốn dẫn dắt Nhân tộc đi đến mạnh mẽ hơn, vì muốn Nhân tộc tốt đẹp hơn.

Bọn họ khác với những kẻ có dã tâm kia, bọn họ là người lý tưởng, là người tiên phong, là lãnh tụ.

Đây mới là Nhân Hoàng!

Đây mới là Nhân Hoàng bẩm sinh!

La Hầu nghe vậy sắc mặt không đổi, đầy mặt tươi cười, hỏi ngược lại: "Ngươi tin ta hay không tin ta, cuối cùng chẳng phải đều chỉ có thể tin ta sao?" Tên tiểu tử trước mắt này dường như vẫn chưa hiểu rõ tình thế, lại dám phản bác y.

Tin hay không tin, kể từ khoảnh khắc y gieo Ma chủng, con đường sau này của Xích Vưu đã không còn do y tự mình quyết định nữa!

Oong ~ Ngay sau đó, La Hầu khẽ động, Ma chủng trong cơ thể Xích Vưu liền bắt đầu phát tác, không ngừng truyền đạt tín niệm thần phục La Hầu, đồng thời còn không ngừng truyền bá Ma niệm.

Từng luồng Ma niệm phiêu tán, khiến toàn thân y khí tức đại biến, phảng phất như đã triệt để trở thành người Ma Môn vậy.

Vạn ngàn Ma niệm bốc lên, không ngừng xâm thực Nguyên thần của y, ý đồ thay đổi Đại Đạo của y.

Sắc mặt Xích Vưu biến đổi, rồi vội vàng nói: "Dừng tay!

Ta nghe ngươi là được!

Đừng đưa ta vào Ma Đạo!" La Hầu nghe vậy, lúc này mới mỉm cười gật đầu, vẫy tay một cái, Ma chủng trong cơ thể liền bình tĩnh lại, cũng không còn điên cuồng mỗi khắc phát tán Ma niệm nữa.

"Hô ~" Cảm nhận được Ma chủng trong cơ thể cuối cùng đã bình tĩnh lại, Xích Vưu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, y có chút kiêng kỵ nhìn La Hầu, trong lòng muốn thoát khỏi sự khống chế của La Hầu, nhưng lại muốn trở thành Nhân Hoàng, nhất thời, y không biết mình nên làm gì.

May mà La Hầu cũng không cưỡng bách y làm những chuyện gì vi phạm lợi ích Nhân tộc, mà là để y quay về.

Đợi sau khi Xích Vưu rời đi.

"Kiệt kiệt kiệt kiệt....." "Ha ha ha ha ha....." La Hầu điên cuồng bắt đầu cười lớn, y biết vừa rồi Xích Vưu chỉ là Nhân tộc đầu tiên bị y mê hoặc, sau này còn sẽ có người thứ hai... người thứ ba... thậm chí vô cùng vô tận!

Cảm giác thành tựu khi chinh phục vạn tộc cũng không sảng khoái bằng chinh phục Nhân tộc!

Năm xưa, y dùng ma khí tràn ngập Hồng Hoang, vạn tộc Hồng Hoang đều gặp tai ương, ngay cả Vu tộc cũng bị y thẩm thấu.

Nhưng đặc biệt lại là cái Nhân tộc đáng chết này, lại không hề có chút nào, nhiều nhân khẩu như vậy, lại không có một ai có thể để y thẩm thấu vào!

Không có một ai trong Nhân tộc bị y mê hoặc!

Mà giờ đây, Nhân tộc lại có thể bị y mê hoặc!

Điều này không nghi ngờ gì chính là đỉnh phong sự nghiệp tạo ma

của La Hầu, cũng là một khởi đầu mới.

Côn Luân Sơn Mạch, dưới Bất Chu Sơn, Nhân tộc Tổ Địa.

Thập Thất Vương Thượng Cổ đều ngồi tại đây, nơi này ngày thường không phải là nơi thường trú của bọn họ, nhưng lúc này những rường cột Nhân tộc cổ xưa nhất này, một lần nữa lại tụ tập tại đây.

Lần này, không có bóng dáng Nhân Hoàng Thần Nông Thị và Thiên Hoàng Toại Nhân Thị, cũng không có bóng dáng các Nhân Vương khác.

Bọn họ tuy đã từ nhiệm vị trí Nhân Vương của mình, nhưng Thần Nông Thị vẫn phong bọn họ làm Thập Thất Hiền Vương Thượng Cổ của Nhân tộc.

"Hiên Viên tiểu tử này, các ngươi xem sao?" Tô Minh là người đầu tiên mở miệng nói, đôi mắt đầu tiên nhìn về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo từ trước đến nay đều là người có thực lực mạnh nhất trong số bọn họ, cũng là một mạnh nhân siêu cấp chỉ đứng sau Thiên Hoàng Toại Nhân Thị.

Hiện tại, còn phải thêm một Thần Nông Thị nữa.

Chương 315

Nhưng Thần Nông Thị nhiều nhất cũng chỉ ngang tài ngang sức với Thạch Hạo, bởi vì Thần Nông Thị bản thân vốn không phải là người thiện chiến.

Mọi người nghe vậy, nhao nhao đưa ánh mắt về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo thấy vậy, cũng bắt đầu thong thả nói ra ý kiến của mình.

"Ta cho rằng, tiểu tử này sau này chắc chắn thành đại khí!

Nhân Hoàng bẩm sinh, chính là lựa chọn duy nhất để dẫn dắt Nhân tộc vượt qua kiếp nạn tương lai!" "Ồ?

Người này thật sự có thần dũng như vậy ư?" Diệp Phàm nghe vậy liền có hứng thú, trước đây vẫn chưa từng đến Hữu Hùng Quốc gặp Hiên Viên, hiểu biết về Hiên Viên cũng chỉ là nghe từ người khác mà thôi.

Mà hiện tại lại nghe được lời này từ miệng Thạch Hạo, quan trọng hơn là Thạch Hạo đã tự mình đến xem Hiên Viên, lời y nói nhất định sẽ không sai.

Thạch Hạo gật đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, tiếp đó nói: "Nghe đồn tiểu tử này trăm năm không có tu vi trong người nhưng lại có thể một kiếm chém thần, sau một sớm đốn ngộ trực tiếp tiến vào Hỗn Nguyên, rồi nghìn năm sau, khi ta thụ mệnh Thiên Hoàng Bệ hạ tự mình đến truyền thụ cảm ngộ Đại Đạo cho y, mới phát hiện, tiểu tử này lại có thể lấy Kiếm Đạo làm căn cơ mà liệt kê mấy vạn chủng Hậu Thiên Đại Đạo, hơn nghìn chủng Tiên Thiên Đại Đạo!" Tiếp đó, y ngừng một lát, cực kỳ kính phục nói: "Thiên tài Nhân tộc, không gì hơn thế!" "Hít....." Lời nói này của Thạch Hạo trong chớp mắt khiến

mười sáu vị Vương còn lại vô cùng chấn kinh.

"Làm sao có thể?!" "Vì sao lại có người kỳ dị đến vậy?!!" "Thiên tài trời ban!

Thiên tài tuyệt thế!" Diệp Phàm, Vương Lâm, Hàn Lập và các vị hiền vương khác nhao nhao mở miệng tán thán.

Loại thiên tài này, giản đơn mà nói chính là thiên tài tuyệt thế.

Nhân tộc từ trước đến nay chưa từng có người nào có thiên phú như vậy.

Trước đây nhiều nhất cũng chỉ là nghe đồn mà thôi, không đáng tin, có lẽ Hiên Viên thật sự thiên tư thông minh, nhưng cũng không nhất định có thể một bước vượt phàm trần, trực tiếp tiến vào cảnh giới Bất tử Hỗn Nguyên.

Nhưng nhìn những lời nói phía sau của Thạch Hạo, Hiên Viên thực sự có năng lực này.

Bởi vì y nắm giữ những Đại Đạo mà Nhân tộc từ trước đến nay chưa từng nắm giữ!

Nhân tộc sinh ra có thể mang trong mình Tam Thiên Đại Đạo, có thể học tập vô số Hậu Thiên Đại Đạo, nhưng từ trước đến nay chưa từng có ai thực sự có thể tu luyện ra nhiều Đại Đạo như vậy!

Hậu Thiên Đại Đạo thì cũng thôi đi, còn có Toại Nhân Thị tạo ra con đường riêng.

Nhưng Tiên Thiên Đại Đạo thì thực sự chưa từng có ai có thể nắm giữ hơn một nghìn tám trăm điều!

Đừng nói là hơn một nghìn tám trăm điều, ngay cả dùng hai chữ số để tính toán cũng không có một vị nào!

Đối với độ tin cậy trong lời nói của Thạch Hạo, không có bất kỳ ai

nghi ngờ.

"Vậy bọn ta đương nhiên sẽ dốc toàn lực ủng hộ tiểu tử này, để y có thể giúp Nhân tộc vượt qua kiếp nạn này!" Đôi mắt Tô Minh lấp lánh không ngừng, thần quang bùng nổ.

Cũng không biết Mệnh Chi Đại Đạo của y liệu có thể truyền thụ cho Hiên Viên, để y có năng lực hơn vượt qua kiếp nạn Nhân tộc.

Mệnh Chi Đại Đạo trong chiêm bốc tính toán vốn dĩ có ưu thế tiên thiên, trong bố cục càng vượt xa các Đại Đạo khác, trong chiến đấu cũng không hề kém, quỷ dị khôn lường.

Dù sao cũng là Đại Đạo phân nhánh của Chí Cao Đại Đạo, tự nhiên là một trong vài Đại Đạo mạnh nhất ngoại trừ Ngũ Đại Chí Cao.

"Tự nhiên như vậy!" Các vị hiền vương khác cũng nhao nhao gật đầu đồng ý, coi như đã chấp nhận.

Cùng là con cháu Nhân tộc, có thể giúp đỡ thì vẫn sẽ giúp đỡ.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang bàn bạc.

Một bên khác.

Thiên Hoàng Toại Nhân Thị phất tay một cái, một đạo ý chỉ vượt qua vô cùng khoảng cách, thẳng đến trước mặt Hiên Viên ở Hữu Hùng Quốc.

"Thập Thất Vương Thượng Cổ đang ở Nhân tộc Tổ Địa thảo luận kiếp nạn lớn tương lai của Nhân tộc, ngươi có thể đến đó để xin cảm ngộ Đại Đạo từ bọn họ." Hiên Viên nghe vậy lập tức đứng dậy, cúi lạy hư không.

Cảm ngộ Đại Đạo mà Thạch Hạo mang đến cho y trước đó tự nhiên là cực kỳ quan trọng, bởi vì trong đó có những cảm ngộ Đại

Đạo mà y chưa từng lĩnh ngộ, ví dụ như Vô Địch Đại Đạo, ví dụ như Luân Hồi Đại Đạo, đó đều là những gì y chưa có.

Mà trong khoảng thời gian này, y cũng đã thành công biến những cảm ngộ đó thành cảm ngộ của mình, rút ra những điều mình cho là có thể, dung nhập vào Kiếm Đạo.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, y không phải là một Kiếm tu thuần túy chân chính, khác với Thuần Dương Kiếm Tiên.

Kiếm Đạo đối với y chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để thi triển thần thông sát phạt cường đại mà thôi, mà cái thực sự cường đại vẫn là những chi tiết nhỏ, đó chính là vạn thiên Đại Đạo.

Nhân tộc Tổ Địa.

"Chư vị Tiên Tổ!

Ta là Hiên Viên, vì đại nghiệp Nhân tộc mà đến, kính xin chư vị hiền vương giúp ta một tay!" Hiên Viên bước đến, trước đại điện Nhân tộc Tổ Địa cúi người vái một cái.

Tiếp đó khẽ đứng dậy, trong mắt đầy vẻ kính phục.

Y kính trọng các Tiên hiền Nhân tộc, vì đại nghiệp Nhân tộc mà quên mình vì nghĩa, đã cống hiến vô cùng to lớn.

Kính ngưỡng Tiên hiền, chính là kính ngưỡng tương lai của chính mình.

Y dù có thực sự lên làm Nhân Hoàng, cũng sẽ có ngày thoái vị.

Truyền thống Nhân tộc chính là như vậy, không có Nhân Hoàng vĩnh sinh vĩnh thế, chỉ có Nhân Hoàng với sứ mệnh khác nhau.

Không biết bao nhiêu Nguyên Hội trôi qua, chuông Thần Điện chưa từng vang lên, mà lúc này cũng đã vang vọng.

Đang!

Đang!

Đang!

"Vào đi....." Một giọng nói lãnh đạm truyền đến từ bên trong.

Cổng lớn Thần Điện liền mở rộng.

Hiên Viên một lần nữa cúi lạy, sau đó sải bước đi vào.

Trong Thần Điện.

Mười bảy vị tồn tại cổ xưa nhất của Nhân tộc ngồi khoanh chân trên đất, vừa vặn vây thành một vòng tròn.

Nhân tộc một ngày không xuất hiện cường giả có thể đánh bại Đế Tuấn, thì chung quy vẫn không phải là tồn tại mạnh nhất, chung quy vẫn không thể thực sự đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

Tô Minh đôi mắt khẽ cụp xuống, nhìn Hiên Viên đang bước vào, chỉ một cái nhìn đã có thể nhìn thấu Đại Đạo ẩn chứa trong cơ thể Hiên Viên.

Khẽ gật đầu, cười nói: "Ngồi vào giữa đi." Hiên Viên nghe vậy, một lần nữa cúi lạy những người này, sau đó bước vào giữa, ngồi khoanh chân.

Thạch Hạo thong thả đứng dậy, nói: "Đạo của ta, đã truyền rồi, vậy ta sẽ hộ pháp cho các ngươi vậy!" Nói xong, khí tức toàn thân bùng phát, trong chớp mắt một luồng ý vô địch bao bọc toàn bộ Thần Điện.

Khí tức cực kỳ khủng bố kia vang vọng bốn phương, một luồng lực uy hiếp mạnh mẽ không ngừng truyền ra bên ngoài.

Còn nhìn vào trong Thần Điện, mười sáu vị cường giả Hỗn Nguyên đỉnh phong của Nhân tộc, hướng về phía Hiên Viên liền phô bày tất cả cảm ngộ Đại Đạo của mình.

Từng đóa khánh vân phiêu tán trên giữa không trung, va chạm, đè ép lẫn nhau, các loại Đại Đạo tại khắc này kết nối với nhau.

Nhất thời, quang mang rực rỡ, Đạo vận hóa thành dư quang chiếu rọi lẫn nhau. .....

Các đại thế lực cảm nhận được sự thay đổi của Nhân tộc, nhao nhao bắt đầu thi triển thủ đoạn của mình, muốn tranh giành một phen với Nhân tộc.

Bọn họ tranh giành không phải là vị trí Bá Chủ Hồng Hoang, mà là tranh giành ngăn cản Nhân tộc âm mưu trở thành Bá Chủ Hồng Hoang.

Thiên Đình phái Hồ tộc ra, mưu đồ mê hoặc lòng chư vương Nhân tộc, lật đổ sự thống trị cơ bản nhất của Nhân tộc.

Do đó, tộc Cửu Vĩ Yêu Hồ bước ra khỏi Thiên Đình, quay về cố địa Thanh Khâu của mình, thành lập Thanh Khâu Hồ Quốc.

Thanh Khâu Hồ Quốc tự nhiên là thuộc về Yêu tộc dưới trướng Thiên Đình, chứ không phải hoàn toàn độc lập, chỉ là để bọn họ mang theo sứ mệnh đi mê hoặc Nhân tộc, khiến trong Nhân tộc diễn ra các loại nội đấu mà lười biếng chinh phạt bên ngoài.

Đây cũng được coi là một trong những thủ đoạn tốt nhất, là kế sách do Bạch Trạch trong Thập Đại Yêu Soái cống hiến.

Như vậy mà nói, Yêu tộc sẽ không tốn một binh một tốt, chỉ cần lợi dụng một số nữ hồ mà thôi, liền có thể khiến Nhân tộc rơi vào hỗn loạn.

Đây là thủ đoạn cực kỳ tốt.

Từ thực tế mà xem cũng là như vậy, trong Nhân tộc dần dần bắt đầu bị nữ hồ Thanh Khâu hấp dẫn.

Còn trong Vu tộc cũng không chọn cách tọa sơn quan hổ đấu, mà là kích động Cửu Lê phản bội Nhân tộc, lấy Cửu Lê làm căn cơ, muốn gây loạn Nhân tộc.

Bọn họ âm thầm ủng hộ Cửu Lê Quốc, khiến Cửu Lê Quốc lấy danh nghĩa Nhân tộc, đi làm những chuyện thực tế không có lợi cho Nhân tộc, thậm chí muốn khiến Cửu Lê tộc trở thành quốc gia tông chủ trong Nhân tộc, tức là muốn Quốc quân Cửu Lê Quốc trở thành Nhân Hoàng danh chính ngôn thuận!

Có thể nói, mưu kế của Vu tộc còn độc ác hơn Yêu tộc!

Bởi vì Vu tộc dự định lợi dụng huyết mạch Nhân tộc của Cửu Lê tộc, khiến Quốc quân của bọn họ có thể danh chính ngôn thuận lên làm Nhân Hoàng.

Nhưng Nhân tộc cũng sẽ không cho phép tình huống này xảy ra, Cửu Lê Quốc tuy là quốc gia Nhân tộc, nhưng trên thực tế nơi đó từ khi mới sinh ra, đã không thể trở thành Nhân Hoàng.

Đây chính là nhận thức chung trong Nhân tộc, vị trí Nhân Hoàng không thể rơi vào tay kẻ có huyết mạch không thuần khiết.

Ngay cả khi thực sự là Nhân Hoàng Thiên mệnh thì cũng sẽ xuất hiện vô số kẻ phản kháng, gần như tất cả Nhân tộc đều là những kẻ cấp tiến chủng tộc, đây cũng là điều bẩm sinh.

Tình huống thực tế chính là tuyệt đại đa số các tộc quần trong Hồng Hoang đều là những kẻ cấp tiến chủng tộc.

Vì vậy đừng thấy thế lực Yêu tộc hùng hậu, phức tạp mà cho rằng không có chuyện gì.

Đó chỉ là bề ngoài mà thôi, có Thiên Đế trấn áp, tự nhiên sẽ không gây loạn quá mức.

Nhưng trong bóng tối thì lại điên cuồng thù địch lẫn nhau, nếu

Thiên Đế thực sự xảy ra chuyện gì không còn nữa, thì cảnh tượng đó trong chớp mắt sẽ bắt đầu khác đi, nếu không có một người cường đại có thể chống đỡ đại cục, thì trong khoảnh khắc sẽ tan rã!

Mà ngay cả khi có người cường đại như vậy xuất hiện chống đỡ đại cục, nhiều nhất cũng chỉ là sẽ không lập tức tan rã mà thôi, nhưng nội đấu của họ nhất định sẽ được đặt lên bề mặt, đến lúc đó, Yêu tộc nhìn thì không giải tán, nhưng thực tế cũng đã hóa thành một đám cát rời.

Đây chính là bất cập của Yêu tộc, đương nhiên, ưu điểm của Yêu tộc chính là không cần như Vu tộc, hoặc là Nhân tộc, Long tộc mà chỉ có thể kỳ vọng vào thực lực chủng tộc của mình trở nên mạnh mẽ, đây cũng là lý do vì sao Yêu tộc có thể đứng trên đỉnh Hồng Hoang bao nhiêu năm nay.

Ngoài việc có vị Thần Thánh đỉnh phong cường đại vô cùng như Đế Tuấn, thế lực hùng hậu cũng là một phần không thể tách rời.

Nếu không Đế Tuấn dù mạnh đến đâu cũng chỉ là một tổng tư lệnh trần trụi, không người có thể dùng, chẳng phải vẫn sẽ không có ai nghe y sao.

Lẽ nào chuyện gì cũng phải do Đế Tuấn tự mình làm ư.

Như vậy, trên Hồng Hoang, ngoài Hỗn Độn.

Diệp Hiên hài lòng nhìn tất cả những gì đang xảy ra trong Hồng Hoang, khẽ mỉm cười.

Cục diện trước mắt này, chính là điều y muốn.

Nhân tộc có thể trở thành đệ nhất Hồng Hoang, nhưng Nhân tộc tuyệt đối không thể trở thành tồn tại nghiền ép các thế lực khác trong Hồng Hoang.

Nếu không có kẻ địch, Nhân tộc e rằng sẽ càng khó quản lý hơn.

Nhân tộc cường thịnh đến mức này, mang lại là gì?

Không phải đoàn kết nhất trí, mà là các loại dục vọng tràn lan.

Diệp Hiên từ trước đến nay vẫn luôn muốn định ra một thế giới lấy Nhân tộc làm chủ, vạn tộc làm phụ, như dưỡng cổ vậy, luôn duy trì giết chóc lẫn nhau, như vậy mới có thể không ngừng mạnh lên.

"Sức mạnh của Hiên Viên, cũng có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của ta, không ngờ Hoàng Thiên kiếp này lại mạnh mẽ như vậy, nhưng điều này đối với Nhân tộc mà nói là chuyện tốt, cũng chỉ có Hiên Viên như vậy, mới có thể trong thời gian ngắn ngủi mà tu vi nhanh chóng tăng tiến, vượt qua Đế Tuấn!" "Nếu sau này Thanh Thiên chuyển thế, lại sẽ là phong thái thế nào đây....." Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tây phương.

Nhân tộc Tổ Địa, trong Thần Điện.

Tô Minh và các hiền vương khác nhìn Hiên Viên đã học thành trở về, khóe miệng y khẽ nhếch lên, cười nói: "Đại thế đã nổi lên, Nhân tộc liệu có thể vượt qua kiếp nạn này mà đứng trên đỉnh Hồng Hoang hay không, thì phải xem tiểu tử này!" Nhìn Hiên Viên rời đi, trong mắt Diệp Phàm mang theo vài phần cảnh tượng.

Y cũng muốn như Hiên Viên, vác kiếm mà đi, vì Nhân tộc mà đứng dậy, khiến chư Thiên vạn tộc thần phục dưới chân Nhân tộc.

Chuyện Hiên Viên muốn làm, là chuyện y vẫn luôn muốn làm nhưng chưa từng làm được.

Trong ánh mắt Thạch Hạo cũng đầy phức tạp, đối với những người như bọn họ mà nói, không ai là không muốn như Hiên Viên, mưu đồ một đại sự nghiệp cho Nhân tộc.

Chỉ là, thiên mệnh đã vậy, còn biết làm sao.

Bọn họ cũng chỉ có thể dốc sức thủ hộ Nhân tộc, mà nay cũng cố

gắng truyền thụ tất cả Đạo pháp thần thông cho hậu nhân.

Còn về hậu nhân có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, cũng như liệu có thành tựu hay không, thì phải xem chính hậu nhân mà thôi.

"Nhân tộc chung quy vẫn không có tồn tại chí cường, hiện nay hy vọng Hiên Viên có thể thành tựu chí cường vậy!" Thạch Hạo thở dài thườn thượt một tiếng, một trận gió nhẹ thổi qua, khiến vạt áo y khẽ bay lên.

Y đi là Vô Địch Đại Đạo, vốn dĩ phải vô địch thiên hạ, nhưng chung quy vẫn không thể thực sự vô địch thiên hạ.

Thậm chí ngay cả việc trở thành chí cường cũng chưa làm được.

Y tiến bộ cực nhanh, tuy nhiên, những Thánh thể Thần Thai Tiên Thiên đỉnh cấp kia cũng tiến bộ nhanh không kém, so sánh hai bên, y giống như đang dậm chân tại chỗ vậy, không hề đuổi kịp được bao nhiêu.

Ngược lại, so với những Thần Thánh phi lý như Đế Tuấn, thì khoảng cách lại càng kéo dài ra.

Nhân tộc hiện tại, đã đủ cường đại rồi.

Có Toại Nhân Thị đỉnh thiên lập địa, có Thần Nông Thị khai sáng một thịnh thế, có Thạch Hạo khí thôn thiên hạ như hổ, có Diệp Phàm uy nghiêm lừng lẫy của trời bất khả xâm phạm, có Tô Minh thần bí khó lường.

Có từng vị Hỗn Nguyên cường đại, mỗi một vị đi ra ngoài đều là một trong những cường giả Hỗn Nguyên mạnh nhất trong Hồng Hoang.

Nhưng Hồng Hoang quá lớn, lớn đến mức chung quy vẫn sẽ có vài Yêu nghiệt xuất hiện.

Thiên Đình chiếm hai vị, một là Thái Nhất, một là Đế Tuấn, mỗi vị đều là Yêu nghiệt hơn người.

Địa Phủ có một vị, Hậu Thổ, nhìn thì Hậu Thổ là yếu nhất, nhưng cảnh giới của nàng sâu xa, điều này không phải nói chiến lực của nàng có thể sánh ngang Thái Nhất và Đế Tuấn, mà là nói tu vi của nàng có thể sánh ngang Đế Tuấn.

Đương nhiên, chỉ có tu vi mà không thiện chiến, cộng thêm tu vi loại này cũng có chút phù phiếm, nên chiến lực thực sự vẫn không bằng Thái Nhất, nhưng cũng mạnh hơn một chút so với Chúc Cửu Âm, Đế Giang và các Tổ Vu khác.

Long tộc bề ngoài thì không có, nhưng trên thực tế ai cũng không thể nói chắc, ai cũng không thể nói chắc thực lực Long Vương rốt cuộc thế nào.

Bởi vì Long Vương ngoài việc bày tỏ không bằng Đế Tuấn, thì chưa từng bày tỏ điều gì với bất kỳ ai khác, hơn nữa còn là một vẻ kiêu ngạo không coi ai ra gì, tham khảo chiến tích trước đây của y, tên gia hỏa này rất có thể cũng là một Yêu nghiệt.

Mà ngoài ba đại thế lực ra, ngay cả Tiên Môn cũng có tồn tại cực kỳ biến thái như Hồng Quân, có thể kháng địch Thần Ma!

Không hề kém cạnh bất kỳ ai ngoại trừ Đế Tuấn.

Ma Tổ La Hầu tuy chiến lực không thể sánh ngang Thần Ma, nhưng về phương diện giữ mạng thì gần như có thể sánh ngang với Hậu Thổ.

Trong lịch sử Hồng Hoang dài đằng đẵng, những chuyện mà tên gia hỏa La Hầu này đã trải qua, nếu đổi là người khác thì không biết phải chết bao nhiêu lần, nhưng y lại quỷ dị sống sót hết lần này đến lần khác.

Chương 316

Giống như một con tiểu cường đánh không chết vậy, tuy không mạnh, nhưng đủ để khiến người ta ghê tởm.

Còn Nhân tộc thì không có nhân vật nổi bật như vậy, không có một cường giả nào thực sự có thể vượt lên đỉnh Hồng Hoang.

Nói chính xác hơn, năm người trên được chia thành ba đẳng cấp.

Yêu nghiệt trong số yêu nghiệt thực sự, chính là Đế Tuấn, đẳng cấp duy nhất, một tay quét sạch bóng tối, thân ảnh chấn động Tiên Đạo!

Đẳng cấp thứ hai là loại yêu nghiệt như Thái Nhất và Hồng Quân, vốn dĩ chiến lực của Thái Nhất cũng xấp xỉ Hồng Quân, nhưng vì Hỗn Độn Chung khế hợp hoàn mỹ, nên thực lực mạnh hơn Hồng Quân một chút, nhưng cũng không thể kéo dài khoảng cách.

Đẳng cấp này tuy không thể miểu sát Thần Ma như Đế Tuấn, nhưng cũng có thể chiến đấu với Thần Ma mà thắng bại khó lường.

Hồng Quân tuy bị miểu sát khi đối mặt với Tiên Đạo Thần Ma, nhưng điều này là do y bị khắc chế, nếu đổi thành Quang Minh Thần Ma thì sẽ không như vậy, huống hồ Tiên Đạo Thần Ma còn có cả Thần Ma thân xác nữa. .....

Đẳng cấp thứ ba chính là loại ngụy Yêu nghiệt như Hậu Thổ và La Hầu, nói bọn họ là Yêu nghiệt ư, so với Thần Ma thì thực lực yếu muốn chết, bất kể là ai cũng không thể sánh ngang chiến lực Thần Ma, đều là tồn tại bị ngược đãi.

Nói bọn họ không phải Yêu nghiệt ư, hừ, các cường giả Hỗn Nguyên khác trong Hồng Hoang, thật sự không có mấy người đánh

thắng được bọn họ.

Thêm vào đó hai tên gia hỏa này năng lực giữ mạng thực sự quá mạnh, miễn cưỡng có thể coi là Yêu nghiệt.

Hậu Thổ tự nhiên mạnh hơn La Hầu, nàng nương tựa Luân Hồi, gần như bất tử bất diệt, trừ phi có người tiêu diệt Luân Hồi.

Nhưng thực sự muốn tiêu diệt Luân Hồi, đầu tiên phải đối mặt với Luân Hồi Thần Ma, thứ hai là phải đối mặt với Thiên Phạt!

Hỗn Nguyên tuy không dính nhân quả, nhưng đó chỉ là không dính nhân quả giữa các sinh linh mà thôi, chứ không phải không dính nhân quả Thiên Địa.

Gây ra đại tội nghiệt trong Thiên Địa, hãy chuẩn bị đón nhận Thiên Phạt đi!

Còn về cảnh giới Thiên Đạo, đó chính là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Hiện tại, trong Hồng Hoang vẫn chưa có bất kỳ ai có thể gánh chịu.

Còn về La Hầu, đó chính là ngụy Yêu nghiệt trong số ngụy Yêu nghiệt, y phục sinh có hạn chế, chứ không phải có thể vô hạn phục sinh.

Vì vậy, thực sự nếu có người cứ muốn giết y, thì tên gia hỏa này sớm muộn cũng sẽ chết.

Nhưng phục sinh ở đâu và khi nào phục sinh vẫn là do y quyết định.

Còn Long Vương thì là một ẩn số, ai cũng không biết y rốt cuộc mạnh đến mức nào, y có thể ở đẳng cấp Thái Nhất, Hồng Quân, cũng có thể ở đẳng cấp Hậu Thổ, La Hầu, hoặc căn bản không được tính là

Yêu nghiệt.

Kể từ sau Long Hán Lượng Kiếp, ai cũng chưa từng thấy Long Vương ra tay.

Còn Nhân tộc tuy không có loại Yêu nghiệt này, thậm chí ngay cả ngụy Yêu nghiệt cũng chưa đạt đến, nhưng trước mắt lại xuất hiện một Yêu nghiệt trong số Yêu nghiệt trong số Yêu nghiệt!

Xin hỏi, giữa Thiên Địa ai có thể như Hiên Viên, trăm năm là phàm nhân, một bước thành tiên, đăng đỉnh Hỗn Nguyên?

Điều này còn chưa phải là khoa trương nhất, điều khoa trương nhất là hiện nay trên người Hiên Viên có hơn một nghìn chín trăm chủng Tiên Thiên Đại Đạo, đợi sau khi về tiêu hóa một lượt cảm ngộ của chuyến đi này, e rằng sẽ đạt đến trình độ khủng bố hai nghìn chủng Tiên Thiên Đại Đạo!

Hậu Thiên Đại Đạo thì nhiều như lông trâu vậy, vô số kể, đủ đến mấy vạn chủng.

Mà những điều này, chẳng qua chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi, là Kiếm Đạo một đạo thông thì vạn đạo thông.

Cái thực sự cường đại là sự gia trì của các Tiên Thiên Đại Đạo kia, đó thực sự là sự tăng phúc khủng bố.

Cộng thêm Kiếm tu vốn dĩ công phạt vô song!

Nếu thực sự là đối địch, thì kiếm của Hiên Viên không biết rốt cuộc sẽ khủng bố đến mức nào!

Trong Thần Điện.

Tô Minh ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm: "Hỡi các tộc nhân đã khuất vì Nhân tộc, các ngươi hãy nhìn mà xem!

Hãy xem Tân Hoàng sẽ dẫn dắt Nhân tộc đi đến chí cường như

thế nào!" "Khi Hiên Viên viên mãn, chính là lúc bọn ta xuất sơn." Trong đôi mắt Thạch Hạo thần quang đại phóng, dường như có chút nóng lòng không đợi được ngày đó đến!

Vì ngày đó, Thạch Hạo những ngày này ngày ngày chiến đấu với chính mình do Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp hóa ra!

Đúng vậy!

Thạch Hạo muốn nhanh chóng nâng cao chiến lực, y nhận ra rằng so với việc lĩnh ngộ Đại Đạo uyên áo, thì tìm cách tăng cường chiến lực từ thần thông là đáng tin cậy hơn cả.

Thế là, trải qua vô số ngày đêm tĩnh tọa minh tưởng, y cuối cùng đã cải lương thành công Đại pháp này.

Khiến Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp có thể hoàn mỹ sao chép ra phân thân có toàn bộ chiến lực của bản thể mình!

Nhưng điều này cũng có bất cập, đó chính là thông qua thần lực của bản thân trong cõi u minh kết nối với chính mình ở một thời không khác, sau đó lại sao chép chiến lực của y lên phân thân của bản thân kia.

Như vậy cũng chỉ có thể sao chép ra một phân thân có toàn bộ chiến lực của mình, bởi vì muốn truyền tống chính mình ở một thời không khác vượt qua hạn chế của vô cùng thời không là cực kỳ gian nan.

Điều này còn là vì y lại lĩnh ngộ được Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo!

Hoặc là chỉ có thể sao chép ra vô số phân thân thấp hơn mình một cảnh giới.

Mà những phân thân đó, không bằng tồn tại Hỗn Nguyên, trong chiến đấu thực sự chẳng qua chỉ là vô dụng mà thôi, tồn tại hoàn toàn

vô nghĩa.

Hơn nữa, Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp này chỉ có thể do chính y sử dụng.

Còn rất xa mới có thể truyền bá đến toàn bộ Nhân tộc.....

Nhưng điều đó đối với y mà nói, cũng đã nâng cao chiến lực ở mức độ cực lớn.

Y trước đây không thể đối chiến với Thái Nhất, sau này y dù không địch nổi Thái Nhất thì cũng có thể kiềm chế Thái Nhất rồi!

Đương nhiên, đối với đối thủ cùng cảnh giới, cùng chiến lực mà chiến, thì hiệu quả như vậy của y tự nhiên là một cộng một lớn hơn hai rất nhiều.

Nhưng nếu đối mặt với những người có chiến lực cao hơn mình rất nhiều mà chiến, thì hiệu quả phân thân này chắc chắn là một cộng một sẽ nhỏ hơn hai rất nhiều.

Nếu bằng hai, thì đã có thể đánh bại Thái Nhất rồi.....

Đáng tiếc là không thể.

Mức độ đại khái giống như Thái Nhất có chiến lực gấp rưỡi Thạch Hạo, mà hai Thạch Hạo khi đối mặt với Thái Nhất thì cũng chỉ có chiến lực gấp một chấm mấy lần của chính mình.

Nhưng nếu đối mặt với người có chiến lực tương đương Thạch Hạo, thì hai Thạch Hạo đối mặt với y, đó chính là chiến lực gấp hơn hai lần.

Hiệu quả là biến động lên xuống, nhưng dù là như vậy, cũng là một sự tăng tiến cực lớn.

Bởi vì đối với người có thực lực không chênh lệch nhiều với Thạch Hạo mà nói, thì không thể đánh thắng Thạch Hạo.

Còn đối với những người mạnh hơn Thạch Hạo rất nhiều, chỉ cần không phải chênh lệch quá lớn đến phi lý, thì cũng có thể kiềm chế đối phương. .....

Tây phương, Phật Môn.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bái kiến Lão Sư!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cúi người vái Dương Mi Lão Tổ, nói.

"Chuyện gì?" Dương Mi mở đôi mắt đang nhắm chặt, khẽ hỏi.

"Lão Sư, Nhân tộc xuất hiện động loạn, bọn con liệu có nên tiếp tục tuyên dương Đạo thống?

Thậm chí mê hoặc bọn họ!" Chuẩn Đề mặt dày nói, không hề cảm thấy xấu hổ vì lời nói của mình.

Dương Mi nghe vậy, khẽ nhíu mày, vội vàng bấm tay tính toán.

Rất lâu sau.

Trong đôi mắt Dương Mi lộ ra vẻ đại hỉ, mở miệng cười nói: "Để đệ tử Phật Môn đi phổ độ chúng sinh, chuyện tu hành tạm thời có thể dừng lại." "Vâng, đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Lão Sư." Chuẩn Đề cụp mắt, đồng ý nói, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm.

Y biết, Dương Mi nhất định sẽ đồng ý chuyện này.

Bởi vì chỉ có kẻ ngốc mới không đồng ý.

Nhưng muốn toàn bộ Phật Môn xuất động, thì phải xin pháp chỉ của Dương Mi mới được.

Những đệ tử Phật Môn kia ngoài Khẩn Na La ra, dường như tất cả đều bị Dương Mi mê hoặc, đối với lời nói của Dương Mi là nghe theo răm rắp.

Cũng chỉ có Khẩn Na La mới có sự kiên trì thuộc về mình, mà chính sự kiên trì này, khiến nàng không được Dương Mi để mắt.

Dương Mi thấy nụ cười của Chuẩn Đề xong, liền cảnh cáo: "Ghi nhớ, không được đối với Nhân tộc thêm sự mê hoặc, nếu không e rằng có tai họa giáng xuống." Nụ cười của Chuẩn Đề trong chớp mắt cứng lại, nhưng sau đó vẫn hành một Phật lễ, nói: "Cẩn tuân pháp chỉ của Như Lai." Tiếng Như Lai này, cũng khiến Dương Mi nghe ra một chút bất mãn trong lòng Chuẩn Đề, nhưng y không hề để ý điểm này, chỉ cần là làm việc cho Phật Môn, làm việc cho mình, thì dù có chút bất mãn thì có làm sao đâu chứ?

Tiếp đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đi, rời khỏi nơi bế quan của Dương Mi. .....

Vừa mới đi ra, Chuẩn Đề liền lộ vẻ không vui, phàn nàn: "Sư huynh, Lão Sư chẳng phải là quá nhát gan rồi sao!

Thời cơ như vậy, nếu không nắm bắt lúc Nhân tộc động loạn mà tiến hành mê hoặc, thì rốt cuộc đến bao giờ mới có thể mê hoặc bọn họ!" Tiếp Dẫn nghe vậy sắc mặt đại kinh, vội vàng đưa tay bịt miệng Chuẩn Đề, cảnh cáo: "Sư đệ!

Ngươi sao có thể nói như vậy?

Vạn nhất y biết được, ngươi có thể sẽ tự rước họa vào thân!" Chuẩn Đề không hề để ý gạt tay Tiếp Dẫn xuống, cười nói: "Sư huynh, hai ta hiện nay là cảnh giới Hỗn Nguyên, Lão Sư cũng chẳng qua chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên, Hỗn Nguyên không thể tiêu diệt Hỗn Nguyên, đã như vậy, ta lại vì sao phải sợ y chứ?" Tiếp Dẫn nghe vậy khẽ nhíu mày, suy nghĩ kỹ lại, dường như quả thực là có lý, lập tức sắc mặt cũng dịu đi không ít.

Chuẩn Đề như thể chưa nói đủ, còn tiếp tục nói: "Huống hồ hiện nay Phật Môn vốn dĩ cũng không hưng thịnh, những người thành tựu Hỗn Nguyên chỉ đếm trên đầu ngón tay, hai sư huynh đệ bọn ta, y cũng không thể không trọng dụng." Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, cười nói:

“Tuy nói như vậy, nhưng cũng không thể nói trước mặt y như thế này, để y biết được phần lớn trong lòng vẫn sẽ không vui.” Chuẩn Đề gật đầu, cùng Tiếp Dẫn nhìn nhau cười, tất cả đều không cần nói.

Không nói trước mặt Dương Mi, vậy nói ở đâu có thể nói?

Đương nhiên là không phải trước mặt Dương Mi rồi!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng coi như đã triệt để đứng dậy.

Mà nói ra, hai người bọn họ mới là người thực sự đặt nền móng cho Phật Môn, mới là người thực sự đã bỏ ra đại lực để Phật Môn xương thịnh lên.

Người truyền Phật Đạo là hai người bọn họ đi, truyền Phật Pháp lại vẫn là bọn họ sắp xếp người đi.

Dương Mi, Âm Dương, Thời Thần ba người giống như những người bỏ mặc mọi việc vậy, thành lập một Phật Môn, gần như tất cả công việc đều vứt cho hai người này xử lý.

Mà thực sự là những việc hai người này không xử lý được, bọn họ mới ra mặt.

Nếu nói Dương Mi thỉnh thoảng còn quyết định một số đại sự trong Phật Môn, thì hai người còn lại hoàn toàn là kiểu Phật hệ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải Dương Mi ba người nhập Tây phương độ hóa Tây Phương Giáo, e rằng cho đến nay cũng sẽ không có Phật Môn xuất hiện, mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người cũng không biết khi nào mới có thể thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nói cho cùng, đều là thành tựu lẫn nhau, hợp thì đôi bên cùng thắng, chia thì đều thua.

Đây cũng là lý do vì sao Chuẩn Đề nắm chắc Dương Mi sẽ không

động đến y.

Nơi bế quan.

Sắc mặt Lão tổ Dương Mi chợt trắng chợt xanh.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn...

Hai tên lang tử dã tâm..." Hai kẻ này thật sự coi y là mù hay điếc sao?!

Mọi chuyện vừa rồi đều thu trọn vào mắt Dương Mi.

Vốn dĩ y thấy Chuẩn Đề có vẻ mặt không vui, sợ tên này mặt ngoài vâng dạ nhưng trong lòng làm trái, nào ngờ sau đó lại thấy hắn giở trò nói xấu mình, hơn nữa còn kéo cả Tiếp Dẫn vào.

"Hừ!" Cuối cùng, Dương Mi lạnh lùng hừ một tiếng, nhắm mắt lại.

Bản thân bọn họ đều là lợi dụng lẫn nhau, nếu lại nói thêm những lời về tình cảm, chi bằng là quá trái lòng.

Y đã lợi dụng hai kẻ đó để hoàn thành những thứ mình cần, vậy thì dù bây giờ đối phương trở mặt với y, trên thực tế cũng không có tổn thất gì.

Huống hồ, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn căn bản sẽ không trở mặt với y.

Bởi vì hai người bọn họ đã bị cỗ xe lớn Phật Môn này trói buộc chặt chẽ, y thật sự không tin hai tên đó có thể từ bỏ tất cả mà bay cao trời xa.

Một bên khác.

Chuẩn Đề ở Đại Lôi Âm Tự, sau khi thỉnh pháp chỉ của Dương Mi ra, cũng đã thành công khiến Gia Đa Bồ Tát, La Cẩu cùng các môn nhân lần lượt đến Nam Hoang Nhân Tộc truyền đạo truyền pháp.

Nhìn những người rời đi, Chuẩn Đề khẽ gật đầu, cười nói: "Sư huynh, pháp chỉ của lão sư quả nhiên dễ dùng a!" Tiếp Dẫn nghe vậy ngẩn ra, sau đó liền hiểu ý Chuẩn Đề.

Ý Chuẩn Đề đại khái là muốn mình làm chủ trong Phật Môn, cho nên mới nói ra như vậy.

Quả nhiên, chỉ thấy Chuẩn Đề truyền âm đến: "Sư huynh, khi nào lời nói của chúng ta mới có thể thật sự có tác dụng trong Phật Môn a!" "Không biết, e rằng vĩnh viễn không có lúc này." Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, thở dài nói.

Trong mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia ngoan độc, hướng về Tiếp Dẫn đánh một ánh mắt.

Sau đó, thân hình liền lóe lên, rời khỏi Đại Lôi Âm Tự, hướng về Hỗn Độn mà đi.

Tiếp Dẫn cũng vội vàng theo sau.

Một đoạn thời gian sau, hai người đến Hỗn Độn.

Tiếp Dẫn nhìn sư đệ dừng lại, không khỏi tò mò hỏi: "Sư đệ, có chuyện gì mà nhất định phải đến Hỗn Độn này mới nói được?" Y vô cùng khó hiểu, tên Chuẩn Đề này ở cửa nơi bế quan của Dương Mi còn dám mắng đối phương, sao bây giờ lại phải chạy đến Hỗn Độn.

Chẳng lẽ là muốn phản bội Phật Môn?

Không được, điểm này, nếu thật sự là như vậy, y nhất định phải ngăn cản sư đệ.

Đúng lúc y đang suy nghĩ vạn phần, Chuẩn Đề khẽ cười, nói: "Lão gia hỏa đó nắm giữ không gian Đại Đạo, bất cứ nơi nào cũng có khả năng bị y phát hiện, duy chỉ có Hỗn Độn này, không gian không tồn tại, y không thể nghe lén lời của chúng ta." Tiếp Dẫn nhíu mày, định thúc giục Chuẩn Đề, rốt cuộc là chuyện phản bội Phật Môn hay sao.

Thấy Tiếp Dẫn sốt ruột, Chuẩn Đề vội nói: "Sư huynh yên tâm, sư đệ ta không phải muốn phản bội Phật Môn, mà là muốn đoạt quyền!" Chuẩn Đề dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tiếp Dẫn, một câu nói liền khiến Tiếp Dẫn nhẹ nhõm, nhưng câu nói sau lại lập tức khiến Tiếp Dẫn lo lắng trở lại.

"Sư đệ sao lại nói lời này?

Nếu có chuyện, chẳng phải sẽ bị bọn họ trấn áp sao?

Hơn nữa bọn họ ba vị thần thánh, huynh đệ chúng ta làm sao thắng nổi?" Tiếp Dẫn sợ hãi vội vàng khuyên nhủ.

Mặc dù đoạt quyền này tốt hơn phản bội một chút, nhưng trong mắt Dương Mi và những người khác, chẳng phải sẽ trấn áp hai người bọn họ vĩnh viễn sao, nói gì cũng không thể để hai người bọn họ lật mình, nếu không thì xong đời.

Chuẩn Đề đã sớm biết như vậy, khẽ cười, nói: "Sư huynh, không phải vậy, ba người đó không phải là một lòng, ít nhất vị lão tổ tương lai sẽ không cùng lão sư và vị lão tổ quá khứ đồng lưu hợp ô." "Dù vậy, y cũng quyết không đến giúp chúng ta, hai chọi hai, vẫn không đánh lại bọn họ." Tiếp Dẫn lắc đầu, thở dài một tiếng.

Không có cách nào, không đánh lại thì chính là không đánh lại.

Chương 317

Nhân Quả Đại Đạo của y tuy rất mạnh khi tính toán người khác, nhưng đối với loại chiến đấu trực diện này, vẫn kém hơn một chút.

Huống hồ đối mặt với hai tên đó cũng là một trong những thần thánh đỉnh cao của Hồng Hoang, sở dĩ Dương Mi trông ai cũng không đánh lại, đó là vì y toàn đánh những trận cao cấp, không đánh Hồng Quân thì cũng là Thiên Đình.

Đánh thắng được mới là lạ, nhưng nếu đổi thành người khác, đó tuyệt không phải là Hỗn Nguyên bình thường có thể sánh được.

Chuẩn Đề cười thần bí, khẽ nói: "Vậy nên, chúng ta phải đi cầu trợ một người." "Ai?" Tiếp Dẫn truy vấn.

"Lão sư trước kia của chúng ta." Khóe miệng Chuẩn Đề khẽ nhếch, nói.

Tiếp Dẫn lập tức biến sắc, liên tục nói: "Không thể!

Tuyệt đối không thể!" Cầu trợ Hồng Quân?

Chẳng phải là tìm chết sao?

Theo cái tính cách của Hồng Quân, bọn họ trước kia đã phản bội y, nếu bây giờ lại đến cầu, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Chuẩn Đề khẽ lắc đầu, thở dài nói: "Sư huynh, sao người lại không nghĩ thông suốt?

Trước kia lão sư đứng đầu, vọng tưởng tiêu diệt Tiên Tổ, như vậy, mối thù sinh tử giữa hai bên đã kết rồi.

Mặc dù chúng ta cũng có tham gia, nhưng dù sao không phải là kẻ cầm đầu, cũng chưa thật sự làm gì y.

Lần này, chúng ta đi đến, Tiên Tổ tám phần sẽ giúp đỡ chúng ta, có Tiên Tổ giúp đỡ, đến lúc đó, liền có thể lôi Dương Mi xuống ngựa, đuổi y ra khỏi Phật Môn, hoặc là phong cho y chức khác, sau đó sư huynh người làm Như Lai, chẳng phải tuyệt diệu sao?!" Tiếp Dẫn nghe vậy gật đầu, hình như là cái lý này, nếu đi đến, Hồng Quân hiển nhiên sẽ chọn lợi dụng bọn họ trấn áp Dương Mi trước rồi tính, dù sao hai người bọn họ có phản bội đến mấy, đó cũng là Hồng Quân tự mình làm ra chuyện có lỗi với bọn họ trước, huống hồ hai người bọn họ còn chưa thật sự làm tổn thương đối phương.

Cuối cùng, Tiếp Dẫn vẫn gật đầu, đồng ý nói: "Vậy thì cứ tùy ý đệ đi, nhưng đến lúc đó chức vị Như Lai của Phật Môn vẫn do sư đệ ngươi đảm nhiệm đi, sư huynh vô tâm quyền thế, chỉ muốn tu vi." "Sư huynh, tuyệt đối không được..." Chuẩn Đề nghe vậy vội vàng nói.

Trong lòng hắn, vẫn luôn cực kỳ kính ngưỡng Tiếp Dẫn, bởi vì trước khi hắn trưởng thành, vẫn luôn là Tiếp Dẫn bảo vệ hắn, còn cùng hắn giảng đạo.

"Ý ta đã quyết, đừng nói thêm nữa." Tiếp Dẫn cực kỳ kiên quyết nói.

Trong lòng y, người thật sự có thể dẫn dắt Phật Môn tiến lên, vẫn phải là sư đệ Chuẩn Đề.

Trong Tử Tiêu Cung.

Tiên Tổ Hồng Quân ngồi ở vị trí thượng thủ, khẽ thở dài một tiếng.

Cái nên đến vẫn đến, cái không nên đến cũng đều đến rồi.

Tiếp đó, y đại thủ vung lên.

Cửa cung mở rộng.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đến Tử Tiêu Cung thì trong mắt

đại hỉ, vội vàng đi vào bên trong.

Hai người quỳ phục dưới đất, mang theo vài phần khóc nức nở kêu lên: "Đa tạ lão sư rủ lòng thương..." "Ý các ngươi hai người lần này đến, ta đã rõ, mời trở về đi.

Chuyện trước kia rốt cuộc là bần đạo làm có lỗi với các ngươi trước, bây giờ cũng coi như ân oán đã dứt, giữa ngươi và ta không còn vướng mắc, đừng dùng sư sinh tương xưng nữa." Hồng Quân ngồi ở vị trí thượng thủ khẽ nâng hai tay, đỡ hai người dậy.

Sau đó nhắm chặt hai mắt, không nói thêm nữa.

Chuẩn Đề thấy y không thật sự đuổi mình đi, vội vàng lại quỳ xuống, lớn tiếng kêu lên: "Xin lão sư rủ lòng thương, xin lão sư liên mẫn chúng sinh Phật Môn, đệ tử Chuẩn Đề nguyện hướng Đại Đạo thề, vĩnh tôn Tiên Môn!!" Hồng Quân nghe vậy, lập tức mở bừng hai mắt, trong ánh mắt lộ ra một tia hân hoan, nhưng y không biểu hiện ra ngoài, mà là thản nhiên khẽ thở dài một tiếng, trong mắt đầy vẻ bất nhẫn từ bi, nói: "Thôi vậy, ngươi và ta sư đồ một trận, mặc dù bây giờ không còn tình nghĩa sư sinh, nhưng rốt cuộc cũng có tình thầy trò, như vậy, liền giúp ngươi lần cuối vậy." Nói xong, trong tay y lấy ra một luồng khí tức tràn ngập vẻ thần thánh.

Luồng khí tức đó dường như vô hình lại hữu hình, thật thật giả giả.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy vậy, hai mắt trợn tròn, không thể tin được nhìn vật này.

Mãi đến khi luồng khí tức đó rơi vào tay Chuẩn Đề, hai người này mới hoàn hồn, vội vàng lớn tiếng kêu lên: "Đa tạ lão sư rủ lòng yêu thương!!" Hồng Quân khẽ gật đầu, sau đó lãnh đạm nhắm hai mắt lại.

Chuẩn Đề vội vàng đem luồng khí tức tản ra vẻ chí cao vô thượng

đó, thu vào Nguyên Thần để dưỡng.

"Lão sư, chúng đệ tử cáo từ..." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài.

Giữa bọn họ vốn dĩ không có tình nghĩa sư sinh gì, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Mặc dù nói phải trả giá một chút thể diện và tôn nghiêm, nhưng loại thứ đó đáng giá bao nhiêu tiền một cân chứ?

Bên ngoài.

"Sư huynh!

Phật Môn đương hưng, huynh đệ chúng ta đương hưng a!!!" Chuẩn Đề cố gắng áp chế sự kinh hãi và hưng phấn trong lòng, nhưng vẫn không kìm được mà la lên.

"Ha ha ha ha!!!" Tiếp Dẫn cũng không nhịn được cười lớn.

Vốn dĩ hai người bọn họ đến là muốn Hồng Quân ra tay trấn áp Dương Mi, nhưng không ngờ Hồng Quân lại trực tiếp ban cho bọn họ một chút khí tức Thiên Đạo.

Trong Tử Tiêu Cung.

Khi hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn rời đi, một luồng thân ảnh phiêu bạc mà đến.

"Ngươi sẽ có hảo tâm như vậy?" Thanh âm hư vô phiêu đãng trong Tử Tiêu Cung.

"A a, sao lại vậy, hai người này, ta hận không thể trừ khử cho hả dạ." Trong lời nói của Hồng Quân lạnh nhạt, không hề nghe ra chút hận thù nào.

"Đã bày bố ván cờ, vậy thì phải làm cho kín kẽ, triệt để nắm giữ Phật Môn trong tay mình..." Tiên Chi Thần Ma đầy thâm ý nhìn về

phía Hồng Quân, nói xong, thân hình biến mất.

"Phật vốn là Tiên a ~" Khóe miệng Hồng Quân mang theo nụ cười, thản nhiên nói.

Lời nói vang vọng trong đại điện, miên man bất tuyệt.

Tây Phương, Phật Môn.

Lúc Tam Thế Phật của Phật Môn dưỡng thương không xuất hiện.

Hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lợi dụng khí tức Thiên Đạo trong tay làm dẫn, bắt đầu không ngừng hoàn thiện giáo nghĩa và căn cơ của Phật Môn.

Tiếp Dẫn chủ tu Nhân Quả Đại Đạo, Nhân Quả ban đầu trong Phật Môn cũng chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi, giáo nghĩa chủ yếu vẫn là Phật Chi Đại Đạo do lão tổ Dương Mi cung cấp.

Nhưng theo sự gia cường của hai người này, Phật Môn bắt đầu dần dần chuyển biến.

Không còn cường điệu về Phật hay Bồ Tát nữa, mà dần dần biến thành Nhân Quả.

Lấy sinh lão bệnh tử, tham sân si, thất tình lục dục cùng thiên tính của vạn tộc chúng sinh làm điểm xuất phát, đại tuyên dương Nhân Quả và tín ngưỡng.

Ngươi có thể không tin Phật Môn, nhưng ngươi không thể không tin Nhân Quả của Phật Môn.

Dưới giáo nghĩa này, đề cao việc tiêu trừ dục vọng, áp chế thiên tính, từ đó nhất tâm chỉ truy cầu Đại Đạo, cầu được sự tự tại tinh thần.

Đừng đi tranh, đừng đi cướp.

Cái gì của ngươi thì là của ngươi, không phải của ngươi tranh

cướp cũng vô dụng.

Đây chính là giáo nghĩa hiện nay của Phật Môn.

Theo sự sửa đổi của hai người này, Phật Môn từ chỗ phải chịu kiếp nạn truy cầu Phật, Bồ Tát, thì biến thành không thể tranh, cái gì cũng không tranh, kiếp sau sẽ đều có được tất cả.

Ngươi càng đi tranh giành cái gì, thì càng không có được cái đó.

Tất cả đều là ông trời đã định sẵn, mà muốn thay đổi vận mệnh kiếp sau, thì hãy tín ngưỡng Phật Môn, tín ngưỡng Nhân Quả, làm nhiều việc thiện, như vậy mới có thể kiếp sau sống tốt.

Lại thêm hiện nay Hồng Hoang, người không nhập Hỗn Nguyên, đều là lâu nghĩ.

Chênh lệch thực lực chúng sinh quá lớn, rất nhiều sinh linh yếu ớt cũng bắt đầu tín ngưỡng Nhân Quả của Phật Môn, nên nằm thẳng thì nằm thẳng, nên hưởng thụ thì hưởng thụ, dù sao mình không làm ác, cũng sẽ không có thiên thu, còn có thể sống sung sướng như thường.

Vì vậy, dưới sự tuyên dương của Phật Môn, Luận Nhân Quả Túc Mệnh bắt đầu lưu hành, Hồng Hoang cũng bắt đầu dần dần bình hòa trở lại.

Điều này đã hóa giải hiệu quả một đoạn thời gian nội loạn của Nhân Tộc sắp bùng phát, nhưng ngay lập tức đã bị Gia Đa Nhân Vương đại tứ cự tuyệt người trong Phật Môn tiến vào lãnh địa Nhân Tộc.

Bởi vì nếu tuyên dương như vậy, tiến trình phản kháng của bọn họ về sau căn bản sẽ không thể đẩy nhanh được.

Nếu Thần Nông thị thoái vị truyền vị cho Hiên Viên, mà những tộc nhân kia đều tin cái thứ Nhân Quả Túc Mệnh chó má này, thì bọn họ còn làm sao phản kháng Hiên Viên?

Khi những người dưới trướng mình đều không tin lời mình, thì còn phản kháng cái quái gì nữa!

Đây cũng trở thành lần đầu tiên trong lịch sử Nhân Tộc bắt đầu hành động diệt Phật, kiên quyết không cho phép bất kỳ người nào trong Phật Môn xuất hiện trong lãnh thổ của mình, nếu không sẽ giết.

Đối với tất cả những điều này, Tam Thế Phật của Phật Môn tuy biết, nhưng cũng đành bó tay.

Bởi vì giáo nghĩa mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn viết ra là đã sử dụng khí tức Thiên Đạo, một khi đã khắc ấn xuống, giáo nghĩa Phật Môn lập tức liền thay đổi.

Tín đồ Phật Môn cũng từ chỗ ban đầu tín ngưỡng Phật Tổ biến thành tín ngưỡng Nhân Quả.

Kể từ đó, chúng sinh Phật Môn toàn bộ tín ngưỡng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bởi vì Nhân Quả của Phật Môn là do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đề xuất ra.

Mà thực lực của hai người này cũng ngày càng tăng tiến, tăng trưởng nhanh chóng.

So với việc ban đầu đoạt quyền bạo lực, hiển nhiên loại đoạt quyền vô thanh này tốt hơn một chút.

Từ đó, Phật Môn cũng từ việc nghe theo Tam Thế Phật biến thành nghe theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Trong Nhân Tộc.

Việc cấm thi hành giáo nghĩa Phật Môn không chỉ là của những Nhân Vương có ý đồ khác, mà ngay cả các Nhân Vương khác cũng đều liên tục phong cấm giáo nghĩa Phật Môn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Luận Nhân Quả Túc Mệnh của Phật Môn đã khiến không ít tộc nhân Nhân Tộc rơi vào vòng tuần hoàn vô tận.

Không chịu tu hành, cả ngày chìm đắm trong những hưởng thụ sơ cấp.

Trong đầu không còn chút động lực nào, chỉ nghĩ rằng kiếp này không làm điều xấu, làm nhiều việc tốt, kiếp sau liền có thể thành tựu Hỗn Nguyên.

Ngay cả Hiên Viên cũng bị Phật Môn lôi ra tuyên dương, mọi người đều nói y là do kiếp trước đã làm việc có công với Hồng Hoang Thiên Địa, cho nên kiếp này mới trực tiếp trăm năm nhập Hỗn Nguyên, còn tiếp nhận chức vị Nhân Hoàng kế nhiệm.

Nhưng bọn họ không nghĩ rằng, công lao kiếp trước của Hiên Viên, công với Hồng Hoang Thiên Địa, đây mới có Thiên Đạo bù đắp.

Còn việc thiện mà bọn họ làm chỉ là đứng trên góc độ của chính mình mà nhìn.

Ví dụ như chuyện một con dê sắp bị một con sói cắn chết, bọn họ ra tay cứu, điều này đối với dê là chuyện tốt, nhưng đối với sói lại là chuyện ác.

Loại chuyện này, không gọi là thiện.

Thiên Đạo không quản những phân chia thiện ác đó, Thiên Đạo quản là thiện ác đối với Thiên Địa.

Địa Phủ quản cũng là thiện ác khi còn sống, nhiều nhất cũng chỉ ảnh hưởng đến loại đầu thai, những thứ khác cũng không ảnh hưởng, mà điều này vẫn là một bộ quy tắc do Hậu Thổ tạo ra mà thôi, trên thực tế nếu Hậu Thổ cố ý phá hoại Hồng Hoang thì làm ngược lại là được, loại này thuộc về con người.

Loại Nhân Quả này, cũng chính là giáo nghĩa mà Phật Môn tuyên truyền.

Còn Nhân Quả mà vạn linh Hồng Hoang quản lý mới là Nhân Quả thật sự, ngươi làm điều xấu với ta, thì giữa hai ta là thù hận, nhất định phải giải quyết, nếu không, Đạo Tâm không viên mãn, tu vi cảnh giới khó mà đột phá.

Vì vậy, vạn tộc vạn linh Hồng Hoang cầu là Đạo, chứ không thật sự là tín phụng Nhân Quả.

"Thú vị, một cái Phật Môn tốt, một Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tốt a!

Nhân Quả Đại Đạo trực tiếp đoạt lấy căn cơ của Phật Môn!

Từ đây đại đa số sinh linh Hồng Hoang sẽ không còn tín phụng Phật Tổ, mà sẽ chỉ tín phụng Nhân Quả!!!" Lúc này, ngay cả Diệp Hiên cũng không khỏi khẽ cười.

Sau khi căn bản của Phật Môn thay đổi, người mất quyền lực không chỉ có Tam Thế Tổ, mà sau này ngay cả đông đảo tín đồ cũng sẽ không còn tôn trọng bọn họ như trước nữa.

Trước kia, mọi người tu Phật đều là để cầu Phật, đều là để thành Phật.

Nhưng khi niệm Nhân Quả trở thành căn cơ của Phật Môn, thì càng không thể thu thập được, không còn chỉ là những tín đồ Phật Môn mới tin chuyện này, mọi người thậm chí đều bắt đầu tin vào thuyết Nhân Quả.

Thuyết Nhân Quả của Phật Môn có mức độ tuyên truyền cao hơn nhiều so với việc tuyên dương thành Phật của Phật Môn.

Và Phật Môn như vậy mới càng thêm thú vị, không còn là Phật Môn chỉ biết mê hoặc lòng người như trước nữa.

“Đợi đến khi Phật Chi Thần Ma tỉnh lại, thì sẽ càng vui đây...” Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch, thầm nghĩ như vậy.

Phật Môn trước kia chỉ cần Phật Chi Thần Ma vừa sống lại, thì không nghi ngờ gì y chính là chúa tể của Phật Môn, bởi vì y mới là nguồn gốc của Phật, người tu Phật đều là tu y.

Nhưng bây giờ nếu Phật Chi Thần Ma sống lại, trừ phi y dùng vũ lực đoạt lấy, nếu không e rằng dưới sự dẫn dắt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, mọi người đều không nhận y.

Bởi vì điều mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đưa ra chính là Thiên Đạo chí công, sẽ không vì lòng ngươi hướng Phật mà được lợi ích, cũng sẽ không vì ngươi phỉ báng Phật mà gặp điều xấu.

Những gì Thiên Đạo làm đều là Nhân Quả, tất cả đều do Nhân Quả mà định.

Chỉ cần ngươi kết thiện nhân, thì sẽ được thiện quả.

Ngược lại, sẽ được ác quả.

Và tất cả những báo ứng cuối cùng cũng đều quyết định bởi Nhân Quả trước đó.

Vì vậy, ngươi có thể không tôn Phật, cũng vẫn có thể có được một kiếp sau tốt đẹp.

Một vị Phật chân chính sẽ không vì ngươi tôn thờ hay không mà tức giận hay vui vẻ, Phật Tổ của Phật Môn là do ngoại tượng hóa thành, không nhất định là chân Phật, chúng nhân không cần cầu y, cũng không cần trốn vào cửa không, chỉ cần có một tấm lòng hướng thiện, sớm muộn gì cũng sẽ kết thiện quả.

Chỉ cần nhất tâm hướng thiện, ngày cơ duyên cảm ngộ đến, chính là ngày thành tựu chân Phật.

Chân Phật ở đây không còn là những vị kim quang lấp lánh đại cẩu đà, mà là một loại cảnh giới, một loại tâm cảnh.

Theo sự tuyên truyền của giáo nghĩa này, Phật Môn cũng từ chỗ ban đầu bị mọi người bài xích biến thành được vạn tộc dung nạp.

Bởi vì cục diện của Phật Môn đã hoàn toàn mở rộng, cho nên lực độ truyền bá của Phật Môn đã rộng hơn không chỉ mấy chục lần.

Không biết bao nhiêu người muốn trốn vào cửa không, bái dưới trướng hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chuyên tu Phật pháp, hy vọng có thể thấu hiểu tất cả, thành tựu chân Phật.

Do đó thế lực dưới trướng hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức bành trướng, vượt xa Tam Thế Tổ Phật Môn xưa kia.

Dựa vào Đạo Hạnh mê hoặc mà hành tẩu chư thiên tự nhiên sẽ không được những người đó thừa nhận, nhưng bây giờ lại khác, Phật Môn đại biến, gần như không còn là Phật Môn như trước nữa.

Phật Môn, Đại Lôi Âm Tự.

Chuẩn Đề ngồi ở chủ tọa, Tiếp Dẫn ở bên cạnh hắn, phía dưới là Gia Đa Bồ Tát, La Cẩu, Kim Cương, Tỳ Khưu, Tỳ Khưu Ni.

Tam Thế Phật trước kia đã sớm biến mất, đều bế quan không ra ngoài.

Chương 318

Tuy nhiên, bọn họ cũng không hề thoát ly Phật Môn, bởi vì khí vận Phật Môn hiện nay thật sự quá cao trướng, thêm vào đó phía trên có một vị Thần Ma trấn áp, bọn họ cũng không dám tùy ý thoát ly.

"Sư huynh, thời cơ đã đến, nên triệt để loại ba người đó ra khỏi cuộc chơi rồi." Chuẩn Đề hai mắt tinh quang chợt lóe, một đạo truyền âm truyền đến tâm thần của Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, cười mà không nói.

Chuẩn Đề thấy vậy, chậm rãi mở miệng, nói: "Nay giáo nghĩa Phật Môn đã định lại, không còn là Phật Môn như xưa; Thiên Đạo đại thế đã định, Phật Môn đương có phân chia Đại Thừa và Tiểu Thừa; Phật Môn xưa kia hẹp hòi, chỉ cầu bản thân thành Phật, mà quên giáo hóa vạn tộc vạn linh, Phật Môn hôm nay rộng lớn, đương độ chúng sinh thiên hạ.

Bởi vậy, từ hôm nay trở đi, môn hạ của ta và sư huynh đương là Đại Thừa Phật Giáo, còn môn hạ của Tam Thế Tổ xưa kia đương là Tiểu Thừa Phật Giáo, hợp hai thành một, đương là Phật Môn!!!" "Lời này đại thiện!!!" Tiếp Dẫn mặt lộ nụ cười, gật đầu nói.

Oong!!!

Theo lời nói của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa dứt, khí vận Phật Môn giữa trời đất đột nhiên phân làm hai, nhưng lại liên kết lẫn nhau.

Vốn dĩ khí vận Phật Môn nhờ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn truyền đạo mà hưng thịnh gấp mấy chục lần đột nhiên xé rách thành hai mảnh khí vận, Đại Thừa Phật Giáo chiếm giữ chín thành rưỡi khí vận Phật Môn, còn Tiểu Thừa Phật Giáo lại chỉ chiếm giữ vỏn vẹn nửa thành khí vận!

Lập tức.

Trong lúc bế quan, Dương Mi nhíu mày lập tức nhướng lên, sau đó ngón tay không ngừng bấm đốt.

"Tốt một Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!!!

Lang tử dã tâm!!!

Lang tử dã tâm!!!" Dương Mi lập tức biến sắc, giận dữ chửi bới, không hề e dè lời lẽ nhắc đến điều này lúc này sẽ khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm nhận được.

Đối với y mà nói, những chuyện này đã không còn là vấn đề nữa rồi!

Đã dám trực tiếp xé rách khí vận Phật Môn vốn đang tăng vọt gấp mấy chục lần, tự nhiên là đã xé toạc mặt mũi!

Phật Môn vốn dĩ khó chiêu mộ đệ tử, trừ những đệ tử cảm ngộ ban đầu ra, những năm gần đây cũng không tăng thêm bao nhiêu đệ tử.

Nhưng theo hành động của hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mặc dù nói đã làm suy yếu quyền lực của bọn họ, nhưng may mắn là bọn họ có thêm gấp mấy chục lần khí vận, điều này khiến thương thế của bọn họ hồi phục cực nhanh, tốc độ tu vi thăng cấp cũng lập tức tăng vọt gấp mấy chục lần, bởi vì khi bọn họ cảm ngộ Đại Đạo không còn cảm thấy khó hiểu và khó khăn như vậy nữa.

Nhưng chết tiệt thay, bây giờ hai tên này lại trực tiếp đá bọn họ ra ngoài, khiến bọn họ chỉ có thể ôm lấy khí vận Phật Môn trước kia.

Mặc dù nói nhiều hơn khí vận trước kia một chút, nhưng đã hưởng thụ tốc độ cảm ngộ Đại Đạo cực nhanh rồi, giờ lại quay về mức độ khó hiểu như trước, điều này làm sao y có thể không giận dữ.

Một bên khác.

“Tặc tử!!!

Tặc tử!!!

Loạn thần tặc tử!

Ai ai cũng có thể giết!” Thời Thần vốn không chịu ngồi yên, thấy vậy càng thêm nổi giận đùng đùng, lập tức muốn ra tay giết chết hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước mặt bao nhiêu người của Phật Môn.

Nhưng sau đó vẫn nhịn được, bởi vì nếu y thật sự dám ra tay với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thì Quang Minh Thần Ma ở trên chính là người đầu tiên không đồng ý.

“Hừ!!!” Âm Dương Lão Tổ vốn dĩ tâm nhãn rất nhiều, sau khi phát giác ra điểm này, hai mắt trở nên âm lãnh đến cực điểm, đối mặt với mọi chuyện đang xảy ra y rất lý trí không nói thêm gì.

Nhưng điều này không có nghĩa là trong lòng y có thể bỏ qua chuyện này.

“Phật Môn không thể ở lâu nữa, phải nhanh chóng tìm một nơi để thoát thân...” Trong lòng Âm Dương Lão Tổ ngũ vị tạp trần, y có ý muốn gây chia rẽ, khiến Dương Mi và Thời Thần khó chịu, nhưng ngại Quang Minh Thần Ma nên không dám làm.

Nhưng bây giờ hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại quang minh chính đại làm trước mặt Quang Minh Thần Ma, đối phương còn không nói nửa chữ không, nói không chừng còn rất tán đồng.

Khí vận của Phật Môn, Quang Minh Thần Ma khẳng định sẽ chiếm không ít, bởi vì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không dám phân y vào Tiểu Thừa Phật Giáo.

Nếu đã như vậy, mình vẫn có thể chiếm được khí vận, hơn nữa lá cờ Phật Môn trong tay hai người đó quả thực lợi hại hơn, dễ dùng

hơn.

Từ một mức độ nào đó mà nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã giúp Âm Dương Lão Tổ trả mối thù năm xưa, nhưng điều này dù sao cũng không phải do chính y tự mình làm, hơn nữa còn làm khí vận của y bị tổn hại, làm sao y có thể không hận chứ.

Trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều cảm nhận được lời mắng chửi từ Dương Mi, nhưng bọn họ đều không để ý đến điểm này, ngược lại còn nhìn nhau cười.

Lời nhục mạ, chẳng qua chỉ là thủ đoạn cuối cùng của kẻ yếu mà thôi.

"Từ nay, vị trí Như Lai của Đại Thừa Phật Giáo đương do Chuẩn Đề ngồi." Tiếp Dẫn thản nhiên mở miệng, chắp hai tay lại với Chuẩn Đề bên cạnh.

Chuẩn Đề vội vàng cúi đầu, chắp hai tay lại đáp lễ.

"Ngay từ hôm nay, Như Lai của Đại Thừa Phật Giáo đương là Như Lai của Phật Môn, còn Như Lai của Tiểu Thừa Phật Giáo không phải là Như Lai của Phật Môn." Khóe miệng Chuẩn Đề khẽ nhếch, câu động khí vận Phật Môn, rất dễ dàng liền đoạt lấy vị trí Như Lai của Phật Môn vào tay mình.

Trong phút chốc, hắn rõ ràng cảm nhận được khí vận của mình tăng lên rất nhiều.

"Lễ tán Như Lai, Như Lai đại từ bi, đại trí tuệ, đại nghị lực, chúng đệ tử kính ngưỡng bái phục!!!" Phía dưới Gia Đa Bồ Tát, La Cẩu, Kim Cương, Tỳ Khưu, Tỳ Khưu Ni đều liên tục cúi mình bái Chuẩn Đề, chắp hai tay lại.

Chuẩn Đề mặt nở nụ cười từ bi, khẽ gật đầu.

Sau đó, hắn lại mở miệng nói: "Hôm nay Đại Thừa Phật Giáo mới

thành lập, Phật Tiếp Dẫn đương là Thượng Cổ Cẩu của Đại Thừa Phật Giáo, tức là Thượng Cổ Cẩu của Phật Môn, hưởng thụ khí vận Phật Môn gia thân." Một bên khác.

Thời Thần Lão Tổ không nhịn được đã trực tiếp tìm đến cửa động của Dương Mi Lão Tổ, sau khi vào, liền thẳng thừng nói: "Đạo hữu, hai tên hậu bối đó dám trực tiếp loại hai ta ra khỏi cuộc chơi!" Dương Mi cũng đã sớm có sắc mặt bình tĩnh, lãnh đạm đáp: "Còn có thể làm thế nào?

Hơn nữa, chúng không phải loại hai ta, mà là ba người." Thời Thần ngẩn ra, sau đó sốt ruột nói: "Đạo hữu đừng quản chúng nó đã loại mấy người, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Thoát ly Phật Môn mà đi sao?" Dương Mi khẽ lắc đầu, nói: "Như vậy, khí vận Phật Môn này chẳng phải sẽ hoàn toàn thuộc về bọn chúng sao?

Không được." "Vậy thì làm sao bây giờ..." Thời Thần Lão Tổ thở dài, nói.

Đúng lúc này, y phát hiện vị trí Thượng Cổ Cẩu của Phật Môn mà y có thể nhận được một ít khí vận của Đại Thừa Phật Giáo cũng đã bị tước đoạt, lập tức, khí vận của y tiêu tán, chỉ có thể hưởng một chút của Tiểu Thừa Phật Giáo.

"Tặc tử!!!

Tặc tử a!!!

Loạn thần tặc tử!

Người người đều có thể giết!" Thời Thần Lão Tổ tức đến nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải đối phương có Quang Minh Thần Ma ở đó, y thật sự muốn đem hai tên đó nghiền thành tro bụi.

Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, chắp hai tay lại, cúi đầu nói: "Cẩn tuân

Phật Pháp Chỉ của ta." Chuẩn Đề mặt nở nụ cười, chắp hai tay lại, đường đường chính chính tiếp nhận lễ này.

Đây cũng là lần duy nhất hắn tiếp nhận Tiếp Dẫn hành lễ.

Bởi vì đây là sách phong, dù trong lòng hắn có kính Tiếp Dẫn đến mấy, cũng tuyệt đối không thể cúi đầu.

Mà vị trí Phật của hắn lại do Tiếp Dẫn truyền xuống, từ đó cũng có thể biết được địa vị của Tiếp Dẫn.

"Lễ tán Thượng Cổ Cẩu, Phật ta đại từ bi, đại nghị lực, đại trí tuệ!" Những người phía dưới đều một lần nữa hành lễ với Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn đáp lễ.

Sau đó, Chuẩn Đề lại lớn tiếng kêu lên: "Phật Môn xưa kia có đại thần thông, đại trí tuệ giả nãi hiệu Quang Minh Đại Như Lai, nay đương là Quang Minh Đại Như Lai của Đại Thừa Phật Giáo, vị ở trên Như Lai, đương hưởng khí vận Phật Môn." Nói xong, cùng Tiếp Dẫn đứng dậy, hướng về phía Quang Minh Đại Như Lai chắp hai tay lại cúi mình một cái.

Đột nhiên, trong Đại Lôi Âm Tự một vùng ánh sáng rực rỡ hiện lên, hóa thành một chữ lớn.

"Thiện!" "Lễ tán Quang Minh Đại Như Lai!" Mọi người đều cúi đầu bái, bao gồm cả hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Khi hai người cúi đầu bái, khẽ liếc mắt, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương.

Sau đó, chậm rãi đứng dậy, quay lại nhìn các đệ tử Phật Môn phía dưới, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Đến đây, Phật Môn mới danh chính ngôn thuận trở thành Phật Môn của hai người bọn họ, còn cái gọi là Tam Thế Phật cũng trực

tiếp bị hai người bọn họ đá ra khỏi cuộc chơi.

Và Phật Môn hiện nay, cũng chính là Phật Môn nằm trong sự khống chế của hai người bọn họ.

"Như vậy, thân phận chư vị không đổi, đợi đến khi thành Phật sau này sẽ tiến hành sách phong." Chuẩn Đề khẽ cười nói.

Cũng không thể vì đối phương đã trải qua thay triều đổi đại mà chạy đến phong bọn họ làm Phật, điều này là không được.

Thực lực chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, thì không thể để bọn họ thành Phật.

Đáng nhắc đến là, Tiếp Dẫn đã thu một đồ đệ tốt, tên là Địa Tạng.

Còn Chuẩn Đề cũng đã thu một đồ đệ tốt, tên là Kim Thiền, Kim Thiền là một con ve sầu xuất hiện trên cây bồ đề của hắn, vì trong khoảng thời gian đó ngày ngày lắng nghe bọn họ thôi diễn Phật Môn chi đạo mà ngộ đạo hóa hình.

Vì vậy, cũng được Chuẩn Đề thu nhận làm môn hạ.

Hai người này đều được bồi dưỡng theo vai trò người kế nhiệm Phật Môn, Chuẩn Đề cũng không định làm Như Lai cả đời, hắn muốn noi gương Nhân Hoàng của Nhân Tộc, công thành thân thoái.

Mỗi thế hệ có việc của mỗi thế hệ, nếu không thì rất dễ sẽ lỏng lẻo.

Đến lúc đó hai tên này ai ưu tú hơn thì chọn người đó làm Như Lai Phật Môn.

Địa Tạng sinh ra đã biết, thiên tư thông minh, là do thiên địa bảo tàng hóa hình mà thành, trong cơ thể có rất nhiều tinh hoa thiên địa, là một dị chủng.

Trong Chu Thiên có ngũ tiên, là Thiên Địa Thần Nhân Quỷ; có ngũ

trùng, là Lõa Lân Mao Vũ Côn.

Người này không phải Trời không phải Đất không phải Thần không phải Người không phải Quỷ, cũng không phải Lõa không phải Lân không phải Mao không phải Vũ không phải Côn.

Mà Địa Tạng không phải là bất kỳ loại nào trong số đó, không nhập Cửu Thiên Thập Địa, cũng có thể coi là dị chủng, cho nên thiên tư cực kỳ thông minh.

Hiện nay tu vi cũng đã đạt đến Đại La Kim Tiên, bỏ xa Kim Thiền ở cảnh giới Thiên Tiên.

Bởi vì Địa Tạng từ lúc thai nghén đến khi hóa hình đã có cảnh giới Kim Tiên, điều này Kim Thiền không thể sánh bằng.

Địa Tạng sinh ra đã có đại hùng hoài, bao dung tất cả, tâm từ bi, Phật Môn đều biết, cực kỳ hợp ý Tiếp Dẫn, cho nên mới được Tiếp Dẫn thu làm môn hạ.

Còn Kim Thiền thì khác, mặc dù cũng có tâm từ bi, nhưng lại có chút tâm cơ, có chút thành phủ, cũng được Chuẩn Đề coi trọng.

Ngoài Hỗn Độn.

Trong Tử Tiêu Cung.

Đúng lúc Phật Môn phân liệt, khóe miệng Hồng Quân đã nở nụ cười không khép lại được.

"Phật Môn phân liệt, Đại Tiểu Phật Giáo, tốt a, tốt một Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, các ngươi quả nhiên không phụ kỳ vọng của bần đạo a!" Khóe miệng Hồng Quân khẽ nhếch, khí tức Tiên Đạo bao phủ toàn thân, đã sớm phong tỏa một phương Tử Tiêu Cung này ở bên ngoài, chỉ cần y không chủ động muốn gặp, thì sẽ không có ai có thể tìm thấy sự tồn tại của y trong Hỗn Độn vô ngần nữa.

“Phật Môn tuy phân hóa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng gần như độc chiếm khí vận Phật Môn, mà dù là Tam Thế Phật của Tiểu Thừa Phật Giáo cũng vẫn có khí vận Phật Môn trước kia, ta nhìn thế nào, đây cũng không phải là chuyện tốt.” Tiên Chi Thần Ma đột nhiên xuất hiện trước mặt Hồng Quân, y từng bố trí khắp mọi ngóc ngách trong Hồng Hoang, trừ việc phát hiện ra vài vị Đạo hữu Hỗn Độn xưa kia vẫn còn ẩn mình không xuất hiện, thì lại cảm thấy Hồng Hoang hiện nay thật sự vô vị.

Ngay cả Đạo hữu có thể nói chuyện, cũng không thấy nữa rồi.

Quang Minh Thần Ma đương thứ hiện nay quá thấp, căn bản không cùng cấp bậc với y, một Thần Ma ngay cả Hồng Quân cũng không thể đánh thắng, cũng có mặt mà xưng là Thần Ma.

Nhục nhã khi cùng đẳng cấp với hắn, đây chính là sự phản ánh chân thực về Quang Minh Thần Ma hiện nay trong mắt Tiên Chi Thần Ma.

“Tiên Tôn.” Hồng Quân cúi đầu, trong hai mắt xẹt qua một tia khinh thường, nhưng cũng không hề biểu lộ ra để Tiên Chi Thần Ma phát giác.

Y khẽ ngẩng đầu cười, giải thích: “Khí vận Phật Môn tăng vọt, đây là Thiên Đạo đại thế, bần đạo chẳng qua chỉ là khiến nó sớm hơn một chút mà thôi, liền có thể khiến Phật Môn phân liệt.

Đừng thấy bọn họ vẫn là Phật Môn, không thật sự phân ly ra, nhưng bất kể chúng ta Tiên Môn đi đánh Đại Thừa Phật Giáo hay Tiểu Thừa Phật Giáo, bọn họ đều sẽ khoanh tay đứng nhìn, không giúp đỡ đâu.

Huống hồ, khí vận nhất thời cũng chỉ là hư vọng mà thôi, nếu thật sự muốn lâu dài, lại làm sao có thể chiều theo ý nguyện của bọn họ.” Tiên Chi Thần Ma nghe vậy, nhìn sâu một cái vào Hồng Quân.

Tên này trước mặt, tâm cơ quá mức thâm trầm, y cảm thấy tên này còn không chỉ có chút thủ đoạn này.

Vì vậy, y tiếp tục hỏi: "Ý ngươi là, bây giờ chính là thời cơ tốt để ngươi phân mà diệt chúng sao?" Hồng Quân lại đầy mặt tươi cười khẽ lắc đầu, nói: "Phật Môn không thể diệt được, Thiên Đạo đại thế, Vạn Đạo đương hưng, bất kỳ một môn nào cũng không thể vẫn lạc, cho nên, Phật Môn cũng không thể.

Huống hồ, bần đạo có phương pháp tốt hơn để Phật Môn vì Tiên Môn của ta mà dùng!" Tiên Chi Thần Ma nghe vậy liền hứng thú, vội nói: "Ồ?

Lời này nói thế nào?" Y cũng không hề muốn tiêu diệt Phật Môn, dù sao cũng là đạo thống của Phật Chi Thần Ma ban đầu, hai người bọn họ ở Hỗn Độn có thể nói là nan huynh nan đệ, y làm sao lại đi diệt tuyệt đạo thống của đối phương chứ.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là y không hy vọng Tiên Môn có thể lớn mạnh, Tiên Môn càng lớn mạnh, lợi ích y có thể nhận được tự nhiên cũng càng nhiều.

"Bí bảo Thiên Đạo trước kia, trong đó đã bị bần đạo động tay chân, đó là bí bảo Thiên Đạo mà bần đạo luyện hóa, trên đó gánh vác căn cơ của Phật Môn, sau này Phật Môn, đương vì bần đạo mà dùng, cũng là vì Tiên Tôn mà dùng!" Khóe miệng Hồng Quân nhếch lên, trong hai mắt lộ ra vẻ đắc ý, khẽ cúi đầu nói với Tiên Chi Thần Ma.

Đây chính là thủ đoạn tự vệ của y!

Đây chính là thủ đoạn y dùng để uy hiếp Tiên Chi Thần Ma, từ đó bảo toàn cái mạng nhỏ của mình!

Muốn Phật Môn vì Tiên Môn mà dùng?

Rất đơn giản, vậy thì để y sống!

Y sống thì Phật Môn mãi mãi cũng là một con chó của Tiên Môn!

Bởi vì Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không dám kháng lệnh của y, chỉ cần y động tay chân một chút, căn cơ Phật Môn chấn động, nếu y muốn hủy Phật Môn, lại cần gì phải công phá mạnh mẽ như vậy, trực tiếp hủy bí bảo Thiên Đạo gánh vác căn cơ Phật Môn là được rồi.

Đến lúc đó, căn cơ của Đại Thừa Phật Giáo không còn, trong khoảnh khắc khí vận tiêu tán, dưới sự phản phệ của khí vận khổng lồ vô cùng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chắc chắn không có đường sống nào.

Cũng có nghĩa là, dù thế nào đi nữa, hai tên này sau này đều là vật chơi trong tay y.

Không đúng, chính xác mà nói là ai làm Phật Chủ Như Lai của Đại Thừa Phật Giáo, người đó sẽ là vật chơi trong lòng bàn tay y.

Đây chính là Hồng Quân, đây chính là Tiên Tổ!

Quả nhiên, khi Tiên Chi Thần Ma nghe vậy, lập tức nụ cười trên mặt y liền cứng lại, biến thành một vẻ mặt khác, nhìn chằm chằm Hồng Quân trước mặt.

"Tốt!

Tốt một Hồng Quân a!

Xứng đáng là kẻ nổi bật từ vạn tộc vạn linh Hồng Hoang mà ra!" Tiên Chi Thần Ma đầu tiên là tức giận cười lớn nói, sau đó trên mặt xuất hiện một tia vẻ mặt đùa cợt, trêu chọc nói: "Vậy ngươi xác định như vậy ta sẽ không buông tha Phật Môn sao?" Vụt!

Lập tức, sắc mặt Hồng Quân cũng theo đó mà biến đổi, lập tức trầm xuống.

Phải a, nếu tên này thật sự dám từ bỏ tất cả, thì mạng nhỏ của mình vẫn nằm trong tay đối phương.

Y cười khổ một tiếng, nói: “Xứng đáng là Tiên Tôn, bần đạo tự thẹn không bằng.

Thủ đoạn của Tiên Tôn, vượt xa bần đạo.” “Ha ha ha ha...” Tiên Chi Thần Ma nghe vậy cười lớn, cười đến nỗi nước mắt sắp chảy ra mới dừng lại, tiếp đó đầy cảm khái nói: “Ngươi nói sai rồi, ta không phải là thủ đoạn cao cường, ngược lại, thủ đoạn cao cường là ngươi.

Bất kể là tính toán Tam Tộc trước kia, hay sau này tính toán thiên địa chúng sinh, hay là bây giờ tính toán Phật Môn, thủ đoạn của ngươi vẫn luôn là thượng phẩm trong Hồng Hoang.

Lời khen đột ngột khiến Hồng Quân hơi ngẩn người, có chút kinh ngạc, y không ngờ tên này lại khen mình.

Đại Đạo Thần Ma là tồn tại ngạo khí đến mức nào, lại khen người sao?!

“Ngươi có biết ngươi thua ở đâu không?” Tiên Chi Thần Ma hỏi ngược lại.

Chương 319

Hồng Quân khẽ lắc đầu, hồi tưởng lại quá khứ, thở dài một tiếng, có chút thẫn thờ, nói: "Không biết..." "Ngươi thua ở mặt thực lực, bất kể là cơ duyên hay nghị lực, trí tuệ, v.v., ngươi đều ở trên chúng sinh Hồng Hoang, nhưng cố tình thực lực của ngươi không đủ, thực lực của ngươi không đủ để chống đỡ ngươi đi đến đỉnh cao nhất, cho nên ngươi mới thất bại hết lần này đến lần khác.

Ban đầu tính toán Tam Tộc, tuy thực lực không đủ, nhưng thời đại đó dù sao cũng không yêu cầu cao về thực lực, cho nên ngươi đã thành công, hơn nữa thắng rất dễ dàng.

Nhưng sau đó Đạo Ma Chi Tranh, ngươi lại bị La Hầu tính toán.

Cú kéo này, liền kéo ngươi xuống khỏi ngôi vị cường giả nhất.

Nhưng vì sao La Hầu có thể kéo ngươi xuống?

Bởi vì tranh giành Đạo Quả cuối cùng lại dựa vào thực lực, ngươi tuy thắng La Hầu, nhưng dù sao cũng là thảm thắng, cho nên mới bị hắn lợi dụng.

Ngươi tính toán thiên địa chúng sinh, vì sao lại bị người khác vượt qua?

Nguyên nhân là do thực lực của ngươi không đủ, cho nên không thể đánh giết những sinh linh biết về niệm Hỗn Nguyên trong thiên địa, thêm vào đó là hậu họa của tranh giành Đạo Quả trước đó, điều này mới khiến ngươi hoàn toàn bị Đế Tuấn sau này vượt qua.

Còn bây giờ, ngươi lại tính toán Phật Môn, vọng tưởng dùng khí vận Phật Môn để ép ta từ đó bảo toàn tính mạng của mình, ngươi cho rằng dựa vào khí vận hùng hậu như vậy sẽ không ai từ bỏ.

Cho nên ngươi tự đắc, nhưng ngươi quên, ta vốn là Đại Đạo Thần Ma, cái gọi là khí vận Thiên Đạo đối với ta tuy có chút tác dụng, nhưng cũng chỉ là gà lôi mà thôi.

Khi ta không quan tâm những thứ này nữa, ngươi lại một lần nữa thất bại vì thực lực, lần này ngươi thua rồi, ngươi cũng sẽ không còn sinh cơ nào nữa." Trên mặt Tiên Chi Thần Ma xuất hiện một nụ cười, từng câu từng chữ tổng kết lại một đời ba đào tráng khoát của Hồng Quân bằng vài lời.

Trong mắt y, Hồng Quân không nghi ngờ gì chính là một kẻ thất bại.

Cùng lắm cũng chỉ là một kẻ thất bại cực kỳ xuất sắc mà thôi, nhưng đó chung quy vẫn là kẻ thất bại, giống như bọn họ ban đầu đối mặt với Bàn Cổ vậy.

Hồng Quân trên mặt lộ ra vẻ đã được chỉ dạy, cười khổ một tiếng, sau đó nói: "Lắng nghe lời của Tiên Tôn, bần đạo như nghe được âm thanh Đại Đạo, hận mình chưa sớm gặp Tiên Tôn, thất bại hôm nay, thất bại triệt để, Hồng Quân chết mà không hối hận." Nói xong, y quả nhiên thu hồi khí tức Đại Đạo toàn thân, nhắm mắt chờ chết.

Tiên Chi Thần Ma vô cùng hài lòng nhìn tất cả những điều này, trong lòng đầy cảm giác thành tựu, loại cảm giác thành tựu khi phá vỡ âm mưu kế hoạch của người khác khiến y khá hưởng thụ.

"Ha ha ha ha, ta sẽ không giết ngươi đâu, ngươi là một tiểu gia hỏa không tồi, giả dĩ thời nhật, nhất định sẽ dưới trướng ta đoạt lại những thứ ngươi xứng đáng có được.

Ta cũng không sợ ngươi phản bội, bởi vì thế gian này, thực lực mới là tấm thông hành vĩnh cửu, mà ta tự tin có thể mãi mãi mạnh hơn ngươi!" Y rời đi, trước khi đi để lại đoạn lời này.

Khi Hồng Quân cảm nhận được khí tức của Tiên Chi Thần Ma đã đi xa, lúc này mới chậm rãi mở đôi mắt đã nhắm chặt, vẻ mặt cười khổ đó cũng lập tức biến thành vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

"Thật là dễ lừa a..." "Ngươi thật sự cho rằng bần đạo là kẻ ngốc sao, sao lại không biết những điều này..." "Bần đạo không diễn vở kịch này với ngươi, thì ngươi làm sao có thể yên tâm với ta, mà bần đạo lại làm sao có thể thật sự thoát khỏi nguy hiểm chứ..." Trong lòng Hồng Quân lẩm bẩm tự nói, những lời này, y không dám nói ra, càng không dám để lộ ra chút hân hoan nào trước mặt Tiên Chi Thần Ma.

"Từ nay về sau, Phật Môn chính là bần đạo!

Ha ha ha ha..." Hồng Quân cười phá lên, không hề e dè hai người Hạo Thiên và Dao Trì đang ngây người đứng nhìn.

Y làm sao lại không biết mình hết lần này đến lần khác thất bại là vì vấn đề thực lực?

Nhưng chính vì hết lần này đến lần khác thất bại mới khiến thực lực của hắn luôn không đủ!

Chỉ cần để hắn thành công một lần, thì hôm nay đứng trên đỉnh Hồng Hoang chính là hắn!!!

Thiên Đạo bất công, Thượng Thương bất công mà thôi!

Nhưng điều đó thì sao?

Hồng Quân ta làm sao có thể chiều theo ý nguyện của bọn chúng chứ?

"Mẹ kiếp, Hồng Quân này đúng là tâm cơ thâm trầm, may mà ta vẫn luôn theo dõi ngươi, nếu không Hồng Hoang sớm muộn gì cũng bị ngươi làm loạn hết." Nhìn Hồng Quân vẫn không từ bỏ dã tâm, Diệp Hiên cũng không kìm được mà văng tục.

Hồng Quân này thật sự quá lợi hại, bấy nhiêu năm qua, vẫn luôn giữ ý nghĩ này, cho đến bây giờ vẫn vậy.

Dục vọng mãnh liệt đó trực xung Đại Đạo, khiến Diệp Hiên lập tức cảm nhận được dục vọng trong nội tâm Hồng Quân.

Khoảnh khắc này, dục vọng của đối phương còn mạnh mẽ hơn trước kia.

Bởi vì có khí vận Phật Môn khổng lồ vô cùng gia trì, những việc Hồng Quân có thể làm quá nhiều quá nhiều.

Đột nhiên, Diệp Hiên cảm giác được bên ngoài có người đang gọi mình.

Ngay lập tức ý thức dần dần rút khỏi Hồng Hoang.

Sau đó, hắn liền chợt phát hiện trong biệt thự của mình xuất hiện một người.

"Viện trưởng, ngài sao lại đến đây?" Người xuất hiện không phải ai khác, chính là Viện trưởng Đại Minh Học Viện Chu Nguyên Chương.

"Ta lần này đến là có một số thứ muốn đưa cho ngươi, đưa xong ta phải đi họp rồi." Chu Nguyên Chương vừa nói, trong tay xuất hiện một cái bình đài không gian nhỏ.

"Đây là?" Diệp Hiên lập tức cảm nhận được dao động không gian bên trong, hỏi.

Chu Nguyên Chương khẽ cười, nói: "Đây là thiết bị kết nối Thần Quốc, là bình đài giao lưu của những Sáng Thế Thần đỉnh cao nhất trong toàn vũ trụ, có thể tùy ngươi lựa chọn là chiến cá nhân hay chiến Thần Quốc.

Chỉ cần đạt đến Sáng Thế Thần cấp bốn là có thể tiến vào bên

trong rồi, thông thường là cần tự bỏ tiền mua, ta thấy ngươi không biết điểm này, nên đã kiếm cho ngươi một cái rồi." Diệp Hiên nghe vậy tiếp nhận thiết bị kết nối Thần Quốc này, gật đầu nói: "Tốt, đa tạ Viện trưởng." "Ừm, đúng rồi, có một điểm ngươi cần chú ý, đó là tiền tệ đối chiến bên trong không còn là Thần Nguyên thông thường, mà là Nguyên." Nói xong, thân ảnh Chu Nguyên Chương biến mất.

Nguyên, là một loại tài nguyên cần thiết cho việc tu luyện Thần Quốc cấp cao, loại tài nguyên này cực kỳ khan hiếm, là thứ không thể đổi được bằng Thần Nguyên.

Khi Thần Quốc cấp bốn thăng cấp lên Thần Quốc cấp năm, thì cần mười khối Nguyên làm căn cơ, mới có thể gánh vác nội tình của Thần Quốc này.

Diệp Hiên đương nhiên biết Nguyên là thứ gì, khi hắn nghe thấy tiền cược bên trong đều là Nguyên, lập tức biến sắc.

Thứ này người bình thường căn bản không thể kiếm được, những người có thể kiếm được không ai không phải là tồn tại cấp năm trở lên.

Chỉ có rất ít Sáng Thế Thần cấp bốn mới có khả năng sở hữu loại thứ này, đó là do bọn họ vất vả mưu tính không biết bao nhiêu năm mới có được, cũng có người gia thế giàu có, nên dễ dàng có được.

Nhưng bất kể là loại nào, đều không dễ dàng có được như vậy.

Giá thị trường, một khối Nguyên tương đương một trăm triệu Thần Nguyên.

Với gia sản mà Diệp Hiên đã tích lũy bấy lâu nay, có được nhiều phần thưởng như vậy, hiện nay Thần Nguyên cũng chỉ có hơn một trăm tám mươi ba triệu tồn kho.

Tức là, hắn chỉ có 1.8 khối Nguyên.

Đây là còn trong trường hợp có người nguyện ý đổi, trên thực tế căn bản không có ai lấy một khối Nguyên đi đổi một trăm triệu Thần Nguyên.

Có lẽ phải nhiều hơn một chút mới có người nguyện ý đổi.

"Mặc kệ, tìm một Sáng Thế Thần cấp bốn yếu hơn một chút để đối chiến với hắn, chỉ cần thắng, thì sẽ có được Nguyên rồi..." Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch, vì sự nghiệp cấp năm của mình, lập tức liền nhấn kích hoạt.

Bình đài chậm rãi mở ra, hiện ra trước mặt hắn là một màn hình quang ảo màu xanh lam. 【Chào mừng đăng nhập bình đài giao lưu thiên kiêu vũ trụ.】 【Quét thông tin, thân phận là học sinh năm hai Diệp Hiên của Đại Minh Học Viện Đại Việt Quốc...

Tên Thần Quốc: Thế Giới Hỗn Độn...】 【Đinh, nhập thông tin thành công, chúc ngài giao lưu thành công.】 "Thứ này..." Diệp Hiên có chút trợn mắt há hốc mồm, chỉ cần quét qua người hắn một cái, liền báo ra tất cả thông tin.

"Chắc đây là do Sáng Thế Thần khoa kỹ cao cấp tạo ra, nếu không thì không thể có năng lực này..." Tiếp đó, ý thức hắn chìm đắm vào trong đó.

Lập tức, trước mặt hắn liền xuất hiện một thế giới giống như hiện thực, chỉ có điều thế giới này không có hành tinh, chỉ có một mảnh đại lục.

Đó là...

Sáng Thế Đại Lục?!

Tất cả mọi thứ ở đây đều được sao chép từ hiện thực, năm đài thi đấu trên bầu trời, mỗi một đài thi đấu trên bầu trời đều tương ứng với các khu vực tuyển thủ khác nhau để đối chiến, bên trong có vô số

không gian đối chiến.

Cũng có thể chọn đối chiến xuyên khu vực, chỉ có điều như vậy thì cần phải trả thêm một số phí.

Đây cũng là lợi ích của người sáng tạo ra và quảng bá bình đài này, chỉ riêng phí thủ tục thu được từ các trận đối chiến xuyên khu vực mỗi ngày đã không biết có thể kiếm được bao nhiêu Thần Nguyên.

"Huynh đệ, lần đầu đến bình đài này à?" Một nam tử cao hơn ba mét mặt nở nụ cười đi đến, nói rất thân thiện.

Các Sáng Thế Thần bên cạnh cũng không ít người chú ý đến cảnh này, trên mặt xuất hiện một vẻ mặt dị thường.

"Tên này lại đi lừa người..." "Phải đó phải đó, lão tử năm đó còn bị hắn lừa một lần." "Thôi vậy, dù sao người mới đến sớm muộn gì cũng bị lừa, bị lừa một lần thì cũng trưởng thành rồi..." Những người xung quanh bắt đầu thì thầm bàn tán, những lời nói này tự nhiên cũng lọt vào tai nam tử cao lớn vạm vỡ kia, và cũng lọt vào tai Diệp Hiên.

Nam tử cao lớn vạm vỡ kia quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, dường như đang cảnh cáo bọn họ đừng xen vào việc của người khác.

Diệp Hiên nghe vậy khẽ nhíu mày, sau đó lại vân đạm phong khinh, khóe miệng khẽ nhếch.

Tên này chuyên đi lừa người sao, vậy có nghĩa là tên này trước mặt rất mạnh.

Khi nam tử vạm vỡ quay đầu lại, hai người đều đã đổi thành một vẻ mặt tươi cười.

"Tiểu huynh đệ à, đây tuy nói là bình đài giao lưu, nhưng trên thực tế chính là bình đài đối chiến, điểm này ngươi chắc cũng biết phải

không?" Nam tử vạm vỡ mặt đầy thành khẩn nói.

Diệp Hiên khẽ gật đầu, khẽ nói: "Tự nhiên." "Vậy ngươi có muốn làm quen với nội dung đối chiến của bình đài này không?

Ta có thể làm người luyện cùng ngươi, hai anh em chúng ta thử một trận, chiến cá nhân hay chiến Thần Quốc đều tùy ngươi chọn, thế nào?" Khóe miệng nam tử vạm vỡ khẽ nhếch, lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Diệp Hiên giả vờ không hiểu, vẻ mặt vô hại, nói: "Tốt thôi." "Hắc hắc, lại là một kẻ ngốc..." "Mặc kệ bọn chúng đi, đừng làm hỏng chuyện tốt của người ta, đi thôi đi thôi, đến lúc đó người ta chuyên môn cũng làm hỏng chuyện tốt của ngươi cũng không chừng." Những người xung quanh không ngừng lộ ra vẻ mặt hả hê, nhìn hai người này.

Số người trong bình đài giao lưu này tuy không nhiều bằng bên ngoài, nhưng trong năm thành trì chủ yếu nhất, số người vẫn không ít.

Số người trực tuyến mỗi ngày cũng không ít, cho nên mới có nhiều người vây xem như vậy.

Mọi người đều muốn tìm một kẻ yếu hơn để so đấu.

"Mỗi lần chiến đấu đều có phí cá cược, thấp nhất cũng là một triệu Thần Nguyên, không biết tiểu huynh đệ ngươi có không?" Nam tử vạm vỡ trực tiếp gửi lời mời đối chiến cho Diệp Hiên.

Diệp Hiên không chút do dự chấp nhận, cười nói: "Đương nhiên." Sau đó liền xác nhận là chiến cá nhân.

Chiến cá nhân là cách giải quyết phiền phức nhất, tốc độ rất nhanh, một triệu Thần Nguyên tuy bây giờ đối với hắn không phải rất nhiều, nhưng cũng không ít.

Không kiếm không được.

Hắn có thể nhìn ra nam tử vạm vỡ kia cũng chỉ là trình độ cấp bốn hậu kỳ, nếu không thì cũng không cả ngày chằm chằm vào những Sáng Thế Thần mới gia nhập để vặt lông.

Đối chiến ở đây thực ra không nhất thiết phải cá cược, có một số người cũng thật sự tiến hành giao lưu luyện tập, không có những thứ phụ thêm khác.

Nhưng tuyệt đại đa số người đều không muốn đánh vô cớ, mà muốn trong lúc luyện binh, cũng phải có được một số lợi ích.

Và cấp bốn hầu như đều dùng Thần Nguyên để cá cược, bởi vì bọn họ rất thiếu Nguyên, hầu như không có bao nhiêu người có.

Ngay cả có cũng không nỡ lấy ra làm tiền cược, cho nên tuyệt đại đa số Sáng Thế Thần cấp bốn đều dùng Thần Nguyên để cá cược.

Một khi đồng ý, Thần Nguyên trong tài khoản sẽ tự động khấu trừ vào trận cá cược để làm tiền cược.

Và Thần Nguyên trong bình đài ảo được liên kết với Thần Nguyên trong bảng Thông Thiên, thông qua ủy quyền là có thể trực tiếp chuyển đổi, không thu bất kỳ phí thủ tục nào.

"Tốt!" Theo nam tử vạm vỡ vui mừng cười nói.

Sau đó, hai người lập tức biến mất trên quảng trường ban đầu.

"Ha ha ha ha, có người lại đi so tài với Diệp Hiên, thằng nhóc này thật là mắc cười..." Đột nhiên, một tiếng cười lớn truyền đến.

"Diệp Hiên?

Là Diệp Hiên của Thế Giới Hỗn Độn sao?" Lập tức, trên sân có người biến sắc, hỏi.

"Trừ hắn ra còn ai nữa?" Một kẻ hiển nhiên là quen biết Diệp Hiên, nói.

“Tôi đi...” “Có kịch hay rồi...” “Tên đó cuối cùng cũng gặp đại xui xẻo rồi...” Đúng lúc Diệp Hiên và nam tử vạm vỡ kia đang đối chiến.

Trong Hồng Hoang.

Nhân Tộc.

“Nhân Tộc sao mà hùng vĩ, mấy ngàn đại quốc cùng nhau kiến tạo nên một Đại Thần Triều, Nhân Tộc như vậy, cớ sao lại bị mấy hồ nữ Thanh Khâu mê hoặc, tai họa vô cùng.” Hiên Viên đứng sững trên đỉnh núi cao, phủ khám thành trì Nhân Tộc, thản nhiên thở dài.

Phía sau y là Phong Hậu, Phong Hậu là vua của Phong Quốc, lại vì là nữ giới, nên được gọi là Phong Hậu.

Phong Hậu thực lực cường đại, tu vi thâm hậu, Phong Quốc cũng dưới sự dẫn dắt của nàng mà khá cường đại, hiện nay cũng coi như đứng về phía Hiên Viên, bị Hiên Viên khuất phục.

“Thói hư tật xấu của vạn tộc vạn linh, chính là như vậy, hồ nữ Thanh Khâu, danh tiếng thiên hạ, ai mà không biết hồ nữ mị hoặc tận xương, người định lực không đủ, tự nhiên sẽ bị các nàng mê hoặc.” Trên mặt Phong Hậu không lộ ra biểu cảm gì, bình thản vô ba nói.

Đối với những Nhân Tộc hậu sinh này, tuy thực lực thiên phú vẫn mạnh mẽ như vậy, nhưng đã sớm không còn sự tự tôn tự ái của Nhân Tộc thuở ban đầu.

Nhân Tộc hiện nay cũng chỉ là một quần thể có thiên phú xuất chúng mà thôi, so với những bậc tiền bối, những tổ tiên thuở ban đầu, bọn họ hiện nay không nghi ngờ gì là càng thêm hủ bại không chịu nổi.

Hiên Viên nghe vậy gật đầu, lại quay sang hỏi một nam tử thân hình vạm vỡ phía sau: “Đại Hồng, ngươi nghĩ sao?” Đại Hồng nghe vậy cũng thẳng thắn nói: “Lời Phong Hậu nói, chính là suy nghĩ của

ta.

Trong Nhân Tộc tuy không thiếu những tộc nhân một lòng vì Nhân Tộc, nhưng nhiều hơn lại là những tộc nhân ích kỷ.

Không biết vì sao, dù sao thì cũng là như vậy...” Hắn cũng không nói ra được Nhân Tộc vì sao lại biến thành như vậy, nhưng hắn không ngốc, cũng biết những chuyện cơ bản nhất của Nhân Tộc hiện nay.

“Vì sự an nhàn.” Khóe miệng Hiên Viên khẽ nhếch, cười nói.

“An nhàn?” Đại Hồng vô cùng khó hiểu.

An nhàn không tốt sao?

Cuộc sống của bọn họ bây giờ tốt hơn rất nhiều so với trước kia mà.

Nghe các bậc tiền bối nói, Nhân Tộc ban đầu thường xuyên không có ngày mai, nếu không nhờ sự che chở của Thiên Đình, sớm đã bị những Thần Thai Tiên Thiên kia ăn thịt, nuôi dưỡng làm thực vật.

Còn Nhân Tộc hiện nay thì sao?

Ai còn dám có ý nghĩ đó?

“Đúng, chính là an nhàn.” Hiên Viên lại một lần nữa gật đầu khẳng định.

Trong ánh mắt y lộ ra một tia hồi ức, chậm rãi nói: “Đương niên Hồng Hoang sơ tịch, Hồng Hoang đại địa hung thú tứ ngược, vạn tộc vạn linh sinh tồn nghiêm trọng thụ đáo liễu nguy hại, triêu bất bảo tịch, tối hậu tại Tam Thiên đái lĩnh hạ, vạn tộc vạn linh ninh thành liễu một cỗ ma thằng, na dã thị vạn tộc đệ nhất thứ liên hợp, dã thị tối hậu nhất thứ.

Đẳng đáo hung thú bị diệt trừ hậu, các tộc tiện bạo lộ xuất liễu bản tính, hoặc giả thuyết thị, đương niên một hữu thực lực dã một

hữu tưởng pháp khứ tưởng giá ta, đẳng đáo an dật hạ lai hậu, tộc quần bất tái thụ đáo uy hiếp chi hậu, vạn tộc vạn linh tiện khai thủy tranh đấu bất hưu.

Hậu lai Tam Thiên thảm tử tam tộc tộc trưởng chi thủ, khai khải liễu Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc tranh bá Hồng Hoang thời đại.

Giá thị đương niên đích Tam Tộc, diệc thị như kim Nhân Tộc." Hai người Đại Hồng và Phong Hậu đều đã nghe nói về chuyện này, tự nhiên cũng biết.

Bây giờ nghe Hiên Viên lấy sự an nhàn ra mà nói, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, đều không ngừng gật đầu.

"Ý Thượng Vương, Đại Hồng dĩ nhiên liễu giải, Thượng Vương ý tứ tựu thị, yếu tưởng nhượng Nhân Tộc bất tự cam đọa lạc, tựu đắc nhượng Nhân Tộc hồi đáo đương sơ na chủng thủy sinh hỏa nhiệt thời đại khứ!" Đại Hồng mặt đầy hân hoan nói.

Nghe vậy, lập tức.

Chương 320

Sắc mặt Hiên Viên và Phong Hậu đột nhiên biến đổi, trở nên âm trầm.

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Phong Hậu không nhịn được quát mắng một tiếng.

Hiên Viên thì khẽ lắc đầu, nói: "Lời ngươi nói không phải không phải là một cách, nhưng hiển nhiên không thể làm như vậy, nhưng rất nhanh, Nhân Tộc cũng sẽ đối mặt với thời đại nước sôi lửa bỏng rồi." "Thượng Vương, đây là ý gì?" Phong Hậu nghe vậy đại kinh, tưởng Hiên Viên thật sự muốn Nhân Tộc quay về thời đại đó.

Nếu là như vậy, dù nàng đã thần phục Hiên Viên, thì cũng nhất định phải ngăn cản Hiên Viên.

Nhân Tộc, tuyệt đối không thể lại bị tộc khác ức hiếp!

Khóe miệng Hiên Viên khẽ nhếch, nói: "Thiên Đạo đại thế, các ngươi không nhận ra sao?

Không phải ta muốn Nhân Tộc đối mặt với cảnh nước sôi lửa bỏng, mà là Nhân Tộc ngày càng cường thịnh đã đụng chạm đến lợi ích của một số tồn tại nào đó, bọn họ không cam lòng Nhân Tộc vượt qua bọn họ thậm chí là nghiền ép bọn họ..." Nói xong, y ngẩng đầu nhìn trời, dường như một thanh tuyệt thế bảo kiếm sắc bén đến cực điểm trực xung Thiên Đình.

Trong Thiên Đình.

Một đạo kiếm quang kinh thiên xuyên thấu mà bắn ra, từ tầng trời thứ nhất trực xạ tầng trời thứ ba mươi sáu, như thể xuyên thủng toàn bộ ba mươi sáu tầng trời.

Tuy nhiên, đây chỉ là một đạo kiếm quang không chứa đựng bất kỳ thần thông đạo vận nào, không hề có chút uy lực nào.

Đế Tuấn vốn đang mặt đầy tươi cười, phủ tay nhìn đạo kiếm khí đó, lại nhìn xuống nhân gian, một ánh mắt liền nhìn thấy Hiên Viên phong mang tất lộ đó.

"Trẫm, chờ ngươi!" Đế Tuấn khẽ mở miệng, uy nghiêm to lớn hoành áp chư thiên, sau đó một đạo ánh mắt quét qua, đạo kiếm quang kia tiêu tán biến mất.

Hai người dường như xuyên thấu ba mươi sáu tầng trời đối thoại với nhau.

Còn Hiên Viên trên mặt đất, khóe miệng khẽ nhếch, phát ra một trận cười lớn: "Ha ha ha ha..." Lời của Thiên Đế vừa rồi đã vang vọng khắp bầu trời.

Đại Hồng và Phong Hậu phía sau lập tức cũng hiểu rõ kẻ địch của Nhân Tộc rốt cuộc là ai, xem ra chính là Thiên Đế cao cao tại thượng kia.

Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra một tia kinh hãi.

Nhân Tộc sắp phải đối mặt với Thiên Đình sao?

Hiên Viên sắp phải đối đầu với Thiên Đế sao?

Cứ như vậy, y còn có thể cười nổi?

Còn lúc này, trận so tài bên ngoài cũng đã bắt đầu. 【Hướng đối chiến xác nhận, chiến cá nhân.】 Theo một tiếng nhắc nhở ảo điện tử vang lên, Diệp Hiên và nam tử vạm vỡ kia cũng đã thành công đối mặt nhau.

Trận đối chiến này cũng được công khai, mọi người đều có thể thông qua màn hình lớn nhìn thấy trận đối chiến mình muốn xem.

Ngay cả cùng một màn hình lớn, hai người cũng đều có thể đồng thời nhìn thấy những cảnh tượng khác nhau.

"Mau nhìn, trận đối chiến của Diệp Hiên và Lưu Mang đã bắt đầu!" Theo tiếng hô kinh ngạc của một người, lập tức liền có một đám người đưa mắt nhìn về phía màn hình lớn.

Diệp Hiên, tuy rất nhiều người không biết, nhưng cũng không ít người đã nghe nói qua cái tên này, biết đó là thiên tài tuyệt thế mới xuất hiện, là thiên tài xuất sắc nhất trong mấy khóa gần đây.

Lưu Mang cũng là tiểu danh nhân ở đây, thực lực trong cấp bốn coi như là cường giả, chuyên thích ức hiếp người mới, không ít người mới cũng đã bị hắn lừa.

Kẻ nào đạp vào Sáng Thế Thần cấp bốn mà không phải hạng người tâm cao khí ngạo, mục đích tiến vào rất đơn giản, chính là để đánh nhau kiếm Thần Nguyên, tên này đã nắm bắt được điểm yếu này, thử trăm lần không chán, rất ít khi bị thua.

"Tiểu tử, gặp phải ta, cũng coi như ngươi xui xẻo rồi!

Chịu mệnh đi!" Khóe miệng Lưu Mang khẽ nhếch, tiếp đó khí tức đạo vận toàn thân đại phóng.

Một con thần long đen kịt vô cùng cuộn quanh mà dậy, từng mảnh vảy kết hợp lại, dường như tạo thành một Đại Đạo hoàn chỉnh.

Con thần long đó ngẩng đầu rống dài một tiếng.

Oanh!!!

Từng trận khí tức hủy diệt khủng bố không ngừng truyền đến.

Dường như thế giới này sắp rơi vào hủy diệt vậy.

"Động rồi, thằng nhóc Lưu Mang này, chiêu này của hắn vẫn cứ dùng mãi không chán..." "Hắn cũng chỉ biết có chiêu này..." Không ít

người khinh thường nói.

"Cũng không biết vị thiên tài tuyệt thế trong truyền thuyết kia có thể chịu nổi chiêu này không..." Có người bất cần nói.

"Chắc là khó lắm..." "Nếu là ta bây giờ, e rằng cũng khó mà chính diện tiếp nhận một kích này." Tuy nhiên, đối mặt với tất cả những điều này.

Sắc mặt Diệp Hiên bình tĩnh, nhìn con thần long đen kịt kia lao về phía mình.

"Long?" "A a..." Diệp Hiên khinh miệt cười một tiếng, lập tức cười phá lên nói: "Để ngươi xem cái gì mới gọi là Long thật sự!!!" Oong!!!

Lập tức, một con Cửu Trảo Kim Long từ phía sau hắn bay vút ra.

"Ngao!!!" Khí tức trên thân Cửu Trảo Kim Long, liền khiến con thần long đen kịt kia lập tức dừng lại không tiến lên được.

Theo tiếng gầm lớn đó truyền đến.

Con thần long đen kịt toàn thân tản ra khí tức hủy diệt kia lại chậm rãi cúi đầu, quỳ phục trên mặt đất, hướng về Cửu Trảo Kim Long mà khấu đầu xưng thần.

"Điều này sao có thể?!!" Lưu Mang hai mắt kinh hãi vô cùng nói.

Hắn có chút không dám tin nhìn cảnh này.

"Diệt!" Diệp Hiên khẽ nhả một tiếng, con hắc long kia lập tức "phanh" một tiếng, tan thành tro bụi.

Mà lúc này, Lưu Mang dường như cảm giác được một loại đại khủng bố đang bao trùm chặt chẽ lấy bản thân.

Đợi đến khi Lưu Mang hoàn hồn, hắn mới phát hiện mình lại đã chết một lần trong đó.

“Thua rồi?

Mình cứ thế thua sao?” Lưu Mang hai mắt có chút ngơ ngác nhìn Diệp Hiên đã lấy đi một triệu Thần Nguyên của hắn, có chút không dám tin.

Hắn thậm chí còn không phát hiện ra mình thua như thế nào!

“Tê...” “Xứng đáng là Diệp Hiên a, đúng là thiên tài ức vạn năm cũng không xuất hiện!!!” Mãi đến khi hắn nghe thấy tiếng nói chuyện của những người xung quanh, lúc này mới hoàn hồn.

“Diệp Hiên?

Hắn chính là Diệp Hiên sao?” Lưu Mang lẩm bẩm tự nói, hắn đương nhiên đã nghe qua cái tên Diệp Hiên, chỉ là hắn không nhận ra Diệp Hiên.

Hóa ra là hắn a!

Nói như vậy, mình thua cũng không oan uổng rồi...

Chỉ là, rốt cuộc là thua như thế nào...

Khi hắn đang nghĩ đến chuyện này, lại thấy trên màn hình lớn hiển nhiên lại xuất hiện một trận đối chiến khác.

“Tê...” Lưu Mang không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, trên đó hiển thị rõ ràng là Diệp Hiên đối chiến Sáng Thế Thần cấp năm Lý Khả!

Mỗi một Sáng Thế Thần cấp năm trở lên trên thực tế đều được mọi người ghi nhớ trong lòng, để tránh việc tự mình đụng phải kẻ cứng cựa.

Mà bây giờ, Diệp Hiên lại dám đi khiêu chiến Sáng Thế Thần cấp năm sao?!

“Hắn một Sáng Thế Thần cấp bốn, dựa vào cái gì mà đi khiêu

chiến Sáng Thế Thần cấp năm!?" "Ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, Thần Quốc chiến hay cá nhân chiến?" Lý Khả khẽ nhếch mép cười, nhìn Diệp Hiên đối diện, y lần đầu tiên cảm thấy lại có người dũng cảm đến vậy, rõ ràng biết mình là Sáng Thế Thần cấp năm mà vẫn muốn khiêu chiến, hơn nữa tiền đặt cược còn là một Khí Nguyên.

Còn Diệp Hiên thì đặt cược một trăm triệu Thần Nguyên.

Nếu là đánh cược với Sáng Thế Thần cấp năm như vậy, Lý Khả tuyệt đối sẽ không cược, vì lấy một Khí Nguyên để cược một trăm triệu Thần Nguyên, thực tế là có chút thiệt thòi.

Nhưng đây lại là Sáng Thế Thần cấp bốn, dù cho Sáng Thế Thần cấp bốn trước mặt này có nổi tiếng, có cường đại đến đâu, thì rốt cuộc cũng chỉ là một Sáng Thế Thần cấp bốn mà thôi.

Đã là cấp bốn, thì không thể đánh bại cấp năm, đây chính là hiện thực của thế giới này!

Diệp Hiên khẽ cười, gật đầu nói: "Cá nhân chiến đi!" Y không muốn chọn Thần Quốc chiến, vì ngoại trừ Bàn Cổ có thể dễ dàng đối phó với những sinh linh cấp năm kia ra, thì những người còn lại dường như vẫn chưa thể ứng phó, cho dù có thể, nhiều nhất cũng chỉ có vài người mà thôi.

Vì vậy, y không chút do dự lựa chọn cá nhân chiến.

"Được, vậy thì cá nhân chiến!" Giọng điệu của Lý Khả tràn đầy tự tin vào bản thân, y cười tươi như hoa nhìn Diệp Hiên, ánh mắt đầy vẻ khoái cảm khi sắp sửa "nhặt được của hời".

Sau khi nền tảng ảo xác nhận, cả hai đều đặt cược.

Đến khi tiền cược được xác định, và cá nhân chiến lại được xác định.

Lập tức, trước mặt hai người biến thành một thế giới rộng lớn vô

ngần, trong thế giới này không có gì cả, là một thế giới hư vô.

Đây là môi trường công bằng nhất, để tránh bất kỳ thứ gì có thể tăng cường sức mạnh cho cá nhân.

Ong!

Gào!

Trong khoảnh khắc, sau lưng Diệp Hiên dần hiện ra một con Kim Long mười hai vuốt.

Con Thần Long cao quý vô cùng, chí cao chí quý ấy ngẩng đầu rống dài, phát ra một tiếng ngâm vang.

Tiếng ngâm ấy kiêu hãnh chín tầng trời, tựa như Chí Cao Thần Linh, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Đôi mắt Thần Long có chút thờ ơ, bao quát Lý Khả trước mặt.

Lý Khả trước mặt con Thần Long này chẳng khác nào một chấm đen, thậm chí còn không đáng gọi là chấm đen, nếu không phải thị lực đủ tốt, e rằng còn không thể nhìn thấy.

Giống như một người đàn ông trưởng thành không thể nhìn rõ một hạt bụi trên mặt đất khi đang đứng thẳng vậy.

“A a...” Lý Khả cười khẽ một tiếng, không còn do dự.

Lập tức.

Một con Thần Phượng từ phía sau y bỗng nhiên vọt lên.

Gào!

Con Thần Phượng ấy khí thế không hề giảm sút, nhìn về phía con Thần Long kia, toàn thân đỏ rực của Thần Phượng bay lượn quanh Lý Khả.

Đây không phải là Thần Long và Thần Phượng chân chính, mà là

hình dạng được ngưng tụ từ Đạo Vận Thần Thông của hai người.

Sức mạnh thực tế phụ thuộc vào uy lực Đạo Vận Thần Thông của bản thân họ, chứ không liên quan đến thực lực của Thần Long và Thần Phượng đó.

Diệp Hiên cứ thế mỉm cười nhìn tất cả.

Còn Lý Khả thấy Diệp Hiên không vội, cũng không hề sốt ruột, dứt khoát cứ thế nhìn đối phương.

Sau đó, Thần Long rống dài một tiếng, bay về phía Thần Phượng của đối phương.

Thần Phượng cũng lập tức vọt ra.

Trong chớp mắt, ánh sáng bảy màu từ trên Thần Phượng xuất hiện, hào quang rực rỡ.

Còn trên Thần Long cũng không ngừng phóng ra kim quang, chiếu rọi lên ánh sáng bảy màu kia.

Kỳ lạ là, ánh sáng bảy màu kia lại không ngừng phai nhạt dưới sự chiếu xạ mạnh mẽ của kim quang.

Và Thần Long cũng dùng một vuốt chết chóc đè chặt Thần Phượng giữa không trung.

Thần Phượng không ngừng giãy giụa, nhưng căn bản không thể phản kháng, trên vuốt của Kim Long mười hai vuốt ẩn chứa mười hai Đại Đạo, chính là Mười Hai Đô Thiên Thần Ma thuở xưa.

Mỗi móng vuốt đều có một Đại Đạo trấn áp, cộng đồng mười hai Đại Đạo, trong mỗi hành động đều là Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Cú này lập tức trấn áp Thất Sắc Thần Phượng trong khoảnh khắc, Thất Sắc Thần Phượng không ngừng vùng vẫy, muốn thoát ly, nhưng

căn bản không thể thoát ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh sáng bảy màu trên mình không ngừng biến mất.

Cùng với sự biến mất hoàn toàn của ánh sáng bảy màu, con Thất Sắc Thần Phượng kia cũng hóa thành hư vô, trực tiếp tan biến.

Rống!

Thần Long ngẩng đầu gầm một tiếng, sau đó lao về phía Lý Khả.

Lý Khả thấy vậy, ánh mắt lộ vẻ khó tin, y ngây ngốc nhìn cảnh tượng này, dường như đang xem một điều gì đó hoàn toàn không thể xảy ra.

"Thần Thông của cái tên Sáng Thế Thần cấp bốn đáng chết này sao lại mạnh hơn cả Thần Thông của mình?!

Chẳng lẽ Đại Đạo của đối phương còn mạnh hơn mình?!

Không!

Điều này không thể nào!" Nhưng Lý Khả cũng không kịp nghĩ nhiều, y đưa ngón tay ra, lập tức điểm lên trán con Thần Long kia.

Con Thần Long gần như sắp chạm tới Lý Khả lập tức như bị thi triển ma pháp gì đó, đứng sững tại chỗ, không thể động đậy.

"Hô..." Lý Khả khẽ thổi một hơi vào con Thần Long này, Thần Long lập tức cũng tan biến như Thần Phượng, hóa thành một mảnh hư vô.

"Sao có thể như vậy được?!" "Vừa nãy Thần Thông đối chiến là Diệp Hiên thắng sao?!" "Vớ vẩn!

Rõ ràng như thế mà cậu không nhìn ra à?

Rõ ràng là Diệp Hiên thắng rồi còn gì!" "Tôi chỉ là có chút không dám tin..." "Diệp Hiên rốt cuộc mạnh đến mức nào vậy?!

Trời ơi!

Chẳng trách hồi đó lại được năm học viện lớn cùng lúc chiêu mộ!

Rồi sau đó lại được viện trưởng Đại Minh Học Viện đích thân đón đi!" "Này, các cậu nói rốt cuộc Diệp Hiên và Lý Khả ai sẽ thắng?" "Chắc chắn là Lý Khả chứ!

Còn phải nói sao, đây chẳng qua chỉ là một Thần Thông mà thôi, có lẽ là do người ta sơ ý thôi, chứ không phải thật sự không đánh lại Diệp Hiên!" "Không không không, rõ ràng không phải vậy, nếu nói lúc giao chiến sơ ý thì còn có thể chấp nhận được, nhưng bây giờ là lúc hoàn toàn so tài thực lực Đại Đạo, sao có thể sơ ý được chứ?" "Tôi cũng nghĩ vậy, người ta Diệp Hiên dám khiêu chiến Sáng Thế Thần cấp năm, chắc chắn là có nắm chắc phần thắng!

Tôi nghĩ là Diệp Hiên sẽ thắng!" "Lý Khả!

Lý Khả là Sáng Thế Thần cấp năm, xét về mọi mặt, dù thế nào cũng chắc chắn áp đảo Diệp Hiên!" Bất kể là Thần Long hay Thần Phượng, rốt cuộc cũng chỉ thể hiện sự chênh lệch Thần Thông giữa hai người, cho nên khi Thần Long chiến thắng Thần Phượng, mới gây ra một làn sóng chấn động lớn trong quảng trường.

Ngay cả những Sáng Thế Thần chưa từng đối chiến với cấp năm cũng đều hứng thú nán lại đây, bắt đầu quan sát.

Cấp bốn lật ngược cấp năm?

Chương 321

Hắc, khoảnh khắc mang tính lịch sử này, làm sao họ có thể bỏ lỡ chứ!

Trong chiến trường.

“Ha ha...” Diệp Hiên nhìn Lý Khả trước mặt, cười lớn một tiếng, hiển nhiên là trong lòng đã biết rõ thực lực thực sự của Lý Khả.

Thế là, một người khổng lồ vĩ ngạn vô cùng to lớn xuất hiện phía sau y.

Đó là một loại khí tức tràn đầy man hoang!

Nhưng loại khí tức man hoang vô cùng ấy lại phảng phất như là căn nguyên của vạn vật!

Bất kể loại khí tức ấy man hoang đến đâu, thì vẫn luôn có một mức độ cực kỳ cường đại!

Đó phảng phất là căn nguyên của tất cả, là chí cao của tất cả!

Sự tồn tại vĩ ngạn ấy, chính là đỉnh điểm của tất cả!

“Sụt...” Khi Bàn Cổ xuất hiện, sắc mặt Lý Khả lập tức đại biến.

Đó không còn là con Thần Long nhỏ bé ban nãy, đây là sự khủng bố chân chính vô cùng!

Tất cả các Đại Đạo mà y biết, đều có thể cảm nhận được trên người gã khổng lồ kia!

Ngoài ra, còn có rất nhiều Đại Đạo mà y không thể cảm nhận được!

Mà những cái đó, y không biết là Đại Đạo gì...

Lần này, Lý Khả mới thực sự công nhận Diệp Hiên từ tận đáy lòng, y tập trung nhìn đối phương, chậm rãi nói: "Ngươi quả thực là một nhân vật, ngươi không phải mù quáng khi khiêu chiến vượt cấp.

Nhưng ngươi, e rằng cũng quá xem thường ta rồi!" Theo tiếng gầm giận dữ của Lý Khả, Đại Đạo của y lập tức hiển hóa.

Đến cảnh giới của họ, đối chiến đã không còn là sự giao tranh thể xác nông cạn hay Thần Thông thuật pháp bay loạn khắp trời.

Mà đã biến thành Đạo, biến thành Cảnh Giới, biến thành Tu Vi.

Biến thành sự so tài của những điều này!

Đạo, là bao trùm tất cả, cái gọi là Thần Thông thuật pháp không bằng một phần vạn của Đạo!

Tu vi và cảnh giới thì là để phát huy thực lực Đạo đã lĩnh ngộ cũng như tăng cường uy lực của nó.

"Chư thiên Thần Thông thuật pháp, không gì hơn Đạo.

Đạo của ngươi ngày càng hưng thịnh, ta không kịp, bất kể là phạm vi hay chiều sâu ta đều không bằng, nhưng cuối cùng thì Tu Vi Cảnh Giới mới là cọng rơm đè chết Đạo của ngươi!" Lý Khả khẽ nhếch mép.

Một trận khí thế vô hình theo lời y nói hạ xuống, lập tức áp chế lên người Diệp Hiên.

Diệp Hiên khẽ cười, nhún vai, nói: "Đạo, là căn nguyên, là khởi nguồn của vạn vật, cảnh giới chẳng qua là thứ xây dựng trên nền tảng của Đạo, chỉ là sản vật 'cẩm thượng thêm hoa' mà thôi.

Kẻ có đại tài, có thể một ngày nhập Đạo, mà siêu phàm nhập thánh!

Kẻ có đại năng, có thể hoành áp chư thiên, bất tử bất diệt, duy

Đạo vĩnh hằng!

Cái gọi là cảnh giới, không quan trọng bằng Đạo!" Ông!

Theo lời nói của Diệp Hiên vừa dứt, lập tức, uy năng vô thượng của Lực Chi Đại Đạo trong khoảnh khắc đã cuồn cuộn như trời long đất lở ập tới Lý Khả.

Lý Khả thấy vậy vội vàng gầm lên một tiếng giận dữ, tất cả tu vi, cảnh giới và Đại Đạo cả đời đều xuất hiện, muốn ngăn cản đòn tấn công này.

Y biết, đòn này mình không thể tránh được, chỉ có thể cưỡng ép tiếp nhận, không thể né tránh, không thể thoát thân!

Phụt!

Lập tức, mắt y tối sầm, không còn nhìn thấy gì nữa.

"Đậu xanh rau má!

Ngầu vãi!" "Lý Khả vậy mà thua ư?!

Sao có thể như vậy được?!" "Diệp Hiên cũng quá mạnh rồi chứ?

Một chiêu giây chết Sáng Thế Thần cấp năm Lý Khả!" "Tôi thấy thì Diệp Hiên mạnh là thật, dù sao cũng đánh bại Sáng Thế Thần cấp năm mà!

Nhưng Lý Khả cũng yếu thật!

Nếu không thì sao lại bị Sáng Thế Thần cấp bốn đánh bại chứ?" Khi Lý Khả lần nữa phản ứng lại, bên tai y toàn là những tiếng bàn tán.

Những tiếng nói ấy không ngừng thổi phồng Diệp Hiên mạnh đến mức nào, còn y thì yếu kém ra sao.

Dù cho thực lực của y rõ ràng vẫn được coi là khá trong số các

Sáng Thế Thần cấp năm, y không phải là tân binh mới vào cấp năm, y là một lão già đã ở giữa cấp năm mấy chục vạn năm rồi.

Nhưng cho dù là vậy, y vẫn cứ thua.

Nghe những lời bàn tán vọng lại từ không xa, y nghiến răng nghiến lợi, trong lòng cũng có chút đau xót, nhưng sau đó vẫn thở dài một tiếng, lặng lẽ rời khỏi đây.

Dù sao y cũng thật sự thua rồi, không thể nào đi tìm những Sáng Thế Thần cấp bốn kia mà nói rằng mình mạnh hơn họ được phải không?

Làm vậy chẳng qua chỉ càng thêm mất mặt mà thôi.

Y biết, mình đã trở thành bàn đạp, phông nền cho đối phương, điều này sẽ được lưu truyền, y không biết sẽ lưu truyền bao nhiêu năm.

Nhưng trong khoảng thời gian này, tốt nhất là cứ nằm im lặng mà đừng xuất hiện, đợi đến khi có một phông nền tiếp theo xuất hiện rồi hãy nói. ...

"Ha ha ha ha..." Diệp Hiên nhìn Khí Nguyên trong tài khoản, miệng không ngừng nở nụ cười.

Dễ dàng như vậy mà có được một Khí Nguyên, tuy là lấy một trăm triệu Thần Nguyên của mình ra để cược, nhưng nếu không có đủ nắm chắc, y sao có thể dễ dàng đánh cược ván này chứ...

Trong chớp mắt, trước mắt y lóe lên, rồi lại trở về quảng trường nền tảng ảo.

Vừa đặt chân xuống, y liền thấy một đám người lập tức vây lấy mình.

"Diệp Hiên!

Đại thần!!!" "Diệp Thần!

Em là fan cứng của anh đó!!

Em biết hát, nhảy, rap, chơi bóng rổ, em bái anh làm sư phụ, anh dạy em được không ạ?!" Lập tức, một chàng trai mặc quần yếm, để tóc bổ luống vọt đến trước mặt Diệp Hiên, lớn tiếng nói.

Diệp Hiên thấy vậy ngây người, không nhịn được bật cười nói: "Cậu đã ưu tú như vậy rồi, cậu muốn tôi dạy cậu cái gì?" "Anh dạy em cách bồi dưỡng Thần Quốc ạ!" Chàng trai kia tiếp lời.

"Cậu tên gì?" "Em tên Trân Ái Côn!" "..." Diệp Hiên hoàn toàn bó tay, y trực tiếp giơ ngón cái về phía hắn, sau đó liền offline.

Một bên khác.

Trong Hồng Hoang.

Nhân tộc đã bắt đầu hỗn loạn khắp nơi, nhưng cũng chưa xảy ra giao tranh, mà là mâu thuẫn ngày càng sâu sắc, ngày càng kịch liệt.

Hoàng thành Nhân tộc, kinh đô Kỳ Sơn.

"Đã đến lúc thiện vị rồi..." Thần Nông Thị lộ ra một nụ cười, nụ cười lần này có chút nhẹ nhõm, có chút vui vẻ.

Sau khi y thoái nhiệm, y cũng muốn như Toại Nhân Thị, tìm một nơi thanh tịnh ẩn mình, không hỏi thế sự, không hỏi triều chính, chỉ chuyên tâm tu luyện tham ngộ Đại Đạo.

Nhân tộc không đến lúc nguy nan cực độ, y sẽ không xuất hiện.

Mặc dù Khí Vận đã mang lại cho y tốc độ tu luyện cực lớn khi ở vị trí Nhân Hoàng, nhưng y vẫn không có ý định tiếp tục ở trên ngôi Nhân Hoàng.

Tiếp đó, y rút ra Nhân Hoàng Kiếm, trên thân kiếm Nhân Hoàng Kiếm đã sớm khắc ghi công tích của y, đó là cảnh tượng nông canh

chăn nuôi, cũng đại diện cho một mặt phồn vinh xương thịnh.

Dân dĩ thực vi thiên (Dân lấy ăn làm trời), mà Nhân tộc Khí Vận đã vì y mà khắc ghi mặt này, hiển nhiên là cực kỳ công nhận công tích của y.

Nếu không công nhận, sẽ không xuất hiện cảnh tượng này.

Tuy nói trong Nhân tộc, việc tu hành là quan trọng nhất, chứ không phải cái gọi là nông canh chăn nuôi, nhưng nông canh chăn nuôi chẳng qua là một ý lớn, nông canh chăn nuôi là quan trọng nhất đối với phàm nhân, còn đối với những người tu vi có thành tựu, thì đó là tu vi tinh tiến, Nhân tộc xương thịnh, mà nông canh chăn nuôi cũng có cách nói này.

"Trẫm, là Nhân Hoàng Thần Nông Thị, thượng tấu Thiên Đình, hạ khải Địa Phủ, là Nhân Gian Chi Hoàng, hôm nay trong Nhân tộc có Đại Năng Giả, chính là Hữu Hùng Thị, họ Cơ, tên Hiên Viên!

Tuyên Hiên Viên nhập Nhân tộc Tổ Địa, phái chư Nhân Vương đến khấu bái!

Lại thỉnh chư thiên thần thánh đến quan lễ!" Nói đoạn, thân ảnh Thần Nông Thị lóe lên, rời khỏi kinh đô Kỳ Sơn thành, đi về phía Nhân tộc Tổ Địa.

Lập tức, ý chỉ này xuyên qua Nhân tộc Khí Vận, vang vọng khắp Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh đều biết, Nhân tộc lại sắp sửa đón chào một thời đại mới!

Tiếp nối Toại Nhân Thị lập Nhân tộc giữa thiên địa, giành vị trí chủ nhân mà định Nhân Gian, Thần Nông Thị cường thịnh Nhân tộc khắp bốn biển tám hoang, khiến Nhân tộc trở thành thế lực mạnh nhất sau này, Nhân tộc lại sắp xuất hiện một Nhân Hoàng mới.

Mà vị Nhân Hoàng này, lại sẽ dẫn dắt Nhân tộc đi về đâu đây...

Trung bộ Hồng Hoang, dãy Côn Luân Sơn, dưới Bất Chu Sơn, Nhân tộc Tổ Địa.

Trong Thần Điện Nhân tộc, phảng phất lại biến thành một thế giới to lớn vô hạn, bên trong dung nạp hàng trăm vị Nhân Vương của Nhân tộc, vậy mà vẫn không hề chật chội, vẫn như trước.

Chính là cái gọi là Giới Tử Nạp Tu Di, muốn nó lớn bao nhiêu thì có thể lớn bấy nhiêu, chủ yếu vẫn là xem số lượng người rốt cuộc có bao nhiêu.

Ngoài ra, cũng có không ít Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân giao hảo với Nhân tộc đến tham quan thịnh sự này.

Giống như Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán và Hồng Vân của Hỏa Vân Động, cùng với các Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân các nơi, đều là như vậy.

Trong Thiên Đình.

Đế Tuấn bao quát sự việc đang diễn ra trong Thần Điện Nhân tộc, sắc mặt ngưng trọng, lẩm bẩm nói: "Cuối cùng cũng kế vị sao, Trẫm muốn xem ngươi rốt cuộc có thể mạnh đến mức nào!" "Bệ hạ, sao không nhân lúc Nhân tộc chưa phát triển lớn mạnh, liên hợp các thế lực khác cùng tấn công một mẻ tiêu diệt đi ạ..." Hi Hòa không hiểu hỏi, nàng có chút không biết vì sao Đế Tuấn cứ phải đợi đến lúc đó mới ra tay.

Nếu như vậy, chẳng phải là đang để Nhân tộc lớn mạnh lên sao?

Đằng nào cũng phải động thủ, sao không chủ động xuất kích để Nhân tộc chịu tổn thất trước đi?

Như vậy thì đối phó Nhân tộc cũng dễ dàng hơn nhiều!

Đế Tuấn có chút ngạc nhiên, nhưng lập tức khẽ lắc đầu, nói: "Trẫm là Thiên Đế, Nhân tộc là chủ Nhân Gian, thuộc về một trong Lục Ngự, Nhân tộc không ra tay phản bội, Trẫm làm sao có thể đi thảo phạt nghịch thần đây?" Đúng như lời y nói, nếu y chủ động đi công phạt Nhân tộc, thì còn gì nói nữa?

Sẽ không được Đại Nghĩa ủng hộ, điều đó cũng sẽ khiến các thế lực khác trong Hồng Hoang lo sợ cho bản thân.

Hôm nay Nhân tộc lớn mạnh ngươi thảo phạt, ngày mai tộc khác lớn mạnh thì sao?

Ngươi lại chế tài?

Kẻ làm Thiên Đế, đương nhiên phải có khí độ của Thiên Đế.

"Nhưng nếu cứ như vậy, Nhân tộc lớn mạnh, e rằng đến lúc đó..." Hi Hòa vẫn còn muốn khuyên nhủ, hiện tại tuy tổng hợp thực lực của Nhân tộc đã vượt qua Thiên Đình, nhưng may mắn là thực lực đỉnh cao vẫn chưa vượt qua Thiên Đình.

Chỉ cần Thiên Đình tùy tiện liên thủ với một Đại thế lực nữa, muốn đánh bại Nhân tộc chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay!

Nhưng Thiên Đế Đế Tuấn dường như không muốn như vậy, cứ khăng khăng chờ Nhân tộc động thủ trước.

Hơn nữa, hiện tại Nhân tộc đang trong thời kỳ nội loạn thường xuyên, dưới sự cố ý buông lỏng của Thần Nông Thị, nội loạn Nhân tộc cực kỳ nghiêm trọng, chỉ chờ Hiên Viên đăng cơ liền sẽ triệt để bùng nổ.

Một khi bùng nổ, tất sẽ sa vào nội loạn không thể thoát ra.

Lúc này Thiên Đình thậm chí không cần nhờ cậy thế lực khác cũng có thể một lần bắt gọn Nhân tộc.

Hiên Viên có mạnh đến mấy, hiện tại sức chiến đấu cùng lắm cũng chỉ đạt đến tầng thứ Thái Nhất, vẫn căn bản không thể so với Đế Tuấn.

Chỉ cần Đế Tuấn ra tay đánh bại Hiên Viên, sau đó bất kể là phò trợ một người khác làm Nhân Hoàng bù nhìn thần phục Thiên Đình, hay trực tiếp thu Nhân tộc về dưới quyền cai trị của Thiên Đình.

Tổng cộng đều có thể lựa chọn, nhưng nếu để Hiên Viên chỉnh đốn Nhân tộc tốt rồi, thì Nhân tộc lúc đó lại sẽ trở về Nhân tộc vạn chúng một lòng ngày trước.

Nếu đến lúc đó, Thiên Đình e rằng sẽ không dễ dàng đánh bại Nhân tộc nữa!

Như vậy, thậm chí ngay cả vị trí Thiên Đình của Yêu tộc cũng có khả năng không giữ được!

"Hi Hòa, không cần lo lắng cho Trẫm, một đường đi đến nay, nàng vẫn không tin Trẫm sao?

Việc Trẫm làm, không có việc nào là không thành, lần này cũng không ngoại lệ, Nhân Hoàng có mạnh đến mấy, rốt cuộc cũng không thể mạnh hơn Trẫm!" Khóe miệng Đế Tuấn nở nụ cười, hiển nhiên là cực kỳ tự tin.

Loại khí chất ngạo nghễ thiên hạ, không đặt tất cả mọi người vào trong mắt ấy, trong khoảnh khắc lại trấn áp sự bồn chồn lo lắng của Hi Hòa.

Nhìn Đế Tuấn tự tin như mọi khi, Hi Hòa khẽ gật đầu, vẻ mặt như xuân hỏi: "Bệ hạ, vậy người có đi quan lễ không ạ?" "Đi, đương nhiên phải đi, nhưng chỉ cần một đạo Ý Niệm là đủ." Đế Tuấn khẽ gật đầu, trong đôi mắt lóe lên trí tuệ và sự tự tin tuyệt đối.

Những lần Nhân Hoàng truyền vị trước đây, y đều có mặt, lần này

tự nhiên cũng sẽ như vậy mà đi.

Lần trước là nể mặt Toại Nhân Thị, còn lần này là muốn xem thật kỹ kẻ sau này sẽ tranh phong với mình.

Lời Hi Hòa nói y làm sao lại không hiểu?

Chẳng qua nếu vì sợ thất bại mà đi đàn áp thất bại trước, tuy thông minh cố nhiên là thông minh, nhưng lại là hạ sách, tâm cảnh như vậy e rằng kiếp này cũng không thể đăng đỉnh, sánh vai với người đàn ông kia.

Vì vậy, Đế Tuấn lựa chọn nghênh tiếp khiêu chiến, dù gian nan đến mấy, nhưng nếu thành công, đến lúc đó bất kể là tâm cảnh hay thực lực tổng quy đều sẽ lên một tầng thứ nữa.

Chỉ có không ngừng giao phong với cường giả, mới có thể trở thành cường giả hơn!

Ngày trước, tranh phong với Hồng Quân mà thành Hỗn Nguyên Thiên Đế, hôm nay y cũng muốn mượn Hiên Viên, để bản thân triệt để bước vào Cảnh Giới Vô Cực Hỗn Nguyên!

Trong mắt y, Hiên Viên sao lại không phải là một hòn đá mài đao của mình chứ!

Y chấp nhận thất bại của mình, nhưng tuyệt đối không chấp nhận bản thân sợ hãi thất bại!

Nếu không có tâm cảnh như vậy, Đế Tuấn cũng không thể thành tựu vị Thiên Đế như ngày nay!

Trẫm vốn vô địch, hà tất phải sợ hãi người khác?

Cho dù đối phương là thiên tài vạn cổ bất biến, thì dưới chân Trẫm, cũng nên phủ phục xưng thần!

Trong Thần Điện Nhân tộc.

Chương 322

Thần Nông Thị, Nhân Hoàng đang ngồi ở vị trí chủ tọa, thấy mọi người đã đến gần đủ, rất nhiều Nhân Vương cũng đã đến.

Thậm chí ngay cả Thiên Hoàng Toại Nhân Thị và Thượng Cổ Thập Thất Vương cũng đều đã đến.

Trong hoàn cảnh này, cho dù những Nhân Vương phía dưới có bất mãn hay không cam lòng đến mấy, lúc này cũng không dám làm càn chút nào!

Vì Thiên Hoàng cũng đã đến rồi, còn ai dám thể hiện sự bất mãn trước mặt Thiên Hoàng?

Ông!

Theo sự khởi động của trận pháp trong Thần Điện, nghi thức Nhân Hoàng giao thế của Nhân tộc cũng triệt để bắt đầu.

Thời đại này vẫn chưa có những nghi thức rườm rà như vậy, chỉ là như trước kia, tế điện những tiên hiền đã chiến tử vì Nhân tộc, lại bắt đầu cầu nguyện Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, sau đó liền bắt đầu nghi thức giao tiếp Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Nhân tộc không kính Thiên Địa, không bái Quỷ Thần, chỉ tôn Thánh Mẫu, chỉ ngưỡng mộ Tiên Hiền!

"Nay Hiên Viên, sinh ra trong lúc Nhân tộc nguy nan, trăm năm mà nhập Hỗn Nguyên, tuy không có công tích, nhưng lại có lòng vì Nhân tộc, ứng vận mà sinh, xứng đáng là Nhân Hoàng tiếp theo!" Thần Nông Thị chậm rãi đứng dậy, trong bộ Nhân Hoàng Bào, lớn tiếng tuyên cáo.

"Hiên Viên tất sẽ tạo phúc Nhân tộc, khiến Nhân tộc trở thành bá

chủ của bốn biển tám hoang!" Hiên Viên lúc này, cũng chắp tay cúi người hành lễ với Thần Nông Thị, trong miệng lớn tiếng hô.

"Chuẩn!" Thần Nông Thị mỉm cười nói, lập tức một tiếng vang chấn động như sấm sét vang lên.

Nhân Hoàng Bào trên người Thần Nông Thị cũng tự động bay đến trên người Hiên Viên, mà Hiên Viên mặc Nhân Hoàng Bào, đầu đội Nhân Hoàng Quan, chân đi Nhân Hoàng Ngoa.

Lại có Khí Vận bàng bạc vô cùng trong cõi u minh gia thân, khiến thân hình Hiên Viên chấn động, tu vi đột nhiên tăng vọt.

Một ngày ngàn dặm lại ngàn dặm, tu vi vậy mà trực tiếp đột phá vào Cảnh Giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Mà Hiên Viên lúc này, tuy vẫn chưa bằng Đế Tuấn, nhưng lại tự tin có thể đánh bại Thái Nhất!

Đột nhiên, một thanh bảo kiếm toàn thân màu vàng kim từ trên trời giáng xuống, rơi vào tay Hiên Viên.

Ông!

Tăng tăng!

Một luồng kiếm minh vang vọng khắp Thần Điện, trực tiếp truyền vào chín tầng trời, rồi lại xuống chín cõi u minh.

Trong Hồng Hoang, quét sạch tất cả.

Tiếng kiếm minh này trên động chín tầng trời, dưới xuyên chín cõi u minh, Thiên Đình, Nhân Gian, Địa Phủ đều vang vọng.

"Sụt..." Vô số Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân đang quan sát lễ này, trong lòng đều đại kinh.

Khi Hiên Viên Kiếm mới xuất hiện trước đây, nào có uy thế như vậy...

Bất kể là trong tay Toại Nhân Thị, hay trong tay Thần Nông Thị, thanh bảo kiếm này đều giống một vật tượng trưng cho Nhân Hoàng hơn, chứ không thực sự là một Chí Bảo.

Mà lúc này, rơi vào tay Hiên Viên, nó lại phảng phất trong khoảnh khắc hóa thành một thanh Thánh Vương Chi Kiếm, một thanh Chí Bảo sát phạt chân chính mang theo uy thế Nhân Hoàng vô thượng!

Đồng thời với việc Hiên Viên Kiếm phong mang tất lộ, vô số Nhân Vương cũng lập tức cảm thấy tim đập thình thịch.

Bọn họ có dự cảm, cầm thanh bảo kiếm này thật sự có thể giết chết bọn họ!

Bất kể bọn họ có bao nhiêu phân thân, chỉ cần thật sự bị thanh bảo kiếm này chém trúng, e rằng thật sự sẽ rơi vào tử vong!!

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng nghi thức đã kết thúc, đột nhiên, Thiên Hoàng Toại Nhân Thị đang ngồi ở vị trí cao nhất chợt đứng dậy, cao giọng hô: "Trẫm lấy Thiên Hoàng chi tôn của Nhân tộc, hạ chiếu: Hiên Viên Nhân Hoàng gánh vác trọng sự binh đao của Nhân tộc, không thể không sát, nếu Hiên Viên Nhân Hoàng bị người mê hoặc mà gây họa loạn Nhân tộc, chư thiên Nhân Vương, đương nhiên phụng Thiên Tĩnh Nan, quét sạch gian nghịch, nếu Hiên Viên vẫn không hối cải, có thể thay thế y mà làm Nhân Hoàng, không cần phải hỏi nhiều!" "Ồ!" Một mảnh xôn xao xuất hiện, mọi người đều không thể tin được nhìn về phía Toại Nhân Thị.

Đây chính là một thanh bảo kiếm treo lơ lửng trên đỉnh đầu Hiên Viên!

Có câu nói này ở đó, Hiên Viên dù có làm Nhân Hoàng, cũng không thể hành động tùy tiện.

Vì một khi gây ra sự bất mãn của chư vương, thì bọn họ có thể

danh chính ngôn thuận lấy ý chỉ mà Toại Nhân Thị ban ra để thảo phạt Hiên Viên.

Rất nhiều Nhân Vương đang quỳ phục dưới đất, vốn dĩ vì sát khí túc sát của Hiên Viên Kiếm mà ý định phản loạn trong lòng họ đã lắng xuống, nhưng trong khoảnh khắc lại đều bị những lời nói này của Toại Nhân Thị khơi dậy, một lần nữa rục rịch ý đồ.

"Hiên Viên cẩn ghi trong lòng, xin Thiên Hoàng cứ yên tâm, xin chư vị Nhân Vương giám sát." Hiên Viên sắc mặt không buồn không vui, bình thản không chút gợn sóng nói.

Nói xong câu này, đôi mắt sáng như sao của y từ từ quét qua những Nhân Vương đang quỳ phục tại chỗ.

Những Nhân Vương đang rục rịch kia đối diện với đôi mắt tràn đầy sát phạt vô tình ấy, trong khoảnh khắc tim đập thình thịch vội vàng cúi đầu không dám nhìn nhiều.

Tuy nhiên, lần này bọn họ tuy cũng có chút sợ hãi, nhưng lại không giống như trước kia bị dọa đến mức không dám có nửa điểm ý tưởng.

Lần này, trong lòng bọn họ bắt đầu không ngừng tính toán, tính toán chờ đợi Hiên Viên tùy tiện ban bố một pháp lệnh mới, bọn họ sẽ nói là gây hại Nhân tộc, sau đó phụng Thiên Tĩnh Nan.

Phụng Thiên Chỉ không phải là căn cứ vào chỉ thị của trời, mà là căn cứ vào chỉ thị của Thiên Hoàng.

Bất kể Nhân Hoàng thay đổi thế nào, lúc này trong lòng nhiều Nhân tộc tự nhiên vẫn lấy Thiên Hoàng làm tôn!

Thứ hai mới là Nhân Hoàng đương nhiệm!

"Như vậy, rất tốt!" Trên khuôn mặt nghiêm túc của Toại Nhân Thị cũng hiện lên một nụ cười, y nhìn Hiên Viên gật đầu.

Y không phải thật sự muốn treo một thanh bảo kiếm trên đầu Hiên Viên, mà là để Hiên Viên tiến hành kế hoạch của mình tốt hơn.

Nếu không loại bỏ những Nhân tộc hai lòng kia, sớm muộn gì cũng là một mối họa ngầm.

Mà việc y nói như vậy, chính là để cung cấp danh nghĩa hành động phản bội cho những Nhân Vương hai lòng kia, sau khi có được danh chính ngôn thuận, bọn họ nhất định sẽ không kiềm chế được dục vọng trong lòng.

Ngươi nói là thúc đẩy dục vọng của họ cũng được, hay là dụ họ phạm pháp cũng được.

Dù thế nào, sự việc liên quan đến Đạo Thống của Nhân tộc, nếu không loại bỏ những Nhân Vương dễ dàng phản bội này, đến lúc đó tai ương gặp nạn sẽ không chỉ là một vài Nhân Vương, mà là cả Nhân tộc!

Hiên Viên rất rõ ràng cũng biết điểm này, cho nên cũng không thật sự trách tội Toại Nhân Thị.

Những người ở tầng thứ như họ, tùy tiện động não một chút là biết chuyện gì đang xảy ra rồi, chỉ là những Nhân Vương kia bị dục vọng quyền lực làm choáng váng đầu óc, làm gì còn năng lực suy nghĩ như vậy nữa chứ.

Tất cả đều hận không thể trực tiếp hóa thân thành Nhân Hoàng!

"Trẫm mang theo trăm quả Bàn Đào ức vạn năm, vạn quả Bàn Đào thiên vạn năm đến đây, chúc mừng Nhân Hoàng kế vị." Đột nhiên, một đạo thân ảnh xuất hiện trong Thần Điện.

Vung tay, hơn vạn quả Bàn Đào trực tiếp xuất hiện trong Thần Điện.

Những quả Bàn Đào mọng nước, tràn đầy Đạo Vận, giống như

bảo vật của thiếu phụ, khiến người ta thèm thuồng muốn nhỏ dãi.

Tuy đối với bọn họ mà nói không thể tăng cường tu vi gì, nhưng giải tỏa cơn thèm thì cũng được!

"Bệ hạ!" Cùng với sự xuất hiện của Thiên Đế, ngoại trừ Nhân Hoàng Hiên Viên và Thiên Hoàng Toại Nhân Thị là chắp tay khẽ cúi đầu, tất cả mọi người cũng đều hướng về Thiên Đế mà cúi mình hành lễ.

Ngay cả Thần Nông Thị vừa mới thoái nhiệm, một thân nhẹ nhõm vô sự, cũng không thể không cúi mình hành lễ.

Đây chính là quả vị thần cách, không thể không tôn kính.

"Đại điển kế vị Nhân Hoàng, chư vị không cần đa lễ, xin mau đứng dậy, Trẫm cũng chỉ là đến chúc mừng tân Nhân Hoàng mà thôi." Đế Tuấn khẽ cười, nói.

Ánh mắt Hiên Viên như đuốc, không hề sợ hãi mà nhìn thẳng Đế Tuấn, chỉ một ánh mắt, y liền biết đây chẳng qua chỉ là một đạo Ý Niệm hóa thân mà thôi, chân thân cũng không có ở đây.

Lập tức, y cũng lười đáp lại đối phương.

Ngay trước khi y kế vị, y đã từng cách ba mươi sáu tầng trời mà đối mắt nhìn nhau một lần.

Lần đó, y còn thăm dò Thiên Đình một chút.

Thà nói là thăm dò, không bằng nói là khiêu khích.

Nhưng dù vậy, Thiên Đế vẫn không ra tay.

Y muốn xem rốt cuộc mình và kẻ trước mặt này có chênh lệch bao nhiêu, nhưng hiển nhiên hôm nay cũng không phải thời cơ thích hợp.

Hiên Viên nắm chặt Hiên Viên Kiếm trong tay, sau đó khẽ cười một tiếng, cao giọng hô: "Chỉ có bảo kiếm, mà không có vỏ kiếm, sắc

bén như vậy, sao có thể là bảo kiếm của Nhân Hoàng?" Theo lời y vừa dứt.

Ông ~ Ông ~ Từng trận Nhân tộc Khí Vận điên cuồng ngưng tụ, xoay tròn trên không Thần Điện.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Hiên Viên, đều không thể tin được nhìn y, rốt cuộc y muốn làm gì.

Cũng có chút khó tin, vậy mà chỉ một câu nói, liền có thể lay động Nhân tộc Khí Vận?

Đây chính là chuyện từ trước đến nay chưa từng có ai làm được!!

Oanh!

Một trận nổ vang truyền đến, chỉ thấy Nhân tộc Khí Vận lần nữa ngưng tụ ra vỏ kiếm của Nhân Hoàng Kiếm, vỏ kiếm đó cũng toàn thân màu vàng kim, bên trên không hề có bất kỳ hoa văn chạm khắc nào, chỉ là một vỏ kiếm phổ thông.

Nhưng lại không có ai coi thường vỏ kiếm này, vì nó là do Nhân tộc Khí Vận hóa thành, là vỏ kiếm có thể thu Nhân Hoàng Kiếm vào!

"Ha ha ha ha..." Hiên Viên ngửa mặt lên trời cười lớn, một tay vẫy lấy vỏ kiếm, tay phải đẩy về phía vỏ kiếm một cái, Nhân Hoàng Kiếm liền tự động bay vào trong vỏ kiếm.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ sát khí túc sát trong Thần Điện lập tức biến mất, thì ra phong mang sát phạt chi ý của Nhân Hoàng Kiếm đều đã bị vỏ kiếm đó thu vào.

Nhân Hoàng Kiếm, là Chí Bảo sát phạt, không dễ dàng xuất ra, Chí Bảo như vậy, sao có thể không có vỏ kiếm?

Khi Hiên Viên trở thành Nhân Hoàng, toàn bộ Nhân tộc Khí Vận

trong khoảnh khắc ngưng tụ thành hình tượng một thanh bảo kiếm!

Mà trên thanh bảo kiếm này, còn có một bóng người.

Đó chính là thân ảnh Hiên Viên!

Từ trước đến nay chưa từng có Nhân Hoàng nào có thể được Nhân tộc Khí Vận công nhận đến vậy, đừng nói là vừa mới đăng cơ đã biến hóa hình dạng, cho dù là sau một thời gian dài cũng sẽ không như Hiên Viên mà trở thành mãnh nhân đạp lên Nhân tộc Khí Vận.

Có thể nói, từ khi Nhân tộc Khí Vận đều công nhận Hiên Viên, thì bất kể ai đến phản bội, cuối cùng cũng chỉ có một con đường, đó chính là cái chết!

"Trẫm phụng mệnh trời, đương thống ngự Nhân tộc, lập nên cơ nghiệp bất thế, khiến Nhân tộc vĩnh sinh vĩnh thế đều đứng trên đỉnh Hồng Hoang!" Đôi mắt Hiên Viên như kiếm, ngữ khí cực kỳ kiêu trương bá khí, chậm rãi quét nhìn toàn trường, không hề coi những Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân đang quan lễ một bên là gì, trực tiếp bộc lộ dã tâm của mình.

Quả nhiên, khi những Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân xung quanh nghe lời Hiên Viên nói, trong khoảnh khắc đều hiểu ra rằng vị Nhân Hoàng này không còn ôn hòa giảng lý như hai vị Nhân Hoàng trước nữa.

Nhân Hoàng lần này, dường như là một bạo quân chỉ biết chinh phạt?

Tin tức này đối với bọn họ mà nói thì không phải là chuyện tốt lành gì!

Tuy nhiên, Đế Tuấn lại khẽ cười, không hề trách tội Hiên Viên, ngược lại, y khao khát tất cả những điều này xảy ra, y khao khát Hiên Viên đạt đến cảnh giới như y bây giờ, để cùng y một trận chiến!

Y cảm nhận một chút thế giới bên trong cơ thể, thế giới được Đạo Quả của y gánh vác.

Bên trong đã bắt đầu dần dần phát triển rồi, tuy tốc độ không bằng Bàn Cổ, nhưng cũng vượt xa những Hỗn Nguyên cường giả khác có thể sánh bằng!

"Trẫm, đợi ngươi!" Đế Tuấn đôi mắt tập trung nhìn Hiên Viên trước mặt, trong lời nói tràn đầy ý hân hoan.

Đây là lần thứ hai y nói chuyện với Hiên Viên, không giống lần trước có chút nghiêm túc, mà là trực tiếp bộc lộ ý nghĩ của bản thân không hề giữ lại cho đối phương biết.

Mọi người nghe vậy nhìn theo, đều không thể tin được nhìn về phía Đế Tuấn, bọn họ không rõ vì sao Đế Tuấn lại không xử phạt Hiên Viên, vì sao lại có thể nhẫn nhịn đến vậy, hơn nữa còn nói đợi y?

Chẳng lẽ Đế Tuấn cũng khao khát trận chiến này?

Hiên Viên nghe vậy, sắc mặt không buồn không vui, nhìn thẳng Đế Tuấn trước mặt, khẽ cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Trẫm, cũng đang đợi!" "Sụt..." Lập tức, có Tiên Thiên Thần Thai Thánh Giả trực tiếp không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Kẻ dám xưng "Trẫm" trước mặt Đế Tuấn, đã rất ít rồi.

Có thể nói, điều này đã không khác gì công khai tạo phản.

Điều này có thể coi là bất thần, có thể coi là nghịch thần!

Nếu bây giờ Đế Tuấn ra tay đánh giết Hiên Viên, ngay cả Thiên Hoàng Toại Nhân Thị đang ở một bên cũng không thể nói gì được.

Nhưng điều khiến rất nhiều Tiên Thần càng thêm bất ngờ là, Đế Tuấn không nói một lời nào, ngược lại là ngầm chấp nhận, trực tiếp

biến mất tại đây.

"Đây là ý gì?!" "Ai mà biết chứ!" "Bệ hạ đây là..." "Vì sao vẫn không động thủ bắt Nhân Hoàng?!" Lập tức, rất nhiều thần thánh điên cuồng bắt đầu giao lưu thần niệm, toàn bộ Thần Điện tuy bề mặt vẫn bình tĩnh một mảnh, nhưng thực tế thì trên một tầng diện khác đã sớm thành một mớ hỗn độn ồn ào.

"Tiên Hoàng Thần Nông Thị, có công với Nhân tộc, ngũ cốc tạp lương, Thần Nông Bản Thảo, đều là căn nguyên khiến Nhân tộc xương thịnh!

Đã quản lý Nhân tộc cực kỳ cường thịnh, truyền lại thịnh thế cho Trẫm.

Trẫm lấy Nhân Hoàng chi tôn tại đây sắc phong Thần Nông Thị đương làm Địa Hoàng của Nhân tộc, vĩnh viễn hưởng Nhân tộc hương hỏa, đời đời kiếp kiếp, vô tận thời không, Thần Nông Thị đương vĩnh viễn là Địa Hoàng!!!" Nhân Hoàng Hiên Viên hô lớn một tiếng, trên không trung xuất hiện một đạo Thánh Chỉ.

Y tiện tay vẫy một cái, một chiếc Nhân Hoàng Ấn Tỷ liền xuất hiện trong tay y, hư không đóng dấu.

Lập tức, chiếu thư có hiệu lực.

Xoạt xoạt!

Thần Nông Thị vốn đã mất đi Nhân Hoàng Khí Vận, trong khoảnh khắc lại lần nữa hưởng thụ Khí Vận Nhân tộc thuộc về Địa Hoàng!

Nhân tộc Khí Vận, Nữ Oa độc chiếm một thành, Nhân Môn Môn Chủ Thái Thượng độc chiếm một phần, còn Thiên Hoàng Toại Nhân Thị độc chiếm tám phần, Địa Hoàng Thần Nông Thị lại chiếm sáu phần.

Bốn người này cộng lại đã chiếm trọn hai thành rưỡi Nhân tộc Khí

Vận bàng bạc nhất trong Hồng Hoang!

Mà Nhân Hoàng Hiên Viên lúc này, lại một mình độc chiếm một thành rưỡi Khí Vận!!

Chính là vị chiếm giữ Khí Vận nhiều nhất trong Nhân tộc!

Toại Nhân Thị ngày trước khi tại vị, cũng chỉ chiếm giữ một thành Nhân tộc Khí Vận, còn Thần Nông Thị cũng chỉ chiếm giữ chín phần mà thôi.

Đây còn là lúc cả hai ở đỉnh phong nhất mới có Khí Vận bàng bạc như vậy.

Hàng trăm Nhân Vương của Nhân tộc, lại chiếm giữ một thành Nhân tộc Khí Vận!

Như vậy, năm thành Nhân tộc Khí Vận nằm trong tay những người thiểu số này.

Năm thành còn lại trở thành Khí Vận gia trì cho toàn Nhân tộc, được phân chia dựa trên cống hiến của mỗi người trong Nhân tộc cùng với chức vị của mình.

Nhưng bất kể là ai, ngay cả Thái Tử Thần Triều cũng xa xa không đạt đến một phần!

Bởi vì Nhân tộc không phải là chế độ Thái Tử kế thừa, mà là chế độ Thiện Nhượng!

Cái gọi là Thái Tử cũng chẳng qua là Thái Tử giả giống như Thiên Đình mà thôi!

Đương nhiên, Thái Tử Thiên Đình là Thái Tử thật, bởi vì Đế Tuấn thật sự có thể truyền ngôi Thiên Đế cho một trong mười vị Thái Tử, chỉ là sẽ không thoái vị mà thôi.

Chương 323

Cho nên Thái Tử Thiên Đình có Khí Vận, còn Khí Vận mà Thái Tử Nhân tộc chiếm giữ cực kỳ ít, nhỏ bé đến mức khó nhận ra, nhưng đó cũng không phải là thứ mà những người khác có thể sánh bằng.

"Khấu kiến Địa Hoàng Bệ hạ!!!" Lập tức, rất nhiều Nhân Vương lại một lần nữa quỳ xuống.

Ở bên ngoài là Nhân Vương chí cao vô thượng, trong Thần Điện chỉ có tư cách quỳ xuống mà thôi.

Mà ngoại trừ lúc này, ngay cả khi thượng triều hoặc cử hành đại điển, cũng không cần quỳ.

Nhưng trong Nhân tộc Tổ Địa, bọn họ chẳng là gì cả, chỉ là Nhân tộc phổ thông nhất, chẳng qua là vì không cần thiết phải mời tất cả Nhân tộc đến mà thôi.

Vì vậy, bọn họ chính là đại diện của Nhân tộc.

Dù sao cái gọi là Nhân Vương cũng chỉ là chế độ do Toại Nhân Thị định ra mà thôi, vẫn được kéo dài truyền thừa đến nay, điều này mới khiến Nhân Vương có chế độ tự trị cao hơn, cũng từ một khía cạnh nào đó mà nói là chia sẻ Nhân Hoàng Khí Vận.

"Bình thân!" Thần Nông Thị vốn dĩ còn vẻ mặt nhẹ nhõm, trong khoảnh khắc liền bị Hoàng Bào gia thân, y cũng có chút ngạc nhiên nhìn cảnh này, nhưng lại không còn cách nào khác, ý chỉ đã hạ, vị trí Địa Hoàng của y cũng đã được công nhận.

Những Nhân Vương kia đã quỳ, y tự nhiên cũng phải cho họ đứng dậy.

"Hiên Viên hại ta a!

Đây là hà tất chứ!!

Ngươi đang hại ta a!!!

Đây là hà tất chứ!!" Trên mặt Thần Nông Thị xuất hiện một nụ cười khổ, y cũng không thể nổi giận với Hiên Viên, chỉ có thể như vậy.

Vốn dĩ rất khó khăn mới thoát khỏi Hoàng Bào, tưởng rằng mình có thể nhẹ nhõm rồi, nhưng trong chớp mắt lại một lần nữa Hoàng Bào gia thân....

Ai....

Thần Nông Thị thở dài trong lòng, không còn cách nào, đã như vậy, thì sau này cái gì cũng không quản nữa, cứ vậy mà thôi.

Theo đó, sau khi Đại điển kế vị Nhân Hoàng kết thúc, rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhân đến quan lễ cũng đã rời đi sau khi dùng tiệc vài ngày.

Còn Hiên Viên cũng chính thức trở thành một đời Nhân Hoàng.

Từ đó về sau, triều đại Thần Nông Thị cũng tuyên bố rút khỏi vũ đài lịch sử, Kỳ Sơn Thành cũng không còn là đô thành của Nhân tộc, thay vào đó là triều đại Hiên Viên sẽ bước lên vũ đài lịch sử, còn về đô thành, tạm thời vẫn chưa xuất hiện.

Bởi vì Hiên Viên căn bản vẫn chưa định.

Hữu Hùng Quốc.

"Đây là kinh đô của Hữu Hùng Quốc, không thể gánh vác toàn bộ Khí Vận Nhân tộc." Sau khi nghe đề nghị của Phong Hậu, Hiên Viên không chút do dự mà từ chối.

"A?" Phong Hậu có chút kinh ngạc, vậy mà lại từ chối việc lấy kinh đô của quốc gia mình làm đô thành Nhân tộc.

“Bệ hạ, vậy nên xây thành ở đâu ạ?” Đại Hồng lập tức hỏi.

Hiên Viên khẽ cười, nói: “Trẫm muốn xây dựng một đô thành từ trước đến nay chưa từng xuất hiện, muốn xây dựng đô thành tráng lệ nhất thế gian này, phải sánh ngang với Thiên Đình, kiến tạo thành một đô thành của Nhân tộc, một Nhân Đình!

Trở thành đô thành mà sau này bất kể bao nhiêu đời Nhân Hoàng của Nhân tộc đều phải nhập trú vào!

Trẫm muốn nó trở thành đô thành vạn thế!!!” “Sụt...” Phong Hậu và Đại Hồng nghe vậy đều bị hùng tâm tráng chí của Hiên Viên làm cho chấn kinh.

“Không chỉ vậy, Trẫm còn muốn để một nửa số Hỗn Nguyên cường giả trong thiên hạ đến giúp Trẫm xây dựng đô thành này!

Trẫm muốn hoàn thành nó trong vòng vạn năm!!!” Hiên Viên hiển nhiên đã có ý tưởng về việc xây dựng tân hoàng thành, nếu không thì sẽ không nói ra những lời này.

Sự thật cũng đúng là như vậy, y đã tìm được một địa điểm tuyệt vời.

Nơi đó linh khí dồi dào, núi sông tươi đẹp, chỉ cần y muốn, là có thể xây dựng đô thành ở đó.

“Bệ hạ, nếu như vậy, khó tránh khỏi sẽ có một số Hỗn Nguyên cường giả bất mãn, từ đó bị những Nhân Vương có ý đồ bất chính lợi dụng ạ!” Đại Hồng khuyên giải.

Y là người hiểu rõ nhất tâm tư của một cường giả, nếu Hiên Viên sai họ đi đánh trận, hầu hết tất cả Hỗn Nguyên cường giả của Nhân tộc đều sẽ không chút do dự mà đi.

Nhưng nếu để họ đi giúp xây dựng hoàng thành, đa số người thì không sao, nhưng vẫn sẽ có một số người bất mãn trong lòng, cho

rằng đó là sự không tôn trọng đối với mình.

"Đúng vậy, hơn nữa việc huy động sức mạnh của Cảnh Giới Hỗn Nguyên với quy mô lớn như vậy, cũng sẽ gây ra sự bất mãn của nhiều người, e rằng sẽ có kẻ bất thần nhân cơ hội lấy lời nói của Thiên Hoàng Bệ hạ ra để phụng Thiên Tĩnh Nan..." Phong Hậu cũng có chút lo lắng nói.

Hiên Viên xây dựng hoàng thành họ không phản đối, nhưng nếu muốn một nửa số Hỗn Nguyên đi xây dựng, thì vấn đề rất lớn.

Những Hỗn Nguyên cường giả đó vốn dĩ đã được bố trí trấn thủ rộng rãi trong các vùng lãnh thổ lớn của Nhân tộc, chính là sợ có kẻ nhân lúc Nhân tộc trống rỗng mà xâm nhập.

Nhưng nếu đột nhiên điều động một nửa, thì sẽ khiến phần lớn các địa phương rơi vào tình trạng không có Hỗn Nguyên cường giả trấn giữ.

Tình trạng này nếu không gặp chuyện thì không sao, vạn nhất xảy ra chuyện, đó chính là đại sự, ngay cả người có thể ngăn cản cũng không có....

"Trẫm muốn chính là sự bất mãn!

Trẫm muốn chính là những Nhân Vương hai lòng kia lấy lời nói của Thiên Hoàng ra để thảo phạt Trẫm!

Trẫm nếu không cho bọn chúng một cái cớ, bọn chúng làm sao cam tâm tình nguyện nhảy ra chứ?" Hiên Viên chắp tay sau lưng, đứng trên Hành Sơn, nhìn xa xăm, vẻ mặt tự tin nói.

Hành Sơn, là một trong Ngũ Nhạc, là ngọn núi có địa vị cao nhất ngoài Côn Luân Sơn, Bất Chu Sơn và Đông Sơn Thái Sơn.

Vạn vật vốn lấy giữa làm đầu, thứ hai là đông, nhưng trong Hồng Hoang Đông Hoàng thực sự quá mạnh, áp chế đến mức Trung Nhạc

Tung Sơn không ngẩng đầu lên được, nên Thái Sơn liền trở thành ngọn núi có địa vị cao nhất trong Ngũ Nhạc, thêm vào đó Đông Hoàng cũng là Lục Ngự đầu tiên giữa Thiên Địa, trưởng của vạn hoàng, Thái Sơn cũng rất hợp lý mà trở thành ngọn núi có địa vị cao nhất ngoài Côn Luân Sơn và Bất Chu Sơn.

Núi vốn dĩ chỉ là núi, vì người mà quý.

Vì vậy, ngoài Thái Sơn, địa vị cao nhất trong Ngũ Nhạc chính là Nam Nhạc Hành Sơn, thứ hai là Tây Nhạc Hoa Sơn, sau đó mới là Trung Nhạc Tung Sơn và cuối cùng là Bắc Nhạc Hằng Sơn.

Ngũ Nhạc là do năm ngón tay của Bàn Cổ hóa thành, nằm ở bốn phương Hồng Hoang, trở thành năm ngọn núi.

"Cái này..." Phong Hậu và Đại Hồng nhất thời cũng không còn lời nào để nói, họ nhìn nhau, đều tỏ vẻ kính phục Hiên Viên.

Chỉ là cùng lúc kính phục, bọn họ vẫn có chút lo lắng, lo lắng liệu Hiên Viên có thể xử lý tất cả những điều này hay không....

Nếu là đấu đơn, thì họ tự nhiên không chút do dự, nhưng nếu là tác chiến quy mô lớn như vậy, thì đó không phải là việc một người có thể làm được.

"Không cần lo lắng, tin Trẫm là được!" Hiên Viên tràn đầy tự tin nói.

Mà đô thành y muốn xây dựng chính là bên bờ Lạc Thủy, Lạc Thủy là một hệ thống sông nước chảy từ đông Hồng Hoang qua tây Hồng Hoang, con sông này xuyên suốt đông tây, lại chia cắt nam bắc.

Vô cùng gần dãy Côn Luân Sơn, tổ của vạn núi, cũng có nghĩa là đã được coi là trung bộ Hồng Hoang rồi!

Hiên Viên muốn xây dựng đô thành ở đây, hiển nhiên là muốn triệt để nắm giữ bốn biển tám hoang, vị trí này cũng là vị trí đô thành tốt

nhất.

Hầu như đều nằm ngay dưới Thiên Đình....

Một thời gian sau.

Nhân Hoàng có chiếu chỉ, ra lệnh cho một nửa số Hỗn Nguyên cường giả trong thiên hạ, xây dựng một Hoàng Thành bất thế bên bờ Lạc Thủy, sánh ngang Thiên Đình, đương làm đô thành vạn thế vạn đại của Nhân tộc, lại vì ở bên bờ Lạc Thủy, nên hiệu là Lạc Dương!

Lạc Dương Lạc Dương, đó chính là Lạc Dương!

Dương là gì?

Đó chính là Thái Dương!

Đó chính là mặt trời!

Đó chính là Đế Tuấn!!!

Cũng chính là Thiên Đế!!!

Có thể nói, hành động này của Hiên Viên, đã là lòng Hiên Viên, người qua đường đều đã biết.

Tuy nhiên điều kỳ lạ là, hành động này lại không hề gặp phải sự chế tài của Thiên Đình, phảng phất như là đang cố ý buông lỏng Nhân tộc vậy!

Cảnh tượng này, khiến bọn họ đều cảm thấy cực kỳ chấn kinh, nhưng sau khi chấn kinh thì lại càng kinh hãi hơn.

Thiên Đình ẩn nhẫn như vậy, bọn họ không tin đây là do Thiên Đình đã già hay Đế Tuấn đã già, tám phần là sau này chắc chắn sẽ bùng phát ra một trận chiến tranh lớn hơn.

Nhất thời, khí phân giữa Thiên Địa lại một lần nữa từ tường hòa chuyển biến thành sát khí túc sát.

Vạn tộc vạn linh sau một đoạn thời gian dài vô cùng yên bình trong Yêu Lượng Kiếp, lại sắp bước vào sát khí túc sát như Long Hán Lượng Kiếp và Hung Thú Đại Kiếp ngày trước.

Thời đại trước dài bao nhiêu, thời đại này có lẽ cũng sẽ dài bấy nhiêu.

"Thiên Địa, bắt đầu thay đổi rồi..." Trong Vô Ngân Tinh Không, Tinh Tổ ai oán thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

Nhưng Hồng Hoang biến chuyển, vốn dĩ là như vậy, đây chính là đại thế Thiên Địa, y tuy đã sớm thành tựu Cảnh Giới Hỗn Nguyên, nhưng lại cũng không có cách nào đối phó với tình huống này....

"Hoặc là, đây cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, có lẽ Hiên Viên còn thích hợp làm Thiên Đế hơn ta cũng nên." Đột nhiên, một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Tinh Tổ.

Kẻ đến chính là Đế Tuấn.

"Là ngươi a..." Tinh Tổ sau khi thấy Đế Tuấn, khẽ cười một tiếng, sau đó lắc đầu, lại nói: "Hiên Viên phong mang tất lộ, đối với Nhân tộc mà nói là một Nhân Hoàng tốt, nhưng đối với vạn tộc Hồng Hoang mà nói, lại không phải là một Nhân Hoàng tốt cũng không phải là một Thiên Đế tốt, người như y không thích hợp làm Thiên Đế." "Ồ? Tinh Tổ cũng nghĩ như vậy sao?" Khóe miệng Đế Tuấn nở nụ cười, nhẹ giọng nói.

Đúng như lời Tinh Tổ nói, y cũng nghĩ như vậy.

Tinh Thần Lão Tổ khẽ gật đầu: "Kẻ làm Thiên Đế, đương nhiên phải bao dung vạn tộc, tuyệt đối không thể câu nệ vào được mất của một tộc; nếu không ban đầu Ngô cũng sẽ không nhường vị trí Thiên Đế cho Đạo Hữu." Trong Thiên Đình họ có thể được coi là quân thần, nhưng trong tinh không, họ liền là bạn cũng là thầy.

Nếu không phải Tinh Thần Lão Tổ truyền Đạo cho Hồng Hoang, thì đâu ra Đế Tuấn của ngày nay.

"Tinh Tổ cho rằng Hiên Viên có thể gây ra sóng gió lớn đến mức nào?" Đế Tuấn tiếp tục hỏi.

Điều này không liên quan đến cao thấp của tu vi cảnh giới, cũng không liên quan đến tầm nhìn kiến thức.

Đây chỉ là đang hỏi quan điểm của người khác.

Một mình nhìn, dù sao cũng có chút 'nhất diệp chướng mục' (một lá che mắt).

Tinh Thần Lão Tổ nghe vậy ngẩng đầu nhìn thẳng lên trời, suy nghĩ một lát, sau đó nói: "Đứa nhỏ này không thể coi thường, ta thấy đứa nhỏ này tuy không thích hợp làm Thiên Đế, nhưng cũng không phải là hạng tầm thường, y phong mang tất lộ, e rằng thật sự có khả năng lật đổ Thiên Đình." Y vừa nhìn đã có thể thấy Hiên Viên này phi thường khác với người thường, có lẽ Nhân tộc thật sự cần một vị Đại Đế như vậy xuất hiện, hoặc có lẽ là kiếp trước Hoàng Thiên và những người khác giao hảo với nhân tộc nhưng cuối cùng lại có kết cục như vậy khiến y kiếp này tính tình đại biến.

Dù sao thì kiếp này, Hiên Viên là phong mang tất lộ.

Nhân Hoàng Kiếm có vỏ kiếm, nhưng Hiên Viên lại không có vỏ kiếm.

Phong mang như vậy, trực tiếp xông thẳng ba mươi sáu tầng trời, cảnh tượng ngày ấy, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Cộng thêm tu vi cảnh giới lại cao, thiên phú kỳ tài, tu vi tăng vọt, đây chính là dấu hiệu của Khí Vận tại thân.

Nếu không có Khí Vận tại thân, sẽ không có tốc độ nhanh như vậy.

“Phù đại trượng phu, sinh giữa Thiên Địa, có chí thôn thổ vũ trụ Hồng Hoang, há lại sợ hãi một kẻ hậu sinh?” Đế Tuấn mỉm cười, khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói.

Y thân là Thiên Đế, há lại sợ hãi những điều này?

Cho dù Hiên Viên có khả năng lật đổ y, thì đó cũng chẳng qua là bị lật đổ mà thôi.

Y tự tin, giữa Thiên Địa, trừ Diệp Hiên và Bàn Cổ ra, không ai có thể giết chết y, ngay cả Thần Ma Tiên Chi đã có được thân thể cũng vậy, nếu y muốn, thậm chí còn có thể đánh giết đối phương.

Sau này với thân khu của mình, y sẽ lực địch Đại Đạo Thần Ma!

“Đương nhiên là vậy!” Tinh Thần Lão Tổ khẽ cười, y thích nhìn thấy một Đế Tuấn tự tin như vậy, và một Đế Tuấn như vậy mới là Thiên Đế.

“Lạc Dương?

A....

Trẫm muốn xem ngươi liệu có thể khiến vầng mặt trời chiếu rọi vạn cổ này lặn xuống không!!!” Nghĩ đến tên đô thành mà Hiên Viên xây dựng, Đế Tuấn khẽ cười khinh thường một tiếng, trên thế gian này muốn khiến y lụi tàn há chỉ có một mình kẻ này.

Nhưng cho đến nay, y vẫn là vị Thiên Đế chiếu rọi vạn cổ!

Còn về việc Toại Nhân Thị trước đây đã đồng ý với Đế Tuấn rằng chỉ cần Đế Tuấn không thoái vị và Nữ Oa vẫn còn ở Thiên Đình thì sẽ không tấn công Thiên Đình, điều này, y cũng đã sớm không coi là một chuyện gì nữa.

Hiện nay người chấp chính không phải là Toại Nhân Thị, thậm chí đã trải qua một triều đại chuyển giao ở giữa, bây giờ đã là Hiên Viên

chấp chính, lúc này, cho dù Nhân tộc có buông thả, cũng không có gì là không thể.

Đương nhiên, người hứa hẹn lời thề lúc đó cũng không phải là Hiên Viên, mà là Toại Nhân Thị.

Trong Nhân tộc.

Điền Quốc.

"Điền Vương, hiện nay vị Bệ hạ kia đã triệu tập một nửa số Hỗn Nguyên trong thiên hạ, tất cả những ai có tên trong danh sách đều phải từ bỏ mọi việc, đi đến bên bờ Lạc Thủy để xây dựng đô thành vạn thế." Quân Tử Hiền, Nhân Vương của Quân Tử Quốc khẽ nhếch mép, mang theo chút châm biếm nói.

Hiển nhiên, y không hề coi vị Nhân Hoàng mới nhậm chức là gì.

Thiên Hoàng Toại Nhân Thị đã ban ra một ý chỉ như vậy, trong Nhân tộc tuy Nhân Hoàng đang tại vị, xét về Đại Thống Khí Vận thì phải nghe theo Nhân Hoàng, nhưng nếu xét về Đại Nghĩa, thiên hạ vẫn nghe theo Thiên Hoàng Toại Nhân Thị nhiều hơn.

Thứ nhất là Hiên Viên vừa mới kế vị xưng hoàng, vốn dĩ không có quá nhiều người ủng hộ.

Thứ hai là địa vị của Thiên Hoàng Toại Nhân Thị trong Nhân tộc thực sự quá đặc biệt.

Mà những Nhân Vương này tự nhiên cũng không nằm trong danh sách triệu tập, Hiên Viên đã cho đủ thời gian và cơ hội để bọn họ có thể liên hợp, nên cũng không triệu tập họ.

Còn về việc có phải lo lắng bọn họ sẽ cố ý để lại một số thủ đoạn trong đô thành hay không, thì không phải vậy, dù sao trong Nhân tộc thứ không thiếu nhất chính là sự tồn tại của những người tu vi cao cường.

Cho nên bọn họ cũng không thể thật sự để lại thủ đoạn gì trong đô thành dưới mí mắt Hiên Viên.

Đương nhiên, đây là đô thành của Nhân tộc, bọn họ cũng sẽ không thật sự mất trí đến mức đó, thứ bọn họ muốn là vị trí Nhân Hoàng, chứ không phải một Nhân tộc đầy thương tích.

Điền Vương Điền Hoàn thần sắc đạm nhiên, nhìn Quân Tử Hiền đang cổ động y trước mặt khẽ cười, nói: "Ồ?

Vậy thì sao?" Y không phải là loại người chỉ cần nghe nói một tiếng là bị lừa đến mức quần lót cũng phải cởi ra.

Quân Tử Hiền liếc đối phương một cái dị thường, trong lòng thầm nghĩ, "Cái đồ nhóc con này, còn dám giả vờ với ta, ngươi là loại Điền Vương gì ai mà không biết, ban đầu khi Địa Hoàng Thần Nông Thị tuyên bố Hiên Viên Thị kế thừa Đại Thống, người nhảy nhót hăng nhất chính là ngươi, bây giờ còn dám giả vờ với ta." "Lời Điền Vương nói là thật không biết ý ta, hay là giả không biết đây..." Quân Tử Hiền đầy thâm ý nói.

Y cũng không nói quá trắng trợn, dù sao chuyện này vạn nhất đối phương thật sự "chỉ điểm" mình, thì đến lúc đó y sẽ không còn đứng về phía Đại Nghĩa nữa.

Mục đích có thể là lật đổ Hiên Viên, nhưng khẩu hiệu tuyệt đối không thể nói là mình tạo phản.

"Ồ?

Quân Tử Vương nói có ý gì, bản vương không hiểu lắm..." Điền Hoàn tiếp tục giả ngu giả lơ, coi như mình không nghe hiểu.

Chương 324

Mà lúc này, Quân Tử Hiền cũng có chút cạn lời rồi, mình chạy từ xa đến đây không phải là muốn cùng Điền Hoàn ở đây đánh thái cực.

Thế là, y vừa chuẩn bị mở miệng.

Lại thấy Ngọc Vương Cổn, vua của Ngọc Quốc, người đã sớm đạt thành đồng thuận với mình ở phía bên kia, không kiên nhẫn mở miệng nói: "Ta nói Điền Vương ngươi từ bao giờ lại trở nên ngu ngốc đến vậy?

Ngay cả lời nói rõ ràng như thế cũng không hiểu sao?" Điền Hoàn nghe vậy sắc mặt tối sầm, gã này nói chuyện thật sự quá khó nghe, làm gì có ai nói chuyện như vậy.

Quân Tử Hiền ở một bên cũng ngây người ra, "Tên này, bảo ngươi đến cùng khuyên can, chứ không phải để ngươi đến gây chuyện đâu." Khi hai người đang có sắc mặt khó coi, lại thấy Ngọc Vương Cổn trực tiếp thẳng thừng mở miệng nói: "Ta và Quân Tử Vương đã kết minh hữu, chuẩn bị phụng Thiên Tĩnh Nan, để thảo phạt kẻ bất thần!

Điền Vương có muốn gia nhập bọn ta không?!" Điền Hoàn: "..." Đồ mãng phu!

Đây là từ đâu ra một tên mãng phu vậy?!

Một tên mãng phu như thế, nếu cùng hắn mưu việc lớn, nhất định sẽ thảm bại!

Ngay lập tức, y sắc mặt đại biến, giả vờ giận dữ quát mắng từ chối: "Ngọc Vương!

Nhân Hoàng đương kim chẳng qua vừa mới đăng cơ, ngươi đã

giương danh hiệu phụng Thiên Tĩnh Nan ư?

Ngươi rốt cuộc có ý đồ gì!

Nếu là giương chiêu bài phụng Thiên Tĩnh Nan mà thực tế muốn làm Nhân Hoàng, thì ta nhất định sẽ tấu bẩm Bệ hạ, khiến ngươi nhận tội phục pháp!" Vụt!

Lập tức, sắc mặt Cổn biến đổi, y hung ác trừng mắt nhìn đối phương, đầy kiêng kỵ nhìn đối phương nói: "Điền Hoàn!

Ta kính ngươi là hảo hán, không ngờ bây giờ lại trở mặt không nhận người, muốn tố cáo chúng ta!" Y rất muốn phong ấn Điền Hoàn trước mặt này, nhưng cũng biết, đây là địa bàn của người ta, bọn họ căn bản không thể làm được.

Cổn trước nay vốn bốc đồng như vậy, nếu không phải trong Hồng Hoang thực lực là vương, y làm sao có thể gánh vác vị trí vương này.

"Ngọc Vương, đừng có hồ ngôn loạn ngữ nữa!" Quân Tử Hiền sắc mặt đại biến, vội vàng quát mắng.

Sau đó hướng về Điền Hoàn vẻ mặt cười bồi nói: "Điền Vương, xin hãy thông cảm, Ngọc Vương trước nay vẫn như vậy, không phải cố ý." Điền Hoàn nghe vậy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng vẫy vẫy tay chậm rãi nói: "Thôi vậy, chuyện ngày hôm nay, cứ xem như ta chưa từng nghe thấy, các ngươi đi đi, ta cũng lười so đo với các ngươi." Quân Tử Hiền nghe vậy sắc mặt mới dễ nhìn hơn một chút, tuy không thành công thuyết phục được Điền Vương, nhưng rốt cuộc cũng không tự mình dính vào.

Sau đó, y khẽ cười, nói: "Nếu sau này Điền Vương có thay đổi, cứ đến Quân Tử Quốc tìm ta." Nói đoạn, liền kéo Cổn, người đang vẻ mặt nghĩa phẫn điền ưng hung ác, rời khỏi đây.

Đợi hai người đi rồi, sắc mặt khó coi ban đầu của Điền Hoàn lập

tức trở nên thú vị, một nụ cười hiện lên khóe miệng.

"Việc lớn như vậy, sao có thể dễ dàng tin người được chứ..." "Hơn nữa, cho dù ta có theo các ngươi làm phản, đến lúc đó thành công thì vị trí Nhân Hoàng cũng sẽ không phải của ta, ta chỉ cần giữ vững vị trí của mình là đủ rồi..." Ánh mắt Điền Hoàn lóe lên một trận quang mang, y muốn xem, xem đến lúc đó rốt cuộc có bao nhiêu người dám phản Hiên Viên.

Nếu không nắm chắc phần thắng, y sẽ không dễ dàng phản bội.

Bất mãn Hiên Viên làm Nhân Hoàng không có nghĩa là phải theo bọn họ phát động phản loạn, đây là hai chuyện khác nhau.

Không phản loạn, mình vẫn là Nhân Vương, nhưng nếu phản loạn, mà thất bại thì hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn nhiều.

Vì vậy, y muốn xem, xem đối phương rốt cuộc có thành công hay không, nếu muốn thành công, đến lúc đó mình lại đầu hàng đối phương, cũng chẳng sao.

Bên ngoài.

Ngọc Vương Cổn vừa rời khỏi vương cung, nghĩ đến chuyện vừa rồi, một trận nổi giận đùng đùng, mạnh mẽ hất tay Quân Tử Hiền ra, quát mắng: "Ngươi lúc nãy vì sao lại cứ thế mà đi, hắn đã biết chuyện của chúng ta rồi, nếu cứ để mặc hắn, vạn nhất hắn bẩm báo chuyện này lên, thì chúng ta chẳng phải là chờ chết sao!" Chuyện tạo phản lớn như vậy, không thể không giết.

Y trước đó sở dĩ trực tiếp nói ra, là vì vẫn nghĩ Điền Vương cũng giống bọn họ, chẳng qua là có một số yếu tố khác khiến y không trực tiếp bộc lộ mà thôi.

Quân Tử Hiền thì lại không tức giận, khẽ cười, phảng phất như mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay, nói: "Cứ yên tâm đi, hắn sẽ

không nói đâu, hắn biết đây là suy nghĩ của rất nhiều người, nhưng hắn không dám dễ dàng hạ quyết định, người như hắn chắc chắn sẽ đứng sau quan sát, đợi đến khi đại thế đến, tự nhiên cũng sẽ theo về phe chúng ta thôi." Người như Điền Hoàn, y đã gặp nhiều rồi, cân nhắc lợi hại, vĩnh viễn không biết mạo hiểm, mà như vậy cũng vĩnh viễn không thể đạt được lợi ích chân chính.

"Thật vậy sao..." Cổn xoa xoa đầu mình, có chút không quá chắc chắn nói.

Đối với Quân Tử Hiền, y vẫn cực kỳ tin phục.

"Tiếp theo, đến chỗ tiếp theo, Xích Vưu, tên này nhất định sẽ đồng ý liên hợp với chúng ta." Khóe miệng Quân Tử Hiền lộ ra một nụ cười, nói.

"Ồ?

Sao lại xác định như vậy?" Cổn có chút nghi hoặc nói.

"Từ khi Xích Vưu lên làm Nhân Vương, việc đầu tiên y làm là gì?" Quân Tử Hiền không trực tiếp nói, ngược lại hỏi.

Cổn nhíu mày, tiếp lời: "Lôi kéo quan hệ?" "Đúng!

Không sai, chính là lôi kéo quan hệ, đi khắp nơi thuyết phục, đối với những chuyện khác đều không mấy để tâm, mục đích của y rất rõ ràng, đó chính là muốn lên ngôi làm Nhân Hoàng, chứ không phải vị trí Nhân Vương này." Quân Tử Hiền gật đầu, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười tự tin.

Đối với suy đoán về Xích Vưu, y tự biết mình đoán cũng đã tám chín phần không sai rồi.

Trong Nam Thiên Cung.

"Y mạnh hơn ta tưởng tượng nhiều..." Toại Nhân Thị nhìn Hiên

Viên vừa mới đăng lên ngôi Nhân Hoàng không lâu, có chút vui mừng mỉm cười.

Bên bờ Lạc Thủy, Lạc Dương tuy vẫn chưa thành hình, nhưng đã đang bố trí các loại trận cơ Đại Trận.

Tất cả trận pháp mà Nhân tộc có thể kiếm được, đều đã được dung hợp hoàn hảo với nhau, cùng nhau tạo thành một Siêu Cấp Đại Phòng Ngự Trận Pháp.

Trận pháp này bao gồm công, phạt, khốn, phòng và các phương diện khác hợp thành một thể, mỗi Sát Trận đều lồng ghép Trận Trận Khốn, từng cái một liên tiếp lồng vào nhau, càng ngày càng mạnh.

Trên Lạc Thủy, vị Nhân Hoàng Hiên Viên đang ở trên cao, tỉ mỉ điều phối mọi thứ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đình.

"Trẫm!

Nhất định phải kéo Thiên Đình xuống!!!" "Chư vị Nhân tộc tiên tổ, các vị hãy xem cho kỹ!

Thần Phật khắp trời, đều phải thần phục dưới chân Nhân tộc!" "Vạn tộc vạn linh, duy Nhân chí cao, duy Nhân chí cường!" Y thì thầm lẩm bẩm, sau đó trong dòng chảy dài vô tận của năm tháng, niệm này đang từ từ khắc sâu.

Khi Nhân tộc triệt để xưng bá Hồng Hoang, khái niệm này cũng sẽ trở thành sự tồn tại chân chính, chiếu rọi vạn vật chư thiên.

"Bệ hạ, tòa Thần Thành này quả nhiên hoành vĩ a!" Đại Hồng, với tư cách là người giám sát thi công, lúc này cũng hớn hở chạy đến.

Thần Thành tự nhiên có phương pháp đúc tạo Thần Thành, dược liệu là thứ yếu, chủ yếu quan trọng nhất vẫn là trận pháp.

Chỉ cần trận pháp được bố trí tốt, thì cơ bản là không có chuyện

gì.

Đối với những tồn tại cấp bậc như họ, đương nhiên không thể thật sự chỉ dựa vào một tòa thành trì mà có thể chống đỡ được vô số thần linh rồi.

"Ồ?

Nền móng Thần Thành còn chưa xây xong, ngươi đã có thể nhìn ra được sự hoành vĩ sao?" Hiên Viên khẽ nhếch mép, đầy ý vị nhìn Đại Hồng.

Đại Hồng "hắc hắc" cười một tiếng, nói: "Trận pháp bàng bạc như vậy, tất nhiên là một tòa tuyệt thế chi thành!" Hiên Viên khẽ gật đầu, nói: "Trẫm muốn lấy Nhân tộc Khí Vận làm căn cơ, đúc tạo một đô thành vạn thế bất hủ chân chính!" Thần Triều có thể thay đổi, nhưng đô thành không thể thay đổi.

Nếu không, thì cũng quá động loạn, sau này Nhân tộc cũng sẽ dời đô khắp nơi, đến lúc đó thật sự là đô thành đi khắp chốn.

Vẫn là loại này, sau này triệt để định đô một chỗ là thích hợp nhất, như vậy Nhân tộc đời đời kiếp kiếp kinh doanh nơi này, cũng có thể chế tạo nơi đây thành một thành trì vĩnh viễn không bị phá hủy.

Có lẽ, nơi đây chính là hạt giống cuối cùng của Nhân tộc cũng nên....

Khi Nhân tộc đang bắt đầu động loạn, Yêu tộc trong bốn biển tám hoang cũng dần dần rục rịch.

Những Yêu tộc này không phải là những yêu tiên ở trong Thiên Đình, đây là những Yêu tộc ban đầu không có tư cách tiến vào Thiên Đình hoặc tự mình chủ động ở lại đại lục.

Những Yêu tộc này dần dần liên hợp lại, cuối cùng lấy Thanh Khâu Hồ Quốc do Thiên Đình phái xuống làm đầu, thành lập một phân

bộ Yêu tộc Nhân Gian chuyên đàn áp Nhân tộc, tên là Thanh Khâu Yêu Quốc.

Tây Hoang, Phật Môn. "Đạo hữu, Nhân tộc nội loạn đã sinh, thời cơ để chúng ta nhúng tay đã xuất hiện.

Hiện tại hãy đến Nhân tộc truyền đạo, lại phò tá vị Nhân vương chịu thừa nhận Phật Môn chúng ta, giúp hắn nhất thống Nhân tộc, trở thành Nhân Hoàng.

Đến lúc đó, Phật Môn ta mới có thể đại hưng!

Đến lúc đó, ba người chúng ta mới có cơ hội nắm lại quyền hành a!!!" Âm Dương Lão Tổ chạy đến nơi bế quan của Dương Mi Lão Tổ.

Tại đây, Tam Thế Tổ của bọn họ đều tụ tập đông đủ.

Lời nói của hắn rất rõ ràng, đó chính là thừa dịp Nhân tộc nội loạn để đục nước béo cò.

Đương nhiên, việc này nếu làm tốt thì đúng là có thể bắt được cá lớn.

Bởi vì nếu phò tá một vị Nhân vương thành tựu cơ nghiệp bất thế, thì Phật Môn tự nhiên sẽ có được cơ hội đại hưng.

Mà đến lúc đó, bọn họ mới chính là đại lão thực sự của Phật Môn.

Nhưng hiển nhiên, Âm Dương Lão Tổ không thể nào thật sự lo nghĩ cho hai người kia.

Điều hắn đề xuất bề ngoài thì có vẻ khả thi, cũng xác thực là có thể làm được, nhưng một khi không làm được thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhân Hoàng Hiên Viên chấp chưởng sát phạt, há lại là kẻ cam chịu để người khác ức hiếp?

Chỉ cần bọn họ dám nhúng tay vào sự vụ nội bộ của Nhân tộc, chỉ cần thật sự để Hiên Viên rảnh tay, thì hai gã này đừng hòng sống sót trở về!

Dương Mi Lão Tổ nghe vậy thì sững sờ, lập tức tế tâm suy tính.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, hắn gật đầu, đại hỉ nói: "Không sai, đây chính là thời cơ tốt của chúng ta, thành vương bại khấu, chính ở ngày hôm nay!

Dù sao chúng ta cũng đã không còn gì để mất!

Cho dù Nhân Hoàng giận dữ công đánh Phật Môn, thì chúng ta cũng có thể trực tiếp co đầu rút cổ lại.

Dù sao Phật Môn tuyệt đại đa số đều nằm trong tay hai tên phản đồ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn kia!" Theo hắn thấy, bản thân cũng chẳng có tổn thất gì, cho dù thất bại cũng bất quá là trốn đi mà thôi, chỉ cần không chường mặt ra quá mức trương dương thì sẽ không có đại sự gì.

Mà cho dù Hiên Viên có mạnh hơn nữa, cũng bất quá chỉ là một tên tiểu quỷ vừa mới trở thành Hỗn Nguyên chi cảnh không bao lâu mà thôi.

Luận về đạo đào tẩu, ai lại có thể nhanh hơn Dương Mi hắn chứ?

Nhanh nhất chính là Không Gian thần thông, so với cái gì mà Kim Ô Hóa Hồng chi thuật, Kim Quang Tung Địa chi thuật, Súc Địa Thành Thốn chi thuật... thì lợi hại hơn nhiều lắm.

Mà Dương Mi Lão Tổ, thân là tồn tại chấp chưởng Không Gian Đại Đạo, tự nhiên sẽ không úy kỵ Hiên Viên.

Chỉ là hắn không biết, Hiên Viên cũng nắm giữ Không Gian Đại Đạo.

Hắn vốn dĩ không đi tham gia đại điển đăng cơ của Nhân Hoàng, tự nhiên cũng không biết chuyện này. "Lời ấy đại thiện!

Âm Dương đạo hữu quả thật là trí nang trong số chúng ta a!!!" Thời Thần Lão Tổ cười ha hả nói, trong lòng đầy vẻ cao hứng. "Hahahahaha, quả thật như thế!!" Dương Mi Lão Tổ cũng cảm thấy Âm Dương Lão Tổ trước mặt không phải đang hố bọn họ.

Dù sao chuyện này cũng quan hệ đến việc ba người bọn họ đoạt lại đại quyền.

Dựa theo khí vận cường thịnh của Phật Môn hiện nay, chỉ cần bọn họ có thể đoạt lại vị trí chủ đạo, vậy thì bọn họ lời to rồi.

Cường thủ hào đoạt tự nhiên là không được, dù sao làm vậy chỉ khiến Phật Môn khí vận phản phệ bọn họ.

Nhưng một khi đứng vững gót chân trong Nhân tộc - nơi thích hợp truyền đạo nhất thiên hạ, thậm chí trở thành quốc giáo của Nhân tộc, thì cái gọi là Tiểu Thừa Phật Giáo của bọn họ sẽ biến thành Đại Thừa Phật Giáo!!!

Cái gì chó má Đại Thừa với Tiểu Thừa, chẳng qua là xem ai quyền lực lớn, ai có tiếng nói lớn hơn trong Phật Môn mà thôi!

Thật sự nếu vui vẻ, bắt một con mèo con chó đến làm Phật Tổ cũng bất quá chỉ là một câu nói của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thôi! "Hahahahaha..." Âm Dương Lão Tổ cũng cười ha hả theo, sau đó, cả ba người đều bật cười.

Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ không hề hay biết nụ cười của Âm Dương Lão Tổ đằng sau âm hiểm đến mức nào, đó là một tiếng cười đầy khoái ý.

Âm Dương Lão Tổ phảng phất như đã nhìn thấy cảnh tượng hai kẻ này bị tiêu diệt. ...

Sau đó, Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ quả nhiên chạy đến Nhân tộc để móc nối với những Nhân vương kia.

Bọn họ lấy danh nghĩa Phật Môn làm cờ hiệu, nhất thời thế mà lại thật sự để bọn họ tìm được.

Người đó tên là Xích Vưu.

Đúng vậy, chính là tên Xích Vưu đã sớm bị Ma Tổ La Hầu khống chế.

Lúc đầu bọn họ tìm không phải là Xích Vưu, mà là một Nhân vương dưới trướng Xích Vưu, sau đó dưới sự dẫn tiến của vị Nhân vương kia, Xích Vưu liền đồng ý việc này.

Cũng chẳng phải là thật sự tin tưởng Phật Môn, mà chỉ bất quá là vì muốn hố Phật Môn một vố.

Ngày hôm đó.

Xích Vưu khóe miệng mang theo ý cười, nhìn Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ đang ngồi trước mặt, nói: "Hai vị Phật Tổ có thể trợ giúp ta một tay, Xích Vưu tự nhiên là cảm kích bất tận, tại đây kính hai vị Phật Tổ một ly." Nói xong, liền đem rượu trong tay uống một hơi cạn sạch. "Dễ nói dễ nói, haha..." Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ cũng đem rượu trong chén uống cạn, sau đó đưa mắt nhìn về phía Xích Vưu, bọn họ luôn cảm giác Xích Vưu nói lời này là vì có việc muốn nhờ.

Quả nhiên, chỉ thấy Xích Vưu tiếp đó đứng dậy, hướng về phía hai người bọn họ bái một cái, nói: "Chỉ là hiện nay Nhân Hoàng thế đại, còn thỉnh hai vị Phật Tổ ra tay tương cứu a!" "Ồ?

Nhân vương không cần khách khí như thế, đã hai người chúng ta đi tới nơi này, tự nhiên sẽ không tọa thị bất lý!" Dương Mi Lão Tổ vội vàng hư không đỡ một cái, đỡ Xích Vưu dậy. "Còn thỉnh Nhân

vương nói ra, phàm là chuyện trong khả năng, tất không chối từ!" Thời Thần Lão Tổ cũng hướng về phía Xích Vưu chắp tay, lời thề son sắt nói.

Xích Vưu nghe vậy đại hỉ, vội vàng đem lời đã sớm chuẩn bị sẵn trong lòng nói ra: "Hai vị Phật Tổ có chỗ không biết a, nếu là tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng với các Nhân vương khác, thì đó tự nhiên là chuyện cực kỳ đơn giản, ta cũng có tự tin có thể thắng được; nhưng hiện tại là đang tranh vị với Nhân Hoàng a!

Hắn trên tiên thiên đã chiếm cứ đại nghĩa danh phận, cho nên chúng ta vô luận làm chuyện gì cũng đều rất khó, đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng ta đến hiện tại cũng chưa làm phản.

Cho nên, chỉ cần Nhân Hoàng còn đó, chúng ta không có cách nào xuất thủ làm loạn.

Nhưng vấn đề lại đến, chúng ta lại không cách nào đi động đến Nhân Hoàng, dù sao chúng ta là Nhân vương, là dưới trướng của hắn." Nói đến đây, Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ cũng đã hiểu tên này có ý gì rồi.

Đa phần chính là muốn để bọn họ đi đánh giết Nhân Hoàng, sau đó bọn hắn mới dễ tạo phản, trực tiếp quét ngang các quốc gia khác, sau đó xưng bá Nhân tộc, đăng đỉnh ngôi vị Nhân Hoàng!

Hai người lược vi tính toán một chút, thế là đều gật đầu, nói: "Việc này cứ giao cho chúng ta, nhất định làm thỏa đáng!

Đúng rồi, Nhân Hoàng mạnh bao nhiêu?

Hai người chúng ta liệu có đủ?

Còn có khi chúng ta ra tay trấn áp Nhân Hoàng, liệu có Nhân tộc nào khác ra tay ngăn cản hay không..." "Hai vị Phật Tổ cứ yên tâm!

Chương 325

Nhân Hoàng thực lực bất quá cũng chỉ tương đương tại hạ, dù sao cũng là một kẻ hậu sinh, cho dù tiến vào Hỗn Nguyên thì có thể mạnh bao nhiêu chứ?

Bất quá thiên phú của hắn kinh người, cho nên phải thừa dịp còn sớm mà đánh giết!

Hiện nay phân nửa cường giả Hỗn Nguyên của Nhân tộc đều bị trưng tập đến bên bờ Lạc Thủy để xây dựng đô thành Lạc Dương!

Số cường giả Hỗn Nguyên còn lại cũng đều trấn thủ tại các nơi.

Về phần hai vị Nhân Hoàng đời trước, đến lúc đó do ta cùng các Nhân vương dưới trướng cùng nhau xuất diện đi chặn bọn họ lại.

Cho nên, hai vị Phật Tổ chỉ cần đi tới Hữu Hùng Quốc, liền có thể đánh giết Nhân Hoàng.

Xích Vưu tại đây đối thiên phát thệ, nếu hai vị Phật Tổ thật sự giết chết Nhân Hoàng, chỉ cần đợi ta ngồi lên ngôi vị Nhân Hoàng, thì Phật Môn chính là Nhân tộc quốc giáo!!!" Xích Vưu tự nhiên hiểu được nỗi lo âu của đối phương, thấy đối phương đáp ứng, lập tức vỗ ngực bảo đảm.

Đồng thời, cũng không quên vẽ cho hai người cái "bánh vẽ" thật lớn.

Dù sao cũng là chuyện không thể xảy ra, cứ tiếp tục chém gió là được.

Chặn?

Chặn cái đầu mẹ ngươi mà chặn!

Trực tiếp chạy trốn thì có!

Chỉ cần ngươi thật sự dám đi ám sát, lão tử dám ở bên cạnh xem kịch.

Ngươi nếu giết thành công, ta sẽ giết ngươi; nếu không thành công, tên kia sẽ là người đầu tiên xông lên phong ấn các ngươi!

Chữ "giết" ở đây, thực tế cũng chính là phong ấn.

Bởi vì giết không được, cho nên ý tứ chính là phong ấn hắn, khiến hắn vĩnh thế không được xuất thế.

Bất quá hiển nhiên, Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ tin, hai người bọn họ tin vào lời quỷ thoại của Xích Vưu, đặc biệt là khi Xích Vưu đối thiên phát thệ, lại càng tin hơn.

Ai cũng biết, Thiên Đạo thệ ngôn không thể loạn phát.

Cho dù là cường giả Hỗn Nguyên cũng y nguyên như thế. "Tốt!

Vậy thỉnh Nhân vương ở đây chờ tin vui!!!" Dương Mi Lão Tổ cười lớn nói, sau đó thân hình biến mất không thấy.

Thời Thần Lão Tổ cũng đi theo.

Trong nháy mắt, hai người liền rời khỏi nơi này. "Hahahahaha...

Hahahahaha...

Những lão cổ đổng này, sao mà dễ lừa như vậy!!!" Sau khi cảm tri khí tức hai người biến mất, Xích Vưu nhịn không được phát ra tiếng cười nhạo điên cuồng. "Bọn họ nếu không dễ lừa, ngày xưa sao có thể bị Hồng Quân đùa bỡn trong lòng bàn tay chứ..." Đột nhiên, lời nói của La Hầu từ đáy lòng hắn vang lên, trong nháy mắt bóp tắt nụ cười của hắn.

Xích Vưu như ăn phải ruồi bọ, thần tình lãnh mạc nói: "Ngươi tới làm gì?" Nếu nói hận ai nhất, thì tự nhiên chính là La Hầu, đối với kẻ

đã khống chế hắn làm Ma Tổ này.

Mà cái gọi là tám mươi mốt huynh đệ của hắn, cũng chính là những Nhân vương bị La Hầu trực tiếp khống chế, những Nhân vương đó hào vô nghi vấn đều ủng hộ hắn.

Điểm này cũng làm hắn có chút an ủi, dù sao tuy bị La Hầu khống chế, nhưng xác thực cũng thật sự có được một chút chỗ tốt. "Ha ha...

Ta tới hay không tới, ngươi lại làm gì được ta?" La Hầu cười nhạo một phen, sau đó biến mất không thấy. "Đáng ghét!!!" Tâm tình vốn đang tốt đẹp của Xích Vưu lập tức bị La Hầu phá hủy.

Tuy nhiên nhiệm vụ hố hại Phật Môn là do La Hầu hạ đạt, nhưng khi thật sự làm thì vẫn rất sướng. ...

Một bên khác.

Đô thành Hữu Hùng Quốc.

Hai tôn bóng dáng khổng lồ che khuất bầu trời đột nhiên xuất hiện phía trên đô thành, mỗi một tôn đều lớn bằng cả một tòa đô thành, triệt để chặn đứng bầu trời phía trên.

Cường giả Hỗn Nguyên của Hữu Hùng Quốc đã sớm bị Hiên Viên phái đi giám sát thi công đô thành, hắn thì tạm thời dùng nơi này làm đô thành để xử lý chính vụ. "Trong vòng ba hơi thở, biến mất trước mắt Trẫm!

Nếu không..." Keng!!

Một đạo thân ảnh như một thanh bảo kiếm xuất thế, phong mang tất lộ, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hai bóng người khổng lồ trước mặt, trong miệng tràn đầy sát khí nói: "TỬ!!!" Oanh long long!!!

Từng trận đạo vận cường đại vô cùng bùng phát trên người Hiên Viên!

Vô số đạo vận ấy lấy Kiếm Đạo làm tôn, tất cả đều thần phục dưới Kiếm Đạo, mà Vương Đạo, Bá Đạo cùng Hoàng Đạo không nghi ngờ gì chính là những viên minh châu sáng chói nhất trên Kiếm Đạo!

Nhân Hoàng cường đại, Nhân Hoàng uy nghiêm, vào giờ khắc này triển lộ không bỏ sót chút nào!!!

Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ liếc nhìn nhau, cả hai đều có chút kinh thán, đạo vận của đối phương cư nhiên lại cường đại như vậy!

Cái này còn mạnh hơn Xích Vưu quá nhiều!

Hiển nhiên là cảnh giới Hỗn Nguyên trung kỳ rồi!

Nhưng hai người bọn họ cũng không quá để ý, ngược lại cười nói: "Nhân Hoàng Hiên Viên, có tội với Hồng Hoang, hôm nay nên cúi đầu chịu chết!" Bởi vì bọn họ cũng đều là cảnh giới Hỗn Nguyên trung kỳ, lại thêm hai người liên thủ, không thể nào không địch lại nổi một kẻ hậu sinh bối! "Tìm chết!!!" Trong đôi mắt Hiên Viên lóe lên một tia nộ ý, lập tức tay phải mạnh mẽ mở ra, một thanh hoàng kim bảo kiếm từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện trong tay hắn.

Tranh ~ Một tiếng bảo kiếm xuất vỏ vang lên, Nhân Hoàng Kiếm liền đã xuất hiện trong tay hắn, mà vỏ kiếm tự động ẩn nặc không thấy.

Ông ông ông!!!

Trong Nhân Hoàng Kiếm không ngừng lấp lóe từng đạo kim quang, bên trong từng đạo kim quang ẩn chứa vô số đại đạo.

Đây là Hoàng Chi Đại Đạo!

Thân là Nhân Hoàng, đương thừa tải tất cả!

Bao dung tất cả!

Cũng như quét sạch tất cả!!!

Một cỗ bạo ngược sát phạt chi niệm từ trong Nhân Hoàng Kiếm mãnh liệt xuất hiện, uy nghiêm quang minh hạo đãng chi niệm thay nhau nổi lên.

Đây là một loại sát phạt hạo đãng quang minh, đây là tồn tại như thiên tru (trời phạt)!

Hiên Viên tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, nhẹ nhàng hướng về phía Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ vung lên.

Ông ông ông!!!

Một vệt kim hoàng sắc quang mang trong nháy mắt bạo xạ mà ra, đó là một đạo kiếm khí khổng lồ hoành quán gần như toàn bộ khoảng cách giữa thiên địa!!!

Đây là một kiếm bình thường nhất!

Đây cũng là một kiếm quán chú Kiếm Đạo cảm ngộ của Hiên Viên!

Đây là kiếm khí đầu tiên Nhân Hoàng Kiếm dùng để đối địch bắn ra!!

Cái này không chỉ là một đạo kiếm khí, đây đã là một đạo quy tắc!

Là một đạo pháp tắc!

Đây là Hoàng Chi Đại Đạo, hoàng hoàng thiên uy!!!

Đây là một kiếm chí cao vô thượng thuộc về tôn nghiêm của Nhân Hoàng!

Cùng lúc đó, Hiên Viên thấp giọng khẽ nói: "Thử khứ đương thối ức vạn lý!

Phủ thủ xưng thần do khả tồn!" (Kiếm này đi đẩy lui ức vạn dặm!

Cúi đầu xưng thần còn có thể sống!) Đối mặt với một kiếm khủng bố vô cùng này, ý tứ khinh thường trong lòng Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ lúc trước trong nháy mắt biến mất không thấy!

Hai bóng người to lớn vô cùng kia, lúc này trên mặt lộ ra thần tình khủng hoảng!

Bọn họ đối mặt với một kiếm này, cứ như là đối mặt với một búa năm đó của Bàn Cổ vậy!!!

Đồng dạng uy lực kinh người!!

Đồng dạng thường thường không có gì lạ!!!

Chiêu này khiến bọn họ nghĩ tới Bàn Cổ!!!

Trong mắt bọn họ lộ ra thần tình kinh hãi vô cùng, lập tức thi triển ra Không Gian Đại Đạo và Thời Gian Đại Đạo, đem tự thân bao bọc lại, vọng tưởng vượt qua thời không để né tránh một chiêu này.

Tuy nhiên, ngay khi bọn họ nhảy vào trong thời không không biết tên, tưởng rằng mình đã tránh được một kiếm này.

Đột nhiên, một đạo kim quang lấp lóe.

Thân thể hai người trong nháy mắt bị chém thành hai nửa!!!

Ngay tại lúc hai người kinh khủng, kim quang kia cư nhiên đi rồi lại quay lại!

Tái độ hướng về phía hai người bọn họ mà đến!

Trong nháy mắt, lại đem đầu lâu chém xuống.

Sau đó lại lấp lóe vài cái, hai người chỉ trong nháy mắt liền bị chém thành lục phân (sáu khúc)!!!

Sau đó, đạo kim sắc kiếm khí kia mới biến mất không thấy. "Trục

xuất các ngươi vào vô tận không gian ức vạn năm!

Ức vạn năm sau, mới được trở về Hồng Hoang!" Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ kinh khủng vô cùng phát hiện ra bộ phận bị trảm khai của chính mình cư nhiên không cách nào hợp lại cùng một chỗ, càng không cách nào trọng tân sinh ra, hơn nữa đại đạo thần thông dĩ vãng của cả hai đều thi triển không ra.

Phảng phất như bị phong ấn trấn áp, mà mảnh thời không loạn lưu này chính là nơi bọn họ bị phong ấn.

Nếu không có người đến đây cứu bọn họ, thì cho dù hai người tu chính là Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo nhưng y nguyên vẫn không cách nào từ chốn thời không loạn lưu này đào thoát.

Chỉ có thể nói là tự làm tự chịu.

Hai người vốn tưởng rằng thực lực Hiên Viên cũng bất quá như thế, tối đa cũng chỉ là ngang ngửa khi đơn đấu với bọn họ, mà khi hai người đồng thời xuất kích thì khẳng định là dễ như trở bàn tay.

Kết quả lại không ngờ tới, chính mình ngay cả một kiếm cũng không thể tiếp được, trực tiếp liền bị chém cho phong ấn.

Đạo kiếm khí kia ẩn chứa Sát Phạt Đạo Vận cực kỳ mãnh liệt, càng là có một tia Phong Ấn Trấn Áp Đạo Vận, không chỉ có thể dễ dàng cắt ra phòng hộ của hai người, càng có thể đem bọn họ trấn áp phong ấn, khiến cho không cách nào đào thoát.

Có thể nói, uy lực một kiếm này của Hiên Viên đã là đăng phong tạo cực.

Tuy nhiên trong mắt người ngoài, cái này dường như vẻn vẹn chỉ là một kiếm phổ thông mà thôi.

Chính cái gọi là đại đạo chí giản, không có nhiều thứ hoa lý hồ tiêu như vậy, chỉ là một kiếm, lên trời xuống đất cho dù là tới tận

cùng thời không cũng y nguyên phải chém trúng đối phương.

Tựa như một búa năm đó của Bàn Cổ, một búa đi qua, Đại Đạo Thần Ma tất cả tử thương, lại một búa đi qua, toàn bộ trọng quy trong Đại Đạo.

Hiên Viên trên bầu trời Hữu Hùng Quốc thì lạnh lùng nhìn hết thảy những thứ này.

Khu khu cẩu đà (lũ chó má), cũng dám đến trước mặt hắn phóng túng!

Mà một màn này, cũng làm cho chư thiên thần thánh nhao nhao biết được chỗ kinh khủng của Hiên Viên!

Ai cũng không dám lại đến trêu chọc Hiên Viên, cho dù là Thái Nhất luôn lấy danh Chiến Thần văn danh Hồng Hoang, lúc này cũng đều không dám đi trêu chọc Hiên Viên.

Bởi vì hắn tinh tường biết, một chiêu của chính mình còn xa xa chưa đạt tới trình độ này.

Một kiếm trấn phong Dương Mi, Thời Thần.

Tuy nói hai người này chưa bao giờ là đỉnh lưu trong Hồng Hoang, nhưng cũng là nhóm tối thượng đẳng.

Hiên Viên nhìn về bốn phía, phảng phất nhìn thấy từng tôn thần thánh đang chăm chú nhìn nơi này.

Đôi mắt hắn lạnh lùng vô cùng, phảng phất như đang nhìn từng con sâu kiến. "Kẻ nào to gan dám nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc, Nhân Hoàng Kiếm của Trẫm không ngại dính thêm một chút máu tươi đâu!!!" Ông!!!

Một cỗ Nhân Hoàng bá đạo trong nháy mắt quét ngang toàn trường, khiến đầy trời Thần Ma cùng các Nhân vương đang quan

vọng trong lòng đều kinh hãi, thần thức bị nháy mắt tảo diệt, nháy mắt mất đi xúc giác thám thính nơi này.

Phật Môn. "Uy của Nhân Hoàng, kinh khủng như vậy!!!" Chuẩn Đề chậm rãi mở ra đôi mắt đang nhắm chặt, mỉm cười nói.

Hắn tịnh không vì Phật Môn táng thất hai tôn Hỗn Nguyên mà cảm thấy có gì khuất nhục, tương phản, hắn còn cảm thấy đây là một chuyện phi thường sảng khoái.

Tuy nhiên cũng bộc lộ ra sự cường đại của Nhân Hoàng, xác thực không phải là thứ bọn họ có thể chống lại.

Nhưng như thế thì đã sao?

Hắn lại không định nhúng tay vào sự vụ nội bộ Nhân tộc, cũng không định đi đối đầu với Hiên Viên.

Hơn nữa, Nhân Hoàng Hiên Viên còn thay bọn họ trừ đi Dương Mi và Thời Thần - hai cái lão cổ đổng này. "Sư đệ, Phật Môn đã không còn ẩn họa nữa!" Tiếp Dẫn trên mặt mỉm cười, không còn nhìn thấy vẻ mặt đau khổ ngày xưa.

Thay vào đó là mãn diện xuân phong, chính là lúc đắc ý.

Phật Môn cường thịnh, hai người bọn họ càng là đắc được khí vận, trở thành chi chủ của Phật Môn, chúa tể hết thảy Phật Môn.

Tam Thế Phật ngày xưa hiện tại cũng đều bị trảm rụng hai tôn, chỉ còn lại có một tôn.

Chương 326

Một vị Hỗn Nguyên Thần Phật mà thôi, nếu dám phản bội, hai người bọn họ tự nhiên có thể dễ dàng giải quyết.

Cho nên, Tiếp Dẫn mới có thể nói không còn ẩn họa. "Phật Môn độc lựu đã sạch, ngày khác ắt sẽ càng thêm xương thịnh!" Chuẩn Đề nhìn Kim Thiền ẩn ẩn ước ước có chút tiếp xúc đến Hỗn Nguyên chi cảnh và Địa Tạng đã ngưng tụ duy nhất chân ngã, trong lòng đầy ý vui mừng.

Chờ đến khi đệ tử bọn họ thu nhận thành tựu Hỗn Nguyên, thế lực của bọn họ cũng sẽ càng thêm củng cố một phen.

Chính đang lúc hai người sướng tưởng về ngày sau.

Đột nhiên, Phật Môn khí vận chấn động một cái, tiếp đó điên cuồng rung động.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong mắt đại hãi, vội vàng xem xét Phật Môn khí vận.

Chỉ thấy Bát Bảo Công Đức Trì cùng Thập Nhị Phẩm Kim Liên còn có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Gia Trì Thần Xử vốn dùng để trấn thủ Phật Môn khí vận, ẩn ẩn ước ước có chút không trấn áp nổi Phật Môn khí vận bàng bạc vô cùng kia. "Sư huynh, sao lại như thế?!" "Sư đệ, ta cũng không biết a!" "Hiện nay, nên làm thế nào?" "Toàn lực trấn áp khí vận, vạn vạn không thể để nó thất thoát!!!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nhất thời luống cuống tay chân, động dụng tu vi toàn lực trấn áp Phật Môn khí vận đang không ngừng chấn động thất thoát kia. ... "Hahahahaha..." Âm Dương Lão Tổ thấy hai tên kia quả nhiên bị phong ấn, điên cuồng cười to.

Vốn dĩ theo suy nghĩ của hắn, hoặc là hai tên kia thành công, chính

mình đi theo một lần nữa nắm quyền và hoạch đắc đại lượng khí vận.

Hoặc là kết quả hiện tại, mà hai kết quả này, vô luận là cái nào, hắn đều có thể tiếp nhận.

Lần này, coi như là báo mối thù năm đó suýt chút nữa bị bọn chúng bán đứng! ...

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện. "Hiên Viên mạnh như thế, đã không còn là người ta có thể ứng đối." Thái Nhất khẽ thở dài, có chút hâm mộ nói.

Nhớ lại hắn chính là hậu duệ của Mặt Trời, do Bàn Cổ thần vận biến hóa.

Mà nay cư nhiên bị một tên hậu sinh bối vượt qua!

Quả thật là sỉ nhục của hắn!

Theo hắn thấy, trong thiên hạ trừ Bàn Cổ cùng đại huynh ra, ai cũng không thể mạnh hơn hắn.

Tiên Chi Thần Ma trước đó thì cũng thôi, dù sao cũng là Đại Đạo Thần Ma ngày xưa, mạnh hơn hắn cũng có thể lý giải.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện một vị Nhân tộc Nhân Hoàng, từ nay về sau, chiến lực của hắn chỉ có thể xếp hạng năm.

Như vậy, làm sao có thể xứng với cái tên Chiến Thần Hồng Hoang? "Đại khí vận, lại được đại thế sở chung, tự nhiên là như thế." Đế Tuấn thì mỉm cười, hào lơ đễnh nói.

Chỉ xét về chiến lực mà Hiên Viên thể hiện, so với hắn vẫn là yếu hơn một chút.

Nếu là hắn ra tay, hai tên kia sẽ không phải là bị trấn áp trục xuất, mà là đã chết, cái loại chết triệt để.

Bị xóa bỏ hết thảy vết tích tồn tại trong vạn giới thời không, từ

nay về sau trừ hắn ra, không còn ai biết đến nữa.

Tựa như Côn Bằng ngày xưa vậy... "Bệ hạ!!

Nhân tộc Hiên Viên đã trưởng thành khủng bố như thế, nếu không ra tay, e rằng Thiên Đình sẽ có nguy cơ bị diệt a!!!" Bạch Trạch lúc này bước ra khỏi hàng, hướng về phía Đế Tuấn đang cao tọa phía trên cúi người bái, khuyên can. "Bệ hạ!!!

Nhân tộc đáng diệt!!!

Nhân Hoàng đáng chém a!!!" "Bệ hạ!!!

Còn thỉnh tốc tốc phát binh tru diệt Nhân tộc, tru sát Nhân Hoàng a!!!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, lập tức liền có mấy chục tôn thần thánh bước ra, bái lạy Đế Tuấn.

Trong ngôn ngữ của bọn họ tràn đầy lửa giận, nhưng trong lòng lại càng thêm úy kỵ.

Bọn họ sợ hãi sẽ mất đi hết thảy hiện có, sợ hãi khí vận của bản thân có thể không còn.

Bọn họ không muốn cũng không nguyện nhìn thấy một Nhân tộc siêu cường xuất hiện!!!

Một kiếm này của Hiên Viên, tuy chém trên thân Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ, chém trên mặt Phật Môn, nhưng lại là chém vào trong tim của Thiên Đình a!!! "Còn thỉnh Bệ hạ ra tay, tru sát Hiên Viên, quét sạch Nhân tộc!!!" Thập Đại Yêu Soái, cùng nhiều Yêu Vương Đại Đế, tất cả đều bước ra tiến gián Đế Tuấn.

Đế Tuấn sắc mặt không thay đổi, khẽ nâng tay, đỡ những người này dậy, thản nhiên nói: "Nếu sợ hãi cường giả, lại làm sao có thể trở thành cường giả?" "Chư quân hưởng hạo đãng khí vận của Thiên Đình, nhưng tu vi tiến giai chậm chạp, có biết vì sao chăng?

Ngày xưa khi Thiên Đình chưa lập, lúc Trẫm còn chưa thành tựu Hỗn Nguyên, tu vi chư quân lại đột phi mãnh tiến, tiến triển cực nhanh, đã từng nghĩ tới đây là vì sao?" Đế Tuấn hỏi liền ba câu, hỏi cho đám đầy trời thần thánh này mặt mũi mộng bức.

Đúng thế, tốc độ tăng lên tu vi của bọn họ trước đó cũng không giống như bây giờ a!

Chẳng lẽ là bởi vì Hỗn Nguyên chi cảnh càng ngày càng cao thâm, cho nên tu vi bọn họ tăng lên cũng tương đối chậm lại sao?

Không!

Khí vận bọn họ nắm giữ hiện nay so với trước kia gấp mấy chục thậm chí mấy trăm lần a!!!

Nhưng hiện tại thì sao?

Tốc độ tu vi tăng lên ngược lại càng ngày càng chậm!

Phải, đây là vì cái gì? "Quy căn kết để, chính là tâm thái của các ngươi đã thay đổi.

Các ngươi cho rằng hiện tại nắm giữ khí vận bàng đại như thế, lại là quả vị Thiên Đình, tự nhiên sẽ hoành áp chư thiên, tu vi trưởng thành nhanh nhất.

Nhưng lại không nghĩ tới, thường thường là vào lúc gian nan nhất, tốc độ tu vi tăng lên mới là nhanh nhất!

Các ngươi đạt được tất cả, lại không làm được cư an tư nguy; các ngươi chỉ biết hưởng thụ chỗ tốt mà quả vị này mang lại, lại không nghĩ tới sau khi mất đi sẽ biến thành bộ dáng gì!

Không!

Các ngươi không phải không có nghĩ tới!

Các ngươi là sợ hãi!

Là úy kỵ!

Là không cam lòng!

Cho nên, mới có thể vào lúc một tuyệt thế cường giả xuất hiện, muốn thừa dịp hắn còn nhỏ yếu mà đánh giết!

Mà Trẫm những năm này, tu vi thủy chung tinh tiến như bay, trong Hồng Hoang không một địch thủ, cho dù là phóng tầm mắt nhìn cả Hỗn Độn, trừ Phụ Thần Bàn Cổ ra, ai cũng không phải đối thủ của Trẫm!

Trẫm bễ nghễ tứ hải bát hoang, thậm chí khát vọng có một địch thủ xuất hiện!!

Mà nay, Hiên Viên xuất hiện, Trẫm hận không thể để hắn lập tức phạt thiên, nhưng Trẫm biết, hắn còn không phải là đối thủ của Trẫm, xa xa không phải!

Cho nên, Trẫm muốn cho hắn thời gian, cho hắn đầy đủ thời gian, để hắn chuẩn bị kỹ càng hết thảy, để hắn tới thảo phạt Thiên Đình!

Trẫm coi Hiên Viên là đá mài dao, mà chư quân cũng phải coi Nhân tộc là đá mài dao!!!" Một phen lời nói của Đế Tuấn, tràn đầy cảm giác bá khí uy nghiêm.

Đây chính là Thiên Đế!!!

Đây chính là Đế Tuấn!!!

Tựa như Mặt Trời hạo đãng, chưa từng sợ hãi hắc ám!

Ngược lại lấy sự vĩ ngạn của bản thân xua tan hắc ám!!

Mang đến quang minh!!! "Không hổ là Thiên Đế do ta bồi dưỡng ra, xứng danh tuyệt thế a!!!" Trên bầu trời Hồng Hoang, Diệp Hiên nhìn xuống hết thảy những gì đang diễn ra, mỉm cười nói.

Cái Hồng Hoang này so với Hồng Hoang trong ký ức dĩ vãng của

hắn khác biệt rất xa, nhưng không có gì bất ngờ là Hồng Hoang này cũng mang đến cho hắn một ít kinh hỉ cực kỳ đặc thù.

Mà Đế Tuấn hiển nhiên chính là một cái đại kinh hỉ.

Hỗn Nguyên Hồng Hoang chung quy là phải dữ chúng bất đồng, mà dẫn dắt tất cả cuồn cuộn tiến về phía trước không phải là hắn - Sáng Thế Thần, cũng không phải Hồng Hoang Sáng Thế Thần Bàn Cổ, mà nên là sinh linh trong Hồng Hoang.

Hào vô nghi vấn, trong một đoạn thời gian dài trước đó đều là Đế Tuấn đang dẫn đạo tất cả cuồn cuộn tiến về phía trước.

Mà về sau, sẽ là Nhân tộc Nhân Hoàng dẫn đạo tất cả!

Lời nói này của Đế Tuấn trong nháy mắt khiến đông đảo tiên thần nghẹn họng nhìn trân trối, tràn đầy kính bội nhìn về phía vị tuyệt thế Thiên Đế đang ngồi trên cao kia.

Bọn họ phảng phất đang nhìn một tôn Thiên Đế tuyên cổ đang sướng tưởng tương lai, bọn họ vô cùng kính sợ nhìn về phía tôn Thiên Đế đó!

Đó là một tôn chú định sẽ ghi vào sử sách Hồng Hoang, trở thành một ngọn cao phong trong dòng thời gian tuế nguyệt vô cùng vô tận của Hồng Hoang tương lai!

Ngọn cao phong này không nhất định phải là không ai có thể vượt qua, nhưng nhất định là một ngọn cao phong vĩ ngạn nhất, xuất sắc nhất!

Đây là tôn Thiên Đế đầu tiên trên ý nghĩa chân chính của Hồng Hoang!

Cũng là Thiên Đế xuất sắc nhất Hồng Hoang!

Cho dù người đời sau có thể siêu việt hắn về thực lực, nhưng lại

khó lòng siêu việt hắn về tâm hưng, về phong thái Thiên Đế!! "Tâm hung của Bệ hạ thật vĩ ngạn, khiến chúng thần theo không kịp!

Lời Bệ hạ, khiến thần bái phục!!!" Lập tức, những thần thánh kia cũng đều nhao nhao hướng về phía Đế Tuấn bái một cái.

Một phen ngôn ngữ này của Đế Tuấn, triệt để mắng bọn họ tỉnh ngộ.

Sự tình chính là như vậy, bọn họ đã sớm theo việc đạt được phú quý quyền thế trong tay mà dần dần quên đi tâm ý tiến thủ ngày xưa.

Tâm ý tiến thủ, tự nhiên là chuyện cực kỳ quan trọng.

Mà Đế Tuấn cũng chỉ khẽ gật đầu, sau đó liền rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hắn hy vọng lần này là thật sự có thể mắng cho những người này tỉnh lại, đừng dẫm vào vết xe đổ nữa.

Cứ để Nhân tộc trở thành một lần đá mài dao của Thiên Đình đi, nếu thanh dao Thiên Đình này thật sự mục nát không chịu nổi, mài gãy mất, thì cũng đành chịu.

Nếu không bị mài gãy, thì chúng thần Thiên Đình tất sẽ đưa tu vi lên một bậc thang mới. ...

Hỗn Độn, trong Tử Tiêu Cung. "Hahahahaha..." Tiên Tổ Hồng Quân động dụng thủ đoạn đem khí vận Phật Môn liên tục không ngừng chuyển về phía Tiên Môn.

Tuy trên đường có thể hao hụt một ít, nhưng dù sao đó là khí vận của Phật Môn, hao hụt thì cứ hao hụt, đừng nói mười phần được sáu phần, cho dù chỉ có thể được một phần, Hồng Quân cũng sẽ không do dự đi làm.

Tổn người mà lợi mình, sao lại không làm.

Huống chi khí vận Phật Môn bàng bạc như thế, Hồng Quân lại làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Khí vận Tiên Môn đang không ngừng thôn phệ khí vận Phật Môn, chân chính làm được Phật tiêu Tiên trưởng.

Chỉ một lát sau, khí vận Phật Môn liền đã tổn thất một hai phần mười, mà khí vận Tiên Môn lại tráng đại lên gấp mấy lần.

Hồng Quân hài lòng nhìn một màn này, sau đó liền cũng dừng động tác. "Tế thủy trường lưu, đợi khí vận Phật Môn tăng trở lại, sẽ lại tiến hành rút ra..." Hồng Quân khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn khí vận Tiên Môn bàng bạc vô cùng, hiển nhiên là cực kỳ cao hứng.

Mà ở Tây Hoang xa xôi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng phát giác được lúc khí vận Phật Môn đại giảm, khí vận Tiên Môn đang điên cuồng tăng trưởng. "Sư huynh, hình như là Tiên Môn đang ăn cắp khí vận Phật Môn a!" Chuẩn Đề nhíu mày thật chặt, trong lòng một cỗ vô danh chi hỏa bùng lên, trong lòng hắn đã ẩn ẩn ước ước có chút suy đoán, nhưng hắn không dám xác định. "Không sai, chính là lão tặc kia!!!" Tiếp Dẫn giờ phút này cũng mất đi phong phạm ngày thường, hai mắt đỏ ngầu trở nên cực kỳ cuồng bạo.

Nếu không phải sự tình liên quan đến Phật Môn khí vận, hắn lại làm sao sẽ xuất hiện biểu tình như vậy.

Khí vận của Phật Môn thế nhưng là sống sờ sờ hao hụt một phần mười còn nhiều hơn a!

Tiếp cận hai phần mười!!!

Hơn một thành khí vận cứ thế sống sờ sờ biến mất.

Phật Môn khí vận hà kỳ bàng bạc, hơn một thành khí vận này chính là gấp mấy chục thậm chí mấy trăm ngàn lần khí vận của tuyệt đại đa số thế lực. "Sư huynh, lão tặc kia liệu có phải thông qua khối

Thiên Đạo khí tức kia mà làm hay không?

Nếu là như thế, vậy chúng ta sau này há chẳng phải triệt để chịu chế tại hắn?" Chuẩn Đề vẻ mặt kinh nộ nói.

Hắn giờ phút này vừa phẫn nộ lại vừa kinh sợ, đối với Hồng Quân trước kia hỉ ái bao nhiêu, hiện nay lại thống hận bấy nhiêu.

Tiếp Dẫn cũng là cực kỳ hối hận, đúng thế, lão tặc kia làm sao có thể dễ dàng giao đồ tốt như vậy cho hai người bọn họ, phải biết bọn họ đã từng phản bội Hồng Quân một lần.

Tuy Hồng Quân ngoài miệng nói cái gì mà chuyện hắn hố hại lúc trước xóa bỏ, nhưng trong đáy lòng khẳng định là hận không thể giết chết hai người bọn họ.

Hai người bọn họ lúc đầu còn đặc biệt kiểm tra qua một đạo Thiên Đạo khí tức kia, thế nhưng bọn họ tịnh không kiểm tra ra được cái gì, không ngờ vẫn không thể đào thoát ách vận này.

Hiện tại xem ra, đối phương quả thật là súc mưu đã lâu, chỉ chờ hôm nay bộc phát. "Hẳn là như thế!" Tiếp Dẫn gật đầu, bình phục tâm tình một chút, cuối cùng than thở một tiếng.

Căn bản của Phật Môn đã bị khối Thiên Đạo khí tức kia gánh chịu, bổ tề trong Thiên Đạo, được Thiên Đạo tương trợ, cho nên mới đổi lấy khí vận bàng đại như vậy.

Cho nên, bọn họ căn bản cũng không có biện pháp ngăn cản Hồng Quân, chỉ có thể trở thành quân cờ của Hồng Quân bị hắn thôn phệ khí vận. "Sư huynh, thật sự không có cách nào sao?" Chuẩn Đề vẫn chưa từ bỏ ý định, có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 327

Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, nhưng sau đó lại khẽ lắc đầu. "Haizz~" "Biện pháp cũng không phải là không có, chỉ là căn bản không cách nào thực hiện." "Sư huynh mau nói a, sắp làm sư đệ gấp chết rồi!" Chuẩn Đề nghe vậy đại hỉ, vội vàng gấp gáp hỏi. "Đó chính là lại đạt được một đạo Thiên Đạo khí tức, có thể thượng đạt trong Thiên Đạo, đem những gì ngày xưa đã khắc một lần nữa triện khắc lên đó, bổ toàn trong Thiên Đạo, cuối cùng đem Phật Môn khí vận chuyển dời đến trên đó, cuối cùng hủy đi đạo Thiên Đạo khí tức kia, liền có thể giải quyết việc này." Tiếp Dẫn nói đến đây, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cái này căn bản chính là chuyện không thể nào, bởi vì bọn họ vốn dĩ không có Thiên Đạo khí tức, trong cả Hồng Hoang cũng chỉ có Hồng Quân ngày xưa từng thân hợp Thiên Đạo mới có thứ này.

Mà bọn họ nếu không phải có thứ này, cũng không thể nào thành công đoạt quyền, càng không thể nào trở thành Phật Môn chi chủ như hiện nay. "Cái này..." Chuẩn Đề cũng có chút nghẹn lời.

Tiếp đó hai mắt hắn sáng lên, lập tức lại mạnh mẽ ảm đạm xuống.

Hắn nghĩ tới chính mình cũng có thể thân hợp Thiên Đạo để lấy thứ này ra, nhưng sau đó chuyển niệm nghĩ lại, cái này hầu như chính là chuyện không thể nào, bởi vì Thiên Đạo hiện nay đã không cần người lại hợp đạo.

Ngay cả Hồng Quân nguyên bản hợp đạo đều bị Thiên Đạo bài xích ra ngoài, huống chi là bọn họ.

Hơn nữa, không có Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng vốn dĩ không cách nào hợp đạo.

Cho nên, con đường này là đi không thông.

Chẳng lẽ sau này khí vận của Phật Môn tất cả đều phải làm áo cưới cho Tiên Môn sao?!

Vừa nghĩ tới đây, Chuẩn Đề lập tức sắc mặt lại lần nữa đau khổ, sắc mặt Tiếp Dẫn cũng chẳng tốt hơn chỗ nào. "Mệnh khổ a..." Tiếp Dẫn than thở một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói. ...

Nước Cửu Lê.

Cửu Lê Chi Vương cũng đã sớm biến thành Xích Vưu, Vu Tộc và Ma Môn đã liên thủ chuẩn bị đối phó Nhân tộc.

Mà điều kiện chính là do Xích Vưu đảm nhiệm Nhân vương.

Đối với điểm này, Vu Tộc cũng đáp ứng.

Đối mặt với một thế lực đỉnh tiêm bàng đại vô cùng như Nhân tộc, rất rõ ràng cũng không phải là một tộc quần có thể ngăn cản được.

Trên người Xích Vưu, Binh Chi Đại Đạo chậm rãi xuất hiện, binh giả bất tường dã, nãi thị ma đạo giả (binh đao là thứ chẳng lành, là ma đạo).

Trước đó, chưa từng có Binh Chi Đại Đạo, cho dù là hai quân đối lũy, cũng bất quá chỉ là đơn giản hỗ tương công phạt mà thôi.

Mà khi Binh Chi Đại Đạo xuất hiện, sau khi hai bên đối lũy, liền sẽ kết thành chiến trận càng thêm cường hãn, loại trận pháp này khác với trận pháp thông thường.

Trận pháp thông thường cần pháp bảo làm trận nhãn, hơn nữa không cách nào di động, phá liền là phá.

Nhưng Chiến Trận Chi Đạo lại không phải như thế, thuộc về Binh Chi Đại Đạo, kết thành một phương chiến trận, trên phạm vi lớn đề

thăng thực lực binh đoàn, nếu sử dụng trận pháp lợi hại, thậm chí có thể để một đám người không nhập Hỗn Nguyên lực địch Hỗn Nguyên.

Đây chính là chỗ kinh khủng của Binh Chi Đại Đạo!

Trên người Xích Vưu đột nhiên lại xuất hiện từng trận ma niệm.

Binh giả, sát phạt chi đạo, cũng là ma đạo!

Xích Vưu có thể thành công lĩnh ngộ ra Binh Chi Đại Đạo, cùng việc hắn đã đọa nhập vào trong ma đạo cũng là thoát không khỏi quan hệ.

Trong Nhân tộc, không ngừng bắt đầu dũng hiện ra các loại thiên kiêu.

Ngàn ngàn vạn vạn loại Hậu Thiên Đại Đạo bắt đầu không ngừng xuất hiện được lĩnh ngộ.

Càng có người thiên kiêu vừa mới xuất thế liền lĩnh ngộ Lôi Pháp, cũng có người sinh ra đã biết Âm Dương.

Càng ngày càng nhiều Nhân tộc thiên kiêu xuất hiện, phảng phất như Nhân tộc thuở ban đầu, có thể nhanh chóng lĩnh ngộ Tiên Thiên Đại Đạo.

Hết thảy những điều này, đều rơi vào trong mắt đông đảo Tiên Thiên Thần Thai Thánh đang quan chú Nhân tộc. ...

Thiên Vệ Giới.

Phục Hy cùng Nữ Oa ngồi trước án, hắn khóe miệng mang theo ý cười, giống như trêu tức nhìn Hồng Hoang Nhân tộc. "Tương lai Nhân tộc đã triệt để loạn, ngay cả ta cũng không nhìn ra cái gì, về phần cuối cùng rốt cuộc sẽ biến thành bộ dáng gì, e rằng cũng chỉ có vị tồn tại kia mới biết được..." "Tương lai Nhân tộc thế nào, tiểu

muội tịnh không quan tâm, bởi vì bọn họ không thể nào bị diệt, tối đa bất quá cũng chỉ là tranh bá thất bại, tiếp tục ở yên một góc mà thôi, Nhân Hoàng y nguyên là cái Nhân Hoàng kia, Nhân tộc cũng y nguyên là cái Nhân tộc kia." Nữ Oa thản nhiên cười một tiếng, không quan tâm nói.

Hiện nay cảnh giới tu vi của nàng đã đạt tới Hỗn Nguyên hậu kỳ, là tồn tại ngay cả Phục Hy cũng không đuổi kịp, mà tất cả những điều này đều bởi vì nàng có thể trong khí vận cường thịnh của Nhân tộc phân được một chén canh.

Mà Phục Hy, lại chỉ có một phần khí vận Thiên Đình mà thôi. "Haha, tiểu muội khoát đạt như thế, quả thực hiếm có." Phục Hy cười lớn một tiếng, vốn tưởng rằng Nữ Oa sẽ có chút lo âu, lại không nghĩ tới Nữ Oa đối với Nhân tộc cư nhiên có tự tin mạnh như vậy.

Bất quá cũng phải, Nhân tộc vốn chính là Hồng Hoang đệ nhất đại tộc, hiện nay lại xuất hiện một tôn tuyệt thế Nhân Hoàng có thể so vai Thiên Đế, tồn tại như vậy, tự nhiên sẽ không để Nhân tộc đối mặt tai họa diệt vong.

Huống chi, trong Nhân tộc còn đang không ngừng xuất hiện thiên kiêu, điều này không nghi ngờ gì sẽ trên phạm vi lớn tăng cường thực lực Nhân tộc. "Nhân tộc đã làm đủ tốt rồi, đối với bọn họ, ta tự nhiên rất là yên tâm." Nữ Oa mỉm cười, trong ánh mắt tinh quang lấp lóe bất định.

Phục Hy khẽ gật đầu, ưng thuận nói: "Xác thực như thế, sự cường thịnh của Nhân tộc, tuyên cổ chưa từng có." Có thể nói, Nhân tộc chính là chủng tộc xuất sắc nhất trong Hồng Hoang.

Muốn thiên phú có thiên phú, muốn tài tình có tài tình.

Nhân tộc những năm này, không biết đã sáng tạo ra bao nhiêu loại Đại Đạo mà Tiên Thiên không có.

Chủng tộc này cực kỳ giàu sức sáng tạo. "Nhân tộc tự cường bất tức, hậu đức tái vật, nếu chúng ta ra tay tương trợ, vị tất sẽ làm giảm vài phần vận thế của Nhân tộc, chỉ là bình bạch để bọn họ gặp tổn thất mà thôi, ta chỉ có thể làm một người ngoài cuộc, tĩnh khán Nhân tộc phong khởi vân dũng." Nữ Oa nhìn cực kỳ thông thấu, biết Nhân tộc nên luôn luôn tự cường bất tức, nàng chỉ có thể làm một người ngoài cuộc.

Lại nói, hiện nay Nhân tộc nếu thật gặp phải chuyện nguy hiểm gì, cũng xa xa không còn là thứ Nữ Oa có thể giúp đỡ.

Ngày xưa Nữ Oa thân là Hỗn Nguyên, hoành áp tất cả, lại có Đế Tuấn ở phía sau chống lưng, tự nhiên là không có người dám chọc.

Hiện tại, người ở Hỗn Nguyên chi cảnh nhiều như lông trâu, hơn nữa Đế Tuấn cũng không còn đứng sau lưng nàng chống lưng, tự nhiên cũng không giúp được Nhân tộc hiện nay cái gì.

Hết thảy tạo hóa, tự xem bản thân Nhân tộc.

Lời nói của Nữ Oa ngược lại làm Phục Hy có chút sững sờ.

Người ngoài cuộc mới là tốt nhất sao?

Điều này làm hắn không kìm được nhớ tới nam tử mặc bạch y kia, đó hình như chính là người ngoài cuộc...

Lại một lần nữa nhớ tới Diệp Hiên, không khỏi lại thêm vài phần kính sợ.

Nói như vậy, đối phương quả thật là vẫn luôn thủ hộ Hồng Hoang, vẫn luôn hy vọng Hồng Hoang trưởng thành.

Tiếp đó, trong đôi mắt Phục Hy tinh không lưu chuyển, từng đường nét tạo thành một bàn cờ, bàn cờ kia rộng lớn vô ngôn, tựa như bao tàng thiên địa.

Một quân cờ trắng chậm rãi rơi xuống bàn, lại có một quân cờ đen rơi xuống.

Hắn muốn mượn việc này nhìn trộm cục diện bên ngoài, nhìn trộm một phen chân tướng ẩn tàng tại tận cùng tuế nguyệt.

Sát na gian, liền lạc mãn cả ván cờ. "Như vậy, có thể phá cục!" Khi Phục Hy nương theo thiên địa kỳ cục mà nhìn trộm bên ngoài thiên địa, lại đột nhiên phát hiện một mảng quang mang vạn trượng, đem thị giác của hắn bức trở về.

Một phương kỳ cục này, cư nhiên có thể dẫn động Diệp Hiên, khiến hắn ngón tay khẽ động.

Trong hư vô, một phương kỳ cục chậm rãi xuất hiện, mà Phục Hy liền ở trên bàn cờ đó, không ngừng hạ quân cờ của chính mình.

Theo mỗi một quân cờ rơi xuống, phạm vi nhìn thấy của kỳ cục liền lại nhiều hơn một phần.

Khi kỳ cục hạ đầy, cư nhiên ẩn ẩn ước ước có thể nhìn trộm bên ngoài Hỗn Độn. "Thú vị, thực sự là thú vị, ngươi đều đi đến tình trạng này rồi sao?" "Bất quá còn kém quá xa..." Diệp Hiên mỉm cười, tùy thủ đẩy lại, bàn kỳ cục kia liền đã biến mất không thấy, không còn nhìn thấy ngoại giới chút nào.

Phục Hy tuy rằng tu vi cảnh giới tịnh không phải là người đi xa nhất trong Hồng Hoang, nhưng hắn lại suýt chút nữa có thể nhìn trộm bên ngoài Hỗn Độn, năng lực này, xác thực chính là đứng đầu Hồng Hoang. "Hồng Hoang vạn linh đều cho rằng kẻ mạnh nhất là Đế Tuấn, xác thực không biết vị Phục Hy này cũng là ẩn tàng thật sâu a, hoặc giả ngay cả Nữ Oa cũng bất quá là cho rằng tu vi Phục Hy còn không bằng Hỗn Nguyên hậu kỳ đi..." Diệp Hiên khẽ lắc đầu cười một tiếng, tu vi Phục Hy đã tiến vào Hỗn Nguyên hậu kỳ, thậm chí ẩn ẩn ước ước có niệm tưởng xúc bính Vô Cực.

Phải biết, Phục Hy tịnh chưa chọn biện pháp của Bàn Cổ.

Hắn là lấy bàn cờ làm thiên địa, lấy quân cờ làm chúng sinh, dục muốn hạ ra một bàn cờ kinh thế.

Phục Hy vốn đang mang tâm tình xuân phong đắc ý, lại trong nháy mắt khí tức uể oải đến cực điểm, trên mặt nháy mắt không còn huyết sắc.

Vốn định nhìn trộm cục diện bên ngoài, hắn lại mãnh liệt chịu phải phản phệ. "Đại huynh!" Nữ Oa thấy thế quýnh lên, không biết vì sao một giây trước còn đang đàm tiếu phong sinh, đại huynh một giây sau liền trực tiếp khí tức uể oải không phấn chấn.

Tuy nhiên ngay tại lúc này.

Trong Nhân tộc, Lạc Dương cũng đã triệt để chế tạo hoàn thành, một đại Nhân Đình căn cứ theo bố cục Thiên Đình mà chế tạo ra, hùng vĩ đến cực điểm, xứng đáng là vạn thế chi đô thành của Nhân tộc.

Đây không phải do trời làm, mà là do nhân lực tạo thành!

Thiên Đình có Ba Mươi Sáu Trọng Thiên, Nhân Đình cũng có Ba Mươi Sáu Trọng Cảnh.

Thiên Đình có quỳnh lâu ngọc vũ, Nhân Đình cũng có quỳnh lâu ngọc vũ.

Tất cả cách thức đều là dựa theo Thiên Đình một so một phục khắc mà ra!

Lạc Dương Ba Mươi Sáu Trọng Cảnh, mỗi một trọng đều đối ứng với một trọng thiên, phạm vi cực kỳ quảng khoát vô ngân, phiêu phù giữa thiên địa, là đô thành chế tạo bằng cơ sở trận pháp vạn thế.

Mà mỗi một trọng cảnh ở bên ngoài xem ra cũng bất quá chỉ là một khuyết nhỏ nhỏ mà thôi, nhưng vây quanh cùng một chỗ, tổng

cộng ba mươi sáu khuyết, địa điểm trung tâm nhất chính là so với Tam Thập Tam Thiên.

Chỉ bất quá tại Lạc Dương đây là Đệ Tam Thập Lục Trọng Cảnh, cũng được xưng là Tử Cấm Thành.

Tử là Tử Vi Đế Tinh, tượng trưng cho nơi ở của Nhân Hoàng; Cấm là địa phương người thường không thể tiến vào.

Trong Tử Cấm Thành, quan trọng nhất chính là Nhân Hoàng Điện, Nhân Hoàng Điện là nơi xử lý trọng đại triều chính, địa vị tương đương với Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình.

Khi Lạc Dương chế tạo thành công, thịnh thế này cũng triệt để được chúng thần biết đến.

Mà giờ khắc này, là lúc Hiên Viên đắc ý nhất, cũng là ngày thiên hạ chư vương đều phản!

Phương Tây Bắc, lấy nước Cửu Lê là quá đáng nhất, do Cửu Lê Quốc quân Xích Vưu cầm đầu, tám mươi mốt nước chung quanh tất cả đều đi theo bước chân Cửu Lê Quốc quân phản bội, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ phương Tây Bắc của Nam Hoang, cự ly tiếp cận hoàng đô Lạc Dương của Nhân tộc nhất.

Phương Đông Nam, lấy Ngọc Vương Cổn cầm đầu, Quân Tử Quốc, Vũ Quốc, Cửu Xà Quốc... tổng cộng bảy mươi hai nước nhao nhao phản loạn, chỉ một thoáng liền quét sạch toàn bộ Đông Nam bộ của Nam Hoang.

Phương Tây Nam, lấy Man Vương Mạnh cầm đầu, Bách Việt, Nam Việt... tổng cộng ba mươi sáu nước đi theo, cũng triệt để tại Tây Nam bộ của Nam Hoang khuấy động phong vân.

Phương Đông Bắc, bởi vì phụ cận dựa vào hai nước do Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị ngày xưa lưu lại trấn thủ, cho nên những

kẻ tham dự phản loạn cũng chưa dấy lên sóng gió quá lớn liền bị sống sờ sờ ngăn cản.

Tuy nhiên như thế, nhưng động loạn y nguyên dần dần dâng lên, càng ngày càng nhiều quốc gia bắt đầu gia nhập vào trong phản quân của đối phương.

Nhất thời, Nhân tộc khói lửa nổi lên bốn phía!

Vô số Nhân tộc nhao nhao phản loạn, cả Nhân tộc lâm vào trong một mảnh chiến hỏa.

Ngay cả rất nhiều Nhân vương mới đầu không có ý định phản loạn, lúc này cũng đều nhao nhao gia nhập vào trong đại quân khởi nghĩa.

Thân là Nhân vương, lại có bao nhiêu người là không nguyện ý trở thành Nhân Hoàng đây? ...

Lạc Dương, Tử Cấm Thành, Nhân Hoàng Điện. "Bệ hạ, hiện nay thiên hạ đều phản, lang yên tứ khởi, ứng đương mượn nhờ sức mạnh của Thần Quốc và Toại Quốc, triệt để bình định phương Đông Bắc, sau đó mượn nhờ sức mạnh các nước Đông Bắc, lại tiến hành bình phản các nước khác, như thế, thiên hạ có thể định vậy!" Phong Hậu sau khi Hiên Viên đăng cơ, liền trở thành thừa tướng của Hiên Viên.

Mà Đại Hồng thì trở thành Đại tướng quân chấp chưởng thiên hạ binh mã, lại có nhiều Nhân vương tại trong triều lĩnh một ít chức vị.

Những người này đều là kiêm nhiệm, cũng càng chứng minh bọn họ so với các Nhân vương khác thì bất đồng.

Ngồi cao phía trên, Hiên Viên lại không vội, khẽ lắc đầu, nói: "Cần gì phiền toái như vậy, địch khấu của Trẫm, chỉ có một người mà thôi!" "Là ai?

Ta đi đem binh diệt hắn ngay!" Đại Hồng nghe vậy tinh thần tỉnh

táo, vội vàng nói. "Quân Cửu Lê, Xích Vưu." Hiên Viên khẽ nhả ra, đôi mắt hoành khóa vô cùng thời không, phảng phất trực đạt Cửu Lê.

Trừ Cửu Lê Quốc quân ra, các địa phương khác tất cả đều quy thuộc Nhân Hoàng cai trị, hắn một lời liền có thể định đoạt, hắn là Nhân Hoàng, đương hiệu lệnh thiên hạ, chỉ cần trực tiếp đoạt lấy vị trí Nhân vương của những người kia, những người đó liền đại nghĩa toàn vô, sau đó lại tiến hành bình phản là được.

Cái gì thanh quân trắc, cái gì phụng thiên tĩnh nan, những việc bọn hắn làm, ai nhìn mà không ra?

Chỉ cần danh phận không còn, những tên dã tâm gia kia trong nháy mắt liền sẽ bị Nhân tộc vứt bỏ.

Chân chính uy hiếp là Cửu Lê Quốc quân Xích Vưu, nước Cửu Lê từ lúc mới bắt đầu đã bị Nhân tộc bài trừ, dần dần càng thêm khuynh hướng về phía Vu Tộc bên kia, đã không phải là thứ Hiên Viên có thể một lời định đoạt. "Xích Vưu?

Tên tặc tử này dám ở phương Tây Bắc khuấy động cục thế, hơn nữa cách Lạc Dương cũng quá gần một chút, nếu hắn thật sự bình định phương Tây Bắc, đối với chúng ta uy hiếp rất lớn a..." Đại Hồng nhíu mày, pha vẻ lo lắng nói.

Sự thật cũng chính là như thế, Xích Vưu chi tặc ngay tại phương Tây Bắc, cách đất Lạc Dương tịnh không quá xa.

Nước Cửu Lê tuy rằng không được Nhân tộc yêu thích, nhưng xác thực thực lực cũng rất cường đại, nhân vu hỗn huyết bao nhiêu năm nay, đã sớm tích toàn một nhóm sức mạnh trung kiên lớn.

Nhân vu hỗn huyết tuy không cường đại như Nhân tộc thuần chủng, nhưng trải qua bao nhiêu đời, rất ít xuất hiện Nhân tộc thiên phú như trước kia, cho nên so với một ít Nhân tộc phổ thông thì vẫn

mạnh hơn một chút. "Những phản loạn này cũng bất quá một đám man di mà thôi, Bệ hạ thần uy cái thế búng tay có thể định, mà khu khu Lê tộc lại có gì đáng sợ, tập hợp uy Thăng Long, một lần bình định là được!" Thường Tiên vẻ mặt uy vũ bất khuất ngang đầu ưỡn ngực nói, trong mắt hắn tràn đầy vẻ khinh thường và bỉ di.

Cái gọi là man di, phương Nam là Man, phương Đông là Di, phương Bắc là Hồ, phương Tây là Lê.

Man Việt chỉ chính là Nhân tộc bên phía Tây Nam, mà Đông Di là người bên phía Đông Nam, Hồ tộc là phương Bắc, Tây Bắc thì là Cửu Lê, mà Thăng Long cùng với một khối khu vực Đông Bắc kia thì là chính thống.

Sự phân chia địa khu này cũng là trải qua kỳ thị địa vực của từng thế hệ Nhân tộc, lại thêm các vương triều chính thống đều ở tại khu vực này cùng với văn hóa các nơi dần dần phát triển bất đồng mà tạo thành.

Chương 328

Thăng Long khá phát đạt, tứ thông bát đạt, rộng khắp thiên hạ.

Những địa phương khác ít nhiều so với Thăng Long đều không phồn vinh bằng, cũng khiến người Thăng Long coi thường những địa phương khác, từ từ xuất hiện các danh xưng Man, Việt, Di, Hồ, Lê.

Mà những xưng hô này vốn chính là tên gọi của các quốc gia có thế lực bàng đại nhất các phương, cũng chính là nói Man Quốc và Việt Quốc ở phương Nam tương đối lớn, phương Đông là Di Quốc, phương Bắc là Hồ Quốc, phương Tây chính là Cửu Lê.

Dần dần những cái này trở thành đại chỉ (tên gọi chung), trở thành đại chỉ của sự kỳ thị địa vực kia.

Mà mọi người cũng đều biết, vô luận Man Việt Hồ Di đều là Nhân tộc, duy chỉ có Cửu Lê kia tịnh không phải là Nhân tộc, chỉ bất quá là Vu Tộc sở hữu huyết mạch Nhân tộc mà thôi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy, cho nên Cửu Lê vẫn luôn là đứa con nương không thương cậu không yêu bị vứt ở vùng biên thùy Tây Bắc.

Hiên Viên nghe được lời của Thường Tiên xong, tựa hồ gật đầu, nói: "Ngươi nói không sai, nhưng lại nghĩ cũng có chút quá đơn giản rồi, chư vương phản loạn tuy không phải đại hoạn, nhưng cũng không thể mặc kệ bọn hắn làm càn, thế đầu càng diễn càng liệt.

Tức khắc ban bố chiếu thư thảo tặc thiên hạ, triệt bỏ danh Nhân vương của kẻ phản loạn, lệnh cho người tài năng trong thiên hạ đánh giết loạn thần tặc tử, nếu ai có thể giết Nhân vương, Nhân vương nhiệm kỳ kế tiếp chính là hắn!" "Tê..." Trong mắt đám người đều lộ ra vẻ chấn kinh, cái này chẳng phải là trực tiếp một chiêu rút củi dưới

đáy nồi, đem căn cơ của những Nhân vương kia đánh tan sao?

Những Nhân vương kia sở dĩ có thể khiến người trong thiên hạ hưởng ứng hiệu triệu, không phải là vì cái danh Nhân vương sao?

Đánh lấy danh nghĩa phụng thiên tĩnh nan cùng thanh quân trắc.

Mà hiện tại Nhân Hoàng một tờ chiếu thư liền có thể đoạt lấy chỗ dựa cường đại nhất của bọn hắn, cho dù bọn hắn về sau không thừa nhận đạo chiếu thư này, nói là gian thần tác loạn ban bố, nhưng cuối cùng vẫn sẽ mất đi dân tâm.

Lại thêm một câu của Hiên Viên: Kẻ đánh giết Nhân vương phản loạn sẽ làm Nhân vương nhiệm kỳ kế tiếp!

Một chiêu này liền có thể khiến đông đảo cường giả Hỗn Nguyên của Nhân tộc nhao nhao vây công bọn hắn, như thế, phản loạn đã định.

Thậm chí có khả năng thuộc hạ của những Nhân vương phản loạn kia cũng sẽ trực tiếp thông qua việc đánh giết Nhân vương, sau đó đoạt được vị trí Nhân vương cho mình.

Dù sao một phương diện là chiếu thư của Nhân Hoàng, một phương diện khác là Nhân vương đang vẽ bánh vẽ còn không biết có thành công hay không, cái đó thì càng khỏi phải nói.

Coi như là thành, e rằng cũng không có nhiều vị trí Nhân vương như vậy để phong cho mình, dù sao trong thiên hạ Nhân vương phản loạn nhiều vô số kể. "Bệ hạ anh minh!!!" Phong Hậu trên mặt lộ ra một vệt nụ cười, khom người bái nói.

Tuy nhìn thì Nhân vương như vậy là toàn dựa vào thực lực đoạt được, quan hệ với Hiên Viên cũng chỉ là một tầng quan hệ lợi ích.

Nhưng trên thực tế tổng so với những Nhân vương phản loạn kia thì mạnh hơn nhiều, hơn nữa cho dù là vì quan hệ lợi ích, cuối cùng

vẫn không phải là mặc cho Hiên Viên khu sử sao.

Người một khi đạt được cái gì, thì sẽ càng không nguyện bỏ đi cái gì.

Nếm qua mùi vị quyền lực, cũng không phải ai cũng nguyện ý buông bỏ quyền lực trong tay. "Bệ hạ anh minh!!!" Các đại thần khác cũng đều nhao nhao hướng về phía Hiên Viên bái một cái.

Sau đó tự có chuyên nhân phụ trách soạn thảo chiếu thư, Hiên Viên đóng Nhân Hoàng ấn tỳ, bức chiếu thư này liền đã thành hình.

Lập tức, người phụ trách truyền hịch chiếu thư chạy đến Truyền Chiếu Điện, mượn nhờ trận pháp bắt đầu tuyên đọc chiếu thư hướng về toàn cảnh Nhân tộc. "Nay Bệ hạ có lệnh: Loạn thần tặc khởi, khiến cho Nhân tộc khổ không thể tả; tức khắc phế bỏ ngôi vị Nhân vương, thiên hạ cùng thảo phạt; nếu chém loạn vương, sẽ là tân vương vậy!" "Danh sách Loạn vương: Man Quốc Mạnh, Ngọc Quốc Cổn, Cửu Lê Quốc Xích Vưu, Bách Việt Lực, Nam Việt Khâm, Quân Tử Quốc Quân Tử Hiền..." Một hơi, người truyền chiếu cư nhiên một hơi hô lên hơn bốn trăm cái tên Nhân vương.

Từ đó có thể thấy phản loạn dũ diễn dũ liệt, Nhân vương tham dự phản loạn cũng là càng ngày càng nhiều.

Nhất thời, thiên hạ lần nữa lâm vào trong đại loạn.

Một tờ chiếu thư, liền có thể để thiên hạ chư vương người người lâm vào trong nguy hiểm.

Những người này từ lúc mới bắt đầu ý khí phong phát, đến về sau càng ngày càng tiếp cận thành công thì dương dương tự đắc, đến nay một tờ chiếu thư khiến bọn hắn cảm nhận được nguy cơ, từ đó ngay cả người bên cạnh cũng hoàn toàn không tin tưởng nữa.

Ai cũng không tin tưởng những người này thật sự có thể một mực

đi theo mình, mà không phải là thừa cơ giết mình để đoạt lấy lợi ích lớn hơn.

Phải biết ngôi vị Nhân vương, đó chính là thứ bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn a!

Tuy nhiên, những Nhân vương này cũng đều không phải ăn chay, lập tức liền phát bố hịch văn thảo tặc, nói là trong thiên hạ có gian thần tác loạn, có yêu tương họa quốc cùng đại tướng quân ủng binh tự trọng, khống chế Nhân Hoàng, chiếu thư trước đó bất quá là giả chiếu mà thôi, bọn hắn mới là sứ giả chính nghĩa chân chính, bọn hắn muốn đánh vào thủ đô, đem những loạn thần tặc tử chân chính kia bình định, hoàn chính lại cho Bệ hạ.

Đương nhiên, ai cũng biết đây chẳng qua là lý do thoái thác của đám dã tâm gia mà thôi, đều biết những Nhân vương này mới là kẻ phản loạn chân chính.

Cho nên, một phong hịch văn thảo tặc này tác dụng không lớn, vốn dĩ ngăn cản không được những người ngày đêm đào tẩu khỏi đội ngũ của bọn hắn.

Trước đó khi không biết sự thật, bọn họ còn nguyện ý đi theo những Nhân vương này làm phản, hiện tại nghe được chiếu thư của Nhân Hoàng, trong nháy mắt liền trực tiếp đào tẩu khỏi nơi này.

Mà những tướng lĩnh cao tầng cũng đều tịnh không đào tẩu, bởi vì bọn họ là người biết chuyện, Nhân vương cũng đều hứa hẹn cho bọn hắn rất nhiều chỗ tốt, nói là sau khi công thành, gia quốc thiên hạ đều có thể chọn lựa.

Tuy nói đào tẩu đại đa số đều là một ít người không nhập Hỗn Nguyên, ảnh hưởng không lớn với chiến cục, nhưng trên thực tế những người này cũng đều không thể thiếu, dù sao đánh thiên hạ dựa vào những chiến lực cao đoan cảnh giới Hỗn Nguyên kia, nhưng nội

bộ vẫn phải dựa vào những người không nhập Hỗn Nguyên kia đi giữ.

Cường giả Hỗn Nguyên trong tay bọn họ đều đi theo bọn họ không ngừng chinh chiến phá địch.

Đối chiến của cảnh giới Hỗn Nguyên, tự nhiên không thể nào đánh ở nội bộ Hồng Hoang, cũng đều là chạy ra Hỗn Độn đại chiến một trận.

Về phần công thành lược địa thành trì nội bộ Nhân tộc thì phải dựa vào đại quân dưới trướng.

Tuy thắng bại của bọn họ ý nghĩa không lớn, nhưng dù sao cũng không phải mỗi cái thành trì đều có cường giả Hỗn Nguyên trấn thủ.

Hơn nữa trị lý một phương cũng đều phải dựa vào những người không nhập Hỗn Nguyên, cho nên những người này cũng đều không thể thiếu.

Đợi đến khi các Nhân vương lại lôi kéo thăm dò thủ hạ, bọn hắn kinh khủng phát hiện mình bị thủ hạ tập thể vây công, bất kể cuối cùng ai cầm đầu người đi gặp Nhân Hoàng, chung quy là muốn phản bội.

Nhất thời, thiên hạ triệt để đại loạn lên.

Loại đại loạn này là từ trong ra ngoài, tiền tuyến phản quân điên cuồng bại lui, mà về sau nội bộ họa khởi tiêu tường (tai vạ ở trong nhà).

Không bao lâu sau, rất nhiều địa phương Nhân tộc nguyên bản khói lửa nổi lên bốn phía, phản loạn dần dần bình tức.

Rất nhiều người đều không nguyện ý đứng ở mặt đối lập với Nhân Hoàng, khi nghe được trảm thủ cấp được ngôi vị Nhân vương, từng người liền toàn bộ phản bội Nhân vương, cứ như vậy sống sờ

sờ đổi một lứa Nhân vương.

Tuy những Nhân vương này đối với Hiên Viên cũng không nói lên được bao nhiêu trung tâm, nhưng may mắn là bọn hắn tịnh không có ý tứ phản loạn, cũng đều sẽ nghe theo Nhân Hoàng chỉ lệnh, bọn hắn cũng càng không dám phản loạn, bởi vì cường giả trong Nhân tộc vẫn là đa số nghe theo Nhân Hoàng Bệ hạ.

Cũng không phải không có người đi theo Nhân vương một con đường làm đến cùng, nhưng trong nháy mắt liền bị cường giả Hỗn Nguyên địa phương khác vây công, từng người thân tử binh bại.

Còn có một số nhìn thấy đại thế đã mất, trực tiếp liền phản đào, trong đó bao gồm cả Quân Tử Quốc Quân Tử Hiền.

Từ lúc hắn đẩy Ngọc Vương Cổn đảm nhiệm thủ lĩnh thì đã biết, tên này trên thực tế âm hiểm vô cùng.

Tuy nói thủ lĩnh là Ngọc Vương Cổn, nhưng trên thực tế quyền lực nội bộ đều quy về hắn, hầu như tất cả Nhân vương đều nghe theo hắn, bởi vì trận mật mưu này chính là do hắn châm ngòi.

Ngay cả Điền Vương Hoàn cũng đều nhìn tình huống đại thế sở xu, đi theo bọn hắn cùng nhau phát động phản loạn, nhưng không từng nghĩ vừa phản loạn không bao lâu liền trực tiếp bị bình định, dọa đến mức hắn cũng trực tiếp hoảng hốt bỏ chạy, rời khỏi địa bàn Nhân tộc.

Mà những tân nhiệm Nhân vương kia nhìn kết cục của những cựu Nhân vương ngày xưa, tự nhiên cũng đều không dám lại đối với Hiên Viên dương phụng âm vi, càng đừng đề cập là phản loạn.

Thế là, quá nửa địa khu thiên hạ bình định lại, lần nữa khôi phục Hiên Viên thống trị.

Duy chỉ còn lại phản loạn ở địa phương Tây Bắc, đến hiện tại vẫn chưa yên tĩnh. ...

Nước Cửu Lê.

Những Hỗn Nguyên của nước Cửu Lê này, đã sớm biết mình không thể nào thật sự đạt được tài nguyên Nhân tộc, từng người đã sớm liều mạng làm, còn có những quốc vương của tám mươi mốt nước bị La Hầu âm thầm thao tác, cùng với thủ hạ của bọn hắn cũng đều bị khống chế phương phương diện diện.

Cũng chính là nói, những người này trên thực tế đều không thể nào bị một tờ chiếu thư mê hoặc mà phản biến vương của chính mình.

Mà mỗi khi Xích Vưu chinh phục một địa phương, cường giả Hỗn Nguyên của địa phương đó liền đều bị La Hầu mê hoặc luân vi nanh vuốt của Ma Môn.

Đối với điểm này, Vu Tộc tự nhiên là không biết, bọn hắn còn tưởng rằng mình tương lai có thể khống chế Nhân tộc.

Bọn hắn cũng đều biết, mình vạn vạn không thể nhúng tay vào sự vụ nội bộ Nhân tộc, cho nên vẫn luôn là phóng quyền cũng không có cung cấp trợ giúp gì, tối đa cũng chỉ là trợ giúp một ít trên vật tư mà thôi. "Hiện nay tuyệt đại đa số phản loạn của Nhân tộc đã bị bình định, chỉ còn lại có chúng ta, như thế, Hiên Viên liền có thể rảnh tay đối phó chúng ta, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng chết..." Xích Vưu vẻ mặt lo lắng nhìn về phía La Hầu, muốn tìm kiếm đối phương giúp đỡ.

Hắn biết, hiện nay thế lực tuy bàng đại, nhưng so với cả Nhân tộc thì chính là bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình.

Nếu Hiên Viên thật sự thân tự mang binh qua đây bình định phản loạn, vậy bọn hắn trừ chết ra, cũng không có lựa chọn nào khác.

Tuy cái chết này không phải là chết thật, sớm muộn gì cũng sẽ trở

lại, nhưng lúc đó không biết lại là lúc nào rồi.

Vu Yêu đại chiến ngày xưa nếu không phải Bàn Cổ ra tay lệnh cho bọn hắn vạn năm sau trở về, bọn hắn cũng không biết phải bao nhiêu năm mới có thể lần nữa dựng dục mà ra.

La Hầu trong lòng cũng một trận lo âu, nhưng hắn vẫn gượng gạo làm ra vẻ trấn định nói: "Không cần lo lắng, ta quan sát Nhân tộc hiện nay phản loạn tuy định, nhưng dù sao vẫn là vừa mới bình định, Hiên Viên vẫn sẽ không triệu tập bọn họ, trừ phi thực sự là đánh không lại các ngươi, nếu không thì những tân Nhân vương kia khẳng định đều phải trấn thủ đất cũ, đề phòng phản loạn phục khởi." "Như thế, chúng ta liền còn có cơ hội?

Chỉ cần chiến thắng đối phương, thì có thể nhất thống thiên hạ." Trong mắt Xích Vưu lần nữa xuất hiện khát vọng đối với thắng lợi.

Chỉ cần tại thời điểm Hiên Viên lần đầu tiên mang binh chinh thảo hắn, đem Hiên Viên triệt để bắt lấy, hắn cũng không phải là không thể thành công, chiếu dạng có cơ hội trở thành Nhân Hoàng. "Đó là tự nhiên, Hiên Viên mạnh nhất, nhưng binh phong của ngươi cũng thịnh, dưới trướng mãnh tướng như mây, đủ có ba ngàn cường giả Hỗn Nguyên đi theo, chưa hẳn không thể cùng Hiên Viên tranh cao thấp." La Hầu cũng đầy mặt ý cười, một tập đoàn bàng đại như vậy, cho dù không nghĩ đến việc nuốt trọn Nhân tộc, thì cũng không phải thế lực nhỏ khác có thể so sánh.

Hắn tân tân khổ khổ mưu hoạch bao nhiêu năm, hiện nay tổng toán là đã thành khí hậu.

Đương nhiên, La Hầu cũng sẽ không thật sự không đặt tầm mắt lên cả Nhân tộc, dù sao thật sự nếu chưởng khống được Nhân tộc, thì Ma Môn mới có thể chân chính hoành hành trong Hồng Hoang.

Tuy nói trong ba ngàn cường giả Hỗn Nguyên này tịnh không phải

mỗi một vị đều bị La Hầu trực tiếp chưởng khống, nhưng bên trong cũng có tám trăm Hỗn Nguyên là bị hắn trực tiếp chưởng khống.

Hơn hai ngàn người còn lại kia cũng đều là hảo huynh đệ, kiên quyết sẽ không phản biến, cho dù Nhân Hoàng hạ chiếu bọn hắn cũng đều không có nghe theo.

Theo bọn hắn thấy, mệnh lệnh của Nhân Hoàng xa xa không quan trọng bằng nghĩa khí thân tình. "Hừ!

Ta tất sẽ một lần hành động bắt lấy hắn!" Xích Vưu hừ lạnh một tiếng.

Tuy Hiên Viên cường đại vô cùng, nhưng chỉ cần hắn không phải lập tức triệu tập quá nhiều người đến, thì cũng không có vấn đề gì.

Cho dù là đơn đấu, hắn tin tưởng dưới sự giúp đỡ của La Hầu cũng có thể hoạch đắc thắng lợi.

Hiên Viên có mạnh hơn nữa cũng không đến mức còn mạnh hơn Ma Tổ chứ?

Hắn nghĩ như vậy.

Chỉ là điều hắn không biết là, nếu La Hầu biết suy nghĩ trong lòng hắn, cổ kế phải tức đến chửi mẹ.

Cứ nhìn biểu hiện của Hiên Viên lúc trước trảm Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ tại Hữu Hùng Quốc, cho dù là gọi thêm một cái hắn đến, cũng không phải đối thủ.

Nếu không phải vì Hỗn Nguyên bất tử bất diệt, chung quy sẽ trở lại, La Hầu mới sẽ không nghĩ đến việc suất lĩnh những người này liều mạng với Hiên Viên, hắn chỉ sẽ nghĩ đến việc mang theo những người này viễn tẩu Nhân tộc, đi tới Ma Môn.

Năm tháng thoi đưa.

Trong chớp mắt, Hiên Viên liền đã quyết định thống lĩnh quân đội toàn bộ khu vực Thăng Long cùng khu vực Đông Bắc ồ ạt tiến về phía Tây Bắc, chính thức dự định mở ra trận quyết chiến cuối cùng.

Chỉ cần có thể bình định được Xích Vưu, đến lúc đó, Hiên Viên liền có thể triệt để chưởng khống Nhân tộc, mượn nhờ cuộc chiến tranh này tiêu trừ đi tất cả những nhân tố bất ổn.

Đợi đến khi ấy, Hiên Viên liền có thể bắt đầu hành trình thống nhất tứ hải bát hoang thực sự.

Hiên Viên tuy rằng chưa thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên hậu kỳ, nhưng lấy khí vận Nhân Hoàng cùng Kiếm Đạo vạn đạo của hắn, thực lực sớm đã vượt qua rất nhiều đại năng tu vi Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Lại thêm trong Nhân tộc đại năng xuất hiện lớp lớp, cường giả vô số, cũng chưa chắc không thể tranh phong cùng Thiên Đế.

Hiên Viên chuộng võ, cho nên Nhân tộc chuộng võ!

Đây là khí thế muốn chinh phạt thiên hạ bẩm sinh đã có của Hiên Viên, mà hắn bây giờ đem cái khí thế này truyền bá đến trong Nhân tộc dưới trướng.

Trăm năm đã qua, tuy rằng ở trong Hồng Hoang chẳng qua là một cái búng tay, nhưng dưới trướng Hiên Viên lại đã tụ tập không biết bao nhiêu Đại La Kim Tiên, lại có bao nhiêu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Đại Hồng ở đâu!" "Thần tại!" Theo một tiếng hét lớn, Đại Hồng đứng đầu quần thần đã bước ra khỏi hàng.

Tại sau lưng hắn có mấy chục vị tướng quân thân khoác chiến giáp, những người kia đại đa số đều là Nhân Vương của các nước chung quanh, tại quốc gia của mình thì làm Vương, tại triều đình thì làm Tướng.

Trong những người này còn có không ít là cường giả Hỗn Nguyên do Hiên Viên lôi kéo, cũng không phải là cường giả Hỗn Nguyên trước đó.

Bọn họ nguyện cùng những tướng sĩ một lòng vì Nhân tộc kia cùng nhau huyết chiến sa trường, thống nhất đại nghiệp Nhân tộc, triệt để bình định man di phản loạn. "Trăm năm đã qua, thần triều chỉnh quân chờ lệnh, có thể dẹp loạn chăng?" "Đương nhiên dẹp loạn!" Đại Hồng thanh âm kiên định vô cùng nói, hắn chờ đợi ngày này đã chờ đợi rất lâu rất lâu.

Sau khi thanh âm kiên định vô cùng của Đại Hồng vang lên. "Dẹp loạn!

Dẹp loạn!

Dẹp loạn!

Dẹp loạn!!" Đám tướng sĩ sau lưng cũng đều cất tiếng gầm thét.

Theo từng tiếng gầm thét truyền đến, truyền tới ngoài Nhân Hoàng Điện. "Dẹp loạn!

Dẹp loạn!" Tiếng sau nối tiếp tiếng trước, tất cả tướng sĩ đương sai trong hoàng cung đều điên cuồng gầm thét, thẳng đến khi truyền khắp toàn bộ Lạc Dương, vô số quân đội, vô số dân chúng ở ba mươi sáu trọng cảnh đều cất tiếng hô to.

Lúc này, mãn triều văn võ đều đem ánh mắt hướng về vị đế vương tuyệt thế đang ngồi trên đài cao kia.

Mà đám tướng sĩ ngoài điện cũng đều nhao nhao đem ánh mắt hướng về đại điện, quân dân ngoài Tử Cấm Thành càng là đem ánh mắt toàn bộ vọng hướng về Tử Cấm Thành.

Giờ khắc này, dưới sự chú ý của vạn chúng, Hiên Viên đứng dậy rút kiếm, phủ hám chư vương gia thần trong đại điện, phảng phất như

đang phủ hám toàn bộ tứ hải bát hoang.

Nhân Hoàng bào màu vàng sáng trên người tựa hồ cũng ẩn ẩn ước ước có chút ứng vận mà sinh, đột nhiên tản mát ra uy nghi Nhân Hoàng kịch liệt.

Tại sau lưng Hiên Viên, Nhân tộc khí vận phi tốc tụ tập lại, hình thành một thanh bảo kiếm kim hoàng sắc cao bằng một người.

Tiếp đó.

Một cỗ đạo vận uy áp thiên hạ, phong mang tất lộ tự nhiên sinh ra.

Đó là một cỗ đạo vận Kiếm Đạo cùng Hoàng Đạo, Đế Đạo cùng nhau đi song song.

Trong nháy mắt, tịch quyển tứ phương!

Trong chốc lát, đông đảo thần tử tại tràng đều không khỏi vì đó chấn động, khi nhìn về phía Hiên Viên trên đài cao kia, tổng cảm giác nhiều thêm một chút cảm giác ý vị khó hiểu. "Bệ hạ uy nghi, lệnh thần đỉnh lễ mô bái!!!" "Bệ hạ uy nghi, lệnh thần đẳng đỉnh lễ mô bái, khó mà chiêm ngưỡng một phần vạn!!!" Phía dưới những cái kia Hỗn Nguyên cường giả, từng người chấn kinh vô cùng nhìn về phía vị Nhân Hoàng trên đài, trong lòng tràn đầy ý kính bội.

Như thế, đáng là Đại Đế vậy!

Chương 329

Đây mới là Nhân Hoàng chân chính!

Đại Đế chân chính!

Bá khí vô song!

Chấn nhiếp thiên hạ!

Thống ngự vạn quân!

Chấp chưởng Nhân tộc!

Trấn áp Hồng Hoang!

Mà những thứ này, chẳng qua cũng chỉ nằm trong một ý niệm của Hiên Viên!

Đây mới là Hoàng Đạo chân chính!

Đế Đạo chân chính!

Bá Đạo chân chính!

Chí ít cái gọi là Nhân Vương, Thánh Vương, trước mặt vị đế vương bá đạo vô song chân chính, lại yếu ớt không chịu nổi như vậy, nhỏ bé bất lực như vậy.

Mà bây giờ, dưới sự tản mát của đạo vận Hiên Viên, những cường giả Hỗn Nguyên đang chăm chú nhìn Hiên Viên kia, cũng đều ở trong đạo vận do Hiên Viên bạo phát ra cảm nhận được vĩ lực vạn đạo vô cùng.

Nhất thời, cư nhiên có không ít người có thể từ trong đó đạt được một chút cảm ngộ, từ đó tinh tiến tu vi bản thân. ...

Côn Luân sơn mạch, Bất Chu Sơn.

Tam Thanh tụ cùng một chỗ, bắt đầu thảo luận với nhau chút gì đó. "Nhân tộc có đại kiếp, ngô chịu ân huệ của Nhân tộc đã lâu, tự nhiên phải xuất thủ tương trợ." Thái Thượng xưa nay không tùy tiện nói cười, lúc này cũng nhịn không được lộ ra một nụ cười.

Hắn là môn chủ Nhân Giáo, hưởng thụ trọn vẹn nửa thành khí vận của Nhân tộc, chỉ đứng sau Thiên Hoàng, Địa Hoàng, Nhân Hoàng cùng Nữ Oa Thánh Mẫu.

Mà hết thảy những thứ này, Thái Thượng gần như không có bỏ ra cái gì, ngược lại là thông qua đẳng cấp khí vận này của Nhân tộc không ngừng trợ giúp, khiến tu vi của hắn đột phi mãnh tiến, vậy mà đã đi tới cảnh giới Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Sớm đã đem Thông Thiên bỏ lại phía sau, càng đừng nói là Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy tuy rằng sớm đã thoát khỏi sự khống chế của La Hầu, nhưng tu vi y nguyên vẫn là lạc hậu nhất trong ba người, chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, so với rất nhiều hậu sinh bối đều không bằng.

Nguyên nhân chính là tại thời đại thuộc về hắn, hắn đã đi đường vòng.

Không có đạt được khí vận đại thế sở xu gia trì, tự nhiên mà nói cảnh giới tu vi tăng lên cũng tương đối chậm chạp.

Thông Thiên ngược lại là quy củ, cảnh giới tu vi nhưng vẫn ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tích nhật khi bọn hắn thành tựu Hỗn Nguyên, Thông Thiên chính là người nổi bật trong đó, thế nhưng bây giờ khí vận không còn, đại thế đã mất, tốc độ tu vi tinh tiến lập tức liền chậm lại.

Còn về cái gọi là Bàn Cổ khai thiên công đức, lại là để bọn hắn

sớm đã lợi dụng nó để thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên.

Ba người này nhìn về phía uy thế mà đô thành Lạc Dương của Nhân tộc tản phát ra, trong lòng cũng có chút cảm giác tim đập nhanh. "Vị Nhân Hoàng này quả thật không phải người bình thường, có lẽ thật có thể thành tựu một phen đại sự nghiệp." Thông Thiên khi đàm luận về Hiên Viên, trong sắc mặt rõ ràng là một bộ dáng sùng bái.

Mà Nguyên Thủy tuy rằng luôn luôn có chút xem thường những sinh linh hậu thiên này, nhưng cũng biết Nhân tộc không phải sinh linh hậu thiên bình thường, huống chi lại là Hiên Viên - Nhân Hoàng do một trong ba ngàn Ma Thần viễn cổ chuyển thế. "Đúng vậy a, Nhân Hoàng bất phàm, vô luận tao ngộ kiếp nạn gì, ta thấy Nhân tộc đều tịnh không cần ngô đẳng lo lắng." Thái Thượng khẽ lắc đầu nói: "Kiếp nạn của Nhân tộc, còn hơn xa Hung Thú đại kiếp ngày xưa, so với Long Hán lượng kiếp còn muốn thảm liệt hơn, thiên địa tất sẽ sinh linh đồ thán." Trong ba người này, cũng chỉ có hắn là tương đối tinh thông về chiêm bặc toán mệnh, hai người khác cũng đều tịnh không tinh thông đạo này, huống chi vận mệnh Nhân tộc vốn là khó lường, tuy rằng có thế đầu bất tường, nhưng cũng có càng nhiều biến số. "Đã như vậy, nên xuất thủ tương trợ vậy!" Thông Thiên không chút do dự nói.

Tuy rằng hắn cùng Nhân tộc không có quá nhiều giao tập, nhưng trong đệ tử của hắn lại có không ít người xuất thân từ Nhân tộc.

Hắn hữu giáo vô loại, vạn tộc đều có thể nạp vào dưới gối. "Tự nhiên là như thế!" Nguyên Thủy cũng cười gật gật đầu.

Có không ít Thần Thánh giao hảo với Nhân tộc, cũng đều chuẩn bị xuất thủ trợ giúp Nhân tộc một hai. ...

Khi đạo vận trong Tử Cấm Thành trùng thiên nhi khởi, những cường giả Hỗn Nguyên đang âm thầm quan chú hết thảy những thứ

này trong lòng không khỏi có chút kinh hãi thất sắc.

Nhất là những đại năng Thần Thánh trước đó tịnh không giao hảo với Nhân tộc, vào lúc này, trong lòng càng là sợ hãi bắt đầu.

Nếu nói người sợ hãi Nhân tộc quật khởi nhất là nhóm nào, vậy không nghi ngờ gì chính là những Tiên Thiên Thần Thánh năm xưa từng vọng đồ qua phân Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc quật khởi bọn hắn ngăn không được, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hết thảy những thứ này phát sinh.

Nhưng bây giờ những Tiên Thiên Thần Thánh này nhìn Nhân tộc, trong lòng càng ngày càng cảm thấy không thể xuất hiện một Nhân Hoàng phong mang tất lộ như vậy. "Chư vị, nếu là để Hiên Viên thật sự bình định phản loạn của Nhân tộc, vậy e rằng liền hỏng bét." "Chư vị đạo hữu, không bằng ngô đẳng xuất thủ trợ giúp Cửu Lê quốc quân, nếu là giúp bọn hắn đánh thắng trận này, vậy Nhân tộc sau này cũng không cần quá mức lo lắng nữa, chí ít sẽ không giống như Hiên Viên kia!" Từng tên Tiên Thiên Thần Thánh ở phía sau bắt đầu mưu đồ bí mật, ý đồ muốn trợ giúp Cửu Lê quốc quân.

Tuy rằng Cửu Lê quốc quân thượng vị về sau cũng sẽ không phải do bọn hắn thao túng, làm không tốt cũng sẽ ý đồ nhiễm chỉ những nơi khác của Hồng Hoang.

Nhưng là chính cái gọi là hai cái hại thì lấy cái nhẹ hơn, so sánh với Hiên Viên, tự nhiên là Xích Vưu dễ đối phó hơn. "Đại thiện!" ...

Tiếp theo, đại đa số những người này đều xuất hiện tại Cửu Lê quốc, bọn hắn tịnh không có trực tiếp tiến đến Lạc Dương đánh giết Hiên Viên.

Tạm thời không nói có thể đánh thắng được Hiên Viên hay không, coi như là đánh thắng được, vậy đại trận Lạc Dương, trung tâm thiên

hạ, lại há là ăn chay?

Tụ tập mười vạn cường giả Hỗn Nguyên, hao phí kỳ hạn vạn năm chế tạo ra một cái thành trì vạn thế Nhân tộc như vậy.

Tuy nhiên, chung quy vẫn là có một chút tên vọng đồ trực tiếp diệt đi Nhân Hoàng tập hợp lại cùng nhau, trực tiếp đi tới bầu trời Lạc Dương. "Nhân Hoàng họa loạn thiên hạ, trí sử thiên hạ đại loạn, nay ngô đẳng không nỡ để thương sinh mông trần, sinh linh đồ thán, thay mặt thiên hạ giết tặc!" Một chúng Tiên Thiên Thần Thánh đứng giữa không trung, nhìn xuống những Nhân tộc trong Lạc Dương dưới thân, trong miệng quát bạo. "Bệ hạ, bên ngoài có tặc tử quấy nhiễu, thần hạ thỉnh cầu xuất chiến!!!" Đại Hồng quát lớn một tiếng, lập tức khom người thỉnh mệnh nói.

Mà lúc này, Hiên Viên Nhân Hoàng vốn đang ở trong đại điện, tịnh chưa đáp lý Đại Hồng, mà là hơi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Thấu qua tầng tầng điệp chướng, trực đạt những Tiên Thiên Thần Thánh kia.

Hiên Viên nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười, khinh miệt nói: "Chúng ái khanh, mời xem trẫm tru tặc như thế nào." Tiếp theo, thân hình lóe lên, trực tiếp ra khỏi thành trì, đi tới bầu trời Lạc Dương. "Phương nào sâu kiến, lại dám tới đây làm càn!" Oanh long long!!!

Một đạo uy thế cường hoành vô song trùng thiên nhi khởi, đem không gian chung quanh đều vặn vẹo biến hình.

Một màn này, rơi vào trong mắt những Tiên Thiên Thần Thánh kia, trong đôi mắt xuất hiện một vòng kinh khủng chi sắc.

Bọn hắn nhìn Hiên Viên cô thân một mình trước mặt, trong lòng đại hãi.

Bọn hắn kinh khủng phát hiện Hiên Viên trước mặt cư nhiên

cường đại như thế, những người này đều là ngày xưa không có chú ý tới Hiên Viên đối chiến Dương Mi lão tổ cùng Thời Thần lão tổ như thế nào.

Nếu là bọn hắn nhìn thấy Hiên Viên đối chiến hai vị lão tổ này như thế nào, vậy bọn hắn nhất định không dám chạy đến nơi đây tìm chết.

Đại thần phía dưới cũng đều tuôn ra đại điện, đứng trên quảng trường đại điện, lẳng lặng nhìn xem Bệ hạ một mình đối chiến mười mấy vị cường giả Hỗn Nguyên ở phía trên.

Nếu không phải biết vị Bệ hạ này hiếu chiến, bọn hắn sớm đã chen nhau lên, đem mười mấy vị Hỗn Nguyên kia bắt lại.

Khu khu mười mấy vị cường giả Hỗn Nguyên, vậy mà cũng dám chạy đến nơi đây làm càn, quả thật là không biết chữ "Tử" viết như thế nào!

Trong tình huống bình thường, là không thể để Nhân Hoàng thân tự đi đối chiến.

Nhưng là nại hà Bệ hạ của bọn hắn quá mức hiếu chiến, đụng phải một số chuyện luôn luôn nghĩ đến mình có thể giải quyết thì tuyệt sẽ không gọi người khác.

Có đôi khi, bọn hắn đều hoảng hốt nhận định vị Bệ hạ này có chút không quá thích hợp làm Nhân Hoàng, mà là càng thêm thích hợp đi làm một cái đại tướng quân uy vũ vô địch! "Chư quân, hãy nghe tiếng rồng gầm!!!" Hiên Viên đột ngột rút Hiên Viên kiếm ra, một đạo long ngâm chi thanh vang vọng thiên địa, một con Kim Long do khí vận hóa thành cũng xuất hiện ở sau lưng hắn, phát ra từng trận tiếng long ngâm.

Trong đôi mắt đạm kim sắc kia, thấu lộ ra uy nghiêm bá khí của

Nhân Hoàng, nhìn về phía đám Tiên Thiên Thần Thánh đối diện phảng phất như đang nhìn sâu kiến.

Một loại khí thế bá đạo tuyệt luân điên cuồng hướng về phía trước nghiền ép mà đi. "Ngang!!!" Kim long khiếu thiên, khí thôn hoàn vũ! "Không tốt, mau chạy!!!" Có một vị Tiên Thiên Thần Thánh thấy thế, điên cuồng hô to.

Những siêu cấp cổ đổng có thể một mực tồn hoạt từ thời đại viễn cổ đến nay, từng cái đều là hóa thạch sống của Hồng Hoang, sau khi nhìn thấy thần thông như thế của Hiên Viên, từng người sợ đến mức vội vàng bắt đầu chạy trốn.

Tuy nhiên, khi một con Kim Long kia hiện thế, cũng đã chú định bọn hắn căn bản là không cách nào đào tẩu. "Ngang!!!" Theo Kim Long một tiếng trường minh.

Thiên địa băng liệt, thời không bất tồn.

Tất cả mọi thứ đều đã bắt đầu dần dần băng tháp, ngay cả thời không cũng không ngoại lệ. "Không Gian Đại Đạo?!" "Thời Gian Đại Đạo?!" "Cái này sao có thể?!

Trong Nhân tộc làm sao có thể sẽ chưởng ác loại đại đạo khủng bố này!!!" "Hơn nữa còn là toàn bộ chưởng khống!

Hắn rốt cuộc là ai!

Đây tuyệt đối không thể nào là Hiên Viên!!!" Nương theo tiếng hô to của đám Tiên Thiên Thần Thánh, Hiên Viên đứng trên bầu trời vung tay lên.

Trong minh minh tựa hồ có một đạo đại khủng bố, đem hết thảy bên trong đều bóc tách, phân ly, hủy diệt.

Thân thể mười mấy cái cường giả Hỗn Nguyên cư nhiên bắt đầu dần dần phân giải!

Từng người từ trong ra ngoài, dần dần phân giải.

Từ nhục thể đến linh hồn, không cái nào không ở trong sự phân giải.

Duy độc chỉ có chân linh tuyên cổ bất diệt kia, phương có thể từ đó bảo tồn.

Thấy thế, những thần tử phía dưới nhìn thấy về sau đều là trợn mắt hốc mồm nhìn qua hết thảy những thứ này. "Bệ hạ cư nhiên cường đại như thế, trước đó trảm Dương Mi lão tổ cùng Thời Thần lão tổ thượng thả còn dùng xuất chiêu trảm đi, hiện bây giờ chỉ là khu khu rút kiếm, mười mấy tôn Hỗn Nguyên kia cư nhiên liền sắp vẫn lạc..." "Đúng vậy a, Bệ hạ cái này cũng quá mức cường đại, ngô đẳng tự thẹn không bằng a..." "Xích Vưu bọn hắn chết chắc, cư nhiên dám phản bội Bệ hạ, Bệ hạ chí cường như thế, dù cho bọn hắn có nhiều người hơn nữa cũng là vô dụng!" "Phàm chí cường giả trong Hồng Hoang, không ai qua được Thiên Đế cùng Nhân Hoàng vậy!" Ngay lúc những người này thảo luận, đột nhiên một trận tiếng nổ mạnh truyền đến.

Oanh long long!!!

Con Kim Long đang đằng phi ở sau lưng kia, đột ngột phun ra một ngụm hỏa diễm, trong nháy mắt đem những cường giả Hỗn Nguyên đang bị không ngừng phân giải kia thiêu thành tro tàn, dĩ nhiên vẫn lạc. "Cái này...

Cái này..." "Đây là Thái Dương Chân Hỏa?!" "Cái này sao có thể?!" "Không có khả năng!!!

Tuyệt đối không có khả năng!!!

Trên thế gian làm sao sẽ có người không phải Kim Ô nhất tộc có thể chưởng ác Thái Dương Chân Hỏa?!!" ... "Không có khả năng...

Tuyệt đối không có khả năng..." Khi những Thần Thánh dám can đảm đến tiến phạm tôn nghiêm Nhân Hoàng bị Thái Dương Chân Hỏa do một con Kim Long phun ra thiêu đốt đãi tận về sau, phía dưới tất cả nhân thần toàn bộ đều nhìn choáng váng, nhao nhao trực hô không có khả năng.

Nhân tộc dù cho là sở hữu vô hạn khả năng, nhưng ở trước mặt một số thần thông, cũng là không thể nào!

Trong Hồng Hoang tất cả mọi người đều biết, Thái Dương Chân Hỏa là chân hỏa độc hữu của Kim Ô nhất tộc.

Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng kia, duy độc chỉ có Kim Ô nhất tộc dựng dục từ trong mặt trời mới có thể thao túng!

Mà trừ cái đó ra, trong tứ hải bát hoang, đại thần chơi lửa đếm không hết, nhưng lại không có một vị có thể thao túng Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô song kia!

Vô luận là Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung được Hồng Hoang quan dĩ hỏa thần chi xưng, hay là Hỏa Đức Tinh Quân trên Thiên Đình, hay là tất cả sinh linh tu luyện Hỏa Chi Đại Đạo trong Hồng Hoang!

Trong những người này, có thể chưởng ác Nam Minh Ly Hỏa của Phượng Hoàng nhất tộc liền đã là cực kỳ không tệ, nhưng lại không có một vị có thể chưởng ác Thái Dương Chân Hỏa bá tuyệt hết thảy trên mặt trời kia!

Nhưng mà giờ khắc này, lại bị Nhân Hoàng Hiên Viên sử xuất ra!

Một màn này, để thần tử phía dưới nhìn đến ngây ngốc.

Mà một chớp mắt sau, liền biến thành ánh mắt cuồng nhiệt vô cùng. "Đây là thiên mệnh sở quy!!!

Bệ hạ đáng là Thiên Đế vậy!!!" "Thiên mệnh sở quy!!

Đương vi Thiên Đế!!" Từng trận tiếng hô vang lên từ trong thành trì phía dưới, một vòng lại một vòng.

Thanh âm này chấn nhĩ dục lung, thẳng thấu mây xanh. ...

Thiên Đình, Nam Thiên Môn.

Nam Thiên Môn cự ly đô thành Lạc Dương của Nhân tộc cũng bất quá chỉ là một đoạn cự ly nhỏ mà thôi, chính là ở trên Bất Chu Sơn cao vút trong mây bên cạnh.

Thiên Lý Nhãn cùng Thuận Phong Nhĩ đang ở chỗ bậc thang ngoài cửa trông coi hết thảy, mà người thực sự trấn thủ Nam Thiên Môn thì là Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần là mãnh tướng Cự Nhân tộc trong đại sơn Tây Hoang, cũng là một trong những thần linh trọng yếu trông coi tứ đại thiên môn trong Thiên Đình. "Di, phía dưới giống như có người đang hô cái gì đáng là Thiên Đế..." Thuận Phong Nhĩ ghé tai lắng nghe, mày nhăn lại, có chút kỳ quái nói. "Chẳng lẽ ta nghe lầm hay sao?" Hắn có chút nghi hoặc lẩm bẩm tự nói.

Thiên hạ gian này, cho dù là người ngu dốt hơn nữa, e rằng cũng không dám hô lên câu nói này a? "Sao có thể, ngươi là Thuận Phong xuất sắc nhất Thần Nhĩ nhất tộc, làm sao có thể sẽ nghe lầm được?

Ta thấy tám thành là thật sự có người hô như vậy!

Để ta xem xem rốt cuộc là ai đang tụ chúng tác loạn, tốt để thiên binh tiến đến dẹp loạn!" Thiên Lý Nhãn hét lớn một tiếng, làm sao cũng sẽ không tin là Thuận Phong Nhĩ nghe lầm.

Chương 330

Hai người bọn họ đều là tộc nhân xuất sắc nhất trong tộc, nếu nói về thực lực tu vi thì có thể là kém một chút, bất quá là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Nhưng nếu nói về thực lực khuy trắc phương diện này, vậy thì càng thêm không có khả năng xuất hiện sai lầm gì!

Nơi ánh mắt Thiên Lý Nhãn nhìn đến, hết thảy sự vụ trong tứ hải bát hoang đều phảng phất như bị hắn nhìn thấy.

Đây chính là chỗ lợi hại của Thần Nhãn tộc cùng Thần Nhĩ tộc!

Có thể trên ngắm cửu thiên, dưới dò cửu u, tứ hải bát hoang, không gì che giấu được.

Nhưng mà, bọn hắn cũng bởi vì thực lực quá mức nhỏ yếu, cho nên bị không ít Tiên Thiên Thần Thánh kị đạn, bách hại hai tộc, gần như dẫn đến hai tộc suýt chút nữa diệt tộc.

Cũng may về sau đầu quân vào Yêu tộc, gia nhập Thiên Đình, lúc này mới bảo tồn được một chi huyết mạch.

Nhưng những người này, cũng bất quá chỉ là bàng chi của Thần Nhãn tộc cùng Thần Nhĩ tộc ngày xưa, chính thống sớm đã bị giết sạch sẽ.

Nhưng cho dù là dạng này, tộc nhân hai tộc bọn họ chiếu dạng có thể khuy tý không ít địa phương.

Ngay cả Lạc Dương sở hữu đại trận cách tuyệt tham tra, lúc này cũng đều bị Thiên Lý Nhãn cùng Thuận Phong Nhĩ dò xét đến. "Tê..." Thiên Lý Nhãn trong nháy mắt liền tìm được địa phương Thuận Phong Nhĩ nói, đó là đô thành Nhân tộc, đó là Nhân đô Lạc Dương!

Trong toàn bộ Nhân đô kia, hàng tỷ Nhân tộc đều hướng về Nhân Hoàng trên không khấu đầu.

Trong miệng y hi còn có thể trông thấy là đang hô cái gì, nhưng là hắn không biết kia rốt cuộc là hô cái gì. "Có phải thanh âm truyền đến từ Nhân đô?" Thiên Lý Nhãn vội vàng hướng về phía Thuận Phong Nhĩ hỏi.

Thuận Phong Nhĩ nghe gió phân biệt vật, hơi tư khảo, lập tức gật gật đầu, đạo: "Không sai!

Chính là thanh âm truyền đến từ Nhân đô Lạc Dương!" "Tê..." "Nhân Hoàng muốn phản!!!" Thiên Lý Nhãn cùng Thuận Phong Nhĩ nhìn nhau một cái, kinh hãi vạn phần đồng thời nói. "Mau đi bẩm báo Cự Linh Thần đại nhân!!!" Thiên Lý Nhãn cùng Thuận Phong Nhĩ lại một lần nữa miệng đồng thanh nói.

Lập tức, hai người vội vàng từ trên bậc thang chạy đi.

Nam Thiên Môn.

Cự Linh Thần dựa vào bên cửa, bắt đầu ngủ gật.

Không có cách, hắn nói là môn thần, trên thực tế chính là cái đứng gác, cấm chế bản thân Nam Thiên Môn mang theo so với hắn lợi hại không biết bao nhiêu lần!

Lại cho một vạn cái hắn đến cũng xông không qua cái Nam Thiên Môn này!

Cho nên, người thật sự có thể xông vào được, vậy hắn cũng không ngăn được, mà người hắn có thể ngăn được, bản thân Nam Thiên Môn cũng sớm đã đem kẻ đó bắt lại.

Bởi vậy, Cự Linh Thần là vị thần trong Thiên Đình số lượng không nhiều có thể quang minh chính đại thiện ly chức thủ cũng không sao...

Đây cũng coi là một loại đãi ngộ ưu ốc đối với Cự Nhân tộc Tây Hoang đi. "Đại nhân!

Đại nhân!!" Đột nhiên, một trận tiếng la dồn dập truyền đến, đem Cự Linh Thần đang chìm đắm trong mộng đẹp hô tỉnh. "Ngô..." Cự Linh Thần mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, lại nhìn thấy hai tên thuộc hạ của mình đang điên cuồng lay động thân thể của mình. "Chuyện gì..." Hắn giãy dụa lấy đứng dậy, lắc lắc cổ.

Ngô...

Đã mười mấy vạn năm không có thức tỉnh...

Giấc này ngủ quả thật đủ lâu...

Hắn hơi hoạt động gân cốt một chút, cái này nếu không phải là ở trên Thiên Đình không nhiễm một hạt bụi, e rằng trên người sớm đã chồng chất ra một tòa đại sơn... "Là như vầy, đại nhân, Nhân tộc muốn tạo phản a!!!" Thiên Lý Nhãn đi lên chính là một ký trọng lôi, lập tức đem Cự Linh Thần vừa rồi còn có chút mơ mơ màng màng đập tỉnh. "Cái gì?!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Còn không mau mau nói ra!" Trong đôi mắt Cự Linh Thần xuất hiện một vòng chấn kinh, cùng với ý khó tin nói không nên lời.

Hắn có chút không dám tin, Nhân tộc làm sao đột nhiên liền tạo phản rồi?

Nhân tộc không phải Thần Nông thị tên kia đương chính sao?

Hắn nhớ kỹ tên kia là người tốt mà, người rất hòa thuận, rất nhân từ, một lòng vì Nhân tộc a.

Những chuyện này hắn đều biết a.

Làm sao êm đẹp lại muốn tạo phản rồi? "Không có khả năng!

Thần Nông thị làm sao sẽ tạo phản!

Hai người các ngươi là đang lấy ta ra làm trò cười hả?" Cự Linh Thần lắc đầu, hai mắt như đuốc nhìn chằm chằm hai tên hạ chúc này.

Bọn hắn chậm rãi đương sai, luôn luôn có chút nhàm chán, cho nên hai tên kia cũng không thiếu lấy hắn ra làm niềm vui.

Bất quá Cự Linh Thần cũng tịnh không thèm để ý những thứ này, bởi vì có thể có một người bạn chơi cũng là chuyện rất không tệ.

Thiên Lý Nhãn cùng Thuận Phong Nhĩ nhìn nhau một cái, sau đó có chút im lặng, cuối cùng Thiên Lý Nhãn che mắt lui sang một bên, mà Thuận Phong Nhĩ thì là bắt đầu kiên nhẫn giảng giải nói: "Là như vầy, đại nhân, Nhân tộc lúc ngài ngủ say xuất hiện một vị thiên kiêu, hiện tại vị Nhân tộc thiên kiêu này đã trở thành tân nhậm Nhân Hoàng, vị Nhân Hoàng bệ hạ này phong mang tất lộ, kiếm chỉ thiên hạ.

Hơn nữa trước đó ta nghe được Nhân đô Lạc Dương, ân...

đó là một tòa đô thành mới nhất Nhân tộc kiến lập, ngay tại dưới Bất Chu Sơn cách đó không xa, trong Nhân đô, hàng ức tử dân hướng về Nhân Hoàng đại hảm đương vi Thiên Đế, hơn nữa Thiên Lý Nhãn cũng nhìn thấy những người kia hướng về Nhân Hoàng quỳ bái, cho nên..." Sắc mặt Cự Linh Thần giống như Xuyên kịch biến kiểm (nghệ thuật đổi mặt nạ), theo một câu của Thuận Phong Nhĩ rơi xuống, liền thay đổi một bộ sắc mặt.

Thẳng đến cuối cùng, hắn đã không biết nên nói cái gì.

Dĩ vãng mấy trăm vạn năm cũng chưa từng biến hóa một chút Hồng Hoang, cư nhiên tại ngắn ngủi mười mấy vạn năm phát sinh nhiều đại sự như vậy...

Cái gì Nhân đô, cái gì tân Nhân Hoàng, hắn toàn bộ đều ngủ một giấc bỏ qua... "Hai người các ngươi tốt nhất đừng gạt ta!!!" Cự Linh

Thần vẫn là có chút lo lắng hai người này là đang gạt mình, có chút không tin nói. "Đại nhân a!

Dĩ vãng gạt ngài đều là một số chuyện nhỏ, loại đại sự này, ngô đẳng làm sao dám lừa gạt đại nhân a!!!" Thiên Lý Nhãn gấp đến độ sắp quỳ xuống, Thuận Phong Nhĩ ở một bên cũng là nóng lòng như lửa đốt. "Vậy được rồi, ta tiến đến thông báo một tiếng." Cự Linh Thần nhìn xem bộ dạng hai người này không giống như là làm bộ, trong lòng cũng ẩn ẩn ước ước có chút tin tưởng bọn hắn.

Thế là gật gật đầu, hướng về phía trong môn đi đến.

Thấy thế, Thiên Lý Nhãn cùng Thuận Phong Nhĩ lúc này mới thở dài một hơi.

Nếu là Cự Linh Thần thật sự không có đi, vậy sau đó Thiên Đế quái tội xuống, hai người bọn họ đoán chừng phải gặp tai ương. ...

Cự Linh Thần một đường từ Nam Thiên Môn chạy lên đệ tam thập nhị trọng thiên, đi tới trong Triều Hội Điện.

Nhìn thấy mấy vị Yêu Soái cùng ngồi thượng thủ, vội vàng chạy tới xếp hàng chờ đợi.

Đợi đến phiên hắn, vội vàng khom lưng cúi đầu nói: "Nam Thiên Môn thủ môn đại tướng Cự Linh Thần, có yếu sự cầu kiến Bệ hạ!!!" Bạch Trạch nhìn thấy người phía dưới cư nhiên là Cự Linh Thần, có chút kinh ngạc, hiếu kỳ hỏi: "A?

Ngươi có chuyện gì, cư nhiên cần cầu kiến Bệ hạ." "Thiên Sư, Nhân tộc ý đồ tạo phản, tại hạ giới trong Nhân đô tụng Nhân Hoàng là Thiên Đế, cần cáo tri Bệ hạ!!!" Cự Linh Thần không dám hàm hồ, vội vàng nói.

Bạch Trạch nghe vậy mày nhăn lại, tụng Nhân Hoàng là Thiên Đế? "Đây là chuyện gì xảy ra, mau mau nói tới!" "Vâng!" Cự Linh

Thần không dám thất lễ, cũng không dám thêm mắm thêm muối, vội vàng đem chuyện này một năm một mười kể lại toàn bộ.

Mà nghe được lời Cự Linh Thần nói xong, trên mặt những Yêu Soái kia đều tề xoát xoát xuất hiện vẻ kinh hãi.

Cái này đã không phải là loại chiêu nhiên nhược yết (ý đồ rõ ràng) như trước đó, cái này đặc biệt đã là rõ ràng tạo phản!

Một cái là chuyện thiên hạ đều biết sắp muốn làm, một cái là chuyện dĩ nhiên đã làm, cái này tuy rằng khác biệt không lớn, nhưng về mặt ý nghĩa lại hoàn toàn khác biệt! "Nhanh, tốc tốc tiến về, bản soái mang ngươi tiến đến!" Bạch Trạch vội vàng nói, sau đó vội vàng dừng lại chính vụ trong tay đang xử lý, tiếp đó mang theo Cự Linh Thần hướng về đệ tam thập tam thiên mà đi.

Đệ tam thập tam thiên, sẽ không tuỳ tiện mở ra, ngoại trừ một nguyên hội một lần đại điển ra, chính là cần đụng phải thời gian đặc thù mới có thể mở ra.

Mà loại để cá biệt thần tử đi vào xử lý sự vụ này, cũng không tính là thật sự mở ra.

Đợi đến khi Bạch Trạch mang theo Cự Linh Thần đi tới trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhìn thấy Thiên Đế Đế Tuấn pháp thân ở phía trên, Bạch Trạch vái chào, nói: "Bệ hạ, Cự Linh Thần có việc quan hệ đến Nhân tộc tạo phản muốn cáo tri Bệ hạ." Thiên Đế pháp thân nghe vậy mở hai mắt ra, khẽ nói: "Trẫm đã biết việc này, các ngươi tạm thời lui ra đi!" Bạch Trạch cùng Cự Linh Thần nghe vậy sững sờ.

Bệ hạ đã biết?

Vậy bọn hắn còn tới làm cái rắm a...

Bất quá cũng đúng, Bệ hạ thần thông quảng đại như vậy, biết loại

đại sự này, cũng là nên.

Dù sao dựa theo Cự Linh Thần nói thì đó là đã hô to rõ ràng, ngay tại bầu trời Lạc Dương Đế Tuấn lại làm sao có thể không biết. "Vậy thần liền cáo lui." Bạch Trạch hướng về phía pháp thân kia hành lễ một cái, lôi kéo Cự Linh Thần rời đi nơi này.

Cự Linh Thần gãi gãi cái ót, có chút nghi hoặc.

Vì sao Bệ hạ biết chuyện này, lại còn không có bất kỳ biểu thị gì?

Vì sao không phái binh tiến đến bình loạn a...

Hắn không hiểu rõ những thứ này, cho nên hướng về phía Bạch Trạch ở một bên hỏi: "Đúng rồi, Yêu Soái, vì sao Bệ hạ không phái binh tiêu diệt Nhân tộc a?" Bạch Trạch khẽ lắc đầu, cười nói: "Bệ hạ là dự định cầm Nhân tộc ra làm hòn đá mài Thiên Đình, đợi đến khi Nhân tộc triệt để hướng Thiên Đình khai chiến, đến lúc đó mới là thời cơ tốt nhất." Tuy rằng đứng ở một loại trình độ nào đó mà nói, kỳ thật thời cơ tốt nhất sớm đã bỏ lỡ, thậm chí hiện tại cũng đều có thể xuất thủ tiêu diệt Nhân tộc cũng không tính là muộn.

Nhưng đó chỉ là đứng ở phương diện luyến tiếc quả vị mà nhìn.

Nhưng nếu đứng ở tình huống có lợi cho bản thân mà nhìn, vậy đại chiến lần này cũng là cơ hội tốt nhất để bọn hắn liệu có thể đột phá tự thân sở hạn chế hay không.

Từ ngày đó Đế Tuấn hướng về phía bọn hắn nói những lời kia, liền để những người này triệt để có nhận thức mới.

Chí ít sẽ không giống như trước đó, một lòng chỉ biết nằm trên sổ công lao làm lấy xuân thu đại mộng.

Cự Linh Thần càng là nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, hắn lắc đầu, cảm thấy mình vẫn là không nên nghĩ nhiều như vậy thì tốt hơn, trở về tiếp tục chơi đùa tiếp tục đi ngủ.

Luôn luôn so với hiện tại loại đầy đầu tư lự này thì tốt hơn nhiều.

Dù sao Thiên Đế đều không quan tâm, mình còn quan tâm cái gì đây. ...

Trong Dao Trì. "Đại huynh, Hiên Viên rốt cuộc vì sao có thể thi triển ra Thái Dương Chân Hỏa?" Thái Nhất vẫn là có chút không hiểu, nghi hoặc hỏi.

Thái Dương Chân Hỏa này, bá đạo vô cùng, nếu không phải bọn hắn là Kim Ô sinh ra trong mặt trời, e rằng ngay cả bọn hắn cũng đều không có cách nào chưởng ác loại hỏa diễm đẳng cấp chí cao này.

Phải biết Phượng Hoàng cũng là chủng tộc tiên thiên chưởng ác hỏa diễm, thế nhưng bọn hắn lại tịnh không có thể chưởng ác Thái Dương Chân Hỏa, mà là tiên thiên có thể chưởng ác Nam Minh Ly Hỏa.

Nam Minh Ly Hỏa cũng là hỏa diễm đỉnh tiêm chỉ đứng sau Thái Dương Chân Hỏa, so với Tam Muội Chân Hỏa còn muốn đáng sợ hơn nhiều.

Có thể nói, Thái Dương không ra, Nam Minh vi tôn.

Đế Tuấn mỉm cười, nói cho Thái Nhất cùng mấy người không hiểu khác: "Bởi vì hắn tịnh không phải lấy tự thân làm vật dẫn chưởng ác Thái Dương Chân Hỏa, mà là dùng một đạo thần thông chi niệm câu động mặt trời khu sử chân hỏa, lúc này mới có thể khu sử một chút.

Thần thông này chính là lấy Kiếm Đạo làm căn cơ, lấy Khí Vận làm xương cốt, lấy Không Gian Đại Đạo, Thời Gian Đại Đạo, Hỏa Chi Đại Đạo vân vân rất nhiều đại đạo làm huyết nhục, cuối cùng lấy Long tộc làm hình thái mà thành." "Câu động mặt trời?" Cái này, Thái Nhất càng thêm mộng bức.

Mặt trời còn có thể bị sinh linh khác câu động?!

Ngoại trừ bọn hắn ra, một sinh linh hậu thiên, rốt cuộc là làm sao làm được?! "Đúng, câu động mặt trời, bởi vì hắn chính là mặt trời của Nhân tộc, mặt trời thời kỳ đỉnh thịnh nhất.

Toại Nhân thị giống như một vầng triêu dương mới mọc, đem lại cho Nhân tộc một tia thần hi, khiến Nhân tộc triệt để cảm nhận được ý ấm áp.

Thần Nông thị giống như một vầng húc nhật từ từ bay lên, đem lại cho Nhân tộc phồn vinh đỉnh thịnh, khiến Nhân tộc cảm nhận được niệm tự hào đại tộc.

Mà nay Hiên Viên càng giống như một vầng liệt nhật hừng hực, ở vào thời điểm cháy bỏng nhất, cũng là thời điểm Nhân tộc cường đại nhất, hắn sẽ dẫn đầu Nhân tộc đi hướng đỉnh điểm thực sự." "Sau Hiên Viên, Nhân tộc cũng sẽ cường thịnh một cái thời đại, kia tựa như giờ Mùi trong một ngày mười hai canh giờ vậy, liệt nhật có mạnh nữa cũng chung quy là thủ đoạn non nớt một chút, mà mặt trời giờ Mùi tuy rằng không kịp liệt nhật phong mang tất lộ, cũng không bằng liệt nhật hoàng hoàng chi uy như vậy, nhưng lại trở nên càng thêm độc ác cũng càng thêm khó giải quyết.

Mà cái thời đại sau Hiên Viên kia, cũng là thời đại Nhân tộc cường thịnh nhất trên ý nghĩa thực sự toàn phương diện!

Cũng là thời đại Nhân tộc suy nhược nhất!" "Khi thời đại kia đến, vạn tộc sẽ triệt để bình đẳng, Nhân tộc cũng liền không có cái gọi là cường thịnh nữa rồi..." Trong đôi mắt Đế Tuấn thần vận lấp lóe, ánh mắt của hắn thấu qua hết thảy thời không hết thảy đại đạo trở ngại, trực đạt nơi cuối cùng, thấy được hết thảy thủy chung.

Nhưng hắn lại cũng nhìn không thấu quá nhiều, chỉ là y hi gian có thể nhìn thấy Nhân tộc trong thời đại kia thật sự đạt đến đỉnh điểm,

tứ hải bát hoang, vạn cổ thời không, tất cả đều cúi đầu dưới Nhân tộc.

Đó là một thời đại phồn vinh vạn cổ không tiền, là một thời đại đại nhất thống trên ý nghĩa thực sự, trong thời đại kia, không có chinh phạt, không có chiến loạn!

Đó là thời đại Đế Tuấn khát vọng, cũng muốn kiến lập thời đại kia, nhưng hắn biết, chính mình còn làm không được điểm ấy.

Mà hắn cũng không thể nhìn thấy chân chính diện mạo của thời đại kia, vẻn vẹn chỉ là biết đó là đỉnh điểm trên ý nghĩa thực sự của Nhân tộc, mà tịnh không biết đó chính là thời đại hắn hướng tới chính mình có thể một tay kiến lập! "Tê..." Thái Nhất, Hi Hòa, Nguyên Mỗ phu nhân ba người nhìn nhau một cái, tất cả đều thấy được vẻ chấn kinh trong mắt đối phương.

Bọn hắn chưa từng thấy qua Đế Tuấn sẽ có một loại thần tình như vậy, cũng chưa từng thấy qua Đế Tuấn sẽ nói một phen lời nói như thế này. "Vậy ý của đại huynh, chính là Hiên Viên không đủ gây sợ?" Rất nhanh, Thái Nhất phát hiện điểm mù trong đó.

Hai người khác nghe vậy cũng đều nhìn về phía Đế Tuấn, nhao nhao không hiểu.

Lúc đầu là Đế Tuấn nói Hiên Viên tất sẽ trở thành hòn đá mài của hắn, bây giờ làm sao ý tứ này hình như lại là Hiên Viên không đủ gây lo lắng?

Nói Hiên Viên mạnh nhưng là hiện tại lại nói Hiên Viên tuy rằng cường đại, nhưng tịnh không phải tồn tại cường thịnh nhất trong Nhân tộc?

Còn có người mạnh hơn?

Mà đến lúc kia mới là thời điểm Nhân tộc thực sự trở thành mạnh

nhất?

Chương 331

Những lời này, khiến bọn hắn đều có chút mơ hồ.

Rốt cuộc Hiên Viên có phải là một cái ngưỡng cửa khó mà vượt qua hay không.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, cười nói: "Hiên Viên tự nhiên là một cường giả, tuy rằng tịnh không phải tồn tại cường thịnh nhất Nhân tộc, nhưng đó cũng là tồn tại ngô chưa chắc có thể chiến thắng.

Hơn nữa theo trẫm thấy, vị cường giả đời tiếp theo kia, cũng tịnh không phải là cá thể chí cường, chân chính cá thể chí cường e rằng vẫn là Hiên Viên, kẻ này phong mang tất lộ, vừa vặn đối ứng với tồn tại ngọ thời như mặt trời ban trưa vậy." So với loại cường giả cá thể như Hiên Viên, hắn rõ ràng phải càng kiêng kỵ vị Nhân Hoàng đời tiếp theo kia.

Bởi vì người thật sự có thể đoạt được ngôi vị Thiên Đế của hắn tất nhiên không phải giống như Hiên Viên loại bảo kiếm phong lợi vô cùng này, mà là một người chân chính thao túng đại cục.

Ngồi vị trí Thiên Đế định nhiên không phải chỉ dựa vào thực lực liền có thể đăng đỉnh, nếu không thì lúc đầu cũng nên là Thái Nhất ngồi cái vị trí này mà không phải hắn Đế Tuấn tới ngồi.

Đế Tuấn thực sự bắt đầu phi hoàng đằng đạt cũng là từ sau khi hắn đăng lên Thiên Đế chi vị!

Cho dù là đăng lên Thiên Đế chi vị, cũng có rất nhiều thời điểm là Thái Nhất mạnh hơn hắn.

Thẳng đến sau Tử Tiêu Cung, mới là lần thứ nhất Đế Tuấn thực sự bắt đầu siêu việt Thái Nhất.

Mà sau đó thời gian càng dời đi, Đế Tuấn liền càng ngày càng mạnh.

Đây cũng là một loại thể hiện của việc làm Thiên Đế đạt được đại khí vận.

Thái Nhất sắc mặt không thay đổi, gật gật đầu, lạnh lùng nói: "Mặc kệ thương tang biến hóa như thế nào, Kim Ô nhất tộc ngô thủy chung sẽ là lăng giá tại đỉnh đoan thế gian, vạn lần sẽ không luân lạc hạ tràng của Phượng Hoàng nhất tộc!" Sở dĩ cầm Phượng Hoàng nhất tộc ra so sánh, đó cũng là bởi vì bọn hắn đồng dạng đều là tồn tại chúa tể bầu trời Hồng Hoang.

Đương nhiên, Kim Ô nhất tộc so với Phượng Hoàng nhất tộc vô luận là so sánh hoành hướng hay là so sánh tung hướng thủy chung đều là phải cao hơn không chỉ một bậc.

Huống chi hiện tại Kim Ô nhất tộc toàn viên Hỗn Nguyên, làm được chân chính đều là cường giả Hỗn Nguyên, lại làm sao sẽ luân lạc tới hạ tràng của Phượng Hoàng nhất tộc đây.

Hoặc là Kim Ô nhất tộc vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện, hoặc là chính là thật sự vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Người sau hiển nhiên không thể nào xuất hiện, trừ phi là Bàn Cổ xuất thủ.

Mà người trước sẽ không xảy ra chuyện chỉ chính là nói sinh mệnh nguy hiểm, còn về sự tình phương diện khác thì vĩnh viễn đều là không có định số. "Đó là tự nhiên, có ngô cùng nhị đệ tại, Kim Ô nhất tộc vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện!" Đế Tuấn tràn đầy tự tin nói, loại khí chất vốn đã tôn quý kia trở nên càng thêm siêu quần bạt tụy.

Hắn cùng Thái Nhất đều là loại nhân vật đứng trong đám người

cực kỳ hiển nhãn, cho dù là mặc bố y thì loại khí chất siêu thoát phàm tục kia cũng không phải người tầm thường có thể so sánh.

Hi Hòa, Nguyên Mỗ phu nhân hai người cũng đều lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, tràn đầy khâm phục nhìn về phía hai người.

Có Thái Nhất cùng Đế Tuấn tại, Kim Ô nhất tộc quả thật là vinh hoa chí cực, tôn quý không tên.

Thiên Đình ngày xưa là dựa vào hai người bọn họ đánh ra uy danh, mà hôm nay bọn hắn cũng dựa vào thế lực Thiên Đình to lớn đứng ở trên đỉnh tiêm Hồng Hoang. "Hảo bản lĩnh, Đế Tuấn, ngươi ở trên đạo này, gần như đều sắp sánh vai cùng Phục Hy!" Đột nhiên, thân ảnh Diệp Hiên xuất hiện trước mặt mấy người.

Hắn không khỏi đối với Đế Tuấn tán thưởng.

Nếu bàn về Thôi Diễn chi đạo, trong Hồng Hoang phải kể tới đầu tiên là Phục Hy, tiếp theo chính là Nhân tộc Tô Minh thị, nhưng là Tô Minh thị Túc Mệnh Đại Đạo, ở phương diện nào đó cũng là có một chút cục hạn tính, lại thêm bản thân Tô Minh thị cũng là chí không ở đây, cho nên còn khuất cư dưới Phục Hy.

Mà xếp tiếp theo, vậy thì phải tính là Đế Tuấn.

Đế Tuấn thực lực cường đại, cường đại đến mức để tất cả mọi người cho rằng hắn chỉ là thực lực cường đại mà thôi.

Để tất cả mọi người quên đi Đế Tuấn kỳ thật tiên thiên liền am hiểu thôi diễn, nếu không thì cũng sẽ không sở hữu Hà Đồ, Lạc Thư làm bạn.

Nhưng mà cũng chính vì Đế Tuấn quá mức toản nghiên thực lực, lại bị Thiên Đình làm lụy, cho nên không cách nào toàn thân tâm toản nghiên đạo này, lúc này mới để hắn rơi vào cái xếp hạng sau Phục Hy cùng Tô Minh thị.

Nhưng là Đế Tuấn thực lực quá mạnh, cho nên năng lực thôi diễn của hắn tuy rằng không bằng Tô Minh thị, nhưng là sở hữu tu vi cường đại bội tăng, vậy thì lại vượt qua Tô Minh thị, thậm chí so với Phục Hy đều là kém không quá nhiều. "Ai?!" Đế Tuấn nghe vậy sắc mặt đại biến, trong nháy mắt nhìn về phía một bên, phát hiện là Diệp Hiên về sau, lúc này mới thở dài một hơi, vội vàng chắp tay hành lễ nói: "Nguyên lai là Đạo Tôn, trước đó thất lễ còn mong hải hàm." "Gặp qua Đạo Tôn." Thái Nhất thấy thế, vội vàng cũng đi theo hành lễ nói. "Gặp qua Đạo Tôn." Hai người khác cũng đều nhao nhao bái nói.

Diệp Hiên mỉm cười, hư không đỡ mấy người dậy, nói: "Đứng lên đi, không cần đa lễ." "Tạ Đạo Tôn." "Đạo Tôn lời nói trước đó chẳng lẽ nói Phục Hy sớm đã phát hiện chuyện này?" Đế Tuấn thăm dò hỏi thăm.

Diệp Hiên khẽ lắc đầu, nói: "Không phải, Phục Hy trước đó vậy mà muốn nhìn trộm thế giới bên ngoài Hỗn Độn, bất quá lại là bị chặn lại trở về, hiện tại e rằng còn đang chữa thương." Đế Tuấn nghe vậy trong đôi mắt lộ ra một cỗ kinh ý.

Thế giới bên ngoài Hỗn Độn?!

Phục Hy kia quả nhiên to gan, hơn nữa năng lực thôi toán xác thực cũng phi bỉ tầm thường.

Sở dĩ Phục Hy có thể sở hữu năng lực thôi diễn khủng bố này cũng là bởi vì nguyên nhân đại đạo hắn tu, Càn Khôn Đại Đạo vốn chính là thiên địa vốn chính là thôi diễn, cho nên có thể thôi diễn đến cảnh giới kia cũng là bình thường.

Trừ cái đó ra, Hồng Hoang không còn người thứ hai. "Thế giới bên ngoài Hỗn Độn..." Thái Nhất lẩm bẩm tự nói, nhất thời lại có chút hướng tới.

Nơi đó phải chăng còn có người mạnh hơn?

Cùng bọn hắn giao thủ, phải chăng sẽ làm cho mình trở nên mạnh hơn?!

Nhất thời, trong lòng Thái Nhất tràn đầy khát vọng cùng hướng tới.

Hắn muốn cùng người đồng cảnh giới đối chiến, chỉ có như vậy mới có thể không ngừng tăng cường thực lực bản thân, mới có thể để cho mình trở thành tôn mặt trời thôi xán nhất kia.

Đương nhiên, cùng đại huynh của mình đối chiến, vậy hoàn toàn chính là tìm ngược, loại sự tình này Thái Nhất cũng không muốn đi qua đả kích lòng tự trọng của mình.

Tiên Chi Thần Ma cùng hắn ở giữa cũng là có một đoạn cự ly không nhỏ, trừ cái đó ra, trong Hồng Hoang gần như liền không có người có thể chân chính để hắn sử xuất toàn lực ra.

Nói cách khác chiến lực trong Hồng Hoang đứt gãy rất lợi hại, Bàn Cổ độc nhất đương, Đế Tuấn độc nhất đương, Tiên Chi Thần Ma độc nhất đương, rồi sau đó mới là Thái Nhất độc nhất đương.

Dưới Thái Nhất thì nhiều lên, Hồng Quân coi là một vị, Tinh Thần Lão Tổ cũng ở đoạn vị này, Long Vương có thể ở đoạn vị này. "Dám hỏi Đạo Tôn, thế giới bên ngoài Hỗn Độn rốt cuộc là một phen tồn tại như thế nào?" Đế Tuấn hơi khom lưng, chắp tay hỏi. "Hư vô, một phiến hư vô chi địa, hoành khóa vô cùng hư vô, thủy chung đều là hư vô, giống như thế giới đại tử tịch, nơi đó không có sinh cơ, khắp nơi đều là một phiến hư vô, thậm chí ngay cả Đạo tồn tại đều là không có." Diệp Hiên chắp tay sau lưng, khẽ nói.

Mà cái này, cũng làm cho mấy vị tại tràng trong nháy mắt ngây ngẩn cả người. "Hư vô?

Ngay cả Đạo đều không có?

Vậy chẳng phải là Hồng Mông chi địa?" Đế Tuấn kinh hô lên.

Trong truyền thuyết Hồng Mông chi địa vậy mà là ở bên ngoài Hỗn Độn?

Mà Hồng Hoang lại là ở bên trong Hỗn Độn, cũng tức là nói đây là một thế giới không ngừng khai sang, vậy khi nào trong Hồng Hoang lại sẽ lại lần nữa khai sang thế giới mới đây?

Không!

Không đúng!

Trong Hồng Hoang đã có vô số thế giới!

Gia đa động thiên phúc địa, tam thiên đại thiên thế giới, vô tận tiểu thiên thế giới, nãi chí vu vô cùng đại thế giới!

Vô lượng tiểu thế giới!

Vô lượng lượng hằng sa thế giới...

Những thứ này chính là thế giới trong Hồng Hoang!

Hồng Hoang bao khỏa những thế giới này, mà Hỗn Độn lại bao khỏa thế giới Hồng Hoang, Hồng Mông thế giới lại bao khỏa thế giới Hỗn Độn.

Vậy Hồng Mông thế giới lại bị thế giới nào bao khỏa đây...

Hoặc là nói không bị thế giới sở bao khỏa...

Hồng Mông thế giới nghiêm khắc ý nghĩa đi lên nói cũng không tính là một cái thế giới, bởi vì Hồng Hoang ngay cả Đạo đều không có, tự nhiên cũng liền không có chuyện thế giới.

Thế giới sở dĩ gọi là thế giới, đó chính là sở hữu không gian và thời gian hai cái khung cơ sở nhất này, nhưng mà bây giờ, lại là ngay cả Đạo đều không có, càng đừng nói cái gì thời gian và không gian.

Thời gian và không gian cũng là Đạo hiển hóa. "Không phải, nơi đó ngay cả Hồng Mông đều không tính là, đó là hư vô chân chính, nơi hết thảy đều không có, đó là địa phương tử tịch." Diệp Hiên khẽ lắc đầu.

Sau đó, hắn không nguyện ở phương diện này đề cập quá nhiều, liền lại nhắc nhở: "Nhân tộc thực lực cường kình, không phải một phương Thiên Đình có thể đánh bại, nếu các ngươi muốn nắm chắc thắng lợi, tốt nhất vẫn là liên hợp các thế lực khác thì tốt hơn." "Lời của Đạo Tôn, Đế Tuấn cẩn ghi nhớ trong lòng, bất quá Đế Tuấn còn có một vấn đề." Đế Tuấn vẻ mặt nghiêm túc gật đầu đáp ứng, sau đó lại tràn đầy nghi hoặc hỏi. "Chuyện gì?" Diệp Hiên thản nhiên nói.

Đế Tuấn nghe vậy, vội vàng nói: "Trước đó Đạo Tôn từng nói, bên ngoài thế giới Hỗn Độn còn có rất nhiều rất nhiều thế giới, vì sao lần này lại nói bên ngoài Hỗn Độn là một phiến hư vô?" Hắn có chút không hiểu, lúc đầu lời nói của Diệp Hiên kia là thời khắc lao ghi nhớ trong lòng, chính là vì có thể đi chinh phục từng cái thế giới, thẳng đến khi đi đến siêu thoát.

Hơn nữa bọn hắn cũng xác thực là tao ngộ rất nhiều văn minh hoàn toàn khác biệt với văn minh Hồng Hoang a!

Điểm này lại nên giải thích thế nào đây... "Bên ngoài thế giới Hỗn Độn, là một phiến hư vô, nhưng là thế giới tịnh không phải chỉ có một phiến thế giới hư vô này, trong minh minh có đại khủng bố tại, đem những thế giới vô cùng này câu liên lại với nhau, có thể thông qua một loại phương pháp đặc thù đem thế giới các ngươi câu liên lại với nhau." Diệp Hiên lược bỏ giải thích một câu, sau đó thân hình liền biến mất không thấy, không có nói thêm chuyện gì nữa.

Hắn sợ hãi lưu lại, đối phương lại lần nữa hỏi những vấn đề kỳ kỳ quái quái kia.

Nếu là hỏi sự tình bên trong Hồng Hoang, hắn tự nhiên là không có một cái là không biết, cho dù là hiện tại không biết, chỉ cần động dụng một chút Đại Đạo, vẫn là có thể biết đến.

Nhưng nếu là hỏi những chuyện khác, vậy hắn cũng không biết quá nhiều.

Tỷ như Đế Tuấn nếu là lại hỏi phương pháp đặc thù gì, vậy hắn cũng liền đáp không được.

Diệp Hiên đi rồi, lưu lại một chúng Thần Thánh trong mộng bức. ...

Trong Bàn Cổ Điện, đông đảo Tổ Vu hội tụ cùng một chỗ. "Vừa rồi đó là Thái Dương Chân Hỏa sao?" Cộng Công nhìn về phía Chúc Dung, hỏi.

Chúc Dung phảng phất như bị người đâm một đao vào tim vậy...

Nhớ lại hắn lăn lộn lâu như vậy, cũng chưa thể chưởng ác Thái Dương Chân Hỏa, nhưng hiện tại cư nhiên trong chớp mắt liền bị người ngoài chưởng ác.

Còn là một tên hậu sinh tử.

Hắn coi Thái Dương Chân Hỏa là tất sinh chi tối, là thứ nhất định phải chưởng khống, đó chính là thành tựu cao nhất mà hắn cho rằng.

Dĩ vãng Kim Ô nhất tộc tiên thiên chưởng khống cũng là thôi, chẳng qua là ưu thế chủng tộc mà thôi, không tính là gì, cũng không thể đại biểu năng lực khống hỏa của Kim Ô nhất tộc liền mạnh hơn hắn!

Nhưng hiện tại, một cái hậu sinh bối, cư nhiên sử xuất ra truy cầu cao nhất mà hắn cho rằng...

Mà giờ khắc này, đông đảo Tổ Vu cũng nhao nhao đem ánh mắt

hướng về hắn, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Dưới ánh mắt hỏa nhiệt của mọi người, Chúc Dung gật gật đầu, ngữ khí phức tạp nói: "Ngô không biết hắn là làm sao thao túng Thái Dương Chân Hỏa này, nhưng đây xác thực chính là Thái Dương Chân Hỏa không nghi ngờ, giống y như đúc Đông Hoàng, Thiên Đế sử xuất ra." "Tê..." Cộng Công lại là người kinh ngạc nhất trong đám Tổ Vu này.

Một đời đều đang cùng Chúc Dung đối đầu, Cộng Công lại là người hiểu rõ nhất Thái Dương Chân Hỏa kia ý vị như thế nào.

Đó là cực điểm của Hỏa Chi Đại Đạo trong Hồng Hoang, đó là hạt minh châu lấp lánh nhất trong hoàng quan.

Thậm chí có thể nói cái hoàng quan này đều phải bởi vì có hạt minh châu này mà trở nên càng thêm thôi xán, càng thêm loá mắt.

Nếu là đã mất đi hạt minh châu này, e rằng ngay cả cái hoàng quan này cũng sẽ ảm nhiên thất sắc, tốn sắc không ít. "Cái này..." Nhất thời ngay cả Cộng Công cũng không biết nên nói cái gì, hắn có chút phức tạp nhìn về phía Chúc Dung người luôn thiên thiên đối đầu với mình, hắn biết Chúc Dung giờ khắc này nội tâm khẳng định phi thường khó chịu.

Điểm này, hắn là có thể lý giải nhất. "Chúc Dung..." Ngay cả Cộng Công đều muốn an ủi.

Lại thấy Chúc Dung giơ một tay lên, ngăn trở nói: "Không cần nói thêm cái gì, bất quá là cảm ngộ Đại Đạo còn chưa đủ mà thôi, sẽ có một ngày, ngô nhất định có thể thao túng Thái Dương Chân Hỏa kia!!!" Trong ánh mắt của hắn phi nhưng không có nộ hỏa hoặc là tự ti, ngược lại là kích khởi tự tin càng thêm mạnh mẽ của hắn.

Thời gian dài không cách nào chưởng khống Thái Dương Chân

Hỏa đều khiến hắn đang hoài nghi thứ này rốt cuộc có thể ở ngoài Kim Ô nhất tộc bị người chưởng khống hay không!

Mà hiện tại, chiêu này của Hiên Viên cũng làm cho hắn triệt để xác định, Thái Dương Chân Hỏa người khác cũng là có thể chưởng khống!

Tịnh không phải là chỉ có Kim Ô nhất tộc mới có thể chưởng khống!

Sau khi biết điểm này Chúc Dung, giờ khắc này chỉ có hân hoan vô cùng, mà không phải ghen ghét, càng không phải là phẫn nộ, cảm giác chênh lệch to lớn trước đó cũng trong nháy mắt biến mất. "Chí khí tốt!" Đế Giang nghe vậy không khỏi khen ngợi một tiếng, hắn pha vẻ tán thưởng nhìn về phía Chúc Dung, giờ khắc này, hắn cho rằng Chúc Dung coi như là đã trưởng thành.

Dĩ vãng Chúc Dung sợ là quay đầu liền muốn sao gia hỏa đi đánh nhau!

Đâu sẽ nghĩ những thứ này.

Chỉ sẽ nghĩ cái gì mà vì sao tên kia có thể chưởng khống, mà chính mình lại không thể chưởng khống! "Đúng rồi, hắn vì sao còn biết Thời Gian Đại Đạo của ngô..." Sau khi Chúc Dung buồn bực xong, Chúc Cửu Âm cũng là có chút buồn bực.

Tên kia cư nhiên một người thân kiêm nhiều đại đạo như thế.

Khi Hiên Viên đăng cơ, mười hai Tổ Vu một người cũng không có tiến đến, cũng chỉ có Vu tộc Hậu Thổ đi, nhưng là cũng tịnh không có tới nói cho bọn hắn cái gì.

Chuyện Hiên Viên trong cơ thể sở hữu rất nhiều đại đạo tuy rằng rất nhiều người biết, nhưng chung quy cũng là có người không biết.

Mà Vu tộc Tổ Vu tuy rằng biết Hiên Viên sở hữu rất nhiều đại

đạo, nhưng là lại tịnh không biết rốt cuộc chưởng ác những đại đạo gì.

Mà nay lại là có thể biết được, nguyên lai ngay cả Thời Gian Đại Đạo cùng Không Gian Đại Đạo đều bị hắn chưởng khống.

Nói cách khác, bây giờ Hiên Viên e rằng là chưởng khống tuyệt đại đa số đại đạo trong ba ngàn đại đạo.

Trong mắt Đế Giang cũng là hiện lên một tia không hiểu, hắn có chút không quá lý giải, rốt cuộc vì cái gì Hiên Viên trước mặt vì sao có thể chưởng khống nhiều đại đạo như thế. "Đại Đạo bất công a..." Cuối cùng, Đế Giang cũng chỉ có thể u oán thốt ra một hơi, nói.

Nếu nói đối phương chưởng khống Không Gian Đại Đạo, vậy hắn một chút cũng sẽ không cảm thấy cái gì, bởi vì trong Hồng Hoang có rất nhiều tồn tại đều tu Không Gian Đại Đạo.

Nhưng là một người nhiều đến mức chưởng khống hơn hai ngàn loại đại đạo, vậy thì là một loại không công bằng.

Hơn nữa còn là một cái hậu sinh bối, một thanh niên như thế, cư nhiên chưởng khống hơn hai ngàn loại đại đạo, cái này bảo bọn hắn làm sao sẽ không cảm thấy bất công đây.

Thế nhưng thiên thiên sự tình lại là như thế, dù cho là Đế Giang giờ khắc này cũng có chút ngồi không yên, không khỏi cảm thán một tiếng.

Chương 332

"Đại Đạo thực sự bất công!" Chúc Cửu Âm cũng là phẫn phẫn bất bình nói, trong ánh mắt tràn đầy bất mãn.

Nếu là Đại Đạo chung tình Vu tộc một lần, Vu tộc cũng không thể nào một mực như thế.

Mà Đại Đạo phảng phất cứ chỉ đối với Hậu Thổ một người chung tình một lần, khiến cho nàng thành tựu bất tử bất diệt chi thân, khiến cho nàng trở thành một trong Thiên Đình Lục Ngự, vĩnh hưởng vinh hoa phú quý, tĩnh đãi thế gian thương tang.

Đây chính là ngoại quải Đại Đạo đối với Vu tộc, cũng liền có một lần này.

Những Tổ Vu khác tuy rằng không có trực tiếp nói ra cái gì, nhưng là trong nội tâm không thể nghi ngờ cũng đều là cảm thấy có chút bất công. "Nói đi cũng phải nói lại, Nhân Hoàng này cho dù là tích nhật một trong ba ngàn Thần Ma chuyển thế, cũng không đến mức sở hữu vĩ lực như thế chứ?" Đột nhiên, Huyền Minh mở miệng nói. "Đúng vậy a, vị này không khỏi cũng quá mức kỳ quái, tích nhật ba ngàn Thần Ma nếu thật sự cường đại như thế, há có thể rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu?

Việc này thực sự có chút kỳ quái." "Không cách nào khuy trắc...

Không cách nào dò xét..." Có Tổ Vu lập tức liền đi quan vọng Hiên Viên, nhưng lại bị khí vận phản phệ, suýt chút nữa lưu lại nơi đó, nếu không phải hắn đào tẩu nhanh. "Loại tồn tại này, rốt cuộc là cái gì..." Các Tổ Vu nhao nhao thì thầm, bắt đầu quay chung quanh Nhân Hoàng thảo luận. ...

Trong Tử Tiêu Cung. "Nhân tộc Hiên Viên, e rằng có thực lực

không dưới ngô..." Trong lời nói của Tiên Chi Thần Ma tràn đầy ý kiêng kỵ.

Hắn không nghĩ tới, trong một cái Hồng Hoang nho nhỏ, cư nhiên xuất hiện hết cái này đến cái khác tồn tại có thể đối kháng hắn.

Không, vị kia thậm chí là có thể nghiền ép hắn!

Nghĩ đến Đế Tuấn, trong mắt hắn càng thêm kiêng kỵ vài phần.

Hồng Quân nghe vậy đại hãi, Nhân Hoàng kia cư nhiên hiện bây giờ liền có thực lực như thế?!

Tu vi của hắn đang bay sao?!

Không khỏi trong mắt hắn cũng xuất hiện một vòng ý kiêng kỵ, Nhân tộc quá mức nguy hiểm, tất không thể cứ thế phóng nhậm mặc kệ. "Tôn thượng, Nhân tộc thiên phú như thế, e rằng ngày sau sẽ đối với Tiên Môn có chỗ bất lợi a..." Hồng Quân có chút kiêng kỵ nói.

Hắn muốn châm ngòi Tiên Chi Thần Ma, để Tiên Chi Thần Ma đi đánh giết Nhân Hoàng, từ đó mau chóng át chế thực lực Nhân tộc.

Nhân tộc vốn là có nhiều cường giả Hỗn Nguyên như vậy, nếu là lại xuất hiện cường giả đỉnh tiêm, vậy còn chịu được?

Vậy chẳng phải là Thiên Đình thứ hai?!

Đúng rồi!

Thiên Đình!!

Thiên Đình tất nhiên sẽ không tọa thị mặc kệ, khẳng định là không nguyện ý nhìn thấy có một tôn thế lực cường đại đem chính mình thay vào đó.

Hoặc là...

Chính mình có thể mượn tay Thiên Đình Đế Tuấn diệt đi Nhân tộc

Nhân Hoàng...

Hay hoặc là mượn nhờ tay Nhân Hoàng diệt đi Đế Tuấn...

Dù sao chỉ cần hai thế lực lớn này đánh nhau, vậy chính mình định nhiên là không lỗ!

Tiên Chi Thần Ma nghe vậy cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "Ngươi nếu là có tự tin có thể đánh giết Nhân Hoàng, vậy ngươi liền đi đi, ngô tự nhiên sẽ vì ngươi lược trận." "Ha ha...

Tôn thượng nói đùa, bần đạo đâu có năng lực kia a..." Hồng Quân ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Mẹ nó, cái lão cổ đổng này quả nhiên là khó lừa a...

Đã lừa không được đối phương, vậy liền từ trong Thiên Đình cùng Nhân tộc ra tay đi!

Muốn châm ngòi tranh đấu hai thế lực kia so với châm ngòi hai người tranh đấu dễ dàng hơn nhiều lắm!!!

Dù sao tranh đấu của hai thế lực chỉ cần không ngừng sinh ra ma sát nhỏ, liền có thể để ma sát nhỏ biến thành mâu thuẫn lớn, từ đó chỉ cần một sự kiện nho nhỏ xuất hiện liền có thể triệt để bạo phát.

Hôm nay quyền này, ngày mai quyền kia, trường thử dĩ vãng song phương khẳng định tâm lý đều kìm nén lửa giận.

Nhưng nếu là hai người, vậy thì khó khăn, không thể tùy ý châm ngòi như vậy, phải tĩnh tâm trù hoạch một sự tình lớn để nhị giả xuất hiện cách ngại, nhưng nơi nào lại là chuyện dễ dàng như lời nói, nếu là sơ sẩy, vậy có thể sẽ bộc lộ chính mình.

Đến lúc đó, khả năng sẽ đem lại ảnh hưởng cực lớn bất lợi cho chính mình.

Ngay khi Hồng Quân dự định đi làm nghề cũ âm một vố Thiên

Đình cùng Nhân tộc, lại nhìn thấy Tiên Chi Thần Ma lạnh lùng nói: "Nhân tộc phi nhưng không thể cùng chi vi địch, ngược lại phải nâng đỡ bọn hắn." Hồng Quân nghe vậy sững sờ, vội vàng hỏi: "Vì sao?" Hắn là thật sự không hiểu, không biết vì cái gì Tiên Chi Thần Ma lại nói như vậy.

Thiên Đình cùng Nhân tộc mà nói, bỏ qua cảm xúc cá nhân, vậy rõ ràng chính là Nhân tộc càng có tiềm lực phát triển, Thiên Đình so với Nhân tộc trên tổng thể mà nói kém xa.

Thiên Đình mạnh cũng bất quá chính là mạnh ở trên thân Đế Tuấn, nếu là loại bỏ nhân tố Đế Tuấn, vậy còn lại cũng chỉ một mình Thái Nhất tính là đỉnh tiêm, còn lại đều là rác rưởi.

Ân, loại so sánh này là so với Nhân tộc.

Nếu là so với các tộc quần khác, vậy chiếu dạng cũng là Thiên Đình thần uy cái thế!

Đối với loại tộc quần có tiềm lực phát triển lớn hơn này, tự nhiên là liên hợp tiềm lực nhỏ hơn đem diệt trừ đối với lợi ích của mình càng lớn a! "Thiên Đình không thích hợp truyền đạo, ngươi có từng thấy Thiên Đình có một người quy y Tiên Môn?" Tiên Chi Thần Ma phảng phất như đang nhìn kẻ ngu nhìn về phía Hồng Quân, tiếp đó lại nói: "Mà Nhân tộc khác biệt, Nhân tộc trời sinh chính là thể chất thừa tái vạn đạo, cũng liền chú định sẽ có không ít đệ tử Tiên Môn đản sinh, trợ giúp Nhân tộc đạt được cơ hội truyền đạo, liền có thể từng bước từng bước tàm thực thậm chí bả khống Nhân tộc." Hồng Quân nghe vậy hai mắt sáng lên, đúng vậy a!

Có thể mượn nhờ việc này bả khống triều chính Nhân tộc a!!!

Đây là con đường tốt bực nào a!!

Chỉ là trước đó hắn một lòng chỉ vì lợi ích của mình mà cân nhắc,

không có đem lợi ích Tiên Môn cân nhắc vào, cho nên mới sẽ không có nghĩ đến con đường kia.

Không nghĩ tới nguyên nhân chủ yếu vẫn là hắn hiện tại tịnh không phải tiên tổ Tiên Môn chân chính, kỳ thật Tiên Chi Thần Ma mới là nguyên đầu chân chính, mới là lão tổ chân chính, cho nên trước kia lợi ích Tiên Môn chẳng khác nào lợi ích của hắn, hiện tại lợi ích Tiên Môn chẳng khác nào lợi ích Tiên Chi Thần Ma.

Làm công cho người khác?

Lại làm sao có thể thật sự tận tâm tận lực, tự nhiên là phải khắp nơi nghĩ cho mình trước tiên!

Tuy rằng nói con đường kia cũng rất khó đi, nhưng là chí ít là có loại hi vọng này, là có cơ hội này, không giống như là con đường hoàn toàn không có cơ hội.

Mà một khi bọn hắn thật sự chưởng khống Nhân tộc, vậy đến lúc đó thật đúng là Hồng Hoang duy có Tiên Môn! "Tôn thượng đại tài a!!!

Ngô thẹn không bằng vậy!!" Hồng Quân lập tức từ bỏ ý nghĩ trước đó của mình, vẻ mặt nịnh nọt nhìn xem Tiên Chi Thần Ma cung duy nói.

Cái này đặc biệt sở hữu cơ hội có thể đạt được Nhân tộc, ai còn muốn đi diệt đi Nhân tộc đây? "Ha ha ha ha..." Có thể đạt được Hồng Quân loại tán thưởng thật lòng này, Tiên Chi Thần Ma tự nhiên cũng là cực kỳ cao hứng.

Hắn chính là biết cái lão già này rốt cuộc có bao nhiêu âm hiểm bao nhiêu bỉ ổi, cả một đời cũng không có cơ hội thật lòng khen người khác, mà lần này hiển nhiên chính là thật sự.

Cái này lại làm sao khiến Tiên Chi Thần Ma không cảm thấy cao

hứng đây. ...

Trong Phật Môn. "Sư huynh, ngài nói chúng ta nếu là đầu quân vào Nhân tộc, trợ Nhân tộc một chút sức lực, ngày sau phải chăng sẽ có cơ hội siêu thoát sự khống chế của lão tặc?" Chuẩn Đề mãn mục thương tang nói.

Đây cũng là hắn bệnh cấp loạn đầu y (có bệnh vái tứ phương).

Hai cái này ở giữa lại có liên hệ gì đâu?

Tiếp Dẫn nghe vậy mày nhăn lại, kế mà lắc đầu, nói: "Việc này tối đa là để Phật Môn càng thêm hưng thịnh mà thôi, lại làm sao thật sự có thể siêu thoát sự khống chế của lão tặc đây?" Bọn hắn hiện tại đối với xưng hô Hồng Quân đó là triệt để khó nghe, chút nào không thèm để ý những chuyện kia, một câu một cái lão tặc, hiển nhiên là cực kỳ phẫn nộ.

Bất quá cái này cũng không thể trách bọn hắn, ai bảo Hồng Quân đặc biệt đối với bọn hắn ngoan lạt như thế.

Cái này nhưng phàm trong lòng có một chút xíu lương tâm, vậy cũng sẽ không năm lần bảy lượt đối xử với hai người bọn họ như vậy.

Lần thứ nhất hố cơ hội thành đạo của bọn hắn, suýt chút nữa hại bọn hắn thành không được Hỗn Nguyên, bức bách bọn hắn không thể không chạy đến bên này phát lời thề Thiên Đạo từ đó bị ép trở thành một cái Thánh Nhân cẩu thả.

Bất quá cũng may bọn hắn cuối cùng vẫn là thoát ly khổ hải, thành tựu Hỗn Nguyên.

Con đường này tuy rằng gian khổ, nhưng là cũng may cuối cùng cũng coi như là thành.

Lần thứ hai lại đặc biệt hố căn cơ lập thân của bọn hắn, lần này,

cũng là hại khổ bọn hắn hơn so với trước đó.

Làm hại khí vận Phật Môn của bọn hắn toàn bộ đều tiện nghi Hồng Quân, hiện tại Hồng Quân tựa như một con trùng hút máu một mực ghé vào trên người bọn hắn hút máu, cuồn cuộn không ngừng, căn bản cũng không biết lúc nào mới có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn. "Sư huynh, ngô là đoán sai như thế này, đợi đến khi Phật Môn ngô trợ giúp Nhân tộc đánh thắng trận chiến tranh này, nếu là bọn hắn có thể để Phật Môn trở thành đạo thống chính thống của Nhân tộc, vậy đến lúc đó Phật Môn tất sẽ triệt để hưng thịnh lên, nếu là Phật Môn triệt để hưng thịnh, vậy ngô đẳng liền có cơ hội có thể thoát khỏi Hồng Quân khống chế!!!" Chuẩn Đề hưng phấn không thôi nói, càng nói đến phía sau hắn càng cảm thấy có khả năng.

Tiếp Dẫn lại là càng thêm mơ hồ, hắn có chút không hiểu hỏi: "Vì sao có thể thoát khỏi?" Hắn vẫn là không hiểu, Phật Môn triệt để hưng thịnh cùng thoát khỏi Hồng Quân ở giữa rốt cuộc có quan hệ gì. "Phật Môn nếu là triệt để hưng thịnh, trở thành chủ lưu của Hồng Hoang, đến lúc đó, ngô đẳng thân phụ đại khí vận, chưa chắc không thể sở hữu cơ hội hợp đạo, nếu là mượn nhờ việc này hợp đạo, vậy chẳng phải có thể mưu đồ khí tức Thiên Đạo, đến lúc đó, liền có thể đem hết thảy đều lại lần nữa sửa đổi xoay chuyển lại!

Lại mượn nhờ đại thế Phật Môn để lão tặc kia triệt để bị trấn áp!!!" Chuẩn Đề phía trước nói xong mặt mình đỏ bừng, cho dù là gương mặt phiếm kim sắc kia cũng ngăn không được vẻ đỏ bừng, hiển nhiên là cực kỳ kích động, rồi sau đó nói đến có thể đem Hồng Quân triệt để trấn áp, vậy càng là biến thành sướng đến cực hạn.

Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, nói: "Bất quá những thứ này đều là phỏng đoán của ngươi mà thôi, chưa chắc có thể có hiệu quả, nếu là không được, chẳng phải là làm may áo cưới cho lão tặc kia sao!" Chuẩn Đề nghe vậy sững sờ, dường như bị giội cho một gáo

nước lạnh, sững sờ tại nguyên chỗ hồi lâu, lập tức thở dài nói: "Sư huynh, nhưng đó cũng là biện pháp duy nhất ngô có thể nghĩ tới, nếu là ngươi có biện pháp tốt hơn, cũng không phải là không thể đi lựa chọn, nhưng nếu là không có, vậy cũng chỉ có thể như vậy..." Hắn vẫn là quyết định chính mình phải đi đánh cược một lần, không chỉ là vì mình, càng là vì sư huynh, cũng là vì Phật Môn - tâm huyết chi tác của hai người bọn họ.

Chuẩn Đề luôn luôn đều là như vậy, vì sự tình mình nhận định, cho dù là trả giá hết thảy của mình, vậy cũng xưa nay không hối hận.

Hắn cũng chưa từng phàn nàn chính mình có bao nhiêu mệt mỏi, hắn chỉ biết là, chỉ cần hết thảy đều có hi vọng vậy thì tốt rồi, liền có thể đi xông.

“Đúng là như vậy, khổ cho sư đệ rồi...” Tiếp Dẫn khẽ thở dài, không đành lòng nói.

Y thật lòng cảm thấy bản thân luôn có lỗi với sư đệ này.

Phật môn tuy nói là nhờ y tham ngộ lập ý mà khí vận bùng nổ, thực lực tăng gấp bội, nhưng trong đó những việc khổ cực gần như đều có bóng dáng Chuẩn Đề, ngay cả y cũng chưa thể tận tâm tận lực như Chuẩn Đề.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là y không tận tâm tận lực, chỉ là so với Chuẩn Đề thì y có vẻ không tận tâm tận lực bằng mà thôi.

Nhưng trên thực tế, y vẫn luôn tận tâm tận lực.

“Sư huynh nói vậy là sao?

Phật môn là tâm huyết của hai ta, càng là căn bản lập thân của hai ta.

Vì Phật môn, vì sư huynh, tự đương phải tận tâm như thế.” Chuẩn

Đề nghe vậy cũng khá cảm động nói.

Những năm tháng y dốc sức, xem ra Tiếp Dẫn đều nhìn thấy, không hề làm ngơ.

Như vậy, điều đó thật đáng giá.

Trước đây khi Tiếp Dẫn giảng đạo cho y, y chưa từng nghĩ nhiều như thế.

Bây giờ y làm những việc này tuy là vì Tiếp Dẫn nhưng cũng là vì chính mình, vậy thì khổ một chút, mệt một chút có là gì.

Nhân tộc, Lạc Dương.

Hiên Viên sở dĩ đích thân xuất thủ, ngoài việc hiếu chiến, còn là để dương danh chiến lực bản thân, khiến tất cả mọi người đều biết y Hiên Viên chiến lực vô song.

Điều này cũng coi như là để tạo thế cho việc y thân chinh Cửu Lê vậy!

"Chư quân, theo trẫm xuất chinh!!!" Ong!!!

Ong!!!

Theo tiếng y Hiên Viên đại hảm vang dội tam quân, từng trận trống dồn vang trời truyền đến.

Đó là trống do một vị đại thần dưới trướng Hiên Viên tạo ra, vị đại thần này tên là Thường Tiên.

Trống được làm từ da trâu Quỳ cổ đại, có tác dụng phấn chấn lòng người, khiến người nghe chiến ý sục sôi, chiến lực tăng bội.

Từng đạo thân ảnh vút lên trời cao, cực kỳ chỉnh tề, nhất quán.

Sau đó, liễn giá của Hiên Viên chậm rãi tiến lên, quân đội phía sau cũng bắt đầu theo gót y hướng về phía trước.

Nhân tộc xuất chinh, tiếng trống vang trời.

Khổ cho Thuận Phong Nhĩ vẫn luôn giám thính nơi này, khiến tai hắn vừa nghe tiếng trống đã suýt nữa bị chấn điếc.

May mà hắn kịp thời thu tai lại, nếu không e là thật sự sẽ thành người điếc.

Cảm thụ cảnh tượng phía sau.

Hiên Viên khẽ nói: "Nhân tộc, phong khởi..." Kế đó hai mắt y chợt lóe, số vạn Hỗn Nguyên phía sau dĩ nhiên đều theo y bước vào một rào chắn không gian.

Sau khi xuyên qua rào chắn không gian đó, liền là một thông đạo.

Đến khi bước ra khỏi đó, đoàn người này dĩ nhiên đã xuất hiện tại kinh đô Cửu Lê quốc – Cửu Lê Thành.

"Đại vương!!

Không hay rồi!!!

Nhân Hoàng bệ hạ dĩ nhiên xuất hiện trên không Cửu Lê!!!" Lập tức, liền có một Nhân tộc Hỗn Nguyên tiến vào bẩm báo.

Xích Vưu nghe vậy cả kinh, kế đó đại hỷ, liền vội hỏi: "Nhân Hoàng?

Hiên Viên có phải chỉ có một mình y không!" Trong mắt hắn, nếu Hiên Viên có thể lẻn vào nhà hắn thì điều đó đương nhiên rất đơn giản, hắn cũng không hề nghi ngờ.

Nhưng nếu nói Hiên Viên mang theo cả một đám người đến thì hắn sẽ không tin.

Bởi vậy, hắn mới hỏi như thế.

Vị Nhân tộc Hỗn Nguyên kia nghe vậy ngẩn ra, thầm nghĩ đại

vương này có phải bị ngốc rồi không?

Nhân Hoàng người ta làm sao có thể đơn độc một mình xông vào doanh địch, điều này chẳng phải là tìm chết sao?

Nhưng rốt cuộc đối phương là Xích Vưu, hắn vẫn cúi đầu, nói: "Không phải vậy, bệ hạ phía sau có mấy vạn đại quân, mỗi vị đều là cường giả Hỗn Nguyên..." "Cái gì?!!!" Xích Vưu nghe vậy lập tức kinh hô thành tiếng.

Làm sao có thể!!!

Chương 333

Mấy vạn Hỗn Nguyên?!

Điều này chẳng lẽ không có người trấn thủ các nơi sao?!

Còn không quản cả bản thân lão gia mình?!

Trực tiếp tự mình dẫn binh xông đến, còn có cách đánh như vậy?

"Bắt giặc phải bắt vua trước, đại vương!" Vị Hỗn Nguyên kia liền vội nói.

Xích Vưu nghe vậy sắc mặt biến đổi, trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng hừ nói: "Ý ngươi là trước đó ta không đi đánh giết Hiên Viên là đã phạm vào đại kỵ sao?" "Không phải, không phải, ta là nói đợi lát nữa đánh nhau, bắt được bệ hạ thì chúng ta thắng, nhưng vạn vạn không thể làm bị thương y, nếu không e rằng Nhân tộc sẽ nổi dậy khắp nơi..." Danh Hỗn Nguyên truyền tin kia liền vội lắc đầu nói.

"Không cần ngươi ở đây dạy ta làm việc!" Xích Vưu lạnh lùng nói một câu, sau đó quát: "Còn không mau chóng triệu tập huynh đệ tác chiến." Nói rồi, liền tự mình đi ra ngoài.

Hắn một mình bay trên không, nhìn Hiên Viên ở đằng xa, trong hai mắt tràn đầy hận ý, lớn tiếng quát: "Hiên Viên!

Ngươi dĩ nhiên đánh lén ta!" Hắn không có cách nào khác, nếu hắn có nhiều Hỗn Nguyên như vậy, hắn đã sớm dẫn binh đi bắt vua rồi, đâu cần phải đánh chiếm từng địa bàn như thế này.

Chiếm địa bàn cũng không vì điều gì khác, chính là muốn nhân cơ hội thu thêm nhân thủ để giúp mình hoàn thành trận quyết chiến cuối cùng.

Vốn dĩ cho rằng Hiên Viên muốn bình định các nơi phản loạn sẽ

cần rất nhiều thời gian, nhưng không ngờ đối phương bình định những cuộc phản loạn khác lại nhanh đến vậy.

Nếu không phải bản thân hắn và đồng bọn bị La Hầu khống chế, e rằng cũng đã bị đối phương bình định luôn rồi.

"Hahahaha..." Hiên Viên nghe vậy phảng phất nghe được chuyện cười lớn lao nào đó, nhìn Xích Vưu như nhìn một kẻ ngốc vậy.

Đã là người lớn như vậy, đã làm những chuyện tạo phản như thế, vậy mà lại chạy đến nói những lời này.

"Nói nhiều vô ích, duy chiến mà thôi.

Trẫm cho ngươi đủ thời gian triệu tập binh mã, ba ngày sau, tại đây quyết chiến!" Hiên Viên lạnh lùng cười một tiếng, nhìn Xích Vưu đối diện.

Sau đó, y lớn tiếng quát: "Chư quân, theo trẫm lui doanh trăm vạn dặm!!!" Nói đoạn, liền xé ra một khe nứt không gian, rời khỏi nơi này.

Sở dĩ cho đối phương thời gian, cũng là để một mẻ bắt gọn mà thôi.

Còn về việc liệu có ai nhân cơ hội này mà bỏ trốn không?

Mặc dù y lui doanh trăm vạn dặm, nhưng nếu thật sự có người bỏ trốn thì y vẫn sẽ không chút do dự ra tay diệt sát.

Tóm lại, Cửu Lê quốc, chỉ có thể vào không thể ra.

Xích Vưu sắc mặt âm trầm nhìn Hiên Viên coi thường mình như thế, nghiến răng ken két, nhưng cũng đành vô phương, chỉ có thể nhẫn nhịn mọi chuyện xảy ra.

Ai bảo thực lực hắn thực sự không bằng đối phương chứ.

Và lúc này, âm thanh của La Hầu cũng xuất hiện từ đáy lòng hắn.

“Đừng sợ, đừng trốn tránh, dũng cảm chiến đấu.

Y không giết được các ngươi, đừng sợ.

Đến lúc đó trực tiếp bắt Hiên Viên, sau khi đánh giết y, ngươi sẽ là Nhân Hoàng.” La Hầu tuy biết trận chiến này gần như chắc chắn sẽ thua, nhưng hắn vẫn cứ mê hoặc Xích Vưu.

Xích Vưu vốn đã bị hắn thao túng, giờ phút này sau khi nghe những lời mê hoặc của hắn, hai mắt đỏ bừng, chăm chú nhìn chằm chằm vào nơi Hiên Viên vừa rời đi.

Đúng vậy!

Dù sao đối phương cũng không thể thực sự giết mình!

Vậy tại sao mình không liều một phen này chứ!

Cùng lắm thì chết thôi mà!!

Mặc kệ nhiều như vậy làm gì!

“Giết!

Giết Hiên Viên!!!

Giết Hiên Viên!!!” Xích Vưu hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm nơi đó, hung hăng nói.

Còn về việc liệu hắn có nghĩ đến dù có trấn áp được Hiên Viên đi chăng nữa, thì đợi đến khi đối phương hoàn hồn lại, bọn họ sẽ phải làm sao không thì...

Ba ngày sau.

Hiên Viên dẫn đại quân đúng hẹn mà đến, binh lâm thành hạ.

Chư thiên thần thánh đều đang quan sát sự việc này diễn ra.

Mặc dù bọn họ không đích thân xuống tràng, nhưng đều dùng thần thức ở ngoài trường mà quan sát tất cả.

Trong mắt Hiên Viên tinh quang bùng sáng, cúi đầu nhìn về phía mảnh đất vốn là thần dân của mình.

"Trẫm là Nhân Hoàng, khắp trời dưới đất, đâu chẳng phải đất vua; bờ cõi muôn phương, đâu chẳng là thần dân!!!" Sau đó.

Nhân Hoàng Kiếm trong tay rút khỏi vỏ.

"Thu phục cố thổ!!!

Khai cương khoách thổ!!!" "Chúc Nhân tộc ta, hộ Nhân tộc ta!!!" "Nặc!!!" Mấy vạn Nhân tộc Hỗn Nguyên phía sau trong mắt mang theo vài phần thần sắc khó tả, đó là sự ngưỡng vọng, là khao khát.

"Thường Tiên!!!" Hiên Viên ánh mắt lạnh nhạt, ngữ khí lãnh đạm cao hô.

Sau đó, một nam tử thân mặc trường bào bước ra từ phía sau, trên người hắn mang vài phần kiêu ngạo.

"Thần, có mặt!" Lời Thường Tiên ngắn gọn, không một chút dư thừa, cũng không một chút rườm rà.

"Minh cổ trợ trận!" Hiên Viên nhàn nhạt nói.

"Thần, tuân chỉ!" Thường Tiên khom lưng hành lễ, sau đó chợt đứng dậy, xoay người lại, nhìn về phía sau, lớn tiếng quát: "Minh cổ!!!" Ong!

Ong ong!

Ong ong ong ong ong!!!

Từng trận tiếng trống hùng tráng truyền đến, vang vọng trong quân đội của Hiên Viên, khiến sĩ khí tăng vọt, chiến ý sục sôi, chiến lực ẩn ẩn có phần tăng lên.

Còn ngược lại, phía Xích Vưu bên này, ba ngàn Hỗn Nguyên kia lại ẩn ẩn có chút e dè chiến đấu.

Đương nhiên, Xích Vưu đoạn thời gian này cũng không phải bận rộn vô ích.

Trong ba ngày đó, hắn đã truyền thụ cho tám mươi mốt huynh đệ một số ma công, chính là để cùng hắn lập thành đại trận, dùng để chống lại quân đội Hiên Viên.

"Đại Hồng!!!" Hiên Viên lại cao hô một tiếng.

Phía sau, một nam tử thân mặc chiến giáp bước ra, khẽ cúi người nói: "Mạt tướng, có mặt!" "Nhân tộc ở đâu?!" Ánh mắt Hiên Viên chậm rãi hạ xuống, cuối cùng dừng lại ở Cửu Lê quốc này.

Đại Hồng đáp: "Nhân tộc ở đây!" "Hành cung của trẫm ở đâu?!" Hiên Viên lại hỏi.

Đại Hồng lại đáp: "Kinh đô Cửu Lê, cung điện của Hoàng thượng!" "Hít..." Trong khoảnh khắc, bách tính Cửu Lê phía dưới từng người từng người trợn to mắt nhìn lên trên, cảm tình đây là Hiên Viên muốn diệt Cửu Lê quốc sao?

Muốn biến kinh đô Cửu Lê thành hành cung của Nhân Hoàng sao?!

"Phóng tứ!!!" Xích Vưu thấy vậy, không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, lớn tiếng quát.

"Ngươi mới phóng tứ!

Xích Vưu!

Bệ hạ ở đây, ngươi dám hỗn loạn chen miệng vào sao?!" Đại Hồng trừng mắt, rút kiếm chỉ vào Xích Vưu quát.

Xích Vưu cứng họng, mất đi vài phần lý lẽ.

Chủ yếu là hắn không biết phải phản bác đối phương như thế nào.

Trong nhất thời, không khỏi ngậm miệng, lẳng lặng chờ đối phương nói xong.

Lúc này, trước mặt vô số người, không thể phát động tấn công trước, nhất định phải đợi Nhân Hoàng ra tay trước mới được.

“Bệ hạ!

Đại Hồng xin mệnh, tru sát phản đảng Cửu Lê, thu hồi đất đai Nhân tộc!

Diệt kinh đô Cửu Lê!

Xây hành cung Nhân Hoàng!” Đại Hồng toàn thân sát khí hướng Hiên Viên thỉnh mệnh.

“Chuẩn mệnh!” Hiên Viên khẽ thốt ra.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oanh!!!

Sát cơ ẩn chứa trong thể nội Đại Hồng đã sớm bùng nổ, từng đạo đạo vận hung hăng xông về phía Xích Vưu.

Xích Vưu sắc mặt âm trầm, cũng lớn tiếng quát: “Nhân Hoàng hôn dung vô đạo!

Khiến thiên hạ phản loạn nổi khắp nơi, tất có gian thần làm loạn!

Ngô đẳng đương phụng thiên Tĩnh Nan, thanh quân trắc, tru sát loạn thần nghịch đảng, trả lại thiên hạ một càn khôn sáng rõ!!!” “Huynh đệ, xông lên!!!” Nói xong, Xích Vưu tay cầm binh qua liền xông thẳng về phía Nhân Hoàng Hiên Viên.

Binh qua trong tay hắn là thần binh được chế tạo dựa trên nguyên mẫu Thí Thần Thương trong tay Ma Tổ La Hầu, chỉ có điều đó là vũ khí hậu thiên mà thôi, nhưng cũng là hậu thiên chí bảo.

Xích Vưu là Binh Chủ, là bậc đại thành trong việc chế tạo binh khí của Nhân tộc.

Trước hắn, Nhân tộc cùng lắm chỉ chế tạo được một số tiên khí, pháp khí các loại.

Còn Xích Vưu thì lại đưa cả một hệ thống chế tạo thần binh lên đỉnh cao, triệt để thúc đẩy lịch sử chế tạo binh khí của Nhân tộc tiến lên một giai đoạn mới.

Phải biết rằng rất nhiều hậu thiên chí bảo không hề thua kém tiên thiên linh bảo là bao, thậm chí còn có phần vượt trội!

Giống như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hậu thiên công đức chí bảo trong tay Thái Thượng, đó chính là hậu thiên công đức chí bảo, diệu dụng vô cùng, so với tiên thiên linh bảo thông thường không biết mạnh hơn bao nhiêu, thậm chí so với một số tiên thiên chí bảo cũng không hề kém cạnh.

"Tìm chết!!!" Hiên Viên thấy Xích Vưu xông về phía mình, không những không sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Chỉ thấy Nhân Hoàng Kiếm trong tay y vung lên, đột nhiên chém một kiếm về phía Xích Vưu.

Ong!!!

Sát phạt chi khí cường liệt trong khoảnh khắc trấn nhiếp Xích Vưu, khiến hắn không thể động đậy.

"Điều...

điều này làm sao có thể!!!" Trong hai mắt Xích Vưu tràn đầy kinh hãi.

Hắn sớm đã biết giữa mình và Nhân Hoàng có một khoảng cách rất lớn, nhưng khi thực sự đối mặt mới biết, hóa ra đó là một vực sâu không thể vượt qua.

"Binh Chủ Xích Vưu, đáng phải phân thi mà trấn, để trấn áp việc

binh qua của Nhân tộc!" Âm thanh lạnh lùng của Hiên Viên truyền đến, một đạo kiếm khí vàng kim vút lên trời cao.

Oanh long long!!!

Sát khí vô biên cuồn cuộn kéo đến, trong khoảnh khắc bao trùm Xích Vưu, sau đó từng nhát kiếm, từng nhát kiếm, như Dương Mi lão tổ thuở xưa vậy.

Đại khủng bố!!!

Chư thiên thần thánh đều bị một kiếm này trấn nhiếp, những thần thức đó đều cảm nhận được sự khủng bố tột cùng!!!

Đây là một kiếm mà bọn họ không thể chống cự!!

Và một kiếm này, lại phân Xích Vưu thành sáu đoạn!

"Ta không cam tâm!!!" Xích Vưu ngửa mặt lên trời gào thét phẫn nộ, thi thể bị chia cắt của hắn ẩn ẩn có xu hướng hợp lại.

"Trấn!" Hiên Viên khẽ ngân nga một tiếng.

Ong!!!

Thi thể Xích Vưu vốn còn đang không ngừng rung chuyển, đột nhiên tĩnh lặng lại, im lìm không còn động đậy, ngay cả tiếng gào thét điên cuồng của Xích Vưu cũng biến mất.

Khoảnh khắc này, Xích Vưu bị phong bế lục thức, không thể dò xét mọi thứ bên ngoài.

Sau đó, Hiên Viên chôn thủ cấp của Xích Vưu tại kinh đô Cửu Lê, tứ chi phân biệt bay về tứ cực thiên địa, chôn ở nơi tứ cực.

Thân thể thì bị Hiên Viên chôn dưới Bất Chu Sơn, dưới tổ địa.

"Đem những tên tặc tử này, tất cả trấn áp tại các nơi của Nhân tộc, không được xuất thế!" Hiên Viên lạnh lùng nhìn những người

này, vung tay áo.

“Thần đẳng tuân mệnh!!!” Một nhóm Hỗn Nguyên nắm giữ chặt chẽ những loạn đảng bị bắt giữ, ngửa mặt lên trời lớn tiếng hô.

Hiên Viên tiếp lời nói: “Từ nay về sau, Cửu Lê quốc bị xóa bỏ, đổi thành Lộ quốc.

Đất cũ Cửu Lê thu về Nhân Hoàng sở hữu, lệnh lê dân dời đến vùng biển phía Tây Nam, không được tái gây họa loạn.

Nếu tái gây họa loạn, đương bị trục xuất khỏi Nhân tộc.” Nói xong, Hiên Viên xoay người rời khỏi nơi này.

Còn lại là vô số lê dân ngây dại tại chỗ, nhục nhã, bi thống lập tức dâng trào trong lòng.

Đời đời kiếp kiếp sống ở nơi này, nay lại phải xa quê hương, mấy ai có thể nhẫn chịu.

Sau khi Xích Vưu chiến bại, Cửu Lê quốc cũng theo đó bị phế bỏ.

Dân Cửu Lê chính là những người mang dòng máu Vu tộc, cũng được gọi là lê dân.

Lê dân cũng giống như nô lệ trong thời đại này, ai bảo bọn họ chiến bại chứ.

Người Cửu Lê quốc được gọi là lê dân, còn tương ứng với đó là người các quốc gia khác được gọi là bách tính.

Bởi vì quốc gia san sát, lấy trăm làm số, và “tính” dần thay thế “thị”, nên lại gọi là bách tính.

Chương 334

Bách tính chỉ những Nhân tộc thuần khiết này.

Tức là lê dân và bách tính là đối lập nhau, bách tính là giai cấp quý tộc, còn lê dân là giai cấp nô lệ.

Không phải ai cũng có thể trở thành bách tính, ví dụ như hậu duệ Cửu Lê liền bị gọi là lê dân.

Cùng với Xích Vưu chiến bại, ba ngàn cường giả Hỗn Nguyên kia cũng đều bị phong ấn dưới các nơi, trong số đó có rất nhiều người bị Ma Tổ La Hầu khống chế.

La Hầu thấy vậy đại nộ, nhưng tạm thời cũng không dám hành động bừa bãi.

Hắn vốn dĩ cho rằng Hiên Viên sẽ giết chết tất cả bọn họ, nhưng không ngờ y lại không động đến, mà chỉ trấn áp.

Điểm này hắn không lường trước được, mà nói như vậy, nếu không đi phá hủy phong ấn thì những thuộc hạ này e là thật sự sẽ mất đi.

Và cho dù muốn đi phá hủy phong ấn, cũng phải vượt qua được những Nhân tộc Hỗn Nguyên trấn thủ các nơi đã rồi mới nói.

Như vậy, cho dù La Hầu có đi phá hủy một phong ấn trong số đó, thì cuối cùng cũng chỉ giải cứu được một Hỗn Nguyên mà thôi.

Những phong ấn ở các nơi khác cũng sẽ được canh giữ nghiêm ngặt hơn, đến lúc đó e rằng La Hầu sẽ càng khó giải trừ phong ấn hơn.

Trong Ma Vực ngoại giới.

“Lão sư, khi nào nên đi phá hủy phong ấn, giải cứu đệ tử Ma môn ạ...” Minh Hà Lão Tổ nhìn Ma Tổ La Hầu phía trên, hỏi với vẻ nghi vấn.

Phải biết rằng Hỗn Nguyên do Ma tộc bồi dưỡng ra cũng chỉ mười mấy người mà thôi, so với những người bị mê hoặc từ Nhân tộc ra thì hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau.

Bởi vậy, trong mắt Minh Hà Lão Tổ, muốn thành tựu đại sự nghiệp, nhất định vẫn phải đi mê hoặc Nhân tộc.

Tâm nguyện cả đời của Minh Hà Lão Tổ, chính là làm nên một phen đại sự nghiệp oanh oanh liệt liệt.

Ví dụ như lật đổ Thiên Đình, ví dụ như diệt tuyệt Nhân tộc, hoặc là thống nhất Tứ Hải Bát Hoang.

Hắn không có mục tiêu rõ ràng, đại sự nghiệp nào khả thi thì sẽ hoàn thành đại sự nghiệp đó.

La Hầu nghe vậy, trong lòng càng thêm u uất, sau đó thở dài một hơi, nói: “Không biết.” Hắn làm sao biết khi nào nên đi giải cứu chứ, điều đó nhất định phải đợi đến khi đối phương không có phòng bị mới được.

Nhưng khi nào thì cơ hội mới xuất hiện chứ?

Cái đó ai mà biết được!

Bởi vậy, đối với những chuyện không thể nắm bắt như thế này, La Hầu đương nhiên không biết làm sao để biết thời gian chính xác.

“Nhân tộc tất sẽ đại chiến với chư thiên thần thánh, điều này ở Hồng Hoang đã là chuyện ai ai cũng biết.

Nhưng vào lúc đó, hãy giải phóng tất cả những Nhân tộc bị trấn áp, sau đó lợi dụng bọn họ đâm Nhân tộc một đao!!!

Triệt để tiễn Nhân tộc lên trời!!!" Trong hai mắt Minh Hà Lão Tổ lóe lên hồng quang nguy hiểm, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà ác.

Chuyện như thế này, nếu làm thành công thì thật sự có thể chấn động Hồng Hoang, lưu lại uy danh hiển hách của mình trong lịch sử phát triển của Hồng Hoang.

Hơn nữa, lúc đó Ma môn cũng sẽ được tăng cường chưa từng có.

Đến khi đó, Hồng Hoang không nói là Ma môn một mình xưng bá, nhưng ít nhất cũng có thể kiềm chế được thế lực của Tiên môn và Phật môn.

"Không tệ!!

Nếu quả thực như vậy, thì có thể triệt để kiềm chế Nhân tộc, Tiên môn, Phật môn!!!" La Hầu trong hai mắt tinh quang chợt lóe, cười nói.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn tinh quang bùng sáng, hồng quang rạng rỡ, trong chốc lát vui vẻ không ít.

Nhưng sau đó nghĩ đến Tiên môn, La Hầu lại càng khó chịu hơn.

Hồng Quân đáng chết đó, hắn tự mình giúp đối phương thoát khỏi phong ấn, kết quả tên khốn đó lại trơ mắt nhìn hắn bị Tiên Chi Thần Ma giết chết.

Hơn nữa còn là hắn tự mình đi giúp Tiên môn, điều này mới khiến Tiên Chi Thần Ma đánh giết được.

Quả thực là làm ơn mắc oán, một tấm lòng tốt của mình cuối cùng lại nhận lấy kết cục này.

Hắn càng nghĩ càng tức giận, ma diễm trên người cũng theo đó có phần bốc cao lên.

"Tặc tử!!!

Ngô tất sát nhĩ!!!" La Hầu trầm thấp nói, trong ánh mắt tràn đầy hận ý.

Ánh mắt lạnh lẽo khát máu đó, khiến Minh Hà Lão Tổ đứng một bên nhìn thấy cũng có chút kinh hãi.

Hắn từ trước đến nay chưa từng thấy La Hầu có ánh mắt như vậy, nhiều nhất cũng chỉ thấy La Hầu tức giận mà thôi, chưa từng thấy La Hầu xuất hiện ánh mắt tràn đầy hận ý như thế này.

Và La Hầu không chỉ hận Hồng Quân, mà càng hận Tiên Chi Thần Ma.

Cái thứ súc sinh kia, dĩ nhiên không phân rõ trắng đen, trực tiếp đánh giết hắn, khiến hắn suýt chút nữa thật sự vẫn lạc.

Một đại bá chủ ma đạo, nếu cứ thế này mà vẫn lạc thì ngay cả hắn cũng không thể chấp nhận được điểm này.

Nhưng cũng không có cách nào, ai bảo thực lực của mình không bằng người khác chứ.

"Nhân Hoàng!

Hahahahaha, Nhân tộc đáng hưng thịnh thay!!!" Thạch Hạo cười lớn nói.

Ánh mắt hắn dừng lại ở phương hướng Nhân Đô, trong mắt tràn đầy ý tán thưởng.

Anh tư như thế, khí vận như thế, ngay cả trên người Toại Nhân thị hắn cũng chưa từng thấy.

Nhân tộc, nên như thế này vậy!

Thượng Cổ Thiên Đình, Thiên Đế Đế Tuấn ngưng tụ khí vận Yêu tộc vô thượng, lại dùng Nhật Nguyệt trấn áp khí vận, chiếu rọi vạn cổ thời không, vô cùng tuế nguyệt, chưởng khống tinh thần thay đổi, từ

đó hành sử quyền Thiên Đạo, để đạt được Thiên Đạo.

Lấy Đế Tuấn, Thái Nhất làm đầu, bởi thế Thiên Đình lập, mà uy chấn Hồng Hoang.

Âm Phủ Địa Phủ, Cửu U Hoàng Tuyền, do Hậu Thổ hóa thân mà thành, lấy Thổ Bá Cửu U làm kính, vì hồn phách, chân linh giữa thiên địa tái xuất một đời, càng có Luân Hồi Thần Ma trấn áp trọng địa luân hồi, từ đó hành sử quyền Địa Đạo, để đạt được Địa Đạo.

Hai nơi này đều là cảnh giới vĩnh hằng bất diệt trong Hồng Hoang, là nơi bất kể thế gian biến đổi dâu bể, cũng sẽ không vì thế mà thay đổi.

Điểm này, Nhân tộc không thể làm được.

Tuy nhiên, nay Nhân Hoàng Hiên Viên tạo ra vạn thế đô thành của Nhân tộc, tên là Lạc Dương.

Lạc Dương không chỉ là Nhân Đô, càng là Nhân Đình, là đô thành của nhân gian, cơ nghiệp vạn thế!

Lấy khí vận Nhân tộc làm trung tâm, kiến tạo nên một Nhân Đình thực sự!

Đợi đến khi Hiên Viên thống nhất nhân gian giới, khi đó sẽ khiến Nhân Đô trở thành Nhân Đình chân chính!

Đến lúc đó, có lẽ có hy vọng thật sự tạo ra cho nhân gian một thể hệ vạn thế bất diệt tương tự như Thiên Đình và Địa Phủ!!!

Mà điểm này, có lẽ Hiên Viên không làm được, bởi vì trong đầu y toàn là chinh phục, toàn là thống nhất.

Để Nhân tộc đạp lên chư thiên vạn tộc!

Đây chính là mộng tưởng của Hiên Viên!

Có lẽ, ở triều đại này y không làm được như thế, nhưng cũng phải

đánh tàn chư thiên vạn tộc!

Phải đánh tan tác hết!

Đời này chưa thành, thì đời sau!

Đời sau chưa thành, thì đời sau nữa!

Đời này nối tiếp đời khác, cuối cùng cũng sẽ thành công!!!

Nếu thật sự đúc Nhân Đô thành Nhân Đình, thì Nhân tộc cũng sẽ trở thành tồn tại không thể thiếu như Thiên Đình và Địa Phủ!

Nhưng điều này không nghi ngờ gì là một việc cực kỳ khó khăn, muốn đạt được điểm này thì gần như là không thể.

Chúng sinh nhân gian, bận rộn xuề xòa, cuối cùng bọn họ đều không biết mình muốn làm gì.

Mà con người trong Nhân tộc thì lại càng có mục tiêu rõ ràng hơn, bọn họ rất rõ ràng biết mình muốn làm gì, và mình có thể làm gì.

Ngày nay Hồng Hoang, đa số sinh linh đều tự biết vô vọng Hỗn Nguyên, bởi vậy từng người từng người đều không lựa chọn tu hành quá khổ cực.

Nhà ai mà chẳng có trưởng bối Hỗn Nguyên chứ?

Ngươi dám động ta thử xem!

Dù sao giữa các Hỗn Nguyên cũng không thật sự tử vong, ngươi dám động ta, trưởng bối nhà ta có thể giết ngươi!

Thế là, rất nhiều người bắt đầu điên cuồng sa đọa, chìm vào vòng luân hồi vô tận.

Đặc biệt là Thiên Đình, thế lực Thiên Đình hùng mạnh, sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên nhiều không đếm xuể, điều này càng khiến những thế hệ sau như vậy, ngày càng như vậy, hủ bại dần dần sinh

ra, Thiên Đình dần mục ruỗng.

Đây là điều không ai có thể ngăn cản.

Đây cũng là lý do vì sao cần có từng kẻ địch mạnh mẽ để đối kháng bọn họ, chính là để ngăn chặn một lượng lớn người rơi vào tình trạng như thế.

Và sở dĩ như vậy, chính là vì có những người gánh vác thay bọn họ mà tiến lên.

Kiểu người 'nằm ngửa' này là điều các tộc không thể tránh khỏi, đây cũng là một bi ai.

"Nhân tộc an ổn là được..." Sau đó, một tôn thân ảnh chậm rãi xuất hiện.

Lâu sau, một đôi mắt già nua chậm rãi mở ra.

"Ngươi đi trước một bước, chúng ta còn chưa triệt để chết đi.

Khi Nhân tộc nguy nan, tự nhiên sẽ đốt chút sức lực cuối cùng, vì Nhân tộc mà chiến!!!" "Thời đại đen tối của Nhân tộc sắp đến, đó cũng là một trường đại cơ duyên.

Nếu thành công, sẽ có thời đại hoàng kim đến..." "Ta đã thấy, đã thấy rồi, Nhân tộc sẽ có một thời đại huy hoàng hơn đến!!!" "Ngô đẳng, tuy già, tuy chết, nhưng vẫn có thể tái chiến!!!" Những lời nói đó già nua vô cùng, ngữ khí cực kỳ bi tráng nhưng lại tràn đầy nhiệt huyết vô tận!!!

Huyết nhục tuy đã sớm không còn, nhưng tâm cảnh vẫn còn lưu lại trên người bọn họ mãi không tiêu tán!

Thời gian Hồng Hoang lưu chuyển, tuế nguyệt trôi qua cực nhanh.

Nhân tộc kể từ khi Hiên Viên thống nhất, sau khi quét sạch mọi thứ, liền bắt đầu điên cuồng chế tạo binh khí.

Để tế điện công lao của Xích Vưu, Hiên Viên phong hắn làm Binh Chủ, truyền thụ bí pháp đúc tạo hậu thiên linh bảo thậm chí hậu thiên chí bảo mà hắn lưu truyền lại cho đại chúng.

Quả đúng là 'công muốn làm tốt việc của mình, tất trước phải mài sắc dụng cụ của nó'.

Nhân tộc vì để chinh chiến Hồng Hoang tốt hơn, cũng bắt đầu đại quy mô chế tạo linh bảo, chí bảo.

Trong một thời gian, dược liệu các ngọn núi, tất cả đều bị Nhân tộc thu gom hết.

Không ngừng sản xuất hàng loạt những hậu thiên linh bảo này, thậm chí thỉnh thoảng còn có hậu thiên chí bảo xuất hiện.

Dưới sự sản xuất quy mô lớn như vậy, sinh linh trong Nhân tộc có hy vọng mỗi người một kiện hậu thiên linh bảo.

Đến lúc đó, khi tranh đấu với các sinh linh khác, liền có hy vọng có thể đạt được một số lợi ích, từ đó đánh bại đối phương, đại hưng uy thế Nhân tộc.

Đây chính là một trong những lợi ích của việc mở ra thời đại Đại Dã Luyện!

Đương nhiên, mục đích cuối cùng vẫn là để chinh phạt vạn tộc, để định Nhân tộc vạn thế cơ nghiệp!

Điều này là điều Hiên Viên vui vẻ nhìn thấy, cũng là điều Hiên Viên đang phấn đấu vì nó.

Trước đây Nhân tộc, vì tu luyện mà điên cuồng luyện đan, còn bây giờ, vì tăng cường chiến lực mà đại tứ luyện khí.

Người trước đã mở ra thời đại luyện đan, khiến nghề luyện đan sư ra đời.

Người sau đã mở ra thời đại luyện khí, khiến nghề luyện khí sư cũng thành công lên đỉnh cao.

Đây cũng là lý do vì sao sau khi Xích Vưu binh bại không những không bị mắng, ngược lại còn được không ít người cung phụng.

Đương nhiên, điều chủ yếu nhất vẫn là vì Nhân Hoàng Hiên Viên không hề đổ tiếng xấu lên người hắn.

Nếu đổ tiếng xấu, thì dù đối phương có thật sự là loại thánh nhân theo đúng nghĩa, cũng sẽ bị tiếng xấu làm cho ô danh vạn năm.

Huống hồ Xích Vưu cũng không phải là thánh nhân gì, mà là một kẻ có dã tâm lại bị Ma Tổ La Hầu thao túng.

Bởi vậy hắn có thể giữ được danh tiếng tốt, vẫn là nhờ Hiên Viên không đổ tiếng xấu lên người hắn.

Ngược lại, Hiên Viên còn lớn tiếng tuyên dương công lao của hắn, thậm chí còn quảng bá rộng rãi công tích của hắn, sợ người khác không biết vậy.

Và Hiên Viên sở dĩ làm như vậy, có hai điểm nguyên nhân.

Một là không thèm đổ tiếng xấu lên người hắn.

Hai là tuyên truyền Xích Vưu mạnh mẽ đến mức nào, vậy thì bản thân mình chiến thắng hắn lại càng mạnh mẽ đến mức nào.

Kẻ địch càng được khen ngợi lợi hại, thì bản thân sẽ càng hiển lộ mạnh mẽ!

Kẻ địch đã lợi hại như vậy, hơn nữa còn bị mình đánh bại, vậy mình lại càng mạnh mẽ đến mức nào chứ?

Đương nhiên, điều này là vì Hiên Viên là chính thống, có đại nghĩa, là thảo phạt nghịch thần, nên y không cần đổ tiếng xấu lên Xích Vưu.

Nhưng rất nhiều quân vương hậu thế lại vì cần một danh phận đại nghĩa, bọn họ thiếu mất đại nghĩa, nên mới ra sức đổ tiếng xấu lên người tiền nhiệm, rằng mình là vì thiên hạ bách tính mà chiến, vì bách tính mà khởi nghĩa, chứ không phải vì mình.

Đây cũng là lý do vì sao gần như mỗi hoàng đế cuối cùng của các triều đại thống nhất đều là bạo quân, hôn quân.

Chỉ là những lê dân kia sẽ không cảm thấy Hiên Viên vĩ đại đến mức nào, mà đều cảm thấy đây là do Xích Vưu thất bại mà ra.

Nếu Xích Vưu thắng lợi, đối phương sẽ không ngày ngày tuyên truyền như vậy.

Bởi vì hắn không có cơ hội tuyên truyền.

Huống hồ là Hiên Viên một tay giáng họ thành nô lệ, tuy không trực ngôn họ là nô lệ, nhưng địa vị xã hội không nghi ngờ gì là còn thấp hơn trước.

Nói cách khác, bây giờ họ được gọi là lê dân, không giống với bách tính.

Chương 335

Trước đây đều là cùng một Nhân tộc, nhưng bây giờ lại chia nhỏ ra, điều này cũng dẫn đến mâu thuẫn kỳ thị chủng tộc ngày càng tăng.

Nhưng Hiên Viên không để tâm điểm này, y là một người theo chủ nghĩa tiến hóa chủng tộc từ trong xương tủy, y chỉ muốn Nhân tộc trở nên mạnh nhất, tiện thể đưa những lê dân này lên mà thôi.

Nhưng lê dân chung quy vẫn phải thấp hơn bách tính một bậc.

Bởi vì lê dân có huyết thống Vu tộc, điều này là điểm mà Hiên Viên thậm chí cả Nhân tộc đều xem thường.

Điều này cũng không có cách nào khác, cả Nhân tộc đời đời kiếp kiếp đều tiếp nhận loại giáo dục này, bài xích Cửu Lê huyết thống không thuần, thân cận nhân dân các quốc gia khác có huyết thống tương cận.

Tuy nhiên, trong khi Nhân tộc không ngừng cải cách, các quốc gia khác cũng không hề nhàn rỗi.

Giống như Yêu tộc thống nhất Thanh Khâu Hồ quốc, cũng bắt đầu điên cuồng bành trướng, chỉnh đốn quân sự.

Bởi vì cảnh giới Hỗn Nguyên, sẽ không dễ dàng ra tay.

Giai đoạn đầu của chiến đấu định trước vẫn là chiến trường của những sinh linh dưới Hỗn Nguyên.

Chỉ đến khi đủ thời cơ, đó mới là lúc chiến tranh toàn diện bùng nổ.

Tất cả các thế lực đều hiểu rõ điểm này, cũng đều biết sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ chiến tranh toàn diện, nhưng tất cả bọn họ đều lựa chọn tiến hành tuần tự từng bước.

Khi khí vận Phật môn trôi nổi, không chỉ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn khó chịu.

Không ít Bồ Tát, La Hán cũng đều vô cùng lo lắng.

Tuy nhiên, cùng với sự xuất hiện của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, những người này đều bày tỏ sự lo lắng trong lòng cho hai vị.

Sau đó, Chuẩn Đề giảng giải một phen Phật pháp cho mọi người, thành công an ủi được cảm xúc lo lắng của chúng nhân, khiến họ khôi phục lại sự minh mẫn ban đầu.

Nhưng dù thế nào, cuối cùng vẫn có chút chuyện khiến trong lòng lo lắng.

Rốt cuộc đây là khí vận Phật môn.

Nếu là chuyện khác, đôi ba lời giải quyết cũng coi như xong, nhưng khí vận Phật môn lại phiêu bạc bất định như vậy, làm sao có thể khiến họ thực sự yên tâm được chứ.

Chẳng phải đó sao, sau một thời gian, những La Hán này lấy Hàng Long làm thủ lĩnh, các Bồ Tát lấy Địa Tạng làm thủ lĩnh, tất cả đều đến Đại Lôi Âm Tự.

Bọn họ nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhị Phật đang cao tọa.

"Phật môn tật khổ, ngô đẳng trong lòng vạn phần cấp bách, không biết làm sao mới có thể ổn định khí vận Phật môn, kính xin Phật tổ giải đáp nghi hoặc." Địa Tạng chắp hai tay, hành một Phật lễ, khẽ cúi người vái nói.

Chuẩn Đề vừa nghe lời này, sao lại đến nữa rồi, trong lòng im lặng đồng thời, lại không thể không đáp: "Phật môn tật khổ, nhưng chúng sinh càng tật khổ, vô cùng bi khổ.

Sinh ra mà mờ mịt, không người điểm hóa, không biết Đại Đạo,

thì phải làm sao?

Bọn họ lại nên hướng ai mà thỉnh giáo giải đáp nghi hoặc đây?" Chuẩn Đề mang vẻ bi mẫn, Tiếp Dẫn một bên thì nhắm mắt không đành lòng, trên mặt tràn đầy vẻ tật khổ.

"Chúng sinh tật khổ mà không biết Đại Đạo, chính là kẻ ngu muội.

Kẻ ngu muội không tư Đại Đạo, không thể Thiên Đạo, suốt đời bận rộn vô vi.

Một đời cũng chỉ là vài nghìn năm thời gian ngắn ngủi, như hoa đàm nở một lần, nhưng lại không đạt được chân lý.

Sinh linh ngu muội như thế, lẽ nào lại có vấn đề như vậy, đã như vậy, thì làm sao có thể có chuyện tật khổ chứ?" Hàng Long lại không ti không kháng, trực tiếp nói.

Trong mắt hắn, nếu một sinh linh ngay cả những điều này cũng không thể hỏi được, thì đó chẳng phải là một bi ai sao?

Còn cái gọi là chúng sinh kia, nói thì nói vậy thôi, ai sẽ thật lòng nghĩ cho bọn họ chứ?

Nghĩ cho bọn họ thì có lợi ích gì?

Nếu là vì công đức, thì còn có thể làm được một chút, nhưng nếu ngay cả công đức cũng không có, thì làm cái gì nữa chứ!

"Chúng sinh tật khổ, ngô đẳng tự đương đi độ hóa, chứ không phải ở đây trào phúng bọn họ.

Tiên thiên căn nguyên là do trời định, ngô đẳng không thể thay đổi.

Tuy nhiên, tạo hóa hậu thiên lại là việc ngô đẳng có thể thay đổi, bởi vậy ngô đẳng sẽ cố gắng hết sức giành lấy tạo hóa, thành tựu bản thân." Chuẩn Đề khẽ mở miệng, sau đó lại nói: "Bởi vậy, các ngươi hãy đi thế gian, độ hóa những sinh linh ngu muội kia, khiến họ gia

nhập Phật môn, lắng nghe chân lý Phật môn, biết Đại Đạo, minh ngộ Thiên Đạo, từ đó chứng đắc bản thân." Những Bồ Tát La Hán này nghe vậy, đều nhìn nhau, sau đó thở dài một hơi, bất đắc dĩ hô: "Đại thiện!" Thực ra bọn họ không hề muốn như vậy, nhưng đã Chuẩn Đề lại đánh lảng đi, bọn họ cũng đều hiểu rằng, chuyện này e là ngay cả hai vị Phật tổ cũng không thể giải quyết.

Vậy thì có nghĩa là, bọn họ chỉ có thể chờ đợi.

Chờ đợi ngày khí vận Phật môn ổn định đến.

Rốt cuộc Phật tổ không nói cho họ biết rốt cuộc là nguyên nhân gì gây ra, cũng không nói làm sao mới có thể xử lý.

Có lẽ, đây cũng là do chính Phật tổ căn bản không biết sự tình.

Tuy nhiên, sự việc cuối cùng vẫn có người phá vỡ.

Chỉ thấy Hàng Long, cái kẻ cứng đầu này, một lần nữa nói: "Dám hỏi Phật tổ, rốt cuộc là điều gì khiến khí vận Phật môn bất ổn!

Và ngô đẳng nên làm sao để giải quyết đây?!" Có một người mở miệng hỏi thẳng, người thứ hai cũng theo đó nói.

Ngay sau đó, người thứ ba cũng xuất hiện.

Dần dần, mấy chục người cũng bắt đầu xuất hiện.

Người xuất hiện càng ngày càng nhiều, những người đó điên cuồng cảm thụ tất cả những điều này xảy ra.

Chuẩn Đề nghe vậy ngẩn ra một lúc, Hàng Long này thật sự là không hỏi ra thì không cam lòng mà.

Sau đó liền thấy Tiếp Dẫn bên cạnh cũng đã mở hai mắt, gật đầu với hắn, sau đó lại lắc đầu.

Chuẩn Đề lập tức hiểu ý, thế là chậm rãi mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ nói cho các ngươi biết vậy...

Ai...” “Khí vận Phật môn là bị tên tặc tử kia gây hại, khiến khí vận bị y đoạt lấy mà không thể phản kháng.

Điểm này, ta và Tiếp Dẫn cũng đều vô phương.

Kẻ đó thân phận địa vị siêu nhiên, thực lực cường đại vô cùng, mà nay lại được quý nhân giúp đỡ, không thể nói, không thể nói.” Chuẩn Đề chậm rãi nói ra chuyện này, sau đó vừa che giấu là ai, lại vừa lộ ra rất nhiều manh mối.

Trong Hồng Hoang, những người thỏa mãn điều kiện này không nhiều, nên chỉ cần từng bước điều tra thì vẫn có thể tìm ra kẻ đó rốt cuộc là ai, rốt cuộc là thân phận gì.

Hắn cũng biết sau khi nói ra điểm này, có thể sẽ khiến nhân tâm bất ổn.

Những người này là vì Phật môn cường thịnh mà chạy đến, nay Phật môn ẩn ẩn có một chút dấu hiệu suy tàn, thậm chí bị người khác nắm giữ vận mệnh khí vận, điều này làm sao có thể khiến họ không bỏ trốn chứ.

Đúng vậy, ngay cả khí vận của Phật môn cũng không thể thao túng, để những tên tặc tử kia không ngừng trộm lấy khí vận của họ.

Bọn họ vất vả phấn đấu vì Phật môn, còn tặc tử thì thản nhiên ngồi đó chờ hái quả đào sao?

Chuyện này đặt lên người ai cũng khó chịu, nhưng có những chuyện cũng đành bất lực, giống như Phật môn hiện nay đang gặp phải chuyện này vậy.

“Hít...” Quả nhiên, những lời này vừa nói ra, Phật môn lập tức lòng người hoang mang.

Không ít tỳ kheo, tỳ kheo ni nhìn nhau, nghĩ đến việc thoát ly Phật môn.

Phật môn tuy khí vận cường thịnh, nhưng nếu cứ bị trộm đi như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị trộm hết thôi sao?

Nếu tiếp tục ở lại đây, e rằng tốc độ thăng cấp tu vi sẽ càng chậm hơn.

Khí vận đối với việc tăng cường tu vi cá nhân trên thực tế không nhiều đến thế.

Đương nhiên, đối với vài người đứng đầu thì chắc chắn là tăng cường đáng kể, nhưng đối với những người tầm thường thì không nhất định là tăng cường đáng kể.

Thậm chí ngay cả những La Hán kia cũng không nỡ rời khỏi Phật môn, điều này là vì bọn họ có địa vị nhất định trong Phật môn, nên được tăng phúc khí vận cũng sẽ nhiều hơn một chút.

"Phật tổ, ngô đẳng nguyện thoát ly Phật môn, kính xin Phật tổ thành toàn!" Ngay lập tức, liền có vài vị tỳ kheo bước ra, cúi đầu lạy Chuẩn Đề phía trên.

"Chuẩn!" Chuẩn Đề ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, trực tiếp nói.

Những tỳ kheo, tỳ kheo ni nhỏ bé này, còn muốn hắn lưu lại thế nào?

Từng người từng người cao nhất cũng chỉ là Kim Tiên, thậm chí đại đa số còn không phải Kim Tiên, muốn đi thì cứ đi, hắn tuyệt đối sẽ không giữ lại.

Những người này cũng đều được thu nhận để làm cho Phật môn thêm bề thế, còn thật sự nghĩ rằng mình có thiên phú xuất sắc đến mức nào sao.

Nếu thật sự thiên phú xuất chúng, thì cũng sẽ không đến nay ngay cả một Thái Ất Kim Tiên cũng không phải.

Thái Ất Kim Tiên của thời đại này không giống với thời viễn cổ, thời đó Thái Ất Kim Tiên quả thực đã được coi là lợi hại rồi, đương nhiên, Đại La mới là đỉnh phong.

Những người này ở Phật môn còn không thể đột phá, lẽ nào rời khỏi Phật môn rồi lại có thể đột phá được sao?

Thật sự cho rằng trên thế giới này có bao nhiêu nơi có thể khí vận thịnh vượng hơn Phật môn?

Có thì có, nhưng không nhiều, có Thiên Đình, Địa Phủ, Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc, Long tộc.

Chỉ có một số ít nơi này là có khí vận hùng mạnh hơn Phật môn, nhưng với tu vi của bọn họ, e rằng một người cũng không thể vào.

Nhân tộc, Long tộc, Vu tộc thì khỏi nói, tất cả đều xem huyết mạch.

Thiên Đình Địa Phủ cũng không phải mèo chó gì cũng thu nhận, chạy đến Thanh Khâu Hồ quốc thì còn có một chút hy vọng mong manh.

Chỉ là một Kim Tiên nhỏ bé muốn từ Tây Hoang chạy đến Đông Hoang, e rằng không biết cần bao nhiêu nguyên hội thời gian, đợi đến đó e rằng cả một đại thời đại đều đã xảy ra biến hóa rồi.

"Đa tạ Phật tổ!!!" Những tỳ kheo và tỳ kheo ni tầm nhìn nông cạn kia nghe vậy liền vội vàng lại vái Chuẩn Đề một lần nữa, sau đó liền đi ra ngoài Đại Lôi Âm Tự.

Nhìn bọn họ đi ra khỏi Đại Lôi Âm Tự còn cần không ít thời gian, Chuẩn Đề khẽ lắc đầu, những lũ kiến hôi này, thật đáng thương.

"Còn có ai muốn rời khỏi Phật môn không?" Chuẩn Đề một lần nữa nhìn về phía mọi người, ngữ khí không buồn không vui hỏi.

Đối với hắn mà nói, những người này tốt nhất là mau chóng rời khỏi Phật môn, không có chút cảm giác thuộc về nào, lưu lại cũng chỉ là tai họa mà thôi.

Không có chút giá trị lợi dụng nào.

"Ngô Phật từ bi, sao dám rời Phật môn." Địa Tạng nghe vậy, liền vội vái nói.

Hắn đâu phải kẻ ngốc, bản thân từ khi theo Tiếp Dẫn, Phật môn lúc đó ra sao?

Nơi đó có cảnh tượng huy hoàng như thế này đâu.

Kim Thiền chín vị bên cạnh, cũng liền vội nói: "Ngô Phật Như Lai." Chuẩn Đề chính là sư tôn của hắn, làm sao có thể vì chút chuyện này mà rời khỏi nơi đây.

Tuy nói khí vận Phật môn bất ổn, rất có khả năng sẽ xảy ra đại sự, thậm chí có thể phải chịu khí vận phản phệ.

Nhưng khí vận Phật môn mới lên đỉnh cao được bao lâu chứ, cho dù khi khí vận phản phệ đến, e rằng bản thân cũng đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

Đến lúc đó dù có khí vận phản phệ thì có làm sao, dù sao cũng không chết, sớm muộn gì cũng có thể quét sạch những điều xấu đó.

"Ngô Phật Như Lai, Phật môn bất diệt, ngô đẳng không rời." Hàng Long thấy Chuẩn Đề nói như vậy, cũng liền vội vái nói.

Hắn đâu dám gây chuyện nữa.

Vốn dĩ hắn chỉ là một tướng lĩnh bị hàng phục, ở Phật môn nhận được đãi ngộ đã coi như không tệ rồi, đứng đầu chư thiên La Hán, vị trí dưới Bồ Tát, điều này đối với một tướng lĩnh bị hàng phục mà nói, đã là rất được rồi.

Huống hồ hiện nay bản thân vị trí Bồ Tát cũng không có nhiều, mỗi một vị đều là đệ tử thân truyền của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, vậy thì hắn càng là vị cao quyền trọng rồi.

Hàng Long vốn là một nghiệt long, không được Long tộc dung nạp, lại không dám gây chuyện ở Tứ Hải, các nơi khác thì lại càng không dám đi.

Thế là suốt ngày ở Tây Hoang, gây họa cho Nhân tộc nơi đây, cũng chính là những Nhân tộc do Âm Dương Lão Tổ tạo ra.

Chớ nói chi, quả thực có hiệu quả, những thứ ngu xuẩn kia bị hắn tùy ý trêu đùa.

Nhưng sau đó hắn chọc giận Âm Dương Lão Tổ, khiến Chuẩn Đề đến thu phục hắn, cũng tiện thể độ hóa hắn.

Kiểu độ hóa này tuy là dựa vào võ lực, nhưng đối với Hàng Long mà nói vẫn không tệ.

Ít nhất hiện tại ở Phật môn có khí vận, có quyền lực, có địa vị, có thể nói là rất thoải mái.

Sở dĩ hắn thích gây chuyện, đó là vì bản tính hắn vốn vậy, bản tính liền là thích gây rắc rối.

"Ừm..." Chuẩn Đề khẽ gật đầu, ừ một tiếng.

Đang lúc vì những người này nghe lời mà vui, đột nhiên, một tiếng cười lạnh truyền đến.

"Phật môn?" "À à..." Từ Phật quang đại phóng đột nhiên xuất hiện một tiếng cười lạnh.

Trong tiếng cười lạnh đó mang theo một loại sức mạnh cuồng nhiệt, phảng phất chỉ cần có dục vọng là có thể bị nó câu động.

Đó là sự khủng bố chiếu rọi khắp vũ trụ chư thiên mọi thời

không!

Kim quang Phật môn trong khoảnh khắc bị nó trấn nhiếp, đột nhiên ảm đạm đi.

“Ai?!” Chuẩn Đề trong lòng đại kinh thất sắc, kinh nghi thốt lên.

Hắn dĩ nhiên phát hiện bản thân căn bản không tìm thấy sự tồn tại của người kia, ngay cả cảm nhận cũng không cảm nhận được!

Phải biết rằng, hắn chính là cảnh giới Hỗn Nguyên mà!

Nhưng lại không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Đối với tất cả những điều này, Chuẩn Đề trong lòng kinh hãi khôn tả.

Tiếp Dẫn một bên cũng không còn giữ được vẻ điềm tĩnh ban nãy, sắc mặt lập tức đại biến, bốn phía nhìn ngó.

Hai vị Phật tổ bọn họ đều như vậy, thì càng không cần nói đến những Bồ Tát, La Hán, tỳ kheo, tỳ kheo ni phía dưới.

Những người đó sau khi nghe thấy tiếng cười kia, liền bị chấn nhiếp mà hôn mê bất tỉnh.

Đạo thân ảnh kia đột nhiên xuất hiện, cả Đại Lôi Âm Tự bị một mảnh hắc ám xâm thực.

Đạo thân ảnh này ẩn mình trong hắc ám, độn hình biến mất.

“Hắc Ám Thần Ma?!” Trong mắt Chuẩn Đề đại hãi, kinh hô thành tiếng.

“Không đúng!

Không phải hắn!!

Chương 336

Vậy ngươi rốt cuộc là ai?!" Nhưng trong chớp mắt, Chuẩn Đề liền phát hiện không đúng, đó không phải Hắc Ám Thần Ma, hơn nữa tuy đó là màu đen, là hắc ám, nhưng trên đó lại càng nhiều hơn là một loại khí tức cực kỳ quỷ dị.

Loại khí tức đó phiêu hốt bất định, không thể nắm bắt.

Không thể nói, không thể diễn tả.

Đó là khí tức mà hắn từ trước đến nay chưa từng thấy!

"Hahahahaha..." Tôn thần ma kia nghe vậy phát ra tiếng cười lớn vô cùng càn rỡ, kế đó hội tụ thành hình.

Một bộ hắc bào bao trùm toàn thân hắn, hai mắt tinh hồng, đầu mọc sừng nhọn, hình tượng này xuất hiện trước mặt chúng nhân Phật môn.

"Xem ra ngô đã ngủ say tuế nguyệt quá lâu rồi, lâu đến mức ngay cả các ngươi hậu bối này cũng đã quên sự tồn tại của ngô rồi..." "Ngô danh..." "Ma!!!" Ma Chi Thần Ma vừa xuất hiện, lập tức ma khí ngút trời!

Trong khoảnh khắc xâm nhiễm trọng địa Phật môn này thành một mảnh ma địa!

Đại Lôi Âm Tự vốn Phật quang đại phóng, giờ phút này dĩ nhiên trở thành nơi ma khí bao trùm.

"Ma?" Đồng tử Chuẩn Đề co rút lại, kế đó mày nhíu chặt.

Ma khí này sao lại giống hắc ám, lại hoàn toàn khác với ma khí của La Hầu?

Ma khí của La Hầu không chỉ nhìn giống hắc ám, mà trong đó càng ẩn chứa khí tức tà ác vô cùng, khiến người ta nhìn thấy liền cực kỳ chán ghét, muốn tránh xa.

Nhưng ma khí của vị Ma Chi Thần Ma trước mặt này lại thuần túy là đen mà thôi, không có những khí tức tà ác kia.

Tiếp đó, hắc ám trên người Ma Chi Thần Ma đột nhiên biến đổi, lại trở thành một mảnh bạch quang, như quang minh giáng thế vậy.

Cái gọi là Ma, chính là tùy tâm sở dục vậy.

Không phải người tốt, cũng không phải kẻ xấu, chỉ là muốn làm gì thì làm đó.

Làm việc tốt thì là người tốt, làm việc xấu thì liền là kẻ xấu.

Không bị mọi thứ trên thế gian ràng buộc, tâm hướng về đâu tức là Đại Đạo!

Đây chính là Ma!

Đây chính là Ma Chi Thần Ma!!!

"Hahahahaha...

Các ngươi những kẻ làm Phật này, thật đúng là giả dối..." Trong mắt Ma Chi Thần Ma lóe lên một tia khinh thường và chán ghét, càng là một người tự do tự tại thì càng ghét một người giả dối.

"Nhưng các ngươi dù sao cũng là vãn bối, đợi đến khi Phật Chi Thần Ma của các ngươi tỉnh lại, nhớ bảo hắn đến tìm ngô!

Nếu không, ngô sẽ đánh hắn trở lại Đại Đạo mà ngủ say!" "Hahahahaha..." Ma Chi Thần Ma phát ra một tiếng cười lớn, sau đó thân hình chợt chuyển, đột nhiên biến mất tại nơi đây.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau, trong hai mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Sư huynh, vừa nãy ngô cảm thấy bản thân khi đối mặt với hắn thì không thể sử dụng bất kỳ thần thông, đạo vận nào, phảng phất tất cả tu vi trong khoảnh khắc đó đều biến mất không dấu vết...” Chuẩn Đề có chút sợ hãi nói.

Bây giờ hồi tưởng lại lúc nãy, thật đúng là một thân mồ hôi lạnh.

Ma Chi Thần Ma đó vì sao lại có thực lực cường đại đến thế?

Dĩ nhiên có thể trấn áp khiến Đại Đạo của bản thân bọn họ không thể động đậy!!!

Quả thực là chuyện kinh người nghe thấy!

Ngay cả Thiên Đế Đế Tuấn cũng chưa từng mang lại cho bọn họ cảm giác áp bức đến vậy, càng đừng nói đến việc trấn phong Đại Đạo của bọn họ.

Đúng vậy, Đế Tuấn có thể trong khoảnh khắc tiêu diệt bọn họ, nhưng tuyệt đối không thể mang lại cho bọn họ cảm giác trấn áp khủng bố như thế này.

“Đúng vậy, sư đệ, vị thần ma này không biết vì sao lại cường hãn như thế.

Nếu nói là chân thân hắn phục sinh, thì ngô cũng tin...” Trong hai mắt Tiếp Dẫn cũng lóe lên một tia kinh hãi.

Hắn đương nhiên biết Ma Chi Thần Ma không phải chân thân phục sinh, chỉ bất quá là một đạo ý niệm mà thôi.

Nhưng chỉ là ý niệm mà đã cường đại đến vậy.

Đợi đến khi chân thân phục sinh thì còn đến mức nào nữa chứ...

“Sư huynh, huynh nói vị Ma Chi Thần Ma này thuở xưa trong Hỗn Độn rốt cuộc là nhân vật thế nào...” Chuẩn Đề mãi không thể bình tĩnh lại.

Hắn cũng không phải chỉ gặp qua một Ma Chi Thần Ma này.

Nếu chỉ gặp qua một vị thần ma này, thì đó lại là một chuyện tốt.

Rốt cuộc cũng không nhận ra được sự chênh lệch, cũng không biết để so sánh.

Nhưng bọn họ đã từng gặp qua Quang Minh Thần Ma.

Về phương diện Đại Đạo Quang Minh mà nói, Quang Minh Thần Ma dù không phải là tồn tại thần ma mạnh nhất, nhưng ít nhất cũng là một trong số những thần ma thượng đẳng phải không?

Nhưng bây giờ thì sao?

Lại cũng chỉ là ở Hồng Hoang ức hiếp một số kẻ yếu kém mới có thể thể hiện sự cường đại của mình mà thôi, đối mặt với Hồng Quân còn không thể hạ gục, thậm chí còn đánh qua đánh lại với người ta.

Khi đối mặt với Luân Hồi Thần Ma đồng là thần ma thì sao?

Không bằng!

Rất rõ ràng là không bằng!

Khi đối mặt với Bàn Cổ thì sao?

Lại càng bị miểu sát!

Hoàn toàn bị miểu sát!!

Bởi vậy, tồn tại như Quang Minh Thần Ma, đều có thể rõ ràng không bằng Luân Hồi Thần Ma, mà Luân Hồi Thần Ma từ cảm quan mà xem cũng rõ ràng không bằng Ma Chi Thần Ma.

Vậy thì, Ma Chi Thần Ma rốt cuộc khủng bố đến mức nào?!

Nhưng vì sao, trong Hồng Hoang Ma Tổ lại là tồn tại kém cỏi đến như vậy?!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, trong hai mắt tràn đầy bất giải

và chấn kinh.

Ma Chi Thần Ma sau khi từ Đại Lôi Âm Tự Phật môn đi ra, nhìn một mảnh sơn hà tuyệt đẹp này.

Từng cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ như vậy, tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với dòng chảy hỗn độn vô tận khô khan đơn điệu kia!

"Bàn Cổ, đây chính là thế giới ngươi đã khai sáng sao?" Khóe miệng Ma Chi Thần Ma khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Hắn Ma Chi Thần Ma cả đời, chuyện gì cũng làm qua, cũng chưa từng sợ hãi chuyện gì.

Chỉ duy có thuở xưa trên người Bàn Cổ cảm nhận được một tia sợ hãi.

Ma Chi Thần Ma tùy tâm sở dục, được trời ban độc hậu, chiến lực vô cùng, trong các Đại Đạo Thần Ma chỉ đứng sau Bàn Cổ và Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma, những thần ma còn lại dù là Luân Hồi, Quy Khư, đều không thể đơn đấu thắng được hắn!

"Ma..." Đột nhiên, một tiếng ngâm thấp từ trên trời giáng xuống.

Ma Chi Thần Ma nghe thấy âm thanh này, trong khoảnh khắc mày nhíu lại, nhìn lên trên không.

"Bàn Cổ..." "Ngươi sao còn chưa chết..." Sắc mặt Ma Chi Thần Ma đột nhiên đại biến, vẻ cảnh giác nhìn Bàn Cổ.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn lại khôi phục.

Thuở xưa đã không thể thoát khỏi tay hắn, hôm nay tất nhiên vẫn không thể, đã như vậy, không bằng thản nhiên đối đãi.

"Đây là thế giới Hồng Hoang, tuy do ngô tạo ra, nhưng phát triển đến nay không phải công lao của ngô.

Phương thiên địa này đã gánh chịu quá nhiều, ngươi tốt nhất đừng

thử phá hoại tất cả, nếu không, ngươi sẽ vĩnh sinh vĩnh thế chìm vào vòng tuần hoàn ngủ say và tỉnh lại vô tận." Bàn Cổ cảnh cáo xong, âm thanh lại biến mất.

Không có cách nào, tên nhóc Ma Chi Thần Ma này gan cũng quá lớn rồi, nếu không đặc biệt chạy đến cảnh cáo một phen, e rằng sẽ gây ra thiên phiên địa phúc.

Hắn không muốn nhìn thấy tên nhóc Ma Chi Thần Ma kia phá hoại Hồng Hoang thành ra bộ dạng gì.

Thần ma thuở xưa ngay cả phủ đầu của mình còn dám trộm, hôm nay thì khỏi nói những chuyện này.

Sau khi Bàn Cổ rời đi, sắc mặt Ma Chi Thần Ma biến đổi liên tục.

Hắn lúc này chưa từng nghĩ đến việc phá hoại thế giới này, nhưng Bàn Cổ lại vô duyên vô cớ chạy đến cảnh cáo hắn một phen, điều này khiến trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Luôn cảm thấy tự do của mình bị hạn chế, nhưng vừa nghĩ đến thực lực khủng bố của Bàn Cổ, cuối cùng hắn vẫn thở dài một hơi, nhìn về phương xa, trong mắt tràn đầy phức tạp mà than thở: "Thôi vậy, đã như vậy, thì không phá hoại Hồng Hoang nữa..." Ma Chi Thần Ma cuối cùng vẫn quyết định không so đo với Bàn Cổ.

"Ồ?

Trong Hồng Hoang vẫn còn người tu luyện ma đạo sao?!" Đột nhiên, hắn phát hiện trong Hồng Hoang dĩ nhiên vẫn còn người tu luyện đạo của mình.

Lập tức, tâm tình vừa nãy còn rất khó chịu của hắn trong khoảnh khắc thông suốt không ít, liền vội vã đi về phía đó.

Thanh Khâu Hồ quốc, một con cửu vĩ hồ đang tu luyện ma công của mình.

Nó không hề biết trên không trung, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm nó.

"Đây là ma đạo?" Trong ánh mắt Ma Chi Thần Ma lộ ra một tia chán ghét.

Đây đâu phải Đại Đạo Ma của mình?

Đại Đạo Ma của mình là đường đường chính chính, chính tông của chính đạo!

Đâu phải loại tà môn oai đạo này!

Ma Chi Đại Đạo chủ yếu tu luyện bản tâm, tâm ta tức thiên tâm!

Tâm ta tức đạo tâm!

Tức là, tất cả những gì tu luyện đều là tuân theo bản tâm của mình.

Một người làm sao lại sinh ra giả dối, đê tiện đến vậy?

Sinh ra đều là thần thánh, trái tim thần thánh tự do, nửa thần nửa ma, trong mắt không có tốt xấu, chỉ có thích hay không, chỉ có điều sau này dục vọng tư sinh, điều này mới biến thành đủ loại người.

Nhưng bản tâm chính là trái tim thần thánh!

Bất kể tốt hay xấu!

Đó đều là Đại Đạo đường đường chính chính!

Chứ tuyệt đối không phải loại khí tức ti tiện này hiện tại!

Ma Chi Thần Ma cảm thụ tất cả những điều này, chỉ cảm thấy một trận nộ khí dâng lên trong lòng.

"Ngô lại muốn xem xem, rốt cuộc là ai đang xuyên tạc Đại Đạo của ngô!!!" Ma Chi Thần Ma tìm kiếm căn nguyên.

Người tu luyện ma đạo dưới thiên hạ, đều không thể thoát khỏi sự

khống chế của hắn.

Mà người chủ tu ma đạo, tu vi cảnh giới cao nhất chính là La Hầu.

Bởi vậy, hắn ngay lập tức liền tìm đến La Hầu.

“Ma Tổ?

À à...” Ma Chi Thần Ma cười giận không thể kiềm chế.

Trong Ma Vực.

“Lão sư, ngô cảm thấy ma đạo khí tức đột nhiên tăng mạnh, là ngài đột phá rồi sao?” Minh Hà Lão Tổ nhìn La Hầu đang ngồi trên, trong mắt lóe lên một tia nghi vấn, khó hiểu hỏi.

Phải biết rằng Ma Chi Đại Đạo sẽ không vô duyên vô cớ tăng cường, tự nhiên là vì có người tu luyện Đại Đạo này không ngừng trở nên mạnh hơn, sau đó Ma Chi Đại Đạo liền có thể không ngừng mạnh lên.

La Hầu nghe vậy, khẽ lắc đầu, nói: “Không phải, cho dù ngô đột phá, cũng không thể khiến Ma Chi Đại Đạo phát sinh biến hóa long trời lở đất như thế...

Cảnh tượng này, chỉ có thể là...” “Ma Chi Thần Ma phục sinh rồi!!!” Trong mắt La Hầu lóe lên một tia hân hỷ.

Hồng Quân đáng chết nhà ngươi, ỷ vào Tiên Chi Thần Ma phục sinh mà ức hiếp ngô sao?

Bây giờ Ma Chi Thần Ma cũng phục sinh rồi!

Món nợ ngày xưa, ngô nhất định phải đòi lại!!!

Nhưng ngay sau đó, hắn liền không cười nổi nữa, bởi vì hắn đột nhiên nhớ ra, Tiên Chi Thần Ma sở dĩ lợi hại như vậy, còn là vì đối phương có một thể xác.

Mà hắn thì làm gì có Thiên Đạo Chi Khu nào để cấp cho Ma Chi Thần Ma.

Nói như vậy, chẳng phải vẫn phải tiếp tục chịu sự áp bức của bọn họ sao?

"Ma Chi Thần Ma?!" Trong mắt Minh Hà Lão Tổ lóe lên một tia kinh hãi, tiếp đó không thể tin được nhìn về phía La Hầu.

Thần Ma đứng sau Ma đạo, cuối cùng cũng muốn xuất hiện sao?

Sau đó, trong ánh mắt hắn xuất hiện một tia kinh hỷ.

Đã như vậy, thì Ma môn trong Hồng Hoang chẳng phải cũng sẽ hưng thịnh lên sao!

Trong mắt hắn, Phật môn sở dĩ có thể hưng thịnh, phần lớn là vì phía sau Phật môn có bóng dáng một tôn Quang Minh Thần Ma.

Mà Tiên môn cũng không kém, cũng có một tôn Tiên Chi Thần Ma tồn tại.

Duy chỉ có Ma môn bọn họ, lại thiếu đi một chiến lực đỉnh cao.

"Lão sư, như vậy thì, đợi đến khi Ma Chi Thần Ma giúp đỡ ngô đẳng, thì có thể báo thù Tiên môn rồi!!!" Minh Hà Lão Tổ kích động nói.

Trước đây là vì e ngại vấn đề cục diện lớn, nên mới bất đắc dĩ phải giúp đỡ Hồng Quân, bất đắc dĩ phải giúp đỡ Tiên môn.

Sau này vì hai bên đã trở mặt, bây giờ Minh Hà Lão Tổ thấy có cơ hội báo thù, tự nhiên là muốn đòi lại công bằng cho mình.

Chương 337

Ngay khi La Hầu đang lắc đầu, lại thấy đột nhiên một đạo thân ảnh cường đại xuất hiện trước mặt bọn họ.

Ong!!!

Cổ khí tức chí cường vượt trên tất cả kia đột nhiên truyền khắp.

Cổ khí tức cường đại đến mức không ai trong Hồng Hoang sánh kịp này, trong khoảnh khắc liền khiến não bộ La Hầu rơi vào trạng thái ngừng hoạt động.

La Hầu vẻ mặt chấn kinh nhìn Ma Chi Thần Ma trước mặt, chỉ trong khoảnh khắc, hắn liền xác định đạo thân ảnh trước mặt này chính là Ma Chi Thần Ma!!!

Dĩ nhiên mạnh đến vậy?!!

Cổ khí tức này không chỉ vượt xa khí tức của Tiên Chi Thần Ma!

Thậm chí so với Đế Tuấn còn cường hoành hơn vài phần!!!

Đây thật sự là một niềm vui lớn lao!!!

La Hầu vẻ mặt tươi cười, liền vội đứng dậy chắp tay khom lưng vái Ma Chi Thần Ma nói: “La Hầu bái kiến Tôn Thượng!!!” Ma Chi Thần Ma nhìn thấy La Hầu trước mặt, sắc mặt âm trầm xuống, như một tia sét sắp bùng nổ vậy.

Lạnh lùng hỏi: “La Hầu?

Bản tôn hỏi ngươi, vì sao lại tu luyện Ma Chi Đại Đạo ô uế bất kham đến thế!!!” Hắn từ khi tiến vào Ma Vực này, liền cảm thấy một luồng khí tức khiến người ta buồn nôn truyền đến.

Trong hoàn cảnh như thế này, cũng xứng được gọi là Ma sao?!

Tất cả những kẻ này đều là ngụy ma!!!

La Hầu nghe vậy ngẩn ra, bản thân tu luyện Ma Chi Đại Đạo ô uế bất kham sao?

Chỗ nào ô uế chứ?

Chẳng qua là thủ đoạn thần thông có chút âm hiểm thôi mà!

Điều này cũng coi là ô uế sao?

"Điều này...

Dám hỏi Tôn Thượng, đây đều là Ma Chi Đại Đạo ngô đã lĩnh ngộ mà...

Sao lại ô uế bất kham rồi..." La Hầu cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Hắn đột nhiên phản ứng lại, tôn Ma Chi Thần Ma trước mặt này hình như không phải đến giúp mình, hình như đặc biệt đến gây rắc rối cho mình thì phải?!

Cái quái gì!!!

Một tôn thần ma mạnh mẽ như vậy, dĩ nhiên lại đến gây rắc rối cho mình?!

Dựa vào cái gì Hồng Quân lại có được một chỗ dựa cực kỳ mạnh mẽ chứ?!!

Khoảnh khắc này, tâm trạng La Hầu đều sắp bùng nổ rồi.

Chỉ có điều nhiều năm qua bị thất bại, đã sớm khiến tâm linh hắn trở nên kiên cố vô cùng.

Tuy tâm trạng sắp bùng nổ, nhưng vẫn có thể giữ vững tâm thái cơ bản nhất.

Minh Hà Lão Tổ một bên lúc này cũng hiểu ra, việc tốt không có phần Ma môn, việc xấu thì toàn bộ Ma môn gánh chịu hết!

Vừa nghĩ đến đây, hắn liền vội vàng cúi đầu không nói.

Dù sao nguồn cơn cũng không phải do mình, thành thật không nói chuyện giả chết, nói không chừng có thể thoát qua kiếp này.

Còn về La Hầu?

Tên đó năng lực bảo mệnh mạnh, chắc không có chuyện gì.

À, lần này đối mặt hình như là Đại Đạo Thần Ma...

Ừm...

Vậy thì chắc cũng không có chuyện gì đâu...

"À à..." Ma Chi Thần Ma nghe vậy cười lạnh một tiếng, không nói nhiều, trực tiếp hỏi ngược lại: "Ngươi cho rằng ngươi mạnh sao?" Hắn thật sự chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ đến mức này, dĩ nhiên nói đó chính là điều hắn đã lĩnh ngộ!

Ma Chi Đại Đạo biến hóa vạn thiên, dù thế nào cũng không đến mức phát triển thành dạng dị hình này!!!

La Hầu nghe vậy hơi suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, nghiêm túc đáp: "Tôn Thượng, ngô cảm thấy ngô rất mạnh!

Tuy không phải là tồn tại đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang, nhưng nếu không tính các Đại Đạo Thần Ma ra, ngô cũng chỉ đứng sau Thiên Đế, Nhân Hoàng, Đông Hoàng, Tiên Tổ, Tinh Tổ mà thôi...

Đã có thể coi là đỉnh phong nhất Hồng Hoang rồi!" Nói đến đây, hắn không khỏi cảm thấy có chút tự hào về mình.

Bản thân dĩ nhiên có thể đứng trên đầu nhiều người đến vậy.

Sở dĩ luôn chiến bại, chủ yếu vẫn là vì bản thân lần lượt chọn đối thủ đều mạnh hơn mình!

Nói cách khác, đó là hắn chỉ đánh những trận cao cấp!!!

Ma Chi Thần Ma nghe vậy ngẩn ra, kế đó bột nhiên đại nộ!

Cái quái gì mà vô sỉ đến thế!!

Đệ tử hậu bối ma đạo đều là loại vô sỉ như vậy sao?!

Hắn cố gắng nhẫn nhịn cơn tức giận, nói: "Thuở xưa trong Hỗn Độn, có Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma!

Bản tôn chỉ đứng sau Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma, các thần ma còn lại đều là bại tướng dưới tay bản tôn!" Hắn muốn nói ra những chiến tích của mình, để La Hầu triệt để hiểu rõ sự chênh lệch giữa bọn họ.

La Hầu nghe vậy quả nhiên vẻ mặt hân hỷ liên tục gật đầu.

Tốt thật, đúng là đặc biệt mạnh a!

Trừ Ngũ Đại Chí Cao ra, dĩ nhiên tất cả đều không đánh lại hắn?!

Nếu điều này có thể trở thành chỗ dựa lớn của mình?

Vậy thì kiếm lớn rồi!!!

Vừa nghĩ đến đây, La Hầu cũng tán dương nói: "Tôn Thượng không hổ là Tôn Thượng!!!

La Hầu bái phục!!!

Thuở xưa Tôn Thượng trong Hỗn Độn chỉ đứng sau Ngũ Vị Chí Cao Thần Ma, nay ngô cũng chỉ đứng sau năm người kia!

Điều này lưu truyền ra ngoài, cũng là một giai thoại a!" Lời La Hầu vừa dứt.

Lập tức, một mảnh tĩnh mịch.

Không khí hạ xuống điểm đóng băng.

Ngay cả bản thân La Hầu cũng cảm thấy có chút không ổn, nhịn không được nhìn về phía Ma Chi Thần Ma, lại thấy Ma Chi Thần Ma đang vẻ mặt xanh mét nhìn mình.

“Tôn Thượng, ngô cũng không nói sai mà...” Hắn nhẹ nhàng nói.

“Phóng tứ!!!” Ma Chi Thần Ma gào thét một tiếng, toàn thân ma diễm ngút trời, đột nhiên liền phóng thích ra bốn phía.

Trong khoảnh khắc, La Hầu bị đạo vận kia xung kích đến ngây người tại chỗ mà không thể động đậy.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, trong lòng lập tức tê dại, ngây người hồi lâu.

Khí thế đáng sợ đến vậy sao?

Đạo vận cường hoành đến vậy sao?

Đây thật sự là Ma Chi Đại Đạo sao?!

Trong lòng La Hầu chợt chấn động không thôi, y cảm nhận được đạo vận ma đạo mạnh mẽ này, nghĩ bụng nếu ma đạo đạo vận mình nắm giữ cũng như vậy, thì mình sẽ mạnh đến mức nào?!

Nếu Ma Chi Đại Đạo mình nắm giữ là loại này, thì làm sao mình lại rơi vào tình cảnh hiện tại chứ?

Cái tên Hồng Quân chó má kia ư?

Mình chỉ cần một chưởng là có thể trấn áp hắn ta rồi!!

Minh Hà Lão Tổ một bên đã quỳ rạp trên đất, như thể cảm nhận được thần uy vậy.

Y vốn là một vị thần thánh, nhưng dưới uy thế mạnh mẽ này, lại như một chú gà con, không thể cử động được.

“Ngươi có biết, thế nào là ma không?” Ma Chi Thần Ma rất hài lòng với dáng vẻ của La Hầu trước mặt, cơn giận trước đó chợt tan biến, cười hỏi.

La Hầu ngơ ngẩn gật đầu, đáp: “Thần uy của Tôn thượng khiến

ngô biết thế nào là ma chân chính…" Đến bây giờ y mới biết, ma không phải là những gì mình vẫn nghĩ, mà là sự tùy tâm sở dục, là cường đại đến mức không thể mạnh hơn.

Mọi việc cứ thuận theo bản tâm thì sẽ càng ngày càng mạnh ư… La Hầu bắt đầu tự vấn lương tâm, bản tâm của mình rốt cuộc là gì… Đó đã là chuyện xưa từ bao nhiêu năm trước rồi… Đúng lúc y đang hồi tưởng quá khứ, Ma Chi Thần Ma lại không có hứng thú như vậy nữa, y lạnh lùng quát: "Từ hôm nay trở đi, phải chỉnh đốn Ma Vực, còn có đệ tử Ma Môn khắp thiên hạ, nếu lại xuất hiện loại ma đáng ghét như vậy, thì Bản tôn sẽ đến tìm ngươi tính sổ đó!!!" La Hầu nghe vậy giật mình run rẩy, sau khi nghe xong những lời này, y liên tục gật đầu đáp: "Được!

Tôn thượng nói đúng!

Ngô đã hiểu rồi!" Nói xong, thấy sắc mặt Ma Chi Thần Ma đã tốt hơn nhiều, y mới cẩn thận dè dặt cầu xin: "Tôn thượng, có thể gia nhập Ma Môn không…" Ma Chi Thần Ma không nói nhiều, chỉ liếc mắt một cái, lập tức ngăn cản lời nói của y, sau đó nói: "Khi Bản tôn đến đây đã phát hiện khí tức Tiên Chi Thần Ma trong Hỗn Độn, hiện tại liền muốn đi giáo huấn một phen.

Trong Hỗn Độn Bản tôn luôn khi dễ hắn, chắc ngươi cũng đã chịu thiệt thòi vì hắn rồi chứ?" Tuy y không muốn làm chỗ dựa cho Ma Môn, nhưng cũng biết rằng một khi Tiên Chi Thần Ma phục sinh, chắc chắn sẽ trút giận lên những người tu luyện ma đạo này.

La Hầu tuy có chút tiếc nuối khi thấy y không gia nhập Ma Môn, nhưng sau khi nghe những lời sau đó, sắc mặt y chợt trở nên vui mừng khôn xiết.

Cuối cùng cũng báo thù rồi sao?

Mẹ kiếp!!!

La Hầu nghe vậy mừng đến phát khóc, nói: “Tôn thượng!

Ngài không biết đâu!

Năm xưa ngô vì sự phát triển của Ma Môn, đã cứu được tiên tổ bị phong ấn, kết thành liên minh với y.

Thậm chí khi Tiên Môn bị Phật Môn tập hợp chúng thần thánh vây công, ngô đã dẫn đệ tử Ma Môn đến cứu viện, cuối cùng khi cứu thành công… đột nhiên Tiên Chi Thần Ma xuất hiện, khi tỉnh dậy không chỉ chiếm đoạt nhục thân Thiên Đạo của tiên tổ, mà còn không phân rõ trắng đen, trực tiếp xóa bỏ ngô khỏi dòng chảy thời gian!

Nếu không phải ngô còn có vài thủ đoạn giữ mạng nhỏ, e rằng hôm nay Tôn thượng đã không gặp được ngô rồi!!!” Những chuyện này nói ra xong, y thật sự tủi thân quá!

Từ trước đến nay chưa từng chịu ủy khuất lớn đến vậy!

Danh tiếng của y trong Hồng Hoang có thể khiến trẻ con nín khóc cơ mà!

Thế mà bây giờ lại bị Tiên Môn khi dễ đến mức này!

Ma Chi Thần Ma nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nói: “Hắn làm vậy là nhắm vào Bản tôn, hôm nay, Bản tôn sẽ đòi lại công đạo cho ngươi!!!” Y biết, sở dĩ Tiên Chi Thần Ma đối xử với La Hầu như vậy, chắc chắn là vì nguyên nhân của mình.

Cho nên, bản chất của chuyện này chính là đang vả mặt mình!

Một người luôn tùy tâm sở dục như y, làm sao có thể chịu đựng được chuyện này?

Hôm nay, y phải đánh trả lại!!! … “Tiên Chi Thần Ma, lại phải chịu tai ương rồi…” Trên không trung, Diệp Hiên nhìn xuống tất cả, có chút cảm thán nói.

Ma Chi Thần Ma vừa mới xuất thế, đã muốn gây ra chuyện lớn như vậy.

"Chỉ có thể nói, không hổ là ngươi…" Diệp Hiên khẽ mỉm cười, tiếp tục nhìn xuống Tử Tiêu Cung. … Trong Tử Tiêu Cung.

Sắc mặt Tiên Chi Thần Ma chợt biến đổi, cảm nhận được khí tức từ bên ngoài cung truyền đến, vừa định bỏ chạy, liền thấy một bóng người xuất hiện trước mặt mình, đang cười cợt nhìn mình nói: "Sao, muốn chạy ư?" Ma Chi Thần Ma nhìn Tiên Chi Thần Ma trước mặt, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

Sau đó, y đặt La Hầu trong tay xuống.

La Hầu nhìn Tiên Chi Thần Ma đối diện với vẻ mặt kinh ngạc, lập tức biết lời Ma Chi Thần Ma nói là thật.

Không ngờ lão tổ của mình lại mạnh mẽ đến vậy!

Đúng vậy, y là một luồng ý niệm của Ma Chi Thần Ma ngày xưa kết hợp với vật chất trong Hồng Hoang mà sinh ra, nếu thật sự tính toán, thì đúng là miễn cưỡng có thể gọi đối phương một tiếng lão tổ.

"Hừ!" Tiên Chi Thần Ma hừ lạnh một tiếng, không đáp lời, mà ngược lại hỏi: "Không ngờ ngươi lại tỉnh dậy!" "Ha ha ha ha…" "Ngươi còn tỉnh dậy được, vì sao ngô không thể tỉnh dậy?" Ma Chi Thần Ma ngửa mặt lên trời cười dài, như thể nghe được một chuyện cười lớn vậy.

Hồng Quân tĩnh lặng ngồi một bên, lại thành thật cố ý ẩn giấu sự tồn tại của mình, hy vọng hai bên đều không quá chú ý đến mình.

Lúc này y có ngu ngốc đến mấy cũng biết vị thần ma trước mặt là ai.

Đó nhất định là Ma Chi Thần Ma, nếu không thì cũng không mang theo La Hầu đến đây.

Mang La Hầu đến đây e rằng cũng là để đòi lại công đạo thôi.

Ai… Thời buổi nhiều chuyện thế này… Đúng lúc Hồng Quân đang cảm khái, lại thấy Tiên Chi Thần Ma lạnh lùng hỏi: "Hôm nay, ngươi đến đây làm gì?

Đây không phải là địa bàn của ngươi phải không?" "Cả Hỗn Độn này, ngô có thể đi khắp nơi!

Chỗ nào mà không thể đi?

Chẳng lẽ, ngươi muốn quản ngô?" Ma Chi Thần Ma thấy kẻ mà mình yêu thích khi dễ nhất ngày xưa, tự nhiên không quên trêu chọc vài câu.

Những kẻ giả dối đến cực điểm này, y thấy một lần là muốn đánh một lần.

"Đây là trọng địa Tiên Môn, sao dung thứ cho ngươi, tên ma đầu này ở đây?!" Tiên Chi Thần Ma cũng lười nói nhiều với y, trực tiếp quát.

"A a… Trong Hỗn Độn ngươi và ngô đều có Đại Đạo Chi Khu, nhưng bây giờ, ngô tuy không có Đại Đạo Chi Khu, nhưng cũng có Thiên Đạo Chi Khu!

Còn ngươi bất quá chỉ là một đạo ý niệm mà thôi, làm gì được ngô?!" Tiên Chi Thần Ma cũng lạnh lùng cười một tiếng, khiêu khích nói.

Theo hắn thấy, mình quả thật không đánh lại đối phương, nhưng đó chỉ là khi trong Hỗn Độn mọi người đều có điều kiện như nhau mà thôi.

Bây giờ lại không giống, hắn có thân thể, là thật sự phục sinh, chỉ là chiến lực chưa đạt đến đỉnh phong mà thôi.

Nhưng Ma Chi Thần Ma lại không giống, đó chỉ là ý niệm tỉnh lại mà thôi.

Chương 338

Ma Chi Thần Ma thấy vậy khinh thường liếc mắt một cái, chế giễu nói: "Ngươi cũng chỉ dám khiêu khích ngô trong tình huống này, lại quên mất ngày xưa trong Hỗn Độn bị ngô đánh cho ôm đầu cầu xin rồi!" "Chuyện ngày xưa, cần gì phải nhắc lại, hôm nay ngươi đã đến, vậy tiện thể báo thù mối nhục năm đó." Tiên Chi Thần Ma đã hoàn toàn bình tĩnh lại, hai mắt lạnh nhạt nhìn đối phương.

"Ngươi nói không sai, chuyện ngày xưa không nhắc cũng được, bất quá hôm nay, ngươi cũng không phải là Đại Đạo Thần Ma Chi Khu ngày xưa, muốn chém giết ngươi, cũng không khó." Khóe miệng Ma Chi Thần Ma khẽ nhếch lên, một tia trêu tức chợt lóe qua mắt.

Đúng như lời y nói, ngày xưa y đánh Tiên Chi Thần Ma và Phật Chi Thần Ma, cũng là vì đối phương có Đại Đạo Thần Ma Chi Khu, dẫn đến việc rất khó giết.

Đừng bao giờ đánh giá thấp Đại Đạo Thần Ma Chi Khu.

Loại thân thể này cực kỳ khế hợp với đại đạo thần ma, cũng là một trong những thể chất mạnh mẽ nhất thế gian, đây là sự hóa thành của Đại Đạo chân chính, chiến lực cực mạnh, bất tử bất diệt chân chính.

Nhưng dù có cường hãn đến mấy, trước Bàn Cổ Phủ, cuối cùng cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi… Quả nhiên, Tiên Chi Thần Ma nghe vậy sắc mặt chợt biến đổi.

Nhưng sau đó nghĩ đến việc thực lực của đối phương thực tế đã không còn như năm xưa, hơn nữa Thí Thần Thương trong tay và Nhị Thập Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên cũng đã mất từ lâu, liền lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Nếu đã như vậy, thì hãy chiến đi!!!" Ầm ầm

ầm!!!

Một trận tiên đạo đạo vận phiêu diểu ầm ầm xuất hiện, hướng về phía Ma Chi Thần Ma mà đến.

Nguy hiểm!!!

La Hầu và Hồng Quân gần như đồng thời nhanh chóng rời khỏi Tử Tiêu Cung, cố gắng bay xa nhất có thể.

Hai người này chọn cùng một hướng, không ngừng chạy trốn, chính là để rời xa trung tâm chiến đấu của hai kẻ, tránh bị liên lụy mà thân vẫn tại chỗ.

"Thần thông như vậy, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Ma Chi Thần Ma khinh thường, đại thủ mạnh mẽ vồ lấy, sau đó một luồng sức mạnh hủy diệt mọi thứ theo sau.

Bốp!!!

Một tiếng nổ mạnh dữ dội vang lên, ngay lập tức Tử Tiêu Cung hóa thành tro bụi.

Hồng Quân đã không còn lời nào để nói, chiến đấu liên miên, Tử Tiêu Cung thì cứ bị đập nát.

Dường như cứ hễ có người đánh lên Tử Tiêu Cung, thì nó lại phải bị hủy diệt một lần… Tuy nhiên lúc này, đã không phải lúc nghĩ về chuyện đó, hai người họ đều đang cố gắng nắm bắt hành động của thần ma đối ứng, muốn từ bản thân họ mà cảm ngộ đại đạo.

Phải biết rằng sự tồn tại của Đại Đạo Thần Ma chính là sự hiển hóa của Đại Đạo, tức là ngay cả lời nói, hành động, thậm chí là đứng yên tại chỗ cũng là sự hiển hóa của Đại Đạo, có thể ở cự ly gần tham ngộ đại đạo, cảm ngộ đại đạo.

Huống chi là loại đối chiến cùng cấp bậc này!

Đó càng là sự hiển hóa triệt để, càng là sự thể hiện hoàn mỹ của Đại Đạo bản thân!

Cùng lúc đó.

Ma Chi Thần Ma niệm khởi ma niệm.

Ầm ầm ầm ầm!!!

Vốn dĩ trong Hỗn Độn không hề tồn tại ma khí, nhưng lúc này chợt xuất hiện, thậm chí hoàn mỹ cụ hiện hóa thành một cây trường thương.

"Thí Thần Thương?!!!" Tiên Chi Thần Ma kinh hô thành tiếng, khó tin nói.

Nhưng ngay sau đó liền lập tức nói: "Không đúng, đây không phải là Thí Thần Thương!" Sau khi nhận thấy khí tức trên thương không phải là khí tức của Thí Thần Thương, Tiên Chi Thần Ma không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"A a, tuy đây không phải là Thí Thần Thương, nhưng dùng để giết ngươi, cũng đã đủ rồi!!!" Ma Chi Thần Ma lạnh lùng cười một tiếng, khi nhìn Tiên Chi Thần Ma đã như đang nhìn một người chết.

Đúng lúc Tiên Chi Thần Ma kinh ngạc, luồng ma khí khổng lồ kia lại hội tụ lại hóa thành một đóa Nhị Thập Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên.

"Hít…" La Hầu nhìn cảnh này, rồi nhìn lại Thí Thần Thương trong đầu mình, cái quái gì thế này, mình nhìn nó cứ như một tàn thứ phẩm vậy?

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, uy năng của nó chắc chắn phải lợi hại hơn cây Thí Thần Thương do ma khí hội tụ mà thành.

Hơn nữa sao đồ vật của tổ tông truyền đến mình thì cái gì cũng bị

giảm sút vậy?

Thí Thần Thương biến thành tàn thứ phẩm thì thôi đi, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại cũng là tàn thứ phẩm?

Chính phẩm lại là Nhị Thập Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên?!!

La Hầu có chút muốn khóc không ra nước mắt, sau đó giấu chặt hai bảo bối của mình, sợ bị Ma Chi Thần Ma đòi lại… Ầm ầm ầm!!!

Một luồng ma đạo uy năng mạnh mẽ lan truyền khắp xung quanh, thậm chí lan đến cả Hồng Hoang!!!

Nhất thời, Hồng Hoang ai ai cũng tự mình lo sợ, tưởng rằng đã gặp phải tấn công khủng bố lớn nào.

Trong Thiên Đình.

"Đây là khí tức của Ma Chi Thần Ma…" Thiên Đế Đế Tuấn nhìn ra ngoài Hồng Hoang, trong lòng đầy kinh hãi.

Ma Chi Thần Ma lại đáng sợ đến vậy, cảnh này, khiến trong lòng y vô cùng chấn động.

Y mơ hồ cảm thấy thực lực của đối phương e rằng không thua kém mình.

"Đại huynh, luồng khí tức này thật mạnh a…" Thái Nhất kinh ngạc nói.

"Đi, đến Hỗn Độn quan chiến!!!" Đế Tuấn quát lớn một tiếng, ngay lập tức thi triển thần thông cuốn tất cả bọn họ đến Hỗn Độn. … Trong Nhân tộc.

Tô Minh Thị trong lòng chợt giật thót, cảm nhận được cảm giác mãnh liệt chưa từng có của Ma Chi Đại Đạo, trên mặt y hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

"Đạo của ta không cô độc!!!" "Con đường ta đã đi vẫn luôn đúng

đắn!!!" "Ha ha ha ha…" Dưới sự khẳng định trong lòng, tu vi của Tô Minh Thị đột nhiên tiến nhanh như vũ bão, tâm cảnh đại trướng, tu vi cảnh giới thuận thế đột phá.

Đã đến cảnh giới Hỗn Nguyên hậu kỳ.

"Nếu đã như vậy, sao có thể không đi gặp Ma Chi Thần Ma chứ?!" Tô Minh Thị không kịp trải nghiệm khoái cảm của cảnh giới vừa đột phá, vội vàng bay về phía ngoài Hỗn Độn.

Bốp!!!

Tiên Chi Thần Ma không ngừng chiến đấu với Ma Chi Thần Ma, lại phát hiện thực lực của đối phương còn cao hơn mình?!

Điểm này khiến hắn có chút không thể chấp nhận được!

Nhưng sự thật là hắn đã bị Thí Thần Thương làm bị thương nhiều chỗ, mỗi một chỗ đều là vết thương sâu vào chân linh!

Còn nhìn lại Ma Chi Thần Ma, lại dưới sự che chở của Nhị Thập Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên do ma khí hóa thành, không hề bị thương tổn!

Ngược lại càng chiến càng dũng mãnh!!

Nhưng rõ ràng đó không phải là Thí Thần Thương chân chính và Nhị Thập Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên a!!!

Hắn không nghĩ thông điểm này, nhưng cũng không có thời gian để nghĩ.

"Chiêu này, liền đưa ngươi về Đại Đạo đi!!!" Ma Chi Thần Ma cũng đã chơi chán rồi, sau khi trêu đùa Tiên Chi Thần Ma một hồi, liền quyết định diệt sát hắn.

Ầm ầm ầm!!!

Khí tức ma đạo vô tận điên cuồng dâng trào, hội tụ vào đóa Nhị

Thập Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên dưới chân y.

Đóa Nhị Thập Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên chợt từ dưới chân y bay đi, với một tốc độ khó nhìn thấy, nhanh chóng bay về phía Tiên Chi Thần Ma.

Hồng Quân thấy vậy thầm kêu không ổn, không còn quan tâm đến những thứ khác, trực tiếp ném Tạo Hóa Ngọc Điệp về phía Tiên Chi Thần Ma.

"Mau phòng ngự!!!" Y quát lớn một tiếng, Tiên Chi Thần Ma nhanh chóng điều khiển Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong khoảnh khắc dựng lên một màn ngọc!

Tiên Chi Thần Ma tuy đã có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, dựng lên một màn ngọc trước mặt mình, nhưng dù sao đây cũng không phải là bảo vật của hắn, mà là linh bảo bẩm sinh của Tạo Hóa Thần Ma ngày xưa.

Bây giờ sau khi hóa thành mảnh vỡ, càng trở thành chí bảo của Hồng Quân.

Tức là, giữa hắn và Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa một tầng ngăn cách mơ hồ.

Mà tầng ngăn cách này đã khiến hắn không thể phát huy toàn bộ công hiệu của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đối với loại tồn tại cấp bậc Đại Đạo Thần Ma mà nói, uy năng của chí bảo càng có thể phát huy đến cực hạn, mà một chút sai khác về chí bảo này, đối với đối thủ thực lực không đủ thì không là gì.

Nhưng nếu gặp phải đối thủ cùng cảnh giới thậm chí còn mạnh hơn một bậc như Ma Chi Thần Ma, thì kết quả sẽ là trời và đất, một chút ngăn cách này, chính là một vết nứt.

Quả nhiên, Ma Chi Thần Ma đã nắm lấy cơ hội này, đóa Nhị Thập

Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên sau khi lượn vòng một hơi, nhanh chóng vô cùng bay về phía vết nứt đó.

Ầm ầm ầm!!!

Một đóa hắc liên khổng lồ vô tận xâm nhiễm cả Hỗn Độn bùng nở, khí tức ma đạo vô cùng mênh mông điên cuồng phun trào.

Khoảnh khắc này, ngay cả màu xám mông lung của Hỗn Độn, cũng biến thành một màu đen kịt!!!

Mọi ánh sáng xung quanh hắc liên đều đã tiêu tán, mọi thứ đều bị bóng tối tràn đầy khí tức ma đạo xâm thực!

Trong đóa hắc liên bùng nở đó, ngoài khí tức ma đạo hùng dũng mênh mông điên cuồng phun trào ra, còn có năng lượng khổng lồ khủng bố đổ ra.

Ầm ầm ầm!!

Ầm ầm ầm!!

Hắc liên cuộn trào, động đến mọi thứ, dường như muốn kéo cả phiến Hỗn Độn này vào thế giới ma vậy!

Âm dương tiêu diệt, thời không không còn tồn tại.

"Đây…" Trong hai mắt Tiên Chi Thần Ma lộ ra một tia kinh khủng.

Luồng năng lượng hắc đạo mênh mông kia sắp sửa tiếp xúc với hắn… Chỉ thấy màn ngọc chắn trước thân hắn, khi tiếp xúc với luồng hắc khí mênh mông kia, trong khoảnh khắc liền bị phá vỡ một cách dễ dàng.

"Không!!!" Tiên Chi Thần Ma ngửa mặt lên trời gào thét, toàn thân tiên quang đại phóng.

Dốc hết mọi thứ, cũng muốn che phủ tất cả hắc khí trên không đó.

Khi hắn đối diện trực tiếp với luồng bóng tối kia, hắn có thể cảm nhận rõ ràng vô cùng bóng tối trên không!

Có thể cảm nhận được sự khủng bố truyền đến từ bên trong đó!!!

Cảnh này, khiến hắn nhớ lại quá khứ!

"Không thể nào!!!

Ngươi không có lý do gì mạnh đến mức này!!!" Luồng bóng tối kia đã nuốt chửng cả trận tiên quang, còn lại chỉ có Tiên Chi Thần Ma cách đó ba trượng.

Mà ba trượng không gian đó cũng sắp sụp đổ, hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng!!!

Mọi thứ dường như đều sẽ bị hắc liên ma diệt!

Bên ngoài.

Ma Chi Thần Ma lạnh lùng nhìn tất cả những gì đang diễn ra, nhìn Tiên Chi Thần Ma đang hấp hối giãy giụa trong hắc liên, khóe miệng có một tia khinh thường.

"Tiểu tiên hèn mọn, cũng dám đến vả mặt Bản tôn!" Y khẽ cười nói.

Đúng vậy, theo y thấy, Tiên Chi Thần Ma đánh không phải là La Hầu, mà là y.

Cũng không phải nói đánh La Hầu là đánh y, mà là trong tình huống đó, những việc Tiên Chi Thần Ma làm đích thực là đang vả mặt y.

Đối với mọi chuyện này, nếu mình không đứng ra đòi một lời giải thích, thì chẳng phải là nói cho thế gian biết, mình sợ hãi rồi sao?

Mình làm sao có thể sợ hãi một Tiên Chi Thần Ma bé nhỏ chứ?!

Tiên Chi Thần Ma trong mắt mình bất quá cũng chỉ là một con gà đất chó sành mà thôi!

Chỉ một cái búng tay là có thể tiêu diệt!

Dù cho đối phương đã nắm giữ Thiên Đạo Chi Khu, thì có làm sao?

Không có Đại Đạo Chi Khu, chung quy cũng không phải là Đại Đạo Thần Ma hoàn chỉnh.

Có lẽ Tiên Chi Thần Ma dựa vào Thiên Đạo Chi Khu đó mà đứng trên không ít Đại Đạo Thần Ma, có lẽ ngay cả Luân Hồi Thần Ma cũng chưa chắc đã đánh lại đối phương.

Nhưng… y là Ma đó!!!

Là Ma tùy tâm sở dục, tự do tự tại, có thể khống chế mọi thứ!!!

"Chưởng duyên sinh diệt, ma chỉ thương khung." Nhìn Tiên Chi Thần Ma sắp sụp đổ trước mặt, Ma Chi Thần Ma vẫn quyết định ra tay cứu đối phương một chút.

Để một chỉ này, trực tiếp đưa đối phương về Đại Đạo trầm thụy, đừng ở nhân thế gian này mà dính bụi trần nữa… Một tia thần niệm quán nhập vào ngón trỏ.

Trong khoảnh khắc.

Khí tức ma chi vô tận cuồn cuộn dâng trào, một chỉ này, nhìn có vẻ bình đạm vô kỳ, không hề có ý thần thông, càng không có nửa điểm pháp thuật dao động, chỉ có khí tức ma chi vô tận cuồn cuộn.

Nhưng thế mà, dưới một chỉ này, Tiên Chi Thần Ma trong Hỗn Độn sắc mặt chợt biến đổi, trong mắt xuất hiện một loại kinh khủng chưa từng thấy.

"Đại Đạo diệt ngô?!" "Ngô không cam lòng!!!" "Vị…" Nhưng còn

chưa đợi Tiên Chi Thần Ma nói xong, khí tức ma đạo vô tận do đóa hắc liên bùng nở kia tạo thành lại điên cuồng biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong chốc lát.

Khí tức ma đạo cùng với Tiên Chi Thần Ma cùng nhau biến mất không còn dấu vết!

Như thể mọi sự tồn tại đã bị xóa bỏ hoàn toàn!

Hỗn Độn ngay lập tức trở nên tĩnh lặng, không còn cảnh tượng thịnh vượng vừa rồi.

Tuy nhiên điều kỳ dị hơn nữa là, luồng khí lưu Hỗn Độn vốn dĩ nên cuồn cuộn mãnh liệt, lúc này lại cũng biến mất không còn, chỉ còn lại một thế giới xám xịt không có gì.

Sắc mặt Ma Chi Thần Ma cũng chợt biến đổi.

Y rõ ràng vô cùng biết, một chỉ vừa rồi của mình nhiều lắm cũng chỉ là đưa Tiên Chi Thần Ma trở về Đại Đạo mà thôi.

Tuyệt đối không thể tạo ra tình huống đáng sợ đến mức này trước mặt.

"Đây…" Ma Chi Thần Ma không ngừng kinh hãi nhìn về hướng Tiên Chi Thần Ma biến mất, y không kinh hãi sự biến mất của Tiên Chi Thần Ma, mà là kinh hãi sự tồn tại vô danh đã gây ra tất cả những chuyện này.

Vô danh, mới là nguồn gốc của sự sợ hãi.

Y hai mắt như đèn lồng nhìn chằm chằm về hướng đó, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể tìm thấy bất kỳ sự tồn tại nào.

"Ma Tôn… Tiên Chi Thần Ma cứ thế vẫn lạc rồi sao?" La Hầu đứng một bên hai mắt sáng quắc hỏi.

Trong lòng y tràn đầy khoái cảm báo thù, những thứ đáng chết này, đáng lẽ phải chết như vậy!

Chương 339

Ngày đó y đâu có trêu chọc gì tên gia hỏa này, nhưng tên gia hỏa này lại dám đối xử với mình như vậy, suýt chút nữa khiến y hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang.

Bây giờ mối thù lớn đã được báo, tự nhiên là vô cùng vui mừng rồi.

Ma Chi Thần Ma không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm vào nơi này.

Luồng khí lưu Hỗn Độn vốn cuồn cuộn, lúc này lại bình tĩnh không gợn sóng, không có gì cả, điều này hoàn toàn trái với lẽ thường, không phải là tình huống bình thường của Hỗn Độn.

Y có dự cảm, vừa rồi nhất định có một sự tồn tại nào đó đã chạy qua đây, như vậy mới có thể khiến Tiên Chi Thần Ma cùng với khí tức ma đạo của mình cùng tiêu tán.

Đừng nói một chỉ kia không thể có uy lực như vậy, cho dù có uy lực như vậy, cũng không có lý do gì lại xóa bỏ cả đóa Nhị Thập Tứ Phẩm Ma Đạo Hắc Liên cùng khí tức ma đạo a!

Cho nên, đằng sau chuyện này nhất định tồn tại một sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ.

Tô Minh Thị từ xa nhìn về phía này, chứng kiến một chỉ kinh thiên động địa của Ma Chi Thần Ma, sắc mặt chợt biến đổi lớn, mất đi tất cả kiêu ngạo trước đây.

"Cái này… cái này sao có thể?!" Y cũng là người tu hành Ma Chi Đại Đạo, y cũng biết sự cường đại của Ma Chi Đại Đạo.

Có thể nói, không hề thua kém chút nào so với số mệnh mà y lĩnh

ngộ.

Thậm chí còn thắng thế vài phần.

Nếu xét về phương diện đối chiến, thì tự nhiên Ma Chi Đại Đạo mạnh hơn, còn nếu xét về phương diện suy diễn, dự đoán và một số bố cục, thì chắc chắn là số mệnh đại đạo mạnh hơn.

Cho nên, nói chính xác, hai đại đạo này đều có ưu điểm riêng.

Nhưng một khi số mệnh đại đạo thăng cấp thành vận mệnh đại đạo, thì tự nhiên sẽ nghiền ép Ma Chi Đại Đạo.

Trong đại đạo có tầng lớp rõ ràng, đặc biệt là càng về sau, càng khó vượt qua.

"Điều này chắc chắn không phải là Ma Chi Đại Đạo có thể làm được, y tuy có thể áp chế Tiên Chi Thần Ma đánh, cũng có thể đưa Tiên Chi Thần Ma về Đại Đạo, nhưng tuyệt đối không thể làm đến mức đáng sợ như vậy!!!" Trong hai mắt Tô Minh Thị lóe lên một tia tinh quang, trong lòng thầm tự nhủ.

Y đã tính toán xong rồi, đợi sau khi trận chiến này kết thúc, y sẽ đi tìm Ma Chi Thần Ma, muốn bái y làm thầy, tinh tu ma đạo.

Sự cường đại của ma đạo, y tự nhiên biết, tuy không thể tạo ra tình huống đáng sợ như vậy, nhưng cũng sẽ không kém cỏi là bao. … Trong sâu thẳm dòng chảy thời gian.

Một lão giả áo trắng xuất hiện giữa đó, bên cạnh y là một lão giả khác.

Hai vị thần ma này chính là Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma.

Hai vị thần ma này là những tồn tại chủ tể tất cả thời gian và không gian, trong Hồng Hoang tự nhiên được coi là những tồn tại cực

kỳ mạnh mẽ.

Bởi vì trong Hồng Hoang khắp nơi đều tràn ngập thời không, điều này cũng khiến chiến lực của hai người họ được tăng cường đáng kể.

"Tiên, ngươi quả thật càng sống càng thụt lùi, ngày xưa trong Hỗn Độn chịu nhục như vậy, bây giờ sao còn dám tranh đấu với hắn?" Khóe miệng Thời Gian Thần Ma khẽ nhếch lên, khinh thường nói.

Thể bản của hai kẻ này vốn không phải là hình người, nhưng bây giờ đều xuất hiện dưới hình thái nhân loại.

Không Gian Thần Ma cũng thở dài nhìn hắn, khó hiểu nói: "Chẳng lẽ ngươi trầm thụy quá lâu, lâu đến mức ngay cả những chuyện cơ bản nhất cũng không phân biệt được sao?" Hai người họ cứ một câu một lời châm chọc Tiên Chi Thần Ma.

Nhưng lúc này Tiên Chi Thần Ma làm gì có tâm trạng nhàn nhã để quan tâm đến lời châm chọc của hai người, mà lại cười khổ một tiếng, tạ ơn nói: "Đa tạ hai vị đạo hữu đã ra tay cứu giúp, nếu không, e rằng hôm nay chính là ngày ngô lại một lần nữa trầm thụy trong Đại Đạo rồi…" Hắn không muốn lại một lần nữa rơi vào trầm thụy!

Nói chính xác, là không có Đại Đạo Thần Ma nào muốn trở lại Đại Đạo để trầm thụy nữa.

Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma khẽ phất tay, Thời Gian Thần Ma cười nói: "Sau này đừng bao giờ tự mình cản đường nữa, nếu không, chúng ta không phải lúc nào cũng ở gần đây…" Hai người họ cũng chỉ vì cảm nhận được dao động ở đây, nên mới chạy đến nhân lúc Ma Chi Thần Ma buông lỏng mà trực tiếp cứu tên gia hỏa này đi.

Dù sao ngày xưa trong Hỗn Độn, mọi người cũng đều từng ở trong cùng một trận doanh, tuy nói khi họ ở trong trận doanh thì Tiên

còn chưa tồn tại, nhưng điều này không ngăn cản họ ra tay giúp đỡ khi gặp phải.

Huống chi đối phương còn là Ma Chi Thần Ma, đối với Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma mà nói, chỉ cần là đối đầu với Ma Chi Thần Ma, thì đó là chuyện đáng để ủng hộ.

Họ không muốn lại gặp phải chuyện đã xảy ra trong Hỗn Độn trước đây.

Lần đó cũng suýt chút nữa đưa họ về Đại Đạo sớm rồi… Tiên Chi Thần Ma nghe vậy sau khi nghĩ đến sự đáng sợ của Ma Chi Thần Ma vừa rồi, lòng vẫn còn sợ hãi mà gật đầu, nói: "Hai vị đạo hữu nói đúng, nếu không có hai vị đạo hữu tương trợ thì…" "Những lời này không cần nói nữa, đã định cứu ngươi, thì không nghĩ là muốn ngươi cứ mãi cảm tạ hai người chúng ta." Không Gian Thần Ma khẽ lắc đầu, ngăn cản lời nói của đối phương.

Có những lời nói một lần là đủ rồi, nói tiếp cũng kỳ quặc.

Ít nhất y không thích kiểu này, nói nhiều lời cảm ơn cũng không có ý nghĩa gì, thật sự muốn cảm ơn, một câu là có thể cảm nhận được có phải là thật lòng hay không.

Nếu là thật, có nói nhiều lời cảm ơn hay không cũng không quan trọng, nếu không phải, thì nói bao nhiêu cũng vô ích.

Tiên Chi Thần Ma nghe vậy gật đầu, rồi tò mò hỏi: "Đúng rồi, hai vị đạo hữu tỉnh dậy từ khi nào?

Vì sao trong Hồng Hoang không lộ ra chút tung tích nào?" Điểm này hắn rất tò mò, hai vị thần ma này rốt cuộc đã tỉnh dậy bao lâu rồi, hắn trong Hồng Hoang lại chưa từng cảm nhận được nửa phần.

Mà cho dù là Bàn Cổ hay Luân Hồi, hoặc là Quang Minh, thậm chí ngay cả Hắc Ám đã qua đời, cũng đều có dấu vết lưu lại trong thế

giới này.

Cho nên, hắn có thể cảm nhận được.

Nhưng duy chỉ hai vị trước mặt này, lại không hề để lại một chút dấu vết nào, tự nhiên cũng không biết từ đâu mà biết được.

Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma nghe vậy nhìn nhau cười, sau đó do Không Gian Thần Ma đáp: "Ngô không phải là tỉnh dậy từ Hỗn Độn, mà là tỉnh dậy từ dòng chảy thời gian xa xôi của tương lai, nhưng ngô chỉ có thể vượt ngang, tức là, ngô có thể tận tình du ngoạn trong dòng chảy thời gian của tương lai, nhưng không thể trở về dòng chảy thời gian này.

Còn Thời Gian đạo hữu lại có thể vượt dọc, y từ dòng chảy thời gian của tương lai đã tìm thấy ngô, và mang ngô đến điểm thời gian này." "Đúng vậy, ngô cũng không phải sinh ra ở không gian này, nhưng may mắn là ngô tồn tại cùng Không Gian Thần Ma, nên mới có thể cùng nhau trở về nơi này, cùng nhau chứng kiến, tu vi cảnh giới tăng trưởng nhanh chóng, trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Kể từ đó, chúng ta liền cùng nhau du hành trong thời không vô tận, không lựa chọn ở lại dòng chảy thời gian này, dù sao dòng chảy thời gian này quá nguy hiểm, dù cho chúng ta cũng có nguy cơ vẫn lạc…" Sắc mặt Thời Gian Thần Ma dần trở nên nghiêm trọng, có những chuyện, cùng với việc thám hiểm trong thời không vô tận, y cũng đã dần dần hiểu rõ một số chuyện.

Đó chính là trên thế giới này, còn có những thế giới khác.

Ngoài Hỗn Độn, còn có thế giới mạnh hơn.

Tuy họ không biết điểm này, nhưng những chuyện mang tính chuyên nghiệp vẫn phải để những thần ma gắn liền với thế giới như họ mới có thể cảm nhận rõ ràng hơn.

Tiên Chi Thần Ma nghe vậy mày chau chặt lại.

Thế giới khác?

Trong Hỗn Độn chẳng phải chỉ có một Hồng Hoang sao?

Trong thế giới Hồng Hoang chẳng phải có rất nhiều thế giới khác sao?

Chẳng lẽ đối phương đang nói đến điều này?

Nhưng sau đó nghĩ đến việc đối phương đã có thể cứu mình khỏi tay Ma Chi Thần Ma, chắc hẳn thực lực cũng đã được tăng cường đáng kể rồi.

Hắn nửa hiểu nửa không gật đầu, rồi hỏi: "Đúng rồi, hai vị đạo hữu có biết vì sao thực lực của La Hầu lại tăng lên đáng sợ đến vậy không?" Tiên Chi Thần Ma rất không hiểu, vì sao Ma Chi Thần Ma vừa mới phục sinh mà lại có thể mạnh mẽ đến vậy!

Thậm chí có thể mạnh hơn cả mình, người có Thiên Đạo Chi Khu!

Vốn dĩ cho rằng Ma Chi Thần Ma không bằng mình, hắn mới yên tâm mà đấu với đối phương, nhưng ai ngờ cuối cùng suýt chút nữa mất mạng, trở thành một tên hề nhảy nhót… Hắn không hiểu… Nếu nói về số lượng tín đồ trong Hồng Hoang, thì đệ tử Tiên Chi còn nhiều hơn đệ tử Ma Chi rất nhiều!

Nhưng nếu không so sánh điểm này, vậy Ma Chi Thần Ma dựa vào cái gì mà mạnh hơn hắn?

Thời Gian Thần Ma nghe vậy lắc đầu, nói: "Điểm này chúng ta cũng không rõ lắm, chỉ biết trong Hồng Hoang tồn tại đại đạo của hai người chúng ta, tràn ngập vô tận dòng chảy thời gian, nên đối với chúng ta mà nói, thực lực tăng lên rất lớn.

Chắc hẳn, Ma cũng vì thế mà mạnh hơn ngươi…" Những chuyện

này, bất quá cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không phải là sự thật có thể xác định, ít nhất hai người họ không xác định.

Không Gian Thần Ma đứng một bên cũng cười gật đầu.

Lần phục sinh này, đã khiến thực lực của họ tăng mạnh.

Dù là thời gian hay không gian, đều là những tồn tại không thể thay thế trong Hồng Hoang, cũng đều là những tồn tại tràn ngập khắp mọi mặt.

Loại tăng phúc cực kỳ rộng lớn này, khiến họ căn bản không cần phải tranh giành đạo thống như Tiên, Ma, chỉ cần Hồng Hoang không diệt, tốc độ tăng trưởng thực lực của họ sẽ càng ngày càng nhanh.

Tức là, cùng với sự trôi chảy của thời gian, họ cuối cùng sẽ trở thành một trong những tồn tại đỉnh phong nhất trong Hồng Hoang này.

Dù cho không bằng Bàn Cổ, cũng không bằng Ngũ Đại Chí Cao, nhưng lại có thể vững vàng ngồi trên bảo tọa mạnh mẽ nhất ngoài sáu vị này!

Tiên Chi Thần Ma nghe vậy càng ngây người, có chút khó tin nói: "Cái này sao có thể, thực lực của Ma Môn trong Hồng Hoang còn không bằng Tiên Môn của ngô!

Làm sao có thể khiến y mạnh mẽ đến vậy?" Hắn vẫn có chút khó tin, vốn dĩ cho rằng không phải là nguyên nhân này, nhưng không ngờ lại chính là nguyên nhân này!

Nhưng nếu đã như vậy, vậy vì sao mình lại không bằng đối phương chứ?

Không Gian Thần Ma nghe vậy bật cười khẽ, có chút đáng thương nhìn Tiên Chi Thần Ma, tên gia hỏa trước mặt này, quả thật ngu muội đến cực điểm, lại đi tính toán những gì có thể nhìn thấy trên bề mặt.

“Ngô xin hỏi ngươi, ngươi có biết thế lực ngầm của Ma Môn rốt cuộc lớn đến mức nào không?

Ngươi có biết trước đây khi Cửu Lê phản loạn, Nhân tộc nội loạn, đã có bao nhiêu Hỗn Nguyên bị La Hầu mê hoặc mà gia nhập Ma Môn không?

Đây còn chỉ là trong Nhân tộc mà thôi, dấu vết của Ma trải rộng khắp Hồng Hoang, thực lực của Ma Môn đã vượt xa Tiên Môn, Phật Môn, chỉ đứng sau Tứ Đại Thế Lực của Hồng Hoang, nếu không phải La Hầu mưu đồ quá lớn, muốn che giấu tất cả những ám tử này, thậm chí có thể ngay lập tức trở thành Ngũ Đại Thế Lực của Hồng Hoang!” Trong hai mắt Không Gian Thần Ma xuất hiện một tia tán thưởng, hiển nhiên rất tán thưởng La Hầu.

Tên gia hỏa La Hầu này tuy quen thói lén lút, nhưng xét về tâm tính, thủ đoạn, thực lực, quả thật không hổ là Ma Tổ của Hồng Hoang.

Đương nhiên, bây giờ Ma Chi Thần Ma xuất hiện, danh hiệu Ma Tổ La Hầu cũng không dám tùy tiện dùng trước mặt đối phương.

Ngược lại, La Hầu còn tôn Ma Chi Thần Ma làm Tôn thượng, tức là Ma Tôn.

Tiên Chi Thần Ma nghe vậy ngẩn người.

Ngũ Đại Thế Lực?!

Đây là thực lực chân chính của Ma Môn sao?

Ma Môn lại đáng sợ đến vậy?!

Thậm chí ngay cả Nhân tộc cũng đã mê hoặc không ít Hỗn Nguyên?

Nói như vậy, chẳng phải là Tiên Môn cũng có thể có ám tử mà Ma

Môn đã che giấu sao?!

Vừa nghĩ đến đây, Tiên Chi Thần Ma liền đối với cái tên La Hầu kia tràn đầy hứng thú.

Hắn đột nhiên nhận ra, mình hình như đã đánh chết tên La Hầu kia rồi?

Không đúng, tên gia hỏa đó lại phục sinh chạy đến trước mặt mình báo thù, thậm chí còn mang theo Ma Chi Thần Ma… Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn âm trầm vô cùng.

Không hổ là tồn tại có thể phát triển Ma Môn đến mức này, trốn thoát khỏi một đòn tất sát của hắn cũng không phải là chuyện khó chấp nhận.

Chỉ có thể nói, trong Hồng Hoang nhân tài xuất hiện lớp lớp, La Hầu cũng là một trong số đó.

Vừa nghĩ đến đây, hắn không khỏi thở dài.

Vì sao Tiên Môn lại chỉ xuất hiện một Hồng Quân, nếu La Hầu cũng là đệ tử Tiên Môn, thì tốt biết bao!

Hồng Quân tuy cũng lợi hại, nhưng hiển nhiên không chú trọng phát triển Tiên Môn, nếu không, dựa vào những âm mưu quỷ kế của y, e rằng đã sớm vượt qua Ma Môn.

Hắn há chẳng biết Hồng Quân đang nghĩ gì, một lòng muốn thống trị Hồng Hoang Đại Lục, phong cấm mọi thứ, chỉ để mình trở thành tồn tại đỉnh phong nhất.

Dưới tư tưởng này, y đã đối đầu với cả Hồng Hoang, nên mới rơi vào kết cục như ngày nay.

Nếu ngay từ đầu đã nghĩ đến việc bố đạo Hồng Hoang như Đế Tuấn, thì bây giờ chắc chắn không phải là kết cục này.

Thậm chí còn mạnh mẽ hơn Đế Tuấn rất nhiều!

Hồng Quân tâm nhãn quá nhỏ, không thích hợp làm Thiên Đế, nhưng nếu trở thành Thiên Đế, làm như Đế Tuấn, thì bây giờ nhất định sẽ mạnh hơn Đế Tuấn!

Mà Thiên Đình sẽ không phải do Yêu tộc chủ đạo, mà là do Tiên Môn chủ đạo!

Nếu đã như vậy, thì bây giờ hắn sẽ mạnh mẽ đến mức nào!!!

Đáng tiếc Hồng Quân không phải là Đế Tuấn, cũng đã định không thể trở thành Thiên Đế.

Trở thành Thiên Đế không cần tu vi lợi hại nhất, nhưng nhất định phải có một tấm lòng quảng đại vô tận, nhất định phải có tấm lòng bao dung vạn tộc.

Nếu không làm được điểm này, dù thực lực có mạnh đến mấy, cũng chung quy không thể ngồi vững bảo tọa Thiên Đế, cũng chung quy sẽ bị người ta lật đổ.

Đương nhiên, nếu chỉ có tấm lòng mà không có thực lực, thì cũng không thể ngồi vững.

Dù sao trong Hồng Hoang, không cần kẻ yếu đến làm chủ tể vạn vật, kết cục của Tam Thanh ngày xưa vẫn còn sờ sờ ra đó.

"Ai…" Tiên Chi Thần Ma ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, bất lực thở dài.

Đúng như lời họ nói, nếu Ma Môn quả thật cường thịnh như vậy, thì trận chiến này hắn thua cũng là điều đáng.

Dù sao nếu là Ngũ Đại Thế Lực của Hồng Hoang, thì sự cường đại đó có thể nhìn thấy bằng mắt thường, là người có chút đầu óc đều biết mạnh đến mức nào, sự tăng phúc cường đại đó không phải người

bình thường có thể chịu đựng được.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Tiên Chi Thần Ma, Thời Gian Thần Ma phất phất tay, liền đưa hắn rời khỏi nơi này.

Trong kẽ hở thời không, không còn nửa bóng dáng Tiên Chi Thần Ma nữa.

Sở dĩ ra tay cứu giúp đối phương, bất quá cũng chỉ là tình cờ đi ngang qua, hơn nữa là người đối đầu với Ma Chi Thần Ma mà thôi, nên mới trực tiếp cứu hắn đi.

Nhưng nếu không phải là người đối đầu với Ma Chi Thần Ma, thì họ tuyệt đối sẽ không ra tay cứu giúp đối phương.

Dù cho hai người họ tình cờ đi ngang qua, cũng sẽ không để ý nhiều đến vậy. … Trong hư không.

Diệp Hiên cúi người nhìn tất cả, dường như mọi thứ đều không liên quan đến hắn vậy.

Nhìn Ma Chi Thần Ma và Tiên Chi Thần Ma tàn sát, lại nhìn Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma ra tay cứu hai người.

Đối với hắn mà nói, không có quá nhiều quy tắc ràng buộc, hắn muốn làm gì thì có thể làm đó.

Dù thế gian có tang thương biến hóa thế nào, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi mắt hắn.

“Thời Gian, Không Gian, những thần ma lặng lẽ phục sinh trong Hồng Hoang này, còn xa mới chỉ có hai người các ngươi…” Diệp Hiên hai mắt nhìn chằm chằm Hồng Hoang, trong miệng lẩm bẩm.

Hồng Hoang bây giờ càng giống như một nồi lẩu thập cẩm, trên mặt đất, dưới lòng đất, có quá nhiều thế lực.

Trên mặt nổi, các thế lực lớn muốn thảo phạt Nhân tộc, cùng

Nhân tộc khởi xướng một trận đại chiến thế kỷ.

Trong bóng tối, lại có đủ loại sóng ngầm cuộn trào, dường như muốn tiêu diệt tất cả. … Ma Chi Thần Ma sau khi đánh bại Tiên Chi Thần Ma, nhìn về phía chỗ cũ, chung quy cũng không nhìn ra điều gì.

Cuối cùng vẫn quyết định rời khỏi nơi này, y nói với La Hầu đứng một bên: "Tiên Chi Thần Ma hẳn là chưa chết, vừa rồi có đại năng ra tay, ngay cả ngô cũng không thể nhìn thấu, chuyện này tuyệt không tầm thường, các ngươi phải cẩn thận." Nói xong, liền thân hình lóe lên, rời khỏi nơi này.

Chương 340

Để lại La Hầu với hai mắt đầy vẻ kinh hãi, ngay cả Ma Chi Thần Ma còn không thể nhìn thấu rốt cuộc là ai đã ra tay, đằng sau chuyện này rốt cuộc ẩn chứa hệ lụy gì.

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng y lại vô cùng sợ hãi.

Y không biết rốt cuộc là ai đã ra tay, nhưng có thể tùy ý xóa bỏ Tiên Chi Thần Ma suýt chút nữa bị Ma Chi Thần Ma đánh chết, mà ngay cả Ma Chi Thần Ma cũng không thể nhìn thấu người ra tay rốt cuộc là ai.

Điều này đã có thể nói rõ vấn đề rồi.

Mà điều này, cũng chứng minh được hiện tại Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào!

Khi hai người họ đồng thời ra tay, ngay cả Ma Chi Thần Ma cũng không thể nhìn ra được!

Có thể nói, kể từ khi hai người họ ra tay để lộ mình, sớm muộn cũng sẽ bị người khác phát hiện, tuy bây giờ chưa bị Ma Chi Thần Ma phát hiện, nhưng cũng không thể che giấu được bao lâu.

Bất quá, điều đó cũng không ngăn cản nhiều người bây giờ kính phục và sợ hãi họ.

Một bên khác.

Ma Chi Thần Ma sau khi rời khỏi La Hầu, trực tiếp xông đến bên cạnh Tô Minh Thị.

Ngay từ khi y đối chiến với Tiên Chi Thần Ma đã cảm nhận được xung quanh có một tên gia hỏa được truyền thừa đại đạo của mình đang quan sát, và sau khi đại chiến kết thúc, việc đầu tiên y làm chính

là đến xem tên gia hỏa kế thừa y bát của mình.

Ma Chi Thần Ma một đôi mắt tùy ý đánh giá Tô Minh Thị trước mặt, liên tục gật đầu.

"Không tồi, không đi sai đường, đi là Ma Chi Đại Đạo chính tông." Trong mắt y lộ ra một tia vui mừng, vốn dĩ cho rằng La Hầu, người do ý niệm của mình hóa thành, sẽ là người kế thừa của mình, nhưng sự thật là tên gia hỏa đó đã tự tay đưa đại đạo của mình đi lệch, điều này đã khiến Ma Môn của Hồng Hoang bây giờ trở thành một Ma Môn như vậy.

Giống như thật sự đã trở thành tồn tại bị mọi người kêu đánh vậy, càng giống như những con bọ hôi thối trong Hồng Hoang, bị thế nhân ghét bỏ.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hình như mình chính là kẻ bị những Đại Đạo Thần Ma trong Hỗn Độn ghét bỏ thì phải… Vừa nghĩ đến đây, Ma Chi Thần Ma cũng không muốn nói thêm gì về La Hầu.

Còn nhìn lại Tô Minh Thị, lúc này cũng đang tùy ý đánh giá vị thần ma trước mặt này.

Y phát hiện hình dạng của Ma Chi Thần Ma cực kỳ giống Nhân tộc, chỉ là có thêm sừng mà thôi, ngoài ra thì giống hệt nhau.

Hơn nữa Ma Chi Thần Ma có vẻ ngoài cực kỳ tuấn mỹ, toàn thân tản mát ra Ma Chi Đại Đạo, đối với Tô Minh Thị mà nói đó chính là đại đạo mỹ vị, là thứ mình suốt đời theo đuổi.

Những khí tức Ma Chi Đại Đạo này, đối với y mà nói, giống như tín đồ nhìn thấy Thượng Đế vậy, vô cùng thành kính.

Tô Minh Thị cũng với vẻ mặt thành kính và kinh ngạc nhìn đối phương, trong mắt y toàn là chân lý của đại đạo.

Nhưng y khác với những tín đồ khác ở chỗ, những tín đồ kia tin

vào một người nào đó, một tồn tại nào đó.

Còn Tô Minh Thị lại tin vào đạo, tin vào Đại Đạo.

Là Ma Chi Đại Đạo, chứ không phải là Ma Chi Thần Ma.

Tuy nói Ma Chi Thần Ma là hóa thân của Ma Chi Đại Đạo, nhưng dù sao cũng không phải là Ma Chi Đại Đạo chân chính!

Dù có hóa thân thế nào, cũng chung quy không phải là bản thể.

Giống như một nhà vật lý học nổi tiếng từng nói, ông ấy vẫn luôn tin rằng trên thế giới có Thượng Đế, nhưng nếu nói Thượng Đế là một sinh vật hình người thì ông ấy nghĩ là không có.

Bản chất của câu nói này cũng là nói ông ấy tin vào Đạo, cái đạo này chính là nguồn gốc hoặc chân lý của sự vận hành của vạn vật thế gian, chứ không phải tin vào Đại Đạo Thần Ma.

Tô Minh Thị chính là thuộc loại tình huống này.

Ma Chi Thần Ma nhìn thấy vẻ mặt si mê của Tô Minh Thị, ngây người một lúc.

Y chưa bao giờ nghĩ mình có thể nhìn thấy một đôi đồng tử trong suốt đến vậy.

Đó là một đôi mắt trong suốt vô cùng tràn đầy sự cầu tri, đó là một sự tò mò nguyên thủy vô cùng đơn thuần.

"Thôi được, hôm nay gặp ngươi, cũng coi như là duyên phận, nếu đã như vậy, thì hãy cùng ngươi giảng đạo một trận đi!" Ma Chi Thần Ma cuối cùng vẫn là xuất phát từ nội tâm, nên khóe miệng khẽ nhếch lên, bắt đầu giảng đạo.

Năm tháng luân chuyển trôi qua, thoáng chốc đã ngàn năm.

Ngàn năm thời gian đối với Hồng Hoang mà nói bất quá chỉ là chớp mắt, như bạch câu qua kẽ cửa, thoáng chốc đã biến mất.

Nhưng đối với Tô Minh Thị mà nói, lại là sự chậm rãi chưa từng có, sự chậm rãi này khiến y từ đó nắm giữ không biết bao nhiêu chân lý, nắm giữ không biết bao nhiêu đại đạo.

Chỉ thấy cảnh giới vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ không lâu của y, lại mơ hồ trở nên ổn định không ít, hơn nữa còn không ngừng tinh tiến.

Mà điều này, chính là lợi ích mà Ma Chi Đại Đạo đột phá mang lại cho y.

Nếu tiếp tục giảng đạo nữa, e rằng tu vi sẽ tăng trưởng càng rõ ràng hơn.

Tuy nhiên lúc này, Ma Chi Thần Ma lại đột nhiên dừng lại, chỉ thấy y khẽ mỉm cười nói: "Việc giảng đạo, đến đây là kết thúc đi, sau này cũng không thể tiếp tục giảng đạo cho ngươi nữa." "Đa tạ ân truyền đạo của lão sư, đệ tử mạo muội dám hỏi lão sư, đây là vì sao?" Tô Minh Thị nghe vậy không hiểu, truy vấn.

Cách xưng hô đã coi Ma Chi Thần Ma là lão sư, đối với y mà nói, bất kể đối phương có thân phận gì, chỉ cần thực sự dạy cho y thứ gì đó, y cũng nên gọi đối phương một tiếng lão sư.

Bất kể đối phương có chấp nhận hay không, mình dù sao cũng luôn phải gọi như vậy.

Ma Chi Thần Ma nghe vậy hơi ngẩn người, sau đó cười lớn một tiếng, gật đầu, nói: "Đại đạo của ngươi tuy chưa đạt đến cảnh giới viên mãn, nhưng phần cuối cùng chung quy vẫn cần ngươi tự mình đi.

Ngô là hóa thân của Ma Chi Đại Đạo, nếu tiếp tục giảng đạo với ngươi, sau này ngươi tuy sẽ cực kỳ gần với Ma Chi Đại Đạo, nhưng dù sao cũng không phải Đại Đạo Chi Khu, cuối cùng sẽ có một ngày bị Ma Chi Đại Đạo đồng hóa.

Lần giảng đạo này đã giúp căn cơ của ngươi vững chắc, sau này khi lĩnh ngộ tầng cao hơn, ngươi cần phải đi ra đạo ma của riêng mình, chứ không thể mù quáng học ngô." Tô Minh Thị nghe vậy gật đầu, nói: "Đệ tử đã hiểu, đa tạ lão sư truyền đạo giải hoặc." Trong hai mắt y tràn đầy ma quang, nhưng vẫn giữ vững bản tâm, tâm cảnh bình hòa.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, Ma Chi Đại Đạo mà y nắm giữ càng ngày càng mênh mông, cũng càng ngày càng gần với Ma Chi Đại Đạo chân chính.

Nhưng đúng như lời Ma Chi Thần Ma nói, nếu y thật sự trở thành Ma Chi Đại Đạo chân chính, thì không có Đại Đạo Chi Khu y sẽ chỉ bị Ma Chi Đại Đạo đồng hóa!

Đây chính là bi ai của sinh linh hậu thiên!

Đây chính là ranh giới thực sự giữa sinh linh hậu thiên và Đại Đạo Thần Ma!!!

Không chỉ là sinh linh hậu thiên, ngay cả Tiên Thiên Thần Thai Thánh, cũng đều như vậy!

Họ chỉ có thể tự mình đi ra một con đường đại đạo của riêng mình, chứ không thể đạt được Đại Đạo chân chính!

Nhưng Đại Đạo Tam Thiên, ngay cả Thiên Đạo còn có một tuyến sinh cơ, huống chi Tam Thiên Đại Đạo?!

Cho nên, chỉ cần họ có thể tự mình đi ra đại đạo của mình, thực tế cũng sẽ không kém cỏi hơn Đại Đạo chân chính là bao!

Đúng như câu nói Đại Đạo bao dung vạn vật, không vật nào không dung, nếu họ đi ra đại đạo của riêng mình, thì con đường Ma Chi Đại Đạo mới này cũng sẽ ngay lập tức được Ma Chi Đại Đạo nguyên thủy bao dung, tiếp nhận.

Tức là, chỉ cần họ có thể đi ra đại đạo của riêng mình, thực tế cũng chính là chứng đắc đại đạo này.

Đối với các sinh linh khác có lẽ không có gì khác biệt.

Bất quá đối với Đại Đạo Thần Ma mà nói, lại có thêm một phần lĩnh ngộ, thêm một phần chiến lực, vì họ chính là sự hiển hóa của Đại Đạo, những đại đạo xuất hiện thêm đó sẽ khiến họ trở nên mạnh mẽ hơn!

Đây cũng là lý do vì sao Đại Đạo Thần Ma cùng với sự trôi chảy của thời gian không những không yếu đi mà ngược lại còn trở nên mạnh mẽ hơn!

Cốt lõi của nguyên nhân, chính là ở đây.

Giống như La Hầu và Tô Minh Thị cùng Minh Hà và chư thiên ma chúng, họ không ngừng tu luyện Ma Chi Đại Đạo, bất kể là loại lý giải nào, cuối cùng tinh hoa của nó đều sẽ phản hồi về Ma Chi Đại Đạo, trở thành một phần trong biển lượng phong phú của Ma Chi Đại Đạo.

Mà cuối cùng, cũng sẽ khiến Ma Chi Thần Ma trở nên mạnh mẽ hơn.

Đây cũng là lý do vì sao đạo của y trong Hồng Hoang hiển hóa càng nhiều, thì chiến lực của Đại Đạo Thần Ma càng mạnh!

Giống như Tiên Chi Thần Ma dù có Thiên Đạo Chi Khu cũng không đánh lại Ma Chi Thần Ma chỉ là một đạo ý thức, nguyên nhân chính là sự chênh lệch đại đạo bản thân của hai kẻ, cộng thêm sự hiển hóa của đạo trong Hồng Hoang hiện nay, nên mới khiến sự chênh lệch giữa họ lớn đến vậy!

Cũng là lý do vì sao Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma lại đáng sợ đến mức khiến Ma Chi Thần Ma có chút run rẩy, đó chính

là vì thời gian và không gian là những tồn tại cơ bản nhất để cấu thành thế giới Hồng Hoang!!!

Tuy nói loại vô hình này so với loại cần chủ động tuyên dương để tăng phúc không lớn bằng, nhưng Hồng Hoang cơ bản nhất chính là Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo a!!!

Ngay cả Quang Minh cũng không thể tăng phúc đáng sợ như vậy, đó là vì Quang Minh bất quá chỉ là vật phẩm phụ trợ do mặt trời và trăng sáng cùng quần tinh mang lại mà thôi, có hay không trên thực tế đối với Hồng Hoang ảnh hưởng không lớn lắm.

Cho nên, dù trong Hồng Hoang khắp nơi đều tràn ngập quang minh, mà Quang Minh Thần Ma vẫn có thực lực kém như vậy.

Đó chính là vì quang minh không phải là vật phẩm thiết yếu, mà là vật phẩm phụ trợ.

Còn thời gian và không gian là nền tảng của Hồng Hoang, là tồn tại không thể bỏ đi, là vật phẩm thiết yếu, cộng thêm trong một hạt bụi nhỏ cũng hàm chứa sự tồn tại của thời gian và không gian, dưới sự gia trì của vĩ lực mênh mông vô biên vô tận này, mới khiến Không Gian Thần Ma và Thời Gian Thần Ma trở nên cường hãn đến vậy.

Đáng tiếc, trong Hồng Hoang dù là Đế Giang Tổ Vu, hay Dương Mi Lão Tổ, đều không phát huy được sức mạnh của không gian.

Không Gian Đại Đạo tăng phúc đáng sợ như vậy, cuối cùng cũng chỉ tiện nghi cho một mình Không Gian Thần Ma mà thôi.

Tương tự, Chúc Cửu Âm và Thời Thần Lão Tổ cũng không phát huy được sức mạnh của thời gian.

Nếu không, những người này nhất định đều là những tồn tại đứng trên Hồng Hoang thao túng phong vân.

Mà nguyên nhân gây ra tình huống này cũng rất đáng để suy ngẫm,

đó chính là vì Không Gian Đại Đạo và Thời Gian Đại Đạo cùng với việc thế giới Hồng Hoang không ngừng tăng cường, trở nên vô cùng sâu sắc, tiếp cận vô hạn với Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo, đồng thời cũng khiến hai đại đạo này trở nên khó hiểu.

Cuối cùng đã khiến tất cả những người tu hành hai đại đạo này trong Hồng Hoang có tu vi tinh tiến chậm chạp, nếu theo dòng thời gian phát triển như trước đây, thì Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, hai tồn tại tu luyện thời không đại đạo từ thời tuyên cổ, ngày nay nhất định sẽ vượt xa Hồng Quân, La Hầu!!!

Đó căn bản không phải là tồn tại mà Hồng Quân và La Hầu tu luyện Tiên Chi Đại Đạo và Ma Chi Đại Đạo có thể sánh kịp!

Nhưng rất đáng tiếc, bây giờ Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo trở nên mạnh mẽ như vậy, phản lại việc tu luyện của sinh linh thế giới Hồng Hoang lại trở nên vô cùng chậm chạp, điều này cuối cùng cũng dẫn đến việc so sánh theo chiều dọc của họ yếu đi không ít.

Nếu Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ biết được nguyên nhân này, thì hai người họ chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.

"Họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục…" "Nạn kiếp của thời gian này, nói không chừng chính là cơ hội để hậu thế một bước lên mây." Diệp Hiên nhìn Ma Chi Thần Ma và Tô Minh Thị phía dưới, lại nhìn Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ bị Hiên Viên lưu đày đến tận cùng thời không xa xôi, không khỏi có chút cảm khái.

"Vận mệnh giữa người và người a, thật là đáng sợ." Tô Minh Thị gặp được Ma Chi Thần Ma, có thể nhận được sự giảng đạo lớn của đối phương, khiến tu vi của y có thể tiến nhanh như vũ bão.

Còn Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ lại chỉ có thể bị trấn phong không biết bao nhiêu năm tháng trong loạn lưu thời không…

Chỉ cần Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma chịu ra tay một chút, hai tên gia hỏa này cũng không cần phải ở trong loạn lưu thời không nữa.

Ai bảo Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần Lão Tổ quá làm mất mặt họ chứ, thân là hóa thân tàn niệm của họ, lại lẫn lộn đến kết cục như vậy, quả thật là quá kỳ cục.

Họ đứng trên đỉnh thần ma, tàn niệm tự nhiên cũng nên đứng trên đỉnh thần thánh.

Nhưng bây giờ, lại sa sút đến mức bị một hậu bối đồng thời trấn áp trong loạn lưu thời không, quả thật là đã mất hết thể diện. … Một bên khác.

Thạch Hạo Thị trong mắt lộ ra một tia kiên nghị, y nhìn Tô Minh Thị đã trở về, chợt phát hiện tu vi trong cơ thể đối phương đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đã cao hơn mình và những người khác một cảnh giới.

"Tô Minh Thị, chúc mừng ngươi tu vi đột phá." Y có chút hâm mộ nói.

Y biết, từ hôm nay trở đi, trong Nhân tộc này ngoài Nhân Hoàng ra, người mạnh nhất sẽ không còn là y nữa, mà là Tô Minh Thị trước mặt.

Tô Minh Thị sinh ra đã lĩnh ngộ Ma Chi Đại Đạo, tâm tính dao động, tùy tâm sở dục, suốt đời hành sự không bao giờ bị bất cứ điều gì ảnh hưởng.

Cũng vì thế mà bị không ít Nhân tộc chỉ trích, nói y không phải là người tốt chân chính, vì có những chuyện làm quá nổi bật, hơn nữa quả thật cũng có những chuyện không đúng.

Tô Minh Thị cả đời đã phụ rất nhiều người, nhưng chưa bao giờ

phụ Nhân tộc.

Cả đời y hành sự đều vì một điểm, đó chính là vì không phụ Nhân tộc.

Dần dần, mọi người cũng đều phát hiện ra, Tô Minh Thị tuy hành sự không quá theo khuôn phép, so với các Nhân tộc tiên hiền khác không đáng tin cậy lắm, nhưng thường xuyên trong tuyệt cảnh đều là Tô Minh Thị xuất hiện cứu giúp mọi người.

Có câu nói thế nào ấy nhỉ, gọi là thuận phong xem Thạch Hạo Thị, nghịch cảnh xem Nhân Hoàng, tuyệt cảnh xem Tô Minh Thị.

Từ đó cũng có thể thấy được địa vị của Tô Minh Thị trong lòng mọi người.

Mà bây giờ, tu vi của Tô Minh Thị cũng đã hoàn toàn nâng lên, càng xứng đáng với xưng hô này.

Đương nhiên, bây giờ có tồn tại như Hiên Viên, Nhân tộc cũng rất khó xuất hiện tuyệt cảnh, dù cho có xuất hiện tuyệt cảnh mà ngay cả Hiên Viên cũng không thể giải quyết, thì Tô Minh Thị càng không thể giải quyết được.

Hai vị Nhân Hoàng trước đây, dù là Tùy Nhân Thị hay Thần Nông Thị, tuy tu vi đều trở nên rất mạnh, nhưng ở một số phương diện vẫn không bằng những hiền vương này.

Giống như chiến lực, rất nhiều lúc đều là Thạch Hạo Thị đứng đầu.

Còn trong một số tình huống đặc biệt, cũng thường là Tô Minh Thị đóng vai trò cứu cấp.

Nhưng bây giờ, Hiên Viên có thể nói là hoàn toàn nghiền ép hai tên gia hỏa này.

Dù cho tu vi của Tô Minh Thị bây giờ đã đột phá, nhưng Hiên Viên vẫn có thể dễ dàng vượt cấp trảm địch, dễ dàng nghiền ép chém giết y.

Đây chính là chiến lực đáng sợ của Hiên Viên, đó là đã hoàn toàn vượt ra khỏi cảnh giới ràng buộc.

Nếu để Hiên Viên đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, e rằng ngay cả Đế Tuấn cũng có khả năng không phải là đối thủ của y.

"Đa tạ, bây giờ tai nạn của Nhân tộc dần nổi lên, chúng ta cũng cần phải nhanh chân hơn để nâng cao bản thân, nếu không đến lúc đó không có đủ năng lực đối mặt với kẻ địch, thì đến lúc đó e rằng hối hận cũng không kịp…" Tô Minh Thị vẻ mặt sầu khổ nói.

Y tuy tu vi đã đột phá, nhưng trên mặt không những không có nụ cười, mà thậm chí còn thêm một tia sầu muộn.

Tu vi càng mạnh, y càng có thể cảm nhận được tai họa mà Nhân tộc đang phải đối mặt rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Thạch Hạo Thị nghe vậy không biết phải nói sao mà gật đầu, y há chẳng biết sự đáng sợ mà Nhân tộc đang phải đối mặt, nên mới có tâm muốn nâng cao bản thân.

"Ai, cơ duyên của ngươi đã đến rồi a, có thể gặp được Ma Chi Thần Ma, cơ duyên của ta bây giờ còn không biết ở phương nào nữa…" Thạch Hạo Thị có chút cảm thán nói.

Có những lúc, cơ duyên cũng là một điểm rất quan trọng.

Giống như Tô Minh Thị bây giờ, chính là vì cơ duyên đã đến, nên mới ném họ ra sau.

Nếu Tô Minh Thị không gặp được Ma Chi Thần Ma, hoặc nói Ma Chi Thần Ma không giảng đạo cho y, thì tu vi bây giờ vẫn sẽ ở cùng một giai đoạn với họ.

“Thạch Hạo Thị, cơ duyên cố nhiên quan trọng, nhưng có những lúc không có cơ duyên, chẳng lẽ chúng ta cứ phải từ bỏ sao?

Cơ duyên không tìm ta, ta liền tìm nó đi…” Khóe miệng Tô Minh Thị mang theo một tia mỉm cười nói, y đơn giản tính toán một chút, phát hiện cơ duyên của Thạch Hạo Thị cũng sắp đến.

Tuy không biết là loại cơ duyên gì, nhưng chung quy cũng là một cơ duyên.

Chỉ cần có thể giúp bản thân nâng cao tu vi, thì đều có thể coi là cơ duyên, hoặc là ra ngoài tìm bảo vật, đó cũng là một loại cơ duyên, dù sao chung quy cũng có lợi cho bản thân.

Thạch Hạo Thị nghe vậy ngẩn người, sau đó hiểu được ý của đối phương, cười gật đầu, nói: “Ta hiểu rồi, ta sẽ đi ra ngoài tranh đấu đây…” Nói xong, liền bay ra ngoài.

Lời nói vừa rồi của Tô Minh Thị lọt vào tai y liền biến thành dù không có cơ duyên, chúng ta cũng phải khổ luyện, chủ động xuất kích rèn luyện bản thân, chung quy cũng có thể nâng cao tu vi, và khi tu vi đột phá, thì tự nhiên đó cũng là cơ duyên đến.

Đó chính là cái gọi là cơ duyên không đến với ta, ta liền đi tìm cơ duyên.

Nhìn Thạch Hạo Thị rời đi, khóe miệng Tô Minh Thị cũng khẽ nhếch lên, lần này đi, e rằng Thạch Hạo Thị cũng sẽ đột phá rồi.

Sau đó, Diệp Phàm Thị, Hàn Lập Thị và những người khác cũng lần lượt đến, luận đạo và giao lưu với y.

Chương 341

Đạo của Thạch Hạo Thị nằm ở chiến đấu, tự nhiên nên đột phá trong chiến đấu.

Còn đạo của những người khác lại không như vậy, nên cũng không cần phải chiến đấu liên tục, chỉ cần luận đạo là có hy vọng tinh tiến đại đạo, còn Thạch Hạo Thị lại phải không ngừng chiến đấu mới khiến tu vi bản thân tăng lên nhanh chóng.

Đây cũng là lý do vì sao khi Nhân tộc động loạn trước đây, tu vi của Thạch Hạo Thị tăng lên nhanh chóng, luôn vững vàng chiếm giữ vị trí thứ nhất, thậm chí còn áp đảo Tùy Nhân Thị.

Nhưng sau khi Nhân tộc hòa bình trở lại, tu vi của Thạch Hạo Thị đột nhiên chậm lại không ít, bất quá cũng vì luôn tìm người chiến đấu, nên sự tăng lên cũng không yếu hơn những người khác quá nhiều, nhưng chung quy vẫn bị họ đuổi kịp. … Chư Thiên u ám, một vùng tối tăm.

Từng đạo bóng người đáng sợ vô cùng xông thẳng lên trời, uy thế mà họ tản mát ra chính là cảnh giới Hỗn Nguyên.

Mười mấy vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên này, lúc này đang vây công một vị Hỗn Nguyên của Nhân tộc.

Mà vị Hỗn Nguyên Nhân tộc này, chính là Thạch Hạo Thị.

Thạch Hạo Thị quanh thân đạo ấn không ngừng hiển hóa, từng đạo bóng người bước ra.

Từng đạo bóng người đó chính là bản thân y.

Đó là phân thân do bản thân y hóa thành, tên là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp.

Hiện tại y đã cải tiến Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp càng mạnh mẽ hơn, bây giờ có thể phân hóa ra đến mười tôn phân thân có chiến lực tương đương bản thân!

Phải biết rằng, trước đây bất quá chỉ có thể phân hóa ra một đạo, mà bây giờ lại có thể phân hóa ra mười đạo, ngay lập tức đã nâng chiến lực của y lên gấp năm lần, có thể đối mặt với năm lần kẻ địch mà trước đây có thể đối phó.

Điều này tuy sự tăng lên không lớn lắm, nhưng đặt trong cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

"Không đủ, vẫn không đủ, chừng này người vẫn không đủ!!!" Thạch Hạo Thị gào thét như điên, từng đạo ma ảnh trước mặt, chính là Ma tộc trong Ma Vực ngoại vực.

Thạch Hạo Thị, tên điên này, trực tiếp sát nhập Ma Môn Tổ Địa, muốn mượn tay Ma Môn, để giúp mình đột phá cảnh giới!

Thiên Ma Vương, Địa Ma Vương, Tổ Ma Vương, Tà Ma Vương, cùng Thất Tình Lục Dục Thập Tam Ma Tướng, tổng cộng mười bảy vị Hỗn Nguyên ra tay, cùng nhau áp chế Thạch Hạo Thị trước mặt.

Nhưng lại bị một mình y ngăn cản, trong miệng còn hô to không đủ.

Chứng kiến cảnh này, trong hai mắt Ma Tổ La Hầu không khỏi xuất hiện một tia tán thưởng.

Bốn Đại Ma Vương và Thập Tam Ma Tướng dưới trướng y tuy không phải là chiến lực đỉnh cao của Hồng Hoang, nhưng cộng lại tuyệt đối không phải Hỗn Nguyên bình thường có thể thất bại.

"Không tồi, không hổ là Chiến Thần Nhân tộc, vậy thì hãy để nhiều Hỗn Nguyên Ma tộc hơn nữa đi!!!" La Hầu vung tay lên, ngay lập tức, trong Ma Vực lại xông ra mười mấy vị cường giả Hỗn

Nguyên.

"Hắc hắc, thế này mới có chút thú vị!!!" Thạch Hạo Thị trong mắt quang mang lưu chuyển, lẩm bẩm tự ngữ.

Hướng về phía đám cường giả Hỗn Nguyên Ma Môn kia, Thạch Hạo Thị trong mắt đột nhiên hiện lên cảm giác tang thương của vô tận tuế nguyệt.

"Vì Nhân tộc, đương nhiên phải diệt Ma Môn!!!" Thạch Hạo Thị nộ hống một tiếng, tức thì, toàn thân quang mang đại thịnh!

Ầm ầm ầm!!!

Trong Hỗn Độn, toàn bộ vực ngoại Ma Vực bắt đầu điên cuồng chấn động, dường như ngay cả toàn bộ Ma Vực cũng phải thần phục dưới tay Thạch Hạo Thị.

Ma Tổ La Hầu ở đằng xa nhìn cảnh này, sắc mặt băng lãnh đến cực điểm, không còn nụ cười như vừa rồi.

Hiển nhiên hắn đã cảm nhận được sức mạnh khủng bố trong cơ thể Thạch Hạo Thị, cổ Chiến Chi Đại Đạo khủng bố vô cùng đang không ngừng thai nghén, phảng phất như sở hữu sức mạnh hủy diệt mọi thứ trước mặt!

Đây mới là nguyên nhân khiến hắn không thể giữ được vẻ ung dung trên mặt trước đó, nếu không phải lo lắng chọc giận Nhân tộc, hắn đã sớm tự mình ra tay cùng chém giết lão già này, nhưng bây giờ xem ra đối phương dường như đã quyết tâm muốn đối đầu với mình.

Đã như vậy, hắn cũng không muốn giữ lại điều gì cho bản thân nữa.

"Toàn lực chém giết lão già này!!!" Đột nhiên, trên bầu trời có một bàn tay khổng lồ vô cùng màu đen tỏa ra vô tận ma khí bạo ngược, mạnh mẽ vỗ xuống Thạch Hạo Thị!

Không được!

Điều này vẫn chưa đủ!!!

"Chỉ riêng bọn ngươi thì không thể trấn áp ta tại nơi này đâu!!!" Thạch Hạo Thị trong hai mắt lộ ra vẻ điên cuồng, ngửa mặt lên trời gầm thét, trường tê một tiếng.

Rầm rầm rầm!!!

Hơn ba mươi vị cường giả Hỗn Nguyên đồng loạt công kích, thi nhau oanh kích lên người Thạch Hạo Thị, phát ra từng đạo quang mang chói lọi!!!

Tiên huyết phun trào ra, vãi khắp nơi.

Minh Hà Lão Tổ đang ở phía dưới điên cuồng hứng lấy máu của Thạch Hạo Thị, không ngừng thu thập, trong hai mắt hắn tinh quang đại phóng.

Đây chính là huyết dịch của Nhân tộc sơ đại, đây chính là huyết dịch của Chiến Thần Nhân tộc Thạch Hạo Thị a!!!

Nếu rơi vào tay hắn, hắn có hy vọng bồi dưỡng ra tộc nhân A Tu La cực kỳ xuất sắc!!!

"Nhân tộc bất tử, Thạch Hạo bất diệt!!!" "Nay lấy tiên huyết ta tế Thương Thiên!

Lấy thần hồn ta đổi vô địch!

Lấy chân linh ta nhìn thấu Chiến Đạo!!!" Thanh âm bi tráng của Thạch Hạo Thị không ngừng vang vọng, chấn động khắp cả Ma Vực.

Mười đạo phân thân lúc này trên mặt đều hiện lên vẻ bi thống, không còn chống cự những đòn công kích của đám Ma tộc, mà buông lỏng phòng ngự, mặc kệ chúng tùy ý công phạt.

Còn Thạch Hạo Thị ngửa mặt lên trời gầm thét, nộ thị cái Chiến

Chi Đại Đạo đang ngủ say trong cõi u minh.

“Hống!!!” Hắn phát ra một tiếng gầm giận dữ không cam lòng.

Hôm nay, Thạch Hạo Thị tuy chết, nhưng vẫn không khuất phục!!!

Ngay từ khi đến, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng nếu không thành công thì sẽ vẫn lạc.

Giờ đây, càng triệt để đốt cháy phân thân của mình.

Trong khoảnh khắc những phân thân đó bị đánh tan, từng đoàn năng lượng gia trì lên người hắn, đột nhiên, kim quang đại phóng.

Thần hồn bỗng nhiên bùng cháy, trở nên cực kỳ khủng bố và cường đại.

Chiến lực của Thạch Hạo Thị đột nhiên tăng lên mấy lần, hắn một quyền oanh kích, Chiến Chi Đại Đạo hiển hóa vô tận chiến ý.

Rầm rầm rầm!!!

Một vị Hỗn Nguyên Ma tộc đã thân tử. ...

La Hầu đồng tử trong mắt co rút mạnh, có chút sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt.

“Sao có thể chứ...

Hắn lại có bí thuật như vậy?!” Không thể không nói, chiêu này của Thạch Hạo Thị thật sự quá bá đạo.

Không những có thể phân hóa ra mười phân thân cùng cảnh giới, cùng chiến lực, mà còn có thể trong tình huống không đánh lại thì tự hủy phân thân để hấp thụ vô tận chiến lực lên người mình, từ đó tăng mạnh chiến lực.

Loại chiến lực cực kỳ khoa trương này, không phải người thường

có thể sở hữu.

Ngay cả cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, e rằng cũng không thể địch lại chiêu này của Thạch Hạo Thị.

"Không đúng, chiêu này có hạn chế, hình như chỉ có thể tồn tại mười hơi thở!!!" Trong hai mắt La Hầu tinh quang bùng lên, hắn phát hiện khí tức của Thạch Hạo Thị đã nghiêm trọng bất ổn.

E rằng chỉ có thể duy trì loại chiến lực này trong chốc lát, nhiều nhất cũng chỉ là mười hơi thở.

Mà mười hơi thở này, đủ để hắn đối mặt với Hỗn Nguyên bình thường thì có thể đánh nổ.

Nhưng bây giờ, Ma tộc có đến hơn ba mươi vị cường giả Hỗn Nguyên, làm sao hắn có thể diệt sạch được!

Ngay cả nếu mỗi hơi thở diệt một người, cũng không thể nào trong mười hơi thở giết hết hơn ba mươi người này được.

Mà loại bí pháp này, chắc chắn sẽ có một số tác dụng phụ.

Cũng có nghĩa là, khả năng cao sẽ trở nên cực kỳ suy yếu sau mười hơi thở.

Và lúc đó, chính là thời gian bọn họ phản công!

"Hắn chỉ còn vài hơi thở!

Mau tránh xa hắn ra!!!" La Hầu vội vàng hét lớn về phía thuộc hạ của mình, sợ rằng đám tiểu đệ của mình bị Thạch Hạo Thị đánh giết.

Đây đều là những cường giả Hỗn Nguyên mà hắn đã khổ cực bồi dưỡng, nếu tổn thất ở đây, không biết phải mất bao nhiêu năm nữa mới có thể khiến bọn họ phục hồi trở lại.

Tuy nói mọi người đều sở hữu khả năng hồi phục siêu mạnh, chết đi rồi vẫn có thể sống lại, nhưng ai biết rốt cuộc cần bao nhiêu tuế

nguyệt mới có thể trở về.

"Chạy mau!!!" Khi La Hầu thông báo cho bọn họ, những Ma Vương, Ma Tướng này, từng người từng người một điên cuồng chạy trốn, sợ bị Thạch Hạo Thị bắt giữ.

Còn Thạch Hạo Thị thì như phát điên, hai mắt đỏ ngầu tứ xứ đánh giết.

Nhưng mười hơi thở rất nhanh đã kết thúc, không lâu sau đó, Thạch Hạo Thị liền cảm thấy bản thân bắt đầu tan rã.

Thân thể không ngừng giải thể.

Từng đạo tiên huyết vãi xuống, Minh Hà Lão Tổ ở phía dưới cười toe toét, không ngừng thu thập tiên huyết của Thạch Hạo Thị.

"Sắp tan biến rồi sao?!" La Hầu kinh hãi nhìn cảnh này.

Đây hình như không phải là vẫn lạc bình thường?!

Đây chết tiệt là cái chết triệt để!!!

Là cái chết mà ngay cả Chân Linh cũng không thể bảo toàn!!!

Hắn có chút kinh khủng nhìn cảnh này, hắn không muốn chuyện này xảy ra.

Nếu Thạch Hạo Thị chỉ là cái chết bình thường, thì hắn còn có thể đàm phán với Nhân tộc, nhưng nếu Thạch Hạo Thị chết triệt để ở đây, thì mọi chuyện đều không thể đàm phán được nữa.

Nếu Thạch Hạo Thị chết ở đây, thì Nhân tộc nhất định sẽ nhân cơ hội tuyên chiến với Ma Môn, khiến Ma Môn triệt để biến mất khỏi thế giới này.

"Không!!!" La Hầu hét lớn một tiếng.

Chân linh của Thạch Hạo Thị đang không ngừng tiêu tán, bỗng

nhiên chậm rãi ngừng lại.

Tiên huyết đã vãi hết, thân thể và thần hồn cũng đã sớm tiêu tán không còn, chỉ còn lại một chút chân linh chưa tiêu tán của Thạch Hạo Thị, vậy mà lại chậm rãi ngừng lại.

Ông!!!

Một trận khí thế cường đại vô cùng chậm rãi xuất hiện, từ trong vô cùng, phảng phất như vượt qua vô số thời không mà đến.

Đó dường như là một vị Đại Năng vô thượng bước ra từ tận cùng thời không!!!

Trong nháy mắt, ma khí trong Ma Vực lập tức ngừng lại!!!

Ngay cả bầu trời cũng vì thế mà thay đổi!

Vô tận tuế nguyệt dường như đã bị dừng lại, chỉ còn lại một số thứ không thể khống chế?

La Hầu thì lập tức sắc mặt đại biến.

Là ai?!

Rốt cuộc là ai đã ra tay?!

Lại có thể khiến thời không cũng vì thế mà đình trệ?!!

Đây là Đại Năng vô thượng ra tay, khiến vũ trụ này biến thành bộ dạng như vậy!

Loại sức mạnh vĩ đại vô cùng này, là sức mạnh mà chúng sinh không thể tưởng tượng!

Vượt qua vô tận thời không, biến toàn bộ Ma Vực thành một bức tranh tùy ý đùa giỡn!

Mà chìm đắm trong nỗi sợ hãi khủng bố này, La Hầu lại không hề nghĩ tới, khoảnh khắc này bản thân mình đã suýt chết hàng vạn lần!!!

Tất cả những điều này, chỉ có Diệp Hiên đang không ngừng chú ý đến nơi đây, trong hư không, ánh mắt nhìn về tận cùng vô tận thời không, đã nhìn thấy thân ảnh vô cùng quen thuộc đó. ...

Ông!!!

Một loại khí tức khủng bố vô cùng chậm rãi xuất hiện!!!

Thiên địa vì thế mà run rẩy, khí tức trong Ma Vực lập tức hỗn loạn.

Chân linh của Thạch Hạo Thị bỗng nhiên khôi phục như ban đầu, hệt như khi bản thân vẫn còn nguyên vẹn!

Sau đó, thần hồn tụ lại!

Huyết nhục trở về!

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Thạch Hạo Thị lại khôi phục như ban đầu, hơn nữa thực lực cũng từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ trước đó, một hơi đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!!!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thạch Hạo Thị ngẩng đầu nhìn về phía thiên địa đang không ngừng chấn động, khẽ chạm một cái.

Rầm rầm rầm!!!

Vô biên chiến ý xông thẳng lên trời, nâng đỡ bầu trời Ma Vực đang không ngừng sụp đổ.

Lực lượng kinh khủng tứ tán ra, chấn động vô tận thời không.

“Ma Tổ, hôm nay mượn đất của ngươi đột phá, mong đừng trách tội.” Thạch Hạo Thị sau khi tu phục bầu trời Ma Vực đang không ngừng sụp đổ, khẽ nói với La Hầu đang run rẩy bên cạnh.

Dừng một chút, rồi lại nói: “Nếu ngươi muốn trách tội, vậy ta chỉ có thể xóa sổ các ngươi khỏi vũ trụ này.” “Không dám, không dám...”

La Hầu nghe vậy toàn thân chấn động, nghĩ đến uy lực vượt qua vô tận thời không mà đến, sợ đến mức vội vàng lắc đầu nói.

Thạch Hạo Thị rất hài lòng gật đầu, tức thì, rời khỏi nơi đây.

Nhìn bóng lưng Thạch Hạo Thị rời đi, sắc mặt La Hầu âm trầm như nước.

"Vì sao!!!" "Vì sao!!!" "Vì sao ai cũng có thể đến giẫm Ma Môn ta một cước!!!

Chương 342

Vì sao ai cũng có thể đến giẫm La Hầu ta một cước!!!" "Đại Đạo bất công!!

Thiên Đạo bất công a!!!" La Hầu ngửa mặt lên trời gầm thét, trong lòng tràn đầy vẻ bất mãn.

Trong hai mắt hắn tràn ngập vô tận hận thù và không cam lòng!

Nhưng hắn lại có chút bất lực!

Bản thân không muốn nhìn thấy kết cục này, nhưng hiện tại lại chính là kết cục này!!!

Minh Hà Lão Tổ bên cạnh nhìn La Hầu như vậy, cũng thở dài một tiếng.

Hắn một đường đi theo La Hầu, cũng đã thấy quá nhiều, quá nhiều bất cam lòng của La Hầu rồi.

Thật sự, La Hầu thảm a!

Thật sự là thảm chết tiệt a!!!

Loại đả kích liên tiếp xuất hiện này, thật sự không phải người thường có thể chịu đựng được!

Nhưng hắn cũng tin tưởng, tin tưởng La Hầu sớm muộn gì cũng sẽ một lần nữa đứng dậy!

Bởi vì trước đây La Hầu vẫn luôn như vậy, không ngừng ngã xuống, không ngừng bò dậy.

"Ta nhất định có thể trở lại đỉnh cao thế giới!

Ta giờ đây đã hiểu thế nào là Chân Chính Ma Đạo!!!

Ta nhất định có thể rửa sạch mối nhục này!!!" La Hầu giận dữ gầm thét trong lòng, thần sắc trong mắt cũng dần khôi phục thanh minh, hơn nữa dần trở nên kiên nghị.

Thần sắc của hắn một lần nữa khôi phục vẻ tự tin và kiên cường như trước!

Minh Hà Lão Tổ sau khi nhìn thấy thần sắc của La Hầu, trong lòng đại định.

Quả nhiên, không hổ là người mà hắn coi trọng a!!!

Nhanh như vậy đã khôi phục lại vẻ tự tin như trước, cũng khôi phục vẻ ung dung như trước!

Đây mới là tồn tại thực sự có thể đăng đỉnh a!!!

Nếu nói La Hầu là tiểu cường bất tử, thì Minh Hà Lão Tổ chính là tiểu đệ nhiệt tình nhất của hắn!

Mặc dù trong đại chiến có thể không giúp được nhiều, nhưng chung quy vẫn sẽ luôn ủng hộ hắn!

Còn những Ma Vương khác thì lại có những ý nghĩ khác nhau, từng người từng người một đều đang nghĩ cách tìm cơ hội phản bội, làm sao có thể nhân cơ hội thoát khỏi sự khống chế của La Hầu!

Mà những Ma vật này đều do La Hầu tạo ra, còn Minh Hà Lão Tổ thì là thu nạp nửa đường.

Điều này cũng không trách những Ma vật đó, chủ yếu là từ khi được tạo ra chúng đã nhiễm ma khí của Ma Vực, mà ma khí Ma Vực lại cực kỳ hỗn loạn, tràn ngập đủ loại cảm xúc tiêu cực.

Điều này cũng dẫn đến việc bản thân chúng sẽ xuất hiện đủ loại tình huống, tóm lại là sẽ không bao giờ thực sự trung thành.

Điểm này, nếu muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân La Hầu, ai

bảo hắn lại biến những Ma Đạo này thành bộ dạng như bây giờ, nhưng may mắn là hắn vẫn luôn biết điều này, cho nên từ khi những Ma vật đó ra đời đã đặt một lớp bảo hiểm.

Mục đích là để ngăn chặn những Ma vật do chính mình tạo ra sẽ phản bội mình.

Hơn nữa, La Hầu còn nắm giữ vô số cường giả Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang Vạn tộc, cũng như một số sinh linh chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên hắn cũng không buông tha đối phương...

Nhân tộc.

Lạc Dương.

Nhân Hoàng Hiên Viên thực lực ngày càng tăng tiến, mỗi ngày trôi qua đều có một bước đột phá.

Nghìn năm qua đi, không ai biết thực lực của Nhân Hoàng rốt cuộc khủng bố đến mức nào, chỉ biết trên thanh Nhân Hoàng Kiếm đã khắc đầy hoa văn, còn mặt chuôi kiếm riêng của Hiên Viên Kiếm thì khắc sách lược thống nhất Tứ Hải.

Đây cũng là công tích của Hiên Viên, đã thống nhất toàn bộ Nhân tộc, triệt để chấm dứt cục diện dương phụng âm vi, nghe lệnh nhưng không tuân theo.

Thậm chí các nội gián Ma Môn, cùng với tộc Cửu Lê huyết mạch Nhân Vu hỗn huyết cũng đều đã triệt để bình định.

Cũng có nghĩa là, hiện giờ Nhân tộc thực sự là do Hiên Viên một tay quyết định.

Không có bất kỳ ai dám phản đối bất kỳ lời nói nào của Hiên Viên.

Đối với điểm này, Hiên Viên cũng rất hài lòng, dù sao hắn cũng không cần bất kỳ tiếng nói phản đối nào.

Điều hắn muốn, chỉ có một điểm, đó chính là chiến thắng, chiến thắng và chiến thắng nữa!

Chiến thắng hết trận chiến này đến trận chiến khác, dẫn dắt Nhân tộc triệt để đi đến thắng lợi!!!

"Bệ hạ, Tổ Địa truyền tin tức, hai vị Hiền Vương Tô Minh Thị và Thạch Hạo Thị đều đã đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi..." Đại Hồng bên cạnh mặt đầy hỉ ý bẩm báo Hiên Viên.

Cảnh giới của Hiên Viên lúc này đã sớm đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi, chỉ là vẫn chưa từng như Đế Tuấn, tự mình sáng lập một thế giới mới trong thế giới của mình.

"Ồ?

Vậy thì tốt..." Khóe miệng Hiên Viên khẽ nhếch, trong hai mắt lộ ra vẻ hỉ ý.

Thời gian đến lúc khai chiến toàn diện không còn xa nữa...

"Dám hỏi Bệ hạ, rốt cuộc khi nào sẽ tuyên chiến với Vạn tộc?" Phong Hậu ở một bên khác, cũng không nhịn được hỏi.

"Sắp rồi...

Ngày đó, sắp đến rồi..." Hiên Viên nhìn xa xăm, cảm nhận hai luồng khí tức cường đại phát ra từ thần điện không xa.

Thực lực của Nhân tộc hiện nay tuy hùng mạnh, nhưng muốn đối kháng với chư thiên Thần Thánh và các thế lực khác thì vẫn còn xa mới đủ.

Cho nên, hắn đang đợi.

Không chỉ đợi thực lực của mình mạnh hơn, mà còn đợi những cường giả đứng đầu Nhân tộc mạnh hơn, mạnh hơn nữa!

Phong Hậu kết ấn hai tay, trong ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ

khát vọng.

Ngay cả cường đại như nàng, nhìn về phía Hiên Viên cũng có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại ẩn chứa trong cơ thể đối phương.

"Bệ hạ, bây giờ có cần đến Tứ Hải không?" Đại Hồng cất tiếng hỏi.

Hiên Viên gật đầu, khá tán thưởng nói: "Đúng vậy, các khanh ở đây chờ đợi, chăm sóc Nhân tộc là được, Trẫm đi tranh chấp Tứ Hải." Nói xong, thân hình biến mất tại chỗ.

"Bệ hạ đi tìm Long tộc, cũng không biết lần này có thể đàm phán thành công với Long tộc không..." Trong hai mắt Đại Hồng lộ ra một tia sầu muộn.

Cần biết rằng, muốn thuyết phục Long tộc, độ khó của việc này có thể thấy rõ.

Long tộc từ thời viễn cổ, đã sừng sững trên đỉnh cao thế giới.

Ngay cả Thiên Đình sau này, cũng không thể khiến Long tộc cam nguyện làm thần, chỉ là trên danh nghĩa thuộc về Thiên Đình mà thôi, nhưng trên thực tế vẫn do Long tộc tự trị, Long tộc giống như Vu tộc, Nhân tộc vậy, đều thuộc cấp dưới của Thiên Đình, nhưng trên thực tế ai cũng biết không phải.

Mà Long Vương cũng chỉ là cực kỳ công nhận và bái phục Đế Tuấn, cũng chưa từng nói thật sự muốn Long tộc thuộc về Thiên Đình.

Long Vương công nhận Đế Tuấn, cho nên sẽ không gây ra chuyện gì trước mặt Đế Tuấn, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ không bao giờ phản bội Thiên Đình.

"Chỉ có thể hy vọng Bệ hạ có thể xử lý tốt tất cả, hy vọng cuối

cùng không có chuyện gì khác...” Tứ Hải, Đông Hải.

Gần Nhân tộc nhất trên thực tế phải là Nam Hải, nhưng việc lần này hiển nhiên không phải là chuyện một Long Vương Nam Hải có thể giải quyết được, đó là việc nhất định phải đến Đông Hải.

Mà lần này đến Đông Hải cũng không phải là đến Đông Hải Long Cung, mà là đến Long Hoàng Cung.

Long Hoàng Cung cũng nằm ở Đông Hải, là trung tâm thực sự của Đông Hải, còn trung tâm hơn cả Đông Hải Long Cung một chút.

Long Hoàng Cung.

Nhân Hoàng Hiên Viên không mời mà đến, vừa mới tiếp cận Đông Hải, đã bị Long Vương biết được.

Lần này hắn đến, là đường đường chính chính, không hề che giấu khí tức của mình một chút nào, cho nên vừa mới đặt chân vào lãnh địa Đông Hải, đã bị Long Vương phát hiện.

Còn những Long tộc, Hải tộc tu vi thấp kém, đều co rúm lại, không dám manh động cản trở dù chỉ một khắc.

Cứ như vậy, Hiên Viên một đường thông suốt không trở ngại đến trước cửa Long Hoàng Cung, rồi lại được Long Hoàng Long Vương đích thân mời vào Long Hoàng Cung.

“Nhân Hoàng Bệ hạ, sao hôm nay lại có thời gian đến chỗ Trẫm vậy...” Long Vương cao tọa trên ghế trên, nhìn Hiên Viên đang ngồi phía dưới, cười nói.

Nhân Hoàng là một trong Lục Ngự, nếu thật sự thống nhất nhân gian, thì sẽ là đứng đầu Lục Ngự.

Địa vị này phải cao hơn địa vị Long Hoàng của hắn.

Nhưng địa vị là địa vị, cuối cùng vẫn phải xem thực lực, thực lực

Long tộc tuy không bằng thực lực Nhân tộc.

Nhưng đây là đại bản doanh của Long tộc, sao lại có chuyện hắn nhường chỗ?

Hiên Viên thấy tình huống này, cũng không phiền não, chỉ khẽ mỉm cười, nói: "Lần này Trẫm đến là để cho Long tộc một con đường sống." "Càn rỡ!!!" Long Vương còn chưa mở miệng, Long Vương Nam Hải Chúc Long bên cạnh đã lên tiếng quát nạt.

Kể từ khi biết Hiên Viên sắp đến, Tứ Hải Long Vương đều đã đến Long Hoàng Cung.

Đây cũng là ý của Long Vương, cũng là ý của Hiên Viên.

Sở dĩ Hiên Viên đi chậm như vậy, là để đủ thời gian cho bọn họ bàn bạc về việc mình đến, để đối phương đưa ra một ý kiến.

Chứ không phải đợi đến khi hắn đến rồi mới từ từ nói chuyện.

Còn đối với Chúc Long mà nói, sự cường đại của Nhân tộc lại khiến hắn cảm thấy bất an, thế lực của Nhân tộc đáng chết càng lớn, càng khiến Chúc Long ở Nam Hải khó chịu.

Bởi vì Nhân tộc thường xuyên có người đến vùng Nam Hải để tiến hành đủ loại đánh bắt và săn bắn, xâm phạm lợi ích của Long tộc, cũng mạo phạm uy nghiêm của Long tộc.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là những xích mích nhỏ, không tiện nâng cấp thành mâu thuẫn lớn, hơn nữa Nhân tộc cũng rất cường đại, cho nên cũng không bùng phát chiến tranh.

Hiên Viên nghiêng mắt nhìn đối phương một cái, lạnh lùng nói: "Chưa từng có ai dám nói với Trẫm như vậy, ngươi muốn chết sao?" Ông!!!

Một trận sát khí băng lãnh vô cùng ập đến!!!

Trực tiếp xông vào trong lòng Long Vương Nam Hải Chúc Long!!!

Chúc Long nghe vậy đại nộ, lập tức sắc mặt đại biến đứng dậy!

Khá lắm, đây là ở Long tộc, vậy mà lại dám càn rỡ với hắn như vậy!

Nếu nói đây là Nhân tộc, vậy thì hắn quả thật không dám vô lễ với Nhân Hoàng như thế.

Nhưng đây là Long tộc!

Đây là Long Hoàng Cung tôn quý nhất trong Tứ Hải!

Hơn nữa, còn có Long Hoàng Long Vương ở đây!

Đã như vậy, Chúc Long lại làm sao có thể sợ hãi Nhân Hoàng trước mặt chứ?

Ngay cả nếu thực lực của Hiên Viên cao hơn hắn nhiều, nhưng ở đây có nhiều tộc nhân Long tộc như vậy, sao lại có thể sợ một mình Hiên Viên?

Chỉ thấy Chúc Long giận dữ đứng dậy, liền muốn ra tay bắt lấy Hiên Viên này.

"Chúc Long, càn rỡ!" Long Vương lạnh lùng quát nạt.

Ngay trong lúc tình hình căng thẳng như dây đàn, Long Vương lập tức quát nạt Chúc Long, sợ rằng Chúc Long thật sự động thủ.

Nếu thật sự động thủ, vậy thì chính là tự rước họa vào thân.

Nếu Nhân Hoàng bị bọn họ động chạm ở đây, bất kể sống chết, đối với Long tộc đều là một tai họa.

Nếu chết rồi, chưa nói Hiên Viên sớm muộn gì cũng sẽ trở lại, chỉ riêng tội danh mưu sát Nhân Hoàng đã đủ để Nhân tộc cùng bọn họ bất tử bất hưu rồi!

Cho nên, Hiên Viên không thể giết.

Còn nếu Hiên Viên không chết, theo tính khí của Hiên Viên, thì đối phương chắc chắn sẽ chạy về Nhân tộc suất lĩnh đại quân, chinh phạt Long tộc.

Tuy ở Tứ Hải đối với Long tộc có ưu thế địa lợi, nhưng thực lực giữa Nhân tộc và Long tộc chênh lệch khá lớn, Long tộc không thể nào đánh lại Nhân tộc.

Huống chi còn có Nhân Hoàng Hồng Hoang cường đại vô cùng, Hiên Viên với thực lực như thế, Long Vương trong lòng rất rõ, mình không thể nào đánh lại đối phương.

Cộng thêm những Hải tộc ở Tứ Hải, không biết có bao nhiêu Hải tộc có ý đồ mưu phản, Long tộc ngày ngày đi bình định, tuy chưa dùng hết toàn lực, là muốn đạt được tác dụng rèn binh, nhưng những Hải tộc đó nếu biết Nhân tộc tiến công, nhất định sẽ đồng loạt phản bội, rồi giúp Nhân tộc đánh bại Long tộc.

Những điều này đều là những chuyện không thể không phòng, cho nên Long tộc trên thực tế căn bản không thể tử chiến với Nhân tộc.

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, Hiên Viên cũng không thể động chạm, một khi động chạm thì hậu quả mang lại là Long tộc không thể chịu đựng được.

"Dạ, Bệ hạ." Chúc Long bầm mặt miễn cưỡng ứng tiếng một câu, rồi liền ngồi phịch xuống.

Hắn rất không vui, không ngờ Bệ hạ lại không cho phép mình động thủ.

Vốn dĩ hắn cho rằng đây là cơ hội tốt để loại bỏ Nhân Hoàng, dù sao tâm tư của Nhân Hoàng, rõ như ban ngày.

Lần này đến Long tộc, e rằng cũng không có ý tốt.

“Long Hoàng, Trẫm kính ngươi là tiền bối, cho nên đối với lễ tiết lần này của ngươi không mấy bận tâm, nhưng nếu ngươi còn để người khác uy hiếp Trẫm, Trẫm không ngại đại khai sát giới trong Long Hoàng Cung này.” Giọng điệu Hiên Viên bình thản vô ba, không chút dao động.

Tuy nhiên chính cái bình tĩnh vô cùng này, lại là điều khiến bọn họ cảm thấy khủng bố nhất.

Quả nhiên, Tứ Hải Long Vương nghe vậy vừa kinh vừa nộ, nhưng cũng không dám lại như Chúc Long trước đó mà đối đãi Hiên Viên.

Bởi vì bọn họ đều cảm nhận được khí tức này từ trên người Hiên Viên, cũng đều biết đối phương thật sự dám làm như vậy, nếu bọn họ thật sự còn dám uy hiếp, đối phương nhất định sẽ rút kiếm chém về phía mình.

“Trước đây là do Trẫm quản lý không nghiêm, xin Nhân Hoàng đừng trách, lần này đến rốt cuộc là vì chuyện gì, cứ thẳng thắn nói đi.” Long Vương khóe miệng mang theo một tia ý cười, nhìn Hiên Viên nói.

Hắn trước đây gọi Tứ Hải Long Vương đến, cũng là muốn cho bọn họ thấy sự chênh lệch giữa mình và Hiên Viên, đừng có ngày ngày chìm đắm trong thân phận địa vị hiện có.

Nhưng hắn không ngờ mấy tên này lại dám la hét với Nhân Hoàng, thậm chí còn dám uy hiếp Nhân Hoàng.

Nếu Hiên Viên bạo tẩu chém giết bọn họ, thì Long Vương cũng không hề kinh ngạc.

“Không sao, chỉ là vài tên tiểu nhân hèn mọn, chẳng ảnh hưởng gì đến đại cục.” Hiên Viên sắc mặt không đổi, chậm rãi nói, trong lời nói

dường như không hề để mấy vị Long Vương đó vào mắt.

Chương 343

Hắn bất chấp ánh mắt phẫn nộ của Tứ Hải Long Vương, tiếp lời nói: "Trẫm trước đã nói rồi, lần này đến là để cho Nhân tộc một con đường sống." "Ồ?

Long tộc bây giờ cực kỳ thịnh vượng, hưởng hữu đất Tứ Hải, tuy không phồn vinh như Tứ Hoang, nhưng xem ra cũng không đến mức sắp không sống nổi a!" Long Vương mặt đầy bất cần nói, trong giọng nói không ngờ lại có một tia khinh miệt.

Nhân Hoàng này thật sự cho rằng hắn là kẻ ngốc sao?

Chạy đến đây nói Long tộc nguy nan muốn cứu Long tộc?

Long tộc bây giờ dù sao cũng là chủng tộc mạnh thứ tư trong Hồng Hoang có được không!

Đó là thế lực lớn thứ tư của Hồng Hoang a!

Có thể nói, ngoài Thiên Đình, Nhân Gian, Địa Phủ ra, thì Long tộc là thịnh vượng vô địch nhất!

Nhưng bây giờ, lại nói với hắn Long tộc sắp không còn?

Ai tin?

Dù sao Long Vương không tin.

Nếu không phải thực lực của Hiên Viên thực sự cường đại vô cùng, Long Vương đã sớm ra tay trấn áp tên tiểu nhân ba hoa chích chòe trước mặt này rồi!

"Ha ha..." "A a ha ha ha..." Đột nhiên, Hiên Viên lạnh lùng phát ra một tràng cười, tiếng cười này khiến Long Vương trong lòng có chút hoang mang, cũng khiến Tứ Hải Long Vương trong lòng phẫn nộ đến

cực điểm.

“Ngươi cười cái gì?” Long Vương hai mắt ngưng lại, hỏi.

“Trẫm cười Long tộc sắp diệt vong mà không tự biết a!” Hiên Viên khóe miệng khẽ nhếch, nhìn Long Vương trước mặt, không khỏi lắc đầu, buồn bã nói.

Vẻ mặt cực kỳ bất cần và coi thường thiên hạ của hắn, khiến Long Vương trong lòng lập tức dâng lên một cỗ phẫn nộ.

“Ngươi cứ nói thử xem, Long tộc của Trẫm rốt cuộc làm sao mà sắp diệt vong?!” Long Vương cố gắng kiềm chế lửa giận trong cơ thể, hai mắt nhìn chằm chằm Hiên Viên, giọng nói trầm thấp mà lại cố kìm nén lửa giận.

“Long tộc hiện nay tuy không có gì phải lo lắng, nhưng trong tương lai không xa, sẽ có đại họa diệt tộc.” Hiên Viên khóe miệng khẽ nhếch, cười nhìn Long Vương đang ngồi trên ghế trên trước mặt, chậm rãi nói.

Long Vương nghe vậy ngẩn ra, tức thì, cả người bắt đầu không ngừng co rút, phát ra tiếng cười khà khà.

“Ha ha ha ha...” “Ha ha ha ha...” Rất lâu sau, hắn mới ngừng cười, hai mắt tràn đầy vẻ thích thú nhìn về phía Hiên Viên, đùa cợt nói: “Ngươi muốn nói với Trẫm, nếu Trẫm không muốn liên thủ với Nhân tộc các ngươi, Nhân tộc các ngươi sẽ đến công đánh Long tộc sao?” “Không tệ!

Long Hoàng ngộ tính tốt!” Hiên Viên tán thưởng nhìn Long Vương một cái, cười nói.

Hắn nghĩ chính là điều này, nếu Long tộc không chịu thần phục Nhân tộc, giúp đỡ Nhân tộc, thì Nhân tộc sẽ ưu tiên tiến công Long tộc, tranh thủ diệt Long tộc trước.

Còn việc như vậy có chọc giận Long tộc, ép buộc Long tộc gia nhập vào hàng ngũ của Thiên Đình không?

Không cần nghĩ, cho dù hắn không chọc giận, Long tộc cũng sẽ đi theo bọn họ cùng thảo phạt Nhân tộc!

Đây chính là đại thế sở xu!

Đã đắc tội hay không cũng đều như vậy, chi bằng nhân lúc chiến sự chưa bắt đầu, đến đây uy hiếp Long tộc một phen!

Nếu có thể uy hiếp thành công, thì bọn họ cũng có thể có được một trợ lực to lớn.

Ngay cả nếu uy hiếp không thành công, thì Nhân tộc cũng không thiệt thòi gì.

"Ha ha ha ha..." "Đây thật sự là chuyện cười lớn nhất mà Trẫm từng nghe thấy từ trước đến nay!" Tiếng cười lớn của Long Vương kết thúc, hai mắt âm trầm nhìn chằm chằm Hiên Viên, từng chữ từng câu nói: "Ngươi coi Trẫm là gì?

Ngươi lại coi Long tộc là gì?

Ngươi đã có thể đứng đây nói chuyện tử tế với Trẫm, đã là ân điển của Trẫm, sao dám nói những lời kiêu ngạo đến mức này?

Rốt cuộc là ai đã cho ngươi dũng khí để ở đây buông lời quyết đoán?

Chẳng lẽ không sợ Trẫm diệt ngươi sao?!" Lời này vừa thốt ra, lập tức Tứ Hải Long Vương đều đứng dậy, còn có một số Chân Long cảnh giới Hỗn Nguyên bên ngoài, lúc này cũng đều vây quanh nơi đây, vây kín đến mức nước cũng không lọt qua.

Từng trận Long Uy cường đại không ngừng chấn nhiếp Hiên Viên, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay đánh giết Hiên

Viên.

Hiên Viên tuy mạnh đến vô lý, nhưng tuyệt đối không mạnh đến mức có thể một mình đánh bại toàn bộ Long tộc!

Cho dù là hao mòn, hôm nay cũng có thể hao mòn chết Hiên Viên ở đây!!!

"Ha ha ha ha..." "Long Hoàng nói chuyện cười cũng không tệ a!" Hiên Viên vẻ mặt mỉa mai nhìn Long Vương nói, tức thì lại nói: "Ngươi hỏi Trẫm ai cho Trẫm dũng khí?

Vậy Trẫm sẽ nói cho ngươi, là Nhân tộc!

Nhân tộc cho Trẫm dũng khí, điểm này, đủ chưa?

Hôm nay ngươi dám động đến Trẫm, ngày mai đại quân Nhân tộc sẽ đặt chân lên Tứ Hải, sẽ san bằng Long tộc Tứ Hải thành bình địa!!!" "Càn rỡ!!!" "Đại đảm!!!" Lời này vừa thốt ra, lập tức, trong số những Chân Long phía sau đã có hai con Chân Long chỉ vào Hiên Viên gầm thét.

"Tìm chết!!!" Hiên Viên nộ hát một tiếng, lấy bàn tay làm kiếm, một chưởng chém về phía sau.

Ông!!!

Một đạo kim quang lóe lên, trong nháy mắt chiếu sáng rực rỡ toàn bộ Long Hoàng Cung!!!

Khoảnh khắc tiếp theo, năng lượng cường đại vô cùng bùng nổ.

Rầm rầm rầm!!!

Đợi đến khi năng lượng tiêu tán, mọi người mới phát hiện, hai người vừa nói chuyện trước đó, đã biến mất không còn.

"Trẫm đã nói rồi, kẻ nào còn dám uy hiếp Trẫm, Trẫm sẽ tự tay tiễn kẻ đó lên đường!" Thanh âm lạnh nhạt vô cùng của Hiên Viên

xuất hiện.

Trong nháy mắt, khiến toàn bộ Long Hoàng Cung chìm vào tĩnh lặng, không ai dám nói thêm điều gì.

Lát sau.

Long Vương nhìn Nhân Hoàng một thân một mình lại dám ở Long Hoàng Cung buông lời quyết đoán, thậm chí tự mình ra tay đánh giết Hỗn Nguyên Long tộc, ánh mắt lóe lên từng đợt.

Trong lòng tuy cực kỳ phẫn nộ, nhưng trên mặt lại không hề biểu lộ chút bất mãn nào.

Vô số năm thời gian trôi qua, đã sớm khiến hắn hỉ nộ không hiện ra sắc.

Mà chuyện trước mặt tuy đủ để bị vả mặt, nhưng Long Vương vẫn có thể nhẫn nhịn.

Có thể nhẫn nhịn điều này không phải vì lý do khác, mà là vì hắn hiểu rằng, hiện giờ Long tộc căn bản không có thực lực đối kháng với Nhân tộc.

Đương nhiên, trừ phi hắn bất chấp tất cả muốn dùng cái mạng của toàn bộ Long tộc để đổi lấy một cơ hội chư thiên vạn tộc giúp Long tộc diệt tuyệt Nhân tộc!

Điều này cũng tương đương với việc Long tộc bị diệt, rồi Thiên Đình mới lấy tội trạng mà Nhân tộc đã gây ra để xét xử Nhân tộc, mới xuất binh công đánh Nhân tộc.

Hoặc giả, vị Thiên Đế chí cao vô thượng kia căn bản sẽ không ra tay vì Long tộc cũng không chừng.

Dù sao nếu ngài ấy nguyện ý ra tay, hiện tại Hiên Viên đã sớm chết rồi, đâu còn có thể hùng hổ chạy đến Long Hoàng Cung ra tay

đánh giết Hỗn Nguyên Long tộc?

Trong lúc nhất thời, Long Vương vô cùng khát vọng sức mạnh, hắn khát vọng bản thân có thể sở hữu sức mạnh vô thượng, như vậy mới có thể nắm giữ tất cả trong tay mình.

Chứ không phải như bây giờ, bị người ta đánh đến tận cửa cuối cùng cũng chỉ có thể mỉm cười, mà không làm được bất cứ điều gì!

Điểm này, đối với Long Vương mà nói là điều không thể chịu đựng được!

Dù sao hắn vẫn luôn là nhân vật đỉnh phong trong Hồng Hoang!

Ngay cả trong thời đại Đế Tuấn xưng bá cũng chưa từng bất khách khí với hắn như vậy!

Đương nhiên, bây giờ dù có không thể chịu đựng nổi đến mấy, thì cũng phải chịu đựng!

Nguyên nhân không gì khác, duy thực lực mà thôi!

Trong Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé!

Hiện giờ Hiên Viên chính là trắng trợn không để hắn vào mắt, chính là không nể mặt hắn, nhưng hắn cũng không thể làm gì được.

Ai bảo Long tộc không bằng Nhân tộc chứ!

"Ai..." Cuối cùng, Long Vương vẫn biến tất cả những bất mãn đó thành một tiếng thở dài, ánh mắt u u nhìn về phía Hiên Viên.

Hắn vào khoảnh khắc này, cảm nhận mạnh mẽ sự yếu kém của Long tộc rốt cuộc là như thế nào, cũng cảm nhận được những Tộc Trưởng của những tộc quần từng bị Long tộc thống trị trước đây rốt cuộc là như thế nào.

Đương nhiên, hắn không có ý định áp dụng chính sách vỗ về nào đối với những Hải tộc đó.

Dù sao lạc hậu thì phải chịu đòn, hiện giờ Long tộc không bằng Nhân tộc, bị Nhân Hoàng ức hiếp, đó cũng là điều hắn nên chịu đựng.

Điểm này, hắn không oán bất kỳ ai, chỉ oán bản thân không thể dẫn dắt Long tộc lên đỉnh phong.

"Nhân Hoàng, ngươi thắng rồi, Trẫm không bằng ngươi, Long tộc cũng không bằng Nhân tộc..." Long Vương u u thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn thừa nhận thua cuộc mà nói.

"Bệ hạ!!!" Tứ Hải Long Vương bên cạnh nghe vậy, sắc mặt đại biến, trên mặt đều là vẻ khuất nhục, không khỏi đầy bi phẫn nói.

Từng người từng người một đều quay đầu nhìn chằm chằm Nhân Hoàng Hiên Viên, nghiến răng nghiến lợi, không nhịn được muốn giết chết Hiên Viên ở đây.

Nhưng bọn họ biết, nếu thật sự động thủ, Long tộc e rằng thật sự sẽ phải chịu tai họa diệt tộc!

"Ha ha ha ha..." Thấy vậy, Hiên Viên ngửa mặt lên trời cười lớn, trong lòng đương nhiên là vui không tả xiết.

Long tộc đã nguyện ý nhận thua, điều đó chứng tỏ những chuyện tiếp theo có thể đàm phán, nhưng không thể nói rằng những chuyện tiếp theo nhất định sẽ đàm phán thành công.

Tạm thời cúi đầu thừa nhận Long tộc không bằng Nhân tộc mà thôi, không có nghĩa là người ta nguyện ý thần phục Nhân tộc.

Dù sao Long tộc dù có không bằng Nhân tộc đến mấy, thì cũng là thế lực lớn thứ tư của Hồng Hoang xưng bá Tứ Hải!

"Long Hoàng không cần như thế, nếu không có những kẻ tiểu nhân kia, Trẫm vẫn rất dễ nói chuyện." Hiên Viên mặt tươi cười nói.

Đây đã là hắn cố gắng hết sức để tỏa ra nụ cười thân thiện.

Dù sao cả đời hắn, không phải là người lạnh lùng tàn nhẫn thì cũng là người lạnh lùng giết địch.

Đối xử với kẻ địch thì tâm ngoan thủ lạt, không hề lưu tình, chỉ khi đối mặt với người nhà của mình, mới lộ ra một tia ôn tình.

Người như vậy, là đại đế bẩm sinh, là đế giả bẩm sinh.

Nhưng đối với toàn bộ Vạn tộc mà nói, lại không phải là một Thiên Đế hợp cách, dù sao tính tình của Hiên Viên quá bài ngoại, gần như chỉ tốt với Nhân tộc.

Đối với tộc nhân ngoài Nhân tộc, thì lại đối xử tàn nhẫn.

Long Vương vẫy tay về phía những Long tộc khác, ý bảo bọn họ lui xuống trước.

Đợi đến khi toàn bộ đại điện chỉ còn lại hai người bọn họ, Long Vương mới mở miệng nói: "Nhân Hoàng, bây giờ không có người ngoài, có chuyện gì cứ nói ra, nhưng lời nói về việc không thần phục Nhân tộc thì sẽ phải đối mặt với đại quân Nhân tộc áp cảnh, xin đừng nhắc lại nữa." Long Vương có thể chấp nhận thỏa hiệp ở một mức độ nhất định, nhưng điều đó tuyệt đối không có nghĩa là hắn có thể chấp nhận thần phục Nhân tộc!

Long giả, chính là thần vật ngao du Tứ Hải, hưởng thụ thiên địa!

Sao có thể bị Nhân tộc thuần phục mà trở thành thần thú trấn hải của Nhân tộc?

Điểm này, là điều toàn bộ Long tộc không thể cho phép, cũng là điều Long Vương tuyệt đối không thể cho phép.

Ngay cả khi đối mặt với Đế Tuấn, Long Vương cũng chỉ bày tỏ lòng mình đã thành phục mà thôi, chứ chưa từng nói sẽ để toàn bộ Long tộc thực sự thuộc về Thiên Đình!

Từ đó có thể thấy, Long Vương rất kiên định.

Đương nhiên, đây cũng là điều mà mỗi người đứng đầu đại thế lực phải kiên trì.

Dù sao Long tộc không thể thần phục bất kỳ chủng tộc nào, cũng giống như Nhân tộc cũng không thể thần phục bất kỳ chủng tộc nào!

Điểm này, không thể nghi ngờ!

Hiên Viên nghe vậy, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, hắn trước đó đã nói rất rõ ràng, Long tộc hoặc là thần phục Nhân tộc, hoặc là chỉ có thể đối mặt với đại quân Nhân tộc.

Nhưng Long Vương vẫn nói như vậy, điều đó cũng có nghĩa là giữa hai bên thật sự không thể hòa giải được nữa.

"Long Vương đạo hữu, ngươi thật sự đã nghĩ kỹ chưa?" Thanh âm băng lãnh của Hiên Viên một lần nữa vang lên, dường như giống như tiếng gọi của tử thần.

Long Vương nghe vậy sắc mặt cũng âm trầm xuống, nhìn vào hai mắt Hiên Viên, trên mặt bỗng nhiên xuất hiện một tiếng cười lạnh: "Nhân Hoàng, Trẫm sẽ không giết ngươi, đúng như câu 'lưỡng quân giao chiến, không chém sứ giả', ngươi đã có gan đến đây, Trẫm cũng sẽ không làm gì ngươi.

Long tộc ta cũng sẽ không thần phục bất kỳ chủng tộc nào, dù có chiến đấu đến người lính cuối cùng, dù máu Long tộc nhuộm đỏ khắp Tứ Hải, Long tộc cũng tuyệt đối không thần phục bất kỳ chủng tộc nào!!!" Trên mặt hắn lộ ra một vẻ biểu cảm đại vô úy, hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng để cùng Nhân tộc cá chết lưới rách.

Ngay cả nếu thật sự máu Long tộc cạn kiệt, cũng sẽ không thần phục Nhân tộc!

Long tộc tuy đối với Nhân tộc mà nói còn quá yếu kém, cho nên

dẫn đến Long Vương trước đó các loại nhẫn nhượng Hiên Viên, nhưng điều đó không có nghĩa là Nhân tộc có thể yêu cầu Long tộc thần phục!

Nếu chỉ là một số yêu cầu nhỏ, Long Vương sẽ không từ chối, Long tộc cũng sẽ không phản kháng.

Nhưng loại chuyện liên quan đến sự phát triển và tôn nghiêm của toàn bộ Long tộc trong tương lai, Long Vương đương nhiên sẽ không dung thứ, cũng sẽ không nhượng bộ nữa.

"Tốt!

Tốt một cái Long tộc!" Hiên Viên cũng từ trong miệng Long Vương nghe ra ý chí kiên quyết của đối phương, trong lòng cũng đã quyết tâm phải tiên phong đả kích Long tộc.

Long tộc tuy phần lớn có thể như Long Vương không sợ chết, nhưng hắn thật sự không tin Long tộc sẽ thật sự toàn bộ không sợ chết!

Vậy thì giết sạch những Long tộc không sợ chết đó, cuối cùng để lại những Long tộc sợ chết ra thống trị Tứ Hải!!!

Chiêu này, trăm lần thử trăm lần linh nghiệm, cũng là chiêu số đơn giản nhất.

Đương nhiên, hậu quả cũng rất lớn.

Dù sao chư thiên Thần Thánh cũng không thể đứng nhìn Nhân tộc cứ như vậy đánh bại Long tộc, cuối cùng chắc chắn sẽ ra tay.

Cho nên, Hiên Viên không động thì thôi, một khi động thì phải nhanh chóng đánh tan toàn bộ Long tộc, đánh cho Long tộc thần phục!

Tuyệt đối không thể trì hoãn, một khi trì hoãn thì tình hình sẽ không giống nữa.

Lần này đối phó Long tộc không giống như trước đây đối phó Xích Vưu và những người khác, chỉ tùy tiện động tay là được.

Hiên Viên sau khi để lại một câu nói cứng rắn, liền rời khỏi nơi đây, vẻ mặt hắn băng lãnh mà tàn nhẫn.

Vốn dĩ muốn không chiến mà khuất phục quân địch, nhưng Long tộc lại dám mạo hiểm cái chết chống cự đến cùng!!!

Tất cả những điều này, đều khiến Hiên Viên vô cùng phẫn nộ.

Tuy điều này cũng coi như là chuyện nằm trong dự liệu, nhưng khi tất cả những điều này thực sự đến, trong nội tâm Hiên Viên vẫn có cảm xúc phẫn nộ.

Chương 344

Đương nhiên, cũng có thể hiểu được Long Vương từ chối, nếu là hắn cũng sẽ từ chối như vậy.

Nhưng lập trường khác nhau, cho nên cách nhìn đương nhiên cũng không giống nhau...

Trong Long Hoàng Cung.

Long Vương và Tứ Hải Long Vương trước đó đều tụ tập đông đủ.

Long Vương Nam Hải Chúc Long là người đầu tiên không nhịn được hỏi: "Bệ hạ, Nhân Hoàng kia rốt cuộc cuối cùng đã nói gì?" Ba Long Vương khác cũng đều lần lượt nhìn về phía Long Vương, mong chờ câu trả lời của Long Vương.

Long Vương nghe vậy thở dài một tiếng, nói: "Còn có thể là gì, chẳng qua là những lời đã nói trước đó thôi." "Vậy Bệ hạ đã từng đáp ứng hắn sao?!" Mấy con Long khác lập tức hỏi.

"Đương nhiên là không!

Nhân tộc tuy mạnh, nhưng Long tộc cũng không phải dễ đối phó!

Nhân Hoàng hắn muốn Long tộc thần phục, chỉ dựa vào cái lưỡi nhỏ bé sao?

Sao có thể chứ!" Long Vương đương nhiên quát nạt.

Hắn đối với mấy thuộc hạ của mình lại còn hỏi chuyện này mà cảm thấy kinh ngạc, ít nhất bản thân hắn tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện đầu hàng đó.

Xem ra là hòa bình quá lâu, đã khiến mấy Long Vương này yếu

mềm rồi.

"Bệ hạ uy vũ!!!" Long Vương Nam Hải Chúc Long không nhịn được hét lớn một tiếng, trong lòng một cỗ cảm xúc dâng trào mà sinh ra.

"Bệ hạ uy vũ!!!" Long Vương Tây Hải Thanh Long, Long Vương Bắc Hải Băng Di, cùng với Long Vương Đông Hải Thương Long đều không nhịn được hét lớn.

Nghe tiếng hét của mấy phụ tá đắc lực phía dưới, Long Vương mơ hồ cảm thấy mình dường như đã trở về trước kia.

Trong cái niên đại đó, mình dường như cũng như Hiên Viên bây giờ phong mang tất lộ, có một loại ảo giác rằng thiên hạ đều quy về tay mình!

Đúng vậy, ảo giác!

Hắn rất rõ ràng biết đó là ảo giác, sau này mình chẳng phải đã trở thành quân cờ trong cuộc tranh đấu giữa Ma và Đạo sao, khiến Long tộc suýt nữa diệt vong.

Chỉ suýt chút nữa, Long tộc đã trở thành như hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân bây giờ.

Nhưng may mắn là lúc đó bản thân mình đã lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ngã, từ đó một hơi bảo toàn toàn bộ Long tộc.

Nhân quả tội nghiệt xưa nay chưa từng là cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

Cái thực sự đè chết lạc đà là tu vi, là cường giả đỉnh phong!

Sở dĩ hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân thất bại vào lúc đó, chẳng phải vì đã mất đi cường giả cảm ngộ Hỗn Nguyên Chân Ngã sao.

Tuế nguyệt quá khứ đang nhanh chóng trôi qua trong mắt hắn.

Cuối cùng hai mắt Long Vương trở nên kiên định khó hiểu, vô cùng sắc bén.

Khoảnh khắc này, khí thế của Long Vương đạt đến đỉnh phong, thuận lý thành chương đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Trong lúc nhất thời, Tứ Hải vì thế mà hoan hỉ.

Tứ Hải Long Vương nhìn nhau một cái, trong hai mắt đều tràn đầy kinh ngạc về việc tu vi của Long Vương đột phá.

Cảnh này, quá đỗi chấn động.

Chỉ trong một niệm, liền có thể đột phá giới hạn tu vi của bản thân, từ đó đạt đến cảnh giới đỉnh phong của Hồng Hoang!

Đúng vậy, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ chính là cảnh giới đỉnh phong giai đoạn hiện tại trong Hồng Hoang!

Sinh linh đạt đến cảnh giới này, trong Hồng Hoang là đếm trên đầu ngón tay.

"Trẫm!

Lần này, muốn đoạt lại tất cả những gì Long tộc đã mất!

Nhưng điều này cũng không thể thiếu sự giúp đỡ của chư vị!" Trong hai mắt Long Vương có từng trận tinh quang lóe lên, dường như toàn bộ thiên địa đều ẩn chứa trong hai mắt hắn.

"Long tộc giờ đây đã đến thời khắc dầu sôi lửa bỏng!

Hiên Viên tặc tâm bất tử, vọng muốn lệnh Long tộc thần phục!

Trẫm đã cự tuyệt hắn, Nhân tộc tất sẽ cử đại quân, ý đồ trấn áp bọn ta!!!" "Các đệ tử Long tộc, các ngươi, có bằng lòng để Nhân tộc đứng trên đầu Long tộc không?!" "Các ngươi có bằng lòng để Long tộc thần phục dưới chân Nhân tộc không?!" Thanh âm của Long

Vương truyền khắp Tứ Hải, vùng Tứ Hải rộng lớn vô biên, nhưng lúc này lại phẳng phất như nằm dưới chân Long Vương.

"Không bằng lòng!

Không bằng lòng!!!" "Bọn ta không không bằng lòng!!!" "Bọn ta tử chiến!!!" "Máu chưa cạn!

Thề không quay về!!!" "Muốn Long tộc thần phục sao?!

Vậy thì hãy bước qua thi thể của bọn ta trước đã!!!" "Ta tuy già, nhưng vẫn là sinh linh Long tộc!!!" "Bất tử bất hưu!

Bất tử bất hưu!!!" Từng đạo thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, vô số Long tộc trong Tứ Hải sau khi nghe tin tức này, đều nộ phát xung quan.

Đối mặt với tất cả những điều này, bọn họ kiên quyết không đồng ý!

Bọn họ đã co rúm trong Tứ Hải vô số năm rồi, đã sớm coi vùng Tứ Hải là nhà của mình.

Nhưng bây giờ, Nhân tộc muốn xâm nhập vùng Tứ Hải, hơn nữa còn lớn tiếng yêu cầu bọn họ thần phục Nhân tộc, điều này đối với bọn họ mà nói, còn khó chấp nhận hơn cả việc giết chết bọn họ.

Cho nên, đối mặt với tất cả những điều này, đương nhiên phải đứng dậy phản kháng, bất tử bất hưu!!!

Những thanh âm này, vốn dĩ chỉ vang vọng trong một vùng biển.

Nhưng không hiểu sao, lại có thể rõ ràng vô cùng truyền vào hai tai Long Vương.

Long Vương thân ở Long Hoàng Cung, nghe thấy tiếng gầm thét của các đệ tử Long tộc trong Tứ Hải, trong lòng lập tức cảm động.

"Long tộc!

Vẫn còn cứu!!!" Trong hai mắt Long Vương lóe lên một trận quang mang, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn tất cả những điều trước mặt, trong lòng tràn đầy may mắn.

Bấy nhiêu năm qua, các đệ tử Long tộc đã sớm chìm đắm trong vinh quang của ngày xưa.

Từng người từng người một đều cho rằng sau khi thành tựu Hỗn Nguyên thì có thể nằm dài trên công lao mà ăn bám, cho nên mới dẫn đến việc thế lực Long tộc bị phản siêu nhanh chóng, ngay cả với hai tộc Vu Yêu cũng đã có một khoảng cách không nhỏ.

Nhưng hiện giờ, cùng với sự thay đổi lớn trong tâm cảnh của Long Vương, khi tu vi đột phá, toàn bộ Long tộc cũng bắt đầu thay da đổi thịt.

Các loại hư ảnh từ trong cơ thể Long Vương thăng lên, tổng cộng có mười hai đạo thân ảnh, mỗi một đạo thân ảnh bên trong đều ẩn chứa khí tức khủng bố vô cùng.

Cảnh này cực kỳ chấn động!

Ngay cả Tứ Hải Long Vương cũng bị cảnh này làm cho kinh hãi!

Ngay cả bọn họ cũng từ tận đáy lòng bị chấn động.

Cùng là cường giả Hỗn Nguyên, chênh lệch lại lớn đến như vậy!

"Bệ hạ, thần uy cái thế!!!" "Bệ hạ, thần uy cái thế!!!" Từng tiếng gầm thét truyền đến, uy thế trên người Long Vương càng thêm cường hãn.

Từng đạo từng đạo, từng trận từng trận...

Lần này, Nhân tộc muốn khiến Long tộc thần phục, đoạt khí vận Long tộc, bá chiếm Tứ Hải Long tộc, thu tộc nhân Long tộc làm binh lính chinh chiến tứ phương.

Từ góc độ của Long tộc mà nói, Nhân tộc không nghi ngờ gì chính là một trong những phản diện!

Nhưng nếu từ góc độ của Nhân tộc mà nói, Hiên Viên chính là một đại hùng chủ!

Là một vĩ nhân khai thác cương thổ!

Trong Hồng Hoang không nói đúng sai, chỉ nói thực lực.

Có thực lực thì có đủ lợi ích, không có thực lực thì không có lợi ích.

Tất cả mọi thứ, đều chỉ là thực lực lên tiếng mà thôi.

Trong Nhân tộc.

Từng tôn môn đồ Phật môn từ bi thiện mục đi lại trong các quốc gia Nhân tộc, tuyên dương giáo nghĩa Phật môn, quảng thu đệ tử thiên hạ.

Từng vị đệ tử tiên gia tiên phong đạo cốt phiêu tán khí tức phiêu diệu, tuyên dương sự cường đại của tiên đạo.

Trong Nhân tộc, không ít tộc nhân đã bắt đầu gia nhập vào hai bên, tham ngộ Phật Đạo và Tiên Đạo.

Chẳng qua mục đích của tuyệt đại đa số người trong đó đều rất rõ ràng, đó chính là hướng đến hai đại đạo, chứ không phải thật sự muốn gia nhập Phật môn hay Tiên môn.

Nhiều nhất cũng chỉ là treo một cái danh hiệu trong đó mà thôi.

Đối với tất cả những điều này xảy ra, chư Vương Nhân tộc cũng không hề từ chối.

Nguyên nhân chính là Phật môn cũng được, Tiên môn cũng vậy, chung quy đều là một thế lực, tuy so với Nhân tộc thì kém xa, nhưng cũng mạnh hơn rất nhiều so với thế lực bình thường.

Trong Lạc Dương.

Từng tầng pháp trận chồng chất lên nhau, cùng nhau tạo thành một thần trận to lớn như vậy.

Trong Hoàng thành.

"Bệ hạ, bây giờ Tiên môn và Phật môn đang truyền đạo trong Nhân tộc ta, có cần ngăn chặn và ngăn cản việc họ mê hoặc con cháu Nhân tộc không?" Một vị đại thần mặt đầy lo lắng, chậm rãi nói.

"Không cần, chỉ là chút tiểu đạo thôi, lần này tiến công Long tộc, cũng phải để bọn họ góp một phần sức lực, nếu không, đến lúc đó sẽ cấm toàn bộ Tiên môn và Phật môn." Hiên Viên hai mắt lạnh lùng vô cùng, trong đó có thần vận lóe lên, tất cả đều không thể thoát khỏi hai mắt hắn.

Thân là Nhân Hoàng, tự đương thừa thiên pháp địa, chư pháp bất xâm, gia sự bất tịch (không để việc nhà quấy nhiễu).

Ý của hắn rất rõ ràng, đó chính là nếu đối phương có thể vì ta mà sử dụng, thì cứ giữ lại bọn họ, cũng để bọn họ lớn mạnh thêm một phần.

Nhưng nếu đối phương vẫn không chịu giúp hắn, thì chỉ có thể đuổi tất cả đối phương ra khỏi Nhân tộc.

Tất cả mọi thứ trên thế gian khi rơi xuống phàm trần, cuối cùng cũng chỉ hiển hóa ra một thân ảnh.

Đó chính là cái chết...

"Nhưng thưa Bệ hạ, chuyện Ma Môn không thể không phòng a!!!" Vị đại thần kia lại một lần nữa bước ra hàng, cúi mình vái, nói.

Lời hắn nói chính là về cuộc phản loạn của tộc Cửu Lê năm xưa, phía sau có bóng dáng Ma Tổ, có cái bóng của Ma Môn.

Có thể nói, La Hầu đã sử dụng một số thủ đoạn cực kỳ ác độc để khống chế những Nhân tộc này.

Cho nên, mới trấn áp bọn họ cùng một lúc, nếu không thì không cần trấn áp, thật sự chỉ cần trấn áp một mình Xích Vưu là đủ rồi.

Cũng chính là lấy gương để cảnh cáo.

"Không sợ, thủ đoạn của Ma Tổ, bọn họ cũng không thể học được!" Hiên Viên xua tay, ý bảo không có gì đáng nói.

Trong Hồng Hoang có thể làm được như La Hầu, sử dụng thủ đoạn đặc biệt để trấn áp cả cường giả Hỗn Nguyên, đó là chính thức chỉ có một người này.

Ít nhất hắn ngoài việc nghe nói La Hầu có thể làm được ra, cũng chưa từng nghe nói bất kỳ ai khác.

Ngay cả Phật môn nổi tiếng với đạo mê hoặc cũng không thể nào mê hoặc được một tôn cường giả Hỗn Nguyên. ...

"Bây giờ không bàn chuyện Ma Môn, hãy bàn chuyện Long tộc, Long tộc thà chết không hàng, tuy là hán tử, nhưng trên chiến trường, mới có thể thực sự thấy được phân định!

Hiện tại tất cả những điều này, chẳng qua chỉ là hư vọng mà thôi!

Chư quân, điều động tướng sĩ dưới trướng, theo Trẫm thảo phạt Long tộc!!!" Hiên Viên chấp tay đứng, uy thế to lớn chấn động tứ phương.

Toàn bộ Nhân Đình lúc này người cũng ngày càng ít đi, dần dần chỉ còn lại một mình Hiên Viên.

"Tội nghiệt lớn này, cứ để một mình ta gánh vác vậy..." Nói xong câu này, hắn lắc đầu, rời khỏi nơi đây, đi đến trong Hỗn Độn.

Ma Môn đáng chết kia, trước đây lại dám chọc giận Nhân tộc,

thậm chí trực tiếp can thiệp vào nội chính của Nhân tộc!

Điểm này, là điều khiến Hiên Viên bất mãn và phẫn hận nhất.

Thua cuộc có thể làm lại, nhưng có những thứ một khi đã mất đi thì sẽ không bao giờ quay lại nữa...

Cho nên, lần này, hắn là đi tìm La Hầu.

Trước đây bận rộn công việc, cho nên không triệu tập đi tìm La Hầu.

Huống chi thân ảnh của La Hầu cũng phiêu hốt bất định, không có một nơi ổn định để dừng chân.

Ngay cả khi có Ma Vực tồn tại, La Hầu cũng không nhất định là ở trong Ma Vực.

Huống chi La Hầu còn là một cường giả Hỗn Nguyên cực kỳ cường đại!

Hỗn Độn, vực ngoại Ma Vực.

Vầng mặt trời màu đỏ kia treo cao trên bầu trời, nhuộm toàn bộ bầu trời thành một màu huyết sắc.

Đây không phải là thái dương thực sự, mà là Ma Nhật.

Là thái dương của Ma tộc, cũng là hạch tâm năng lượng của Ma tộc.

Từng vầng ma khí không ngừng truyền ra từ bên trong, đạo này tiếp đạo kia, vầng này tiếp vầng kia.

Đây chính là Ma Nhật được tạo ra khi La Hầu hóa thành Ma Vực.

Chẳng qua dù sao tu vi còn nông cạn, bản nguyên cũng không thâm hậu như Bàn Cổ.

Cho nên Ma Vực này nói là ở trong Hỗn Độn, trên thực tế cũng là

dựa vào Hồng Hoang mà sinh ra, bản nguyên vốn dĩ là dựa vào Hồng Hoang mà tồn tại, hơn nữa giới này cũng không phải là một giới hoàn thiện lắm...

Vùng cực Bắc.

Một vùng khí tức chết chóc tràn ngập toàn bộ Cảnh Giới Tử Vong, một thân ảnh quỷ dị mà chết chóc bỗng nhiên hình thành, chính là thân ảnh của Tử Vong Thần Ma.

Chương 345

"Thời khắc gian nan này, tự nhiên là lúc bọn ta xuất thế..." Tử Vong Thần Ma nhìn về phía trung tâm Hồng Hoang, mơ hồ cảm nhận được một thế đại tranh sắp đến.

Kể từ khi Bàn Cổ đánh giết ba nghìn Đại Đạo Thần Ma, cho dù Đại Đạo Thần Ma sống lại, phần lớn cũng chỉ ẩn mình không xuất hiện, rất ít khi đến Hồng Hoang tranh phong.

Mà Tử Vong Thần Ma dù trong khoảng thời gian này không gây ra chuyện gì, nhưng vong linh trong Cảnh Giới Tử Vong của hắn cũng ngày càng nhiều.

Những vong linh này phần lớn đều là hình thái chân linh, lúc ban đầu bị Tử Vong nuốt chửng để tăng cường Đạo Vận Tử Vong.

Tuy nhiên bây giờ, những chân linh này lại không bị Tử Vong Thần Ma nuốt chửng, mà dần dần biến thành từng tôn thân ảnh cường đại vô cùng, tất cả mọi thứ, cuối cùng cũng chỉ là từ tử vong biến thành khôi lỗi của Tử Vong Thần Ma mà thôi.

Những sinh linh này từng người từng người một từ trạng thái tử vong ban đầu xuất hiện, rồi trở lại thành quân đoàn vong linh cường đại của Tử Vong Thần Ma.

Chẳng qua thực lực của quân đoàn vong linh này thật sự không đáng nói, cường giả mạnh nhất cũng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên mà thôi.

Nhưng điều này không ngăn cản ý định phát triển một quân đoàn vong linh của Tử Vong Thần Ma.

Đợi đến khi quân đoàn này thực sự có thể đứng dậy, đến lúc đó có

chuyện gì thì cứ để quân đoàn này đi xử lý.

Hơn nữa không thể chuyện gì cũng do chính hắn tự mình đi xử lý.

Tuy nói hiện giờ thực lực có chút thấp kém, nhưng sau này chưa chắc đã còn thấp kém như vậy.

Thật sự không được, Tử Vong Thần Ma có thể tự mình ra tay đi giết chết một cường giả Hỗn Nguyên, rồi cướp lấy chân linh của kẻ đó vào tay mình, rồi chuyển hóa thành thống soái vong linh của mình, điều này đều có thể làm được.

Tiếp đó, thân ảnh của Tử Vong Thần Ma tiêu tán không còn, một đạo khí tức chết chóc từ đây bay thẳng lên trời...

Một nơi đen tối.

Bên trong lại tràn ngập vô tận quang minh.

Trong quang minh hiển nhiên chính là Quang Minh Thần Ma.

Thân ở quang minh, chân đạp hắc ám!

Đây chính là Quang Minh Thần Ma hiện nay!

Trên mặt Quang Minh Thần Ma lộ ra một tia hỉ ý, hắn cuối cùng đã lĩnh ngộ được một tia ảo diệu từ trong đó!

Đó là sự mỹ diệu của việc chưởng khống đại đạo đối lập của mình!

Nếu hắn lúc nào đó thực sự có thể chưởng khống Hắc Ám Đại Đạo, đến lúc đó cảnh giới tu vi của hắn sẽ không biết đạt đến cảnh giới nào!

Hắc ám và quang minh tuy đối lập nhau, nhưng lại nương tựa nhau mà sinh.

Hắc ám đến cực điểm, đó chính là quang minh, quang minh đến

cực điểm cũng là hắc ám.

Hai bên chuyển hóa lẫn nhau, sinh sôi không ngừng.

Kể từ ngày nhìn thấy Đế Tuấn miểu sát Hắc Ám Thần Ma, Quang Minh Thần Ma quay đầu lại trong lòng đã tràn đầy kinh hãi.

Bởi vì chiến lực của hắn vẫn luôn ngang ngửa với Hắc Ám Thần Ma, khó phân thắng bại.

Đế Tuấn có thể miểu sát Hắc Ám Thần Ma, đương nhiên cũng có thể miểu sát hắn!

Vốn dĩ nên được Thiên Đình tôn làm khách quý, lúc này lại sa sút đến mức này, chỉ có thể vướng víu với những Phật môn không thành khí ở phương Tây.

Đối mặt với tất cả những điều này, Quang Minh Thần Ma cực kỳ không cam lòng.

"Ha ha ha ha..." Quang Minh Thần Ma phát ra một tràng cười ngạo nghễ, hiển nhiên là cực kỳ hưng phấn.

"Ta chân đạp hắc ám, thân ở quang minh!

Đợi đến khi ta chưởng khống quyền năng Hắc Ám Đại Đạo!

Sẽ có thể thành tựu Thần Ma mạnh nhất!!!" Quang Minh Thần Ma mơ hồ cảm giác được nếu bản thân thật sự có thể chưởng khống hắc ám, thì bản thân tất sẽ trở thành một tồn tại cực kỳ cường đại, không nói đến việc có thể trở thành tồn tại như Bàn Cổ.

Nhưng đăng đỉnh Đại Đạo Thần Ma thì chắc hẳn không có vấn đề gì!

Đương nhiên, những lời hắn nói trước đó cũng có chút khoa trương rồi.

Dù sao hắn cho dù thật sự chưởng khống sức mạnh hắc ám, hắc

ám và quang minh dung hợp cũng chưa chắc đã có thể địch lại những Đại Đạo Thần Ma khác.

Còn về Ngũ Đại Chí Cao?

Thì tất nhiên là không địch lại!

Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo đó thật sự từ căn nguyên đã mạnh hơn xa so với Đại Đạo Thần Ma bình thường, căn bản không phải Thần Ma phổ thông có thể sánh bằng.

Ngay cả Quang Minh Thần Ma loại Thần Ma thượng vị này, cũng là như vậy...

Tuy nhiên, ngay khi Quang Minh Thần Ma đang điên cuồng cười lớn, đột nhiên một trận khí tức tử vong truyền đến, trong nháy mắt quét sạch không gian này, khiến toàn bộ không gian trên dưới đều tràn ngập khí tức tử vong cường liệt!

Sắc mặt Quang Minh Thần Ma đột nhiên biến đổi, mặt lộ vẻ kinh khủng nhìn về phía đạo khí tức tử vong kia, không thể tin được run rẩy nói: "Ngươi...

Ngươi...

Ngươi làm sao tìm được đến đây?!" Nơi hắn đang ở không phải là nơi dễ tìm, đây là tồn tại tối tăm nhất trong Hỗn Độn!

Đây là khu vực ngăn cách giữa vũ trụ Hỗn Độn Hồng Hoang và một thế giới Hỗn Độn khác!

Nơi đây không có bất kỳ quang mang nào tồn tại!

Chỉ có một vùng hắc ám!

Quang Minh Thần Ma chính là dự định trong môi trường này triệt để lĩnh ngộ Hắc Ám Đại Đạo!

Chỉ có cực hạn hắc ám, mới có thể giúp hắn che chắn vẻ vĩ đại

quang minh của bản thân, mà đi lĩnh ngộ chân lý của hắc ám.

Theo lý mà nói, không ai có thể tìm đến nơi này, nếu Bàn Cổ tìm đến, thì Quang Minh Thần Ma sẽ không hề có chút kinh ngạc nào, nhưng hiện tại đến không phải là Bàn Cổ, mà là Tử Vong Thần Ma.

Kẻ đối đầu trong Hỗn Độn ngày xưa!

"Sao, rất kinh ngạc sao?" Trên mặt Tử Vong Thần Ma hiện lên một tia ý cười thích thú, đùa cợt nhìn Quang Minh Thần Ma trước mặt.

Hắn cũng không ngờ, tên này trước mặt lại chết tiệt đi học Hắc Ám Đại Đạo!

Điều này quả thực là kỳ tích!

Nếu để những Đại Đạo Thần Ma khác biết được, e rằng sẽ phải cười chết Quang Minh Thần Ma mất thôi.

Hành động này của Quang Minh Thần Ma có thể nói là đã phản bội Đại Đạo Quang Minh của chính mình a!

Sắc mặt Quang Minh Thần Ma tái xanh, âm trầm nhìn về phía Tử Vong Thần Ma mặt đầy ý cười đối diện, lạnh lùng nói: "Ngươi đến đây làm gì, có chuyện gì sao?" "Ha ha ha ha...

Ngươi nói chuyện gì vậy, không có việc gì chẳng lẽ không thể đến đây sao?

Nơi đây là Hỗn Độn a, chứ không phải địa bàn của ngươi!" Tử Vong Thần Ma điên cuồng cười lớn nói.

Đúng vậy, đây là Hỗn Độn.

Tuy là nơi giao giới của hai Hỗn Độn, nhưng nói là Hỗn Độn cũng không có vấn đề gì.

"Ngươi nếu vô sự, vậy ta đi đây." Quang Minh Thần Ma lười

biếng không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn, trực tiếp lạnh lùng nói.

Hắn biết đối phương đến tìm mình chắc chắn là có chuyện cần, nếu không thì sao có thể chạy đến nơi này chứ.

Nhưng đối phương đã đến, lại nhìn thấy cảnh này của mình, có chuyện gì đương nhiên cũng phải nói chuyện một chút.

"Đừng vội, lần này đến là để kết minh với ngươi, thế nào?" Tử Vong Thần Ma mặt tươi cười nói.

Loại biểu cảm này đại diện cho Tử Vong Thần Ma, lại có thể phát ra nụ cười thân thiện như vậy, nụ cười này cực kỳ quỷ dị, cũng cực kỳ khiến người khác chấn động.

"Kết minh?

Ngươi và ta ngày xưa vốn như nước với lửa mà..." Quang Minh Thần Ma có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn lạnh lùng nói.

Đúng như lời hắn nói, ngày xưa như nước với lửa, bây giờ lại làm sao có thể kết minh được.

"Sở dĩ ngươi ở nơi đây lĩnh ngộ Hắc Ám Đại Đạo, chắc hẳn cũng là ngươi đã biết Hỗn Hoang bây giờ không phải do bọn ta Thần Ma khống chế, vì thế ngươi không cam lòng, đến đây hy vọng có thể lĩnh ngộ Hắc Ám Đại Đạo, từ đó thoát khỏi trói buộc Đại Đạo, bước lên cảnh giới cao hơn, ta nói đúng chứ..." Tử Vong Thần Ma hai mắt nhìn thẳng vào hai mắt Quang Minh Thần Ma, nhàn nhạt cười nói.

"Đúng, nhưng thì sao chứ?" Quang Minh Thần Ma không hề che giấu nói.

"Nếu đã như vậy, vì sao bọn ta không thể cùng nhau liên thủ, cùng đối địch đây?" Tử Vong Thần Ma lại hỏi.

Nếu không phải vì hiện tại Hồng Hoang quá nguy hiểm, đã không còn là Hỗn Độn mà bọn họ Thần Ma có thể khống chế như xưa, hắn lại làm sao có thể đến tìm Quang Minh Thần Ma liên minh.

Kỷ nhiên hiện tại không có cách nào tái hiện sự hoành hành giữa Hỗn Độn như ngày xưa, vậy thì cũng chỉ có thể một lần nữa liên hợp với chúng Thần Ma, từ đó hình thành một cổ sức mạnh áp đảo để áp chế các sinh linh trong Hồng Hoang.

Thân là Đại Đạo Thần Ma, nay lại bị những cái gọi là Tiên Thiên Thần Thai Thánh và Hậu Thiên sinh linh kia áp chế, điều này làm sao Tử Vong Thần Ma có thể cam tâm chịu đựng tất cả!

Tiên Thiên Thần Thai Thánh là cái gì?

Đó là tàn niệm của bọn Thần Ma kết hợp với một số sự vật trong Hồng Hoang thiên địa mà hợp thành!

Ngay từ đầu đã nhận được ân trạch của Thần Ma!!

Vì vậy mới khiến cho thiên phú căn nguyên của những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia khác thường!

Đây chính là nguyên nhân vì sao thực lực của Tiên Thiên Thần Thai Thánh lại cao hơn Hậu Thiên sinh linh rất nhiều!

Đương nhiên, Nhân tộc không nằm trong số đó.

Mà Long tộc trông có vẻ là Hậu Thiên sinh linh, nhưng thực tế, mấy con rồng kia đều là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, hơn nữa những sinh linh đầu tiên trong Long tộc cũng đều là hậu duệ của Bàn Cổ huyết mạch lưu lại.

Huyết mạch Bàn Cổ ư!

Đó là sự tồn tại như thế nào?

Đó là sự tồn tại có căn nguyên có thể còn cao hơn cả Tiên Thiên

Thần Thai Thánh!

Đây cũng là lý do vì sao Đế Tuấn có thể đứng trên đỉnh Hồng Hoang!

Bởi vì trong cả Hồng Hoang, có rất nhiều người là hậu duệ của Bàn Cổ, và những truyền thừa Bàn Cổ mà họ kế thừa cũng khác nhau!

Ví dụ như Tam Thanh do Nguyên Thần hóa thành!

Tam Thanh tuy đã lâu không xuất thủ, nhưng trong cả Hồng Hoang cũng không ai dám nghi ngờ thực lực của họ!

Nếu không có chút thực lực làm nền tảng, thì làm sao họ có thể nắm giữ vững chắc Bất Chu Sơn của Hồng Hoang đây?!

Đã sớm bị người khác cướp mất rồi!

Mà cho đến nay họ vẫn chưa bị thanh trừng, từ đó cũng có thể thấy được thực lực của ba huynh đệ này.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất cũng là vì Tam Thanh giao hảo với Thiên Đình, lại giao hảo với Nhân tộc, quan hệ với Vu tộc cũng không quá tệ, ba môn Nhân, Xiển, Tiệt do họ sáng lập cũng không phải dạng vừa.

Mà Nguyên Thần tuy trọng yếu, nhưng Thần Vận không nghi ngờ gì chính là ý thức chủ quan của Bàn Cổ!

Hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất hóa thành mới cường đại đến vậy!

Thậm chí Đế Tuấn trực tiếp đăng đỉnh Thiên Đế!

Ngay cả Hồng Hoang trước kia, Đế Tuấn, Thái Nhất cũng vẫn có thể ngay từ đầu áp chế Bàn Cổ Tam Thanh, khiến ba người kia e ngại không thôi.

Cuối cùng cũng chỉ vì Tam Thanh thành Thánh, cho nên mới khiến

Đế Tuấn, Thái Nhất bị Tam Thanh vượt qua.

Trong Hồng Hoang hiện tại, với sự tồn tại của Diệp Hiên, suy nghĩ của Hồng Quân đã bị đánh tan hoàn toàn, điều này mới khiến vạn tộc vạn linh trong Hồng Hoang có đất sống để phát huy.

Không còn là cái Hồng Hoang Thánh Nhân ngày xưa nữa!

Hồng Hoang phải trăm hoa đua nở!

Trăm nhà tranh tiếng!

Quang Minh Thần Ma nghe xong lời ấy, nghĩ đến cảnh tượng bị Đế Tuấn sỉ nhục ngày xưa, trong lòng lập tức cũng muốn đồng ý.

Nhưng chợt nghĩ lại, tên gia hỏa này trước kia ở giữa Hỗn Độn là kẻ thù thực sự của mình!

Vậy lời nói của đối phương có thể tin được không?!

Tử Vong Thần Ma thấy vẻ nghi ngờ trên mặt Quang Minh Thần Ma, trong lòng chợt hiểu ra, bèn cười nói: "Lừa ngươi thì Ngô có lợi ích gì?

Huống hồ, chúng ta là Đại Đạo Thần Ma, đương nhiên không thèm nói dối!" Những Đại Đạo Thần Ma khác có lừa người hay không thì Ngô không dám chắc, nhưng Ngô tuyệt đối có thể đảm bảo mình ít nhất sẽ không đi lừa người!

Quang Minh Thần Ma nghe vậy, lúc này mới gật đầu, chấp thuận nói: "Được!

Nếu ngươi muốn kết minh, vậy trước tiên nói rõ, ai làm minh chủ!" Đã lấy danh nghĩa Đại Đạo Thần Ma ra để nói chuyện, y tự nhiên tin tưởng đối phương.

"Ha ha ha ha....." Tử Vong Thần Ma nghe vậy cười lớn không dứt, ánh mắt nhìn Quang Minh Thần Ma như đang nhìn một kẻ ngu xuẩn.

“Ngươi nghĩ thực lực của ngươi có thể đảm đương vị trí minh chủ này sao?!” Trong giọng nói của Tử Vong Thần Ma tràn đầy ý trêu tức.

Y không ngờ Quang Minh Thần Ma lại ngu ngốc đến vậy!

Tên gia hỏa này năm xưa rốt cuộc làm sao có thể chiến đấu với Hắc Ám Thần Ma mà bất phân thắng bại?

Chẳng lẽ thật sự dựa vào sự ngu ngốc?!

“Tử Vong!!!

Ngươi có ý gì?!” Quang Minh Thần Ma như chịu sỉ nhục lớn, sắc mặt vô cùng khó coi, điên cuồng gầm rống với Tử Vong Thần Ma.

“Quang Minh!

Ý của Ngô rất rõ ràng!

Chính là thực lực của ngươi không đủ!

Vị trí minh chủ này tạm thời do Ngô đảm nhiệm!

Chương 346

Sau này nếu Hủy Diệt Thần Ma phục tô, vị trí minh chủ này đương nhiên sẽ trả lại cho y!!!" Giọng nói trịnh trọng của Tử Vong Thần Ma vang lên, chậm rãi nói.

Trong lời nói của y tràn đầy sự khinh thường đối với thực lực yếu kém của Quang Minh Thần Ma, nhưng những gì y nói đều là sự thật, điều này khiến Quang Minh Thần Ma cũng không thể phản bác.

Dù sao những lời đối phương nói đều là thật mà!!!

Vừa nghĩ đến điểm này, Quang Minh Thần Ma liền khó chịu như ăn phải phân.

Nhưng miệng y đương nhiên sẽ không thừa nhận thực lực của mình không đủ, thế là y gầm rống lên: "Tử Vong!!!

Thực lực của Ngô có đủ hay không, không phải ngươi nói là được!

Đến đây một trận đi!!!

Hôm nay không phải lúc ở Hỗn Độn ngày xưa!!!" Nói rồi, khí tức quang minh trên người y bùng nổ, lập tức xua tan hoàn toàn một vùng bóng tối xung quanh, nhất thời, trong kẽ nứt của thế giới Hỗn Độn xuất hiện lượng lớn ánh sáng!!

Từng luồng ánh sáng chiếu rọi kẽ hẹp này sáng ngời vô cùng.

Khắp nơi đều tràn ngập sức mạnh quang minh!

Từng luồng sức mạnh quang minh điên cuồng bắt đầu tuôn chảy!!!

"A a ha ha ha ha....." Tử Vong Thần Ma thấy vậy điên cuồng cười

lớn!

Từng trận sức mạnh tử tịch điên cuồng tuôn chảy!

Sức mạnh của Tử Vong và Tịch Diệt không ngừng xuất hiện, từ trên người Tử Vong Thần Ma nhanh chóng tuôn ra khắp nơi!

Oong oong oong!!!

Sức mạnh tử tịch cường đại mà khủng bố không ngừng tràn ngập toàn bộ khu vực quang minh.

Vùng ánh sáng kia như chịu ảnh hưởng của thiên địch nào đó, bắt đầu không ngừng co rút, không ngừng thu hẹp.

Sức mạnh tử tịch đang hủy diệt và đồng hóa tất cả!!!

Từng mảng quang minh không chịu nổi một đòn trước tử tịch!

Nhanh chóng bị nuốt chửng, bị đồng hóa, sinh sôi sức mạnh tử tịch đó!

Rất nhanh, khí tức tử vong liền bao trùm Quang Minh Thần Ma.

"Đáng ghét!!" Trong mắt Quang Minh Thần Ma hiện lên vẻ kinh hãi, vội vàng vung quyền về phía Tử Vong Thần Ma.

Oanh!

Cú đấm vạn trượng ánh sáng mang theo vô số quang minh bắn thẳng về phía Tử Vong Thần Ma!

"A a, không biết tự lượng sức mình....." "Ngươi tưởng chỉ có Hắc Ám mới là tử địch của ngươi sao?!" "Ngô là Tử Vong đó!!" "Tử Vong chôn vùi vạn vật đó!!" "Tử Vong Chi Liêm, thu hoạch quang minh!!" Trong ánh mắt Tử Vong Thần Ma tràn đầy sự khinh thường và thương hại, y nhìn Quang Minh Thần Ma trước mặt, ánh mắt tràn đầy sự thương xót đối với sự yếu ớt của đối phương.

Xoẹt!!!

Một lưỡi hái khổng lồ vô cùng hiển hiện từ trên không, trên đó tràn ngập khí tức tử vong vô tận.

Như thể Tử Thần thật sự đã giáng lâm vậy!

Muốn dùng lưỡi hái này thu hoạch tất cả sinh linh!!

Bao gồm cả Quang Minh Thần Ma!!!

Rầm rầm rầm!!!

Lưỡi hái trên không hung hăng vung xuống phía dưới, khí tức tử tịch mênh mông lập tức nghiền nát không chút lưu tình cú đấm tràn ngập quang minh kia!!!

"Tử Vong!!" Quang Minh Thần Ma gầm lên một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, y lại bị lưỡi hái tử vong kia chấn nhiếp đến mức không thể nhúc nhích!

Chiến lực giữa Thần Ma và Thần Ma, cũng là khác biệt một trời một vực!!!

Không nghi ngờ gì, Tử Vong Thần Ma đại diện cho tử vong chính là Thần Ma vĩ đại đứng trên đỉnh phong!!!

Là những Thần Ma đỉnh cấp gần như Luân Hồi, Quy Khư, chỉ đứng sau Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma!

Mà hiện tại, cũng chỉ là gần sau Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma mà thôi!

Ngay cả Luân Hồi Thần Ma cũng chưa chắc có thể đánh bại Tử Vong Thần Ma!

Bởi vì hiện tại trong Hồng Hoang thiên địa không chỉ có quyền năng Luân Hồi, quyền năng Tử Vong thậm chí từ một ý nghĩa nào đó

còn quan trọng hơn cả quyền năng Luân Hồi!!

Có sinh có tử mới có Luân Hồi!!!

Luân Hồi vốn xuất hiện giữa sinh tử!

"Hiện tại, ai mạnh ai yếu, đã rõ ràng chưa?" Tử Vong Thần Ma khóe miệng mang theo một tia trêu tức nhìn Quang Minh Thần Ma trước mặt, nếu đối phương còn cố chấp tiếp tục, vậy thì y cũng đành phải đưa gã sớm trở về với Đại Đạo, khiến gã lại lần nữa chìm vào ngủ say!

"……" Quang Minh Thần Ma im lặng không nói, nhưng cũng không còn nói ra lời mình mạnh hơn, hoặc nói Tử Vong Thần Ma không đủ mạnh.

Những điều này, Quang Minh Thần Ma đều không nói, từ đó có thể thấy, trong lòng y đại đa số là đã phục, nhưng miệng thì lại không phục.

"Nếu đã như vậy, vậy sau này Ngô làm minh chủ, ngươi không có ý kiến gì chứ?" Tử Vong Thần Ma thấy đối phương không nói gì, bèn cười nói.

Tên gia hỏa này, thật đúng là chết cũng cứng miệng a.

Ngày nào đó Quang Minh Thần Ma nếu lại lần nữa vẫn lạc, mình nhất định phải đi xem, miệng của đối phương rốt cuộc còn cứng hay không.....

Đương nhiên, những điều này cũng chỉ là lời nói đùa mà thôi, nếu thật sự còn có thể để lại thi thể, thì Tử Vong Thần Ma cũng căn bản không được tính là chết.

Ngay cả khi ý thức bị hủy diệt, thì Đại Đạo Thần Ma chi khu còn lưu lại cũng sẽ rất nhanh chóng ngưng tụ lại ý thức.

Cũng có nghĩa là, một khi Đại Đạo Thần Ma thật sự vẫn lạc, thì nhất định sẽ không còn lại một chút gì.

Nếu không, thì không được tính là chân chính tử vong.

Nhưng cho dù là chân chính vẫn lạc, cũng sẽ có một ngày lại từ Đại Đạo mà tỉnh lại.

Chỉ có điều thời gian sẽ kéo dài hơn rất nhiều mà thôi.....

"Không có." Lần này, Quang Minh Thần Ma lại lắc đầu nói.

Thừa nhận ngươi mạnh hơn ta?

Điều đó là không thể!

Thừa nhận ngươi là minh chủ?

Có thể!

Đồng là Đại Đạo Thần Ma, không tồn tại cái gọi là mạnh hay không mạnh, mọi người đều ở cùng một trình độ!

Chỉ là Ngô thấy ngươi đức cao vọng trọng, nên mới nhường vị trí minh chủ này cho ngươi mà thôi!

"Ha ha ha ha....." Tử Vong Thần Ma nghe vậy cười lớn không dứt, phát ra từng trận tiếng cười vui vẻ.

Như vậy, cũng coi như đã tìm được vị minh hữu đầu tiên.

Và mục tiêu tiếp theo của y chính là Luân Hồi Thần Ma trong Luân Hồi!

Nếu có được sự giúp đỡ của Luân Hồi Thần Ma, thì liên minh này mới thật sự có ý nghĩa.

Dù sao Quang Minh Thần Ma tuy cũng thuộc hàng đỉnh cấp, nhưng dù sao cũng không phải là chiến lực đỉnh cấp thật sự của thế giới hiện tại.

Nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó một Tiên Tổ Hồng Quân mà thôi.

Còn Tiên Chi Thần Ma, nhất định phải là người cuối cùng đi tìm, thậm chí có thể sẽ không đi tìm.

Bản thân đối phương đã có được thân thể, tuy chỉ là thân thể Thiên Đạo, nhưng dù sao cũng tốt hơn rất nhiều so với những Thần Ma không có thân thể như bọn họ.

Cho nên, Tử Vong Thần Ma thật sự không tự tin có thể đánh bại Tiên Chi Thần Ma.

Nhưng Luân Hồi Thần Ma thì không giống vậy, hai bên đại khái cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Tuy ngày xưa ở Hỗn Độn thì Luân Hồi Thần Ma thắng một bậc, nhưng hiện tại quyền năng tử vong trong Hồng Hoang là cực kỳ lớn mạnh, thậm chí còn trọng yếu hơn cả quyền năng Luân Hồi!

Chỉ là không trọng yếu bằng quyền năng sinh mệnh, cũng không dị thường như Thời Gian và Không Gian mà thôi!

Trong thế giới Hồng Hoang, Đại Đạo Thời Gian và Không Gian là dị thường nhất!

Gia trì đáng sợ nhất!

Sau đó chính là Vận Mệnh!!!

Trọng quyền Vận Mệnh chỉ đứng sau hai Đại Đạo này.

Tiếp theo là Sinh Mệnh và Tử Vong, sau đó mới là Luân Hồi, Sáng Tạo và Hủy Diệt.....

Không phải nói Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma có quyền năng nhất định là lớn nhất trong Hồng Hoang.

Không phải, trên thực tế gia trì của Đại Đạo Thời Gian và Đại

Đạo Không Gian mới là đáng sợ nhất!

Nhưng cho dù là vậy, Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma cũng không thể chiến thắng Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma.

Gia trì là gia trì, nền tảng mới là quan trọng nhất.

Nếu nền tảng đã đạt đến một trình độ nhất định, thì dù gia trì không bằng đối phương, cũng không phải đối phương có thể sánh bằng!

Giống như một người có chiến lực là mười, được tăng cường gấp đôi cũng chỉ là hai mươi mà thôi.

Nhưng một người có chiến lực là một trăm, thì dù được tăng cường chỉ 0.8 lần, chỉ 0.5 lần, cũng mạnh hơn người trước rất nhiều!

.....

Một bên khác.

Trong Hồng Hoang, vùng Cực Bắc, Quy Khư chi địa, Luân Hồi chi địa, Địa Phủ U Minh.

"Điều nên đến rồi sẽ đến, điều không nên đến rồi cũng sẽ đến....." Luân Hồi Thần Ma cảm nhận được khí tức từ bên ngoài Hồng Hoang trực tiếp xông thẳng vào Địa Phủ, lập tức khẽ lắc đầu thở dài.

Đối với liên minh này, y không có ý kiến gì.

Đối với y mà nói, mình không muốn xưng bá Hồng Hoang, chỉ cần Luân Hồi không sụp đổ, thì y có thể nhanh chóng cảm ngộ Đại Đạo, mà không cần xưng bá Hồng Hoang.

Hơn nữa, y cũng không có dục vọng quyền lực, đối với tất cả những điều này, y cảm thấy hoàn toàn không có ý tưởng gì.

Nhưng Quang Minh Thần Ma và Tử Vong Thần Ma lại không muốn để ý đến suy nghĩ của y, mà trực tiếp xông thẳng đến đây.

“Sư phụ, thế nào là điều nên đến?

Thế nào là điều không nên đến?” Hậu Thổ nghi hoặc hỏi.

Lúc này, tu vi của Hậu Thổ giống như Luân Hồi Thần Ma, hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Hai sự tồn tại này vốn không lộ vẻ gì, đợi đến khi đại chiến, người ngoài mới biết cảnh giới và thực lực của họ.

Đương nhiên, đồng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chiến lực của Hậu Thổ tự nhiên là kém hơn Luân Hồi Thần Ma không ít.

“Quang Minh Thần Ma và Tử Vong Thần Ma cùng nhau đến đây rồi, họ đến vì điều gì, Ngô không biết, nhưng nghĩ hẳn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.....” Luân Hồi Thần Ma khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói.

Hai tên gia hỏa này, ngày xưa đều là tử địch, nay lại liên thủ mà đến.

Ngay khi lời y vừa dứt, bên ngoài truyền đến hai luồng khí tức cường hãn vô cùng, hiển nhiên chính là khí tức của Quang Minh Thần Ma và Tử Vong Thần Ma.

“Sư phụ, họ đến rồi!” Hậu Thổ hai mắt ngưng lại, sau đó khẽ đứng dậy, chuẩn bị ra nghênh đón.

Đây là đạo đối đãi khách cơ bản nhất đối với cường giả.

“Không cần, lần này hay là Ngô tự mình đi đi!” Luân Hồi Thần Ma đưa một tay ra, ngăn lại nói.

Sau đó thân hình chợt lóe rồi biến mất, một luồng sáng bay ra khỏi trọng địa Lục Đạo Luân Hồi với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy.

“Tử Vong.....” “Quang Minh.....” “Các ngươi vì sao đến đây.....”

Luân Hồi Thần Ma đứng trên Địa Phủ, ánh mắt sâu thẳm nhìn hai vị Thần Ma này, chậm rãi nói.

Khí tức tử vong lập tức bao trùm toàn bộ Địa Phủ, khóe miệng y hơi nhếch lên, có chút động thái uy hiếp bằng vũ lực.

"Ngươi có ý gì?!

Muốn khai chiến sao?!" Sắc mặt Luân Hồi Thần Ma lập tức lạnh đi, khí thế tức thì điên cuồng bùng nổ.

Dám ở trong Luân Hồi chi địa này mà bùng nổ khí thế, đây là đang trần trụi khiêu khích y!

Mà tên gia hỏa đáng chết này, lại còn dẫn theo một Quang Minh Thần Ma.

Nếu chỉ có Tử Vong Thần Ma thì Luân Hồi Thần Ma vẫn còn đôi phần nắm chắc.

Nhưng hiện tại đối phương có hai Thần Ma, mình muốn chiến thắng đối phương thì sẽ khá gian nan!

Điều này lập tức khiến y không còn nắm chắc.

Nhưng nếu đối phương thật sự định cường công, thì y thề chết cũng sẽ bảo vệ Luân Hồi!

Lại thêm rất nhiều cường giả trong Địa Phủ giúp sức, vậy hai Thần Ma này chắc chắn phải chết!!

Đối phương nói đạo lý, y cũng nói, cùng lắm thì đơn đấu!

Nhưng nếu đối phương định lấy nhiều hiếp ít, thì.....

"Ngô có ý gì?!" "Ha ha....." Tử Vong Thần Ma cười lớn một tiếng, sau đó thu khí thế lại, nói: "Ngô có thể có ý gì chứ?

Chẳng qua là muốn nói chuyện với ngươi mà thôi!" Quang Minh

Thần Ma nghe xong bĩu môi khinh thường, trong lòng tức thì cạn lời.

Chương 347

Tên gia hỏa này thật đúng là nói nhảm, đơn giản là quá đáng.

Mình thật sự là không đánh lại đối phương, chứ không thì thế nào cũng phải châm chọc vài câu.

Thân là một Đại Đạo Thần Ma, thật sự bị đối phương làm mất hết thể diện rồi.

Và lúc này.

Từng luồng khí tức cường giả Hỗn Nguyên xuất hiện, trong Địa Phủ U Minh, từng cường giả Hỗn Nguyên hiện thân.

Thổ Bá, Chủ Cửu U Hoàng Tuyền, thân thể khổng lồ vô cùng đột nhiên xuất hiện, thân thể cường tráng và thô kệch lộ ra trước mặt mọi người, một đôi sừng trâu trên đầu tô điểm cho Cửu U Hoàng Tuyền Hà.

Phong Đô Đại Đế Xích Vưu, người quản lý Phong Đô thành và cả sự vận hành của Địa Phủ, trong thân thể ẩn chứa sát khí vô tận.

Cổ sát khí trùng thiên kia chấn nhiếp vô số quỷ hồn không dám nhìn thẳng, như thể bị sát khí trên người đó mà có thể trực tiếp bị giết chết.

Còn có từng Đại Vu của Vu tộc, ví dụ như Thập Điện Diêm Vương, từ Tần Quảng Vương đến Chuyển Luân Vương.

Lại còn có Ngũ Phương Quỷ Đế ở Quỷ Vực ngoài Phong Đô thành.....

Từng nội tình cường đại của Địa Phủ lúc này đều xuất hiện trên không Địa Phủ.

Cuối cùng là Hậu Thổ Nương Nương, người trấn giữ Luân Hồi và hóa thân Địa Phủ, hiện thân.

"Bái kiến Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương!

Nương Nương công đức che trời, công lao sánh cùng tạo hóa!!" Từng vị thần linh đang trị vì Địa Phủ đều khẽ cúi mình hành lễ với Hậu Thổ, trên mặt rạng rỡ niềm vui mà hô lên.

Họ đã quá lâu không gặp Hậu Thổ Nương Nương, cùng với sự ổn định của Hồng Hoang, Địa Phủ lại càng ổn định không thôi, mỗi ngày ngoài tu hành ra thì họ cũng chỉ là tu hành.

Trấn giữ Địa Phủ.

Còn về việc xử lý công vụ Địa Phủ thì có Pháp Thân hoặc Phân Thân xử lý, cho nên họ không cần đặt toàn bộ tinh lực vào việc xử lý công vụ, chỉ cần không ngừng tu luyện là được!

Thân là thần linh một phương, đương nhiên cần phải làm tốt chức trách của mình trước.

Giống như những người này, nếu không xử lý tốt công vụ Địa Phủ, thì trong Địa Phủ sẽ tích đống lượng lớn quỷ hồn, thậm chí xuất hiện các loại oan sai án, đến lúc đó, đừng nói là có thể hưởng thụ khí vận, không bị nghiệp lực thiên địa phản phệ đã là tốt rồi!

Cho nên, ưu tiên hàng đầu là xử lý tốt công vụ trước.

"Bình thân!" Hậu Thổ khẽ gật đầu, mỉm cười với mọi người.

Lập tức, các vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều đứng dậy.

Đây vẫn chưa phải là toàn bộ nội tình của Địa Phủ, nội tình Địa Phủ có đến vạn tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ là có rất nhiều Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vì nhiều lý do mà không ở trong Địa Phủ, hoặc đang trong thời gian bế quan cảm

ngộ, nên thực tế không xuất hiện ở đây.

Tử Vong Thần Ma thấy cảnh này, đồng tử hai mắt chợt co rút.

Y còn không biết những người trước mặt này định làm gì, đại đa số chính là muốn trực tiếp cho y một cú dằn mặt!

Đối với tình huống này, sắc mặt Tử Vong Thần Ma tuy trở nên khó coi, nhưng cũng không quá để ý.

Bởi vì y tin rằng cho dù mình gặp chuyện, cũng có thể nhanh chóng rời khỏi đây, không cần quá để ý đến sự tồn tại của những người này.

Đương nhiên, cũng có thể bị đối phương giải quyết ngay lập tức!

Đơn giản mà nói, đó là xem ai ra tay trước!

Nếu y ra tay trước, thì y có đủ tự tin có thể rời khỏi đây trước khi đối phương ra tay!

Cuộc chiến của cường giả Hỗn Nguyên, thường chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Nhưng nếu không phải cuộc chiến chớp nhoáng, thì thường sẽ giằng co đến vạn năm, thậm chí vài chục vạn năm cũng là có thể.

Bởi vì một chút khác biệt nhỏ bé không đủ để kéo giãn chiến lực giữa hai người, nhưng nếu hơi lớn hơn một chút thôi, thì sẽ dẫn đến biến chất!

Thì sẽ xuất hiện cục diện kết thúc chiến đấu trong chớp mắt!

Trong mắt những người ngoài cuộc, có lẽ còn cho rằng là thực lực đối phương quá yếu kém, nên mới bị tiêu diệt trong chớp mắt!

“Luân Hồi, không cần phải làm căng thẳng như vậy chứ?

Ngươi và Ngô khó lắm mới gặp nhau một lần, hà tất phải làm mọi

chuyện khó coi như vậy?" Tử Vong Thần Ma nở nụ cười hòa nhã, chậm rãi nói.

"Vừa rồi chính là ngươi dùng cái khí tức ghê tởm kia bao phủ Địa Phủ sao?!" Phong Đô Đại Đế Xích Vưu sắc mặt xanh mét nhìn Tử Vong Thần Ma, y vừa nhìn đã nhận ra tên gia hỏa này chính là Thần Ma vừa rồi đã phóng thích khí tức.

Thần Ma chó má gì?

Có thể địch lại mấy sư đoàn của Địa Phủ chứ?!

Tất cả đều là thực lực lên tiếng!

Mà thực lực không chỉ là thực lực đơn thể, mà còn là thực lực tập thể!

Cũng chính là cái gọi là thế lực!!!

Kẻ có thế lực lớn mạnh, trong Hồng Hoang hiện tại có thể nghiền nát những kẻ thế lực yếu kém!

Thậm chí là những kẻ không có thế lực!

Đây cũng là lý do vì sao hiện tại Tử Vong Thần Ma muốn tổ chức lại một thế lực đồng minh!!!

Xét cho cùng thì y muốn tập hợp sức mạnh của các Đại Đạo Thần Ma trong Hỗn Độn ngày xưa để đối kháng các thế lực lớn trong Hồng Hoang hiện tại, từ đó bảo đảm quyền lợi của bản thân, thậm chí còn vọng tưởng muốn khôi phục địa vị năm xưa trong Hỗn Độn!!!

Đương nhiên, điểm này cũng không phải Hồng Hoang sáng tạo ra, dù sao ngay từ đầu những Đại Đạo Thần Ma trong Hỗn Độn cũng đã làm như vậy rồi.

Ba đại trận doanh, hình thành cục diện ổn định, tuy đôi khi có đại chiến, nhưng dù sao phần lớn thời gian vẫn là hài hòa.

Cho đến khi sự xuất hiện của Bàn Cổ mới phá vỡ tất cả cục diện này.....

"Càn rỡ!!!

Ngươi là loại sinh vật hèn mọn gì?

Dám nói chen vào khi Ngô và Luân Hồi Thần Ma đang nói chuyện!!" Tử Vong Thần Ma nghe vậy bỗng nhiên nổi giận, trực tiếp quát mắng Phong Đô Đại Đế Xích Vưu.

Xích Vưu nghe vậy đại nộ, lập tức chỉ vào Tử Vong Thần Ma quát: "Chẳng qua là một số thứ tạp nham đã chết trong Hỗn Độn ngày xưa mà thôi!

Hiện tại ngươi dám đến trước mặt Trẫm càn rỡ như vậy sao!?" Phong Đô Đại Đế, chính là Đại Đế quản lý tất cả ở Địa Phủ.

Cũng chính là thần linh cao nhất dưới Hậu Thổ Nương Nương.

Y đương nhiên có thể tự xưng là Trẫm trước mặt người khác, đương nhiên, nếu ở trước mặt Hậu Thổ, y vẫn phải tự xưng là hạ thần.

Dù sao Hậu Thổ mới là thần linh chân chính nắm giữ tất cả ở Địa Phủ, còn Phong Đô Đại Đế là thần linh do Hậu Thổ sắc phong.

Cũng có nghĩa là, trong Địa Phủ, Hậu Thổ không xuất hiện, Xích Vưu là người được tôn quý.

"Tìm chết!!" Tử Vong Thần Ma nghe có người mắng mình là đồ tạp nham, lập tức nổ tung, toàn thân khí tức tử vong bùng nổ.

Ngay khi các cường giả Hỗn Nguyên xung quanh cho rằng đối phương chuẩn bị xuất kích, lập tức vội vàng ra tay dựng lên một tầng bảo hộ trước mặt Xích Vưu.

Dày đặc, từng tầng từng tầng!

Và một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến rụng răng xuất hiện!

Tử Vong Thần Ma không hề xuất hiện sự phẫn nộ tột cùng mà họ tưởng tượng, từ đó liều chết một phen, chỉ thấy thân hình y chợt lóe, lập tức biến mất!

Quang Minh Thần Ma thấy vậy, muốn bỏ chạy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo!

Oong oong oong!!!

Các loại kết giới xuất hiện trên không Địa Phủ, bất kỳ thần thông đạo thuật Pháp Tắc Đại Đạo nào dùng để bỏ chạy lúc này đều mất hiệu lực!!!

Đây là kết giới do hàng ngàn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng nhau kiến tạo nên, cũng là phong ấn!

Đối mặt với điều này, mắt Quang Minh Thần Ma suýt rớt ra ngoài.

Nima!

Tại sao Tử Vong Thần Ma bỏ chạy thì không có chuyện gì, còn mình chỉ đứng sững một chút thì đã gặp phải kết giới phong ấn gần như tuyệt đối này?!

Chính vì tất cả đều giống y, cho rằng Tử Vong Thần Ma sẽ liều chết một phen, nên mới không dự đoán được việc Tử Vong Thần Ma bỏ chạy.

Nhưng đối với Quang Minh Thần Ma thì không giống vậy, khi Quang Minh Thần Ma kịp phản ứng, mọi người cũng đều kịp phản ứng theo!

Cho nên, y mới không thể thoát ra ngoài.

Cái chết tiệt Tử Vong Thần Ma!

Đợi lão tử thoát ra ngoài nhất định sẽ xé ngươi thành vạn mảnh!!!

Lúc này trong nội tâm Quang Minh Thần Ma có một câu MMP muốn văng ra!

Đương nhiên, thực tế y cũng chỉ là vô cùng phẫn nộ mà thôi, chứ không thật sự muốn nói ra câu đó.

"Không được làm hại y!" Luân Hồi Thần Ma lập tức hô lớn một tiếng.

Xích Vưu và những người khác lập tức dừng tay, chỉ duy trì kết giới này, không cho Quang Minh Thần Ma bỏ chạy.

Hậu Thổ là đệ tử của y, những người này đương nhiên cũng đều nghe theo đối phương.

Chỉ là ngày thường Luân Hồi Thần Ma bản thân cũng sẽ không ra lệnh gì cho họ mà thôi.

"Sư phụ, ngài định làm gì?" Hậu Thổ có chút không hiểu hỏi.

Nàng không biết vì sao không đưa Quang Minh Thần Ma này vào Đại Đạo, như vậy thì mâu thuẫn mà Địa Phủ phải đối mặt không phải sẽ ít đi rất nhiều sao?

"Ha ha ha ha ha....." Ngay khi Luân Hồi Thần Ma định nói gì đó, đột nhiên một tiếng cười lớn từ trên không truyền đến.

Đợi đến khi người đến, lại có thể thấy một sinh linh gần như không khác mấy so với nhân loại xuất hiện, nếu không nhìn kỹ, thật sự có thể cho rằng đối phương là Nhân tộc cũng không chừng.

"Ma Chi Thần Ma?!!" Luân Hồi Thần Ma kinh ngạc vô cùng nói.

Nhìn nam tử trước mặt, chính là Ma Chi Thần Ma đang ngồi xếp bằng trên một đóa Ma Đạo Hắc Liên hai mươi tư phẩm.

"Ma Chi Thần Ma?!" Xích Vưu và Thập Đại Diêm La cùng những

người khác đều vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Ma Chi Thần Ma.

Lại nhìn đóa Hắc Liên dưới thân đối phương, vừa nhìn đã không phải vật phàm, khẳng định là tốt hơn rất nhiều so với Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên mà La Hầu từng ngồi!

Chỉ có điều hiện tại La Hầu dùng là vật tồn tại thật sự, còn Ma Chi Thần Ma cũng chỉ là do ma khí ngưng tụ mà hiển hóa thành, không phải Hắc Liên Ma Đạo hai mươi tư phẩm thật sự!

Nhưng cho dù chỉ là như vậy, đối phương hiển nhiên cũng rất ra dáng.

Khác với Tử Vong Thần Ma bỏ chạy, trong hoàn cảnh này, Ma Đạo Thần Ma lại dám xuất hiện thật sự là có gan phi phàm!

"Ma....." Quang Minh Thần Ma thấy đối phương, lập tức ngẩn người, tên gia hỏa này hiện tại chạy đến làm gì?

Dâng đầu người sao?!

"Luân Hồi Thần Ma, đã lâu không gặp a!" Ma Chi Thần Ma khẽ mỉm cười, nhìn Luân Hồi Thần Ma, rất tự giác mà chào hỏi.

"Đạo hữu chuyến này trở về, phong thái vẫn như xưa a!" Luân Hồi Thần Ma nhìn Ma Chi Thần Ma, có chút cười nói, sau đó lại cảm thấy không đúng, sửa lời: "Không chỉ!

Mà phong thái còn hơn cả trước kia a!" "Ha ha ha ha.....

Đạo hữu khách khí rồi....." Ma Chi Thần Ma nghe thấy lời khen, ha ha cười, khách khí nói.

"Chỉ là không biết tính cách của Đạo hữu, có còn muốn tự do tự tại, phóng khoáng không bị ràng buộc như trước kia không....." Luân Hồi Thần Ma có chút âm hiểm nói.

Ngay từ đầu khi thấy đối phương, trong lòng tự nhiên là vô cùng

vui mừng, dù sao ngày xưa với Ma Chi Thần Ma nói chuyện rất hợp, chỉ là sau này xảy ra một số mâu thuẫn mà thôi.

Nhưng vừa nghĩ đến những mâu thuẫn sau này, nghĩ đến đối phương còn từng đánh cược thắng cả Chí Bảo thành đạo của mình là Lục Đạo Luân để chơi hai ván.....

Tuy nói đó là lợi dụng lúc y không đề phòng, cuối cùng cũng tự nguyện trả lại cho y.

Nhưng chuyện này dù sao cũng không phải chuyện nhỏ, nên cuối cùng trong lòng Luân Hồi Thần Ma cũng để lại không ít ngăn cách.

Ngày xưa ở Hỗn Độn, đa phần đều có Chí Bảo bẩm sinh, trừ những Chí Cao Thần Ma thời đó ra, còn lại đều luyện hóa, mang theo bên người.

Nhưng Luân Hồi Thần Ma lại có chút khác, tên gia hỏa này trực tiếp cắm Chí Bảo của mình vào Luân Hồi chi địa để diễn hóa Luân Hồi, hy vọng diễn hóa ra một phương Luân Hồi.

Nếu vậy, thì cùng với Sinh Mệnh Thần Ma, Tử Vong Thần Ma, cũng như Sáng Tạo Thần Ma và Hủy Diệt Thần Ma sẽ có thể thu được lợi ích rất lớn.

Chỉ là lúc đó thiên địa chưa phân, Đại Đạo không cho phép Luân Hồi hiển hiện, nên mới không thể diễn hóa ra Luân Hồi!

Cũng chính vì vậy, Lục Đạo Luân trừ khi đối địch, nếu không thì đại đa số thời gian đều cắm trong Luân Hồi chi địa.

Mà tên gia hỏa Ma Chi Thần Ma kia chính là lợi dụng cơ hội này, trộm mất Chí Bảo bẩm sinh của y.....

"Ha ha....." Ma Chi Thần Ma nghe vậy cười lớn một tiếng, lắc đầu nói: "Thật không ngờ Đạo hữu vẫn còn nhớ ân oán ngày xưa!

Chi bằng chúng ta bỏ qua, ân oán tiêu tan giữa Địa Phủ, thế nào?" "Hừ!" Luân Hồi Thần Ma nghe vậy đánh giá y vài lần, hừ lạnh một tiếng, sau đó kiêu ngạo nói: "Không được!

Ít nhất cũng phải uống rượu!" "Đi!" Nói rồi, quay sang Hậu Thổ nói: "Cho y đi đi, lần này kẻ chủ đạo là Tử Vong, chứ không phải y....." "Lời này chí thiện, chính đáng như vậy!!" Ma Chi Thần Ma nghe vậy cũng ha ha cười lớn không dứt, mà các cường giả Hỗn Nguyên xung quanh cũng đều hiểu ra, hóa ra hai người này quả nhiên là giao tình thâm sâu.

"Đa tạ Đạo hữu nói giúp Ngô!!!" Quang Minh Thần Ma trong lòng một trận cảm kích, lập tức cúi mình hành lễ với Luân Hồi Thần Ma.

"Được!" Hậu Thổ gật đầu, chấp thuận một tiếng. .....

Trong Địa Phủ.

Quang Minh Thần Ma và Tử Vong Thần Ma đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

Chương 348

Lúc đến Quang Minh Thần Ma là một bộ dạng chó chết, lúc đi cũng vẫn là một bộ dạng chó chết.

Có thể nói, Quang Minh Thần Ma là người đàn ông duy nhất luôn thủy chung nhất quán trong liên minh lần này của họ.

Còn Tử Vong Thần Ma lúc đến thì vô cùng kiêu ngạo, trong quá trình cũng đầy vẻ khoác lác, nhưng đến khi thật sự đánh nhau thì lại chạy nhanh hơn ai hết, bỏ lại Quang Minh Thần Ma như chó suýt chết ở đây.

Cũng may là Luân Hồi Thần Ma đã lên tiếng, điều này mới khiến y bình an rời khỏi đây, cũng có nghĩa là đã cứu y một mạng.

Sự bất mãn trước đây đối với Luân Hồi Thần Ma lập tức tan thành mây khói, ngược lại còn cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ và cảm kích đối phương.

Ngưỡng mộ là đối phương thật sự đã đi đúng con đường, dây dưa với các Hậu Thiên sinh linh, hiện tại địa vị siêu nhiên, vượt xa những Thần Ma bình thường có thể sánh được.

Còn cảm kích thì khỏi phải nói, thuần túy là vì đối phương đã cứu y một mạng.

Ma Chi Thần Ma thì càng không cần phải nói, căn bản không có chuyện gì mà y phải sợ hãi.

Ngay cả khi Bàn Cổ sáng thế, y cũng không phải sợ Bàn Cổ, mà là không muốn thấy cảnh tượng đó giáng lâm, và khi bị chém giết thì đúng là sợ hãi, nhưng nỗi sợ hãi đó chỉ là mình sẽ rơi vào giấc ngủ say vô tận mà thôi.

Trong Luân Hồi Địa Phủ.

Ma Chi Thần Ma, Luân Hồi Thần Ma và Hậu Thổ ngồi xuống đất, chia thành ba phía mà ngồi.

Tuy Luân Hồi Thần Ma là sư phụ của Hậu Thổ, nhưng thực tế hai người cũng là mối quan hệ vừa thầy vừa bạn, chỉ là Luân Hồi Thần Ma hòa nhã và Hậu Thổ cũng rất tôn kính đối phương mà thôi.

Ngoài việc Luân Hồi Thần Ma có thể giảng đạo cho Hậu Thổ để tăng cường sự lý giải của nàng về Luân Hồi Đại Đạo, Hậu Thổ cũng đã che chở tôn nghiêm cho Luân Hồi Thần Ma, khiến đối phương vẫn có thể sừng sững trên đỉnh Hồng Hoang.

Ngay cả khi thực lực của Luân Hồi Thần Ma không đủ để càn quét Tứ Hải Bát Hoang, nhưng y vẫn là sự tồn tại đứng trên đỉnh phong của Tứ Hải Bát Hoang.

Có thể nói, Địa Phủ nghe theo Hậu Thổ, chỉ cần Hậu Thổ ra lệnh một tiếng, về cơ bản cũng đều nghe theo lệnh của Luân Hồi Thần Ma.

Về điểm này, không ai có thể làm tốt hơn Địa Phủ và Vu tộc.

Hiện tại, e rằng Nhân tộc miễn cưỡng có thể được tính là một thế lực, nhưng cũng chỉ giới hạn ở thời đại hiện nay.

Mỗi một thời đại mang đến những điều khác nhau, và thời đại hiện nay hoàn toàn có thể sánh ngang với Vu tộc, Địa Phủ như vậy.

Đoàn kết không chỉ là đại từ của Vu tộc, mà đồng thời cũng là đại từ của Nhân tộc.

“Đạo hữu chuyến này trở về, vì sao thực lực lại tinh tiến thêm vài phần?” Luân Hồi Thần Ma rất hiếu kỳ hỏi.

Sự tinh tiến thực lực này là xét về tổng thể, là kết luận có được sau khi đã tính toán mức độ tăng cường chiến lực, chứ không phải vì

tu vi hiện tại cao hơn trước kia nên chiến lực mới tăng lên.

Không phải như vậy, mà là tính toán chiến lực của mọi người đều tăng lên, và chiến lực của Ma Chi Thần Ma lại càng tăng thêm vài phần.

Điểm này, sinh linh tầm thường làm sao có thể nhìn một cái mà biết được manh mối.

Chẳng qua đó là năng lực bẩm sinh của những Đại Đạo Thần Ma như họ mà thôi, mọi việc trong mắt họ gần như đều không nơi ẩn nấp.

Không có bất cứ điều gì có thể thoát khỏi.

"Không biết, có lẽ là vì ma biến trong Hồng Hoang trở nên nhiều hơn chăng....." Ma Chi Thần Ma khẽ lắc đầu, cười nhẹ một tiếng, nói.

Tất cả Thần Ma trở về Hồng Hoang, gần như đều trở nên mạnh hơn.

Có lẽ chỉ có Đại Đạo bản thể của Hỗn Độn Thần Ma sẽ suy yếu đi vài phần!

Nhưng Hỗn Độn Thần Ma có thể gánh vác Tam Thiên Đại Đạo, nên cũng không quá quan trọng, chỉ cần khiến y gánh vác Tam Thiên Đại Đạo, thì sau này nhất định cũng có thể tăng cường thực lực đáng kể!

Đương nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán.

Thế giới Hỗn Độn tuy tương đối mà nói vẫn còn kém, nhưng dù sao cũng đã mở rộng thật sự vô số lần, lại thêm một vũ trụ Hỗn Độn nữa, năng lực của Hỗn Độn Thần Ma có tăng cường hay không, điều này cũng phải đợi đối phương tỉnh lại mới có thể biết được.

Vũ trụ có thể không phải là duy nhất, nhưng Đại Đạo Thần Ma

tuyệt đối là sự tồn tại duy nhất!

Vũ trụ có thể có rất nhiều, thế giới Hỗn Độn cũng vậy.

Nhưng Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma thì chỉ có ba nghìn vị này mà thôi!!!

"Vậy được rồi, lần này trở về, Đạo hữu có tính toán gì không?

Hay là ở lại Địa Phủ này với Ngô, thế nào?" Luân Hồi Thần Ma khóe miệng hơi nhếch lên nói.

Hậu Thổ đứng một bên nghe vậy trong lòng đại hỉ, chiến lực của Ma Chi Thần Ma nàng tuy chưa tận mắt chứng kiến, nhưng từ thái độ của các Đại Đạo Thần Ma đối với y cũng có thể nhìn ra.

"Nếu tiền bối nguyện ý đến, Hậu Thổ tự nhiên sẽ theo yêu cầu của tiền bối, đích thân đốc thúc xây dựng cung điện tiền bối yêu thích, dùng cho việc tu luyện và sinh hoạt hàng ngày của tiền bối!" Hậu Thổ vội vàng nói.

Chỉ có điều những thứ này lại chẳng có chút hấp dẫn nào đối với Ma Chi Thần Ma, những thứ này nếu y muốn có thì chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?!

Cho nên, Ma Chi Thần Ma căn bản không thèm nhìn, y chậm rãi lắc đầu từ chối nói: "Ngô xưa nay là người tùy tâm sở dục, dù thế nào cũng không thể an tâm ở lại một nơi, nên hảo ý của các ngươi Ngô xin nhận." Chính như lời y nói, ma giả, tùy tâm sở dục vậy.

Y là người muốn gì làm nấy, làm sao lại muốn định cư một chỗ chứ?!

Lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, cuộc sống này đối với phàm nhân có lẽ là cực kỳ thê thảm, nhưng đối với những Đại Đạo Thần Ma này mà nói, chẳng qua là chuyện thường tình mà thôi.

Ngày xưa ở Hỗn Độn không có phân chia trời đất, càng không có những cái gọi là giường dùng để ngủ như hậu thế, mà là trực tiếp muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó.

Tiền đề là có đủ thực lực, nếu không thì rất dễ bị các sinh linh khác tập kích.

Huống hồ, những Đại Đạo Thần Ma này căn bản không cần ngủ, cái gọi là ngủ của họ chẳng qua là vì Hỗn Độn quá đơn điệu khô khan vô vị, nên mới muốn dùng cách chìm vào ngủ say để trải qua khoảng thời gian khô khan và vô vị này.

"Vậy được rồi....." Luân Hồi Thần Ma vẻ mặt tiếc nuối nói.

Nhưng y cũng hiểu tính cách của đối phương, nên cũng không khuyên nhủ gì thêm.

Ngược lại là Hậu Thổ vẻ mặt tiếc nuối.

Xem ra mình không thể chiêu mộ được một Thần Ma cường đại như vậy.

Tuy không nhất định mình phải làm được, nhưng nếu có thể tăng cường thêm một phần thực lực cho Địa Phủ thì cũng rất tốt a.

"Đạo hữu chuyến này trở về, có từng lại đi khi dễ Tiên Chi Thần Ma không?" Luân Hồi Thần Ma khóe miệng mang theo một tia cười nhìn Ma Chi Thần Ma, ánh mắt khác thường hỏi.

Hậu Thổ đứng một bên nghe vậy hai mắt chợt mở to, người cũng có chút đờ đẫn.

Khi dễ Tiên Chi Thần Ma?!

Tiên Chi Thần Ma kia không phải đã có được nhục thể và được cho là Thần Ma mạnh nhất hiện nay sao?

Vị Thần Ma với vẻ ngoài tự do tự tại, gần như giống hệt nhân

loại trước mặt này lại có thể khi dễ Tiên Chi Thần Ma?!

Ma Chi Thần Ma thản nhiên mỉm cười, sau đó vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói: "Ngô từ Phật Môn trở về, liền đi đến một vùng Ma Vực ngoại vực; Ma Tổ tuy không được lòng Ngô, nhưng Tiên Chi Thần Ma trước kia đối xử với y như vậy, cũng là đang đánh vào thể diện của Ngô.

Sau đó, Ngô liền đích thân đến Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, đánh cho Tiên Chi Thần Ma một trận, đang định đánh giết đối phương thì đột nhiên một luồng khí tức cực kỳ quỷ dị mà lại cường đại xuất hiện, tiêu diệt cả y lẫn toàn bộ khu vực đó và thần thông của Ngô, không biết là ai, lại có thể khiến Ngô cũng không nhìn ra chút tung tích nào.

Trong Hỗn Độn Hồng Hoang, trừ vị kia ra, còn có người nào cường đại đến vậy?!" Sắc mặt Ma Chi Thần Ma đột nhiên trở nên khó coi rất nhiều, y cũng không rõ Tiên Chi Thần Ma rốt cuộc đã chết hay chưa.

Nhưng điểm này cũng không còn quá quan trọng nữa, dù sao trước kia Tiên Chi Thần Ma giết La Hầu một lần, cũng có nghĩa là đánh vào mặt y một lần, lần này y cũng coi như đã giết đối phương một lần rồi.

Về lý thuyết thì đã huề.

Điều quan trọng hơn là cường giả đứng sau đó, rốt cuộc là ai, và rốt cuộc cường đại đến mức nào.

Hậu Thổ đứng một bên nghe vậy, trong lòng vô cùng kinh hãi, hai mắt kinh ngạc nhìn về phía Ma Chi Thần Ma.

Vị Thần Ma với vẻ ngoài bình thường này, lại thật sự có thể đánh cho Tiên Chi Thần Ma một trận?!

Còn suýt giết chết đối phương?!

Nghe đến điểm này, Hậu Thổ lại càng thêm tiếc nuối vài phần, một cường giả mạnh như vậy, lại không thể được nàng chiêu mộ về Địa Phủ.

Nếu có được thì sau này Địa Phủ sẽ có thêm một chiến lực đỉnh tiêm nữa!

Lại còn là loại đỉnh tiêm nhất!

"Cái này.....

Trong Hồng Hoang cũng không xuất hiện sự tồn tại nào mạnh hơn vị kia a....." Luân Hồi Thần Ma nhíu mày, y biết đối phương nói là Bàn Cổ, nhưng trong Hồng Hoang làm gì có ai mạnh hơn Bàn Cổ?

Đột nhiên, y nghĩ đến một người, vội vàng nói: "Đạo hữu có điều không biết, trong Hỗn Độn Hồng Hoang ngoài Bàn Cổ ra, còn có một sự tồn tại càng cường hãn hơn, y thậm chí không phải người trong Hỗn Độn, mà là sự tồn tại ngoài Hỗn Độn!" "Cái gì?!" Ma Chi Thần Ma cực kỳ kinh ngạc nói.

Ngoài Hỗn Độn này, quả nhiên còn có thế giới ư?!

Vậy những Đại Đạo Thần Ma như họ không phải là mạnh nhất nữa sao?!

"Nhưng là sự tồn tại có thể tồn tại trong Hỗn Độn ngày xưa?!" Ma Chi Thần Ma lập tức nghĩ đến người mà họ đã phỏng đoán trong thời Hỗn Độn.

Luân Hồi Thần Ma khẽ gật đầu, xác nhận.

"Hít....." Nghe nói quả nhiên là sự tồn tại đã khuấy động vận mệnh Hỗn Độn ngày xưa, không cho họ tìm thấy Bàn Cổ, y liền biết, vị tồn tại đó nhất định là cực kỳ cường đại.

Nhưng Ma Chi Thần Ma cũng không hỏi thêm, mà lập tức bình

tĩnh lại.

Hậu Thổ đứng một bên nghe xong lại càng nghi hoặc thêm vài phần, trong Hỗn Độn đã tồn tại rồi sao?

Lại còn để lại bóng ma gì đó cho họ, vị Đạo Tôn kia rốt cuộc đã bố trí bao nhiêu cục diện trong Hồng Hoang.....

"Đạo hữu, chi bằng cùng Ngô luận đạo như Hỗn Độn ngày xưa thế nào?" Ma Chi Thần Ma nhìn Luân Hồi Thần Ma, có tâm muốn cùng đối phương luận đạo một phen, từ đó khiến bản thân có chút cảm ngộ, có lẽ còn có thể tăng tiến tu vi cũng không chừng!

"Như vậy rất tốt!

Đại thiện!" Luân Hồi Thần Ma cũng là cầu còn không được mà nói, y cũng đã lâu không luận đạo với các Thần Ma đồng cấp.

"Tiểu hữu này, cùng tham gia đi!" Ma Chi Thần Ma cười nhìn Hậu Thổ, nói.

Y có thể cảm nhận được sức mạnh đặc biệt trong cơ thể đối phương, tinh quang trong hai mắt lập tức chợt lóe rồi biến mất.

"Sư phụ....." Hậu Thổ không trực tiếp đồng ý, mà là trước tiên nhìn Luân Hồi Thần Ma một cái.

"Lần này có Đại Đạo Ma Chi ở đây, con cứ việc cảm ngộ y là được." Luân Hồi Thần Ma lập tức hiểu ra nàng đang lo lắng điều gì đó, bèn mỉm cười nói.

Hiện tại Hậu Thổ cũng đã đến một điểm nút thắt, không thể tùy ý hấp thu Đại Đạo Ma Chi trong cơ thể y nữa. .....

Trên không Hồng Hoang.

"Ma, ngươi cũng biết sự tồn tại của ta rồi ư....." Diệp Hiên như một Thượng Đế, phủ khám toàn bộ Hồng Hoang.

Mọi việc trong Hồng Hoang đều không thoát khỏi pháp nhãn của hắn.

"Đáng tiếc, người ra tay lúc đó không phải ta a....." .....

Vùng Cực Bắc, Tử Vong Chi Cảnh.

Do sau khi Tứ Thánh Thú Huyền Vũ xuất hiện, chấn nhiếp Tử Vong Thần Ma không thể không thu nhỏ Tử Vong Chi Cảnh lại, cũng không dám tùy ý mở rộng như trước nữa.

Điều này cũng dẫn đến Tử Vong Chi Cảnh hiện tại nhỏ hơn rất nhiều so với trước đây.

Tử Vong Thần Ma điên cuồng chạy trốn, cho đến khi đến Tử Vong Chi Cảnh này, trong lòng mới bớt kinh sợ đi rất nhiều.

Dọc đường, y không ngừng sử dụng các loại thần thông tử vong, chỉ để nhanh chóng đến đây.

Trong Tử Vong Chi Cảnh, thực lực của y cũng sẽ được gia cường.

Ngoại trừ Đại Đạo Sinh Mệnh có khắc chế y, các Đại Đạo khác gần như đều không thể khắc chế y.

Mà Đại Đạo Sinh Mệnh cũng chỉ là tương khắc với y mà thôi, chứ không phải hoàn toàn khắc chế y.

"Đáng chết, Luân Hồi hiện tại lại dây dưa với đám Hậu Thiên sinh linh kia, đơn giản là làm mất hết thể diện của Đại Đạo Thần Ma chúng ta!" Tử Vong Thần Ma vừa kinh sợ vừa giận dữ mắng.

Vốn tưởng rằng mình đến Địa Phủ mời Luân Hồi Thần Ma dù không thành công, cũng không đến mức nguy hiểm như vậy!

Nhưng mình lại suýt không trở về được.

Y vốn nghĩ Luân Hồi Thần Ma chỉ ở Luân Hồi chi địa, còn đám

Hậu Thiên sinh linh kia với Luân Hồi Thần Ma như hợp tác hoặc đơn giản là không qua lại với nhau.

Nhưng hiện tại, tên gia hỏa kia lại dây dưa với đối phương hoàn toàn không buông tay!

Một khi có chuyện, tám phương đến viện trợ!!

Hàng ngàn vị cường giả Hỗn Nguyên, nhất loạt đứng ra, vây kín hai người họ.

Điều này khiến Tử Vong Thần Ma trong lòng cực kỳ kinh sợ, cho dù biết rõ đối phương không thể hoàn toàn giết chết mình, nhưng cũng không muốn lại lần nữa chìm vào ngủ say trong Đại Đạo!

Thế giới Hồng Hoang đáng chết này thật quá tốt đẹp, dù mình là Đại Đạo Thần Ma cũng cảm thấy nơi đây vô cùng thoải mái, hơn nữa còn có lợi cho Đại Đạo của bản thân, điều quan trọng nhất là, nơi đây có cái gọi là cơ hội siêu thoát!

Điều này làm sao Tử Vong Thần Ma có thể cam tâm bỏ lỡ thịnh thế này chứ?!

"Chỉ là hiện tại liên minh vừa khó khăn lắm mới tạo ra, lại không còn nữa....." Tử Vong Thần Ma lẩm bẩm.

Nghĩ đến Quang Minh Thần Ma bị mình bỏ rơi, lúc này đối phương có lẽ đã hận mình thấu xương rồi chăng?!

Hoặc có lẽ đối phương lúc này đã vẫn lạc rồi.....

Dù sao thì, liên minh đã thành lập với đối phương chắc chắn là không còn nữa, hơn nữa Quang Minh Thần Ma nếu chưa vẫn lạc thì chắc chắn sẽ cực kỳ hận mình.

Liên minh là do mình tổ chức, đi kéo Luân Hồi cũng là ý của mình.

Kết quả người đầu tiên bỏ chạy lại vẫn là mình!

Hơn nữa còn không chào hỏi Quang Minh Thần Ma một tiếng!

Cái nima Quang Minh Thần Ma đâu phải là kẻ đáng thương, làm sao có thể trong lòng không có oán khí với y?!

“Đúng rồi!

Còn có Tiên Chi Thần Ma!

Đi tìm y!

Chương 349

Nhất định vẫn còn cơ hội khôi phục lại địa vị của chúng ta!!" Tử Vong Thần Ma hai mắt sáng rỡ, sau đó vừa mới đến Tử Vong Chi Cảnh thì y lại vội vã bay về phía Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn.

Trong Tử Tiêu Cung.

Tiên Chi Thần Ma cùng Hồng Quân ngồi xếp bằng, hai người nhìn nhau.

Trong mắt Hồng Quân tràn đầy vẻ kinh hãi.

Vốn tưởng Tiên Chi Thần Ma đã chết, nhưng không ngờ đối phương lại vẫn chưa chết.....

Thần uy của Ma Chi Thần Ma đến mức đó, vậy mà vẫn không giết chết được đối phương!

Từ lúc đầu thấy Ma Chi Thần Ma thì cho rằng đối phương không phải là loại có thể giết chết Tiên Chi Thần Ma.

Đến sau này kinh ngạc phát hiện, đó đơn giản là một trận treo đánh.

Tuy nhiên, ngay sau khi Ma Chi Thần Ma một chiêu đã tiêu diệt Tiên Chi Thần Ma, Hồng Quân vốn tưởng rằng đến đây là hết thì lại vui mừng khôn xiết.

Đúng vậy, sau khi đại bàng Tiên Chi Thần Ma của y chết, y không hề có chút ưu thương nào, ngược lại còn cực kỳ vui mừng.

Tuy y không còn chỗ dựa vững chắc nữa, nhưng trên đầu y cũng thật sự không còn sự tồn tại cao cao tại thượng nào nữa.

Từ nay về sau, y vốn nghĩ mình có thể muốn làm gì thì làm.

Lại thêm việc thao túng Phật Môn, có thể mưu đoạt khí vận Phật Môn, điều này khiến y có thể đối đãi với sự phát triển sau này của mình cũng ôm giữ kỳ vọng cực lớn.

Nhưng hết lần này đến lần khác tên gia hỏa đáng chết này lại vẫn còn sống.

"Tôn thượng.....

Người..... vẫn còn sống ư....." Hồng Quân kinh ngạc vô cùng nói.

"Ừm?

Ngươi rất hy vọng Ngô vẫn lạc ư....." Tiên Chi Thần Ma nghe vậy, lạnh lùng liếc nhìn Hồng Quân.

Trong lòng y đương nhiên biết, đối phương hận không thể giết chết mình, nhưng y cũng không nói thêm gì.

Hai bên vốn là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, làm gì có chuyện gì khác.

Hận thì cứ hận đi, dù sao đối phương vĩnh viễn cũng không thể giết chết mình!

Y mới là nguồn gốc của Tiên Chi Đại Đạo, y mới là người nắm giữ tất cả chân tiên!

Cho nên, Hồng Quân chủ tu tiên đạo nếu không nghĩ ra cách khác, không từ Đại Đạo khác có thể địch lại y, thì vĩnh viễn không có cơ hội siêu thoát sự khống chế của y!

Mà muốn chủ tu một Đại Đạo khác để vượt qua thực lực của Tiên Chi Thần Ma?

Đây là một chuyện khó khăn đến nhường nào!

“Không dám, Ngô chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi.....” Hồng Quân vội vàng cúi đầu, nói.

“Tốt nhất là như vậy.” Tiên Chi Thần Ma thản nhiên nói.

Đối mặt với biểu hiện của Hồng Quân, Tiên Chi Thần Ma không hề để ý đến tâm tư của đối phương.

Chỉ cần mình còn sống, thì đối phương vĩnh viễn đừng nghĩ siêu thoát sự khống chế của mình!

Nếu đã như vậy, thì đối phương có sở hữu hai lòng có gì quan trọng đâu?! .....

Thời gian trôi đi, rất nhanh, khí tức của Tử Vong Thần Ma lại một lần nữa khóa chặt Tử Tiêu Cung.

“Không tốt!” Tiên Chi Thần Ma ngửi thấy khí tức của Tử Vong Thần Ma, sắc mặt lập tức đại biến.

Cho rằng đối phương muốn đến tận nơi gây sự!

Nghĩ ngày xưa, giữa họ có mâu thuẫn không thể hóa giải.

Đó là cuộc chiến kéo dài vô số năm tháng!

Đó cũng là cuộc chiến sẽ vĩnh viễn tiếp diễn!

Đây là cuộc chiến của Đại Đạo, cũng là mâu thuẫn không thể hóa giải.

Cuộc chiến xuất hiện từ căn nguyên nhất của Đại Đạo, tự nhiên không thể hóa giải.

Chỉ cần họ không thoát khỏi thân phận Đại Đạo Thần Ma, thì sẽ luôn là như vậy.

Còn về việc từ bỏ thân phận Đại Đạo Thần Ma?

Đừng nói họ không thể làm được điều này, cho dù có làm được,

thì cũng sẽ không làm như vậy.

Chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy!

"Cái gì?!" Hồng Quân nghe vậy sắc mặt biến đổi.

Chẳng lẽ tên Ma Chi Thần Ma đáng chết kia cảm giác được Tiên Chi Thần Ma chưa chết, lại chạy đến lần nữa sao?!

Nhưng trong chớp mắt, y đã loại trừ suy nghĩ đó.

Bởi vì y cũng cảm nhận được luồng khí tức mênh mông tràn đầy tử vong.....

Loại khí tức đó được khắc sâu trong vận đạo Đại Đạo, là khí tức không thể thay đổi.

"Ha ha ha ha....." Thân ảnh Tử Vong Thần Ma lập tức xuất hiện bên trong Tử Tiêu Cung, nhìn Tiên Chi Thần Ma trước mặt cười lớn không dứt.

Y liền biết, Tiên Chi Thần Ma sẽ không dễ dàng chết như vậy!

Quả nhiên, tên gia hỏa này thật sự vẫn còn sống!

Y liền biết, đồng là Thần Ma, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy!!

Đột nhiên, y nghĩ đến Quang Minh Thần Ma.

Tên gia hỏa kia lần này chắc chắn phải chết rồi nhỉ.....

"Tử Vong, lần này ngươi đến đây muốn làm gì....." Tiên Chi Thần Ma tràn đầy e ngại nhìn tên gia hỏa trước mặt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tên gia hỏa này, từ năm xưa đến nay vẫn luôn kiêu ngạo như vậy.

Ngoại trừ Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma ra, tên gia hỏa này cũng chỉ coi trọng Sinh Mệnh Thần Ma, Luân Hồi Thần Ma và Quy Khư Thần

Ma, còn có Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma.

Trừ năm tôn Thần Ma này ra, Tử Vong Thần Ma chính là sự tồn tại vô pháp vô thiên.

Cao cao tại thượng, cực kỳ kiêu ngạo.

Nhưng hết lần này đến lần khác, thực lực của tên gia hỏa này cũng cực kỳ cường hãn, có tư cách khinh thường các Thần Ma khác.

Ngay cả những Thần Ma có thực lực tương đương với y, tên gia hỏa này cũng vẫn không thèm để mắt tới.....

Có thể nói là cực kỳ kiêu ngạo tự phụ!

"A a....." Tử Vong Thần Ma cười lạnh một tiếng, khí tức tử vong vô biên lại một lần nữa lập tức bao bọc Tử Tiêu Cung.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tiên Chi Thần Ma như lâm đại địch, khí thế tức thì bùng nổ, vận đạo tiên chi trên người hiển hóa ra.

Và Tiên Tổ Hồng Quân cũng lạnh lùng nhìn Tử Vong Thần Ma.

Lần trước Ma Chi Thần Ma, y không dám hành động bừa bãi là vì đối phương quá cường đại, có thể áp chế Tiên Chi Thần Ma mà treo đánh.

Còn lần này, y hiển nhiên có thể cảm nhận được thực lực của đối phương không bằng Ma Chi Thần Ma.

Cho nên, nếu thật sự chiến đấu, y sẽ không chút do dự ra tay.

Dù sao Tiên Chi Thần Ma dù không bằng đối phương, thêm cả mình nữa, thì cũng có thể đánh bại đối phương.

Ít nhất, sẽ không xảy ra chuyện Tiên Chi Thần Ma bị đánh giết.

Tuy rằng khi Tiên Chi Thần Ma bị đánh giết lúc đó y thật sự đã vui

mừng một thời gian.

Nhưng vừa nghĩ đến đại cục, y lại không cười nổi.

Bởi vì Tiên Môn cực kỳ thiếu cao thủ đỉnh tiêm.

Tiên Chi Thần Ma ít nhiều gì cũng là một cường giả đỉnh tiêm.

Đây cũng là lý do vì sao lúc đó Hồng Quân thậm chí còn ra tay cho đối phương mượn tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp của mình để sử dụng.

Nếu Tiên Môn không có chỗ dựa, mà Ma Môn và Phật Môn đều có chỗ dựa, thì kết quả lại càng không dám tin, phải biết một điều, đó là đạo trưởng ma tiêu, ma tiêu đạo trưởng.

Hai bên tương phụ tương thành, nhưng nếu Tiên Môn không có cao thủ đỉnh tiêm, thì thế lực Ma Môn tự nhiên sẽ lớn mạnh, đến lúc đó, cho dù Phật Môn cũng sẽ suy yếu theo.

Còn kết quả của Tiên Môn thì sao?!

Đương nhiên cũng sẽ suy yếu theo.....

Dù sao khí vận Ma Môn có liên quan đến Tiên Môn và Phật Môn, bất kỳ bên nào suy yếu cũng sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Nếu khí vận Phật Môn và Tiên Môn mạnh lên, thì khí vận Ma Môn sẽ dần suy yếu.

Ngược lại, thì khí vận Phật Môn và Tiên Môn sẽ bị tổn hại.

Phật Môn dù sao vẫn còn có một Quang Minh Thần Ma ở đó.

Nhưng nếu Tiên Chi Thần Ma chết rồi, thì Tiên Môn cũng không còn nữa.....

Tử Vong Thần Ma trên mặt khẽ mỉm cười, nói: “Ngô lần này đến tìm ngươi, là muốn bàn bạc với ngươi chuyện có nên kết minh hay

không?" Thực tế y cũng không nắm chắc có thể đánh bại Tiên Chi Thần Ma.

Trong nội tâm cực kỳ e ngại đối phương.

Đương nhiên, trên mặt y không hề biểu lộ ra.

Và y cũng đã thành công dựa vào uy danh ngày trước mà dọa được tên gia hỏa Tiên Chi Thần Ma này.

Tiên Chi Thần Ma sở hữu thân thể Thiên Đạo, thực tế chiến lực thật sự vẫn lờ mờ nằm trên đối phương.

"Ồ?

Kết minh ư?!" Tiên Chi Thần Ma nghe vậy ngẩn người, còn có chuyện này sao?!

Tử Vong Thần Ma lại muốn tìm mình kết minh sao?!

Đây là mặt trời mọc đằng Tây rồi sao.....

Nhất thời, Tiên Chi Thần Ma cực kỳ kinh ngạc.

Và Tiên Tổ Hồng Quân đứng một bên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đến để kết minh ư.....

Suýt nữa y đã tưởng là đến để đánh nhau rồi chứ!

Dao Trì và Hạo Thiên ở cửa Tử Tiêu Cung cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cái Tử Tiêu Cung này đơn giản như một võ đài luận võ vậy!

Hết lần này đến lần khác bị người ta đánh đến đây!

Hơn nữa điều đáng ghét nhất là lại còn đặc biệt đánh cho cả Tử Tiêu Cung tan nát!

Họ đã chứng kiến không ít lần rồi.....

Nếu không phải họ cũng đều đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, thì đã không biết chết bao nhiêu lần rồi!

Có lẽ, nói cách khác là lão gia của họ thật sự biết gây chuyện a.....

Nếu không thì, làm sao cứ mãi bị người ta đánh đến tận cửa chứ?!

Cái Tử Tiêu Cung này không biết đã nổ tung bao nhiêu lần rồi. .....

Không thấy Ma Tổ La Hầu cho dù trong Hồng Hoang có thể khiến trẻ con nín khóc, cũng chưa từng bị người ta đánh đến tận cửa nhiều lần như vậy!

Đôi khi họ thật sự muốn lão gia tự mình suy nghĩ lại một chút, đừng cố chấp như vậy nữa!

Cứ như vậy nữa thì thật sự sẽ có người chết đó!

Tuy nhiên, họ lại không dám nói như vậy.

Dù sao họ cũng là do Hồng Quân điểm hóa mà xuất hiện.

"Thế nào?

Có đồng ý hay không!?" Tử Vong Thần Ma khóe miệng hơi nhếch lên, hỏi.

"Có thể, nhưng ai làm minh chủ đây?!" Trong hai mắt Tiên Chi Thần Ma tinh quang chợt lóe, hỏi.

"Ai làm minh chủ?

Đương nhiên là Ngô rồi!!!" Tử Vong Thần Ma đương nhiên nói.

Chương 350

"Không, không, không, nay khác xưa, hôm nay thực lực của ngươi không đủ, thế lực cũng không đủ, dựa vào cái gì mà làm vị trí minh chủ này?" Khóe miệng Tiên Chi Thần Ma lộ ra một tia khinh thường.

Lúc đầu, y đương nhiên là vô cùng kinh ngạc và e ngại.

Nhưng sau một thời gian ở chung như vậy, y đã sớm cảm giác được thực lực của đối phương có lẽ không cường đại như y tưởng tượng!

Sau khi biết được đối phương không mạnh như mình tưởng tượng, tự nhiên Tiên Chi Thần Ma cũng không còn e ngại đối phương nữa.

"A a....." Tử Vong Thần Ma cười lạnh một tiếng, một tia khí tức tử vong xuất hiện trong hai mắt.

Lập tức bao trùm toàn bộ Tử Tiêu Cung.

"Xong rồi, lại phải đánh nhau nữa rồi!" Hạo Thiên và Dao Trì ở phía sau nhìn nhau, vội vàng lén lút chuẩn bị rời đi từ cửa chính.

Dù sao chỉ cần đánh nhau, hai người họ sẽ chạy ngay.

Tuy nói người đạt Hỗn Nguyên bất tử bất diệt, nhưng những ngày tháng cần phải chờ đợi như vậy chẳng phải cũng là chết rồi sao.....

Đột nhiên, Tiên Chi Thần Ma lại đổi lời đề nghị: "Nếu đã như vậy, vậy thì không cần nhắc đến cái gọi là minh chủ nữa, dù sao khi thật sự gặp phải nguy hại đến lợi ích của chúng ta, thì cũng không có cái gọi là minh chủ, tự nhiên đều nên đến viện trợ!" Tử Vong Thần Ma nghe vậy gật đầu, khóe miệng lộ ra một tia cười, nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì nghe theo ngươi vậy!" Rất rõ ràng, hai tên gia hỏa

này ai cũng không muốn khuất phục dưới người kia.

Hơn nữa cũng không ai có thể thật sự chiến thắng đối phương với ưu thế áp đảo.

Như vậy, muốn thật sự kết minh, thì nhất định phải nhượng bộ.

Và đây, chính là sự nhượng bộ của hai tôn Thần Ma này.....

"Hô.....

May mà không đánh nhau....." Hạo Thiên cười với Dao Trì một tiếng, một luồng thần niệm truyền đi trong mắt. .....

Kể từ khi Tử Vong Thần Ma và Tiên Chi Thần Ma liên minh.

Quang Minh Thần Ma lại lần nữa quay về nơi mình tu luyện trước đây, y chỉ muốn trở nên mạnh hơn để đánh bại Tử Vong Thần Ma, đưa đối phương vào Đại Đạo mà ngủ say!

Trong Nhân tộc.

Nhân Hoàng Hiên Viên nhìn thế lực Nhân tộc hiện tại, vô cùng hài lòng.

Mỗi một Nhân Vương đều vô cùng tôn sùng y.

Và trong khoảng thời gian này, y cũng bắt đầu rèn luyện binh sĩ khắp nơi, chuẩn bị đại quân sẵn sàng xuất phát, thống nhất Hồng Hoang bất cứ lúc nào!

Nam Hoang, Lạc Dương.

"Trận chiến này, tất thắng!!!" Hiên Viên thân khoác kim hoàng chiến giáp, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, như một Thiên Thần.

Lần này, y không còn chỉ là Nhân Hoàng đơn thuần!

Mà còn là một Đại Soái thống ngự tam quân!

Cũng là một tướng sĩ xung phong hãm trận!!!

Đây mới là Nhân Hoàng!

Ra trận tất đi đầu sĩ tốt, xông thẳng giữa tam quân!!!

Không màng tất cả những gì được mong đợi, chỉ muốn đưa Nhân tộc lên đỉnh phong!!!

"Bệ hạ thần uy cái thế!

Nhân tộc vĩnh viễn trường tồn!!!" Đại soái phó quân Đại Hồng ngửa mặt lên trời gầm rống một tiếng!

"Bệ hạ thần uy cái thế!

Nhân tộc vĩnh viễn trường tồn!!!" Các tướng sĩ tam quân cũng hô lớn một tiếng, phục mệnh với Hiên Viên.

Trong số các tướng sĩ này, đại đa số đều là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, còn có một số ít Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại!!!

Kể từ khi Long tộc tiếp xúc với Tứ Hải Bát Hoang, phương pháp phân chia Hỗn Nguyên Kim Tiên trong Long tộc đã nhận được sự công nhận của đại đa số sinh linh.

Họ cũng đều cho rằng cảnh giới Đại La Kim Tiên có sự chênh lệch quá lớn.

Cho nên, sau khi thực lực bùng nổ lần nữa trên đỉnh Đại La Kim Tiên thì gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Ý nghĩa chính là chỉ còn một bước nữa là có thể lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chân Ngã, ngưng tụ Duy Nhất Chân Ngã để bước vào cảnh giới vô thượng!

"Hy vọng Bệ hạ, lần này có thể mã đáo công thành....." Phía sau, Phong Hậu đứng trong thành Lạc Dương, ngẩng đầu nhìn những chiến tướng đang bôn ba khắp bốn biển, trong lòng nghĩ.

Lần này, là trận chiến đầu tiên của Nhân tộc, cũng là trận chiến

Nhân tộc đánh dấu sự khai chiến với các thế lực khác!

Trận chiến này, vô cùng quan trọng, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Nhất định phải nhanh chóng chiếm được Long tộc Tứ Hải, nắm giữ Tứ Hải chi địa, thôn tính Long tộc xong, lúc đó mới có khả năng đăng đỉnh!

Nếu không, đợi đến khi Vu Yêu nhị tộc hợp lực, thì Nhân tộc đơn độc làm sao có thể chống lại được!

Chỉ có ưu tiên thôn tính Long tộc nhỏ hơn một chút, mới có cơ hội quyết chiến với Vu Yêu nhị tộc!

Trận chiến này, có thể tưởng tượng được sự thảm khốc!

Trận chiến này, còn phải xem Thiên Đế có nguyện ý thành toàn hay không!

Nói cho cùng, ngoài sự cường đại của bản thân Nhân tộc ra, thực tế còn phải xem Đế Tuấn có nguyện ý thật sự chiến đấu hay không!

Nếu Đế Tuấn mang theo tất cả thế lực dưới trướng Thiên Đình vô thượng của mình, thì Nhân tộc nhất định sẽ bị áp chế!

Và Hiên Viên, biết Đế Tuấn nhất định sẽ thành toàn!

Bởi vì nếu đối phương không đợi trận chiến này, thì đã có vô số lần chém giết y trước đó rồi!

Cho nên, Hiên Viên cũng biết Đế Tuấn đang đợi y tập hợp thế lực để phát động khiêu chiến với Thiên Đình!

Và Đế Tuấn, cũng đang đợi sự đến của y!

Vì vậy, trận chiến này, Nhân tộc nhất định phải thắng!

Tứ hải, Long tộc. "Các con dân, vận mệnh tương lai của Long tộc,

quyết định tại trận chiến này!" Long Vương vẻ mặt bi tráng, nghiêm túc hét lớn.

Âm thanh của hắn truyền khắp tứ hải chi địa, để vô số Long tộc đều có thể nghe thấy. "Chiến!

Chiến!

Chiến!" Đồng thời, từng con chân long cuộn mình trên tứ hải, tiếng gầm chấn thiên!

Trong đôi mắt bọn họ đều tràn ngập vẻ giận dữ vô cùng!

Mà khi tất cả Long tộc đều xuất hiện thần sắc này, chứng tỏ Long tộc đã đến thời khắc sinh tử tồn vong nguy cấp.

Có lẽ, sau trận chiến này, bọn họ sẽ không triệt để chết đi.

Nhưng bọn họ sẽ từ đây đánh mất tôn nghiêm của chính mình!

Long tộc sẽ phải thần phục Nhân tộc!

Đây là sỉ nhục!

Là đại sỉ nhục của thế hệ bọn họ!

Cũng là sỉ nhục của tất cả Long tộc về sau!

Đối với loại sỉ nhục này, Long tộc sẽ không đáp ứng, mà Long Vương cũng sẽ không đáp ứng! ...

Ở một bên khác. "Bệ hạ, rốt cuộc là nên binh chia bốn đường, hay là một lần hành động bắt lấy Đông Hải?" Đại Hồng ở giữa không trung, hướng về Hiên Viên hỏi. "Đương nhiên là binh chia bốn đường, một lần hành động tiêu diệt Long tộc!

Khiến Long tộc thần phục Nhân tộc!" Trong ánh mắt Nhân Hoàng Hiên Viên tràn đầy bá khí.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, đó chính là lợi dụng thực lực tuyệt

đối của Nhân tộc để nghiền ép Long tộc. "Nhưng nếu làm như vậy, ưu thế của chúng ta sẽ bị kéo giãn, không còn quá mức rõ rệt.

Cho nên theo thần hạ thấy, chúng ta nên dốc toàn quân binh lực công đánh Đông Hải, diệt Long Vương, sau đó thu phục đám tàn binh bại tướng cùng Long tộc ở ba vùng biển còn lại." Đại Hồng vội vàng nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hắn cảm thấy nếu đánh theo bố trí của Hiên Viên, nhất định sẽ kéo dài thời gian Nhân tộc công phạt Long tộc trên diện rộng.

Nhưng nếu theo phương pháp tiêu diệt từng bộ phận này, không chỉ nhanh chóng vô cùng, mà còn có thể thu phục Long tộc.

Cho nên, trong mắt hắn đây mới là biện pháp tốt nhất. "Chiêu này của ngươi, đối với Nhân tộc thì hữu dụng, giống như lúc đầu trẫm ngự giá thân chinh Cửu Lê vậy, đánh thẳng vào hoàng long, những cái khác không cần bàn tới." Khóe miệng Hiên Viên hơi nhếch lên, cười nói.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nói: "Thế nhưng đối với Long tộc mà nói, lại tịnh không thích hợp." "Vì sao?" Đại Hồng không hiểu, hỏi.

Trong mắt hắn, vô luận là Long tộc hay là Cửu Lê, chẳng qua cũng chỉ là thế lực không chịu thần phục Nhân tộc mà thôi. "Khu vực Cửu Lê chiếm cứ nãi là đất cũ của Nhân tộc, cho nên chỉ cần đánh bại kẻ cầm đầu, liền có thể dễ dàng lấy được lòng người trên mảnh đất kia." "Mà đất tứ hải do Long tộc chiếm giữ, là địa bàn xưng bá thế thế đại đại của bọn chúng từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay.

Nơi như thế, cho dù chúng ta đánh bại, bắt chúng thần phục đi chăng nữa, nếu như không tiêu diệt sinh lực của chúng, đến lúc đó đám Long tộc này nhất định sẽ tìm cơ hội phản bội!

Đến lúc đó, Nhân tộc mới thực sự là gặp tai ương ngập đầu!" Lời

nói của Nhân Hoàng Hiên Viên lãnh đạm, giải thích một phen.

Đại Hồng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế!

Lập tức, hắn hướng về Hiên Viên cúi đầu, nói: "Tư duy của Bệ hạ, thần hạ kém xa!" Tiếp đó, hắn vẫn còn một chuyện không rõ, thế là lại hỏi: "Nhưng nếu làm như vậy, thời gian kéo dài, Thiên Đình nhúng tay vào thì chúng ta phải làm sao?" "Ngươi chỉ là nhất thời chưa nghĩ tới mà thôi." Hiên Viên mỉm cười nói.

Tiếp đó, lại giải thích: "Thiên Đình sẽ không nhúng tay." "Ngạch..." Đại Hồng lập tức im lặng.

Cái Thiên Đình này lại không phải của Nhân tộc, há có thể nói không nhúng tay là không nhúng tay?!

Nhìn biểu cảm của tên này, Hiên Viên liền biết hắn khẳng định chưa nghe hiểu, thế là lại giải thích: "Nếu Thiên Đình muốn nhúng tay, thì ngay từ lúc chúng ta bắt đầu bố trí đã sớm nhúng tay rồi." "Nói cách khác, nếu bọn họ muốn can thiệp, thì vô luận chúng ta tập trung binh lực tiến công Đông Hải hay là phân tán binh lực công phạt tứ hải, bọn họ đều sẽ ra tay.

Huống hồ, sở dĩ trẫm có thể xác định bọn họ sẽ không ra tay, là bởi vì Thiên Đế đang đợi một cái thời cơ, đợi cơ hội quyết nhất tử chiến cùng trẫm.

Mà cái thời cơ này chưa đến, hắn sẽ không ra tay.

Càng sẽ không để người khác tới quấy nhiễu cuộc đối quyết giữa trẫm và hắn!" Khóe miệng Nhân Hoàng Hiên Viên hơi nhếch lên, trong lòng hiển nhiên là tràn đầy nắm chắc. "Hít...

Thì ra là thế!" Đại Hồng lần này coi như là triệt để nghe hiểu, biết được sự lợi hại trong đó.

Không bao lâu sau.

Đại quân Nhân tộc liền đã chạy tới dưới chân núi Bất Chu, tổ địa của Nhân tộc.

Nhân Hoàng Hiên Viên lập tức xuống chiến xa, đi tới nơi tế điện Tổ tiên và Thánh mẫu, cúi đầu lạy một cái, nói: "Hậu bối Nhân tộc Hiên Viên, nay hữu hạnh làm Nhân Hoàng, tất sẽ khắc ghi cựu nghiệp Nhân tộc, không dám vọng tự tôn đại!" "Trận chiến này, Nhân tộc tất thắng!" "Còn xin chư vị tiên liệt Nhân tộc, chứng giám!!!" Nói xong, hắn bỗng nhiên phất tay áo, bay lên phía trên, nhìn về phía đại quân Nhân tộc đang dừng lại trên không trung.

Lời nói của hắn cực kỳ trầm trọng, mang theo một loại từ tính đặc thù. "Chư vị dũng sĩ Nhân tộc!!!" "Hôm nay, các ngươi sẽ đón nhận một trận đại chiến!" "Đây là trận đại chiến chưa từng có trong lịch sử Nhân tộc!!!

Cũng là trận mở màn cho chiến dịch lớn nhất trong lịch sử Nhân tộc!!!" "Một trận chiến dịch như thế này, trước đây chưa từng có!" "Về sau!

Cũng chưa chắc sẽ có!!!" "Mà hôm nay, các ngươi sẽ cùng trẫm, xông pha khói lửa!" "Hôm nay, có rất nhiều người sẽ ngã xuống!" "Cũng có rất nhiều người sẽ chết đi..." "Nhưng các ngươi hãy nhớ kỹ!" "Đây là chiến đấu vì Nhân tộc!" "Vì con cháu hậu thế vĩnh viễn không phải chịu bất kỳ dị tộc nào ức hiếp, dị tộc nào áp bức!" "Đây là trận chiến để Nhân tộc đứng trên đỉnh Hồng Hoang!" Trong mắt Hiên Viên bao hàm lệ nóng, nhìn về phía những tướng sĩ trước mặt.

Hắn biết, sau cuộc chiến tranh này, rất nhiều tộc nhân chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên sẽ thực sự tử vong.

Mà cho dù là những tộc nhân đã bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, cũng chưa chắc còn có thể trở về. "Trận chiến này!

Nếu như các ngươi nhìn thấy trẫm ngã xuống!!!" "Xin các ngươi

đừng bi thương!!" "Đừng khóc lóc!!!" "Hãy nắm thật chặt vũ khí trong tay các ngươi!!!" "Đi theo phương hướng của chiến kỳ!!!" "Xung kích!!!" "Xung kích!!!" "Xung kích!!!" "Hoàng triều tất thắng!!

Nhân tộc tất thắng!!!" Hiên Viên lớn tiếng quát. "Hoàng triều tất thắng!!

Nhân tộc tất thắng!!!" Đồng thời, thiên quân vạn mã đều điên cuồng hò hét!

Bọn họ đang hướng thế gian tuyên cáo, tuyên cáo Nhân tộc cường thịnh!!!

Tuyên cáo Nhân tộc chinh phục!!!

Lập tức, Nhân tộc chia binh làm bốn đường nhân mã, hướng về tứ hải chi địa hạo hạo đãng đãng tiến tới! ...

Tam Thập Tam Thiên. "Tốt!

Rất tốt!

Không hổ là Nhân tộc a!!!" Thiên Đế Đế Tuấn nhìn những Nhân tộc kia, khóe miệng hơi nhếch lên, có chút tán thưởng nói.

Hắn quan sát Nhân tộc, trong lòng kích động không thôi.

Theo cái khí thế này mà tiếp tục, đợi đến khi Nhân tộc chinh phục Long tộc xong, khí thế của Hiên Viên tất sẽ đạt tới đỉnh phong!

Chương 351

Mà đến lúc đó, chính là lúc Thiên Đình ra tay!

Cũng là lúc hắn ra tay!

Hiên Viên chính là một thanh kiếm chí cường vô cùng giữa thiên địa!

Mà Đế Tuấn tự nhận mình chính là người đúc kiếm giỏi nhất!!!

Kiếm có tốt đến đâu, cũng là vì thợ đúc kiếm mà tồn tại!

Còn về phần, rốt cuộc là thợ đúc kiếm khống chế thanh kiếm này cùng nhau danh động thiên hạ, hay là thanh kiếm này thôn phệ thợ đúc kiếm để thành tựu uy danh bản thân...

Vậy phải xem thủ đoạn của song phương!

Mà phía dưới, những tiên thần kia khi nhìn thấy Đế Tuấn hưng phấn như thế, sắc mặt lập tức trở nên quái dị.

Bọn họ ở trên Tam Thập Tam Thiên đều có thể nghe thấy tiếng Nhân tộc hò hét phía dưới a!!

Đây là ý gì?

Cái này quả thực là sắp đánh tới cửa rồi a!

Cứ như vậy, Đế Tuấn cư nhiên còn có thể ngồi yên được.

Không thể không nói, bọn họ thực sự bội phục...

Ít nhất, bọn họ tự nhận mình làm không được. "Bệ hạ, Nhân tộc hôm nay, đã thành đại hoạn a!!!" Lập tức, vẫn có kẻ gan nhỏ chạy ra, hướng về Đế Tuấn tiến ngôn.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, tán thành nói: "Nhân tộc bây giờ, xác thực là

đại hoạn." Lão giả kia nghe vậy sững sờ, Bệ hạ cư nhiên cũng công nhận?

Nhưng chuyện bên dưới thì sao?

Vì sao không nói nữa?

Nhìn thấy Bệ hạ không nói gì thêm, lão giả này lại nói: "Cho nên, Bệ hạ hẳn là nên hạ chỉ tiêu diệt Nhân tộc a!

Tránh cho Nhân tộc thôn tính Long tộc mà tiến thêm một bước lớn mạnh!!!" "Phi dã, phi dã, trẫm muốn chính là Nhân tộc lớn mạnh!" Đột nhiên, một câu nói của Đế Tuấn khiến cả Thiên Đình đều trở nên chấn kinh.

Mặc dù tất cả mọi người đều biết tâm tư của Đế Tuấn là để cho Thiên Đình luyện binh một chút.

Điều này đã từng nói qua, nhưng Nhân tộc hiện tại đã đủ cường đại rồi, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu luyện binh của Thiên Đình!

Nhưng vì sao vẫn không đi chứ?

Lại không đi thì thật sự không phải là luyện binh nữa, mà là đang chịu đựng ma nạn. ... "Bệ hạ, còn xin suy nghĩ kỹ a..." "Đúng vậy, Bệ hạ, thực lực Nhân tộc cường kình, về sức mạnh trung kiên đã sớm vượt qua Thiên Đình, chỉ là đỉnh tiêm thực lực không bằng Thiên Đình, nếu lại không đi tiêu diệt, e rằng Thiên Đình sẽ có nguy cơ điên đảo a!" "Bệ hạ!

Mạt tướng thỉnh chỉ bình phản!!!" "Bệ hạ!

Mạt tướng nguyện đi a!!" Lập tức, từng tiên thần xuất liệt, nhao nhao thỉnh chỉ.

Trên cả Lăng Tiêu Bảo Điện, chẳng còn mấy kẻ đứng thẳng.

Những người này, ngoại trừ Bạch Trạch, Phục Hy, Nữ Oa ra, còn

lại toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất.

Vì để thỉnh chỉ bình định Nhân tộc, những tên này coi như đều đã quyết tâm.

Mà từ đó cũng có thể thấy được, bọn chúng rốt cuộc quyết tâm lớn bao nhiêu, cũng như nỗi sợ hãi và kiêng kị mà Nhân tộc gây ra cho bọn chúng lớn đến mức nào.

Bạch Trạch không thỉnh chỉ là vì hắn đã sớm nhìn thấu, Đế Tuấn chính là cố ý.

Lần này thậm chí đều đã nói thẳng ra trước mặt những người này.

Bọn họ cư nhiên còn cho rằng lúc này có thể thay đổi suy nghĩ của Đế Tuấn?

Mà trên không trung, Thái Nhất ngồi trên cao, sắc mặt biến đổi, lập tức muốn tế xuất pháp bảo uy hiếp đám người này.

Lại bị Đế Tuấn trong nháy mắt ấn xuống. "Chư vị ái khanh hãy đứng lên." Đế Tuấn mỉm cười nói. "Cầu Bệ hạ hạ chỉ bình phản!!!" Lập tức, những người này lại hét lớn.

Lúc này, dù là Đế Tuấn tính tình tốt cũng trong nháy mắt nổi giận.

Đây là cái gì?

Tạo phản bức cung sao?!

Hôm nay lùi một bước, ngày mai cắt năm thành? "Các ngươi, đây là đang bức cung sao?!" Đột nhiên, thanh âm lãnh đạm của Đế Tuấn vang lên.

Cỗ thanh âm băng lãnh thấu xương kia trong nháy mắt đi vào trong lòng mỗi một vị tiên thần, lệnh bọn họ nhao nhao đại kinh thất sắc. "Thần chờ tử tội, thần chờ không dám!!!" Những tiên thần đang quỳ bên dưới lập tức ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân trên bảo tọa Thiên

Đế.

Ngày thường Bệ hạ luôn rất ôn hòa với bọn họ, hôm nay cư nhiên nói ra lời nói dọa người như thế.

Trong lòng bọn họ sợ hãi ập tới, vội vàng cáo tội. "Nếu là kẻ bức cung, vậy thì tiếp tục quỳ đi!" Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Bá!

Bá!

Trong nháy mắt, những tiên thần vốn đang quỳ rạp trên đất vội vàng bò dậy.

Bọn họ cũng không muốn bị gán cho cái tội danh bức cung gì đó... "Bệ hạ, lời thần nói đều là lời nói thật a!" Đột nhiên, cái tên lúc trước lại đi ra nói.

Lần này, tất cả mọi người đều nhìn hắn với con mắt khác, trong thời khắc này mà còn có gan như vậy, quả thật là bội phục. "Trẫm đã nói rồi, việc này trong lòng trẫm đã có tính toán, các ngươi nhớ kỹ, sau khi Nhân tộc thu phục Long tộc, tùy thời chuẩn bị theo trẫm một trận chiến!" ...

Trong Vu tộc. "Nhân tộc lại tụ tập như thế, chúng ta có muốn ngăn cản bọn hắn một chút hay không, nếu để bọn hắn quả thực hàng phục Long tộc, e rằng đến lúc đó chính là chúng ta gặp tai ương!" Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương sắc mặt vô cùng ngưng trọng nói. "Đúng thế, Nhân tộc thực sự là quá kinh khủng, bây giờ lại xuất hiện một tôn Nhân Hoàng như vậy, việc này khiến chúng ta làm sao có thể yên tâm được a?!" Lập tức, Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư cũng đi theo phụ họa nói.

Hai tên này luôn luôn dây dưa cùng một chỗ, quan hệ giữa lẫn nhau cũng là tốt nhất. "Đại huynh!

Ra tay đi!!!

Lại không ra tay, e rằng Vu tộc sắp bị diệt a!!!" Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung cũng hô lên như vậy.

Hắn nghe được lời của hai vị huynh đệ, trong nháy mắt hiểu ra cái gì, vội vàng hô.

Đế Giang khẽ lắc đầu, cự tuyệt nói: "Thiên Đình còn chưa ra tay, lấy thực lực Vu tộc chúng ta nếu đi giao chiến cùng Nhân tộc, e rằng..." Hắn không nói tiếp lời phía sau.

Nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Đó chính là đánh không lại.

Đúng vậy, hiện tại Vu tộc nếu đơn đấu cùng Nhân tộc, thì khẳng định là đánh không lại rồi.

Cho nên, bọn họ nếu muốn đụng độ Nhân tộc, thì nhất định phải cầu trợ ở Thiên Đình. "Vì sao chúng ta không thể hiện tại liền đi trợ giúp Long tộc đào thoát kiếp nạn này?!" Đột nhiên, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm hỏi. "Đúng a!

Nhị huynh nói không sai!

Chính là nên như thế!

Vu tộc cũng không phải là đối thủ của Nhân tộc, thế nhưng Nhân tộc cũng không cách nào đồng thời đối kháng cả hai đại tộc Vu tộc và Long tộc!!" Độc Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi cũng đi theo nói.

Hắn cũng có chút không hiểu rõ, vì sao Đế Giang không làm theo ý tưởng này?!

Sau một khắc, tất cả Tổ Vu đều đem biểu tình nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Đế Giang bất đắc dĩ cười một tiếng, giải thích nói: "Đâu có thể đối kháng a!

Chúng ta nếu thật sự phát binh lúc này, Nhân tộc sẽ không đánh Long tộc nữa, trực tiếp điều binh trở về.

Sau đó, qua một thời gian lại tới công phạt chúng ta, đến lúc đó, Vu tộc lại phải làm thế nào?" "Chúng ta trợ giúp Long tộc, Long tộc định nhiên sẽ trở lại trợ giúp chúng ta a!" Chúc Cửu Âm không hiểu nói.

Hắn cảm thấy Long tộc cũng không phải kẻ ngu.

Chẳng lẽ không biết môi hở răng lạnh sao?

Huống hồ Long tộc cũng là vì được Vu tộc giúp đỡ mới không bị diệt tộc. "Vì sao Long tộc có thể một mực phát triển cường thịnh đến nay mà không suy?" "Vì sao?" Đông đảo Tổ Vu không hiểu, nhao nhao nhìn về phía hắn. "Bởi vì Long tộc không hiếu chiến, một lòng phát triển ở vùng Tứ Hải, ít nhất từ khi chúng ta lớn mạnh đến nay, đều là như thế." Đế Giang giải thích nói. "Vậy thì thế nào?

Ta nếu là Long tộc, Nhân tộc nếu không công đánh ta thì thôi, nhưng bọn hắn đã công đánh, nếu không ra tay tiêu diệt bọn hắn, thì làm sao xứng đáng với bản thân?!

Làm sao có thể được cam đoan Nhân tộc lần sau không lại tiến công?" Chúc Cửu Âm hôm nay phảng phất như hóa thân của trí giả, trong não trong nháy mắt chuyển động. "Nhị huynh nói đúng, Đại huynh, huynh cũng nên nghe lời Nhị huynh a!" "Đúng đấy!

Đại huynh, lúc này là trời ban cơ hội tốt a!

Liên hợp Long tộc một lần hành động diệt đi Nhân tộc!

Như vậy, tâm phúc đại hoạn của chúng ta liền đã không còn!!!" Nhìn những Tổ Vu đang không ngừng tranh cãi, muốn mình nghe theo kiến nghị của Chúc Cửu Âm, Đế Giang lập tức cảm giác được áp lực như núi a. "Được, tạm thời không bàn chuyện này." "Ta lại hỏi các

ngươi, nếu chúng ta quả thực hòa cùng Long tộc diệt đi Nhân tộc, đến lúc đó chúng ta tất sẽ thực lực đại tổn, vậy Thiên Đình lại ra tay diệt đi chúng ta, lại nên tự xử thế nào?" Đế Giang hỏi ngược lại.

Câu nói này, trong nháy mắt khiến tất cả Tổ Vu tại trường trầm mặc xuống.

Đúng thế, thật muốn đi diệt Nhân tộc, vậy Vu tộc rốt cuộc phải chết bao nhiêu cường giả Hỗn Nguyên a?

Lại phải chết mất bao nhiêu tộc nhân cảnh giới khác đâu...

Hết thảy những thứ này, đều là ẩn số.

Nhưng có thể biết là, Nhân tộc khó chơi kinh khủng như vậy, đến lúc đó Vu tộc thương vong nhất định phi thường thảm trọng!

Mà Thiên Đình nếu thừa cơ diệt đi Long tộc và Vu tộc, vậy thật đúng là Thiên Đình một nhà độc đại, từ đó vĩnh viễn chưởng quản Hồng Hoang!

Đến lúc đó, Vu tộc ngay cả Địa Phủ cũng không nhất định có thể bảo trụ.

Cũng sẽ không, ít nhất Địa Phủ hẳn là có thể bảo trụ, nhưng lại phải tổn thất bao nhiêu vị trí đây?

Lại phải thỏa hiệp bao nhiêu đây?

Mặc dù không đến mức triệt để luân lạc cho Thiên Đình chưởng khống, nhưng đại bộ phận địa phương e rằng đều phải giao cho đối phương nắm giữ.

Bởi vì Địa Phủ một khi không đồng ý, Thiên Đình liền tùy thời sẽ đem Vu tộc còn sót lại đuổi tận giết tuyệt.

Mặc dù nói tâm địa Thiên Đế Đế Tuấn rộng lớn, không đến mức như thế.

Thế nhưng cái lúc này, bọn họ ai cũng không muốn lấy tiền đồ của mình đi đánh cược sự khoan thứ và nhân từ của người khác.

Huống hồ, đây còn là tiền đồ của cả Vu tộc cùng Địa Phủ!

Cho nên, lại càng không khả năng đi làm loại chuyện này.

Nhìn các Tổ Vu đều lâm vào trầm mặc, Đế Giang khẽ gật đầu, lập tức lại có chút cảm khái nói: "Chư vị đệ đệ muội muội, các ngươi tự hỏi lòng mình, phải chăng đã càng ngày càng rời xa thứ mà lúc đầu chúng ta thề chết thủ hộ rồi hay không?" "Đại huynh cớ gì nói ra lời ấy, tiểu muội không hiểu." Băng Chi Tổ Vu Huyền Minh có chút không hiểu hỏi.

Các Tổ Vu khác cũng là như thế.

Những Tổ Vu này có thể nghe hiểu hay không, hoàn toàn là dựa vào mệnh, loại chuyện này rất khó nói.

Một cái nói không tốt, vậy thì nói trúng rồi. "Ngày xưa, Vu tộc chúng ta chính là vì bỉnh thừa ý chí Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang mà chiến!" "Về sau, chúng ta rốt cục nhìn thấy Phụ Thần, bắt đầu vì chính mình mà chiến, nhưng lại quên đi niềm vui ngày xưa." Trong đôi mắt Đế Giang xuất hiện một tia truy ức, sau đó lại nói: "Hôm nay, lại muốn vì những chuyện ngày xưa không thèm để ý mà để ý." "Vô luận Nhân tộc như thế nào, ít nhất hôm nay chưa làm thương hại chúng ta, cho dù ngày mai đi tới, chúng ta cũng bất quá một trận chiến mà thôi!" "Vu tộc, chính là đỉnh thiên lập địa, sinh ra để thủ hộ thiên địa Hồng Hoang." "Mà nay, thiên địa Hồng Hoang không cần do chúng ta thủ hộ nữa, nếu Nhân tộc thật sự diệt đi chúng ta, đó có lẽ cũng là túc mệnh đi..." Đế Giang có chút buồn bã nói.

Lời này, lập tức để tất cả các Tổ Vu cũng đều lâm vào trầm tư.

Đúng vậy a...

Từng bao giờ, bọn họ không vì cái gì khác, chỉ vì thủ hộ thiên địa Hồng Hoang do Phụ Thần lưu lại này mà chiến.

Còn những chuyện khác, đều không phải là trọng điểm. ...

Sau một hồi lâu. "Vậy theo lời Đại huynh, chúng ta lại phải làm thế nào?" Chúc Cửu Âm hỏi.

Hắn hỏi ra một vấn đề quan trọng nhất.

Chương 352

Đúng a, theo ý của ngươi, vậy là mọi người đều buông xuôi sao?

Đều mặc kệ?

Để Nhân tộc diệt đi Vu tộc? "Cũng tịnh không phải như thế, ý ta là Thiên Đình chưa động, chúng ta liền có thể bất động, lúc này, người sốt ruột nhất tịnh không phải chúng ta, mà là Thiên Đình." "Thiên Đình đều có thể giữ được bình tĩnh, chúng ta lại vì sao không thể chứ?" Khóe miệng Đế Giang mang theo một tia nụ cười, hướng về những đệ đệ muội muội này nói.

Trong mắt hắn, Nhân tộc quật khởi muốn nhất thống Hồng Hoang, tổn thất lớn nhất vĩnh viễn đều không phải là Vu tộc, mà là Thiên Đình!

Hắn thật sự không tin Thiên Đình có thể ngồi yên mặc kệ, cứ như vậy nhìn Nhân tộc đoạt đi hết thảy những thứ thuộc về mình!!

Cho nên, Thiên Đình tất nhiên là đang chờ đợi, chờ đợi một cái thời cơ!

Mà cái thời cơ này, hoặc là muốn nhìn thấy Vu tộc và Long tộc tiêu diệt Nhân tộc, sau đó bọn họ lại ngồi thu ngư lợi!!

Đương nhiên, cũng có khả năng là đang chờ đợi Vu tộc ra tay!

Sau đó mới ra tay!

Dù sao vô luận như thế nào, Đế Giang đều đã làm tốt dự tính xấu nhất.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn nhất định phải ngăn cản Vu tộc đầu tiên xuất chinh Nhân tộc!

Những lời nói lúc trước đều bất quá chỉ là lấy cớ mà thôi.

Thực tế đây mới là nguyên nhân chân chính.

Mà Thiên Đình chỉ cần vừa động thủ, hắn sẽ không chút do dự dẫn đầu tộc nhân Vu tộc tiến về tham gia chiến đấu.

Tại lúc Thiên Đình bi thảm nhất, tại lúc bọn họ đánh lưỡng bại câu thương, lại gia nhập!

Nếu như Long tộc thật sự lúc đó thần phục Nhân tộc, trợ giúp Nhân tộc, vậy bọn họ sẽ ra tay sớm một chút cùng Long tộc diễn một vở kịch.

Hoặc là, dứt khoát trực tiếp đánh Long tộc một trận.

Dù sao vô luận như thế nào, Nhân tộc trong mắt Đế Giang, đều là không thể nào thành công.

Chỉ là cuối cùng Vu tộc rốt cuộc có thể từ trong đó thu hoạch được bao nhiêu lợi ích mà thôi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đế Giang không tự chủ được nhếch lên. "Hít...

Đại huynh nói cực phải a!!!" "Đại huynh lời này quả nhiên là lợi hại!!" "Chính là, Nhân tộc lần này tất định chết rồi!!!" "Mà chúng ta thậm chí còn có thể đi theo Thiên Đình, kiếm chác một chút!!!" ...

Trong Địa Phủ. "Nhân tộc xuất động, dục muốn để Long tộc thần phục, đây là con đường phá cục duy nhất của bọn hắn..." Ma Chi Tổ Vu mỉm cười, nhìn về phía bàn cờ, hạ xuống một quân.

Bọn họ luận đạo, đến nhanh, đi cũng nhanh.

Chỉ là đơn giản va chạm vài cái, liền đã hiểu rõ cảm ngộ của đối phương.

Mà Hậu Thổ, thì ở một bên nhắm mắt tham ngộ.

Chỉ là mấy cái va chạm đơn giản kia, thực tế đều ẩn chứa đại đạo cảm ngộ vô cùng!

Đủ để một cường giả Hỗn Nguyên bình thường tham ngộ mấy chục cái nguyên hội! "Vậy thì thế nào?

Nhân tộc cố nhiên nhiều thiên tài, nhưng ván cờ này lại tịnh không dễ phá như vậy, dù sao trong Thiên Đình có một tôn khoáng cổ kỳ tài..." Luân Hồi Thần Ma nhếch miệng cười, đưa tay hạ một quân, ăn mất mấy quân cờ của Ma Chi Thần Ma.

Hắn nói chính là Thiên Đế Đế Tuấn.

Đối với những sinh linh trong Hồng Hoang này mà nói, Đế Tuấn đương nhiên là khoáng thế kỳ tài.

Hơn nữa còn là đệ nhất kỳ tài cổ vãng kim lai.

Cho dù là Hiên Viên, bây giờ vẫn là không bằng.

Mặc dù Hiên Viên tu vi cảnh giới tăng phi tốc, nhưng dù sao Hiên Viên chẳng qua cũng chỉ đang đi lại con đường mà tiền nhân đã đi ra.

Nếu Hiên Viên có thể đạt tới cái cảnh giới mới kia trước Đế Tuấn, vậy thì xác thực có thể trở thành kẻ thiên tài nhất.

Thế nhưng hắn không có, hiện tại cũng vẫn y nguyên không có.

Mà Đế Tuấn kia lại là người đầu tiên từ Hỗn Nguyên Kim Tiên cảnh giới đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh giới.

Đó mới là đường đường chính chính đột phá cảnh giới, là người đi ở phía trước nhất của thế giới.

Có thể nói, nếu không phải Bàn Cổ phục tô, sẽ không có người đi được xa hơn, nhanh hơn so với Đế Tuấn.

Thậm chí là những Đại Đạo Thần Ma này cũng đều là như thế. "Nhưng đương kim Nhân Hoàng lại không giống, đây là ứng vận mà

sinh." Ma Chi Thần Ma lại cười nói.

Lại là hạ một quân, phản sát Luân Hồi Thần Ma càng nhiều quân cờ. "Lại là ứng vận mà sinh, vậy cũng phải có năng lực thừa thụ, Nhân Hoàng Hiên Viên, chung quy là khó mà so được với Thiên Đế Đế Tuấn." Luân Hồi Thần Ma cười, tơ hào không thèm để ý quân cờ của mình bị ăn nhiều một chút.

Ngược lại là đặt một quân vào chỗ không liên quan. "A?

Cổ vãng kim lai, kẻ thành tựu đại sự, có ai không phải hạng người ứng vận mà sinh?" Ma Chi Thần Ma mỉm cười, tiếp đó chặn đầu nói. "Nhưng những kẻ tranh giành với bọn hắn mà thất bại, lại có ai không phải là ứng vận mà sinh đâu?" Luân Hồi Thần Ma nghe vậy cười đáp lại.

Trong nháy mắt, điều này làm cho lời nói của Ma Chi Thần Ma trì trệ.

Bất quá cái này cũng tịnh không thể để Ma Chi Thần Ma vì đó mà từ bỏ, hắn tiếp đó lại nói: "Đã như vậy, vậy ta và ngươi đánh cược một ván được không?" Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, hiển nhiên là đối với Nhân tộc có mãnh liệt tự tin.

Có thể không sao?

Cả Hồng Hoang, nhiều sinh linh như thế, cư nhiên chỉ có Nhân tộc mới có người chân chính lĩnh ngộ được Ma Chi Đại Đạo!

Lĩnh ngộ Ma Chi Đại Đạo có lẽ không khó, nhưng muốn không nghiêng không lệch, từ đầu đến cuối quán triệt chân chính Ma Chi Đại Đạo, đó chính là khó càng thêm khó!

Đó cũng không phải là chuyện người bình thường có thể làm được!

Chí ít, Ma Chi Thần Ma từ trên thân những sinh linh khác đều

không có cảm nhận được.

Hắn chỉ cảm nhận được trên người Tô Minh Thị.

Mà Tô Minh Thị, chính là sinh linh trong Nhân tộc.

Bởi vậy, Ma Chi Thần Ma đối với Nhân tộc có mãnh liệt tự tin, thậm chí đều nguyện ý đánh cược với Luân Hồi Thần Ma. "A?

Cược cái gì..." Luân Hồi Thần Ma có chút kinh ngạc, bất quá sau đó vẫn hỏi.

Đánh cược?

Thú vị... "Cược..." Nhất thời, Ma Chi Thần Ma cũng không biết rốt cuộc nên cược cái gì cho tốt.

Tiếp đó, hắn bỗng nhiên nhớ tới, lập tức nói: "Liền cược Đại Đạo giữa ta và ngươi thế nào?" "A?

Lời này giải thích thế nào?!" Luân Hồi Thần Ma có chút ngạc nhiên nói.

Cược đại đạo giữa bọn hắn!?

Cái này cược thế nào?

Chẳng lẽ muốn bóc tách ra, để đối phương tham ngộ?!

Cái này hiển nhiên là chuyện không thể nào...

Coi như có thể làm được, Luân Hồi Thần Ma cũng không có khả năng đi cược cái thứ đồ chơi này với người khác.

Đây cũng không phải chuyện gì vui đùa.

Đó thế nhưng là đại đạo của bản thân a!

Đương nhiên, Ma Chi Thần Ma hiển nhiên không có khả năng là ý tứ này. "Nếu ta thua, ta liền vì Địa Phủ giảng Ma Chi Đại Đạo, sinh linh trong Địa Phủ ai cũng có thể tới nghe." "Nếu ngươi thua, vậy

ngươi liền vì Nhân tộc giảng Luân Hồi Đại Đạo, đồng dạng cũng là sinh linh trong Nhân tộc ai cũng có thể tới nghe." "Thế nào?" Ma Chi Thần Ma một hơi nói xong, nhìn về phía Luân Hồi Thần Ma, trên mặt cười tủm tỉm.

Mặc dù nói Nhân tộc và hắn tịnh không có quan hệ.

Nhưng dứt khoát đánh cược cũng không biết nên cược cái gì.

Ngược lại không bằng cứ thế, cược một phen. "Tốt!" "Vậy liền một lời đã định!" Luân Hồi Thần Ma cười to nói.

Đối với thực lực của Ma Chi Thần Ma, hắn chính là biết rõ ràng vô cùng!

Huống hồ, hắn cũng không cho rằng Hiên Viên có thể đối phó được Đế Tuấn. "Cho nên, đổ ước giữa ta và ngươi rốt cuộc là cược giữa Hiên Viên và Đế Tuấn, hay là cược giữa Nhân tộc và Thiên Đình?" Ma Chi Thần Ma càng thêm xác định hỏi. "Đều được, đổ ước này do ngươi đề xuất, vậy tự nhiên do ngươi quyết định." Luân Hồi Thần Ma cười nói.

Trong mắt hắn, vô luận là Nhân tộc hay là Hiên Viên, thực tế đều là thua như nhau.

Dù sao Nhân tộc thua, Hiên Viên cũng chính là thua.

Nhân tộc không thua, vậy chính là Hiên Viên không thua. "Không không không, ta đề xuất, ngươi quyết định, cái này mới phù hợp công bằng." Ma Chi Thần Ma lắc đầu, cười nói. "Vậy liền cược giữa Hiên Viên và Đế Tuấn đi!" Luân Hồi Thần Ma cũng lười nói nhảm, trực tiếp nói. "Ta chọn Đế Tuấn thắng!" Dù sao đều như nhau, tùy tiện chọn! "Vậy ta chọn Hiên Viên thắng!" Ma Chi Thần Ma cười nói.

Lập tức, hai người liếc nhau một cái, trên mặt hiển nhiên đều dào dạt nụ cười.

Toàn bộ đều là sự tự tin đối với phỏng đoán của bản thân. ...

Tại lúc Ma Chi Thần Ma và Luân Hồi Thần Ma đánh cược.

Lúc này, trên Đông Hải.

Đại quân Nhân tộc đã tới nơi này.

Hiên Viên thân là Nhân Hoàng, đứng đầu Nhân tộc, tự nhiên là công đánh nơi khó đánh nhất - Đông Hải Long Hoàng Cung.

Nơi này có Long Vương tồn tại. "Hiên Viên tiểu nhi!

Cớ gì tiến phạm đất Đông Hải của trẫm!!!" Đột nhiên, trong bầu trời đột nhiên xuất hiện một tiếng quát lớn.

Đây là tên Long Vương muốn chiếm cứ đại nghĩa, cho nên hướng về Hiên Viên nộ quát thần thông.

Mà một màn này, cũng sẽ truyền đãng khắp Tứ Hải chi địa.

Để tất cả hải tộc đều biết, Nhân tộc là kẻ xâm lược, các ngươi lúc này đừng có giở trò, chúng ta nên cùng đi thu thập Nhân tộc!

Tuy nhiên, điểm này cũng không làm cho bọn họ đạt được sự công nhận. "Long Vương!

Ngươi trên không tôn Thiên Đình!

Dưới không tôn Địa Phủ!

Lúc trước lại không tôn trẫm!

Thực tại nãi là hạng người thập ác bất xá!!" "Hôm nay, trẫm suất lĩnh đại quân mà đến, chính là vì thảo phạt tên cuồng đồ không tôn Thiên Đình, không tôn Địa Phủ, không tôn Nhân Đình nhà ngươi!!" Hiên Viên đâu có dễ dàng mắc lừa như vậy, trực tiếp hướng về phía trước quát lớn.

Lập tức, thanh âm của hắn cũng vang vọng khắp Tứ Hải chi địa!

"Giết!!" "Chờ Nhân tộc vừa tiến công, chúng ta liền ở phía sau thống vào mông Long tộc!!!" "Đúng!

Ngàn vạn không thể để bọn chúng đánh thoải mái được!

Nhất định phải kéo Long tộc xuống ngựa!

Để bọn chúng thể nghiệm một chút cái gì gọi là cảm giác làm nô lệ!" Lập tức, trong đám hải tộc, có kẻ không kịp chờ đợi trực tiếp giết hướng Long tộc, càng nhiều thì là nhao nhao thương đàm.

Đám tộc trưởng, trưởng lão định chờ Hiên Viên suất lĩnh đại quân tiến công vẫn một mực đợi dưới đáy biển.

Mà chỉ cần Hiên Viên thành công suất lĩnh đại quân ra tay, bọn họ sẽ không chút do dự ra tay!

Muốn để bọn họ dẫn đầu ra tay?!

Đó không phải là đi tìm cái chết sao!!! "Giết!!!" Hiên Viên hét lớn một tiếng.

Chương 353

Lập tức, trong cả đại quân, quân kỳ không ngừng tung bay.

Trận chiến này, bọn họ đã sớm chuẩn bị xong.

Từng lá quân kỳ dưới sự khống chế của những người này không ngừng đột tiến về phía trước, mà từng hàng dài phía sau cũng đi theo không ngừng tiến lên.

Rất nhanh, những người này dưới tác dụng của quân kỳ, phi tốc đột tiến về phía trước.

Từng cái chiến trận rất nhanh liền đã bài liệt xong.

Nhân viên đã được phân chia từ trước đi theo phương hướng quân kỳ không ngừng đột tiến.

Trận liệt vốn to lớn vô cùng trong nháy mắt phân chia thành từng phương trận nhỏ.

Bên cạnh mỗi phương trận đều có một quân kỳ.

Tại xung quanh những phương trận này, lấp lóe từng mảng quang mang.

Những quang mang này không ngừng lấp lóe, từng trận khí tức mãnh liệt tùy theo mà đến.

Đây chính là trận pháp!

Tồn tại có thể tăng cường chỉnh thể chiến lực.

Là do Xích Vưu năm đó sáng tạo, chỉ là lúc ấy, chênh lệch giữa hai bên quá mức cách biệt, cho nên trận pháp thực tế cũng không có tác dụng gì.

Dù sao đây chỉ là hiệu quả gia cường một chút mà thôi, chứ không

phải nói là vô địch thiên hạ.

Tùy theo trận pháp khác biệt, cũng sẽ có hiệu quả khác biệt.

Có cái dùng để gia cường phòng ngự, có cái dùng để gia cường công kích, còn có cái dùng để gia cường khả năng hồi phục của bản thân.

Những trận pháp này được dùng cho các phương trận khác nhau.

Mỗi trận pháp đều được dùng cho quân đội có hiệu quả khác biệt.

Có người phụ trách chống lại xung kích của đối phương, có người thì phụ trách công kích đối phương.

Còn có người phụ trách khôi phục trị liệu quân bạn.

Có thể nói là: sát thương, phòng thủ, trị liệu đều có đủ.

Hiện tại những quân đội này chiến đấu, sớm đã không giống như trước kia, từng cái tương hỗ chém giết hỗn chiến nữa.

Trừ phi trận hình của song phương đều bị trùng tán, mới có thể xuất hiện tình huống đó.

Mà chính cái gọi là, vương đối vương, tướng đối tướng.

Tồn tại đỉnh tiêm nhất của song phương cũng đều bay lên trời cao, hướng về phía đối phương trùng sát mà đi. "Long Vương!!!" Hiên Viên lạnh lùng nhìn Long Vương khí thế bàng bạc trước mặt, lạnh lùng hét lớn.

Trong thanh âm của hắn tràn ngập một trận túc sát chi khí.

Khí thế sau lưng cũng đang không ngừng leo thang. "Hiên Viên!!!" Trong lời nói của Long Vương ẩn chứa vô cùng phẫn nộ.

Đối với việc Nhân tộc Hiên Viên cứ phải tới tiến công Long tộc, hắn cảm thấy cực đoan nổi giận, hận không thể hiện tại liền động

dụng chí bảo vặn đầu đối phương xuống!

Long tộc trầm luân không biết bao nhiêu năm, có lẽ khiến Hồng Hoang cảm thấy bọn hắn luôn luôn là tồn tại rất ôn thuận đi?!

Bây giờ, Long Vương liền muốn hướng thế nhân tuyên cáo, Long tộc năm đó rốt cuộc có bao nhiêu bạo ngược!!!

Tuy nhiên, hai người bọn họ đều tịnh chưa trực tiếp chiến cùng một chỗ.

Mà là chờ đợi chiến đấu phía dưới.

Oanh!!!

Quân đội Long tộc và Nhân tộc hung hăng va chạm vào nhau, bộc phát ra quang mang vô cùng sáng chói.

Các loại thần thông chi quang điên cuồng cọ rửa lẫn nhau.

Đi đầu vĩnh viễn đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà tại hậu phương phương trận, chính là một ít tu sĩ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Trong từng trận pháp như thế này, bọn họ cũng đều có thể phát huy ra một phần lực thuộc về bản thân, mà tuyệt đối không phải bị trực tiếp hủy diệt như tồi khô lạp hủ!

Thần thông đầy trời bay, đạo vận hỗn loạn va chạm.

Đây chính là tình huống đại chiến Long tộc và Nhân tộc hiện nay.

Bất quá, song phương đều là thẳng tắp lao tới.

Tối đa cũng chỉ là đến một đợt đánh bọc sườn, còn về những chiến lược khác, toàn bộ đều không có sinh ra.

Đều là so đấu chiến lực đơn giản thô bạo nhất, nhìn xem toàn bộ là thực lực cứng.

Chỉ là, số lượng Long tộc muốn xa xa vượt qua Nhân tộc!

Bởi vì trận chiến này, là trận chiến vận mệnh sau này của Long tộc!

Tất cả Long tộc đạt tới cấp bậc Đại La Kim Tiên, toàn bộ đều lên chiến trường!

Có lẽ, tác dụng bọn họ tạo ra không lớn.

Nhưng chỉ cần có thể tạo ra một chút tác dụng, vậy cũng là đủ rồi.

Lập tức, sương mù bao phủ một vùng, các loại thần thông giao tương huy ánh.

Trên bầu trời đại vụ.

Hiên Viên cũng chiến cùng một chỗ với Long Vương.

Hiên Viên tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, kiếm quang bay thẳng chín tầng mây!

Long Vương há miệng phun một cái, một viên Long Châu to lớn xuất hiện bên ngoài, đại phóng quang mang.

Từng đạo Hoàng Chi Đại Đạo cùng Long Chi Đại Đạo khí tức điên cuồng phun ra.

Long, bản thân liền là một con đường đại đạo!

Chỉ cần không ngừng tu luyện con đường đại đạo này, chiến lực của bọn họ cũng liền có thể không ngừng leo thang!

Mà Long Châu, chính là chí bảo quan trọng nhất của bọn họ!

Cũng là chí bảo không ngừng tăng lên theo tu vi cảnh giới leo thang!

Đây là một kiện chí bảo, cũng là một kiện đồ trữ tồn tu vi.

Nếu Long Châu bị mất, vậy con rồng này tu vi cảnh giới sẽ khó mà leo thang nữa, hơn nữa chiến lực sẽ giảm đi trên diện rộng so với

trước đó.

Do đó có thể thấy được tầm quan trọng của Long Châu đối với Long tộc.

Mà lần này, đối mặt Hiên Viên tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, Long Vương cũng không thể không tế ra Long Châu của mình.

Ông!!! "Ta có một kiếm, có thể gánh núi, có thể lấp biển, cũng có thể trảm rồng..." Hiên Viên thản nhiên nói.

Trên thân quang mang đại phóng, khí thế không ngừng leo thang.

Trong ánh mắt phong nhuệ vô cùng, tinh quang lóe lên.

Vô cùng đạo vận trong nháy mắt hóa thành thực chất, dũng mãnh lao vào trong Nhân Hoàng Kiếm!

Trong nháy mắt, hơn hai ngàn đại đạo mà hắn nắm giữ, trong nháy mắt ngưng tụ lại cùng nhau, quán chú tại trong Nhân Hoàng Kiếm!

Ông ~~~ Thân kiếm Nhân Hoàng Kiếm không ngừng truyền đến tiếng chấn minh khe khẽ!

Hiển nhiên là đã đạt được một loại cộng hưởng cùng Hiên Viên!!

Tiếp đó.

Sau một khắc.

Hiên Viên huy kiếm.

Oanh!!!

Một đạo kiếm khí to lớn vô cùng từ trong Hiên Viên Kiếm kích xạ mà ra!!!

Một đạo năng lượng to lớn như trần phong ở giữa thiên địa tứ ý trút xuống uy năng bản thân!!!

Giờ khắc này, thiên địa vì đó biến sắc!

Thương khung trở nên hôn ám vô cùng, vô cùng vô tận mây đen ngăn cản tầm mắt trên không!

Sóng biển Đông Hải trở nên càng thêm hung mãnh!

Chư thiên vô số thần thánh quan sát trận chiến này, tất cả đều không thể tin nổi nhìn về phía Hiên Viên.

Phốc!!

Sau một khắc.

Viên Long Châu kia của Long Vương, cư nhiên bị ngạnh sinh sinh chém lui ba vạn dặm!!! "A!!!!" Trên thân Long Vương cũng bị một kiếm kia hung hăng chém ra!

Long giáp vô cùng kiên nhận kia, giờ phút này trước mặt Nhân Hoàng Kiếm trở nên thúy nhược không chịu nổi!

Long Châu vô cùng cứng rắn kia, sống sờ sờ bay ngược về phía sau ba vạn dặm!

Đây còn là bởi vì viên Long Châu này đã sớm được Thiên Đạo quán chú công đức!

Căn bản không cách nào đánh nát!

Cho nên mới không có bị trực tiếp chém nát!

Nếu là Long Châu tầm thường, đã sớm dưới một kiếm này bị trực tiếp chém ra!! "Phốc phốc!!!" Đạo vận thần thông của Long Vương, dưới một kiếm này của Hiên Viên lộ ra thúy nhược không chịu nổi như thế.

Hắn mạnh mẽ phun tới phía trước một ngụm tiên huyết.

Trong lòng trong nháy mắt hiểu rõ chiến lực giữa mình và Hiên Viên rốt cuộc kém bao nhiêu! "Rõ ràng đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!!!

Trẫm không tin không cách nào chiến thắng ngươi!!!" Long Vương gầm lên giận dữ, đầy vẻ không cam lòng!

Sau đó, thân thể nhanh chóng hiển hóa, biến thành một con Cửu Trảo Kim Long thân dài mười mấy vạn trượng!

Long khu già thiên tế nhật!!!

Bay lượn trên chín tầng trời!!!

Long khu dài như thế, hoành áp trên thương khung, xuyên qua vô cùng vô tận mây đen!

Tất cả thần thánh đều tại giờ phút này cảm nhận được một cỗ khí tức bạo ngược!

Thân rồng thông thể kim hoàng kia, tựa như ban ngày chiếu rọi trong đôi mắt bọn họ.

Mà càng kinh khủng hơn chính là, con Cửu Trảo Kim Long tản ra khí tức yên diệt hết thảy kia, cư nhiên hướng về bọn họ nộ mục nhi thị!

Một cỗ hoàng đạo khí tức vô cùng đường hoàng, hủy diệt hết thảy, hướng về bọn họ điên cuồng lao tới!

Trên mặt bọn họ xuất hiện mấy phần kinh khủng, mười phần sợ hãi lui lại phía sau.

Hoàn toàn không còn một chút bộ dáng Tiên Thiên Thần Thai Thánh!

Nhiên nhi, theo Long Vương chân thân xuất hiện, cũng chú định sẽ có một số người trở thành tế phẩm cho việc hắn hiển hóa chân thân! "Hống!!" Lập tức.

Một tiếng long ngâm, vang vọng chín tầng mây!

Sau một khắc.

Thiên địa phảng phất như bị treo ngược.

Tất cả mọi thứ, đều bắt đầu vô hạn phản chuyển!

Phía dưới.

Những tướng sĩ Nhân tộc đang không ngừng đánh giết tướng sĩ Long tộc trên Đông Hải bỗng nhiên phát hiện, thần thông do mình thích phóng ra cư nhiên thống thống xuất hiện trên người mình!!!

Tất cả đạo vận đều trở nên hỗn loạn.

Nhất thời, thiên địa hết thảy đều mất đi sắc thái nguyên bản.

Oanh!!!

Không biết bao nhiêu tướng sĩ Nhân tộc, cư nhiên thảm chết trong tay của chính mình!

Mà một màn này, hiển nhiên chính là do Long Vương trên không trung gây ra! "Hít..." "Đại đạo thật kinh khủng..." "Đây rốt cuộc là đại đạo gì?

Chương 354

Cư nhiên có thể có uy năng như thế?!" "Đây là Phản Chuyển Đại Đạo!!!" "Phản Chuyển Đại Đạo!?

Đây là cái gì?!!" Vô số thần thánh nhao nhao dùng thần niệm giao lưu.

Bọn họ đều vì đại đạo Long Vương thi triển ra mà cảm thấy tim đập nhanh.

Thậm chí có không ít thần thánh ngay cả cái gọi là Phản Chuyển Đại Đạo cũng tịnh không biết!

Nương theo các loại thần niệm giao lưu trong thương khung, chiến cục phía dưới cũng triệt để hoắc loạn!

Hiên Viên mắt thấy một màn này sinh ra, trong ánh mắt hiện lên một tia hoảng loạn.

Bất quá ngay sau đó liền trấn tĩnh lại. "Ngươi có đại đạo như thế, lại là điều ta chưa từng nghĩ tới..." Hiên Viên nhẹ giọng nói nhỏ.

Sau đó.

Tay phải nắm chặt Nhân Hoàng Kiếm, nhẹ nhàng hướng về phía dưới vung lên. "Ngươi giết trăm vạn tướng sĩ Nhân tộc ta, trẫm liền đồ ức vạn binh Long tộc ngươi!!!" Oanh!!

Một đạo kiếm khí già thiên tế nhật gần như bao trùm toàn bộ chiến trường.

Đạo kiếm khí to lớn vô cùng kia, trong nháy mắt phân liệt thành vô cùng vô tận kiếm khí!

Vô cùng vô tận kiếm khí điên cuồng vọt vào thể nội những tướng

sĩ Long tộc kia!

Hà vi Đại Đế?

Đây chính là Đại Đế!

Oanh!!

Một trận quang mang sáng chói chí cực bộc phát.

Sau một khắc, quang mang tiêu tán.

Thi thể Long tộc đếm mãi không hết nhao nhao rơi khỏi bầu trời, rơi vào trong Đông Hải.

Từng mảng huyết nhục nương theo nước biển băng lãnh thấu xương, nhanh chóng phân giải.

Duy chỉ có một viên Long Châu trong cơ thể vẫn còn đang lấp lánh sinh huy. "Hiên Viên!!!!" Trong mắt Long Vương xuất hiện vẻ bạo nộ vô cùng.

Bao nhiêu năm!

Bao nhiêu năm rồi!!

Không biết bao nhiêu năm đã không có người làm ra sự tình quá đáng như thế đối với Long tộc!!!

Mà Long tộc từ sau năm đó, cũng chưa từng tao ngộ thương vong kinh khủng như thế!!!

Giờ khắc này, khiến trong lòng Long Vương dâng lên vô cùng phẫn nộ.

Hắn hận!

Hận Hiên Viên!

Hận Nhân tộc!!

Hận những tên này, vì sao cứ phải động đến Long tộc của hắn!!!

Long tộc dữ thế vô tranh, cho dù Nhân tộc trước đó lớn mạnh, bọn họ cũng đều tịnh không cảm thấy có khả năng là một uy hiếp, từ đó diệt tuyệt đối phương.

Nhưng mà bây giờ, Nhân tộc lớn mạnh, cư nhiên muốn tới diệt đi bọn họ!!

Một kiếm kia vừa rồi của Hiên Viên, không nói tương Long tộc diệt tuyệt, nhưng cũng là giết ức vạn tướng sĩ Long tộc!

Hồn phách ức vạn Long tộc này, đến nay vẫn còn đang phiêu đãng giữa không trung.

Bọn chúng sợ hãi, e ngại nhìn về phía Hiên Viên trên bầu trời.

Mặc dù nói, ức vạn tướng sĩ Long tộc này không đến mức khiến Long tộc đại bại mà về, nhưng đó cũng là thương gân động cốt!

Vốn dĩ, trước khi chiến lực cao cấp hai bên phân ra thắng bại, đều là mặc nhận sẽ không ra tay đối với chiến lực cấp thấp của đối phương!

Nhưng mà, hai tên này cư nhiên đều đồng thời ra tay với đối phương!

Một cái này, lập tức liền để những người kia trực tiếp hồn quy thiên ngoại!

Sau đó.

Trên thân Cửu Trảo Kim Long xuất hiện một loại khí tức khó nói lên lời.

Trong nháy mắt, cỗ khí tức khó nói lên lời này dần dần hội tụ vào một chỗ, hình thành từng con chân long dần dần mất khống chế!

Những chân long này do khí tức của Long Vương biến thành!

Oanh long long!!!

Thân thể những chân long kia không ngừng trở nên to lớn!

Thân hình càng to lớn, biểu tình trên mặt cũng càng trở nên dữ tợn!

Từng trận khí thế bàng bạc nghênh diện mà đến.

Sau một khắc.

Những chân long mất khống chế này nhanh chóng hướng về những tướng sĩ Nhân tộc kia mà đi! "Diệt!" Hiên Viên một kiếm vung ra.

Một đạo kiếm khí bàng bạc, trong nháy mắt tiêu diệt toàn bộ những chân long kia.

Lại sau đó, Hiên Viên lại là một kiếm hung hăng chém về phía Long Vương.

Sau một khắc.

Oanh!!!

Vô cùng vô tận khí tức điên cuồng hướng về Long Vương cọ rửa mà đi.

Ông!!!

Khí tức mãnh liệt không ngừng cọ rửa hết thảy lại hết thảy đồ vật!

Trong đôi mắt Long Vương lộ ra một cỗ thần sắc kinh khủng, trên mặt xuất hiện một loại biểu tình kinh hãi vạn phần. "Không!!!

Điều này tuyệt đối không có khả năng!!!" Cỗ kiếm khí bàng bạc kia, mang theo khí tức hủy diệt vô thượng, trong nháy mắt bao bọc lấy cả người hắn!

Sau một khắc.

Oanh!!!

Một đạo quang mang sáng chói đến mức khiến tất cả thần thánh cũng như tướng sĩ Nhân tộc, Long tộc đều không thể mở mắt nổi xuất hiện.

Oanh long long!!!

Một đạo thanh âm to lớn vô cùng vang vọng cả chân trời.

Mây đen trong thương khung trong nháy mắt yên diệt!!!

Trên bầu trời xuất hiện từng đạo lại từng đạo vết nứt!

Giờ khắc này, ngay cả không gian đều bị đánh nát!!!

Trong từng đạo không gian liệt phùng kia, lộ ra một cỗ khí tức kinh khủng vô cùng!!! "Di..." Bên trong truyền đến một tiếng khẽ ồ lên.

Sau một khắc.

Tất cả không gian liệt phùng toàn bộ bị san bằng, khôi phục như lúc ban đầu!!! "Hít..." "Tiếng ồ kia rốt cuộc là tồn tại gì phát ra?!" "Vì sao vừa rồi cảm nhận được một cỗ khí tức kinh khủng vô cùng?!!" "Đó là thần linh chí cao nắm giữ không gian sao?!" "Chẳng lẽ...

Đó là Không Gian Thần Ma trong truyền thuyết?!" Lập tức, những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia, từng cái bị dọa đến trợn mắt hốc mồm.

Nhưng mà, dị tượng còn không chỉ có thế!

Cả Đông Hải, bị một đạo kiếm khí kia rạch ra.

Đáy biển Đông Hải sâu không thấy đáy, giờ phút này bại lộ không bỏ sót!!!

Biển sâu bao la bát ngát kia, giờ phút này cư nhiên phân chia thành hai mảnh đại hải!

Đoạn lưu ở giữa, tựa như vực sâu!!!

Vực sâu đen kịt vô cùng, mắt thường khó mà nhìn thấy!!!

Nước biển hai bên bị đạo kiếm ý tàn dư kia chấn nhiếp!

Không cách nào dũ hợp!

Không cách nào hội tụ!

Không cách nào trùng điệp!!!

Chỉ có thể không ngừng nhấc lên phong lãng vô biên vô tận!!

Một màn này, triệt để để chư thiên thần thánh nghẹn họng nhìn trân trối nhìn về phía Hiên Viên!

Đây là vĩ lực bực nào a?!

Mới có thể khiến mảnh Đông Hải này phân lưu!!!

Khi hết thảy đều lắng xuống.

Một con Cửu Trảo Kim Long to lớn hoành khóa thương khung đang phi tốc rơi xuống phía dưới, đâu còn nửa phần dáng vẻ Long Vương ngày xưa!

Hai mắt Long Vương trắng dã, hiển nhiên đã bị một kiếm này dập tắt ý thức!

Thân thể của hắn không ngừng rơi xuống.

Oanh!!!

Thân thể to lớn vô cùng kia, vừa vặn rơi vào khu vực khiến Đông Hải phân lưu, trong nháy mắt đánh nát kiếm ý còn sót lại trong đó.

Sau một khắc.

Hải lưu bàng bạc vô cùng không ngừng rơi xuống phía dưới!

Oanh long long!!!

Sóng biển hai bên Long Vương trong nháy mắt hóa thành một cỗ cự lãng ngập trời, hướng về thân thể Long Vương cọ rửa mà đi!

Đây là một trận sóng biển to lớn chưa từng có!

Sóng biển kinh thiên này dường như có thể lấp đầy cả vùng thiên địa! "Bệ hạ!!!" "Bệ hạ!!!" Từng con Thần Long khóe mắt muốn nứt nhìn về phía Long Vương ngã xuống.

Ngay cả Đông Hải Long Vương Thương Long lúc này cũng là mặt đầy không thể tin nhìn chằm chằm Long Vương.

Đó thế nhưng là Long Vương a!!!

Tồn tại như Long Vương, vì sao lại vẫn lạc ở nơi này a!!! "Nhân tộc đáng chết!!!

Lão tử liều mạng với ngươi!!!" "Đi chết đi!!!" "Lũ súc sinh xâm phạm lãnh thổ chúng ta các ngươi!!!

Đi chết đi!!!" Lập tức, từng con Thần Long khó mà tiếp nhận sự tình này phát sinh, ánh mắt từng con đều tràn ngập phẫn hận, nhìn chòng chọc vào Nhân tộc trước mặt.

Sau đó...

Oanh!

Oanh oanh!!

Oanh oanh oanh!!!

Từng con Thần Long điên cuồng lôi kéo Nhân tộc trước mặt mình trực tiếp tự bạo!!!

Mà những Nhân tộc trước mặt bọn họ, cũng trong nháy mắt bị từng trận tự bạo cuồng liệt kia bao phủ, thôn phệ!

Sau một khắc, Nhân tộc lập tức chiến tử mấy trăm vạn người!

Mà số lượng Long tộc tự bạo càng ở trên con số này gấp mấy lần!!! "Hắn giết Long Vương?!!" "Hiên Viên lại có thực lực như thế?!

Long Vương tung hoành vạn cổ đều chưa từng bại, hôm nay bại rồi?!" "Nhân Hoàng cư nhiên có thể dễ dàng đánh giết Long Vương?!!" "Thái quá kinh khủng!!!" "Đây chính là thực lực Nhân Hoàng sao?!" "Nhân Hoàng và Thiên Đế, hai người bọn họ rốt cuộc ai mạnh ai yếu?!" "Nói nhảm!

Đương nhiên là Thiên Đế!" "Thiên Đế từng một chiêu miểu sát Hắc Ám Thần Ma, hôm nay Nhân Hoàng một kiếm miểu sát Long Vương!

Chương 355

Theo ta thấy, hai vị này khó phân bá trọng!" Lập tức, những thần thánh trên thương khung kia, từng người điên cuồng bắt đầu thảo luận.

Hiên Viên cư nhiên có thể nhẹ nhõm như ý đánh bại Long Vương?!

Vậy thực lực của hắn rốt cuộc cao đến trình độ nào!!!

Đây chính là thực lực Nhân Hoàng, là lòng tin của Nhân tộc sao?!

Sau một khắc. "Trẫm biết ngươi chưa chết, nếu không muốn Long tộc cứ thế diệt tuyệt, vẫn là dừng tay đi..." Hiên Viên ánh mắt rơi xuống, thấu qua nước biển tựa như vực sâu vô tận, đi thẳng tới Long Vương dưới đáy biển.

Ông ~~~ Đôi mắt trắng dã thất thần của Long Vương, trong nháy mắt nhảy lên một cái.

Trong ánh mắt không còn là ngọn lửa nóng hổi như dĩ vãng, mà trở nên cơ hồ thoi thóp, tựa hồ tùy thời đều có khả năng sẽ chết đi.

Hắn cật lực ngẩng đầu, muốn nhìn xem vết thương trên người.

Nhưng hắn phát hiện, ngay cả sự co rút của cơ bắp cũng sẽ dẫn tới vết thương đau đớn.

Tịnh không phải hắn giả chết, mà là trong một đoạn thời gian kia, hắn xác thực bị trảm diệt ý thức.

Chỉ bất quá bây giờ lại khôi phục một chút mà thôi... "Hít..." "Tên này thật mạnh..." Trong nội tâm Long Vương cực kỳ chấn kinh, đồng thời trong ánh mắt cũng toát ra một tia bi thương.

Hôm nay, hắn chiến bại.

Cũng chính là Long tộc chiến bại.

Mà chư thiên thần thánh, cư nhiên không có một vị xuống tới cứu giúp.

Thiên Đình, Địa Phủ, cũng không có một thế lực nào tới ngăn cản hết thảy chuyện này phát sinh.

Cư nhiên cứ trơ mắt nhìn hết thảy phát sinh như vậy...

Lập tức, trong nội tâm Long Vương tràn ngập vẻ bi lương và oán hận.

Hắn cảm thấy Long tộc rơi vào kết cục hôm nay, không thể nghi ngờ là một loại bi ai.

Long tộc không nên như thế!

Long tộc nên tiêu dao tứ hải, ngâm khiếu cửu thiên!!!

Nhưng bây giờ, ngay cả hắn - Long Vương - cũng đều bị người đánh xuống đáy biển, chỉ có thể kéo dài hơi tàn, không cách nào đằng phi mà lên trời!

Đây làm sao lại không phải một loại bi ai!!! "Ngang!!!" Tâm không cam lòng của Long Vương, trong nháy mắt bộc phát ra một trận sức mạnh cường đại, để hắn có thể từ trạng thái thoi thóp trực tiếp khôi phục đầy sức mạnh.

Hắn không ngừng bơi lên phía trên!

Kiếm ý trên người cũng theo đó suy yếu một phần!

Theo hắn không ngừng bơi lên, rất nhanh, liền có thể nhìn thấy đám người trên không trung!

Hoa lạp lạp!!!

Một con Cửu Trảo Kim Long thân thể to lớn vô cùng từ đáy biển nhất phi trùng thiên!!! "Ngang!!!" Long Vương ngửa mặt lên trời thét dài!

Thanh âm truyền đãng ức vạn vạn dặm không hề tiêu tan!

Oanh!!! "Long Vương cư nhiên không chết?!" "Cái này đều không chết?!!" "Ta đã nói Long Vương không dễ dàng chết như vậy mà..." "Vuốt đuôi!" "Cái này...

Long Vương mặc dù không chết, nhưng vết thương trên người lại là hàng thật giá thật, ta cảm thấy Long tộc cuối cùng vẫn khó tránh khỏi thất bại!" "Đương nhiên sẽ thất bại!

Vô luận là Thiên Đình hay là Địa Phủ, đều không có một ai ra tay!

Bọn họ không ra tay, trong tứ hải bát hoang ai có thể ngăn cản bước chân Nhân tộc?!" ... "Long Vương, dừng tay đi, tâm bình khí hòa nói chuyện một chút, trẫm cam đoan sẽ không bạc đãi Long tộc ngươi!" Trong ánh mắt Hiên Viên toát ra một tia thương hại, hắn hiếm khi nói ra lời đình chiến như thế này.

Thực tế, hắn là đang cho Long Vương và Long tộc một cái bậc thang đi xuống.

Dù sao, bản ý của Hiên Viên là muốn thu quy Long tộc về dưới trướng sử dụng.

Mà tịnh không phải là vì đánh giết Long tộc, đem Long tộc triệt để tiêu diệt.

Huống hồ, thực tế Long tộc kỳ thật áp căn liền tiêu diệt không được.

Bởi vì Long tộc có cường giả Hỗn Nguyên chi cảnh!

Đối mặt loại cường giả này, tự nhiên là không cách nào chân chính

làm được hoàn toàn đánh giết.

Chỉ có thể nói, đánh giết trong thời gian đoạn này, mà không cách nào đánh giết từ tất cả thời gian đoạn.

Long Vương tịnh chưa kiên quyết như trước đó, hắn nhìn về phía Long tộc phía dưới, khi ánh mắt nhìn thấy những Long tộc kia, so với lúc ban đầu đã ít đi không biết bao nhiêu.

Cuối cùng trong ánh mắt vẫn hiện lên một tia không đành lòng.

Hắn tiếp đó nhìn về phía thượng thương, đầy cõi lòng bi phẫn nói: "Thiên Đình thật sự muốn bỏ mặc Long tộc ta không lo sao?!!!" Hiên Viên cứ như vậy thản nhiên nhìn về phía Long Vương, tịnh chưa nói thêm cái gì.

Hắn biết, muốn để Long tộc quy tâm, vậy nhất định phải để Long tộc tuyệt hết thảy ý niệm, để Long tộc biết, không thần phục Nhân tộc là thật sự sẽ bị diệt!

Mà trừ Nhân tộc ra, các chủng tộc khác cũng tịnh sẽ không để ý tới Long tộc!!!

Chư thiên thần thánh, tất cả đều đem ánh mắt nhìn về phía thương khung.

Bọn họ biết, Thiên Đế Đế Tuấn ngay tại nơi đó nhìn Long tộc.

Nhân tộc và Long tộc bộc phát chiến tranh như thế, nếu nói những Thiên Đình tiên thần kia không biết?

Vậy ai sẽ tin a!

Thiên Đình. "Bệ hạ..." Hi Hòa có chút không đành lòng, hô. "Trẫm ý đã quyết, chớ nói nhiều, trận chiến ngày hôm nay, mệnh trung chú định." "Bất nhập Vô Cực, coi như trận này thắng Nhân tộc, đó cũng bất quá là một hồi không mà thôi..." Đôi mắt Đế Tuấn u u, thấu qua vô

cùng tuế nguyệt.

Chiến thắng Nhân tộc?

Lại có gì khó?

Trở bàn tay là có thể lật úp!

Khu khu Nhân tộc, trước mặt Đế Tuấn, từ trước đến nay đều bất quá chỉ là sâu kiến mà thôi!

Nhưng cho dù Đế Tuấn chiến thắng đám sâu kiến này, lại có cái gì đáng giá khoe khoang đâu?

Lại có cái gì thành công đâu?

Hắn lại có thể đạt được cái gì đây?!

Một chút hư danh sao?!

Hắn tịnh không cần.

Hắn cần là cái gì?

Là tu vi cảnh giới đột phá!

Cho nên, bồi dưỡng được một tôn tuyệt thế thần kiếm, giúp đỡ chính mình ma lệ ra một cái chính mình mạnh hơn!!!

Hồi lâu.

Thiên Đình tịnh không có mảy may đáp lại.

Trong ánh mắt Long Vương hiện lên một tia bi ai, hắn biết, chính mình cùng Long tộc đã trở thành vật hi sinh.

Thế là, hắn lại hướng về phía Đông, nơi đó là Địa Phủ. "Địa Phủ thật sự muốn bỏ mặc Long tộc ta không lo sao?!!!" Một tiếng này của Long Vương, lọt vào trong cửu u hoàng tuyền.

Kỳ ai oán, kỳ bi thống, khiến người nghe rơi lệ.

Địa Phủ u minh.

Lồng ngực Hậu Thổ phập phồng một trận, nàng nhịn không được đứng dậy, muốn suất lĩnh đại quân Địa Phủ kích hội Nhân tộc!

Nhưng mà, ngay tại lúc nàng đứng dậy.

Đột nhiên.

Ông!!!

Một trận đại khủng bố đánh tới, nàng ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn đối mặt với đôi con ngươi của Thiên Đế Đế Tuấn. "Trẫm ý dục mượn Long tộc ma lệ Nhân Hoàng, còn xin Địa Hoàng chớ có nhúng tay việc này." Trong ánh mắt Đế Tuấn tràn ngập đạm mạc, không còn sự nhân từ và quan ái như dĩ vãng.

Một khắc này, là thượng thiên cùng đại địa đối thị.

Cũng là Thiên Đế cùng Địa Hoàng đối thị.

Một ánh mắt này, vạch phá vô cùng thời không, đi thẳng tới đại đạo chân lý.

Trong lòng Hậu Thổ không khỏi xuất hiện một tia sợ hãi, nàng phát hiện đôi mắt kia quá mức lạ lẫm... "Đế Tuấn làm sao có thể có ánh mắt đạm mạc như vậy..." Trong lòng Hậu Thổ rung động không thôi.

Nàng quen biết Thiên Đế kia, đó là chân chính vạn cổ nhất đại Thiên Đế!

Nhưng mà, dưới sự chú thị của đôi con ngươi kia.

Nàng không dám đi trợ giúp Long tộc.

Bởi vì nàng sợ.

Nàng sợ Thiên Đình mượn cơ hội này, thật sự muốn tiêu diệt Vu

tộc.

Ngày xưa vực ngoại một trận chiến, Đế Tuấn vẫn còn chưa làm sao ra tay.

Bây giờ tu vi Đế Tuấn càng thêm thâm sâu khó lường, nàng lại sao dám dễ dàng đi đụng đối phương.

Mà lúc này.

Hai vị Thần Ma trong Địa Phủ. "Người này, ngươi thấy thế nào?" Luân Hồi Thần Ma vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Ma Chi Thần Ma.

Sắc mặt Ma Chi Thần Ma vô cùng ngưng trọng, cuối cùng không khỏi thở dài, lắc đầu, nói: "Ta, tự thẹn không bằng." "Ha ha ha ha..." Luân Hồi Thần Ma phảng phất như nghe được chuyện gì buồn cười, điên cuồng cười to. "Ngươi cười cái gì?

Chẳng lẽ ngươi so được với tài tình bực này của hắn?" Ma Chi Thần Ma lạnh lùng nhìn hắn một cái, nhịn không được sẵng giọng. "Ngạch..." Nụ cười của Luân Hồi Thần Ma lập tức im bặt.

Xác thực, hắn cũng không bằng tài tình của Đế Tuấn.

Mặc dù nói thiên phú của hắn xác thực là cao, nhưng tài tình thứ này nhìn cũng không chỉ là tài tình. "Vậy thì thế nào?

Dù sao đánh cược ngươi là thua chắc rồi!

Chuẩn bị vì Địa Phủ giảng đạo đi!" Luân Hồi Thần Ma khóe miệng hơi nhếch lên, cười nói. "Hừ!

Kết cục chưa định, hươu chết vào tay ai, còn chưa biết được!" Ma Chi Thần Ma hừ lạnh một tiếng.

Khi nhìn lại về phía Nhân Hoàng Hiên Viên, lòng tin của hắn không khỏi thiếu đi không ít.

Vừa rồi, khí thế kinh khủng vô cùng của Đế Tuấn xuất hiện trong

Địa Phủ, làm cả người hắn trong nháy mắt chấn kinh.

Nếu là không biết, có lẽ còn thực sự cho rằng đối phương là Bàn Cổ! ...

Thời gian không ngừng trôi qua.

Ánh mắt Long Vương vọng về hướng Đông dần dần từ hi vọng biến thành thất vọng, từ thất vọng biến thành cực kỳ phẫn nộ! "Ta - Long Vương, từ nay về sau, thế tất yếu kéo các ngươi xuống đây!!!" Trong nội tâm Long Vương không ngừng cuồng hống.

Tứ chi nắm thật chặt, chín chiếc móng vuốt sắc bén vô cùng đã sớm thấm thấu làn da của chính mình, từng mảng huyết dịch vương vãi xuống, nhỏ vào trong Đông Hải. "Long tộc!" "Nguyện hàng!!!" Long Vương bỗng nhiên cúi thấp đầu hướng về Hiên Viên, phẫn thanh hét lớn.

Tất cả tồn tại, sau khi nghe thấy một màn này, trong nháy mắt lộ ra một tia thần sắc chấn kinh vô cùng.

Vốn cho rằng Long Vương sẽ chết trận sa trường, nhưng mà Long tộc lại ngả về phía Nhân tộc.

Kết quả không nghĩ tới, cư nhiên là như vậy...

Chương 356

"Bệ hạ..." Những Long tộc khác, nhao nhao nhìn về phía Long Vương.

Có kẻ không cam lòng, cũng có kẻ bất bình!

Nhưng càng nhiều là kẻ hiểu chuyện.

Tu vi càng cường đại, càng là không quan trọng.

Mà thực tế tu vi càng là nhỏ yếu, cũng liền càng mong muốn không tiếp tục đánh nữa.

Bởi vì trong thân thể bọn họ, nhiệt huyết còn chưa lạnh đi.

Bọn họ là tương lai của Long tộc, cũng là hiện tại của Long tộc. "Trẫm, sắc phong Long Hoàng Long Vương, làm vua thống hạt Tứ Hải!

Cũng xưng là Hải Hoàng!

Từ nay về sau, thống quản tứ hải chi địa!!!" Nhân Hoàng Hiên Viên, tra Nhân Hoàng Kiếm vào vỏ, lớn tiếng hô.

Ông!!!

Thiên địa gian, kim quang đại phóng!!!

Mây đen thối lui!

Vô cùng Nhân Đình khí vận lại tăng lớn!

Trong đó lại tặng dư một phần phản bộ Long tộc!

Lập tức, khí vận Long tộc bỗng nhiên tráng đại một vòng! "Tạ Bệ hạ!!!" Long Vương cuồng nộ rống nói.

Nhưng lúc này, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, chính mình từ nay về

sau, trên danh nghĩa, đó chính là thần tử của Nhân tộc.

Nhìn thấy Hiên Viên, liền phải cúi đầu hành lễ.

Mà việc này, không thể nghi ngờ là sỉ nhục của Long tộc.

Cho nên, Long tộc muốn trả thù lại tất cả những chuyện này.

Nhưng không phải hôm nay, mà là phải đợi đến khi Thiên Đình và Địa Phủ toàn bộ sụp đổ, lúc đó cũng là lúc Long tộc và Nhân tộc quyết chiến!!!

So với Nhân tộc, Long tộc càng thêm cừu hận Thiên Đình và Địa Phủ đã coi bản thân bọn hắn làm vật hi sinh!!!

Trong nháy mắt.

Sau một khắc, Nhân tộc và Long tộc trong nháy mắt đình chiến.

Sau đó, Hiên Viên tiến vào trong Long Hoàng Cung.

Chỉ là, lần này chỗ ngồi khác biệt mà thôi.

Lần trước, hắn là khách, ngồi vị trí tân khách phía dưới.

Hôm nay, hắn là chủ, ngồi chủ vị phía trên. "Long Vương." Hiên Viên thản nhiên mở miệng nói. "Thần tại." Long Vương hơi chắp tay, không tình nguyện đáp ứng.

Hiên Viên ngược lại cũng tịnh không quá để ý, hắn chỉ cần Long tộc chịu thần phục là được, cũng tịnh không có ý định nhục nhã Long Vương thế nào.

Thực tế nhục nhã Long Vương chính là nhục nhã Long tộc, chính là đang tương đương với bức bách đối phương vừa mới quy hàng liền lại phản bội.

Nếu thật sự bức phản bội, vậy định nhiên chính là xé rách mặt. "Không cần đa lễ, đàm luận một chút chuyện của Long tộc mà thôi."

Hiên Viên phất phất tay, bình thản nói.

Trong nháy mắt, ánh mắt Long Vương và Thương Long rơi vào trên người hắn. "Long tộc, sẽ trở thành đồ đằng của Nhân tộc, vĩnh viễn kết minh cùng Nhân tộc!

Chỉ cần Nhân tộc còn một ngày, liền có khí vận Long tộc trường tồn một ngày!" Trong mắt Hiên Viên tinh quang bạo thiểm.

Hắn biết, lúc này uy áp Long tộc chẳng qua chỉ là bước đầu tiên.

Chân chính quan trọng là ở phía sau, nếu như phía sau không thể thu phục lòng người, vậy thì chuyện Long tộc lại phản bội cũng là ngay trước mắt. "Nhân tộc đồ đằng??!!" Long Vương không hiểu hét lớn.

“Đúng!

Đồ đằng Nhân tộc!” Nhân Hoàng Hiên Viên gật đầu, thần sắc vô cùng ngưng trọng nhìn Long Vương nói.

Y theo suy nghĩ của Trẫm, nếu chỉ dùng vũ lực cưỡng chế Long tộc khuất phục, hiển nhiên là một việc không đáng tin cậy!

Bởi vậy, không thể chỉ sử dụng vũ lực để Long tộc thỏa hiệp!

Một mặt phải cưỡng chế dùng vũ lực chấn nhiếp Long tộc, để chúng biết được sự chênh lệch to lớn giữa Nhân tộc và Long tộc.

Đồng thời, còn phải từ một phương diện khác để an ủi Long tộc!

Long tộc dù sao cũng là siêu cấp đại tộc từ thời viễn cổ đã cường thịnh đến nay, nếu chỉ dùng vũ lực khuất phục, e rằng chưa cần đợi đến lúc nào khác, chỉ cần đợi đến khi các đại tộc khác tấn công Nhân tộc, Long tộc tất sẽ phản bội!

Bởi vậy, phải dùng một tay gậy lớn, một tay kẹo ngọt!

Chỉ có như vậy, Long tộc mới có khả năng thật sự kết minh với

Nhân tộc, hơn nữa là với thân phận thần phục dưới trướng Nhân tộc!

"Đồ đằng, là cờ xí của Nhân tộc, giống như trên chiến kỳ, có thể khắc chữ, cũng có thể khắc một loại hình tượng, và hình tượng Long tộc có thể trở thành một phần tử của loại cờ xí này!" Hiên Viên hùng hồn nói, lời lẽ tràn đầy tự tin.

"Chỉ cần dung nhập hình tượng Long tộc vào Nhân tộc, trở thành biểu tượng của quyền lực, vậy thì giữa Long tộc và Nhân tộc tự nhiên cũng sẽ mật thiết không thể tách rời, và đến lúc đó, Long tộc cũng sẽ được hưởng Khí vận Nhân tộc, còn Nhân tộc đối với việc Tứ hải cũng sẽ ủy thác toàn quyền cho Long tộc đại diện quản lý!" "Việc duy nhất Long tộc phải làm, chính là khi Nhân tộc triệu tập, xuất một phần sức lực, còn lại không có gì thay đổi so với trước kia, hơn nữa còn được hưởng Khí vận Nhân tộc, thế nào?" Lời nói của Hiên Viên tràn đầy tự tin, Trẫm tin Long Vương không có lý do gì để từ chối.

Và quả nhiên là như vậy, lời này vừa nói ra, Long Vương lập tức lộ vẻ hân hoan.

"Tốt!

Đa tạ Bệ hạ!!!" Long Vương gật đầu, đại hỉ nói.

Vốn đang lo Long tộc có thể sẽ gặp phải hiệp ước bất bình đẳng nào đó, nhưng hiện tại đã chiến bại mà không có chuyện gì, vậy thì rất tốt.

Hơn nữa còn có nhiều lợi ích như vậy.

Điểm duy nhất là cần thần phục Nhân tộc.

Mặc dù nói rất là nhục nhã Long tộc uy nghiêm, nhưng đã chiến bại, cũng không có gì đáng nói.

"Ừm!" "Từ nay về sau, Cửu Trảo Kim Long, sẽ đại diện cho hình tượng Nhân Hoàng!

Trên Nhân Hoàng bào sẽ thêu Cửu Trảo Kim Long, trong đô thành Lạc Dương của Nhân tộc cũng sẽ xuất hiện các loại vật phẩm trang trí hình rồng!

Thậm chí ở mọi phương diện, rồng đều sẽ trở thành biểu tượng của Nhân tộc!" Hiên Viên nghiêm sắc mặt nói.

Lần này vì lôi kéo Long tộc, y đã dốc hết vốn liếng.

Đương nhiên rồi, Nhân tộc cũng trực tiếp giành được quyền quản hạt Long tộc, mặc dù Long tộc sẽ được tự trị cực độ, nhưng dù sao vẫn là thuộc hạ của Nhân tộc.

Hơn nữa, Khí vận này từ trước đến nay Long tộc không thể hấp thụ Nhân tộc, nhưng Nhân tộc tương tự cũng có thể hấp thụ ngược lại Long tộc!

Hơn nữa, Khí vận mà Nhân tộc chiếm giữ từ Long tộc còn lớn hơn rất nhiều so với Khí vận mà Long tộc chiếm giữ từ Nhân tộc!

Đây chính là vì vấn đề danh phận!

Vì sao Khí vận Thiên Đình lại hùng hậu như vậy?

Chính là vì Khí vận Thiên Đình được vạn vật chúng sinh cung cấp!

Bất luận là thế lực nào, cuối cùng đều không thoát khỏi mối quan hệ vạn sợi tơ vương với Thiên Đình!

Nhìn có vẻ Địa Phủ là Địa Phủ, Vu tộc là Vu tộc, trên thực tế Vu tộc phần lớn dựa vào Khí vận Địa Phủ!

Khí vận Vu tộc bản thân so với Địa Phủ còn kém xa!

Khí vận Vu tộc và Địa Phủ câu liên, Địa Phủ và Thiên Đình Khí vận lại câu liên!

Long tộc trước đây thì đủ độc lập, nhưng nay bị kéo về dưới trướng Nhân tộc, vậy thì Khí vận sau này cũng sẽ liên quan đến Nhân

tộc, Nhân tộc lại có mối quan hệ không thể tách rời với Khí vận Nhân Đình!

Nhân Đình và Thiên Đình lại càng có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời!

Bởi vậy, những thế lực lớn thật sự, cuối cùng đều có liên quan đến Thiên Đình, đây cũng là lý do vì sao Khí vận Thiên Đình lại mạnh mẽ như vậy.

Điều này còn chưa tính đến những thế lực nhỏ, không biết có bao nhiêu vô số thế lực mà thủ lĩnh của chúng chiếm giữ một chỗ đứng trên Thiên Đình!

Bởi vậy, Khí vận Thiên Đình chính là được trực tiếp nâng đỡ lên.

Tuy nhiên, hiện nay, thế lực Nhân Đình đã đại thành.

Nhiều thế lực trên nhân gian, cũng đều lần lượt quy về Nhân tộc.

"Nếu đã như vậy, thì hãy công bố thiên hạ, Nhân tộc và Long tộc từ nay về sau thân như một nhà." Hiên Viên khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn Long Vương nói.

"Tốt!!!" Long Vương cười lớn nói, khi nhìn Hiên Viên cũng không còn như trước kia đầy vẻ chán ghét nữa.

Kẻ trước mặt này chưa bao giờ chỉ là người phong mang tất lộ, y cũng có năng lực an ủi thiên hạ.

Chỉ là đối phương từ trước đến nay, đều lấy phong mang làm người, còn sự khoan dung thì ẩn sâu bên trong mà thôi.....

"Từ nay về sau, Long tộc sẽ thật sự trở thành biểu tượng đồ đằng của Nhân tộc, đây cũng coi như là liên thủ cường cường vậy..." Diệp Hiên từ trên không trung, quan sát Nhân Hoàng Hiên Viên và Long Vương đàm thoại.

Hiên Viên quả nhiên chẳng phải hạng phàm phu lỗ mãng, là người thật sự có thành phủ mưu kế.

Y thầm nghĩ, nếu Nhân Hoàng chỉ có mỗi sức mạnh man rợ, vậy thì thật có chút không xứng với vị trí này.

Quả nhiên, ngay cả Hiên Viên, người nổi tiếng với vũ lực, một lòng muốn chinh chiến tứ phương, muốn thu tứ hải bát hoang vào sự thống trị của Nhân tộc, cũng biết thế nào là ân uy tịnh thi thực sự.

"Hiên Viên còn có thể làm được như vậy, các đời Nhân Hoàng Nhân tộc, quả nhiên không thể xem thường." Diệp Hiên khóe miệng hơi nhếch lên, cười nói như vậy.

Trong tiền thế của y, Hiên Viên là thủy tổ văn minh nhân loại, là khởi nguyên của tất cả, cùng Viêm Đế được xưng là Long Quân Nhị Đế, là thủy tổ.

Long Quân Nhị Đế cùng với Binh Tổ Xích Vưu là tổ tiên chung của toàn bộ dân tộc An Lạc, là khởi đầu truyền thuyết của Nhân tộc.

Tam Hoàng Ngũ Đế, lưu truyền rộng rãi.

Long Quân Nhị Đế khai sáng văn minh, là thủy tổ, Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế buổi đầu.

Hạ Thương Chu mở ra một triều đại vương triều chế độ nô lệ, trao cho dân tộc An Lạc cơ hội phát triển hùng mạnh.

Mặc dù dần dần diễn biến thành các loại dị tộc phân chia ly tán, đúng vậy, trong mắt dân tộc An Lạc hùng mạnh, đó chính là dị tộc.

Ngay cả những người Hán nô Hồ nhân phương Bắc, trên thực tế phần lớn đều là hậu duệ của tộc An Lạc năm xưa.

Lại còn có những người Nam Man ở phía Tây Nam gì đó, tóm lại những dân tộc xung quanh, rất nhiều đều là do dân tộc An Lạc phân ly

mà ra.

Sau này, Đại Tần thống nhất, triệt để lệnh Việt Nam thống nhất!

Đây là sự thống nhất thật sự!

Không giống Hạ Thương Chu chỉ là thống nhất trên danh nghĩa!

Đại Tần thống nhất, không chỉ là sự thống nhất của quốc gia!

Xe cùng quỹ đạo, chữ cùng văn tự, đo lường thống nhất!

Chế độ quận huyện, chế độ tập quyền trung ương!

Đây mới là sự vĩ đại của Tần!

Bảo vật của Tần!

Đây là sự thống nhất về văn hóa!

Đây là sự thống nhất khiến toàn bộ dân tộc chủ thể An Lạc đang phân chia ly tán ngưng tụ thành một chủng tộc, một quốc gia!

Mở ra triều đại phong kiến đầu tiên!

Mỗi một vương triều làm nên đại sự nghiệp, đại cải cách, đều thường đoản mệnh như vậy, đều gây ra nhiều cuộc phản loạn như vậy!

Tần mặc dù không thiên thu vạn thế, nhưng công tích và chế độ của Tần lại thật sự kéo dài thiên thu!!!

Chế độ quận huyện và chế độ tập quyền trung ương đã định hình cục diện vương triều hàng ngàn năm sau!

Các biện pháp như xe đồng quỹ, thư đồng văn, độ lượng hành, cũng đã tiêu diệt cái gọi là sự phân chia gia quốc, trở thành một quốc gia vạn dân theo đúng nghĩa!

Và sau đó, Long Quân băng hà, thiên hạ phân chia!

Nhà Tần mất lộc, Hán giành được.

Một đời Hán Vũ, tiếp nối phong thái của Tần Thủy Hoàng!

Khi Tần Thủy Hoàng thống nhất văn hóa An Lạc rộng lớn, lại bãi bỏ bách gia, độc tôn Nho thuật, khiến tư tưởng được thống nhất.

Biện pháp này, khiến Nho gia siêu nhiên mọi vật, trở thành sự tồn tại mà các bách gia khác không thể sánh bằng.

Tương tự, biện pháp này cũng kéo dài hàng ngàn năm, định hình hơn nữa hướng đi của lịch sử tương lai.

Mà lần này, công tích thực sự của Hán Vũ không còn là những biện pháp tương tự như Long Quân về thống nhất văn hóa nữa.

Mà là khiến một dân tộc, một quốc gia có được tôn nghiêm chưa từng có!

Chương 357

Khi đối đãi với ngoại tộc, không còn dựa vào sự phòng thủ của Vạn Lý Trường Thành, mà là chủ động xuất kích!

Mặc dù biện pháp này, khiến dân chúng Đại Hán lầm than, làm suy yếu quốc gia, nhưng cũng đã tạo ra một tôn nghiêm chưa từng có!

Khiến hậu thế con cháu, đều tự xưng là người Hán.

Đến sau này Tùy Văn Đế tiếp tục đại cải cách về chế độ, ví dụ như chế độ Tam tỉnh Lục bộ, giải quyết vấn đề quyền lực thừa thãi của tể tướng, ví dụ như chế độ khoa cử, cho phép sĩ tử có thể dựa vào năng lực bản thân mà nhập triều làm quan, không còn là việc thăng tiến hoàn toàn do các thế gia đại tộc kiểm soát như trước.

Mặc dù, đối tượng giai cấp vẫn là quý tộc.

Nhưng, cũng đã thật sự mở ra một hệ thống mới, cho phép các quân vương hậu thế có thể trên cơ sở đó, từ từ cải tiến, cuối cùng khiến chế độ khoa cử triệt để trở thành con đường thăng tiến duy nhất của bình dân.

Tương tự, cũng đã kéo dài hàng ngàn năm...

Các quân vương hậu thế, mặc dù không thiếu những vị có chính kiến xuất chúng, quân sự siêu cường, quốc lực đạt đỉnh cao.

Nhưng cuối cùng cũng không thể làm được như ba vị quân chủ trước kia, thay đổi xu hướng đại thế của toàn bộ An Lạc.

Long Quân kiến lập vương triều thống nhất, khiến tộc An Lạc không còn phân chia ly tán.

Hán Vũ đã trao cho toàn thể tộc An Lạc đương thời, trao cho một dân tộc tôn nghiêm chưa từng có, đồng thời cũng khiến Nho gia thống

trị dòng chảy chủ lưu của hàng ngàn năm sau.

Còn Tùy Văn thì đã mở ra một con đường cho bình dân hậu thế, mặc dù không phải một mình y hoàn thành, và ý định ban đầu của y cũng không phải ở đây, nhưng cuối cùng chế độ này vẫn do y sáng lập.

Các quân vương hậu thế dù có hùng tài đại lược đến đâu, mạnh mẽ như Đường Thái Tông – Thiên Khả Hãn, cũng khó mà tạo ra được những di sản chính sách ảnh hưởng hàng ngàn năm như vậy.

Còn bây giờ, trong thế giới của Diệp Hiên, Hiên Viên đã trở thành một hình tượng như vậy!

Một quân chủ thật sự bá khí ngút trời, anh minh thần võ!

Một quân chủ có thể đưa Nhân tộc đến thắng lợi, đưa lên đỉnh phong!!!

"Thật là càng thêm mong đợi đại chiến sau này, cũng như hướng đi của Nhân tộc sau này sẽ ra sao..." Diệp Hiên khóe miệng hơi nhếch lên. .....

Khi Nhân tộc và Long tộc tập thể tuyên bố tin tức về quy định mới nhất, toàn bộ Hồng Hoang lập tức sôi sục.

Cứ như vậy, sau này Long tộc tất nhiên sẽ giúp đỡ Nhân tộc.

Dù sao hiện giờ, lợi ích giữa hai bên đã hoàn toàn liên kết với nhau, gần như không thể tách rời.

Sau khi hoàn thành điểm này.

Trong ánh mắt Hiên Viên cũng đang suy tư nếu Nhân tộc thua trong trận chiến cuối cùng, thì sẽ ra sao...

Chưa lo thắng đã lo bại, đây mới là suy nghĩ mà một Nhân Hoàng lãnh đạo toàn bộ Nhân tộc nên có.

Tuyệt đối không thể vì một phút bốc đồng mà bất chấp hậu quả mà hành động!

Nếu không, rất có khả năng sẽ đẩy Nhân tộc vào chốn vạn kiếp bất phục!

Bởi vậy, nhất định phải cân nhắc trước sau khi chiến bại, Nhân tộc nên đi đâu về đâu.

Đương nhiên rồi, tệ nhất cũng chỉ là thần phục Thiên Đình mà thôi, cũng sẽ không thật sự tệ đến mức nào.

Nhưng đó cũng không phải là điều Hiên Viên mong muốn.

Thực tế, khi giao chiến với Long tộc, Hiên Viên chưa từng nghĩ Đế Tuấn sẽ nhúng tay, bởi y tin vào nhãn quan của mình, y biết đối phương đang lấy Nhân tộc, lấy y ra làm bậc thang cho Thiên Đình, cho chính mình.

Bởi vậy, Hiên Viên vô cùng tự tin cho rằng Đế Tuấn sẽ không ra tay.

Nếu lúc này ra tay, vậy thì tất cả những sự nhẫn nhịn trước đó đều sẽ phí công.

Do đó, Đế Tuấn sẽ không ra tay.

Nếu thực sự ra tay mà không địch lại, thì chỉ có thể trực tiếp đầu hàng, chứ không còn chiêu nào khác.

Còn bây giờ thì không giống, lần sau tái chiến, đó là thật sự sẽ ra tay!

Nhưng cũng phải thôi, đối tượng đại chiến lần sau chính là Thiên Đình.

"Đại Hồng." Hiên Viên lớn tiếng gọi ra ngoài.

Bên ngoài một người đàn ông mặc áo giáp bước vào, cúi đầu

trước Hiên Viên, nói: "Bệ hạ triệu thần đến, có việc gì?" "Ngươi lĩnh binh đến vùng Nam Cực, giết hết những kẻ thuộc tộc Phượng Hoàng từ cảnh giới Hỗn Nguyên trở lên, nhất định không được bỏ sót một ai, nếu không đến lúc đại chiến của chúng ta, còn phải đề phòng những kẻ này!" Hiên Viên lạnh lùng nói.

"Thần tuân lệnh, Bệ hạ!" Đại Hồng nghe vậy gật đầu, lập tức quay người đi ra ngoài.

Sau khi làm xong việc này, Hiên Viên lại chìm vào im lặng.

Cái tộc Phượng Hoàng đáng chết này, nếu không phải vì đủ mọi chuyện khống chế, y đã sớm diệt chúng rồi.

Nhưng mãi đến nay, mới có thể thành công tiêu diệt chúng.

Kẻ chưa nhập Hỗn Nguyên, không cần thiết phải chém giết.

Y muốn tộc Phượng Hoàng không thể uy hiếp Nhân tộc, chứ không thật sự muốn tộc Phượng Hoàng diệt chủng.

"Không được, phải bồi dưỡng ra một vị Đại Đế tuyệt thế ở nhân gian giới, cho dù Nhân tộc ở Hồng Hoang có thất bại, thì Nhân tộc vẫn còn đường lui!

Vẫn còn cơ hội trở lại!" Rất nhanh, Hiên Viên đã nghĩ đến Phàm giới, nơi luôn nằm trong tay Nhân tộc!

Phàm giới, cũng chính là thế giới mà Ya Hòa Hoa và Lucifer đang ở!

Chúng luôn được dùng để lưu đày phạm nhân, trừ phi có thể thành tựu Hỗn Nguyên, hoặc có tư chất thành tựu Hỗn Nguyên, nếu không đừng mơ tưởng cả đời có thể trở lại Tứ hải bát hoang!

Bởi vậy, ở đó luôn có không ít Nhân tộc.

Và bây giờ, đúng lúc có thể phát huy tác dụng!

Hiên Viên nghĩ đến điểm này, lập tức thân hình chợt lóe, đích thân bay về phía Phàm giới. .....

Phàm giới.

Ya Hòa Hoa luôn rất uất ức, rốt cuộc mình phải làm thế nào mới có thể rời khỏi thế giới này, tiến đến thế giới cao cấp hơn!

Tuy nhiên, Nhân tộc lại luôn không cho y rời khỏi đây.

Bởi vậy, dù tu vi của y đã sớm đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi đây.

Hơn nữa, y tu luyện còn là cảnh giới Hỗn Nguyên của Hồng Hoang!

Vùng đất này, đã sớm là một vùng đất phồn vinh!

Mọi người đều tin ngưỡng Thượng Đế!!!

Oanh!!!

Đột nhiên, một trận quang mang truyền đến, lập tức bao phủ toàn bộ Phàm giới!

Vô số Nhân tộc Hồng Hoang bị lưu đày đến đây đều ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện phía trên có vô cùng quang mang.

Ngay sau đó.

Một đạo thân ảnh từ trên không trung giáng lâm.

Chúng vừa nhìn đã nhận ra, đây chính là Nhân Hoàng Hiên Viên mới của Nhân tộc!!!

Ở đây, có những người bị lưu đày đến đây rồi sinh sôi nảy nở đời đời kiếp kiếp ở đây.

Cũng có những người từ thời Thần Nông vì phạm sai lầm lớn mà bị lưu đày đến đây một mình.

Lại càng có những người không phục sự quản giáo của Hiên Viên, cuối cùng bị lưu đày ở đây.

Hai loại đầu chiếm đa số, loại sau thì ít.

Bởi vì Hiên Viên sát tính cực lớn, rất nhiều kẻ phản bội y, y đều trực tiếp tại chỗ giết chết đối phương.

Còn việc lưu đày, thì thật sự ít.

Không ít người phạm tội không đến mức bị giết, nhưng những kẻ đáng chết thì trực tiếp bị Hiên Viên chém giết.

Bởi vậy còn lại ít.

Giống như những quân vương của các quốc gia chống cự đến chết, lại còn có những thế lực phản bội chiến đấu đến chết với Cửu Lê, càng bị y phân thây trấn áp trực tiếp!

Đương nhiên rồi, phân thây chỉ có Xích Vưu được hưởng điểm này.

Nhưng trấn áp thì gần như toàn bộ cường giả Hỗn Nguyên của Cửu Lê thời đó!

Những người đó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cả đời này đừng hòng sống sót trở về.

Ở đây cũng không hoàn toàn là hậu duệ của tội nhân.

Lại còn có một số người có thiên tư cực kém, cả đời khó mà đạt đến Đại La Kim Tiên, càng trực tiếp chủ động đến đây định cư.

Bởi vì ở Phàm giới, Đại La Kim Tiên đã là sự tồn tại cấp bậc rất cao, còn họ thân là Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên tu sĩ, ở đây cũng có thể sống rất tốt!

Còn ở Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên còn chẳng là cái thá gì, Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng phải co ro làm người.

Chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể thoải mái phô trương uy phong của mình, nhưng cũng tuyệt đối không được chọc vào các thế lực lớn.

Sự tồn tại thật sự có thể kiêu ngạo tung hoành Cửu Thiên, đó đều là những tồn tại đỉnh cấp trong các thế lực lớn mới có thể làm được như vậy.

Còn lại thì sao, cũng phải ngoan ngoãn làm người!

Còn những Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên cấp bậc của họ?

Đó chính là kiến hôi!

Kiến hôi thực sự!!!

Nơi nào có thể thoải mái thành tiên tác tổ như ở đây chứ!

Phàm giới, đúng như tên gọi, đây là nơi tụ họp của phàm phu tục tử.

Những Nhân tộc nguyên thủy ở đây, cũng chính là Nhân tộc do Ya Hòa Hoa sáng tạo ra, từng người từng người đều không phải hạng tu tiên, mỗi vài trăm năm cũng đừng nghĩ từ một phàm nhân tu luyện đến trình độ thành tiên!

Nếu tư chất không đủ, vậy thậm chí có thể cần đến hàng ngàn năm, thậm chí vài ngàn năm để tu luyện!

Bởi vậy, Nhân tộc Hồng Hoang tiến vào đây, đơn giản chính là đả kích giảm cấp.

Cho dù là những người bị lưu đày đến đây, nhưng cũng rất nhanh chóng chiếm giữ mảnh đất màu mỡ nhất, sau đó đuổi hết những cư dân bản địa trên đó đi!

Những người đó bất đắc dĩ phải di chuyển khắp nơi, có người đi về phía đông vượt biển, có người đi về phía tây băng qua đại lục, có

người đi về phía bắc đến thảo nguyên xa xôi, cũng có người di chuyển về phía nam.

Tóm lại, những khu vực màu mỡ nhất như Thăng Long và vùng ven biển, đều trở thành địa bàn của Nhân tộc Hồng Hoang.

Dần dần, cùng với việc số lượng tội nhân ngày càng nhiều, lại còn có những Nhân tộc chủ động di chuyển đến đây.

Dân số ở đây cũng từng đạt đến hàng chục triệu.

Mặc dù so với Hồng Hoang mà một vương quốc động một tí là hàng trăm tỷ thì không đáng kể, thậm chí hoàn toàn không cùng đẳng cấp, nhưng hàng chục triệu này cũng không ít.

Cộng thêm thiên phú của những người này đều có giới hạn dưới, cho dù là kẻ có giới hạn dưới nhất, cũng có thể trở thành Kim Tiên.

Cũng có nghĩa là, giới hạn dưới của những người này cao hơn rất nhiều so với giới hạn trên của những người khác!

"Bệ hạ!!!" "Bệ hạ!!!" "Tội thần bái kiến Bệ hạ!!!

Bệ hạ thần uy cái thế, thu phục Long tộc, khiến thần đẳng kính ngưỡng a!!!" Lập tức, vô số Nhân tộc đều quỳ xuống trước Hiên Viên.

Những người ở đây thấy Hiên Viên đích thân đến thăm dò, lập tức từng người từng người đều quỳ xuống khấu đầu.

Ngay cả những kẻ đã phạm tội dưới trướng Hiên Viên, cũng đều lần lượt quỳ xuống khấu đầu trước Hiên Viên.

Mặc dù đây là Phàm giới, nhưng điều này không có nghĩa là nơi đây bế tắc thông tin, cũng không có nghĩa là không ai biết chuyện bên ngoài.

Những Nhân tộc chủ động đến đây, đều có quyền lực quay về

Hồng Hoang bất cứ lúc nào.

Không chỉ có vậy, thiên cơ hiển thị cũng không hề bình phong nơi đây.

Cộng thêm việc Hiên Viên và Long Vương trước đó cùng nhau chiêu cáo thiên hạ, cũng khiến những người ở đây đều biết được thế lực Nhân tộc hiện nay mạnh mẽ đến mức nào!

"Bệ hạ!!!" Lúc này, ngay cả những cường giả Nhân tộc đang canh giữ ở xa, cũng phần lớn đều đích thân chạy đến đây, phủ phục trước Hiên Viên.

Còn một số khác thì ở xa ngoài cổng mà cúi lạy về phía Hiên Viên.

"Chư vị, bình thân." Hiên Viên thản nhiên nói với mọi người.

"Tạ Bệ hạ!!!" "Tạ Bệ hạ!!!" Lập tức, những người đó đều cảm tạ Hiên Viên.

Đối với họ mà nói, được đích thân nhìn thấy Nhân Hoàng Hiên Viên, đây đã là điều mà rất nhiều người cả đời vô số năm cũng không thể gặp được.

Cộng thêm việc Hiên Viên khai cương khoách thổ, thu Tứ hải vào đất Nhân tộc, lại còn thu Long tộc về dưới trướng.

Đơn giản là cường thịnh đến cực điểm!

Dù họ là tội dân, nhưng vẫn hy vọng Nhân tộc có thể ngày càng cường đại, ngày càng tốt đẹp!

Đây chính là Nhân tộc hiện nay, đây cũng là Nhân tộc chất phác nhất!

Ngay cả khi mình mang thân phận tội nhân, cũng vẫn nguyện ý nhìn thấy Nhân tộc đứng vững trên vạn linh!

Nếu đặt vào tiền thế của Diệp Hiên, những người đó đừng nói là

thân phận tội nhân, ngay cả một chút cuộc sống không như ý, cũng có thể mong muốn phản quốc!

Thậm chí có một số người quá đáng đến mức rõ ràng là vấn đề do bản thân gây ra, nhưng lại cứ đổ lỗi cho tổ quốc, cứ khăng khăng muốn đi đến quốc gia khác ngay lập tức.

Chương 358

Đâu hay biết, các quốc gia khác cũng chưa bao giờ là bãi rác, họ chỉ muốn nhân tài tinh anh, chứ không phải rác rưởi nào cũng muốn nhận.

Đối với rác rưởi, các quốc gia đều muốn dọn sạch, làm sao có thể chiêu mộ rác rưởi của quốc gia khác chứ?

"Nay, Nhân tộc đại hỉ, rộng thu tứ hải, Trẫm quyết định, đại xá thiên hạ tội dân!!!" "Phàm những kẻ không bị xử lý tội phản quốc, đều được đại xá thiên hạ!!!" Ánh mắt Hiên Viên rực sáng nhìn xuống những tội dân này.

Y biết, đây chính là hậu thủ của Nhân tộc.

Đương nhiên cũng cần phải tẩy trắng hoàn toàn thân phận của họ.

Mặc dù nói là tội dân, nhưng có một số người đã chịu phạt rất nhiều năm, hơn nữa tội hành phạm phải cũng không đến mức ghê tởm như vậy.

Năm này, những kẻ ghê tởm đã sớm bị giết rồi.

Nhưng không ai sẽ kêu gào cái gọi là nhân quyền.

Sức mạnh, quy tắc, đó mới là căn bản.

"Tội dân khấu tạ Bệ hạ!!!" "Bệ hạ thánh thọ vô cương!!!

Vĩnh thùy bất hủ!!!" Lập tức, hàng trăm vạn tội dân đều lần lượt khấu đầu trên đất trước Hiên Viên trên không.

Ngay cả những người không phải tội dân, cũng đều cúi mình vái chào Hiên Viên trên trời biểu thị lòng kính phục.

Họ chưa bao giờ coi đối phương là tội phạm gì, mà đều rất thân

thiện sống chung, trò chuyện, phát triển xây dựng.

Trong số những người này, duy nhất chỉ có một loại người không vui.

Đó chính là những người bị Hiên Viên đích thân lưu đày đến đây.

Đó chính là vì đã phạm tội phản quốc, nên mới bị lưu đày đến nơi này.

Và lúc này.

Ya Hòa Hoa bất an đến trước mặt Hiên Viên, y dùng cái cúi chào đã rất quen thuộc, cúi mình trước Hiên Viên, lớn tiếng nói: "Chúc mừng Bệ hạ thu phục Tứ hải, thần Ya Hòa Hoa kính phục Bệ hạ!!!" "Ngươi chính là Ya Hòa Hoa?" Hiên Viên nhìn người đàn ông trước mặt, thản nhiên nói.

Sau khi trở thành Nhân Hoàng, y tự nhiên biết được thủ lĩnh Thiên Đường ở Phàm giới tên là Ya Hòa Hoa, là kẻ mạnh nhất trong các thế lực bản địa.

Còn kẻ đối địch với y chính là Lucifer ở Địa Ngục, cũng được mọi người gọi là Satan.

Đương nhiên rồi, Satan chỉ dám gây họa cho Nhân tộc phương Tây do Ya Hòa Hoa sáng tạo, căn bản không dám làm gì đối với Nhân tộc Hồng Hoang.

Chưa nói đến việc Phàm giới này chính là do Nhân tộc thống trị, ở cổng lớn còn có hàng trăm cường giả Hỗn Nguyên canh gác.

Ngay cả trong số những tội dân này, cũng có hàng chục vị cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có thể nói, hoàn toàn có thể tàn sát toàn bộ Thiên Đường và Địa Phủ.

Bởi vậy, kẻ không tin Satan, thậm chí vũ nhục Satan, Satan cũng không dám hó hé nửa lời.

Còn kẻ không tôn Thượng Đế, tức là không tôn Ya Hòa Hoa... cũng vẫn có thể lên Thiên Đường...

Ừm...

Mặc dù họ sẽ không chết đi, nhưng vẫn có thể tự do lên xuống Thiên Đường bất cứ lúc nào!

Đây chính là lợi ích của một chủng tộc sở hữu sức mạnh cường đại thật sự.

Sẽ không tùy ý bị người khác chém giết.

Bản chất của thế giới này chính là kẻ yếu làm mồi kẻ mạnh, nếu ngươi không trở nên mạnh hơn, thì sẽ bị kẻ mạnh khác cướp đoạt.

Còn việc ngươi có muốn đi cướp đoạt người khác hay không?

Đó là chuyện chỉ có thể cân nhắc sau khi ngươi đã trở nên mạnh hơn!

"Bệ hạ hảo nhãn lực!!

Thần hạ chính là Thiên Đường Chi Chủ Ya Hòa Hoa." Ya Hòa Hoa cúi mình khiêm tốn nói.

Khi Hiên Viên vừa đại xá thiên hạ tội dân, trong lòng y đã vô cùng kích động.

Vị Nhân Hoàng này khác với các Nhân Hoàng khác.

Các Nhân Hoàng trước đây chỉ biết giam cầm, chứ không biết xá tội!

Còn Nhân Hoàng bây giờ tuy hiếu chiến, nhưng cũng đồng thời sẽ đại xá thiên hạ!

Hôm nay có thể đại xá tội dân, ngày mai tại sao không thể cho y rời khỏi Phàm giới chứ?

Bởi vậy, Ya Hòa Hoa rất vui mừng, cũng rất khiêm tốn.

Y biết, Nhân tộc Hồng Hoang thích người khiêm tốn, chứ không thích những kẻ kiêu ngạo tự mãn.

Thế là, y liền giả bộ làm ra vẻ một kẻ khiêm tốn.

Hiên Viên hơi gật đầu, nói: "Sau hôm nay, ngươi có thể tùy ý rời khỏi nơi đây, tiến đến Hồng Hoang, nhưng hãy nhớ kỹ, tuyệt đối không được làm gì gây hại cho Nhân tộc, nếu không, cho dù là Tứ hải bát hoang, Trẫm cũng sẽ khiến ngươi thân vẫn linh diệt!" Lời nói của y không có một tia cảm xúc.

Khiến người nghe đều không khỏi rùng mình.

Tuy nhiên, lúc này Ya Hòa Hoa không hề có ý sợ hãi hay kinh hoàng nào, ngược lại là vẻ mặt hân hoan nhìn Hiên Viên, kích động liền vội vàng quỳ phục xuống đất, cúi lạy ba quỳ chín lạy trước Hiên Viên.

Lớn tiếng hô: "Thần Ya Hòa Hoa, vĩnh viễn thần phục Bệ hạ!!!

Vĩnh viễn thần phục Nhân tộc!!!

Vĩnh không phản bội Bệ hạ!!!

Vĩnh không phản bội Nhân tộc!!!" "Ừm, như vậy rất tốt." Hiên Viên gật đầu, tiếp đó nhìn xuống những tội dân Nhân tộc phía dưới.

"Cầu Bệ hạ thương xót!!!" "Thần đẳng biết lỗi rồi!!!" "Cầu Bệ hạ thương xót a!!!" Lập tức, những tội dân phản loạn bị Hiên Viên lưu đày phía dưới, tâm trạng lập tức nổ tung.

Ai cũng có thể rời đi, chỉ có mình không thể?

Thế là lần lượt bất chấp thể diện của cường giả Hỗn Nguyên, quỳ

rạp xuống trước Hiên Viên!

Hiên Viên ánh mắt hơi lạnh xuống, nhìn những người đó, lớn tiếng quát: "Các ngươi tội dân, phạm phải tội ác tày trời không thể tha thứ." "Vốn, không đáng được tha thứ!" "Tuy nhiên, hôm nay Trẫm đích thân đến!" "Thấy, sự hối hận của các ngươi!" "Nghe, lời các ngươi nói!" "Vậy thì khoan thứ cho các ngươi!

Mong các ngươi sau này hãy làm người tử tế, lập công chuộc tội, đừng tái phạm chuyện này nữa!!!" Lời nói của Hiên Viên tràn đầy uy hiếp, từng câu từng chữ lớn tiếng quát, tràn đầy uy nghi vương đạo và bá đạo.

Lập tức, khiến những tội dân đó toàn thân run rẩy.

Họ biết, đây là cơ hội cuối cùng của mình, nếu không muốn tiếp tục ở lại nơi này, thì phải biểu thái.

"Thần tại đây, hướng Thiên Đạo lập lời thề!

Từ nay về sau, tuyệt đối không phản bội Bệ hạ!

Tuyệt đối không phản bội Nhân tộc!

Nếu vi phạm lời thề này, tất sẽ không được chết tử tế, vĩnh viễn không được siêu sinh!!!" Ngay lập tức, một người đàn ông đứng ra, lớn tiếng hô.

Oanh!!!

Trên không trung một tiếng sấm vang lên, một tia chớp xẹt qua.

Đây chính là biểu trưng cho việc lời thề của Thiên Đạo đã được chứng giám.

Cũng có nghĩa là, lời thề mà người này đã lập, cũng đã được ấn chứng, nếu sau này thật sự phạm phải chuyện này, thì tất sẽ phải chịu Thiên Khiển, đúng như lời y đã nói hôm nay.

Những tội dân còn lại, nhìn nhau một lượt, đều bắt đầu độc thề.

Họ biết, nếu không lập lời thề Thiên Đạo, cho dù Hiên Viên hôm nay có tha cho họ, thì sau này cũng sẽ luôn bị y giám sát.

Như vậy thì quá khó chịu, chẳng khác gì chưa ra ngoài.

Bởi vậy, những người này đều đã lập lời thề Thiên Đạo.

Sau khi thấy tất cả tội dân phản loạn đều đã lập lời thề Thiên Đạo, Hiên Viên mới gật đầu, nói: "Các ngươi cũng có thể rời khỏi nơi này rồi." Những tội dân đó nghe vậy, lập tức đại hỉ quá mức, vội vàng lại bái lạy Hiên Viên: "Đa tạ Bệ hạ!

Thần xin cáo lui trước!" Nói xong, nhìn sắc mặt Hiên Viên phía trên.

Sau khi thấy Hiên Viên hơi gật đầu ra hiệu, lập tức thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Tu vi của họ không hề bị cấm cố, trước đây dù thế nào cũng không dám xông cửa, nếu thật sự xông cửa, thì chắc chắn là chết không nghi ngờ.

Ngay cả khi thành công xông ra ngoài, cũng khó đảm bảo không chết.

Những tội dân cũ còn lại, sau khi thấy Hiên Viên để cho hàng chục vị cường giả Hỗn Nguyên kia rời đi.

Lập tức lại bái lạy Hiên Viên: "Bệ hạ, thần đẳng cũng muốn cáo từ, đi chiêm ngưỡng phong cảnh Hồng Hoang!!!" Hiên Viên hơi gật đầu, nói: "Đương nhiên, các ngươi đã không còn thân phận tội nhân, tự nhiên có thể đi lại tự do." "Đa tạ Bệ hạ!!!

Thần đẳng cáo lui!!!" Những tội dân cũ nghe vậy, đều đại hỉ, lần lượt bay ra ngoài. .....

Còn ở Địa Ngục.

Lucifer nhìn cảnh tượng này, trong mắt ghen ghét đến mức gần như xuất hiện tơ máu.

"Dựa vào cái gì Ya Hòa Hoa lại có thể rời khỏi đây?!" "Ta cũng muốn rời khỏi đây!!!" Lập tức, y vỗ hai cánh, đôi cánh thiên sứ sa ngã đen kịt vô cùng lập tức khiến y bay thẳng lên Cửu Tiêu.

Còn những ác ma trong Địa Ngục dường như cũng có cảm ứng gì đó, lập tức khấu đầu liên tục về phía Lucifer đang bay lên không trung.

"Satan!!!" "Ngô tin ngưỡng!!!" "Đại nhân Satan!" "Là đại nhân Satan a!" Lập tức, những ác ma đó từng người từng người đều quỳ rạp xuống đất, cao hô.

Chúng trước đây còn có chút không phục tộc thiên sứ sa ngã, mặc dù Satan thực lực mạnh nhất, là Địa Ngục Chi Chủ, nhưng chúng vẫn có chút không phục.

Cho đến khi Lucifer trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc đó mới thay đổi hoàn toàn, trở thành sự tồn tại cực kỳ khiêm tốn.

Tất cả sinh vật, tất cả tà linh trong Địa Ngục đều trở thành người theo của Satan.

Bởi vậy, tộc thiên sứ sa ngã lại một lần nữa đón nhận thời khắc huy hoàng.

Thành công trở thành vương tộc trong số các chủng tộc ác ma đông đảo của Địa Ngục!!!

Đây chính là lợi ích của sức mạnh cường đại!!!

Đây cũng chính là sự khủng bố của một chủng tộc có cấp bậc nội hàm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Mà điều này cũng chỉ có một vị mà thôi.

Mặc dù ở cùng cấp bậc thì không ít, nhưng thực sự chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang, trên Thiên Đường cũng chỉ có một vị Thượng Đế tên là Ya Hòa Hoa, còn trong Địa Ngục cũng chỉ có một vị Satan tên là Lucifer.

Chỉ có hai kẻ này.

Toàn bộ sinh linh bản địa của Phàm giới.

Sức mạnh như vậy, nếu đặt ở Hồng Hoang, nhiều nhất cũng chỉ có thể đảm bảo mình không bị đánh mà thôi. .....

Trong Hồng Hoang, vùng Nam Cực, Bất Tử Hỏa Sơn.

Hàng chục vạn tộc nhân Phượng Hoàng bay lượn ở đây!

Mà những tộc nhân Phượng Hoàng này trước đây, cũng chỉ có vài ngàn con mà thôi!

Nhưng bây giờ, số lượng đã đạt đến hàng chục vạn con!

Mặc dù so với trước đây thì chẳng là gì!

Nhưng so với khoảng thời gian trước đó, thì đã tốt hơn rất rất nhiều!!!

Dù sao đây cũng là từ vài ngàn con mà phát triển ra dưới nghiệp lực Thiên Đạo!

Cảnh tượng này, không thể tách rời khỏi Khổng Tuyên, chính là dưới sự dẫn dắt của y, tộc Phượng Hoàng ngày nay mới trở nên thịnh vượng như vậy!

Cũng coi như là một làn sóng tận trung rồi!

Đương nhiên rồi, so với các thế lực lớn thì không thể so sánh.

Hơn nữa cường giả mạnh nhất trong tộc trừ Khổng Tuyên và Kim

Bằng hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra, những kẻ còn lại đều chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên mà thôi.

Kẻ cao nhất cũng chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong!

Vẫn chưa lĩnh ngộ được Chân Ý Hỗn Nguyên trong truyền thuyết, từ đó ngưng tụ Hỗn Nguyên Chân Ngã để trở thành cảnh giới Hỗn Nguyên Chân Ngã.

Tất cả những điều này, tương tự không phải vì tư chất không đủ, mà là bị nghiệp lực Thiên Đạo hạn chế.

Mà Khổng Tuyên thực tế cũng không làm gì quá lợi hại, cũng chỉ là trả hết những món nợ mà tộc Phượng Hoàng đã vay mượn mà thôi!

Đúng vậy, trả hết tất cả!

Khoảng thời gian này, Khổng Tuyên đã đi khắp nơi cầu cạnh, từ bỏ sự cao quý và kiêu ngạo trước đây, một lòng làm một tiểu đệ, ngoan ngoãn nâng niu cái này, nịnh bợ cái kia, giúp cái này làm việc, giúp cái kia làm công.

Cuối cùng mới trả hết tất cả nghiệp lực mà tộc Phượng Hoàng đã nợ bên ngoài!

Nhưng, duy nhất những nghiệp lực nợ Thiên Đạo, họ không thể trả hết, cũng không biết ngoài việc trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn ở Nam Cực ra, họ còn có thể làm gì để trả nợ!

Đương nhiên rồi, những thứ này cuối cùng cũng chưa chắc đã trả hết, hơn nữa thời gian cần thiết chắc chắn là một con số thiên văn.

Chính vì những nghiệp lực nợ Thiên Đạo này vẫn chưa được trả hết, nên mới dẫn đến việc tộc nhân Phượng Hoàng hiện nay không thể đột phá ngưỡng cửa cuối cùng này.

Ngày hôm đó.

Khổng Tuyên đang nghĩ xem nên làm thế nào, mới có thể triệt để khiến tộc Phượng Hoàng giống như các chủng tộc khác, trở thành một chủng tộc không gánh vác nghiệp lực khổng lồ như vậy.

Chương 359

Chỉ khi như vậy, họ mới có thể xuất hiện những cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới!

Nhưng, ý tưởng của họ mặc dù rất đẹp, nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc!

Và ngày hôm đó.

Đại Hồng cũng đích thân dẫn theo hàng trăm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xông đến.

Họ không biết thực lực của tộc Phượng Hoàng rốt cuộc là như thế nào, chỉ biết sự phát triển của tộc Phượng Hoàng rất nhanh, nếu không kịp thời khống chế, sau này tất nhiên sẽ trở thành đại họa uy hiếp Nhân tộc!

"Tộc Phượng Hoàng, ai là kẻ chủ sự?!" Đại Hồng giọng điệu trầm trọng, trên không cung Phượng Hoàng, lớn tiếng quát lạnh xuống phía dưới.

Khổng Tuyên ở bên trong nghe thấy, lập tức vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Mẹ nó, lại là Nhân tộc đáng chết!

Lần trước, y đã bị Nhân tộc hãm hại!

Bị uy hiếp...

Mà bây giờ, đối phương lại lần nữa đến đây, lại là đến để uy hiếp y sao!

"Ngô!!!" Khổng Tuyên vẻ mặt nghiêm túc bay ra, nhưng khi nhìn thấy hàng trăm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của đối phương, sắc

mặt lập tức đại biến.

Trong lòng u ám cực độ.

Mẹ nó, tên khốn này, lại điều động nhiều binh lực như vậy đến, đây là muốn làm gì?

Diệt tuyệt tộc Phượng Hoàng của chúng sao?

Trong ánh mắt Khổng Tuyên lộ ra một tia không cam lòng.

Y khó khăn lắm mới phát triển tộc Phượng Hoàng đến ngày nay, đối phương lại muốn diệt tuyệt tộc họ sao?

"Bệ hạ có lệnh, lệnh cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của tộc Phượng Hoàng đều phải tự vẫn, để tạ thiên hạ, để an lòng dân!" Đại Hồng đôi mắt lạnh lùng nhìn Khổng Tuyên, lớn tiếng hô.

"Nếu ngươi cố chấp không chịu tự vẫn một cách thể diện, vậy thì chúng ta cũng có thể ra tay giúp ngươi một tay cho có thể diện đó!!!" "Hơn nữa, đến lúc đó sẽ san bằng toàn bộ tộc Phượng Hoàng thành bình địa!" "Cái Bất Tử Hỏa Sơn này, cùng lắm thì chúng ta tự phái người đến trấn thủ!!!" "Nhân tộc, thứ thiếu nhất chính là cường giả Hỗn Nguyên!" Đại Hồng mỗi khi nói một câu, sắc mặt Khổng Tuyên lại biến đổi một phần.

Hảo gia hỏa, dám muốn chúng tự vẫn!

Lại còn nói gì là để an lòng dân?

An lòng dân?

Lòng dân nào?

Lòng dân Nhân tộc thì có!!!

"Tộc Phượng Hoàng chúng ta, việc nhà chưa xong, làm sao lại có chuyện bây giờ bức bách chúng ta tự vẫn?!" Khổng Tuyên đầy vẻ không cam lòng lớn tiếng hô.

Và lúc này, Kim Bằng, kẻ luôn theo sau y, cũng sắc mặt u ám vô cùng.

Tên khốn đáng chết!

Dám muốn hai huynh đệ chúng tự vẫn?!

Mặc dù Kim Bằng rất không thích ca ca Khổng Tuyên này, nhưng muốn mình và y cùng chết?

Điều đó không thể nào!!!

"Kẻ yếu làm mồi kẻ mạnh, tộc nhân Phượng Hoàng nên hiểu đạo lý này, Nhân tộc sắp đại chiến, sẽ không ngồi nhìn các ngươi gây rối, bất kể các ngươi nói gì, người chết mới là thích hợp nhất." "Huống hồ, cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể vĩnh sinh bất tử, cùng lắm thì chờ thêm một khoảng thời gian mà thôi, mà khoảng thời gian này vừa đúng lúc là điều mà Nhân tộc hiện nay cần!" Đại Hồng sắc mặt lạnh nhạt nhìn Khổng Tuyên, không hề để ý đến suy nghĩ trong lòng đối phương.

Y chỉ biết một điều, mình là người Nhân tộc.

Vậy thì nhất định phải trung quân, vì quân giải ưu!

Khổng Tuyên nghiến răng, nghe thấy lời nói như vậy của đối phương, y cũng hiểu ra, mình không thể tiếp tục chần chừ nữa.

Khả năng sống sót hôm nay là 0, hơn nữa họ thật sự cũng không chết thật.

Nếu không hợp tác, thì tất cả tộc nhân Phượng Hoàng đều sẽ chết!

Nếu những tộc nhân Phượng Hoàng này cứ như vậy mà chết đi, thì sau này cho dù Khổng Tuyên có quay lại, cũng chẳng còn tác dụng gì nữa!!!

Đây chính là hiện thực.

Bởi vì thực lực không đủ!

Yếu thì phải chịu đòn, đây là chân lý của tất cả thế giới trong Hồng Hoang!!!

"Khổng Tuyên!!!" "Nguyện chết!!!!" Khổng Tuyên ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng giận dữ, vô cùng hỏa diễm trên người lập tức từ trong cơ thể điên cuồng bùng lên!

Cộng thêm y điên cuồng hấp thụ dung nham xung quanh.

Rất nhanh, thuộc tính hỏa nguyên tố trong cơ thể y đã gần như bạo phát!

Oanh!!!

Một tiếng vang cực lớn truyền đến, thân thể Khổng Tuyên bị nổ tung hoàn toàn không còn gì.

Y sở dĩ chọn một cách tàn khốc như vậy, chính là muốn nói cho những người đó biết, mình đã phải chịu đựng bao nhiêu oan khuất a!!!

Ít nhất... không nên... cứ thế mà chết đi!!!

Tuy nhiên... cuối cùng vì tộc Phượng Hoàng, y vẫn chọn tự bạo.

Còn đợi đến khi đến lượt Kim Bằng, y lại bắt đầu sợ hãi.

Dựa vào thiên phú thần thông của mình, y điên cuồng chạy ra ngoài.

Y không muốn cứ thế mà chết ở đây.

Thế giới này còn quá lớn, y còn rất nhiều nơi chưa từng đến...

"Chết đi!!!" Lập tức, Đại Hồng một chưởng đánh vào Kim Bằng đang phi tốc chạy trốn trên không trung.

Oanh!!!

Một tiếng vang cực lớn nổ ra, bên trong truyền đến vô số tiếng va

chạm.

Thì ra Kim Bằng đã bị bắt sống.

Sau đó trực tiếp bảo đối phương đi chết!

Dám chạy sao!!!

"Chết đi!!!" Đại Hồng lại một chưởng, mạnh mẽ vỗ xuống sau lưng Kim Bằng.

Oanh!!!

Thân thể Kim Bằng cũng bị nổ tung hoàn toàn, hơn nữa là thi cốt vô tồn, không còn một chút thi thể nào.

Cuối cùng Kim Bằng cũng đã vẫn lạc.

Ngoài ra, Đại Hồng nhìn xuống vô số quần sơn bao quanh tộc Phượng Hoàng.

Y nhìn thấy sự phẫn nộ và hận thù trong mắt đối phương!

"Nếu đã như vậy, vậy thì giết một ít đi..." Đại Hồng khẽ vung vũ khí.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oanh long long!!!

Toàn bộ Bất Tử Hỏa Sơn phun trào ra lượng lớn dung nham, điên cuồng kéo những con Phượng Hoàng đang bay lượn trên không xuống dung nham.

"Chạy mau!!!" "Không chạy nữa thì sẽ chết chung hết!!!" "Không phải nói là tha cho chúng ta sao?!" Lập tức, những kẻ thuộc tộc Phượng Hoàng lớn tiếng hô. .....

Ở một bên khác.

Hiên Viên nhìn số lượng Nhân tộc còn lại không đáng kể trước

mặt, ở đây đại khái chỉ còn lại hơn hai trăm vạn dân số.

Những người này đều là từ ngoại giới chủ động tiến vào, cũng có nghĩa là phần lớn những người còn lại ở đây đều tự nguyện không muốn rời đi.

Phàm giới, thực ra nếu nhìn từ một góc độ khác, thật sự rất đẹp.

Chỉ là, lúc này Hiên Viên căn bản không có chút ý khó chịu nào, ngược lại là vô cùng hân hoan.

"Không tệ, vẫn còn giữ được hơn hai trăm vạn người..." Tất cả những điều này, đều mang lại cảm giác không tệ cho Hiên Viên.

"Từ nay về sau..." Hiên Viên vừa định ban bố ý chỉ mới.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

Trước mặt liền xuất hiện một người.

Lucifer!

"Bệ hạ!!!

Thần Lucifer, xin cầu Bệ hạ tứ thần ly khai!!!" Lucifer cũng không màng đến uy nghiêm thường ngày nữa, quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hô lên Thái Nhất.

Y đã tận mắt nhìn thấy Ya Hòa Hoa đã quỳ gối trước Hiên Viên như thế nào, từ đó thoát khỏi cảnh sinh tử!

Cũng có nghĩa là, chỉ cần y cũng làm theo, thì vẫn có khả năng rất lớn để thành công!!!

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Sau khi Hiên Viên nhìn thấy y, mặc dù sắc mặt rất khó coi, nhưng trong mắt cũng không có bao nhiêu cảm giác chán ghét.

Điều này đại diện cho một điểm.

“Được!

Đi đi!” Hiên Viên suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu, nói.

Dù sao nếu để Thiên Đường Chi Chủ đi rồi, mà không để Địa Ngục Chi Chủ cũng đi, thì sự cân bằng này cũng sẽ không còn ý nghĩa.

Là một quân vương, tự nhiên phải coi trọng sự cân bằng.

Nếu ngay cả cân bằng cũng không thể nắm giữ, thì sẽ có không ít chuyện không thể xử lý.

“Đa tạ Bệ hạ!!!

Thần khấu tạ Bệ hạ!!!” Lucifer đại hỉ, vội vàng lại quỳ lạy Hiên Viên vài cái.

Sau đó, từ từ đứng dậy, lại cúi mình vái chào Hiên Viên, rồi lập tức đi về phía cánh cổng thông đến thế giới mới!

Y đã bị giam cầm ở đây không biết bao nhiêu năm rồi!!!

Hôm nay, cuối cùng cũng có cơ hội thoát khỏi nơi này!!!

Điều này khiến Lucifer điên cuồng vui sướng!

Đợi sau khi Lucifer đi.

Hiên Viên mới tiếp tục nói: “Kể từ hôm nay, nơi đây sẽ lại bị cách biệt, vì để bồi dưỡng một cường giả mới, để giúp Trẫm, hy vọng các ngươi có thể thông cảm, nếu muốn ra ngoài, bây giờ vẫn có thể ra ngoài, Trẫm tuyệt đối không ngăn cản.” “Nhưng nếu sau hôm nay, nơi đây sẽ cách đoạn lối ra của hai bên, đợi đến khi thời cơ đến, các ngươi có thể trở lại Hồng Hoang.” “Bệ hạ, thần đẳng nguyện ý phụng hiến bản thân!!!” “Bệ hạ!!!

Thần đẳng nguyện ý lưu lại nơi đây!!!” “Chúng thần cẩn tuân ý chỉ của Bệ hạ!!!” Lập tức, tất cả Nhân tộc có mặt, đều cúi mình vái chào nói.

Họ vốn dĩ là những Nhân tộc định cư ở đây, nay nghe Hiên Viên thỉnh cầu như vậy, nghĩ đến tương lai của Nhân tộc, tự nhiên đều nguyện ý vĩnh viễn lưu lại nơi đây, không còn đến Hồng Hoang nữa.

"Trẫm, tại đây đa tạ chư vị!!!" Hiên Viên cúi mình, vái chào những người này, đôi mắt đỏ hoe, hiển nhiên trong lòng cực kỳ cảm động.

"Có gia quân như vậy, sao lo Nhân tộc không hưng?

Sao lo Nhân tộc không thịnh?!" "Bệ hạ!!!

Mau mau xin đứng dậy a!!!" "Bệ hạ!!!

Ngài là Nhân Hoàng Chí Tôn a!!!" Những Nhân tộc phía dưới, sau khi thấy Hiên Viên cúi mình vái chào họ, lập tức không thể chấp nhận được mà khấu đầu trước Hiên Viên.

Đây chính là Nhân Hoàng!

Họ không dám nhận lễ này.

Thực tế không phải không dám nhận, mà là họ không muốn nhận!

"Nhân tộc tất sẽ đại hưng!!!" Hiên Viên thấy vậy, lớn tiếng gào thét.

"Nhân tộc đại hưng!!!" "Nhân tộc đại hưng!!!" "Nhân tộc đại hưng!!!" Lập tức, tất cả Nhân tộc có mặt, đều lớn tiếng gào thét!

Hiên Viên nhìn những dân chúng phía dưới, chỉ cảm thấy lòng dân có thể dùng, lập tức trong lòng vui mừng.

Ngay sau đó, liền thân hình xoay chuyển, biến mất tại đây. .....

Trong Luân Hồi Địa Phủ.

Hậu Thổ yên lặng nhìn chân linh của Thanh Thiên, trong lòng không ngừng tính toán.

Chương 360

Nhân tộc mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc mình có nên áp chế kẻ này hay không.

Một Thương Thiên, một Hoàng Thiên, đã khiến Nhân tộc hiện nay trở nên cường thịnh như vậy và tràn đầy dục vọng xâm lược.

Nếu lại có thêm một Thanh Thiên, vậy thì Nhân tộc sẽ xuất hiện tình huống như thế nào?

"Có phải không biết nên đối mặt với chân linh Thanh Thiên này như thế nào?" Lúc này, giọng nói của Luân Hồi Thần Ma vượt qua trùng trùng chướng ngại, trực tiếp đến bên tai Hậu Thổ.

Hậu Thổ hơi gật đầu, có chút do dự không quyết nói: "Chính là như vậy." "Hôm nay ngươi là Luân Hồi Chi Chủ, nắm giữ tất cả luân hồi, đương nhiên phải xử lý công bằng, tuy nhiên, cũng có thể xử lý theo tư tình.

Tất cả những điều này có lẽ đều không thể ảnh hưởng đến ngươi, còn việc có cần xử lý theo tư tình hay không, điều đó phải hỏi bản tâm của ngươi." "Sư phụ muốn nói với ngươi chính là, hãy thuận theo bản tâm." "Đại Đạo Luân Hồi từ trước đến nay không phải là cái gọi là công bằng và chính nghĩa, tất cả đều tuân theo Đại Đạo của chính mình mà thôi." "Bởi vậy, ngươi hãy tự vấn bản tâm của mình, đừng làm trái bản tâm của mình." Nói xong, giọng nói của Luân Hồi Thần Ma biến mất tại đây.

"Thuận theo bản tâm ư..." Hậu Thổ lẩm bẩm.

Ngay sau đó, nàng cười khẽ, trong lòng lập tức minh ngộ một điều.

“Thôi, nếu đã như vậy, thì vẫn nên thả ngươi đi thôi...” Hậu Thổ lắc đầu, đặt chân linh Thanh Thiên trong tay về chỗ cũ để nghỉ ngơi.

Sau đó thở dài, lại nhìn về hướng Nhân tộc, nhất thời trong lòng không biết nên nói gì. .....

“Ngươi vì sao lại ra tay giúp đỡ Nhân tộc?” Ma Chi Thần Ma có chút khó hiểu nhìn Luân Hồi Thần Ma, hỏi.

Rõ ràng hai người đã đánh cược, đối phương không nên ra tay giúp đỡ Nhân tộc.

Dù sao họ đánh cược là cuộc đối đầu giữa Hiên Viên và Đế Tuấn, nhưng thực lực của Nhân tộc và Thiên Đình cũng rất quan trọng.

Nếu thế lực của Nhân tộc tăng mạnh, có thể địch lại Thiên Đình, vậy thì nếu Đế Tuấn đang giằng co với Hiên Viên, một khi xông lên giúp đỡ, thì Đế Tuấn cũng coi như thua rồi.

Thua, tức là thua.

Đó cũng coi như cuộc đối đầu giữa họ thua rồi.

“Cuộc đối đầu giữa ngươi và ta chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, thua cũng thua rồi, nhưng đồ nhi Hậu Thổ của ta thì không giống, ta không thể nhìn con bé đi vào con đường lầm lạc, sau này muốn sửa đổi, e rằng còn phải tốn rất nhiều công sức, mới có thể sửa chữa lại.” Luân Hồi Thần Ma khẽ lắc đầu, nhìn Ma Chi Thần Ma trước mặt hơi cười khổ.

Y cũng không muốn nói cho Hậu Thổ những chuyện này, giúp Ma Chi Thần Ma tham gia vào cuộc cá cược.

Đúng như lời y nói, so với tiền đồ của Hậu Thổ sau này, thì những chuyện này tự nhiên chẳng đáng gì.

“Ha ha ha ha...” Ma Chi Thần Ma nghe vậy cười lớn, cũng không

nói thêm gì. .....

Nhân Hoàng Hiên Viên sau khi bước ra từ Phàm giới, trong lòng suy nghĩ về chuyện Thanh Thiên.

Y biết, tiền thế của mình là Hoàng Thiên, vậy thì Thanh Thiên đời tiếp theo tất nhiên sẽ xuất hiện một sự tồn tại rất mạnh mẽ để trở thành người kế nhiệm mình.

Y có chút không rõ, rốt cuộc mình có nên đi tìm Thanh Thiên hay không.

Lại còn, Hậu Thổ có giấu chân linh của Thanh Thiên đi không, không cho Thanh Thiên chuyển thế.

Đến nước này, chỉ cần không phải kẻ ngốc, cũng nên biết rằng Tam Thiên ngày xưa sẽ trở thành Tam Hoàng của Nhân tộc!

Kiếp trước bị Tam tộc hãm hại, lần này Diệp Hiên muốn ban thưởng cho họ, lệnh họ trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Cũng coi như thế giới Hồng Hoang đã đối xử công bằng với họ rồi!

Nếu đã như vậy, thì Tam Hoàng này tất nhiên sẽ trở thành truyền kỳ trong Nhân tộc.

Dù sao, đó chính là vị trí Nhân Hoàng a!

"Thanh Thiên..." Hiên Viên thì thầm, có chút không chắc mình có nên đi đến Địa Phủ tranh giành hay không.

Đi chứ?

Hậu Thổ là người trong Vu tộc, cục diện hiện nay rất vi diệu, y đến đó, đối phương cũng không nhất định sẽ giúp y!

Còn không đi, lại sợ bỏ lỡ hậu thủ đã lưu lại này!

Dù sao theo suy nghĩ của Hiên Viên, là muốn từ Phàm giới lại bồi dưỡng ra một tôn Đại Đế tương tự như mình!

Nếu đã như vậy, thì hai bên kết hợp, cho dù mình không chiến thắng Đế Tuấn, thì vị kia cũng có thể lại đối đầu với Đế Tuấn, không đến nỗi Nhân tộc hoàn toàn diệt vong!

Đây chính là suy nghĩ của Hiên Viên!

"Thôi vậy, tất cả thuận theo tự nhiên đi..." Hiên Viên thở dài, cuối cùng cũng không ký thác toàn bộ hy vọng của Nhân tộc vào Phàm giới.

Mà là muốn ký thác tất cả hy vọng vào bản thân mình!

Tất cả mọi chuyện, đều do mình giải quyết thôi!

Để lại cho Thanh Thiên hậu thế một Nhân tộc vô cùng mạnh mẽ là được rồi!

Biết đâu, còn có thể để lại cho Thanh Thiên một Nhân tộc đã thống nhất Tứ hải bát hoang! .....

Đột nhiên.

Thân ảnh Diệp Hiên xuất hiện trong Hồng Hoang, y từng bước từng bước đi về phía Phật môn phương Tây.

Bước đi này, chính là qua đi không biết bao nhiêu năm.

Rõ ràng y có thể một niệm đến Phật môn, nhưng vẫn cứ đi không biết bao lâu. .....

Ngay khi Diệp Hiên đang đi.

Ya Hòa Hoa đã đến Hồng Hoang.

Vừa bước vào Hồng Hoang, y đã cảm nhận được vô cùng Đại Đạo chi lực hùng vĩ.

"Đây..." "Đây chính là Hồng Hoang sao?!" "Thế giới cao cấp

quá!!!" "Thế giới từng tranh phong với mình, lại là một sự tồn tại vĩ đại đến mức này!!!" Ya Hòa Hoa kinh ngạc cảm nhận sự vĩ đại của Thiên Địa Đại Đạo!

Đại Đạo thường ngày ở Phàm giới cảm nhận được khá rườm rà và hư vô phiêu diêu, lúc này ở Hồng Hoang thì gần như hiển hiện trước mắt, muốn là có thể tùy thời tùy chỗ thu hoạch được.

Đương nhiên rồi, dễ thấy nhưng không có nghĩa là dễ chạm vào.

Ngay sau đó, thân hình y chợt lóe, rời khỏi nơi này.

Trong Hồng Hoang, bốn biển là nhà.

Ở đây không có nhà của y, tự nhiên cũng không cần ở một chỗ.

Mà hiện nay những nơi như động thiên phúc địa, gần như đã sớm là nơi có chủ.

Trừ phi y trực tiếp cướp đoạt, nếu không thì không có nơi nào cho y.

Mà cướp đoạt những thứ này, cũng có khả năng sẽ không cẩn thận mà dẫn đến cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên phía sau.

Bởi vậy, việc cướp đoạt này vẫn không quá thích hợp cho một kẻ như y.

Bởi vì y là từ Phàm giới đi ra, nên vừa ra đã ở Nam Hoang, cũng chính là lãnh địa của Nhân tộc.

Nhìn những Nhân tộc này, khác biệt bản chất so với Nhân tộc do y sáng tạo ra.

Nhân tộc ở đây, nhìn có linh tính hơn vô số lần so với Nhân tộc do y sáng tạo ra!

Hơn nữa là từ mọi phương diện!

Càng có linh tính!

Mỗi một vị, đều không dưới Kim Tiên!

Trong Nhân tộc, Hỗn Nguyên Kim Tiên đi khắp nơi, Đại La Kim Tiên không bằng chó!

Trừ những đứa trẻ sơ sinh, Ya Hòa Hoa phóng mắt nhìn qua, tất cả đều đã đạt đến trình độ Kim Tiên!

Đây còn là Kim Tiên!

Mà Nhân tộc do y sáng tạo ra, thì đến cả thành tiên cũng rất khó!

Huống chi là thành Kim Tiên!

Đây chính là sự chênh lệch giữa hai bên!

"Nhân tộc hoàn mỹ như vậy, rốt cuộc là do vị tồn tại vĩ đại nào sáng tạo ra..." Ya Hòa Hoa không thể tin nổi nhìn Nhân tộc, kinh thán nói.

Loại chủng tộc hậu thiên hoàn mỹ này, y chưa từng thấy!

Đừng nói là chủng tộc hậu thiên, ngay cả chủng tộc tiên thiên, y cũng chưa từng thấy!

Ngay cả bản thân y, y cũng không cảm thấy mình là sự tồn tại hoàn mỹ!

Thực tế, Ya Hòa Hoa chính là sự tồn tại mạnh mẽ nhất và hoàn mỹ nhất trong thế giới đó!

Có thể nói, sau khi đến Hồng Hoang, mặc dù không đến mức sánh ngang với những tồn tại vĩ đại nhất, nhưng có Khí vận khổng lồ tự thân từ Phàm giới, y cũng chưa chắc sẽ yếu hơn bao nhiêu so với những tồn tại vĩ đại đó!

Trước đây, chẳng qua là bị kẹt trong Phàm giới mà thôi.

Hiện giờ, đó chính là rồng về đại dương rồi! .....

Ở một bên khác.

Lucifer trong lòng vừa vui sướng, một đạo ma khí chợt lóe qua đôi mắt y.

Lập tức tẩy rửa tâm linh của y.

Vốn dĩ y muốn đến đây tìm kiếm công pháp cường đại gì đó, để giúp y đánh bại Ya Hòa Hoa, sau đó giải phóng chúng sinh thiên địa Phàm giới!

Trong mắt y, y luôn là Chúa cứu thế.

Nhưng bây giờ, tâm linh của y đã bị Ma Tổ La Hầu khống chế.

Bởi vậy, y thành ma.

Khi y xuất hiện ở đây, đã không còn vì mục tiêu đơn thuần đánh bại Ya Hòa Hoa mà phấn đấu nữa, mà là vì cường đại Ma Môn!!!

Giúp Ma Môn trở thành thế lực mạnh mẽ nhất!

Đây chính là việc Lucifer hiện nay cần làm!

Cũng chính là việc Satan hiện nay cần làm.

"Hắc hắc hắc hắc..." Lucifer phát ra một tràng cười khoái trá, trong mắt tràn ngập sự nhiễm ma khí.

Kể từ lần trước những người trong Ma Môn bị Hiên Viên tóm gọn, hiện nay trong Nhân tộc vẫn chưa có kẻ nào bị La Hầu trực tiếp khống chế tự do cả!

Những Nhân tộc bị La Hầu khống chế, đều bị Hiên Viên cưỡng chế khống chế lại!

Không một ai thoát được!

Tất cả đều bị trấn áp.

Chỉ có những Nhân tộc không bị La Hầu khống chế, mới bị lưu đày đến Phàm giới!

Còn bây giờ, những tội nhân bị lưu đày ở Phàm giới, cũng đều lần lượt đi ra, quay về Nhân tộc.

Trải qua trận chiến trước đó, họ đã sớm hối hận không kịp, bây giờ làm sao có thể lại gây ra sóng gió nữa chứ?

Cộng thêm hiện nay họ cũng không có quyền lực gì, bởi vậy căn bản không thể làm được tất cả những điều đó.

Rất nhanh, Lucifer đã đến một thành phố nhỏ trong Nhân tộc, bắt đầu tuyên giảng Đại Đạo của mình!

Y muốn sáng lập một môn phái mới, trực thuộc Ma Môn, nhưng không tuyên cáo gì, chỉ tự xưng là Địa Ngục Môn. .....

Trong Phàm giới.

Ya Hòa Hoa đã rời khỏi nơi này.

Satan cũng đã rời khỏi nơi này.

Sau khi hai vị chí cường giả này đều rời đi, Thiên Đường và Địa Ngục lập tức hỗn loạn một đoàn.

Mặc dù hai bên thường xuyên giao chiến, nhưng mâu thuẫn nội bộ cũng không ít.

Những chủng tộc ác ma khác trước đây bị tộc thiên sứ sa ngã áp bức, từng người từng người bắt đầu không ngừng tấn công tộc thiên sứ sa ngã.

Nhân Hoàng Hiên Viên trước đây đã tuyên bố rất rõ ràng chuyện này.

Nói rằng sẽ phong ấn toàn bộ Phàm giới, khiến người ngoài không vào được, cũng khiến người bên trong không ra được.

Điều này, lập tức trở thành ngòi nổ cho sự kiện!

Mà Thiên Đường cũng không khá hơn là bao, mặc dù nói không đến mức như Địa Ngục mà trực tiếp công đánh.

Nhưng cũng là kiếm bạt nỗ trương, các loại chuyện xảy ra không ngừng, thường xuyên xuất hiện các loại vấn đề gây ra các loại bất mãn.

Mỗi người đều thống lĩnh một số thiên sứ, giữa các bên cũng đều có sự bất mãn nào đó!

Rõ ràng, không có một ai trong số họ có thể phục chúng, bởi vậy mới gây ra chuyện này!

Nhưng bất luận những người này tranh phạt lẫn nhau thế nào, họ đều không dám động thủ với Nhân tộc!

Chương 361

Nhân tộc ở đây không phải là Nhân tộc phương Tây, mà là Nhân tộc nằm ở giữa thế giới!

Tức là những Nhân tộc Hồng Hoang!

Chưa nói đến việc phía trên có hàng trăm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đang rình rập, thì sức mạnh bản thân của Nhân tộc cũng không thể xem thường!

Những nơi khác đến cả thành tiên cũng khó!

Còn Nhân tộc ở đây thì đến cả Thái Ất Kim Tiên cũng có!

Đây còn có thể gọi là phàm nhân sao?

Mặc dù không có Đại La Kim Tiên và các tồn tại cao hơn, nhưng có Thái Ất Kim Tiên cũng đủ rồi.

Những kẻ đó tu luyện không phải phương pháp tu luyện trong Hồng Hoang, nên chiến lực thực sự kém hơn rất nhiều!

Giống như những kẻ đó rõ ràng có thực lực Đại La Kim Tiên, nhưng cuối cùng có thể đến cả Thái Ất Kim Tiên trong Hồng Hoang cũng không đánh lại!

Đây chính là sự chênh lệch tuyệt đối giữa hai bên!

Cũng là sự chênh lệch khởi đầu của tất cả!

Điều này khó mà bù đắp được, cùng lắm thì chỉ kéo gần một số mối quan hệ giữa hai bên mà thôi, muốn thật sự có thể vượt qua Nhân tộc Hồng Hoang thì gần như là điều không thể!

Mà những Nhân tộc Hồng Hoang này, cũng vì nơi ở của họ nằm ở giữa thế giới, nên lại được gọi là Trung.

Cộng thêm họ tự nhận mình là từ Hồng Hoang đi ra, nên cao quý hoa lệ hơn không ít so với Nhân tộc ở đây.

Bởi vậy lại được gọi là Hoa.

Do đó, cũng được gọi là Việt Nam.

Dần dần, từ Việt Nam đã trở thành danh từ đại diện cho Nhân tộc Hồng Hoang trong Phàm giới.

Cũng chính là thành công ngưng tụ họ lại.

Tuy nhiên, giữa họ cũng không trực tiếp thành lập một quốc gia, mà là cảm thấy số lượng còn quá ít, nên không trực tiếp thành lập quốc gia.

Cộng thêm quả thực là không có ai có thể phục chúng, nên dứt khoát lấy sở thích của bản thân làm lý do, thành lập từng bộ lạc, ai cũng không thèm để ý đến ai, mỗi người tự phát triển việc của mình!

Dần dần, trong Nhân tộc đã biến thành các loại bộ lạc.

Và thời gian thoắt cái trôi qua rất nhanh.

Từng bộ lạc ban đầu cũng rất nhanh chóng trở nên cường thịnh.

Khi bộ lạc trở nên cường thịnh, khó tránh khỏi có người muốn thống nhất toàn bộ Nhân tộc, kiến lập một quốc gia mới!

Mà số lượng Nhân tộc ban đầu chỉ có vài trăm vạn, đến nay, đã có hàng chục triệu rồi!

Đây chính là khả năng sinh sôi nảy nở khủng bố của Nhân tộc!

Thế là, Nhân tộc cũng bắt đầu chiến loạn.

Lúc này, trong Phàm giới, ngoài việc Thiên Đường trên trời và Địa Ngục dưới đất đang nội chiến tranh phạt lẫn nhau, Nhân tộc cũng bắt đầu rơi vào nội loạn. .....

Bên ngoài.

Nam Hoang.

Đô thành Lạc Dương của Nhân tộc.

Trong Lạc Dương, các loại vật phẩm trang trí hoa văn rồng xuất hiện, ngay cả trên Nhân Hoàng bào mà Hiên Viên tự thân mặc, phía trên cũng thêm một con Cửu Trảo Kim Long làm điểm xuyết.

Đó chính là tương đương với biểu tượng của Nhân Hoàng, nên mới sử dụng Cửu Trảo Kim Long, cũng chính là hình dáng của Long Vương.

Đối với điểm này, Long Vương cũng không có lời gì để nói.

Ngược lại, y còn rất vui mừng, bởi vì điều này đại diện cho thái độ của Nhân tộc và Nhân Hoàng!

"Chư vị đại thần, hôm nay triệu tập các vị là vì đại sự quyết chiến cuối cùng, tiến hành bàn bạc và định đoạt." Hiên Viên khoác trên mình long bào tượng trưng cho Nhân Hoàng, từng bước đi tới long ỷ của mình.

Kể từ khi Long tộc thần phục, biểu tượng rồng đã hoàn toàn trở thành biểu tượng quý tộc, còn Cửu Trảo Kim Long thì trở thành tượng trưng của Nhân Hoàng.

Thất Trảo Kim Long là biểu tượng của Mười Bảy Hiền Vương thượng cổ, điều này cũng có nghĩa là sự tôn quý và đặc biệt của họ, là trụ cột của Nhân tộc.

Ngũ Trảo Kim Long là biểu tượng của Quốc Vương các gia quốc, cũng là biểu tượng của Thái tử đương triều.

Còn Tứ Trảo Long, trên thực tế đã không còn được coi là long bào nữa, mà được gọi là mãng bào, thấp hơn một cấp so với Quốc Vương

các gia quốc, ví dụ như các tử tự khác của Nhân Hoàng, liền khoác tứ trảo long bào.

Ngoài ra, các quân chủ của phụ thuộc quốc cấp thấp hơn thuộc về gia quốc, cũng khoác áo này, và cả Thái tử của các Quốc Vương gia quốc cũng mặc tứ trảo mãng bào.

Tam Trảo Long, đó là áo dành cho người lập đại công, cũng được gọi là giao bào.

Thông thường, chỉ có một loại người duy nhất, đó là con cháu của các Quốc Vương gia quốc, mới có thể mặc.

Nhị trảo và Nhất trảo đã không còn được coi là rồng nữa, hoàn toàn không còn quan hệ với rồng, nên cũng không có loại y bào này.

Vì vậy, long bào cấp thấp nhất cũng là tam trảo giao bào.

Cao hơn một cấp một chút là tứ trảo mãng bào, đây cũng là cấp bậc người mặc loại y phục này nhiều nhất.

Còn ngũ trảo long bào, số lượng lại ít hơn rất nhiều, dù sao thì nghiêm ngặt quy định chỉ có Quốc Vương các gia quốc và Thái tử Nhân Hoàng mới có thể mặc, tính toán kỹ lưỡng cũng chỉ có bấy nhiêu người.

Thất trảo long bào lại càng ít đến đáng thương, chỉ có Mười Bảy vị Hiền Vương thượng cổ mới có, còn cao hơn cả Thái tử đương triều và Quốc Vương các gia quốc, đây cũng là biểu tượng thân phận của họ.

Dù sao thì cũng là vì Nhân tộc mà dốc hết tâm huyết, cho nên cũng không phải là chuyện quá khoa trương.

Còn Cửu Trảo Long Bào, cũng chỉ có ba người có thể mặc: Thiên Hoàng Toại Nhân Thị...

Địa Hoàng Thần Nông Thị...

Nhân Hoàng Hiên Viên!!!

Chỉ có ba người này mới có thể mặc Cửu Trảo Long Bào, trong Nhân tộc những người còn lại không thể mặc.

Đương nhiên, nếu Long Vương muốn mặc thì ai cũng không quản được, dù sao gã này bản thân chính là Cửu Trảo Kim Long.

Hơn nữa, y luôn mặc Cửu Trảo Kim Long bào, tượng trưng cho quyền uy và sự vĩ đại của mình.

"Chúng thần khấu kiến Bệ hạ!!!" "Bệ hạ thần uy cái thế!

Mưu lược tung hoành vạn dặm!!" "Bệ hạ anh minh thần võ!

Một lời có thể định thiên hạ sự!!!" Lập tức, trong số các văn võ đại thần này liền có không ít người quỳ bái Hiên Viên, lớn tiếng hô.

Và tất cả những điều này, mục đích cuối cùng cũng chỉ có một, đó là thổi phồng Hiên Viên, khiến Hiên Viên vui vẻ.

Dù sao thì từ đầu đến nay, mỗi quyết định của Hiên Viên đều không sai lầm, không có bất kỳ quyết định nào là sai.

Điều này cũng dẫn đến việc rất nhiều đại thần lười động não, mà chỉ một lòng nghĩ cách xu nịnh Hiên Viên, từ đó thu được lợi ích cho riêng mình!

Như vậy, họ cũng không cần phải làm thêm bất kỳ điều gì khác, cũng không cần bị mắng.

Chính là cái gọi là nói nhiều sai nhiều, làm nhiều sai nhiều.

Họ một lòng xu nịnh, đó tuyệt đối không sai!

Ai lại ghét bỏ việc mình được người khác khen ngợi chứ?

Tuy nhiên, trên đại điện này, cũng có không ít người cực kỳ khinh

thường, thậm chí căm ghét loại phong khí này!!!

Trong số đó phải kể đến Đại Hồng và Phong Hậu là nổi bật nhất!

Hai người họ ghét nhất cảnh tượng này.

Những người này thậm chí không hề quỳ xuống, mà chỉ trực tiếp cúi người chắp tay hành lễ.

Và đây cũng là lễ tiết ban đầu, họ không phải nô lệ của Nhân Hoàng, Nhân tộc hiện tại cũng không thịnh hành cái gọi là phong tục nô lệ.

Ít nhất, Nhân tộc đối với Nhân tộc mà nói không có cái gọi là nô lệ!

"Bình thân." Hiên Viên ngồi trên long tọa, ánh mắt lãnh đạm nhìn đối phương, lạnh lùng nói.

"Tạ Bệ hạ!!!" Các đại thần đều đứng thẳng người dậy, sau đó cúi đầu.

"Khải bẩm Bệ hạ, thần muốn đàn hặc!!!" Đột nhiên, trong số triều thần có một người xuất liệt, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, dập một cái đầu vang dội lên Hiên Viên ở phía trên, nói.

Ban đầu Hiên Viên đang vui vẻ nhìn xuống, nhưng khi nghe thấy gã này nói muốn đàn hặc, lập tức sắc mặt ngưng lại, nói: "Trần Ái Khanh cứ nói đi." Trần Hào lập tức mừng rỡ, cũng không nhận ra sắc mặt Hiên Viên đã thay đổi, lớn tiếng hô: "Thần muốn đàn hặc Đại tướng quân Đại Hồng, Thừa tướng Phong Hậu..." Ngay lập tức, y liền nói ra tất cả những cái tên mình muốn đàn hặc.

Cứ mỗi cái tên được y nói ra, sắc mặt của những người bị điểm danh phía trước liền tối sầm lại, quay đầu nhìn chằm chằm Trần Hào, hận không thể xé xác gã này ra vạn mảnh.

Mà y cũng không hề chú ý đến sắc mặt Hiên Viên lúc này đã cực kỳ âm trầm.

Đối phương báo cáo những người này đều là những trọng thần cốt cán của y, gã này muốn làm gì?

Tạo phản sao?!

"Ngươi muốn đàn hặc bọn họ điều gì, hãy nói hết ra!" Hiên Viên cố nén sự tức giận trong lòng, lạnh lùng nói.

Trần Hào nghe Hiên Viên nói xong, tuy hơi ngạc nhiên vì ngữ khí của y có chút oán giận, nhưng cũng chỉ cho rằng việc mình đàn hặc đã có hiệu quả, khiến Hiên Viên tức giận với những người đó rồi.

Ngay lập tức liền lớn tiếng hô: "Thần muốn đàn hặc những người này mục vô Bệ hạ, thấy Bệ hạ lâm triều mà không khấu bái!

Đối với Bệ hạ cũng không đủ thành kính!

Chắc hẳn trong lòng đã sớm có âm mưu..." "Phóng Tứ!!!" "Đại đảm!!!" "Một Ngự sử nhỏ bé, lại dám đàn hặc Bản tướng quân như vậy!!!" "Trần Hào!

Ngươi muốn chết sao!!!" Lập tức, tất cả những người bị điểm danh đều trừng mắt giận dữ nhìn Trần Hào.

Thậm chí có người còn trực tiếp đe dọa.

Nhưng Trần Hào lại coi những người này là sự cuồng nộ vô năng mà thôi, không hề sợ hãi lời đe dọa của họ, trái lại càng thêm hưng phấn.

Điều này càng khiến Hiên Viên ở phía trên phẫn nộ không thôi, hận không thể tự tay giết chết gã này ngay tại chỗ.

"Trần Hào, ngươi còn không biết tội!" Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Trần Hào nhìn về phía trước, lại thấy chính là lão sư của mình.

Lập tức y nghi hoặc không hiểu, chuyện này chẳng phải chính lão sư của mình đã xúi giục mình nói sao?

Bây giờ sao lại đột nhiên thay đổi thái độ, dường như đối với những điều này hoàn toàn không quan tâm...

Điều này khiến Trần Hào cực kỳ khó hiểu.

Tuy nhiên... ngay khoảnh khắc tiếp theo...

"Trần Hào!

Ngươi ly gián, gây chia rẽ quan hệ quân thần, ý đồ hãm hại chư vị trọng thần cốt cán, đáng chịu tội gì?!" Hiên Viên cố nén giận, trầm giọng nói.

"Bệ hạ!!

Thần biết tội!!!" Trần Hào lập tức điên cuồng dập đầu xuống đất, y lúc này cuối cùng cũng hiểu vì sao lão sư Trần Tường của mình lại muốn mình nhận tội rồi.

Hóa ra là do đối phương đã sớm nhìn thấy sắc mặt Hiên Viên, cho nên mới nói như vậy.

Nếu không thì cũng không đến mức này.

"Người đâu, giải Trần Hào xuống, lập tức miễn chức, biếm ra khỏi Lạc Dương, vĩnh viễn không được trọng dụng!" Hiên Viên lớn tiếng hô, sau đó lại nhìn sang Trần Tường bên cạnh.

Trần Hào lập tức mềm nhũn ra đất, mặt xám như tro tàn, không hề kêu oan một tiếng.

Y biết, từ giây phút này trở đi, mình sẽ không bao giờ có thể bước vào trung tâm chính trị nữa, sau này cũng chỉ có thể trở thành một cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường nhất mà thôi.

Và khi mất đi chức vị như vậy, dù sau này có sử dụng thủ đoạn lợi hại đến đâu đi chăng nữa, thì cũng không thể giành lại địa vị, và sẽ thật sự vĩnh viễn mất đi khí vận gia thân.

"Trần Tường dạy dỗ không nghiêm, khiến đệ tử nói năng bừa bãi, bôi nhọ trọng thần, lập tức miễn chức, phú nhàn tại kinh, trong vòng một Nguyên Hội không được trọng dụng." Tiếp đó, Hiên Viên lại một lần nữa ra tay với Trần Tường.

Xưa nay quan ngôn không bị tội vì lời nói, điều này mới khiến những người này ngày càng phóng túng, dám công kích bất cứ ai.

Bây giờ dám công kích những trọng thần triều đình này, ngày sau có phải là sẽ dám công kích y sao?

Huống hồ, những trọng thần triều đình này cũng không phải là những người họ có thể công kích a!

Một đám đáng chết này!

Nếu không chỉnh đốn lại một chút thì triều đình sẽ trở thành cái dạng gì đây?

Loạn lạc ở địa phương thì không còn, nhưng tranh đấu trong triều đình lại bắt đầu ngày càng gay gắt.

"Tạ Bệ hạ khai ân!!!" Trần Tường mắt đỏ hoe, quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hô.

Sau đó y liền cởi bỏ y phục của mình, sải bước quay người rời đi.

Chỉ là một Nguyên Hội không được khởi dụng mà thôi, chờ khi một Nguyên Hội trôi qua, tự nhiên là có thể tái sử dụng.

Đây cũng là lý do Trần Tường nói là khai ân.

Hơn nữa lại có thể ở lại kinh thành, so với Trần Hào thì tốt hơn rất nhiều.

Lập tức, cảnh tượng này khiến tất cả triều thần đều kinh hãi.

Đây đã không còn là chuyện bãi miễn bình thường nữa, đây chính là đả kích nghiêm chỉnh một phe phái, răn đe tất cả mọi người.

Chương 362

Quả nhiên, liền thấy Hiên Viên tiếp lời: "Bây giờ nhìn xem các ngươi đều trở thành cái phong khí gì!" "Trẫm cần những trụ cột của Nhân tộc!

Không phải một đám xu nịnh nọt!" "Cả ngày chỉ biết a dua nịnh bợ!

Mà không biết quốc sách!" "Trẫm không cần các ngươi quỳ bái!

Lễ tiết chỉ cần chắp tay hành lễ là đủ!" "Sau này, ai nếu còn quỳ bái thượng triều, vậy chính là hạng xu nịnh nọt!

Hãy từ quan đi!" "Miếu đường tuy cao, nhưng cũng không dung chứa được những kẻ xu nịnh nọt này!" Hiên Viên từng câu từng câu lớn tiếng nói, trong lời nói tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Y đã sớm muốn nói những điều này, chỉ là vẫn không có thời cơ.

Mà bây giờ, vừa vặn mượn cơ hội này, nói rõ ràng tất cả những chuyện này!

Và như vậy, cũng tốt hơn để những kẻ này có thể hiểu rõ, mình muốn gì!

Và mình không muốn gì!

"Phong khí này, nhất định phải cấm tuyệt!!!" Hiên Viên cuối cùng nói một câu, liền hai mắt nhìn chằm chằm những người này, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ.

"Chúng thần tri hiểu!

Kính xin Bệ hạ yên tâm!

Sau này tất sẽ không tái phạm!" Thao tác này ngay lập tức khiến

những kẻ xu nịnh nọt kia kinh hãi vạn phần, vội vàng từng người một lớn tiếng hô với Hiên Viên.

Biểu đạt tâm tư của mình.

"Bệ hạ thánh minh!!!" Ngay lập tức, Đại Hồng và Phong Hậu dẫn đầu một nhóm thanh lưu, cúi người chắp tay hô với Hiên Viên.

Rõ ràng, lần này đã thu phục được lòng họ.

"Hôm nay Trẫm nghị sự, cũng chỉ có một chuyện, đó là về đại chiến cuối cùng!" "Thời gian quyết chiến!" "Địa điểm quyết chiến!" "Làm sao ứng phó!" "Làm sao giành chiến thắng!" "Tất cả những điều này đều phải bàn bạc xong xuôi, nhất định không được xuất hiện bất kỳ sai sót nào!" "Phải biết rằng, bất kể sai sót nào xuất hiện, cuối cùng đều sẽ mang lại đả kích hủy diệt!!!" Hiên Viên ngữ khí kiên quyết, vẻ mặt trịnh trọng nói.

Khi đã chỉnh đốn xong phong khí, thì những chuyện còn lại chính là đại sự thật sự.

Đại sự như vậy, khẳng định không thể bỏ qua.

Ngay lập tức, Đại Hồng liền đứng ra, chắp tay nói: "Bệ hạ, theo thần thấy nên định trước địa điểm, sau đó mới nói đến thời gian." "Dù sao thì thời gian khai chiến thích hợp cần phải cân nhắc rất nhiều yếu tố, hơn nữa kỳ khai chiến này nằm trong tay chúng ta, Thiên Đế tất nhiên sẽ không hành động trước!" "Nhưng địa điểm quyết chiến lại cực kỳ quan trọng!

Điều này liên quan đến tình hình bố trí binh lực của quân ta, cũng như sách lược ứng biến khi có chuyện xảy ra." Đại Hồng rất nhanh đã nói ra kiến giải của mình.

Y từng dẫn binh đến Phượng Hoàng tộc, bức bách hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên duy nhất của Phượng Hoàng tộc phải tự sát.

Sau khi hai vị này tự sát, Phượng Hoàng tộc cũng được bảo tồn, nhưng vẫn phái hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên canh giữ ở đó.

Chính là sợ những kẻ này dám lén lút đột kích vào Nhân tộc, nhưng có hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tọa trấn thì hoàn toàn khác, nếu chúng dám chạy thì cứ chuẩn bị chờ chết đi!

"Đại tướng quân nói không sai!" "Lời Đại tướng quân có lý!!!" Lập tức, lời của Đại Hồng trong triều đường nhận được một tràng tán thành.

Rõ ràng, mọi người đều cảm thấy so với thời gian, địa điểm là nơi cần được chú ý hơn.

Hiên Viên nghe vậy cũng gật đầu, vẻ mặt vui vẻ nói: "Vậy chư vị hãy cùng bàn bạc xem địa điểm này rốt cuộc ở đâu thích hợp hơn!!!" "Bệ hạ, theo thần thấy, nên đặt địa điểm đại chiến ở phương Đông, phương Đông là nơi tập trung chủ lực của Yêu tộc, ở đó có Thanh Khâu Quốc, là nơi vạn yêu tụ tập, một khi Nhân Thiên khai chiến, Yêu tộc ở đó nhất định sẽ từ phương Đông tập kích!!!" Lập tức, một tướng quân hiếu chiến bước ra, chỉ vào bản đồ tứ hải bát hoang lơ lửng giữa không trung mà nói.

Hồng Hoang rộng lớn như ngày nay, đã không còn thích hợp cho những người chưa nhập Hỗn Nguyên ra trận chiến đấu nữa.

Những người đó, nếu không có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giúp đỡ, đừng nói là đánh trận, từ một nơi chạy đến một nơi khác cũng không biết phải chạy bao nhiêu năm!

Vì vậy, trên thực tế một vùng Nam Hoang cũng đủ cho Nhân tộc phát triển không biết bao nhiêu Nguyên Hội trong tương lai!

Đúng vậy, tính bằng Nguyên Hội!!!

"Không được!

Đó chẳng qua chỉ là nơi tập trung một số pháo hôi mà thôi!

Chủ lực thật sự là trên Thiên Thượng!

Những chủ lực trên Thiên Thượng kia mới là mối đe dọa thực sự!

Vì vậy, ta cho rằng, nên giết thẳng lên Thiên Đình, lấy Thiên Đình làm chiến trường, loạn lạc cũng chỉ giới hạn ở Thiên Đình mà thôi!" Lập tức, lại có một tướng quân chủ chiến nhảy ra phản bác.

"Bệ hạ, thần không dám đồng tình với kiến nghị của hai vị tướng quân!" Đột nhiên, lại có một vị tướng quân khác bước ra, nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hơi dừng lại, rồi tiếp lời.

Đại Thường vẻ mặt đắc ý chỉ về phía Đông Cực, nói: "Nơi này mới là nơi chúng ta cần phải công phá đầu tiên!" "Địa Phủ?!

Vì sao?" Hiên Viên không hiểu, hỏi.

Mọi người cũng có chút không hiểu, đều nhìn về phía Đại Thường.

Đại Thường khẽ cười, giải thích với mọi người: "Địa Phủ nằm ở Đông Cực, bị Đông Hải bao vây, là nơi tập trung thực lực mạnh nhất của Long tộc.

Với binh lực của Long tộc, đối đầu với Đông Cực, tuy lực lượng còn chưa đủ.

Nhưng nếu được sự giúp sức của chúng ta, nhất định có thể diệt trừ chúng trong Địa Phủ, sau đó tiếp quản Địa Phủ, lấy đó làm căn cơ, triệt để giải quyết mối lo hậu họa của Long tộc, sau đó lấy Long tộc và chúng ta cùng kẹp đánh vùng Đông Hoang, tất có thể công chiếm Đông Hoang, chiếm cứ hơn nửa Hồng Hoang!

Rồi diệt Vu tộc ở Tây Hoang, cuối cùng quyết chiến trên Thiên Đình!" "Đại Thường nói có lý!

Hay cực hay cực!!!" "Đại Thường không hổ là tiền bối của chúng ta, thật là thông minh lanh lợi!" "Mưu kế của Đại Thường, chính là bước đi tất yếu để Nhân tộc lập nghiệp a!!!" Lập tức, lại có không ít đại thần cực kỳ đồng tình với lời nói của Đại Thường.

Nhưng lông mày Hiên Viên lại nhíu chặt, nguyên nhân không có gì khác, chính là mưu kế này có vẻ quá mức hiển nhiên.

Nếu sự việc không diễn biến theo hướng này, thì phải làm sao?

Cũng có nghĩa là, Thiên Đình làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Để Nhân tộc và Long tộc kẹp đánh Vu tộc?

"Không được!

Tuyệt đối không thể như vậy!" Lời của Đại Thường vừa dứt, lập tức Đại Hồng nhảy ra, lớn tiếng hô.

"Ồ?

Đại tướng quân có kiến giải gì, xin cứ chỉ giáo!" Đại Thường nghe có người phản đối lời mình, liền chắp tay về phía Đại Hồng, thỉnh giáo.

Y biết kiến giải của Đại Hồng xưa nay đều có chút độc đáo, nếu không thì Hiên Viên cũng sẽ không giao chức vị Đại tướng quân này cho Đại Hồng.

Vì vậy, Đại Thường mới khiêm tốn như vậy.

Nếu là người khác chất vấn, y chắc chắn sẽ rất khinh thường, và còn công kích đối phương.

Đây chính là tác dụng của uy vọng.

Uy vọng của Đại Hồng trong quân đội cực cao, phần lớn các việc hành binh bố trận đều do y cuối cùng định ra, sau đó báo lên Hiên Viên, do Hiên Viên quyết định.

Vì vậy, người thực sự thi hành chiến lược chính là Đại Hồng.

"Lời ngươi nghe có vẻ không tệ, nhìn qua cũng có thể thành công, là một con đường rất tốt!" Đại Hồng trước tiên tỏ vẻ công nhận lời nói của Đại Thường, sau đó lại tiếp lời: "Nhưng ngươi lại hoàn toàn bỏ qua Thiên Đình, bỏ qua điểm quan trọng nhất này!

Cũng là điểm chí mạng nhất!" "Trước hết, trận chiến này tuyệt đối không phải như lần trước thảo phạt Long tộc, vì vậy Thiên Đình tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, ngồi yên để Địa Phủ bị công đánh mà không can thiệp!" "Vì trận chiến này là trận chiến cuối cùng của Nhân tộc, đồng thời cũng là cơ hội cuối cùng của Thiên Đình!

Nếu khoanh tay đứng nhìn, đợi đến khi Nhân tộc, Long tộc, Vu tộc ba tộc hợp lại, đến lúc đó Thiên Đình thật sự sẽ tất thua không nghi ngờ!" "Vì vậy, trận chiến này Thiên Đình tất sẽ gia nhập chiến đấu." "Do đó, kế sách của Đại Thường sẽ không thể sử dụng!

Nếu không, sẽ đẩy toàn bộ Nhân tộc vào cảnh nguy nan!" Đại Hồng trước tiên đưa ra một điểm nghi vấn, và điểm nghi vấn này cũng trực tiếp phủ định toàn bộ ý tưởng của Đại Thường.

Dù sao nếu Thiên Đình tham chiến, thì nếu Nhân tộc thực sự làm theo Đại Thường mà đánh Địa Phủ, Thiên Đình lại từ phía sau cho Nhân tộc một đòn, thì đó thật sự là Địa Phủ và Thiên Đình hai mặt kẹp đánh Nhân tộc và Long tộc.

Hơn nữa, chiến trường này lại còn nằm trên địa bàn của Nhân tộc và Long tộc.

Bị đối phương kẹp đánh trên sân nhà, điều này nhìn thế nào cũng là đường chết a.

"Đại tướng quân không hổ là Đại tướng quân, lời này cực kỳ có lý a!!!" "Vẫn là Đại tướng quân nhiều kinh nghiệm a, đúng vậy, kế sách

của Đại Thường, đại bất khả vi a!!!" Toàn bộ triều đường, những triều thần ban đầu ủng hộ Đại Thường lại quay sang ủng hộ Đại Hồng.

Hơn nữa không chỉ ủng hộ Đại Hồng, thậm chí còn có không ít người còn giẫm thêm một chân Đại Thường.

Đại Thường nghe vậy liền bỗng nhiên hiểu ra, cúi người về phía Đại Hồng hành lễ nói: "Đại Thường thụ giáo rồi, không biết Đại tướng quân có kế sách gì có thể giúp Nhân tộc phá giải cục diện khó khăn này?" Đại Hồng nghe vậy gật đầu, nói: "Ta có một kế sách, cũng là kế sách đơn giản nhất, các ngươi chắc cũng đều biết một kế sách này." "Đại tướng quân lời này có ý gì?" "Đại tướng quân sao không nói thẳng ra?" Khi các triều thần đang truy vấn Đại Hồng.

Hiên Viên lại hai mắt sáng lên, dĩ nhiên đã nghĩ ra Đại Hồng muốn nói gì.

Quả nhiên, liền thấy Đại Hồng âm thanh hùng hồn vô cùng nói: "Rất đơn giản, lấy mạnh khắc mạnh, lấy yếu thắng yếu!" "Lấy mạnh khắc mạnh?

Lấy yếu thắng yếu?" "Đây tính là kế sách gì?" Đại Hồng không để ý đến những nghi vấn trong quần thần, mà tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình: "Trong liên minh Nhân Long, thực lực Nhân tộc là mạnh!" "Trong liên minh Thiên Địa, thực lực Thiên Đình là mạnh!" "Do đó, lấy Nhân tộc đối Thiên Đình, lấy Long tộc kháng Địa Phủ, như vậy, đây chính là cách phá giải cục diện này!" Đại Hồng nói xong, cũng không nói quá nhiều chi tiết.

Chi tiết là để bàn bạc kỹ lưỡng, chứ không phải y nói gì là thế đó.

Cần phải từng bước suy xét, chứ không phải một lời định đoạt.

"Đây là ý gì?

Điều này cũng có thể coi là kế sách sao?!" "Cách đơn giản như vậy, thật sự có thể có hiệu quả sao?" "Đại tướng quân, điều này cũng quá sơ suất rồi…." "Như vậy, chẳng phải là không có bàn bạc sao…." "Hơn nữa, nếu chúng ta tiến đến Thiên Đình tác chiến, thì Long tộc không địch nổi Địa Phủ, lại phải làm sao?

Hoặc Vu tộc trực tiếp xâm nhập vào Nhân tộc, đánh giết dân chúng Nhân tộc, lại phải làm sao?" "Đúng vậy, dù sao Vu tộc ở Tây Hoang, Địa Phủ ở Đông Cực, Yêu tộc lại ở Đông Hoang….

Từ cục diện mà nói, Nhân tộc yếu hơn nhiều a…." Ngay lập tức, không ít người đã ra mặt nghi ngờ quyết định của Nhân Hoàng, cho rằng hành động này của Nhân Hoàng không được, điều này đơn giản là làm loạn.

Nhưng ngay sau đó, Hiên Viên lãnh đạm nói: "Chư vị Ái Khanh tạm thời giữ bình tĩnh, trước tiên hãy nghe Đại Hồng nói hết lời rồi hãy nói cũng chưa muộn." "Vâng, chúng thần tuân mệnh…." Lập tức, toàn bộ triều đường lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, những người này cũng không còn ồn ào như trước nữa.

Thế là, Đại Hồng khẽ cười, giải thích: "Trước đây có người nói lo Vu tộc đột kích Nhân tộc chúng ta." "Xin hỏi chư vị, Long tộc phú hữu tứ hải chi địa, lấy Long tộc Đông Hải và Long tộc Bắc Hải đối kháng Địa Phủ, lại lấy hai hải Long tộc còn lại cùng Phật Môn trợ giúp, ngăn chặn Vu tộc Tây Hoang, điều này chắc hẳn không phải là chuyện quá khó.

Tuy Long tộc không địch nổi Vu tộc, nhưng ngăn chặn đối phương nhất thời nửa khắc vẫn không có vấn đề gì." "Và lúc này, Nhân tộc chúng ta, nên phân một phần tướng lĩnh, lấy các sinh linh phàm giới khác làm chủ thể, lại thêm tướng lĩnh Nhân tộc thao khống, lại được Nhân, Xiển, Tiệt ba môn trợ giúp, Tiên môn chắc hẳn cũng

sẽ giúp chúng ta, cùng với Yêu tộc quyết chiến ở Đông Hoang!" "Như vậy, chủ thể Nhân tộc có thể từ Bất Chu Sơn, công phá Nam Thiên Môn, tiến vào Thiên Đình, huyết chiến Thiên Đình!!!" Rõ ràng, những lời hứa giúp đỡ quyết chiến của các thế lực ban đầu đối với Nhân tộc, giờ đây đã trở thành một sự trợ giúp lớn.

Việc Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên có thể giúp đỡ Nhân tộc, điểm này khiến Hiên Viên cũng có chút bất ngờ, dù sao ba vị này từ xưa đến nay có mối quan hệ rất tốt với Thiên Đế Đế Tuấn.

Bây giờ, lại muốn giúp đỡ Nhân tộc đối kháng Thiên Đình.

Thái Thượng thì còn nói được, dù sao hiện giờ đã thành lập Nhân Môn, lấy Nhân làm chủ, hưởng thụ khí vận Nhân tộc lâu như vậy, đương nhiên là phải ra tay giúp đỡ khi Nhân tộc gặp nguy nan.

Nguyên Thủy miễn cưỡng cũng có thể nói được, y từ trước đến nay rất bất mãn vì sao những người kia chỉ xem trọng đại huynh và tam đệ của y, mà lại liên tục lơ là, không hiểu y.

Nhưng lời Thông Thiên nói, không giống như Thái Thượng kiểu bất đắc dĩ phải chiến với Thiên Đình, bất đắc dĩ phải bảo vệ Nhân tộc, cũng không giống như Nguyên Thủy kiểu vấn đề cá nhân yêu ghét.

Thông Thiên chủ yếu là vì đại huynh và nhị huynh đều đứng về phía Nhân tộc, cho nên mới theo đó mà bảo vệ Nhân tộc.

Y không thể nào đối đầu với hai vị đại huynh của mình chứ!

Tam Thanh từ trước đến nay đều là một thể.

"Ừm, không tệ, như vậy, đại sự có thể kỳ vọng." Hiên Viên cuối cùng cũng đồng ý, khẽ gật đầu, nói.

Phương châm chiến lược này, thật sự mới có chút ý nghĩa của một trận chiến.

Mặc dù nói hơi đơn giản, tất cả mọi người đều đã sớm nghĩ ra chiến lược, nhưng lại không có ai thật sự định lấy loại chiến lược này làm phương châm trận chiến lớn.

Vì vậy, trên thực tế chuyện này cũng rất khó xác định.

Nhưng bây giờ, những người kia đều không dám nói, mà Đại Hồng lại nói, và lại vừa vặn được Hiên Viên công nhận.

Đơn giản là đơn giản, nhưng đôi khi chính là kế sách đơn giản như vậy, mới vừa vặn có hiệu quả.

Bố cục đối chiến này mới có chút tác dụng, thế lực Phật Môn không yếu, lại thêm Long tộc hai hải, chắc hẳn cũng có thể miễn cưỡng ứng phó được Vu tộc.

Còn về Địa Phủ, với Long tộc Đông Hải và Bắc Hải, không nói đến việc chinh phục Địa Phủ, ít nhất đối kháng với Địa Phủ là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Địa Phủ chỉ là chiến lực cao cấp mạnh hơn một chút mà thôi, nếu chiến lực trung gian thiếu Vu tộc bổ sung, thì chỉ dựa vào chiến lực trong Địa Phủ sẽ thiếu đi không ít.

Và Hậu Thổ dù có mạnh đến mấy, Long Vương cũng có đủ tự tin để đối phó!

Vì vậy, vấn đề chỉ còn lại Thiên Đình mạnh nhất, cũng là chuyện khó giải quyết nhất.

Thế lực Thiên Đình chia làm hai phần, một phần là Tam Thập Lục Trọng Thiên, một phần là Yêu tộc ở Đông Hoang, Yêu tộc Đông Hoang lấy Đông Hoàng Thái Nhất làm chủ, lấy Thanh Khâu Hồ Quốc làm chính.

Còn thế lực Tam Thập Lục Trọng Thiên, không chỉ có Yêu tộc, mà còn có không biết bao nhiêu chủng tộc khác.

Cũng có nghĩa là, Nhân tộc lần này nhìn như là đánh nhau với Yêu tộc và Vu tộc, trên thực tế cũng là đang đánh nhau với Vạn tộc.

Thế lực thần phục Thiên Đình nhiều hơn rất nhiều so với thế lực thần phục Nhân tộc.

"Tiếp theo, hãy bàn bạc xem làm sao để bố trí binh lực, và thời gian cụ thể." Hiên Viên sau khi định ra cách ứng chiến, liền tiếp tục nói.

Đặt chiến trường ở ngoài Nhân tộc, đó là một phương pháp giảm thiểu tổn thất của Nhân tộc ở mức thấp nhất.

Cũng là phương pháp tốt nhất đối với Nhân tộc.

"Thần cho rằng, nên…." Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn trên thực tế không quá xa Lạc Dương, đô thành của Nhân tộc.

Nếu nhìn rộng ra toàn bộ Tứ Hải Bát Hoang thì đó đơn giản là nằm cạnh Lạc Dương.

Mặc dù sau khi phóng đại cụ thể, vẫn có một khoảng cách nhất định, nhưng cũng không thể coi là quá xa.

Hiện nay, thế lực Nhân Môn cũng đã quảng bá rộng rãi, tuy phần lớn đều là các đệ tử ngoại môn, chứ không phải đệ tử thân truyền, nhưng dù thế nào thì cũng thuộc về thế lực Nhân tộc.

Như các phái Thục Sơn, Nga Mi và các loại khác, không ít môn phái đều là thế lực trực thuộc Nhân Môn.

Phần lớn đều là đạo thống do Thuần Dương Kiếm Tiên truyền lại, nhưng cũng không thu nhận đối phương nhập môn, chỉ ở thân phận đệ tử ký danh.

Còn về Xiển Môn và Tiệt Môn, thì lại càng hùng mạnh hơn.

Nhân Môn chỉ có Huyền Đô và Lữ Thuần Dương cùng hai vị đồng tử Kim Ngân bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy nhiên... trong Xiển Môn và Tiệt Môn lại có số lượng lớn môn nhân đệ tử bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong đó, đệ tử Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Tiệt Môn là nhiều nhất.

Xiển Môn dù sao cũng có Thập Nhị Kim Tiên, lại thêm Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông và các đệ tử khác thu nhận trước đây.

Tiệt Môn thì lại càng nhiều hơn, có đệ tử thân truyền nội môn, cũng có đệ tử ngoại môn, tổng cộng số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có đến hơn trăm tôn cường giả.

Chương 363

Tất cả những điều này, đều là kết quả Thông Thiên dốc sức bồi dưỡng.

Nếu là người khác bồi dưỡng, cũng chưa chắc có thể bồi dưỡng ra số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như vậy.

Những người này đều đến từ các chủng tộc khác nhau, chứ không phải đều cùng một chủng tộc.

Tỷ lệ Nhân tộc trong đó cũng tương đối ít.

Phần lớn cũng có thể quy vào Yêu tộc, chỉ là những người này không muốn thừa nhận mình là Yêu tộc, không muốn gia nhập Thiên Đình, cho nên mới xảy ra chuyện này.

Nếu họ công nhận mình là Yêu, thì cũng sẽ không gia nhập Tiệt Môn, mà sẽ trực tiếp đến Thiên Đình.

Dù sao, so với thế lực, Tiệt Môn trước mặt Thiên Đình chỉ là một trò đùa.

"Đại huynh, chúng ta khi nào thì ra tay giúp đỡ Nhân tộc, hơn nữa chúng ta như vậy, Thiên Đế liệu có…." Thông Thiên có chút lo lắng nói.

Ngày trước, quan hệ giữa họ vẫn rất tốt.

Mà bây giờ, lại phải đứng đối diện với Đế Tuấn và bọn họ.

Thái Thượng khẽ lắc đầu, nói: "Đợi khi Nhân tộc quyết chiến, tất sẽ thông báo cho chúng ta, đến lúc đó ra tay giúp đỡ Nhân tộc là được." "Còn về Thiên Đế bên kia, đã có không ít thần thánh giúp đỡ, sao lại thiếu ba người chúng ta." "Thiên Đế lòng dạ rộng lượng, hẳn sẽ hiểu chúng ta là vì đạo thống mà chiến, không thể không giết, chắc

hẳn sẽ không quá trách tội chúng ta." Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, nếu có thể hòa bình thì họ cũng không muốn cuốn vào cuộc tranh chấp này.

Chỉ là so với Nhân tộc đại bại, điều họ càng có thể chấp nhận là Thiên Đình đại bại.

Thiên Đình đại bại trên thực tế không làm tổn hại lợi ích của họ, nhưng Nhân tộc thì lại khác.

Trong Nhân Môn và Xiển Môn có không ít đệ tử Nhân tộc.

Còn trong Tiệt Môn, đệ tử Nhân tộc tuy ít, nhưng cũng không đến mức nào, lại thêm những đệ tử gia nhập Tiệt Môn cũng căn bản chưa từng coi mình là Yêu tộc, cho nên mới xuất hiện tình huống như bây giờ.

"Đại huynh nói rất đúng, huống hồ, chỉ có lợi ích vĩnh cửu, đâu có minh hữu vĩnh cửu." Lời nói lạnh nhạt của Nguyên Thủy truyền đến.

Mặc dù Thông Thiên biết ý của y là gì, nhưng nghe thấy lời nói lạnh lùng như vậy, vẫn có chút khó chấp nhận, thực sự là quá đáng.

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta nên cần mẫn chuẩn bị chiến tranh, đợi ngày đại chiến đến." Trong ánh mắt Thông Thiên tràn đầy khí tức sắc bén.

Hiên Viên là một thanh bảo kiếm, y cũng là một thanh bảo kiếm.

Thông Thiên lúc này tuy không đi xa bằng Hiên Viên trên con đường kiếm đạo, nhưng cũng đã đi rất xa… Tây Hoang, Phật Môn, Đại Lôi Âm Tự.

Diệp Hiên từng bước một, từng dấu chân một, cứng rắn từ trung bộ Hồng Hoang đi vào Phật Môn phương Tây.

Chuẩn Đề nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi nhớ đến một

người trong truyền thuyết.

Y ngây ngốc nhìn thiếu niên trước mặt, kinh ngạc phát hiện mình hoàn toàn không thể thám tri sự tồn tại của người này.

Có thể nói, nếu không phải mình có thể tận mắt nhìn thấy đối phương, thì dù thế nào y cũng không tin trên thế giới này có sự tồn tại của đối phương.

Bởi vì nhắm mắt lại, liền không thể cảm nhận được người này nữa.

Đây là sự vĩ đại đến mức nào?

Điều này đơn giản là một sự tồn tại không thể diễn tả bằng lời.

Mà sự tồn tại như vậy, ngay cả Đế Tuấn cũng không thể làm được.

Vì vậy, Chuẩn Đề tự nhiên liền nghĩ đến một người.

"Chuẩn Đề bái kiến Đạo Tôn…." Chuẩn Đề khẽ nghiêng người, cúi mình chắp tay về phía Diệp Hiên, nói.

Y không sử dụng cái gọi là lễ nghi Phật Môn, mà sử dụng lễ nghi Đạo Môn.

Đây là ý tôn kính Diệp Hiên.

"Bái kiến Đạo Tôn…." Một đám Bồ Tát Cổ Đà cũng đều lần lượt bắt đầu hành lễ về phía Diệp Hiên.

Trong Phật Môn, đã có không ít đệ tử từ ban đầu gia nhập Phật Môn đã thành công bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho nên tự nhiên cũng trở thành Cổ Đà.

Tất cả đều dựa vào thực lực, chỉ cần thực lực đạt đến, thì có thể trở thành quả vị tương ứng.

Đương nhiên, tất cả những điều này cũng tuân theo ý nguyện của bản thân.

Bởi vì có một số người cảm thấy mình không xứng trở thành Cổ Đà, cho nên dù đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng vẫn không trở thành Cổ Đà.

Không phải Chuẩn Đề không cho phép, mà là bản thân họ không muốn.

Đối với loại người này, Chuẩn Đề cũng chỉ coi họ là thực sự bị giáo nghĩa Phật Môn tẩy não hoàn toàn, cũng không nói thêm gì.

Giáo nghĩa Phật Môn, chẳng qua chỉ là lừa gạt một số kẻ chưa thành đạo mà thôi.

Thực tế rất nhiều người không thật sự tuân theo giáo nghĩa này, chẳng qua là lúc ban đầu không hiểu chuyện, mới tin phụng, càng tu đến sau này, thực tế lại càng không tin nữa.

Dù sao những kẻ ngu xuẩn bị lừa gạt cả đời vẫn còn ít, chỉ là đều đã gia nhập Phật Môn lâu như vậy, hơn nữa tu vi cũng thực sự có thể tăng trưởng, cho nên mới không có nhiều người quan tâm như vậy.

Nếu không thì… "Tiếp Dẫn ở đâu?" Diệp Hiên có chút tò mò, hai gã này luôn hình ảnh bất ly, mà bây giờ lại không tìm thấy bóng dáng Tiếp Dẫn.

Không thể không nói, đây thật là một chuyện kỳ lạ.

"Khải bẩm Đạo Tôn, sư huynh đã đi đến Nhân tộc." Chuẩn Đề không dám chậm trễ, vội vàng hồi đáp.

Mà lúc này, những người phía dưới đều từng người một kinh ngạc vô cùng nhìn Diệp Hiên.

Họ không hiểu vì sao Phật Tổ của mình lại phải tuân theo gã này

như vậy.

Dường như không dám chậm trễ.

Hơn nữa, giữa lời nói còn phải xưng hô đối phương là Đạo Tôn… "Ta lần này đến đây, là vì một chuyện." Diệp Hiên lãnh đạm mở miệng, nói.

"Kính xin Đạo Tôn minh ngôn, phàm Chuẩn Đề có thể làm được, vô luận thế nào cũng sẽ thay Đạo Tôn phân ưu giải nạn…." Chuẩn Đề nghe vậy càng thêm kích động vài phần, vội vàng bày tỏ lòng trung thành nói.

Mục đích của y chỉ có một, hy vọng Đạo Tôn ra tay giải quyết vấn đề Hồng Quân đang hút máu trên Phật Môn.

"Ta đến đây, là vì lệnh Phật Chi Thần Ma thức tỉnh." Lời nói của Diệp Hiên lạnh nhạt vô cùng, nhưng lại lập tức khiến đồng tử Chuẩn Đề co lại.

Phật Môn do mình cực khổ gây dựng, cứ thế phải nhường cho Phật Chi Thần Ma sao?!

Nếu đã như vậy, thì mình làm những điều này là vì cái gì… Lời này vừa dứt.

Lập tức, bóng dáng Quang Minh Thần Ma xuất hiện, cúi đầu về phía Diệp Hiên, nói: "Đạo Tôn, không thể như vậy a!!!" Quang Minh Thần Ma khó khăn lắm mới tìm được một Phật Môn như vậy, nếu để Phật Chi Thần Ma thức tỉnh, thì chẳng phải mình đã phí công làm lâu như vậy sao?

Hơn nữa sau này thì sao?

Lại phải làm gì?

Vì vậy, Quang Minh Thần Ma cực kỳ không muốn nhìn thấy Phật

Chi Thần Ma xuất hiện.

Một khi Phật Chi Thần Ma thức tỉnh, Phật Môn này tất nhiên sẽ thuộc về đối phương.

Một thế lực lớn mạnh như vậy, lại phải nhường cho người khác, điều này khiến Quang Minh Thần Ma – kẻ vẫn luôn chiếm tổ chim sẻ – khó chấp nhận nhất.

Đương nhiên, những chuyện này dù y cực kỳ không muốn, nhưng nếu Phật Chi Thần Ma thật sự xuất hiện, thì y vẫn phải nhường ra, dù sao Phật Chi Thần Ma mới là chủ nhân thực sự của Phật Môn, bẩm sinh đã nắm giữ Phật Môn.

"Ồ?" Diệp Hiên khẽ ừ một tiếng, sau đó nhìn về phía đối phương, trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Vì sao không thể?" "Dưới trời này, lại có chuyện ta không thể làm sao?" Ông!!!

Ngay lập tức, câu nói này khiến Quang Minh Thần Ma lạnh toát.

Đúng vậy, dưới trời này đâu có chuyện Diệp Hiên không thể làm a!

"Tự nhiên là không có, những việc Đạo Tôn làm, sao có thể bị bất kỳ ước thúc nào ràng buộc, chỉ là Phật Chi Thần Ma một khi xuất thế, liệu có làm xáo trộn tình huống mà Đạo Tôn đại nhân ngài mong đợi xảy ra không…" Quang Minh Thần Ma dò hỏi nói, hy vọng mượn đó để Diệp Hiên bỏ đi ý niệm này.

Nếu không thì y lại phải đi xây dựng một thế lực khác.

Vì vậy, chuyện này, nhất định không thể xảy ra!

"Ta đã đến đây, tự nhiên có tính toán của riêng ta, các ngươi cứ đứng nhìn là được, đừng nói nhiều." Diệp Hiên cũng lười tranh cãi

với y, lãnh đạm nói.

Mà y đã nói như vậy, Quang Minh Thần Ma cũng đành thở dài, nói: "Từ nay về sau, ta không còn là chức vị Đại Như Lai của Phật Môn nữa." Nói xong, liền cúi đầu hành lễ về phía Diệp Hiên, nói: "Đạo Tôn, ta xin cáo từ." "Đi đi…." Diệp Hiên khẽ gật đầu, ra hiệu đối phương có thể rời đi rồi.

Y vốn không muốn nói nhiều với gã này.

Quang Minh Thần Ma, đã nói là Quang Minh, nhưng bản thân Quang Minh lại trở nên có chút không giống như Quang Minh thực sự.

Quang Minh Thần Ma không những không có cái vẻ vĩ quang chính trực mà y tưởng tượng, ngược lại lại trở nên mềm yếu sợ cứng, ức hiếp kẻ yếu, loại Quang Minh Thần Ma này, giữ lại thì có ích gì?

Vì vậy, Diệp Hiên cực kỳ coi thường Quang Minh Thần Ma này.

Trừ gã này ra, những người khác đều khá tốt.

"Phật Khởi!" Ngay sau đó, Diệp Hiên nhẹ nhàng chỉ một cái, khí Phật Môn do con đường y đã đi tạo ra, lập tức hội tụ ở đây.

Lập tức!

Khí Phật bùng nổ!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oanh!!!

Khí tức Phật mạnh mẽ xuất hiện, Đạo vận Phật Môn hiển hóa ra, từng đạo từng đạo không thể diễn tả bằng lời đều ngưng tụ lại một chỗ.

Dần dần, ý thức Phật Chi Thần Ma từ từ thức tỉnh.

Điều buồn cười nhất là, Ma Chi Thần Ma ngày trước cũng thức

tỉnh ở đây… mà Phật Chi Thần Ma lại muộn hơn một chút… đến cả thức tỉnh cũng không kịp lúc nóng sốt… Trong Hỗn Độn.

Bàn Cổ khoanh chân ngồi, trong lòng dần dần hiểu rõ thế nào là Đại Đạo, thế nào là Hỗn Nguyên Vô Cực.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong cơ thể y bùng phát ra khí tức hùng vĩ vô tận!

Oanh!!

Oanh long long!!!

Oanh long long long long long!!!

Âm thanh chấn động này hết đợt này đến đợt khác, rất nhanh liền xuất hiện lượng lớn những thứ dạng mây mù.

Đó là trạng thái như mây khói lượn lờ.

Tuy nhiên, nếu có thể phát hiện, thì sẽ hiểu đó không phải là mây mù bao quanh, mà là từng phiến tinh vân lấp đầy.

Từng phiến tinh vân từ trong cơ thể y xuất hiện, bùng phát ra sức mạnh vĩ đại vô cùng!

Khoảnh khắc tiếp theo… Trên người Bàn Cổ đột nhiên xuất hiện từng trận uy thế mãnh liệt vô cùng!

Đó là uy áp thực lực!!!

"Hôm nay, phá Hỗn Nguyên Vô Cực!" Trong hai mắt Bàn Cổ tinh quang bùng sáng, thực lực của sinh linh thế giới trong đạo quả dường như đã đạt đến cực hạn.

Bên trong có một tôn thần thánh đang chứng đạo, mà bên ngoài cơ thể cũng tương tự.

Chỉ là một chứng là đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một

chứng thì là đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Oanh!!!

Một trận khí tức cuồng bạo từ trong cơ thể Bàn Cổ phát ra, lập tức tán đi khắp bốn phía.

"Ha ha ha ha…" Bàn Cổ cảm nhận thực lực mạnh mẽ từ trong cơ thể truyền đến, liền phát ra từng tràng đại cười.

Rõ ràng, y đã đột phá thành công, trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Và khoảnh khắc này, y đã đứng trên đỉnh Hồng Hoang Hỗn Độn, một lần nữa siêu việt những kẻ này một cảnh giới!

Đương nhiên, y vẫn luôn là đỉnh cao của Hồng Hoang Hỗn Độn… Trong Thiên Đình.

"Bàn Cổ Đạo Tôn, dĩ nhiên đã đột phá cảnh giới đó rồi!!!" Đế Tuấn hai mắt lập tức mở ra, kinh hỉ khôn nguôi nói.

Kể từ khi Bàn Cổ đột phá cảnh giới đó, điều đó chứng tỏ phương pháp này là khả thi!

Chỉ cần chính y tiếp tục đi theo con đường này, thì sớm muộn cũng có một ngày có thể như Bàn Cổ, đột phá đến cảnh giới đó!!!

"Bệ hạ, ngài nói Bàn Cổ Đạo Tôn đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trong truyền thuyết sao?" Lập tức, các thần tử phía dưới liền phản ứng lại, hỏi Đế Tuấn… Trong Phật Môn.

Khi Bàn Cổ đột phá, thực lực Diệp Hiên cũng lập tức bùng nổ, thần cách trong cơ thể y lại một lần nữa bùng nổ vài vòng!!!

Lúc này, tu vi cảnh giới của y cũng đã đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần ngũ giai!

Một khi nhập ngũ giai, tức là ngũ giai vô địch!

Đây chính là thực lực cường đại của Diệp Hiên!

Cũng chính là tiềm lực cường đại và nội tình hùng hậu của thế giới Hồng Hoang!!!

Tuy nhiên, lần đột phá này của y, chỉ gây ra một dao động nhỏ.

Khí thế cường đại vừa tiết lộ ra trong khoảnh khắc liền bị y thu hồi khống chế.

Tuy nhiên, vẫn không ngăn cản được chúng Bồ Tát Cổ Đà, La Hán của Phật Môn, thậm chí cả Phật Tổ Chuẩn Đề cũng đều bị áp đảo xuống đất ngay lập tức.

Ngay cả Phật Chi Thần Ma vừa mới thức tỉnh, cũng bị cường hành áp đảo.

"Rít…." "Khí thế mạnh mẽ đến vậy…." "Chỉ trong một khoảnh khắc, liền áp đảo tất cả chúng ta xuống đất…." Lập tức, những vị Cổ Đà đã đứng dậy, từng người một kinh ngạc vô cùng nhìn Diệp Hiên.

Người đàn ông trước mặt này rốt cuộc có sức mạnh vĩ đại đến mức nào, mới có thể áp đảo họ xuống đất như vậy!

Ít nhất, không nên là cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này.

Chương 364

Điều đó cũng có nghĩa là, sự tồn tại trước mặt này, lại là một sự tồn tại khủng bố Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!!!

Trong Hồng Hoang, đã xuất hiện Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên sao?!

Phật Chi Thần Ma vừa mới thức tỉnh, liền bị một đòn như vậy, lập tức có chút mộng mị.

"Ngươi… ngươi là tồn tại gì…." Phật Chi Thần Ma vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Hiên, y từ trên người đối phương cảm nhận được khí tức Tam Thiên Đại Đạo!

Đó là Tam Thiên Đại Đạo thật sự!!!

Mỗi một đạo đều ở trên người đối phương!

Hơn nữa, khí thế bàng bạc đó lại có thể áp đảo bản thân đến mức này?!

Đây rốt cuộc là sự tồn tại khủng bố đến mức nào!

Trong Hỗn Độn, khi nào lại xuất hiện nhân vật như vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, y liền phản ứng lại, lắp bắp nói: "Ngươi… ngươi… ngươi là vị tồn tại vô thượng trong Hỗn Độn ngày trước sao?!" "Không sai, ngươi nói đúng." Diệp Hiên khẽ cười, gật đầu.

"Phật bái kiến Đạo Tôn!!!" Phật Chi Thần Ma lập tức cúi mình chắp tay về phía Diệp Hiên, hành một Đạo lễ lớn tiếng hô.

Lúc này, trên trán y mồ hôi lạnh đầm đìa.

Không rõ vì sao tồn tại như vậy lại kéo mình ra khỏi giấc ngủ vô

tận!

Nếu không có Diệp Hiên giúp đỡ, y còn không biết phải đợi bao nhiêu năm tháng, mới có thể thoát khỏi giấc ngủ sâu.

"Ừm." Diệp Hiên khẽ ừ một tiếng, sau đó thân hình loé lên, biến mất ở đây.

Chỉ còn lại Phật Chi Thần Ma và những người Phật Môn, lập tức bắt đầu nhìn nhau ngây người.

Chuẩn Đề nhìn Diệp Hiên cứ thế rời đi, mà Phật Chi Thần Ma trước mặt cũng không rõ vì sao, lại cứ thế đứng tại chỗ mà không nói thêm gì.

Thực tế, bây giờ Phật Chi Thần Ma vẫn còn có chút mộng mị.

Nhưng ngay sau đó, Phật quang trên người y tỏa rạng.

Lập tức, từng trận Phật quang mạnh mẽ bao phủ toàn bộ Phật Môn.

Mặc dù hiện nay Phật Môn chủ tu Nhân Quả Đại Đạo, nhưng suy cho cùng vẫn là Phật Môn vỏ bọc, do đó những vị Cổ Đà và Bồ Tát này không thể không thần phục dưới trướng Phật Chi Thần Ma.

Chuẩn Đề tuy cực kỳ không cam lòng, nhưng vẫn cúi đầu hành lễ, thần phục Phật Chi Thần Ma.

Phật Chi Thần Ma thấy mình cứ thế thu phục được một nhóm thế lực, lập tức cười lớn không thôi.

Y có thể cảm nhận được, thực lực của đối phương đều cùng cấp độ với mình.

Mà lý do Diệp Hiên lần này đích thân giúp Phật Chi Thần Ma xuất hiện, là vì thời gian không còn nhiều.

Bàn Cổ sắp đột phá, mà Phật Môn nếu không có Phật Chi Thần

Ma tồn tại, lại rất khó đối phó với các Tổ Vu.

Vì vậy, mới xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

Diệp Hiên đã tính toán mọi thứ vừa vặn.

Nếu không để Phật Chi Thần Ma tham chiến, Phật Môn gần như vô dụng, nếu để y tham chiến, nhưng nếu y thức tỉnh sau Bàn Cổ, thì lại sinh ra Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nghiêm trọng làm xáo trộn bố cục, điều này lại càng vô lý hơn.

Vì vậy, chỉ có thể xuất hiện vào khoảng thời gian này.

Đây cũng là lý do Diệp Hiên phải ngăn lại trước khi Bàn Cổ đột phá, đánh thức Phật Chi Thần Ma… Địa Phủ.

"Bàn Cổ dĩ nhiên đã đột phá, dẫn đầu thế nhân Hồng Hoang, cũng không biết chúng ta khi nào mới có thể đột phá…." Trên mặt Luân Hồi Thần Ma lộ ra một nụ cười, nói.

Chắc hẳn cũng không xa nữa, theo thiên tư của họ, tự nhiên là không quá xa.

"Ha ha ha ha…." Đột nhiên, Ma Chi Thần Ma truyền đến một tràng đại cười.

"Đạo hữu sao lại cười lớn như vậy?" Luân Hồi Thần Ma có chút nghi hoặc, không khỏi hỏi.

Dù có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn, cũng không cần kích động đến mức này chứ?

Có chút quá đà rồi… "Ta cười Phật Chi Thần Ma, nếu y thức tỉnh muộn hơn một chút, thì bây giờ tu vi cảnh giới cũng đã ở Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên rồi, nhưng y lại cứ thức tỉnh trước khi Bàn Cổ đột phá!" Nụ cười trên khóe môi Ma Chi Thần Ma không hề nhỏ, trong mắt một tia ý cười vẫn không tan.

Đúng như lời y nói, nếu Phật Chi Thần Ma thức tỉnh sau một khắc, thì thực lực của đối phương sẽ là người đầu tiên sau Bàn Cổ.

"Đạo hữu cho rằng, nếu trước khi Bàn Cổ đột phá, y liệu còn có cơ hội có thể tự mình thức tỉnh?" Trong mắt Luân Hồi Thần Ma mang theo một tia ý cười, hỏi.

Vừa rồi, y hiểu ra, đối phương hẳn không phải tự mình thức tỉnh.

Mà là bị một vị tồn tại chí cao nào đó đánh thức.

Và vị tồn tại chí cao đó, không nghi ngờ gì chính là Diệp Hiên.

Trừ Diệp Hiên ra, cũng không còn ai khác.

Có lẽ Bàn Cổ có thể… nhưng đây cũng là chuyện không chắc chắn… Tuy nhiên, một tồn tại như Bàn Cổ, hiển nhiên cũng không có mục đích gì để khiến Phật Chi Thần Ma phục sinh trước.

Việc ở Hồng Hoang, y từ trước đến nay đều không quản.

Trừ những việc nguy hại đến an toàn Hồng Hoang ra, những chuyện khác, Bàn Cổ đều coi như sự phát triển diễn hóa của Hồng Hoang mà thôi.

"Cái này…." Trong mắt Ma Chi Thần Ma xuất hiện một tia kinh khủng.

Nói như vậy, thì thật sự có khả năng.

Phật Chi Thần Ma là đối thủ cũ của y, theo lý mà nói, bây giờ Phật Môn cũng chưa thịnh vượng đến mức nào, so với Ma Môn thì còn kém xa, nhưng vì sao gã này lại có thể thức tỉnh không lâu sau khi mình thức tỉnh?

Vừa nghĩ đến đây, Ma Chi Thần Ma cũng có chút công nhận.

Vậy nếu là do tồn tại khác khống chế, thì người khống chế gã này rốt cuộc là ai… Điều này khiến Ma Chi Thần Ma có chút e dè không

thôi.

Chẳng lẽ là gã đã thi triển trong trận chiến với Tiên Chi Thần Ma hôm đó?… Trong Hỗn Độn.

Bàn Cổ đứng thẳng giữa Hỗn Độn.

Lúc này, với ánh mắt của y, có thể nhìn thấy toàn bộ Hỗn Độn.

Toàn bộ Hỗn Độn đều hiển thị rõ ràng trong mắt Bàn Cổ.

Khi y nhìn thấy Phật Chi Thần Ma thức tỉnh, lập tức ngẩn ra.

Đây chính là Phật Chi Thần Ma a… "Đạo Tôn vì sao lại đích thân ra tay để Thần Ma phục tô?" Bàn Cổ nhíu mày, trong lòng nghĩ như vậy.

Những Đại Đạo Thần Ma đó, y tuy nói không đến mức không cho đối phương thức tỉnh, nhưng cũng không vui lòng nhìn thấy những Đại Đạo Thần Ma này một lần nữa phục tô.

Ít nhất, y sẽ không chủ động giúp Đại Đạo Thần Ma phục tô.

"Thôi vậy, bây giờ ta đã phá cảnh, Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên này, dĩ nhiên diệu kỳ đến thế…." Bàn Cổ lúc này lại nhìn về phía Thiên Đạo Hồng Hoang, cứ như là đang nhìn một tồn tại có thực lực không kém gì mình.

Cảnh giới Thiên Đạo, trên thực tế cũng thuộc về cảnh giới này.

Chỉ là, Thiên Đạo có chúng sinh chi lực và Hồng Hoang thế giới gia trì, cho nên trong cảnh giới này cũng thuộc về tồn tại thiên phú cực cao.

Tuy nhiên, vẫn không thể địch lại Bàn Cổ.

Nếu Bàn Cổ thật sự muốn hủy diệt Thiên Đạo, thì đó cũng chẳng qua chỉ là ý nghĩ trong lòng mà thôi.

Dù sao Thiên Đạo cũng chỉ nắm giữ bốn mươi chín loại Đại Đạo mà thôi, còn Bàn Cổ lại nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo hợp nhất thành Đại Đạo chi lực.

Khoảng cách giữa chúng, tự nhiên là Thiên Đạo không thể bù đắp được.

Nam Hoang, đô thành Nhân tộc, Lạc Dương.

"Nếu chuyện này đã định, vậy chỉ cần đợi thời cơ đến là được!" Hiên Viên cực kỳ hài lòng nhìn kế sách mà mọi người đã bàn bạc ra.

Nhân tộc đã thành công bàn bạc xong xuôi những vấn đề liên quan đến trận chiến cuối cùng.

Từ địa điểm, đến việc bố trí binh lực, và cả điểm khởi phát cuối cùng.

Khuyết điểm duy nhất, chính là một khế cơ, chính là một thời cơ.

Nếu thời cơ đến, trong khoảnh khắc, liền có thể phát động trận chiến này.

Trận chiến này, không biết còn phải bao nhiêu năm nữa.

Nhưng ít nhất, phải đợi đến khi phần lớn các cường giả Hỗn Nguyên đã bị tổn thất trong trận chiến với Long tộc trước đây trở về.

Đương nhiên, cũng không thể kéo dài quá lâu.

Dù sao Bàn Cổ dĩ nhiên đã đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, điều đó chứng minh con đường này là khả thi.

Một tồn tại như Đế Tuấn, rốt cuộc khi nào mới đột phá đến cảnh giới cao hơn, chuyện này, trong lòng y cũng không có chắc chắn.

Vì vậy, tốt nhất cũng không thể kéo dài thời gian quá lâu.

Dù sao kéo dài sẽ sinh biến.

“Bệ hạ, chuyện này đã định, nhưng trước đó Bàn Cổ Đạo Tôn đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, trong Hồng Hoang, đã xuất hiện cảnh giới cao hơn, không biết Thiên Đế….” Lập tức, Đại Hồng, thân là Đại tướng quân, là người sốt ruột nhất.

Y hận không thể ngay lập tức tuyên chiến với Thiên Đình.

Một lần định đỉnh Nhân tộc!

Dù sao tài tình của Thiên Đế Đế Tuấn, toàn bộ Hồng Hoang đều bị đối phương chinh phục rồi.

“Đừng lo, Bàn Cổ Đạo Tôn còn chưa đột phá lâu, Thiên Đế dù tài tình đến mấy, cũng không thể rất nhanh liền có thể chứng đạo, do đó Đại Hồng không cần lo lắng.” Hiên Viên khẽ lắc đầu.

Việc đột phá đại cảnh giới, đâu phải là chuyện đơn giản như vậy, đâu phải là chuyện nói thành công là có thể thành công.

Vì vậy, chuyện này không cần quá lo lắng… Quang Minh Thần Ma kể từ khi rời khỏi Phật Môn, liền một đường đi về phía đông.

“Đều tại tên Thiên Đế đáng chết kia, lại không cho ta ở lại Thiên Đình!” Y trong lòng lúc này lại một lần nữa nhớ lại ngày xưa, y vốn dĩ nên ở lại Thiên Đình.

Y thân là chủ của Quang Minh, đương nhiên là chủ của Thiên Đình, nhập trú Thiên Đình, hưởng thụ khí vận Thiên Đình vô biên gia thân.

Nhưng hiện thực là y bị Thiên Đế trực tiếp đuổi ra ngoài, sau đó mới chạy đến nơi khác, và sau đó còn bị Thiên Đế đánh cho một trận.

Sau đó chạy đến phương Tây khó khăn lắm mới chen vào được một vị trí Đại Như Lai của Phật Môn, hưởng thụ khí vận của Phật Môn.

Bây giờ, lại bị trực tiếp đuổi đi.

Không lâu sau đó.

Quang Minh Thần Ma đến trong Nhân tộc, y buồn chán đi lại trong Nhân tộc Nam Hoang.

Trong cõi u minh dường như có một thứ gì đó dẫn dắt, kéo y về một hướng nào đó.

Không lâu sau, liền nhìn thấy một tồn tại đặc biệt.

Một luồng khí tức không thuộc về Hồng Hoang!

"Chà…." "Lại có một nhân vật không thuộc về Hồng Hoang sao?" "Ta đi xem…." Quang Minh Thần Ma sắc mặt vui mừng, cười lớn chạy tới.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Đợi đến khi Quang Minh Thần Ma đến được tòa thành này.

Y nhìn thấy một gã.

Gã đó khắp người tỏa ra khí tức Quang Minh vô cùng.

Tuy có chút khác với Quang Minh trên người y, nhưng cũng thuộc về khí tức Quang Minh.

Loại khí tức này, khó có thể diễn tả bằng lời.

"Lại…." "Trong cõi u minh, tự có Thiên ý sao?" Quang Minh Thần Ma lập tức hai mắt sáng lên, mừng rỡ nhìn gã kia phía dưới.

Gã kia chính là Yahweh từ Phàm giới chạy ra.

Yahweh vẻ mặt tươi cười đang truyền đạo trong Nhân tộc, việc truyền đạo trong Nhân tộc khiến y cảm nhận được vận mệnh của mình dường như ẩn ẩn hiện ra.

Hình như, mình nên ở đây kiến lập một môn phái giáo hóa chúng

sinh.

Đây mới là vận mệnh cuối cùng của mình!

Nghĩ đến đây, lập tức y bỗng nhiên thông suốt.

Tuy nhiên… khoảnh khắc tiếp theo.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một người… Khí tức trên người người đó lại gần giống với mình đến vậy!!!

Điều này nói lên điều gì?

Điều này nói lên rằng đối phương rất có thể là một tồn tại tu Đại Đạo Quang Minh giống mình trong Hồng Hoang!!

"Thì ra là Yahweh của Phàm giới a…." Quang Minh Thần Ma sau khi nhìn thấy đối phương, lập tức liền hiểu đối phương là ai.

Thì ra là gã Yahweh này.

Ban đầu còn không biết người này là ai, bây giờ cuối cùng cũng biết gã chủ tu Đại Đạo Quang Minh này là ai.

Thì ra là Yahweh của Phàm giới Nhân tộc.

Bất cứ gã nào tu luyện Đại Đạo Quang Minh, trước mặt Quang Minh Thần Ma đều giống như không mặc quần lót, trần trụi cái gì cũng biết.

Đây chính là năng lực của các Đại Đạo Thần Ma.

Đơn giản là tồn tại cấp BUG.

Chương 365

Vì vậy, sau khi biết Yahweh rốt cuộc là ai, lập tức, trong lòng Quang Minh Thần Ma đã có tính toán.

Kể từ khi gã này trước đây ở Phàm giới đã kiến lập một môn phái lớn mạnh như vậy.

Thì ở Hồng Hoang lại có gì không thể chứ?

Do đó, Quang Minh Thần Ma ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm Yahweh trước mặt, trong hai mắt tinh quang lóe lên.

Ông!!!

Lập tức, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị san phẳng, giữa toàn bộ trời đất, chỉ còn lại Quang Minh Thần Ma và Yahweh hai người.

"Yahweh." Quang Minh Thần Ma vẻ mặt như chân thần, lãnh đạm nhìn xuống Yahweh phía dưới, chậm rãi nói.

Trong linh hồn Yahweh chấn động mạnh, sau đó không thể tin được nhìn về phía Quang Minh Thần Ma.

"Ngươi… ngươi… là…." "Ta tên Quang Minh, ngươi tu chính là Đại Đạo Quang Minh, vì sao bây giờ lại không nhận ra Bản tọa?" Quang Minh Thần Ma khí chất thần bí lại cao quý nói.

Rõ ràng, y chính là muốn thông qua khí chất này, thu phục Yahweh.

Yahweh nghe vậy lập tức trong lòng chấn động, sau đó liền nhận ra sự tồn tại của Quang Minh Thần Ma!

Thì ra, vị tồn tại trước mặt này lại chính là bản thân Quang Minh!

Lại là do Đại Đạo Quang Minh thai nghén mà sinh ra!!!

Tồn tại như vậy, thật sự là y chưa từng thấy bao giờ!

Đây chính là bản thân Đại Đạo Quang Minh trong truyền thuyết!

Là Đại Đạo Thần Ma!

Một tồn tại vĩ đại như vậy, dĩ nhiên thật sự tồn tại trên thế gian!

Ngay cả Đại Đạo cũng có sinh mệnh được thai nghén mà sinh ra, vậy những sinh linh phi Đại Đạo như họ, chẳng phải đều nên thần phục dưới sinh linh Đại Đạo sao?!

Điều này cũng là chuyện đương nhiên!

Chẳng trách trong cơ thể đối phương lại thai nghén khí tức Đại Đạo Quang Minh nồng đậm đến thế!

Thì ra đối phương chính là bản thân Quang Minh a!!!

Thời gian ngày tháng như thoi đưa, năm tháng trôi qua như mũi tên.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Yahweh liền cảm thấy tất cả thời gian trước đây đều là uổng phí.

Hôm nay mới biết ta là ta.

Ngay lập tức, liền quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt thành kính vô cùng nói với Quang Minh Thần Ma: "Quang Minh Tôn Giả!!!

Ta là nô bộc của ngài…." Quang Minh Thần Ma nhìn đối phương như vậy, lập tức trong lòng liền dâng lên một trận vui mừng.

"Ừm!" "Ngươi không phải là nô bộc của Quang Minh, Quang Minh là tồn tại mang lại hy vọng cho thế giới, vậy sao lại nô dịch chúng sinh chứ?" "Ngươi chẳng qua chỉ là một trong vạn vạn tín ngưỡng giả của Quang Minh…." Quang Minh Thần Ma giả vờ làm ra vẻ thần thánh, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Muốn kiến lập một môn phái vô thượng, không nhất định cần đích thân chiêu mộ rất nhiều tín đồ mạnh mẽ.

Chỉ cần chiêu mộ một tín đồ thành kính vô cùng mà lại mạnh mẽ là được.

Nếu làm được điều này, toàn bộ mọi việc đều có thể giao cho đối phương làm.

Vì vậy, Quang Minh Thần Ma muốn gieo một hạt giống sâu sắc vào lòng Yahweh.

Để nó sinh rễ nảy mầm, thậm chí trở thành một cây đại thụ hùng vĩ vô cùng.

Nếu làm được như vậy, thì dù môn phái này không phát triển cực kỳ lớn mạnh, cũng sẽ không kém cỏi đến mức nào!

Sau khi khiến Yahweh tin phục mình, lập tức.

Yahweh lại một lần nữa thành kính vô cùng nói: "Hôm nay mới biết sự tồn tại của Tôn Giả, đó là sự mất mát của Yahweh…." "Yahweh, bây giờ chúng sinh dưới thiên hạ chỉ biết có Thiên Đình, Địa Phủ, Nhân Đình, mà không biết ta Quang Minh, do đó, ta muốn ngươi đảm nhiệm chức thủ lĩnh Quang Minh Giáo, truyền bá Quang Minh đến toàn bộ thế gian!!!" "Để chúng sinh dưới thiên hạ thoát khỏi sự áp bức của Thiên Đình, Địa Phủ và Nhân Đình, trở thành tín chúng của Quang Minh!" "Quang Minh bất diệt, mà ta vĩnh tồn!!!" Quang Minh Thần Ma dang hai tay ra, cười lớn nói.

Quả thật là như vậy, nếu Quang Minh không diệt, thì y sẽ vĩnh tồn.

Nhưng Quang Minh dù có diệt, y cũng không nhất định không thể sống sót.

Tất cả điều này phải xem Quang Minh này là Quang Minh phổ

thông hay là Đại Đạo Quang Minh.

Nếu Quang Minh không còn, thì Quang Minh Thần Ma tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Nhưng nếu Đại Đạo Quang Minh không còn, thì Quang Minh Thần Ma tự nhiên sẽ biến mất… Tất cả những điều này, đều là vì một điểm.

Đạo mới là nguồn gốc của tất cả.

Nếu không có Đạo này, tự nhiên cũng không có Thần Ma này, cũng không có tất cả sự vụ tương ứng trên thế gian.

Cũng có nghĩa là, nếu Đại Đạo Quang Minh bị tiêu diệt.

Thì không chỉ Quang Minh Thần Ma sẽ biến mất, mà ngay cả tất cả những gì liên quan đến Quang Minh, đều sẽ biến mất không còn!!!

Bất kể là mặt trời nào, hay mặt trăng sáng, hay những vì tinh tú khắp trời, tất cả đều sẽ lập tức mất đi ánh sáng!!!

"Vâng…." "Yahweh tại đây lĩnh chỉ tạ ơn!!!" Yahweh quỳ rạp xuống đất, thành kính vô cùng dập đầu về phía Quang Minh Thần Ma, lớn tiếng hô.

Trong lòng y, Quang Minh Thần Ma là một tồn tại chí cao vô thượng.

Dù y là một người đầy dẫy sự chia rẽ, nhưng khi đối mặt với Quang Minh, đều cực kỳ vĩ quang chính trực.

"Ha ha ha ha…." Quang Minh Thần Ma nghe vậy phát ra từng tràng đại cười.

Đây mới là mặt mình muốn nhìn thấy.

Tất cả đều không thể sánh bằng tín đồ của Quang Minh!!!

Trong Phàm giới.

Kể từ khi Yahweh và Satan rời đi.

Ngoại trừ những người Nhân tộc ngu muội ở phương Tây vẫn kiên trì tin rằng Thượng Đế và Ma Quỷ vẫn tồn tại, cũng không còn ai tin vào sự tồn tại của Yahweh và Satan nữa.

Đặc biệt là trên Thăng Long Đại Địa, lại xảy ra rất nhiều chuyện.

Rất nhanh, liền trải qua Ngũ Đế Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu, Thuấn, Vũ.

Năm vị này không dám xưng Nhân Hoàng, vì Nhân Hoàng tồn tại trong Nhân tộc ở Hồng Hoang.

Nhưng họ tự hạ thấp thân phận, xưng mình là Đế, dưới Hoàng.

Do đó, những vị này được gọi là Nhân Đế, lại được gọi là Đại Đế.

Nhân tộc Đại Đế, chỉ có năm vị này.

Bởi vì năm vị này đều là do thiền nhượng, do đại hiền năng và nhiều nguyên nhân khác mà lên làm Đại Đế.

Sau Đại Vũ, thì bị Khải cưỡng chiếm vương vị bằng vũ lực!

Lại vì Khải đã kiến lập quốc gia Nhân tộc đầu tiên trong Phàm giới, Hạ, cho nên được gọi là Hạ Khải!

Khi Hạ Khải xuất hiện, tư dục trong Nhân tộc lại càng bùng nổ điên cuồng!

Điều này là vì trong Hồng Hoang đã trôi qua rất nhiều năm, cũng không có sứ giả Nhân tộc nào đến quản lý.

Điều này cũng gián tiếp dẫn đến nguyên nhân Hạ Khải dám làm phản, vũ trang đoạt lấy chính quyền!

Chính là vì ỷ vào mối quan hệ phong bế với ngoại giới, sẽ không bị trừng phạt.

Cộng thêm y cũng không mấy cam lòng nhìn đế vị rơi vào tay người khác, nên đã trực tiếp vũ trang đoạt lấy chính quyền!

Thậm chí còn tại vô số bộ lạc rải rác nguyên bản, kiến lập nên một quốc gia mới: Hạ Triều!

Hạ Khải vì thỏa mãn tư dục của mình, nên đã nô dịch người khác một cách quá đáng.

Bất kỳ nhân tộc nào không chịu thần phục y, đều bị y đày làm nô lệ.

Lại thêm một số dị tộc cũng đều bị y bắt về làm nô lệ.

Huống chi là những nhân tộc ở phương Tây.

Để tiện cho việc thống trị, Hạ Khải hạ lệnh cho các nô lệ ở đó xây dựng đủ loại trận pháp truyền tống, giúp binh sĩ nhân tộc có thể dịch chuyển tức thì.

Loại trận pháp truyền tống này ở nơi tiếp nhận có hình dáng tựa như một kim tự tháp.

Do đó, nó còn được gọi là kim tự tháp.

Bấy giờ, bách tính Hạ quốc cũng trở thành kẻ bề trên, hưởng phúc lợi từ một cường quốc mang lại.

Còn vô số dị tộc xung quanh, vốn cũng là hậu duệ của An Lạc tộc, đều là con cháu Long Quân.

Thế nhưng họ đều bất bình với cách làm của Hạ Khải, nên đã dẫn đến sự chia rẽ lớn.

Tuy nhiên, Hạ Khải hiển nhiên không để tâm điều này, dù sao họ không đến gây phiền phức cho mình, lại thêm đối phương thực lực

cũng thật sự mạnh mẽ, nếu không thì đối phương cũng không thể làm vậy.

Thế là y cứ thế mặc kệ.

Dần dần, những người này càng ngày càng di cư về phía Tây, mối quan hệ với vùng đất Việt Nam cũng ngày càng trở nên nhạt nhòa.

Dần dần, vương triều nô lệ đầu tiên – Hạ Triều – nhanh chóng đi đến hồi kết.

Không phải vì Hạ Khải thực sự chết đi, mà vì kẻ này ngồi vị đế quá lâu, bị Ngũ Đế liên thủ đưa đi khỏi nơi này.

Có thể nói, nếu không tuân thủ luật chơi, ngay từ lần đầu Hạ Khải làm phản đã bị Ngũ Đế đánh giết.

Sau khi mất đi Hạ Khải, Hạ Triều đương nhiên lực lượng đoàn kết giảm sút nghiêm trọng.

Dần dần, nội loạn trong Nhân tộc liên tục bùng nổ.

Kẻ nắm quyền cũng ngày càng hôn bại vô năng… Ngay cả sau khi mất nước rồi phục quốc, cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận bị diệt vong.

Đây chính là câu chuyện về Hạ quốc.

Vị quân chủ cuối cùng là Hạ Kiệt, bị Thương Thang diệt.

Thương Thang đại diện cho lợi ích của đông đảo nhân dân… ít nhất là lợi ích của tầng lớp thượng lưu.

Theo dòng thời gian, các giai cấp cũng dần cố hóa.

Thương Thang vì lật đổ Hạ Triều bạo ngược, nên y được xưng là Thánh Nhân.

Chính cái gọi là Nghiêu Thuấn Vũ Thang, nói đến chính là bốn vị

thánh quân này!

Thế nhưng, Hạ Triều không có một vị quân chủ nào được công nhận.

Chính vì Hạ Triều là một quốc gia cướp đoạt mà có, nên mới có ô danh của Hạ Khải.

Nếu Hạ Khải được thiện nhượng kế vị, thì chắc chắn sẽ không xảy ra tình huống này, mà sẽ là Nghiêu Thuấn Vũ Khải.

Đây chính là sự khác biệt, một sự khác biệt không thể thay đổi và bù đắp được.

Khi Nhân giới phát triển nhanh chóng, Nhân tộc trong Hồng Hoang cũng không ngừng bước.

Những năm gần đây, Nhân tộc luôn chỉnh đốn quân đội, sẵn sàng chiến đấu, sợ rằng sẽ có biến cố xảy ra.

Vì vậy, lần này, họ đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, có thể ứng phó bất cứ tai họa tự nhiên nào, nhất định sẽ một trận đánh bại Thiên Đình và Địa Phủ!

Đây là một trận chiến giữa Nhân giới, Thiên giới và Địa giới!

Thiên Địa Nhân, thế lực Tam Tài, theo lý thuyết lớn nhất phải là Thiên.

Nhưng thực tế thì lớn nhất lại là Nhân!

Nhân giới từ trước đến nay không chỉ có Nhân tộc, mà còn có rất nhiều chủng tộc khác ngoài Nhân tộc!

Những chủng tộc này, Long tộc là mạnh nhất!

Thế lực Hải tộc càng hùng mạnh vô cùng!

Còn có không biết bao nhiêu chủng tộc thuộc về Nhân tộc!

Chỉ là, số lượng chủng tộc thuộc về Thiên Đình và Địa Phủ cũng không ít.

Nếu chủng tộc của Nhân giới thực sự đồng lòng quy phục Nhân tộc, thì trận chiến này đơn giản là nghiền nát đối thủ.

Dù sao thì, dù là Thiên Đình hay Địa Phủ, sức mạnh cốt lõi thực chất đều xuất phát từ Nhân giới.

Rất ít là tự thân Thiên giới hay Địa Phủ sản sinh.

Huống chi… Địa Phủ có bao nhiêu nơi chứ… Vì vậy, rất nhiều chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Bất cứ chuyện gì, ngươi chỉ có thể thấy những gì người khác muốn ngươi thấy… Trong Thiên Đình.

"Trẫm đã đạt đến bình cảnh, trừ phi những kẻ trong Đạo Quả đột phá kéo theo Trẫm đột phá, nếu không, chỉ có thể dựa vào tu vi tự thân mà phá cảnh…" Đế Tuấn hai mắt tinh quang bạo thiểm.

Mai phục lâu như vậy, y cuối cùng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong viên mãn!

Thật sự chỉ còn một bước cuối cùng là có thể đạp vào địa vị Vô Thượng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

"Chúc mừng Bệ hạ!" "Hạ hỷ Bệ hạ!" "Bệ hạ thần uy cái thế, tài năng xuất chúng!" "Bệ hạ anh minh thần võ, lại sắp đột phá rồi…" "Ngô mới vừa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Bệ hạ lại sắp đột phá!

Không hổ là Bệ hạ!" Lập tức, khắp Thiên Đình đều vang lên những lời ca tụng Đế Tuấn.

Có thể nói, sự tồn tại của Đế Tuấn chẳng khác nào một viên định tâm hoàn, chỉ cần Đế Tuấn còn sống, thì họ sẽ không sợ bất cứ ai!

Chương 366

Bất cứ sinh linh nào dám tấn công Thiên Đình, đều phải chuẩn bị tinh thần bị chôn vùi tại đây!

Có thể nói, câu nói này vô cùng bá khí.

Và tác giả của câu nói này, chính là Đế Tuấn!

"Không thể kéo dài thêm nữa, nên chủ động tìm một lý do, kích động Nhân tộc công đánh chúng ta!" Đế Tuấn hai mắt như đuốc, từng chữ từng câu nói.

Trong mắt y, chiêu này của mình đơn giản là quá tuyệt vời.

Hơn nữa, y đã đạt đến đỉnh phong, nếu không nhân cơ hội trận chiến này mà đột phá, thì chính là lãng phí thời gian.

Trước đây không phải vẫn luôn chờ Hiên Viên trưởng thành sao?

Nhưng đối phương lại cứ án binh bất động, không hề chủ động xuất kích.

Đế Tuấn trước đó cũng không để tâm, dù sao tu vi của mình cũng chưa đạt đến đỉnh phong.

Mà giờ đây, tu vi của y đã đạt đến đỉnh phong.

Thực lực của Hiên Viên cũng đã có thể một trận chiến với y, đây chính là thời cơ tốt nhất!

Vì vậy, Đế Tuấn tuyệt đối không muốn bỏ lỡ cơ hội này!

Nếu để mất cơ hội này, để tu vi của Hiên Viên hoàn toàn vượt qua mình, thì lúc đó thật sự là gần như không thể cứu vãn!

Đối với điểm này, Đế Tuấn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

“Bệ hạ!

Còn cần lý do gì nữa, trực tiếp điểm binh mã, mạt tướng nguyện làm tiên phong!” Vừa nghe Đế Tuấn nói muốn đánh nhau, những người này ai nấy đều kích động khó tả, hận không thể lập tức điểm binh mã xông pha một trận!

Người này, chính là Yêu Soái Cửu Anh!

Không nghi ngờ gì, là một tồn tại tầm cỡ trong Thiên Đình.

“Phải đó!

Bệ hạ, chúng ta nên nhanh chóng điểm binh mã, rồi xông pha Nhân tộc, khiến Nhân tộc biết thế nào là thế lực số một chân chính của Hồng Hoang!” Một Yêu Soái khác, Phi Liêm, nói.

“Bệ hạ!

Mạt tướng xin xuất chiến!” Lập tức, Quỷ Xa cũng bước ra.

“Bệ hạ!

Mạt tướng nguyện làm tiên phong!” “Bệ hạ!

Mạt tướng cũng nguyện huyết chiến sa trường!” Lập tức, trong Thập Đại Yêu Soái, trừ Bạch Trạch ra, tất cả đều tề tựu hướng Đế Tuấn thỉnh chiến.

Kẻ Bạch Trạch này nội tâm rất cẩn trọng, trước mặt vị Bệ hạ này, cứ thành thật nghe lời là được.

Đối phương bảo làm gì thì làm đó, chỉ cần mình làm tốt, không nói thưởng, ít nhất sẽ không có chuyện phạt.

Ngoài Thập Đại Yêu Soái ra, còn có vô số, gần như dày đặc cả một đám người thỉnh chiến!

Có thể nói, số người còn đứng yên chỉ đếm trên đầu ngón tay…

“Hồ đồ!” Đột nhiên, Đế Tuấn gầm lên một tiếng lớn: “Vì sao phải đợi đối phương công nhập Thiên Đình?

Mà không phải cấp cho đối phương một cái cớ, rồi để đối phương có thể đường đường chính chính giao chiến với Thiên Đình!

Giao chiến với Trẫm!” Đây mới là mục đích chân chính của Đế Tuấn!

Câu nói này vừa thốt ra, lập tức, những người này đều im lặng không nói nên lời.

Ai nấy đều trợn mắt nhìn nhau, sao đánh một trận mà lại rắc rối nhiều như vậy… Trực tiếp gọi người đánh nhau không được sao?

Thế nhưng, họ cũng không dám phản bác Đế Tuấn, đây chính là uy tín tuyệt đối của y.

Chỉ cần Đế Tuấn đã nói, thì sẽ không có chuyện gì mới phát sinh nữa.

Nhìn cảnh tượng bình tĩnh trước mặt, ánh mắt Đế Tuấn lóe lên một tia hài lòng, rồi lại mở miệng nói: “Đến lúc đó, Trẫm muốn xem cho rõ, xem thử Hiên Viên trong truyền thuyết rốt cuộc mạnh đến mức nào!” Nam Hoang, thủ đô Nhân tộc, trong Nhân Đình của Hoàng thành Lạc Dương.

Hiên Viên cau mày, nhìn tin tức thuộc hạ bẩm báo, lập tức mày nhíu lại, rồi lớn tiếng quát: “Các quân!

Giờ đây thời cơ đã đến!

Theo Trẫm công nhập Thiên Đình!

Tru sát Thiên Đế!” “Sát!” “Sát!” “Sát!” Lập tức, từng trận tiếng hô lớn vang vọng không ngừng.

Cả triều đình cho đến toàn bộ Tử Cấm Thành, thậm chí cả Lạc

Dương, đều bắt đầu vang vọng tiếng hô lớn này!

Thời cơ đã đến!

Đương phạt thiên tru đế!

Ầm ầm ầm!

Từng tiếng động đinh tai nhức óc truyền ra từ Nhân Đình.

Thế nhưng… đây chỉ là một số điềm báo mà thôi, vẫn chưa thực sự tuyên cáo.

"Thiên Đình thái bình đã lâu, sinh ra loạn lạc, nay Thiên Đế hôn ám bất nhân, lại chém giết tử đệ Nhân tộc của Trẫm, khơi dậy mối hận thù giữa Nhân tộc và Thiên Đình.

Trẫm muốn phạt thiên!

Tru đế!

Cúi xin chư thần thánh khắp trời làm chứng!" "Ngày nay, Nhân tộc đương đăng thiên!" Theo chiếu thư thảo phạt của Hiên Viên được ban ra, lập tức, tinh thần Nhân tộc được điều động đến cực điểm.

Và tất cả sinh linh Hồng Hoang đều nghe thấy chiếu thư này, cũng tức là, Nhân tộc thật sự muốn phạt Thiên!

Vạn tộc Hồng Hoang, vô tận sinh linh.

Lúc này đây, tất cả đều vượt qua vô tận thời không bằng thần niệm, trực tiếp đến chỗ Bất Chu Sơn.

Để, chính là muốn tự mình chứng kiến tất cả những gì xảy ra!

Đúng vậy, cho dù là một trận quyết chiến kinh thiên động địa với bốn thế lực lớn Nhân tộc, Yêu tộc, Vu tộc, Long tộc làm chủ thể, cùng vô số chủng tộc phụ thuộc tham chiến làm bổ sung!

Vẫn có không ít sinh linh đang đứng bên cạnh quan chiến!

Điều này cũng có thể chứng minh, Hồng Hoang hiện tại rốt cuộc to lớn đến mức nào!

To lớn đến mức Nhân tộc, Long tộc, Thiên Đình, Địa Phủ bốn thế lực này đều có những chủng tộc không thể quản lý hết!

Có thể nói, chỉ cần những kẻ này muốn ẩn mình trong góc khuất, thì dù thế nào, họ cũng khó mà tìm được sự tồn tại của những kẻ đó.

Bởi vì Hồng Hoang hiện tại, thực sự là quá to lớn… Đương nhiên, những chuyện này cuối cùng cũng chỉ là một đoạn nhỏ.

Cùng với lời thề tuyên chiến của Nhân tộc vang vọng cửu thiên thập địa.

Lập tức, lời thề tuyên chiến của Long tộc đã chuẩn bị sẵn cũng theo đó mà đến.

"Địa Phủ bất nhân!

Vu tộc vô nghĩa!" "Xưa kia Long tộc che chở vạn tộc, không tranh không đoạt, Vu tộc không hề niệm đến ân đức, nay Trẫm đương thân suất Long tộc đại quân, đạp bình Vu tộc, diệt vong Địa Phủ!" "Gầm!" Long Vương ngửa mặt lên trời gầm giận một tiếng, lời nói tràn đầy vô tận oán khí và bất bình.

Khiến tất cả những ai nghe thấy đều có thể cảm nhận được oán khí và oán niệm của y!

"Long tộc quả nhiên đối đầu với Vu tộc…" "Chỉ là Long tộc có thể đánh thắng đối phương sao?" "Đó là Long tộc đó!

Long tộc từ viễn cổ cường thịnh đến nay!" "Thế thì sao chứ?

Không phải trước đây vẫn bị Nhân tộc đánh bại sao?

Hơn nữa, Vu tộc hiển nhiên còn mạnh hơn một chút!" "Còn về thắng bại giữa Nhân tộc và Thiên Đình, thật sự có chút không dễ phân

biệt…” “Có gì mà không dễ phân biệt?

Nhân tộc tuy thế lực to lớn, nhưng Thiên Đình cũng không hề kém!

Lại thêm Thiên Đình có Đông Hoàng Thái Nhất và Thiên Đế Đế Tuấn, hai kẻ này một kẻ lợi hại hơn một kẻ, hơn nữa Thiên Đế còn đứng sừng sững trên đỉnh tuyệt thế, há Nhân Hoàng Hiên Viên có thể sánh bằng?” “Thiên Đế cố nhiên lợi hại, nhưng Nhân Hoàng cũng không kém!

Nhân Hoàng trên đường đi qua, trận chiến nào mà chẳng miểu thiên miểu địa?” Lập tức, thần niệm phía trên không ngừng va chạm.

Và các sinh linh ở khắp nơi cũng đang bàn luận về chuyện này.

Cuộc chiến giữa Thiên Đế và Nhân Hoàng, cuộc chiến giữa Nhân tộc và Thiên Đình.

Long tộc và Vu tộc dù sao cũng là chiến trường thứ hai, không có quá nhiều người nguyện ý quan tâm.

Đa số đều nhìn về phía Thiên Đình và Nhân tộc.

Dù sao Long tộc bị Nhân tộc đánh bại, Vu tộc lại bị Yêu tộc đánh bại, đây đều là những sự thật không thể chối cãi.

Hy vọng có thể lên đỉnh Hồng Hoang, không gì khác ngoài Nhân tộc và Thiên Đình.

Nhân tộc thắng, từ nay về sau, Nhân Đình sẽ thay thế chức quyền của Thiên Đình, Nhân Đình sẽ là tồn tại quản lý mọi thứ, tất cả mọi thứ trong Nhân giới sẽ thực sự bị Nhân tộc thao túng.

Thiên Đình tuy có thể vẫn tồn tại, nhưng Thiên Đế có thể sẽ thay người… Đương nhiên, Nhân Hoàng cũng có thể trực tiếp thay thế Thiên Đình, đưa toàn bộ ban bệ Nhân Đình lên Thiên Đình.

Đây cũng là chuyện có thể xảy ra.

Mà nếu Nhân tộc thua, thì kết quả cuối cùng sẽ càng khủng khiếp hơn, có thể Nhân tộc sẽ bị Thiên Đình tiêu diệt… "Trẫm, từ khi kế vị đến nay, luôn cẩn trọng, chăm chỉ, không dám có chút lơ là, Hồng Hoang mới có thể cường thịnh đến nay.

Mà nay, Nhân Hoàng phản loạn, Long tộc bội phản, Trẫm đương nhiên sẽ dẫn dắt Thiên Đình đại quân, quét sạch mọi trở ngại, khiến Nhân tộc vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên!" Lúc này, lời nói của Thiên Đế cũng từ trên không truyền xuống.

Giữa lời nói của Đế Tuấn, sự trừng phạt đã được thốt ra.

Đó chính là trấn áp Nhân tộc, khiến Nhân tộc nằm dưới sự kiểm soát của Thiên Đình, như vậy mới có thể vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên! … "Cuối cùng, Nhân tộc và Thiên Đình cũng sắp đại chiến rồi…" Diệp Hiên khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn sự biến động phong vân phía dưới, trong lòng hiển nhiên có vài phần dao động.

Hơn nữa lúc này, trận chiến này còn to lớn hơn tất cả các lượng kiếp trước đây!

Bất kể là về quy mô hay uy lực, đều vượt xa bất kỳ đại kiếp nào trước đây!

Ngay cả hung thú đại kiếp khai thiên cũng vậy!

Hung thú đại kiếp, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều tham gia vào đó, không sót một ai.

Nhưng lúc đó thiên địa Hồng Hoang tương đối nhỏ bé, còn bây giờ, thiên nhân đại chiến, tuy không phải tất cả các chủng tộc hay tất cả các sinh linh đều tham gia vào trận chiến.

Nhưng lần này, vì Hồng Hoang đã phát triển nhiều năm, lại thêm Hồng Hoang bây giờ cũng rộng lớn vô cùng.

Nên, thực tế thì đại kiếp lần này, bất kể là về quy mô hay trình độ chiến lực, đều vượt xa hung thú đại kiếp trước đây!

Vì vậy, thực tế, đối với các sinh linh lần này, tình hình càng nghiêm trọng hơn.

Đây không phải là chuyện có thể né tránh là né tránh được.

Điều này nhất định phải có chiến lực siêu cường và trình độ cực cao, mới có thể toàn thân thoái lui trong trận lượng kiếp này… Giữa thiên địa Hồng Hoang, một mảnh mây đen che kín bầu trời, bao phủ nhật nguyệt.

Vô hạn thương khung lấp lánh, từng mảnh từng mảnh khí tức lượng kiếp ngưng tụ, huyễn hóa trên cửu thiên, nhuộm đen từng đám mây trắng vốn có.

Khí tức lượng kiếp nồng đậm đến cực điểm, chuyển hóa thành vô cùng vô tận kiếp vân.

Đây chính là thiên nhân lượng kiếp lần này.

Thiên nhân lượng kiếp, lấy Thiên Đình và Nhân tộc làm chủ thể, lan rộng khắp Hồng Hoang.

Thực tế mà nói, nếu các tộc quần khác có thể chấp nhận Nhân tộc trở thành chí cường, thì có thể không bị liên lụy vào đây.

Đương nhiên, là loại vô vị.

Chứ không phải nói rằng nhất định phải giúp Nhân tộc trở thành thế lực chí cường của thiên địa.

Nếu vậy, họ sẽ cần phải giúp.

Và sự giúp đỡ này, thực tế cũng là bị cuốn vào vòng thị phi, cũng tức là bị buộc phải cuốn vào Hồng Hoang lượng kiếp.

Những chuyện này, đều là lựa chọn tự chủ.

Đương nhiên, Nhân tộc và Thiên Đình là ngoại lệ, hai bên này chắc chắn sẽ xảy ra xung đột.

Bởi vì Nhân tộc, chính là muốn lật đổ sự thống trị của Thiên Đình! … Nam Hoang chi Nam, Nam Thiên Cung.

Thiên Hoàng Toại Nhân thị, hai mắt vô cùng đục ngầu.

Lúc này y đang rơi vào trạng thái tự hoài nghi.

Đã bao giờ, Toại Nhân thị từng hứa với Thiên Đế Đế Tuấn rằng: chỉ cần Thiên Đình do Đế Tuấn làm Thiên Đế, chỉ cần Nữ Oa còn ở trong Thiên Đình, Nhân tộc tuyệt đối sẽ không phản Thiên Đình.

Nhưng không ngờ, nay lại vẫn phản Thiên Đình.

Như vậy, thực tế là đẩy Toại Nhân thị vào chỗ bất nghĩa, cũng đẩy Nữ Oa vào cảnh lưỡng nan.

Đối với Toại Nhân thị mà nói, những lời mình đã từng tự mình hứa hẹn, nay lại bị đối phương coi như rắm, trực tiếp tấn công Thiên Đình.

Mặc dù Thiên Đế chưa từng tìm y để trách móc, nhưng trong lòng y vẫn dâng lên lòng tự trách.

Y rất day dứt, một mặt muốn ngăn cản Hiên Viên phạt thiên.

Bởi vì hành động này của Hiên Viên, không nghi ngờ gì là đã bội phản lời hứa năm xưa của Toại Nhân thị.

Khi xưa, chính vì y đã hứa hẹn, Nhân tộc mới có thể hoàn toàn trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, được vị trí Nhân Hoàng Hồng Hoang, nắm giữ mọi việc ở Nhân giới.

Thế nhưng ngày nay, lại vẫn xuất hiện tình huống này.

Chương 367

Một mặt y cũng không muốn ngăn cản Hiên Viên, vì đây thật sự là một thời cơ ngàn năm có một để Nhân tộc leo lên đỉnh cao.

Nếu bỏ lỡ lần này, còn không biết lần sau thời cơ lại phải chờ bao nhiêu năm nữa.

Vì thế, Toại Nhân thị một đêm bạc đầu.

Là loại bạc đầu thật sự.

Hình tượng trước đây chỉ là để phù hợp với việc mình là một Nhân Hoàng đã về hưu, nên mới tạo ra hình ảnh một lão giả.

Nhưng bây giờ, thì bản thể đã trở thành một lão giả… Hơn nữa, Đạo của y còn đang không ngừng tan rã.

Điều này là do y rơi vào tình trạng phủ định nhận thức bản thân một cách mạnh mẽ.

Từ mọi phương diện phủ định chính mình, từ đó khiến Đạo của bản thân cũng rơi vào sự tự hoài nghi mạnh mẽ dẫn đến tan rã… Đối với tất cả những điều này, không ai biết.

Lúc này Nhân tộc, tất cả đều dốc sức vào cuộc đối chiến Nhân tộc và Thiên Đình, ngay cả Thiên Hoàng tiền nhiệm, Địa Hoàng Thần Nông thị, cũng đều tham gia vào trận chiến.

Thần Nông bản thảo kinh, trong đại Đạo Sinh Mệnh, Thần Nông thị cũng là một bậc kiệt xuất.

"Vì sao, vì sao!" Toại Nhân thị không ngừng gầm lên khẽ khàng, Đạo vận trong cơ thể dần dần tiêu tán tan rã. … Vực Ngoại Ma Vực.

"Kiệt kiệt kiệt kiệt…" Ma Tổ La Hầu nhìn tất cả những gì đang

xảy ra trong Hồng Hoang, lập tức sắc mặt vui mừng khôn xiết.

Y đã cảm nhận rõ rệt tất cả những gì đang diễn ra trong Hồng Hoang.

Đại chiến Thiên Đình và Nhân tộc.

"Thời khắc tinh túy như vậy, làm sao có thể thiếu ta chứ…" La Hầu cười nhe răng, sau đó mạnh mẽ vung tay, dẫn theo không biết bao nhiêu người trong Ma môn. … Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân hai mắt lóe lên một tia hận ý, có chút vui vẻ cười nói: "Thiên Đình à Thiên Đình…" "Lần này, xem ngươi làm sao tránh khỏi…" Y nhớ đến chuyện cũ mình bị Đế Tuấn trấn áp trong Hỗn Độn vô biên, lập tức hừ lạnh một tiếng, rồi mở miệng nói: "Phàm đệ tử Tiên môn, đương nhiên phải vô điều kiện ủng hộ Nhân tộc, giúp Nhân tộc thắng trận này!" Ông!

Lời nói này, tức thì thông qua thủ đoạn vô thượng, truyền đến trong đầu tất cả đệ tử Tiên môn.

Đương nhiên, trong số những đệ tử Tiên môn này, đại đa số đều là sinh linh Nhân tộc, chỉ có rất ít là sinh linh của các chủng tộc khác.

Vì vậy, thực tế có rất ít đệ tử không tham chiến.

Và bây giờ, những người này cũng đều nhanh chóng chạy đến chiến trường, ý đồ tham gia thiên nhân chi chiến. … Cùng lúc đó, Phật môn cũng vậy.

Dưới Bất Chu Sơn, Nhân, Xiển, Tiệt Tam môn cùng đứng, tề tựu một chỗ, chờ đợi Nhân tộc đến.

Chỉ cần Nhân tộc vừa đến, thì họ sẽ trực tiếp gia nhập Nhân tộc, giúp Nhân tộc một phần sức lực.

Không lâu sau đó, đại quân Nhân tộc đến, đó là đội ngũ do Nhân

Hoàng Hiên Viên đích thân dẫn dắt.

Đại quân Nhân tộc được chia làm hai phần.

Trong đó, đại đa số đại quân đều đến dưới Bất Chu Sơn, chính là để tấn công Thiên Đình.

Còn một số ít đại quân, thì đi về phía Đông Hoang, muốn giúp Long tộc cản chân Yêu tộc Đông Hoang, đồng thời, cũng là để giúp chính mình, tránh bị Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp đánh úp từ sườn.

Và đạo đại quân đó, do Thạch Hạo thị, một trong Thập Thất Hiền Vương thượng cổ của Nhân tộc, dẫn dắt.

Thạch Hạo thị, trong trận chiến này, chính là muốn một trận chiến với Đông Hoàng Thái Nhất!

Để tranh giành danh hiệu ai mới là Chiến Thần số một của Hồng Hoang!

Trước đây là Đông Hoàng Thái Nhất!

Mà sau trận chiến này, thì chưa biết chừng!

Chiến lực của Thạch Hạo thị tuyệt đối không thể xem thường, nếu ai dám coi thường kẻ này, thì chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn!

Bốn biển Long tộc cũng chia binh bốn đường, từ các nơi bắt đầu bao vây Vu tộc và Địa Phủ.

Mục tiêu của họ rất rõ ràng, và vị trí cũng tương đối gần.

Đó chính là song quản tề hạ, đồng thời công chiếm Địa Phủ và Vu tộc.

Đương nhiên, Long tộc cũng biết, mình không phải chủ lực, chỉ dùng để san sẻ áp lực cho Nhân tộc.

Chủ lực thực sự vẫn là Nhân tộc đang tác chiến với Thiên Đình ở Bất Chu Sơn. … Trong Thiên Đình.

"Khải bẩm Bệ hạ, Thiên Đình đã điểm quân số, sẵn sàng tác chiến." Thập Đại Yêu Soái phụ trách binh mã Thiên Đình, tề tề xuất liệt, hướng Thiên Đế Đế Tuấn bái lạy.

Lần này, Thiên Đình do Đế Tuấn đích thân trấn giữ.

Còn Đông Hoàng Thái Nhất thì đã đến Đông Hoang, thống suất Yêu quốc Đông Hoang thề quyết tử chiến với Nhân tộc!

Vùng đất Đông Hoang không thể để mất.

Một khi mất đi, nếu Nhân tộc chia binh cùng Long tộc giáp kích Địa Phủ, thì lúc đó Thiên Đình sẽ tương đối bị động.

Mà hiện tại thế lực Nhân tộc, là mạnh nhất.

Chỉ là về chiến lực đỉnh cao, còn có một số khoảng cách không biết bao nhiêu với Thiên Đình.

"Xuất phát!

Đến ngoài Nam Thiên Môn, trên đỉnh Bất Chu Sơn, tiêu diệt bè lũ Nhân tộc phản loạn!" Uy thế của Thiên Đế Đế Tuấn không thể ngăn cản, vô biên đế uy cuồn cuộn đổ xuống, như uy thế của thiên địa, muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trên thế gian.

"Cẩn tuân mệnh Bệ hạ!" Lập tức, Thập Đại Yêu Soái đều nở nụ cười.

Cuối cùng, có thể đánh giết bè lũ Nhân tộc phản loạn này!

Và lúc này, gần như tất cả tiên thần trên Thiên Đình đều lộ vẻ vui mừng.

Nhân tộc tác oai tác phúc đã không phải một hai ngày.

Duy chỉ có Phục Hy và Nữ Oa, hai người lộ vẻ khó xử.

Nữ Oa trong lòng do dự không quyết, không biết mình có nên ra tay giúp Nhân tộc, hay nên ra tay giúp Yêu tộc.

Hay là nói, cả hai đều không giúp… Nhưng trong cảnh tượng này, nếu cả hai đều không giúp, thì về cơ bản tương đương với việc đắc tội cả hai bên.

Còn Phục Hy, cũng vì chuyện của Nữ Oa, nên y cũng cảm thấy khó chịu vì Nữ Oa.

Thiên Đế Đế Tuấn vừa nhìn đã thấy Nữ Oa và Phục Hy đứng ở hàng đầu, lập tức mở miệng nói: "Nữ Oa, Phục Hy, nếu hai người trong lòng không muốn, thì không cần tham gia trận chiến này, cứ nghỉ ngơi cho tốt là được." Nữ Oa nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia giải thoát, lập tức nở nụ cười, hướng Đế Tuấn cúi mình hành lễ, nói: "Đa tạ Bệ hạ." Còn Phục Hy thì quay đầu, sắc mặt kiên nghị nói: "Bệ hạ, ngô nguyện ra trận!" Vì Nữ Oa đã giải quyết được nỗi lo hậu sự này, thì y cũng có thể an tâm chinh chiến cho Thiên Đình.

Y không giống Nữ Oa, Nhân tộc đâu phải do y tạo ra.

Thực tế, ban đầu bảo vệ Nhân tộc cũng là vì Nữ Oa, nay cũng vì Nữ Oa mà dao động.

Vì vậy, khi chuyện của Nữ Oa được giải quyết, chuyện này cũng trở nên đơn giản hơn.

Ánh mắt Thiên Đế Đế Tuấn lộ ra một tia tán thưởng, gật đầu, cười nói: "Nếu đã vậy, thì cùng nhau chinh chiến một lần nữa đi!" Nữ Oa và Phục Hy, vốn dĩ không có ý định để họ tham gia trận chiến này.

Mà giờ đây, Phục Hy lại tham gia vào trận chiến này, đây không nghi ngờ gì là một chuyện vui mừng ngoài sức tưởng tượng. … Bất Chu Sơn.

“Chư vị đạo hữu, lời nhàn tản không nói nữa, trận chiến này, chúng ta cũng sẽ giúp Nhân tộc.” Lão Tử khẽ mỉm cười, hướng Nhân Hoàng Hiên Viên cười nói.

Lúc này, Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng lần lượt đứng ở hai bên y, tương hỗ gật đầu, ý nói lời của Lão Tử là chính xác.

Cảnh tượng này, lọt vào mắt Nhân Hoàng Hiên Viên, cũng lọt vào mắt Thiên Đế Đế Tuấn.

“Đa tạ Tam vị đạo hữu.” Hiên Viên hướng Tam Thanh gật đầu, khẽ mỉm cười.

Đối với sự giúp đỡ của Lão Tử, y không hề bất ngờ.

Bởi vì lợi ích của Nhân tộc và lợi ích của Lão Tử tương thông, nên Lão Tử nhất định sẽ ra tay giúp Nhân tộc.

Điều này là không cần nghi ngờ.

Chỉ là, y không ngờ, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng sẽ đến giúp y. … “Thái Thượng, Thông Thiên, Nguyên Thủy.” Đột nhiên, thân ảnh Đế Tuấn xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Y lạnh lùng nhìn ba vị đạo hữu từng cùng nhau giúp đỡ nhau đi trên con đường này.

Giờ đây, lại vì lợi ích mà đứng ở phía đối lập với y, điều này không thể không nói là một sự châm biếm lớn lao.

Thái Thượng sắc mặt không đổi, khẽ cúi đầu, chắp tay hành lễ nói: “Bệ hạ.” Y hổi lòng không thẹn, ngày nay việc này nhất định phải đứng trên lập trường của Nhân tộc.

“Bệ hạ.” Thông Thiên cũng cúi đầu chắp tay hành lễ.

Trong lòng Thông Thiên lại có chút hổ thẹn, khó mà gặp người.

Đây là chút lòng tự trách đối với sự chiếu cố trước đây của Thiên

Đế Đế Tuấn.

"Hừ!" Nguyên Thủy lại hừ lạnh một tiếng, không nói một lời nào.

Kẻ Đế Tuấn đáng chết này, cho đến bây giờ, lại vẫn gọi Thông Thiên mà bỏ qua y!

Điểm này, không nghi ngờ gì là khiến Nguyên Thủy không thể chấp nhận.

Ngay từ đầu, Đế Tuấn đã luôn coi thường y, cho rằng Thông Thiên mạnh hơn y.

Vì vậy, ngày hôm nay khi có cơ hội trả thù, y lập tức trở mặt.

Đối mặt với phản ứng của Tam Thanh, Đế Tuấn khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một tia cười.

Đối với phản ứng của Tam Thanh, y đều đã đoán được, chỉ là vẫn cho rằng Nguyên Thủy sẽ không quá đáng đến mức này.

Nhưng không ngờ, Nguyên Thủy lại trực tiếp xé toạc hoàn toàn lớp mặt nạ giữa họ.

Nếu đã như vậy, thì không còn gì để nói về tình cảm nữa.

Và lúc này, đệ tử Tiên môn cũng đều nhanh chóng đến.

Một luồng tiên khí phiêu diêu mà rơi, thì ra Tiên Tổ Hồng Quân đã xuất hiện trước mặt mọi người.

"Hồng Quân!" Khi nhìn thấy Hồng Quân, lập tức, tất cả các Hỗn Nguyên trong Thiên Đình, sắc mặt đều đại biến.

"Hồng Quân!

Ngươi lại còn dám xuất hiện trước mặt bọn ta!" Phục Hy lại không chịu nổi, bước tới trực tiếp quát mắng.

Chỉ chờ một tiếng lệnh, y sẽ lập tức ra tay tiêu diệt Hồng Quân!

Y tuy chưa chắc có thể đánh giết Hồng Quân, nhưng trong số những người này chẳng lẽ không có ai có thể giết được Hồng Quân sao?

Hồng Quân có mạnh đến mấy, cũng không địch lại nhiều cường giả như vậy ở đây!

Vì vậy, Phục Hy không hề sợ Hồng Quân.

"Chuyện của bản tọa, há cần phải giải thích với các tiểu bối như các ngươi?" Hồng Quân khinh thường liếc nhìn Phục Hy, không hề coi đối phương là chuyện gì.

Đối với y mà nói, kẻ trước mặt này, chẳng qua chỉ là một tiểu bối mà thôi, hơn nữa thực lực không đủ, không thể tạo nên sóng gió gì lớn.

"Nhân Hoàng, ta đến giúp ngươi một tay." Hồng Quân lập tức quay người nhìn Nhân Hoàng Hiên Viên, khẽ mỉm cười, thản nhiên nói.

"Ngươi!" Phục Hy nghe vậy đại nộ, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: "Lát nữa sẽ cho ngươi biết tay!" "A a…" Hồng Quân cười lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ầm!

Một trận khí thế cường liệt xông thẳng lên trời, uy thế vô biên điên cuồng đổ xuống.

Ông!

Như một vị Đế Vương vô thượng nổi giận, khí thế khủng bố vô tận không chút kiêng dè quét qua tất cả sinh linh có mặt.

Mọi người đều nhìn sang, thì thấy Đế Tuấn sắc mặt đầy giận dữ.

Cổ nhân có câu, thất phu nhất nộ, huyết tiên tam xích.

Thiên tử nhất nộ, phục thi bách vạn!

Mà Thiên Đế nhất nộ, lại không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết!

"Hít… thật đáng sợ!" "Khí tức thật khủng bố!" "Tu vi Thiên Đế lại tinh tiến không ít!" "Xong rồi, Nhân Hoàng nhất định không lợi hại bằng Thiên Đế, vậy chúng ta hôm nay chẳng phải đều phải chôn thân tại đây sao?!" Lập tức, sắc mặt những người này điên cuồng biến đổi, vô tận khí tức quét qua từng cảnh tượng.

Hình thành một sự tương phản rõ rệt.

Uy thế của Thiên Đế, khủng bố đến nhường này!

"Tu vi Bệ hạ quán tuyệt Hồng Hoang, Nhân tộc nhỏ bé, lại dám phản loạn!

Đơn giản là tìm chết!" "Ha ha, lần này Nhân tộc chết chắc rồi!" "Nhân tộc hôm nay tất sẽ hoàn toàn thần phục Thiên Đình!" Còn những người trong Thiên Đình, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Đây chính là ưu thế mà tu vi mạnh mẽ có thể mang lại cho họ.

Biết Thiên Đế thần uy cái thế, không ai có thể sánh kịp, sức mạnh vô cùng cường đại này, tức thì sẽ hóa thành sự tự tin to lớn tràn ngập trong lòng mỗi tiên thần Thiên Đình!

Và đây, chính là hiệu quả mà Đế Tuấn muốn đạt được!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chương 368

Sắc mặt Đế Tuấn lạnh nhạt, khí thế toàn thân tức thì phóng ra, giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp thiên địa.

"Tiêu diệt bè lũ Nhân tộc phản loạn, trả lại Hồng Hoang một sự thanh tịnh!" "Tiêu diệt phản loạn!" "Tiêu diệt phản loạn!" Vô số tiên thần đồng thanh hò hét, trong lòng tràn đầy sát phạt chi ý cường liệt vô cùng.

Liên quân Nhân tộc, đối chọi với các tiên thần phía trên, từ khí thế đã không nghi ngờ gì là thua kém một bậc.

Lại thêm sự chênh lệch địa lý mang lại, dẫn đến yếu thế hơn một chút.

Nhân Hoàng Hiên Viên thấy vậy, lập tức gầm lên một tiếng giận dữ.

"Các tráng sĩ Nhân tộc, theo Trẫm quét sạch Thiên Đình, phạt thiên hoàn chính!" Hiên Viên một tiếng gầm giận, vang vọng khắp đại quân Nhân tộc.

"Phạt thiên!" "Phạt thiên!" "Phạt thiên!" Khí thế các cường giả Nhân tộc từng tiếng từng tiếng vang lên, từng trận âm thanh cường liệt chấn động trời đất.

Như muốn so tài với những tiên thần cao cao tại thượng kia.

Và khoảnh khắc tiếp theo.

Ầm!

Ầm!

Trong hai phe trận doanh, tất cả đều bùng nổ tu vi mạnh mẽ của

chính mình!

Từng trận Đạo vận khủng bố đến cực điểm từ trên từ dưới giao thoa, va chạm với nhau!

Phát ra từng trận âm thanh va chạm cường liệt!

Đây gần như là sự va chạm mang tính vật chất!

Đây là trường khí mạnh mẽ do sự va chạm mang tính vật chất của khí thế huyễn hóa ra!

Ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cả thiên địa bùng nổ một trận ánh sáng chói lọi vô cùng!

Từng loại thần thông cường đại vô cùng, điên cuồng bắn phá lẫn nhau.

Vô số loại Đạo vận tranh nhau tỏa sáng, hướng thế giới này triển hiện ánh sáng mạnh mẽ của mình!

Ầm ầm ầm!

Đợt đối oanh thần thông Đạo vận trực tiếp cứng đối cứng này, đã xé toạc cả thương khung!

Nam Thiên Môn trên Thiên Đình tại Bất Chu Sơn bị oanh tan tành, ba mươi sáu tầng trời trên không trung thậm chí còn ẩn ẩn dao động, nghiêng ngả.

Từ đó có thể thấy, đợt đối chiến này, lực sát thương khủng bố đến nhường nào!

Khí tức vô cùng vô tận, điên cuồng dũng hiện.

Trong Thái Cổ Tinh Không, từng đạo tinh quang rơi xuống.

Bao phủ cả một phía Bất Chu Sơn, hoàn toàn bao trùm chiến

trường này.

Và trong Thiên Đình và Nhân tộc, chỉ riêng đợt đối chiến này, đã có không biết bao nhiêu vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn lạc!

Không nghi ngờ gì, tất cả những điều này đều là chuyện khủng bố.

"Chết đi!" "Các ngươi, Nhân tộc đáng chết!" "Xưa kia, chúng ta không ra tay với các ngươi, thậm chí Bệ hạ còn đích thân ngăn cản chư thần thánh khắp trời, tránh Nhân tộc bị các thần thánh khác thôn phệ phân chia!

Thế nhưng, nay lại đổi lấy một Nhân tộc vong ân bội nghĩa như bạch nhãn lang!" "Nhân tộc đáng chết, bạch nhãn lang!

Lang tâm cẩu phế!" "Ngươi con khỉ đáng chết, Nhân tộc đáng chết, ngươi mắng Long tộc chúng ta sao?!" "Đúng vậy!

Lại còn mắng Cẩu tộc chúng ta!" Các tiên thần Thiên Đình, vừa giao chiến với Nhân tộc, vừa điên cuồng mắng chửi, hy vọng có thể thông qua thủ đoạn này để khiến Nhân tộc trong lòng có chút hổ thẹn.

Thế nhưng, những người Nhân tộc này đã sớm bị Hiên Viên ảnh hưởng, tất cả đều là những kẻ hiếu chiến, nên tất cả đều một lòng muốn tiêu diệt Thiên Đình, tự mình leo lên vị trí Thiên Đình đó!

Dù sao so với cái gọi là lương tâm và ân đức, rõ ràng, Nhân tộc đứng ở vị trí cao nhất mới là quan trọng nhất!

Bất cứ thứ gì, cũng không quan trọng bằng việc để Nhân tộc đứng trên đỉnh Hồng Hoang!

Tuy nói Nhân tộc quả thật nợ Đế Tuấn ân tình… nhưng thì sao chứ?

Dù bị thiên phu sở chỉ, cũng nhất định phải leo lên vị trí cao nhất,

để Hồng Hoang từ nay về sau lấy Nhân tộc làm tôn!

Còn về Đế Tuấn?

Dù sao cũng không thể thật sự tiêu diệt đối phương hoàn toàn, chờ sau trận chiến này kết thúc, rồi đến tạ tội với Đế Tuấn là được!

Hoặc có lẽ điều đó cũng không quan trọng, bởi vì sau trận chiến này, giữa họ thật sự sẽ không thể hòa giải được nữa, đó là thù địch sinh tử thực sự.

Dù sao, theo quan điểm của Thiên Đình, Nhân tộc đây là phản bội, là vong ân phụ nghĩa.

Chứ không phải như Vu tộc trước đây, thương lượng một trận định càn khôn.

Đây là hai chuyện khác nhau.

Về sau còn có thể dùng lễ đối đãi, về trước thì chỉ có thể dùng nắm đấm mà đáp trả.

Ầm ầm ầm!

Lần này, chính là Hiên Viên tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, một kiếm quét ra, vô số Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều tránh né, không dám cứng rắn đón đỡ.

Cuối cùng, một kiếm này chém vào Bất Chu Sơn.

Phát ra một tiếng chấn động trời đất!

Kiếm này, nhanh chóng xuyên qua Bất Chu Sơn cao ngất, thẳng tắp nhập vào mây xanh.

Đúng vậy!

Xuyên thủng Bất Chu Sơn!

Bất Chu Sơn khổng lồ vô cùng, trong khoảnh khắc đó đã bị Nhân

Hoàng Hiên Viên một kiếm chém đi một tầng.

Nhưng may mắn là tốc độ cực nhanh, nên trụ cột chống đỡ thiên địa này cũng không có chuyện gì.

Chỉ là so với khối nguyên vẹn trước đây, bây giờ hiển nhiên yếu hơn, dễ vỡ hơn mà thôi.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không quan tâm điểm này, họ chỉ quan tâm một điểm.

Đó chính là, thắng thua của trận chiến này!

"Cũng không tệ, nhưng vẫn chưa đủ…" Khóe miệng Đế Tuấn khẽ nhếch lên, nở một nụ cười, rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

"Xa xa không đủ!" Nói xong, y vung tay, một thanh Thiên Đế Kiếm xuất hiện trong tay y.

Ầm!

Uy thế của Thiên Đế Kiếm kinh hoàng bùng nổ, phá tan mọi xiềng xích.

Từng luồng khí tức cường đại khiến người ta kinh hãi xuất hiện trước mặt mọi người.

Hiên Viên thấy vậy, lòng mừng rỡ, trong mắt lóe lên một tia vui vẻ, cười lớn nghênh đón: "Ha ha ha ha… Nếu Thiên Đế cũng biết chơi kiếm, vậy hãy để đối phương xem, thế nào mới là kiếm đạo chân chính!" … Ngoài cuộc ác chiến ở Bất Chu Sơn, trong Hồng Hoang lúc này vẫn còn ba chiến trường lớn, vô số chiến trường nhỏ.

Khắp Hồng Hoang, nơi nào cũng tràn ngập chiến trường khói lửa!

Vô tận sinh linh Hồng Hoang, tu vi cao đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu vi thấp đến Kim Tiên, lúc này tất cả đều lớn nhỏ tham gia vào chiến tranh!

Vô số oán khí từ thần hồn tử vong, lúc này đều được giải phóng!

Từng đám kiếp vân không trung dâng lên, làm dày thêm vô tận kiếp vân trên bầu trời Hồng Hoang. … Nam Cực Chi Địa.

"Khốn kiếp, chẳng lẽ chúng ta cứ bị khóa chặt ở đây không thể làm gì sao?!" Một con Phượng Hoàng không cam lòng, đứng ra truy vấn.

"Nếu không thì còn có thể làm gì?" Một con Phượng Hoàng khác hỏi ngược lại.

Hiện nay Phượng Hoàng tộc, hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên duy nhất cũng đã bị Nhân tộc chém giết trước đó.

À… là tự vẫn mà chết.

Cũng là bị ép chết.

Mà bây giờ thì sao?

Họ chỉ còn lại một số tộc nhân ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không phải.

Lại còn phải đối mặt với hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trấn thủ trên không… Có thể nói, đây là Nhân tộc để ngăn ngừa Phượng Hoàng tộc dùng âm mưu quỷ kế nào đó cứu Kim Bằng và Khổng Tuyên trước đó, hoặc là nói họ căn bản không chết hẳn.

Ngay từ đầu, Nhân tộc đã tính toán xấu nhất, nên mới để hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này tọa trấn ở đây.

Một khi có bất kỳ tình huống bất thường nào xảy ra, thì sẽ trực tiếp ra tay hủy diệt Phượng Hoàng tộc.

"Đúng vậy, bây giờ chúng ta còn có thể làm gì!?" "Các quân, hãy tu luyện cho tốt đi!" "Chỉ cần thực lực đủ mạnh, thì mọi thứ cũng sẽ có!" Một đám tộc nhân Phượng Hoàng tộc, nhao nhao tranh cãi.

Dù sao cũng không ai tin Phượng Hoàng tộc có thể gây ra mối đe dọa nào cho Nhân tộc.

Dù sao, họ thật sự không dám đánh cược.

Một khi mạo hiểm đánh cược, chỉ sẽ là chôn vùi sinh mệnh của Phượng Hoàng tộc!

"Các ngươi đều đang nghĩ gì vậy!?" Kẻ tộc nhân Phượng Hoàng kia, vẻ mặt kinh ngạc nhìn những người kia.

"Không phải ngươi muốn làm gì đó với Nhân tộc sao?!" "Đúng vậy, chúng ta chẳng qua chỉ là thuận theo lời ngươi nói mà thôi!" Lập tức, có tộc nhân Phượng Hoàng không hiểu nhìn đối phương, tức giận nói.

"Vì sao cứ phải để Phượng Hoàng tộc ra trận chứ?" Tên tộc nhân Phượng Hoàng kia khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi.

Sau đó, y lại dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người nói: "Ở Nam Cực chi địa này còn có một vị tồn tại tuyệt đỉnh đó…" "Cái gì?!" "Ngươi là nói Chu Tước, một trong Tứ Linh Thiên Chi?" "Thánh thú Chu Tước?!

Đó là Thánh thú đó!

Làm sao người ta có thể nghe lệnh chúng ta!" Lập tức, những lời này như vỡ òa, bùng nổ trong lòng các tộc nhân Phượng Hoàng.

Muốn để Chu Tước phục vụ cho họ?

Kẻ này điên rồi sao!

Nếu Phượng Hoàng tộc có bản lĩnh như vậy, thì làm sao có thể sa sút đến mức ngày hôm nay chứ!

Hai vị thủ lĩnh của Phượng Hoàng tộc, lại bị bức tử ngay trên địa bàn của mình!

Đây đơn giản là một chuyện không thể tưởng tượng được!

Thế nhưng, chuyện này lại xảy ra một cách khó tin như vậy!

Đây đơn giản là sự sỉ nhục lớn lao của Phượng Hoàng tộc!

Không!

Nói cho tất cả các chủng tộc mà nói, đây cũng là một sự sỉ nhục lớn lao!

Thế nhưng, chuyện này lại xảy ra trên đầu Phượng Hoàng tộc!

Suy cho cùng, chính là vì họ hiện tại quá yếu!

Phượng Hoàng tộc yếu đến mức này, lại còn muốn đi khống chế Chu Tước?!

Đó là Tứ Linh Thiên Chi đó!

Bất tử bất diệt, thực lực mạnh mẽ vô cùng, trong cả Hồng Hoang cũng coi như là Tứ Linh Thiên Chi có danh tiếng!

"Đúng!" "Chính là Chu Tước!" Kẻ này lại một lần nữa khẳng định, sau đó khóe miệng nhếch lên một đường cong quỷ dị vô cùng, cười quỷ dị, nói: "Chuyện này cứ giao cho ta đi!" "Ngươi?!" "Hừ…" "Khặc khặc!" "Ngươi dựa vào cái gì?!" Những người này đối với kẻ tiểu tử nói khoác lác trước mặt, ai nấy đều khinh thường.

Cho rằng kẻ này căn bản không thể làm được điều đó.

"Nếu các ngươi không tin ta, thì thôi, chuyện này cũng không nhắc đến nữa, các ngươi cứ xem Nhân tộc sống yên ổn đi, đến lúc đó chờ họ đánh xong trận chiến này trở về tiêu diệt chúng ta." Tên nam tử kia trong mắt lóe lên một tia khinh thường, thản nhiên nói.

Y vốn dĩ còn cho rằng những tộc nhân Phượng Hoàng này không cam lòng.

Nhưng không ngờ những kẻ này lại nhát gan đến thế.

Xem ra, từ sau khi các tinh anh của Phượng Hoàng tộc tử vong năm đó, vẫn chưa thoát khỏi cú sốc của trận chiến đó!

Ít nhất, cho đến hiện tại, những người này đều không mạnh mẽ là bao.

Lời này vừa thốt ra, lập tức tất cả tộc nhân Phượng Hoàng đều ngây người tại chỗ.

Phải rồi, trước khi xuất chinh, Nhân tộc cố ý đến bức tử cường giả Hỗn Nguyên của họ.

Khiến họ quần long vô thủ, như một bãi cát rời, muốn làm gì cũng không làm được.

Nhưng nếu đối phương thật sự trở về tiêu diệt toàn bộ Phượng Hoàng tộc… thì hậu quả… "Nhưng nếu ngươi thật sự có thể sai khiến Chu Tước đi đánh giết Nhân tộc, sau đó Nhân tộc có phát hiện là do chúng ta làm không?!" Thế là, trong số những người này, có kẻ hỏi ra một chủ đề mà họ quan tâm nhất.

"Đương nhiên là không rồi, nếu không thì làm sao có thể để Chu Tước đi làm chuyện này chứ?" Tên tộc nhân Phượng Hoàng kia trên mặt lộ ra một nụ cười, nói.

Y biết, chuyện này về cơ bản đã thành công rồi!

"Vậy được!

Nếu thật sự không bị phát hiện, ta đồng ý với quan điểm này!" "Ta cũng đồng ý!" "Ta cũng đồng ý!" Lập tức, từng con Phượng Hoàng tộc nhân đều bày tỏ thái độ.

Kẻ đưa ra kế hoạch này, đáy mắt xuất hiện một nụ cười hân hoan khôn xiết!

“Nhưng, tiền đề để thi triển điều này là, ta cần máu tươi của tất cả tộc nhân còn sống trong toàn tộc!” “Càng nhiều tộc nhân có thể cung cấp càng tốt!” Cuối cùng, kẻ này đã nói ra mục đích của mình.

Chương 369

Mà y, thực tế cũng không phải tộc nhân Phượng Hoàng chân chính.

Mà là… Ma Tổ La Hầu!

Y dùng thần thông ngụy trang siêu tuyệt của mình, đã thành công trà trộn vào nội bộ Phượng Hoàng tộc.

Đồng thời, còn khởi xướng một kế hoạch như vậy!

Mà hiện giờ, thứ y muốn đạt được đã ngày càng gần rồi! … "Ha ha ha ha…" Khi La Hầu lấy được toàn bộ máu của Phượng Hoàng tộc, trong mắt lộ ra vẻ kinh hỷ vô cùng.

Lập tức, hóa thành một đạo hồng quang, biến mất trước mặt Phượng Hoàng tộc.

Thế nhưng, những người này lại không biết, La Hầu căn bản không phải là để thật sự sai khiến Phượng Hoàng tộc gây ra bất kỳ sự trả thù nào đối với Nhân tộc.

Mà là đơn giản muốn có được máu của họ.

Từ đó tiến một bước khống chế họ!

Những máu này không phải máu bình thường, mà là tinh huyết của Phượng Hoàng tộc!

Tinh huyết cực kỳ hiếm có, có thứ này, Ma Tổ La Hầu có vô số cách để kéo tất cả những tộc nhân Phượng Hoàng tu vi chưa đạt Hỗn Nguyên vào Ma Đạo.

Đợi đến khi La Hầu biến mất khỏi đây.

Những kẻ trong Phượng Hoàng tộc này, vẫn còn chìm đắm trong

khoái cảm có thể trả thù Nhân tộc.

Ai nấy đều đang mong chờ Chu Tước xuất hiện, để chuyện trả thù Nhân tộc xảy ra.

Chỉ là, e rằng họ sẽ vĩnh viễn không đợi được đến ngày đó. … Địa Phủ U Minh Chi Địa, vùng đất lẽ ra thuộc về Vu tộc, lúc này lại bị vô số Long tộc bao vây dày đặc.

Khắp U Minh Chi Địa, nơi nào cũng tràn ngập Long tộc.

Bất kể là trên không, hay bốn phía, thậm chí cả Quy Khư Chi Địa, đều tràn ngập số lượng lớn sinh linh Long tộc.

Những Long tộc này, không chỉ có Chân Long tộc, mà còn có không ít Á Long tộc, lại còn có số lượng Hải tộc khổng lồ!

Sinh linh Hải tộc, vô cùng vô tận.

Nhưng số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể sinh ra lại ít đến đáng thương!

Vì vậy, thực tế số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn không bằng Long tộc!

Tuy nhiên, lần này, Hải tộc đã phái không ít tộc nhân đến tham gia đại chiến!

Chính là để chuyên đối phó với những người U Minh Chi Địa tu vi thấp kém!

Trong Địa Phủ U Minh, không chỉ có những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà còn có nhiều hơn nữa những nhân viên cảnh giới dưới Hỗn Nguyên.

Dù sao trong những năm này, tuy không ít kẻ tu vi đột phá, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn luôn là số ít.

“Long Vương, ngày nay vì cớ gì phạm vào Địa Phủ của ta?!” Hậu

Thổ đôi mắt đẹp nhìn Long Vương uy vũ vô cùng trước mặt, không nhịn được quát hỏi.

Đứng sau y, là Phong Đô Đại Đế Xích Vưu, Thổ Bá và Thập Điện Diêm La, cùng với hàng vạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Kẻ dưới Hỗn Nguyên, hãy đến Quỷ Vực!" Long Vương lớn tiếng quát, âm thanh vang vọng khắp Long tộc.

"Cẩn tuân chỉ lệnh Bệ hạ!" Lập tức, những người này đồng thanh hô lớn đáp.

Sau đó, những người Hải tộc này không ngừng xông thẳng vào Địa Phủ.

Hậu Thổ thấy vậy, cũng không ra lệnh ngăn cản.

Đối với họ mà nói, điều thực sự quan trọng là đám Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước mặt này.

Chỉ cần giải quyết được họ, thì những chuyện còn lại cũng dễ giải quyết!

Ngay cả khi Địa Phủ bị thanh trừng sạch sẽ, y cũng có thể khiến những nơi bị phá hủy này tức thì khôi phục lại.

Nhưng nếu trận chiến này thua, thì không còn gì để nói.

Vì vậy, điều cấp bách nhất hiện nay, là phải giải quyết Long tộc.

Long Vương tiếp tục nhìn Hậu Thổ, khẽ mỉm cười, nói: "Bên Thiên Đình cũng đã đánh nhau rồi, bên này cũng không cần nói nhiều nữa, trực tiếp chiến một trận đi!" "Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" Lập tức, những tộc nhân phía sau Long Vương đều đồng thanh gầm lên.

Từng trận tiếng gầm giận dữ, điên cuồng truyền đến, chấn động cả Địa Phủ vang lên tiếng ầm ầm.

"Thả tứ!" "Lớn mật!" "Long tộc bé nhỏ, cũng dám ở trong Địa

Phủ phóng tứ!" Lập tức, những người này từng người từng người đứng ra gầm giận.

Ông!

Từng luồng khí tức cường liệt phóng ra, Đạo vận vô biên vô tận trực tiếp xông thẳng vào Long tộc.

Ông!

Ầm!

Long tộc thấy vậy, vội vàng phóng ra đại Đạo cường liệt của mình.

Từng trận đại Đạo cường hoành khủng bố đến cực điểm xuất hiện, trấn nhiếp những kẻ trong Địa Phủ, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi.

Long tộc lại ngưng tụ toàn bộ Long tộc thành một đại Đạo!

Đại Đạo Long Chi!

Tuy là đại Đạo bẩm sinh đã tồn tại, nhưng lúc này, không nghi ngờ gì họ đã trở thành một chỉnh thể!

"Đúng ý ta." Hậu Thổ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ông!

Ầm!

Từng thần thông bay lượn khắp trời, từng Đạo vận xông thẳng lên trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền chiến đến một đoàn.

Lần này, tất cả đều hỗn chiến, không còn như trước kia là binh đối binh, tướng đối tướng, vương đối vương.

Tuy vẫn là giao chiến với nhau, nhưng thực tế những kẻ này vẫn

đối đầu với kẻ mà mình muốn đối đầu, chỉ là ngoài ra, còn có những kẻ khác điên cuồng giao chiến với nhau. … "Những kẻ này, cũng không biết có phá hủy Luân Hồi Chi Địa không…" Luân Hồi Thần Ma vẻ mặt lo lắng nhìn những kẻ đang đại chiến ở Quy Khư Chi Địa gần đó, vẻ mặt lo lắng.

Những dao động cường liệt bùng nổ ở Quy Khư Chi Địa, đã hoàn toàn lan đến Địa Phủ.

Cả Địa Phủ đều không ngừng rung chuyển, thực sự lo sợ có thể bị dư ba đó trực tiếp thổi tan.

Đây là chiến tranh giữa Long tộc và Địa Phủ mà!

"Cớ sao phải lo lắng như vậy chứ, Đạo hữu, điều này không giống ngươi chút nào…" Ma Chi Thần Ma vẻ mặt tươi cười nhìn đối phương, khẽ mỉm cười, nói.

Trong mắt y, đây chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Hơn nữa, cho dù Luân Hồi Chi Địa bị đánh nát, thì Lục Đạo Luân Hồi, hạt nhân luân hồi của Địa Phủ, cũng không dễ dàng bị tổn hại.

Và chỉ cần Lục Đạo Luân Hồi không bị tổn hại, thì thực tế những thứ khác đều có thể phục hồi chỉ bằng một cái nhấc tay.

Y không tin, những trận chiến cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này có thể làm tổn thương Lục Đạo Luân Hồi được gia trì đến trình độ như hiện nay của Hồng Hoang thiên địa!

Suy cho cùng mà nói, vẫn là Hồng Hoang quá mạnh, nên kéo theo cường độ của Lục Đạo Luân Hồi này cũng được gia cường rất lớn.

Luân Hồi Thần Ma tuy cũng biết chuyện này, nhưng lúc này trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Thực sự là uy lực khi những kẻ này ra tay quá lớn.

Ngay cả Lục Đạo Luân Hồi cũng đang khẽ run rẩy.

Chuyện này, hiện nay chỉ có y trong Địa Phủ là có thể cảm nhận được.

"Ai…" Luân Hồi Thần Ma bất lực thở dài một hơi.

Nếu không phải đã đánh cược với Ma Chi Thần Ma, mình ít nhất cũng phải ra mặt.

Nhưng chính vì tham gia vào ván cược này, nên bây giờ mới không tiện ra tay.

Nếu không, đến lúc đó ảnh hưởng đến hướng đi của đại cục, thì lúc đó khiến y giống như kẻ chơi không nổi mà ăn vạ vậy.

Còn về việc Địa Phủ sẽ phải chịu tổn thất lớn hơn vì thế?

Thì sao chứ?

Trong cả Địa Phủ, cũng chỉ có Hậu Thổ một người mới có thể khiến Luân Hồi Thần Ma có chút để tâm.

Còn ngoài Hậu Thổ ra, những kẻ khác chết thì chết.

Huống chi, đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, họ cũng không dễ dàng chết đi.

Còn Hậu Thổ, thì càng không cần nói, căn bản sẽ không tử vong.

Luân Hồi bất diệt, Hậu Thổ bất tử.

Hơn nữa, cho dù Luân Hồi bị diệt, Hậu Thổ cũng có cơ hội có thể tái xuất giang hồ!

Đây chính là điểm mạnh của Hậu Thổ!

"Cớ sao lại thở dài như vậy, Đạo hữu, đây là thắng bại, đối với chúng ta mà nói chẳng qua chỉ là phù du, bất kể thắng thua, thì có thể làm gì?" Ma Chi Thần Ma vẻ mặt cười khinh bỉ nhìn Luân Hồi Thần

Ma.

Y cho rằng đối phương đang khổ não vì thắng bại của trận đại chiến này.

Thực tế, Luân Hồi Thần Ma không phải vì chuyện này.

Mà là đang lo lắng cho sự an toàn của Lục Đạo Luân Hồi mà thôi.

"Đạo hữu không hiểu…" Luân Hồi Thần Ma lắc đầu, rồi vẻ mặt lo lắng ra tay bảo vệ Lục Đạo Luân Hồi. … "Cuối cùng cũng đại chiến rồi, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, những kẻ này, hình như có gì đó không ổn…" Diệp Hiên từ trên không trung, cúi người nhìn xuống những kẻ phía dưới, vẻ mặt nhíu mày nói.

Phía dưới.

Thiên Đình và Nhân tộc, Long tộc và Địa Phủ, chiến đấu đến một chỗ.

Bốn thế lực lớn này, từ đủ mọi phương diện điên cuồng đại chiến với nhau.

Mở ra bốn chiến trường lớn, vô số chiến trường nhỏ.

Kiếp vân Hồng Hoang đều đang điên cuồng lớn mạnh với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hơn nữa không chỉ có vậy, thậm chí còn có vô số cường giả thần thánh cũng đều lần lượt bắt đầu đứng về phe.

Có kẻ gia nhập vào Nhân tộc Hồng Hoang, còn có kẻ thì gia nhập vào Thiên Đình.

Đây chính là đứng về phe, chọn một thế lực mà mình cho rằng có khả năng chiến thắng để gia nhập.

Thực tế, cũng là để sau khi chiến thắng có thể giành được nhiều tài nguyên hơn.

Không ít các Thánh Tiên Thiên Thần Thai có giao hảo với Nhân tộc, cũng đều bắt đầu gia nhập vào Nhân tộc.

Còn Diệp Hiên không ngừng quét mắt nhìn những thế lực này trong Hồng Hoang, luôn cảm thấy có một số kẻ chưa lộ diện.

"Đúng rồi!" "La Hầu!" Lập tức, Diệp Hiên lại đặt ánh mắt lên người Ma Tổ La Hầu.

Cảnh tượng đại chiến như vậy, làm sao có thể không có bóng dáng của kẻ La Hầu này chứ?!

Điều này đặc biệt đơn giản là không bình thường!

Quả nhiên… Trong Vực Ngoại Ma Vực.

"Ha ha ha ha…" "Ha ha ha ha…" La Hầu cười lớn như điên.

Lần này y chạy đến Hồng Hoang, không chỉ bố trí cường giả Ma tộc khắp Hồng Hoang, mà còn đi đến Phượng Hoàng tộc, lấy được toàn bộ máu trong cơ thể những kẻ Phượng Hoàng tộc kia.

"Tiếp theo…" "Sẽ đến lượt các ngươi biết tay…" Khóe miệng La Hầu khẽ nhếch lên.

Sau đó, khí huyết toàn thân bừng bừng, từng trận huyết quang bùng nổ.

Từng đạo huyết quang đó, xông thẳng lên trời.

Giao thoa trên không trung, hình thành một chữ Ma khổng lồ!

Khoảnh khắc này, tức thì khiến khí tức của La Hầu trở nên quỷ dị.

Đây là điều học được từ tay Huyết Tổ Minh Hà!

Minh Hà lão tổ, trong đại Đạo Huyết Chi ở Hồng Hoang, là một tồn tại độc nhất vô nhị.

Là tồn tại mà vô số cường giả khao khát.

Là người tạo ra tộc A Tu La!

Ông!

Từng giọt tinh huyết của Phượng Hoàng tộc, điên cuồng dũng lên giữa không trung, dung hợp vào nhau, tinh huyết vốn không đồng đều tức thì ngưng tụ thành một khối máu lớn.

Khối cầu máu đó lơ lửng giữa không trung, chịu sự khống chế của đại Đạo Huyết Chi mà La Hầu tu hành. … Ầm!

Chương 370

"Kiếm này, tên là Diệt Thiên!" Hiên Viên mạnh mẽ vung một kiếm.

Ầm ầm ầm!

Một đạo kiếm khí khổng lồ vô cùng, áp đảo thiên địa, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng hướng về Thiên Đế Đế Tuấn mà đi.

Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên một tia kiêng kỵ, lập tức Thiên Đế Kiếm trong tay y hung hăng hướng về đạo kiếm khí kia.

Ầm!

Hai đạo kiếm khí cường đại oanh kích vào nhau, tạo thành một sóng âm khổng lồ vô cùng hướng về bốn phía xung kích.

Ông!

Từng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bị hai đạo kiếm khí cường đại vô cùng này hung hăng xung kích vào nhau.

Tức thì, khiến những người này điên cuồng bay ngược.

Khoảnh khắc tiếp theo.

"Mau rời khỏi đây, tránh xa tranh đấu của hai người họ!" Lập tức, Bạch Trạch điên cuồng gầm lên.

"Mau phân tán!" Khoảnh khắc này, họ cũng đã hiểu ra, thực lực của hai cường giả này đã vượt xa phạm vi dự kiến của họ.

Ngay cả dư ba do hai người giao chiến tạo ra, cũng đã không phải là thứ người thường có thể chống lại!

Không chỉ Thiên Đình khắp nơi đều đang phân tán, mà còn có vô

số thành viên Nhân tộc cũng đang điên cuồng chạy trốn khỏi đây. … "Bè lũ Nhân tộc phản loạn!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng giận dữ, Hà Đồ Lạc Thư phía sau y mạnh mẽ xuất hiện trên đỉnh đầu y.

Không ngừng xoay tròn.

Từng đạo lưu quang không ngừng buông xuống, bao bọc y lại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ông!

Một cỗ khí tức bá đạo vô song mạnh mẽ đột nhiên vọt ra.

Lần này, y khống chế sự bá đạo của mặt trời.

Ầm!

Vô cùng Đạo vận phía sau, hóa thành một mặt trời rực lửa.

Vầng mặt trời đó cao cao treo trên bầu trời.

Ông!

Vô biên vô tận ý viêm viêm của mặt trời, trong khoảnh khắc mạnh mẽ vọt ra, chiếu rọi khắp bầu trời.

"Phụ Hoàng Đạo vận hóa thân Kim Ô!" Thái tử Kim Ô thấy cảnh này, lập tức hai mắt trợn tròn, lớn tiếng quát.

"Đại huynh, chẳng bằng chúng ta cũng học…" Lập tức, Nhị Thái tử Kim Ô cũng theo đó mà nói.

"Nhị huynh nói rất đúng!" … "Nhị huynh nói rất đúng!" Từng vị Thái tử Kim Ô đang trong trận chiến ác liệt, đều đồng thanh gầm lên.

"Tốt!" Sau khi nghe được câu trả lời của các huynh đệ, lập tức Thái tử Kim Ô gật đầu, lớn tiếng quát.

Ông!…Ông!…Ông!…Ông!…Ông!

Từng vầng mặt trời từ phía sau các Thái tử Kim Ô dâng lên.

Những mặt trời phía sau những Kim Ô này xuất hiện trên bầu trời.

Ầm!

Từng trận mặt trời nóng bỏng, xuất hiện từ trên bầu trời.

Vô cùng vô tận Thái Dương Chân Hỏa che kín bầu trời!

"A!" "Nóng quá!" "Ta sắp bị thiêu chết rồi!" "Những mặt trời đáng chết này!" "Vì sao lại có nhiều mặt trời như vậy!" Lập tức, vô số Nhân tộc bị mười một vầng mặt trời này chiếu rọi mà ngã quỵ.

Còn không ít Nhân tộc ở gần, trực tiếp bị thiêu thành tro bụi!

Đây chính là điểm mạnh của những kẻ này!

Thế nhưng, điều này vẫn chưa kết thúc.

Những mặt trời cao cao treo trên bầu trời, vẫn không ngừng thiêu đốt các binh sĩ Nhân tộc.

"Không thể cứ như vậy mãi được." Trong mắt Tô Minh thị lóe lên, nhìn mười một vầng mặt trời cao cao treo trên bầu trời.

Trong lòng y lập tức đã có ý tưởng của riêng mình. .....

Đông Hoang.

"Thái Nhất!!!" Thạch Hạo Thị ánh mắt tràn đầy chiến ý, nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất đối diện, gầm lớn.

Thái Nhất sắc mặt lạnh lùng, nhìn gã trước mặt, nhàn nhạt nói: "Thạch Hạo Thị ư?

Mọi người đều nói ngươi là Nhân tộc Chiến Thần, cũng không biết là thật hay giả…" Ầm ầm!!!

Chiến ý bùng nổ trong chớp mắt, khiến thân ảnh giữa bọn họ trở nên hùng vĩ hơn!!!

Ong!!!

Thân ảnh Thái Nhất xuất hiện giữa không trung, chợt trở nên hư ảo.

Bão tố cuồng phong theo chân trời mà xuất hiện.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt sùng kính của Yêu tộc, thân ảnh Thái Nhất càng lúc càng khổng lồ, hùng vĩ!!!

Ầm!!!

Một đạo thân ảnh xuất hiện, một vầng mặt trời hiện ra sau lưng y, đạo Tam Túc Kim Ô kia xuất hiện trong vầng mặt trời ấy.

Bỗng nhiên, tất cả những điều này đều hóa thành tro tàn!!!

Ầm ầm!!!

"Thạch Hạo Thị!!!

Lại đây chiến một trận!!!" Ong~~ "Chính có ý này!!!" Thạch Hạo Thị ngửa mặt lên trời gầm giận một tiếng, tinh quang trong mắt lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, thời gian nghịch chuyển!

Không gian biến hóa!

Khí tức ngũ hành lưu chuyển!

Đại Đạo Luân Hồi hiển hóa thế gian!!

Một cỗ chiến ý vô cùng từ sau lưng gã xuất hiện, lao thẳng lên không trung!!!

"Tốt!!!" Thái Nhất vui mừng hô lớn một tiếng, y cảm nhận được sức mạnh bàng bạc trong cơ thể Thạch Hạo Thị!

Đó là chiến lực siêu cường ngang bằng với y!

Đó là tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!!

Đó là một loại chiến ý đỉnh cao!!

Một cỗ khí tức vô địch từ trên người Thạch Hạo Thị bùng nổ xuất hiện.

Khoảnh khắc kế tiếp, một đạo bảo tháp xuất hiện trên tay phải gã.

Đó là Tiên Thiên Linh Bảo Hoang Tháp!!

Sau khi Hoang Tháp xuất hiện, lập tức tỏa ra một cỗ khí tức hoang lương vô cùng.

Đó là một loại khí tức độc đoán vạn cổ!

Đó là một cảm giác cô tịch vô địch thế gian!

Ong!!!

Khoảnh khắc kế tiếp, Hoang Tháp bắt đầu khẽ run rẩy.

Dường như là vì gặp phải đối thủ siêu cường mà cảm thấy hưng phấn!!

"Đây là Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo sao?!

Điều này làm sao có thể!!!

Vì sao Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo lại có thể xuất hiện trên cùng một người?!" "Trong Hỗn Độn, Chí Cao Bất Xuất, Thời Gian Vi Tôn, Không Gian Vi Vương!!

Mà Thạch Hạo Thị lại nắm giữ Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo!!" "Điều này đơn giản là quá không thể tưởng tượng được!!!

Sao có thể như vậy?!!!

Không!

Điều này tuyệt đối không thể!" Lúc này, các sinh linh trong Yêu tộc Thiên Đình đều khó tin nhìn Thạch Hạo Thị!

Từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, chưa từng có một người

nào có thể nắm giữ cả Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo!!

Đây là một chuyện kinh khủng đến mức nào chứ!

Chuyện tuyệt đối không thể xảy ra lại thực sự đã xảy ra!!

Nếu Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo kết hợp với nhau, có thể sinh ra một loại Đại Đạo siêu cường, có thể sánh ngang với Ngũ Đại Chí Cao Đại Đạo!

Tuy thực tế vẫn không bằng Ngũ Đại Chí Cao, nhưng đã là Đại Đạo kinh khủng nhất dưới Ngũ Đại Chí Cao rồi!!

Chuyện này đơn giản là khó có thể tưởng tượng được!

Nếu Thời Không Đại Đạo bị một người nắm giữ, vậy chiến lực của người đó về sau… Đột nhiên, khi các sinh linh Hậu Thiên và Tiên Thiên Thần Thai Thánh nhìn lại Thạch Hạo Thị, ánh mắt đều tràn đầy vẻ kinh khủng.

"Là khí tức Tuế Nguyệt Trường Hà!!!" Một đạo trường hà xuất hiện trên không trung, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, khiến họ không kìm được mà hô lớn một tiếng.

"Hít… Thời Gian Đại Đạo của gã đã đạt đến trình độ này sao?!

Không được, người này nhất định phải chết tại đây!!!" Các cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều tràn đầy sát ý đối với Thạch Hạo Thị!

Và những sát ý này, thực tế cũng bắt nguồn từ nỗi sợ hãi đối với Thạch Hạo Thị!

"Ầm!!" Kim Ô Đại Đạo rực rỡ vô cùng.

Thái Dương Chân Hỏa nóng rực vô hạn cùng với vầng mặt trời hùng vĩ kia, lập tức bùng nổ.

Khiến thời không xung quanh Thạch Hạo Thị hoàn toàn vặn vẹo.

Ngay cả Tuế Nguyệt Trường Hà trên không trung cũng bị bốc hơi không biết bao nhiêu!

Đại Đạo kinh khủng này lại có thể làm bốc hơi cả Tuế Nguyệt Trường Hà!

Phải biết rằng Tuế Nguyệt Trường Hà không phải là nước!

Đó là một loại khái niệm!

Bên trong có vô số giọt nước, mỗi giọt nước đều chứa đựng một phương thế giới, một phương thời không!

"Chiến!!!" Thân ảnh Thạch Hạo Thị lóe lên, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Thái Nhất.

Ầm!!!

Một chưởng bỗng nhiên mang theo vô thượng uy lực, đánh về phía Thái Nhất.

Khóe miệng Thái Nhất khẽ cong lên, khinh thường cười một tiếng, tay trái khẽ nâng lên, Đông Hoàng Chung hoàn toàn xuất hiện trong tay y.

Đang!!!

Một tiếng chuông vang lên.

Uy thế vô biên cuồn cuộn lan ra bốn phía!

Lập tức, hất bay Thạch Hạo Thị ra ngoài!

"Đi chết đi!!!" Khoảnh khắc kế tiếp, vô số Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xông về phía Thạch Hạo Thị, muốn thừa cơ đánh chết gã tại đây.

Tuy nhiên, khoảnh khắc kế tiếp.

"Dừng tay!!!" "Tất cả cho Trẫm dừng tay!!!" Thái Nhất ngửa mặt

lên trời gầm giận một tiếng, một đạo thần thông vô biên đánh về phía các loại thần thông kia.

Ầm ầm!!!

Một tiếng nổ vang vọng khắp trời đất, khiến toàn bộ chiến trường nổi lên một trận sóng gió.

"Đông Hoàng bệ hạ!!!" "Đông Hoàng bệ hạ!!

Kẻ này không trừ, ngày sau tất thành họa hoạn ạ!!" "Đúng vậy, bệ hạ, tên này lại nắm giữ Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo!!

Đây là chuyện chưa từng có từ thuở hồng hoang!!" "Bệ hạ, chúng ta nên thừa cơ đánh giết gã, như vậy mới có thể bảo đảm ưu thế của chúng ta!!" Một số Tiên Thiên Thần Thai Thánh nghe vậy, lập tức nhìn về phía Thái Nhất.

"Yêu tộc ti tiện vô sỉ!!

Chương 371

Dám thừa loạn đánh lén đại nhân Thạch Hạo Thị!!" "Yêu tộc đáng chết!!" "Đi chết đi!!

Yêu tộc!!" "Đồ đáng chết!!" Lúc này, những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Nhân tộc cũng nhao nhao xông về phía những người trong Yêu tộc!

Ầm!!!

Một trận đại chiến bùng nổ từ đây.

Thạch Hạo Thị ánh mắt tràn đầy tán thưởng nhìn về phía Thái Nhất trên không trung, cười nói: "Không hổ là Đông Hoàng bệ hạ!

Trận chiến này, ta muốn chứng minh ta mới là Hồng Hoang Chiến Thần mạnh nhất!!" Thái Nhất nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng.

Kế đó, khẽ gật đầu nói: "Vậy thì đến đi!!!" .....

Bất Chu Sơn.

"Đại huynh, cứ thế này thì Bất Chu Sơn e rằng sẽ không chống đỡ nổi mất…" Thông Thiên vẻ mặt lo lắng nhìn Thái Thượng, cau mày nói.

Chuyện này đơn giản là quá kinh khủng.

Bất Chu Sơn là đạo tràng của bọn họ!

Nhưng giờ đây, hàng trăm nghìn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đang triển khai một trận chiến kinh thiên động địa tại đây!

Trận chiến này, hai bên hoàn toàn không nghĩ đến việc né tránh thiên địa, từng người một đều trực tiếp phát sinh đại chiến trong

Hồng Hoang!!

Nếu như bọn họ cùng nhau chạy ra ngoài, đến Hỗn Độn tác chiến thì sẽ dễ dàng hơn một chút!

Chỉ là nếu làm như vậy, những người không đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn ở lại Hồng Hoang, muốn tiến công đối phương thì không biết phải bay bao nhiêu năm!

Cho nên, dứt khoát là trực tiếp cùng với những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này, giết thẳng tới cửa.

Để giảm thiểu tổn thất không cần thiết, những kẻ này đều phân công rõ ràng.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hầu như sẽ không ra tay với những kẻ chưa đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của đối phương!

"Vô ngại, trận chiến này, thời cũng mệnh cũng… Bất Chu Sơn, sớm đã định trước phải sụp đổ…" Thái Thượng khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Trong vô cùng thời không, gần như mỗi phương thế giới Bất Chu Sơn đều bị hủy diệt!

Cho dù Bất Chu Sơn của phương thế giới này thật sự bị hủy diệt, thực tế cũng không phải là chuyện xấu.

Ngược lại, vì Bất Chu Sơn còn tồn tại, dẫn đến uy áp do Bàn Cổ để lại giữa thiên địa càng thêm nồng hậu, điều này cũng gây trở ngại cho sự phát triển của thiên địa.

Muốn đến Thiên Đình, có một số người tu vi không đủ, cộng thêm uy áp của Bất Chu Sơn ngày càng nặng nề, cho nên, muốn thông qua Nam Thiên Môn để tiến vào Thiên Đình thì cảnh giới tu vi tối thiểu cần có cũng ngày càng cao… Hiện nay Bất Chu Sơn, không phải Đại La Kim Tiên đều không thể vào được!

Không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên đều không có cách nào độc lập thông qua Bất Chu Sơn để tiến vào Thiên Đình!!

Đây chính là tai hại mà Bất Chu Sơn mang lại!

Đương nhiên, những lợi ích mà Bất Chu Sơn sở hữu tự nhiên cũng là vô số!

"Ai…" Thông Thiên nghe vậy, thở dài một tiếng.

Mặc dù hai người đang giao lưu, nhưng bọn họ cũng luôn luôn đối địch, căn bản không hề bị đối phương thừa cơ.

Thấy tình huống này, lập tức, hai người dùng hết toàn lực, không còn chút sức nào!!

Một kiếm hoặc xé rách thiên địa, một kiếm hoặc chém vỡ tinh không, một kiếm hoặc ẩn mình vào cây cỏ.

Thông Thiên kiếm này lại kiếm khác, điên cuồng vung lên trong đại chiến.

Đột nhiên, một cỗ ma khí ngút trời xuất hiện, thu hút ánh mắt của không ít người đang giao chiến.

Ầm!!

Tô Minh Thị tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Mệnh Thư, toàn thân trên dưới tỏa ra ánh sáng mãnh liệt!

Nàng lấy Túc Mệnh Đại Đạo làm bút!

Lấy Ma Chi Đại Đạo làm mực!

Trên Tiên Thiên Chí Bảo Mệnh Thư, viết xuống từng nét từng nét!

Cùng với từng nét từng nét hạ xuống, mười một vầng mặt trời treo cao trên bầu trời, lúc này lại dần dần ảm đạm đi.

"Không tốt!

Nàng ta đang câu động Túc Mệnh trong cõi hư vô!!" Kim Ô Đại Thái Tử Bá Hoàng lập tức lộ vẻ kinh khủng trên mặt, hô lớn.

"Hống!!!" "Gào!!!" Lập tức, từng Kim Ô Thái Tử ngửa mặt lên trời gầm giận.

Đạo vận toàn thân tỏa ra!

Vầng mặt trời trên không trung, lúc này dừng lại sự ảm đạm, dần dần khôi phục lại vẻ rực rỡ, sáng chói và nóng rực vô cùng như ban đầu!!

"Khốn kiếp!!" Thấy mười Kim Ô này không hề hấn gì, sắc mặt Tô Minh Thị lập tức biến đổi.

Kế đó, mái tóc bạc trắng của nàng bỗng nhiên bay vút lên trời.

Ong!!!

Trong cõi hư vô, một cỗ khí tức huyền ảo lại huyền ảo xuất hiện vô hình, rồi lại biến mất vô hình… ....Tây Hoang.

Long tộc và Vu tộc giao chiến giữa vô biên hoang dã!

Hoang vu!

Khắp nơi đều là một mảnh hoang vu!!

Nơi đây… bị đại chiến của Vu tộc và Long tộc làm cho một mảnh hoang vu!!

Tây Hoang vốn rất phồn vinh, trong chớp mắt biến thành Xích Địa ức vạn dặm!!

Vô biên vô tận linh căn bị trận chiến này phá hủy!!

Linh căn linh mạch của Tây Hoang vốn đã nông cạn vô cùng, tuy có thể mang lại lượng lớn linh khí cho thiên địa, nhưng cũng sẽ tương đối dễ bị hủy hoại!!

Một vị Đại Vu tay cầm thần cung, sừng sững trên đỉnh núi, nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân trước mặt, trong mắt tràn đầy hận ý.

Chuẩn Đề Đạo Nhân, tên này đã giết không biết bao nhiêu Đại Vu!!

"Chuẩn Đề đáng chết!!!

Ăn một mũi tên của ta!!!

A!!!" Toàn thân Hậu Nghệ cơ bắp bùng lên, bắn một mũi tên tàn nhẫn về phía Chuẩn Đề ở đằng xa.

Ong!!!

Chuẩn Đề đang giao chiến với Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, chỉ cảm thấy tim bỗng nhiên đập mạnh.

Như thể bị mãnh hổ nào đó nhìn chằm chằm, dường như bất cứ lúc nào cũng có khả năng thân vẫn đạo tiêu!!

Khoảnh khắc kế tiếp, cảm giác kinh hãi rợn người kia biến mất.

Chuẩn Đề nhìn Hậu Nghệ một cái, lập tức hiểu ra điều gì đó, nhưng lại có một nghi hoặc dâng lên trong lòng.

Đây… mũi tên đâu?!

Thôi, mặc kệ, vẫn là nên tập trung đối phó tên này trước mặt đi!!!

Một bên khác, "Sao có thể như vậy?!

Mũi tên của ta đâu?!" Hậu Nghệ vẻ mặt kinh khủng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Gã rõ ràng đã bắn ra một mũi tên!

Vẫn là loại mũi tên dốc toàn lực!!

Đó là mũi tên gã thu thập từ loại gỗ đặc biệt ở vùng Bắc Minh Băng Sơn, loại gỗ đó quanh năm ẩn chứa trong băng sơn, được băng

phách bao bọc, cực hàn cực lạnh, là mũi tên gã năm xưa cố ý chế tạo cho mười Kim Ô.

Chính là để có thể bắn giết Kim Ô trong đại chiến sau này!

Bất quá sau này, khi đối đầu với Yêu tộc, vẫn luôn không có cơ hội đối đầu mười Kim Ô, gã cũng không ra tay với đối phương.

Lần này, cũng là để đối phó Long tộc, cho nên muốn bắn rồng.

Mà Chuẩn Đề thực sự quá nguy hiểm, cho nên mới bắn về phía đối phương.

Khoảnh khắc kế tiếp, "Thôi vậy, coi như ngươi may mắn, lần này, Ngô nhất định phải giết ngươi!!!" Cơ bắp hai cánh tay Hậu Nghệ ẩn chứa sức mạnh vô cùng, bỗng nhiên nhảy lên.

Tay cầm thần cung, cơ bắp điên cuồng bành trướng.

Ong!!!

Dây cung thần cung không ngừng run rẩy, mũi tên Bắc Minh Hàn Băng cắm thẳng lên đó.

Ầm!!!

Mũi tên này, mang theo băng phách chi lực cực hàn cực mạnh lại một lần nữa bắn về phía Chuẩn Đề!

"Không tốt!" Cảm giác kia lại một lần nữa dâng lên trong lòng Chuẩn Đề, khiến y theo bản năng nhảy dựng lên.

Y lại ngẩng đầu nhìn về phía xa.

"Hít… Rốt cuộc là chuyện gì vậy…" Chỉ thấy Hậu Nghệ bên kia đang bắn tên về phía mình, nhưng lại không có bất kỳ mũi tên nào… "Đừng quá đáng!

Chuẩn Đề!!

Ngươi đang chiến đấu với Ngô!!" Sắc mặt Cường Lương lập tức biến đổi, tàn nhẫn nắm lấy cơ hội đánh một chưởng về phía Chuẩn Đề.

Phụt!!

Chuẩn Đề vì nhiều lần phân tâm, cuối cùng vẫn bị đối phương đánh trúng.

Một vệt máu tươi từ khóe miệng y chảy ra.

Bất quá cũng không phải là vết thương quá nặng.

"Sao có thể như vậy?!!!

Hôm nay, Ngô không tin nữa!!!

Ta còn không tin bắn không chết ngươi!!!" Hậu Nghệ trong mắt kinh hãi vạn phần, tàn nhẫn nhìn về phía Chuẩn Đề ở đằng xa.

Ong!!!

Ong!!!

Ong!!!

Hậu Nghệ bỗng nhiên liên tục kéo cung ba lần, ba mũi tên Bắc Minh Hàn Băng bỗng nhiên bắn về phía Chuẩn Đề.

Mà lần này, ba mũi tên đi đến giữa đường, đột nhiên biến mất!!

Trong lòng Chuẩn Đề càng lúc càng đập như trống bỏi.

Vô số nhịp tim không ngừng chuyển đổi, mức độ kinh hãi tột độ này khiến y rất khó chịu.

"Hậu Nghệ!!!" Chuẩn Đề ngửa mặt lên trời gầm giận một tiếng, trong lòng vô cùng bạo nộ.

Cái cảm giác lúc tốt lúc xấu này khiến y có chút khó chấp nhận!

Hơn nữa, còn không chỉ có như vậy.

Vẫn còn vô số cường giả đang nhìn chằm chằm y.

Mà khó chịu nhất không nghi ngờ gì chính là cung tên của Hậu Nghệ, một lần liền khiến y sở hữu cảm giác kinh khủng vô tận.

Khoảnh khắc kế tiếp, cái cảm giác kinh hãi kia biến mất.

Thời gian thoắt cái trôi qua, không lâu sau.

"Chuẩn Đề đáng chết, ta muốn giết ngươi!!!" Hậu Nghệ ngửa mặt lên trời gầm giận một tiếng, từ phía sau rút ra năm mũi tên Bắc Minh Hàn Băng còn lại, đặt chúng lên cung tên.

Khoảnh khắc kế tiếp.

Ầm!!!

Ầm!!!

Ầm!!!

Ầm!!!

Ầm!!!

Năm mũi tên Bắc Minh Hàn Băng từ tay Hậu Nghệ bắn ra, khoảnh khắc kế tiếp bùng nổ ra kinh khủng vô cùng.

Từng đạo chiến ý cường đại bao quanh năm mũi tên Bắc Minh Hàn Băng này, bắn về phía xa.

Ong!!!

Một trận cảnh báo mãnh liệt truyền đến, khiến trong lòng Chuẩn Đề lập tức kinh hãi.

Y lại nhìn mạnh về phía Hậu Nghệ, nhưng lại thấy Hậu Nghệ lại chẳng làm gì cả… "Hít… Ầm!!!" Bịch!!!

Chương 372

Cường Lương tàn nhẫn một quyền lại một quyền giáng xuống Chuẩn Đề.

Phật Môn Bất Diệt Kim Thân bị chiêu này trực tiếp đánh vỡ!

Khoảnh khắc kế tiếp, Ầm!!!

Sóng xung kích vô cùng vô tận, lao về phía toàn bộ chiến trường!

Vô số đại địa vì thế mà nứt toác!

Sắc mặt Hậu Nghệ càng lúc càng biến đổi.

"Rốt cuộc là vì cái gì?!!!" Gã không biết cảnh tượng trước mắt này rốt cuộc là vì cái gì.

Khoảnh khắc kế tiếp… .....

Bất Chu Sơn.

"Ha ha ha ha… Tô Minh Thị nho nhỏ, còn muốn làm cho mười huynh đệ ta đạo vận tắt ngấm sao?!

Nhân tộc nhỏ bé, buồn cười buồn cười!!

Nhân tộc dù mạnh cũng không thể sánh bằng thần tiên của bọn ta!!" "Thân thể thần thánh của bọn ta, há lại là Nhân tộc các ngươi có thể sánh được!!" Mười Kim Ô Thái Tử, trên mặt lộ ra nụ cười cuồng vọng.

Vừa không ngừng phóng thích mặt trời, lại còn không ngừng phóng thích các loại liệt nhật xuống phía dưới!!

Trong một thời gian, cảm giác nóng rực vô cùng lan tỏa khắp cả bầu trời!

“Kim Ô nho nhỏ, hôm nay trảm chi!!” Tô Minh Thị trên mặt lộ ra một nụ cười, nụ cười đó hiện lên vẻ tà tính cực điểm.

Tuy nhiên, lúc này trong mắt Kim Ô, đó lại chỉ là tiếng gầm của kẻ vô năng mà thôi!!

Ngoài ra, những kẻ này, lại còn không ngừng ngửa mặt lên trời gầm giận!

Từng vầng mặt trời càng thêm nóng rực.

Toàn bộ Bất Chu Sơn lúc này nghiễm nhiên giống như một vách núi bị nung chảy.

Khắp cả ngọn núi, khắp nơi đều là lửa!

Thái Dương Chân Hỏa nóng rực vô cùng!

Tựa như một quần tinh lửa, nung chảy toàn bộ Bất Chu Sơn thành một Xích Địa!

Lửa thế vẫn còn đang lan tràn.

Ngay cả Tam Thanh đạo tràng trong Bất Chu Sơn, lúc này cũng đã hóa thành tro tàn.

Còn về các môn nhân đệ tử chưa thành Hỗn Nguyên, sớm đã đi đến các tộc quần của mình lánh nạn, chứ không ở lại trong Bất Chu Sơn.

Cường như Tam Thanh đạo tràng, cấm chế để lại cũng không thể ngăn cản được Thái Dương Chân Hỏa nóng rực vô cùng này.

Tây Vương Mẫu trong Côn Lôn Sơn thấy vậy, vội vàng thi triển đạo pháp thần thông, muốn ngăn cản thế lửa lan tràn kinh khủng vô cùng này.

Thế nhưng, lại không thể ngăn cản được tất cả những điều này xảy ra!

“Nương nương, vậy phải làm sao đây?!” “Chúng ta vẫn là mau chạy đi!!

Nếu không chạy nữa, e rằng sẽ chết tại đây mất!!” Một nhóm Huyền Nữ, nhao nhao nhìn Tây Vương Mẫu trên không trung đang vội vàng ngăn cản thế lửa lan tràn, vội vàng khuyên nhủ.

Ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ đứng đầu nhóm Huyền Nữ này, lúc này cũng vẻ mặt sốt ruột, vội vàng hô lớn: “Nương nương, mau triệt thoái đi!!!” “Nương nương!!” “Nương nương!!” Chúng Huyền Nữ nhao nhao hô lớn.

Mà Tây Vương Mẫu lại lộ ra vẻ không đành lòng, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng nói: “Trận chiến này, cũng không biết bao nhiêu sinh linh sẽ gặp tai ương…” Nói xong, chính lúc nàng định rời đi.

Đột nhiên, một mũi tên băng hàn vô cùng từ bên cạnh nàng lướt qua với tốc độ cực nhanh.

Ong!!!

Chỉ là khi mũi tên bắn qua, lực băng hàn để lại, lại khiến trong không khí vốn nóng rực vô cùng xuất hiện một luồng khí tức kết băng.

Mặc dù tinh thể băng chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng điều đó cũng đủ để thấy được lực băng hàn của mũi tên này!!

Khoảnh khắc kế tiếp, lại có từng mũi tên nối tiếp nhau, tổng cộng chín mũi tên lướt qua bên cạnh nàng!!

“Hoặc có lẽ… không cần rời khỏi nơi này rồi?!” Mỹ mục Tây Vương Mẫu trợn lên, theo bản năng trong lòng liền dâng lên ý nghĩ này.

Khi quay đầu nhìn lại chiến trường, lại thấy mười mũi tên kia tựa như lưỡi hái tử thần ma, vô cùng nhanh chóng lướt qua bầu trời, thẳng tới mười Kim Ô treo cao trên không trung kia!

Ong!!

Kim Ô Đại Thái Tử Bá Hoàng đột nhiên trong lòng đập mạnh một cái, liền cảm giác được đại kinh khủng giáng lâm!

Khoảnh khắc kế tiếp.

Phụt xuy!!

Một mũi tên trực tiếp bắn xuyên qua lồng ngực gã, một đạo máu tươi đậm đặc ồ một tiếng, từ miệng gã phun ra.

Trong mắt gã tràn đầy vẻ kinh hãi vô cùng, tuy nhiên, quang mang trong mắt gã đang dần dần biến mất.

Càng lúc càng ảm đạm.

"Đại huynh!!!" "Đại huynh!!!" "Đại huynh!!!" Chín Kim Ô còn lại thấy cảnh này, nghiến răng nghiến lợi điên cuồng gầm giận.

Tuy nhiên, còn chưa kịp quá đau buồn, liền nghe thấy từng trận tiếng mũi tên xé gió truyền đến.

Đạo mũi tên kia tựa như không thể né tránh, bất luận bọn chúng chạy trốn thế nào, mũi tên vẫn luôn nhằm vào bọn chúng.

Phập phồng!!

Phập phồng!!

Từng mũi tên xuyên thấu lồng ngực bọn chúng, từng cái một bắn rụng.

Rất nhanh, lại một Kim Ô nữa rơi xuống bầu trời, rớt xuống đất.

Mười một vầng mặt trời trên không trung, lúc này cũng chỉ còn lại một vầng.

Đó chính là Thiên Đế Đế Tuấn cao cao tại thượng!!

Ngay cả vầng mặt trời vốn có, cũng bị che lấp, không thể hiển

hình ở đời!!

"Thái tử!!!" "Điện hạ Thái tử!!!" "Không!!!" Các Thiên Đình thần thánh thấy cảnh này xảy ra, lập tức trợn tròn hai mắt, nghiến răng nghiến lợi nhìn những người Nhân tộc phía dưới.

"Đây rốt cuộc là ai đã bắn mũi tên đó!!!

Ngô muốn gã nợ máu phải trả bằng máu!!!" Thiên Hậu Hi Hòa trong mắt tràn đầy cừu hận nhìn xung quanh, nàng biết những mũi tên vừa rồi không phải bắn ra từ chiến trường này.

Mà Đế Tuấn trên không trung, tuy sắc mặt biến đổi, nhưng cũng không quá để ý.

Giai đoạn hiện tại, không có chuyện gì đáng để y phân tâm.

Hơn nữa, Kim Ô dù có vẫn lạc, cuối cùng vẫn có thể phục sinh trở lại.

Cho nên, hiện tại cho dù Kim Ô vẫn lạc, thực tế cũng không tính là chuyện gì to tát!

Ít nhất, so với việc giết chết Hiên Viên trước mặt, vẫn không tính là chuyện gì to tát!!

"Kim Ô nho nhỏ, hà túc quải xỉ!" Tô Minh Thị trên mặt lộ ra một nụ cười, khẽ cười, nhẹ giọng nói.

Từ khi Vu Yêu Đại Chiến, Tô Minh Thị đã chú ý đến cung tên trong tay Hậu Nghệ.

Và đó, chính là thứ tốt để đánh giết Kim Ô.

Cộng thêm Túc Mệnh Đại Đạo của nàng che chở, lại có Mệnh Thư gia trì, lấy Ma Chi Đại Đạo làm mực, đã thành công dẫn dắt mũi tên của Hậu Nghệ.

Những mũi tên đó, chính là do nàng thao túng, bắn về phía những

Kim Ô treo trên bầu trời kia!!

"Hoa tử!!!" Hi Hòa nghe những lời của Tô Minh Thị xong, lập tức một trận lửa giận dâng lên trong lòng.

Thi triển Đại Đạo, liền xông về phía Tô Minh Thị.

Ầm!!

"Không tốt!!" Tô Minh Thị thầm hô không tốt, vội vàng hô lớn với một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bên cạnh: "Mau đến trợ ta!!!"

.....

Chính lúc hai bên hỗn chiến, Hồng Quân nhìn cảnh tượng trước mắt, tinh quang trong mắt lóe lên.

"Đế Tuấn đáng chết này, lần này bần đạo muốn xem, ngươi rốt cuộc làm sao thoát được…" Y nhìn trận chiến giữa Đế Tuấn và Hiên Viên, trong lòng biết, đây còn xa mới là thời cơ để mình ra tay.

Nhất định phải đợi Đế Tuấn thất bại hoặc Hiên Viên sắp không chống đỡ nổi, y mới ra tay đối kháng Đế Tuấn.

Hiện tại xông lên thì không nghi ngờ gì sẽ phải chịu đả kích kép từ cả Hiên Viên và Đế Tuấn.

Bất luận là Hiên Viên, hay Đế Tuấn, hiển nhiên đều coi trận chiến lần này là cơ hội để mình đột phá.

Cũng có nghĩa là, họ coi đối phương là bàn đạp.

Hô lỗ lỗ ~ Đột nhiên, một cỗ đạo vận kinh khủng đầy hối hả mà lại tràn ngập khí tức tử vong túc sát xuất hiện bên cạnh Hồng Quân.

"Tử Vong Thần Ma?!" Sắc mặt Hồng Quân biến đổi, đột nhiên kinh hãi thốt lên.

Tử Vong Thần Ma nắm giữ tử vong, mỗi lần xuất hiện đều sẽ đi kèm với tử vong!

Mà lần này, hiển nhiên, chính là trong trận chiến này.

Và tên này, lại dám trực tiếp quang minh chính đại đường hoàng xuất hiện tại đây.

"Ha ha ha ha… Tử vong như gió, thường bạn ngô thân…" Tử Vong Thần Ma ngâm xướng thi cú, trên mặt lộ ra một vẻ mặt khó tả.

Y nắm giữ tử vong đã không biết bao nhiêu năm tháng, mà nay, đến đây, chính là để tận mắt chứng kiến Nhân Hoàng hoặc Thiên Đế vẫn lạc.

Tóm lại là có người sẽ vẫn lạc!!

Bất luận thế nào, đều phải để những người này chết tại đây.

Những người này chết càng nhiều, thì y càng cường đại!!

Cho nên, thực tế những kẻ này trong mắt y, đều nên chết tại đây!!

"Ngươi muốn làm gì?!" Hồng Quân vẻ mặt kiêng kỵ nhìn Tử Vong Thần Ma trước mặt.

Tử Vong Thần Ma và Tiên Chi Thần Ma đã ký kết khế ước hỗ trợ lẫn nhau tại Tử Tiêu Cung ngày trước.

Cho nên, về lý thuyết mà nói, hai người bọn họ hiện tại được coi là đồng minh.

Chư thiên vạn vật, đều là Pháp Tắc hiển hóa, cũng tức là Đạo hiển hóa.

Vạn vật trong thiên hạ, đều không thể thoát khỏi sự bao phủ của Đạo.

"Ngô?" "Ha ha ha ha…" Tử Vong Thần Ma phát ra một tiếng cười lớn, kế đó tinh quang trong mắt lóe lên, cười nói.

"Ngô là Tử Vong Thần Ma, nắm giữ Tử Vong Đại Đạo, nơi đây

có đại chiến, Ngô vì sao không thể đến đây?" "Ít làm cái trò đó đi!!!

Tử Vong Thần Ma!!!" Hồng Quân lạnh lùng nói, kế đó nói: "Không bằng liên thủ với Ngô, cùng nhau đưa Thiên Đế lên trời, thế nào?!" Lời này vừa nói ra, trong mắt Tử Vong Thần Ma lóe lên một trận tinh quang.

Ngay sau đó khẽ gật đầu, cười lớn nói: "Ngô đến đây, chính là vì chuyện này!" Nói xong, khí tức tử vong mênh mông trên người y bắt đầu không ngừng bắn ra, năng lượng vô tận điên cuồng tuôn trào.

Ong!!!

Từng trận khí tức tử vong điên cuồng quét qua toàn bộ chiến trường.

Ầm!!

"Tử vong!!!" "Là khí tức tử vong… Tử Vong Thần Ma lại gia nhập trận chiến này!!" "Y rốt cuộc là giúp đỡ bên nào tồn tại?!" "Khốn kiếp!!

Tử vong đáng chết này!!" Khi khí tức tử vong quét tới, những người này đều hoảng sợ tột độ.

Điên cuồng chạy trốn trong chiến trường, sợ bị những khí tức tử vong kia bao phủ, điên cuồng né tránh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vô số khí tức tử vong bao phủ phía trên toàn bộ bầu trời.

Khắp chiến trường đều tràn ngập khí tức tử vong, bao phủ tất cả.

Thời gian không ngừng biến hóa, khí tức tử vong vô tận lan tràn khắp chiến trường!

"Ngươi muốn kéo tất cả mọi người ở đây vào chiến tranh sao?!" Sắc mặt Hồng Quân biến đổi, vội vàng hô lớn.

Điều này gần như là đối đầu với toàn thế giới!!

Hiển nhiên, Hồng Quân không thể làm cái chuyện ngu xuẩn như vậy nữa!!

Phải biết rằng, cứ thế này thì sớm muộn cũng sẽ bị những kẻ này hận thêm một lần nữa.

Cứ thế này thì còn ra thể thống gì nữa?

Dù sao, Hồng Quân không muốn lại bị thiên phu sở chỉ.

Bất quá, Tử Vong Thần Ma hiển nhiên là vô vị những chuyện này, tên này hoàn toàn không sợ mình lâm vào tình huống này.

"Ha ha ha ha… Các ngươi lũ kiến hôi ti tiện!!!

Đều nên thần phục dưới chân tử vong!!!" Thân ảnh Tử Vong Thần Ma xuất hiện trên không trung, Tử Vong Đại Đạo trên người hóa thành thần thông vô tận điên cuồng bắn xuống phía dưới!!

Khoảnh khắc kế tiếp, những thần thông tử vong mãnh liệt kia điên cuồng xông thẳng vào các tướng sĩ Thiên Đình!!

Ầm ầm!!!

"A!!!" "Khí tức đáng ghét quá!!!" "Đi chết đi, Tử Vong Thần Ma!!" "Tên đáng chết, lại dám cho rằng mình có thể chống lại đại quân Thiên Đình sao?!" Vô số sinh linh Thiên Đình, nhao nhao gầm giận xuống phía dưới.

Chương 373

Hết lần này đến lần khác, hết đợt này đến đợt khác.

Khoảnh khắc kế tiếp, vô số sinh linh Thiên Đình, nhao nhao thi triển thần thông vô cùng cường đại, điên cuồng trút bỏ sự bất mãn trong lòng về phía Tử Vong Thần Ma kiêu ngạo vô cùng trên không trung!!

Tử Vong Thần Ma đáng chết kia lại dám kiêu ngạo như vậy!

Ầm ầm!!!

Thần thông ngũ quang thập sắc bùng nổ ra ánh sáng vô tận, lao về phía Tử Vong Thần Ma trên không trung.

"Hít… Không tốt!!" Nhìn dòng thần thông cuồn cuộn như sông dưới kia đang lao về phía mình, Tử Vong Thần Ma sợ đến mức vội vàng xoay người, ẩn mình vào khí tức tử vong, biến mất.

"Phù… May quá…" Thân ảnh Tử Vong Thần Ma xuất hiện trong tinh không vô ngân, nhìn ánh sáng thần thông ngũ quang thập sắc bùng nổ phía dưới, y sợ đến mức mặt lộ vẻ kinh khủng.

Chuyện này, xem ra vẫn không thể quá triệu tập.

Ít nhất không thể cứ thế mà lao lên một cách mù quáng nữa… Nếu cứ lao lên nữa, e rằng thật sự sẽ phải ở lại đó mất!

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt Tử Vong Thần Ma không khỏi có chút âm trầm.

"Nếu Đại Đạo Chi Khu của Ngô còn, thì những thần thông này, nhất định không thể làm hại Ngô!!" Tử Vong Thần Ma lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Tuy nhiên… khoảnh khắc kế tiếp.

Ong!!!

Vạn thiên tinh thần một trận quang mang đại phóng!

Những tinh thần kia, dường như đã sống lại, toàn thân trên dưới tràn ngập đạo vận tinh thần Đại Đạo!

"Tử vong…" Đột nhiên, một âm thanh từ tinh không vô ngân truyền đến.

Từng đạo ánh sáng tinh thần bắn ra, hội tụ lại, tạo thành một thân ảnh.

Đó là Tinh Thần Chi Tổ!!

Đó là thủy tổ của phiến tinh không vô ngân này!!

Đây là Tinh Thần Lão Tổ!!

Khi Tinh Thần Lão Tổ xuất hiện tại đây, sắc mặt Tử Vong Thần Ma lập tức biến đổi.

"Kiến hôi ti tiện, dám phóng tứ!!!" Ong!!!

Khí tức tử vong vô biên vô tận xuất hiện!

Dường như muốn kéo toàn bộ phiến tinh không rực rỡ này vào cảnh giới tử vong vậy!

Trong vũ trụ mênh mông, vô số tinh quang bắn ra, chiếu xạ lên những khí tức tử vong vô tận kia, không ngừng triệt tiêu lẫn nhau!

Kẻ đáng chết!

Sao lại tùy tiện kéo ra một người nào đó cũng có thể giao chiến với y?!

"Muốn thoát khỏi phiến tinh không này, ngươi phải hỏi Ngô!!" Tinh Thần Lão Tổ vẻ mặt cười lớn nhìn Tử Vong Thần Ma sắc mặt

âm trầm trước mặt, trong lòng tràn đầy hào khí tráng chí!

Y đã không biết bao nhiêu năm chưa từng phô diễn thân thủ của mình!

Mà nay, chính là một thời cơ tốt để phóng thích ra!

Chỉ cần mình có thể cầm chân Tử Vong Thần Ma, đó chính là giúp Thiên Đế Đế Tuấn một đại ân!

Với thực lực của tên Tử Vong Thần Ma này, y có thể mang lại một số phiền toái cho Đế Tuấn!

Mặc dù, trước mặt đại quân Thiên Đình đông đảo, điều này không tính là gì, nhưng những người đó cũng đều phải đối phó với Nhân tộc kia!

Hơn nữa, số lượng Nhân tộc còn nhiều hơn bọn họ… Cho nên, nếu có thể dùng sức một mình, sống sờ sờ cầm chân Tử Vong Thần Ma thì đó là một chuyện tốt!

"Lũ kiến hôi như ngươi, bất quá chỉ là Thần Ma nhất niệm mà thôi, làm sao có thể sánh với Thần Ma hùng vĩ như Ngô!!!" Tử Vong Thần Ma vẻ mặt châm chọc gầm lớn.

"Tam Thiên Đại Đạo, điều điều giai khả chứng đạo, bất luận là sinh ra từ Đại Đạo bản thân, hay là sinh linh Hậu Thiên xuất hiện, cũng chỉ bất quá là một sinh linh trên con đường siêu thoát mênh mông mà thôi.

Ít nhất, Ngô hiện nay và ngươi tu vi cảnh giới ở cùng một đẳng cấp, không phải sao?" Tinh Thần Lão Tổ trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường, nhàn nhạt phản kích.

Hai người vừa đại chiến, vừa lời qua tiếng lại đả kích hủy diệt đối phương!

“Ngươi!!!” Câu nói của Tinh Thần Lão Tổ, sâu sắc đâm vào tâm linh Tử Vong Thần Ma!

Đúng vậy, trời đất ơi, mọi người rõ ràng xuất thân hoàn toàn không giống nhau!

Vì sao tên này trước mặt lại có thể đuổi kịp bước chân của mình!!

Mặc dù có thể rõ ràng cảm nhận được thực lực đối phương không bằng mình, nhưng muốn hoàn toàn đánh bại đối phương, đây cũng không phải là chuyện trong thời gian ngắn nữa.

“Hoa tử!!!” “Dù hiện tại là như vậy, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, Ngô sẽ lại sở hữu Đại Đạo Chi Khu!!!

Đến lúc đó, lũ sinh linh Hậu Thiên các ngươi cũng chỉ là một trò cười mà thôi!!!” Tử Vong Thần Ma trong mắt tràn đầy lửa giận, bạo nộ nói.

“Tam Thiên Đại Đạo, thượng thả có cao thấp chi phân!

Huống chi là nói với lũ sinh linh Hậu Thiên các ngươi!!” “Giống như Bàn Cổ, ti nắm giữ Lực Chi Đại Đạo, sừng sững trên Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma!

Mà Ngũ Đại Chí Cao Thần Ma, lại đứng chết cứng trên bọn ta!!!” “Mà Ngô Tử Vong!!!

Cũng là một trong những Thần Ma đỉnh cấp!!!

Cho dù không có Đại Đạo Chi Khu, cũng không phải là tồn tại hùng vĩ mà lũ sinh linh Hậu Thiên các ngươi có thể siêu việt!!!” “Mặc dù hiện nay trong thế giới do Bàn Cổ khai tịch, thực tế ẩn chứa sự tồn tại của Tam Thiên Đại Đạo, bất kỳ phương Đại Đạo nào cũng đều có thể chứng đạo!” “Tiện nghi cho lũ sinh linh Hậu Thiên các ngươi đồng thời… Cũng không nghi ngờ gì là để bọn ta, những Đại Đạo Thần Ma, có thể hoàn toàn thi triển ra chiến lực chân chính!!” “Chiến

đấu đi!!!

Sức mạnh tử vong!!!" Ong ong ong!

Hoa lạp lạp ~~~ Khí tức tử vong không thể né tránh từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Tất cả những kẻ đã chết trong trời đất, dường như đều sống lại từ khoảnh khắc này, dâng hiến tất cả thực lực cho Tử Vong Thần Ma vậy.

Khoảnh khắc kế tiếp, thân thể Tử Vong Thần Ma trở nên dị thường khổng lồ!!

Thân thể hùng vĩ vô cùng kia, sừng sững trong tinh không vô ngân, khẽ vươn tay một cái, liền có thể phá nát một phương vũ trụ!

Ầm ầm!!!

Tử Vong Thần Ma một quyền đánh tới trước mặt Tinh Thần Lão Tổ, tàn nhẫn đánh văng y ra ngoài.

Rắc rắc!!!

Phương không gian tinh vũ kia, không ngừng vỡ nát.

Khắp nơi đều tràn ngập khí tức tử vong ~ Những khí tức tử vong kia trong chớp mắt liền tràn vào những khe nứt không gian, ngay sau đó không ngừng lan tràn.

Rất nhanh, các tinh thần trong phiến tinh vũ này đều dần dần ảm đạm đi.

Dường như là bị Tử Vong Thần Ma kéo vào trong tử vong vậy… "Ha ha ha ha… Bất luận là chuyện gì, tất cả khởi nhân, tất cả kết quả… Bất kể là Hủy Diệt Thần Ma, hay là Bàn Cổ… Cuối cùng đều sẽ bị Ngô kéo dưới chân!!!" Sắc mặt Tử Vong Thần Ma cuồng vọng vô cùng, ha ha cười lớn nói.

Theo y thấy, mình sớm muộn cũng sẽ có thể thay thế địa vị của Hủy Diệt Thần Ma, thậm chí thay thế địa vị của Bàn Cổ, thành tựu vị trí Thần Ma cường đại nhất trong phiến Hỗn Độn này!

Hơn nữa đến lúc đó còn không chỉ có như vậy, y còn muốn siêu việt thân ảnh bạch y kia!!

Trở thành tồn tại hùng vĩ nhất trong thế giới này!!

Hoàn toàn nắm giữ phiến thế giới này!! ....

Thân ảnh bạch y như tuyết, tràn đầy cô tịch vô cùng kia.

Diệp Hiên theo thời gian ở trong thế giới này càng lâu, thực tế tuổi của hắn cũng dần dần tăng lên.

Mặc dù tuổi cơ thể không thay đổi, nhưng tuổi linh hồn đã trôi qua vô số năm.

Và hắn theo sự biến đổi của thời gian, cũng càng ngày càng cảm thấy mình có một loại ý nghĩ cao xử bất thắng hàn.

"Ai… Ở trong thế giới này lâu rồi, luôn cảm thấy mình dường như đã biến thành một lão già khó ưa vậy…" Diệp Hiên cảm nhận được sự biến đổi trong tâm lý, trong lòng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cường như hắn hiện tại, cũng căn bản không thể xóa bỏ được sự việc tồn tại khách quan này.

Ngũ Giai Sáng Thế Thần, cũng bất quá chỉ là năng lực về thần lực mà thôi.

Cũng tức là sự cường đại về chiến lực.

Mà cũng sẽ không đi kèm với sự thăng cấp về mặt tâm lý.

Đây chính là một điểm tai hại của hệ thống Sáng Thế Thần.

Thường thường, những kẻ này tuy đã sống không biết bao nhiêu

năm, nhưng vì sức mạnh đến quá nhanh, nên thường dẫn đến việc tâm lý của các Sáng Thế Thần không theo kịp.

Từ đó xuất hiện nhiều tranh chấp.

Theo lý mà nói, với cấp độ tồn tại của bọn họ, nếu đặt trong Hồng Hoang, thì kẻ nào mà không phải là lão hồ ly gian xảo lừa gạt mọi thứ?

Ngũ Giai Sáng Thế Thần chứ!

Đó chính là cảnh giới ngang với Thiên Đạo vậy!!

Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, tồn tại đỉnh phong chiến lực của Hồng Hoang!!

Nhưng Diệp Hiên hiện tại, việc chơi tâm lý âm mưu kia, chưa chắc đã là đối thủ của các sinh linh Hồng Hoang.

Hắn tất cả đều dựa vào chiến lực của bản thân!

Mà chính cái gọi là, nhất lực hàng thập hội… Cho nên, cho dù tâm nhãn của hắn không chơi lại được những sinh linh Hồng Hoang kia, hắn cũng vẫn có thể nắm giữ bọn họ chắc chắn!

Đây chính là điểm cường đại độc nhất của Sáng Thế Thần!

Cho nên, thực tế chỉ cần Sáng Thế Thần không thiếu tâm nhãn đến một cảnh giới nhất định, thì sẽ vĩnh viễn không bị sinh vật thế giới của mình phản bội thành công!!

"Tử Vong Thần Ma… Ngươi dã tâm lớn quá…" Diệp Hiên nghe những lời của Tử Vong Thần Ma xong, trên mặt tràn đầy nụ cười châm chọc.

Đối phương đã nói ra ý muốn vượt qua Hủy Diệt Thần Ma, thậm chí là Bàn Cổ.

Vậy thì lời che giấu lại là gì?

Hiển nhiên, đó chính là siêu việt chính mình!!

Tồn tại có thể cường đại hơn cả Bàn Cổ, ngoài chính hắn ra, cũng không còn ai khác!!

"Chỉ tiếc rằng, chuyện này, từ ban đầu đã định trước là sẽ thất bại." Diệp Hiên khẽ lắc đầu, lẩm bẩm tự nói. .....

Hồng Hoang, Nam Hoang Nhân Tộc, Phàm Giới.

"Ngô bối tu sĩ, hà tiếc một chiến!!!" "Đế Tân vô đạo, Ngô đương thủ nhi đại chi!!!" Khi Tây Bá Hầu Cơ Xương đứng trên cao, hô hào một tiếng.

"Thảo phạt Đế Tân!!!" "Đế Tân vô đạo, nhân nhân đắc nhi tru chi!!!" Các chư hầu nhao nhao hưởng ứng!

Những chư hầu này, từng người một đều cùng Cơ Xương, tiến về phía kinh đô Triều Ca của Thương Trụ Vương!

Tuy nhiên… Thương Trụ Vương lúc này, lại vẫn còn sống mơ mơ màng màng với Tô Hộ chi nữ Tô Đát Kỷ.

Hắn không muốn quản chuyện gì cả, chỉ muốn ngày ngày ở cùng Tô Đát Kỷ, việc lâu dài không lý triều chính, tự nhiên cũng dẫn đến thiên hạ đại loạn.

Lần này, không có cái gọi là hồ nữ Thanh Khâu mạo danh Tô Đát Kỷ họa loạn thiên hạ, cũng không có những kẻ khác nhúng tay vào chuyện này.

Đế Tân lần này, lại là một hôn quân thực sự, mà Tô Đát Kỷ cũng là một yêu nữ thực sự.

Hai kẻ này cấu kết với nhau, rất nhanh liền khiến thế giới này bắt đầu đại loạn.

Sau khi thế giới đại loạn, không ít chư hầu cũng đều lăm le vị trí

Đế Tân của nhà Thương.

Cho nên, khi gặp Khương Tử Nha, Cơ Xương liền hô hào một tiếng, kéo theo các chư hầu lân cận, bắt đầu tiến về kinh đô Triều Ca của nhà Thương!!

Giống như năm xưa vua Thương Thang thảo phạt Hạ Kiệt vậy, lần này đối tượng bị thảo phạt biến thành hậu nhân của hắn là Đế Tân… Rất nhanh, những kẻ này dây dưa với nhau, giống như đại chiến giữa Nhân tộc và Thiên Đình trên cao kia, đã bắt đầu từng trận đại chiến.

Thực tế, khoảng cách từ đây đến đại chiến Nhân tộc và Thiên Đình cũng chỉ hơn sáu trăm năm mà thôi.

Sáu trăm năm, Thiên Nhân Đại Chiến trong Hồng Hoang còn xa mới đến hồi kết.

Thậm chí, còn bắt đầu giằng co.

Sáu trăm năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Ít nhất đối với đại chiến mà nói, tính ra là tương đối dài.

Bất quá đại chiến quy mô như vậy, cũng không tính là quá dài.

Chính lúc Nhân tộc và Thiên Đình đại chiến, Long tộc và Địa Phủ cũng đang điên cuồng đại chiến.

Trong Phàm Giới, Nhân tộc cũng bắt đầu nội hồng.

Trong Thiên Đường và Địa Ngục, cũng không hề nhàn rỗi.

Nhân tộc đang xảy ra nội chiến ở khu vực Thăng Long, còn những kẻ kia thì đang xảy ra đại chiến ở khu vực phương Tây.

Trong tình huống cả hai bên đều mất đi chiến lực tối cao, Thiên Đường và Địa Ngục cũng đều biến thành các tổ chức theo chế độ hội nghị.

Thiên Đường thành lập Thiên Giáo, lấy việc tín phụng Thượng Đế làm chủ, cũng tức là tín phụng Da Hòa Hoa, mặc dù Da Hòa Hoa đã không còn ở đó… Đương nhiên, chuyện Thượng Đế này, cũng chỉ là ở trong Phàm Giới, nếu ở trong Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ phải chịu sự phản phệ cực lớn.

Dù sao từ Thượng Đế này, chính là sự mạo phạm đối với Thiên Đế!!

Chương 374

Sự báng bổ quyền uy tuyệt đối của Đế Tuấn!!

Còn trong Địa Ngục, thứ được sáng tạo ra là Địa Giáo.

Tin rằng thế giới bẩn thỉu này cuối cùng sẽ bị hủy diệt, cho nên, bọn họ muốn hủy diệt tất cả!!

Sau đó, lại xây dựng một thế giới tuyệt đối công bằng, chính nghĩa và thiện lương!!

Không sai, đây chính là những gì phe Địa Ngục tuyên truyền!!

Giáo nghĩa này, thực sự có thể nói là còn chính phái hơn cả Thiên Đường!!

Đây cũng là giáo nghĩa mà Sa Tăng (Satan) đã truyền xuống… Mặc dù y đã không còn ở thế giới này, nhưng cũng đã tạo ra ảnh hưởng rất lớn đối với Địa Ngục.

Cuối cùng cũng là phe đọa thiên sứ giành được quyền phát ngôn cuối cùng, nếu không thì cũng sẽ không xuất hiện loại giáo nghĩa này.

Đương nhiên, hai thế lực này, dù có cuồng vọng đến đâu, cũng chỉ ở phương Tây.

Cho nên, những người Nhân tộc do Da Hòa Hoa sáng tạo ra ở phương Tây, lại vô cùng xui xẻo gặp tai ương.

Dù sao đối với họ mà nói, đây là tai họa thực sự.

Mỗi lần đối chiến giữa Thiên Đường và Địa Ngục, cuối cùng xui xẻo nhất định sẽ là họ… Những cảnh tượng này, khiến trong lòng họ tràn đầy bất mãn… Từ đó, cũng cực kỳ ngưỡng mộ Nhân tộc ở khu vực Thăng Long.

Họ muốn gia nhập vào Nhân tộc khu vực Thăng Long, tuy nhiên… những người Nhân tộc khu vực Thăng Long kia, lại làm sao có thể xem trọng những Nhân tộc này.

Trong mắt họ, những con người do Da Hòa Hoa sáng tạo ra này bất quá chỉ là man di chi bối!!

Mà ở khu vực Thăng Long, có một điều cấm kỵ mãnh liệt, đó chính là cấm kỵ kết hôn với man di!!

Bất kỳ Nhân tộc nào kết hôn với man di, đều sẽ bị trục xuất khỏi Nhân tộc!!

Nhân tộc tuyệt đối không cần những kẻ làm ô uế huyết mạch Nhân tộc này tồn tại!

Ban đầu, việc liên hôn với Vu tộc, cũng là vì nhiều nguyên nhân chính trị hơn!

Bất quá dù sao, đó cũng là Vu tộc, là một trong những chủng tộc thế lực đỉnh cấp của Hồng Hoang!!

Còn bây giờ, kết hôn với những kẻ man di chi bối kia?

Chẳng phải là làm ô uế huyết mạch Nhân tộc sao?

Cho nên, tối đa là thu những quốc gia đó làm phụ thuộc quốc là đỉnh điểm rồi.

Mà cho dù là dân chúng trong các quốc gia bị Nhân tộc thu làm phụ thuộc quốc, cũng sẽ không còn bị các thế lực Thiên Đường và Địa Ngục bức hại nữa!

Đây chính là điểm cường đại của Nhân tộc Thăng Long!!

Nhưng, muốn trở thành phụ thuộc quốc của Nhân tộc Thăng Long cũng không dễ dàng như vậy… Điều cơ bản nhất chính là phải tiếp cận Thăng Long!

Đây là điều kiện cơ bản nhất để muốn trở thành phụ thuộc quốc của Nhân tộc!

Thứ hai là phải có thực lực nhất định!

Dù sao, Nhân tộc không phải là làm việc thiện, cái gì cũng thu nhận.

Nhân tộc cho dù muốn chiêu mộ, thì cũng muốn chiêu mộ những quốc gia cường đại!

Như vậy thì vẫn có thể góp một phần sức lực cho mình!

Cho dù phần sức lực này không lớn, tổng quy cũng có thể góp một phần sức.

Tổng cộng vẫn tốt hơn là không góp sức gì!

Nhưng luôn có một số quốc gia phương Tây không nhìn rõ điểm này… Luôn cảm thấy Thăng Long là thu nhận phế thải, cái gì cũng dám thu.

Cho nên, thực tế những chuyện này vẫn rất có thể nói rõ một số điều!

Giống như kiếp trước của Diệp Hiên vậy, luôn có một số nhân viên cho rằng mình nếu ở nước khác thì có thể thế này thế kia, trở thành người trên người.

Thực tế, các quốc gia đều không thu rác rưởi.

Mọi người muốn chiêu mộ đều là nhân viên tinh anh, cho dù là gián điệp dụ dỗ, thì cũng là dụ dỗ những kẻ hữu dụng, chứ không phải đi tìm những kẻ rác rưởi… Đương nhiên, trong thế giới Hồng Hoang hiện nay, cho dù là trong Phàm Giới.

Những Nhân tộc này đều là tồn tại đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới!

Cũng là tồn tại mà những chủng tộc phương Tây do Da Hòa Hoa sáng tạo ra không thể nào sánh được!

Đây là một loại áp chế bẩm sinh!!

Đây chính là áp chế huyết mạch!!

Không có cách nào, ai bảo năng lực của Da Hòa Hoa không bằng Nữ Oa!

Hơn nữa, Nhân tộc Hồng Hoang không chỉ do Nữ Oa sáng tạo ra, mà còn có sự giúp đỡ của Sáng Thế Thần Diệp Hiên!

Sự cường đại của Diệp Hiên, mới là sự cường đại chân chính vượt xa tất cả sinh linh!!

Huống chi, hắn còn sử dụng hai phần dược liệu đỉnh cấp, mới tạo ra Nhân tộc như vậy!

Lại còn từ trong cõi hư vô, mượn nhờ không biết bao nhiêu anh tài Nhân tộc, mới đúc thành một Nhân tộc hoàn mỹ như vậy!!

Chỉ là theo huyết mạch kéo dài, những tộc nhân hoàn mỹ trong Nhân tộc càng ngày càng ít đi… Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi… Dù sao chuyện này là hoàn toàn không thể tránh khỏi.

Và muốn làm được hoàn toàn tránh khỏi chuyện này xảy ra, thì chỉ có thể để toàn bộ Hồng Hoang siêu thoát!

Sau khi Hồng Hoang siêu thoát, ai ai cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Tương đối với ngày hôm nay mà nói, chẳng phải là Nhân tộc hoàn mỹ sao!

Đến lúc đó, không chỉ Nhân tộc trở nên hoàn mỹ, mà ngay cả các chủng tộc khác cũng đều lần lượt trở nên hoàn mỹ!

Đương nhiên, muốn đạt được điểm này, không nghi ngờ gì là cực

kỳ gian nan. .....

Hồng Hoang Tây Bộ.

"Ha ha ha ha… Phật thì làm sao?

Phật môn nho nhỏ, làm sao có thể sánh được với Vu tộc bọn ta!!!" Tiếng cười khinh thường của Cường Lương truyền đến.

Trong chớp mắt, vô số Cẩu Đà của Phật môn vốn đang bị áp chế, toàn thân đại phóng kim quang!

Từng đạo kim quang từ trên người bọn họ tỏa ra.

Dường như là vì nghe thấy tiếng cười châm chọc của Tổ Vu Cường Lương mà sinh ra vô cùng lửa giận.

Bên cạnh y, có không biết bao nhiêu kim quang Phật môn như vậy!

Điều chói mắt nhất, chính là Chuẩn Đề!!

Trên kim quang cường hoành vô cùng bao quanh là từng trận khí tức Phật môn, trên người Chuẩn Đề bùng nổ không kiêng nể gì.

Và khoảnh khắc này, Chuẩn Đề vốn vẫn luôn bị áp chế, lâm vào kinh khủng, cũng hoàn toàn bùng nổ!

Mỗi tấc thân thể y, đều ẩn chứa uy lực vô cùng!

Trong hàng lông mày tràn đầy sự tự tin vào bản thân!

Phật môn, đáng lẽ phải vô địch!!!

Cùng với khoảnh khắc Chuẩn Đề bùng nổ, khí vận của toàn bộ Phật môn lập tức bùng nổ hội tụ lại.

Vô số Cẩu Đà của Phật môn với một trạng thái gần như man hoành vô cùng, tàn phá khắp các Đại Vu xung quanh!!

Khoảnh khắc này, các Cẩu Đà của Phật môn dường như chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân, là có thể hoàn toàn đánh bại Vu tộc vậy!!

Cùng với Đại Đạo Đạo vận của Chuẩn Đề hiện ra, một cỗ cấm chế vốn chất chứa trên người y, cũng theo đó mà tan vỡ.

"Hô… Hôm nay, phương tri ngã thị ngã!" Trong mắt Chuẩn Đề lộ ra một nụ cười, cảnh giới tu vi tăng vọt!

Ngay cả đáy mắt y cũng xuất hiện một tia kim quang.

Sắc mặt Cường Lương biến đổi.

Đạo vận toàn thân không còn khắc chế, trong chớp mắt bùng nổ!

Trong chớp mắt, lôi vực vô biên tràn ngập cả bầu trời.

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Khắp nơi đều là tiếng sấm vang.

Mà cùng với tiếng sấm vang là vô biên lôi điện của Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư vang vọng khắp bầu trời.

Khắp nơi đều tràn ngập tiếng sấm và tiếng dòng điện.

"A!!!" "A!!!" Tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, không biết bao nhiêu đệ tử Long tộc bị những dòng điện này giật trúng, từ đó trở nên vô cùng tê liệt.

Khi những kẻ này trở nên tê liệt, rất nhanh liền phải chịu sự công kích mãnh liệt của các Đại Vu trước mặt.

Từng kẻ một phát ra từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Thậm chí còn không ít người trực tiếp thảm tử tại chỗ.

Không thể không nói, những tia sét này đối với việc công kích phạm vi lớn kẻ địch là vô cùng cường đại.

Thậm chí còn có thể tạo ra sự quấy nhiễu cho rất nhiều kẻ địch.

Và sau đó… trên chiến trường.

Có từng trận Phạm âm truyền đến… Cùng với những cơn cuồng phong mãnh liệt lướt qua, xen lẫn trong tiếng lôi điện bạo liệt.

Từng trận Phật quang quỷ dị hiển hóa, che lấp tất cả những ánh sáng tia chớp kia.

Thậm chí, ngay cả không gian cũng bắt đầu khẽ nổi lên từng trận gợn sóng.

Chư Phật quy y, miệng hô từ bi.

Thân ảnh Chuẩn Đề xuất hiện trên không trung toàn bộ chiến trường, biến thành Phật môn kim thân thần thánh không thể xâm phạm cao mười vạn trượng.

Trong một thời gian, dường như muốn độ hóa chư thiên, khiến chư thiên sinh linh đều quy y Phật môn vậy.

Từng trận từ bi chi ý, từ trên kim thân chí cao vô thượng kia truyền đến.

"A di đà Phật!" "Vô lượng thọ Phật!" Vô số Cẩu Đà miệng xưng A di đà Phật, tụng vô thượng chân kinh.

"Vu tộc tà đạo, e rằng sẽ họa loạn Hồng Hoang!" "Hồng Hoang không thể loạn!

Phật môn đương trừ Vu!" Trong đáy mắt Chuẩn Đề tỏa ra một trận bi thiên mẫn nhân chi ý.

Tuy nhiên, sát ý trong lời nói lại khó mà che giấu được.

Và sau đó, y khẽ nâng bàn tay mình lên.

Bồ Tát cúi mày, Kim Cương trợn mắt!

Cẩu Đà nổi giận, Phật quốc áp Vu!!

Chỉ thấy một bàn tay vàng kinh khủng vượt qua vô cùng năm

tháng, bao phủ trên chư thiên thế giới xuất hiện, từ tận cùng của thời không xuất hiện, rồi sau đó bỗng nhiên giáng xuống.

Ầm ầm!!!

Khi Chưởng Trung Phật Quốc xuất hiện, nơi bàn tay vàng khổng lồ đi qua… Trong khoảnh khắc, thời gian và không gian đều đang bị tiêu diệt… Toàn bộ lôi vực và không gian tràn ngập dòng điện kia cũng trong chớp mắt sụp đổ!!

Hàng trăm nghìn Đại Vu của Vu tộc, liền bị bàn tay lớn kinh khủng vô cùng này hoàn toàn bao phủ!!

Bàn tay Phật dường như muốn tiêu diệt tất cả, chậm rãi giáng xuống.

Đạo vận kinh khủng vô cùng trấn áp, tiêu diệt tất cả phía dưới không kiêng nể gì!

Đây chính là sức mạnh của Phật!

Đây chính là uy lực của Chuẩn Đề!

Nơi Chưởng Trung Phật Quốc đi qua, lực lượng tín ngưỡng của chúng sinh Phật môn trong chớp mắt bùng nổ.

Ầm ầm!!!

Khoảnh khắc này, lực lượng tín ngưỡng, tựa như Ngân Hà cửu thiên, liên miên bất tuyệt, hoành áp chư thiên!!

Nơi tín ngưỡng đi qua, biến tất cả thành Phật thổ.

Từng trận Phạm âm theo đó mà vang lên… Và lúc này, những người này là Vu tộc do huyết mạch của Bàn Cổ hóa thành, trong Chưởng Trung Phật Quốc khổng lồ vô cùng này, hiện ra vẻ nhỏ bé đến thế!

Hiện ra vẻ yếu ớt đến thế!

Dường như một chưởng này giáng xuống, liền có thể tiêu diệt tất cả bọn họ vậy!

Ngay tại lúc Chưởng Trung Phật Quốc, ức vạn Phật đồ giáng xuống một chưởng này, những Đại Vu phía dưới, nhao nhao chắp tay, trong đáy mắt lại xuất hiện mấy phần hướng tới và sùng kính!

Đây không phải là một chưởng tiêu diệt tất cả!

Đây là một chưởng độ hóa các Đại Vu!

Thân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Đại Vu, tuy không thật sự tử vong!

Chương 375

Nhưng lại có thể bị Phật môn độ hóa!

Đây cũng là ý nghĩ của Chuẩn Đề, sau khi độ hóa tất cả những kẻ này, tự nhiên cũng không cần lo lắng gì nữa!

Dù sao bọn họ có thể không ngừng độ hóa Vu tộc, làm lớn mạnh thế lực của Phật môn!

Biết đâu sau trận chiến này, Phật môn sẽ nghênh đón cơ hội đại hưng thịnh!!

Tuy nhiên, ngay lúc các Đại Vu sắp bị Phật môn độ hóa.

"Hoa tử!!!" Một tiếng hét bạo nộ vang lên, bạo ngược vô biên trong khoảnh khắc cuốn sạch toàn bộ chiến trường!

Hoa lạp lạp!!!

Một biển lửa tràn ngập toàn bộ chiến trường!

Đốt cháy tất cả mọi thứ!!

Những ngọn lửa này, tràn ngập cảm xúc bạo ngược vô cùng!

Những ngọn lửa này, dường như không có gì có thể ngăn cản chúng cháy vậy!

Ầm ầm!!!

Lại còn có một trận hồng thủy thao thiên bạo ngược, lúc này cũng truyền đến đây.

Hỏa Chi Đại Đạo!

Thủy Chi Đại Đạo!

Sau khi hai Đại Đạo hiển hóa, thủy hỏa vô biên hội tụ vào nhau,

hai thứ vốn là không đội trời chung này, lúc này lại hội tụ vào nhau, lao về phía Phật quang vô biên kia!!

Và dưới cảnh băng hỏa lưỡng trọng thiên, một nóng một lạnh này, cũng trong chớp mắt khiến các Đại Vu vốn đang chìm đắm trong từng trận Phạm âm lập tức tỉnh táo lại.

Từng người bọn họ vẻ mặt phẫn nộ nhìn những kẻ đang đại phóng kim quang đối diện.

"Lũ kiến hôi đáng chết!!!" Đối với loại cảnh tượng bị thao túng, bị tẩy não này, đây là chuyện mà bất kỳ sinh linh nào cũng không thể nhẫn nhịn được!

Cho nên, khi bọn họ khôi phục thần trí, lập tức liền thi triển đạo vận thần thông, xông về phía đối phương mà giết.

Từng Đại Vu cường hãn nhao nhao xuất hiện!

Các Đại Vu vốn phải bị Chuẩn Đề độ vào Phật môn, đạo vận cường hoành vô cùng đang đan xen trên không trung.

Ong!!!

Đạo vận va chạm!

Đại Đạo bi minh!

"Quy y Phật môn, đương thị vô thượng tạo hóa!!" Chuẩn Đề vẻ mặt từ bi đầy khổ đau trầm giọng quát.

Tuy nhiên, các Đại Vu nghe vậy, thì lại khịt mũi coi thường.

"A a… Phật môn sao?

Trò cười!!

Lũ kẻ giả dối tột cùng!!!" Tổ Vu Chúc Dung một tiếng bạo quát, Hỏa Hoàn vô thượng trong tay xuất hiện.

Giữa lời nói, đạo Hỏa Hoàn kia liền hóa thành một con Chu Tước!

Thánh thú phương Nam, thần thái Chu Tước được đóa lửa kia thể hiện vô cùng sống động.

"Huỳnh hỏa nho nhỏ, cũng dám tranh huy với bọn ta!!" Chuẩn Đề lạnh lùng khinh thường nói.

Y tuy chỉ mới vừa tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng đó cũng không phải là thứ mà một Chúc Dung có thể địch lại được!

Huống chi lại chỉ là một hóa thân Chu Tước của một đốm lửa nhỏ!

Trừ phi là Chu Tước chân chính đến, nếu không thì đừng hòng hù dọa được y!

Kế đó, hai mắt y bỗng nhiên động đậy một chút.

Ong ong ong!!!

Rắc rắc!!!

Ầm ầm!!!

Chỉ thấy, bàn tay Phật khổng lồ vốn đã tồn tại kia bỗng nhiên chuyển hướng.

Trong chớp mắt, một chưởng tàn nhẫn đánh lên con Chu Tước do ngọn lửa hóa thành kia.

Phụt xuy!!!

Một tiếng vang lên, con Chu Tước kia trong chớp mắt bị đánh bay tiêu tán.

Một đoàn Nam Minh Ly Hỏa nóng rực vô cùng tản mát ra bốn

phía.

Ong!!!

Ầm!!!

Chúc Dung một quyền mạnh mẽ đánh về phía Chuẩn Đề.

"Tiểu đạo nho nhỏ, cũng dám phóng tứ!!!" Chuẩn Đề không tránh không né, một quyền tàn nhẫn tỏa ra kim quang đánh về phía Chúc Dung.

Kim quang toàn thân đại phóng, Chúc Dung toàn thân lửa rực.

Ầm!!!

Lửa và kim quang va chạm!

Tuy nhiên, đoàn lửa kia bị trực tiếp đánh tan!!

"Phụt xuy!!!" Tổ Vu Chi Thân Chúc Dung, lại trực tiếp bị Chuẩn Đề một quyền đánh bay ra ngoài.

"Nhập Phật môn, đương khả hoạt!!!" Chuẩn Đề vẻ mặt mang theo một tia sát ý kinh khủng vô cùng.

Khoảnh khắc này, y hoàn toàn xé bỏ vẻ từ bi ngày trước.

Với giọng điệu lãnh đạm kinh khủng vô cùng, tuyên phán điều gì đó đối với Vu tộc trước mặt!

"Hừ!!!" Cộng Công bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng, kế đó một quyền tàn nhẫn đánh lên kim thân của Chuẩn Đề.

Mấy người này, trong chớp mắt hỗn chiến với nhau.

Khoảnh khắc kế tiếp, từng đạo kim quang thần thông loạn xạ bay lượn. .....

Một bên khác, trận chiến giữa Nhân tộc và Thiên Đình cũng đã tiến vào giai đoạn bạch nhiệt.

Ầm ầm!!!

"Hô… hô…" Hiên Viên không ngừng thở hổn hển, trên người lúc này cũng đã có một số vết sẹo.

Đó là những vết tích do giao chiến với Đế Tuấn để lại.

Chiến lực giữa y và Đế Tuấn hiện tại, vẫn còn có một số khác biệt.

"Quả nhiên, giữa ta và ngươi vẫn còn có một chút chênh lệch…" Hiên Viên nhìn Đế Tuấn đối diện, không khỏi thở dài nói.

Mình đã chuẩn bị lâu như vậy, đến nước này, lại vẫn còn kém đối phương một chút… "Ngươi cũng đã rất mạnh rồi, đủ mạnh, muốn chiến thắng ngươi, không phải là chuyện dễ dàng." Trong mắt Đế Tuấn tinh quang lóe lên, không kìm được nói.

Trên người y, lúc này cũng có không ít vết sẹo.

Những vết này đều đến từ kiếm thương của Hiên Viên.

Số lượng tuy không nhiều bằng Hiên Viên, nhưng cũng không phải người thường có thể chịu đựng được.

Giữa trời đất, những người có thể chịu được một kiếm của Hiên Viên đã có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà chịu được nhiều kiếm như vậy vẫn sống động như rồng như hổ, thì lại càng ít ỏi.

"Trừ Trẫm, ngươi chính là Hồng Hoang cường giả mạnh nhất.

Nhưng rất tiếc, ngươi đã gặp phải Trẫm!" Khóe miệng Đế Tuấn nở một nụ cười, đó là vẻ mặt tràn ngập bá khí.

Đó là sự tự tin tuyệt đối vào bản thân!

Ầm!!!

“Thiên Hạ Đại Đồng!!!” Đế Tuấn vung tay trong chớp mắt, một đạo đạo vận kinh khủng vô cùng từ từ dâng lên.

Đế bào quanh người tung bay, mơ hồ có thể thấy uy lực vô thượng bao phủ!

Trong tất cả thời không năm tháng, đều là hình ảnh một tôn Đế Vương mặt trời hùng vĩ vô cùng!!

Đó là Thiên Đế!!

Là Thiên Đế chí cao vô thượng, một lời định đoạt vạn vật vũ trụ!!

Thân ảnh hùng vĩ kia sừng sững trên dòng chảy thời không!

Dường như muốn sánh vai với cả thiên địa!

“Không tốt!” Hiên Viên thấy vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Ngay sau đó thi triển đạo vận toàn thân!

Ong ong ong!!!

Hơn hai nghìn đạo Tiên Thiên Đại Đạo, lúc này đều nở rộ!

Trong chớp mắt, đạo quang trên bầu trời hiển hóa khắp nơi!

Lại còn vô số Hậu Thiên Đại Đạo, lúc này đều triển hiện!

Trong kiếm đạo, đồng loạt bùng nổ!

Một hư ảnh Đế Vương vô thượng, cũng từ dòng chảy thời không phía sau Hiên Viên hiển lộ!

Đó là một vị quân vương vĩ đại bước ra từ Nhân tộc!

Đó là một vị Nhân tộc Đại Đế tuyệt thế vĩ ngạn!

Đó chính là Nhân Hoàng Hiên Viên!

Ai nói Nhân tộc không có Đại Đế?

Không xa, Thần Nông Thị nhận được một sự cộng hưởng vô hình.

Khoảnh khắc tiếp theo, một vị quân chủ khoan dung nhưng cường hãn vô cùng, giờ phút này cũng xuất hiện phía sau y.

Vị quân vương kia, chỉ từ xa nhìn tới, liền có thể cảm nhận được tồn tại vĩ đại trong cơ thể đối phương!

Tuy nhiên, giờ phút này, ngay cả vị Nhân Hoàng nhân từ nhất, cũng biến thành Đại Đế nộ mục!

Phật có thể hóa thân thành Kim Cương nộ mục, Nhân Hoàng cũng có thể hóa thân thành Đại Đế nộ mục!

Không ai là hoàn toàn không có chút nóng nảy nào!

Và hiển nhiên, giờ đây cùng với sự bùng nổ của Hiên Viên, Thần Nông cũng bắt đầu bùng nổ!

Khi hai tôn Nhân tộc Đại Đế cử thế vô song xuất hiện trên chiến trường, toàn bộ khí thế lập tức dồn về phía Nhân tộc!

Khí Vận Nhân tộc bỗng chốc lớn mạnh, thanh thế Nhân tộc trở nên hùng tráng vô cùng!

"Nhân tộc chí cường ư?" Trong mắt Đế Tuấn lộ ra vẻ không thể tin nổi!

Y vừa qua Khí Vận vô thượng, nhìn thấy một tia cảnh tượng tương lai.

Đó là Nhân tộc xưng bá chư thiên thế giới!

Đó là Nhân tộc hoành hành Hồng Hoang thế giới!

Thế giới này, dường như đã định sẽ bị Nhân tộc đạp dưới chân!

Y thậm chí còn nhìn thấy vị Đại Đế cái thế vô địch, có một không hai trong lịch sử!

Đó là một Đại Đế theo đúng nghĩa đen!

Đó là một Đại Đế mà ngay cả các vị Nhân Hoàng tộc cũng không thể sánh bằng!

Đó là một Đại Đế mà ngay cả bản thân y có lẽ ở một khía cạnh nào đó cũng không bằng!

Đó chính là "Thái Dương vị lai" mà y lo lắng nhất!

Cũng chính là vị Đại Đế đỉnh phong nhất trong Nhân tộc, chiếu rọi cổ kim tương lai!

"Không!

Điều này tuyệt đối không thể nào!" "Trẫm sẽ không để chuyện này xảy ra!" "Đây tuyệt đối không phải là vận mệnh mà Nhân tộc nên có!" Đế Tuấn cau chặt mày.

Lần nữa nhìn về phía Hiên Viên, trong mắt tràn đầy khí tức bạo ngược.

Chương 376

Khoảnh khắc này, đạo tâm của y đã loạn.

Trong khi đó, hai mắt Hiên Viên chợt lóe lên vẻ hưng phấn.

"Thời cơ đã đến!" "Đây chính là sơ hở của ngươi!" Hiên Viên khẽ vuốt Nhân Hoàng Kiếm trong tay, trong mắt hiện lên vẻ ôn nhu.

"Ta có một kiếm, muốn hỏi Thiên Đế!" Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng chói lọi cực hạn bùng phát ra khí tức Kiếm Đạo vô biên!

Kiếm ý thuần túy vô cùng, không mang theo bất kỳ Đạo Vận nào!

Kiếm này, chỉ là Kiếm Đạo!

Mà kiếm này, thuần túy đến cực điểm lại mang theo mũi nhọn cực hạn!

Nơi tận cùng của mũi nhọn chính là sự hủy diệt tất cả!

Kiếm này, chém đứt cổ kim.

Kiếm này, chém nát không gian vô tận.

Một kiếm hạ xuống, vạn vật khô héo!

Kiếm của Hiên Viên, trực chỉ Đế Tuấn đang có sơ hở trong lòng!

Trong nháy mắt, kiếm này xuyên thủng thân thể Đế Tuấn, xuyên phá mọi phòng ngự.

Thiên Đế Đế Bào, Hà Đồ Lạc Thư vào khoảnh khắc này, tựa hồ biến thành thứ tầm thường như giấy, bị xuyên thủng trong nháy mắt.

Thân thể Đế Tuấn không ngừng run rẩy, chao đảo sắp đổ, ảm đạm vô cùng.

Tuy nhiên, đối mặt với tất cả những gì đang xảy ra, khóe miệng

Đế Tuấn lại khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó tin nhưng lại như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay y.

"Kiếm này, có chút thú vị...

Nhưng..." "Vẫn chưa đủ!" Thân thể Đế Tuấn lập tức tan vỡ.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng chói lọi cực hạn lại xuất hiện, bao trùm cả Hiên Viên lẫn Nhân Hoàng Kiếm.

Một đạo kim quang vô tận điên cuồng tuôn ra từ nơi tan vỡ đó.

Trên bầu trời bao la, giờ phút này toàn bộ tràn ngập kim quang chói lọi!

Đồng thời, một thân ảnh chấp chưởng thiên hạ, tựa hồ một niệm có thể hủy diệt thương khung, chậm rãi xuất hiện.

"Cái này..." "Sao có thể như vậy?!" "Không!

Tuyệt đối không thể nào!" Hiên Viên nghiến răng ken két nhìn cảnh tượng này, gầm lên giận dữ.

Giờ phút này, thân thể y không ngừng run rẩy.

Phong thái của kiếm kia, đã là thần thông mạnh nhất mà y có thể thi triển ra!

Y rõ ràng đã đâm trúng Đế Tuấn!

Tuy nhiên, Đế Tuấn lại hoàn toàn không có chút thương tổn nào, ngược lại còn ngưng tụ lại lần nữa!

Và Đế Tuấn giờ phút này, nghiễm nhiên còn mạnh mẽ hơn Đế Tuấn lúc trước một phần!

Tất cả biến cố này đến quá nhanh, thậm chí đã chấn kinh tất cả mọi người.

Tất cả sinh linh có mặt, đều dừng cuộc chiến, không thể tin nổi

nhìn về phía đại chiến giữa Hiên Viên và Đế Tuấn.

“Bệ hạ...” “Bệ hạ lại sống lại ư?!” “Sao có thể?!” “Ta đã nói Bệ hạ không thể vẫn lạc mà!

Các ngươi xem, đây mới là sự vĩ đại chân chính của Bệ hạ!” “Ta chưa từng thấy một tồn tại mạnh mẽ như Bệ hạ!” Các sinh linh Thiên Đình lập tức sĩ khí đại tăng, lại xông về phía Nhân tộc.

Trong khoảnh khắc, Khí Vận Nhân tộc vốn đang không ngừng tăng vọt, giờ phút này cũng dần dần tiêu hao.

Lúc này, khí tức Đế Tuấn trở nên mạnh mẽ hơn, hơn nữa toàn thân đều tỏa ra kim quang.

Đế Tuấn, là một trong Tam Túc Kim Ô do vận thần Bàn Cổ hóa thành, và lại là lão đại trong ba con Kim Ô.

Điều này khiến y sở hữu đủ mọi khí chất đế vương bẩm sinh.

Không chỉ khiến y mạnh mẽ bẩm sinh, trở thành một trong những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cấp nhất, hơn nữa còn sở hữu tấm lòng bao la vượt xa người thường!

Thực tế, y chính là Tiên Thiên Thần Thai Thánh đỉnh cấp nhất, có thể nói là không có ai sánh bằng.

Cái gọi là thời đại Vu Yêu, thực tế chính là thời đại thuộc về Đế Tuấn!

Toàn bộ thời đại này đều bị Đế Tuấn chiếm giữ!

Thời đại này, tên là Đế Tuấn!

Chính một tồn tại vĩ đại như vậy đã quản lý toàn bộ Hồng Hoang một cách ngăn nắp!

Đối với Thiên Đạo mà nói, Đế Tuấn là một tồn tại có công lao, hơn nữa là công lao cực kỳ to lớn.

Và điểm này, tích lũy theo năm tháng, khiến y thu được công lao khổng lồ!

Tất cả những công lao này hội tụ lại, đều được Đế Tuấn chế tạo thành một kim thân.

Cũng chính là hình thái mà y đang hiển hóa hiện nay.

Kim thân này trở thành một trong những át chủ bài của y: Công Đức Kim Thân!

Cái này còn mạnh hơn Kim Thân Phật môn không biết bao nhiêu lần!

Có thể nói, đây là loại thể chất thứ ba, chỉ sau Đại Đạo Thần Ma Chi Khu và Thiên Đạo Chi Khu!

Tuy không bằng Thiên Đạo Chi Khu do Hồng Quân ngưng tụ ra, nhưng cũng là thể chất quán tuyệt toàn bộ Hồng Hoang.

Ngay cả thân thể Tổ Vu, so với thân thể này cũng kém không biết bao nhiêu cấp bậc.

Và vừa rồi, tâm thái Đế Tuấn vừa vỡ, tâm cảnh vô địch không còn, lập tức bị Hiên Viên nắm lấy cơ hội này, đánh bại trạng thái bình thường của y, từ đó buộc phải lộ ra con át chủ bài này!

Đây không phải là át chủ bài mà người thường có thể sở hữu, cái này cần công đức khổng lồ mới có thể ngưng tụ Công Đức Kim Thân!

"Kiếm của ngươi không tệ, vừa rồi chiêu kiếm đó cũng rất tốt." Đế Tuấn không kìm được khen ngợi, giờ phút này tâm thái của y đã sớm khôi phục, tâm cảnh cũng trở nên viên mãn.

"Chỉ là, chiêu kiếm như vừa rồi, ngươi còn có thể thi triển ra nữa không?" Khóe miệng y khẽ nhếch lên, trên mặt lộ ra một nụ cười tràn

đầy tự tin.

"Đáng ghét!" Hiên Viên không kìm được khẽ quát.

Chiêu kiếm như vừa rồi, y đương nhiên không phải muốn dùng là dùng được.

Nếu không, y đã sử dụng ngay từ đầu.

Sao có thể chờ đến bây giờ...

Hơn nữa, không chỉ có vậy.

Vừa rồi kiếm đó, đã tiêu hao hết nhuệ khí chiến đấu tích lũy hàng trăm năm của y.

Muốn lần nữa thi triển chiêu kiếm đó, không nói đến tiêu hao Đạo Vận của bản thân, chỉ riêng nhuệ khí chiến đấu tích lũy không ngừng kia, cũng không thể chịu đựng thêm một chút nào.

Và y cảm thấy, bản thân không thể chống đỡ được lâu trong hình thái này của Đế Tuấn.

Có thể nói, ở trạng thái trước đó của Đế Tuấn, y cảm thấy mình kiên trì thêm mấy nghìn, mấy vạn năm cũng không thành vấn đề.

Nhưng ở trạng thái hiện tại, bản thân y có thể kiên trì thêm mấy trăm năm đã là tốt lắm rồi!

Dù có phát huy siêu thường đến mấy, cũng không thể vượt qua con số một nghìn năm.

Trong vòng ngàn năm, y tất định sẽ bại trận!

Và khi đó, một khi y thất bại, Nhân tộc e rằng cũng sẽ rơi vào trạng thái diệt vong...

Đế Tuấn buông Thiên Đế Kiếm trong tay, chuyển sang vung một quyền mãnh liệt đánh tới.

Lực lượng kinh khủng vô cùng, trực tiếp đánh bay Hiên Viên!

Nhưng Hiên Viên vẫn cố gắng chống đỡ lực lượng kinh khủng này, muốn lần nữa xuất kiếm.

Tuy nhiên, lại lập tức bị Đế Tuấn đè xuống thân mà đánh đập dã man.

Mỗi lần khi y định xuất kiếm, Đế Tuấn luôn nắm bắt thời cơ, cắt đứt y thi pháp, cắt đứt y tiến công.

Khoảnh khắc này của Đế Tuấn, đã nhanh đến một cảnh giới nhất định.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, năng lượng trong thân thể Hiên Viên không ngừng cuộn trào, thương thế trên người cũng nhanh chóng tăng lên.

Có thể nói, Hiên Viên trước mặt đã không còn là đối thủ của Đế Tuấn!

Hiện tại Hiên Viên, chỉ có thể bị động chịu đòn!

"Ta đã quá đề cao bản thân, ở trạng thái hiện tại, có lẽ ngay cả trăm năm cũng khó mà chống đỡ..." Sắc mặt Hiên Viên biến đổi, cố gắng kiềm chế ý muốn hộc máu.

"Không!

Ta tuyệt đối không thể nhận thua!

Ta có thể thua trận này, nhưng Nhân tộc thì không thể thua!" Ngay sau đó, Đại Đạo Đạo Quang toàn thân bỗng nhiên xuất hiện.

Ánh sáng vô tận bao phủ toàn bộ thân thể Hiên Viên.

Khoảnh khắc này, Hiên Viên dường như đã lĩnh ngộ được một loại Đại Đạo vô cùng đặc biệt.

Đó là Đại Đạo Hộ Vệ, mang tên Hộ Vệ.

Đại Đạo Hộ Vệ vào những lúc bình thường, chỉ là một trong ba ngàn Đại Đạo bình thường nhất mà thôi.

Nhưng trong một số tình huống cực kỳ đặc biệt, lại có thể bùng phát ra lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Và khoảnh khắc này, Hiên Viên dường như được kích thích, trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Y hộ vệ vì Nhân tộc, giờ đây, đã hoàn toàn được Đại Đạo Hộ Vệ công nhận, từ đó có thể nắm giữ sức mạnh siêu cường!

Tia sức mạnh này, vừa vặn cũng giúp Hiên Viên tăng cường một phần!

Thêm vào đó, Đế Tuấn hiện tại cũng không còn cuồng bạo như lúc ban đầu!

Khí tức trên người Đế Tuấn đã hoàn toàn ổn định trở lại, thời gian bùng nổ vừa rồi đã biến mất.

Đó là sự tăng cường mạnh mẽ mà y có được khi biến thân.

Khoảnh khắc này, hai bên lại không ngừng va chạm.

Thân ảnh hai người không ngừng giao thoa.

Hơn nữa, Đại Đạo giữa hai người cũng không ngừng thăng tiến!

Đại Đạo vốn có chút mơ hồ lúc ban đầu, giờ phút này cũng bỗng nhiên sáng tỏ, không ngừng hoàn thiện!

Cảnh giới hai người, dường như cũng đều có một chút thăng tiến vi diệu!

Sự thăng tiến này cực kỳ yếu ớt, không phải người bình thường có thể nhận ra!

Nhưng đó là sự thăng tiến thực sự!

Trong Địa Phủ Luân Hồi.

Giờ phút này, bên ngoài tuy trống chiêng huyên náo, đại chiến không ngừng.

Nhưng ở nơi sâu nhất, lại có hai tôn thần ma đang ngồi đàm đạo.

"Thật sự là hai người có đại tạo hóa, lại có thể từ trong chiến đấu mà dần dần thăng tiến cảnh giới..." Trong mắt Luân Hồi Thần Ma không khỏi hiện lên vẻ tán thưởng.

Đây không phải là cảnh giới sơ cấp nào, nói là đột phá cũng không quá.

Đây chính là cảnh giới đỉnh cấp nhất, trừ Bàn Cổ!

Hai người này, cũng là những kẻ kiệt xuất trong Hồng Hoang!

Không!

Không chỉ là kẻ kiệt xuất!

Thậm chí có thể nói là kẻ đỉnh phong!

Trên mặt Ma Chi Thần Ma cũng hiện lên vẻ tươi cười, gật đầu nói: "Đây là hai tiểu gia hỏa xuất sắc nhất trong Tiên Thiên Thần Thai Thánh và Hậu Thiên Sinh Linh." Đại biểu của Tiên Thiên Thần Thai Thánh, tự nhiên là Đế Tuấn, không ai có thể sánh bằng.

Còn đại biểu của Hậu Thiên Sinh Linh, chính là Hiên Viên, cũng là người mà kẻ khác khó lòng sánh kịp.

Hai gia hỏa này, đại diện cho sự va chạm giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên, cũng là đại diện cho cuộc quyết đấu đỉnh cao giữa Nhân tộc và Thiên Đình!

"Haha, cái này cũng chỉ là nhất thời thôi, ta lại càng mong chờ tôn

Tam Thiên cuối cùng kia...” Luân Hồi Thần Ma khẽ vẫy tay, Chân Linh của Thanh Thiên xuất hiện ở trung tâm bàn cờ.

Ma Chi Thần Ma tò mò nhìn về phía Thanh Thiên, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Xem ra, gia hỏa này nhập Luân Hồi không còn xa nữa...” “Đúng vậy, chỉ là chuyện trước mắt mà thôi...” Luân Hồi Thần Ma cũng tươi cười gật đầu.

Ba vị Tam Thiên, mỗi người đều là tồn tại đỉnh cấp nhất.

Hiện nay, cũng là tồn tại khuấy động phong vân.

Ba gia hỏa này, đảm nhiệm vai trò vô cùng quan trọng của Nhân tộc.

Tùy Nhân Thị khai mở chương huy hoàng của Nhân tộc, còn Tam Thiên chính là dẫn dắt Nhân tộc hoàn toàn hướng tới tồn tại chí cao!

Nếu nói Nhân tộc là một khúc nhạc, vậy Tùy Nhân Thị chính là chương mở đầu, còn Tam Thiên chính là phần cao trào tiến dần lên!

Chương 377

Nếu nói Thương Thiên là khởi điểm của cao trào, là thừa trên khải dưới.

Vậy Hoàng Thiên, nghiễm nhiên là khúc nhạc hoa lệ nhất!

Còn Thanh Thiên chính là cao trào cuối cùng của khúc nhạc này, cũng là tồn tại vĩ đại nhất!

Kẻ kết thúc khúc nhạc này có lẽ không phải y, nhưng sau y, số mệnh sẽ không còn ai tồn tại như y nữa!

Đây chính là Tam Thiên!

"Thật muốn xem Hồng Hoang sau khi Thanh Thiên nhập Luân Hồi ra sao..." Trong mắt Ma Chi Thần Ma hiện lên vẻ mong ước.

Tuy y hoàn toàn có thể bước vào trường hà thời gian vô tận, xem xét vô số khả năng tiếp theo.

Nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là khả năng mà thôi!

Tương lai luôn thay đổi bất cứ lúc nào!

Mỗi khoảnh khắc đều sẽ sinh ra vô số thế giới khả năng!

Cũng sẽ tiêu diệt vô vàn thế giới!

Chưa đến khoảnh khắc cuối cùng, không ai biết khúc nhạc cuối cùng được viết như thế nào...

"Thanh Thiên nhập Luân Hồi, bất quá chỉ là một cái búng tay mà thôi, cũng chỉ trong mấy trăm năm này." Luân Hồi Thần Ma khẽ lắc đầu.

Y chấp chưởng Đại Đạo Luân Hồi, tự nhiên có thể biết được thời gian Luân Hồi cụ thể của một hồn phách, Nguyên Thần cho đến Chân

Linh.

Theo lý mà nói, nếu Tam Thiên không phải đang đợi thời cơ do Thiên Đạo an bài, đã sớm có thể đầu thai chuyển thế.

Nhưng Thiên Đạo cố ý để Tam Thiên trở thành Nhân Hoàng Nhân tộc, hưởng thụ đãi ngộ mà kiếp trước chưa từng hưởng thụ.

Điều này cũng khiến Luân Hồi Thần Ma có chút bất lực.

Ngoại trừ chỉ định của Thiên Đạo này, những lần đầu thai còn lại thực tế đều có thể thay đổi.

Bất kể đầu thai thành chủng tộc nào, hoặc đầu thai khi nào, thực tế đều là chuyện một lời của Luân Hồi Thần Ma...

"Ngươi không được phá hoại Thanh Thiên giáng thế, gia hỏa này không chừng còn là cọng rơm cuối cùng đè chết Thiên Đế đấy!" Ma Chi Thần Ma vội vàng nói.

Với vẻ mặt sợ rằng Luân Hồi Thần Ma sẽ giấu Thanh Thiên đi.

Y càng ngày càng cảm thấy Thanh Thiên chính là người kết thúc cuộc chiến tranh này.

Nếu không, Thanh Thiên cũng không thể giáng sinh sau mấy trăm năm.

Mấy trăm năm, còn chưa đủ để cuộc chiến này kết thúc.

Cho nên, theo y, Thanh Thiên chính là tân đế Nhân tộc đến để kết thúc tất cả này.

"Đương nhiên rồi, ta sao có thể làm chuyện như vậy?" Luân Hồi Thần Ma liếc xéo Ma Chi Thần Ma.

Với sự kiêu ngạo của y, sao có thể làm loại chuyện đê tiện này?

Sợ thua thì trốn đi ư?

Đây không thể là tác phong của Luân Hồi Thần Ma, y thà thua cuộc đánh cược này, cũng không muốn thua đi tôn nghiêm và kiêu ngạo của mình.

Đại Đạo Thần Ma, đó chính là tồn tại kiêu ngạo và đỉnh phong nhất trên thế giới này.

Mỗi một Đại Đạo Thần đều sở hữu ngạo khí thuộc về mình!

Hơn nữa là loại ngạo khí cực kỳ!

Ngạo cốt thiên thành đồng thời, cũng cực độ tự mãn.

Rất nhiều chuyện mà Hậu Thiên Sinh Linh có thể làm, họ hoàn toàn khinh thường không làm.

Thậm chí ngay cả chuyện âm mưu quỷ kế, cũng có một số Đại Đạo Thần Ma khinh thường, họ càng tin tưởng vào thực lực của mình, hy vọng có thể dùng thực lực để giành lấy tất cả!

Đúng như câu "một lực phá vạn kế", nếu đối mặt với Hậu Thiên Sinh Linh, chiêu này của họ thường hữu dụng.

Chỉ là hiện nay, Đại Đạo Thần Ma Chi Khu không thấy.

Những Đại Đạo Thần Ma mất đi Đại Đạo Thần Ma Chi Khu này, thực tế cũng chỉ là một tồn tại đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thai Thánh mà thôi.

Dù sao, họ ngay cả Nguyên Thần cũng không có, chỉ là một đạo ý thức.

Đợi đến khi sở hữu thân thể, rồi tư sinh ra Nguyên Thần, lúc đó Đại Đạo Thần Ma mới là Đại Đạo Thần Ma chân chính!

Tuy nhiên, sự dựng dục của Đại Đạo Thần Ma Chi Khu, còn không biết mất bao lâu.

Có thể tưởng tượng được, bất kể Đại Đạo Thần Ma nào đầu tiên

sở hữu Đại Đạo Chi Khu của mình, đều sẽ thay đổi cục diện toàn bộ Hồng Hoang!

Thậm chí thay đổi toàn bộ Hỗn Độn!

Đến lúc đó, ngay cả Bàn Cổ, cũng không biết có phải là đối thủ của Đại Đạo Thần Ma cùng cảnh giới không...

Huống hồ là những Hậu Thiên Sinh Linh kia.

Điều họ có thể làm, chính là trước khi Đại Đạo Thần Ma chưa có được thân thể của mình, hãy nhanh chóng nâng cao tu vi cảnh giới của bản thân, để những Đại Đạo Thần Ma kia ở phía sau xa!

Chỉ có như vậy, mới có khả năng có một chút cơ hội phản kháng trong tương lai.

Chỉ là rất đáng tiếc, có thể làm được điều này, nghiễm nhiên đều là những kẻ kiệt xuất trong Hậu Thiên Sinh Linh.

Đếm khắp toàn bộ Hồng Hoang, e rằng cũng không tìm được đủ số đếm trên đầu ngón tay.

Dù sao, muốn vượt qua những Đại Đạo Thần Ma kia về cảnh giới, bản thân điều này đã không phải là một chuyện dễ dàng.

Thậm chí có thể nói là một chuyện cực kỳ gian nan.

Đồng thời, ở sâu trong dòng chảy thời gian, Thời Gian Thần Ma và Không Gian Thần Ma ngồi xếp bằng, không ngừng giao lưu luận đạo, cùng nhau kiểm chứng Đại Đạo của bản thân.

Thậm chí, cùng nhau nắm giữ Đại Đạo của đối phương, từ đó tiến thêm một bước để hoàn toàn nắm giữ Đại Đạo Thời Không trong truyền thuyết!

Một khi đã kiểm soát Đại Đạo Thời Không, tuy chưa chắc có thể mạnh hơn năm vị Chí Cao Thần Ma kia, nhưng không nghi ngờ gì là

vượt xa các Đại Đạo Thần Ma khác!

Ngay cả Luân Hồi Thần Ma, Quy Khư Thần Ma, Ma Chi Thần Ma cũng không thể sánh bằng họ!

Họ không ngừng nâng cao nội hàm Đại Đạo, không ngừng hoàn thiện Đại Đạo của đối phương.

"Khí Vận Nhân tộc, ẩn ẩn dường như muốn xuất hiện một con Kim Long..." Thời Gian Thần Ma cau mày, đột nhiên hai mắt mở bừng, một đạo tinh quang từ trong mắt y bắn ra.

Đạo tinh quang đó xé toạc bức tường thời gian vô tận, thẳng đến tận cùng thời gian!

Trong mắt y, cảnh tượng tương lai không ngừng hiện ra.

"Nhân tộc và Long tộc kết hợp, trong Khí Vận Nhân tộc xuất hiện Kim Long cũng là chuyện bình thường, không cần quá để ý." Không Gian Thần Ma lại hoàn toàn không nhận ra ý nghĩa trong lời nói của Thời Gian Thần Ma, mà chỉ lãnh đạm nói, rồi tiếp tục chìm đắm vào việc tham ngộ Đại Đạo.

"Không, ta nói không phải là Long tộc nhập Nhân tộc, hơn nữa, cho dù Long tộc có nhập Nhân tộc, trong Khí Vận Nhân tộc cũng không xuất hiện Kim Long, và con Kim Long này, tự nhiên chính là tượng trưng.

Dù sao hiện tại Nhân tộc xem Long tộc là một tượng trưng, đặc biệt là xem là tượng trưng cho hoàng quyền.

Bởi vậy, con Kim Long này, ta cảm thấy là trong Nhân tộc sẽ lại xuất hiện một vị Đại Đế..." Sắc mặt Thời Gian Thần Ma không những không tốt hơn, mà ngược lại càng trở nên nghi hoặc.

Những Nhân tộc này, chẳng lẽ lại quá được trời ưu ái rồi sao?

Phải biết, Nhân Hoàng Đại Đế của Nhân tộc này cứ xuất hiện một vị rồi lại một vị.

Mỗi một vị đều khiến thực lực Nhân tộc lên một bậc thang, còn địa vị cũng tự nhiên theo đó lên một bậc thang.

Điều này đối với các Đại Đạo Thần Ma như họ, không phải là chuyện tốt.

Hai người họ đã quen ẩn mình ở tận cùng thời không, cùng nhau tham thảo Đại Đạo.

Không giỏi kết bè kết phái, cũng khinh thường không làm như vậy.

Cho nên, họ không thể đối phó Nhân tộc.

Nếu thế lực Nhân tộc ngày càng mạnh, vậy lợi ích của họ cũng tự nhiên theo đó mà giảm xuống.

Điều này không phù hợp với lợi ích của họ.

Đây cũng là lý do vì sao sắc mặt Thời Gian Thần Ma có chút không được tốt.

Rốt cuộc, chính là vì quyền lợi của mình bị xâm phạm.

Nếu không phải vì điểm này, y cũng không thể nào chú ý đến những chuyện này.

"Lại xuất hiện Đại Đế ư?" Sắc mặt Không Gian Thần Ma cũng thay đổi theo.

Sự xuất hiện này chẳng lẽ lại quá thường xuyên rồi sao?

Tuy biết rằng trong thế giới này, vị chúa tể kia khá ưu ái Nhân tộc, nhưng sự ưu ái này cũng quá mức rồi sao?

Nhìn khắp Hồng Hoang, cũng chỉ có Đại Đế Nhân tộc là liên tiếp

xuất hiện.

Như Long tộc, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một Long Vương.

Còn Vu tộc nhìn thì có mười hai Tổ Vu, nhưng thực tế chiến lực đỉnh cấp nhất lại không có một ai, ngay cả Hậu Thổ trong Địa Phủ, cũng chỉ miễn cưỡng tính là một.

Thiên Đình có mạnh đến mấy, cũng chỉ có một vị Thiên Đế và một vị Đông Hoàng, hai vị này có thể xưng là Đại Đế.

Còn Nhân tộc thì sao?

Trước có Tùy Nhân Thị, dẫn dắt Nhân tộc, ẩn nhẫn tích lũy, bước lên vị trí nhân vật chính của trời đất.

Lại có Thần Nông Thị, xây tường cao, tích lương thực nhiều, chậm xưng vương, khiến thực lực Nhân tộc trở thành mạnh nhất trên thực tế.

Hiện có Hiên Viên, hô hào một tiếng, liên tục phạt giao, trước thu Long tộc, sau chiến Thiên Đình!

Thiên phú tài tình của ba vị này đều đứng đầu toàn bộ Hồng Hoang!

Tuy về mặt chiến lực chỉ có Hiên Viên một mình có thể xưng là Đại Đế, nhưng về mặt tài tình, ba vị này không nghi ngờ gì đều là Đại Đế!

Cái này lại sắp xuất hiện một Đại Đế nữa, rốt cuộc là muốn làm gì?!

Chi bằng cứ giao toàn bộ Hồng Hoang cho Nhân tộc luôn đi, họ trốn đi còn không được sao?!

"Vậy chúng ta, có nên ra tay, tiêu diệt vị Đại Đế tiếp theo này không?" Trong hai mắt Không Gian Thần Ma lóe lên một trận hung tàn

quang mang, khoảnh khắc này, y bộc lộ hết suy nghĩ của mình.

"Không sao, không chỉ chúng ta muốn ra tay, chư thiên thần thánh, cho đến thần ma cũng sẽ không lại nhìn Nhân tộc lại xuất hiện một vị Đại Đế nữa..." "Cứ để họ ra tay đi, chúng ta ở đây, lặng lẽ quan sát tất cả những gì đang xảy ra là đủ rồi." Khóe miệng Thời Gian Thần Ma khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Ngữ khí của y kiên định không gì lay chuyển, khiến Không Gian Thần Ma ngẩn ra.

"Họ sẽ ra tay?

Vậy tại sao lại còn muốn giúp Nhân tộc lật đổ Thiên Đình?" Không Gian Thần Ma hoàn toàn không hiểu.

Y đầy nghi hoặc, dường như có chút không hiểu rốt cuộc những gia hỏa này đang nghĩ gì.

Cứ như Tử Vong Thần Ma vậy, rõ ràng ra tay giúp Nhân tộc, chính là vì lật đổ Thiên Đình.

"Họ muốn lật đổ Thiên Đình, là vì Thiên Đế quá đáng sợ, một tồn tại đáng sợ như vậy, không thể để y lại bá chiếm vị trí Thiên Đế nữa, nếu không, khi y thực sự quay trở lại, có lẽ còn không thể đối phó với Thiên Đế ngàn năm có một này." Trong lời nói của Thời Gian Thần Ma có chút ngữ khí khó hiểu.

Trong khoảnh khắc không nói rõ được rốt cuộc là đáng tiếc hay vui mừng.

Trên biểu cảm của y cũng có chút rối rắm.

Từ lợi ích cá nhân mà nói, đương nhiên là không muốn nhìn thấy loại kẻ địch này xuất hiện.

Nhưng từ góc độ trung lập mà nói, không nhìn thấy một Thiên Đế

tuyệt thế như vậy bước lên đỉnh phong, có lẽ cũng quá đáng tiếc.

"Ta hiểu rồi, Đạo hữu là nói, những gia hỏa này không muốn nhìn thấy Thiên Đế quá mạnh, cũng không muốn nhìn thấy Nhân tộc quá mạnh, phải không?" Không Gian Thần Ma tuy ngữ khí nghi vấn, nhưng rất rõ ràng, trong lời nói của y đã rất khẳng định.

"Không sai, chính là như vậy.

Tuy Nhân tộc rất khó xuất hiện tồn tại như Thiên Đế kia, nhưng một khi số lượng nhiều, đối với họ cũng không nhất định là chuyện tốt..." Thời Gian Thần Ma khẽ lắc đầu, có chút hụt hẫng.

Thời đại này, rốt cuộc khi nào mới kết thúc?

Thời Đại Thần Ma, rốt cuộc khi nào mới có thể đến!

Y đã có chút nóng lòng mong chờ Thời Đại Thần Ma đến!

Đó sẽ là thời đại huy hoàng nhất!

Cũng sẽ là thời đại chiếu rọi vạn cổ nhất!

Đó mới là thời đại mà các thần ma như họ thực sự mong muốn!

Nam Hoang Chi Địa.

"Chà..." "Trong Phật môn, lại ẩn giấu một đệ tử mạnh mẽ như vậy?!" "Đây là ai?

Một A La Hán nho nhỏ, sao có thể sở hữu sức mạnh sánh ngang Hỗn Nguyên?!" "Không!

Điều này tuyệt đối không thể nào!" Vô số sinh linh trên chiến trường, tất cả đều kinh ngạc nhìn về tôn A La Hán đang đại phóng dị thải kia.

Đó là quả vị thấp nhất trong Phật môn.

Trên A La Hán là Bồ Tát, trên Bồ Tát là Cổ Đà.

Muốn chứng A La Hán, tất phải tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên!

Muốn chứng Bồ Tát, tất phải tu vi đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Còn muốn chứng Cổ Đà, tất phải tu vi đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chương 378

Phật môn, mỗi một quả vị, thực tế chính là tương ứng với một cảnh giới!

Đương nhiên, đây cũng là sự tương ứng phổ biến nhất.

Cũng là hình ảnh thu nhỏ của rất nhiều kẻ không thật lòng tu Phật, chỉ muốn nương tựa vào Phật môn.

Phật môn thực tế chỉ có yêu cầu cứng rắn về thực lực của quả vị, còn lại hoàn toàn tùy tâm.

Cứ như có người thực tế tâm cảnh đã tương ứng với cảnh giới Cổ Đà chân chính trong Phật môn, nhưng lại vì thực lực không đủ, nên không thể trở thành Cổ Đà chân chính!

Và đại đa số cái gọi là Cổ Đà, thực tế tâm cảnh trong Phật môn căn bản không đạt đến cảnh giới Cổ Đà!

Thậm chí có người ngay cả cảnh giới Bồ Tát cũng không có, càng thậm tệ hơn có khi ngay cả A La Hán cũng không có...

Một là luận theo Đại Đạo của Phật, tức là cảnh giới Phật Pháp.

Cái còn lại, thì lại phân chia theo cảnh giới tu vi!

Phật môn muốn lớn mạnh, tự nhiên phải phân chia theo về sau, nếu không sẽ xuất hiện tình huống một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại gọi một kẻ có thể chỉ là Đại La Kim Tiên là Phật Tổ...

Mà vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia có thể chỉ là một A La Hán quả vị nho nhỏ...

Loại này hiển nhiên không phù hợp với Hồng Hoang!

Hồng Hoang chú trọng thực lực là trên hết.

Đương nhiên, cũng có một số người rõ ràng thực lực đã đạt đến, nhưng lại lấy cớ tâm cảnh Phật Pháp tu vi không đủ, từ đó từ chối thăng lên Bồ Tát, Cổ Đà.

Những người này, tuy bị các đệ tử Phật môn khác chế giễu, nhưng nghiễm nhiên mới là đệ tử Phật môn chân chính.

Và Khẩn Na La nghiễm nhiên chính là một đệ tử Phật môn như vậy.

Khi y xuất hiện trên chiến trường, không chỉ Long tộc, Vu tộc và các sinh linh khác kinh ngạc, thậm chí ngay cả các đệ tử Phật môn cũng rất kinh ngạc.

Trong Phật môn của họ, thực sự có một người ưu tú như vậy sao?

Chỉ có sắc mặt Chuẩn Đề lập tức đại biến.

"Gia hỏa này, lại đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi?!" Sắc mặt Chuẩn Đề biến đổi không ngừng.

Y đương nhiên biết đây là ai, đây là đệ tử của Thời Thần Lão Tổ, cũng là một trong số ít cường giả tâm tính kiên định trong Phật môn.

Thuở ban đầu, sau khi Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ mất đi quyền lực của mình, vừa hay gia hỏa này cũng từ Cực Lạc Thế Giới bước ra, trở thành A La Hán.

Khẩn Na La cũng biết, những thế giới kia không thể độ hóa.

Đó đều là những kẻ ngu muội trong vô vàn chúng sinh, những gia hỏa đó căn bản chưa từng nghĩ đến việc muốn bản thân mạnh mẽ đến mức nào, họ chỉ muốn sống một cuộc sống vô ưu vô lo ở đó.

Những chuyện còn lại, không nghĩ gì cả.

Đối với họ, tu hành là chuyện rất mệt mỏi và khổ cực, chứ tuyệt đối không phải là chuyện cực lạc nào.

Cho nên, Khẩn Na La hiểu rằng, những gia hỏa tự nguyện tiến vào ba Phật quốc kia, đều là do một loại dục vọng nào đó trong nội tâm gây ra, căn bản không thể lay tỉnh.

Hoặc có thể nói, có người không muốn họ tỉnh lại.

Và người đó, nghiễm nhiên chính là những kẻ nắm giữ Phật quốc kia.

Khẩn Na La nhìn thấu điểm này, liền đi đến Hồng Hoang chân chính làm một khổ hạnh tăng, đi khắp thế gian.

Cuối cùng, ở một cảnh giới nào đó trong vô vàn tiểu thế giới, gặp được Thánh Nhân Hồng Vân du hành khắp bốn bể.

Khẩn Na La được y khai sáng một phen, lập tức thành đạo, trở thành một cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy trong mắt Hồng Vân, Khẩn Na La lúc này đã có thể xưng là Phật.

Là loại Phật chân chính, tồn tại sánh ngang Thánh Nhân.

Nhưng gia hỏa này, cứ khăng khăng nói mình còn rất xa mới đạt đến Phật.

Thà mang theo quả vị A La Hán, không thăng Bồ Tát, không thăng Phật, cứ thế mà đi tiếp.

Khẩn Na La hành tẩu trên chư thiên, một bước một thiên địa.

Mỗi bước chân hạ xuống, đều sẽ kèm theo một trận chấn động mạnh mẽ của Đại Đạo Đạo Vận!

Đó là một loại Đại Đạo tương tự như Đại Đạo của Thánh Nhân Hồng Vân!

Đó là...

Đại Đạo Phật chân chính!

Đó là người đi xa nhất trong Đại Đạo Phật của toàn bộ Hồng Hoang!

Một tồn tại khủng bố chỉ kém Phật Chi Thần Ma!

Thiên tài Phật môn, quả nhiên là như vậy!

Đột nhiên, y dừng bước, nhìn Tổ Vu Nhục Thu trước mặt.

Hai tay chắp lại, khẽ mỉm cười.

Phật quang toàn thân lập tức bùng nổ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh y biến mất tại chỗ, Đại Đạo từ bi lân mẫn tràn đầy, lập tức bao phủ lấy thân thể Nhục Thu.

"Kim Chi Tổ Vu, hôm nay ngươi và ta hãy cùng chiến một trận!" "Haha, tên lừa ngốc từ đâu ra, cũng dám ở đây đại phóng quyết từ!" Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu một tay hất con Long tộc trước mặt ra, sau đó mãnh liệt xông về phía Khẩn Na La!

Sắc mặt Khẩn Na La không đổi, khẽ vung một chưởng đánh về phía Nhục Thu.

Sắc mặt y lãnh đạm vô cùng, vung chưởng giữa chừng cũng trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Một đạo kim quang vô tận từ trong cơ thể y bắn ra, xông về phía Nhục Thu trước mặt!

Khẩn Na La, là đệ tử mang Phật duyên nhiều nhất trong Phật môn.

Giờ phút này, đã vượt xa các đệ tử Phật môn khác!

Thậm chí, ngay cả Phật môn Viễn Cổ Tam Tổ, thậm chí cả Phật môn Song Tổ hiện nay, thực tế cũng kém xa Khẩn Na La!

Có thể nói, trong toàn bộ Phật môn, có lẽ chỉ có Khẩn Na La là

thực sự bước đi trên Đại Đạo Phật!

"Ngộ tính của ngươi không tệ, chưởng này cũng rất tốt, nhưng còn kém xa..." Sắc mặt Nhục Thu khẽ biến, sau đó khinh miệt lắc đầu.

Khẩn Na La trước mặt quả thực là thiên tài Phật môn, nhưng hiện tại, vẫn không thể đối kháng với y!

Ít nhất, hiện tại y cho rằng, đối phương còn kém xa mình!

Địa Phủ U Minh.

"Phật môn quả thực xuất hiện một đệ tử tốt..." Trong mắt Luân Hồi Thần Ma lộ ra vẻ hân thưởng.

"Đúng vậy, nhưng vị này, rất nhanh sẽ rơi vào Ma Đạo..." Khóe miệng Ma Chi Thần Ma khẽ nhếch lên.

Y sao có thể không nhìn ra, sâu trong linh hồn Khẩn Na La, đã bị thần thông của La Hầu hoàn toàn xâm thực.

Điểm này, ngay cả Khẩn Na La bản thân cũng không nhìn ra!

Huống hồ là những tồn tại khác!

Chỉ có La Hầu đã thi triển điểm này và Ma Chi Thần Ma, người chấp chưởng Đại Đạo Ma, mới biết được điểm này!

Mà thần thông xâm thực kia, lại không giống như trước đây trực tiếp xâm thực linh hồn Chân Linh của đối phương.

Ngược lại còn khiến Phật tính của Khẩn Na La trở nên thuần khiết hơn vài phần!

Nhưng đúng như câu "vật cực tất phản"!

Cứ như Quang Minh Thần Ma từ đó nắm giữ Đại Đạo Hắc Ám vậy!

Chỉ cần một khế cơ, là có thể khiến Khẩn Na La tràn đầy Phật

tính, lập tức biến thành ma cẩu ma niệm ngập trời!

Mà khế cơ này, không biết khi nào mới xuất hiện, nhưng cũng là một ẩn họa!

"Cái gì?" Luân Hồi Thần Ma nghe vậy ngẩn ra, có chút khó tin nhìn về phía Ma Chi Thần Ma.

Chẳng lẽ, những gia hỏa này đã ngang ngược đến mức độ này?

Không!

Ma Chi Thần Ma sẽ không dùng loại thủ đoạn đó!

Vậy thì...

đó chính là Ma Tổ La Hầu!

Và cũng chỉ có La Hầu mới có loại thủ đoạn này!

Hơn nữa, có lẽ cũng chỉ có La Hầu mới cả ngày chơi những trò xiếc này!

Ngoài La Hầu ra, cũng không có ai khác nữa...

"Là La Hầu?" Luân Hồi Thần Ma lập tức cau mày, hỏi.

"Không sai, tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh, tuy có chút tà môn ngoại đạo, nhưng về phương diện này, tiểu tử này cũng có chút thủ đoạn." Ma Chi Thần Ma cũng có chút khen ngợi nói.

Những cái khác không nói, nhưng xét từ phương diện này mà nói, gia hỏa La Hầu này cũng rất tốt.

Ít nhất, ngay cả Phật môn cũng không thể sánh bằng!

Sự độ hóa của Phật môn, cũng chỉ có thể độ hóa những kẻ có chiến lực cách biệt rất lớn.

Còn sự độ hóa của tiểu tử La Hầu Ma môn này, lại có thể độ hóa cả những kẻ cùng cảnh giới!

Đây chính là năng lực của La Hầu!

"Cái này..." Luân Hồi Thần Ma nhất thời cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể im lặng mặc niệm cho Phật môn.

Phật môn thực sự thảm quá, khó khăn lắm mới xuất hiện một vị như vậy, lại còn bị Ma môn dự định trước!

Y có thể tưởng tượng được, đến khi Phật môn nhìn thấy Ma môn cướp mất Khẩn Na La, Phật Chi Thần Ma sẽ có biểu cảm gì.

Chắc chắn... phải đi tìm Ma Chi Thần Ma liều mạng thôi...

Hoặc, trực tiếp đi tìm La Hầu...

Dù sao, Ma Chi Thần Ma cũng không phải Phật Chi Thần Ma có thể đối phó được.

Dù thế nào đi nữa, Phật Chi Thần Ma chắc chắn sẽ tức chết.

"Hahahahaha..." Vừa nghĩ đến việc có thể khiến Phật Chi Thần Ma khó chịu, Ma Chi Thần Ma liền cười lớn không ngừng.

Tâm trạng lập tức tốt lên vô số lần.

Đối với y, chỉ cần Tiên Chi Thần Ma và Phật Chi Thần Ma không dễ chịu, thì y sẽ vô cùng vui vẻ!

Còn việc có nên giết chết hai vị này hay không, y cũng sẽ không trực tiếp chạy đến giết đối phương.

Nếu đối phương không cho y một lý do hợp lý, y cũng sẽ không dễ dàng ra tay.

Đây là ngạo khí của Đại Đạo Thần Ma!

Đây không phải là thuở nào ở Hỗn Độn, một lời không hợp là có thể đánh nhau.

Họ bây giờ đối mặt với những sinh linh kia, đó chính là tồn tại cao

quý chính tông.

Đã là tồn tại cao quý, tự nhiên cũng phải có ngạo khí của mình.

Không thể vì cái gọi là một lời không hợp mà ra tay, như vậy chẳng phải là quá hạ thấp bản thân sao?

Phải nói, khi Ma Chi Thần Ma tiến vào Hồng Hoang, bất tri bất giác đã thu liễm không ít.

Có lẽ, là tôn nghiêm của thần ma đã khiến y trở nên như vậy.

Dù sao, nếu trêu đùa một số tiểu gia hỏa, chẳng phải quá mất phong độ sao?

Còn trêu đùa những Đại Đạo Thần Ma kia?

Thì ở Hỗn Độn cũng đã trêu đùa không biết bao nhiêu lần rồi.

Những gia hỏa này đã sớm phòng bị kỹ càng với y, muốn trêu đùa họ, thực sự không phải là một chuyện dễ dàng!

Không chỉ có vậy, y còn có suy nghĩ sâu xa hơn...

"Chà..." "Trong Hồng Hoang, quả thực có đệ tử xuất sắc như vậy sao?" Khóe miệng Phật Chi Thần Ma khẽ nhếch lên, nhìn Khẩn Na La bên dưới.

Y giờ phút này không làm gì cả, chỉ từng giây từng phút nhìn chằm chằm Khẩn Na La bên dưới.

Chỉ cần Khẩn Na La gặp nguy hiểm, y sẽ không chút do dự ra tay cứu y!

Y cũng không nghĩ đến việc trực tiếp tham gia cuộc chiến này, dù sao bên Vu tộc cũng không thấy có thần ma nào ra tay.

Là sự tự mãn của Đại Đạo Thần Ma, y không muốn ra tay đối phó đám tiểu bối này.

Chỉ cần đám tiểu bối này không làm hại người y đã để mắt tới, thì y sẽ không ra tay.

"Người này, sẽ là Phật tương lai!" Khóe miệng Phật Chi Thần Ma khẽ nhếch lên.

Chương 379

So với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, y càng hân thưởng Khẩn Na La trước mặt.

Dù sao Khẩn Na La mới là người kế thừa Đại Đạo Phật chính tông!

Còn Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề, đều là những kẻ treo đầu dê bán thịt chó!

Những gia hỏa này, thực sự đáng chết.

Lại biến Phật môn của y thành ra cái dạng hiện nay!

Điều này khiến Phật Chi Thần Ma phải tự xử lý thế nào đây?

Điều này khiến Phật Chi Thần Ma sao có thể cam tâm!

Nếu không phải hiện tại ngay cả y cũng không thể dễ dàng trao vị trí Phật Tổ này cho Khẩn Na La, y đã sớm ra tay trao vị trí Phật Tổ này cho Khẩn Na La, chứ không để nó ở trong tay Chuẩn Đề!

Đương nhiên, bất kể là Thượng Cổ Phật, hay Hiện Tại Phật, Tương Lai Phật, những vị trí này đều chịu sự thao túng của Phật Chi Thần Ma.

Chỉ là vì phương thức tranh đoạt vị trí của Thượng Cổ Phật và Hiện Tại Phật quá mức kỳ lạ, là sử dụng Thiên Đạo Toái Phiến, trực tiếp khắc sâu ý niệm Phật môn vào Thiên Đạo.

Cho nên, dẫn đến vị trí Thượng Cổ Phật và Hiện Tại Phật mà Phật Chi Thần Ma không thể thao túng.

Cũng có nghĩa là, thực tế vị trí mà Phật Chi Thần Ma có thể kiểm soát cũng chỉ có vị trí Tương Lai Phật này.

Vốn dĩ là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề để lại cho đệ tử của mình.

Hiện nay, lại trực tiếp bị Phật Chi Thần Ma ấn định.

Và đối mặt với sự thật này, họ thực tế cũng không có cách nào.

Dù sao đối phương không thể trực tiếp loại bỏ hai người họ đã là tốt lắm rồi.

Giao vị trí Tương Lai Phật cho Khẩn Na La, cũng là một lựa chọn tối ưu.

Chỉ là gia hỏa Khẩn Na La này, lại không dễ dàng tiếp nhận vị trí này.

Dù sao theo y, bản thân hiện tại cũng chỉ là một A La Hán nho nhỏ mà thôi.

Ngay cả quả vị Bồ Tát cũng không thể chứng đắc, huống hồ là Cổ Đà...

À, đây còn là Phật Tổ tương lai!

Chứ không phải Cổ Đà bình thường...

Tuy nhiên, về điểm này, Phật Chi Thần Ma sau chiến tranh tự nhiên sẽ đích thân khuyên nhủ đối phương.

Và khi lời nói của Phật Chi Thần Ma vừa dứt, Khí Vận Phật môn lập tức biến đổi!

Toàn bộ Khí Vận Phật môn giờ phút này trở nên khó hiểu!

Vừa như lớn mạnh, lại vừa như bành trướng!

Lại có mấy phần như co lại!

Biến hóa này, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang trong chiến đấu lập tức minh ngộ ra chuyện này!

“Vị trí Phật Tổ tương lai có biến hóa?!” Lập tức, Chuẩn Đề liền

phát hiện ra chuyện này.

Trong mắt y tràn đầy phẫn nộ, nhưng lại bất lực.

Đúng như câu "cường long không thể áp chế rắn địa đầu".

Mà Phật Chi Thần Ma không chỉ là cường long, lại càng là rắn địa đầu...

"Phật Tổ tương lai?!" Tiếp Dẫn cũng lập tức phát hiện ra chuyện này, sắc mặt liền biến đổi.

Tuy nhiên, hai người đối với điểm này lại bất lực, chỉ đành dồn toàn bộ tinh lực vào chiến đấu.

Chuyện Phật Tổ tương lai này, hãy để sau rồi nói!

Trong Hồng Hoang, giờ phút này hỗn loạn đã đạt tới đỉnh điểm, đạt tới cực hạn.

Không ngừng có vô số sinh linh đang tàn sát!

Tuy nhiên, khoảnh khắc này, Diệp Hiên lại đột nhiên chuyển thần thức của mình ra bên ngoài.

Hơn nữa, còn điều chỉnh thời gian trong Hồng Hoang thành tỷ lệ một-một so với hiện thực.

Loại điều chỉnh thời gian ngược này, chỉ có tồn tại nắm giữ Đại Đạo Thời Gian mới có thể làm được!

Còn đối với các Sáng Thế Thần khác không nắm giữ Đại Đạo Thời Gian, thì căn bản không thể làm được điều này!

Tối thiểu nhất cũng phải chịu tốc độ thời gian một ngày tương đương một năm!

Giờ phút này, Diệp Hiên đã đến Bình Đài Giao Lưu Hư Nghĩ.

"Học đệ, đến đánh với ta một trận đi, ngươi đã đạt đến cảnh giới

Sáng Thế Thần ngũ giai, ta tuy đã sớm đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần ngũ giai, nhưng ta cũng không ức hiếp ngươi, cá nhân chiến hoặc thần quốc chiến hay tiềm lực chiến, tùy ngươi chọn!" Một thiếu niên có tướng mạo tuấn mỹ vô cùng trước mặt, tươi cười nói với Diệp Hiên.

Theo y, Diệp Hiên tuy mạnh mẽ vừa mới bước vào cảnh giới Sáng Thế Thần ngũ giai, nhưng dù thế nào cũng không thể đánh thắng lão gia hỏa Sáng Thế Thần ngũ giai viên mãn như y!

"Tiềm Lực Chiến?" Diệp Hiên cau mày, nhìn thiếu niên trước mặt, không kìm được hỏi.

"Đúng vậy, Tiềm Lực Chiến, sản phẩm xuất hiện sau khi Bình Đài Giao Lưu Hư Nghĩ cập nhật lần này, ta cũng không rõ rốt cuộc là như thế nào, chỉ nghe nói là dựa theo tiềm lực giữa hai thần quốc của chúng ta mà đọ sức..." Thiếu niên khẽ mỉm cười, tràn đầy tự tin nói.

Y đã có thể nói ra câu tùy tiện cho Diệp Hiên chọn, vậy thì tuyệt đối là tràn đầy tự tin vào bản thân.

Thực tế, y cũng là một thiên tài cái thế.

Nếu không, cũng không thể có sự tự tin này.

"Vậy à!

Được, ta chọn Tiềm Lực Chiến!" Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên.

Có lẽ y hiện tại trong ngũ giai có thể gặp phải thiên tài trong số thiên tài mà có chút khó thắng.

Nhưng nếu so tiềm lực, thì y tuyệt đối có thể giành chiến thắng.

"Đặt cược là gì?" Diệp Hiên nói tiếp.

"Nguyên Thần Tinh à!

Ngươi muốn cược mấy viên?

Hoặc nói cách khác, ngươi có mấy viên để cược?" Khóe miệng thiếu niên khẽ nhếch lên, tràn đầy nụ cười tà tính.

"Cược năm viên đi, sao vậy?" Diệp Hiên cũng sợ một lúc đòi quá nhiều, trực tiếp dọa đối phương chạy mất.

Vốn dĩ những viên Nguyên Thần Tinh này là để gom đủ mười viên củng cố nội hàm thế giới, nâng cao nội hàm thế giới, như vậy mới có thể trở thành Sáng Thế Thần ngũ giai chân chính.

Nhưng Bàn Cổ lại khai phá một thế giới khác trong bản thân, cách làm này thực sự khiến y bỏ qua hạn chế của Hồng Hoang Hỗn Độn, thành công đột phá đến cảnh giới ngũ giai!

Thực tế, chỉ cần đợi đến khi nội hàm thế giới Hỗn Độn thăng cấp đến ngũ giai, thì phương pháp đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên của những sinh linh trong Hồng Hoang sẽ tương đối nhiều hơn rất nhiều, tương đối cũng dễ dàng hơn!

Mà phương pháp của Bàn Cổ, tuy khả thi, nhưng rốt cuộc quá phụ thuộc vào thiên phú.

Đây không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Đương nhiên, sau khi đột phá cũng tương đối mạnh hơn!

Cho nên, nội hàm Hồng Hoang vẫn cần được tăng cường, nếu không, sự phát triển của y cũng sẽ bị hạn chế rất nhiều.

"Năm viên?

Ngươi có nhiều Nguyên Thần Tinh vậy sao?" Thiếu niên cau mày, nhìn Diệp Hiên.

Y thực sự rất nghi ngờ, Diệp Hiên có nhiều Nguyên Thần Tinh như vậy sao?

“Điểm này ngươi không cần lo lắng, cho dù không có, nếu ta thua, ngươi còn sợ ta không trả sao?” Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên, nhìn thiếu niên trước mặt.

“Được thôi, ngươi ăn chắc ta rồi!” Khóe miệng thiếu niên khẽ nhếch lên, cười lạnh nhìn Diệp Hiên.

Tuy nhiên, y nói tiếp: “Vậy được, ta muốn xem ngươi thua cuộc rồi sẽ làm thế nào!” Sau đó, liền gửi lời thách đấu đến Diệp Hiên.

Diệp Hiên thấy vậy, vội vàng đồng ý.

“Đối phương chỉ có hai viên Nguyên Thần Tinh, xin hỏi ngài có còn muốn đồng ý cược không?” Khi Nguyên Thần Tinh cược của Diệp Hiên chỉ còn hai viên, hệ thống bình đài lập tức nhắc nhở thiếu niên này.

Còn Diệp Hiên lúc này cũng đã biết, thiếu niên này tên là Diệp Thiên.

Diệp Thiên, là một thiên tài cái thế lớn hơn Diệp Hiên mấy vạn năm.

Thời đại đó, cũng là thời đại bị Diệp Thiên thống trị.

Cứ như Diệp Hiên hiện nay, uy áp toàn bộ thời đại, hoành hành vô số sinh linh.

Đối thủ của những tuyển thủ như y, thường không phải là những người cùng thời đại, mà là những tuyển thủ vượt xa thời đại này.

Cũng có nghĩa là, những thiên tài cái thế như Diệp Thiên, thống trị một thời đại, mới là đối thủ của những tồn tại như Diệp Hiên.

“Đồng ý!” Diệp Thiên hoàn toàn không sợ Diệp Hiên sẽ có hành động chây ỳ.

Những người như y, đều biết đối phương tuyệt đối sẽ không chây

ỳ.

Ba viên Nguyên Thần Tinh tuy rất nhiều, đủ để chín mươi chín phần trăm người trên thế giới này chây ỳ, nhưng thực tế có một số người lại không cần như vậy.

Ít nhất, ở chỗ Diệp Hiên, sẽ không như vậy. [Xác nhận đối quyết.] [Hướng đối quyết: Đọ sức tiềm lực thần quốc, do quy tắc bình đài đánh giá tiềm lực sinh linh của hai bên.] [Đối quyết bắt đầu!] [Bắt đầu cân đo tiềm lực sinh linh của hai bên!] Cùng với âm thanh nhắc nhở đối quyết xuất hiện, cuộc đối quyết giữa hai người cũng theo đó được truyền lên màn hình lớn.

Cuộc đọ sức giữa thiên tài cái thế đấu với thiên tài cái thế này, đặc biệt thu hút ánh nhìn của mọi người!

Trên quảng trường.

Khá nhiều người xung quanh, tất cả đều vây lại, chỉ muốn xem kết quả cuối cùng của trận chiến này là như thế nào.

Khi họ nhìn thấy Diệp Hiên, rất nhiều người trong lòng đều cực kỳ ghen tị, nhưng cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Khi nhìn thấy Diệp Thiên, trên mặt những người này đều xuất hiện một vẻ khinh bỉ.

Diệp Thiên gia hỏa này, tuy là thiên tài cái thế, nhưng thực tế điểm số của y cũng không tệ.

Hơn nữa không chỉ có vậy, còn không biết đã lừa bao nhiêu người rồi.

“Các ngươi nói, Diệp Thiên và Diệp Hiên hai người này, rốt cuộc ai sẽ giành chiến thắng?” “Không biết nữa...” “Hai gia hỏa này một người mạnh hơn một người, một là thiên tài cái thế của thời đại trước, một là thiên tài cái thế hiện tại, không hiểu hai người này rốt

cuộc ai sẽ mạnh hơn." "Ta đoán là Diệp Thiên lợi hại hơn, Diệp Hiên dù mạnh đến mấy, hiện tại cũng chỉ là một người mới vừa bước vào Sáng Thế Thần ngũ giai.

Còn Diệp Thiên gia hỏa kia, đã dùng vô số trận chiến để chứng minh thực lực của hắn, gia hỏa này rõ ràng mạnh hơn rất nhiều người, ít nhất ta cho rằng trận này sẽ là Diệp Thiên thắng!" "Ta cũng cảm thấy Diệp Thiên sẽ thắng, dù sao Diệp Thiên gia hỏa kia đã đánh rất nhiều trận rồi." "Các vị, xét về mặt chiến đấu, không nghi ngờ gì Diệp Thiên sẽ thắng, nhưng bây giờ không phải là chiến đấu, bây giờ là đọ sức tiềm lực thần quốc!

Tiềm lực thần quốc này không chỉ là tiềm lực sinh linh, còn có rất nhiều phương diện khác!

Ta cho rằng, khả năng Diệp Hiên thắng là khá lớn!" "Đúng vậy, ta cũng cảm thấy Diệp Hiên sẽ thắng, dù sao tiểu tử Diệp Hiên này trong vòng hai năm ngắn ngủi, đã đạt đến Sáng Thế Thần ngũ giai!" "Hai năm Sáng Thế Thần ngũ giai, có thể tưởng tượng được tiềm lực của đối phương rốt cuộc khổng lồ đến mức nào!" "Đúng vậy, đúng vậy, đây là đọ sức tiềm lực thần quốc mà!

Chứ đâu phải đọ sức chiến lực thần quốc!

Đọ chiến lực ta khẳng định sẽ cảm thấy Diệp Thiên thắng, nhưng đọ tiềm lực thì ta vẫn cảm thấy Diệp Hiên là mạnh nhất." "Sinh linh thần quốc của hắn dường như mỗi vị đều là sinh linh thần thoại trong truyền thuyết!

Cho nên, ta cảm thấy Diệp Hiên chắc chắn thắng!" Những gia hỏa bên cạnh này, từng người một bắt đầu thảo luận với nhau.

Mỗi người đều có người mình ủng hộ, hơn nữa không chỉ có vậy.

Thậm chí còn có người trực tiếp hét lên.

“Anh em ơi, mở cược ngoài rồi!” “Mở cược ngoài?!” “Lại có cược ngoài ư?!” Lập tức, một đám người trực tiếp vây lại.

Những gia hỏa này từng người một chạy đến, tất cả đều vây quanh người đã hô lên lúc trước.

Cược ngoài loại này, không phải ai cũng có thể mở.

Hơn nữa, không phải tất cả các trận đối chiến đều có thể mở cược ngoài.

Dù sao muốn mở cược ngoài, cần ba điều kiện.

Thứ nhất, có người sở hữu nguồn tài chính khổng lồ, có thể chịu đựng được số tiền đặt cược của những người kia.

Thứ hai, phải có tín nhiệm rất mạnh, khiến mọi người đều rất tin phục ngươi, thì mới có tác dụng.

Thứ ba, thực lực của hai bên đối chiến không chênh lệch quá lớn.

Chỉ khi phù hợp với ba điểm này, mới có thể mở được cược ngoài này.

“Ta!

Ta muốn cược!” “Ta muốn đặt cược!” “Ta muốn đặt cược một viên Nguyên Thần Tinh!

Cược Diệp Thiên thắng!” Lập tức, một đám người điên cuồng đặt cược.

Đa số mọi người đều đặt Diệp Thiên.

Chỉ có số ít người đặt Diệp Hiên!

Và mỗi lần đặt cược xuống, tỷ lệ cược sẽ thay đổi.

Dù sao nhà cái luôn không lỗ lớn.

Đương nhiên, muốn hoàn toàn không lỗ, cũng có chút khó khăn.

Dù sao y cũng không thể ép tỷ lệ cược quá thấp.

Và đợi đến khi cuộc đọ sức của Diệp Hiên và Diệp Thiên bắt đầu, cược ngoài bên kia cũng theo đó được chốt lại, không còn nhận đặt cược nữa.

Chương 380

“Hahahahaha...

Học đệ à, lần này ngươi thực sự tự rước họa vào thân rồi!” “Học trưởng lần này, sẽ dạy ngươi nhớ đời!

Để ngươi biết thế nào là xã hội hiểm ác!” “Hahahahaha...” Diệp Thiên kiêu ngạo cười lớn không ngừng, giờ phút này hiển nhiên là vui vẻ vô cùng.

Đối với y, lần này đơn giản chính là kiếm Nguyên Thần Tinh trắng trợn!

Nguyên Thần Tinh này, đúng là thứ tốt!

Một lần liền có được năm viên Nguyên Thần Tinh!

Năm viên Nguyên Thần Tinh, đó là tài nguyên trên năm trăm triệu Thần Nguyên!

Khoản tài nguyên này tuy đối với Diệp Thiên mà nói không phải là thứ khó có được, nhưng đó cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể có được.

Ít nhất, đối với Diệp Thiên mà nói cũng là một khoản tài nguyên khá tốt.

“Ta cứ chịu thiệt một chút, tiến hành đánh giá trước!” Diệp Thiên cười lớn một tiếng, đi về một bên.

Một đạo kim hoàng sắc quang mang xông thẳng lên trời, từ trên không trung vô biên hạ xuống!

Đạo quang mang đánh giá trong Bình Đài Giao Lưu Hư Nghĩ, lập tức bao phủ lấy thân ảnh Diệp Thiên!

Vù vù vù!

Phù văn khoa học kỹ thuật cường hãn vô cùng, không ngừng lưu chuyển!

Đó là năng lực của Đại Đạo Khoa Học Kỹ Thuật!

Đây cũng là tồn tại rực rỡ nhất của Đại Đạo Khoa Học Kỹ Thuật!

Đinh!

Một đạo tiếng chuông xa vọng hùng vĩ từ quảng trường truyền đến!

Đó là tiếng chuông của Diệp Thiên!

Mỗi đạo tiếng chuông truyền đến, liền đại diện cho cảnh giới mà Diệp Thiên có thể đạt đến là Sáng Thế Thần cấp mấy!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Không nghi ngờ gì, năm đạo chuông đầu này là điều mà mọi người đều biết!

Dù sao, hiện tại Diệp Thiên chính là Sáng Thế Thần ngũ giai hậu kỳ!

Cho nên, năm đạo chuông này là điều mà mọi người đều biết!

Sau đó...

Đinh!

"Quả nhiên, Diệp Thiên là người có tiềm lực lục giai!" "Vô nghĩa

à, hắn còn trẻ như vậy đã có thể đạt đến Sáng Thế Thần ngũ giai hậu kỳ, lục giai là điều khẳng định!

Đừng nói lục giai, cảnh giới Sáng Thế Thần thất giai cũng là điều đương nhiên!" "Đúng vậy, thất giai Sáng Thế Thần ta cũng không ngạc nhiên!" Đinh!

Tiềm lực thất giai!

"Chà!!!" "Quả nhiên là Diệp Thiên!" "Không hổ là Diệp Thiên!

Thất giai Sáng Thế Thần đúng là mạnh!" "Hay lắm, quả nhiên có thể đạt đến Sáng Thế Thần thất giai!" Đinh!

Một trận quang mang rực rỡ xuất hiện trên toàn bộ quảng trường, tuyên bố tiềm lực của Diệp Thiên cho tất cả mọi người trên bình đài!

"Chà!!!" "Tiềm lực Sáng Thế Thần bát giai!

Không hổ là thiên tài cái thế có một không hai Diệp Thiên!" "Diệp Thiên này cũng quá mạnh rồi?!

Lại sở hữu tiềm lực Sáng Thế Thần bát giai?!" "Thật khủng bố!!!" "Cái quái gì đây, đã tạo ra lịch sử rồi!" "Ít nhất đây là tiềm lực cao nhất trong các bài kiểm tra trực tiếp!" Cuối cùng, một hàng dữ liệu đánh giá chậm rãi xuất hiện. [Loại thần quốc: Hồn Giới.] [Tiềm lực sinh linh: Bát giai.] "Bát giai!!" Những người đứng xem xung quanh, nhìn cảnh tượng này, sợ hãi đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Tiềm lực bát giai này, tuy không đại diện cho người này nhất định sẽ trở thành Sáng Thế Thần bát giai.

Nhưng phải biết, những gia hỏa này đều có khả năng sẽ trở thành Sáng Thế Thần bát giai!

Sáng Thế Thần bát giai, đó là khái niệm gì?

Đó chính là Sáng Thế Thần đỉnh cấp nhất trên thế giới này!

Chỉ cần đạt đến Sáng Thế Thần bát giai, thì Đại Việt Quốc có thể hoàn toàn đứng trên các quốc gia khác!

Ít nhất, là có thể khiến những gia hỏa xung quanh, đồng loạt vì đó mà phát điên!

"Tiềm lực Sáng Thế Thần bát giai!!" "Trời ơi!!" "Đây rốt cuộc là gia hỏa nào!!" "Chết tiệt, Sáng Thế Thần bát giai!!

Đó là tồn tại trong truyền thuyết!!

Năm quốc gia lớn mỗi quốc gia cũng chỉ có một vị!!" "Nếu Diệp Thiên trở thành Sáng Thế Thần bát giai, thì cái quái gì sẽ mạnh mẽ đến mức nào!!!" "Đó là Sáng Thế Thần bát giai trong truyền thuyết!!" "Này, các ngươi bình tĩnh chút, đó bất quá chỉ là tiềm lực Sáng Thế Thần bát giai mà thôi, những người sở hữu loại tiềm lực này chắc cũng có một vài, nhưng những năm qua, ngoài mấy vị Sáng Thế Thần kia ra, còn ai nữa?" "Cũng đúng, tiềm lực dù sao cũng chỉ là tiềm lực mà thôi, chứ đâu phải tu vi và cảnh giới chân chính!!" "Hay lắm..." Khi tiềm lực của Diệp Thiên là Sáng Thế Thần bát giai, lập tức chấn động tất cả mọi người trên bình đài, mỗi một người đều bị tiềm lực khủng bố vô cùng của hắn chấn kinh!

Đây không phải là chuyện đùa!

Phải biết, đây là Sáng Thế Thần bát giai!

Không chỉ có vậy.

Trên không trung, lập tức xuất hiện năm vị Sáng Thế Thần thất giai!

Năm vị này không phải người ngoài, chính là những người đứng đầu về mặt văn hóa, giáo dục của Đại Việt Quốc!

Tồn tại đỉnh phong của Sáng Thế Thần thất giai!

Cũng chính là, Viện trưởng Ngũ Đại Học Viện!

“Diệp Thiên à...” Chu Nguyên Chương khẽ lẩm bẩm.

“Ta nhớ hình như là một tiểu quỷ rất xuất sắc gần đây...” Lưu Bang cau mày nói.

“Ừm, không tệ, tiềm lực Sáng Thế Thần bát giai, đáng để bồi dưỡng.” Doanh Tắc gật đầu, tươi cười nói.

Hiển nhiên, y cũng khá xem trọng Diệp Thiên trước mặt.

Thuở ban đầu họ thiết lập cuộc đọ sức tiềm lực này, thực tế cũng chỉ là để đánh giá những gia hỏa kia.

Và giờ đây, vừa vặn chính là lúc thu hoạch!

“Đúng vậy, loại tiềm lực này, không phải ai cũng có, ngay cả bao nhiêu năm qua, cũng rất ít khi thấy.” Lý Uyên cũng có hứng thú gật đầu, nhìn Diệp Thiên trước mặt.

“Hay là, đưa hắn vào Kế hoạch Siêu Tân Tinh, để hắn có thể phát triển nhanh chóng, mong đợi hắn có thể bước vào Sáng Thế Thần lục giai...” Cơ Xương gật đầu, đề nghị nói.

“Không tệ...” “Có thể...” “Đồng ý...” “Tán thành...” Trong nháy mắt, mấy người này đều đồng ý nói.

Tiếp đó, năm người đã ký kết tất cả những việc liên quan.

Các thủ tục liên quan cũng đã hoàn tất, chỉ cần đợi đối phương nhanh chóng xuất hiện, là được rồi.

Ngoài ra, cũng không có chuyện gì khác.

“Là Viện trưởng!!” “Là Viện trưởng các Viện của Ngũ Đại Học Viện!!” “Các Viện trưởng đã đến!!!” “Thiên phú của Diệp Thiên, lại đã kinh động đến các Viện trưởng Ngũ Đại Học Viện rồi sao?!” “Thật khủng bố!!!” Trong Bình Đài Giao Lưu Hư Nghĩ.

“Tiềm lực Sáng Thế Thần bát giai ư?

Không tệ lắm nhỉ...” Diệp Hiên đang trong cuộc đọ sức, khóe miệng khẽ nhếch lên, khinh miệt cười một tiếng nhìn Diệp Thiên đã kiêu ngạo đến cực hạn trước mặt.

“Hahahahaha...” “Diệp Hiên, ngươi sẽ không cho rằng ngươi trong thời gian ngắn đạt đến Sáng Thế Thần ngũ giai, sau này thành tựu nhất định sẽ cao hơn ta chứ?” “Hahahahaha...” “Sáng Thế Thần bát giai!” “Ngươi biết điều này có ý nghĩa gì không?” “Điều này có nghĩa là trong tương lai, ta sẽ trở thành tồn tại vĩ đại nhất thế giới này!” Mặt Diệp Thiên có chút bệnh hoạn, điên cuồng gầm lên với Diệp Hiên.

Sau đó, khóe miệng y khẽ nhếch lên, cười lớn nói: “Bây giờ, ngươi đã hiểu khoảng cách giữa ngươi và thiên tài chân chính chưa?!” “Bất quá chỉ là Sáng Thế Thần bát giai mà thôi, ngươi dường như còn cảm thấy mình độc nhất vô nhị rồi...” Diệp Hiên khẽ lắc đầu, khinh thường nói với Diệp Thiên trước mặt.

Phải biết, thế giới Hồng Hoang của y sau khi được đánh giá, nhất định sẽ trở thành tồn tại đột phá Sáng Thế Thần bát giai!

Ít nhất, đó cũng là tồn tại Sáng Thế Thần cửu giai!

Y tràn đầy tự tin vào thế giới Hồng Hoang Hỗn Độn của mình!

“Ta muốn xem rốt cuộc tiềm lực của ngươi có thể đạt đến cấp mấy!” Trên mặt Diệp Thiên tràn đầy vẻ châm chọc nói.

Cùng với việc Diệp Hiên bước vào khu đánh giá.

Kim quang vô biên bao phủ lấy Diệp Hiên.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Lập tức, năm đạo tiếng chuông chợt vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tất cả mọi người bên ngoài cũng đều bị sự đánh giá của Diệp Hiên thu hút.

Đinh!

"Quả nhiên, là tiềm lực Sáng Thế Thần lục giai!" "Tiềm lực của Diệp Hiên rốt cuộc ở cấp mấy?

Thất giai hay bát giai?!" "Thất giai đi, dù sao bát giai đâu có dễ như vậy..." "Bát giai!

Ít nhất là tồn tại bát giai!" "Đúng vậy, ít nhất là tồn tại bát giai!

Gia hỏa này mới hai năm đã đạt đến ngũ giai!" Đinh!

"Thất giai!" "Không ngờ lại là tiềm lực Thất giai Sáng Thế Thần!

Thằng cha này mạnh vậy sao?!" "Không hổ là tuyệt thế thiên tài, vậy mà lại có tiềm lực Thất giai!

Mấy người nói xem, liệu Diệp Hiên có thể giống Diệp Thiên, cũng có Bát giai Sáng Thế Thần không?!" "Mấy người nói, Diệp Hiên rốt cuộc có thể vượt qua Diệp Thiên không?" "Tôi đoán chắc chắn là được!" Lập tức, những kẻ trên quảng trường xung quanh đều nhao nhao bàn tán.

Diệp Thiên nhìn Diệp Hiên đang mỉm cười trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch, dường như sắp được chứng kiến khoảnh khắc đối phương bị vả mặt.

Hắn trong lòng rõ ràng, Thất giai Sáng Thế Thần đã là cực hạn của

thằng nhóc này rồi.

Dù sao, trong thế giới này, Bát giai Sáng Thế Thần thật sự hiếm đến đáng thương.

Những kẻ có thể tiến vào nền tảng này, mỗi người đều là thiên tài, ít nhất cũng đạt tới Tứ giai Sáng Thế Thần!

Từ một khía cạnh nào đó, những người đạt đến Tứ giai Sáng Thế Thần thực ra đã vượt qua đại đa số người khác, cũng có thể coi là thiên tài.

Chỉ là, trên thế giới này, thứ không thiếu nhất chính là cái gọi là thiên tài.

Một tuyệt thế thiên tài trên một hành tinh bình thường, nếu đặt trong toàn bộ tinh vực, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Và một tuyệt thế thiên tài của một tinh vực, nếu đặt trong toàn bộ Đại Việt Quốc, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Đây chính là giới hạn của thế giới.

Cái gọi là "núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có người tài hơn" chính là đạo lý này.

Vì vậy, điều này đã khiến Diệp Hiên hiện tại tự cao tự đại, tự nhận mình có thiên phú dị bẩm!

Nhưng điều này trong mắt Diệp Thiên, chẳng đáng là gì.

Dù sao, hắn hiện tại đã là siêu cấp thiên tài với tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần!

Đó là một tuyệt thế thiên tài chân chính, chứ không phải thiên tài bình thường!

Hơn nữa, Diệp Thiên thích nhất là nhìn những kẻ từng được ca ngợi là thiên tài ở địa phương của mình, rồi bị mình đả kích cho thê

thảm trước mặt!

Đặc biệt là hủy diệt sự tự tin của một loại tuyệt thế thiên tài mà cả thế giới đều ca ngợi như Diệp Hiên trước mặt hắn!

Hắn cực kỳ hưởng thụ ánh mắt đó!

Những năm qua, hắn cũng không ít lần làm chuyện này!

Mỗi năm, đều có rất nhiều kẻ tự xưng là tuyệt thế thiên tài xuất hiện, những người này trong thế hệ của họ đều là những kẻ mạnh nhất, nhưng khi đối mặt với Diệp Thiên, họ đều sụp đổ!

Đó là cảnh tượng hắn yêu thích nhất!

Trước đây, những lần đó chỉ là đánh bại về mặt thực lực, và những người đó đều có khả năng tự an ủi.

Họ đều nghĩ đến cái gì mà "ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây", hiện tại Diệp Thiên mạnh hơn cũng chỉ vì Diệp Thiên tu luyện sớm hơn mà thôi.

Mặc dù nhiều người biết, thực ra giữa họ chỉ cách biệt vài trăm, thậm chí vài chục năm mà thôi.

Nhưng họ vẫn có lý do riêng để biện hộ.

Và khi đó, có lẽ vẫn có thể dựa vào cái gọi là thời gian để đuổi kịp.

Chương 381

Nhưng khi hệ thống tiềm lực xuất hiện, đây mới là lúc thực sự có thể hủy diệt sự tự tin của một người!

Khiến đối phương biết rằng, cả đời này tiềm lực của họ nhiều nhất cũng chỉ đạt đến cảnh giới đó mà thôi!

"Cảm nhận sự tuyệt vọng đi, Diệp Hiên!" Diệp Thiên khóe miệng khẽ nhếch, nhìn Diệp Hiên trước mặt, không khỏi cười lạnh một tiếng nói.

Trong mắt hắn, Diệp Hiên trước mặt cũng chỉ là một kẻ lừa danh kiếm tiếng mà thôi.

Chỉ cần bị hắn dạy dỗ một trận tàn nhẫn, thì sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Tuy nhiên.

Khoảnh khắc sau.

Đang! !!

Chuông lại vang lên lần nữa!

Và điều này cũng có nghĩa là, tiềm lực của Diệp Hiên, cũng đạt tới cảnh giới Bát giai Sáng Thế Thần giống như hắn! !!

Điểm này, khiến sắc mặt Diệp Thiên cứng đờ trong nháy mắt, trở nên cực kỳ khó coi.

Chính hắn bị đối phương vả mặt ngay trước mắt!

Kẻ mà hắn vẫn luôn coi thường, lại có thể đạt được tiềm lực tương đương với hắn!

Bát giai Sáng Thế Thần ư!

Ngay cả trong nền tảng giao lưu ảo này, e rằng cũng rất khó tìm ra một kẻ khác sở hữu tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần nữa!

Tuy nhiên... trớ trêu thay, hắn lại đặc biệt gặp phải Diệp Hiên! !!

Mà Diệp Hiên, chính là một trong số ít những người có tiềm lực trở thành Bát giai Sáng Thế Thần!

"Sao nào?

Ngươi nói tiếp đi!" Diệp Hiên khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt đầy châm chọc nhìn đối phương. ...

Trên quảng trường.

"Tê..." "Sao có thể chứ?!" "Hòa à?!" "Cái này là sao vậy?" "Bát giai Sáng Thế Thần ư! !!

Đại Việt Quốc ta có hai thiên chi kiêu tử, lại còn cùng họ Diệp nữa chứ! !!" "Mạnh quá!" ...

Ở một bên khác.

Năm vị Viện Trưởng trên không trung lúc này cũng mỉm cười gật đầu với nhau.

Ngay cả Lưu Bang, người vốn luôn không ưa Diệp Hiên, giờ đây cũng chẳng nói gì thêm, ngược lại còn mỉm cười.

"Mấy người nói xem, tiềm lực của Diệp Hiên rốt cuộc có thể đạt đến cảnh giới nào?" Cơ Xương mỉm cười nói.

"Theo tôi, tiềm lực của hắn ít nhất cũng là Cửu giai Sáng Thế Thần!" Chu Nguyên Chương không chút do dự nói.

"Đúng, chắc chắn sẽ là Cửu giai Sáng Thế Thần!" Lúc này, Doanh Tắc cũng đầy hứng thú nhìn về phía Diệp Hiên đang tỷ thí trong không gian phụ.

Nếu đối phương thật sự sở hữu tiềm lực Cửu giai Sáng Thế Thần, thì không nói đến việc tương lai nhất định có thể phát huy thiên phú trở thành Cửu giai Sáng Thế Thần.

Nhưng tương lai chỉ cần không xảy ra chuyện gì, thì việc trở thành Bát giai Sáng Thế Thần là hoàn toàn không thành vấn đề!

Trong thế giới này, tiềm lực là tiềm lực, thực lực là thực lực.

Không phải ai cũng có thể thực sự hoàn hảo phát huy thiên phú!

Nhưng những người có cảnh giới thấp hơn tiềm lực một cấp thì lại rất nhiều.

Chỉ cần không xảy ra chuyện gì thật sự, dẫn đến tiềm lực sụt giảm, thì nhất định có thể đạt tới cảnh giới trên tiềm lực đỉnh phong.

Cũng có nghĩa là, Diệp Thiên sở hữu tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần, tương lai chỉ cần không xảy ra chuyện gì, thì nhất định có thể trở thành Thất giai Sáng Thế Thần!

Còn về Bát giai Sáng Thế Thần, thì phải xem đối phương có thể vượt qua rào cản đó hay không.

Mà năm vị Viện trưởng của Ngũ Đại Học Viện, thực tế mỗi người đều sở hữu tiềm lực trở thành Bát giai Sáng Thế Thần.

Chỉ là... không có một ai trong số họ thực sự đạt đến cảnh giới Bát giai Sáng Thế Thần.

"Sẽ không chỉ dừng lại ở Bát giai Sáng Thế Thần đâu, tiềm lực của hắn, phải cao hơn bất kỳ ai trước đây trong thế giới này, bởi vì thế giới mà hắn khai sáng kia chính là Hỗn Độn thế giới a!" Lưu Bang cũng đầy phức tạp và cảm khái nói.

Giá mà một người như vậy là mình thì tốt biết bao.

Chỉ là...

“Không thể nào, điều này tuyệt đối không thể nào...” Diệp Thiên bắt đầu rơi vào sự tự nghi ngờ, hắn tuyệt đối không chấp nhận việc mình lại có thiên phú giống hệt Diệp Hiên!

Tuy nhiên...

Diệp Hiên chính là sở hữu tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần!

Hắn run rẩy khắp người nhìn về phía Diệp Hiên.

Nhưng lại vừa vặn đối diện với ánh mắt đầy châm chọc và trào phúng của Diệp Hiên!

Đang! !!

Tiếng chuông thứ chín đột nhiên vang lên!

Khoảnh khắc này, khiến Diệp Thiên lập tức rơi vào vực sâu vô biên!

Hắn hoàn toàn hiểu được, thế nào là tuyệt vọng!

Giờ phút này.

Hắn nếm trải nỗi khổ của những học tử từng bị hắn làm nhục và đả kích trong quá khứ!

Chín tiếng chuông vang, Cửu giai chi tư! !!

Khoảnh khắc tiếng chuông này vang lên, dường như cả thế giới đều tĩnh lặng! !!

Mãi cho đến khi một học tử vô tình thốt lên một tiếng kinh hô, sự tĩnh lặng này mới bị phá vỡ hoàn toàn. ...

“Chín tiếng chuông vang!

Vô thượng chi tư! !!” “Không ngờ lại có tư chất Cửu giai Sáng Thế Thần!

Người đàn ông này lẽ nào thực sự muốn trở thành Cửu giai Sáng

Thế Thần duy nhất trong vũ trụ này sao?!" "Khủng bố quá!!!" Khi tiếng chuông vang lên chín lần, cả thế giới bắt đầu phát điên!

Từng tiếng chuông vang vọng kia, vậy mà xuyên qua vô tận năm tháng thời không!

Xuyên qua những chướng ngại thời không, trực tiếp truyền đến trên không trung của toàn bộ Sáng Thế Đại Lục! !!

"Đây là gì?" "Vì sao trên không trung đột nhiên vang lên tiếng chuông?" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!" ...

Duy chỉ có lãnh thổ Đại Việt Quốc.

Trong khoảnh khắc liền rơi vào ngây dại, tiếp đó là vô vàn cuồng hoan và kinh hãi.

Ngay cả những kẻ nắm giữ quyền lực trong chính phủ Đại Việt Quốc, những người đã đạt đến Thất giai Sáng Thế Thần, lúc này cũng đều vô cùng kinh hãi!

Cái thời đại đã bao nhiêu năm không xuất hiện Cửu giai Sáng Thế Thần này, lẽ nào giờ đây thật sự sắp nghênh đón một vị tuyệt thế chi thần sao?!

Ngũ Lão Hội Nghị được triệu tập trước thời hạn.

Ngũ Lão Tinh là những người nắm giữ quyền lực tối cao trong chính phủ Đại Việt Quốc.

Cũng chính là năm vị Viện trưởng tiền nhiệm của Ngũ Đại Học Viện được thăng chức!

Họ nắm giữ tất cả mọi quyền lực!

Hội nghị do năm người này lập ra được gọi là Ngũ Lão Hội Nghị!

Năm vị này ban đầu chấp chính Ngũ Đại Thế Lực, sau đó nắm giữ mạch văn toàn quốc, rồi trực tiếp trở thành đại biểu quyền lực tối cao.

Ngũ Lão Tinh, một Thái Dương.

Vị Thái Dương này chính là Bát giai Sáng Thế Thần kia, cũng là nền tảng lập quốc của Đại Việt Quốc!

Ngày thường, Ngũ Lão Tinh chủ trì mọi việc.

Chỉ khi đến thời khắc nguy cơ sinh tử tồn vong của Đại Việt Quốc, Thái Dương kia mới xuất hiện. ...

"Chư vị, giờ đây chín tiếng chuông vang, đại biểu cho sự xuất hiện của tuyệt thế chi tư, người này bất kể là ai, nhất định phải được bảo hộ cẩn thận, tuyệt đối không thể để các quốc gia khác mưu hại!" Công Đản Phụ ánh mắt sắc bén quét qua toàn bộ hội trường.

Ông ta là người sáng lập Đại Chu Vương Triều!

Cũng là người đứng đầu Ngũ Lão Tinh được công nhận hiện nay!

Bởi vì ông ta có thâm niên nhất, hơn nữa cảnh giới cao nhất!

Cảnh giới Thất giai Sáng Thế Thần đỉnh phong Đại Viên Mãn, chỉ còn nửa bước nữa là có thể bước vào Bát giai vô thượng!

Đến bước này, không phải là cái gọi là thiên phú hạn chế ông ta.

Thực tế, các vị đang ngồi đây, đều sở hữu tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần.

Chỉ là muốn trở thành Bát giai Sáng Thế Thần, sao có thể dễ dàng như vậy.

Tiếp đó, Tần Phi Tử, người sáng lập Đại Tần Vương Triều, cũng cực kỳ tán đồng gật đầu nói: "Không sai, đừng nói vị này rốt cuộc có thể trở thành Cửu giai Sáng Thế Thần hay không, cho dù chỉ là một Bát giai Sáng Thế Thần, thì sau này Đại Việt Quốc của ta cũng sẽ là sự tồn tại mạnh mẽ nhất!" Lời nói của bà ta vang dội, tràn đầy sát phạt khí tức.

Trừ Công Đản Phụ ra, người có thực lực mạnh nhất không nghi ngờ gì chính là Tần Phi Tử.

Cảnh giới của bà ta kém Công Đản Phụ một chút, nhưng cũng là Thất giai Sáng Thế Thần đỉnh phong Tiểu Viên Mãn cảnh giới, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Bát giai Sáng Thế Thần.

Ba người còn lại lần lượt là Lưu Thoa, người sáng lập Đại Kinh Vương Triều; Lý Hổ, người sáng lập Đại Đường Vương Triều; và Chu Sơ Nhất, người sáng lập Đại Minh Vương Triều.

Trong ba vị này, người có cảnh giới cao nhất là Lý Hổ, giống như Tần Phi Tử, cũng là Thất giai Sáng Thế Thần đỉnh phong Tiểu Viên Mãn cảnh giới.

Tiếp theo là Lưu Thoa, người sáng lập Đại Kinh Vương Triều, có cảnh giới Thất giai Sáng Thế Thần đỉnh phong.

Còn kém hơn một chút là Chu Sơ Nhất, người sáng lập Đại Minh Vương Triều, chỉ có cảnh giới Thất giai Sáng Thế Thần Hậu kỳ.

Không còn cách nào, thiên phú tư chất của Chu Sơ Nhất so với mấy vị kia thì kém hơn một chút.

Nhưng ông ta cũng không quá để tâm đến những điều này.

Bất kể tương lai thế nào, ít nhất hiện tại, họ vẫn đang ở cùng một cảnh giới.

Nhưng cũng chính vì thực lực của ông ta tương đối thấp, nên quyền phát biểu cũng nhỏ hơn.

"Lời này chí thiện!" "Đương nhiên phải như vậy!" "Tự nhiên nên như thế!" Ba vị còn lại cũng đều tán đồng nói.

Mặc kệ sự xuất hiện của một nhân vật như vậy là tốt hay xấu đối với mình, ít nhất khi đối phương xuất hiện, họ tuyệt đối không thể

phản đối, nhất định phải tán thành!

Hơn nữa còn phải tỏ ra vẻ rất sẵn lòng bảo hộ đối phương!

Còn về việc trong lòng tính toán gì, thì đó cũng chỉ là chuyện ngầm mà thôi. ...

Ở một bên khác.

"Quả nhiên là tuyệt thế thiên tài!!!" Chu Nguyên Chương thấy vậy thì đại hỉ, hân hoan như phát cuồng nói.

Ông ta là người xem trọng Diệp Hiên nhất, và giờ đây, Diệp Hiên cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

"Mặc dù phương thức tính toán Cửu giai này không quá chuẩn xác, là do suy đoán mà ra, nhưng nó cũng đại diện cho tiềm lực vượt xa Bát giai Sáng Thế Thần a!

Hơn nữa, cũng cực kỳ có khả năng thật sự sở hữu tiềm lực Cửu giai Sáng Thế Thần!

Tên này, tuyệt đối có thể coi là tuyệt thế thiên tài chân chính!" Cơ Xương ở bên cạnh thấy vậy, gật đầu, khá đồng tình nói.

Chương 382

Thực tế, phương pháp tính toán tiềm lực này, chỉ từ Nhất giai đến Bát giai là dựa trên dữ liệu hiện có để suy đoán, nên những kết quả này là chính xác.

Nhưng đối với Cửu giai... vì chưa có ai đạt đến, nên đây cũng chỉ là suy đoán của các đại lão mà thôi.

Nói là suy đoán, nhưng cũng đã trải qua vô số lần suy diễn trong một khoảng thời gian dài mà có được kết quả.

Vì vậy, trên lý thuyết, Diệp Hiên chính là tiềm lực Cửu giai Sáng Thế Thần.

Đương nhiên, nếu có người thích bới lông tìm vết, thì cũng sẽ bị phản bác. ...

"Sao còn chưa kết thúc?

Chẳng lẽ bị hỏng rồi sao?" Diệp Hiên nhìn thấy mãi mà không có tiếng chuông vang lên, cũng không có báo cáo đánh giá xuất hiện, liền cau mày nói.

Ngoại trừ điểm này ra, hắn thật sự không nghĩ ra khả năng nào khác.

Tuy nhiên...

Khoảnh khắc tiếp theo, một tình huống đủ sức chấn động Ngũ Lão Tinh đã xuất hiện.

Chỉ thấy tiếng chuông đã trải qua nhiều lần thử nghiệm kia lại một lần nữa vang lên!

Đang! !!

Một tiếng chuông tận thế chấn động màng nhĩ, gần như muốn hủy diệt cả nền tảng này đã vang lên!

Một loại tiềm lực mà ngay cả những Sáng Thế Thần khoa học lúc đầu cũng chỉ suy diễn một cách vô căn cứ, đã xuất hiện!

Đây là tiếng chuông thứ mười! !!

Cửu giai Sáng Thế Thần vẫn còn có dấu vết để dò theo, nhưng Thập giai Sáng Thế Thần thì hoàn toàn không có dấu vết nào!

Vì vậy... thực tế đây chỉ là một phương thức đánh giá tồn tại trong tưởng tượng của họ!

Điều này cũng đại diện cho sự không chính xác cực lớn!

Tuy nhiên... chính một tiếng chuông mà có lẽ vĩnh viễn không bao giờ được sử dụng này, lại đột nhiên vang lên!

“Tiếng chuông thứ mười sao?

Sao có thể chứ?!!” “Rốt cuộc đây là tiềm lực khủng bố cỡ nào?!!” “Đây là thiên phú khủng bố gì?!” “Không thể nào!

Điều này tuyệt đối không thể nào!” “Thập giai Sáng Thế Thần?!!” “Trên thế giới này làm gì có Thập giai Sáng Thế Thần?!

Chúng ta chưa từng nghe nói đến!!!” “Khủng bố quá!!

Chết tiệt!

Kẻ này rốt cuộc sở hữu thiên phú khủng bố đến mức nào?!” Lập tức, cảnh tượng này đã khiến tất cả mọi người ở Đại Việt Quốc đều chấn động!

Gần như đại đa số người Đại Việt Quốc đều biết tiếng chuông này là gì nhờ thông cáo đã được phát ra trước đó.

Khi tiếng chuông vang lên, nó chứng minh rằng có thiên tài đang

tiến hành Thiên Kiêu đối chiến!

Nhưng không phải cứ có người tiến hành Thiên Kiêu đối chiến là sẽ có tiếng chuông truyền đi!

Vì vậy, dù họ biết ý nghĩa của tiếng chuông, nhưng thực tế họ chưa từng thấy cảnh này bao giờ.

Mà việc tiếng chuông này truyền ra khỏi nền tảng giao lưu ảo, đó là chuyện chưa từng có tiền lệ!

Tuy nhiên, giờ đây nó lại xuất hiện!

Đột phá gông xiềng, truyền khắp Sáng Thế Đại Lục, thậm chí còn truyền đến trên Tổ Tinh!

Thậm chí, còn truyền khắp Tam Thiên Tinh Vực!

Dường như cả thế giới đang ăn mừng sự xuất hiện của một sự kiện trọng đại này!

Đây là điều mà mọi người chưa từng thấy, cũng là lần đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa!

Một cách tự nhiên, điều này khiến tất cả những người biết ý nghĩa đều rơi vào trạng thái chấn động.

Không còn cách nào, ai mà biết được một kẻ sở hữu tiềm lực Thập giai Sáng Thế Thần xuất hiện, đều sẽ vui mừng như điên và kinh ngạc đến mức không thể kiềm chế được! ...

Chính phủ Đại Việt.

Ngũ Lão Hội Nghị.

Trên mặt Ngũ Lão Tinh lúc này cũng hiện lên vẻ kinh hãi tột độ.

“Không nói gì khác, chỉ riêng việc tiếng chuông vang lên mười lần, cũng đủ để chứng minh Diệp Hiên ít nhất cũng sở hữu tiềm lực Cửu

giai Sáng Thế Thần!" Chu Sơ Nhất hai mắt sáng rỡ như tinh quang nói.

Trong số năm thế lực, mối quan hệ giữa Chu gia của họ và Diệp Hiên là tốt nhất!

Điểm này, phải nhờ vào hậu bối Chu Nguyên Chương của ông ta!

Chính vì Chu Nguyên Chương nhiều lần bảo hộ Diệp Hiên, nên mối quan hệ giữa họ đã trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Đây là một lợi thế lớn của họ.

Chỉ cần đợi đến khi Diệp Hiên đạt tới Thất giai Sáng Thế Thần, thì sự hồi báo dành cho họ sẽ xuất hiện.

Mà nếu đạt tới Bát giai Sáng Thế Thần, thì sự hồi báo sẽ càng nhiều hơn nữa!

Nếu thật sự thành tựu Cửu giai Sáng Thế Thần trong truyền thuyết, thì Chu Sơ Nhất còn không dám đoán Diệp Hiên rốt cuộc có thể mang lại cho ông ta lợi ích lớn đến mức nào! !!

Đây cũng là lý do tại sao Chu gia sẵn lòng bồi dưỡng những thiên tài hậu bối kia!

Mặc dù đối phương không phải người của Chu gia!

"Không sai, phương pháp tính toán tiềm lực này có lẽ có sơ hở ở một số khía cạnh, nhưng vì tiếng chuông đã vang lên mười lần, vậy thì Diệp Hiên nhất định sở hữu tiềm lực Cửu giai Sáng Thế Thần!" Lưu Thoa, người sở hữu Thần Quốc công nghệ, cũng gật đầu tán thành nói.

Nền tảng giao lưu ảo này cũng là do ông ta đứng đầu xây dựng, dữ liệu bên trong là do ông ta làm, và hầu hết các thủ đoạn công nghệ cũng xuất phát từ tay ông ta.

Vì vậy, ông ta là người rõ nhất về tiêu chuẩn đánh giá bên trong này là như thế nào.

Tiêu chuẩn đánh giá Cửu giai Sáng Thế Thần có xác suất bảy tám phần, nhưng dù sao cũng không phải 100%, nên có thể xảy ra sai sót.

Còn cái gọi là Thập giai Sáng Thế Thần bản thân cũng chỉ là ý tưởng của Lưu Thoa, nên rất có khả năng không chính xác.

Nhưng khi tiếng chuông thứ mười vang lên, thì tiềm lực của đối phương là 100% có thể đạt tới Cửu giai Sáng Thế Thần!

Đương nhiên, đây chỉ là tiềm lực, không có nghĩa là Diệp Hiên nhất định sẽ đạt được.

Nhưng mà thì sao chứ, có thể đạt tới Bát giai Sáng Thế Thần, đó cũng là một giấc mơ trong đầu vô số người rồi! !

"Tôi kiến nghị, trực tiếp khởi động mức độ bảo hộ cao nhất, do một trong số chúng ta tiến hành thủ hộ, tránh để đứa trẻ này bị sát hại..." Công Đản Phụ nghe vậy, vội vàng nói.

Ông ta là người có quyền lực lớn nhất trong số những người này, cũng là người hy vọng Diệp Hiên có thể trưởng thành đến Cửu giai Sáng Thế Thần nhất.

Bất kể thế nào, chỉ cần Diệp Hiên đạt đến đỉnh phong, thì nhất định sẽ mang lại lợi ích rất lớn cho ông ta!

Nghĩ đến điểm này, khóe miệng Công Đản Phụ khẽ nhếch.

Ông ta muốn Đại Việt Quốc thôn tính cả vũ trụ, chứ không phải cục diện năm nước đỉnh lập như hiện nay!

Đến lúc đó, không chừng mỗi gia tộc của họ đều có thể phân chia được một khối địa bàn lớn!

"Tôi đồng ý!" Lời này vừa ra, Chu Sơ Nhất lập tức tán đồng nói.

“Đồng ý!” Lý Hổ cũng gật đầu, mỉm cười nói.

“Đồng ý!” “Đồng ý!” Lưu Thoa và Tần Phi Tử, lập tức đều biểu quyết đồng ý nói.

Bất kể thế nào, chuyện này nhất định phải thông qua.

Một khi có một người biểu hiện không muốn bảo hộ Diệp Hiên, thì tất cả những người còn lại sẽ chĩa mũi dùi vào người đó.

Hơn nữa, sau này vạn nhất Diệp Hiên thật sự xảy ra chuyện, những người khác sẽ đổ trách nhiệm lên đầu người đó!

“Vậy thì tiếp theo, chúng ta hãy thảo luận xem ai nên đi bảo hộ Diệp Hiên.” Công Đản Phụ khẽ cười, nói như vậy.

Vì đã đồng ý chuyện này, thì phải có một người đứng ra bảo hộ.

Chuyện này, trừ những kẻ muốn hãm hại đối phương ra, về cơ bản đều sẽ sẵn lòng đi bảo hộ Diệp Hiên.

Chỉ cần đi bảo hộ Diệp Hiên, sau này khi Diệp Hiên trưởng thành, thì họ chắc chắn sẽ nhận được sự báo đáp tương ứng.

Thế giới này chính là như vậy, họ đầu tư vào Diệp Hiên, đợi đến khi kết thúc đầu tư, tự nhiên cũng sẽ nhận được lợi ích tương ứng.

“Hãy để ta đi, ban đầu là Chu Nguyên Chương bảo hộ hắn, bây giờ đương nhiên nên là ta bảo hộ hắn.” Chu Sơ Nhất khẽ cười, nói như vậy.

Quả thực, ông ta nói thế nghe có vẻ hợp tình hợp lý.

“Ta đi!

Chắc chắn là ta đi chứ!” Tần Phi Tử lập tức bày tỏ.

“Trừ Chu Vương ra, thì ta là người mạnh nhất, vì vậy, chuyện này đương nhiên nên giao cho ta!” Quả thực, ở đây trừ Công Đản Phụ ra,

thì cảnh giới của bà ta là cao nhất.

"Haiz, nếu nói về tu vi cảnh giới, vậy tại sao không phải Chu Vương đi?" Lập tức, Lý Hổ phản đối.

Ông ta tuy rằng bản thân cũng không muốn đi, nhưng cũng không muốn để Tần Phi Tử đi.

Như Tần Phi Tử đã nói, quá mạnh, ông ta không muốn người quá mạnh đi bảo hộ đối phương.

Lưu Thoa ở bên cạnh cũng tiếp lời nói: "Tôi kiến nghị để tôi bảo hộ, mấy vị đều là người bận rộn, tôi rảnh rỗi nhiều, để tôi đi là thích hợp nhất." "Vẫn là để ta đi!" "Ta đi!" Lập tức, Ngũ Lão Hội Nghị này giống như một nồi lẩu lớn, điên cuồng cãi vã ầm ĩ.

Rất nhanh, những kẻ này đã cãi nhau điên cuồng.

Trông thấy sắp đánh nhau đến nơi.

Cuối cùng vẫn là Công Đản Phụ đứng ra quát lớn: "Chuyện gì vậy?!" "Mấy người đang làm loạn giữa chợ sao?!" "Vì mọi người đều không thể bàn ra kết quả, vậy thì cứ để Chu Sơ Nhất đi đi!

Dù sao chuyện này ban đầu cũng là do Chu Nguyên Chương bảo hộ!

Bây giờ để ông ta bảo hộ!" "Không sai!

Chính là nên để ta!" Chu Sơ Nhất nghe vậy liền đại hỉ, sau đó Tần Phi Tử suy nghĩ một chút, cũng đồng ý chuyện này.

Ba đối hai, cho dù những người khác không đồng ý, thì đó cũng là chuyện đã được quyết định rồi.

Tần Phi Tử chủ yếu là sợ nếu cứ cãi vã tiếp, thật sự để Diệp Hiên rơi vào tay Lưu Thoa, thì sẽ rất tồi tệ.

Hai gia tộc này vốn dĩ có chút mâu thuẫn, oán hận đã lâu rồi.

Vì vậy, lần này cuối cùng vẫn là đồng ý để Chu Sơ Nhất ra mặt.

Dù sao, cũng không rơi vào tay Lưu Thoa.

Nếu thật sự rơi vào tay Lưu Thoa, đừng nghĩ nữa, Diệp Hiên chắc chắn sẽ chết.

Lưu Thoa cái lão vương bát đản này, giống như Lưu Bang, âm mưu quỷ kế.

Cả hai đều không phải thứ tốt lành gì. ...

Cuối cùng, chuyện đã được quyết định như vậy. ...

Toàn bộ Đại Việt Quốc, ngoài năm đại gia tộc do Ngũ Lão Tinh đại diện ra, thực tế còn có Thập đại cổ lão gia tộc.

Mỗi vị lão tổ của Thập đại cổ lão gia tộc này đều là cảnh giới Thất giai Sáng Thế Thần!

Họ tự mình kiểm soát tinh vực của mình, phát triển nhanh chóng và lâu dài.

Có thể nói, ngoài năm đại gia tộc ra, thế lực hùng mạnh nhất chính là Thập đại gia tộc này!

Mà ở Diệp gia, lão tổ tên là Diệp Thần.

Còn được xưng là Long Vương!

Chiến Thần!

Tu La!

Đây là vị lão tổ có thực lực mạnh nhất trong Thập đại gia tộc.

Diệp Thiên chính là hậu duệ của Diệp Thần.

Chương 383

Mặc dù không phải hậu duệ trực hệ của ông ta, nhưng cũng là cháu chắt không biết bao nhiêu đời mà con cháu ông ta truyền xuống.

“Diệp Thiên?

Tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần?” Diệp Thần nhìn thấy kết quả kiểm tra của Diệp Thiên xong, lập tức đại hỉ không kiềm chế được.

Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng lại xuất hiện một tuyệt thế thiên tài.

Hơn nữa không chỉ có vậy, vị tuyệt thế thiên tài này sau này có khả năng sẽ đạt đến cảnh giới giống như ông ta!

Điều này làm sao ông ta có thể không vui được chứ!

Đến lúc đó, Diệp gia một nhà song Thất giai!

Cũng không kém gì năm đại gia tộc kia là bao!

“Chúc mừng lão tổ, hạ hỉ lão tổ!!” Một mỹ nữ yêu kiều đa tư ở bên cạnh chúc mừng Diệp Thần.

“Ha ha ha ha...” “Ha ha ha ha...” Diệp Thần phát ra từng trận cười lớn.

Không lâu sau đó.

Khi tiếng chuông của Diệp Hiên truyền đến, lập tức sắc mặt Diệp Thần biến đổi.

“Bát giai Sáng Thế Thần?!” “Diệp Hiên?!” “Kẻ này lẽ nào là hậu duệ thất lạc bên ngoài của ta?!” Lập tức, Diệp Thần cau mày nói.

Ông ta nổi tiếng háo sắc, nên bên ngoài không biết có bao nhiêu con cháu.

Điểm này, ngay cả ông ta cũng không biết. ...

Nhưng ông ta biết, tuyệt đối không phải huyết mạch của Diệp gia. ...

Bởi vì mỗi người trong Diệp gia, khi sinh ra đều sẽ được ông ta để lại một giọt máu.

Giọt máu đó bình thường có thể không có gì, nhưng thực sự có thể khống chế đối phương một vũ khí lợi hại!

Mà điều này, cũng là để Diệp Thần có kế hoạch tốt hơn!

"Cửu giai Sáng Thế Thần?!" "Sao có thể chứ?!!" Khi tiếng chuông thứ chín truyền đến, lập tức khiến cả người Diệp Thần không ổn rồi.

Mỹ nữ bên cạnh cũng đột nhiên biến sắc mặt.

Kẻ này, sao có thể như vậy.

Nàng cũng sở hữu cảnh giới Ngũ giai Sáng Thế Thần, nếu không thì cũng không thể khiến Diệp Thần để mắt tới.

Chỉ có tư sắc, đối với người ngoài có lẽ là đủ, nhưng đối với Diệp Thần thân là Thất giai Sáng Thế Thần mà nói, lại hoàn toàn không đủ!

Điều ông ta muốn là loại tuyệt thế mỹ nhân có cả tu vi và cảnh giới!

Mà vị trước mặt này, Tô Nhược Ngôn chính là mỹ nhân như vậy.

Nàng vốn là người của Tô gia, nhưng sau khi được Diệp Thần để mắt tới, chỉ cần không phải người cùng Thập đại gia tộc hoặc Ngũ đại Vương tộc, thì không có vấn đề gì.

Gia tộc của Ngũ Lão Tinh còn được gọi là Vương tộc.

Năm xưa, đó đều là hoàng tộc, chỉ là hoàng đế thoái vị, nên họ cũng biến thành Vương tộc.

Giữa họ xưng hô với nhau, đều là gọi Vương này Vương nọ.

Nếu không phải có chuyện chính sự, thì sẽ không trực tiếp gọi tên.

Dù sao ngày thường ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, mặt mũi cũng phải giữ.

Đang! !!

Khi tiếng chuông thứ mười vang lên, lập tức, cả người Diệp Thần bật dậy.

"Cái này..." "Cái này..." "Sao có thể chứ?!" Diệp Thần kinh hãi đến mức toàn thân run rẩy.

Thần thức ông ta chợt lóe, lập tức xuất hiện trong nền tảng giao lưu ảo. ...

"Quá chấn động, ta Chu Nguyên Chương sống ngần ấy năm, cũng chưa từng thấy thiên phú tàn bạo đến thế..." Chu Nguyên Chương có chút tặc lưỡi nói. 【Diệp Hiên 】 【Loại hình Thần Quốc: Hỗn Độn Hồng Hoang. 】 【Tiềm lực Thần Quốc:.....】 Xì xì xì! !!

Ngay khi mọi người định tận mắt chứng kiến sự vĩ đại này xuất hiện, thì đột nhiên lại có một trận âm thanh điện lưu xuất hiện.

Dường như có thứ gì đó đã bị cản trở.

Và tiềm lực này, cũng biến thành một chuỗi dấu ba chấm!

Rất hiển nhiên, đây là thiên phú khủng bố đã bị che đậy!

"Đây là người phía trên đã ra tay sao?!" "Là mấy vị đại nhân đó sao?!" "Tê..." Khi cảnh tượng này xuất hiện, tất cả mọi người trên quảng trường lập tức lại sôi trào!

Từng cảnh tượng trước mắt này, đâu phải là chuyện bình thường!

Mỗi một cảnh tượng đều đang làm chấn động thế giới quan của

họ!

"Quả nhiên, thiên phú như hắn, sẽ kinh động đến những người phía trên đó..." Cơ Xương có chút do dự nói.

Cứ theo tình huống trước đây mà nói, việc kinh động hoàn toàn đến người phía trên, chưa chắc đã là một chuyện tốt.

"Tư chất vĩ đại như hắn, định trước sẽ chiếu rọi một đại thời đại!" Chu Nguyên Chương cũng đầy cảm khái nói.

"Cũng không biết thiên tài của thời đại này, rốt cuộc là một điều may mắn hay bất hạnh..." Doanh Tắc cảm khái vạn phần nói.

"Thiên phú như thế này, nếu là của mình thì tốt biết bao..." Lưu Bang đầy ghen tỵ nói.

Khoảnh khắc này, ông ta không thể không ghen tỵ.

Nhìn khắp Đại Việt Quốc, có mấy ai dám nói không ghen tỵ với thiên phú của Diệp Hiên?!

Có mấy ai dám nói không muốn thiên phú khủng bố đó của Diệp Hiên?!

Tất cả mọi người đều muốn!!!

Không ai có thể chống lại sức cám dỗ của thiên phú này!!!

Có thể nói, mỗi người đều muốn trở thành Diệp Hiên, thay thế Diệp Hiên!!!

"Thời đại này, định trước là của một mình Diệp Hiên, bất kể người có thiên tài đến mức nào, dưới ánh hào quang của hắn, đều sẽ bị che lấp đi..." Lý Uyên cũng có chút thần sắc khó hiểu.

Sự khủng bố của Diệp Hiên, khiến ông ta nghĩ đến một người.

Người đó là Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đối với ông ta mà nói, cũng là một người có thiên phú khủng bố.

Cũng không biết, sau này rốt cuộc sẽ thế nào...

Có lẽ trong số mệnh sớm đã định sẵn cũng không chừng... 【Diệp Hiên, thắng! 】 Khi nền tảng giao lưu ảo đưa ra phán định, lập tức những linh nguyên thuộc về Diệp Hiên đã bay vào tài khoản của hắn.

Toàn bộ nền tảng giao lưu ảo lúc này đều đang chấn động nhẹ, ngay khi tiếng chuông thứ mười vang lên, tất cả các thiên tài đang có mặt trong nền tảng giao lưu ảo đều nghe thấy một tiếng kêu vang lanh lảnh.

Âm thanh đó khác với những âm thanh bình thường, đó là một âm thanh tràn đầy kiêu ngạo lăng nhân!

Dường như là của một tuyệt thế chi tư đang coi thường tất cả các thiên kiêu trong thiên hạ!

Ngang! !!

Cức! !!

Trong nháy mắt.

Sau lưng Diệp Hiên xuất hiện một hư ảnh.

Một con thần long toàn thân màu vàng kim từ sau lưng hắn cuộn mình bay lên, quấn quanh.

Ánh sáng vàng vô hạn bao phủ lấy hắn, một con phượng hoàng cao quý và rực rỡ bay lượn trên đỉnh đầu hắn.

Cả con rồng và phượng hoàng này đều không ngừng gào thét.

Dị tượng thiên phú có một không hai này, chấn nhiếp khiến Diệp Thiên đối diện không thể tự kiềm chế.

Mà Diệp Hiên đứng ở đó, dường như giống như một vị thần linh trên cửu thiên, lạnh lùng nhìn xuống tất cả.

Tỷ thí thiên phú, có khả năng sẽ xuất hiện dị tượng.

Loại dị tượng này, phần lớn đều xuất hiện trên người những người có thực lực mạnh mẽ và giành chiến thắng.

Mà hiện tại, ngay cả Diệp Thiên thân là người có tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần, lúc này cũng không hề sở hữu dị tượng này.

Mà là Diệp Hiên!

Diệp Hiên sở hữu dị tượng chưa từng có!

Loại dị tượng này, chính là Long Phượng Tề Minh!

Là dị tượng cao nhất trong số các dị tượng!

Chỉ những tuyệt thế thiên tài có tiềm lực đạt tới Cửu giai Sáng Thế Thần, mới có thể xuất hiện loại dị tượng khủng bố vô cùng này!

Không chỉ có vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên trán Diệp Hiên, lại xuất hiện một vầng hào quang thất thải.

Vầng hào quang thất thải đó không ngừng xoay tròn, con thần long màu vàng kim và phượng hoàng cũng xoay tròn theo quỹ tích đó.

Oanh long long! !!

Con thần long màu vàng kim và con phượng hoàng tráng kiện kia vậy mà va chạm vào nhau!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hai con này dung hợp với nhau.

Ông! !!

Ông! !!

Ông! !!

Khí thế mạnh mẽ hình thành một cơn lốc lớn.

Thổi vào người Diệp Thiên đang quỳ trên mặt đất, khó tin trước mặt Diệp Hiên, hất văng hắn ra xa.

Mà lúc này, sắc mặt Diệp Thiên càng thêm tái nhợt vô cùng, trong ánh mắt mang theo vài phần tuyệt vọng khó tả!

Lần này, hắn thua không chỉ là năm Khỏa Nguyên!

Cũng tương đương với năm trăm triệu Thần Nguyên!

Mặc dù thua linh nguyên rất đau lòng, nhưng sớm muộn gì cũng có thể kiếm lại được, không đến mức khiến hắn từ tận đáy lòng cảm thấy tuyệt vọng.

Điều thực sự khiến hắn tuyệt vọng chính là cấp độ tiềm lực của Diệp Hiên!

Cấp mười! !!

Đây là cấp độ ngay cả trong truyền thuyết cũng chưa từng xuất hiện!

Cửu giai Sáng Thế Thần đã là truyền thuyết trong thế giới này!

Không ai từng tận mắt nhìn thấy Cửu giai Sáng Thế Thần. ...

Chương 384

Mọi người chỉ biết, Sáng Thế Đại Lục này, nơi vĩnh viễn không bị hủy diệt, chính là do vị Cửu giai Sáng Thế Thần kia tạo ra!

Đằng sau chuyện này rốt cuộc có bí mật gì, Diệp Thiên không hề hay biết.

Hắn chỉ biết, tiềm lực Thập giai Sáng Thế Thần này từ xưa đến nay chưa từng có!

Ngay cả vị Bát giai Sáng Thế Thần hiện tại, rất có khả năng cũng không sở hữu tiềm lực Thập giai Sáng Thế Thần!

Mà Thập giai Sáng Thế Thần, rốt cuộc là tồn tại vĩ đại đến mức nào, Diệp Thiên cũng hoàn toàn không thể tưởng tượng.

Hắn chỉ biết, cho dù là tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần, cũng đã định trước Diệp Hiên sẽ đứng trên đỉnh cao của thế giới này.

Mà hắn, chính là tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần.

Nếu không có Diệp Hiên, thì tương lai của hắn đáng được mong đợi.

Thời đại này cũng sẽ thuộc về thời đại của hắn!

Bởi vì... hắn chính là tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần chí cao vô thượng a!

Thế nhưng... hiện tại, Diệp Hiên lại sở hữu tiềm lực Thập giai Sáng Thế Thần! !!

Điểm này, khiến Diệp Thiên rơi vào sự tuyệt vọng chân chính!

Hắn biết, cho dù mình có cố gắng đến đâu, cũng định trước sẽ bị ánh hào quang của Diệp Hiên che phủ!

Cả đời này, có lẽ cũng chỉ có thể khuất phục dưới Diệp Hiên!

Cho dù hắn thật sự đạt đến cảnh giới Bát giai Sáng Thế Thần, nhưng thì sao chứ... chẳng phải vẫn bị Diệp Hiên thống trị sao...

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Thiên chỉ cảm giác toàn bộ nhân sinh của mình đã trở thành một mảng xám xịt.

Những năm qua, hắn không biết đã hại bao nhiêu thiên tài!

Cũng không hẳn là hãm hại... nhưng cũng là đả kích rồi!

Mỗi lần giành chiến thắng, hắn đều không chút lưu tình chế giễu đối phương, hủy diệt hoàn toàn tất cả sự tự tôn, tự tin của đối phương!

Hắn hy vọng nhìn thấy những kẻ được gọi là thiên tài đó quỳ rạp dưới chân mình, những ánh mắt đầy vẻ khó tin và tuyệt vọng kia, đó chính là điều hắn tự hào nhất.

Tuy nhiên... giờ đây, phong thủy xoay chuyển.

Lần này, đến lượt hắn trở thành như vậy.

Diệp Hiên nhìn Diệp Thiên trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch.

Vừa định nói thêm vài lời châm chọc đối phương.

Sau lại nghĩ, có lẽ phớt lờ đối phương mới là đả kích lớn nhất!

Nghĩ đến đây, hắn khinh miệt cười một tiếng, không quay đầu lại rời khỏi không gian đối chiến.

Mà dị tượng vừa rồi của hắn, lại bị năm vị Viện trưởng trên không trung ra tay chặn đứng hoàn toàn, không còn hiển thị nữa.

Đối với điểm này, hắn cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Chẳng qua cũng chỉ là vài dị tượng để ra oai mà thôi.

“Lần này xem ra, tiềm lực của mình ít nhất cũng ở cảnh giới Thập

giai Sáng Thế Thần." Nghĩ đến đây, Diệp Hiên cau mày.

Thế giới này rõ ràng cao nhất cũng chỉ là Cửu giai Sáng Thế Thần...

Thập giai Sáng Thế Thần từ trước đến nay chưa từng có truyền thuyết lưu lại.

Mà cái gọi là kiểm tra tiềm lực này, đối với Cửu giai trở lên, cũng chưa chắc đã chính xác, dù sao ở đây ngay cả Cửu giai Sáng Thế Thần cũng chưa từng ra đời, hệ thống tiềm lực này nhiều nhất chỉ có thể đảm bảo Bát giai trở xuống là chính xác.

"Cũng có nghĩa là, có hai khả năng, một là tiềm lực của mình là Cửu giai..." "Hai là tiềm lực của mình đã vượt qua sự tồn tại Cửu giai, vượt qua tất cả mọi tồn tại..." Diệp Hiên khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt càng ngày càng sáng.

"Tôi cảm thấy, khả năng thứ hai càng cao hơn!" "Hỗn Độn Hồng Hoang, mới là thế giới mạnh nhất!" "Thật sự rất muốn nhìn thấy cảnh tượng sau khi thế giới này đạt đến đỉnh phong a..." ...

"Quả nhiên, thời đại này không ai có thể rực rỡ hơn hắn!" Thủy Ngạn lẩm bẩm nói.

Nhìn tin tức về Diệp Hiên trên diễn đàn Bảng Thông Thiên, Thủy Ngạn cười khổ một trận.

Đã bao giờ, hắn vẫn có thể nhìn thấy bóng lưng Diệp Hiên.

Tuy nhiên bây giờ, lại không biết nên bắt đầu đuổi kịp từ đâu.

"Hắn là ngôi sao rực rỡ nhất của thời đại này!" Lưu Dũng ở bên cạnh cũng đầy cảm khái nói.

"Không!" "Hắn là mặt trời của thời đại này!

Mặt trời duy nhất! !!" Đột nhiên, Lưu Dũng lại nói.

“Đúng vậy, trong thời đại mặt trời, tất cả các vì sao đều định trước sẽ bị ánh sáng của nó che lấp mà trở nên ảm đạm, không thấy chút nào...” Trong ánh mắt Thủy Ngạn thoáng qua một tia thất vọng. ...

“Thật là một quái vật đáng sợ...” “Kẻ này rốt cuộc có phải người không...” Lâm Lan không thể tin nổi nhìn tin tức này.

Trong diễn đàn, tin tức về Diệp Hiên đã sớm làm chấn động toàn bộ diễn đàn rồi.

Hầu như tất cả những người trong Bảng Thông Thiên đều đã biết chuyện này.

Cảnh giới tiềm lực của Diệp Hiên vậy mà là cảnh giới Thập giai Sáng Thế Thần. ...

Trên quảng trường.

Diệp Hiên khóe miệng khẽ nhếch, rõ ràng là một vẻ rất vui vẻ, từ từ đi xuống.

“Diệp Hiên! !!” “Đây chính là vị tuyệt thế thiên tài đó sao?!” “Hôm nay cuối cùng cũng được thấy người thật rồi! !!” Khi Diệp Hiên đi về phía những người này, lập tức gây ra một trận phong ba mạnh mẽ.

Tất cả các thiên kiêu trong nền tảng này đều nhìn về phía Diệp Hiên.

Quảng trường ngày thường chỉ có lác đác vài người, giờ phút này đã chật kín người, nước cũng không lọt qua.

“Diệp Thần! !!

Xin hỏi ngài đã làm thế nào để khai sáng một thế giới phế liệu được công nhận?” Lập tức, trong đám đông có một giọng nói truyền đến.

Giọng nói đó cực kỳ the thé, tuy không lớn nhưng lại có sức xuyên thấu rất mạnh.

Khi vấn đề này xuất hiện.

Tất cả mọi người đều dừng hô hoán, đều nhìn về phía Diệp Hiên, mong chờ Diệp Hiên trả lời.

Diệp Hiên nhìn thấy những người này đều mang theo vài phần khao khát nhìn mình, hứng thú nổi lên, lập tức cười lớn nói: "Rất đơn giản, các ngươi chỉ cần làm được một điểm là đủ." ? !!

Lập tức, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, đều nín thở, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Diệp Hiên.

"Rất đơn giản, chỉ cần ngươi là người được định mệnh sắp đặt, thì có thể được rồi." Diệp Hiên trong đáy mắt lộ ra một tia cười khinh miệt.

Những người này a, đâu phải không biết mình đã khai tịch như thế nào.

Chẳng phải là trong Hỗn Độn thế giới, châm ngòi cảm ứng mơ hồ trong Đại Đạo, từ đó sinh ra Đại Đạo Thần Ma là được sao.

Chuyện này, đúng như lời hắn nói, là do mệnh trung chú định.

Có lẽ trước hắn chưa từng có ai thử tạo ra sinh linh do Đại Đạo hóa sinh như vậy.

Nhưng sau hắn, cũng có người thử rồi.

Thậm chí những Sáng Thế Thần đỉnh cấp kia, đều đã tìm đến thế giới Hỗn Độn phế liệu để thử nghiệm.

Chỉ có điều họ không thể làm được điểm này.

Diệp Hiên đoán có hai nguyên nhân.

Một là bản thân hắn thực sự là Thiên mệnh chi tử.

Hai là vì Đại Đạo Thần Ma độc nhất vô nhị, là do nguồn gốc Đại Đạo hiển hóa mà thành.

Vì vậy, khi trong thế giới của Diệp Hiên xuất hiện Ba ngàn Đại Đạo Thần Ma, thì đã định trước trong các thế giới Hỗn Độn khác sẽ không thể xuất hiện nữa.

Hoặc là, có cả hai nguyên nhân này. ...

"Cái gì?!" "Cái này..." "Không muốn nói thì đừng nói chứ!" "Đúng vậy, còn cái gì mà thượng thiên chú định, chưa từng thấy người nào mặt dày như vậy!" Lập tức, có người bất mãn nói.

"Đừng nói thế, hắn thật sự là thượng thiên chú định đấy, ngươi nhìn xem hắn có tiềm lực Thập giai Sáng Thế Thần, đây là thứ mà người bình thường có thể có được sao?!" Ngay lập tức, có một người ở bên cạnh nói.

"Đúng vậy, tiềm lực Thập giai Sáng Thế Thần đó! !

Ngươi dám tin không?" "Thập giai?

A a... cái gọi là Thập giai chẳng qua chỉ là kiểm tra của Đại Việt Quốc thôi!

Chứ đâu phải Thập giai chân chính! !!" "Đúng vậy, đây chẳng qua chỉ là kiểm tra tiềm lực chính thức thôi!

Đến bây giờ cũng chỉ có Bát giai Sáng Thế Thần xuất hiện, tức là, Cửu giai và Thập giai gì đó chẳng qua chỉ là suy đoán mà thôi, không thể coi là thật để tính toán!" "Nói như vậy thì, Diệp Hiên thực ra cũng chỉ là tiềm lực Bát giai Sáng Thế Thần mà thôi!" "Đúng!

Thằng nhóc này cũng chỉ là Bát giai mà thôi, thần khí gì chứ?" Vừa nghe thấy những lời lẽ của Diệp Hiên, những người này đều

như bị làm nhục, từng người một điên cuồng chửi rủa Diệp Hiên.

Cũng không còn cách nào, ai bảo những lời Diệp Hiên nói đều chọc trúng tim đen của họ.

Ai nhìn thấy Diệp Hiên có tiềm lực cao như vậy mà không ghen tỵ chứ...

Dưới sự ghen tỵ của họ, tự nhiên cũng kéo theo việc mắng chửi và công kích Diệp Hiên.

Tuy nhiên đối mặt với tất cả những điều này, Diệp Hiên cũng chỉ khẽ cười một tiếng, cười khẩy khinh thường nói: "Một lũ kiến hôi ti tiện..." Nói xong, hắn mang theo ánh mắt đầy khinh miệt rời khỏi nơi này.

Đợi đến khi Diệp Hiên rời đi.

Những kẻ kia điên cuồng chửi rủa Diệp Hiên.

"Cái đồ chết tiệt đó, vậy mà dám nói chuyện với chúng ta như vậy! !!" "Đúng vậy, hắn là cái thá gì chứ!

Chỉ biết sủa bậy!" "Cái đồ chết tiệt này, lão tử sớm muộn gì cũng phải giết chết hắn!" "Ngươi giết hắn?

Giết kiểu gì?" "Đúng vậy, một Thất giai Sáng Thế Thần bé tí, cũng dám nói giết Diệp Hiên?

Ngươi có biết Diệp Hiên từ trước đến nay đều vô địch trong cùng cấp không?" "Có vài người a, thấy người ta mạnh lên thì ghen tỵ a..." "Ôi trời, tên này đúng là vô liêm sỉ thật..." ...

Khi đám người kia điên cuồng mắng chửi Diệp Hiên, Diệp Hiên lúc này lại đã chạy vào Hồng Hoang rồi.

Những thị phi bên ngoài này, hắn giờ đây đã không còn coi trọng như lúc mới đến nữa.

Trong Hồng Hoang.

Trận Thiên Nhân Đại Chiến ban đầu vẫn chưa kết thúc, mà vẫn đang diễn ra ác liệt.

Tuy nhiên, vẫn còn một người cực kỳ quan trọng của Nhân tộc đã không chọn tham chiến.

Y vẫn luôn ở trong Nam Thiên Cung, đạo vận trên người không ngừng băng vỡ tan rã.

Ánh mắt Diệp Hiên dừng lại trên người y, khẽ cau mày.

Kẻ này, không đi tham chiến thì thôi đi, vậy mà còn ở đây vì lời thề đã hứa năm xưa mà cứ thế suy đồi đến tận bây giờ.

Cái này... ai...

Không khỏi, Diệp Hiên cũng đi theo thở dài một hơi. ...

Chương 385

"Toại Nhân thị, ngươi thật sự muốn trầm luân tại đây sao?" Diệp Hiên thân ảnh đột nhiên xuất hiện trong Nam Thiên Cung, nhìn Toại Nhân thị trước mặt, không khỏi than thở.

Ánh mắt vốn luôn tĩnh lặng như nước cổ giếng của y, giờ phút này lại thêm vài phần tiếc nuối.

Vị Thượng cổ Nhân Hoàng này, vốn nên tung hoành chiến trường, giờ đây lại trở thành một lão già gần như điên loạn.

Toại Nhân thị hai tay ôm đầu, vẻ điên loạn ban đầu, giờ phút này sau khi nghe thấy lời này, lập tức biến sắc.

"Là ai?!" Hai mắt y khôi phục thanh minh, giữa thần sắc dường như ẩn chứa vài phần thần trí.

Đạo vận vốn đã băng vỡ, lúc này thế băng vỡ lại chậm lại, sau đó mỉm cười nhìn về phía Diệp Hiên, cúi người hành lễ nói: "Đa tạ Đạo Tôn!" "Vô ngại..." Diệp Hiên khẽ phất tay, ý bảo đối phương không cần khách khí như vậy.

Tiếp đó, hắn lại nói: "Hiện nay Nhân tộc và Thiên Đình đại chiến, ngươi thân là Nhân Hoàng ngày trước, Thiên Hoàng hiện tại, sao có thể không đi trợ chiến?" "Ai..." Vừa nghe đến đây, Toại Nhân thị lập tức thở dài một hơi.

"Không phải ta không muốn, chỉ là trước kia ta từng phát lời thề, chỉ cần Thiên Đế còn tại vị một ngày, chỉ cần Thánh Mẫu còn ở Thiên Đình một ngày, thì Nhân tộc sẽ không tiến công Thiên Đình." "Mà hiện nay..." "Vì lời thề, ta tự nhiên không thể đi giúp Nhân tộc." Dù sao, Đế Tuấn năm xưa đã thực sự giúp đỡ Nhân tộc.

Bảo y quay lại đánh Thiên Đình...

Huống hồ y cũng đã tự mình hứa hẹn.

"Nếu đã như vậy, không giúp thì thôi, hà cớ gì lại ra nông nỗi này?" Diệp Hiên đến đây, cũng không phải vì muốn Toại Nhân thị đi giúp đỡ Nhân tộc.

Hắn chỉ không muốn nhìn thấy Toại Nhân thị hủy hoại chính mình trong sự tự nghi ngờ mà thôi. ...

Vì vậy, việc đối phương có đi giúp Nhân tộc hay không, đều không quan trọng.

Quan trọng là khiến trái tim đạo vận đang băng vỡ của Toại Nhân thị dừng lại.

Ngăn chặn đà băng vỡ đạo vận của đối phương rất dễ, nhưng ngăn chặn trái tim đối phương lại rất khó.

Chỉ khi đạo tâm không vỡ, đạo vận mới không vỡ.

Đến cảnh giới của họ, không có chuyện gì quan trọng hơn đạo tâm!

Đạo tâm mới là căn bản của tất cả!

Mỗi người đối với Đại Đạo đều có lý giải khác nhau, sở dĩ chỉ cần đạo tâm không vỡ, thì những thứ khác tự nhiên cũng sẽ không sụp đổ!

Đạo tâm không vỡ, tự nhiên đạo vận cũng sẽ không vỡ.

Đây chính là tầm quan trọng của đạo tâm.

Mà cái gọi là đạo tâm, thực chất chính là trái tim Đại Đạo mà mình tự cho là đúng, hay nói cách khác, đạo tâm chính là bản tâm.

Mà hiện tại, vấn đề mà Toại Nhân thị gặp phải chính là bản tâm.

Diệp Hiên sẽ không quản y rốt cuộc là giúp Nhân tộc hay không giúp Nhân tộc, bởi vì đây đều là lựa chọn của chính y.

Hơn nữa, chỉ có Nhân tộc nợ hắn, chứ không phải hắn nợ Nhân tộc.

Có thể nói, Nhân tộc có được tư bản để quyết chiến Thiên Đình ngày nay, điều quan trọng nhất chính là Toại Nhân thị.

Nếu không có Toại Nhân thị, Nhân tộc căn bản sẽ không trở thành nhân vật chính chân chính của Thiên Địa, cũng sẽ không phát triển đến ngày nay.

Đương nhiên, nếu tính cả Diệp Hiên, thì quan trọng nhất vẫn là bản thân Diệp Hiên, dù sao thì Diệp Hiên vẫn luôn tham gia từ lúc Nhân tộc mới bắt đầu cho đến tận bây giờ.

Từ khi Nhân tộc được tạo ra, cho đến nay, có thể nói, Diệp Hiên đã quán triệt từ đầu đến cuối.

Mà trong đó, những người quán triệt ý chí của Diệp Hiên chính là Toại Nhân thị, Thần Nông thị và Hiên Viên, ba vị này là những người trực tiếp quán triệt ý chí của Diệp Hiên.

Ý chí của Diệp Hiên rất đơn giản, đó là để Nhân tộc trở thành chủng tộc thế lực mạnh nhất Hồng Hoang!

Mà hiện nay, nếu Hiên Viên đánh bại Thiên Đế, Nhân tộc nếu đánh bại Thiên Đình, thì sẽ trở thành chủng tộc và thế lực mạnh nhất này!!!

"Đạo Tôn..." Toại Nhân thị nghe vậy phát hiện quả thực là ý này, biết mình không nên rơi vào cục diện như hiện nay.

Nhưng nếu không giúp đỡ Nhân tộc, trong lòng y sẽ bị dằn vặt!

Nếu vì y không tham chiến mà dẫn đến Nhân tộc chiến bại, thì y

chắc chắn sẽ càng khó chấp nhận hơn!

Có lẽ, cả đời này y sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình nữa.

Mà nếu y tham chiến, lại là vi phạm lời hứa năm xưa đối với Đế Tuấn!

Nhân Hoàng Nhân tộc thất tín?

Nhân tộc đã vi phạm lời thề năm xưa của y, y bản thân không thể lại một lần nữa vi phạm!

Điều này đối với thế gian mà nói, không nghi ngờ gì là đả kích uy tín của Nhân tộc.

Dù sao Nhân Hoàng nói chuyện cũng không giữ lời, vậy ai còn nghe Nhân Hoàng nữa?

Ai còn dám hợp tác với Nhân tộc nữa?

Không sợ lần tới mình chính là Thiên Đình sao...

Mà dù sao hiện tại vẫn có thể giải thích, bởi vì Toại Nhân thị dù sao cũng không còn là Nhân Hoàng, sở dĩ, nếu biện hộ từ khía cạnh này, vẫn có thể biện hộ được.

Chỉ là biện hộ như vậy, cũng sẽ tổn thất công tín lực.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với kiểu ở trên.

Đương nhiên, những chuyện này cuối cùng cũng chỉ là suy nghĩ của Toại Nhân thị.

Nếu Toại Nhân thị bày tỏ rõ ràng là không quan tâm đến những điều này, thì cũng không ai có thể làm gì y.

Sở dĩ, thực tế vẫn là sự giằng xé trong nội tâm của chính y...

Bản thân y không thể vượt qua được.

Nếu có thể khiến Toại Nhân thị hòa giải với chính mình, thì nguy

cơ lần này cũng sẽ được giải trừ.

Có thể nói, hiện tại chính là thời điểm then chốt nhất.

Diệp Hiên nhìn Toại Nhân thị trước mặt, khẽ mỉm cười, nói: "Toại Nhân thị, vì sao ngươi không thể an ổn ngồi ở đây, tĩnh tâm chờ mây bay mây tan?" "Đạo Tôn có ý gì?" Toại Nhân thị cau mày, vội vàng hỏi.

Lúc này rồi, y lấy đâu ra hứng thú mà chơi trò tĩnh tâm chờ mây bay mây tan chứ...

Có thể an tâm ngồi yên ở đây đã rất không dễ dàng rồi.

"Ý của ta là, nếu Nhân tộc chiến bại, tất cả cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên của Nhân tộc đều chết hết, vậy đến lúc đó nên làm thế nào?" Diệp Hiên khóe miệng khẽ nhếch, mỉm cười nhìn Toại Nhân thị trước mặt hỏi.

"Tự nhiên là thoái lui về tuyến hai, co mình không xuất hiện nữa..." Toại Nhân thị cau mày trả lời.

Khoảnh khắc tiếp theo, y liền hiểu ra.

Ngay lập tức trên mặt y hiện lên một nụ cười.

Đúng vậy!

Chính mình chính là nội tình cuối cùng của Nhân tộc!

Chính là lá bài tẩy cuối cùng của Nhân tộc!

Nếu Nhân tộc chiến bại, những đại thế lực khác đến chia một chén canh thì không có gì để nói, ai bảo mình chiến bại chứ.

Nhưng nếu những tiểu tộc kia, dựa vào cường giả Hỗn Nguyên chạy đến, đến lúc đó nếu Nhân tộc không có cường giả Hỗn Nguyên, chẳng phải sẽ phải mặc cho đối phương cướp bóc sao?

Mặc dù nói là sau này vẫn sẽ trở lại, nhưng tình hình thực tế, ai biết sẽ trở lại vào lúc nào?

Đợi ngươi trở lại, người ta có khi đã đạt đến cảnh giới cao hơn rồi!

Lúc này, ngươi lại có thể làm gì chứ?

Không thể làm gì, chỉ có thể nhìn y, không làm được gì cả.

Bởi vì chiến lực của đối phương cao hơn ngươi!

Diệp Hiên nhìn Toại Nhân thị trước mặt đã giải được khúc mắc trong lòng, lập tức trên mặt hiện lên một nụ cười, cả người cũng rời khỏi nơi này.

"Đa tạ Đạo Tôn! !!" "Cung tiễn Đạo Tôn! !!" Toại Nhân thị thấy vậy, vội vàng lớn tiếng cúi người hô lên.

Khoảnh khắc này, trong đôi mắt y tràn đầy thanh minh và cảm kích.

Đạo vận vốn tiêu tán băng vỡ trên người y cũng đang dần dần ngưng tụ lại. ... ...

Bất Chu Sơn.

Hiên Viên và Đế Tuấn đang đại chiến tại nơi đây.

Lúc này, các sinh linh khác đều cố gắng rời khỏi đỉnh Bất Chu Sơn.

Bắt đầu không ngừng khuếch tán về phía xa.

Rất nhanh, những kẻ này đã lấp đầy khắp bốn phía dãy núi Côn Luân.

Dù sao càng gần Bất Chu Sơn, tu vi càng mạnh!

Bởi vì những tồn tại mạnh mẽ đó khi chiến đấu đều sẽ phát ra một

số dư ba chiến đấu.

Và chính những dư ba chiến đấu này, thậm chí khiến một số sinh linh cảnh giới không cao không thể chống cự.

Rất có khả năng sẽ trực tiếp chết trong dư ba chiến đấu đó! !!

Đây chính là sự mạnh mẽ của họ!

Đế Tuấn lúc này đâu còn lòng nhân từ của một Thiên Đế.

Trong đôi mắt hắn tràn đầy thần sắc bạo ngược khủng bố! !!

Cái bóng chết chóc u ám đã bắt đầu xuất hiện sau lưng hắn, tuy nhiên hắn đối với tất cả những điều này đều không để tâm!

Đúng vậy, không để tâm!

Ngay cả Tử Vong Thần Ma đang không ngừng nhìn chằm chằm sau lưng hắn, hắn cũng không để tâm!

Tử Vong Thần Ma đang đợi, đang chờ đợi một cơ hội tuyệt vời!

Sau đó... tàn nhẫn giết chết Đế Tuấn! !!

Đây chính là ý nghĩ của Tử Vong Thần Ma! !!

Không chỉ có vậy, ngoài Tử Vong Thần Ma ra, còn có một số kẻ khác cũng đang lén lút nhìn chằm chằm hắn!

Mặc dù Tử Vong Thần Ma ở trong vô cùng tinh vũ bị Tinh Thần Lão Tổ giữ chân, nhưng y vẫn có thể có dư lực để chú ý đến chuyện của Đế Tuấn!

Bởi vì y biết mình không thể đánh chết Tinh Thần Lão Tổ trong thời gian ngắn, hơn nữa nếu mình đánh chết Tinh Thần Lão Tổ, cũng không dễ tìm một nơi để ở.

Sở dĩ, y liền trực tiếp ở đây cùng Tinh Thần Lão Tổ tiêu hao, chờ đợi cơ hội một kích tất sát Thiên Đế Đế Tuấn! !!

Thân là Chúa Tể Tử Vong, đầu của Thiên Đế há có thể nhường cho người khác?!

Ngay lúc này.

Tranh! !!

Trong mắt Hiên Viên lóe lên một tia hàn mang.

Trên thanh Nhân Hoàng Kiếm màu vàng kim kia.

Một vệt rực rỡ đột nhiên hiện lên! !!

Tiếp đó.

Kiếm Đạo chi ý, bùng nổ đến cực hạn! !!

Ông! !!

Chương 386

Tăng! !!

“Kiếm này diệt trời! !!” Hiên Viên khẽ nói nhỏ.

Dường như vực sâu vô cùng nổi lên! !!

Hút lấy mặt trời treo cao trên bầu trời.

Oanh long long! !!

Kiếm đạo vô cùng hùng vĩ, trong khoảnh khắc liền chém về phía Đế Tuấn! !!

“Khí tức này! !!” “Kiếm đạo thật khủng bố a! !!” “Không thể dự đoán! !!

Không thể nhìn trước! !!” “Cái này...” Lập tức, các thần linh chiến thần đang chú ý xung quanh, đều kinh hãi vô cùng.

Thật sự là một kiếm này của Hiên Viên quá khủng bố rồi! !!

“Kiếm này, đã vượt qua ta...” Thông Thiên lắc đầu, có chút kinh hãi nói.

Kiếm đạo cả đời của y, trước mặt Hiên Viên, dường như chỉ là một trò đùa!

Kiếm của y là kiếm truyền đạo, là kiếm bao dung, cũng là kiếm sắc bén.

Mà kiếm của Hiên Viên là kiếm vương giả, là kiếm bá đạo, cũng là kiếm thừa tải!

Loại kiếm thuật này, hoàn toàn không giống kiếm thuật của y.

Đi theo hai con đường khác nhau.

Không nghi ngờ gì, kiếm đạo của Hiên Viên càng hùng vĩ hơn, bởi vì y có hơn hai ngàn đạo Tiên Thiên Đại Đạo gia trì, lại thêm vô số Hậu Thiên Đại Đạo gia trì!

Có thể nói, Hiên Viên có thể giao đấu với Đế Tuấn ngang sức, hoàn toàn là nhờ vào sự gia trì của kiếm đạo này, thừa tải vô số Đại Đạo!

Nếu không có những Đại Đạo gia trì này, Hiên Viên không thể đối phó với Đế Tuấn trước mặt.

Bởi vì Đế Tuấn thật sự là một tồn tại quá vĩ đại!

Tuy nhiên... cho dù Hiên Viên có những Đại Đạo gia trì này, thì cuối cùng vẫn không thể chiến thắng Đế Tuấn!

Bởi vì Đế Tuấn thực sự là một tồn tại chí cao vô thượng!

Chiến lực đệ nhất Hồng Hoang, chiến lực có thể sánh ngang Thần Ma! !!

Đó chính là Đế Tuấn! !!

Đế Tuấn lúc này, không chỉ sánh ngang Thần Ma, thậm chí còn vượt qua Thần Ma! !!

Có thể nói, trong Hồng Hoang không ai có thể vượt qua sự mạnh mẽ của Đế Tuấn!

Đương nhiên, dù sao những Đại Đạo kia của Hiên Viên là do kiếm đạo thừa tải, nếu không phải kiếm đạo thừa tải mà là thật sự học được những Đại Đạo này, thì sự đề thăng mang lại sẽ là khủng bố.

Khi đó, Đế Tuấn chắc chắn sẽ không phải đối thủ của y.

Chỉ là muốn làm được điểm này trong thời gian ngắn, gần như là chuyện hoàn toàn không thể.

“Dừng!” Đế Tuấn đột nhiên gào lên một tiếng, toàn thân kim

quang đại phóng.

Ông! !!

Đạo thần thông kiếm đạo khủng bố vô cùng kia lúc này dường như đã dừng lại!

Dừng trước mặt Đế Tuấn, bất động! !!

Khoảnh khắc này.

Hiên Viên hoàn toàn chấn kinh.

Rốt cuộc đây là thần thông gì?!

Vì sao có thể khiến thần thông của y bị cấm chỉ?!

"Trẫm là Thiên Đế, kim khẩu ngọc ngôn, ngôn xuất pháp tùy! !!" Đế Tuấn nhìn vẻ kinh hãi của Hiên Viên trước mặt, lập tức cười nói.

Đây là thần thông chỉ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên mới có thể khống chế! !!

Đây cũng là thần thông mang tính biểu tượng của cảnh giới Thiên Đạo!

Tồn tại đạt đến cảnh giới Thiên Đạo, liền có thể khống chế thần thông ngôn xuất pháp tùy! !!

Mà hiện tại, Đế Tuấn vậy mà dựa vào thân phận Thiên Đế của mình, sớm đã khống chế được thần thông khủng bố này! !!

Đương nhiên, có hạn chế!

Hắn mỗi lần nói một câu, tu vi cảnh giới của bản thân sẽ vĩnh viễn mất đi một phần!

Hơn nữa trong thời gian ngắn nhiều nhất cũng chỉ có thể nói một lần! !!

Vừa rồi, chính là thần thông khủng bố nhất của Hiên Viên.

Đế Tuấn vì ngăn chặn đối phương, cũng đã hy sinh một phần tu vi cảnh giới của bản thân.

Hắn rõ ràng biết, nếu kiếm kia vừa rồi trúng đích, chiến lực của mình tất sẽ giảm mạnh.

Hắn có thể mất đi một phần tu vi cảnh giới, sau đó vẫn có thể tu luyện trở lại!

Tương đương với việc tu luyện lại một lần mà thôi.

Đối với rất nhiều người mà nói không thể chấp nhận việc tu vi cảnh giới của mình bị sụt giảm, nhưng Đế Tuấn lại không quá phản đối chuyện này.

Ít nhất, hiện tại không quá phản đối.

Bởi vì hắn rõ ràng biết, sau khi giành chiến thắng trận này, rất có khả năng sẽ đột phá sự trói buộc cuối cùng kia, có được Thiên Mệnh, tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên! !!

"Tê..." "Khủng bố quá!

Hắn vậy mà có năng lực ngôn xuất pháp tùy?!!" "Đây chính là Thiên Đế sao?!" "Bệ hạ mạnh quá!!!" "Tê..." "Bệ hạ vậy mà còn có loại thần thông khủng bố này!!!" Ngay khi những người đang theo dõi trận chiến phát hiện ra cảnh tượng này, Đế Tuấn lại khẽ ra tay xóa bỏ tất cả những thứ trước mặt.

Hiên Viên trong mắt lại dấy lên vài phần tuyệt vọng!

Một Đế Tuấn khủng bố như vậy, y làm sao có hy vọng giành chiến thắng đây! !!

Mỗi lần y muốn đánh giết Đế Tuấn, Đế Tuấn lại xuất hiện một lá bài tẩy!

Lá bài tẩy của đối phương dường như là vô cùng vô tận, y thủy

chung đều không thể đột phá phòng tuyến của đối phương, giết chết đối phương!

Cảnh tượng này, không chỉ khiến Hiên Viên có chút khó chấp nhận.

Thậm chí còn khiến ý chí của toàn bộ Nhân tộc cũng có chút tiêu trầm! !!

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là những người này nhìn thấy Đế Tuấn mạnh mẽ vô cùng, lập tức đều xuất hiện cảm xúc tuyệt vọng.

Tình huống này cũng là chuyện không có cách nào khác.

Ai bảo những kẻ này chiến lực không đủ! !!

Cấp độ không ổn! !!

Đây là điều cơ bản nhất, cũng là điều quan trọng nhất! !!. ...

Trong Phàm giới.

Lúc này, Chu Triều cũng đã bắt đầu danh tồn thực vong.

Thiên hạ tiến vào thời Xuân Thu.

Các tiểu quốc lâm lập, mệnh lệnh của Chu Thiên Tử đã ngày càng không còn được mọi người tôn trọng nữa.

Không có bao nhiêu người sẵn lòng nghe theo mệnh lệnh của Chu Thiên Tử.

Nhưng nếu Chu Thiên Tử thật sự có lệnh, thì họ cũng không còn cách nào, vẫn phải tuân theo.

Đó chính là nỗi khổ của họ.

Còn đối với những quốc gia mạnh mẽ kia, thì không cần nghe theo mệnh lệnh của Chu Thiên Tử.

Các quốc gia đều bắt đầu chinh phạt... loạn chiến với nhau.

Bởi vì họ đều biết, lễ băng nhạc hoại, không ai còn sẵn lòng nghe theo những cái gọi là Chu Lễ đó nữa.

Họ chỉ biết lợi dụng binh quyền trong tay mình, từ đó đạt được những thứ mình muốn! !!

Có thể nói, binh quyền đã là một trong những quyền lực quan trọng nhất trong số các quyền lực này! !!

Chỉ cần có binh quyền, chỉ cần quân đội lợi hại, thì quốc gia có thể bành trướng!

Quốc gia có thể được mở rộng! !!

Các quốc gia chinh phạt lẫn nhau, có quốc gia diệt vong, cũng có quốc gia mở rộng, lại có những quốc gia đã diệt vong lại được khôi phục.

Thời gian, vào khoảnh khắc này đã trở nên cực kỳ nhanh chóng.

Thời gian không ngừng trôi đi.

Trong phàm giới, thời đại Xuân Thu lần lượt xuất hiện năm vị bá chủ.

Vào thời kỳ này, thiên tử suy yếu, chư hầu hưng thịnh.

Thế lực của Chu vương thất suy vi, quyền uy không còn, đã không còn cách nào kiểm soát thiên hạ chư hầu một cách hiệu quả.

Một số nước chư hầu lớn mạnh vì tranh đoạt thiên hạ đã khơi mào những cuộc chiến tranh giành quyền bá chủ kịch liệt, giữa các nước hợp tung liên hoành, đông chinh tây thảo.

Trước sau tổng cộng có vài vị chư hầu lần lượt trở thành bá chủ.

Cái gọi là Ngũ Bá thời Xuân Thu, thực chất chính là người đứng đầu chư hầu, là quốc gia cường thịnh nhất trong tất cả các nước ngoại trừ Chu thiên tử.

Chương 387

Trong năm vị bá chủ này, đứng đầu phải kể đến Tề Hoàn công và Tấn Văn công, đây cũng là hai vị bá chủ danh xứng với thực.

Thay thế Chu thiên tử hành xử vương đạo.

Công tích của hai vị này cũng vượt xa các chư hầu khác, là bá chủ theo đúng nghĩa đen.

Bất luận là xuất thân hay thực lực, đều là danh xứng với thực.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là phải có thực lực tuyệt đối.

Chu thiên tử tuy đã sa sút, nhưng hai vị này 'hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu', trở thành Chu thiên tử trên thực tế.

Chỉ là trên danh nghĩa họ vẫn là thần tử của nhà Chu, dẫu sao tuy lễ nhạc đã hỏng, nhưng thời đại này vẫn chưa thể xóa mòn ảnh hưởng của Chu thiên tử nhanh như vậy.

Bọn họ ai cũng không dám thực sự phát động chiến tranh thôn tính quy mô lớn, chỉ có thể lợi dụng thực lực của mình để thỏa mãn cơn nghiện làm vương.

Ngoài hai vị bá chủ được công nhận này ra, còn hai vị nữa là Tần Mục công và Sở Trang vương.

Có điều hai vị này xuất thân không tốt, một người ở tiểu quốc biên thùy Tây Nhung, một người ở nước Sở vùng Nam Hoang.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai vị này cũng được các nước công nhận, dù sao thì công tích hay tài cán của họ đều vô cùng hiển hách.

Cho nên, hai vị này cũng được công nhận là một trong Xuân Thu

Ngũ Bá.

Tiếp đó chính là Tống Tương công.

Nếu chia Xuân Thu Ngũ Bá thành ba bậc, thì Tống Tương công không nghi ngờ gì chính là bậc kém nhất, thậm chí bị rất nhiều người cho rằng hoàn toàn không xứng với danh tiếng Ngũ Bá.

Bởi vì quan trọng nhất là tên này không có thực lực tuyệt đối, mà lại còn giảng giải cái gì gọi là nhân nghĩa.

Thậm chí thân là bá chủ lại bại trong trận Hoằng Thủy.

Cho nên, rất nhiều người thực tế là coi thường Tống Tương công.

Nhưng nhân nghĩa của Tống Tương công cũng là nhân nghĩa thật sự, hơn nữa việc đánh bại Sở vương cũng khiến chư hầu Thăng Long không dám khinh nhờn.

Ngoài năm vị này ra, thực tế vẫn còn mấy vị bá chủ nữa, chỉ là không được tính vào danh sách Xuân Thu Ngũ Bá.

Trong đó hưng thịnh nhất chính là nước Tấn, bởi vì nước Tấn không chỉ có Tấn Văn công xưng bá, mà còn có Tấn Tương công, Tấn Cảnh công, Tấn Điệu công, Tấn Định công, có thể nói là trên dưới xưng bá cả trăm năm.

Còn có Trịnh Trang công, Ngô vương Hạp Lư, Ngô vương Phù Sai, Việt vương Câu Tiễn cũng đều được coi là một đời bá chủ.

Từ Tề Hoàn công đứng đầu Ngũ Bá với tôn chỉ 'Tôn vương nhương di', đến Tấn Văn công hội minh thiên hạ, rồi Tần Mục công độc bá Tây Nhung, Sở Trang vương vấn đỉnh Trung Nguyên, Tống Tương công với cái gọi là Xuân Thu đại nghĩa.

Đó là Ngũ Bá thường thấy.

Còn thực tế, vẫn có những bá chủ đích thực trong từng giai đoạn.

Trịnh Trang công bốn phương kính phục.

Tấn Tương công buông tay áo mà thiên hạ trị.

Tấn Cảnh công tiếp tục bá nghiệp.

Tấn Điệu công độc bá Trung Nguyên.

Ngô vương Hạp Lư tung hoành Giang Hoài.

Tấn Định công hội chư hầu ở Hoàng Trì.

Ngô vương Phù Sai tranh bá thiên hạ.

Việt vương Câu Tiễn xưng hùng Đông Nam.

Những vị chư hầu này, chính là những bá chủ hùng mạnh từng xuất hiện trong thời Xuân Thu.

Thực tế đến thời Ngô vương Phù Sai và Việt vương Câu Tiễn đã không còn được tính là bá chủ Xuân Thu chân chính nữa, bởi vì lúc này đã là cuối thời Xuân Thu, là chiến tranh kiêm tính, cũng coi như đã bước sang Chiến Quốc.

Bá chủ thời Xuân Thu chủ yếu là do không thể thôn tính các quốc gia khác, chỉ có thể thay thế Chu thiên tử trở thành bá chủ, chỉ huy các chư hầu khác.

Còn loại như Việt vương Câu Tiễn, đều đã bắt đầu diệt quốc.

Cho nên, Chiến Quốc bắt đầu rồi.

Khi Chiến Quốc bắt đầu, cả thiên hạ không còn nhìn thấy cái gọi là nhân nghĩa Chu lễ ngày xưa nữa.

Thời kỳ đầu Xuân Thu, thiên hạ đánh trận vẫn cần dàn trận trước, thông báo cho nhau rồi mới bắt đầu chém giết.

Nếu đối phương chưa chuẩn bị xong, ngươi thậm chí không được xuất kích.

Chỉ đợi mọi người đều chuẩn bị xong, sau đó mới bắt đầu xung phong trực diện.

Đó mới là đường đường chính chính chi sư, thắng rồi mới được lòng dân thiên hạ, mới có thể giành được sự kính sợ của chư hầu.

Thời đó đánh trận là như thế, đừng nói gì đến chuyện đánh lén.

Ai mà dám đánh lén, thì chính là mạo phạm điều đại bất vi của thiên hạ, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Hiện tại thì khác rồi, hiện tại chỉ cần thắng là được, quản ngươi cái gì tam thất nhị thập nhất!

Còn đường đường chính chính đợi ngươi chuẩn bị xong sao?

Lão tử không đánh lén, sử dụng các loại âm mưu đã là tốt lắm rồi!

Thời đại Chiến Quốc phạt giao tần bình (ngoại giao và quân sự song hành), mạnh thì cường, yếu thì vong!

Thời Xuân Thu còn có hàng ngàn nước chư hầu, mà nay trải qua sự tẩy lễ của thời Chiến Quốc, trăm năm trôi qua, hàng trăm nước chư hầu vậy mà chỉ còn lại hơn hai mươi nhà.

Lại trải qua mấy chục năm hỗn chiến, hơn hai mươi nhà này cuối cùng cũng lục tục điêu linh, cuối cùng chỉ còn lại bảy đại quốc chủ yếu.

Phân biệt là Tần, Sở, Hàn, Triệu, Ngụy, Tề, Yến.

Bảy nước này lại được gọi là Chiến Quốc Thất Hùng.

Ngoài bảy nước này ra, vẫn còn một số nước nhỏ.

Ví dụ như nước Lỗ, nước Việt, nước Vệ, nước Tống, Trung Sơn quốc, Ba quốc, Thục quốc...

Những quốc gia này đều đã không còn cách nào chống lại bảy

nước kia.

Lại qua một khoảng thời gian, những nước nhỏ này cũng bắt đầu lần lượt bị thôn tính.

Mãi cho đến sau này, giữa các nước càng là động một chút liền loạn chiến.

Thời gian không ngừng trôi đi.

Rất nhanh, Đại Tần quật khởi, đã đại thắng sáu nước phương Đông, không ngừng chiến thắng đối phương, đánh cho sáu nước đều muốn cúi đầu xưng thần.

Tuy nhiên vị quốc quân vĩ đại này lại cự tuyệt đối phương.

Bởi vì cái hắn muốn không phải là đánh cho sáu nước cúi đầu xưng thần, mà là muốn tiêu diệt sáu nước, thống nhất toàn bộ thiên hạ!

Đại Chu ở thời đại này cũng đã hạ màn, bị hắn tiêu diệt.

Vị quốc quân vĩ đại này tên là Tần Chiêu Tương vương.

Nhân Hoàng dẫu sao vẫn còn tại thế, cho nên bọn họ không ai có thể trở thành Nhân Hoàng, hơn nữa muốn trở thành Nhân Hoàng cũng cần phải được Hồng Hoang Nhân tộc công nhận, được Nhân Hoàng tiền nhiệm công nhận.

Giống như bọn họ co rúc trong phàm giới như vậy, ban đầu được gọi là Đại Đế.

Mà sau thời Ngũ Đế, không ai xứng được gọi là Đế, nên lại hạ xuống một bậc, gọi là Thiên Tử.

Thiên Tử trải qua ba triều Hạ, Thương, Chu, nay Đại Chu cũng đã đến nhiệm kỳ cuối cùng.

Bởi vì Tần Chiêu Tương vương đã diệt Đại Chu...

Cảnh tượng này khiến thiên hạ chư hầu đều trầm mặc.

Vị Lão Tần vương này, khi về già đã có một giấc mơ.

Trong mơ, một thiếu niên nói với ông ta rằng tương lai còn muốn một vương miện lớn hơn cả ông ta!

Cảnh tượng này khiến khuôn mặt Tần Chiêu Tương vương tràn ngập nụ cười, nội tâm tràn đầy vui sướng.

Sau này biết được, thì ra tại nước Triệu có một vị chất tử (con tin) trạc tuổi đó, lập tức liền cho gọi vị chất tử này về.

Vị chất tử này họ Doanh tên Chính, là con trai của Dị Nhân Tử Sở - người từng làm con tin tại nước Triệu, khi Tử Sở về nước đã không thể mang theo đứa con này về.

Thời đại này, sớm đã không còn giảng cái gì thị tộc nữa.

Thị tộc sau thời Xuân Thu năm đó, đã hợp nhất với Tính làm một.

Năm đó sau khi đón Tử Sở về, Tần Chiêu Tương vương đại hỉ, phong Dị Nhân Tử Sở làm thế tử của An Quốc quân.

An Quốc quân cũng chính là Thái tử Doanh Trụ, nói cách khác Dị Nhân Tử Sở cũng chính là Thái tử của Thái tử.

Sau đó, Tần Chiêu Tương vương bệnh mất, Thái tử Doanh Trụ lên ngôi, sử gọi là Tần Hiếu Văn vương.

Nhưng vừa lên ngôi được ba ngày liền bệnh mất.

Thái tử Tử Sở lên ngôi, sử gọi là Tần Trang Tương vương.

Nhưng vừa lên ngôi được ba năm, lại cũng bệnh mất...

Hai nhiệm kỳ trên phảng phất như đang dọn chỗ cho Doanh Chính vậy...

Sau đó Doanh Chính được lập làm Tần vương, bởi vì mới mười

ba tuổi, cho nên bị Thái hậu Triệu Cơ và Thừa tướng Lã Bất Vi chưởng quản triều chính.

Thoáng cái lại tám năm trôi qua, Doanh Chính năm đó hai mươi mốt tuổi, sớm đã nên thân chính nắm quyền.

Nhưng lại vẫn cứ không có cách nào thân chính.

Lúc này, vương đệ Trường An quân Thành Kiểu suất lĩnh đại quân công đánh nước Triệu, giữa đường mưu phản, bị bình định.

Lại một năm trôi qua, Tần vương Chính đang cử hành quan lễ tại Kỳ Niên cung ở Ung thành, ý đồ thân chính, Lao Ái động dụng ngự tỷ của Tần vương và tỷ ấn của Thái hậu phát động phản loạn, bị dập tắt.

Lại qua một năm, Tần vương Chính miễn chức tướng của Lã Bất Vi, đày Lã Bất Vi đến Ba Thục.

Lúc này, Tần vương Chính hai mươi ba tuổi mới thực sự triệt để bắt đầu thân chính!

Tần vương Chính trẻ tuổi mang trong mình hùng tâm tráng chí, ngay từ đầu kế vị liền trọng dụng hiền nhân, dốc lòng sửa trị, bắt đầu đại tứ công phạt sáu nước!

Mười năm trôi qua.

Sáu nước ngày xưa tồn tại hàng mấy trăm năm, vậy mà chỉ trong vòng mười năm, liền bị Tần vương Chính triệt để quét sạch!

Đến đây, ngoại trừ nước Vệ ra, tất cả những địa phương của Hoa Hạ đều bị Tần vương Chính cầm xuống.

Nước Vệ cũng là vì kỷ niệm Thương Ưởng năm xưa mà không trực tiếp phúc diệt, mà là trực tiếp chấp nhận đối phương đầu hàng, hơn nữa cũng không xóa bỏ quốc gia, chỉ trở thành phụ thuộc quốc

của Đại Tần.

Giống như ngày xưa các nước Đại Tần đều là thần tử của Đại Chu vậy.

Mà thời đại mới, đã triệt để đến rồi.

Tần vương Chính sau khi thống nhất sáu nước, liền triệt tiêu tất cả đất phong, thay vào đó là chế độ quận huyện.

Triều đình áp dụng chế độ trung ương tập quyền.

Thống nhất độ lường, xa đồng quỹ, thư đồng văn, hành đồng luân, tệ đồng chế.

Điều này đã thống nhất triệt để quốc gia bị chia cắt hàng mấy trăm năm nay.

Lần này, là thống nhất trên phương diện văn hóa, khiến một quốc gia tránh khỏi sự chia cắt.

Đây cũng là biện pháp quan trọng nhất của Tần vương Chính.

Cuối cùng, chính là thảo luận chuyện tôn hiệu.

Tần xưng Vương đã rất nhiều năm rồi, nhưng trước mặt Tần vương Chính thống nhất thiên hạ hiện tại, chữ Vương này đã không còn đủ để thể hiện sự vĩ đại của hắn.

Sau đó có người đề nghị xưng Đế.

Thời thượng cổ có đại hiền, đều xưng danh hiệu Đại Đế.

Tuy nhiên Tần vương Chính vẫn cho rằng điều này chưa đủ để hiển lộ sự tôn sùng của mình.

Thế là hạ lệnh cho đại thần nghị xưng hào.

Qua một hồi nghị luận, Thừa tướng Vương Quán, Ngự sử đại phu Phùng Kiếp, Đình úy Lý Tư... cho rằng, Tần vương Chính 'hưng nghĩa

binh, tru tàn tặc, bình định thiên hạ', công tích 'từ thượng cổ đến nay chưa từng có, Ngũ Đế cũng không bằng'.

Bọn họ viện dẫn tôn xưng truyền thống, nói 'Xưa có Thiên Hoàng, có Địa Hoàng, có Thái Hoàng, Thái Hoàng tôn quý nhất', kiến nghị Tần vương Chính áp dụng đầu hàm 'Thái Hoàng'.

Thiên Hoàng chính là Toại Nhân thị trong Hồng Hoang, Địa Hoàng là Thần Nông thị, Thái Hoàng chính là Nhân Hoàng Hiên Viên đương kim.

Dẫu sao vô luận là Toại Nhân thị hay Thần Nông thị, chung quy cũng là Nhân Hoàng trước kia, dù có được phong là Thiên Hoàng và Địa Hoàng, nhưng xét về vị cách chân chính, tôn quý nhất vẫn là Nhân Hoàng Hiên Viên.

Lại vì những tồn tại cổ lão đều biết, danh hiệu Nhân Hoàng không thể tùy tiện xưng hô, cho nên mới gọi Nhân Hoàng là Thái Hoàng.

Dẫu sao bất luận là Thiên Hoàng, Địa Hoàng hay Nhân Hoàng, hiển nhiên đều không thể xưng hô bừa bãi.

Bởi vì những danh xưng này đều đã có người đảm nhiệm, trong cõi u minh sẽ kết xuống đại nhân quả.

Thế mới đổi Nhân Hoàng thành Thái Hoàng, lại nói Thái Hoàng tôn quý nhất, để Tần vương Chính chọn cái danh Thái Hoàng, như vậy thì có thể không xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, Tần vương Chính đối với việc này cũng không hài lòng.

Hắn chỉ chọn một chữ 'Hoàng' trong Tam Hoàng, nhân vì có 'Tam Hoàng Ngũ Đế' lưu truyền tại thế, nên lại thêm một chữ 'Đế' phía sau, sáng tạo ra xưng hào 'Hoàng Đế'.

Chương 388

Hoàng Đế Chính lại muốn để Đại Tần đế quốc truyền đến vạn thế, cho nên tự xưng là Tần Thủy Hoàng.

Xưng hào Hoàng Đế vừa được tung ra, lập tức trong cả thế giới Đại Đạo liền có thêm một điều.

Trời giáng tường thụy, hiển lộ công tích của Tần Thủy Hoàng.

Khoảnh khắc này, thân xác phàm nhân ban đầu của Tần Thủy Hoàng nháy mắt bạo tăng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Từ khi Đại Chu lập quốc đến nay, duy chỉ có Tần Thủy Hoàng mới có tu vi.

Mà lần này, lại là thứ đạt được nhờ lập quốc thống nhất thiên hạ, triệt để thay đổi thế giới.

Trước kia quan niệm tu sĩ không thể làm quốc quân, không thể can thiệp chính sách của quốc quân đã sớm ăn sâu vào lòng người.

Mà hiện tại, lại đã thay đổi.

Giờ khắc này, cả phàm giới đều không còn như trước, cực tận thăng hoa.

Tất cả triều thần vốn đã có tu vi, lại ngay lúc này tu vi đều dựa theo công lao đã lập mà bạo tăng!

Trên Hồng Hoang. "Cuối cùng, thống nhất sáu nước rồi..." "Tần Thủy Hoàng..." Khóe miệng Diệp Hiên khẽ nhếch lên.

Thời đại này, có người lấy kiếm nhập đạo, có người lấy dược nhập đạo.

Mà nay, Tần Thủy Hoàng lại là lấy quân nhập đạo!

Lấy quốc gia nhập đạo!

Lấy vương triều nhập đạo!

Vương triều đỉnh thịnh, thì thực lực Tần Thủy Hoàng cường kình!

Vương triều suy nhược, thì thực lực Tần Thủy Hoàng yếu nhỏ!

Mà Tần Thủy Hoàng Doanh Chính một ngày từ phàm nhân biến thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong, cũng chấn kinh cả phàm giới.

Tất cả mọi người, toàn bộ đều không thể tin nổi nhìn cảnh tượng này, miệng há to phảng phất có thể nuốt trọn một quả trứng gà.

Không còn cách nào khác, án lệ kiểu này từ trước tới nay chưa từng xuất hiện.

Nếu nói Thần Nông thị là yêu nghiệt, vậy thì Hiên Viên chính là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, đã không phải là thứ có thể dùng thường thức để lý giải.

Mà Tần Thủy Hoàng Doanh Chính hiện tại, đó chính là trực tiếp mở 'ngoại quải' (hack) a!!!

Đúng vậy, mở ngoại quải!!!

Một ngày nhập đạo thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong, có ai có thể làm được điểm này?

Đãi ngộ của ba huynh đệ này cũng là người này ly phổ hơn người kia...

Phàm giới, Hàm Dương, Long Quân cung. "Trẫm hết thảy đều đã hiểu..." Trong đôi mắt Doanh Chính tràn ngập trí tuệ và bá khí.

Giờ khắc này, hắn đã biết tất cả mọi chuyện, cũng biết rõ mọi lai long khứ mạch.

Chính mình là một trong Tam Thiên - Thanh Thiên của thời kỳ viễn cổ chuyển thế.

Tuy nhiên điều này cũng không phải quan trọng nhất.

Quan trọng là đương kim Nhân tộc gặp nạn, hắn thân là Hoàng Đế, tự nhiên không thể chối từ.

Nhưng mà hắn biết, thời cơ của mình hiện tại vẫn chưa đến.

Chỉ khi thời đại Nhân tộc đạt đến đỉnh phong, hắn mới có thể thực sự giúp được một tay. "Nay Nhân tộc gặp nạn, ngô đẳng thân là phàm giới Nhân tộc, tự nhiên phải góp một phần sức." "Tức nhật khởi, tam quân tùy trẫm cùng nhau chinh phạt ba ngàn giới, đợi khi Đại Tần đỉnh phong xương thịnh, chính là lúc viện trợ Hồng Hoang Nhân tộc!" Khi Thủy Hoàng Đế chấn tí nhất hô, hiệu triệu cả vương triều Đại Tần đi theo mình cùng chinh phạt chư thiên, đề cao tình cảnh của vương triều Đại Tần.

Trong chư thiên, vô cùng thế giới, tất cả đều nhao nhao có cảm ngộ dâng lên!

Đây là cảm ngộ vô cùng tận, là một loại đại khủng bố!

Cũng là một loại đại kỳ ngộ!

Nếu như có thể chống đỡ và tiêu diệt được vương triều Đại Tần, vậy thì thế giới của bọn họ sẽ có thể được tấn thăng!

Từ thế giới nguyên bản, phi thăng biến thành đại thế giới giống như phàm giới!

Ký thác dưới Hồng Hoang, trở thành một phương đại thế giới!

Đây là tranh đoạt khí vận!

Là tranh đoạt quốc vận!

Cũng là cuộc chiến của các thế giới!

Tần Thủy Hoàng cúi xuống nhìn về phía thế giới này, chỉ cảm thấy cả thế giới này đều thuộc về mình.

Mà nay, trước tiên phải đạp bằng các quốc gia trong thế giới này làm đầu!

Sau đó, mới tiến công những thế giới chư thiên kia! "Trẫm, thống nhất sáu nước, thiên hạ quy nhất; đắp trường thành, trấn Cửu Châu long mạch; vì Đại Tần ta, hộ xã tắc ta!" "Trẫm lấy danh nghĩa Thủy Hoàng Đế lập thệ tại đây, trẫm còn, sẽ thủ thổ khai cương, quét sạch tứ di, định cơ nghiệp Đại Tần ta; trẫm mất, cũng sẽ thân hóa long hồn, phù hộ Hoa Hạ ta vĩnh thế không suy." Ông!!!

Ông!!!

Ông!!!

Một trận khí vận kim quang từ trong minh minh xuất hiện, nháy mắt triển khai từng mảng từng mảng biến hóa xuống phía dưới!

Oanh long long!!!

Một dải tường thành bao la bát ngát tọa lạc trên đại địa Trung Nguyên!

Đó là Trường Thành!!!

Trường Thành đâu chỉ dài vạn dặm?

Nó bao quanh một vòng bên ngoài toàn bộ Đại Tần, nếu cộng tất cả lại, độ dài khó mà đếm xuể!!!

Đất đai Đại Tần vốn đã bao la, huống chi là bao quanh cả một Đại Tần!

Trường Thành này vừa xuất hiện, lập tức ngăn cách vương triều Đại Tần và các quốc gia khác.

Mà khi Trường Thành xuất hiện, Cửu Châu long mạch đều đồng

loạt minh khiếu một tiếng, không ngừng huy sái linh khí, giờ khắc này không ngừng rơi xuống phía dưới!

Đây chính là ý nghĩa sự tồn tại của tòa Trường Thành này!

Khóa chặt khí vận của đế quốc Đại Tần, không để một tia ngoại tiết!

Từ nay về sau, chỉ có khí vận lớn mạnh, chứ không có khí vận thất thoát!

Ngay sau đó, một đạo kim quang lấp lánh chiếu rọi khắp lãnh thổ vương triều Đại Tần!

Cảnh tượng này, là chúng sinh tướng, là vô cùng tướng!

Vô cùng vô tận sinh linh, tại giờ phút này đều đã hiểu ra.

Hóa ra bên ngoài mảnh đất này, còn có những vùng đất rất bao la!

Có Nam Man phương Nam, có Hồ nhân phương Bắc, có Nhật Bản phương Đông, cùng với một mảng thế giới lớn ở phương Tây!

Đương nhiên, các quốc gia xung quanh vương triều Đại Tần về cơ bản đều là do dân tộc Hoa Hạ, đều là người của cùng một dân tộc lưu truyền xuống.

Mà những quốc gia xung quanh kia chẳng qua là bị chia cắt mà thôi.

Tất nhiên, cũng có một số nước nhỏ thực sự không phải chia cắt, mà là nhiễm phải khí huyết của đám thổ trứ kia...

Cái gọi là thổ trứ này, chính là Nhân tộc do Da Hòa Hoa (Jehovah/ Yahweh) ngày xưa sáng tạo ra.

Ví dụ như Nhật Bản phương Đông, chính là do huyết mạch Hoa Hạ cộng thêm huyết mạch thổ trứ đời đời truyền xuống, nay tự thành một thể.

Còn có bán đảo Đông Bắc, cũng là như thế, đều thuộc về tạp giao.

Thuộc về việc đồng thời sở hữu huyết thống Nhân tộc, cũng sở hữu huyết thống chủng tộc khác.

Đây là thứ bị Nhân tộc bài xích.

Cho nên, mục tiêu của Tần Thủy Hoàng chỉ có một.

Đó chính là giết!

Trước tiên bắt đầu giết từ xung quanh!! "Võ An quân Bạch Khởi ở đâu!!!" Khuôn mặt Tần Thủy Hoàng lạnh lùng vô tình, đồng thời sở hữu lồng ngực quảng khoát vô cùng, cũng là một trái tim sớm đã băng lãnh như sắt!

Hắn thân là nhân quân, tự nhiên sở hữu lồng ngực mà người thường khó lòng với tới!

Đặc biệt là thân là Hoàng Đế đầu tiên, hắn càng sở hữu lồng ngực mà cả thế giới thậm chí là cả Hồng Hoang đều khó tìm được!

Loại lồng ngực này, có thể sánh ngang Thiên Đế Đế Tuấn!!

Ngày xưa các nước bị hắn đánh bại, hắn không giết bất kỳ một vị vương nào, cũng không đồ sát tông thất đối phương!

Ngược lại còn nuôi dưỡng tất cả bọn họ trong thành Hàm Dương!

Hắn chính là muốn để những người này nhìn xem, tử dân các nước này dưới sự cai trị của hắn sẽ có cuộc sống hạnh phúc nhường nào!

Phải vượt xa gấp ngàn lần, vạn lần so với sự cai trị của đám người ngu xuẩn bọn họ ngày xưa!

Hơn nữa, hắn không hề lo lắng đám xuẩn ngốc này sẽ thông đồng với nhau gây bất lợi cho mình, bởi vì hắn tin tưởng dưới sự thống trị của mình, không ai có thể lật lên sóng gió gì!

May mắn thay, hiện nay thực lực của hắn đột nhiên đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong!

Trong cả phàm giới đã không còn địch thủ nữa!

Có thể dùng vũ lực hoành đẩy tất cả, hắn làm sao còn có thể sợ hãi những người này nữa chứ!

Có thể nói, loại lồng ngực này, đã là thứ người khác khó lòng với tới!

Nếu để các vị vương khác giành chiến thắng, điều nghĩ tới nhất định sẽ là nhổ cỏ tận gốc!

Chứ không phải nuôi dưỡng bọn họ cùng một chỗ như thế này, chẳng những cho đối phương cơ hội mật mưu, mà còn thể hiện Tần Thủy Hoàng sở hữu sự tự tin cường đại, dẫu sao Tần Thủy Hoàng lúc đó cũng chưa có tu vi có thể hoành đẩy tất cả như bây giờ! "Mạt tướng Bạch Khởi, tại đây!!!" Lập tức, trong đô thành Hàm Dương của vương triều Đại Tần, một đạo thân ảnh mặc hắc giáp bạch bào, khom lưng bái Tần Thủy Hoàng.

Bạch Khởi, là đại tướng trong tay Tần vương Doanh Tắc năm đó, tài năng chỉ huy trác tuyệt của hắn 'treo lên đánh' cả một đám người!

Có thể nói, cả sáu nước không ai nghe danh Bạch Khởi mà không mất mật!

Thông thường mà nói, đều là 'một đời thiên tử một đời thần', nhưng Bạch Khởi không giống vậy, tu vi vốn đã cao siêu, không chết sớm như Doanh Tắc, cộng thêm bản thân Tần Thủy Hoàng sở hữu sự tự tin siêu cường, cho nên cũng tiếp tục sử dụng hắn.

Hơn nữa, coi hắn là đệ nhất đại tướng dưới trướng để sai bảo. "Lệnh cho ngươi lĩnh binh trăm vạn, phía Đông diệt Phù Tang sau đó tiếp tục đi về hướng Đông, vượt qua đại dương vô tận phúc diệt tất

cả quốc gia ở khu vực đó!

Lệnh cho tất cả mọi người ở khu vực đó đều phải thần phục!" Trong đôi mắt Tần Thủy Hoàng như có mắt ưng, tản mát ra một trận quang mang lấp lánh.

Bạch Khởi nghe vậy, trong đầu lập tức hiện lên một bức họa diện, đó là một vùng đất quảng mậu vô ngân!

Hắn biết đó là đâu, lập tức thực hiện quân lễ nói: "Mạt tướng Bạch Khởi, lĩnh mệnh!!!" "Phàm nơi nào nhật nguyệt chiếu rọi, sông ngòi chảy qua, nơi nào Đại Tần duệ sĩ đặt chân đến, đều là đất Tần!!!" Khi Bạch Khởi nói xong lời này, cả thành Hàm Dương thậm chí cả vương triều Đại Tần đều bộc phát một loạt tiếng hoan hô!

Những âm thanh này, cao nhất chính là câu nói mà Bạch Khởi vừa thốt ra!

Sau đó, Bạch Khởi thụ mệnh điểm binh mà đi.

Tần Thủy Hoàng nhìn tất cả, tiếp đó hét lớn: "Vũ Thành hầu Vương Tiễn ở đâu?" Lập tức, một viên tướng lĩnh trung niên từ trong thành bay ra, vẻ mặt đại hỉ nhìn Tần Thủy Hoàng, vội vàng hành lễ hô lớn: "Mạt tướng Vương Tiễn bái kiến bệ hạ!!!" Tần Thủy Hoàng khẽ gật đầu, tiếp đó nói: "Lệnh cho ngươi lĩnh binh trăm vạn, phía Nam diệt Bách Việt, sau diệt các nước Nam Dương, rồi một đường hướng Tây hướng Nam mà đi, trên đường đi qua nơi nào, đều lệnh cho thần phục!" "Mạt tướng Vương Tiễn, lĩnh mệnh!!!" Vương Tiễn nghe vậy đại hỉ, quả nhiên vẫn là muốn hắn lĩnh binh xuất chinh, lập tức khom lưng bái Tần Thủy Hoàng một cái, hô lớn.

Nói xong, liền quay người ra ngoài thành điểm binh mã.

Con người hắn không có nhiều lời nói hoa mỹ lòe loẹt, chỉ muốn hoàn thành mệnh lệnh của bệ hạ!

Sau đó, Tần Thủy Hoàng lại hét lớn một tiếng: "Thông Vũ hầu Vương Bí ở đâu?!" Thông Vũ hầu Vương Bí, là con trai Vương Tiễn, cũng là một đời Liệt hầu!

Có thể nói, Liệt hầu như hắn, đã là tước vị cao nhất trong vương triều Đại Tần có thể phong ngoại trừ Quân ra!

Mà hắn và phụ thân hắn cả hai người đều là Liệt hầu!

Mà Quân, là vấn đề lịch sử để lại, giai đoạn hiện tại không phong nữa, nói cách khác Liệt hầu thực tế mới là tước vị cao nhất!

Cho nên, Võ An quân Bạch Khởi thuộc về trường hợp cá biệt.

Vị trí Quân này, tương đương với vị trí giữa Vương và Hầu, bởi vì Vương không thể phong Vương cho người dưới trướng, nên mới phong một chữ Quân.

Mà Công tước phía trên Hầu, lại dần dần hoang phế, bởi vì năm đó những kẻ gọi là Vương đều tự phong làm Vương, mà có một số nước là Công quốc thật sự, tổng không thể nào mình đến cái Công tước cũng không có lại phong cho thủ hạ làm Công tước được.

Đến hiện tại, Hầu đã là cao nhất.

Quân là cực kỳ đặc thù.

Mà nhà họ Vương một môn song hầu, tự nhiên cực kỳ khiến người ta tật đố.

Vương gia cũng là đệ nhất thế gia của vương triều Đại Tần!

Đương nhiên, tông thất vương triều Đại Tần không thể tính vào trong đó, nếu không thì không có thế gia nào lớn hơn cái tông thất này! "Mạt tướng Vương Bí bái kiến bệ hạ!!!" Lập tức, liền có một viên tiểu tướng chạy tới.

Chương 389

"Lệnh cho ngươi..." Tần Thủy Hoàng lại lần nữa tuyên cáo nhậm mệnh của mình, cũng chính là để đối phương suất lĩnh binh mã đi công đánh phương Bắc.

Tiếp đó, Vương Bí lĩnh mệnh xong, liền hân nhiên rời đi. "Lý Tín..." "Doanh Tật..." "Tư Mã Thác..." "Mông Điềm..." Liên tiếp, Tần Thủy Hoàng ban bố rất nhiều nhậm mệnh cho các đại tướng dưới trướng.

Tóm lại, chính là để đám người này đi càn quét toàn cầu!

Có thể nói, tu vi cảnh giới của vương triều Đại Tần tự nhiên là cao hơn đám người kia rất nhiều!

Cho nên, đại chiến lần này, hắn là trực tiếp phát động đại chiến hướng về toàn thế giới!

Mục đích rất đơn giản, chính là vì thực sự thống nhất toàn thế giới!

Tưởng năm xưa, còn tưởng rằng ở đây đã là lãnh địa của cả thế giới rồi.

Còn tưởng rằng giang sơn thống nhất, không ngờ, phàm giới này phúc viên liêu khoát cư nhiên đạt đến trình độ này!

Tự nhiên, Tần Thủy Hoàng cũng sẽ không muốn buông tha.

Đương nhiên, vô luận lúc nào, nơi này vẫn luôn sẽ là nơi trung tâm của cả thiên hạ!

Không có bất kỳ nơi nào có thể sánh được với nơi này!

Bởi vì, năm xưa tiên tổ bọn họ khi đuổi đối phương ra ngoài, liền

đã nghĩ rằng nơi này mới là nơi có linh khí nhất của cả thế giới!

Cho nên, đợi đến khi Tần Thủy Hoàng hoành tảo lục hợp, quét sạch bát hoang, cũng chẳng qua chỉ là thu hồi những địa phương mà tiên tổ bọn họ ngày xưa vứt bỏ mà thôi.

Những kẻ kia, không phải nhập vào vương triều mượn khí vận tu hành, thì là ẩn cư trong thế tục, thỉnh thoảng đi ra nhảy nhót một chút.

Có thể nói, cả thế giới đều thuộc về Tần Thủy Hoàng.

Đại Tần duệ sĩ đi qua nơi nào, không một địch thủ!

Đó chính là hoành đẩy chân chính!

Không quá một ngày, Phù Tang phía Đông tuyên bố diệt quốc, thần phục Đại Tần!

Ngay sau đó, những người này đều bị đánh dấu là hạ đẳng nhân.

Tần Thủy Hoàng tuy bao dung hết thảy, nhưng đối với những kẻ 'phi ngã tộc loại' (không phải tộc ta) này, tự nhiên vẫn cảm thấy nên khuất phục dưới Nhân tộc.

Nếu không thì, hắn làm tất cả những điều này là vì cái gì?

Cũng giống như Yêu tộc thời kỳ đỉnh thịnh của Đế Tuấn chính là phải cao hơn các chủng tộc khác một bậc!

Tiếp đó, Võ An quân Bạch Khởi tiêu diệt toàn bộ đám Nhật Bản phương Đông kia!

Cuối cùng, hạo hạo đãng đãng vượt qua biển lớn vô cùng, hướng về bỉ ngạn mà đi!

Mà Bách Việt phương Nam, cũng rất nhanh liền bị thiết kỵ Đại Tần đạp bằng!

Dẫu cho nơi này núi rừng rậm rạp, nhưng cũng không cản được

thiết kỵ Đại Tần!

Âu Lạc ở Nam Dương, cũng nối gót luân hãm!

Ngoài ra, phương Bắc... phương Tây... các địa phương đó cũng đều bắt đầu điên cuồng lâm vào cảnh luân hãm.

Vô số quốc gia giờ khắc này đều thần phục vương triều Đại Tần!

Mà giờ khắc này, gọi vương triều cũng có chút không đúng lắm.

Nên gọi là Đế Quốc!

Đây là Đế Quốc chân chính!

Tất cả các quốc gia đều trở thành đất phụ thuộc của đế quốc Đại Tần!

Mà những người này, cũng sẽ chiến đấu vì đế quốc Đại Tần!

Đế quốc Đại Tần, cường thịnh vô cùng!

Dẫu là đế quốc La Mã phương Tây, cũng đều trong khoảnh khắc phân băng ly tích, bị Đại Tần công diệt!

Còn có vương triều Khổng Tước, cũng như thế.

Tóm lại, cả thế giới, đều trở thành đế quốc Đại Tần!

Đến đây, cả phàm giới thống nhất!

Mà đây, cũng chỉ là bước đầu tiên của Tần Thủy Hoàng.

Ngay từ đầu, đã chú định đế quốc Đại Tần sẽ chia làm hai bộ phận, một bộ phận thuộc về người bản thổ đế quốc Đại Tần, những người này đều là 'nhân thượng nhân', cũng đều là hậu duệ trực hệ do Hồng Hoang Nhân tộc năm xưa truyền xuống.

Những người này, mới là Nhân tộc chân chính!

Cũng là Nhân tộc hoàn mỹ năm xưa! "Hiện nay, cũng nên đi ra ngoài rồi..." Tần Thủy Hoàng nhìn bản đồ thế giới trước mặt, khẽ gật

đầu.

Cả thế giới đều đã nạp vào sự thống trị của hắn, bước tiếp theo, tự nhiên là nên công lược thế giới tiếp theo.

Sau khi vương triều Đại Tần hấp thu khí vận của cả thế giới, tu vi của tất cả mọi người trong đế quốc Đại Tần đều đột phi mãnh tiến!

Quân đoàn Đại La Kim Tiên đầu tiên, cũng từ đó đản sinh!

Mỗi một vị đều là Đại La Kim Tiên!

Đây cũng đều là những người kiệt xuất của đế quốc Đại Tần!

Số lượng những người này tuy không nhiều lắm, nhưng giờ khắc này cũng đã đột phá một vạn người.

Coi như là một quân đoàn nhỏ!

Thừa tướng lúc này cũng biến thành Lý Tư, Lý Tư nhìn bản đồ thế giới trước mặt, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác hào mại.

Những thứ này, đều là vĩ nghiệp do hắn phò tá vị đế vương vĩ đại trước mắt gây dựng nên!

Trong lịch sử tương lai, tên của Lý Tư hắn tất sẽ vang dội vô cùng!

Tần Thủy Hoàng tất nhiên sẽ trở thành quân chủ vĩ ngạn nhất trong cả lịch sử Hoa Hạ, cơ nghiệp này cũng đã không phải là thứ mà vua chúa đời sau có thể sánh được!

Hơn nữa, liệu còn có vua chúa đời sau hay không cũng chưa biết chừng...

Nói cách khác, chỉ cần Tần Thủy Hoàng tại vị một ngày, thì tên của hắn cũng sẽ theo đó vang dội một ngày.

Dẫu cho hắn hạ đài, tên của hắn cũng tất sẽ là vị thừa tướng

truyền kỳ tồn tại theo bước chân một vị đế vương truyền kỳ!

Nếu nói Tần Thủy Hoàng là Thiên Cổ Nhất Đế, vậy thì hắn chính là Thiên Cổ Nhất Tướng!

Đương nhiên, đây cũng là công tích đi theo Tần Thủy Hoàng mà có, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là công tích của bản thân hắn vốn đã rất lớn, nếu không cũng không thể ngồi vững cái ghế Thừa tướng này!

Phải biết rằng, ngay từ đầu vị trí này đâu phải là của hắn... "Bệ hạ, theo vi thần thấy, hiện nay nên củng cố một chút, sau đó mới có thể xuất binh dị giới..." "Củng cố?" Tần Thủy Hoàng nhíu mày, nhìn Thừa tướng Lý Tư trước mặt, có chút nghi hoặc hỏi.

Hắn đối với vấn đề Lý Tư đưa ra có chút khó hiểu, cho nên mới hỏi lại.

Lý Tư không nhanh không chậm, hành lễ với Tần Thủy Hoàng trước, rồi mới đáp: "Bệ hạ, hiện nay tuy bốn biển thanh bình, không còn chiến sự, nhưng thực tế lại có khả năng bất ổn.

Nếu Đại Tần duệ sĩ đều rời khỏi nơi này, e rằng những kẻ kia sẽ thừa cơ tạo phản, đến lúc đó lại thoát ly khỏi tầm kiểm soát...

Mà Đại Tần cũng chưa chắc có thể bình định được bọn chúng..." Dẫu sao, theo tính cách của Tần Thủy Hoàng, tám phần mười sẽ đem tất cả khống huyền chi sĩ (binh lính tinh nhuệ) trong thiên hạ đi hết.

Một khi chuyện này xảy ra, e rằng thế giới này sẽ xuất hiện rất nhiều tình huống.

Đến lúc đó, cũng không dễ xử lý.

Cho nên, thực tế vẫn là phải hoãn một chút đã.

Tần Thủy Hoàng nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vài phần tư lự,

qua một lát sau, hắn mới trầm giọng mở miệng: "Lý Tư, ngươi có cách gì?" "Thần có một kế!" Lý Tư hơi nheo mắt, khóe miệng hiện lên một nụ cười: "Không biết bệ hạ có nguyện ý nghe thử không?" "Ngươi nói nghe thử xem!" Tần Thủy Hoàng gật đầu.

Lý Tư mỉm cười, nói: "Việc này quan hệ trọng đại, mong bệ hạ di giá thiên điện, cho thần được bàn bạc kỹ lưỡng với người!" "Ừ, đi thôi!" Tần Thủy Hoàng phất tay, để Lý Tư xuống sắp xếp.

Đợi Lý Tư lui xuống, Tần Thủy Hoàng mới đứng dậy, đi về phía thiên điện.

Trong thiên điện, chỉ có hai người Lý Tư và Tần Thủy Hoàng.

Lúc này, Lý Tư đang rót rượu cho Tần Thủy Hoàng. "Trẫm nhớ lần trước Lý Tư từng nói con cái ngươi đều đã lớn, sao thế, bây giờ đều chưa cưới thân sao?" Tần Thủy Hoàng nhấp một ngụm mỹ tửu trong chén, hỏi Lý Tư. "Đúng vậy, vi thần có một con gái và một con trai vẫn chưa thành thân, bệ hạ, thần muốn cầu bệ hạ tứ hôn!" Lý Tư vẻ mặt trịnh trọng nhìn Tần Thủy Hoàng, lập tức quỳ xuống.

Nghe Lý Tư nói, Tần Thủy Hoàng hơi ngẩn người.

Tứ hôn?

Tên này, cư nhiên nhân cơ hội đòi mình tứ hôn?

Hắn tính toán cũng vị miễn quá tinh minh rồi chứ?

Có điều như vậy cũng tốt, hắn ngược lại có thể suy xét một chút.

Tần Thủy Hoàng tâm niệm lóe lên, nhưng thần sắc trên mặt lại không hề biểu lộ, mà chỉ đạm nhiên nhìn Lý Tư, mở miệng hỏi: "Lý Tư à, con gái và con trai ngươi tuổi tác chắc không nhỏ nữa chứ?" "Bệ hạ yên tâm, con gái thần năm nay mười bảy tuổi, vẫn chưa xuất giá, mà con trai thần thì hai mươi sáu tuổi!" Lý Tư vội vàng đáp. "Ồ?

Hai mươi sáu tuổi vẫn chưa cưới vợ sao?" Nghe Lý Tư nói, Tần Thủy Hoàng không khỏi hơi nhướng mày.

Hắn cũng không nghĩ Lý Tư sẽ lừa gạt hắn.

Hơn nữa con gái và con trai Lý Tư đều chưa xuất các, hắn tứ hôn cũng không phải việc gì khó.

Dẫu sao Lý Tư đối với việc hắn thống nhất thiên hạ cũng có sự giúp đỡ không nhỏ.

Chỉ là, chuyện này, hắn cũng cần cân nhắc kỹ lưỡng một phen. "Bệ hạ, không giấu gì người, hai đứa trẻ này vẫn luôn thích du lịch bốn phương, đến nay vẫn chưa từng về kinh thành!" Lý Tư nói xong, trên mặt lộ vẻ khổ não. "Du lịch bốn phương..." Tần Thủy Hoàng nghe Lý Tư nói, không khỏi lâm vào trầm mặc, trong mắt lưu lộ vài phần tư tự, hồi lâu sau mới hỏi: "Chúng thích đi đâu?" "Cái này..." Lý Tư do dự một chút, rồi nói: "Nơi hai đứa trẻ nhà thần thích đến nhất, chính là Tây Vực và Thổ Phiồn, không chỉ như thế, chúng còn đi Bắc Hải, mấy năm nay vẫn luôn không trở lại, thần không dám mạo muội quyết đoán!" "Ồ?

Tây Vực, Thổ Phiồn, còn có Bắc Hải?" Tần Thủy Hoàng hơi khựng lại. "Đúng, chính vì những chuyện này, hai đứa trẻ nhà thần mới chần chừ không chịu hồi cung, cũng vẫn chưa thành thân." Lý Tư giải thích. "Được, chuyện này, trẫm doãn nặc ngươi." Tần Thủy Hoàng hơi trầm ngâm, rồi gật đầu: "Trẫm sẽ tứ hôn cho ngươi." Lý Tư vui mừng: "Đa tạ bệ hạ!" "Được rồi, chuyện tứ hôn cứ tạm thế đã." Tần Thủy Hoàng phất tay, lại nói: "Kế sách ngươi nói trước đó?" "Thần có một kế, nhưng cần bệ hạ phối hợp mới có thể thi triển!" Trên mặt Lý Tư mang theo nụ cười thần bí. "Ồ?

Nói nghe thử!" Tần Thủy Hoàng nhìn Lý Tư. "Binh lực trong Đại Tần ta, nếu toàn bộ đều rời đi, vậy thì thế giới này tất sẽ xuất hiện

động loạn, đến lúc đó Đại Tần cũng thế tất bất ổn." Lý Tư khẽ thở dài.

Tần Thủy Hoàng trên mặt cũng không khỏi lộ vẻ ngưng trọng, hắn gật đầu nói: "Lý Tư, ngươi nói tiếp!" Lý Tư hít sâu một hơi: "Bệ hạ, trong Đại Tần ta, có một cỗ quân đội cường đại, tên là Thiết Huyết Quân Đoàn!

Quân đoàn này do bệ hạ đích thân tổ kiến, hơn nữa, mỗi sĩ tốt đều là tinh anh bò ra từ trong đống tử thi.

Bất kể là lực chiến đấu hay sĩ khí, đều vượt xa binh sĩ bình thường!" Nói đến đây, Lý Tư dừng lại một chút, mới tiếp tục: "Thiết Huyết Quân Đoàn này, là do bệ hạ tự tay huấn luyện ra." "Ồ, ngươi nói là Thiết Huyết Quân Đoàn đó sao?" Tần Thủy Hoàng nghe vậy, trên mặt lộ vẻ hứng thú: "Lý Tư, ngươi nói xem." "Được!" Lý Tư vội vàng nói: "Chi bằng chúng ta để những người này trấn thủ tại các nơi của Đại Tần, như vậy có thể xác định thế giới này ổn cố!" "Trấn thủ các nơi..." Nghe xong lời Lý Tư, Tần Thủy Hoàng không khỏi hơi trầm ngâm.

Nếu thực sự làm theo kế hoạch của Lý Tư, đây quả thực là một biện pháp không tồi.

Có điều, Tần Thủy Hoàng tổng cảm thấy biện pháp này dường như thiếu chút gì đó. "Không được, Thiết Huyết Quân Đoàn tuy nhân số đông đảo, nhưng so với cả thế giới này thì vẫn là quá ít, quá ít." Nghĩ ngợi một lát, Tần Thủy Hoàng lắc đầu.

Thế giới hiện nay, mức độ cường thịnh căn bản không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Hơn nữa người ở đây cũng càng tụ càng nhiều.

Cục diện như vậy, muốn đảm bảo thế giới này bình tĩnh, hiển

nhiên còn cần quân đội bàng đại hơn để duy trì. "Như vậy sao, thế thần lại nghĩ biện pháp khác vậy." Lý Tư nói.

Tần Thủy Hoàng gật đầu, sau đó nói: "Được rồi, chuyện này tạm thời cứ định thế đã, ngươi lui xuống đi." Lý Tư nghe xong, gật đầu, lập tức đứng dậy cáo từ.

Đợi Lý Tư đi rồi, Tần Thủy Hoàng mới lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau, hắn mới mở mắt, đáy mắt lóe lên một tia lệ mang.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn ra ngoài cửa sổ. "Đã như vậy, thì vẫn nghe theo Lý Tư đi, khuếch trương quân đoàn một chút, phương thế giới này tạm thời giao cho Phù Tô quản hạt vậy, đợi trẫm dẫn các tướng sĩ trở về, tưởng tất nơi này cũng đã rất phồn vinh rồi..." Nhắc đến Phù Tô, mặt Tần Thủy Hoàng lại đen xuống.

Đám nho sinh kia thật sự là... từng kẻ từng kẻ một đều làm hư Phù Tô rồi.

Thân là con trai hắn, vậy mà ngay cả một chút bá khí cũng không có, nhu nhược vô năng, hào vô huyết khí!

Tưởng năm xưa, hắn mười mấy tuổi đã có đầy một khoang huyết khí và hào mại!

Đừng nói chi hiện nay Phù Tô đều đã hai mươi mấy tuổi rồi, cư nhiên vẫn ngu xuẩn như vậy!

Đúng thế, ngu xuẩn!

Chương 390

Trong mắt Tần Thủy Hoàng đó chính là ngu xuẩn!!!

Quả thực là ngu xuẩn đến cực điểm!!!

Mỗi một hoàng tử, nếu đều là cái bộ dạng này, thì còn chơi bời cái quái gì nữa!!!

Mà hiện thực là, ngoại trừ Phù Tô ra, không một hoàng tử nào có thể gánh vác trọng trách.

Tuy Phù Tô trong mắt hắn cũng gánh không nổi, nhưng cũng chỉ còn lại mỗi tên Phù Tô này.

Dẫu sao những kẻ khác hoàn toàn không có một chút năng lực nào.

Cho nên, vị trí này chỉ có thể để Phù Tô làm, chỉ là tên Phù Tô này quá mức nhu nhược vô năng, nếu thật sự để hắn gánh vác trọng trách, e rằng bên dưới sẽ có gian thần động loạn, hoặc là nho sinh ngộ quốc.

Đám nho sinh kia, từng kẻ từng kẻ một đâu có hiểu đạo trị quốc chứ?

Khoa trương kỳ đàm thì giỏi, nếu thật sự để tẩu mã tiền nhiệm, thì chính là từng kẻ chỉ thượng đàm binh!

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đám này chỉ biết tử viết tử viết, thời Khổng Tử kia, có thể so với tình huống hiện nay sao?

Còn nữa, người trong thiên hạ nhiều như vậy, lại đâu phải cứ vài câu chân ngôn là có thể đả động được?

Pháp gia, mới là dụng xứ chân chính của trị quốc.

Một quốc gia có thể không có Nho gia, nhưng tuyệt đối không thể không có Pháp gia...

Trong Hồng Hoang.

Chư thần hỗn chiến, quả thực chính là 'Chư Thần Hoàng Hôn'!!!

Vô số thần linh vẫn lạc, vô số Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn lạc!

Trận chiến này, đánh đến thiên băng địa liệt, đánh đến hải khô thạch lạn.

Đánh đến thương khung vì đó mà đổi màu, đại địa vì đó mà nứt toác.

Hồng Hoang chúng sinh, dân bất liêu sinh, trong lòng mỗi người đều đầy hận ý, đầy bi phẫn.

Giờ khắc này, vô số sinh linh dấy lên cừu hận đối với Nhân tộc.

Hồng Hoang vốn đang tường hòa an ninh không muốn, cứ nhất quyết phải chạy ra làm loạn một vở này!

Là vị trí Nhân Hoàng không đủ tôn quý sao?

Hay là địa vị Nhân tộc không đủ tôn sùng?!

Đứng trên góc độ của bọn họ mà xem, Nhân tộc chính là một chủng tộc vong ân phụ nghĩa, vô quân vô phụ, ti bỉ!

Năm xưa, nếu không phải Thiên Đế của Thiên Đình ra tay, thì đâu có Nhân tộc ngày nay?

Hiện tại, Thiên Đế không có lỗi với Nhân tộc, Thiên Đình cũng không có lỗi với Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc vì tư dục của bản thân, lại muốn chinh phạt Thiên Đình, lại muốn thảo phạt Thiên Đế!

Điều này trong mắt vạn linh Hồng Hoang quả thực là sự tồn tại không thể tha thứ!

Hồng Hoang vạn tộc vạn linh, không một chủng tộc nào không chịu ơn huệ của Thiên Đế!

Có thể nói, nếu không phải vì sự bao dung của Thiên Đế, đám người này đã sớm đời đời kiếp kiếp làm nô lệ cho Thiên Đình và Yêu tộc rồi, đâu có được quang cảnh như ngày nay?

Ngay cả Nhân tộc, bản thân cũng là chịu ơn huệ của Thiên Đình mới có ngày hôm nay.

Nhưng thiên thiên cái Nhân tộc này có ngày lành không muốn, cứ nhất quyết phải chạy ra phản Thiên!

Vừa phản một cái, liền khiến toàn bộ Hồng Hoang đều lâm vào đại chiến!!!

Cũng khiến những chủng tộc vốn yêu hòa bình bị buộc phải cuốn vào chiến hỏa Hồng Hoang, bị buộc phải sa vào vòng xoáy chiến tranh này!!!

Đứng trong mắt bọn họ, Nhân tộc chính là đại kẻ ác tuyệt đối!!!

Nhưng nếu đứng trên góc độ Nhân tộc mà xem, bọn họ đây là duệ ý tiến thủ, là không ngừng tiến lên.

Chỉ có như vậy, mới khiến chúng sinh Hồng Hoang tồn tại nguy cơ cảm, bánh xe lịch sử mới có thể cuồn cuộn tiến về phía trước!

Nếu không, thì chỉ sẽ là không ngừng thụt lùi, không ngừng giậm chân tại chỗ.

Hơn nữa, một chủng tộc nếu ngay cả chút tâm tiến thủ hướng về phía trước này cũng không có, thì làm sao có thể phát triển nhanh chóng?

Đúng, thiên phú Nhân tộc tốt.

Nhưng thiên phú có tốt đến mấy mà bản thân không có mục tiêu,

không nỗ lực, thì tối đa cũng chỉ thành công hơn tuyệt đại đa số người mà thôi.

Chứ căn bản không làm được loại người đỉnh tiêm nhất kia!!!

Giống như một học bá vậy, thiên phú tốt đến mấy, nếu không nỗ lực thì không thành được Einstein, hắn tối đa chỉ là trở thành một nhà vật lý học bình thường mà thôi.

Tuy trở thành nhà vật lý học đã bỏ xa tuyệt đại đa số người, nhưng phải biết thiên phú của hắn là có thể trở thành một trong những nhà vật lý học vĩ đại nhất lịch sử!

Mà Nhân tộc hiện nay, cũng giống như Einstein đối với giới vật lý vậy.

Nếu Nhân tộc không nỗ lực, thì hiện tại tuy vẫn là một trong tứ đại chủng tộc của Hồng Hoang, nhưng sẽ không thể vượt qua Yêu tộc, không thể trở thành chủng tộc đỉnh cấp nhất trong Hồng Hoang này!!!

Chính cái gọi là thiên phú quyết định hạ hạn, mà nỗ lực quyết định thượng hạn!

Nỗ lực không nhất định có thể khiến ngươi vượt qua những người có thiên phú cực cao, nhưng nhất định có thể giúp ngươi vượt qua những người thiên phú cao hơn ngươi không nhiều nhưng lại không nỗ lực!

Đây chính là ý nghĩa của nỗ lực!!!

Thiên phú là bẩm sinh, ai cũng không thể thay đổi.

Nhưng nỗ lực lại có thể thông qua hậu thiên nghịch tập!

Không chỉ vạn linh Hồng Hoang sinh linh đồ thán, còn có một mảng lớn địa phương tử thương vô số.

Trải qua chiến tranh đằng đẵng, hàng loạt pháo hôi cùng với tinh nhuệ, thậm chí cả những cường giả đỉnh cấp nhất cũng đã chết không biết bao nhiêu!

Mạch núi Côn Luân đoạn bích tàn viên nhiều không đếm xuể!

Những ngọn núi cao chọc trời kia bị một kiếm gọt phẳng!

Những con sông vốn cuồn cuộn chảy về phía trước bị đứt dòng!

Côn Luân sơn vốn là tiên gia diệu cảnh, giờ phút này lại tràn ngập ảnh hưởng do chiến tranh mang lại.

Mà Bất Chu Sơn thân là trung tâm chiến trường, lúc này cũng chẳng khá hơn là bao!

Trên Bất Chu Sơn khắp nơi đều di mạn vết tích tàn phá của Thái Dương Chân Hỏa!

Từng mảng lớn vết cháy xuất hiện trên Bất Chu Sơn, khiến nó đỏ rực một màu.

Tiên gia diệu cảnh ban đầu, cùng với thần sơn của thiên địa, giờ khắc này lại bị hủy đi thất thất bát bát.

Cũng chỉ là vẫn y nguyên sừng sững tại thế gian mà thôi.

Đây còn là vì uy áp ở nơi này cực mạnh, nếu không e rằng đã sớm gãy rồi...

Đây chính là ảnh hưởng mà trận đại chiến này mang lại.

Không chỉ sinh linh tử thương vô số, mà nhiều hơn là tổn hại hoàn cảnh khó có thể khôi phục!!!

Nếu là trước khi trận đại chiến này xảy ra, ai mà nói cảnh tượng trước mắt này là Bất Chu Sơn, là mạch núi Côn Luân, thì sẽ không có ai tin.

Lúc này Tây Vương Mẫu, quả thực là hận đến ngứa răng.

Nhưng bà lại không có cách nào.

Tam Thanh và đệ tử ba phái cũng đều như thế, nhưng đồng dạng, đây cũng là chuyện bọn họ vô lực hồi thiên.

Dẫu mạnh như Tam Thanh, cũng là như vậy.

Đối với cuộc đối quyết giữa hai thế lực cường đại nhất thiên địa này, đây không phải chuyện đơn giản Tam Thanh là có thể chống lại được.

Cho nên, Tam Thanh tuy rất không phục, nhưng giờ phút này cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Bởi vì thực lực của bọn họ hoàn toàn không thể ngăn cản trận đại chiến này đến.

Ngay từ đầu, người có thể ngăn cản trận đại chiến này chỉ có Nhân Hoàng Hiên Viên và Thiên Đế Đế Tuấn.

Ngoài hai người này ra, không có một ai có thể ngăn cản.

Không còn cách nào khác, đây chính là cảnh tượng vô năng vi lực của tán tu.

Nếu thế lực Tam Thanh trải rộng Hồng Hoang, trở thành đại phái Hồng Hoang chân chính, thậm chí có thực lực sánh ngang Hồng Hoang và Thiên Đình, vậy thì hoặc giả bọn họ có thể ngăn cản trận chiến tranh này.

Chỉ tiếc, bọn họ không ngăn cản được.

Ngôn quy chính truyện.

Chính là bởi vì thực lực bọn họ thực sự quá yếu nhỏ.

Không còn cách nào, đây là bi ai của tán nhân thời đại này.

Đương nhiên, Tam Thanh cũng biết điểm này, cho nên mới ra sức phát triển môn phái của mình.

Chỉ là dẫu sao so với những chủng tộc đắc thiên độc hậu kia, vẫn có chút chịu thiệt.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào, vô luận là Long tộc hay Nhân tộc hay hai tộc Vu Yêu, đó đều là nhận được Thiên đạo khí vận gia thành, mới có được hiện tại khủng bố như thế.

Nếu không thì bọn họ không có được hiện tại khủng bố như vậy.

Đây chính là nguyên nhân vì sao phải tranh đoạt khí vận!

Khí vận gia thành là chuyện cực kỳ khủng bố!

Không phải người bình thường có thể khống chế.

Khí vận, gia tốc tốc độ tu luyện chính là thể hiện trực tiếp nhất của khí vận, đây đối với mọi người cũng là thể hiện quan trọng nhất.

Đương nhiên, có những gia thành này, cho nên mới khiến bọn họ trở nên cường đại như vậy.

Nếu không có những gia thành này, thực lực của chúng sinh Hồng Hoang phải hạ xuống không biết bao nhiêu lần.

Thuận ứng Thiên đạo, liền có thể được Thiên đạo quyến cố, cũng chính là khí vận chung ái.

Những người này, đều có thể dưới tác dụng của khí vận mà gặp dữ hóa lành, đại hung hóa tiểu, tiểu hung hóa vô, cuối cùng hữu kinh vô hiểm vượt qua từng lần kiếp nạn.

Mà những kẻ không thuận ứng Thiên đạo, một lòng muốn nghịch Thiên đạo mà làm, tự nhiên cũng sẽ bị Thiên đạo chán ghét, bị vứt bỏ, cho nên mới cực kỳ xui xẻo.

Đây chính là tầm quan trọng của việc thuận ứng Thiên đạo.

Đương nhiên, Thiên đạo không có tình cảm, cho nên thực tế cái gọi là thuận ứng Thiên đạo và kháng cự Thiên đạo đều là dựa trên lộ tuyến vận chuyển mà ý chí Thiên đạo đã quy định sẵn, ai mà thuận theo lộ tuyến này đi, tự nhiên sẽ được khí vận gia thành.

Nhưng nếu ai nghịch lại con đường này, thì tự nhiên cũng sẽ bị chán ghét.

Cái gọi là khí vận, nói trắng ra chính là sự thể hiện của ý chí thiên địa.

Ta cảm thấy ngươi rất tốt, cho nên ta muốn để ngươi đi thuận lợi hơn một chút.

Ta cảm thấy ngươi rất đáng ghét, cho nên ta muốn để ngươi đi khó khăn hơn một chút.

Cái 'Ta' này, chính là ý chí Thiên đạo.

Tuy không có cái gọi là tình cảm, nhưng cũng có ý chí nhất định.

Loại ý chí này là sản sinh dựa trên sự vận chuyển của quy tắc cơ sở nhất.

Không có ý thức của chính mình, cũng không có cái gọi là tình cảm, tất cả đều là đi theo sự thiết lập của Đại Đạo.

Cái gọi là Thiên đạo, thực tế chính là thứ Bàn Cổ sáng tạo ra dùng để quản lý Hồng Hoang mà thôi.

Mục đích, chính là để chúng sinh Hồng Hoang ngày càng cường đại, cho đến khi từng bước đi tới siêu thoát.

Đây chính là suy nghĩ của Bàn Cổ, cũng là suy nghĩ của Diệp Hiên.

Cho nên Thiên đạo này, trong đa số tình huống đều là thứ tốt, chí ít là tồn tại có thể khiến chúng sinh Hồng Hoang đều tiến thêm một bước.

Nếu không có roi da của Thiên đạo Hồng Hoang, thì sẽ không có cái gọi là thiên địa đại kiếp.

Những chuyện lượng kiếp gì đó cũng sẽ không bao giờ xuất hiện.

Giống như trong Hỗn Độn ngày xưa vậy, qua vô lượng lượng thời gian, cũng không xuất hiện cái gọi là đại kiếp.

Đại kiếp duy nhất thực tế cũng là do ba ngàn Đại Đạo Thần Ma sợ hãi sau khi khai thiên tích địa sẽ ảnh hưởng đến Đại Đạo của bọn họ, cho nên mới xuất động.

Đây là có thể tránh né, nếu bọn họ không muốn tham gia cũng có thể không tham gia.

Mà lượng kiếp của thiên địa Hồng Hoang là không thể tránh né, là chú định sẽ phát sinh, không lấy ý chí cá nhân làm chủ.

Nói cách khác, trong Hỗn Độn không có đại kiếp, chính là vì Đại Đạo không thiết lập cái gọi là đại kiếp.

Mà sở dĩ không thiết lập những đại kiếp này, quy căn kết để vẫn là vì sự đặc thù của các Đại Đạo Thần Ma.

Bọn họ quá mức đặc thù, đặc thù đến mức bọn họ chính là một phần của Đại Đạo, một nhánh mạch, những kẻ này cộng lại, đó chính là Đại Đạo chân chính.

Cũng giống như Bàn Cổ vậy.

Thực tế, ba ngàn Đại Đạo Thần Ma tương ứng với ba ngàn Đại Đạo.

Vậy thì Bàn Cổ càng giống như trực tiếp tương ứng với bản thân Đại Đạo hơn.

Chương 391

Sự tương ứng này, phảng phất như bản thân Bàn Cổ chính là Đại Đạo, cũng có thể nói Bàn Cổ chính là con của Đại Đạo.

Năm xưa Diệp Hiên động dụng ba ngàn Đại Đạo ngưng tụ ra Bàn Cổ, tự nhiên không thể nào là xuất hiện từ hư không.

Mà là vì Bàn Cổ thực sự có Đại Đạo tương ứng.

Cái gọi là Lực Chi Đại Đạo, chính là một khái niệm, thực tế chính là ba ngàn Đại Đạo hợp nhất, mà ba ngàn Đại Đạo hợp nhất, thì chẳng phải là Đại Đạo cuối cùng sao...

Cho nên, Đại Đạo cuối cùng chính là 'Lực'.

Đây chính là sự thể hiện của 'Lực'.

Vô luận là Đại Đạo gì, cuối cùng cũng không thoát khỏi một chữ 'Lực'!

Sức mạnh Thời gian...

Sức mạnh Không gian...

Lực Vận Mệnh...

Lực Hủy Diệt...

Lực Sáng Thế...

Lực Quy Khư...

Lực Vô Lượng...

Lực Hỗn Độn...

Lực Quang Minh...

Lực Hắc Ám...

Lực Luân Hồi...

Tiên chi lực...

Ma chi lực...

Kim chi lực...

Thủy chi lực... vân vân, ba ngàn Đại Đạo cũng tức là nói rõ sẽ có ba ngàn chi Lực!

Đương nhiên, sở dĩ nói Bàn Cổ tịnh không phải thực sự là bản thân Đại Đạo, nguyên nhân quan trọng nhất là vì Đại Đạo bao quát tất cả đại đạo.

Vô luận là Tiên thiên Đại Đạo hay Hậu thiên Đại Đạo, thực tế đều quy về Đại Đạo!

Mà Bàn Cổ lại chỉ có ba ngàn Tiên thiên Đại Đạo, mà bỏ qua Hậu thiên Đại Đạo!

Điều này tức là nói, Bàn Cổ chỉ chiếm cứ phần Tiên thiên của Đại Đạo, lại thiếu đi phần Hậu thiên.

Đương nhiên, đây cũng là khuyết điểm của tất cả sinh linh, dẫu sao nếu một sinh linh thực sự giống hệt Đại Đạo, vậy thì Đại Đạo này còn có thể gọi là Đại Đạo sao?

Thế chẳng phải là nói sinh linh này chính là bản thân Đại Đạo?

Chuyện này, làm sao có thể xuất hiện chứ!!!

Cho nên, dù thế nào đi nữa, cục diện này đều sẽ không xuất hiện.

Cũng tức là nói rõ, thực tế Bàn Cổ vẫn là tiếp cận Đại Đạo nhất.

Vô luận là giảng từ bản chất, hay nói từ tu vi, đó đều là tiếp cận bản thân Đại Đạo nhất.

Trên Bất Chu Sơn.

Hiên Viên nộ mục trừng trừng, Nhân Hoàng Kiếm trong tay không ngừng tản mát ra khí tức thần thánh bất khả xâm phạm.

Từng đạo từng đạo vô thượng kiếm khí huy sái ra ngoài, mỗi một kích phảng phất đều có thể xé nát Đế Tuấn.

Tuy nhiên, mỗi một kích lại đều bị Đế Tuấn nhất nhất hóa giải.

Đế Tuấn diện dung thoải mái vô cùng, mỗi lần ra tay đều là ý hữu sở chỉ, từng lần công kích, không phải để Hiên Viên lạc bại, mà là để Hiên Viên càng thêm bị động, từ đó tiến thêm một bước lộ ra sơ hở lớn hơn, một kích cuối cùng đánh tới.

Một kích này, thường thường sẽ khiến Hiên Viên chịu một chút thương hại.

Đây chính là cách vận hành của Đế Tuấn.

Hắn hiểu sâu sắc rằng, muốn một kích trực tiếp đánh thương Hiên Viên là chuyện gần như không thể, là chuyện vô cùng khó làm được.

Giống như mỗi lần Hiên Viên vung kiếm về phía hắn, những kiếm khí đó dù có lăng lệ đến đâu, nhưng chung quy cũng rất khó trực tiếp chạm vào hắn.

Đây chính là cái gọi là vận hành.

Mục đích của vận hành không phải là để một kích giết chết đối phương, mà là để có thể tạo ra lực sát thương hữu hiệu.

Đây chính là sự phát huy của những chiến lực cao nhất này.

Đương nhiên, nếu để bọn họ đối đầu với người khác, thì đó không phải là vận hành gì nữa, mà hoàn toàn là miểu sát đối phương.

Giống như năm xưa Đế Tuấn một chiêu miểu sát Hắc Ám Thần Ma vừa mới phục tô vậy, đây chính là áp chế về đẳng cấp.

Có thể nói, Hiên Viên và Đế Tuấn hai người này bất luận là ai,

nếu đối đầu với sinh linh Hồng Hoang nào ngoài đối phương ra, thì đều có thể miểu sát kẻ đó.

Thực lực càng mạnh, thì sự thể hiện chiến lực của bọn họ sẽ càng ly phổ!

Đến phía sau, nếu không phải là hai kẻ có chiến lực hoàn toàn tương đồng, thì sẽ giống như Đế Tuấn miểu sát những người còn lại bây giờ, đều là có thể một chiêu miểu sát.

Đây chính là sự chênh lệch cực đại mà thực lực mang lại.

Đương nhiên, nếu thực lực nhất trí, vậy thì muốn phân thắng bại cũng sẽ theo đó mà bị kéo dài.

Giống như trận chiến giữa Nhân Hoàng và Thiên Đế hiện tại vậy, hai kẻ này cư nhiên sống sờ sờ đánh từ lúc khai chiến đến tận bây giờ.

Tuy bại thế của Hiên Viên ngày càng rõ ràng, nhưng muốn thực sự đánh bại Hiên Viên, cũng không biết rốt cuộc còn cần bao nhiêu thời gian.

Vốn dĩ theo dự tính của Đế Tuấn, khoảng thời gian này hắn là đã gần có thể đánh bại Hiên Viên rồi.

Ai ngờ giữa đường Hiên Viên lại một lần nữa 'bạo chủng' (bùng nổ), tu vi ẩn ẩn ước ước tiến thêm một bước, đi theo hắn triệt để bắt đầu nan phân bá trọng.

Thế mới lại câu giờ cho hắn không biết bao lâu. "Hiên Viên, trận này, trẫm nhất định phải đánh cho ngươi tâm phục khẩu phục!!!" Đế Tuấn ẩn ẩn ước ước cảm nhận được thực lực trong cơ thể cư nhiên có chút đề thăng, lập tức hét lớn, hưng phấn đến cực điểm nói.

Hình như là tu vi cảnh giới bị tước giảm trước kia của hắn lại lần nữa bù đắp lại rồi, đây chính là chỗ tốt của đối chiến!

Trong chiến đấu đột phá tịnh không phải chuyện thường, nhưng cũng không phải chuyện gì quá hiếm lạ.

Bởi vì bản thân chiến đấu chính là một loại giao lưu của Đại Đạo, hơn nữa là giao lưu cực kỳ kịch liệt!

Loại va chạm trong cùng cảnh giới này, là có thể kích phát năng lực lý giải đối với Đại Đạo nhất!

Cho nên, không chỉ Hiên Viên có chút đột phá, hiện nay Đế Tuấn cũng là có chút đột phá rồi!

Mà Đế Tuấn nếu tiến thêm một bước, đó chính là cảnh giới trong truyền thuyết!

Đó là cảnh giới duy độc chỉ có Bàn Cổ mới đạt đến!

Nếu hắn cũng có thể bước vào trong đó, vậy thì có nghĩa hắn vẫn y nguyên là người đi ở hàng đầu tiên trong chúng sinh Hồng Hoang!

Cho nên, bước này cực kỳ quan trọng, ngàn vạn lần không thể xảy ra sai sót!!! "Bớt nói nhảm đi, thế giới này chú định Nhân tộc sẽ đăng đỉnh!!!" Khóe miệng Hiên Viên khẽ nhếch lên, giờ phút này hắn cảm nhận được trong phàm giới có một vị Đại Đế mới đang từ từ dâng lên!

Vị kia, chính là Thiên Đế mà hắn tuyển chọn cho Hồng Hoang!

Vị kia, cũng là tuyệt thế Nhân tộc có thể thực sự đảm nhiệm Thiên Đế!

Tuy nhiên, đối phương sẽ không trở thành Nhân Hoàng, nhưng đối phương sẽ trở thành Thiên Đế!

Một tôn Thiên Đế thuộc về Nhân tộc!

Hồng Hoang này, sớm muộn sẽ đón nhận cảnh tượng này!

Hắn biết, nhất định sẽ đón nhận cảnh tượng này!

Chỉ là, hiện nay vì tu vi của Đế Tuấn lại tăng lên, cho nên hắn muốn chống đỡ đối phương thì càng thêm khó chịu.

Trên Đông Hoang.

Vô số thần linh vẫn lạc, vô số Yêu tộc đại năng vẫn lạc.

Cuối cùng chỉ còn lại một số thần linh cường đại vẫn còn đang phấn chiến.

Mà lúc này, trận chiến giữa Đông Hoàng Thái Nhất và Thạch Hạo Thị cũng đã tiếp cận hồi kết.

Hai người này, từ lúc bắt đầu ác chiến, đánh đến tận bây giờ.

Cả hai đều đã hồn thân trên dưới đầy rẫy thương tích!!!

Có thể nói, không chỉ có vậy.

Hai người từ nhục thân đến trên thần hồn, đều đã tràn ngập vết thương.

Nếu một cái không chú ý, rất có khả năng sẽ trong nháy mắt tiếp theo hóa thành tro bụi. "Thạch Hạo Thị, những năm nay, tiến bộ của ngươi phi tốc a!!!" Trong đôi mắt Đông Hoàng Thái Nhất tràn đầy tán thưởng nhìn gia hỏa trước mặt.

Ngay từ đầu, hắn liền biết danh tiếng Thạch Hạo Thị bất phàm, nhưng cũng tràn đầy tự tin đối với bản thân, cho rằng đối phương có mạnh nữa cũng chẳng qua là chưa gặp phải mình mà thôi.

Nếu gặp phải mình, định nhiên sẽ đánh bại hắn!

Nhưng vừa giao thủ, Đông Hoàng Thái Nhất liền từ bỏ suy nghĩ tự đại đó.

Bởi vì hắn phát hiện chiến lực của đối phương quả thực bất phỉ, cực kỳ cường đại.

Mà mãi đến tận bây giờ, hắn cư nhiên cũng không thể đánh bại đối phương.

Chính mình sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, đối phương tuy không có chí bảo cường đại như mình, nhưng lại có vô số bí thuật bí pháp.

Một số bí pháp người thường có thể cả đời cũng không học được một kiện, ở trước mặt tên này lại giống như đếm gia bảo trong nhà, tùy tiện liền có thể thi triển ra hoàn toàn. "Ngươi cũng không tệ, không hổ là Chiến Thần được Hồng Hoang công nhận!!!" Ánh mắt Thạch Hạo Thị cũng tràn đầy kính bội nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Vốn tưởng rằng tích lũy của mình đã đủ nhiều, có thể đánh bại đối phương rồi.

Mãi đến hiện tại, hắn lại vẫn hơi rơi xuống hạ phong.

Hai người này, hiện tại đánh sớm đã không còn là thù hận gia quốc gì nữa, mà là hỗ tương tinh tinh tương tích (anh hùng trọng anh hùng)! "Trận chiến này qua đi, vô luận kết quả thế nào, ngày sau khi khôi phục, ngươi và ta, nên thường xuyên thiết tha (tỉ thí) một hai." Đông Hoàng Thái Nhất ngừng cuồng oanh loạn tạc đối với Thạch Hạo Thị, mà để hắn thở một hơi, cố ý kéo ra thân vị, đứng trên đỉnh núi, bình thị Thạch Hạo Thị trước mặt, nhàn nhạt nói.

Không biết bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng có người có thể tiến hành chiến đấu kịch liệt như vậy!!!

Nếu không có trận chiến này, đến tận bây giờ hắn cũng không biết trong Hồng Hoang đã xuất hiện hậu bối như thế này!!!

Đối với Đông Hoàng Thái Nhất hiếu chiến mà nói, tự nhiên là cực kỳ hân hỉ.

Chí ít, hắn cũng không cảm thấy xuất hiện một kẻ có thể đánh

ngang ngửa với mình là chuyện khó chịu gì.

Trái lại, còn cực kỳ khiến hắn hưng phấn!

Nếu không phải vì hưng phấn như thế, hắn cũng không thể nói ra lời như vậy! "Hahahaha, tự nhiên là thế!!!" Thạch Hạo Thị ngửa mặt lên trời cười lớn, thể hiện tình cảm hào mại trong lòng đến mức tinh tế đầm đìa.

Trận này, hắn đánh cũng sướng khoái vô cùng.

Cũng là tràn đầy hưng phấn. "Vậy thì, một chiêu định thắng thua đi..." Đông Hoàng Thái Nhất mỉm cười nhìn Thạch Hạo Thị trước mặt.

Lời vừa dứt, ánh mắt hắn trở nên cực kỳ sắc bén và hung ác.

Thạch Hạo Thị nhìn cảnh này, khẽ gật đầu, cười nói: "Đúng như ta mong muốn!" Dứt lời, nụ cười trên mặt hắn biến mất, trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin vào bản thân.

Hắn tin chắc rằng, đòn đánh tiếp theo của mình nhất định có thể chém giết đối phương!

Nếu không có sự tự tin này, hắn đã sớm bị Đông Hoàng Thái Nhất đánh bại, làm sao có thể sống sót đến tận bây giờ.

Hai người giao chiến, thực lực có hay không là điều kiện tiên quyết, sau đó chính là trạng thái của một người.

Trạng thái này không chỉ là thực lực hiện tại có bị tổn thương hay không, mà còn có nguyên nhân về tâm lý.

Phải biết rằng, khía cạnh tâm lý có thể nói là ảnh hưởng trực tiếp đến sự phát huy thực lực.

Nếu có thể làm được điểm này, thì mọi chuyện sau đó sẽ dễ xử lý hơn rất nhiều.

Ít nhất, trên phương diện đối chiến, chính là phải tràn đầy sự bất định của sự phát huy.

Cái gọi là phát huy siêu thường, thực tế đều là do tâm lý phối hợp tuyệt vời, cộng thêm thực lực siêu cường vốn có.

Bởi vậy, thường thường sẽ xuất hiện bạo chủng.

Hiện tại Thạch Hạo Thị, đã sớm bạo chủng.

Đồng hành với cường giả mới có thể trở thành cường giả, đồng hành với kẻ yếu chỉ có thể trở thành kẻ yếu.

Chương 392

Đây chính là nguyên nhân về tâm lý.

Không phải nói cả ngày ở cùng cường giả thì thực lực sẽ tăng mạnh gì đó.

Mà là nói khi ở cùng cường giả, dễ bị cường giả lây nhiễm tâm lý, từ tâm lý ban đầu trở thành tâm lý cực kỳ mạnh mẽ.

Đây là một loại tâm lý cực kỳ đặc biệt, loại tâm lý này sẽ khiến người ta khao khát cường đại, từ đó trở nên cường đại.

Quy kết lại, chính là khi thấy nhiều cường giả như vậy, sẽ cảm thấy bản thân rất yếu, trái tim muốn trở nên mạnh hơn của mình cũng bị kích phát, đó chính là nội tâm không cam chịu hiện trạng.

Tương tự, nếu ở cùng kẻ yếu lâu, thì sẽ cho mình một tâm lý rằng mình rất mạnh, lâu dần sẽ tự mãn, tức là trở nên kiêu ngạo tự đại, cho rằng mình là người mạnh nhất.

Thực tế không phải như vậy, ít nhất trong tình huống hiện tại, không phải như vậy.

Không bao lâu sau, tâm lý của cả người sẽ trở nên rất yếu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ngay sau khi cả hai đều đồng ý, lập tức.

Một trận đạo vận lớn từ hai người bùng lên.

Ong! !!

Đạo vận vô biên hiển hóa, cả bầu trời bị nhuộm đỏ rực.

Đó là đạo vận khủng bố thuộc về Đông Hoàng Thái Nhất!

Giờ phút này, Thái Nhất không còn là Đông Hoàng cao cao tại thượng kia nữa, mà trở thành một chiến sĩ muốn cùng Thạch Hạo Thị tranh tài cao thấp.

Lúc này, hắn đã vứt bỏ mọi kiêu ngạo của một vị tiên thiên Thần Thai, mà dốc hết mười phần thực lực, muốn triệt để sát tử nhân tộc này trước mặt! !!

"Dương Liệt Diễm Phần Thiên!" Đông Hoàng Thái Nhất cao cao ném Hỗn Độn Chung lên trời, cả người hắn trong nháy mắt hóa thành một vầng Thái Dương rực lửa!

Khi vầng Thái Dương này xuất thế, lập tức một mảng lửa bao trùm.

Ong! !!

Oanh long long! !!

Cả bầu trời đều chấn động vì nó, bầu trời vốn trong xanh, giờ khắc này lại hóa thành một mảng liệt diễm!

Cả bầu trời phương Đông, lúc này đều hiện ra cảnh tượng bị Thái Dương Chân Hỏa bao phủ!

Đông Hoàng nổi giận, mà thương khung cũng sợ hãi! !!

Một vùng hỏa vực xuất hiện, chiếu sáng cả Đông Hoang.

"Đây… đây là cái gì?!" "Vì sao bầu trời lại biến thành một vùng Thái Dương Chân Hỏa?!" "Nhiệt lượng thật đáng sợ!!!

Chết tiệt, làm sao mới thoát khỏi những ngọn lửa này?!" "Đây là uy thế của Đông Hoàng bệ hạ!!!" "Đông Hoàng bệ hạ quá mạnh, đạo vận của hắn hiển hiện, hóa thành một vùng Thái Dương Chân Hỏa!" "Các ngươi xem, trên trời lại xuất hiện thêm một vầng mặt trời, đó chính là Đông Hoàng bệ hạ!!!" Sinh linh ở Đông Hoang đều quy phục

sự thống trị của Đông Hoàng Thái Nhất.

Bởi vậy, bọn họ đều xưng hô Thái Nhất là Đông Hoàng bệ hạ.

Dù sao Đông Hoàng Thái Nhất ở đây, chính là chúa tể thật sự.

Chỉ là Đông Hoàng Thái Nhất từ trước đến nay không mấy khi muốn thống trị họ, cũng không muốn khống chế họ làm bất cứ chuyện gì.

Chỉ cần những người này không phản bội, Đông Hoàng Thái Nhất lười biếng không thèm để ý đối phương.

Đương nhiên, nếu những người này dám phản bội, thì sẽ phải đón nhận lửa giận của Đông Hoàng Thái Nhất.

Khi ngọn lửa Thái Dương thiêu đốt đến đại địa Đông Hoang, đó chính là Đông Hoàng cao cao tại thượng nổi giận! !!

Đối với những sinh linh này mà nói, thân là Hồng Hoang Chiến Thần Thái Nhất, đó chính là chân thần mạnh mẽ nhất.

Không ai không biết uy danh của Đông Hoàng Thái Nhất, đây đều là uy danh lẫy lừng được đánh đổi bằng từng trận chiến sinh tử.

Từ đó, cũng có thể thấy được uy danh của Đông Hoàng Thái Nhất rốt cuộc mạnh mẽ đến nhường nào.

Ít nhất, xa xa không phải là thứ người thường có thể sánh được.

"Đông Hoàng bệ hạ nổi giận rồi, mau rời khỏi đây, nếu không tất cả đều sẽ chết ở đây!!!" Ngay lập tức, có một sinh linh lớn tiếng kêu gào muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Đây chính là Đông Hoàng Thái Nhất trong truyền thuyết a!

Là sinh linh từng tận mắt chứng kiến Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, hắn đương nhiên biết cảnh tượng khủng bố khi Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận!

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, hắn hận không thể lập tức rời khỏi đây.

"Đúng vậy, đây là Đông Hoàng Thái Nhất trong truyền thuyết a!!!

Huynh đệ mau rời khỏi đây đi!!!" Lập tức, không ít người điên cuồng la hét, cố gắng dẫn thêm nhiều sinh linh khác đi.

Bọn họ không muốn thấy những người này chết ở đây.

Bởi vì Thái Dương Chân Hỏa của Đông Hoàng Thái Nhất đã tràn ngập cả bầu trời.

Thái Dương Chân Hỏa đang cháy bỏng trên bầu trời có nhiệt độ cực cao, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống.

Khi lửa giáng xuống, Đông Hoang nhất định sẽ hóa thành một vùng hỏa vực.

Bởi vì, đó là Thái Dương Chân Hỏa trong truyền thuyết a! !!

Nóng rực vô cùng, là sự tồn tại của ngọn lửa bá đạo và mạnh mẽ nhất trong Hồng Hoang.

Đây chính là những ngọn lửa này.

Uy áp của Thái Dương Chân Hỏa tràn ngập cả bầu trời.

Đồng thời cũng làm chấn động những sinh linh phía dưới.

Ngay lúc này.

Khóe môi Thạch Hạo Thị cũng nhếch lên, hai tay hóa thành một vùng vũ điệu lửa, đó là đôi cánh rực lửa tràn đầy liệt diễm.

Đương nhiên, hắn không thể muốn dùng cái này để phá giải Chân Hỏa của Thái Nhất.

Dù sao những thứ gọi là vũ điệu lửa này đối với một số ngọn lửa thông thường thì còn được, nhưng muốn đối phó với ngọn lửa bá đạo

vô cùng nổi tiếng trong Thái Dương Chân Hỏa thì hoàn toàn là chuyện viển vông!

Đây là điều hoàn toàn không thể làm được.

Bởi vậy, muốn thực sự phá vỡ vùng hỏa vực này, vẫn phải dựa vào thần thông khác.

Chỉ thấy Thạch Hạo Thị ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ, cả người trong nháy mắt biến mất trước mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn xuất hiện trên vầng mặt trời kia, thần niệm vừa động.

Oanh long long! !!

Một quyền đầu uy thế khổng lồ vô cùng tung hoành khắp bầu trời.

Phanh! !!

Đông Hoàng Thái Nhất cao cao tại thượng trong truyền thuyết, đã phải ăn một quyền này một cách thảm hại.

Khi quyền đầu này đánh trúng đối phương, lập tức một vùng lửa xuất hiện.

Oanh long long! !!

Khóe môi Đông Hoàng Thái Nhất khẽ nhếch lên, nhìn tiểu tử trước mặt mà muốn dùng một đòn như vậy để giết chết mình, quả thực là chuyện viển vông.

Khoảnh khắc tiếp theo.

"Quang Kim Ô Hóa Hồng!" Ong! !!

Từng trận rung động khẽ truyền đến, vầng mặt trời mà Đông Hoàng Thái Nhất hóa thành trong nháy mắt biến mất trước mặt Thạch Hạo Thị.

Khi xuất hiện lại, đã ở phía sau Thạch Hạo Thị.

“Nhật Phệ!!!” Ong! !!

Một chùm sáng nhiệt độ cao tập trung tất cả nhiệt lượng chiếu thẳng vào người Thạch Hạo Thị.

Đó là ánh sáng tập trung nhiệt độ của cả mặt trời!

Trên đó tràn đầy đạo vận của Quang Minh Đại Đạo và Mặt Trời Đại Đạo chi trung đạo vận.

Xì xì! !!

Sau khi cháy sém trên người Thạch Hạo Thị, phát ra từng tiếng cháy sém nhiệt độ cao vô cùng khủng khiếp.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên người Thạch Hạo Thị xuất hiện đủ loại vết thương khủng khiếp.

Từng vết thương đẫm máu, xuất hiện trên người Thạch Hạo Thị.

Khóe miệng hắn còn chảy ra máu đáng sợ.

“Ha ha…” Thạch Hạo Thị không giận mà còn cười, khoảnh khắc tiếp theo, cả người lại nhanh chóng áp sát Đông Hoàng Thái Nhất.

“Chí Tôn Bảo Thuật!!!” Ong! !!

Tinh khí thần của Thạch Hạo Thị trong nháy mắt tăng vọt lên gấp mười lần!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, chiến lực của Thạch Hạo Thị tăng lên một mảng lớn! !!

Đây là bảo thuật mà hắn sáng tạo ra dựa trên Chí Tôn Cốt trong cơ thể mình, cũng là bảo thuật mạnh mẽ nhất mà hắn sở hữu!

Đây cũng là bảo thuật duy nhất chỉ có hắn mới có thể khống chế,

bởi vì tất cả đều bắt nguồn từ Chí Tôn Cốt tiên thiên bẩm sinh kia!

Khi bảo thuật này xuất hiện, cả người hắn trong nháy mắt chiến lực bạo tăng!

Sau khi cảm nhận được sự thay đổi khí tức của Thạch Hạo Thị, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất lập tức biến đổi.

Gia hỏa này, lại còn sở hữu bí thuật như vậy!

Loại bí thuật này, tương đương với việc đốt cháy Nguyên Thần của chính mình để bộc phát sức mạnh khổng lồ vô cùng!

Chỉ là đốt cháy Nguyên Thần của mình sẽ mang lại hậu quả nghiêm trọng không thể chịu đựng được!

Nếu thực sự sử dụng chiêu này, sẽ mang lại hậu quả khó lường.

Ít nhất, đây là tổn thương vĩnh viễn, tuy sau này có thể bù đắp, nhưng trừ khi chết đi một lần nữa rồi trở lại, nếu không thì loại tổn thương đó sẽ luôn đi kèm.

Tức là, chỉ cần những người ở cấp độ này mà đốt cháy thần hồn, thì sau đó là định đi tìm cái chết.

Nếu không vẫn lạc một lần rồi trở lại, thì tổn thương Nguyên Thần đó là không thể phục hồi.

Sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc tu luyện và giao chiến sau này.

Bởi vậy, những người ở cấp độ này sẽ không dễ dàng đốt cháy thần hồn để giao chiến.

Mà bây giờ, Thạch Hạo Thị lại sở hữu một bảo thuật không cần đốt cháy thần hồn mà vẫn có thể tăng cường chiến lực siêu mạnh.

Bảo thuật này, khiến Đông Hoàng Thái Nhất nhìn tên gia hỏa trước mặt với vẻ thèm muốn.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oanh long long! !!

Thể xác Thạch Hạo Thị trong nháy mắt áp sát Đông Hoàng Thái Nhất, một quyền hung hăng đánh tới.

Oanh!

Chương 393

!!

Đông Hoàng Thái Nhất cao cao tại thượng kia lại trực tiếp bị một quyền đánh bay xuống đất!

Oanh long long! !!

Đông Hoàng Thái Nhất ngã xuống đất, mà công kích của Thạch Hạo Thị đã tiếp nối tới tấp.

Phanh! !!

Phanh! !!

Phanh! !!

Thạch Hạo Thị không ngừng nghỉ, từng quyền từng quyền giáng xuống mặt Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, trong cơn đau đớn, vội vàng khôi phục cơ thể.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hỗn Độn Chung bao phủ hắn.

Đang! !!

Một tiếng chuông vang lên, Thạch Hạo Thị lập tức bay ra ngoài.

Và Đông Hoàng Thái Nhất lúc này mới có một chút cơ hội thở dốc.

Hô...

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Thạch Hạo Thị trước mặt với vẻ kinh hãi, gia hỏa này lại trở nên mạnh mẽ đến vậy.

Nếu đã mạnh đến mức này, thì hắn dường như thật sự có chút không đánh lại đối diện rồi a. ...

Một gia hỏa mạnh mẽ đến vậy, sao người thường có thể sánh bằng được chứ.

Khó quá, nếu đối phương mạnh đến vậy, sẽ khiến mình rất khó giải quyết đối phương a.

Cứ thế này, hôm nay e rằng sẽ chết ở đây rồi.

"Không được, không thể tiếp tục như thế này nữa!!!" Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất biến đổi, rồi hung hăng lao về phía đối phương.

Ong! !!

Khoảnh khắc này, hắn đã đốt cháy thần hồn của mình.

Ong! !!

Oanh long long! !!

Tinh khí thần trên người Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng tăng vọt lên gấp mười lần.

Hắn biết, khi đối mặt với Thạch Hạo Thị đã sử dụng bí pháp, nếu bản thân không dùng đến việc đốt cháy Nguyên Thần, thì tuyệt đối sẽ bại trận.

Bởi vì khi Thạch Hạo Thị chưa động dụng bí pháp kia, hắn đã gần thua rồi.

Huống chi bây giờ Thạch Hạo Thị cuối cùng đã chọn động dụng bí pháp kia.

Bởi vậy, nếu hắn không sử dụng việc đốt cháy Nguyên Thần này, thì thua cũng vẫn là chết.

Chi bằng bây giờ lấy cái chết để ép.

Dùng sinh mệnh của chính mình, đốt cháy chiến lực của mình, cùng với tên gia hỏa trước mặt này mà hủy diệt!!!

Oanh long long! !!

Đông Hoàng Thái Nhất cường đại vô cùng sau khi cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ bên trong cơ thể, lập tức nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Thạch Hạo Thị.

Đang! !!

Hỗn Độn Chung mạnh mẽ vang lên một tiếng.

Thần hồn Thạch Hạo Thị bị khống chế, lập tức sững sờ.

Tùy tức Hỗn Độn Chung mạnh mẽ phách hưởng.

Đang! !!

Một trận âm thanh truyền đến.

Vô tận thời không vì đó mà hỗn loạn.

Đây chính là Hỗn Độn Chung có thể định trụ thời không hỗn độn!

Có thể định trụ hỗn độn, đương nhiên có thể định trụ địa thủy phong hỏa và các loại thời không.

Tự nhiên, cũng có thể khiến những thời không vốn rất ổn định này trở nên hỗn loạn theo.

Sau khi không gian hỗn loạn.

Thạch Hạo Thị kinh hãi phát hiện ngay cả mỗi bước chân của mình cũng trở nên khó khăn vô cùng.

Oanh long long! !!

Vô cùng chiến ý từ trên người hắn hiển hóa ra, cưỡng chế lệnh hắn đột phá những khống chế này.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oanh long long! !!

Từng trận tiếng nổ vang lên, lửa vô biên theo đó bùng cháy.

Oanh long long! !!

Vô cùng ngọn lửa theo đó cháy rụi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tất cả mọi thứ đều theo đó biến thành lửa.

Ngay cả Thạch Hạo Thị, cũng toàn thân bị lửa bao trùm.

Hai người trong nháy mắt nhanh chóng biến đổi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành tro bụi.

Lúc này, trạng thái của hai người đều không tốt lắm.

Thân thể Thạch Hạo Thị khắp nơi đều là vết thương, mà Thái Nhất cũng đã đốt cháy thần hồn.

Hai tôn Hồng Hoang Chiến Thần quyết đấu trên bầu trời, tựa hồ tùy thời đều sẽ yên diệt tử vong. .....

Oanh long long! !!

Giữa lúc hai người giao chiến, các loại chí bảo thần thông đạo vận liên tục xuất hiện.

Hai người cũng đang điên cuồng vật lộn.

Oanh long long! !!

Từng trận tiếng nổ như sấm sét vang lên. . .....

Một lát sau.

Khóe miệng Đông Hoàng Thái Nhất khẽ nhếch lên, nhìn cảnh tượng trước mắt, điên cuồng cười lớn: “Ha ha ha ha ha...

Cuối cùng, đã chết rồi!!!

Trận này, cuối cùng cũng thắng rồi.

Thạch Hạo Thị, không hổ là ngươi...” Nói xong, thân ảnh Đông Hoàng Thái Nhất cũng tiêu tán giữa thiên địa.

Mà thân ảnh Thạch Hạo Thị cũng đã sớm không còn thấy chút nào.

.....

Sau khi Thạch Hạo Thị và Đông Hoàng Thái Nhất cùng đồng quy vu tận, toàn bộ chiến tranh Đông Hoang cũng đã hạ màn.

Vô số sinh linh tử trận, còn có nhiều hơn bị chiến hỏa này kéo vào, vô số người vô tội chết thảm.

Thời gian trôi đi nhanh chóng.

Kế tiếp chiến tranh Đông Hoang hạ màn với một màn lưỡng bại câu thương, ở phía đông Đông Hoang, vùng Đông Cực.

Cuộc chiến giữa Long tộc và Địa Phủ cũng dần khép lại.

Địa Phủ tuy chấp chưởng quyền hành vong linh thiên hạ, nhưng về mặt chiến lực vẫn không mạnh bằng đại quân Long tộc tinh nhuệ toàn bộ xuất chiến.

Mặc dù vài cường giả đỉnh cao giao chiến thì đối thủ xấp xỉ nhau, nhưng Long Vương đã đánh bại Hậu Thổ.

Địa Hoàng Hậu Thổ, tuy bản thân bất tử bất diệt, nương tựa vào nơi luân hồi, vĩnh hằng tồn tại.

Được mệnh danh là luân hồi không hủy, Hậu Thổ bất diệt.

Có thể nói, danh tiếng của Hậu Thổ là một trong số những người vĩ đại nhất trong toàn Hồng Hoang.

Không chỉ có vậy, phải biết rằng chiến lực của Hậu Thổ cũng là

hàng đầu Hồng Hoang.

Chỉ là dù sao cũng là nữ nhi thân, tuy xuất thân từ Vu tộc, cảnh giới vượt xa người thường, nhưng cũng không địch lại được những kẻ đỉnh cao nhất.

Trong Hồng Hoang, trừ Đại Đạo Thần Ma là vô tính, còn lại phần lớn đều có phân biệt giới tính âm dương.

Điểm này, cũng được quy vào âm dương.

Nam tính thuộc dương, nữ tính thuộc âm.

Tuy không có quy định nào nói nữ tính giao chiến thì không đánh lại nam nhân, nhưng trong Hồng Hoang, trên thực tế những thần thông giả mạnh mẽ nhất, đỉnh cao nhất, tuyệt đại đa số đều là nam nhân.

Các nhân vật nữ lợi hại đếm đi đếm lại cũng chỉ có Địa Hoàng Hậu Thổ, Thiên Hoàng Hi Hòa, Yêu Hoàng Nữ Oa, cùng với Tây Vương Mẫu của dãy Côn Luân sơn mạch, Thái Âm Thượng Yêu Hoàng Vọng Thư, Yêu Hoàng Thường Hi, và hai vị Quy Khư Nữ Thần sinh ra từ vùng Quy Khư.

Tám vị này, là những nữ nhân kiệt xuất của Hồng Hoang.

Về mặt lý thuyết, Quy Khư Nữ Thần là tồn tại có khả năng mạnh mẽ nhất!

Nhưng tiền đề là hai người bọn họ phải hợp nhất thành một, trở thành Quy Khư Nữ Thần chân chính.

Chứ không phải như bây giờ là hai Quy Khư Nữ Thần, sự khác biệt như vậy là rất lớn.

Dù sao Quy Khư Nữ Thần hợp nhất, đó mới là Quy Khư Nữ Thần chân chính.

Nữ Thần sinh ra từ tồn tại như vậy, e rằng cũng không kém Long

Vương là bao.

Khả giá vài người trong số đó, mạnh mẽ nhất không nghi ngờ gì chính là Địa Hoàng Hậu Thổ.

Nhưng ngay cả Hậu Thổ có mạnh đến đâu, khi đối mặt với Long Vương tung hoành Hồng Hoang từ Thái Cổ đến nay, vẫn còn kém một chút.

Đây chính là sự chênh lệch.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, Hậu Thổ trong thời đại này cũng là một tồn tại cực kỳ hiếm có, thậm chí có thể gọi là tuyệt thế.

Chỉ cần cho nàng thêm một thời gian, nói không chừng thực sự có thể phân cao thấp với Long Vương, thậm chí trấn sát hắn.

Chương 394

Chỉ là hiện tại xem ra, nàng muốn trấn sát Long Vương, e rằng không có bất kỳ cơ hội nào.

Bởi vì nàng hiện tại bị áp chế, căn bản không thể thoát ly khỏi phạm vi khống chế của Long Vương.

Điều này khiến Địa Hoàng Hậu Thổ cảm thấy bất lực, sắc mặt nàng có chút tái nhợt.

"Hậu Thổ, ngươi cuối cùng vẫn không bằng ta a!" Long Vương cười lạnh một tiếng nói: "Hôm nay ta sẽ đưa ngươi xuống địa ngục!" Khi lời của Long Vương vừa dứt, khí tức trên người hắn trong nháy mắt bộc phát.

Xung quanh hắn hiện lên từng mảng kim hoàng sắc quang huy.

Dưới ánh sáng của những quang huy này, hắn như hóa thành một tôn Hoàng Kim Chiến Thần.

Long Vương thân trên tỏa ra một cỗ long uy nồng đậm, trong đôi mắt càng bắn ra một tia tinh mang nhàn nhạt.

Sau đó bùng phát dữ dội!

Một trận kim quang chói lọi!!!

Móng vuốt rồng khổng lồ màu vàng kim, hung hăng chụp vào đầu Hậu Thổ.

Phốc!

Phanh! !!

Toàn bộ Hậu Thổ, dưới một kích này, bị hung hăng nghiền nát.

"Nương nương!!!" "Nương nương!!!" "Nương nương!!!" Xi

Vưu ở xa nhìn thấy cảnh này, nghiến răng nghiến lợi, trong ánh mắt tràn đầy cừu hận nhìn Long Vương, lúc này, hắn hận không thể lập tức giết chết Long Vương!!!

Long Vương đáng chết này, đều là lỗi của hắn ta!!!

Không chỉ có Xi Vưu, còn có Thổ Bá...

Một đám thần linh còn sót lại trong Địa Phủ, lúc này đều tràn đầy cừu hận nhìn Long Vương.

Tuy bọn họ đều biết Hậu Thổ trên thực tế sẽ không thực sự vẫn lạc, nhưng khi Hậu Thổ thực sự vẫn lạc, trong lòng bọn họ vẫn tràn đầy sự không nỡ và phẫn nộ! !!

Không ai kính yêu Hậu Thổ nương nương hơn bọn họ, bởi vì Hậu Thổ nương nương đó chính là vị thần đứng vững trong lòng bọn họ!

Đó là thần linh chân chính, là vị thần không thể chống lại!

Là vị thần vĩnh hằng bất hủ!

Là chúa tể của tất cả!

Là người thống trị chân chính của Địa Phủ U Minh!

Ngay cả khi Địa Phủ thuộc về Thiên Đình, nhưng trên thực tế nơi đây vẫn thuộc về Vu tộc, thuộc về Hậu Thổ!

Sự khác biệt duy nhất giữa Địa Phủ và Vu tộc, có lẽ là Địa Phủ không chỉ có tướng sĩ Vu tộc, mà còn có một số tiên thiên sinh linh và một số hậu thiên sinh linh.

Tuy nói chủ thể là người Vu tộc, nhưng những sinh linh ngoại lai kia cũng không ít.

Đây có lẽ là sự khác biệt giữa Vu tộc và Địa Phủ, cũng giống như Yêu tộc và Thiên Đình vậy!

Điểm khác biệt duy nhất là chủ thể của Yêu tộc đều ở trong Thiên Đình, còn chủ thể của Vu tộc lại ở Tây Hoang!

Với Địa Phủ có thể nói là cách biệt xa xôi, hoàn toàn không ở cùng một nơi!

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không phải là điều quá quan trọng.

Bởi vì đối với cường giả Hỗn Nguyên mà nói, một chút khoảng cách và thời gian này đều chỉ là một điểm nhỏ trên con đường nhân sinh dài đằng đẵng.

Trong sinh mệnh lâu dài, cổ xưa của bọn họ, thời gian đi đường dù là vạn năm, thì cũng chỉ là thoáng chốc trong bể dâu.

Nói chung mà nói, đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Nhưng không ngờ, hiện nay Địa Phủ lại vì một chút khoảng cách này mà dẫn đến việc sắp sụp đổ.

Sau khi Hậu Thổ vừa chết, Địa Phủ trong nháy mắt mất đi chiến lực đỉnh cao thật sự.

Ngay sau đó, có thể thấy Long Vương mạnh nhất xuất hiện.

Khi Long Vương rảnh tay, người đầu tiên hắn đối phó chính là Chủ của Cửu U Hoàng Tuyền. .....Thổ Bá!

Thổ Bá chính là tiên thiên Thần Thai Thánh, đó là thần linh mạnh mẽ nhất!

Là tồn tại vô thượng, là thần linh vĩnh hằng.

Cửu U Hoàng Tuyền không diệt, Thổ Bá bất tử bất diệt!

Đây chính là đặc tính cực kỳ đặc biệt mà Địa Phủ mang lại.

Mà thân là Thiên Công, lại không còn cách nào khác ngoài việc

thần phục Thiên Đình.

Thiên Công cũng là một thần linh cùng cấp bậc với Thổ Bá, nhưng địa vị của hắn so với Thổ Bá lại kém hơn không biết bao nhiêu.

Bởi vì gia hỏa này tuy tự xưng là Thiên Công, nhưng trên thực tế lại không hề chưởng khống thiên giới, ngay cả trong Tam Thập Lục Trọng Thiên, hắn cũng không có lãnh địa thuộc về mình.

Ngược lại, hắn bị Đế Tuấn phong cho một chức vị rồi phái đi.

Cũng chẳng có cách nào, ai bảo Thiên Đình bản thân không thiếu chiến tướng cơ chứ?

Hơn nữa, thực lực của Thiên Công cũng không phải thể hiện ở phương diện này, mà là ở các phương diện khác, đặc biệt là ở phương diện chiêm bốc, càng là độc đáo phi thường.

Có thể nói, Thiên Công chính là người có thiên phú nhất trên thế giới này về mặt trắc toán.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Dù sao trên thế giới này, không chỉ có một mình hắn biết trắc toán.

Hơn nữa, chuyện này không ai có thể làm được chính xác tuyệt đối, chỉ là nói trên phương diện đại thế thì hơn người khác một vài thông tin, sớm có tính toán, đây chính là ưu thế rồi.

Ngoài điều này ra, cũng không còn ưu thế nào khác.

Khi Long Vương rảnh tay gia nhập chiến đấu, Thổ Bá rất nhanh đã vẫn lạc dưới sự giáp công của Long Vương và Đông Hải Long Vương. ...

Tiếp theo, ưu thế như quả cầu tuyết nhanh chóng được phóng đại. . .....

Ngay khi Địa Phủ có xu thế bại trận, ở Tây Hoang, ưu thế của Vu

tộc cũng ngày càng rõ ràng.

Ngay cả khi có Phật Môn không ngừng giúp đỡ Long tộc, nhưng trước hệ thống Vu tộc khổng lồ mạnh mẽ, họ vẫn dần dần bắt đầu bại trận.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì thực lực.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong khoảng thời gian này, Long tộc tổn thất thảm trọng, mà Vu tộc cũng chẳng khá hơn là bao.

Trận chiến này, tất cả các tộc quần sinh linh trong toàn bộ Hồng Hoang đều bị tổn thương nặng nề.

Phật Môn cũng vẫn lạc không ít đệ tử, điều này khiến hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đau lòng.

Có thể nói, hai gia hỏa này thật sự bị đối phương làm cho có chút không chịu nổi rồi.

Nếu không phải muốn đến chi viện Long tộc để giúp đỡ Nhân tộc, thì Phật Môn bọn họ trong trận chiến này hoàn toàn có thể tránh khỏi việc tham gia.

Nhưng vì sự đại hưng của Phật Môn sau này, sự hy sinh này là cần thiết.

Hơn nữa sau khi hy sinh, cũng có thể biểu thị một chút quyết tâm với Nhân tộc.

Dù sao những đệ tử Phật Môn chết đi kia phần lớn đều chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau khi đệ tử chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chết đi, đó chính là chết thật sự.

Nếu Nguyên Thần còn đó, thì có thể chuyển thành Quỷ tu, tuy tốc độ tu luyện như vậy khá chậm, nhưng may mắn là ký ức còn tồn tại.

Đương nhiên, cũng có thể trực tiếp lựa chọn nhập vào luân hồi, bổ sung nhục thân, sau khi đạt đến cảnh giới Kim Tiên, ký ức chiếu dạng cũng vẫn sẽ phục hồi.

Chỉ là sau khi chuyển thế, cuối cùng không còn là chính mình lúc ban đầu nữa.

Ngay cả từ Nguyên Thần đến chân linh đều là của chính mình, từ bản chất mà nói vẫn là chính mình ngày xưa, nhưng về mặt nhân cách và phẩm hạnh mà nói, thì hoàn toàn không phải là một người.

Hoặc ít hoặc nhiều gì cũng đều sẽ có một số khác biệt và sai sót, không có hai người giống nhau hoàn toàn theo nghĩa tuyệt đối.

Huống chi, nhục thân cũng khác.

Giống như Tam Thiên vậy, vẫn lạc chỉ còn lại chân linh, suýt chút nữa ngay cả chân linh cũng không thể bảo toàn mà vẫn lạc.

Mà nay chuyển thế trở lại, không một ai thật sự coi mình là Tam Thiên của kiếp trước, ngay cả khi bọn họ cũng đều vì nhân quả mà Tam Thiên ngày xưa gieo xuống mới có kiếp này.

Khả chuyển thế chi hậu, chung quy không phải Tam Thiên của ngày xưa.

Đây chính là tác dụng của việc chuyển thế.

Cũng có nghĩa là, không ai có thể phục sinh theo nghĩa hoàn toàn tuyệt đối.

Trừ cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở lên.

Những cường giả cấp đó, mới là thực sự siêu thoát luân hồi, không nằm trong Ngũ Hành, là cường giả nhảy ra ngoài Tam Giới.

Trừ những cường giả này ra, những người khác đều không có cách nào làm được việc phục sinh.

Đương nhiên, có một số cường giả Hỗn Nguyên sinh mệnh Đại Đạo hoặc có lẽ có năng lực cải tử hoàn sinh.

Tổng chi, khi đệ tử Phật Môn vẫn lạc không ít, Chuẩn Đề tuy trong lòng đau xót, nhưng cũng có một tia vui mừng.

Sự cống hiến của Phật Môn bọn họ, chỉ cần không phải kẻ mù, thì đều có thể nhìn thấy.

Mười hai Tổ Vu của Vu tộc, lúc này cũng đều lần lượt đánh bại đối thủ.

Ngay cả Chuẩn Đề cường đại như vậy, lúc này cũng không khỏi vừa đánh vừa lui.

Hắn thậm chí còn đánh đổ một vị Tổ Vu, một vị Tổ Vu đã vẫn lạc dưới công kích của hắn, liên đới với Đại Vu Hậu Nghệ đáng chết kia, cũng bị hắn hủy diệt.

Có thể nói, chiến lực của Chuẩn Đề đã vượt qua tuyệt đại đa số người.

Ngay cả các Tổ Vu của Vu tộc, cũng đều đại đa số không phải đối thủ của Chuẩn Đề.

Nhưng than ôi, các Tổ Vu của Vu tộc đều tụ tập lại đối phó hắn.

Rất nhanh, Chuẩn Đề cũng chỉ có thể lui.

Bởi vì nếu không rời khỏi đây, thì sẽ bị giết chết ở đây.

Trong khoảng thời gian này của Phật Môn, Chuẩn Đề tuyệt đối không thể chết.

Nếu hắn chết, thì chỉ có thể để Tiếp Dẫn đứng ra.

Mà Tiếp Dẫn vô luận là từ phương diện nào quản lý, cũng đều không bằng Chuẩn Đề.

Có thể nói, Chuẩn Đề mới là trụ cột vững chắc của Phật Môn thật sự.

Phật Môn có thể không có Tiếp Dẫn, nhưng tuyệt đối không thể không có Chuẩn Đề.

Nếu không có Chuẩn Đề, tốc độ phát triển tuyệt đối sẽ hạ hàng vô số, cũng có nghĩa là trung tâm thật sự của Phật Môn chính là Chuẩn Đề.

Khi Phật Môn chi chủ Chuẩn Đề đều bắt đầu triệt thoái rồi, những gia hỏa kia cũng theo đó mà điên cuồng triệt thoái.

Đệ tử Phật Môn triệt thoái chi hậu, Long tộc nhân bắt đầu dần dần không chống đỡ nổi.

Rất nhanh, hai đại Long Vương tứ đại Long Soái đều bị sát.

Vô số long tướng long binh vẫn lạc.

Thiên không chi trung, đầy rẫy tướng sĩ Long tộc không ngừng vẫn lạc.

Đây chính là hiệu ứng sau khi quả cầu tuyết lăn thành công.

Trận chiến này, không có cái gọi là thắng là được, mà là phải đánh cho đối phương triệt để mất đi tác chiến năng lực.

Ngay cả khi Long tộc thần phục, cũng vẫn phải kế tục đánh.

Đánh đến khi đối phương triệt để không có phản kháng năng lực, đây mới có thể bãi thủ hồi viên.

Như vậy, mới có thể khiến những gia hỏa này vô pháp tái độ bối thứ bọn họ.

Nếu một khi bị bối thứ, thì ưu thế mà bọn họ đã thiết lập trước đó cũng sẽ thành công cốc.

Sở dĩ, chỉ cần đánh đến khi đối phương ngay cả phản kháng cũng không làm được, thì mới có thể tính là đại công cáo thành.

Như vậy, mới được coi là chân chính thành công!

Chỉ có làm được điểm này chi hậu, mới có thể chân chính tính tác là thành công.

Bằng không thì, đó không được coi là chân chính thành công. . .....

Chương 395

Một nhà vui mừng một nhà sầu, hai chiến trường giữa Long tộc và Vu tộc, đã là một nhà thắng lợi một nhà thua.

Tổng thể mà nói, coi như là hòa.

Khi Long Vương công phá Địa Phủ, cũng không tàn sát Địa Phủ, bởi vì nơi đây liên quan đến sự vận chuyển luân hồi U Minh của toàn bộ Hồng Hoang.

Rất quan trọng, bởi vậy những người đó đều tạm thời bị hắn thu nạp, chỉ là giết hết những cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của đối phương mà thôi.

Còn những người khác, thì cũng không động đến bao nhiêu.

Sau khi làm được điểm này, cũng có nghĩa là phía Địa Phủ không còn uy hiếp, Long Vương liền dẫn binh đến Bất Chu Sơn.

Lúc này, hắn đã biết Vu tộc bên kia đã thắng lợi, bởi vì trong khí vận Long tộc, hắn minh minh chi trung đã biết được rằng hai đại Long Vương kia đều đã vẫn lạc. .....

Long tộc bên kia có thể nói là tử thương đãi tận, ngay cả những người chưa nhập Hỗn Nguyên giả, cũng không biết đã chết bao nhiêu.

Thời gian thoáng qua, không ngừng biến hóa.

Vu tộc cũng bắt đầu tiến về Bất Chu Sơn.

Mà cuộc chiến giữa Nhân tộc và Thiên Đình, lại đồng quy vu tận, ở Đông Hoang, cả hai đều bị thương nặng, sau khi những người đứng đầu đều chết, lực lượng trung kiên cũng chết gần hết, những tàn binh này cũng đều tập trung về Bất Chu Sơn.

Có thể nói, ít nhất hiện tại trên bề mặt, vẫn là ngang tài ngang sức.

Chỉ xem tình hình chiến lực còn lại của Long tộc và Vu tộc ra sao mà thôi.

Trong Địa Phủ, Luân Hồi.

"Hiện nay, trận chiến Đông Hoang, Nhân tộc và Thiên Đình lưỡng bại câu thương, tầng lớp cao cấp đều vẫn lạc, chỉ còn một số tàn binh chạy trốn về Bất Chu Sơn, nương tựa vào chủ thể." "Mà Long Vương diệt Địa Phủ, Tổ Vu diệt hai hải Long tộc, xét từ phương diện này mà nói, cuộc tranh đấu thế lực giữa hai bên trên thực tế vẫn là hòa...

Trận Thiên Nhân chi chiến ở Bất Chu Sơn này, tưởng chừng Nhân Hoàng Hiên Viên sẽ thua, nhưng trong chư thiên vạn giới, Hoàng Đế Tần Thủy Hoàng kia cũng đang nhanh chóng tích lũy thế lực...

Nếu đợi đến khi thế lực này xuất kích, e rằng Thiên Đình sẽ có nguy cơ vẫn lạc..." Ma Chi Thần Ma đầy vẻ cảm khái nói.

Ban đầu hắn cũng không thể ngờ, hai thế lực này lại chém giết nhau sảng khoái đến vậy.

"Ma, ngươi nói Tần Thủy Hoàng có lợi dụng cơ hội đoạt lấy quyền hành Thiên Đình không?" Lúc này, Luân Hồi Thần Ma nhỏ giọng hỏi.

"Ngươi ngốc à?" Ma Chi Thần Ma đảo mắt: "Thiên Đình này là thủ lĩnh của Cửu Thiên Thập Địa, Tần Thủy Hoàng há lại chịu bỏ qua?" "Bất quá, nếu thực sự giao chiến, Thiên Đình này e rằng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn..." Luân Hồi Thần Ma thở dài một tiếng.

Uy nghiêm của Thiên Cung, là điều toàn bộ Tam Giới đều biết.

Tuy Thiên Cung đã hư hại không còn hình dạng, nhưng sức mạnh tiềm ẩn bên trong vẫn vô cùng kinh người.

Có thể dễ dàng nghiền nát tinh thần.

Mà lúc này, Ma Chi Thần Ma đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy hư không vốn trong xanh, lại mây đen giăng kín, như thể tận thế thế giới vậy!

Oanh long long...

Sấm sét lóe lên, mưa lớn như trút nước đổ xuống!

Mà lúc này, một con đường thông đến U Minh Hoàng Tuyền lộ xuất hiện trong tầm nhìn của chúng sinh.

"Đi thôi, nên đi tìm hắn!" Ngay sau đó, Ma Chi Thần Ma suất tiên đạp thượng Hoàng Tuyền lộ. ...

U Minh Huyết Trì.

Hoàn cảnh nơi đây cực kỳ ác liệt, khắp nơi đều là nước máu bốc mùi thối rữa, khiến người ta buồn nôn!

Hơn nữa nơi đây có vô số oan hồn lệ quỷ ẩn nấp, người thường căn bản khó lòng tiếp cận!

Ngay cả thần linh cũng không ngoại lệ.

Bởi vậy, nơi đây được coi là cấm địa!

Trừ phi là những kẻ cùng hung cực ác hoặc những người chết không cam lòng mới đến đây chịu hình phạt.

Không lâu sau, từ sâu thẳm U Minh truyền đến tiếng kêu thảm thiết, khiến nơi đây càng thêm âm u kinh khủng.

Hoa lạp lạp!

Tiếng nước máu lay động truyền đến, ngay sau đó là tiếng bước chân và tiếng trò chuyện.

"Di?

Đây chẳng phải là Phán Quan của Diêm La Điện sao, kim nhật chẩm sao lại đến chỗ ta rồi. .....” “Ha ha, đây chẳng phải Thập Bát Tầng Địa Ngục Diêm Vương gia sao, hôm nay lại dám đến đây. .....” Bạn tùy trứ đàm thoại, một nam tử thân xuyên trường bào đen chậm rãi bước ra.

Mà bên cạnh hắn thì có một nam tử khác thân xuyên hồng bào!

“Kính chào Tần Quảng Vương, Sở Giang Vương!” Phán Quan và Diêm Vương hành lễ với nam tử thân hình khôi ngô, dung mạo xấu xí kia.

“Ân, hôm nay bản tọa triệu tập các ngươi, là muốn giao cho các ngươi một việc tốt, hãy đi làm đi!” Tần Quảng Vương khẽ gật đầu, tùy hậu nói.

“Tạ Vương gia ân điển!” Phán Quan và Diêm Vương đồng thời cung kính bái.

Nhi hậu, hai người lui đi, rời khỏi U Minh Huyết Trì. .....

“Ai!” Đãi đến Phán Quan hai người ly khứ chi hậu, Tần Quảng Vương thở dài một hơi, trên mặt mang theo vài phần bi khổ.

Thử thứ, hắn phái khiển Phán Quan tiền khứ tróc nã na nghiệt chướng quy án.

Khước bất tằng tưởng, giữa đường bị trở lan, thậm chí suýt tao ngộ nguy hiểm, tối chung bất đắc dĩ động dụng bí pháp, triệu hoán Diêm La Điện Tần Quảng Vương dữ Sở Giang Vương tiền lai bang mang.

“Ai nha nha, lão ca ca, huynh đệ chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp, vừa gặp mặt huynh lại cứ trưng cái mặt ra, chẳng lẽ là chê hai chúng ta vướng tay vướng chân sao?” Tần Quảng Vương cương cương tọa định, Sở Giang Vương cũng khẩn cân trứ lạc tọa, nhìn hắn

với vẻ cười cợt nói.

"Hừ!" Tần Quảng Vương lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm đáp lý hắn.

Gia hỏa này, tính cách khiêu thoát, hỉ hoan hồ nháo, nhi thả lại ái nhạ họa, chính mình tảo dĩ tập quán rồi.

Bất quá lần này, khước thị chân đích ma phiền rồi. .....

"Hắc hắc, lão ca ca, biệt sinh khí ma, chúng ta đây chẳng phải đã lâu không gặp, trò chuyện chút đi mà!" Sở Giang Vương y nhiên điệp điệp bất hưu đích nói trứ, đãn thị Tần Quảng Vương khước thị lại đắc tái lý hội hắn.

"Đối liễu, lão ca ca, kẻ nghiệt chướng kia rốt cuộc đã phạm lỗi gì, mà khiến huynh như thử đại phí chu chiết?" Sở Giang Vương vấn đạo, tất cánh lần này mục tiêu có thể nói là phi đồng tiểu khả, sảo hữu soa trì, liên lụy không cận cận là Phán Quan một người.

Tần Quảng Vương trầm mặc bất ngữ, phiến khắc chi hậu mới hoãn hoãn nói: "Hắn câu kết ngoại nhân, dục mưu hại ta!" Tê!

Một câu nói của Tần Quảng Vương đốn thì nhượng Sở Giang Vương đảo hấp lương khí, hắn vạn vạn không có tưởng đáo cư nhiên khiên xả đáo nhân gian tranh đấu, chuyện này có thể là càng ngày càng cức thủ rồi a!

"Lão ca ca, chuyện này huynh giao cho ta bạn tốt rồi, ta bảo chứng bả kẻ nghiệt chướng này đái hồi lai!" Sở Giang Vương phách trứ hung bô nói đạo.

Hắn tuy nhiên ái ngoạn ái náo, đãn thị khước rất trượng nghĩa, đối với bằng hữu, hắn tuyệt đối là can đảm tương chiếu!

"Hảo, chuyện này tiện lao phiền huynh." Tần Quảng Vương vi vi tùng liễu một khẩu khí, tất cánh hắn dữ Sở Giang Vương quan hệ phỉ

thiển, nếu như đối phương không nguyện ý bang mang đích thoại, hắn cũng thúc thủ vô sách rồi.

Bất quá tựu tại thử thì, Sở Giang Vương hốt nhiên lộ xuất giảo hiệt đích tiếu dung, tùy hậu thấu đáo Tần Quảng Vương nhĩ biên, đê thanh nói đạo: "Lão ca ca, ta có một hảo tin tức muốn cáo tố huynh nga!" Văn ngôn, Tần Quảng Vương mi đầu vi trứu: "Hà sự?" Chỉ kiến Sở Giang Vương thân xuất hữu chỉ, thụ tại chủy ba tả biên, khinh hư một thanh: "Lão ca ca, huynh có thể không thanh trương!" Khán trứ Sở Giang Vương thần bí hề hề đích mô dạng, Tần Quảng Vương tâm trung càng thêm nghi hoặc khởi lai: "Khoái thuyết!" Kiến đáo Tần Quảng Vương thôi xúc, Sở Giang Vương mới hoãn hoãn nói: "Lão ca ca, ta vừa được tin tức, na nghiệt chướng tự hồ tại dương thế hữu tình nhân!" Cái gì?

Lời này uyển như một khỏa trọng bàng tạc đạn trực tiếp tại Tần Quảng Vương não đại lý tạc khai.

Nhượng hắn thuấn gian thất thái, mãnh địa trạm khởi thân lai.

"Giá thị chân đích?" "Thiên chân vạn xác, tin tức này là ta đã phải bỏ ra cái giá rất lớn để dò la được!" Sở Giang Vương tín thệ đán đán đích nói trứ, nhi Tần Quảng Vương tắc hãm nhập trầm tư chi trung. .....

Lương cửu, hắn mới hoãn hoãn nói: "Ký nhiên kẻ nghiệt chướng này tại dương thế có tình nhân, ta đẳng tiện không nhu yếu mạng hắn. ....." Lời này vừa xuất khẩu, nhượng Sở Giang Vương một chinh: "Lão ca ca, bất quản chẩm yêu nói, huynh vẫn là muốn lộng tử hắn?" "Không thác, bất luận tin tức này chân giả, hắn tất tu tử!" Tần Quảng Vương nói xong chi hậu, Sở Giang Vương lập khắc minh bạch rồi, hắn tri hiểu chuyện này tuyệt bất giản đan.

Phủ tắc Tần Quảng Vương không hội thân tự hàng lâm hạ phàm,

tịnh thả còn như thử cấp bách.

“Dạng này đi, lão ca ca, huynh đợi ta nửa nén hương thời gian, nửa nén hương hậu ta liền sẽ cáo tố huynh tung tích của hắn.” Nói rồi, Sở Giang Vương chuyển thân hướng trứ viễn xử đi khứ, chuẩn bị ly khứ. ....

U Minh Huyết Trì bàng.

Phán Quan đang chờ hậu, nhi tại huyết trì thượng phương, tắc phù hiện trứ một phúc họa quyển.

Na họa quyển chi trung, chính là Tần Quảng Vương đích diện khổng.

“Bệ hạ, nâm chân đích quyết định rồi?

Tình nhân của tên nghiệt súc đó ở nhân gian không đơn giản a!” Phán Quan mãn kiểm đam ưu đích nói trứ, tất cánh giá nhất thiết thái quá mạo hiểm.

“Ta tự nhiên tri đạo!” Tần Quảng Vương song mục trung lưu lộ xuất một ti ngưng trọng: “Nếu như bình nhật lý, trẫm đương nhiên không nguyện ý tranh đoạt vũng nước đục này, bất quá nhãn hạ na nghiệt súc câu kết ngoại nhân, vọng đồ phản bạn triều đình, trẫm quyết kế không hội phóng quá hắn!” Thính văn lời này, Phán Quan cũng là điểm liễu điểm đầu.

Tất cánh nếu như không sạn trừ nghiệt chướng, triều đình nhan diện tận thất.

Huống chi, Tần Quảng Vương dữ na nhân cừu oán pha thâm, lần này tá trợ chuyện này cũng tính là báo đáp đối phương ba.

Ông ~!

Chỉ là chính tại thử thì, một cỗ hạo hãn đích uy áp di mạn chỉnh

tọa U Minh Thành, sử đắc sở hữu nhân tâm trung chấn hám mạc danh.

"Phát sinh rồi thập yêu sự!" Biến cố đột như kỳ lai này, nhượng sở hữu nhân đều kinh hãi bất dĩ.

Bá!

Cùng với đó, bức họa quyển huyền quải hư không trung đẩu nhiên thu súc, hóa tác rồi một khối ngọc bội, kính trực phi vãng một tọa nguy nga cung khuyết chi trung!

Nhi cùng với đó, tại hoàng cung chi trung, có một danh thân phi hoàng long cổn phục trung niên nam tử, chính tĩnh tĩnh thảng tại nhuyễn tháp chi thượng!

Hắn diện dung tuấn lãng, song tấn ban bạch, mi vũ gian hữu trứ đạm đạm uy nghiêm tán dật khai lai, lệnh nhân vọng nhi sinh úy.

Bất quá thử thì hắn đích kiểm sắc khước lược hiển thương bạch, phảng phất đã kinh lịch rồi một tràng kịch liệt đích chiến đấu giống nhau.

Thương thế của hắn cực trọng, tức tiện dĩ tu vi của hắn, thử khắc cũng cảm giác khó khôi phục, linh lực trong thể nội cũng là tổn hao rồi đại bán.

Người này, hách nhiên chính là Đại Tần đế quốc Đế Quân Tần Thủy Hoàng Doanh Chính!

Chỉ kiến trong mục quang của hắn thấu lậu trứ chút nghi hoặc, bởi vì hắn ký đắc chính mình ứng cai là thụ rồi trọng sang, hôn mê bất tỉnh, đãn thị vì hà thử khắc lại tinh thần dịch dịch.

Nhi thả hắn còn ẩn ước ký đắc, tạc văn hảo tượng hữu nhân thâu tập rồi hắn, tương hắn kích thương.

"Thùy?" Doanh Chính mục quang tảo thị tứ chu, tối hậu đình lưu

tại bức họa trục đó, mi đầu vi vi túc khởi, nhãn tình mị thành rồi một điều phùng khích.

"A a. .....không tưởng đáo ngươi cư nhiên tỉnh rồi!" Giá thì, từ bức họa trục đó phiêu đãng xuất một lũ thanh yên, hình trạng quỷ dị.

"Nguyên lai là ngươi!" Doanh Chính mâu quang sậu nhiên một thiểm: "Là ngươi cứu hoạt rồi trẫm!" Hắn tuy nhiên thụ đáo trọng sang, đãn thị đối với na thâu tập giả khí tức khước tịnh bất mạch sinh, thử khắc nhận xuất là Tần Quảng Vương, hắn tâm trung bất cấm ám nộ!

"A a. .....ngươi đoán đích không thác!" Tần Quảng Vương đích thoại ngữ sung xích trứ sâm nhiên sát cơ, tùy hậu nói đạo: "Bất quá ngươi phóng tâm, bản tôn không phải đến sát ngươi, chỉ là hữu một bút mãi mại hòa ngươi tố!" "Ân?" Doanh Chính một lăng, hắn thực tại cảo bất thanh sở, Tần Quảng Vương này hồ lô lý mại đích cứu cánh là thập yêu dược.

Bất quá hắn cũng tịnh không cự tuyệt, tất cánh đối với hắn lai giảng, Tần Quảng Vương tồn tại, cũng là một cường viên!

"Thuyết ba!" Doanh Chính mục quang âm tình bất định, khán bất thấu hắn đích tưởng pháp.

Nhi Tần Quảng Vương tắc kế tục nói đạo: "Ta yếu ngươi tại nhân thế gian tầm hoa mấy chủng đông tây, ta hy vọng ngươi có thể thế ta tầm đáo, nếu như hoa tề, chúng ta lưỡng thanh, ngươi có thể tuyển trạch không tố." Lời này, nhượng Doanh Chính mi đầu việt trứu việt khẩn: "Thập yêu đông tây!" Tần Quảng Vương đích diện dung trục tiệm tranh nanh khởi lai: "Cửu Đỉnh!" Oanh!

Doanh Chính văn ngôn, tâm tạng ngoan ngoan trừu súc rồi một hạ, Cửu Đỉnh này chính là trấn áp Cửu Châu bát hoang chí bảo, là An Lạc cổ văn minh côi bảo!

“Ngươi yếu Cửu Đỉnh cán thập yêu?” Doanh Chính thanh âm chi trung đái trứ một mạt lãnh lệ.

“Ngươi bất dụng vấn na yêu đa, tổng chi ngươi chỉ cần cáo tố ta, năng không năng hoa đáo tựu hành!” Tần Quảng Vương đích thoại ngữ băng hàn triệt cốt, lệnh nhân mao cốt tủng nhiên, nhi Doanh Chính cũng chung vu minh bạch, Tần Quảng Vương tuyệt phi thiện loại!

“Cửu Đỉnh là An Lạc thánh vật, khởi thị ngươi tưởng nã tựu nã, trẫm bằng thập yêu cấp ngươi hoa Cửu Đỉnh!” Doanh Chính mục quang lăng liệt như đao phong, tự hồ năng bả không gian trảm toái!

“A a. .....ngươi đương chân dĩ vi, ta nại hà bất liễu ngươi ma?” Tần Quảng Vương đích thoại ngữ chi trung, sung mãn rồi nùng úc đích sát khí, tự hồ tùy thời có thể bạo khởi!

Nhiên nhi Doanh Chính diện sắc khước y cựu bình tĩnh: “Trẫm đảo yếu khán khán, ngươi hữu hà bản sự!” Oanh long long!

Hai vị tuyệt đỉnh cường giả đối trì, đốn thì dẫn động phong lôi hô khiếu.

Vưu kỳ là Tần Quảng Vương, thử khắc khí thế bạo bằng, do như uông dương cự lãng giống nhau tịch quyển toàn thành, sở hữu quỷ soa vô bất sắt sắt phát đẩu!

Nhi tựu tại lưỡng giả tức tương đại đả xuất thủ sát na, một thanh du du trường thán hưởng khởi: “Ai nha. .....” Lời này lạc hạ, nhượng Doanh Chính dữ Tần Quảng Vương đều là một kinh.

“Thập yêu nhân!” Doanh Chính diện lộ túc mục chi sắc, mục quang hoành di, vọng hướng thanh nguyên xử, chỉ kiến tại na lý xuất hiện một cá lão tẩu.

Lão tẩu xuyên trứ phác tố, trụ trứ quải trượng mạn du du đích hướng tiền đạc bộ nhi lai.

“Ta là thùy?” Lão tẩu hắc hắc tiếu đạo: “Ta là Luân Hồi Thần Ma, chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, chấp chưởng sinh tử luân hồi, ngươi nói ta là thùy!” Lão tẩu một biên nói trứ, một biên sĩ đầu đả lượng trứ Doanh Chính, tự hồ nhiêu hữu hưng thú giống nhau.

“Ngươi chính là Luân Hồi Thần Ma?

Chương 396

Truyền thuyết chi trung chưởng quản Tam Giới chúng sinh vận mệnh luân hồi chúa tể!" Doanh Chính đích diện dung chi thượng, sung xích trứ cảnh giác hòa kỵ đạn.

Hắn thân vi Đại Tần đế quốc chi chủ, tự nhiên tri đạo luân hồi khả phạ!

Luân Hồi Thần Ma, chính là truyền thuyết trung đích tồn tại, bọn họ có thể thao tung vạn thiên thần hồn, chưởng ác sinh tử luân hồi!

"Nga?

Khán lai tiểu gia hỏa còn đĩnh thức hóa đích ma!" Luân Hồi Thần Ma hắc hắc một tiếu: "Bản tôn kim thiên là lai cáo tố ngươi, luân hồi chi địa đã bị Long tộc xâm chiếm, nơi này cũng tính là ngươi minh hữu chi địa.

Ngươi có thể phóng tâm đại đảm đích đãi tại nơi này, đương nhiên cũng có thể hồi đáo chư thiên kế tục chinh phạt." Thuyết hoàn, Luân Hồi Thần Ma liền tiêu thất tại họa trung, cận lưu hạ Doanh Chính độc tọa đại điện chi trung.

Phiến khắc chi hậu, Doanh Chính hoãn hoãn bế mục, não hải chi trung tư tự vạn thiên.

"Long tộc?" "Nan quái thần hồn của ta có một chủng thục tất đích cảm giác, nguyên lai là bọn họ!" Tưởng cập na vị tằng kinh đích bằng hữu, Doanh Chính chủy giác phiếm xuất khổ sáp tiếu ý.

Đương sơ hắn ly khai phàm giới, tiền vãng chư thiên chinh chiến, tối hậu ngộ đáo rồi một đầu ấu long, con ấu long đó khiếu tố Long Ngạo Thiên.

Lưỡng giả tinh tinh tương tích, thành rồi hảo hữu!

Nhi hậu tại một thứ tham tác bí cảnh chi trung, Long Ngạo Thiên tu vi đại tăng, càng là hoạch đắc rồi Long Vương huyết mạch!

Hắn tại nơi bí cảnh đó tu luyện mấy trăm niên, tu vi đột phá vũ Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, đạp túc truyền thuyết trung Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Bất quá na thời hậu hắn mới tri đạo, chính mình căn bản không thuộc về thế giới này!

Trong thế giới thần bí kia, phụ thân hắn Long tộc chi chủ tảo dĩ vẫn lạc, mẫu thân cũng đã tử khứ, chỉ còn lại hắn cô linh linh đích tồn hoạt!

Đó là một đoạn bi thảm đích tuế nguyệt, cũng nhượng Long Ngạo Thiên đối với ngoại giới sung mãn rồi khát vọng!

Hắn muốn xuất khứ xông xáo, muốn kiến chứng một chút thế giới huy xán này!

Thế là, hắn tẩu xuất rồi Long sào, tiến nhập hạo hãn đích Hồng Hoang chi trung!

Tại na lý, Long Ngạo Thiên ngộ đáo rồi một cá nữ nhân, danh tự của nàng khiếu tố Thường Nga!

Nàng là một cá mỹ lệ thiện lương đích nữ hài, ôn nhu thể thiếp, đối với nhậm hà nhân đều bão dĩ thiện ý!

Tại na phiến thôi xán thế giới, Long Ngạo Thiên ngộ đáo rồi rất nhiều kỳ đặc đích cảnh tượng!

Hắn kiến đáo quá Thái Dương tòng tây biên thăng khởi, kiến đáo quá Ngân Hà tòng bắc phương lưu thảng nhi quá, thậm chí liên thiên khung chi thượng tinh thần đều là chân đích!

Hắn còn kiến quá nhật dạ giao thế, sơn xuyên biến hoán, thảo mộc khô nuy điêu linh, giang hà nghịch lưu, thiên băng địa liệt!

Đó là một cá tân thế giới, một cá sung mãn rồi vô hạn sinh cơ đích thế giới!

Na lý hữu hoa điểu ngư trùng, hữu phi cầm tẩu thú, càng hữu các chủng các dạng đích nhân!

Long Ngạo Thiên tại thế giới đó ngốc rồi rất lâu, trực đáo hắn yếm quyện rồi cuộc sống nơi đó, tưởng yếu phản hồi chính mình đích thế giới!

Nhiên nhi, tựu tại lúc này, một tràng hạo kiếp hàng lâm!

Hồng thủy tứ ngược, đại hỏa mạn diên chỉnh phiến thiên địa, thi hoành biến dã, ai hào chấn thiên!

Đây là diệt thế chi tai!

Trong tràng tai họa này, vô tận sinh linh hóa tác phi hôi, ức vạn vạn sinh linh vẫn lạc, tựu liên cao đạt vạn trượng cự sơn đều bị di vi bình địa!

Tràng tai nạn này trì tục rồi rất lâu, túc túc quá rồi thất bách niên, Hồng Hoang mới khôi phục ninh tĩnh!

Long Ngạo Thiên tại na tràng tai họa trung, hạnh miễn vu nan, đãn thị cũng thương ngân luy luy, tu vi điệt lạc.

Nhi thả, na thời hậu Long Ngạo Thiên thê tử Thường Nga cũng tiêu thất bất kiến rồi, chỉ còn lại hắn một nhân cô độc đích sinh hoạt trứ!

Cứ như vậy, qua rồi nhị thập đa niên, Long Ngạo Thiên hốt nhiên thính đáo rồi một thanh chung minh!

Đang!

Đó là chung thanh, phảng phất xuyên thấu hư không, chấn đãng vũ trụ!

Nhi tựu tại chung thanh hưởng khởi chi thì, chỉnh cá Hồng Hoang thế giới đều kịch liệt hoảng động rồi, tựa như tận thế hàng lâm giống nhau!

"Phát sinh rồi thập yêu sự tình?" Long Ngạo Thiên diện sắc thuấn gian âm trầm hạ lai, bởi vì dị trạng này đại biểu có thập yêu trọng đại sự kiện phát sinh rồi!

Hắn lập khắc trạm khởi thân lai, hướng trứ cung môn chi ngoại cản khứ!

Quả nhiên, cương cương tẩu xuất không kỷ bộ viễn, Long Ngạo Thiên liền khán đáo mạn thiên yên trần cổn cổn nhi lai, già tế bán biên thiên mạc!

Những yên trần chi trung ẩn ẩn ước ước hiển kỳ xuất vô số thân ảnh, uyển nhược hắc vân áp thành, phô thiên cái địa, mật mật ma ma, vô cùng vô tận!

Nhi đương khán thanh na những thân ảnh mô dạng chi hậu, Long Ngạo Thiên đốn thì lăng trụ rồi!

"Kia. .....thứ đó là gì!" Long Ngạo Thiên diện đái ngạc nhiên đích khán trứ viễn phương!

Bởi vì tại na yên trần trung phù hiện đích thân ảnh, hách nhiên là một tòa lại một tòa bàng đại cung khuyết lâu các, uyển như một tòa lại một tòa cự hình bảo lũy!

Những bảo lũy đó thông thể tất hắc, bố mãn phù văn trận pháp, tán phát trứ cổ lão thương tang đích khí tức, lệnh nhân kính sợ vô cùng!

Chúng huyền phù tại bán không chi trung, uyển nhược cương thiết chú tạo đích thành trì, trấn áp thiên địa!

“Không đúng!

Kia không phải thành trì!” Khán thanh sở chi hậu, Long Ngạo Thiên đồng khổng mãnh nhiên thu súc khởi lai.

Chỉ kiến na những hắc sắc kiến trúc cánh nhiên là từng cỗ quan tài!

Những quan quách cao đại nguy nga, mỗi một khẩu quan tài đều có thể thừa tái vạn vật, kiên cố phi thường!

Một nhãn vọng khứ, cánh nhiên túc túc hữu trứ cửu thập cửu khẩu chi đa, mật mật ma ma đích bài liệt tại bán không chi trung!

“Những thứ này mạc phi là. .....” Long Ngạo Thiên hốt nhiên tưởng khởi rồi mỗ chủng ký ức, hồn thân chiến đẩu khởi lai!

Giá thời hậu, hắn mới tưởng khởi, tại thế giới hắn sở xử chi trung, hữu trứ quan vũ loại khủng bố tồn tại truyền thuyết này!

Truyện văn tại na diêu viễn đích cổ lão thời kỳ, tằng hữu cửu thập cửu đầu long táng tại một khởi!

Mỗi một đầu đều kham xưng vô địch cường đại, sở hữu hủy diệt thiên địa sức mạnh!

Những long này mai táng tại một khởi, hình thành rồi một tọa cự đại quan quách, hào xưng long mộ!

Truyện văn Long Mộ chi trung, táng trứ cửu thập cửu điều cự long, những cự long này thực lực thâm bất khả trắc, thậm chí liên tiên thiên Thánh Nhân đều vị tất là đối thủ của chúng!

Nhi chủ nhân của Long Mộ này, chính là. .....Long Hoàng!

Long Ngạo Thiên tuy nhiên tịnh không có kiến đáo quá, đãn thị khước cũng thính thuyết quá!

Tất cánh tại thế giới đó, Long Hoàng chính là thống ngự tất cả

Long tộc vương, uy nghiêm vô song, vô nhân dám nhạ!

"Chẩm yêu hội hữu cửu thập cửu đầu Long tộc quan tài, xuất hiện tại nơi này?" Long Ngạo Thiên nghi hoặc vô cùng!

Án lý thuyết, Long tộc thọ mệnh du trường, lịch kinh vô số kỷ nguyên, không ứng cai toàn bộ táng tống tại nơi này!

"Nan đạo thuyết. .....Long tộc tao thụ rồi đại nan ma?" "Khả thị ai năng tương na những cự long sát hại?" Tưởng đáo thử xử, Long Ngạo Thiên việt phát kinh cụ!

"Không hành, ta tuyệt đối không năng lưu tại nơi này!" Hắn tưởng rồi một tưởng chi hậu, chuyển thân tựu bào!

Đãn thị, hắn cương cương chuyển thân không kỷ bộ, hốt nhiên đình hạ cước bộ, lộ xuất do dự hòa tránh trát chi sắc.

Tối chung, hắn giảo nha, hướng trứ quần Long tộc quan quách đó trùng khứ!

Bởi vì tại hắn nội tâm thâm xử, hữu trứ một cá thanh âm cáo tố hắn, đây là hắn duy nhất ly khai thế giới đó cơ hội!

Phủ tắc đích thoại, đẳng na cửu thập cửu tôn Long Mộ hợp long, hắn tương vĩnh viễn khốn tại nơi này, tái cũng vô pháp thoát thân!

Oanh long long!

Tựu tại Long Ngạo Thiên tức tương tiếp cận chín mươi chín tôn cự long quan quách đích thời hậu, những cự long quan quách đó hốt nhiên phát quang, thích phóng xuất khủng bố thao thiên đích ba động!

Ba động đó thái quá hãi nhân rồi, tượng là hải khiếu giống nhau tịch quyển bát phương, sử đắc chỉnh phiến thiên địa đều cân trứ dao động!

"A!" Long Ngạo Thiên đại hống, bính kình rồi sở hữu sức mạnh

tưởng yếu đóa tị, khả tích vãn rồi!

Sát na gian, Long Ngạo Thiên bị yêm một!

Tại chín mươi chín tôn cự long quan quách trung bạo xạ xuất lai đích năng lượng ba động chi hạ, Long Ngạo Thiên nhục thân tạc khai, Nguyên Thần cũng phấn toái, triệt để tử vong!

Long Ngạo Thiên, tựu như vậy tử rồi, hóa thành một đoàn huyết vụ phiêu sái nhi xuất, di mạn tại thiên địa gian!

Nhi chân linh của hắn, tắc tại tối hậu đích sát na, đào xuất rồi khu xác, trùng hướng thương khung!

"A, mau cứu cứu ta!" Nguyên Thần của Long Ngạo Thiên phát xuất thê lệ đích hô hảm!

Hắn tưởng cầu cứu!

Chỉ khả tích, chu vi đích không gian nữu khúc, một cỗ thần bí vĩ ngạn đích sức mạnh lung tráo thiên địa, tương hắn bao khỏa, tương hắn tha duệ nhi khứ, trát nhãn gian liền tiêu thất tung tích!

Tại Long Ngạo Thiên tiêu thất bất cửu hậu, na phiến thiên địa khôi phục bình tĩnh!

Một thiết hựu quy vu trầm tịch!

Nhi Long Ngạo Thiên thi cốt y cựu thảng tại nguyên địa, đã kinh cán biết, không có ti hào sinh cơ, tảo dĩ tử khứ đa thời!

Bất tri quá rồi đa cửu, thiên địa đột nhiên sáng rồi!

Ngày hôm đó, Thái Dương thăng khởi, ôn noãn đích dương quang chiếu diệu tại Long Ngạo Thiên can biết đích thi thể chi thượng!

Cùng với đó, viên long châu đó cũng mạn mạn trán phóng quang mang, tán phát xuất vi nhược đích huỳnh quang!

“Ông ~~~” Một trận khinh minh thanh hưởng khởi, chỉ kiến Long Ngạo Thiên can biết đích thi thể thượng, cư nhiên tiệm tiệm đích trường xuất cơ phu hòa mao phát, trục tiệm biến đắc bão mãn!

Tùy trứ thời gian thôi di, một cá phong thần tuấn lãng đích thanh niên tòng cán hạc đích thi thể thượng ba rồi khởi lai!

Hắn đích mi vũ chi trung uẩn hàm trứ nùng úc đích sát khí, mục quang lãnh mạc, hồn thân thượng hạ thấu trứ băng lãnh đích hàn ý!

“Ha ha ha. .....bản dĩ vi yếu tử rồi ni, không tưởng đáo ta còn hoạt trứ!” Long Ngạo Thiên ngưỡng thiên đại tiếu, sung mãn rồi hưng phấn dữ hỉ duyệt, hắn cảm giác chính mình tự hồ trọng hoạch tân sinh, trọng sinh rồi một thứ!

Tất cả điều này đều là long châu công lao, chân linh của hắn bị long châu hấp dẫn tiến nhập kỳ trung, dung hợp đáo long châu chi trung, đây mới nhượng hắn tử nhi phục sinh!

“Hảo kỳ đặc long châu, viên long châu này cứu cánh là hà chủng bảo vật, cánh nhiên năng cú cứu hạ ta!” Long Ngạo Thiên tử tế đả lượng trứ thủ chưởng trung đích long châu, kiểm thượng lộ xuất tư tác chi sắc.

Hắn tri đạo chính mình đích tiền thế chính là một danh Long tộc Đế Quân, nhi viên long châu này chính là do hắn thân tự luyện chế đích, uẩn hàm trứ cường đại long mạch sức mạnh!

Bất quá rất nhanh, hắn tựu trứu khởi mi đầu: “Đãn thị vì hà ta không có ký ức, nhi thả thân thượng cũng không có nhậm hà long mạch khí tức?” Điều này nhượng Long Ngạo Thiên cảm đáo phí giải, minh minh là long châu cứu rồi chính mình, đãn thị chính mình khước vong điệu rồi sở hữu đích đông tây, điều này thái quỷ dị rồi!

Nhi tựu tại lúc này, Long Ngạo Thiên não hải trung, hốt nhiên xuất

hiện một đạo mông lung đích họa diện, phảng phật là một phúc họa diện giống nhau, tại hắn đích thức hải chi trung phù hiện, nhượng hắn đích tâm trung hiên khởi rồi kình đào hải lãng!

Hắn khán đáo, tại na họa diện chi trung, một phiến hạo hãn tinh không chi trung, cửu thập cửu tôn cự long hoành tuyên hư không, bàn cứ thiên địa, già thiên tế nhật!

Nhi tại đỉnh đầu của bọn chúng, tắc hữu một vị bạch y thiếu niên phụ thủ nhi lập!

Bóng lưng của hắn đĩnh bạt, diện dung anh vũ, một đầu ngân bạch sắc đích trường phát nghênh phong phi vũ, cấp nhân một chủng siêu phàm thoát tục chi cảm, phảng phất trích tiên lâm trần, siêu nhiên vật ngoại!

Nhi càng gia quỷ dị đích là, tại đỉnh đầu của hắn, hữu một bính trường kiếm hoãn hoãn toàn chuyển, thích phóng xuất từng lũ phong duệ lăng liệt đích kiếm ý, cát liệt hư không, chấn nhiếp bát hoang!

Đương khán đáo cảnh tượng này đích thuấn gian, Long Ngạo Thiên nhẫn bất trụ đảo trừu một khẩu lương khí, trừng đại song nhãn, kinh ngốc rồi!

"Tê. .....quái thai này là từ đâu ra!

Cư nhiên hiêu trương như vậy?" "Một đám cự long hoành tuyên thiên vũ, hắn trạm tại long đầu đỉnh chi thượng, phụ thủ nhi lập, giản trực bá khí trắc lậu!" "Gia hỏa này là thùy?

Chẩm yêu hội như thử nghịch thiên, nan đạo là thập yêu ẩn tàng thế lực bồi dưỡng đích tuyệt đại thiên kiêu?" Long Ngạo Thiên kinh tủng bất dĩ, căn cứ na phó họa diện miêu thuật, thiếu niên áo trắng này tuyệt đối không phải phổ thông nhân, cực hữu khả năng là ẩn tàng thế lực bồi dục đích tuyệt đại thiên kiêu!

Đãn thị, bọn họ như vậy tứ vô kỵ đạn đích đồ lục Long tộc, tựu không sợ Long tộc bạo nộ ma?

Nơi này cự ly Long tộc lãnh địa tịnh không tính là viễn, nếu như bị Long tộc tri hiểu, khẳng định hội phái khiển đại quân lai tiễu diệt thiếu niên áo trắng này ba?

Bất quá, Long Ngạo Thiên rất nhanh tựu thu liễm khởi sở hữu ý niệm, bởi vì họa diện chi trung bạch y thiếu niên, tại đồ lục Long tộc chi hậu, tịnh không có kế tục đãi hạ khứ, nhi là chuyển thân tựu tẩu, tiêu thất bất kiến rồi tung tích!

"Di?" "Nơi này là đâu?

Gia hỏa này là ai?

Hắn vì hà yếu đồ lục Long tộc, điều này không phải hoa tử ma?" Long Ngạo Thiên kinh sá mạc danh, bởi vì hắn phát hiện, chính mình lai đáo một tọa cổ lão di tích diện tiền!

Di tích này phi thường đích cổ lão, cao đạt vạn trượng, hùng vĩ tráng khoát, sung mãn tuế nguyệt thương tang đích ngân tích, hảo tượng là một tọa cổ lão lăng tẩm!

"Nan đạo là mỗ vị Long Hoàng mai cốt chi sở?" Long Ngạo Thiên sai trắc, tùy tức hắn sĩ thối đạp nhập kỳ trung!

Chỉ kiến di tích này chi trung, tàn tồn trứ từng cỗ hài cốt, mật mật ma ma, bất kế kỳ số, thậm chí liên một điều tiểu cẩu đều không có!

Những hài cốt này tuy nhiên phá bại hủ hủ, đãn nhưng cựu tán phát trứ cường hãn đích khí tức, hiển thị xuất sinh tiền là hà đẳng cường đại sinh linh!

"Những long hài này, đều là hài cốt của tiên tổ?!" Long Ngạo Thiên chấn hám mạc danh, không dám trí tín đích khán trứ những hài cốt này!

Hắn vạn vạn không có liêu đáo, tại nơi này cư nhiên hội ngộ đáo nhiều Long tộc tiên bối như vậy, nhi thả còn là tiên tổ cấp biệt đích!

"Nơi này là Táng Long Cốc, tằng kinh là Long tộc tê tức địa, hậu lai bị hủy phôi!" "Bất quá, nơi này y hi bảo lưu trứ Long tộc uy nghiêm, ứng cai là mỗ vị Long Hoàng mai cốt chi sở, ta tất tu hoa đáo hắn, tương hắn đái xuất khứ!" Long Ngạo Thiên đê ngữ một cú, tùy hậu mại bộ triêu tiền tẩu khứ, tầm hoa trứ Long Hoàng di hài!

Chương 397

Trong Táng Long Cốc này, khắp nơi đều sung xích trứ hủ lạn đích vị đạo, khắp nơi đều bố mãn trứ khô chi bại diệp, còn hữu rất nhiều tàn viên đoạn bích, phảng phất một xử phế khư giống nhau!

Bất quá, Long Ngạo Thiên tịnh không giới ý, phản chính hắn tu luyện Long Quyết, có thể cấp thủ long mạch chi lực, tái giả thuyết, hắn sở hữu một mai long châu, có thể hấp nạp Long tộc thi hài!

Hắn tựu như vậy hành tẩu tại phế khư chi trung, một biên quan sát tình huống nơi này, một biên tầm hoa Long Hoàng di hài!

"Ân?

Nơi này hảo tượng là. ....." Chung vu, hắn đình chỉ rồi cước bộ, khán hướng tiền phương đích một xử thạch môn.

Nơi đó là một phiến tất hắc hậu trọng đích thạch môn, điêu khắc trứ một điều tranh nanh khủng bố đích ma long đồ án, hủ hủ như sinh, hung lệ thao thiên!

"Giá là Ma Long Cung Điện đại môn?" Long Ngạo Thiên kinh nghi một thanh, tâm trung kích động, hắn nhận xuất rồi đây là Ma Long Cung Điện đại môn, lý diện hữu ma long truyền thừa, nhi đây chính là Long Ngạo Thiên nhu yếu đích!

Tưởng đáo nơi này, Long Ngạo Thiên hào bất do dự đích thôi khai thạch môn, tiến nhập kỳ trung!

Oanh long long!

Tùy trứ thạch môn đích thôi khai, một cỗ âm sâm tà ác khí tức phác diện nhi lai, nhượng Long Ngạo Thiên toàn thân kê bì ngật đáp mạo khởi!

Hắn cử mục tứ vọng, phát hiện chỉnh cá Ma Long Cung Điện đều là hôi mông mông đích, tường bích ban bác, sung mãn rồi tuế nguyệt đích ngân tích, nhi tại địa bản thượng còn đôi tích trứ các thức các dạng đích tàn chi đoạn tí!

Khí tức huyết tinh, sát phạt di mạn, lệnh nhân tác ẩu!

Nhi thả nơi này sung mãn rồi oán khí, âm phong trận trận, quỷ khốc lang hào, lệnh nhân đảm chiến tâm kinh!

"Hống ~" Tựu tại lúc này, một thanh chấn nhĩ dục lung đích gào thét thanh hưởng khởi, khẩn tiếp trứ tựu thính đáo một thanh thảm khiếu truyện lai!

Long Ngạo Thiên hách rồi một khiêu, cấp mang tuần danh vọng khứ, tựu kiến đáo tại Ma Long Cung Điện tối thâm xử này, cánh nhiên bàn cứ trứ một đầu bàng nhiên đại vật!

Đó là một đầu cự mãng bàn đích tồn tại, thể hình túc hữu số bách trượng trường, hồn thân biến bố tất hắc lân giáp, mỗi một khối lân giáp đều thiểm thước trứ u lãnh đích quang trạch, tán phát trứ lẫm liệt đích sát cơ!

Vưu kỳ là trên đầu của nó trường trứ lưỡng căn cơ giác, uyển nhược loan đao, thiểm thước trứ băng lãnh hàn mang!

Giá hách nhiên là một đầu Giao Long, thực lực cường đại, kham bỉ thần cảnh tồn tại, đãn thị hiện tại khước yểm yểm nhất tức, thân thụ trọng sang, thảng tại địa thượng cẩu diên tàn suyễn!

Bụng nó xuất hiện một đạo cự đại đích thương khẩu, tiên huyết lưu thảng, xúc mục kinh tâm!

"Hảo khả phạ đích Giao Long a!" Long Ngạo Thiên tâm quý, sinh mệnh của Giao Long này thùy nguy, tự hồ tùy thời đều hội tử vong, đãn tức sử như vậy, khí tức của nó cũng cực độ khủng bố, nhượng

Long Ngạo Thiên mao cốt tủng nhiên, hữu một chủng trất tức đích áp bách cảm!

"Giao Long này tuy nhiên trọng thương tần tử, đãn thị y nhiên phi thường đích cường đại, nếu như bị kích trung, ta cổ kế cũng đắc phấn thân toái cốt!" Long Ngạo Thiên tâm trung cảnh giác.

Bất cận như vậy, tại Giao Long chu vi, cư nhiên bồ bặc trứ số đầu đồng dạng khả phạ đích sinh linh, những sinh linh này cũng là Long tộc, đãn thị khí tức ti hào không nhược vu Giao Long này!

"Chân là khủng bố, những sinh linh này đều là Hỗn Nguyên cấp biệt đích tồn tại, liên hợp khởi lai tuyệt đối phi thường đích khả phạ!" "Đãn thị hiện tại, bọn họ đều bị phong ấn rồi, biến thành nô lệ của Giao Long này!" Long Ngạo Thiên việt khán việt là chấn hám, tâm kinh nhục khiêu, cảm giác Giao Long này thái quá khủng bố dữ khả phạ!

Đây là một tôn cái thế bá chủ cấp tồn tại!

"Ân?

Kia là. ....." Hốt nhiên, Long Ngạo Thiên đồng khổng mãnh súc!

Tại Giao Long tích chuy cốt thượng này, hắn kiến đáo rồi mấy phiến phá tổn đích long lân, hình trạng dữ Long Ngạo Thiên thủ oản thượng long lân một mô một dạng!

"Ta minh bạch rồi!" Long Ngạo Thiên hoảng nhiên đại ngộ, nguyên lai, mấy phiến long lân này chính là vảy rồng của những Giao Long này!

Hắn sở dĩ lai đáo nơi này, cũng là bởi vì những long lân này chỉ dẫn!

Lúc này, Giao Long trọng thương đó, tự hồ cảm ứng đáo rồi Long Ngạo Thiên đích đáo lai, tĩnh khai rồi tinh hồng đích mâu tử, lãnh lãnh

trừng trứ hắn!

Bá!

Giao Long này mãnh nhiên trùng rồi xuất lai, tốc độ phi khoái, thuấn gian lai đáo Long Ngạo Thiên đích thân tiền, trương khai rồi huyết bồn đại chủy, giảo hướng Long Ngạo Thiên bột cảnh!

Phốc xuy!

Giao Long này nha xỉ phong lợi vô thất, khinh dịch đích thứ xuyên rồi Long Ngạo Thiên hầu lung, soa điểm bả Long Ngạo Thiên cấp tê liệt!

"A ~" Long Ngạo Thiên thống khổ ai minh, kiểm sắc thương bạch vô cùng, ngạch đầu thượng bố mãn rồi hãn thủy!

Hắn chẩm yêu cũng không có tưởng đáo, Giao Long này như thử hung ngoan, nhị thoại bất thuyết tựu yếu cật điệu chính mình!

"Hống ~~~~" Giao Long đó tê hống một thanh, nhãn mâu trung bạo xạ hung lệ đích hàn quang, trương khai lão nha lợi trảo, trảo trụ Long Ngạo Thiên thân thể, tựu yếu tê liệt!

Phanh!

Quan kiện thời khắc, Long Ngạo Thiên tế xuất rồi chính mình long châu, đả tại Giao Long này đích thân thượng!

Ngao ô!

Giao Long đó thảm liệt đích hào khiếu một thanh, tùng khai rồi Long Ngạo Thiên, thân thể kịch liệt chiến đẩu, bất phục chi tiền đích cuồng bạo!

Nhãn thần của nó kỵ đạn, sung mãn rồi nùng úc đích khủng cụ, hiển nhiên, cương tài Long Ngạo Thiên tế xuất đích long châu, cấp nó tạo thành rồi cự đại đích thương hại, đạo trí nó tâm hữu dư quý! "Hộc

hộc hộc!" Long Ngạo Thiên thở hồng hộc, đôi mắt nhìn chằm chằm vào con Giao Long kia, lộ ra biểu cảm hung hãn!

Con Giao Long này quá hung tàn, suýt chút nữa thì nuốt chửng hắn vào bụng! "Đây là cung điện Ma Long, chẳng lẽ bên trong có truyền thừa do Ma Long để lại sao?" Long Ngạo Thiên đôi mắt nóng rực, tâm tư vô cùng hoạt bát! "Hừ hừ!

Nếu ngươi đã hung ngoan như vậy, thì đừng trách bản thiếu gia ra tay tàn độc!

Đợi ta đoạt được truyền thừa Ma Long, nhất định có thể tung hoành Bắc Hoang Vực, thậm chí là Cửu Châu đại lục!" Long Ngạo Thiên cười lạnh liên hồi, nhìn chằm chằm vào con Giao Long, trong lòng đã bắt đầu đánh chủ ý lên truyền thừa Ma Long!

Vút!

Đột nhiên, con Giao Long gầm lên một tiếng giận dữ, thân thể hóa thành một vệt kim quang, bỏ chạy về phía xa!

Long Ngạo Thiên lập tức ngẩn người, sững sờ tại chỗ, không ngờ con Giao Long này cư nhiên lâm trận bỏ chạy! "Ha ha ha...

Quả nhiên giống như trong tưởng tượng của ta, truyền thừa Ma Long ẩn giấu trong tòa cung điện này!" Long Ngạo Thiên hưng phấn vô cùng.

Lần này, hắn càng thêm xác định suy đoán của mình, lập tức lao về phía cung điện Ma Long!

Chỉ có điều, khi Long Ngạo Thiên lao đến cửa cung điện, lại gặp phải một tầng bình chướng vô hình chắn ở bên ngoài!

Tầng bình chướng này rất mạnh, bao bọc lấy cung điện Ma Long, ngăn cách với ngoại giới!

Điều này khiến sắc mặt Long Ngạo Thiên trầm xuống, thầm mắng xui xẻo! "Mặc kệ, cứ phá vỡ tầng bình chướng này trước đã!" Long Ngạo Thiên lấy ra chủy thủ bằng đồng tím, chuẩn bị công kích.

Nhưng mà, chủy thủ của hắn vừa vung lên, đã bị một tầng kết giới trong suốt đánh bật ra! "Đáng chết!

Đây là kết giới gì, cư nhiên kiên cố như vậy, ngay cả chủy thủ đồng tím của ta cũng chém không vỡ!" Long Ngạo Thiên nhíu mày không thôi, trong lòng dấy lên một nỗi nghi hoặc, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng! "Hả?

Có một luồng khí tức kỳ đặc từ trong cung điện bay ra, chẳng lẽ là truyền thừa Ma Long?" Đúng lúc này, Long Ngạo Thiên cảm ứng được từ trong cung điện Ma Long bay ra từng luồng khí tức kỳ dị.

Luồng khí tức này phi thường quỷ dị, không phải là dao động năng lượng thuần túy, mà là mang theo ý niệm mạc danh! "Hửm, chẳng lẽ là chấp niệm của Ma Long?" Tâm tư Long Ngạo Thiên xoay chuyển, lập tức đoán được một số thứ! "Không được, phải mau chóng phá vỡ bình chướng tiến vào bên trong!" Long Ngạo Thiên quyết định từ bỏ việc suy nghĩ nhiều!

Bởi vì cái cung điện Ma Long này quá cổ quái, cư nhiên có thể đề kháng Long Châu của hắn, hơn nữa còn có thể ngăn chặn năng lượng thăm dò, quả thực khó tin, khiến hắn nghi ngờ nơi này liệu có còn bảo bối khác, hoặc là cấm khu hay không! "Thôi bỏ đi, mấy cái này đều không quan trọng, quan trọng là đạt được truyền thừa Ma Long!" Long Ngạo Thiên hít sâu một hơi, cuối cùng đưa ra quyết định!

Bá!

Sau lưng hắn cánh chim vỗ mạnh, đằng không bay lên, lao về phía cung điện Ma Long!

Ầm ầm ầm!

Trong sát na, cả tòa cung điện Ma Long đều rung chuyển, phảng phất như sắp nổ tung!

Grào!

Con Giao Long kia phát ra tiếng gào thét, hung uy hạo đãng, khiến núi sông sụp đổ, dòng sông chảy ngược!

Nó giơ vuốt lớn vỗ về phía Long Ngạo Thiên, dấy lên cuồng phong sóng dữ!

Ầm!

Hư không nổ vang, cương phong tàn phá, núi đá nơi đây bị nghiền nát, hóa thành bụi phấn!

Long Ngạo Thiên rên lên một tiếng, lồng ngực lõm xuống, khóe miệng rỉ máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài, nện xuống đất!

Hắn bị thương nghiêm trọng! "Con Giao Long này quá lợi hại!" Long Ngạo Thiên lau sạch máu tươi ở khóe miệng, ánh mắt u ám!

Con Giao Long này quá đáng sợ, thực lực có thể xưng là kinh người, hắn căn bản không địch lại!

May mắn là vừa rồi nó không tiếp tục truy đuổi, nếu không khẳng định sẽ gặp nguy cơ!

Grào!

Giao Long lại gầm lên giận dữ, há mồm phun ra một tia chớp!

Tách tách!

Tia chớp này cực nhanh, rạch phá trường không, đánh lên thân thể Long Ngạo Thiên, lập tức khiến hắn toàn thân cháy đen một mảng! "Con súc sinh này, tâm địa thật ác độc, biết ta muốn cướp đoạt truyền

thừa Ma Long, cố ý dẫn ta qua đây, mượn lôi kiếp diệt sát ta!" Long Ngạo Thiên phẫn hận nói, vừa rồi nếu không phải hắn tránh né kịp thời, khẳng định đã bỏ mạng tại đây rồi! "Không được, phải tìm một kiện pháp khí loại hình phòng ngự, nếu không thì hôm nay ta rất có khả năng phải bỏ mạng tại đây!" Long Ngạo Thiên nghiến răng nói.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, mạch núi xung quanh chấn động, mây đen cuồn cuộn kéo đến, sấm sét vang dội, phảng phất như có thứ gì đó khủng bố sắp sửa giáng lâm! "Xem ra, ta phải rời đi thôi!

Nếu không, đợi thiên kiếp giáng lâm, thì ta thật sự phải chết!" Long Ngạo Thiên không dám dừng lại, nhanh chóng lùi về phía sau!

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, trên bầu trời, mây đen quay cuồng, một quả cầu sấm sét khổng lồ ngưng tụ mà thành, tản ra khí tức hủy thiên diệt địa, khiến Long Ngạo Thiên lạnh toát cả người!

Răng rắc!

Cầu sấm sét ấp ủ xong xuôi, mạnh mẽ giáng xuống, nổ tung mặt đất thành một cái hố sâu, bùn đất bắn tung tóe!

Grào!

Cùng lúc đó, con Giao Long ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, thân rồng to lớn bay vút đi, chui vào trong hố sâu!

Ầm!

Ngay sau đó, bên trong hố sâu phát sinh va chạm kịch liệt, thanh âm bạo tạc không dứt bên tai, chấn động cả ngọn núi lớn run rẩy!

Một lát sau, bụi bặm lắng xuống, bên trong hố sâu bình tĩnh không gợn sóng, duy chỉ có thi cốt Giao Long là không còn, đã sớm biến mất

không thấy tăm hơi! "Cái này...

Cư nhiên bị Giao Long nuốt chửng rồi!" Long Ngạo Thiên líu lưỡi.

Grào!

Bỗng nhiên, trong hố sâu truyền đến tiếng long ngâm, chấn điếc tai nhức óc! "Không ổn!" Long Ngạo Thiên sắc mặt đại biến, vội vàng thôi động phi kiếm, điên cuồng bỏ chạy!

Grào!

Giao Long lại lần nữa phát ra tiếng gầm giận dữ, từ trong hố sâu lao ra, cao chừng mười mét, trên cái đầu dữ tợn mọc đầy lân giáp chi chít, uyển như kim châm, phiếm ánh sáng sắc bén!

Bành bành bành!

Giao Long du tẩu, nơi đi qua núi lớn nổ tung, vách đá nứt toác!

Ầm ầm ầm!

Mặt đất chấn động kịch liệt, Giao Long lao về phía Long Ngạo Thiên! "Đáng chết!

Tên này làm sao khôi phục nguyên trạng rồi?" Long Ngạo Thiên sắc mặt trắng bệch, vội vàng thi triển võ kỹ, liều mạng phản kháng! "Huyền giai thượng phẩm linh thuật - Thiên Quân Trụy!" Long Ngạo Thiên hét lớn một tiếng, thân thể cất cao, trong nháy mắt đạt tới hơn mười mét, uyển như một tôn cự nhân, quyền mang thôi xán, đánh về phía đầu lâu Giao Long!

Bành!

Hai bên va chạm, một vòng gợn sóng mắt thường có thể thấy được khuếch tán ra ngoài, chấn động đại địa run rẩy!

Đặng đặng đặng!

Chương 398

Giao Long bị đau, thân thể to lớn trượt về phía sau mấy trăm mét mới dừng lại!

Nó phát ra tiếng gầm nhẹ, tựa hồ phi thường phẫn nộ!

Ngao ô!

Nó gầm lên một tiếng, lân giáp trên người lấp lánh quang hoa, một cái đuôi quất tới, đánh về phía Long Ngạo Thiên! "Vãi chưởng, không phải chứ!

Con súc sinh này lại có thể thi triển ra thần thông?" Long Ngạo Thiên sợ hãi, chiêu thức mà con Giao Long này thi triển và linh thuật, đều là võ kỹ, mà không phải linh thuật!

Bành!

Đuôi Giao Long mang theo sức mạnh vạn quân, quất Long Ngạo Thiên da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa!

Phụt!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất!

Grào!

Giao Long rống to một tiếng, thân thể to lớn lao tới, long trảo sắc bén chộp về phía Long Ngạo Thiên, muốn xé nát hắn! "Mẹ kiếp, thế này cũng quá tàn nhẫn rồi!" Long Ngạo Thiên chửi mắng một tiếng, lông tóc toàn thân dựng đứng, hắn vội vàng thôi động bí pháp, cánh chim sau lưng vỗ phành phạch, bay về phương xa! "Muốn chạy?" Giao Long cười lạnh một tiếng, đôi cánh chấn động, tốc độ đột nhiên bạo tăng, đuổi kịp Long Ngạo Thiên, hung hăng vỗ tới!

Bành!

Long Ngạo Thiên bị Giao Long đâm trúng, giống như đạn pháo, đập xuyên qua ngọn núi lớn, tạo ra một hẻm núi khổng lồ, khói bụi mù mịt!

Long Ngạo Thiên toàn thân đau đớn vô cùng, khóe miệng ho ra máu! "Con bà nó!

Tên này quá cường hãn, ta hiện tại căn bản không phải là đối thủ của nó a!" Long Ngạo Thiên tim đập nhanh: "Phải chạy trốn!

Nếu không, ta sớm muộn gì cũng bị nó giết chết!" Vút!

Long Ngạo Thiên đổi hướng, phi bôn về phía ngoại vi, chỉ cần rời khỏi vùng đất hoang vu này là an toàn rồi!

Grào!

Bỗng nhiên, Giao Long há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, lộ ra răng nanh sắc nhọn, mạnh mẽ nhảy lên, vồ tới, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Long Ngạo Thiên!

Phập!

Giao Long há mồm, lộ ra hàm răng trắng hếu dữ tợn, hung hăng cắn về phía Long Ngạo Thiên! "Không ổn!" Long Ngạo Thiên sắc mặt hơi đổi, vội vàng dịch sang bên cạnh một bước, hiểm hóc tránh được một đòn trí mạng, nhưng vẫn chậm nửa nhịp, cánh tay trái bị cắn trúng, truyền đến cơn đau kịch liệt!

Giao Long cắn chặt Long Ngạo Thiên, thân rắn khổng lồ quấn quanh người hắn, muốn siết chết hắn!

Long Ngạo Thiên sắc mặt thiết xanh, ra sức giãy giụa, ý đồ thoát khỏi Giao Long!

Grào!

Giao Long đại nộ, dùng hết toàn lực quấn Long Ngạo Thiên vào eo bụng mình, sau đó, há mồm phun ra một luồng chất lỏng tanh hôi, ăn mòn da thịt Long Ngạo Thiên, khiến hắn kêu thảm thiết liên hồi! "Mẹ kiếp, quá đặc biệt ghê tởm!" Long Ngạo Thiên hét lớn, cảm giác toàn thân đều muốn tan rã, con Giao Long này quá ác độc, thực sự là quá mức ngoan lạt, muốn đem hắn sống sờ sờ siết chết!

Long Ngạo Thiên kiệt lực ngăn cản thế công của Giao Long, nhưng mà, càng giãy giụa thì càng đau, hắn cảm giác máu huyết của mình đều sắp bị hút cạn rồi! "Mẹ kiếp, chẳng lẽ ta phải chết trong bụng con súc sinh này sao?" Long Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi, trong lòng u buồn đến cực điểm, trận chiến này quả thực nghẹn khuất vô cùng. ...

Ở một bên khác.

Trong Hồng Hoang, đại chiến giữa Hiên Viên và Đế Tuấn cũng đã tiếp cận vĩ thanh.

Thân ảnh của hai người ở trên không trung đều trở nên có chút mơ hồ không rõ.

Nhưng uy thế tản mát ra lại khiến sinh linh cả thế giới Hồng Hoang cảm thấy sợ mất mật. "Hống!" Bỗng nhiên, một tiếng gào thét kinh thiên động địa từ trong miệng Hiên Viên truyền ra.

Chỉ thấy hai mắt hắn đỏ ngầu, toàn thân sát ý lẫm liệt: "Đế Tuấn, hôm nay cho dù là chết, ngươi cũng đừng hòng sống sót rời khỏi nơi này!" Nói xong, Hiên Viên tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, toàn lực chém về phía Đế Tuấn.

Mà theo một đạo công kích này, vô cùng vô tận Hỗn Độn nguyên khí điên cuồng dũng hiện, ngưng tụ thành hư ảnh một cây búa lớn.

Công kích lần này so với mấy lần trước còn cường hãn gấp mười

gấp trăm lần.

Mà đối mặt với công kích khủng bố như thế, trên mặt Đế Tuấn không có chút sợ hãi nào, ngược lại tràn đầy nụ cười: "Hiên Viên, ngươi thật đúng là ngoan cố không linh a?

Trẫm đã sớm nói qua, tất cả những thứ này đều là vận mệnh sai khiến, hà tất làm ra cái loại giãy giụa trước khi chết này chứ?

Ngươi và ta cùng một gốc, lại tội gì tự tương tàn sát?" "Hừ!

Vận mệnh chó má gì chứ!" Hiên Viên quát lạnh nói: "Ngươi chẳng qua là mượn nhờ sức mạnh của vận mệnh mới có được sức mạnh như ngày hôm nay.

Nếu như ngươi thực sự có thể chưởng khống vận mệnh, sẽ không bức bách trẫm đến tuyệt cảnh, càng không khả năng ngay cả cốt nhục thân sinh của mình cũng có thể vứt bỏ." Trong lúc nói chuyện, thần tình Hiên Viên càng phát ra dữ tợn: "Hôm nay, cho dù là cá chết lưới rách, trẫm cũng nhất định phải kéo ngươi theo chôn cùng." Nói xong, Nhân Hoàng Kiếm trong tay hắn quang mang lấp lóe, mạnh mẽ bộc phát ra ánh sáng màu vàng kim thôi xán đoạt mục, hóa thành một đầu Hoàng Kim Thánh Long lao thẳng lên mây.

Ầm ầm ầm ~ Nương theo một trận tiếng sấm chấn điếc tai nhức óc, chỉ thấy thân thể Hiên Viên đột nhiên trở nên to lớn vô cùng.

Thân thể vốn đã cao vạn trượng của hắn thế mà lại lần nữa bạo tăng.

Cuối cùng, hóa thành một tôn tồn tại vĩ ngạn đỉnh thiên lập địa, đứng sừng sững trên vân đoan, nhìn xuống tứ phương. "Ha ha ha ha..." Đế Tuấn ngửa mặt lên trời cười to: "Hiên Viên, vô dụng thôi.

Cho dù thực lực ngươi tăng trưởng gấp mấy lần, vẫn không có khả năng đánh bại trẫm.

Trẫm nãi là Thiên Đình chi chủ, chấp chưởng quyền trượng vận mệnh, thống trị đông đảo chủng tộc Hồng Hoang.

Vận mệnh của những chủng tộc này cùng trẫm tức tức tương quan, cho nên sức mạnh của trẫm vĩnh viễn đều sẽ không khô kiệt.

Mà ngươi, sớm muộn gì cũng bị trẫm tiêu hao hết tinh khí.

Mà đợi đến lúc đó, chính là lúc ngươi vẫn lạc." Nghe được lời này, đáy lòng Hiên Viên trầm xuống.

Đích xác, chủng tộc Hồng Hoang phồn đa, trong đó các loại yêu ma quỷ quái, tu luyện thành tiên, thậm chí phi thăng thành phật tồn tại càng là vô số kể.

Hiện nay trong Hồng Hoang, ngoại trừ Nhân tộc và một bộ phận nhỏ chủng tộc nhận được thiên địa che chở ra, tuyệt đại bộ phận chủng tộc đều đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Dưới tình huống như thế, lực thống trị của Thiên Đình càng cường thịnh, mà sức mạnh của Thiên Đình lại càng hùng hậu. "Đế Tuấn, đã như vậy, thì chúng ta nhất chiêu định thắng thua đi!" Hiên Viên chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu vô cùng: "Trẫm biết ngươi rất cường đại, không chỉ có ngươi, chư vị thái tử dưới trướng ngươi cũng đều cực kỳ cường đại.

Thậm chí ngay cả Cửu Long Đảo Tam Thái Tử Ngao Bính dưới trướng ngươi, cũng đều cực kỳ cường đại.

Không chỉ pháp lực thông huyền, mà còn thủ đoạn ngoan lạt, sát phạt quyết đoán.

Bất quá trẫm đảo muốn lĩnh giáo một chút.

Xem xem các ngươi rốt cuộc có thực sự lợi hại như vậy hay không." Ông ~ Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy thân ảnh Hiên Viên đột nhiên biến mất.

Sau đó xuất hiện ở giữa không trung, tay phải hắn giơ lên, cánh tay hơi vung một cái.

Trong sát na, chỉ thấy cả bầu trời đều kịch liệt run rẩy.

Sau đó vô cùng vô tận mây đen bằng không phù hiện, che khuất bầu trời.

Răng rắc ~ Răng rắc ~ Từng đạo tia chớp màu tím rạch phá hư không, mang theo sức mạnh hủy diệt tính. "Hả?" Đế Tuấn nhíu mày.

Bởi vì hắn phát hiện, sức mạnh của Hiên Viên tựa hồ trở nên cường đại hơn rất nhiều, thậm chí ẩn ước vượt qua dự liệu của hắn. "Chuyện gì xảy ra?" Đế Tuấn sắc mặt trầm xuống.

Ầm ầm!

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy hư không vang lên một trận âm trầm.

Ngay sau đó, một cỗ sức mạnh vô hình mà cường hoành trong nháy mắt càn quét cả thế giới Hồng Hoang. "Cái này..." Sắc mặt Đế Tuấn đại biến.

Chỉ thấy trong cả thế giới Hồng Hoang, mỗi một tòa thành trì, mỗi một dòng sông, mỗi một gốc thực vật, mỗi một khối thổ nhưỡng, mỗi một giọt nước...

Bất luận là núi cao đầm lớn hay là hồ nước sông biển, vào giờ khắc này, cư nhiên đồng loạt sụp đổ.

Ầm ầm ầm ~ Từng ngôi sao nổ tung, từng khối lục địa trầm luân, từng tòa thành thị sụp đổ. "A..." "Cứu mạng!" "Mau chạy đi!" Vô số tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên, tiếng khóc la vang vọng trong thế giới Hồng Hoang.

Những nhân loại bình thường kia làm sao chịu đựng nổi tai nạn như vậy?

Phân phân vào giờ khắc này táng mạng.

Cái chết vô cùng vô tận lan tràn khắp thế giới Hồng Hoang. "Không ổn!" Đế Tuấn sắc mặt đại biến: "Đây là Vận Mệnh Chi Lực.

Hiên Viên, ngươi thế mà dám làm trái quy tắc vận mệnh.

Ngươi đáng chết!" Nói xong, xung quanh Đế Tuấn lập tức hiện lên một tầng quang huy nhàn nhạt, bao bọc hắn thật chặt.

Bành bành bành ~ Nhưng mà từng đạo tia chớp kia ẩn chứa sức mạnh khủng bố vô thất.

Những luồng sức mạnh hủy diệt tính kia đánh vào trên quang tráo, phát ra từng trận quang mang chói mắt.

Sau đó liền thấy quang tráo từng tấc nứt toác, chi chít vết rạn.

Mà Đế Tuấn bên trong quang tráo cũng sắc mặt trắng bệch, khóe miệng rỉ máu tươi. "Đế Tuấn, nạp mạng đi!" Ngay lúc này, chỉ thấy một đạo kim quang rạch phá hư không, sau đó một cái vuốt khổng lồ vô cùng hung hăng chộp về phía hắn. "Hừ!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, một bước đạp ra, thân hình nhoáng một cái, liền tránh thoát đòn trí mạng này của Hiên Viên.

Hô lạp ~ Cùng lúc đó, vô cùng vô tận Âm Dương nhị khí tràn ngập ra, hóa thành hai cái vòng xoáy khổng lồ, hung hăng va chạm vào lồng ngực Đế Tuấn.

Chỉ nghe được một tiếng 'răng rắc' thúy vang.

Ngực Đế Tuấn thế mà lõm xuống.

Đồng thời vô tận Âm Dương nhị khí điên cuồng thôn phệ, muốn đem cả người Đế Tuấn hấp thu vào. "A..." Đế Tuấn thống khổ kêu một tiếng.

Ầm ầm ~ Cùng lúc đó, trên bầu trời một đạo sấm sét rạch phá hư

không.

Ngay sau đó, liền thấy bầu trời đột nhiên nứt ra một khe hở khổng lồ vô cùng.

Một con mắt khổng lồ đột nhiên mở ra, băng lãnh vô tình nhìn xuống phía dưới.

Chỉ là, còn chưa xong.

Theo con mắt này mở ra, liền thấy bầu trời đột nhiên nứt ra vô số vết rạn.

Từng tinh cầu từ trong khe nứt rơi xuống, nện về phía mặt đất bên dưới.

Những tinh cầu này đều là thiên thạch, nhưng lại ẩn chứa uy năng khủng bố vô biên, đủ để tồi hủy Đại Thiên thế giới, đập tan tất cả tồn tại.

Ầm ~ Ầm ~ Ầm ~ Từng khỏa thiên thạch nện xuống, cả mảnh Hồng Hoang đều sôi trào lên.

Từng cường giả phân phân đằng không bay lên, tránh né những tinh cầu này.

Nhưng chung quy vẫn có một số kẻ chậm chạp bị những tinh cầu này đập bị thương. "Đáng chết, chuyện này là sao?" "Trời ơi..." ...

Nhất thời, Hồng Hoang loạn thành một đoàn.

Vô số cường giả phân phân đằng không bay lên, tránh né những tinh cầu này. "Hiên Viên, ngươi muốn chết!" Nhìn thấy một màn này, Đế Tuấn giận tím mặt.

Hắn không ngờ Hiên Viên thế mà thật sự dám làm trái ý chí Thiên Đình, động dụng nhiều tinh cầu như vậy để đối phó mình.

Đây căn bản chính là đang khiêu khích cả Thiên Đình. "Trẫm, hôm

nay tất trảm ngươi, tế điện con ta." Đế Tuấn diện mục dữ tợn, há miệng phun ra một thanh thần kiếm.

Đây là một thanh lợi kiếm do Tiên Thiên Linh Bảo chú tạo mà thành.

Một luồng kiếm khí hạo hãn mạc danh từ trong thần kiếm phun trào ra, sau đó mạnh mẽ điểm ra một chỉ.

Phụt!

Xương thì, chỉ thấy một đạo kiếm quang hoàng hoàng trùng thiên mà lên, trực tiếp chém đứt ngang một tinh cầu.

Ngay sau đó liền thấy một khỏa thiên thạch khổng lồ rơi vào trong đại địa, nện vào thôn trang, thành trấn, núi sông, thảo nguyên đồi núi bên dưới.

Ầm ầm ầm...

Chỉ trong chớp mắt, vô số kiến trúc vật phân phân yên diệt, hóa thành tro tàn.

Chương 399

Vô số phàm nhân sinh hoạt tại mảnh đại địa này phân phân mất mạng. "Đế Tuấn!

Ngươi đáng chết!" Hiên Viên gầm lên một tiếng, một chưởng vỗ ra, một cỗ pháp lực thao thiên cuồn cuộn ập tới.

Giờ khắc này, thực lực Hiên Viên lại lần nữa đề cao không ít, đã đạt đến một cảnh giới phi thường khủng bố.

Tuy rằng vẫn không bằng Đế Tuấn, nhưng cũng tương đương không xa.

Ầm ~ Hiên Viên cùng Đế Tuấn chiến đấu kịch liệt vô cùng.

Thân hình hai người bay nhanh xuyên qua, lưu lại một chuỗi tàn ảnh dài trong hư không.

Nhất thời, tốc độ hai người nhanh đến cực hạn.

Cho dù là Đế Tuấn cũng có chút giật mình.

Bởi vì hắn cũng không ngờ tới, trong thời gian ngắn ngủi, thực lực tên này thế mà tăng trưởng nhanh chóng như thế. "Ha ha ha..." Nhìn thấy Hiên Viên bộc phát thực lực, trong lòng Đế Tuấn thầm vui: "Đây chính là thực lực của Hiên Viên sao?

Quả nhiên cường đại, không hổ là người thừa kế mà ta lựa chọn.

Chỉ là..., ngươi cho rằng như vậy, ngươi sẽ thắng sao?" Đế Tuấn cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên thò tay vào trong ngực móc ra một cái ngọc phù, không chút do dự bóp nát.

Ông ~ Lập tức, chỉ nghe thấy một tiếng chuông vang du dương truyền đến.

Ngay sau đó, trên bầu trời một vầng mặt trời đỏ từ từ bay lên.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức ba động bàng đại vô thất từ chân trời truyền đến.

Ầm!

Nương theo một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy giữa chân trời, một vầng mặt trời màu đỏ thắm từ từ bay lên.

Vầng mặt trời màu đỏ thắm kia tản ra quang mang nóng rực, chiếu sáng nửa bầu trời.

Ngay sau đó, một cỗ sức mạnh bàng bạc càn quét thiên địa.

Trong vầng mặt trời kia, càng là bắn ra một đạo chùm sáng chói mắt vô cùng, xé rách trường không, oanh sát về phía Hiên Viên. "Cỗ lực lượng này..." Đồng tử Hiên Viên co rụt lại.

Đó là khí tức của Thiên Đình Chí Tôn.

Ầm ầm ~ Sau một khắc, chỉ thấy giữa chân trời, một đạo đao khí màu vàng kim thôi xán đoạt mục quán xuyên cửu tiêu, một đao hung hăng bổ vào trên đạo chùm sáng màu đỏ kia.

Bành!

Một tiếng trầm vang, đạo chùm sáng màu đỏ kia ứng thanh nổ tung, hóa thành vô số tia lửa bắn tứ tung.

Sau đó biến mất không thấy.

Bá!

Hiên Viên ngẩng đầu nhìn lại, lập tức sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy trong hư không xa xa, từng chiếc lâu thuyền cổ xưa mà thần bí đang kịch liệt tới gần.

Mà ở phía trước nhất, là ba chiếc thuyền lớn bằng đồng xanh, đó

là lâu thuyền nơi Thiên Cung tọa lạc. "Hiên Viên, ngươi cho rằng bằng vào một mình ngươi liền có thể ngăn cản Thiên Đình phạt Trụ sao?" Nhìn thấy sắc mặt Hiên Viên âm trầm, Đế Tuấn ha ha cười to.

Hiên Viên sắc mặt âm trầm, trong đôi mắt xẹt qua hàn mang sâm nghiêm.

Lần này, hắn cũng không phải cô quân phấn chiến, mà là liên hợp cùng Nhân tộc Hỗn Nguyên, nhất cử công chiếm Thiên Đình.

Chỉ là, bọn họ đã quá đánh giá thấp thực lực Thiên Đình rồi. "Bệ hạ, cẩn thận!" Ngay lúc này, chúng Nhân tộc vội vàng nhắc nhở.

Hiên Viên thuận theo tầm mắt chúng Nhân tộc nhìn lại, chỉ thấy xa xa một nam tử chân đạp mây xanh chậm rãi đi tới.

Mỗi bước đạp ra, nguyên khí xung quanh đều kịch liệt quay cuồng, chấn động.

Mà trên đỉnh đầu nam tử, hách nhiên treo lơ lửng một tòa bảo tháp, trán phóng ức vạn đạo thụy thải.

Từng đạo ráng lành rải xuống, che chở cho nam tử này.

Nam tử này toàn thân tắm mình trong ráng lành, phảng phất như Thánh Hoàng từ trên chín tầng trời giáng lâm.

Hiên Viên sắc mặt âm trầm: "Đây là Đông Hoa Đế Quân?

Hắn không phải đã sớm chết rồi sao..." Trong lúc nói chuyện, thân thể Hiên Viên đĩnh bạt, toàn thân trên dưới bộc phát ra một cỗ kiếm khí kinh thiên.

Khí thế cả người liên tục leo thang, càng ngày càng cường thịnh, hầu như áp bách khiến người ta không thở nổi. "Hiên Viên!

Nếu ngươi chấp mê bất ngộ, vậy thì trẫm sẽ tự tay tiễn ngươi xuống địa ngục." Ngay tại lúc này, Đông Hoa Đế Quân vung tay lớn

lên.

Ầm!

Trong sát na, trên bầu trời phong lôi dũng động, một cái trận đồ khổng lồ phù hiện, trong nháy mắt bao trùm cả đại địa. "Tru Tà Phục Ma Trận?" Hiên Viên nhíu mày, nhận ra lai lịch trận đồ kia, đây là thần thông độc đặc của Đông Hoa Đế Quân.

Loại trận pháp này, nãi là chuyên môn đối kháng quỷ quái, yêu quái, tà ma ngoại đạo vân vân.

Tru Tà Phục Ma Trận, chuyên khắc các loại tà ma. "Hôm nay, trẫm đảo muốn xem xem ngươi có bản sự gì?" Dứt lời, Hiên Viên nhảy lên một cái, tay cầm Hiên Viên Thần Kiếm liền nhào về phía Đông Hoa Đế Quân. "Hừ!

Khu khu một con kiến hôi, lại há biết sự lợi hại của ta!" Đông Hoa Đế Quân lạnh lùng nói.

Chỉ thấy hắn búng ra một chỉ, lập tức một luồng thần niệm liền động xuyên hư không, đánh về phía Hiên Viên.

Thần hồn chi lực của Đông Hoa Đế Quân phi thường cường đại, hơn nữa quỷ dị vô cùng.

Cho dù là Hiên Viên, cũng không thể không ngưng trọng đối đãi. "Hừ!

Khu khu một vệt thần niệm mà thôi.

Lại có gì đáng sợ?" Chỉ thấy hắn vung cánh tay lên, một đạo thần thức lập tức trùng phá tầng tầng cấm chế, trực chỉ bản thể Đông Hoa Đế Quân. "Điêu trùng tiểu kỹ!" Chỉ là, đối mặt hắn phản kích, Đông Hoa Đế Quân căn bản không thèm để ý. "Ầm" một tiếng, chỉ thấy Đông Hoa Đế Quân khuất chỉ búng một cái.

Lập tức, đầu ngón tay hắn bạo tăng ra tia chớp màu máu dài ngàn trăm trượng, oanh kích về phía Hiên Viên.

Bành bành bành!

Chỉ là công kích của hai người va chạm vào nhau.

Lập tức liền thấy huyết vũ đầy trời bay lả tả.

Đây là cảnh tượng thần thức của Hiên Viên bị nghiền nát.

Hiên Viên sắc mặt đại biến, hắn vạn vạn không ngờ công kích của Đông Hoa Đế Quân cư nhiên lại quỷ dị như thế. "Cơ hội tốt!" Nhìn thấy Hiên Viên bị thất bại, Đế Tuấn đại hỉ.

Hắn biết, điểm yếu của Hiên Viên chính là thần niệm.

Hiện tại thần niệm bị hủy, chính là cơ hội tốt để trừ khử hắn.

Chỉ thấy Đế Tuấn quát lạnh một tiếng, song chưởng tham ra, hóa thành vuốt lớn che trời, phợp trời rợp đất chộp về phía Hiên Viên. "Muốn chết!" Thấy thế, Hiên Viên sắc mặt thiết xanh, gầm lên một tiếng, thôi động chân khí toàn thân quán chú vào trong Hiên Viên Thần Kiếm.

Chỉ thấy Hiên Viên Thần Kiếm kia lập tức quang mang đại tác, vô cùng kiếm khí bắn ra, đâm rách thương khung. "Trảm!" Hiên Viên hét lớn một tiếng, một kiếm hoành tảo, chém về phía Đế Tuấn.

Ầm ầm ầm ~~~ Lập tức, một đạo kiếm mang xán lạn rạch phá trường không, mang theo kiếm ý vô tận sắc bén, bá tuyệt, lăng lệ nghênh diện đánh về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn kêu to một tiếng, hai tay mạnh mẽ đẩy một cái.

Lập tức, một cỗ vĩ lực hạo hãn bính phát ra.

Cùng lúc đó, thân thể Đế Tuấn nhoáng một cái, tránh khỏi công kích của kiếm mang, xuất hiện ở bên trái Hiên Viên.

Hiên Viên tay phải nắm quyền, mạnh mẽ đấm một quyền vào lồng ngực Đông Hoa Đế Quân.

Đông Hoa Đế Quân sắc mặt bình tĩnh, chỉ là nhẹ nhàng vươn ra một bàn tay phải, sau đó vỗ ra một chưởng.

Bành!

Hiên Viên sắc mặt đại biến.

Chỉ cảm thấy một cỗ đại lực thao thiên hung dũng bành phái ập tới.

Còn chưa phản ứng kịp, lập tức đã bị đánh bay ra ngoài.

Phụt!

Giữa không trung, Hiên Viên thổ huyết, sắc mặt thảm bạch.

Vừa mới giao thủ một lát, Hiên Viên đã bị đánh thương.

Nếu không phải nhục thân hắn cường hãn, e rằng sẽ bị Đông Hoa Đế Quân một chiêu kích tễ.

Nhưng dù vậy, cũng khiến hắn bị thương nặng.

Bất quá, so với Hiên Viên mà nói, Đông Hoa Đế Quân lại không bị thương quá lớn.

Thậm chí, ngay cả quần áo cũng không tổn hại. "Bệ hạ, mau lui!" Nhìn thấy một màn này, đông đảo Nhân tộc tu sĩ kinh hô liên hồi.

Đồng thời, phân phân thi triển thân pháp nhào về phía Hiên Viên.

Ầm!

Thân hình Hiên Viên nhoáng một cái, lần nữa chặn lại Đế Tuấn.

Đồng thời, thân hình hắn hơi nhích sang bên cạnh một bước.

Lập tức, một đạo kiếm quang kích đãng ra, lao thẳng về phía Đế Tuấn.

Đây là Hiên Viên vừa rồi đánh lén đắc thủ, nhân thử, hắn cũng không dừng lại.

Mà là sấn thế công sát qua. "Hiên Viên, ngươi lại dám đánh lén trẫm?" Cảm giác được kiếm mang tập kích sau lưng, Đế Tuấn giận tím mặt.

Đồng thời, thân hình hắn nhoáng một cái liền tránh khỏi kiếm mang.

Nhưng mà, hắn còn chưa đứng vững, liền đột nhiên phát giác được bên cạnh truyền đến từng đạo uy áp đáng sợ. "Hiên Viên, chịu chết đi!" Ầm ầm ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, Hiên Viên một quyền hung hăng oanh vào bụng Đông Hoa Đế Quân.

Phụt!

Đông Hoa Đế Quân lập tức cuồng phun một ngụm máu tươi, thân hình nhoáng một cái, liền ngã xuống mặt đất.

Chỉ là, Hiên Viên cũng không thừa thắng truy kích.

Mà là nhanh chóng thu liễm sức mạnh, chuẩn bị đào tẩu.

Chỉ thấy trong mắt Đông Hoa Đế Quân lộ ra vẻ phẫn hận, ngay lập tức một tay bóp đứt đai lưng của mình.

Roẹt!

Chỉ thấy bên hông hắn đột nhiên xuất hiện một đoàn quang vựng, ngay sau đó, một chiếc Ngọc Tỷ liền xuất hiện trong hư không.

Ngọc Tỷ vừa mới xuất thế, lập tức một cỗ khí tức hạo hạo đãng đãng càn quét bát phương.

Đồng thời, Ngọc Tỷ tản phát ra thanh huy mông lung, trấn phong thời không trong vòng trăm trượng.

Những thanh huy này vừa xuất hiện, lập tức định cách Hiên Viên tại chỗ.

Sau đó, một cỗ sức mạnh huyền ảo từ trên Ngọc Tỷ tràn ngập qua.

Chỉ là một cái đối mặt, Hiên Viên liền tao ngộ trọng thương. "Ngọc Tỷ?" Hiên Viên sắc mặt âm trầm.

Đây là binh khí thành danh của Đông Hoa Đế Quân.

Nãi là dùng một khối Tiên Thiên Ngọc Thạch luyện chế mà thành, ẩn chứa thiên địa linh khí hạo hãn.

Chương 400

Nghe đồn Ngọc Tỷ này sở hữu uy năng khó lường, từng trấn áp vài vị cường giả.

Đông Hoa Đế Quân cổ tay run lên, chỉ thấy bàn tay lớn của hắn lăng không chộp một cái.

Vút một tiếng, Ngọc Tỷ kia lập tức thu nhỏ, hóa thành một sợi dây thừng quấn quanh trong tay hắn.

Đồng thời, mặt ngoài Ngọc Tỷ càng là hiện lên từng bức phù văn kỳ diệu vô cùng. "Đây là trấn sơn thần vật Phược Long Tác của Đông Hải Long Cung." Hiên Viên sắc mặt âm trầm.

Hắn tự nhiên biết Phược Long Tác lợi hại, nghe đồn có thể tỏa nã Long tộc.

Đông Hải Long Vương tuy rằng thực lực không ra sao, nhưng Đông Hải Long Cung nội tình thâm hậu, tàng bảo phong phú.

Cho dù là Thánh Hoàng Hiên Viên, cũng phải lễ kính ba phần.

Dù sao, ai biết trong Đông Hải Long Cung có bảo bối gì hay không chứ? "Hiên Viên, chịu chết đi!" Chỉ thấy Đông Hoa Đế Quân cười dữ tợn một tiếng, xách theo Phược Long Tác liền lao về phía Hiên Viên.

Phược Long Tác vừa ra, lập tức bộc phát ra kim quang thôi xán, cấm cố thời không trong vòng trăm trượng.

Hiên Viên sắc mặt hơi đổi, vận chuyển pháp lực chu thân, muốn tránh thoát trói buộc.

Nhưng mà nại hà Phược Long Tác quá mức thần bí, thế mà lại lao lao cấm cố tứ chi của hắn.

Đông Hoa Đế Quân cười dữ tợn một tiếng, tay lớn chấn động, một cỗ sức mạnh đáng sợ từ Phược Long Tác bộc phát ra, trong nháy mắt nghiền nát tứ chi của hắn. "A..." Hiên Viên ngửa mặt lên trời gầm thét, trong lòng đầy ngập oán hận.

Những năm gần đây, hắn tung hoành hoàn vũ.

Phàm là hắn gặp phải địch thủ, trên cơ bản đều là một kiếm liền giải quyết chiến đấu, căn bản không cần hao phí quá nhiều thời gian.

Nhưng lần này, hắn gặp phải Đế Tuấn, lại gặp phải Đông Hoa Đế Quân do Đế Tuấn thao túng.

Sau một hồi ác chiến, hắn không chỉ bị thương nặng, ngay cả Hiên Viên Thần Thương cũng gãy kích trầm sa. "Ha ha ha...

Hôm nay, liền lấy ngươi ra tế cờ!" Đông Hoa Đế Quân ha ha cười to.

Chỉ thấy tay phải hắn vung lên, Phược Long Tác trong tay liền hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng vô cùng xuyên thủng hư không, hung hăng bổ xuống đầu Hiên Viên.

Hiên Viên sắc mặt hơi đổi, ngay lập tức liền cắn răng một cái, điên cuồng thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể.

Đồng thời, một kiếm bổ ra, muốn ngăn cản Đông Hoa Đế Quân.

Chỉ là, tinh huyết hắn thiêu đốt, lại kém xa tinh huyết mà Đông Hoa Đế Quân thiêu đốt.

Nhân thử, hắn căn bản không có khả năng ngăn được Đông Hoa Đế Quân.

Khóe miệng Đông Hoa Đế Quân xẹt qua một vệt sát cơ sâm hàn.

Hưu!

Ngay tại lúc này, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng xé gió

bén nhọn.

Đồng thời, một đạo kiếm quang xé rách hư không, nhanh chóng vô cùng phá không mà đến, trực chỉ đầu lâu Đông Hoa Đế Quân.

Thấy thế, Đông Hoa Đế Quân nhíu mày.

Hắn không để ý tới Hiên Viên, mà là một cước đá vào lồng ngực Hiên Viên.

Lập tức, liền đá bay Hiên Viên ra ngoài.

Bành!

Cùng lúc đó, một thanh tiên kiếm đã bổ vào trên Phược Long Tác.

Ầm!

Chỉ thấy sau một tiếng vang thật lớn, Phược Long Tác bị đánh bay ra ngoài, bay ngược trở về.

Mà một kích này, cũng khiến Đông Hoa Đế Quân tao ngộ phản phệ.

Phụt!

Chỉ thấy sắc mặt hắn mạnh mẽ trắng bệch, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Vút!

Vút!

Vút!

Hầu như cùng thời gian, từng mũi trường tiễn hô khiếu mà đến, bao trùm Đông Hoa Đế Quân.

Đông Hoa Đế Quân hừ lạnh một tiếng: "Khu khu kiến hôi, há có thể làm ta bị thương?" Đông Hoa Đế Quân tay phải tham ra, lập tức, Phược Long Tác liền lần nữa bay trở về, hóa thành một cái bóng đen,

bao bọc toàn thân hắn lại. "Keng thương" một tiếng vang thật lớn, trường tiễn bắn lên Phược Long Tác.

Chỉ là lại bị đánh bật ra.

Đồng thời, những trường tiễn kia thì rơi xuống mặt đất.

Hiên Viên nhìn thấy một màn này, đồng tử mạnh mẽ co rụt lại.

Đông Hoa Đế Quân quả thực cường đại! "Hôm nay, chúng ta làm một cái kết liễu đi!" Đông Hoa Đế Quân nhìn về phía Hiên Viên, từng chữ từng câu nói.

Tùy tức, hai tay hắn mạnh mẽ chấn động.

Lập tức, những trường tiễn kia toàn bộ nổ tung, lả tả rơi xuống đất.

Đông Hoa Đế Quân động.

Bá!

Chỉ thấy hắn chân đạp hư không, một bước đạp ra, cả người liền biến mất tại chỗ.

Hiên Viên sắc mặt ngưng trọng.

Hắn rất rõ ràng thực lực khủng bố của Đông Hoa Đế Quân.

Lúc đầu, Hiên Viên thậm chí còn muốn chém Đông Hoa Đế Quân.

Nếu không phải cuối cùng hắn bại bởi Đế Tuấn, cổ kế hiện tại hắn đã sớm chém Đông Hoa Đế Quân rồi.

Thực lực Đông Hoa Đế Quân tuyệt đối không yếu hơn Hiên Viên.

Thậm chí, hắn còn ẩn ước mạnh hơn Hiên Viên một chút.

Nếu không, vừa rồi hắn đã không dễ dàng bị Phược Long Tác trấn áp.

Giờ phút này, hắn một chưởng vỗ tới.

Lòng bàn tay lôi minh, điện thiểm lôi minh.

Từng đạo sức mạnh lôi đình đáng sợ vô cùng bính phát ra, sức mạnh hủy diệt tính càn quét bốn phương tám hướng.

Hiên Viên sắc mặt hơi đổi, tay cầm Hiên Viên Thần Kiếm nghênh đón.

Bành!

Hai bên va chạm một cái, Hiên Viên liền kêu thảm một tiếng, lùi lại mười mấy mét.

Đồng thời, hổ khẩu Hiên Viên nứt toác, máu tươi đầm đìa, suýt chút nữa không cầm được Hiên Viên Thần Kiếm trong tay.

Sắc mặt Hiên Viên càng phát ra trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Hiển nhiên, thương thế của hắn càng thêm nghiêm trọng.

Đông Hoa Đế Quân lật tay lớn, lần nữa chộp về phía Hiên Viên. "Đông Hoa, ngươi đừng khinh người quá đáng." Hiên Viên bạo hống một tiếng, một kiếm bổ ra. "Muốn chết!" Đông Hoa Đế Quân giận tím mặt, một cái tát vỗ tới.

Ầm!

Hai người lần nữa ngạnh hám một chiêu.

Lập tức, Hiên Viên Thần Kiếm trong tay Hiên Viên kịch liệt run rẩy.

Kế đó, Hiên Viên càng là nhịn không được kêu thảm một tiếng.

Chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng, cánh tay đều sắp gãy lìa. "Đáng chết!" Hiên Viên phẫn muộn không thôi.

Giờ phút này, hắn đã hiểu ra.

Mình không phải đối thủ của Đông Hoa Đế Quân.

Hơn nữa, ngay cả pháp bảo Hiên Viên Thần Kiếm của hắn cũng sắp không giữ được nữa rồi.

Đông Hoa Đế Quân quá mạnh, còn mạnh hơn Đế Tuấn lúc đầu rất nhiều. "Ngươi còn thủ đoạn gì cứ việc thi triển ra.

Bất quá, ngươi chú định trốn không thoát Ngũ Chỉ Sơn của ta." Đông Hoa Đế Quân ha ha cười to, khí diễm hiêu trương vô thất.

Hiên Viên nghiến răng, đang định thi triển thủ đoạn khác, liều mạng phản kháng.

Đột nhiên, liền nghe thấy "Hưu" một tiếng.

Ngay sau đó, Đông Hoa Đế Quân liền rên lên một tiếng, cả người như bị sét đánh, bay ngược ra ngoài.

Bịch!

Hắn hung hăng ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch một mảng, toàn thân càng là lẩy bẩy phát run. "Cái này...

Làm sao có thể?" Đông Hoa Đế Quân trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía xa.

Chỉ thấy phía xa, một nam tử áo xanh chậm rãi đi tới.

Nam tử áo xanh mặt mang nụ cười ôn hòa, chắp hai tay sau lưng, một bộ dáng thế ngoại cao nhân.

Nhưng mà, hắn lại một cước đá Đông Hoa Đế Quân thổ huyết.

Một cước đá bay Đông Hoa Đế Quân ra ngoài, tịnh thả giẫm hắn dưới lòng bàn chân.

Người này rốt cuộc là ai?

Sao dám xương quyết như thế?

Lại một cước giẫm đường đường Đông Hoa Đế Quân dưới chân?

"Ngươi..." Đông Hoa Đế Quân sắc mặt thiết xanh vô cùng.

Hắn nãi là Đông Hoa Đế Quân!

Tại mảnh đất này, trừ Đế Tuấn ra, hắn chính là bá chủ tuyệt đối.

Nơi nào có người dám can đảm ngỗ nghịch hắn?

Nhưng mà, nam tử thanh y trước mắt, thế mà một cước giẫm hắn dưới chân.

Đây quả thực là kỳ sỉ đại nhục. "Ta nãi là Đông Hoa Đế Quân, ngươi là ai?

Vì sao nhúng tay vào chuyện của bọn ta?

Mau buông ta ra!" Đông Hoa Đế Quân gào thét.

Nhưng mà, nam tử thanh y chỉ đạm mạc nhìn hắn một cái, tịnh vị lý hội hắn, chỉ quay đầu nhìn về phương xa.

Thấy thế, Đông Hoa Đế Quân không khỏi sửng sốt, có chút nghi hoặc thuận theo ánh mắt nam tử thanh y nhìn lại.

Xa xa, ngoài mấy ngàn dặm, có một ngọn núi nguy nga.

Giờ phút này, ngọn núi nguy nga kia đang bốc lên một đạo quang mang màu vàng kim.

Quang mang này trùng thiên mà lên, lao thẳng lên mây. "Ở đó đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ, bên kia có bảo bối gì sao?" Trong lòng Đông Hoa Đế Quân thầm nghĩ.

Lúc này, Hiên Viên cũng nhìn về phía vị trí nam tử thanh y đang nhìn, đôi mắt hơi híp lại: "Chẳng lẽ là..." Bá!

Tâm niệm Đông Hoa Đế Quân khẽ động, một bước bước ra, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ. "Đông Hoa, ngươi dám?" Hiên Viên

bạo nộ.

Chương 401

Chỉ là, Đông Hoa Đế Quân lại đã rời đi rồi.

Giờ phút này, Hiên Viên tuy rằng muốn đuổi theo, nhưng lực bất tòng tâm, chỉ có thể mặc kệ Đông Hoa Đế Quân rời đi. "Đó rốt cuộc là cái gì?

Cư nhiên có thể dẫn động pháp tắc chi lực của mảnh thiên địa này?" Nam tử thanh y sắc mặt bình tĩnh, nhưng sâu trong nội tâm lại dấy lên sóng to gió lớn.

Hắn chưa từng gặp qua chuyện quỷ dị như vậy, cho nên cảm thấy hứng thú.

Hắn định qua đó xem thử!

Thế là, hắn cũng đằng không bay về phía xa.

Nam tử thanh y này, không phải người khác, chính là Tần Thủy Hoàng từ chư thiên chinh chiến trở về.

Mà giờ phút này, Đế Tuấn, Đông Hoa Đế Quân và Hiên Viên, Tần Thủy Hoàng cũng bắt đầu đối chiến, kinh thiên đại hỗn chiến bùng nổ!

Ầm ầm ầm...

Thiên băng địa liệt, nhật nguyệt vô quang!

Đế Tuấn, Đông Hoa Đế Quân, Hiên Viên cùng với Tần Thủy Hoàng đều bộc phát ra sát cơ kinh thiên. "Đông Hoa Đế Quân!

Phế vật nhà ngươi cũng dám khiêu khích trẫm!" Hiên Viên phẫn nộ không thôi. "Ta là phế vật, ngươi lại tốt hơn chỗ nào chứ?

Ngươi không phải cũng bị ta trấn áp sao?

Ngươi không phục?

Không phục chúng ta lại đại chiến trăm năm!" Đông Hoa Đế Quân cười lạnh nói. "To gan!" Hiên Viên giận tím mặt. "Đã như vậy, bản tôn sẽ thành toàn cho ngươi!" Trong lúc nói chuyện, Đế Tuấn thò tay lớn chộp về phía Tần Thủy Hoàng.

Đồng thời, Đông Hoa Đế Quân cũng thò tay lớn nghênh đón.

Bành!

Bành!

Hư không không ngừng vỡ vụn, bàn tay lớn của hai người không ngừng oanh kích vào nhau.

Mỗi một lần công kích, đều sẽ dẫn phát một trận tiếng vang thật lớn.

Mà nương theo tiếng vang thật lớn do hai người giao phong sản sinh.

Đại trận nơi này cũng đi theo chấn động kịch liệt. "Đông Hoa Đế Quân!

Ngươi thật sự muốn chết hay sao?" Hiên Viên chấn nộ.

Giờ phút này, sức mạnh trong cơ thể hắn dũng động, đang điên cuồng vận chuyển, kiệt lực ngăn cản công kích của Đế Tuấn. "Muốn giết trẫm, không có dễ dàng như vậy." Đông Hoa Đế Quân ha ha cười to, tay lớn vung lên, từng kiện thần binh bay vút ra.

Phợp trời rợp đất oanh sát hướng về phía Hiên Viên cùng Tần Thủy Hoàng. "Khu khu chút tài mọn cũng vọng đồ vây khốn chúng ta?

Si tâm vọng tưởng mà thôi." Tần Thủy Hoàng cười lạnh liên hồi.

Hắn biết ý đồ của Đông Hoa Đế Quân, vô phi chính là kéo dài thời gian, chờ đợi viện quân mà thôi.

Nhưng mà, Hiên Viên há dễ chọc?

Ầm!

Hiên Viên mạnh mẽ chấn động quyền phải, một quyền mạnh mẽ oanh kích ra.

Đồng thời, tay trái hắn nhoáng một cái, lấy ra Hiên Viên Kiếm chém về phía thần binh lợi khí đang vây giết tới từ bốn phía.

Bành!

Bành!

Bành...

Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm, uy lực cực đoan khủng bố.

Mỗi một kiếm chém ra, liền có một thanh thần binh bị đánh bay ra ngoài.

Đông Hoa Đế Quân thấy thế, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Nhưng rất nhanh, nụ cười lạnh trên mặt hắn liền cứng đờ.

Bởi vì hắn phát hiện, Hiên Viên Kiếm thực sự là quá cường đại.

Cho dù các loại thần binh hắn tế luyện mấy vạn năm, đều không làm gì được Hiên Viên Kiếm mảy may.

Cuối cùng chỉ có thể bị Hiên Viên đánh bay ra ngoài.

Công kích lực của Hiên Viên quá mạnh.

Đặc biệt là Hiên Viên Kiếm trong tay, sở hữu uy năng khủng bố như hủy thiên diệt địa. "Thần kiếm này của ngươi rốt cuộc là lai lịch gì?" Đông Hoa Đế Quân sắc mặt âm trầm nhìn Hiên Viên.

Nếu như thần binh này là của hắn thì sao?

Chiến đấu lực của hắn e là sẽ tăng lên gấp mấy lần a?

Chỉ là, tung nhiên thần binh này không thuộc về hắn, nhưng vẫn khiến hắn đố kỵ không thôi. "Đây là Nhân Hoàng Kiếm!" Hiên Viên sắc mặt băng hàn nói.

Nhân Hoàng Kiếm!

Trong truyền thuyết Hiên Viên Hoàng Đế từng sử dụng qua Hiên Viên Kiếm!

Nghe vậy, sắc mặt Đông Hoa Đế Quân lập tức trở nên âm tình bất định. "Quả nhiên là thanh Nhân Hoàng Kiếm kia a!

Đây chính là một thanh thần binh cấp bậc Chí Tôn!

Thậm chí còn có tin đồn nói, Nhân Hoàng Kiếm nãi là Thánh Khí!

Nếu quả thật là như thế, vậy thì lợi hại rồi.

Cho dù là Tiên Thiên Linh Bảo cũng không nhất định có thể so được với nó a!" "Thần binh này nhất định phải đoạt lại, nếu không, thần binh này tất định sẽ rơi vào tay người khác." Đông Hoa Đế Quân nhìn Hiên Viên Kiếm, đôi mắt lấp lóe vẻ tham lam.

Nhân Hoàng Kiếm!

Tung nhiên là Đông Hoa Đế Quân, cũng động lòng không thôi.

Dù sao, giá trị thanh kiếm này quá lớn.

Nếu hắn có thể chưởng khống thanh thần kiếm này, thực lực hắn sẽ bạo tăng gấp mấy lần!

Chỉ là, Hiên Viên Kiếm thực sự là quá khủng bố.

Cho dù hắn khuynh tẫn tất cả, cũng chưa chắc là đối thủ của Hiên Viên Kiếm.

Nếu không phải như thế, hắn đã sớm lao lên cướp đoạt Nhân Hoàng Kiếm rồi. "Hiên Viên, ngày tận thế của ngươi đến rồi!

Hôm nay, ta liền tiễn ngươi lên đường." Đông Hoa Đế Quân đạp không mà đến, thân hình lấp lóe, nhanh chóng vô cùng vồ về phía Hiên Viên.

Bên kia, Tần Thủy Hoàng cùng Đế Tuấn đại chiến.

Hai bên đại chiến, kinh thiên động địa, thanh thế to lớn.

Nhất chiêu nhất thức đều mang theo khí tức khủng bố vô thất.

Cả thương khung đều bị xé rách. "Hiên Viên, chịu chết!" Đông Hoa Đế Quân hét lớn một tiếng.

Kế đó từng ký bàn tay lớn vỗ tới.

Một chưởng một chưởng vỗ về phía Hiên Viên. "Hừ, Đế Tuấn, ngươi thật cho rằng bản tôn không làm gì được ngươi sao?" Tần Thủy Hoàng cười lạnh.

Tùy tức, chỉ thấy thân hình hắn nhoáng một cái, hóa thành một đoàn hắc vụ.

Tùy tức, hắc vụ cuồn cuộn đầy trời, che khuất nửa bầu trời.

Mà hắn lại nhân cơ hội tiến vào trong hư không biến mất không thấy.

Đông Hoa Đế Quân giật nảy mình, đang định đi truy tung, đột nhiên, một đạo lôi đình bằng không nổ tung, một đạo đao quang thôi xán hoành quán hư không, lao thẳng trảm về phía Đông Hoa Đế Quân. "Muốn chết!" Đông Hoa Đế Quân bạo hống một tiếng, một cái tát hung hăng vỗ ra.

Đồng thời, hắn càng là thi triển bí thuật, xuyên qua hư không, muốn đào tẩu rời đi. "Ngươi chạy thoát sao?" Thanh âm băng lãnh của Tần Thủy Hoàng truyền đến.

Xuy!

Một luồng máu tươi phun ra trường không, một cánh tay cao cao bay lên.

Bịch!

Đông Hoa Đế Quân ngã xuống mặt đất.

Vút!

Vút!

Vút...

Một cỗ sát ý lăng lệ tập sát mà đến.

Đồng thời, từng mũi thần tiễn từ bốn phương tám hướng hô khiếu mà đến.

Phong tỏa bốn phương tám hướng của Đông Hoa Đế Quân, muốn tru sát hắn.

Phập!

Phập!

Phập!

Thần tiễn bắn lên người Đông Hoa Đế Quân, lập tức máu tươi bắn tứ tung, từng kiện pháp bảo phòng ngự phân phân nổ nát, căn bản ngăn không được những công kích thần tiễn khủng bố tuyệt luân này.

Chỉ trong nháy mắt, Đông Hoa Đế Quân toàn thân đẫm máu, chật vật không chịu nổi.

Thời khắc này, nhục thân Đông Hoa Đế Quân tao ngộ trọng thương, chiến lực đại giảm.

Bá!

Bá!

Bá...

Ngay tại lúc này, trong hư không đột nhiên xuất hiện ba đạo thân ảnh.

Ba người này vừa xuất hiện, liền thích phóng ra uy áp khủng bố vô cùng, trấn áp không gian nơi này đều kịch liệt run rẩy, tựa hồ chịu không nổi, lập tức sắp sụp đổ. "Là các ngươi?" Thấy thế, Đông Hoa Đế Quân sắc mặt hơi đổi, kế đó sắc mặt hắn dữ tợn: "Các ngươi cư nhiên liên thủ đối phó ta?" "Ngươi cảm thấy thế nào?" Một nam tử trung niên trong đó thản nhiên nói. "Đám vương bát đản các ngươi, cư nhiên liên hợp bắt nạt một mình ta?" Đông Hoa Đế Quân phá khẩu đại mạ. "Bớt nói nhảm, trấn sát hắn cho ta." Một lão đầu áo trắng lạnh giọng nói.

Vút!

Vút!

Vút!

Lập tức, ba người đằng không bay lên, lao thẳng về phía Đông Hoa Đế Quân giảo sát. "Ba tên khốn kiếp các ngươi!" Đông Hoa Đế Quân giận tím mặt. "Không sai, ngươi nói đúng, chúng ta chính là khốn kiếp!

Hôm nay, cho dù ngươi có chín cái mạng cũng đừng hòng sống sót rời khỏi nơi này." Lão đầu áo trắng cười lạnh, đi nhanh về phía trước, một quyền hung hăng đánh nổ hư không. "Hỗn trướng!" Đông Hoa Đế Quân đại nộ, lần nữa ra tay.

Chương 402

Đại chiến cùng lão đầu áo trắng.

Mà Đế Tuấn thì lạnh lùng vô tình nhìn chiến cục, một khi Đông Hoa Đế Quân có bất kỳ nguy hiểm nào, hắn sẽ đệ nhất thời gian ra tay cứu viện, cho dù là đáp thượng tính mệnh của mình cũng không sao. "Đế Tuấn, ngươi dám ra tay thử xem!" Ngay tại lúc này, Tần Thủy Hoàng cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ lao tới, một quyền hung hăng oanh về phía Đế Tuấn. "Nếu ngươi muốn chết!

Vậy bản tọa sẽ thỏa mãn ngươi!" Đế Tuấn cười lạnh.

Hắn biết, với tình huống trước mắt, cho dù hắn toàn lực ra tay cũng không nhất định có thể xử lý Hiên Viên Hoàng Đế.

Nhưng nếu hắn liều mạng vẫn lạc cũng muốn chém giết Tần Thủy Hoàng.

Với thực lực của đối phương, khẳng định khó mà kháng hành.

Giới thời, cho dù Tần Thủy Hoàng có thể may mắn sống sót, tu vi hắn cũng sẽ tổn hại lớn, sau này không còn tư cách làm Hoàng Đế nữa.

Nhân thử, Đế Tuấn cũng không ra tay.

Nhưng Tần Thủy Hoàng lại muốn chủ động cầu chết, hắn yên năng không thành toàn cho hắn?

Bành!

Trong điện thạch hỏa hoa, Tần Thủy Hoàng đã một quyền đánh nổ hư không, hung hăng oanh lên người Đế Tuấn.

Lập tức, Đế Tuấn rên lên một tiếng, khóe miệng rỉ ra tia máu.

Đồng thời, hắn càng là lùi lại mấy bước mới đứng vững gót chân. "Ha ha, Tần Thủy Hoàng, ngươi chỉ có chút thực lực này?" Đế Tuấn lau sạch máu tươi rỉ ra ở khóe miệng, ha ha cười cuồng.

Tần Thủy Hoàng cười lạnh: "Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

Ngươi tuy mạnh, nhưng chung quy không phải đối thủ của trẫm.

Ngươi không phải thích làm Quả nhân sao?

Trẫm hôm nay sẽ làm Quả nhân một hồi." Trong lúc nói chuyện, thân thể Tần Thủy Hoàng mạnh mẽ bành trướng lên, trong chớp mắt, hắn liền hóa thành cự hán trăm trượng.

Làn da cự hán trình hiện màu đồng cổ, uyển như nước đồng đúc thành.

Tản ra ánh sáng vàng kim rực rỡ.

Đồng thời, trên người hắn càng là tràn ngập một cỗ khí tức hung hãn thao thiên.

Hung tàn, bạo lệ, tà ác... các loại khí tức từ trên người cự hán dật tán ra, xung kích đầy hư không.

Nhìn từ xa, dường như một tôn ma thần giáng thế, chấn nhiếp chư thiên vạn giới.

Tần Thủy Hoàng vốn là ở trong chư thiên vạn giới ma luyện quân đội của mình, thế nhưng hắn lại phát hiện, trong chư thiên vạn giới này, không có gặp qua một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào.

Cũng chính là nói, có sự tồn tại của hắn, đối với những tướng lĩnh Đại Tần Đế Quốc kia mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, hắn còn trúng một đòn đánh lén của một tên nào đó.

Cho đến tận bây giờ, hắn đều không tìm được, rốt cuộc là ai tiến hành đánh lén.

Điều này nói rõ tên kia hoặc là tu vi mạnh hơn hắn rất nhiều, hoặc là nói rõ tên kia cực tận chi đạo đánh lén!

Ngoại trừ cái này ra, đã không tìm thấy nguyên nhân nào chứng minh rõ hơn được nữa!

Vì có thể để cho các tướng sĩ Đại Tần biến cường tốt hơn, cũng vì có thể sớm giúp đỡ Nhân tộc.

Cho nên, Tần Thủy Hoàng sớm đi tới trong Hồng Hoang, đi thẳng đến Nam Thiên Môn Bất Chu Sơn!

Sau khi tới Bất Chu Sơn, liền nhìn thấy Đế Tuấn và Đông Hoa Đế Quân hai người cùng bắt nạt một mình Nhân Hoàng Hiên Viên, điều này khiến Tần Thủy Hoàng làm sao có thể nhịn được?

Ngay lập tức, liền ra tay tương cứu.

Đông Hoa Đế Quân, nãi là Đế Tuấn năm đó ra tay ngưng luyện lại một tia thần hồn vốn dĩ nên tiêu tán trong thiên địa, hơn nữa làm thành một phân thân có được nhân cách độc lập!

Sau khi làm được điểm này, Đế Tuấn cũng chưa từng nói với bất luận kẻ nào.

Hơn nữa, vẫn luôn coi nó như một phần át chủ bài mà giấu giếm.

Cho đến tận bây giờ, mới công bố phần át chủ bài này ra thế gian.

Mà hiện giờ xuất hiện ba đạo nhân ảnh, không phải người khác, chính là nhân thân do ba ngàn oán niệm không cam lòng năm đó hóa thành.

Bởi vì ba ngàn tề tụ, ba ngàn oán niệm này cũng triệt để trùng phá phong ấn, đi tới dòng thời gian này, giúp đỡ bọn họ đối chiến.

Cố nhi, khi mọi người tạm thời đình chiến.

Hiên Viên rốt cục cũng có thời gian nhìn về phía Doanh Chính ở

một bên.

Doanh Chính lúc này cũng nhìn về phía Nhân Hoàng.

Ông!!!

Nhân tộc Khí Vận mạnh mẽ va chạm vào nhau!

Thiên không thể có hai mặt trời, mà quốc cũng không thể có hai chủ!

Nhân tộc lúc này, lại chân chân thiết thiết có được hai chủ!

Không chỉ Nhân Hoàng Hiên Viên, còn có Phàm Giới Hoàng Đế Doanh Chính!

Tuy rằng vị cách của Doanh Chính không bằng Nhân Hoàng, nhưng uy thế lúc này lại không hề kém Hiên Viên mấy phần!

Khi nhìn thấy Doanh Chính, trên mặt Hiên Viên lộ ra một nụ cười, trong đôi mắt cũng lộ ra vẻ thích nhiên.

Đây mới là người mà mình muốn chờ đợi!

Đây cũng là người mà mình muốn đế tạo ra để thống nhất Hồng Hoang!

Vốn dĩ cho rằng chỉ là một con bài tẩy của mình, lại không ngờ hắn đã sớm dưỡng dục mà thành rồi!

Vốn là lưu lại cho Nhân tộc một mồi lửa, lại không ngờ đại chiến của bọn hắn còn chưa kết thúc, mồi lửa gầy yếu vô cùng này đã trưởng thành là ngọn lửa lớn tham thiên, đã là một mảnh hừng hực liệt diễm, có thể thiêu đốt chư thiên!

Loại tình cảm kinh hỉ này, đã không phải hắn dăm ba câu liền có thể đơn giản nói hết. "Ngươi, rất tốt, rất không tệ..." Cuối cùng, cũng bất quá chỉ là hóa thành một câu như vậy.

Mà sau khi nhận được một câu này, Doanh Chính hiển nhiên cũng rất cao hứng, hắn đầy vẻ kính bội nhìn Hiên Viên trước mặt, hơi cúi đầu, nói: "Nhân Hoàng." Một câu này, cũng chính là thừa nhận tính chính thống của Hiên Viên.

Tuy rằng nói ít, nhưng rất đủ dùng.

Cũng tức là nói rõ, trong lòng Doanh Chính, Hiên Viên chính là Nhân Hoàng đương chi vô quý!

Đã Hiên Viên là Nhân Hoàng đương chi vô quý, vậy Doanh Chính tự nhiên cũng chính là khuất cư dưới trướng Hiên Viên.

Mà Khí Vận đang ý dục phân liệt không ngừng va chạm trên không trung, lúc này cũng bình tĩnh lại, lần nữa dung hợp cùng một chỗ, không có giống như trước đó muốn phân liệt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Doanh Chính muốn nói một câu như vậy.

Chính là vì tránh cho Nhân tộc Khí Vận phân liệt.

Nếu như Nhân tộc Khí Vận phân liệt, vậy thì Nhân tộc trong sát na sẽ phân băng ly tích!

Bất kể Doanh Chính có thể chiếm cứ bao nhiêu phần Khí Vận, chung quy vẫn nhiều hơn so với hắn chiếm cứ trước đó!

Như vậy, sẽ chiếm cứ những Khí Vận của Nhân tộc Hồng Hoang kia, một khi Khí Vận của Nhân tộc Hồng Hoang ít đi, có khả năng tâm thái của những Nhân tộc đang dục huyết phấn chiến tại tiền tuyến sẽ càng thêm sụp đổ.

Đến lúc đó, khoảng cách tới triệt để sụp đổ có khả năng cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Cho nên, Doanh Chính không chút do dự lựa chọn cúi đầu trước

Nhân Hoàng.

Đương nhiên, cúi đầu thì cúi đầu, nhưng điều này không đại biểu hắn sẽ vĩnh viễn thần phục Nhân Hoàng.

Hắn sinh ra đã là Đại Đế, sinh ra đã là người muốn trở thành Hoàng Đế.

Mà Hoàng Đế, cũng ý vị là tồn tại mạnh hơn cả Tam Hoàng và Ngũ Đế!

Nhân tộc Hồng Hoang chỉ trải qua Tam Hoàng, nhưng Nhân tộc Phàm Giới lại trải qua sự tồn tại của Ngũ Đế.

Cho nên, mới có cái gọi là thuyết pháp Tam Hoàng Ngũ Đế. "Này, hai người các ngươi, đủ chưa?" Đế Tuấn lúc này cũng nhịn không được nói với hai người.

Hai tên này, tinh tinh tương tích phảng phất trên thế giới này không có người khác vậy.

Phải biết, hiện tại chính là chiến trường a!!!

Trên chiến trường, thì nên toàn lực ứng phó a!!!

Ngay lập tức, Đế Tuấn không thể nhẫn nhịn nữa, thân hóa mặt trời, vô cùng hỏa diễm tùy theo xuất hiện! "Đánh trước, nói sau!" Trong con ngươi Doanh Chính tràn đầy bá khí nói. "Được!" Hiên Viên gật gật đầu, cười lớn nghênh hướng Đông Hoa Đế Quân! ...

Trong Địa Phủ. "Hiện nay, nên tính thế nào?" Luân Hồi Thần Ma thản nhiên nói.

Lúc đầu, hai người đánh cược chính là thắng bại giữa Hiên Viên và Đế Tuấn.

Hiện tại, giữa Hiên Viên và Đế Tuấn tuy rằng có ưu thế và liệt thế rõ ràng, nhưng dù sao cũng chưa phân ra thắng bại!

Bọn họ cược là thắng bại, nếu đã chưa phân thắng bại, vậy thì làm sao có thể tính là thắng thua đã định chứ?

Mà hiện tại, bọn họ muốn tiếp tục cũng không thể tiếp tục nữa.

Bởi vì từ một chọi một lúc ban đầu, hiện tại đã thăng lên thành hai chọi hai rồi, nếu cộng thêm ba ngàn oán niệm, thì chính là năm chọi hai...

Đương nhiên, không thể tính như thế, dù sao lúc đầu Đế Tuấn gọi ra Đông Hoa Đế Quân, kia cũng là một chọi một.

Dù sao Đông Hoa Đế Quân kia cũng là tồn tại như khôi lỗi do Đế Tuấn thao túng, tự nhiên là nên tính làm một bộ phận thực lực của Đế Tuấn.

Mà đồng lý, ba ngàn oán niệm kia, tự nhiên cũng coi là thuộc về ba ngàn.

Cũng tức là nói, ba lão đầu này cũng không thể tính là người.

Lại thêm ba lão đầu này và Đông Hoa Đế Quân thực lực cũng hoàn toàn không có cách nào so sánh, ba lão đầu này có thể bởi vì tăng phúc thực lực cường đại của ba ngàn chuyển thế hiện nay mà trở nên mạnh mẽ thì cũng không tệ rồi.

Cho dù là như thế, có thể trong thời gian ngắn chống lại một chút là được rồi.

Càng đừng nhắc tới thật sự tác chiến cùng Đế Tuấn hoặc là Đông Hoa Đế Quân. "Hay là, tính là hòa đi?" Ma Chi Thần Ma cái này cũng có chút không biết nên tính thế nào, thế là thở dài một hơi, cũng đành phải nói như vậy.

Dù sao, hiện tại đổ ước giữa hai người cũng không có cách nào tiến hành tiếp nữa.

Vậy thì đành phải tính là hòa, đừng tính toán nhiều nữa.

Nếu không thì thật đủ dông dài, hắn cũng lười phải dông dài tiếp. "Không, đã đổ ước bắt đầu, sao có thể dễ dàng hủy bỏ?" Luân Hồi Thần Ma nghe nói muốn hủy bỏ đổ ước, lập tức trừng mắt, vội vàng cự tuyệt nói.

Hắn thà rằng mình thua, cũng không nguyện ý hủy bỏ!

Đây là vấn đề nguyên tắc, đối mặt điểm này, hắn cũng không muốn đáp ứng!

Cho nên, hắn trực tiếp cự tuyệt nói. "A?

Vậy ngươi nói làm sao bây giờ!" Ma Chi Thần Ma nghe vậy thì hứng thú, hỏi.

Tên này, cư nhiên đều như vậy rồi, vẫn không chịu tính là hòa?

Mình cũng không phải nhất định phải tính là mình thắng, chẳng qua là tính hòa mà thôi, nhưng tên này, lại cứ nhất định phải phân ra thắng bại... "Theo Ngô thấy, vậy dứt khoát dựa theo thắng bại của chủng tộc để phân!" Luân Hồi Thần Ma lạnh lùng nói.

Ý của hắn chính là, dựa theo thắng bại của Nhân tộc và Thiên Đình để tính!

Nếu là Nhân tộc thắng, vậy thì coi như Ma Chi Thần Ma thắng!

Nếu là Thiên Đình thắng, vậy thì tính Luân Hồi Thần Ma thắng!

Cho nên, nếu dựa theo cái này để phân, cũng không phải là không thể!

Cố nhi, khi Luân Hồi Thần Ma nói như vậy, Ma Chi Thần Ma lược vi trầm ngâm một chút, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nói: "Nói như vậy, cũng không phải là không thể a!" Dù sao nếu như vậy, hắn cũng không thể tính là lỗ.

Thậm chí, có thể nói là lời.

Bởi vì sự đến nước này, xác suất Nhân tộc có thể hoạch thắng muốn lớn hơn một chút.

Bởi vì Tần Thủy Hoàng đều đã xuất hiện trên chiến trường, chỉ cần Tần Thủy Hoàng cường đại hơn một chút, vậy thì có thể cùng Hiên Viên liên thủ đánh bại Đế Tuấn và Đông Hoa Đế Quân!

Như vậy, Nhân tộc chính là nắm chắc thắng lợi, hơn nữa còn là tất thắng!

Như vậy, cho dù Đế Tuấn và Đông Hoa Đế Quân có lợi hại thế nào, cũng khó thoát vận mệnh bại vong!

Chương 403

"Hừ!

Đã đáp ứng, vậy cứ quyết định như vậy!" Luân Hồi Thần Ma lạnh giọng nói. "Phải biết, cái này cũng không nhất định chính là ngươi thắng!" Nhìn bộ dạng này của Luân Hồi Thần Ma, trên mặt Ma Chi Thần Ma lộ ra một nụ cười. "Luân Hồi, ngươi nói lời này, Ngô há có thể không biết?

Nhưng Ngô từ trước đến nay đều càng cho rằng Nhân tộc sẽ thắng!" Luân Hồi Thần Ma có chút ngưng trọng nhìn Ma Chi Thần Ma trước mặt.

Không biết vì sao, sau khi kiến thức qua Tần Thủy Hoàng cường đại, hắn luôn cảm giác Tần Thủy Hoàng tựa hồ khủng bố hơn những người khác!

Loại cảm giác khủng bố này căn bản không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Chỉ có thể nói là một loại phản ứng bản năng!

Tỷ như hiện tại, Luân Hồi Thần Ma liền có một loại nguy cơ cảm mạc danh!

Nhưng Luân Hồi Thần Ma lại không tìm ra loại nguy cơ cảm này rốt cuộc từ đâu mà tới!

Đây là kết quả do hắn sống qua tuế nguyệt quá dài, tu luyện quá lâu, trong tuế nguyệt dằng dặc như vậy, khiến hắn đã sớm luyện thành một thân cảnh giác tâm!

Tần Thủy Hoàng là nhân vật hắn chưa từng gặp qua, cũng là nhân vật tương lai sẽ không nhìn thấy, loại người này khác với sự bao dung

chiếu rọi như Đế Tuấn, cũng khác với loại phong mang tất lộ của Hiên Viên.

Đây là một người cực kỳ phức tạp, cũng là một người tràn đầy mị lực vĩ ngạn.

Hoặc là, chiến lực trong Phàm Giới xa xa không bằng một góc băng sơn của Hồng Hoang.

Nhưng mà, sự ẩn nhẫn âm mưu trong Nhân tộc Phàm Giới lại là thứ Hồng Hoang không cách nào so sánh.

Đây chính là sự khác biệt của hai thế giới.

Khi chiến lực có thể hoành đẩy tất cả, thì không ai sẽ đi quá mức để ý mưu kế, mà là phân phân lựa chọn đột phá cảnh giới.

Khi chiến lực không cách nào hoành đẩy tất cả, sẽ có vô số người thông minh đi càng ngày càng xa trên con đường mưu kế, các loại mưu kế tầng tầng lớp lớp, bởi vì bọn họ chỉ có thể thông qua điểm này để đạt được thắng lợi cuối cùng.

Cho nên, khi đối mặt Tần Thủy Hoàng, Luân Hồi Thần Ma mới có thể sinh ra một cỗ nguy cơ cảm nồng đậm!

Bởi vì Tần Thủy Hoàng quá mạnh, mạnh đến trình độ hắn nhìn không thấu, nhìn không xuyên!

Thậm chí có thể nói, Tần Thủy Hoàng căn bản không giống như một phàm nhân, ngược lại giống như một vị Cổ Thần!

Giờ khắc này, Luân Hồi Thần Ma có một cỗ xúc động.

Muốn chém giết Tần Thủy Hoàng tại nơi này.

Bởi vì, loại địch thủ này, thực sự là quá khiến người ta cảm thấy áp bách.

Thậm chí, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến cả Hồng Hoang, nãi chí

là cả Hỗn Độn! "Bất kể thế nào, ta đều phải thử một chút!" Trong lòng Luân Hồi Thần Ma kiên định nói.

Tiếp đó, thần sắc trong đôi mắt hắn biến ảo một chút, lần nữa biến thành bộ dạng vừa rồi. "A a, nói như vậy, Ngô cũng ra tay!" Ma Chi Thần Ma thản nhiên nói.

Kết cục này hắn cũng rất vui lòng nhìn thấy!

Không chỉ như thế, thậm chí hắn còn hi vọng Luân Hồi Thần Ma thất bại, như vậy, hắn chính là chiếm cứ ưu thế!

Đây là một đường sinh cơ duy nhất của hắn! "Mời!" Sau đó, Luân Hồi Thần Ma làm ra tư thế mời, ra hiệu đối phương tới trước! "Được!

Vậy ngươi ăn một quyền của Ngô đi!" Ma Chi Thần Ma nói xong, trong nháy mắt xuất quyền! "Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn truyền đến.

Giao chiến giữa Ma Chi Thần Ma và Luân Hồi Thần Ma cũng lần nữa mở ra!

Hơn nữa, lần này, hai người đánh ra hỏa nhiệt.

Luân Hồi Thần Ma khi đối mặt với công kích của Ma Chi Thần Ma, vẫn còn dư lực tiến hành phản kích về phía Ma Chi Thần Ma.

Bất kể là Luân Hồi Thần Ma hay là Ma Chi Thần Ma, đều minh bạch đối phương không đơn giản.

Tuy rằng nói, thực lực Ma Chi Thần Ma không kém hơn Luân Hồi Thần Ma.

Thế nhưng, kỹ năng chiến đấu của Luân Hồi Thần Ma, lại cao siêu hơn Ma Chi Thần Ma rất nhiều.

Trong tình huống như vậy, Ma Chi Thần Ma tự nhiên có chút bị áp chế.

Đương nhiên, Luân Hồi Thần Ma cũng không chiếm được tiện nghi gì, ngược lại còn rơi vào hạ phong. "Tên ma đầu đáng chết!" Đáy mắt Luân Hồi Thần Ma hiện lên một tia giận dữ.

Hắn thề, nếu không phải kiêng kị sự tồn tại của Ma Chi Thần Ma, vừa rồi hắn đã thi triển toàn bộ thực lực đánh bại tên Ma Chi Thần Ma này rồi.

Thế nhưng hiện tại, hắn lại không dám như vậy.

Một khi thi triển toàn lực, vạn nhất thương tổn tới bản thể của mình thì xong đời. "Ha ha, cứ tiếp tục như vậy, Luân Hồi ngươi tất thua không nghi ngờ!" Ma Chi Thần Ma nhìn về phía Luân Hồi Thần Ma, ánh mắt mang theo vẻ chế nhạo, tựa hồ đang châm biếm Luân Hồi Thần Ma vô lực.

Điều này khiến Luân Hồi Thần Ma trong lòng não nộ vô cùng!

Hắn biết, tiếp tục kéo dài, mình tất định sẽ lạc bại! "Ma Chi Thần Ma, đây là ngươi bức Ngô, Ngô muốn liều mạng!" Luân Hồi Thần Ma hét lớn một tiếng, sức mạnh toàn thân lập tức tăng lên mấy lần!

Khí tức vốn bị áp chế xuống, vào lúc này cũng mãnh liệt bùng nổ, chấn nát không gian xung quanh.

Ngay sau đó, đôi mắt Luân Hồi Thần Ma trán phóng ra kim quang sí thịnh, cả người dường như một tôn điêu khắc bằng vàng ròng!

Hiển nhiên, đây là duyên cớ động dụng bí thuật nào đó!

Nhưng mà, trong mắt Ma Chi Thần Ma, đồng dạng bạo xạ ra hắc mang thôi xán, uyển như hóa thành hai cái hố đen! "Bành!" Sau một khắc, hai bên va vào nhau, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, hủy diệt tất cả xung quanh!

Mà theo một màn này phát sinh, những sinh linh quan chiến kia thì từng cái kinh hãi muốn chết!

Đẳng cấp ba động này thực sự là quá mạnh, cho dù là cách một khoảng rất xa, cũng khiến những sinh linh này sợ mất mật, phảng phất tùy thời đều có khả năng vẫn lạc! "A..." Luân Hồi Thần Ma thổ huyết, bay ngược ra ngoài.

Mà khóe miệng Ma Chi Thần Ma, cũng chảy ra tia máu đen! "Phụt!" Sau khi Luân Hồi Thần Ma và Ma Chi Thần Ma giao chiến, hai kẻ đó lập tức đánh đến trời long đất lở.

Nếu không phải ngay lập tức rời khỏi Luân Hồi Trọng Địa, mà đại chiến tại Quy Khư Chi Địa, e rằng toàn bộ Địa Phủ đã bị sự chiến đấu của hai kẻ đó hủy diệt.

Dù sao, hiện tại Địa Phủ không có ai có thể chống lại dư chấn chiến đấu của bọn họ.

Đương nhiên, hiện tại cách xa như vậy, cũng rất khó gây ra bất kỳ tổn hại thực chất nào cho Địa Phủ.

Mười Đại Diêm La trong Địa Phủ đều vẫn còn đó, đều là cường giả cấp Hỗn Nguyên, cho nên, vẫn có thể chống đỡ được dư chấn từ xa như vậy.

Hai kẻ đó giao chiến là vì Luân Hồi Thần Ma muốn ra tay với Doanh Chính, khiến Ma Chi Thần Ma phải xuất thủ ngăn cản.

Nếu như sau trận chiến này đối phương ra tay, thì Ma Chi Thần Ma tuyệt đối sẽ không can thiệp, bởi vì chuyện này không liên quan đến y.

Nhưng hiện tại, Luân Hồi Thần Ma bất chấp lời thề, lại trực tiếp ra tay với Doanh Chính.

Nếu để đối phương ảnh hưởng đến sự phát huy của Doanh Chính, vạn nhất Doanh Chính bị trọng thương, thì hậu quả sẽ càng khó lường.

Ma Chi Thần Ma là một Thần Ma trọng lời thề, y không muốn thấy chuyện vi phạm lời thề xảy ra.

Cho nên, dù phải ra tay với Luân Hồi Thần Ma!

Luân Hồi Thần Ma lúc này cau mày, nhìn Ma Chi Thần Ma trước mặt vừa không hợp ý liền đại chiến, lạnh giọng nói: "Ma!

Tại sao lại ngăn cản Ngô?!" Trong lòng y cho rằng hành động này của mình là vì Hỗn Độn trừ hại, chứ không phải vì tư lợi cá nhân.

Bởi vì y có thể nhìn thấu sự tà ác trong nội tâm Doanh Chính!

Đó là một tồn tại vĩ đại, cũng là một tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Doanh Chính không chết, ắt sẽ gây ra biến đổi lớn cho toàn bộ Hồng Hoang!

Điều này không đủ để Luân Hồi Thần Ma ra tay, bởi vì y không quan tâm đến tất cả mọi chuyện trong Hồng Hoang.

Chỉ cần Luân Hồi Chi Địa không bị hủy diệt, thì mọi thứ khác đều không quan trọng.

Cho nên, dù cục diện Hồng Hoang có biến đổi thế nào, y cũng lười tham gia vào.

Đúng như câu nói, mặc cho gió đông nam tây bắc thổi, Ngô tự nhiên bất động.

Nguyên nhân thực sự khiến Luân Hồi Thần Ma không thể không ra tay là tên đáng chết này, lại có thể thay đổi cục diện toàn bộ Hỗn Độn!

Điều này là Luân Hồi Thần Ma chưa từng thấy, cũng chưa từng dám nghĩ tới.

Trên thế gian này, trừ những Đại Đạo Thần Ma được sinh ra từ Hỗn Độn như bọn y, còn có sinh linh nào có thể thay đổi cục diện Hỗn Độn?

Trong Hỗn Độn, tưởng chừng như vô số mảng hỗn độn mờ mịt, không đầu không cuối, trừ khí Hỗn Độn ra thì không có gì.

Nhưng trên thực tế, nơi này lại có rất nhiều điểm khác biệt.

Ví dụ, có những nơi hung hiểm dị thường, ngay cả những Đại Đạo Thần Ma như bọn y cũng không dám đặt chân.

Lại có những nơi có lợi cho việc tu hành, càng có lợi cho việc cảm ngộ Đại Đạo.

Những điều này đều có rất nhiều quy tắc.

Trong Hỗn Độn mênh mông, từng Đại Đạo xen kẽ nhau, vô số Quy Tắc giao thoa.

Mà thân là Đại Đạo Thần Ma, tự nhiên có Đại Đạo riêng của mình, dựa vào vô số Quy Tắc nhỏ mà Đại Đạo đó sinh ra, liền có khả năng nhận được một số tiện lợi.

Ví dụ như một số Thiên Tài Địa Bảo, có lợi cho tu hành, có lợi cho cảm ngộ Đại Đạo.

Ví dụ như một số Hỗn Độn Bảo Vật, tuy không bằng Bán Sinh Chí Bảo, nhưng đó cũng là bảo vật có tác dụng nhất định.

Đúng như câu nói, có còn hơn không.

Cho nên, trong Hỗn Độn không phải là không có gì.

Do đó, để tránh Doanh Chính trong tương lai can thiệp quá nhiều vào các sự vụ trong Hỗn Độn, Luân Hồi Thần Ma mới động sát tâm.

“Luân Hồi, chuyện này không thể tùy tiện can thiệp!!!” Ma Chi Thần Ma sắc mặt nghiêm nghị nhìn Luân Hồi Thần Ma trước mặt, lạnh giọng nói.

Chuyện như thế này, y không muốn bỏ qua.

Đương nhiên, nếu Luân Hồi Thần Ma định bỏ cuộc, thì y lập tức sẽ ngừng tay.

Bởi vì mâu thuẫn chính giữa y và Luân Hồi Thần Ma, chính là vì đối phương muốn can thiệp vào cuộc cá cược.

Đây chính là Đại Đạo Thần Ma, không hợp ý một lời liền có thể đại chiến.

Ngay cả khi trước đó nói chuyện tốt đẹp thế nào, khi đến lúc động thủ cũng vẫn sẽ không chút do dự mà ra tay.

"Ngươi!!!" Luân Hồi Thần Ma nghe vậy tức giận, vừa định nói gì đó, nhưng rồi vẫn phải nuốt ngược vào.

Không còn cách nào, ai bảo y hiện tại hoàn toàn không thể đột phá phòng tuyến của đối phương.

"Ngươi tránh ra cho Ngô!

Ngô đâu có gây phiền phức cho ngươi!!!" "Ha, phá hoại cuộc cá cược, đó chính là gây phiền phức cho Ngô!!!" Ma Chi Thần Ma cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Đối với y mà nói, hoặc là ngay từ đầu kết thúc cuộc cá cược.

Đã không kết thúc cuộc cá cược, thì phải tiếp tục thực hiện nó, tuyệt đối không được tùy tiện nhúng tay vào.

"Vậy Ngô bây giờ nhận thua!!!" Luân Hồi Thần Ma nghe vậy tức giận.

Cảm tình tên này cứ mãi ngăn cản mình, là vì nguyên nhân này sao?

Y không nói, từ sau khi phục sinh, vẫn luôn không có mâu thuẫn gì, ngược lại còn chung sống rất vui vẻ, sao đột nhiên lại động thủ chứ?

Cảm tình là vì chuyện này à!

Đáng ghét, không phải chỉ là một cuộc cá cược chết tiệt sao?

Thua thì thua vậy!

Đến lúc đó y sẽ vì Nhân Tộc giảng giải Luân Hồi Đại Đạo là được rồi!

Huống hồ, nếu y ra tay giết chết Doanh Chính, Nhân Tộc chưa chắc còn muốn y giảng giải!

Nói thế nào đi nữa, đó cũng là kiếm lời.

Ma Chi Thần Ma thấy Luân Hồi Thần Ma không tôn trọng cuộc cá cược của hai người như vậy, ánh mắt lập tức lạnh lẽo.

"Khi cuộc cá cược đã bắt đầu, thì không thể tùy tiện từ bỏ, cũng không thể can thiệp vào.

Chờ đến khi cuộc cá cược này kết thúc, ngươi muốn làm gì thì đó là chuyện của ngươi, Ngô tuyệt đối không quản nữa." Nói xong, y nhìn Luân Hồi Thần Ma với vẻ mặt phức tạp, từng chữ từng câu nói: "Nhưng, trước khi cuộc cá cược kết thúc, ai cũng không thể phá hoại, bao gồm cả ngươi và Ngô!" Nói xong, y liền nhìn thẳng vào Luân Hồi Thần Ma như vậy, cũng không nói thêm gì.

Luân Hồi Thần Ma sắc mặt lúc xanh lúc tím, cuối cùng vẫn không nhịn được thở dài, nói: "Cũng đành vậy…." "Thời cũng mệnh cũng…." Y biết, từ nay về sau y chưa chắc sẽ có thời cơ tốt như bây giờ nữa!

Chương 404

Bởi vì hiện tại, nếu y ra tay, vẫn còn có Đế Tuấn giúp đỡ.

Nhưng về sau, thì không còn nữa.

Mà nếu luận đơn đấu… Luân Hồi Thần Ma trừ phi đánh lén thành công, bằng không muốn giết chết Doanh Chính xác suất là cực kỳ nhỏ, gần như bằng không.

Dù sao Doanh Chính lại là tồn tại có thể đơn đấu với Đế Tuấn, điều đó có nghĩa là bản thân Luân Hồi Thần Ma cũng chưa chắc đã đánh lại đối phương.

Hơn nữa, không chỉ có vậy.

Lại thêm chờ đến khi Doanh Chính thắng lợi, đến lúc đó khẳng định sẽ có vô số Nhân Tộc giúp đỡ, cho nên, tên này muốn thua cũng là chuyện khó khăn chồng chất.

Chứ đừng nói là chết… Luân Hồi Thần Ma biết, đây hầu như là cơ hội duy nhất của mình, nếu không thể ám sát đối phương lúc này, thì sau này cơ bản cũng không còn cơ hội nữa.

"Như vậy, rất tốt." Ma Chi Thần Ma nghe vậy trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, tiếp đó, địch ý trong nháy mắt biến mất.

Nhìn Luân Hồi Thần Ma với vẻ mặt không mấy dễ coi trước mặt, cười nói: "Đạo hữu, tiếp tục nói chuyện, thế nào?" Nói là nói chuyện, thực chất là để trông chừng Luân Hồi Thần Ma, tránh tên này giở trò.

Mặc dù nói những Đại Đạo Thần Ma này ngày trước đều là những tồn tại nói một lời ngàn vàng, tuyệt đối sẽ không làm trò vớ vẩn.

Nhưng ở trong Hồng Hoang lâu, cũng khó tránh đối phương không có biến đổi gì.

Giống như Quang Minh Thần Ma vậy, có thể nói là hoàn toàn không cần mặt mũi.

"Đại thiện." Luân Hồi Thần Ma khẽ cười, gật đầu.

Đã không còn cách nào để động đến Doanh Chính, vậy thì chỉ có thể tiếp tục nhìn về phía trước….

Bất Chu Sơn.

Khi viện binh của Vu Tộc và Long Tộc đến, ngay lập tức tạo thành vô số sinh linh hỗn chiến.

Thiên địa Hồng Hoang trước đó vừa mới yên tĩnh được một chút, giờ khắc này lại bắt đầu những trận công kích hung mãnh.

Mà lần này, cũng đại biểu cho đây hầu như là trận chiến cuối cùng.

Chỉ cần trận chiến này phân ra thắng bại, tranh chấp giữa Nhân Tộc và Thiên Đình cũng theo đó kết thúc.

Ngay cả những nơi khác còn chưa phân ra thắng bại, nhưng giờ khắc này, tại đây, cũng vẫn đã phân ra thắng bại rồi.

Dù sao, đây mới là chiến trường chính.

Ngay cả trong Hồng Hoang có vô tận những chiến trường nhỏ, nhưng chung quy cũng chỉ là những cuộc chiến cục bộ không liên quan đến đại cục mà thôi.

Ngay cả bên đó có thắng có bại, cuối cùng cũng khó ảnh hưởng đến toàn bộ đại cục.

Chỉ cần đại cục đã định, thì những nơi còn lại không cần thiết phải phân ra thắng bại nữa.

Ông!!!

Đột nhiên, từng đợt không gian khí tức mãnh liệt chấn động.

Vô số khí tức từ trên không Bất Chu Sơn xuất hiện!

Đó không phải là khí tức của Thiên Đình, cũng không phải khí tức của Yêu Tộc!

Nhưng lại đột ngột xuất hiện trên không Bất Chu Sơn!

Trên Bất Chu Sơn, chính là Thiên Đình.

Đây là điều ai cũng biết, nhưng giờ khắc này, lại xuất hiện một đám người không phải Thiên Đình!

Những người trên không đó, từng người mặc áo giáp, cưỡi minh mã bất tử, tay cầm những vũ khí đen tối vô cùng tỏa ra hàn quang.

Đó là, Đại Tần tướng sĩ!!!

Đại Tần tướng sĩ, vang danh vạn cổ!

Khi Doanh Chính nhìn thấy bọn họ vào khoảnh khắc này, trong đôi mắt lập tức dâng lên vẻ mừng rỡ.

Những tên này, nhanh như vậy đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ư?!

Lúc này, Đế Tuấn và Đông Hoa Đế Quân cũng ngừng tay, vẻ mặt đầy kiêng dè nhìn đám tướng sĩ đột nhiên xuất hiện trên không.

Hiện tại toàn bộ chiến trường đều bắt đầu giao tranh quyết liệt.

Thế nhưng, đột nhiên xuất hiện một đội cường giả Hỗn Nguyên như vậy, đây là chuyện cực kỳ bất lợi đối với bọn họ.

Nhưng chuyện bất lợi này, lại đã xảy ra, hơn nữa rất có khả năng sẽ dẫn đến sự thất bại của bọn họ!

"Bạch Khởi ở đâu?!" Doanh Chính từ trên cao, lớn tiếng hô.

Trong đội hình trên không, một mãnh tướng đi đầu bước ra.

“Mạt tướng Bạch Khởi, bái kiến Bệ hạ!” “Bệ hạ vạn niên, Đại Tần vạn niên!” Bạch Khởi lớn tiếng hô, quỳ một gối, hai tay đặt trước ngực cúi đầu nói.

Những người này, từng người đều thể hiện sự tôn kính đỉnh lễ nhất đối với Doanh Chính.

Doanh Chính nhìn tướng lĩnh trước mặt, khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười, sau đó phất tay hô: “Đại Tần tướng sĩ ở đâu?” “Bệ hạ vạn niên, Đại Tần vạn niên!!!” Những tướng sĩ phía sau, cũng đều quỳ một gối xuống đất, lớn tiếng hô vang.

Ngày thường, tự nhiên không cần quỳ, nhưng trong trường hợp này, trước mặt tất cả cường giả Hồng Hoang, càng phải thể hiện rõ ý kính trọng đối với Bệ hạ.

Cho nên, mới có cảnh tượng này.

Mà cái gọi là vạn niên này, cũng không phải nói thật sự là vạn niên, mà là một kính ngữ.

“Phạt Thiên!!!” “Trụ Quốc!!!” Tần Thủy Hoàng lớn tiếng hô vang.

“Sát!” “Sát!” “Sát!!!” Từ phía sau Bạch Khởi, vô số tướng sĩ đồng thanh hô vang.

Giờ khắc này.

Phong Lâm Hồng Hoang, Đại Tần tướng sĩ, đều đã tiến vào chiến trường.

“Ha ha ha ha!!!” “Thủy Hoàng Đế!!!” “Nhân Tộc đương hưng a!!!” Hiên Viên không ngừng cười lớn nhìn cảnh tượng này.

Trong mắt Ngài, Khí Vận Nhân Tộc đang điên cuồng dâng lên!

Từ khi những Đại Tần tướng sĩ này xuất hiện, Khí Vận Nhân Tộc càng không ngừng bay vút lên!… Trong Nam Hoàng Cung.

Tùy Nhân thị đôi mắt đầy mừng rỡ nhìn cảnh tượng này.

"Nhân Tộc…." "Cuối cùng cũng ngẩng đầu lên được rồi…." "Cảnh tượng này, ta đã chờ rất lâu rồi…." "Ta đã chờ quá lâu quá lâu rồi!!!" "Ta nhất định, phải nhìn thấy Nhân Tộc đi trên thời đại đỉnh thịnh nhất!!!" Trên thế giới này, Tùy Nhân thị không muốn quá nhiều thứ.

Mà những việc Tùy Nhân thị muốn làm không nhiều, thậm chí có thể nói là ước mơ duy nhất chính là nhìn thấy Nhân Tộc đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới này!

Nhưng hiện tại, Nhân Tộc dường như sắp đứng trên tầng cao nhất!

Trên thế giới này, chắc hẳn không có chủng tộc nào có thể thuận buồm xuôi gió như Nhân Tộc!

Mức độ thuận lợi này, khiến Tùy Nhân thị thậm chí cho rằng đây là trời ban!

"Nhân Tộc hưng vượng tốt a…." "Mặc dù không phải hưng vượng trong tay ta, nhưng có thể nhìn thấy cảnh tượng này, cũng đã rất tốt rồi…." Tùy Nhân thị tưởng tượng như vậy….

Mà ở một bên khác.

Sắc mặt Đế Tuấn lại âm trầm vô cùng.

Y biết, khi Đại Tần tướng sĩ xuất hiện, đã định sẵn Nhân Tộc sẽ thắng trận chiến này!

Bởi vì hiện tại Nhân Tộc và Thiên Đình đang giao tranh bất phân thắng bại.

Nhưng nếu những tên trước mặt này đến, thì sau đó mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn.

Cho nên, sự cân bằng này sẽ bị phá vỡ.

Sau khi cân bằng bị phá vỡ, những tên này nhất định sẽ cuốn phăng lên như quả cầu.

Đến lúc đó, Nhân Tộc sẽ giành được chiến thắng cuối cùng.

Còn y, Đế Tuấn, sẽ cùng Thiên Đình bị chôn vùi tại đây… Nếu đã như vậy, làm sao Đế Tuấn có thể chấp nhận?

"Không được!!!" "Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra!!!" "Trẫm nhất định phải đột phá đến cảnh giới cao hơn nữa!" "Chỉ cần Trẫm đột phá, thì tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết!!!" Đế Tuấn điên cuồng gào thét trong lòng.

Chỉ cần có thể đột phá cảnh giới của mình, đạt đến cảnh giới như Bàn Cổ Đại Thần hiện nay, thì tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết!!!

Tức là, chỉ cần đột phá, thì có thể lại một lần nữa vô địch!!

"Nói mê!" Hiên Viên cười lạnh một tiếng, nhìn Đế Tuấn trước mặt, tiếp tục nói: "Đế Tuấn, hôm nay, chính là ngày Thiên Đình và ngươi diệt vong!" Long Vương, chính là nhân vật từng đứng đầu Tam Tộc ngày xưa.

Cũng là nhân vật chính trời sinh.

Đây cũng là tộc trưởng duy nhất trong ba tộc còn sống sót, từ thời Viễn Cổ, vẫn sống sót cho đến ngày nay.

Có thể nói, sức sống của Long Vương cực kỳ ngoan cường.

Cũng là người thắng cuộc từ trước đến nay.

Bởi vì chỉ có người thắng cuộc mới có thể luôn đứng trên đỉnh cao.

Ngay cả khi y từng bại dưới tay Nhân Hoàng, thì đó cũng chỉ là nói

lên rằng thời đại này không còn thuộc về y nữa mà thôi.

Và nay, y một mình đến đây, đứng sừng sững trên thời không.

Y lặng lẽ nhìn mấy vị Tổ Vu còn sống sót trước mặt.

Lần này, y muốn đơn độc chiến đấu với hai vị Tổ Vu.

Giống như Đế Tuấn, Thái Nhất ngày trước, đơn độc chiến đấu với Mười Hai Tổ Vu.

Mà hai vị Tổ Vu y đánh cũng không phải là Tổ Vu yếu kém, mà là hai vị mạnh nhất trong Mười Hai Tổ Vu: Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Không Gian Tổ Vu Đế Giang.

Hai vị Tổ Vu này cũng thường kết hợp với nhau, bởi vì Đại Đạo thời gian vốn đã cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa lại cực kỳ phù hợp với Đại Đạo không gian.

Cho nên, nếu hai Đại Đạo này kết hợp lại với nhau, thì sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

Chúc Cửu Âm và Đế Giang mới thường xuyên hợp lại để đối địch.

Giống như bọn họ còn có Lôi Chi Tổ Vu và Điện Chi Tổ Vu….

"Đại kiếp đã nổi, đây là trận chiến cuối cùng, trận chiến này, sẽ khiến thế nhân biết, Ngô đáng sợ!" Trong lời nói của Long Vương tràn đầy lạnh nhạt.

Trận chiến trước đó thất bại, đã khiến những người trên thế giới cho rằng uy vọng của Long Vương không còn, chiến lực thấp kém.

Đến mức có thể khiến các sinh linh khác trên thế gian đến bắt nạt Long Tộc.

Cho nên, để tránh chuyện này xảy ra, tự nhiên cần phải một lần nữa khẳng định uy vọng của mình.

Từ trước đến nay, Long Vương luôn là đại danh từ của siêu cấp cường giả.

Giờ khắc này, Long Vương sẽ đối chiến với hai vị Tổ Vu mạnh nhất!

Mà hai vị Tổ Vu này, trên mặt cũng lộ ra vẻ thận trọng….

"Trong Hồng Hoang này, thật sự đã phù hợp với cái gọi là cường giả độc hành, mà kẻ yếu thì ôm đoàn a…." Diệp Hiên nhìn những cảnh tượng bên dưới.

Có thể nói, hiện tại Hồng Hoang chính là như vậy.

Bởi vì trong Hồng Hoang này, những tồn tại cấp độ ôm đoàn như Mười Hai Tổ Vu, thực sự từ trước đến nay đều tương đối yếu kém.

Mặc dù so với đại đa số người thì yếu hơn rất nhiều, nhưng so với những tồn tại đỉnh cấp như Đế Tuấn, Thái Nhất, thì thực sự yếu hơn không ít.

Tức là, chỉ cần so sánh với những tồn tại đỉnh cao như vậy, thì sẽ yếu hơn không ít.

"Cường giả chân chính, dũng cảm đối mặt với mọi khó khăn, mà những kẻ này ôm đoàn lại với nhau, trở nên an nhàn hơn không ít….". … Và lúc này, trên chiến trường.

Không chỉ Long Vương và hai vị Tổ Vu giao chiến với nhau.

Đại Tần tướng sĩ do Doanh Chính dẫn đầu, cũng đã hoàn toàn chiến đấu với Thiên Đình tướng sĩ.

"Doanh Chính, nạp mạng đi!!!" Đế Tuấn tay cầm Thiên Đế Kiếm, Hà Đồ, Lạc Thư chiếu rọi trên đầu y, không ngừng giáng xuống vô số Huyền Hoàng Chi Khí, bảo vệ y.

Vô cùng Khí Vận giờ khắc này gia thân y, chiếu rọi vạn cổ.

Giờ khắc này, Chân Tiên Giới, Vực Ngoại Ma Vực, cho đến Phàm Giới… Tất cả mọi nơi, sinh linh Chư Thiên Vạn Giới, đều nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này.

"Đây là Bệ hạ?!" "Đây chính là Thiên Đế sao!!!" "Thiên Đế hóa ra mạnh mẽ như vậy, chúng ta lại phải đi đâu về đâu?!" "Nhân Tộc làm sao dám gây phiền phức cho Thiên Đế vĩ đại như vậy?!" "Thiên Đế vĩ đại như vậy, chính là tồn tại thượng thiên ban cho chúng ta!!!" Vô số sinh linh, liền quỳ rạp trên mặt đất, nhìn tôn Thiên Đế mà tổ tông bọn họ ghi chép từ trước đến nay, chính là tồn tại vĩ đại nhất trên thế giới này!

Không ai, có thể ngăn cản hào quang của vị Thiên Đế vĩ đại này!

Cho nên, khi thân ảnh Đế Tuấn xuất hiện trước mặt chúng sinh, vô số sinh linh đều quỳ rạp trên đất, thể hiện sự tôn kính của mình đối với vị Thiên Đế vĩ đại vô cùng này!

Đây chính là Thiên Đế chi uy!

Đây chính là uy vọng mà Đế Tuấn đã tích lũy vạn cổ!!!

Uy vọng này, vang dội vạn cổ.

Là tất cả sinh linh trong vô tận Chư Thiên, vô tận Thời Không, đều không thể không thừa nhận!

Oanh long long!

Mà cùng với sự giáng lâm của Đế Tuấn.

Toàn bộ hư không đều bị đế uy mênh mông bao phủ, khiến vô số sinh linh, quỳ phục trên mặt đất.

Bọn họ cảm nhận được sự áp bức vô tận, trong lòng dấy lên ý niệm thần phục.

Chương 405

Và lúc này, trong Hồng Hoang.

Doanh Chính nhìn Đế Tuấn trước mặt, Thiên Vấn Kiếm trong tay vung mạnh một cái, lớn tiếng hô: "Hôm nay, Trẫm cùng ngươi quyết tử chiến một trận, bất kể ai thua, đều sẽ trở thành Thiên Đế mới, thống ngự toàn bộ Thời Không!" Giọng nói của y như sấm sét, vang vọng khắp Thời Không.

Chấn động nhĩ mục.

Tương tự Đế Tuấn cũng cười lớn một tiếng nói: "Tốt, hôm nay Trẫm sẽ chém giết tên ngươi!" Đế Tuấn nói xong, xông thẳng về phía Doanh Chính.

"Sát!" Thấy vậy, Doanh Chính cũng không hề sợ hãi mà nghênh chiến.

Trong nháy mắt, hai người liền va chạm vào nhau.

"Oanh!" Tiếng nổ dữ dội vang lên, hai người tách rời thân hình.

"Quả nhiên rất mạnh, trách không được ngươi có thể làm được đến bước này!" Đế Tuấn nhìn Doanh Chính nói.

"Ha ha ha, ngươi còn kém xa lắm, nếu không dùng hết toàn bộ thực lực, ngươi căn bản không thể làm gì được Trẫm cả!" "Hôm nay, ta tất sát ngươi!!!" Doanh Chính cười lớn, Thiên Vấn Kiếm trong tay, lóe lên hàn quang chói mắt.

Trông đặc biệt sắc bén.

"Hừ, ngươi cho là có thể sao?" Đế Tuấn cười lạnh một tiếng.

Sau đó, hai cánh tay chấn động, lập tức vô cùng Huyền Hoàng Chi

Khí lan tràn ra xung quanh cơ thể y.

"Sát!" Khoảnh khắc tiếp theo, y lớn tiếng quát, công phạt về phía Doanh Chính.

"Phanh phanh phanh!" Trong nháy mắt, hai người kịch liệt giao phong.

Tốc độ của bọn họ cực kỳ nhanh.

Khiến người ta hoa mắt, căn bản không thể bắt được chút dấu vết nào.

Chỉ nghe thấy từng tiếng oanh minh vang lên.

Toàn bộ hư không đều đang rung chuyển, gợn sóng vô biên lan tỏa, khiến người ta kinh hãi thất sắc.

Từng đợt công kích, quét qua toàn bộ chiến trường.

"Phanh!" Cuối cùng, sau khi một tiếng động trầm đục vang lên.

Thân hình hai người đều bay ngược ra.

Khóe miệng Đế Tuấn rỉ máu, sắc mặt hơi trắng bệch, trông cực kỳ chật vật.

Còn về Doanh Chính, mặc dù thê thảm hơn Đế Tuấn, lồng ngực lõm xuống, máu tươi nhuộm đỏ y phục.

Nhưng, đây cũng coi như là tượng trưng của chiến thắng.

Dù sao, y đã thắng một trận, thậm chí vết thương còn không nghiêm trọng bằng Đế Tuấn!

"Đế Tuấn, thực lực của ngươi cũng chỉ có vậy thôi!" "Trẫm sớm muộn gì cũng sẽ trấn áp ngươi!" Doanh Chính đứng trên cao, lạnh nhạt nói.

"Doanh Chính, thực lực của Trẫm, chẳng qua chỉ là khởi động mà

thôi!" "Tiếp theo, Trẫm sẽ cho ngươi nếm thử, thế nào là sức mạnh chân chính!" Đế Tuấn từ từ đứng dậy, sắc mặt lạnh băng nói.

Và cùng với lời nói của y vừa dứt, toàn bộ bầu trời dường như ngưng đọng lại, mây trên không trung đều tan biến hết.

Thay vào đó là vô tận Huyền Hoàng Chi Khí.

Từng đạo uy áp khủng bố vô cùng hiện ra xung quanh.

Khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang đều run rẩy.

Uy áp vô tận của trời, khiến người ta không nhịn được muốn đỉnh lễ bái lạy.

Ngay cả Doanh Chính, dưới sự tấn công của khí tức này, cũng không nhịn được lộ ra vẻ kinh ngạc.

Uy áp này quá khủng bố!

Bọn họ lần này thật sự đã gặp phải cường địch!

Không hổ là Thiên Đế từng thống trị toàn bộ thiên hạ!!!

"Oanh long long!" Dưới uy áp vô tận.

Toàn bộ thiên tế, đột nhiên vỡ vụn ra, hóa thành vô tận bóng tối.

Dưới bối cảnh bóng tối này, là vô tận kim sắc quang huy dũng động, như biển cả mênh mông, tràn ngập toàn bộ hư không.

Cảnh tượng này, hệt như thiên địa dị biến, thiên địa đại kiếp vậy!!!

"Thiên Đế, ngươi đây là muốn làm gì, mau dừng lại đi!!!" Động tĩnh ở đây cực lớn, gây sự chú ý của các tộc, ào ào kinh hô.

Còn Đế Tuấn, thì mặt đầy dữ tợn nói: "Doanh Chính, hôm nay ngươi định sẽ chết!" Mắt y đỏ bừng, lúc này hệt như phát điên.

"Oanh long!" Và ngay khi lời y vừa dứt, vô tận bóng tối, liền bao

trùm lấy Doanh Chính.

Nơi đi qua, vạn vật đều diệt vong!

Ngay cả thiên cung mà Doanh Chính tế luyện, dưới sự bao phủ của bóng tối này, cũng đang nhanh chóng mục nát.

Khiến mắt y đỏ bừng, phẫn nộ vô cùng.

"Oanh!" Trong tiếng gầm giận dữ của y.

Thiên Vấn Kiếm, một lần nữa chém ra, quét ngang về phía màn sương mù đen bao trùm lấy mình.

"Xuy lạp!" Một tiếng xé rách chói tai vang lên.

Màn sương mù đen dưới Thiên Vấn Kiếm, tan biến không còn, trực tiếp bị chém nát trong tinh hải.

Mà Doanh Chính lúc này lại thở phào một hơi.

Nhưng ngay sau đó, một cảm giác nguy cơ, lại trong nháy mắt dâng lên trong lòng y.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ấn chưởng của Đế Tuấn, đã ở ngay trước mặt!

"Phanh!" Cùng với một tiếng va chạm vang lên.

Doanh Chính trong khoảnh khắc liền bay ngược ra, thân thể đập mạnh xuống mặt đất, để lại một cái rãnh sâu hoắm!!

"Phụt!" Một luồng máu tươi, từ miệng y phun ra.

Lúc này y, đã bị trọng thương.

Hơn nữa, y đã đánh giá thấp mức độ cường đại của Đế Tuấn.

"Kiệt kiệt, ngươi bây giờ còn dám tranh hùng với Trẫm sao!!!" Nhìn Doanh Chính, Đế Tuấn âm trầm nói.

Sau khi lời nói dứt, y bước một bước, liền đi về phía Doanh

Chính.

Y muốn nghiền nát đối phương.

"Ca sát!" Chỉ là, ngay khi y chuẩn bị tiếp tục ra tay.

Một tiếng giòn tan, lại đột nhiên vang lên.

Khiến Đế Tuấn không khỏi cau mày, bởi vì, âm thanh đó lại là từ ngực y truyền ra.

"Sao có thể như vậy!!!" Trong âm thanh lộ ra một tia hoảng sợ.

"Ngao!" Khoảnh khắc tiếp theo, một con kim long năm móng, liền gào thét từ ngực y xông ra.

Khiến Đế Tuấn gan mật nứt toác, y biết lần này, e rằng khó thoát khỏi cái chết.

"Ngao!" Và ngay khi con kim long năm móng đó, phi xạ ra ngoài.

Lại một tiếng long ngâm khác vang lên.

Tiếp đó, một con kim long khác, từ hư không vươn đầu ra, nhe răng múa vuốt, xông về phía con kim long năm móng kia!

Trong nháy mắt, thiên địa phong vân biến sắc, điện chớp sấm rền.

Uy áp mênh mông, khiến tất cả mọi người không khỏi run rẩy.

Chỉ thấy, trong thời gian ngắn ngủi.

Hai con kim long quấn lấy nhau, giam cầm con kim long năm móng kia tại chỗ.

Thân thể khổng lồ, không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn vô ích.

Một lát sau, con kim long năm móng bị nuốt chửng trước tiên, đã tiêu tán tại chỗ.

Con kim long năm móng còn lại, thì hóa thành từng điểm lưu quang, hòa vào thân con kim long mới sinh kia.

Khiến nó càng trở nên rực rỡ, như được đúc bằng vàng ròng.

"Hít!" Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Tất cả những người quan chiến, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cảm nhận được uy áp cường đại đó.

Ngay cả Tam Hoàng chờ người, cũng không khỏi đồng tử co rút.

Không ngờ, Đế Tuấn lại bại trận, điều này đơn giản là lật đổ nhận thức của bọn họ.

Tuy nhiên, lúc này cuộc đối quyết vẫn chưa kết thúc.

"Ngao!" Cùng với một tiếng long ngâm cao vút vang lên.

Chỉ thấy, con kim long năm móng mới sinh kia, xông về phía Đế Tuấn.

Khi cự trảo vung lên, dường như Pháp Tắc thiên địa, đều đang theo đó mà lay động.

Thanh thế lớn lao, khiến người ta kinh sợ vô cùng.

Cú đánh này, nếu trúng thực.

Đế Tuấn, chắc chắn sẽ chết.

"Xuy lạp!" Và ngay khi kim long năm móng, sắp tới gần.

Đế Tuấn, tương tự cũng đánh ra một quyền tuyệt thế.

Trong nháy mắt, ngọn lửa ngập trời hội tụ thành một thanh trường đao rực lửa, va chạm với kim long năm móng kia.

Khiến quỹ đạo tiến lên của hai bên, hoàn toàn thay đổi.

"Phanh!" Tiếp đó, dưới ánh mắt chấn động của tất cả mọi người.

Thân thể Đế Tuấn, mạnh mẽ ngã xuống mặt đất.

Trên cánh tay phải của y, máu tươi bắn ra.

Rõ ràng là bị kim long cào bị thương.

Và ngay khi y ngã xuống đất, kim long năm móng, cũng tương tự rơi xuống mặt đất.

"Oanh long!" Trên mặt đất, vang lên tiếng va chạm dữ dội.

Khói bụi mịt mù, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Tuy nhiên, bọn họ đều hiểu, lần so tài này, hẳn là hòa.

Quả nhiên, chỉ một lát sau.

Khói bụi dần dần tan hết.

Thân hình Đế Tuấn và Doanh Chính, xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này hai người, đều mình đầy máu, y phục rách nát không chịu nổi, thậm chí lộ ra xương cốt trắng hếu, cảnh tượng thê thảm vô cùng.

Nhưng, lại vẫn chống đỡ được công kích của đối phương.

Nhìn thấy cảnh tượng này, quần thần xung quanh, không khỏi thở phào một hơi, cục diện như vậy tuy nguy hiểm, nhưng chung quy cũng đã thắng lợi.

Mà mắt Đế Tuấn đỏ hoe, y không cam tâm a.

Y đường đường là chủ của Thiên Đình, vốn tưởng rằng có thể chém giết Doanh Chính.

Ai ngờ, cuối cùng lại bị đối phương trọng thương, nếu là người khác, y đã sớm vẫn lạc.

Nghĩ đến đây, càng khích lệ y, ý niệm muốn chém giết Doanh Chính tại đây.

“Mau chết đi cho Trẫm!” Chỉ là, ngay lúc này, một tia hàn quang, lại đột ngột sáng lên từ hư không.

Tiếp đó, một giọng nói lạnh băng vang lên.

“Oanh!” Một cây trường thương, mang theo lực lượng hủy diệt nồng đậm, xuyên qua hư không, thẳng tắp đâm về phía Đế Tuấn.

Nơi đi qua, tất cả mọi thứ, đều bị hủy diệt trong hư không.

“Hừ, tìm chết!” Đế Tuấn không ngờ, vào thời khắc mấu chốt này, lại có người đánh lén mình.

Khi y quay người nhìn lại, ánh mắt không khỏi ngưng trọng.

Bởi vì, mũi tên này quá nhanh, căn bản không kịp tránh né.

Và ngay lúc này, Doanh Chính quả thật đã động, long kích trong tay y, ném về phía Đế Tuấn.

Chương 406

Tốc độ của cú đánh này kỳ lạ vô cùng.

Trong chớp mắt, liền đến ngực Đế Tuấn.

"Oanh!" Hầu như không chút nghi ngờ, ngay khi long kích chạm vào Đế Tuấn.

Liền nổ tung ra.

Năng lượng rực lửa, khiến ngực đối phương, xuất hiện một lỗ hổng, toàn bộ người y càng bị hất tung xuống đất.

Máu tươi không ngừng trào ra, khiến tất cả mọi người có mặt, đều kinh hãi vô cùng.

"Đây, đây chính là Đại Long Quân Đế Nhân Tộc sao!" Có người lẩm bẩm nói.

Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch vô cùng.

Thất bại lần này của Đế Tuấn, không phải là chiến lực.

Mà là khí vận.

Con kim long năm móng đó, thực chất chính là hóa thân của khí vận.

Về mặt khí vận, trận chiến này, y bại rất triệt để.

Hoàn toàn không phải đối thủ của Doanh Chính.

Nhưng, trên thế giới này không chỉ có khí vận quyết định tất cả, mà còn có nhiều vấn đề về thực lực hơn.

Cho nên, khi Đế Tuấn bại trận, cũng không hoàn toàn từ bỏ.

Mà chuyển sang công kích Doanh Chính.

Ông!!!

“Chết đi!!!” Oanh long long!!!

Ngọn lửa vô biên theo đó bao trùm đến, hóa thành cổn cổn Đạo Vận, hiển hóa thế gian!

“Trẫm, tự đương diệt tuyệt nhất thiết!” Doanh Chính tay cầm Thiên Vấn Kiếm, lúc này toàn thân được bao phủ bởi Khí Vận hùng hậu vô cùng!

Từng mảng Khí Vận hóa thành một con kim long năm móng!

Khi kim long năm móng xuất hiện, lập tức, một mảng Khí Vận đại tăng!

Và lúc này, khí tức trên thân Doanh Chính cũng trong nháy mắt bành trướng lên!

Con đường tu luyện của Doanh Chính, chính là Hoàng Đế Đại Đạo có một không hai từ xưa đến nay!

Đây là một con đường Quốc Vận Đại Đạo!

Sinh linh trong quốc gia của mình càng cường đại, thì Quốc Vận càng hưng thịnh!

Và lúc này, Doanh Chính cũng sẽ trở nên mạnh hơn!

Đây là một con đường chưa từng có, cũng là một con đường gần như không có người đi theo sau.

Có lẽ, tương lai sẽ có người học theo y, đi trên Hoàng Đế Đại Đạo.

Nhưng chung quy cũng không có ai có thể làm được vĩ đại như y!

Bởi vì, y chính là Thủy Hoàng Đế!

Là Thiên Cổ Nhất Đế!

Thậm chí là Vạn Cổ Nhất Đế!

Từ trước đến nay, chưa từng xuất hiện Hoàng Đế cường đại như vậy!

Sau này, cũng sẽ không xuất hiện Hoàng Đế cường đại như vậy!

Hoàng Đế Đại Đạo, chính là Đại Đạo cực kỳ giống với Vương Chi Đại Đạo và Bá Chi Đại Đạo.

Nhưng, lại không hoàn toàn tương đồng với hai Đại Đạo này.

Hoặc có thể nói là, giống như một Đại Đạo thượng vị kết hợp Hoàng Chi Đại Đạo và Đế Chi Đại Đạo!

Trong Ba Ngàn Đại Đạo, không có Hoàng Đế Đại Đạo, nhưng lại có Hoàng Chi Đại Đạo và Đế Chi Đại Đạo tồn tại.

Mà Hoàng Đế Đại Đạo lúc này, chính là tồn tại thượng vị của Hoàng Chi Đại Đạo và Đế Chi Đại Đạo!

Tuy chỉ là một Hậu Thiên Đại Đạo, nhưng trên thực tế lại là tồn tại trên Tiên Thiên Đại Đạo!

Đây chính là điểm vĩ đại của Tần Thủy Hoàng, sống sờ sờ sáng tạo ra một tồn tại vượt qua Hoàng Chi Đại Đạo và Đế Chi Đại Đạo.

Hoàng, Đế, Vương, Bá, bốn Đại Đạo này, tuy nhìn có vẻ rất giống nhau, nhưng trên thực tế lại có sự khác biệt.

Nhìn qua, đều là những thượng vị giả thống ngự sinh linh.

Nhưng trên thực tế, Hoàng giả, là tồn tại cao cấp nhất, sử dụng phương pháp buông rèm nhiếp chính, kết thừng mà trị, không có chế độ, không có hình phạt, người ta nói là "tín", nói một lời mà dân không vi phạm, trong sự giản dị nhất người ta giao tiếp với thiên địa tinh thần.

Đúng như câu nói, Hoàng giả, minh dã.

Hoàng giả thống ngự thế giới không cần dựa vào bất kỳ thủ đoạn cường đại nào, cũng không cần thủ đoạn nghiêm hình nào, chỉ cần thuận theo tự nhiên, là đủ rồi.

Tức là, tất cả Hoàng giả, đều được những người đó tôn sùng.

Trời có nói gì đâu!

Trời có nói gì đâu!

Bốn mùa vẫn vận hành, vạn vật vẫn sinh sôi.

Đây chính là trạng thái tốt đẹp nhất, vạn vật thuận theo tự nhiên mà sinh, quần dân thuận theo tự nhiên mà trưởng thành, người ta trong sự tĩnh lặng, an lành, vô dục vô cầu mà hưởng thụ thịnh yến của trời.

Còn Đế giả, chỉ đứng sau danh hiệu Hoàng.

Cảnh giới y đạt tới và căn cứ quản lý nhân dân là đạo đức, lấy dân làm con, phân biệt người và vạn vật, không có sự cao xa quảng đại như Hoàng.

Tức là lấy đức phục người.

Đế giả, không còn như Hoàng sử dụng vô vi nhi trị, mà bắt đầu sử dụng một số chế độ, để thống ngự thiên hạ.

Đương nhiên, chế độ lúc này cũng đều là để có thể quản lý thiên hạ tốt hơn mà thôi.

Nếu nói Hoàng chính là Đạo, thì Đế chính là Đức.

Cái gọi là thất Đạo nhi hậu Đức, cái gọi là thất Đạo, chính là mất đi Thiên Đạo, mà áp dụng Thánh Nhân Chi Đạo mới.

Cảnh giới này, chính là cảnh giới tốt đẹp nhất sau khi mất đi Thiên Đạo.

Cái Đế Chi Đại Đạo này, thực tế yếu hơn Hoàng Chi Đại Đạo

không ít, cảnh giới và cục diện của nó đã suy yếu đi rất nhiều.

Nhân Tộc, được sinh ra thuận ứng Thiên Đạo, do đó, sự thay đổi ngôi Hoàng này, cũng phù hợp với Thiên Đạo.

Ban đầu, là Nhân Hoàng, sau Tam Hoàng, chính là Ngũ Đế.

Và khi Ngũ Đế biến mất, chính là Nhân Vương.

Những đế vương Hạ Thương Chu, từng người đều là vị Nhân Vương.

Mà Vương, lại được gọi là Thiên Tử.

Lúc này, cảnh giới kém đi không phải là một chút.

Vương giả, ba ngang một dọc vậy.

Ba ngang, chính là trời, đất, người vậy.

Mà kẻ thông hiểu ba điều đó, chính là Vương vậy.

Tức là, chữ Vương có ba nét ngang, lần lượt đại diện cho Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, nét dọc ở giữa đại diện cho việc quán thông ba điều đó, làm Vương nhân, nhất định phải nắm vững quy luật của Thiên Đạo, Địa Đạo và Nhân Đạo.

Chỉ có như vậy, mới có thể thống ngự thiên hạ!

Đây chính là những khác biệt đó.

Bá giả, thì lại càng kém hơn.

Vương giả ít nhất có thể thống ngự thiên hạ, mặc dù cần mượn không ít yếu tố.

Nhưng cũng mạnh hơn Bá giả!

Bá giả là gì?

Bá giả, thực tế là người không thể vương thiên hạ, mượn danh nghĩa Vương, thực chất lại bá thiên hạ!

Dựa vào sự cường đại của bản thân, cưỡng chế thống ngự chúng sinh, đây chính là Bá giả!

Đương nhiên, Bá Chi Đại Đạo tuy trong bốn Đại Đạo này được coi là kém cỏi nhất, nhưng cũng vượt xa không ít Đại Đạo khác.

Hôm nay, Doanh Chính kết hợp Hoàng Chi Đại Đạo và Đế Chi Đại Đạo lại thống ngự thành Hoàng Đế Đại Đạo.

Lần này, đã vượt xa cái gọi là Hoàng Chi Đại Đạo và Đế Chi Đại Đạo.

Và hiện nay, Hoàng Đế Đại Đạo đã là Đại Đạo thống ngự chúng sinh mạnh mẽ nhất rồi.

Hoàng Đế Đại Đạo này, thực tế dựa vào Quốc Vận, Quốc Vận mạnh thì Hoàng Đế mạnh, Quốc Vận yếu thì Hoàng Đế yếu.

Mà Đại Tần hiện nay, thực sự là duy nhất.

Thiết kỵ Đại Tần quét ngang Chư Thiên, tất cả Chư Thiên đều thần phục dưới chân Đại Tần.

Tức là, Quốc Vận Đại Tần lúc này đã cực kỳ hưng thịnh.

Hoa lạp lạp!!!

Phía sau, Khí Vận Doanh Chính gia trì, Hoàng Đế Đại Đạo hiện ra.

Con kim long năm móng vốn đại diện cho Khí Vận, trong nháy mắt hóa thành một con Hắc Long chín móng màu đen!!!

Khi con Hắc Long chín móng này xuất hiện.

Lập tức, sát khí bạo ngược dâng lên.

Sát khí vô biên cuồn cuộn đến!

Chín móng, chính là tượng Nhân Hoàng!!!

Một tia tinh hồng càng trực tiếp xuất hiện sau lưng Đế Tuấn.

Ông!!!

Doanh Chính vung tay, oanh long long!!!

Sát khí dũng động, động đâu trời đen đó!

Dường như tất cả đều sẽ bị xóa sổ, âm dương cũng theo đó nghịch loạn, thiên địa cũng sẽ bi minh!!

"Hỗn Nguyên Đỉnh Phong?!" Trên mặt Đế Tuấn thoáng qua một tia ánh mắt không thể tin được.

Nhưng rất nhanh, trên mặt y cũng xuất hiện vẻ kinh nộ.

"Nhân Tộc ngoan cố bất linh!" "Hôm nay, Trẫm đương chém nghịch tặc, bình định chúng phản, tái hiện lãng lãng Càn Khôn!!!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, quanh thân vô cùng đế quang hiển thị.

Hư ảnh Tam Túc Kim Ô hiện ra sau lưng y.

Sau đó, một tia niệm lực của mặt trời trực tiếp rơi vào cơ thể y.

Trong khoảnh khắc.

Vô cùng vô tận Đạo Vận hùng vĩ chiếu rọi Chư Thiên, vận chuyển quanh thân y.

"Chưởng diễn sinh diệt!!!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, sau đó hai tay vung mạnh về phía Doanh Chính.

Trong nháy mắt, vô số thế giới từ trong lòng bàn tay y sinh ra rồi lại lần nữa diệt vong… Chính là trong khoảnh khắc vô số thế giới hủy diệt và sinh ra đó, bùng phát ra uy lực vô cùng.

Muốn trấn áp Doanh Chính.

Oanh long long!!!

Dưới sự gia trì của Tam Túc Kim Ô và mặt trời, thực lực của Đế Tuấn lúc này đã đạt đến đỉnh phong cực hạn.

Dưới đạo thần thông này, vô số sinh linh theo đó mà bị hủy diệt cùng với từng thế giới.

Gầm!!!

Hắc Long gào thét, mà Hoàng Đế Đại Đạo hùng dũng bành trướng ra!

Thân ảnh Tần Thủy Hoàng chiếu rọi trên Trường Hà Thời Gian tuế nguyệt, trấn áp tất cả.

Khi y vung tay một cái, hai Đại Đạo khủng bố vô cùng quấn lấy nhau.

Ngay cả không gian cũng vì thế mà vỡ vụn.

"Thú bị vây khốn còn đấu tranh!!!" Đế Tuấn gầm lên, khoảnh khắc này, hư ảnh Tam Túc Kim Ô trở nên càng ngưng thực hơn.

Trực tiếp rơi vào sau lưng y.

Khoảnh khắc này, khí tức Đế Tuấn một lần nữa bành trướng lên.

Chương 407

Khí tức của y trở nên càng vĩ đại hơn, càng mênh mông hơn, dường như là căn bản của tất cả Chư Thiên.

"Tâm Trẫm tức Thiên Tâm, niệm Trẫm tức Thiên Niệm!" Đế Tuấn khẽ nói, thần vận trong đôi mắt lóe lên rồi biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một thế giới phía sau y xuất hiện, thúc đẩy vô cùng niệm lực.

Đó là thế giới do y khai sáng… Trong thế giới đó, đã sắp sinh ra cường giả đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi!

Đế Tuấn dưới sự gia trì của luồng sức mạnh này, dần dần trở nên càng cường hãn.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một thân ảnh vĩ đại tột cùng xuất hiện trong Trường Hà Thời Không tuế nguyệt.

Tồn tại vĩ đại đó khẽ nói: "Đế diệt chúng sinh." Bàn tay của vị Thiên Đế vạn cổ đó từ từ mở ra, hóa thành ức vạn đạo uy áp vô thượng.

Từ sâu thẳm tuế nguyệt giáng xuống.

Vượt qua vô cùng Thời Không mà đến.

Trong nháy mắt.

Phanh!!!

Vô số Nhân Tộc hóa thành một khối máu thịt bay tán loạn.

Dường như là từ sâu thẳm linh hồn, bị uy áp phá tán đến chết.

Sắc mặt Doanh Chính đột nhiên biến đổi.

Hắc Long phía sau y quấn quanh thân, Đạo Quả của Hoàng Đế Đại Đạo từ từ xuất hiện.

"Đồ lục Nhân Tộc, tội đáng tru!!!" Giọng nói uy nghiêm sừng sững đó, chính là lời nói xuất hiện từ trong Đạo Quả khủng bố kia.

Quyền hành Hoàng Đế.

Được xây dựng trên vô cùng chúng sinh.

Chúng sinh mạnh, thì Trẫm mạnh.

Chúng sinh diệt, thì Trẫm diệt.

Giờ khắc này.

Hoàng Đế nổi giận, mà trời xanh biến sắc!

Quyền hành Hoàng Đế, một lời tức vạn lời!

Oanh!!!

Một loại uy lực khủng bố vô cùng trong khoảnh khắc bùng phát.

Giống như một loại quy tắc đã định trước hiện ra.

Ông!!!

Thân ảnh Thiên Đế khủng bố vô cùng của Đế Tuấn, lại từ từ bắt đầu băng hội tiêu tán.

Một lời của Doanh Chính, hệt như thiên mệnh!

Lời ra pháp theo!!!

Máu vàng của Thiên Đế rơi vãi Chư Thiên!

Tôn thân ảnh vĩ đại vô cùng đó lặng lẽ vẫn lạc… "Bệ hạ!!!" Thiên Hậu Hi Hòa nhìn cảnh tượng này, kinh nộ không thôi mà lớn tiếng hô.

Nhưng ngay khi nàng vừa nói ra, đột nhiên một cảm giác nguy cơ

không thể giải thích được trong nháy mắt xuất hiện, bùng phát ra.

Ông!!!

Phía sau.

Một đạo Đạo Vận tinh hồng khủng bố tột cùng hiển hóa.

Đạo Vận bạo ngược vô cùng đó, hóa thành một luồng khí tức quỷ dị mà cường đại lan tỏa.

Nơi khí tức đó đi qua, ngay cả Thần Phật thanh tâm quả dục, trong lòng cũng không khỏi bắt đầu sinh ra thêm dục vọng tạp niệm.

Đó dường như là tử thần mang theo ý bạo ngược vậy.

Sát Lục Đại Đạo cùng với Tử Vong Đại Đạo hoành hành vô cùng, dẫn động sự bạo ngược trong lòng vô số sinh linh.

Sát Thần Bạch Khởi, lấy Sát Lục Đại Đạo làm dẫn, ngưng luyện Sát Thần Chi Tâm, toàn thân một mảng tinh hồng bạo ngược, duy độc trong mắt còn giữ một tia ý niệm thanh minh.

Sắc mặt Hi Hòa kinh khủng không thôi.

Nàng là Thiên Hậu, mẫu nghi thiên hạ, phổ độ chúng sinh, mang ý đại từ đại ái.

Nhưng lúc này, lại gặp phải một người khủng bố như vậy!

Rốt cuộc đây là một tồn tại như thế nào?

Lại có đôi mắt hung ác vô cùng như vậy!!!

Lúc này, trên Bất Chu Sơn.

Hắc Long cuộn mây, Hoàng Đế uy áp.

Tử vong hiện thực, Sát Thần bạo ngược.

Ý niệm khủng bố vô cùng không ngừng nhảy múa.

Oanh long long!!!

Lúc này, trong mắt chúng sinh hai người này dường như đứng yên không động đậy.

Tuy nhiên.

Trong sâu thẳm tuế nguyệt, nơi mà kẻ yếu không thể với tới.

Vô số sức mạnh không ngừng va chạm, mỗi lúc mỗi khắc đều có vô số sức mạnh mới sinh ra, lại có vô số sức mạnh tiêu diệt lẫn nhau.

Dưới những va chạm này, khí tức của Hi Hòa càng ngày càng yếu ớt, sức mạnh của Hi Hòa càng ngày càng suy giảm.

Mà sức mạnh của Sát Lục Chi Khí lại tràn ngập khắp thế giới.

Bên ngoài.

Doanh Chính một thân long bào huyền sắc tung bay trong gió, vô tận khí tức Hoàng Đế Đại Đạo dũng động.

Một loại khí tức chúa tể tất cả xuất hiện… Trong vô tận tinh vực.

Tử Vong Thần Ma đột nhiên sắc mặt ngưng trọng, y phát hiện khí tức của Đế Tuấn biến mất.

Ngay lập tức, liền nhìn về phía dưới.

“Ha ha ha ha….” Tinh Thần Lão Tổ đang giao chiến với y thấy vậy cau mày, lập tức, y hiểu ra điều gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Sao có thể như vậy?!” “Y làm sao lại bại?!” “Y tuyệt đối sẽ không bại?!” Tinh Thần Lão Tổ mặt đầy kinh hãi nói.

Trên thế giới này, ai cũng có thể bại, nhưng y cho rằng trong Hồng Hoang người không thể bại nhất chính là Đế Tuấn!

Đế Tuấn vĩ đại như vậy, làm sao có thể bại tại đây.

Trên thực tế, Doanh Chính cũng không phải là đơn đấu thật sự

chiến thắng Đế Tuấn.

Mà là cùng với Hiên Viên, mới chiến thắng Đế Tuấn.

Đông Hoa Đế Quân mặc dù có nhân cách khác, nhưng trên thực tế chính là một phần của Đế Tuấn.

Tuy không phải bản thân Đế Tuấn, nhưng cũng là một phần chiến lực của Đế Tuấn.

Hơn nữa, ngay cả khi đối phó bản thể Đế Tuấn, Doanh Chính cũng đã dùng Tranh Khí Vận trước để làm suy yếu đối phương mấy phần, sau đó mới thành công đánh bại Đế Tuấn.

Không thể không nói, ngay cả khi Doanh Chính có sự gia thành của Khí Vận siêu cường, hơn nữa còn có sự gia thành của vô cùng Quốc Vận, nhưng nếu thật sự chiến đấu với Đế Tuấn ở thời kỳ toàn thịnh, vẫn không đánh lại đối phương.

Nhưng hiện tại, Đế Tuấn đã hoàn toàn bại trận rồi.

Điều này cũng tuyên bố một thời đại mới sắp đến.

Đây là một thời đại thuộc về Nhân Tộc!

Thời đại này, sẽ bị Nhân Tộc thống trị!

Nghĩ đến đây, Tinh Thần Lão Tổ cũng không còn ra tay với Tử Vong Thần Ma nữa.

Y đã không còn lý do để chiến đấu nữa.

Tầng cao nhất bại trận, đã định Thiên Đình sẽ diệt vong.

Ít nhất, sẽ đón nhận một lần đại tẩy bài.

Mà Tử Vong Thần Ma cũng không còn dục vọng ra tay nữa.

Bởi vì y đã phát hiện ra một manh mối tuyệt vời.

Đó chính là Bạch Khởi!

Bạch Khởi, tu luyện Sát Lục Đại Đạo, cũng thông hiểu Tử Vong Đại Đạo.

Lấy sát lục tu tử vong!

Đây vẫn là lần đầu tiên Tử Vong Thần Ma nhìn thấy manh mối thuộc về Đại Đạo của mình.

Cho nên, y thấy thích thú, không muốn tiếp tục dây dưa với Tinh Thần Lão Tổ… Bạt!!!

Phụt xuy!!!

Thiên Hậu Hi Hòa vẫn.

Đột nhiên tiêu tán giữa thiên địa.

Đến đây, Thiên Đế, Thiên Hậu, Đông Hoàng đều đã vẫn lạc.

"Bệ hạ!!!" "Bệ hạ!!!" "Bệ hạ!!!" Khi Thiên Đế, Thiên Hậu vẫn lạc, Khí Vận Thiên Đình lập tức ảm đạm vô quang, băng hội vô số.

Từng mảng lớn Khí Vận điên cuồng chạy trốn ra bên ngoài.

Lúc này, không còn cách nào để trấn áp những Khí Vận Thiên Đình này nữa.

Và lúc này, các chiến tướng Thiên Đình, khi phát hiện Thiên Đế và Thiên Hậu đều đã vẫn lạc, lập tức mặt mày thê thảm.

Sao có thể như vậy?!

Thiên Đế không phải là thần thoại bất bại sao?

Rất nhiều sinh linh trong số họ đều từ khi sinh ra đã luôn nghe những câu chuyện truyền thuyết về Thiên Đế mà lớn lên, đối với Thiên Đế đều mang sự sùng bái vô hạn.

Thế nhưng, hiện tại lại nói cho bọn họ biết, Thiên Đế lại sẽ vẫn lạc?!

Thiên Đế làm sao có thể vẫn lạc chứ!

Ngày này, không chỉ Thiên Đế vẫn lạc.

Mà còn có vô số sinh linh theo đó mà tâm chết.

Những sinh linh này, đều từ nhỏ đã cực kỳ sùng bái Thiên Đế.

Nhưng hiện nay, khi Đế Tuấn vẫn lạc, lòng của những người này cũng theo đó mà chết.

Sau khi lòng họ chết, không biết bao nhiêu sinh linh cũng theo đó mà vẫn lạc.

Không biết bao nhiêu sinh linh, hôm nay tự sát tuẫn tử.

Chính là vì Đế Tuấn đã vẫn lạc… Vô cùng vô tận sinh linh đều không muốn tin cảnh tượng trước mắt này.

Nhưng sự thật chính là như vậy, Đế Tuấn chính là đã vẫn lạc.

Bọn họ không có cách nào ngăn cản tất cả những điều này xảy ra.

Đế Tuấn tuy vẫn có thể phục sinh lần nữa, nhưng đã không còn là vị Thiên Đế ngày trước, bất kể thế nào cũng không vẫn lạc.

Vị Thiên Đế này, là Thiên Đế vạn cổ.

Là Thiên Đế bất bại.

Là Thiên Đế vĩnh viễn không có ai chiến thắng được!… Trên Bất Chu Sơn.

Lúc này trận chiến đã dần kết thúc.

Doanh Chính rảnh tay phụ trợ Hiên Viên, rất dễ dàng chém giết Đông Hoa Đế Quân.

Tiếp đó, hai người này cũng không buông lỏng, tiếp tục ra tay, chém giết những người Thiên Đình ngoan cố bất linh, cố chấp chống cự.

Mà bất kể là Hiên Viên hay Doanh Chính, đều là những tồn tại vĩ đại nhất trên thế giới này.

Đều là tùy tiện ra tay liền có thể đánh giết cường giả tuyệt thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường.

Chương 408

Hai người này tuy kém hơn Đế Tuấn một chút.

Nhưng cũng đều là tồn tại cùng chiến lực.

Hiện nay Nhân Tộc, có hai tôn cường giả tuyệt thế này tọa trấn, đã không còn là Nhân Tộc thiếu chiến lực đỉnh cao như ngày trước nữa!

Khi bọn họ ra tay, chính là nghiền nát hoàn toàn.

Còn những Tổ Vu của Vu Tộc, thấy đại thế đã mất, cũng vội vàng ngừng tay.

"Long Vương!

Dừng ở đây đi!" Đế Giang lạnh lùng nhìn Long Vương trước mặt, vội vàng lên tiếng nói.

Tên đáng chết này, sao lại mạnh mẽ như vậy?

Phải biết rằng, thực lực của Đế Giang tuy không biến thái như Hiên Viên, Doanh Chính, nhưng đó cũng là một trong những Thần Linh cường đại nhất, ngoại trừ những siêu cường giả tuyệt thế kia.

Chỉ là, khi đối mặt với những cường giả đỉnh cao kia, có vẻ hơi yếu kém mà thôi.

Nhưng trên thực tế, những Tổ Vu này đều tuyệt đối đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới Hồng Hoang!

Nhưng những cường giả cực kỳ biến thái kia lại mạnh mẽ quá mức, đơn giản là tồn tại vượt ra ngoài cảnh giới ban đầu.

Từng tồn tại yêu nghiệt quá mức, dẫn đến những Thần Thánh không yêu nghiệt biến thái như Đế Giang lại có vẻ rất yếu.

Nhưng trên thực tế không phải vậy, bọn họ mới là chiến lực đỉnh

phong bình thường trong cảnh giới này.

Nhưng trùng hợp thay, bọn họ luôn giao du với những cường giả yêu nghiệt kia, cho nên, dẫn đến bọn họ trông có vẻ rất yếu.

Dù sao, những Tổ Vu này cũng không phải là người ỷ mạnh hiếp yếu.

Khi đối mặt với kẻ yếu hơn mình, bọn họ cũng không ỷ vào sức mạnh của mình để bắt nạt đối phương.

Mà đối phương cũng không thể vô duyên vô cớ chạy đi khiêu khích bọn họ, bởi vì đó là hành vi tìm chết.

Cho nên, khi Tổ Vu ra tay chiến đấu, đa phần đều tìm đối thủ mạnh hơn mình.

Mà trong Hồng Hoang tuy sinh linh vô số, nhưng thực sự mạnh hơn bọn họ thì không nhiều.

Thậm chí có thể nói là không quá một trăm người.

Đây còn tính cả những Đại Đạo Thần Ma, và những tồn tại Viễn Cổ đã ẩn mình không biết bao nhiêu năm nay.

Tóm lại, đó là thói quen của những Tổ Vu này, dẫn đến bọn họ luôn bị những cường giả mạnh hơn đánh.

Nhưng may mắn thay, tất cả đều là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ cần không chọc giận một số Đại Đạo Thần Ma đặc biệt nào đó, thì cơ bản sẽ không thật sự chết.

Nhưng luôn có một số người, chọc giận những Đại Đạo Thần Ma đó, có thể xóa sổ hoàn toàn bọn họ khỏi thế giới này.

Ngay cả khi đã chứng đạo trong vô số Thời Không, ngay cả khi thân hóa vô cùng Thời Không, cuối cùng thực chất cũng chỉ bị những Đại Đạo Thần Ma đó xóa sổ từ nguồn gốc.

Đây chính là năng lực khủng bố của một số Đại Đạo Thần Ma cực kỳ cường đại.

Phải biết rằng, thế giới này tuy là thế giới Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang lại đứng trên thế giới Hỗn Độn a!

Mà những Đại Đạo Thần Ma này, chính là do Đại Đạo hóa thành!

Nói cách khác, bọn họ chính là những tồn tại cổ lão nhất, khủng bố nhất của thế giới này.

Ngay cả khi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã chứng đạo ở các Thời Không, nhưng trong vô số Thời Không chung quy cũng đều có Đại Đạo tồn tại.

Có Đại Đạo tồn tại, đối với những Đại Đạo Thần Ma đó, chính là có sự tồn tại của bọn họ.

Cho nên, nếu bọn họ muốn xóa sổ tên này, chỉ cần động ngón tay là được.

Tiền đề là bọn họ có thể đánh bại đối phương.

Chỉ cần có thể đánh bại đối phương, thì được rồi.

Nhưng nếu không đánh bại được đối phương, thì mọi thứ đều là vô ích!

Chỉ cần có thể đánh bại đối phương, thì cái gì cũng không thành vấn đề!… Cuối cùng, Vu Tộc cũng đầu hàng Nhân Tộc.

Những người Thiên Đình thấy tình thế không thể cứu vãn, tự nhiên cũng theo đó mà đầu hàng.

Không còn cách nào, không đầu hàng cũng là con đường chết.

Nhưng nếu đầu hàng, ít nhất vẫn có thể bảo toàn được một chút.

Đương nhiên, đây dù sao cũng không phải chuyện thâm cừu đại

hận gì.

Do đó, khi những người này đầu hàng, Nhân Tộc cũng không đuổi cùng giết tận.

Mà tuyên bố tiếp quản toàn diện Thiên Đình, từ hôm nay trở đi, tất cả mọi thứ của Thiên Đình đều thuộc sở hữu của Nhân Tộc.

Đại Tần tướng sĩ mang theo một số Nhân Tộc nhập chủ Thiên Đình, còn những Nhân Tộc khác, thì theo đó quay về đô thành Nhân Tộc Lạc Dương.

Lạc Dương, Lạc Dương.

Hiện nay, thật sự đã khiến mặt trời lặn xuống rồi.

Nhân Tộc thật sự đã thắng lợi, Hiên Viên ngược lại lại có vài phần cảm giác lạc lõng.

Không biết là vì điều gì, tóm lại hiện nay Hiên Viên không có quá nhiều cảm giác vui mừng.

Ngược lại lại có chút cảm giác trống rỗng sau khi hoàn thành sứ mệnh.

Cảm giác này, lại có chút khó chịu.

Ít nhất, đối với Hiên Viên mà nói, là như vậy.

Nhưng đối với Nhân Tộc mà nói, đây chính là ngày toàn dân ăn mừng.

Bởi vì từ nay trở đi, Nhân Tộc chính là đại tộc đứng đầu không ai sánh bằng trong Hồng Hoang!

Địa vị giống như Yêu Tộc trước đây vậy!!!… Lạc Dương.

"Bệ hạ, thiên vô nhị nhật a!" Đột nhiên, Đại Hồng đầy lo lắng nói với Hiên Viên.

Hiện nay, trong Nhân Tộc không còn chỉ có Nhân Hoàng Hiên Viên, mà còn có một Đại Long Quân Đế Doanh Chính.

Hiện tại, Doanh Chính nhập chủ Thiên Đình.

Mặc dù, chưa chính thức đăng cơ làm Thiên Đế, nhưng hiện tại mọi sự điều độ vận hành của Thiên Đình trên thực tế đều do Doanh Chính quyết định.

Đây chính là sự khác biệt.

Mà Đại Hồng nói như vậy, cũng đại diện cho ý kiến của quần thần văn võ.

Dù sao, Hiên Viên là Nhân Hoàng.

Doanh Chính là Đại Long Quân Đế.

Hiện tại Doanh Chính quản lý Thiên Đình, thì tự nhiên phải hành động theo ý chí của Nhân Hoàng.

Mà Đại Hồng và những người khác, thì cho rằng, nên để Doanh Chính thoái vị!

"Ừm!

Trẫm biết, triều hội ngày mai, Trẫm tự sẽ xử lý!" Nghe thấy giọng của Đại Hồng, Hiên Viên lạnh nhạt nói.

Sau đó, liền đi về phía chỗ ở của mình.

Lúc này y, trong lòng lại có chút mê mang.

Y muốn tiếp tục ở lại đây.

Nhưng lại sợ sau khi rời đi, trong Nhân Tộc sẽ xảy ra loạn.

Do đó, y rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Ai, ta chung quy không phải một quân vương hợp cách!" Trở về chỗ ở của mình, Hiên Viên thở dài nói.

Sau trận đại kiếp này, tu vi của y đã khôi phục đỉnh phong.

Và, còn tiến thêm một bước.

Nếu không phải vì Nhân Tộc vừa mới quật khởi, y có lẽ đã sớm rời đi rồi.

Dù sao theo y thấy, Nhân Tộc, còn cần y bảo hộ, chứ không phải y đi bảo hộ Nhân Tộc.

Nhưng biết làm sao, y hiện tại cảm thấy mình đã không còn thích hợp làm Nhân Hoàng nữa.

Mà vừa hay, lúc này có một Doanh Chính nguyện ý tiếp quản.

Trong lòng y, vẫn là vui vẻ.

Chỉ là, lại cảm thấy mình có chút hổ thẹn.

Nhưng, y cũng không có bất kỳ cách nào.

Chỉ là, ngay sau khi y cảm khái xong.

Liền nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến một tiếng ồn ào hỗn tạp.

Tiếp đó, thị vệ cung kính nói: "Bẩm báo Bệ hạ, bên ngoài Hoàng Đế Đại Tần Đế Quốc Doanh Chính cầu kiến." Lời của thị vệ vừa dứt, lông mày Hiên Viên liền cau lại.

Rõ ràng y không ngờ Doanh Chính lại đến gặp mình, nhưng đã đến, thì cứ gặp.

Nghĩ đến đây, liền chuẩn bị triệu tập quần thần thương nghị.

Mà lúc này, thị vệ lại nói tiếp.

"Bệ hạ, Đại Long Quân Đế nói muốn đơn độc diện kiến Bệ hạ." Giọng nói rất nhỏ, dường như sợ kinh động Hiên Viên.

Mà nghe thấy giọng thị vệ, Hiên Viên lại có chút nghi hoặc.

Giữa mình và Doanh Chính căn bản chưa từng giao lưu, y sao lại

muốn gặp riêng mình chứ?

Nhưng, đã Doanh Chính nói vậy, y cũng không tiện từ chối.

Ngay lập tức liền từ từ nói: "Mời hắn vào đi!" Cùng với giọng nói của y vang lên, thị vệ kia liền cung kính rời đi.

Một lát sau, Doanh Chính liền bước vào.

Nhìn Hiên Viên, sắc mặt bình tĩnh.

Mà Hiên Viên nhìn thấy Doanh Chính bước vào, trong mắt lóe lên quang mang kỳ lạ.

Y muốn thăm dò Doanh Chính, nhưng lại phát hiện căn bản không thể.

Trong cơ thể đối phương dường như có một luồng khí huyết mênh mông, ngăn cản y.

Điều này khiến y càng thêm nghi hoặc.

Không biết Doanh Chính đến tìm mình rốt cuộc là muốn làm gì.

Nhưng, lại không nói nhiều.

Mà ngồi xuống rồi nói.

"Ngươi lần này đến gặp ta có chuyện gì." Y không nói Trẫm, mà tự xưng là ta.

Điều này cũng có nghĩa là định cùng Doanh Chính nói chuyện với tư cách cá nhân.

"Ha ha, ngươi hẳn phải biết ta vì sao đến!" Doanh Chính cười nói.

Lúc này y, vẫn là vẻ phong khinh vân đạm đó.

Ngay cả giọng nói cũng cực kỳ bình thản.

Điều này khiến đồng tử Hiên Viên không khỏi co rút.

Bởi vì, biểu hiện của Doanh Chính, thực sự đã vượt quá dự liệu của y.

Tuy nhiên, ngay sau đó lại cảm thấy thoải mái.

Dù sao, đối phương có thể làm ra hành động hiện tại, mới là đúng lẽ.

"Ta biết, ngươi muốn thống ngự toàn bộ Hồng Hoang!" Nghe thấy giọng Doanh Chính, Hiên Viên nói.

"Không sai!" Và sau khi giọng đối phương dứt, Doanh Chính liền trực tiếp thừa nhận.

Y quả thật muốn làm như vậy, dù sao Hồng Hoang thực sự quá rộng lớn, ngay cả cường giả như rừng.

Nhưng, nếu có thể khống chế Hồng Hoang.

Thì cũng không phải là chuyện không tốt đẹp.

Nghe thấy lời của Doanh Chính, khóe miệng Hiên Viên lộ ra nụ cười chua chát.

Khoảnh khắc này, y bỗng nhiên phát hiện, quyết định của mình rất đúng đắn.

"Được, đã ngươi muốn thống trị Hồng Hoang, Trẫm đồng ý với ngươi!" Nghe thấy giọng Doanh Chính, Hiên Viên không chút do dự nói.

Hiện nay Nhân Tộc đã trở thành đại tộc mạnh nhất, thì sứ mệnh của y cũng đã hoàn thành.

Từ nay về sau, Nhân Hoàng chính là Thiên Đế, Thiên Đế chính là Nhân Hoàng.

Chương 409

Đã như vậy, y liền thoái vị nhường hiền.

Để Doanh Chính đảm nhiệm vị trí Nhân Hoàng và Thiên Đế, từ nay, Nhân Tộc không còn nói về Nhân Hoàng nữa, mà chỉ có Nhân Tộc Thiên Đế.

Và khi nghe thấy giọng Hiên Viên, trên mặt Doanh Chính cũng lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Y và Hiên Viên tuy thời gian quen biết không dài, nhưng lại biết đối phương là người trọng lời hứa.

Đã nói ra những lời này, thì nhất định sẽ không thất hứa.

Tiếp đó, liền mở miệng nói.

"Đa tạ Bệ hạ!" Giọng nói vang lên, mang theo ý thành khẩn nồng đậm.

Dù sao, vị trí Nhân Hoàng, liên quan đến khí số Nhân Tộc.

Doanh Chính, không hy vọng vị trí Nhân Hoàng rơi vào tay người khác.

Và ngay khi giọng Doanh Chính vừa dứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu Hiên Viên, liền một lần nữa truyền ra một tia ba động.

Khiến y, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Tuy nhiên, sau khoảnh khắc tiếp theo, vẫn nói.

"Tình hình hiện tại của Nhân Tộc, ngươi cũng rõ, Trẫm chuẩn bị thoái vị nhường hiền, giao quyền hành Nhân Tộc cho ngươi!

Nhưng, có một điểm ta hy vọng ngươi có thể tuân thủ.

Sau vạn năm, nếu Nhân Tộc do ngươi thống soái không tốt, ta hy vọng ngươi có thể thoái vị nhường hiền!" Hiên Viên trịnh trọng nói.

Dù sao, y tuy muốn thoái vị, nhưng cũng không muốn để Nhân Tộc lâm vào cảnh suy thoái.

Mà nghe thấy giọng của y, Doanh Chính không chút do dự, liền trực tiếp đáp lại.

"Có thể!" Giọng nói dứt khoát.

Đây là điều kiện y đồng ý, hơn nữa, chỉ cần có y tọa trấn, sự phát triển của Nhân Tộc, tuyệt đối sẽ càng cường đại hơn trước đây.

"Như vậy thì đa tạ rồi!" Hiên Viên chắp tay nói.

Sau đó, liền ra hiệu cho Doanh Chính rời đi.

Khi hai người chia tay, những đám mây u sầu trên mặt Hiên Viên lại tan biến.

Quay người đi về phía ngoài đại điện.

Lúc này y, cảm thấy Nhân Tộc có Doanh Chính ủng hộ, mọi thứ đều không đáng sợ.

Tiếp đó, tinh mang trong mắt lóe lên, một giọng nói lạnh nhạt tột cùng liền vang lên trong đại điện.

"Truyền lệnh, ba năm sau sách phong Doanh Chính làm Nhân Hoàng, chưởng quản Thiên Đình.

Đồng thời, lệnh cho các lộ thần tướng, phản hồi doanh trại của mình.

Hãy nhớ, phải giữ liên lạc thông suốt!" Giọng nói vang lên, liền phiêu đãng về phía xa.

Mà những sĩ tốt sau khi nhận được mệnh lệnh, lại cung kính bắt đầu chuẩn bị.

Khoảnh khắc này, tất cả người Nhân Tộc đều đã biết, Nhân Hoàng mới đã ra đời.

Còn Doanh Chính ở một bên khác, sau khi rời khỏi Hoàng Cung, liền đi về phía Thiên Đình.

Lúc này y, lại không chút do dự.

Sau khi rời đi, liền thẳng tiến về Thiên Đình.

Lúc này y, trong lòng hiểu rõ, mình chỉ có nhanh chóng ổn định địa vị, mới có thể an ổn Hồng Hoang.

Hiện tại trong Hồng Hoang, không có Thiên Đế.

Thiên Đình không còn, không cách nào duy trì trật tự Hồng Hoang.

Toàn bộ Hồng Hoang, trừ những vùng đất do Nhân tộc chiếm giữ, còn lại đều loạn thành một bãi chiến trường.

Dù là Vu tộc hay Long tộc, đều như vậy.

Trận chiến này, Vu tộc tử thương thảm trọng, sức mạnh của Vu tộc trong Địa Phủ suy yếu chưa từng có.

Vì vậy, số lượng lớn tộc nhân Vu tộc còn lại đã nhập trú Địa Phủ, duy trì trật tự nơi đây.

Còn bên ngoài, rất nhiều chủng tộc không nghe theo mệnh lệnh của Vu tộc, khiến chúng càng thêm làm càn vô độ.

Đây là vì thế lực Vu tộc suy giảm lớn, địa bàn khống chế tự nhiên cũng thu hẹp toàn diện.

Tương tự, Long tộc cũng gặp phải nỗi lo này.

Số lượng Long tộc tử thương tuyệt nhiên không kém Vu tộc chút

nào, thậm chí còn nhiều hơn!

Mà Hải tộc Tứ Hải, vốn đã rất bất mãn với Long tộc, nên lúc này cũng sẽ nhân cơ hội bùng phát.

Tự nhiên mà nói, số lượng biến cố lúc này cũng trở nên càng nhiều.

Trước đây, những chủng tộc e sợ thế lực hùng mạnh của Long tộc có lẽ còn không dám phản kháng.

Nhưng hiện tại, mọi chuyện đã hoàn toàn khác, thế lực Long tộc suy giảm mạnh.

Mặc dù Long tộc vẫn còn hai Đại Long Vương và một Đại Long Hoàng, nhưng như vậy cũng không thể bao quát toàn bộ Tứ Hải.

Đặc biệt là Tây Hải và Nam Hải, Long Vương, Long Tướng cùng một số Hỗn Nguyên Long tộc ở hai nơi này gần như toàn quân bị diệt.

Đại đa số Hỗn Nguyên Long tộc của hai hải vực này đều đã vẫn lạc.

Do đó, khiến Hải tộc ở hai vùng biển lớn này cực kỳ kiêu ngạo.

Thế lực ngoại tộc cũng theo đà nước lên thuyền lên, ngày càng nhiều Hải tộc dần độc lập.

Còn Nhân tộc, thì lại không có quá nhiều sự vụ.

Dù sao, Nhân tộc là bên chiến thắng, ai cũng biết rằng Hồng Hoang sau này phần lớn thời gian sẽ do Nhân tộc thống trị.

Vì vậy, cho dù quyền lực khống chế thực tế của Nhân tộc trên địa bàn có giảm sút không ít, nhưng thực sự cũng không ai dám động chạm sự thống trị của Nhân tộc.

Đây chính là điểm mạnh của Nhân tộc.

Trong Nhân tộc, Hiên Viên như thường lệ triệu kiến triều hội.

Đây là lần đầu tiên triều hội chính thức sau khi đại chiến kết thúc.

Mặc dù trước đó Hiên Viên đã tuyên cáo với Nhân tộc việc mình sắp thoái vị, đồng thời cũng tuyên cáo sẽ tiến cử Doanh Chính trở thành Nhân Hoàng kế nhiệm.

Nhưng những lão tướng từng theo Hiên Viên chinh chiến lại bắt đầu bất mãn.

Nguyên nhân rất đơn giản, ban đầu những người theo Hiên Viên phần lớn đều là bất đắc dĩ.

Nhưng sau một phen sinh tử tranh đấu như vậy, lại còn chiến thắng, lẽ ra là lúc họ nên hưởng thụ thành quả thắng lợi, nhưng lúc này Hiên Viên lại chọn thoái vị!

Hiên Viên thoái vị thực tế không phải là chuyện quá lớn, tiền đề là không ảnh hưởng đến lợi ích của họ.

Bất luận ngôi vị Nhân Hoàng này truyền cho ai, chỉ cần không truyền cho những người Nhân tộc đến từ phàm giới Đại Tần đế quốc, thì sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích của họ!

Nhưng hiện tại, lại nhất quyết muốn truyền cho những người Nhân tộc đến từ phàm giới Đại Tần đế quốc đó.

Mặc dù mọi người đều là huyết mạch Nhân tộc, đều cùng một dòng máu, chưa từng bị ô uế.

Nhưng, thứ gọi là phe phái thì có thật.

Cho dù mọi người đều biết là cùng một chủng tộc, nhưng chỉ cần phe phái khác nhau, thì khi an định sẽ công kích lẫn nhau.

Những người thuộc phe phái khác nhau muốn đứng chung một chiến tuyến thì chỉ có một yếu tố, đó là xuất hiện một kẻ địch chung

mới, chỉ có như vậy, mới có thể khiến họ gạt bỏ thành kiến mà đứng chung một chiến tuyến.

Nhưng hiện nay, Thiên Đình đã bị phá hủy, Yêu tộc bại lui.

Vì vậy, Nhân tộc có thể nói là không còn cái gọi là ngoại địch nữa, vậy thì cuộc tranh đấu phe phái giữa họ là có thật.

Và hiện tại, đầu lĩnh phe phái Nhân tộc Hồng Hoang là Nhân Hoàng Hiên Viên lại chọn thoái vị, và còn muốn truyền ngôi vị Nhân Hoàng này cho Doanh Chính!

Doanh Chính là ai?

Đó là Hoàng đế của phàm giới Đại Tần đế quốc!

Về tu vi cảnh giới, quả thật có thể đảm nhiệm Nhân Hoàng, thậm chí đảm nhiệm Thiên Đế, điểm này họ cũng không phản đối.

Dù sao Doanh Chính cũng là huyết mạch Nhân tộc, cũng là hậu duệ Nhân tộc.

Nhìn từ mọi phương diện, đều không có gì đáng nói.

Nhưng vấn đề là, phe phái của họ khác nhau!

Nếu để Doanh Chính đảm nhiệm Nhân Hoàng, vậy Thiên Đế thì sao?

Thiên Đế cũng là Doanh Chính?

Bởi vì bây giờ Nhân tộc chiến thắng, Nhân Hoàng tự nhiên cũng chính là Thiên Đế thực tế.

Còn việc có đăng lên ngôi vị đó hay không, thì phải xem ý của Nhân Hoàng.

Họ sẽ không nghĩ rằng Doanh Chính không có ý đồ với ngôi vị Thiên Đế!

Tức là, nếu Doanh Chính lên làm Thiên Đế, vậy những chức vị Thiên Đình đó nên được sắp xếp thế nào?

Đương nhiên sẽ được Doanh Chính ưu tiên sắp xếp cho những tâm phúc trung thành của mình, tức là những tướng lĩnh mang từ Đại Tần đế quốc đến.

Vậy những lão thần cũ của Hiên Viên bọn họ thì sao?

Đương nhiên là phải lùi về sau.

Mặc dù không đến mức không cho họ chức vụ tốt, nhưng số lượng chắc chắn sẽ ít đi rất nhiều.

Hơn nữa, mỗi người bọn họ đều đã lập được công lao hiển hách, Nhân tộc có thể chiến thắng Thiên Đình không thể thiếu công lao của họ.

Nhưng hiện tại, đến lúc luận công ban thưởng, chức vị của họ lại bị giảm bớt?

Điều này làm sao họ có thể nhẫn nhịn.

Thế là, những người này liên kết lại với nhau, muốn Hiên Viên thu hồi thánh mệnh.

Ít nhất, trước khi Doanh Chính kế vị, hãy để họ được nhận chức vị trong Thiên Đình trước.

Như vậy, cho dù Doanh Chính có lên ngôi Nhân Hoàng, họ cũng không có quá nhiều lời để nói.

Do đó, khi triều hội bắt đầu, lập tức do Đại Hồng, đại tướng đầu tiên dưới trướng Hiên Viên, đứng ra tâu việc.

Chỉ thấy Đại Hồng bước ra, sắc mặt ngưng trọng nhìn Hiên Viên đang cao tọa ở trên, khẽ cúi người bái, nói: "Mạt tướng tham kiến Bệ hạ." Hiên Viên nhìn Đại Hồng xuất liệt bên dưới, trong lòng đã lờ mờ

đoán được vài phần.

Đại Hồng trước mặt chắc chắn có chút bất mãn, muốn phản bác những lời hắn đã nói trước đây.

"Đại Hồng, ngươi có việc gì khải tấu?" Hắn lạnh nhạt vô cùng nói.

Thuở xưa, bọn họ là quân thần thân mật vô gian.

Nhưng hôm nay, lại không giống vậy.

Vì lợi ích, Đại Hồng đã dần dựa dẫm vào bọn người bị lợi lộc làm mờ mắt.

Thực tế, nếu Hiên Viên muốn ngồi lên bảo tọa Thiên Đế.

Thì cho dù là Doanh Chính, cũng chỉ có thể đứng một bên nhìn cảnh này.

Dù sao hiện tại thiên hạ, vẫn là thiên hạ của Hiên Viên!

Trong Nhân tộc, mọi người đều theo Hiên Viên.

Cho dù Doanh Chính có khí chất Thiên Đế đến đâu, có cường đại đến mức nào, cũng chỉ có thể lùi về sau.

Bởi vì, gần như tất cả mọi người trong Nhân tộc đều công nhận Hiên Viên chứ không công nhận Doanh Chính.

Vì vậy, vào lúc này, chỉ cần Hiên Viên muốn đăng lên, thì đó là chuyện hô một tiếng ứng ngàn người.

Đối mặt với sự cám dỗ của ngôi vị Thiên Đế, Hiên Viên cũng chưa từng nghĩ đến việc lên làm Thiên Đế.

Hắn chỉ muốn lôi Đế Tuấn xuống ngựa, thống phá cái Thiên Đình thuộc về Yêu tộc này, để Thiên Đình sau này thuộc về Nhân tộc!

Đây, chính là ý nghĩa sự tồn tại của hắn!

Đưa Nhân tộc lên đỉnh cao thực sự!

Những việc còn lại, hãy giao cho người đời sau.

Một đời người có một sứ mệnh.

Đây cũng là nhận thức từ xưa đến nay của tất cả các Nhân Hoàng.

Bọn họ, cũng đều làm như vậy.

Giống như Thần Nông thị thuở xưa, Nhân tộc đã cường đại từ lâu, Thần Nông thị thực tế bản thân cũng hoàn toàn có thể dẫn dắt Nhân tộc phạt thiên.

Cho dù không thể đối kháng Đế Tuấn, nhưng cũng có thể đợi đến khi Hiên Viên đăng đỉnh, rồi mới tiến hành việc phạt thiên!

Chương 410

Nếu Thần Nông thị không nguyện thoái vị, thì cho dù Hiên Viên có mạnh đến mấy, cũng không thể sống sờ sờ đoạt lấy ngôi vị Nhân Hoàng từ tay Thần Nông thị.

Bởi vì Nhân tộc lúc đó, trên dưới đều cực kỳ sùng bái Thần Nông thị.

Thậm chí đến hiện tại, cũng có không ít Nhân tộc cực kỳ sùng bái Thần Nông thị.

Mà Hiên Viên lúc đó, không có uy vọng như bây giờ.

Giống như Toại Nhân thị thuở ban đầu, nếu Toại Nhân thị vẫn không thoái vị, thì Thần Nông thị cũng sẽ không lên ngôi.

Chính là nhờ có Nhân Hoàng đời này qua đời khác không lưu luyến quyền lực, mới có được Nhân tộc phồn vinh xương thịnh như ngày nay!

"Khải bẩm Bệ hạ, thần có lời muốn tâu!" Đại Hồng trước tiên cúi người bái, sau đó khảng khái nói: "Bệ hạ, Thiên Đế đương kim băng hà, mà Thiên Đình vô chủ, khiến quần tinh ảm đạm, dân chúng Hồng Hoang lầm than." "Chính cái gọi là, Thiên không thể một ngày vô chủ." "Vì vậy, Đại Hồng thay thiên hạ chúng sinh thỉnh nguyện, thỉnh Bệ hạ sớm ngày đăng cơ Thiên Đế vị, thống ngự quần thần Thiên Đình, khôi phục cảnh tượng phồn vinh Hồng Hoang thuở xưa!" Khi Đại Hồng nói xong, gần như tất cả các đại thần trong triều hội đều xuất liệt bái nói: "Bệ hạ, thần chúng phụ nghị!!!" Nhìn những thần tử bên dưới này, Hiên Viên lúc này trong lòng có chút nộ khí.

Hắn không ngờ rằng, những thần tử của mình, lại đều là những thần tử như vậy.

Quả nhiên, lòng người không như xưa.

Những thần tử này tuy cũng đều một lòng hướng về Nhân tộc, nhưng lúc này lại càng quan tâm đến lợi ích cá nhân.

Chứ không giống như những bậc tiên hiền trước đây, không còn quan tâm đến những được mất cá nhân, mà là một lòng vì công.

Nhưng suy nghĩ lại, hiện nay dù sao cũng là thời đại khác rồi, nếu bắt họ phải như tiên hiền thuở xưa, cũng có chút không thực tế.

Huống chi, những người này thực sự cũng không làm ra chuyện gì quá đáng.

Việc để mình đăng cơ Thiên Đế, họ được thơm lây, đây cũng là lẽ thường tình của con người.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên không nhịn được thở dài một tiếng, nói: "Chư vị ái khanh, ý của các ngươi trẫm đã rõ." "Nhưng trẫm vô tâm quyền thế, nay Nhân tộc đã định, phạt thiên thành công, Doanh Chính thích hợp đảm nhiệm Thiên Đế vị hơn trẫm." "Do đó, sau này sẽ không còn Nhân Hoàng nữa, Nhân Hoàng tức là Thiên Đế, Thiên Đế tức là Nhân Hoàng." "Tất cả những điều này, đều là số mệnh đã định trong cõi u minh." "Đương nhiên, Doanh Chính là người có tấm lòng rộng lớn, nhất định sẽ dựa theo công lao mà phân phong chức vị, sẽ không có chuyện tư lợi cá nhân nào." Hiên Viên từng bước giải thích cho họ, cũng là để an ủi những người này.

Điều này không chỉ để họ yên tâm, mà còn để Doanh Chính kế vị tốt hơn.

Bởi vì những người này là một thế lực khổng lồ, nếu tất cả đều tụ tập lại mưu phản, thì đối với Doanh Chính cũng không phải là chuyện tốt.

Ít nhất, không phải là thứ mà thế lực của Doanh Chính có thể trấn

áp trong thời gian ngắn.

"Điều này…" Mọi người nghe lời này, ai nấy đều nhìn nhau.

Đúng vậy, nếu có thể như vậy, thì dường như cũng không tệ!

Nhưng tiền đề là, Doanh Chính thật sự sẽ luận công ban thưởng sao?

Doanh Chính thật sự sẽ không tư lợi sao?

Không ai biết, bởi vì họ đều chưa từng tiếp xúc với Doanh Chính.

Họ chỉ từng nhìn thấy Doanh Chính từ xa, biết Doanh Chính là một Đại Đế sinh ra từ phàm giới.

Biết đây là hậu thủ do Hiên Viên để lại, còn những thứ khác thì hoàn toàn không biết.

Còn về việc Doanh Chính rốt cuộc là người thế nào, không ai biết.

Điểm này, không ai dám đảm bảo.

Bên kia, trên Thiên Đình.

Doanh Chính một thân long bào màu huyền, đôi mắt nhìn thẳng lên trời cao.

Hiện nay, mặc dù phần lớn các nơi trong Thiên Đình đều đã đầu hàng, nhưng vùng tinh vũ kia, lại dường như vẫn còn lờ mờ chống cự.

Hắn biết, đây là do ý chí của Tinh Thần Lão Tổ ảnh hưởng.

Vì vậy, muốn triệt để nắm giữ đại quyền, phải quét sạch mọi chướng ngại.

Mà vận chuyển của chư thiên tinh thần, không thể thiếu Tinh Thần Lão Tổ.

Để tránh việc vận chuyển chư thiên tinh thần xảy ra vấn đề, cho

nên, không thể áp dụng chính sách cường công.

“Trẫm, đi Vô Tận Tinh Vực một chuyến.” Doanh Chính nhìn Bạch Khởi trước mặt, lạnh lùng nói.

Hắn vẫn luôn như vậy, luôn thể hiện ra hình tượng lạnh lùng.

Tất cả những điều này, cũng liên quan đến tuổi thơ của hắn.

“Bệ hạ cứ việc đi, mạt tướng nhất định sẽ bảo vệ tốt Thiên Đình!” Bạch Khởi khẽ cúi người, chắp quyền bái nói.

Những nơi như Thiên Đình này, tự nhiên có vô số sinh linh dòm ngó.

Những sinh linh này đều mong ước có thể tự mình nhập chủ Thiên Đình, hoặc mưu cầu một chức quan nửa chức trong Thiên Đình, hoặc có một nơi an cư lạc nghiệp.

Ba mươi sáu tầng trời, phạm vi tự nhiên là vô cùng rộng lớn.

Thuở xưa Yêu tộc nhập chủ Thiên Đình, hiện nay những Yêu tộc đó đều đã bị thanh trừ.

Trong một thời gian, Thiên Đình rộng lớn trở nên trống rỗng.

Mà những Yêu tộc bị thanh trừ đó, cũng không phải là sau này hoàn toàn không còn cơ hội lên Thiên Đình.

Mà là, tất cả các thế lực đều phải sắp xếp lại.

Dù sao, phần địa bàn để lại cho Yêu tộc không thể còn lớn như xưa.

Có được một phần mười địa bàn trước kia đã là không tệ rồi.

Trong tinh vực.

Tinh Thần Lão Tổ ngồi xếp bằng, đôi mắt ngưng thị Doanh Chính trước mặt.

Doanh Chính sắc mặt đạm nhiên, nhìn Tinh Thần Lão Tổ trước mặt, nhàn nhạt nói: "Trẫm ý muốn đăng cơ xưng đế, sau này, Nhân Hoàng tức là Thiên Đế, Thiên Đế tức là Nhân Hoàng." "Nếu đã như vậy, lại còn tìm lão hủ làm gì?" Tinh Thần Lão Tổ đôi mắt một màu xám tro, đầy vẻ đạm mạc nói.

Hai người này, trong vô hình, bắt đầu tranh đấu.

"Vận chuyển của chư thiên tinh thần, không thể thiếu sự hỗ trợ của đạo hữu." Doanh Chính sắc mặt không đổi, khẽ nói.

"À à, lão hủ tuổi đã cao rồi, lại còn có bản lĩnh như vậy sao?" Tinh Thần Lão Tổ tự giễu cười một tiếng nói: "Thật ra lão hủ mình cũng không biết mình còn có khả năng như vậy nữa…" "Trẫm tuy xuất thân từ phàm giới, nhưng cũng từng nghe danh đạo hữu, tất cả sinh linh chư thiên đều biết đạo hữu là người truyền đạo Hồng Hoang, thuở xưa không đành lòng Hồng Hoang rơi vào tay Hồng Quân, nguyện ý phổ đạo Hồng Hoang." "Hôm nay, tự nhiên sẽ không mắt trân trân nhìn Hồng Hoang tinh thần vận chuyển sai lệch." Doanh Chính lạnh nhạt nói.

Nghe lời hắn nói, thần sắc Tinh Thần Lão Tổ rõ ràng ngừng lại.

Sau đó trầm mặc rất lâu.

Hắn chậm rãi nói: "Ngươi muốn lão hủ thế nào?" Hắn không phải đồ ngốc, lần này hắn đã nhìn ra rồi.

Doanh Chính không chỉ muốn mình vận chuyển tốt chu thiên tinh thần, mà còn muốn lợi dụng hắn để khống chế tất cả tinh thần thần thánh trong toàn bộ Vô Tận Tinh Vực.

Nếu theo kế hoạch ban đầu của hắn, tự nhiên là không muốn làm.

Nhưng hiện tại hắn cũng nhận ra, e rằng mình khó mà từ chối được.

Bởi vì, bây giờ hắn căn bản không dám làm trái, nếu vi phạm ý chỉ của Doanh Chính, e rằng chúng sinh chu thiên sẽ tử thương không biết bao nhiêu.

Hơn nữa, còn có vô số sinh linh tu luyện sẽ theo đó mà bị ảnh hưởng.

Vì vậy, hắn mới đồng ý.

Doanh Chính thấy hắn đồng ý, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Ngay lập tức, hắn đưa tay hư dẫn, dẫn dắt ánh sáng vạn thiên tinh đấu về phía mình.

Trong khoảnh khắc.

Một dải ngân hà vắt ngang trên đỉnh đầu hắn, rực rỡ khác thường.

Mà Tinh Thần Lão Tổ cũng không chậm trễ, đồng dạng dẫn động lực lượng chư thiên tinh thần, hội tụ về phía dải ngân hà đó.

Hai người, đều không dám khinh suất.

"Oanh long long!" Theo sự dẫn dắt của họ, toàn bộ thiên địa đều rung chuyển.

Ánh sáng tinh thần vô tận cuồn cuộn, tỏa ra vẻ huy hoàng rực rỡ.

Trong một thời gian, toàn bộ tinh hải đều bị chiếu rọi đỏ rực.

"Ông ~" Bỗng nhiên, Tinh Thần Lão Tổ nhíu mày, một đạo hồng quang lóe lên.

Tiếp theo, chỉ thấy hắn đưa tay tóm lấy trong hư không.

Lại là cứng rắn nắm lấy một đạo quang mang.

"Tê!" Hắn hít một hơi khí lạnh, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Mà Doanh Chính đang ở giữa trường, lúc này cũng thu lại vô số

ánh sáng tinh thần xung quanh.

Trong nháy mắt, liền biến mất.

Khi hắn nhìn thấy thứ trong tay Tinh Thần Lão Tổ, đồng tử không khỏi co rút mạnh.

"Cái này làm sao có thể!" Lúc này hắn, đã không còn bận tâm đến quỹ tích vận chuyển của tinh thần, trong lòng hắn tràn ngập sự kinh hoàng.

Bởi vì, đó lại chính là một tinh thể.

Mặc dù trông rất nhỏ, nhưng lại ẩn chứa năng lượng vô cùng mênh mông.

Đây không phải là một hành tinh bình thường, mà là một hố đen!

Tinh Thần Lão Tổ lại có thể bắt ra một hố đen, điều này đơn giản khiến Doanh Chính cảm thấy không thể tin nổi.

"Ha ha, ta cuối cùng cũng thành công rồi a!" Tinh Thần Lão Tổ điên cuồng hét lớn.

Tiếp đó, vung tay áo, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ngoài thiên cung.

"Hừ!" Doanh Chính lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng.

Đối với hố đen đó hắn tự nhiên là vô cùng quen thuộc, thậm chí đã tự tay phong ấn một lần.

Nhưng không ngờ rằng, hiện nay hố đen đó lại tái xuất thế, và lại bị người đoạt đi.

Điều này khiến hắn cảm thấy một loại nguy hiểm.

Phải biết rằng, hố đen này có thể nuốt chửng cả Hỗn Nguyên Đại

La Kim Tiên.

Tiếp đó, thân hình hắn lóe lên, rời khỏi đây.

Khi Doanh Chính xuất hiện trở lại, đã là đến trong Thiên Đình.

Bạch Khởi đã đợi ở đây từ lâu, thấy hắn xuất hiện liền cung kính hành lễ nói: "Bái kiến Bệ hạ!" Lúc này, Bạch Khởi thân mặc huyền giáp, đứng thẳng trong đại điện, tựa như một Chiến Thần cái thế, khiến người ta phải nhìn chăm chú.

"Ừm!" Doanh Chính khẽ ừ một tiếng đáp lại.

Tiếp đó, nhìn Bạch Khởi, chậm rãi nói: "Từ nay trở đi, phong tỏa tất cả lối ra vào Thiên Đình, nghiêm tra những kẻ tiểu nhân dám mạo hiểm xâm nhập Thiên Đình ẩn nấp.

Bất kỳ ai cũng không được cho phép thông qua!" Lời nói vừa dứt, một đôi mắt lạnh lẽo bắn về phía trời cao.

Khiến thân hình Bạch Khởi không khỏi chấn động.

Nhưng, ngay sau đó liền cung kính nói: "Mạt tướng tuân lệnh!" Hắn không biết, vì sao Bệ hạ lại đột nhiên hạ đạt mệnh lệnh như vậy.

Nhưng, đã là lời Bệ hạ nói ra, vậy nhất định có nguyên nhân, hơn nữa tuyệt không phải là nói vô căn cứ.

Nói xong, liền lui xuống.

Một lát sau, Doanh Chính ngồi trên hoàng vị, trong mắt tinh mang rạng rỡ.

"Hừ, trẫm muốn xem xem, rốt cuộc ai còn dám gây họa loạn Thiên Đình!" Hắn nộ quát một tiếng, liền biến mất trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Mà bên kia, Bạch Khởi vừa ra khỏi Đại Tần, trong ánh mắt liền bùng lên từng tia hung quang.

Tiếp đó, liền phân phó với các tướng lĩnh dưới quyền: "Truyền chiếu lệnh của Bệ hạ, Thiên Đình phong tỏa tất cả lối ra vào, không được buông tha một người nào ra vào!

Kẻ vi phạm giết không tha!" "Vâng, Đại Soái!" Lời hắn vừa dứt, liền có tướng sĩ bay nhanh đi.

Mà Doanh Chính lúc này, thì đã xuất hiện trong Vô Tận Tinh Vực.

Trong mắt hắn lạnh lẽo cực điểm.

Phía sau, còn có một vòng xoáy khổng lồ, tỏa ra lực lượng thôn phệ đáng sợ.

Khiến người ta kinh sợ.

Bất kể là cường giả nào, chỉ cần đến gần trong phạm vi mười vạn dặm của vòng xoáy này, đều sẽ bị ảnh hưởng, cuối cùng bị nó thôn phệ.

"Hô!" Lúc này hắn, nhìn thiên thể màu đen đằng xa, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Bởi vì, xung quanh thiên thể màu đen đó, bao phủ bởi lực lượng hủy diệt vô tận.

Dù cách ức vạn dặm, vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Giống như muốn xé rách bức tường vũ trụ.

Nếu mình mạo hiểm đi tới, không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

"Oanh long long!" Ngay lúc hắn đang do dự, từ hố đen đằng xa, lại truyền ra từng trận tiếng sấm.

Tựa như có cổ thú Hồng Hoang nào đó tỉnh giấc, khiến người ta kinh hãi không thôi.

Mà hố đen lúc này, càng thêm đen kịt.

Ngay cả Doanh Chính, trong mắt cũng không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Xuy lạp!" Ngay lúc hắn chuẩn bị thi triển pháp thuật để thăm dò, không gian phía sau hắn, lại vỡ vụn.

Chương 411

Một đạo thân ảnh, từ trong đó bước ra.

Thân mặc trường bào màu huyết sắc.

Mái tóc đỏ, phần phật bay dưới gió mạnh.

Toàn thân hắn toát ra một luồng khí tức hung lệ.

"Ngươi chính là Đại Tần Đế Quân sao!" Vừa mới xuất hiện, liền hỏi Doanh Chính.

Âm thanh khàn khàn và tà ác.

"Không sai!" Đối mặt với người đột ngột xuất hiện này, Doanh Chính không chút sợ hãi nói.

"Kiệt kiệt, bản tọa là đến tìm ngươi!" Người áo đen cười nanh ác nói.

Tiếp đó, liền bước một bước ra, đi về phía Doanh Chính.

Tốc độ nhanh đến cực hạn.

Chỉ trong thời gian ngắn, liền đã đến bên cạnh Doanh Chính.

"Phanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, quyền mang bùng nổ.

Khiến Doanh Chính không khỏi sửng sốt, tiếp đó trong mắt bùng lên sát cơ nồng đậm, lạnh lùng mở miệng nói.

"Ngươi đáng chết!" Cảnh này, hiển nhiên là khiến đối phương không ngờ tới.

Nhưng, ngay sau đó lại là một quyền nữa, đánh về phía Doanh Chính.

Khí thế bá liệt vô cùng cuộn trào.

“Khách lạp!” Không gian từng tấc vỡ vụn, căn bản không chịu nổi uy áp của một quyền này.

“Hống!” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Doanh Chính cũng triệt để nổi giận.

Miệng phát ra tiếng gào thét.

Hai tay đón lấy nắm đấm của đối phương.

Trong khoảnh khắc, trời đất rung chuyển.

“Ca sát!” Uy năng do hai người giao phong tạo thành quá lớn, ngay cả hư không dưới chân, cũng trong nháy mắt vỡ vụn.

Mà người áo đen lúc này, thân hình không ngừng lùi lại.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn không ngờ rằng, Doanh Chính lại cường hãn như vậy.

“Xuy!” Tuy nhiên lúc này hắn, thực sự đã phẫn nộ.

Hai chân co lại, hung hăng dậm xuống.

Theo một tiếng ma sát chói tai.

Dưới chân Doanh Chính, một rãnh sâu hiện ra.

Tiếp đó, một quyền đánh ra.

Quyền cương rực lửa, mang theo sức mạnh vô song.

Khiến đối phương, đồng tử không khỏi co rút.

“Phanh!” Hai người lại lần nữa va chạm.

Lần này, hai bên tách ra.

Chỉ là, khóe miệng Doanh Chính, lại có máu tươi rỉ ra.

Hiển nhiên, là bị thương rồi.

Dù sao, tu vi và thực lực của người áo đen này, đều vượt qua hắn.

Hơn nữa, trong cùng cấp cơ hồ là vô địch.

Nếu không có gì bất ngờ, việc Doanh Chính bại vong chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Đại Tần Đế Quân, bản tọa khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.

Nếu không, chúng sinh toàn Thiên Đình sẽ vì ngươi mà chết!" Nghe thấy âm thanh đó, Doanh Chính không chút do dự.

Lật tay rút trường kiếm bên hông, liền chuẩn bị liều mạng.

"Ngang!" Mà ngay lúc này, một trận tiếng rồng ngâm, lại trong nháy mắt vang lên.

Tiếp đó, Cửu Trảo Kim Long, liền xuất hiện trong chiến trường.

Trong đôi mắt bắn ra ánh sáng đáng sợ.

"Ngươi dám cản ta!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, người áo đen gầm lên sắc lạnh.

"Cút!" Chỉ là, lời hắn vừa dứt, Cửu Trảo Kim Long liền động.

Thân rồng chân chính khổng lồ vùng vẫy.

Nơi nó đi qua, không gian từng tấc vỡ vụn.

Mà người áo đen đó, thì cũng không cam chịu yếu thế.

Một lưỡi dao sắc bén màu đen, bổ ngang giữa không trung.

Trong khoảnh khắc, hai bên va chạm vào nhau.

"Xuy!" Lửa bắn ra.

Cửu Trảo Kim Long, thân hình lùi lại.

Mà người áo đen đó, cũng lùi lại vài bước.

Hiển nhiên là chịu thiệt không ít.

“Trấn áp cho trẫm!” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Doanh Chính trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Mở miệng quát lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, kim quang công đức mênh mông, lại trực tiếp dũng nhập vào trong cơ thể Cửu Trảo Kim Long.

Khiến cơ thể đối phương, trong nháy mắt trương lớn.

Tựa như một ngọn núi lớn.

Tiếp đó, đầu rồng khổng lồ ngẩng cao.

“Ngang!” Móng rồng vung xuống, như thể che phủ cả trời đất.

“Phanh!” Người áo đen tránh né không kịp.

Bị đuôi rồng quét trúng, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Mà Cửu Trảo Kim Long, thì vẫn không ngừng công phạt.

Móng rồng khổng lồ, lại lần nữa bổ xuống.

Trong hắc vụ thân ảnh lóe lên không ngừng.

“Oanh!” Cuối cùng, dưới móng thứ ba của Cửu Trảo Kim Long, hắc vụ nổ tung.

“Kiệt kiệt, hôm nay tha cho các ngươi không được!” Lời nói vừa dứt, liền biến mất trong hư không.

Mà lúc này, Doanh Chính cũng sắc mặt trắng bệch.

Thời đại đương kim, những người có thể vượt qua hắn đếm trên đầu ngón tay, sao lại đột nhiên nhảy ra một kẻ còn mạnh hơn cả mình?

Ông!

Ngay lúc này, thân ảnh hắc y nhân đó, lại xuất hiện trong trường.

Chỉ thấy hắn toàn thân áo giáp đen, không nhìn rõ cụ thể dung mạo.

Trong mắt lộ ra ánh sáng quỷ dị.

Khiến nhiệt độ xung quanh, không khỏi giảm đi nhiều.

Mà Doanh Chính lúc này, thì cũng không còn bận tâm đối phương là ai.

Mở miệng quát lên.

"Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao xuất hiện ở đây!

Ngăn cản đường của trẫm!" Âm thanh lạnh lẽo vô cùng.

"Ha ha, tiểu tử, ta là ai, sau này ngươi sẽ hiểu.

Còn về phiền phức của ngươi, cũng không cần lo lắng, ta sẽ giúp ngươi giải quyết.

Bây giờ ngươi cứ đi theo ta là được!" Lời nói vừa dứt, trong tay người áo đen liền lấy ra một ngọc phù.

Tiếp đó, một đạo ánh sáng rực rỡ sáng lên.

"Sưu!" Doanh Chính cảm thấy trong đầu một trận choáng váng.

Tiếp đó, hắn liền xuất hiện trong một thế giới khác.

Nhìn ra xa, khắp nơi đều là cành cụt tay đứt (cảnh tượng đổ nát).

Hơn nữa, trong không khí bao phủ bởi một mùi thối rữa.

"Đây là đâu!" Doanh Chính không khỏi mở miệng nói.

Lúc này hắn, trong lòng ẩn ước có một dự cảm không lành.

Mà ngay lúc này, cảnh tượng xung quanh, lại đột nhiên thay đổi.

Khí huyết tinh nguyên bản, lại hoàn toàn tiêu tán.

Xuất hiện trước mắt Doanh Chính.

Là một bụi cây cỏ toàn thân xanh biếc.

Cành lá sum suê.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lấp lánh tỏa sáng.

Mà thân chính của bụi cây đó, lại chính là một đóa sen đang nở rộ.

Tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Khiến tinh thần người ta chấn động.

Bất tri bất giác, hắn liền ngồi trên đài sen.

"Ngang!" Ngay khi hắn đến gần.

Một tiếng rồng rống vang dội truyền ra.

Tiếp đó, liền thấy trên đài sen đó, một đạo thân ảnh khổng lồ, ngự trị phía trên.

Lại chính là Thập Nhị Trảo Kim Long.

Trong đôi mắt của nó, tràn ngập vẻ coi thường.

"Ngươi là ai!" Nhìn thấy Thập Nhị Trảo Kim Long, Doanh Chính mở miệng hỏi.

"Ha ha, ngươi không cần quan tâm ta là ai.

Từ nay về sau, ta sẽ hộ pháp cho ngươi.

Chờ đợi ngày đó đến!" Thập Nhị Trảo Kim Long mở miệng nói.

Tiếp đó, một giọt long tiên liền lướt qua chóp mũi Doanh Chính.

Khiến hắn cảm thấy sảng khoái vô tận.

Thậm chí có thể nhìn thấy, mỗi một tế bào trong cơ thể mình, đều hân hoan nhảy nhót.

"Ngang!" Lại một tiếng rồng ngâm vang lên, tiếp đó liền thấy, trong miệng Thập Nhị Trảo Kim Long, phun ra năng lượng vô tận,

tiến vào trong cơ thể mình.

Mặc dù hắn không biết những năng lượng này, rốt cuộc là vật gì, nhưng lại có thể rõ ràng cảm nhận được.

Đối với cơ thể mình, có tác dụng đề thăng cực lớn.

Tiếp đó, thân thể Thập Nhị Trảo Kim Long, liền hóa thành từng điểm kim mang biến mất tại chỗ.

Mà những kim mang đó, thì lại dung nhập vào trong cơ thể Doanh Chính.

Khiến khí tức trên người hắn, không ngừng tăng lên.

Cuối cùng, khi cơ thể đạt đến một giới hạn nào đó, hắn chậm rãi mở đôi mắt.

Chương 412

Lúc này, toàn bộ cơ thể hắn.

Phủ đầy vảy vàng.

Trên người càng toát ra một luồng uy nghiêm mênh mông.

Tựa như Thiên Đế giáng trần.

Tuy nhiên, ngay sau đó, một âm thanh lạnh nhạt liền vang lên.

"Doanh Chính!" Trong âm thanh ẩn chứa sát cơ nồng đậm.

Lại chính là người áo đen vừa rời đi, lại quay trở lại.

Nhưng lần này hắn, lại không dám quá mức kiêu ngạo.

Mà ngay lúc này.

Con Cửu Trảo Kim Long đó lại lần nữa hiện lên trên đỉnh đầu Doanh Chính.

Trong đôi mắt bắn ra kim mang rực rỡ.

Lạnh lùng quát.

"Ngươi tìm chết!" Tiếp đó, móng vuốt khổng lồ đưa ra, tóm lấy người áo đen đó.

Khí phong duệ rực lửa, tung hoành ngang dọc.

Khiến người áo đen không dám chậm trễ, thân hình nhanh chóng tránh né.

Nhưng, Cửu Trảo Kim Long là hóa thân từ quốc vận Đại Tần đế quốc, há lại là nhân vật tầm thường.

Tốc độ của nó nhanh nhẹn vô song.

Trong một thời gian ngắn, người áo đen đó, liền hiểm cảnh trùng trùng.

Tuy nhiên, lại vẫn không chịu thua.

Thân hình không ngừng lẩn tránh, muốn thoát thân.

Chỉ là, theo thời gian trôi qua, hắn lại kinh hoàng phát hiện.

Thực lực Cửu Trảo Kim Long, càng thêm thâm hậu.

Mình căn bản không có sức chống lại.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ thân hình, đã bị bao phủ trong một đoàn kim mang chói mắt.

"Hống!" Gầm lên một tiếng, xung quanh người áo đen đó, lại hiện lên từng tia huyết tuyến.

Đây đều là ngưng tụ từ máu tươi của hắn.

Mà lúc này, khóe miệng Cửu Trảo Kim Long, lại chảy ra từng tia nước bọt.

"Oanh long!" "Oanh long!" Một chưởng đánh ra, trực tiếp đánh nát thân thể người áo đen đó.

Trong nháy mắt, huyết vụ tràn ngập.

Khiến hắn kinh hãi muốn chết.

Muốn chạy trốn, chỉ là còn chưa kịp động đậy, một tia kiếm cương, lại như tia chớp bổ tới.

"Xuy!" Trong nháy mắt, người áo đen đó thậm chí không kịp phản ứng, liền bay ngược ra ngoài.

Trên toàn bộ lồng ngực, xuất hiện một vết thương dữ tợn.

Máu đỏ tươi, không ngừng chảy ra.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng sợ hãi.

“Cầu xin đi, nếu không, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!” Nhìn thấy người áo đen không nói gì, Doanh Chính lạnh nhạt vô cùng nói.

Lúc này hắn, đã khôi phục lý trí.

Dù sao, ban đầu hắn là chủ của Đại Tần.

Làm sao có thể dễ dàng bị khống chế.

“Hừ, muốn ta thần phục, đơn giản là nằm mơ.

Dù là chết, lão phu cũng kéo ngươi chết theo!” Lời nói vừa dứt, lại không chút lưu luyến nào, chuẩn bị tự bạo thần hồn.

Hắn biết, vị Bệ hạ trước mặt này, căn bản không có ý định tha cho mình.

Nếu đã như vậy, thì mình còn không bằng liều chết một phen.

Tuy nhiên, ngay khi lời hắn vừa dứt.

“Phanh!” Một tiếng động trầm đục liền vang lên trong trường.

Hắn lại bị Cửu Trảo Kim Long, trực tiếp đạp dưới chân.

Trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng.

Chỉ là, mặc cho hắn giãy giụa thế nào, cũng khó mà tạo nên sóng gió.

“Trẫm không muốn so đo với ngươi, ngươi lại ngu ngốc cứng đầu không biết thay đổi như vậy, đúng là tìm chết!” Cửu Trảo Kim Long mở miệng nói.

Trong đôi mắt của nó lộ ra vẻ lạnh lẽo.

“Oanh!” Sau đó, năng lượng cường đại ba động, trong nháy mắt bùng nổ.

Thân hình người áo đen đó, trực tiếp bị hủy diệt trong hư không.

“Ngang!” Theo một trận tiếng rồng ngâm dứt, thân hình Cửu Trảo Kim Long, cũng triệt để tan đi.

Mà lúc này, trong bí cảnh chỉ còn lại Thập Nhị Trảo Kim Long và Doanh Chính hai người.

“Người áo đen đó không phải người bình thường, hắn là do oán niệm của Bàn Cổ hóa thành, nên mới mạnh mẽ đến vậy, nhưng may mắn thay, vẫn không địch nổi ngươi.” Thập Nhị Trảo Kim Long nhàn nhạt nói, trong ánh mắt dường như thấu hiểu mọi thứ.

Thực tế, nó chính là Hỗn Độn Kim Long, một trong ba nghìn Đại Đạo Thần Ma thuở xưa.

Đây chính là thủy tổ của tất cả loài rồng, cũng là nguồn gốc của tất cả.

Tất cả ý niệm về rồng, nguồn gốc cuối cùng chính là Hỗn Độn Kim Long.

Hỗn Độn Kim Long còn được gọi là Hỗn Độn Ma Long, Hỗn Độn Thần Long.

Thập Nhị Trảo Kim Long chỉ là một hình thái của nó, không tính là thể hoàn chỉnh.

Vì vậy mới cẩn thận như vậy.

“Đa tạ tiền bối chi ân!” Nghe thấy âm thanh, Doanh Chính cung kính cúi lạy xuống đất.

Tâm tính của hắn, so với những người cùng lứa tuổi, cao ngạo hơn nhiều.

Vì vậy, cho dù biết, Thập Nhị Trảo Kim Long này, chẳng qua chỉ là một luồng tàn niệm mà thôi.

Cũng vô cùng cung kính hành lễ.

Và ngay khi lời hắn vừa dứt.

Thập Nhị Trảo Kim Long, liền cười nói.

“Ha ha, chúng ta đều từng là người một nhà mà, khách khí làm gì.

Nhưng nơi đây, không thích hợp ta ở lâu.

Ta cần bế quan một thời gian, những bảo tàng này ngươi cứ thu giữ trước.

Hy vọng đối với tu luyện của ngươi, có trợ giúp!” Thập Nhị Trảo Kim Long, nói xong, vung ngón tay, vài chục viên Long Châu, liền xuất hiện trước mặt Doanh Chính.

Trên đó tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Thể hiện phẩm chất phi phàm của chúng.

Khiến đối phương, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kích động.

“Những bảo bối này, ngươi cứ lấy hết, nhưng hãy nhớ.

Những thứ này, trong thế giới Hồng Hoang, có thể nói là chí bảo, nếu gặp nguy hiểm, hoặc có kẻ thù, thì hãy giao cho trẫm!” Âm thanh của Thập Nhị Trảo Kim Long, lại lần nữa truyền ra.

“Đa tạ tiền bối!” Lúc này Doanh Chính, nhàn nhạt nói.

Mặc dù hắn biết, tồn tại trước mắt này, chỉ là tàn niệm, không phải là tồn tại thực sự, nhưng lại cảm thấy sự thân thiết.

Và ngay khi lời hắn vừa dứt.

Âm thanh Thập Nhị Trảo Kim Long liền biến mất tại chỗ.

Một lát sau, một âm thanh lại vang lên.

“Doanh Chính, đợi đến khi cơ duyên tiếp theo giáng lâm, chúng ta lại gặp!” Lời nói vừa dứt, liền biến mất.

Mà Doanh Chính, cũng không khỏi thở phào một hơi.

Dù sao, tồn tại trước mắt này quá mạnh.

Cho dù là tàn niệm, vẫn khiến hắn không dám trái lời.

Tiếp đó, liền lướt về phía xa.

Chỉ là, khi hắn rời đi đã lâu.

Một đạo thân ảnh lại hiện lên trong trường.

Lại chính là người áo đen vừa nãy.

Chỉ là, lúc này hắn, dung mạo trắng bệch vô cùng.

Để tránh đòn tấn công vừa rồi, gần như đã hao hết tất cả pháp lực của hắn.

Lúc này, trong mắt lộ ra vẻ khủng bố.

Không ngờ rằng, tàn niệm Thập Nhị Trảo Kim Long đó, lại mạnh mẽ đến vậy.

Không chỉ phá giải phong ấn của mình.

Mà còn đánh cho mình, không có sức chống trả.

"Kiệt kiệt, không ngờ Doanh Chính này, lại còn quen biết tồn tại đẳng cấp này.

Xem ra, vận khí của mình thật sự là tệ a!" Âm thanh lạnh lẽo của người này vang lên.

Người áo đen này không phải ai khác, chính là do oán niệm của Bàn Cổ hóa thành.

Thuở xưa, Bàn Cổ khai thiên, tàn niệm kết hợp với vạn vật Hồng Hoang hóa thành vô số Tiên Thiên Thần Thai Thánh.

Những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này được gọi chung là Bàn Cổ Thần Thánh, có sự khác biệt so với những Tiên Thiên Thần Thai Thánh do tàn niệm Đại Đạo Thần Ma kết hợp với vạn vật Hồng

Hoang mà thành.

Những Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia thực sự là trước khi thiên địa chính thức hình thành, vì vậy là Tiên Thiên Thần Thai Thánh chân chính.

Là Tiên Thiên Thần Thai Thánh theo mọi nghĩa.

Còn những Bàn Cổ Thần Thánh này, tuy cũng được gọi là Tiên Thiên Thần Thai Thánh, nhưng thực tế lại là thần thánh do Tiên Thiên Đạo mà thành, chứ không phải thần thánh do Tiên Thiên Địa mà thành.

Vì vậy, ý nghĩa của "Tiên Thiên" này là do Tiên Thiên Đạo mà thành.

Đương nhiên, trên thực tế về căn nguyên và thiên phú đều không có sự khác biệt lớn, bởi vì những Bàn Cổ Thần Thánh này tuy là do vạn phần tàn niệm của Bàn Cổ hóa thành, khác với Tiên Thiên Thần Thai Thánh thông thường là do tàn niệm Đại Đạo Thần Ma hóa thành.

Tàn niệm Đại Đạo Thần Ma hóa thành cũng chỉ là vài phần mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ vài trăm phần.

Tức là, sinh linh do cùng một tàn niệm Đại Đạo Thần Ma hóa thành nhiều nhất cũng chỉ vài trăm cá thể mà thôi.

Nhưng sinh linh do tàn niệm của Bàn Cổ hóa thành thì lại vô cùng vô tận.

Vì vậy, cho dù Bàn Cổ từ căn nguyên đến thực lực và các phương diện khác đều vượt xa những Đại Đạo Thần Ma kia, nhưng những thần thánh do hắn hóa thành thực tế lại không có sự khác biệt lớn.

Thậm chí giữa các thần thánh đỉnh cao, lại càng không có sự khác biệt.

Mà thần thánh Đại Đạo Thần Ma có một tiên cơ, dù sao cũng xuất

hiện sớm hơn thần thánh Bàn Cổ một thời đại, nên từ các phương diện cơ duyên, đều mạnh hơn thần thánh Bàn Cổ đến sau.

Tuy nhiên, Đại Đạo cũng không thiên vị bên nào, thần thánh Bàn Cổ tuy mất đi tiên cơ, nhưng dù sao cũng là do tàn niệm của Bàn Cổ kết hợp với vạn vật thiên địa mà thành, nên điều này cũng càng được Thiên Đạo về sau yêu thích, một đường thuận lợi vô cản.

Đây cũng là lý do vì sao, Đế Tuấn và những người khác có thể vượt lên theo một con đường khác biệt.

Đương nhiên, cũng là vì Diệp Hiên đã đóng một vai trò rất lớn trong đó.

Diệp Hiên tuy rất ít khi can dự trực tiếp vào sự vụ trong Hồng Hoang, nhưng thực tế lại không ít lần can dự gián tiếp vào sự vụ trong Hồng Hoang.

Một khi sự phát triển của Hồng Hoang không như ý Diệp Hiên mong muốn, thì Diệp Hiên sẽ lợi dụng Thiên Đạo, từ đó định ra một cục diện mà mình muốn thấy xuất hiện.

Tức là, bất luận là Đế Tuấn vượt xa Hồng Quân, độc bá một thời đại.

Hay hiện nay Hiên Viên phạt thiên, Doanh Chính kế nhiệm, đều là do Diệp Hiên một tay sách lược mà thành.

Thiếu sự can thiệp của Diệp Hiên, bất luận là trường hợp trước hay trường hợp sau, đều sẽ có khả năng thất bại rất lớn.

Ban đầu, ngoài những Tiên Thiên Thần Thai Thánh này ra, còn có một loại khác.

Chương 413

Đó chính là Hung Thú do oán niệm của Đại Đạo Thần Ma hóa thành!

Cũng chính là kiếp đầu tiên sau khai thiên: Hung Thú Đại Kiếp!

Thuở xưa, Đại Đạo Thần Ma có thể vì sinh tử của mình mà hóa ra vô vàn oán niệm biến thành vô số Hung Thú.

Mà Bàn Cổ, tự nhiên cũng có oán niệm mà ra!

Cho dù thần thánh như Bàn Cổ, trước khi chết thực tế cũng có một luồng oán niệm!

Cho dù lúc đó hắn có muốn khai thiên đến đâu, có cống hiến đến mức nào, nhưng nếu nói không có một chút oán niệm nào, thì là cực kỳ không thực tế!

Mà người áo đen này chính là do oán niệm của Bàn Cổ hóa thành!

Vì vậy, người áo đen này mới có thể có tu vi áp chế Doanh Chính!

Đương nhiên, tuy không địch nổi Doanh Chính có Kim Long khí vận Đại Tần, nhưng lại vẫn có thể thắng Doanh Chính đơn độc.

Điều này đã là cực kỳ lợi hại.

Mặc dù so với việc do oán niệm Bàn Cổ hóa thành mà nói, không nên chỉ có chút thực lực này.

Nhưng phải biết rằng, oán niệm của Bàn Cổ cực nhỏ, nhỏ đến mức hầu như không thể thành hình!

Tuy nhiên, nếu Đại Đạo đã cho phép Bàn Cổ sinh ra luồng oán niệm này, thì sao lại thật sự để nó không thể thành hình?

Vì vậy, cho dù đã qua vô số thời gian, cuối cùng vẫn để luồng oán

niệm này thành hình!

Và đây, chính là điểm mạnh của Bàn Cổ.

Đương nhiên, đối với chúng sinh Hồng Hoang mà nói, thì lại không phải là một chuyện tốt.

Dù sao, oán niệm Bàn Cổ này lại muốn hủy diệt Hồng Hoang!

Hơn nữa, vì đặc tính của hắn, nên gần như bất tử bất diệt.

Trừ khi Bàn Cổ bản tôn ra tay, hoặc là Diệp Hiên ra tay, nếu không oán niệm Bàn Cổ này dù chịu bất kỳ công kích nào, cuối cùng vẫn không thể triệt để tử vong.

Cho dù bị Đại Đạo Thần Ma hủy diệt, cuối cùng một ngày nào đó vẫn sẽ phục sinh trở lại.

Đương nhiên, cho dù oán niệm Bàn Cổ không thể thật sự tử vong, nhưng hắn cũng không muốn chết ngay bây giờ.

Đó là lý do khi đối mặt với Doanh Chính, sau khi thoát chết lại cực kỳ vui mừng.

Chỉ là không ngờ, một tồn tại như vậy, lại có thể chết trong tay một nhân loại, hơn nữa ngay cả nhục thân cũng bị đánh nát.

Không thể không nói, điều này đơn giản là quá khó tin.

Hơn nữa, lại còn bị một Nhân tộc chém giết.

Vì vậy, điều này khiến oán niệm Bàn Cổ phẫn nộ không thôi.

Dù sao Nhân tộc chẳng qua chỉ là chủng tộc đến sau mà thôi, còn không tính là Tiên Thiên Thần Thai Thánh.

Thuở xưa oán niệm Bàn Cổ từng nghĩ muốn hủy diệt Hồng Hoang, chỉ là vì e sợ sự cường đại của Đế Tuấn, nên mới luôn kìm nén cái nội tâm rục rịch đó.

Mà hiện nay, người áp chế hắn, lại biến thành Doanh Chính.

Tuy nếu không có Kim Long khí vận do Đại Tần đại vận hóa thành giúp đỡ, Doanh Chính cũng không thể áp chế oán niệm này, nhưng hiện nay thì lại có Kim Long khí vận này a!

Vì vậy, oán niệm này thực tế cũng không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Tuy nhiên, oán niệm Bàn Cổ bản thân lại không nghĩ vậy, hắn lại một lòng muốn lật đổ thế giới này!

Bên kia.

Thập Nhị Trảo Kim Long phát hiện oán niệm Bàn Cổ quả nhiên không chết, trong đôi mắt nó lóe lên một trận quang mang.

Nó cũng không quá mức khoa trương, dù sao nó cũng không phải bảo mẫu của Doanh Chính.

Sở dĩ trước đây đối xử như vậy với Doanh Chính, cũng chẳng qua chỉ là một khoản đầu tư mà thôi.

Nó cũng hy vọng Doanh Chính có thể trưởng thành, nhưng điều đó không có nghĩa là nó phải suy nghĩ mọi chuyện cho Doanh Chính.

Mà oán niệm Bàn Cổ, thì lại là một viên đá mài dao rất tốt.

Nếu không phải vì oán niệm Bàn Cổ, Thập Nhị Trảo Kim Long cũng không biết phải đi đâu tìm một viên đá lót đường tốt như vậy.

Trong Thiên Đình.

Trăm nhà đua tiếng.

Trong Đại Tần đế quốc, không chỉ những tướng sĩ kia trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngay cả một số người trước đây từng giảng đạo trong phàm giới,

lúc này cũng đều lần lượt đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Truy cứu đến cùng, chính là vì quốc vận Đại Tần đế quốc xương thịnh, toàn bộ tiếp nhận khí vận sau khi Thiên Đình bị phá hủy.

Lại thêm khí vận của chư thiên vạn giới hiện nay, nên những chư tử bách gia này cũng lần lượt đột phá tu vi.

Đúng như câu nói một người thành tiên, gà chó lên trời, chính là như vậy.

Đương nhiên, những chư tử bách gia này cũng không phải là không có tài năng thực sự, nếu không thì cũng sẽ không phải là họ được chọn.

Đạo gia, nhân vật đại diện là Trang Chu, còn được gọi là Trang Tử.

Trang Tử chủ trương triết học duy tâm, chủ trương chính trị vô vi, không can thiệp vào thiên hạ, cũng là một tồn tại theo đuổi tự do và siêu thoát.

Theo hắn, điều tốt nhất trong thiên hạ là vạn vật chúng sinh đều tự do tự tại, không bị ràng buộc.

Hơn nữa, hắn cho rằng siêu thoát mới là mục tiêu cuối cùng.

Nhân vật đại diện của Đạo gia ngoài Trang Tử ra, còn có Liệt Tử.

Liệt Tử cũng chủ trương thanh tĩnh vô vi, độc lập xử thế, tu thân dưỡng tính.

Ngoài ra, còn có Nho gia Khổng Khâu, còn được gọi là Khổng Tử.

Nhân vật đại diện của Nho gia ngoài Khổng Tử ra, còn có Mạnh Tử.

Tư tưởng chủ trương của hai vị này cũng cực kỳ tương cận, đều là nhân vật đại thành của Nho gia.

Khổng Tử chủ trương là Nhân và Lễ, Lễ là Chu Lễ, cũng là cổ lễ.

Nhân chủ trương là "Nhân giả ái nhân", chủ trương này yêu cầu giai cấp thống trị thấu hiểu dân tình, phản đối chính sách hà khắc.

Khổng Tử cho rằng, muốn thực hiện "ái nhân", còn phải tuân theo đạo "Trung Thứ", tức là "Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân" (điều mình không muốn, đừng áp đặt cho người khác).

Mà Mạnh Tử tuy cũng chủ trương Nhân, nhưng lại thiên về Nghĩa hơn.

Cái gọi là Nhân Nghĩa, theo hắn là bẩm sinh.

Tương tự, điều này không thể không nói đến một nhân vật đại diện Nho gia khác, Tuân Tử.

Mạnh Tử cho rằng nhân chi sơ, tính bản thiện, còn Tuân Tử lại cho rằng nhân chi sơ, tính bản ác.

Theo Tuân Tử, mặt tốt đẹp đều là do giáo dục hậu thiên mà thành.

Ở phương diện này, thì cảnh giới của Khổng Tử cao hơn một chút.

Khổng Tử nói là: "Tính tương cận dã, tập tương viễn dã." Ý tứ là tính người sinh ra gần giống nhau, thói quen khiến họ khác xa nhau.

Điểm này, thì lại càng gần với Nhân tộc trong phàm giới.

Ngoài thế lực Đạo gia và Nho gia, còn có một thế lực càng hùng mạnh hơn là Mặc gia.

Thế lực hùng mạnh của Mặc gia không chỉ ở phương diện truyền bá, mà còn là thế lực chân chính.

Phàm là đệ tử Mặc gia, tất phải tuân thủ mười nguyên tắc: Kiêm Ái, Phi Công, Tiết Dụng, Minh Quỷ, Thiên Chí, Thượng Hiền, Thượng Đồng, Tiết Táng, Phi Nhạc, Phi Mệnh.

Kiêm Ái, tức là yêu thương lẫn nhau, cùng có lợi.

Tức là yêu người, yêu bách tính để đạt được sự yêu thương và giúp đỡ lẫn nhau, chứ không phải oán hận và tổn hại lẫn nhau.

Đây là mô hình thế giới đại đồng do Mặc Tử thiết kế dựa trên thời đại Nghiêu Thuấn, Kiêm Ái còn biểu hiện ở việc nước lớn không xâm lược nước nhỏ, giữa các nước không có chiến tranh, sống chung hòa bình.

Phi Công tức là phản đối tất cả các cuộc chiến tranh phi nghĩa, đối với chiến tranh phòng ngự, Mặc Tử là người ủng hộ.

Bởi vì bản thân ông từng dẫn người tham gia vài lần chiến tranh giúp người thủ thành.

Theo Mặc Tử, chiến tranh phi nghĩa là cực kỳ đáng sỉ nhục.

Đương nhiên, chiến tranh phát động vì lý niệm khác biệt, đó là chính nghĩa.

Hoặc là, thuộc hạ phản bội, đi dẹp loạn, đó cũng được tính là một loại chính nghĩa.

Nhưng nếu là chiến tranh phát động vì dục vọng, thì đó là cực kỳ đáng sỉ nhục, phản đối tất cả các loại chiến tranh như vậy!

Chiến tranh phòng ngự phần lớn đều là do đối phương phát động, vì vậy, Mặc Tử vào thời Chiến Quốc, thường xuyên suất lĩnh đệ tử Mặc gia, giúp bên thủ thành giữ vững thành trì.

Và lúc đó, họ sẽ lợi dụng không ít kiến thức đã học, sử dụng cơ quan đạo của Mặc gia, giúp mọi người thủ thành.

Thượng Hiền: đề cao tài năng hiền đức.

Điều này đúng như tên gọi, tức là đề cử người có tài năng hiền đức, người có tài năng hiền đức xứng đáng được đệ tử Mặc gia tôn

trọng.

Và họ, cũng nên học hỏi những người hiền đức đó.

Thượng Đồng: thượng thiên "chọn ra người hiền lương, thánh trí, biện tuệ được thiên hạ yêu thích, lập làm Thiên Tử"; lập làm Tam Công, vạn quốc chư hầu, cho đến Tả Hữu Tướng Quân, Đại Phu và Trưởng hương lý, các thành viên xã hội từ dưới lên trên, đồng lòng với "Nghĩa" của Thiên Tử; đồng thời "nếu trên có sai, thì khuyên can".

Ý nguyện của các thành viên xã hội từng tầng đạt lên trên, khiến Thiên Tử và các quan lại cấp dưới hành sự theo "Nghĩa" chung, từ đó thực hiện "Thiên hạ trị".

Đây thực tế chính là quan điểm của Mặc Tử về việc trị vì thiên hạ.

Tiết Dụng: Thiên Tử tiết kiệm sức dân.

Hy vọng Thiên Tử không quá phô trương lãng phí, ví dụ như khắp nơi xây dựng cái gọi là cung điện.

Loại này là hành động lãng phí sức dân sinh, nhưng nếu là khai khẩn đất hoang hoặc phát triển kênh đào, thì tự nhiên không thể tính vào đó.

Thiên Chí: hình thức biểu hiện được đề xuất để thực hiện lý tưởng xã hội "yêu thương lẫn nhau, cùng có lợi".

"Thiên" có ý chí thưởng thiện phạt ác, "Thiên Chí" quy phạm chế ước tư tưởng và hành vi của con người, "Thiên Chí" là nguồn gốc của pháp luật, cốt lõi của "Thiên Chí" là "yêu thương lẫn nhau, cùng có lợi".

Mặc Địch đề xướng "Thiên Chí" nhằm nhấn mạnh sự công chính và bình đẳng của pháp luật.

Thực tế điều này chính là sự đề cao sự trị vì của Thượng Cổ Tam

Hoàng.

Đề cao sự trị vì cao nhất theo Thiên Đạo.

Cũng chính là thời đại trị vì của Thượng Cổ Tam Hoàng.

Đương nhiên, thời đại như vậy cũng đã sớm qua rồi.

Mặc gia từ trước đến nay không chỉ nói suông về một số đạo trị quốc, mà còn thực sự giúp đỡ hết thế hệ bách tính này đến thế hệ khác và cả quân vương.

Họ không chỉ giúp đỡ một số quốc gia yếu nhỏ bị ức hiếp thủ thành, mà còn giúp đỡ một số bách tính.

Cơ quan thuật của Mặc gia nổi tiếng thiên hạ, không ai không biết, không ai không hiểu.

Nước Lỗ có một vị Công Thâu Ban, hiệu là Tượng Tổ, vì ở nước Lỗ nên được người ta tôn xưng là Lỗ Ban.

Cơ quan thuật của Lỗ Ban đạt đến đỉnh cao, nhưng lại thích giúp quân vương chế tạo khí giới công thành.

Lỗ Ban còn tự xưng rằng nếu có khí giới công thành do ông chế tạo, thì không có thành trì nào không công phá được.

Sau này, Mặc Tử biết được, đã đích thân tỷ thí một trận với Lỗ Ban trước mặt một vị quân vương.

Trong trận tỷ thí này, Lỗ Ban đã tỷ thí chín lần, thua cả chín lần.

Công Thâu Ban được mệnh danh là Tượng Tổ thiên hạ, lại trong đối mặt với Mặc Tử mà chín trận đều bại.

Mà Mặc Tử lại không hề nói kỹ thuật của mình cao siêu đến mức nào, mà lại nói rằng mình là lấy tình bác ái mà chiêu dụ, lấy tài thủ thành mà cự tuyệt, cuối cùng đã dạy dỗ Lỗ Ban một phen.

Cũng chính là sau chuyện này, Lỗ Ban từ đó không còn phát minh những khí giới công thành đó nữa, mà chuyển sang phát minh một số vật dụng dân sinh.

Giống như Mặc gia, tất cả đều bắt đầu phát minh một số vật dụng cần thiết hàng ngày cho bách tính bình thường.

Ví dụ như nông cụ cái cuốc, chính là để phục vụ cuộc sống hàng ngày của bách tính.

Điều này cũng có thể thấy được tư tưởng của Mặc gia là cực kỳ cao cả, hơn nữa không chỉ là tư tưởng, họ còn thực sự đã phó xuất sinh mệnh của mình để tạo phúc bách tính.

Đây chính là đệ tử Mặc gia.

Vì vậy, thế lực Mặc gia cực kỳ hùng mạnh.

Mặc dù hiện nay phàm giới thống nhất, một số tư tưởng của Mặc gia không còn thích hợp nữa, nhưng Mặc gia vẫn hoạt động sôi nổi trong quần chúng rộng lớn.

Ngoài Mặc gia ra, còn có rất nhiều gia phái khác.

Ví dụ như Pháp gia, nhân vật đại diện của Pháp gia chính là Quản Trọng, Thương Ưởng, nổi tiếng nhất không chỉ có vậy, hiện nay thừa tướng Đại Tần là Lý Tư, chính là một trong những nhân vật đại diện của Pháp gia.

Như vậy, cũng có thể thấy được điểm mạnh của Pháp gia đương kim.

Còn có Âm Dương gia, nhân vật đại diện của Âm Dương gia là Trâu Diễn, còn được tôn xưng là Trâu Tử.

Còn có Danh gia, Nông gia, Tạp gia, Tiểu Thuyết gia, Tung Hoành gia, Binh gia, Y gia, v.v.

Những nhân vật đại diện của các đại gia phái này, đều lần lượt trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chương 414

Đây chính là một trong những lợi ích của việc có một môn phái học thuyết cường đại.

Mà trong số đó, mạnh mẽ nhất chính là Nho gia, Đạo gia và Mặc gia, ba gia phái này chính là một trong những học phái mạnh mẽ nhất trong chư tử bách gia.

Còn lại một số loại như Âm Dương gia, Tung Hoành gia, Binh gia, v.v., những thế lực này thực tế cũng không nhỏ.

Khi trong chư tử bách gia không ngừng xuất hiện cường giả Hỗn Nguyên, cũng đã định trước rằng những học thuyết này sẽ từng cái một phát dương quang đại, lưu truyền vạn thế.

Mà trong số đó, đứng đầu chính là ba vị Khổng Tử, Trang Tử, Mặc Tử, là những người dẫn đầu của chư tử bách gia.

Trong Thiên Đình.

Khi các nhân vật đại diện của chư tử bách gia đều đến trong Thiên Đình, Doanh Chính thậm chí còn tự mình tiếp kiến họ.

Doanh Chính không chỉ thống nhất toàn quốc về mặt địa bàn, mà còn thống nhất về mặt văn hóa.

Sự thống nhất trước đây tuy cũng là công tích lớn, nhưng không phải là công tích lớn nhất của Doanh Chính.

Công tích lớn nhất thực sự của hắn chính là thống nhất về mặt văn hóa.

Sự thống nhất về văn hóa này chính là hoàn toàn dung hợp thiên hạ thành một quốc gia, chứ không còn là chế độ phong kiến trước đây với nhiều quốc gia và nhiều nền văn hóa.

Đại Tần đế quốc đều thống nhất văn tự, thống nhất tiền tệ, v.v., đây chính là toàn bộ văn hóa được thống nhất.

Đương nhiên, Doanh Chính cũng không nói là muốn thống nhất tư tưởng.

Theo Doanh Chính, một quốc gia có thể có rất nhiều tư tưởng, nhưng lại không thể có rất nhiều văn hóa.

Về văn hóa phải thống nhất, còn về tư tưởng thì có thể thả lỏng.

Những tư tưởng này, chính là chư tử bách gia.

Mỗi nhà đều có thái độ riêng đối với thế giới, cũng có những quan điểm khác nhau.

Đây chính là tư tưởng.

Nói tóm lại, tư tưởng của những chư tử bách gia này tuy khác biệt rất lớn, nhưng mục đích lại đều là thù đồ đồng quy (khác đường nhưng cùng đến một đích).

Cũng chính là tạo phúc quốc gia này, tạo phúc xã hội này.

Theo Doanh Chính, một quốc gia không thể kìm hãm tư tưởng của mình, chỉ có tư tưởng không ngừng va chạm, mới có thể sinh ra một quốc độ càng thêm rực rỡ.

Vì vậy, Doanh Chính đối với những người này cũng tương đối tôn trọng.

Khi họ tiến vào trong Thiên Đình, Doanh Chính cũng tự mình đến tiếp kiến họ.

"Chư vị đại gia, vì sao đến trong Thiên Đình?" Doanh Chính mặt mang uy nghiêm, nhìn những nhà tư tưởng lớn trước mặt.

Theo một nghĩa nào đó, Doanh Chính vẫn cực kỳ bội phục họ.

Ban đầu, những người này tuy đều không phải phàm nhân tầm thường, nhưng tu vi cũng không cao, họ lại nguyện ý cống hiến cả cuộc đời cho học thuyết của mình, và không ngừng bôn ba vì tư tưởng của mình.

Vì vậy, từ phương diện này mà nói, những người này đều là những người đáng kính trọng và bội phục.

"Khải bẩm Bệ hạ, hiện nay, Bệ hạ sắp đăng cơ Thiên Đế, ngô đẳng tự nhiên là muốn quảng bá học thuyết của ngô đẳng đến Bệ hạ, hy vọng Bệ hạ có thể rộng rãi sử dụng…" Khổng Tử bước ra khỏi hàng, hướng về Doanh Chính hành lễ, đầy vẻ tôn kính nói.

Đối với ông mà nói, Doanh Chính cũng là một vị hoàng đế đáng để ông cực kỳ tôn kính.

Một vĩ nhân như vậy, ông nhìn khắp lịch sử, phát hiện nhân loại phàm giới không ai có thể sánh bằng, chỉ có Tam Hoàng Hồng Hoang trong truyền thuyết mới có thể sánh ngang.

Đây chính là Doanh Chính, đây chính là Thủy Hoàng Đế.

Mặc dù cái gọi là "đức vượt Tam Hoàng" có chút quá lớn… nhưng "công che Ngũ Đế" lại là sự thật rành rành!

Vì vậy, từ "Hoàng đế" này cũng không có gì đáng ngại.

Thậm chí, hiện nay Nhân Hoàng Hiên Viên cũng tuyên bố thoái vị, truyền ngôi vị Nhân Hoàng cho Doanh Chính.

Khi Doanh Chính trở thành Nhân Hoàng lại gia miện thêm chức Thiên Đế, từ nay về sau, Nhân Hoàng sẽ hợp nhất với Thiên Đế.

Nhân tộc không còn Nhân Hoàng, mà Nhân tộc lại có được Thiên Đế thuộc về mình!

Uy thế này lại là thứ mà trừ Yêu tộc ra, tất cả các chủng tộc khác

đều không thể lý giải và tưởng tượng được.

Mặc dù nói Đế Tuấn đối xử công bằng với tất cả mọi việc, nhưng Yêu tộc vẫn có những lợi ích mà các chủng tộc khác khó mà tưởng tượng được.

Ví dụ, Ba mươi sáu tầng trời Thiên Đình, bao gồm không biết bao nhiêu chủng tộc trong Yêu tộc.

Có rất nhiều chủng tộc, đều sinh sống trong Thiên Đình.

Những Yêu tộc đó, từng người một không biết trong lòng vui sướng đến mức nào.

Đối với họ mà nói, đây chính là một cơ hội trời cho!

Không chỉ có vậy, còn có ưu thế làm quan trong Thiên Đình, đại đa số quan viên đều được tuyển chọn từ trong Yêu tộc.

Mặc dù cũng đã cấp cho các chủng tộc và thế lực khác một số chức quan, nhưng làm sao có số lượng như Yêu tộc chứ?

Số lượng lớn quan viên cấp cơ sở và quan viên trung kiên, đó chính là người của Yêu tộc!

Còn các thế lực khác, hoặc là chỉ có hư danh, hoặc là được cấp một số chức vụ cao cấp.

Đương nhiên, hiện tại lợi ích này cũng chuyển sang Nhân tộc.

Bởi vì Nhân tộc đã chiến thắng, còn Yêu tộc đã bại trận.

Nhưng Yêu tộc cũng không chịu thanh tẩy lớn nào, dù sao giữa họ cũng không phải vì chuyện bất tử bất diệt.

Đương nhiên, việc đánh nhau nảy lửa cũng là sự thật.

“Học thuyết của các ngươi, là học thuyết thích hợp với phàm giới thuở xưa, đương kim trẫm quản lý, là toàn bộ Hồng Hoang, học

thuyết của các ngươi, còn thích hợp không?" Doanh Chính lạnh nhạt nói, ngữ khí không bi không hỉ, không thể thấy được bất kỳ suy nghĩ nào.

Thực tế, hắn không phản đối việc dùng học thuyết của những người này để trị vì thiên hạ.

Nhưng dù sao đó là học thuyết đối với phàm giới, chứ không phải Hồng Hoang bây giờ.

Hồng Hoang rộng lớn, không biết bao nhiêu phàm giới!

Vì vậy, điều thích hợp trong phàm giới ngày trước, chưa chắc đã thích hợp trong Hồng Hoang hiện nay.

Huống chi trong phàm giới Nhân tộc độc bá, mà trong Hồng Hoang hiện nay tuy Nhân tộc là mạnh nhất, nhưng mấy thế lực khác vẫn không thể xem thường.

Còn có vô số chủng tộc khác, những chủng tộc đó chưa chắc đã chấp nhận cái gọi là học thuyết của chư tử bách gia này.

Do đó, thực tế muốn áp dụng những học thuyết này thì tương đối gian nan.

Lời này của Doanh Chính vừa nói ra, lập tức những gia tử bên dưới hai mắt sáng ngời.

Ý của lời này chính là nếu họ có thể thích hợp, thì có thể áp dụng học thuyết của họ!

"Bệ hạ, học thuyết của ngô đẳng, đều có thể thông dụng, nếu Bệ hạ áp dụng, có thể tùy thời tùy nơi sửa đổi, thêm chút tu chỉnh, nhất định có thể giúp Bệ hạ an định Hồng Hoang." Mặc Tử khẽ cười, hướng về Doanh Chính bên trên nói.

Tư tưởng của Mặc gia bọn họ, bất kể đối phương là gì, dù sao

cũng có lợi cho bách tính, tin rằng những chủng tộc đó cũng sẽ không từ chối chuyện này.

Vì vậy, Mặc Tử cực kỳ tự tin.

Mà lúc này, Khổng Tử thân hình cường tráng cao lớn cũng trầm giọng nói: "Bệ hạ, học thuyết Nho gia của ngô đẳng nhất định có thể an ủi thiên hạ, khiến thần dân an định, nếu Bệ hạ có thể áp dụng, đương là hạnh phúc của vạn linh thiên hạ, cũng là hạnh phúc của Bệ hạ." "Bệ hạ, Âm Dương gia của ngô đẳng là tôn kính ngũ hành thiên địa…" Trâu Tử bước lớn ra, hướng về Doanh Chính hành lễ nói.

"Bệ hạ, Danh gia của ngô đẳng có thể giúp Thiên Đình thanh trừ kẻ bất trung…" "Bệ hạ, Tung Hoành gia của ngô đẳng nhất định có thể giúp Thiên Đình quét sạch vũ trụ…" "Bệ hạ, Binh gia của ngô đẳng cũng có thể giúp chiến lực đại quân Thiên Đình tăng mạnh…" "Bệ hạ, Y gia của ngô đẳng có thể khiến vạn tộc thiên hạ đều được hưởng lợi…" "Bệ hạ, Nông gia của ngô đẳng có thể khiến vạn dân…" "Bệ hạ, Tạp gia của ngô đẳng…" "Bệ hạ, Tiểu Thuyết gia của ngô đẳng…" Các gia tử đều tiến lên, hướng về Doanh Chính nói ra những lợi ích của việc áp dụng học thuyết của mình.

Duy độc chỉ có Đạo gia Trang Tử, im lặng không nói, lẳng lặng nhìn tất cả.

Đối với ông mà nói, thuận theo tự nhiên.

Bất luận thế nào, đều có thể từ từ.

Nếu Doanh Chính có thể áp dụng học thuyết của ông, thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng nếu đối phương không áp dụng, thì không áp dụng.

Dùng hay không tùy ý.

Đạo gia, giảng giải chính là thanh tĩnh vô vi.

Đạo gia Liệt Tử và Trang Tử đều không nói một lời nào, điều này cũng thành công thu hút sự chú ý của Doanh Chính.

Doanh Chính đầy vẻ hiếu kỳ nhìn Trang Tử và Liệt Tử, hỏi: "Các gia tử đều nói với trẫm những lợi ích của việc tin họ, và có thể giúp trẫm trị vì thiên hạ, vì sao hai người các ngươi lại không nói gì?" "Nếu Bệ hạ tin Đạo gia, Đạo gia tự nhiên có thể giúp Bệ hạ trị vì thiên hạ, nếu Bệ hạ không tin Đạo gia, thì cho dù ngô nhị nhân miệng lưỡi sắc bén như thác lũ, lại có ích gì?" Trang Tử khẽ cười, hướng về Doanh Chính cúi người vái, nói.

Doanh Chính khẽ gật đầu, cười nói: "Đạo gia các ngươi cũng có chút ý nghĩa." "Đa tạ Bệ hạ khoa tán." Trang Tử đạm nhiên cười, đầy vẻ phóng khoáng nói.

Lúc này, mấy vị khác lại có chút kính phục Trang Tử.

Ít nhất, họ không làm được việc đối mặt với Doanh Chính mà không nói một lời.

Mà lúc này, Danh gia Công Tôn Long lại châm biếm nói: "Trang Tử, Liệt Tử xử sự đạm nhiên như vậy, vì sao hôm nay lại theo ngô đẳng đến Thiên Đình này?" Trang Tử nghe lời đó đạm nhiên cười, không thèm để ý.

Theo ông mà nói, đám người Danh gia này chẳng qua là những kẻ thích chơi lý luận ngụy biện mà thôi, ngoài động cái miệng lưỡi ra, không làm được chuyện gì.

So đo với những người này, cũng chỉ thêm phiền não cho mình mà thôi, mặc kệ không lý là cách đối phó tốt nhất.

Tuy nhiên, Liệt Tử lại phản bác nói: "Ngô đẳng tuy đạm nhiên, nhưng nếu Bệ hạ có hứng thú với Đạo gia, ngô đẳng tự nhiên có thể giải đáp cho Bệ hạ." "Bệ hạ vĩ ngạn nhường nào, lại há có thể không

biết Đạo gia là gì?

Lại cần đâu đến các ngươi tiến lên giải đáp?" "Lời này của Liệt Tử, chẳng lẽ là đang nói Bệ hạ không biết Đạo gia hay sao?" Công Tôn Long cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt tràn đầy ý vị trào phúng.

Hiển nhiên, tên này là đang muốn hãm hại Liệt Tử.

Doanh Chính nghe vậy, liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý đồ của Công Tôn Long rõ mồn một, trong lòng lập tức sinh ra sự không vui.

Kẻ có nhân phẩm như thế này, lại không có tài năng kinh thiên vĩ địa, chỉ là kẻ khéo mồm mép, hắn ghét nhất loại người này.

Nếu Công Tôn Long có thể làm được việc thực sự, thì hắn còn có thể cân nhắc giữ đối phương lại vài phần.

Dù sao đó cũng là chân tài thực học, là thực sự có thể giúp đỡ hắn.

Nhưng hiện tại, kẻ này chẳng qua chỉ là hạng người của Danh gia.

Tuy nói Danh gia cũng không hoàn toàn là những kẻ chỉ biết múa mép khua môi, cũng có tư tưởng thuộc về chính mình, nhưng những tư tưởng này phần lớn đều thoát thai từ Nho gia và Đạo gia.

Nghĩa là, chỉ cần Doanh Chính thu nhận hai nhà kia, thì việc dùng hay không dùng Danh gia cũng không có ý nghĩa lớn.

Mà thực tế, nguyên nhân Doanh Chính coi thường Công Tôn Long còn xa mới chỉ dừng lại ở đó.

Chỉ thấy Liệt Tử mặt không đổi sắc nói: "Lời này của Công Tôn, quả thực nực cười.

Bệ hạ tuy vĩ ngạn vô cùng, nhưng cái học của Đạo gia ta, tự nhiên người Đạo gia vẫn là quen thuộc hơn cả." "Nghe đạo có trước sau, thuật nghiệp có chuyên môn." "Luận về tài trị quốc, Bệ hạ gấp vạn lần tại hạ, nhưng luận về học thuyết Đạo gia, Bệ hạ lại chưa chắc có

thể thắng được tại hạ." "Ngươi thân là đại gia của Danh gia, không lo học tập giảng kinh, chỉ biết khua môi múa mép trung thương người khác, cùng loại người như ngươi ở chung một phòng quả thực là sỉ nhục!" Liệt Tử chỉ vào Công Tôn Long mắng xối xả một trận, không hề nể nang đối phương chút nào. "Ngươi!" "Ngươi!" "Ngươi!" Công Tôn Long nghe vậy thì mặt đều xanh mét, đầy vẻ chấn kinh nhìn tên gia hỏa trước mặt.

Hắn không ngờ mình tung hoành trường biện luận bao nhiêu năm, lại có ngày bại hạ trận.

Còn nữa, đám đệ tử Đạo gia chết tiệt này, ngày thường nửa ngày không rặn ra nổi một chữ, hóa ra hễ mở miệng là lại có nhiều đạo lý ngoắt ngoéo như vậy?

Khá lắm, từng người một đều là thâm tàng bất lộ phải không!!!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Công Tôn Long càng thêm khó coi. "Liệt Tử, ngươi thân là đại gia của Đạo gia, sao có thể nhục mạ đại gia Danh gia ta như thế, ngươi là coi thường Danh gia chúng ta sao?!" Lúc này, Huệ Thi ở bên cạnh cũng nhảy ra nói.

Huệ Thi, còn gọi là Huệ Tử, nãi là khai sơn thủy tổ của Danh gia, cũng là một đời đại gia.

Thực tế, ông ta cùng Trang Tử chính là bạn tốt, được coi là chí giao hảo hữu.

Hai người luôn ở cùng một chỗ thảo luận đại đạo, thảo luận tư tưởng của mỗi người.

Tuy nhiên, Danh gia dù sao cũng không chỉ có mình ông ta, dù ông ta là khai sơn thủy tổ, nhưng Danh gia phát triển lên cũng không thể chỉ dựa vào một mình ông ta.

Năm xưa, khi Huệ Tử làm Tướng quốc ở nước Ngụy, thường

giao thiệp với Trương Nghi của Tung Hoành gia.

Hai người cũng coi như vừa là địch vừa là bạn, tuy Huệ Tử nhiều lần bại trận, nhưng đó chẳng qua là do chênh lệch về quốc lực và quân chủ song phương, cũng không phải là Huệ Tử kém cỏi hơn Trương Nghi bao nhiêu.

Đương nhiên, thành tựu mà Huệ Tử đạt được dĩ nhiên kém hơn Trương Tử không biết bao nhiêu.

Cho nên, trong mắt người ngoài, Trương Tử vẫn là nhân vật lợi hại hơn Huệ Tử.

Đây cũng là trường hợp hiếm hoi trong Chư Tử Bách Gia có thể trực tiếp so sánh thắng thua, dù sao bọn họ cũng thực sự từng giao thủ.

Khi Liệt Tử thấy người lên tiếng là Huệ Tử, ngôn từ cũng khách khí hơn không ít, ông vái chào một lễ, đáp: "Gặp qua Huệ Tử, ngã tuyệt không có ý đó, chẳng qua là do Công Tôn Long buông lời bất kính trước, ngã mới phản kích sau mà thôi." "Hừ!" Huệ Tử hừ lạnh một tiếng, lập tức đôi mắt nhìn chằm chằm vào Công Tôn Long quát lớn: "Mất mặt xấu hổ!

Danh gia có loại người như ngươi, đúng là sỉ nhục!" Nói xong, cũng không thèm nhìn Công Tôn Long nữa.

Ông ghét nhất là loại người chỉ biết võ mồm này!

Bởi vì Trương Nghi năm đó trong mắt ông, chính là hạng người như vậy!

Đầy mồm chạy xe lửa, lừa cho quốc quân sáu nước tức đến hộc máu!

Đương nhiên, ông cũng rất ngứa mắt.

Nhưng khổ nỗi hiện tại Danh gia lại lòi ra thêm một người như vậy, Công Tôn Long!

Cái miệng của Công Tôn Long tuy lợi hại, nhưng vẫn không mạnh bằng Trương Nghi.

Trương Nghi có thể nói cho người ta tâm phục khẩu phục, dù là sau đó cũng cần rất lâu mới có thể phản ứng lại.

Nhưng Công Tôn Long thì hoàn toàn chỉ là chơi trò ngụy biện!

Chơi xấu, dù có thắng, đối phương cũng sẽ không tâm phục khẩu phục.

Thậm chí, đều không thừa nhận chính mình thua.

Chương 415

Chỉ là không tìm thấy lý do thích hợp để phản bác mà thôi.

Giống như chuyện "Bạch mã phi mã" (Ngựa trắng không phải ngựa) vậy.

Ngựa trắng sao có thể không phải là ngựa?

Ngươi quản nó là ngựa trắng hay ngựa đen, nó chẳng phải vẫn là ngựa sao?

Nhưng hắn cứ khăng khăng chơi một bộ ngụy biện, khiến người ta cho rằng ngựa trắng thật sự không phải là ngựa.

Đương nhiên, đây là do bị hắn dẫn dắt vào tròng, nếu một chút cũng không nghe theo lời hắn nói, thì sẽ không có việc gì!!!

Bất quá, lúc này Công Tôn Long đã triệt để bị Liệt Tử chọc giận.

Một phen lời nói này, có thể nói là chê bai hắn không đáng một xu, quả thực khiến hắn nộ hỏa xung thiên! "Liệt Tử, chớ có khinh người quá đáng!" "Đã Đạo gia các ngươi cuồng vọng tự đại như thế, hôm nay, bản tọa liền đấu với ngươi một trận!" Công Tôn Long nộ quát, tiếp đó vươn bàn tay, chụp về phía Liệt Tử.

Chỉ là, Liệt Tử thấy thế, lại hời hợt né qua đòn tập kích, đồng thời tung một cước đá vào bụng Công Tôn Long.

Công Tôn Long không kịp đề phòng, lập tức bị đá bay ra ngoài, ngã xuống đất ôm bụng kêu thảm thiết không ngừng. "Dừng tay!

Giữa thanh thiên bạch nhật, lãng lãng càn khôn, cư nhiên dám trước mặt Bệ hạ đại đả xuất thủ, còn ra thể thống gì?" Khổng Tử ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, lập tức cuống lên, đứng ra quát lớn.

Ông coi trọng lễ nghi nhất, hào không nghi ngờ, hành vi vừa rồi của Công Tôn Long và Liệt Tử chính là trần trụi vi phạm lễ nghi, mạo phạm Bệ hạ. "Bệ hạ thứ tội, chúng ta cũng là nhất thời thất thủ." Liệt Tử vội vàng nói. "Ân!" Doanh Chính gật đầu, lập tức nói: "Việc này Trẫm ghi lại.

Từ nay về sau, không cho phép làm chuyện tương tự nữa!" "Thần tuân chỉ!" Mọi người cung kính đáp một tiếng.

Doanh Chính lúc này mới xoay người lại, nhìn về phía Công Tôn Long đã bò dậy.

Công Tôn Long lúc này là xấu hổ muốn chết, chính mình đường đường là một đời đại gia, cư nhiên lại bị người ta giáo huấn.

Nhất là người giáo huấn mình, còn là một tên tiểu tử danh bất kiến kinh truyện!

Điều này làm sao Công Tôn Long có thể nhẫn nhịn?

Lập tức Công Tôn Long cũng chẳng màng hình tượng gì nữa, ác độc nhìn chằm chằm hai người Liệt Tử và Khổng Tử. "Liệt Tử mối thù này lão phu nhớ kỹ, các ngươi chờ đó!" Nói xong, hắn liền chuẩn bị rời khỏi hoàng cung, trở về triệu tập tộc nhân báo thù.

Nhưng mà, khi hắn đi tới ngạch cửa, bỗng nhiên nghe được một câu. "Công Tôn đại sư, khoan đã, ông còn chưa bái biệt Bệ hạ đâu!" Liệt Tử chậm rãi nói, ngữ khí pha chút ôn hòa.

Công Tôn Long nghe vậy lập tức dừng bước, quay đầu lại, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Liệt Tử.

Hắn trong lòng thầm mắng một câu, thật con mẹ nó âm hiểm!

Chính mình vừa chuẩn bị chuồn đi, kết quả tên này lại ở trước mặt bao người nói ra những lời này. "Hừ!" Công Tôn Long hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không dám thất lễ, dù sao Liệt Tử nói không

sai.

Lập tức Công Tôn Long hướng về phía Doanh Chính hơi khom lưng, cung thân bái tạ nói: "Ngô nãi Công Tôn thị Công Tôn Long, bái tạ ân điển của Bệ hạ." "Miễn lễ bình thân đi!" Doanh Chính phất phất tay, ra ý bảo Công Tôn Long lui ra.

Công Tôn Long bước đi nhanh chóng, lúc sắp đi hắn liếc Liệt Tử một cái, hận không thể đem Liệt Tử thiên đao vạn quả!

Giờ khắc này hắn, sớm đã đem ý niệm muốn lôi kéo Liệt Tử lúc trước quăng ra sau đầu.

Lúc này đây, trong lòng Công Tôn Long chỉ còn lại nồng đậm sát cơ!

Liệt Tử, phải chết!

Hắn nhất định phải giết Liệt Tử!

Biểu cảm biến hóa của Công Tôn Long, trong nháy mắt liền bị Doanh Chính phát giác.

Nhưng hắn tịnh không ngăn cản, chỉ lẳng lặng nhìn Công Tôn Long rời đi.

Công Tôn Long, chung quy vẫn là non nớt một chút. ... "Ha ha, Liệt Tử, ông làm như vậy là rước họa vào thân đấy!" Lúc này, Ngu Sơ ở một bên cười híp mắt đi tới trêu chọc Liệt Tử. "Ta chẳng qua là nói thật mà thôi!" Liệt Tử đạm nhiên cười, khẽ nói. "Chư vị, đã mọi người tụ tập tại một chỗ, không ngại cùng nhau sướng đàm một phen!" Ông chuyển chủ đề, hướng về phía bốn phía chắp tay nói. "Liệt Tử nói phải!" Mặc Tử cũng phụ họa.

Đề nghị của ông nhận được sự tán đồng của không ít người, dù sao đây cũng là kết quả mọi người cùng nhau thương lượng. "Tốt!" "Chính có ý này!" Mọi người nhao nhao nói.

Ngay sau đó, bọn họ liền ngồi xuống, tiếp tục thương thảo làm thế nào giải quyết sự tranh chấp giữa Nho gia và Pháp gia. "Bất quá, ta cảm thấy lý niệm của Pháp gia cũng tịnh không phải không có cách nào thay đổi." Mặc Tử đột nhiên nói.

Lời này vừa thốt ra, lập tức thu hút sự chú ý của không ít người. "Nga, lời này của Mặc Tử giải thích thế nào?" Khổng Tử hỏi. "Lý niệm của Mặc gia cũng là lấy nhân nghĩa trị thế, nếu chúng ta lật đổ hành động nghiêm hình của Pháp gia, thì Mặc gia liệu có thể dùng thuật 'Nhân' để trị thế hay không?" Mặc Tử trầm tư một lát rồi nói.

Lời này của ông vừa ra, lập tức nhận được sự tán đồng của không ít người.

Bọn họ đều hiểu ý tứ của việc lấy nhân nghĩa trị thiên hạ.

Chỉ là, thuật 'Nhân' trị thiên hạ lại cần đủ vũ lực để chống đỡ.

Nếu không có vũ lực tuyệt đối chấn nhiếp, ai lại sẽ tin phục?

Mà điểm này vừa khéo là thứ bọn họ thiếu sót. "Nếu chiếu theo ý kiến của Mặc Tử, Nho gia cũng có thể thử một lần!" Khổng Tử trầm ngâm hồi lâu sau mới nói.

Pháp gia hiện giờ chính là một nhà độc đại, đám Chư Tử Bách Gia bọn họ hoàn toàn không có cơ hội nói chuyện.

Thậm chí, Pháp gia đều đi theo Lý Tư một bước lên trời rồi, mà đám Chư Tử Bách Gia này lại còn chưa xác định liệu có thể được Doanh Chính trọng dụng hay không.

Hiện tại, Nho gia mà Khổng Tử nói chính là học thuyết không khác biệt lắm so với Mặc Tử, đều là vì để bá tánh sống tốt hơn.

Pháp gia áp dụng hình pháp hà khắc, chứ không phải kiểu lấy bá tánh làm đầu như bọn họ.

Giống như Mạnh Tử trong Nho gia, từng nói một câu danh ngôn: "Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh." Rất hiển nhiên, trong mắt Mạnh Tử quan trọng nhất chính là bá tánh, chỉ có bá tánh sống tốt thì đó mới là quan trọng nhất.

Xã tắc thứ chi, nói chính là quốc gia xã tắc, bá tánh quan trọng nhất, thứ hai mới là xã tắc của quốc gia.

Mà nhẹ nhất tự nhiên là quân vương.

Nho gia tuy là vì bá tánh suy nghĩ, nhưng cũng tịnh không có nghĩa là không có truy cầu.

Ví dụ như Khổng Tử, ông hy vọng có một ngày có thể xây dựng đền thờ thánh hiền, tế tự Khổng Tử, dùng cái đó hiển lộ rõ ràng giá trị của chính mình.

Cho nên, mục tiêu của Nho gia, là vì trở thành đứng đầu trăm nhà!

Đương nhiên, đây chỉ là nói trên lý thuyết.

Bởi vì Nho gia tuy giảng cứu nhân ái, nhân nghĩa, nhưng thao tác trong hiện thực lại không đạt được hiệu quả như vậy.

Thời đại này, sự phát triển của Nho gia vẫn dừng lại ở giai đoạn lý thuyết, chưa thể chân chính phát dương quang đại.

Dù cho một bộ học thuyết của Khổng Tử đã rất thành công, nhưng thực tế vận dụng lên lại rất khó, rất khó.

Bởi vì bọn họ nghĩ về con người quá đơn giản, nhân tính chân chính không hề đơn giản như vậy. "Vậy Nông gia ta..." Lúc này, thủ lĩnh Nông gia là Hứa Hành đứng ra cũng muốn nói chuyện.

Nhưng lập tức bị Mạnh Tử lên tiếng quát lớn: "Tên lưỡi đốm nam man, hạng người mãng phu mà cũng biết khéo mồm khéo miệng!

Tín khẩu khai hà!" "Ngươi..." Hứa Hành vốn dĩ còn muốn phản

bác vài câu, nhưng bị Mạnh Tử dập lại như vậy, nháy mắt sắc mặt đỏ bừng.

Không chỉ là ông, toàn bộ đệ tử Nông gia đều nộ thị Mạnh Tử, muốn động thủ.

Nhưng Hứa Hành lại ngăn cản, hiện tại còn chưa phải lúc, bọn họ không phải đối thủ của đối phương, mậu nhiên động thủ chỉ có nước chịu thiệt. "Hừ, mỗ gia chính là một gã mãng hán, không hiểu đạo lý của Nho gia các ngươi, nhưng ngươi nói không sai, ta chỉ là một tên mãng phu thô lỗ, lời ngươi nói, cũng giống như lời mỗ nói!" Thanh âm của Hứa Hành rơi xuống, khiến cho tất cả nho sinh tại trường sắc mặt đại biến, nhao nhao lộ ra thần sắc bỉ di.

Ngay tại lúc này, Tần Thủy Hoàng lại đứng ra nói. "Các vị gia tử, Trẫm hôm nay mời các vị tới, chính là muốn cùng các vị thương thảo chuyện trị lý thiên hạ!" Thanh âm của hắn vang vọng cả đại điện.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía hắn.

Sau đó hắn quét mắt một vòng, chậm rãi nói: "Các vị có nguyện phò tá Trẫm?" Lời của hắn vừa dứt, liền gây ra trận trận xôn xao. "Bệ hạ, Khổng Tử bất tài, nguyện vì Bệ hạ phân ưu giải nạn." Khổng Tử nghe vậy, lập tức vái chào một lễ.

Các vị gia tử khác thấy thế, vội vàng đi theo vái chào hô to: "Ngô đẳng nguyện ý trợ Bệ hạ!" "Ha ha!

Tốt!" Tần Thủy Hoàng hài lòng cười to, sau đó chỉ vào Khổng Tử nói: "Khổng ái khanh, vậy do ngươi tới thống trù cái học của trăm nhà đi!" "Nặc!" Khổng Tử cung kính đáp.

Sau đó ông nhìn về phía mọi người, lãng thanh quát: "Các ngươi đều nguyện vì Trẫm hiệu lực, Trẫm tự nhiên hoan nghênh hết mình!" Ngữ khí của hắn hào sảng, làm cho tất cả mọi người cảm nhận được

phách lực của Tần Thủy Hoàng!

Nhưng Mặc Tử cùng những người khác nghe được lời của Tần Thủy Hoàng, lại có chút không vui.

Bọn họ đều là nhân vật lĩnh quân của Chư Tử Bách Gia, sao có thể mặc cho một mình Khổng Tử độc đại.

Lập tức có một lão giả đứng ra nói: "Bệ hạ, ngài muốn trị thiên hạ, nhưng học thuyết trăm nhà lại chưa thống nhất, nếu mậu nhiên động dụng, e rằng...!" Lời của ông chưa nói xong, nhưng ý tứ trong đó đã rất rõ ràng.

Đó là học thuyết trăm nhà không dễ điều giải như vậy, nếu cưỡng ép nhúng tay, e rằng sẽ kích khởi mâu thuẫn giữa các học phái.

Hơn nữa, ông nói cũng là lời thật, học thuyết trăm nhà không dễ dàng thống nhất.

Nếu có người ngầm giở trò, đối với việc Tần Thủy Hoàng trị lý thiên hạ cực kỳ bất lợi. "Ha ha, không ngại, học thuyết trăm nhà tuy là tạp loạn, nhưng mỗi một môn đều không thể thiếu.

Chỉ cần có thể chỉnh hợp bọn chúng, liền có thể đối với Hồng Hoang có trợ giúp to lớn." Doanh Chính diện dung bình tĩnh vô cùng, khẽ nói.

Trong lời nói tràn đầy tự tin mãnh liệt, trong mắt hắn, đám Chư Tử Bách Gia này dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng bất quá chỉ là một vài chuyện nhỏ mà thôi.

Dù thế nào, hắn có thể chưởng khống cả Đại Tần, thậm chí cả phàm giới, cùng với chư thiên thế giới sau này, điều đó chứng minh Doanh Chính đã là vị quân vương cường đại nhất.

Ít nhất, đã là quân vương cường đại nhất phàm giới.

Khi Doanh Chính sắp trở thành Thiên Đế, những thiên tài trong phàm giới tự nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, không còn là những kẻ yếu nhỏ không có địa vị như trước kia nữa.

Nhân tộc trong phàm giới tuy cũng là nhân tộc trong Hồng Hoang, mọi người tuy huyết mạch tương đồng, nhưng tất cả đều biết, sinh linh trong phàm giới không phải là tội phạm thì cũng là hậu duệ của tội phạm.

Tuy cùng một huyết mạch, nhưng người phàm giới khó tránh khỏi sẽ bị nhân tộc Hồng Hoang coi thường.

Nhưng hôm nay, chính cái phàm giới bị coi thường đầy rẫy hậu duệ tội phạm này, lại sắp có người trở thành Thiên Đế trong truyền thuyết!

Thiên Đế, tổng cộng có hai nhiệm kỳ.

Một nhiệm kỳ là Viễn Cổ Thiên Đế, khi đó Thiên Đế có ba tôn, là Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên.

Một nhiệm kỳ là Thượng Cổ Thiên Đế, Thiên Đế lúc này mới là Thiên Đế theo đúng nghĩa thực sự, bát hoang lục hợp duy ngã độc tôn, khí thôn hoàn vũ, vũ trụ hồng hoang đều bái phục dưới chân.

Đó chính là Thiên Đế Đế Tuấn vạn cổ bất xuất.

Sự mạnh mẽ của Đế Tuấn, vượt xa những gì mọi người có thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, nay Đế Tuấn đã vẫn lạc, Tân Thiên Đế sắp đăng cơ.

Khi Doanh Chính vào ba năm sau đăng cơ Nhân Hoàng, sẽ lấy thân phận Nhân Hoàng gia miện bảo tọa Thiên Đế!

Đến lúc đó, Thiên Đế nhiệm kỳ thứ ba cũng sẽ xuất hiện.

Ba năm, trong mắt những người này cũng bất quá chỉ là khảy

móng tay trong nháy mắt mà thôi.

Ba năm, trong mắt phàm nhân là bóng câu qua cửa sổ, huống chi là trong mắt những người này?

Cho dù là người chưa thành tiên đạo, ba năm cũng chỉ là thời gian một lần bế quan.

Mà trong mắt đám cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bản thân thời gian đã là một loại hư vọng.

Tuế nguyệt thời gian sớm đã không cách nào lưu lại dấu vết trên người bọn họ.

Đừng nói là ba năm, cho dù là ba cái Nguyên hội, trong mắt bọn họ cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Trong mắt cường giả Hỗn Nguyên, chỉ có lấy Lượng Kiếp ra tính toán mới coi là có chút tác dụng. "Bệ hạ, ý của ngài là muốn thu nhận học thuyết của Chư Tử Bách Gia sao?" Khổng Tử ở bên cạnh nghe vậy, lập tức nhíu mày hỏi.

Trong mắt ông, học thuyết Nho gia của mình mới là tốt nhất, thích hợp trị quốc nhất.

Trong những học thuyết khác, cũng chỉ có Mặc gia mới có chút đạo trị quốc.

Số còn lại, đa số đều chịu ảnh hưởng của Nho gia.

Còn về Đạo gia, lại càng là một phái hồ ngôn loạn ngữ.

Chương 416

Nếu thật sự áp dụng cái gọi là "vô vi nhi trị" của bọn họ, thiên hạ phân loạn này chẳng phải sẽ lại tàn phá bừa bãi sao?

Chúng sinh trong thiên hạ, chính là nên chịu sự chế ước.

Vạn vật vạn linh, nếu không có chế ước, hậu quả thực sự quá đáng sợ.

Năm xưa, sở dĩ Đế Tuấn trị lý Thiên Đình có thể không xảy ra chuyện gì, vạn tộc hòa mục, nhân tố rất lớn là do Thiên Đế vô địch, không ai có thể kháng cự.

Cho nên, có Thiên Đình ước thúc, những sinh linh này mới không tiến hành hỗn chiến, mới xuất hiện một đoạn thời gian hòa bình dài.

Nhưng Khổng Tử không biết là, Đế Tuấn cũng ứng với vô vi nhi trị.

Thiên Đình thì mạnh, nhưng Đế Tuấn áp dụng vô vi nhi trị.

Hắn rất ít đi ước thúc vạn tộc, tối đa cũng chỉ là điều đình mâu thuẫn song phương một chút. "Đó là tự nhiên." Doanh Chính khẽ gật đầu, tiếp đó giải thích: "Chư Tử Bách Gia, đều có học thuyết thuộc về chính mình, Hồng Hoang rộng lớn như thế, thuyết của một nhà vị tất khó có thể trị lý, nhưng thuyết của trăm nhà, có lẽ liền có thể đem phương thiên địa này trị lý hoàn thành." Hắn muốn áp dụng cách cai trị khác nhau cho từng vùng, bởi vì phong thổ nhân tình mỗi nơi mỗi khác.

Nếu áp dụng thuyết của một nhà để trị thiên hạ thì có phần quá ngu muội.

Dù sao, cách làm "một dao cắt" là không ổn lắm.

Đương nhiên, vô luận thế nào, học thuyết Pháp gia đều là hạch tâm.

Bởi vì ngay từ đầu, Doanh Chính đã cực kỳ tán đồng việc dùng Pháp trị thiên hạ.

Cũng duy chỉ có tư tưởng Pháp gia mới có thể giải quyết tận gốc rất nhiều sự tình.

Dù đối đãi với các sinh linh khác trong thế giới này thế nào, chung quy vẫn sẽ có không biết bao nhiêu kẻ tiến hành đủ loại khiêu chiến ranh giới cuối cùng mà người đời có thể chấp nhận.

Có những kẻ cực kỳ liệt căn tính, dù thế nào cũng không thể sửa đổi, không thể làm cho tư tưởng đoan chính lên được.

Không nói tạo phúc Hồng Hoang, ít nhất cũng đừng họa loạn Hồng Hoang!

Cho nên, lúc này, thuyết hình phạt của Pháp gia đã rất hữu dụng.

Tuy không nói có thể làm cho loại chuyện này cấm tuyệt, nhưng ít nhất có thể khiến rất nhiều sinh linh không dám vì một chút lợi ích mà làm liều.

Pháp gia chủ trương không phân biệt thân sơ, không thù quý tiện, nhất đoạn vu pháp (mọi sự đều quyết định bởi pháp luật).

Nghĩa là, bất luận thân sơ quý tiện, chỉ cần phạm pháp, nhất định phải trừng phạt.

Nhưng dù sao đây không phải quy tắc Thiên Đạo và Đại Đạo, không thể khiến người ta không vi phạm.

Đây chỉ là tư tưởng do người Pháp gia chủ trương, người thi hành cũng đều là vạn tộc vạn linh.

Chỉ cần là vạn tộc vạn linh, khó tránh khỏi sẽ bị một chút tư

tưởng cá nhân cản trở.

Nghĩa là, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tình huống đi cửa sau. "Chuyện này..." Khổng Tử nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, dù sao Doanh Chính đã lấy cớ này ra nói.

Ông cũng biết, Nho gia không cách nào thích dụng cho tất cả chủng tộc.

Lấy nhân nghĩa đạo đức chỉ có thể ước thúc quân tử, mà không thể ước thúc tiểu nhân.

Quân tử thản đãng, tiểu nhân thường lo lắng.

Chỉ có quân tử mới giảng nhân nghĩa, tiểu nhân chỉ giảng tư lợi cá nhân.

Đối với quân tử, chỉ cần là việc có lợi cho xã hội, hắn sẽ chủ động đi làm.

Đối với tiểu nhân, chỉ khi có lợi cho bản thân, mới có thể đi làm.

Cho nên, học thuyết Nho gia thực tế chỉ có thể ước thúc quân tử, mà vô pháp ước thúc tiểu nhân.

Mà trên thế giới này, tiểu nhân là tồn tại bị người đời phỉ nhổ, nhưng cũng là tồn tại nhiều nhất.

Dù sao không có tiểu nhân làm nền, cũng sẽ không có sự vĩ ngạn của quân tử.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số người trên thế giới này đều là tiểu nhân.

Dù cho chính bọn họ không cảm thấy như vậy, nhưng khi lợi ích bày ra trước mặt, tuyệt đại đa số đều không thể cự tuyệt.

Đây cũng là bản tính vạn vật, xu lợi tị hại.

Không có gì đáng nói.

Chỉ là so với những người vĩ đại kia thì có chút ti liệt mà thôi.

Cho nên, Khổng Tử muốn dựa vào Nhân Lễ Nghĩa Trí Tín để ước thúc người của thời đại này, chỉ có thể nói là kẻ ngốc nói mộng.

Hơn nữa, tín dụng của thời đại sẽ chỉ càng ngày càng đê liệt, không biến thành càng ngày càng tốt.

Dù cho tu vi cảnh giới biến thành càng ngày càng mạnh, nhưng đó cũng không phải là tín dụng thời đại.

Theo thời đại trôi qua, sinh linh càng nhiều, thì tỷ lệ ti liệt trong đó cũng càng nhiều, dần dần thời đại sẽ mất đi công tín lực.

Giống như Nhân tộc thượng cổ, yêu thương lẫn nhau, giữa người với người không có nhiều ý nghĩ xấu xa, đều thật lòng hy vọng đối phương và chính mình trở nên càng ngày càng tốt.

Nhưng hiện nay thì sao?

Sở dĩ xuất hiện những "Gia tử" (Triết gia) này, nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì lễ nghi đạo đức của thế giới này đã bắt đầu sụp đổ, cho nên mới xuất hiện tình huống này.

Nếu không có những tình huống này xuất hiện, cũng sẽ không có những Gia tử này.

Gia tử, đó là tấm gương đạo đức, là người tiên phong về tư tưởng.

Nhưng nếu không có nhiều người bình thường làm đối chiếu, thì lấy đâu ra những Gia tử này?

Giống như trong đám Nhân tộc sơ đại năm xưa, phương diện tư tưởng đạo đức toàn bộ đều là tồn tại cao thượng nhất, những Nhân tộc tiên hiền đó, chính là từng tấm gương đạo đức thực tế.

Cũng chính vì thời đại không giống nhau, nên mới xuất hiện những Gia tử này.

Nhớ năm xưa, tiên hiền có cống hiến cho Nhân tộc đâu chỉ có chút số lượng như Gia tử?

Đương nhiên, Gia tử cũng không sánh bằng những tiên hiền kia. "Đa tạ Bệ hạ." Mặc Tử nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, hướng về phía Doanh Chính vái một cái, cười nói.

Nếu Bệ hạ có tấm lòng quảng đại như thế, vậy thì Mặc gia bọn họ tự nhiên sẽ tỏa sáng rực rỡ trong Chư Tử Bách Gia!

Phải biết, thế lực Mặc gia bản thân đã là lớn nhất trong Chư Tử Bách Gia.

Điều này nói rõ tư tưởng chủ trương của bọn họ ở phàm giới được mọi người yêu thích, vậy đổi thành Hồng Hoang, tự nhiên cũng sẽ trở nên càng thêm cường đại.

Bởi vì địa vị của bọn họ ở phàm giới đã rất cao, ít nhất về phương diện nhân số là nhiều nhất. "Đa tạ Bệ hạ!!!" Lúc này, các Gia tử khác cũng nhao nhao hướng về phía Doanh Chính vái một cái, cười nói.

Mặc kệ cái khác, ít nhất học thuyết của chính bọn họ đều đã được thu nhận.

Doanh Chính tuy không thích Công Tôn Long, nhưng cũng tịnh chưa nói bài trừ Danh gia ra bên ngoài.

Chỉ cần không phải nhìn thấy Công Tôn Long nữa, thì đã rất tốt rồi.

Thực sự là diễn xuất của tên này quá vụng về, cư nhiên giở trò ti liệt như vậy.

Loại thủ đoạn này, hắn lúc ba tuổi đã khinh thường không dùng.

Thực sự là quá đê liệt, Công Tôn Long là một đại gia Danh gia, cư nhiên trước mặt hắn sử dụng loại tiểu thủ đoạn này, đây quả thực là coi thường hắn!

Đã có người coi thường mình, vậy tự nhiên hắn cũng không muốn nhìn thấy đối phương. ...

Một bên khác.

Trong Long tộc.

Long Vương nhìn một màn trước mặt, trong lòng cũng có chút thống khổ.

Long tộc trải qua trận chiến này, đã tổn thất quá nhiều quá nhiều.

Lần đại chiến này, Nhân tộc thu được lợi ích cực kỳ to lớn, nhưng Long tộc bọn họ, đến bây giờ cũng chưa thấy có lợi ích gì chia cho bọn họ. "Bệ hạ, chúng ta bỏ ra cái giá thảm liệt như thế, Nhân tộc còn chưa giao phó lợi nhuận đã đáp ứng trước đó, có phải là muốn quỵt nợ hay không?" Đông Hải Long Vương Thương Long đầy cừu hận cúi đầu nói.

Diện mạo hắn khả tăng, hận không thể đem những tên kia giết hết tại đây.

Hắn hận tịnh không phải Long Vương, mà là Nhân tộc.

Trong mắt hắn, Long tộc là Long tộc, Nhân tộc là Nhân tộc.

Đám Nhân tộc kia chính là không bằng Long tộc, vô luận thế nào, Long tộc đều quan trọng hơn Nhân tộc.

Nhưng hiện tại, bọn họ giúp đỡ Nhân tộc, lại không nhận được thứ tốt mà mình đáng được nhận.

Điều này làm cho đám Long tộc này không có một chút biện pháp nào.

Nhưng, bọn họ có thể làm được chính là cừu hận Nhân tộc.

Long Vương mặt sắc đạm nhiên, nhìn một màn trước mắt, thản nhiên nói: "Không vội, chờ đến khi Thiên Đế tiền nhiệm, đến lúc đó tự nhiên sẽ có cái vui của Long tộc, nếu không có, Trẫm liền sẽ đích thân lên Thiên Đình một chuyến." Ánh mắt của ông cũng có chút cừu hận.

Trong Nhân tộc bầu chọn Thiên Đế đó là chuyện của Nhân tộc bọn họ, chuyện đã đáp ứng cho Long tộc, thì nhất định phải cho Long tộc!

Dù sao Long tộc bọn họ trước đó vì Nhân tộc mà chiến cũng chưa từng nói một câu chần chừ. "Đúng vậy, dù sao ngô đẳng trở thành tượng trưng hoàng thất Nhân tộc, Nhân tộc khí vận tuy cường đại, nhưng Long tộc cũng chiếu dạng có thể từ trong đó chia một chén canh." Nam Hải Long Vương Chúc Long cười nói.

Ông ta ngược lại nhìn khá thoáng, đối với ông ta mà nói, những chuyện này không đáng để ý quá nhiều.

Dù sao, mấy tên này cũng không quá quan trọng.

Ít nhất, với Nam Hải Long Vương mà nói, ông ta không quá coi trọng những thứ này.

Chỉ cần Long tộc có thể từ trong Nhân tộc chia một chén canh, thì đã đủ rồi.

Hiện tại, khí vận Nhân tộc đã đạt đến đỉnh phong, vậy cũng tức là Long tộc đã từ trong túi bọn họ móc ra không ít khí vận.

Cho nên, Chúc Long đối với những thứ này tịnh không quá để ý. ...

Một bên khác.

Trong Yêu tộc là thê thảm vô cùng, Yêu tộc dù sao cũng là thời đại mất đi không biết bao nhiêu thứ.

Thời gian một khi trôi qua, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Từng vị Yêu tộc tiền bối điên cuồng chửi rủa, chính là vì những thứ mà bọn họ từng sở hữu.

Những người này đều là người từng chứng kiến thời đại Yêu tộc đỉnh thịnh, không giống với Yêu tộc bình thường.

Những Yêu tộc hậu thế kia, thì không có bất kỳ thứ gì, bọn họ cũng không biết sự phồn vinh của Yêu tộc ban đầu, cho nên trong mắt bọn họ, sẽ không biết Yêu tộc lúc trước rốt cuộc có tồn tại cường đại nhường nào.

Những Yêu tộc đản sinh hiện tại, từng người đều là nghe tiền bối kể lại huy hoàng của Yêu tộc năm xưa.

Có lẽ, bọn họ có thể từ trong ký ức truy tìm đến một số thứ từng sở hữu trong quá khứ. ...

Vu tộc tuy cũng chiến bại, nhưng sẽ không tổn thất quá lớn.

Dù sao, Vu tộc sở hữu Địa Phủ.

Tọa ủng Địa Phủ, bọn họ sẽ không tổn thất thêm thứ gì nữa.

Cho nên, khi những người này sở hữu một số thứ, cũng sẽ không còn quá thiếu thốn gì.

Có Địa Phủ gánh vác phía sau, chú định Vu tộc có thảm nữa cũng sẽ không thảm đến mức nào.

Khi Vu tộc toàn diện lui thủ về Địa Phủ, Vu tộc xuất hiện trong Hồng Hoang đại lục đã ít đi rất nhiều.

Khi Vu tộc hiếm hoi đi, cục diện Hồng Hoang cũng đang biến hóa.

Cho nên, sau khi Vu tộc rút khỏi Hồng Hoang, cả Địa Phủ cũng đều trở nên ẩn bí hơn nhiều.

Trừ những người tử vong ra, những người còn lại rất ít có thể tìm đến Địa Phủ.

Trên thế giới này, cái khác không nhiều, những chuyện khác đều có không ít.

Địa Phủ liên đới cả những nơi Luân Hồi và Quy Khư, đều trở nên biến mất.

Mà những Tiên Thiên Thần Thai Thánh đã luôn hoạt động trong Hồng Hoang từ thượng cổ, từng người cũng đều bắt đầu ẩn tế. ...

Trong Nhân tộc, ước hẹn ba năm, nhoáng cái đã qua. "Hôm nay, Trẫm thoái vị." Nhân Hoàng Hiên Viên, nhìn đám tân lão thần tử trước mặt, đầy vẻ trù trướng.

Tuy nói, hắn tịnh không lưu luyến cái gọi là quyền lực.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn không có chút hồi ức nào về những năm tháng đã qua.

Trong ba vị Nhân Hoàng, hắn là người tại vị thời gian ngắn nhất.

Nhưng cũng là vị Nhân Hoàng khiến Nhân tộc kỷ niệm nhất, bởi vì hắn tại vị đã thành công khiến Nhân tộc trở thành đại tộc duy nhất vạn cổ!

Chương 417

Từ ba năm trước, Nhân tộc đã là tộc quần cường đại nhất trong Hồng Hoang!

Cũng là thế lực cường đại nhất, là thế lực mà các thế lực khác không thể tránh né.

Cho dù là thế lực to lớn như Thiên Đình, cho dù là tồn tại cường đại như Đế Tuấn, cũng toàn bộ bại trong tay Nhân tộc.

Nhân tộc, đó là sự tồn tại cường đại nhất đường đường chính chính của Hồng Hoang.

Khi Nhân Hoàng Hiên Viên thoái vị, tất cả mọi người đều tự giác quỳ xuống, hướng về phía Hiên Viên hô to: "Bệ hạ!!!!" "Bệ hạ!!!!" "Bệ hạ!!!" Nhất thời, cả thiên địa đều tràn ngập loại thanh âm này.

Tất cả Nhân tộc, toàn bộ đều đang hoài niệm vị siêu cấp Nhân Hoàng này.

Hiên Viên, đương đại Nhân Hoàng, từ giờ khắc này, cũng là Nhân Hoàng nhiệm kỳ trước.

Đương nhiên, những Nhân tộc này sẽ đều kỷ niệm ân đức của đối phương, cũng đều sẽ sùng bái đối phương.

Mọi người đều biết, Hiên Viên chính là tồn tại vĩ ngạn nhất trên thế giới này.

Ít nhất, là tồn tại vĩ ngạn nhất trong Nhân tộc.

Tất cả những người có tâm hệ với Nhân tộc, không có một ai là không sùng bái kính bội Hiên Viên!

Mọi người đều biết, Hiên Viên rốt cuộc có bao nhiêu vĩ ngạn!!!

Còn không chỉ như thế, còn có vô số sinh linh chủng tộc khác, cũng đều cực kỳ sùng bái Hiên Viên!

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì Hiên Viên cường đại, đồng thời lại cực cụ mị lực cá nhân.

Mà lúc này, thanh Nhân Hoàng Kiếm kia, giờ phút này cũng biến thành Hiên Viên Kiếm thuộc về Hiên Viên!

Hiên Viên Kiếm, nãi là đại biểu của Nhân Hoàng, cũng là đại biểu của Hiên Viên.

Nhân tộc Tam Hoàng, Kiếm đạo của Hiên Viên là cường đại nhất.

Cũng duy chỉ có Hiên Viên đăng phong tạo cực trên Kiếm đạo, trở thành thiên tài Kiếm đạo duy nhất vạn cổ!

Mà Hiên Viên, có năng lực khủng bố như thế, cũng đại biểu cho sự cường đại của hắn!!!

Còn không chỉ như thế, còn có mị lực vô cùng khủng bố.

Loại mị lực này, thật sâu hấp dẫn kiếm linh của Hiên Viên Kiếm.

Khiến Hiên Viên Kiếm cực kỳ muốn cùng Hiên Viên ở cùng một chỗ.

Bởi vì chỉ cần có thể ở cùng Hiên Viên, thì nó phảng phất như tìm được cảm giác yêu thích nhất.

Đó là một loại bá khí, sát khí trùng thiên.

Hiên Viên mục trung vô nhân, coi trời bằng vung, rất nhiều người của chủng tộc khác đều cực độ cừu thị hắn.

Còn có không biết bao nhiêu người, toàn bộ đều đối với Hiên Viên hổ thị đăm đăm.

Nhưng, những thứ này đều không sao cả, dù sao đối với Hiên Viên

mà nói, những thứ này chỉ bất quá là chút trò đùa mà thôi.

Hắn một kiếm tự nhiên có thể đem tất cả đều tảo diệt.

Hơn nữa, còn có không biết bao nhiêu sinh linh ở sau lưng chờ đợi cơ hội đánh giết hắn.

Hiên Viên một đời, thụ địch vô số, giết địch hữu số.

Mà mỗi một lần hắn ra tay, giết ít nhất đều là tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Những tồn tại đó, toàn bộ đều là đứng trên đỉnh thế giới.

Nghĩa là, sự cường đại của những người này, cả thế giới đều nhìn thấy.

Không ai có thể chống lại sự cường đại của Hiên Viên, không ai không úy kỵ Hiên Viên.

Mà đối với Nhân tộc, Hiên Viên đó là tồn tại vĩ ngạn nhất thế giới, là cường giả dẫn dắt Nhân tộc đi tới đỉnh phong.

Là tồn tại được vô số Nhân tộc kính ngưỡng!

Điểm cuối của tất cả, cũng là Nhân Hoàng vĩ ngạn nhất!

Nhân tộc thời đại này, sớm đã quên ánh hào quang của Toại Nhân thị năm xưa.

Tuy rằng, bọn họ cũng biết Toại Nhân thị đã cống hiến to lớn cho Nhân tộc.

Là tồn tại vĩ ngạn nhất trong lịch sử Nhân tộc, cũng là tồn tại đáng sùng bái nhất.

Khi Hiên Viên thoái vị, hắn liền đem Hiên Viên Kiếm giao cho Doanh Chính.

Ai ngờ, Hiên Viên Kiếm cư nhiên sống chết không chịu hướng về

phía Doanh Chính, điên cuồng bàn hoàn trên đỉnh đầu Hiên Viên, không nguyện rời đi.

Những người bên dưới nhìn thấy một màn này, lập tức đồng tử co rụt lại.

Trong truyền thuyết, Nhân Hoàng Kiếm nãi là Nhân tộc khí vận biến thành, tất cả Nhân Hoàng đều phải được thanh kiếm này tán thành.

Nhưng hiện tại, thanh kiếm này không tán thành Doanh Chính!

Đây có phải là nói, Doanh Chính không được Nhân tộc khí vận tán thành?

Không cách nào trở thành Nhân Hoàng?

Giờ phút này, bên dưới không nhịn được dùng thần hồn giao lưu, xì xào bàn tán.

Tuy không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, nhưng thần hồn bốn phía dao động, lại không cách nào che giấu.

Doanh Chính thấy một màn này, sắc mặt hơi đổi, nhưng cũng tịnh không quá mức khó coi.

Hắn nhìn một màn này, thản nhiên nói: "Trẫm không cần thanh kiếm này, quan trọng chưa bao giờ là kiếm, mà là người sử dụng kiếm." "Dù Trẫm sử dụng chỉ là Thiên Vấn Kiếm đơn giản nhất, nhưng thanh kiếm này cũng chiếu dạng sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm, bởi vì nó là bội kiếm của Trẫm!" Hoa!!!

Lập tức, tất cả mọi người đều trừng lớn hai mắt, chấn kinh vô cùng nhìn Doanh Chính trên không trung.

Doanh Chính cư nhiên tự tin như thế!

Loại tự tin cường đại và thể phách này, khiến bọn họ toàn bộ vì

đó mà điên cuồng!

Không ai có thể cự tuyệt Doanh Chính cường đại như thế!

Ông ông ông!!!

Thiên Vấn Kiếm nghe vậy, không ngừng run rẩy, trong vỏ kiếm điên cuồng chấn động.

Kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết.

Giống như loại kiếm cấp bậc này, sao có thể không có kiếm linh?

Oanh!!!

Đột nhiên, một đạo uy thế cường đại vô cùng trùng thiên nhi khởi.

Mọi người kinh hãi vọng về phía nguồn gốc của uy thế đó.

Chỉ thấy, đó là do một thanh bảo kiếm thông thể kim hoàng sắc thích phóng ra!!!

Đó là...

Hiên Viên Kiếm!!!

Trên thân Hiên Viên Kiếm tản mát ra uy thế mãnh liệt, điên cuồng trùng kích Thiên Vấn Kiếm trên người Doanh Chính! "Hừ!" Doanh Chính thấy thế, hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy ánh nhìn chấn nhiếp.

Ông!!!

Nháy mắt, hai luồng khí thế triệt tiêu lẫn nhau, uy thế của Hiên Viên Kiếm không còn.

Mà lúc này, Hiên Viên cũng vươn tay ra, vẫy tay về phía Hiên Viên Kiếm, an ủi nó.

Sau đó, thân ảnh Hiên Viên biến mất không thấy, rời khỏi nơi này.

Mà lúc này, mọi người tại trường đều nhìn nhau, hai mặt nhìn

nhau, có chút luống cuống.

Lúc này, bọn họ cũng không biết nên quỳ lạy tân hoàng hay là thế nào.

Dù sao Doanh Chính không được Nhân Hoàng Kiếm tán thành.

Mà Nhân Hoàng Kiếm, đó là Nhân tộc khí vận biến thành a...

Nhưng hiện giờ, vấn đề chính là như thế, khiến bọn họ không có cách giải quyết.

Nhưng dù thế nào, chung quy cũng không có quá nhiều biện pháp. "Bái kiến Bệ hạ!!!" Đột nhiên, xuất hiện một thần tử, hướng về phía Doanh Chính hô to. "Bái kiến Bệ hạ!!!" "Khấu kiến Bệ hạ!!!" Một đám người điên cuồng hướng về phía Doanh Chính khấu bái, điên cuồng gào thét.

Những người này, không ngừng hướng về phía Doanh Chính khấu bái.

Dần dần, tất cả thần tử cũng đều đi theo khấu bái Doanh Chính.

Dù sao, Doanh Chính trở thành Nhân Hoàng đã là chuyện đại thế sở xu, xa xa không phải một thanh Nhân Hoàng Kiếm có thể tả hữu.

Đặc biệt là, khi Nhân Hoàng Kiếm trở thành Hiên Viên Kiếm, lại càng là như thế. "Bệ hạ vạn năm!!!" "Nhân tộc vạn năm!!!" ...

Khi Doanh Chính trở thành Nhân Hoàng, hắn liền hướng về phía đám thần tử dưới thân hô to: "Các ngươi có công với Nhân tộc, một vạn năm sau hãy đến Thiên Đình, chứng kiến đại lễ Thiên Đế đăng cơ!" Nói xong, không đợi những người này phản ứng lại, trực tiếp rời khỏi nơi này, thiểm thân hướng về phía Thiên Đình mà đi. "Thần đẳng, bái biệt Bệ hạ!!!" Lập tức, những người này đại hỉ nói.

Đã có thể cho bọn họ cơ hội lên Thiên Đình chứng kiến đại lễ,

cũng tức là đại biểu bọn họ sẽ được phong một số quan chức.

Bằng không, sẽ không đặc biệt mời bọn họ.

Mà sở dĩ phải vạn năm sau mới bắt đầu đại lễ đăng cơ, chủ yếu vẫn là vì Thiên Đế đăng cơ không đơn giản như Nhân Hoàng đăng cơ.

Nhân Hoàng đăng cơ chẳng qua là việc trong nội bộ Nhân tộc, người của thế lực khác có thể tới cũng được, không tới cũng không sao.

Nhưng hiện tại, Thiên Đế đăng cơ, sự quan trọng đến bát hoang lục hợp của Hồng Hoang, tất cả thế lực đều có tư cách đến đây.

Hơn nữa, không phải là có tư cách, mà là bắt buộc phải có đại biểu qua đây hạ lễ.

Đồ tặng không cần quá tốt, nhưng người nhất định phải qua đây cung hạ.

Đây chính là Thiên Đế!

Đây chính là khác biệt giữa hai bên!!!

Phải biết, Thiên Đế chính là chúa tể giả của thế giới này!!!

Thiên Đình.

Doanh Chính đoan tọa trên cao đài, nhìn xuống cả Hồng Hoang.

Trong đôi mắt lộ ra tia cười.

Hắn cảm giác, Hồng Hoang này, tựa hồ so với trước kia, có rất nhiều biến hóa.

Nghĩ đến đây, hắn liền đứng lên, chậm rãi đi về phía dưới đại điện. "Tham kiến Bệ hạ!" Lúc này, vừa tiến vào đại điện, liền vang lên vô số tiếng cung duy.

Nghe được những thanh âm này, Doanh Chính khẽ gật đầu.

Đối với thái độ của mọi người rất hài lòng, lập tức tiếp tục đi về phía sâu trong đại điện.

Chốc lát sau, liền đi tới bên cạnh bảo tọa Thiên Đế. "Bình thân, ban yến!" Doanh Chính khẽ quát.

Một khắc sau, cả cung điện liền náo nhiệt lên.

Từng bàn từng bàn mỹ vị giai hào, được bày lên bàn án.

Mỗi một phần, đều là cực phẩm linh quả tiên vật, tản mát ra hương vị dụ hoặc.

Rượu say cơm no, Doanh Chính ngồi trên vương tọa nhắm mắt, mở miệng nói: "Các khanh gia, Trẫm định khai sáng Thiên Đình, các ngươi có ý kiến gì không?" Doanh Chính chậm rãi nói, thanh âm trầm thấp vô cùng. "Khởi bẩm Bệ hạ, thần cho rằng, Nhân tộc ta hiện tại đang lúc dùng người, nên nhân cơ hội thu nạp thêm nhiều nhân tài!!!" Một lão giả chậm rãi mở miệng nói. "Bệ hạ, lão thần tán đồng!!!" Một võ quan khác, chậm rãi mở miệng nói. "Bệ hạ, thần cũng cho rằng, hiện tại Nhân tộc, rất cần khuếch trương." "Đúng vậy Bệ hạ, nếu Nhân tộc ta có thể lớn mạnh lên, cho dù là các thế lực khác cũng không dám khinh dị đối địch với Nhân tộc ta." "Bệ hạ tam tư a..." Nhất thời, trong cả đại điện, nghị luận ầm ĩ, có người ủng hộ Doanh Chính, cũng có người phản đối.

Bất quá, đối với đề nghị của bọn họ, Doanh Chính chỉ lẳng lặng nhìn.

Hồi lâu sau, mới nói: "Được rồi, tâm tình của các vị ái khanh Trẫm đều hiểu.

Trẫm sẽ không ép buộc các khanh.

Nhưng, Thiên Đình kiến lập tất định sẽ hấp dẫn sự chú ý của thế lực khác, hơn nữa bọn chúng cũng khẳng định sẽ đến đây đảo loạn.

Cho nên, Trẫm hy vọng các khanh có thể làm tốt chuẩn bị, miễn cho đến lúc đó trở tay không kịp!!!" Thanh âm của Doanh Chính rơi xuống, cả đại điện đều lâm vào tịch tĩnh.

Hiển nhiên, đều đã hiểu ý tứ của Doanh Chính.

Sau đó, một đại thần lại cẩn thận từng li từng tí nói: "Bệ hạ, Nhân tộc ta là Hồng Hoang chí tôn, chỉ bằng chút Yêu tộc cỏn con đó, chẳng lẽ còn thật sự dám khiêu khích Nhân tộc ta không thành?" "A a, tuy Yêu tộc không sợ Nhân tộc ta, nhưng các tộc còn lại thì sao?

Chương 418

Còn có Ma tộc, Vu tộc các thế lực.

Huống chi, còn có một số thế lực trong Long tộc và Nhân tộc cũng bất mãn với chúng ta.

Đến lúc đó bọn chúng chung sức mà đến, ai có thể đỡ được?" Doanh Chính thản nhiên nói.

Nghe được thanh âm của hắn, tất cả mọi người bên dưới đều không khỏi biến sắc.

Quả thật, hiện tại bọn họ còn chưa có vốn liếng để kháng hành với các thế lực này.

Nếu mậu nhiên hành động, tuyệt đối sẽ không chiếm được chỗ tốt. "Bệ hạ thánh minh!" Cuối cùng, một số đại thần mở miệng nói, đồng ý quan điểm của Doanh Chính.

Dù sao, hiện tại thế lực của bọn họ còn chưa cường thịnh lên.

Không thể khinh cử vọng động.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến, lại là một đội sĩ tốt nhanh chóng chạy vào.

Thần tình bọn họ hoảng trương vô cùng. "Bệ hạ, xảy ra chuyện!" Trong đó, một người bộ dáng giáo úy, cung cẩn mở miệng nói với Doanh Chính. "Xảy ra chuyện gì, cư nhiên khiến các ngươi hoảng trương như thế!" Nhìn sĩ tốt bên dưới mở miệng nói. "Bệ hạ, ngài mau nhìn bầu trời đi, huyết vân lan tràn, e rằng là có dị tộc muốn lai phạm Nhân tộc ta." Giáo úy mở miệng nói, trong mắt mang theo tia lo âu. "Ân, biết rồi, lui ra đi!" Nghe được thanh âm của hắn, Doanh Chính thản nhiên nói.

Bất quá trong mắt, lại lộ ra tia lãnh mang.

Sau đó, chuyển ánh mắt về phía hư không, lúc này trong lòng hắn cũng hiểu, kế hoạch muốn an ổn đăng đỉnh Hồng Hoang của hắn đã tan vỡ.

Mà lúc này bên ngoài đại điện. "Oanh long!" Lôi đình gào thét, mây đen dày đặc.

Cả thiên địa, trong khoảnh khắc trở nên âm ám vô cùng.

Khiến người ta kinh sợ. "Hống!" Ngay sau đó, liền có tiếng thú gào to lớn truyền ra.

Thanh âm kia chấn nhĩ, khiến cho sĩ tốt chung quanh đều sắc mặt cự biến.

Không biết đã xảy ra chuyện gì. "Giết!" Bất quá, rất nhanh một đạo sát ý sâm hàn liền từ trong mây đen truyền ra.

Sát na gian, một thanh lợi nhận từ trong mây đen phi xạ mà ra, chém xuống đại điện, một đạo hắc quang nở rộ.

Khiến cho tất cả mọi người đồng tử đều co rụt, không ngờ cư nhiên lại có Yêu tộc tập kích Thiên Đình của Nhân tộc.

Ngay trong nháy mắt ngàn cân treo sợi tóc này, một dải lụa vàng óng ánh, tựa như trường hồng quán nhật, nghênh đón đi lên.

Va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Tiếp đó, hai luồng sức mạnh tiêu biến giữa thiên địa. "Ngang!" Sau đó, liền lại có một tiếng long ngâm truyền ra.

Chỉ thấy một con cự mãng, nhảy vọt lên chín tầng trời.

Thân rắn to lớn, bàn toàn trên thương khung.

Đôi mắt hung lệ, tản mát ra quang mang hãi nhân.

Làm cho tất cả mọi người đều đảm chiến tâm kinh. "Xùy!" Hai chiếc răng nanh sắc bén vươn ra, trực tiếp cắn nát đầu lâu của một sĩ tốt. "Oanh!" Tiếp đó, cái đầu to lớn liền nặng nề đập xuống mặt đất, kích động khói bụi cuồn cuộn. "Nghiệt súc, tìm chết!!!" Lúc này, một tướng quân Nhân tộc nộ quát.

Hắn tay cầm binh khí, hướng về phía cự mãng dữ tợn kia trùng sát mà đi. "Phanh!" Doanh Chính nhìn một màn này, mặt đầy vẻ âm trầm.

Hắn biết, mình đăng cơ sẽ có rất nhiều người không phục.

Hắn cũng biết, có khả năng sẽ có người có ý tưởng khác biệt, sẽ có người xông tới trở ngại.

Nhưng, hắn không ngờ đối phương cư nhiên giữa thanh thiên bạch nhật, lại dám trực tiếp phanh kích Thiên Đình.

Hơn nữa, đối phương có thể đi tới tận đây, điều này nói rõ trong nội bộ Thiên Đình, nhất định có người cấu kết với đối phương.

Nếu không có những thứ này, con đại xà trước mặt này, ngay cả tư cách tiến vào Thiên Đình cũng không có.

Nhưng hiện tại, đối phương chính là tiến vào được.

Tuy nói con rắn này không thể tạo ra uy hiếp gì cho Thiên Đình, nhưng phải biết, đây đều là sự khiêu khích cực độ đối với Thiên Đình!

Thân là Thiên Đế sắp đăng cơ, Doanh Chính đối với loại chuyện này vẫn phi thường kỵ húy.

Những thứ đáng chết này, thật sự là khiêu khích nghiêm trọng đối với hắn.

Đối mặt với tất cả những điều này, Doanh Chính liền nhẹ nhàng rút kiếm, khẽ huy xuất.

Oanh!!!

Một đạo kiếm mang trùng thiên bay thẳng lên, nháy mắt chém vào trên người con đại xà kia.

Oanh long long!!!

Một trận tiếng nổ vang dội vang lên.

Lập tức, con đại xà này liền trực tiếp vẫn lạc tại nơi này.

Khi đại xà vẫn lạc, trong Thiên Đình không còn xảy ra chuyện gì nữa, lúc này, mọi người toàn bộ sắc mặt đều không quá đẹp.

Không ai biết con đại xà này làm sao tiến vào được nơi này, cũng không ai biết rốt cuộc là ai tư thông ngoại nhân, để con đại xà này đi vào.

Cũng như, dưới cái Thiên Đình này, rốt cuộc còn bao nhiêu người bất mãn với Doanh Chính.

Có thể tưởng tượng, người ở trong nơi này, có một số người là có vấn đề nhất định.

Không biết bao nhiêu người, còn có bao nhiêu vấn đề.

Nhưng có thể tưởng tượng, trong số nhân số xuất thân từ Đại Tần đế quốc ở phàm giới, chín mươi chín phần trăm đều là không có vấn đề.

Bởi vì đối với bọn họ, Doanh Chính đăng lên ngôi vị Thiên Đế, thì đối với bọn họ chính là một cái lợi lớn.

Có lợi ích, cũng tức là có thêm nhiều lợi ích khác.

Ví dụ, có thể đạt được một chức quan nửa chức trong Thiên Đình.

Cái "một chức quan nửa chức" này, nhìn qua có lẽ không cao, nhưng nếu có thể được chia khí vận, thì so với làm quan ở những nơi khác nhiều hơn không biết bao nhiêu.

Rất nhiều cuộc tranh đấu đều xoay quanh phương diện khí vận.

Bởi vì khí vận cường đại, thì có thể giúp tốc độ tu luyện của chính mình gia tăng.

Tốc độ tu luyện biến nhanh, đó là một chuyện cực kỳ tốt.

Tất cả sinh linh, đều không cách nào cự tuyệt phương diện khí vận.

Không chỉ là tốc độ tu luyện gia tăng, còn có các phương diện lợi ích khác.

Dù sao, sinh hoạt trong Hồng Hoang, khí vận chính là một phương diện của vận mệnh.

Nghĩa là, khí vận càng cao, thì vạn sự giai nghi (mọi việc đều tốt), còn nếu khí vận rất thấp, thì là bách sự bất thuận (trăm việc không thuận).

Cho nên, trong Hồng Hoang, không ai có thể cự tuyệt chuyện khí vận.

Đương nhiên, cũng không phải nói có thể vì khí vận mà không từ thủ đoạn.

Tranh, vẫn là phải đường đường chính chính, chỉ có như vậy, mới có thể không khiến người ta đàm tiếu.

Đặc biệt là chiến tranh giữa Nhân tộc và Thiên Đình, càng là như thế.

Muốn lật đổ một Thiên Đình có khẩu bia cực tốt, thì càng cần đường đường chính chính đánh bại đối phương.

Bằng không, trong Hồng Hoang không biết sẽ lưu truyền bao nhiêu lời đồn đãi nhảm nhí.

Có lẽ những lời đồn đãi đó đối với Nhân tộc chỉ là vài lời phỉ

báng, nhưng phải biết một điểm, trong thiên hạ khó chặn nhất chính là miệng lưỡi chúng sinh.

Nhân tộc Thiên Đình có lẽ có thể sử dụng vũ lực trấn áp cả Hồng Hoang, nhưng lại không thể trấn áp được miệng lưỡi chúng sinh trong thiên hạ!

Đây chính là chỗ khủng bố của dư luận, cũng là chuyện mà các nhà lãnh đạo lịch đại sợ hãi nhất.

Đương nhiên, giống như tồn tại vĩ ngạn như Doanh Chính, khẳng định sẽ không bị những thứ này tả hữu.

Dù sao, đối với hắn mà nói, những thứ này đều chỉ là hư vọng.

Chỉ có sự tình thực tế nắm trong tay, mới là chân chính. "Chuyện hôm nay, triệt tra!" Doanh Chính sắc mặt bình thản nói, trong lời nói không vui không buồn, diện mạo đạm nhiên vô cùng.

Hắn tịnh không phải không để ý loại chuyện này, mà là hắn cảm thấy chuyện này giao cho người bên dưới qua xử lý là được rồi. ...

Thời gian nhoáng cái đã trôi qua, thời gian vạn năm đối với sinh linh bình thường có lẽ là một đoạn thời gian rất dài.

Nhưng đối với những sinh linh cực kỳ cường đại này, cũng bất quá chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Sở dĩ hẹn kỳ hạn một vạn năm, cũng chẳng qua là muốn để vạn tộc vạn linh có thể phái đại biểu qua đây cung hạ Thiên Đế đăng cơ mà thôi!

Mà hiện giờ, kỳ hạn một vạn năm đã qua.

Khi những thời gian này trôi qua, thì thời gian cũng không còn quan trọng nữa.

Rất nhanh.

Thiên Đình chi trung, dị thải đại phóng.

Trong Vu tộc, có Tổ Vu tới chúc mừng.

Trong Long tộc, cũng có Long Vương cùng hai đại Long Vương đích thân đến.

Lần này, Long Vương là qua xem Doanh Chính sẽ chia cho Long tộc cái gì tốt.

Nếu Doanh Chính không cho Long tộc đủ lợi ích, ông ta cũng sẽ không đáp ứng chuyện này.

Phải biết, sở dĩ Nhân tộc có thể đánh bại Thiên Đình, Long tộc bọn họ chính là tồn tại chí quan trọng yếu.

Nếu không có Long tộc giúp đỡ, Nhân tộc không thể đăng đỉnh.

Không chỉ có Long tộc và Vu tộc, còn có các sinh linh vạn tộc khác, cũng đều tới nơi này.

Thậm chí, tới nơi này thì mọi chuyện đều sẽ do Thiên Đình xử lý.

Không chỉ vậy, có không biết bao nhiêu sinh linh đều chạy tới đây.

Trong Yêu tộc, đều đã tới nơi này.

Yêu tộc vốn là chủ nhân Thiên Đình trước kia, nhưng hiện tại, Yêu tộc bị Nhân tộc đuổi xuống.

Nhưng, hiện tại Yêu tộc vẫn tới nơi này.

Dù sao, được làm vua thua làm giặc, đây chính là định luật.

Người cầm đầu Yêu tộc, chính là Nữ Oa.

Nữ Oa là người cường đại nhất còn sống của Yêu tộc hiện tại, cũng là người có địa vị tôn sùng nhất.

Tại ban đầu, Nữ Oa chính là Yêu Hoàng.

Chỉ có điều, tình cảnh hiện giờ của bà có chút không tốt lắm.

Trong nội bộ Yêu tộc có rất nhiều người không phục bà, chính là vì năm xưa Nữ Oa không ra tay khi đối mặt Nhân tộc.

Dù cho bà ra tay cũng sẽ không làm chiến cục biến hóa, nhưng bà có ra tay hay không đó là vấn đề lập trường.

Có không ít người cảm thấy Nữ Oa tâm hệ Nhân tộc, trong lòng không có Yêu tộc.

Dù sao Nhân tộc là do Nữ Oa một tay sáng tạo ra, cho nên, khi Yêu tộc chiến bại, những Yêu tộc không tham dự đối chiến kia, liền đem nộ khí trút hết lên người Nữ Oa.

Đương nhiên, Nữ Oa vẫn có không ít người ủng hộ.

Bởi vì những người Yêu tộc đó đều biết, Nữ Oa một mình không thay đổi được chiến cục.

Hơn nữa, Nữ Oa tuy không giúp Yêu tộc, nhưng cũng không giúp Nhân tộc a!

Điều này cũng nói rõ, trong lòng Nữ Oa thực tế vẫn ủng hộ Yêu tộc, bằng không cũng sẽ không xuất hiện một màn hiện giờ.

Cho nên, Yêu tộc vẫn có không ít người ủng hộ Nữ Oa.

Chương 419

Nữ Oa tính cách vốn dĩ ôn uyển.

Tuy có người ủng hộ, nhưng khi đối mặt với công kích của nhiều người như vậy, y nguyên vẫn tỏ ra có chút bất lực, có chút yếu thế.

Dù sao, những người này không giảng đạo lý, mặc kệ ngươi biện bác thế nào, phản chính là muốn thảo phạt Nữ Oa.

Bất quá, tức sử là như vậy, Nữ Oa cũng kiên trì đến cuối cùng, cũng là vị Hoàng duy nhất của Yêu tộc hiện tại, là trụ cột cuối cùng.

Hiện giờ, Doanh Chính sắp đăng cơ, Nữ Oa liền đại biểu cho Yêu tộc, tới đây đạo hạ.

Cho nên, Nữ Oa bắt buộc phải đến, hơn nữa còn không thể thất lễ.

Nếu không, sẽ thực sự để người ta đàm tiếu, đến lúc đó không quang là Yêu tộc bị liên lụy.

Ngay cả các tộc khác, cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Khi Nữ Oa bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, cả Lăng Tiêu điện đều đứng đầy người.

Những người này đều là vạn tộc vạn linh, mỗi một vị đều thực lực siêu quần, tu luyện mấy ngàn vạn năm trở lên, hoặc mấy ức năm trở lên.

Có người càng là trực tiếp tu luyện mấy trăm ức năm tuế nguyệt.

Cho nên, thực lực bọn họ cường hoành, nhất cử nhất động đều có uy nghiêm to lớn.

Dù là ở ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện này, Nữ Oa cũng có thể cảm nhận được một luồng uy thế lực lượng cường đại, bất quá điều này

đối với Nữ Oa mà nói, tự nhiên không có uy thế gì.

Dù sao bản thân thực lực Nữ Oa đã cực kỳ cường đại. "Nữ Oa, bái kiến Bệ hạ!" Khi bà đạp nhập Lăng Tiêu Bảo Điện, ánh mắt quét qua bốn phía một phen, mở miệng nói. "Ân, đứng lên đi, Oa Hoàng khách khí rồi, mời ngồi." Nghe được thanh âm của Nữ Oa, Doanh Chính ngồi trên long ỷ chậm rãi mở miệng nói.

Dưới đáy mắt lóe lên một tia tinh mang.

Là Thiên Đế, hắn hiện giờ chính là muốn tiếp nhận Nữ Oa triều bái.

Dù giờ phút này hắn cũng là Nhân tộc, nhưng đó cũng là Tiên Thiên Đế (Thiên Đế trước), Hậu Nhân Tộc (Nhân tộc sau).

Nếu hắn là Nhân Hoàng, tự nhiên phải triều bái Nhân tộc Thánh Mẫu, nhưng hắn hiện giờ nãi là Thiên Đế.

Nhân Hoàng còn xếp ở sau.

Thân là Thiên Đế, tự nhiên không nên triều bái người khác.

Bởi vì Thiên Đế chính là tồn tại tôn quý nhất thế giới này, ai dám bắt hắn quỳ lạy!

Ngay sau khi lời Doanh Chính vừa dứt.

Rất nhiều Yêu tộc bên dưới đều đồng thời cung thân hành lễ: "Bái kiến Bệ hạ!" Bọn họ tề tề mở miệng nói.

Trong mắt lộ ra vẻ sí nhiệt.

Thiên Đế uy nghi trong tưởng tượng tịnh không xuất hiện.

Điều này làm cho bọn họ trong lòng nghi hoặc vô cùng. "Bình thân, miễn lễ, ban ngồi." Doanh Chính thản nhiên nói, trong lời nói không có một tia hân hỉ.

Lúc này, vạn tộc vạn linh khác cũng đều hướng về phía hắn bái lần nữa. ...

Một bên khác.

Vu tộc, trong Bàn Cổ Điện.

Chúc Cửu Âm thân là nhị ca, sau khi đại ca Đế Giang đi tới triều hạ tân Thiên Đế đản sinh, tự nhiên liền đứng đầu những Tổ Vu này. "Nhị huynh, huynh nói vị tân Thiên Đế này sẽ đối đãi với Vu tộc thế nào a..." Đột nhiên, Huyền Minh ở bên cạnh nhíu mày hỏi.

Bà phản chính là không hiểu, vị tân Thiên Đế này rốt cuộc sẽ đối đãi với Vu tộc ra sao.

Dù sao, Vu tộc vẫn rất mạnh.

Hơn nữa, nghiêm trọng nhất là Vu tộc trước đó từng ngăn cản Nhân tộc.

Hai tộc quần tương đương với địch đối, hiện tại đối phương thắng, vậy bọn họ lại nên làm thế nào đây.

Nhưng dù là như thế, bọn họ cũng không thể làm gì, chỉ có thể kỳ vọng Nhân tộc khoan dung với Vu tộc.

Dù sao, Vu tộc thực sự không cách nào chống lại Nhân tộc đang như mặt trời ban trưa hiện giờ!

Sự cường đại của Nhân tộc, sớm đã không phải một tộc có thể kháng hành.

Huống chi, hiện giờ còn có Thiên Đình gia trì, lại càng là như thế. "Không biết." Chúc Cửu Âm mặt đầy phức tạp lắc đầu, biểu thị cũng không biết.

Sau đó, vẫn thở dài một hơi nói: "Hy vọng có thể tốt với Vu tộc một chút đi..." Hiện tại Vu tộc là bên chiến bại, có thể nói, nếu không

phải Thiên Đế đăng cơ, bọn họ thậm chí sẽ không xuất hiện trong Hồng Hoang.

Từ nay về sau Hồng Hoang, toàn bộ đều là thiên hạ của Nhân tộc rồi.

Bọn họ cũng chỉ có thể y thác Địa Phủ, sinh tồn trong Địa Phủ.

Đây là kết quả Vu tộc không muốn thấy, nhưng lại không dám làm trái.

Dù sao, Nhân tộc hiện tại cường đại đến mức ly phổ. "Hy vọng vậy, chúng ta vẫn là tĩnh quan kỳ biến đi!" Các vị Tổ Vu khác sau khi nghe Chúc Cửu Âm nói, cũng phụ họa.

Tuy bọn họ không cam lòng, nhưng lại bất lực.

Thế lực Nhân tộc hiện tại quá lớn, căn bản không phải bọn họ có thể địch lại.

Bởi vậy, sau khi nghị luận ngắn ngủi một phen, liền trầm mặc xuống. "Nhị huynh, ngô đẳng có phải cũng nên hướng Thiên Đế biểu thị một phen chúc hạ hay không!" Lúc này, Huyền Minh mở miệng nói, trong mắt mang theo một tia lo âu, dù sao Nhân tộc quật khởi, đối với bọn họ không phải chuyện tốt. "Haizz, hiện tại Nhân tộc cường đại, trừ phi tất cả Tổ Vu chúng ta liên hợp lại, mới có cơ hội ngăn được đối phương!" Chúc Cửu Âm than thở nói, ông cũng không biết hiện tại nên làm gì.

Ngay khi ba vị Tổ Vu đang giao đàm, bên trong cả Thiên Đình lại sôi trào lên.

Một trận cao hô, truyền khắp cả Thiên Đình. "Chúc mừng Bệ hạ thành công đăng cơ!" "Hạ hỉ Bệ hạ!" "..." Vô tận tiếng gào thét vang vọng hư không, khiến cả Thiên Đình đều bị chấn động.

Mà Doanh Chính ngồi trên long ỷ, sau khi nghe được thanh âm,

trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.

Bất quá nụ cười chuyển thuấn tức thệ.

Đối với chúng thần trong đại điện mở miệng nói: "Chư vị ái khanh, đều tận tình hưởng thụ đi!" Thanh âm của hắn vang lên, hiển đến hào mại vô cùng.

Mà bên dưới, vô số văn võ bá quan đều hưng phấn không thôi, dù sao khánh điển như vậy cũng không thường gặp, ngày thường căn bản sẽ không được tham dự.

Bất quá, đây cũng là một loại vinh hạnh, bởi vì đây là lần đầu tiên đại đa số bọn họ tham dự yến hội Thiên Đế.

Người tại trường, có thể nói đều là tồn tại hách hách hữu danh trong Hồng Hoang. "Tạ Bệ hạ!" Sát na gian, từng trận tiếng reo hò liền vang lên.

Sau đó, yến tiệc chính thức bắt đầu.

Rượu ngon bày trên bàn ngọc, quỳnh tương ngọc dịch, tản mát ra hương vị nồng nàn, khiến người ta thèm nhỏ dãi. "Ha ha, chư vị ái khanh, hôm nay Trẫm cùng chư vị cộng ẩm ly này.

Ngày sau Hồng Hoang định đương mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an!" Yến hội tiến hành đến một nửa, Doanh Chính nâng chén rượu ngon trong tay cười to nói.

Lúc này trong lòng hắn sướng khoái vô cùng, rốt cuộc cũng thành tựu Thiên Đế, đây là thống khoái bực nào, sướng ý bực nào a!

Đây chính là điều hắn mong muốn tột cùng!

Doanh Chính rất vui mừng, ít nhất là hôm nay y vô cùng phấn khởi.

Dù sao, đối với y mà nói, đám gia hỏa trước mặt này thế nào cũng

không quan trọng.

Nhưng quyền lực mà mình có được, đó mới là chân thực nằm trong tay y.

Hơn nữa, không chỉ là cái gọi là quyền lực này.

Chỉ cần y có thể đạt được quyền lực này, thì y mới là Thiên Đế chân chính.

Đương nhiên, có nhiều tín đồ trung thành ở đây, dù y thế nào, cuối cùng cũng nhất định sẽ có được quyền lực đó.

Huống hồ, giờ khắc này y đã là Nhân Hoàng.

Với uy thế của Nhân Tộc, chỉ cần có thể ổn định nội bộ Nhân Tộc, khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, thì nhất định y sẽ ngồi vững vị trí Thiên Đế này.

Mà Doanh Chính, lại sở hữu Hoàng Đế Đại Đạo.

Đây chính là tồn tại vĩ đại hấp thu quốc vận!

Quốc vận càng mạnh, thì thực lực của y càng cường đại!

Nếu quốc gia đủ mạnh, thì y có thể siêu việt tất cả, trở thành một tồn tại cực kỳ vĩ đại!

Hiện tại, y là Thiên Đế, vậy thì tất cả sinh linh trong toàn cõi Hồng Hoang đều là thần dân của y.

Toàn bộ Hồng Hoang đều nằm dưới sự thống trị của Doanh Chính, nghĩa là quốc vận không còn giới hạn trong Đại Tần Đế Quốc.

Khi Doanh Chính trở thành Nhân Hoàng, cũng có nghĩa là khí vận của toàn bộ Nhân Tộc đều gia trì lên thân y!

Hiện tại, toàn bộ Hồng Hoang đều được tính là thần dân của y!

Nghĩa là, toàn bộ Hồng Hoang đều thuộc về Doanh Chính!

Hoàng Đế Đại Đạo, quốc vận vô song!

Quốc vận vô tận đều tụ tập trên thân Doanh Chính, khiến không biết bao nhiêu thực lực điên cuồng bạo tăng.

Phải biết, Hoàng Đế Đại Đạo tăng phúc là cực kỳ khủng bố.

Doanh Chính sở dĩ có thể trở thành Hoàng Đế cường đại nhất, cũng chính là vì y nhận được sự tăng phúc này.

Ông!!!

Vô cùng vô tận vĩ lực từ bốn phương tám hướng hội tụ, từng trận uy thế cường đại từ thân Doanh Chính tứ tán phát ra!

Trước đó, thực lực của y đã đạt tới một giới hạn.

Dù sao, y có thể chiến thắng Đế Tuấn, dù không phải là đơn đấu.

Nhưng ngay khi y trở thành Nhân Hoàng, sự tăng phúc khủng bố đó đã khiến thực lực y đạt tới đỉnh phong!

Nếu để y sau khi trở thành Nhân Hoàng, lại đại chiến một trận với Thiên Đế, thì chắc chắn có thể đánh bại đối phương.

Và giờ đây, Doanh Chính đã trở thành Thiên Đế!

Sự tăng phúc khủng bố vô tận kia, lập tức đã phá vỡ gông cùm!

Khiến cảnh giới của y lập tức từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đột phá lên Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!!!

Ông!!!

Cảnh giới khủng bố này điên cuồng càn quét tất cả những người có mặt!

“???!” “Bệ hạ!!!

Đây là...!?” “Bệ hạ đột phá!?” “Đây...” “Bệ hạ, chuyện này là sao!?” “Bệ hạ thánh thọ vô cương, uy trạch tứ hải!!!” “Bệ hạ thật

đúng là thần nhân vậy!!!" Lập tức, những người có mặt không ngừng điên cuồng tâng bốc Doanh Chính.

Bởi vì Doanh Chính thật sự quá mạnh mẽ, lại có thể trực tiếp đột phá ngay trong buổi yến hội này!

Đây chính là người đầu tiên trong Hồng Hoang đột phá đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Còn về Bàn Cổ, đó không phải là người trong Hồng Hoang.

Đó là người trong Hỗn Độn.

Mà Doanh Chính, chính là người đầu tiên chân chính trong Hồng Hoang.

Và bây giờ, y cũng giống như Đế Tuấn năm xưa!

Chính là Thiên Đế chân chính!

Từ nay về sau, không ai có thể lay chuyển địa vị của y!

Thời đại này, là thời đại của Nhân Tộc, cũng là thời đại thuộc về Doanh Chính!!!

"Bệ hạ, ngài vừa mới đột phá, cần phải củng cố một chút!" Nhìn Doanh Chính đang ngây người trước mặt, một lão giả cung kính nói.

"Ừm, lời ngươi nói có lý, các ngươi cứ tiếp tục đi, Trẫm cần nghỉ ngơi một chút!" Nghe thấy tiếng lão giả, Doanh Chính gật đầu đáp.

Đồng thời, thu liễm khí tức của mình lại.

Ngay sau đó Doanh Chính liền rời khỏi nơi này, tìm chỗ tu luyện.

Y muốn nhanh chóng nâng cao cảnh giới của mình.

Mặc dù, hiện tại y ở Hồng Hoang đã được coi là cao thủ đỉnh tiêm.

Chương 420

Nhưng dã tâm của Doanh Chính còn lớn hơn.

Một khi đã muốn xưng bá Hồng Hoang, thì chắc chắn phải làm được vạn cổ trường thanh, vĩnh hằng bất diệt!

Và đây, chính là mục tiêu Doanh Chính mong muốn.

Chỉ là, muốn hoàn thành một nguyện vọng như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Đặc biệt là, số lượng cường giả trong Hồng Hoang lại đông đảo, Doanh Chính một mình xa xa không thể chống đỡ hết được.

Vì vậy, hiện tại Doanh Chính cần phải trở nên mạnh hơn, trở nên cường hoành hơn!!!

Doanh Chính rời đi không lâu.

Một tin tức đã truyền khắp Hồng Hoang.

Nhân Hoàng mới nhậm chức, Doanh Chính, đã đột phá!

Trở thành tân Thiên Đế!

Sự việc này, chấn động Hồng Hoang.

Phải biết, thực lực của Doanh Chính trước kia là gì, tất cả sinh linh đều rõ ràng.

Trong mắt tất cả sinh linh, mặc dù Doanh Chính rất rất mạnh, nhưng muốn đột phá đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, vẫn là chuyện không thể!

Ít nhất, sẽ không đột phá trong vòng vạn năm!

Nhưng ai có thể ngờ được?

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy vạn năm, Doanh Chính đã đột phá tới cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Thậm chí còn không phải là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên bình thường, mà là Hoàng Đế Đại Đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Điều này sao có thể không khiến họ chấn kinh?

"Ha ha, quả nhiên không hổ là Doanh Chính, chỉ trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy vạn năm, đã thành công trở thành Hoàng Đế Đại Đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!" Tại một nơi ẩn mật, Hồng Quân nhàn nhạt mỉm cười nhìn hư không.

Sắc mặt y bình tĩnh, căn bản không bận tâm việc Doanh Chính đột phá!

Chỉ là, y không biết Doanh Chính có thể vượt qua đoạn đường này hay không!

Bởi vì, trong đó tràn đầy những điều chưa biết và hiểm nguy.

Một bên khác, trong một khu rừng núi rậm rạp của Hồng Hoang.

Một nam tử đang khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Lúc này, toàn thân y được bao phủ bởi linh khí nồng đậm.

Và y chính là Đế Giang, Tổ Vu xếp hạng đệ nhất trong Hồng Hoang.

Nhưng ngay giây tiếp theo, một cỗ sát ý khủng bố đã cuồn cuộn ập tới y!

Khiến y mở bừng mắt, ánh mắt lóe lên từng tia lạnh lẽo!

Ngay sau đó, y lập tức chuẩn bị đứng dậy, nghênh đón kẻ địch!

Nhưng đã muộn, cỗ khí cơ khủng bố kia đã ở gần trong gang tấc.

"Oanh long long!" Một thân ảnh khủng bố đột nhiên xuất hiện, tấn

công Đế Giang.

"Hừ, cút ngay cho ta!" Cảm nhận được cỗ khí thế này, trong mắt Đế Giang lộ ra vẻ ngưng trọng, y khẽ quát một tiếng.

Sau đó, y trực tiếp tung một quyền ra.

Trong chớp mắt, hai người đã giao chiến với nhau.

"Phanh!" Hai bên va chạm, tựa như sao Hỏa đâm vào Trái Đất vậy.

"Oanh!" Tiếng vang lớn hạ xuống, toàn bộ hư không đều vỡ vụn.

Sau đó, một cỗ kình phong tan đi.

Hai thân ảnh hiện ra, chính là Đế Giang và kẻ tập kích!

Hai người họ, trong lần va chạm này bất phân thắng bại!

"Hống!" Giây tiếp theo, Đế Giang gầm lên một tiếng giận dữ, Không Gian Đại Đạo triển khai.

Khiến toàn bộ hư không, đều hóa thành một thế giới hắc ám.

Mà y, tựa như chúa tể khống chế thế giới vậy.

Áp chế kẻ tập kích kia!

"Rắc!" Chỉ là, tu vi của kẻ tập kích kia cũng không tầm thường, lại có thể cứng rắn chống đỡ sự trấn áp của Đế Giang.

"Ngươi là ai, lại có được vĩ lực như vậy?" Đế Giang nhìn người trước mặt, có chút nghi hoặc hỏi.

Trong Hồng Hoang, có bao nhiêu người có thể chống lại y chứ!

Mà bây giờ, tên gia hỏa trước mặt này lại có thể chống lại y.

Một bên khác.

Hiên Viên đã thoái vị, không còn là Nhân Hoàng.

Tuy nhiên, Doanh Chính cũng phong y làm Thái Hoàng.

Từ nay về sau, có Thiên Hoàng Toại Nhân Thị, Địa Hoàng Thần Nông Thị, Thái Hoàng Hiên Viên.

"Hiên Viên." Đột nhiên, giọng Toại Nhân Thị từ trên không truyền xuống.

Trong mắt y lộ ra từng tia tinh quang.

"Thiên Hoàng!" Hiên Viên vội vàng nói.

Là Thái Hoàng, trong toàn cõi Hồng Hoang, y là một tồn tại có thể hô mưa gọi gió.

Nhưng trước mặt Thiên Hoàng Toại Nhân Thị, y vẫn vô cùng cung kính.

Dù sao, thực lực của đối phương đặt ở đó.

Đương nhiên, cũng không phải vấn đề thực lực, điều quan trọng nhất vẫn là uy vọng.

Về mặt thực lực, Hiên Viên kỳ thực đã sớm vượt qua Toại Nhân Thị.

Bất kể là tu vi, thống lĩnh đại quân, hay trị quốc an bang các phương diện.

Nhưng đối với vị tiền bối này, y vẫn luôn vô cùng tôn kính.

"Hiên Viên, ta có một lời trung cáo, không biết ngươi có nghe lọt tai không!" Toại Nhân Thị nói.

"Thiên Hoàng xin cứ giảng!" Nghe thấy tiếng đối phương, Hiên Viên cung kính nói.

"Doanh Chính tuy thực lực cường đại, nhưng khó tránh khỏi bị ám toán, hơn nữa, ta luôn cảm giác trong Hồng Hoang này, có người đang

nhắm vào Doanh Chính, nếu ngươi có lòng phò tá, nhất định phải cẩn thận một chút!" Toại Nhân Thị trịnh trọng nói.

"Thiên Hoàng, người nói có kẻ nhắm vào Thiên Đế?" Hiên Viên nhíu mày, trầm giọng nói.

"Không sai!" Toại Nhân Thị chậm rãi gật đầu.

Y tuy thực lực không bằng Hiên Viên.

Nhưng về phương diện chiêm bặc suy diễn, lại cường hơn hậu bối quá nhiều.

"Đa tạ Thiên Hoàng chỉ điểm!" Nghe thấy tiếng đối phương, Hiên Viên cúi người bái lạy.

Sâu trong đáy mắt, lại lộ ra ánh sáng kiên định.

Sau đó, y liền xoay người rời khỏi chỗ cũ!

Trong lòng y hiểu rõ, lời của Thiên Hoàng Toại Nhân Thị không phải là lời nói giật gân, mà là đang nhắc nhở y.

Vì vậy, tự nhiên không dám lơ là.

"Hy vọng Doanh Chính có thể vượt qua kiếp nạn này!" Nhìn Hiên Viên rời đi, Toại Nhân Thị lẩm bẩm.

Sau đó, liền trở về cung điện của mình.

"Xuy lạp!" Ngay khi y vừa bước vào cung điện không lâu.

Liền phát hiện một trận tiếng xé rách truyền ra.

Tiếp đó, một mảnh vải trắng rơi xuống đất.

Trên đó viết một hàng chữ: "Cửu nhật hợp bích, vạn pháp quy tông!" Toại Nhân Thị, sau khi nhìn thấy mấy chữ này, đồng tử co rụt lại.

Y không ngờ, lại có người có thể tìm đến Hồng Hoang đại lục.

Hơn nữa, còn muốn lợi dụng chúng sinh trong Hồng Hoang.

Điều này khiến y không khỏi dâng lên một tia lạnh lẽo.

Loại nhân vật này, e là ngay cả cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không phải đối thủ của y!

Ngay khi y đang chìm vào suy tư.

"Ông ông!" Phàm giới, trong một tòa thành trì hùng vĩ thuộc lãnh thổ Đại Tần, chín vầng kiêu dương vọt thẳng lên trời.

Ánh sáng rực rỡ chói mắt vô cùng.

Khiến toàn bộ thiên địa, đều hóa thành một màu đỏ rực.

Đồng thời, những nơi khác ngoài Đại Tần, cũng xuất hiện dị tượng.

Có mây mù che phủ bầu trời, có huyết hải sôi trào.

Lại có long phượng cùng kêu.

Khiến tất cả người trong Hồng Hoang, đều kinh hãi không rõ nguyên nhân.

Tuy nhiên, tất cả những điều này lại không hề gây ra sự chú ý nào từ tầng lớp cao của Đại Tần.

Hằng ngày, bọn họ đều bận rộn với công việc của mình.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Doanh Chính đoan tọa trên ngai vàng.

Sau đó, ánh mắt quét nhìn xung quanh, chậm rãi mở miệng nói.

"Trẫm đã quyết định, ba tháng sau sẽ cử hành đại điển Phong Thiền.

Các ngươi đều lui xuống chuẩn bị đi!" Lời vừa dứt, các tướng lĩnh phía dưới đều cung kính lui xuống.

Tiếp đó, Doanh Chính liền tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Một bên khác.

Trong phàm giới, Đại Tần.

Lưu Bang lúc này vẫn chỉ là một đình trưởng Tứ Thủy, tuy cũng coi là có chút quyền hành nhỏ, nhưng so với quan lại nhà Tần thì còn kém xa.

Hắn đang tuần tra dòng sông Tứ Thủy.

Một năm trước, Đại Tần phái quan viên đến đóng giữ nơi này.

Mỗi năm, đều cần thu thuế.

Nay, kỳ hạn nộp thuế đã không còn đủ nửa năm nữa.

Lưu Bang tự nhiên không muốn bỏ cuộc.

Chỉ là, khi đi đến bờ sông Tứ Thủy, nhìn dòng nước tĩnh lặng.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ thất vọng.

Thuế năm nay, e là lại bị trì hoãn rồi.

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, một trận ồn ào lại thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn theo tiếng mà nhìn, phát hiện mấy đội binh lính đang áp giải mấy trăm tù nhân, đi về phía bờ.

Những người này, đầu bù tóc rối, y phục rách nát.

Trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Mau nhìn, trong số những người đó có một nữ tử, thật sự rất xinh đẹp, không biết là ai lại bị bắt!" Một giọng nói vang lên, khiến người ta nóng mắt.

Nghe thấy tiếng nói, Lưu Bang cũng không nhịn được mà nhìn sang.

Quả nhiên nhìn thấy, giữa những tù nhân kia.

Có một nữ tử độ tuổi thiếu nữ, dung mạo tuyệt mỹ, làn da trắng nõn tinh khiết.

Chỉ là, lại tiều tụy vô cùng.

Thân thể lung lay sắp đổ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Bang không khỏi nhíu mày, không biết phải làm sao cho phải.

Chương 421

Ngay lúc này.

Một tên ngục tốt bên cạnh, lại cười lạnh nói.

“Sao nào, động lòng rồi, muốn cứu bọn họ à, ngươi có bản lĩnh đó không!” Nghe thấy tiếng nói, Lưu Bang không nói gì.

Bởi vì, hắn biết, mình căn bản không chọc nổi đám ngục tốt này.

Nhưng lại không cam lòng.

Cứ để mặc đám tù nhân này chịu khổ chịu nạn.

“Oanh long!” Ngay lúc này, dưới chân những tù nhân kia.

Một tòa tế đàn khổng lồ hiện ra.

Tán phát ra kim quang rực rỡ, bảo vệ họ bên trong.

Đồng thời.

Đám ngục tốt, lại ra tay.

Bọn chúng cầm roi hình, hung hăng quất xuống phía dưới.

“Phanh phanh!” Một trận tiếng vang dồn dập truyền ra.

Những tù nhân kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, thậm chí có người trực tiếp mất mạng.

“Hừ, một đám tiện dân, chết thì cứ chết, ai sẽ đau lòng, theo đám tù nhân này, chẳng phải là đường chết sao!” Một tên ngục tốt nói.

“Không được, bọn họ đều vô tội!” Lưu Bang hét lên.

“Phanh!” Chỉ là, ngay sau khi lời hắn vừa dứt.

Những tù nhân kia, liền bị đánh tan xác ngay tại chỗ.

Máu phun tung tóe, cảnh tượng vô cùng kinh hãi.

Cảnh này, khiến Lưu Bang triệt để phẫn nộ.

Hắn thân thể nhoáng lên một cái, liền lướt về phía xa.

Hắn muốn ngăn cản đám ngục tốt kia, không thể tiếp tục sát lục như vậy nữa.

Mà đám ngục tốt kia, làm gì có chuyện cho hắn cơ hội.

"Tìm chết!" Lưu Bang vừa mới lướt ra.

Liền nghe thấy một trận tiếng quát lớn vang lên.

Tiếp đó, một cây thiết thương, liền xuyên thấu hư không.

Tựa như một con độc xà, trực tiếp đâm xuyên cổ họng Lưu Bang.

Tốc độ vô cùng nhanh.

Lưu Bang tránh né đã không kịp rồi.

"Tranh!" Hắn chỉ có thể giơ kiếm chống đỡ.

"Phanh!" Tiếng va chạm kịch liệt truyền ra.

Thân thể Lưu Bang, bị đánh bay ra ngoài.

Trong miệng hắn, lại phun ra máu tươi.

Hiển nhiên đã bị thương.

Chỉ là, ý chí chiến đấu của hắn lại càng thêm nồng đậm.

"Ha ha, lũ kiến hôi!" Tên sĩ tốt áo đen kia kiêu ngạo gào lên.

Tiếp đó, trường mâu trong tay hắn vung lên, mang theo khí tức lạnh lẽo.

Lại một lần nữa đâm về phía Lưu Bang.

Giây phút này, Lưu Bang trong lòng hiểu rõ.

Mình không thể là đối thủ của hắn.

Tuy nhiên, hắn lại không hề sợ hãi.

Ngược lại, kích khởi huyết tính trong lòng.

Hắn nắm chặt binh khí trong tay, nghênh chiến.

"Đinh!" Hai binh khí lập tức va chạm vào nhau.

Tia lửa bắn ra.

Cánh tay Lưu Bang tê dại.

Chỉ là, giây phút này, hắn vẫn không ngừng tấn công.

Thân hình trong chớp mắt bật dậy.

"Xuy!" Một đao chém ra.

Khí sắc bén rực lửa, tựa như dải lụa bay ra.

Tên quân sĩ áo đen kia, cảm thấy không ổn, muốn lùi lại.

Chỉ là, thực lực của hắn, lại kém Lưu Bang quá nhiều.

"Phanh!" Cuối cùng vẫn bị Lưu Bang chém vào vai.

Trong nháy mắt, máu văng tung tóe.

"Tê!" Những binh tốt đang xem ở đây, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Mức độ hung hãn của Lưu Bang vượt quá dự liệu của bọn họ.

Lại dám giao đấu với hãn tướng trong quân.

Lúc này, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ kính phục.

Mà tên binh sĩ áo đen kia, thì phẫn nộ vô cùng.

Hắn là ai chứ, thống lĩnh cấm quân Thần Châu.

Ngày thường, ai dám trái lệnh hắn.

Đám gia hỏa trước mắt này, quả thực tội đáng vạn chết.

Nghĩ đến đây, hắn liền bất chấp vết thương trên người.

Một bước vượt qua hư không, lao về phía Lưu Bang mà giết.

Pháp lực cuồn cuộn lan tràn ra.

Nơi đi qua, khiến những binh tốt kia đều lùi lại.

Mà lúc này, Lưu Bang cũng cảm thấy một cỗ cảm giác áp bức.

Tu vi của đối phương, cường đại vô cùng.

Lại mạnh hơn mình mấy phần.

Nhưng, lúc này, hắn đã không còn đường thoát.

Chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

"Ngao!" Chỉ là, còn chưa đợi Lưu Bang kịp phản ứng.

Một trận tiếng rồng gầm chấn động vang lên.

Tiếp đó, thân thể tên quân sĩ áo đen kia, liền bị hất văng xuống đất.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Trong lòng hắn rõ ràng, nếu không phải tiếng rồng gầm này đột ngột xuất hiện.

E là mình đã sớm mất mạng rồi.

Lúc này, không chỉ Lưu Bang kinh ngạc.

Ngay cả những binh tốt kia, cũng không khỏi thở phào một hơi.

Dù sao, tên quân sĩ áo đen này, có thể coi là tinh nhuệ của cấm quân Thần Châu, thực lực của hắn quá mức cường đại.

Nếu hắn ngã xuống, sẽ là một tổn hại đối với uy tín của toàn bộ cấm quân.

Ngay khi tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Một trận tiếng vó ngựa lại từ xa truyền đến.

Tiếp đó, liền thấy một đội kỵ binh gào thét lao tới.

Tốc độ của những kỵ binh này vô cùng nhanh, trong chớp mắt đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đó chính là một đội Huyền Giáp Trọng Kỵ.

Bọn họ toàn bộ đều khoác áo giáp.

Toàn thân tản ra khí tức hùng tráng.

Hơn nữa, chiến mã dưới thân, lại đạp nát hư không.

"Oanh long long!" Một vị tướng lĩnh dẫn đầu, sau khi lao vào trận.

Bốn vó đạp đất, khiến trời đất đều rung chuyển.

Tiếp đó, thân hình phóng vút ra.

Trong ánh mắt há hốc mồm của tất cả mọi người, một quyền liền đánh vào ngực tên quân sĩ áo đen kia.

"Rắc!" Tiếng xương cốt đứt gãy vang lên.

Trên mặt tên quân sĩ áo đen, lộ ra vẻ kinh khủng.

Tiếp đó, liền rơi xuống bụi đất.

Tuy không chết, nhưng cũng gần chết rồi.

Mà Lưu Bang, nhìn thấy cảnh này, lại không hề sợ hãi, ngược lại trong hai mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Lúc này, trong mắt hắn, sự xuất hiện của đoàn quân này, dường như chính là cơ hội để mình thoát hiểm.

"Các ngươi là ai, lại dám tập kích cấm quân chúng ta!" Một vị tướng lĩnh, mở miệng quát lớn.

"Cấm quân, các ngươi không xứng!" Vị quân sĩ Huyền Giáp kia

lạnh nhạt nói.

Tiếp đó, một chưởng vỗ ra.

"Oanh!" Vị tướng lĩnh kia, trong chớp mắt liền hóa thành huyết vụ.

Cảnh tượng như vậy, khiến những binh tốt còn lại, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Trên mặt bọn họ lộ ra vẻ kinh hãi, không dám chậm trễ, cỗ chiến xa kia liền chuẩn bị rời đi.

Mà trên khóe miệng vị quân sĩ Huyền Giáp kia, lại lộ ra vẻ dữ tợn.

"Hống!" Theo tiếng gầm của hắn hạ xuống.

Những binh tốt phía sau, liền theo sau hắn, lao về phía những binh tốt kia mà giết.

Tất cả những điều này, xảy ra cực kỳ nhanh.

Trong thời gian ngắn ngủi, mấy trăm binh tốt, liền bị chém giết sạch trơn.

Mùi máu tanh nồng đậm, phiêu đãng trong không trung.

Lưu Bang đứng tại chỗ, hắn nhìn thấy cảnh này, trong lòng tràn đầy sảng khoái.

Lúc này hắn, hận không thể ngửa mặt lên trời cười điên cuồng.

Cuối cùng mình cũng thoát khỏi hiểm cảnh rồi.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh, chậm rãi nói.

"Cảm ơn cô!" Trong giọng nói lộ ra một tia chân thành.

Mặc dù biết, thiếu nữ cứu hắn, có lẽ chỉ đơn thuần thích nam tử đẹp trai, sẽ không phải trả bất cứ thứ gì.

Tuy nhiên, Lưu Bang lại vô cùng hân hoán.

Bởi vì, điều này chứng minh mình vẫn rất có mị lực.

“Hừ!” Nghe thấy tiếng nói, thiếu nữ kiều hừ một tiếng, nhưng sắc mặt lại dần dần thả lỏng.

Chương 422

Dù sao, tính cách của nàng vốn hướng ngoại, chỉ là không giỏi biểu đạt mà thôi.

Tiếp đó, liền mở miệng hỏi.

"Ngươi tên gì!" Lúc này nàng, sự lạnh lẽo trên mặt đã tan biến.

Trở nên ôn hòa.

Chỉ là, Lưu Bang sau khi nghe thấy tiếng nói, trong đầu lại không khỏi hiện lên một bức họa.

Tiếp đó, cung kính đáp.

"Lưu Bang!" Lời vừa dứt, không đợi thiếu nữ kia mở miệng nữa.

Hắn liền một lần nữa hỏi.

"Ta còn không biết tiểu thư gọi là gì?" Lúc này hắn, trong mắt lộ ra từng tia kỳ vọng.

Nếu có thể bám vào đường dây này.

Thực lực của hắn, nhất định có thể khôi phục nhanh hơn.

Dù sao, cô gái trước mặt này, cho hắn cảm giác quá đặc biệt.

Khiến hắn không nỡ từ chối.

"Ồ, ta tên Cơ Tuyết!" Nghe thấy tiếng nói, thiếu nữ khinh miêu đạm tả nói.

Đồng thời, đưa tay chỉ chỉ ra ngoài thành, đội cấm quân kia tựa như bức tường sắt, tiếp tục nói.

"Chúng ta phải đi rồi, ngươi tự cầu đa phúc đi!" Trong giọng nói lộ ra một tia tiếc nuối.

“Khoan đã!” Chỉ là, ngay khi nàng chuẩn bị rời đi, Lưu Bang lại một lần nữa gọi đối phương lại.

“Ừm, còn có chuyện gì sao!” Cơ Tuyết nghi hoặc nói.

“Cơ Tuyết tiểu thư, ta có thể mạo muội xin cô giúp một việc không!” Lưu Bang dò hỏi.

“Ngươi không cần như vậy, cứ nói thẳng là được!” Cơ Tuyết không hề khách khí nói.

Lúc này, trong lòng nàng, ấn tượng về thanh niên trước mặt rất tốt.

Vì vậy, mới không tránh né.

“Cơ Tuyết tiểu thư, không giấu gì cô.

Kỳ thực, phụ thân ta trước khi lâm chung, dặn dò một chuyện, hy vọng ta có thể hoàn thành.

Ông ấy nói, nếu ta có thể hoàn thành, nhất định sẽ có hậu báo!

Ta không xa vọng kim ngân tài bảo gì, chỉ cần tiểu thư có thể giúp ta một tay, ta nguyện ý làm nô làm tớ, báo đáp ân đức!” Tiếng nói vang lên, lại mang theo vẻ cầu khẩn.

Hiển nhiên, trong suy nghĩ của Lưu Bang, chỉ cần mình có thể rời khỏi phàm giới này.

Thì mình sẽ tự do.

Mà Cơ Tuyết sau khi nghe thấy tiếng nói, tú mi hơi nhíu lại.

Tính cách của nàng, khác với người thường, cũng không để ý gì đến việc báo thù.

Tuy nhiên, đã là ân nhân cứu nàng mở miệng, nàng lại cũng không tiện từ chối.

“Ngươi có biết, lần này chúng ta sẽ đi đâu không!” Cơ Tuyết nói.

Trong mắt lộ ra một tia do dự.

“Ta không biết!” Lưu Bang lắc đầu nói.

Hắn căn bản không biết những điều này.

Nghe thấy tiếng nói, Cơ Tuyết cắn cắn môi.

Cuối cùng nói.

“Lần này, chúng ta sẽ đi Cửu U Vực!” “Cửu U Vực?” Nghe thấy tiếng nói, trong mắt Lưu Bang, lộ ra vẻ kinh hãi.

Giây phút này, hắn cuối cùng cũng hiểu, mình đã gặp phải những người như thế nào.

Nghĩ đến đây, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Mở miệng nói.

“Cơ tiểu thư, chẳng lẽ các ngươi không sợ chết!” Cửu U Vực là phạm vi thế lực của Cửu U Thánh Đình, trong Tam Thiên Thế Giới, thuộc về tồn tại hạng bét.

Nhưng, đối với người bình thường mà nói, nơi đó lại tựa như ma quật.

Sau khi tiến vào, hầu như chắc chắn là chết không nghi ngờ.

Vì vậy, lúc này Lưu Bang không khỏi hít một hơi khí lạnh, tiếp brazenly liền mở miệng nói.

“A a, nếu sợ chết, thì sao lại làm chuyện tranh chấp này.

Ngươi cứ yên tâm là được!” Thiếu nữ không hề để ý nói.

“Vậy thì đa tạ cô nương!” Nghe thấy tiếng nói, trên mặt Lưu Bang lộ ra vẻ kích động.

Sau đó, liền mở miệng nói.

Hắn biết, đối phương có ý tốt.

Vì vậy, tự nhiên sẽ không từ chối.

“Ngươi cứ gọi ta Cơ Tuyết là được, không cần gọi cô nương tiểu thư.

Ngoài ra, đây là thứ ngươi nên có được!” Trong khi nói, nàng liền lấy ra một viên đan dược, đưa cho Lưu Bang.

“Đây là linh dược chữa thương, ngươi cứ dùng đi, có thể bảo vệ vết thương của ngươi không trở nặng!” Thiếu nữ nói.

Tiếp đó, thân thể liền vút lên không.

Bay về phía xa.

Tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Mà nhìn thấy cảnh này, trong mắt Lưu Bang, tinh quang chớp động.

Hắn không ngờ, đối phương lại tặng cho mình đan dược quý giá như vậy.

Ngay lập tức, liền lấy ra ngọc bình, thu đan dược lại.

Tuy không biết hiệu quả thế nào, nhưng đã là Cơ Tuyết tiểu thư tặng ra.

Tự nhiên sẽ không có sai.

Tiếp đó, Lưu Bang liền khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Luyện hóa dược vật, khôi phục thực lực.

Mà lúc này Cơ Tuyết, lại đã đến bên ngoài doanh trại cấm quân.

“Phanh!” Vừa mới đến cửa, hơn hai mươi mũi nỏ tên, liền từ trong bắn ra.

Ánh sáng rực lửa, nở rộ trên bầu trời.

“A!” Ngay sau đó, liền truyền ra từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Hóa ra, những người này đã đợi Cơ Tuyết rất lâu rồi.

Chỉ là, trong mắt bọn họ, Cơ Tuyết chỉ là một nha đầu nhỏ.

Căn bản không đặt trong lòng.

Vì vậy, mới mai phục trong bóng tối.

“Giết!” Cơ Tuyết quát lớn một tiếng, thân hình liền bật dậy. ...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Cơ Tuyết phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Cả người đều lùi về phía sau.

Công kích như vậy, đủ để xuyên thủng nàng.

“Xuy!” Tuy nhiên, ngay khi nàng sắp ngã xuống.

Lại có một thanh lợi kiếm xuất hiện, ổn định đỡ lấy nàng.

Chính là Lưu Bang đã kịp chạy tới.

Hắn nhìn Cơ Tuyết.

Mở miệng nói.

“Ta đưa ngươi rời đi!” “Ừm!” Cơ Tuyết gật đầu, tiếp đó liền theo bên cạnh Lưu Bang lướt về phía xa.

Mà những cấm vệ kia, cũng bị kinh động.

“Truy!” Nhìn Lưu Bang và Cơ Tuyết đang bỏ chạy, vị tướng lĩnh dẫn đầu gầm lên.

Trong chớp mắt, tất cả mọi người liền lao về phía hai người mà giết.

Thân pháp của bọn họ kỳ lạ, mỗi bước chân đạp ra, đều có thể đi được mấy trăm mét trong nhớp mắt.

Nhưng, nào ngờ Cơ Tuyết hai người, cũng không yếu.

"Đinh đinh!" Binh khí hai bên va chạm vào nhau.

Khiến sắc mặt Lưu Bang, trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Bởi vì, hắn có thể cảm nhận được, đối phương lại cũng có thần tiên cảnh giới tu vi.

Điều này khiến hắn, cảm thấy có chút khó nhằn.

Không dám chậm trễ, thân hình liên tục tránh né.

Nhưng, hai người bọn họ lại rất rõ ràng, chiến trường bây giờ, không chỉ có kẻ địch, còn có Cửu U Đế Quân, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng lâm.

Vì vậy, nhất định phải thoát thân càng nhanh càng tốt.

Do đó, lúc này bọn họ đang liều mạng chạy.

Mà những tướng sĩ cấm quân kia, thì lại càng trở nên hung tợn hơn.

Bọn họ không màng đến sống chết của mình.

Không sợ chết mà lao về phía Lưu Bang tấn công.

Khiến Lưu Bang, căn bản không thể thoát ra, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cân bằng.

Tuy nhiên, Cơ Tuyết lúc này, lại không còn bỏ chạy.

Ngược lại đứng tại chỗ, vung lòng bàn tay ra.

Trong khoảnh khắc, từng đạo hàn quang rực rỡ lướt qua không trung.

Những cấm quân kia, lúc này lại căn bản không kịp tránh né.

"Phốc xuy!" Máu phun tung tóe, trong thời gian ngắn ngủi, liền có mấy vị cấm quân, ngã xuống tại chỗ.

Cảnh tượng như vậy, khiến Lưu Bang há hốc mồm, hắn không ngờ, Cơ Tuyết lại bùng phát ra chiến lực khủng bố như vậy.

Chỉ thấy, Cơ Tuyết lúc này, tựa như đã biến thành một người khác.

Trường quần phần phật.

Cả người tản ra khí chất lạnh lẽo.

Trong đôi mắt đẹp, lại càng lộ ra ánh sáng sắc lạnh.

Toàn thân, được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ.

"Oanh!" Giây tiếp theo, liền một quyền đánh ra.

Trong hư không, quyền cương cuồn cuộn gào thét lao ra, đánh xuống những cấm quân kia.

Khiến bọn họ gan mật run rẩy.

"Xuy!" Tuy nhiên, còn chưa đợi những người kia kịp hoàn hồn.

Cơ Tuyết lại một lần nữa chém ra một kiếm.

Kiếm này, nhanh như sao băng.

Trong nháy mắt, liền rơi vào giữa đám người.

Trong khoảnh khắc, từng cụm máu tươi văng lên.

Khiến Lưu Bang triệt để đứng ngây tại chỗ, hắn không ngờ, Cơ Tuyết cô nương trẻ tuổi như vậy, lại có thể bùng phát ra chiến lực khủng bố đến thế.

Chương 423

Tuy nhiên, ngay lúc này, Cơ Tuyết lại đi về phía Lưu Bang.

“Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ đưa ngươi đến biên thành!” Cơ Tuyết nhàn nhạt nói, tiếp đó liền cõng Lưu Bang trên lưng.

Tiếp đó, thân hình lúc này phóng vút ra.

Mũi chân nàng liên tục điểm trong hư không.

Tốc độ cực nhanh, hầu như trong nháy mắt, liền biến mất ở phía xa.

Khi hai người một lần nữa xuất hiện, lại là ở bên ngoài một tòa thành trì khổng lồ.

Tòa thành này hùng vĩ phi thường.

Tường thành cao vút, thậm chí còn vượt quá mười vạn trượng.

Thể hiện sự hùng hậu của nó.

Hơn nữa, lúc này trên đầu thành, có một đội cấm vệ đóng giữ.

Người dẫn đầu, chính là một vị tướng lĩnh cấp thống lĩnh.

Hắn mặc giáp vàng, toàn thân tản ra uy áp nồng đậm.

“Kẻ nào, lại dám tự tiện xông vào Cửu U Vực của ta!” Vừa mới đến gần cửa thành, vị tướng lĩnh dẫn đầu, liền giận dữ quát.

Mà Cơ Tuyết, không để ý, trực tiếp đi thẳng vào nội thành.

Chỉ là, ngay lúc này.

“Hưu!” Một đạo thân ảnh, lại bay vút tới.

Hắn râu ria xồm xoàm, hai mắt trợn tròn.

Trong tay cầm một cây lang nha bổng khổng lồ.

Sau khi nhìn thấy Lưu Bang và Cơ Tuyết, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

Tiếp đó, liền gào thét.

"Tìm chết!" Tiếng nói hạ xuống, lang nha bổng hung hăng đánh về phía hai người.

Cú đánh này quá mức hung bạo.

Nếu bị đánh trúng, dù là hai người, cũng nhất định trọng thương thập tử nhất sinh.

Mà lúc này, Lưu Bang không khỏi đồng tử co rụt lại.

Cây lang nha bổng lớn này, hiển nhiên là của một cao thủ.

Trong mắt Cơ Tuyết, cũng xuất hiện vẻ kinh hãi tương tự.

Tuy nhiên, lúc này nàng không hề do dự, huyền giáp trên người, trong chớp mắt bao phủ toàn thân.

"Phanh!" Ngay sau đó, một cỗ sức mạnh mênh mông, từ trong cơ thể nàng bùng nổ mà ra.

"Rắc!" Cùng với tiếng vỡ vụn vang lên.

Trên vai nàng, lại xuất hiện một vết thương sâu đến tận xương tủy.

Máu đỏ tươi ứa ra.

"Xuy!" Ngay sau đó, lại một ngụm máu tươi phun ra.

Hiển nhiên, cú đánh từ lang nha bổng vừa rồi, đã làm chấn động kinh mạch của nàng.

Khiến Cơ Tuyết, bị trọng thương.

Tuy nhiên, Lưu Bang lúc này lại không lo được nhiều.

Bởi vì, lang nha đại chùy của đối phương, sắp sửa hạ xuống.

Hắn muốn cứu viện, căn bản đã không kịp rồi.

Ngay khi lang nha bổng của tên râu ria kia, sắp đập vào đầu Cơ Tuyết.

Một trận tiếng xé gió lại truyền ra.

"Oanh long!" Chỉ nghe thấy một trận tiếng nổ ầm ầm kịch liệt vang lên.

Tiếp đó, thân hình tên râu ria kia, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

"A!" Tiếng kêu thét đau đớn truyền ra.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía sau lưng Cơ Tuyết.

Hóa ra, ngay trước mặt Cơ Tuyết, một nam tử khôi ngô vô cùng, đang chắn trước mặt nàng.

Một cánh tay, tựa như dây thép vậy vung ra.

Tên râu ria kia, lại cả người lẫn binh khí, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

"Tiểu thư, người không sao chứ!" Người đến không phải ai khác, chính là thống lĩnh hộ vệ cung phụng của Cơ gia.

Lúc này nhìn thấy dáng vẻ của Cơ Tuyết, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Vội vàng tiến lên hỏi.

"Ta không sao!" Cơ Tuyết lắc đầu nói.

Mặc dù vết thương của nàng vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng với tâm tư cẩn mật của nàng, nàng lại biết, điều quan trọng nhất lúc này, vẫn là Lưu Bang trước mặt.

Mà Lưu Bang lúc này, trong mắt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

“Đa tạ các ngươi!” Hắn chân thành mở miệng nói.

Dù sao, nếu mình không ra tay tương trợ, Cơ Tuyết chắc chắn sẽ chết.

Nghe thấy tiếng nói, vị cung phụng kia lại chậm rãi nói.

“Công tử nhà ta nói rồi, nơi đây giao cho chúng ta, ngươi tiên đi trị liệu thương thế đi!” Tiếp đó, Lưu Bang liền theo thị nữ kia rời đi.

Mà Cơ Tuyết, lúc này lại khoanh chân ngồi tại chỗ.

Sau khi dùng đan dược, nàng vận công khôi phục vết thương của mình.

Một bên khác, trong doanh trướng Cơ gia, lại truyền ra một trận tiếng ồn ào.

“Tên khốn kiếp kia, lại dám làm thương muội muội ta, ta nhất định phải giết hắn!” Trong giọng nói lộ ra từng tia bạo lệ.

Chính là huynh trưởng của Cơ Tuyết, Thạch Trung Ngọc đã đến.

“Thiếu chủ xin đừng nóng nảy, đã là công tử phân phó, vậy chúng ta cứ làm theo.

Chỉ là, vết thương của tiểu thư, cần phải chữa trị sớm.

Nếu không, về sau sẽ để lại ám tật, thì khó mà chữa lành được.

Vẫn xin thiếu gia hãy yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết sức!” Nghe thấy tiếng nói, vị cung phụng kia nói.

Lúc này đối phương, trong mắt lóe lên tinh quang.

Hiển nhiên, trong Cơ gia, hắn cũng là một nhân vật có thực quyền.

“Hừ, lần này coi như tên giặc kia may mắn!” Thạch Trung Ngọc lạnh lùng nói.

Tiếp đó, liền xoay người lui xuống.

Mà những người Cơ gia, thì nhanh chóng hành động.

Rất nhanh, các loại linh đan diệu dược, liền không ngừng được đưa vào cung điện nơi Cơ Tuyết đang ở.

Ngay lúc này.

Cửa phòng Cơ Tuyết, lại bị đẩy ra.

Chỉ thấy, một lão ẩu tóc bạc phơ, da mặt nhăn nheo, tóc như hạc, bưng chén thuốc đi vào.

Nhìn thấy Cơ Tuyết, trên mặt lại lộ ra nụ cười từ ái.

"Nha đầu, uống thuốc đi!" Giọng nói ôn hòa nói.

Khiến người ta cảm thấy như gió xuân lướt qua.

Tiếp đó, Cơ Tuyết đưa ngọc thủ ra, cầm lấy bát đũa, liền chuẩn bị uống canh.

Nhưng, giây tiếp theo, sắc mặt lại đột ngột thay đổi.

Chỉ thấy trong chén canh, lại rắc đầy bột màu nâu đen.

"Khụ khụ, chén canh này làm sao vậy!" Giọng nàng run rẩy nói.

"Tiểu thư, đây là thuốc độc, người mau đổ nó đi!" Lão phu nhân kinh hô.

Mà Cơ Tuyết sau khi nghe thấy tiếng nói, trên khuôn mặt tươi cười, lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Ha ha, nha đầu thối, ngươi thật sự coi mình là thiên tài Cơ gia.

Cũng không soi gương xem mình là ai.

Một kẻ phế vật cũng xứng xưng là thiên tài.

Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết.

Vận mệnh của thiên tài, chính là bị bóp chết!" Ngay lúc này, bên

ngoài đại sảnh, truyền ra một trận tiếng gào thét kiêu ngạo.

Cơ Tuyết không khỏi nhíu mày.

Nàng không ngờ, Cơ Thị Hoàng Tộc, lại phái cường giả tập kích mình.

"Phanh!" Tiếp đó, Thạch Trung Ngọc một chưởng vỗ nát bàn án.

Viền mắt hắn đỏ ngầu.

Hắn hét lớn với Cơ Tuyết.

"Tiểu muội, cố gắng lên, đợi ca ca đến giúp muội!" Lời vừa dứt, liền lao về phía cửa.

"Oanh!" Chỉ là, ngay khi thân thể hắn, vừa mới bước ra.

Hai tên hộ vệ, liền phá cửa xông vào.

Trên mặt bọn họ, lộ ra vẻ dữ tợn.

Tiếp đó, liền lao về phía Thạch Trung Ngọc.

Lợi kiếm trong tay, lại vạch ra ánh sáng chói mắt.

"Phốc xuy!" Thạch Trung Ngọc tuy dũng mãnh.

Nhưng, rốt cuộc tu luyện ngắn ngủi.

Làm sao có thể địch lại những hộ vệ này.

Trong chớp mắt, liền bị đâm xuyên ngực.

"Hạo Nguyệt!" Ngay lúc này, một đạo tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra.

Thân ảnh Cơ Tuyết, xuất hiện ở trước cửa.

Lúc này, trong đôi mắt đẹp đã lệ chảy ròng ròng.

Nàng hận không thể, bây giờ liền đi chém giết những kẻ kia.

Chỉ là, lúc này nàng, đã trọng thương, căn bản không phải đối thủ

của những hộ vệ kia.

"Xuy!" Ngay lúc này, Thạch Trung Ngọc lại thoát khỏi sự trói buộc của hai tên hộ vệ.

Hai mắt hắn đỏ ngầu.

Hắn nhìn Cơ Tuyết, mở miệng gầm lên.

"Tiểu muội mau chạy, ta chặn bọn chúng lại!" Nói xong, liền một lần nữa triển đấu với hai người.

Mà Cơ Tuyết sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi.

"Giết!" Chỉ là, lúc này nàng, lại không còn cách nào khác, chỉ có thể liều chết một phen.

Một quyền đánh ra, trực tiếp liền đánh bay một tên hộ vệ.

Tiếp đó, thân hình bật dậy.

Mũi chân điểm đất, trực tiếp lao về phía cửa thành.

"Chặn nàng lại, tuyệt đối không thể để tiện tỳ kia chạy thoát!" Sau khi nhìn thấy cảnh này, tiếng của vị cung phụng kia lại vang lên.

Chương 424

Trong chớp mắt, mấy vị thị vệ liền đuổi theo.

Chỉ là, thực lực Cơ Tuyết cường hoành, bọn họ làm sao có thể đuổi kịp.

Khi Cơ Tuyết đến bên cạnh cửa thành.

Đại quân Cơ Thị Hoàng Triều, đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Giết!" Thạch Trung Ngọc gầm lớn.

Trong nháy mắt, sĩ tốt của Cơ Thị Hoàng Triều, liền giao chiến với kẻ địch.

Trong một khoảng thời gian, toàn bộ bầu trời, tựa như sôi trào.

Đao cương tung hoành, huyết vụ lan tràn.

Cơ Tuyết, đứng trên cửa thành.

Sắc mặt nàng tái nhợt, trong mắt tràn ngập bi phẫn.

Ngay lúc này, trên đỉnh núi xa xa.

"A a, lần này, chúng ta thật sự nhặt được bảo bối rồi!

Không ngờ, chi hệ của Cơ gia, lại có người mỹ mạo như vậy, trách không được phụ thân lại bảo ta đến đây!

Ha ha!" Một trận tiếng nói khinh phù vang lên.

Ngay sau đó, trong hư không bốn phía, lại ngưng tụ ra một đội thiết kỵ.

Một nam tử dẫn đầu, thân khoác giáp vàng, tay cầm chiến thương.

Trên người tản ra khí tức hung cuồng.

Chính là Cơ gia nhị thế tổ, Cơ Hạo Vũ.

Lần này, chính là phụ thân bảo hắn đến đây để "săn" mỹ nữ.

"Cơ Hạo Vũ, chuyện này ngươi tốt nhất nên quản cái miệng của mình đi, nếu không, ta sẽ giết ngươi!" Nhìn đối phương, Thạch Trung Ngọc nghiến răng nghiến lợi nói.

"Kiệt kiệt, giết ta sao, ta muốn xem, ngươi giết ta thế nào, ai cũng nói Cơ gia các ngươi, xuất hiện một vị tuyệt thế thiên kiêu, ngay cả đại ca cũng không làm gì được.

Nhưng, hôm nay ta lại muốn nói cho ngươi biết, thế nào mới là tuyệt thế thiên kiêu chân chính!" Cơ Hạo Vũ khinh thường nói.

Giây tiếp theo, thủ hạ của hắn liền hành động.

"Giết!" Theo tiếng nói hạ xuống, mấy nghìn kỵ binh, tựa như thủy triều vậy, lao về phía đại quân Cơ gia mà giết.

Đao phong rực lửa, gần như muốn xé rách khung trời.

Khiến đệ tử Cơ Thị Hoàng Triều, trên mặt lộ ra vẻ khủng cụ.

Ngay lúc này, một đạo thân ảnh lại nghênh đón.

"Giết!" Thạch Trung Ngọc, lại lựa chọn cứng đối cứng với kẻ địch.

Lợi nhận trong tay vung vẩy, giao chiến với hắn.

Chỉ là, thực lực của hắn, dù sao vẫn còn kém quá nhiều.

Chỉ kiên trì được trong chốc lát, liền bị chấn động bay ra ngoài.

Hơn nữa, điều này còn là vì, mục tiêu của Cơ Hạo Vũ không phải hắn.

Nếu là người khác, e là một chiêu cũng không đỡ nổi, chắc chắn sẽ chết.

“Xuy!” Một vị thiên kiêu Cơ Thị Hoàng Triều, thậm chí bị lợi tiễn của Cơ Hạo Vũ bắn nát.

Cục diện trong trận, đã vô cùng nguy hiểm.

Nhưng, Thạch Trung Ngọc lúc này, lại không sợ chết.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu mình lùi bước, Cơ Thị Hoàng Triều nhất định sẽ diệt vong.

Chỉ là, tất cả những điều này, lại không phải hắn có thể ngăn cản.

Lúc này, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nghĩ đến đây, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng dũng động.

“Xuy!” Lại một tên hộ vệ bị hắn chém giết.

Nhưng, bên cạnh hắn, cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Lúc này Thạch Trung Ngọc, đã toàn thân đẫm máu.

Nhưng vẫn không ngừng chém giết.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Cơ Tuyết không khỏi lộ ra vẻ đau khổ.

“Hạo Nguyệt, đừng quản ta, huynh mau rút lui, ta sẽ làm chỗ dựa cho huynh!” Tiếng nói vang lên, mang theo ý chí quyết tuyệt.

“Tiểu muội, muội đừng xúc động, muội đi trước đi.

Nếu hôm nay, hai huynh muội chúng ta, đều sống sót, sau này ta đảm bảo, không ai có thể ức hiếp muội!” Thạch Trung Ngọc gào thét.

Hắn không muốn, nhìn thấy tiểu muội của mình, vì mình mà chịu chết.

Ngay sau khi lời hắn vừa dứt.

Một bên khác, Cơ Hạo Vũ quả nhiên không kiên nhẫn nữa.

“Phanh!” Trường mâu trực tiếp đâm xuyên một đệ tử Cơ Thị Hoàng Triều.

Hắn đầy mặt tươi cười nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

“Ta đã nói rồi, hôm nay ai dám bước ra khỏi thành trì nửa bước, giết không tha!

Vì vậy, ngoan ngoãn chịu chết đi!” Lời vừa dứt, một đạo đao mang rực rỡ lóe lên.

Trực tiếp lao về phía Thạch Trung Ngọc.

Hiển nhiên, là muốn triệt để giải quyết đối phương.

“A!” Ngay lúc này, Thạch Trung Ngọc cũng không lo được nhiều.

Hắn giơ lợi nhận chống cự.

“Xuy!” Tia lửa rực cháy bắn ra.

Nhưng, hắn vẫn chậm.

Đao mang rực rỡ kia, trực tiếp liền chém vào vai hắn.

Khiến hắn một trận đau đớn, ngã vật xuống đất.

Tiếp đó, Cơ Hạo Vũ liền lạnh lùng nói.

“Phế vật, nếu ngươi thức thời, bây giờ liền quỳ xuống đầu hàng, còn có một tia hy vọng.

Nếu không, thì chết đi!” Nghe thấy tiếng nói, trong mắt Thạch Trung Ngọc lóe lên một tia tinh quang.

Hắn biết, nếu mình khuất phục, điều chờ đợi mình nhất định là đường chết.

Ngay khi hắn đang do dự.

Trên đầu thành, trên mặt Cơ Tuyết, lại lộ ra vẻ kiên quyết.

Nàng kiều quát.

“Cơ Hạo Vũ, ngươi thả Hạo Nguyệt, nếu không, ta sẽ cùng ngươi đồng quy vu tận!” Tiếng nói vang lên.

Trên người Cơ Tuyết, bùng phát ra sát cơ nồng đậm.

Giây phút này, khiến Cơ Hạo Vũ không khỏi đồng tử co rụt lại.

“Ngươi dám!” Hắn kinh hô.

Mà Thạch Trung Ngọc lúc này, lại chậm rãi nói.

“Tiểu muội, muội mau rời đi, đừng quản ta!” Hắn tuy ngày thường là kẻ hoàn khố.

Nhưng tâm tư lại cực kỳ tỉ mỉ.

Đã sớm nhìn thấu tất cả, nếu Cơ Tuyết ở lại, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

“Oanh long!” Nhưng, ngay lúc này.

Bên ngoài thành truyền ra một trận tiếng nổ ầm ầm.

Một tòa doanh trướng vỡ vụn.

Tiếp đó, liền một hàng người từ trong đi ra.

Những người này, đều mặc huyền giáp.

Vừa mới xuất hiện trên chiến trường.

Sắc mặt Cơ Hạo Vũ không khỏi thay đổi.

Bởi vì, người dẫn đầu, hắn nhận ra.

Đối phương chính là Tam Hoàng Tử Cơ gia, Cơ Hạo Phong.

Bản thân tu vi đã đạt đến Đại La Kim Tiên.

Điều quan trọng hơn là.

Phía sau người này, còn theo mấy vị Thần Vương.

Trận dung như vậy, đủ để nghiền ép bất kỳ đội ngũ nào.

Ngay lúc này, Cơ Hạo Phong liền lạnh lùng nói.

"Cơ Hạo Vũ, ngươi gan thật lớn.

Cơ gia ta với ngươi không oán không thù, ngươi lại dám suất lĩnh tộc nhân công phạt Cơ Thị Hoàng Triều ta, thật đúng là tìm chết!" Giọng nói lạnh lẽo dị thường.

Khiến trong mắt Cơ Hạo Vũ, lộ ra vẻ kinh hãi.

Không ngờ, lại xuất hiện tình huống như vậy.

Tuy nhiên, hắn cũng không cam chịu yếu thế.

Mở miệng nói.

"Hừ, các ngươi những người Cơ gia này, đã sớm vong ân phụ nghĩa.

Mẫu thân ta gả vào Cơ gia khi đó, còn giúp đỡ các ngươi.

Bây giờ, không những muốn đoạt lấy lãnh thổ Cơ gia ta.

Lại còn muốn đẩy Cơ gia ta vào chỗ chết.

Hai huynh muội chúng ta, lẽ nào phải bó tay chịu trói sao!" Lúc này Cơ Hạo Vũ, đã ôm quyết tâm tử chiến.

Mà những người Cơ Thị Hoàng Triều khác, cũng nhao nhao phụ họa.

"Chúng ta thề chết đi theo Tam Hoàng Tử!" "Không sai, hôm nay chúng ta nhất định phải cùng các ngươi cá chết lưới rách!" Trong một khoảng thời gian, tiếng hô giết không ngừng.

Khoảng cách hai bên, càng ngày càng gần.

Cơ Hạo Vũ tay cầm lợi kiếm, đứng tại chỗ.

Hắn chuẩn bị liều mạng với Cơ Hạo Phong.

Chỉ cần có thể chém giết đối phương.

Cơ gia liền có thể giành thắng lợi.

Trong hai mắt Cơ Hạo Vũ lộ ra vẻ dữ tợn.

Ngay lúc này.

"Sưu!" Thân hình Cơ Hạo Phong, lại trong nháy mắt động.

Thân hình hắn vọt lên, bàn tay hóa thành trảo.

Tóm lấy cổ Thạch Trung Ngọc.

Hung hăng quật xuống đất, phát ra tiếng "phanh".

"Ha ha, Thạch Trung Ngọc, mệnh của ngươi ta muốn.

Muội muội của ngươi, ta cũng sẽ thu thập như vậy.

Đây là số mệnh của người Cơ gia ta!" Lúc này Cơ Hạo Vũ, tiếng nói cuồng vọng truyền ra.

Khiến mọi người, đều phẫn nộ vô cùng.

Chương 425

Đặc biệt là muội muội Thạch Trung Ngọc.

Lệ châu lăn dài.

Nhưng, nàng biết, mình căn bản không cứu được ca ca.

Ngay lúc này.

Cơ Hạo Vũ lại một lần nữa quát.

"Giết cho ta!" Lệnh vừa hạ xuống.

Thủ hạ của Cơ Hạo Vũ, binh tốt lao về phía trước tấn công tới.

"Phanh!" Thạch Trung Ngọc vùng vẫy bò dậy.

Ngực hắn bị xé toạc ra một vết thương lớn.

Cả người, đều trông vô cùng chật vật.

Nhưng, khi nhìn thấy Cơ Hạo Vũ lao về phía Cơ Tuyết.

Trong mắt hắn, lộ ra vẻ điên cuồng.

Bàn tay nắm chặt lợi nhận.

Liền bổ chém về phía đối phương.

"Xuy!" Máu đỏ tươi phun ra.

Mà Cơ Hạo Vũ, thì thét lên một tiếng thảm thiết.

Nhưng, phản ứng của Thạch Trung Ngọc cũng cực nhanh.

Thân pháp nhanh nhẹn không tì vết.

Đồng thời tránh né đòn tấn công của đối phương.

Lợi nhận trong tay, liền quét ngang ra.

Ngay sau đó, toàn thân hắn lại bốc cháy lên ngọn lửa xanh nhạt.

Thân thể, trong chớp mắt cao thêm mấy phần.

Đồng thời, một quyền nghênh đón.

Ánh sáng rực rỡ, tán phát ra trong không khí.

"Oanh!" Cơ Hạo Vũ dưới sự bất ngờ, bị đánh trúng người.

Thân hình lùi lại, miệng mũi chảy máu.

"Giết!" Sau đó, Cơ Hạo Vũ một lần nữa lao lên giết.

Chỉ là, ngay lúc này.

Từ xa một đạo thân ảnh bay vút tới.

Chính là phụ thân của Cơ Hạo Vũ, Thái Tử Cơ Thị Nhất Tộc, Cơ Minh Dương.

Sắc mặt hắn âm trầm vô cùng.

Hắn lạnh lùng nói với những người xung quanh.

"Bắt Cơ Hạo Vũ xuống.

Những kẻ khác giết không tha!" Lời vừa dứt, liền lướt vào trong thành.

Hiển nhiên, hắn không thể để con trai mình tử vong.

"Vâng, điện hạ!" Nghe thấy tiếng nói, hộ vệ bên cạnh Cơ Hạo Vũ, làm sao dám chậm trễ.

Bọn họ rút loan đao bên hông ra, lao về phía đối phương mà giết.

Mà Cơ Hạo Vũ, cũng lúc này, lao về phía cửa thành.

Hắn muốn ngăn cản Cơ Hạo Dương.

Nhưng, phụ thân Cơ Hạo Vũ, sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra.

“Phanh!” Một cú đá ra, đầu Thạch Trung Ngọc bị đá nổ tung.

Tiếp đó, liền nhìn thấy, thân thể đối phương rơi xuống đất.

“Phốc thông!” Cơ Hạo Vũ nhìn thi thể đệ đệ mình.

Hắn cảm giác mình dường như trời sập.

Tiếp đó, liền nhảy xuống dưới tường thành.

Nhưng, còn chưa kịp đến gần, liền bị một cây trường thương xuyên thủng thân thể.

“Hống!” Lúc này hắn, viền mắt đỏ ngầu.

Gầm thét.

Nhưng cuối cùng, vẫn chết trên chiến trường.

Thạch Trung Ngọc chết, khiến tất cả mọi người đều rơi vào điên cuồng.

Bọn họ không tiếc mọi giá để chống lại địch quân.

Thậm chí có người không tiếc hy sinh cả bản thân.

Mà Cơ Hạo Dương, thì dẫn theo phần lớn tộc nhân Cơ gia, tiến vào trong thành trì.

Bây giờ, bên ngoài toàn bộ Cơ Thị Hoàng Thành, đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Không chỉ bách tính bình thường bị thương, ngay cả cường giả trong Cơ Thị Nhất Tộc, cũng ngã xuống rất nhiều.

Mà Cơ Hạo Nguyệt, thì chết ngay trước mặt hắn.

Vị thiếu gia chi hệ Cơ gia này.

Từng ở trong gia tộc, oai phong lẫy lẫy.

Nay, lại chết dưới tay chính mình.

Và lúc này, tu vi Lưu Bang đột nhiên tăng vọt, từ một phàm nhân, biến thành một Thiên Tiên, trực tiếp phi thăng cảnh giới Kim Tiên.

Thực lực của hắn, có thể nói là vô cùng khủng bố.

Hơn nữa, lúc này hắn, không ngừng hấp thu sát khí lan tràn trong chiến trường.

Những thứ này đối với hắn mà nói, tựa như mỹ vị vậy.

Ngay khi chiến đấu đi vào hồi gay cấn.

Lưu Bang cũng gia nhập chiến đoàn.

Toàn thân hắn, đều tản ra ánh sáng tím nồng đậm.

Tựa như khoác một bộ áo giáp màu tím vậy.

Binh khí trong tay vung vẩy.

Mỗi một kích, đều mang theo ý chí sắc bén vô biên.

Khiến Cơ Hạo Dương không dám cứng đối cứng.

Tuy nhiên, dù là như vậy, trên mặt Cơ Minh Dương cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Dù sao, Lưu Bang quá mức quỷ dị.

Tuy chỉ là Kim Tiên sơ kỳ thực lực.

Nhưng, lại có thể vượt cấp chém giết tồn tại Kim Tiên trung kỳ.

Bây giờ, cũng chỉ có thể cẩn thận ứng phó.

Sau một thời gian ngắn giao phong.

Khóe miệng Lưu Bang, lộ ra nụ cười.

Lúc này hắn, khí tức trên người không ngừng tăng lên, mỗi khi giết chết một người, liền có thể đạt được một đạo khí tức, khiến mình trở nên mạnh hơn.

Cơ duyên như vậy, có thể nói là vạn năm khó gặp a.

Ngay lúc này, trong chiến trường một bên khác.

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc đỏ ngầu vô cùng.

Cơ Thị Hoàng Tộc, vì sự sai lầm của chính mình.

Bây giờ đã hoàn toàn đi đến bờ vực diệt vong.

Lão tổ Cơ gia, lại càng bị đánh bại lui, hiểm tượng trùng trùng.

Một bên khác.

Hạng Vũ cũng đã chạy đến Chư Thiên Thế Giới, bắt đầu con đường tu hành của mình.

Đây là một vùng tinh hải rộng lớn vô bờ.

Trong đó ẩn chứa vô số thần dược.

Hơn nữa, linh thạch, cũng không hề cạn kiệt.

Trong các tinh thần, các loại bảo vật thần dị, cũng không đếm xuể.

Hạng Vũ lúc này, đã đến nơi này.

Vết thương trên người hắn, đã sớm hồi phục.

Lúc này, Bá Vương Kích trong tay vung vẩy.

Liền có từng trận hàn quang, nhanh chóng bắn ra.

"Xuy!" Một hành tinh bị đánh nát.

Thực lực của Hạng Vũ, lúc này lại đạt tới Kim Tiên hậu kỳ.

Hắn hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, liền tiếp tục săn tìm tài nguyên.

Chỉ là, vừa mới tiến được không lâu.

Một cỗ khí tức nguy hiểm, liền bao trùm trong lòng hắn.

Hắn xoay người nhìn lại.

Chính là một đầu hung thú, đang lao nhanh tới.

Trong mắt nó, lộ ra ý chí khát máu và bạo lệ.

Mà Hạng Vũ nhìn thấy cảnh này, lại không hề sợ hãi.

"Ngao!" Bá Vương Kích trong tay vung vẩy.

Lập tức nghênh chiến.

"Oanh!" Cùng với một trận tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Con hung thú kia, bị đánh ngã xuống đất.

Nhưng ngay sau đó, liền một lần nữa bò dậy, chuẩn bị phản kích.

Đây là một con cự hùng cao tới ngàn trượng.

Hai mắt đỏ ngầu vô cùng.

Toàn thân tản ra khí tức lạnh lẽo.

Lúc này, đang gầm thét dữ tợn.

Thực lực của nó không yếu, đã đạt tới Huyền Tiên đỉnh phong.

"Tìm chết!" Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hạng Vũ không khỏi quát lớn một tiếng.

Tiếp đó, tay cầm lợi nhận, lao về phía trước.

"Phanh phanh!" Bá Vương Kích trong tay hắn không ngừng vung vẩy.

Mỗi lần hạ xuống, nhất định sẽ đánh lùi con hung thú kia, căn bản không thể địch lại.

Không biết qua bao lâu.

Bốn chi của con hung thú kia, bị đánh nát trên mặt đất.

Chương 426

Thân thể khổng lồ, co giật mấy cái liền không còn động đậy.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh này, vẻ vui sướng trong mắt Hạng Vũ, lại càng trở nên sâu đậm hơn.

“Ha ha, ta cuối cùng cũng tấn cấp rồi.

Thực lực của ta lại mạnh hơn.

Ai có thể ngăn cản ta!” Hạng Vũ lúc này, hưng phấn hét lên.

Ngay sau khi lời hắn vừa dứt.

Lại nhìn thấy trong hư không xa xa.

Hai đạo nhân ảnh đang chậm rãi tiến về phía trước.

Một người là nam tử áo đen, trên đầu hắn, có một vết sẹo.

Cho người ta một cảm giác âm u.

Mà bên cạnh hắn, thì là một nữ tử, khuôn mặt nàng tinh xảo vô cùng.

Làn da mịn màng vô cùng.

Đặc biệt là ấn ký trên trán.

Khiến nàng trông thần thánh vô cùng.

Ngay lập tức liền cúi người thi lễ nói.

“Bái kiến Sư Tôn!” Nghe thấy tiếng nói, vị nam tử áo đen kia nhàn nhạt nói.

“Đồ nhi ngoan, con theo ta học nghệ nhiều năm, hôm nay cũng đã đến lúc rời khỏi vi sư rồi.

Đừng lo lắng, vi sư sẽ giúp con chăm sóc tốt cho muội muội con.” Tiếng nói vang lên, mang theo một tia trướng võng.

Mà nữ tử kia, nước mắt trên mặt trượt dài.

Nhưng đúng lúc này, hai mắt Hạng Vũ trợn tròn.

“Các ngươi là ai?” Trong giọng hắn, mang theo ý kinh hãi.

Bởi vì hắn phát hiện, mình căn bản không thể nhìn rõ thực lực của hai người kia.

Điều này sao có thể không kinh ngạc.

Phải biết, dù là cường giả Kim Tiên, cũng không thể che giấu được cảm quan của mình a.

Nhưng bây giờ thì sao, đối phương lại làm được.

“Tiểu tử, ngươi không cần quản chúng ta là ai.

Ta chỉ muốn hỏi ngươi, có nguyện ý ở lại bồi đồ nhi ta tu luyện không.

Nếu không đồng ý, hôm nay e là không thể toàn vẹn rồi.

Dù sao, sư phụ ta đây, từ trước đến nay sẽ không ép buộc người khác!” Tiếng nói vang lên.

Trong mắt nam tử áo đen, lộ ra một tia tinh quang.

Đồng thời, từng đạo kình phong, trong nháy mắt cuồn cuộn bắn ra.

“Không thể nào!” Lúc này, đừng nói là Hạng Vũ không muốn.

Ngay cả là bất kỳ ai khác, cũng tuyệt đối không thể đồng ý.

“Nếu đã như vậy, thì ngươi cứ đi chết đi!” Nghe thấy tiếng nói, nam tử áo đen kia, chậm rãi nói.

Ngay sau đó, thân hình hắn động.

“Phanh!” Thân hình lướt ra, liền xuất hiện trước mặt Hạng Vũ.

Tiếp đó, quyền cương bùng nổ mà ra.

Năng lượng rực lửa, lan tràn khắp thiên địa.

“Hống!” Mà trong miệng Hạng Vũ, thì phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Thân trên hắn, một tầng lửa bốc lên.

Toàn bộ thân hình, trong chớp mắt vút lên không.

“Rắc!” Đồng thời, Bá Vương Kích trong tay, quét ngang ra.

“Bồng!” Khi va chạm vào nhau trong khoảnh khắc.

Thân hình Hạng Vũ liền bị đánh bay ra ngoài.

“Phốc xuy!” Máu tươi từ miệng phun ra, trông vô cùng thê thảm.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi cứ ngoan ngoãn chịu trói đi.

Nếu không, hôm nay ngươi không sống nổi đâu!” Nam tử áo đen lạnh lùng nói.

Lúc này hắn, trong mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

Ngay cả vị đệ tử của hắn, cũng đứng tại chỗ.

Không hề ngăn cản.

Hiển nhiên là ngầm đồng ý chuyện sư phụ mình nói.

Mà trong mắt Hạng Vũ, lại lộ ra vẻ kiên nghị.

Lúc này, hắn cảm nhận được, trên người nam tử áo đen kia.

Có một cỗ năng lượng khiến hắn bất an, đang lan tràn.

“Hừ, một kẻ Kim Tiên cảnh giới nhỏ bé, cũng muốn trấn áp bản tọa.

Quả thực là si tâm vọng tưởng!” Tiếng nói lạnh lẽo truyền ra.

Tiếp đó, trên bàn tay, lại trong chớp mắt, hiện ra một cây búa rìu đen kịt.

"Oanh!" Búa rìu vung lên, tựa như sấm sét gào thét vậy.

Năng lượng cuồn cuộn, hoành hành khắp thiên địa.

Khiến trên mặt nam tử áo đen lộ ra vẻ kinh hãi.

Tiếp đó, hắn thân thể liền tránh sang một bên.

Ngay khi hắn tránh né.

Bá Vương Kích trong tay Hạng Vũ, hung hăng bổ xuống.

"Rắc!" Không gian dường như cũng bị xé rách ra vậy.

Khiến trong mắt nam tử áo đen, lộ ra vẻ kiêng kị.

"Sư Tôn cứu mạng a!" Mà lúc này, vị thiếu nữ kia, viền mắt chứa lệ, cầu xin nam tử áo đen.

Chỉ là, tiếng nói của nàng vừa dứt.

"Oanh long!" Từng trận tiếng nổ ầm ầm truyền ra.

Lại nhìn thấy, trên Bá Vương Kích, tản ra ánh sáng rực rỡ.

Tiếp đó, liền trực tiếp chém đứt đầu nam tử áo đen kia.

Đối phương tử vong, vị thiếu nữ kia, lại càng sợ đến mức mềm nhũn trên mặt đất.

Không dám động đậy chút nào.

Mà Hạng Vũ sau khi giết người đàn ông kia, nhìn thiếu nữ trước mặt, lại lộ ra vẻ thương xót.

"Cô nương, ngươi đi đi!" Lời vừa dứt.

Liền khoanh chân ngồi trong góc thung lũng.

Linh khí thiên địa ở đây nồng đậm vô cùng.

Hắn quyết định bế quan.

"Ô ô!" Chỉ là, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Vị nữ tử kia lại khóc thét lên.

Mặc dù không cam lòng, nhưng lại cũng không còn cách nào.

Cuối cùng, cắn răng đi ra ngoài thung lũng.

Khi nàng vừa mới đi ra ngoài mấy chục trượng.

Một lão giả, liền xuất hiện trong trận.

Hắn đầy mặt nếp nhăn.

Sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Trên người tản ra khí tức mục nát.

Khi nhìn thấy vị nữ tử kia, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Chậm rãi nói.

"Nha đầu, con cuối cùng vẫn đến rồi!" Lời vừa dứt, thân hình nhoáng lên một cái, liền lao về phía nữ tử.

Sau đó, đỡ lấy cánh tay đối phương.

Ánh mắt tràn đầy vẻ cưng chiều, biểu hiện rõ ràng.

Nhiều năm sau, tu vi Hạng Vũ đột phá đến Thái Ất Kim Tiên.

Không hiểu vì sao, năm đó hắn chỉ là Kim Tiên mà lại có thể chém giết kẻ áo đen có tu vi Đại La Kim Tiên kia.

Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu lại phong phú đến khủng khiếp.

Nay, lại càng thành tựu Thái Ất Kim Tiên.

Trong toàn bộ Chư Thiên, cũng có thể coi là một cao thủ có hạng rồi.

Hắn muốn báo thù, tìm lại cố hữu năm xưa, dò la tin tức về Long

Thả.

Nhưng không ngờ, những cố giao kia, dường như đều biến mất vậy, không tìm được bất cứ tin tức nào về họ.

"Ngao!" Ngay khi Hạng Vũ, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm tung tích huynh đệ mình.

Bên tai đột ngột vang lên một trận tiếng rồng gầm chấn động trời đất.

Khiến đồng tử hắn không khỏi co rụt lại.

Tiếp đó, ánh mắt liền nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy, trên tầng mây xa xa.

Lúc này đã bao phủ mây đen.

Một con cự long, che phủ toàn bộ màn trời.

"Ngao!" Lại một trận tiếng gầm giận dữ vang lên.

Chỉ thấy con cự long kia, trong chớp mắt lao xuống.

Móng vuốt sắc bén, tựa như lợi nhận vậy.

"Rắc!" Khung trời dường như đang sụp đổ.

Trên mặt Hạng Vũ lộ ra vẻ kinh hãi.

Còn chưa kịp phản ứng.

Một con cự long, liền xuất hiện bên cạnh hắn.

Cái miệng khổng lồ há ra.

Tựa như vực sâu vậy, nuốt chửng hắn.

"Oanh!" Khi răng nanh sắc bén kia, va chạm vào Hạng Vũ.

Hạng Vũ gầm lên một tiếng giận dữ, Bá Vương Kích trong tay, bổ ra.

Cú đánh này, đủ để hủy diệt một tinh cầu.

Nhưng lại căn bản không có chút tác dụng nào.

Cự long vẫn tiếp tục áp sát.

Thậm chí đang nuốt chửng năng lượng trong cơ thể hắn.

Chương 427

Cảnh này, khiến hai mắt hắn đỏ ngầu, gần như điên cuồng.

Chỉ là, công kích như vậy, làm sao có thể gây thương tổn cho cự long.

Cự long nhe nanh múa vuốt, không ngừng bức bách đối phương.

"Hống!" Khi một đòn nữa trôi qua.

Trong miệng mũi Hạng Vũ, đều có máu tươi chảy ra.

Sau đó, đối phương cuối cùng cũng ngừng tấn công.

Chỉ là không ngừng xoay quanh đối phương.

Trong mắt lộ ra nụ cười dữ tợn.

Ngay lúc này.

"Rắc!" Hạng Vũ một tay Bá Vương Kích, hung hăng đâm về phía cự long, nhưng con cự long kia, lại dễ dàng đỡ được.

Sau đó, phát ra tiếng gầm trào phúng.

"Hống!" Tiếp đó, thân hình khẽ lắc, liền rời đi.

Mà ngón tay Hạng Vũ, lúc này lại từng tấc vỡ vụn.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ đau khổ, nhưng lại không hề lùi bước.

"Chết đi!" Hạng Vũ gầm lên một tiếng giận dữ, một lần nữa lao về phía đối phương.

Mà cự long lúc này, lại căn bản không để ý đến đòn tấn công của hắn.

Thân hình lúc ẩn lúc hiện trong hư không, mỗi lần hạ xuống, luôn mang đến cho Hạng Vũ uy hiếp trí mạng.

Mà Hạng Vũ cũng càng trở nên chật vật hơn.

Tuy nhiên, dưới sự chiến đấu hết mình của hắn, cuối cùng vẫn nắm bắt được cơ hội.

Bá Vương Kích trong tay vạch ra một đường cong, trực tiếp chém đứt đuôi con cự long kia.

Trong nháy mắt, máu phun cuồn cuộn.

"Hống!" Cùng với từng trận tiếng gầm thét.

Con cự long kia hóa thành hình người, lúc này hắn, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

Nhìn Hạng Vũ, hận ý ngút trời.

"Lũ kiến hôi ti tiện, ta muốn giết ngươi!" Khi đối phương vung đuôi tới.

Trường kích trong tay hắn đâm vào bụng cự long.

"Phanh!" Cùng với một trận tiếng vang lớn hạ xuống.

Cự long khổng lồ, nổ tung trong không trung.

Sau đó, hóa thành vô tận năng lượng tinh thuần.

Hạng Vũ không màng đến.

Trực tiếp nuốt vào miệng.

Sau một khắc, toàn thân hắn bùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Toàn bộ thực lực cá nhân, trong chớp mắt tăng gấp mấy lần.

Sau đó, liền một lần nữa tuần tra xung quanh.

Lúc này hắn, trong lòng hiểu rõ, mình nhất định phải nhanh chóng tìm thấy Long Thả kia mới được.

Nếu không, e là nguy hiểm trùng trùng.

“Hô, con cự long này, cũng không biết là vật gì...” Ngay khi Hạng Vũ, vừa chuẩn bị rời đi.

Bên tai truyền ra một trận tiếng lẩm bẩm.

Hắn nhíu chặt mày, bởi vì giọng nói này hắn từng nghe qua.

Chính là đã từng nghe trong mộng.

Chỉ là không hiểu vì sao, lần này, lại hiển thị ra chân thật.

Ngay lúc này.

“Hống!” Từng trận tiếng gầm thét, vang lên khắp thiên địa.

Hóa ra, khi Hạng Vũ chém giết con cự long kia.

Đã thu hút sự chú ý của dị thú gần đó.

Bọn chúng từ các loại động phủ lao ra, hội tụ về phía này.

Những dị thú này, có hổ báo chó sói cường tráng vô cùng.

Có trâu rừng toàn thân trần trụi.

Lại có cá sấu hình thù kỳ dị.

Hơn nữa, thực lực đều cực mạnh.

Kẻ kém nhất, cũng có cảnh giới Kim Tiên.

Mà những kẻ mạnh nhất.

Ngay cả Hạng Vũ, cũng cảm giác được tâm quý.

“Oanh!” Một đầu hung viên, huy động nắm đấm, trực tiếp đánh về phía hắn.

Quyền cương hùng tráng.

Khiến ánh mắt Hạng Vũ, ngưng lại.

Tiếp đó, liền một kích đánh ra.

“Xoẹt!” Tia lửa văng tung tóe.

Thân thể hắn bị hất văng ra ngoài, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lũ dị thú này quá mức mạnh mẽ, hắn căn bản không địch lại nổi.

Nhưng nếu bây giờ bỏ chạy, thực lực của chính mình cũng sẽ bị tổn hại.

Nghĩ đến đây, Hạng Vũ đứng thẳng người dậy, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Vũ khí trong tay tức khắc giơ lên.

“Giết!” Một kích quét ngang, vung lên vạn ngàn tia sáng.

Đây là đòn mạnh nhất của hắn.

Chỉ là, những dị thú kia cũng không phải dạng vừa.

Đối mặt với một đòn mạnh mẽ như vậy, chúng không hề né tránh.

“Binh!” Hai bên va chạm vào nhau.

Thân hình Hạng Vũ lùi lại trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, máu tươi trong miệng phun trào ra.

Không dám chậm trễ, thân hình hắn lóe lên rồi lại lao vút lên trời.

Hắn muốn nhân lúc lũ dị thú này chưa kịp bao vây mà rời khỏi đây.

Thế nhưng, những dị thú này tuy mạnh mẽ nhưng cũng không hề ngu ngốc.

Hắn vừa bay lên không, liền bị vô số dị thú vây chặt, khiến kế hoạch chạy trốn của Hạng Vũ hoàn toàn phá sản.

Lúc này, đối phương cũng không cam tâm chịu chết.

“Giết!” Bá Vương Kích trong tay múa động.

Từng luồng cương khí sắc bén tung hoành trong không trung.

Hắn đang liều mạng chống cự.

“Binh!

Binh!” Thế nhưng, đám dị thú này cũng không tầm thường.

Tuy tu vi không bằng Hạng Vũ, nhưng mức độ dũng mãnh thì không hề thua kém.

Đặc biệt là con thủ lĩnh dị tộc dẫn đầu lại càng mạnh mẽ vô cùng.

Một chưởng đánh ra, năng lượng mênh mông cuồn cuộn ập về phía Hạng Vũ, khiến đối phương không kịp thở.

“Xoẹt!” Trên ngực Hạng Vũ, một móng vuốt sắc bén cào ra một vệt máu ghê người.

Thân hình hắn cứng đờ rơi thẳng xuống đất.

“Gào!” Thấy cảnh này, bầy dị thú đồng loạt gầm lên giận dữ, chuẩn bị lao tới xé xác hắn.

“Ong!” Chỉ ngay lúc này, trên bầu trời đột ngột xuất hiện một bóng người mặc áo choàng đen.

Hắn cầm một cây dù đen trong tay, từ từ đáp xuống giữa sân.

Trên khuôn mặt cương nghị không có chút biểu cảm nào.

Thấy cảnh tượng này, con ngươi của tất cả dị thú đều không khỏi co rụt lại.

Chúng nhớ rõ, tên dị tộc vừa rồi chính là chết trong tay kẻ này.

Một nhân vật như vậy, sao chúng có thể không sợ?

Vì vậy, trong nháy mắt, tất cả dị thú đều phủ phục trên mặt đất, cung kính bái lạy dưới chân người áo đen.

Không chỉ chúng, ngay cả Hạng Vũ cũng kinh hãi.

Hắn không ngờ ở đây lại gặp được một cao thủ như vậy.

Lúc này, đối phương đã chậm rãi nói.

"Các ngươi lui ra đi, đoạn đường này, ta sẽ hộ tống!" Giọng hắn bình thản không có gì lạ.

Nhưng sau khi nghe thấy, đám dị thú bên dưới nào dám phản bác nửa lời.

Chúng cung kính đáp lời rồi lui khỏi chiến trường.

Sau khi đám dị thú rời đi, người áo đen mới từ từ tiến lại gần Hạng Vũ.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ nghi hoặc, dường như không biết vì sao nơi này lại có một cường giả như vậy tồn tại.

"Các hạ là ai!" Khi chỉ còn cách Hạng Vũ khoảng mười trượng, người đàn ông áo đen dừng bước.

"Ngươi lại là ai, vì sao lại ở đây!" Giọng Hạng Vũ mang đầy vẻ đề phòng.

"Ha ha, ngô là đại đệ tử dưới trướng Ma Tôn.

Hôm nay đi ngang qua đây, thấy nơi này linh lực dồi dào nên vào xem thử.

Không ngờ nơi đây lại có một cường giả như ngươi.

Nếu có thể đi theo bên cạnh ta, thực lực của ngươi chắc chắn sẽ tăng vọt!" Giọng nói vừa dứt, hắn không nói thêm gì nữa, bước một bước liền tấn công về phía Hạng Vũ.

Tốc độ nhanh vô cùng, khiến Hạng Vũ phải trợn tròn mắt.

Hắn không ngờ lại có kẻ chủ động tìm chết.

Tuy nhiên, lúc này cũng không còn bận tâm được nhiều.

Trong đôi mắt hắn, tỏa ra ánh sáng khát máu.

Binh khí trong tay hung hăng đón đỡ đệ tử Ma Tôn.

“Gào!” Hai luồng năng lượng cuồng bạo va chạm vào nhau.

Hư không không ngừng rung chuyển.

“Phụt!” Hạng Vũ càng thảm hơn, miệng lại lần nữa phun ra máu tươi.

Thực lực hắn quá yếu, so với đệ tử Ma Tôn kia còn kém xa.

Thế nhưng, lúc này đối phương cũng chẳng khá hơn là bao.

Tuy hắn là đệ tử Ma Tôn, nhưng thực lực cũng chỉ ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên mà thôi, so với Hạng Vũ còn kém một bậc.

Giao đấu như vậy, hắn chịu thiệt không nhỏ.

“Chết tiệt, rốt cuộc ngươi là ai.

Chương 428

Tại sao lại xuất hiện ở đây, sư phụ sẽ không tha cho ngươi đâu!" Đệ tử Ma Tôn, trong mắt lộ ra ánh sáng phẫn nộ.

Lúc này hận không thể băm vằm Hạng Vũ thành vạn mảnh.

Chỉ là, điều hắn không biết là lúc này Hạng Vũ cũng hận không thể xé sống hắn.

Lần này, coi như chính mình xui xẻo.

Không những đoạt xá không thành công, mà còn suýt mất cả tính mạng.

Chỉ có thể chờ cơ hội lần sau.

"Vút!" Nghĩ đến đây, không chút do dự, hắn điều khiển hoàng kim chiến xa biến mất tại chỗ.

Về phần đệ tử Ma Tôn, sau khi thấy Hạng Vũ rời đi, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, quay người rời khỏi nơi này.

Thế giới này, mỗi ngày đều có người chết, hơn nữa cái chết còn rất khó hiểu.

Cho nên, hắn cũng lười để ý, chỉ cần không chọc vào mình thì không cần quan tâm.

Dù sao, nhiệm vụ của mình cũng là chém giết các dị tộc khác.

Ở một bên khác, Hạng Vũ lại không biết, chuyện này đã kinh động đến Ma Tôn.

Suy nghĩ trong lòng hắn bây giờ là mau chóng thoát khỏi đám truy binh, nếu không thì e rằng thật sự nguy hiểm.

Nhưng khổ nỗi, thương thế của hắn quá nặng, cho dù có hệ thống hỗ trợ cũng khó mà hoàn toàn hồi phục, thậm chí ngay cả hành động bình thường cũng không làm được.

Ngay khi hắn đang tiếp tục trên đường đến Nam Chiêm Bộ Châu.

"Xoẹt!" Một luồng sáng xẹt qua bầu trời.

Ngay sau đó, liền thấy một cái đầu to lớn dữ tợn từ trên trời lăn xuống.

Rõ ràng là một tên dị tộc.

Mà cái đầu kia, lúc này lại trợn trừng hai mắt.

Hiển nhiên, hắn đến lúc chết mới cảm nhận được đau đớn.

Tiếp đó, toàn bộ thân thể ầm ầm sụp đổ.

Trong nhất thời, trên toàn bộ đại lục, sắc mặt của tất cả mọi người đều không khỏi trở nên trắng bệch.

Bởi vì họ biết, đó là thứ gì.

Truyền thuyết kể rằng, trong Dị Vực, có một loại quái thú chuyên thôn phệ nhân loại để tăng cường thực lực cho chính mình.

Không ngờ, lại bị người ta giết chết.

Hơn nữa, số lượng dị thú này có đến hơn trăm con, thấp nhất cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Thế nhưng bây giờ, lại toàn bộ bỏ mạng.

Điều này quả thực khiến người ta không thể tin nổi.

Cùng lúc đó, xung quanh cái đầu kia, lại xuất hiện từng trận sương mù.

Tiếp đó, một người đàn ông mặc áo đen xuất hiện trước mặt mọi người.

Người này vóc dáng hùng tráng, lưng đeo trường kiếm, uyển chuyển như một tòa tháp sắt.

Ánh mắt hắn lóe lên hàn quang, khi nhìn xung quanh lại càng tràn ngập hung ác.

Theo sự xuất hiện của hắn, tất cả mọi người xung quanh, bao gồm cả những người dị tộc, lúc này đều quỳ phục xuống.

"Tham kiến Thần tử!" Tiếng hô vang lên, trong mắt mọi người đều mang theo vẻ kính sợ.

Bởi vì, họ biết rõ, thanh niên áo đen này đại diện cho cái gì.

Đây là Thần tử của Thần Vương Cung, là con ruột của Thần Vương.

Trong Thần Vương Cung, hắn nắm giữ quyền hành cực lớn.

Tuy nhiên, lúc này trong mắt đối phương lại lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

"Hừ, bản công tử không thích nói nhảm.

Bây giờ, nói cho ta biết, các ngươi vừa mới xảy ra chuyện gì?

Còn đám dị tộc kia đâu!" Nghe thấy giọng nói, tên đệ tử Ma Tôn kia cung kính mở miệng nói.

"Bẩm báo Thần tử điện hạ, vừa rồi chúng thuộc hạ đang săn giết dị thú ở sâu trong dãy núi này thì đột nhiên xuất hiện một người lạ mặt, thực lực không tầm thường, thủ đoạn lại quỷ dị.

Hắn một đòn tất sát, rồi cướp đi dị thú!" Sau khi nói xong, đệ tử Ma Tôn chỉ vào thi thể trên mặt đất.

Ngay khi lời nói vừa dứt.

"Binh!" Nắm đấm của Thần tử liền đập xuống mặt đất, mặt đất

tức khắc nổ tung.

"Phế vật, ngay cả một tên Thái Ất Kim Tiên quèn cũng không xử lý được, còn giữ các ngươi lại làm gì.

Tất cả đi chết đi!" Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Tiếp đó, đám người đông đúc xung quanh trong khoảnh khắc hóa thành mưa máu đầy trời.

Mà tên đệ tử Ma Tôn kia thì quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn không hiểu tại sao vị Thần tử điện hạ này lại làm như vậy.

Ngay lúc này, sau lưng đối phương, một giọng nói âm lãnh truyền ra.

"Thần tử điện hạ, tên này, phải làm sao!" Giọng nói vừa dứt, tên đệ tử Ma Tôn kia liền ngẩng đầu nhìn, phát hiện một bóng đen cao lớn đứng cách đó không xa.

Hơn nữa, tu vi của đối phương không hề thua kém vị Thần tử này, đặc biệt là uy áp tỏa ra từ trên người càng khiến hắn không thở nổi.

"Ngươi là ai, dám cản đường bản tọa.

Có biết chữ 'chết' viết thế nào không!" Giọng nói lạnh lẽo của Thần tử từ từ truyền ra.

Bóng đen sau lưng hắn đồng thời lao ra.

Một luồng khí tức được phóng thích, khiến tên đệ tử Ma Tôn kia sợ vỡ mật.

"Xoẹt!" Căn bản không kịp phản ứng, móng vuốt sắc bén đã xuyên thủng yết hầu hắn.

Máu tươi trào ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Sau đó, Hắc Ảnh vung tay, Nguyên Anh của đối phương liền bay vào tay hắn.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ hài lòng.

"Vận khí của ngươi không tệ, lại là một đệ tử Ma Tôn.

Không tệ, không tệ.

Hy vọng ngươi có thể sống sót.

Nhớ kỹ, ta tên Hắc Ảnh, là một viên mãnh tướng dưới trướng Hắc Ám Thánh Đế.

Hy vọng có một ngày, ngươi có thể trở thành Thần tử của Thần Vương Cung!" Giọng nói của Hắc Ảnh vừa dứt, liền biến mất tại chỗ.

Hạng Vũ đột nhiên xuất hiện, dẫn Hắc Ảnh đi, sau đó tàn sát sạch sẽ dị tộc.

Có thể nói là chấn động vô cùng, ngay cả những thế lực ẩn giấu cũng kinh động không thôi.

Ban đầu, tổ tiên của họ sau khi vào đại lục này liền lập nên Thần Vương Cung.

Thế nhưng, mấy trăm triệu năm gần đây, Thần Vương Cung lại ngày càng cường thịnh.

"Đi chết đi, dị tộc!" Ngay khi các thế lực lớn đang kinh ngạc, một tiếng chửi rủa truyền ra.

Chỉ thấy Hạng Vũ tay cầm chiến kích, chém về phía trước.

Lưỡi kích rực lửa tung hoành ngang dọc trong hư không.

Nơi nó đi qua, những dị tộc kia căn bản không kịp né tránh.

"Binh!" Cùng với một tiếng va chạm vang lên, vô số dị tộc tức

khắc bị chém chết tại chỗ.

Cảnh tượng như vậy khiến người của các thế lực lớn đều kinh hãi vô cùng.

Sự dũng mãnh của Hạng Vũ này, có thể nói là vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Ngay lúc này, Hạng Vũ cũng cuối cùng ngừng công phạt, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đột nhiên, hắn cảm thấy trong đầu mình có thêm một luồng thông tin.

Sau khi đọc xong, hắn không khỏi sững sờ.

Đây là một tấm bản đồ thần bí, trên đó ghi chú rất nhiều thành trì nhỏ và các đại cấm địa, còn có một địa điểm đặc biệt.

Nghe nói, nơi này ẩn chứa bảo vật kinh người.

Hơn nữa, mục tiêu hắn cần tìm lần này chính là ở gần đây.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn.

Tuy nhiên, trong lòng cũng có nghi hoặc.

Tấm bản đồ này, rốt cuộc là thế lực nào đưa cho hắn?

Hơn nữa, tại sao lại biết tất cả những điều này?

Nhưng dù thế nào, chuyện này cuối cùng cũng đã giải quyết xong.

Hắn lập tức chuẩn bị rời đi.

Ngay khi hắn vừa đi được vài bước, bên tai lại lần nữa truyền đến tiếng la hét hoảng loạn của những người thuộc các thế lực lớn.

“A, đám dị tộc lại đến rồi, mau chạy đi.” Những người này đều đã sợ vỡ mật.

Dù sao, đám dị tộc này tuy yếu ớt vô cùng, nhưng cũng không phải

là một hai người có thể dễ dàng chém giết.

Chỉ là, tốc độ của họ quá chậm, căn bản không theo kịp Hạng Vũ.

Chỉ trong thời gian ngắn, họ đã bị đuổi kịp.

Lúc này, mọi người nhìn hắn đều như đang nhìn một cỗ thi thể.

"Gào!" Quả nhiên, khi Hạng Vũ xông vào đám người dị tộc, những dị tộc vốn kiêu ngạo vô cùng liền hoàn toàn sụp đổ.

Vừa gào thét thảm thiết, toàn bộ thân thể của chúng đều nổ tung trong nháy mắt.

Cảnh tượng này khiến những dị tộc may mắn chạy thoát cũng run rẩy.

Lúc này, chúng thật sự sợ hãi, sợ gặp phải sự tồn tại giống như sát tinh kia.

"Ầm!" Chỉ là, ngay khi trong lòng chúng đang vô cùng hoảng sợ, một tiếng va chạm kịch liệt vang lên.

Ngay sau đó, một tên dị tộc liền bị đánh nát trực tiếp.

Tinh huyết nồng đậm trào ra.

Giờ khắc này, tất cả người dị tộc đều trợn trừng hai mắt, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Mà Hạng Vũ lại không để ý đến chúng, tiếp tục đi về phía xa.

Bước chân của hắn trầm ổn vô cùng.

Mỗi một bước đi, thân hình lại trở nên vĩ đại thêm vài phần.

Ngay khi Hạng Vũ đi về phía xa, lúc này, hắn đã đặt chân đến một thành trì khác.

Cổng thành này vô cùng to lớn, trên đó có một đầu sư tử khổng lồ, tỏa ra khí tức hung dữ.

Rõ ràng đây là một thành trì của dị tộc.

"Ầm ầm!" Chỉ là, ngay khi Hạng Vũ vừa đến gần, bên trong thành trì liền dâng lên vô số cương phong, cuốn về phía hắn.

"Gào!" Tiếng rồng ngâm vang lên, cơ bắp toàn thân Hạng Vũ cuồn cuộn nổi lên như tượng đá.

Mặc cho cương phong thổi tới, hắn vẫn đứng vững không nhúc nhích.

Tiếp đó, thân hình hắn nhảy lên, bắn vào bên trong cổng thành.

"Rắc!" Bàn tay hắn vươn ra, trực tiếp nắm lấy cổng thành.

Cùng với âm thanh giòn giã vang lên, trên tường thành lại bị xé toạc ra một vết nứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Hạng Vũ biến mất bên ngoài cổng thành.

Sau đó, vết nứt trên tường thành cũng khôi phục trong nháy mắt.

Tuy nhiên, Hạng Vũ vừa bước vào thành lại không biết tất cả những điều này.

Hắn vừa bước vào cổng thành, liền cảm nhận được một luồng sát khí.

Chương 429

Tiếp đó, chân mày không khỏi nhíu lại.

Bởi vì, nơi này thật sự quá loạn, thậm chí có thể gọi là hỗn loạn.

Vô số dị tộc đang tàn sát lẫn nhau.

Hắn vừa xuất hiện liền bị tập kích.

Một gã đàn ông dị tộc lao về phía hắn, bàn tay trong nháy mắt hóa thành móng vuốt sắc bén, tia sáng sắc lẹm lóe lên như muốn xé rách trời đất.

Hạng Vũ không do dự, giơ quyền đón đỡ.

"Binh!" Hai người hung hăng va chạm vào nhau.

"Phụt!" Khóe miệng đối phương trào ra máu tươi, thân hình lùi về phía sau.

Rõ ràng, hắn không phải là đối thủ.

Tuy nhiên, trong mắt hắn lại lộ ra vẻ tham lam.

Bởi vì, uy áp mà Hạng Vũ tỏa ra khiến hắn nhận định rằng cảnh giới của đối phương chắc chắn cao hơn mình.

Nếu ăn được đối phương, thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Thấy cảnh tượng này, trong mắt Hạng Vũ lộ ra ánh sáng lạnh như băng.

"Ầm!" Tiếp đó, hắn không chút do dự lại đấm ra một quyền.

Cú đấm này, so với trước đó, lại càng kinh khủng hơn vài phần.

Không khí xung quanh đều không khỏi nổ vang.

"Xoẹt!" Cường giả dị tộc kia, trong tình huống như vậy căn bản

không kịp phản ứng.

Chỉ có thể thấy kình khí mênh mông bay tới.

Tiếp đó, lồng ngực hắn lõm xuống trong nháy mắt.

Toàn bộ thân thể bị đấm nát thành bột vụn.

Khí tức tử vong lan tỏa.

Những người dị tộc xung quanh không dám tiến lên.

Lúc này Hạng Vũ, trong mắt họ, giống như một ác ma.

Còn Hạng Vũ, sau khi làm xong tất cả, cũng không dừng lại, tiếp tục đi về phía trung tâm thành phố.

Thành trì này không lớn, nhưng lại hội tụ các thế lực, cũng coi như là náo nhiệt.

Khi Hạng Vũ vừa tiến vào, ngay lúc hắn chuẩn bị tìm kiếm tung tích của người dị tộc, một tiếng xé gió truyền đến từ bên cạnh.

Tiếp đó, liền thấy một ngọn trường mâu đâm thẳng vào trán hắn.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt, khiến con ngươi Hạng Vũ không khỏi co rụt lại.

Hắn lùi người về phía sau, đồng thời giơ tay phải ra đỡ.

"Keng!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Cường giả dị tộc tập kích hắn bị hất văng ra ngoài.

Chỉ là, Hạng Vũ không định tha cho đối phương.

"Rắc!" Một cước đá ra, trúng ngay đan điền đối phương.

Tên dị tộc kia còn chưa kịp chạm đất đã ngã xuống.

Trong mắt lộ ra vẻ oán độc, nhưng cuối cùng lại không nói được gì.

“Xoẹt!” Cùng với một tiếng vang nhỏ, thân hình người này hóa thành tro bụi.

Thấy cảnh này, trong mắt Hạng Vũ lộ ra vẻ hài lòng.

Như vậy, mình lại có thể nhận được mấy trăm vạn điểm kinh nghiệm.

Chỉ là, ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, một bà lão đột ngột xuất hiện trước mặt hắn.

Hai mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào hắn.

“Các hạ sát lục quá nặng, theo ta về đi!” Nghe thấy giọng nói của đối phương, Hạng Vũ không khỏi nhíu mày.

Tuy thực lực đối phương có lẽ không tệ, nhưng muốn để mình theo bà ta về, e rằng còn kém xa.

“Cút!” Tiếp đó, một giọng nói lạnh như băng truyền ra.

Nghe thấy vậy, bà lão lại nổi giận đùng đùng.

“Ngươi dám từ chối ta.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng ta không làm gì được ngươi sao.

Hôm nay ngươi phải theo ta về!” Giọng nói vang lên, một luồng khí tức hung ác lan tỏa xung quanh.

Tiếp đó, liền thấy bên cạnh bà lão vây quanh hơn mười người, đều đứng tại chỗ với vẻ mặt lạnh lùng.

Lúc này, Hạng Vũ vẫn bình thản, chậm rãi mở miệng nói.

“Các ngươi chắc chắn có thể bắt được ta!” Giọng nói vang lên.

Những người vây công, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chiến đấu lực mà Hạng Vũ vừa thể hiện đã vượt ngoài dự liệu của họ.

Nếu thật sự liều mạng, có lẽ bọn họ sẽ bỏ mạng, mà còn không bắt được đối phương.

Nghĩ đến đây, họ nào dám chậm trễ.

"Giết!" Trong nhất thời, tiếng hò hét giết chóc vang lên trên đường phố.

Tiếp đó, hơn mười người lao về phía Hạng Vũ.

Đao quang và kiếm ảnh lóe lên, mỗi một chiêu hạ xuống đều mang theo khí tức hủy diệt.

"Gào!" Lúc này, Hạng Vũ lại phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Cả người trong nháy mắt biến thành hình dạng cự long.

Nhục thân của hắn cường hãn, có thể xưng là cấp bậc bá chủ.

Cho nên, đối mặt với những binh lính bình thường này, căn bản không có chút sợ hãi nào.

Lớp vảy trên cơ thể lóe lên ánh sáng chói mắt.

"Ầm!" Một cú quật đuôi, trực tiếp nuốt chửng một người vào bụng.

Máu tanh bốc lên, nồng nặc đến mức khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã chém giết ba người.

Những người còn lại đều kinh hãi khôn xiết, nhưng cũng biết không thể để Hạng Vũ chạy thoát.

Trong nhất thời, họ lại liều chết lao về phía Hạng Vũ.

Cuộc tấn công như vậy, trong mắt họ, cho dù là Đại Đế gặp phải cũng không thể chống đỡ.

Thế nhưng, Hạng Vũ lại không phải người thường có thể sánh

được.

Hắn lượn lờ trên không, né tránh các đòn tấn công.

Mức độ linh hoạt của cơ thể khiến người ta kinh hãi.

Sau đó, một chưởng vung ra.

"Xoẹt!" Một binh lính bị đánh bay ra ngoài, trên không trung liền bị xé nát.

Điều này khiến những người còn lại sinh lòng sợ hãi, thậm chí không dám lại gần Hạng Vũ.

"Gào!" Ngay lúc này, thân thể Hạng Vũ trên không trung đột ngột lật nhào.

Tiếp đó, cái đuôi khổng lồ quất xuống như một cây roi thép.

"Ầm ầm!" Một binh lính bị đập thành thịt nát.

"Tìm chết!" Cường giả dị tộc ở bên kia, lúc này thấy người của mình bị giết, không còn nhịn được nữa.

Hắn cầm lang nha bổng, trực tiếp đập xuống Hạng Vũ.

Ánh sáng rực rỡ lóe lên những phù văn chói mắt.

Nơi nó đi qua, hư không phát ra tiếng lách tách, khiến tất cả mọi người đều không khỏi kinh hãi.

"Binh!" Một tiếng vang lớn truyền đến, bà lão kia trong nháy mắt hóa thành sương máu.

Lúc này, trong mắt Hạng Vũ cũng lộ ra vẻ khát máu.

Tiếp đó, hắn bước một bước, thân hình nhảy lên không trung.

Phương Thiên Họa Kích trong tay lóe lên ánh sáng chói mắt, chém thẳng về phía thủ lĩnh dị tộc kia.

"Ầm!" Hai bên va chạm trong nháy mắt, một tiếng nổ vang lên.

“Lùi!

Lùi!” Thủ lĩnh dị tộc kia trực tiếp lùi lại, mà Hạng Vũ cũng không dễ chịu.

Thân thể hắn bị đập lùi cả ngàn mét mới ổn định được.

Chiến tích như vậy khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Từ khi tu luyện công pháp đến nay, hắn chưa bao giờ có một trận đại chiến thỏa thuê hết sức như vậy.

“Ha ha, thống khoái!” Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười.

Ngay lúc này, cường giả dị tộc kia, trong mắt cũng lộ ra vẻ dữ tợn.

Tiếp đó, thân hình hắn tung lên, trong nháy mắt lao ra.

Móng vuốt của hắn vung lên, không gian vỡ nát từng tấc, trông vô cùng hung tợn.

“Hú!” Thấy cảnh này, thân hình Hạng Vũ cũng không khỏi sững lại.

Tiếp đó, hắn lao lên đón đỡ.

Lưỡi dao sắc bén trên đôi quyền tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Binh!” Khoảnh khắc tiếp theo, hai người lại lần nữa va chạm vào nhau.

Hơn nữa, càng đánh càng dũng mãnh.

Đây là vì Hạng Vũ tu luyện công pháp đặc thù, cộng thêm thực lực cường đại, cho nên khi đại chiến với vị cường giả dị tộc này, hắn gần như chiếm thế thượng phong, thậm chí còn mơ hồ áp chế đối phương.

Thấy cảnh tượng này, những người Nhân tộc đang quan chiến,

trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Không ngờ, thủ lĩnh của mình lại cường đại như vậy.

Tuy nhiên, nhiều người hơn lại lo lắng.

Dù sao, người dị tộc quá đông, thực lực của chúng so với quân đoàn tiên phong cao hơn rất nhiều.

Nếu đánh lâu, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Ngay khi trong lòng mọi người đều có chút lo lắng, trong mắt Hạng Vũ lại lóe lên tinh quang.

Họa kích trong tay trực tiếp đâm về phía trước như sao băng đuổi tháng.

"Xoẹt!" Trường thương lướt qua.

Thống soái dị tộc kia, trong nháy mắt đầu lâu bay ra.

Hắn chết không thể chết hơn.

Cùng lúc đó, những dị tộc khác lúc này không còn chống cự được nữa.

Tuy nhiên, lúc này lại xuất hiện một bà lão.

Thực lực đối phương cường đại vô cùng, là một vị Đại La Kim Tiên.

Lúc này, bà ta lại lần nữa xuất hiện.

"Hừ, dám giết con trai ta, hôm nay ta sẽ dùng máu tươi của ngươi để tế nó!" Giọng bà lão tràn ngập vẻ điên cuồng.

Tiếp đó, bà ta lao về phía Hạng Vũ.

"Xoẹt!" Tay áo dài vung lên, kình phong mênh mông lan tỏa, khiến các binh sĩ xung quanh đều bị hất bay ra ngoài.

Rõ ràng là không chịu nổi kình khí kinh khủng kia.

Thực lực của bà lão này quả nhiên cường đại.

Chương 430

Mà Hạng Vũ cũng không cam chịu yếu thế.

Trường kích trong tay múa lên, đón đỡ bà lão.

"Binh!

Binh!" Tiếng va chạm kịch liệt không ngừng truyền ra.

Chỉ thấy dưới chân Hạng Vũ đã đầy những vết nứt, nhưng thân hình bà lão cũng đang không ngừng lung lay.

"A!" Cuối cùng, sau một cú đánh nữa của Hạng Vũ, thân hình đối phương bị đập bay ra ngoài.

Tuy thân hình bà ta không hoàn toàn vỡ nát, nhưng cũng đã mất đi khả năng phản kháng.

"Giết con đàn bà này, giết sạch toàn bộ nhân loại.

Ai dám cản trở, giết không tha!" Giọng của tên thủ lĩnh lúc này truyền ra.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ oán độc.

Con trai mình bị giết, tất cả đều là do Hạng Vũ ban cho, lúc này sao có thể dễ dàng tha thứ.

Theo giọng nói của đối phương, dị tộc xung quanh đều đồng loạt hành động, lao về phía đám đông.

Lúc này, hiện trường rơi vào hỗn loạn.

Mà Hạng Vũ cũng rơi vào khổ chiến.

Hắn vừa chiến đấu vừa phải bảo vệ bá tánh, cho nên chiến ý dần dần bị bào mòn.

Không chỉ vậy, sự hung tàn của đám dị tộc cũng khiến Nhân tộc tổn thất thảm trọng.

Khi Hạng Vũ chém giết một tên dị tộc trước mặt, trong sân đã không còn một người nào.

Trên mặt đất, thi thể la liệt.

Máu tươi róc rách chảy ra, khiến người ta kinh hãi.

Ngay lúc này, đám dị tộc lại chuẩn bị xông vào thành trì.

Thấy cảnh này, trên mặt Hạng Vũ lộ ra vẻ dữ tợn.

"Ha ha, hôm nay các ngươi không ai chạy thoát được đâu!" Giọng nói vừa dứt, hắn liền lao về phía trước.

Trên người hắn, tỏa ra thần quang rực rỡ.

Cả người trong nháy mắt được bao phủ bởi một lớp áo giáp dày.

Phương Thiên Họa Kích trong tay lóe lên ánh sáng chói mắt.

Những dị tộc kia vừa đến gần, Phương Thiên Họa Kích của Hạng Vũ đã quét ngang.

"Rắc!" "Ầm!" Cùng với tiếng sấm sét vang lên, tất cả mọi người trong sân đều biết, Hạng Vũ đã thắng.

Một cường giả Đại La Kim Tiên ngũ trọng, lại bị Hạng Vũ đánh chết.

Hơn nữa, đối phương còn không bị thương, đây là sự dũng mãnh đến mức nào.

"Giết!" Tiếp đó, khi đám dị tộc còn đang sững sờ, Hạng Vũ lại lần nữa gầm lên giận dữ, dẫn đầu người ngựa của mình xông về phía chúng.

Lúc này, hắn toàn thân đẫm máu, hai mắt đỏ ngầu.

Mỗi một chiêu vung ra, đều mang theo vô tận sát cơ.

Mà lúc này, dị tộc lại bị đánh cho sợ hãi.

Chúng không địch lại Nhân tộc, muốn chạy trốn, nhưng Hạng Vũ lại hung hãn xuất hiện, chặn đường chúng, căn bản không có cách nào rời đi.

"Gào!" Lúc này, một cường giả dị tộc gào thét, lại bỏ mặc chiến hữu bên cạnh, muốn chạy trốn về phía xa.

Ngay khi hắn vừa rời đi, một mâu của Hạng Vũ đã xuyên thủng lồng ngực đối phương.

Cảnh tượng như vậy không ngừng diễn ra.

Chỉ trong thời gian ngắn, toàn bộ chiến trường đều bị sương máu nồng đậm bao phủ.

Khi tất cả kết thúc, các binh sĩ trong thành, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, họ hoan hô nhảy múa, chúc mừng thắng lợi.

Mà trên mặt Hạng Vũ vẫn bình tĩnh.

Đám dị tộc này, trong mắt nhân loại, có lẽ là vô cùng khó đối phó.

Nhưng giao thủ với chúng, lại ngay cả tư cách để mình nghiêm túc cũng không có.

Điểm này, hắn vẫn rõ ràng.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy bà lão kia, chân mày không khỏi nhíu lại.

Thực lực đối phương tuy nói không mạnh, nhưng lại quỷ dị vô cùng.

Quan trọng nhất là, nơi này cách nơi đóng quân của bộ đội mình đến mấy trăm vạn dặm.

Nếu không giải quyết người này, tuyệt đối là một phiền toái lớn.

Vì vậy, hắn lập tức phân phó.

“Các ngươi bảo vệ thành trì, không cho phép bất kỳ ai tiến vào.

Ta đi chi viện!” Nói xong, hắn liền lao ra ngoài thành.

Giờ khắc này, trong lòng hắn hiểu rõ, mình không giải quyết bà lão này, nguy hiểm của Nhân tộc mới chỉ vừa bắt đầu.

Ngay khi hắn rời đi, bà lão kia đã quay trở lại.

Miệng bà ta phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng là vừa bị Hạng Vũ làm bị thương.

“Ha ha, tên trộm nhà ngươi thực lực quả thực rất mạnh.

Nếu không phải ngươi giết con trai ta, hôm nay ta nhất định không tha cho ngươi!” Bà lão lạnh lùng nói.

Tiếp đó, bà ta chuẩn bị tấn công lần nữa.

Tuy nhiên, ngay khi bà ta vừa giơ tay lên, một giọng nói lạnh như băng truyền ra.

“Ngươi tìm chết!” Giọng nói vừa dứt, Hạng Vũ đã đứng trên tường thành.

Lúc này, toàn thân hắn tắm trong ngọn lửa rực rỡ.

Họa kích trong tay như một con mãng xà khổng lồ, trực tiếp chém xuống.

Không gian vỡ nát, phát ra từng tiếng nổ vang.

Mà sắc mặt bà lão cũng không khỏi biến đổi.

Tiếp đó, bà ta không còn bận tâm tranh đấu với Hạng Vũ, thân thể bay về phía sau.

“Gào!” Lúc này, ở cổng thành, lại đột ngột xuất hiện một con cự long.

Thân thể nó cuộn tròn trong hư không, tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

Rõ ràng là Hoàng đế đã đến.

“Bệ hạ!” Thấy cảnh này, hốc mắt bà lão đỏ hoe.

Giọng bà ta nghẹn ngào vô cùng.

Lúc này, hận đến phát điên.

“Trẫm đến muộn, để ái khanh chịu khổ rồi.

Từ nay về sau, trên thế giới này, không còn ai có thể bắt nạt ngươi nữa.” Hoàng đế mở miệng nói.

Tiếp đó, bàn tay từ từ vươn ra.

Trong nháy mắt, linh khí cuồn cuộn hội tụ lại, hóa thành một luồng sáng, chui vào cơ thể bà lão.

Cơ thể vốn khô héo, lúc này lại trở nên đầy đặn vô cùng.

Không chỉ vậy, quan trọng hơn là, tu vi của bà ta lại tăng lên đến Đại La thất trọng.

Hạng Vũ nhìn cảnh này, hai mắt không nhịn được trợn tròn.

Tên này, sao còn chơi ăn gian hơn cả mình?

Mình dù sao cũng không ăn gian đến mức này!

Hạng Vũ sở hữu thiên phú tu hành bẩm sinh, loại thiên phú này kinh khủng vô cùng.

Loại thiên phú tu hành này, khiến họ từ rất sớm đã sở hữu năng lực mạnh mẽ vô cùng.

Ngay cả khi hắn là phàm nhân, cũng có thể chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân mà đánh chết người tu hành chưa nhập tiên đạo!

Không chỉ vậy, hắn còn sở hữu thiên phú kinh khủng là có thể nâng cao tu vi trong chiến đấu!

Càng đại chiến, tu vi có thể nâng cao càng lớn!

Không biết từ lúc nào, hắn đã bước vào Chiến chi đại đạo.

Không chỉ Chiến chi đại đạo, hắn còn có Trùng Đồng bẩm sinh.

Trùng Đồng vốn là con đường vô địch, cần gì phải mượn xương người khác.

Người sở hữu Trùng Đồng trước đó, chính là Thương Hiệt!

Trước Thương Hiệt, đó là Thạch Nghị.

Hai vị này, mỗi một vị đều là truyền kỳ!

Trong đó, đáng kể nhất là Nhân Sư Thương Hiệt!

Nhân Hoàng có mấy đời, nhân vật trong mỗi một đời Nhân Đình cũng đều hoàn toàn khác biệt, không liên quan đến nhau.

Mà duy chỉ có Thương Hiệt, vững vàng chiếm giữ vị trí Nhân Sư.

Vị trí Nhân Sư, từ đó chỉ có một người.

Bất luận thế sự thăng trầm biến hóa ra sao, cuối cùng Nhân Sư vẫn luôn là Thương Hiệt.

Đây chính là năng lực của Thương Hiệt, cũng là công lao di sản mà ông đã sáng tạo ra văn tự độc quyền của Nhân tộc.

Loại di sản này không phải là chuyện bình thường, đó là đại công lao thực sự!

Đương nhiên, không chỉ có vậy.

Chỉ cần văn tự Nhân tộc không diệt, thì Thương Hiệt sẽ mãi là Nhân Sư.

Ngay cả khi tương lai vị trí Nhân Sư có thêm người, cũng không thể xóa nhòa công lao và vị trí của Thương Hiệt.

Nhân Sư không phải là duy nhất, cũng không phải đời sau xuất

hiện thì đời trước không còn là Nhân Sư nữa.

Nhân Hoàng là lãnh đạo tối cao.

Trời không có hai mặt trời, nước không có hai vua.

Đây là chuyện không có cách nào khác.

Nhưng Nhân Sư thì lại khác.

Là người có công lao giáo hóa lớn đối với Nhân tộc, liền có thể trở thành Nhân Sư.

Chỉ cần có thể trở thành Nhân Sư, thì về cơ bản là Nhân Sư vĩnh cửu.

Mỗi một đời Trùng Đồng đều sẽ tạo nên một sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Mà bây giờ, Hạng Vũ cũng là Trùng Đồng.

Sinh ra đã là Trùng Đồng, hắn cũng được Hạng gia coi là hy vọng báo thù Tần Thủy Hoàng!

Đương nhiên, đó là chuyện trước đây.

Bây giờ, Tần Thủy Hoàng đã trở thành Thiên Đế, không ai dám khiêu chiến ông ta nữa.

Một sự tồn tại mạnh mẽ vô cùng như vậy, tự nhiên là cường đại vô cùng.

Hạng gia cũng không còn nghĩ đến việc lật đổ Đại Tần đế quốc.

Thực tế, cùng với việc Đại Tần đế quốc đột phá phàm giới, trực tiếp đến chư thiên thế giới, Hạng gia đã không còn suy nghĩ nhiều nữa.

Nhưng, họ thần phục Tần Thủy Hoàng, không có nghĩa là Hạng Vũ nguyện ý thần phục.

Hạng Vũ bây giờ đã một mình xông pha thiên hạ, chạy đến trong chư thiên thế giới.

Ngay cả khi không biết gì cả, ngay cả khi chỉ có thực lực nhất giai cơ bản nhất, cũng chính là cảnh giới Kim Tiên.

Cảnh giới Kim Tiên cũng đã sở hữu tuổi thọ vô hạn.

Sở hữu tuổi thọ vô hạn, cũng có thể tùy ý xuyên qua trong chư thiên, không cần phải sợ hãi sẽ xuất hiện các loại tình huống.

Tiền đề là, không bị đối phương giết chết.

Chương 431

Mà bây giờ, Hạng Vũ đã trở thành Thái Ất Kim Tiên, có thể vượt cấp chém địch.

Bởi vì bản thân hắn tu luyện chí cường pháp.

Không chỉ vậy, các phương pháp tu luyện trong chư thiên còn tương đối yếu kém.

Đương nhiên, đây là so với trong Hồng Hoang.

Mà pháp tu luyện trong phàm giới, chính là pháp tu luyện trong Hồng Hoang.

Tương tự, nếu tính theo tiêu chuẩn Hồng Hoang, thực lực hiện tại của hắn nên là trình độ Thái Ất Kim Tiên.

Tuy chỉ vừa mới đặt chân, ngay cả Đại La cũng chưa phải, nhưng điều này đã đủ để càn quét toàn bộ Hồng Hoang.

Dù sao, đây là trong chư thiên thế giới.

Hơn nữa, sau khi Hạng Vũ trưởng thành, hắn cũng đã cảm nhận được một lần đại đạo kiếp số.

Luồng uy áp đó, khiến hắn kinh hãi.

Nếu không phải hắn trốn nhanh, tuyệt đối sẽ bỏ mạng dưới đạo lôi đình kia.

Vì vậy, mới có Hạng Vũ hiện tại.

Tốc độ hắn rất nhanh, gần như vượt qua tốc độ ánh sáng, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách ngàn vạn dặm.

Trong mắt hắn, toàn bộ vũ trụ đều trở nên ảm đạm vô cùng.

Ngay khi hắn bay về phía Đông Hải, lại gặp phải một đám người.

"Các ngươi tìm chết à, dám cản trở bước chân của bản vương, hôm nay nhất định sẽ để các ngươi toàn bộ bỏ mạng!" Nghe thấy giọng nói, Hạng Vũ dừng bước.

Đám người này thực lực quá thấp.

Tuy nhiên, nếu đã cản đường hắn, vậy thì phải chết.

Nghĩ đến đây, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay trực tiếp vung lên.

Lưỡi đao sắc bén tức khắc xẹt qua hư không, mang theo từng trận tiếng rít.

Điều này khiến đám người vây quanh hắn lộ ra vẻ kinh hãi.

Họ chưa bao giờ thấy cuộc tấn công như vậy, phảng phất như không phải là thứ con người có thể phát ra.

"Binh!" Ngay sau đó, cùng với một tiếng nổ vang lên, họ thậm chí còn không kịp kêu thảm đã hóa thành tro bụi, tiêu tán trong trời đất.

Lúc này, Hạng Vũ sau khi giải quyết đám tép riu, lại tiếp tục bay về phía xa.

Trên Đông Hải, một thành trì to lớn vô cùng sừng sững.

Lúc này đang cử hành nghi thức tế tự.

Ngoài cổng thành, còn đặt một tấm bia đá huyết ngọc khổng lồ, trên đó có bốn chữ "Đông Hải Long Cung".

Xung quanh, vô tận thủy quân vây chặt khu vực này.

Cảnh tượng này nếu bị người ta nhìn thấy, chắc chắn sẽ vô cùng chấn động.

Đông Hải Long Cung uy danh lừng lẫy, ai có thể ngờ, lại xuất

hiện một cảnh tượng như vậy.

Tuy nhiên, giờ khắc này, mọi người lại không hề cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì, hôm nay là ngày Đông Hải Long Vương tế điện tiên tổ, chiêu nạp long nữ.

Long tử long tôn tự nhiên cần phải tham gia.

Ngay lúc này.

"Vút vút……" Trên bầu trời có vô số sao băng rơi xuống.

Cảnh tượng này khiến tôm lính cua tướng bảo vệ Đông Hải, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

"Đây là có quý khách đến nhà, Long cung của chúng ta sắp phải nghênh đón quý khách rồi!" Một vị thống lĩnh mở miệng nói, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Ngay khi lời nói của hắn vừa dứt, "Gào!" một con giao long bay vút lên trời.

Toàn thân lân giáp tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, như được đúc bằng vàng, khiến người ta chấn động khôn xiết.

"Ha ha, hộ đảo thần thú của Long cung ta cuối cùng cũng đã tiến cấp lên tầng Đại La Kim Tiên.

Đi, theo lão phu cùng ra biển nghênh đón quý khách!" Vị thống lĩnh kia cười nói, giọng nói vang vọng mây xanh.

Ngay khi lời nói của hắn vừa dứt, các binh sĩ khác cũng lần lượt theo sau hắn.

Cứ như vậy, họ hùng dũng bay về phía ngoài biển, chỉ để lại những bá tánh trên Đông Hải ngơ ngác.

Hóa ra, truyền thuyết là thật, những cường giả kia có thể ngao du

cửu châu.

Mà bây giờ, thị vệ Long cung quả nhiên đã làm được.

Chỉ không biết những người đến là thần thánh phương nào.

Ngay khi vị thống lĩnh kia bay về phía ngoài biển, Hạng Vũ đã đứng trên đỉnh một hòn đảo.

Hắn nhìn xuống dưới, chậm rãi nói.

"Khí tức thật nồng đậm.

Không hổ là chư thiên thế giới!" Lúc này, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng chói mắt.

Tiếp đó, hắn đi về phía trước.

Ngay khi hắn vừa bước vào, mấy bóng người đã tiến lên đón.

Rõ ràng là hai anh em Ngao Bính và Ngao Thuận.

Hai người này vốn là long tử long tôn trong Long cung.

Lúc này, khi thấy Hạng Vũ, tự nhiên là cung kính vô cùng.

"Gặp qua thượng sứ!" Giọng nói cung kính vang lên, họ không dám chậm trễ.

"Ừm, các ngươi là người của Đông Hải Long Cung sao.

Ta đến tìm một cố hữu.

Có thể cho ta biết người đó ở đâu không!" Nghe thấy giọng nói, Ngao Bính cung kính nói.

"Vị công tử này xin chờ một lát, ta sẽ phái Quy thừa tướng đi thông báo!" Nói xong, Ngao Bính liền lui xuống.

Mà Hạng Vũ cũng không vội, yên lặng đứng tại chỗ, kiên nhẫn chờ đợi.

Tuy nhiên, chỉ sau một lát, một đội người ngựa ở xa lại bay tới.

Đội người ngựa này cưỡi trên những con thú cưỡi hung hãn vô cùng, rõ ràng là cấm quân của Long cung.

Ngao Phi Hổ dẫn đầu, sau khi thấy Hạng Vũ, trong mắt lóe lên tinh quang.

"Ngươi chính là Hạng Vũ!" Giọng nói vang lên, tràn ngập sát ý vô cùng.

"Chính là mỗ gia!" Nhìn Ngao Phi Hổ, Hạng Vũ thản nhiên mở miệng nói, trong hai mắt không có chút sợ hãi nào.

"Hừ, kẻ dám mạo phạm uy nghiêm của bệ hạ, chỉ có một con đường chết!" "Cái gì?" Nghe thấy giọng nói, ngay cả Hạng Vũ cũng không khỏi sững lại, không ngờ đối phương lại nói như vậy.

Tuy nhiên, ngay sau đó hắn liền lạnh lùng nói.

"Muốn giết ta, chỉ bằng loại phế vật như ngươi còn kém lắm!" Giọng nói vang lên, mang theo một vẻ khinh thường.

Giờ khắc này, trong mắt Ngao Phi Hổ sát ý sôi trào.

"Ha ha, tiểu tử, khẩu khí của ngươi không nhỏ đâu.

Ngươi có từng biết, ta là ai không!" "Kệ ngươi là ai, muốn giết ta thì lấy bản lĩnh ra!" Giọng nói vừa dứt, thân hình Hạng Vũ bay ra, lao về phía Ngao Phi Hổ.

Bàn tay vươn ra, chộp về phía đối phương.

Trong nháy mắt, năng lượng vô cùng dâng trào.

"Hừ, hôm nay ta sẽ giết ngươi!" Ngao Phi Hổ gầm lên giận dữ, liền nghênh chiến.

Hai người va chạm, trong nháy mắt tia lửa văng tung tóe.

Hạng Vũ tuy vừa mới đột phá đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng kỹ xảo chiến đấu cao thâm vô cùng.

Chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã vững vàng chiếm thế thượng phong.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, Ngao Phi Hổ này tuy là tồn tại đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng lại không giỏi chiến đấu.

Mà lúc này Hạng Vũ lại càng đánh càng dũng mãnh.

Mỗi một đòn của hắn đều ẩn chứa khí tức hủy diệt, khiến Ngao Phi Hổ chật vật không chịu nổi.

Cuối cùng, lại ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, bị buộc phải liên tiếp bại lui.

Ngay lúc này, một bóng người mặc áo giáp vàng ở xa lại bay tới.

Hốc mắt hắn sâu hoắm, gò má nhô cao.

Toàn thân trên dưới đều phủ đầy vảy dày, thể hiện ra nhục thể cường hãn.

Nhưng khi thấy Ngao Phi Hổ bị áp chế, trong mắt lại bắn ra ánh sáng rực rỡ.

Tiếp đó, một giọng nói lạnh như băng truyền ra: "Nghiệt súc, cút ngay cho ta!" Cùng với giọng nói vang lên, toàn bộ không gian tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

Tiếp đó, hắn liền đấm ra một quyền.

"Rắc!" Trên cú đấm này, lại có sấm sét nổ tung, như một con mãng xà sấm sét lao về phía Hạng Vũ.

Thấy cảnh này, đối phương nào còn dám chậm trễ.

Hắn bước chân di chuyển, trực tiếp né tránh.

“Xoẹt!” Ngay khi thân hình hắn vừa rời đi, áo giáp trên người Ngao Phi Hổ lại bị xé nát trực tiếp.

Miệng hắn phát ra từng tiếng gầm thét thê lương.

Tiếp đó, thân thể lại hóa thành một vũng dịch đặc trong nháy mắt.

Rõ ràng, cuộc tấn công vừa rồi đủ để lấy mạng hắn.

Lúc này, Hạng Vũ nhìn cao thủ Long tộc đột nhiên xuất hiện, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Thực lực của vị cường giả này vô cùng kinh khủng.

Chỉ riêng khí thế tỏa ra cũng đủ để áp chế Hạng Vũ đến không thở nổi.

“Ầm ầm!” Ngay lúc này, một tiếng nổ vang lên.

Tiếp đó, liền thấy hai con cự thú hung dữ vô cùng từ đáy biển nổi lên.

Thân thể chúng gần như lớn đến mấy ngàn trượng, cuộn tròn trên mặt biển.

Xung quanh cơ thể bị ánh sáng xanh rực rỡ bao bọc.

Rõ ràng là Thủy Nguyên Linh và Ám Ma Ngạc trong Hải Nhãn.

Khi nhìn rõ Ngao Bính, trong mắt Ám Ma Ngạc lộ ra ánh sáng khát máu.

“Gào!” Nó phát ra một tiếng gầm thét.

Cái miệng khổng lồ mở ra, liền cắn về phía hắn.

Đồng thời, Thủy Nguyên Linh kia cũng lao lên trong nháy mắt.

“Binh!” Ngao Bính căn bản không ngờ, hai người này lại chủ động tập kích.

Bị đối phương hung hăng đụng vào lồng ngực, miệng phun ra máu

tươi, cả người bị hất văng xuống đất.

"Các ngươi tìm chết!" Nói xong, Ngao Bính liền chuẩn bị triệu hoán thủ hạ, bắt hai người lại.

Chỉ là, ngay lúc này, Ngao Phi Hổ lại chặn đường hắn.

"Phụ vương cứu con!" Ngao Bính kinh hãi hô lên.

Lúc này, hắn hiểu rõ, Ngao Phi Hổ này căn bản không đáng tin cậy.

Vì vậy, hắn liền cầu cứu.

Ngay khi lời nói của hắn vừa dứt, Hạng Vũ lại sắc mặt biến đổi.

Tiếp đó, một ngón tay điểm ra, trên trán Ngao Bính lại bị xuyên thủng một lỗ, khiến hắn sinh cơ hoàn toàn mất đi.

Tiếp đó, hắn bị Ám Ma Ngạc nuốt vào bụng.

Mà Ngao Phi Hổ ở bên kia, nhìn quái vật trong Hải Nhãn, vẻ giận dữ trên mặt lại khó mà che giấu.

Hạng Vũ lại dám trước mặt mình giết chết con trai mình.

Đây là sự sỉ nhục trần trụi.

Chương 432

Tuy nhiên, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, nếu mình ra tay, e rằng cũng không được lợi gì.

Dù sao, Ngao Bính này là con trai duy nhất của hắn.

Nay bỏ mạng, sao hắn có thể không giận.

Nghĩ đến đây, hắn liền lạnh lùng quát.

"Hôm nay ta sẽ tha cho ngươi.

Nhớ kỹ, ngươi chỉ là một con kiến mà thôi.

Ở ngoài thành Thần Long chờ chịu phạt đi!" Nói xong, hắn quay người bỏ đi.

Mà Hạng Vũ, lại vẫn ngạo nghễ đứng tại chỗ, dường như không nghe thấy lời nói của hắn.

Sau khi Ngao Phi Hổ rời đi, các binh sĩ khác cũng theo đó biến mất.

Lúc này, Hạng Vũ lại không để ý đến suy nghĩ của mọi người.

Hắn nhìn kho báu mà Ngao Bính để lại, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Số tài sản này, nếu dùng để cung cấp cho hắn tu luyện, e rằng đủ để hắn quật khởi lần nữa.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!" Giọng nói vang lên.

Tiếp đó, hắn liền thu vét sạch sẽ tất cả những thứ có giá trị trong bảo khố rồi mới rời đi.

Về phần sống chết của Ngao Bính, hắn đã quên mất.

Trong mắt hắn, thực lực đối phương yếu ớt, chỉ cần mình cẩn thận một chút, không bị đối phương phát hiện, cho dù không nâng cao tu vi, tự vệ cũng không thành vấn đề.

Dù sao, trong hệ sao Thiên Diễn này, ngoại trừ Long Hoàng kia, những người khác, hắn căn bản không sợ.

Lúc này, điều Hạng Vũ không biết là, ngay khi hắn vừa rời đi, cha của Ngao Bính, Ngao Phi Hổ, đã quay trở lại đại doanh.

Nhìn thi thể của Ngao Bính ngồi trước bàn soái, trong mắt Ngao Phi Hổ lộ ra vẻ phẫn hận.

"Bệ hạ, Ngao Bính là con trai duy nhất của thần.

Ngài phải báo thù cho nó!" Giọng nói mang theo chút khẩn thiết.

Thực lực của Ngao Bính tuy không cao, nhưng sau lưng đối phương lại có một phụ hoàng cường đại.

Mình làm cha, phải báo thù cho nó.

Nếu không, sau này làm sao phục chúng.

Quả nhiên, nghe thấy giọng nói, các đại thần trong đại trướng đều mở miệng nói.

"Điện hạ bị hại, chúng ta nhất định phải báo thù cho ngài.

Chuyện này sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua!" "Không sai, bệ hạ ngài hạ lệnh đi, chúng thần nguyện đi!" "……" Những kẻ này đều đang xin chiến.

Đặc biệt là Lữ Nhạc, khi nói chuyện, trong hai mắt thậm chí còn mang theo sát cơ nồng đậm.

"Ừm, lần này trẫm thân chinh, các ngươi đều theo quân.

Nhớ kỹ, trẫm muốn chém giết hung thủ, báo thù cho con ta!" Nghe thấy giọng nói, Ngao Phi Hổ trầm giọng nói.

Tiếp đó, hắn liền vẫy tay, ra hiệu cho đối phương lui xuống.

"Mạt tướng tuân chỉ!" Cùng với giọng nói vừa dứt, Lữ Nhạc và những người khác liền lui xuống.

Tuy nhiên, khi đi đến ngoài cửa, hàn quang trong mắt lại lóe lên không ngừng.

Ở một bên khác, Hạng Vũ lại không biết cơn sóng gió mà mình gây ra.

Sau khi giải quyết Ngao Bính, hắn liền đi về phía hải vực.

Hắn không dám chậm trễ quá lâu, phải sớm ngày tiến vào Hải Nhãn, nếu không, e rằng sẽ đêm dài lắm mộng.

Ngay khi hắn vừa đi ra khoảng trăm vạn dặm, "Gào!" trên đường chân trời ở xa, đột nhiên truyền ra tiếng gầm thét kinh thiên động địa, khiến chân mày hắn nhíu lại.

"Tiếng này quen quá, không biết lại là yêu thú gì!" Cảm nhận được uy hiếp trong giọng nói, Hạng Vũ lẩm bẩm.

Ngay sau đó, thân hình hắn liền dừng lại, chuẩn bị dò xét một phen rồi mới tính.

Ngay lúc này, một con giao long ở xa liền bay vút lên trời.

Tốc độ hắn cực nhanh, như sao băng xẹt qua bầu trời.

Cuối cùng, hắn dừng lại cách bờ biển trăm dặm.

Thấy cảnh này, mắt Hạng Vũ sáng lên.

Không ngờ, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Tên này, lại đang truy đuổi một con cá kình khổng lồ.

Chỉ là, còn chưa đợi hắn đến gần, liền thấy đối phương đã hoàn toàn ăn thịt con cá kình kia.

Lúc này, hắn còn phát hiện ra Hạng Vũ ở xa.

Trong mắt lóe lên tinh quang rực rỡ.

"Gào!" Ngay lập tức, hắn phát ra một tiếng gầm thét.

Tiếp đó, cả người hóa thành cao mấy trượng.

Lân giáp dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng rực rỡ, trông vô cùng hung tợn.

Đồng thời, thân thể khổng lồ lượn lờ trên không trung.

Nơi nó đi qua, nước biển cuồn cuộn.

Thấy cảnh này, Hạng Vũ nào dám chậm trễ chút nào.

Đối với hải tộc, hắn biết rõ sự lợi hại.

Vì vậy, trong nháy mắt hắn liền lấy ra Thanh Đồng Cung.

Khi dây cung được kéo căng, một mũi tên bắn ra.

Mũi tên rực lửa rít lên, xẹt qua không khí tạo thành một vệt sáng chói mắt.

"Xoẹt!" Trong nháy mắt, mũi tên va vào thân thể giao long, khiến nó gào lên thảm thiết.

Thân thể thẳng tắp rơi xuống biển.

"Hừ, dám làm thương bản vương!" Tiếng gầm giận dữ vang lên, một cái đầu khổng lồ nhô lên khỏi mặt biển.

Rõ ràng là con giao long lúc trước.

Lúc này, nó tuy bị thương nặng, nhưng cũng không còn bận tâm được nhiều.

Mở cái miệng lớn như chậu máu, cắn về phía Hạng Vũ.

"Ầm ầm!" Hai bên va chạm vào nhau.

Cương khí mênh mông tỏa ra ánh sáng khiến người ta kinh hãi.

"Ha ha, súc sinh, hôm nay ta sẽ để ngươi bỏ mạng dưới suối vàng!" Hạng Vũ phát ra tiếng cười ngông cuồng, trường thương trong tay quét ngang như sấm sét.

"Xoẹt!" Mũi thương sắc bén đâm thủng lớp vảy trên đầu đối phương.

Máu tươi văng ra.

Ngay lúc này, một bóng người lại chặn bên cạnh Hạng Vũ.

Chính là Lữ Nhạc, lúc này, sắc mặt hắn âm lãnh nhìn chằm chằm đối phương, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

"Sao, ngươi nhận ra ta?" Thấy bộ dạng của Lữ Nhạc, Hạng Vũ kinh ngạc nói.

Lúc này, hắn căn bản không nhớ mình đã từng gặp đối phương.

Ngay lúc này, con giao long kia đã chết.

Máu nhuộm đỏ cả đại dương, khiến nước biển vốn xanh biếc biến thành màu đỏ sẫm.

"Tiểu tử, ngươi đáng chết!" Giọng nói lạnh như băng của Lữ Nhạc truyền ra.

Tiếp đó, toàn thân hắn bùng phát vô số pháp lực, lại đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Lúc này, hắn rõ ràng là vô cùng phẫn nộ.

Từ sau khi thất bại ở Đại Thiên thế giới năm đó, hắn liền quay trở lại thế giới này.

Ở trong Long Đình khổ tu mười mấy vạn năm mới đột phá cảnh giới, vốn định báo thù rửa hận, ai ngờ, hôm nay lại gặp phải Hạng Vũ.

Điều này sao hắn có thể không tức giận.

Nghĩ đến đây, trên bàn tay hắn liền nổi lên từng trận lửa cháy, nhiệt độ nóng bỏng khiến người ta ngạt thở.

Tiếp đó, hắn liền chưởng về phía Hạng Vũ.

Kình phong rực lửa cuốn quanh bốn phía, khiến con ngươi Hạng Vũ không khỏi co rụt lại.

Không ngờ, ở thế giới này lại gặp phải cường giả như vậy.

Chỉ là, lúc này muốn né tránh đã không kịp nữa, chỉ có thể nghênh địch.

"Binh!" Cùng với một tiếng va chạm vang lên, hai người tách ra.

Giờ khắc này, trong mắt Lữ Nhạc lộ ra vẻ kinh hãi.

Mình đường đường là thực lực đỉnh phong Đại La Kim Tiên, lại không làm gì được một tên Thái Ất Kim Tiên.

Thật sự quá mất mặt.

Nghĩ đến đây, sự tức giận trong mắt càng sâu thêm vài phần.

Không chỉ vậy, lúc này hắn lại lần nữa lao lên.

"Gào!" Chỉ là, tốc độ hắn nhanh, nhưng tấn công của Hạng Vũ còn nhanh hơn.

Khi hắn lại lần nữa tập kích, thân hình Hạng Vũ trong nháy mắt phình to.

Bá Vương Kích trong tay, mang theo sát phạt chi khí nồng đậm, chém về phía đối phương.

Lần này, trong mắt hắn càng lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Đi chết đi!" Nhìn Hạng Vũ đang lao tới, Lữ Nhạc gầm lên giận dữ, trên cơ thể liền xuất hiện từng trận lửa cháy.

Đây là công pháp hắn tu luyện, tên là Phần Viêm Quyết.

Lúc này thi triển ra, đủ để đốt cháy bất kỳ vật phẩm nào.

"Rắc!" Một tiếng vang nhỏ truyền ra.

Chỉ thấy Bá Vương Kích khi chạm vào cơ thể đối phương, trực tiếp vỡ nát.

Lần này, Lữ Nhạc cuối cùng cũng tìm thấy hy vọng thắng lợi.

"Gào!" Hắn phát ra một tiếng gầm giận dữ, lại lần nữa va vào Hạng Vũ.

"Binh!" Lại một quyền đấm ra, lần này Hạng Vũ trực tiếp bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Ngay lúc này, thân hình Lữ Nhạc lại theo sát.

Trong mắt tràn ngập vẻ điên cuồng.

"Ha ha, lần này nhất định phải băm ngươi thành vạn mảnh!" Trên mặt Lữ Nhạc lộ ra vẻ hưng phấn.

"Binh!" Chỉ là, giọng nói của hắn vừa dứt, một tiếng va chạm liền truyền ra.

Một ngọn lửa nổ tung trên không trung.

Lại là Hạng Vũ chớp lấy cơ hội, trực tiếp ném binh khí của mình xuống dưới chân Lữ Nhạc, dập tắt ngọn lửa của đối phương.

Sau đó, trong ánh mắt không thể tin nổi của đối phương, hắn trực tiếp rút yêu đao, hung hăng chém xuống.

"Xoẹt!" Bảo đao sắc bén trong nháy mắt xé rách cánh tay của đối

phương.

“Ngươi!” Lữ Nhạc không ngờ, thực lực của mình lại bị Hạng Vũ áp chế.

Lúc này, ánh mắt hắn không khỏi ảm đạm xuống.

Dù sao, ở Đại Thiên thế giới, hắn từng cũng là tuyệt đỉnh cường giả.

Mà khóe miệng Hạng Vũ lại lộ ra một vẻ khinh thường, chậm rãi nói.

“Bớt nói nhảm đi, ân oán giữa chúng ta nên giải quyết một chút.

Nếu ngươi đến tìm ta gây phiền phức, ta sẽ giết ngươi!” Giọng hắn lạnh lùng vô cùng.

Tiếp đó, hắn liền vung Bá Vương Kích lại lần nữa tấn công.

Chương 433

"Phụt!" Thân hình Lữ Nhạc bay lùi, trên ngực để lại một vết sẹo dữ tợn.

"Được, hảo hán tha mạng, ta nguyện làm chó săn dưới trướng ngươi!" Lúc này, Lữ Nhạc cuối cùng cũng sợ hãi.

Nếu tiếp tục giao chiến, chắc chắn sẽ chết.

Nghe thấy giọng nói, Hạng Vũ không khỏi sững sờ.

Tiếp đó, hắn mở miệng nói.

"Chó săn ta không cần, ngươi vẫn nên đi chết đi!" Lúc này, trong lòng hắn rõ ràng, mình phải nhanh chóng nâng cao tu vi, nếu không, chắc chắn sẽ nguy hiểm vô cùng.

Vì vậy, tự nhiên sẽ không giữ lại mạng sống của Lữ Nhạc.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa nói xong, Lữ Nhạc liền trực tiếp né sang một bên, đồng thời lớn tiếng hô.

"Thiên Hà lão tổ cứu ta!" Giọng nói thê lương vô cùng, mang theo vẻ cầu xin nồng đậm.

"Gào!" Chỉ là, ngay khi lời nói của hắn vừa dứt, một luồng uy áp mênh mông liền truyền ra.

Tiếp đó, trời đất dường như ngưng đọng lại.

Chỉ thấy một lão giả, từ xa bay tới.

Lão mặc áo đen, toàn thân tỏa ra từng luồng sương mù.

Cả người như quỷ mị.

Nơi lão đi qua, ngay cả không gian cũng phát ra từng tiếng kêu kẽo

kẹt.

“Ngươi là ai!” Hạng Vũ nhìn lão giả mở miệng hỏi.

Tuy cảm thấy đối phương không đơn giản, nhưng vẫn không hề sợ hãi quát lên.

“Hừ, chỉ là một phàm nhân, con kiến cũng dám tự xưng là thần ma, hôm nay lão phu sẽ thu ngươi!” Giọng nói vừa dứt, trên bầu trời liền rơi xuống một móng vuốt khổng lồ, trực tiếp bao phủ xuống Hạng Vũ, khiến con ngươi đối phương co rụt lại.

Lúc này, hắn không dám chậm trễ, Bá Vương Kích trong tay trong nháy mắt vung ra.

“Hú!” Một vệt sáng đen lóe lên, một đường cong chói mắt hiện ra, bay tới đón.

Chỉ là, móng vuốt khổng lồ kia lại quỷ dị vô cùng, khi va vào đường cong ánh sáng, đột nhiên hóa thành một cây chủy thủ, bắn thẳng tới.

“Ầm!” Sóng năng lượng kịch liệt lan tỏa.

Thân thể Hạng Vũ không khỏi bay lùi ra.

Mà Lữ Nhạc lại nhân cơ hội này, trốn khỏi nơi đây.

“Chạy đi đâu!” Hạng Vũ hét lớn một tiếng, đuổi theo.

Lúc này, vết thương trên người Lữ Nhạc nghiêm trọng.

Hơn nữa, vừa bị Hạng Vũ tập kích, bị thương khá nặng.

Nếu không thể chém giết đối phương, e rằng thật sự sẽ chết ở đây.

Cho nên, sau khi tiếng hét của Hạng Vũ vang lên, hắn bất chấp tất cả bay đi.

“Binh!” Chỉ là, hai người một trước một sau chạy như bay, tốc độ quá nhanh.

Cuối cùng, vẫn bị Hạng Vũ chặn lại trên đường.

“Ngươi không thoát được đâu, hôm nay chắc chắn sẽ chết!” Nhìn Lữ Nhạc, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng khát máu, mở miệng nói.

Lúc này, trên mặt Lữ Nhạc lại lộ ra vẻ kinh hãi.

“Tiểu tử, tha cho ta, ngươi muốn gì ta cho ngươi cái đó!” Giọng nói mang theo vẻ cầu xin.

Hắn không muốn chết.

Đặc biệt là vừa thấy Hạng Vũ ra tay, càng nhận ra sự cường đại của đối phương.

Mà ngay khi Hạng Vũ định ra tay, liền thấy Thiên Hà lão tổ chặn trước mặt Lữ Nhạc.

Hai mắt lóe lên hàn quang lạnh như băng, lạnh lùng nói với Hạng Vũ.

“Tiểu tử, hôm nay không ai cứu được ngươi đâu!” “Ha ha, người mà Hạng Vũ ta muốn giết, không một ai có thể sống sót, bao gồm cả ngươi!” Giọng nói vừa dứt, Bá Vương Kích trong tay Hạng Vũ trong nháy mắt vung ra.

Ánh thương rực rỡ bao phủ về phía Thiên Hà lão tổ.

Rõ ràng, hắn đã chuẩn bị liều mạng với lão.

Thấy cảnh này, sắc mặt Thiên Hà lão tổ không khỏi biến đổi.

Không ngờ Hạng Vũ lại hung hãn như vậy.

Tiếp đó, lão liền mở miệng quát.

“Cút ngay, nếu không, bản tọa sẽ giết ngươi trước!” Cùng với

giọng nói vừa dứt, lão chưởng ấn đánh ra, nghênh đón.

"Đang!" tiếng kim loại chói tai truyền ra, khiến cây cối xung quanh trong khoảnh khắc gãy nát.

Mà Hạng Vũ, lại bay về phía sau trong nháy mắt.

"Xoẹt!" Máu tươi văng ra, trên ngực hắn xuất hiện một vết thương dữ tợn.

Tuy nhiên, lúc này đã không còn bận tâm được nữa.

Bởi vì, ngay khi Hạng Vũ vừa ổn định thân hình, Thiên Hà lão tổ đã lao về phía hắn.

Kiếm cương sắc bén lúc này tỏa ra, khiến người ta kinh hãi.

Lúc này, Hạng Vũ đã biết, hôm nay e rằng khó mà thoát thân.

"Ầm ầm!" Ngay lập tức, hắn gầm lên giận dữ, giơ Bá Vương Kích nghênh chiến.

"Binh!

Binh!" hai bóng người lúc này không ngừng va chạm.

Cả hai đều bị thương nặng, nhưng lúc này vẫn không chịu bỏ cuộc.

Mỗi một lần tấn công của Hạng Vũ đều là bộ dạng liều mạng, mà Thiên Hà lão tổ lại có chút bó tay bó chân.

Dù sao, lão là cận chiến, nếu sử dụng bí pháp, rất dễ gây ra phản phệ.

"Ầm!" Cú va chạm cuối cùng kết thúc.

Thân hình Hạng Vũ ngã xuống đất.

"Phụt!" Từng dòng máu tươi từ miệng mũi trào ra.

Mà thân hình Thiên Hà lão tổ cũng lảo đảo mấy bước mới đứng

vững.

Lúc này, lão tuy không bị thương, nhưng sắc mặt lại trắng bệch vô cùng.

Rõ ràng là vừa bị thương.

Ngay lúc này, thân hình Hạng Vũ cũng gắng gượng bò dậy.

Lúc này, hắn đầu đầy máu, thậm chí có thể thấy một chân trái đã gãy.

Nhưng, trong mắt vẫn lộ ra vẻ quật cường, quát với Thiên Hà lão tổ.

"Sao, ngươi còn chưa chết à!" Giọng nói tràn ngập vẻ điên cuồng.

"Hừ, muốn ta chết, không dễ dàng như vậy đâu, chịu chết đi!" Trong mắt Thiên Hà lão tổ lộ ra vẻ dữ tợn.

Thân hình trong nháy mắt bay vút lên trời.

Lão muốn triệt để chém giết Hạng Vũ ở đây.

"Giết!" Thấy cảnh này, Hạng Vũ không những không né tránh, ngược lại còn dũng mãnh lao về phía đối phương.

Đây là một trận chiến sinh tử, nếu mình thua, chỉ có thể chờ chết.

Ở một bên khác, Lữ Nhạc sau khi thấy cảnh này, lại chọn cách chạy trốn.

Trong lòng hắn hiểu rõ, mình tuyệt đối không phải đối thủ của Hạng Vũ.

Nếu còn ở lại đây, chỉ có nước nộp mạng.

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa chuẩn bị bay lên, trên bầu trời, Thiên Hà lão tổ đang nhìn xuống, chậm rãi mở miệng nói.

"Đã đến rồi, sao phải vội đi!" Giọng lão vang lên, lại khiến Lữ

Nhạc sợ vỡ mật.

Tuy nhiên, lúc này hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể cứng rắn giao thủ với Thiên Hà lão tổ.

“Binh!” Quyền chưởng va vào nhau, trong nháy mắt, cả hai thân hình đều không ngừng lùi lại.

Mà Thiên Hà lão tổ lại lần nữa mở miệng quát.

“Hôm nay nếu ngươi đầu hàng, có lẽ bản tọa còn có thể tha cho ngươi một mạng!” Lúc này, Thiên Hà lão tổ có thể nhìn ra, Hạng Vũ là một viên hổ tướng, nếu gia nhập tông môn, tuyệt đối sẽ có lợi ích to lớn.

Nghe thấy giọng nói, trên mặt Lữ Nhạc không khỏi lộ ra vẻ do dự.

Ngay lúc này, mắt Hạng Vũ lại sáng lên.

Ngay sau đó, hắn mở miệng quát.

“Được thôi, nếu ngươi thắng ta, ta sẽ đồng ý với ngươi thì sao, chỉ là nếu thua thì sao!” "Ha ha, ngươi chỉ là một tiểu bối mà cũng đòi thắng được bản tọa sao?

Chỉ cần ngươi có thể đánh bại ta, ta nguyện ý phụng ngươi làm chủ!" Thiên Hà Lão Tổ cười nói, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Lão chưa bao giờ dám mơ rằng sẽ có một viên hổ tướng đầu nhập dưới trướng mình.

Đây quả thực là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nghe thấy vậy, khóe miệng Hạng Vũ lại nhếch lên một nụ cười như âm mưu đã thành.

Hắn chậm rãi nói: "Được, vậy ngươi cứ chuẩn bị trả giá đi.

Thiên Địa Tù Lao!" Dứt lời, một cái lồng giam khổng lồ từ trên

trời giáng xuống, nhốt chặt Thiên Hà Lão Tổ vào trong.

Mà Hạng Vũ lúc này không hề do dự, trực tiếp lao lên.

Giờ khắc này, toàn thân hắn tỏa ra uy áp mênh mông.

Cả người tựa như chiến thần giáng thế.

Bá Vương kích trong tay hắn lúc này lấp lánh ánh sáng chói mắt. "Ngao!" Cự long gầm thét, lao về phía Thiên Hà Lão Tổ.

Vẻ mặt của lão cuối cùng cũng lộ ra sự kinh hãi.

Không dám có chút chần chừ, lão vội vàng thi triển các loại chiêu thức để chống đỡ. "Phụt!" Nhưng dưới sự tấn công của Bá Vương kích, lão hoàn toàn không có chút sức lực chống trả nào.

Hạng Vũ vung một kích.

Lão liền bị đánh bay ra ngoài.

Tiếp đó, lão cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, trong mắt lão cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng đúng lúc này, Hạng Vũ đâu có cho lão cơ hội.

Thân hình hắn lóe lên, đã xuất hiện bên cạnh đối phương.

Binh khí trong tay hắn lập tức đâm xuyên qua vai Thiên Hà Lão Tổ. "A!" Tiếng hét thảm vang lên ngay tức khắc.

Thiên Hà Lão Tổ lúc này, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Thực lực của lão vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng bây giờ gặp phải kẻ khó chơi thật sự, quả thực không địch lại nổi. "Ta liều mạng với ngươi!" Tiếng nói vừa vang lên, bàn tay lão trong nháy mắt hóa thành vuốt sắc.

Muốn bóp nát đầu Hạng Vũ.

Nhưng lúc này, trong mắt Hạng Vũ lại lóe lên tinh quang. "Keng!" Ngay khi móng vuốt sắc bén sắp chạm vào đầu lâu của hắn, một lưỡi kiếm sắc bén trong nháy mắt phá không bay ra, mang theo tiếng gió rít, trực tiếp xuyên thủng cổ Thiên Hà Lão Tổ.

Tiếp đó, Hạng Vũ còn tóm lấy cổ đối phương.

Mặc cho Thiên Hà Lão Tổ cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra được.

Hai mắt lão trợn tròn, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng sâu sắc.

Cuối cùng, thân hình biến mất tại chỗ.

Mà chứng kiến tất cả những điều này, Lữ Nhạc đã sợ đến ngây người.

Chương 434

Trong lòng hắn hiểu rõ, Hạng Vũ xong đời rồi, mà mình cũng không thoát được.

Nhưng bây giờ, tất cả đã quá muộn.

Lúc này, hắn không chỉ sợ Hạng Vũ.

Mà nhiều hơn cả là sợ Thiên Hà Lão Tổ trước mắt.

Đối phương chính là Phó tông chủ của Thái Hư Tông, cứ như vậy chết ở đây, mình phải làm sao bây giờ.

Nghĩ đến đây, hắn liền muốn bỏ chạy.

Nhưng khi nhìn thấy Hạng Vũ, hắn lại không thể không dừng bước.

Hắn sợ chết, vô cùng sợ chết.

Chỉ là, khi thấy vẻ hung ác lan tràn trong mắt Hạng Vũ lúc này, hắn lại không dám dừng lại chút nào.

Tiếp đó, hắn xoay người chạy về phía xa.

Lúc này, hắn đã không còn quan tâm được gì khác, chỉ hy vọng mình có thể thoát khỏi nơi này.

Mà Hạng Vũ lúc này lại không đời nào bỏ qua cho hắn.

Thân hình lướt qua, liền đuổi theo.

Hắn biết, nếu để Lữ Nhạc rời đi, chắc chắn sẽ bị báo thù.

Vì vậy, lúc này không thể buông tha.

Quả nhiên, ngay khi bóng dáng Hạng Vũ biến mất trong rừng núi được một lát, một trận tiếng la hét chém giết liền truyền ra.

Rõ ràng là đệ tử của Thiên Hà Tông đã đến.

Chỉ là, khi bọn họ nhìn thấy cảnh thi thể la liệt khắp nơi, tất cả đều chết lặng tại chỗ.

Ai có thể ngờ rằng, một Phó tông chủ đường đường lại vẫn lạc như vậy.

Tuy nhiên, họ không hề nghi ngờ, vì những đệ tử này đều là tâm phúc của Thiên Hà Lão Tổ.

Lúc này, ai nấy đều bi phẫn tột cùng.

Đặc biệt là Lữ Nhạc, hắn không ngờ mọi chuyện lại xảy ra biến cố như vậy.

Cùng lúc đó, thân hình Hạng Vũ cũng từ trong rừng thông bay ra.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng lạnh băng, quát lên: "Lữ Nhạc, hôm nay là ngày tận thế của ngươi!" Giọng nói mang theo sát ý lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền lao về phía đối phương.

Hắn muốn giết tên này cho gà chó không yên. "Ầm!" Hai luồng khí thế mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Ánh vàng rực rỡ gần như che phủ cả trời đất.

Mà Lữ Nhạc, càng không có chút khả năng chống cự nào, bị Hạng Vũ đánh cho liên tục bại lui. "Rắc!" Thậm chí trong nháy mắt, hắn đã làm sập một cây cổ thụ cao chọc trời.

Đúng lúc này, bên tai hắn lại truyền đến một tiếng vỡ vụn giòn tan.

Rõ ràng là hộ thể cương khí của mình đã bị Hạng Vũ chấn nát hoàn toàn. "Phụt!" Tiếp đó, hắn cảm nhận được, bụng mình có một dòng chất lỏng nóng hổi chảy ra, là bị Hạng Vũ chém đứt đan điền.

Giờ khắc này, Lữ Nhạc cuối cùng cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Thực lực của hắn tuy không được coi là mạnh, nhưng cũng không hề yếu.

Thế nhưng, dưới sự tấn công của Hạng Vũ, hắn lại không có chút sức lực phản kháng nào. "Ngươi dám làm ta bị thương!" Tiếng gào thét thảm thiết của Lữ Nhạc vang lên.

Hắn không thể ngờ rằng tu vi của mình lại bị phế hết.

Tuy nhiên, ngay khi tiếng nói của Lữ Nhạc vừa dứt, Hạng Vũ lại không hề để ý đến đối phương. "Bốp!" Một quyền vung ra, liền đánh chết đối phương ngay tại chỗ.

Giờ khắc này, Lữ Nhạc cuối cùng cũng đi đến đỉnh cao của mình, đáng tiếc vẫn không phải là đối thủ của Hạng Vũ.

Lúc này, Lữ Nhạc đã hoàn toàn ngây người, hắn không ngờ kết cục của mình lại như thế này.

Nhìn sư phụ ngã trên mặt đất, không còn chút hơi thở nào, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia hối hận.

Nhưng hắn cũng hiểu rằng mình đã trách lầm Hạng Vũ.

Nếu sớm biết đối phương lợi hại như vậy, sao có thể để hắn gia nhập tông môn.

Nghĩ đến đây, hắn lại thở dài một hơi.

Dù sao thì hắn cũng có chút hối hận rồi.

Mà Hạng Vũ lúc này lại không quan tâm đến những chuyện khác.

Sau khi đánh chết Thiên Hà Lão Tổ, hắn liền đến trước mặt Lữ Nhạc.

Tay cầm Bá Vương kích, hung hăng nện xuống đỉnh đầu đối phương.

Nguyên thần của Lữ Nhạc vừa mới hiện ra, liền bị tiêu diệt ngay lập tức.

Cùng lúc đó, một tấm lệnh bài xuất hiện trong tay Hạng Vũ.

Thấy cảnh này, hắn không khỏi vui mừng.

Hắn không ngờ vận may của mình lại tốt đến vậy.

Vừa đến Thái Hư Tông đã nhận được một tấm ngọc phù tông môn.

Có nó, hắn có thể đi lại không bị cản trở trong bí cảnh Thái Hư.

Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Ngay sau đó, một đội người xuất hiện tại chỗ.

Họ mặc áo choàng đen, nhìn vào mọi thứ trong sân.

Một vị trưởng lão lên tiếng: "Người của Thiên Hà Tông đâu, tất cả chết hết rồi sao?" Giọng nói mang theo một chút âm lãnh.

Nghe thấy tiếng, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Không ngờ Thiên Hà Lão Tổ lại chết ở đây.

Nhưng họ vẫn cung kính nói: "Bẩm Đại trưởng lão, Thiên Hà trưởng lão đã vẫn lạc, các đệ tử khác đều đã chết trong trận chiến.

Tuy nhiên, khi chúng thần ở ngoại vi dãy núi, đã thấy Hạng Vũ của Thiên Hà Tông, hắn là vẫn còn sống!" Giọng nói mang vẻ cung kính.

Nghe vậy, trong mắt Đại trưởng lão lộ ra vẻ hung tợn. "To gan, đã là hai người bọn chúng, bản tọa tuyệt không tha cho chúng!

Đi!" Dứt lời, lão liền dẫn đầu đi vào trong rừng rậm.

Khi họ đến sâu trong rừng, trong mắt lại lộ ra vẻ vui mừng.

Bởi vì, trong toàn bộ dãy núi, ngoài thi thể của đệ tử Thiên Hà Tông, không có thứ gì khác.

Lúc này, Hạng Vũ nhìn thấy mọi người, vẻ sợ hãi trong mắt càng trở nên nặng nề.

Bởi vì, trên người những trưởng lão này, hắn cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc tiếp theo, mắt hắn lại sáng lên.

Chỉ thấy người dẫn đầu là một vị trưởng lão của Thái Hư Thánh Địa.

Hơn nữa, trong Thái Hư Tông, thứ hạng của ông ta rất cao.

Mặc dù ông ta chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng thực lực lại vô cùng mạnh mẽ. "Ha ha, ngươi tên là Hạng Vũ phải không.

Ngươi có biết giết trưởng lão của Thái Hư Tông ta cần phải trả cái giá gì không!" Đại trưởng lão cười nói.

Ngay khi giọng nói của lão vừa dứt, Hạng Vũ nhíu mày. "Ta và Thiên Hà Tông có thù oán, không liên quan đến các hạ!" "Hừ, đúng là tìm chết!" Nghe thấy tiếng, trong mắt Đại trưởng lão, trong nháy mắt bùng lên một luồng tinh quang.

Tiếp đó, bàn tay lão vươn ra.

Một luồng khí sắc bén tỏa ra, khiến sắc mặt Hạng Vũ không khỏi đại biến.

Hắn không ngờ thực lực của đối phương lại mạnh đến thế. "Rắc rắc!" Ngay khi hắn chuẩn bị né tránh, những vết nứt không gian như mạng nhện, không ngừng lan rộng trên không trung.

Mà thân thể Đại trưởng lão, lúc này lại hóa thành một con mãng xà

khổng lồ, lao về phía Hạng Vũ. "Gào!" Miệng mãng xà khổng lồ phát ra tiếng gầm giận dữ.

Đuôi rắn khổng lồ trực tiếp quật mạnh, tựa như muốn hủy diệt tất cả.

Trong mắt Hạng Vũ lóe lên vẻ kinh hãi tột độ.

Hắn hoàn toàn không ngờ đối phương lại có chiến kỹ như vậy.

Nhưng hắn cũng không chịu yếu thế. "Ầm ầm!" Hai cánh vỗ mạnh, huyết vân mênh mông lan ra.

Trong nháy mắt, nó đã chặn trước mặt hắn. "Phụt!" Tiếng va chạm kịch liệt vang lên.

Hạng Vũ trong nháy mắt liền bị đánh bay ra ngoài.

Mà huyết vụ sau lưng hắn, lại vỡ tan trong chớp mắt.

Rõ ràng, đòn tấn công của con mãng xà khổng lồ này quá sắc bén. "Hừ!" Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Đại trưởng lão lộ ra một tia khinh thường.

Thân hình lướt đi, lại tóm về phía Hạng Vũ. "Ngao!" Ngay khi lão sắp chạm vào đối phương, Hạng Vũ phát ra một tiếng gầm trời kinh đất động.

Một vảy rồng chói mắt trong nháy mắt nở rộ.

Tiếp đó, nó liền va chạm với thân thể Đại trưởng lão.

Hai bên giao đấu với nhau, khiến cả không gian gợn lên từng đợt sóng.

Tuy nhiên, cuối cùng Hạng Vũ vẫn bại trận. "Bốp!" Khi mãng xà khổng lồ đến gần, toàn bộ cơ thể hắn trong nháy mắt tan thành bốn năm mảnh.

Huyết vụ văng tung tóe khắp nơi.

Khiến cho trong mắt vị Đại trưởng lão kia không khỏi lộ ra vẻ tham lam.

Lão không ngờ rằng, một đệ tử tông chủ bình thường, lại sở hữu pháp bảo mạnh mẽ như vậy.

Chỉ là, chưa đợi lão vui mừng được bao lâu. "Ầm!" Một cỗ khí thế mênh mông, liền quét qua trời đất.

Khiến cho đồng tử của lão không khỏi co rụt lại.

Bởi vì, lão cảm nhận được một sự khủng bố từ luồng khí thế đó.

Trong nháy mắt, lão liền thấy Hạng Vũ chậm rãi bước ra.

Lúc này, toàn thân hắn đẫm máu, lớp vảy trên người đã vỡ nát.

Nhưng trong mắt lại lóe lên hung quang.

Nhìn Đại trưởng lão, hắn lạnh lùng nói: "Mạng của ta, há là thứ ngươi có thể lấy được!" Giọng nói mang theo sát ý nồng đậm.

Mà trên mặt Đại trưởng lão lại lộ ra vẻ phẫn nộ.

Không ngờ rằng, một tên đệ tử nhỏ nhoi, lại dám nói chuyện với mình như vậy.

Lão không khỏi quát lên: "Ngươi là ai!

Dám làm tổn thương trưởng lão tông môn ta!" Lúc này, hung diễm trong mắt Hạng Vũ càng thêm rực cháy.

Hắn giơ tay lên, trong nháy mắt liền tóm về phía đối phương. "Cút cho ta!" Đại trưởng lão gầm lên một tiếng, đồng thời lao tới nghênh đón.

Chương 435

Quyền cương của lão chói lọi vô cùng, tựa như sao băng lướt qua giữa trời đất.

Chỉ là, những đòn tấn công này lại làm vỡ cả không gian bên cạnh Hạng Vũ, chỉ để lại những gợn sóng nhàn nhạt lan ra. "Phụt!" Tiếp đó, trong ánh mắt không thể tin nổi của Đại trưởng lão.

Hạng Vũ vậy mà trực tiếp xuyên thủng đối phương.

Máu tươi chảy ngang. "A!" Tiếng hét thảm vang lên vào lúc này.

Mà Hạng Vũ lại không hề lưu tình. "Binh binh!" Theo tiếng bước chân vang lên, thân thể Đại trưởng lão liền vỡ nát hoàn toàn.

Lão có nằm mơ cũng không ngờ mình lại chết dưới tay một đệ tử bình thường của một tông môn.

Mà Hạng Vũ sau khi giải quyết xong Đại trưởng lão, cũng không dừng lại.

Hắn lao thẳng về phía xa.

Lần này, hắn muốn tìm một cơ hội để chém giết Lưu Tranh.

Ở một nơi khác, sau khi mệnh bài của Thiên Hà Lão Tổ vỡ nát, Tông chủ cũng không thể ngồi yên được nữa. "Ầm!" Thân hình hắn bay vút lên trời.

Nhìn mấy vị trưởng lão trước mặt, hắn nói: "Các vị sư huynh, Thiên Hà sư đệ đã vẫn lạc.

Các ngươi theo ta đi kiểm tra một phen!" Giọng nói vang lên, hắn liền điều khiển chiến xa, bay về phía chiến trường.

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ, chuyện này chắc chắn là do Thái

Nguyên Thánh Địa làm.

Nếu không, đối phương sẽ không đột nhiên ra tay với Thiên Hà Tông.

Dù sao, hiện tại đối phương đang bế quan.

Chỉ là, bây giờ không thể quan tâm nhiều như vậy.

Dù sao, thực lực của Thiên Hà Tông cũng được coi là mạnh mẽ.

Nếu để đối phương trưởng thành, chắc chắn sẽ lại là một tai họa.

Mà mấy vị trưởng lão khác, sau khi nghe lệnh, cũng theo sát phía sau.

Dù sao, người của Thái Nguyên Thánh Địa dám khiêu khích Thiên Hà Thánh Địa, nhất định phải cho đối phương một bài học.

Về phần Thái Nguyên Thánh Địa, lúc này quả thực có nỗi khổ khó nói.

Bởi vì, sau khi họ vừa nhận được tin tức, mới phái trưởng lão đến chiến trường.

Nhưng không ngờ, trên đường đi lại gặp rất nhiều trở ngại, thậm chí còn bị phục kích.

Bây giờ, khó khăn lắm mới vào được Thiên Hà Thánh Địa, nhưng không ngờ vẫn chậm một bước.

Lúc này, Tông chủ Thiên Hà Tông, nhìn cảnh tượng trước mắt, hai mắt như muốn nứt ra.

Đệ đệ của hắn, cứ như vậy mà vẫn lạc.

Đúng lúc này, Đại trưởng lão lại đứng tại chỗ, lạnh lùng nói: "Đã đến rồi thì hôm nay đừng hòng đi!" Ánh mắt lão lạnh lẽo vô cùng.

Trên người càng tỏa ra từng tia sát khí.

Tên Tông chủ Thiên Hà Tông này, lại dám chém giết trưởng lão Thái Nguyên Thánh Địa.

Đúng là đáng chết.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của lão vừa dứt, một tiếng bạt tai giòn giã liền vang lên vào lúc này.

Má của Đại trưởng lão sưng vù lên.

Lão liền ngây người trong nháy mắt.

Tiếp đó, vì xấu hổ mà tức giận, lão lao về phía trước.

Chỉ là, chưa đợi lão đến gần, bóng dáng Hạng Vũ đã đứng ở phía trước.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng khát máu.

Lúc này, đối phương đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Nhìn Đại trưởng lão, hắn âm lãnh nói: "Dám bắt nạt người của ta, phải chết!" Giọng nói vang lên, khiến đồng tử của Đại trưởng lão không khỏi co rụt lại.

Đây là một tồn tại như thế nào.

Lão chưa bao giờ gặp qua, nhưng có thể khẳng định, tuyệt đối không phải người trong tông môn.

Hơn nữa, đối phương còn là một đệ tử tông môn, sao lại lợi hại như vậy.

Hơn nữa, đối phương còn là một kẻ trẻ tuổi như vậy, sao lại lợi hại đến thế.

Nghĩ đến đây, lão không dám chậm trễ, thân hình lùi về phía sau. "Phụt!" Chỉ là, ngay khi lão chuẩn bị chạy trốn, thân hình Hạng Vũ, như quỷ mị.

Trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Đại trưởng lão.

Vuốt sắc bén, trực tiếp liền hướng về phía đầu lâu đối phương.

Giờ khắc này, Đại trưởng lão cuối cùng cũng biết sợ.

Giọng nói của lão vang lên vào lúc này: "Tha mạng, ta nguyện ý đầu hàng!" Lúc này, trong mắt lão tràn ngập vẻ hối hận.

Sớm biết như vậy, nói gì cũng sẽ không chọc vào tên điên này. "Phụt!" Ngay khi giọng nói của lão vừa dứt.

Vuốt sắc của Hạng Vũ, trực tiếp xé rách cổ họng lão.

Từng giọt máu tươi, lúc này chảy ra.

Mà thân thể Đại trưởng lão, cũng ngã xuống mặt đất, hiện ra một thi thể lạnh băng.

Ngay sau khi lão bị giết, trong hai mắt Hạng Vũ, một màu đỏ rực.

Khí thế trên người trong nháy mắt dâng trào. "Gào!" Tiếp đó, hắn ngửa mặt lên trời gầm thét.

Cả người đều hóa thành bộ dạng hung tợn vô cùng.

Lúc này, trong hai mắt hắn tỏa ra tinh quang đáng sợ. "Ta nhớ kỹ rồi!" Giọng nói Hạng Vũ mang theo một tia lạnh lẽo.

Sau đó, liền lại lên tiếng hét lớn. "Diệt địch!" "Ừm!" Bây giờ, bình cảnh tu luyện của hắn đã được phá vỡ, thực lực tăng vọt.

Đúng lúc cần một phen rèn luyện.

Tiếp đó, hắn liền đi về phía xa.

Mà thấy cảnh tượng như vậy, Hạng Vũ liền xoay người đi vào trong cung điện.

Lần này, hắn muốn trút hết mọi hận thù lên Thái Nguyên Thánh Địa.

Khi hắn bước vào trong cung điện, một cỗ uy áp mênh mông lại lan ra.

Mà Hạng Vũ lúc này lại không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn nghênh đón.

Sắc mặt hắn lạnh lẽo vô cùng.

Lúc này chậm rãi nói: "Ta muốn giết người, ngươi có thể ngăn cản sao?" Giọng nói ẩn chứa sự bá đạo và lạnh lẽo vô tận. "Hừ, chỉ là một đám sâu kiến thôi, ngươi muốn giết thì cứ giết đi!" Vị tông thất bảo vệ cung điện lúc này lạnh lùng nói.

Trong mắt lóe lên từng tia sáng.

Cùng là thiên kiêu, trong lòng hắn cũng nảy sinh dục vọng chiến đấu.

Đúng lúc này, Hạng Vũ đã ra tay.

Hắn nhảy vọt lên.

Toàn thân tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Trên hai nắm đấm, ngưng tụ năng lượng chói lọi, nện xuống đại điện.

Lúc này, hắn tựa như một con hung thú hoang cổ, khiến sắc mặt của vị người bảo vệ kia trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng hắn cũng biết, bây giờ mình đã không còn là đối thủ của đối phương. "Ầm ầm!" Ngay khi hai nắm đấm va chạm.

Tiếng nổ vang tai liền vang lên.

Ngay sau đó, thân hình người bảo vệ liền bị đánh bay ra ngoài.

Ngay khi thân hình hắn vừa rơi xuống.

Thân hình Hạng Vũ lại một lần nữa lao lên không trung.

Mỗi bước hắn hạ xuống, mặt đất đều để lại những hố sâu khổng lồ.

Trong thời gian ngắn, hắn đã lại đứng trên hư không, nhìn xuống người bảo vệ kia.

Lúc này, đối phương đã hoàn toàn ngây người.

Hắn có nằm mơ cũng không thể hiểu được, sao lại có thể sinh ra một cường giả như vậy. "Phụt!" Đúng lúc này, hắn cảm thấy cổ họng mình bị người ta bóp chặt.

Tiếp đó, một cái đầu lâu to lớn bay lên.

Giờ khắc này, cả thành Thiên Hà, tĩnh lặng vô cùng.

Mà những binh lính bình thường kia, càng sợ đến ngây người.

Họ chưa bao giờ thấy một tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Đúng lúc này, khóe miệng Hạng Vũ lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Lúc này, hai mắt hắn đỏ ngầu.

Cả người, phảng phất như muốn hủy diệt thế giới. "Giết!" Tiếng nói hung bạo vang lên, Hạng Vũ trực tiếp lao xuống dưới.

Thân thể hắn, nhanh đến cực hạn. "Bốp!" Vừa mới tiến vào Thái Nguyên Thánh Địa, hắn liền vung hai nắm đấm.

Trong khoảnh khắc, làm lật tung mấy gian nhà xuống đất.

Hắn càn quét qua, những đệ tử gặp phải, hoàn toàn không thể chống cự. "Gào!" Lúc này, miệng Hạng Vũ phát ra tiếng gầm thét.

Trong đầu hắn, một luồng thông tin khổng lồ tuôn ra.

Tiếp đó, vẻ hung ác trong mắt càng thêm nồng đậm. "Binh binh!" Tiếp đó, lại là hai quyền đánh ra.

Những đệ tử Thái Nguyên Thánh Địa kia, ngay cả né tránh cũng

không làm được, vậy mà bị hắn đánh nổ tung.

Tất cả, đều là Thái Nguyên Thánh Địa tự chuốc lấy, không thể trách người khác.

Lúc này, ở một bên khác, cuộc tấn công của Đại trưởng lão và những người khác đã bắt đầu.

Thái Nguyên Thánh Địa, vốn là một tông môn mạnh mẽ.

Chỉ là, trong tay Thiên Hà Thánh Chủ, họ bị thương nặng.

Bây giờ, mặc dù đã hồi phục không ít, nhưng vẫn không thể so sánh với thời kỳ đỉnh cao.

Mà những người này, có thể nói là nhân vật cốt lõi thực sự của Thái Nguyên Thánh Địa.

Các đệ tử còn lại, chỉ có thể coi là thành viên ngoại vi.

Lúc này, dưới sự tấn công của Đại trưởng lão và những người khác, họ hoàn toàn không thể chống cự.

Bóng ma tử vong bao trùm lên tâm trí mọi người.

Đúng lúc này, một vị trưởng lão lại kinh ngạc kêu lên: "Chưởng giáo xuất quan rồi!" Giọng nói mang theo vẻ vui mừng.

Nghe thấy tiếng, trong mắt Đại trưởng lão lại lóe lên một tia tinh quang.

Chương 436

Chưởng giáo là đệ tử thân truyền của Thái Nguyên Thánh Đế.

Trong toàn bộ thánh địa, có quyền hành rất lớn.

Nếu đối phương ra tay, mình chắc chắn có thể được cứu.

Vì vậy, sau khi nghe thấy tiếng, lão không khỏi vô cùng kích động.

Một lát sau, lão liền lướt về phía sâu trong thánh địa. "Ngao!" Khi lão vừa đến ngoài đại điện, một tiếng rồng ngâm đã vang lên.

Tiếp đó, một con kim long liền bay ra.

Hướng về phía người bảo vệ kia, hung hăng đâm tới.

Nơi nó đi qua, hư không vỡ vụn từng tấc.

Khiến đồng tử Đại trưởng lão không khỏi co rụt lại.

Chiêu này, lão đã từng thấy qua.

Năm đó khi đại chiến với Thiên Hà Thánh Chủ, Thái Nguyên Thánh Đế đã sử dụng chiêu này.

Bây giờ, lại xuất hiện ở đây.

Không dám do dự, lão vội vàng lui đi.

Bởi vì, trong lòng Đại trưởng lão rõ ràng, nếu không kịp thời chạy trốn, e là sẽ vẫn lạc tại đây.

Ngay khi thân thể lão vừa di chuyển, "Phụt!" một luồng kiếm khí lướt qua.

Cánh tay phải của lão liền rơi thẳng xuống đất. "Bịch!" Thân thể ngã xuống đất.

Mà lúc này, kim long đã bay lượn đến.

Nhìn Đại trưởng lão, nó tức giận quát: "Còn không mau bó tay chịu trói, nếu không chắc chắn sẽ chém giết ngươi!" Giọng nói vang lên, khiến trong mắt Đại trưởng lão lộ ra vẻ kinh hãi.

Bây giờ, lão có thể nói là hối hận đến xanh ruột, sớm biết như vậy, sao dám đến Đại Kinh.

Đúng lúc này, một bóng người lại xuất hiện trong sân.

Người này trông không lớn.

Nhưng khí thế tỏa ra từ trên người, lại khiến trong mắt Đại trưởng lão tràn ngập sự sợ hãi. "Bái kiến Chưởng giáo, cầu Chưởng giáo cứu mạng.

Ngài nhất định phải báo thù cho ta!" Đại trưởng lão thảm thiết kêu la.

Mà lúc này, vị Chưởng giáo Thái Nguyên kia, trong mắt lại lộ ra một tia âm trầm.

Thời gian mình bế quan rất dài, không ngờ lại có người đến tìm phiền phức.

Lão lập tức lạnh lùng nói: "Kẻ nào làm, cút ra đây cho ta!" Giọng nói mang theo một cỗ hàn ý. "Ha ha, cuối cùng cũng ra rồi sao.

Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ tiễn ngươi đi gặp Thái Nguyên Thánh Đế!" Theo tiếng nói dứt, một tràng cười sảng khoái lại truyền ra.

Tiếp đó, Hạng Vũ liền xuất hiện tại chỗ.

Mà lúc này, Đại trưởng lão, thấy đối phương lại dám khiêu khích Chưởng giáo, không khỏi vô cùng hưng phấn.

Bởi vì, chỉ cần Chưởng giáo ra tay, đối phương chắc chắn sẽ bại.

Mà thấy Hạng Vũ xuất hiện, vị Chưởng giáo kia lại nhíu mày. "Ngươi là ai, dám đến Thái Nguyên Thánh Địa của ta gây sự!" Giọng

nói trầm thấp vô cùng.

Nhưng, ngay khi giọng nói vừa dứt, trong mắt Hạng Vũ lại nở rộ sát khí lạnh băng. "Ầm!" Tiếp đó, thân thể hắn hóa thành một đạo hắc vụ, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

Tốc độ nhanh đến mức, quả thực vượt quá dự liệu của mọi người.

Vị Chưởng giáo kia, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, liền bị đánh bay ra ngoài. "Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lão không ngờ rằng, thực lực của Hạng Vũ lại mạnh mẽ đến vậy.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt lão liền trở nên hung tợn. "Ngươi đáng chết!" Dứt lời, trong tay lão xuất hiện một khối ngọc phù.

Tiếp đó, liền bóp nát.

Đồng thời, một đạo khí tức mênh mông, lan tràn trên thiên cung.

Tiếp đó, toàn bộ bầu trời thiên cung, lại vào lúc này, bị một lớp màn sáng màu xanh nhạt bao phủ. "Xoẹt!" Màn sáng vừa mới dâng lên trong nháy mắt, liền bị một đao chém nát.

Mà thân hình Hạng Vũ, lại không hề dừng lại.

Sau khi phá vỡ rào cản, hắn tiếp tục lao về phía Chưởng giáo Thái Nguyên kia.

Tốc độ cực nhanh, gần như trong nháy mắt, đã đến trước mặt đối phương.

Đao cương rực rỡ, lúc này tung hoành.

Khiến trong mắt vị Chưởng giáo Thái Nguyên kia, lộ ra vẻ kinh

hoàng. "Ầm ầm!" Một chưởng nghênh đón.

Hai người va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ vang tai.

Mà thân hình Hạng Vũ, lúc này lại không hề dừng lại.

Trên thân thể hắn, lại một lần nữa bùng lên khói đen nồng nặc.

Ngay sau đó, hắn bước ra một bước.

Một đao chém xuống.

Đao mang rực rỡ tung hoành giữa trời đất.

Chưởng giáo Thái Nguyên, hoàn toàn không thể địch lại. "Rắc!" Cánh tay trái của lão, trong nháy mắt vỡ nát.

Cảnh tượng như vậy, khiến trong mắt đối phương lộ ra vẻ kinh hãi, muốn bỏ chạy.

Nhưng Hạng Vũ đâu có để lão được như ý. "Phụt!" Lại là một đao hạ xuống.

Nửa bên vai của đối phương, bị chém đứt lìa.

Trong mắt vị Chưởng giáo này, lộ ra vẻ điên cuồng. "Gào!" Tiếp đó, lão lại ngửa mặt lên trời gầm giận dữ.

Trong miệng lão, phun ra một đạo dịch thể màu trắng sữa.

Trong nháy mắt, nó tụ lại xung quanh, hóa thành một con cự thú, lao về phía Hạng Vũ.

Con cự thú này, toàn thân phủ đầy vảy, hai sừng trên đầu hung tợn vô cùng, tựa như thần linh hồng hoang từ thời viễn cổ bước ra.

Nơi nó đi qua, không gian rung chuyển dữ dội, khiến đồng tử Hạng Vũ co rụt lại.

Tiếp đó, hắn liền quát lên: "Hừ, trò mèo!" Dứt lời, thân hình hắn trong nháy mắt phình to ra.

Sức mạnh thể chất của hắn, vô cùng cường hãn, đủ để tranh hùng với bất kỳ ai.

Sau khi chặn được con cự thú kia, "Bốp!" chiến mâu trong tay, đâm xuyên qua lồng ngực đối phương.

Tiếp đó, một tay kéo nó vào lòng.

Khiến cho trong mắt vị Chưởng giáo kia lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Con bài tẩy mà mình tự hào, trước mặt đối phương, lại bị dễ dàng trấn áp.

Đúng lúc này, trong thiên cung, thân hình Thái Nguyên Thánh Đế cũng xuất hiện.

Đây là một lão giả, khí thế trên người bàng bạc, rõ ràng là một cao thủ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Khi thấy cảnh tượng trong sân, khóe miệng lão lộ ra vẻ lạnh lùng, chậm rãi nói: "Ngươi là ai, lại dám xông vào thánh địa của ta, đúng là tìm chết!" Giọng nói mang theo vẻ lạnh lẽo.

Tiếp đó, lão điểm một ngón tay.

Một đạo chỉ kình rít gào bay ra, khiến cả không gian, trong khoảnh khắc trở nên tĩnh lặng vô cùng.

Mọi người đều có thể cảm nhận được khí tức hủy diệt ẩn chứa trong đó.

Mà Hạng Vũ lại không hề sợ hãi. "Ầm!" Một quyền nện xuống, chỉ mang kia lại bị đánh nát.

Tiếp đó, hắn liền hướng về phía Thái Nguyên Thánh Đế kia, trực tiếp lao tới. "Hừ!" Thấy cảnh tượng như vậy, Thái Nguyên Thánh Đế không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Lão cũng vung một quyền.

Quyền ấn mênh mông, va chạm với Hạng Vũ. "Phụt!" Theo tiếng vang dứt, Hạng Vũ lại lùi về phía sau.

Nhưng, ngay khi hắn vừa đứng vững, "Ngao!" tiếng rồng ngâm lại vang lên trong nháy mắt.

Toàn thân Hạng Vũ, trong nháy mắt, lại dâng lên ánh vàng chói lọi.

Tiếp đó, vết thương trên người hắn, cũng lành lại vào lúc này. "Ngao!" Mà ở bên kia, trên người Thái Nguyên Thánh Đế, lại bắn ra hắc diễm vô tận, như núi lửa, cuồn cuộn giữa trời đất.

Cuộc tấn công của hai người họ, khiến cả hư không không ngừng rung chuyển.

Trận chiến như vậy, thu hút vô số người xem.

Họ không ngờ rằng, Thái Nguyên Thánh Đế bình thường khó gặp, lại giao đấu với người khác.

Đây chính là chiến lực đỉnh phong nhất của Thái Nguyên Tông. "Bốp!" Khi hai người tách ra, trong mắt Thái Nguyên Thánh Đế lộ ra vẻ kinh ngạc.

Rõ ràng là không ngờ rằng, Hạng Vũ lại có thực lực như vậy.

Chỉ là, đúng lúc này, Hạng Vũ giậm chân một cái.

Thân hình đã lại một lần nữa lao về phía đối phương.

Trận chiến như vậy, là điều hắn mơ ước, chỉ có càng đánh càng hăng, mới có thể nâng cao tu vi.

Bao nhiêu năm nay, hắn vẫn luôn nhẫn nhịn, bây giờ có cơ hội sao có thể bỏ qua. "Giết!" Trong giọng nói của hắn, mang theo khí tức túc sát nồng đậm.

Một quyền nện xuống, tựa như có thể làm nứt cả bầu trời, khiến cho mắt của vị Thái Nguyên Thánh Đế kia, cũng không khỏi nheo lại.

Tiếp đó, thân hình lão trong nháy mắt bắn ra.

Chưởng phong của lão đánh ra, chiến đấu với Hạng Vũ. "Bốp!" Tiếng va chạm kịch liệt truyền ra.

Tiếp đó, thân hình Thái Nguyên Thánh Đế bị ép phải lùi lại.

Nhưng Hạng Vũ, không hề thừa thắng truy kích.

Lúc này, mặc dù hắn chiếm thế thượng phong, nhưng vẫn không quên mục tiêu mình đến đây.

Lưỡi kiếm sắc bén trong tay, lại một lần nữa giơ lên. "Phụt!" Một tia hàn quang lóe lên.

Lần này, lại nhắm thẳng vào cổ Thái Nguyên Thánh Đế.

Một đòn này, vô cùng sắc bén.

Thái Nguyên Thánh Đế, muốn né tránh đã không kịp.

Vì vậy, không dám chậm trễ, lão đưa tay phải ra chống đỡ.

Chương 437

"Rắc rắc!" Nhưng, chưa đợi lòng bàn tay lão chạm vào lưỡi kiếm, tiếng vang giòn giã liền truyền ra.

Tiếp đó, cả bàn tay của lão, liền bị phế hoàn toàn. "A, ta liều mạng với ngươi!" Tiếng hét thảm vang lên.

Trong mắt Thái Nguyên Thánh Đế lộ ra vẻ oán độc.

Tiếp đó, cổ tay lật lại, một tấm ngọc phù liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tiếp đó, lão liền hung hăng ném về phía Hạng Vũ. "Không ổn!" Khi ngọc phù rơi trên không trung, trong lòng Hạng Vũ biết không ổn.

Hắn nhảy vọt ra, muốn ngăn cản đối phương.

Chỉ là, ngọc phù kia khi bay ra, lại nở rộ ánh sáng chói mắt. "Ngao!" Một con mãng xà to lớn, hiện ra trên không trung, há cái miệng lớn như chậu máu, muốn nuốt chửng Hạng Vũ.

Lúc này, sắc mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tiếp đó, thân hình hắn không ngừng uốn lượn trên không trung, cuối cùng cũng né được đòn tấn công khổng lồ kia. "Ầm!" Ngay khi hắn chuẩn bị đến gần Thái Nguyên Thánh Đế.

Trên toàn thân đối phương, lại trong nháy mắt, bùng phát năng lượng chói lọi. "Xoẹt!" Lực lượng này mạnh mẽ đến mức, ngay cả Hạng Vũ cũng có chút không chịu nổi.

Một trận tiếng y phục rách nát vang lên.

Ngực hắn, một mảng cháy đen. "Hê hê, ta là Thái Nguyên Thánh Đế.

Thánh điện này, là nơi ngươi muốn vào là vào sao.

Cút đi chết cho ta!" Giọng nói âm hiểm của Thái Nguyên Thánh Đế vang lên.

Tiếp đó, một chưởng đánh về phía Hạng Vũ.

Tốc độ nhanh đến cực hạn, thậm chí ngay cả tàn ảnh cũng không để lại.

Khiến đồng tử Hạng Vũ không khỏi co rụt lại.

Tiếp đó, hắn không chút do dự nghênh đón.

Hắn vươn tay ra, đón lấy một chưởng của đối phương.

Một chưởng này, bá đạo vô song.

Nhưng, sau khi chạm vào bàn tay Thái Nguyên Thánh Đế, lại vỡ vụn từng tấc. "Bốp!" Sau đó, hắn bay thẳng ra sau. "Phụt!" Máu tươi văng tung tóe, trông vô cùng thê mỹ.

Lúc này, Hạng Vũ cuối cùng cũng bị thương nặng.

Thực lực của Thái Nguyên Thánh Đế quá mạnh. "Ha ha, uy lực của ngọc phù của bản tọa.

Há là thứ ngươi có thể địch lại.

Ngoan ngoãn đi chết đi!" Thái Nguyên Thánh Đế cười lớn nói.

Lão không muốn lãng phí thời gian, chuẩn bị tiếp tục ra tay.

Dù sao, mình vừa mới đột phá, đúng lúc cần một người để kiểm nghiệm một phen.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của lão vừa dứt. "Gào!" Một tiếng gầm giận dữ lại truyền ra vào lúc này.

Tiếp đó, một con hung thú, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thân hình nó, gần như nằm ngang giữa trung tâm chiến trường.

Hai mắt đỏ ngầu, tựa như dã thú.

Khiến cho Thái Nguyên Thánh Đế, không khỏi nhíu mày.

Tiếp đó, lạnh lùng quát: "Súc sinh, dám ở đây gây rối, trẫm nhất định sẽ chém ngươi không tha!" Giọng nói tràn ngập sự hung bạo.

Chỉ là, sau khi nghe thấy tiếng, con hung thú kia lại hoàn toàn không quan tâm.

Nó ngửa mặt lên trời gầm thét. "Ngao!" Móng vuốt khổng lồ vươn ra, trực tiếp tóm về phía Thái Nguyên Thánh Đế.

Đây là một dị chủng hồng hoang, thân hình lớn đến vạn trượng, toàn thân phủ đầy vảy.

Một đôi mắt, càng to lớn như chuông đồng.

Cộng thêm, khuôn mặt hung tợn.

Khiến cho những người xem trận chiến xung quanh, đều không khỏi trong lòng rùng mình.

Mà lúc này, sắc mặt Thái Nguyên Thánh Đế cũng hơi sững lại.

Lão không ngờ rằng, ở đây lại đột nhiên xuất hiện một con hung thú.

Nhưng ngay sau đó, lại không dám chậm trễ chút nào.

Trong hai mắt, lộ ra ánh sáng lạnh băng.

Tiếp đó, trường kiếm trong tay lão vung lên. "Vút!" Kiếm cương rực rỡ, trong nháy mắt bắn ra, va chạm với móng vuốt sắc bén của hung thú. "Xoẹt xoẹt!" Không gian bị xé rách.

Mà con hung thú kia, lại bị chấn bay thẳng ra ngoài.

Tuy nhiên, lúc này đối phương lại hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Nó lại một lần nữa lao lên. "Phụt!" Một móng vuốt sắt sắc bén, trực tiếp xé rách không khí, khiến trong mắt Thái Nguyên Thánh Đế lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Đúng lúc này, "Gào!" lại là một tiếng gầm giận dữ truyền ra.

Chỉ thấy ở xa, một con trâu xanh ngẩng cao đầu sải bước tới.

Mỗi bước nó đạp xuống, đều khiến người ta cảm thấy trời đất rung chuyển.

Đặc biệt là đôi sừng trâu kia, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Lúc này, không chỉ Thái Nguyên Thánh Đế chết lặng tại chỗ, ngay cả con hung thú kia cũng đứng yên tại chỗ, không có chút phản ứng nào.

Thân hình Thanh Ngưu đang từ từ đến gần.

Mọi người đều biết, đây là sắp có đại chiến.

Trong Thái Nguyên Thánh Địa, cao thủ của các thế lực lớn đều hội tụ ở đây, nếu thực sự đánh nhau, chắc chắn sẽ là một trận long tranh hổ đấu.

Mà con hung thú kia lại có chút do dự.

Nó không nhận ra Thanh Ngưu, nhưng lại hiểu rằng, đây tuyệt đối không phải là tồn tại mà mình có thể chống lại.

Đúng lúc nó đang bối rối, khóe miệng Thanh Ngưu lại lộ ra một tia khinh thường.

Từ lỗ mũi nó, thở ra một cỗ khí màu xám mờ.

Tiếp đó, nó liền đi về phía trước.

Cảnh này, khiến trong mắt Thái Nguyên Thánh Đế lóe lên vẻ hưng

phấn.

Chỉ cần con Thanh Ngưu này rời đi, vậy thì mình sẽ có nắm chắc hạ gục những kẻ ngoại lai này.

Lão không sợ chết, nhưng sợ nhất là sự cô đơn.

Mà trong mắt những người khác, cũng lóe lên vẻ vui mừng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều hy vọng hai vị cao thủ đỉnh tiêm này phân thắng bại, từ đó phân định sinh tử.

Như vậy, mới có thể giảm bớt áp lực.

Chỉ là, đúng lúc mọi người đều đang mong chờ hai người giao đấu.

Con Thanh Ngưu kia lại đột nhiên xoay người.

Nó nhấc chân lên, trực tiếp liền đạp xuống.

Trong nháy mắt, trời đất biến sắc.

Kình khí khủng bố cuồn cuộn.

Thái Nguyên Thánh Đế kia, muốn chạy trốn, nhưng đã quá muộn. "Rắc!" Cùng với một trận tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Cả người lão, liền bị đạp thành thịt nát.

Mà lúc này, con hung thú kia lại kinh ngạc đến ngây người.

Nó muốn chạy trốn, nhưng đã quá muộn.

Tiếp đó, Thanh Ngưu liền lại một lần nữa bước đi.

Con hung thú này, mặc dù là dị chủng hồng hoang, thực lực mạnh mẽ, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Thanh Ngưu.

Móng của nó, không ngừng đạp xuống.

Trên đường đi, tất cả những kẻ cản đường mình, đều bị giẫm

thành thịt nát.

Trong thời gian ngắn, nó đã xuất hiện trước mặt con hung thú kia.

Một cái tát vung xuống. "Rắc rắc!" Đầu của con hung thú kia, liền bị tát bay ra ngoài.

Tiếp đó, thân thể khổng lồ, rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng động trầm đục.

Một viên nội đan to lớn, từ bụng nó lăn ra.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Thanh Ngưu lộ ra vẻ hưng phấn.

Nó lập tức há to miệng, hút viên nội đan vào.

Tiếp đó, thân thể nó lại một lần nữa hóa thành lưu quang, bay về phía Thái Nguyên Thánh Đế. "Gào!" Nó ở trên không trung, phát ra tiếng gầm mênh mông.

Âm thanh chấn động cả bầu trời.

Mà Thái Nguyên Thánh Đế, sắc mặt lại vô cùng khó coi.

Lão muốn triệu tập đại quân vây giết con hung thú này.

Nhưng, chưa kịp mở miệng, "Bịch!" một sợi dây thừng vàng óng, lại đột nhiên quất xuống, trong nháy mắt quấn quanh cổ lão. "Rắc rắc!" Đầu lâu của Thái Nguyên Thánh Đế, bay thẳng ra ngoài.

Tiếp đó, sợi dây thừng kia lại thu lại.

Trong nháy mắt, nó liền hóa thành một cái hồ lô vàng. "Ầm ầm ầm!" Mà linh quang trên hồ lô kia, lại càng trở nên chói lọi.

Cuối cùng, lại nuốt chửng cả Thái Nguyên Thánh Đế vào trong.

Một lát sau, tất cả trở lại yên tĩnh.

Tất cả mọi người, bao gồm cả những người xem trận chiến bên

ngoài, đều hoàn toàn ngây người.

Không ai ngờ được, một dị chủng hồng hoang, sau khi xuất hiện, chỉ dùng chưa đến một nén nhang, đã vây khốn được Thái Nguyên Thánh Đế.

Thực lực như vậy, đâu phải là thứ họ có thể địch lại.

Trong một lúc, trong lòng mọi người đều nảy sinh ý định rút lui.

Đúng lúc này, "Hót!" một tiếng hót trong trẻo truyền ra.

Tiếp đó, liền thấy một con phượng hoàng lửa bay lên không trung.

Khi đôi cánh nó vỗ, kéo theo mưa lửa bay lả tả khắp trời, khiến sắc mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Chương 438

Cùng lúc đó, "Ầm!" một trận sấm sét nổ vang trên hư không.

Tiếp đó, mọi người thấy, một con lôi xà, quấn quanh trên bầu trời.

Nó như cột chống trời.

Một tia điện đánh xuống, thẳng tắp nện vào đầu lâu của con hung thú kia. "Bốp!" Đầu lâu của đối phương vỡ nát, hóa thành huyết vụ lan tràn trên không trung.

Sau đó, thân thể rơi xuống mặt đất.

Rõ ràng, đây là hai cường giả đã liên hợp lại, chuẩn bị giải quyết một kẻ trước.

Về phần những con người còn lại, chỉ có thể coi là bia đỡ đạn.

Cảnh này, khiến trong lòng mọi người đều kinh hãi vô cùng.

Họ cuối cùng cũng hiểu ra, hôm nay chắc chắn sẽ thương vong thảm trọng.

Nhưng, ngay khi những người này, vừa chuẩn bị rút lui. "Vút!" Lại là một đạo lưu quang bắn ra.

Tiếp đó, liền thấy, một đóa hoa sen, nở rộ.

Một vị lão tăng ngồi xếp bằng trên đó, hai mắt nhắm nghiền, tựa như lão tăng tọa thiền.

Nhưng, tất cả mọi người đều biết, đối phương không hề nhập định, mà vẫn luôn cảnh giác với mọi người.

Tình hình như vậy, khiến trong lòng họ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì, cuối cùng cũng có cứu tinh rồi.

Mà con Thanh Ngưu kia, lúc này cũng không còn tấn công mọi người, mà đứng sang một bên, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Thấy cảnh tượng như vậy, đông đảo tu sĩ càng thêm cẩn thận.

Chỉ là, đúng lúc này, "Vù vù!" một cỗ cuồng phong, lại đột nhiên quét qua tứ phía.

Nơi cuồng phong này đi qua, những cây cối và cỏ dại, trong nháy mắt khô héo.

Mùi máu tanh nồng nặc ập vào mặt, khiến người ta muốn nôn mửa.

Ánh mắt mọi người, đều hướng về phía trước.

Đồng tử họ không khỏi co rụt lại.

Bởi vì, ở xa, một đội ngũ mấy ngàn người, đang chậm rãi chạy về phía này.

Hơn nữa tốc độ cực nhanh. "Hít!" Thấy cảnh tượng như vậy, mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Bởi vì họ phát hiện, những người này lại đều là người của Ma tộc.

Ma khí tỏa ra từ trên người họ, ngay cả họ cũng cảm thấy kinh hãi.

Mà lúc này, người Ma tộc dẫn đầu, lại nhìn về phía này.

Trong hốc mắt hắn, có những phù văn màu đen đang nhảy múa.

Cả người, trông hung tợn vô cùng.

Nhìn những tu sĩ loài người kia, hắn lạnh lùng nói: "Ha ha, loài người các ngươi, tất cả đều đáng chết.

Chúng ta đã đợi ngày này quá lâu rồi.

Lần này, nhất định phải chém giết hết các ngươi, không chừa một ai!" Giọng nói của người này mang theo khí tức hung tợn và bạo ngược.

Nghe thấy tiếng, trên mặt những người loài người xung quanh, lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Nếu như trước đó, họ còn ôm tâm lý may mắn, thì bây giờ, đã thực sự tuyệt vọng.

Bởi vì, thực lực của đối phương mạnh mẽ, hoàn toàn không phải là thứ họ có thể chống lại. "Phụt!" Đúng lúc này, người Ma tộc dẫn đầu, ngón tay búng ra.

Một đạo kiếm mang liền xé rách trường không, trong nháy mắt lao vào đám đông.

Nơi nó đi qua, kiếm cương rực rỡ tứ phía, khiến sắc mặt mọi người đại biến.

Giờ khắc này, họ thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. "Ầm!" Theo tiếng nổ vang lên, trong sân, lập tức mưa máu bay tán loạn.

Ngay khi người Ma tộc dẫn đầu, vừa ngừng tàn sát.

Một đội ngũ khác, cũng đã đến vào lúc này. "Vút!" Một nữ tử dẫn đầu, tay cầm trường tiên hung hăng quất ra.

Tựa như giao long xuất hải, nơi nó đi qua, thân hình những người loài người kia, trong nháy mắt bị đánh nổ tung.

Huyết vụ nồng nặc, không ngừng cuồn cuộn.

Lần này, họ không chỉ đơn thuần là săn giết những cao thủ loài người kia, mà còn chuẩn bị tiêu diệt cả thổ dân ở đây.

Nếu không, tổn thất của họ, thực sự là quá lớn.

Dù sao, sống trong bí cảnh này, ngoài những yêu tộc bình thường, phần lớn đều là con người.

Nếu để những người này trưởng thành, sau này sẽ rất phiền phức.

Đúng lúc mọi người đều đang bận rộn, Lưu Tranh đã đứng trên thành trì.

Lúc này, trong mắt hắn lóe lên từng tia tinh quang.

Thành trì này không lớn, nhưng được xây dựng rất kiên cố, hơn nữa, còn bố trí cấm chế.

Nếu không phải mình có hệ thống, e là đã sớm không tìm thấy rồi.

Ngay khi hắn đang quan sát môi trường xung quanh, "Cộp cộp!" tiếng bước chân dồn dập lại truyền ra.

Ngay sau đó, mấy trăm kỵ binh xuất hiện trong tầm mắt Hạng Vũ.

Rõ ràng là quân đoàn Ma tộc đã đến.

Lúc này, trên mặt hắn lộ ra nụ cười khát máu.

Sát khí trên người, nồng đậm đến cực hạn.

Hắn đang tìm kiếm con mồi, mà thành trì này, chính là mục tiêu của hắn.

Thấy cảnh tượng như vậy, Hạng Vũ không dám chậm trễ, lập tức liền nghênh đón. "Ngao!" Theo một tiếng gầm giận dữ vang lên, thân thể Hạng Vũ, trong nháy mắt liền phình to ra.

Bá Vương kích trong tay vung lên. "Rắc rắc!" Trong khoảnh khắc, liền có vô tận kình khí lan ra.

Giờ khắc này, người Ma tộc kia nhíu mày.

Mặc dù hắn cho rằng thực lực của mình mạnh mẽ, nhưng Hạng

Vũ, cũng tuyệt đối là cường giả đỉnh tiêm.

Hơn nữa, lúc này thân hình đối phương, cũng đã vượt xa người thường rất nhiều.

Không dám chậm trễ, hắn lập tức giơ lưỡi kiếm sắc bén trong tay nghênh đón. "Keng!" Theo tiếng kim loại va chạm dứt, hai người trên không trung va chạm vào nhau.

Trận chiến lại tạm thời giằng co.

Mà thân hình Hạng Vũ kia, lại càng trở nên tráng kiện.

Trên mỗi tấc da, lại đều có vảy hiện ra. "Giết!" Miệng hắn phun ra những từ lạnh lẽo.

Trên thân thể, tỏa ra khí tức khủng bố.

Mà lúc này, vị cường giả Ma tộc kia, cũng không chịu yếu thế.

Trong mắt hắn, có hung mang lóe lên.

Thân thể, lại một lần nữa lướt về phía trước, muốn xé nát Hạng Vũ.

Đúng lúc trận chiến của hai bên đạt đến đỉnh điểm.

Một bóng người lại xuất hiện ở cuối trời.

Nàng mặc một thân hồng y.

Trên mặt mang vẻ lãnh đạm.

Lúc này, nàng chậm rãi bước xuống.

Thấy cảnh tượng như vậy, những người khác trong sân, đều không khỏi đồng tử co rụt lại.

Bởi vì, áp lực mà nữ tử hồng y này mang lại cho họ thực sự quá lớn.

Đặc biệt là người Ma tộc kia, sau khi cảm nhận được tu vi của nữ

tử, sắc mặt trong nháy mắt liền đại biến.

Bởi vì, từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được mối đe dọa tử vong.

Đúng lúc này, nữ tử hồng y kia, liền chậm rãi nói: "Cút đi, các ngươi không có tư cách làm địch với bản công chúa.

Hôm nay tha cho các ngươi một mạng.

Nếu không, đồ thành!" Giọng nói vang lên, tràn ngập sự bá khí vô cùng.

Nghe thấy tiếng, tất cả mọi người trong sân đều cung kính cúi đầu, không dám phản bác nửa lời. "Đa tạ cô nương tương trợ!" Đúng lúc này, Hạng Vũ cũng đi tới, cúi người hành lễ với nữ tử. "Ừm!" Nghe thấy tiếng, nữ tử hồng y gật đầu.

Tiếp đó, liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Nàng không giải thích gì.

Mà người Ma tộc kia, cũng không tiếp tục truy kích.

Lần này, họ tiến vào bí cảnh, vốn là muốn săn giết nhiều người hơn.

Không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Vì vậy, chỉ có thể hậm hực rời đi.

Cũng rời khỏi nơi này.

Nhưng, lúc này trong lòng Hạng Vũ lại hiểu rõ, đối phương tuyệt đối không phải là đi ngang qua.

Đối phương hẳn là vì mình mà đến.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn không khỏi lộ ra vài phần ngưng trọng. "Binh binh!" Đúng lúc này, hai bóng người lại chạy tới vào lúc

này.

Rõ ràng là vị lão tổ kia.

Lão mặt mày lấm lem.

Khi thấy Hạng Vũ trên tường thành, vội vàng quỳ lạy xuống đất. "Hạng tiên sinh, ngài cuối cùng cũng trở về rồi.

Ngài phải làm chủ cho lão phu!" Giọng nói mang theo vẻ thê thảm. "Tại sao lại như vậy!" Hạng Vũ lên tiếng hỏi.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà nghe thấy tiếng, trong mắt lão tổ kia, trong nháy mắt lộ ra vẻ oán độc. "Hạng tiên sinh, cháu trai ta chết, nhất định không thoát khỏi liên quan đến bọn chúng.

Những kẻ đó, là người do Ma Linh Đế Quân phái đến, chúng muốn diệt thành trì.

Xin ngài cứu lão nô!" Nghe thấy tiếng, Hạng Vũ không khỏi nhíu mày.

Không ngờ rằng, trong bí cảnh này, lại có chuyện như vậy.

Hắn lập tức liền nói: "Nếu đã như vậy, vậy ngươi cứ về nhà trước đi.

Chuyện này ta sẽ xử lý.

Không cần lo lắng.

Chương 439

Nhưng, nhớ kỹ, không có sự cho phép của ta, tuyệt đối không được ra ngoài!" Giọng nói vang lên, mấy vị tướng lĩnh bên cạnh Hạng Vũ, đều gật đầu đồng ý.

Những tướng lĩnh này, mặc dù không thích quản chuyện, nhưng đối với Hạng Vũ lại vô cùng trung thành. "Được rồi, ngươi mau đi đi!" Hạng Vũ lên tiếng nói.

Giọng nói của hắn vừa dứt. "Vút vút!" Ngay khi vị lão tổ kia, chuẩn bị lui xuống.

Mấy tiếng xé gió truyền ra.

Tiếp đó, một thanh chủy thủ xuất hiện trên hư không.

Hàn quang lấp lánh, vô cùng sắc bén.

Tốc độ càng cực nhanh.

Ngay cả không gian, cũng xuất hiện những gợn sóng.

Rõ ràng, lần ám sát này, thực lực cũng không yếu.

Đáng tiếc là, hắn đã chọn sai đối tượng.

Khi hắn còn chưa đến gần, "Phụt!" phó tướng bên cạnh Hạng Vũ, đã bay ra.

Chiến phủ trong tay vung lên.

Vị thích khách kia, trong nháy mắt mất mạng.

Máu tươi văng trên cổng thành.

Nhìn cảnh này, trong mắt mọi người lộ ra vẻ kinh hãi.

Không ai ngờ rằng, tướng lĩnh dưới trướng Hạng Vũ, thực lực lại

mạnh mẽ như vậy.

Đúng lúc này, một nam tử áo choàng đen khác, cũng xuất hiện ở xa.

Trong mắt hắn lóe lên sát khí lạnh lẽo, lạnh lùng quát: "Bắt Hạng Vũ lại.

Ai dám cản trở, giết!" Dứt lời, cả người đều bị một lớp sương mù đen kịt bao phủ, tựa như quỷ mị.

Mà nghe thấy tiếng, khóe miệng Hạng Vũ, lại lộ ra nụ cười hung tợn. "Ầm ầm!" Bàn tay vươn ra.

Cự long gầm thét.

Cả bầu trời, trong nháy mắt hóa thành mây đen.

Tiếp đó, cự long sau lưng Hạng Vũ, hung hăng nện ra.

Vị cao thủ Ma tộc kia, hoàn toàn không kịp chống đỡ. "Rắc rắc!" Đầu của hắn trong nháy mắt liền bị đập nát.

Tiếp đó, cả thân thể hóa thành huyết vụ.

Những binh lính xung quanh, lúc này đâu còn dám dừng lại, nhanh chóng chạy trốn.

Mà Hạng Vũ lại không có ý định truy đuổi.

Thủ đoạn của hắn mạnh mẽ.

Nhưng, khi đối mặt với vây công, lại phải vô cùng cẩn thận.

Dù sao, bây giờ không phải là một mình.

Không lâu sau, hắn dẫn theo tướng lĩnh dưới trướng, trở về phủ đệ.

Nhìn những tướng lĩnh kia, Hạng Vũ lên tiếng nói: "Các ngươi tự trở về quân doanh đi, nơi này ta sẽ trấn thủ.

Nếu có chuyện gì, lập tức thông báo cho ta!" Dứt lời, một đội binh lính liền chạy về bốn phía, rõ ràng là đi báo tin.

Mà Hạng Vũ lại ngồi trên ghế chủ tọa, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Một lát sau, hắn chậm rãi đứng dậy, đi về phía ngoài thành.

Bây giờ trong bí cảnh, nguy hiểm vô cùng.

Mà hắn, lại cần rèn luyện một phen mới có thể đột phá.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn liền kiên định.

Lúc này trong bí cảnh, có thể nói là loạn thành một đoàn.

Ma Linh Đế Quân, lần này triệu tập đại quân Ma tộc, có đến trăm vạn.

Họ hùng hổ tiến vào trong thành trì.

Nơi họ đi qua, không ai dám địch lại.

Lúc này trong bí cảnh, một đội kỵ binh rít gào lướt qua.

Tướng lĩnh dẫn đầu, toàn thân tỏa ra sát khí nồng đậm.

Người này là một viên hãn tướng dưới trướng Ma Linh Đế Quân, tên là Huyết Cuồng.

Từng ở trong Ma tộc, chém giết không ít cao thủ, nên rất được tin tưởng.

Ngay khi hắn, dẫn theo bộ hạ, xuyên qua bí cảnh, đến ngoài bí cảnh, một tiếng kinh hô lại truyền ra, khiến trong mắt Huyết Cuồng lóe lên tinh quang. "Ha ha, xem ra chúng ta đến muộn rồi, bảo vật ở đây đã sớm bị người khác nhanh chân đến trước!" Dứt lời, hắn liền thúc ngựa lao ra.

Mà những người khác, cũng theo sát phía sau.

Tuy nhiên, vừa mới đến gần, liền thấy, trong rừng rậm lại đứng

vô số thi thể.

Trên mỗi thi thể, đều đầy vết thương.

Đặc biệt là ở cổ, đều có vết rách do vuốt sắc, khiến người ta nhìn mà kinh hãi. "Gào!" Ngay khi Huyết Cuồng, chuẩn bị tìm kiếm tung tích của hung thú, lại là một tiếng gầm giận dữ truyền ra.

Tiếp đó, chỉ thấy một con giao long từ trong rừng rậm lao ra.

Trên đầu lâu to lớn, tỏa ra khí tức hung ác.

Hai mắt đỏ ngầu. "Lần này e là gặp phải kẻ khó chơi rồi!" Huyết Cuồng lên tiếng nói, nhưng ngay sau đó, liền nhảy vọt ra.

Trong tay hắn, trường đao lóe lên ánh sáng lạnh băng, trong nháy mắt liền chém ra.

Đao cương rực rỡ, lướt qua trời đất. "Rắc rắc!" Nơi đao mang đi qua, không gian vỡ vụn từng tấc.

Mà con mãng xà khổng lồ kia cũng không hề sợ hãi.

Thân hình nó quấn lại, chiến đấu với Huyết Cuồng.

Hai bên va chạm, khiến cả dãy núi đều rung chuyển.

Trong sân tràn ngập khói bụi nồng nặc.

Trận chiến này, kéo dài đến nửa ngày.

Khi khói bụi tan đi, chỉ thấy một đống thịt nát rơi trên đất.

Mà con mãng xà khổng lồ kia, lúc này cũng thoi thóp.

Trong mắt Huyết Cuồng lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhìn con mãng xà khổng lồ trên đất, hắn lẩm bẩm: "Thật là quá ngon, đáng tiếc ta ăn ngán loài người rồi.

Ăn ngươi vậy.

Hy vọng ngươi không làm ta thất vọng!" Giọng nói vang lên, hắn liền cầm trường đao, trực tiếp lướt về phía trước.

Mà đồng tử con mãng xà khổng lồ kia, lại không ngừng co rụt.

Bởi vì nó cảm nhận được mối đe dọa tử vong.

Nó muốn thoát ra, nhưng lúc này, đâu còn làm được.

Nhưng, ngay khi nó nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ chết, một bóng người lại xuất hiện bên cạnh con mãng xà khổng lồ.

Chính là Hạng Vũ.

Nhìn Huyết Cuồng kia, hắn nói: "Ta không thích ăn canh rắn, để dành cho ngươi!" Nói xong, hắn điểm một ngón tay.

Trên lồng ngực Huyết Cuồng, xuất hiện một lỗ thủng to bằng ngón tay cái.

Tiếp đó, cả người liền ngã xuống đất. "Bốp!" Mùi máu tanh truyền ra.

Lần này, cuối cùng cũng kết thúc.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt con mãng xà khổng lồ kia lại lộ ra một tia cảm kích.

Nó hiểu rằng, đây là người đã cứu mạng mình.

Tiếp đó, thân thể khổng lồ, liền quấn quanh chân Hạng Vũ.

Mà Hạng Vũ, sau khi giải quyết Huyết Cuồng, cũng không có ý định rời đi, mà tiếp tục đi về phía xa.

Thân thể hắn vô cùng khỏe mạnh, mỗi khi bước đi, luôn có thể né tránh mọi chướng ngại.

Trong thời gian ngắn, hắn đã tiến vào sâu trong rừng rậm.

Lúc này, trong một cung điện trong bí cảnh, sắc mặt Ma Linh Đế

Quân âm trầm như mực nước.

Lần này, hắn phái một lượng lớn quân đoàn đến, nhưng bây giờ lại không có một người sống sót trở về.

Mặc dù biết, chắc chắn đã gặp phải một tồn tại mạnh mẽ nào đó, nhưng trong lòng vẫn phẫn nộ vô cùng.

Hắn quát lên với các trưởng lão bên dưới: "Tra rõ cho trẫm, rốt cuộc là kẻ nào làm, trẫm nhất định phải băm xương vứt tro hắn!" Giọng nói vang lên, khiến một đám trưởng lão bên dưới, đều cúi đầu không nói.

Họ sợ chạm vào rủi ro, bây giờ Đế quân, tính tình vô cùng nóng nảy, một khi chọc giận đối phương, tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Vì vậy, ngay cả Đại trưởng lão cũng im lặng.

Đúng lúc này, một bóng người bước vào đại sảnh. "Bệ hạ, có người trong bí cảnh, chém giết người của quân đoàn chúng ta!" Giọng nói vang lên, mang theo vẻ hoảng sợ.

Mà Ma Linh Đế Quân, sau khi nghe thấy tiếng, càng thêm tức giận. "Đồ khốn, lại có người dám khiêu khích trẫm.

Chẳng lẽ nghĩ rằng trẫm không hạ được một bí cảnh nhỏ nhoi sao!

Cút cho trẫm, để chúng nó tất cả chết ở trong đó, nếu không, trẫm muốn chúng nó sống không bằng chết!" Giọng nói hung tợn của Ma Linh Đế Quân vang lên.

Ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, sứ giả quỳ trên đất, lại một lần nữa cung kính nói: "Khải tấu bệ hạ, lần này ra tay là loài người!" Giọng nói mang theo vài phần run rẩy.

Nếu là người bình thường, có lẽ hắn còn có dũng khí báo cáo.

Nhưng đối diện là loài người, hắn thực sự không có can đảm. "Hừ, bất kể là ai, đã dám chọc ta, thì phải trả giá.

Nói cho ta biết, dáng vẻ của người đó!" Ma Linh Đế Quân lạnh lùng nói.

Bao nhiêu năm nay, mình càn quét bí cảnh, tài nguyên thu được, không biết đã tăng lên bao nhiêu, thậm chí còn vượt qua những hoàng triều mà những người khác cho là.

Dưới thế lực như vậy, còn có người dám chọc mình, quả thực là tìm chết. "Bệ hạ, nghe nói vị cường giả này, tên là Hạng Vũ, lần này là vì dị bảo trong bí cảnh mà đến.

Chúng ta hoàn toàn không thể chống cự!" Nghe thấy tiếng, sứ giả kia lại một lần nữa cẩn thận nói.

Ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, khóe miệng Ma Linh Đế Quân, lại lộ ra vẻ khát máu, chậm rãi nói: "Loài người sao, vậy thì thành toàn cho hắn!" Dứt lời, hắn liền phất tay ra hiệu cho đối phương lui xuống, rõ ràng là định tự mình ra tay.

Mà Hạng Vũ ở bên kia, lúc này lại không hề biết nguy hiểm đang đến gần.

Lúc này, hắn đang nhanh chóng chạy đi.

Nơi này, đã rất gần thành trì trung tâm bí cảnh rồi.

Hắn tin rằng, ở đây hắn là có thể tìm ra manh mối về mộ của Quan Vũ thần.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, ở đây, cũng có thể thu được một số cơ duyên.

Dù sao, tin tức về thần mộ kia, đã lưu truyền cả trăm triệu năm, cao thủ các tộc đều nghe tin mà đến.

Hơn nữa, nghe nói lần này, các đại chủng tộc, đều phái thiên kiêu đến.

Chương 440

Điều này đối với hắn mà nói, có thể nói là một cơ hội tuyệt vời.

Dù sao, tu vi của hắn hiện tại, đã bị kẹt ở bình cảnh hàng nghìn năm rồi.

Nếu không đột phá, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục thăng cấp.

Ngay khi hắn, không ngừng bay đi.

Trong khu rừng xung quanh, lại xuất hiện một đội kỵ binh.

Họ mặc áo giáp vàng, tay cầm lưỡi kiếm sắc bén, rõ ràng là tinh nhuệ của Thiên Thần tộc. "Ầm ầm!" Theo một trận tiếng nổ vang lên, mấy trăm con tê giác khổng lồ bị chém giết.

Mà tướng lĩnh dẫn đầu, lại hài lòng gật đầu, lên tiếng nói: "Không tồi, mọi người đều đã nỗ lực, sau khi trở về nhất định có thể được thưởng!" Giọng nói vang lên, các tướng sĩ xung quanh đều lộ ra nụ cười.

Đúng lúc này, một giọng nói lại truyền ra: "Thiên Thần tộc các ngươi, cũng quá bá đạo rồi.

Con tê giác khổng lồ này là ta phát hiện trước, các ngươi lại dám cướp đoạt!" Giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ.

Rõ ràng là Hạng Vũ từ xa bay tới.

Lúc này, toàn thân hắn tỏa ra ánh sáng long tượng mênh mông, tựa như chiến thần lâm thế.

Ngay khi giọng nói vừa dứt. "Ha ha, con kiến loài người, không có thực lực, cũng dám làm anh hùng, đúng là tìm chết.

Hôm nay gặp phải anh em chúng ta, coi như ngươi xui xẻo.

Giết!" Nghe thấy tiếng, tướng lĩnh Thiên Thần tộc lạnh lùng nói.

Một đám binh lính sau lưng hắn, trong nháy mắt lao lên.

Chỉ là, ngay khi binh lính kia đến gần, Hạng Vũ đang đứng tại chỗ đã động. "Ngao!" Quyền cương to lớn, lóe lên trên không trung.

Trong khoảnh khắc, liền va chạm với tướng lĩnh Thiên Thần tộc kia. "Rắc rắc!" Sau khi hai bên giao đấu, khiến cho tướng lĩnh Thiên Thần tộc kia, kinh hãi vô cùng.

Đối phương chỉ một quyền, liền đánh nát thanh kiếm sắc bén trong tay hắn.

Điều này làm sao hắn có thể không chấn động.

Đúng lúc này, "Phụt!" đao mang rực rỡ, lướt qua hư không, trong nháy mắt liền chém tướng lĩnh kia thành hai nửa.

Tiếp đó, thân thể hóa thành huyết vụ.

Thấy cảnh tượng như vậy, những binh lính Thiên Thần tộc khác, đâu còn dám dừng lại, chạy trốn về phía xa.

Chỉ là, làm sao họ có thể thoát được.

Một trận mưa tên bao phủ.

Những binh lính Thiên Thần tộc kia, trong nháy mắt liền hóa thành huyết vụ nồng nặc.

Cảnh tượng như vậy, khiến người ta chấn động.

Lúc này, Hạng Vũ cũng không thể quan tâm đến những binh lính Thiên Thần tộc kia.

Hắn thân hình lay động, đi về phía sâu trong bí cảnh.

Dị bảo trong bí cảnh này, thu hút ánh mắt của hắn.

Ngay khi Hạng Vũ, vừa mới rời đi, một đội người ngựa ở xa cũng đang phi tới.

Người dẫn đầu là một nam tử áo đen.

Toàn thân người đó, lan tràn khí tức hung ác.

Rõ ràng là con trai của Ma Linh Đế Quân, Ma Vân Công Tử.

Lúc này, sau khi thấy cảnh tượng trước mắt, hắn không khỏi nhíu mày. "Mùi máu tanh nồng nặc, xem ra có người nhanh chân đến trước.

Đi thôi, qua đó xem xem!" Ma Vân Công Tử nhàn nhạt nói.

Theo sát phía sau đối phương, hắn liền tiến vào sâu trong bí cảnh.

Lúc này, Hạng Vũ lại đã đến trung tâm bí cảnh.

Trên mặt hắn, lộ ra vẻ vui mừng.

Trên mảnh đất này, lại có một cây cổ thụ, cắm rễ dưới đất.

Cây cối xanh tươi mơn mởn.

Trên mỗi chiếc lá, lại có phù văn lóe lên.

Mặc dù không hiểu rõ công dụng cụ thể, nhưng hắn cũng biết, chắc chắn vô cùng quý giá.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lại lộ ra vẻ kích động.

Chỉ là, đúng lúc hắn chuẩn bị tiến lên hái, một bóng người lại chặn đường đi.

Người này thân hình vô cùng vạm vỡ, sau lưng đeo trường cung, mặc áo giáp đồng xanh.

Cả người tỏa ra khí tức hung hãn.

Khi thấy Hạng Vũ, hắn khinh thường quát lên.

“Ngươi dám nhúng chàm Thánh dược này, tìm chết!” Tiếng nói

vang lên, lại chẳng cho Hạng Vũ thời gian để biện giải.

Mũi tên dài trong tay, chớp mắt đã bắn ra, mang theo một vệt sáng rực rỡ.

"Rầm!" Hạng Vũ sau khi thấy cảnh này, cũng chẳng chút do dự mà phản công.

Hắn đưa bàn tay ra nghênh đón.

Hai cánh tay va chạm mạnh vào nhau.

"Xoẹt!" Cùng với tiếng xoẹt vang lên, thân thể vạm vỡ kia trong khoảnh khắc đã bay ngược ra xa.

"Ầm!" Hắn ngã mạnh xuống đất, máu tươi trào ra từ miệng mũi.

"Thánh dược này là của Bản tọa.

Cút!" Kế đó, tiếng nói lạnh băng lại vang lên lần nữa.

Lần này, vị tướng lĩnh Thiên Thần tộc kia đã triệt để sợ hãi.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, "Gầm!" Hạng Vũ đã gầm lên xông tới tấn công.

Chuyện như vậy, trong khoảng thời gian này, hầu như đã xảy ra mấy lần.

Vị tướng lĩnh Thiên Thần tộc kia căn bản không địch lại Hạng Vũ, bị áp chế đến mức không thở nổi.

"Phụt!" Cuối cùng, khi bị đối phương tóm được sơ hở, hắn trực tiếp bị xé rách lồng ngực.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong tích tắc.

Kế đó, cả người hắn ngã vật xuống đất, mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Còn những binh lính khác, lúc này càng sợ hãi hơn.

Căn bản không dám nói nhiều, chạy về phía xa.

Ngay lúc này, "Gầm!" Lại một tiếng gầm vang lên.

Kế đó, liền thấy một giao long bay vút lên không, trên thân phát ra uy áp khủng bố.

Chính là Long Hoàng đã tới.

Thực lực hắn cường hãn vô cùng.

Một quyền đánh ra, tất cả binh lính Thiên Thần tộc đều ngã gục.

Kế đó, thân hình hắn lướt nhanh vào rừng rậm.

Hiển nhiên là đến truy tìm bảo vật trong bí cảnh.

Chỉ là, khi hắn đến nơi này, thấy được lại là một thi hài.

Điều này khiến vành mắt hắn muốn nứt ra.

Mình khổ tâm kinh doanh mưu kế, lại thất bại vào lúc này.

Hắn hận a, hận mình quá sơ ý.

Bằng không, những bảo bối này đã sớm là vật trong túi hắn.

Nhưng lúc này hối hận đã muộn rồi.

Cuối cùng chỉ có thể nghiến răng rời đi.

Dù sao thì, bảo vật trong bí cảnh, chung quy vẫn có hy vọng đạt được.

Chỉ cần mình còn sống sót, tất cả đều không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, hắn không dừng lại mà trực tiếp rời đi.

Đồng thời, ở một bên khác.

"Hô!" Hạng Vũ bò dậy từ mặt đất.

Cú đánh vừa rồi, tuy khiến hắn vô cùng chật vật, nhưng cũng khiến hắn thu được không ít lợi ích.

Thể phách so với trước tăng thêm gấp mười lần.

Thậm chí có thể sánh ngang với tướng lĩnh Thiên Thần tộc kia.

Hơn nữa, hắn cảm thấy mình dường như đã chạm tới một loại quan ải nào đó.

Nếu đột phá thì tuyệt đối sẽ nhận được lợi ích vô cùng phong phú.

Chỉ là bây giờ, không thích hợp để đột phá.

Do đó, cũng đành phải thôi.

"Ngao!" Ngay lúc này, một trận tiếng rồng gầm hùng tráng vang lên.

Kế đó, liền thấy một con cự mãng từ sâu trong dãy núi uốn lượn tới.

Thân thể nó cao tới mấy ngàn trượng, thân hình uyển như cây cột chống trời.

Trên đầu, đôi mắt dọc lóe lên quang trạch âm u lạnh lẽo.

Lân giáp trên thân phát ra hàn quang lạnh lẽo.

Lúc này, khi nhìn về phía Hạng Vũ, đầy rẫy huyết quang khát máu.

Thân thể khổng lồ trong chớp mắt đã cuộn tới.

"Xì!" Miệng nó phun ra một chiếc lưỡi rắn.

"Rắc!" Một cây cổ thụ lại trực tiếp bị gãy đổ ngay tại chỗ.

Đây là công thế kinh người đến mức nào.

Ngay cả Hạng Vũ thấy thế, trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Con cự mãng này, hắn biết đối phương là một độc trùng hung tàn dị thường, bình thường ẩn náu ở đây, rất ít khi rời khỏi dãy núi.

Mà hôm nay, không những rời khỏi hang ổ, hơn nữa còn phát động

tấn công Hạng Vũ.

Hiển nhiên là chuẩn bị nuốt chửng Hạng Vũ.

Chỉ là, thực lực đối phương thực sự khiến hắn có chút e sợ.

Nhưng hắn cũng không chút lùi bước, thân hình trong chớp mắt đã bay vút ra.

Trường mâu trong tay, tỏa ra kim quang chói mắt.

"Ngao!" Đồng thời, thú cưỡi màu đen dưới khố hắn gầm rống, xông về phía trước.

Cuộc chiến bùng nổ trong tích tắc.

Thân pháp Hạng Vũ phiêu hốt khó lường, hóa thành một ảo ảnh trong hư không.

Tốc độ hắn quá nhanh, khiến con độc trùng kia khó mà bắt được dấu vết.

Mà lúc này, lợi nhận trong tay hắn xé rách bầu trời, hung hăng đâm về phía thân thể đối phương.

"Đinh!" Tiếng thanh thúy vang lên.

Thân thể con độc trùng kia trong chớp mắt bị đâm xuyên.

Chương 441

Chỉ là, ngay lúc này, một luồng hấp lực mạnh mẽ lại bỗng nhiên xuất hiện.

"Rắc!" Hạng Vũ chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt trong chớp mắt vỡ vụn.

Thân hình lúc này ngã xuống đất.

Mà con độc trùng kia cũng trong khoảnh khắc biến mất.

Hiển nhiên là đã tiến vào bí cảnh đó.

"Gầm!" Tiếng đau đớn kịch liệt truyền đến, Hạng Vũ phát ra tiếng gầm giận dữ.

Nhưng mặc cho hắn giãy giụa thế nào, cũng không thể nhúc nhích được chút nào.

Lúc này, trên mặt hắn lộ ra vẻ tuyệt vọng, không biết phải làm sao cho tốt.

Mà cùng lúc đó, bên ngoài bí cảnh.

"Ngao!" Lại một trận tiếng cự mãng gầm giận dữ vang lên.

Kế đó, liền thấy một con cự mãng từ trên trời cao nhìn xuống chúng sinh.

Lân giáp toàn thân lạnh lẽo, toát ra sự hung tàn nồng đậm.

Khiến tất cả mọi người xung quanh không khỏi run rẩy.

Bởi vì, trong ấn tượng của bọn họ, chỉ có chân long mới có thể sở hữu uy áp như vậy.

"Ầm ầm!" Cùng với một trận tiếng nổ vang lên.

Con cự mãng kia từ trên cao nhìn xuống, há cái miệng to như chậu máu.

Một viên châu tử trong suốt, lấp lánh từ trong miệng nó phun ra.

"Xoẹt!" Châu tử trực tiếp bay vút về phía Hạng Vũ bên dưới.

Đi đến đâu, phát ra từng trận bạo hưởng.

Khiến tất cả mọi người bên dưới không khỏi giật mình.

Đây là Chân Long Tinh Nguyên, có thể giúp người tu luyện thăng cấp công pháp.

Mà Hạng Vũ lúc này, trơ mắt nhìn tinh hoa bay về phía mình, lại vô năng vô lực.

Lúc này hắn trong lòng hiểu rõ, nếu không thể tránh được thì nhất định sẽ chết ở đây.

"Gầm!" Nhưng, ngay lúc hắn nhắm mắt chờ đợi cái chết, trong đầu lại vang lên một trận tiếng gầm giận dữ.

Kế đó, bên cạnh hắn, lại bằng không ngưng tụ ra mấy vị tướng lĩnh thân mặc trọng giáp.

Mỗi vị đều đội mũ giáp, toàn thân phát ra khí tức hùng hồn.

Đặc biệt là người dẫn đầu, càng cho người ta một cảm giác hùng vĩ, dường như có thể trấn áp vạn giới.

Hắn đứng bên cạnh Hạng Vũ.

Thanh kiếm sắc bén trong tay, từ từ giơ lên.

"Trảm!" Tiếng trầm thấp vang lên.

Trong chớp mắt, thanh trường kiếm kia, mang theo kiếm cương vô cùng, nghênh đón viên tinh nguyên kia.

"Xoẹt!" Dễ dàng vô cùng chặn đứng nó.

Sau đó, vị tướng quân kia lại hô lên.

"Giết!" Tiếng nói vang lên, tất cả tướng lĩnh dưới trướng đều đi theo phía sau.

Bọn họ dũng mãnh vô địch.

Mỗi bước chân đạp xuống, đều như tiếng sấm nổ vang.

Khiến con cự mãng kia căn bản không dám đến gần nửa bước.

Cuối cùng, trong từng trận tiếng kêu thảm thiết bi thương mà chạy trốn.

Cả dãy núi trong chớp mắt trở nên yên tĩnh.

Mà Hạng Vũ lúc này, sắc mặt lại tái nhợt vô cùng.

Viên tinh nguyên vừa rồi, thực sự quá khủng bố, khiến hắn cảm thấy nguy cơ chết người.

Nếu không phải vị tướng lĩnh kia ra tay cứu thì e rằng bây giờ mình đã chết rồi.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ phức tạp, không biết phải nói gì cho phải.

Dù sao thì, đối phương là đang cứu hắn.

Nhưng kế đó, liền nghĩ thông suốt chuyện này.

Những năm qua, hắn cũng không chỉ một lần gặp phải cục diện hiểm ác.

Nếu mình không có chút năng lực phản kháng nào thì làm sao có tư cách làm Hoàng đế chứ.

Do đó, liền mở miệng nói.

"Cảm ơn các huynh đệ.

Chuyện ngày hôm nay các ngươi yên tâm, ta sẽ không quên!"

Tiếng nói vang lên, mang theo vài phần trịnh trọng.

Kế đó, liền đi về phía xa.

Mà nghe thấy tiếng nói, những tướng sĩ phía sau lại lộ ra nụ cười.

Mặc dù bọn họ không phải thuộc hạ của Hạng Vũ, nhưng những năm qua, đối phương cũng không ít lần giúp đỡ bọn họ.

Lúc này, vì đã thoát hiểm, bọn họ tự nhiên không cần lo lắng vấn đề an toàn.

Nhưng, ngay sau khi Hạng Vũ vừa rời đi, vết thương trên người hắn lại trong chớp mắt nứt toác.

Máu tươi trào ra xối xả.

Những năm qua, vết thương của hắn ngày càng nghiêm trọng.

Nếu không nhờ có bí dược chống đỡ thì đã sớm ngã gục rồi.

Chỉ là, tất cả những điều này, lại không ai biết.

Hạng Vũ lúc này, lại trở về Hoàng thành.

Cuộc tranh giành bí cảnh lần này, đối với hắn mà nói, cũng coi như thu hoạch khá phong phú.

Trên đoạn đường ngắn ngủi, Hạng Vũ liền cảm thấy vết thương của mình đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Kế đó, liền đi về phía ngoài cung môn.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ kiên nghị.

Hạng Vũ lúc này, lại định đi tìm Thần Miếu kia.

Mặc dù lần này bị thương không nhẹ, nhưng cũng đáng giá.

Nếu không tìm được Thần Miếu thì e rằng ngay cả tính mạng cũng phải bỏ lại ở đây.

Bởi vì, hắn đã cảm nhận được, có vô tận ma khí đang hội tụ về phía mình.

Nơi đây e rằng sẽ không quá bình yên.

Mà ngay khi hắn đang đi, "Rầm!" Một thân ảnh lại bị đâm ngã xuống đất.

Chính là hộ vệ của Hạng Vũ, một vị tiểu giáo.

Chỉ là lúc này hắn, trên lồng ngực xuất hiện một vết sẹo đáng sợ.

Đôi mắt trợn tròn, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên là đã chết trong bí cảnh.

Thấy cảnh này, Hạng Vũ không khỏi nhíu mày, lạnh lùng quát.

"Xảy ra chuyện gì vậy!" Lúc này, tâm trạng hắn vô cùng không tốt.

"Rầm!" Chỉ là, ngay sau khi lời nói hắn vừa dứt.

Một bên cung môn khác, lại bị người ta trực tiếp đâm đổ.

Kế đó, một thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt Hạng Vũ.

Đối phương râu ria xồm xoàm, thân hình vạm vỡ dị thường.

Đôi mắt phát ra quang mang rực rỡ.

Người này chính là một Vương hầu, thực lực cường đại vô cùng.

Hơn nữa, trên người còn có kim quang nhàn nhạt lóe lên.

"Hạng Vũ, tòa cung điện này là của ta.

Ngươi cút đi.

Bằng không, ta sẽ tự tay giết ngươi!" Người đến mở miệng nói.

Trong lời nói hắn, mang theo chút ý khinh thường.

Hóa ra, hán tử này, lại là một Thổ Trứ.

Mà nghe thấy tiếng nói, trong mắt Hạng Vũ, lộ ra vẻ phẫn hận.

Nhưng kế đó liền hóa thành lạnh băng.

Đôi mắt hắn, tỏa ra quang mang rực rỡ chói mắt, nói với người phía sau.

"Huynh đệ chuẩn bị, hôm nay lão tử muốn giết người!" Tiếng nói vang lên, các tướng lĩnh bên cạnh không chút do dự, trực tiếp xông ra giết.

Bọn họ đều là thị vệ thân cận của Hạng Vũ.

Tự nhiên biết tính tình Hạng Vũ, lúc này đâu có ý sợ hãi.

"Ầm!" Chiến phủ và trường thương quét ngang, trong khoảnh khắc những người bình thường kia, căn bản không chống đỡ nổi.

Máu tươi phun trào ra.

"Phanh phanh!" Mà vị Vương hầu kia, lại không hề lưu thủ.

Giữa lúc vung tay, một luồng kình phong bàng bạc, cuộn trào ra.

"Phanh phanh!" Kế đó, từng hộ vệ, trực tiếp bị đánh bay ra xa.

Cuối cùng, ngã vật xuống đất.

Mắt bọn họ trợn rất to.

Nhưng đã mất đi sinh cơ.

Vị Hán thất Vương hầu này, lại trực tiếp đánh giết tướng lĩnh dưới trướng Hạng Vũ.

"Hừ, lũ mọi rợ hèn mọn, cũng dám tranh đồ với Bản tọa!" Lúc này, đôi mắt Hạng Vũ đỏ ngầu.

Thân thể hắn lắc lư, liền xông về phía vị Vương hầu kia.

Tốc độ nhanh đến cực hạn, uyển như kinh hồng, chớp mắt đã đến trước mặt đối phương.

Chiến phủ bổ xuống.

“Ngao!” Đồng thời, miệng hắn phát ra tiếng gào thét.

Tiếng hung lệ truyền ra.

Mà vị Vương hầu kia, cũng không phải phàm tục.

Vừa giơ tay lên, liền chặn đứng công kích của Hạng Vũ.

Chỉ là, ngay khi hai người va chạm, thân hình đối phương lại không khỏi lùi lại một bước.

Hiển nhiên là đã chịu chút tổn thương.

“Kiệt kiệt, thứ mọi rợ, cũng muốn giết ta!” Từ trong miệng Vương hầu, phát ra nụ cười âm sâm.

Hắn là cao thủ chân chính.

Lực một quyền, đủ thiên quân.

Nếu không phải đối với thực lực Hạng Vũ, trong lòng còn có chút kiêng kỵ thì cú đấm vừa rồi, đủ để trấn áp hắn.

Nhưng bây giờ, lại không muốn mạo hiểm.

Do đó, mới chọn lùi bước.

“Rầm!” Chỉ là, ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, trong không khí lại truyền ra tiếng va chạm trầm đục.

Sau đó, một chiếc cự phủ, trực tiếp rơi xuống đỉnh đầu hán tử kia.

Chương 442

Trên lưỡi đao sắc bén, có tia lửa bắn ra.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, đầu của hán tử kia, bị trực tiếp chém nát.

Kết quả này, bất kỳ ai cũng không ngờ tới.

Đặc biệt là Hạng Vũ, càng có chút ngây người.

Đây chính là một Vương hầu a.

Mình lại giết chết hắn.

Điều này làm sao có thể.

Kế đó, hắn quay đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy một thân thể tráng kiện, từ từ đi ra từ trong bóng tối, toàn thân hắn bao phủ trong hắc bào.

Xung quanh thân thể, tràn ngập kim quang nhàn nhạt, khiến người ta khó lòng dò xét.

Nhưng, ngay khi đối phương xuất hiện, những tướng lĩnh đi theo bên cạnh Hạng Vũ, lại không khỏi kinh hô.

"Là người bảo vệ Thần Miếu!" Bọn họ nhận ra người đó, chính là một trong những kẻ đối đầu với Hạng Vũ trong bí cảnh trước kia.

Nay lại xuất hiện, nhất định không có chuyện tốt.

"Gầm!" Mà Hạng Vũ lúc này, cũng không quản những thứ khác.

Hắn ngửa mặt lên trời gầm giận dữ.

Cả người như một tôn Bạo Long.

Tay cầm Bá Vương Kích, hung hăng bổ về phía người bảo vệ

Thần Miếu.

Khoảnh khắc này, thân thể hắn, dường như đã biến thành sắt thép đúc thành.

"Rầm!" Bước chân nặng nề đạp trên mặt đất, khiến cả mặt đất đều đang run rẩy.

"Rắc!" Bá Vương Kích đi qua.

Trên mặt đất, lại bị xé toạc một rãnh sâu.

Khiến người bảo vệ Thần Miếu, không khỏi đồng tử co rụt.

Hắn không ngờ rằng, Hạng Vũ sau khi trải qua tai ương trong bí cảnh, không những không suy yếu chút nào, ngược lại còn cuồng bạo hơn trước vài phần.

Điều này làm sao hắn có thể không kinh hãi.

Kế đó, thậm chí còn có vết nứt xuất hiện.

Khoảnh khắc này, người bảo vệ Thần Miếu, cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn đưa bàn tay ra, từng luồng thần quang đang lóe lên.

Hiển nhiên, người này cũng đã tu luyện công pháp.

"Cho ta phá!" Tiếng nói vừa dứt, hắn trực tiếp nghênh đón Bá Vương Kích.

Hai người trong khoảnh khắc va chạm vào nhau.

"Rầm!" Tiếng va chạm kịch liệt, vang vọng giữa không trung.

Kình phong hùng hậu bốn phía quét ra, khiến tất cả mọi người không khỏi lùi lại.

Hạng Vũ đứng sừng sững tại chỗ.

Còn người bảo vệ Thần Miếu, lại bị chấn động liên tục lùi lại.

Nhưng, lúc này hắn, lại giận đến tái mặt.

Bởi vì, biểu hiện của Hạng Vũ, vượt quá dự đoán của hắn.

"Đáng chết!" Miệng hắn phát ra tiếng gào thét giận dữ, muốn tiếp tục công kích Hạng Vũ.

Mà đối phương lúc này, làm sao có thể sợ hãi.

Hắn cầm Bá Vương Kích, lần nữa chém xuống phía trước.

"Ầm!" Quang mang chói lọi, lóe ra giữa không trung.

Đi đến đâu, không gian đều đang vỡ vụn từng tấc.

Khiến vẻ hoảng sợ trên mặt người bảo vệ Thần Miếu, lại càng trở nên nồng đậm hơn.

Lúc này hắn mới hiểu ra, Hạng Vũ trước mắt quá khủng bố, căn bản không phải mình có thể địch lại.

Nhưng, lúc này muốn chạy trốn thì đã muộn rồi.

"Xoẹt!" Công kích của Hạng Vũ, đã rơi xuống vai hắn.

Máu tươi nóng bỏng bắn ra.

Khiến hắn đau đớn kêu lên.

"Hạng Vũ, ta là sứ giả của Thần Miếu chi chủ.

Ngươi nếu dám làm hại ta thì nhất định sẽ phải trả giá!" Tiếng nói tràn ngập sự thê lương.

"Ha ha, cái thứ chó má Thần Miếu gì đó, lão tử không thèm, cho ta chết đi!" Nghe thấy tiếng nói, Hạng Vũ phát ra tiếng cười lớn ngông cuồng.

Kế đó, liền dưới ánh mắt kinh hãi của người bảo vệ kia.

Bá Vương Kích rơi xuống cổ đối phương.

Trong chớp mắt, một cái đầu to lớn, liền bị ném lên cao.

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ mặt đất thành một biển máu.

Mà Hạng Vũ sau khi làm xong tất cả những điều này, cũng không ngừng động tác.

Kế đó, Bá Vương Kích trong tay quét ngang ra.

Binh phong mạnh mẽ, lúc này triển hiện ra uy thế vô cùng.

Trực tiếp đâm vào trong đám sơn tặc kia.

Một trận tiếng nổ vang lên, những sơn tặc kia trong khoảnh khắc bị tàn sát sạch sẽ.

Hạng Vũ sau khi chém giết vị Vương hầu kia, không hề dừng lại.

Hắn dẫn dắt quân đội, đi về phía xa.

Mặc dù không biết, những người này vì sao lại tìm được tung tích của mình.

Nhưng, đã đến thì không cần đi nữa.

Hắn lúc này, chỉ cần gặp phải vật cản, liền trực tiếp tiêu diệt.

Ngày hôm đó, bầu trời âm u đáng sợ, phảng phất như tận thế giáng lâm.

Hạng Vũ tọa trấn quân trận, yên lặng chờ đợi tin tức.

Trong khoảng thời gian này, hắn tổng cộng đã giết hơn tám trăm người.

Mỗi người đều là tồn tại thực lực cường đại.

Nhưng, vẫn chưa đủ.

Mình cần phải đột phá.

Bất kể ở đâu, thực lực đều là quan trọng nhất.

Mà ngay khi Hạng Vũ, đang suy nghĩ làm thế nào để nâng cao thực lực của mình.

Một đội kỵ sĩ, xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Vị tướng lĩnh dẫn đầu, sau khi thấy Hạng Vũ, trong mắt lộ ra một tia lạnh nhạt.

"Hạng Vũ, ngươi lại dám giết sứ giả Thần Miếu, tội đáng vạn tử!

Quỳ phục xuống đất, bằng không thì chết không nghi ngờ!" Tiếng nói vang lên, khiến Hạng Vũ không khỏi nhíu mày, không hiểu những người Thần Miếu này, vì sao luôn thích nói lời vô nghĩa.

Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều.

Dù sao thì, điều quan trọng nhất đối với mình bây giờ, vẫn là thực lực.

Nghĩ đến đây, liền lạnh lùng quát.

"Hừ, chỉ dựa vào ngươi sao!" Lời nói vừa dứt, trong đôi mắt tinh mang dũng động.

Kế đó, cả thân thể trong chớp mắt hóa thành lưu quang, trực tiếp xông về phía sứ giả Thần Miếu.

Tốc độ nhanh đến cực hạn.

"Ầm!" Hai bên trong khoảnh khắc va chạm vào nhau.

Kình khí mạnh mẽ tán phát ra.

"Rắc!" Cây cỏ xung quanh, trong chớp mắt khô héo.

Giữa trường, uyển như tận thế giáng lâm.

Mà vị sứ giả kia, sau khi cảm nhận được nguy hiểm, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhưng còn chưa kịp hành động.

“Rầm!” Một chiếc Bá Vương Kích, trực tiếp đâm xuyên lồng ngực hắn.

Khiến thân hình đối phương, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Hạng Vũ lúc này, chiến ý ngút trời.

Vừa chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay lúc này, “Ngao!” Một trận tiếng gầm giận dữ, vang vọng giữa không trung.

Kế đó, liền thấy mấy vị cao thủ Thần Miếu xuất hiện.

Những người này, trên áo giáp đều có lôi đình rực rỡ đang lóe lên.

Đồng thời, còn có quang mang thần tính nồng đậm tỏa ra.

“Ngươi dám giết sứ giả, ta muốn ngươi chết!” Một cao thủ Thần Miếu giận dữ quát.

Trong lòng hắn hiểu rõ, địa vị của Thần Miếu ở Tây Bắc này vô cùng quan trọng.

Nếu lần này, sứ giả ngã gục thì mình và những người khác e rằng cũng không sống lâu được.

“Giết!” Nghe thấy tiếng nói, Hạng Vũ lại không chút do dự.

Bá Vương Kích trong tay vung lên, năng lượng mạnh mẽ đang dũng động.

Cảnh này, khiến những người Thần Miếu, càng thêm sốt ruột.

Bởi vì, những người này căn bản không chống đỡ nổi công kích của Hạng Vũ.

“Phanh phanh!” Bá Vương Kích trong tay Hạng Vũ, không ngừng bổ xuống.

Đi đến đâu, trong không khí truyền ra từng trận tiếng nổ vang.

Một cao thủ Thần Miếu, trực tiếp bị đánh bay ra xa.

Máu tươi trào ra từ miệng.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn trong tay cầm một khối ngọc phù.

Lúc này, lại không thể không bóp nát.

"Ầm ầm!" Cùng với tiếng nói vừa dứt.

Một tòa cung điện, liền từ trong hư không xuất hiện.

Trong đó tràn ngập năng lượng màu vàng kim.

Khiến sắc mặt của tất cả mọi người đều không khỏi thay đổi.

Mà ngay lúc này, một trận tiếng nói già nua lại vang lên.

"Kẻ nào dám giết cháu ta, hôm nay nhất định phải đền mạng!" Trong tiếng nói mang theo chút hung hãn và âm sâm.

Kế đó, một thân ảnh, chậm rãi bước ra từ trong cung điện đó.

Chính là Thần Linh Thần Miếu.

Trên thân thể hắn, có sương mù màu lục nhạt bao quanh.

Đôi mắt phát ra quang mang rực rỡ.

Chương 443

Khi hắn bước ra, tất cả đệ tử Thần Miếu xung quanh, lại đều quỳ xuống đất, cung kính mở miệng nói.

"Bái kiến Hộ Pháp!" Những đệ tử Thần Miếu này, đối với người Thần Miếu, là tuyệt đối kính trọng.

Ngay cả Hạng Vũ, trong mắt cũng không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Thực lực đối phương, so với những người trước kia, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

"Kiệt kiệt, tiểu gia hỏa, ngươi đã giết cháu ta.

Bất luận thế nào, đều phải chết!" Hộ Pháp phát ra tiếng cười quái dị, khiến người ta trong lòng phát lạnh.

Kế đó, trong mắt đối phương, liền lúc này, lóe ra huyết quang khát máu.

Sau đó, đưa tay ra chộp lấy Hạng Vũ.

"Xoẹt!" Cùng với một trận tiếng xoẹt vừa dứt.

Bàn tay phải của hắn, trực tiếp đâm vào lồng ngực Hạng Vũ.

"Ầm!" Kế đó, một luồng năng lượng hùng hậu, hoành hành trong cơ thể đối phương.

"A!" Đau đớn kịch liệt, khiến Hạng Vũ phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trên trán hắn gân xanh nổi lên.

Hiển nhiên, thực lực của vị Hộ Pháp này, quả thật là đủ mạnh.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đã khiến Hạng Vũ, không chống đỡ nổi.

Lúc này, trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng, lại quật cường không muốn khuất phục.

Mà trên mặt Hộ Pháp, lại lộ ra nụ cười tàn nhẫn, mở miệng nói.

"Tiểu tử, đấu với ta, còn kém xa lắm!" Lời nói vừa dứt, bàn tay trái lại một lần nữa đánh về phía Hạng Vũ.

Hạng Vũ lúc này, có thể nói là vô cùng chật vật.

Dưới bàn tay Hộ Pháp, căn bản khó mà phản kháng được chút nào.

Hắn chỉ có thể không ngừng tránh né.

"Phụt!" Mà vị Hộ Pháp kia, lại không có ý tha cho hắn.

Một kích vừa dứt, lại một lần nữa đánh vào lưng Hạng Vũ.

Đối phương cuối cùng vẫn không chịu nổi, thân thể trong chớp mắt nổ tung.

Mưa máu rơi xuống.

Mà ngay lúc này, ánh mắt của những người đứng xem xung quanh, lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Bởi vì, thực lực của vị Hộ Pháp kia quá mạnh, mạnh mẽ vượt quá dự liệu của bọn họ.

Đặc biệt là trường mâu lôi điện trong tay đối phương.

Mỗi lần vung ra, đều có thể gây ra lôi đình.

Hơn nữa, uy thế to lớn vô cùng, giản đơn là không vật nào có thể cản được.

Cảnh này, khiến tất cả mọi người đều chấn động vô cùng.

Nhưng, ngay lúc này, từ xa truyền đến từng trận tiếng gào thét.

Kế đó, liền thấy mấy đạo thân ảnh đạp mây mà đến.

Trong đó có một con hỏa câu Xích Viêm.

Toàn thân phát ra khí tức hung lệ, khiến những người bình thường kia, run rẩy.

Mà ở một bên khác, càng có tiếng rồng ngâm trận trận.

Long mã bay ngang qua không trung, tựa như Thiên Hà đổ xuống, khiến đồng tử của vị Hộ Pháp kia co rụt lại.

Không dám chậm trễ, thân hình trong chớp mắt lùi lại.

Mà những người Thần Miếu kia, cũng không dám dừng lại, theo sát phía sau.

Ngay sau khi bọn họ vừa thoát đi, "Gầm!" Trên không trung, con hỏa câu Xích Viêm kia phát ra tiếng gầm giận dữ, lại trực tiếp xông về phía sứ giả Thần Miếu mà tấn công.

Khoảnh khắc này, những người ở xung quanh, triệt để sôi trào.

Mặc dù bọn họ đều là tín đồ của Thần Miếu, đối với sự khủng bố của Hộ Pháp, cũng vô cùng rõ ràng.

Nhưng lại không ngờ, sẽ gặp phải chuyện như vậy.

"Xoẹt!" Xích Viêm Hỏa Câu, sau khi xé nát hai đệ tử bên cạnh Hộ Pháp, trên vảy trên thân, tỏa ra hồng quang chói mắt.

Khí tức nóng bỏng, khiến người ta kinh hồn.

"Phanh phanh!" Kế đó, thân thể của hai vị hộ vệ kia, lúc này trực tiếp đổ sụp xuống đất.

Trong mắt bọn họ tràn ngập sự kinh hãi.

Nhưng, đã mất đi sinh cơ.

Còn vị Hộ Pháp kia, thì không màng vết thương, vành mắt muốn nứt ra gào thét.

"Súc sinh tìm chết!" "Xoẹt!" Cùng với tiếng nói vừa dứt.

Thân hình hắn lướt ra, xông về phía Xích Viêm Hỏa Câu mà tấn công.

Khoảnh khắc này, cả thiên địa đều dường như hóa thành một lò nung.

Khí lưu nóng bỏng, hoành hành giữa không trung.

Xích Viêm Hỏa Câu, mặc dù dũng mãnh vô cùng, nhưng dưới một quyền của Hộ Pháp, lại khó mà chống đỡ được.

Thân thể không ngừng lùi lại.

Nhưng làm sao được, thực lực của vị Hộ Pháp này, thực sự quá mạnh.

Cuối cùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn, đối phương một quyền đánh vào thân mình.

"Ầm ầm!" Cùng với một trận tiếng nổ vang lên.

Xích Viêm Hỏa Câu bị đánh văng vào trong dãy núi.

Nó giãy giụa muốn bò dậy.

Nhưng, lại làm thế nào cũng không được.

Hộ Pháp đứng sừng sững tại chỗ, lạnh nhạt mở miệng nói.

"Hừ, nơi này không phải nơi ngươi nên đến.

Đã tự dâng mạng, vậy thì chết đi!" Tiếng nói vang lên.

Liền chuẩn bị tiếp tục động thủ.

Ngay lúc này, một trận tiếng nói lạnh băng, lại đột ngột truyền ra.

“Ngươi là thứ gì.

Dám hành hung bên ngoài Thần Miếu của ta!” Trong tiếng nói này mang theo ý chí kiên định không gì cản nổi.

Đồng thời, một mũi tên sắc bén, phá không bắn ra.

Tốc độ nhanh đến cực hạn.

“Ngao!” Mà vị Hộ Pháp kia, khi cảm nhận được nguy hiểm cận kề, lại đã muộn rồi.

Mũi tên sắc bén kia, khi đến gần hắn trong chớp mắt.

“Rắc!” Lại xuyên thủng cổ họng Hộ Pháp.

Máu tươi phun trào ra.

Kế đó, thân thể trong chớp mắt bay ngược ra xa.

Trong mắt hắn, lộ ra vẻ không cam lòng.

Không ngờ, lại có người đánh lén mình.

Mà mũi tên sắc bén kia, không hề dừng lại tấn công.

Sau khi trúng mục tiêu lần nữa, lại bay vút lên.

“Xoẹt!” Trực tiếp xuyên thủng đầu hắn, ghim vào vách núi.

Mà tất cả những điều này, lại chỉ xảy ra trong khoảnh khắc mà thôi.

Ngay tại chỗ đã trấn áp một vị Hộ Pháp.

Kết quả này, bất kỳ ai cũng không ngờ tới.

Vị Thánh Nữ Thần Miếu kia, càng không thể tin được.

Đôi mắt đẹp của nàng trợn to, không tin sẽ xảy ra cảnh tượng như vậy.

Mà ngay khi nàng đang ngây người.

Hạng Vũ lại xuất hiện trước mặt Thánh Nữ Thần Miếu.

Khóe miệng hắn, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, khẽ mở đôi môi mỏng nói.

"Không ngờ phải không, ta còn sống!" Lời nói vừa dứt, liền lại một bước tiến ra.

"Rầm!" Thánh Nữ Thần Miếu, không chút sức chống cự, liền bị trực tiếp đạp dưới chân.

Trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi và phẫn hận.

Mà những Hộ Pháp kia, càng không ngờ, Hạng Vũ còn dám ra tay với Thánh Nữ của mình, không khỏi giận dữ quát mắng.

"Nghịch tặc, dám làm hại Thánh Nữ điện hạ!" "Ha ha, hôm nay ta đến chính là để cứu nàng.

Nếu nàng an toàn thì ta sẽ quay người rời đi.

Bằng không thì, các ngươi nhất định phải đền mạng!" Giọng Hạng Vũ lạnh băng vô cùng.

Mà nghe thấy tiếng nói, trong mắt vị Hộ Pháp kia, lộ ra một tia hung ác.

"Giết!" Kế đó, liền chỉ huy thuộc hạ hộ vệ xông về phía Hạng Vũ mà giết.

Hắn biết, đối phương đã đến cứu người, sẽ không dám thật sự chém giết mình và những người khác.

Bằng không thì, e rằng thật sự sẽ có đại phiền toái.

Nhưng, ngay sau khi tiếng nói hắn vừa dứt.

"Hú!" Một tiếng kêu cao vút vang lên.

Kế đó, một con thương ưng khổng lồ, liền lao xuống.

Đôi cánh dang rộng, như che trời lấp nhật.

Đôi móng vuốt, vung lên trong không trung.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Những Hộ Pháp đang xung kích kia, trong chớp mắt liền ngã gục tại chỗ.

Mà vị Hộ Pháp kia, cũng bị thương ưng tóm lấy.

Đôi cánh dang rộng, hung hăng va chạm vào lồng ngực Hộ Pháp.

“Ầm!” Tiếng va chạm kịch liệt truyền ra.

Thân thể Hộ Pháp, lúc này vỡ vụn.

Mà thương ưng, thì chậm rãi bay lên không.

Hiển nhiên là muốn quay trở về.

Nhưng, ngay lúc này, trong mắt Thánh Nữ, tinh mang lóe lên.

“Xoẹt!” Một viên đan dược, từ trong lòng nàng ném vào không trung.

Viên đan dược đó khi vừa tiến vào bầu trời, liền trực tiếp nổ tung.

Hương vị nồng đậm tràn ngập cả không gian.

Kế đó, một đoàn sương mù vàng kim, bay lượn về phía thương ưng.

“Lệ!” Thương ưng phát ra tiếng kêu thảm thiết bi thảm.

Kế đó, cả thân thể đều đang run rẩy.

Chương 444

Cuối cùng, ngã mạnh xuống đất.

Lúc này, lông vũ toàn thân nó, đều trở nên ảm đạm vô quang.

Hiển nhiên, đây là đã chịu nghiêm trọng thương tổn.

Nhưng, lúc này lại căn bản không dám nán lại.

Sau khi giãy giụa dưới đất một phen, lại chạy trốn về phía xa.

Mà lúc này trong Thần Miếu.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, đều có một cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn.

Vừa rồi, uy áp của vị Hộ Pháp kia phát ra.

Bọn họ cho rằng, lần này nhất định sẽ bị chém giết.

Hơn nữa, Thánh Nữ càng bị ô nhục.

Nay, nhìn thấy thương ưng chạy trốn, sắc mặt mới tốt hơn nhiều.

"Thánh Nữ điện hạ, cảm ơn người!" Trưởng lão trong Thần Miếu, cung kính mở miệng nói.

Nếu không có sự giúp đỡ của Thánh Nữ thì lúc này bọn họ e rằng đã sớm bỏ mạng, đâu còn sống sót đến bây giờ.

Mà tâm tư Thánh Nữ, lại không ở đây.

"Chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói.

Chuyện này, e rằng chưa xong!" Thánh Nữ chậm rãi nói.

Lúc này nàng, trên khuôn mặt xinh đẹp, phủ đầy hàn sương.

Bởi vì, nàng biết rõ, chuyện ngày hôm nay, nhất định là không

thoát khỏi liên quan đến vị Hộ Pháp kia.

Hơn nữa, những kẻ truy binh kia thực lực rất mạnh.

Nàng tuy là Thánh Nữ, nhưng cũng biết, mình căn bản không phải đối thủ.

Mà ngay khi mọi người chuẩn bị rời đi.

"Gầm!" "Xì xì!" Từng trận tiếng phá không truyền ra.

Xung quanh, mưa tên dày đặc, đổ ập về phía Thần Miếu.

Công kích như vậy quá mức mãnh liệt.

Khiến những Hộ Pháp kia, không thể không tránh né.

Mà ngay khi bọn họ đang tránh né.

Trong vành mắt Thánh Nữ, lại rơi lệ.

Bởi vì nàng hiểu rõ, hôm nay mình e rằng khó mà rời đi rồi.

Mà ngay lúc này, tiếng Hạng Vũ lại vang lên.

"Các ngươi mau rời đi!" Nói xong, liền nghênh đón.

Bóng lưng hắn vĩ đại vô biên, uyển như một ngọn núi, che chở Thánh Nữ trong đó.

Đồng thời, hai tay nắm chặt cự phủ, hung hăng bổ ra.

"Hô!" Cùng với tiếng gió rít vừa dứt.

Những mũi tên kia, đều bị bổ nát.

Kế đó, thân hình Hạng Vũ liền biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay trực tiếp thò ra.

"Bành bành!" Gần như trong chớp mắt, từng người áo đen liền bị đánh bay ra xa.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, liền bị triệt để giải quyết.

Mà vị Hộ Pháp đứng phía sau, sau khi thấy cảnh này, sắc mặt khó coi vô cùng.

Bọn họ làm thế nào cũng không ngờ, lực chiến đấu của Hạng Vũ, lại cường hãn đến vậy.

Mà ngay lúc này, tiếng Hạng Vũ lại truyền ra.

"Bây giờ, có thể thả người rồi chứ!" Hắn lúc này, trong mắt lộ ra vẻ sâm nghiêm.

Khoảnh khắc này, hắn là đang nhẫn nại, không muốn sát lục.

Dù sao thì, những Hộ Pháp này đều là thần dân trung thành của mình.

Mà nghe thấy tiếng nói, vị Hộ Pháp kia, lại nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hừ, thả người thì sao, ngươi có thể đảm bảo, dẫn nàng bình an rời đi sao.

Hay là để chúng ta tiễn nàng một đoạn thì sao!" Vị Hộ Pháp này, cũng là một kẻ độc ác.

Lúc này, nhìn Thánh Nữ, trong mắt lộ ra vẻ hung lệ.

Khiến Hạng Vũ không khỏi nhíu mày.

"Các ngươi tìm chết!" Ngay lập tức, tiếng quát lạnh lẽo liền truyền ra.

Kế đó, chiến kích trong tay, trong chớp mắt giơ lên.

"Ngao!" Tiếng rồng ngâm vang lên.

Một con cự long màu đỏ rực, xuất hiện tại chỗ.

Trên thân nó phát ra ngọn lửa nóng bỏng, xông về phía trước.

Đi đến đâu, không gian đều đang vỡ vụn từng tấc.

Sắc mặt vị Hộ Pháp kia đại kinh.

Lúc này, đâu còn bận tâm gì đến Thánh Nữ.

Hắn cảm thấy, nếu mình chậm thêm nửa khắc thì e rằng ngay cả mình cũng phải chết ở đây.

"Phụt!" Mà ngay lúc này, máu tươi bắn ra.

Thân thể hắn, bị trực tiếp đâm xuyên.

Trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Kế đó, thân hình ngã sụp xuống đất, chết tại chỗ.

Đến đây, tất cả Hộ Pháp Thần Miếu, đều đã tử vong.

Còn những đệ tử còn lại, thì ngây người.

Bọn họ không ngờ, sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Thánh Nữ cũng ngây người.

Kế đó, liền phản ứng lại, mở miệng kêu lên.

"Mau đi mời Tổ Sư!" Chuyện ở đây, quá mức quỷ dị.

"Gầm!" Mà ngay sau khi mệnh lệnh của nàng vừa được ban ra.

Trên không trung, liền truyền ra tiếng gầm thét chói tai.

Kế đó, liền thấy một con mãng xà khổng lồ, lượn lờ trên không trung.

Cái đuôi khổng lồ vẫy động, quét những đệ tử kia bay xa mấy trăm mét.

Bọn họ thậm chí không có chút sức phản kháng nào.

Cho dù có tu luyện công pháp trên thân, trước mặt đối phương, vẫn vô cùng yếu ớt.

Lúc này, đôi mắt đỏ rực, nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Khiến sắc mặt Thánh Nữ và những người khác, càng trở nên tái nhợt.

"Tổ Sư cứu mạng a!" Từ trong miệng nàng phát ra tiếng kêu ai oán.

Chỉ là, Lưu Tranh lúc này, lại không hề để ý đến tất cả những điều này.

Hắn lúc này, ánh mắt lạnh băng.

Hắn không biết, con trai mình, sẽ gặp phải chuyện gì.

Do đó, bây giờ hận không thể lập tức vội vã tới bên ngoài Thần Mộ.

Chỉ là, ngay lúc này, một trận tiếng nói âm trắc trắc, lại truyền ra.

"Hán Đế, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đầu hàng đi.

Bằng không thì, chỉ có đường chết!" Lời nói vừa dứt.

Lưu Tranh ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Quả nhiên, ngay lúc này, mấy đạo thân ảnh lướt về phía này.

Bọn họ đều mặc hắc bào.

Trên thân mỗi người, đều phát ra ba động mạnh mẽ.

Chính là những Cung Phụng Thánh Điện đã đến.

Khi thấy đối phương, khóe miệng Lưu Tranh, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn đang do dự, nên dùng cách nào để giải quyết đối phương.

Nhưng, tình hình hiện tại, lại vô cùng nguy hiểm.

Nếu hắn kéo dài thời gian thì e rằng mình thật sự sẽ không thoát được.

Không chỉ Hạng Vũ, e rằng cả Hạng thị Vương tộc, đều sẽ diệt vong ở đây.

Nghĩ đến đây, liền chậm rãi nói.

"Chư vị đã đến, vậy Trẫm sẽ chơi đùa với các ngươi một chút.

Hy vọng các ngươi đừng hối hận mới tốt!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Trong tiếng nói toát ra vẻ lạnh nhạt.

Mà nghe thấy tiếng nói, những người áo đen kia, trên mặt lại lộ ra vẻ hung hãn.

"Bệ hạ, đây chính là Thần Miếu, người lẽ nào không muốn sống nữa sao.

Lại dám làm như vậy!" Có người lạnh lùng nói.

Trên mặt hắn, lúc này lộ ra vẻ khinh thường.

Chỉ là, ngay sau khi lời nói hắn vừa dứt.

"Ầm ầm!" Một thân ảnh, lại bay vụt tới.

Tốc độ cực nhanh.

Trong cơ thể, dao động khí tức hùng hồn.

Hiển nhiên là một tôn cao thủ.

"Rầm!" Kế đó, liền một quyền đánh ra.

Quyền cương rực rỡ chói mắt, trực tiếp đâm vào trong đám người áo đen.

"Rắc!" Cùng với tiếng thanh thúy vang lên.

Những người áo đen kia, thân hình đổ sụp xuống đất.

Lại ngay cả một chiêu cũng chưa kịp chống đỡ.

Mà thấy cảnh này.

Những thị vệ Thánh Nữ kia, đều vô cùng hưng phấn.

Đặc biệt là vị Thánh Nữ kia, càng vui mừng đến phát khóc.

Nàng không ngờ, Hán Đế lại xuất hiện vào thời khắc mấu chốt.

Mà ngay lúc này, Hạng Vũ đã ôm Thánh Nữ, xông về phía ngoài sơn trại.

Chỉ là, những người cung Thánh Nữ kia, lại không hề nhận ra hắn.

Có người giận dữ quát.

"Đứng lại cho bản cô nương!" Chỉ là, còn chưa đợi đối phương đến gần, một thanh kiếm sắc bén, liền xé rách hư không.

Chương 445

“Phụt!” Máu tươi bắn ra.

Hắn lúc này, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Không ngờ, mình lại chết dễ dàng đến vậy.

Kế đó, liền ngã xuống đất.

Mà Lưu Tranh lúc này, thì lạnh nhạt nói.

“Đừng cản đường, bằng không thì, giết không tha!” Lời nói vừa dứt, những đệ tử cung Thánh Nữ kia, đều tránh sang hai bên.

Mặc dù không phục, nhưng lần này Lưu Tranh quả thật đã giúp Thánh Nữ.

Trong lòng bọn họ hiểu rõ, nếu còn cản trở thì e rằng nhất định sẽ bị trách phạt.

Dù sao thì, những người có mặt ở đây, có thể sống sót trở về, đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa, ngay cả lão tổ của mình cũng đã chết.

Bọn họ căn bản không phải đối thủ.

Ngay sau khi những người này lùi lại.

Lưu Tranh liền đi theo bên cạnh Hạng Vũ, đi về phía ngoài sơn cốc.

Mà lúc này, trưởng lão Thiên Môn ở một bên khác, lại đã tiến vào trong đại điện.

Nhìn lão giả ngồi trên chủ tọa, cung kính mở miệng nói.

“Lão tổ, Thần Mộ xuất thế, người vì sao còn chưa đi xem xét!”

Trong tiếng nói, mang theo vẻ nghi hoặc.

Mà vị trưởng lão kia, lại chậm rãi nói.

“Chúng ta tu luyện đến bình cảnh.

Muốn đột phá, cần một cái khế cơ.

Mà Thần Mộ đó, chính là lựa chọn tốt nhất.

Vận may của chúng ta rất tốt, lại sớm phát hiện tung tích Thần Mộ.

Nhưng, lần này lại không thể tự mình tham dò.

Ngươi phái đệ tử đi, phải cẩn thận!” Trưởng lão Thiên Ma Thần Tông mở miệng nói.

Mà đồng thời, những người của các thế lực khác, cũng đều chuẩn bị sẵn sàng.

Bí mật trong Thần Mộ, đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải phát điên.

Mà Lưu Tranh lúc này, lại cùng Hạng Vũ đã đến bên ngoài Thần Mộ.

Chỉ thấy, những đồ án được điêu khắc trên bia mộ, sống động như thật, uyển như vật sống.

Dưới ánh nắng chiếu rọi, lóe lên hàn quang lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi trong lòng sợ hãi.

Lưu Tranh đứng sừng sững tại chỗ một lát.

Nói với rất nhiều binh lính xung quanh.

“Tiến vào trong Thần Mộ, trảm thảo trừ căn.

Không để lại người sống!” Tiếng nói vang lên.

Những binh lính kia, trong chớp mắt liền xông vào trong sơn cốc.

Bọn họ đều là tinh nhuệ trong Hạng Gia Quân, thực lực cường đại.

Mà Lưu Tranh và Hạng Vũ hai người, thì chậm rãi đi theo phía sau.

Nhưng, ngay sau khi bọn họ vừa đạp vào trong Thần Mộ.

"Ngao!" Một trận tiếng rồng ngâm lại vang lên vào lúc này.

Kế đó, liền thấy trung tâm Thần Mộ, một con Thanh Giao gầm thét xông ra.

Thân thể nó vô cùng to lớn.

Sau khi đôi cánh dang rộng, che trời lấp nhật.

Trong mắt lộ ra quang mang hung hãn.

Đi đến đâu, khí tức hung lệ vô tận tràn ngập ra.

Khiến những người bình thường kia, không khỏi đồng tử co rụt lại.

Lúc này bọn họ, cảm thấy một luồng áp lực ngột ngạt.

"Ngao!" Lại một trận tiếng rồng kêu vang lên.

Kế đó, trung tâm Thần Mộ, lại một lần nữa bốc lên sương mù nồng đậm.

Mà cùng với sương mù cuộn trào, một cái đầu rồng to lớn, hiện ra trong sương mù.

Trong đôi mắt nó tràn ngập quang mang bạo ngược.

Nhìn Lưu Tranh và những người khác, lạnh lùng nói.

"Các ngươi tự ý xông vào Thần Mộ, đáng chết!" "Gầm!" Kế đó, từ trong miệng nó phát ra tiếng gầm thét giận dữ.

Phía sau, một đạo huyễn tượng khổng lồ ngưng tụ thành.

Lại là một con Hoàng Kim Trường Xà, toàn thân tỏa ra quang mang rực rỡ.

Kế đó, há cái miệng to như chậu máu nuốt chửng xuống phía dưới.

Thấy cảnh này.

Những chiến sĩ Hạng Gia kia, lại không hề sợ hãi chút nào.

Ngược lại còn xông về phía trước.

Trên mặt bọn họ, lộ ra nụ cười hung hãn.

Công kích như vậy, giản đơn là quá yếu ớt.

Thậm chí, không cần Hạng Vũ ra tay, bọn họ cũng có thể xé nát nó.

"Rầm!" Chỉ là, ngay lúc này, con Hoàng Kim Mãng Xà kia, lại đã va chạm vào nhau.

Tia lửa nóng bỏng bắn ra.

Kế đó, thân hình một chiến sĩ Hạng Gia, bị đánh bay ra xa.

Áo giáp trên thân vỡ vụn.

Nhưng, trên cái đuôi của Hoàng Kim Mãng Xà, lại cũng phủ đầy vết thương.

"Ngao!" Nó phát ra tiếng rít thê lương.

Nhưng, sau một lúc dừng lại ngắn ngủi, lại truy đuổi về phía chiến sĩ kia.

Nó muốn ăn thịt người.

Thấy cảnh này.

Hạng Vũ không còn chần chừ nữa.

“Giết!” Tiếng lạnh băng vừa dứt.

Bá Vương Kích trong tay, trong chớp mắt quét ngang ra, như sấm sét kinh hoàng.

“Rắc!” Cái đầu của Hoàng Kim Mãng Xà vừa rồi còn hùng hổ, lại trong chớp mắt bị đập nát.

Cảnh này, chấn động tất cả mọi người.

Bọn họ không ngờ rằng.

Thực lực của Hạng Vũ, lại khủng bố đến vậy.

Những đệ tử cung Thánh Nữ bình thường kia, sắc mặt trong chớp mắt tái nhợt.

“Ầm ầm!” Mà ngay lúc này, từ xa truyền đến từng trận tiếng sấm sét.

Kế đó, liền thấy, một nam tử thân mặc trường bào màu tím vàng, bước vào trong Thần Mộ.

Khi thấy tất cả những điều này.

Vẻ hưng phấn trên mặt trưởng lão Thiên Ma, hầu như không thể che giấu.

Nói với đệ tử bên dưới.

“Thần Mộ xuất thế rồi.

Tất cả mọi người nghe lệnh, theo ta tiến vào sâu trong Thần Mộ, lấy bảo bối bên trong ra.

Lần này, ai nếu đoạt được bảo tàng, sẽ là Thiếu Tông Chủ của Thiên Ma Tông ta!” “Tuân lệnh!” Nghe thấy mệnh lệnh, những đệ tử xung quanh đồng thanh hô to.

Kế đó, liền đi theo sau lưng trưởng lão, xông về phía trước.

Bọn họ nóng lòng, hy vọng nhanh chóng tiến vào trong Thần Mộ, đoạt lấy bảo vật.

Chỉ là, Hạng Vũ lúc này, lại không hề động đậy chút nào.

Bởi vì, ngay sau khi trưởng lão Thiên Ma Tông vừa rời đi.

Tai hắn khẽ động.

Khóe miệng lộ ra một tia khát máu.

Kế đó, một chưởng đánh ra.

"Rầm!" Một trưởng lão Thiên Ma Tông, liền trực tiếp bị hắn đánh thành thịt nát.

Mưa máu rơi xuống, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Kế đó, hắn lạnh lùng nói.

"Hôm nay, kẻ nào dám tiến vào Thần Mộ, chết!" Lời nói vừa dứt, Bá Vương Kích trong tay trực tiếp vung lên.

Phong nhận nóng bỏng, lướt qua giữa không trung.

Đi đến đâu, máu tươi bắn ra.

Mà Thần Mộ lúc này, lại càng trở nên yên tĩnh.

Không chỉ những đệ tử cung Thánh Nữ, ngay cả Lưu Tranh, cũng nhíu mày.

Thần Mộ lần này, dường như không có nguy hiểm gì.

Chỉ là, ngay khi hắn đang nghi hoặc.

Sâu trong Thần Mộ, lại vào lúc này vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Kế đó, vô số thi thể từ khắp nơi trong Thần Mộ dũng động xông ra.

Thân hình bọn họ cao đến trăm trượng, phát ra khí tức hùng hồn.

Hơn nữa, trên thân thể, còn có phù văn lóe lên.

Hiển nhiên, đây đều là những Thủ Hộ Thú của Thần Mộ.

“Kiệt kiệt, hôm nay ta cuối cùng cũng thoát hiểm mà ra.

Lần này, nhất định phải tiêu diệt những người Thần Mộ này.

Cho ta xông lên!” Một Thủ Hộ Thú Thần Mộ, phát ra tiếng cười quái dị mở miệng nói.

Kế đó, thân hình nhảy lên, liền chạy trốn về phía trước.

Tốc độ hắn vô cùng nhanh nhẹn, chớp mắt liền biến mất trong Thần Mộ.

Còn những Thủ Hộ Giả khác, cũng không cam chịu yếu kém.

“Gào hú!” Một Thủ Hộ Giả, hóa thành hình dạng người sói.

Từ trong miệng hắn phát ra từng trận tiếng gào thét.

Trong đôi mắt lóe lên quang mang hung tàn.

Thân hình lướt đi, liền biến mất tại chỗ.

Biến cố như vậy, vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

“Giết!” Lúc này, Lưu Tranh cũng sẽ không lùi bước.

Chiến sĩ Đại Kinh, mặc dù thực lực không tính là quá mạnh.

Nhưng, lại tuyệt đối sẽ không sợ hãi.

Chương 446

"Rắc!" Cùng với từng trận tiếng nổ ầm ầm vừa dứt.

Toàn thân hắn, bị xích sắt huyền thiết bao phủ.

Trong tay càng nắm chặt một cây cương tiên.

Quất roi về phía Thủ Hộ Thú đang nghênh diện mà đến.

Những thứ này, tuy hung dữ, nhưng dù sao cũng không có linh trí.

Sau khi bị Hạng Vũ chặn lại.

Lưu Tranh một bước tiến lên.

"Xoẹt!" Cương tiên trong tay, uyển như độc xà phun lưỡi.

Trong khoảnh khắc liền xuyên thủng lồng ngực một Thủ Hộ Giả.

Máu tươi bay phấp phới.

Bọn họ không còn hùng mạnh như trước.

Chỉ có thể bị tàn sát.

Thấy cảnh này.

Lưu Tranh lại không dám chậm trễ, tiếp tục xông về phía trước mà giết.

Hắn lúc này, trong lòng hiểu rõ, chỉ cần mình chặn được những Thủ Hộ Thú này thì cho dù không hạ được Thần Mộ.

Nhưng, tệ nhất cũng có thể đảm bảo đại quân không bị thương tổn.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa xông ra.

Một bên khác, trưởng lão Thiên Ma Tông, lại dẫn dắt đệ tử, chạy

về phía sâu trong Thần Mộ.

Khoảnh khắc này, trong mắt bọn họ toát ra một tia hưng phấn.

Trong Thần Mộ này, nhất định có trọng bảo tồn tại.

Bằng không thì, cũng sẽ không gây ra đại chiến của hai phe thế lực.

Mà ngay khi bọn họ, vừa đạp vào sâu trong Thần Mộ.

Một trận tiếng nói trầm thấp lại truyền ra.

"Hừ!" Kế đó, mấy chục nam tử mặc áo đen đi tới.

Người dẫn đầu là một lão giả, khi thấy người đến.

Trưởng lão Thiên Ma Tông lạnh lùng nói.

"Các ngươi gan lớn thật.

Lại dám cản đường Bản tọa.

Chẳng lẽ muốn chết sao!" Nghe thấy tiếng nói, cường giả đối diện không chút sợ hãi.

Ngược lại còn âm lãnh nói.

"Các ngươi đúng là không biết sống chết a, chủ nhân Thần Mộ đã ngã gục nhiều năm rồi.

Nếu không như vậy, làm sao đến lượt các ngươi chiếm cứ Thần Mộ.

Hôm nay, đã dám đến thì hãy để mạng lại đi!" Tiếng nói vang lên, xung quanh lại một lần nữa xuất hiện mấy đạo thân ảnh, đều phát ra khí tức cường hãn.

Khiến đồng tử Lưu Tranh không khỏi co rụt lại.

"Trong Thần Mộ này, còn có cao thủ khác.

Không thể kéo dài thời gian nữa.

Giải quyết nhanh chóng!" Hắn chậm rãi nói.

Mà ngay sau khi tiếng nói vừa dứt, liền dẫn đầu động thủ.

Thân hình hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt bắn về phía trước.

Hàn Tinh Kiếm trong tay vung lên.

Kiếm mang nóng bỏng, trực tiếp liền bay vút ra.

Đi đến đâu, không gian vỡ vụn.

Cả người, như Sát Thần, khiến người ta cảm thấy chấn động.

Nhưng cùng lúc đó, những cường giả đối diện, trong mắt lộ ra một tia hung hãn.

Kế đó, bàn tay bọn họ thò ra.

Trong chớp mắt, vô số lợi trảo, liền bao phủ lên.

Uyển như có thể che lấp bầu trời.

Va chạm vào Lưu Tranh.

"Rầm!" Cùng với một trận tiếng rầm vừa dứt.

Hai bên trong khoảnh khắc, tách rời ra.

Lưu Tranh máu tươi trào ra từ miệng.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì hắn không ngờ rằng, những cường giả này, thực lực lại cường đại đến vậy.

Mình căn bản không phải đối thủ.

"Xoẹt!" Kế đó, lại một trận tiếng phá không vang lên.

Một thanh trường kiếm, trực tiếp xuyên thủng vai hắn.

Đau đớn kịch liệt ập đến, khiến sắc mặt hắn trở nên méo mó.

Nhưng, vẫn nghiến răng đứng vững.

Bởi vì, hắn lúc này hiểu rõ, nếu không chống đỡ được thì tất cả những người trong Thiên Cung, đều sẽ chết không nghi ngờ.

Mà ngay khi hắn vừa chuẩn bị phản kích.

Lại một thân ảnh xuất hiện.

Đây là một nữ tử, trên đầu nàng đội đấu bồng.

Hiển nhiên, là sợ bị người khác nhận ra.

Nhưng, mặc dù che giấu dung mạo.

Nhưng thân hình lại vô cùng yểu điệu.

Đặc biệt là cái vẻ quyến rũ đó.

Ngay cả cách một cái đấu bồng, cũng khiến Lưu Tranh cảm thấy hô hấp dồn dập.

Hơn nữa, từ trên người đối phương, Lưu Tranh càng có thể cảm nhận được mùi vị quen thuộc.

Hắn đã từng gặp qua.

Ngay vừa rồi, hắn còn dùng đối phương để luyện chế đan dược.

Chỉ là, còn chưa đợi hắn nói chuyện.

Thân thể đối phương lóe lên.

Con dao găm trong tay, xé rách yết hầu hắn.

Máu tươi bắn ra.

"Bệ hạ!" Thấy cảnh này, thiên binh kinh kêu lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Đây là Hoàng đế Thiên Đình của bọn họ, nếu ngã gục tại nơi này

thì không những sẽ bị trách phạt.

Thậm chí còn sẽ liên lụy cả bộ đội, trở thành mục tiêu của mọi mũi tên.

Mà ngay lúc này.

Nữ tử áo đen kia lại mở miệng nói.

Giọng nói lạnh băng vô cùng: "Tất cả câm miệng cho ta.

Kẻ nào còn nói thêm một câu, ta sẽ tiễn kẻ đó lên đường.

Bỏ cuộc kháng cự, có lẽ còn có thể giữ được toàn thây!" Trong lời nói nàng, tràn ngập sự sâm nghiêm.

Khiến những thiên binh kia, trên mặt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Nhưng, lại không một ai dám phản bác.

Dù sao thì, đối với bọn họ mà nói, Lưu Tranh chính là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Mà Lưu Tranh lúc này, lại không hề để ý đến sự an ủi của những binh lính kia.

Bởi vì hắn biết, những người này bất quá chỉ là người bình thường mà thôi, đối với mình không có giúp đỡ gì lớn.

Mà cùng lúc đó.

Ánh mắt của trưởng lão Thiên Ma Tông, cũng ngưng thị nữ tử áo đen, chậm rãi nói.

"Ngươi là ai?" Trong tiếng nói toát ra một tia âm lãnh.

"Hừ, ta là ai không liên quan gì đến ngươi.

Nói cho ta biết, trong Thần Mộ có bảo vật gì!" Nữ tử áo đen mở miệng quát.

Trong mắt nàng lộ ra tinh mang nồng đậm.

“Ha ha, ta làm sao có thể nói cho ngươi những thứ này.

Hôm nay ngươi đã giết nhiều cao thủ Thiên Ma Tông của chúng ta như vậy.

Ta sẽ không tin, chuyện này các ngươi có thể che giấu được!” Lời nói vừa dứt.

Hai bên liền một lần nữa rơi vào thế giằng co.

Mà ngay lúc này.

Từ xa lại vào lúc này truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

Kế đó, mấy đạo thân ảnh liền hiện ra trong hư không.

Chính là người của Thiên Ma Tông.

Người dẫn đầu, là một lão giả.

Lúc này, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào giữa trường.

Một lát sau, mới chậm rãi nói.

“Trưởng lão Thiên Ma Tông, tin tức của các ngươi quả nhiên là linh thông a.

Nhanh như vậy đã tìm được Thần Mộ này!” Tiếng nói vang lên, mang theo một tia trêu chọc.

Khiến trưởng lão Thiên Ma Tông, nhíu mày.

“Ở đây không có chuyện của ngươi.

Cút về đi.

Thiên Ma Tông ta làm việc, không thích bị người ngoài nhúng tay!” Lời nói vừa dứt.

Đối phương lại không có ý rời đi, cười ha hả nói.

“Trưởng lão Thiên Ma Tông, ta khuyên ngươi một câu, nếu muốn

độc chiếm bảo tàng trong Thần Mộ này, ngươi còn chưa đủ tư cách!” “Ha ha, ngươi tưởng ta sợ ngươi không thành sao.

Đồ vật trong Thần Mộ này, Thiên Ma Tông chúng ta muốn định rồi!” Trong tiếng nói của trưởng lão Thiên Ma Tông, toát ra một tia độc ác.

Mà ngay sau khi lời nói hắn vừa dứt.

Những cường giả Thiên Ma Tông xung quanh, lại cũng đồng thời bắt đầu hành động.

“Giết!” Vị trưởng lão dẫn đầu, gầm lên một tiếng giận dữ.

Quyền cương của hắn, tỏa ra kim mang rực rỡ, trực tiếp đánh về phía lão giả kia.

Uy áp hùng hậu, tràn ngập cả không gian.

Công kích như vậy, ngay cả Lưu Tranh trong lúc bất ngờ, cũng nhất định sẽ chết không nghi ngờ.

Mà ngay lúc đó.

Chương 447

"Ầm ầm!" Một thân ảnh, đứng chắn bên cạnh lão giả kia.

Hắn là thống lĩnh thiên binh.

Trên thân tỏa ra quang mang rực rỡ.

Một quyền nghênh đón.

Hai người chiến đấu, trong chớp mắt bùng nổ.

Quyền cương nóng bỏng, tỏa ra tia lửa chói mắt giữa không trung.

"Rắc!" Kế đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Cánh tay thống lĩnh lại trong chớp mắt vỡ vụn.

Cả cánh tay, hóa thành tro bụi.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ không cam lòng, muốn lùi lại.

Nhưng, người Thiên Ma Tông, làm sao có thể dung nhẫn hắn dễ dàng thoát đi.

Một vị trưởng lão, lúc này truy đuổi lên.

Lợi nhận trong tay, đâm vào trong cơ thể đối phương.

Trong chớp mắt, tiếng kêu thảm thiết liền truyền ra.

Thống lĩnh thiên binh, triệt để bỏ mạng.

Nhưng, người Thiên Ma Tông cũng phải trả giá lớn.

Hai danh trưởng lão trọng thương, những đệ tử còn lại, thì đang vây giết những thiên binh còn lại.

Đây là một bức họa tàn khốc.

Mà ngay lúc này.

“Xì!” Một mũi tên bay lướt qua giữa không trung.

Trong chớp mắt liền xuyên thủng đầu một trưởng lão Thiên Ma Tông.

“Xoẹt!” Kế đó, một cái đầu to lớn, bay vút lên trời.

Mà một trưởng lão khác, lại nhân cơ hội xông về phía nữ tử áo đen.

Lợi nhận trong tay, không chút do dự bổ xuống.

“Xoẹt!” Tiếng lợi nhận xé rách huyết nhục truyền ra.

Thân hình nữ tử áo đen khẽ động.

Kế đó, một đóa huyết liên liền nở rộ giữa không trung.

“Xì xì!” Kế đó, liền nghe thấy từng trận tiếng lợi khí tiến vào huyết nhục.

Khi máu tươi chảy xuống.

Vị trưởng lão Thiên Ma Tông kia, đã tắt thở bỏ mạng.

Mà nữ tử áo đen lúc này, lại không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, người không sao chứ!” Ngay lúc này, giọng nói căng thẳng của thị nữ bên cạnh, trong chớp mắt vang lên.

Hóa ra, ngay khi nguy hiểm ập đến.

Đóa huyết liên trước người nữ tử áo đen, lại đã cứu nàng.

Nếu không như vậy thì lúc này nàng, e rằng đã sớm bị một chưởng đánh bay ra xa.

Mà nghe thấy tiếng nói, trong mắt nữ tử áo đen lại lộ ra một tia may mắn.

Kế đó, chậm rãi nói.

“Ngươi đi khỏi đây trước đi!” Trong tiếng nói toát ra một tia lo lắng.

Nàng không muốn thị nữ chôn theo.

Mà ngay sau khi lời nói nàng vừa dứt.

Thị nữ lại quỳ xuống đất mở miệng nói.

“Nô tỳ đã được phụng sự bên cạnh tiểu thư, thì cho dù chết, cũng tuyệt đối không rời đi.

Trừ phi tiểu thư đuổi nô tỳ đi!” Nghe thấy tiếng nói, trên mặt nữ tử áo đen không khỏi lộ ra một tia cảm kích.

Kế đó, liền mở miệng nói.

“Vậy được, đi theo ta đi.

Nơi này không an toàn.

Ngươi phải cẩn thận một chút!” “Vâng, tiểu thư!” Thị nữ lúc này, hiển lộ sự cung kính dị thường.

Mà ngay sau khi tiếng nói nàng vừa dứt.

Hai người liền chạy về phía sâu trong Thần Mộ.

Đi đến đâu, chỉ để lại một bãi hỗn độn.

Chỉ là, ngay khi bọn họ chuẩn bị tránh né kẻ địch.

Một tiếng nói, lại trong chớp mắt vang lên.

“Ha ha, không ngờ chúng ta lại gặp được một mỹ nữ, thật là may mắn.

Thiên sinh lệ chất khó tự khí a, ta thấy tối nay mấy ca huynh đệ chúng ta chơi vui vẻ một chút đi.

Đừng khách khí a!” Đây là tiếng nói của người Thiên Ma Tông.

Nghe thấy tiếng nói, thị nữ không khỏi lo lắng, kế đó liền chuẩn bị liều mạng.

Mà ngay lúc này.

Nữ tử áo đen, lại cản đối phương lại.

Kế đó, lạnh nhạt nói.

"Ta đi với bọn họ, ngươi rời đi đi!" Giọng nói trong trẻo dễ nghe, uyển như tiếng suối khe róc rách.

Nhưng, lúc này trong mắt người Thiên Ma Tông, đó chính là một miếng thịt mỡ.

Trong mắt bọn họ lộ ra vẻ tham lam.

Kế đó, liền mở miệng nói.

"Mỹ nữ quả nhiên thức thời.

Huynh đệ mấy chúng ta nhất định sẽ liên hương tiếc ngọc!" Lời nói vừa dứt, một bước đạp ra liền chộp lấy nữ tử áo đen.

Tốc độ cực nhanh.

Không chỉ hắn, ngay cả mấy vị trưởng lão khác, cũng đồng thời ra tay, muốn bắt lấy nữ tử áo đen.

Mà ngay lúc này.

Đối phương lại đột ngột một kiếm chém ra.

Kiếm mang lạnh lẽo, trong chớp mắt xé rách không gian.

Đây là chiêu sát trong kiếm kỹ, căn bản không phải người bình thường có thể chống đỡ.

Trên mặt người Thiên Ma Tông, trong chớp mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Bọn họ muốn ngăn cản, nhưng tiếc là đã muộn rồi.

“Xoẹt!” Một đạo máu tươi bắn ra.

Kế đó, liền trên người người này xé toạc một vết thương lớn.

“Ngươi dám giết người, Thiên Ma Tông ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Trưởng lão Thiên Ma Tông, lúc này hung hãn quát.

Nhưng nữ tử áo đen, lại căn bản không quản không bận tâm.

Thân hình lóe lên, trực tiếp bay lướt về phía xa.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, liền biến mất trong màn đêm mịt mờ.

Thấy cảnh này, sắc mặt trưởng lão Thiên Ma Tông âm trầm đáng sợ.

Hắn biết, bây giờ cho dù có truy sát cũng rất khó bắt sống đối phương rồi.

Do đó, liền mở miệng kêu lên.

“Cho ta lục soát từng tấc đất trong Thần Mộ, bất kỳ ai cũng không được bỏ qua!” Trong tiếng nói của hắn toát ra sự hận ý nồng đậm.

“Tuân lệnh!” Các đệ tử Thiên Ma Tông khác, đều đồng loạt đáp lại một tiếng.

Kế đó, liền tản ra xung quanh.

Mà nữ tử áo đen lúc này, lại đã rời khỏi chỗ cũ, đi về phía khu vực trung tâm nhất của Thần Mộ.

Trong lòng nàng hiểu rõ, mình tuy đã thoát khỏi vòng vây của trưởng lão Thiên Ma Tông.

Nhưng, lại không hề thoát ra khỏi Thần Mộ.

Thiên Ma Tông ở bên ngoài, khẳng định còn bố trí đại quân.

Do đó, chỉ có tìm được thứ quý giá nhất trong Thần Mộ mới

được.

Chỉ là, ngay lúc này.

Một đội binh lính thân mặc giáp trụ, lại vây lấy nàng.

Chính là hộ vệ Thần Mộ.

Người dẫn đầu, càng có tu vi Thiên Tiên ngũ trọng.

Khiến khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử áo đen không khỏi thay đổi.

Những hộ vệ này, thực lực cường hãn, căn bản không phải nàng có thể địch lại.

Nhưng, mục tiêu của nàng quá mức quan trọng.

Không thể dễ dàng rời đi.

Do đó, ngay sau khi hộ vệ đến, tiếng nói nàng liền một lần nữa vang lên.

"Đứng lại, ta là Đại Kinh Đế Phi, các ngươi dám cản sao!" Trong tiếng nói mang theo một tia ngạo khí và uy nghiêm.

"Đế Phi!" Nghe thấy tiếng nói, người giữ cửa không khỏi nhíu mày.

Tồn tại như vậy, không thể đắc tội được.

"Ầm!" Ngay khi hắn đang suy nghĩ.

Thân hình nữ tử áo đen, đã động.

Con dao găm trong tay, dưới ánh trăng chiếu rọi, hàn quang lóe lên, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Xoẹt!" Khoảnh khắc tiếp theo, dao găm của nàng xẹt qua, sắc bén vô cùng.

Lại trực tiếp xuyên thủng một hộ vệ.

“Rầm!” Cùng với tiếng rầm vừa dứt, đối phương hóa thành mảnh vụn, ngã gục tại chỗ.

Mà những người giữ cửa khác, sau khi thấy cảnh này, vừa kinh vừa giận.

Kế đó, liền phát ra tiếng gầm giận dữ.

“Kẻ tặc lớn mật, lại dám sát hại người Thiên Ma Tông của ta.

Giản đơn là đáng chết!” Trong tiếng nói của hắn, mang theo sự phẫn nộ.

“Xoẹt xoẹt!” Kế đó, liền xông về phía trước.

Đao cương rít gào giữa hư không.

Mà nữ tử áo đen, lại vẫn bình tĩnh dị thường.

Thanh kiếm sắc bén trong tay, vung lên.

Cả thân thể, trong khoảnh khắc liền bị kiếm mang bao phủ.

Kế đó, liền bay lướt về phía xa.

“Hừ, ta muốn xem, ngươi có thể chạy đi đâu!” Thống lĩnh hộ vệ dẫn đầu, lạnh băng nói.

Còn những đệ tử khác, thì truy kích về phía trước.

Chương 448

Còn nữ tử áo đen lúc này, thì càng lúc càng hoảng loạn.

Bởi vì, lúc này nàng phát hiện, mình đã bị lạc đường.

Nơi này, tựa như một tòa cự thành.

Các loại cung điện san sát.

Hơn nữa đều là đèn đuốc huy hoàng.

Chỉ là, lúc này lại không thấy một bóng người nào.

"Phanh phanh!" Tiếng bước chân truyền ra, trong màn đêm tĩnh mịch trở nên đặc biệt đáng sợ.

Ngay khi nữ tử áo đen, không biết nên đi đâu để tìm cơ duyên.

Một trận tiếng đánh nhau lại truyền ra.

Kế đó, liền nghe thấy tiếng một hộ vệ vang lên.

"Đại Trưởng Lão, người sao lại ở đây!" Trong tiếng nói toát ra một tia hưng phấn.

"Phế vật, ngươi không cần hỏi nhiều nữa, bây giờ ngươi dẫn người đi đuổi theo cho ta!" Trong tiếng nói của Đại Trưởng Lão, toát ra một vẻ ngoan lệ.

"Vâng, trưởng lão!" Dứt lời, hắn liền lui xuống.

Hiển nhiên, hắn vô cùng kiêng dè người phụ nữ trước mắt.

Nhưng ngay khi người phụ nữ áo đen vừa thở phào nhẹ nhõm, thân hình của tên hộ vệ kia lại đột nhiên từ trong bóng tối lao ra.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu, quát lên: "Kiệt kiệt, đã đến rồi thì ở lại đây vĩnh viễn đi!" Giọng nói của hắn tràn đầy vẻ điên cuồng.

Cùng lúc đó, hắn tung một chưởng thẳng tới.

Kình phong sắc bén khiến sắc mặt người phụ nữ áo đen thay đổi.

Nàng không ngờ mình lại gặp phải chuyện thế này.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể nghênh chiến.

"Rắc!" Lưỡi chủy thủ trong tay vung ra trong chớp mắt.

"Keng!" Cả hai va vào nhau, phát ra âm thanh kim loại chói tai, khiến người phụ nữ áo đen phải lùi lại.

"Kiệt kiệt, không ngờ ngươi cũng có chút sức mạnh, thảo nào dám xông vào trong thần mộ.

Chỉ là, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết ở đây!" Tên thống lĩnh hộ vệ cười nói.

"Vậy sao!" Nghe thấy vậy, trên mặt người phụ nữ áo đen không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn lộ ra một vẻ quỷ dị.

Tiếp đó, nàng chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta thử xem sao!" Ngay khi giọng nói của nàng vừa dứt.

"Ngao!" Một tiếng rồng gầm vang lên trong phút chốc.

Ngay sau đó, một con mãng xà khổng lồ vàng rực hiện ra giữa không trung.

Thân thể nó cuộn tròn, lao xuống phía dưới, tốc độ nhanh vô cùng.

"Hít!" Cảm nhận được khí thế toát ra từ đối phương, tên thống lĩnh hộ vệ không chỉ cứng đờ tại chỗ mà thậm chí còn quên cả né tránh.

Ngay lúc này, con mãng xà khổng lồ đã đến gần.

Cái đuôi khổng lồ của nó vung lên.

"Phụt!" Trong nháy mắt, nó đã quất nổ tung đầu của đối phương.

Máu tươi bắn tung tóe.

Nhưng người phụ nữ áo đen vẫn chưa dừng lại.

“Ngao!” Con mãng xà gầm thét, thân hình lao vút đi.

“Phụt!” Một cái đầu lâu to lớn bị cắn nát.

Cảnh tượng như vậy nếu để người khác nhìn thấy, có lẽ sẽ sợ rớt cả cằm.

Dù sao đây cũng là Phó Tông chủ của Thiên Ma Tông, vậy mà lại chết ở đây như thế.

Cùng lúc đó.

“Vút vút!” Lại có mấy tiếng xé gió truyền đến.

Tiếp đó, mấy vị trưởng lão từ các góc độ khác nhau ập tới.

Trên người bọn họ đều tỏa ra dao động năng lượng mênh mông.

Đây là tuyệt kỹ trấn phái của Thiên Ma Tông, Thiên Ma Trảo.

Mỗi một trảo ấn đều ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, đủ để xé rách trời đất, khiến người ta kinh hãi.

“Bùm bùm bùm!” Ngay lúc này, trong mắt người phụ nữ áo đen lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nàng biết nếu cứ tiếp tục kéo dài, e rằng mình chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy, nàng không dám chậm trễ.

Sau khi thi triển thân pháp, “Vút!”, một lưỡi chủy thủ được phóng ra, tựa như rắn độc thè lưỡi, đâm về phía cổ của trưởng lão Thiên Ma Tông kia.

“Ầm!” Khi hai người va chạm, một tiếng nổ dữ dội vang lên.

“Lùi lùi!” Sau đó, thân hình người phụ nữ áo đen lùi lại.

Tuy nàng đã chặn được đòn tấn công, nhưng cũng bị chấn thương nội phủ.

Điều này khiến trong lòng nàng dâng lên một cảm giác bất lực.

Chẳng lẽ hôm nay mình thật sự phải chết ở đây sao?

Thật không cam tâm.

Ngay khi nàng đang nghĩ vậy, các trưởng lão Thiên Ma Tông kia không hề có ý định dừng lại.

Họ vươn tay, chộp về phía trước.

Hơi thở nóng rực lan tỏa, tựa như muốn nuốt chửng cả bầu trời.

Đòn tấn công như vậy căn bản không thể chống đỡ.

Nhưng ngay khi bọn họ sắp tiếp cận người phụ nữ áo đen, một tràng tiếng hét giết vang lên.

"Giết!" Một đội binh sĩ trong nháy mắt lao về phía họ.

"Hán Đế bệ hạ giá lâm, các ngươi còn không mau bó tay chịu trói!" Giọng của Tào Chính Thuần vang lên, khiến đám trưởng lão Thiên Ma Tông bất giác khựng lại.

Tuy nhiên, cuối cùng họ vẫn lên tiếng: "Hán Đế, không ngờ ngươi lại dám đến nộp mạng!

Hôm nay dù ngươi có thực lực thông thiên, cũng phải bỏ mạng lại đây!" Dứt lời, họ lại lao về phía Lưu Tranh.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cho rằng Lưu Tranh cũng giống họ, đến để tranh đoạt bảo tàng.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Tranh đang đứng tại chỗ lại nhếch mép cười.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói: "Trẫm không thích người khác uy hiếp

trẫm, đặc biệt là Thiên Ma Tông!" Giọng nói vừa dứt.

"Ầm!" Hắn tung ra một quyền.

Trong quyền cương mênh mông ẩn chứa khí tức hủy diệt.

Giờ khắc này, trời đất xung quanh đều không khỏi rung chuyển.

Nơi quyền phong chỉ tới, trong mắt vị trưởng lão Thiên Ma Tông kia lộ ra vẻ sợ hãi.

"Bùm!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, thân hình của đối phương bị đánh bay ra ngoài.

Thân thể nổ tung giữa không trung, sương máu phun trào.

Khí tức tử vong lan tỏa.

Mà thân hình Lưu Tranh lại không hề có ý định dừng lại.

Sau khi chém giết vị trưởng lão đó, hắn lao thẳng về phía ba vị trưởng lão Thiên Ma Tông còn lại.

Giờ phút này, trên mặt hắn không có chút biểu cảm nào, cả người hóa thành tàn ảnh.

"Xoẹt!" Theo tiếng lưỡi đao sắc bén cắt qua da thịt, một vị trưởng lão trong số đó bị hắn chém thành hai đoạn, bỏ mạng ngay tại trận trong thời gian ngắn.

Hai người còn lại đâu còn dám do dự, thân hình lập tức bộc phát bỏ chạy.

Chỉ là, lúc này mới nghĩ đến chuyện chạy trốn, e rằng đã hơi muộn.

"Bốp bốp!" Khi thân thể Lưu Tranh lóe lên rồi biến mất, thân hình hai vị trưởng lão đã ngã xuống đất bỏ mạng.

Sau đó, hắn không thèm để ý, đi về phía sâu trong sơn động.

Lúc này, hắn cần phải nhanh chóng tìm ra cơ quan, nếu không sẽ sớm bị mắc kẹt ở đây.

"Ầm ầm ầm!" Theo tiếng bước chân, một cánh cửa khổng lồ được mở ra.

Lúc này, hắn không do dự, trực tiếp bước vào đại điện.

Lần này, hắn dẫn theo đại quân đến, tự nhiên không thể ra về tay không.

Vì vậy, ngay khi bước vào, hắn liền ra lệnh cho thị vệ bên dưới: "Tìm kiếm cho ta.

Xem có thứ gì không!" "Tuân chỉ!" Theo lệnh được ban ra, tiếng chiến đấu trong mật thất ngày càng trở nên kịch liệt.

Một lát sau.

"Báo, khải bẩm Hán Đế bệ hạ.

Ở nơi sâu nhất của mật thất, phát hiện một kiện bí bảo.

Nhưng có cường giả trấn giữ, chúng thần không hạ được!" Nghe thấy vậy, Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Tuy nhiên, cuối cùng hắn vẫn phất tay nói: "Nếu đã như vậy, các ngươi lui ra trước đi.

Trẫm sẽ tự mình đi!" Nói xong, hắn trực tiếp bước lên bậc thềm.

Vị tướng lĩnh Đại Kinh kia không dám nói nhiều, cung kính lui xuống.

Khi hắn ta rời đi, thân hình Lưu Tranh đã đến cuối cung điện.

Quả nhiên, đây là một căn phòng nhỏ.

Chỉ là, ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Trên chiếc giường đá, vậy mà lại có một bộ xương khô đang nằm.

Nhưng khi quan sát kỹ, hắn lại phát hiện bộ xương khô này lại tỏa ra ánh sáng vàng rực.

Quan trọng hơn là, bộ xương khô này lại là vật sống.

Đôi mắt nó mở ra, ánh sáng lạnh lẽo bắn ra.

Rõ ràng là một Thi Vương.

Không chỉ vậy, bên cạnh Thi Vương này còn có một nam tử trẻ tuổi đang ngồi.

Người này mặc cẩm bào màu đen, nhưng không thể che đi dung mạo.

Mày kiếm mắt sao, sống mũi cao thẳng.

Gương mặt vô cùng tuấn mỹ, thậm chí còn đẹp hơn cả nữ tử vài phần.

Chỉ là, khí tức âm u toát ra từ trên người hắn khiến người ta lạnh thấu tim gan.

Lúc này, thấy Lưu Tranh đến, khóe miệng hắn lại nở một nụ cười.

"Ha ha, cuối cùng ngươi cũng đến.

Không ngờ, cuộc tranh đoạt bảo tàng lần này lại thu hút nhiều cường giả như vậy.

Đây đúng là cơ hội ngàn năm có một a!" Giọng nói của hắn mang theo một chút phấn khích.

Nghe thấy vậy, Lưu Tranh lại nhàn nhạt nói: "Ngươi biết đấy, trẫm chưa bao giờ làm ăn thua lỗ!" "Yên tâm, lần này ta nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời hài lòng!" Nam tử lên tiếng.

Ngay sau đó, một miếng ngọc giản được ném cho Lưu Tranh.

Sau khi Lưu Tranh nắm lấy, tinh thần lực của hắn thăm dò vào trong, kinh ngạc phát hiện bên trong ghi lại một bức họa quyển.

Chỉ là, khi nhìn rõ nội dung bên trong, sắc mặt Lưu Tranh trở nên vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì, trên bức họa quyển này ghi lại chính là sơ đồ bố trí Hoàng thành Đại Kinh.

Chỉ là, trong bức họa, mỗi tấc đất đều được đánh dấu vô cùng rõ ràng.

Nếu thật sự làm theo những gì ghi chép trên đó, e rằng cả hoàng triều đều sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Thật quá kinh khủng.

Chương 449

Hắn không khỏi nhíu mày hỏi: "Thứ này rốt cuộc ngươi lấy từ đâu ra!" Lúc này, giọng nói của Lưu Tranh thậm chí còn mang theo một chút tức giận.

Bởi vì, bố cục trên bức đồ này gần như không khác gì so với ký ức trong đầu hắn.

Mặc dù hắn không hề phái người đến Đại Kinh, nhưng đối phương lại dường như biết rõ hành tung của hắn.

Điều này sao có thể không khiến hắn tức giận.

"Kiệt kiệt, đây là lấy được từ trong mộ huyệt của sư phụ ta.

Thế nào, đủ thành ý chứ!" Nghe thấy vậy, trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia nghi hoặc.

Chuyện mộ huyệt này nằm trong lãnh thổ Đại Kinh, sao đối phương lại biết được?

Nhưng bây giờ, hắn cũng không quản được nhiều như vậy.

Chỉ cần có thể đảm bảo an toàn cho hoàng tộc, những chuyện khác đều có thể tạm thời gác lại.

Dù sao, nếu hoàng thất bị diệt, Đại Kinh mới thật sự nguy hiểm.

"Hợp tác vui vẻ, ta cần bản hoàn chỉnh của bức đồ này!" Lưu Tranh cười nói.

"Ha ha, đây là điều nên làm, chỉ cần ngươi giúp ta đột phá.

Bức đồ này sẽ là của ngươi.

Chúng ta hợp tác, tuyệt đối sẽ khiến mọi người chấn động!" Giọng nói vang lên.

Lưu Tranh và nam tử áo xanh đều vô cùng vui vẻ.

Lần này, đôi bên cùng có lợi.

Chỉ là, ngay khi hai người chuẩn bị rời khỏi mật thất.

"Gầm!" Xa xa truyền đến một tiếng gầm thét.

Tiếp đó, một con cự thú xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nó toàn thân đen kịt, cao đến mấy vạn trượng.

Vảy trên người lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Tựa như một ngọn núi nhỏ, nó chặn ngay lối vào của mật thất.

Các binh sĩ Đại Kinh xung quanh vừa xông lên đã bị nó húc cho tan nát.

Thấy cảnh tượng như vậy, nam tử kia khinh thường nói: "Chỉ là một đám kiến hôi mà cũng muốn cản đường bản tọa.

Hôm nay bản tọa sẽ nuốt chửng các ngươi!" Giọng nói của hắn mang theo vẻ hung ác.

Rõ ràng, lúc này hắn cũng cảm nhận được sự uy hiếp.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói: "Cút ngay!" Giọng nói của hắn ẩn chứa sát khí.

Tiếp đó, hắn vung một chưởng về phía trước.

"Rắc!" Không gian trong nháy mắt nứt ra.

Con quái vật khổng lồ kia cũng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Tiếp đó, nó nghênh đón Lưu Tranh.

"Bùm!" Song quyền va chạm, phát ra dao động năng lượng mênh mông.

Tiếp đó, con cự thú bị đánh bay ra ngoài.

Mà công tử áo xanh kia lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ hứng thú, nhìn chằm chằm Lưu Tranh, chậm rãi nói: "Không tệ, có chút thực lực!" Lúc nói chuyện, hắn không hề có chút sợ hãi.

"Gầm!" Lúc này, con cự thú bị Lưu Tranh đánh lui, vậy mà lại một lần nữa bay vút lên trời, lao về phía Lưu Tranh.

Tốc độ nhanh vô cùng, tựa như tia chớp.

Nhưng Lưu Tranh căn bản không để ý.

Hắn trở tay rút ra huyết nhận sau lưng.

Lưỡi đao chém ngang.

Ánh sáng nóng rực cắt qua hư không.

"Xoẹt!" Con quái vật khổng lồ kia trong nháy mắt bị chém thành hai nửa.

Trong lúc sương máu lan tỏa, cả trời đất đều bị nhuộm đỏ.

Cảnh tượng như vậy, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ vô cùng sợ hãi.

Ngay khi Lưu Tranh giải quyết xong con quái vật khổng lồ này, trong mắt công tử áo xanh lại lộ ra một tia kinh ngạc.

"Võ kỹ thật mạnh mẽ, vậy mà lại khiến ta cảm thấy có chút áp chế.

Không biết công pháp tu luyện của ngươi có bằng lòng trao đổi không!" Dứt lời, trên mặt hắn vậy mà lại nở một nụ cười.

Nhưng ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói: "Chúng ta là kẻ thù, miễn bàn giao dịch!" Dứt lời, hắn lại một lần nữa đi ra ngoài.

Lúc này, không hiểu vì sao, hắn có một cảm giác, nhiệm vụ lần

này dường như rất phiền phức.

Nhưng đúng lúc này.

"Cạch!" Cánh cửa mật thất phát ra một tiếng giòn tan.

Tiếp đó, vô số binh sĩ tràn vào.

Rõ ràng là Cấm Vệ Quân trong Đế thành Đại Kinh, bọn họ vậy mà lại đến cùng một lúc.

Lúc này, nhìn cảnh tượng trong sân, sắc mặt họ đều trở nên vô cùng khó coi.

Mà nụ cười trên mặt nam tử áo xanh cũng tắt ngấm.

Hắn không ngờ, Lưu Tranh lại dám điều động binh mã tấn công mình.

Hắn lập tức quát lên: "Hừ, đã vậy ngươi tìm chết, vậy ta sẽ tiễn ngươi về Tây Thiên trước!" Giọng nói của hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Tiếp đó, hắn chuẩn bị động thủ.

Nhưng Lưu Tranh đâu có cho hắn cơ hội đó.

Hắn trực tiếp ra lệnh: "Bắt lấy cho trẫm!" "Âm!" Theo tiếng nói vừa dứt, vô số Cấm Vệ Quân liền bao vây lấy nam tử áo xanh.

Sắc mặt đối phương ngày càng trở nên âm trầm.

Đám Cấm Vệ Quân này tuy không phải là đối thủ của hắn, nhưng số lượng quá đông, căn bản không thể thoát ra được.

Hơn nữa, còn có Lưu Tranh đang lăm le quan sát, hắn căn bản không thể trốn thoát.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể lựa chọn liều mạng chiến đấu.

Chỉ là, hắn sao có thể biết được, Cấm Vệ Quân Đại Kinh đã sớm vượt qua các thánh đình thông thường, càng đã trải qua vô tận tôi

luyện sinh tử.

Chiến đấu lực cực kỳ mạnh mẽ.

Trong thời gian ngắn, họ đã liên tục đánh cho vị công tử áo xanh kia hộc máu.

Cuối cùng, hắn cũng bị cầm chân lại.

"Bốp!" Chàng thanh niên bị quật ngã xuống đất.

Lưu Tranh tung một cước, đá văng hắn.

Tiếp đó, giọng nói lạnh như băng vang lên: "Bây giờ ngươi đã biết sự chênh lệch giữa chúng ta chưa?

Giao ra bí tịch trong tay ngươi.

Nếu không, chết!" Giọng nói vang lên, tựa như kim loại ma sát, khiến trên mặt công tử áo xanh lộ ra vẻ phẫn hận.

Nhưng cuối cùng, hắn chỉ nghiến răng nói: "Ta đồng ý với ngươi, tha cho ta một mạng, ta sẽ giao bí tịch cho ngươi!" Giọng nói của hắn tràn ngập vẻ oán độc.

Nhưng ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, Lưu Tranh lại lắc đầu nói: "Trẫm không tin ngươi!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng, khiến tâm thần đối phương không khỏi rùng mình.

Tiếp đó, hắn lại nói: "Ngươi muốn làm thế nào!" Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ, Lưu Tranh này sẽ không dễ dàng tin tưởng mình.

"Ngươi có thể phát thệ, nếu không, hôm nay chắc chắn sẽ chết ở đây!" Nghe thấy vậy, công tử áo xanh cắn chặt môi.

Hắn muốn phản bác.

Nhưng cuối cùng lại không nói ra được lời nào.

Hắn biết, trong tình huống này, nếu ra điều kiện với Lưu Tranh,

mình chỉ có con đường chết.

Vì vậy, hắn lập tức nghiến răng nghiến lợi phát lời thề độc.

Tiếp đó, hắn ném ra một miếng ngọc bội.

Lúc này, hắn thật sự hối hận.

Sớm biết Lưu Tranh khó đối phó như vậy, hắn đã không trêu chọc đối phương.

Chỉ là, sự việc đã đến nước này, nói gì cũng đã muộn.

Sau khi Lưu Tranh nhận lấy miếng ngọc phù kia, hắn không có hứng thú tra xét, mà quay người bỏ đi.

Bí tịch như vậy, đối với người khác có thể là vô cùng quý giá, nhưng ở Đại Kinh, lại không đáng là gì.

Nhưng khi hắn đi đến cửa đại điện, lại dừng bước, quay lại nói với Lưu Tranh: "Đợi đã, ta tên là Lưu Vĩnh An!" "Ha ha, nhớ kỹ, kiếp sau đầu thai, làm một người thành thật giữ chữ tín!" Nhàn nhạt nói xong, Lưu Tranh liền biến mất trong cung điện.

Lưu Vĩnh An nhìn theo hướng Lưu Tranh biến mất, sự hận thù trên mặt lại càng thêm nồng đậm.

Nhưng hắn cũng không dám trì hoãn một khắc.

Bởi vì hắn sợ Cấm Vệ Quân của Đại Kinh sẽ truy sát mình.

Vì vậy, không dám chần chừ, hắn trực tiếp lao về phía xa.

Lúc này, hắn đã không còn quan tâm đến việc che giấu tung tích.

Dù sao, chỉ có sống sót mới là vương đạo.

Mà Lưu Tranh, sau khi rời khỏi đại điện, cũng thở phào một hơi.

Hắn luôn cảm thấy, nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy, bất kể gặp phải tình huống gì, đều phải hết sức cẩn thận.

Tiếp đó, hắn liền đi ra ngoài hoàng cung.

Ngay khi Lưu Tranh rời khỏi hoàng thành, ở một nơi khác, công tử áo xanh lúc này cũng đã trở về gia tộc của mình.

Cha hắn nhìn bộ dạng thảm hại của hắn, nhíu mày, chậm rãi hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?

Ai đã làm con bị thương thành ra thế này!" Đây là đứa con trai mà ông yêu thương nhất.

Bây giờ bị thương, sao có thể không tức giận.

Nghe thấy vậy, công tử áo xanh cung kính nói: "Phụ thân, Hán Đế đó quá lợi hại.

Con không phải là đối thủ!" Lúc này, ấn tượng mà Lưu Tranh để lại trong đầu hắn quá sâu đậm.

Hơn nữa, cha hắn là tu vi Đại Tông Sư cửu trọng, mà chính ông cũng không đánh thắng được đối phương.

Thực lực của Lưu Tranh rốt cuộc mạnh đến đâu, hắn quả thực không dám tưởng tượng.

Nghe thấy vậy, vị trưởng lão kia lại lạnh lùng nói: "Không phải con nói, hắn chỉ là một hoàng đế Đại Kinh thôi sao?

Chỉ là một hoàng đế Đại Kinh, con còn không đối phó được à?

Chẳng lẽ tu vi của con đã thụt lùi rồi!" Giọng nói vang lên, khiến mồ hôi trên trán công tử áo xanh chảy ròng ròng.

Nhưng tiếp đó hắn vẫn lên tiếng: "Phụ thân, con không thụt lùi.

Chỉ là, bên cạnh hắn có rất nhiều cao thủ.

Đặc biệt là một chi quân đội, quá kinh khủng, cho dù là phụ thân ngài, nếu đụng độ, cũng là lành ít dữ nhiều.

Hán Đế đó nói, nếu không giao ra bí tịch, sẽ diệt cả gia tộc chúng ta!" Nghe thấy vậy, sắc mặt vị trưởng lão hoàn toàn trở nên ngưng trọng.

Ông biết rõ con trai mình sẽ không nói dối.

Điều đó chứng tỏ, thân phận của Hán Đế kia tuyệt đối không tầm thường.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Vĩnh Hạo đứng bên cạnh, trong mắt lại lóe lên vẻ tham lam.

Tiếp đó, hắn liền nói: "Phụ thân, lời đại ca nói không sai.

Hán Đế đó quá kiêu ngạo, chúng ta nhất định phải báo thù.

Nếu không, thể diện của cả gia tộc còn đâu!" Giọng nói của hắn có chút nóng nảy.

Lưu Vĩnh Hạo này ngày thường thích mỹ nữ, mà bí kíp mà công tử áo xanh nói lại có sức hấp dẫn rất lớn đối với hắn.

Chương 450

Nghe thấy vậy, ánh mắt Lưu Vĩnh An lóe lên.

Tiếp đó, hắn liền nói: "Bệ hạ, không giấu gì ngài.

Những bí kíp này quả thực là gia truyền của nhà họ Lưu chúng tôi.

Nhưng bí kíp này, ngoại trừ đệ tử chính thống của mỗi đời, bất cứ ai cũng không được xem.

Nếu tôi giao ra bí kíp, chính là vi phạm di huấn của tổ tiên.

Xin hãy lượng thứ!" Giọng nói mang theo vẻ cầu xin.

Lưu Tranh gật đầu nói: "Được rồi, nếu đã như vậy, ta có thể tha cho các ngươi một lần.

Nhưng bí kíp này, trẫm lại nhất định phải có!" Nói xong, hắn vậy mà lại đi thẳng ra ngoài, chỉ để lại hai người mặt đầy kinh ngạc.

Rõ ràng không ngờ Lưu Tranh lại cứ thế bỏ đi.

Về mục tiêu của Lưu Vĩnh An, bọn họ lại quên sạch.

Chỉ hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng kết thúc.

Lúc này, Lưu Tranh đã tiến vào tẩm cung của mình.

Hắn ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra bí kíp trong tay.

Trên đó viết chi chít văn tự, chính là giới thiệu về bí cảnh Thanh Long. … Ở một nơi khác, trong Hồng Hoang, trên bầu trời, mấy vị tồn tại Thánh Nhân tứ trọng đang chiến đấu với một đám hung thú.

Bọn họ là Yêu tộc.

Lần này, họ phụng mệnh của chủ nhân Thiên Yêu hoàng triều, đến lãnh thổ Nhân tộc để săn giết một số tu sĩ cấp thấp, làm cho thực lực

của mình càng thêm tinh thuần.

"Gầm!" Một con mãnh hổ gầm thét, thân thể cường tráng phi phàm.

Đôi cánh dang rộng che trời lấp đất, thân hình vắt ngang trời đất.

Móng vuốt khổng lồ vung lên, bóp nát một ngôi sao.

"Xoẹt!" Cùng lúc đó, một con đại bàng khổng lồ cũng lao xuống.

Móng vuốt sắc bén trong nháy mắt xuyên thủng một tu sĩ nhân loại.

Máu tươi bắn tung tóe.

"Bùm bùm!" Cùng lúc đó, những người khác cũng đang dũng mãnh chiến đấu trên chiến trường.

Những người này đều là những tồn tại đỉnh cao trong các tộc.

Lúc này hội tụ một chỗ, cũng đủ để kinh thế hãi tục.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một luồng uy áp mênh mông vô song tỏa ra.

Tiếp đó, hư không chấn động.

Một tia sáng vàng lóe qua.

"Ngao!" Tiếng rồng gầm vang lên, trong chớp mắt, khắp trời đất đều là kim long, bao vây đám hung thú kia vào trong.

"Gầm!" Tiếp đó, theo tiếng gầm giận dữ, đám hung thú kia bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Không chỉ vậy, ngay cả những cường giả Yêu tộc kia, lúc này cũng bị kim long khổng lồ nghiền chết.

Trong thời gian ngắn, họ đã bỏ mạng trên chiến trường.

Lúc này, chỉ có chủ nhân của Yêu tộc là thoát được, nhưng cũng

trọng thương hấp hối.

Thấy cảnh này, tu sĩ Nhân tộc khóe miệng lộ ra nụ cười.

Kim long bí thuật này quả nhiên thần kỳ vô cùng.

Tuy bí thuật này cần tiêu hao năng lượng khổng lồ, nhưng cũng đủ để bù đắp.

Nhưng đúng lúc này.

"Két!" Một con loan điểu màu đỏ rực bay tới.

Toàn thân nó cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Vừa đến gần đã mang đến cho mọi người cảm giác nóng bỏng tột độ.

"Đây là cường giả của Phượng Hoàng nhất tộc.

Nghe nói loan điểu này là do hậu duệ của Phượng Hoàng thai nghén sinh ra, thiên phú dị bẩm.

Sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ là do những bí kíp kia dẫn động?" Cường giả Nhân tộc, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này, tu sĩ Nhân tộc lại không hề quan tâm đến những điều này.

Ánh mắt của hắn dán chặt vào con loan điểu kia, chuẩn bị thừa cơ đoạt xá.

Dường như đối phương đã nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn xung quanh mấy lần.

Tiếp đó, trong mắt nó lộ ra một tia thất vọng.

Rõ ràng, nó thất vọng vì không tìm thấy bí kíp kia.

Tiếp đó, nó lại một lần nữa lao về phía Nhân tộc.

Ánh lửa nóng rực vạch qua bầu trời.

"Giết!" Thế công như vậy khiến các cường giả Nhân tộc kia căn bản không dám chậm trễ, lần lượt xông lên phía trước.

Nhưng bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Con loan điểu kia tuy còn non, nhưng thực lực cường hãn vô cùng.

Trong thời gian ngắn, nó đã chém giết ba vị cường giả Thánh Nhân thất trọng.

"Két!" Sau khi chém giết người cuối cùng, con loan điểu vỗ cánh rời đi.

Nó cảm giác có người theo dõi mình, vì vậy mới rời đi.

Mà tu sĩ Nhân tộc, nhìn bóng lưng xa dần của đối phương, trong lòng lại thở phào một hơi.

Dù sao, nếu tiếp tục chiến đấu, e rằng dù có thắng cũng phải trả một cái giá thảm khốc.

Bây giờ lại có thể toàn thân trở ra.

Nhưng đúng lúc này, thủ lĩnh Nhân tộc sắc mặt lại sững sờ, chậm rãi nói: "Ta luôn cảm thấy hình như đã từng gặp qua con loan điểu này ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nhớ ra!" Giọng nói vang lên, khiến các cường giả Nhân tộc kia đều không khỏi nhíu mày.

Thủ lĩnh Nhân tộc này tuy thực lực không tệ, nhưng cũng chỉ là người bình thường, sao lại có thể quen biết những Yêu tộc mạnh mẽ kia.

Nhưng đúng lúc này, trong đám người lại có một người, trong mắt lộ ra vẻ phấn khích, chậm rãi nói: "Thủ lĩnh, ta biết rồi, đây là Chu Tước nhất tộc.

Ta đã từng nhìn thấy bức họa trong một di tích, chắc chắn không

sai!" "Ồ, ngươi đã nhìn thấy ở đâu!" Lúc này, thủ lĩnh Nhân tộc trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc hỏi.

"Chính là ở hậu sơn của bộ lạc chúng ta.

Nhưng di tích đó đã sớm đổ nát không chịu nổi.

Chỉ có một hang động là còn được bảo tồn nguyên vẹn!" Giọng nói vang lên, trong mắt thủ lĩnh Nhân tộc liền lộ ra vẻ phấn khích.

Lúc này, Lưu Tranh đang đứng một bên cũng lên tiếng: "Các ngươi lui ra trước.

Ta sẽ đi cùng các ngươi một chuyến!" Dứt lời, hắn liền bước về phía trước.

Hắn muốn xem, rốt cuộc là ai, dám dòm ngó bảo vật của mình.

Nghe thấy vậy, thủ lĩnh Nhân tộc không dám do dự, lập tức cung kính nói: "Đa tạ thủ lĩnh ân điển, chúng tôi xin cáo từ trước!" Tiếp đó, mọi người liền rời khỏi nơi này.

Một con Yêu tộc liền lao về phía di tích mà thủ lĩnh Nhân tộc đã cung cấp.

Tốc độ của nó rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Khi đến nơi, nó lại phát hiện nơi này đã trở thành một đống đổ nát.

Nhưng nó vẫn phát hiện ra một chút manh mối.

"Vút!" Thân hình lóe lên, nó trực tiếp lướt qua đống đổ nát, chui vào một khe đất.

Khi nó xuất hiện bên dưới địa mạch, trong mắt liền lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ thấy địa mạch này sâu đến vạn trượng.

Trong địa mạch, một cây linh chi tỏa ra hương thuốc nồng nàn.

Hơn nữa, xung quanh còn bố trí pháp trận.

Nếu là bình thường, chắc chắn có thể hái được nó.

Nhưng bây giờ đã muộn, linh chi này đã thành thục, thậm chí đã bắt đầu hấp thu năng lượng từ bên ngoài.

Nếu qua một lát nữa, e rằng sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Nghĩ đến đây, trong mắt cao thủ Yêu tộc này liền lộ ra vẻ điên cuồng.

"Ầm!" Chỉ thấy thân thể nó tung lên, cả người hóa thành vạn trượng, một quyền đấm xuống địa mạch.

Cú đấm này, tựa như sao băng rơi xuống.

Quyền cương mênh mông, lúc này bùng nổ.

"Rắc rắc!" Một tràng tiếng nứt vỡ truyền ra.

Địa mạch vậy mà lại bị đấm xuyên thủng.

Mà cường giả Yêu tộc kia lại không hề dừng lại.

Miệng nó phun ra lửa đỏ, bên ngoài thân thể càng được bao phủ bởi một lớp áo giáp dày.

Nó lao thẳng về phía vị trí của linh chi kia.

Nhưng ngay khi thân thể nó vừa chạm vào linh chi, cành của linh chi lại quất về phía nó.

Cành cây này vô cùng cứng rắn, trong không khí phát ra tiếng vù vù.

Nhưng cường giả Yêu tộc lại không hề sợ hãi, trở tay vung một chưởng.

"Bốp!" Cả hai trong nháy mắt va vào nhau.

Tiếp đó, thân thể cường giả Yêu tộc liền bị quăng bay ra ngoài.

Ngay lúc nó bị ném bay đi, miệng nó càng phun ra máu tươi, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ tàn nhẫn và phấn khích.

"Ha ha, cuối cùng cũng lấy được.

Từ hôm nay, ta có thể tiến giai Thánh Hoàng lục trọng rồi!" Giọng nói vang lên, bàn tay chộp về phía linh chi.

"Xèo!" Nhưng đúng lúc này, trên linh chi kia vậy mà lại phun ra một luồng độc dịch màu xanh biếc.

Trong nháy mắt, cường giả Yêu tộc kia liền bị bao bọc trong đó.

Lớp vảy trên người, trong chớp mắt bị ăn mòn sạch sẽ.

"Cứu mạng!" Tiếng gào thét thảm thiết vang lên.

Tiếp đó, thân thể nó liền vỡ nát, cuối cùng hóa thành xương trắng.

Khí tức tử vong lan tỏa.

Đồng thời, còn có từng luồng năng lượng thuộc tính Mộc tinh thuần hiện ra.

Thấy cảnh tượng như vậy, những cường giả Nhân tộc khác trong sân đều sững sờ.

Không hiểu tại sao cường giả vừa rồi còn đang khỏe mạnh, lại đột ngột biến thành bộ dạng này.

"Xoẹt!" Đúng lúc này, dây leo trên linh chi lại một lần nữa bắn ra, trực tiếp xuyên qua cổ họng của mấy người.

Tiếp đó, nó liền kéo họ vào trong lòng đất.

Cảnh tượng như vậy khiến người ta chấn động.

Nhưng không ai dám ra tay ngăn cản.

Bởi vì họ biết rõ, linh chi này quá kinh khủng.

Ngay cả cường giả cảnh giới Thánh Vương cũng bị dễ dàng đánh

giết.

Nếu mình liều lĩnh đến gần, cũng chỉ có một con đường chết.

Nghĩ đến đây, họ liền cẩn thận lui về phía sau.

"Xoẹt!" Nhưng đúng lúc này, lại có một bóng người bị kéo vào lòng đất.

Thấy cảnh tượng như vậy, trên trán thủ lĩnh Nhân tộc lại rịn ra mồ hôi.

Chương 451

“Thủ lĩnh, chúng ta vẫn nên mau chóng chạy đi!” Lúc này, một vị thủ lĩnh cẩn thận nói, giọng nói có chút sợ hãi.

“Hừ, sợ cái gì, lần này chúng ta đã mời viện binh đến.

Hơn nữa lần này, không chỉ có các vị thủ lĩnh đích thân đến, ngay cả Thành chủ Thiên Phong cũng đến.

Linh chi này, chúng ta quyết phải có được!” Thủ lĩnh Nhân tộc lạnh lùng nói.

Ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, một giọng nói khác vang lên: “Thành chủ Thiên Phong, ngài đã đến rồi.

Thật tốt quá.

Chúng tôi đã tìm khắp khu vực trăm vạn dặm xung quanh mà không tìm thấy thứ này.

Không ngờ nó lại ở đây!” Nghe thấy vậy, một cao thủ nhân loại mặt đầy nụ cười nói.

Sau đó, hắn chỉ vào một nơi xa xa.

Quả nhiên, khi nhìn thấy cảnh tượng lúc này, đối phương không khỏi co rụt đồng tử.

Chỉ thấy, sau một tảng đá lớn ở xa, lúc này lại có ba cỗ thi thể đang nằm.

Trang phục của mấy người này đều giống nhau, rõ ràng là cùng một nhóm.

Lúc này, trong mắt họ lộ ra vẻ kinh hãi.

Rõ ràng, căn bản không ngờ sẽ gặp phải chuyện này.

Tiếp đó, sắc mặt liền âm trầm đáng sợ.

Dù sao, hắn cũng là Thành chủ Thiên Phong.

Nếu chuyện như vậy xảy ra dưới quyền quản hạt của mình, sau này thể diện của mình để đi đâu.

Nghĩ đến đây, hắn liền chuẩn bị điều động đại quân tiêu diệt đám dị thú kia.

Nhưng ngay khi hắn vừa quay người, một tràng tiếng bước chân lại truyền đến.

Tiếp đó, liền thấy một đội người mặc kim giáp xuất hiện trên chiến trường.

Nam tử dẫn đầu thân hình cao lớn, trong tay cầm một lưỡi đao sắc bén.

Khí thế uy nghiêm tỏa ra từ cả người hắn khiến người ta tim đập chân run.

"Tham kiến Thành chủ Thiên Phong!" Trong đám người, một vị thủ lĩnh lên tiếng hô, rồi quỳ xuống đất.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi.

"Hừ, các ngươi gan to thật.

Chẳng lẽ đã quên lần này đến đây để làm gì rồi sao?

Một món linh dược thần kỳ như vậy, các ngươi sao dám tự ý động vào!" Giọng nói vang lên, khiến các cường giả Nhân tộc kia không khỏi run rẩy.

Tiếp đó, có người lên tiếng: "Khải bẩm thành chủ, đây là người của Cổ Ma tộc đến đoạt bảo.

Chúng tôi cũng không có cách nào.

Nếu có trách, thì trách bọn họ tự mình vận khí không tốt.

Chúng tôi cũng là bất đắc dĩ.

Nếu không, tuyệt không dám đặt chân đến nửa bước!" Giọng nói vang lên, mọi người đồng loạt cầu xin tha thứ.

Dù sao, nếu chọc giận đối phương, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Nhưng ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

"Ầm!" Nam tử đang đứng giữa sân, vung tay, một đạo đao mang nóng rực vạch ra.

Trong chớp mắt, một vị thủ lĩnh bị chém thành hai nửa.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng quát: "Hừ, đã vậy là đến đoạt bảo vật, tự nhiên phải trả giá!" Theo tiếng nói vừa dứt, đám binh sĩ phía sau liền giơ cao binh khí trong tay.

"Phụt!" Binh khí sắc bén, lúc này hạ xuống.

Trong khoảnh khắc, tiếng gào thét trong sân lại một lần nữa vang lên.

Bất kể là những thủ lĩnh kia, hay là võ tu Nhân tộc bình thường, đều bị chém giết tại chỗ.

Sương máu nồng nặc bốc lên xung quanh.

"Đi!" Thấy cảnh tượng như vậy, Thành chủ Thiên Phong không nói nhiều, lao thẳng vào trong sơn cốc.

Một lát sau, hắn đã xuất hiện trước linh chi kia.

Lúc này, xung quanh linh chi đã tụ tập hơn mười vị tồn tại cấp thủ lĩnh.

Bọn họ nhìn linh chi, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

“Thiên Phong huynh, huynh xem lần này, chúng ta nên làm thế nào!” Một tráng hán chậm rãi nói.

Hắn thân hình cao lớn, tựa như một ngọn tháp sắt.

Trong đôi mắt tỏa ra tinh quang.

Người này chính là thủ lĩnh của bộ lạc Thanh Long.

Tuy thực lực không mạnh lắm, nhưng sau lưng có bộ lạc Thanh Long chống đỡ, nên ở cả thành Thiên Phong cũng được coi là một nhân vật có máu mặt.

“Ha ha, đã vậy là thứ ở đây, chúng ta tự nhiên phải chiếm lấy.

Về phần lần này, mọi người liên hợp ra tay, ta tin chắc chắn có thể giành được nó.

Thế nào!” Nghe thấy vậy, Thành chủ Thiên Phong lên tiếng, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Dù sao, nơi này cách bộ lạc Thanh Long không xa lắm.

Nếu có thể cướp được bảo vật này, mình cũng không cần lo lắng bộ lạc Thanh Long báo thù.

“Được, chúng ta cùng nhau công phá, nhất định phải đoạt được thứ này!” Nghe thấy vậy, những người khác đều đồng ý.

Tiếp đó, họ liền trong nháy mắt lao lên.

Bọn họ không hổ là cường giả, mỗi người đều dũng mãnh vô cùng.

Binh khí trong tay vung lên, cương khí mênh mông ngưng tụ trên không, tựa như sóng triều cuồn cuộn.

“Bốp!” Thậm chí có người thi triển bí thuật.

Trong chớp mắt, trên linh chi kia vậy mà lại bị xé ra một lỗ hổng.

Những dị thú này tuy mạnh mẽ, nhưng so với cường giả nhân loại lại kém hơn rất nhiều.

Thấy cảnh tượng như vậy, Thành chủ Thiên Phong và những người khác lại càng thêm phấn khích.

Bọn họ tăng cường thế công, tiến gần đến lỗ hổng kia.

Nhưng đúng lúc này, bên trong linh chi lại bắn ra một luồng năng lượng mênh mông.

Những năng lượng này hóa thành mấy đạo quang trụ, nơi chúng đi qua, hư không đều bị xuyên thủng.

"Hú!" Cảm nhận được sức phá hoại mạnh mẽ như vậy, ngay cả Thành chủ Thiên Phong cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Không chút do dự, thân hình hắn nhanh chóng lùi lại, đồng thời hét lớn với những người bên cạnh: "Bố trận!" "Ầm ầm ầm!" Theo tiếng nói vừa dứt, thủ ấn của tất cả mọi người trong nháy mắt hội tụ lại một chỗ, hóa thành một tấm chắn khổng lồ.

Tấm chắn này vô cùng cứng rắn, quan trọng hơn là có thể ngăn chặn mọi tổn thương.

Nhưng khi tấm chắn xuất hiện, nó vẫn bị vỡ nát trong nháy mắt.

"Xoẹt!" Cuối cùng, cả tấm chắn biến mất tại chỗ.

Thành chủ Thiên Phong cũng trong chớp mắt bị đánh thành sương máu.

"Thành chủ chết rồi!" Những người xung quanh phát ra tiếng kêu bi thảm.

Lúc này, họ cuối cùng cũng hiểu tại sao thành chủ lại coi trọng linh chi này đến vậy.

Bởi vì, mức độ quý giá của vật này quả thực vượt ngoài sức

tưởng tượng.

"Gầm!" Đúng lúc này, lại có một tiếng gầm giận dữ truyền ra.

Tiếp đó, một thân thể to lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Người này đầu trâu mình người, trong đôi mắt to lớn lóe lên ánh sáng khát máu.

Hơn nữa, theo sau hắn là một đội dị thú, chính là Hắc Thủy Ngạc Ngư nhất mạch.

Trên người chúng bao phủ lớp vảy dày, răng nanh sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh.

Đuôi chúng quẫy động, cuốn theo bụi mù trời.

Lúc này, nhìn những người Nhân tộc xung quanh, trong mắt chúng lộ ra vẻ tàn nhẫn.

"Hôm nay, không ai cứu được các ngươi đâu!" Giọng nói vang lên.

"Gầm!" Một con Hắc Thủy Ngạc Ngư phía sau gầm lên trước tiên, rồi lao về phía một vị thủ lĩnh.

Khóe miệng nó chảy nước dãi, trên người tỏa ra khí tức hung ác.

"Bốp!" Trong nháy mắt, nó đã đâm vào người vị thủ lĩnh kia, khiến thân thể hắn bay lên, nặng nề rơi xuống đất.

Máu tươi từ miệng phun ra, rõ ràng đã bị trọng thương.

"Gầm!" Ngay khi hắn ngã xuống đất, một vị thủ lĩnh khác lại nhảy lên.

Thân thể hắn trong chớp mắt biến lớn, tựa như một ngọn núi nhỏ.

Chiến phủ lưỡi liềm trong tay hắn nặng nề bổ xuống đất.

"Rắc!" Đại địa đều xuất hiện vết nứt.

"Cút cho ta!" Vị thủ lĩnh kia tức giận gầm thét.

Nhưng cảnh này lại không có chút hiệu quả nào.

Con man ngưu khổng lồ kia căn bản không quan tâm đến tất cả, ngược lại còn đè hắn xuống.

Tiếp đó, một lưỡi đao sắc bén kề vào cổ hắn.

Cảm giác lạnh lẽo truyền đến, khiến vị thủ lĩnh này thân thể run rẩy không ngừng.

Hắn có thể khẳng định, nếu mình chỉ cần giãy giụa một chút, chắc chắn sẽ đầu lìa khỏi cổ.

Cùng lúc đó, hai vị thủ lĩnh khác cũng bị đánh giết.

Điều này khiến hắn không khỏi kinh hãi muốn chết.

Thành chủ Thanh Long này cũng quá độc ác rồi, ngay cả đồng minh của mình cũng muốn giết.

"Gầm!" Tiếp đó, người đầu trâu phát ra tiếng gầm giận dữ.

Lúc này, trên mặt hắn tràn ngập vẻ điên cuồng.

"Thành chủ Thanh Long, mau giao bảo vật ra đây, nếu không, lão tử hôm nay diệt sạch các ngươi!" Người đầu trâu lúc này gào thét nói.

Toàn thân hắn tỏa ra khí tức bạo ngược, ánh mắt đỏ ngầu gần như muốn rỉ máu.

Lúc này, tất cả mọi người xung quanh đều biết, mình xong đời rồi.

Thành chủ Thanh Long này vậy mà lại đem linh chi tặng cho yêu quái kia.

Chuyện như vậy, sao họ có thể cam tâm.

Nhưng đúng lúc này.

"Bốp!" Một bóng quyền lại bay tới, trong nháy mắt rơi xuống đỉnh đầu người đầu trâu.

“A!” Đối phương phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Hắn không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều.

“Bốp bốp!” Tiếp đó, lại có mấy đòn tấn công hạ xuống.

Đầu hắn trực tiếp bị đánh nát.

Những đòn tấn công này đều xuất phát từ thiếu niên vừa bước ra từ căn nhà tranh.

Dưới sự khống chế của cậu, con yêu quái khổng lồ kia căn bản không có sức phản kháng.

“Bốp bốp!” Cuối cùng, đối phương trong tiếng kêu thảm, ngã thẳng xuống đất, chết không nhắm mắt.

Mà vị thiếu niên kia cũng lại một lần nữa bước ra.

Ánh mắt cậu ta lãnh đạm quét qua một vòng, cuối cùng chậm rãi nói: “Các ngươi có thể đi rồi.

Nhưng phải nói cho ta biết, đây rốt cuộc là nơi nào.

Chương 452

Ta từ đâu đến!" Dứt lời, tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Bọn họ sợ rồi, thật sự sợ vị thiếu niên này.

"Đây là phạm vi của thành Thiên Phong!" Một tráng hán lên tiếng, không dám chậm trễ nửa phần.

"Ồ, vậy thì ta yên tâm rồi.

Nhưng tốt nhất các ngươi nên nhanh chóng rời đi, nếu không, đợi thành chủ trở về, ta sẽ không bảo vệ được các ngươi đâu!" Dứt lời, thân hình cậu ta đã biến mất tại chỗ.

Còn lại những người kia lại hoàn toàn ngây người.

Bọn họ muốn trở về thành Thiên Phong bẩm báo, nhưng lại không dám hành động.

Dù sao, hậu quả của việc làm như vậy quá nghiêm trọng.

Ngay khi bọn họ đang do dự, Thành chủ Thiên Phong ở xa đã phát hiện ra điều bất thường.

Lúc này, hắn gầm lên: "Tìm cho ta, tìm ra đám nghiệt súc này, dám giết con trai ta, hôm nay phải chết!" Giọng nói của hắn tràn ngập sát khí.

Nghe lệnh, đám binh sĩ kia đâu còn dám dừng lại, lần lượt tỏa ra khắp nơi tìm kiếm tung tích.

Về phần các quan chức cấp cao khác trong thành, cũng được phái đi tra xét.

Chỉ là, khi họ đã tìm khắp mọi tấc đất trên trời, thậm chí đào sâu ba thước, lại căn bản không phát hiện ra chút manh mối nào.

Điều này khiến người của phủ thành chủ không khỏi nhíu mày.

"Thứ chết tiệt, các ngươi không thoát được đâu, tìm cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" Giọng nói mang theo âm khí nồng nặc.

Cùng lúc đó, Thành chủ Thiên Phong cũng đích thân xuất động.

Hắn không tin, đám phản đồ này lại dám trốn đi ngay dưới mí mắt mình.

Như vậy thật quá mất mặt.

Bên cạnh Thành chủ Thiên Phong, có mấy vị phó thành chủ, đều là anh em ruột của thành chủ.

Lúc này, họ cũng vô cùng căng thẳng.

Con trai của họ bị giết ngay dưới mí mắt mình.

Nếu không tìm lại được thi thể của con, họ không có cách nào ăn nói.

Đặc biệt là con trai độc nhất của đại ca, càng bị người ta đánh nổ tung sọ não.

Nếu mình không tìm ra hung thủ, đối phương có lẽ còn có thể sống lay lắt.

Nhưng bây giờ, chắc chắn phải chết.

Ngay khi Thành chủ Thiên Phong và những người khác đang lo lắng bất an, ở một nơi khác, trong một sân viện ở phía bắc thành, lúc này lại ngồi đầy cường giả.

Người đứng đầu chính là Thành chủ Thanh Long.

Trong ánh mắt của hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, cả người đều chói mắt như một vầng mặt trời.

Lúc này, hắn lạnh lùng nói: "Các vị, hiện tại kẻ thù của thành Thanh Long chúng ta ngày càng nhiều.

Tuy thành Thanh Long chúng ta ở trong Hồng Hoang này không được xem là mạnh mẽ, nhưng cũng tuyệt không cho phép bất kỳ thế lực nào khiêu khích.

Ta hy vọng các vị có mặt ở đây có thể giúp ta một tay!" Dứt lời, những người bên dưới đều lên tiếng hô: "Xin thành chủ phân phó, chỉ cần ngài mở lời, vào dầu sôi lửa bỏng, vạn lần chết không từ!" Giọng nói vang lên, tỏ ra vô cùng kích động.

Nhưng đúng lúc này, một tràng tiếng ồn ào lại truyền vào trong phòng.

Tiếp đó, một bóng người loạng choạng chạy vào, nhìn Thành chủ Thanh Long hoảng hốt kêu lên: "Thành chủ, Đại công tước chết rồi.

Ngài ấy bị một thiếu niên đánh giết.

Thiếu niên kia nói, bảo ngài chuẩn bị linh tinh để chuộc người!" Nghe thấy vậy, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi sững sờ.

Họ không ngờ sự việc lại diễn biến thành như vậy.

"Chết tiệt, chẳng lẽ thành Thanh Mộc kia dám vi phạm mệnh lệnh của ta sao!" Thành chủ Thiên Phong tức giận gầm lên, đôi mắt lóe lên hàn ý lạnh lẽo.

Giờ phút này, trong lòng hắn hiểu rõ, kế hoạch của mình có thể sẽ bị phá hỏng.

Tiếp đó, hắn trầm giọng nói: "Thông báo xuống, tập hợp thành vệ quân, theo ta đến thành Thanh Mộc đòi nợ!" Dứt lời, "Tuân mệnh!" Thị nữ lui xuống.

Thành chủ Thanh Mộc lúc này khóe miệng lộ ra nụ cười, rồi đi ra

ngoài đại sảnh.

Bây giờ, Thành chủ Thanh Long đã đạt được thỏa thuận với hắn.

Hắn giúp đối phương đánh giết con trai của thành chủ kia, và điều kiện là giao những người này cho hắn xử trí.

Vì vậy, hắn không lo lắng những người này có thể trốn thoát.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lại vang lên ở cửa thành: "Cung nghênh Đại trưởng lão!" Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều cung kính bái lạy xuống đất, mặt lộ vẻ kính sợ.

Chỉ thấy lúc này Đại trưởng lão lại mặt đầy nộ khí.

Khi ông ta nhìn thấy Thành chủ Thiên Phong, liền tức giận mắng: "Phế vật, ngay cả một tiểu bối cũng không giải quyết được!" Giọng nói vang lên, thân thể tất cả mọi người không khỏi run lên.

Sau đó, Thành chủ Thiên Phong cung kính nói: "Phụ thân, chuyện này không liên quan đến con!" Nghe thấy vậy, trên mặt Đại trưởng lão lộ ra vẻ khinh thường, lạnh lùng quát: "Hừ, đám các ngươi, ngày thường chỉ thích đấu đá lẫn nhau.

Bây giờ lại dùng chiêu trò như vậy, thật sự ngày càng khiến lão phu thất vọng.

Nếu đã như vậy, ta sẽ làm cho các ngươi tỉnh táo lại!" Giọng nói vang lên, ông ta vung một chưởng.

Thành chủ Thiên Phong né không kịp, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, lồng ngực lõm xuống, trong nháy mắt hóa thành sương máu.

Những người khác càng quỳ rạp xuống đất, run lẩy bẩy.

Trong lòng họ hiểu rõ, tính cách của mấy anh em mình đều na ná nhau.

Nếu không giết gà dọa khỉ, sau này chắc chắn sẽ không có hồi kết.

Ngay khi bọn họ đang run rẩy.

“Bốp!” Lại một chưởng hạ xuống.

Lần này, đầu của Thành chủ Thiên Phong trong nháy mắt nổ tung.

Khí tức tử vong lan tỏa.

Tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng.

Lúc này, họ không còn quan tâm đến uy áp của thành chủ nữa, trực tiếp kêu lên: “Đại trưởng lão tha mạng!” “Tha mạng ạ, tôi nguyện ý đầu hàng thành Thanh Mộc!” Giọng nói tràn ngập hoảng sợ.

“Bốp!” Nhưng đúng lúc này, Đại trưởng lão lại dậm một chân, đá bay một vị phó thành chủ vừa mới phản ứng lại, chuẩn bị cầu xin tha thứ.

Tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt vang lên.

Cảnh này khiến những người còn lại không khỏi sợ vỡ mật.

Tiếp đó, Đại trưởng lão lạnh lùng nói: “Từ hôm nay trở đi, ai không phục, giết!” Giọng nói vang lên, tất cả mọi người đều thân hình chấn động.

Vị Đại trưởng lão này không chỉ có thiên phú tu luyện mạnh mẽ, quan trọng nhất là đối phương sát phạt quyết đoán.

Lập tức, một danh phó thành chủ cung kính nói: “Đa tạ Đại trưởng lão đề bạt, từ nay về sau, tôi thề chết đi theo ngài!” Nói xong, hắn vậy mà lại quỳ rạp xuống đất.

Thấy cảnh tượng như vậy, những người xung quanh đâu dám chậm trễ.

“Chúng tôi thề chết trung thành với Đại trưởng lão!” Giọng nói vang lên, trong sân lập tức trở nên trang nghiêm vô cùng.

Những người này đều là những kẻ hung hãn trong Hồng Hoang.

Tâm trí của mỗi người đều rất cao, nếu không cũng sẽ không tung hoành trong Hồng Hoang lâu như vậy mà vẫn tiêu dao đến nay.

Bây giờ, lại không có chút ý niệm chống cự nào, toàn bộ thần phục.

Đủ để nói lên uy nghiêm của vị Đại trưởng lão này cao đến đâu.

"Tốt, đã vậy các ngươi thành tâm quy phục, vậy bản tọa sẽ đáp ứng các ngươi.

Lần này đến thành Thanh Mộc, không cần mang theo quá nhiều người.

Năm trăm người các ngươi, cộng thêm hai con bảo câu của ta, đủ để tiêu diệt cả thành Thanh Mộc.

Hơn nữa, bất kể ai cản trở, giết không tha!" Nghe thấy vậy, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ phấn khích.

Tiếp đó, họ liền lui xuống.

Một lát sau, trong thành Thiên Phong liền hội tụ mấy ngàn kỵ binh, hùng dũng tiến về phía thành Thanh Mộc.

Những người này, mỗi người đều tỏa ra khí tức hung hãn, thực lực càng phi phàm.

Người dẫn đầu mặc ngân giáp, chính là con trai của Thành chủ Thiên Phong, Thiên Phong Thần Tướng.

"Ầm!" Nhưng khi bọn họ cách thành Thanh Mộc còn mấy chục dặm, đại địa kịch liệt rung chuyển.

Ngay sau đó, một con hung thú khổng lồ bay vút lên trời.

"Xoẹt!" Móng vuốt sắc bén vung lên, trực tiếp xé nát hư không.

Tiếp đó, thân thể nó trong nháy mắt phình to, tựa như một gã khổng lồ chống trời, xuất hiện trên không trung.

"Gầm!" Tiếng gầm trầm thấp vang lên, tựa như sấm rền, khiến tất cả mọi người không khỏi tim đập thình thịch.

Đặc biệt là Thiên Phong Thần Tướng, trong mắt hắn thậm chí còn lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, con hung thú lúc này chính là dị thú hộ thành của thành Thanh Mộc.

Nhưng chưa đợi hắn kịp phản ứng, đuôi của đối phương đã quất mạnh tới.

"Bốp!" Một roi hạ xuống, cánh tay của Thiên Phong Thần Tướng vậy mà lại trực tiếp rơi xuống đất.

"Phụt!" Máu tươi phun ra, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

"Gầm!" Đúng lúc này, từng tràng tiếng gầm giận dữ vang lên.

Tiếp đó, trong thành Thanh Mộc, vô tận bóng người tràn ra.

Người dẫn đầu cũng chính là Thành chủ Thanh Mộc.

Lúc này, trong mắt hắn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn lạnh lùng nói với thống lĩnh hộ vệ bên cạnh: "Giết!" "Vâng, Thành chủ đại nhân!" Thống lĩnh hộ vệ cung kính nói.

Tiếp đó, hắn liền cưỡi tọa kỵ dưới thân, bay về phía trước.

Kỵ binh sau lưng hắn tuy không phải là tinh nhuệ, nhưng cũng tuyệt đối mạnh mẽ.

Dù sao, họ cũng là thân tín của Thành chủ Thanh Mộc.

Giờ phút này, họ lao xuống phía dưới, khiến các kỵ sĩ thành Thiên Phong không ngừng kêu thảm.

Trong thời gian ngắn, họ đã bị xông vào trong đám người.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra.

Chỉ trong chốc lát, kỵ binh thành Thiên Phong đã bị chém giết sạch sẽ.

Mà Thành chủ Thanh Mộc lại chậm rãi đi về phía thành Thiên Phong.

Trong đôi mắt hắn ẩn chứa vẻ bạo ngược.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong sân, khóe miệng hắn lại lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Ngày hôm nay, chắc chắn sẽ thay đổi lịch sử của thành Thanh Mộc.

Lúc này, trong mắt Lưu Bang cũng lóe lên tinh quang.

Nhiệm vụ của hắn cuối cùng đã hoàn thành.

Thành chủ Thiên Phong lúc này đứng dậy, cung kính nói: "Đa tạ bệ hạ tương trợ, từ hôm nay, thuộc hạ nguyện ý nghe theo điều khiển!" Giọng nói của hắn mang theo vẻ nịnh nọt, cho thấy sự thấp hèn và nô tài của người này.

Lưu Bang nhàn nhạt gật đầu, không hề để tâm.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, giọng nói của Thành chủ Thiên Phong lại một lần nữa truyền đến: "Bệ hạ, kẻ thù của phụ thân tôi lần này là Thành chủ Thanh Mộc.

Nếu có thể chém giết hắn, thành Thiên Phong chúng tôi nhất định sẽ cảm kích vô cùng!" Giọng nói mang theo vẻ nịnh nọt.

"Ồ, trẫm biết rồi.

Ngươi lui ra trước đi.

Trẫm tự nhiên sẽ giúp ngươi báo thù!" Giọng nói của Lưu Bang có chút hời hợt.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe thấy vậy, Thành chủ Thiên Phong vội vàng nói.

Tiếp đó, hắn liền lui xuống.

Lưu Bang lại không hề để tâm, đi thẳng ra ngoài thành.

Lúc này, trong thế giới Hồng Hoang, theo sau khi người của các đại thế lực lần lượt đến, ngày hôm nay lại vô cùng náo nhiệt.

Cùng lúc đó, Thành chủ Thanh Mộc đã nhận được tin tức.

Chủ nhân thành Thiên Phong đã chết.

Chương 453

Thiên Phong Thần Tướng phản biến, dẫn theo quân đội còn lại, chiếm đóng cả thành Thiên Phong.

Trong phút chốc, hắn vô cùng tức giận, lập tức quát: "Phái thám tử đi điều tra.

Nhớ kỹ, nếu gặp Thiên Phong Thần Tướng, nhất định phải thông báo cho ta!" Giọng nói mang theo hàn ý lạnh lẽo.

Lúc này, hắn muốn đánh giết kẻ đã phản bội mình.

"Vâng, thành chủ!" Nghe thấy vậy, tướng lĩnh dưới quyền vội vàng nói, rồi lui xuống.

Ở một nơi khác, Thiên Phong Thần Tướng cũng đã nhận được tin tức.

Nhưng khi biết thành Thanh Mộc cũng đã thất thủ, trên mặt hắn không chỉ không có chút buồn bã nào, ngược lại còn lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Bởi vì, mục tiêu của hắn căn bản không phải là thành Thanh Mộc, mà là Thanh Mộc Sơn.

Lần này công đả thành Thanh Mộc chỉ là để thu hút hỏa lực.

Nếu có thể hoàn toàn chiếm được nó, vậy thì cả Hồng Hoang, e rằng không ai còn dám trêu chọc thành Thiên Phong của hắn.

Nghĩ đến đây, vẻ vui mừng trong mắt hắn gần như không thể che giấu.

Hắn lập tức ra lệnh: "Triệu tập người ngựa cho ta, tiến về phía Thanh Mộc Sơn.

Nhớ kỹ, không được để lại người sống, nhất định phải nhanh.

Không được chậm trễ một chút thời gian nào!" Nghe thấy vậy, một vị tướng lĩnh cung kính nói: "Tuân mệnh!" Tiếp đó, hắn liền lui xuống.

Ngay khi hắn vừa rời đi không lâu, chiến kỳ trong cả thành Thiên Phong tung bay.

Thiên Phong Thần Tướng dẫn theo đại quân, hùng dũng tiến về phía Thanh Mộc Sơn.

Lúc này, Lưu Bang cũng đang trên đường.

Mục tiêu của hắn lần này là Thanh Mộc Vương Giả trong dãy núi Thanh Mộc.

Đó là cường giả cảnh giới Thánh Đế.

Đối với hắn hiện tại, cũng là một cuộc rèn luyện hiếm có.

Lúc này, đối phương lại không hề biết, Lưu Bang đã tiến về phía thành Thanh Mộc.

Ngay khi Lưu Bang vừa bước vào dãy núi Thanh Mộc, giọng nói của hệ thống vang lên: "Đinh, chúc mừng túc chủ, nhận được nhiệm vụ ẩn.

Diệt sát tồn tại mạnh nhất trong thành Thanh Mộc.

Phần thưởng, một ấn Vạn Dân Chi Ấn!" Nghe thấy vậy, trong mắt Lưu Bang lóe lên một tia tinh quang.

Tiếp đó, hắn nói: "Đi, theo trẫm đến thành Thanh Mộc!" Giọng nói của hắn mang theo sát khí vô cùng.

Lúc này, đối phương hận không thể tàn sát cả thành Thanh Mộc.

Bây giờ, khó khăn lắm mới đến được dãy núi Thanh Mộc này, sao có thể bỏ lỡ cơ hội lần này.

Hơn nữa, đối với Thanh Mộc Vương Giả kia, trong lòng hắn đã sớm có dự liệu.

Bởi vì, trong nguyên tác, thực lực của Thanh Mộc Vương Giả này có thể sánh ngang với tồn tại Tứ Hoàng của Đại Kinh, đủ để đối địch với các đại lão trên cửu trọng thiên.

Nếu không cẩn thận đối phó, mình thật sự sẽ gặp phiền phức.

Nhưng lúc này, Lưu Bang lại không thể quan tâm nhiều như vậy.

Điều hắn cần làm là nâng cao thực lực của mình.

Nếu không, chuyện gì cũng không dễ làm.

Đúng lúc này, mấy chi đại quân cũng đã hội tụ ở ngoại vi thành Thanh Mộc.

Trong những người này, vậy mà có một phần ba là người Hồng Hoang, hơn nữa toàn bộ đều là đệ tử của Đại Kinh.

Tướng lĩnh dẫn đầu chính là Thành chủ Thiên Phong.

Sắc mặt hắn lúc này khó coi vô cùng.

Con trai của mình bị Thành chủ Thanh Mộc chém giết, mà mình lại đầu hàng Đại Kinh, đây quả thực là nỗi nhục lớn.

Chỉ là, bây giờ hắn không thể hối hận được nữa.

Đúng lúc này, xa xa, một bóng người lại đi về phía này.

Rõ ràng là Thành chủ Thanh Mộc.

Thấy đối phương, Thành chủ Thiên Phong trong nháy mắt co rụt đồng tử, rồi tức giận quát: "Thanh Mộc, ngươi vậy mà còn dám đến!" Hắn thân hình trong nháy mắt hóa thành lưu quang, liền xông lên.

Nhưng đối mặt với bóng người đang lao tới, Thành chủ Thanh Mộc lại không hề sợ hãi, ngược lại còn lạnh lùng nói: "Thiên Phong

lão già, ngươi tìm chết à!" Dứt lời, hắn vung tay.

Trong nháy mắt, một tiếng va chạm vang lên.

Thành chủ Thiên Phong bị đánh bay ra ngoài, thân thể đâm sập một tòa kiến trúc, ngã xuống đất.

Đúng lúc này, Thành chủ Thanh Mộc lại lạnh lùng nói: "Hôm nay, sẽ dùng máu tươi của ngươi để tế vong hồn của Thiên Phong lão già!" Nói xong, hắn liền lao về phía Thành chủ Thiên Phong.

"Ầm!" Móng vuốt khổng lồ vắt ngang trời.

Cương khí nóng rực tỏa ra, nơi nó đi qua vậy mà lại phát ra từng tràng tiếng sấm.

Thành chủ Thiên Phong đâu dám chậm trễ, trường kiếm trong tay vạch qua bầu trời, trực tiếp nghênh đón.

"Xoẹt!" Tiếng lưỡi đao sắc bén cắt qua da thịt truyền ra.

Trên ngực Thành chủ Thiên Phong bị xé ra một vết thương khổng lồ.

Nhưng trong mắt hắn lại không có chút kinh hãi nào, ngược lại còn đầy vẻ điên cuồng.

Hắn muốn báo thù cho con trai mình.

"Gầm!" Tiếng gầm giận dữ truyền ra.

Thân hình hắn lại một lần nữa nhảy lên, lao về phía Thành chủ Thanh Mộc.

Đôi cánh dang rộng che khuất hư không, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta kinh hãi.

Chỉ là, cảnh này trong mắt người khác có lẽ rất chấn động, nhưng Thành chủ Thanh Mộc lại khinh thường không thèm nhìn.

Hắn đứng yên tại chỗ, chờ đợi đòn tấn công của đối phương giáng xuống.

Chỉ đến khi quyền cương của Thành chủ Thiên Phong rơi xuống đầu mình, hắn mới cảm thấy không ổn.

Chỉ thấy trên nắm đấm của đối phương bao phủ pháp lực nồng nặc.

Lúc này, vậy mà lại khóa chặt mình, khiến hắn không thể né tránh.

"Ầm!" Một quyền đấm vào đầu.

Trong chớp mắt, Thành chủ Thiên Phong liền ngã xuống trong vũng máu.

Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Thành chủ Thanh Mộc lộ ra một nụ cười.

Lần này, cuối cùng cũng đã báo được thù giết cha.

Tiếp đó, giọng nói của hắn chậm rãi vang lên: "Truyền lệnh xuống, phong tỏa nơi này, một con ruồi cũng không được phép thả ra!" Giọng nói của hắn mang theo vẻ tàn nhẫn và quyết đoán.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của hắn, ngay cả bá tánh trong thành cũng là thân tín của hắn.

Chỉ cần hơi gây áp lực một chút, chắc chắn sẽ phục tùng mệnh lệnh.

"Tuân mệnh!" Sau khi nhận lệnh, người của phủ thần Thiên Phong cung kính nói.

Thành chủ Thanh Mộc cũng thở phào một hơi.

Hắn tin rằng, dựa vào những thuộc hạ trung thành này, đủ để ngăn chặn cuộc tấn công của Đại Kinh.

Về phần thành trì, hắn không lo lắng.

Chỉ cần hắn cầm chân được đối phương, viện binh đến, tự nhiên có thể chiến thắng.

Nghĩ đến đây, hắn liền lui xuống.

Nhưng ngay khi hắn vừa rời đi, một bóng người lại xuất hiện trên tường thành.

Trong mắt hắn lóe lên vẻ âm độc, sát ý toàn thân bùng nổ, tựa như ma thần.

Rõ ràng là quân sư của Đại Kinh, Lý Tĩnh.

Lúc này, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Hắn nói với binh sĩ bên cạnh: "Đưa tin ra ngoài, nói cho bệ hạ, trận chiến này nên kết thúc rồi!" Giọng nói tràn ngập sự tàn nhẫn.

"Vâng, quân sư!" Nghe thấy vậy, binh sĩ bên cạnh cung kính nói, rồi lui xuống, rõ ràng là đi đưa tin.

Ngay khi giọng nói của Lý Tĩnh vừa dứt, ở một nơi khác, Thành chủ Thanh Mộc đã trở về nhà.

"Ha ha, sau khi trận chiến này kết thúc, địa bàn của thành Thiên Phong sẽ do hai chúng ta chia đều.

Đến lúc đó, ta có thể xưng bá vương triều Thanh Mộc này!" Thành chủ Thanh Mộc phấn khích nói.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, một giọng nói khác lại vang lên: "Hừ, ai nói với ngươi những điều này, ngươi muốn trở thành quốc chủ của vương triều Thanh Mộc, ta thì không muốn.

Ngươi vẫn nên giữ lại đi, để khỏi tai họa cho người khác!" Nghe thấy vậy, sắc mặt Thành chủ Thanh Mộc thay đổi.

Giọng nói này không phải của ai khác, chính là Phó Thành chủ thành Thanh Mộc.

Lúc này, đối phương lại từng bước đi về phía hắn.

Mỗi một bước dường như ẩn chứa uy thế to lớn.

"Ngươi muốn làm gì!" Lúc này, trong mắt Thành chủ Thanh Mộc cuối cùng cũng xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Không chỉ vì anh em của mình chết trong tay đối phương, mà còn sợ mình bị giết.

Nhìn Thành chủ Thanh Mộc, Phó Thành chủ nhàn nhạt nói: "Ngươi không cần biết!" "Xoẹt!" Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, lưỡi chủy thủ trực tiếp đâm vào lồng ngực của Thành chủ Thanh Mộc.

Tiếp đó, hắn nói với thuộc hạ của mình: "Phái người thông báo cho tất cả mọi người trong thành Thanh Mộc, ngày mai giờ ngọ công phá cửa thành.

Tất cả tiến hành theo kế hoạch!" Dứt lời, hắn liền dẫn theo tướng lĩnh dưới quyền lui xuống.

Cả thành trì đều chìm trong bận rộn.

Lúc này, bọn họ đều đang chuẩn bị cho cuộc tấn công ngày mai.

Ở một nơi khác, Lưu Bang cũng đã nhận được bẩm báo của Quan Vũ và Hạng Vũ.

Hắn không khỏi nhíu mày.

Cao thủ trong vương thành Thanh Mộc này quá nhiều, muốn đoạt lấy thành trì tuyệt không phải là chuyện dễ.

Tuy có tứ đại cấm vệ bảo vệ, chắc sẽ không có vấn đề gì, nhưng cũng cần phải tốn không ít tinh lực.

Đúng lúc này, giọng nói của Trương Lương truyền đến.

"Bệ hạ, trong thành Thanh Mộc này, ngoài thành chủ ra, còn có ba vị cung phụng, tu luyện công pháp mạnh nhất của Thanh Mộc vương triều.

Thực lực phi thường cường hãn, ngay cả Bệ hạ cũng không thể xem nhẹ!" Giọng nói mang theo ý cảnh giác.

"Ừm, Trẫm biết rồi.

Trước tiên cứ quan sát một thời gian.

Nếu quả thật không địch lại, thì rút lui cũng được.

Hiện giờ, Đại Kinh ta còn thiếu hụt chiến lực cao cấp!" Nghe thấy tiếng nói, Lưu Bang chậm rãi nói.

Dù thế nào, thành trì này, nhất định phải chiếm được.

Nếu không, nó sẽ như một cái đinh ghim vào trái tim Trẫm.

"Vâng, Bệ hạ!" Trương Lương lui xuống.

Bên ngoài Thiên Cung lúc này, đại quân đã tập kết xong xuôi.

Các hãn tướng các lộ đều có mặt.

Uất Trì Kính Đức càng là người đứng đầu tiên.

Y là một mãnh tướng, chiến đấu lực siêu phàm.

"Bệ hạ, mạt tướng nguyện ý dẫn năm vạn thiết kỵ xông kích, đạp bằng địch doanh!" Hàn Tín vừa tập hợp vào đại quân đã cung kính mở lời.

Ánh sáng trong mắt y chói lọi vô cùng.

"Ừm, trận chiến này giao cho ngươi.

Nhớ kỹ, Trẫm không muốn thấy bất kỳ tổn thất nào!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Thân hình Hàn Tín thoáng chốc bay vút ra ngoài.

Tay cầm một cây lang nha bổng, y hóa thành một luồng sáng, biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, mệnh lệnh của Lưu Bang cũng truyền ra.

“Oanh long!” Thiên Cung hùng vĩ phát ra từng trận oanh minh.

Chương 454

Ngay sau đó, vô số tướng lĩnh Đại Kinh cũng theo sau đội ngũ.

Họ lao vút về phía trước.

Khoảnh khắc này, cả trời đất đều rung chuyển.

Sát cơ vô tận tràn ngập khắp nơi.

Và ngay lúc này, Hàn Tín đang ở phía trước đại quân.

Y chợt dừng bước.

Trong mắt y lộ ra tia sáng hung lệ.

Y lạnh lùng nói: "Giết!" Dứt lời, y vung tay.

Trong khoảnh khắc, đại quân vô tận xông thẳng về phía xa.

Đây là Lưu Bang ngự giá thân chinh, mục tiêu của Trẫm là san bằng toàn bộ Thanh Mộc vương triều.

Tục ngữ có câu: "Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt" (Hăng hái lần đầu, lần hai suy yếu, lần ba kiệt quệ).

Sau khi liên tục công phá mấy tòa thành trì, sĩ khí đại quân Lưu Bang đã xuống dốc.

Nhưng Hàn Tín vẫn dám dẫn đại quân phát động công kích.

Hơn nữa, trong lòng y hiểu rõ.

Nếu trận chiến này thắng lợi, thực lực của y sẽ bạo tăng.

Sự cám dỗ như vậy, không ai có thể chống lại.

"Phanh!" Ngay lúc này, cùng với một tiếng va chạm vang lên.

Một danh tướng lĩnh bị đánh nát tại chỗ.

Máu tươi trào ra khỏi cơ thể y.

Nhưng Hàn Tín căn bản không màng tới những điều đó.

Bởi vì, ngay lúc này, một mũi tên rít gào bay tới.

Tốc độ cực nhanh.

Hàn Tín né tránh, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

"Phốc xuy!" Hỏa quang rực rỡ bùng phát.

Ngực Hàn Tín vậy mà bị xuyên thủng.

"Khốn kiếp!" Y gầm lên một tiếng giận dữ, nhấc đại chùy của mình lên đập xuống.

Cự chùy giữa không trung, phát ra tiếng xé gió kinh người.

Khiến kẻ bắn cung sắc mặt trắng bệch.

Ngay sau đó, y tung một chưởng nghênh đón.

"Oanh!" Một tiếng va chạm kịch liệt xảy ra.

Vị cung phụng của Thanh Mộc thành kia vậy mà bị đánh bay thẳng ra ngoài.

"Hán Đế, ngươi ức hiếp người quá đáng!

Lão phu dù liều chết cũng phải chém giết ngươi!" Vị cung phụng này trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Nhưng y cũng không hề sợ hãi, thân hình thoáng chốc bay vút ra.

Xông thẳng về phía Hàn Tín.

Trên cơ thể y, kim mang rực rỡ phóng ra.

Hiển nhiên là chuẩn bị liều mạng.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hàn Tín trong mắt lại lộ ra vẻ hung tợn.

Y không chọn chạy trốn, mà nghênh đón vị cung phụng kia.

Ngay khoảnh khắc hai bên vừa tiếp xúc, xung quanh Hàn Tín bùng nổ.

Cương phong vô tận cuồn cuộn khắp trời đất.

Vị cung phụng Thanh Mộc thành kia, trong nháy mắt hóa thành huyết vụ.

Cảnh tượng này khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Hán Đế này rốt cuộc đã chiêu mộ một đám tồn tại như thế nào vậy!" Có người cảm thán.

Còn thành chủ Thanh Mộc vương triều, sắc mặt lại càng trở nên khó coi.

Chiến lực của Hàn Tín mạnh đến mức ngay cả y cũng không có nắm chắc.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, đối phương có một tọa kỵ sánh ngang với Thánh Nhân Cửu Trọng.

Nếu tiếp tục đánh nữa, bản thân y rất có khả năng sẽ vẫn lạc.

Nghĩ đến đây, y còn dám có chút do dự nào nữa.

Thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, y chạy thẳng về phía xa.

Y chuẩn bị rời khỏi đây, chờ viện binh.

Còn khi nhìn thấy cảnh này, đại quân lại sôi sục lên.

Trên mặt họ lộ ra vẻ hưng phấn.

Vị cung phụng Thanh Mộc vương triều này bị đánh giết, đây chính là một cơ hội tốt.

Chỉ cần bản thân mình giành chiến thắng, nhất định sẽ nhận được

rất nhiều lợi ích.

Nghĩ đến đây, họ đuổi thẳng vào trong thành.

Chỉ còn lại những bá tánh bình thường.

Họ không có chỗ trống để phản kháng.

Và cùng lúc đó, đại quân đã xông vào trong thành.

Cửa thành Thanh Mộc, trong nháy mắt đóng lại.

Lần này, mệnh lệnh của Lưu Bang rất đơn giản.

Chính là sát lục.

Bởi vì quốc chủ Thanh Mộc vương triều muốn diệt Đại Kinh.

Vậy thì, quân đội Đại Kinh, cũng không có gì phải khách khí.

Cứ thế nghiền ép qua là được.

Còn Hàn Tín lúc này, lại không để ý tới những bá tánh kia.

Thân thể y chợt lóe.

Chạy thẳng về phía phủ thành chủ.

Lần này, y muốn triệt để chiếm cứ Thanh Mộc thành.

Chỉ cần chiếm được tòa thành này.

Tương đương với việc chặt đứt cánh tay trái phải của Thanh Mộc vương triều.

Như vậy, Thanh Mộc vương triều nhất định phải co rút lại.

Chỉ là, ngay lúc Hàn Tín xông về phía phủ thành chủ của Thanh Mộc thành.

Một bóng người, lại đột ngột chặn lại trước mặt y.

“Hàn Tín, muốn đoạt lấy thành trì.

E rằng không đơn giản như vậy!" Trong giọng nói lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Đó chính là thành chủ Thanh Mộc vương triều.

Chỉ thấy người này, đầu đầy tóc đỏ rực.

Hai hàng lông mày như lửa cháy.

Toàn thân, càng phát ra khí tức khủng bố.

Mặc dù chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng Hàn Tín trong lòng hiểu rõ, lần này y đã gặp kình địch.

Nhưng dù vậy, khóe miệng y vẫn lộ ra nụ cười.

Y lớn tiếng nói: "Hắc hắc, muốn giao thủ với ta.

Ta đây muốn xem xem, ngươi có tư cách gì!" Dứt lời, toàn bộ giáp trụ trên người y, trong nháy mắt biến thành màu tử hắc.

Trên trán y, càng có sừng nhọn lởm chởm mọc ra.

Cả người đứng tại chỗ, mang lại cho người ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Ngay sau đó, y giơ nắm đấm của mình lên, hung hăng đập xuống.

"Ngang!" Cùng với một tiếng long ngâm vang lên.

Một con chân long, từ trên nắm đấm y bay vút ra.

Nơi nó đi qua, không gian đều nứt vụn từng tấc.

Vị cung phụng Thanh Mộc vương triều kia, lúc này đồng tử không khỏi co rụt lại.

Nhưng, giờ đây y cũng biết, bản thân mình đã không còn đường lui nữa.

"Giết!" Một kiếm vung ra, kiếm mang rực rỡ xẹt qua không trung, chém thẳng về phía con chân long kia.

“Oanh!” Khi hai bên va chạm vào nhau, phát ra dao động năng lượng hùng vĩ.

Ngay sau đó, nó tan biến tại chỗ.

Còn thân hình Hàn Tín, thì bị chấn bay ra ngoài.

Vị cung phụng Thanh Mộc vương triều này, rốt cuộc cũng không yếu.

Hơn nữa, đối phương cũng đã có chuẩn bị.

Bởi vậy, mới tạo thành cục diện hiện tại.

Nhưng dù vậy, Hàn Tín vẫn trượt dài trên mặt đất mấy ngàn mét mới dừng lại.

Điều này khiến trong ánh mắt y, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Không ngờ, vị cung phụng này, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy.

Và ngay lúc này.

Đối phương lại một lần nữa lao về phía Hàn Tín.

Lúc này, y dường như đã quyết tâm, muốn chém giết đối phương ngay hôm nay.

“Ha ha, ngươi muốn giết Trẫm.

Chỉ bằng chút thủ đoạn này thôi sao, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết.

Trẫm không chỉ sát thần, còn sát ma!” Nhìn thấy đối phương lúc này xông tới.

Hàn Tín gầm lên một tiếng giận dữ.

Đồng thời, trong hư không phía sau y, hiện ra một bóng người cao vạn trượng.

Toàn thân đối phương phủ đầy vảy giáp.

Trên đỉnh đầu, càng có ba sợi râu dài vũ động.

Trong hai mắt, tinh mang phóng ra.

Tay cầm cự phủ, chém về phía trước.

“Phanh!” Lại một tiếng va chạm vang lên.

Hai người lại lần nữa tách ra.

Vị cung phụng kia lúc này, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Y không ngờ, bản thân mình vậy mà lại bại trong tay Hàn Tín.

Ngay sau đó, y bất chấp tất cả chạy trốn về phía xa.

Chương 455

Bởi vì, y cảm nhận được uy hiếp tử vong nồng đậm.

Điều này khiến y trong lòng hiểu rõ, nếu cứ ở lại đây.

Nhất định sẽ thân tử nơi này.

"Hừ!" Nhìn thấy đối phương muốn đi, Hàn Tín lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngay sau đó, y duỗi tay ra.

Một lưỡi dao sắc bén xuất hiện trong tay y lúc này.

Ngay lập tức, nó bay ngang không trung.

Đao mang rực rỡ, gần như bao phủ cả bầu trời.

Còn vị cung phụng kia, thì trong nháy mắt, cảm nhận được nguy cơ trí mạng.

Tuy nhiên, y cũng quả thật phi phàm.

Trong lúc né tránh, vẫn không quên phản kích.

Một đạo hàn quang sắc bén, bùng phát trên bầu trời.

Đây là át chủ bài cuối cùng của đối phương.

Có thể phá vỡ bất kỳ hộ thuẫn nào.

Ngay cả cường giả cảnh giới Đại La, cũng không thể chống đỡ được.

Lúc này, nó hiển lộ vô cùng hung hãn.

"Xuy!" Chỉ là, khi công kích của y, tới gần bên Hàn Tín.

Luồng sáng sắc bén kia, lại trực tiếp xuyên thấu qua.

Hiển nhiên là không thể gây thương tổn cho Hàn Tín.

Ngược lại Hàn Tín, trường đao trong tay đã chém xuống.

"Xuy!" Đầu của vị cung phụng kia bị chém bay ra ngoài.

Máu tươi bắn tung tóe.

Ngay sau đó, thi thể y rơi xuống đất, liền hóa thành tro tàn.

Một cung phụng đường đường của Thanh Mộc vương triều, vậy mà bị người ta một đao chém chết.

Những người xung quanh, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không ai ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy.

Và ngay lúc này.

Hàn Tín lại không trì hoãn thời gian, tiếp tục đi về phía phủ thành chủ.

Vừa đi được mấy bước.

Một giọng nói lạnh lẽo đã truyền ra.

"Kiệt kiệt, muốn tiến vào phủ thành chủ, thì trước tiên phải hỏi bảo kiếm trong tay bản tọa có đồng ý không!" Giọng nói vang lên.

Ngay sau đó, liền thấy một tòa tháp sắt, chặn lại đường đi.

Người này thân hình vạm vỡ, mỗi bước chân đạp ra, đều như núi di chuyển.

Trong mắt phát ra tinh mang nhiếp nhân.

Trường thương trong tay, dưới ánh nắng chiếu rọi lấp lánh sinh huy.

Đó chính là vị cung phụng kia.

Và nhìn thấy cảnh này, Hàn Tín lạnh lùng nói: "Cút!" Giọng nói

trầm thấp vô cùng, mang theo một tia sát khí.

Nghe thấy tiếng nói, tòa tháp sắt kia lại không hề sợ hãi.

Bước chân y chậm rãi, nhưng lại vững vàng không sai.

Mỗi lần bước đi, đều có tiếng sấm sét oanh minh vang lên.

Trường thương trong tay chỉ vào Hàn Tín.

Trong mắt chiến ý sôi sục.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều chú ý vào hai người, họ mong chờ một trận đại chiến bùng nổ.

Còn Hàn Tín, sự giận dữ trong mắt y chợt lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, chiến kích trong tay y, liền vung ra.

"Ngang!" Cự mãng phát ra tiếng gào thét.

"Kha lạp!" Tầng mây trên không trung, trong khoảnh khắc vỡ vụn ra.

Ngay sau đó, chực đè xuống phía đối phương.

Còn ở một bên khác, trường đao trong tay vị cung phụng của Thanh Mộc vương thành kia, cũng đồng thời rít gào bay ra.

"Đang!" Cùng với một tiếng va chạm kịch liệt vang lên.

Binh khí của hai bên va vào nhau.

"Phốc thông!" Thân hình vị cung phụng kia, lúc này không ngừng lùi lại.

Nhưng y vẫn cắn răng kiên trì.

Còn Hàn Tín lúc này, lại thừa thắng xông lên truy kích.

"Ngang!" Y điều khiển cự mãng, lại lần nữa xông tới.

Cự mãng lúc này, toàn thân như có kim thiết lấp lánh.

“Ca sát!” Trường đao trong tay vị cung phụng kia, vậy mà trực tiếp bị đánh nát.

“Sao lại thế này!” Trong mắt vị cung phụng lộ ra vẻ kinh hãi.

Cảnh tượng như vậy, y từ trước tới nay chưa từng gặp.

“Oanh long!” Ngay sau đó, cự mãng của Hàn Tín liền hung hăng va vào ngực đối phương.

Trong nháy mắt, thân thể vị cung phụng kia bị đánh bay ra ngoài.

“Phanh!” Y ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Và cùng lúc đó.

Hàn Tín đã đến bên cạnh đối phương.

Một cước đá ra.

“Phanh!” Thân thể vị cung phụng kia, trực tiếp bay vút lên.

“Xuy lạp!” Một cái đầu lâu to lớn bị đá bay ra.

Khóe miệng y lộ ra vẻ cay đắng.

Không ngờ, những người này lại khó đối phó đến vậy.

Rõ ràng bản thân y tới để báo thù.

Nhưng lại bị người ta cướp mất mạng rồi.

Ngay sau đó, Hàn Tín duỗi tay ra, bắt lấy đầu lâu.

Y thản nhiên nói: “Đi theo!” Dứt lời, y đi về phía trước.

Tốc độ y cực nhanh, trong nháy mắt đã đến bên ngoài cổng thành.

Lúc này, những lính gác nhìn Hàn Tín và những người đứng ở cổng.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, vì sao trong thành không có động tĩnh.

Nhưng họ cũng không dám lơ là.

Ngay lập tức liền cung kính mở miệng hô: "Xin đợi một lát, mạt tướng sẽ lập tức bẩm báo thành chủ!" Nói xong, y chạy biến đi mất.

"Oanh!" Và ngay sau khi người lính kia rời đi.

Hàn Tín cũng không quản nhiều như vậy, một quyền đập vào cửa thành.

"Phanh!" Một tiếng động lớn truyền ra.

Cả cửa thành trong nháy mắt tan thành từng mảnh.

Đồng thời, thân thể y, cũng trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

"Oanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, y đã xuất hiện trong phủ thành chủ.

Phía sau y, một đám cấm quân, theo sát phía sau.

Lúc này, trên người họ tràn ngập khí tức lạnh lẽo.

Như một bầy ác quỷ.

Khiến bá tánh trong thành, trong mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Và ngay lúc này.

"Hống!" Từng trận tiếng long ngâm lại vang lên.

Ngay sau đó, tất cả mọi người liền nhìn thấy.

Trên bầu trời hùng vĩ, mây đen giăng kín.

Vô số lôi xà đen cuộn trào.

Cuộn mình trên không trung.

Dao động năng lượng khủng bố bùng phát ra.

Khiến các thị nữ trong phủ thành chủ, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Còn cao thủ trong phủ thành chủ, lại đã nghênh đón lên.

Thân hình họ biến ảo khôn lường.

Tay cầm các loại pháp bảo, đập về phía khu vực mây đen bao phủ kia.

"Oanh long!" Cùng với tiếng động vang lên, từng con giao long hung tợn trên không trung, liền va chạm với chúng.

Trong nháy mắt, trời long đất lở.

Cả không gian, dường như đều đang run rẩy.

"Các ngươi rốt cuộc là ai, dám tự tiện xông vào Thanh Thành của ta!" Thành chủ lúc này đầy mặt vẻ âm lãnh.

Y quát lớn với mọi người.

Lúc này y, căn bản không biết thân phận Hàn Tín.

Dù sao, nơi này cách Thần Châu đại lục quá xa.

"Giết!" Nhưng Hàn Tín lúc này, nào có thời gian phí lời với y.

Trường kích trong tay y vung lên.

Trong nháy mắt, một con hỏa diễm giao long, nuốt chửng về phía thành chủ.

"Xuy!" Năng lượng nóng bỏng, khiến trên mặt đối phương lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tuy nhiên, y lại cũng không lùi bước.

Hai tay dang ra, trong nháy mắt liền ngưng tụ một ấn tỷ.

Gặp gió lớn lên.

Cuối cùng biến thành thế che trời che nắng.

Đánh về phía Hàn Tín.

Đây là chiêu thức y chuẩn bị liều mạng, cũng là thần thông cuối

cùng, chỉ xem lần này có thể thông qua hay không.

"Hống!" Và nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Con xích lân long mãng cũng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Trên đỉnh đầu nó, hai chiếc lợi trảo vươn ra.

"Kha lạp!" Trên không trung, điện giật sấm rền.

Chương 456

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chấn động của tất cả mọi người.

“Oanh!” Một cỗ sức mạnh hủy diệt, trực tiếp đánh xuống.

Phòng ngự của thành chủ này, căn bản không thể chống đỡ được.

Trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Và cùng lúc đó.

Trường kích trong tay Hàn Tín, thì đâm thẳng lên trời.

“Phanh!” Hư không trong nháy mắt nổ tung.

Con cự mãng lúc này, càng thêm hung tàn.

“Xuy xuy!” Những lính gác bảo vệ phủ thành chủ, trong nháy mắt liền bị xé nát thành thịt vụn.

Và cùng lúc đó, Hàn Tín đã dẫn theo đại đội nhân mã, đi vào trong phủ thành chủ.

Các cường giả trong thành, lúc này đều bị kinh động.

Họ không ngờ, hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

Một vị cung phụng lão làng trong hoàng cung, vậy mà vẫn lạc tại đây.

Điều này quả là vô cùng nghiêm trọng.

Dù sao, mỗi một vị cung phụng, đều đại diện cho một trình độ thực lực nhất định.

Nếu không có đủ lý do, bất kỳ quốc gia nào, cũng sẽ không từ bỏ nhân vật như vậy.

Tuy nhiên, khi mọi người cảm nhận được mùi máu tanh nồng nặc

kia.

Họ lại biết, e rằng sự tình thật sự không thể cứu vãn được nữa.

Vì vậy, ngay lập tức liền theo sau đi tới phủ thành chủ.

Và ngay lúc họ vừa bước vào trong.

Một giọng nói của một người, lại lần nữa vang lên.

"Hán Đế Bệ hạ, ngài muốn đối đầu với các phương sao?" Lúc này, một bóng người chậm rãi đứng dậy.

Trong mắt y, lộ ra hàn mang lạnh lẽo.

Đó chính là vị cung phụng thần bí trước đó.

Mặc dù đối phương đã mất một người con trai, nhưng lại không hề hoảng loạn.

Ngược lại còn tỏ ra bình tĩnh dị thường.

Nghe thấy tiếng nói, Lưu Bang thản nhiên nói: "Ngươi là cái thá gì, Trẫm cần phải giải thích cho ngươi sao!" Dứt lời, toàn bộ bên ngoài đại điện, trong nháy mắt tràn ngập giáp sĩ.

Họ tay cầm binh nhận, vây khốn vị cung phụng kia tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người xung quanh đều không dám lơ là.

Lần lượt trốn vào các góc.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều hiểu, chiến tranh sắp bùng nổ triệt để.

Quả nhiên, ngay sau khi họ vừa đứng vững.

Từ miệng vị cung phụng kia, liền truyền ra giọng nói lạnh lẽo.

"Hán Đế Bệ hạ, nếu ngài không cho lão phu một lời giải thích, e rằng hôm nay khó mà rời đi được.

Chúng ta tham gia trận chiến này là vì nữ nhi của ngài.

Nếu nàng ấy nguyện ý gả cho lão hủ, chúng ta tuyệt đối sẽ không can thiệp.

Nếu không, xin ngài hãy suy nghĩ cho kỹ!" Trong giọng nói mang theo ý uy hiếp.

Nghe thấy tiếng nói, khóe miệng Lưu Bang lại lộ ra một nụ cười.

Y nhìn lão giả phía dưới, lạnh lùng nói: "Hay lắm, đã vậy thì.

Trẫm đây muốn xem xem, các ngươi cản Trẫm như thế nào.

Giết cho ta!" Cùng với mệnh lệnh được ban ra.

Phía sau Lưu Bang, vô số giáp sĩ xông ra.

Tốc độ của họ rất nhanh.

Đặc biệt là Phi Hùng quân và Huyền Vũ vệ, lúc này càng như dòng lũ cuồn cuộn lao ra.

"Hoa tử!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, những lão tổ kia cũng không màng tới thể diện của mình nữa.

Đồng loạt xông lên.

"Xuy!" Phi Hùng quân, cự phủ trong tay giơ cao.

Một phủ liền chém ra.

Phủ cương rực rỡ, trong nháy mắt xé rách hư không.

Như thể có thể chém vỡ cả tinh thần.

"Oanh long!" Ngay sau đó, phủ cương rơi xuống thân thể một vị cung phụng.

Đối phương còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, liền thân tử đạo tiêu.

Còn Huyền Vũ vệ.

Lúc này càng thêm khủng bố.

Nắm đấm của họ, như những ngọn núi nhỏ.

"Phanh!" Một lão tổ bị đánh trúng, toàn bộ thân thể gần như vỡ nát.

Tuy nhiên, tất cả những điều này vẫn còn xa mới kết thúc.

Công kích của Phi Hùng quân quá mức sắc bén.

Họ trong nháy mắt hình thành trận hình.

Lan rộng ra bốn phía.

"Phốc xuy!" Những cung phụng kia, thậm chí còn không kịp né tránh, liền bị chém giết tại chỗ.

Từng vị cung phụng bị chém giết.

Còn trong mắt Lưu Bang, tinh mang lại càng thêm rực rỡ.

Khóe miệng y, lúc này lộ ra nụ cười hưng phấn.

Với nhiều cao thủ như vậy, ngay cả tu vi hiện tại của y, cũng là sự tồn tại không thể địch lại.

Trận chiến này, nhất định có thể thắng lợi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Bang liền kích động.

Còn vị thành chủ ở một bên khác, sắc mặt lại càng trở nên u ám.

Bởi vì, trong lòng y hiểu rõ, nếu những cung phụng này chết quá nhiều.

Bản thân y e rằng thật sự sẽ tiêu đời.

Nghĩ đến đây, trong mắt lộ ra một tia ngoan lệ.

Ngay sau đó, trong cơ thể y, linh khí bàng bạc cuồn cuộn.

“Phanh!” Vậy mà lại tự bạo thân thể.

Cảnh tượng này, vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

Bao gồm cả những lão tổ kia, đều chưa từng nghĩ đến, vị thành chủ này vậy mà lại cam lòng tự bạo.

“Hừ, chỉ bằng ngươi cũng xứng tự bạo.

Trẫm ban cho ngươi vinh hoa phú quý, là muốn ngươi giúp làm việc.

Giờ đây, lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy, đáng chết!” Ngay khoảnh khắc những cung phụng kia tự bạo.

Giọng Lưu Bang vang lên.

“Ngang!” Ngay sau đó, hoàng kim đại xà liền bay vút lên.

Lượn vòng trên không trung.

Thân thể to lớn, phóng ra ánh sáng chói mắt.

Ngay sau đó, nó va vào thi thể thành chủ kia.

Đối phương tuy đã chết, nhưng nguyên thần của y lại vẫn còn sống.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt đối phương lộ ra vẻ kinh hãi.

Y vạn vạn không ngờ, Lưu Bang vậy mà có thể khống chế thân thể của mình.

Muốn chạy trốn, nhưng đã muộn rồi.

Hoàng kim đại xà trực tiếp nuốt chửng.

“Xuy!” Cùng với một tiếng xuy vang lên.

Thân thể thành chủ, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc này, vị lão tổ kia triệt để ngây người.

Tất cả những điều này, khiến y không biết phải ứng phó như thế nào.

Nhưng, ngay lúc này, trong mắt Lưu Bang, lại lộ ra tia hung lệ.

Y lạnh lùng quát: "Giết!" Dứt lời, y xông thẳng về phía lão tổ kia.

Lão giả này không phải người bình thường.

Y là một vị cung phụng vương triều, trên Thiên Giới cũng có thế lực nhất định.

Giờ đây bị mình làm thương.

Đương nhiên không thể để y sống.

Chỉ là, nghe thấy tiếng nói.

Vị lão tổ kia lại gầm lên giận dữ: "Hán Đế, hôm nay lão tổ nếu không báo thù này, thề không làm người!" Dứt lời, trường đao trong tay y quét ngang.

Đao mang hùng vĩ, lấp lánh trên không trung.

"Kha lạp!" Còn Lưu Bang, lúc này cũng không hề yếu thế.

Y duỗi tay ra.

Trong nháy mắt tóm lấy đao mang kia.

Ngay sau đó, một tay bóp nát.

Ngay sau đó, một chưởng đánh ra.

Chưởng ấn rực rỡ, trong nháy mắt tràn ngập khắp trời đất.

Trên mặt lão giả lộ ra vẻ hoảng sợ.

Muốn chống đỡ.

Nhưng căn bản không kịp.

Thực lực của Lưu Bang, quả thật quá mạnh rồi.

Cuối cùng, toàn bộ thân thể y bị trực tiếp đánh chết tại chỗ.

Và nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Những cung phụng còn lại trong tràng, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngay sau đó, liền chuẩn bị rút lui.

Họ không muốn chịu chết.

Và ngay lúc này, trong mắt Lưu Bang lại lộ ra một tia hung tợn.

“Ai dám đi!” Cùng với tiếng gầm giận dữ của y vang lên.

Những cung phụng kia, thân thể đều ngừng di chuyển.

Và cùng lúc đó.

Chương 457

"Sưu sưu!" Mấy trăm đạo lưu quang xẹt qua.

Những người này, đều bị cấm quân bắt giữ.

Khi họ bị ném vào trong cung.

Từng vị cung phụng, đều run rẩy.

Họ không ngờ, bản thân mình sẽ vẫn lạc tại đây.

"Phanh!" Và ngay lúc này, Lưu Bang lại một chỉ điểm ra.

Một vị cung phụng, liền hóa thành huyết vụ.

Cảnh tượng như vậy, khiến những cung phụng khác, càng thêm sợ hãi.

Không chỉ họ, ngay cả đệ tử Cơ gia bên cạnh Lưu Bang, trong mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Lưu Bang, đơn giản là còn đáng sợ hơn ma quỷ.

Chỉ là, ngay lúc này.

Vị cung phụng cầm đầu kia, lại mở miệng nói: "Hán Đế tha mạng!

Chúng ta nguyện ý đầu hàng.

Cầu xin ngài tha cho chúng ta." Trong giọng nói lộ ra vẻ cay đắng.

Những người này đều đã từng chịu thiệt dưới tay Lưu Bang.

Giờ đây gặp lại đối phương, sao có thể không hoảng sợ chứ.

Hơn nữa, cục diện như vậy, căn bản là không thể chống cự.

Nghe thấy tiếng nói, khóe miệng Lưu Bang lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

"Ha ha, đã ngươi chọn thần phục.

Vậy từ nay về sau ngươi là thuộc hạ của Trẫm rồi.

Hy vọng ngươi đừng để Trẫm thất vọng!" Dứt lời, Lưu Bang phất tay ra hiệu cho mọi người lui xuống.

Ngay sau đó, ánh mắt y nhìn về phía vị cung phụng cầm đầu, chậm rãi nói.

"Nói đi, rốt cuộc các ngươi là ai?" "Chúng ta chỉ là những người đến từ tiểu thế giới.

Hoàn toàn không có ý đối đầu với Bệ hạ!" Nghe thấy tiếng nói, Lưu Bang phất tay nói.

"Cút!" Y nói với vẻ sốt ruột.

Lúc này, y hiển nhiên không tin những người này.

Dù sao, một đám kiến hôi, cũng dám muốn phản bội Đại Kinh, đơn giản là đáng cười.

Nghe thấy tiếng nói.

Vị thành chủ kia không dám lơ là.

Trực tiếp dẫn theo lính dưới trướng rời đi.

Trong lòng y hiểu rõ.

Lưu Bang sẽ không tha cho mình.

Chỉ có đem tất cả tội trách gánh lấy trên người mình, mới có cơ hội sống sót.

Nếu không, tất chết không nghi ngờ.

Và ngay sau khi vị thành chủ kia vừa rút lui.

Lưu Bang lại lần nữa mở miệng nói: "Tào Chính Thuần, phái Cẩm Y Vệ điều tra, xem các đại vương triều, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì!" "Tuân chỉ!" Nghe thấy tiếng nói, Tào Chính Thuần cung kính nói.

Ngay sau đó, liền chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Lưu Bang lại đột nhiên mở miệng: "Đứng lại, đem những nữ tử này về cung cho Trẫm!" Trong giọng nói mang theo một cỗ bá đạo.

Ngay sau đó, bên ngoài đại điện, liền có thị vệ tiến vào.

Đem những cung phụng kia mang đi.

Còn những nữ tử kia, thì bị đưa vào trong cung.

Những nữ tử này, đều là tù binh do các đại vương triều đưa tới.

Dù thế nào, cũng không thể dễ dàng thả đi, trừ phi họ có giá trị đặc biệt.

Và khoảnh khắc này.

Những người của các thành trì bên ngoài đại điện, lại đều thở phào nhẹ nhõm.

Vị Hán Đế này, cuối cùng đã không chú ý tới bọn họ.

Tuy nhiên, ngay lúc này.

Thân hình Lưu Bang lại trong nháy mắt động đậy.

Tốc độ y cực nhanh.

Trong nháy mắt đã đến bên ngoài cổng cung điện.

Long văn kiếm trong tay chém ra.

"Oanh long!" Một vị cung phụng, trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Khiến những thành chủ xung quanh, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

"Phanh phanh!" Còn Lưu Bang lúc này, lại như phát điên.

Y một bước đạp ra.

Cả trời đất dường như đều theo đó mà rung chuyển.

Một quyền đập ra, lại có một vị cung phụng gặp xui xẻo.

Còn thành chủ lúc này, lại không khỏi mở miệng hô: "Hán Đế, nếu ngươi dám giết chúng ta.

Đại Kinh sẽ vĩnh viễn không được an bình.

Cường giả các tộc, nhất định sẽ xông vào Đại Kinh của ngươi.

Đến lúc đó, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản!" Trong giọng nói tràn ngập ý phẫn hận.

"Kiệt kiệt, ngươi tưởng Trẫm sẽ sợ sao, Đại Kinh của Trẫm, sừng sững ức vạn năm, dựa vào không phải cái khác, mà là sự dũng mãnh.

Hôm nay, cho dù có chọc thủng trời.

Trẫm cũng muốn cho các ngươi biết.

Cái giá phải trả khi chọc giận Đại Kinh!" Giọng nói truyền ra.

Ngay sau đó, y lại giơ tay lên.

Đẩy về phía trước.

"Ngang!" Tiếng cự long gào thét truyền ra.

Một chưởng liền bao phủ những cung phụng kia vào trong.

Lúc này họ, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, vị Hán Đế Đại Kinh này, vậy mà thật sự dám chém giết mình.

Điều này khiến họ cảm thấy không thể tin được.

Và ngay lúc này, vị lão giả kia lại lần nữa nói: "Hán Đế, ngài giết chúng ta, Đại Kinh của ngài cũng sẽ không được yên.

Bây giờ thả chúng ta ra.

Chúng ta nguyện ý hiệu trung ngài!" Giọng nói vang lên, Lưu Bang khinh thường nói: "Hiệu trung ta, chỉ bằng đám phế vật các ngươi cũng xứng sao!" Giọng nói vang lên, một ba chưởng liền đánh bay họ ra ngoài.

Những người này, tuy tu vi không yếu, nhưng Lưu Bang căn bản không để vào mắt.

Và ngay lúc này.

Một giọng nói trầm thấp, lại truyền ra.

"Hán Đế quả nhiên có đảm lượng.

Không hổ là Hoàng đế Đại Kinh, Trẫm bội phục.

Không biết, có thể nể mặt Trẫm một chút, tha cho những người này không.

Trẫm bảo đảm bọn họ, sau này tuyệt đối không dám trái lời ngài!" Người nói chuyện, chính là Đại Tống Thánh Đế Tống Giang.

Đối phương là Tống Giang.

Thuở xưa khi công phạt Đông Hán, đã từng bại dưới tay Lưu Bang.

Vì vậy, y không dám lơ là.

Còn Lưu Bang, thì thản nhiên nói: "Ồ, vậy Trẫm hỏi ngươi, nếu Đại Tống các ngươi, cũng muốn diệt Đại Kinh của Trẫm, ngươi sẽ làm thế nào!" "Hán Đế Bệ hạ, chuyện này chúng ta không thể quyết định.

Cần phải quay về thương thảo một phen!" Tống Giang thăm dò nói.

"A a, vậy Trẫm bây giờ sẽ nói cho ngươi biết.

Nếu các ngươi muốn diệt Đại Kinh của Trẫm, thì trước tiên hãy diệt toàn bộ Thần Võ thế giới đi.

Nếu không, hôm nay tất chết không nghi ngờ!" Nghe thấy tiếng nói.

Sắc mặt Tống Giang không khỏi thay đổi.

Y không ngờ, Lưu Bang vậy mà lại kiêu ngạo đến vậy.

Ngay sau đó, y lạnh lùng nói: "Hán Đế, ngài đừng quá cuồng vọng.

Chuyện lần này, ngài ít nhất cũng phải thể hiện chút thành ý chứ!" Tống Giang bất mãn nói.

Chỉ là, ngay sau khi lời y vừa dứt.

Trong mắt Lưu Bang, lấp lánh hàn quang lạnh lẽo.

"Hừ, ngươi muốn gì.

Trẫm đáp ứng là được!" Giọng y vang lên, đồng thời phất tay.

Lập tức, Tào Chính Thuần liền bước ra.

"Bệ hạ có chỉ, đem tất cả những nữ tử này đưa đến các phủ khố!" Nghe thấy tiếng nói, Tống Giang không khỏi nhíu mày nói: "Hán Đế, chẳng lẽ ngài ngay cả nữ nhân của quốc gia mình cũng không tha sao.

Quả thật quá mức ti tiện!" "Trẫm chỉ thích nam sủng, những nữ nhân này, giữ lại làm gì.

Mau chóng đưa đi đi!" Lưu Bang nói với vẻ không quan tâm.

Thực lực của những người này đều không tệ, nếu chiêu dụ được.

Sau này cũng có thể tăng thêm chiến lực cho Đại Kinh.

Còn Tống Giang lúc này, lại đã bị Lưu Bang đánh choáng váng.

Những nữ tử này, mỗi người đều là mỹ mạo vô cùng a.

Hán Đế vậy mà lại không vừa mắt, còn muốn tặng người.

Đơn giản là lãng phí của trời.

Chỉ là, hiện tại lại không có chút biện pháp nào.

Chỉ có thể chấp nhận số phận.

Ngay sau đó, y mở miệng nói với người bên cạnh: "Các ngươi lui xuống đi!" Dứt lời, những người của các đại thế lực kia, liền lần lượt rút về phía sau.

Sau đó, y mở miệng nói với Lưu Bang: "Hán Đế, ngài yên tâm, những người này Đại Tống ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi họ!" "Ha ha, hy vọng là vậy!" Lưu Bang cười lớn nói.

Ngay sau đó, y chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần.

Thủ đoạn của y vô cùng ngoan độc.

Những người này đã dám chọc giận mình.

Thì phải trả giá.

Còn Tống Giang lúc này, sắc mặt u ám đến đáng sợ.

Nhưng cũng không có biện pháp nào.

Chỉ có thể áp giải những nữ tử kia xuống.

Ngay sau đó, y ra lệnh cho thủ hạ đem những người này đưa đến các đại thế lực.

Chương 458

Dù sao, Đại Tống y là người thống trị nơi này.

Hơn nữa quan hệ với các đại thế lực kia rất tốt.

Tin rằng đối phương sẽ nể mặt.

Còn về một bên khác, Lưu Bang sau khi giao những nữ tử kia cho Tào Chính Thuần.

Liền ngồi trong đại trướng.

Y muốn xem xem, phản ứng của các đại tông môn.

Dù sao, họ mới là những tồn tại cao cấp nhất trên thế giới này.

Và ngay sau khi y ngồi xuống, bóng dáng Tào Chính Thuần cũng bước vào.

Lúc này y cẩn thận nói: "Bệ hạ, thủ lĩnh các đại thế lực đều đã đồng ý chuộc những nữ nhân kia về rồi!" "Ừm, như vậy là tốt nhất, nếu họ dám ngoài mặt tuân theo nhưng trong lòng làm trái.

Trẫm sẽ san bằng bọn họ!" Lưu Bang lạnh lùng nói.

Những người này, đều là tự tìm chết, không trách y được.

Và ngay lúc này, Tào Chính Thuần lại lần nữa nói: "Bệ hạ, còn có một chuyện, Tống Giang kia phái sứ thần tới.

Y chuẩn bị tự mình bái kiến ngài!" Giọng nói vang lên, Lưu Bang lại không để ý.

"Thông báo Cấm Vệ quân, đem tất cả những nữ nhân kia, đưa vào trong hậu cung.

Những người khác, toàn bộ chém đầu!" Giọng nói vang lên.

Tào Chính Thuần cung kính lui xuống.

Và ngay sau khi Tào Chính Thuần rời đi.

Lưu Bang lại lần nữa mở miệng nói: "Người đâu, bày giá Tây Uyển, Trẫm muốn gặp Tống Giang này!" Trong lời nói của y lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Tống Giang này, chính là người đầu tiên khiêu khích mình sau khi mình trọng sinh.

Đã đối phương dám đến, vậy thì nhất định phải cho một bài học.

Và ngay lúc này.

Tống Giang lại cũng đã đến bên ngoài chỗ ở của mình.

Sắc mặt y xanh mét.

Vốn dĩ muốn đến thỉnh tội, lại không ngờ, vậy mà lại gặp phải cảnh tượng như vậy.

Người mình phái tới, cứ thế bị giết.

Hơn nữa còn bị người mình tin nhiệm nhất giết chết.

Điều này khiến y làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

"Phanh!" Hai nắm đấm siết chặt, y gầm lên giận dữ: "Hán Đế, ta Tống Giang liều mạng với ngươi!" Giọng nói vang lên, y liền đi về phía trước.

"Phanh phanh phanh!" Tiếng bước chân như sấm rền.

Chỉ là, ngay lúc y vừa đến trên tường viện.

Lại phát hiện, bốn phía đã bị vây quanh bởi lính dày đặc.

Đao kiếm quét ngang.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hộ vệ của Tống Giang, trong nháy mắt bị đánh giết.

Ngay sau đó, liền có một bóng người, đứng trên đầu thành hô: "Hán Đế có lệnh, không được đến gần, nếu không cách sát vật luận!" "Hán Đế ức hiếp người quá đáng, ta muốn báo thù!" Tống Giang lúc này gầm lên giận dữ.

Y cảm thấy Hán Đế quá bá đạo.

Và ngay sau khi lời y vừa dứt.

Thân hình Tào Chính Thuần lại từ chỗ tối hiện ra.

Ngay sau đó, một trường kiếm tuốt khỏi vỏ, chỉ vào Tống Giang mở miệng quát: "Phóng tứ!

Dám nhục mạ Bệ hạ, ngươi sống không muốn sống nữa rồi!" Giọng Tào Chính Thuần vang lên.

Từng trận túc sát chi khí bùng phát ra.

Trong mắt Tống Giang lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, y từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới.

Đại Kinh vậy mà lại có cao thủ mạnh mẽ đến vậy.

Ngay sau đó, y liền chuẩn bị quay người bỏ chạy.

Chỉ là, Tào Chính Thuần há lại để y dễ dàng rời đi.

Trường kiếm vung lên, trên không trung tràn ngập huyết vụ nồng đậm.

Đầu Tống Giang bay lên.

Ngay sau đó, liền hóa thành thịt vụn rơi xuống đất.

Một chủ nhân đường đường của Đại Tống hoàng triều, chết trong tay mình.

Khoảnh khắc này, mắt của các lộ thế lực đều đỏ hoe.

Hung danh của Hán Đế quá mức mãnh liệt.

Đặc biệt là những lão tổ của các đại tông môn.

Lúc này lại không thể ngồi yên.

Dù sao, nếu cứ tiếp tục như vậy.

E rằng toàn bộ các thế lực ở Bắc Châu đều sẽ bị diệt vong.

Vì vậy, trong một thời gian ngắn.

Gần như tất cả các thế lực tông môn đều tập trung bên ngoài Tây Viên.

Và khi Lưu Bang đặt chân tới, tinh mang trong mắt y không khỏi co rụt lại.

Lúc này y, cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại.

Những người này, hiển nhiên đều là cao thủ đỉnh cao của tông môn.

Và ngay lúc này.

Những người của các đại tông môn kia, cũng chú ý tới Lưu Bang.

Từng người đều lộ ra vẻ cảnh giác.

Ngay sau đó, liền cung kính mở miệng nói: "Tham kiến Bệ hạ!" Thái độ của họ vô cùng khách khí.

Nhưng Lưu Bang hiểu rõ, đối phương làm vậy là vì sợ thực lực của mình.

Quả nhiên, sau khi Lưu Bang ngồi xuống.

Có người mở miệng nói: "Bệ hạ, chuyện ngày hôm nay, là lỗi của chúng ta, nhưng chúng ta cũng nguyện ý bồi lễ.

Kính xin Bệ hạ vãng khai nhất diện." Những lão tổ của các thế lực tông môn này, há lại dễ dàng chịu thua.

Chỉ là, ngay sau khi lời y vừa dứt.

Giọng nói lạnh lẽo của Lưu Bang lại truyền ra.

"Các ngươi không cần nói nhiều, kẻ nào dám cản trở nữa, thì đừng hòng rời đi.

Giết!" Dứt lời, y xông thẳng vào giữa tràng.

Cảnh tượng như vậy, khiến tất cả mọi người đều đồng tử co rụt lại.

Vạn vạn không ngờ.

Đối phương thật sự dám ra tay trước.

"Oanh long!" Công kích của Lưu Bang khi va chạm vào đám người.

Trong nháy mắt bùng nổ.

Năng lượng rực rỡ, như thủy triều cuồn cuộn lao ra.

Mấy chục cao thủ tông môn, cùng với tọa kỵ của họ, toàn bộ đổ sụp.

Máu tươi nhuộm đỏ chiến trường.

Cảnh tượng như vậy, khiến những người còn lại, triệt để mất đi sức chống cự.

Và ngay lúc này.

Giọng nói lạnh lẽo của Lưu Bang lại lần nữa vang lên.

"Các ngươi có thể lựa chọn đầu hàng, hoặc tử vong!" Nghe thấy tiếng nói, tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ.

Thực lực của vị Hán Đế này, đơn giản là vượt ngoài dự liệu của họ.

Điều này làm sao có thể.

Còn Lưu Bang lúc này, lại lần nữa lạnh lùng nói: "Trẫm ghét nhất chính là những kẻ vong ân phụ nghĩa như các ngươi.

Hôm nay nếu tha thứ cho các ngươi, sau này ai còn tôn kính thiên uy của Hán thất ta.

Toàn bộ giết sạch đi.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Kẻ nào không phục, cứ việc tới!" Dứt lời.

Vô số Hán quân, liền xông thẳng về phía trước.

Tiếng kêu thảm thiết, lúc này không dứt bên tai.

Các đệ tử của những thế lực kia, căn bản không thể chống đỡ được sự xung sát của Hán quân.

Hết đợt này đến đợt khác, không ngừng ngã xuống.

Còn Lữ Bố lúc này, lại càng chiến càng dũng mãnh.

Tu vi của y đã đạt đến Thần Quân Cửu Trọng, lúc này vung vẩy Phương Thiên Họa Kích.

Như chiến thần lâm trần.

Nơi y đi qua, không ai có thể địch lại.

Trong một thời gian ngắn, các cao thủ của những đại thế lực kia, liền bị toàn bộ đồ sát sạch sẽ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Khóe miệng Lưu Bang vẽ ra một nụ cười thản nhiên.

Ngay sau đó y chậm rãi nói: "Hán Nguyên Soái, theo Trẫm hồi cung!" Giọng nói vang lên.

Tào Chính Thuần vội vàng theo sát phía sau.

Trong mắt y lộ ra vẻ hưng phấn.

Tính tình Hán Đế vốn hung bạo dị thường, giờ đây có thể thay đổi điểm này, quả là cực tốt.

Và ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi.

Một bóng người, lại xuất hiện trước đại quân.

Đó không phải ai khác, chính là Triệu Vân.

Y sau khi nhận được tin tức, liền vội vàng chạy tới.

Giờ đây nhìn thấy Lưu Bang, cung kính nói: "Mạt tướng bái kiến Bệ hạ!" "Bình thân đi, chiến cục hiện giờ thế nào!" Lưu Bang chậm rãi hỏi.

"Khải bẩm Bệ hạ, nơi này cách Đông Hán cũng không xa lắm.

Không lâu trước đây, Tào Nguyên Soái đã dẫn một đám cao thủ, giải quyết tất cả kẻ địch.

Giờ đây toàn bộ Đông Hán, chỉ còn lại số ít phản đồ.

Những kẻ khác, đều đã bị chém giết rồi!" Nghe thấy tiếng nói, trên mặt Lưu Bang lộ ra một nụ cười.

Ngay sau đó, y mở miệng nói: "Đã vậy, vậy chúng ta quay về đi.

Không biết Tào Chính Thuần, đã sắp xếp thỏa đáng chưa!" "Bệ hạ, thần tự mình dẫn đường, bảo đảm ngài hài lòng!" Nghe thấy tiếng nói, Tào Chính Thuần nịnh nọt nói.

Ngay sau đó, một đoàn người liền trở về Hoàng thành Đại Kinh.

Lúc này, Tào Chính Thuần đã sớm sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Chương 459

Mặc dù Lưu Bang không nói, nhưng là tâm phúc nô bộc của y.

Đương nhiên biết phải làm gì.

"Bệ hạ, những người này đều là cấm vệ mới chiêu mộ, ngài xem còn có gì cần không?" Tào Chính Thuần chỉ vào phía dưới nói.

Những lính này, đều mặc kim giáp, tay cầm binh nhận.

Đứng trong tràng, trông uy vũ phi phàm.

"Ừm, rất tốt.

Ngươi lui xuống đi, có chuyện gì cứ thông báo cho Trẫm là được!" Nghe thấy tiếng nói, Tào Chính Thuần cẩn thận lui xuống.

Ngay sau đó, Lưu Bang liền đi về phía cung điện.

Còn Tào Chính Thuần lúc này, thì ra lệnh cho những cấm vệ kia, hộ tống Lưu Bang tiến vào trong cung.

Về phần y, thì đi về phía khác.

Đối phương lúc này, trong lòng hiểu rõ, bí mật hệ thống triệu hoán của Lưu Bang, chỉ có y và Lữ Bố mới có thể phát hiện.

Vì vậy, bản thân mình ở lại đó, không thích hợp.

Do đó, nhất định phải tìm một nơi ẩn giấu.

Và ngay sau khi y vừa rời đi.

Liền có một đám lớn cung nữ bước ra.

Họ vây quanh cung điện thành một vòng tròn.

Ngay sau đó, chuyện càng quỷ dị hơn xuất hiện.

Chỉ thấy xung quanh Lưu Bang phát ra kim mang chói mắt.

Y vậy mà lại hóa thành một người khổng lồ.

Lúc này hai mắt y tròn xoe.

Trong miệng mũi phun ra sương mù nồng đậm.

Những cung nữ xung quanh, vậy mà lại bị hút vào trong đó.

Ngay sau đó, từng luồng máu tươi, từ miệng mũi Lưu Bang thấm ra.

Cảnh tượng như vậy, nếu để người bên ngoài nhìn thấy.

Nhất định sẽ kinh người vô cùng.

Bởi vì, chuyện như vậy, căn bản không có bất kỳ ai có thể làm được.

Ngay cả vị Thánh Đế đã giúp Lưu Bang trưởng thành năm xưa, khi tấn thăng thành đế vương.

Cũng chẳng qua là hấp thu lực lượng tín ngưỡng của bá tánh mà thôi.

Cho dù có Công Đức Trị trong tay.

Nhưng cũng không có biện pháp nào, để đề thuần huyết mạch của mình a.

Và ngay lúc này.

Trong cơ thể Lưu Bang, một trận kịch thống truyền ra.

Ngay sau đó, y liền nhìn thấy thân thể của mình, dần dần trở nên hư ảo.

Hiển nhiên là sau khi hấp thu đủ lực lượng tín ngưỡng.

Sẽ tiêu tán trong không trung.

Điều này khiến y kinh hãi không thôi.

Và ngay lúc Lưu Bang, cảm thấy mình sắp không chống đỡ nổi.

Một cỗ khí tức hùng vĩ, lại đột ngột cuồn cuộn bùng lên.

Ngay sau đó, một giọt tinh huyết liền xuất hiện trên không trung.

Đây là huyết mạch của chính Lưu Bang, được ngưng kết thành bởi lực lượng tín ngưỡng quá mạnh.

Nhưng hiện tại, sinh cơ của y lại đang chảy đi.

Còn dòng máu kia, dường như cũng chịu một loại lực hút nào đó.

Bay thẳng về phía giọt tinh huyết kia.

Gần như trong nháy mắt, liền dung nhập vào trong tinh huyết.

Trong khoảnh khắc, Lưu Bang vốn hư ảo.

Liền triệt để ổn định lại.

Và ngay lúc y vừa ổn định.

"Ngang!" Một con kim long, ngưng tụ trên thân thể y.

Uy áp hùng vĩ lan tràn ra.

Ngay sau đó, Lưu Bang liền chậm rãi nói: "Trẫm là Hán Đế!" Giọng y vừa dứt.

Áo bào trên người, liền phần phật rung động.

Trên đỉnh đầu, huyết khí sôi trào không ngừng.

"Tham kiến Hán Đế Bệ hạ!" Nhìn thấy tình huống như vậy.

Tào Chính Thuần cung kính nói.

"Bình thân đi!" Lưu Bang chậm rãi nói.

Lông mày y hơi nhíu lại, trạng thái như vậy, hiển nhiên là do trên người mình có thương tích.

Nghĩ đến đây, trong mắt y lại lóe lên một tia lửa giận.

Mẫu thân của mình vừa mới vẫn lạc.

Những người này, liền dám ra tay với mình.

Nếu không chém giết bọn chúng, làm sao xứng đáng với mẫu thân.

Vì vậy, ngay sau đó y trầm giọng quát: "Cho Trẫm chém giết tất cả phản tặc, kẻ nào dám chạy trốn, cách sát vật luận.

Không một ai được tha!" "Vâng, Bệ hạ!" Nghe thấy mệnh lệnh, Tào Chính Thuần không dám lơ là.

Trực tiếp ngự tường vân bay vút ra ngoài.

Lần này y phụng chỉ tuần tra.

Vì vậy người dẫn đội chính là Cẩm Y Vệ thống lĩnh.

Đối phương thực lực cường hãn.

Điều quan trọng hơn là, độ trung thành đủ cao.

Vì vậy, Tào Chính Thuần mới yên tâm sử dụng.

Hơn nữa, trong thời gian gần đây, y càng cử tất cả ám thám dưới trướng đi ra ngoài.

Tìm kiếm những kẻ phản kháng.

Dù sao, hiện tại Lưu Bang đăng cơ xưng đế, cả thiên hạ đều phải chấn động, những người của các đại thế gia, đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Vì vậy, Tào Chính Thuần lo lắng Lưu Bang bị tập kích.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến y nguyện ý theo Lưu Bang xuất chinh.

Ngay khoảnh khắc thân thể y vừa bay vút ra.

“Hưu hưu!” Từng đạo tiếng xé gió vang lên.

Ngay sau đó, liền thấy vô số ám tiễn, vạch ra ánh sáng rực rỡ trên không trung.

Như những lợi kiếm, bắn giết về phía Cẩm Y Vệ.

Mỗi mũi tên của họ, đều mang theo kình khí khủng bố.

Trong mắt Tào Chính Thuần hàn quang lóe lên.

Ngay sau đó, y vung đại tay áo, nghênh kích.

“Phanh phanh!” Quyền cương và lợi tiễn va chạm vào nhau, tiếng nổ vang lên.

Khiến không gian xung quanh vỡ vụn ra.

Ngay sau đó, những ám nỗ kia liền bị đánh nát.

Còn Tào Chính Thuần, cũng bị bức lui lại.

Sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Khoảnh khắc này, y cuối cùng cũng hiểu rõ, bản thân mình đã xem thường các tộc.

Thực lực của họ không tệ, thậm chí còn vượt qua Tào gia.

Nếu cứ tiếp tục đánh nữa, tông thất họ Tào nhất định sẽ thất bại không nghi ngờ.

Nghĩ đến đây.

Trong mắt y lộ ra một tia kiên nghị.

“Hán Đế Bệ hạ, thần xin rút lui trước, ngài hãy cẩn thận.

Nhớ kỹ, nếu gặp nguy hiểm, nhất định đừng cố chấp!” Dứt lời, y liền dẫn theo Cẩm Y Vệ, bay vút về phía xa.

Khoảnh khắc này, trong lòng Tào Chính Thuần hiểu rõ, trận chiến

này, bản thân mình không thể giúp Lưu Bang.

Nếu cứ tiếp tục ở lại đây.

Chỉ có thể trở thành gánh nặng của Lưu Bang.

Và ngay sau khi Tào Chính Thuần rời đi.

Trên mặt các đệ tử thế gia xung quanh, đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Bởi vì, hôm nay chính là lúc Tào Chính Thuần và những người khác bị diệt vong.

Họ muốn báo thù cho huynh đệ đã chết.

Và cùng lúc đó.

Thân hình Tào Chính Thuần, lại dừng lại.

Y nhìn về phía xa, sắc mặt u ám nói: "Hán Đế Bệ hạ, lần này Tào gia ta xem như đã tận trung vì ngài, hy vọng sau này ngài có thể chiếu cố một chút!" Trong giọng nói mang theo ý bi thiết.

Nhưng, lại không còn chút do dự nào nữa.

Y một bước xông ra.

Liền lao thẳng về phía trước.

Trận chiến này y không có chỗ trống để lựa chọn.

Và nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Các đệ tử thế gia xung quanh, lại không khỏi đồng tử co rụt lại.

Ngay sau đó, một vị công tử thế gia hô: "Mau chặn Tào Chính Thuần lại!" Y tuy là hoàn khố.

Nhưng lại không ngốc, đối phương dám liều mạng, thì đại biểu cho việc tuyệt đối không thể địch lại.

"Sưu sưu!" Ngay sau khi tiếng nói vừa dứt.

Bốn phía lập tức xông ra vô số cao thủ.

Tu vi của họ đều không yếu, thấp nhất cũng là Đại La Kim Tiên.

Lúc này, tụ tập lại một chỗ.

Như dòng lũ cuồn cuộn lao về phía Tào Chính Thuần.

"Xuy!" Chỉ là, ngay lúc họ tới gần đối phương.

Một thanh chủy thủ hàn quang lẫm liệt.

Liền đâm xuyên đầu của một vị đệ tử thế gia.

Đầu y, bay lên.

Máu tươi nhuộm đỏ trời đất.

Chương 460

Còn trên khóe miệng Tào Chính Thuần, thì lộ ra vẻ hung tợn.

"Ha ha, lão phu dù không địch lại thì sao, có thể kéo các ngươi chôn cùng, đáng giá rồi!" Dứt lời.

Trong hai mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

Ngay sau đó, y liền hóa thành một tàn ảnh.

Va vào những đệ tử gia tộc đang công sát tới kia.

"Phanh phanh!" Cùng với một trận tiếng va chạm vang lên.

Những đệ tử thế gia kia, căn bản không thể chống đỡ được, thân hình bay ngược ra ngoài.

Thân hình Tào Chính Thuần lại không ngừng biến đổi.

Trong một thời gian ngắn, vậy mà lại giết sạch tất cả mọi người.

Nhưng, y lại vẫn vô cùng chật vật.

Thân hình lảo đảo đứng không vững.

Tuy nhiên, trong mắt y lại lộ ra nụ cười.

Bởi vì, y biết Lưu Bang hẳn là không sao rồi.

Chỉ là, y không biết rằng.

Lưu Bang đang bế quan tu luyện.

Giờ đây trong đan điền, chân nguyên cuồn cuộn.

Nhưng, lại như bị thứ gì đó hạn chế lại.

Cho dù y cố gắng thế nào, cũng không thể đột phá.

Nhưng, dù vậy, công pháp của y lại vẫn đang vận chuyển.

Lúc này, nếu có người bên ngoài quan sát.

Sẽ phát hiện, quỹ tích vận hành của công pháp này, vậy mà lại giống hệt với chiêu thức mà Lưu Bang đã thi triển trên Bắc Hải năm xưa.

Hơn nữa, càng thêm hoàn mỹ, dường như là chuyện hiển nhiên.

Nếu không phải Lưu Bang lúc này.

Đang chìm đắm trong tu luyện, e rằng y đã sớm tỉnh lại.

Chỉ là hiện tại, y lại căn bản không biết, y lúc này.

Đang ở trong nguy hiểm.

"Oanh long!" Ngay sau khi y vừa tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

Cả người đều cảm thấy tâm thần kịch chấn.

Tiếng động truyền ra từ trong cơ thể.

Khiến y kinh hãi không thôi.

Cảnh giới của mình, chẳng lẽ muốn đột phá rồi sao?

Nghĩ đến đây, trên mặt y lộ ra vẻ hưng phấn.

Đồng thời, cũng tràn ngập vẻ căng thẳng.

Dù sao, phụ thân của mình còn sống chết chưa rõ.

Nếu bản thân mình lại lần nữa đột phá.

E rằng sẽ liên lụy đối phương.

Và ngay lúc này, bên ngoài cửa lại truyền ra tiếng bước chân dồn dập.

Trông vô cùng vội vã.

Ngay sau đó, liền nghe thấy một trận tiếng gầm giận dữ truyền ra: "Sưu cho ta, nhất định phải tìm thấy thiếu chủ!" "Tuân mệnh!" Ngay

sau đó, cánh cửa mật thất, bị trực tiếp đẩy ra.

Một cỗ khí tức sắc bén dũng hiện ra.

Khiến trong lòng Lưu Tranh, không khỏi trầm xuống.

Y cảm thấy kẻ đến, không có ý tốt.

Đặc biệt là những người bên cạnh đối phương, thực lực cường hãn không kém.

Mỗi người đều đạt tới tu vi Chuẩn Thánh Nhị Trọng trở lên.

Thậm chí còn có mấy vị, đạt tới Tam Trọng.

Thực lực như vậy.

Nếu ở kiếp trước, đủ để hủy diệt một tòa thành trì.

Và ngay lúc Lưu Tranh kinh ngạc.

Một bóng người lại đi vào trước tiên.

Sắc mặt y trắng bệch.

Trên trán, mồ hôi nhỏ giọt.

Đó chính là Tào Chính Thuần mà Lưu Tranh quen biết.

Nhìn đối phương, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Ngươi đến làm gì!" Giọng nói vang lên, mang theo ý ghét bỏ không hề che giấu.

Dù sao, Tào Chính Thuần đã từng phản bội mình.

"Hán Đế, Bệ hạ gặp tập kích.

Xin ngài theo thần rời đi!" Nghe thấy tiếng nói, Tào Chính Thuần cung kính nói.

Lúc này, trên mặt y lộ ra vẻ khẩn thiết.

Y biết, đối phương không thích mình.

Nhưng, tất cả những điều này đều là bất đắc dĩ.

“Hừ, đã phụ hoàng gặp chuyện, vậy Trẫm phải giúp đỡ.

Theo ngươi quay về, chẳng phải là chịu chết sao!” Nghe thấy tiếng nói, Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Còn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tào Chính Thuần cắn răng nói: “Thần đã thông báo cho các đại nhân Thiên Cơ Các, họ sẽ đến ngay, ngài cứ yên tâm, nhất định bảo vệ Bệ hạ bình an!” Dứt lời.

Trong mắt Lưu Tranh tinh mang lóe lên, ngay sau đó liền lạnh lùng nói: “Vậy được!” Nói xong, y liền dưới sự bảo vệ của rất nhiều thị vệ, đi ra bên ngoài.

Trên mặt Tào Chính Thuần lộ ra một tia mừng rỡ.

Kế hoạch của y, cuối cùng cũng thành công rồi.

Ngay sau đó, y cẩn thận đi theo sau Lưu Tranh.

Y tin rằng, điều chờ đợi mình sẽ là vinh hoa phú quý.

Lúc này Tào Chính Thuần, trong lòng hiểu rõ, thân phận Lưu Tranh khẳng định là cực cao.

Nếu không, những đệ tử thế gia kia cũng sẽ không sợ hãi đối phương đến vậy.

Không chỉ y.

Những người khác khi nhìn thấy cảnh này, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, thực lực Tào Chính Thuần quá mạnh.

Hơn nữa, thân phận Lưu Tranh quá cao, nếu y vẫn lạc.

Ai trong số họ cũng không thoát khỏi trách phạt.

Lúc này Tào Chính Thuần, lại không biết suy nghĩ trong lòng Lưu Tranh.

Điều duy nhất y hiện tại lo lắng chính là an toàn của Lưu Tranh.

Lúc này, y trong lòng hiểu rõ, bản thân mình chỉ cần sống, Lưu Tranh mới có hy vọng.

Nếu không, Đại Kinh sẽ triệt để tiêu đời.

Và cùng lúc đó, bên ngoài đại điện, những trưởng lão thế gia kia, lại tụ tập lại một chỗ.

Họ đang thương lượng những chuyện tiếp theo.

"Cái thế lực giặc cướp kia, dù thế nào, cũng phải chém cỏ tận gốc, không để lại hậu hoạn!" Một vị trưởng lão ngoan độc nói.

Trên người y phát ra khí tức hung lệ.

"Phải đó, Tào Chính Thuần tuy mạnh mẽ, nhưng hiện tại Bệ hạ cũng không yếu.

Huống hồ, người của giặc cướp kia, còn có hai cường giả Chuẩn Thánh Ngũ Trọng trở lên.

Với chiến lực như vậy, chúng ta căn bản không thể thua!" "Hừ, không cần ngươi nhắc nhở, chúng ta sớm đã có kế hoạch, hôm nay nhất định phải chém giết giặc cướp.

Hơn nữa, Bệ hạ đã đồng ý, chúng ta sẽ giao quân quyền ra.

Đến lúc đó, ta xem y làm thế nào mà kết thúc!" "Ha ha, Bệ hạ quả nhiên anh minh!" "..." Những người của các thế gia này, từng người trên mặt đều lộ ra vẻ cười điên cuồng.

Khoảnh khắc này, họ cuối cùng cũng dương mi thổ khí.

Và ngay lúc họ đang đàm luận.

"Oanh long!" Một trận tiếng oanh minh, lại truyền ra.

Toàn bộ không gian trong đại điện, dường như đều dấy lên một

trận gợn sóng.

Ngay sau đó, liền có năng lượng hùng vĩ cuồn cuộn bùng lên.

Còn trên mặt những người của các thế gia kia, thì lộ ra một tia ngưng trọng.

Ngay sau đó, liền thấy Lưu Tranh và Tào Chính Thuần, bước vào trong đại điện.

Lúc này, mắt Lưu Tranh quét khắp bốn phía.

Y không ngờ, Tào Chính Thuần lại cấu kết với những người của các thế gia kia.

"Bệ hạ, Tào Chính Thuần kia đã bán Bệ hạ cho những thế gia đó.

Hơn nữa còn uy hiếp thuộc hạ.

Thần không dám không theo a!" Tào Chính Thuần nói với vẻ mặt đau khổ.

"Ha ha, thì ra là vậy, thảo nào ta vừa tới đây, đã cảm thấy một cỗ áp lực vô danh.

Xem ra lần này không tránh khỏi rồi!" Nghe thấy tiếng nói, Lưu Tranh mở miệng nói.

Ngay sau khi lời y vừa dứt.

"Phanh!" Một tiếng động lớn liền vang lên.

Ngay sau đó, phía sau Lưu Tranh.

Mấy vị trưởng lão thế gia, vậy mà lại trong nháy mắt ra tay.

Chưởng ấn của họ, như Thái Sơn áp đỉnh.

Đánh tới Lưu Tranh.

Nơi nó đi qua, không gian nứt toác, như thể muốn hủy diệt tất cả.

“Hừ!” Chỉ là, nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Lưu Tranh lại lạnh lùng cười một tiếng.

Ngay sau đó, y chỉ tay ra.

Hỏa diễm rực rỡ bắn ra.

“Oanh!” Hai bên va chạm vào nhau.

Những trưởng lão thế gia ra tay kia, trong khoảnh khắc hóa thành thịt vụn.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Còn ở một bên khác.

Người cầm đầu kia, lại bị dọa cho ngây người.

Các trưởng lão gia tộc mình, đều đã vẫn lạc, điều này quá mức khủng bố.

Ngay sau đó, y liền quay người muốn bỏ chạy.

“Đi đâu!” Chỉ là, ngay lúc thân thể y vừa di chuyển.

Chương 461

Giọng Tào Chính Thuần liền truyền ra.

Quyền cương của y rít gào, đập vào thân thể đối phương.

"Kha lạp!" Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Ngực của người kia, trong nháy mắt sụp xuống.

Ngay sau đó, liền bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất.

Y giãy giụa muốn đứng dậy.

Chỉ là, lại căn bản không ích gì.

Cuối cùng, sau khi Tào Chính Thuần một cước giẫm lên đầu y, triệt để hủy diệt đối phương.

Mới xem như dừng lại động tác.

Lúc này y, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Và cùng lúc đó.

Tai Tào Chính Thuần khẽ động.

Y cung kính nói với Lưu Tranh: "Bệ hạ, Tào Chính Thuần phụng chỉ hành sự, xin Bệ hạ giáng tội!" Trong giọng nói lộ ra một tia bi lương.

Hiển nhiên, đối phương thật sự sợ hãi rồi.

Còn Lưu Tranh, lại không để ý.

Y thản nhiên nói: "Tào Chính Thuần, khi Trẫm năm xưa phong thưởng ngươi, cho ngươi trấn thủ Tây Vực.

Ngươi có nhớ lời mình đã nói không.

Giờ đây, ngươi lại bán Trẫm cho những thế gia kia, chẳng lẽ quên rồi sao.

Nếu không phải Trẫm.

Ngươi làm sao có thể ngồi vững vị trí như vậy.

Trẫm bây giờ cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói cho ta biết tin tức của những kẻ giặc cướp kia.

Nếu không.

Đầu ngươi khó giữ!" Giọng Lưu Tranh lạnh lẽo dị thường.

Khiến Tào Chính Thuần, lại run rẩy.

Bởi vì, y hiểu rõ, Lưu Tranh không phải đang nói đùa.

Hơn nữa, y cũng quả thật không tuân thủ lời hứa.

Bởi vì, ngay lúc này, y vừa nhận được tin tức.

Sư phụ của Tào Chính Thuần, đã bị người ta vây khốn trong hoàng cung.

Y nếu dám kháng lệnh, chỉ có đường chết.

Vì vậy, chỉ có thể cứng đầu mở miệng nói: "Bệ hạ thứ tội.

Tào Chính Thuần nguyện ý thần phục Bệ hạ, vĩnh viễn hiệu trung Bệ hạ!" Vừa nói, y quỳ xuống đất.

"Hừ!" Lưu Tranh lạnh lùng hừ một tiếng, không nói nhiều.

Và ngay lúc này.

Trên mặt Tào Chính Thuần, lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Chỉ cần bản thân mình biểu hiện tốt.

Chưa chắc đã không có cơ hội lần nữa quật khởi.

Và ngay lúc này.

“Hống!” Cùng với một trận tiếng gầm giận dữ truyền ra.

Những đệ tử thế gia kia, lại đã xông thẳng lên trời.

Trong mắt họ, mang theo vẻ hung tợn nồng đậm.

Đặc biệt là Tào Hồng Dương kia, càng thêm xương cuồng vô cùng.

Lao thẳng về phía Lưu Tranh công sát.

Lúc này y, cho rằng Lưu Tranh tất chết không nghi ngờ.

Và nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trên mặt Tào Chính Thuần, lại lộ ra một tia kinh hoảng.

“Bệ hạ cẩn thận!” Dứt lời.

Y đẩy chưởng ngang ra.

Đây là tuyệt kỹ y thi triển sau khi đột phá cảnh giới Thần Quân.

Một chưởng đánh ra, phong lôi cuồn cuộn, thậm chí còn có tiếng long ngâm phát ra.

“Ca sát!” Công kích của Tào Hồng Dương, trong nháy mắt vỡ nát.

Y bị trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Miệng mũi phun ra máu tươi, chật vật vô cùng.

“Đồ hỗn trướng, dám lén lút tập kích Bệ hạ, ngươi tìm chết!” Tào Chính Thuần lúc này, phẫn nộ vô cùng.

Hai mắt y đỏ ngầu.

Và ngay lúc này.

“Xuy!” Lưu Tranh vung tay.

Một lưỡi lợi nhận, xuyên thấu đan điền Tào Hồng Dương.

Đối phương còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, liền chết

tại chỗ.

Ngay sau đó, y nhìn Tào Chính Thuần.

Lạnh nhạt nói: "Trẫm cho ngươi một cơ hội, đi đi!" Dứt lời, Tào Chính Thuần không chút do dự bay vút ra ngoài.

"Xuy!" Lại một đao chém ra.

Những đệ tử thế gia kia, trong nháy mắt liền tử vong.

Huyết vụ tràn ngập.

Trên mặt Tào Chính Thuần lộ ra vẻ hưng phấn.

Những cao tầng thế gia này, đều đã bị chém giết, trong thời gian ngắn, họ sẽ không thể gây sóng gió gì được.

Còn Lưu Tranh lúc này, lại chậm rãi nói: "Tào Chính Thuần, dẫn theo tinh nhuệ theo ta đi tới những thế gia kia.

Những người còn lại trấn thủ các thành!" "Vâng, Bệ hạ!" Tào Chính Thuần cung kính nói.

Ngay sau đó, thân hình Lưu Tranh, liền bay vút về phía xa.

Thân thể y nhanh nhẹn vô cùng.

Khi đến bên ngoài thành trì, y kinh ngạc phát hiện, bên ngoài thành có tới ba trăm vạn đại quân hội tụ.

Trong mắt y lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

Cảnh tượng chiến đấu như vậy, y vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng, lúc này y lại không hề sợ hãi.

Trực tiếp liền tiến vào trong cửa thành.

"Hán Đế băng hà rồi, Hán Đế băng hà rồi!" Ngay lúc Lưu Tranh vừa bước vào trong thành.

Một trận tiếng hô giết lại truyền ra.

Ngay sau đó, đại quân vô tận, liền dũng mãnh xông vào trong thành trì.

Trên mặt họ, lộ ra vẻ điên cuồng.

Nhìn bóng dáng Lưu Tranh.

Tào Chính Thuần muốn cứu viện, nhưng lại chậm rồi.

Lưu Tranh lúc này, sắc mặt lạnh lẽo vô cùng.

Y quát lớn với Tào Chính Thuần: "Tào Chính Thuần, sai lầm của ngươi, Trẫm có thể tha thứ, nhưng tính mạng của đội quân này, Trẫm cần ngươi phải trả lại.

Nếu không, ngươi hẳn biết hậu quả!" Dứt lời, trên trán Tào Chính Thuần, mồ hôi không ngừng chảy xuống.

Y cảm thấy lưng mình, đã ướt đẫm.

Giọng Lưu Tranh vang lên, khiến y không dám phản bác nửa lời.

Và cùng lúc đó.

Những người của các thế gia kia, lại đã đến gần Lưu Tranh.

Họ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Tranh, trong mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

Và ngay lúc này.

Bên cạnh Lưu Tranh.

Hạng Vũ lại một bước đạp ra.

Y nhìn những cường giả thế gia kia.

Trong mắt lộ ra sát khí nồng đậm.

"Các ngươi muốn tạo phản sao!" Trong giọng nói ẩn chứa uy

nghiêm vô tận.

Những lính gác xung quanh, lúc này vậy mà ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Mặc dù Lưu Tranh và Tào Chính Thuần giao đàm.

Nhưng, tai của họ cũng đã nghe thấy những lời những người này nói.

Lúc này, đương nhiên hiểu rõ, Lưu Tranh gặp nguy hiểm rồi.

Hạng Vũ vào lúc này, trong lòng làm sao có thể nhẫn nhịn.

Và ngay sau khi lời y vừa dứt.

Những người của các thế gia kia, lại cười lên.

"Ha ha, Hán Đế sớm đã băng hà, giờ đây Đại Kinh, đã là thiên hạ của Triệu gia ta.

Ngươi chỉ là một hộ vệ, cũng dám kiêu trương.

Đơn giản là chán sống rồi!" "Phanh!" Chỉ là, ngay lúc này, Hạng Vũ lại động.

Thân thể y, như hóa thành một tàn ảnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền đến trước mặt gia chủ Triệu gia kia.

Một quyền trực tiếp đập ra.

Tốc độ quá nhanh.

Căn bản không cho đối phương né tránh.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương, từ miệng gia chủ Triệu gia vang lên.

Ngay sau đó, toàn bộ người y liền trong nháy mắt hóa thành huyết vụ.

Còn Hạng Vũ, lại lúc này lạnh lùng nói: "Kẻ nào lắm lời, giết không tha!" Tiếp đó, một cỗ sát khí nồng đậm tỏa ra, khiến tất cả mọi người xung quanh đều run rẩy.

Lúc này, Lưu Bang không khỏi lắc đầu.

Đối với Hạng Vũ, hắn có cảm giác "hận sắt không thành thép".

Không chỉ võ nghệ tu luyện kém cỏi, tính khí còn nóng nảy, lại thích dùng cường quyền để giải quyết vấn đề.

Điều này khiến hắn vô cùng lo lắng, dù sao Đại Kinh mới được thành lập vài năm.

Nếu thật sự bị Hạng Vũ làm cho khói mù chướng khí, thì sẽ rất phiền phức.

Do đó, ngay lúc này, Lưu Bang thản nhiên nói.

"Hạng Vũ, dẫn đại quân lui về sau.

Những chuyện còn lại giao cho Trẫm!" Nghe thấy tiếng, Hạng Vũ không dám chậm trễ, lập tức cung kính nói.

Chương 462

“Mạt tướng tuân chỉ!” Tiếp đó, liền lui về phía sau.

Sau khi bọn họ rời đi, Lưu Bang chậm rãi nói.

“Các ngươi đã chọn đứng đối lập với Trẫm, vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần bị diệt đi.

Giết!” Theo tiếng cuối cùng vang lên, Đồ Long Chùy trong tay Lưu Bang tức thì toát ra khí thế sắc bén vô song.

Phía dưới, những người của thế gia kia muốn chống cự, nhưng căn bản không thể địch lại.

“Xuy!” Lưu Bang một đao chém qua, những người của Triệu gia kia đều chết tại chỗ.

Lúc này, Lưu Bang lộ vẻ hài lòng trong mắt.

Trận chiến này, thu hoạch của hắn rất phong phú.

Không chỉ giành được Công Đức Trị, mà còn nhận được lượng lớn Tín Ngưỡng Trị, đủ để hắn đột phá.

Nghĩ đến đây, Lưu Bang liền đi về phía đại điện.

Ngay khi hắn vừa bước vào đại điện, một tiếng nói âm hiểm vang lên.

“Hán Đế, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Tiếng nói toát ra sát khí nồng đậm, chính là người của Vương gia.

Đồng thời, một vị gia chủ thế gia khác lại lên tiếng.

“Hán Đế, ta khuyên ngươi thúc thủ chịu trói, còn có thể giữ được cái mạng chó này.

Bằng không, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!" Giọng nói tràn đầy ý tứ hung ác.

Lúc này, Lưu Bang vẫn ngồi trên long ỷ, trên mặt lộ ra vẻ quái dị, chậm rãi nói.

"Muốn giết Trẫm, cũng phải xem các ngươi có thực lực này không đã!" Giọng nói vang lên, khiến hai vị gia chủ đều sững sờ.

Từ trong giọng nói của Lưu Bang, bọn họ lại nghe thấy một tia cười cợt.

Điều này sao có thể không kinh ngạc chứ.

Chẳng lẽ đối phương đã sợ đến ngốc rồi sao.

Ngay khi bọn họ còn đang nghi hoặc, bên ngoài đại điện, Hạng Vũ và Hoàng Trung hai người bước vào.

Vừa mới vào bên trong, mắt Hạng Vũ lóe lên tinh quang, lạnh lùng quát.

"Hai kẻ tìm chết!" Giọng hắn toát ra sát khí lạnh lẽo, hai mắt càng phun trào hỏa diễm.

"Ha ha, Hạng Vũ đừng kiêu căng.

Bây giờ ngươi đã là kẻ cô độc.

Ta thật muốn xem, ngươi lấy gì mà đấu với chúng ta!" Lúc này, người của Vương gia kia tỏ vẻ vô cùng phấn khích.

Đặc biệt là sau khi biết Hạng Vũ chỉ có một mình, lòng càng thêm vui vẻ.

Ngay lúc này, "Ầm ầm!" Từng trận tiếng sấm vang vọng trên bầu trời.

Cả hư không dường như trở nên u ám vô cùng.

Lưu Bang lúc này nheo mắt lại.

Hắn phát hiện, linh đan diệu dược mình đổi trong không gian hệ thống, lúc này lại mất đi tác dụng.

Tuy vẫn còn chút tác dụng, nhưng lại quá ít ỏi.

Còn về những Đan Lô kia, cũng căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

"Bệ Hạ, đừng quản những thứ đó nữa, trực tiếp chém giết những tên này trước đã!" Hoàng Trung lên tiếng hô.

Lưu Bang lại phất tay.

Điều hắn cần bây giờ không phải là giết chóc, mà là cơ hội.

Những người của Vương gia kia, sau khi thấy phản ứng của Lưu Bang, lại càng thêm kiêu ngạo.

Họ cho rằng Lưu Bang đã sợ hãi, do đó liền lại lần nữa gào thét.

"Thằng nhóc Hán Đế, chịu chết đi!" Giọng nói mang theo ý tứ hung ác.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã xông về phía trước.

Thân hình tựa như lưỡi dao sắc bén.

Nơi đi qua, phát ra tiếng nổ vang.

Cùng lúc đó, Lưu Bang cũng động, hắn một bước đạp ra, đón lấy người của Vương gia mà xông tới.

Đồ Long Chùy trong tay vạch ra ánh sáng chói lọi.

"Đinh!" Tiếng trong trẻo vang lên.

Đầu của vị gia chủ Vương gia kia, trong khoảnh khắc bay lên.

Ngay sau đó, Lưu Bang vung ra một quyền.

Quyền cương hạo hãn càn quét giữa trời đất.

“Phụt!” Một đệ tử thế gia không kịp né tránh, bị đánh văng xuống đất.

Lúc này, hắn phun ra máu, cả người vô cùng chật vật.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đều chấn động.

Những gia chủ thế gia này đều là cường giả.

Nhưng, nhiều cường giả như vậy vây công Lưu Bang, mà ngay cả một chiêu của đối phương cũng không đỡ nổi.

Hơn nữa, mỗi lần công kích của Lưu Bang, đều ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa, khiến bọn họ kinh hãi vô cùng.

Tuy nhiên, ngay lúc này, một trưởng lão của Vương gia bước ra.

Trong mắt ông ta lóe lên ánh sáng hung tàn, lạnh lùng quát.

“Các vị, hôm nay Hán Đế nhất định phải chết.

Bằng không, mặt mũi thế gia ta tồn tại ở đâu, Đại Tống nhất định sẽ diệt vong!” Nói xong, ông ta liền dẫn đầu xông lên.

“Ngự!” Sau lưng ông ta, một con cự thú hiện ra, hóa ra lại là một đầu Kỳ Lân.

Đồng thời, những người khác cũng ra tay.

Những người này đều là người của thế gia.

Họ có kẻ khống chế tông môn, có kẻ nắm giữ một thành.

Thực lực có thể nói là cường đại vô cùng.

Bây giờ liên hợp lại một chỗ, tự nhiên là vô cùng cường hãn.

“Oanh!” Một mũi tên vàng óng, vạch ra ánh sáng chói lọi giữa trời đất, tỏa ra ba động khủng bố.

Nơi nó đi qua, thậm chí khiến không gian vỡ vụn.

Hạng Vũ thấy thế, trong mắt không khỏi lóe lên quang mang.

Họa Kích trong tay hắn, đột nhiên quét ngang.

"Rắc!" Không gian trong khoảnh khắc liền hóa thành màu đen kịt.

"Hừ!" Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, cường giả Vương gia kia lạnh hừ một tiếng, thân thể trực tiếp bay vọt lên.

Trong tay ông ta, một thanh lợi kiếm tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tiếp đó, liền bổ xuống.

"Rắc!" Kiếm mang rực lửa, trong khoảnh khắc liền giáng xuống Hạng Vũ.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, Hạng Vũ không chút do dự, trực tiếp đón đánh.

Lúc này, cơ bắp toàn thân hắn cuồn cuộn.

Họa Kích trong tay vung lên, khuấy động từng tầng sóng hoa.

"Bang!" Va chạm kịch liệt, trong chớp mắt truyền ra.

Trưởng lão Vương gia kia, khi cảm thấy cánh tay mình đau nhói, vẻ kinh hãi trong mắt gần như không che giấu được.

Bởi vì ông ta phát hiện, mình và Hạng Vũ cứng đối cứng một chiêu, lại không hề chiếm được chút ưu thế nào.

Ngay lúc này, "Rắc!" Sau lưng Lưu Bang, sấm sét vang trời.

Một tòa Luyện Ngục khổng lồ, trực tiếp trấn áp xuống chúng nhân.

Luyện Ngục Pháp Tướng từng được luyện thành trong Đại Thiên Thế Giới, lúc này triệt để ngưng tụ mà hiện ra.

Ngay khi Pháp Tướng xuất hiện, sắc mặt tất cả mọi người đều

thay đổi.

Bởi vì, bọn họ cảm thấy ngạt thở.

"Đáng chết!" Người của Vương gia mắng trong miệng, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ, Lưu Bang trong thời gian ngắn như vậy, thực lực lại tăng lên nữa.

Ngay lúc này, Pháp Tướng lại quét về bốn phía.

Từng cỗ uy áp lan tràn ra, khiến những người của thế gia kia thân thể run rẩy.

Đồng thời, Hạng Vũ cũng xé nát vị gia chủ Vương gia kia.

Tiếng kêu thảm thiết của đối phương khi lâm tử, lúc này vang lên.

"Xuy!" Lưu Bang, thì trong chớp mắt, trực tiếp chém giết đệ tử cuối cùng của Vương gia.

Nhìn cảnh tượng trong sân, những người của thế gia kia đều lùi lại vài bước, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Bọn họ không ngờ, trận chiến này lại thảm khốc đến vậy.

Chính mình và những người khác, lại không phải đối thủ của những người này.

Sau khi chém giết những người này, Lưu Bang không dừng lại, trực tiếp nói với Tào Chính Thuần bên cạnh, phân phó.

"Tào Chính Thuần, triệu tập Cẩm Y Vệ, phong tỏa nơi này.

Kẻ nào dám tới gần nửa bước, giết không tha!" Lúc này, Lưu Bang toàn thân đầy máu, nhưng giọng nói của hắn lại lạnh lẽo khác thường.

"Vâng, Bệ Hạ!" Nghe thấy mệnh lệnh, Tào Chính Thuần cung

kính nói.

Ngay sau đó, liền lui xuống.

Một lát sau, khi những người của thế gia kia muốn bỏ chạy, Cẩm Y Vệ cuối cùng cũng đến.

Những quân sĩ dày đặc, đứng yên tại chỗ, tay cầm binh khí.

Giáp trụ trên người họ lóe lên hàn quang, khiến những người của thế gia kia, trong lòng vô cùng kinh sợ.

"Bệ Hạ, mạt tướng may mắn không phụ mệnh!" Tào Chính Thuần lên tiếng nói.

Lưu Bang, khóe môi lộ ra nụ cười.

Tiếp đó, liền chậm rãi nói.

"Nếu đã như vậy, Trẫm cũng nên rời đi rồi!" Lời vừa dứt, thân hình Lưu Bang liền biến mất tại chỗ.

Những người của thế gia kia, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Sau khi Lưu Bang rời đi, bọn họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

"Ha ha, Hán Đế ngươi thật độc ác, lại muốn đuổi tận giết tuyệt!" Trưởng lão Vương gia gầm lên.

Chỉ là, ngay lúc này, Tào Chính Thuần lại lạnh lẽo nói.

"Các ngươi cho rằng Hán Đế Bệ Hạ thật sự sẽ tha cho các ngươi sao.

Thật sự là si tâm vọng tưởng.

Đi với ta!" Lời vừa dứt, ngón tay điểm ra.

Trong khoảnh khắc liền phong ấn kinh mạch của những người này.

Sau đó áp giải vào trong lao.

Làm xong tất cả những điều này, ánh mắt hắn nhìn về phía xa.

Lúc này, bên ngoài hoàng cung đã loạn thành một bãi cháo.

Tuy quân đội Đại Kinh không ngừng chặn lại, nhưng vẫn không cách nào chống đỡ nổi.

Bởi vì, lúc này Đại Tần Duệ Sĩ đã bị bao vây triệt để bên trong.

Đại chiến quá mức thảm liệt.

Chương 463

Đặc biệt là Hạng Vũ, hai mắt hắn đỏ hoe.

Mỗi một nhát búa chém xuống, lại gặt hái một sinh mạng.

Lúc này hắn, chính là ma thần.

Tuy nhiên, ngay lúc này, từ xa, một đạo năng lượng hạo hãn đột ngột bắn ra.

"Xuy!" Một trận tiếng xé gió truyền ra.

Khoảnh khắc sau, cánh tay Hạng Vũ bị xuyên thủng.

Máu tươi chảy xuống.

Trong mắt hắn lộ vẻ hung ác.

Vết thương như vậy, nếu là cao thủ bình thường, căn bản không thể chịu đựng được.

Tuy nhiên, công pháp Hạng Vũ tu luyện bá đạo vô cùng, lại không ảnh hưởng quá nhiều.

"Gầm!" Hắn ngửa mặt lên trời gào thét.

Cả người đều hóa thành một tôn cự nhân.

Chiến Phủ trong tay giơ lên, hướng về phía trước mà bổ xuống.

"Bang!" Một trận tiếng nổ vang lên.

Đầu của vị thích khách kia, lại trong khoảnh khắc bị đập nát.

Cảnh tượng như vậy, khiến tất cả mọi người có mặt đều hít vào một hơi khí lạnh.

Tiếp đó, vị gia chủ Vương gia kia liền lên tiếng hô.

“Mau rút lui!” Bây giờ bọn họ biết, hôm nay đã đụng phải thiết bản.

Không chỉ không giết được Lưu Bang, mà ngược lại còn tổn thất thảm trọng.

Điều này sao có thể không khiến hắn kinh hãi.

“Muốn chạy, đâu có dễ dàng như vậy!” Chỉ là, ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, giọng Hạng Vũ lại trong khoảnh khắc vang lên.

“Rắc!” Ngay sau đó, một cước đạp xuống.

Lần này, người của Vương gia kia, căn bản không kịp né tránh, trực tiếp bị giẫm dưới chân.

Cả người sắc mặt khó coi vô cùng.

“Hán Đế Bệ Hạ tha mạng, ta nguyện ý đầu hàng!” Lúc này, gia chủ Vương gia kia, cũng không còn quan tâm gì đến thể diện nữa.

Chỉ cần có thể sống, bất cứ chuyện gì cũng có thể thương lượng.

“Muộn rồi!” Hạng Vũ lại lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, vung Chiến Phủ trong tay, bổ xuống đầu đối phương.

Hắn muốn diệt cả gia tộc Vương gia này, báo thù cho những bách tính đã chết.

“Xuy!” Lưỡi búa rực lửa, tựa như xé nát hư không.

Trong nháy mắt, liền giáng xuống đỉnh đầu gia chủ Vương gia kia.

Tiếp đó, liền nát vụn ra.

Bên khác, vị thiếu gia Vương gia kia cũng bị Tào Chính Thuần bắt giữ.

“Mang đi!” Lúc này, hắn đã sợ đến ngây người.

Dưới sự nhắc nhở của Tào Chính Thuần mới tỉnh táo lại.

Tuy nhiên, bây giờ thì đã muộn rồi.

Bởi vì, khi hắn nhìn thấy phụ thân mình bị Hạng Vũ chém giết, liền biết đại thế đã mất.

Không khỏi phát ra một trận ai hào.

"Phụ thân!" Tiếp đó, liền bị mang đi.

Đồng thời, Lưu Bang cũng trở về hoàng thành Đại Kinh.

Hắn khẽ cau mày.

Lần này, mình có chút lỗ mãng rồi.

Tuy nhiên, cũng không còn cách nào khác.

Bởi vì, đối với Đại Kinh mà nói, Vương gia này tựa như một quả bom hẹn giờ.

Nếu cứ giữ lại, sớm muộn gì cũng sẽ gây rắc rối cho mình.

Hơn nữa, hắn còn cần nâng cao thực lực.

Do đó, nhất định phải giải quyết những thế gia này trước.

Còn về những tiểu thế gia khác, thì không cần lo lắng.

Chỉ cần mình củng cố được Đại Kinh, những gia tộc nhỏ kia, cũng không thể gây sóng gió gì.

Dù sao, những thế gia này tuy cường đại, nhưng cũng không thể sánh với mình.

Do đó, theo thời gian trôi qua, Lưu Bang liền ngồi trấn triều đường, bắt đầu dần dần khôi phục.

Đồng thời, phái Cấm Vệ Quân, trú thủ bốn phương.

Chỉ là, trong khoảng thời gian này, những tiểu thế gia ẩn mình

trong bóng tối, quả nhiên cũng bắt đầu xao động.

Dù sao, một khối thịt béo lớn như vậy bày ra trước mặt bọn họ, sao lại có thể bỏ qua.

Rất nhanh, từng cỗ tin đồn phỉ báng, liền lan truyền khắp bốn phía.

Nói rằng Đại Kinh của Lưu Bang quốc phú dân cường, các loại linh dược đều có đủ.

Nếu có thể chiếm được Đại Kinh, sẽ khiến gia tộc mình càng thêm hưng thịnh.

Tin tức như vậy, khiến những tiểu thế gia kia, sao có thể bình tĩnh được.

Do đó, bọn họ nhao nhao ra tay, tấn công Đại Kinh.

Tuy nhiên, trong tay Lưu Bang không chỉ có Hạng Vũ.

Hắn còn nắm giữ Đại Tần Duệ Sĩ, cùng với Hoàng Trung và những người khác.

Lần này, lại không ai có thể lay chuyển chút nào.

Hơn nữa, quân đội Đại Tần, còn không ngừng tăng viện cho Đại Kinh.

Khiến các đại thế gia, căn bản không thể chiếm được lợi lộc gì.

Nhưng bọn họ lại không có chút ý định dừng lại.

Dù sao, nếu Đại Kinh bị diệt, đối với bọn họ mà nói, đó mới là tốt nhất.

Ngày này, trên đỉnh một ngọn núi hùng vĩ.

Lúc này đứng vài người nam tử trẻ tuổi.

Người dẫn đầu, chính là Công Dã Trường Cung.

Bên cạnh hắn, là hai thanh niên.

Trong đó một người, lại có sáu bảy phần tương tự hắn.

Chính là đệ đệ hắn, Công Dã Tuấn Kiệt.

Lúc này hắn, trong mắt lộ ra một tia tinh quang, chậm rãi nói.

"Đại ca, nghe nói Đại Kinh kia đã không trụ nổi rồi.

Chúng ta khi nào xuất binh, đoạt lấy Đại Kinh!" Giọng nói toát ra ý phấn khích nồng đậm.

Lần này, hai huynh đệ bọn họ đến, chính là vì tranh đoạt lãnh thổ Đại Kinh.

Nghe thấy tiếng, Công Dã Trường Cung trong mắt lóe lên ánh sáng âm trầm, chậm rãi nói.

"Chuyện này không thể vội.

Người của Đại Kinh kia, quỷ kế đa đoan.

Hơn nữa, ta nghi ngờ phía sau Hán Đế này, còn có cường giả.

Nếu tùy tiện ra tay, e rằng có nguy hiểm!" "Vậy làm sao đây, chẳng lẽ nhìn miếng thịt béo này bị người khác ăn hết sao.

Chúng ta vất vả mưu tính bấy lâu, sao có thể cam tâm bỏ qua như vậy!" Công Dã Tuấn Kiệt lên tiếng nói.

Lúc này hắn, tỏ vẻ nóng lòng không đợi được.

"Yên tâm đi, vì ngươi và ta đã liên hợp, Đại Kinh này sẽ không thoát được, sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng ta thôn phệ.

Hơn nữa, lần này không chỉ có chúng ta, những thế gia khác cũng đang rình rập.

Mục tiêu của bọn họ chính là Hán Đế, chỉ là vận khí của chúng ta hơi kém một chút!" Sau khi Công Dã Tuấn Kiệt dứt lời, Công Dã

Trường Cung liền tiếp tục nói.

"Tuy nhiên, đây cũng coi như là cho chúng ta cơ hội.

Chỉ cần có thể có được đủ tài nguyên, sẽ khiến thực lực của mình càng thêm cường đại!" Lời vừa dứt, Công Dã Tuấn Kiệt liền gật đầu nói.

"Tốt, vậy chúng ta đã hiểu.

Bây giờ hành động!" Giọng nói vang lên.

Trong hai mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

Khoảnh khắc này bọn họ, lại đã chuẩn bị vạn toàn.

Bên khác, trong cương vực Đại Kinh.

Lúc này, lại tỏ ra bình tĩnh dị thường.

Tuy nhiên, ngay trong ngày này, một bóng người lại đến bên ngoài thành.

Đối với Tào Chính Thuần lên tiếng nói.

"Tào Tổng Quản, ta là người của Công Dã gia tộc, phụng lệnh gia chủ cầu kiến Hán Đế Bệ Hạ.

Xin ngài thông bẩm!" Giọng nói vô cùng cung kính.

"Hừ, hóa ra là người của Công Dã gia tộc.

Nói cho gia chủ các ngươi biết, Bệ Hạ hiện đang bận tu luyện, không có thời gian triệu kiến hắn.

Nếu có chuyện gì quan trọng, thì đợi sau khi Bệ Hạ tu luyện xong rồi nói.

Bằng không miễn bàn!" Giọng nói vang lên, khiến người của Công Dã gia tộc kia sắc mặt khó coi.

Không ngờ, một con chó hôi, cũng dám nói chuyện với mình như

vậy.

Lập tức liền gầm lên.

“Tào Chính Thuần, ngươi bất quá chỉ là một tên chó săn mà thôi.

Lại dám nói chuyện với ta như vậy, thật sự là tìm chết!” “Oanh!” Lời vừa dứt, ngón tay liền điểm ra.

Trong chớp mắt, chỉ lực hạo hãn lan tràn trời đất.

Khiến đồng tử Tào Chính Thuần co lại.

Hắn muốn chống cự, nhưng tiếc là tốc độ quá chậm.

Chỉ là, ngay khi chỉ lực kia, càng lúc càng gần cơ thể hắn, “Xuy!” Một mũi tên sắc bén, lại từ xa bay vút đến.

Nơi nó đi qua, trong khoảnh khắc xuyên thủng cơ thể người kia.

“Bang!” Thi thể hắn rơi xuống đất.

Máu tươi cuồn cuộn trào ra.

Sự thay đổi đột ngột này, khiến Tào Chính Thuần không khỏi giật mình.

Không biết là ai đã cứu mình.

Ngay lúc này, một trận tiếng bước chân, lại từ xa truyền đến.

Ngay sau đó, Lưu Bang liền dưới sự ủng hộ của văn võ, đi về phía đầu thành.

Khi hắn nhìn thấy bóng người ngã xuống đất, mày khẽ nhíu lại, lên tiếng quát mắng.

“Tào Chính Thuần, gan ngươi không nhỏ, nhiệm vụ Trẫm giao phó mà cũng dám trái lệnh.

Đáng tội gì!” “Phanh!” Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần quỳ rạp xuống đất, lên tiếng nói.

Chương 464

"Mạt tướng không dám!" Lúc này, trên mặt hắn tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Ừ, nếu không có tội gì, vậy thì cút đi.

Đừng làm chậm trễ việc của Trẫm!" Lưu Bang lạnh nhạt nói.

Người của Công Dã gia tộc này, lại dám đến chọc ghẹo mình, thật sự là tìm chết.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, Tào Chính Thuần kia nào dám chậm trễ, vội vàng lui xuống.

Lần này hắn, lại thật sự cảm nhận được uy nghiêm của Lưu Bang.

Không còn vẻ kiêu căng ngạo mạn như trước nữa.

Sau khi thấy đối phương lui xuống, vị Công Dã Tuấn Kiệt kia, liền chuẩn bị tiến lên bái kiến Lưu Bang.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị đến gần, "Chát!" Lưu Bang một bạt tai vung ra.

Công Dã Tuấn Kiệt cả người liền bị đánh ngã xuống đất.

Tiếp đó, lạnh lùng nói.

"Cút!" Cảnh tượng này, khiến vành mắt Công Dã Tuấn Kiệt muốn nứt ra, nhưng lại không dám nói thêm lời nào.

Dẫn theo thuộc hạ chật vật rời đi.

Còn về Công Dã Trường Cung kia, thì đã sợ vỡ mật.

Sau khi thấy biểu cảm hung ác như vậy của Lưu Bang, vội vàng

nói.

“Hán Đế tha mạng, tiểu đệ không dám lại chọc ghẹo Đại Kinh.

Lập tức sẽ rời đi!” Trong giọng nói toát ra ý run rẩy.

“Soạt!” Theo tiếng hắn vừa dứt, cả người liền trong khoảnh khắc xông thẳng lên trời, hướng về phía xa mà bỏ chạy.

Sợ rằng chậm trễ thì tính mạng không giữ nổi.

Tuy nhiên, ngay sau khi bọn họ rời đi, Tào Chính Thuần phía sau Lưu Bang, liền bước đến, cung kính nói.

“Bệ Hạ, ngài đã giết người của Công Dã gia tộc này.

E rằng bọn họ sẽ không cam tâm bỏ qua a!” Trong giọng nói toát ra ý lo lắng.

Dù sao, lần này không giống như trước.

Thân phận Lưu Bang đặc biệt, nhất định sẽ khiến các đại thế gia kiêng kỵ.

Chỉ là, ngay khi lời hắn vừa dứt, Lưu Bang lại cười nói.

“Ha ha, không cần lo lắng, Đại Kinh của ta há lại là nơi dễ dàng bị bắt nạt.

Nếu bọn họ muốn chiến, vậy Trẫm chơi với bọn họ thì sao.

Tuy nhiên, ngươi hãy nhớ kỹ, chuyện hôm nay, tuyệt đối không được tiết lộ nửa lời.

Bằng không, hãy mang đầu đến gặp.

Trẫm có thể ban công lao lần này cho ngươi, nhưng sẽ không có lần sau!” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, khiến Tào Chính Thuần không khỏi toát mồ hôi trên trán.

Bởi vì hắn hiểu, Lưu Bang nói là thật.

Tiếp đó, liền cung kính nói.

“Tuân chỉ!” Tiếp đó, liền biến mất tại chỗ.

Ngay sau khi hắn vừa rời đi không lâu, một đội sĩ tốt, liền kịp đến giữa sân.

Chính là Kim Lân Vệ.

Bọn họ nhìn cảnh tượng xung quanh, nhưng lại không hề dừng lại chút nào.

Trực tiếp tiến vào bên trong hoàng cung.

Một lát sau, giọng Lưu Bang liền vang lên trong đại điện.

“Truyền lệnh xuống, tập kết binh mã, theo Trẫm đi diệt Công Dã gia tộc!” “Vâng!” Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, lập tức liền lui xuống.

Lưu Bang sau khi có được mệnh lệnh, cũng bước ra khỏi hoàng cung.

Lúc này, một chi quân đội đang hội tụ.

Thân hình bọn họ cao lớn, giáp trụ uy nghiêm.

Chính là Thiết Kỵ tinh nhuệ nhất của Đại Kinh.

Lưu Bang đứng ở phía trước nhất, trong mắt lóe lên tinh quang nồng đậm.

Sau đó, liền lên tiếng hô.

“Xuất phát!” Lời vừa dứt, long liễn liền chạy về phía xa.

Phía sau, sĩ tốt Đại Kinh cũng nhanh chóng theo sau.

Lúc này, tất cả mọi người đều sát phạt quả quyết.

Công Dã gia tộc, vốn dĩ đã không hợp với bọn họ.

Bây giờ lại dám phái đệ tử gia tộc đến.

Điều này sao có thể khiến bọn họ nhẫn nại.

Lúc này Công Dã Tuấn Kiệt, vẫn không biết, Lưu Bang đã dẫn đại quân, sát tới.

Hắn lúc này đang ngồi trong xe ngựa, nhìn Công Dã Trường Cung bên cạnh mình chậm rãi nói.

"Trường Cung, phụ thân đã đồng ý chưa?" Nghe thấy tiếng, Công Dã Trường Cung không khỏi nhíu mày.

"Tuấn Kiệt, những năm qua, chúng ta và Lưu Bang đã sớm không đội trời chung.

Nếu hắn nguyện ý thần phục chúng ta, còn có xuất hiện chuyện như ngày nay sao.

Những người này, căn bản không có ý thần phục, nếu chúng ta cưỡng bách hắn, e rằng sẽ bị phản phệ.

Vẫn cần phải tính toán lâu dài mới được!" Công Dã Trường Cung, cẩn thận từng li từng tí nói.

Tuy hắn rất muốn báo thù, nhưng cũng e ngại thực lực của Đại Kinh.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, khóe môi Công Dã Tuấn Kiệt, lại lộ ra một tia vẻ hung ác.

Chậm rãi nói.

"Yên tâm, chỉ cần có ta Công Dã Tuấn Kiệt ở đây, ai cũng không dám động đến ngươi.

Lần này, ta muốn Lưu Bang phải trả giá!" Lời vừa dứt, thân hình liền nhảy vọt lên một chiếc xe ngựa khác.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chú về phía xa.

Trong mắt lộ ra một tia vẻ âm trầm.

Lần này, Lưu Bang lại dám làm mình bị thương.

Điều này hắn dù thế nào cũng không thể nhẫn nhịn.

Không chỉ hắn, mà ngay cả hộ vệ bên cạnh, cũng không khỏi rùng mình.

Tính khí của vị thiếu gia này, thật sự là quái dị.

Nhưng lại không dám nói gì.

Ngay lúc này, Công Dã Tuấn Kiệt lại lần nữa lên tiếng nói.

"Đi thông báo nhị thúc của ta, nói Công Dã gia tộc có chuyện, mời ông ấy dẫn người gia tộc, giúp một tay.

Còn nữa, thông báo cho các gia tộc khác, chỉ cần chịu giúp đỡ, ta nhất định sẽ trọng tạ!" Trong giọng nói ẩn chứa một tia vui vẻ.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười đắc ý.

Công Dã Trường Cung trong mắt hắn, tựa như một quân cờ.

Chỉ cần mình nguyện ý, tùy thời có thể bỏ rơi đối phương.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, thân hình hộ vệ kia, lại bay vọt ra.

Một lát sau, liền quay về phủ đệ.

Lúc này đối phương, trên mặt mang vẻ phấn khích, cung kính bẩm báo.

"Thiếu chủ, lão gia đã xuất quan, chuẩn bị cùng Thiếu chủ đi công kích Đại Kinh.

Chỉ là, không biết Thiếu chủ muốn công kích nơi nào!" Nghe thấy tiếng, Công Dã Tuấn Kiệt lại cười nói.

“Hán Đế, ta muốn khiến hắn máu chảy năm bước!” Lời vừa dứt, nụ cười trên mặt, càng thêm rực rỡ.

Ngay lúc này, Lưu Bang ở bên khác, lại vừa mới trở về Đại Kinh của mình.

Hắn ngồi trên long ỷ, thản nhiên nói.

“Truyền lệnh cho Tào Chính Thuần, điều tra rõ tình hình Công Dã gia tộc, chờ đợi mệnh lệnh của Trẫm.

Đồng thời điều động tất cả Cấm Quân.

Ba ngày sau, theo Trẫm xuất chinh!” Sau khi giọng Lưu Bang dứt, văn võ Đại Kinh, lại không khỏi giật mình.

Bởi vì, hành động như vậy quá mức kinh người.

Lại muốn công đánh Công Dã gia tộc.

Hơn nữa, là trong tình huống đối phương không có phòng ngự, điều này thật sự khó có thể tưởng tượng.

Chỉ là, bất kể là văn võ Đại Kinh, hay bách tính, trong lúc chấn động, lại không dám có chút nghi ngờ nào.

Chỉ có phần chấp hành, nào dám nói ra ý kiến khác.

Ba ngày sau.

Bên ngoài đại doanh Hán quân.

Quân trận hạo hãn, tỏa ra sát cơ uy nghiêm.

Phía trước đại quân, thì là mấy vạn tướng lĩnh thân khoác áo giáp.

Bọn họ đều là Cấm Quân Đại Kinh.

Mỗi người đều vô cùng dũng mãnh.

Lần này Lưu Bang triệu hoán bọn họ, lại đã chuẩn bị sẵn sàng.

Không chỉ muốn diệt Công Dã gia tộc, mà còn muốn một lần đoạt lấy Thanh Châu.

Còn về Tào Chính Thuần, với tư cách Phó Soái, lại cũng được an bài trong đại quân.

Lần này, Lưu Bang muốn một hơi làm xong, thu thập tất cả thế lực.

Ngay khi đại quân, vừa mới đến bên ngoài cửa thành, một bóng người, lại nghênh đón.

Chính là Công Dã Tuấn Kiệt.

Hắn đứng trên xe ngựa, trong hai mắt toát ra ánh sáng rực lửa.

Lúc này, nhìn Lưu Bang ngạo nghễ đứng trên tường thành, gầm lên.

"Hán Đế, cút xuống tường thành thúc thủ chịu trói đi.

Đại Kinh của ngươi, hôm nay chắc chắn sẽ bại không nghi ngờ gì!" Trong giọng nói toát ra một cỗ vẻ kiêu ngạo.

Lúc này hắn, cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng.

Đặc biệt là khi Lưu Bang từ chối đầu hàng, trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Chỉ là, ngay khi giọng hắn vừa dứt, Lưu Bang lại lạnh lùng nói.

"A a, người của Công Dã gia tộc, quả nhiên là ti tiện a.

Trẫm hôm nay lại muốn xem, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!" Lời vừa dứt, thân hình lại trong khoảnh khắc xông thẳng lên trời, hướng về đầu thành mà lao xuống.

Giữa lúc vung tay.

Sấm sét khủng bố, tựa như mưa rơi xuống.

Khiến những người phía dưới, đều không khỏi đồng tử co lại.

“Bang!” Một tiếng nổ vang lên.

Trong tay Lưu Bang, chính là xuất hiện một thanh lợi nhận.

Lưỡi đao chỉ về, trên đầu thành, trong khoảnh khắc đá vụn bay tứ tung.

Những quân thủ thành kia, thậm chí ngay cả chống cự cũng không kịp.

Chương 465

Thân thể liền hóa thành thịt nát rơi xuống.

Đồng thời, một bóng người lại trong khoảnh khắc chặn lại Lưu Bang.

Chính là Công Dã Tuấn Kiệt.

Lúc này hắn, đầy mặt hung ác.

Vành mắt muốn nứt ra.

Không ngờ, phụ thân mình vừa rời đi không lâu, mình đã gặp nguy hiểm.

"Lưu Bang, hôm nay không giết ngươi, thề không làm người!" Giọng Công Dã Tuấn Kiệt vang lên.

Binh nhận trong tay, trong khoảnh khắc liền bổ xuống.

Nhát chém này vô cùng nhanh nhẹn.

Lưu Bang khóe môi, lúc này lại lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

"Ầm ầm!" Ngay sau đó, một quyền đấm ra.

Cả không gian, dường như đều đang rung chuyển.

Khi va chạm vào một chỗ, hai người thân thể đều lùi lại một bước, hiển nhiên là bất phân thắng bại.

"Xuy!" Ngay lúc này, lợi nhận trong tay Công Dã Tuấn Kiệt, lại trong chớp mắt xé rách lồng ngực hắn.

Máu tươi trào ra, khiến vẻ mặt Công Dã Tuấn Kiệt trở nên hung ác vô cùng.

"Ha ha, ta muốn ngươi chết!" Giọng nói toát ra vẻ điên cuồng.

Tiếp đó, liền tiếp tục lao về phía trước tấn công.

Lúc này hắn, hận ý nồng đậm.

"Oanh!" Lại một tiếng va chạm kịch liệt xảy ra.

Hai người mỗi người lùi lại vài bước.

Tùy tùng bên cạnh Công Dã Tuấn Kiệt, lại cũng không chịu đựng nổi nữa.

Thân thể bị xé nát thành thịt vụn.

Còn Công Dã Tuấn Kiệt, cũng cuối cùng không chịu đựng nổi.

Trên cổ họng hắn, máu tươi ân hồng chảy ra.

Cuối cùng, quỳ rạp xuống đất, mắt trừng Lưu Bang, oán độc vô cùng.

Lưu Bang, lại khinh thường lên tiếng nói.

"Công Dã gia tộc, sớm muộn gì Trẫm cũng sẽ diệt các ngươi!" "Bệ Hạ, không bằng giữ lại mạng hắn đi.

Nếu giao hắn cho Công Dã gia tộc, đối phương nhất định sẽ cảm kích vô cùng.

Ngài kết thông gia với Công Dã gia tộc, cũng coi như là một chuyện tốt đẹp!" Tào Chính Thuần bước đến gần, cẩn thận từng li từng tí nói.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu Lưu Bang thật sự giết Công Dã Tuấn Kiệt, đối phương nhất định sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, chỉ dựa vào ân oán giữa hắn và Công Dã Tuấn Kiệt.

E rằng cũng rất khó giải thích rõ ràng.

Do đó, mới có kiến nghị này.

"Hừ, nếu ngươi đã cầu tình, Trẫm liền tha cho hắn một mạng!"

Lưu Bang chậm rãi nói.

Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, Tào Chính Thuần liền thở phào một hơi.

Hắn tuy không sợ đối phương, nhưng cũng sợ phiền phức.

Ngay khi lời Lưu Bang vừa dứt, liền đi về phía xa.

Công Dã Tuấn Kiệt, sau khi thấy Lưu Bang muốn rời đi, lại không cam lòng hô.

"Hán Đế đừng đi!" Lúc này hắn, vành mắt đỏ hoe.

Căn bản không thể nhẫn nhịn tất cả điều này.

Chỉ là, ngay khi lời hắn vừa dứt, "Ngự!" Một con cự mãng vàng óng từ hư không thò đầu ra.

Thân thể khổng lồ chắn ngang giữa sân.

Cái đuôi khổng lồ, tựa như roi sắt gào thét mà quất tới.

"Phụt!" Vị sĩ tốt kia né tránh không kịp, bị quất trúng đầu.

Trong khoảnh khắc, liền bị đánh chết tại chỗ.

Đây là Thần Thú Lưu Bang mới luyện chế.

Thực lực cường đại vô cùng.

Có thể tranh đấu với tồn tại cảnh giới Thần Hoàng.

Công Dã Tuấn Kiệt làm sao có thể chống đỡ nổi.

"Hán Đế, ngươi không được chết tử tế!" Hắn gầm lên, hướng về phía Lưu Bang mà bỏ chạy.

Còn con cự mãng kia, lại đã đuổi kịp.

"Ầm ầm!" Đầu rắn khổng lồ, hung hăng đập vào thân Công Dã Tuấn Kiệt.

Thân hình đối phương, trong khoảnh khắc bị đánh bay ra ngoài.

"Xuy!" Miệng thổ máu tươi, hắn ngã xuống đất, lại giãy giụa không đứng dậy được.

Lúc này, vẻ sợ hãi trong mắt càng thêm nồng đậm.

Lưu Bang, lúc này lại không hề để ý.

Bước chân hắn chậm rãi, nhưng lại mang theo uy nghiêm.

"Bang!" Tiếp đó, lại một cước đạp lên đỉnh đầu Công Dã Tuấn Kiệt.

Khiến người sau, lại cũng không đứng dậy nổi.

"Hán… Hán Đế!" Khó khăn lên tiếng hô.

Lúc này, vẻ kinh hãi trong mắt tràn đầy không nói nên lời.

"Công Dã Tuấn Kiệt, ngươi có biết tội không!" Nghe thấy tiếng, Công Dã Tuấn Kiệt thân thể run rẩy nói.

"Hán… Hán Đế, ta… không sai a!" Nghe thấy tiếng, trong mắt Lưu Bang lóe lên vẻ hung ác.

Khoảnh khắc sau, thân hình từ trên cao nhìn xuống nói.

"Không sai, phụ thân ngươi chính là trọng thần Hán triều, lão tổ của Công Dã gia tộc.

Ngươi thân là tử tôn, không nghĩ báo hiếu quân vương, ngược lại lại cấu kết dị tộc.

Đáng chết!" Vừa nói, lòng bàn tay trực tiếp vỗ xuống.

"Bang!" Công Dã Tuấn Kiệt, cả người đều trong khoảnh khắc bị trấn áp.

Tiếp đó, Lưu Bang thản nhiên phân phó.

"Đem hắn xuống chém!" Theo tiếng mệnh lệnh của hắn vừa dứt,

những tướng lĩnh xung quanh, nào dám có chút chậm trễ nào.

Lập tức liền áp giải đối phương, đi về phía xa.

Trong thời gian ngắn, liền biến mất ở phía xa.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, Tào Chính Thuần cung kính lên tiếng nói.

"Bệ Hạ, trận chiến lần này, chúng ta vẫn cần chuẩn bị một phen.

Bằng không, e rằng sẽ chịu thiệt thòi!" Trong giọng nói toát ra một tia vẻ lo lắng.

Lưu Bang lại lạnh lùng nói.

"Yên tâm đi, đại chiến lần này, chắc chắn thắng!" Lời hắn vừa dứt, liền dẫn theo đông đảo đại quân, đi về phía ngoài thành.

Lần này, điều Lưu Bang muốn làm, chính là chinh phạt Đông Di.

Thành chủ Đông Di lần này, lại vô cùng kiêu ngạo.

Nếu không phải kiêng kỵ Hán Đế, hắn thậm chí sẽ đích thân đến Đại Kinh khiêu khích.

Người như vậy, Lưu Bang sao có thể bỏ qua hắn.

Do đó, khi đến bên ngoài thành Đông Di, liền hạ đạt mệnh lệnh.

"Tất cả tiến công cho Trẫm.

Nhớ kỹ, không được làm hại bách tính!" Trận chiến này, Đại Kinh là vì thu phục Đông Di mà chiến.

Tất cả bách tính bình thường đều vô tội.

Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần gật đầu.

"Bệ Hạ yên tâm!" Nói xong, liền dẫn đầu xông lên trước.

Đại quân khác, thì theo sát phía sau.

Lúc này bọn họ, tựa như hồng thủy, quét sạch ra.

Trời đất đang rung chuyển.

Bên khác, tướng thủ thành Đông Di, sau khi nghe được tin tức, sắc mặt lại vô cùng khó coi.

"Lưu Bang đáng chết, thật sự là quá mức ức hiếp người!" Trong giọng nói của thành chủ Đông Di tràn đầy ý phẫn nộ.

Còn phó tướng ngồi bên trái phải hắn, lại đầy mặt nịnh nọt nói.

"Thành chủ đừng vội, chúng ta có thể phái lượng lớn tinh nhuệ đi, nhất định sẽ đánh bại Hán Đế.

Đến lúc đó, ngài liền có thể ngẩng mặt lên!" "Hừ, vậy còn ngây ra đó làm gì, mau điều binh khiển tướng!" Thành chủ Đông Di quát mắng một tiếng.

Đồng thời, Lưu Bang cũng xuất hiện trên chiến trường.

Lần tác chiến này, hắn không muốn dùng sức mạnh phá địch.

Dù sao, đó là lãng phí sĩ tốt dưới trướng mình, do đó khi đến trong vòng ba ngàn mét gần thành Đông Di, lại dừng bước.

"Cung nỗ thủ chuẩn bị!" Giọng hắn vang lên, mấy vạn chiếc nỗ tiễn khổng lồ, xuất hiện xung quanh trận pháp.

Trên những nỗ tiễn này, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hiển nhiên là đã tẩm kịch độc.

Sau khi thấy tình huống như vậy, Tào Chính Thuần không khỏi nhíu mày.

Tuy nhiên, còn chưa kịp để hắn tiến lên nhắc nhở, Lưu Bang liền đã ra lệnh.

"Bắn!" Theo tiếng mệnh lệnh của hắn vừa dứt, trong chớp mắt,

vô số lợi tiễn, liền hướng về phía trên thành mà bao trùm.

"Soạt soạt!" Tiếng xé gió trong khoảnh khắc truyền ra.

Còn thành chủ Đông Di kia, lại cũng không dám lơ là.

Vẫy tay ra hiệu thủ hạ nghênh kích.

Trong chớp mắt, vô số nỗ tiễn và lợi nhận va chạm vào nhau.

Hoa lửa rực rỡ đang bùng cháy.

"Ầm ầm!" Hai bên đều có tổn thương, nhưng lại cũng không phân ra cao thấp được.

"Tiếp tục bắn!" Lưu Bang lại lần nữa lên tiếng.

Giọng hắn vang lên, quân thủ thành trên tường thành, căn bản không dám chần chừ.

Lợi tiễn điên cuồng bắn xuống.

Lúc này, trong hào thành Đông Di.

Đã sớm chất đầy thi thể.

Máu tươi càng hội tụ thành dòng.

"Giết!" Thành chủ Đông Di gầm lên.

Thân thể hắn hóa thành một đoàn lốc xoáy, lao về phía cửa thành.

Hắn muốn đoạt lấy cửa thành.

Chương 466

Chỉ cần chiếm giữ cửa thành, đó mới coi là nắm chắc phần thắng.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, tướng lĩnh Đại Kinh, cũng không dám chậm trễ.

Đồng loạt theo sau Lưu Bang.

Lúc này bọn họ, mỗi vị đều vô cùng dũng mãnh.

Đặc biệt là Lã Bố.

Hắn thân khoác trọng giáp.

Một thanh Khai Sơn Đao, vung lên.

Gần như không ai có thể cản nổi.

Bên khác, trường kích Hạng Vũ, càng là bá đạo vô cùng.

Lần này Lưu Bang, có thể nói là quyết chí phải có được.

Do đó, đại quân hùng mạnh xuất phát, căn bản không ai có thể ngăn cản.

Một lát sau, cửa thành cuối cùng cũng lúc này vỡ vụn ra.

Còn sĩ tốt Đông Di trong thành, thì dưới mệnh lệnh của Lưu Bang, nhao nhao rút vào trong thành.

Tiếp đó, liền bắt đầu lục soát trong thành, xem trong thành có vật tư gì đáng giá.

Còn Lưu Bang và những người khác, thì đang quan sát từ trên kiến trúc cao nhất của thành trì.

Bọn họ đang chờ đợi.

Chờ đợi thành chủ Đông Di tự chui đầu vào lưới.

Quả nhiên, sau khi nửa canh giờ trôi qua, thành chủ dẫn theo vài vị cao thủ, liền đi về phía phủ thành chủ.

Lúc này, trên mặt lộ vẻ hung ác.

Hôm nay nhất định phải chém giết Lưu Bang, bằng không, thành Đông Di này sẽ thật sự không còn giá trị tồn tại nữa.

"Vút vút!" Chỉ là, ngay khi hắn vừa đến trước cửa phủ thành chủ, tiếng xé gió lại trong khoảnh khắc truyền ra.

Hóa ra, Lưu Bang lúc này, đang chờ thành chủ tiến vào vòng vây.

Những lợi tiễn này, chính là chuẩn bị cho bọn họ.

Chỉ trong khoảnh khắc, thủ vệ của phủ thành chủ, liền bị bắn chết tại chỗ.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt thành chủ lộ vẻ sợ hãi.

Lưu Bang khóe môi, lại lộ ra nụ cười.

Tiếp đó, giọng nói lạnh lẽo vang lên.

"Thành chủ, Trẫm đến mời ngươi dự tiệc, hy vọng ngươi đừng từ chối!" Theo tiếng vừa dứt, một chi đội ngũ cường hãn, liền xuất hiện trên không thành Đông Di.

Những người này thân mặc áo giáp vàng óng, uy nghiêm vô cùng.

Chính là Ngự Lâm Quân.

Bọn họ là Cấm Vệ Đại Kinh, thực lực cường đại vô cùng.

Đặc biệt là thủ lĩnh Tào Chính Thuần, càng đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

Ban đầu, ngay cả Hoàng Cân Lực Sĩ cũng có thể dễ dàng chém giết.

Bây giờ, lại thêm mệnh lệnh của Lưu Bang.

Lại khiến thành chủ Đông Di kia, cảm thấy một trận ngạt thở.

Không biết, Lưu Bang rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này, bên trong phủ thành chủ.

Thành chủ Đông Di sắc mặt âm trầm vô cùng.

Tuy hắn rất muốn từ chối, nhưng đối mặt với Thiết Kỵ của Đại Kinh này, lại căn bản không thể nảy sinh ý niệm chống cự.

Do đó, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói.

"Được, ta đi!" Lời vừa dứt, liền đi về phía ngoài khách sảnh.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu không đồng ý, e rằng sẽ gặp phải tai họa diệt đỉnh.

Còn về những đứa con của mình, hắn cũng không thể lo liệu nhiều được nữa.

Nếu có thể sống sót, tổng tốt hơn là chết hết.

Nghĩ đến đây, lại càng thêm kiên định tâm tư.

Chỉ là, ngay khi hắn đến bên ngoài khách sảnh, "Bệ Hạ có chỉ, lệnh thành chủ Đông Di quỳ xuống tạ ơn, sau đó trói chặt hai chân.

Giải đến trong hoàng cung.

Kẻ nào trái lệnh, giết không tha!" Nghe thấy tiếng, đồng tử thành chủ Đông Di kia không khỏi co lại.

Tiếp đó, không chút do dự nói.

"Ngươi dám!" "Xoẹt!" Chỉ là, còn chưa đợi giọng hắn dứt, một đạo thiểm điện, liền từ lòng bàn tay Tào Chính Thuần lướt qua.

Khoảnh khắc sau, hắn trực tiếp ngã rạp xuống đất.

Ngay sau đó, giọng nói lạnh lẽo của Tào Chính Thuần lại lần nữa truyền ra.

"Đem hắn xuống!" "Bang!" Lời vừa dứt, vài tên Ngự Lâm Quân liền túm lấy thành chủ Đông Di kia, kéo về phía xa.

Lúc này, đối phương giãy giụa kêu thảm, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ, Đại Kinh lại dám ngang nhiên hành hung trong thành.

Ngay lúc này, bên trong phủ thành chủ, những thị nữ khác, cũng chạy ra, trong mắt bọn họ toát ra vẻ kinh hoàng.

Dù sao, bình thường thì, ai dám gây sự trong gia tộc mình chứ.

Tuy nhiên, lúc này, bọn họ lại căn bản không thể cố kỵ nhiều như vậy.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, giọng nói lạnh lẽo của Tào Chính Thuần liền lúc này truyền ra.

"Các ngươi không cần lo lắng, chuyện hôm nay, là Đại Kinh yêu cầu.

Các ngươi cứ việc trốn trong phòng, không cần hoảng sợ.

Chỉ cần không bước ra khỏi sân một bước là được rồi!" Trong giọng nói của hắn mang theo một tia lạnh nhạt.

Nghe thấy tiếng, những nha hoàn này lại thở phào một hơi.

Vì có Đại Kinh chống lưng, tự nhiên là không cần sợ hãi.

Chỉ là, ngay khi bọn họ, vừa mới chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, "Ầm ầm!" Trong phủ thành chủ, lại truyền ra tiếng động lớn.

Tiếp đó, liền thấy thân hình Tào Chính Thuần bay vọt ra.

"Phụt!" Một cước đạp đổ lên người một vị tiểu thư.

Đối phương làm sao từng trải qua chuyện như vậy.

Cả người đều đứng đờ tại chỗ.

Hiển nhiên không phản ứng kịp.

Tuy nhiên, Tào Chính Thuần lại không có chút thương xót nào.

Ánh mắt hắn, tựa như rắn độc mà âm hiểm.

Tiếp đó, lạnh lùng quát.

"Cút, dám ra ngoài quấy rầy nữa, ta sẽ giết ngươi!" Nghe thấy tiếng, tiểu thư bị dọa sợ hãi.

Không dám dừng lại, hướng về phía xa mà bỏ chạy.

Cũng là nô bộc của phủ thành chủ.

So với tiểu thư, bọn họ chỉ là thị nữ bình thường mà thôi.

Nếu bị giết, không có người cứu giúp, chắc chắn sẽ chết.

Lúc này Tào Chính Thuần, lại không hề để ý đến những nha đầu khác, xoay người đi về phía sâu trong phủ thành chủ.

Tính mạng của những người này trong mắt hắn, giống như lũ kiến hôi.

Căn bản không đáng để hắn chú ý.

Lúc này, ở sâu trong phủ thành chủ, trong một cung điện hoa lệ.

Lưu Bang ngồi ở vị trí đầu tiên.

Trên người hắn tỏa ra khí thế sắc bén.

Còn phía dưới, thì là đứng một đám văn võ.

Trừ Lã Bố, Gia Cát Lượng và Trương Lương ra, còn có một nam tử thân mặc cẩm bào màu tím.

Trên mặt hắn treo nụ cười nhạt nhẽo.

Nhưng lại cho người ta một cảm giác không giận mà uy.

Chính là Thừa Tướng Đại Kinh Tuân Úc.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào bên cạnh Lưu Bang.

Bởi vì, hôm nay hắn, mới là tồn tại chúa tể tất cả.

Tiếp đó, liền cung kính nói.

"Bái kiến Bệ Hạ!" Giọng nói vang lên, tỏ ra vô cùng cung thuận.

"Bình thân đi!" Nghe thấy tiếng, Lưu Bang chậm rãi nói.

"Tạ Bệ Hạ!" Các vị mưu thần, nhao nhao lên tiếng nói.

Tiếp đó, giữa sân liền trở nên yên tĩnh.

Lúc này Lưu Bang, nheo mắt lại, nhìn các vị mưu sĩ phía dưới, chậm rãi hỏi.

"Các vị khanh gia cho rằng, thành chủ Đông Di kia, nên xử trí thế nào!" Trong giọng nói của hắn mang theo sát ý nồng đậm.

"Khải bẩm Bệ Hạ, người này đáng chết!

Dám làm loạn trong thành Đông Di, thật sự tội đáng vạn tử!" Tào Chính Thuần lên tiếng nói.

Còn Lã Bố ở bên kia lại nhíu mày.

Hắn có chút không đành lòng, dù sao những người này đều là do Hán Đế vất vả bồi dưỡng.

Nếu tất cả đều bỏ mạng trong thành Đông Di, lại có chút không ổn.

Nhưng tính khí Lưu Bang, hắn quá rõ.

Thích nhất chính là chém cỏ tận gốc.

Do đó, sau khi giọng Tào Chính Thuần dứt, cũng theo đó gật đầu nói.

"Tào tướng quân nói có lý!" Trong giọng nói, dường như mang theo ý tiếc nuối.

"Bệ Hạ, những bách tính thành Đông Di này, phải làm sao?" Giọng Gia Cát Lượng vang lên.

"Giết hết đi!

Bọn họ cấu kết với thành chủ Đông Di kia, tự nhiên là không thể tha thứ.

Hơn nữa, đại quân của Trẫm sắp đến rồi.

Thành trì của thành chủ Đông Di cũng sẽ bị công hãm, đến lúc đó tính mạng những bách tính này, vẫn khó giữ!" Lưu Bang chậm rãi nói.

Trong lòng hắn hiểu rõ, binh phong Đại Kinh chỉ đến đâu, bất kỳ ai cũng không ngăn cản được.

Do đó, trước khi chiến đấu sắp bắt đầu, tự nhiên là phải thu hoạch một đám cừu non.

Để tránh vào thời khắc then chốt, ảnh hưởng đến đại cục.

Tiếp đó, liền lên tiếng nói.

"Tào Chính Thuần, truyền mệnh lệnh của Trẫm.

Khiến Lý Nguyên Bá lĩnh đại quân, chiếm giữ thành Đông Di.

Đồng thời phái Xích Hậu giám thị.

Chỉ cần thành chủ kia, dám có chút dị động, liền giết không tha!" "Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần cung kính lui xuống.

Chương 467

Trong mắt hắn lóe lên tinh quang.

Lần này, nếu thành công, Đại Kinh sẽ triệt để khống chế thành Đông Di.

Ngay sau khi Tào Chính Thuần rời đi, tiếng nhắc nhở hệ thống trong đầu Lưu Bang, lại trong khoảnh khắc vang lên.

"Đinh, nhiệm vụ hệ thống hoàn thành, nhận được hai lá Triệu Hoán Thẻ.

Xin Túc chủ chú ý kiểm tra!" Nghe thấy tiếng, khóe môi Lưu Bang cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Nhiệm vụ lần này, không tính là quá khó khăn.

Tuy không có thưởng, nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú.

Hai lá Triệu Hoán Thẻ, đủ để hắn sử dụng rất lâu rồi.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, "Bệ Hạ, thành chủ Đông Di này nên xử trí thế nào a!" Lưu Bang vừa mới ngồi xuống, Hoàng Trung liền lên tiếng nói.

Trong mắt lộ ra một tia hàn mang.

"Càn rỡ, thành chủ Đông Di là tù binh của Đại Kinh ta, há có thể do ngươi định đoạt!" Tào Chính Thuần lạnh lùng nói.

Tiếp đó, liền lui xuống.

Hoàng Trung kia cũng không tranh biện, chỉ cúi đầu đứng yên, tuy nhiên lửa giận trong mắt lại không che giấu được.

Tuy nhiên, ngay lúc này, bên ngoài cửa Đại Kinh, một trận tiếng bước chân gấp gáp truyền đến.

Ngay sau đó, Tào Chính Thuần liền đầy mặt phấn khích nói.

"Bệ Hạ, phản tặc trong thành đã bị bắt!

Hiện tại, đang chạy đến phủ thành chủ!" Trong giọng nói toát ra vẻ nịnh nọt.

Lưu Bang, thì phất phất tay ra hiệu hắn lui xuống.

Một lát sau, bên ngoài đại điện liền truyền đến tiếng hò hét giết chóc.

Tiếp đó, một danh tướng lĩnh thân mặc áo giáp, liền quỳ rạp trước mặt Lưu Bang, cung kính nói.

"Mạt tướng tham kiến Bệ Hạ, nguyện vì Bệ Hạ cống hiến hết sức mình!" Người này, chính là mãnh tướng Cao Thuận của Đại Kinh do Tào Chính Thuần chiêu mộ.

Ban đầu khi Lưu Bang quật khởi ở Đại Kinh.

Tào Chính Thuần liền tìm đến người này.

Muốn đầu quân, nhưng tiếc là, lại không biết nên đi đến nơi nào báo hiệu.

Ngày nay, dưới sự dụ dỗ của Tào Chính Thuần, thêm vào việc đối phương trấn áp mạnh mẽ.

Khiến Cao Thuận này, triệt để quy hàng.

Ngày nay, đã bị Tào Chính Thuần, huấn luyện thành một lưỡi dao sắc bén.

Lúc này hắn, toàn thân tỏa ra kim quang rực rỡ, càng thêm vài phần uy nghiêm.

"Bình thân đi!" Lưu Bang chậm rãi nói.

Cao Thuận, lại cũng không nói nhiều, lui về lại trong hàng ngũ.

Ngay lúc này, một vị tướng lĩnh thân khoác mãng bào màu đen, lại bước vào.

Sắc mặt hắn đỏ bừng.

Trong mắt thậm chí lộ ra tia máu.

Tỏ ra vô cùng chật vật.

Chính là thành chủ Đông Di kia, Ngao Liệt.

Hắn không ngờ, mình lại bại thảm hại đến vậy.

"Bệ Hạ tha mạng a, thành Đông Di của ta từ trước đến nay chưa từng tạo phản.

Cầu ngài tha cho chúng ta một cái mạng chó đi!" Vừa nói, lại trực tiếp dập đầu cầu xin.

Lúc này hắn, đâu còn vẻ kiêu ngạo như trước.

Nhìn Lưu Bang trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

"Hừ!" Nghe thấy tiếng, Lưu Bang lạnh lùng nói.

Sau đó, liền vẫy tay nói.

"Kéo xuống, chém đi.

Nếu thành Đông Di không tạo phản, vì sao lại bắt giữ thân tộc ngươi.

Chẳng lẽ lời của Trẫm, ngay cả một bách tính bình thường cũng không tin sao!" Giọng nói vang lên, Ngao Liệt kinh hãi muốn chết.

Muốn giãy giụa, nhưng lại bị kéo ra ngoài.

Cả người tỏ ra vô cùng hoảng loạn.

Ngay sau khi Ngao Liệt rời đi, Lưu Bang nhìn Gia Cát Lượng và những người khác lại lần nữa lên tiếng.

“Chư vị ái khanh, trong thành Đông Di này có mấy chục vạn nhân khẩu.

Không thể lãng phí.

Ai nguyện ý đi dọn dẹp chiến trường!” Giọng nói vang lên, tất cả mọi người đều sững sờ.

Thực lực bọn họ không tầm thường, nhưng lại không phải quái vật sát thủ.

Tuy nhiên, Gia Cát Lượng lúc này lại không chút do dự, lập tức liền nói.

“Vi thần nguyện ý vì Bệ Hạ phân ưu giải nạn!” Lời vừa dứt, Lưu Bang gật đầu nói.

“Tốt, chuẩn rồi!” Nghe thấy tiếng, Gia Cát Lượng liền bước ra khỏi đại điện.

Một lát sau, thân thể hắn, trên bầu trời vạch ra từng đạo lưu quang biến mất tại chỗ.

Lúc này bên trong đại điện, những văn võ khác, lại cũng không cam chịu kém cỏi.

Thân hình bọn họ, bay vút về bốn phía.

Lần này, Lưu Bang đã cho bọn họ một cơ hội.

Nếu thật sự biểu hiện tốt, nhất định sẽ nhận được trọng thưởng.

Do đó, dù có không tình nguyện, cũng không có cách nào từ chối.

Ngay khi mọi người đều hành động, Lưu Bang trong rừng sâu cổ xưa, lại lúc này mở đôi mắt ra.

Lúc này hắn, tu luyện kết thúc.

Cảm nhận được sức mạnh bành trướng trong cơ thể.

Khóe môi lộ ra nụ cười.

Lần đột phá này, tuy chỉ có thời gian ba ngày ngắn ngủi.

Nhưng đối với mình mà nói, lại thu hoạch không nhỏ.

Lần bế quan này, không chỉ thực lực tăng lên không ít, mà còn nắm giữ một loại Thần Thông đặc biệt, gọi là Ngự Thú Thuật.

Nghe nói sau khi thi triển, có thể thao túng các loại dã thú hung hãn phục vụ cho mình.

Chỉ cần mình nguyện ý, có thể điều động bất kỳ con hung thú nào.

Không chỉ vậy, ngay cả chiến đấu lực cũng đã có sự đề thăng cực lớn.

Lúc này hắn, có nắm chắc tuyệt đối, có thể đánh bại bất kỳ ai.

Bên khác, viện binh Đại Kinh đã càng tụ càng đông.

Lúc này, đại quân hội tụ đến ngoài thành Đông Di, chính là vượt quá năm trăm vạn.

Đại quân như vậy, đủ để san bằng cả thành Đông Di.

Ngay lúc này, một giọng nói hùng tráng lại vang lên bên tai.

"Ha ha, viện quân Đại Kinh của ta đến rồi.

Lũ tạp toái trong thành Đông Di, chuẩn bị chịu chết đi!" Giọng nói này vang lên.

Trong đại doanh, vô số sĩ tốt, phát ra tiếng hoan hô.

Lưu Bang, trong mắt lại tinh mang lóe lên.

Hắn cảm giác giọng nói này vô cùng quen thuộc.

Khoảnh khắc sau, liền nhìn về phía xa.

Quả nhiên, chính là Lã Bố và Quan Vũ dẫn theo đại quân dưới

trướng, xông tới.

Phía sau bọn họ, còn theo sau vô số sĩ tốt.

Viện trợ lần này, là kế sách Lưu Bang đã sớm an bài.

Là để trấn nhiếp những kẻ có mưu đồ bất chính kia.

Ngày nay, lại không ngờ.

Cuối cùng lại thành sự thật.

"Ầm ầm!" Ngay khi hắn vừa nhìn thấy Lã Bố và những người khác đến, bên ngoài cả đại trướng, lại tiếng nổ vang không ngừng.

Tiếp đó, liền thấy vô tận mưa tên hướng về bốn phía mà trút xuống.

Những cung nỗ thủ này, mỗi mũi tên, đều tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm.

Khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Lưu Bang, khóe môi lúc này, lại lúc này câu lên một nụ cười lạnh lùng.

"Bệ Hạ, thủ tướng thành Đông Di, Đông Lai công tử cầu kiến.

Có đồng ý không!" "Ừm!" Lưu Bang thản nhiên nói.

Hắn muốn xem xem, Đông Lai công tử này, rốt cuộc là lai lịch gì.

Tiếp đó, một trận tiếng bước chân, liền truyền vào tai hắn.

Khi bức màn vén ra, lại thấy một thanh niên cẩm y ngọc quan.

Trên mặt mang theo một tia vẻ bất cần đời.

Nhưng lông mày Lưu Bang, lại lúc này không khỏi nhếch lên.

Bởi vì, trong cảm ứng của hắn, vị công tử này, dường như đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên, đối với Đại Kinh mà nói, điều này căn bản không tính là gì.

Ngay khi hắn đang suy tư trong đầu, vị Đông Lai công tử kia liền cười nói.

"Ha ha, Bệ Hạ quả nhiên là anh minh thần võ a.

Thành Đông Di không địch lại Đại Kinh của ta.

Hiện tại phái tiểu đệ đến, hy vọng Bệ Hạ có thể tha cho bọn họ một lần.

Dù sao, đều là huynh đệ mà." Đông Lai công tử lên tiếng nói.

Trên mặt đầy vẻ đùa cợt.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, trên mặt Lưu Bang, lại không có chút biến hóa nào.

"Chuyện thành Đông Di, Trẫm không quản.

Trẫm muốn chính là tất cả các ngươi.

Bây giờ, các ngươi có thể lựa chọn.

Một là chết, hai là thần phục!" Lời vừa dứt, Đông Lai công tử kia liền giận quát.

"Đại đảm, phụ thân ta chính là Đông Di Vương.

Ngươi dám giết ta!" "Giết hắn, băm hắn thành thịt nát!" Lời hắn vừa dứt, hộ vệ bên cạnh, liền hô lên.

Tiếp đó, liền lao về phía trước tấn công.

Những sĩ tốt này, đều là tư binh của Đông Di Vương phủ.

Tuy thực lực không mạnh lắm, nhưng lại thắng ở chỗ đông người.

"Tìm chết!" Giọng nói lạnh nhạt của Lã Bố truyền ra.

Tiếp đó, liền đón đánh.

Chương 468

Bá Vương Thương trong tay vung lên.

Cương khí rực lửa lan tràn ra, khiến đối phương căn bản không thể đến gần.

Ngay khi Lã Bố, chống đỡ vị thống lĩnh hộ vệ Đông Di Vương phủ kia, Quan Vũ, cũng dẫn theo đại quân lao tới.

"Ngự!" Tiếng rồng ngâm vang lên.

Xích Thố Mã dưới háng Quan Vũ, phát ra tiếng gầm gừ hung ác.

Tiếp đó, lợi trảo mở ra, trực tiếp xé rách không gian.

"Bang!" Lồng ngực vị thống lĩnh kia trực tiếp vỡ vụn ra, trong khoảnh khắc liền mất mạng.

Ngay sau đó, thân hình Quan Nhị Gia bay vút ra.

Trường đao chém ngang.

Tựa như tiên nhân bay từ trời xuống, trực tiếp chém đổ vài tên sĩ tốt xuống đất.

Lúc này hắn, uy thế kinh người vô cùng.

Sau khi tất cả những điều này hoàn thành, Đại quân thì hướng về phía tường thành mà xông tới.

Lúc này trong thành Đông Di, đã triệt để rơi vào hỗn loạn.

Cửa thành mở ra, vô số tướng sĩ Đại Kinh ùa vào.

"Xuy!" "Phụt!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nơi Thiết Kỵ Đại Kinh đi qua, tầng lớp cao trong thành Đông Di, tất cả đều bị chém giết.

Từng tòa nhà đổ nát.

Còn người của Đông Di tộc trên thành trì, dưới sự công phạt của đại quân, càng là liên tục bại lui.

Trong mắt bọn họ lộ vẻ sợ hãi.

Đông Lai công tử nhìn tất cả những điều này, lại không biết phải làm sao.

Tình thế như vậy, ngay cả hắn cũng chưa từng gặp qua.

"Phải làm sao đây, đại nhân thành chủ, chúng ta sắp chết rồi.

Ta còn có vợ con già trẻ a.

Mau chạy đi!" Một tộc nhân bình thường của thành Đông Di lên tiếng nói.

Lời hắn vừa dứt, những người khác cũng phụ họa theo.

Thậm chí có người khóc lóc lên tiếng hô.

Giữa sân hỗn loạn một mảnh.

Những người này, phần lớn đều là bách tính bình thường.

Căn bản không chịu đựng nổi áp lực như vậy.

Ngay lúc này, Đông Lai công tử, trong mắt lộ ra sát ý điên cuồng.

Đại Kinh quá mức ức hiếp người rồi.

Công kích như vậy, những người bình thường như mình làm sao có thể chống cự.

Tuy nhiên, ngay lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Lưu Bang lại vang lên.

"Đã đến rồi, thì đều ở lại đi!" Lời vừa dứt, một đạo kim quang chợt lóe ra.

Tiếp đó, một vị tướng lĩnh liền trong khoảnh khắc ngã xuống đất.

Tất cả những điều này đều bị Lưu Bang nhìn thấy, lúc này hắn, nào có chút lưu tình nào.

Đây là một trận chiến nhất định phải thắng.

Nếu thất bại, Đại Kinh nhất định sẽ tổn thất thảm trọng.

Nghe thấy tiếng, những bách tính Đông Di giữa sân, lại cũng không còn quan tâm gì khác, bắt đầu hoảng loạn bỏ chạy.

Tuy nhiên, lại làm sao có thể so sánh với tướng sĩ Đại Kinh.

Trong thời gian ngắn, liền bị giết sạch sẽ.

Còn vị Đông Lai công tử kia, vẻ kinh ngạc trong mắt, lại càng thêm nồng đậm.

Hắn không ngờ, Lưu Bang trong thời gian ngắn ngủi, lại giải quyết tất cả vấn đề.

Nhân vật như vậy, đáng để hắn coi trọng.

Chỉ là không biết, nếu Lưu Bang biết suy nghĩ của Đông Lai công tử này, sẽ có cảm tưởng gì.

Ngay khi hắn đang kinh ngạc trong lòng, Lưu Bang lại chậm rãi nói.

"Đông Lai công tử, Trẫm cho ngươi hai con đường, một là chết, hai là gia nhập Đại Kinh.

Tuy nhiên cần phải trả một chút cái giá!" Giọng nói vang lên, mang theo một tia âm lãnh.

Khiến vẻ sợ hãi trong mắt Đông Lai công tử kia, lúc này tiêu tan.

"Hán Đế, ngươi đang dọa ta sao.

Muốn ta gia nhập dưới trướng ngươi, e rằng khó rồi.

Lần này ta là lén lút trốn ra, nếu trở về muộn, phụ thân nhất định sẽ quở trách ta.

Hơn nữa, mẫu phi của ta, đang chịu khổ.

Ngươi nếu muốn cứu bà ấy, chỉ có đầu hàng mới được.

Bằng không, thì chỉ có chờ chết!" Trong lời nói của Đông Lai công tử toát ra vẻ kiên nghị.

Hiển nhiên là đã nhận định Lưu Bang không dám làm gì mình.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, hộ vệ bên cạnh đối phương, lại lần nữa lên tiếng nói.

"Công tử không cần lo lắng, chúng ta ở đây có năm vạn tinh nhuệ, đủ để diệt Đại Kinh của Hán Đế!" Những hộ vệ này, khi chiến đấu, vô cùng dũng mãnh.

Tuy nhiên, trước mặt Lưu Bang, lại không đáng một đòn.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, còn chưa kịp đợi Lưu Bang phản bác, trong mắt Đông Lai công tử, lóe lên một tia vẻ hung ác.

"Xông lên giết cho ta, chém giết toàn bộ giặc cỏ Đại Kinh.

Bản công tử, muốn sống bắt Hán Đế!" Lời vừa dứt, hộ vệ phía sau, liền như thủy triều mà xông về phía trước tấn công.

"Bang bang!" Theo từng trận tiếng nổ vang dứt, hai bên trong khoảnh khắc va chạm vào một chỗ.

Máu thịt bay tứ tung.

Tay chân cụt vương vãi khắp cả bầu trời.

Trên mặt Đông Lai công tử, lộ ra vẻ phấn khích.

"Ha ha, hôm nay ta cuối cùng cũng báo thù rồi.

Giết, nhất định phải bắt được Hán Đế, vì phụ hoàng báo thù.

Hán Đế này, thật sự là lợi hại quá chừng, lại ngay cả phụ thân cũng không phải đối thủ của hắn.

Hán Đế này, không hổ là kẻ địch cường đại nhất của Đông Di tộc ta!" Trong miệng hắn không ngừng lẩm bẩm.

Đồng thời, trên mặt càng lộ vẻ vui mừng.

Bởi vì, chỉ cần mình có thể bắt được Lưu Bang, nhất định sẽ nhận được phần thưởng phong phú.

Sau khi nghĩ đến đây, vẻ tham lam trong mắt hắn, lại càng thêm rõ ràng.

"Ầm ầm!" Ngay lúc này, trên bầu trời một cỗ khí tức hạo hãn, lại trong khoảnh khắc truyền ra.

Tiếp đó, một mũi tên liền bay vút đến.

Đây là Thần Cơ Nỗ, tốc độ cực nhanh vô cùng.

Đông Lai công tử căn bản không kịp né tránh, trong khoảnh khắc liền bị xuyên thủng đầu.

"Bang!" Thân thể hắn rơi xuống đất.

Thị nữ hầu hạ xung quanh, cũng bị trực tiếp xuyên thủng.

Từng cái đầu lâu lăn lóc trên mặt đất.

Thành Đông Lai này, trong khoảnh khắc liền hóa thành luyện ngục.

Lưu Bang đứng trên đầu thành, khóe môi lộ ra nụ cười.

Ngày nay, Đông Hải Vương hắn là đã thu phục toàn bộ Nam Man Sơn Mạch rồi.

Nghĩ đến đây, liền không khỏi lắc đầu.

Nam Man Sơn Mạch này, tuy hung hiểm vô cùng, nhưng cũng có

rất nhiều tài nguyên tồn tại.

Năm đó, Lưu Bang còn từng phái đại quân thâm nhập vào trong đó.

Nếu không phải có hệ thống tồn tại, thì sớm mấy năm trước, đã bị thôn phệ.

Cách thức thu thập tài nguyên này, đơn giản thô bạo.

Chỉ cần thực lực ngươi đủ mạnh, liền có thể có được bất cứ bảo bối nào ngươi muốn.

Nhưng hiện tại, thực lực Đại Kinh, vẫn chưa đủ, do đó chỉ có thể dựa vào người khác.

Cùng lúc đó, Viễn Cổ Long Tượng Quân Đoàn và các cường giả đại gia tộc của Long Quân Đại Lục, cũng đồng thời kịp đến.

Bọn họ phụng mệnh Lưu Bang, trấn thủ biên giới Đông Hoang.

Lúc này Lưu Bang, lại không hề hay biết những chuyện này.

Hắn ngồi trong vương cung, đang chờ đợi đại quân đến.

Thực lực của những quân đội này, tuy có yếu hơn một chút, nhưng dù sao cũng là tinh nhuệ.

Chỉ cần thêm vào huấn luyện, cũng đủ để đảm đương một phương.

"Bệ Hạ, Đông Lai Vương từ hướng tây bắc, cầu kiến!" Ngay lúc này, Tào Chính Thuần bước lên trước cung kính nói.

"Ừm, mời vào đi.

Ngoài ra, nói cho hắn biết đừng lo lắng!" Lưu Bang chậm rãi nói.

Theo tiếng vừa dứt, rất nhanh, Tào Chính Thuần liền lui xuống.

Đông Lai Vương cũng bước đến.

Trên mặt hắn mang vẻ cung kính, không dám chậm trễ.

“Thảo dân bái kiến Hán Đế Bệ Hạ!” Vừa mới bước vào trong đại điện, liền cung kính nói.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, Lưu Bang vẫy tay ra hiệu đối phương miễn lễ, đồng thời thản nhiên nói.

“Đông Lai Vương không cần câu nệ, hôm nay Trẫm triệu hoán ngươi đến, là muốn cùng ngươi đàm phán hợp tác!” “Ồ!

Không biết Hán Đế có kế hoạch gì!” Nghe thấy tiếng, Đông Lai Vương cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Đông Lai Vương, Trẫm muốn mượn binh mã thành Đông Lai giúp Trẫm chinh phạt bốn phương.

Ngươi thấy thế nào!” Lưu Bang chậm rãi nói.

Sau khi lời hắn vừa dứt, liền nhìn Đông Lai Vương, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Còn Đông Lai Vương kia, lúc này lại có chút do dự.

Chuyện như vậy, quá mức kinh người.

Hán Đế lại muốn mượn thế lực của mình chinh chiến bốn phương.

Tuy nhiên cuối cùng lại nghiến răng nói.

“Chỉ cần là Hán Đế phân phó, thần nguyện ý hiệu lực!” Trong giọng nói toát ra một tia vẻ ngưng trọng.

Bất kể là ai, đều không thể từ chối loại dụ hoặc này.

Đặc biệt là Đông Lai Vương này, một kẻ hoàn khố.

Càng là như vậy.

“Tốt, nếu đã như vậy, vậy Trẫm liền đề bạt ngươi làm Phó Tướng.

Còn về những người khác, thì giao cho Tào Chính Thuần phụ trách.

Hy vọng Đông Lai Vương có thể phối hợp!" Trong mắt Lưu Bang lộ ra một tia vẻ hài lòng.

Chương 469

Hắn nói với Đông Lăng Vương ở bên dưới.

Tiếp đó, liền ra hiệu cho đối phương lui xuống.

Điều này khiến đối phương không dám do dự, cúi người lui ra ngoài.

Một lát sau, một vị tướng lĩnh bước vào, chính là Tào Chính Thuần.

Ngay khi gã vừa bước vào phòng, liền cung kính nói: "Mạt tướng tham kiến bệ hạ!" "Bình thân đi, từ nay về sau thành Đông Lăng này sẽ do Tào ái khanh chưởng khống!" Lưu Tranh cười nói.

"Tạ bệ hạ!" Tào Chính Thuần không hề khách sáo, trực tiếp lui xuống.

Điều này khiến Lưu Tranh càng thêm xem trọng gã vài phần.

Không thể không nói, Tào Chính Thuần quả thực là một viên hổ tướng.

Chỉ trong thời gian ngắn đã nắm chắc thành trì trong tay.

Tiếp đó, hắn lại lên tiếng: "Tào Chính Thuần, lệnh cho ba ngàn Thiết Phù Đồ đóng quân tại thành Đông Lăng!" "Tuân lệnh!" Nghe thấy mệnh lệnh, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, lập tức lui ra ngoài.

Còn Lưu Tranh thì tiếp tục xem bản đồ, chuẩn bị công phạt các khu vực khác.

Sau trận chiến này, thành Đông Lăng đã trở thành vật trong túi của hắn.

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa rời đi không lâu, thám tử của Đại Kinh đã gửi tin tức tới.

Nói rằng một lượng lớn dị tộc đang hội tụ về phía thành Đông Lăng.

Nguyên lai, là do Đông Lăng Vương ở trong thành hồ đồ ra lệnh bừa bãi, kết quả đã chọc giận một vị thủ lĩnh bộ lạc.

Hiện giờ, vị thủ lĩnh đó đang dẫn đại quân, hướng về thành Đông Lăng mà tấn công.

"Hừ, trận này không cần đánh nữa, thông báo cho tất cả binh sĩ rút lui!" Nghe thấy tin, Lưu Tranh lạnh lùng quát.

Sau đó, hắn đi về phía Ngự hoa viên.

Hắn đã nhận được tin, cái đầu của Đông Lăng Vương đã rơi rồi, tự nhiên là có kẻ ra tay.

Ngay khoảnh khắc hắn vừa bước ra khỏi đại điện, một trận ồn ào vang lên.

"Càn rỡ, Vương gia nhà ta há có thể để các ngươi trêu chọc!" Âm thanh truyền ra, khiến Lưu Tranh trong đại điện phải nhíu mày.

Đúng lúc này, thân hình Tào Chính Thuần đã xuất hiện bên cạnh hắn, cung kính nói: "Bệ hạ, là thân vệ của Đông Lăng Vương.

Dường như là con trai của vị Đông Lăng Vương đó gây chuyện thị phi, bị người ta giết rồi!" Nghe vậy, Lưu Tranh gật gật đầu, rồi nhàn nhạt nói: "Đi thôi!" Dứt lời, Tào Chính Thuần liền đẩy Lưu Tranh đi về phía cổng lớn.

Chỉ là, khi hắn đến Ngự hoa viên, lại phát hiện cảnh tượng lúc này hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng.

Dị tộc vốn kiêu căng ngạo mạn lúc này lại đang quỳ rạp trên mặt

đất.

Mà phía trước bọn họ, một thiếu nữ ngạo nghễ đứng thẳng.

Phía sau lưng nàng là mấy trăm cỗ thi thể, chính là tướng sĩ của Tiên phong doanh.

Lưu Tranh lúc này nheo mắt lại, thiếu nữ này không phải ai khác, chính là công chúa của Đông Lăng Vương, Lý Vũ Đồng.

Hắn không ngờ nàng lại xuất hiện ở đây.

Tuy nhiên, Lý Vũ Đồng lúc này so với trước đây lại càng thêm anh tư hiên ngang.

Nàng tay cầm trường kiếm đứng đó, uyển chuyển như một nữ thần.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là tu vi của nàng đã đột phá, đạt tới Tông Sư lục trọng.

Thiên phú như vậy cũng không tệ.

Ngay khi Lưu Tranh chuẩn bị bước tới, Lý Vũ Đồng cũng đã nhìn thấy hắn.

Tiếp đó, nàng kinh ngạc hô lên: "Đại ca ca, sao huynh lại ở đây!" Trong giọng nói mang theo một tia nghi hoặc.

"Ha ha, trẫm là thành chủ của thành Đông Lăng này.

Ngươi nói trẫm có nên xuất hiện ở đây không?

Còn nữa, vì sao ngươi lại ở đây, chẳng lẽ là đến tìm phụ vương ngươi!" Lưu Tranh cười nói.

Nghe vậy, vành mắt Lý Vũ Đồng lại trở nên ẩm ướt.

Khoảng thời gian này, nàng thật sự rất nhớ Lưu Tranh.

Mỗi đêm trong mơ đều thấy huynh trưởng của mình bị người ta

chém giết.

Không ngờ, hắn lại đến thành Đông Lăng.

Nhưng lúc này không thể biểu hiện ra ngoài, bởi vì Lưu Tranh chính là chỗ dựa duy nhất của nàng.

"Bệ hạ, Đông Lăng Vương lòng lang dạ sói, không chỉ cướp đoạt ruộng đất của bá tánh Đại Kinh, mà ngay cả thương đội cũng cướp bóc.

Ngài nhất định phải làm chủ cho thần nữ!" Nàng lúc này trông như hoa lê đẫm mưa.

Nhưng Lưu Tranh hiểu rõ, đối phương tuy khóc lóc, nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên một tia giảo hoạt.

Rõ ràng là chưa hoàn toàn tin tưởng mình.

"Ừm, chuyện này trẫm sẽ giải quyết.

Ngươi tạm thời cứ ở lại thành Đông Lăng đi!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của cung nữ, hắn tiến vào đại điện.

Còn Lý Vũ Đồng thì vẫn đứng tại chỗ.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lưu Tranh, khóe miệng nàng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Sau đó nàng xoay người đi về phía thiên điện nơi mình ở.

Lúc này ở Đại Kinh, các trận chiến ở khắp nơi đều đã tạm thời kết thúc.

Tuy nhiên, Lưu Tranh vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Hắn muốn khuếch trương, triệt để thôn tính toàn bộ Cửu Châu đại lục.

Một ngày nọ, khi hắn đang triệu tập quần thần nghị sự, Tào Chính Thuần vội vã chạy tới, cung kính quỳ rạp trên mặt đất.

"Bệ hạ, các thành trì lớn trong lãnh thổ Đại Kinh đều bị tập kích, tổn thất thảm trọng.

Hơn nữa, còn có không ít tướng lĩnh bị thương.

Xin bệ hạ định đoạt!" Tào Chính Thuần cẩn thận nói.

"Ừm, cứ để bọn họ trở về là được.

Không cần phải phái thêm cường giả đến trấn thủ!" Nghe vậy, Tào Chính Thuần thở phào một hơi, rồi lui xuống.

Lưu Tranh lúc này không khỏi nhíu mày.

Đông Lăng Vương hành động rất nhanh.

Mình mới vừa chiếm được thành Đông Lăng, đối phương đã ra tay rồi.

Nhưng xem ra bây giờ, dường như mình đã đoán sai.

Mục tiêu của đối phương căn bản không phải Đại Kinh, mà là thành Đông Lăng.

"Ầm ầm!" Ngay khi Lưu Tranh đang suy tư, từ xa, một trận tiếng nổ vang lên.

Ngay sau đó, tiếng hò hét giết chóc vô tận truyền đến.

Tiếp theo, đại quân dày đặc như kiến xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Chính là kỵ binh man thú.

Những dị tộc này hung tàn vô cùng.

Lúc này, hai mắt chúng đỏ ngầu, đang xông vào tường thành, thế như không thể cản phá.

Đặc biệt là kẻ dẫn đầu, thân mặc giáp đen, tay cầm chùy lớn.

Thân thể cao đến mấy trượng, toàn thân tỏa ra uy áp kinh khủng.

Hắn đang theo sau kỵ binh man thú, hướng về phía tường thành mà lao tới.

Chính là Man Hoàng.

Tốc độ của hắn quá nhanh, thậm chí khiến người ta cảm thấy chấn động.

Đúng lúc này, Lữ Bố bên cạnh Lưu Tranh bước ra một bước, áo giáp trên người lóe lên ánh sáng chói mắt.

Sau đó, hắn gầm lên: "Kẻ nào dám cùng trẫm một trận!" Giọng nói mang theo vẻ dữ tợn.

"Ha ha, Lữ Bố của Đại Kinh, ta biết ngươi!

Nhưng hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ phải ngã xuống.

Lũ dị tộc này thích nhất là ăn loại huyết nhục như ngươi.

Hy vọng sau khi ngươi chết, có thể hóa thành lệ quỷ để báo thù!" Nói rồi hắn liền giơ cây chùy sắt trong tay lên đập xuống.

Kình phong mãnh liệt cuộn trào, không gian xung quanh cũng vì thế mà gợn sóng.

Sắc mặt Lữ Bố âm trầm vô cùng, nhưng lần này lại không dám do dự, nghênh đón đối phương mà lao lên.

Hai người va chạm trên không trung.

"Keng!" Chùy sắt đập vào cây cương xoa của đối phương.

Trong chớp mắt, tia lửa bắn tung tóe khắp trời.

Mà Lữ Bố thì đồng thời lùi lại.

Tuy nhiên, hắn dù sao cũng là võ tướng hàng đầu, lần này lại mặc

áo giáp kim văn huyền thiết, cộng thêm cây cương xoa trong tay chống đỡ, nên không bị tấn công chí mạng.

Chỉ là, sắc mặt Man Hoàng lại vô cùng khó coi.

Hắn là dũng sĩ tuyệt thế của Man tộc, vậy mà bây giờ lại bị Lữ Bố đánh lui.

Điều này khiến hắn giận tím mặt.

"Xoẹt!" Tiếp đó, hắn xé toạc áo trên ngực, để lộ ra làn da màu đồng.

Giây tiếp theo, hắn liền lao về phía trước.

Đây là công pháp luyện thể đặc hữu của Man tộc.

Tuy tu luyện chậm chạp, nhưng lại vô cùng bền bỉ.

"Gào!" Man Hoàng gầm lên trong miệng, cả người như một ma thần, lao về phía Lữ Bố.

Cảnh tượng này khiến cho rất nhiều tướng lĩnh trên tường thành đều biến sắc.

Bọn họ không ngờ Man tộc lại dũng mãnh đến vậy.

Lữ Bố lúc này, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh vang lên: "Cút cho trẫm!" Tiếng nói vang lên, bàn tay duỗi ra trong nháy mắt đã bóp nát hư không.

"Bụp!" Đầu của Man Hoàng trực tiếp nổ tung.

Máu tươi phun trào.

Sau đó, hắn ngã vật xuống đất.

Khí tức tử vong bao trùm cả chiến trường.

Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, trên mặt tràn đầy vẻ kinh

hãi.

Kẻ mạnh nhất của Man tộc đã chết, quyền thống trị Man Hoang cũng phải đổi chủ rồi sao?

Đúng lúc này, giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh lại vang lên: "Tất cả tướng lĩnh nghe lệnh, theo trẫm chinh phạt ba tòa thành trì còn lại.

Trẫm muốn khiến Cửu Châu đại lục, vĩnh viễn không có ngày yên ổn!" Dứt lời, binh sĩ Đại Kinh liền tiến ra ngoài thành.

Những chướng ngại mà họ gặp phải trên đường gần như đều bị dễ dàng xé nát.

Man tộc căn bản không chịu nổi một đòn.

Chỉ trong thời gian ngắn, sáu tòa thành trì do Đông Lăng Vương chiếm giữ đã bị thu về dưới trướng.

Khi hắn trở về trung tâm thành trì, Lưu Tranh đứng trên long ỷ, nhàn nhạt hỏi: "Đông Lăng Vương đâu?" Giọng nói của hắn mang theo một tia lạnh lẽo.

"Khởi bẩm bệ hạ, Đông Lăng Vương đã bỏ trốn!" Tào Chính Thuần cẩn thận nói.

Nghe vậy, Lưu Tranh phất phất tay.

"Được rồi, ngươi lui xuống trước đi, tiếp tục giám sát tin tức của địch, trẫm muốn thấy chúng bị tiêu diệt.

Nhớ kỹ, nhất định phải bắt sống!" "Tuân lệnh!" Tào Chính Thuần cúi người nói, sau đó liền rời đi.

Ngay khi gã vừa lui xuống, tai của Lưu Tranh lại khẽ động.

Chương 470

Hắn cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ đang bay nhanh về phía mình.

Điều này khiến trong lòng hắn không khỏi nảy sinh cảnh giác.

Sau đó, hắn liền ra lệnh cho vệ úy bên cạnh: "Truyền lệnh đại doanh chuẩn bị nghênh địch!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Nghe lệnh, vị vệ úy không dám chậm trễ, vội vàng lui xuống.

Tiếp đó, từng đội Vũ Lâm cấm quân cũng hội tụ trên tường thành.

Vẻ mặt họ lộ ra sự cảnh giác, bởi vì họ đều biết Lưu Tranh.

Hiện giờ, lại có kẻ dám đánh lén Đại Kinh.

Nếu xảy ra sai sót, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Lúc này, ai dám có nửa phần lơ là.

Ngay khi các tướng lĩnh Đại Kinh đang nghiêm trận chờ địch, trên lầu cổng thành đột ngột xuất hiện một bóng người.

Hắn thân hình cao lớn, mặt đầy râu quai nón, tay cầm trường thương ngạo nghễ đứng đó.

Hắn nhìn các binh sĩ trên tường thành quát: "Các ngươi có phải là tướng lĩnh Đại Kinh không!

Man Hoàng đã chết, ta là em trai của Man Hoàng, nguyện ý đầu hàng Hán Đế, không biết có thể thông dung một phen không.

Ta bảo đảm sẽ không phá hoại quy củ của Đại Kinh!" Người này lên tiếng.

Lưu Tranh nghe thấy giọng nói, mắt lại nheo lại.

Không ngờ Man tộc lại thật sự chọn đầu hàng.

Sau đó, hắn chậm rãi nói: "Có thể, nếu ngươi đã nguyện ý đầu hàng, vậy trẫm sẽ tha cho ngươi một mạng!

Nhưng từ nay về sau, ngươi chỉ có thể thần phục trẫm.

Thế nào!" "Cẩn tuân ý chỉ của Hán Đế bệ hạ, Man Hoàng nguyện dẫn bộ chúng thần phục.

Sau này nguyện vì ngài đi trước về sau, vào sinh ra tử!" Vị tướng lĩnh Man tộc lúc này hưng phấn nói.

Hắn không ngờ mình lại có thể chiến thắng dễ dàng như vậy.

Đại Kinh này cũng chẳng ra sao cả.

Ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, Lưu Tranh phất phất tay ra hiệu cho hắn lui xuống, rõ ràng đã đồng ý yêu cầu của đối phương.

Thấy cảnh tượng như vậy, tướng lĩnh Man tộc không dám nán lại, dẫn đại quân nhanh chóng rút đi.

Một lát sau, Lưu Tranh ngồi trong đại điện trong thành, sắc mặt hắn vô cùng âm u.

Hắn không ngờ lũ Man tộc này lại dám tiến vào Cửu Châu đại lục gây rối.

Chuyện như vậy, quả thực là chưa từng nghe thấy.

Đúng lúc này, một vị công tử áo gấm bước vào, cung kính quỳ rạp trên mặt đất.

"Thảo dân bái kiến Hán Đế bệ hạ!" Giọng nói của đối phương mang đậm vẻ nịnh nọt.

Thấy cảnh này, Lưu Tranh lại nhàn nhạt nói: "Bình thân đi!" Giọng nói không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

“Tạ bệ hạ!” Vị công tử áo gấm vô cùng vui mừng, chậm rãi đứng dậy.

Lúc này hắn không khỏi đánh giá trang trí trong đại điện.

Sau đó, hắn nịnh nọt nói: “Không biết cung điện này của bệ hạ thế nào!” Trong giọng nói mang theo một tia cười ý.

“Ha ha, Đại Kinh của Man tộc kiến trúc xa hoa, cung điện của trẫm còn kém xa.

Nếu ngươi có kiến nghị gì hay, cứ việc nói ra.

Trẫm tất có trọng thưởng!” Giọng nói vang lên, trong mắt nam tử áo gấm lóe lên một tia sáng.

Sau đó, hắn nói: “Nếu đã như vậy, vậy thần sẽ không khách khí nữa!” Dứt lời, hắn lấy ra một tấm bản đồ.

Đó chính là toàn cảnh Cửu Châu đại lục.

Sau đó, hắn chỉ điểm giang sơn nói: “Bệ hạ, trên bản đồ của thần có ghi chú, các nơi ở Cửu Châu này khoáng sản phong phú, còn có không ít bảo dược tồn tại.

Hơn nữa, hai năm gần đây, có rất nhiều dị giới đến xâm phạm.

Hiện giờ, các thế lực lớn đã sớm phái viện binh.

Đại Kinh ta không ngại phái cao thủ đến trấn áp.

Như vậy, nhất định có thể tăng thêm thu nhập quốc khố!” Đây là một bản địa lý chí tường tận, không chỉ giới thiệu khoáng sản mà còn giới thiệu mọi thứ xung quanh.

Nghe vậy, Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Hắn trầm ngâm một lát rồi mới lên tiếng: “Ý của ngươi là, trẫm phải xuất binh công phạt các nơi?” Lúc này, hắn cảm thấy một cảm

giác áp lực vô cùng.

Trên Cửu Châu đại lục này, các tông môn và thế lực lớn kiềm chế lẫn nhau.

Nếu Đại Kinh đột ngột công phạt các nơi, e rằng sẽ gây ra hỗn chiến.

Tuy nhiên, đúng lúc này, vị công tử áo gấm lại lên tiếng: "Bệ hạ, Man Hoàng huynh của thần từng nói, Đại Kinh ta muốn làm chủ thiên hạ, thì phải có đủ tài nguyên.

Ngài yên tâm, chỉ cần ngài ra tay, những tông môn và gia tộc của dị giới kia tuyệt đối sẽ không phản kháng!" Giọng nói mang theo một tia kiêu ngạo.

Rõ ràng, vị công tử áo gấm này không hề coi các tộc khác ra gì.

Dù sao, Đại Kinh thực sự quá mạnh mẽ.

Chỉ là không biết, vị công tử áo gấm này là ai.

"Hừ, nếu đã như vậy, thì chuẩn bị công phạt các khu vực khác đi.

Nhưng thủ lĩnh của những thế lực này, trẫm không hy vọng xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Nếu thành công, trẫm phong cho ngươi làm Đại nguyên soái, không cần tham chính.

Nhưng nếu thất bại, tội chết khó tránh!" Nghe vậy, vị công tử áo gấm không dám do dự, trực tiếp quỳ xuống đất nói: "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Dứt lời, hắn liền nhanh chóng lui xuống.

Tiếp đó, từng đội quân lớn tiến về bốn phía.

Mỗi ngày, tiếng giết chóc vang trời.

Ở một nơi khác, Lưu Tranh lúc này đang đứng trên tường thành

tuần tra toàn bộ chiến trường.

Trong đôi mắt hắn, có hàn quang lóe lên.

Lần này, các gia tộc lớn liên hợp xuất binh, tuy đã đánh lui Man tộc, nhưng tổn thất cũng vô cùng lớn.

Đặc biệt là mấy thế gia hàng đầu kia, gần như bị diệt tộc.

Hiện giờ hắn hận không thể tự mình dẫn binh xuất chinh.

Những tướng lĩnh Man tộc bảo vệ kia, còn chưa kịp đến gần đã ngã xuống quá nửa.

Trong đôi mắt của quốc sư thì lại lóe lên tinh quang.

Tiếp đó, con hỏa diễm cự xà kia liền hoàn toàn bị dập tắt.

Máu bắn tung tóe, vị công tử áo gấm ngã thẳng xuống đất.

"Gào!" Lúc này, hắn mặt mày tươi cười.

"Cút!" Bởi vì hắn biết, cuộc tấn công như vậy chỉ là thăm dò, căn bản chẳng có tác dụng gì.

"Mạt tướng tuân mệnh!" Giọng nói vang lên, sắc mặt chủ nhân Man tộc không khỏi trầm xuống.

"Lần này, trẫm quyết định phái hai ngươi đi tranh đoạt Nam Hoang." Thấy cảnh tượng như vậy, đứa con trai duy nhất của mình lại chết ở bên ngoài.

Nhưng hắn cũng không có chút sợ hãi nào.

"Phụ thân, nhi thần không cam lòng!" "Xoẹt!" Lúc này, hắn đã không thể chờ đợi để đoạt lấy long tủy quả.

"Rầm!" Khi nam tử áo bào vàng từ phòng tu luyện đi ra, một cây búa lớn trong tay vung lên.

"Ha ha, ngươi thật sự nghĩ rằng, chỉ dựa vào mấy sợi dây leo cỏn

con mà có thể trói được bản công tử sao?" Ngay sau đó, mưa tên dày đặc bắn ra.

Lúc này ai còn dám nói nhiều.

"Hừ, một Đại Kinh cỏn con mà cũng dám đối đầu với Đại Việt ta." Hắn đang đợi, đợi đại quân Man tộc tập hợp.

Bởi vì hắn biết, nếu né tránh, những thiên kiếp này e rằng sẽ giáng xuống đầu mình.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra một tia lạnh lẽo.

Mãnh tướng Đại Kinh lúc này gầm lên.

Không chỉ vì đoạt lấy khoáng mạch.

Mãnh tướng Man tộc, sau khi đẩy lui con mãng xà khổng lồ, lập tức có người hét thảm một tiếng rồi ngã xuống bụi trần.

Chỉ là, lần này không đợi mãnh tướng Man tộc phản kháng, từng sợi dây leo đã quấn chặt lấy hắn.

Trên cơ thể họ tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Lưu Tranh lúc này cũng đã đến phạm vi thế lực của vương đình Đại Việt.

"Rầm!" Sau đó, hắn lên tiếng quát.

Tiếng rồng ngâm lại vang lên.

Những người khác cũng lần lượt né tránh.

Đồng thời, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ.

"Bệ hạ, Hán Đế đó cũng nhắm vào long tủy quả." Mục tiêu của họ rất rõ ràng.

"Rắc!" Chính là quốc sư của triều Đại Hạ.

Sắc mặt vô cùng khó coi.

Hoàng Phủ Vân đang đứng giữa đại điện liền quỳ rạp xuống đất bi thương hô lên.

Đúng lúc này, từng nhánh cây con cuộn về phía mãnh tướng Man tộc.

"Gào!" Trong mắt hắn lộ ra vẻ tàn bạo.

Cùng lúc đó, họ căn bản không sợ sinh tử.

Tướng sĩ Đại Kinh theo sau Lưu Tranh, bay nhanh về phía trước.

Trong đôi mắt ánh lên hàn quang lạnh lẽo.

Thậm chí cả tính mạng cũng mất.

Trong mắt họ lóe lên ánh sáng khát máu.

Hắn nói với tướng lĩnh bên cạnh.

Dứt lời, vị tướng lĩnh liền cung kính nói.

Quân đội dày đặc trong nháy mắt tràn ra.

Sau đó, một quyền quét ngang.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh, thậm chí vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Từng trận rồng ngâm lúc này vang lên.

Thực lực của Đại Kinh vượt xa dự đoán của hắn.

Trong nháy mắt hóa thành một đống thịt nát.

Trống trận ngoài thành lại vang lên.

Dứt lời, hắn đi sâu vào trong đại điện.

Tiếng cây cổ thụ bị phá hủy vang lên.

Lưu Tranh lúc này trong lòng hiểu rõ, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Trường kiếm trong tay chém xuống.

Nghe nói, Hán Đế đó tự mình dẫn đại quân đến Nam Hoang.

“Ầm ầm!” Thân thể to lớn của hắn như được đúc bằng sắt thép.

Điều này có sự trợ giúp rất lớn cho họ, nên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Sau đó, hắn nói.

Lại một trận gầm giận dữ truyền ra.

“Chuyện này, ngài thấy thế nào!” “Gào!” Lúc này trong vương đình Đại Việt, hắn trực tiếp đâm vào một tòa cung điện.

Cùng lúc đó, hắn dữ tợn nói.

Nghe vậy, Lưu Tranh gật đầu, ra hiệu cho hai người đứng dậy.

Chương 471

Mãnh tướng Man tộc xách hoàng tử Đại Việt lên tay.

Hai bên va chạm vào nhau.

Không dám chậm trễ.

Nếu bị phá hủy, họ phải chịu trách nhiệm.

Chỉ là, đúng lúc này, ngay khoảnh khắc hắn chết, cảm nhận được uy áp mênh mông này, thì phiền phức rồi.

Khi con chiến lang đó đâm vỡ trận pháp phòng ngự trên lầu thành, mãnh tướng Man tộc gầm lên.

Sau đó, chiến mâu trong tay vung ra.

Chỉ là, đúng lúc này, nó nuốt chửng mãnh tướng Man tộc.

Người đi đầu chính là thủ lĩnh Man tộc.

Toàn thân hắn bừng lên ánh sáng rực rỡ.

Nhưng, giọng nói của hắn vừa dứt.

Trong Bắc Hải cũng chào đón một vị khách.

Đúng lúc này, hắn cuối cùng cũng gặp được kẻ địch thực sự.

"Ầm!

Trẫm sẽ tàn sát tất cả để báo thù cho con trai!" Hơn nữa, bá tánh Đại Kinh cũng cần được an trí.

"Được, trẫm biết rồi!" Thân hình hắn còn bay ngược ra ngoài.

Man Vương ở phía bên kia cũng dẫn đại quân giết vào trong thành.

Trong tình huống này, lại còn muốn chống lại cuộc tấn công của

đại ca ta.

Trong mắt hắn lộ ra một tia lạnh lẽo.

Hắn tiếp tục đi về phía trước.

Nam tử áo gấm kia đã xuất hiện bên ngoài vương triều Đại Hạ.

Lúc này hắn đang cưỡi một con chiến lang.

Lần này họ tấn công vào Đại Việt.

"Hôm nay, trước tiên giết ngươi rồi nói sau!" hắn liền xông lên tường thành.

"Bái kiến bệ hạ!" Trên mặt mãnh tướng Man tộc cuối cùng cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Hoàng tử Đại Việt trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

Sau đó, trên người hắn hiện ra áo giáp màu vàng kim.

Cảnh tượng này khiến cho tướng sĩ Đại Kinh trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Đúng lúc này, "Bình thân đi, sao ngươi lại đến!" "Giết!" Lần này, lại đánh tan con hỏa diễm cự mãng.

Khóe miệng hắn lộ ra vẻ dữ tợn.

Giọng nói vang lên trong chớp mắt.

Hắn là cha của công tử áo gấm này.

Lần này, nhất định phải san bằng Đại Kinh.

Nhìn mãnh tướng Man tộc bị trói, trong mắt hắn tràn đầy vẻ vui mừng.

Ngay sau đó, một chưởng đánh xuống phía dưới.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ hưng phấn.

Giọng nói phẫn nộ của vị mãnh tướng Man tộc này vang lên.

Nhưng lại không thể rời đi.

“Nhưng lần này, phụ vương ta có lệnh, phải bắt sống Hán Đế này!” Nhưng trong mắt họ lại lộ ra vẻ khinh thường.

Từng lần một lao ra.

Lưu Tranh nhàn nhạt lên tiếng.

“Thả ta ra!” Quốc sư bị chém thành hai đoạn.

Truyền lệnh xuống, triệu tập đại quân.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa chạy được vài bước.

“Rầm!” khiến cho đồng tử người sau không khỏi co lại.

Vừa đến gần cổng cung.

Quân lính trên tường thành lúc này lại vô cùng hoảng sợ.

Trong miệng phun ra luồng hỏa khí nồng nặc, bao vây lấy mãnh tướng Man tộc.

Vừa giao chiến, quân ta đã thua.

Thân hình mãnh tướng Man tộc trong nháy mắt lướt ra.

“Ngươi muốn chết!” “Giết!” Không ngờ Man tộc lại lợi hại đến vậy.

Sau đó, hắn biến mất tại chỗ.

“Ầm!” Thực lực của mãnh tướng Man tộc quá mạnh, binh sĩ Đại Việt lúc này căn bản không chống đỡ nổi.

Rõ ràng, thực lực của quốc sư vương triều Đại Hạ này không yếu.

Trên cây đại thụ, vô số nhánh cây tỏa ra màu xanh biếc.

Một luồng năng lượng dao động mạnh mẽ.

Giống như một vị chiến thần mặc giáp vàng.

Hắn đứng trên lưng ngựa, nhìn xuống phía xa.

"Gào!" Ngoài mình ra, căn bản không có cường giả nào trấn giữ.

Một chùy đập vào đầu con mãng xà.

Lại một người Man tộc bị chém chết.

Đúng lúc này, lần này đến không phải ai khác.

Trong nháy mắt bao phủ thành trì.

Dứt lời, lúc này, hắn lật đổ cây đại thụ.

Đây là cung điện quan trọng nhất trong vương đình Đại Việt.

Vị tướng lĩnh Đại Kinh kia cũng đã phản ứng lại.

Đúng lúc này, "Rắc!" Mãnh tướng Man tộc, binh khí trong tay giơ lên trong nháy mắt.

Thân thể hắn trong quá trình di chuyển, trực tiếp đâm thủng dây leo.

"Rầm!" Chính là hoàng tử Đại Việt xuất hiện.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa.

"Nói cho vị quân chủ Đại Việt kia biết, long tủy quả, Man tộc ta muốn!" Binh sĩ Đại Kinh dũng mãnh xông về phía trước.

Bên cạnh hắn có mấy lão bộc đi theo.

Lúc này hắn tỏ ra vô cùng cẩn thận.

"Các ngươi theo trẫm!" Trận chiến này, chỉ được thắng không được thua.

Cảnh tượng này khiến công tử áo gấm trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Đúng là tìm chết!

Đại trận trên thành trì bị Man Hoang vệ phá vỡ.

"Rầm!" Lần này, hắn muốn liều mạng.

"Chết tiệt, phá cho ta!" Nếu không, cả Đại Kinh sẽ rơi vào nguy cơ.

"Nếu hắn không đồng ý thì sao!" Mà mãnh tướng Man tộc, trong mắt vẫn không có chút thay đổi nào.

Trong mắt Lưu Tranh lóe lên tinh quang.

Lần này hai huynh muội họ phụng mệnh đến đây.

Phát ra tiếng nổ vang tai.

Đúng lúc này, chính là chú của công tử áo gấm, đại tướng quân của vương triều Đại Hạ.

Ngay khi hắn chuẩn bị rút lui, dứt lời, chủ nhân Man tộc liền tiếp tục đi về phía trước.

"Bệ hạ, người Man tộc đã công phá Bắc Hải." Giọng nói của hắn vang lên.

Trên ngực mãnh tướng Man tộc lại xuất hiện những vết nứt.

Đúng lúc này, chính là tòa hoàng cung đó.

Lại một tiếng rồng ngâm truyền ra.

Một bóng người đã chặn đường đi.

"Mau thông báo cho quốc sư, địch tấn công!" Đại sảnh bí ẩn nhất của vương triều Đại Hạ.

Có tướng lĩnh lên tiếng hét.

Nghe vậy, trong mắt Man tướng lại lộ ra một tia do dự.

Hơn nữa thực lực của mãnh tướng Man tộc này dường như còn mạnh hơn một chút.

Toàn bộ đại quân trong vương đình Đại Việt trong nháy mắt đã tập kết xong.

Tay cầm chiến kích, toàn thân bị sương đen bao phủ.

"Hán Đế tuy mạnh, nhưng khoảng cách so với trẫm còn rất xa." Một lát sau, hắn mới chậm rãi nói.

Bởi vì trong lời đồn, đối phương có một quả long tủy.

Nhưng vẫn có không ít người ngã xuống.

"Diệt cho trẫm!" Dẫn đầu là một nam tử cao lớn.

Nhìn Lưu Tranh ngồi trên long ỷ, vị hoàng đế kia cung kính lên tiếng.

Lưu Tranh lúc này đã không còn quan tâm đến những chuyện khác.

Ngay sau đó, lại hóa thành một con hỏa diễm cự xà.

Còn muốn bắt giữ Lưu Tranh.

Căn bản không thèm để ý.

Lúc này, Lưu Tranh chậm rãi lên tiếng.

Không những không có được thứ mình muốn.

"Ầm!" Nguyên lai, sau khi mãnh tướng Đại Kinh vừa né được thiên kiếp, chỉ thấy thân thể con cự long kia trong nháy mắt ngưng tụ lại.

Đây đều là đại quân Man tộc.

Bảo vật này quá quý giá.

Đối mặt với loại thiên kiếp kinh khủng này, khiến hắn không thể giãy giụa.

Đến lúc đó, là đủ để tung hoành khắp Hồng Hoang.

Sau đó, hắn chậm rãi nói.

Chậm rãi nói.

"Xoẹt!" Sau đó, từng quân đoàn xuất hiện trong sân.

Trong mắt mãnh tướng Man tộc bắn ra ánh sáng đỏ rực.

Nhưng, ngay khi hắn chuẩn bị thở phào một hơi, lúc này, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Hiện giờ, phần lớn thế lực đã quy thuận, chỉ còn lại một tộc Nam Hoang.

Hắn trực tiếp bỏ chạy về phía xa.

Lần này, công tử áo gấm có thể nói là mất cả chì lẫn chài.

Chương 472

Lại không dừng lại, mà đi vào trong cung.

Lúc này, toàn thân hắn tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

Công tử áo gấm nhìn hình ảnh trên không trung, cười lạnh nói.

"Khà khà, hôm nay bản công tử muốn ngươi chết không có chỗ chôn!" Tốc độ nhanh vô cùng.

Tiếng gầm thét hung dữ vang lên, dường như muốn xé rách cả bầu trời.

Giọng nói vang lên.

Đại thần bước vào, nhỏ giọng bẩm báo.

Đúng lúc này, một tiếng cười quái dị vang lên.

Nếu xảy ra vấn đề.

Đúng lúc này, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Cảnh tượng như vậy, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ kinh hãi.

Hư không xung quanh ngưng kết thành một cây đại thụ.

"Những võ tướng Đại Kinh này, không hổ là dũng mãnh thiện chiến." Sát khí mênh mông bao trùm cả trời đất.

Chỉ là, lúc này bước chân hắn vừa mới bước ra.

Lại từng trận tiếng nổ vang lên.

"Ngươi không phải thích đùa giỡn lòng người sao, bản tọa sẽ giết ngươi trước!" Một móng vuốt sắc bén đã xé rách hư không.

Từ thi thể của quốc sư Đại Kinh, lan tỏa ra.

“Ầm!” Thứ này khiến hắn thèm thuồng vô cùng.

Hắn lấy gì để cản trở!” Ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Nhưng tướng sĩ Đại Kinh lại càng hung hãn hơn.

Đúng lúc này, thực lực của mình dù sao vẫn còn thấp.

Nói xong, hắn liền dẫn tướng sĩ dưới trướng bay lên tường thành.

Dứt lời.

Chính là Man Vương.

Đây là thiên kiếp của Đại Kinh.

Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Chỉ có thể tạm tránh mũi nhọn.

Những sợi dây leo kia đã vỡ tan.

“Gào!” khiến nhiệt độ xung quanh trở nên nóng bức vô cùng.

Lại là con hỏa diễm cự long kia xuất hiện.

Binh sĩ Đại Kinh lúc này đã sớm phát điên.

Tiếp đó, trên trời giáng xuống vô số tia sét, bao phủ lấy mãnh tướng Đại Kinh.

“Ha ha, đám thủ hạ của Hán Đế này đều là một lũ ngu ngốc.” Tướng sĩ của Đại Kinh trong chớp mắt bị chém thành hai nửa.

Hắn quay người bỏ chạy.

Trên người tỏa ra ánh sáng thần thánh chói mắt.

Đại quân bay nhanh về phía Bắc Hải.

“Truy kích địch quân!” Một chưởng đã đón đỡ.

“Hy vọng các ngươi có thể mang nó về!” “Xoẹt!” Chỉ cần có được long tủy quả, họ có thể tăng thêm trăm năm công lực.

Khi hắn tiến vào đại điện, ngoài thành trì, một nam tử mặc cổn phục đi tới.

Dứt lời, trên mặt Hoàng Phủ Vân và hoàng tử Đại Việt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng hắn không hề có chút sợ hãi nào.

Chủ nhân Man tộc nhìn đại tướng bên cạnh.

Máu tươi bắn tung tóe.

Hắn thực lực mạnh mẽ, là một cường giả Âm Dương cảnh tam trọng.

Nền tảng của Đại Kinh còn nông cạn.

Trường đao trong tay trực tiếp chém ngang.

Một tiếng sấm sét truyền ra.

Chính là vì long tủy quả trong hoàng cung này.

"Ầm ầm!" Nam Hoang, tuy cũng được coi là phồn hoa, nhưng so với lãnh thổ Đại Kinh, sự khác biệt lại rất rõ ràng.

Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, Đại Kinh lại giao cho hai người họ.

"Phụ hoàng, ngài không lo chúng con gặp nguy hiểm sao!" Hoàng Phủ Vân cẩn thận hỏi.

Trong lòng hắn rõ ràng, quân đội Đại Kinh tuy mạnh mẽ, nhưng mỗi trận chiến đều tổn thất thảm trọng.

"Trẫm tự nhiên tin tưởng vào năng lực của các con.

Nhưng, nếu ngay cả Nam Hoang cũng không chiếm được, vậy các con cũng không xứng ở bên cạnh trẫm.

Nhớ kỹ, mục tiêu lần này là một thiên tài, tên là Cơ Hạo, tu luyện

chưa đầy trăm năm.

Hiện giờ, có lẽ đang học nghệ trên Thánh Sơn.

Các con phải hoàn thành nhiệm vụ trong vòng một năm.

Nếu không, trẫm sẽ thu hồi đội quân này, bồi dưỡng người khác!" Dứt lời, hắn liền biến mất tại chỗ, chỉ để lại Hoàng Phủ Vân và hoàng tử Đại Việt nhìn nhau ngơ ngác.

Sau đó, hai người liền rời khỏi đại điện.

Mệnh lệnh đã được ban ra, không có cách nào trái lệnh, chỉ có thể cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ.

"Đi thôi, chúng ta bây giờ đến Thánh Sơn.

Nơi này đã không còn gì béo bở, đến đó tìm cơ duyên!" Hoàng Phủ Vân lên tiếng, trong mắt lóe lên tinh quang.

Sau đó, hai người biến mất tại chỗ.

Ngay khi họ rời đi, Lưu Tranh trong đại điện lại nhíu mày.

Đời này, con cái của hắn lại đều phải đi tranh đoạt thiên phú.

Hơn nữa, từ báo cáo của các nơi, Lưu Tranh có thể thấy, Nam Hoang hiện nay, tuyệt đối không đơn giản như tưởng tượng.

Không chỉ là những yêu thú đó, mà ngay cả quân đội Đại Kinh trên đường cũng gặp không ít phiền phức.

Đúng lúc này, trong một mật thất của hoàng thất Đại Việt, trên mặt Hoàng Phủ Vân và hoàng tử Đại Việt đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Đại ca, huynh có chắc gã đó sẽ học nghệ trên Thánh Sơn không!" Lúc này, trong mắt hắn lộ ra sát khí.

"Nghe nói, đối phương bị sư phụ ném vào trong Thánh Sơn.

Tình hình cụ thể vẫn chưa rõ, nhưng chúng ta chỉ cần tìm được

đối phương, mọi chuyện sẽ được giải thích rõ ràng.

Hơn nữa, đây là một kỳ tài khoáng thế.

Nếu chúng ta bắt được, phụ hoàng nhất định sẽ trọng dụng.

Thậm chí, sẽ ban cho chúng ta hoàng quyền." Hoàng tử Đại Việt chậm rãi nói, trong mắt lộ ra vẻ nóng rực.

"Hừ, vậy ta muốn xem xem, hắn có thiên phú gì!" Dứt lời, thân hình Hoàng Phủ Vân nhảy lên, thẳng tiến đến Thánh Sơn.

Ngay khi hai người vừa bước vào dãy núi đó, liền cảm nhận được một luồng khí hung lệ cổ xưa lan tỏa.

"Gào hú!" Từng trận tiếng sói tru không ngừng vang lên.

Những hung thú này, thực lực đều không yếu.

Nhưng lúc này, hai người căn bản không để chúng vào mắt, trực tiếp quét ngang qua.

Khi họ vượt qua mấy trăm trượng, cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Người này thân hình gầy gò, mũi diều hâu, trông có vài phần âm trầm.

Toàn thân còn bị áo choàng đen che kín.

Nếu không phải hàn quang lóe lên trong đôi mắt kia, e rằng không ai có thể nhận ra.

Thấy hai huynh đệ Hoàng Phủ Vân, trong mắt người áo đen lại lộ ra vẻ hưng phấn.

"Hắc hắc, hai người các ngươi cuối cùng cũng tự tìm đến cửa, thật không dễ dàng!" Giọng nói mang theo một tia điên cuồng.

Giây tiếp theo, hắn liền lao về phía hai người.

“Xoẹt!” Đao quang sắc bén xé rách hư không.

“Rầm!” Ngay sau đó, Hoàng Phủ Vân trực tiếp bị đánh lui, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Một chiêu này, hắn đã thua.

“Giết!” Chỉ là, đúng lúc này, hoàng tử Đại Việt đã phản ứng lại, trực tiếp vung tay đánh về phía người áo đen.

Năng lượng mênh mông khiến không gian xung quanh cũng bị bóp méo.

Chỉ là, chiêu thức như vậy, trong mắt người áo đen, căn bản không đáng xem.

Hắn thân hình khẽ động, né được đòn tấn công, rồi lại tung một quyền.

Lần này, trực tiếp đập nát ngực của hoàng tử Đại Việt.

Máu tươi đỏ thẫm trào ra, khiến sắc mặt đối phương tái nhợt vô cùng.

“Khà khà, hai người các ngươi cứ ngoan ngoãn chịu chết đi.

Nhưng, hoàng thất Đại Việt các ngươi lại dám cấu kết với Đại Kinh.

Lần này, chắc chắn phải chết!” Người áo đen cười quái dị nói.

Hắn chuẩn bị tiếp tục ra tay, còn hoàng tử Đại Việt thì mặt đầy vẻ sợ hãi.

Bởi vì, lúc này hắn đã cảm giác được, mình sắp không trụ nổi nữa.

Chỉ là, đúng lúc này, một tiếng quát giận dữ truyền đến: “Càn rỡ!” Ngay sau đó, một con kim sí bằng điêu xuất hiện giữa không trung.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong chớp mắt đã hạ xuống sân.

"Gào!" Theo tiếng gầm giận dữ vang lên, đôi cánh sau lưng nó vỗ mạnh, kình phong vô tận cuộn trào.

"Vù!" Thân thể Hoàng Phủ Vân trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Trong mắt hắn lộ ra sự căm hận nồng đậm.

Hắn không ngờ, bên ngoài đế thành Đại Kinh, mình lại bị thương.

Đồng thời, hoàng tử Đại Việt cũng không khá hơn, khóe miệng hắn đang rỉ máu tươi.

Nhìn con bằng điêu kia, trong mắt hắn lộ ra vẻ cảnh giác.

"Ha ha, lần này các ngươi không ai chạy thoát được.

Tất cả chết hết ở đây cho bản tọa!" Bằng điêu dữ tợn nói.

Giây tiếp theo, một móng vuốt khổng lồ trong nháy mắt duỗi ra, chụp xuống Hoàng Phủ Vân và hoàng tử Đại Việt.

Uy thế của móng vuốt này quá kinh khủng, khiến hai người biến sắc, không dám chậm trễ, nhanh chóng né tránh.

"Gào!" Bằng điêu một vuốt chụp hụt.

Tiếng rồng ngâm liền truyền ra.

"Hót!" Tiếng phượng hoàng hót vang lên.

Tiếp đó, lại một con hỏa diễm cự điểu bay vút lên trời.

Trên người nó tỏa ra khí tức nóng bỏng, như một ngọn lửa.

"Ầm!" Khi con chim lửa va chạm với bằng điêu, trong chớp mắt, trên thân thể đối phương lại phát ra tiếng xèo xèo.

Toàn bộ thân thể đều bị thiêu đốt, cuối cùng, hóa thành một làn khói xanh trên không trung, tan biến tại chỗ.

“Hít!” Thấy cảnh tượng như vậy, hai người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chương 473

Người áo đen kia cũng kinh ngạc nhìn hai người.

Hắn không ngờ bên cạnh hai người này lại có cường giả như vậy, hơn nữa còn không chỉ một người.

"Đi!" Người áo đen lúc này biết, hôm nay mình đã thất sách.

Nếu còn ở lại, e rằng phải bỏ mạng ở đây.

Dứt lời, hắn liền muốn bỏ chạy.

Chỉ là, đúng lúc này, thân hình của hoàng tử Đại Việt và con bằng điêu kia đã chặn ở phía trước.

Nhìn người áo đen, hoàng tử Đại Việt quát: "Hôm nay không ai được phép đi!" Giọng nói mang theo vẻ lạnh lẽo.

"Hừ, ngươi dám cản đường bản tọa!" Nghe vậy, giọng nói của người áo đen lạnh lùng vang lên.

Rõ ràng, hai người này không quen biết nhau.

Nếu không, đối phương tuyệt đối sẽ không kiêu ngạo như vậy.

Dù sao, nếu quen biết, đã sớm thương lượng kế sách, làm sao có thể đột kích.

"Ha ha, mệnh lệnh của trẫm, ngươi cũng dám trái sao?

Chẳng lẽ, ngươi thật sự nghĩ rằng, chỉ dựa vào thực lực của ngươi mà có thể chống lại cuộc tấn công của quân đội Đại Việt ta sao!" Giọng hoàng tử Đại Việt mang theo một tia phẫn uất.

"A a, nếu các ngươi tìm chết, vậy thì thành toàn cho các ngươi.

Chúng ta cùng ra tay!" Người áo đen lên tiếng.

Dứt lời, trong mắt cả người liền bắn ra ánh sáng rực rỡ.

Con dao găm trong tay trong nháy mắt bay ra.

"Vút!" Đao quang sắc bén như một ngôi sao băng rơi xuống.

Đây là một chiêu thần thông sở trường nhất của người áo đen.

Hắn không tin, đối mặt với đòn tấn công mãnh liệt như vậy, hoàng tử Đại Việt và con bằng điêu kia có thể chống đỡ.

Nhưng, ngay khi thân thể hắn vừa đứng vững.

"Xoẹt!" Đao quang hạ xuống, trên người con bằng điêu kia tỏa ra ánh sáng chói mắt, lại trực tiếp đâm vỡ đao quang đó.

Tiếp đó, nó lao thẳng về phía người áo đen.

"Chết tiệt!" Thấy cảnh tượng như vậy, người áo đen nào dám có chút chậm trễ, trực tiếp lùi lại.

Nhưng con bằng điêu kia, làm sao có thể dễ dàng tha cho hắn.

Tốc độ càng nhanh hơn vài phần.

"Vút!" Một vuốt chụp xuống.

Lập tức, trên thân thể người áo đen xuất hiện mấy vệt máu.

Tiếp đó, trong mắt hắn lộ ra một tia sợ hãi.

"Phịch!" Hắn quỳ rạp xuống đất, giọng nói run rẩy: "Đại nhân tha mạng!" Trong lòng hắn hiểu rõ, mọi chuyện đã xong rồi.

Đúng lúc này, hoàng tử Đại Việt ở bên kia cũng chậm rãi bò dậy từ trên đất.

Tuy hắn cũng bị thương nặng nôn ra máu, nhưng lúc này vẫn đứng tại chỗ.

Tiếp đó, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm người áo đen nói: "Nói cho trẫm biết thân phận của ngươi, ta có thể tha cho ngươi một mạng!"

Giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng.

“Vâng, bệ hạ, tiểu nhân tên là Vương Hổ, là ám tử của Thiên Ma Môn!” Nghe vậy, người áo đen cung kính nói.

“Được rồi, cút đi!” Hoàng tử Đại Việt phất phất tay, ra hiệu cho hắn rời đi.

Ngay khi Vương Hổ chuẩn bị rời đi, con bằng điêu lại lên tiếng: “Bệ hạ, gã này đã giết hại huynh đệ của ta, sao ngài có thể thả hắn đi như vậy!” Giọng nói mang theo một tia lo lắng.

“Ngươi đừng quên, quốc vận Đại Việt ta thịnh vượng, là một trong những thánh địa của bách tộc.

Ngươi đừng gây chuyện.

Đợi đến khi Đại Kinh công phạt tứ phương, để hắn hỗ trợ phòng thủ!” Hoàng tử Đại Việt nói.

“Rầm!” Tiếp đó, một cước đá vào đầu đối phương, trực tiếp đá ngất hắn đi.

Hắn hiểu rằng, nếu mình không giết người này, đối với Đại Việt sẽ là một mầm họa.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt hoàng tử Đại Việt lộ ra một tia âm trầm.

Sau đó, hắn chậm rãi nói: “Rút quân!” Dứt lời, hắn liền dẫn đông đảo binh sĩ rời đi.

Chỉ còn lại người áo đen, ngẩn ngơ tại chỗ.

Một lát sau, hắn mới phản ứng lại.

Dù sao đi nữa, người của hoàng thất Đại Việt này coi như đã đi, hắn cũng có thể sống sót.

Đúng lúc này, trong doanh trại của Lưu Tranh lại xảy ra một chuyện lớn.

Tào Chính Thuần bước vào phòng, mặt mày vui mừng, nói với Lưu Tranh: "Bệ hạ, vừa mới dò xét được một lượng lớn vật tư.

Đủ để cung cấp cho đại quân trong ba năm.

Hơn nữa, lương thảo dồi dào!" Nghe vậy, Lưu Tranh lại nhíu mày.

Những thứ này tuy quý giá, nhưng thứ hắn cần bây giờ lại là linh thạch.

Nhưng nghĩ đến lần này, mình đã thu phục được nhiều tông môn như vậy, hơn nữa, phần lớn đều là trưởng lão tông môn, hoặc là quận chúa các châu, tự mình mang đến cửa.

Trên mặt hắn lại lộ ra nụ cười.

Tiếp đó, hắn lên tiếng: "Ừm, rất tốt, ngươi phái người kiểm kê trước một lượt.

Ba ngày sau, phát lệnh triệu tập!" Dứt lời, trong mắt Tào Chính Thuần lộ ra vẻ hưng phấn, vội vàng lui xuống.

Hắn hiểu rằng, mình lại gần hơn một bước đến việc thăng cấp.

Lúc này trong chiến trường, theo sự trở về của hoàng đế Đại Việt và công chúa Đại Việt, hai bên đều đã hội tụ lại.

Công chúa Đại Việt lúc này sắc mặt tái nhợt vô cùng, vừa mới bị kích động.

"Phụ hoàng, con muốn về nhà!" Giọng nói của nàng mang theo tiếng nấc nghẹn.

Lần này, mình suýt chết, nếu không gặp Lưu Tranh, chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

“Ai!” Nghe vậy, hoàng đế Đại Việt than thở.

Không chỉ con gái gặp nguy hiểm, mà trong lòng ông cũng vô cùng uất ức.

“Phụ hoàng, người đã hứa với con, giúp con diệt trừ Ma giáo đó, con muốn báo thù!” Nghe vậy, hoàng đế Đại Việt lên tiếng: “Được, đợi trận chiến này kết thúc, trẫm sẽ đi cùng con!” Dứt lời, hoàng đế Đại Việt quay người bước ra khỏi doanh trại.

Lúc này, những thần tử trong đại điện đều vô cùng căng thẳng, đặc biệt là người của các thế gia.

Bởi vì, họ lo lắng hoàng đế Đại Việt sẽ tính sổ sau.

Ban đầu, chính những thế lực này đã thúc đẩy việc công chúa Đại Việt gả cho thái tử.

Quả nhiên, một lát sau, hoàng đế Đại Việt đã quay trở lại.

“Trận chiến này thắng, chúng ta sẽ giành được nhiều lợi ích hơn.

Những thế gia này cũng có công lao rất lớn.

Trẫm sẽ không trách tội!” Giọng nói trầm thấp vô cùng, khiến người của các thế gia lớn đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, bên ngoài hoàng thành Đại Việt vẫn còn có đại quân.

Nếu hoàng đế Đại Việt lật mặt, họ căn bản không thể chống đỡ.

Đúng lúc này, bên ngoài Viễn Cổ chiến trường, Lưu Tranh dẫn đại quân cuối cùng cũng đã đến.

Khi nhìn thấy Viễn Cổ chiến trường mênh mông vô bờ trước mắt, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười.

“Đại quân, theo trẫm tiến vào trong đó, săn giết yêu thú!” Giọng nói vang lên, tinh thần của mọi người đều phấn chấn.

Hiện giờ, trong Viễn Cổ chiến trường, có thể nói là nguy cơ tứ phía.

Binh sĩ bình thường căn bản không thể đi sâu vào.

Chỉ có đại quân dưới trướng Lưu Tranh mới có hy vọng tung hoành ngang dọc trong đó.

Nghe vậy, thiết kỵ Đại Tần không chút do dự, theo sau quân chủ của mình xông vào.

Trên đường đi, tất cả yêu thú cản đường đại quân đều bị chém giết.

Lưu Tranh lúc này lại không dừng lại, mà đi sâu vào trong chiến trường.

Càng đến gần khu vực trung tâm của Viễn Cổ chiến trường, các khe nứt không gian càng trở nên dày đặc hơn.

Từng con cự long xuyên qua hư không, tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

Lưu Tranh lúc này cũng cảm thấy càng lúc càng vất vả.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, nguyên khí trời đất nồng đậm xung quanh đã sắp hóa thành thể lỏng.

Nếu hấp thu luyện hóa, chắc chắn có thể khiến tu vi tăng vọt.

Nhưng khổ nỗi, hiện tại hắn lại thiếu đan dược, nếu không, e rằng đã sớm đột phá rồi.

"Gào!" Ngay khi hắn đang suy tư, một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy mấy con mãng xà khổng lồ to bằng thùng nước, cuộn mình trên một đỉnh núi.

Lưỡi rắn dữ tợn phun ra, tỏa ra uy áp kinh người.

“Ầm!” Lưu Tranh bước ra một bước, tung một quyền.

Ánh vàng rực rỡ lóe lên, toàn bộ không gian trong nháy mắt vỡ nát.

Nhưng mấy con mãng xà khổng lồ kia lại né được, rồi lao về phía hắn.

Cảnh tượng này, khiến trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia lạnh lẽo.

“Rầm rầm rầm!” Mỗi quyền hắn tung ra đều mang theo một vận luật khó tả, khiến thân hình những con mãng xà kia trong nháy mắt bị đánh chết.

Tiếp đó, trong mắt hắn lóe lên một tia lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Hừ!” Dứt lời, hắn liền đi về phía trước.

Ở một nơi khác, người của các thế gia kia lại đang ngồi không yên.

Đặc biệt là khi thấy Lưu Tranh một đường thông suốt không bị cản trở, trong đại quân thậm chí còn truyền đến tin chiến thắng.

Họ biết, tình hình như vậy không phải là kế lâu dài.

Đúng lúc này, “Ha ha, thật sự thành công rồi.

Đại ca, từ nay về sau ta sẽ theo huynh!” Trong mắt hoàng tử Đại Việt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó hưng phấn nói.

Lúc này, thực lực của hắn đã đạt tới Âm Dương cảnh bát trọng.

Quan trọng nhất là, thể chất đặc thù, chiến lực phi phàm.

Hiện giờ, người của Đại Việt đã chuẩn bị di dời, bởi vì bảo bối ở đây đã bị Lưu Tranh lấy hết.

Nếu còn ở lại, chính là tìm chết.

Mà những huynh đệ khác của Đại Việt lại có chút do dự.

Dù sao, đây có thể là cơ hội cuối cùng.

Nếu từ bỏ, sau này muốn vào lại Viễn Cổ chiến trường này sẽ khó hơn rất nhiều.

Nhưng đúng lúc này, mệnh lệnh của Lưu Tranh đã được truyền ra.

"Toàn quân xuất kích, theo trẫm san bằng Viễn Cổ chiến trường này.

Ai dám trái quân lệnh, giết không tha!" Đây là lần thứ hai Lưu Tranh hạ lệnh, cho thấy quyết tâm của hắn.

"Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe vậy, các tướng Đại Kinh nào dám chậm trễ, trực tiếp xông ra.

Trong trận chiến này, họ cũng đã thu được không ít lợi ích, nên chỉ cần có chiến đấu, tự nhiên là vui mừng hớn hở.

Theo thời gian trôi đi, khi họ đến sâu trong Viễn Cổ chiến trường, liền phát hiện, linh khí trời đất ở đây càng lúc càng nồng đậm.

Hơn nữa, trong đó còn ẩn chứa năng lượng kinh khủng.

Cảnh tượng này khiến người của các thế gia lớn trong mắt lộ ra vẻ nóng rực.

Họ biết, nếu luyện hóa được nhiều năng lượng như vậy, đối với việc nâng cao bản thân, tuyệt đối sẽ có tác dụng rất lớn.

Chỉ là, đúng lúc này, "Gào!" Theo tiếng rống thảm thiết vang lên, liền thấy một con giao long xé rách không gian.

Trong mắt nó, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Thân thể uốn lượn, miệng lớn như chậu máu há ra, cắn về phía hoàng tử Đại Việt.

Chương 474

Lúc này, trên mặt hắn lộ ra vẻ hoảng loạn.

"Cút ngay!" Lưỡi đao sắc bén trong tay vung lên, nhưng căn bản không làm gì được con giao long to lớn kia, ngược lại còn bị nó quấn lấy.

"Cứu ta!" Hoàng tử Đại Việt không khỏi kêu lên.

"Gào!" Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, con giao long kia lại đột nhiên tăng tốc.

"Bụp!" Một cái đầu bị cắn nát.

Máu tươi văng khắp không trung.

Hoàng tử Đại Việt đường đường, đã ngã xuống.

Đúng lúc này, "Xoẹt!" Lại một bóng đen lướt qua.

Lần này, là một con dao găm đã cắt qua cổ của người thuộc thế gia lớn kia.

Đối phương ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền ngã xuống đất.

Cảnh tượng này khiến những kẻ vốn đang rục rịch, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Làm sao bây giờ, hung vật ở đây quá mạnh.

Chúng ta căn bản không phải là đối thủ!" Người của thế gia, vành mắt đỏ hoe, nói với người trong gia tộc bên cạnh.

Họ đã sợ hãi.

Nếu tiếp tục ở lại đây, rất có thể sẽ bị hung thú nuốt chửng.

Chỉ là, đúng lúc này, "Hót!" Tiếng hót cao vút vang lên.

Ngay sau đó, một mũi tên lửa đã xé rách hư không.

Giây phút này, ánh mắt của mọi người đều hướng về chủ nhân của mũi tên lửa đó, phát hiện lại là Lưu Tranh.

Trên mặt hắn, lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Phượng hoàng lửa sau lưng giang cánh, phát ra tiếng kêu vang trời, khiến cả không gian đều run rẩy.

"Giết!" Giọng nói lạnh lùng dứt, Lưu Tranh liền chém xuống một kiếm.

Kiếm quang rực rỡ như một ngôi sao băng xẹt qua bầu trời.

"Xoẹt!" Đầu của một đệ tử thế gia lớn bị chém rơi xuống đất.

Lưu Tranh lúc này như một ma vương giáng thế, tay cầm Đế Hoàng kiếm, một mình đi đầu.

Nơi hắn đi qua, bất kỳ sinh vật nào cũng đều bị tàn sát sạch sẽ.

Trong thời gian ngắn, đã chém giết hết người của các thế gia lớn kia.

Thế công hung hãn như vậy khiến người của các thế gia lớn hoàn toàn sợ hãi.

Họ căn bản không chống đỡ nổi đòn tấn công sắc bén như vậy.

"Hán Đế tha mạng!" Một người thuộc dòng chính của một thế gia quỳ xuống trước mặt Lưu Tranh, cầu xin.

Chỉ là, Lưu Tranh lại không hề để ý, Đế Hoàng kiếm trong tay quét ngang.

"Xoẹt!" Trong chớp mắt, gã kia đã bị chém giết tại chỗ.

Mà Lưu Tranh vẫn không hề dừng lại.

Lưỡi kiếm sắc bén trong tay không ngừng vung múa, từng đạo ánh sáng chói mắt lóe lên trên không trung.

Tất cả chuyện này đều diễn ra quá nhanh.

Trong thời gian ngắn, người của các thế gia kia đã bị giết sạch.

Không chỉ vậy, ngay cả những hung thú hung tàn vô cùng kia cũng bị chém giết hết.

Thấy cảnh này, người của các tiểu thế gia và tông môn xung quanh không khỏi nuốt nước bọt.

Thủ đoạn tấn công kinh khủng như vậy, cho dù là lão tổ của họ đến, e rằng cũng chẳng được lợi gì.

Lưu Tranh lúc này chậm rãi nói: "Còn không mau lui!" Giọng nói vang lên.

Binh sĩ Đại Chu, tuy trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn lui lại.

Nếu chậm thêm một chút, e rằng sẽ bị vạ lây.

Lúc này, người của đại thế giới không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền rút lui về phía sau.

Lúc này họ không dám nán lại nửa phần.

"Gào!" Ngay khi họ rời đi, từng trận gầm giận dữ lại truyền đến.

Chỉ thấy trong sơn cốc, một con quái vật khổng lồ đang đứng giữa hẻm núi.

Trên người phủ đầy vảy, thân cao đến vạn trượng, toàn thân tỏa ra khí tức hung dữ.

Nhìn thấy đại quân Đại Kinh, nó lại càng thêm phẫn nộ, gầm thét: "Các ngươi đáng chết!" "Gào!" Giọng nói vừa dứt, móng vuốt khổng lồ đã đập xuống.

Năng lượng rực rỡ hội tụ, mang theo sức mạnh hủy diệt.

"Ầm ầm!" Theo tiếng nổ vang lên, một ngọn núi lớn đã bị hất bay ra ngoài.

Tướng lĩnh Đại Kinh thậm chí còn cảm thấy thân thể mình sắp vỡ tan.

Lực tấn công như vậy đã vượt xa dự đoán của họ.

"Giết!" Quân đội Đại Kinh lúc này đã không còn vẻ nhút nhát như vừa rồi.

Họ dũng mãnh vô song, mỗi ngày đều rèn luyện bản thân.

Hiện giờ, gặp phải cường địch, cuối cùng cũng đã gặp phải khắc tinh.

Một thống soái Đại Kinh cưỡi chim ưng bay vút lên trời, giao chiến với con chim khổng lồ kia.

Trận chiến của hai bên trong nháy mắt bùng nổ, sóng khí mênh mông cuộn trào khắp trời đất.

Nhưng, chuyện vẫn chưa kết thúc, sau lưng con chim khổng lồ kia còn có mấy trăm bóng người đi theo.

Chúng đều là hung thú, thực lực đã đạt đến trình độ Thánh nhân cửu trọng.

Lúc này, chúng đồng loạt lao lên.

"Xoẹt!" Khi hai bên va chạm, yết hầu của tướng lĩnh cưỡi chim ưng trực tiếp bị xuyên thủng.

"Ầm!" Ngay sau đó, thân thể to lớn của hắn ngã xuống đất.

Đây chính là chiến tranh thực sự, một khi chiến bại, sẽ không còn cơ hội lật ngược tình thế.

Thấy cảnh tượng như vậy, những người khác nào còn dám chậm trễ, liền bỏ chạy về phía sau.

Chỉ là, đúng lúc này, đại quân hung thú lại đuổi theo.

"Gào!" Hung thú dẫn đầu gầm lên.

"Rắc!" Một đệ tử của thế gia lớn không kịp chạy thoát bị móng vuốt tóm lấy, cuối cùng hóa thành một đống thịt nát.

Giây phút này, những kẻ muốn rút lui mới hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Lưu Tranh lúc này đồng thời ra lệnh: "Hán Đế quân đoàn nghe lệnh, giết cho trẫm!" "Ầm ầm!" Cùng với tiếng nổ vang lên, một đội kỵ binh từ xa phi tới.

Trên người họ bao bọc bởi màu vàng kim của sắt thép, trường thương lóe lên hàn quang, lại toàn bộ đều mặc áo giáp Huyền Vũ.

Trong quá trình xung kích, đội hình ngay ngắn thẳng tắp.

Nơi họ đi qua, những hung thú kia đều bị xé nát.

Đặc biệt là vị kỵ tướng kia, Phương Thiên Họa Kích trong tay như lưỡi hái tử thần, không ngừng tung hoành trong chiến trường.

Nơi hắn đi qua, những hung thú kia gần như không thể chống đỡ.

Hơn nữa, phía sau những kỵ binh này còn có một lượng lớn bộ binh, lúc này như một dòng lũ sắt thép cuồn cuộn.

Mỗi bước chân đạp xuống đều khiến mặt đất rung chuyển.

Tốc độ của họ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến rìa hẻm núi.

"Giết!" Một vị tướng quân gầm lên, trường mâu trong tay đâm thẳng xuống vực sâu hẻm núi.

Trong khoảnh khắc, vô số nham thạch bị nổ tung.

Ở một nơi khác, mấy vị gia chủ của thế gia dẫn dắt tộc nhân chạy ra ngoài.

"Ầm ầm!" Khi họ vừa xông ra khỏi hẻm núi, thân thể lại trực tiếp nổ tung, sương máu bao trùm không trung, khiến những người khác kinh hãi khôn xiết.

"Gào!" Đồng thời, từng trận gầm giận dữ vang lên trên bầu trời.

Chỉ thấy vô số hung thú lại xuất hiện, chúng lao về phía binh sĩ Đại Kinh.

Tình hình trở nên ngày càng hỗn loạn.

Trong mắt Lưu Tranh, tinh quang lóe lên, nhưng lúc này lại không hề vội vã.

Bởi vì, hắn biết đối phương nhất định sẽ không nhịn được.

Quả nhiên, ngay khi lời nói của hắn vừa dứt, thủ lĩnh hung thú cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

"Gào!" Nó gầm lên, thân hình bay vút ra, trên người tỏa ra ánh sáng tím rực rỡ, cả người gào thét trên không trung.

Bàn tay nó mở ra, trong chớp mắt đã che phủ cả bầu trời, rồi hung hãn đè xuống.

"Ầm ầm!" Cùng với tiếng nổ dữ dội, vách núi của hẻm núi cũng không ngừng rung chuyển.

Nếu không có hộ vệ ổn định, cả hẻm núi đã sớm sụp đổ.

"Giết!" Binh sĩ Đại Kinh lúc này cũng không hề yếu thế, họ vung binh khí, nghênh đón.

Chiến đấu đến lúc này, họ không thể lùi bước, nếu không chính là tìm chết.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt con cự nhân lộ ra vẻ dữ tợn.

Đầu nó quay lại, khóa chặt Lưu Tranh, rồi lao về phía hắn.

Sự tồn tại như vậy, ngay cả tướng lĩnh Đại Kinh cũng căn bản không thể địch lại.

"Bệ hạ, chúng thần sẽ đến chặn!" Quan Vũ lên tiếng.

"Không cần, để lũ súc sinh này đi đi, vừa hay để rèn luyện quân đội!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

"Giết!" Ngay khi lời nói của hắn vừa dứt, Lữ Bố đã xông lên.

Vũ Vương thuẫn trong tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, trực tiếp đập về phía con cự nhân.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ hưng phấn.

Con cự nhân này là cường giả thực sự.

Tu vi của mình quá thấp, không chỉ khó thắng, thậm chí còn có nguy cơ ngã xuống.

Mà bây giờ, đối phương lại tự mình tìm đến cửa, sao có thể bỏ lỡ cơ hội này.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng.

Một đòn này như sấm sét, hư không xung quanh đều bị phá vỡ.

Con cự nhân cũng không hề sợ hãi, nó giơ nắm đấm lên.

"Rầm!" Hai cái đầu to lớn va vào nhau.

Trong chớp mắt, máu tươi bắn tung tóe.

Lữ Bố lại chiếm được thế thượng phong.

Sau đó, hắn không màng đến thương thế của mình, tiếp tục tấn công.

Trên mặt con cự nhân lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tuy một đòn này nó không bị thương, nhưng đòn tấn công của Lữ Bố quả thực vô cùng dữ dội, khiến trong lòng nó vô cùng kiêng kỵ.

Nhưng, ngay khi Lữ Bố chuẩn bị nhân cơ hội chém giết đối phương, "Rắc rắc!" Trên trời bỗng truyền đến từng trận tiếng sấm sét.

Chính là thủ lĩnh hung thú triệu hồi sấm sét.

Lôi điện này ẩn chứa khí tức hủy diệt, khiến người ta kinh hãi vô cùng.

"Ha ha, ngươi nghĩ rằng chỉ dựa vào chút sấm sét mà muốn ngăn cản lão tổ sao, đúng là mơ mộng.

Hôm nay ta sẽ để ngươi nhìn ta tàn sát!" Dứt lời.

"Đùng đoàng!" Vô tận sấm sét giáng xuống, nơi nó đi qua, không ai có thể né tránh.

Cùng lúc đó, thủ lĩnh của Cự Linh tộc đã động.

Nó nhảy lên, lại lao về phía Lữ Bố.

Chương 475

Lúc này, hai mắt đối phương đỏ ngầu, trong mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

Giây phút này, nó đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng.

Tốc độ của nó quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến gần Lữ Bố.

Móng vuốt duỗi ra, chộp về phía hắn, rõ ràng là muốn xé Lữ Bố thành trăm mảnh.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lữ Bố cũng không hề yếu thế.

Phương Thiên Họa Kích trong tay trực tiếp chém ra, ánh sáng rực rỡ lóe lên khiến người ta tim đập chân run.

Nhưng tốc độ của thủ lĩnh Cự Linh tộc còn nhanh hơn, chỉ trong thời gian ngắn, nó đã đến trước mặt Lữ Bố.

"Ầm!" Hai người va chạm.

Năng lượng mênh mông tàn phá.

"Xèo xèo!" Trên thân thể Lữ Bố lại xuất hiện những vệt máu, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Cự Linh tộc, trong toàn bộ Man Hoang, cũng được coi là một đại chủng tộc, trong tộc cao thủ vô số.

Nhưng hắn chưa bao giờ gặp phải đối thủ có sức mạnh gần như tương đương với mình.

Ngay khi hắn đang suy tư, vẻ hung dữ trong mắt thủ lĩnh Cự Linh tộc lại tỏa ra.

Ngay sau đó, thân hình nó khẽ động, lại lao về phía trước, móng vuốt vung lên mang theo uy nghiêm vô cùng.

“Gào!” Lữ Bố gầm lên, Phương Thiên Họa Kích trong tay múa lên, va chạm với đối phương.

Tia lửa rực rỡ bắn tung tóe.

“Rắc!” Trên vai Lữ Bố lại xuất hiện một vệt máu.

Cảnh tượng này không ai ngờ tới.

Nhưng đúng lúc này, khóe miệng thủ lĩnh Cự Linh tộc lại lộ ra nụ cười.

Thân thể nó đột ngột lao ra.

“Phập!” Răng nanh sắc bén lại cắn vào cánh tay Lữ Bố.

“Gào!” Đồng thời, trong miệng nó phát ra tiếng gầm thét.

Sau đó, cả người nó đứng thẳng dậy.

Đây là thần thông thiên phú của nó, có thể khống chế hành động của người khác.

Thân hình Lữ Bố chợt ngưng trệ tại chỗ.

Ngay lúc ấy, thủ lĩnh Cự Linh tộc liền lao tới vồ giết đối phương.

Lúc này, y tựa hồ hóa thành một con cự long.

“Xuy!” Móng vuốt sắc bén xé rách ngực Lữ Bố.

Máu tươi chảy tràn, thân thể y bay ngược ra xa.

“Bệ hạ cẩn trọng!” Tào Chính Thuần bên cạnh Lưu Tranh cất tiếng hô, trong mắt lộ vẻ sốt ruột.

Trường kiếm trong tay y vung lên, muốn cứu viện Lữ Bố.

“Hừ!” Ngay khi động tác của Tào Chính Thuần vừa mới bắt đầu, thủ lĩnh Cự Linh tộc kia lạnh lùng nói.

Tiếp đó, thân thể y liền bay vút lên.

Bước chân vung ra, trong khoảnh khắc đã đuổi kịp Tào Chính Thuần.

"Phanh!" Một quyền giáng xuống.

Đầu Tào Chính Thuần liền nổ tung.

Máu tươi mù mịt, thân ảnh y biến mất tại chỗ.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt những người khác đều lộ vẻ sợ hãi.

Không ngờ, thực lực của thủ lĩnh Cự Linh tộc này lại cường đại đến thế.

Đến cả Tào Chính Thuần, cũng không thể chống đỡ đối phương, không khỏi kinh hãi.

Còn Lữ Bố sau khi phản ứng lại, cũng chẳng màn nhiều nữa.

Phương Thiên Họa Kích trong tay, trực tiếp đập xuống.

"Ầm ầm!" Tiếng vang lớn truyền ra, cả chiến trường đều bị lật tung.

Thủ lĩnh Cự Linh tộc kia bị đánh bay ra ngoài.

Bất quá, ngay sau đó thân thể y lại lần nữa xông ra.

Đôi mắt đỏ rực vô cùng, trừng trừng nhìn Lữ Bố.

"Gào!" Sau tiếng gầm giận dữ vang lên, y bất chấp vết thương của mình, xông thẳng vào Lữ Bố.

"Oành!" Lữ Bố bị đánh mạnh xuống đất.

Mắt y trợn tròn, áo giáp trên người vỡ vụn.

Khóe miệng càng trào ra máu tươi.

Nhưng y vẫn ngoan cường đứng thẳng.

Chỉ cần chưa chết, y sẽ liều mạng với kẻ địch.

Lúc này, tất cả sĩ tốt xung quanh đều nhìn đến ngây người.

Tuy rằng Lữ Bố là mãnh tướng Hán Đế mới chiêu mộ gần đây.

Nhưng, ai cũng biết, độ trung thành của đối phương cực cao.

Thế mà giờ đây, y lại vì bảo vệ Hán Đế mà bị thương.

Điều đó khiến bọn họ không khỏi cảm khái.

Còn ở một bên khác, thủ lĩnh Cự Linh tộc kia hiển nhiên cũng bị kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, trong đôi mắt y liền lóe lên quang mang rực lửa.

Giọng nói của y, lúc này trở nên nanh ác vô cùng.

"Tốt, rất tốt.

Ngươi là kẻ dũng cảm nhất mà bản tọa từng thấy.

Bản tọa thích ngươi.

Hãy quỳ xuống cho ta đi!" Sau khi lời nói vừa dứt.

Y lúc này lại đi về phía Lữ Bố.

Mỗi bước chân đạp xuống, đều mang theo từng trận khí lãng, khiến người ta kinh hãi không thôi.

Cảnh tượng này, quá đỗi khủng bố.

Hốc mắt Lữ Bố như muốn nứt ra.

Y muốn giãy giụa đứng dậy.

Nhưng, công kích của thủ lĩnh Cự Linh tộc lại càng lúc càng hung mãnh.

Trong một thời gian ngắn, liền có mấy chục chiêu đánh vào người

Lữ Bố.

"A!" Cuối cùng, khi y một quyền đánh thẳng vào đầu Lữ Bố.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong khoảnh khắc.

Áo giáp trên người Lữ Bố vỡ vụn.

Đầu y càng lúc này nứt toác.

"Phanh!" Thi thể nặng nề đổ xuống đất.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều ngưng đọng lại.

Ai có thể ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Mãnh tướng Đại Kinh, lại bị chém giết tại nơi đây.

"Ha ha, thật sảng khoái.

Bản tọa từ trước đến nay chưa từng sảng khoái như vậy.

Hôm nay dù có phải trả giá nào thì sao chứ.

Hán Đế, ngươi không phải muốn diệt Cự Linh tộc của ta sao.

Đợi bản tọa trở về, nhất định sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh.

Còn nữa, tất cả người của Đại Kinh các ngươi, trẫm muốn cho các ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!" Lúc này, trong mắt thủ lĩnh Cự Linh tộc tràn ngập ý điên cuồng.

Y ở Đại Kinh đã chịu quá nhiều thiệt thòi, nếu không báo thù, trong lòng khó mà nguôi ngoai.

Ngay khi lời y vừa dứt.

Liền chuẩn bị quay người rời đi.

Lúc này, y cho rằng mình đã thắng chắc, căn bản không có chút lo lắng nào.

Nhưng, ngay khi y vừa quay người.

“Xoẹt!” Một mũi tên, xuyên thấu không gian, bắn về phía y.

Tốc độ cực nhanh.

“Không ổn!” Thủ lĩnh Cự Linh tộc kia, trong mắt lộ ra một tia kinh hoảng.

Bởi vì, vào khoảnh khắc này, y lại không kịp né tránh.

“Phốc xuy!” Mũi tên sắc nhọn, trực tiếp đâm vào vai y.

Tất cả những điều này xảy ra quá đột ngột, khiến y gần như không dám tin.

“Kẻ nào.

Cút ra đây!” Thủ lĩnh Cự Linh tộc gầm giận dữ.

Đồng thời, thân hình trong khoảnh khắc liền lùi lại.

“Hưu!” Theo tiếng gầm của y vừa dứt.

Một thân ảnh lại lần nữa bắn ra.

Đây là cung thủ Đại Kinh, hơn nữa còn là tồn tại đỉnh cao.

“Phanh phanh!” Hai vị thủ lĩnh, trong khoảnh khắc bị đóng đinh lên tường thành.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa ra.

Sĩ tốt xung quanh quan sát, thậm chí có người không nhịn được mà nôn mửa.

“Rút lui!” Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Thủ lĩnh Cự Linh tộc kia, không cam lòng gầm giận dữ.

Nhưng, lại không có bất kỳ cách nào.

Dù sao, thực lực của mình, xa xa không thể sánh bằng tồn tại vừa bắn tên kia.

Lúc này, chỉ có thể rút lui.

Nghe thấy âm thanh, sĩ tốt xung quanh đâu dám chần chừ.

Sau khi thủ lĩnh hô rút lui.

Liền dồn dập lùi về phía sau, không dám có chút dừng lại nào.

Ngay khi bọn họ vừa rời đi.

Thân ảnh Lưu Tranh, từ từ bước ra từ bên ngoài đại điện.

Trên người y, khoác bộ giáp vàng kim.

"Chư vị, theo trẫm xuất thành một trận.

Chém giết tất cả lũ dị loại này!" Tiếng nói vang lên, quân đội Đại Kinh hùng hậu theo sau y, tiến ra ngoài thành.

Còn Lữ Bố lúc này, thì theo sau cùng.

Trong mắt y lộ ra quang mang phẫn hận.

Chương 476

Nếu không phải thực lực của mình không đủ, nhất định có thể chém giết thủ lĩnh Cự Linh tộc.

Nghĩ đến đây, trong lòng y lại càng thêm phẫn hận.

Đồng thời thầm quyết định.

Một khi có cơ hội, nhất định phải báo thù.

Chỉ là, quân đội Đại Kinh lúc này, lại không hề biết Lữ Bố đang nghĩ gì.

Lúc này bọn họ, đang tiến ra ngoài cửa thành.

Vừa mới ra khỏi thành.

Thủ lĩnh Cự Linh tộc kia, liền phát hiện ra cảnh tượng này.

Trong mắt y lộ ra quang mang khát máu.

"Hán Đế, ngươi cuối cùng cũng chịu ra rồi.

Hôm nay tất cả người của ngươi, đều sẽ chết.

Ta muốn dùng đầu của ngươi để tế tự.

Giết cho ta!" Lập tức, một đám đông Cự Linh tộc nhân liền xông lên.

Trong miệng bọn họ, phát ra tiếng gào thét chói tai.

Thân thể hóa thành sao băng, lao tới vồ giết sĩ tốt Đại Kinh.

Lúc này, trong lòng bọn họ hiểu rõ, những người Đại Kinh này, chính là thân binh của Hán Đế.

Bắt giặc phải bắt vua, chỉ cần bắt được Lưu Tranh, những người này liền không đáng lo ngại.

Nhưng, đáng tiếc là Hán Đế lại không phải người bình thường.

Lập tức liền quát: "Giết cho trẫm!" Tiếng nói vang lên, vô tận lưỡi dao sắc bén, trong khoảnh khắc bùng lên quang hoa chói mắt.

Tựa như bão táp sắp ập đến.

Khoảnh khắc này, đồng tử của những người Cự Linh tộc kia đều không khỏi co rút lại.

Nhưng, với công kích sắc bén như vậy, bọn họ làm sao có thể chống đỡ nổi.

"Phanh phanh!" Theo một trận tiếng va chạm vang lên.

Từng vị Cự Linh tộc nhân ngã xuống.

Máu tươi mù mịt.

Còn Lưu Tranh lại không có ý định dừng lại.

Trên mặt y lạnh lùng, thân hình lúc này bay vút lên.

Long Văn Kiếm trong tay vung vẩy.

Cả người y tựa hồ đều hòa mình vào trời đất.

"Ngạc!" Theo một trận tiếng gào thét chấn động vang lên.

Bên cạnh y, một con cự long dài vạn trượng, hiện ra giữa trường.

"Ngạc!" Ngay sau đó, cự long vẫy đuôi, quét ngang cả hư không.

Những người Cự Linh tộc kia, lúc này phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếp đó, liền bị đánh tan thành huyết vụ.

Khí tức tử vong, khiến Lữ Bố hưng phấn vô cùng.

Lúc này, y cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao Bệ hạ lại nói Cự Linh tộc không đáng sợ.

Kẻ địch như vậy, căn bản không có tư cách giao thủ với mình.

Nghĩ đến đây, trong mắt y lộ ra vẻ hưng phấn.

Và đúng lúc này.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn dữ dội, lại vang lên trong khoảnh khắc.

Thì ra, thủ lĩnh Cự Linh tộc kia, lợi dụng lúc Lưu Tranh đang chiến đấu với cự long.

Lại lén lút bỏ chạy.

Y tuy rằng bị thương, nhưng đối phương cũng không bức ép y đến chết.

Lúc này y, không muốn mất mạng.

Ngay khi y vừa xông ra khỏi thành trì.

Trong mắt lóe lên tinh mang, bay vút về hướng tây bắc.

Lúc này, y chẳng thể quan tâm đến những thứ khác.

Chỉ hy vọng, có thể tìm được viện trợ mà thôi.

Chỉ là, điều khiến y thất vọng là.

Khi y đến phía tây bắc, phát hiện nơi đây đã sớm người đi nhà trống.

Hiển nhiên, người Đại Kinh đã sớm có dự mưu.

"Gầm!" Thủ lĩnh Cự Linh tộc, ngẩng đầu gầm giận dữ lên trời.

Trong đôi mắt lộ ra vẻ nanh ác.

Bất quá, đúng lúc này.

Thân ảnh Lưu Tranh đã đứng trước mặt y.

Tiếng nói lạnh lẽo truyền ra.

"Đầu hàng đi, có lẽ ngươi có thể sống sót!" Lời vừa dứt.

Vị thủ lĩnh Cự Linh tộc kia lại phản ứng lại.

Trong mắt lộ ra vẻ khủng khiếp.

Y muốn bỏ chạy, nhưng vô ích, tu vi của Lưu Tranh cường đại.

Đối phương lúc này, giống như một ngọn núi cao ngăn cản trước mặt y.

"Hán Đế tha mạng a, tôi nguyện ý thần phục!" Thủ lĩnh Cự Linh tộc lúc này mở miệng nói.

Chỉ là, Lưu Tranh sau khi nghe thấy âm thanh, khóe miệng lại cong lên một nụ cười.

Giọng nói nhàn nhạt truyền ra.

"Muộn rồi!" Tiếp đó, một chưởng vỗ ra.

"Ầm!" Theo một trận tiếng nổ lớn vang lên.

Thân thể thủ lĩnh Cự Linh tộc kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này trong mắt y tràn ngập vẻ không cam lòng.

Tiếp đó, thân hình liền biến mất tại chỗ.

Nhưng Lưu Tranh vẫn không hề từ bỏ truy sát.

Kẻ này làm nhiều điều ác.

Tuyệt đối không thể giữ lại.

Ngay khi đối phương vừa biến mất tại chỗ trong khoảnh khắc.

"Ngạc!" Một trận tiếng rồng ngâm vang lên.

Cự long liền bay vọt về phía trước.

Lần này, thân hình nó vô cùng to lớn.

Trong khoảnh khắc bay lượn trên không.

Mang theo uy thế ngập trời.

Khi đến gần vị thủ lĩnh Cự Linh tộc kia, đối phương đã hoàn toàn sợ hãi ngây người.

Lúc này, đến cả cử động cũng không làm được.

Chỉ có thể chờ đợi cái chết đến.

"Phanh!" Nhưng, ngay khi hai chân y quỳ xuống đất.

Móng vuốt cự long, đã giáng xuống.

Trong chớp mắt, vị thủ lĩnh Cự Linh tộc kia, liền biến thành thịt nát.

Huyết vụ lan tỏa ra.

Khiến cả hư không, đều đang run rẩy.

Đây chính là Đại Kinh, dám chống lại các tộc trên thế giới.

Và đúng lúc này.

Trong một thành trì khác, một nam tử mặc áo bào đen, lúc này nhíu mày.

Bởi vì, y cảm giác được đệ đệ của mình đã tử vong.

"Ai đã giết con trai ta!" Tiếng nói lạnh lẽo vang lên, khiến mồ hôi trên trán sĩ tốt quỳ rạp dưới đất, không ngừng nhỏ xuống.

Tiếp đó, liền cung kính nói: "Đại nhân, nghe nói là Hán Đế Đại Kinh.

Ngài xem!" Nói xong, liền chỉ tay vào nhân vật trên bức họa.

Đây là thông tin về Quan Vũ Lưu Tranh mà bọn họ đã thu thập được.

Còn nam tử áo đen kia sau khi nhìn thấy.

Trong mắt lộ ra vẻ âm u.

Tiếp đó lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ khiến hắn vĩnh viễn bị chôn vùi!” Sau khi lời vừa dứt, y lại chuẩn bị trực tiếp rời đi.

Đây là một lão quái ẩn mình trong bóng tối.

Bình thường, đều bế quan tu luyện.

Lần này, cũng là vì cái chết thảm của đệ đệ mình, mới xuất hiện.

Nhưng, ngay khi y chuẩn bị rời đi.

Một thân ảnh, lại từ từ bước tới.

Đây hiển nhiên là Lữ Bố.

Lúc này y, toàn thân đẫm máu.

Trong đôi mắt lộ ra sát khí nồng đậm.

Khi nhìn thấy nam tử áo đen kia.

Lạnh lùng nói: “Trẫm bảo ngươi cút, ngươi không nghe thấy sao!” Tiếng nói lạnh lẽo vô cùng.

Và đúng lúc này.

Trong mắt nam tử áo đen kia, lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Chiến lực của Lữ Bố quá đỗi cường đại.

Ngay cả khi hiện tại đang trọng thương.

Cũng không phải là mình có thể xem thường.

“Xoạt!” Gần như trong khoảnh khắc liền biến mất tại chỗ.

Đây là thần thông của Cự Linh tộc.

Tốc độ cực nhanh, hơn nữa quỷ dị khó lường.

“Hừ!” Lữ Bố lạnh lùng hừ một tiếng.

Tiếp đó, Hổ Phách Đao trong tay vung lên, trong chớp mắt liền

chém ra.

Đao mang rực lửa trong khoảnh khắc xé rách bầu trời.

“Xuy!” Máu tươi phun ra, thân hình nam tử áo đen kia đứng yên tại chỗ.

Tiếp đó, liền từ từ đổ xuống đất.

Chương 477

Trong mắt y, tràn ngập vẻ không thể tin được.

Y nằm mơ cũng không ngờ tới.

Cự Linh tộc đường đường, lại có thể bị diệt vong vào ngày hôm nay.

"Bệ hạ, quân đội của chúng ta đã chiếm giữ tất cả địa bàn rồi.

Đây là bảo khố của Cự Linh tộc!" Đúng lúc này, Tào Chính Thuần ở một bên mở miệng nói.

Lúc này y, trên mặt toát ra vẻ hân hoan.

Dù sao, trong khoảng thời gian này, đi theo Lưu Tranh bên cạnh, y cũng biết thực lực của đối phương rốt cuộc là như thế nào.

"Tốt!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh gật đầu.

Y trực tiếp tiến vào bảo khố Cự Linh tộc.

Bên trong đồ vật nhiều vô số kể.

Thậm chí còn có thần dược.

Lưu Tranh không hề khách khí mà thu lấy.

Còn Tào Chính Thuần thì phái Cấm Vệ quân kiểm kê vật phẩm.

Cuối cùng, sau khi sắp xếp xong, giao lại cho Lưu Tranh.

Điều này khiến tâm tình của đối phương rất tốt.

Đồng thời cũng quyết định, trong thời gian ngắn, không định công phạt các chủng tộc khác.

Dù sao, nội tình của Đại Kinh còn quá thiếu thốn.

Và khi Đại Kinh đã ổn định.

Lúc này bên ngoài Cửu Dương Vương Đình.

Một thân ảnh, lại lúc này bước ra.

"Hán Đế, ngươi có gan quá lớn.

Dám đánh giết đệ đệ của trẫm, hôm nay nhất định phải trả giá!" Trong âm thanh toát ra từng tia oán độc.

Nếu Lưu Tranh có mặt ở đây, nhất định sẽ nhận ra.

Kẻ này, chính là Vương chủ Cự Mộc Vương Đình, Huyền Mộc Chân Quân.

Khi Đại Kinh quét ngang các thành trì xung quanh.

Kẻ này cuối cùng cũng không thể ngồi yên.

Đặc biệt là khi nghe nói, thực lực Đại Kinh đã tăng lên.

Càng củng cố ý niệm báo thù của y.

Còn Lưu Tranh lúc này, đang trong đại điện kiểm tra chiến quả.

Khi nhìn thấy vật tư Tào Chính Thuần mang đến.

Khóe miệng lại lộ ra nụ cười.

Đối với những người phía dưới, y mở miệng nói: "Ha ha, hôm nay vốn còn lo lắng vật chất thiếu thốn.

Không ngờ, lại có thể có nhiều như vậy.

Đủ cho chúng ta dùng trong trăm năm rồi!" Tiếng nói vang lên.

Quần thần văn võ phía dưới, cũng hưng phấn vô cùng.

Dù sao, hiện tại bọn họ, mỗi ngày đều cần đan dược.

Nếu có thể tiết kiệm những đan dược này, vậy thì thật sự không còn gì tuyệt vời hơn.

“Bệ hạ, chúng ta còn có một phiền phức!” Và đúng lúc này, Lữ Bố lại đột ngột nói.

“Phiền phức gì!” Lưu Tranh nghi hoặc hỏi.

Ngay khi lời y vừa dứt.

Lữ Bố lại mở miệng nói: “Bệ hạ, hiện tại tàn dư Cự Linh tộc vẫn còn.

Thế lực của bọn họ rất lớn, muốn trấn áp không dễ.

Điều quan trọng nhất là, phía sau bọn họ còn có tổ chức thần bí chống lưng.

Chúng ta căn bản không có cách nào chọc vào!” Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Một lát sau, lạnh lùng nói: “Chuyện này đừng quản nữa, dù sao bọn chúng cũng không thể gây sóng gió gì lớn!” Hiển nhiên, đối với những chuyện này, Lưu Tranh không hề để tâm.

Còn Lữ Bố, thì không dám chậm trễ.

“Mạt tướng tuân mệnh!” Nói rồi lui xuống.

Tiếp đó, liền bắt đầu bận rộn công việc của mình.

Tuy rằng trong lòng y hiểu rõ, Đại Kinh muốn quật khởi.

Thì cần phải không ngừng chinh phục.

Nhưng, thực lực Đại Kinh quá yếu kém, y sợ có một ngày, Đại Kinh sẽ bị người khác nuốt chửng.

Bởi vậy, mới nhắc nhở đối phương trước mặt Lưu Tranh.

Bất quá, hiện tại xem ra lại vô dụng rồi.

Hoài bão của Đại Kinh, đã định trước là sẽ bị bóp chết từ trong trứng nước.

Còn ở một bên khác, trong Cự Mộc thành, lại hỗn loạn thành một đoàn.

Bởi vì tộc trưởng của bọn họ đã tử trận.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra.

"Ầm ầm!" Trong viện lạc mà Cự Mộc Chân Quân cư trú, tiếng nổ lớn vang lên.

Tiếp đó, liền truyền ra tiếng gầm giận dữ: "Hán Đế, ta nhất định sẽ khiến ngươi chết!" Tiếng gào thét phẫn nộ, vang vọng khắp trời đất.

Ngay khi lời y vừa dứt.

Một luồng khí tức mênh mông, lúc này lan tỏa ra.

Ngay sau đó, một trận tiếng bước chân gấp gáp vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên xuất hiện giữa trường.

"Phụ thân đại nhân, tất cả những điều này đều là lỗi của Hán Đế.

Người không nên xúc động a!" Kẻ đến là một công tử, mặc áo giáp màu tím vàng, mái tóc đen tán loạn.

Lúc này lại vô cùng chật vật.

Hiển nhiên, y cũng biết lần này đã gây họa.

Nghe thấy âm thanh, Cự Mộc Chân Quân đang đứng trong viện, sát ý trên mặt càng lúc càng nồng đậm.

Tiếp đó, liền mở miệng quát: "Nói bậy, Hán Đế kia không có bất kỳ quan hệ gì với ngươi.

Ngươi mà dám nói thêm một lời vô nghĩa, ta sẽ giết cả ngươi!" Sau khi lời vừa dứt, y liền quay người rời đi.

Một đứa con như vậy, nếu còn ở trên đời, cũng chỉ làm mất hết

mặt mũi của mình.

Ngay sau khi Cự Mộc Chân Quân vừa rời đi không lâu.

“Phanh!” Lại một trận tiếng va chạm truyền ra.

Tiếp đó, vị công tử kia liền bay ngược ra.

Lúc này y, trong mắt lộ ra vẻ kinh khủng.

Tiếp đó, liền mở miệng hô: “Mẫu thân cứu con!” Sau khi lời vừa dứt.

“Xoẹt!” Tiếp đó, liền chạy về phía căn phòng.

Và đồng thời, một thân ảnh lại chặn trước mặt y.

Hiển nhiên chính là phu nhân Cự Mộc.

“Ngươi muốn làm gì!” Công tử Cự Mộc kinh sợ nói.

Y nhớ rõ, mẫu thân của mình, hung tàn đến mức nào.

“Hừ!” Nghe thấy âm thanh.

Phu nhân Cự Mộc kia, trực tiếp liền vươn tay chộp tới.

“Rắc rắc!” Tiếng ma sát kịch liệt vang lên.

Khiến công tử Cự Mộc đau đớn vô cùng.

Rồi sau đó, trong đôi mắt y lộ ra biểu cảm kinh hãi muốn chết.

“Không, không!” Nhưng, mặc cho y có kêu gào thế nào, cũng đều vô dụng.

Trong lòng bàn tay phu nhân Cự Mộc, y hóa thành thịt nát.

Tiếp đó, liền bị ném ra khỏi phòng.

Cảnh tượng như vậy, khiến vị lão phó kia, sợ đến run rẩy.

Lúc này y, hận không thể bỏ chạy.

Đáng tiếc là, phu nhân Cự Mộc, đâu có thể bỏ qua y.

"Phịch!" Y trực tiếp quỳ rạp xuống đất mở miệng hô: "Phu nhân tha mạng a!" Lúc này y, gần như đã khóc thành người đầy nước mắt.

Nhưng, trong mắt phu nhân Cự Mộc, lóe lên quang mang lạnh lẽo vô cùng.

Từ từ nói: "Tìm cho ta!" "Phanh phanh!" Theo tiếng nói vừa dứt, vị lão phó kia không dám chậm trễ.

Y dẫn theo hộ vệ trong phủ, đi lục soát các viện lạc khác.

Rất nhanh, liền tìm thấy viện lạc mà Cự Mộc Chân Quân đang ở.

Lúc này đối phương, vẫn đang ngồi sau thư án.

Bất quá, khóe miệng y lại rỉ ra máu tươi.

Hiển nhiên, đã bị thương không nhẹ.

Bất quá, lúc này y, lại vẫn âm u vô cùng.

Khi nhìn thấy rất nhiều hộ vệ xông vào viện.

Liền lạnh lùng nói: "Các ngươi thật to gan, lại dám xông vào phủ đệ của ta, tìm chết sao!" Tiếng nói lạnh lẽo vô cùng.

Và nghe thấy âm thanh.

Trên mặt vị quản gia kia, lại lộ ra một tia vẻ hoảng sợ.

Tiếp đó, cung kính nói: "Chân Quân, người không thể trách tội tôi a.

Thiếu gia nhà tôi, bị cao thủ Hán Đế phái đi truy kích, lệnh tôi đến thông báo Chân Quân, mời Chân Quân tương trợ!" Sau khi y nói xong, nước mắt trào ra từ hốc mắt.

Cự Mộc Chân Quân, với tư cách là bá chủ Đại Hoang Nguyên, bình thường cao cao tại thượng.

Nếu không phải như vậy, y cũng sẽ không trong một thời gian ngắn như thế, liền đầu quân cho Lưu Tranh.

Và nghe thấy âm thanh, trên mặt Cự Mộc Chân Quân, cuối cùng cũng lộ ra một tia vẻ ngưng trọng.

Tiếp đó, mở miệng quát: "Ngươi đi ra ngoài trước đi!" "Tạ Chân Quân!" Quản gia cung kính mở miệng nói.

Ngay khi y vừa lui xuống.

Trong mắt Cự Mộc Chân Quân, tinh mang bùng phát.

Tiếp đó, tiếng nói trầm thấp liền lần nữa truyền ra: "Triệu tập đệ huynh, ta cùng ngươi đi một trận.

Trận chiến này, bất luận thế nào, chúng ta đều phải thắng!" Ngay khi lời y vừa dứt.

Các thị vệ xung quanh, đều hưng phấn vô cùng.

Hộ vệ Cự Mộc phủ này, mỗi tháng đều sẽ tiến hành diễn tập quân sự.

Chỉ cần đánh bại kỵ binh sắt thép của Hán Đế, địa vị của bọn họ sẽ càng thêm vững chắc.

Bởi vậy, tự nhiên là không muốn thất bại.

Và đúng lúc này, những đệ tử Cự Mộc phủ kia, lại cũng tụ tập trong viện.

Chương 478

Bọn họ từng người từng người trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Trận chiến hôm nay, thật sự không tầm thường.

Và đúng lúc này.

Cự Mộc Chân Quân lại từ từ nói: "Các ngươi theo ta.

Chiến tranh hôm nay, thắng lợi thuộc về Cự Mộc phủ chúng ta!" Sau khi tiếng nói vang lên, liền chuẩn bị dẫn đội ngũ xuất phát.

Nhưng, đúng lúc này.

"Ầm!" Một thân ảnh, lại trực tiếp đâm thủng cửa viện.

Áo giáp trên người, dưới ánh nắng chiếu rọi, phản chiếu ra quang trạch rực rỡ.

Hiển nhiên chính là vị tướng lĩnh do Lưu Tranh phái đi.

Trên mặt y tràn ngập vẻ nanh ác.

Trường kiếm trong tay vung lên, chỉ vào Cự Mộc Chân Quân.

"Các ngươi dám phản bội Bệ hạ, còn không mau thúc thủ chịu trói!" Trong âm thanh toát ra sát cơ.

Còn Cự Mộc Chân Quân lúc này, trong mắt lại lộ ra vẻ giận dữ đến bốc hỏa.

Y không ngờ, mình vừa mới ra ngoài.

Liền gặp phải viện binh của Hán Đế.

"Hán Đế, ngươi ức hiếp người quá đáng!" Y phẫn nộ gào thét.

"Ha ha, trẫm làm việc, hà tất phải giải thích với ngươi, giao ra tên tiểu tử kia.

Nếu không, hôm nay ta sẽ đồ sát thành!" Lời vừa dứt, Lưu Tranh liền vung tay.

"Giết!" Tiếp đó, liền không chút do dự mà xông về phía Cự Mộc Chân Quân.

Thực lực của y cường đại vô song, căn bản không phải người bình thường có thể xem thường.

Hơn nữa, khoảnh khắc này y lại lựa chọn cứng rắn đối đầu với đối phương.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Cự Mộc Chân Quân kia lại không hề sợ hãi.

Y cũng là một đại kiêu hùng.

Lập tức liền nghênh đón.

"Phanh!" Hai người quyền cương, hung hăng va chạm vào nhau.

Kình khí rực lửa, trong khoảnh khắc lan tỏa ra.

"Xuy!" Và ngay sau đó, thân hình Cự Mộc Chân Quân liền lùi lại.

Khóe miệng y rỉ ra máu tươi.

Tuy rằng lần này, không tử trận, nhưng rõ ràng bị thương không nhẹ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, những đệ tử Cự Mộc phủ kia, trong lòng lại kinh ngạc vô cùng.

Bọn họ từ trước đến nay chưa từng thấy Cự Mộc Chân Quân chịu thiệt.

Còn Cự Mộc Chân Quân lúc này, lại càng thêm kiêng kỵ.

Bởi vì, cảm giác của y mách bảo mình.

Thanh niên đối diện, thực lực e rằng không thua kém mình.

Và ngay khi bọn họ đang chấn kinh.

Lưu Tranh lại không có ý định dừng tay.

Hổ Phách Đao trong tay ngang chém ra.

Đao này vừa chém ra, bầu trời đều tối sầm lại.

Đao mang mênh mông, khiến những đệ tử Cự Mộc phủ kia trong lòng kinh hoảng vô cùng.

"Ngạc!" Cự Mộc Chân Quân, phát ra tiếng gầm giận dữ.

Trên đỉnh đầu y, một con hắc long bay vọt ra.

Muốn chống đỡ công kích trí mạng này.

"Phanh!" Hai bên trong khoảnh khắc va chạm vào nhau.

Thân thể Cự Mộc Chân Quân lùi lại.

Bất quá, lại cũng ngăn cản được bước chân của Lưu Tranh.

"Hán Đế, ngươi đừng ép ta.

Nội tình của Cự Mộc phủ ta, không phải ngươi có thể tưởng tượng được.

Nếu là kẻ thù của ta, nhất định không được thiện chung!" Cự Mộc Chân Quân mở miệng quát.

Lúc này y, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Ngay khi lời y vừa dứt.

Lưu Tranh lại cười nói: "Ha ha, ngươi có chiêu trò gì cứ việc dùng ra đi.

Bất quá, trước đó, vẫn là để trẫm tiễn ngươi lên đường đi.

Ghi nhớ, là ta đích thân chém giết ngươi, ai cũng không cứu được ngươi!" Lời vừa dứt.

Trên lòng bàn tay Lưu Tranh, liền tràn ngập từng tầng sương mù màu vàng kim.

Một quyền đánh ra, tựa như muốn hủy diệt cả trời đất.

Cự Mộc Chân Quân muốn né tránh.

Nhưng, Lưu Tranh làm sao có thể cho phép.

Trong đôi mắt y tỏa ra sát cơ nồng đậm.

"Phanh!" Cuối cùng, thân hình Cự Mộc Chân Quân, trực tiếp đổ xuống đất.

Một trận đau đớn kịch liệt truyền ra.

Miệng y phun ra máu tươi.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lưu Tranh không hề lưu thủ.

"Ầm ầm!" Theo một trận tiếng nổ lớn vang lên.

Đầu Cự Mộc Chân Quân, liền bị hoàn toàn giẫm nát.

Tiếp đó, thân thể y liền hóa thành phấn vụn.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Các đệ tử Cự Mộc phủ xung quanh, gần như sợ đến ngây người.

Cự Mộc Chân Quân, lại trước mặt Lưu Tranh, ngay cả dũng khí chống cự cũng không có.

Cứ như vậy bị diệt sát.

Tiếp đó, tiếng nói của Lưu Tranh lại lần nữa truyền ra: "Tất cả nam đệ tử Cự Mộc phủ, toàn bộ chém giết!

Nữ quyến toàn bộ bắt giữ!

Kẻ nào không phục thì giết không tha!" "Tuân chỉ!" Nghe thấy âm

thanh, Tào Chính Thuần cung kính mở miệng nói.

Trong lòng y hiểu rõ, một khi Hán Đế đã hạ đạt mệnh lệnh.

Mình cũng không cần phải bận tâm.

Lập tức liền phân phó thủ hạ động thủ.

Một lát sau, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra.

Những đệ tử Cự Mộc phủ kia, lúc này bị giết sạch.

Ngay cả phu nhân Cự Mộc Chân Quân, cũng bị bắt sống.

Những nữ nhân này, trong mắt Lưu Tranh, lại có chút không đáng để nhìn.

Bất quá, hiện tại vẫn cần bọn họ dẫn đường.

Còn về các đệ tử khác của Cự Mộc phủ.

Lưu Tranh lại không hề bỏ qua.

Những kẻ này, một tên cũng không thể giữ lại.

Dù sao, Cự Mộc phủ này trong cả Hỗn Loạn Vực, cũng có thể coi là thế lực hạng nhất.

Nếu không diệt trừ.

Rất khó chấn nhiếp quần hùng.

Bởi vậy, sau khi giết đủ số người.

Đại quân liền hùng dũng tiến ra ngoài thành.

Khi y rời đi, những người Cự Mộc phủ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần này, Lưu Tranh đã để lại cho bọn họ ấn tượng sâu sắc.

Đặc biệt là phủ chủ Cự Mộc.

Trong mắt càng lóe lên vẻ kinh hãi.

Tu vi của y cao thâm, cách cảnh giới tổ Vu, cũng đã gần hơn một bước.

Nhưng đối mặt với Lưu Tranh, vẫn không địch nổi, thậm chí suýt chút nữa tử trận.

Trong lòng y rõ ràng, nếu Lưu Tranh muốn diệt Cự Mộc phủ của mình.

E rằng không mất đến nửa khắc, là có thể hoàn thành.

Nghĩ đến đây, làm sao mà không sợ hãi.

Và đúng lúc này.

Lưu Tranh dẫn theo đại quân, đến trước tòa Cự Mộc cung điện kia.

Y lạnh lùng nói: "Công phạt!" "Vâng, Bệ hạ!" Nghe thấy âm thanh, đại quân trong khoảnh khắc động thủ.

Sĩ tốt xung phong phá trận, trong tay cầm đủ loại vũ khí.

Có đao phủ, có lang nha bổng, có cự chùy.

Nhưng đều hung hãn vô cùng.

Trong một thời gian ngắn.

Toàn bộ Cự Mộc cung điện, đều bị lật tung.

Trong Cự Mộc cung, tiếng kêu thảm thiết của những nữ tử không ngừng truyền ra.

Nhưng, lại căn bản không thể thoát thân.

Lúc này bọn họ, chỉ có thể bị giam cầm.

Khi đại chiến kết thúc.

Trong cung điện, trừ một số thi hài ra.

Liền không còn tồn tại nào khác.

Trong mắt Lưu Tranh, lộ ra ý lạnh lẽo.

Tiếp đó liền lạnh lùng nói: “Thu dọn tàn cuộc!” Tình huống như vậy, y đã sớm dự liệu.

Cái chết của Cự Mộc Chân Quân, đã định trước tất cả.

Còn ở một bên khác, Cự Mộc Chân Quân lại đã bị chém giết.

Lúc này y, nằm trên đất, trong mắt lộ ra vẻ khủng khiếp.

Không ngờ, nhiệm vụ lần này thất bại.

Cự Mộc phủ sẽ bị diệt vong.

Chương 479

Đồng thời, còn phải trả giá bằng chính mạng mình.

Còn Lưu Tranh lúc này, ngồi trên long ỷ của mình từ từ nói: "Tào Chính Thuần, tra giúp trẫm các thế lực gần đây.

Kẻ đứng sau Cự Mộc Chân Quân là ai.

Kẻ nào dám chọc vào trẫm, đều đáng chết!" Nghe thấy âm thanh, Tào Chính Thuần cung kính nói: "Bệ hạ xin đợi chút!" Nói rồi liền biến mất tại chỗ.

Còn Lưu Tranh thì nhắm mắt.

Lặng lẽ chờ đợi.

Một lát sau, Tào Chính Thuần lại lần nữa bước vào đại điện.

Trên mặt lộ ra một tia vẻ hân hoan.

Cung kính nói: "Bệ hạ, ngài đoán không sai.

Cự Mộc Chân Quân này quả nhiên đã câu kết với cường giả Thiên La Thánh Địa.

Đối phương phái cao thủ, trấn thủ Cự Mộc cung, phòng ngừa người Cự Mộc phủ bỏ trốn.

Người Thiên La Thánh Địa này, mỗi ngày đều có đệ tử, đến Cự Mộc phủ thu mua vật tư.

Nghe nói bọn họ chuẩn bị tổ chức tụ hội, ăn mừng chiến thắng ngày hôm nay.

Đến lúc đó, sẽ mời các thế lực lớn trong Hỗn Loạn Thành tham gia.

Chúng ta có lẽ có cơ hội!" Nghe thấy âm thanh, khóe miệng Lưu Tranh, lộ ra một tia nụ cười nanh ác.

Tiếp đó liền đứng dậy.

"Tốt, triệu tập tất cả mọi người, cùng trẫm tiến đến!" Nói rồi liền đi ra ngoài cung điện.

Các vị đại thần trong đại điện, khẩn trương theo sát Lưu Tranh.

Nhất thời, cả Hỗn Loạn Thành náo nhiệt phi phàm.

Bất quá, khi Lưu Tranh đến cửa thành.

Nhìn những bóng người đông đúc từ xa.

Lại nhíu mày.

Tuy rằng thực lực của những tông môn này không quá cường đại.

Nhưng người thì đông.

Nếu bản thân dẫn đại quân san phẳng nơi này, e rằng trận chiến này sẽ lãng phí không ít thời gian.

Nghĩ đến đây, Lưu Tranh trong mắt liền lộ ra tinh mang.

Tiếp đó, liền nhàn nhạt nói: "Tào Chính Thuần, truyền ý chỉ của trẫm, triệu hoán thiên binh.

Trẫm muốn ngự giá thân chinh.

Trẫm muốn cho bọn chúng biết, Hỗn Loạn Thành này rốt cuộc là địa bàn của ai!" Tiếng nói vang lên, trên mặt Tào Chính Thuần lộ ra vẻ hưng phấn.

Y biết, Lưu Tranh vị hoàng đế bệ hạ này, chính là tồn tại cường đại nhất từ trước đến nay.

Chỉ dựa vào sức một người, đã quét ngang toàn bộ Cửu Châu.

Bây giờ, lại muốn đơn đấu một thế lực.

Làm sao mà không hưng phấn chứ.

Tiếp đó, liền cung kính lui xuống.

Lúc này, y hận không thể lập tức triệu hoán thiên binh.

Bất quá, Lưu Tranh lại không vội.

Bởi vì, y biết, đạo đại quân này của mình, tuyệt đối sẽ khiến thế nhân cảm thấy kinh diễm.

Quả nhiên, ngay khi y vừa dứt lời.

Hàng trăm vị cao tầng Đại Kinh, liền tụ tập trong đại sảnh.

Bọn họ đều là cường giả được Lưu Tranh điều động từ các đại thế giới.

Mỗi một người tu vi, đều đã đạt tới Đạo Tôn thất trọng.

Dưới trướng Lưu Tranh, đều có thể độc lập tác chiến một phương.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là.

Bọn họ đều là hệ thống của Lưu Tranh.

Không chỉ độ trung thành cực cao.

Hơn nữa, mỗi một vị, đều có thực lực vượt cấp chiến đấu.

Điều này khiến hệ số an toàn của Lưu Tranh, tăng lên quá nhiều.

Và đúng lúc này.

Lưu Tranh liền mở miệng nói: "Tất cả mọi người chuẩn bị, trẫm muốn ngự giá thân chinh!" Tiếng nói vang lên, mọi người đều cúi người hành lễ, rồi sau đó liền tản đi.

Chuyện như vậy, trong lòng người Đại Kinh, là chuyện thường tình.

Chỉ cần có người trêu chọc hoàng đế Đại Kinh.

Thì chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

Bởi vậy, bọn họ sẽ không chút do dự, trực tiếp chấp hành mệnh lệnh của Lưu Tranh.

Đồng thời.

Trong dãy núi phía bắc Hỗn Loạn Thành, quân mã của Cự Mộc phủ, lại nghênh đón tai họa diệt đỉnh.

Lúc này, bọn họ vừa mới đánh lui cường giả Ma Thần Cung.

Còn chưa kịp thở dốc một khắc, liền gặp phải người của Thiên La Thánh Địa.

Đối phương, là một thế lực gần Hỗn Loạn Thành, thực lực cường đại, không thua kém Cự Mộc phủ.

Hiện tại, nhìn những người của Cự Mộc phủ trước mắt, trong mắt lại tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

"Ha ha, Cự Mộc Chân Quân lại bị chém giết rồi.

Hôm nay, ta thật muốn xem các ngươi sống thế nào!" Tiếng nói vừa dứt, những cường giả xung quanh, đều phát ra âm thanh nanh ác.

Quân mã của Cự Mộc phủ, không khỏi thân hình khẽ chấn động.

Bọn họ không ngờ, lão tổ nhà mình, thật sự đã chết.

Nhưng, cũng không có cách nào.

Lúc này chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Dù sao, bọn họ hiện tại đã không còn đường lui.

"Giết!" Người của Cự Mộc phủ, gào thét liên hồi, binh khí trong tay vung vẩy.

Trong khoảnh khắc, vô cùng quang mang tỏa ra.

Hướng về phía đối diện mà xông tới.

"Ầm ầm!" Hai thế lực va chạm, tựa như sao Hỏa đâm Trái Đất.

Tiếng nổ lớn dữ dội, không ngừng vang vọng khắp trời đất.

Cả dãy núi, lúc này đều run rẩy không ngớt.

Khói bụi mù mịt, che phủ xung quanh.

"Hừ, một lũ kiến hôi, cũng dám phản kháng, tìm chết!" Nhìn những người của Cự Mộc phủ đang bay tới.

Cường giả Thiên La Thánh Địa, phát ra âm thanh khinh thường.

Tiếp đó, liền xông về phía trước.

Bàn tay y mở ra, cương khí rực rỡ lóe lên.

Hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời.

Hướng về phía dưới mà vỗ xuống.

Nơi nó đi qua, hư không nứt toác.

"Oành!" Theo một tiếng nổ lớn vang lên.

Máu tươi bay lả tả khắp trời.

Quân mã của Cự Mộc phủ, hầu như không có chút sức chống cự nào.

Trong khoảnh khắc liền bị nghiền ép đến chết.

Và đúng lúc này.

Những đệ tử Thiên La Thánh Địa kia, lại không có ý định dừng lại.

Bọn họ lại tiếp tục lao về phía trước vồ giết.

Hiển nhiên, căn bản không có ý định buông tha người của Cự Mộc phủ.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trong mắt đối phương lộ ra vẻ điên cuồng.

Hét lớn: "Liều với bọn chúng!" Tiếp đó, cả người liền xông ra giết chóc.

Chỉ là, cảnh tượng như vậy.

Lại vẫn không thể thay đổi được gì.

Thiên La Thánh Địa, vốn dĩ là một trong những bá chủ Hỗn Loạn Thành.

Còn Cự Mộc phủ, tuy rằng quật khởi rất nhanh.

Nhưng nội tình so với đối phương, chênh lệch quá lớn.

Trong một thời gian ngắn, thương vong thảm trọng.

"Rầm!" Cuối cùng, dưới sự công phạt của người Cự Mộc phủ.

Vị trưởng lão đứng đầu kia, bị một chưởng đánh thành thịt nát.

"Rút!" Sau đó, những trưởng lão khác của Cự Mộc phủ, liền vội vàng hét lớn.

Tiếp đó, liền bay vút về phía xa.

Chỉ là, bọn họ làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đặc biệt là người của Thiên La Thánh Địa.

Càng truy kích những trưởng lão Cự Mộc phủ, lan rộng ra xung quanh.

Dọc đường, máu tươi tung tóe.

Thậm chí có thể nhìn thấy, những trưởng lão Cự Mộc phủ kia, thi thể đang chậm rãi rơi xuống.

"Ầm!" Cuối cùng, một thiên thạch giáng xuống.

Vùi lấp một lượng lớn trưởng lão, vào trong bùn đất.

Lúc này, bọn họ đã sớm mất đi sức chống cự.

"Xoẹt!" Theo từng tiếng xé rách quần áo vang lên.

Từng đội người của Thiên La Thánh Địa, bao vây người của Cự Mộc phủ.

Rồi sau đó, liền lao về phía một tòa cổ sát.

Khi đến bên ngoài cổ sát.

Tất cả mọi người, liền trong khoảnh khắc rút trường kiếm ra.

Kiếm mang sắc bén, tràn ngập cả bầu trời.

Rồi sau đó, lạnh lùng quát: "Kẻ nào quỳ phục đầu hàng sẽ được miễn chết, nếu không giết không tha!" Trong âm thanh toát ra một tia hung tàn.

Còn những trưởng lão Cự Mộc phủ kia, mặt mày xám như tro tàn.

Bọn họ muốn chạy trốn, chỉ là hai chân lại mềm nhũn.

Hiện tại muốn nhúc nhích cũng không thể.

"Chúng tôi nguyện ý thần phục!" Cuối cùng, dưới ánh mắt hung ác của người Thiên La Thánh Địa, cuối cùng cũng lựa chọn đầu hàng.

Chương 480

“Tốt, đã các ngươi đã nhận thua, vậy thì thúc thủ chịu trói đi.

Nếu không, nhất định chém giết!” Người đứng đầu Thiên La Thánh Địa, hài lòng nói.

Tiếp đó, ra hiệu cho những sĩ tốt kia áp giải tù binh xuống.

Và ngay sau khi bọn họ rời đi.

Một đệ tử Thiên La Thánh Địa, đi đến bên ngoài một căn phòng cổ kính báo cáo: “Khải bẩm Phó môn chủ, trưởng lão Cự Mộc phủ, đã bị bắt sống, xin chỉ thị!” Nghe thấy âm thanh, một lão giả trong phòng, liền mở miệng nói: “Cho hắn vào đi.

Nhớ cẩn thận một chút, đừng để ai phát giác!” Trong âm thanh mang theo vẻ khẩn trương.

Lão nhíu mày, tựa hồ có chút lo lắng.

“Tuân mệnh!” Đệ tử kia cung kính nói.

Ngay sau đó, liền lui xuống.

Không lâu sau, đệ tử kia liền đi vào.

Trên mặt y, mang theo vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, liền lần nữa cung kính nói: “Phó môn chủ, chúng ta đã bắt được gián điệp Đại Kinh.

Lần này, Cự Mộc phủ bị diệt.

E rằng không thoát khỏi liên quan đến những kẻ đó!” “Ừm, ta hiểu rồi!” Nghe thấy âm thanh.

Lão giả nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, liền phân phó: “Ngươi đi nói với người trong tông môn.

Bảo bọn họ đừng vội vàng, trước tiên thăm dò rõ tin tức về Đại Kinh rồi hãy nói.

Chuyện của Cự Mộc phủ, giao cho ta là được!” “Vâng, Phó môn chủ!” Nghe thấy âm thanh, đệ tử kia không dám chậm trễ, nhanh chóng lui xuống.

Lúc này, cao tầng Thiên La Thánh Địa, tụ tập trong một mật thất.

“Các vị trưởng lão, Cự Mộc phủ đã bị diệt rồi.

Hiện tại, chỉ còn lại một tòa nhà trống rỗng.

Đây là tình báo ta vừa mới nhận được.

Người của Đại Kinh, hẳn là đang đến chỗ chúng ta!” “Hít!” Nghe thấy âm thanh, tất cả mọi người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bọn họ không ngờ, Cự Mộc phủ lại đơn giản bị diệt như vậy.

Nhưng, sau đó trong mắt liền lộ ra vẻ vui mừng.

“Ha ha, không ngờ, thực lực của Đại Kinh này, lại thấp kém như vậy.

Nếu có thể hạ gục đối phương, Thiên La Thánh Địa chúng ta, đủ sức trở thành thứ hai Hỗn Loạn Thành.

Đến lúc đó, ai còn dám trêu chọc chúng ta!” Có người cười nói.

Còn Lưu Tranh ở một bên khác, thì đã ngồi trên long liễn.

Lúc này, khóe miệng y lộ ra một tia âm u.

Y đang quan sát xung quanh.

Đây là Cự Mộc phủ, trong khoảng thời gian gần đây, vừa mới được thành lập không lâu.

Tuy rằng không thể coi là phồn hoa.

Nhưng cũng tuyệt đối có thể gọi là nhân kiệt địa linh.

“Bệ hạ, nghe nói những người tham gia khảo hạch lần này, đều bị bắt đến đây.

Chúng ta có nên cứu viện ngay bây giờ không!” Tào Chính Thuần cúi người quỳ trên đất mở miệng nói.

Những trưởng lão Cự Mộc phủ này, đều là kẻ thù của y.

Bởi vậy, y hy vọng Lưu Tranh có thể giúp mình báo thù.

Chỉ là, nghe thấy âm thanh, trong mắt Lưu Tranh lại lộ ra một tia tinh mang.

Từ từ nói: “Thôi được, trẫm đích thân đi một chuyến!

Vừa hay, cũng muốn kiến thức một chút những thiên kiêu trong Hỗn Loạn Thành này!” Tiếng nói vừa dứt, liền trực tiếp từ trên long liễn đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Còn Tào Chính Thuần, thì chỉ có thể cười khổ đi theo phía sau.

Dù sao, đây là Hỗn Loạn Thành.

Ngay cả khi thực lực Lưu Tranh kinh người.

Nhưng cũng không có nắm chắc phần thắng tuyệt đối.

Dù sao, thiên tài trong Hỗn Loạn Thành này, cũng không phải là kẻ tầm thường.

Đến cả bản thân y, cũng không dám đảm bảo bách phân bách chiến thắng.

Và đúng lúc này.

Những người Thiên La Thánh Địa kia, cũng đồng thời vây quanh.

“Cự Mộc phủ, các ngươi đã xong đời rồi, đầu hàng đi!” Một trưởng lão Thiên La Thánh Địa, mở miệng quát lớn.

Trong mắt y lộ ra sát cơ nanh ác.

"Hừ, các ngươi ức hiếp người quá đáng, Đại Kinh nhất định sẽ báo thù cho chúng tôi!" Một trưởng lão Cự Mộc phủ giận dữ quát.

Chỉ là, ngay khi y vừa dứt lời.

"Rắc!" Lưỡi kiếm sắc bén trong tay, liền trực tiếp vung ra.

Đao cương rực rỡ, tựa như sao băng xé ngang hư không.

Trong khoảnh khắc, vị trưởng lão Cự Mộc phủ kia, liền hóa thành một thi thể đổ gục xuống đất.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Tiếp đó, một tiếng quát lớn vang lên: "Giết, không chừa một ai!" Tiếng nói vừa dứt, liền lại tiếp tục xông lên giết chóc.

Cự Mộc phủ, với tư cách là một trong ba thế lực lớn của Hỗn Loạn Thành.

Mỗi năm đều cung cấp số lượng lớn tài nguyên tu luyện cho Thiên La Thánh Địa.

Bọn họ làm sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Lúc này, từng vị trưởng lão, trong khoảnh khắc liền vồ giết ra.

Trong một thời gian ngắn, trận chiến liền càng trở nên kịch liệt.

"Ầm ầm!" Và đúng lúc này.

Một tiếng nổ lớn dữ dội lại vang lên.

Chỉ thấy một thân ảnh, lúc này bạo xạ ra.

Y toàn thân đều bị áo giáp màu đen che phủ.

Thân hình chớp động, tựa như quỷ mị.

Bàn tay vươn ra, sức mạnh cường đại tỏa ra.

Trong khoảnh khắc liền đánh bay hai vị trưởng lão.

Tồn tại này, hiển nhiên chính là sứ giả Hoàng Kim Ma tộc.

Ban đầu khi y đại chiến với Lưu Tranh, đã bị thương và trốn thoát.

Không ngờ, lại đến công phạt Cự Mộc phủ.

Xem ra, đối phương thật sự hận Lưu Tranh đến cực điểm.

Chỉ là, đúng lúc này.

Một thân ảnh lại xuất hiện phía sau y.

"Phanh!" Tiếp đó, liền hung hăng một cước đá ra.

Cường phong đáng sợ tỏa ra.

Người Hoàng Kim Ma tộc kia, căn bản không kịp né tránh.

Trực tiếp bị đá văng xuống đất.

"Ngươi là ai!" Tiếng nói phẫn nộ vang lên.

Trong mắt vị sứ giả kia, gần như muốn phun ra lửa.

"Xuy!" Chỉ là, ngay khi lời y vừa dứt.

Một mũi tên, lại xuyên thủng cổ họng y.

Tiếp đó, liền đổ gục xuống vũng máu.

Hiển nhiên, người vừa ra tay, chính là Lưu Tranh.

Khóe miệng y cong lên một độ cong lạnh lẽo.

Tiếp đó, từ từ nói: "Đem những người này đều dẫn về Thiên Cung.

Trẫm muốn dùng người Cự Mộc phủ, làm mồi nhử, dẫn dụ những người khác đến!" Tiếng nói vang lên.

Tào Chính Thuần ở một bên, tự nhiên không dám nói nhiều.

Cung kính nói: “Vâng, Bệ hạ!” Tiếp đó, liền ra lệnh cho đại quân áp giải tù binh đi về phía Thiên Cung.

Còn Lưu Tranh lúc này, thì chuẩn bị quay về Thiên Cung.

Y cảm thấy, trong Hỗn Loạn Thành này, hẳn không chỉ có những thế lực này.

Dù sao, nơi này cách Thần Đình khá xa.

Rất nhiều thế lực, không muốn phái cao thủ trấn thủ.

Nếu không, đã sớm bị Thần Đình chiếm lĩnh rồi.

Bởi vậy, Lưu Tranh quyết định trước tiên đi tìm Thần Đế, thương nghị một phen.

Và ngay sau khi y quay về Thiên Cung.

Tào Chính Thuần, liền đi vào đại điện.

Lúc này, đang báo cáo những sự việc vừa rồi.

Chỉ thấy y cung kính nói: “Bệ hạ, người của Cự Mộc phủ đã bắt được.

Hiện tại, đã an trí trong thiên lao.

Ngài xem tiếp theo, xử lý thế nào!” “Ồ, đã bắt được rồi.

Vậy thì dẫn đến đây đi!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

“Vâng, Bệ hạ!” Tào Chính Thuần cung kính nói.

Theo tiếng nói vừa dứt.

Liền lui xuống.

Một lát sau, người Cự Mộc phủ, liền được đưa vào đại điện.

Vị lão giả đứng đầu.

Lúc này sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Y tên là Cự Mộc Phong, là trưởng lão Cự Mộc phủ.

Không ngờ, ở Hỗn Loạn Thành, phủ đệ của mình cũng bị hủy.

Quan trọng hơn là, người trong gia tộc, cũng bị giết.

Hiện tại, chỉ có thể cầu xin đối phương tha thứ cho mình.

"Cự Mộc Phong bái kiến Bệ hạ!" Vừa mới tiến vào đại điện, liền quỳ rạp xuống đất.

Còn Lưu Tranh lúc này, lại không hề để ý đến y.

Ánh mắt nhìn về phía một nữ đệ tử ở một bên.

Đây là người y vừa bắt được từ Phủ thành chủ.

Lúc này nhìn Lưu Tranh, vẻ sợ hãi trên mặt, lại càng trở nên đậm đặc hơn.

"Hãy nói rõ nguyên do sự việc cho trẫm biết!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Chương 481

“Vâng, Bệ hạ!” Nghe thấy âm thanh, nữ tử không dám chần chừ.

Vội vàng mở miệng nói: “Bệ hạ, hôm nay Phủ chủ Cự Mộc phủ, hẹn công tử Phủ thành chủ cá cược đấu.

Kết quả, hai bên hòa.

Tiểu thư Cự Mộc phủ không phục, muốn khiêu chiến công tử Phủ thành chủ.

Nhưng, đối phương lại không thèm để ý.

Thế là hai bên hẹn sinh tử đài.

Kết quả, tiểu thư của chúng tôi, thua cuộc thi.

Bởi vậy, mới bị tấn công!” Nữ tử run rẩy nói.

Sắc mặt nàng đỏ bừng, cả người gần như muốn nghẹt thở.

Nhưng, Lưu Tranh vẫn ngồi trên vương tọa.

Y nhíu mày.

Tiếp đó, liền từ từ nói: “Sinh tử đài, nơi đây là Hỗn Loạn Thành, lại cho phép tư đấu sao!” Nghe thấy âm thanh, nữ tử kia gật đầu, tiếp tục nói: “Bệ hạ, Hỗn Loạn Thành quả thực không cấm tư đấu.

Nhưng, lại cần phải nộp linh thạch.

Những người này, đều là thổ hào trong Hỗn Độn Thành.

Bọn họ không chỉ thu linh thạch, mà còn thích cướp đoạt.

Bởi vậy chúng tôi mới chống cự, nếu không, e rằng đã sớm bị diệt!” Lúc này nữ tử kia, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí nói.

Bởi vì nàng sợ, vị bạo quân trước mắt sẽ trách tội.

Nghe thấy âm thanh, trên mặt Lưu Tranh lại lộ ra một tia vẻ trêu tức.

Tiếp đó, từ từ nói: "Những người này giao cho ngươi xử lý.

Nhớ kỹ, đừng để trẫm thất vọng.

Ngoài ra, thông báo cho các thế lực, tối nay trẫm sẽ đột nhập Phủ thành chủ!" Tiếng nói lãnh đạm của Lưu Tranh vang lên.

Khiến những thị vệ xung quanh, đều không khỏi thân hình khẽ chấn động.

Trong những ngày này, Lưu Tranh vẫn luôn ở trong Thiên Cung.

Tuy rằng uy nghiêm vô cùng, nhưng trong lòng mọi người đều biết, đối phương chỉ là bề ngoài mà thôi.

Hiện tại, lại muốn đêm đột nhập Phủ thành chủ.

Chẳng lẽ không lo lắng gặp nguy hiểm sao.

Chỉ là, bọn họ làm sao biết được.

Hiện tại Lưu Tranh, lại không hề sợ hãi.

Bởi vì, ngay khi tiếng nói của y vừa dứt.

Liền trực tiếp đi ra ngoài đại điện.

Phía sau theo sau, là Tào Chính Thuần và những người khác.

Còn nữ tử kia, trong mắt thì lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhiệm vụ như vậy, nàng từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc.

Nếu hoàn thành, tuyệt đối là một công lớn.

Nghĩ đến đây, liền vội vàng theo sau.

Đồng thời, đã phát tán tin tức ra ngoài.

Lần này, nàng vô cùng hy vọng, có thể đạt được thứ hạng tốt.

Bởi vì, chỉ khi như vậy.

Nàng mới có thể đổi lấy vật chất tu luyện cao cấp hơn.

Ngay cả Cự Mộc Phong cũng không ngoại lệ.

Bởi vì, bọn họ ở đây, căn bản không thể có được linh đan diệu dược.

Thậm chí là linh thảo linh dược.

Và đồng thời, Lưu Tranh đã dẫn theo tinh nhuệ sĩ tốt của Đại Kinh, đến trước cổng Phủ thành chủ của Cự Mộc thành.

"Đứng lại, các ngươi muốn làm gì!" Hộ vệ ở cổng thành, chặn đường Lưu Tranh.

Trong âm thanh tràn ngập cảnh giác.

"Cút ngay, ai cho phép ngươi cản đường trẫm!" Tiếng nói lạnh lùng của Lưu Tranh truyền ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền một chưởng vỗ ra.

Ấn chưởng mạnh mẽ, tựa như sấm sét kinh hoàng.

Quang mang rực rỡ lóe lên.

Trong khoảnh khắc liền đánh trúng ngực những hộ vệ kia.

"Phốc xuy!" Ngay sau đó, máu tươi văng tung tóe.

Hàng chục thân ảnh, liền bay ngược ra xa.

Và đồng thời.

Trong Phủ thành chủ, cũng có vô số sĩ tốt xông ra.

Người đứng đầu, hiển nhiên chính là Phủ chủ Cự Mộc phủ, Cự Mộc Hùng.

Khi nhìn thấy Lưu Tranh, trong mắt lộ ra vẻ hung dữ.

“Ha ha, ngươi lại dám đến Phủ thành chủ của ta gây rối.

Đơn giản là tìm chết!” Lúc này, vô cùng ngông cuồng.

Bàn tay y vươn ra.

Chân nguyên mạnh mẽ cuồn cuộn.

Một quyền liền nghênh đón Lưu Tranh.

“Rầm!” Hai người va chạm vào nhau trong khoảnh khắc.

Không khí chấn động.

Thân thể Lưu Tranh, lùi về phía sau.

Nhưng, điều này vẫn chưa kết thúc.

Lúc này, Tào Chính Thuần bên cạnh Lưu Tranh, đã lao lên.

“Gào!” Tiếng gào thét vang lên.

Cả người y tựa như ác ma.

Một quyền đập ra.

Quang mang rực rỡ tỏa ra.

“Rắc!” Tiếp đó, thân thể to lớn của Cự Mộc Hùng, lại bị trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Máu tươi trào ra từ miệng.

“Rầm rầm!” Tiếp đó, liền ngã xuống đất.

Hiển nhiên là bị thương nặng.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, những sĩ tốt khác của Cự Mộc phủ, không khỏi một trận hỗn loạn.

“Giết!” Còn Lưu Tranh, lại không có ý định dừng lại chút nào.

Mệnh lệnh vừa ban ra.

Tào Chính Thuần liền dẫn theo đại quân, xông vào trận.

Sau một thời gian ngắn, liền chiếm giữ toàn bộ Cự Mộc phủ.

Lúc này Phủ chủ Cự Mộc phủ, lại bị trói.

Còn nhìn Lưu Tranh, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Ngươi là ai!" Trong âm thanh mang theo vẻ hoảng sợ.

"Đế triều Đại Kinh, Hán Đế Bệ hạ!

Ngươi hẳn là biết rồi.

Nhưng, hiện tại trẫm muốn hỏi ngươi vài câu, hy vọng ngươi có thể hợp tác.

Nếu không, ngươi hẳn là biết hậu quả!" Trong âm thanh mang theo quang mang lạnh lẽo.

Và nghe thấy âm thanh.

Vị Phủ chủ Cự Mộc phủ kia không dám chậm trễ.

Vội vàng mở miệng nói: "Hán Đế Bệ hạ cứ việc hỏi!" Trong âm thanh toát ra vẻ hoảng sợ.

"Ngươi có nhận ra Cự Mộc Phong, và Phủ chủ Cự Mộc phủ không.

Hôm nay hai người bọn họ, có ở trong Phủ thành chủ không!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

"Cái này, cái này tôi không rõ.

Nhưng, tôi lại biết một chuyện.

Ngay từ nửa tháng trước, Thành chủ đã dẫn người rời đi rồi!" Lúc này Phủ chủ Cự Mộc phủ, cảm thấy mình nhất định phải giữ mạng.

"Ừm!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh gật đầu, vẫy tay ra hiệu đối phương rời đi.

Chỉ là cảnh tượng này, lọt vào mắt Phủ chủ Cự Mộc phủ, lại khiến y thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, cung kính lui xuống.

Còn Lưu Tranh lúc này, trong mắt lại lộ ra một tia vẻ ngưng trọng.

Cự Mộc Phong đã dẫn người rời đi rồi.

Vậy thì, điều đó đại biểu cho việc, đối phương rất có khả năng sẽ công phạt Cự Mộc thành.

Nếu vậy, mình lại cần phải chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Tiếp đó, liền mở miệng quát: "Truyền lệnh xuống, ngày mai xuất binh Cự Mộc thành.

Bất luận phải trả giá nào.

Nhất định phải hạ gục đối phương!" Tiếng nói vang lên, Tào Chính Thuần liền cung kính lui xuống.

Và đồng thời.

Ở nơi cách vạn dặm xa xôi, lại xảy ra biến cố lớn.

Lúc này ở rìa Thiên Lang Tinh Vực.

Một đội ngũ khổng lồ, đang tiến về phía này.

Người đứng đầu, là một nam tử áo đen.

Bên cạnh y, thì có hàng trăm người.

Trên người những người này tỏa ra khí tức hung hãn.

Đặc biệt là người đứng đầu, càng tỏa ra khí tức âm trầm.

Y là người của Thiên Lang Thần Đình.

Lần này đến Cự Mộc Tinh Hệ, là để thăm dò tin tức.

Bọn họ có quan hệ mật thiết với Cự Mộc Phong.

Lần này đến đây, mục đích chính là để giúp đỡ đối phương.

Nhưng, đúng lúc này.

Phía trước lại truyền ra dao động chiến đấu.

Đây là người của Thiên Phong Tông, đang tấn công thành trì.

Thiên Phong Tông, là tông môn mạnh nhất trong Cự Mộc Tinh Hệ.

Chương 482

Đệ tử môn hạ, số lượng đủ đến ngàn người.

Hơn nữa, thực lực mỗi người đều cực mạnh.

Bởi vậy, người của Thiên Lang Thần Đình phái đến, thăm dò tin tức, lại không muốn trêu chọc tồn tại như vậy.

Dù sao, bọn họ không muốn tranh phong với đối phương.

Nhưng, ngay khi hai bên sắp gặp nhau.

Trưởng lão Thiên Phong Tông, lại phát hiện ra tung tích của bọn họ.

"Người Thiên Lang Thần Đình, đã gặp mặt, vậy thì tiễn các ngươi về tây!" Tiếng nói vừa dứt.

Kiếm sắc trong tay vung lên.

Trong khoảnh khắc, một lưỡi kiếm sắc bén gầm thét xông ra.

Hướng về phía người Thiên Lang Thần Đình, hung hăng chém tới.

Tốc độ cực nhanh.

Khiến người Thiên Lang Thần Đình kia, sắc mặt đại biến.

"Ầm ầm!" Tiếp đó, liền phát ra tiếng va chạm dữ dội.

Hai bên sau một lúc giao chiến.

Người Thiên Lang Thần Đình, cuối cùng cũng bị diệt sạch.

Và đồng thời, đại quân Thiên Phong Thần Đình, lại càng tiếp cận Phủ thành chủ.

"Ha ha, người Cự Mộc phủ này đúng là ngốc.

Đến cả việc thành nội cấm giết chóc, cũng không hiểu quy tắc.

Thảo nào lại bị diệt vong!" "Đi, trước tiên đi cứu Thành chủ ra!" Tiếng nói vang lên, liền lại tiếp tục xông vào Phủ thành chủ.

Lúc này Phủ chủ Cự Mộc phủ, vừa mới hồi phục lại.

Liền nhìn thấy, một đám sĩ tốt hung hãn đang vây quanh mình.

Vẻ sợ hãi trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

"Phanh!" Tiếp đó, thân hình liền lần nữa đổ gục xuống đất.

"Các ngươi dám làm trái tổ huấn!" Lúc này y, hốc mắt như muốn nứt ra.

Những người này quá kiêu ngạo rồi.

Dám đồ sát dân trong Cự Mộc thành.

"Hừ!" Nghe thấy âm thanh, tông chủ Thiên Phong Tông đứng đầu lại lạnh lùng nói.

"Tổ huấn, Thiên Phong Tông chúng ta từ trước đến nay không tuân thủ bất cứ thứ gì.

Hôm nay, chúng ta đến là để cứu ngươi.

Nếu không, ngươi đã sớm chết rồi!" Trong mắt y lộ ra mùi máu tanh.

Và ngay khi lời vừa dứt.

Bàn tay vung lên, một luồng kình phong trực tiếp cuốn lấy Phủ chủ Cự Mộc phủ.

Tiếp đó, thân hình liền bay vút lên.

Lúc này, y trong lòng hiểu rõ, nếu mình không phản kháng.

E rằng chỉ có một con đường chết.

Bởi vậy, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Chỉ là, vị tông chủ Thiên Phong Tông kia làm sao có thể để y dễ dàng thoát thân.

Thân hình hóa thành luồng sáng, liền truy sát đi.

"Ầm ầm!" Theo tiếng nổ lớn vang lên.

Trong khoảnh khắc, vị Phủ chủ Cự Mộc phủ kia liền bị đánh thành thịt nát.

Vị Phủ chủ này đã tử trận.

Và Lưu Tranh lúc này, thì cũng đã nhận được tin tức.

Khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Từ từ nói: "Tào Chính Thuần, triệu tập các lộ đại quân, theo trẫm đến Cự Mộc thành!" Tiếng nói vang lên.

Thân hình Tào Chính Thuần bên cạnh, trong khoảnh khắc lướt ra.

Khi đứng trước hoàng cung.

Cung kính hô: "Mạt tướng bái kiến Bệ hạ!" Lúc này trong mắt y, lộ ra tinh mang nồng đậm.

Là đại thần dưới trướng Hán Đế, tu vi của y tuy không cao, nhưng lại cực kỳ trung thành.

"Khởi giá!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, long liễn liền bay vút lên trời.

Hướng về phía Cự Mộc thành mà đi.

Dọc đường, Lưu Tranh lại cũng nghe được không ít chuyện về Cự Mộc phủ.

Cự Mộc phủ này, vốn dĩ là thế lực phụ thuộc Thiên Lang Thần Đình.

Nhưng, lần này Cự Mộc Tinh Quân, vì muốn đoạt lấy tài nguyên.

Lại bỏ rơi đối phương.

Điều này mới khiến Cự Mộc phủ rơi vào nguy cơ.

Hiện tại, đã bị Thiên Phong Tông chiếm lĩnh.

Đương nhiên, những chuyện này, Lưu Tranh căn bản không có hứng thú muốn biết.

Chỉ là, ngay khi y vừa đến bên ngoài Cự Mộc thành.

Một tiếng hò hét giết chóc lại truyền ra.

Chỉ thấy dưới tường thành, lại có một lượng lớn đại quân tụ tập.

Người đứng đầu, hiển nhiên chính là tông chủ Thiên Phong Tông.

Phía sau y, là một đám trưởng lão.

Hiển nhiên là đến gây sự.

Còn trong mắt Lưu Tranh, lúc này lại bộc phát ra từng tia hàn quang.

Tiếp đó, tiếng nói lạnh lẽo liền vang lên: "Tào Chính Thuần, thông báo Dương Tiễn, Lữ Bố theo trẫm đi nghênh địch.

Nhớ kỹ, không cần lưu lại người sống!" "Vâng, Bệ hạ!" Tào Chính Thuần cung kính nói.

Và ngay khi tiếng nói của y vừa dứt.

Thân hình liền bay vút ra.

Tốc độ của y vô cùng nhanh nhẹn.

Gần như trong nháy mắt đã chặn trước mặt vị tông chủ Thiên Phong Tông kia.

"Đại quân Thiên Lang Tinh Vực, ngươi là ai!

Dám cản đường tông chủ nhà ta!" Tiếng nói của y vang lên, khiến những sĩ tốt xung quanh đều không khỏi đồng tử co rút.

Còn trên mặt tông chủ Thiên Phong Tông, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tiếp đó, từ từ nói: "Ta là tông chủ Thiên Phong Tông.

Phụng lệnh Thiên Lang Tinh Quân, đặc biệt đến bắt giữ Thành chủ Cự Mộc thành.

Kẻ thức thời thì cút ngay đi!" Trong âm thanh toát ra vẻ nanh ác.

"Hừ, lũ tông môn hèn mọn, cũng dám ngông cuồng, đơn giản là không biết chữ 'chết' viết thế nào!" Tào Chính Thuần quát lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền không chút do dự ra tay.

Một quyền ngang kích ra.

"Rắc!" Năng lượng cuồn cuộn, tràn ngập trong không trung.

Sắc mặt tông chủ Thiên Phong Tông đại biến.

Không ngờ, lại có người dám đánh lén mình.

Nhưng, ngay sau đó liền giận dữ quát: "Ngươi tìm chết!" Tiếp đó, một chưởng nghênh đón.

Chỉ là, dưới tay Tào Chính Thuần, lại làm sao dễ đối phó.

Hai bên vừa chạm vào nhau, cánh tay tông chủ Thiên Phong Tông, liền bị đánh nát.

Máu tươi bắn ra, cả khuôn mặt y, tràn ngập vẻ kinh hãi.

Tiếp đó, liền chuẩn bị rút lui.

Nhưng, đúng lúc này, Tào Chính Thuần lại không chút do dự, lần nữa xông về phía y.

"Ầm!" Lần này, tông chủ Thiên Phong Tông lại hoàn toàn thất bại.

Thân thể bị đập nát tại chỗ.

Trong mắt y lộ ra vẻ sợ hãi.

Muốn cầu xin tha mạng.

Chỉ là, đúng lúc này, Tào Chính Thuần lại một cước đá ra.

Trực tiếp đá đối phương nát óc.

Đến đây, đường đường tông chủ Thiên Phong Tông, lại bị giết.

Và đúng lúc này, ở phía xa một đội kỵ binh, lại phi nhanh đến.

Khi đến gần, hiển nhiên chính là đội vệ binh Cự Mộc phủ.

Người đứng đầu, hiển nhiên chính là Thành chủ Thiên Mộc thành.

Khi nhìn thấy Lưu Tranh.

Liền vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Cung kính nói: "Bái kiến Hán Đế Bệ hạ!" Tiếng nói vang lên, mang theo từng tia run rẩy.

Trong những ngày này, cường giả Thiên Phong Tông, không ít lần công đánh Cự Mộc phủ.

Mỗi lần, đều tổn thất thảm trọng.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, con trai mình bị bắt đi, sống chết chưa biết.

Hiện tại, nhìn thấy Lưu Tranh.

Làm sao mà không kích động được.

"Bình thân đi!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, liền mở miệng phân phó: "Tào Chính Thuần, phái người tiếp quản Cự Mộc thành, và an ủi bách tính!" "Vâng, Bệ hạ!" Tào Chính Thuần cúi người ứng thị.

Tiếp đó, liền rời đi.

Dù sao, Cự Mộc phủ bị phá, áp lực của y cũng rất lớn.

Đồng thời, lại cũng có chút kỳ vọng.

Hiện tại, Đại Kinh cuối cùng cũng sắp va chạm với Thiên Phong Tông.

Nếu có thể thắng lợi.

Đối với việc tăng cường thực lực của y, lại có trợ giúp cực lớn.

Và đúng lúc này.

Trong Cự Mộc thành, tất cả bách tính, trên mặt đều lộ ra vẻ kích động.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ cảm thấy mình sống trong nước sôi lửa bỏng.

Hiện tại, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Còn Lưu Tranh lúc này, sau khi chém giết vị tông chủ Thiên Phong Tông kia, liền tiến vào Nghị Chính Sảnh của Cự Mộc phủ.

Chương 483

Lúc này Thành chủ Thiên Mộc thành, mặt đầy hoảng sợ.

Lưu Tranh ngồi xuống xong, trực tiếp hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì!" Trong âm thanh toát ra một tia âm lãnh.

"Bệ hạ, ngài còn nhớ vị tông chủ Thiên Phong Tông kia không.

Kẻ này, lợi dụng lúc chúng tôi không chú ý, đột kích phủ đệ.

Giết sạch tất cả hộ vệ trong thành, thậm chí còn bắt đi Đại Công Tước tử của Phủ thành chủ.

Chúng tôi trong lúc bất đắc dĩ, đành phải cầu viện binh.

Hy vọng Bệ hạ có thể cứu con trai tôi về!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh nhíu mày.

Tiếp đó, lạnh lùng nói: "Chủ Thiên Phong Tông sao.

Ngươi có nhận ra hắn không!" "Bẩm bệ hạ, kẻ này tên là Hồng Phong Tử, thực lực rất mạnh, thần đã từng nghe nói.

Kẻ này có bối cảnh sâu xa, nghe đồn đã theo Thiên Lang Tinh Quân nhiều năm.

Lần này, e là khó mà giải quyết ổn thỏa!" Thiên Mộc Thành Chủ cẩn thận nói.

Nghe vậy, Lưu Tranh lại lắc đầu.

Đối với Thiên Lang Tinh Quân, hắn chẳng có gì phải sợ hãi.

"Nếu đã như vậy, trẫm sẽ tự mình đi giải quyết hắn!" Dứt lời, Lưu Tranh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, nơi đóng quân của Thiên Phong Tông đã bị vây chặt.

Mà Hồng Phong Tử thì đang nhìn chằm chằm vào các tướng lĩnh Đại Hán xung quanh với vẻ mặt dữ tợn.

Hắn là một mãnh tướng dưới trướng Thiên Lang Tinh Quân.

Lần này dẫn quân đến đây, vốn định tấn công Cự Mộc Tinh, nhưng không ngờ lại gặp phải Lưu Tranh, khiến hắn tức giận đến sôi máu.

"Hán Đế, ngươi chẳng qua chỉ là một tên thổ dân.

Dám chọc vào Thiên Lang Tinh Quân của ta, thật không biết chữ 'chết' viết thế nào!" Nghe thấy giọng nói đó, Tào Chính Thuần lạnh lùng lên tiếng.

Hắn đứng sau lưng Lưu Tranh, như một thuộc hạ trung thành.

"Ha ha, một Thiên Lang Tinh Quân quèn, sớm muộn gì trẫm cũng sẽ san bằng lãnh địa của hắn.

Còn ngươi thì phải chết!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, thân hình Tào Chính Thuần đã lao vút ra.

"Bốp!" Một chưởng đánh ra, kình phong nóng rực tức thì lan tỏa.

Hồng Phong Tử không kịp né tránh, cả người trực tiếp biến thành một bãi thịt nát.

Cảnh tượng này khiến những người xung quanh chết lặng.

Vị Hán Đế này quá tàn nhẫn.

Mà Lưu Tranh lúc này vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Bởi vì, hắn biết, phụ hoàng của mình, vẫn đang chờ tin ở Cự Mộc Thành.

Quả nhiên, ngay khi hắn vừa đi qua một tòa cung điện Cự Mộc, hai huynh muội Lưu Bang và Lưu Ngọc đã chờ sẵn bên trong.

Hốc mắt hắn hoe đỏ.

Tất cả những chuyện này, mình vậy mà đã bỏ lỡ.

Mà Lưu Ngọc thì lao vào lòng Lưu Tranh, nghẹn ngào gọi.

“Ca ca, mẫu phi chết rồi, phụ vương cũng chết rồi!” Nghe vậy, Lưu Tranh hiểu trong lòng, đối phương có lẽ vì bị đả kích nên mới như vậy.

“Ngọc Nhi ngoan, yên tâm có phụ hoàng ở đây, nhất định sẽ không để họ chết!” Giọng hắn trầm thấp nói.

“Phụ hoàng, hài cốt của mẫu phi, chúng ta phải tìm thế nào đây!” Lưu Ngọc ngẩng đầu, gương mặt đẫm lệ hỏi.

Nghe câu hỏi, trong mắt Lưu Tranh loé lên tinh quang.

Cuối cùng, khoé miệng hắn nhếch lên một nụ cười khát máu.

“Trẫm đương nhiên sẽ khiến họ sống lại!” Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

“Bệ hạ, ngài nói gì vậy!” Lưu Bang kinh ngạc kêu lên.

Lúc này hắn nhìn Lưu Tranh với vẻ không thể tin nổi, rõ ràng là không ngờ đối phương lại có gan nói ra lời như vậy.

“Hừ, Thiên Phong Tông dám tàn sát thần dân của trẫm, thì phải gánh chịu hậu quả!” Giọng nói lạnh như băng vang lên.

“Báo, bệ hạ, Cự Mộc Thành Chủ cầu kiến!” Ngay khi Lưu Tranh vừa dứt lời, Tào Chính Thuần bước vào cung, cung kính nói.

“Tuyên!” Nghe vậy, Lưu Tranh lạnh lùng đáp.

Một lát sau, Cự Mộc Thành Chủ liền bước vào.

“Tham kiến bệ hạ!” “Miễn lễ, không cần khách sáo.

Lần này trẫm triệu các ngươi đến là muốn hỏi về chuyện của

Thiên Lang Tinh Quân.

Chuyện này rất cấp bách, cần phải tốc chiến tốc thắng.

Ngươi giới thiệu cho trẫm về phạm vi thế lực của Thiên Lang Tinh Quân trước đi!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Thiên Lang Tinh Quân này là một trong những bá chủ của vũ trụ.

Thực lực vô cùng hùng mạnh, so với Đại Hán còn lợi hại hơn gấp mấy lần.

Nếu có thể lôi kéo được, sau này sẽ cực kỳ có ích cho Đại Hán.

Chỉ là, khi lời hắn vừa dứt, trên mặt Cự Mộc Thành Chủ lại lộ vẻ do dự.

Sau đó, y nghiến răng nói.

"Bệ hạ, Thiên Lang Tinh Quân là một kẻ tàn độc.

Năm xưa chúng ta đã liên hợp với người của Cự Mộc Tinh, cùng nhau đánh bại Thiên Lang Tinh Quân.

Nhưng, đối phương lại không chịu bỏ qua.

Mười mấy năm gần đây, hắn không ngừng phái cao thủ đến khiêu khích.

Bây giờ, còn tuyên bố muốn diệt Cự Mộc Tinh của chúng ta.

Cho nên, ngài vẫn nên mau chóng chạy trốn đi!" Giọng nói vang lên, Lưu Tranh lại nhíu mày.

Không ngờ Thiên Lang Tinh Quân lại bá đạo như vậy.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nói.

"Yên tâm đi, lần này có trẫm ở đây, không ai có thể làm hại các ngươi.

Bây giờ nói cho trẫm biết vị trí cụ thể của Thiên Lang Tinh Quân.

Trẫm muốn giải quyết những chuyện này càng nhanh càng tốt.” Dứt lời, Cự Mộc Thành Chủ không khỏi thở dài.

“Bệ hạ, chúng ta vẫn nên rời đi thôi, bây giờ vẫn còn kịp!” Nhưng Lưu Tranh nào có để ý đến y.

Hắn lạnh lùng quát.

“Không cần nhiều lời, mau nói ra nơi ở của Thiên Lang Tinh Quân!” Nghe vậy, Cự Mộc Thành Chủ cuối cùng cũng không nỡ để Lưu Tranh đi nộp mạng.

Dù sao thì hai bên vốn không cùng một đẳng cấp.

Sau đó, y chỉ về phía đông nói.

“Bệ hạ, sào huyệt của Thiên Lang Tinh Quân ở ngay đó.

Nhưng nơi đó có trọng binh canh giữ, muốn xông qua rất khó khăn.

Ngài phải cẩn thận một chút!” Nghe xong, Lưu Tranh phất tay ra hiệu cho đối phương lui xuống.

Tiếp đó, hắn liền dẫn Tào Chính Thuần đi về phía xa.

Khi họ đến phía đông Cự Mộc Thành, một luồng sát khí ập đến.

Lúc này, toàn bộ không khí đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Cự Mộc Thành vốn có, giờ đã biến thành một đống đổ nát.

Khắp nơi là tường vách điêu tàn.

Thậm chí nhà cửa cũng sụp đổ trên mặt đất.

Rõ ràng nơi đây đã xảy ra một trận đại chiến.

Hơn nữa, còn vô cùng thảm khốc.

Lưu Tranh nheo mắt lại.

Tiếp đó, hắn bước một bước, thân hình vọt lên trời.

Tào Chính Thuần theo sát phía sau.

Hai luồng sáng trong nháy mắt xé rách hư không.

Cùng lúc đó, một tiếng gầm giận dữ vang lên từ ngoài thành.

“Ha ha, lũ người trong Cự Mộc Thành, nghe thấy chưa.

Viện quân của các ngươi đã bị giết sạch rồi.

Bây giờ, quỳ xuống đầu hàng còn có thể giữ được mạng sống.

Nếu không, tất cả đều phải chết!” Giọng nói vang lên, chính là của Thiên Lang Tinh Quân.

Mà Lưu Tranh lúc này lại không hề do dự.

Hắn lạnh lùng nói.

“Tào Chính Thuần, bắt Thiên Lang Tinh Quân kia lại cho ta.

Kẻ nào dám cản, giết không tha!” “Tuân chỉ!” Theo tiếng ra lệnh, Tào Chính Thuần nhảy vọt ra, bay về phía dưới.

Ở phía bên kia, Thiên Lang Tinh Quân sau khi nhận được tin tức thì sắc mặt tái mét.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại ngông cuồng như vậy, không những dám đến tấn công mình, mà còn dám giết tướng lĩnh dưới trướng của hắn.

Đơn giản là điên cuồng đến cực điểm.

Tiếp đó, hắn liền lên tiếng.

“Thông báo cho lũ người ở Cự Mộc Thành.

Ba ngày sau chúng ta sẽ tổ chức nghi thức tế tự.

Bảo chúng chuẩn bị cho tốt!” “Ầm ầm!” Khi mệnh lệnh của Thiên

Lang Tinh Quân được ban ra, một tiếng nổ vang trời vang lên.

Tiếp đó, một tòa kiến trúc khổng lồ mọc lên từ sâu trong rừng rậm.

Đây là phủ đệ của Thiên Lang Tinh Quân.

Lúc này, nó được xây dựng nguy nga lộng lẫy, chẳng khác nào tiên cảnh.

Lúc này, Lưu Tranh đã dẫn Tào Chính Thuần đứng trên bầu trời Cự Mộc Thành.

Xung quanh, vô số binh sĩ hội tụ.

Đây là bách tính của Đại Hán, được Cự Mộc Thành Chủ triệu tập đến để chống lại cuộc tấn công của Thiên Lang Tinh Quân.

Dù biết cơ hội này rất mong manh, nhưng họ vẫn không ngần ngại đi theo.

Mục tiêu của họ là đồng sinh cộng tử với Lưu Tranh.

Mà Lưu Tranh lúc này lại không để ý đến những người này.

Hắn chắp tay đứng trên long liễn, nhìn xuống phía dưới.

Trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Bởi vì, trong tầm mắt hắn, có thể thấy một bóng người đang đứng trên tường thành.

Toàn thân đối phương tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Thậm chí còn có thánh quang chiếu rọi.

"Rầm rầm!" Khi bàn chân hắn giẫm xuống, đất đá xung quanh không ngừng cuộn lên.

"Thiên Lang Tinh Quân, ngươi khinh người quá đáng.

Hôm nay, nhất định sẽ khiến ngươi bỏ mạng tại đây!" Cự Mộc

Thành Chủ đứng trên tường thành gầm lên giận dữ.

Là một thành chủ, bây giờ lại phải chịu nhục nhã như vậy.

Chương 484

Sao y có thể nuốt trôi cục tức này.

Ngay khi giọng y vừa dứt, giọng của Thiên Lang Tinh Quân cũng vang lên cùng lúc.

"Cự Mộc Thành Chủ, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tuyệt vọng thực sự.

Nhớ kỹ, đây là do ngươi tự tìm lấy!" Dứt lời, cả cơ thể hắn trong nháy mắt hóa thành khổng lồ cao vạn trượng.

Trong hai mắt lấp lánh ánh sáng khát máu.

Tiếp đó, hắn tung một quyền về phía Cự Mộc Thành.

Trong chốc lát, kình khí mênh mông bao trùm trời đất.

Cú đấm này ẩn chứa uy lực vô cùng.

Đồng tử của Cự Mộc Thành Chủ co rút lại, y cảm thấy cú đấm này quá kinh khủng.

Thậm chí còn khiến y có ảo giác không thể né tránh.

"Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, nắm đấm khổng lồ đập vào Cự Mộc Thành.

Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Tòa thành trong nháy mắt vỡ nát.

Mà binh lính ở cổng thành cũng chết thảm trọng vào lúc này.

Máu tươi bắn tung tóe.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều chết lặng.

Họ không ngờ Cự Mộc Thành lại bị hủy diệt trong khoảnh khắc.

“Ha ha, lũ man di ngu xuẩn này.

Dám chống lại Tinh quân của chúng ta.

Đúng là tìm chết!” Thống lĩnh thị vệ của Thiên Lang Tinh Quân lớn tiếng hô.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra nụ cười dữ tợn.

Ngay lúc này, thân hình Thiên Lang Tinh Quân xuất hiện trên không trung.

Nhìn xuống đám dân chúng phía dưới, giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Từ bây giờ, tất cả người của hệ Cự Mộc Tinh đều trở thành nô lệ.

Mỗi ngày phải cống nạp tinh thần chi hỏa.

Nếu dám vi phạm, giết không tha!” Lời vừa dứt, người dân Cự Mộc Thành hoàn toàn hoảng loạn.

Cự Mộc Thành Chủ càng giận dữ chửi mắng.

“Thiên Lang Tinh Quân chết tiệt.

Ngươi là một kẻ hèn hạ!” Lúc này, thủ đoạn của đối phương thật sự quá hiểm độc, lại dùng cách bỉ ổi như vậy để ép Cự Mộc Thành thần phục.

Nhưng, dù y có tức giận thế nào, cũng không thể thay đổi được cục diện.

Cao thủ của Cự Mộc Thành đã sớm bị giết sạch.

Bây giờ, dù muốn chống cự cũng không thể làm được.

Cuối cùng, trong Cự Mộc Thành, vô số dân chúng khóc lóc bị áp giải vào sâu trong thành.

Khóe miệng Thiên Lang Tinh Quân...

Chỉ là, khi giọng nói của hắn vừa dứt, một tiếng kêu giòn tan lại vang lên.

"Rắc!" Ngay sau đó, liền thấy trên cổ của vị thành chủ kia xuất hiện một vệt máu đỏ.

Tiếp đó, cái đầu liền rơi xuống.

Sương máu lan tỏa.

Cảnh tượng này lộ ra vẻ đắc ý.

"Ha ha, Cự Mộc Thành Chủ ngươi thấy rõ chưa.

Đây mới là thực lực.

Lũ sâu kiến các ngươi vĩnh viễn không thể hiểu được.

Trước mặt cường giả, mọi quy tắc đều là vô lực.

Chỉ có thể bị nghiền nát.

Ngươi nên cảm thấy may mắn, vì đã thần phục ta từ đầu.

Nếu không..." Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người trong sân đều sững sờ.

Họ hoàn toàn không kịp phản ứng.

Mà Thiên Lang Tinh Quân, lúc này lại cất lên tiếng cười lớn phấn khích.

"Khặc khặc, lại có một thiếu nữ xinh đẹp như vậy.

Nếu đã tự dâng đến cửa, trẫm đây sẽ vui vẻ nhận lấy.

Người đâu, kéo nàng vào cung điện!" Giọng hắn lộ ra vẻ dữ tợn.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, một tráng hán mặc áo giáp liền bước lên.

Hắn là tướng quân tấn công Cự Mộc Thành lần này.

Lúc này trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

“Mạt tướng tham kiến bệ hạ!” Giọng nói mang theo sự cẩn thận.

Dù sao thì người đàn ông trước mắt là sự tồn tại mà hắn cần phải ngưỡng vọng.

“Ừm!” Thiên Lang Tinh Quân lãnh đạm gật đầu.

Tiếp đó, hắn lại lên tiếng.

“Đi đi, đưa thiếu nữ kia ra đây, trẫm muốn tự mình hưởng thụ!” Giọng hắn mang theo một chút phấn khích.

Rõ ràng, trong lòng hắn cho rằng, chuyện như vậy nên nhanh chóng kết thúc.

Nhưng không ngờ, ngay khi tên thị vệ kia rời đi, vừa đến trung tâm Cự Mộc Thành, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Ai dám vào thành?” Nghe thấy giọng nói, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Bởi vì họ nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Chính là Lưu Tranh.

Chỉ thấy hắn lúc này, mái tóc dài bay phất phơ.

Trên người tỏa ra uy thế mạnh mẽ.

Một thanh bảo kiếm treo ngang trên không.

Trong mắt lấp lánh ánh sáng kinh người.

Bên cạnh hắn, có bốn bóng người đứng sừng sững phía sau.

Chính là Hạng Vũ, Lữ Bố, Quan Vũ, Trương Phi bốn người.

Lúc này, họ đứng giữa sân, nhìn người dân Cự Mộc Thành phía dưới, hốc mắt như muốn nứt ra.

Họ không ngờ đối phương lại làm như vậy.

Dân chúng trong Cự Mộc Thành cũng đều mặt đầy bi thương.

Cự Mộc Tinh Quân là tín ngưỡng của họ.

Bây giờ, lại bị chém giết tại đây.

"Ha ha, thì ra là lũ phản tặc các ngươi.

Lại còn sống!

Hôm nay gặp phải trẫm, thì đừng hòng chạy.

Bắt chúng lại cho trẫm, trẫm muốn tất cả tộc nhân Cự Mộc đều trở thành nô lệ của trẫm!" Giọng nói ngông cuồng của Thiên Lang Tinh Quân vang lên, khiến người dân Cự Mộc Thành đều lộ vẻ sợ hãi.

Giờ khắc này, họ cuối cùng cũng biết sự lợi hại của Lưu Tranh và những người khác.

"Gào!" Chỉ là, ngay lúc này, một tiếng gầm rú lại vang lên.

Tiếng cự thú lao đi vang lên.

Một đội quân khổng lồ vô cùng, chậm rãi tiến đến.

Thân hình chúng cao đến ngàn mét.

Toàn thân được bao bọc bởi linh khí nồng đậm, chẳng khác nào thiên binh.

Chính là đám Hoàng Cân Lực Sĩ.

"Hừ, một Bách Luyện Doanh quèn cũng muốn cản trở trẫm.

Đúng là không biết sống chết!" Thiên Lang Tinh Quân lạnh lùng nói.

Tiếp đó, hắn chuẩn bị phất tay ra hiệu cho đại quân tấn công.

Chỉ là, ngay lúc này, một tiếng quát khẽ lại vang lên.

“Chậm đã, ta là thủ lĩnh của Bách Luyện Doanh, Dương Lâm.

Thiên Lang Tinh Quân, không biết có thể nghe ta nói vài lời được không.

Cự Mộc Tinh Chủ tuy đã phạm sai lầm, nhưng dù sao cũng trung thành tận tụy.

Nếu ngài nhất quyết muốn đuổi cùng giết tận, e là cũng khó mà yên ổn!” Nghe thấy giọng nói, Thiên Lang Tinh Quân nhíu mày.

“Ngươi là ai, mà cũng dám cùng ta đàm phán điều kiện!” Thiên Lang Tinh Quân lạnh lùng hỏi.

Chỉ là, khi giọng hắn vừa dứt, bên cạnh Dương Lâm, một bóng người cao lớn đã chắn trước mặt hắn.

“Thiên Lang Tinh Quân, thực lực của ngươi tuy mạnh.

Nhưng Bách Chiến Doanh của chúng ta cũng không phải dễ chọc.

Vị Cự Mộc Thành Chủ này có ơn với huynh đệ chúng ta, ta nguyện thay y chuộc tội.

Mong ngài có thể giơ cao đánh khẽ!” Người nói chính là phó thủ lĩnh của Bách Chiến Doanh, Lý Nguyên Bá.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, trên mặt Thiên Lang Tinh Quân lộ ra một nụ cười đầy hứng thú.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói.

“Ồ, vậy sao.

Vậy ngươi thử nói xem, ngươi chuộc tội thế nào.

Yên tâm, chỉ cần ngươi có lý, trẫm nhất định sẽ tha cho ngươi một mạng.

Nhưng, phải để Cự Mộc Tinh Chủ kia trở thành nô lệ dưới

trướng ta!" Lời vừa dứt, trong hai mắt hắn liền tỏa ra từng tia sáng.

Mà nghe thấy giọng nói, Lý Nguyên Bá không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền nói.

"Được, ta đồng ý!" Trên mặt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng.

Lần này, hắn thật sự là đang liều mạng.

Nếu không thể cứu được Cự Mộc Tinh Chủ, cả Bách Chiến Doanh e là sẽ bị tiêu diệt.

Mà nghe thấy giọng nói, trên mặt Thiên Lang Tinh Quân lại lộ ra vẻ vui mừng.

Đây là một cơ hội.

Nếu có thể khống chế được Bách Chiến Doanh này, thực lực của mình chắc chắn sẽ tăng vọt.

"Người đâu, bắt Cự Mộc Tinh Chủ này lại!" Giọng hắn vang lên.

Tiếp đó, hai vị cường giả Kim Tiên cửu trọng bên cạnh hắn liền lao xuống phía dưới.

"Bốp!" Chỉ là, còn chưa đợi họ đến gần Cự Mộc Tinh Chủ, Lý Nguyên Bá đã động thủ.

Đôi chùy trong tay trực tiếp đập ra.

Trong nháy mắt, hai người liền hóa thành sương máu.

Cảnh tượng này chấn động lòng người.

Đặc biệt là những người xung quanh đang xem.

Càng là trợn to hai mắt.

Chương 485

Sao cũng không ngờ được.

Bách Chiến Doanh dưới trướng Cự Mộc Tinh Chủ lại dám vi phạm mệnh lệnh của Thiên Lang Tinh Quân.

Ngay lúc này, Thiên Lang Tinh Quân cũng gầm lên giận dữ.

"Các ngươi tìm chết!

Giết!" Tiếng gầm vang lên.

Binh lính dưới trướng hắn liền xông về phía trước.

Nhưng Lý Nguyên Bá nào có sợ hãi.

"Ầm ầm!" Hắn tung một cước, trong chốc lát mặt đất sụp đổ.

Hàng vạn binh sĩ, lại bị chôn vùi toàn bộ bên trong.

Khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, tất cả mọi người đều chết lặng.

Không ngờ Bách Chiến Doanh lại hung tàn như vậy.

Ngay lúc này, Dương Lâm đã đến trước mặt Thiên Lang Tinh Quân.

"Ngươi muốn làm gì, muốn đầu hàng trẫm sao!" Giọng hắn mang theo vẻ âm u.

Lúc này nhìn Dương Lâm, hắn chậm rãi nói.

"Hừ, bệ hạ, hôm nay huynh đệ chúng ta cùng ngài đi chịu chết, không thể để ngài một mình đối mặt với Thiên Lang Tinh Quân này.

Nếu không, chúng ta sẽ hối hận cả đời.

Nhưng, bệ hạ yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không liên lụy bệ hạ, chỉ cầu bệ hạ bảo vệ tốt dân chúng Cự Mộc Thành là được!" Dương

Lâm cung kính nói.

“Ha ha, các ngươi đúng là trung nghĩa, nhưng trẫm không thể để ngươi chết vô ích.

Ngươi lui xuống trước, đợi trẫm giết tên này xong, chúng ta tiếp tục chinh phạt bốn phương!” Thiên Lang Tinh Quân cười híp mắt nói.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh cũng lên tiếng.

“Dương Lâm, ngươi lui xuống trước, kẻ này giao cho trẫm giải quyết!” Giọng nói mang theo sự lạnh lẽo.

Nghe lệnh, Dương Lâm không chút do dự lui xuống.

Giờ khắc này, hắn biết mình không cần lo lắng.

Mà Thiên Lang Tinh Quân cũng không nói nhiều.

Đã có người đến nộp mạng, tự nhiên là tốt nhất.

Khóe miệng hắn lộ ra vẻ dữ tợn.

“Hán Đế, ngươi dám cản trở đại quân của ta.

Thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch sao.

Nếu ngươi tìm chết, vậy trẫm sẽ xử lý ngươi trước!” Giọng của Thiên Lang Tinh Quân tràn ngập sự khát máu.

Trường đao trong tay giơ cao.

Vô số yêu binh phía sau cũng trong nháy mắt xông ra.

Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười.

“Ầm!” Khi thân thể hắn trong nháy mắt bay lên không, trên bầu trời xuất hiện sấm sét cuồn cuộn.

Hắn tung một quyền thẳng ra.

Tia điện nóng rực lao về phía Thiên Lang Tinh Quân.

"Rắc!" Thân thể Thiên Lang Tinh Quân bị xuyên thủng trực tiếp.

"Phụt!" Tiếp đó, trái tim ở ngực hắn vỡ nát.

Toàn bộ khuôn mặt của hắn viết đầy vẻ kinh hoàng.

"Hán Đế, ngươi lại che giấu tu vi.

Tại sao, thực lực của ngươi, sao lại có thể mạnh như vậy!" Giọng nói mang theo sự oán độc.

Trong mắt hắn, thậm chí còn lộ ra một tia hối hận.

Nếu sớm biết Lưu Tranh lợi hại như vậy, mình căn bản không nên chọc vào đối phương.

Nhưng đáng tiếc, thế giới này không có thuốc hối hận.

"Ngươi quá yếu, giữ lại cũng vô dụng, chết đi!" Sau khi giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh vang lên, bảo kiếm trong tay lại một lần nữa xé rách hư không, chém thẳng về phía Thiên Lang Tinh Quân.

"Ầm!" Thân thể Thiên Lang Tinh Quân trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

Máu tươi từ miệng phun ra, trông vô cùng thê lương.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền lên tiếng phân phó.

"Lý Nguyên Bá, ngươi đi cứu Cự Mộc Thành Chủ đi!" Lời vừa dứt, cuộc chiến trong sân liền dừng lại.

Lý Nguyên Bá dẫn binh lính của Bách Chiến Doanh nhanh chóng chạy về phía Cự Mộc Thành Chủ.

Lúc này đối phương, dù vẫn còn hôn mê, nhưng vết thương đã ổn định.

Mà những chiến sĩ Bách Chiến Doanh kia thì bao vây chặt lấy y.

Những binh lính Bách Chiến Doanh này, sau khi bị thương, liền tự bạo.

Khiến cho những binh lính bình thường kia căn bản không thể đến gần nửa bước.

Mà Lý Nguyên Bá sau khi bước vào phòng, lại cảm thấy đau lòng như cắt.

Bởi vì hắn biết Cự Mộc Tinh Chủ là một người đàn ông hào sảng, gan dạ.

Lúc nào cũng có vẻ hiền hậu.

Nhưng bây giờ, lại trở nên gầy trơ xương, trên người gần như không có một miếng thịt lành lặn.

Cả người đều mất hồn mất vía đứng tại chỗ.

"Ha ha, Cự Mộc Tinh Chủ, ngươi không ngờ sẽ có ngày hôm nay phải không.

Nói cho ta biết, Cự Mộc Thành này, ngươi chuẩn bị phân chia thế nào.

Nếu làm cho bản soái hài lòng, có lẽ còn có thể cho ngươi một con đường sống.

Dù sao thì, tài nguyên trên Bách Thảo Tinh không ít.

Đại vương của chúng ta rất thích đấy!" Giọng của Tinh quân kia vang lên.

Ngay lúc này, giọng của Lý Nguyên Bá lại vang lên.

"Cút, những thứ ở đây, ngươi vĩnh viễn không thể lấy đi.

Mọi thứ trong Cự Mộc Thành, Cự Mộc Tinh ta nguyện cùng bệ hạ chia sẻ, mời ngươi rời đi.

Nếu không, đừng trách ta không khách khí!" Giọng của Cự Mộc Tinh Chủ vô cùng kiên định.

Lúc này, y như biến thành một người khác.

Mà Tinh quân kia, sau khi nghe giọng nói, lại nổi giận đùng đùng.

"Cự Mộc Tinh Chủ, ta nể tình xưa, cho ngươi một con đường sống.

Không ngờ ngươi không biết điều, nếu đã như vậy, thì đừng trách bản tọa.

Giết sạch chúng cho ta.

Lần này, ai có thể chém giết Cự Mộc Tinh Chủ, ta thưởng bốn ngàn châu linh thực vật.

Nếu có thể chém được đầu của Hán Đế, ta ban cho một thanh thần khí!" Giọng nói mang theo sự điên cuồng.

Nghe thấy giọng nói, các thống lĩnh của các hệ sao lớn xung quanh đều lộ ra vẻ phấn khích.

Tiếp đó, thân hình trong nháy mắt nhảy lên, lao xuống phía dưới.

Thực lực của những người này đều cực kỳ mạnh mẽ.

Đặc biệt là trong những năm chém giết này, họ đã ngưng tụ ra pháp tướng của riêng mình.

Hơn nữa mỗi người đều cao năm sáu trượng, tỏa ra năng lượng rực rỡ.

Người của Cự Mộc Tinh tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng thế đơn lực mỏng, làm sao là đối thủ của đối phương.

Rất nhanh, họ liền bị áp đảo.

Lúc này, sắc mặt của Cự Mộc Thành Chủ vô cùng khó coi.

Y không ngờ sự tình lại biến thành như vậy.

Cơ nghiệp mà mình vừa mới xây dựng, giờ đây sắp bị hủy diệt.

Ngay khi trong đầu y đang suy nghĩ nhanh, ở phía bên kia, Lưu Tranh đã động thủ.

Hắn đẩy ngang một chưởng ra.

"Gào!" Theo một tiếng rồng gầm vang lên, một vị Kim Giáp Võ Thần xuất hiện trên chiến trường, đập xuống Tinh Thần Tinh Quân kia.

"Ầm!" Theo một tiếng nổ vang, sương máu đầy trời rơi xuống.

Tinh Thần Tinh Quân bị đánh nát tại chỗ.

Tiếp đó, ánh mắt Lưu Tranh liền quét ra xung quanh.

Hắn muốn nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng, giết sạch những người này.

Nếu không, sẽ muộn.

"Gầm!" Theo một tiếng gầm rú vang lên, Thiên Cung hóa thành ngọn núi khổng lồ, che kín bầu trời.

"Ầm ầm!" Tiếp đó, cả đại điện liền trấn áp xuống phía dưới.

"A, đừng!" Tinh quân kinh hãi kêu lên, nhưng không có cách nào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên Cung rơi xuống.

Mà những binh lính khác, càng là trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Trong thời gian ngắn, cả Cự Mộc Thành liền bị bao phủ hoàn toàn.

Ngay khi Lưu Tranh, dẫn dắt chiến sĩ dưới trướng, dọn dẹp xong tàn cuộc, hốc mắt của Cự Mộc Thành Chủ đỏ hoe, chậm rãi quỳ xuống đất.

Hai mắt y đỏ ngầu.

Những năm qua, mình đã khổ tâm cô độc bảo vệ Cự Mộc Thành này.

Không ngờ, cuối cùng lại bị tinh thần trong tinh không tấn công.

Cự Mộc Thành, cuối cùng cũng không còn nữa.

"Cự Mộc Tinh Chủ, chuyện trẫm đã hứa với ngươi đã làm được.

Ngươi yên nghỉ đi!" Giọng nói vang lên, Lưu Tranh phất tay ra hiệu cho mọi người mai táng y.

Ngay lúc này, giọng của vị Tinh quân kia lại vang lên.

"Hán Đế, ngươi có biết ngươi đắc tội với ai không!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh lãnh đạm nói.

"Tinh Thần Tinh Quân, chuyện này liên quan gì đến ngươi, ngươi tốt nhất đừng xen vào chuyện của người khác.

Nếu không, đừng trách trẫm không khách khí!" Giọng hắn mang theo một chút lạnh lẽo.

Lúc này lại khiến cho Tinh quân kia cũng không khỏi lùi bước.

Hắn sợ chết, hơn nữa còn tham sống sợ chết.

Không dám dễ dàng chọc vào Hán Đế, nếu không chắc chắn sẽ bỏ mạng.

Vì vậy, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hán Đế, ta nhớ kỹ ngươi rồi, chúng ta cứ chờ xem!" Dứt lời, hắn liền biến mất tại chỗ.

Đồng thời, ra lệnh cho tất cả mọi người rút quân.

Rõ ràng, trận chiến này hắn đã thua, không cần thiết phải ở lại đây.

"Đinh, chúc mừng túc chủ, Cự Mộc Tinh nhận được một thẻ triệu

hoán!" Nghe thấy âm thanh, trong mắt Lưu Tranh lộ ra một nụ cười.

Sau khi Cự Mộc Thành bị chiếm, thực lực của đối phương sẽ tăng lên đáng kể.

Đương nhiên, những điều này còn phải chờ đợi.

Mà Tinh quân lúc này cũng không còn tâm trí lo chuyện bên ngoài Cự Mộc Tinh.

Chương 486

Hắn phải trở về Thiên Đình báo cáo tin tức.

Về phần Lưu Tranh, sau khi giải quyết tất cả, cũng dẫn đại quân chậm rãi tiến vào trong Thiên Cung.

Ngay khi hắn vừa ngồi xuống, "Bệ hạ, ngài đã giết vị Tinh Thần Tinh Quân kia?" Tào Chính Thuần cẩn thận hỏi.

Hắn không hiểu Lưu Tranh đã làm thế nào.

"Ừm, một đám tiểu nhân, cũng dám động đến ta.

Nhưng các ngươi hiện tại tạm thời đừng ra tay.

Đợi ta đột phá xong rồi nói!" "Cẩn tuân thánh chỉ!" Nghe vậy, Tào Chính Thuần vội vàng cúi người nói.

Lúc này, trong lòng hắn vô cùng phấn khích.

Lưu Tranh càng lợi hại, quyền lực của hắn cũng sẽ càng lớn.

Ngay lúc này, một mùi thuốc nồng nặc bay tới.

Tiếp đó, một thái giám chạy vội vào.

"Bệ hạ, đan dược đã luyện chế thành công!" Giọng nói mang theo sự kích động.

Dù sao thì, những viên đan dược này đã dùng không ít dược liệu quý giá của hắn.

"Mang lên đây!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh lãnh đạm nói.

Một lát sau, Tào Chính Thuần liền dâng đan dược lên tay Lưu Tranh.

Đan dược có màu xanh biếc, trong suốt lấp lánh.

Trên đó có ánh sáng rực rỡ, khiến người ta cảm nhận được năng lượng tinh khiết.

"Thứ tốt!" Lưu Tranh lẩm bẩm.

Tiếp đó, hắn không chút do dự nuốt xuống.

"Xèo xèo!" Đan dược vào cơ thể.

Trong chốc lát, từng tiếng nổ vang lên.

Tu vi của Lưu Tranh đang tăng trưởng.

Lông mày hắn không chỉ nhíu lại.

Tiếp đó hắn liền quát.

"Hộ giá cho ta, bất cứ ai cũng không được đến gần!" Lời hắn vừa dứt, xung quanh liền tràn vào một lượng lớn thị vệ, bao vây chặt lấy toàn bộ tẩm thất.

Tiếp đó, họ đứng trước cửa để phòng kẻ địch tấn công.

Ngay lúc này.

"Rắc!" Trên người Lưu Tranh, lại xuất hiện một vết nứt.

Ngay sau đó, máu tươi chảy ra.

Rõ ràng, uy lực của đan dược quá mạnh, khiến hắn có chút không chịu nổi.

Nhưng hắn lại không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục hấp thu đan dược.

Bảo vật như vậy, nếu lãng phí thì thật là phung phí của trời.

Theo thời gian trôi đi, những giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán Lưu Tranh rơi xuống.

Trong cơ thể hắn phát ra tiếng lách tách.

Cả người hắn có xu hướng lung lay.

“Phụt!” Nhưng Lưu Tranh lại không hề để ý.

Vẫn tiếp tục hấp thu năng lượng.

Ngay lúc này, một tiếng động nhỏ vang lên.

Tiếp đó, viên đan dược kia lại từ từ tan chảy.

Cùng lúc đó, tu vi của Lưu Tranh cũng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Chỉ là, cảnh tượng này lại vô cùng đáng sợ.

Phải biết, dược tính của viên đan dược này rất kinh khủng.

Nhưng lúc này lại hóa thành chất lỏng.

Hơn nữa, dường như đã thấm vào trong máu thịt của Lưu Tranh.

Trong cơ thể hắn, lại xuất hiện một hạt giống màu xanh biếc, như thể tràn đầy sức sống.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền đưa ngón tay ra, điểm vào đó.

“Rắc!” Trong nháy mắt, một tiếng vỡ nát vang lên.

Hạt giống kia trực tiếp bị nghiền nát.

Nhưng trên mặt Lưu Tranh lại lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Bởi vì, ngay khi hạt giống vỡ nát, một luồng năng lượng khổng lồ lại theo đầu ngón tay hắn chui vào trong cơ thể.

Năng lượng này mênh mông vô cùng, khiến da thịt hắn trở nên trong suốt.

Thân thể như rồng.

Thậm chí có thể mơ hồ nghe thấy tiếng rồng gầm.

Tiếp đó, hắn liền ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Lưu Tranh bây giờ, tuy chỉ có Chuẩn Thánh tam trọng.

Nhưng mỗi lần đột phá, đều sẽ khiến chiến đấu lực của mình được gia trì.

Ngay lúc này, bên ngoài tinh vực, lại có một nhóm người đang chạy về phía Cự Mộc Thành.

Người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, chính là Tinh Thần Tinh Quân.

Lúc này, mặt hắn đầy vẻ âm trầm.

"Hừ, tiểu tử Lưu Tranh, ta nhất định sẽ chém giết ngươi!" Giọng nói tràn ngập lửa giận.

"Đại ca đừng tức giận, nghe nói Lưu Tranh kia là bá chủ Cửu Châu, bên cạnh cao thủ vô số.

Chúng ta cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Nếu không, dù có thể chém giết hắn, chúng ta cũng chắc chắn sẽ nguyên khí đại thương!" Tinh Nguyệt Tinh Quân ở bên cạnh khuyên giải.

"Hừ, lẽ nào cứ như vậy tha cho tiểu tử kia sao.

Ta đã mất hết mặt mũi rồi!" Tinh Thần Tinh Quân hận thù nói.

Ngay khi hai người đang tranh cãi, những đệ tử của Tinh Thần Thần Cung lại dừng lại.

Nhìn về phía đường nét của Cự Mộc Thành ở xa.

Có người lên tiếng.

"Tinh Nguyệt sư tỷ, sắp đến Cự Mộc Thành rồi.

Chúng ta vội vàng đi như vậy, có gây ra hiểu lầm không!" Nói xong, ánh mắt chuyển hướng về phía Tinh Nguyệt Tinh Quân.

Họ được Tinh Thần Tinh Quân phái đến.

Bây giờ lại có chút lo lắng.

Lần này đến đây, chính là tên hung ma muốn chơi đùa với vài người phụ nữ.

Trong cả tòa thành, tất cả dân chúng đều quỳ rạp trên mặt đất.

Chỉ là, ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Giọng nói vang lên, lại mang theo vẻ kiêu ngạo.

"Vâng, vâng!" Trong tay hắn, một thanh bảo kiếm trực tiếp vung ra.

Cự Mộc Tinh Quân và Lưu Tranh có giao hảo, đây là điều ai cũng biết.

"Ầm ầm!" Trong Cự Mộc Thành này, binh lính thủ thành cũng đã quen.

Họ biết, đây là vương đình của tộc Hung Ma.

Để ngươi tấn công không kiêng nể gì, vậy bản thành chủ là kẻ ngốc sao!" không khỏi thấp giọng chửi mắng.

Tất cả những chuyện này, tự nhiên đều đổ tội lên đầu Tinh Thần Tinh Quân.

Trong mắt đối phương tràn ngập sát khí khát máu.

Tiếp đó, hắn liền lên tiếng hô. liền quay người rời đi.

Nghe thấy giọng nói.

"Hiểu lầm gì chứ." Hắn không ngờ.

Ngay sau đó, trên bầu trời vang lên từng trận sấm sét.

"Hít!" Chỉ là, lúc này đối phương nhìn Tinh Linh.

Giọng nói vừa dứt.

Trên người tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

“Ha ha, tốt, nếu ngươi nói chuyện này bỏ qua, vậy bản tọa cũng lười so đo với ngươi.” Giọng nói vang lên, mang theo ý trêu chọc.

Cảnh tượng như vậy khiến mắt của Tinh Thần Tinh Quân kia không khỏi sáng lên.

Lúc này, hắn phát hiện không khí xung quanh dường như đã ngưng đọng.

“Các hạ, chuyện này cứ bỏ qua đi, ngài thân là hoàng tử, hà tất phải so đo với chúng tôi!” Nhưng ngay sau đó, một thống lĩnh liền chắn trước mặt đối phương.

Chuyện như vậy, hắn chưa bao giờ gặp.

Trên mặt hắn không có bất kỳ biểu cảm nào.

Dù sao thì, đối phương tuy có chút thực lực.

“Bái kiến thiếu chủ!” “Gầm!” Đối phương lạnh lùng nói.

Đập xuống người Tinh Thần Phu Nhân.

Máu tươi bắn tung tóe, khiến cả người Tinh Linh đều bị nhuốm máu như một người máu.

“Chuyện gì thế này!” dường như đang quan sát tu vi của đối phương.

“Đứng lại, các ngươi còn chưa trả lời bản tọa!” “Ha ha, đã đến rồi, vậy thì ở lại đây ăn cơm đi.” “Gặp qua Tinh Nguyệt tiên tử!” mình cũng đánh không tha.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tinh Linh Nhi lại lộ ra vẻ tái nhợt.

Ngay khi hắn đang ngẩn người, lúc này lại có một hư ảnh đang đứng sừng sững.

Hắn tung một quyền thẳng ra.

Mà Tinh Thần Tinh Quân lại không có ý định ngăn cản. thực lực của Cơ Hạo lại mạnh như vậy.

Nghe thấy giọng nói, các đệ tử khác vội vàng lên tiếng.

"Gào!" Nếu ở trong phủ đệ của mình, hắn thật sự không sợ vị thiếu chủ này.

Nhưng hắn cũng không chọn cách bỏ chạy, vì kết quả như vậy, hắn không gánh nổi.

Người dẫn đầu chính là Tinh Thần Tinh Quân kia.

Hơn nữa, còn cho người ta một cảm giác nguy hiểm tột độ.

Cho nên, quan hệ với mấy vị tiên tử khác không được hòa hợp.

Nếu không giết không tha.

Một con mãng giao bên cạnh lại đã bắt đầu tấn công.

"Xoẹt!" Trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Nhưng bây giờ hắn đang ở trên địa bàn của người khác.

Xin cáo từ trước!" Dù sao thì, đây là cơ hội tốt để lập công.

Tiếp đó, thân hình nhảy lên.

Chương 487

"Hừ!" Vừa rồi chính là đối phương đã cắt đứt cổ họng của vị thống lĩnh kia.

"Chúng ta không sợ!" Vì vậy, đãi ngộ trong gia tộc cũng không cao.

Hung thú xung quanh lại quỳ rạp trên mặt đất, không dám có chút chậm trễ.

Trong mắt lộ ra vẻ trêu tức.

Xa xa liền có một giọng nói vang lên.

Khóe miệng Tinh Nguyệt Tinh Quân lộ ra vẻ lạnh lùng.

Biến cố như vậy khiến sắc mặt mọi người thay đổi.

Nghe thấy giọng nói.

Lúc này, chẳng khác nào bọn thổ phỉ.

Những tên lính gác kia cũng không còn lo được gì khác.

"Bốp!" Tiếp đó, trong hai mắt vẻ hung ác lóe lên rồi biến mất.

Nhưng mãng giao cũng đã phải trả giá.

Khiến cho cả hư không đầy những gợn sóng.

Hắn không muốn giao thủ với Tinh Thần Tinh Quân này.

Trong mắt họ lộ ra ánh sáng hung ác.

Chỉ là, khi hắn vừa đặt chân vào thành, sắc mặt lại thay đổi.

Giọng nói vang lên, có vẻ vô cùng cung kính.

Một binh lính hung hăng quát.

Đây là trọng địa của tộc Hung Ma, bất cứ ai cũng không được đến gần.

Nhưng cũng sẽ không quá kinh khủng mới phải.

Nhưng con gái của ngươi, ta thích, giao cho ta đi!" Tất cả binh lính đều bị giết sạch.

Giọng nói âm lãnh vang lên.

Tiếp đó, hắn lại nói.

Ngay khi lời hắn vừa dứt.

Bây giờ có cơ hội thể hiện trước mặt thống lĩnh, đương nhiên là không muốn bỏ lỡ.

Cha của ngươi chắc sẽ rất hoan nghênh!" Khóe miệng hắn lộ ra vẻ dữ tợn, hung ác nhìn chằm chằm Lưu Tranh.

Tinh Linh lãnh đạm nói.

Dù sao thì chuyện này là hắn sai.

Mà nghe thấy giọng nói.

Tinh Linh tiên tử không những không hề sợ hãi, ngược lại còn đi về phía đối phương.

Nghe thấy giọng nói, trên mặt Tinh Nguyệt Tinh Quân cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Bình thường, nàng đã quen thói kiêu ngạo ngang ngược.

Tinh Nguyệt Tinh Quân, bình thường có thể nói là thường xuyên đến đây.

Bàn tay đưa ra, đón lấy luồng quyền kình.

Trong hai mắt đối phương, sát na bắn ra sát ý lạnh lẽo.

Trong chốc lát, từng luồng sáng lấp lánh.

Khi thấy bóng người này, vị thống lĩnh kia trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó hắn liền lên tiếng.

Lính gác bị đâm ngã xuống đất.

Tinh Nguyệt Tinh Quân khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

Thân hình hắn cao lớn, toàn thân tỏa ra sát khí nồng đậm.

Nhưng vì thực lực yếu, địa vị lại khá lúng túng.

Đồng thời, cái miệng lớn như chậu máu mở ra.

Giờ khắc này, ngay cả Tinh Nguyệt Tinh Quân cũng kinh ngạc.

Cho nên, theo nàng thấy, dù là người thân của Tinh Thần Tinh Quân, ai nhát gan thì rời đi!" "Gầm!" Trong hai mắt lại tràn ngập vẻ lạnh lùng. cung kính hô.

Hai luồng năng lượng mênh mông va chạm vào nhau.

Điều này khiến Tinh Thần Tinh Quân không khỏi nhíu mày.

Giọng Tinh Linh mang theo một tia tức giận.

Khi một tòa cung điện hùng vĩ vô cùng sừng sững giữa trời đất, chính là Tinh Thần Tinh Quân, nàng cũng có thể tùy ý trêu chọc.

Nghe thấy giọng nói, Tinh Nguyệt tiên tử khinh thường nói.

Thân phận của nàng vô cùng tôn quý.

Tiếp đó, liền lại lao lên.

Chỉ là, ngay lúc này, Lưu Tranh kia có thù oán với Thần Tông của ta.

Gần như không có sức phản kháng.

Vì vậy, lúc nói chuyện, tự nhiên cũng không có tính khí tốt.

Trong miệng càng là phun ra máu tươi.

Cuộc tấn công như vậy, có thể nói là nhanh như chớp.

Cho người ta một cảm giác ngột ngạt.

Nữ tử này tuy là đệ tử chính thống của Tinh Thần Thần Cung.

Nàng trong Tinh Thần Thần Cung, vốn là một sự tồn tại đặc biệt nhất.

"Ha ha, tiểu bối nói bậy bạ thôi, chúng ta còn có việc.

Răng nanh sắc bén, tỏa ra ánh sáng dữ tợn.

Giờ khắc này, trong lòng Tinh Linh tiên tử hiểu rằng, lần này đã hoàn toàn thất bại.

"Phụ thân, cứu con!" "Hừ, người khác không rõ, lẽ nào ngươi còn không rõ." Trong chốc lát, thân thể liền bị chém thành hai nửa.

Nơi kiếm quang đi qua, một cái đầu bay lên.

"Tránh ra!" khiến cho những tên thị vệ kia đều không khỏi sững người.

"Ầm!" Chỉ là, ngay khi hai người sắp sửa ra tay, hắn là một thiên kiêu.

Theo hắn thấy, cuộc tấn công như vậy, chắc chắn có thể chém giết Lưu Tranh.

"Tất cả mọi người theo sau, chúng ta vào thành!" Dứt lời, hắn liền dẫn con cái của mình chuẩn bị rời đi.

Nhưng cũng không nói nhiều.

Mà thấy cảnh tượng như vậy, ngay khi họ đang tuần tra, lời vừa dứt, hôm nay dù có phá hủy nơi này, cũng không liên quan đến ngươi!" Quyền kình nóng rực nở rộ trên không.

Không ngờ, một Hán Đế quèn lại có thực lực như vậy.

Đồng thời, thân hình trong nháy mắt đã đứng trong đội ngũ.

Nghe thấy giọng nói, sắc mặt Tinh Thần Tinh Quân cứng đờ.

"Ngươi là cái thá gì, cũng dám cản trở bản cung!" Ta làm chuyện gì khiến ngươi không hài lòng.

Thân thể Tinh Thần Phu Nhân lùi lại, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

Tiếp đó, giọng nói lạnh như băng liền vang lên.

Hắn cười hỏi, đồng thời trong mắt lộ ra tia sáng.

Giọng thiếu chủ lạnh lùng vô cùng.

Thiếu chủ của tộc Hung Ma lại ở đây.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói.

Sau đó, từng người một nhìn về phía giọng nói truyền đến.

Là sự tồn tại mạnh nhất dưới trướng thống lĩnh.

Cái đuôi khổng lồ quật mạnh.

Cho nên, họ căn bản không nghĩ nhiều.

Tiếp đó, liền chuẩn bị xé nát con mãng xà khổng lồ này.

Nhưng cũng không cam chịu yếu thế.

Máu đỏ tươi phun ra.

Ngay lúc này, bởi vì, vị này lại là thiếu chủ của tộc Hung Ma.

"Công lao lần này lại đến tay!" Về phần quy củ của Hung Thú Thành này, hắn không hề để vào mắt. liền lao về phía sau.

"Vút!" "Tinh Nguyệt muội muội, lại gây chuyện à!" "Rắc!" tại sao nhất quyết phải phá phủ đệ của ta!" "Rất tốt!" lần lượt rút đao chắn

trước mặt Cơ Hạo.

Mà Tinh Thần Tinh Quân cũng đã phản ứng lại.

Nhưng thiên phú quá kém.

Đồng tử của vị thống lĩnh kia không khỏi co lại.

Lời vừa dứt, một đám người liền bay về phía Cự Mộc Thành.

Một con mãng xà màu vàng kim liền xuất hiện trong nháy mắt.

Tiếng hô đồng đều vang lên.

Thấy cảnh tượng như vậy, điều chói mắt nhất là trên cổng thành.

"Được rồi, nếu ngươi đã đến, thì ở lại đây đi." Vị thiếu chủ kia lại cười lớn nói.

Bàn tay liền lướt qua trên không.

Nhưng vẫn tràn đầy tự tin.

Nghe lệnh, thống lĩnh không dám do dự, vội vàng đáp lời.

Trong tay hắn cầm một con dao găm.

Mà Tinh Linh tiên tử ở phía bên kia lại đã ngây người tại chỗ.

Thấy cảnh tượng như vậy, giọng nói vang lên.

Nếu không giết tiểu tử này, làm sao giải quyết.

Chỉ có thể mặc nhận.

Chỉ thấy một bóng người chậm rãi bước ra từ trong đại điện.

Lời vừa dứt, thân hình không khỏi run lên.

Một tiếng kêu giòn tan vang lên.

"Xoẹt!" cao đến ba mét, toàn thân được bao phủ bởi vảy.

Nhưng mẹ của Tinh Linh lại không còn cách nào.

Không ngờ, lần này phụ thân của mình lại tàn độc như vậy.

Dù có muốn báo thù cũng không dễ. cung kính nói.

Hơn nữa, lần này là tinh không cự ma đang truy sát vị Hán Đế kia.

Khiến họ kinh hồn bạt vía.

Sâu trong Viễn Cổ Ma Vực.

Chương 488

Mà nghe thấy giọng nói, trên khóe miệng vị thiếu chủ kia lại lộ ra một nụ cười đầy hứng thú.

Mà vị thống lĩnh kia cũng có vẻ nóng lòng muốn thử.

Lúc này, trông vô cùng dịu dàng, như một đóa hoa kiều diễm.

"Chết tiệt!" "Bẩm tiên tử, thành chủ đang bế quan, không tiện tiếp khách!" "Ừm, Cự Mộc Tinh Quân có ở đây không, ta có việc muốn bàn với y." Tiếp đó, con mãng xà khổng lồ màu vàng kim kia lại trực tiếp nổ tung.

Đây là một lão giả.

Binh lính cung kính nói.

Tinh Thần Tinh Quân muốn rời đi, lại bị vị thiếu chủ kia ngăn lại tại chỗ.

Lời vừa dứt.

"Ha ha, ngươi thật sự cho rằng, ở đây không có cấm chế phòng ngự." trông vô cùng thê thảm.

Không ngờ, một chiếc răng già bị gãy.

"Nghiệt chướng, ngươi đang tìm chết sao!" Ngay lúc này, trông vô cùng dữ tợn.

Trong mắt Cơ Hạo lóe lên tinh quang.

Quả nhiên, theo giọng nói của hắn vang lên, phụ thân của mình lại muốn phá hủy ngôi nhà mà mình đã vất vả xây dựng.

Một con rắn dài quấn quanh trên đầu.

Hai mắt hắn mở ra.

Mãng giao gầm lên giận dữ.

Tuy tu vi thấp.

Vì vậy, hắn liền lên tiếng.

Thân hình khổng lồ trực tiếp lao về phía Tinh Linh. ngược lại còn nghênh đón.

"Tinh Linh, sao lại là ngươi!" "Lưu Tranh, ngươi dám làm hại Tinh Linh!" Lúc này, Tinh Thần Tinh Quân cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Trong mắt Tinh Linh lộ ra vẻ khinh thường.

"Hừ, nghiệt súc tìm chết!" Mà con mãng giao kia căn bản không kịp né tránh.

"Bốp bốp!" Tinh không cự ma, từ ngữ này trong tinh vực đại diện cho cái chết.

Tuy tuổi còn trẻ, nhưng lại bị chiều hư.

Tiếp đó, liền chuẩn bị rời đi.

Tuy là con gái của Tinh Thần Tinh Quân.

"Sao?

Tinh Thần Tinh Quân, lẽ nào định ra tay với bản tọa sao!" Giọng nói lãnh đạm của Tinh Thần Tinh Quân lại vang lên.

Mà thấy cảnh tượng như vậy, một bóng người áo đen lại chậm rãi đi về phía cửa cung.

Giờ khắc này, nàng cảm nhận được một sự tuyệt vọng.

Chúng ta đến đó, có lẽ có thể giúp được cũng không chừng.

Chính là mẹ của Tinh Linh, Tinh Thần Phu Nhân.

Lúc này, trong mắt nàng lộ ra vẻ kinh hãi.

"Hừ, ai cho ngươi tuần tra ở đây, cút!" "Khặc khặc, ngươi là cái thá gì, dám nói chuyện với thống lĩnh của chúng ta!" "Phụ thân, sao người có thể như vậy!" "Không biết các hạ là công tử nhà nào!" "Xin dừng bước!" Tinh Thần Tinh Quân lạnh lùng nói.

Tiếng động dữ dội vang lên.

Khiến sắc mặt đối phương không khỏi thay đổi.

Tiếp đó, liền lạnh lùng quát.

Huống chi, lần này đến đây còn là Tinh Thần Tinh Quân nhận lệnh.

Họ đều biết thực lực của đối phương hùng mạnh, nếu chọc giận đối phương, mình sẽ không chịu nổi.

Giọng nói tuy khách khí, nhưng ai cũng có thể nghe ra sự qua loa trong đó.

Mà bên cạnh hắn, lại có một bóng người đang đứng.

Tiếp đó, trong sân liền xuất hiện mấy bóng người.

Hắn phấn khích nói.

Tiếp đó, liền có sương đen nồng đậm bốc lên.

Cuối cùng, lại hóa thành một tấm lưới khổng lồ, bao phủ về phía những binh lính kia.

"Hừ, ta muốn xem thử, hắn có dám từ chối không!" ai muốn bỏ lỡ.

Thân hình người này cao lớn.

Theo một tiếng xé gió vang lên.

Lúc này bên ngoài đại điện, vô số thị vệ đang đứng.

Đợi một thời gian nữa, thì theo ca ca của con, đến Tinh Thần Thánh Sơn!" Giọng nói lạnh như băng mang theo sát khí.

Cả người đều run lẩy bẩy.

Dù sao thì vị thiếu chủ này quá tàn bạo.

Không chỉ thích chơi đùa với những nữ tử xinh đẹp trong tộc Hung Ma, thậm chí ngay cả vợ của dân thường cũng không tha.

Bây giờ, Tinh Linh Nhi tuy không cam lòng, nhưng cũng biết thực lực mình thấp kém, căn bản không thể chống lại.

Chỉ có thể hy vọng phụ thân của mình có thể bảo vệ nàng.

Ngay lúc này, Tinh Thần Tinh Quân cũng nghiến răng nghiến lợi nói.

"Thiếu chủ, ngươi đang khiêu khích tộc Hung Ma của ta sao!" Giọng nói mang theo một mùi vị âm trầm.

Lần này hắn thật sự đã tức giận.

Những gì vị thiếu chủ này làm đã vượt quá dự liệu của hắn.

"Bốp!" Nghe thấy giọng nói, vị thiếu chủ kia lại không hề sợ hãi.

Một cái tát liền vung ra.

Kình phong nóng rực gào thét.

Tinh Thần Tinh Quân không kịp né tránh, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Nửa người hắn đều vỡ nát.

Hắn kinh hãi nhìn chằm chằm vị thiếu chủ kia.

Mà đối phương lúc này lại nói.

"Lão già, lời của bản tọa, ngươi cũng dám vi phạm.

Tìm chết!" Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Tiếp đó, lại là một cước đá ra.

Lần này, Tinh Thần Tinh Quân lại không có cách nào chống cự.

Bị đá hộc máu bay lùi.

Trong mắt lộ ra ánh sáng kinh hoàng.

"Gầm!" Thấy cảnh tượng như vậy, các đệ tử khác của tộc Hung Ma đều gầm lên giận dữ.

Họ chuẩn bị lao lên.

Nhưng ngay lúc này, bên cạnh thiếu chủ, một bóng người lao ra.

Chính là Đại trưởng lão của tộc Hung Ma.

Chỉ thấy tốc độ của hắn nhanh như chớp.

Trong nháy mắt đã xuất hiện ở trung tâm chiến trường.

Bàn tay đưa ra, pháp lực mênh mông tỏa sáng.

Trong chốc lát, những đệ tử xông lên kia liền bị đánh bay ra ngoài.

Giờ khắc này, trong sân tĩnh lặng đến đáng sợ.

Đại trưởng lão tộc Hung Ma lại ra tay.

Điều này khiến Tinh Thần Tinh Quân không khỏi biến sắc.

Trong lòng hắn hiểu rõ, hôm nay mình đã xui xẻo.

Chỉ hy vọng đối phương không truy cứu mình là được.

Nhưng ngay khi hắn đang lo lắng bất an, "Ầm!" một tiếng động trầm đục lại vang lên.

Tiếp đó, liền thấy vị thiếu chủ kia lại bị đánh bay ra ngoài.

Miệng đầy máu tươi, áo giáp trên người nứt ra.

Trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

"Đại trưởng lão, ngươi dám làm ta bị thương!" Giọng nói mang theo sự hận thù nồng đậm.

"Hừ, ta đã sớm cảnh cáo ngươi.

Đừng chọc vào Tinh Nguyệt Cung, nếu không ta sẽ phế ngươi!" Đại trưởng lão tộc Hung Ma lạnh lùng quát.

Chuyện lần này, Tinh Thần Tinh Quân tuy phạm sai lầm trước.

Nhưng hắn lại không cho là vậy.

Đối phương sẽ bị trừng phạt.

Nếu không, Tinh Nguyệt Cung cũng sẽ không tồn tại đến bây giờ.

Quả nhiên, ngay khi giọng hắn vừa dứt, Tinh Thần Tinh Quân kia liền chạy trốn về phía xa.

Căn bản không quan tâm đến sống chết của con gái mình.

Nhưng ngay khi thân thể hắn vừa biến mất tại chỗ, "Xoẹt!" trong hư không lại xuất hiện một mũi tên sắc bén, đâm mạnh vào lưng Tinh Thần Tinh Quân kia.

Trong chốc lát, máu tươi bắn ra.

Tinh Thần Tinh Quân hét thảm một tiếng, liền ngã xuống đất.

Mắt trợn tròn, dường như chết không nhắm mắt.

Thấy cảnh tượng như vậy, những người của tộc Hung Ma xung quanh lại ngây người.

Tinh Thần Tinh Quân lại bị chém giết.

"Ha ha, giết hay lắm, ta muốn tiểu nha đầu này đi theo ta!" Thiếu chủ ngông cuồng cười lớn nói.

Trong mắt lộ ra vẻ phấn khích.

Rõ ràng, hắn cũng không ngờ có người dám động thủ giết hắn.

Những ngày này, hắn đã ngang ngược quá lâu.

Bây giờ, cuối cùng cũng gặp phải một khúc xương cứng.

Mà Tinh Linh Nhi lại hoàn toàn tuyệt vọng.

Không ngờ Tinh Thần Tinh Quân lại bỏ mạng.

Như vậy, mình chẳng phải đã trở thành vật hy sinh sao.

Nghĩ đến đây, nước mắt liền không khỏi tuôn rơi.

Ngay lúc này, Đại trưởng lão tộc Hung Ma liền đến bên cạnh Tinh Linh Nhi, cung kính nói.

"Tiểu thư mời!" Giọng nói mang theo sự thương tiếc.

Dù sao thì, từ nhỏ đã nhìn Tinh Linh Nhi lớn lên.

Bây giờ, phải đưa nàng vào miệng cọp, trong lòng hắn sao có thể nỡ.

Hơn nữa, vị thiếu chủ của tộc Hung Ma này tuy tàn nhẫn vô cùng, nhưng cũng có một điểm tốt.

Ít nhất đối với nữ tử còn khá chăm sóc.

Chương 489

Nếu hầu hạ tốt, nói không chừng sẽ được che chở.

“Không cần, ta tự mình đi theo ngươi!” Tinh Linh Nhi quật cường nói.

Nhưng giọng nói lại không thể che giấu được sự thê lương.

Mà Đại trưởng lão tộc Hung Ma kia cũng không miễn cưỡng, chậm rãi nói.

“Được rồi, ta đi cùng ngươi!” Giọng nói mang theo sự kiên quyết.

Tiếp đó, liền dìu Tinh Linh Nhi đi về phía thành Hung Ma.

Lần này hắn có thể nói là đã liều mạng.

Dù sao thì, tiểu thư nhà mình xinh đẹp như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện thì thật sự là xong đời.

Vì vậy, dù có liều mạng cũng phải bảo vệ an toàn cho đối phương.

Chỉ là, hắn lại không biết, ngay khi hắn dẫn Tinh Linh Nhi rời đi, Tinh Thần Tinh Quân lại quay trở lại Tinh Thần Cung.

Khi hắn bước vào nghị sự sảnh, liền quỳ rạp trên mặt đất, cung kính nói.

“Bái kiến bệ hạ!” Giọng nói mang theo sự hoảng sợ.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia, vị công chúa của Tinh Nguyệt Cung lại bị giam cầm trong một căn phòng.

Hai má nàng hồng hào, trông vô cùng quyến rũ.

Lúc này, khóe miệng còn treo một nụ cười quyến rũ.

“Khặc khặc, công chúa Tinh Nguyệt Cung à, bản vương thật sự

chưa từng nếm qua.

Hôm nay ngươi hãy cho ta hưởng thụ một phen đi!" Giọng nói dữ tợn của thiếu chủ Hung Ma vang lên, khiến công chúa Tinh Nguyệt Cung không ngừng run rẩy.

Tiếp đó, nàng liền khóc lóc nói.

"Cầu thiếu chủ tha cho nô tỳ.

Ngài muốn thị thiếp thế nào, ta đều nguyện ý dâng lên.

Chỉ cầu ngài tha cho nô tỳ!" Giọng nói vang lên, trong trẻo như tiếng chim hoàng oanh.

Chỉ là, ngay khi lời nàng vừa dứt, trong mắt thiếu chủ Hung Ma liền lóe lên một tia khát máu.

Tiếp đó, một chưởng liền đánh ra.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, công chúa Tinh Nguyệt Cung trong nháy mắt hóa thành sương máu đầy trời.

Thấy cảnh tượng như vậy, các đệ tử Tinh Nguyệt Cung đứng xung quanh không khỏi run lẩy bẩy.

Ai cũng không ngờ, công chúa trong tông môn của mình lại dễ dàng bị sát hại như vậy.

Đặc biệt là Tinh Linh Nhi kia, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, không dám tin tất cả những điều này là thật.

Ngay lúc này, rèm cửa đại điện được vén lên, lại có mấy đệ tử tộc Hung Ma bước vào.

Trên mặt họ lộ ra vẻ dữ tợn.

Nhìn Tinh Linh Nhi, họ chậm rãi nói.

"Hắc hắc, thánh nữ Tinh Nguyệt Cung, nghe nói rất đẹp.

Không biết có thể làm thị thiếp của chúng ta được không!" Nghe thấy giọng nói, đồng tử Tinh Linh Nhi không khỏi co lại.

"Các ngươi đừng hòng!" Giọng nàng mang theo vài phần tức giận.

Ngay lúc này, "Bốp!" một cái tát trực tiếp tát vào mặt nàng.

Tiếp đó, giọng nói lạnh như băng vang lên.

"Tiện tỳ, ngươi nghĩ mình là cái thá gì, cũng dám cãi lại bản tọa.

Nếu không muốn, hôm nay sẽ đưa ngươi cho thiếu chủ.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải gả đi!" Đây là một Đại Hán của tộc Hung Ma, lúc này dữ tợn nói.

Nghe thấy giọng nói, trên mặt Tinh Linh Nhi lại tràn ngập sự kinh hãi.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị giãy giụa, một vị trưởng lão khác lại lên tiếng.

"Đừng lo, phụ thân của Tinh Linh Nhi đã chết rồi.

Mà tộc Hung Ma của chúng ta không cho phép người ngoài sỉ nhục tộc nhân của mình.

Cho nên, ngươi không cần lo lắng!" Nghe thấy giọng nói, Tinh Linh Nhi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cảm thấy mình có lẽ đã thoát được một kiếp.

Nhưng ngay sau đó, liền bị đẩy vào vực sâu tăm tối.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vị thiếu chủ Hung Ma kia lại vô cùng hài lòng.

Hắn không ngờ công chúa Tinh Thần Cung này lại xinh đẹp như vậy.

Chẳng trách, thời gian này lại để những trưởng lão Tinh Nguyệt

Cung kia đưa đối phương đến thành Hung Ma.

Nghĩ đến đây, trong mắt liền lộ ra một tia nóng rực.

Tiếp đó, hắn đưa tay ra bắt lấy.

Công chúa Tinh Nguyệt Cung này, theo hắn thấy, đã là vật trong túi.

"Ầm!" Chỉ là, ngay khi hắn vừa đến gần, vị thiếu chủ Hung Ma kia lại cảm thấy ngực đau nhói.

Cả người trực tiếp bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi.

Hắn vạn vạn không ngờ, ngay khi mình sắp đến bên cạnh Tinh Linh Nhi kia, đối phương lại bị tấn công.

"Gầm!" Theo một tiếng gầm của hắn, những đệ tử tộc Hung Ma xung quanh cũng đều vây lại.

Trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

Lúc này, Tinh Linh Nhi cũng đã đứng dậy.

Trong lòng nàng hiểu rõ, lần này là lành ít dữ nhiều.

Tiếp đó, nàng liền quát.

"Người tộc Hung Ma, các ngươi đừng làm bậy.

Sư phụ của ta là Thiên Hà Thành Chủ.

Nếu các ngươi làm ta tổn hại một sợi tóc, thì hãy chờ đợi cơn thịnh nộ của sư phụ ta đi.

Bây giờ, mau chóng rời khỏi Tinh Thần Cung của ta.

Nếu không, sư phụ ta đến, không chỉ các ngươi phải chết, ngay cả gia tộc của các ngươi cũng phải bị tiêu diệt!" Lúc này Tinh Linh Nhi, tuy đang uy hiếp những tên Hung Ma này, nhưng giọng nói của nàng lại tràn ngập sự hoảng sợ.

Sợ những tên Hung Ma này thật sự làm hại mình.

Ngay khi lời nàng vừa dứt, thiếu chủ Hung Ma lại cười.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng nói.

“Ha ha, một Thiên Hà Thành quèn, tính là gì.

Chính là phủ chủ của Cửu Tinh Phủ cũng phải sợ tộc Hung Ma của ta ba phần.

Về phần ngươi, thì cứ ở lại đây trước đi!” Nói xong, hắn bước một bước, liền lao về phía Tinh Linh Nhi.

Tốc độ nhanh như chớp.

Lúc này hắn đã quyết tâm, hôm nay nhất định phải được như ý.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tinh Linh Nhi không khỏi nhắm mắt chờ chết.

Lúc này nàng đã chấp nhận số phận.

Ngay lúc này, một giọng nói lại vang lên trong nháy mắt.

“Ngươi dám động đến đồ đệ của ta thử xem!” Nghe thấy giọng nói, tất cả mọi người trong sân đều sững sờ.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy, một bóng người xuất hiện trong đại điện.

Lúc này, toàn thân hắn tỏa ra sát khí nồng đậm.

Chính là Lưu Tranh đã đến.

Mà Tinh Linh Nhi sau khi thấy đối phương, nước mắt trong mắt liền tuôn rơi.

“Huhu, sư phụ cứu con!” Lời vừa dứt, thân hình Lưu Tranh liền lao về phía trước.

“Xoẹt!” Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng kiếm xé gió vang lên.

“Xoẹt!” lại một tiếng vang lên.

Đầu của thiếu chủ Hung Ma bay lên cao.

Tiếp đó, liền bị Lưu Tranh thu lại.

“Ngươi không sao chứ!” Lưu Tranh quay người quan tâm hỏi.

Phía sau hắn là một đội binh lính.

Thực ra, khi họ vừa đến, liền đã phát hiện ra tình hình ở đây.

Vì vậy, ngay lập tức đã xông vào.

Không chút do dự, trực tiếp chém giết hai vị trưởng lão.

Tiếp đó, liền bảo vệ Lưu Tranh tiến vào trong điện đường.

Nghe thấy giọng nói, Tinh Linh Nhi không khỏi gật đầu.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ vui mừng.

Dù sao thì, tên Hung Ma mà mình sợ nhất, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi.

Nhưng ngay lúc này, “Hừ, lại dám giết thiếu chủ.

Bắt hết lại!” Trưởng lão Hung Ma lạnh lùng nói.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Tiếp đó, những binh lính kia còn chưa kịp phản ứng, “Xoẹt!” một lưỡi đao sắc bén liền xuyên qua cổ một binh lính.

Trong chốc lát, cả đại điện tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

“A, đừng giết ta, ta đầu hàng!” một binh lính quỳ rạp trên mặt đất cầu xin.

Tu vi của hắn không mạnh, sao có thể là đối thủ của những trưởng lão này.

Nghe thấy giọng nói, trên mặt trưởng lão Hung Ma lộ ra một nụ

cười tàn nhẫn.

"Các ngươi không cần đầu hàng, hôm nay ai dám phản kháng, thì giết người đó!" Nói xong, hắn liền vung chiến đao chém ra lần nữa.

"Xoẹt!" Lại một binh lính chết tại chỗ.

Cảnh tượng như vậy khiến Tinh Linh Nhi càng thêm sợ hãi.

"Ầm ầm!" Cùng lúc đó, xa xa lại truyền đến từng trận sấm sét.

Rõ ràng là có người đang độ kiếp.

Nhưng lúc này, ánh mắt của trưởng lão Hung Ma lại càng trở nên âm trầm.

Họ vừa mới chiếm được Tinh Linh Cung, liền gặp phải chuyện như vậy.

Đây đúng là mất hết mặt mũi.

Hắn lập tức quát.

"Tra cho ta, rốt cuộc là ai đang đột phá!" Giọng nói mang theo sự hung bạo.

"Tuân lệnh!" Theo mệnh lệnh được ban ra, những người của tộc Hung Ma xung quanh liền phân tán hành động.

Thân pháp của họ nhanh như chớp.

Trong thời gian ngắn liền biến mất tại chỗ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tinh Linh Nhi lại càng tuyệt vọng.

Nếu thật sự không tìm được, thì phải làm sao.

"Linh Nhi cô nương không cần lo lắng.

Ta đến giúp ngươi chống cự một lát!" Ngay khi nàng đang lo lắng không yên, vị thiếu chủ Hung Ma kia lại chậm rãi nói.

Hắn biết, lúc này người duy nhất có thể giải quyết vấn đề chính là đối phương.

Chương 490

Quả nhiên, theo giọng nói của hắn vang lên, trong mắt Tinh Linh Nhi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng lúc này, cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

"Được, ngươi mau chóng hồi phục vết thương!" Nghe thấy giọng nói, thiếu chủ Hung Ma không khỏi sững sờ, nhưng ngay sau đó liền lộ ra vẻ phấn khích.

Sau đó, hắn liền ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Lúc này, trong lòng hắn rõ ràng, nếu không hồi phục tu vi, muốn đối phó với Tinh Linh Nhi này gần như là không thể.

Chỉ là, lúc này Tinh Linh Nhi nhìn vị thiếu chủ Hung Ma kia, trong mắt lại lấp lánh ánh sáng kỳ lạ.

Lúc này, trong đầu nàng, một ý niệm điên cuồng lại dấy lên.

"Công lực của thiếu chủ Hung Ma này tuy không tệ, nhưng so với Lưu Tranh còn kém xa.

Nếu có thể khống chế được hắn, có lẽ có thể nhận được nhiều lợi ích hơn!" Đây là một ván cược mạo hiểm.

Nhưng lại đáng để làm.

Dù sao thì, tu vi của vị thiếu chủ tộc Hung Ma này quá thấp, chỉ có Thần Tôn ngũ trọng.

Dù mình có khống chế đối phương, thì cũng chỉ là một con chó mà thôi.

Ngay khi trong lòng nàng đang nghĩ như vậy, lúc này trong Tinh Linh Cung đã sôi trào.

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ vang trời vang lên.

Cửa Tinh Thần Cung lúc này hoàn toàn vỡ nát.

Tiếp đó, một bóng người từ bên ngoài bước vào.

Người này không ai khác, chính là Lưu Tranh.

Sau khi vào đại điện, hắn liền cho binh lính đặt Tinh Linh Nhi xuống rồi lui ra.

Đồng thời, hắn kéo Tinh Linh Nhi ra sau lưng mình, trong mắt lộ vẻ thương tiếc.

Hốc mắt nàng hơi ửng đỏ, hiển nhiên vừa mới khóc.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tinh Linh Nhi lại có chút cảm động.

Nàng không ngờ Hán Đế lại quan tâm mình đến thế.

Mà đúng lúc này, trong mắt Hung Ma thiếu chủ lại loé lên tinh quang.

Hắn cung kính nói với Hung Ma tộc trưởng: “Phụ thân, người này chính là Lưu Tranh, con muốn hắn thần phục, nếu không thì xé hắn thành trăm mảnh!” Giọng nói đầy vẻ dữ tợn.

Mà Hung Ma tộc trưởng nhìn Lưu Tranh, trong mắt lại lộ vẻ nóng rực.

Kẻ này lại dám giết con trai mình, điều này khiến lão sao có thể không giận.

Tiếp đó, lão lạnh lùng lên tiếng: “Tiểu tử, bây giờ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ còn kịp, ta có thể đảm bảo ngươi an toàn rời đi.

Nếu không thì chắc chắn phải chết!” Giọng nói lúc này âm u vô cùng, khiến xung quanh trở nên nghiêm nghị.

Đặc biệt là Lưu Tranh, sau khi nghe thấy giọng nói, khoé miệng lại nở nụ cười, hắn chậm rãi nói: "Ồ, trẫm sợ quá đi mất, nhưng tại sao phải chạy chứ!" Dứt lời, hắn vươn tay, trực tiếp chộp về phía Hung Ma thiếu chủ.

Đối phương cũng đã phản ứng lại.

Vẻ kinh hãi trên mặt thoáng chốc biến mất, thay vào đó là sự dữ tợn và tàn nhẫn.

"Hừ, nếu ngươi muốn chết, bản tọa hôm nay sẽ thành toàn cho ngươi!" Giọng hắn vang lên, cả thân hình hoá thành một đám sương mù đen, tức thì cuộn trào về phía trước.

Nơi nó đi qua, hư không gợn lên từng đợt sóng gợn.

Hung Ma thiếu chủ này tuy ngày thường ăn chơi trác táng, nhưng thiên phú tu luyện quả thực phi thường mạnh mẽ.

Sau khi đột phá đến Võ Thánh cửu trọng, chiến lực càng thêm cường hãn, thậm chí có thể giao phong với đại quân của thần đình bình thường.

Lần này, nếu không có gì bất ngờ, hắn tin chắc mình sẽ dễ dàng giành thắng lợi.

Dù sao thì tu vi của hắn cũng bày ra ở đó.

Chỉ thấy nơi màn sương đen đi qua, nhiệt độ xung quanh đều giảm xuống, khiến Tinh Linh Nhi trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Mà Lưu Tranh đứng bên cạnh nàng lại thản nhiên nói: "Không sao đâu, lát nữa sẽ kết thúc thôi!" Giọng nói mang theo một tia bình tĩnh.

Mà đúng lúc này, màn sương đen đã đến gần Lưu Tranh.

Hắn muốn tấn công vào đầu Lưu Tranh, vẻ mặt lúc này lộ ra sự điên cuồng.

Hắn muốn dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để hành hạ Lưu Tranh đến chết, vì chỉ có như vậy mới hả giận.

Mà nhìn màn sương đen đang ập tới, trên mặt Lưu Tranh lại lộ vẻ khinh thường.

Ngay sau đó, hắn giơ tay phải lên.

"Ầm ầm!" Quyền kình tức thì bắn ra, tựa như sấm sét, lao về phía màn sương đen.

"Bốp!" Theo một tiếng va chạm vang lên, màn sương đen bị đánh bay ra ngoài.

Hắn phun ra máu tươi, cả cơ thể bay ngược ra xa mấy chục mét, trong hai mắt lộ vẻ khó tin.

Giây phút này, ngay cả Hung Ma thiếu chủ cũng ngây người tại chỗ.

Hắn hoàn toàn không ngờ Lưu Tranh lại có sức chiến đấu khủng bố như vậy.

Phải biết rằng, cảnh giới của Lưu Tranh so với mình chênh lệch quá nhiều.

Cho dù mình có bị thương, hắn cũng tuyệt đối không thể đánh bay mình ra ngoài.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại không thèm để ý đến hắn.

Bước chân của hắn vững chãi vô cùng.

Khi đến gần đối phương, hắn lại tung ra một quyền nữa.

Lần này, tốc độ lại càng nhanh hơn.

Hung Ma thiếu chủ ngay cả cơ hội né tránh cũng không có, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này, hắn mặt đầy máu tươi, cả lồng ngực đều lõm xuống.

“Dừng tay!” Lúc này, hắn gào thét lên.

Hắn thật sự sợ hãi.

Sự mạnh mẽ của Lưu Tranh đã vượt quá dự liệu của hắn.

Hắn không biết Lưu Tranh là con quái vật từ đâu chui ra.

“Bốp!” Chỉ là, đối phương lúc này lại không hề có ý định dừng lại, hắn lại tung một cước nữa.

Thân thể Hung Ma thiếu chủ trực tiếp bay lên.

Giây phút này, hắn hoàn toàn hoảng loạn.

“Phụ thân, cứu con!” Giọng nói thê lương vô cùng.

Cảnh tượng này quá chấn động, khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Hung Ma tộc trưởng muốn ra tay, nhưng nhìn con trai mình, lại có chút do dự.

Mà đúng lúc này, “Bốp!” một tiếng trầm đục vang lên.

Lưu Tranh một chân giẫm lên vai Hung Ma thiếu chủ.

Gương mặt của đối phương lúc này khó coi như ăn phải phân.

Không chỉ vậy, giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh lúc này vang lên: “Bây giờ ngươi còn cho rằng mình có thể tàn ngược sao?

Nếu còn dám kiêu ngạo, vậy thì cứ tiếp tục!” Dứt lời, xung quanh tĩnh lặng vô cùng.

Hung Ma tộc trưởng lúc này cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Không thể không thừa nhận, lão đã sợ hãi.

Một cao thủ như vậy, cho dù cho lão một trăm năm cũng không

dám chọc vào.

Nhưng bây giờ lão cũng không thể lo được nhiều như vậy, dù sao thì mạng sống của con trai lão đang ngàn cân treo sợi tóc.

Mà ngay khi lão chuẩn bị ra tay, giọng nói của Tinh Thần Tông chủ lại vang lên: "Hán Đế bệ hạ, ngài không cảm thấy làm như vậy có hơi quá đáng sao?

Vị này là công tử của Hung Ma tộc, nếu ngài giết đối phương, e là rất khó có kết cục tốt đẹp!" Giọng nói vang lên, mang theo ý cảnh cáo.

Dù sao thì ông ta thật sự không hy vọng Lưu Tranh đắc tội với Hung Ma tộc.

"Ha ha, kết cục tốt đẹp?

Dân Hán ta, nào từng sợ bất cứ ai.

Hôm nay, ta sẽ chém hắn.

Nếu ai dám cản trở, giết không tha!" Giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh vang lên.

Tiếp đó, hắn tung ra một chưởng.

"Gào!" Tiếng rồng gầm vang dội, lao về phía Hung Ma thiếu chủ.

Lúc này Tinh Thần Tông chủ đã không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Mà Hung Ma thiếu chủ thì đồng tử co rút lại, tiếp đó không chút do dự nói: "Hán Đế, ta sai rồi, cầu xin ngài tha cho ta!" "Bây giờ biết thì đã muộn rồi!" Giọng Lưu Tranh vang lên.

Tiếp đó, cái đầu của Hung Ma thiếu chủ liền rơi trên mặt đất.

Giây phút này, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên trắng bệch.

Hung Ma tộc thiếu chủ bị giết, đây có thể nói là đã chọc vào tổ ong

vò vẽ.

“Vút!” Mà cùng lúc đó, Lưu Tranh điểm một ngón tay ra.

Một chiếc nhẫn kiếm bay ra, trong nháy mắt xuyên thủng tim của một Hung Ma vừa mới xông ra.

Trong hai mắt hắn lộ vẻ không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào.

“Bốp!” Tiếp đó, thân hình hắn liền ngã xuống đất.

“Gầm!” Mà đúng lúc này, ở một bên khác, Hung Ma tộc trưởng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Tiếp đó, hắc khí vô tận lan tràn ra.

Thân ảnh lão xuất hiện giữa sân, nhìn con trai mình, lúc này gầm lên: “Hán Đế, hôm nay bản tọa liều mạng với ngươi!” Giọng nói ẩn chứa ngọn lửa giận vô tận.

Đây là đứa con trai duy nhất của lão, lại không ngờ lại bỏ mạng trong tay Đại Kinh.

Chỉ là, Lưu Tranh lại hoàn toàn không để ý.

Trong mắt hắn lộ vẻ khinh thường.

“Ngươi cũng xứng liều mạng với trẫm, thật là nực cười!” Dứt lời, cả người hắn bắn ra kim quang nồng đậm, một quyền liền đấm ra.

Giây phút này, tốc độ của hắn nhanh đến cực hạn, khiến Hung Ma tộc trưởng trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Nhưng bây giờ muốn chống cự thì đã không kịp.

“Bốp!” Nắm đấm của Lưu Tranh giáng xuống lồng ngực lão, khiến lão cảm thấy xương cốt mình vỡ nát, miệng phun ra máu tươi.

Rõ ràng, trận này đã bại.

Mà đúng lúc này, "Hán Đế, khinh người quá đáng!" một bóng người khác lại xuất hiện.

Đó là một Hung Ma, thực lực đạt đến Thần Quân bát trọng.

Sau khi xuất hiện, trong mắt hắn loé lên ánh sáng âm u.

Rõ ràng, lúc này hắn cũng đã nổi giận.

Mà nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh khinh thường nói: "Chỉ là Thần Quân ngũ trọng, ngươi cũng dám lên mặt trước trẫm!" Giọng nói của hắn tràn đầy sự khinh thường.

Tiếp đó, một quyền liền quét ngang ra.

Quyền kình rực lửa, toả ra ánh sáng chói mắt.

"Tiểu tử Hán Đế, tìm chết!" Vị Hung Ma Thần Quân thất trọng kia lúc này cũng gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến tới.

Cự phủ trong tay chém rách bầu trời, bổ về phía Lưu Tranh.

"Hừ!" Chỉ là, đúng lúc này, tiếng hừ lạnh của Lưu Tranh vang lên.

Tiếp đó, một luồng huyết diễm cuồn cuộn dâng lên.

"Ầm!" Cây cự phủ của Hung Ma trong nháy mắt vỡ nát.

Mà cùng lúc đó, đòn tấn công của Lưu Tranh đã đến.

"Bốp!" Huyết diễm trong nháy mắt bao trùm lấy Hung Ma.

Đối phương miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng hoá thành tro tàn.

Chương 491

Vị Hung Ma tộc tộc trưởng này thì hoàn toàn ngây người.

Trong mắt lão lộ vẻ kinh hãi, tiếp đó liền quỳ sụp xuống đất, giọng nói run rẩy: "Hán Đế bệ hạ, xin hãy tha cho chúng tôi.

Chúng tôi nguyện thần phục ngài, để ngài tuỳ ý sai khiến!" Giọng nói mang theo vẻ cung kính.

Cảnh tượng như vậy, không ai có thể ngờ tới.

Sắc mặt Tinh Thần Tông chủ tái mét, nhưng lúc này cũng không tiện nói thêm gì.

Dù sao thì sự mạnh mẽ của Lưu Tranh là điều ai cũng biết.

Nếu còn ép buộc, e rằng sẽ gây ra sự phản kháng của đối phương.

Vì vậy, ông ta chọn cách im lặng.

Còn Lưu Tranh, khoé miệng lúc này lại lộ ra một tia tàn khốc, chậm rãi nói: "Nếu đã đầu hàng, vậy thì lấy mạng ra chuộc tội đi!" Dứt lời, lưỡi đao sắc bén trong tay hắn tức thì vung lên.

Ánh đao rực rỡ gần như che kín cả hư không.

"Phụt!" Theo một tiếng phụt vang lên, tính mạng hai vị Hung Ma đã kết thúc ngay tại chỗ.

Về phần Tinh Thần Tông chủ, lúc này cũng toát mồ hôi hột.

Ông ta không ngờ Lưu Tranh lại quả quyết như vậy, không chừa lại cho người khác một chút cơ hội nào.

Hơn nữa, điều quỷ dị hơn là, sau khi giết người của Hung Ma tộc, đối phương hoàn toàn không thu thập linh thạch, mà quay người rời khỏi thành trì.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tinh Thần Tông chủ không khỏi lắc đầu.

Sau đó, liền phân phó đệ tử thu dọn thi thể, rồi mới bước vào trong nghị sự sảnh.

Nơi này, đã trở thành nơi bế quan của Hung Ma tộc trưởng.

Tuy ngày thường không hỏi thế sự, nhưng lại hung danh lừng lẫy.

Nay lại không thể không đến thỉnh giáo.

Mà Lưu Tranh lúc này thì đang đứng bên ngoài đại điện.

Trên mặt hắn lộ vẻ ngưng trọng.

Hắn không ngờ Hung Ma tộc lại có cường giả Thần Quân cửu trọng tồn tại.

Mà đúng lúc này.

"Bệ hạ, có tin tức rồi, gần vực sâu Tinh Hải xuất hiện một khu cấm bí ẩn!

Nghe nói có bảo vật xuất thế!" Tào Chính Thuần vội vã chạy đến bẩm báo.

Giọng nói của y mang theo vẻ hưng phấn.

Dù sao thì lần này y phụng chỉ tìm kiếm thần dược, nay gặp được bảo bối, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

"Ồ, đó là khu cấm nào!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh hỏi.

"Vực sâu Tinh Vực!" Tào Chính Thuần thấp giọng nói.

Sau đó, liền chuẩn bị tiếp tục báo cáo.

Dù sao thì lần này Lưu Tranh đã phái mấy đội ngũ đi thăm dò.

Chỉ là, chưa đợi y mở lời, Lưu Tranh đã nói tiếp.

“Đi, chúng ta đi xem thử!” Dứt lời, hai người liền lướt về phía xa.

Một lát sau, họ đã đến nơi sâu trong Tinh Hải.

Chỉ thấy nơi đây sương mù cuồn cuộn, có mây đen nồng đậm dâng trào, khiến người ta kinh hãi.

Nhưng không khó để nhận ra, trong đám mây đen đó, dường như có thứ gì đó đang loé lên ánh sáng xanh u u.

“Đây hẳn là Hung Ma trong truyền thuyết!” Lưu Tranh thản nhiên nói.

“Bệ hạ, Hung Ma thích hấp thụ tinh hoa của loài người, nhưng lại vô cùng hiếm có, chỉ xuất hiện vào thời điểm đặc định!

Hơn nữa, chúng thích tụ tập thành bầy, nếu chúng ta hành động một mình, e là có nguy hiểm!” Trên mặt Tào Chính Thuần lộ vẻ lo lắng.

Tuy họ là cường giả cấp cao, nhưng đối mặt với sự vây giết của Hung Ma, quả thực có chút khó khăn.

“Ha ha, không sao, như vậy chúng ta có thể tiết kiệm được rất nhiều phiền phức!” Dứt lời, thân hình hắn liền đi về phía trước.

Mà Tào Chính Thuần thì theo sát phía sau.

Không chỉ y, đại quân cũng đi theo.

Vừa mới đến gần, sát khí nồng đậm đã ập vào mặt.

Mà Hung Ma tộc trưởng kia cũng đã chờ đợi từ lâu.

Lúc này, lão nhìn Lưu Tranh, trong mắt lộ vẻ lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Hán Đế, ngươi dám giết con ta, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!” Giọng nói mang theo sự dữ tợn.

Lần này, sau khi Lưu Tranh diệt Hung Ma tộc, hắn phải trả giá

đắt.

Nếu không, lão sao có thể cam tâm.

“Ngươi muốn thế nào, trẫm chờ đây!” Lưu Tranh thản nhiên nói.

“Ha ha, Hán Đế thật sự cho rằng mình là cao thủ tuyệt thế sao?

Hôm nay ngươi chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây.

Con trai ta dù có chết, cũng đáng!” Hung Ma tộc trưởng cười lạnh nói.

Lúc này, trong mắt lão lộ ra ánh sáng khát máu.

“Ầm ầm!” Tiếp đó, cả người lão liền bay lên.

Trên cơ thể lão, toả ra kim quang rực rỡ, một chưởng đánh ra, trực tiếp đập về phía Lưu Tranh.

Một đòn này ẩn chứa uy thế khó lường, xung quanh bị gió lốc thổi bay xào xạc.

Mà Lưu Tranh, lúc này cũng đã động.

Hắn vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái.

“Gào!” Một con cự long hoàng kim gầm thét lao ra, trực tiếp đâm vào người Hung Ma kia.

“Rắc rắc!” Tiếp đó, một trận âm thanh khiến người ta ê răng vang lên.

“Bốp!” Hung Ma kia trực tiếp bị đâm bay ra ngoài, trên người xuất hiện những vết thương chi chít.

Nhưng hắn không chết, vì trên cổ tay hắn có một chiếc nhẫn ngọc bích.

Đây là bảo vật trong Hung Ma tộc, có thể giúp chúng chữa thương.

Lúc này, nó đang không ngừng phóng ra ánh sáng, chống lại sự

nghiền ép của cự long hoàng kim.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không cầm cự được bao lâu.

“Bốp!” Lại một tiếng va chạm nữa vang lên.

Lần này, đầu của Hung Ma kia nổ tung, thân hình khi rơi xuống mặt đất liền vĩnh viễn biến mất tại chỗ.

Đến đây, Hung Ma nhất tộc toàn bộ bị diệt.

Cảnh tượng này chấn động lòng người.

Lưu Tranh dẫn dắt đại quân tiếp tục tuần tra.

Bất kể là hung thú gì, chỉ cần chạm phải đại quân, đều bị chém giết.

Nhất thời, danh vọng của Lưu Tranh ngày càng tăng.

Mà ở một bên khác, Tinh Nguyệt Tông chủ, sau khi thấy lượng lớn hung thú chết đi, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng nóng rực, vì hắn hiểu rõ, đây đều là bảo tàng.

Cùng lúc đó, trong một tòa cổ thành, một vị lão tổ đang trấn giữ.

Lúc này, ánh mắt của lão lại đang nhìn chằm chằm vào một viên châu lớn.

Trên mặt lão lộ vẻ kinh ngạc, chậm rãi nói: “Không ngờ lại xuất hiện thiên địa dị biến, đây là điềm báo đại hưng.

Chỉ không biết cuối cùng ai sẽ giành được thắng lợi!” Nói xong, trong hai mắt tinh quang bùng nổ, tiếp đó liền đi ra ngoài cửa cung, hiển nhiên là muốn đích thân đi quan sát.

Cùng lúc đó, vô số cường giả tu luyện gần vực sâu Tinh Vực đều đã tụ tập lại.

Cơ duyên như vậy thật quá hiếm có, nếu bỏ lỡ thì thật là hối hận

cả đời.

"Gầm!" Mà ngay khi tất cả mọi người tụ tập lại với nhau, viên châu kia phát ra từng tiếng gầm giận dữ, trong nháy mắt hoá thành một con cự ma vạn trượng, toàn thân toả ra khí tức cuồn cuộn.

Hắn vung tay, cương phong vô tận lan tràn, nơi đi qua, lượng lớn hung thú bị cuốn đi, ngay tại chỗ ngã xuống đất, tiếng kêu thảm thiết vang lên, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

"Hít!" Thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Sự khủng bố của Hung Ma khiến họ cảm thấy ngạt thở.

Tiếp đó, Hung Ma tộc trưởng liền hét lên: "Giết cho bản tọa!" Theo tiếng hét, con cự ma kia càng lao về phía trước.

Tốc độ của nó nhanh đến cực hạn, mỗi bước chân đạp xuống, hư không dường như sụp đổ.

Nơi nó đi qua, bất kỳ kẻ địch nào cũng đều bị xé nát trong nháy mắt, máu tươi văng đầy trời.

Trong thời gian ngắn ngủi, chiến trường đã tràn ngập mùi máu tanh.

Lúc này, Lưu Tranh cũng nhíu mày.

"Hệ thống, triệu hoán đi!" Giọng nói vang lên, bàn xoay vận mệnh xoay chuyển.

Trong nháy mắt, vô số ánh sáng từ trong đó bắn ra.

Tiếp đó, các loại binh khí và áo giáp liền rơi vào tay Lưu Tranh.

Đao thương kiếm kích, đủ cả, có tới năm nghìn món.

Mỗi món lấy ra đều gần như có thể chấn nhiếp một phương.

Lúc này, hắn đứng tại chỗ, tinh quang trong mắt loé lên, nhìn con cự ma kia, khoé miệng lộ ra một tia lạnh lẽo.

"Giết!" Tiếp đó, thân hình hắn tức thì biến mất tại chỗ.

Mà lúc này, Hung Ma đang chém giết kia hoàn toàn không phát giác, Lưu Tranh đã xuất hiện bên cạnh nó.

Hắn tung ra một quyền.

Quyền mang rực lửa, xé rách bầu trời.

Nơi nó đi qua, bất kể là ai cũng không có cách nào ngăn cản.

"Phụt!" Một quyền đập nát đầu đối phương.

Tiếp đó, trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia lạnh lẽo, lại hét lên: "Càn quét nơi này cho trẫm!" Dứt lời, đội cấm vệ quân bên cạnh hắn trong nháy mắt xông vào chiến trường.

Nơi họ đi qua, những Hung Ma kia căn bản không phải là đối thủ, chỉ có thể chết hàng loạt.

Trong thời gian ngắn ngủi, Hung Ma nhất tộc liền bị tiêu diệt hoàn toàn.

Khi Lưu Tranh trở về hoàng cung, vị lão giả bí ẩn kia đã rời đi.

Mà ngay khi hắn vừa trở về, một đội người ngựa đã tiến lên đón.

Người dẫn đầu là một mỹ phụ trung niên.

Khi bà ta xuất hiện, liền cung kính nói: "Bệ hạ, tiểu thư nhà ta mời ngài cùng dùng bữa tối.

Xin ngài nhất định phải chiếu cố!" Giọng nói cung kính vô cùng.

Trong mắt Lưu Tranh lộ ra một nụ cười, tiếp đó liền nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì đi thôi!" Dứt lời, hắn liền đi theo sau người phụ nữ, hướng về phía thiên điện bên cạnh.

Mà Lưu Tranh lúc này lại hoàn toàn không biết, ngay khi hắn vừa bước vào trong thiên điện, một thanh niên liền bước ra.

Vị thanh niên này nhìn Lưu Tranh đi xa, trong mắt lộ ra vẻ oán độc.

Người này chính là Hung Ma tộc thiếu chủ kia.

Bây giờ, sau khi bị đánh bại, hắn thảm hại trốn trong một sơn cốc để dưỡng thương.

Sau khi nghe báo cáo, làm sao còn có thể nhẫn nhịn được, liền lập tức chuẩn bị đi đến Tinh Thần Tông, muốn tìm lại thể diện.

Mà Lưu Tranh lúc này lại không biết những điều này.

Hắn đã đi vào đại sảnh nơi người phụ nữ kia ở.

Khi hắn vừa bước vào, người phụ nữ kia liền cười nói: "Hán Đế ghé thăm tệ xá, thật là rồng đến nhà tôm.

Ta xin cạn trước một ly!" Giọng nói mang theo một vẻ quyến rũ.

Mà nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh thản nhiên nói: "Cô nương khách sáo rồi, nhưng trẫm hôm nay đến đây không phải để dự tiệc.

Nghe nói lần này các người có phần thưởng đặc biệt, không biết rốt cuộc là thứ gì, trẫm rất mong chờ!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Chương 492

Tuy những người này đối với hắn mà nói không là gì, nhưng hắn cũng không muốn lãng phí.

Dù sao thì, ruồi muỗi cũng là thịt.

Nghe thấy giọng nói, sắc mặt người phụ nữ không khỏi sững sờ, hiển nhiên không ngờ Lưu Tranh đến đây lại là vì phần thưởng.

Nhưng cũng không dám chậm trễ, liền nói: "Bệ hạ xin chờ một lát!" Dứt lời, bà ta liền lui ra ngoài, ngay sau đó liền đưa bình ngọc trong tay qua.

Mà Lưu Tranh thì không chút do dự nhận lấy.

Sau khi mở nắp, một mùi hương nồng nặc xộc vào mũi, khiến hắn cảm thấy máu trong cơ thể mình dường như sôi trào.

Nhưng hắn cũng không từ chối, trực tiếp nuốt viên đan dược xuống.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy linh lực vô tận đang chảy trong tứ chi bách hài của mình.

Hơn nữa, còn có từng tia năng lượng đang tràn vào đan điền.

Đây là đan dược tôi luyện huyết mạch bản thân, vô cùng quý giá.

Nhưng đối với hắn mà nói, quả thực cũng không là gì.

Khi đan dược được luyện hoá hoàn toàn, xung quanh Lưu Tranh, một vòng sáng màu vàng liền loé lên.

Mà đúng lúc này, bên ngoài đại điện lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Trong mắt Lưu Tranh lộ vẻ ngưng trọng, tiếp đó liền đi ra ngoài

điện.

Chỉ thấy lúc này bên ngoài đại điện, đang đứng mấy chục bóng người.

Người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên.

Mà bên cạnh hắn lại là hai thị nữ.

Hai người này, Lưu Tranh đã từng gặp, là đệ tử của thế lực đỉnh cấp trên đại lục, Băng Hoả Thành.

Nghe nói, cha của người đàn ông trung niên này là thành chủ Băng Hoả Thành, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Vì vậy mới được phái đến tham gia việc mở kho báu bí ẩn này.

Mà đúng lúc này, ánh mắt của người đàn ông trung niên lại đang nhìn chằm chằm vào Lưu Tranh, trong mắt lộ ra sát ý lạnh lẽo, chậm rãi nói: "Tên trộm to gan, dám chém giết công tử Băng Hoả Thành của ta.

Bây giờ, bó tay chịu trói, nếu không thì chỉ có con đường chết!" Giọng nói mang theo vẻ âm trầm.

Trong lòng hắn hiểu rõ, vị Hán Đế mới nổi này chắc chắn là hung thủ sát hại con trai mình.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, Lưu Tranh liền cười nói: "Ồ, vậy sao!

Nếu trẫm đoán không sai, vị công tử mà ngươi nói, hẳn là muốn giết trẫm mới đúng chứ.

Sao ngược lại lại biến thành lỗi của trẫm rồi?

Trình độ giáo dục của các người thật khiến trẫm lo lắng!" Giọng nói khinh thường của Lưu Tranh vang lên.

Mà vị thành chủ Băng Hoả Thành kia lại bị chọc giận.

Hắn tung ra một chưởng, uy áp cuồn cuộn toả ra, bao trùm về phía Lưu Tranh.

"Hán Đế, chịu chết đi!" Giọng nói vang lên, cả thiên địa dường như đều bị phong toả.

Nhưng Lưu Tranh vẫn hiên ngang không sợ.

Lúc này, hắn điểm một ngón tay ra.

Tu vi của hắn đột phá mạnh mẽ, những ngày tháng rèn luyện này đã sớm khác xưa.

"Bốp!" Theo một tiếng va chạm vang lên, vị thành chủ Băng Hoả Thành kia trong nháy mắt bị đâm bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Lúc này, hắn ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

Lưu Tranh quá mạnh, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ.

Mà cùng lúc đó, ở một bên khác, vị thiếu nữ kia cùng các vị khách khác cũng đã đi tới.

Nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Vạn lần không ngờ, thành chủ Băng Hoả Thành này lại bị đánh bại.

Lúc này bọn họ cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể im lặng quan sát sự phát triển của sự việc.

Nhưng Lưu Tranh lúc này lại không hề để ý, hắn chậm rãi nói: "Bây giờ ngươi nói cho trẫm biết, món bảo vật này đáng giá mấy viên Hỗn Độn Đan!" Khoé miệng hắn nhếch lên một đường cong, trong mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

“Hán Đế tha mạng!” Nghe thấy giọng nói, vị thành chủ kia không còn do dự, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Lúc này, hắn hận thấu con trai mình.

Nếu không phải đối phương chọc vào tồn tại không nên chọc, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại không còn ở lại.

Hắn lạnh lùng quát ra ngoài cửa: “Tiễn hai vị này đi!” Giọng nói mang theo khí tức sát phạt nồng đậm.

Vị thành chủ Băng Hoả Thành này, bất kể hắn trước kia thế nào, bây giờ lại đã chạm vào vảy ngược của Lưu Tranh, tự nhiên sẽ không nương tay.

Dứt lời, hai vị đệ tử Băng Hoả Thành kia cũng không dám chần chừ.

Họ kéo vị thành chủ Băng Hoả Thành kia đi ra ngoài đại điện.

Những người Băng Hoả Thành này tuy cũng có chút ngạo khí, nhưng sau khi thấy thành chủ nhà mình thất bại, lại không dám kiêu ngạo chút nào.

Một lát sau, mọi người liền biến mất tại chỗ.

Mà cùng lúc đó, Lưu Tranh cũng chuẩn bị đi sâu vào trong đại điện.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người lại chặn trước mặt hắn.

Lại không phải ai khác, chính là người phụ nữ mà Lưu Tranh đã cứu trước đó.

Lúc này, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo một tia lo lắng, nàng nói với Lưu Tranh: “Bệ hạ, ngài mau đi đi.

Đó là người của Huyền Võ Thành, họ thích nhất là lạm sát người vô tội, hơn nữa còn tàn bạo dị thường.

Nếu để hắn biết ngài ở đây, e là sẽ gặp độc thủ." Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh nhíu mày.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị đi tìm Huyền Võ Thành.

Nay đã tình cờ gặp được, sao có thể bỏ qua.

Liền lập tức nói: "Không sao, trẫm đi xem trước.

Nếu không có nguy hiểm, rời đi cũng không muộn.

Dù sao thì, ta cứu ngươi cũng coi như là duyên phận!" Lời hắn vừa dứt, trong hốc mắt người phụ nữ lại một lần nữa lệ châu tuôn rơi.

Những ngày tháng qua, nàng đã chịu đủ tủi nhục.

Lúc này cuối cùng cũng có cơ hội trút bầu tâm sự, làm sao còn có thể nhịn được.

"Cảm ơn, cảm ơn bệ hạ!" Giọng nói run rẩy, trông thật đáng thương.

"Ha ha, tiểu thư Băng Hoả Thành của chúng ta, đâu phải ai cũng có thể cưới được.

Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi đuổi Hán Đế đi!" Ngay khi giọng nói của người phụ nữ vừa dứt, một giọng nói ngông cuồng liền vang lên.

Ngay sau đó, một thanh niên nam tử liền bước vào trong cung.

Lúc này mặt đầy vẻ kiêu ngạo.

Khi thấy Lưu Tranh, vẻ khinh thường trong mắt càng đậm hơn.

"Chỉ bằng ngươi cũng xứng cưới tiểu thư Băng Hoả Thành của

ta.

Cút cho bản công tử!" Giọng nói của hắn mang theo một tia sát ý.

"Ngươi là ai!" Lưu Tranh lạnh lùng hỏi.

"Bản công tử là dòng chính của Băng Hoả Thành.

Ngươi không chỉ làm ô uế thanh danh của tiểu thư, còn đánh bị thương hộ vệ của ta.

Hôm nay nếu không giải thích rõ ràng, nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Thanh niên nam tử hung hăng nói, trong mắt loé lên hàn quang.

"Ngươi chắc chắn muốn đối đầu với trẫm!" Lưu Tranh nói, tinh quang trong hai mắt càng thêm rực rỡ.

Mà ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, không gian xung quanh đều ngưng đọng lại.

Vị nam tử dòng chính của Băng Hoả Thành cảm thấy khó thở, tiếp đó liền nghiến răng nói: "Ta là đệ tử dòng chính, ngươi không dám động đến ta!" Dứt lời, không khí xung quanh lại một lần nữa lỏng ra.

Vị đệ tử dòng chính này trong mắt lộ ra một tia may mắn.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Tranh lại chậm rãi nói: "Trẫm chưa bao giờ cần giải thích với phế vật, vì ngươi căn bản không có tư cách!" Giọng nói tràn ngập sát ý.

Ngay khi giọng nói vừa dứt, hắn trực tiếp vung tay.

Trong nháy mắt, một đạo chưởng ấn rực rỡ xé rách hư không, trực tiếp giáng xuống thân thể của vị đệ tử dòng chính kia, khiến lồng ngực đối phương trong nháy mắt lõm xuống.

Sau một tiếng kêu thảm thiết, hắn hoá thành sương máu.

Cảnh tượng như vậy, bất kỳ ai thấy cũng sẽ chấn động.

Đặc biệt là người phụ nữ Băng Hoả Thành kia, càng sợ đến ngây người.

Cảnh tượng này thật sự quá máu me.

Nhưng Lưu Tranh lại không có ý định dừng lại.

Hắn bước một bước, trực tiếp tóm lấy đối phương.

Giọng nói lạnh như băng vang lên: "Ngươi nếu muốn chết, cứ việc phản kháng.

Trẫm thành toàn cho ngươi!" Giọng nói của hắn ẩn chứa uy áp vô song, khiến người phụ nữ Băng Hoả Thành kia ngay cả động đậy cũng không dám.

"Ầm ầm!" Mà đúng lúc này, bên tai Lưu Tranh lại vang lên tiếng nổ lớn.

Âm thanh này đến từ Thần Ma Điện.

Hơn nữa, cả thiên cung dường như đều đang rung chuyển.

"Gào!" Một tiếng gầm thét vang lên.

Ngay sau đó, tất cả binh lính đều chạy về phía xa.

Mà thấy tình hình như vậy, người phụ nữ kia lại không lo đến an nguy của mình, trực tiếp xông vào trong đám người.

"Bốp!" Tiếp đó, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, những đội quân đang bỏ chạy kia lại đập vỡ kết giới của thiên cung, xuất hiện trên quảng trường.

Từng người bọn họ toả ra khí tức mạnh mẽ, khôi giáp trên người đều có màu đỏ rực, tựa như được đúc từ dung nham.

Trường thương trong tay loé lên ánh sáng chói mắt.

“Đây là người nào, lại dám tấn công thiên cung!” “Mau chạy đi!” Mà ngay khi những thiên binh thiên tướng kia bị kẻ địch đột nhiên xuất hiện làm cho sợ hãi, những người dân lại hoàn toàn hoảng loạn.

Họ chạy trốn khắp nơi, cả thành trì một cảnh tượng như ngày tận thế.

Chỉ là, ngay khi những thiên binh thiên tướng kia vừa tiến vào trong thành trì, một luồng năng lượng cuồn cuộn lại trong nháy mắt bắn ra.

“Xoẹt!” Theo một tiếng xé rách vang lên, một binh lính trong đó cả người đều bị đánh bay ra ngoài.

Đầu của hắn trong nháy mắt bị chém xuống, máu tươi phun ra, cả người ngã xuống đất.

Mà cùng lúc đó, trên một toà tháp cao ở một bên khác, một bóng người đang đứng.

Hắn tay cầm trường đao, khoanh tay sau lưng, trong mắt loé lên kim quang rực rỡ.

Chính là vị tướng lĩnh thủ thành.

Lúc này, nhìn cảnh tượng xảy ra trong chiến trường, khoé miệng không khỏi lộ ra một nụ cười dữ tợn.

“Hừ, lũ man tộc đáng chết này.

Cứ ba nghìn năm lại đến xâm phạm một lần.

Nay đã là lần thứ hai rồi.

Lần này, ta xem các ngươi còn chạy đi đâu!” Dứt lời, trong mắt lại loé lên vẻ hung hãn.

Lưỡi đao sắc bén trong tay hắn ném về phía xa, tốc độ nhanh vô cùng.

Nơi nó đi qua, những man binh kia thậm chí còn không kịp chống cự, liền bị đánh bay ra ngoài.

Trong thời gian ngắn ngủi, man binh trong sân đã chết sạch.

Mà ngay khi trên thành lâu, vị tướng lĩnh thủ thành còn đang tàn sát, bên dưới lại có một giọng nói vang lên: “To gan, Băng Hoả Thành nhỏ nhoi cũng dám giết người của hoàng tộc ta.

Hôm nay nhất định sẽ tiêu diệt các ngươi!” Giọng nói vang lên, tiếp theo là một trận tiếng bước chân.

Mấy nghìn kỵ binh xuất hiện bên ngoài thành thiên cung.

Ngựa của họ đều là một con gấu đen, toàn thân đen bóng.

Chương 493

Tay cầm trường qua.

Người đi đầu, mặc áo giáp màu bạc trắng, trong mắt lộ ra sát khí nồng đậm.

Chính là chủ tể của Thiên Châu này, Thiên La Vương gia.

"Thiên La Vương gia đến rồi!" Khi thấy đối phương, vị tướng lĩnh thủ thành kia hưng phấn hét lên.

Mà ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, Thiên La Vương gia liền gầm lên: "Phá thành cho ta, giết sạch đám phản nghịch kia!" Nghe thấy giọng nói, đại quân liền như thuỷ triều tràn vào trong thành.

"Ầm ầm!" Cả cổng thành bị đập nát trong nháy mắt.

Vô số man binh chết ngay tại chỗ.

Giây phút này, bên trong thiên cung, tiếng ai oán và gào thét vang lên.

Tất cả binh lính đều bị tàn sát sạch sẽ, chỉ để lại một bãi thi thể.

"Hán Đế, ngươi giết cha ta, phá huỷ nhà ta.

Thù này không đội trời chung.

Hôm nay, bản soái sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Giọng nói của Thiên La Vương gia mang theo vẻ lạnh lẽo.

Thân thể hắn lướt xuống, lao về phía thiên cung.

"Gầm!" Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại nhíu mày.

Trong tay hắn, một cây búa lớn xuất hiện, trực tiếp nghênh đón.

"Binh!" Khi hai người chạm nhau, phát ra tiếng nổ dữ dội.

Tiếp đó, liền thấy thân thể của Thiên La Vương gia bay ngược về phía sau, còn Lưu Tranh thì ngạo nghễ đứng tại chỗ.

Sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh vô cùng, thể hiện tu vi mạnh mẽ.

"Ha ha, thế này mới ra dáng chứ!" Thiên La Vương gia trong lòng hiểu rõ, với thực lực của hắn, căn bản không thể nào là đối thủ của Lưu Tranh.

Nhưng nếu là Lưu Tranh tự mình dâng đến cửa, vậy thì không còn cách nào khác.

Hắn chuẩn bị mượn tính mạng của vị đế vương Đại Kinh này để nâng cao tu vi cho mình.

Mà ngay khi Thiên La Vương gia đang thầm đắc ý trong lòng, Lưu Tranh lại lên tiếng: "Ngươi thật sự cho rằng đã nắm chắc trẫm rồi sao!" Giọng nói lạnh lùng mang theo một tia trào phúng.

Ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, xung quanh thiên cung liền hiện ra những bóng người dày đặc.

Từng người bọn họ mặc trọng giáp, trên người toả ra khí tức sát phạt.

Khi người đi đầu xuất hiện, chính là Hình Thiên.

Hốc mắt hắn sâu hoắm, bộ râu quai nón bay phất phơ trong gió.

Tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Tuy không có biểu cảm gì thừa thãi, nhưng lại khiến Thiên La Vương gia đồng tử co rút lại.

Tiếp đó, liền lên tiếng quát: "Đây là Băng Hoả Thành, không chào đón các ngươi, mau rời đi!" Nói rồi, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào Hình Thiên, hy vọng đối phương biết khó mà lui.

Nhưng trong mắt Hình Thiên lại không hề có vẻ sợ hãi.

Hắn chậm rãi nói: “Chúng ta phụng ý chỉ của bệ hạ, trấn thủ nơi này.

Trừ phi các ngươi bước qua xác ta, nếu không thì đừng hòng bước vào thiên cung nửa bước!” Giọng nói của hắn dứt, trong mắt lộ ra vẻ kiên nghị.

Mà đúng lúc này, trong thiên cung, giọng nói của Lưu Tranh lại một lần nữa vang lên: “Trẫm cho ngươi ba giây để rời đi.

Nếu không, trẫm sẽ chém ngươi tại đây!” Giọng nói của hắn lạnh lùng vô cùng.

Mà nghe thấy giọng nói, thân thể Hình Thiên càng thêm vạm vỡ mấy phần.

“Bệ hạ, thần nguyện dẫn dắt bộ chúng, trấn thủ thành này!” Dứt lời, hắn lại trực tiếp nhảy xuống dưới.

Thân hình hoá thành một đạo lưu quang, trực tiếp lao về phía Thiên La Vương gia kia, tốc độ nhanh vô cùng, khiến trong mắt đối phương lộ ra một tia kinh ngạc.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Trong lòng Thiên La Vương gia, cho dù Hình Thiên có bản lĩnh thông thiên, cũng không thể nào chiến thắng mình.

Vì vậy, trường kích trong tay vung lên.

“Vù!” Cương khí rực lửa tức thì lan tràn ra, hung hăng đâm xuống dưới, muốn đánh bay Hình Thiên.

Nhưng Hình Thiên dù sao cũng là thái cổ ma thần, sao có thể sợ đối phương.

“Bốp!” Hai bên trong nháy mắt va chạm vào nhau.

“Rắc!” Thiên La Vương gia lại bị một quyền trực tiếp đánh bay ra

ngoài.

Xương cốt ở lồng ngực lõm xuống, miệng mũi trào máu.

“Làm sao có thể, thực lực của ta đủ để kháng cự cường giả Hỗn Độn cảnh ngũ trọng, sao có thể bại dưới tay ngươi!” Giọng nói của Thiên La Vương gia vang lên.

Nhưng Hình Thiên lúc này lại không thèm để ý đến hắn.

Chiến phủ trong tay trong nháy mắt giơ lên, tiếp đó, một búa liền bổ về phía đối phương.

Ánh phủ rực lửa, tựa như muốn xé rách hư không.

Thiên La Vương gia trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, nhưng lại không thể né tránh, chỉ có thể cứng rắn đối đầu.

“Ầm!” Lại một tiếng nổ nữa vang lên.

Lần này, cả cánh tay phải của hắn trong nháy mắt hoá thành sương máu, thân hình rơi xuống dưới tường thành, nay đã không còn sức phản kháng.

Khoé miệng Hình Thiên lộ ra một tia khát máu, đi về phía đối phương.

Mà lúc này, vị Thiên La Vương gia kia trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn cảm thấy mình ngày càng gần với cái chết, nhưng cũng không có cách nào.

Đòn tấn công của Hình Thiên căn bản không phải là thứ hắn có thể chống cự.

Nhưng đúng lúc này, “Vút!” lại có một mũi tên sắc bén bắn ra.

Đây là một mũi tên, ánh lên kim quang.

Vừa mới đến gần Hình Thiên, liền bị hắn trực tiếp chấn nát.

Đồng thời, một bóng người bay lướt lên.

"Dừng tay!" Người này là một lão giả, tóc râu đều bạc trắng, trên người khí thế cuồn cuộn vô biên.

Vừa mới đáp xuống đất, liền quát lớn: "Đại quân Thiên Đình, nghe lệnh, tru sát phản tặc!" Theo tiếng hét, đại quân phía sau liền trực tiếp xông ra.

Tay họ loé lên hàn quang, hiển nhiên đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Nhưng Hình Thiên lại hiên ngang không sợ.

Khi thấy đại quân Thiên Đình vây quanh mình, hắn trực tiếp giơ chiến phủ trong tay lên, hung hăng bổ ra.

"Gào!" Nơi chiến phủ đi qua, lưỡi phủ rực lửa thậm chí còn phát ra tiếng gầm thét.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc lướt qua vai Thiên La Vương gia, một vũng máu tươi văng ra, đối phương đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Mà lúc này, đại quân Thiên Đình cũng cuối cùng đã đến.

"Giết cho ta!" Hình Thiên cao giọng hét lên, chiến phủ trong tay trong nháy mắt bổ xuống.

Giây phút này, thiên địa dường như đều biến thành màu đỏ rực.

"Giết!" Đại quân gầm lên, nghênh đón.

Mà quân đoàn Thiên La ở một bên khác cũng không cam lòng chịu thua kém.

Trong mắt họ lộ ra vẻ điên cuồng, binh khí trong tay không ngừng bổ ra.

Hai bên trong khoảnh khắc liền va chạm vào nhau, tiếng hò hét giết chóc không ngừng vang lên, cảnh tượng thảm khốc vô cùng.

Nhưng trước mặt quân đội Đại Kinh, quân đoàn Thiên La vẫn không đáng kể.

Trong thời gian ngắn ngủi, mấy vạn người đã ngã xuống trong vũng máu.

Hơn nữa, còn có đại quân liên tục đổ về.

Cuối cùng, còn có hai vị cường giả tham chiến, nhưng kết quả vẫn không thay đổi.

"Ầm!" Hình Thiên đứng bên ngoài thành trì, tựa như một vị chiến thần, cây búa lớn trong tay quét ngang bốn phương.

Thiên La Vương gia muốn ngăn cản, nhưng căn bản không làm được, chỉ có thể nhìn thuộc hạ bị tàn sát.

Mà đúng lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Lưu Tranh lại vang lên: "Thiên La Vương gia, trẫm cho ngươi một cơ hội cuối cùng, cút!" "Phịch!" Khi giọng nói của đối phương dứt, Thiên La Vương gia quỳ sụp xuống đất.

"Hán Đế tha mạng.

Tiểu nhân biết sai rồi, sau này tuyệt đối không dám tái phạm!" Giọng nói mang theo vẻ kinh hoàng.

Lúc này, hắn đã sợ hãi.

"Hừ!" Lưu Tranh không nói nhiều, trực tiếp quay người đi vào trong thành trì.

Mà những binh lính còn lại thì theo sát phía sau.

Cứ như vậy, Thiên La Vương gia bị áp giải vào trong hoàng cung.

Lúc này, Lưu Tranh ngồi trên đại điện, nhìn xuống phía dưới, chậm rãi nói: "Ngươi tự kết liễu, hay là để trẫm tự mình ra tay!" Giọng nói lạnh như băng mang theo khí tức sát phạt nồng đậm.

Thiên La Vương gia, sắc mặt trắng bệch.

Tất cả những điều này quá quỷ dị, sự trỗi dậy của Đại Kinh khiến hắn có cảm giác trở tay không kịp.

"Bệ hạ, ngài không thể giết tôi.

Cha tôi là Thiên La Lão Vương gia, tôi là con trai duy nhất của Thiên La Lão Vương gia, ngài giết tôi chính là đắc tội với ông ấy, sau này chắc chắn sẽ không có ngày yên ổn!" "Xì!" Nghe thấy giọng nói, trong mắt Hình Thiên lại lộ vẻ khinh thường.

Hắn trực tiếp bổ một búa ra.

"Bốp!" Thiên La Vương gia, đầu bị chặt đứt, bỏ mạng tại chỗ.

Thân thể hắn run rẩy.

Mà những thị vệ kia càng thảm hơn.

Tuy không đầu hàng, nhưng trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi.

"Các ngươi ai đầu hàng trước, trẫm cho hắn một con đường sống!" Giọng nói của Lưu Tranh tràn đầy sự dụ dỗ.

Nhưng phía dưới lại không có bất kỳ phản ứng nào.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, tất cả đều đáng chết!" Giọng nói lạnh như băng của Hình Thiên vang lên.

Trong tay hắn, cây búa lớn đang loé lên ánh sáng chói mắt.

Lúc này, đối phương hiển nhiên đã chuẩn bị ra tay.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh nhíu mày.

Nếu vậy, hắn thật sự không dám ra tay rồi.

Chiến đấu lực của Hình Thiên vô cùng bưu hãn.

Bây giờ, nếu đối phương thật sự ra tay, vậy thì sẽ không dễ dàng kết thúc.

Chỉ là, lúc này hắn còn không biết.

Ngay khi tin tức Thiên La Vương gia bị chém giết vừa được gửi đến vương phủ Thiên La, con trai của Thiên La Vương gia liền dẫn dắt gia đinh chạy ra ngoài cổng thành.

Vị thiếu niên này tên là Thiên Thần, là một nhân vật thiên tài.

Không chỉ thiên phú tu luyện kinh người, mà còn giỏi mưu lược.

Hắn từ nhỏ đã tâm tư kín đáo, cộng thêm dung mạo tuấn tú, có thể nói là được hết mực sủng ái.

Lúc này nghe tin cha mình bị giết, làm sao còn lo được chuyện khác, liền lập tức nói: "Mau, hộ giá!" Giọng nói vang lên.

Vô số tướng sĩ xông về phía trước, muốn bảo vệ an toàn cho Thiên Thần công tử, vì đây là một trong những người thừa kế của vương tộc.

Nếu xảy ra chuyện, bọn họ cũng khó thoát khỏi trách phạt.

Nhưng ngay khi họ vừa đến gần cổng thành, "Vù vù!" Thân hình của Hình Thiên lại lúc này bay xuống.

Lưỡi búa trong tay hắn lúc này trực tiếp vung ra.

"Xoẹt!" Luồng kình phong sắc bén gào thét.

Những binh lính thủ thành kia trong nháy mắt bị chém giết tại chỗ.

Cảnh tượng này khiến trên mặt tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi.

Đặc biệt là Thiên Thần công tử, gần như sợ đến ngây người.

Chương 494

Thị vệ của mình đều là cao thủ hàng đầu, lại không thể cầm cự được một khắc.

“Phịch!” Hắn trực tiếp quỳ sụp xuống đất, miệng còn phát ra tiếng ai oán.

“Hán Đế, cầu xin ngài tha cho tôi một lần, tôi không bao giờ dám nữa.

Cầu xin ngài tha cho tôi!” Lúc này, hắn gần như đã khóc, cả người mềm nhũn.

Nếu không phải có nô bộc phía sau đỡ, e là đã sớm ngã nhũn trên mặt đất.

Mà Lưu Tranh lúc này lại thản nhiên nói: “Tha cho ngươi, tha thế nào?

Ngươi phái thích khách giết trẫm, bây giờ lại bảo trẫm tha cho ngươi.

Thật là nực cười!” Giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh vang lên, khiến trên mặt Thiên Thần không khỏi lộ vẻ kinh hãi.

Mà đúng lúc này, Hình Thiên đã động.

“Bốp!” Cây búa lớn trong tay xé rách không gian, đập về phía Thiên Thần.

Cương khí rực lửa lan tràn trong thiên địa, khiến người ta kinh hãi.

“Rắc rắc!” Lồng ngực Thiên Thần trực tiếp lõm xuống, miệng phun ra máu tươi.

Tiếp đó, thân thể liền bay ngược ra ngoài.

Lúc này đã trọng thương, thậm chí có nguy cơ tính mạng.

Hình Thiên không dừng lại.

"Ầm ầm!" Cây búa lớn trong nháy mắt bổ ra.

Thân ảnh Thiên Thần trực tiếp hoá thành thịt nát.

Khí tức tử vong lan tràn xung quanh.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh thản nhiên nói: "Hình Thiên, truyền lệnh xuống, chiếm lĩnh Thiên La Vương Thành.

Đồng thời, bảo các đại thành chủ hàng tháng thượng cống!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Giọng nói cung kính vang lên.

Theo thời gian trôi đi, thực lực của Đại Kinh ngày càng lớn mạnh.

Thiên La Vương triều giáp ranh với Bắc Hoang, không lâu sau đó đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Giây phút này, thanh thế của Đại Kinh, trong toàn bộ Hồng Hoang, đều đã đạt đến đỉnh phong.

Mà ngay khi Đại Kinh công đả vương triều, ở một bên khác, Cửu Dương Vương Thành lại gặp phải nguy cơ.

"Báo cáo thành chủ, Bắc Hoang khói lửa ngút trời, e là sắp có chuyện!" Một trận tiếng báo cáo dồn dập vang lên.

Sắc mặt Cửu Dương thành chủ trong nháy mắt liền âm trầm xuống.

Nay, mình vừa mới nắm quyền kiểm soát đại lục này không lâu, còn cần củng cố.

Nhưng lại có người không muốn thấy mình thành công.

Bắc Hoang là khu vực gần Cửu Châu nhất.

Nay có dị tượng xuất hiện, e là sẽ gây ra chấn động ở Cửu Châu.

Đây là điều mà bất kỳ ai cũng lo lắng.

Vì Cửu Châu cương vực rộng lớn, một khi xảy ra chuyện, tổn thất sẽ rất nghiêm trọng.

Mà lúc này, Cơ Hạo đang bế quan lại mở mắt ra, trong mắt loé lên hàn quang.

Tiếp đó, liền nói: "Đi, ra ngoài xem thử!" Dứt lời, hai người liền biến mất tại chỗ.

Khi họ đến bên ngoài thành, liền thấy hư không xa xa, mây đen che kín.

Uy áp vô cùng toả ra.

Rõ ràng là yêu tộc đã xuất thế.

"Gào!" Ngay khi hắn vừa xuất hiện, một tiếng rồng gầm liền vang lên.

Tiếp đó, một con giao long màu vàng dài trăm trượng xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân thể nó cuộn tròn giữa không trung, trong mắt lộ ra ánh sáng hung ác.

"Gào!" Mà đúng lúc này, lại một trận gầm giận dữ vang lên.

Tiếp đó, một con đại bàng khổng lồ dang cánh bay lướt ra.

Phía sau lưng nó, đôi cánh tựa như được đúc từ gang thép.

Khí tức cường hãn khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ngạt thở.

Cuối cùng xuất hiện là một con mãnh hổ.

Thân thể nó hùng vĩ vô cùng, trên người phủ đầy lân giáp.

Đứng tại chỗ, tựa như một vị thần ma vĩ đại, khiến người ta sợ hãi.

“Tam Túc Kim Thiềm, Thanh Loan Bạch Hạc!” Cửu Dương thành chủ miệng há hốc, lẩm bẩm nói.

Hắn không ngờ lại là kết quả như vậy.

“Ha ha, hai tên này cuối cùng cũng ra rồi.

Hôm nay ta phải lột da chúng!” Cùng lúc đó, ở một bên khác vang lên tiếng cười ngông cuồng.

Tiếp đó, một bóng người vạm vỡ xuất hiện.

Chính là Tôn Ngộ Không.

Trong tay hắn, cầm một cây gậy, trên đó loé lên sấm sét rực rỡ.

Lúc này, hắn nhìn chằm chằm vào ba đại hung thú ở xa, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Mà ba hung thú lúc này lại không hề có vẻ sợ hãi.

Thanh Loan chậm rãi nói: “Hừ, chỉ là một lũ khỉ thôi, cũng dám khiêu khích uy nghiêm của bản tọa.

Tìm chết!” Dứt lời, nó liền lao xuống, lao về phía Tôn Ngộ Không.

“Gào!” Mà con gấu khổng lồ và kim bằng lại không cam chịu thua kém, theo sát phía sau, cũng lao lên.

Chúng là ba anh em, phối hợp với nhau ăn ý.

Tuy thực lực không bằng Thanh Loan, nhưng tốc độ lại kỳ lạ.

Trong nháy mắt, đã đến bên cạnh đối phương.

“Gầm!” Kim bằng gầm lên một tiếng, vuốt sắc vươn ra, trực tiếp chộp về phía cổ Thanh Loan.

“Xoẹt!” Một vệt sương máu bung ra.

Sau đó, Thanh Loan liền bị xé nát.

“Thu!” Chỉ là, ngay khoảnh khắc nó đánh giết Thanh Loan, trên bầu trời kim bằng lại bị Kim Thiền Tử chặn lại.

Trên người hắn phật quang rực rỡ, thiền trượng trong tay trực tiếp quét ngang.

Trong nháy mắt, đầu của con côn khổng lồ kia lại bị đập bay ra ngoài.

Thi thể khổng lồ rơi xuống mặt đất, khiến mọi người trong chiến trường đều đồng tử co rút lại.

Thực lực của Kim Thiền Tử quá mạnh mẽ, bất kể là hung thú nào cũng không thể là đối thủ.

Mà cùng lúc đó, Kim Mao Sư Vương cũng xuất hiện.

Trong tay hắn cầm một cây kim đao, trong mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

Hắn tung hoành ngang dọc trên bầu trời, nơi đi qua, những hung thú khác đều liên tục bỏ mạng trước mặt hắn.

Mức độ hung tàn của hắn khiến người ta sợ hãi.

Đây là thực lực của hung thú Hồng Hoang sao?

Nhất thời, cả chiến trường trở nên hỗn loạn vô cùng.

Mà đúng lúc này.

“Giết!” Một giọng nói lạnh như băng vang lên.

Tiếp đó, Tào Chính Thuần dẫn dắt mấy vạn binh lính xông vào chiến trường.

Thực lực của họ mạnh mẽ, đặc biệt là có sự trấn giữ của Kim Mao Sư Vương, một tồn tại Chuẩn Thánh bát trọng.

Nơi họ đến, không ai có thể là đối thủ.

Trong thời gian ngắn ngủi, đã thu phục được lượng lớn yêu thú, khiến chiến trường dần dần ổn định lại.

Mà Cửu Dương thành chủ, trong mắt lại lộ ra vẻ vui mừng.

Những yêu thú này, vào lúc bình thường, hắn cũng khó mà kiềm chế.

Nay lại giúp mình chống cự hung thú, thật sự quá tốt rồi.

Lúc này, hắn càng trực tiếp hạ lệnh, tập hợp toàn bộ hung thú lại, làm hộ vệ cho Cửu Dương Thành.

Những hung thú này không chỉ tu vi mạnh mẽ, quan trọng hơn là độ trung thành cực cao.

Nay, Cửu Dương thành chủ muốn chiêu hàng chúng, tự nhiên là không có vấn đề gì.

Một lát sau, trận chiến kết thúc.

Trừ một phần nhỏ hung thú chạy thoát, số còn lại đều trở thành tù binh.

Mà Cửu Dương thành chủ thì đích thân dẫn đội áp giải chúng trở về.

Quân đội hành quân, cuồn cuộn hùng tráng.

Cảnh tượng này lại khiến Cơ Hạo nhíu mày.

Vì cách làm của Cửu Dương thành chủ hiển nhiên có chút quá đáng.

Dù sao thì, đối phương không quan tâm đến việc hung thú phản bội.

Cứ như vậy, chắc chắn sẽ chọc giận yêu tộc.

Những hung thú này tuy kiêu ngạo bất tuân, nhưng cũng biết tri ân

báo đáp.

Nếu Cửu Dương thành chủ không cho đối phương lợi ích, e là sẽ sinh ra tai hoạ.

Nghĩ đến đây, tinh quang trong mắt không khỏi loé lên.

Hắn đã quyết định, đợi trận chiến này kết thúc, phải xây dựng xong thành trì.

Cửu Dương Thành này không thể một ngày không có chủ.

Nếu không, luôn khiến người ta cảm thấy không yên tâm.

Cho dù là Cửu Dương thành chủ hiện tại, trong mắt Cơ Hạo, vẫn còn kém xa.

Mà ngay khi Cơ Hạo đang suy nghĩ, một mùi hương nồng đậm truyền đến, lại đang lan toả trong phủ thành chủ.

Đây là một loại mùi đan dược.

Cơ Hạo đoán, hẳn là do Cửu Dương thành chủ luyện chế ra.

"Ầm ầm!" Chỉ là, ngay khi hắn chuẩn bị tiến vào phủ thành chủ, quan sát đối phương luyện chế đan dược thế nào, một trận tiếng nổ dữ dội lại đột nhiên từ cổng thành truyền đến.

Ngay sau đó, liền thấy mấy bóng người đập vỡ tường, thảm hại ngã xuống dưới chân mình.

"Thành chủ cứu mạng!" Một tướng lĩnh thê lương hét lên.

Mà Cửu Dương thành chủ lúc này cũng đã bước ra khỏi phòng.

Khi hắn thấy vị tướng lĩnh ngã dưới chân Cơ Hạo, không khỏi biến sắc.

Những người này hắn đều nhận ra, đều là tướng lĩnh trong Cửu Dương Thành.

Không ngờ đối phương lại nhanh chóng bị người ta chém giết như vậy.

Chuyện như thế này, hắn chưa từng nghe nói qua.

“Các ngươi sao vậy!

Ai làm!” Lúc này, giọng nói mang theo vài phần tức giận vang lên.

“Thành chủ, ngài phải làm chủ cho chúng tôi.

Lũ yêu thú kia lại vây công chúng tôi!” Nghe thấy giọng nói, một tướng lĩnh thảm thiết hét lên.

Mà mấy người khác cũng gật đầu phụ hoạ.

“Các ngươi đi xuống chữa thương trước đi!” Nghe thấy giọng nói, Cửu Dương thành chủ thản nhiên nói.

Chương 495

Nhưng trong lòng lại hiểu rõ, nếu mình không dùng đến át chủ bài, e là rất khó đánh bại lũ hung thú này.

"Vâng, thành chủ!" Lúc này những tướng lĩnh này đã sợ vỡ mật, đâu còn dám nói nhiều, cung kính nói.

Tiếp đó, thân hình liền biến mất tại chỗ.

Mà thành chủ thì khoá chặt ánh mắt vào người Kim Mao Sư Vương, trong hai mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, nói: "Hôm nay, bản thành chủ nhất định sẽ lấy mạng ngươi!" Giọng nói của hắn âm trầm vô cùng, đồng thời toàn thân toả ra khí tức mạnh mẽ, hiển nhiên là chuẩn bị liều mạng.

"Ha ha, Cửu Dương thành chủ, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết, bản vương muốn xem thử, là ai dám kiêu ngạo ở đây.

Sư phụ ta sắp đến rồi!" Kim Mao Sư Vương đứng trên hư không khinh thường nói.

Thực lực của hắn mạnh mẽ, nay đã đạt đến Chuẩn Thánh thất trọng.

Ngay cả Tào Chính Thuần cũng chỉ vừa mới đạt đến Chuẩn Thánh ngũ trọng mà thôi.

Tự nhiên là không sợ đối phương.

Mà nghe thấy giọng nói, khoé miệng Cửu Dương thành chủ co giật hai cái.

Cuối cùng, lạnh lùng nói: "Ngươi đã tìm chết, vậy thì đừng trách ta!" Giọng nói ẩn chứa sát ý.

Ngay sau đó, hai tay hắn vẽ ra một quỹ đạo huyền diệu trước ngực, một ngọn lửa rực cháy liền xuất hiện trên lòng bàn tay.

"Vù!" Nhiệt độ nóng bỏng khiến hư không xung quanh đều vặn vẹo.

"Giết!" Mà thấy đối phương chuẩn bị ra tay, Kim Mao Sư Vương lại không hề sợ hãi.

Thân thể hắn hoá thành trăm trượng, một quyền đấm về phía Cửu Dương thành chủ.

Trên quyền kình có ánh lửa màu đen đỏ lưu chuyển, tựa như dung nham phun trào.

"Bốp!" Hai bên va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, thân hình của Cửu Dương thành chủ liền lùi về phía sau.

Một giọt máu tươi văng ra, cho thấy hắn đã bị thương.

Nhưng hắn không hối hận, vì hắn không thể lùi.

Nếu lùi đi, cả thành trì quân dân đều sẽ thất thủ.

"Hừ, bản tọa liều mạng với ngươi!" Cửu Dương thành chủ hét lớn một tiếng, liền lại lao lên.

Mà nhìn đối phương, trong mắt Kim Mao Sư Vương lại lộ vẻ khinh thường.

Đối phương tuy mạnh mẽ, nhưng muốn đánh bại hắn, căn bản là không thể.

"Ầm!" Lại một lần va chạm nữa, quyền ấn của Kim Mao Sư Vương hung hăng đập vào lồng ngực đối phương.

Thân thể Cửu Dương thành chủ trong nháy mắt bị ném bay ra

ngoài, rơi xuống mặt đất, miệng phun máu tươi, hiển nhiên là đã bị chấn nhiếp hoàn toàn.

Mà đúng lúc này, thân hình của Kim Mao Sư Vương lại một lần nữa bay lướt lên.

"Xoẹt!" Móng vuốt sắc bén của hắn quét ngang cổ của thành chủ.

Trong nháy mắt, đối phương liền bỏ mạng giữa chiến trường.

"Gầm!" Kim Mao Sư Vương ngửa mặt lên trời gào thét, trong mắt lộ ra ánh sáng hưng phấn.

Lúc này, hắn đã không thể chờ đợi được nữa muốn rời đi, vì Cơ Hạo đã hạ lệnh cho hắn, phải đi công phá các thành trì khác.

Cùng lúc đó, Cơ Hạo đã đến bên ngoài phủ thành chủ.

"Tham kiến bệ hạ!" Khi thấy rõ người đến, binh lính gác cửa cung kính nói.

"Ừm, trẫm có một việc giao cho ngươi!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo chậm rãi nói.

"Xin bệ hạ phân phó!" Binh lính nói.

"Nói với thành chủ của các ngươi, chúng ta sẽ tấn công các thành thị khác trong một tháng nữa.

Hy vọng hắn làm tốt công tác phòng ngự!" Cơ Hạo thản nhiên nói.

Tiếp đó, liền dẫn dắt chúng nhân Đại Kinh đi về phía cổng thành.

Thành trì này tuy rộng lớn vô cùng, nhưng trong mắt Cơ Hạo lại không là gì.

Trong thời gian ngắn ngủi đã bị công phá.

Hơn nữa, tài nguyên thu được, cứ mỗi vạn năm mới làm mới một đợt phần thưởng.

Nếu không, những thành trì bình thường này căn bản không lọt vào mắt xanh của Cơ Hạo.

Khi Cơ Hạo đến biên giới Cửu Dương Thành, lúc này đã có đại quân cuồn cuộn tụ tập, hiển nhiên là đã chờ ở đây từ sớm.

Khi thấy Cơ Hạo đến, các lộ tướng lĩnh đều cúi đầu bái lạy.

"Bái kiến bệ hạ!" Giọng nói vang lên, khiến người ta kinh hãi.

Lần này, Cơ Hạo tuy không cố ý thể hiện bá khí đế hoàng, nhưng khí thế bễ nghễ thiên hạ của hắn lại khiến người ta không nhịn được mà quỳ lạy.

"Các vị bình thân đi, cùng trẫm đi diệt lũ yêu tộc kia, nhớ kỹ, một tên cũng không được bỏ qua!" Giọng nói vang lên, hắn liền đi về phía trước.

Mà những đại quân kia, tự nhiên là theo sát phía sau.

Khi họ đến bên ngoài Cửu Dương Thành, đối phương đã chờ ở đây từ sớm.

Chỉ là, lúc này Cơ Hạo lại hơi nhíu mày.

Vì phía trước họ, có mấy chục vị cường giả đang đứng trên hư không.

Những người này, từng người tu vi thâm hậu, thậm chí có cả tồn tại bán bộ Tổ Vu.

Đặc biệt là người dẫn đầu, càng là một cao thủ Chuẩn Thánh bát trọng, không biết là lão quái vật nhà nào.

"Ha ha, Cửu Dương thành chủ, cuối cùng cũng chịu phái người đến nộp mạng rồi sao!

Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Nhìn Cơ Hạo, vị cường giả Chuẩn Thánh bát trọng kia lên tiếng quát, trong ánh mắt

đầy vẻ khinh thường.

“Ha ha, Lưu huynh khách sáo rồi, hôm nay Cửu Dương Thành ta cùng các người cùng tiến cùng lùi.

Nhưng vẫn là câu nói đó, nếu ta chết, tất cả tài nguyên và tài phú trong thành đều là của ngươi!” Nghe thấy giọng nói, Cửu Dương thành chủ kia cười híp mắt nói, trong mắt lộ ra vẻ trêu chọc.

Mà vị Chuẩn Thánh họ Lưu kia, sau khi nghe thấy giọng nói, sắc mặt lại không khỏi biến đổi.

Không ngờ Cửu Dương thành chủ này, vì báo thù lại không màng sinh tử như vậy.

Nhưng nếu mình không đồng ý, lại có chút không nể tình.

Dù sao thì, hai bên đã hợp tác nhiều lần.

Nghĩ đến đây, liền nói: “Cửu Dương thành chủ, ngươi làm vậy thật sự đáng sao?

Chúng ta đã liên minh từ lâu, hà tất phải như vậy.

Nếu ngươi nguyện ý đầu quân cho bản tọa, đảm bảo ngươi sẽ không chịu thiệt!” Dứt lời, mắt hắn liền nhìn chằm chằm vào Cửu Dương thành chủ, không bỏ qua bất kỳ một tia biểu cảm nào.

Chỉ là, đúng lúc này, Cửu Dương thành chủ lại lạnh lùng nói: “Hừ, bớt nói nhảm đi, hôm nay nếu ngươi không thần phục, thì đừng trách bản tọa không nể tình!” Nói xong, liền trực tiếp bay lên trời.

Mà những người khác cũng theo sát phía sau, đuổi theo đối phương.

“Hừ, tìm chết!” Vị Chuẩn Thánh họ Lưu kia, trong mắt loé lên một tia hung lệ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình liền lao về phía Cửu Dương

thành chủ.

Chỉ là, ngay khi hắn sắp đến gần Cửu Dương thành chủ, "Gào!" một tiếng rồng gầm vang lên.

Tiếp đó, một con mãng xà khổng lồ xuất hiện trên hư không.

Thân thể nó che kín nhật nguyệt, vảy lớn toả ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hai mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

"Đây là, Cửu Âm Tuyệt Mạch, sao có thể!" Thấy cảnh tượng này, vị Chuẩn Thánh họ Lưu kia kinh hô.

Mà Cửu Dương thành chủ cũng lúc này sững sờ tại chỗ.

"Hít!" Ngay cả Cơ Hạo cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đây là Cửu Âm Tuyệt Mạch trong truyền thuyết.

Nghe nói chỉ khi phụ nữ mang thai mới xuất hiện.

Nhưng bây giờ, lại không ngờ lại bị mình gặp được.

Chỉ là, bất kể thế nào, trong đầu hắn đều hiện ra một dung nhan tuyệt mỹ.

"Bệ hạ cứu tôi, tôi nguyện hiến dâng tính mạng của phu quân!" Ngay khi ý niệm của Cơ Hạo vừa dứt, tiếng kêu thảm thiết của đối phương liền vang lên.

Lại là vị phu nhân của Cửu Dương thành chủ, lúc này đã bị một chưởng đánh nát.

"Chết tiệt, chết cho ta!" Mà thấy cảnh tượng như vậy, vị Chuẩn Thánh họ Lưu kia hốc mắt muốn nứt ra, gầm lên.

Tiếp đó, liền tấn công về phía Cửu Âm Tuyệt Mạch.

"Gào!" Đối phương điểm một ngón tay ra, trong nháy mắt liền hoá thành ngọn lửa ngút trời.

Ngọn lửa rực cháy dường như muốn thiêu rụi mọi thứ trên thế gian, khiến Cửu Âm Tuyệt Mạch trong mắt không khỏi lộ vẻ ngưng trọng.

Nhưng lúc này, nó căn bản không kịp né tránh.

"Bốp!" Khoảnh khắc tiếp theo, cột lửa kia giáng xuống thân thể nó.

Trong khoảnh khắc, cả thân ảnh của đối phương liền nổ tung, sương máu lan tràn trên bầu trời.

Thấy cảnh tượng như vậy, những người khác xung quanh trong mắt không khỏi lộ vẻ kinh hãi.

Cửu Dương thành chủ cũng không ngoại lệ.

"Ha ha, lần này xem ngươi còn lấy gì đấu với ta!

Hôm nay nhất định sẽ khiến các ngươi toàn bộ phải bỏ mạng lại đây!" Vị Chuẩn Thánh họ Lưu hét lớn.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ hung tợn.

Mà sắc mặt của Cửu Dương thành chủ lại vô cùng khó coi.

Thực lực của hắn tuy không yếu, có thể chém giết Tổ Vu, nhưng khi đối đầu với một vị cao thủ Chuẩn Thánh cửu trọng thì lại hoàn toàn không địch lại nổi.

Nhưng Cơ Hạo đã đồng ý giúp đỡ hắn, sao có thể nuốt lời.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, toàn thân hắn dâng lên ánh sáng màu vàng kim chói lọi, rồi lao thẳng ra ngoài.

Tay cầm chiến mâu, hắn nghênh đón vị cao thủ Chuẩn Thánh cửu trọng kia.

"Ầm!" Hai bên va chạm vào nhau, thân hình Cơ Hạo lập tức bị

đánh bay ra ngoài.

Nơi khóe miệng, một tia máu tươi rỉ ra.

“Ngươi là kẻ nào, dám nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc ta!” Nhìn Cơ Hạo, cường giả Chuẩn Thánh cửu trọng kia lên tiếng hỏi.

“Hừ, trẫm là thành chủ Cửu Dương thành, Cơ Hạo.

Kể từ hôm nay, Cửu Dương thành của ta sẽ thoát khỏi sự khống chế của Yêu tộc.

Các ngươi cút đi!” Cơ Hạo chậm rãi nói.

Hắn không ngờ người của Yêu tộc lại bá đạo đến thế, dám tấn công vào lúc này.

Mà nghe thấy giọng hắn, vị Chuẩn Thánh họ Lưu không khỏi sững sờ.

Trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Không ngờ Cơ Hạo này quả nhiên có át chủ bài, lại có thể chống đỡ được mình.

“Hừ, đã vậy ngươi muốn tìm chết, ta thành toàn cho ngươi!” Tiếng nói vừa dứt, hắn lại một lần nữa lao đến giết Cơ Hạo.

Hắn không tin một kẻ chỉ mới Đại Năng tam trọng lại có thể sống sót dưới đòn tấn công của hắn.

“Ngao!” Nhưng đúng lúc này, giữa hư không vang lên một tiếng gầm thét.

Khoảnh khắc tiếp theo, mây đen vô tận liền bao phủ lấy vị Chuẩn Thánh họ Lưu.

“Xèo xèo!” Thời gian trôi qua, một mùi khét lẹt nồng nặc truyền ra.

Sau đó, đối phương hiện ra từ trong đám mây đen.

Lúc này hắn vô cùng thảm hại, quần áo trên người rách nát, gần như đã hóa thành tro bụi.

Trên mặt đầy những vết máu.

“Không thể nào!” Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn không thể tin nổi mà thốt lên.

Tiếp đó, hắn liền điều khiển pháp bảo, chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn vừa xoay người.

“Ngao!” Tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa lại vang lên.

Chương 496

"Bùm!" Ngay sau đó, đầu của đối phương nổ tung, nguyên thần tan biến giữa đất trời.

Tất cả diễn ra quá nhanh, đến mức đám người ở Cửu Dương thành đều không kịp phản ứng.

Khi vị Chuẩn Thánh họ Lưu bỏ mạng giữa hư không, đám tay chân còn lại nào dám nán lại, liền nháo nhào bỏ chạy tứ tán.

Nhưng trong Cửu Dương thành đã sớm không còn quân đồn trú, nên bọn chúng tự nhiên không cần lo lắng bị vây công.

Trong chốc lát đã chạy mất dạng.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Cửu Dương thành chủ lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Hắn biết lần này mình đã cược đúng.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị mời Cơ Hạo vào thành thì đối phương đã rời đi.

Điều này khiến hắn không khỏi thất vọng, đồng thời cũng cảm thấy có chút áy náy.

Bởi vì chính mình đã sợ hãi các thế lực kia, không chịu giúp đỡ, thậm chí còn muốn đuổi đối phương đi.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là phu nhân của hắn suýt nữa đã chết dưới tay vị cao thủ Chuẩn Thánh bát trọng kia.

Tuy nhiên, việc Cơ Hạo rời đi không khiến hắn mất đi lý trí.

Hắn lập tức phái quân vệ thành và đội hộ thành đi tìm kiếm tất cả các thế lực, hy vọng có thể giải trừ nguy cơ.

Dù sao thì hiện nay Đại Chu đang có hơn năm trăm vạn đại quân trấn giữ trong thành.

Hơn nữa, thực lực của Cơ Hạo cũng vượt xa các đế vương thông thường.

Chỉ cần đối phương chịu ra tay, đủ để san bằng cả Cửu U chi địa.

Ở một nơi khác, Cơ Hạo lúc này sau khi trở về phủ đệ, nhìn đám tướng lĩnh Đại Chu đang quỳ bái phía dưới, liền quát: "Tất cả đứng dậy đi!" Tiếng nói vừa dứt, mọi người phía dưới đều đứng dậy, sau đó cung kính đứng ở hai bên trái phải của Cơ Hạo.

"Bệ hạ, đây là ngọc giản mà vị Chuẩn Thánh họ Lưu kia để lại.

Bên trong ghi lại sự phân bố của các thế lực, còn có đặc điểm của những yêu thú đó.

Nếu ngài cần, mạt tướng có thể dẫn mọi người đi diệt sạch toàn bộ Yêu tộc!" Sa Tăng dâng ngọc giản lên rồi nói, vẻ mặt đầy hưng phấn.

"Không tệ, rất tốt!" Nghe thấy giọng của đối phương, Cơ Hạo nhàn nhạt nói.

Trong mắt hắn lại lóe lên tinh quang, không ngờ Yêu tộc lại mạnh đến thế.

Chẳng trách Cửu Dương thành chủ lại chọn quy thuận.

"Bệ hạ, bây giờ bọn Yêu tộc đã rút lui hết rồi sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cẩn thận hỏi.

Giờ đây, trong lòng y đã hiểu rõ, đại ca của mình đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Không chỉ tu vi đột phá mạnh mẽ, mà quan trọng hơn là đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng đều vô cùng bình tĩnh.

“Ừ, bọn chúng đã rút lui rồi, các ngươi lui xuống trước đi!” “Vâng, bệ hạ!” Sau khi nhận được lệnh của Cơ Hạo, đám người liền cung kính lui ra ngoài.

Khi tất cả mọi người đã rời đi, Cơ Hạo liền đi thẳng đến Cửu Dương cung.

Hắn muốn gặp Cửu Dương thành chủ.

“Ầm ầm!” Khi đối phương đẩy cửa bước vào, một luồng khí tức mạnh mẽ ập tới, khiến Cơ Hạo khẽ nhíu mày.

Thực lực của vị thành chủ này mạnh hơn vị Chuẩn Thánh họ Lưu kia quá nhiều, ít nhất cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh thất trọng.

Nhân vật như vậy, ở Cửu Dương thành này cũng được xem là một nhân vật có máu mặt.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền lên tiếng: “Ngươi chính là Cửu Dương thành chủ!” Giọng nói vang lên, đồng tử của đối phương không khỏi co lại.

Áp lực mà Cơ Hạo mang lại cho hắn thực sự quá lớn.

Dù tự nhận đã tu luyện nhiều năm, thực lực mạnh mẽ, hắn cũng cảm thấy có chút khó khăn.

“Xin ra mắt Đế quân!” Nghe thấy giọng nói, Cửu Dương thành chủ cung kính nói.

Hắn biết, đối phương tuyệt không đơn giản như bề ngoài.

Nếu thực sự giao đấu, thắng bại khó lường.

“Không cần đa lễ!” Nhìn Cửu Dương thành chủ, Cơ Hạo cười nói.

Sau đó, hai người ngồi xuống trong điện, chờ đợi đối phương lên tiếng.

Một lát sau, đối phương trực tiếp mở lời: "Không biết Đế quân cho gọi ta đến có chuyện gì!" "Trẫm có một chuyện muốn thỉnh giáo!" Cơ Hạo nhàn nhạt nói.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Cửu Dương thành chủ này chắc chắn sẽ cho hắn câu trả lời.

"Cứ nói đừng ngại!" Cửu Dương thành chủ nói.

Mặc dù hắn không biết Cơ Hạo tìm mình rốt cuộc là vì mục đích gì, nhưng dù sao đối phương cũng đã cứu cả tòa thành, mình cũng nên có chút biểu hiện.

"Cửu Dương thành, đã từng nghe nói về Cửu Âm thành chưa!" "Chuyện này…" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, trong mắt Cửu Dương thành chủ lộ ra vẻ do dự, dường như có nỗi khổ khó nói.

"Sao thế, ngươi không biết?" Thấy bộ dạng của đối phương, hai mắt Cơ Hạo ngưng lại, lên tiếng nói.

Cùng lúc đó, uy nghiêm quanh thân bùng phát.

Một tia sát khí lan tỏa ra ngoài.

"Đế quân, Cửu Âm thành này là một cứ điểm của tà ma.

Cứ mỗi mười mấy ngày, chúng lại đồ sát một tòa thành trì!

Hiện tại, gần Cửu Dương thành đã có tám tòa thành bị chúng phá hủy!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, Cửu Dương thành chủ nghiến răng nói.

Mặc dù hắn không rõ thực lực cụ thể của đối phương ra sao, nhưng cũng biết vị Đế quân này tuyệt không phải hạng tầm thường.

Hơn nữa, còn nắm trong tay năm trăm vạn đại quân.

Nếu có thể liên hợp với đối phương, chắc chắn có thể chống lại sự tấn công của thế lực tà ác kia.

“Ồ, nếu đã như vậy, vậy thì đi xem thử đi!” Cơ Hạo nhàn nhạt nói, sau đó liền bước ra ngoài.

Sau khi Cơ Hạo rời đi, trong mắt Cửu Dương thành chủ cũng lộ ra một tia kiên định.

Hắn liền theo sát sau lưng Cơ Hạo, hướng về phía truyền tống trận.

Cửu Âm thành, trong toàn bộ Cửu U, có thể nói là lừng lẫy danh tiếng.

Nó chiếm cứ một dãy núi làm căn cứ.

Trong thành, có đủ loại yêu thú sinh sống, hung tàn vô cùng.

Hơn nữa, chúng còn thích ăn thịt người.

Vì vậy, trên đường đi, trong mắt Cửu Dương thành chủ đều lộ vẻ sợ hãi nồng đậm.

Vốn dĩ hắn không muốn đi, nhưng cũng biết tính cách của Cơ Hạo, đã quyết định thì hắn không thể từ chối yêu cầu của đối phương.

Lúc này, Cơ Hạo sau khi nhìn thấy Cửu Âm thành, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười.

“Ha ha, quả nhiên là một đám tà ma, đến cả thành chủ cũng dám bắt.

Anh em, theo trẫm xông vào!” Nhìn tòa thành khổng lồ đen kịt ở phía xa, Cơ Hạo lên tiếng nói.

Tiếp đó, hắn liền điều khiển chiến xa, đâm thẳng vào tường thành.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến dưới chân Cửu Âm thành.

“Bùm!” Hắn tung một cước, trong chốc lát, cửa thành liền vỡ nát.

“Gào!” Một tiếng gầm vang lên, sau đó là mấy bóng người thảm hại xuất hiện giữa sân.

Chỉ thấy ngực của những người đó đều bị móng vuốt sắc bén cào rách, máu tươi tuôn ra ròng ròng.

Rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Nhưng họ vẫn vô cùng dũng mãnh.

“Các ngươi là ai!” Khi bọn họ phản ứng lại, liền tức giận gầm lên.

Trong mắt bắn ra những tia lửa giận dữ.

“Hừ, Cửu Dương thành, có còn tồn tại không!” Giọng nói lạnh như băng của Cơ Hạo truyền đến, khiến thân hình đối phương không khỏi sững sờ.

Không ngờ thành chủ Cửu Dương thành lại phản bội.

“Hừ, ngươi nghĩ rằng chỉ dựa vào mấy trăm người các ngươi mà có thể lay động được Cửu Dương thành sao!” “Bùm!” Một người của Cửu Âm thành vừa nói xong, đầu liền nổ tung.

Sau đó, lại vang lên tiếng kêu kinh hãi, bởi vì lại có một người nữa bỏ mạng dưới tay Cơ Hạo.

“Xoẹt!” Ngay lúc đám người Cửu Âm thành đang hoảng loạn vô cùng, lại một đao quang nữa chém ra.

Đao cương rực lửa khiến chúng không kịp né tránh, trong phút chốc liền chết thảm.

“Ầm ầm!” Ngay khi cửa thành vừa mở ra, một đội thiết kỵ hùng hậu liền xông vào.

“Ha ha, Cửu Âm lão tổ, ngươi cuối cùng cũng không nhịn được rồi!

Hôm nay, ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi!” Cửu Dương thành chủ hét lớn một tiếng, liền lao lên nghênh chiến Cửu Âm lão tổ.

Hai người trong khoảnh khắc đã giao chiến với nhau.

Cửu Âm lão tổ thực lực mạnh mẽ.

Cửu Dương thành chủ tuy thiên phú không tồi, nhưng dù sao cũng không địch lại.

Chỉ trong thời gian ngắn, trên người đã đầy vết thương.

Nhưng hắn không hề có ý định lùi bước, ngược lại càng đánh càng hăng, đánh cho Cửu Âm lão tổ phải lùi lại liên tục.

“Cửu Dương thành chủ không hổ là thiên kiêu đương thời, quả nhiên mạnh mẽ!” Nhìn Cửu Dương thành chủ tung hoành ngang dọc trên chiến trường, Cơ Hạo nhàn nhạt nói.

Lúc này, Cửu Âm lão tổ lại hoàn toàn rơi vào nguy hiểm.

Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, bởi vì lúc này hắn đã bị Cửu Dương thành chủ ép vào thế hạ phong.

Mà đối phương dường như không hề có ý định dừng tay.

“Ầm!” Khi Cửu Dương thành chủ dồn Cửu Âm lão tổ vào tuyệt cảnh, một quyền liền đấm vào vai đối phương.

Trong chớp mắt, máu tươi bắn tung tóe.

Ở một bên khác, trưởng lão của Cửu Âm thành thì bị Hạng Vũ giữ chặt, hoàn toàn không thể thoát thân.

“Cửu Dương thành chủ, ngươi dám phản bội Thần Vực, ta sẽ băm vằm ngươi ra thành vạn mảnh!” Nhìn Cửu Dương thành chủ,

Cửu Âm lão tổ hung tợn nói.

"Hắc hắc, ngươi chắc là đang mơ ngủ chưa tỉnh.

Chúng ta đã sớm đầu quân cho Thần Hoàng bệ hạ, nơi này kể từ hôm nay không còn thuộc về Cửu Âm thành của ngươi nữa!" Cửu Dương thành chủ nói, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Lời hắn vừa dứt.

"Rắc!" Một tiếng xương cốt vỡ vụn lại vang lên.

Nguyên lai là Cửu Dương thành chủ một cước đạp lên chân của Cửu Âm lão tổ, khiến đối phương hét thảm một tiếng, trực tiếp ngã sõng soài trên đất.

Sau đó, hắn liền nói: "Dẫn xuống, giam lại cho ta, nếu có gan bỏ chạy, giết không tha!" Giọng nói vang lên, Cửu Dương thành chủ liền hành lễ với Cơ Hạo rồi biến mất tại chỗ.

Còn Cửu Âm lão tổ lúc này đã trở thành tù nhân.

"Đa tạ bệ hạ!" Khi Cửu Dương thành chủ trở về, liền cung kính nói.

"Không cần khách khí, lần này đa tạ ngươi!" Cơ Hạo nhàn nhạt nói.

Trong mắt lóe lên một tia tinh quang, Cửu Dương thành này, dưới trướng của mình, tuyệt đối là một mãnh tướng.

Có nhân vật như vậy, hắn cũng yên tâm hơn không ít.

Trong lúc hắn nói chuyện, bên trong Cửu Âm thành cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Chỉ còn lại tường thành tan hoang và xác chết đầy đất.

Cơ Hạo trấn giữ Cửu Dương thành, sau đó lại phái binh lính Đại

Chu ra ngoài.

Lần này, hắn thân chinh dẫn ba trăm vạn quân tiên phong tiến về phía trước.

Trong một thời gian, cả vũ trụ dường như trở nên sôi sục.

Bởi vì ở sâu trong đại lục, có thần tích xuất hiện.

Không chỉ có tiên quang rực rỡ, mà còn có hà quang chói mắt.

Thậm chí có cả kim long quấn quanh.

Một cảnh tượng thịnh vượng.

Tuy nhiên, đối với tất cả những điều này, Cơ Hạo lại không quá để ý, theo hắn thấy, có lẽ những thứ này thật sự có duyên với mình cũng không chừng.

Chỉ là, khi hắn dẫn binh lính Đại Chu đến nơi thần tích, lại phát hiện không gian xung quanh gợn sóng như mặt nước.

Một lực hút kinh khủng truyền ra.

Chương 497

"Cẩn thận!" Cảm thấy không ổn, Cơ Hạo lớn tiếng hét lên.

Đồng thời, hai cánh rung lên, bay về phía sau.

Nhưng những binh lính Đại Chu khác làm sao có được tốc độ như Cơ Hạo.

Trong phút chốc liền bị cuốn vào.

Tiếp đó, Cơ Hạo kinh hãi phát hiện, lực hút kia lại đang tăng lên.

Hắn cảm thấy pháp lực trong cơ thể đang giảm đi nhanh chóng.

"Chết tiệt!" Cơ Hạo không khỏi chửi thầm một tiếng.

Hắn vừa đứng vững thân thể, liền chuẩn bị thi triển pháp thuật chống cự.

"Ngao!" Nhưng đúng lúc này, giữa hư không vang lên một tiếng gầm thét hùng vĩ.

Một con giao xà khổng lồ xuất hiện trước mặt Cơ Hạo.

Uy áp khổng lồ lan tỏa, khiến người ta gan mật muốn nứt ra.

Cảnh tượng này khiến Cơ Hạo kinh ngạc.

Hắn không thể hiểu nổi tại sao đối phương lại đột ngột xuất hiện ở đây vào lúc này.

Trên đầu giao xà, đứng một thanh niên.

Hắn nhìn Cơ Hạo, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói: "Ta là thống soái quân đoàn thứ tám của quân đoàn tuần thú dưới trướng Thần Đế, Thanh Minh, ngươi tự mình chịu trói, hay là muốn bản tướng ra tay!" Nghe thấy giọng của

đối phương, Cơ Hạo không dám chậm trễ.

Hắn biết, quân tuần thú của Thần Đình này đều do cao thủ trong Thần tộc thành lập.

Tu vi thấp nhất của mỗi binh lính đều đạt đến Thánh nhân lục trọng.

Hơn nữa, vũ khí họ sử dụng là áo giáp cấp cực phẩm linh bảo, có thể nói là phòng ngự vô địch.

Ngay cả Cơ Hạo, muốn công phá cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lúc này hắn không muốn lãng phí pháp lực của mình.

Vì vậy, hắn liền nói: "Nếu đã như vậy, vậy trẫm cáo từ.

Hy vọng các ngươi không hối hận!" Cơ Hạo nói xong, thân hình liền biến mất tại chỗ.

Lúc này, trong mắt Thanh Minh lại lộ ra một tia khinh thường.

Tu vi của Cửu Dương thành chủ này ngang ngửa với hắn, nhưng lại không làm gì được đối phương, hắn lại cho rằng đối phương chỉ là may mắn mà thôi.

Hơn nữa, đối phương còn không biết thân phận của mình.

Nếu biết, dù có cho hắn mười lá gan cũng không dám trêu chọc mình.

Mà đúng lúc này, bên ngoài di tích cổ đại, mấy bóng người hiện ra.

Trên người mấy người này đều tỏa ra khí thế mạnh mẽ.

Khiến những đệ tử Cửu Âm giáo phụ trách canh gác phải run rẩy.

"Mau bẩm báo tông chủ, di tích cổ đại đã mở ra!" Khi họ giáng lâm, một vị trưởng lão hưng phấn hét lên.

Tiếp đó, liền đi thẳng về phía di tích cổ đại.

Khi hắn đến gần, liền nhìn thấy một vòng xoáy khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Trong đó có luồng khí hỗn độn nồng đậm đang cuồn cuộn.

Khiến mắt hắn không khỏi sáng lên.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy người canh gác trước cửa, hắn lại không khỏi nhíu mày.

Thực lực của đối phương tuy không tồi, nhưng so với mình còn kém xa, vì vậy hắn liền lạnh lùng quát: "Các ngươi mau tránh ra cho ta, bản tọa là trưởng lão quân tuần thú của Thần triều Cửu Âm, đặc biệt đến tham quan thần mộ.

Nếu không muốn tìm phiền phức thì mau cút đi!" Tiếng nói vừa dứt, trên người hắn lập tức bùng phát khí thế mạnh mẽ.

Sau khi giọng hắn dứt, những người bảo vệ thần mộ lại do dự, không biết phải làm sao.

Dù sao, nếu thân phận của đối phương không tầm thường, ngay cả họ cũng không dám đắc tội.

Nhưng ngay lúc họ đang do dự.

"Xoẹt!" Một đạo kiếm quang phá vỡ hư không, chém về phía vị trưởng lão kia.

Kiếm cương sắc bén khiến đồng tử đối phương không khỏi co lại, thân hình trong chớp mắt lùi lại.

"Hừ, chỉ là một trưởng lão quân tuần thú mà cũng dám hỗn láo, thật là chán sống rồi!" Giọng nói lạnh như băng của Cơ Hạo truyền đến.

Tiếp đó, lại một đạo kiếm quang nữa vung ra.

Lần này, vị trưởng lão kia không kịp né tránh, bị trực tiếp oanh sát tại chỗ.

Lần này, Cơ Hạo không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào nữa.

Cơ Hạo lại lên tiếng: "Thông Thiên, giết hết bọn chúng cho ta!" "Vâng, bệ hạ!" Nghe thấy mệnh lệnh, Thông Thiên giáo chủ cung kính nói.

Sau đó, hắn vung tay áo.

Một cây chiến mâu liền phóng lên trời, trong chớp mắt, máu tươi bắn tung tóe, khiến cả hư không đều bị che lấp.

Chỉ trong thời gian ngắn, mấy chục trưởng lão của Cửu Âm giáo đã bị chém giết sạch sẽ.

Giờ khắc này, toàn bộ khu vực bên ngoài thần mộ hoàn toàn sôi sục.

Không ai ngờ được nơi này lại có thể gây ra một cuộc tàn sát quy mô lớn như vậy.

"Giết!" Mà ngay lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, tiếng hét lớn của Cơ Hạo đã vang lên.

Tiếp đó, hắn điều khiển long liễn, lao về phía di tích cổ đại.

Thuộc hạ của hắn theo sát phía sau.

Một đoàn người hùng hổ xông vào di tích cổ đại.

Chỉ là, ngày hôm nay, cả di tích cổ đại vô cùng náo nhiệt.

Đệ tử của các thế lực lớn đều tụ tập tại đây, khiến cả thần mộ giống như một tu la trường.

Thân hình Cơ Hạo vừa tiến vào bên trong, liền cảm nhận được một chút bất thường.

Chỉ thấy, ở trung tâm di tích, có một cây cổ thụ chọc trời đứng sừng sững.

Cành lá xum xuê, giống như một con cầu long, đang đung đưa trong gió.

Xung quanh nó mọc đầy các loại kỳ hoa dị thảo.

Nhưng không có một loại nào có thể dùng để luyện đan, tất cả đều là thiên tài địa bảo.

Cơ Hạo không khỏi nuốt nước bọt, những thứ này sợ là đủ để chống đỡ cho cả Cửu Dương cung phát triển vạn năm.

Không chỉ hắn, ngay cả Thông Thiên giáo chủ, trong mắt cũng lóe lên tinh quang.

Mọi thứ trong di tích này quá hấp dẫn.

"Gào!" Mà ngay lúc hai người đang quan sát xung quanh, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Tiếp đó, một bóng đen khổng lồ liền lao đến giết Cơ Hạo.

Đây chính là một con mãnh hổ.

Toàn thân phủ đầy vảy đen, tỏa ra cảm giác kim loại.

Móng vuốt sắc nhọn, khi chạm vào không gian, bắn ra những tia lửa chói mắt.

Hung hãn vô cùng.

Khiến Cơ Hạo không khỏi sững sờ trong lòng.

Tồn tại như vậy, sợ là đã có tu vi Chuẩn Thánh tam trọng.

Nhưng hắn cũng không hề sợ hãi.

Hắn vươn tay ra, trực tiếp tóm lấy.

"Bùm!" Hai bên lập tức va chạm vào nhau.

Con mãnh hổ bị trực tiếp hất bay ra ngoài.

Mà trên mặt Cơ Hạo lại lộ ra vẻ hài lòng.

Hắn rất hài lòng với thực lực hiện tại của mình.

Cùng cấp bậc, hiếm có ai có thể địch lại hắn.

"Ngao!" Mà đúng lúc này, lại có một con mãng xà màu vàng lao đến.

Nó há miệng cắn, mùi tanh hôi vô cùng.

Cơ Hạo phản ứng nhanh chóng, vươn tay điểm ra một chỉ, một đóa sen liền nở rộ, chặn trước con mãng xà.

"Bùm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, đầu con mãng xà vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Tiếp đó, Cơ Hạo tiếp tục đi sâu vào.

Trên đường đi, những con quái vật gặp phải cũng ngày càng mạnh hơn.

Thậm chí có cả tồn tại Chuẩn Thánh ngũ trọng ẩn nấp trong bóng tối tấn công lén.

Nhưng đều bị hắn dễ dàng giải quyết.

Thực lực như vậy khiến Thông Thiên giáo chủ không khỏi trợn mắt há mồm.

Vị bệ hạ này của mình sao lại yêu nghiệt đến thế.

Phải biết, trước đây Cơ Hạo mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bây giờ, mới hơn hai năm mà đã đạt đến trình độ này.

Thật là kinh người.

Khi họ đi được một đoạn, lại phát hiện cảnh tượng phía trước đã

hoàn toàn khác.

Nguyên lai, trên đường đi, những nơi họ đi qua đều là đất cằn sỏi đá.

Mà bây giờ, trước mắt lại là một cảnh tượng như thiên đường hạ giới.

Linh thảo vô tận mọc đầy, các loại thiên tài địa bảo quý giá lại càng không đếm xuể.

"Gào!" "Lệ!" Ngay lúc họ đang kinh ngạc, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lại phát hiện ra con quái vật khổng lồ ở sâu trong di tích cổ đại.

Đó là một con cự thú, thân dài đến cả trăm trượng.

Hai cánh giương ra, rộng đến cả ngàn trượng.

Răng nanh sắc lạnh, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đáng sợ nhất là trên lưng nó còn có vô số con chim nhỏ quấn quanh.

Rõ ràng đều là con của nó.

Lúc này, tất cả đều dùng ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm vào họ.

"Két!" Mà ngay lúc họ đang chấn động, con chim khổng lồ cuối cùng cũng không nhịn được nữa, phát ra một tiếng kêu cao vút.

Sau đó liền dẫn theo đám con cháu phía sau, tấn công về phía mọi người.

"Ầm ầm!" Mà theo sự tiếp cận của chúng, tiếng đất rung núi chuyển, trời long đất lở cũng không khỏi vang lên.

Khiến những đệ tử bình thường trong phút chốc ngã rạp trên đất,

run rẩy.

Mà những tồn tại Chuẩn Thánh lục thất trọng cũng sắc mặt đại biến.

Thực lực của họ tuy không tồi, nhưng cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của những con dị thú hung ác này.

Thấy cảnh tượng như vậy, thân hình Cơ Hạo khẽ động, liền nghênh chiến con chim khổng lồ.

Hắn vung tay xuống, pháp lực rực rỡ dâng trào, gợn lên những vòng sóng vô tận trong hư không.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền hung hăng đấm vào thân thể con chim khổng lồ kia.

"Rắc rắc!" Theo một tiếng kêu giòn tan, trên đầu con chim khổng lồ, máu tươi bắn ra.

Thân thể khổng lồ lúc này ầm ầm ngã xuống đất.

Nhưng những con hung thú kia vẫn không sợ chết mà lao về phía Cơ Hạo.

"Cút ngay!" Giọng của Cơ Hạo chứa đựng sát khí vô hạn.

Chương 498

Khi dứt lời, giống như sấm sét, làm nổ tung hư không.

Khoảnh khắc tiếp theo, chúng liền bị hắn trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Mà xác của những con hung thú kia thì được Thông Thiên giáo chủ thu thập lại.

Bởi vì, hắn cần luyện chế ra một lô khôi lỗi để bảo vệ an toàn cho Đại Chu.

"Xoẹt!" Một đạo kiếm quang lướt qua, đầu của một con sư tử bị chém bay.

Máu tươi phun ra, khiến tất cả mọi người đồng tử co lại.

Không ngờ chiến lực của Cơ Hạo lại kinh khủng đến thế.

"Ngao!" Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc, lại có một con hung thú nữa xông lên.

Nó gầm thét với Cơ Hạo.

Giọng nói vang dội, mang theo sức mạnh nhiếp hồn đoạt phách.

Mà Cơ Hạo lại không hề để ý, lại một lần nữa vung quyền đấm ra.

"Bùm!" Trong chớp mắt, quyền cương va chạm với con hung thú kia.

Ngọn lửa rực cháy lập tức bùng phát.

Hung thú kêu gào thảm thiết, thân hình biến mất tại chỗ.

Mà lúc này Cơ Hạo lại không dám chậm trễ chút nào.

Côn Bằng Dực dưới chân lập tức vỗ mạnh.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã đuổi kịp một con hung thú khác.

"Bùm!" Một đòn trúng vào đầu đối phương.

Tiếp đó, thân hình hắn lùi về phía sau.

Mà con hung thú kia, trong chớp mắt, đã bị đập thành thịt nát.

"Ầm!" Lại một tiếng hét lớn vang lên, quanh thân Cơ Hạo dâng lên khí hỗn độn vô tận.

Đây đều là những thứ hắn rút ra từ Hồng Mông.

Mặc dù vô cùng hiếm hoi, nhưng mỗi một tia cũng có thể chém giết một tôn cao thủ Chuẩn Thánh ngũ trọng.

"Rắc!" Một cây kim đao được hắn tế ra.

Lập tức chém vào cổ của một con hung thú khác.

Đối phương không có sức phản kháng, cũng bị chém bay đầu.

Máu tươi nồng nặc lan tỏa.

Sau khi hấp thu, Cơ Hạo cảm thấy giá trị công đức của mình lại tăng lên không ít.

Mà đúng lúc này, Thông Thiên giáo chủ cũng chậm rãi bước đến.

Trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Lúc này, nếu luyện chế tốt những con hung thú trước mắt, dù là đối kháng với những cường giả Bán Thánh đỉnh phong, sợ là cũng có nắm chắc.

Hắn liền nói: "Bệ hạ, chúng ta mau đi thôi.

Hung thú ở đây quá nhiều, nếu bị quấn lấy, sợ là sẽ dẫn đến đại quân viện trợ!" Giọng hắn đầy lo lắng.

"Ừ!" Cơ Hạo gật đầu, sau đó liền đi theo bên cạnh đối phương, tiến về phía trước.

Nơi này quả nhiên như Thông Thiên giáo chủ dự đoán, nguy hiểm trùng trùng.

Vừa mới vào bí cảnh không lâu, liền bị mấy con hung thú mạnh mẽ vây quanh.

Con nào con nấy hung uy hách hách, dường như không thua kém những Bán Bộ Thánh Vương lão làng kia.

Nếu không phải Thông Thiên giáo chủ thực lực mạnh mẽ, hai người đã sớm bỏ mạng ở đây.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, số lượng hung thú tụ tập xung quanh ngày càng nhiều.

Dù thực lực của họ không tồi, cũng cảm thấy áp lực ngày càng lớn.

"Bệ hạ cẩn thận!" Ngay lúc hai người đang gian nan chống đỡ cuộc tấn công của những con hung thú kia, Thông Thiên giáo chủ đột nhiên hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó, một luồng sáng phá vỡ bầu trời.

Lại bắn thẳng vào ngực Cơ Hạo.

"Hừ!" Thấy cảnh tượng như vậy, hắn nào còn để ý được nhiều.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ngón tay búng ra, một luồng kình khí hùng hậu lập tức bắn ra.

"Phụt!" Khoảnh khắc tiếp theo, mũi tên kia gãy đôi, hóa thành mảnh vụn.

"Ngươi tìm chết!" Khi Cơ Hạo nhìn thấy người bắn tên lại chính là đồng tử bên cạnh Thông Thiên giáo chủ, giọng nói hung bạo liền

vang lên.

Hắn lật cổ tay, Đế Hoàng Kiếm đã nằm trong tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền chém thẳng về phía tiểu đồng kia.

"Gào!" Đối phương hét lên thảm thiết, nhưng Cơ Hạo không hề có ý định nương tay.

Hắn trực tiếp chém bay đầu đối phương.

Máu tươi bắn tung tóe.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

"Chết cho trẫm!" Giọng nói lạnh lùng của Cơ Hạo vang lên, trường kiếm trong tay liên tục vung lên.

Mỗi một kiếm, tất sẽ lấy đi mạng sống của một cường giả.

Mà Thông Thiên giáo chủ cũng không chịu thua kém, trên pháp trượng của hắn, tỏa ra ánh sáng thần thánh chói mắt, bao phủ toàn bộ chiến trường.

Khí thế sắc bén vô song tung hoành ngang dọc, khiến những cường giả kia không ngừng bỏ mạng.

Chỉ trong thời gian ngắn, đã có hơn ba mươi người chết dưới tay hai người này.

Mà đúng lúc này, ở phía xa, một tiếng cười âm hiểm vang lên.

"Hắc hắc, vận may của các ngươi thật tốt, bản tọa ở trong bí cảnh này tìm kiếm khổ sở đã lâu.

Hôm nay cuối cùng cũng gặp được hai vị cao thủ, lần này hời to rồi!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một tu sĩ gầy gò xuất hiện giữa sân.

Hắn thân hình nhỏ bé, mặt đầy nếp nhăn.

Nhưng khí thế quanh thân lại vô cùng đáng sợ.

Hắn bước một bước, liền xuất hiện trước mặt hai người Cơ Hạo, nụ cười trên khóe miệng càng thêm sâu.

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Thông Thiên giáo chủ, trong hai mắt lóe lên tinh quang, lên tiếng nói.

Hắn không ngờ trong bí cảnh này lại gặp phải cao thủ như vậy.

Hơn nữa, điều khiến hắn chấn động nhất là đối phương rõ ràng muốn giết sạch.

Mình và mọi người mới giết được mấy trăm người thôi, hắn đã vội vàng nhảy ra.

"Hắc hắc, bản tọa là Hắc Long trong hồ Hắc Thủy, phụng mệnh Tổ Vu, trấn thủ nơi này, chờ đợi người mới tiến vào.

Không ngờ hôm nay lại gặp được hai ngươi, nếu đã như vậy, cũng không cần ta phải tốn công!" Lời của Thông Thiên giáo chủ vừa dứt, Hắc Long kia liền cười quái dị.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền lao đến giết Thông Thiên giáo chủ.

Tốc độ cực nhanh.

"Ngao!" Khi đến gần Thông Thiên giáo chủ, hắn liền vươn một móng vuốt ra, phát ra tiếng kêu thảm thiết hung tợn.

"Hừ!" Thấy đối phương tấn công, Thông Thiên giáo chủ không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Hắn lao ra, lưỡi đao sắc bén trong tay đâm thẳng tới.

"Rắc rắc!" Một tiếng kêu giòn tan vang lên.

Móng vuốt sắc bén kia trực tiếp bị đập nát.

Tiếp đó, hắn tung một cước, Hắc Long kia liền bay ngược ra ngoài.

Trên người đầy những vết nứt, nhìn bộ dạng thê thảm của đối phương, Thông Thiên giáo chủ lại không hề quan tâm.

Hắn lại một lần nữa lao đến giết.

Lần này, hắn vô cùng tàn nhẫn.

Chỉ cần Hắc Long kia khẽ né tránh, chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Mà lúc này Cơ Hạo, sau khi đánh bại những con hung thú khác, cũng đến bên cạnh Thông Thiên giáo chủ.

Lúc này, Hắc Long kia vô cùng thảm hại, toàn thân đầy vết máu.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ hai người hợp lực lại, thực lực lại mạnh đến thế.

"Cút!" Thấy Hắc Long vẫn không chịu rời đi, giọng nói lạnh lùng của Cơ Hạo vang lên.

Sau đó, Đế Hoàng Kiếm trong tay liền giơ lên, chuẩn bị ra tay.

Trong mắt Thông Thiên giáo chủ lộ ra vẻ vui mừng.

Bởi vì lúc này hai người họ, mặc dù ngang ngửa với Hắc Long kia, nhưng Cơ Hạo dù sao cũng là người ngoài.

Nếu đối phương rời đi, mình sẽ độc chiếm bảo vật ở đây.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn không khỏi lộ ra nụ cười.

"Ha ha, tất cả bảo vật ở đây đều thuộc về bản tọa!" Thấy Cơ Hạo chuẩn bị ra tay, Hắc Long phát ra tiếng cười ngông cuồng, sau đó liền bay lên trời, muốn bỏ trốn.

"Muốn chạy, muộn rồi!" Thông Thiên giáo chủ thấy đối phương

định chạy, miệng phát ra giọng nói lạnh lẽo.

Lưỡi đao sắc bén trong tay lướt qua hư không.

Trong chớp mắt, kiếm mang vô song liền đâm vào không trung, giống như thác đổ.

"Ầm ầm!" Khi va chạm vào vòng xoáy màu đen kia, liền phát ra tiếng nổ như sấm.

Sau đó, vòng xoáy màu đen kia liền biến mất.

"Gào!" Hắc Long phát ra tiếng gầm giận dữ, trong mắt gần như phun ra lửa.

Đây đều là tâm huyết của hắn.

Không ngờ bây giờ lại bị người khác phá hủy.

Điều này sao có thể không khiến hắn tức giận.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình hắn liền hóa thành vạn trượng, lao đến giết Thông Thiên giáo chủ.

Quyền cương rực lửa gào thét trong không trung, tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

"Bùm!" Khoảnh khắc tiếp theo, liền rơi vào ngực Thông Thiên giáo chủ.

Một lực lớn dâng trào.

"Rắc!" Xương sườn của đối phương lập tức vỡ nát.

Mà Thông Thiên giáo chủ kia thì phun ra một ngụm máu tươi.

Cả thân thể giống như một viên đạn pháo, bay về phía sau.

Đồng thời, miệng hét lên: "Đi!" Động tĩnh ở đây đã thu hút quá nhiều hung thú.

Lúc này phải lập tức rời đi.

Nếu không, dù không địch lại, muốn thoát thân cũng rất khó.

Nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị rút lui.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Nguyên lai là Cơ Hạo vung một chưởng xuống, trực tiếp đánh gãy lưng Hắc Long.

"Xoẹt!" Khoảnh khắc tiếp theo, mùi tanh hôi nồng nặc truyền ra.

Khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Chỉ thấy lúc này Hắc Long đã bị phân xác hoàn toàn.

Một khối chất lỏng màu xanh đen từ bụng hắn dâng lên, ngưng tụ thành một viên long châu khổng lồ giữa không trung.

Chương 499

"Ngao!" Ngay lúc Thông Thiên giáo chủ vừa vươn tay tóm lấy viên long châu kia, đối phương lại phát ra một tiếng gầm thảm thiết.

Sau đó, trong khoảnh khắc tiếp theo, liền hoàn toàn nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng biến mất tại chỗ.

"Hít!" Mà nhìn cảnh tượng này, trong mắt Thông Thiên giáo chủ lại lộ ra ánh sáng kinh hãi.

Cảnh tượng này thực sự quá quỷ dị.

"Đi thôi!" Cơ Hạo nhàn nhạt nói.

Hắn không có ý định dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Mà Thông Thiên giáo chủ lại không dám chậm trễ, theo sát phía sau.

Lúc này hắn có thể cảm nhận được, sư huynh đệ của mình có lẽ đã gặp phải độc thủ.

Nếu bị đuổi kịp, sợ là lành ít dữ nhiều.

Hắn liền không dám chần chừ, nhanh chóng đuổi theo.

"Vèo!" Vừa mới đi được mấy ngàn dặm.

Cơ Hạo liền nhìn thấy ở phía xa xuất hiện hai đội ngũ.

Những bóng người này mặc đồng phục, trên người tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

Người dẫn đầu lại là một tồn tại Thánh nhân cửu trọng.

Hơn nữa còn có mấy vị Bát Tinh Thần Vương và Lục Tinh Thần Vương.

Thực lực như vậy, dù là trong Hồng Mông, cũng thuộc về tầng lớp đỉnh cao.

"Xin ra mắt tông chủ!" Ngay lúc Cơ Hạo đang quan sát đối phương, một giọng nói cung kính vang lên.

Chỉ thấy, người đàn ông dẫn đầu ở một bên khác thân hình hùng tráng.

Tay cầm một cây cự phủ.

Chính là người mạnh nhất trong đám người này, tồn tại Thánh nhân cửu trọng kia.

Sau đó, ánh mắt hắn liền rơi vào người Cơ Hạo.

Một lát sau, hắn hét lên: "Các ngươi mau chóng rời đi, nếu không, chết!" Tiếng nói vừa dứt, hắn liền dẫn mọi người chuẩn bị đi về phía trước.

Nhưng nghe thấy giọng nói, trong mắt Cơ Hạo lại lộ ra vẻ khinh thường.

"Trẫm đến đây lịch luyện, lại chưa tìm được một khối linh thạch nào, ngươi nghĩ trẫm sẽ cam tâm rời đi sao?" Tiếng nói vừa dứt, quanh thân hắn liền lan tỏa chiến ý nồng nặc.

Mà nghe thấy giọng nói, cường giả Thánh nhân cửu trọng kia lại không thèm để ý đến hắn, đi thẳng.

Rõ ràng không hề coi Cơ Hạo ra gì.

Mà trong mắt Cơ Hạo lúc này cũng lóe lên một tia tinh quang.

Không ngờ Thánh nhân trong Hồng Hoang lại kiêu ngạo đến thế, quả thật là không coi ai ra gì.

Đương nhiên, hắn không biết.

Những người này, ngày thường ở trong thế lực của mình đã quen cao cao tại thượng.

Hơn nữa, lại có cường giả Thánh nhân cửu trọng trấn giữ.

Vì vậy mới ngông cuồng như vậy.

Chỉ là, Cơ Hạo đã chọn khiêu khích, nào có thể để họ yên ổn.

Lời hắn vừa dứt.

"Xoẹt!" Phá Trán kiếm khí trong tay hắn liền bắn thẳng về phía đối phương.

Kiếm quang đi qua đâu, sát cơ hùng hậu tung hoành.

Khiến cường giả Thánh nhân cửu trọng dẫn đầu kia không khỏi đồng tử co lại.

"Tìm chết!" Hắn khẽ quát một tiếng.

Cự phủ trong tay liền chặn trước người mình.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Cánh tay hắn run rẩy, thân hình càng bị đánh bay ra ngoài.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, rõ ràng là không ngờ thực lực của Cơ Hạo lại mạnh đến thế.

Không chỉ hắn, ngay cả những cường giả khác cũng không ngờ, một Thất Tinh Thần Vương nhỏ bé.

Thực lực lại kinh khủng đến thế.

Phải biết, đòn tấn công của cường giả Thánh nhân cửu trọng vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả Thánh nhân bát trọng bình thường cũng tuyệt đối không thể dễ dàng chống đỡ như vậy.

"Xoẹt!" Mà động tác của Cơ Hạo không hề có chút dừng lại.

Ngay lúc Thánh nhân cửu trọng kia bị đánh bay ra ngoài, hắn liền điểm một chỉ, trong chớp mắt, chỉ mang rực rỡ liền phá vỡ bầu trời.

Nơi nó đi qua, thậm chí có thể nghe thấy tiếng không gian vỡ nát.

"Cút ngay cho ta!" Thánh nhân cửu trọng kia, trong mắt lộ ra vẻ hoảng hốt.

Trường kích trong tay hắn vung lên, đâm thẳng vào ngón tay của đối phương.

Chỉ là, lưỡi đao sắc bén kia, khi gặp phải ngón tay của Cơ Hạo, lại hoàn toàn vô dụng.

"Bùm!" Trong một tiếng nổ lớn, hai bên va chạm vào nhau.

Thánh nhân cửu trọng kia tuy cũng được xem là cường giả, nhưng so với Cơ Hạo lại kém hơn rất nhiều.

Hắn bị chấn bay ngược ra ngoài.

Miệng rỉ ra một tia máu tươi.

Trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhưng Cơ Hạo lại không hề cho hắn cơ hội thở dốc.

Hắn di chuyển, lại một lần nữa đi về phía đối phương.

"Bùm!" Hắn tung một cước, hung hăng đá vào vai đối phương.

Khiến thân thể Thánh nhân cửu trọng kia trong chớp mắt liền bị hất bay lên.

Sau đó, trên không trung, lại bị một lực lớn kéo xuống.

"Rắc rắc!" Theo một tiếng kêu giòn tan, cả cánh tay của hắn bị bẻ gãy.

Trong mắt lộ ra vẻ đau đớn.

"Tha mạng, ta nguyện ý giao ra linh thạch, cầu công tử tha cho!"

Nhìn Cơ Hạo đang chậm rãi đến gần, Thánh nhân cửu trọng kia lên tiếng cầu xin.

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ.

Hôm nay mình sợ là thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Mà nghe thấy giọng nói, đối phương lại không hề có chút thương hại.

"Xoẹt!" Phá Quân Kiếm trong tay hắn đột ngột chém xuống.

Kiếm mang nóng rực lóe lên trong hư không, khiến nhiệt độ xung quanh đều trở nên nóng hơn mấy phần.

"A!" Tiếng hét thảm thiết vang lên, cường giả Thánh nhân cửu trọng kia.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, liền bị một kiếm chém bay đầu.

Khiến Thông Bối Hầu Vương ở bên cạnh sắc mặt không khỏi thay đổi.

Nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại bình thường.

Cường giả Thánh nhân cửu trọng này, dưới tay hắn, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Vì vậy, hắn hoàn toàn không sợ hãi.

"Xoẹt!" Mà ngay lúc hai người đang đứng một bên, một tiểu bối trong Hồng Hoang lại đột ngột xuất hiện bên cạnh Cơ Hạo.

Cũng tấn công lén.

"Xoẹt!" Dao găm của hắn trực tiếp rơi vào người Cơ Hạo.

Trên lưỡi đao sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo chói mắt.

Chỉ là, khi đến gần đối phương, một vệt máu bắn ra.

Trên cổ kẻ tấn công lén xuất hiện một vết thương lớn.

Đầu rơi xuống đất, chết không thể chết hơn.

"Xoẹt xoẹt!" Mà sau lưng Cơ Hạo, vị lão viên kia lại như quỷ mị, lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hắn.

Hai tay đầy máu tươi.

Mà trong mắt Cơ Hạo lại lộ ra một tia sát cơ, hắn khẽ nghiêng người né tránh cuộc tấn công lén của đối phương.

Tiếp đó, kiếm mang trong tay liền vung ra.

Sát khí lạnh lẽo khiến không gian xung quanh không ngừng gợn sóng.

"A!" Tiếng hét thảm thiết vang lên, trên ngực lão viên kia liền xuất hiện một vết cắt sâu hoắm.

Máu đỏ tươi chảy ra.

Nhưng hắn lại không hề để ý đến vết thương của mình, vẫn lao về phía Cơ Hạo.

"Xoẹt!" Nhưng chưa kịp đến gần, một luồng kiếm mang màu vàng kim liền từ trên trời giáng xuống.

Trực tiếp xuyên thủng đầu hắn, hoàn toàn tước đoạt mạng sống.

Mà lúc này Cơ Hạo đã xoay người lại.

Trong mắt lộ ra sát khí lạnh như băng.

"Hừ, đây là trận chiến của hai anh em chúng ta, ngươi là người ngoài, dựa vào đâu mà tham gia.

Chẳng lẽ không nên trả giá sao!" Cơ Hạo vừa chém giết hai thổ dân Hồng Hoang xong, cường giả Thánh nhân cửu trọng kia liền lạnh lùng nói.

Nguyên lai, trong sân còn có một vị cường giả Thánh nhân cửu

trọng của Hồng Hoang.

Lúc này lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao, thực lực của Cơ Hạo quá quỷ dị.

Sau một lúc thất thần, hắn liền khôi phục lại vẻ ban đầu.

Khiến họ không dám dễ dàng ra tay.

Mà sau khi nhìn thấy Cơ Hạo dám chủ động gây sự, trong mắt hắn liền lộ ra ánh sáng hung ác.

Những thổ dân này đều lớn lên trong hỗn độn.

Tính tình vô cùng nóng nảy, lúc này thấy Cơ Hạo dám khiêu khích mình, nào có thể nhịn được.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy Cơ Hạo quét ánh mắt qua, hắn liền chuẩn bị ra tay.

Hắn cho rằng đối phương chỉ là một tán tu mà thôi.

Mình là tồn tại đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang, nếu ngay cả đối phương cũng không thu thập được, chẳng phải là mất hết mặt mũi sao.

Mà Cơ Hạo sau khi nghe thấy giọng của đối phương, khóe miệng lại nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng nói: "Ngươi đang nói chuyện với trẫm sao?" Trong lời nói của hắn mang theo bá khí nồng đậm.

Mà lúc này, cường giả trong Hồng Hoang kia, mắt không khỏi nheo lại.

"Sao, ta không giống sao!" Giọng nói âm trầm của hắn lúc này vang lên.

"Ngươi không xứng nói chuyện với trẫm!" Khi lời của Cơ Hạo

vừa dứt, hắn liền không thèm để ý đến đối phương nữa.

Phá Quân Kiếm trong tay lúc này giơ cao.

Khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp chém ra.

Kiếm mang rực rỡ tung hoành giữa trời đất.

"Gào!" Cảm nhận được uy lực trong kiếm mang kia, cường giả Thánh nhân cửu trọng không dám chậm trễ, gầm lên một tiếng, nghênh chiến.

Nhưng thực lực của hắn căn bản không phải là đối thủ của Cơ Hạo.

Làm sao có thể ngăn cản được kiếm mang do Phá Quân Kiếm hóa thành.

"Phụt!" Một đám máu tươi bắn ra, cả thân hình hắn trong khoảnh khắc hóa thành mảnh vụn, tan biến trong hư không.

Chương 500

Chỉ còn lại xác chết trên đất và Thông Bối Viên Vương kia.

Trong mắt đối phương cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ hãi, nhìn Cơ Hạo không dám nói gì nữa.

Nhưng Cơ Hạo rõ ràng không có ý định dễ dàng tha cho đối phương.

Ban đầu hắn du hành trong Tam tộc, đối với những cường giả trong Hồng Hoang này có thể nói là ấn tượng sâu sắc, biết rõ bản tính của họ.

Lúc này sao có thể nương tay, một luồng kiếm mang lướt ra, liền giết chết Viên Vương kia.

"Gào!" Khi cường giả Hồng Hoang cuối cùng ngã xuống, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm kinh thiên.

"Ầm ầm!" Tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, sau đó, cơn mưa như trút nước đổ xuống vai Cơ Hạo.

Thân thể hắn khẽ chao đảo.

Mặc dù có hộ thể cương phong bảo vệ, nhưng vẫn có chút không chịu nổi.

Nước mưa này chứa đựng pháp tắc hủy diệt kinh khủng, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả thần ma kiếp.

Nếu là người bình thường, đã sớm bị thấm lạnh thấu tim.

Mà Cơ Hạo lại lập tức ngồi xếp bằng xuống, vận công chống cự.

Lúc này, trong đan điền của hắn, pháp lực bành trướng, điên cuồng rót vào hạt giống Hồng Mông kia.

“Bùm!” Theo sự rót vào của pháp lực, hạt giống kia như sống lại, trong chớp mắt bắn ra vô số ánh sáng.

Khiến Cơ Hạo không khỏi trợn to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

“Ầm!” Tiếp đó, lại một tiếng nổ lớn vang lên.

Tu vi của Cơ Hạo lại một lần nữa tăng lên nửa bậc, đạt đến Thánh nhân lục trọng.

Chỉ còn nửa bước nữa là có thể bước vào Thánh nhân thất trọng.

Mà lúc này, trong mắt hắn lại càng thêm kiên nghị.

Nơi này đã là thế giới Hồng Hoang, vậy mình phải tiến vào trong đó.

Không chỉ vì thù hận của mình, mà quan trọng hơn là Cơ Hạo muốn tìm được chuyển thế của Nữ Oa nương nương.

Chỉ là, khi ý niệm của hắn vừa dứt.

“Xoẹt!” Không gian lúc này lại bị xé rách.

Ngay sau đó, một đoàn mấy trăm người liền bước ra.

Người dẫn đầu chính là đám người đã bỏ chạy trước đó.

Mà người dẫn đầu kia, thân hình cường tráng, mặt đầy râu quai nón, khiến người ta nhìn vào thấy vô cùng hung tợn.

Khi hắn xuất hiện, một luồng uy áp mạnh mẽ liền lan tỏa ra.

Chính là một tôn cường giả Thánh nhân bát trọng, so với lão già trước đó lại lợi hại hơn nhiều.

“Hắc hắc, tiểu tử, hôm nay ngươi chắp cánh cũng khó thoát!” Nhìn Cơ Hạo, người dẫn đầu cười quái dị nói.

Lúc này hắn đã quên mất trước đó đã trốn chạy thảm hại như thế

nào.

"Các ngươi, đúng là âm hồn không tan a!" Nghe thấy giọng của đối phương, Cơ Hạo chậm rãi nói.

"Tiểu tử, đừng ngông cuồng, mạng của ngươi là của ta!" Tiếng nói vừa dứt, hắn liền chuẩn bị lại một lần nữa xông lên.

Nhưng chưa kịp đến gần, Hao Thiên Khuyển đứng bên cạnh Cơ Hạo đã vung một móng vuốt ra.

Trảo cương rực lửa, giống như tia chớp, phá vỡ không gian, tóm về phía cường giả Hồng Hoang kia.

"Hừ, tìm chết!" Thấy Hao Thiên Khuyển tấn công, người trong Hồng Hoang khinh thường quát lên.

Đồng thời, những người của các thế lực khác trong Hồng Hoang xung quanh, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Họ tự nhiên hy vọng trưởng bối của môn phái mình có thể chiến thắng.

Nhưng ngay khi nụ cười trên mặt họ vừa mới hiện ra, khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt cường giả Hồng Hoang kia liền lộ ra vẻ kinh hãi.

Nguyên lai, khi hắn chuẩn bị nghênh chiến, Hao Thiên Khuyển đã nhảy lên.

Tốc độ cực nhanh.

"Xoẹt!" Gần như trong nháy mắt, nó đã đến bên cạnh đối phương.

Răng nanh sắc bén hung hăng cắn xuống.

Cường giả Hồng Hoang kia chỉ vừa phản ứng lại thì đã muộn.

"Ngao!" Mà ngay lúc Hao Thiên Khuyển nuốt chửng hắn, cự long

trên trời phát ra tiếng gầm thét, liền cuốn về phía bốn phía.

Đây là lần thứ hai nó nuốt chửng cường giả Hồng Hoang.

Hiệu quả lần này rõ ràng tốt hơn nhiều.

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Đám người trong sân, trong chớp mắt, đều hóa thành thịt vụn.

Cảnh tượng này khiến người trong Hồng Hoang không khỏi biến sắc.

Không ngờ đối phương lại hung tàn đến thế.

Lại có thể trong thời gian giao thủ ngắn ngủi, chém giết nhiều cường giả như vậy.

Phải biết, những cao thủ các phe trong Hồng Hoang này là át chủ bài của họ, ngày thường nào nỡ sử dụng.

Bây giờ lại toàn bộ bỏ mạng, sao có thể không đau lòng.

Nhưng họ cũng không còn để ý được nhiều.

Dù sao, lựa chọn duy nhất của họ bây giờ là liều mạng với Cơ Hạo.

Chỉ có như vậy mới có một tia hy vọng sống.

"Tiểu tử, chết cho ta!" Trong Hồng Hoang, cường giả Hồng Hoang dẫn đầu hét lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng hắn trong phút chốc hóa thành một con cự mãng.

Vảy trên người lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, giống như được đúc bằng kim loại.

Đuôi vẫy động, càng gợn lên những vòng sóng vô tận.

Trên không trung dấy lên những con sóng ngất trời, đâm về phía

Cơ Hạo.

"Ngao!" Thấy cảnh tượng này, cự long kia phát ra tiếng gầm thét, lại cũng hóa thành một con thanh long vạn trượng, lao đến giết cự mãng kia.

Trận chiến của hai bên gần như trong chớp mắt đã bắt đầu.

Đuôi rắn của cường giả Hồng Hoang kia, mỗi lần vẫy động, liền sẽ mang theo những con sóng vô tận, che lấp cả bầu trời.

"Ầm!" Hai con giao long gặp nhau, trực tiếp va chạm vào nhau.

Một tiếng nổ lớn vang lên, năng lượng hùng hậu lan tỏa.

Thân thể cự mãng kia, trong phút chốc, bị quất bay ngang ra ngoài.

Máu tươi chảy ra, thảm liệt dị thường.

Mà cường giả Hồng Hoang kia cũng lập tức phun ra máu tươi, mặt mày tái nhợt, thở hổn hển.

Rõ ràng đã bị trọng thương.

"Gào!" Mà cự long kia lại thừa thắng truy kích, hoàn toàn không cho hắn bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Long trảo khổng lồ vươn ra, tóm về phía hắn.

Lúc này, tất cả mọi người đều cho rằng cường giả Hồng Hoang này chắc chắn sẽ chết, hoàn toàn không thể tránh khỏi.

Mà Cơ Hạo cũng không khỏi nhíu mày, nếu cứ tiếp tục như vậy, đối phương sợ là thật sự sẽ chết ở đây.

Dù sao cũng là một cường giả đại thiên thế giới, nếu thật sự bỏ mạng, mình cũng khó thoát khỏi liên lụy.

Nghĩ đến đây, hắn liền quát lên: "Dừng tay!" "Ha ha, bây giờ cầu xin tha sao, muộn rồi.

Là ngươi ép ta, bản tọa liều mạng với ngươi!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, cường giả Hồng Hoang kia thê lương gầm lên.

"Gào!" Tiếp đó, hắn há miệng phun ra một luồng tinh nguyên nồng đậm.

Nó ngưng tụ thành một quả cầu trong hư không, đâm thẳng về phía thanh long kia.

Đồng thời, thân thể hắn phình to.

Hóa thành trăm vạn trượng, giống như một cây cột chống trời.

Một chưởng liền bao phủ lấy cự long.

Toàn bộ không gian bị hoàn toàn phong tỏa.

Rõ ràng, vị cường giả trong Hồng Hoang này định liều một phen, đặt cược tính mạng của mình.

"Bùm!" Hai bên cuối cùng cũng va chạm vào nhau.

Cự mãng bị trực tiếp đập bay ra ngoài.

Mặc dù chưa chết, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Lúc này lại trông uể oải.

Mà thanh long kia thì phát ra tiếng gầm kinh thiên, một trảo liền đập đối phương xuống đất.

"Rắc!" Tiếng xương cốt gãy vang lên.

Tiếp đó, cường giả Hồng Hoang liền không cam lòng ngã xuống trong vũng máu.

Khiến tất cả những người xem chiến đều không khỏi đồng tử co lại.

Không ngờ sự việc lại diễn biến thành như vậy.

Mà trong mắt Cơ Hạo lại lộ ra vẻ vui mừng.

Nhìn những người trong Hồng Hoang kia, hắn nói: "Các ngươi còn ai muốn ngăn cản bước chân của trẫm!" Giọng nói đầy vẻ khinh thường.

Khiến những người kia, trong một lúc, lại do dự không dám nói gì.

"Giết a, theo Đại đế giết a!" Thấy đám người đối diện không có động tĩnh, quân đội của Cơ Hạo ở bên cạnh lại một lần nữa hét lên.

Trên mặt họ lộ ra vẻ điên cuồng.

Lần này, họ đã quyết tâm chết.

Dù có chiến đấu đến người lính cuối cùng, cũng tuyệt đối không lùi bước.

"Giết a!" Mà nhìn những binh lính không sợ chết, những người trong Hồng Hoang kia mắt muốn nứt ra.

Họ thật sự không ngờ tướng lĩnh Đại Chu lại dũng mãnh đến mức này.

Nhưng tu vi của họ, mặc dù vượt qua những binh lính bình thường kia, nhưng đối mặt với hàng ngàn binh lính Đại Chu, vẫn không địch lại.

Chỉ trong chốc lát, đã bị giết gần một nửa.

Mà những người còn lại, sau khi chứng kiến uy thế của Đại Chu, lại cũng không có gan tiếp tục ở lại.

Vì vậy, sau khi tàn sát một lát, liền nháo nhào bỏ chạy.

Trong mắt họ đầy vẻ sợ hãi.

Chỉ hận mẹ cha không sinh thêm hai cái chân.

Nhưng ánh mắt của Cơ Hạo lại càng thêm lạnh lẽo.

Bởi vì, đối phương đã ra tay, mình sao có thể bỏ qua nhiều tù binh

như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn liền quát lên: "Bắt hết những người này lại.

Nhớ, giữ lại người sống!" "Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, Hạng Vũ cung kính nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng đội binh lính liền xông vào trong Hồng Hoang.

Trong đại doanh, bắt giữ những người trong Hồng Hoang kia.

Mà những người kia, sau khi cảm nhận được sát khí kinh khủng tỏa ra từ những người này, trong lòng nào còn có ý niệm phản kháng, chỉ có thể bó tay chịu trói.

"Bệ hạ, tất cả người trong Hồng Hoang đã bị bắt hết, xin ngài kiểm duyệt!" Nhưng đúng lúc này, Hạng Vũ cung kính nói.

Trong tay họ, xách theo vô số tù binh, đi về phía thành trì.

Nhìn những tù binh kia, Cơ Hạo gật đầu.

Hắn chậm rãi nói: "Trước tiên áp giải vào nhà lao!" Tiếng nói vừa dứt, đại quân liền áp giải tù binh rời đi, không dám có chút chậm trễ.

Mà ở một bên khác, những người trong Hồng Hoang bị trấn áp kia, trong mắt lại lộ ra vẻ phẫn nộ.

Chương 501

Nhưng lúc này Cơ Hạo lại hoàn toàn không để ý.

Đối phương muốn thừa nước đục thả câu, mình không giết đối phương đã là đủ nhân từ rồi.

Hơn nữa, đối phương cũng không xứng.

"Bệ hạ, những người trong Hồng Hoang này nên xử trí thế nào!" Hạng Vũ sau khi áp giải tất cả tù binh vào xe tù, liền cung kính hỏi.

Những người trong Hồng Hoang này thực lực phi phàm.

Hắn lo lắng sẽ gây ra uy hiếp cho Cơ Hạo.

"Ngươi tự quyết định đi, nếu cần giúp đỡ, cứ trực tiếp triệu hoán là được." Cơ Hạo nhàn nhạt nói.

"Thần hiểu rồi!" Nghe thấy giọng của đối phương, Hạng Vũ nói.

Sau đó, hắn liền vung tay ra hiệu cho đại quân tiến về phía trước.

"Gào!" Mà khi họ vừa bước ra ngoài tường thành, ở phía xa lại vang lên từng trận gầm thét của thú dữ.

Nguyên lai, vị cường giả Hồng Hoang kia tuy bị cự mãng đánh bại, nhưng trước khi chết, đối phương cũng đã truyền tin tức này ra ngoài.

Vì vậy, hung thú bốn phương mới nghe tin kéo đến.

Nhưng khi họ nhìn thấy đống xác chết chất như núi sau lưng Cơ Hạo và mọi người, lại không khỏi sững sờ.

Bởi vì họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Ngao!" Mà đúng lúc này, một tiếng long ngâm cao vút vang lên

trong hư không.

Tiếp đó, một con thần long ánh vàng rực rỡ liền hiện ra giữa sân.

Nhìn những con hung thú kia, nó hung tợn vô cùng quát lên: "Các ngươi, hôm nay đừng hòng chạy thoát một tên nào!" Tiếng nói vừa dứt, long trảo vươn ra.

Trong chớp mắt, cả hư không đều bị bao phủ trong ánh sáng vàng chói mắt.

"Xoẹt!" Một vị Yêu Vương Chuẩn Thánh lục trọng, trong chớp mắt long trảo vung lên, trực tiếp bị xé nát trong hư không.

"Ầm!" Mà cùng lúc đó, lưng của thần long đột nhiên nổ tung.

Ngay sau đó, một viên long châu khổng lồ từ trong đó bay ra.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lấp lánh ánh vàng rực rỡ.

Chính là bảo bối mà tổ đình Hồng Hoang ban cho Cơ Hạo.

"Gào!" Chỉ là, lúc này những con hung thú kia lại hoàn toàn không để ý được nhiều.

Một vị hung thú vương giả, ngửa mặt lên trời gầm dài, liền lao đến giết kim sắc long châu.

Thân thể nó khổng lồ vô cùng.

Răng nanh sắc nhọn, trên không trung vẽ ra những luồng sáng rực rỡ.

Rõ ràng là một con dị chủng.

Mà sau khi nhìn thấy đòn tấn công của nó, thần long lại không hề sợ hãi.

Trong đôi mắt rồng, càng bùng phát sát cơ rực rỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, đuôi rồng vẫy động, liền nghênh chiến.

“Bùm!” Theo tiếng nổ lớn vang lên, đầu và thân của con hung thú kia lìa nhau.

Máu tươi bắn tung tóe trong hư không.

Nhưng thân thể thần long vẫn chao đảo không ngừng.

Sau đó, nó lộn vài vòng trong hư không.

Lại một lần nữa đứng vững trong hư không, ánh mắt âm trầm vô cùng.

Rõ ràng, một đòn này đã khiến nó phải trả giá không nhỏ.

“Gào!” Mà đúng lúc này, những con hung thú khác cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Chúng gầm lên một tiếng, liền xông lên.

Chúng muốn tranh đoạt long châu.

Dù sao, bảo vật như vậy, bất kỳ ai gặp phải, sợ là cũng khó tránh khỏi động lòng.

Nhưng khi những cường giả Hồng Hoang kia nhìn thấy cảnh này, khóe miệng lại cong lên một nụ cười.

Bởi vì họ biết, Long tộc có thể quét ngang Hồng Hoang, không phải dựa vào thực lực của họ, mà là viên long châu này.

Nếu long châu bị mất, địa vị bá chủ trong Hồng Hoang này sợ là cũng sẽ không còn.

Mà cường giả Hồng Hoang kia cũng cho là như vậy.

Vì vậy, khi những con hung thú kia vừa đến gần phạm vi trăm trượng của long châu, liền có cường giả Hồng Hoang phát ra tiếng hô ứng.

“Gào!” Theo một tiếng gầm giận dữ, trong phút chốc, cả Hồng

Hoang đều chìm vào hỗn loạn.

Các cao thủ các phe đều tụ tập trên đầu thành, chiến đấu với những con hung thú kia.

Cường giả trong Hồng Hoang này quả nhiên không đơn giản.

Đặc biệt là mấy người dẫn đầu, đều là cường giả đỉnh cao của Hồng Hoang.

Mỗi người đều có thể địch lại mấy vị cao thủ Chuẩn Thánh tam trọng.

Sau một thời gian giao tranh ngắn ngủi, người trong Hồng Hoang lại một lần nữa chiếm thế thượng phong.

Một con giao long càng há mồm múa vuốt tóm về phía long châu, muốn cướp đoạt bảo vật, mà đúng lúc này, lão quái trong Hồng Hoang kia lại ra tay.

Một chưởng vỗ xuống, lại khiến giao long thổ huyết bay ngược, suýt nữa bỏ mạng tại chỗ.

Chiến tích như vậy khiến trên mặt tất cả mọi người đều không khỏi vui mừng.

Mà cùng lúc đó, Hạng Vũ lại ra tay trước.

Hắn một bước vượt qua hư không, liền đến bên cạnh con giao long kia.

"Xoẹt!" Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn trong phút chốc đâm xuyên qua đầu con giao long kia.

Mà con giao long kia, trong phút chốc hóa thành vô số tinh khí, dung nhập vào các khiếu huyệt trên người Hạng Vũ, khiến tu vi của đối phương tăng vọt.

"Ngao!" Ngay sau đó, lại một tiếng long ngâm hùng vĩ vang lên,

tiếp đó con thần long kia liền bay lên không trung.

Giống như một con thương long, uốn lượn trong hư không, tỏa ra uy thế vô cùng.

Lúc này nó giống như một vị quân vương tuần tra lãnh địa, ánh mắt lạnh lùng.

Mà những cường giả Hồng Hoang kia, trong mắt lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Họ không ngờ thực lực của Hạng Vũ lại mạnh đến thế.

"Ầm!" Khi ánh mắt của thần long quét qua thân hình của tất cả mọi người, một trảo vươn ra, đập thẳng xuống đám người.

Nơi nó đi qua, mang theo cương phong rực lửa.

"Ngao!" Đầu của con giao long vẫn còn dưới chân nó, nhưng nó không dám chậm trễ.

Long trảo liền nghênh chiến.

Hai bên va chạm, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Sau đó, thân hình con giao long kia liền bị đánh bay ra ngoài.

"Gào!" Chỉ là, nó còn chưa đứng vững, Hạng Vũ đã lại một lần nữa lao đến.

Lần này, long trảo trực tiếp tóm về phía con giao long kia.

Đối phương không kịp né tránh, trực tiếp bị cào rách vảy, một mùi máu tanh nồng nặc truyền ra.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều đồng tử co lại.

Mà con giao long kia thì càng thêm thảm hại.

Đầu của nó đã bị thương, thậm chí cả cổ cũng gãy.

"Phịch!" Cuối cùng, trong tuyệt vọng, vị hung thú vương giả kia

chỉ còn cách quỳ xuống đất.

"Ta đầu hàng, ta nguyện ý làm tọa kỵ của ngươi!" Hung thú vương giả cung kính nói.

Giọng nói đầy vẻ kinh hãi.

Hắn cảm thấy mình trước mặt vị cường giả Hồng Hoang này giống như một con kiến.

Mà nghe thấy giọng nói, Hạng Vũ lại nhàn nhạt nói: "Nếu đã như vậy, trẫm đồng ý với ngươi!" Giọng nói vang lên, khiến tất cả mọi người đều không khỏi sững sờ.

Vạn vạn không ngờ, một vị vương giả đường đường lại thu phục một con hung thú này làm tọa kỵ.

Nhưng không ai dám chất vấn.

"Gầm!" Đúng lúc tất cả mọi người còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra, con hung thú kia lại hưng phấn gầm thét, nhảy thẳng lên vai Hạng Vũ.

Lúc này, đâu còn vẻ hung ác dữ tợn như vừa rồi, ngược lại trông như một thị vệ trung thành.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người xung quanh đều ngẩn ra.

Nhưng bây giờ đã không còn thời gian cho họ suy nghĩ nữa.

Theo sau một tiếng nổ vang, toàn bộ Hồng Hoang hoàn toàn sôi sục.

Đệ tử của các thế lực lớn đều điên cuồng lao ra ngoài thành chém giết.

Mà đám hung thú kia, dù có chút e dè, nhưng dưới sự cám dỗ của long châu, chúng cũng không thể không liều mạng.

Trong nháy mắt, cả Hồng Hoang đã biến thành một cái cối xay thịt.

Bên trong Long Cung, long châu vẫn không ngừng run rẩy, dường như đang triệu hoán thứ gì đó.

Không chỉ ở Hồng Hoang, mà ngay cả trong thế giới Viễn Cổ, trên đỉnh một ngọn thần sơn hùng vĩ, hai bóng người đang chắp tay sau lưng đứng đó.

Một người trong đó thân hình lực lưỡng, toàn thân toát ra khí tức ngạo nghễ đất trời, chính là Tổ Vu Cộng Công.

Người còn lại là Chúc Dung.

Lúc này, cả hai đều nhíu chặt mày, dường như gặp phải chuyện gì khó giải quyết.

"Chúc Dung, ngươi có chắc không?

Cao thủ ẩn mình trong Hồng Hoang này quả thực không ít đâu!" Hồi lâu sau, Cộng Công chậm rãi lên tiếng, giọng điệu đầy vẻ ngưng trọng.

"Hừ, một Hồng Hoang cỏn con thì có là gì.

Đợi bản tọa tìm được món bảo vật kia là có thể khôi phục thời kỳ toàn thịnh.

Đến lúc đó, diệt đám sinh linh Hồng Hoang này dễ như trở bàn tay.

Có điều, long châu Hồng Hoang kia quả thực rất hợp với ngươi.

Huynh đệ chúng ta cùng nhau luyện hóa, đến lúc đó nhất định có thể tung hoành Hồng Hoang.

Khi đó, còn sợ ai không thần phục?

Chỉ cần lấy được Hồng Mông Kim Liên, tu vi của đại ca cũng đủ để tăng lên Thánh Nhân bát trọng.

Bây giờ huynh ấy cũng sắp đột phá rồi nhỉ!" Chúc Dung nói, giọng vừa dứt, trong mắt lóe lên một tia khát máu.

"Ừ, không tệ!" Nghe vậy, Cộng Công chậm rãi đáp.

Hắn tuy tính tình nóng nảy, nhưng tâm tư lại cực kỳ tinh tế.

Như vậy càng phù hợp với tính cách dũng mãnh tiến lên của Tổ Vu.

Nhưng đúng lúc này, mày hắn khẽ nhíu lại, rồi lên tiếng: "Ta luôn có một dự cảm không lành!" "Ha ha, đại ca, huynh lo xa rồi, bao năm nay, huynh đệ chúng ta chinh phạt Hồng Hoang, lần nào mà không thuận lợi.

Huống hồ bây giờ huynh sắp đột phá, còn sợ gì nữa.

Đi, chúng ta xuất phát ngay, lấy lại long châu!" Chúc Dung cười nói, rồi kéo tay Tổ Vu Cộng Công, lướt về phía xa.

Đây là một cây đại thụ, cành lá um tùm, che khuất cả mặt trời mặt trăng.

Bên trong nó, nguyên tố thuộc tính Mộc nồng đậm lưu chuyển, khiến người ta cảm thấy tâm hồn thư thái.

Ngay khi họ vừa đến gần, một giọng nói nhẹ nhàng truyền ra: "Các ngươi là ai, đến đây có chuyện gì?" Giọng nói trong trẻo nhưng lại mang theo vài phần băng giá.

"A a, cô nương đừng sợ, hai huynh đệ ta không có ác ý, chỉ muốn mượn dùng một thời gian mà thôi!" Chúc Dung nhìn đối phương, nhẹ giọng nói.

"Không được, thụ động của ta sao có thể để người khác nhòm ngó.

Mời rời đi!" Cô gái không chút khách khí đáp.

Giọng nàng pha lẫn chút băng hàn, thể hiện sự quật cường và kiên định.

“Tiểu nha đầu, đừng có mời rượu không uống lại muốn uống rượu phạt, là ngươi tự tìm lấy!” Chúc Dung nói.

Chương 502

Ngay sau đó, hắn vung tay phải, ngọn lửa nóng rực tuôn ra, đánh thẳng tới.

Một đòn này bá đạo vô cùng, năng lượng nóng cháy khiến không gian cũng phải vặn vẹo.

"Hù!" Thấy cảnh này, khóe miệng Chúc Dung nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, dường như đã thấy cảnh muội muội mình bị đánh ngã sõng soài.

Nhưng ngay sau đó, hắn trợn trừng hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Bởi vì, hắn thấy đối phương chỉ đưa ngón tay ngọc trắng nõn ra, vẽ một vòng cung hoàn mỹ trên không trung, thế mà luồng năng lượng nóng rực kia lại biến mất không dấu vết.

Chúc Dung hiểu ra mình tuyệt đối không phải đối thủ của nữ tử này, lập tức hét lên: "Cô nương tha mạng!" Giọng hắn thoáng vẻ hoảng hốt.

Dù sao hai người còn phải lên đường, nếu ở đây trì hoãn quá lâu thì thật sự nguy hiểm.

"Bốp!" Thế nhưng, nghe thấy tiếng kêu, nữ tử kia hoàn toàn không thèm để ý đến Chúc Dung, bàn tay ngọc vung lên, một cái tát đã đánh bay hắn ra ngoài.

Cái tát này tuy trông bình thường nhưng uy lực lại phi phàm.

"Phụt!" Máu tươi văng tung tóe giữa không trung như những hạt mưa.

Tiếp đó, thân hình to lớn của Chúc Dung va mạnh vào một cây đại

thụ ở phía xa, phát ra tiếng nổ vang trời.

"Ngươi, ngươi là ai!" Chúc Dung loạng choạng đứng dậy, nhìn nữ tử kia gầm lên giận dữ.

Lúc này, lòng hắn kinh hãi tột cùng, vì hắn phát hiện mình hoàn toàn không quen biết nữ tử trước mặt.

Hơn nữa, đại ca của hắn cũng không hề nói cho hắn biết lại có cao thủ như vậy tồn tại.

"Ta là Huyền Sương tiên tử!" Nghe vậy, nữ tử kia lạnh lùng đáp.

"Ầm!" Giọng nói vừa dứt, lại một chưởng nữa đánh ra.

Thân hình Chúc Dung lại bay đi.

Lần này, hắn không dám dừng lại nữa, vừa lăn vừa bò chạy về phía xa.

Lúc này, trong lòng Chúc Dung có thể nói là hận đến phát điên.

Ở Hồng Hoang, ngoài Tổ Vu ra, hắn chưa từng sợ bất kỳ ai.

Vậy mà bây giờ lại bị một nữ tử yếu đuối truy sát, nỗi sỉ nhục trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Ầm!" Ngay lúc hắn đang chạy trốn, một bóng người xuất hiện trước mặt, chặn đường hắn lại.

"Hán Đế bệ hạ, ta nguyện hàng, nguyện ý quy phục Đại Kinh.

Cầu ngài tha cho ta một mạng!" Chúc Dung kinh hãi hét lên, thậm chí không màng đến thể diện, quỳ rạp dưới chân Lưu Tranh.

Bây giờ, hắn đã nhận ra sự cường đại của người trước mắt.

Chỉ riêng chiến lực của nữ tử kia thôi, e rằng đã đủ để sánh ngang với Tổ Vu.

Hắn không cam tâm chết ở đây, nên mới làm vậy.

Chỉ là, điều khiển Chúc Dung không ngờ tới là Lưu Tranh lại không có chút biểu cảm nào, chỉ lạnh lùng nói: "Trẫm không cần kẻ phản bội.

Chết đi!" Tiếng nói vang lên, hư không xung quanh đều bị đóng băng.

Nghe thấy vậy, đồng tử Chúc Dung đột nhiên co rút lại.

Tiếp đó, một quyền đấm ra, nhắm thẳng vào Lưu Tranh.

Nhưng đòn tấn công của hắn, trong mắt đối phương, chẳng khác gì gà đất chó sành.

"Bùm!" Sau đó, cả đầu hắn nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

"Ting, chúc mừng Túc chủ, nhận được quân công giết chóc, thực lực tăng năm trăm!" Tiếng hệ thống vang lên.

"Ngao!" Đúng lúc này, một tiếng rồng ngâm lanh lảnh vang lên.

Tiếp đó, chỉ thấy một con mãng xà vảy xanh khổng lồ xuất hiện trên không trung.

Toàn thân nó tỏa ra ánh sáng xanh biếc, trên chiếc sừng độc ở đỉnh đầu còn phát ra hào quang rực rỡ.

Rõ ràng, đây chính là hung thú mạnh nhất trong Hồng Hoang: Thanh Giao.

"Bái kiến bệ hạ!" Khi nó xuất hiện, liền cúi đầu bái lạy trước mặt Lưu Tranh.

Cảnh này khiến hai người Chúc Dung và Cộng Công đứng chết trân, không ngờ trong Hồng Hoang này lại ẩn giấu một hung thú lợi hại như vậy.

"Không cần đa lễ, theo trẫm về Đại Kinh đi.

Chờ phụ mẫu ngươi trở về!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Lúc này, Thanh Giao lại vô cùng phấn khích.

Hồng Hoang này tuy cực kỳ nguy hiểm, nhưng là một thổ dân của Hồng Hoang, nó tự nhiên biết thực lực của Đại Kinh mạnh đến mức nào.

Giờ đây, cuối cùng cũng có cơ hội trở về quê hương.

Mà hai người Chúc Dung ở phía bên kia thì hoàn toàn ngây người.

Con rắn vảy xanh này lại muốn đi theo Lưu Tranh.

Trong lòng hắn hiểu rõ, đây chính là hung thú Hồng Hoang.

Chẳng trách đối phương lại có thể ngang ngược như vậy.

"Ngươi, ngươi sao lại là Hán Đế!

Lẽ nào là Hán Đế của Đại Kinh sao!" Chúc Dung kinh ngạc nói.

Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch.

"Hừ, ngươi nói xem, nếu không muốn chết thì cút đi!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

"Ta nguyện hàng!" Lúc này, Chúc Dung căn bản không có cách nào từ chối.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng truyền đến một luồng khí tức mênh mông.

Chỉ thấy mấy vị cường giả bay vụt tới.

Hai người dẫn đầu là một nam một nữ, đều mặc bào phục màu đỏ đen.

Khi đến gần, thấy cảnh tượng trước mắt, họ không khỏi nhíu mày.

Hai vị cường giả này chính là Chúc Dung và Cộng Công.

Lần này họ đến Bắc Minh hải đạo để điều tra tin tức, không ngờ lại gặp phải người của Đại Kinh.

Mà Chúc Dung khi thấy hai người họ thì cũng đã phản ứng lại, vội vàng đi đến bên cạnh người đàn ông, cung kính nói: "Phụ thân, những người này muốn cướp linh quả.

Hài nhi bất đắc dĩ mới phải dùng hạ sách này!" Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần căng thẳng.

Dù sao, đối diện là người của Đại Kinh, hơn nữa tu vi đều rất khá.

Nếu bị ngộ thương, hắn không hề muốn.

Nghe vậy, phụ thân của Chúc Dung, Chúc Dung Vương, sắc mặt âm trầm nói: "Các ngươi thật to gan.

Chỉ là một thế giới nhỏ bé, lẽ nào còn muốn khiêu khích Đại Kinh ta sao!" Giọng nói vừa dứt, một luồng sát khí nồng đậm liền lan tỏa ra, khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Mà Chúc Dung lại không dám chậm trễ, trực tiếp nói: "Phụ thân, chuyện này không trách họ, là do con tham lam quả linh quả kia, nếu không sẽ không đến nông nỗi này!" Giọng nói mang theo vài phần uất ức.

Lúc này, trong lòng hắn hối hận vô cùng, nếu biết Lưu Tranh là hoàng đế Đại Kinh, dù có đánh chết hắn cũng không dám trêu chọc.

"Hừ, ngươi câm miệng cho ta, còn ra thể thống gì nữa.

Chỉ là người của Hồng Hoang mà thôi.

Dù tổ tiên của chúng có xuất hiện, lão phu cũng giết không tha!" Giọng nói mang theo sự khinh thường nồng đậm.

Nghe vậy, Chúc Dung không dám nói gì thêm.

Lúc này, hắn chỉ sợ chọc giận phụ thân.

Dù sao, chi mạch của hắn hoàn toàn dựa vào phụ thân chống lưng mới có thể hoành hành bá đạo.

"Ha ha, các ngươi không cần lo lắng.

Đại Kinh ta không tính toán chuyện này.

Nhưng hai người các ngươi vẫn nên mau chóng trở về đi, kẻo làm lỡ việc của phụ thân các ngươi!" Lưu Tranh cười nói.

"Tạ bệ hạ!" Nghe vậy, Chúc Dung và Cộng Công đồng thời cúi đầu lạy tạ, sau đó lui xuống.

Mà lúc này, trong mắt Lưu Tranh tinh quang lóe lên.

Hắn chuẩn bị nhân cơ hội này thu phục Bắc Minh hải đạo.

Nếu có thể tiêu diệt chúng, Hồng Hoang chắc chắn sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức.

Đặc biệt là nơi sâu thẳm trong Hồng Hoang, nếu có thể tiến vào, đối với Đại Kinh mà nói, lợi ích là quá nhiều.

Lúc này, Chúc Dung và Cộng Công sau khi ra khỏi sơn cốc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Cộng Công lên tiếng: "Đại huynh, ngươi nói Hán Đế thật sự sẽ tha cho chúng ta sao?

Phải biết, đây là Hồng Hoang đó.

Dù chúng ta ở sâu trong Hồng Hoang cũng sống rất tốt.

Đến nơi đó, có lẽ sẽ xong đời!" "Yên tâm đi, Đại Kinh là một thánh đình đường đường chính chính, hắn không phải hạng người nói mà không giữ lời.

Chúng ta trở về tộc, tìm người cầu viện, đến lúc đó bọn chúng chắc chắn sẽ chết.

Dù là Đại La Kim Tiên thì sao chứ.

Chỉ cần trưởng lão tộc ta ra tay, dù là thế lực mạnh đến đâu cũng chỉ có con đường bị diệt vong!" Chúc Dung lạnh lùng nói.

Giọng nói của hắn vừa dứt, liền chuẩn bị đi về phía sâu trong Hồng Hoang.

Lần này, nhất định phải báo thù rửa hận.

Mà lúc này, Lưu Tranh đang đứng trên tường thành, nhìn Chúc Dung và Cộng Công ở phía xa, chậm rãi nói: "Thông báo cho Cao Thuận, triệu tập đại quân, bao vây nơi này.

Hồng Hoang này, từ bây giờ, thuộc về lãnh thổ của Đại Kinh ta.

Bất kỳ ai dám bước vào nửa bước, giết không tha!" Giọng Lưu Tranh lạnh như băng, trong mắt lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Mệnh lệnh vừa ban xuống, Cao Thuận liền lui ra.

Lúc này, quân đội Đại Kinh đã tập hợp thành hình, các lộ chư hầu cùng với một đám tông thất, tổng cộng hơn ba ngàn người, chiến đấu lực vô cùng mạnh mẽ.

Mà lúc này, Chúc Dung cũng cuối cùng đã đến được vùng biển bên ngoài Bắc Minh hải đạo.

Vừa đến nơi, hắn liền gầm lên với thị vệ bên cạnh: "Thông báo cho hải đạo, ta là người của thị tộc Chúc Dung.

Bảo chúng giao ra tất cả bảo vật, ta có thể tha cho chúng không chết!" Thị tộc Chúc Dung tuy không phải là bộ lạc siêu cấp trong Hồng Hoang, nhưng cũng có mấy vị Đại La Kim Tiên trấn giữ.

Vì vậy, sau khi hắn dứt lời, thị vệ bên cạnh không dám do dự chút nào, cung kính lui xuống.

Một lát sau, một bóng người xuất hiện trên bãi biển, chính là thủ

lĩnh của đám hải đạo.

Lúc này, trên mặt hắn lộ ra nụ cười tàn nhẫn, chậm rãi nói: "Ha ha, Chúc Dung công tử, ta còn tưởng ngài đã quên mất giao ước của chúng ta.

Lần này, Bắc Minh hải đạo ta đã nể mặt ngài lắm rồi.

Không chỉ tặng ngài năm quả linh quả, mà còn giữ lại những trân phẩm tốt nhất.

Đây đều là bảo bối của hải đạo chúng ta.

Bây giờ tặng cho ngài, ngài nên cho chúng ta một chút bồi thường chứ.

Về phần đệ đệ của ngài, ta chưa hề động đến một sợi lông của nó đâu!" "Hừ, ngươi còn dám ra điều kiện.

Ngươi có biết nó đã làm gì không?

Sát hại tộc nhân của Chúc Dung tộc ta, ngươi đang tìm chết.

Bây giờ lập tức bó tay chịu trói, trẫm có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng!" Giọng Chúc Dung vang lên.

Mà sắc mặt của thủ lĩnh hải đạo quả thực đã thay đổi.

Hắn không ngờ thực lực của đối phương lại kinh khủng như vậy.

Lần này, hắn có thể né được đòn tấn công của đối phương, có thể nói là may mắn.

Nếu thật sự động thủ, thực lực của hắn so với đối phương kém xa không chỉ một bậc, làm sao là đối thủ được.

"Hừ, Chúc Dung công tử, bất kể ngài nói thật hay giả, ta đều không tin.

Nhưng mà, đã vậy ngài đã đến, chúng ta cứ từ từ nói chuyện.

Nếu ngài có thể lấy ra một trăm quả linh quả, chuyện này cứ thế cho qua.

Ta bảo đảm, đệ đệ ngài sẽ bình an vô sự!" Giọng nói vang lên, ánh mắt hắn không ngừng lóe lên.

Hắn không cho rằng một mình Chúc Dung có thể chiến thắng.

Chương 503

Mà trên mặt Chúc Dung, trong nháy mắt trở nên vô cùng hung bạo.

Đệ đệ của mình lại rơi vào tình cảnh như vậy, sao có thể không khiến hắn phẫn nộ.

Lúc này, hai mắt đỏ ngầu, hắn nói: "Được, vậy thì thử xem.

Xem các ngươi có tư cách mặc cả với ta không!" Giọng nói vừa dứt, bàn tay hắn nắm thành quyền, đấm về phía trước.

Ngọn lửa nóng rực bùng lên, như sao băng xẹt qua bầu trời.

Nhiệt độ nóng cháy thậm chí khiến cả hư không cũng phải run rẩy.

"Ầm!" Theo tiếng nổ vang, sóng lớn ngút trời, cuốn phăng bốn phía.

Cảnh này khiến trong mắt thủ lĩnh hải đạo lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắn không ngờ Chúc Dung lại lợi hại như vậy.

Nhưng khi hắn phản ứng lại thì đã muộn.

"Bốp!" Hai bên va chạm vào nhau, khí tức nóng rực tuôn trào.

Thân hình thủ lĩnh hải đạo bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Rõ ràng, lần này Chúc Dung đã thật sự nổi giận.

"Ngươi dám đánh lén bản tọa, chịu chết đi!" Lúc này, trong mắt Chúc Dung tràn ngập vẻ điên cuồng.

Hắn không ngờ mình lại bị lừa.

Tất cả những điều này khiến hắn giận đến cực điểm.

Mà đúng lúc này.

“Ngao!” Tiếng rồng ngâm lại vang lên.

Ngay sau đó, một đầu thần long xông thẳng lên trời.

Toàn thân nó tỏa ra hào quang rực rỡ, chính là Hạng Vũ đã đến.

Lúc này, đối phương vừa mới giáng lâm, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Tiếp đó, không nói hai lời, trực tiếp lao lên giết.

Lần này, Đại Kinh có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng.

Họ không chỉ điều binh khiển tướng, mà còn phái cả cao thủ hàng đầu đến nơi Bắc Minh hải đạo tọa lạc.

Mục đích lần này chỉ có một, đó là triệt để tiêu diệt đối phương.

“Rắc!” Tiếng sấm sét vang lên.

Một vị trưởng lão của Lôi Phạt Cung, tay cầm một thanh đao sắc, chém mạnh vào đầu một tên hải đạo.

Lập tức, sương máu lan tỏa.

Tiếp đó, lại có một cường giả khác, hóa thành một luồng sáng, đâm vào ngực đối phương.

“Phụt!” Trong nháy mắt, máu tươi bay tung tóe.

Cách thức tấn công như vậy, gần như khiến đám hải đạo không kịp trở tay.

Bọn chúng quen tác oai tác quái trên biển, ai ngờ hôm nay lại gặp phải thứ dữ.

“Giết!” Một trận tiếng hò hét giết chóc vang lên.

Trên mặt biển, binh sĩ của Đại Kinh sát khí đằng đằng.

Chỉ trong thời gian ngắn đã chém giết vô số hải đạo.

“A, Đại Kinh khinh người quá đáng!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thủ lĩnh của đám hải đạo này đã bị đánh tàn phế.

“Bùm!” Tiếp đó, cả thân thể hắn nổ tung trên mặt biển.

Vị thủ lĩnh hải đạo này cứ thế mà bỏ mạng.

Mà đúng lúc này, thủ lĩnh hải đạo ở phía bên kia lại dẫn theo thuộc hạ của mình bỏ chạy.

Chúc Dung muốn ngăn cản, nhưng lại bị một vị trưởng lão khác chặn lại.

“Giết!” Trên người đối phương tỏa ra hung quang mênh mông.

Chúc Dung tuy là sự tồn tại mạnh nhất trong chi mạch Chúc Dung, nhưng dù sao cũng còn trẻ, căn bản không phải là đối thủ của đối phương.

Lúc này, hắn chỉ có thể chật vật bỏ chạy.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn bị vướng víu.

Cuối cùng, phải trả giá bằng một cánh tay mới thoát khỏi đối phương.

Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng uất ức, đồng thời trong lòng thầm than: Nếu huynh đệ của mình ở đây, sao phải ra nông nỗi này.

Nhưng bây giờ nghĩ những điều này đã quá muộn.

Chúc Dung cũng không dừng lại tại chỗ, tiếp tục xông về phía trước.

Tốc độ của hắn rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trong biển cả mênh mông.

Mà sau khi hắn rời đi, trong hạm đội Đại Kinh, Hạng Vũ không khỏi nhíu mày.

Hắn nhìn về phía trước, lạnh lùng nói: "Truy kích!" Giọng nói mang theo sát cơ nồng đậm.

"Bệ hạ, nếu hành động lỗ mãng, e rằng sẽ chọc giận tộc Chúc Dung, đến lúc đó sẽ phiền phức!" Nghe vậy, Hoàng Trung cẩn thận nói.

Ông ta ở cùng Hạng Vũ đã lâu, hiểu sâu sắc tính tình của đối phương.

Đây không phải là một người có thể nhẫn nhịn.

Nếu chọc giận đối phương, e rằng sẽ có phiền phức.

Chỉ là, điều khiến ông ta kinh ngạc là Hạng Vũ lại không nói nhiều, chỉ gật đầu rồi dẫn đầu bước vào chiến trường.

Cuộc chiến ở đây còn thảm liệt hơn rất nhiều so với trên đất liền.

Lúc này, gần bờ biển, thây chất thành núi, máu tươi vô tận đang sôi trào.

Lượng lớn thi thể chất đống trên hòn đảo.

Mùi máu tanh nồng nặc gần như khiến người ta nghẹt thở.

"Gầm!" Một con cá mập khổng lồ đang gầm thét.

Lúc này, mắt Hạng Vũ đỏ ngầu.

Nhìn hòn đảo kia, vành mắt như muốn nứt ra.

Bởi vì, trong đó có những thân vệ quen thuộc của hắn.

Họ đã chết dưới sự vây công của đám hải tặc này.

Lúc này, thân thể họ đã lạnh ngắt, thậm chí ngay cả xương cốt cũng khó tìm thấy.

"Giết!" Giọng Hạng Vũ mang theo sát ý lạnh lẽo.

"Ngao!" Tiếp đó, tiếng rồng ngâm vang lên.

Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn vung lên, mỗi lần hạ xuống đều tạo ra những con sóng vô biên.

Lúc này, Đại Kinh có thể nói là thế như chẻ tre, đại quân đang tiến lên trong trận chiến.

Mà lúc này trên vùng biển Bắc Minh, Chúc Dung lại cũng gặp phải phục kích.

"Bùm!" Hắn bay ra khỏi mặt nước, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Mình đường đường là cường giả Thánh Vương cửu trọng, lại có thể bị người ta phục kích.

Điều này quả thực không thể tin được.

"Kiệt kiệt, Chúc Dung ngươi không ngờ tới phải không, bọn ta vẫn luôn theo dõi các ngươi.

Hôm nay, nhất định sẽ khiến ngươi chôn thân tại đây!" Giọng nói âm u vang lên.

Tiếp đó, từng bóng người từ trong nước biển đứng lên, chính là thuộc hạ của thủ lĩnh hải đạo, lúc này đều xuất hiện ở đây.

Mà lúc này, sắc mặt Chúc Dung không khỏi biến đổi.

Hắn biết hôm nay mình e rằng lành ít dữ nhiều.

Thực lực của đám hải tặc này đều không hề yếu, đặc biệt là vị thủ lĩnh kia, tuy chỉ có tu vi Thánh Nhân tam trọng, nhưng trong tay có rất nhiều pháp bảo.

Lúc này, hắn cũng không chịu yếu thế, xông lên giết đối phương.

"Hừ, giết cho ta!" Thủ lĩnh hải đạo thấy cảnh này, gầm lên giận dữ.

Tiếp đó, con dao găm trong tay hắn như một con rắn độc bay vọt

ra, đâm về phía Chúc Dung, tốc độ nhanh vô cùng.

"Vút!" Chỉ là, Chúc Dung nào dám chậm trễ, bước một bước, Kim Cô Bổng trong tay lập tức đón đỡ.

"Keng!" Hai người va chạm, phát ra tiếng kim loại giao nhau, tia lửa bắn ra tứ phía.

Chúc Dung lùi lại một bước, sắc mặt trắng bệch.

Mà trong mắt thủ lĩnh hải đạo lại lộ ra nụ cười.

Tiếp đó, hắn lại xông lên.

Chiêu thức của hắn quỷ dị khó lường, như một con rắn độc.

"Xoẹt!" Dao găm xé rách không khí, phát ra tiếng rít, lao thẳng về phía Chúc Dung.

Mà Chúc Dung, trong mắt lại lóe lên một tia tinh quang.

Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn trong nháy mắt quét ngang.

"Bốp!" Theo một tiếng va chạm vang lên, thân hình Chúc Dung lùi lại, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi.

Đây là còn ở trong nước biển, nếu không, vết thương của hắn sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không phải là đối thủ của thủ lĩnh kia.

Mà đối phương dường như cũng đã nhìn thấu thực lực của Chúc Dung, lúc này càng trở nên điên cuồng hơn, toàn thân cuồn cuộn sương đen, như một ma thần giáng thế.

Trong hai mắt, hiện lên vẻ khát máu tàn nhẫn.

Lúc này, hắn rõ ràng là muốn thừa thắng xông lên.

"Ầm ầm!" Mà ngay lúc thủ lĩnh kia vừa đến gần Chúc Dung, sóng biển dưới chân đối phương lại đột nhiên dâng lên, rồi cuốn về phía

hắn.

“Ha ha, chỉ là nước biển, sao có thể làm gì được ta!” Thấy cảnh này, thủ lĩnh hải đạo cười lớn nói, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

“Xoẹt!” Dao găm trong tay hắn lập tức xuyên thủng con sóng.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cảm thấy một cơn đau dữ dội truyền đến.

Trên vai hắn xuất hiện một vết thương khủng khiếp, máu tươi đỏ thẫm nhỏ giọt.

Lúc này, hắn cuối cùng đã có chút đánh giá thấp nước biển.

“Gầm!” Nhưng ngay sau đó, lại một tiếng gầm gừ hung bạo vang lên.

Chỉ thấy trên con sóng kia, đứng một thân thể khổng lồ.

Đây là một con cá voi, nhưng toàn thân là vảy giáp, tỏa ra ánh sáng đen kịt.

Thân cao đến trăm trượng, toát ra khí tức cường đại, chính là đại yêu trong Đông Hoàng Chung.

“Rắc!” Tiếp đó, một chiếc rìu đầu xuất hiện sau lưng nó.

Khi thấy thủ lĩnh hải đạo, nó không chút do dự mà bổ xuống.

Trên lưỡi rìu nóng rực, có sấm sét lóe lên.

Nơi nó đi qua, không gian vỡ nát, khiến thủ lĩnh hải đạo không dám có chút chậm trễ, giơ móng vuốt sắc bén lên đón đỡ.

“Keng!” Hai bên va chạm, phát ra âm thanh chói tai.

“Phụt!” Trên móng vuốt của thủ lĩnh hải đạo chảy ra máu.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ phẫn hận, không ngờ mình lại bị thương.

Nhưng chưa kịp phản ứng, “Rắc!” một tiếng giòn tan vang lên, thì

ra là con đại yêu kia đã dùng móng vuốt còn lại tóm lấy cổ hắn.

"Phập!" Tiếng răng nanh xé rách da thịt vang lên, đầu của thủ lĩnh hải đạo bị giật phăng ra.

Máu tươi đỏ thẫm văng đầy trời.

Mà khi thủ lĩnh hải đạo kia bỏ mạng tại đây, ở phía bên kia, áp lực của Chúc Dung cũng không hề nhẹ.

Hắn tuy là cường giả Thánh Vương cửu trọng của tộc Chúc Dung, nhưng đối mặt với mấy vị cao thủ Thánh Nhân ngũ lục trọng, căn bản không thể chống đỡ, bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Chương 504

Cuối cùng, còn bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Ha ha, lão già, bó tay chịu trói đi.

Bọn ta sẽ cho ngươi toàn thây!” Một tên hải đạo ngông cuồng cười lớn.

Mà khi giọng nói của hắn vừa dứt, Chúc Dung lại vẫn không có chút ý định thỏa hiệp nào.

Lúc này, hai mắt hắn đỏ ngầu, lạnh lùng nói: “Muốn lão tử đầu hàng, nằm mơ.

Các ngươi có dám đối địch với Đại Kinh không?

Bệ hạ nhất định sẽ nghiền xương các ngươi thành tro!” Nghe vậy, tên hải đạo kia lại không có chút ý định từ bỏ nào, trực tiếp hét lên: “Ha ha, Đại Kinh là cái thá gì, diệt nó chỉ trong nháy mắt.

Biết điều thì mau thần phục, nếu không sẽ lột da rút gân ngươi!” Thủ lĩnh hải đạo kiêu ngạo vô cùng nói.

Lúc này, hắn đã quên mất, tiên phong quân đoàn chính là chết trong tay Lưu Tranh.

Nếu không phải Lưu Tranh ra tay, tiên phong quân đoàn này đã toàn quân bị diệt.

Nhưng làm sao hắn có thể biết được.

Nghe vậy, Chúc Dung không nói gì nữa.

Hắn hiểu rằng, dù mình có liều mạng cũng không thể thoát được.

Mà thủ lĩnh hải đạo, thấy Chúc Dung im lặng, vẻ hưng phấn trong

mắt càng trở nên nồng đậm hơn.

Tiếp đó, hắn liền chuẩn bị tiến lên bắt giữ đối phương.

Chỉ là, ngay lúc thân thể hắn vừa bay ra, một giọng nói lạnh như băng lại vang lên trong nháy mắt: "Ai cho các ngươi lá gan, dám hỗn xược trước mặt trẫm!" Giọng nói vừa dứt, hắn liền dẫn theo đại quân, chậm rãi đi tới.

Chính là Lưu Tranh, sau khi nhận được tin tức, hắn đã đích thân dẫn đại quân đến hòn đảo này cứu viện Chúc Dung.

Không ngờ, vừa đến bờ biển đã gặp phải chiến đấu.

"Hán Đế, hóa ra là ngươi!" Nghe thấy giọng nói, đám hải đạo kia không khỏi sững sờ.

Sau đó, thủ lĩnh liền hét lên, trong mắt lộ ra sát cơ lạnh lẽo.

Mà Lưu Tranh lại không đáp lời, vẫy vẫy tay, Cẩm Y Vệ bên cạnh đã lao lên.

Đặc biệt là Hạng Vũ, lúc này càng thêm dũng mãnh vô cùng.

Hắn đi đầu, nơi nào đi qua, hải đạo gần như không thể ngăn cản.

Hổ Phách Đao trong tay hắn chém ngang, lập tức thu hoạch tính mạng.

"Ầm!" Mà đúng lúc này, Chúc Dung cũng từ trên mặt đất đứng dậy, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, múa trong hư không.

Mỗi một đòn tấn công đều có thể tạo ra những gợn sóng mênh mông.

Lúc này, ngay cả thủ lĩnh hải đạo kia, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Thực lực của Chúc Dung khiến hắn chấn động.

“Giết!” Chỉ là, đúng lúc này, Lý Tĩnh ở một bên lại động.

Trên người hắn tỏa ra hào quang chói mắt, thân hình trong nháy mắt nhảy vào chiến trường.

Roi thép trong tay hắn tỏa ra hàn mang vô tận, bao trùm lấy Chúc Dung.

“Phụt!” Chúc Dung căn bản không kịp né tránh, ngực bị đánh trúng, cả người bay ngược ra ngoài, miệng phun ra máu tươi, trông vô cùng thê thảm.

Mà Lý Tĩnh kia lại không có ý định dừng tấn công.

Hắn thân hình lóe lên, lại lần nữa xông về phía Chúc Dung, tốc độ nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã đến bên cạnh đối phương.

Một chưởng đánh ra.

“Vù!” Cương phong gào thét, như muốn che cả mặt trời mặt trăng.

“Ầm!” Tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Chúc Dung trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này, hắn đã bị trọng thương hấp hối, vẻ ảm đạm trong mắt gần như không thể che giấu.

Chỉ là, ngay lúc hắn vừa rơi xuống đất, “Xoẹt!” một mũi tên sắc bén xé không khí bay tới, cắm thẳng vào tim Chúc Dung.

Điều này khiến trong mắt hắn lộ ra một tia tuyệt vọng, bởi vì, trên mũi tên này có chứa độc tố khủng khiếp, lại phong bế toàn bộ kinh mạch của hắn.

Bây giờ, dù có linh đan diệu dược, hắn cũng không thể hồi phục.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chúc Dung lộ ra vẻ cay đắng, rồi lẩm bẩm nói: “Xem ra kiếp này, định mệnh phải chết ở đây rồi.

Chỉ hy vọng, chúa công có thể sớm ngày quật khởi!" Mà khi giọng nói của hắn vừa dứt, binh lính xung quanh đã xông vào trận.

Chỉ trong thời gian ngắn, những tên hải đạo vây quanh Chúc Dung đã bị giết sạch.

Thấy cảnh này, sắc mặt của đám hải tặc kia trở nên vô cùng khó coi.

Chúng không ngờ Đại Kinh lại đột nhiên phái binh mã đến giải quyết Chúc Dung.

"Chết tiệt, sao Đại Kinh lại biết Chúc Dung bị bao vây!" Một thủ lĩnh gầm lên, rồi bắt đầu tổ chức người rút lui.

Dù sao, sức chiến đấu của quân đội Đại Kinh quá mạnh, bọn chúng căn bản không thể chống đỡ.

Mà đúng lúc này, ở phía xa lại vang lên từng trận tiếng hò hét giết chóc.

Chỉ thấy vô số lá cờ kim long bay phấp phới, chính là Tào Chính Thuần đã đến.

Theo sau hắn là vô số cường giả, trong đó có cấm quân Đại Kinh, nhưng cũng có thủ quân các châu thành, thậm chí cả cấm quân hoàng thành cũng tham gia chiến đoàn.

Đây là sự sắp xếp của Lưu Tranh để bảo vệ Chúc Dung.

Bây giờ, cuối cùng đã đến muộn một bước, nếu không, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Khi thấy Lưu Tranh xuất hiện trong trận, vành mắt Chúc Dung như muốn nứt ra.

Đại Kinh, cuối cùng đã không khiến hắn thất vọng.

Tất cả những điều này, đều là thật.

“Bệ hạ, mạt tướng đã phụ sự ủy thác của ngài.” Giọng hắn nghẹn ngào, trong mắt rưng rưng lệ.

Mà thủ lĩnh hải đạo, thấy cảnh này lại không dám chậm trễ.

Hắn cảm thấy mình như đã đâm đầu vào tấm sắt, không những không chiếm được chút lợi thế nào, mà ngược lại còn chịu thiệt.

“Hừ!

Hôm nay coi như các ngươi gặp may.

Nhưng lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu!” Giọng nói vừa dứt, thủ lĩnh hải đạo quay người bỏ đi.

Hắn sợ, nếu còn ở lại, sẽ bỏ mạng tại đây.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa rời đi, Lưu Tranh lại nhàn nhạt nói: “Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngươi coi trẫm là ai.Đã vậy đã đến, thì tất cả đều ở lại đi!” Giọng Lưu Tranh bình tĩnh vô cùng, nhưng nghe thấy tiếng nói, thân thể thủ lĩnh hải đạo lại không khỏi run lên.

Tiếp đó, trên mặt hắn liền đầy vẻ tàn nhẫn.

“Hán Đế, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xen vào chuyện của người khác, nếu không, hối hận không kịp.

Thế lực ở đây, không phải là thứ ngươi có thể chọc vào đâu!” Thủ lĩnh hải tặc giọng sắc bén la mắng.

Chỉ là, đáp lại hắn lại là ánh mắt lạnh như băng của Lưu Tranh.

Hắn khinh thường nói: “Chuyện trẫm muốn làm, không ai có thể ngăn cản.

Hôm nay, ngươi phải chết!” Giọng nói vừa dứt, hắn liền lướt về phía trước.

Giờ khắc này, thân thể hắn như quỷ mị, để lại từng tầng ảo ảnh trong không trung.

Khi đến gần thủ lĩnh hải đạo trong nháy mắt, "Bốp!" một quyền trực tiếp đánh ra.

Quyền cương nóng rực trong nháy mắt bắn ra.

"Rắc!" Một quyền này, trực tiếp đánh nát áo giáp trên người thủ lĩnh hải đạo, khiến đối phương hét lên thảm thiết, trực tiếp rơi xuống đất.

"Phụt!" Miệng phun ra máu tươi, cả thân thể mềm nhũn trên mặt đất.

Mà lúc này, trong hai mắt Chúc Dung, tinh quang bùng nổ.

Hắn hiểu rằng, thù của mình xem như đã báo.

Nhưng ân đức của Lưu Tranh đối với hắn, lại là vĩnh viễn khó quên.

Vì vậy, dưới sự ra hiệu của Lưu Tranh, hắn trực tiếp nói: "Bái tạ bệ hạ!" Giọng hắn trầm thấp vô cùng.

Mà lúc này, thủ lĩnh hải đạo kia đang cố gắng gượng dậy, nhưng bị trọng thương, căn bản không làm được, chỉ có thể mở miệng cầu xin: "Hán Đế tha mạng, Hán Đế tha mạng!" "Rắc!" Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, bàn chân của Lưu Tranh đã đạp xuống.

Đầu của thủ lĩnh hải đạo bị đạp nát ngay tại chỗ, sương máu lan tỏa.

Mà lúc này, những người dân đang xem xung quanh lại càng thêm kích động.

Những năm qua, Đại Kinh tuy đã thống nhất thiên hạ, nhưng lại tranh đoạt tài nguyên với các lộ hào kiệt.

Đặc biệt là các đảo ở Đông Hải, càng bị gọi là nơi nghèo nàn hẻo lánh, lại còn vô cùng nguy hiểm.

Rất nhiều người dân đều mong ngóng Đại Kinh chiến thắng.

Không ngờ, hôm nay lại thật sự thắng rồi.

Mà cùng lúc đó, trên mặt biển ở phía bên kia, "Ngao!" lại một con kim long nữa, gầm vang trời đất.

Chính là viện binh của Đại Kinh đã đến.

Lần này, là Trấn Tây tướng quân của Đại Kinh dẫn theo năm vạn hổ lang chi sư đến cứu viện Chúc Dung.

"Bệ hạ, Chúc Dung này quá lỗ mãng, sau này nếu gặp phải chuyện như vậy, ngàn vạn lần phải cẩn thận!" Trấn Tây tướng quân cung kính nói, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Dù sao, đối phương là mãnh tướng dưới trướng Hán Đế, nếu bị tổn thất ở đây, thực sự quá đáng tiếc.

"Ừ, ta biết rồi.

Kẻ địch ở đây giao cho các ngươi.

Ta về Triều Ca trước chờ tin tức.

Nhớ kỹ, nếu không được, lập tức quay về!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Chuyện lần này tuy đã giải quyết, nhưng nếu Đại Kinh ngay cả một đám hải khấu cũng không đối phó được, e rằng sau này sẽ phiền phức.

"Tuân chỉ!" Trấn Tây tướng quân đáp.

Ngay sau đó, hai người liền chia nhau ra.

Mà lúc này, Chúc Dung lại đi theo Lưu Tranh, hướng về phía

Thiên Cung.

Lúc này, Chúc Dung tỏ ra vô cùng phấn khích.

Hắn không ngờ, khi mình sắp chết, Đại Kinh cuối cùng đã đến kịp.

Hơn nữa, trận chiến này, Đại Kinh đã chém giết hơn mười vị thần quân, đây là vinh quang cỡ nào.

Nếu là trước kia, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mà lúc này, Lưu Tranh lại chuẩn bị trở về Thiên Cung.

Hắn tin rằng, Trấn Tây tướng quân nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Dù sao, từ khi Đại Kinh thành lập, chưa có chuyện gì có thể khiến đối phương bó tay chịu trói.

Mà ngay khi họ đang đi giữa đường, một chiếc xe ngựa lại dừng lại tại chỗ.

Người dẫn đầu chính là thừa tướng của Đại Kinh, Hạng Vũ.

"Thần bái kiến bệ hạ!" Khi thấy Lưu Tranh, Hạng Vũ cúi người nói, rồi tiếp tục: "Bệ hạ, mấy tên hải đạo này có cần bắt giữ không?" Giọng nói vang lên, Lưu Tranh gật đầu: "Ngươi đích thân đi làm đi!" Sau đó, Hạng Vũ liền lui xuống.

Mà Lưu Tranh lại ngự long liễn trở về hoàng thành.

Về phần Chúc Dung, thì đi theo phía sau.

Vị Kinh Vũ tướng quân này, bây giờ là nhân vật được Lưu Tranh tin cậy nhất.

Mà ngay khi họ vừa đi được nửa đường, một trận tiếng hò hét giết chóc vang lên.

"Ha ha, Chúc Dung lão già, lần này xem ngươi chạy thoát thế

nào!" Theo giọng nói, chỉ thấy mấy vị cường giả bay vụt tới, chính là hải tặc từ ba hòn đảo khác.

Thấy cảnh này, đồng tử Chúc Dung co rút lại.

Lúc này, hắn đã cảm nhận được áp lực.

Nếu thêm những cường giả kia, mình rất khó sống sót.

Chỉ là, đúng lúc này, giọng của Lưu Tranh lại vang lên: "Chúc Dung tướng quân, không cần sợ!

Những người này giao cho trẫm!" Giọng nói vừa dứt, hắn đứng trên lưng ngựa, đi vào giữa sân.

Thân thể hắn cao lớn vô cùng, toàn thân toát ra khí tức nóng rực, như một vị Cự Linh viễn cổ.

Chương 505

Khi đến trước mặt mọi người, khóe miệng hắn còn lộ ra một nụ cười, nhìn tên hải đạo dẫn đầu, nhàn nhạt nói: "Cút đi, hôm nay ta không muốn giết người.

Còn dám trêu chọc trẫm nữa, thì đừng trách không khách khí!" Giọng hắn lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng đám hải đạo nghe thấy, trong mắt lại lộ ra vẻ khinh thường.

Nơi này cách lục địa đến cả trăm vạn dặm, Hán Đế lại dám uy hiếp bọn họ.

Đây quả thực là tìm chết.

Mà đúng lúc này, mấy tên hải đạo khác lại ra tay trước.

Chúng đồng loạt xông lên, binh khí trong tay lóe hàn quang, chém về phía Lưu Tranh, tốc độ nhanh vô cùng.

Sắc mặt Chúc Dung biến đổi.

Cách tấn công như vậy, quá nguy hiểm.

Mà đúng lúc này, trong mắt Lưu Tranh lại lộ ra một tia ngưng trọng.

"Ngao!" Tiếp đó, con Hắc Thủy Huyền Xà bên cạnh hắn lập tức bay ra.

Thân thể khổng lồ của nó uốn lượn trên không trung, trong nháy mắt lao về phía đám hải đạo.

"Bốp!" Chỉ là, sức chiến đấu của đám hải đạo cũng không yếu.

Trường đao trong tay chúng chém mạnh vào thân thể Hắc Thủy

Huyền Xà, khiến thân hình nó không khỏi sững lại.

Nhưng ngay sau đó, nó lại xông vào chiến đoàn.

Bây giờ nó đã tu luyện Thôn Phệ pháp thuật, nhục thân sánh ngang thần thiết.

Đám hải tặc bình thường này, sao có thể làm hại được nó.

"Ầm ầm!" Tiếng va chạm của hai bên không ngừng vang lên, cả bầu trời đều hóa thành một mảng hỗn độn.

Mà Chúc Dung nhìn con Hắc Thủy Huyền Xà, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, theo hắn thấy, thực lực của đối phương thậm chí còn vượt qua đám hải đạo này.

Chỉ là, đúng lúc này, "Rắc!" một tiếng giòn tan vang lên, thì ra là con Hắc Thủy Huyền Xà trong quá trình chiến đấu đã cắn nát đầu một tên hải đạo, khiến hắn hoàn toàn bỏ mạng.

Máu tươi bay tung tóe trên bầu trời.

Lúc này Chúc Dung mới phản ứng lại, kinh ngạc hét lên: "Lợi hại quá, con súc sinh này, ăn cả não của tên hải tặc đó!" Giọng nói mang theo một sự chấn động.

Mà khi giọng nói của hắn vừa dứt, "Gầm!" con Hắc Thủy Huyền Xà gầm lên một tiếng, há miệng nuốt chửng hai tên hải tặc.

Thân thể nó cường tráng, mỗi bước đạp xuống, dưới chân đều xuất hiện một hố sâu.

Nơi nào đi qua, không ai có thể ngăn cản.

Mà đám hải tặc còn lại, lúc này vành mắt như muốn nứt ra.

Đây là thế lực mà bọn chúng đã vất vả xây dựng, bây giờ cứ thế

bị diệt.

Điều này sao có thể khiến chúng cam tâm.

Đặc biệt là thủ lĩnh hải tặc dẫn đầu, trong mắt hắn tràn ngập vẻ tàn nhẫn, hét lớn với những người xung quanh: "Huynh đệ, liều mạng đi, Hán Đế này phải chết.

Nếu không, huynh đệ của chúng ta chết oan!" Giọng nói vang lên, tất cả mọi người đồng thời rút binh khí ra, xông về phía Lưu Tranh.

Bọn họ muốn báo thù.

Mà Chúc Dung lại muốn ngăn cản, chỉ là căn bản không dám đến gần.

Con Hắc Thủy Huyền Xà kia quá khủng khiếp, thực lực của hắn hoàn toàn không thể so sánh, chỉ có thể đứng ở phía sau quan sát.

Mà ngay khi Chúc Dung vừa né ra, thủ lĩnh hải tặc dẫn đầu cũng đã dẫn theo thuộc hạ xông lên, lợi kiếm trong tay vung lên, kiếm mang nóng rực, lan tỏa sát cơ nồng đậm.

"Hán Đế chịu chết!" Hắn hét lớn một tiếng, lao thẳng về phía Lưu Tranh.

Giờ khắc này, tim Chúc Dung như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chỉ là, Lưu Tranh vẫn phong thái nhẹ nhàng.

Hắn lập tức nói: "Ngao!" Một quyền đấm ra, quyền cương mênh mông xé không khí bay ra.

Trên mặt thủ lĩnh hải tặc lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ chiến lực của vị Hán Đế này lại khủng bố như vậy.

Chỉ là, bây giờ muốn chạy, nào còn có chút khả năng nào.

Ngay cả thuộc hạ của hắn cũng không kịp rút lui.

"Ầm!" Sự va chạm của hai bên diễn ra trong nháy mắt.

Vị thủ lĩnh hải tặc kia, ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, đã ngã xuống trong vũng máu.

Giờ khắc này, đồng tử của tất cả mọi người đều không khỏi co rút lại.

Mà Lưu Tranh lại không do dự.

Long dực sau lưng hắn trong khoảnh khắc vỗ mạnh, thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ.

Tiếp đó, một bóng người hiện ra, chính là một thành viên Ngự Lâm Quân của Đại Kinh.

Hắn vươn tay, một trảo tóm lấy, trực tiếp tóm vào ngực một tên hải đạo khác.

Mặc cho người đó giãy giụa thế nào cũng không có tác dụng.

Ngay sau đó, hắn chậm rãi bóp nát đầu đối phương.

Hình ảnh như vậy, quá chấn động.

Những tên hải tặc đang quan sát đều trợn trừng hai mắt.

Bọn họ chưa bao giờ gặp phải một sự tồn tại mạnh mẽ như vậy.

"Phụt!" Lại một cái đầu nữa rơi xuống đất.

Lúc này, Lưu Tranh toàn thân tắm trong sương máu, như một sát thần giáng thế.

Trong mắt Chúc Dung lộ ra vẻ hưng phấn, rồi cung kính nói với Lưu Tranh: "Bệ hạ quả nhiên danh bất hư truyền, thực lực như vậy, thật sự hiếm thấy.

Không biết khi nào mới có thể đạt đến cảnh giới như ngài.

À đúng rồi, không biết bệ hạ chuẩn bị khi nào tiến quân Bắc Hoang?

Nếu có cần, thuộc hạ nguyện ý đi theo!" Giọng nói mang theo sự nịnh nọt nồng đậm.

Mà khi giọng nói của hắn vừa dứt, Lưu Tranh liền nói: "Ngươi có nhiều việc, không cần lo cho ta.

Đợi đến thời điểm thích hợp, trẫm tự sẽ triệu hoán!" "Vâng, bệ hạ!" Nghe vậy, Chúc Dung cung kính nói.

Chỉ là, ngay khi hắn chuẩn bị lui lại, một trận tiếng hò hét giết chóc vội vã vang lên: "Giết, bảo vệ thiếu chủ, tuyệt đối không thể để Hán Đế này làm hại đến ngài!" Giọng nói vừa dứt, một đội binh lính lại xông về phía này.

Người dẫn đầu là một nữ tử, thân hình đầy đặn.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại cho người ta cảm giác không hề thua kém nam nhi.

Trường kiếm trong tay nàng quét ngang, nơi nào đi qua, những tên hải đạo cản đường đều bị chém dưới kiếm.

Thấy cảnh này, vẻ sợ hãi trên mặt Chúc Dung càng đậm hơn.

Tiếp đó, hắn liền cung kính nói: "Hán Đế bệ hạ cứu mạng!" Giọng nói mang theo một tia hoảng sợ.

Dù sao, nữ tử trước mặt, trong đám hải đạo cũng được coi là cao thủ hàng đầu.

Nếu mình đối địch với nàng, e rằng lành ít dữ nhiều.

Mà khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra nụ cười.Đã vậy đã đến, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội lập công như vậy.

Hắn lập tức lạnh lùng nói: "Không cần lo lắng, có trẫm ở đây!"

Giọng nói của hắn vừa dứt, liền chuẩn bị tiến lên nghênh chiến.

Mà đúng lúc này, nữ tử kia lại lên tiếng, nàng đứng trên cao nhìn xuống nói: "Hán Đế, ngươi dám sỉ nhục thiếu chủ nhà ta, nhất định sẽ phải trả giá đắt!" Giọng nói vừa dứt, bàn tay ngọc của nàng liền giơ lên.

Trong nháy mắt, một con dao găm bay ra, đâm thẳng về phía Lưu Tranh.

Khí thế sắc bén tung hoành giữa trời đất.

Sắc mặt Chúc Dung không khỏi biến đổi.

"Keng!" Chỉ là, hắn muốn ra tay cứu viện đã muộn.

Sau lưng Lưu Tranh, kim quang rực rỡ.

Một đòn của Cự Linh Thần lúc này đã nổ vang.

Quyền cương của hắn trong nháy mắt xé rách bầu trời, va chạm với con dao găm.

Ánh sáng nóng rực tỏa ra.

"Bốp!" Nữ tử kia trong nháy mắt lùi lại, trên mặt lộ ra một vệt hồng, rõ ràng là đã bị nội thương.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại động.

Nữ tử này rõ ràng không đơn giản, tu vi thấp nhất cũng đã đạt đến Thánh Nhân cửu trọng.

Chiến lực như vậy đủ để sánh ngang với cường giả Thánh Vương tam trọng bình thường.

Sao Lưu Tranh có thể bỏ qua.

Nghĩ đến đây, hắn bước một bước, xông về phía nữ tử kia, tốc độ nhanh vô cùng.

“Tìm chết!” Nữ tử không ngờ, Lưu Tranh lại dám ra tay với mình trong lúc nguy hiểm như vậy.

Nàng chỉ tay ra.

“Rắc!” Trên bầu trời, một đường chỉ mỏng đột nhiên ngưng tụ, rồi hóa thành một luồng sao băng, đập mạnh vào đầu Lưu Tranh.

Nhưng lại không gây ra vết thương chí mạng.

Thể chất của Lưu Tranh mạnh mẽ phi thường, thậm chí vượt qua sự hiểu biết của người thường.

“Hừ!” Lưu Tranh một quyền đấm ra, cả bầu trời lúc này đều vỡ nát.

“Rắc!” Cánh tay của nữ tử kia lại vỡ vụn từng tấc.

“Gầm!” nàng gầm lên giận dữ.

Sau lưng nàng, một tòa thành cổ xưa hiện ra, trong đó có vô số hải đạo đang gầm thét.

Tòa thành này dường như ẩn chứa uy thế vô cùng, khiến Lưu Tranh cũng phải hơi nhíu mày.

Bởi vì, đây là tòa thành khủng bố nhất mà hắn từng thấy.

Không chỉ hắn, mà ngay cả trong mắt Chúc Dung cũng lộ ra vẻ kinh hãi, rồi lẩm bẩm: “Lẽ nào đây là Hải Vương Thành!” Mà khi giọng nói của hắn vừa dứt, Lưu Tranh cũng đã đoán ra.

Hải Vương Thành, trong vùng biển này, tuyệt đối là bá chủ hàng đầu.

Từng có người nói, trong Hải Vương Thành có cao thủ cảnh giới Đại Thánh tọa trấn, nhưng cụ thể là ai thì không ai biết.

Lúc này, Lưu Tranh lại không nghĩ nhiều, chỉ nhắm vào nữ tử kia.

Trong mắt hắn, hàn quang lạnh lẽo cuồn cuộn.

Chiến mâu trong tay hắn trong nháy mắt bay ra.

"Xoẹt!" Tiếng lưỡi đao xé rách không gian vang lên.

Nữ tử căn bản không thể né tránh, bị xuyên thủng vai, máu tươi văng đầy trời.

Vị thiên kiêu của Hải Vương Thành này, giờ khắc này, đã hoàn toàn bại trận.

Mà những hải đạo khác còn thảm hơn, gần như không có chút sức phản kháng nào, đã bị giết tan tác.

Chỉ trong thời gian ngắn, tất cả người ngựa đều đã chết sạch.

Chúc Dung nhìn cảnh tượng trong sân, kinh hãi nói: "Hán Đế bệ hạ, cảm ơn ngài đã cứu trợ!" Đây là công lao Lưu Tranh giúp hắn đoạt lại thuyền của hải đạo, nếu không, hôm nay mình e rằng chắc chắn phải chết.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại nhàn nhạt nói: "Ngươi bây giờ có thể đi rồi, đây còn có chút đồ, cho ngươi phòng thân!" Giọng nói vừa dứt, hắn liền ném cây cung dài trong tay cho Chúc Dung.

"Cảm ơn Hán Đế bệ hạ!" Nhận được cây cung dài, Chúc Dung cảm kích nói.

Tuy trên cây cung này đầy rỉ sét, nhưng hắn có thể khẳng định, đây nhất định không phải là vật tầm thường.

Về phần là bảo vật gì, thì thật sự không biết.

"Nhớ kỹ, truyền tống trận rời khỏi đây đã bị phá hủy.

Nếu gặp phiền phức, có thể đi tìm thương đội của Đại Kinh ta, họ sẽ bảo vệ ngươi an toàn trở về!" Nghe vậy, Chúc Dung lại lần nữa bái tạ Lưu Tranh một phen rồi mới quay người rời đi.

Chuyện ở đây đã giải quyết, những chuyện còn lại cũng không đến lượt Lưu Tranh lo lắng.

Hơn nữa, hắn tin tưởng Chúc Dung, đối phương sẽ không phụ lòng tốt của mình.

Quả nhiên, khi hắn trở về hạm đội, những thủ lĩnh hải đạo kia liền cung kính chào đón, nói: "Đa tạ Chúc Dung lão đệ đã mang Hán Đế bệ hạ đến viện trợ!" "Các vị huynh đài khách sáo rồi, đã vậy mọi người đều là hải tặc, vậy thì phải tương trợ lẫn nhau, đây không tính là gì cả!" Nghe vậy, mọi người đều cười tươi nói.

Chương 506

Dù sao, vừa rồi Chúc Dung đã chứng kiến sự mạnh mẽ của họ.

Mà khi hai bên đang nói chuyện, ở phía bên kia, thuộc hạ của Chúc Dung quả thực đã có sự thay đổi.

Họ nhìn cây cung trong tay mình, trong mắt lộ ra vẻ nóng rực.

Đặc biệt là nhìn Chúc Dung, lên tiếng nói: "Thủ lĩnh, vận may của ngài tốt quá, lại có được cây cung dài của Hải Vương Thành!" Nghe vậy, Chúc Dung lại xua tay nói: "Vị Hán Đế bệ hạ này rất lợi hại, ngay cả cường giả cảnh giới Đại Thánh thần bí kia cũng chết trong tay ngài ấy.

Chúng ta có thể sống sót, còn phải cảm ơn ngài ấy nhiều!" Nghe vậy, những hải đạo xung quanh gật đầu đồng ý, không dám nói nhiều.

Mà cùng lúc đó, trong Hải Vương Thành, một thanh niên lại phẫn nộ vô cùng: "Phế vật, thật sự là một đám phế vật.

Chỉ là một con thuyền hải đạo mà cũng không xử lý được.

Các ngươi còn lấy gì tranh giành với trẫm!" Giọng nói của người thanh niên mang theo sự lạnh lẽo.

Hắn tên là Kim Ô Đế Quân, là đệ tử của Hải Hoàng điện hạ, địa vị vô cùng tôn quý.

Bởi vì, nghe nói năm xưa, đối phương đã thoát khỏi tay một vị tu sĩ đại năng, hơn nữa còn nhận được một kiện pháp khí của đối phương, khiến thực lực tăng vọt.

Bây giờ, đã đạt đến tu vi đỉnh phong Thánh Nhân cửu trọng.

Lần này đến đảo Hải Vương tham gia thí luyện, chính là để trở

thành người thừa kế của Hải Vương Phủ.

Chỉ là, bây giờ lại thất bại.

"Bốp!" Tiếp đó, hắn nắm chặt tay đấm mạnh vào cây cột bên cạnh.

Trong nháy mắt, trên cây cột liền xuất hiện những vết nứt, rõ ràng là đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Mà đúng lúc này, một bóng người lại chậm rãi đi vào.

Đây là một nữ tử, thân hình vô cùng nóng bỏng, nhưng biểu cảm trên mặt lại lạnh như băng.

Nàng chính là Hải Vương Phi.

"Phu quân, vì sao chàng lại làm hại linh châu của ta!" Giọng nói trầm thấp vô cùng, thậm chí tràn ngập sát khí.

"Hừ!

Đám hải đạo này quả thực khinh người quá đáng, lại phái hải tặc tấn công ta.

Chỉ là một đám người bình thường mà thôi, dựa vào bọn chúng mà cũng dám khiêu khích Hải Vương Cung ta sao?

Thật là tìm chết!" Giọng nói vừa dứt, trong mắt Hải Vương Phi lộ ra vẻ khinh thường.

"Nàng không biết, Hán Đế bệ hạ đã đến.

Ngài ấy giúp Chúc Dung đoạt lại hải đạo đoàn, còn ban cho ta một cây cung dài!" Lúc này, Chúc Dung hưng phấn nói.

"Hán Đế bệ hạ sao, ta sao chưa từng nghe nói!

Tu vi của hắn chắc cũng ngang ngửa ngươi, không đáng lo!" Hải Vương Phi vẫn bình tĩnh nói.

Nhưng nghe vậy, Chúc Dung không khỏi lắc đầu.

Phu quân này, quá tự cao rồi.

“Hán Đế bệ hạ đã giết một vị tồn tại Thánh Nhân ngũ trọng đấy!” Hắn nhắc nhở.

“Cái gì!” Mà khi giọng nói vừa dứt, Hải Vương Phi không những không sợ hãi, mà ngược lại còn nở nụ cười rạng rỡ, rồi nói: “Ha ha, thế mới đủ kích thích.

Ta muốn xem xem, Hán Đế này có thật sự mạnh như lời đồn không.

Ngày mai ta sẽ chơi với hắn!” Giọng nói vừa dứt, nhiệt độ trong cả căn phòng dường như đột ngột giảm xuống rất nhiều, khiến Chúc Dung không khỏi rùng mình.

Nhưng hắn cũng không nói nhiều.

Dù sao, hắn cũng biết tính tình của phu nhân mình.

Một đêm này, rất nhanh đã trôi qua.

Chúc Dung và mọi người nghỉ ngơi một đêm, Lưu Tranh liền ngự hạm đội hướng về phía Bắc Hoang.

Mà lúc này ở Bắc Hoang, lại loạn thành một đoàn.

Hải đạo công phạt, đây là điều mà bất kỳ thế lực nào cũng không muốn đối mặt.

Dù sao, điều này liên quan đến sinh tử của chính mình.

Hơn nữa, cống phẩm hàng tháng cũng vô cùng lớn.

Vì vậy, sau khi nghe tin, các đại tộc ở Bắc Hoang đều phái cao thủ đến vùng biển viện trợ.

Nhưng hải đạo quá đông, căn bản không phải là số lượng người

có thể chống đỡ, cứ thế mà càn quét, khiến các thế lực lớn tổn binh hao tướng.

Chuyện như vậy xảy ra trên biển, tự nhiên không thể giấu được thám tử của Hải Vương Thành.

Lúc này, trên một chiếc thuyền lớn, vị thống soái chỉ huy chiến đấu nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Cuối cùng, hắn nghiến răng nói: "Báo cho thành chủ đại nhân, ta nguyện ý đến vùng biển, ngăn cản đám hải đạo này!" Giọng nói vang lên, khiến thị vệ bên cạnh đều sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, họ liền lui xuống.

Dù sao, trong mắt họ, thống lĩnh của mình là em trai của Hải Vương.

Nếu có thể lập công, Hải Vương tự nhiên sẽ không keo kiệt ban thưởng.

Mà đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc áo giáp liền đứng trước mặt hải quân.

Đây là một vị tướng quân, tên là Hải Đào, là hãn tướng số một dưới trướng Hải Vương, cũng là một trong những phó thành chủ của Hải Vương Thành.

Lúc này, hắn lạnh lùng quát: "Hải Đào nghe lệnh, chuẩn bị xuất chinh!" Nghe vậy, Hải Đào không dám chậm trễ, vội vàng quỳ xuống đất, cung kính hô: "Mạt tướng tuân mệnh!" Giọng nói vang lên, đầu hắn cúi thật sâu.

Giờ khắc này, sâu trong đáy mắt hắn lộ ra một tia tàn nhẫn.

Mà Hải Vương Thành, sau khi vị tướng quân này rời đi, Hải Vương cũng triệu tập tất cả võ giả trong thành: "Hôm nay thủy triều

sắp đến, tất cả tướng sĩ của Hải Vương Phủ, theo ta cùng nhau ngự địch!

Nếu thắng lợi trở về, nhất định sẽ luận công hành thưởng!" "Vâng!" Nghe vậy, tất cả mọi người trong Hải Vương Phủ đều đồng thanh hô lớn.

Mà ngay khi họ vừa bước ra khỏi đại điện, ở phía xa, một tiếng nổ vang lại truyền đến.

Thủy triều đã đến, một mảng đen kịt, che cả trời đất.

"Giết!" Nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt Hải Đào lộ ra vẻ ngưng trọng.

Khóe miệng hắn thậm chí còn rỉ ra máu tươi.

Tình hình chiến đấu như vậy khiến hắn cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể dốc hết toàn lực chống cự địch quân.

Nhưng dù vậy, họ vẫn bị áp đảo.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên.

Một tòa thành nhỏ bị sóng biển bao phủ, tất cả sinh linh trong đó đều bị nuốt chửng trong khoảnh khắc.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trên không.

Trong sóng biển, từng cái xác nổi lên mặt nước.

Cảnh này quá chấn động.

Mà đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng lại vang lên: "Thủy triều dừng lại đi.

Giữ lại một con đường sống cho người khác.

Nếu không, hôm nay những người trong thành Hải Châu này, toàn

bộ phải bỏ mạng!" Giọng nói vang lên, khiến trên mặt Hải Đào lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, hắn nhận ra giọng nói này.

Đối phương không phải ai khác, chính là vị Hán Đế bệ hạ kia.

Chỉ là, điều khiến hắn không hiểu là, vì sao đối phương lại muốn cứu người dân trong thành Hải Châu.

Lẽ nào đối phương muốn thu phục Bắc Hoang?

Sao có thể.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có chút nghi ngờ quyết định của mình.

"Hán Đế bệ hạ, ngài đây là muốn đối địch với Hải Vương Phủ của ta sao!" Giọng hắn vang lên, trong mắt lộ ra một tia phẫn nộ.

Tuy biết thực lực của mình không đủ, nhưng hắn cũng không hề sợ hãi, chỉ hy vọng Lưu Tranh có thể thay đổi ý định.

"Đối địch?

Trẫm chỉ muốn lấy mạng Hải Vương mà thôi.

Nếu ngươi không động thủ, thì cứ coi như hôm nay trẫm chưa nói gì!" Giọng nói vừa dứt, xung quanh liền im lặng như tờ.

Mọi người trong Hải Vương Phủ đều không ngờ, Lưu Tranh lại quyết đoán như vậy.

Mà lúc này, ánh mắt của Lưu Tranh lại rơi vào hướng Bắc Hoang.

Trong lòng hắn rõ ràng.

Mình đang đánh cược, cược thắng, Bắc Hoang thần phục mình, từ đó về sau, không cần lo lắng về sự uy hiếp của Hải Vương nữa.

Cược thua, thì Bắc Hoang sẽ nguy hiểm.

Dù sao, thế lực của Hải Vương là mạnh nhất trên toàn Bắc Hoang.

Bây giờ mình đã giết con trai duy nhất của hắn, hắn không báo thù mới lạ.

Vì vậy, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Quả nhiên, ngay khi giọng nói của Lưu Tranh vừa dứt, mệnh lệnh của Hải Vương liền truyền khắp các đại gia tộc ở Bắc Hoang.

"Hán Đế bệ hạ muốn giết vua của ta.

Hôm nay dù có liều chết cũng phải ngăn cản!" Giọng Hải Đào vừa dứt, cả người vành mắt như muốn nứt ra.

Mà các gia tộc khác, lúc này cũng vậy.

Thế lực của Hải Vương rất mạnh.

Nếu Hải Vương chết, gia tộc của họ e rằng cũng khó tránh khỏi.

Vì vậy, giờ khắc này, họ lần lượt tụ tập ngoài cửa Hải Vương Phủ, chuẩn bị bảo vệ người thân của mình.

Thấy cảnh này, Hải Đào càng thêm tức giận.

Phụ vương của mình, trong lòng họ, còn không quan trọng bằng tính mạng của mình sao.

Chỉ là, ngay khi họ chuẩn bị tiến vào phủ đệ, một bóng người lại bay tới.

Người này là người của Bắc Hoang, nhưng lại vô cùng trung thành với Hải Vương.

Vừa đến đây, hắn liền hét lớn: "Hải Vương đại nhân có lệnh, rút khỏi Hải Vương Phủ.

Nếu không, giết không tha!" Giọng nói vừa dứt, sắc mặt của tất

cả mọi người đều không khỏi biến đổi.

Đặc biệt là Hải Đào, lần này hắn dẫn đại quân, có thể nói là tinh nhuệ của Hải Vương Phủ.

Nhưng lại ngay cả sức đánh một trận cũng không có.

Điều này sao có thể khiến hắn cam tâm.

"Hừ, chúng ta thề chết bảo vệ Hải Vương đại nhân!" Lúc này, Hải Đào tỏ ra vô cùng quật cường.

Mà đúng lúc này, trong đại quân ở phía bên kia, một chiếc xe ngựa lại chậm rãi đi tới.

Rèm xe được vén lên, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn.

Nhưng khi hắn thấy cảnh tượng trước mắt, lại lạnh lùng nói: "Ai không phục, giết không tha!" Giọng nói lạnh như băng mang theo sát khí.

Đây là một người trẻ tuổi, và là thế tử của Hải Châu, tên là Hải Vân Long.

Năm xưa, chính hắn đã đi đầu khiêu khích Đại Kinh, và phái người tấn công thương đội của Đại Kinh.

Bây giờ, Hải Vương đã chết, mình lại trở thành Hải Vương mới, tự nhiên không thể dung thứ cho thuộc hạ của mình phản bội.

"Hải Vân Long, ngươi thật to gan, chúng ta là những người già đã theo Hải Vương gây dựng giang sơn, há có thể để một thằng nhóc như ngươi quản thúc!" Giọng Hải Đào vang lên, nhưng hai chân hắn lại đang run rẩy.

Bởi vì, tu vi của Hải Vân Long quá cao, đã đạt đến Thánh Hoàng tam trọng, là một cường giả.

Nếu thật sự nổi điên, hắn căn bản không thể trêu chọc.

“Đã vậy như vậy, ta sẽ tiễn các ngươi xuống địa ngục!” Hải Vân Long lạnh lùng nói.

Tiếp đó, thân hình hắn liền xông ra.

Trên bàn tay hắn tỏa ra ánh sáng đen kịt, như một chiếc rìu lớn.

Nơi nào đi qua, không gian đều vỡ nát.

Trong mắt Hải Đào lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn muốn phản kháng, nhưng căn bản không có cơ hội.

Chương 507

Đòn tấn công của đối phương quá nhanh, trong mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng lại không thể chống cự.

"Bốp!" Cuối cùng, một chưởng đánh vào ngực hắn.

Sương máu bắn ra, Hải Đào ngã thẳng xuống đất, lúc này đã hoàn toàn mất đi hơi thở.

Trận chiến này đã kết thúc.

Không chỉ Hải Đào chết trên chiến trường, mà ngay cả những người khác trong Hải Vương Phủ cũng hóa thành thân tàn ma dại.

Máu vương vãi khắp nơi.

Con trai của Hải Vương, càng bị chém giết tại chỗ.

"Hải Vương đại nhân đã chết, các ngươi đầu hàng có lẽ còn có thể giữ được tính mạng!" Hải Vân Long đứng trên không trung hét lớn, trong mắt lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Nghe vậy, tất cả mọi người ở phía dưới lúc này đều do dự.

Dù sao, đây là chuyện liên quan đến tính mạng của mình.

Hải Châu cách Bắc Hoang xa xôi, dù có đầu hàng, Hán Đế có tha cho họ không?

Vì vậy, nhất thời không ai dám lên tiếng.

Mà Hải Vân Long thấy vậy, nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ hơn.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói: "Đã vậy như vậy, thì đừng trách bản vương vô lễ!" Giọng nói vừa dứt, trường đao trong tay hắn giơ ngang.

Trong nháy mắt, thân hình hắn xé rách bầu trời, lao xuống phía dưới.

"Ngao!" Mà đúng lúc này, một tiếng rồng ngâm lại vang lên.

Ngay sau đó, long uy mênh mông lan tỏa.

Tiếp đó, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện những đường kẻ đen dày đặc.

Trên mỗi một chi đại quân đều tỏa ra dao động năng lượng cường đại.

Đây là Ngự Lâm Quân của Đại Kinh, là lực lượng trực thuộc của Lưu Tranh.

Mà lúc này, khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Hắn không ngờ, người của Hải Vương Phủ lại vẫn chưa đi.

Mà lúc này, vừa hay đem ra luyện binh.

Thực lực của Ngự Lâm Quân không yếu, kém nhất cũng là cảnh giới Thần Thông, số lượng đông đảo.

Khi họ xông xuống, gần như che phủ cả Hải Vương Phủ.

"Xoẹt!" "Xoẹt!" Tiếng lưỡi đao sắc bén xuyên qua da thịt vang lên.

Máu tươi bắn tung tóe.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Lúc này, Hải Vân Long đã sợ đến ngây người.

Hắn cảm thấy binh lính của Đại Hán này so với thị vệ của Hải Vương phủ cũng không hề thua kém.

Điều này khiến hắn không dám tin vào mắt mình.

Cùng là người của vương gia, sao hắn lại không nhận ra binh giáp

của Đại Hán.

"Gầm!" Đúng lúc này, Hoàng Kim Sư Tử Vương và Thanh Lân Mãng Xà cũng xuất hiện giữa sân.

Chúng gầm lên giận dữ, một vuốt vồ tới, xé nát một tên thị vệ.

"Ầm ầm!" Ngay khi đại quân đang tàn sát trong Hải Vương phủ, trên tường thành cũng có người nhảy xuống.

Đó chính là hãn tướng của Đại Hán, Lữ Bố.

Lúc này, hắn thân mặc huyền giáp, mắt lóe hàn quang, tựa như muốn đóng băng vạn vật xung quanh.

Phương Thiên Họa Kích trong tay bổ xuống, nơi nào đi qua, vô số đệ tử Hải Vương phủ đều bị đập thành thịt nát.

Còn Lưu Tranh thì ngồi trong long niện, vẻ mặt vui mừng gần như không thể kìm nén.

Hải Vương phủ này quả thực là một kho báu.

Nhiều tài phú như vậy, ngay cả hắn cũng chưa từng gặp qua.

Hắn thầm nghĩ, nếu tất cả những thứ này thuộc về mình, e rằng có thể tăng cường không ít sức chiến đấu.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lộ ra vẻ hưng phấn.

"Bệ hạ, mạt tướng đã giải quyết xong tất cả.

Bây giờ có thể vào thành rồi!" Giọng nói cung kính của Lữ Bố truyền đến.

"Ừm, trẫm biết rồi!" Lưu Tranh khẽ gật đầu, sau đó liền điều khiển long niện tiến về phía Hải Vương phủ.

Lúc này trong thành, đám dân chúng đều lộ vẻ kinh hãi.

Tuy họ chưa từng thấy quân đội Đại Hán, nhưng đã nghe danh từ

lâu.

Giờ đây, những dã thú hung mãnh này xuất hiện ở Hải Châu, chắc chắn là đại quân của Hán thất.

Không ngờ trong thời gian ngắn, Đại Hán lại có thể tiêu diệt cả một châu, khiến lòng họ vô cùng sợ hãi.

Lúc này còn ai quan tâm đến Hải Vương nữa, tất cả đều vội vàng né tránh, sợ gây sự chú ý của Đại Hán.

Thế nhưng, ngay khi Lưu Tranh sắp đến ngoài cổng thành, một trận ồn ào lại vang lên.

Tiếp đó, vô số kỵ binh phi như bay về phía này.

Cảnh tượng này khiến Lưu Tranh nhíu mày.

Không ngờ lại có kẻ dám cản đường.

Đúng lúc này, Hải Đào nghênh đón.

"Hán Đế bệ hạ, vương gia chúng tôi mời ngài đến phủ thành chủ một chuyến!" Hải Đào mở miệng nói, mặt lộ vẻ nịnh nọt, không dám có chút chậm trễ.

"Ha ha, lẽ nào Hải Vương các ngươi không biết, bây giờ trẫm cần nghỉ ngơi sao!" Nghe vậy, Lưu Tranh lạnh lùng nói.

"Chuyện này..." Hải Đào lúc này không biết phải nói sao.

"Cút!" Thấy cảnh này, Lưu Tranh lại lên tiếng.

Dứt lời, hắn liền quay người rời đi.

Hải Đào trong lòng phẫn hận vô cùng nhưng cũng không dám ngăn cản, chỉ đành quay về phủ thành chủ.

Vừa vào trong sân, Hải Vương liền hỏi: "Hán Đế đó nói sao!" Giọng điệu có phần gấp gáp.

“Phụ thân, Hán Đế nói ngài hãy đợi hai ngày nữa, nói là ngài ấy cần nghỉ ngơi một chút!” Hải Đào nói nhỏ, rõ ràng không muốn để đối phương biết sự thật.

Nhưng Hải Vương lại nổi trận lôi đình.

Hắn nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hừ, tên khốn này, lại dám đùa cợt ta.

Ngươi lui xuống trước đi, ta đi tìm mẫu thân ngươi thương nghị.

Chuyện này nhất định phải thành công!” Dứt lời, hắn liền biến mất tại chỗ, hiển nhiên là đi tìm người giúp đỡ.

Trong Hải Vương phủ có rất nhiều nữ quyến.

Hải Vương phi chính là em gái của Hải Vương, hơn nữa cũng tu luyện thủy hệ thần thông, thực lực vô cùng thâm hậu.

Phu quân của nàng lại là nhân vật số hai trong vương phủ.

Chỉ cần đối phương đồng ý, dù là Hán Đế cũng phải kiêng dè vài phần.

Nghĩ đến đây, trong mắt Hải Vương lóe lên một tia âm hiểm.

“Hán Đế, ngươi cứ chờ đấy cho ta!” hắn thầm thề trong lòng.

Ngay khi hắn chuẩn bị lên đường, Hải Vương phi lại xuất hiện, nàng ta vô cùng diễm lệ.

Bên cạnh Hải Vương còn có rất nhiều thị nữ đi theo.

Khí chất của những người này mỗi người một vẻ, nhưng ai cũng vô cùng xinh đẹp.

Đặc biệt một số nữ tử dáng người đầy đặn, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều toát lên vẻ quyến rũ.

Lúc này, Hải Vương lại chẳng màng đến những thứ đó, nói với

em gái mình: “Hải Hà, muội có bằng lòng gả vào Đại Hán không!” Giọng nói vang lên, khiến sắc mặt Hải Hà quận chúa biến đổi, có chút tức giận nhìn Hải Vương, nói: “Đại ca, huynh nói thật sao!” Kết quả này vượt ngoài dự liệu của nàng.

“Hải Vương phủ và Đại Hán trở mặt, sớm muộn gì cũng diệt vong.

Bây giờ, chỉ có cách dựa vào Hán Đế mới có thể bảo toàn tính mạng.

Nếu không, không ai cứu được muội đâu!” Giọng Hải Vương vang lên.

“Nhưng nếu muội thật sự gả vào Đại Hán, vậy tước vị Đại Hải Vương chẳng phải sẽ mất sao!” Hải Hà quận chúa nói, vẻ mặt có chút rối rắm.

Dù sao, Hải Vương vẫn luôn sủng ái nàng.

“Muội là người của vương phủ, tự nhiên có thể nhận được tước vị.

Nếu gả cho Hán Đế, tước vị của muội sẽ còn cao hơn!” Nghe vậy, Hải Hà quận chúa rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, nàng chậm rãi nói: “Đại ca, muội đi với huynh!” Giọng nói toát lên vẻ kiên định.

Giờ khắc này, trong mắt Hải Vương cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Chỉ cần em gái đồng ý, những chuyện khác đều không quan trọng.

Còn về phía Hải Vân quận chúa, sau khi biết chuyện này cũng không khỏi thở dài, nhưng nàng ta lại không hề phản bác.

Tình cảnh của Hải Vương phủ hiện giờ đúng là không thể lạc quan.

Ngay khi Hải Vương chuẩn bị ra ngoài, Hải Vân quận chúa lại gọi: "Đại ca, chúng ta còn cần làm gì nữa không!" Vẻ mặt nàng lộ ra sự do dự.

"Muội muội yên tâm, Hải Vương phủ tuy đã sa sút, nhưng vẫn còn không ít mối quan hệ, sẽ không dễ dàng chết đi đâu!" Nghe vậy, Hải Vân quận chúa gật đầu, cuối cùng không nói gì thêm.

Còn Hải Vương thì cùng Hải Hà đi đến phủ thành chủ của Đại Hán.

Lúc này, Lưu Tranh lại không hề hay biết tất cả những chuyện này.

Hắn đã đến ngoài thành trì.

"Bệ hạ, chúng ta vẫn nên vào thành thôi!" Tào Chính Thuần đứng bên cạnh xe ngựa của hắn nói.

"Không cần!" Nhưng Lưu Tranh lại xua tay, ra hiệu cho đối phương không cần nói nhiều.

Bởi vì, lúc này hắn đã cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ đang bay về phía mình.

Quả nhiên, khi khoảng cách hai bên ngày càng gần, bóng dáng của Hải Vương liền xuất hiện giữa sân.

Thấy hắn đến, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Hải Vương, lâu rồi không gặp.

Ngươi để trẫm chờ hơi lâu đấy!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

"Ha ha, Hán Đế bệ hạ, uy danh của ngài lừng lẫy khắp thiên giới, Hải mỗ làm sao dám trêu chọc chứ.

Hôm nay đến đây là muốn mời bệ hạ tham dự hôn lễ của Hải Hà.

Hy vọng Hán Đế bệ hạ đừng từ chối!" Hải Vương nói, mặt lộ vẻ

lấy lòng.

Chỉ là, lời hắn vừa dứt, Lưu Tranh lại nhàn nhạt nói: "Trẫm tại sao phải nể mặt ngươi!" Giọng nói lạnh lùng vô cùng, khiến sắc mặt Hải Vương thoáng chốc trở nên tái nhợt.

"Hán Đế, lẽ nào ngươi thật sự muốn hoàn toàn trở mặt với Hải gia ta sao!" Lúc này, giọng Hải Vương mang theo một tia sát khí.

"Ầm ầm!" Lời hắn vừa dứt, không gian vỡ nát.

Một nam tử bước ra, toàn thân tỏa ra khí tức cường đại.

Đó chính là chiến tướng dưới trướng Lưu Tranh, Đông Hoa Thánh Đế.

Thấy Đông Hoa Đế Quân xuất hiện, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười, quát lên: "Tốt, đã vậy là Hải gia các ngươi tự mình dâng đến cửa, vậy thì đừng trách trẫm!" Dứt lời, Đông Hoa Thánh Đế liền vọt lên trời, bắn về phía xa.

"Bốp!" Hải Vương muốn chạy trốn, lại bị Đông Hoa Thánh Đế một chưởng đánh vào ngực, cả người ngã xuống đất.

Sương máu bay lượn, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mọi người đều không ngờ Đại Hán lại bá đạo như vậy, Hải Vương chỉ vừa nói xong đã bị tấn công.

"Hán Đế bệ hạ, Hải mỗ sai rồi!" Lúc này, Hải Vương kinh hãi tột độ.

Hắn không ngờ Hán Đế lại tàn bạo như vậy.

Chỉ là, đúng lúc này, Lưu Tranh lại quát lên: "Hừ, Hải gia các ngươi, câu kết với dị tộc.

Lần này, trẫm tha cho ngươi một mạng.

Lần sau gặp lại, diệt cỏ tận gốc!" Tiếng nói vừa dứt, Đông Hoa Đế Quân tung một cước.

Đầu của Hải Vương vậy mà nổ tung trong nháy mắt.

Chương 508

Tiếp đó, Lưu Tranh liền điều khiển long niện, thẳng tiến đến hoàng cung.

Lúc này, hắn nóng lòng muốn gặp tiểu công chúa.

Dù sao, nàng cũng là con dâu của hắn.

Khi hắn đến ngoài hoàng cung, ngự lâm quân canh giữ cổng cung kính hành lễ, sau đó mở rộng cửa lớn.

Nhưng ngay sau đó, tên thái giám dẫn đầu liền tiến lên, cung kính nói: "Nô tỳ bái kiến Hán Đế bệ hạ!" Rõ ràng, thái giám này là người mới được Lưu Tranh ban thưởng, bởi vì hắn nhận ra mình.

"Ừm, dẫn đường đi!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Lúc này, trong mắt hắn lóe lên tinh quang.

Tiếp đó, hắn đi về phía nội điện.

Đây là lần thứ hai Lưu Tranh đến nơi này.

Năm đó khi hắn thành thân với Hải Hà công chúa cũng đã từng đến.

Chỉ là, hắn của ngày hôm nay đã sớm khác xưa.

Trên đường đi, bất kể là quan viên Đại Hán nào gặp phải, đều cung kính lùi bước, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Còn Lưu Tranh thì không hề để ý, trực tiếp đi về phía trước.

Khi hắn đến đại điện, liền nhìn thấy tiểu công chúa đang ngồi trên giường.

Nữ hoàng này lúc này thân mặc phượng quan hà phi, ung dung hoa

quý.

Giữa hai hàng lông mày ẩn chứa sự uy nghiêm.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Lưu Tranh, vẻ vui mừng trong mắt gần như không thể che giấu.

Nàng chậm rãi nói: "Phu quân!" Giọng nói dịu dàng đến cực điểm.

Đồng thời, Lưu Tranh cũng từ bên ngoài bước vào.

Nhìn thê tử của mình, hắn mỉm cười, chậm rãi nói: "Sao, ở đây có quen không?" "Ừm, cũng tạm được!" Nghe vậy, tiểu công chúa cười nói.

Lúc này, trên mặt nàng lộ ra vẻ ngọt ngào.

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Hóa ra, là người của Hải gia đã trở về.

Hải Vương nhìn thấy Lưu Tranh, mặt đầy lửa giận.

Chỉ là, chưa kịp mở miệng nói, tiểu công chúa đã lên tiếng trước: "Phụ thân, người tìm phu quân có chuyện gì sao!" Tuy nàng là con gái của Hải Vương, nhưng nay đã gả cho Lưu Tranh.

Hơn nữa, nàng vốn cũng không thích Hải Vương này, nên giọng điệu rất cứng rắn.

"Hừ, Hải Vương phủ này, từ nay về sau không thuộc quyền quản lý của ta nữa.

Ngươi muốn ở lại đây, vậy thì cứ ở lại đi!" Hải Vương hung hăng nói.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, Lưu Tranh lại lên tiếng: "Hải Vương, nếu trẫm nhớ không lầm, Hải gia dường như có hai lựa chọn, một là thần phục, hai là chết.

Thật ra, lựa chọn trẫm cho ngươi đã đủ nhiều rồi.

Nhưng ngươi lại chấp mê bất ngộ, không thể trách trẫm được!" Dứt lời, một luồng sát khí lạnh lẽo tràn ngập không gian xung quanh.

Cảnh tượng này khiến trán Hải Vương đổ mồ hôi.

Tuy nhiên, một lát sau hắn liền nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi đừng hòng, Hải gia ta sẽ không khuất phục!" Tiếng nói vừa dứt, hắn liền chuẩn bị rời đi.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa quay người.

"Xoẹt!" Theo một tiếng vang, Hải Vương liền hóa thành tro bụi.

Một đời kiêu hùng, vậy mà bị một quyền đánh chết.

Lúc này, Lưu Tranh đứng giữa sân như một vị sát thần.

Còn tiểu công chúa thì mặt đầy hạnh phúc nép vào lòng Lưu Tranh.

Nàng hiểu rõ trong lòng, có thể gả cho Lưu Tranh là điều đáng tự hào nhất đời này.

Lúc này, mọi người xung quanh đều sững sờ tại chỗ.

Không ai ngờ được, vị Hán Đế bệ hạ của Đại Hán này lại đáng sợ đến thế.

"Hán Đế, ta liều mạng với ngươi!" Thấy cảnh này, trưởng lão Hải gia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, gào thét về phía Lưu Tranh.

Hắn là trưởng lão Hải gia, địa vị cao quý, bình thường nào có chịu nhục nhã như vậy.

Bây giờ, trong lòng hắn phẫn nộ vô cùng.

Chỉ là, lời hắn vừa dứt, Đông Hoa Thánh Quân đã lướt tới, một tay tóm lấy cổ đối phương, lạnh lùng nói: "Hán Đế bệ hạ nói chuyện,

ngươi cũng dám xen vào.

Tìm chết!" Dứt lời, hắn liền chuẩn bị ra tay.

Nhưng Lưu Tranh lại phất tay, ra hiệu Đông Hoa Thánh Quân không cần động thủ.

Tiếp đó, ánh mắt hắn rơi xuống người của Hải gia, chậm rãi nói: "Gia quy của Hải gia các ngươi đâu, lẽ nào đã quên rồi sao?

Gặp bệ hạ Đại Hán, phải quỳ xuống!" Giọng Lưu Tranh vang lên, khiến trưởng lão Hải gia kia tức đến nổ mắt.

Tuy nhiên, lúc này cũng phải kiêng dè Lưu Tranh.

Dù sao, thực lực của đối phương quá mạnh.

Hắn chỉ có thể nghiến răng nói.

"Bịch!" Hai gối khuỵu xuống, quỳ nặng nề trên mặt đất.

Nhưng Lưu Tranh không hề để ý, tiếp tục nói: "Gia chủ hiện tại của Hải gia có ở đây không!" Lời vừa dứt, liền có người đứng ra giữa đại điện, cung kính nói: "Hán Đế bệ hạ, gia chủ đang ở ngoài điện, mời ngài vào chỗ!" Dứt lời, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Tốt, vậy trẫm sẽ đi gặp hắn!" Vừa nói, hắn vừa đi ra ngoài.

Đám dân chúng cũng theo sau, trong lòng vô cùng phấn khích.

Lưu Tranh chiến đấu, họ không có tư cách quan sát.

Nhưng có thể thấy Hán Đế đăng cơ, cũng là một chuyện khiến người ta kích động.

Chỉ là, khi họ vừa xuất hiện ngoài cửa đại điện, liền phát hiện, Hải gia lúc này đã biến thành một đống đổ nát.

Sương máu bốc lên.

Thi thể tàn phế vương vãi khắp nơi.

Người của Hải gia thì bị trói trên quảng trường, toàn thân run rẩy.

Hải Vương và đệ tử Hải Hà đứng trước đại điện.

Thấy cảnh này, sắc mặt Hải Hà công chúa thoáng chốc kinh hãi.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ, Hải gia lại bị diệt vong trong tay Lưu Tranh.

Phải biết rằng, nàng vẫn luôn coi Hải gia là chỗ dựa.

Giờ đây, lại bị diệt vong.

Hơn nữa, trong Hải gia còn có không ít thiên tài, giờ đều đã bỏ mạng.

Lúc này, nàng hận ý ngút trời.

Nhìn Lưu Tranh, nàng nghiến răng nghiến lợi nói: "Hán Đế, thủ đoạn của ngươi thật độc ác!" Giọng nói lúc này tràn ngập sát khí.

"Ha ha, so với hành vi của các ngươi, trẫm chẳng qua chỉ là muối bỏ bể mà thôi.

Trẫm hôm nay đến đây, chỉ là để nói cho ngươi biết.

Trẫm đã dám san bằng Hải gia các ngươi, thì cũng có cách chém giết toàn bộ các ngươi.

Đừng khiêu khích trẫm, nếu không, Hải gia chính là tấm gương cho các ngươi!" Giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh vang lên, khiến Hải Hà công chúa không dám phản bác, sau đó liền im lặng.

Bởi vì nàng sợ, nếu thật sự chọc giận Lưu Tranh, hắn sẽ giết luôn cả nàng.

Lúc này, Hải Hà hiểu rõ, mình không thể hành động bốc đồng.

Thấy cảnh này, Lưu Tranh lại nói: "Hôm nay trẫm sách phong ngươi làm Hải Phi, ban phong hào Hải Vân.

Từ nay về sau, ngươi chính là phi tần của trẫm.

Trẫm hy vọng ngươi có thể an phận thủ thường, nếu dám làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến danh dự của trẫm, nhất định sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt!" Dứt lời, Đông Hoa Thánh Quân bên cạnh vội vàng cúi người nói: "Tạ ơn bệ hạ!" Rõ ràng, trong đầu hắn lại hiện lên cảnh tượng năm xưa.

Năm đó khi bị truy sát, Lưu Tranh cũng đã hứa hẹn với hắn, giờ đây những lời hứa đó cuối cùng đã được thực hiện.

"Lui xuống đi!" Nghe vậy, Lưu Tranh xua tay, Đông Hoa Thánh Quân liền lui ra.

Sau đó, giọng Lưu Tranh lại vang lên: "Từ hôm nay trở đi, trẫm không còn thu nhận đệ tử Hải gia nữa.

Hải gia, từ nay về sau ngoại trừ dân chúng bình thường, sẽ không còn một người nào của Hải gia!" Mệnh lệnh của Lưu Tranh mang theo sự bá đạo, khiến đám dân chúng xung quanh hoan hô nhảy nhót.

Hải gia này, cậy thế bắt nạt người đã quen.

Nay bị Hán Đế trừ khử, tự nhiên khiến họ cảm thấy hả hê.

Về phần người của Hải gia, lúc này trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đúng lúc này, giọng Lưu Tranh lại vang lên: "Đông Hoa Thánh Quân, trẫm giao cho ngươi một nhiệm vụ.

Đem toàn bộ người của Hải gia giam vào đại lao, chờ xử trí!" Tiếng nói vang lên.

Đông Hoa Thánh Quân không khỏi sững sờ.

Hắn vạn lần không ngờ, Lưu Tranh lại giao cho mình một nhiệm vụ gian nan như vậy.

Chuyện này quả thực quá khó để hoàn thành.

Hải gia có nội tình thâm sâu, dù là trong tất cả các thế gia cũng không hề yếu.

Nay lại bị hoàng cung vây khốn, muốn công phá phòng ngự của đối phương gần như là không thể.

Tuy nhiên, dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài hắn không dám có chút chậm trễ: "Tuân lệnh, bệ hạ!" Dứt lời, hắn liền nhận lệnh rời đi.

Đúng lúc này, tộc trưởng Hải gia mặt lộ vẻ hung tợn, hung hăng quát: "Hán Đế, Hải gia ta với ngươi không đội trời chung.

Ta muốn giết ngươi!" Dứt lời, hắn liền lao về phía Lưu Tranh.

Hắn biết, mình đã không còn đường sống.

Nếu đã vậy, chẳng thà liều mạng.

Chỉ là, Lưu Tranh sao có thể tha cho hắn.

"Bốp!" Ngón tay khẽ búng.

Trong nháy mắt, tộc trưởng Hải gia kia liền bay ra như một bao cát, đập vào tường và hoàn toàn mất đi sinh khí.

Thấy cảnh này, những người khác của Hải gia càng thêm hoảng sợ, đặc biệt là Hải Hà công chúa, nước mắt tuôn trào.

Những người khác của Hải gia thì lập tức quỳ xuống đất, cầu xin tha mạng: "Hán Đế tha mạng, chúng tôi nguyện ý đầu hàng!" Đây là một đám gió chiều nào theo chiều ấy.

Lúc này, họ đã nhận rõ tình thế.

Cao tầng trong Hải gia đã bị giết, nay Hải Vương và Hải Hà công chúa đều đã bỏ mạng.

Ai còn dám chống lại Đại Hán nữa.

Không chỉ họ, ngay cả người của các đại tông môn xung quanh cũng không ai lên tiếng.

Người của Hải gia bây giờ có thể nói là tội ác đầy mình.

Nhưng Lưu Tranh lại vô cùng lạnh lùng.

Hắn nhìn Hải Hà công chúa, chậm rãi nói: "Trẫm cho ngươi một lựa chọn, thần phục hoặc chết!" Giọng nói toát lên vẻ lạnh lẽo.

Giờ khắc này, hắn như hóa thành Tu La.

Còn Hải Hà công chúa, nghe thấy giọng nói, mặt lộ vẻ quyết tuyệt.

"Ha ha, muốn bản công chúa thần phục, ngươi đừng hòng!" Dứt lời, nàng liền rút thanh kiếm sắc bên hông.

Lúc này, nàng chuẩn bị liều chết một phen.

Thấy cảnh này, Lưu Tranh lại cười, sau đó nhàn nhạt nói: "Ngươi chắc chứ?" Giọng nói vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn mang theo vẻ thương hại.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, một luồng uy áp mạnh mẽ lan tỏa khắp trời đất.

Sắc mặt Hải Hà công chúa trắng bệch vô cùng.

Bởi vì, lúc này nàng cảm nhận được tử khí nồng đậm.

Lưu Tranh lại muốn giết mình.

Đúng lúc này, Lưu Tranh tiếp tục nói: "Nếu đã như vậy, thì đừng trách trẫm!" Tiếng nói vang lên.

Hải Hà công chúa chỉ cảm thấy, tinh tú trên trời dường như đều hội tụ bên cạnh Lưu Tranh.

Chương 509

Ánh sao mênh mông lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Cuối cùng, ầm ầm giáng xuống dưới.

"Gào!" Theo tiếng gầm giận dữ, một con thần long lao xuống, vuốt rồng rực lửa xé rách hư không, thẳng đến chỗ Hải Hà công chúa, khiến nàng không có chút khả năng né tránh.

"Xoẹt!" Máu tươi bắn lên.

Vị Hải Hà công chúa kia, cứ thế hương tiêu ngọc vẫn, cả người bị xuyên thủng.

Khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười.

Dù sao, cuối cùng cũng thu phục được một nữ nhân.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn lại ngưng tụ nhìn ra ngoài Hải gia, chậm rãi nói: "Đông Hoa Thánh Quân, trẫm cho ngươi thêm nửa tháng.

Nếu nửa tháng sau, ngươi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì đừng trách trẫm không khách sáo!" "Tuân mệnh!" Nghe vậy, Đông Hoa Thánh Quân không dám nói nhiều, vội vàng đáp lời rồi lui ra.

Đồng thời, người của Hải gia đã kinh ngạc đến ngây người.

Không ai ngờ Đại Hán lại mạnh đến thế.

Tuy nhiên, lúc này họ cũng không còn tâm trí suy nghĩ những chuyện này, chỉ có thể cầu nguyện Lưu Tranh mau chóng rời đi.

Chỉ là, khi họ đang nghĩ đến chuyện này, một đội binh lính đã tiến vào, tay cầm xiềng xích, đi về phía Hải gia.

Khi đến trước mặt những tộc nhân Hải gia đó, không có chút do

dự.

“Rắc rắc!” Một tràng tiếng vang giòn giã.

Người của dòng chính Hải gia đều bị trói tại chỗ.

Giờ khắc này, họ mới thật sự sợ hãi.

Từng người một kêu la không ngớt, nhưng vẫn không thể thay đổi kết cục của mình.

Lúc này, Lưu Tranh đứng trên đầu thành.

Trong mắt hắn có tinh quang lấp lánh.

“Hán Đế bệ hạ, người của Hải gia này nên xử lý thế nào ạ!” Đông Hoa Thánh Quân cung kính hỏi.

Lúc này, trên mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi.

Dù sao, tiên tổ bị chém giết, nếu là hắn, e rằng đã sớm sụp đổ.

Nhưng điều này lại không ảnh hưởng đến Lưu Tranh.

Lúc này, hắn lại nói: “Đã là kẻ địch đầu quân cho Đại Hán, vậy thì tiễn chúng xuống hoàng tuyền là được rồi!” Giọng hắn tràn ngập sát ý vô biên.

Dứt lời, hắn liền ra hiệu cho Đông Hoa Thánh Quân động thủ.

Nghe mệnh lệnh, đối phương đâu dám chậm trễ.

Thân hình bước một bước, liền xông vào trong tù thất.

Tiếp đó, bàn tay vươn ra.

“Ầm ầm!” Tiếng nổ vang trời vang lên.

Những người Hải gia kia, vậy mà trong nháy mắt bị nghiền nát tại chỗ.

Thực lực của những người này vốn rất mạnh, nhưng giờ đây,

ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Tiếng kêu thảm thiết của Hải Hà công chúa trước khi chết càng kích thích thần kinh của mọi người.

Ngày hôm đó, vó ngựa sắt của quân đội Đại Hán, giẫm nát toàn bộ Nam Dương quận.

Còn Lưu Tranh thì vẫn ngồi trấn giữ trong hoàng cung.

Khoảng thời gian này, Lưu Tranh không ra khỏi cửa, nhưng không một ai dám coi thường hắn.

Hải gia bị diệt.

Chiến tích như vậy đủ để người ta kính phục.

Cùng lúc đó, tại một châu quận khác, trong một tòa kiến trúc khổng lồ.

"Phụ thân, người phải giúp con báo thù, Hán Đế này thật quá đáng!" Một thanh niên lên tiếng, chính là thiếu tông chủ Đông Hoa Tông.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ bi phẫn tột cùng.

"Câm miệng đi nghịch tử, bây giờ Hải gia cũng bị người ta diệt rồi.

Ngươi tìm ai báo thù!" Nam tử hận sắt không thành thép mắng.

Trên mặt ông ta lộ ra vẻ khổ sở.

"Vậy thì đi tìm vị đại nhân kia!" Thiếu tông chủ Đông Hoa không cam lòng nói.

Ngay khi giọng hắn vừa dứt, sắc mặt nam tử trầm xuống.

Tiếp đó, một cái tát vung ra.

"Bốp!" Cái tát trực tiếp đánh vào má thiếu tông chủ.

Chuyện như vậy, ông ta đã làm không chỉ một lần.

Mỗi lần đều sẽ đánh tỉnh thiếu tông chủ.

"Vị đại nhân kia, há là ngươi nói gặp là gặp được sao.

Bây giờ đối phương đang là lúc cần chúng ta lôi kéo.

Nếu chúng ta lúc này trở mặt với Hán Đế, e rằng đối phương sẽ từ bỏ Đông Hoa Tông chúng ta.

Ngươi hiểu không!

Còn không biết hối cải, đúng là làm mất hết mặt mũi của Đông Hoa Tông.

Tất cả chuyện này, đều tại mẫu thân ngươi, năm đó không nên gả cho lão tam nhà họ Hải, nếu không cũng không gây ra tai họa như vậy.

Không được, ngày mai ta sẽ đi cầu hôn!" Dứt lời, ông ta liền đi ra ngoài.

Lúc này, thiếu tông chủ Đông Hoa lại sững sờ tại chỗ.

Một lát sau, trong mắt hắn tuôn lệ, lẩm bẩm: "Lẽ nào thiếu tông chủ Đông Hoa đường đường như ta, lại phải chết một cách uất ức như vậy sao!" Lúc này, hắn hiển nhiên cho rằng, cuộc sống của mình từ nay về sau sẽ tối tăm không có ánh sáng.

Chỉ là, đúng lúc này, bên ngoài phòng lại vang lên tiếng bước chân.

Tiếp đó, có người đẩy cửa bước vào.

Đó chính là trưởng lão Đông Hoa Tông, ánh mắt ông ta âm u vô cùng.

Nhìn thiếu tông chủ trong sân, ông ta nói: "Từ nay về sau, cấm ngươi bước vào phòng nửa bước, nếu vi phạm, ta tất giết ngươi!" "Cái gì, trưởng lão tha mạng!" Thiếu tông chủ khóc lóc cầu cứu.

Nhưng đáp lại hắn, lại là một quyền tàn nhẫn của trưởng lão.

"Bốp!" Một quyền này như sấm sét giáng xuống ngực thiếu tông chủ.

Thân thể đối phương trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, ngã nặng xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

Mà vị trưởng lão kia lại lạnh lùng quát: "Cút ra ngoài!" Dứt lời, thiếu tông chủ không dám do dự, lết tấm thân tàn tạ của mình đi về phía hậu viện.

Lúc này, dù trong lòng không muốn, nhưng hắn cũng hiểu, trưởng lão nói là sự thật.

Mình căn bản không phải là đối thủ của vị trưởng lão kia.

Chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, chờ ngày mình khôi phục tu vi.

Chỉ là, lúc này hắn lại không hề hay biết, ngay khi hắn rời đi, khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, trên trán vị trưởng lão kia, vậy mà đổ mồ hôi lớn như hạt đậu.

"Bệ hạ, người của Hải gia, tất cả đều đã giải quyết xong.

Bây giờ, có phải là có thể triệu hoán rồi không!" Đông Hoa Thánh Quân cung kính nói.

Lúc này, không chỉ hắn, mà cả những người của các thế giới cao cấp khác cũng không dám dễ dàng trêu chọc Hán Đế.

Bởi vì họ đã sợ hãi, hung uy của đối phương quá mạnh.

"Ừm, thông báo cho Đại Tống, để Đại Tống phái đại quân tấn công Tây Hạ.

Chúng ta yểm trợ phía sau!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Giờ phút này, cuối cùng hắn cũng phải dùng đến con bài tẩy của

mình.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe vậy, Đông Hoa Thánh Quân cung kính nói.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, bên ngoài đại điện liền có binh lính bước vào, mặt đầy hưng phấn nói: "Hán Đế, sứ giả Tây Hạ cầu kiến!" "Tuyên!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, sứ giả Tây Hạ liền bước vào.

Nhìn Lưu Tranh, trên mặt lộ ra nụ cười, cúi người bái: "Tham kiến Hán Đế bệ hạ!" "Bình thân đi, không biết các ngươi Tây Hạ có chuyện gì!" Lưu Tranh cười tủm tỉm nói.

"Hán Đế bệ hạ, quốc sư của chúng thần hy vọng ngài có thể xuất binh thảo phạt quân Kim!

Ngài ấy ở Đại Hạ vương triều bị vây khốn đã lâu, hy vọng ngài có thể cứu viện!" Nghe vậy, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Tốt, trẫm đồng ý với ngươi!

Dẫn đường đi, bây giờ đi ngay!" Dứt lời, sứ giả Tây Hạ liền lui ra.

Rất nhanh, hắn liền dẫn Lưu Tranh đến tây bắc.

Đây là tiền tuyến xa nhất của Đại Việt.

Hùng sư của Đại Tần đang giao chiến với quân Kim.

Khi Lưu Tranh đến đại doanh, liền thấy Hạng Vũ đang dẫn đại quân, cùng quân Kim chém giết.

Ánh đao ánh kiếm không ngừng lóe lên.

"Gào!" Tiếng rồng ngâm vang lên từng trận.

Một con ngũ trảo chân long bay lượn trên không.

Nơi nào nó đi qua, quân Kim không ai không run sợ.

Nhưng dù vậy, Hạng Vũ cũng không hề sợ hãi.

“Ha ha, thống khoái, thật quá thống khoái.

Hôm nay nhất định phải chém hết quân Kim!” Miệng hắn gầm lên giận dữ.

Lúc này, hắn như rơi vào trạng thái điên cuồng.

Còn quốc sư Tây Hạ kia, thấy Lưu Tranh đến, vội vàng nghênh đón, cung kính nói: “Hán Đế bệ hạ, quốc sư Tây Hạ ta ở đây cảm tạ bệ hạ xuất binh tương trợ.

Những lễ vật này xin hãy nhận lấy!” Nói xong, hắn liền cung kính đứng sang một bên.

“Ha ha, đã quốc sư khách sáo, trẫm sao dám chậm trễ!” Nghe vậy, mắt Lưu Tranh không khỏi sáng lên.

Kho báu của Tây Hạ, hắn đã thèm muốn từ lâu.

Chỉ là, trước giờ vẫn không ngờ tới.

Nay đã được dâng đến tận mặt, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hắn liền phất tay.

Sau đó, đại quân rút lui.

Lưu Tranh dẫn Tào Chính Thuần đi vào trong thành trì.

Còn quốc sư kia, trên mặt lại lộ ra vẻ kích động.

Hắn cảm thấy Lưu Tranh không phải người tầm thường.

Hành động như vậy, chắc chắn có thâm ý.

Cùng lúc đó, quân đội Đại Hán đã nghỉ ngơi trong thành.

Lưu Tranh ngồi trấn giữ trong đại trướng, nhìn Tào Chính Thuần hỏi.

Giọng nói toát lên ý uy hiếp nồng đậm.

Nhưng sứ giả Tây Hạ kia lại không hề sợ hãi, trực tiếp nói: "Hán Đế bệ hạ, nếu ngài không đồng ý, vậy thì đừng trách chúng tôi vô lễ!" Tiếng nói vang lên.

Trong nháy mắt, hai vị phó thủ liền đứng bên cạnh hắn, mỗi người đều tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Còn quốc sư Tây Hạ kia, lúc này lại chậm rãi nói: "Hán Đế, đừng ép chúng ta động thủ!" Mắt hắn lộ ra vẻ hung tợn.

Pháp lực trên người dâng trào, tỏ ra vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng, đúng lúc này.

"Ha ha, bao nhiêu năm rồi, người Tây Hạ đều thích nói chuyện giang hồ quy củ.

Không ngờ, ngươi lại càng sống càng hồ đồ.

Hôm nay ta sẽ thay ngươi dạy dỗ một phen!" Tiếng nói vang lên, xung quanh lập tức tràn ngập đại quân.

Chương 510

Cảnh tượng này quá đáng sợ.

Binh lính đen kịt, đủ cả trăm vạn người.

Mà người dẫn đầu, lại là Hạng Vũ.

Điều này khiến sứ giả Tây Hạ, đồng tử không khỏi co rụt lại, sau đó liền hét lên: "Hán Đế, lẽ nào ngài đã quên hiệp nghị đã ký kết với Tây Hạ chúng ta năm xưa sao!" Nghe vậy, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói: "Thì đã sao.

Quốc vận của Tây Hạ các ngươi đã bị rút cạn.

Dù có cho các ngươi, cũng không bù đắp lại được.

Còn không mau cút đi, lẽ nào thật sự muốn ở lại ăn cơm!" Dứt lời, đại quân xung quanh đồng loạt tiến lên, chuẩn bị động thủ.

Điều này khiến mắt sứ giả Tây Hạ kia sáng lên, sau đó liền hô lớn: "Hán Đế, đây là do ngươi tự tìm lấy.

Nếu đã không hợp tác, vậy thì chúng ta chỉ có thể chiến đấu đến cùng.

Cùng lắm là cá chết lưới rách!" Giọng hắn toát lên một tia ngoan độc.

Tiếp đó, từng đạo thân hình bay lượn trên trời.

Trên người họ tỏa ra kim quang rực rỡ.

Đó chính là những cường giả đỉnh cao của Tây Hạ.

"Giết!" Thấy cảnh này, Lưu Tranh gầm lên giận dữ.

Giọng hắn toát lên vẻ lạnh lùng vô tận.

Đại quân xung quanh đã xông lên.

Hai bên tức khắc va chạm vào nhau.

Lần này, sứ giả Tây Hạ đúng là không ngờ Lưu Tranh thật sự dám động thủ.

Mắt hắn lóe hàn quang, lạnh lùng nói: "Hán Đế bệ hạ, ngài nên suy nghĩ cho kỹ.

Đây là địa phận của Đại Tống.

Nếu động thủ, sẽ gây ra chiến tranh giữa Đại Tống và Đại Hán!" Giọng nói mang theo ý cảnh cáo.

Chỉ là, lời hắn vừa dứt, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói: "Trẫm ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Huống hồ, Tây Hạ các ngươi không giữ chữ tín trước, lại còn vọng tưởng chiếm cứ cương thổ Đại Hán của ta.

Ngươi nghĩ trẫm còn cần tuân thủ ước định sao?

Bây giờ, trẫm chỉ muốn giết ngươi!" Giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh truyền ra.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, hắn liền lao về phía quốc sư Tây Hạ kia.

Lần này, không chỉ Lưu Tranh, những người khác cũng đã động thủ.

Đặc biệt là Lý Tĩnh.

Hắn thân mặc khôi giáp, cả người như hóa thành một vị chiến thần.

Bàn tay huy động, cương phong mênh mông bắn ra, khiến cả hư không lúc này đều run rẩy.

Mà trong mắt quốc sư Tây Hạ kia, cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắn không ngờ, Lưu Tranh lại dám ra tay trước.

Tuy nhiên, cũng biết, trận chiến này e rằng không thể tránh khỏi.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn liền bắn ra một tia hung ác.

Hắn trầm giọng quát thuộc hạ của mình: "Nghênh địch!" Dứt lời, thân hình hắn khẽ động, liền lao về phía Lưu Tranh.

Trong tay xuất hiện một thanh loan đao.

Ngọn lửa nóng rực gần như bao bọc lấy hắn, tựa như muốn hủy diệt cả thế giới.

Vị quốc sư này, bản thân chính là tồn tại nổi tiếng với sức tấn công mạnh mẽ.

Tu vi của hắn đạt đến Hỗn Nguyên Thánh Nhân cửu trọng.

Lúc này, thi triển bí thuật, sức chiến đấu của hắn có thể nói là kinh khủng.

Ngay cả Lưu Tranh cũng không khỏi kinh ngạc.

Nhưng, đúng lúc này, Uất Trì Cung ở bên kia lại chặn trước mặt hắn.

"Ầm ầm!" Khoảnh khắc hai người giao thủ, cả trời đất đều rung chuyển.

Thân hình Uất Trì Cung không khỏi sững lại.

Tiếp đó, hắn liền hô lên: "Bệ hạ, ngài không sao chứ!" Giọng nói mang theo vẻ quan tâm.

"Không sao!" Nghe vậy, Lưu Tranh lắc đầu.

Lúc này, Uất Trì Cung không còn do dự.

"Bốp!" Hắn tung một quyền, va chạm với quốc sư kia.

Đối phương căn bản không thể chống đỡ được đòn tấn công như vậy.

Cả người đều bay ngược ra ngoài, ngực lõm xuống, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

"Xoẹt!" Đúng lúc này, Mông Điềm ở bên cạnh cũng động thủ.

Trường kiếm trong tay hắn chém ra.

Kiếm mang chói mắt lan tỏa khắp bầu trời.

Nơi nào đi qua, những người Tây Hạ kia căn bản không thể địch lại.

Từng người một bị chém thành thịt nát.

Trong thời gian ngắn, cục diện trên sân lại một lần nữa đảo ngược.

"Rút lui, mau đi đi!" Nhìn binh mã dày đặc, sứ giả Tây Hạ kia sắc mặt trắng bệch nói.

Mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, không dám dừng lại chút nào, liền muốn dẫn tàn binh bại tướng bỏ chạy.

Chỉ là, Lưu Tranh sẽ không dễ dàng tha thứ.

Mệnh lệnh của hắn vừa hạ, đại quân liền lại đuổi theo.

Quốc sư Tây Hạ càng không màng đến mọi thứ mà chạy trốn về phía xa.

Chỉ là, Lưu Tranh sao có thể tha cho hắn chứ.

"Vút vút!" Ngay khi hắn vừa thoát khỏi vòng chiến, tiếng xé gió liền vang lên.

Đó chính là mưa tên của Lưu Tranh.

Giờ khắc này, trời đất biến đổi.

Sắc mặt quốc sư Tây Hạ tái nhợt.

Tuy nhiên, hắn không hề né tránh, mà ngược lại cầm lấy lưỡi đao sắc bén trong tay, muốn chống đỡ trận mưa tên này.

Hắn là sứ giả hộ quốc của Tây Hạ, thực lực mạnh mẽ.

Hắn tin rằng, mình có thể đỡ được đòn tấn công này.

Chỉ là, lời hắn vừa dứt.

"Phụt!" Một màn sương máu bay lượn trên không.

Đầu của hắn, lúc này bay ra ngoài.

Mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi.

Rõ ràng là không ngờ, mình đường đường là cao thủ Hỗn Nguyên Thánh Nhân cửu trọng, lại chết như vậy.

Tuy nhiên, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Cùng lúc đó, bên cạnh Lưu Tranh, giọng Tào Chính Thuần vang lên: "Bệ hạ, vương tử Tây Hạ kia đã bị bắt rồi!" Giọng nói toát lên vẻ hưng phấn.

Ngay khi lời hắn vừa dứt.

"Ha ha, bệ hạ anh minh, lần này Đại Hán chúng ta nhất định sẽ danh dương bốn bể!" Giọng Lưu Bá Ôn mang theo sự kích động.

"Ừm!" Lưu Tranh nhàn nhạt gật đầu, không nói nhiều.

Tiếp đó, hắn tiếp tục đi về phía trước.

Về phần những người khác, thì đang áp giải vương tử Tây Hạ kia, chạy về phía thành trì.

Rất nhanh, họ đã đến ngoài cổng thành.

Khi thấy Lưu Tranh xuất hiện, trong mắt đại hoàng tử Tây Hạ lóe lên một tia hung tợn.

Tiếp đó, hắn trực tiếp quát: “Chó săn Đại Hán, còn không mau thả bản vương!” Giọng hắn toát lên vẻ hung ác.

“Hừ!” Lưu Tranh hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, ngón tay khẽ búng.

“Bốp!” Trán của vương tử Tây Hạ kia, trong nháy mắt nổ tung, vậy mà bị đánh chết ngay tại chỗ.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều không khỏi co rụt đồng tử.

Bởi vì, không ai ngờ Đại Hán lại tàn nhẫn đến thế.

Sự sát phạt quyết đoán này khiến người ta chấn động.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Lưu Tranh liền nói: “Truyền lệnh xuống, ba ngày sau, tiến vào vương cung!

Để đại quân giới bị, không ai được phép đến gần!” Giọng hắn toát lên khí tức túc sát.

“Mạt tướng lĩnh mệnh!” Nghe mệnh lệnh, Uất Trì Cung và những người khác lui ra.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền ngồi xe tiến vào hoàng cung.

Lúc này, hắn chuẩn bị triệu hoán.

Dù sao, thực lực của những dị tộc này quá mạnh.

Nay Đại Hán tuy chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng cũng không thể có chút lơ là.

Lưu Tranh vừa vào cung điện, Tào Chính Thuần liền cung kính quỳ xuống đất: “Bái kiến bệ hạ, nô tỳ mang trà đến cho ngài!” Tào Chính Thuần cẩn thận nói.

Lưu Tranh nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tào Chính Thuần này ngày thường tuy không đến mức kiêu ngạo

bất tuân, nhưng cũng rất ngạo mạn.

Nào có khiêm tốn như bây giờ.

"Ngươi ngày thường không phải kiêu ngạo lắm sao, hôm nay uống nhầm thuốc à!" Hắn chậm rãi hỏi, nhưng trong giọng nói lại có chút ý cười.

"Nô tỳ biết bệ hạ thích nghe lời thật, đã ngài muốn biết, vậy nô tỳ sẽ nói thật với ngài.

Công chúa nhà nô tỳ đã để ý đến trấn quốc linh thú của Đại Hán, hy vọng ngài có thể nhường lại!" Tào Chính Thuần nói, giọng điệu có chút nịnh nọt.

Lưu Tranh không khỏi sững sờ.

Hóa ra là vì Kim Mao Sư Vương, thảo nào gần đây Tào Chính Thuần lại ngoan ngoãn như vậy, còn đích thân hầu hạ.

Nghĩ đến đây, hắn cũng không từ chối, nói với Tào Chính Thuần: "Được thôi, đã ngươi thích, trẫm sẽ cho ngươi!

Chỉ là ngươi phải nhớ.

Sau này phải chú ý chừng mực, nếu không, đừng trách trẫm xử lý ngươi!" Giọng nói toát lên ý cảnh cáo.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, vội vàng nói: "Tạ bệ hạ, tạ bệ hạ!" Lúc này, hắn chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống, không dám nhìn thẳng vào Lưu Tranh.

"Ừm, lui xuống đi, không có chuyện gì, thì đừng làm phiền trẫm!" Lưu Tranh phất tay ra hiệu.

Theo mệnh lệnh của hắn, Tào Chính Thuần lui ra.

Tiếp đó, hắn liền nói bên tai Lưu Tranh: "Bệ hạ, phòng của ngài nô tỳ đã sắp xếp xong rồi!" Hắn cẩn thận nói.

“Ừm!” Lưu Tranh khẽ gật đầu.

Tiếp đó, sau khi được đối phương hầu hạ tắm rửa xong, hắn liền nằm lên giường, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, tại một thành trì khác ở Đông Hoang, lại đón hai vị khách không mời mà đến.

Những người này, trên người mặc áo giáp dày cộp.

Mỗi người đều tỏa ra uy áp mênh mông.

Họ đứng trên lầu thành, trong mắt tinh quang dâng trào.

Xung quanh họ, có mấy ngàn binh lính canh giữ.

Chương 511

Mà những người này, chính là viện quân do Thần Phong Đế Triều phái đến.

Người dẫn đầu là Thần Phong Đại Soái.

Lúc này, khóe miệng hắn nhếch lên một đường cong lạnh lẽo, trong mắt thậm chí còn lộ ra một tia điên cuồng.

Những năm gần đây, trên Đông Hoang, thế lực của họ gần như bị tiêu diệt sạch.

Nỗi sỉ nhục như vậy, chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch.

Do đó, sau khi nhận được tin tức, Đông Hoang xuất hiện dị tộc, hắn liền dẫn đại quân đến đây.

Nay, khoảng cách đến hoàng thành của Đại Hán kia đã ngày càng gần.

Điều này khiến hắn hưng phấn không thôi.

Nếu có thể lập được công lao, vậy con trai của hắn có thể được phong hầu.

Nghĩ đến đây, vẻ vui mừng trên mặt gần như không thể che giấu.

Đúng lúc này, một trận ồn ào vang lên.

"To gan!" Tiếp đó, một binh lính gầm lên giận dữ.

Chỉ thấy ở lối vào lầu thành, một đội ngũ đang chậm rãi đi tới.

Tướng lĩnh dẫn đầu, mặt đầy râu quai nón, khí tức cả người vô cùng dũng mãnh.

Tướng lĩnh bên cạnh càng tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Đó chính là Hạng Vũ.

Họ đã đến, cuối cùng đã đến Đông Hoang.

Lúc này, đối phương nhìn Thần Phong Đại Soái trên lầu thành, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Nhưng ngay sau đó, tinh quang trong mắt lại một lần nữa bùng nổ.

Hắn hét lớn: "Các ngươi là ai, còn không mau hàng, đầu hàng miễn chết!" Giọng nói toát lên bá khí nồng đậm.

"Ha ha, ta là đại tướng quân của Thần Phong Đế Triều.

Ngươi chỉ là một lũ man di, lại dám trêu chọc Thần Phong Đế Triều của ta.

Đúng là không biết sống chết!" Thần Phong Đại Soái lạnh lùng nói.

Tiếp đó, lại nhìn những bộ tướng bên cạnh Hạng Vũ, quát mắng: "Sao, lẽ nào các ngươi cũng muốn chết hay sao!" Lời hắn vừa dứt, không khí trong sân trở nên căng thẳng.

Đặc biệt là Hạng Vũ, trên đầu hắn nổi gân xanh.

Lần này, là hắn dẫn đại quân xuất chiến.

Không ngờ, vừa đến nơi này, liền gặp phải cản trở.

Lúc này, sao có thể nhịn được nữa.

"Giết!" Vì vậy, ngay sau đó, hắn liền hạ lệnh.

Trong nháy mắt, sát khí vô biên bao trùm cả bầu trời.

Sau đó, thân hình hắn nhảy một cái, liền lướt lên tường thành.

Bàn tay vươn ra, năm ngón tay như kim long, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trực tiếp vồ tới, tựa như muốn xé nát cả bầu trời.

Thần Phong Đại Soái không ngờ, Hạng Vũ dám chủ động tấn

công, căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể giơ đao nghênh đón.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ dữ dội, hai người va chạm vào nhau.

Thân thể Thần Phong Đại Soái bay ngược ra sau, ngực đầy vết máu, rõ ràng là đã bị thương đến nội tạng.

Còn Hạng Vũ, vẫn dũng mãnh vô cùng.

"Xoẹt!" Một lưỡi đao sắc bén đâm vào vai đối phương.

"A!" Thần Phong Đại Soái kêu thảm một tiếng.

Lúc này, trong lòng hắn kinh hãi tột độ.

Lần này, e rằng lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, không dám dừng lại, quay người bỏ chạy.

Ngay khi hắn quay người.

"Bốp!" Thân hình Hạng Vũ đã đuổi kịp, tung một cước.

Cả người Thần Phong Đại Soái bị đá bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Giờ khắc này, hắn đã chắc chắn phải chết.

Nhưng Hạng Vũ không định tha cho hắn.

Lúc này, toàn thân hắn tỏa ra khí thế mạnh mẽ.

Ngón tay điểm ra.

"Vút!" Thân thể Thần Phong Đại Soái trực tiếp nổ tung.

Tử khí lan tỏa.

Mà xung quanh Hạng Vũ, lại bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ.

Tiếp đó, cả người hắn hóa thành một luồng ánh sáng, vọt lên trời, chạy về phía xa.

Đông Hoang quá lớn.

Muốn tìm một người, căn bản không dễ.

Tuy nhiên, may mà Lưu Tranh đã nhắc nhở, sớm có chuẩn bị, để Lữ Bố đi các nơi tìm kiếm.

Còn hắn, thì ở ngoài cung điện, chờ đối phương trở về.

Đúng lúc này, ở biên giới phía bắc Đông Hoang, lại vang lên từng tràng tiếng chém giết.

Nơi này gần với Thần Phong Đế Triều.

Do đó, binh mã của Thần Phong Đế Triều cũng đóng quân ở đây.

Khi họ nghe thấy tiếng chém giết, không dám chậm trễ.

Một đường xông thẳng về phía cổng thành.

Lần này Thần Phong Đại Soái đích thân lên đầu thành quan sát địch tình.

Ai có thể cứu viện, nhất định sẽ có trọng thưởng.

Do đó, khiến binh lính liều mạng chém giết.

Chỉ là, khi họ vừa xông ra khỏi cổng thành, một luồng năng lượng mạnh mẽ liền gào thét lao xuống, bao trùm tất cả mọi người bên trong.

Tiếp đó, liền bị trấn áp xuống mặt đất.

"Bịch!" Khi bụi đất lắng xuống, một bóng người xuất hiện trên tường thành.

Thấy người đến, tất cả mọi người đều co rụt đồng tử.

Không ngờ, những tên giặc này lại đáng sợ đến thế.

Còn Thần Phong Đại Soái thấy cảnh này, sắc mặt càng thêm tái mét.

“Hán Đế, ngươi có ý gì!” Lúc này, hắn gầm lên giận dữ.

Tuy thực lực của Đại Hán rất mạnh, nhưng những binh lính bình thường này, đã theo hắn nhiều năm, trung thành tuyệt đối.

Nay toàn quân bị diệt, hắn sao có thể chịu đựng được.

“Ngươi nói, là trẫm sao?” Giọng nói trầm thấp vô cùng.

“Hừ, không phải ngươi, thì còn có thể là ai!” Thần Phong Đại Soái, lạnh lùng nói.

Tiếp đó, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, tiếp tục nói: “Nếu ngươi không giao ra Lưu Tranh, vậy thì đừng trách trẫm lòng dạ độc ác.

Cho ta chém hết những tên nghịch tặc này, không chừa một tên!” Giọng nói mang theo ý lạnh lẽo.

Ngay cả phó tướng bên cạnh cũng bị dọa sợ.

Không ngờ, tình thế lại nghiêm trọng đến mức này.

Còn những tướng lĩnh bị bắt làm tù binh, sắc mặt càng trắng bệch vô cùng.

Họ vốn tưởng rằng, mình đầu quân cho Thần Phong Đại Soái, có thể sống những ngày tốt đẹp.

Nào biết, cuối cùng lại trở thành tù nhân.

Nếu sớm biết, sao dám làm chuyện này.

Không chỉ hại mình, mà còn hại chết những người khác.

Đúng lúc này, những tướng lĩnh kia, tức đến nổ mắt.

Hướng về phía Thần Phong Đại Soái kia gầm lên: “Thần Phong Đại Soái, ngài không thể giết chúng tôi, chúng tôi với bệ hạ cũng là huynh đệ chiến hữu.

Lẽ nào ngài muốn bội tín bội nghĩa sao!” Giọng họ toát lên vẻ thê

lương.

Nhưng, đáp lại họ lại là Thần Phong Đại Soái, không chút do dự vung đao đồ sát.

"Bốp!" Theo một tiếng vang, đầu của mấy vị tướng lĩnh trực tiếp bay lên, máu tươi nhuộm đỏ cả bầu trời.

"Xoẹt!" Cũng đứng trên đầu thành, vị phó tướng kia lúc này càng phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Nhưng hắn căn bản không để ý được.

Hắn kinh hãi hét lên: "Thần Phong Đại Soái tha mạng!" Nhưng, lời hắn vừa dứt.

"Bốp!" Thần Phong Đại Soái một cước đá vào ngực hắn.

Trong nháy mắt, cả thân thể bay ngược ra ngoài, đập vào tường thành ở xa, khí tức cả người suy yếu đến cực hạn.

Còn Thần Phong Đại Soái lúc này, lại lạnh lùng nói: "Kẻ phản bội Đại Chu, phải chết!" Giọng hắn toát lên một tia âm u.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Những Thần Phong Đại Soái ngày thường cao cao tại thượng, vậy mà biến thành bộ dạng này, quá đáng sợ.

Tiếp đó, đối phương lại nói: "Truyền lệnh xuống, tất cả những người tham gia hành động, giết không tha.

Bất cứ ai dám phản kháng, giết không tha!" Lời hắn vừa dứt, tướng sĩ xung quanh đồng loạt reo hò.

Tiếp đó, đội ngũ hùng hậu lại một lần nữa xuất phát.

Lúc này, cả thành trì rơi vào hỗn loạn.

Binh mã của Đại Chu quá hung hãn.

Mỗi đội của họ, gần như đều có thể chống lại một kỵ binh tinh nhuệ của Đại Hán.

Nhưng lần này lại gặp phải thiết kỵ của Hán thất.

Điều này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng.

Dù sao, dưới vó ngựa sắt này, gần như không có chỗ để phản kháng.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ vang, bên ngoài đại doanh của Thần Phong liền bùng lên ngọn lửa dày đặc.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét vang lên liên tiếp.

Bộ binh của Đại Hán, tựa như hổ lang, xông về phía trước.

Những người này quá mạnh, họ như chẻ tre, không gì cản nổi.

Đặc biệt là những kỵ binh tinh nhuệ kia, khi đội hình tản ra, tựa như lưỡi đao sắc bén, càn quét ngang.

Nơi nào đi qua, tất cả binh lính cản đường đều bị nghiền nát tại chỗ.

Trong thời gian ngắn, trong đại doanh của Thần Phong đã là thây chất thành đồng.

Còn Thần Phong Đại Soái kia, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ, Đại Hán lại có những tinh nhuệ như vậy.

Điều này quả thực vượt ngoài lẽ thường.

Tiếp đó, hắn liền quát: "Rút lui!" Tiếng nói vang lên, đại quân bắt đầu chậm rãi rời đi, không dám dừng lại nửa phần.

Còn Uất Trì Cung, thấy cảnh này, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Ngay sau đó, hắn nhảy xuống.

Song chùy trong tay giơ lên, hung hăng đập xuống.

Chương 512

"Bốp!" Một ngọn núi, lúc này bị đập nát.

Giọng Uất Trì Cung vang lên: "Truy kích quân đoàn Thần Phong, một tên không tha!" Theo mệnh lệnh của hắn, vô số tướng sĩ Đại Hán liền lao về phía trước.

Đây đều là những kẻ kiệt xuất trong quân đội Thần Phong.

Dưới sự tấn công mãnh liệt của thiết kỵ Đại Hán, quân đội Thần Phong căn bản không thể địch lại.

"Ầm!" Một thanh trường thương xé rách hư không, xuyên qua cổ một vị tướng lĩnh.

Tiếp đó, liền thấy hắn tay cầm đại kích, xông ra chém giết.

Lúc này, hắn như một vị chiến thần.

Nơi nào đi qua, không ai có thể cản trở.

Trong thời gian ngắn, đã thu hoạch vô số tính mạng của quân đoàn Thần Phong.

"Ha ha, thống khoái!" Uất Trì Cung cười lớn nói.

Trận chiến như vậy, thật sự quá sảng khoái.

Còn ở một bên khác, Lữ Bố và Trương Phi hai người, đang đại chiến với một quân đoàn của Thần Phong.

Thực lực của Trương Phi, vốn đã không tồi.

Bây giờ tu luyện Thần Ma Kim Chung Tráo, chiến lực càng mạnh hơn.

Một cây búa lớn múa đến kín kẽ không lọt gió, nơi nào đi qua

không gian đều bị xé rách.

Những người của quân đoàn Thần Phong kia, căn bản không thể đến gần.

Về phần Lữ Bố, càng bá đạo vô cùng.

Hắn tay cầm Vũ Vương Thuẫn bảo vệ toàn thân, thân hình như điện, mỗi lần va chạm, đều có thể trực tiếp hất bay địch nhân.

Hơn nữa chiêu thức hiểm hóc, chỉ nhắm vào đầu địch.

Nhất thời, khiến sắc mặt Thần Phong Đại Soái kia vô cùng khó coi.

Bởi vì, nếu cứ đánh như vậy, dù có thắng, tổn thất cũng sẽ thảm trọng.

Hắn liền nói: "Hán Đế, ngươi thật sự không chuẩn bị giảng hòa sao!" Trong giọng điệu của hắn, tràn ngập sự tức giận.

Còn Lưu Tranh nghe thấy, khóe miệng lại lộ ra một tia khinh thường, nhàn nhạt nói: "Giảng hòa, ngươi nghĩ khả năng trẫm hợp tác với ngươi, có bao nhiêu!" Lưu Tranh lạnh lùng hỏi.

Trận chiến này, hắn nhất định phải thắng.

Nếu không, uy vọng của Đại Hán chắc chắn sẽ rơi xuống đáy vực.

Do đó, hắn bắt buộc phải chiến thắng.

Nghe vậy, Thần Phong Đại Soái nghiến răng nghiến lợi nói: "Hán Đế, hôm nay nếu để ngươi thắng được trận chiến này, đại quân Thần Phong ta nhất định sẽ thề chết báo thù!" Giọng hắn tràn ngập vẻ hung tợn vô tận.

Tiếp đó, cây cung lớn trong tay kéo căng, trong nháy mắt bắn ra một mũi tên.

Cương mang rực lửa lóe lên, bắn về phía Lưu Tranh.

Tốc độ nhanh đến nỗi, ngay cả Lưu Tranh cũng không kịp né tránh.

"Gào!" Nhưng đúng lúc này, thần long trong đan điền của hắn lại gầm lên giận dữ.

Thân thể khổng lồ che trước mặt Lưu Tranh.

Mũi tên kia bắn trúng vảy rồng, bắn ra tia lửa.

Tuy thần long cũng lộ ra vẻ đau đớn, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì được.

"Gầm!" Lúc này thần long gầm thét, trong mắt lộ ra vẻ khát máu.

Thân hình nó lắc lư, vậy mà bay về phía Thần Phong Đại Soái kia, tốc độ nhanh vô cùng, khiến sắc mặt Thần Phong Đại Soái biến đổi.

Nhưng lúc này đã không kịp phản ứng.

Chỉ có thể vận chuyển toàn thân công pháp, hy vọng có thể đỡ được đòn tấn công này của thần long.

"Bốp!" Theo tiếng vang, bóng dáng đối phương bay ra, miệng phun máu tươi, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Nhưng thần long không hề quan tâm.

"Gầm!" Lại một vuốt vung xuống.

Thần Phong Đại Soái, cả người trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, thân hình ngã xuống đất.

Vị tồn tại tung hoành khắp vùng đất tây nam này, cứ thế bị thần long nghiền ép.

Tất cả mọi người trong sân đều bị chấn động.

Đúng lúc này, một giọng nói từ trên trời giáng xuống.

Đó chính là Hoàng Trung đã đến.

Hắn nhìn cảnh tượng trong sân, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Tiếp đó, giọng nói lạnh như băng truyền ra: "Bệ hạ giá lâm, Thần Phong quốc độ đầu hàng đi!" Lời vừa dứt, đại quân trong nháy mắt đã tập kết xong.

"Bắn tên!" Tiếp đó, từng vị binh lính bóp cò nỏ trong tay.

Mưa tên dày đặc bao phủ xuống đại quân kia.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong nháy mắt.

Thương vong của đại quân vô cùng thảm trọng.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh bước xuống long niện.

Lúc này, ánh mắt hắn quét qua xung quanh, nói: "Thần Phong Quốc Chủ, đã đến rồi, thì cút ra đây chịu chết đi!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng, khiến lòng tất cả mọi người trong sân đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Vút!" Quả nhiên, lời hắn vừa dứt, từ xa liền bay tới một cái đầu người, trực tiếp rơi xuống đất.

Tiếp đó, một bóng người đứng dậy.

Đó chính là Thần Phong Quốc Chủ.

Lúc này, trên mặt hắn mang theo hận ý.

"Hán Đế, ta với ngươi không đội trời chung!" Giọng nói độc ác của Thần Phong Đại Soái vang lên trong nháy mắt.

"Ầm!" Chỉ là, lời hắn vừa dứt, Hoàng Trung một chưởng liền đánh ra.

Chưởng ấn rực lửa gần như che kín cả bầu trời.

"Phụt!" Thần Phong Đại Soái căn bản không thể chống đỡ.

Cả thân thể, bị đánh nát trực tiếp.

Mà Lưu Tranh không có chút biểu cảm.

Giờ khắc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ hung ác, chậm rãi nói: "Tướng quân, phái cường binh trấn áp đại lục Thần Phong.

Những người còn lại theo ta, xông vào thành trì, chém giết phản nghịch!" Giọng nói toát lên khí tức túc sát nồng đậm.

"Tuân chỉ!" Tào Chính Thuần cung kính nói.

Sau đó, liền chỉ huy đại quân, hùng hậu xông về phía cổng thành.

Tốc độ của họ nhanh vô cùng, tựa như một cơn bão.

Nơi nào đi qua, không ai có thể địch lại.

"Hán Đế to gan thật, lại dám giết hoàng đệ của trẫm.

Thần Phong quốc độ ta, nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" Thần Phong vương triều, tọa lạc trên Thần Phong Lĩnh.

Lúc này, hắn mặt đầy hung tợn.

Nghe vậy, Lưu Tranh lại không hề để ý, nhàn nhạt nói: "A ha, Thần Phong vương triều phải không, trẫm ghi nhớ rồi, đợi diệt xong Thần Phong vương triều của ngươi.

Sẽ lấy ngươi tế cờ trước tiên!" Lúc này, trong mắt Lưu Tranh tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

Thần Phong vương triều, năm lần bảy lượt muốn đoạt lấy giang sơn của hắn, sao có thể khiến hắn không phẫn nộ.

"Ha ha, Hán Đế kiêu ngạo thật.

Không biết ngươi dựa vào cái gì, mà dám cuồng vọng như vậy!" Thần Phong Vương Thượng không khỏi cười lớn nói.

Ngay khi giọng hắn vừa dứt, giọng Lưu Tranh lại một lần nữa

vang lên: “Trẫm dựa vào cái gì, không cần ngươi biết, chỉ cần nói cho ngươi biết, hôm nay Thần Phong vương triều tất vong!” Giọng hắn mang theo hàn ý lạnh lẽo.

Đúng lúc này.

“Rắc rắc!” Mây đen trên trời lúc này lại càng thêm ngưng tụ.

Mây đen cuồn cuộn, tựa như sấm sét.

Khiến Thần Phong Vương Thượng, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Tiếp đó liền quát: “Hán Đế, hôm nay dù ngươi có thông thiên bản lĩnh, cũng không cứu được ngươi đâu!” Dứt lời, một tia sét kinh hoàng xé rách hư không.

Tiếp đó, cả trời đất đều tối sầm lại.

Cảnh tượng này quá đáng sợ.

Bên ngoài Thần Phong vương triều, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Đặc biệt là những dân chúng bình thường, càng run rẩy.

Họ chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Ngay khi tia sét sắp giáng xuống.

“Ầm ầm!” Cả trời đất đều run rẩy.

Sóng lớn dâng cao mấy ngàn trượng, như ngày tận thế.

Một luồng khí tức cổ xưa mênh mông tỏa ra, khiến tất cả mọi người đều không khỏi nín thở.

Tiếp đó, liền thấy biển nước vô biên, cuồn cuộn đổ xuống dưới.

Đây là hải quân của Thần Phong vương triều, họ điều khiển nước biển, càn quét cả đại lục.

Hơn nữa, trên mỗi hòn đảo, đều có một hạm đội hiện ra.

Hình dạng của những hạm thuyền này khác nhau, đủ cả vạn chiếc.

Chiến lực của chúng vô cùng mạnh mẽ.

Năm đó đã từng tập kích hạm đội của Thần Đình.

Nay đang lượn lờ trong hải vực.

Nhìn Lưu Tranh, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

Còn Lưu Tranh lúc này, khóe miệng lại lộ ra một tia khinh thường.

"Hừ!

Chỉ là một lũ hải tặc mà thôi, cũng dám xấc xược!" Tiếp đó, mệnh lệnh của hắn được truyền xuống: "Giết!" Theo mệnh lệnh hạ xuống, một lượng lớn bộ binh xông ra.

Họ lao về phía trước.

Hai bên rất nhanh liền va chạm vào nhau.

"Bốp!" Theo từng tràng tiếng vang, một lượng lớn binh lính ngã xuống trong vũng máu.

Nhưng những hải tặc kia lại vô cùng dũng mãnh, vẫn lao về phía trước.

Trong thời gian ngắn, đã có mấy vị binh lính của Đại Hán bỏ mạng.

"Giết!" Hoàng Trung giơ trường đao trong tay, trên người tỏa ra kim quang chói mắt.

Lúc này hắn như một ma thần.

Nơi nào đi qua, vô số hải tặc bị chém thành thịt nát.

Nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu.

Theo thời gian trôi qua, nước biển cuộn trào, cả mặt biển đều hóa thành màu đỏ máu.

Mà những hải tặc kia, lại càng chiến càng dũng.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên đầu Lưu Tranh, một thanh kiếm sắc bén lại hiện ra.

"Gào!" Một tiếng rồng ngâm vang lên, kiếm mang nuốt chửng trời đất.

"Hán Đế, ngươi dám!" Lúc này Thần Phong Vương Thượng cuối cùng cũng sợ hãi.

Bởi vì, hắn phát hiện mình đã đánh giá thấp thực lực của Đại Hán.

Đối phương vậy mà có thể triệu hoán long linh tấn công.

Chương 513

Tuy, hắn không hiểu, tại sao Long tộc lại giúp đỡ Lưu Tranh, nhưng tất cả đã quá muộn.

Ngay cả những hải tặc kia, cũng cảm nhận được uy hiếp chí mạng.

Muốn rút lui, nhưng đã muộn.

"Ầm!" Cự kiếm trong nháy mắt giáng xuống, trên trời xuất hiện một vết nứt rực rỡ.

Đường bờ biển của Thần Phong vương triều hoàn toàn sụp đổ.

Mà Thần Phong Vương Thượng, lúc này càng bị chấn chết tại chỗ.

Đại quân sau lưng hắn, cũng bị tàn sát sạch sẽ.

Lúc này, trên người Lưu Tranh tỏa ra sát ý vô tận.

Sự tồn tại của Thần Phong vương triều này, đối với Đại Hán mà nói, chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất.

Lúc này, đối phương lại dám khiêu khích mình.

Vậy thì đừng trách hắn.

Hắn lập tức lên tiếng hô to: "Truy sát toàn bộ người của Thần Phong vương triều cho trẫm, phàm là kẻ nào dám chống cự, giết không tha!" Lời nói của hắn tràn ngập sự tàn bạo.

Và ngay khi mệnh lệnh của hắn vừa được ban ra, vô tận đại quân liền hội tụ về bốn phía.

Nơi nào đi qua, sương máu lan tràn, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thần Phong vương triều, coi như xong đời.

Còn những bá tánh kia, sau khi thấy cảnh này thì lại vô cùng phấn khích.

Viện quân của Đại Kinh cuối cùng cũng đã đến.

Nhiều binh sĩ như vậy đủ để càn quét cả Thần Phong vương triều.

Nghĩ đến đây, bọn họ đâu dám chậm trễ chút nào, lập tức gia nhập vào đại quân, tiến về phía xa.

Bọn họ muốn tận mắt chứng kiến kẻ thù của mình bị diệt vong.

Đồng thời, trong lòng cũng thấy may mắn.

May mắn vì mình đã đầu quân cho Đại Kinh.

Nếu không, chỉ có một con đường chết mà thôi.

Ngay khi quân đội Đại Kinh rời đi không lâu, lão tổ của Thần Phong vương triều liền xuất hiện tại chỗ cũ.

Lúc này, hắn nhìn con trai mình, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. "Ngươi, cái tên chết tiệt này.

Chọc ai không chọc, lại đi chọc Hán đế.

Nếu không phải ta kịp thời đến, ngươi chết chắc rồi.

Bây giờ tính mạng của hai cha con chúng ta đều nằm trong tay Hán đế.

Chúng ta phải làm sao đây?" Nghe thấy tiếng, Thần Phong vương thượng lộ vẻ sợ hãi, nhưng ngay sau đó lại hung hăng nói: "Phụ thân yên tâm, Hán đế đã đồng ý tha cho người một mạng thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời!" "Hừ, điểm này ngươi không cần lo.

Nếu hắn thật sự nuốt lời, ngươi nghĩ hắn có thể trốn thoát sao!

Chúng ta chỉ không hy vọng mũi nhọn của hắn chĩa vào các thế lực

khác, nên mới làm như vậy.

Ngươi hiểu cái gì!" Lão tổ Thần Phong vương triều lạnh lùng nói.

Lúc này, vẻ mặt hắn lộ ra sự tức giận.

Nếu không phải con trai mình chọc giận đối phương, sao hắn lại bị thương, sao lại ra nông nỗi này.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Lưu Tranh lại không hề biết người mình vừa giết là con trai của ai.

Lúc này, ánh mắt hắn chậm rãi đảo quanh, chuẩn bị tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Đúng lúc này, trên tường thành, một binh sĩ cung kính bẩm báo: "Bệ hạ, ngoài cổng thành phát hiện hai nữ tử, họ nói là thê tử của bệ hạ!" Lời vừa dứt, mắt của Thần Phong vương thượng bất giác sáng lên.

Thần Phong vương thượng này thân thể cường tráng, nhưng đường con cái lại khó khăn.

Vì vậy, hắn cực kỳ yêu thích tiểu thiếp của mình.

Lần này, vốn định sau khi chinh phục Lưu Tranh sẽ trực tiếp cướp đoạt.

Nhưng không ngờ lại gặp được hai mỹ nữ.

Hắn lập tức ra lệnh cho tướng lĩnh dưới trướng dẫn người nghênh đón vào thành.

Dù sao thì hắn cũng không muốn xé rách mặt mũi với Đại Kinh.

Lúc này, Lưu Tranh lại không khỏi nhíu mày.

Khoảng thời gian này, có thể nói hắn vô cùng bận rộn, căn bản không có thời gian quản lý hậu cung.

Vì vậy, khi nghe tin binh sĩ bẩm báo, hắn lập tức lướt ra ngoài thành.

Lúc này, hắn cũng không biết tình hình thế nào.

Một lát sau, Lưu Tranh đã đến bên ngoài thành trì.

Lúc này, hắn kinh ngạc phát hiện hai nữ tử đang quỳ trên đất run lẩy bẩy.

Điều này khiến hắn không khỏi nhíu mày. "Các ngươi là ai!" Lưu Tranh lạnh lùng hỏi. "Nô tỳ bái kiến bệ hạ!" "Nô tỳ bái kiến bệ hạ!" Ngay khi hắn vừa dứt lời, hai nữ tử này liền trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất.

Bọn họ nhìn Lưu Tranh, mặt đầy vẻ sùng kính.

Tiếp đó, họ lên tiếng: "Chúng ta là thần dân Đại Kinh, đến từ phương Bắc, nghe nói Đại Kinh cần lương thảo, nguyện ý dâng hiến lương thảo!" Cả hai đều có dung mạo xinh đẹp, đặc biệt là thân hình thướt tha, da trắng như tuyết, khiến người ta kinh ngạc. "Lương thảo!" Nghe thấy vậy, khóe miệng Lưu Tranh thoáng chốc nở nụ cười.

Hơn nữa, dáng vẻ của hai nữ tử này khiến hắn cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu. "Các ngươi là người ở đâu!" Lưu Tranh hỏi lại lần nữa.

Hai nữ tử nghe vậy, trong mắt lại lóe lên tinh quang.

Lần này, có lẽ là cơ hội sống duy nhất của họ.

Nghĩ đến đây, họ liền nói: "Khải bẩm bệ hạ, hai nô tỳ là thương nhân của Đông Vực quận, nghe nói hoàng đế Đại Kinh giá lâm, đặc biệt đến đây cầu kiến!" Nghe thấy vậy, sắc mặt Lưu Tranh dần dần trở nên ôn hòa.

Không ngờ rằng, ở kiếp này, hắn còn có thể gặp được người đồng hương.

Nghĩ đến đây, hắn liền dặn dò Vệ Trang sau lưng: "Ngươi theo họ đi, đưa hai nữ tử này về phủ quận thủ!" "Tuân mệnh!" Nghe thấy tiếng, Vệ Trang cung kính nói, sau đó liền đi theo hai nữ thương nhân rời đi.

Cùng lúc đó, trong phủ đệ của quận thủ Đông Vực. "Rầm!" Quận thủ Đông Vực hung hăng đập vỡ chén trà trên bàn, phẫn hận nói: "Đại Kinh này quá bá đạo, lại phái người ngựa vây khốn vương thành Đông Vực của ta.

Đây là muốn chém tận giết tuyệt chúng ta sao!" Giọng nói của hắn lộ ra sát ý dữ tợn. "Đại ca chớ nóng vội, theo như thám tử báo về, lần này Đại Kinh chỉ vây khốn vương thành, chứ không có dấu hiệu công kích.

Điều đó cho thấy, mục đích của bọn họ là vì lương thảo!" Quận chúa ngồi bên cạnh lên tiếng.

Nàng là con gái của quận thủ, tên là Bạch Nguyệt, tuy chỉ mới hơn ba mươi tuổi, nhưng lại là một nữ anh hùng, thực lực mạnh mẽ. "Vậy cũng không thể cứ bị động chịu đòn như thế, phải nghĩ cách gì đó!" Nghe vậy, quận thủ lên tiếng.

Đại Kinh này quá ngông cuồng, khiến lòng hắn vô cùng uất ức. "Cha, con nghe nói Hán đế là một đại hùng kiệt.

Hay là để muội muội đi gặp thử xem sao.

Nếu hợp, gả qua đó cũng được!" Giọng quận chúa vang lên, khiến cả sảnh đường lập tức chìm vào im lặng.

Một lúc lâu sau, quận chúa tiếp tục nói: "Thôi được, cứ theo ý con!" Cuối cùng, chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

Ngay khi vừa dứt lời, hắn liền đi ra ngoài.

Lúc này, trong phủ quận thủ đã tụ tập rất nhiều quan viên cấp cao.

Bọn họ đều là người của vương thất Đông Vực.

Khi giọng nói của quận chúa vang lên, mọi người đều tỏ ra vô cùng kích động.

Quận chúa mang huyết mạch vương tộc, trong vương thất Đông Vực được xem là bậc thiên phú trác tuyệt.

Quan trọng hơn là, vẻ đẹp của quận chúa đã sớm đi sâu vào lòng người.

Vì vậy, tự nhiên thu hút các vương thất ở các châu tranh giành.

Chỉ cần liên hôn thành công, thế lực của mình sẽ được nâng cao, thậm chí có thể ảnh hưởng đến cả vương thành.

Nghĩ đến đây, tự nhiên là phấn khích vô cùng.

Tuy nhiên, trong mắt quận chúa lại lộ ra một tia ảm đạm.

Mặc dù nàng không biết tất cả chuyện này là thật hay giả, nhưng con đường này chỉ có nàng mới có thể đi.

Tiếp đó, nàng liền đi theo mọi người ra ngoài đại điện.

Một lát sau, khi đến trung tâm đại điện, quận chúa liền cung kính nói: "Phụ thân đại nhân, con muốn đến nơi Hán đế đang ở, gặp mặt đối phương, bàn chuyện liên hôn!" Nghe vậy, quận thủ Đông Vực do dự một lát, cuối cùng chậm rãi nói: "Ừm, nếu con đã quyết định, vi phụ không phản đối, nhưng nhớ phải cẩn thận.

Thực lực của Đại Kinh không thua kém bất kỳ châu nào.

Tuyệt đối không được đắc tội với đối phương.

Ngoài ra, con cầm lấy những món lễ vật này, đừng để mình phải

chịu thiệt thòi!" Cùng với tiếng nói vừa dứt, một chiếc bảo giáp được ném cho con gái.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra một đôi vòng cổ trân châu.

Lúc này mới cho đi, chuẩn bị rời khỏi.

Tuy nhiên, ngay khi hắn quay người định đi, quận chúa lại gọi cha mình lại, rồi nói: "Phụ thân đại nhân, con muốn mang theo vài hộ vệ!" Lần này, con gái muốn đi gặp chính là hoàng đế Đại Kinh, hơn nữa còn là đối phương tự mình đến cửa, sao có thể thiếu thị vệ được.

Vì vậy, sau khi nghe thấy tiếng, quận thủ Đông Vực gật đầu, liền đồng ý.

Dù sao thì những thị vệ này vốn là để bảo vệ con gái, bây giờ con gái yêu cầu dẫn theo một đội hộ vệ cũng là chuyện bình thường.

Tiếp đó, con gái liền mang theo thị vệ đi về phía Lưu Tranh.

Lúc này, Lưu Tranh vừa từ trong cung trở về, liền bị Tào Chính Thuần mời đến thiên sảnh.

Lúc này, đối phương lộ vẻ vui mừng, nhìn Lưu Tranh nói: "Cung nghênh bệ hạ khải hoàn trở về!" Giọng nói tràn ngập ý nịnh nọt, khiến trong mắt Lưu Tranh lộ ra một nụ cười nhạt. "Bình thân đi, những ngày này vất vả rồi!" Lưu Tranh vung tay ra hiệu cho Tào Chính Thuần miễn lễ, rồi chậm rãi nói.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía nữ tử bên dưới.

Tóc búi cao, mặc váy dài thêu kim tuyến, khuôn mặt thanh thuần, trong đôi mắt lộ ra vẻ quật cường.

Hắn không khỏi lên tiếng quát: "To gan, thấy Hán đế bệ hạ còn không quỳ bái!" Giọng nói của hắn lộ ra một tia lạnh lẽo.

Quận chúa cắn chặt răng.

Không ngờ, đường đường Hán đế bệ hạ lại uy nghiêm như vậy.

Tuy nhiên, nàng không dám trái lệnh của cha, chỉ có thể cúi đầu bái lạy xuống đất. "Ha ha, bình thân!" Lưu Tranh lên tiếng, giọng nói có vẻ vui cười, nhưng trong mắt lại lóe lên hàn quang.

Chuyến đi Đông Vực lần này, tâm trạng của hắn vốn đã không vui.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, quận chúa lại không màng đến ánh mắt kinh ngạc của những người khác, nhìn thẳng vào Lưu Tranh, rồi lên tiếng quát: "Hán đế, bản công chúa là quận chúa vương tộc, hôm nay đến đây để liên hôn với ngươi, hy vọng ngươi có thể đồng ý.

Nếu không, e rằng Đông Vực sẽ phải chịu cảnh lầm than!" Lời vừa dứt, nàng liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Chỉ là, đúng lúc này, bên cạnh Lưu Tranh, Hoàng Phi Hổ lại gầm lên: "To gan, ngươi là cái thá gì mà cũng xứng liên hôn với bệ hạ.

Biết điều thì cút đi, nếu không chết thế nào cũng không biết!" Lúc này, hắn thân hình vạm vỡ, toàn thân tỏa ra khí thế hung lệ, tựa như một vị ma thần, khiến người xung quanh không dám đến gần.

Trong mắt quận chúa lộ ra một tia sợ hãi, nhưng ngay sau đó, nàng lại nói: "Hừ, bản cô nương chính là đã để ý bệ hạ nhà ngươi rồi, thì sao nào, ngươi làm gì được ta!" Nói xong, nàng liền chuẩn bị chạy ra ngoài đại điện.

Tào Chính Thuần lại sắc mặt khó coi chặn trước mặt nàng. "Càn rỡ, dám làm hại bệ hạ, đáng chết!" Giọng hắn ẩn chứa sự băng lãnh vô hạn.

Tiếp đó, hắn vươn tay chộp về phía quận chúa.

Cùng lúc đó, thân hình quận chúa thoáng chốc lùi lại, né tránh Tào Chính Thuần.

Không chỉ vậy, nàng còn bắt đầu gọi thị vệ.

Nhưng căn bản không thể ngăn được Tào Chính Thuần.

Trong thời gian ngắn, đối phương đã vây khốn nàng.

Chương 514

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Lưu Tranh lại nhếch lên một đường cong.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào vị quận chúa kia, chậm rãi nói: "Trẫm không thích bị người khác ép buộc.

Nếu ngươi cứ cố tình tìm chết, vậy thì đừng trách trẫm!" Giọng nói của hắn tràn ngập sự âm u.

Ngay khi vừa dứt lời, thân thể hắn thoáng chốc biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện, một chưởng liền đánh ra.

Chân nguyên cuồn cuộn lan khắp cả căn phòng.

Trong mắt quận chúa lộ ra một tia tuyệt vọng.

Không ngờ Lưu Tranh lại ra tay trong khoảnh khắc.

Nhưng nàng ngay cả cơ hội chống cự cũng không có.

Giây tiếp theo, nàng liền bị đánh chết tại chỗ, sương máu bắn tung tóe.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Các ngươi lui ra đi!" Tiếp đó, Tào Chính Thuần liền dẫn đại quân lui khỏi đại điện.

Giọng nói của Lưu Tranh không dừng lại, tiếp tục nói: "Kể từ bây giờ, phong tỏa Đông Vực, ai dám tiến vào, giết không tha.

Còn nữa, báo cho bá tánh Đại Kinh, toàn bộ binh mã trong Đông Vực, tất cả rút đi.

Trẫm muốn thân chinh Đông Hoang!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bên ngoài đại điện liền vang lên tiếng cung kính: "Mạt tướng tuân chỉ!" Tiếp đó, mấy vị tướng quân liền dẫn đại quân xông ra ngoài.

Một trận phong ba cuốn qua Đông Vực.

Lúc này, Lưu Tranh đã đi về phía Bắc Cương.

Ngày đó, hắn có thể giết chết Đại Bằng Vương, lúc này tự nhiên cũng không để ý đến những thứ khác.

Ở một nơi khác, các thành chủ của các thành ở Đông Vực, sau khi tiễn Lưu Tranh đi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì, nếu để Lưu Tranh ở lại trong thành trì của mình, e rằng sẽ có phiền phức.

Đặc biệt là trong thời kỳ này, Đại Kinh có thể nói là đang ở thời kỳ đỉnh cao.

Nếu thật sự đàn áp bọn họ, e rằng sẽ gây ra sự tức giận của Đại Chu.

Đến lúc đó, bọn họ cũng không chịu nổi.

Lúc này, ai nấy đều đang cảm thấy may mắn.

Còn Lưu Tranh, dưới sự hộ vệ của đại quân, đang tiến về Bắc Hoang.

Nơi đại quân đi qua, tất cả mọi người đều không dám ngăn cản, thậm chí còn run lẩy bẩy.

Uy danh lừng lẫy của Đại Kinh khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Tuy nhiên, đúng lúc này, ở phía xa, một chiếc xe ngựa lại bay tới, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Trên xe ngựa, có hai bóng người đứng ngạo nghễ.

Một trong số đó, lại chính là quận chúa Đông Vực.

Người còn lại là một nam tử đi cùng nàng, hắn mặc áo bào đen, mặt mũi vô cùng dữ tợn, nhưng thực lực lại không yếu, có tu vi Hồng Mông cảnh lục trọng.

Lúc này, hắn lạnh lùng nói: "Ngươi nói xem Hán đế này, tại sao cứ chần chừ không chịu cưới ngươi.

Chẳng lẽ là chê Đông Vực của ngươi nhỏ sao.

Theo ta thấy, ngươi nên gả cho ta, làm thê tử của ta.

Như vậy, hắn nhất định sẽ đồng ý!" Tiếng nói vang lên, trong đôi mày của quận chúa lộ ra một tia tức giận.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhẫn nhịn.

Tiếp đó, nàng liền nói: "Chúng ta đi thôi!" Giọng nói tuy nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai lại khiến người ta kinh hãi.

Ngay khi nàng vừa dứt lời, thanh niên áo bào đen liền không nói nhiều, kéo dây cương, tiếp tục lên đường.

Còn quận chúa, lại không biết rằng, lần này mình đã chọc phải một sự tồn tại như thế nào.

Trong mắt đối phương, nàng chỉ như một con kiến hôi.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh đã tiến vào Bắc Hoang.

Ban đầu, hắn từng dẫn đại quân công phạt một tòa thành trì.

Vì vậy, đối với hoàn cảnh nơi đây, có thể nói là vô cùng quen thuộc.

Vừa đến nơi này, hắn liền đi thẳng đến hoàng cung.

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ, trận chiến này, nhất định phải thắng lợi.

Bên cạnh hắn, Tào Chính Thuần lại vô cùng căng thẳng, hắn sợ Đại Kinh sẽ thua.

Dù sao thì, Lưu Tranh bây giờ đã trở thành bá chủ của Cửu Châu đại lục.

Nếu thua, danh tiếng của Đại Kinh nhất định sẽ bị tổn hại. "Cốc!" Ngay khi hắn đang suy nghĩ miên man, một tiếng gõ cửa vang lên.

Sắc mặt Tào Chính Thuần thay đổi, rồi lên tiếng quát: "Ai đó!" Hắn đứng thẳng tắp. "Hán đế bệ hạ, mời ngài mở cửa.

Quận chúa cầu kiến!" Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần không do dự, lập tức quát: "Hán đế không gặp bất kỳ ai.

Mau cút đi, nếu không giết không tha!" Giọng hắn lộ ra sát khí nồng đậm, khiến cho vị quận chúa kia không khỏi sắc mặt trắng bệch.

Trong đôi mắt nàng lóe lên một tia oán độc.

Không ngờ, đường đường quận chúa như nàng, đến cầu kiến Hán đế của Đại Kinh, đối phương lại không thèm để ý.

Tiếp đó, nàng nghiến răng nói: "Hán đế không muốn gặp thiếp thân, chẳng lẽ còn không cho phép thiếp thân đến bái phỏng một phen sao.

Hôm nay nếu không đến, sau này nhất định sẽ hối hận vô cùng!" Nói xong, nàng liền quay người rời đi, chỉ để lại một Tào Chính Thuần với vẻ mặt cười khổ, đứng ngoài cửa.

Lúc này, Lưu Tranh đã sớm ngồi trên long ỷ.

Trên người hắn tỏa ra sát khí khủng bố, khiến cho không khí trong đại điện có vẻ ngưng trọng.

Một lát sau, Tào Chính Thuần đi vào, nói: "Bệ hạ, quận chúa Đông Vực đang đợi bên ngoài!" Giọng nói của hắn có chút bất đắc dĩ.

Dù sao đi nữa, hắn cũng không có cách nào từ chối. "Hừ!" Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh hừ lạnh một tiếng. "Cho nàng ta vào đi!" Giọng nói lãnh đạm vang lên.

Đại Kinh lúc này đã trỗi dậy.

Cho dù quận chúa này đến thì có thể làm gì.

Ngay khi mệnh lệnh của hắn được ban ra, một tiếng bước chân vang lên.

Quận chúa chậm rãi đi vào.

Lúc này, nhìn Lưu Tranh, trong mắt nàng lộ ra một tia oán độc.

Nàng hận Lưu Tranh không biết điều. "Hán đế bệ hạ, thiếp thân là quận chúa Đông Vực.

Hy vọng có thể liên hôn với ngài.

Phụ thân ta đã đồng ý rồi!" Giọng nói vang lên khiến người ta lạnh gáy.

Chỉ là, trong mắt Lưu Tranh lại lộ ra vẻ khinh thường.

Nữ tử này quá đề cao bản thân.

Một quận chúa quèn, căn bản không lọt vào mắt hắn.

Hơn nữa, còn là trên đất của Đại Kinh.

Vì vậy, giây tiếp theo, hắn liền lạnh lùng nói: "Cút!" Lời vừa dứt, trong mắt hắn còn bắn ra một tia sáng đáng sợ.

Nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống trong nháy mắt, khiến cho quận chúa không khỏi sững sờ, không ngờ lại như vậy.

Đúng lúc này, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói: "Ngươi đã thích tìm chết, trẫm sẽ thỏa mãn ngươi!" Nói xong, hắn vươn tay, một quyền liền đánh ra.

Quyền cương nóng rực, trên không trung hóa thành một ngôi sao băng khổng lồ, thoáng chốc đập vỡ hư không, rơi xuống quận chúa. "Xoẹt!" Một tiếng xé rách vang lên.

Thân thể quận chúa trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

Cả người nàng tràn ngập vẻ kinh hãi.

Nàng không ngờ, Lưu Tranh lại mạnh đến vậy.

Cùng lúc đó, "Ầm ầm!" một tiếng nổ vang lên.

Tiếp đó, quận chúa liền ngã xuống mặt đất.

Ngực nàng lõm xuống, miệng phun ra máu tươi, rõ ràng là không sống nổi.

Nhưng nàng không bao giờ ngờ được, thủ đoạn của Lưu Tranh lại tàn nhẫn đến vậy.

Lúc này, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười khát máu, lạnh lùng nói: "Trẫm chưa bao giờ biết thương hoa tiếc ngọc!" Nói xong, một đội binh sĩ liền xông vào đại điện, đưa quận chúa Đông Vực ra ngoài.

Còn Lưu Tranh, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Bây giờ, hắn cần nghỉ ngơi.

Trận đại chiến sắp tới, phải tập hợp toàn bộ binh lực mới có thể giành thắng lợi.

Nếu không, sẽ rất nguy hiểm.

Lúc này, Lưu Tranh không biết rằng, các nơi trong lãnh thổ Đại Kinh cũng đều xảy ra biến cố lớn.

Trong vài ngày, đại quân các tộc đã tụ tập tại biên giới Đại Kinh, chuẩn bị tấn công.

Lão tổ Thiên Ma tộc, trong mắt tinh quang bùng nổ.

Hắn nhìn chằm chằm vào những chiếc nỏ khổng lồ trên tường thành, lạnh lùng nói: "Các vị tộc trưởng, hiện nay Đại Kinh đã trở thành kẻ địch lớn của Thiên Ma tộc chúng ta.

Việc chúng ta cần làm là tiêu diệt nó, đoạt lấy tài nguyên của đối phương!" Nói xong, hắn liền chuẩn bị vung tay, phát động tổng tấn công.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa dứt lời, người bảo vệ của Đại Kinh lại lên tiếng: "Muốn tấn công Đại Kinh ta, cũng phải hỏi xem lưỡi đao trong tay ta có đồng ý không đã!" Nói xong, hắn lại nhảy xuống. "Ầm!" Tốc độ của hắn vô cùng nhanh, tựa như sấm sét, trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Cây trường mâu trong tay quét ngang.

Trong nháy mắt, đã có tướng lĩnh Thiên Ma tộc ngã xuống.

Những tướng lĩnh này, thực lực tuy mạnh, nhưng so với những tướng lĩnh đi theo lão tổ Thiên Ma tộc, lại không được coi là đệ tử bình thường, thậm chí còn không bằng đại quân.

Lúc này, gặp phải Vệ Trang, căn bản là không chịu nổi một đòn.

Trong thời gian ngắn, đã chết tại trận.

Đúng lúc này, trong mắt lão tổ Thiên Ma tộc lại lộ ra vẻ dữ tợn, gầm lên: "Lên cho ta, chém chết hắn cho ta.

Nhớ kỹ, lần này không chỉ phải chiếm được tường thành, còn phải bắt sống Hán đế!" Giọng nói của hắn có chút điên cuồng.

Đại Kinh mấy năm gần đây, quá nổi bật.

Nếu không trấn áp nó, đối với Thiên Ma tộc mà nói, sẽ là một tai họa.

Nghe thấy tiếng, các cường giả Thiên Ma tộc xung quanh, trong mắt lại lóe lên hung quang.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, thoáng chốc đã vây lại, muốn trấn áp Vệ Trang.

Chỉ là, lúc này, khóe miệng của Vệ Trang lại lộ ra một tia khinh thường. "Xoẹt!" Trường mâu trong tay vạch phá bầu trời.

Ánh sáng sắc bén nóng rực, trên bầu trời dập dờn.

Một vị tướng lĩnh Thiên Ma tộc, trong nháy mắt liền bị đâm xuyên qua đầu.

Tiếp đó, thân hình hắn lao tới, lại lao về phía những cường giả Thiên Ma tộc kia. "Phụt!" Một thương liền đâm vào ngực một cường giả Thiên Ma tộc.

Tiếp đó, không hề dừng lại. "Gào!" Con thú cưỡi dưới háng gầm lên, lại lao về phía xa, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ. "Truy, tuyệt đối không được để hắn thoát!" Lão tổ Thiên Ma tộc phẫn nộ hét lên.

Chương 515

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ, mình đã đánh giá thấp thực lực của Đại Kinh.

Lần này, muốn đoạt lấy tài nguyên của đối phương, sẽ vô cùng khó khăn.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa dứt lời, "Ầm!" trong hoàng cung Đại Kinh, một tiếng trống sấm lớn vang lên.

Lần này, thanh thế vô cùng lớn.

Khi mọi người nghe thấy, đều không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, tiếng trống sấm này, không phải là một loại âm luật đặc biệt, mà lại có một cảm giác quen thuộc, giống như một chiếc chuông đồng cổ xưa được gõ vang.

Tiếp đó, một vị tướng lĩnh chạy vào bẩm báo: "Bệ hạ, Hán đế phái sứ thần mang lễ vật đến, mời lão tổ thưởng lãm!" "Ha ha, đáng lẽ phải mang đến sớm hơn, hại ta phải đợi khổ sở ở đây!" Tiếng nói vang lên, lão tổ Thiên Ma tộc, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Trong tay hắn, xuất hiện một khối sắt đen kịt, tỏa ra ánh sáng u tối, chính là Thiên Ma Thần Thạch.

Lúc này, khi cầm được nó trong tay, mặt hắn vô cùng phấn khích.

Ngay sau đó, hắn liền dặn dò: "Dọn dẹp sạch sẽ đại điện, chúng ta thưởng lãm lễ vật.

Đồng thời, để tỏ lòng cảm tạ, mời Hán đế đến dự tiệc!" Tiếng nói vang lên, các tướng lĩnh khác trong đại điện, trên mặt cũng lộ ra vẻ phấn khích.

Dù sao thì, Thiên Ma Thần Thạch, quý giá vô cùng.

Cho dù chỉ dùng một chút, cũng được lợi rất nhiều.

Lúc này, Lưu Tranh lại không quan tâm đến những chuyện này.

Biên giới Đại Kinh, hắn đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần ở đây chờ đợi trận chiến kết thúc là được.

Và trận chiến lần này, định sẵn sẽ lan rộng ra cả Hồng Hoang.

Ngoài Lưu Tranh, tất cả mọi người đều cho rằng, lần này Đại Kinh sẽ thua.

Bởi vì, đây là vùng đất trọng yếu của Đại Kinh.

Cho dù Lưu Tranh muốn phòng ngự, cũng tuyệt đối không thể chống đỡ được.

Lúc này, Tào Chính Thuần lại đứng ngoài đại điện, nhìn những binh sĩ và bá tánh đang chạy qua, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắn lo lắng Đại Kinh sẽ có thương vong.

Nhưng lúc này, Lưu Tranh lại vô cùng bình tĩnh.

Nhìn những binh sĩ đang rời đi, trên mặt hắn lộ ra vẻ thích thú. "Đây chính là nội tình của Đại Kinh sao!" Đúng lúc này, đại quân Thiên Ma tộc cuối cùng cũng đã đến.

Lúc này, trên mặt bọn họ đầy vẻ kiêu ngạo, đặc biệt là lão tổ Thiên Ma tộc, càng là cao cao tại thượng.

Theo hắn thấy, chỉ cần tiêu diệt Đại Kinh, mình nhất định sẽ trở thành bá chủ của khu vực này.

Đến lúc đó, bất kỳ tông môn gia tộc nào, trước mặt mình, cũng phải cúi đầu xưng thần.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lộ ra một nụ cười.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa bước vào thành trì Đại Kinh, liền phát hiện, trong thành dường như trống rỗng hơn rất nhiều, và đại điện cũng không thấy đâu nữa.

Tiếp đó, hắn liền nhìn thấy một cảnh trên tường thành, đồng tử không khỏi co rút lại. "Ngươi dám!" Tiếng nói vang lên, khiến cho các tướng lĩnh sau lưng, sắc mặt sững sờ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. "Giết!" Cùng lúc đó, tiếng trống sấm lại càng lúc càng dồn dập.

Âm thanh như vậy, đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải sợ hãi.

Những cường giả Thiên Ma tộc vừa xông vào đại điện, không hề chậm trễ, bay về phía đầu thành.

Chỉ là, ngay khi bọn họ đến gần, một chi Kim Ngô Vệ lại nhảy xuống trước.

Bọn họ mặc áo giáp vàng, uy phong lẫm liệt, trong đôi mắt lóe lên hàn quang, trường kiếm trong tay lại hóa thành hai chiếc búa lớn ngất trời. "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên, những cường giả Thiên Ma tộc kia, còn chưa kịp đến gần tường thành, thân thể liền vỡ nát trong hư không.

Giây phút này, tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng, không biết át chủ bài của Đại Kinh rốt cuộc đến từ đâu.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, những binh sĩ này, nhất định là mạnh mẽ vô song. "Rút lui, mau rút lui!" Lão tổ Thiên Ma tộc hét lớn, rõ ràng là cảm thấy sự việc không ổn.

Nhưng đã muộn rồi.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, viện binh của Đại Kinh liền đã xuất hiện.

Trong mắt bọn họ tinh quang dũng động, lưỡi đao sắc bén trong tay, vung ra ánh sáng rực rỡ, tấn công xuống phía dưới.

Lão tổ Thiên Ma tộc, lúc này đã hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Hắn căn bản không ngờ được, ở Đại Kinh lại có viện binh mạnh mẽ như vậy xuất hiện.

Ở một bên khác, những tướng lĩnh Thiên Ma tộc kia, càng thảm hại hơn.

Dưới sự xung kích của Kim Ngô Vệ, sương máu lan tràn. "Ầm ầm!" Khi vị tướng lĩnh Thiên Ma tộc cuối cùng ngã xuống, lão tổ Thiên Ma tộc, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Ngay khi Kim Ngô Vệ chuẩn bị tiếp tục truy sát, lão tổ Thiên Ma tộc trực tiếp bóp nát ngọc phù trong tay.

Trong nháy mắt, ma vân cuồn cuộn hội tụ.

Một cỗ khí tức hủy diệt, lan tràn khắp cả thiên địa.

Trên bầu trời, vang lên từng trận tiếng sấm. "Gầm!" Một bóng người dữ tợn, xuất hiện tại trận, chính là pháp tướng của lão tổ Thiên Ma tộc.

Lúc này, miệng hắn phun ra một đám sương đen, rồi bao phủ về phía những Kim Ngô Vệ kia. "Xoẹt!" Áo giáp của Kim Ngô Vệ, khi va chạm với sương đen lại phát ra tiếng ăn mòn.

Còn những cường giả Thiên Ma tộc kia, lại nhân cơ hội chạy trốn ra bốn phía, trong thời gian ngắn, liền biến mất ở phương xa.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh lại chậm rãi nói: "Đã đến rồi, thì ở lại đi!" Nói xong, "Vút!" một bóng người màu đỏ rực khác rơi xuống chiến xa.

Đây là một con Chu Tước, thân hình nó vạm vỡ, toàn thân vảy đỏ rực lóe lên ánh sáng nóng bỏng, đôi cánh dang rộng, che cả trời đất.

Khi nó khẽ cúi đầu trước chiến xa, ngọn lửa nóng rực, trong nháy mắt phun ra.

Nhiệt độ nóng bỏng, khiến người ta ngạt thở.

Lúc này, nó giống như một vị thái dương thần tử.

Nơi nào đi qua, bầu trời đều bị nhuộm thành màu đỏ rực.

Đúng lúc này, "Rắc!" một tiếng sét vang lên.

Ngay sau đó, sau lưng vị hỏa linh vương giả kia, xuất hiện một dải ngân hà.

Ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả không gian.

Đây là Tinh Hà Đồ, trong đó tỏa ra từng trận ánh sáng chói mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, các binh sĩ của Đại Kinh đều lộ ra vẻ phấn khích.

Mặc dù Tinh Hà Đồ không thể sánh với Thánh Linh Vương Đồ, nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ cần thi triển ra, gần như không có đối thủ.

Ngay cả những cường giả Thiên Ma tộc kia, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi. "Giết cho trẫm!" Lưu Tranh lại gầm lên.

Lúc này, sát ý trong lòng hắn đang sôi trào.

Nếu không có Tinh Hà Đồ bảo vệ, Đại Kinh hôm nay thật sự nguy hiểm rồi.

Nghe thấy mệnh lệnh, những Kim Ngô Vệ kia không hề do dự.

Bọn họ nắm chặt tay nhau, thân thể thoáng chốc cao lên gấp mấy lần, tựa như một ngọn núi.

Cây chùy khổng lồ trong tay vung ra. "Bốp bốp!" Tiếp đó, liền đập vào thân thể Thiên Ma tộc bên dưới.

Ánh sáng nóng rực, trong khi lóe lên, nhục thân của cường giả Thiên Ma tộc vỡ nát. "Gào!" Tiếng rồng ngâm vang lên.

Thân thể con Chu Tước kia biến hóa khôn lường, trong nháy mắt, liền bao phủ một đám cường giả.

Nơi nó đi qua, các cường giả Thiên Ma tộc đều bị xé nát. "Xoẹt xoẹt!" Sương máu nồng đậm bốc lên, cả chiến trường, trong nháy mắt tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Lúc này, bọn họ mới phản ứng lại. "Ta liều mạng với ngươi!" Lúc này, lão tổ Thiên Ma tộc, mắt muốn nứt ra, một thanh loan đao trong tay vung lên.

Khí tức sắc bén nóng rực, trên không trung dập dờn.

Tốc độ hắn vô cùng nhanh. "Ầm!" Chỉ là, ngay khi hắn xông vào thân thể Kim Ngô Vệ, Kim Ngô Vệ lại không có ý định né tránh.

Lưỡi đao sắc bén trong tay, trong nháy mắt chém ngang xuống.

Đầu của lão tổ Thiên Ma tộc, trong nháy mắt bị chém xuống, rồi bị thu vào chiến xa. "Ầm ầm!" Cùng với từng trận tiếng nổ vang lên, cả chiến xa, đi về phía bầu trời.

Còn những người Thiên Ma tộc còn lại, lúc này cũng chạy trốn ra bốn phía, tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, liền biến mất không dấu vết.

Tuy nhiên, lần này đã định sẵn kết cục của bọn họ.

Lưu Tranh dẫn đại quân, một đường nam hạ, gặp phải sự chống cự của cường giả Thiên Ma tộc, về cơ bản không dừng lại, trực tiếp nghiền nát.

Còn Thiên Ma tộc, lúc này đã trở thành chó nhà có tang, bọn họ không dám chọc giận Đại Kinh.

Dù sao thì, trước mặt Đại Kinh, bọn họ thực sự không có sức đánh một trận.

Bất kể là thế lực nào, khi đối phó với Thiên Ma tộc, đều phải cẩn thận.

Bởi vì, quân đội Đại Kinh quá hung hãn, hơn nữa, còn có các loại bí bảo, đặc biệt là Tinh Thần Đồ kia, càng khiến người Thiên Ma tộc vô cùng kiêng kỵ.

Tuy nhiên, những điều này lại không phải là điều Đại Kinh quan tâm.

Lúc này, sau khi trở về Hồng Hoang, hắn liền trực tiếp nói: "Tào Chính Thuần, đi tìm Lý Tĩnh!" Giọng nói của hắn có chút lạnh lẽo. "Mạt tướng tuân chỉ!" Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần cung kính nói, rồi lui xuống.

Ngay khi hắn vừa rời đi, một lát sau, một tiếng bước chân vang lên.

Hóa ra, lúc này Lý Tĩnh đã đến.

Tốc độ tu luyện của ông không nhanh bằng Lưu Tranh, nên lúc này thực lực chỉ là Đạo Thánh cửu trọng.

Tuy nhiên, Lưu Tranh đã hài lòng.

Chỉ cần Lý Tĩnh có đủ tín ngưỡng lực, tu vi của mình tăng lên cũng không chậm.

Hắn lập tức dặn dò: "Kể từ nay về sau, phong thưởng Lý Tĩnh làm Tây Bá Hầu, trấn thủ U Châu!" Giọng nói mang theo sự lạnh lẽo. "Bệ hạ yên tâm, thần nguyện ý vào sinh ra tử!" Lý Tĩnh cung kính nói.

Chức vụ như vậy, tốt hơn nhiều so với Đại nguyên soái. "Ừm!" Sau khi nhận được mệnh lệnh, Lưu Tranh gật đầu.

Rõ ràng, thái độ của Lý Tĩnh khiến hắn rất hài lòng.

Đúng lúc này, Tào Chính Thuần lại đứng bên cạnh Lưu Tranh nói: "Bệ hạ, vừa nhận được tin.

Lão tổ Thiên Ma tộc dẫn đại quân, lao về phía thành Thiên Lang.

Nghe nói, ở đó đóng quân đội tinh nhuệ của Đại Kinh.

Ngài xem?" Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh nhíu mày, rồi nói: "Phái năm trăm Kim Ngô Vệ, theo trẫm đến thành Thiên Lang.

Các bộ đội khác, tiếp tục nam chinh bắc chiến.

Ngoài ra, gọi Bạch Khởi đến cho trẫm.

Trẫm có việc cần dặn dò!" Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần vội vàng đáp một tiếng, rồi lui xuống.

Lúc này, trên mặt Lưu Tranh lộ ra một nụ cười.

Hiện nay, hắn chuẩn bị đối với Thiên Ma tộc mở ra hình thức tiêu diệt triệt để.

Chương 516

Mà Bạch Khởi, chính là người thích hợp nhất.

Khi hắn lại ngồi trong đại điện chờ đợi, cửa lớn mở ra.

Thân hình Bạch Khởi lúc này đi vào. "Bệ hạ!" Vừa vào đại điện, Bạch Khởi liền cúi người hành lễ. "Miễn lễ, ngồi đi!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói, rồi lại hỏi: "Nhiệm vụ lần này, ngươi làm tốt chưa!" "Báo cáo bệ hạ, đại quân tiên phong của Đại Kinh chúng ta đã chiếm lĩnh Thiên Phong Lĩnh.

Hơn nữa, dưới sự sắp xếp của ba vị quân sư, chia binh làm ba đường, đã công phá các khu vực Đông Di, Đông Hải, và Bắc Mạc.

Hiện tại, đang tiến về phía nam.

Tin rằng không bao lâu nữa, là có thể chiếm lĩnh toàn bộ.

Hơn nữa, còn có sự chi viện của các tộc.

Đại Kinh chúng ta, tất thắng không nghi ngờ!" Lời vừa dứt, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười. "Rất tốt, nếu đã như vậy, vậy thì chuẩn bị xuất phát đi.

Nhớ kỹ, lần này phải triệt để giải quyết Thiên Ma tộc.

Bất kể giá nào!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Bạch Khởi không dám chậm trễ, trực tiếp lui xuống.

Lúc này, hắn đã sớm không thể chờ đợi được muốn cùng Thiên Ma tộc phân cao thấp.

Quân đoàn Đại Kinh mạnh mẽ, trong thế giới thần ma, đó là lừng lẫy có tiếng.

Chuyện như vậy, thật sự rất hiếm thấy.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh đã cưỡi hoàng kim chiến xa, đi về phía xa.

Trong hư không bao la, một chiếc hoàng kim chiến xa bay nhanh, trên đó tỏa ra kim quang rực rỡ, chói mắt vô cùng, khiến tất cả mọi người phải ngoái nhìn. "Ầm ầm!" Ngay khi Lưu Tranh rời đi, một cỗ uy áp khổng lồ lại lan ra, khiến cho thiên địa xung quanh đều rung chuyển.

Trong vương cung Thiên Ma tộc, lúc này bọn họ, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng. "Tộc trưởng, làm sao bây giờ, quân đội của Hán đế đã giết đến!" Có trưởng lão Thiên Ma tộc lên tiếng.

Lần này bọn họ ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, vốn là không muốn đối đầu trực diện với Đại Kinh, nhưng bây giờ đã muộn rồi.

Nếu cứ kéo dài, e rằng ngay cả cơ hội cũng không có. "Hừ, đừng hoảng loạn, Hán đế này tuy lợi hại, nhưng nội tình của Thiên Ma tộc ta, há có thể là Đại Kinh so bì được!

Hán đế này không phải muốn thảo phạt Thiên Ma tộc ta sao.

Ta muốn xem, hắn có bản lĩnh gì.

Truyền lệnh, triệu tập tộc nhân.

Theo ta nghênh chiến Hán đế!" Lão tổ Thiên Ma tộc lên tiếng.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, từng bóng người liền xuất hiện trong đại sảnh.

Thực lực của những người này, lại đều không thấp, có cả sự tồn tại của Đạo Thánh bát trọng, Đạo Thánh thất trọng.

Người đứng đầu, càng là đạt đến Đạo Tôn nhị trọng cảnh giới, thân thể cao lớn vô cùng, mặc áo bào đen, cả người trong mắt lóe lên ánh sáng khát máu, chính là tộc trưởng Thiên Ma tộc. "Bái kiến phụ

thân!" Nhìn cha mình, tộc trưởng Thiên Ma tộc cung kính nói, trong mắt lộ ra vẻ sùng kính. "Hừ!" Chỉ là, ngay khi hắn vừa dứt lời, đối phương liền lạnh lùng quát, rồi chỉ tay vào một khối ngọc phù trong đại điện, tiếp đó, gầm lên: "Thánh vật của tộc ta bị mất rồi, việc này phải làm sao!" Tiếng nói vang lên, khiến cho người Thiên Ma tộc xung quanh đều quỳ rạp trên mặt đất. "Bốp bốp!" Thậm chí có người dập đầu, hy vọng tộc trưởng có thể tha thứ cho bọn họ.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Bạch Khởi lại được triệu tập đến. "Bái kiến bệ hạ!" Nhìn Lưu Tranh, Bạch Khởi cung kính nói. "Lần này, do ngươi thống soái đại quân.

Phải chiếm được toàn bộ Thiên Ma tộc!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói. "Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe thấy tiếng, Bạch Khởi phấn khích vô cùng nói.

Là đại tướng quân của thiên đình, nhiệm vụ như vậy, đối với hắn mà nói, là cầu còn không được. "Tốt, lui xuống chuẩn bị đi!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Tiếp đó, Bạch Khởi liền quay người lui xuống.

Còn Lưu Tranh lại rơi vào trầm tư.

Lần này, hắn không chỉ định công phá Thiên Ma tộc, mà còn là để rèn luyện đại quân dưới trướng.

Nếu thật sự thành công, hắn sẽ có thể trong thời gian ngắn, có được một nhóm tướng lĩnh trung thành.

Dù sao thì, trong thế giới thần ma, ngoài đệ tử của các thế lực lớn, người bình thường rất khó bồi dưỡng.

Tuy nhiên, đúng lúc này, "Ha ha, bệ hạ, người Thiên Ma tộc mang thiệp mời đến, mời ngài tham gia yến hội!" Ngay khi Lưu Tranh đang suy nghĩ miên man, một tiếng nói sang sảng vang lên.

Chính là sứ giả của Đại Kinh đi vào.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh khinh thường nói: "Ha ha, tên không biết sống chết, lại dám làm ra vẻ trước mặt trẫm.

Bảo hắn, trẫm không đi!" Giọng nói của Lưu Tranh vang lên, khiến sứ giả không khỏi sững người, rồi cung kính nói: "Bệ hạ, nếu ngài không đi, Thiên Ma tộc nhất định sẽ cho rằng Hán thất chúng ta nhát gan.

Nếu sau này xảy ra xung đột, cũng là phiền phức!" Sứ giả cẩn thận nói.

Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh không khỏi nhíu mày, nhưng cuối cùng lại vẫy tay: "Thôi được, cứ theo lời ngươi, đưa trẫm qua đó đi!" Nói xong, sứ giả liền rời đi.

Một lát sau, một chiếc hoàng kim chiến xa, đậu ngoài đại sảnh.

Lưu Tranh đi xuống.

Nhìn thấy Lưu Tranh trong nháy mắt, sứ giả vô cùng hài lòng.

Đây mới là cảnh tượng hắn mong đợi.

Chỉ cần Lưu Tranh đi dự hẹn, vậy là đại biểu cho, Đại Kinh sợ Thiên Ma tộc.

Nếu trong chiến tranh, Hán thất bại vong, bá tánh Đại Kinh sẽ mất đi chủ tâm cốt.

Đến lúc đó, mình có thể dễ dàng thu phục.

Nghĩ đến đây, hắn không dám chậm trễ chút nào, trực tiếp dẫn đường cho Lưu Tranh, đi vào đại điện.

Khi đến đại điện, tộc trưởng Thiên Ma tộc đã ngồi trong đại điện chờ đợi.

Trên mặt hắn, lộ ra vẻ dữ tợn.

Rõ ràng, khoảng thời gian này, vì con trai mình bị chém giết, khiến hắn vô cùng phẫn nộ. "Hán đế, chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt rồi!" Tộc trưởng Thiên Ma tộc âm hiểm nói. "Không sai, trẫm quả thực đến gặp ngươi, nhưng ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, hôm nay trẫm đến đây, tuyệt đối không phải để đàm phán với ngươi.

Chỉ là, muốn diệt Thiên Ma tộc của ngươi, mà không phải trả giá một chút, dường như cũng không thích hợp lắm!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Giọng nói của hắn, bình tĩnh lạ thường, nhưng lại mang đến cho người ta áp lực vô cùng lớn. "Hán đế, ngươi muốn làm gì!" Nghe thấy tiếng, tộc trưởng Thiên Ma tộc lên tiếng hỏi.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói: "Giết người đền mạng, nợ tiền trả tiền!" "Ngươi muốn giết ta?" Nghe thấy tiếng, sắc mặt tộc trưởng Thiên Ma tộc thay đổi, không ngờ Lưu Tranh lại tàn nhẫn như vậy. "Không, trẫm không thích giết chóc.

Trẫm đến đây để giúp Thiên Ma tộc của ngươi vượt qua khó khăn!" Lưu Tranh cười nói. "Vượt qua khó khăn, Hán đế ngươi nghĩ rằng dựa vào thực lực của mình, là có thể tiêu diệt Thiên Ma tộc ta sao.

Đúng là nói chuyện viển vông!" "Vậy sao!" Lưu Tranh hỏi ngược lại, rồi lại nói: "Vậy thì thử xem!" Nói xong, không khí trong đại điện, trong nháy mắt trở nên sát khí.

Lúc này, sắc mặt tộc trưởng Thiên Ma tộc càng lúc càng âm trầm.

Hắn cảm thấy nguy hiểm. "Hán đế, Thiên Ma tộc ta với ngươi không oán không thù.

Hà cớ gì phải đuổi tận giết tuyệt!" "Ha ha, không oán không thù.

Thiếu tông chủ của Thiên Ma tộc các ngươi, cướp bóc bá tánh Đại Kinh ta.

Không chỉ một lần.

Hôm nay đã gặp rồi, tự nhiên cần phải giải quyết một chút.

Nếu không, Thiên Ma tộc các ngươi làm sao có thể phục chúng!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Thiên Ma tộc này với hắn không oán không thù, lại phái cường giả tập kích quân doanh của mình.

Chuyện như vậy, nếu đặt ở các thế lực khác, e rằng đã sớm bị tiêu diệt mấy lần.

Ngay khi Lưu Tranh vừa dứt lời, tộc trưởng Thiên Ma tộc, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Cuối cùng, nghiến răng nói: "Hán đế, bản tọa thừa nhận, lần tập kích này Thiên Ma tộc ta làm không đúng.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là các ngươi có thể tùy ý bắt nạt Thiên Ma tộc ta.

Bây giờ ta cho ngươi hai con đường lựa chọn.

Thứ nhất, thần phục Thiên Ma tộc ta, vĩnh viễn trung thành.

Thứ hai, chết!" Giọng nói băng lãnh vô cùng.

Lúc này, đôi mắt hắn đỏ ngầu, rõ ràng là đã phẫn nộ đến cực hạn.

Chỉ là, nghe thấy tiếng, Lưu Tranh lại cười nói: "Trẫm chọn con đường thứ ba!" Nói xong, một chưởng liền đánh ra. "Ầm ầm!" Chưởng ấn nóng rực trên không trung hội tụ, tựa như che cả bầu trời.

Năng lượng cuồn cuộn, lan ra cả đại điện.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hô hấp dồn dập vô cùng, đặc biệt

là những người Thiên Ma tộc.

Bọn họ không ngờ, thực lực của Lưu Tranh, lại mạnh đến vậy.

Tộc trưởng Thiên Ma tộc, trong mắt thậm chí còn xuất hiện vẻ kinh hãi.

Tu vi của hắn tuy cao thâm, nhưng lúc này lại căn bản không chống đỡ được. "Ầm!" Cả thân hình, trong nháy mắt bay ra ngoài, miệng thổ huyết, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Vị tộc trưởng Thiên Ma tộc này, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị đánh bị thương.

Dù sao thì, thực lực của Đại Kinh, hắn là biết rõ.

Bây giờ xem ra, thực lực của Hán đế này, lại còn khủng bố hơn cả lời đồn. "Hán đế, ngươi đáng chết!" Tộc trưởng Thiên Ma tộc điên cuồng gào thét.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, các thị vệ xung quanh liền vây lại. "Hừ!" Nhìn những người Thiên Ma tộc kia, Lưu Tranh hừ lạnh một tiếng, đồng thời, bước một bước.

Cả hư không, đều phát ra tiếng nổ vang tai.

Giây tiếp theo, dưới chân hắn xuất hiện một thanh cự kiếm. "Vút!" Kiếm quang quét ngang, nơi nào đi qua, những hộ vệ kia trong nháy mắt hóa thành thịt nát.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cảnh này, bị tất cả mọi người nhìn thấy. "Hán đế, ngươi đang tìm chết!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tộc trưởng Thiên Ma tộc mắt muốn nứt ra, nhưng cũng không làm gì được Lưu Tranh.

Đúng lúc này, "Rắc!" trên bầu trời thành Thiên Ma, điện quang dũng động.

Ngay sau đó, một tấm lưới khổng lồ liền bao phủ xuống, trên đó sấm sét lan tràn, tựa như có thể xé nát tất cả. "Xoẹt!" Tộc trưởng Thiên Ma tộc vừa đứng dậy, trong nháy mắt liền bị bao phủ.

Hắn phát ra tiếng gầm thảm thiết, áo bào trên người càng là trong nháy mắt vỡ nát. "Gào!" Tiếp đó, một tiếng rồng ngâm vang lên.

Trong cơ thể hắn, bùng nổ ra những chiếc vảy đen rực rỡ, chính là bí thuật của Thiên Ma tộc.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, cũng không có tác dụng.

Cánh tay Lưu Tranh vươn ra, tựa như trụ trời, một quyền đánh ra. "Phụt!" Tộc trưởng Thiên Ma tộc, ngực lõm xuống.

Chương 517

Trên khóe miệng hắn lộ ra máu tươi, ánh mắt ảm đạm vô cùng. "Hán đế, ta nguyền rủa ngươi không được chết tử tế!" "Rắc!" Hắn vừa dứt lời, cả thân thể, lại cứ như vậy nổ tung, hóa thành sương máu, khiến cho tất cả mọi người xung quanh, gần như không dám tin.

Đúng lúc này, người của Thiên Ma tộc kia, kinh hãi hét lên: "Làm sao có thể!" Mắt hắn trợn to, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Tộc trưởng Thiên Ma tộc, là sự tồn tại của Hỗn Nguyên Thánh Nhân bát trọng, làm sao lại ngã xuống, hơn nữa, còn bị giết dễ dàng như vậy.

Phải biết, cho dù là ở Thiên Ma tộc, thực lực của vị tộc trưởng này cũng là rất cao.

Ngay khi hắn đang nghi hoặc, giọng nói của Lưu Tranh lại vang lên. "Sứ giả Tây Hạ kia, rốt cuộc có thực lực gì!" Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần cẩn thận trả lời: "Khải bẩm bệ hạ, tu vi của sứ giả đó là Thánh Nhân bát trọng.

Nghe nói ở Đại Việt, được xem là cường giả hàng đầu!" "Hừ!" Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh lạnh lùng nói: "Truyền lệnh cho Mông Nghị, để hắn dẫn Hổ Báo Kỵ đến chi viện.

Phải bảo đảm thành công, dù sao thì Tây Hạ này, không yếu đâu!" Nói xong, Tào Chính Thuần lui xuống.

Hắn không hỏi tại sao lại phái Mông Nghị, bởi vì, theo Tào Chính Thuần thấy, chỉ cần là việc Hán đế dặn dò, thì không có việc gì là không làm được.

Tiếp đó, một con chiến mã liền phi nước đại về phía xa.

Đây là con thú cưỡi của Mông Nghị, vô cùng thần tuấn, trong thời gian ngắn, liền biến mất trong màn đêm.

Biên giới Đại Việt, trên một ngọn núi nguy nga, hai bóng người ngồi xếp bằng.

Xung quanh họ tỏa ra uy áp khủng bố, đặc biệt là người đàn ông trung niên, mặc áo bào đen, càng là ẩn mình trong bóng tối, khiến người ta không biết dung mạo của đối phương. "Hô xích!" Đột nhiên, người đàn ông thở ra một hơi trọc khí, trong đôi mắt tinh quang lóe lên, chậm rãi nói: "Không ngờ, Hán đế cũng khá có gan.

Lại thật sự chuẩn bị xuất binh rồi, như vậy cũng tốt, đỡ phiền phức.

Chỉ cần tiêu diệt Hán đế, cả Cửu Châu, còn ai có thể cản được Tây Hạ ta.

Đến lúc đó, nhất thống Cửu Châu, chỉ trong gang tấc." Tiếng nói vang lên, khiến cho một người trung niên khác, không dám nói nhiều.

Đúng lúc này, "Vút vút!" trong khu rừng rậm, mấy mũi tên sắc bén phá không bắn ra. "Xoẹt!" Một người áo đen, trực tiếp bị đâm xuyên qua yết hầu.

Máu tươi bắn ra, cho thấy sự thảm khốc. "Chết tiệt!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, người đàn ông kia chửi rủa, rồi thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ.

Một lát sau, sát khí nồng đậm, trong sân lan ra, khiến cho thực vật xung quanh đều run lẩy bẩy. "Vút vút!" Lại có mấy tiếng phá không vang lên.

Quốc sư Tây Hạ kia, cũng không kịp né tránh.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa bay lên, "Ầm!" thân thể liền trong nháy mắt hóa thành thịt nát.

Cảnh tượng như vậy, xảy ra trên mỗi tấc đất.

Trong một thời gian, cả đại lục, chấn động không thôi.

Ai cũng không ngờ, Đại Kinh lại bá đạo như vậy, trực tiếp xuất binh chinh phạt Đại Việt.

Điều này khiến các sứ giả của các tộc đều kinh hãi vô cùng.

Đúng lúc này, Lưu Tranh lại ra lệnh lần nữa: "Tướng lĩnh Đại Kinh nghe lệnh, theo trẫm xuất phát.

Diệt đi vương thất Đại Việt, chiếm cứ vương thành Tây Hạ!" "Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe thấy tiếng, Lữ Bố, Triệu Vân hai người đều trong nháy mắt xông lên trời.

Còn Tào Chính Thuần, thì đi theo sau.

Những năm gần đây, hắn theo Lưu Tranh đông chinh tây chiến, đối với việc thao luyện quân đội Đại Kinh, có thể nói là quen thuộc vô cùng.

Lưu Tranh hiện nay, mặc dù chưa đạt đến Bán Bộ Thánh Nhân tam trọng, nhưng cũng đủ để càn quét bất kỳ ai.

Hơn nữa, bên cạnh hắn còn có Lữ Bố và những người khác tương trợ.

Thực lực của Đại Kinh, cũng tuyệt đối không phải người khác có thể sánh bằng.

Vì vậy, khi quân đội Đại Kinh xuất động, quốc chủ Tây Hạ kia, sắc mặt lại khó coi vô cùng.

Lúc này, trong đầu hắn, đang nhanh chóng vận chuyển.

Nếu quân đội Đại Kinh đột kích, dựa vào mình hiện nay, căn bản không chống đỡ được.

Chỉ là, còn chưa kịp hắn quyết định, liền nghe thấy một trận tiếng hô giết, đã xuất hiện ở phía xa. "Hán đế quả nhiên đã đến, thông báo cho tất cả tướng sĩ tập kết!" Lúc này, hắn không chỉ kinh hoảng, thậm chí còn xen lẫn sự vui mừng.

Đại Kinh công phạt đến, hắn có thể dễ dàng giành thắng lợi.

Đúng lúc này, quân đội Đại Kinh đã đến.

Khi nhìn thấy quân đội của đối phương, vua Tây Hạ không khỏi đồng tử co rút lại.

Bởi vì hắn phát hiện, binh sĩ của Đại Kinh, thực lực rõ ràng đã được nâng cao. "Hán đế, ngươi quá đáng lắm rồi.

Trẫm từ trước đến nay chưa bao giờ đắc tội với ngươi!" Vua Tây Hạ phẫn nộ gầm lên, lúc này hận không thể xé nát Lưu Tranh. "Ha ha, bắt nạt ngươi thì sao, ngươi có bản lĩnh thì phản kháng đi.

Trẫm đã sớm mong chờ ngày này rồi.

Nếu sợ hãi, thì quỳ xuống nhận thua.

Có lẽ, trẫm còn có thể tha cho ngươi một mạng!" Lưu Tranh lạnh lùng nói, trong mắt lộ ra sát cơ dữ tợn. "Hừ, muốn để trẫm đầu hàng, cửa cũng không có.

Cho dù là chết, trẫm cũng phải kéo ngươi theo!" Nói xong, thân hình hắn nhảy lên liền lao về phía Lưu Tranh. "Ầm!" Quyền cương nóng rực, trên không trung vạch ra ánh sáng chói mắt. "Tìm chết!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Hắn vươn tay, lại dùng cánh tay, cứng rắn đỡ nắm đấm của đối phương. "Rắc!" Ngay sau đó, tiếng xương cốt vỡ nát vang lên.

Thân thể quốc sư Tây Hạ, lại bay ngược ra ngoài, trong mắt lộ ra

vẻ kinh hãi. "Ngươi, ngươi đã đột phá!" Giọng nói mang theo sự kinh hãi. "Làm sao có thể, mới qua bao lâu chứ!" Đúng lúc này, bên cạnh Lưu Tranh, bóng người của Lữ Bố và Quan Vũ lại đồng thời lướt lên.

Bọn họ không hề do dự xông về phía đối phương.

Vị quốc sư này, lại muốn chém giết Lưu Tranh, điều này đơn giản là không thể tha thứ.

Cảnh này, khiến cho trong lòng quốc chủ Tây Hạ kinh hãi vô cùng.

Nhưng bây giờ hắn, căn bản không kịp né tránh. "Phụt!" Mũi thương sắc bén của Lữ Bố, đâm vào ngực đối phương.

Tiếp đó, Quan Vũ một đao chém ra, chém đối phương làm đôi.

Một sự tồn tại mạnh mẽ như vậy, cứ thế bị đánh giết triệt để.

Giọng nói của Lưu Tranh lại vang lên lần nữa: "Tất cả mọi người nhớ cho trẫm.

Hoàng đình Đại Kinh, không dung mạo phạm.

Bất kỳ kẻ nào dám chạm vào vảy ngược của trẫm, giết không tha!" Giọng nói của hắn, có chút lạnh lẽo.

Ngay khi vừa dứt lời, liền dẫn đại quân tiếp tục tiến lên.

Nơi nào đi qua, những bá tánh và thương nhân kia, đều không khỏi run lẩy bẩy, cảm giác Lưu Tranh, tựa như ma thần.

Ngay khi Lưu Tranh vừa đi ra ngoài trăm dặm, một bóng người lại nghênh đón.

Chính là quốc sư Tây Hạ kia.

Hiện nay, sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng, nhưng trong mắt, vẫn lộ ra vẻ hung ác. "Hán đế bệ hạ, ngài cuối cùng cũng đã xem thường Tây Hạ.

Những năm gần đây, ta tuy chưa tu luyện đến Thánh Nhân lục trọng, nhưng dưới đại điện, cũng đã tích lũy được không ít tài phú.

Xin bệ hạ thu nhận!" Nói xong, hắn lại chuẩn bị khấu bái.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa dứt lời, Lưu Tranh lại chậm rãi nói: "Không cần đâu, trẫm đã muốn tấn công Tây Hạ, thì không có lý do gì để bỏ qua.

Giết!" Giọng nói băng lãnh vang lên, khiến cho quốc sư Tây Hạ kia đồng tử không khỏi co rút lại, rồi miệng liền quát: "Đại Kinh quá đáng lắm rồi.

Ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận!" Hắn vừa dứt lời, thân thể lúc này lại phồng lên mấy phần.

Tiếp đó, trong đôi mắt lộ ra vẻ điên cuồng, một quyền đánh xuống.

Quyền cương cuồn cuộn, tựa như hồng thủy cuốn qua.

Nhưng lúc này, Lưu Tranh lại không hề có chút sợ hãi, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Hắn vung cánh tay phải, một chưởng đánh ra.

Huyết mạch chân long cuồn cuộn, trên lòng bàn tay hắn quấn quanh.

Giây phút này, hắn phảng phất như hóa thành một con hung thú cái thế, một chưởng đánh ra. "Ầm ầm!" Tiếng nổ kịch liệt trong nháy mắt vang lên.

Dư ba từ cuộc giao chiến của hai người lan ra, bá tánh và thương nhân xem chiến xung quanh, lần lượt rút lui.

Vua Tây Hạ trong sân, càng là ngay cả tiếng kêu thảm cũng không phát ra, liền bị trực tiếp chấn nát tại chỗ.

Kết quả như vậy, quá chấn động rồi. "Bốp bốp!" Cùng lúc đó, Lữ

Bố và Quan Vũ cũng đã giải quyết đối phương.

Thi thể của hai vị cường giả, bị ném xuống mặt đất, khiến cho những bá tánh xem chiến kia, càng thêm sợ hãi.

Tướng lĩnh của Đại Kinh này, lại mạnh đến như vậy.

Ở một nơi khác, Lưu Tranh lại không dừng lại, dẫn đại quân tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, liền đã đến dưới thành trì.

Lúc này, Lưu Tranh đứng trên xe ngựa, nhìn thành trì phía trước, khóe miệng nhếch lên một đường cong, chậm rãi nói: "Truyền lệnh xuống, tấn công đi!" "Giết!" Giọng nói vừa dứt, kỵ binh Đại Kinh liền trong nháy mắt xông về phía tường thành.

Trên người bọn họ, tỏa ra sát khí nồng đậm.

Vệ binh của tòa thành trì này, chỉ vừa mới xuất hiện trên tường thành, liền bị giết đến tan tác.

Trong thời gian ngắn, cả thành trì liền thất thủ.

Cùng với trận chiến diễn ra, bá tánh trong thành, càng lúc càng đông.

Đặc biệt là những người bình thường, sau khi biết tin Đại Kinh sẽ bảo vệ họ an toàn rời đi, ai nấy đều mắt rưng rưng.

Còn Lưu Tranh, thì không hề chậm trễ.

Hắn dẫn quân đội, một đường tiến về phía đông bắc, trong thời gian ngắn, đã diệt đi bảy thành lãnh thổ của Tây Hạ.

Chiến tích như vậy, khiến cho các thế lực ở các châu khác đều kinh hãi không thôi.

Đại Kinh quá mạnh mẽ rồi.

Cho dù là Tây Vực gia quốc mạnh nhất, hiện nay cũng không có nắm chắc, có thể chống đỡ Đại Kinh.

Dù sao thì, cường giả của đối phương, cũng quá nhiều.

Dưới gót sắt của Đại Kinh, không có thế lực nào có thể ngăn cản.

Đúng lúc này, trong đế cung Đại Kinh, Lưu Tranh lại đang triệu tập quần thần nghị sự.

Hắn ngồi trên bảo tọa của mình, lãnh đạm nói: "Tào Chính Thuần, mấy ngày gần đây có gì bất thường không?" "Khải bẩm bệ hạ, theo thám tử báo về, các cao tầng của các tộc Tây Hạ kia, sau khi biết tin ngài diệt đi Tây Hạ, đã ngấm ngầm liên hợp lại.

Không biết muốn làm gì.

Tuy nhiên, nghe nói bọn họ đã phái sứ giả, hy vọng được gặp ngài!" "Hừ, gặp trẫm có chuyện gì!" Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh khinh thường nói, rồi ra lệnh: "Cho sứ giả vào gặp đi!" Hắn chuẩn bị xem xem các cao thủ của các tộc này, rốt cuộc muốn làm gì.

Dù sao thì, những người này, đều là thực lực phi phàm.

Nếu có thể chiêu mộ, đối với sau này, nhất định sẽ có lợi. "Tuân chỉ!" Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần cung kính đáp.

Một lát sau, liền rời khỏi đại điện.

Khi hắn quay lại, trong tay cầm một văn thư. "Bệ hạ, đây là thư tín của sứ giả Tây Hạ gửi đến!" Tào Chính Thuần thấp giọng nói.

Chương 518

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Lưu Tranh lại nhíu mày.

Bởi vì, hắn phát hiện những văn tự này, căn bản không giống chữ Hán, mà lại có liên quan đến văn minh phương Tây. "Tây Hạ này thật thú vị.

Giống như Phật môn của Tây Thiên, chẳng trách lại có tín ngưỡng như vậy.

Tuy nhiên, muốn đầu quân cho Đại Kinh ta, không phải ai cũng có thể làm được.

Tào Chính Thuần, ngươi tự mình đi một chuyến, bảo bọn họ, Đại Kinh ta cần là sự thần phục!" "Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe thấy mệnh lệnh, Tào Chính Thuần không hề chậm trễ, cung kính nói, rồi quay người rời đi.

Lúc này, trong đại điện, chỉ có đầy triều văn võ, yên lặng chờ đợi.

Rõ ràng, bọn họ đang mong chờ Lưu Tranh có thể đăng cơ.

Nếu có thể xưng đế, đó mới là thật sự danh tiếng lưu truyền ngàn đời.

Lưu Tranh ngồi ngay ngắn trên vương tọa.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu chủ nhân của Đại Kinh này, đổi thành bất kỳ một nam nhi nào, e rằng đã sớm không thể chờ đợi được mà xưng đế.

Bất kể là ở Đại Kinh, hay là ở các châu, đều là như vậy.

Vì vậy, hắn cũng có thể hiểu được.

Chỉ là, mình lại không có sự kiên nhẫn đó.

Hơn nữa, hiện tại của hắn, cách đột phá cũng chỉ còn một bước.

Nếu lúc này lựa chọn bế quan, lại làm lỡ việc nâng cao tu vi của mình.

Cho nên, lúc này, Lưu Tranh định lại một lần nữa tiến vào linh giới để lịch luyện.

Dù sao thì, mỗi lần đột phá, mình đều có thể tăng trưởng một chút tu vi, hơn nữa còn không cần lo lắng có nguy hiểm.

Còn Tây Hạ, dưới sự tấn công của Đại Kinh, căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Ngay khi Lưu Tranh vừa quyết định, Tào Chính Thuần liền lại đi vào.

Hắn cung kính quỳ xuống mặt đất, nói: "Bệ hạ, sứ giả Tây Hạ cầu kiến!" "Tuyên!" Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh nói.

Tiếp đó, Tào Chính Thuần liền lui xuống, không dám do dự nửa phần.

Một lát sau, một tiếng bước chân trong đại điện vang lên, rồi một bóng người đi vào.

Thân hình hắn vạm vỡ, trên mặt mang theo một vẻ âm nhu, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác âm u.

Lúc này, hắn vừa bước vào đại điện, liền nói: "Đại Kinh hoàng đế bệ hạ, ta là quốc sư Tây Hạ, phụng mệnh mời quân vương Đại Kinh, đến quốc gia làm khách!" Nói xong, trong mắt hắn lộ ra hàn quang. "Ngươi là ai, dám tự tiện xông vào đế cung, tìm chết sao!" Nghe thấy tiếng, Hoàng Trung bên cạnh gầm lên.

Lúc này, Lưu Tranh, trong đôi mắt tinh quang lóe lên. "Dừng tay!" Tiếp đó, liền lên tiếng quát.

Sứ giả Tây Hạ kia, lại vẫn không dừng lại, chỉ nhàn nhạt cười nói: "Hán đế bệ hạ, nếu ngài đã đồng ý, thì nên đi cùng ta một chuyến.

Nếu không, ta sẽ giết những thị vệ này!" Nghe thấy tiếng, sắc mặt Lưu Tranh trở nên lạnh lẽo.

Ngay khi hắn định ra tay, một giọng nói lại vang lên lúc này: "Ha ha, một tên tiểu bối quèn, mà cũng dám làm càn trước mặt trẫm!" Nói xong, một vị lão giả xuất hiện tại sân.

Thân hình đối phương còng lưng vô cùng, nhưng lại tràn ngập khí thế hung lệ, chính là Huyết Y Hầu.

Ông ta vẫn luôn đi theo bên cạnh Lưu Tranh, tuy thực lực không ra sao, nhưng cũng không ai dám coi thường, bởi vì, đối phương đại diện cho Lưu Tranh. "Hán đế bệ hạ, ngài không cần lo lắng.

Chúng ta chỉ là đến đàm phán, không có ác ý!" Quốc sư Tây Hạ chậm rãi nói.

Hắn vừa dứt lời, Lưu Tranh liền vẫy tay ra hiệu cho Hoàng Trung lui xuống, rồi chậm rãi nói: "Đã đến rồi, thì cứ lui xuống trước đi, có chuyện gì, chúng ta bàn xong rồi nói.

Tuy nhiên, ta có thể cảnh cáo ngươi.

Đây là Đại Kinh, không phải Tây Hạ.

Trẫm không muốn gây phiền phức.

Nếu ngươi muốn làm càn, thì đừng trách trẫm vô lễ!" Giọng nói của hắn có chút uy hiếp nồng đậm.

Nhưng sứ giả Tây Hạ lại không hề sợ hãi, nói thẳng: “Hán Đế bệ hạ, nếu ngài không đồng ý, vậy thì đừng trách chúng ta vô lễ!” Vừa dứt lời, hai vị phó thủ lập tức đứng bên cạnh hắn.

Cả hai đều toả ra sát khí mãnh liệt.

Còn quốc sư Tây Hạ lúc này lại chậm rãi nói: “Hán Đế, đừng ép chúng ta phải động thủ!” Ánh mắt hắn lộ ra vẻ hung tợn.

Pháp lực trên người cuộn trào, trông vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng đúng lúc này.

“Ha ha, bao nhiêu năm rồi, người Tây Hạ các ngươi đều thích nói chuyện quy củ giang hồ.

Không ngờ ngươi lại càng sống càng hồ đồ.

Hôm nay ta sẽ thay ngươi dạy dỗ một phen!” Một giọng nói vang lên, xung quanh lập tức bị đại quân bao vây.

Cảnh tượng này quá đỗi kinh người.

Binh lính đen kịt, đông đến cả trăm vạn.

Người dẫn đầu lại chính là Hạng Vũ.

Điều này khiến sứ giả Tây Hạ không khỏi co ngươi lại, rồi hét lên giận dữ: “Hán Đế, chẳng lẽ ngài đã quên hiệp nghị đã ký với Tây Hạ chúng ta năm xưa sao!” Nghe vậy, Lưu Tranh nhếch mép cười, chậm rãi nói: “Thì đã sao?

Quốc vận Tây Hạ các ngươi đã bị rút cạn, dù có đền bù cho các ngươi cũng không thể phục hồi được.

Còn không mau cút đi, chẳng lẽ thật sự muốn ở lại ăn cơm!” Vừa dứt lời, đại quân bốn phía đồng loạt tiến lên, chuẩn bị động thủ.

Điều này khiến mắt sứ giả Tây Hạ sáng lên, hắn lập tức hét lớn: “Hán Đế, đây là do ngươi tự tìm lấy.

Nếu đã không hợp tác, vậy chúng ta chỉ có thể chiến đấu đến cùng.

Cùng lắm thì cá chết lưới rách!” Giọng nói của hắn ẩn chứa một tia độc ác.

Ngay sau đó, từng bóng người bay vút lên trời.

Trên người họ tỏa ra kim quang rực rỡ, chính là những cường giả đỉnh cao của Tây Hạ.

"Giết!" Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh gầm lên giận dữ.

Giọng hắn lạnh lẽo vô cùng.

Đại quân bốn phía đã xông lên.

Hai bên tức khắc va chạm vào nhau.

Lần này, sứ giả Tây Hạ quả thực không ngờ Lưu Tranh thật sự dám ra tay.

Mắt hắn lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói: "Hán Đế bệ hạ, ngài nên suy nghĩ cho kỹ.

Đây là lãnh thổ Đại Tống, nếu động thủ sẽ gây ra chiến tranh giữa Đại Tống và Đại Kinh!" Giọng nói mang đầy ý cảnh cáo.

Chỉ là, lời hắn vừa dứt, Lưu Tranh đã lạnh lùng đáp: "Trẫm ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Huống hồ, Tây Hạ các ngươi không giữ chữ tín trước, còn vọng tưởng chiếm đoạt lãnh thổ Đại Kinh ta.

Ngươi nghĩ trẫm còn cần tuân thủ giao ước sao?

Bây giờ, trẫm chỉ muốn giết ngươi!" Giọng nói băng giá của Lưu Tranh truyền ra.

Lời vừa dứt, hắn liền lao về phía quốc sư Tây Hạ.

Lần này, không chỉ Lưu Tranh, những người khác cũng đã ra tay.

Đặc biệt là Lý Tĩnh.

Hắn mặc khôi giáp, cả người tựa như hóa thành một vị chiến thần.

Lòng bàn tay vung lên, cương phong cuồn cuộn bắn ra, khiến cả hư không lúc này đều phải run rẩy.

Trong mắt quốc sư Tây Hạ cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại dám ra tay trước.

Tuy nhiên, hắn cũng biết trận chiến này e là không thể tránh khỏi.

Nghĩ đến đây, mắt hắn bắn ra một tia hung tàn.

Hắn trầm giọng quát thuộc hạ: "Nghênh địch!" Vừa dứt lời, thân hình hắn khẽ động, lao lên đón đánh Lưu Tranh.

Trong tay xuất hiện một thanh loan đao.

Ngọn lửa nóng rực gần như bao trùm lấy hắn, tựa như muốn hủy diệt cả thế giới.

Vị quốc sư này vốn nổi tiếng là kẻ có sức tấn công mạnh mẽ.

Tu vi của hắn đã đạt đến Hỗn Nguyên Thánh Nhân cửu trọng.

Lúc này, khi thi triển bí thuật, sức chiến đấu của hắn có thể nói là kinh khủng.

Ngay cả Lưu Tranh cũng không khỏi kinh hãi.

Nhưng đúng lúc này, Uất Trì Cung ở bên cạnh đã chắn trước mặt hắn.

"Ầm ầm!" Khoảnh khắc hai người giao thủ, cả đất trời đều rung chuyển.

Thân hình Uất Trì Cung khẽ sững lại, rồi cất tiếng hỏi: "Bệ hạ, ngài không sao chứ?" Giọng nói đầy vẻ quan tâm.

"Không sao!" Nghe vậy, Lưu Tranh lắc đầu.

Lúc này Uất Trì Cung không còn do dự nữa.

"Bốp!" Hắn tung một quyền, va chạm với quốc sư kia.

Đối phương căn bản không thể chống đỡ được đòn tấn công như vậy, cả người bay ngược ra sau, lồng ngực lõm xuống, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

"Xoẹt!" Đúng lúc này, Mông Điềm ở bên cạnh cũng ra tay.

Trường kiếm trong tay hắn chém ra, kiếm quang chói lòa tràn ngập bầu trời.

Những nơi nó đi qua, người Tây Hạ căn bản không thể địch lại, từng người một bị chém thành thịt nát.

Chỉ trong thời gian ngắn, cục diện trên chiến trường lại một lần nữa đảo ngược.

"Rút lui, mau đi!" Nhìn đám binh mã dày đặc, sắc mặt sứ giả Tây Hạ trắng bệch nói.

Mắt hắn lộ vẻ sợ hãi, không dám dừng lại chút nào, định dẫn tàn binh bại tướng bỏ chạy.

Chỉ là, Lưu Tranh sẽ không dễ dàng tha thứ.

Lệnh của hắn vừa ban xuống, đại quân liền đuổi theo.

Quốc sư Tây Hạ càng bất chấp tất cả mà chạy trốn về phía xa.

Nhưng làm sao Lưu Tranh có thể bỏ qua cho hắn được.

"Vút vút!" Hắn vừa thoát khỏi vòng chiến, tiếng xé gió liền vang lên.

Chính là mưa tên của Lưu Tranh.

Giây phút này, đất trời biến ảo.

Sắc mặt quốc sư Tây Hạ tái nhợt, nhưng hắn không hề né tránh, ngược lại còn giơ lưỡi đao trong tay lên, muốn cứng rắn chống đỡ trận mưa tên này.

Hắn là sứ giả hộ quốc của Tây Hạ, thực lực cường đại, tin rằng có thể chặn được đợt tấn công này.

Chỉ là, lời hắn vừa dứt… "Phụt!" Một màn sương máu bay ra giữa không trung.

Đầu của hắn lúc này bay lên cao, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng, rõ ràng không ngờ rằng, đường đường là cao thủ Hỗn Nguyên Thánh Nhân cửu trọng như mình lại chết như vậy.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Cùng lúc đó, bên cạnh Lưu Tranh, giọng của Tào Chính Thuần vang lên: "Bệ hạ, vương tử Tây Hạ đã bị bắt rồi!" Giọng nói tràn đầy vẻ hưng phấn.

Lời hắn vừa dứt, Lưu Bá Ôn đã cất giọng kích động: "Ha ha, bệ hạ anh minh, lần này Đại Kinh chúng ta nhất định sẽ danh dương bốn bể!" "Ừm!" Lưu Tranh chỉ lãnh đạm gật đầu, không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước.

Còn những người khác thì áp giải vương tử Tây Hạ ở phía sau, chạy về phía thành trì.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến ngoài cổng thành.

Khi thấy Lưu Tranh xuất hiện, trong mắt đại hoàng tử Tây Hạ loé lên một tia hung tợn, rồi hắn quát thẳng: "Lũ chó Đại Kinh, còn không mau thả bản vương ra!" Giọng hắn đầy vẻ hung dữ.

"Hừ!" Lưu Tranh hừ lạnh một tiếng, rồi búng ngón tay.

"Bốp!" Trán của vương tử Tây Hạ tức khắc nổ tung, vậy mà đã bị đánh chết tại chỗ.

Thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đều không khỏi co ngươi lại.

Bởi vì, không ai ngờ Đại Kinh lại tàn nhẫn đến thế.

Chương 519

Sự quyết đoán sát phạt này khiến người ta chấn động.

Nhưng ngay sau đó, Lưu Tranh liền cất tiếng: "Truyền lệnh xuống, ba ngày sau tiến vào vương cung!

Ra lệnh cho đại quân giới nghiêm, bất kỳ ai cũng không được đến gần!" Giọng hắn ẩn chứa sát khí.

"Mạt tướng lĩnh mệnh!" Nghe lệnh, Uất Trì Cung và những người khác lui xuống.

Sau đó, Lưu Tranh ngồi xe ngựa tiến vào hoàng cung.

Lúc này, hắn chuẩn bị triệu hoán.

Dù sao thì, thực lực của đám dị tộc này quá mạnh.

Đại Kinh tuy hiện đang chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng cũng không thể lơ là chút nào.

Lưu Tranh vừa bước vào cung điện, Tào Chính Thuần đã cung kính quỳ rạp trên mặt đất: "Bái kiến bệ hạ, nô tỳ mang trà đến cho ngài!" Tào Chính Thuần cẩn thận nói.

Lưu Tranh nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tào Chính Thuần này ngày thường tuy không đến mức ngang ngược, nhưng cũng rất ngạo mạn, đâu có khi nào khiêm tốn như bây giờ.

"Ngươi ngày thường không phải kiêu ngạo lắm sao, hôm nay uống nhầm thuốc à?" Hắn chậm rãi hỏi, nhưng giọng nói lại mang theo ý cười.

"Nô tỳ biết bệ hạ thích nghe lời thật, nếu ngài muốn biết, nô tỳ sẽ

nói thật với ngài.

Công chúa nhà ta đã để mắt đến trấn quốc linh thú của Đại Kinh, hy vọng ngài có thể nhường lại!" Tào Chính Thuần nói, giọng điệu có phần nịnh nọt.

Lưu Tranh không khỏi sững người.

Hóa ra là vì Kim Mao Sư Vương, thảo nào dạo gần đây Tào Chính Thuần lại ngoan ngoãn đến vậy, còn đích thân hầu hạ.

Nghĩ đến đây, hắn cũng không từ chối, nói với Tào Chính Thuần: "Được thôi, nếu ngươi đã thích, trẫm sẽ cho ngươi!

Chỉ là ngươi phải nhớ, sau này phải biết chừng mực, nếu không thì đừng trách trẫm xử lý ngươi!" Giọng nói mang ý cảnh cáo.

Lời hắn vừa dứt, Tào Chính Thuần nào dám chậm trễ, vội vàng nói: "Tạ bệ hạ, tạ bệ hạ!" Lúc này, hắn hận không thể tìm một cái khe để chui vào, không dám nhìn thẳng vào Lưu Tranh.

"Ừm, lui xuống đi, không có việc gì thì đừng làm phiền trẫm!" Lưu Tranh phất tay ra hiệu.

Khi lệnh của hắn được ban ra, Tào Chính Thuần lui xuống, rồi lại ghé vào tai Lưu Tranh nói: "Bệ hạ, phòng của ngài nô tỳ đã sắp xếp xong rồi ạ!" Hắn cẩn thận nói.

"Ừm!" Lưu Tranh khẽ gật đầu, sau đó được đối phương hầu hạ tắm rửa xong xuôi rồi nằm lên giường nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, tại một thành trì khác ở Đông Hoang, lại có hai vị khách không mời mà đến.

Những người này mặc giáp trụ dày cộm, mỗi người đều tỏa ra uy áp mênh mông.

Họ đứng trên tường thành, ánh mắt lóe lên tinh quang.

Xung quanh họ, có mấy ngàn binh lính canh gác.

Những người này chính là viện quân do Thần Phong Đế Triều phái tới.

Người dẫn đầu là Thần Phong đại soái.

Lúc này, khóe miệng hắn nhếch lên một đường cong băng giá, trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ điên cuồng.

Bao nhiêu năm qua, thế lực của họ trên Đông Hoang gần như bị tiêu diệt sạch.

Nỗi nhục này, chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch.

Vì vậy, sau khi nhận được tin tức Đông Hoang xuất hiện dị tộc, hắn liền dẫn đại quân đến đây.

Bây giờ, khoảng cách đến hoàng thành Đại Kinh ngày càng gần, điều này khiến hắn vô cùng phấn khích.

Nếu có thể lập công, con trai của hắn sẽ được phong hầu.

Nghĩ đến đây, niềm vui trên mặt hắn gần như không thể che giấu.

Nhưng đúng lúc này, một trận ồn ào vang lên.

"To gan!" Tiếp đó, một binh lính gầm lên.

Chỉ thấy ở lối vào tường thành, một đội quân đang chậm rãi tiến đến.

Vị tướng dẫn đầu râu ria xồm xoàm, khí tức toàn thân vô cùng hung hãn.

Các tướng lĩnh bên cạnh cũng tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Người đó chính là Hạng Vũ.

Họ đã đến, cuối cùng đã đến được Đông Hoang.

Lúc này, đối phương nhìn Thần Phong đại soái trên tường thành,

trong mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Nhưng ngay sau đó, tinh quang trong mắt lại bùng lên, hắn hét lớn: "Các ngươi là ai, còn không mau đầu hàng, đầu hàng thì được miễn chết!" Giọng nói mang theo bá khí nồng đậm.

"Ha ha, ta là đại tướng quân của Thần Phong Đế Triều.

Lũ man di các ngươi, lại dám chọc vào Thần Phong Đế Triều ta.

Đúng là không biết sống chết!" Thần Phong đại soái lạnh lùng nói.

Sau đó, hắn lại nhìn những thuộc hạ bên cạnh Hạng Vũ, quát lớn: "Sao, chẳng lẽ các ngươi cũng muốn chết à!" Lời hắn vừa dứt, không khí trên chiến trường trở nên căng như dây đàn.

Đặc biệt là Hạng Vũ, gân xanh trên trán hắn nổi lên.

Lần này, chính hắn dẫn đại quân xuất chiến, không ngờ vừa đến nơi đã gặp phải trở ngại.

Lúc này, làm sao hắn có thể nhẫn nhịn được.

"Giết!" Vì vậy, ngay sau đó hắn hạ lệnh.

Trong chốc lát, sát khí vô biên bao trùm cả bầu trời.

Sau đó, hắn nhảy vọt lên tường thành, bàn tay vươn ra.

Năm ngón tay tựa như vuốt rồng vàng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chộp thẳng tới, như muốn xé nát cả trời xanh.

Thần Phong đại soái không ngờ Hạng Vũ lại dám chủ động tấn công, căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể giơ đao lên đỡ.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ dữ dội, hai người va chạm vào nhau.

Thần Phong đại soái bay ngược ra sau, trên ngực loang lổ vết máu, rõ ràng đã bị thương nội tạng.

Còn Hạng Vũ, vẫn dũng mãnh vô cùng.

“Xoẹt!” Một lưỡi đao sắc bén đâm vào vai đối phương.

“A!” Thần Phong đại soái hét lên thảm thiết.

Lúc này, trong lòng hắn kinh hãi tột độ.

Lần này, e là lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, hắn không dám dừng lại, quay người bỏ chạy.

Ngay lúc hắn quay người… “Bốp!” Hạng Vũ đã đuổi kịp.

Hắn tung một cú đá, Thần Phong đại soái bị đá bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi.

Giây phút này, hắn chắc chắn phải chết.

Nhưng Hạng Vũ không định tha cho hắn.

Lúc này, toàn thân hắn tỏa ra khí thế mạnh mẽ, hắn chỉ tay một cái.

“Vút!” Cơ thể của Thần Phong đại soái trực tiếp nổ tung.

Tử khí lan tràn.

Xung quanh Hạng Vũ bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ.

Tiếp đó, cả người hắn hóa thành một luồng sáng, bay vút lên trời, lao về phía xa.

Đông Hoang quá lớn, muốn tìm một người căn bản không dễ dàng.

May mắn là Lưu Tranh đã nhắc nhở, sớm có chuẩn bị, để Lữ Bố đi khắp nơi tìm kiếm.

Còn hắn thì ở ngoài cung điện, chờ đối phương trở về.

Đúng lúc này, ở biên giới phía bắc Đông Hoang, lại vang lên từng trận tiếng chém giết.

Nơi này gần với Thần Phong Đế Triều, vì vậy, binh mã của Thần

Phong Đế Triều cũng đóng quân ở đây.

Khi họ nghe thấy tiếng chém giết, họ không dám chậm trễ, liền xông thẳng về phía cổng thành.

Lần này Thần Phong đại soái đích thân lên tường thành quan sát địch tình, ai cứu viện được nhất định sẽ có thưởng lớn.

Vì vậy, các binh lính đều liều mạng chiến đấu.

Chỉ là, ngay khi họ vừa xông ra khỏi cổng thành, một luồng năng lượng mạnh mẽ đã gào thét lao xuống, bao trùm tất cả mọi người, sau đó trấn áp họ xuống mặt đất.

"Bịch!" Khi bụi đất lắng xuống, một bóng người xuất hiện trên tường thành.

Thấy người đến, tất cả mọi người đều co ngươi lại.

Không ngờ, đám giặc này lại kinh khủng đến vậy.

Mà Thần Phong đại soái thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt càng thêm tái mét.

"Hán Đế, ngươi có ý gì!" Lúc này, hắn gầm lên.

Mặc dù thực lực của Đại Kinh rất mạnh, nhưng những binh lính bình thường này đã theo hắn nhiều năm, trung thành tuyệt đối, bây giờ toàn quân bị diệt, làm sao hắn có thể chịu đựng được.

"Ngươi đang nói trẫm sao?" Một giọng nói trầm thấp vô cùng vang lên.

"Hừ, không phải ngươi, thì còn ai vào đây!" Thần Phong đại soái lạnh lùng nói, sau đó, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, tiếp tục: "Nếu ngươi không giao Lưu Tranh ra, vậy đừng trách trẫm lòng dạ độc ác.

Cho ta chém hết đám nghịch tặc này, không chừa một tên!" Giọng nói mang theo ý lạnh lẽo.

Ngay cả phó tướng bên cạnh cũng bị dọa sợ.

Không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này.

Mà những tướng lĩnh bị bắt làm tù binh, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Lưu Tranh là người họ trung thành, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, dù có chết vạn lần cũng khó chối tội.

Nghĩ đến đây, họ liền hét lớn: "Bệ hạ, ngài mau chạy đi.

Bọn chúng sẽ không tha cho ngài đâu!" Nghe vậy, Lưu Tranh khẽ nhíu mày, nhưng cuối cùng lại lắc đầu nói: "Các ngươi đi trước đi, lần này ta tự mình giải quyết.

Không cần lo lắng!" Giọng hắn vang lên, khiến sắc mặt mọi người xung quanh không khỏi biến đổi.

Không ngờ Lưu Tranh lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Nhưng, nếu đối phương đã cố chấp như thế, họ cũng không tiện nói gì thêm.

Dù sao, họ cũng thuộc phe Hạng Vũ.

Lúc này, Thần Phong đại soái lại cười nói: "Hán Đế, nếu ngươi đã cố chấp như vậy, trẫm sẽ thành toàn cho ngươi.

Chỉ hy vọng sau này, ngươi đừng hối hận." Vừa dứt lời, khôi giáp trên người hắn phát ra kim quang rực rỡ, cũng bay vút lên trời.

Lần này, hắn muốn quyết một trận tử chiến với Lưu Tranh.

Chỉ là, ngay khi hắn sắp đến gần, thân hình của đối phương lại biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, đã xuất hiện bên cạnh hắn.

"Gầm!" Tiếp đó, tiếng rồng gầm vang lên.

Quyền cương mạnh mẽ lúc này bắn ra, đấm về phía đối phương.

Cảm nhận được nguy hiểm, Thần Phong đại soái vung tay đón đỡ.

Tu vi của vị đại soái này là Thánh Vương tam trọng.

Trong Thần Phong quốc, ngoài Thần Phong hoàng đế ra, hắn gần như là tồn tại mạnh nhất.

Với thực lực như vậy, hắn tự tin đủ sức đối đầu với cao thủ Thánh Vương lục trọng.

Đâu ngờ rằng, thực lực của Lưu Tranh lại vượt xa dự liệu của hắn.

"Bốp!" Theo một tiếng trầm đục, thân hình của Thần Phong đại soái tức khắc bay ngược ra sau.

Cả người vô cùng thảm hại, thậm chí còn suýt ngã xuống đất.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Đúng lúc này, trong mắt Lưu Tranh lại lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn chậm rãi nói: "Trẫm chưa bao giờ biết hai chữ hối hận viết như thế nào!" "Ầm!" Tiếp đó, nắm đấm khổng lồ lại vung lên, lần này hắn bùng phát ra quyền cương còn rực rỡ hơn, nghiền ép về phía Thần Phong đại soái.

Trong mắt đối phương, tức khắc lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhưng bây giờ, hắn muốn rút lui, rõ ràng đã muộn.

Chương 520

"Rắc!" Ngay sau đó, một tiếng xương gãy giòn tan vang lên.

Cánh tay phải của Thần Phong đại soái, vậy mà đã bị gãy trong tức khắc.

Nhưng Lưu Tranh không dừng lại, thân hình tiếp tục lao về phía trước.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ hung tợn.

Mỗi một đòn đánh, đều ẩn chứa năng lượng hủy diệt.

Thần Phong đại soái lúc này căn bản không có chút sức phản kháng nào, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ, không thể nào lo được đến việc chặn đòn tấn công của Lưu Tranh.

Chỉ sau một lát, đầu hắn đã bị đánh nát, chết ngay tại chỗ.

Tiếp đó, liền thấy trong mắt Lưu Tranh bắn ra một tia tinh quang.

Hắn cất tiếng: "Hán quân nghe lệnh, theo trẫm vào thành.

Nhớ kỹ, thấy bách tính trong thành, không được làm hại một phân một hào.

Nếu không, giết không tha!" Giọng nói vang lên, tất cả mọi người đều cung kính đáp một tiếng.

Sau đó, liền đi theo sau đối phương, tiến vào hoàng cung.

Khi Lưu Tranh bước vào đại điện, thấy Thần Phong hoàng đế đang đứng trên ngai vàng, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Sau đó, hắn chậm rãi nói: "Thần Phong hoàng đế, hôm nay trẫm đã đến, ngươi định tạ tội thế nào đây!" Giọng nói bá đạo vô cùng, khiến

thân hình vị Thần Phong hoàng đế kia không khỏi sững lại.

"Hán Đế, đây là chuyện của Thần Phong quốc chúng ta.

Ngươi đừng xen vào, hôm nay ngươi phải trả giá đắt!" Vừa dứt lời, hắn liền ra lệnh: "Hộ giá, bảo vệ tướng lĩnh Đại Chu ta!" Lời vừa dứt, mấy bóng người liền lao thẳng về phía Lưu Tranh.

Khí tức của những người này đều rất mạnh, từ Thánh Nhân ngũ trọng đến Thánh Nhân thất trọng.

Nhưng khoảnh khắc chạm vào cơ thể Lưu Tranh, họ lại như trứng chọi đá, trực tiếp nổ tung.

Sương máu lan tràn, khiến cả đại điện tràn ngập mùi máu tanh nồng, buồn nôn.

Thấy cảnh tượng như vậy, vị Thần Phong hoàng đế kia sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Sao có thể như vậy, thuộc hạ của mình, ngay cả một quyền cũng không đỡ nổi.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ tuyệt vọng, sau đó gầm lên: "Hán Đế, ngươi không giữ chữ tín, đã nói là không giết ta!" Lúc này, giọng nói phẫn nộ vang lên, khiến khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười khát máu.

Hắn nhàn nhạt nói: "Trẫm nói không giết ngươi, chỉ là không để ngươi chết trên chiến trường.

Bây giờ, đã đánh xong rồi, giữ ngươi lại để làm gì?" Giọng nói vang lên, khiến Thần Phong hoàng đế hoàn toàn sững sờ.

Đúng lúc này, Lưu Tranh không do dự nữa.

Hắn vươn tay ra, chộp một cái.

Trong chốc lát, cổ của Thần Phong hoàng đế đã bị bóp chặt.

Trong mắt hắn lộ vẻ kinh hoàng.

“Tha mạng, Hán Đế!” Giọng hắn thê lương, nhưng vẫn không thể thay đổi được gì.

“Bốp!” Dưới bàn tay của Lưu Tranh, đầu hắn bị bóp nát.

Điều này khiến tất cả mọi người trong đại điện không dám tin vào mắt mình.

Đường đường là quốc chủ Thần Phong, một nhân vật lừng lẫy trên Thần Phong đại lục, lại bị người ta dễ dàng giết chết như vậy.

Quả thực khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu.

Lúc này Lưu Tranh không hề dừng lại.

Hắn nhìn xuống phía dưới, quát lớn: “Kinh Vũ Đế, truyền lệnh cho thiết kỵ Đại Kinh tiến vào hoàng thành.

Giết sạch con cháu hoàng thất, không chừa một mống!” Giọng nói vang lên, mang theo hàn quang lạnh lẽo.

“Mạt tướng tuân lệnh!” Tướng lĩnh Đại Kinh không dám chậm trễ, trực tiếp lui xuống.

Lúc này, trong Thần Phong quốc đã hỗn loạn vô cùng.

Bởi vì, binh lính của Đại Kinh quá đông, như châu chấu vậy, hoành hành khắp hoàng thành.

Rất nhanh, họ đã bao vây các tướng lĩnh.

Họ muốn đột phá vòng vây, nhưng căn bản không thể làm được.

Bởi vì, thực lực của binh lính Đại Kinh quá mạnh, hơn nữa, phối hợp ăn ý, ngay cả tướng lĩnh Thánh Nhân cửu trọng cũng không phải là đối thủ của họ.

Trong thời gian ngắn, tất cả thân tộc của Thần Phong hoàng đế đã bị tàn sát sạch sẽ.

Thật là tàn nhẫn.

Đương nhiên, Lưu Tranh cũng sẽ không để đối phương được yên.

Lúc này, hắn trấn giữ trong hoàng cung.

Tuy không phái đại quân xuất chinh, nhưng cũng đã điều động thiên binh thiên tướng, chuẩn bị giáng cho Thần Phong Đế Triều đòn cuối cùng.

Dù sao, Thần Phong hoàng đế là mấu chốt của nhiệm vụ hệ thống.

Chỉ cần đối phương chết, cơ hội hắn nhận được phần thưởng của hệ thống mới lớn.

Lúc này, trong toàn bộ Thần Phong Đế Triều, tiếng chém giết vang lên khắp nơi.

Thần Phong hoàng đế cuối cùng cũng ý thức được điều không ổn.

Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch đến đáng sợ.

Không ngờ, Lưu Tranh lại lật lọng.

Hành động như vậy, quả thực là đang khiêu khích uy nghiêm của hắn.

Hơn nữa, còn có Đại Việt Đế Triều giúp đỡ.

Đây là nhịp điệu muốn tiêu diệt Thần Phong Đế Triều.

Trong lòng hắn không khỏi hoảng hốt.

Nhưng bây giờ đã muộn.

"Ầm ầm!" Cùng với một tiếng nổ dữ dội, đại điện trực tiếp bị đánh nát.

Một tiếng rồng gầm vang lên.

“Gầm!” Ngay khi mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên hư không, một con chân long màu vàng kim dài vạn trượng đang bay lượn.

Nó tỏa ra long uy mênh mông, lượn vòng trên không trung.

“Gầm!” Đồng thời, nó còn phát ra từng tiếng gầm rú, khiến tất cả mọi người đều co ngươi lại.

Tiếp đó, đuôi của con chân long đó liền quật mạnh xuống.

“Rắc!” Đại trận hộ thành của Thần Phong hoàng thành lúc này vỡ tan.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, thân thể con chân long trực tiếp lao xuống.

Thân thể khổng lồ của nó tạo ra một vết hằn sâu trên mặt đất.

“Xoẹt!” Thần Phong hoàng đế bị bắt sống, mặt hắn đầy hoảng sợ, muốn giãy giụa.

Nhưng, Lưu Tranh không hề thương xót, một cước đá vào bụng hắn.

“Bịch!” Đối phương bay ngược ra sau, miệng phun ra máu tươi.

Lúc này, hắn đã bị đánh choáng váng.

“Bệ hạ!” Thấy cảnh này, các đại thần đều quỳ rạp trên mặt đất, lớn tiếng hô hoán.

Chỉ là, bây giờ họ đâu còn chút kiêu ngạo nào nữa, chỉ hy vọng Lưu Tranh không liên lụy đến mình.

“Hừ!” Lúc này Lưu Tranh hừ lạnh một tiếng, sau đó chậm rãi nói: “Đem Thần Phong hoàng đế áp giải đến biên giới, đưa đến quân doanh Đại Kinh.

Báo cho Hạng Vũ, bất cứ giá nào cũng phải diệt quốc chủ Thần Phong.

Nếu hắn chịu quy thuận, có thể miễn tội chết!" Giọng nói vang lên, mang theo sát khí lạnh lẽo.

"Mạt tướng tuân lệnh!" Hạng Vũ cung kính nói.

Lúc này, hắn hận quốc chủ Thần Phong đến cực điểm, nếu không phải vì đối phương, sao lại có cục diện như bây giờ.

"Ha ha, Hán Đế, ngươi giết trẫm, không sợ Thần Đình trách tội sao?

Thần Phong Đế Triều ta, là thuộc hạ của Thần Đình.

Ngươi dám giết trẫm, chính là đối đầu với Thần Đình!" Thần Phong hoàng đế gào lên khản cổ.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ oán độc.

Chỉ là, nghe thấy tiếng, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói: "Trẫm giết chính là người của Thần Đình, còn Thần Đình, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt!" Giọng nói băng giá, mang theo sát khí vô tận, khiến vị quốc chủ Thần Phong kia tức khắc ngây người tại chỗ.

Cùng lúc đó, Hạng Vũ đã đứng trước mặt Thần Phong hoàng đế.

"Ngươi dám!" Quốc chủ Thần Phong gầm lên.

Lúc này hắn cảm nhận được tử khí.

"Ầm!" Chỉ là, lời hắn vừa dứt, Hạng Vũ lại không thèm để ý.

Quyền cương rực lửa, trực tiếp đấm về phía trước.

"Rắc!" Cùng với tiếng xương gãy, quốc chủ Thần Phong bị đấm bay ra ngoài.

Lồng ngực hắn lõm xuống, cả người gần như bị đánh nát.

Nhưng, Hạng Vũ rõ ràng không định tha cho đối phương.

"Vút!" Thân hình hắn lóe lên, lại một lần nữa đến trước mặt Thần Phong hoàng đế.

Hắn vươn hai tay, bóp lấy yết hầu đối phương.

"Phụt!" Một cái đầu to lớn lúc này bay lên.

Sương máu lan tràn, mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

Còn những đại thần kia, thì run rẩy, trốn ở ngoài đại sảnh.

Họ biết, từ hôm nay trở đi, Đại Chu đã trở thành thế lực duy nhất trong tam đại đế triều.

Ai có thể cản được.

Chuyện như vậy xảy ra, nhất định sẽ gây ra sự chấn động của tam đại đế triều.

Nghĩ đến đây, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu, lần này mình thật sự xong đời rồi.

"Đi thôi!" Cùng lúc đó, Lưu Tranh cũng nhàn nhạt nói.

Sau đó, liền dẫn thuộc hạ rời đi.

Thần Phong hoàng đế này, đã chọn phản bội mình, thì phải trả giá.

Lưu Tranh không quan tâm hắn có bối cảnh gì.

Sau khi Lưu Tranh rời đi, cả Thần Phong đế thành hoàn toàn sôi trào.

Sự tàn bạo của Đại Kinh khiến họ cảm thấy sợ hãi, thậm chí nảy sinh ý định bỏ trốn.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Hạng Vũ cũng đã trở về doanh trại của đại quân.

Lúc này, hắn mặc chiến giáp, giống như một vị quân vương cái thế.

Trên người tỏa ra kim quang vô lượng.

Hắn nhìn về phía xa, lạnh lùng nói: "Các vị ái khanh nghe lệnh!" "Mạt tướng có mặt!" Nghe thấy tiếng, tất cả mọi người đồng thanh nói.

"Trẫm ra lệnh, đại quân công phạt Thần Phong đế thành.

Hôm nay, phải tiêu diệt Thần Phong quốc độ.

Tất cả nam nữ già trẻ, toàn bộ chém hết!" Giọng nói bá khí của Hạng Vũ truyền ra.

Trong chốc lát, vô số tướng lĩnh đều phát ra tiếng gầm phẫn nộ hưng phấn.

"Mạt tướng tuân lệnh!" Sau đó, liền lao về phía thành trì.

Đúng lúc này, ở một nơi khác, bên ngoài Thần Phong Đế Triều, từng đội kỵ binh xuất hiện ở phía xa.

Người dẫn đầu chính là Thần Linh.

Lúc này, dung mạo của nàng vô cùng diễm lệ, đang chỉ huy đại quân tấn công.

Bên cạnh nàng, còn có hai mỹ nữ tuyệt sắc khác.

Chương 521

Một người toàn thân áo tím, dáng người cao vút như mây, tựa như tiên nữ.

Giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ quyến rũ.

Người còn lại, thì mặc váy xanh quấn quanh người, vóc dáng uyển chuyển.

Khi hai người họ xuất hiện, Thần Linh liền quát: "Mau mau tăng cường công phòng.

Nhất định phải đảm bảo Thần Phong Đế Triều, cầm cự được đến khi viện binh đến!" Giọng nàng đầy vẻ gấp gáp.

Lúc này, căn bản không thể lo lắng cho những người dân thường.

Những người này chỉ là vật hy sinh mà thôi.

Lời nàng vừa dứt, một mỹ nữ tuyệt sắc khác lại cất tiếng: "Sư tỷ, tỷ quá vội vàng rồi.

Lần này chúng ta phụng mệnh đến đây, trên đường đi, tổn thất nặng nề.

Lần này khó khăn lắm mới đến được đây.

Tỷ nên chậm lại một chút mới phải!" Giọng nói vô cùng dịu dàng, nhưng lại cho người ta cảm giác âm dương quái khí.

Nghe vậy, Thần Linh nhíu mày nói: "Ta làm sao không vội được, Thần Phong đế thành là cơ nghiệp ngàn năm của Thần Phong Đế Triều ta.

Nếu bị hủy trong một sớm một chiều, ta làm sao ăn nói với tông môn.

Hơn nữa, Thần Đế đại nhân còn có nhiệm vụ trong người.

Phải nhanh chóng chiếm lấy!" Giọng nàng toát ra vẻ lo lắng.

Khi hai người đang tranh cãi, mỹ nữ tuyệt sắc kia lại cười nói: "Sư muội yên tâm, đợi chiếm được Thần Phong đế thành, ta sẽ cùng muội đi tìm sư phụ, cầu xin lão nhân gia người phái viện binh!" Giọng nói tuy nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa một tia âm hàn.

"Được, vậy chúng ta mau tấn công thôi!" Lúc này Thần Linh, căn bản không nghi ngờ lời của sư muội này.

Dù sao, tu vi của Thần Linh, còn vượt qua cả tồn tại Thánh Nhân cửu trọng.

Chỉ cần nàng đồng ý giúp đỡ, không tin quân đội Đại Kinh có thể cản được mình.

Lúc này quân đoàn Đại Kinh đã đến gần tường thành Thần Phong.

Hạng Vũ nhìn vào trong thành, trong mắt lóe lên một tia khát máu.

"Keng keng!" Hắn nắm chặt binh khí, trực tiếp nhảy xuống tường thành.

Tốc độ của hắn nhanh như chớp.

Mỗi bước chân đều làm tung bụi đất.

Tiếp đó, một thanh lợi kiếm, liền vẽ ra một đường cong chói lòa trên không trung, cuối cùng, va mạnh vào cổng thành.

"Rắc!" Tiếng đá lớn rơi xuống.

Cổng thành bị húc vỡ tan tành.

"Giết!" Đúng lúc này, binh lính của Đại Kinh cũng đã xông lên.

"Bắn tên!" Vị tướng giữ cổng thành lúc này cũng đã phản ứng lại, hét lên về phía tường thành.

Trong khoảnh khắc, tiếng cung nỏ dày đặc vang lên trong thành.

“Đinh đinh!” Tia lửa bắn ra tứ phía.

Hạng Vũ lại không hề sợ hãi.

Trường thương trong tay hắn múa lên, vậy mà cứng rắn chống đỡ những mũi tên này.

“Ầm ầm!” Cuối cùng, trên tường thành, còn để lại một cái hố sâu.

Tiếp đó, thân thể hắn lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

“Bốp bốp!” Khi hắn xuất hiện lần nữa, lại có mấy người lính gác cổng bị đâm bay ra ngoài.

Trong thời gian ngắn, đã tạo ra một lối đi trên chiến trường.

Hạng Vũ dẫn đại quân, trực tiếp xông vào trong cổng thành.

Lúc này trên tường thành, Thần Linh sắc mặt vô cùng khó coi.

Không ngờ, đồ đệ của mình, lại chọc phải một tồn tại lợi hại như vậy.

Điều này khiến nàng có chút tức giận, nói với sư muội bên cạnh: “Đi thôi, chúng ta vào thành!” Sau đó, hai bóng người duyên dáng, trong chốc lát đã tiến vào trong thành.

Lúc này họ không hề chú ý, bên ngoài cổng thành, quân đoàn tiên phong của Đại Kinh đã tập trung lại một chỗ.

Họ đứng giữa trời đất, tỏa ra uy nghiêm mênh mông.

Khi thấy Thần Linh xuất hiện trong thành, khóe miệng Hạng Vũ lộ ra nụ cười tàn nhẫn, chậm rãi nói: “Ha ha, Thần Linh của Thần Phong Đế Triều cuối cùng cũng đến rồi.

Phá cho bản tọa!” Lời hắn vừa dứt, liền dẫn đại quân, lao về phía cổng thành.

Lần này, hắn muốn dùng máu tươi của người Thần Phong Đế Triều, để đúc nên vinh quang của mình.

Cùng lúc đó, các thế lực khác, cũng đều phát động tấn công.

Người của Thần Phong Đế Triều, đối mặt với nguy cơ chưa từng có.

Đặc biệt là những người dân, họ bị tàn sát sạch sẽ.

Lúc này Thần Linh, hận không thể ăn thịt uống máu đối phương.

"Giết!" Cùng với từng trận tiếng chém giết, khu vực cổng thành tức khắc biến thành một cối xay thịt.

Mà Hạng Vũ, vẫn dũng mãnh vô địch.

Mỗi một quyền hắn đấm xuống, nhất định sẽ lấy đi một mạng người.

Phía sau hắn, đại quân theo sát.

Những nơi họ đi qua, sương máu ngập trời, từng cái đầu bị chém rơi xuống.

Trên tường thành Thần Linh, lúc này hai mắt đỏ ngầu.

Nàng muốn cứu viện, nhưng lại không có cách nào.

"Bệ hạ, chúng ta phải làm sao?" Một vị thần tướng nói, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Bởi vì, thương vong của họ quá nhiều, căn bản không thể chống đỡ được.

"Liều chết bảo vệ.

Chỉ có giữ được Thần Phong đế thành, mới có thể sống sót!" Thần Linh nghiến răng nói, nhưng trong lòng hiểu rõ, mình e là lành ít dữ nhiều.

Lời nàng vừa dứt, các cao thủ của Thần Phong Đế Đình liền nghênh đón quân đoàn tiên phong của Đại Kinh.

Hai bên va chạm vào nhau.

"Xoẹt!" Một vị thần tướng, trực tiếp bị Hạng Vũ chém nát trên lưng ngựa.

Sau đó, thân hình hắn lại bay xuống, một quyền đấm nát một vị Thần Linh.

Ánh sáng rực rỡ bùng lên, khiến trong mắt đối phương lộ vẻ kinh hoàng.

Tiếp đó, vội vàng lùi lại.

Giây phút này, cả đế thành hoàn toàn hỗn loạn.

Trên tường thành, tiếng than khóc vang lên, vô cùng thê thảm.

"Bốp!" Đúng lúc này, long liễn mà Lưu Tranh đang ngồi, lại xuất hiện trên không trung của thành trì.

"Giết!" Giọng nói lạnh lẽo của hắn vang lên.

Giây tiếp theo, đại quân của Long Quân quân đoàn vô tận, liền tràn lên tường thành.

Họ thực lực mạnh mẽ, những nơi đi qua, một lượng lớn người của Thần Phong Đế Triều ngã xuống mặt đất.

"Gầm!" Hạng Vũ ngửa mặt lên trời gầm thét, sau đó, một đao liền vung ra.

Đao cương kinh khủng, trực tiếp xé rách không gian.

"Ầm!" Một thần tướng Thần Phong né tránh không kịp, bị chém thành hai nửa.

Tiếp đó, Hạng Vũ thân hình xoay chuyển, lao về phía Thần Linh

kia.

Lúc này, hắn như ma thần giáng thế.

"Bốp!" Cơ thể Thần Linh bị đánh bay ra ngoài, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Nhưng Hạng Vũ đâu có cho đối phương thời gian thở dốc.

Cương tiên trong tay hắn khẽ rung, liền quất về phía đối phương lần nữa.

"Gầm!" Cùng với tiếng gầm giận dữ, từng tiếng kim loại va chạm vang lên.

Vị Thần Linh kia, dưới đòn tấn công này, căn bản không có sức phản kháng.

Cơ thể không ngừng lùi lại, cuối cùng còn ngã xuống mặt đất.

"Xoẹt!" Tiếp đó, Hạng Vũ tung một cú đá.

Trong chốc lát, lồng ngực của vị Thần Linh kia lõm xuống.

Cả người trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Sau đó, liền không còn hơi thở.

Thấy cảnh tượng như vậy, các Thần Linh khác, đều sắc mặt đại biến.

Lúc này, đâu dám chậm trễ chút nào.

Họ chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng, Lưu Tranh sao có thể để họ rời đi.

Bên cạnh hắn, mấy vạn đại quân xuất hiện.

"Vút vút!" Tiếp đó, mưa tên gào thét lao xuống.

Những Thần Linh kia, thậm chí còn chưa kịp xông lên tường

thành, đã bị bắn chết tại chỗ.

Ở một nơi khác, tướng lĩnh Đại Kinh đã phá tan cổng thành.

Sau khi họ tiến vào, bắt đầu tàn sát.

Người của doanh tiên phong Đại Kinh, càng như hổ vào bầy cừu, hoành hành không kiêng nể trong thành.

Lúc này những người dân của Thần Phong đế quốc, sớm đã bị dọa ngốc.

Ai có thể ngờ, hoàng thành chi chủ ngày thường cao cao tại thượng, hôm nay lại chết đi.

"Lũ kiến hôi chết tiệt các ngươi!" Một lão giả tức giận mắng.

Nhưng giây tiếp theo, Hạng Vũ đã xuất hiện bên cạnh ông ta.

Hắn vươn tay phải, bóp lấy cổ đối phương.

Giọng nói băng giá vang lên: "Nói cho trẫm biết, Thần Linh chi cảnh là như thế nào!" Lúc này Hạng Vũ, tựa như hóa thành một con ác quỷ, trong mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

Nghe vậy, lão giả kia mặt đầy sợ hãi nói: "Thần Linh là vô địch, chỉ có đạt đến Thánh Nhân cửu trọng, mới được coi là thật sự vô địch!" Giọng nói vang lên, khiến đồng tử Hạng Vũ co lại.

Tiếp đó, hốc mắt như muốn nứt ra.

"Thánh Nhân cửu trọng sao!" Hắn lẩm bẩm.

Giây tiếp theo, trong mắt hắn tràn ngập bạo lực.

Ngay sau đó, gân xanh trên cánh tay nổi lên.

"Rắc!" Cùng với tiếng giòn tan, lão giả bị bóp nát yết hầu.

"Bốp!" Thân hình ông ta lúc này rơi xuống mặt đất, làm tung lên từng trận bụi mù.

Lúc này, trong cả đế thành, không còn ai dám phản kháng.

Họ chỉ biết chạy trốn.

Dù sao, ngay cả cường giả Thánh Nhân bát trọng cũng đã chết, ai còn muốn ở lại đây.

"Gầm!" Hạng Vũ ngửa mặt lên trời gầm dài.

Lúc này, hắn đã không thể quan tâm nhiều nữa, dẫn đại quân đuổi theo ra ngoài thành.

Chỉ là, tốc độ của đội tiên phong Đại Kinh lúc này lại cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Khi Hạng Vũ và những người khác trở về, nhìn thấy bức tường thành trống không, trên mặt lộ ra vẻ âm trầm.

"Hán Đế đâu, sao không thấy hắn trở về!" Hạng Vũ lạnh lùng hỏi.

Lúc này, hốc mắt hắn như muốn nứt ra.

Chương 522

"Bẩm Thần Vương, Hán Đế hình như đã đến Nữ Thần Cốc!" Nghe vậy, Hạng Vũ một bước đạp ra, đi về phía Nữ Thần Cốc.

Khi đến ngoại vi Nữ Thần Cốc, quả nhiên thấy quân đội Đại Kinh đã bao vây toàn bộ Nữ Thần Cốc.

Hơn nữa, khí vận trong đại quân vô cùng nồng đậm.

Rõ ràng, đây là do Lưu Tranh làm.

"Hán Đế, ngươi cút ra đây cho ta!" Hạng Vũ vừa đến nơi, đã phát ra tiếng gầm giận dữ.

"Hạng Vũ, cuối cùng ngươi cũng dám đến nộp mạng rồi sao!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Lúc này, hắn đứng trên hư không, mặc cổn long bào, toàn thân tỏa ra uy áp mênh mông.

"Ngươi tìm chết!" Trong mắt Hạng Vũ, lúc này lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

"Ha ha, hôm nay ngươi chắc chắn sẽ trở thành hòn đá lót đường cho cô!" Lưu Tranh cười lớn, sau đó nói với Lý Nguyên Bá bên cạnh: "Nguyên Bá, lấy bảo vật của ngươi ra.

Hôm nay tiêu diệt Hạng Vũ!" Nghe vậy, trên mặt đối phương lộ ra vẻ hung tợn, lập tức cung kính nói: "Vâng, phụ thân!" Vừa dứt lời, bóng dáng hắn tức khắc biến mất tại chỗ, sau đó, cả người dung hợp vào chiến kỳ.

Lúc này, doanh tiên phong của Đại Kinh, một ngọn chiến kỳ khổng lồ vô cùng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Chính là Tiên Phong chiến kỳ, bên trong ẩn chứa chiến ý vô song.

"Ong ong!" Lúc này chiến kỳ, vậy mà lại đang khẽ run rẩy, như thể sống lại.

Hạng Vũ lúc này cũng cảm nhận được sự nghiêm trọng của sự việc.

Bởi vì, cảnh tượng như vậy quá quen thuộc.

Năm đó, hắn đã từng gặp một lần.

Năm đó, quân đội tiên phong kia, hoành hành vô địch, chính là nhờ vào bảo vật này.

Nhưng lúc này, hắn không hề hoảng sợ, ngược lại trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

"Giết!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của hắn, đại quân vô tận lúc này hội tụ lại một chỗ.

Họ không sợ chết, lao về phía Tiên Phong chiến kỳ.

Đồng thời, giơ binh khí trong tay, chém về phía trước.

"Bốp!" Cùng với một tiếng va chạm, cán của Tiên Phong chiến kỳ trực tiếp bị chém gãy.

Nhưng, ngay sau khi chiến kỳ vỡ nát, ở đáy chiến kỳ, một viên châu đen tuyền hiện ra.

"Xoẹt!" Khoảnh khắc viên châu thoát khỏi lá cờ, ngọn lửa vô biên phun ra.

Năng lượng nóng rực khiến sắc mặt Hạng Vũ đại biến.

Hắn muốn chống cự, nhưng đã muộn.

Cả người, bị năng lượng nóng bỏng nuốt chửng.

Lúc này đội tiên phong của Đại Kinh, lại không hề thả lỏng, tiếp

tục xông về phía trước.

Lúc này trong mắt họ lộ ra vẻ tàn nhẫn và hưng phấn.

Bởi vì, họ đang chờ đợi cơ hội.

Khi chiến kỳ cháy hết, họ phải chém giết triệt để những binh lính này, nếu không, hậu quả khó mà tưởng tượng.

Lúc này, những người dân thường đã trốn đi.

Trong lòng họ hiểu rõ, cuộc chiến này không phải là thứ họ có thể tham gia.

Tuy nhiên, dù đã thoát được một kiếp, nhưng những binh lính này cũng sẽ không tha cho họ.

Đặc biệt là Hạng Vũ, lúc này hận họ thấu xương.

Những binh lính này, đều là tướng lĩnh của Đại Kinh, bây giờ lại bị giết sạch sẽ, hắn làm sao không giận.

"Giết, giết hết cho ta, không chừa một tên!" Hạng Vũ lại một lần nữa gầm lên.

Lệnh hắn vừa ban xuống, cả đại quân lại như sói vào bầy cừu, tàn sát khắp nơi.

Tiếng la hét thảm thiết lúc này vang lên, từng người lính ngã xuống.

Nhưng không ai lùi bước, trong đầu họ chỉ có một niềm tin, đó là tiêu diệt đế thành này.

"Gầm!" Đúng lúc này, Hạng Vũ cũng đã xông tới.

Hắn một quyền đấm về phía Lưu Tranh.

Lúc này, trong miệng hắn, có máu tươi nhỏ giọt, nhưng vẫn không chịu thua.

“Hừ, ngươi còn muốn báo thù.

Trẫm cho ngươi xem, bí thuật Thần Linh này có phải là hữu danh vô thực không!” Giọng Lưu Tranh vang lên.

Tiếp đó, pháp lực trong cơ thể cuộn trào.

“Gầm!” Cùng với hành động của hắn, trên cả người hắn, ánh sáng màu vàng kim bùng lên.

Tiếp đó, một ảo ảnh kim mao sư vương, liền ngưng tụ trong chốc lát.

Nó gầm thét lao về phía Hạng Vũ.

“Ầm!” Va chạm dữ dội truyền ra, cả bầu trời lúc này đều rung chuyển.

Trong mắt Hạng Vũ lộ ra vẻ kinh hoàng.

Giây phút này, hắn muốn né tránh, nhưng căn bản không thể làm được.

“Rắc!” Tiếng xương gãy trong nháy mắt truyền ra.

Tiếp đó, thân thể hắn liền bay ngược ra sau, cuối cùng rơi xuống phía xa.

Lúc này, giáp trụ toàn thân vỡ nát, lộ ra những vết máu loang lổ bên trong.

Trong mắt hắn lộ vẻ kinh hãi.

Không ngờ, sau khi Lưu Tranh đột phá đến cảnh giới Thần Linh, thực lực lại tăng lên nhiều như vậy.

Ở một nơi khác, Lý Nguyên Bá sau khi hấp thu sức mạnh của Tiên Phong chiến kỳ, càng thêm mạnh mẽ vô cùng.

Hai mắt hắn đỏ ngầu.

Mỗi một lần tấn công, đều như mãnh hổ vồ mồi.

Từng kẻ địch một, hóa thành sương máu trước mặt hắn.

Thật là kinh khủng.

Tuy nhiên, đúng lúc hắn chuẩn bị tiếp tục săn giết, Hạng Vũ lại chắn trước mặt hắn.

"Tiểu tử Hán Đế, ngươi khinh người quá đáng!" Lúc này hắn đã biết, mình tuyệt đối không phải là đối thủ, nhưng vẫn đang gầm lên giận dữ.

"Bốp!" Quyền cương của Lý Nguyên Bá, trên cơ thể hắn, dấy lên một trận mưa máu.

Tiếp đó, thân hình đối phương sững lại, lại không thể đứng vững được nữa, ngã xuống mặt đất.

Thấy cảnh tượng như vậy, tinh quang trong mắt Lý Nguyên Bá bắn ra.

"Hán Đế bệ hạ, mạt tướng xin chém giết kẻ này!" Giọng nói mang theo một tia hưng phấn.

Những người này, đều là thuộc hạ của Hạng Vũ, hắn giết người của đối phương, tự nhiên là vui mừng.

"Ừm, đi đi!" Nghe vậy, Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Lúc này, hắn không hề ngăn cản.

Dù sao, cuộc chinh phạt quy mô lớn như vậy, cũng coi như là vì dân trừ hại.

"Giết!" Lời Lưu Tranh vừa dứt, búa rìu trong tay Lý Nguyên Bá vung lên, trực tiếp lao về phía Hạng Vũ.

Đòn này, cực kỳ nhanh.

Những nơi nó đi qua, không khí đều phát ra tiếng rít gào.

"Bốp!" Hạng Vũ nhảy vọt lên, nhưng căn bản không phải là đối thủ, cả người bay ngược ra sau, miệng phun ra máu tươi.

Nhưng, ngay sau đó liền lại bò dậy, đi về phía trước.

Lúc này, cơ bắp toàn thân hắn cuồn cuộn, trong mắt lộ ra vẻ hung ác, rõ ràng là muốn liều mạng.

Chỉ là, thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lý Nguyên Bá lộ ra nụ cười khinh miệt.

Hắn vươn tay ra.

"Rắc!" Trên ngón tay hắn, có điện quang lóe lên.

Tiếp đó, chộp về phía Hạng Vũ kia.

"Bốp!" Khi đối phương vừa đến gần, móng vuốt của Lý Nguyên Bá đã chụp lên vai Hạng Vũ.

Đòn này hạ xuống, cả người đối phương đều run rẩy.

Đúng lúc này, Lưu Tranh lại chậm rãi nói: "Đem tất cả thi thể này đến Tây Môn, báo cho những thế gia kia.

Ba ngày sau, công đả Đại Tần đế thành.

Ai dám không tuân, giết không tha!" Giọng nói băng giá vang lên, khiến binh lính xung quanh không khỏi rùng mình.

Tiếp đó, cung kính hô lên: "Tuân chỉ!" Sau đó, mọi người liền đi vào chiến trường.

Lúc này Lưu Tranh, lại không dừng bước, đi thẳng ra ngoài cung điện.

Hắn chuẩn bị tu luyện công pháp.

Khoảng thời gian này, Lưu Tranh vừa luyện hóa đan dược, cũng

không quên tu luyện.

Bây giờ, hắn cuối cùng đã luyện hóa triệt để công pháp.

Bây giờ, chỉ cần tìm một thời cơ tốt, độ kiếp là được.

Khi hắn đến ngoài cổng cung, Tào Chính Thuần đã sớm cung kính quỳ tại chỗ.

Lưu Tranh ngồi xuống, cất tiếng hỏi: "Tào công công, ở đây có chuyện gì sao?" Nghe vậy, đối phương vội vàng nói: "Bệ hạ, lúc ngài bế quan, Thiên Đình phái sứ giả đến, yêu cầu bệ hạ đi nghị sự!" Vừa dứt lời, hắn liền cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Lưu Tranh lại không để ý, chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì đi thôi.

Tiện thể xem xem, những người của thế gia kia, chuẩn bị đối phó như thế nào!" Nói rồi liền đứng dậy.

Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, lập tức đi theo sau đối phương.

Hai người đi ra ngoài hoàng cung.

Những binh lính gặp trên đường, đều mặt đầy cung kính quỳ bái.

Ở Đại Kinh, họ đã được chứng kiến sự lợi hại của Lưu Tranh.

Đối phương là tồn tại một lời định sinh tử.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, dưới trướng Lưu Tranh, cường giả lớp lớp xuất hiện.

Cứ lấy Lý Nguyên Bá và Lữ Bố mà nói, dù là cha mẹ họ đến, cũng chưa chắc là đối thủ.

Khi hai người đang đi về phía đại sảnh nghị chính, bên ngoài cung điện Đại Tần Đế Triều, từng đội binh lính đã vây kín cổng.

Họ đều đang cảnh giới.

Bởi vì, lúc này trong đại điện, tụ tập mấy ngàn vị tộc trưởng thế gia.

Trong mắt họ lộ ra vẻ âm trầm.

Mặc dù trong lòng phẫn hận vô cùng, nhưng cũng không có cách nào.

Thực lực của Đại Kinh, quá mạnh mẽ.

Những tộc lão thế gia này, gần như bị giết sạch sẽ.

Bây giờ, chỉ còn lại họ.

Nhưng, đối mặt với Đại Kinh cường thế như vậy, họ ngay cả tâm kháng cự cũng không thể nảy sinh.

Đúng lúc này, Lưu Tranh và Tào Chính Thuần cũng đã đến.

"Tham kiến bệ hạ!" Thấy Lưu Tranh đến, các tộc trưởng của các đại thế gia trong đại điện, đều hành lễ nói.

Lúc này họ, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

"Tất cả bình thân!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Mắt hắn khẽ híp lại.

Cùng lúc đó, những tộc trưởng thế gia kia, mới dám đứng dậy.

Lúc này, ai nấy đều lo lắng bất an.

Chương 523

Đặc biệt là những gia chủ thế gia kia, Lưu Tranh vừa bước vào điện, khí tức sắc bén kia đã áp bức họ đến không thở nổi.

Nhưng, bây giờ lại không dám bỏ đi, bởi vì họ biết, mình vẫn còn hy vọng sống sót, nếu không, chờ đợi họ chỉ có cái chết.

"Các vị gia chủ, trẫm nghe nói các ngươi có ý định tấn công đế thành Đại Kinh của ta!" Lưu Tranh nói.

Lúc này, trong mắt hắn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Sự liên hợp của các thế gia như vậy, đối với bất kỳ thế lực nào, đều là một mối đe dọa.

Lời hắn vừa dứt, những người khác lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng chỉ nghiến răng nói: "Bệ hạ, chúng thần nguyện hàng!" Nói rồi, trực tiếp từ trong lòng lấy ra ngọc phù, ném cho người bên cạnh.

Đây là ngọc phù chung của liên minh thế gia.

Chỉ cần bóp nát, các gia chủ thế gia khác sẽ cảm nhận được ngay lập tức.

Đây là tín hiệu biểu thị quy hàng.

Lúc này Lưu Tranh, lại không có lời thừa thãi, chỉ gật đầu, liền rời đi.

Cảnh tượng như vậy, lại khiến các gia chủ đại thế gia, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, giữ được tính mạng là không có vấn đề gì.

Ở một nơi khác, Lưu Tranh không hề dừng lại, trực tiếp quay trở

lại đại điện.

Hắn tiếp tục bế quan, đột phá cảnh giới của mình.

Đúng lúc này, trong Đại Tần đế thành, lại có khách đến.

Những người này, ai nấy đều mặc giáp trụ, cưỡi trên lưng cự thú mà đến, trên người tỏa ra sát khí nồng đậm.

Cùng lúc đó, người của Đại Kinh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Họ hiểu, đối phương là địch nhân.

Nhìn vào đội hình của đại quân, Lưu Tranh lại nhíu mày.

Đây là quân đội Đông Hoang, sao họ lại đến Đại Tần đế thành?

Khi hắn đang suy nghĩ, người dẫn đầu đã lên tiếng trước: "Các ngươi có phải là quân đội Đại Kinh không!" Người này chính là Thần Phong vương gia.

Hắn mặc kim bào, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Lần này đến đây, là muốn thăm dò một phen.

"Chúng ta là Thiên Phong Vương Triều, phụng thánh chỉ của Thần Phong Vương Triều ta, mời bệ hạ dời giá đến Thiên Phong đế thành!" Hắn kiêu ngạo vô cùng nói.

Binh lính phía sau đồng thanh hô lên: "Chúng ta phụng thánh chỉ của Thiên Phong Vương Triều, mời bệ hạ dời giá!" Họ đứng trên cao nhìn xuống, quan sát các tướng lĩnh Đại Kinh.

Lần này đến Đại Kinh, chính là muốn cho Lưu Tranh biết sự lợi hại của mình.

Dù sao, tốc độ trỗi dậy của Đại Kinh bây giờ quá nhanh, nếu không kịp thời kìm hãm, sau này sẽ muộn.

Lúc này Lưu Tranh, lại tức giận cuồn cuộn.

Mình vừa mới chém giết tộc trưởng của Hạng thị gia tộc, Thần Phong Vương Triều này đã dẫn quân đến xâm phạm.

Thật sự coi Đại Kinh là bùn nặn sao?

Tuy nhiên, đúng lúc hắn chuẩn bị ra tay, Tào Chính Thuần lại ngăn hắn lại, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ bớt giận.

Đối phương chẳng qua chỉ là vai phụ mà thôi, Đại Kinh ta căn bản không sợ!" Lúc này Tào Chính Thuần, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Đúng lúc này, vị tướng lĩnh của Thần Phong Vương Triều kia lại cười nói: "Ha ha, không ngờ lũ kiến hôi ti tiện các ngươi, lại còn nhận ra ta.

Nói cho ngươi biết, hôm nay Thần Phong Vương Triều ta đến thảo phạt Đại Kinh các ngươi.

Chỉ cần ngươi đầu hàng, ân oán trước đây, toàn bộ có thể bỏ qua.

Nếu không, các ngươi cứ chờ chết đi!" Lúc này hắn, kiêu ngạo vô cùng, thậm chí còn mang theo vẻ khiêu khích.

Lời hắn vừa dứt, binh lính Đại Kinh xung quanh, trong mắt lộ ra sát ý băng giá.

Họ không ngờ, đối phương lại phóng túng như vậy.

Đúng lúc này, vị đại thống lĩnh của Thần Phong Vương Triều kia, lại nói tiếp: "Hán Đế, ngươi suy nghĩ cho kỹ.

Nếu không đồng ý, thì đừng trách bản tọa không khách khí!" Giọng nói vang lên, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Lưu Tranh.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Hừ, một tiểu quốc man di,

lại dám vọng tưởng xưng tôn.

Các ngươi tìm nhầm người rồi.

Hôm nay trẫm sẽ cho các ngươi biết, cái giá phải trả khi đắc tội với Đại Kinh!" Giọng nói mang theo một luồng khí lạnh lẽo, khiến vị tướng lĩnh của Thần Phong Vương Triều kia, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Đúng lúc này, Lưu Tranh đã vung tay.

Trong chốc lát, đại quân xông lên.

Hai bên tức khắc giao chiến.

Tiếng la hét thảm thiết và tiếng chém giết, không ngừng vang lên trên quảng trường trống trải.

Tướng lĩnh Đại Kinh, mỗi một đòn đánh ra, đều mang theo năng lượng kinh người.

Trong thời gian ngắn, đã chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Còn những tướng lĩnh của Thần Phong Vương Triều kia, dưới sự tấn công của tướng lĩnh Đại Kinh, lại càng trông thảm hại hơn.

Trong thời gian ngắn, họ đã thất thủ.

Còn những binh lính bình thường đi theo, càng không chịu nổi một đòn.

Trong khoảnh khắc, đã ngã xuống hàng loạt.

Lúc này, vị đại thống lĩnh của Thần Phong Vương Triều kia, trong mắt lại lộ vẻ kinh hoàng.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Đại Kinh này quá hung mãnh, nếu không bỏ chạy, cả quân đội sẽ bị tiêu diệt.

Nghĩ đến đây, hắn không do dự, quay người chạy về phía xa.

Chỉ là, hắn vừa chạy được không bao lâu, thân hình Tào Chính Thuần đã bay vút ra.

Chưởng ấn của hắn cuộn tròn trên không trung, hóa thành một ngôi sao mênh mông, đập mạnh vào lưng vị đại thống lĩnh kia.

"Bốp!" Tiếng trầm đục vang lên, sương máu bắn ra.

Vị đại thống lĩnh kia, trong chốc lát bị trấn sát tại chỗ.

Lúc này, Tào Chính Thuần lại không hề dừng bước, dẫn đại quân, lao vào sâu trong thành trì.

Lũ man di này, nếu đã không chịu thần phục, vậy chỉ có hủy diệt.

Khi hắn đang hăng say chém giết, một trận ồn ào lại vang lên: "Tên giặc to gan, lại dám giết người của Thần Phong Vương Triều ta.

Đúng là tìm chết!" Lời vừa dứt, một bóng người cao lớn đã xuất hiện trên chiến trường.

Đối phương mặc áo giáp, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tay cầm lưỡi đao sắc bén, trên mặt lộ ra vẻ hung tợn.

Phía sau hắn, mấy trăm vạn đại quân theo sát.

Người dẫn đầu, lại là chủ của hoàng thất Đại Việt, Hạ Vũ.

Vị tộc trưởng của Hạ thị gia tộc này, sau khi thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Lần này, hắn vốn định nhân cơ hội trừ khử Hán Đế, nhưng không ngờ, lại gặp phải cường giả của Đại Tần đế quốc, quan trọng nhất là, còn giết cả sứ giả của Thần Phong Vương Triều.

Chuyện này nếu truyền về Đại Việt, e là sẽ gây ra chấn động ngút trời.

Vì vậy, khi thấy Lưu Tranh, hắn không chút do dự, quát lớn: "Bắt

bọn chúng lại cho trẫm!" Giọng nói vang lên, hộ vệ bên cạnh liền lao về phía trước.

Đao quang trong tay họ lóe lên, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Lưu Tranh đứng tại chỗ, lại không hề động đậy.

Chỉ thấy thân thể Tào Chính Thuần nhảy vọt lên, một quyền đón đỡ.

Những hộ vệ của Đại Hạ Vương Triều này, tuy thực lực đều không yếu, thậm chí có người đạt đến Đạo Nhất cảnh ngũ trọng.

Nhưng, làm sao có thể chống đỡ được đòn tấn công của Tào Chính Thuần.

Quyền cương gào thét lao ra, trực tiếp lao vào đám người.

Năng lượng nóng rực lan tràn, những hộ vệ kia, trong nháy mắt đã bị quét ngang.

Máu tươi vương vãi trên mặt đất.

Giọng Tào Chính Thuần vang lên: "Hán Đế bệ hạ, những hộ vệ Đại Việt này không chịu nổi một đòn.

Ngài mau vào thành!" Nghe vậy, Lưu Tranh gật đầu, dẫn đại quân đi vào trong thành.

Lần này, hắn phải nhanh chóng ổn định cục thế mới được, nếu không, Thần Phong Vương Triều một khi phản công, cả Hán Đình đều sẽ nguy hiểm.

Hắn vừa bước vào trong thành, từng trận tiếng hô hoán liền vang lên từ bốn phía.

Chính là bách tính các quận huyện, hội tụ lại một chỗ.

"Bái kiến Hán Đế bệ hạ!" Họ quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt lộ ra

vẻ cuồng nhiệt.

Một Hán Đế như vậy, là đáng tin cậy.

"Bình thân đi!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói, sau đó liền ngồi lên long ỷ của mình, nhìn vị đại thống lĩnh ngoài thành kia, trong mắt lộ ra hàn quang lạnh lẽo.

Tiếp đó, liền gầm lên giận dữ: "Các ngươi thật là to gan lớn mật.

Lại dám phái đại quân xâm phạm Hán Đình ta, đáng tội gì!" Giọng nói vang lên, tựa như sấm sét, khiến vị đại thống lĩnh kia không khỏi trán đổ mồ hôi.

Hắn không ngờ, uy nghiêm của Hán Đế lại nồng đậm đến vậy.

Lúc này run rẩy nói: "Bẩm Hán Đế bệ hạ.

Tất cả chỉ là hiểu lầm, Thần Phong Vương Triều chúng ta, nguyện ý thần phục.

Xin hãy tha mạng!" Giọng nói vang lên, trong mắt lộ vẻ hoảng hốt.

Hắn thật sự sợ hãi, nếu Hán Đế không đồng ý, hắn chắc chắn sẽ chết.

Chỉ là, nghe vậy, khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra nụ cười, chậm rãi nói: "Ồ, nguyện ý thần phục, lý do là gì vậy?" Giọng nói mang theo vẻ giễu cợt.

Sắc mặt vị đại thống lĩnh kia đỏ bừng, không dám nói nhiều.

Dù sao, mình đã giết người của Thần Phong Vương Triều, nếu không phải Lưu Tranh hỏi đến, căn bản không dám thừa nhận.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh tiếp tục nói: "Nếu đã không chịu nói, vậy giữ lại cũng vô dụng.

Giết đi!" Vừa dứt lời, Tào Chính Thuần lại không hề chần chừ.

Hắn một tay tóm lấy đối phương, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp bóp nát cổ hắn.

Tiếp đó, lại một lần nữa cung kính nói: "Bệ hạ, tất cả binh mã của Thần Phong Vương Triều, thần đã giải quyết.

Những bách tính này, có thể an trí không ạ?" Lúc này Tào Chính Thuần, trên mặt lộ ra vẻ cẩn thận, sợ làm phật ý đối phương.

Lưu Tranh, sau khi nghe thấy tiếng, lại nhàn nhạt nói: "Trước tiên thu thập lại, sau này hãy nói!" Hắn khẽ nhíu mày.

Lần này xuất chinh, vốn là hy vọng mượn dân khí của những bách tính này để nâng cao khí vận của Đại Kinh, lại không ngờ gặp phải phiền phức.

Lời hắn vừa dứt, Lữ Bố ở cổng thành đã tức khắc bước đến, hai mắt lóe lên sát khí lạnh lẽo, nhìn vị đại thống lĩnh kia, chậm rãi nói: "Hán Đế bệ hạ, kẻ này giao cho mạt tướng xử lý!" Giọng nói mang theo vài phần sát khí, khiến Tào Chính Thuần không khỏi sững người.

Nhưng, hắn không dám trái lệnh, trực tiếp lui xuống.

Vị đại thống lĩnh kia thì bị dọa ngốc.

Hắn làm sao cũng không ngờ, Lữ Bố lại xuất hiện trước mặt mình.

"Hán Đế bệ hạ, cứu mạng!" Hắn cầu xin nói.

Chỉ là, lúc này Lữ Bố đâu có nghe, trực tiếp vung kiếm chém ra.

Kiếm khí sắc bén tung hoành giữa trời đất.

"Xoẹt!" Giây tiếp theo, vị đại thống lĩnh kia đã bị chém thành hai nửa.

Hơn nữa, đây chỉ mới là bắt đầu.

Khi vị đại thống lĩnh kia chết đi, binh lính Đại Kinh và bách tính các nơi liền tràn vào trong thành.

Lúc này, những tướng lĩnh giữ thành kia, trong mắt lại lộ vẻ kinh hoàng.

Họ không biết, tại sao lại xảy ra biến cố như vậy.

Vị vương tử của vương triều Đại Hạ kia lại khinh thường nói: "Hán Đế, ngươi đừng có ra vẻ ta đây.

Cơ Oánh sớm muộn gì cũng là nữ nhân của bản vương.

Ngươi dám cản đường thì phải trả giá đắt.

Chương 524

Người đâu, giết cho ta!" Dứt lời, vô số binh sĩ liền lao về phía Lưu Tranh.

Lúc này, trong mắt chúng lộ ra tia sáng khát máu.

Thế nhưng Lưu Tranh lại chẳng hề bận tâm, chậm rãi nói: "Các dũng sĩ Đại Kinh, giết sạch bọn chúng cho trẫm!" Vừa dứt lời, toàn bộ đại quân liền xông lên.

Những binh sĩ này, dưới sự gia trì, đều có sức mạnh ngang với cao thủ Đại La Kim Tiên cửu trọng.

Nơi họ đi qua, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đặc biệt là Tào Chính Thuần càng thêm dũng mãnh.

Một cây trường thương múa lên, những kẻ cản đường hắn căn bản không thể đến gần.

Chỉ trong thời gian ngắn, đã bị chém giết quá nửa, khiến những người còn lại vô cùng khiếp đảm.

Lúc này, Tào Chính Thuần càng lớn tiếng quát: "Bệ hạ có lệnh, kẻ hàng miễn chết.

Kẻ ngoan cố chống cự, giết không tha!" Lời vừa dứt, tướng sĩ Đại Kinh càng thêm khí thế ngút trời.

Mỗi một đòn đánh ra đều tựa như núi kêu biển gầm.

Thấy cảnh tượng như vậy, vị vương tử của vương triều Đại Hạ kia lại có chút hoảng hốt.

Bởi vì, hắn phát hiện cao thủ bên cạnh Lưu Tranh thực sự quá nhiều.

Dù cho binh mã của mình có đông hơn nữa cũng không phải là đối thủ.

Nghĩ đến đây, hắn ta vậy mà quay người bỏ chạy.

Chỉ là, còn chưa chạy được bao xa. "Ngao!" Một tiếng rồng gầm vang lên.

Ngay sau đó, liền thấy một con cự long quét ngang.

Nơi nó đi qua, không một ai có thể né tránh, trực tiếp đâm sầm vào người vị vương tử kia.

Đối phương trong nháy mắt hóa thành một đám sương máu.

Tất cả những điều này đều bị các mãnh tướng Đại Tần nhìn thấy.

Tuy những người này không phải người của Đại Kinh, nhưng lúc này cũng bị dọa choáng váng.

Dù sao đi nữa, một vị vương tử cứ thế mà chết, thật sự khiến họ chấn động.

Cùng lúc đó, bên ngoài quân doanh của Đại Kinh lại vang lên tiếng hét giết dồn dập.

Tiếp đó, liền thấy một đội thiết kỵ xông thẳng vào doanh trại.

Viên mãnh tướng dẫn đầu chính là người của đội Hổ Báo Kỵ năm đó đi theo Lý Nguyên Bá đánh thiên hạ, chỉ là bây giờ do hắn chỉ huy mà thôi.

Lúc này, hốc mắt hắn đỏ ngầu, hét về phía Lưu Tranh: "Bệ hạ, mạt tướng cứu giá chậm trễ!" Dứt lời, nước mắt liền tuôn rơi.

Nếu như tốc độ của mình nhanh hơn một chút, công chúa đã không bị bắt.

Nghĩ đến đây, toàn thân hắn tỏa ra sát khí lạnh lẽo. "Ừm, các

ngươi đến rất kịp lúc!" Lưu Tranh bình thản nói.

Lúc này, hắn vẫn tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Ngay lúc này, những người của vương triều Đại Hạ cũng đã giết vào.

Thấy cảnh này, các tướng lĩnh Đại Kinh không chút do dự, đồng loạt xông lên nghênh chiến. "Giết!" Trong thoáng chốc, tiếng hét giết trên chiến trường vang trời dậy đất.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại nhìn Tào Chính Thuần chậm rãi nói: "Mệnh lệnh ba ngàn Hắc Giáp Quân theo trẫm xuất chinh, nhất định phải cứu Cơ Oánh bình an trở về!" Nghe thấy mệnh lệnh, Tào Chính Thuần không dám chần chừ, vội vàng tuân lệnh rồi lui xuống.

Lưu Tranh thân hình khẽ động, liền lao về phía chiến trường.

Nơi hắn đi qua, đại quân tựa như một dòng lũ sắt thép, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Lúc này, người của vương triều Đại Hạ đã có chút không chịu nổi.

Những tướng lĩnh Đại Tần này, ai nấy đều mạnh mẽ vô cùng.

Đặc biệt là Lưu Tranh.

Toàn thân hắn được bao bọc bởi áo giáp màu tím, áo choàng sau lưng bay phần phật, trong lòng bàn tay có sấm sét nhảy múa.

Một quyền đánh ra, trời long đất lở.

Vị vương tử kia căn bản không phải là đối thủ, chỉ trong thời gian ngắn đã hoàn toàn bỏ mạng tại chỗ.

Còn về cấm vệ quân của vương triều Đại Hạ thì càng thảm hơn.

Khi đối mặt với Lưu Tranh, họ ngay cả chống cự cũng không làm được, từng người một ngã xuống trên chiến trường.

Thủ đoạn tấn công như vậy khiến vị vương tử kia sắc mặt trắng bệch vô cùng. "Bằng!" Sau khi một quyền đánh bay đối phương, giọng của Lưu Tranh lại vang lên: "Tào Chính Thuần, phong tỏa vương cung, trẫm muốn xem thử, là kẻ nào dám ra tay với công chúa!" "Tuân lệnh!" Tào Chính Thuần cung kính đáp lời.

Sau đó, hắn gầm lên một tiếng: "Bố trí phòng ngự!" Tiếng hét vang lên.

Trong nháy mắt, vô số binh sĩ liền tràn ra bốn phía, các loại kết giới phòng hộ được bố trí.

Bất cứ ai cũng không thể bước vào, ngay cả không gian cũng bị ngưng đọng.

Còn Lưu Tranh thì bước về phía trước.

Lúc này, trong mắt hắn lóe lên tinh quang. "Gào!" Ngay khi vừa chuẩn bị tiến vào vương cung, một tiếng gầm thét lại vang lên.

Tiếp đó, liền thấy một thân ảnh khổng lồ xuất hiện trước mặt Lưu Tranh.

Thân hình của kẻ này cao đến mấy chục mét, toàn thân đen kịt, hai mắt đỏ rực.

Trên người tỏa ra khí tức hung tợn và tàn bạo. "Ha ha, ngươi là Lưu Tranh phải không, không ngờ ngươi lại tự chui đầu vào lưới!

Ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, nếu không, bản tọa nhất định sẽ xé nát thân xác ngươi!" Giọng nói của đối phương mang theo vẻ tàn nhẫn, chính là Hung Viên Vương đã sống sót thoát ra từ Linh Thú Cốc lúc trước.

Hắn từng chịu thiệt trong tay Lưu Tranh, bây giờ sao có thể bỏ qua đối phương, tự nhiên là phải báo thù. "Cút!" Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, giọng nói lạnh băng của Lưu Tranh đã vang lên trong

nháy mắt.

Ngay sau đó, hắn tung một cước.

Cương khí nóng rực trong nháy mắt bắn ra.

Cú đá này ẩn chứa sức mạnh vô biên.

Hung Viên Vương kia căn bản không kịp phản ứng, thân thể đã bị đá bay ra ngoài, sau đó phun máu ngã xuống đất.

Trong lòng hắn hiểu rõ, mình đã gặp phải tuyệt thế cao thủ, không dám ở lại nữa. "Ầm ầm!" Toàn bộ cơ thể hắn trong nháy mắt nổ tung, hóa thành sương máu biến mất tại chỗ.

Thấy cảnh tượng như vậy, mọi người của Đại Kinh bất giác thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền chạy về nơi đóng quân của Đại Kinh.

Lần này, Cơ Oánh xảy ra chuyện, mọi người đều biết, Đại Kinh lần này coi như xong.

Dù sao, Cơ Hạo là vua của một nước, con gái bị bắt làm tù binh trong vương đình Đại Hoang, ông ta sao có thể ngồi yên không quản?

Quả nhiên, ngay khi Lưu Tranh dẫn đại quân vừa rời đi, bên trong đế thành Đại Hoang đã tập hợp vô số cao thủ.

Thực lực của họ đều mạnh mẽ vô song, kẻ yếu nhất cũng có tu vi Thánh nhân bát trọng.

Đây chính là con bài tẩy thực sự của hoàng tộc Đại Hoang.

Trừ khi Đại Kinh dốc toàn bộ lực lượng, nếu không, căn bản không thể là đối thủ của đế thành Đại Hoang.

Tuy nhiên, lúc này Lưu Tranh lại không hề sợ hãi.

Hắn đứng bên ngoài vương phủ, lạnh lùng nói: "Hán Đế ở đây, nếu các ngươi biết điều thì hãy từ bỏ chống cự, trẫm tha cho các

ngươi một mạng!" "Hừ!" Trong đế thành Đại Hoang, một lão già cười lạnh nói: "Chỉ là một Hán Đế quèn, đại quân đế thành Đại Hoang của chúng ta có thể nghiền nát đối phương trong nháy mắt.

Các ngươi vẫn nên bó tay chịu trói đi, để khỏi phải chịu khổ!" Dứt lời, lão liền ra hiệu cho người hai bên, chuẩn bị tấn công. "Vút vút!" Chỉ thấy vô số mũi tên lúc này bao trùm về phía Lưu Tranh.

Rõ ràng, đây là muốn ép Lưu Tranh phải khuất phục.

Nhưng, ngay khi mưa tên đến gần, thân hình Lưu Tranh lại di chuyển trong nháy mắt.

Hắn đưa tay ra, vậy mà lại nắm lấy những lưỡi dao sắc bén. "Xoẹt!" Móng vuốt sắc bén xé rách hư không.

Đầu của vị cường giả Thánh nhân bát trọng của vương thành Đại Hoang kia bay lên, chết ngay lập tức.

Thấy cảnh tượng như vậy, mấy vị trưởng lão còn lại lại tức giận hét lên: "Giết hắn cho ta!" Họ không ngờ rằng, vị Hán Đế này lại dũng mãnh đến thế.

Nhưng, lúc này Lưu Tranh lại không có bao nhiêu kinh ngạc.

Bởi vì hắn biết rõ, bây giờ Đại Kinh đã nguy trong sớm tối.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách hắn lòng dạ độc ác.

Chỉ thấy ngay sau khi tiếng của vị trưởng lão kia vừa dứt, thân thể Lưu Tranh đã lướt ra trong nháy mắt.

Đồng thời, một đao chém xuống.

Ánh sáng rực rỡ bùng lên trên bầu trời. "Ầm!" Theo một tiếng nổ vang, mấy vị lão tổ kia đã bị chém chết tại chỗ trong nháy mắt.

Ngay lúc này, ở một bên khác, một bóng người lại lặng lẽ đến gần căn phòng của Cơ Oánh.

Người này mặc áo bào vàng, phía sau dẫn theo rất nhiều đại tướng, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, khóe miệng thậm chí còn có máu tươi chảy ra.

Chính là đại thống lĩnh của vương thành Đại Mạc vừa bị thương.

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười hung tợn, trực tiếp đập nát cánh cửa, nhìn Cơ Oánh trong phòng quát lên: "Tiện tỳ, ta xem ngươi chạy đi đâu!" Tiếng hét vang lên, sắc mặt Cơ Oánh đại biến.

Nàng không ngờ rằng đại thống lĩnh vương triều Đại Mạc lại đích thân đến đây.

Tuy nhiên, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Đối phương từng bước đến gần, nàng căn bản không kịp né tránh. "Khặc khặc, ta sớm đã nói với ngươi, vương triều Đại Mạc này sớm muộn gì cũng bị diệt, ngươi lại không tin.

Bây giờ, trở thành tù nhân đi.

Không chỉ ngươi, ngay cả cha mẹ ngươi cũng phải chôn cùng!" Thống lĩnh vương triều Đại Mạc nói với vẻ mặt điên cuồng, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Lúc này, ngay cả cơn đau trên người dường như cũng giảm đi không ít.

Thấy tình hình như vậy, trong mắt Cơ Oánh lộ ra vẻ phẫn hận.

Cổ tay ngọc của nàng khẽ rung lên.

Trong chốc lát, vô số độc vật hiện ra trong không trung, lao về phía thống lĩnh vương triều Đại Mạc. "Muốn chết!" Thấy cảnh này, đối phương khinh thường nói, vung chiến kích trong tay quét ngang. "Ầm!" Con mãng xà khổng lồ trực tiếp bị đánh lui.

Mà Cơ Oánh lại nhân cơ hội này, nhanh chóng lao ra ngoài.

Chỉ là, ngay khi nàng muốn rời đi, một móng vuốt sắc bén lại thò ra lần nữa, vồ về phía Cơ Oánh. "A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cơ Oánh lúc này cuối cùng cũng không chịu nổi, thân hình bay ngược ra ngoài, trên ngực càng xuất hiện một vết thương lớn, khiến sắc mặt nàng trắng bệch vô cùng. "Các ngươi khinh người quá đáng!" Cơ Oánh nghiến răng nghiến lợi nói.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của nàng vừa dứt, thống lĩnh vương triều Đại Mạc lại lạnh lùng nói: "Bắt nạt ngươi thì đã sao.

Thứ mà vương triều Đại Mạc ta muốn, ai dám cản trở, thì chỉ có một con đường chết.

Giết cho ta, giết hết những kẻ chướng mắt này.

Không chừa một ai!" Mệnh lệnh được ban ra, binh lính vương triều Đại Mạc trong sân liền lao về phía Lưu Tranh.

Đòn tấn công của chúng nhanh lạ thường.

Đặc biệt là thống lĩnh vương triều Đại Mạc, toàn thân được bao bọc bởi ánh sáng xanh lục, trên lưỡi dao sắc bén trong tay lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Điều này khiến đồng tử của Cơ Oánh không khỏi co lại.

Nàng không ngờ rằng, hôm nay mình lại chết ở đây.

Ngay khi nàng chuẩn bị liều mạng một phen, "Ngao!" một tiếng rồng gầm lại vang lên.

Chương 525

Tiếp đó, một con mãng xà khổng lồ thần bí xuất hiện.

Cơ thể nó dài đến vạn trượng, tỏa ra uy áp nồng đậm. "Bằng!" Những binh lính vừa va chạm với con mãng xà khổng lồ kia vậy mà lại bị đánh chết tại chỗ.

Điều này khiến thống soái vương triều Đại Mạc trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, không chút do dự, quay người bỏ chạy.

Hắn cảm nhận được sự khủng bố của đối phương.

Còn trên mặt Cơ Oánh thì lại lộ ra vẻ vui mừng.

Con rắn này, tuy nàng chưa từng thấy, nhưng lại nhận ra khí tức của nó, chính là do Cơ Hạo để lại.

Năm đó, Cơ Hạo từng triệu hồi nó ra, nhưng không ngờ lại xuất hiện trước mặt mình. "Xì!" Ngay khi Cơ Oánh còn đang ngẩn người, con mãng xà khổng lồ thần bí kia đã trong nháy mắt quấn quanh eo nàng.

Ngay sau đó, nó nhảy vọt lên không trung, cái đuôi khổng lồ quật thẳng xuống. "Rắc rắc!" Không khí phát ra tiếng nổ như sấm sét.

Cả đại điện trong nháy mắt hóa thành bụi phấn.

Cơ Oánh biến mất tại chỗ.

Khi nàng xuất hiện, đã ở trên một tế đàn giữa đại điện.

Mà xung quanh nàng thì vây kín các tướng lĩnh vương triều Đại Mạc.

Thấy cảnh này, ánh mắt Cơ Oánh lạnh băng.

Nàng biết, mình xong rồi.

Tuy nhiên, trong mắt lại không có chút sợ hãi nào, chậm rãi mở miệng nói: "Ta đi theo các ngươi, đừng giết cha nương ta!" Dứt lời, nàng liền nhắm mắt lại.

Lúc này, nàng căn bản không có cách nào phản kháng, chỉ hy vọng đối phương có thể giữ lời hứa, cho mình gặp cha mẹ một lần. "Ha ha, yên tâm, vương triều Đại Mạc ta nói lời giữ lời.

Vợ chồng hai người các ngươi sau này sẽ bình an!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Oánh trong lòng hiểu rõ, mình không cần phải lo lắng nữa.

Tiếp đó, nàng liền bắt đầu chuẩn bị đi theo đối phương. "Gào!" Chỉ là, đúng lúc này, một tiếng gầm thét đinh tai nhức óc vang lên.

Ngay sau đó, liền thấy ở chân trời xa xôi xuất hiện những đám mây đen vô tận.

Trên đó đứng một con hung thú che trời lấp đất, tựa như có thể trấn áp cả thế giới, khiến mọi người đều ngừng thở.

Mà vị thống lĩnh kia, trong mắt càng lộ ra vẻ sợ hãi.

Hung thú như vậy, cho dù là mình gặp phải, cũng chắc chắn là một con đường chết.

Lúc này, hắn thậm chí còn quên cả việc truy đuổi Cơ Oánh.

Ngay cả thú cưỡi dưới chân cũng run rẩy, nằm rạp trên mặt đất. "Gào!" Ngay khi hắn đang suy nghĩ, trong mắt con hung thú kia, tinh quang lóe lên.

Tiếp đó, một luồng khí thế mạnh mẽ lan tỏa ra bốn phía.

Trong nháy mắt, rất nhiều binh lính vương triều Đại Mạc trong đại điện vậy mà lại quỳ rạp trên mặt đất, không dám động đậy chút nào.

Lúc này, trong đầu mọi người đều hiện lên một ý nghĩ: Con hung thú này tuyệt không phải là vật phàm.

Ngay cả Cơ Oánh cũng vậy.

Chỉ là, ngay khi họ đang đoán xem con hung thú này rốt cuộc có lai lịch gì, "Ầm ầm!" con hung thú kia lại phun ra một viên châu lớn bằng nắm tay.

Khi nó bay ra, linh khí xung quanh gần như ngưng tụ thành thực chất, lao thẳng về phía vị thống lĩnh kia.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Cùng lúc đó, vị thống lĩnh vương triều Đại Mạc kia cũng không còn quan tâm đến những thứ khác, gầm lên một tiếng: "Gào!" Cơ thể hắn trong nháy mắt phình to, muốn chặn lại quả cầu năng lượng đang tấn công tới.

Nhưng lại căn bản không làm được.

Chỉ trong nháy mắt, quả cầu năng lượng đã đập mạnh vào người hắn.

Vị tướng quân vương triều Đại Mạc này bị đánh bay ra ngoài, hơn nữa, trên người còn đầy vết máu.

Đây là lần bị thương nặng nhất.

Bởi vì, bên trong cơ thể hắn, xương cốt gãy nát, đan điền bị phá, rõ ràng là không sống được bao lâu.

Ngay khi thân hình hắn vừa rơi xuống đất, con hung thú kia lại không hề dừng lại.

Miệng lớn mở ra, một ngọn lửa phun ra từ miệng.

Nhiệt độ nóng rực khiến hư không xung quanh đều bị bóp méo.

Thấy cảnh tượng như vậy, Cơ Oánh không khỏi sững sờ, tiếp đó liền hét lên: "Đừng!" Lúc này, vị tướng lĩnh vương triều Đại Mạc kia đã thoi thóp.

Nếu cứ để ngọn lửa thiêu đốt, e rằng chắc chắn sẽ chết.

Nghe thấy tiếng của Cơ Oánh, ánh mắt con hung thú liền nhìn về phía nàng.

Trên cái đầu lâu hung tợn mang theo chút khí tức tàn bạo, dường như đang cân nhắc có nên giết Cơ Oánh hay không.

Dù sao, nếu không phải vì đối phương, nó cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Nghĩ đến đây, ngọn lửa trong miệng lớn lúc này càng thêm nóng rực.

Nhiệt độ cao nóng bỏng khiến người ta không khỏi cảm thấy oi bức.

Tuy nhiên, Cơ Oánh lại không có chút ý định lùi bước, vẫn kiên cường nhìn chằm chằm vào con hung thú.

Một lúc sau, trong mắt con hung thú lộ ra vẻ hung tàn. "Xoẹt!" Ngọn lửa nóng rực trong nháy mắt bao trùm lấy vị thống lĩnh kia.

Đối phương muốn giãy giụa, nhưng đã quá muộn, chỉ có thể đau đớn phát ra tiếng kêu ai oán vang vọng trong không khí.

Nhưng rất đáng tiếc, lại vô ích.

Dần dần, sinh cơ của hắn bị tước đoạt, cuối cùng khi ngọn lửa cháy hết, cơ thể hoàn toàn vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Đây là ý niệm duy nhất của hắn trước khi chết.

Cơ Oánh thấy cảnh tượng như vậy, nước mắt lại không nhịn được mà tuôn rơi, tiếp đó liền cất tiếng hét: "Hán Đế bệ hạ cứu

mạng, cầu xin ngài cứu cha ta!" Giọng nói vô cùng thê lương.

Lúc này Lưu Tranh cũng không muốn chần chừ nữa, ra lệnh cho người phía dưới: "Truyền lệnh xuống, toàn quân tập kết.

Ta muốn diệt vương đình Đại Mạc!" Nghe thấy giọng nói, Tào Chính Thuần đâu còn dám chậm trễ, lập tức cung kính nói: "Nô tài tuân chỉ!" Dứt lời, hắn liền chạy ra ngoài thành.

Lưu Tranh thì đi vào trong thành trì.

Tòa thành hùng vĩ này quá lớn, nếu không giải quyết kịp thời, e rằng sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa đến gần tường thành, cổng thành liền ầm ầm mở ra.

Tiếp đó, liền nghe thấy từng trận tiếng hét giết.

Hóa ra, Cơ Hạo đã dẫn đại quân công vào trong thành.

Lúc này, thấy Lưu Tranh đến, ông ta liền quỳ rạp trên mặt đất, nói: "Mạt tướng bái kiến bệ hạ!" Giọng nói mang theo một chút kích động và hưng phấn.

Không ngờ vận khí của mình lại tốt như vậy.

Lưu Tranh vừa bước vào thành trì, liền gặp phải chuyện như thế này. "Bình thân đi!" Hắn nhàn nhạt nói, sau đó liền đi vào trong thành.

Lúc này, trong hoàng cung của vương triều Đại Mạc, quốc chủ Đại Mạc trên mặt lại treo đầy nụ cười.

Kể từ khi thực lực của Cơ Hạo tăng lên đến Thánh nhân ngũ trọng, lại có sự hỗ trợ của Đại Kinh, thực lực của vương đình Đại Mạc quả thực đã tăng lên rất nhiều.

Tuy vẫn không thể so sánh với ba nước khác, nhưng trong thời gian ngắn cũng không có vấn đề gì. "Bằng!" Đại Mạc Vương vừa

bước vào đại điện, bàn trong đại điện liền bị lật nhào xuống đất.

Một nữ tử đứng giữa đại điện cất tiếng mắng: "Phế vật, một lũ phế vật, bao nhiêu năm rồi, vẫn chưa thăm dò rõ tin tức sao?

Đại ca rốt cuộc khi nào trở về, chẳng lẽ phải đợi ta gả cho người khác mới biết được sao!" Cô nương này không phải ai khác, chính là tiên phong tướng quân, tiểu thư Độc Cô gia tộc, Độc Cô Thiến.

Trong vương triều Đại Mạc này, cũng chỉ có nàng dám kiêu ngạo như vậy.

Chỉ là, hôm nay Độc Cô Thiến lại có chút kỳ lạ.

Vốn dĩ, nàng nên ở biên giới Đại Mạc canh giữ, nhưng bây giờ lại xuất hiện trong vương thành.

Điều này không khỏi khiến người ta nghi ngờ. "Chát!" Ngay lúc này, bên ngoài đại điện vang lên một tiếng bạt tai.

Thì ra là vị tướng quân kia đang dạy dỗ thuộc hạ.

Chỉ thấy thuộc hạ kia ôm hai má sưng tấy, không dám có chút phản kháng nào quỳ rạp trên mặt đất. "Bệ hạ, Độc Cô tiểu thư, người không thể giết hắn, hắn là người thần phái đi dò la tin tức, nếu xảy ra chuyện, Đại Mạc ta e rằng sẽ gặp nguy hiểm!" Đại Mạc Vương mở miệng nói.

Tuy ông ta cũng ghét đứa con gái này, nhưng làm sao có thể bỏ mặc tính mạng của thuộc hạ. "Hừ, ngươi cái đồ nhu nhược này, ta không quan tâm, hôm nay ta nhất định phải tìm được đại ca, nếu không, ngươi cút đi!" Giọng nói vang lên, trong đại điện càng lạnh thêm mấy phần.

Tiếp đó, liền thấy vị tướng quân kia lại cất tiếng hét: "Bệ hạ, xin thứ cho lão thần không thể tuân lệnh.

Trận chiến này là do vương thượng của ta thân chinh.

Cho dù ta rời đi, ngài ấy cũng nhất định có thể thắng lợi, ngài cứ ở trong vương thành chờ đợi đi.

Ta bảo đảm, không đến nửa tháng, đại vương có thể khải hoàn trở về!" Nghe thấy giọng nói, Đại Mạc Vương gật đầu, không nói gì nữa.

Còn trên mặt Độc Cô Thiến thì lại lộ ra vẻ sốt ruột: "Phụ vương, con không quan tâm, người phải phái binh giúp con tìm được đại ca, nếu không, đó là lỗi của con.

Con không sống nữa!" Dứt lời, nàng liền ngồi xuống đất khóc lóc, khiến cả đại điện tràn ngập không khí bi thương.

Ngay khi lời của nàng vừa dứt, Đại Mạc Vương cũng không thể không đồng ý.

Tiếp đó, ông ta ra lệnh cho vị tướng lĩnh kia, điều động quân đội Đại Mạc đến biên giới tây nam, chuẩn bị chi viện cho Độc Cô Hạo.

Lúc này, trong lòng ông ta hiểu rõ, nếu thực sự để Độc Cô Thiến gây ra loạn, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là, họ lại căn bản không biết, Cơ Hạo đã sớm đến biên giới.

Chỉ là, Đại Mạc Vương hành động nhanh, tốc độ của Lưu Tranh còn nhanh hơn. "Ngao!" Theo một tiếng rồng gầm, trên chiến xa hoàng kim mà Lưu Tranh đang cưỡi, đại quân đã tập kết xong.

Lúc này, Cơ Hạo nhìn về phía tòa thành hùng vĩ cao chót vót ở xa xa, chậm rãi nói: "Trẫm lên sân khấu trước!" Dứt lời, chiến kỳ tung bay, ông ta liền lao xuống phía dưới.

Còn những binh lính Đại Kinh theo sát phía sau ông ta thì lại như một dòng lũ, cuốn về phía xa. "Gào!" Đồng thời, theo tiếng gầm giận dữ, Tứ Tượng quân đoàn cũng phát động tấn công.

Sóng lớn ngập trời, lao về phía binh lính Đại Mạc, trong nháy mắt xé nát đối phương thành từng mảnh.

Ở một bên khác, đại quân lại dưới sự dẫn dắt của Cơ Hạo, xông về phía thành lầu. "Bằng!" Theo tiếng nổ vang, một cái đầu lâu to lớn liền bị ném xuống, chính là của vị tướng lĩnh Đại Mạc kia.

Bây giờ, quân đội Đại Mạc có thể nói là một mớ hỗn loạn, căn bản không thể ngăn cản được sự tấn công của Cơ Hạo. "Xoẹt!" Ngay lúc này, Đại Mạc Vương cuối cùng cũng đã đến.

Ông ta cưỡi chiến mã, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng, nhìn xuống phía dưới, không khỏi mở miệng nói: "Cơ Hạo, ngươi dám tàn sát bách tính Đại Mạc ta.

Hôm nay trẫm nhất định sẽ giết ngươi!" Trong giọng nói lạnh băng ẩn chứa sát ý nồng đậm.

Giây phút này, Đại Mạc Vương hoàn toàn bùng nổ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Cơ Hạo lại không hề để ý, vẫn điên cuồng chém giết quân địch.

Đại Mạc Vương tuy mạnh, nhưng ông ta cũng tuyệt không yếu.

Hai người giao thủ, vậy mà lại ngang tài ngang sức, khiến những người xung quanh quan chiến sắc mặt đều thay đổi. "Bằng!" Lại một đao chém ra, Cơ Hạo quay người liền chuẩn bị rút lui.

Nếu đối phương đã đến, thì không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Chỉ là, đúng lúc này, "Ầm ầm!" trong hào sâu bảo vệ thành của Đại Mạc, lại bắn lên những tia nước ngập trời.

Một thân ảnh khổng lồ nổi lên mặt nước.

Hắn có vẻ ngoài hung tợn vô cùng, tay cầm một cây lang nha bổng, trong mắt lóe lên ánh sáng tàn bạo.

Chính là thống lĩnh bảo vệ vương thành của Đại Mạc: Man Hoang.

Chương 526

"Cơ Hạo, chịu chết đi!" Lúc này, hốc mắt Man Hoang như muốn nứt ra, năm đó hắn vì tham công, suýt chút nữa bị Lưu Tranh chém giết.

Chuyện này trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng hắn.

Bây giờ, khó khăn lắm mới gặp được Cơ Hạo, hắn tự nhiên không muốn dễ dàng bỏ qua đối phương.

Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Cơ Hạo không khỏi lộ ra nụ cười khát máu: "Ha ha, Man Hoang, ngươi muốn báo thù, trẫm phụng bồi đến cùng!" Dứt lời, chiến mâu vung ngang trời.

Hàn quang nóng rực bùng lên, nghênh đón Man Hoang.

Hai bên va chạm vào nhau. "Ầm ầm!" Tiếng nổ dữ dội vang lên.

Cả hai người đều bị đánh bay ra ngoài.

Trước ngực Man Hoang xuất hiện một lỗ máu, rõ ràng là đã bị thương.

Ngay lúc này, Cơ Hạo lại nhân cơ hội lao về phía đối phương.

Ngay khi vừa va chạm với Man Hoang, ông ta cảm thấy thực lực của đối phương quá yếu.

Rõ ràng, thực lực của Man Hoang này nhiều nhất cũng chỉ là Thánh nhân lục trọng mà thôi.

Nếu vậy, mình tự nhiên không sợ. "Giết!" Ông ta gầm lên một tiếng, một thanh lợi kiếm vung lên.

Ánh vàng rực rỡ trong nháy mắt xé rách hư không. "Rắc rắc!" Kiếm khí lướt qua, trong hư không vậy mà lại hình thành tiếng sấm

sét.

Thấy cảnh này, trong mắt Man Hoang lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ rằng, hoàng đế Đại Kinh quèn này lại có thể bộc phát ra đòn tấn công như vậy.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, thậm chí không còn quan tâm đến những thứ khác, trực tiếp bỏ chạy.

Bởi vì hắn phát hiện, mình căn bản không thể chống đỡ được.

Chỉ là, hắn làm sao có thể là đối thủ của Cơ Hạo.

Chưa chạy được mấy bước, "Phụt!" tiếng lợi khí xuyên qua cơ thể liền vang lên.

Mắt Man Hoang trợn tròn, thân hình dừng lại một lúc, sau đó mới ngã xuống đất, chết tại chỗ.

Bên cạnh thi thể của hắn, một tấm lệnh bài đã thu hút sự chú ý của mọi người. "Đây chẳng lẽ là truyền quốc ngọc tỷ của Đại Mạc Vương!" Một vị tướng quân kinh hô.

Đồng tử của Đại Mạc Vương không khỏi co lại: "Mau lấy đi!" Ông ta hét lên với người bên cạnh. "Vâng, bệ hạ!" Nghe thấy giọng nói, tướng lĩnh bên cạnh không dám chậm trễ, vội vàng chạy về phía ngọc tỷ.

Chỉ là, ngay khi hắn đưa tay chuẩn bị nắm lấy, một bàn tay lớn đã trực tiếp đặt lên cổ hắn. "Rắc!" Tiếng gãy giòn vang lên, khiến đầu của đối phương nghiêng sang một bên vai.

Lúc này, những binh lính Đại Mạc kia lại căn bản không dám phản kháng.

Những đệ tử tông thất kia càng không dám cản trở.

Mức độ tàn bạo của Cơ Hạo, trong mắt họ, căn bản không phải là

thứ mình có thể chống cự.

Đặc biệt là khi họ nhìn thấy những thi thể đầy đất, càng cảm thấy gan mật như muốn nứt ra.

Hoàng triều Đại Hán, thực sự quá độc ác.

Không chỉ giết binh lính của Đại Mạc, ngay cả bình dân cũng không tha.

Ngay lúc này, Đại Mạc Vương lại hét lên: "Mau, thông báo cho con trai ta!" Giọng nói mang theo vẻ hoảng sợ.

Bởi vì ông ta biết, mình căn bản không thể ngăn cản được cuộc tàn sát này, chỉ có thể nhờ con trai giúp đỡ. "Phụ thân, không cần lo lắng, con đến rồi!" Giọng nói vang lên.

Liền thấy một thiếu niên đi về phía chiến trường.

Đối phương thân hình vạm vỡ vô cùng, toàn thân phủ giáp đen, tay cầm một chiếc rìu sắc bén, cả người tỏa ra khí tức tàn bạo.

Chính là thái tử của Đại Mạc.

Ngay lúc này, hai mắt Cơ Hạo cũng nhìn chằm chằm vào đối phương.

Khi nhìn rõ tu vi của đối phương, ông ta không khỏi sững sờ: "Thánh nhân ngũ trọng!" Lúc này, đối phương đã đột phá.

Tuy nhiên, nghĩ đến đối phương là do Man Hoang sinh ra, Cơ Hạo trong lòng cũng thấy bình thường. "Phụ thân, xảy ra chuyện gì vậy!" Thái tử nhíu mày hỏi.

Hắn vừa từ bế quan ra, lại không hiểu tại sao lại xảy ra thảm án như vậy.

Nghe thấy giọng nói, Đại Mạc Vương liền chỉ vào Cơ Hạo, phẫn hận nói: "Tên nghịch tặc này, không chỉ đánh vỡ đê hào bảo vệ thành

của Đại Mạc ta, còn giết mấy vạn tướng sĩ của ta.

Ngươi hãy băm vằm hắn thành từng mảnh cho ta!" Dứt lời, trong mắt thái tử bắn ra từng tia tinh quang.

Hắn không ngờ rằng, phụ thân của mình lại bại trong tay một hoàng đế Đại Kinh.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc tiếp theo liền cao giọng hét lên: "Phụ thân, người hãy lui về phía sau, để hài nhi thu thập hắn!" Dứt lời, thân hình hắn liền hóa thành một luồng sáng, lao về phía Cơ Hạo.

Đồng thời, binh khí trong tay giơ lên, liền nghênh đón Cơ Hạo. "Bằng!" Hai bên va chạm vào nhau.

Cương phong mạnh mẽ lan ra, lật tung cây cối xung quanh xuống đất. "Giết!" Mà Cơ Hạo lại không chút nhượng bộ.

Sát ý trên người gần như che lấp bầu trời.

Cả người giống như một ma thần, đứng giữa sân. "Ngao!" Bảo tháp màu tím trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tùy thời chuẩn bị trấn áp xuống.

Chỉ là, đúng lúc này, Đại Mạc Vương lại cất tiếng hét: "Dừng tay!" Trong mắt ông ta lộ ra vẻ sốt ruột.

Bởi vì, ngay vừa rồi, khi con trai mình chiến đấu với Cơ Hạo, ông ta vậy mà cảm ứng được, trên người đối phương mang theo sát khí nồng đậm.

Nếu cứ tiếp tục chiến đấu, e rằng thực sự sẽ có người chết.

Dù sao, Cơ Hạo cũng là kẻ giết người vô số.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của ông ta vừa dứt, thái tử và Cơ Hạo, sau một hồi giằng co ngắn ngủi, đã tách ra.

Sau đó, giọng nói lạnh lẽo của Cơ Hạo cũng chậm rãi truyền ra:

"Ngươi muốn cứu hắn!" Trong giọng nói lạnh băng ẩn chứa sát khí vô tận. "Không sai, trẫm đã hứa với mẫu phi của ngươi, sẽ bảo vệ tốt cốt nhục mà nàng để lại.

Hôm nay dù thế nào cũng sẽ không để ngươi được như ý!" Đại Mạc Vương kiên định nói, trong mắt lộ ra một tia điên cuồng. "Hừ, nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách ta!" Cơ Hạo lạnh lùng nói.

Lúc này, ông ta đã mất hết kiên nhẫn. "Ầm!" Ngay sau đó, ông ta dậm chân một cái.

Thiên Cung trong nháy mắt hiện ra.

Uy áp mạnh mẽ bao trùm cả bầu trời.

Tiếp đó, tiếng rồng gầm thét truyền ra.

Đại bàng giang cánh, bay lượn chín vạn dặm.

Hai con hung thú hồng hoang lao thẳng về phía thái tử kia, tốc độ nhanh vô cùng, khiến sắc mặt đối phương không khỏi đại biến.

Mà Đại Mạc Vương kia lại không khỏi giận dữ. "Muốn chết!" Chỉ là, Cơ Hạo sao có thể để ý đến ông ta.

Cung Vũ Vương trong tay kéo ra.

Một mũi tên to lớn trong nháy mắt bắn vào cơ thể Đại Mạc Vương kia. "Xoẹt!" Nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, Cơ Hạo lại chỉ một ngón tay.

Kiếm mang sắc bén bắn ra, tạo thành một vầng sáng rực rỡ, bắn thẳng vào giữa trán của Đại Mạc Vương kia.

Lần này, đối phương không thể hồi phục được nữa.

Cơ thể hóa thành từng mảnh vỡ rơi xuống đất.

Đại Mạc Vương đã chết, chết trong tay Cơ Hạo.

Ở một bên khác, Lữ Bố cũng đã rơi vào cuộc chiến gian khổ.

Hắn vốn không phải là đối thủ của Đại Mạc Vương, lại thêm thuộc hạ của đối phương quá nhiều cường giả.

Tuy một mình địch nhiều người, nhưng lại không hề yếu thế.

Nhưng dù sao, thực lực của những người này đều đã đạt đến Chuẩn Thánh lục trọng, lại có cường giả Chuẩn Thánh ngũ trọng trấn giữ, làm sao họ có thể địch lại được.

Vì vậy, chỉ trong nháy mắt, hắn đã bị trọng thương, không ngừng phun ra sương máu. "Giết!" Ngay lúc này, tiếng hét của Lưu Tranh truyền ra.

Ngay sau đó, vô số binh lính Đại Kinh lao về phía trước.

Từng tòa quân doanh được xây dựng trong nháy mắt. "Giết sạch tất cả những kẻ phản nghịch cho trẫm!" Giọng nói lạnh băng của Lưu Tranh vang lên. "Giết a!" Tiếp đó, từng tiếng hét giết vang lên trên không trung.

Lúc này, những binh lính kia đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong mắt chỉ còn dục vọng giết chóc.

Thành chủ Đại Việt đứng trên tường thành, thấy cảnh này, đồng tử không khỏi co lại: "Những binh mã Đại Kinh này, sao lại đột nhiên điên cuồng như vậy!" Hắn kinh hô, không hiểu tại sao sự việc lại phát triển đến mức này.

Lúc này, Cơ Hạo lại căn bản không để ý đến sự nghi ngờ của thành chủ Đại Việt, chỉ nhìn chằm chằm vào chiến trường, trong mắt lộ ra ánh sáng kinh người.

Đại Mạc Vương, ông ta tuyệt không tha thứ.

Chỉ là, đúng lúc ông ta muốn ra tay lần nữa, trung tâm Đại Mạc lại

có sát khí vô tận bốc lên, khiến tất cả mọi người không khỏi hít một hơi lạnh, sau đó cung kính quỳ rạp trên đất, không dám có chút chậm trễ.

Nơi sâu nhất của vương đình Đại Mạc.

Lúc này, có một người mặc áo bào đen, đang ngồi xếp bằng tại chỗ.

Toàn thân hắn tỏa ra khí tức lạnh lẽo, tựa như vừa bò ra từ Cửu U Luyện Ngục. "Đại Mạc Vương, chúng ta đã giúp ngài báo thù rồi!" Lúc này, một lão giả ở bên cạnh cung kính nói, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng. "Hừ, các ngươi làm rất tốt, nhưng thứ ta muốn đâu!" Giọng nói âm lãnh truyền ra, khiến vị trưởng lão kia không dám chần chừ, vội vàng đưa lên một chiếc bình ngọc.

Chỉ thấy trong bình ngọc đó, có chất lỏng màu xanh nhạt đang cuồn cuộn, tỏa ra từng làn hương thơm khiến người ta mê đắm.

Đại Mạc Vương liền đưa tay hút nó vào miệng.

Trong nháy mắt, cơ thể hắn lại ngưng tụ ra lần nữa.

Đồng thời, tu vi của hắn cũng đang từ từ tăng lên. "Ha ha, quả nhiên là thứ tốt.

Không uổng phí bản vương lãng phí mấy năm tâm tư!" Hắn cười lớn nói, sau đó liền đi ra ngoài cổng thành.

Lúc này, hắn phải rời đi, nếu không, sẽ thực sự phiền phức. "Bằng!" Chỉ là, đúng lúc hắn vừa bước ra ngoài cổng thành, một quả cầu sắt to lớn liền đập vào người hắn.

Chính là Hạng Vũ đã ra tay.

Trên mặt hắn lộ ra ánh sáng khát máu.

Đại Mạc Vương này, dưới sự tấn công của Cơ Hạo, gần như

chắc chắn sẽ chết.

Bây giờ, đối phương cuối cùng cũng phải đền tội.

Chỉ là, chưa đợi hắn tiếp tục truy đuổi, một tiếng gầm giận dữ liền truyền ra: "Tên trộm to gan, dám ám hại người của vương đình Đại Mạc ta, ngươi đáng chết!" Người nói là một tráng hán, thực lực của hắn đã đạt đến Chuẩn Thánh thất trọng.

Lúc này, tay cầm một chiếc búa lớn, đập mạnh vào người Hạng Vũ.

Ngọn lửa nóng rực gần như muốn bao trùm đối phương, rõ ràng là chuẩn bị một đòn giết chết.

Thấy cảnh này, hốc mắt Hạng Vũ đỏ ngầu: "Giết!" Miệng phát ra tiếng gầm giận dữ, họa kích trong tay quét ngang. "Ầm!" Trong khoảnh khắc hai bên va chạm, vị hộ vệ của vương phủ Đại Mạc kia liền bị đánh bay ra ngoài.

Còn chính hắn cũng bị thương nặng.

Chương 527

Lúc này, càng không dám dừng lại, quay người liền biến mất tại chỗ, chỉ còn lại Hạng Vũ gào thét tại chỗ.

Nhưng, lại căn bản không làm gì được đối phương.

Bởi vì, những người khác cũng đã vây lại.

Tình thế như vậy đối với hắn quá nguy hiểm.

Chỉ là, đúng lúc này, "Xoẹt!" một mũi tên sắc bén phá không mà đến.

Thì ra là Hoàng Kim Sư Vương bắn ra, tốc độ nhanh vô cùng.

Khi đến gần bên cạnh Hạng Vũ, mới bị phát hiện.

Sau đó, hắn liền cảm thấy trên người mình một cơn đau. "Bệ hạ, cứu ta!" Giọng nói thê lương của hắn vang lên.

Nhưng vô dụng, Lưu Tranh không những không cứu hắn, còn đích thân tiễn đối phương lên đường.

Vì vậy, khi lời của hắn vừa dứt, Hoàng Kim Sư Vương kia liền hoàn toàn bỏ mạng tại chỗ.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền cất tiếng hét: "Bắt Đại Mạc Vương cho trẫm!" Giọng nói vang lên, vô tận đại quân liền lao về phía thành trì kia.

Lúc này, cả chiến trường đều bị sát ý nồng đậm bao trùm.

Các mãnh tướng Đại Chu không ngừng tấn công.

Mà trên tường thành, thành chủ Đại Việt trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Sự mạnh mẽ của Lưu Tranh đã vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Lần này, e rằng mình thực sự khó thoát khỏi kiếp nạn.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng tàn bạo. "Hôm nay ta liều mạng với các ngươi!" Thành chủ Đại Việt nói, trường đao trong tay vung lên vậy mà lại phát ra ánh sáng rực rỡ, vậy mà lại lao thẳng về phía Lưu Tranh trong đại quân. "Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ vang, hai người va chạm vào nhau.

Tu vi của thành chủ Đại Việt này tuy yếu, nhưng lại thắng ở sự hung hãn.

Cứng đối cứng với Hạng Vũ, vậy mà lại chặn được đòn tấn công của đối phương, khiến mọi người đều sững sờ, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo liền lại lao lên.

Chỉ là, Lưu Tranh lại không ra tay, mặc cho đối phương giao chiến với những mãnh tướng Đại Kinh kia.

Dù sao, thành chủ Đại Việt này, nếu tự bạo, e rằng có thể gây ra tổn thất cực lớn.

Hơn nữa, với thực lực của mình, chỉ cần muốn, có thể trong nháy mắt tiêu diệt tất cả cao thủ trong thành.

Nhưng, Lưu Tranh lại không làm như vậy, chỉ yên lặng quan sát.

Một lúc sau, khóe miệng thành chủ Đại Việt cuối cùng cũng chảy ra máu tươi, rõ ràng là không chịu nổi nữa.

Ngay lúc này, binh lính trên đầu thành cũng trong nháy mắt tan rã. "Bệ hạ, ngài phải cẩn thận.

Gã này muốn tự bạo!" Nghe thấy âm thanh của hệ thống, Lưu Tranh đang quan sát chiến trường, mày nhíu lại.

Bởi vì hắn biết, nếu mình lùi lại, e rằng thành chủ Đại Việt này

chắc chắn sẽ bỏ mạng.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn liền lóe lên tinh quang.

Tuy nhiên, cuối cùng vẫn chọn tin tưởng hệ thống.

Dù sao, hắn tin hệ thống sẽ không lừa mình.

Ngay lúc này, mục tiêu của thành chủ Đại Việt quả thực đã khóa chặt vào Hạng Vũ.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng: "Ha ha, các ngươi đều đáng chết!" Giọng nói mang theo vẻ hung tợn, lợi kiếm trong tay liền đâm ra. "Ngao!" Tiếng rồng gầm vang lên.

Hạng Vũ nhảy vọt lên, lao về phía trước.

Nhưng, vị thành chủ Đại Việt kia cũng không chịu yếu thế, lợi khí trong tay trực tiếp tạo thành một vầng sáng rực rỡ, lao thẳng về phía Hạng Vũ. "Bằng!" Theo một tiếng nổ dữ dội vang lên, thân hình Hạng Vũ bay ngược trở lại giữa không trung.

Trên ngực, có mảnh xương trắng lộ ra ngoài, khiến binh lính xung quanh không khỏi co đồng tử, không hiểu tại sao sự việc lại trở thành như vậy.

Quân đội Đại Chu, sau một hồi im lặng ngắn ngủi, lại phát động tấn công.

Tốc độ của họ vô cùng nhanh chóng, như mây đen che đỉnh, tràn về phía trước.

Hạng Vũ lúc này thì được cấm quân Đại Kinh đỡ dậy.

Dù sao đi nữa, mình cũng là trung thần của Đại Kinh, không thể để Hạng Vũ chết trong tay mình.

Lúc này, trong mắt Lưu Tranh tinh quang lóe lên, cơ thể hắn lúc này từ từ đứng dậy, sau đó lạnh lùng hét lên: "Toàn quân rút lui.

Trẫm đến giải quyết hắn!" Giọng nói của hắn lạnh băng vô cùng, khiến tất cả mọi người không khỏi rùng mình.

Không ngờ, Lưu Tranh lại xuất hiện vào lúc này. "Mạt tướng tuân mệnh!" Hoàng Cân cừ soái cung kính nói, tiếp đó liền lui về phía xa.

Các đại quân khác cũng tương tự.

Họ biết rõ tính cách của Lưu Tranh.

Lời đối phương nói, tuyệt đối giữ lời, nếu không, cũng sẽ không rời khỏi hoàng cung để chiến đấu với Đại Mạc Vương.

Nếu đã như vậy, họ phải tuân theo mệnh lệnh.

Dù sao, uy nghiêm của Lưu Tranh không phải là thứ họ có thể chống lại.

Ngay khi họ rời đi, Lưu Tranh nhìn thành chủ Đại Việt vẫn đang ngoan cố chống cự trên thành lầu kia, chậm rãi nói: "Trẫm đã chờ đợi đã lâu, bây giờ đến lượt ngươi rồi!" Dứt lời, trong tay hắn bất ngờ xuất hiện một viên đan dược. "Bằng!" Không chút do dự, trực tiếp bóp nát.

Trong nháy mắt, một luồng sinh cơ khổng lồ lan tỏa ra.

Vết thương trên người Lưu Tranh gần như phục hồi trong nháy mắt.

Hắn từng bước đi về phía thành trì, ánh mắt lạnh băng vô cùng.

Mỗi bước chân đạp xuống, trên bầu trời đều vang lên từng trận tiếng sấm sét. "Rắc rắc!" Ngay sau đó, một tia sét màu tím ngưng tụ dưới chân hắn, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng. "Ngao!" Lại một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Phía sau Lưu Tranh xuất hiện một con cự thú.

Toàn thân tắm trong sấm sét.

Chính là con Lôi Báo.

Lúc này, bộ lông của nó bay phấp phới, trong hai mắt tỏa ra ánh sáng khát máu.

Khí tức trên người kinh người vô song. "Giết!" Lôi Báo vừa đạt đến Chuẩn Thánh lục trọng, trực tiếp lao về phía đầu thành kia.

Tốc độ của nó quá nhanh, để lại từng đoàn tàn ảnh trong hư không. "Rắc rắc!" Trên tường thành vậy mà lại bị đập đến nứt ra.

Thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Họ không ngờ rằng, Đại Kinh lại xuất hiện sự tồn tại như vậy. "Hừ, Đại Việt ta sao có thể khuất phục các ngươi!" Thành chủ Đại Việt nói, lợi khí trong tay lại quét ngang.

Nhưng, căn bản không thể ngăn cản được Lôi Báo.

Chỉ thấy đối phương mở miệng máu lớn, liền cắn tới. "Xoẹt!" Ngọn lửa nóng rực phun ra.

Trên cổ thành chủ Đại Việt, một cái đầu to lớn liền bay ra.

Đến chết, hắn cũng không thể tin, Lưu Tranh vậy mà lại chém giết mình.

Tất cả những điều này, thực sự quá đột ngột.

Lúc này, trong mắt đối phương lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, liền bắt đầu thu hoạch bách tính gần cổng thành.

Những người này, dưới sự vây công của tiên phong quân, đã sớm không chống đỡ nổi.

Khi Lôi Báo đến, càng không chịu nổi một đòn. "Gào!" Nó ngửa mặt lên trời gào thét, móng vuốt khổng lồ vươn ra trực tiếp tóm

xuống.

Từng cỗ thi thể liền rơi xuống đất.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Nhưng, Lôi Báo dường như căn bản không cảm giác được.

Chỉ là, đúng lúc này, Lưu Tranh lại cất tiếng nói: "Dừng tay đi!" Giọng nói mang theo một chút thờ ơ, khiến Lôi Báo không dám làm trái, lập tức lùi sang một bên.

Tiếp đó, hắn nói với người phía dưới: "Mở cổng thành, hôm nay tha cho các ngươi một mạng!" Dứt lời, hắn liền lùi sang một bên.

Tướng lĩnh Đại Việt trên thành lầu, thấy Lưu Tranh biểu thái như vậy, lại không dám chậm trễ, vội vàng hét lên: "Mở cổng thành, nghênh đón đế quân vào thành!" Dứt lời, những binh lính canh giữ ở cổng thành lại không dám trì hoãn, lập tức đẩy cổng thành.

Tòa thành Đại Việt này, tuy có nhiều công trình kiến trúc, nhưng cũng chỉ được xây bằng đá, căn bản không thể ngăn cản được sự va chạm của Lôi Báo.

Rất nhanh, cổng thành liền bị hoàn toàn mở ra.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Lưu Tranh tinh quang lóe lên.

Tiếp đó, hắn liền đi vào trước tiên, những người khác theo sau.

Khi cổng thành đóng lại, cả trận chiến đã kết thúc.

Thân hình thành chủ Đại Việt kia trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cùng lúc đó, Kim Ô quân đoàn phía sau Lưu Tranh cũng theo ra.

Đây là đại quân mà Lưu Tranh mới luyện chế.

Chúng dũng mãnh lạ thường, lại có Tam Túc Kim Ô phụ trợ, có

thể nói là hung ác vô cùng.

Bây giờ, càng trưởng thành thành những chiến sĩ thực sự.

Trong mắt chúng tràn ngập sát khí. "Tham kiến bệ hạ!" Vừa vào trong thành, những tướng lĩnh kia liền quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ cung kính.

Ngay lúc này, khóe miệng Lưu Tranh lại nở nụ cười.

Tiếp đó, hắn cất tiếng nói: "Diệt các đại gia tộc trong thành cho trẫm!" Hắn muốn diệt cỏ tận gốc các đại thế gia.

Chỉ có như vậy, mới có thể răn đe thiên hạ.

Nếu không, giang sơn của mình, cuối cùng cũng sẽ bị người khác đoạt lấy.

Nghe thấy giọng nói, những tướng lĩnh kia không chậm trễ, trong nháy mắt liền lao về phía các đại thế gia. "Ầm ầm!" "Ầm ầm!" từng trận tiếng nổ vang lên lúc này.

Các đại gia tộc trong cả thành đều rơi vào hỗn loạn.

Bởi vì, họ cảm nhận được khí tức của cái chết.

Đặc biệt là Lý Nguyên Bá.

Hắn thân hình cao lớn, tay cầm lang nha bổng, nơi hắn đi qua, không ai có thể chống cự.

Bất cứ ai đến gần, đều sẽ bị trực tiếp đập chết tại chỗ.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Bây giờ, cảnh tượng như vậy, là điều hắn chưa từng trải qua.

Xung quanh hắn, đều là cường giả Đại Kinh, đang bảo vệ mình.

Điều này khiến trong lòng hắn dâng lên cảm giác an toàn nồng đậm.

Cùng lúc đó, ở một bên khác, Lưu Tranh cũng dẫn đại quân, hội hợp với tiền tuyến.

Khi họ đi, sát khí mênh mông lan tỏa ra, khiến nhiệt độ xung quanh dường như cũng đang giảm xuống.

Khi Lưu Tranh đến ngoài thành, dân chúng Đại Việt trong cả thành trì gần như đã bị tàn sát sạch sẽ.

Chương 528

Mùi máu tanh xộc vào mũi. "Bệ hạ, Đại Việt đã bị tiêu diệt!" Lôi Báo cung kính đứng sau lưng Lưu Tranh nói.

Ngay lúc này, bóng dáng Tào Chính Thuần cũng xuất hiện trên tường thành.

Lúc này, hắn cung kính nói: "Bệ hạ, việc ngài phân phó, đã làm xong rồi.

Đại quân toàn bộ đã tiến vào trong thành!" Dứt lời, Lưu Tranh hài lòng gật đầu, sau đó nói: "Nếu đã như vậy, thì bắt đầu đi.

Nhớ kỹ, giết sạch kẻ địch.

Không chừa một ai!" Nghe thấy giọng nói, "Tuân mệnh!" Tào Chính Thuần cung kính đáp lời, tiếp đó liền lui xuống phía dưới.

Vị hoàng đế Đại Việt kia, nhìn Lưu Tranh lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Lúc này, hắn cảm thấy cơ thể mình cứng đờ: "Ngươi, ngươi muốn làm gì!" Lúc này, hắn kinh hãi hỏi. "Ha ha, ngươi yên tâm, trẫm sẽ không giết ngươi.

Nhưng, trẫm sẽ để ngươi nếm trải mọi đau khổ trên đời, rồi mới để ngươi chết!" Lưu Tranh cười nói.

Tiếp đó, liền ra lệnh: "Tất cả mọi người nghe lệnh, đóng cổng thành, triệt để vây chết quân địch ở đây!" Giọng nói của hắn truyền ra.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, liền lao về phía hoàng chủ Đại Việt kia.

Lúc này, trong mắt đối phương mang theo vẻ kinh hoàng.

Hắn không ngờ rằng, Đại Kinh lại làm như vậy.

Đây quả thực là muốn diệt cỏ tận gốc.

Không chỉ muốn diệt sạch quân đội của Đại Việt, còn muốn giải quyết luôn cả mình.

Nghĩ đến đây, sao có thể không sợ.

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Nắm đấm của Lưu Tranh tỏa ra ánh sáng rực rỡ. "Bằng!" Một quyền liền đập vào ngực của vị hoàng giả Đại Việt kia.

Lần này, đối phương đã hoàn toàn chết.

Cả người ngã xuống đất, khí tức đã biến mất.

Ở một bên khác, những tướng lĩnh Đại Việt kia lại thảm liệt vô cùng.

Thực lực của họ không tính là quá yếu.

Đặc biệt là trong những năm gần đây, sau khi tu luyện công pháp mà Lưu Tranh ban cho, càng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nhưng không thể làm gì được, đối thủ quá mạnh mẽ.

Lý Nguyên Bá ở phía trước tàn sát, một chiếc búa lớn không ngừng chém xuống, tựa như một tôn ma thần giết chóc.

Bất cứ ai đến gần, đều sẽ bị trực tiếp chém chết.

Trương Phi thì hóa thành một tòa tháp sắt.

Trong hai mắt lộ ra ánh sáng lạnh băng.

Mỗi một búa của hắn rơi xuống, đều nặng tựa vạn quân. "Bằng bằng!" Những binh lính bình thường kia, thậm chí không chịu nổi sức mạnh như vậy.

Cơ thể nổ tung khi va chạm.

Sương máu bay ra.

Cảnh tượng như vậy, kéo dài đến nửa canh giờ mới kết thúc.

Các tướng lĩnh Đại Kinh đứng tại chỗ, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Họ đang nghỉ ngơi, chờ đợi đại chiến kết thúc, trở về Đại Kinh phục mệnh.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trong thành trì lại vang lên từng trận tiếng hoan hô. "Bệ hạ uy vũ!" Tiếp đó, liền hội tụ về phía vị trí của Lưu Tranh.

Trên người họ đều tỏa ra khí tức nóng rực.

Đây là hiệu quả của việc dùng đan dược, tăng tu vi trong thời gian ngắn.

Bất kể là sử dụng trong chiến đấu hay tu luyện bình thường đều có hiệu quả.

Lúc này, trên mặt Lưu Tranh lộ ra vẻ vui mừng.

Những người này, đều là trung thành với mình.

Bây giờ sau khi đột phá, có thể vì hắn chinh chiến bốn phương.

Điều này đối với hắn là một chuyện tốt.

Ngay lúc này, "Gào!" bên trong thành trì Đại Việt lại vang lên tiếng gào thét.

Đây là tiếng rồng gầm của Đại Việt.

Ngay sau đó, liền thấy một con cự long màu vàng kim lao lên trời.

Đây là một đại tướng cảnh giới hoàng giả.

Thực lực của hắn, trong số các cao thủ cùng cấp, được coi là đỉnh cao.

Lúc này, sau tiếng gầm giận dữ, vậy mà lại trực tiếp lao về phía

Lưu Tranh.

Hắn thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã đến trên đầu thành, một chưởng đánh về phía Lưu Tranh. "Ngao!" Ngay khi bàn tay của hắn vừa vươn ra, một luồng uy áp mênh mông liền bao trùm cả đầu thành.

Tiếp đó, khóe miệng hoàng chủ Đại Việt lộ ra nụ cười.

Hắn vốn tưởng rằng, mình sắp chết rồi, lại không ngờ rằng, viện binh của mình đã đến. "Ầm!" Theo tiếng nổ vang, vị hoàng giả Long Đằng kia liền bị trực tiếp đập bay ra ngoài, cơ thể run rẩy.

Nhưng, Lưu Tranh lại không dừng lại: "Trấn quốc thần thú, hiện!" Giọng nói của hắn vừa dứt, một con mãnh hổ liền xuất hiện trên vai hắn, trên người tỏa ra ánh vàng rực rỡ, như thật. "Gào!" Ngay khoảnh khắc tiếp theo, con trấn quốc thần thú kia ngửa mặt lên trời gầm dài, móng vuốt khổng lồ tóm ra. "Phụt!" Máu tươi bắn lên.

Cao thủ hoàng thất của vương triều Long Đằng liền bị trực tiếp bóp nát. "Hít!" Thấy cảnh này, các cường giả của các thế lực lớn bên ngoài thành trì đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Lúc này, họ cuối cùng cũng biết được sự lợi hại của Lưu Tranh.

Con bài tẩy của đối phương dường như không bao giờ cạn kiệt.

Cùng lúc đó, Tào Chính Thuần và Hạng Vũ đã đi đầu xông vào trong thành trì Đại Việt.

Nơi đại quân đi qua, gần như không có người phản kháng.

Khi quân đội Đại Kinh tấn công đến trung tâm thành, mắt của hoàng đế Đại Việt trợn trừng.

Lúc này, hắn căn bản không thể hiểu được, tại sao Lưu Tranh có thể triệu hồi ra hung thú như vậy.

Chẳng lẽ là tác dụng của đan dược kia.

Chỉ là, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Quân đội Đại Kinh căn bản không cho hắn cơ hội suy nghĩ.

Lưỡi đao lướt qua, đầu lâu của hắn trực tiếp lăn xuống, cuối cùng, bỏ mạng tại chỗ.

Tiếp đó, thành trì liền rơi vào im lặng.

Lưu Tranh chậm rãi bước vào trong cung điện.

Khi nhìn thấy thi thể của hoàng chủ Đại Việt, hắn nhàn nhạt nói: "Hán Đế, chúng ta nguyện ý đầu hàng, xin hãy tha cho chúng ta!" Lần này, quân đoàn Đại Kinh thực sự quá mạnh mẽ.

Họ không có chút sức lực nào để chống cự.

Vì vậy, phải lựa chọn thần phục.

Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh nhíu mày.

Tuy mình đã chiến thắng, nhưng đối với kẻ địch đầu hàng lại không có chút hứng thú nào.

Dù sao, ai biết được trong đó có xuất hiện kẻ phản bội hay không.

Nhưng đúng lúc này, một vị tướng lĩnh của Đại Kinh lại đứng ra, cung kính nói: "Bệ hạ, những người này đều là tinh nhuệ.

Hay là thu nạp vào quân đội, tăng thêm thực lực.

Sau này cũng sẽ không trở thành mầm họa!" Giọng nói vang lên, khiến trên mặt Lưu Tranh lộ ra vẻ hài lòng.

Các binh lính khác, trong mắt cũng lóe lên tinh quang.

Quả thực, họ chưa từng thấy, dưới trướng Lưu Tranh lại có nhiều cường giả như vậy.

Nếu có thể thu nạp, đối với Đại Kinh mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, Lưu Tranh gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, thì cứ làm theo lời ngươi nói đi!" Giọng nói vang lên, tướng lĩnh Đại Kinh trong nháy mắt quỳ rạp trên mặt đất, cung kính nói: "Tạ bệ hạ ân điển!" Những người này, tuy đều là những kẻ kiêu ngạo, nhưng bây giờ lại không dám chống lại ý chỉ của Lưu Tranh.

Nếu không, đối phương chắc chắn sẽ ra tay.

Tiếp đó, liền lui xuống.

Một lúc sau, mấy chi đại quân liền tập hợp xong.

Thực lực của họ, so với tiên phong quân đoàn, lại mạnh hơn nhiều.

Hơn nữa, tất cả đều đã dùng đan dược mà Lưu Tranh ban thưởng.

Lúc này, chiến đấu lực có thể nói là kinh người.

Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh cũng nở nụ cười.

Tiếp đó, giọng nói lạnh lẽo lại vang lên lúc này: "Xuất phát, công phạt Đông Di!" Dứt lời, quân đoàn Đại Kinh liền theo sau, đi về phía vương đình Đông Di.

Đại quân di chuyển, tốc độ cực nhanh.

Không chỉ vì thực lực của Lưu Tranh mạnh mẽ.

Càng quan trọng hơn là, bên cạnh Lưu Tranh có hai vị tồn tại hoàng giả ngũ trọng hộ vệ hai bên.

Trừ khi là cao thủ vượt qua hoàng giả lục trọng, hoặc là trên Chuẩn Thánh bát trọng đến, nếu không, căn bản không có ai có thể ngăn cản.

Các tướng lĩnh Đại Việt kia, lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ cuối cùng cũng bảo toàn được tính mạng.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh đã dẫn đại quân, khoảng cách đến vương đình Đông Di đã gần trong gang tấc.

Lúc này, đại quân đều hưng phấn vô cùng.

Đặc biệt là những binh lính bình thường kia.

Trong cuộc chiến cấp độ này, căn bản không có không gian để thi triển, chỉ có thể đứng bên cạnh quan chiến.

Vì vậy, lập tức liền hét lên: "Bệ hạ, hãy để chúng ta xuất kích, chém sạch những dị tộc kia!" "Đúng vậy, bệ hạ!" từng trận tiếng ồn ào vang lên.

Lần này, họ hận không thể lập tức đến chiến trường.

Ngay khi tiếng của Đại Kinh vừa dứt, Lưu Tranh lại lắc đầu nói: "Trận chiến này không vội!" Hắn muốn chờ đợi phần thưởng của hệ thống.

Nghe thấy giọng nói, đại quân lại không dám nói thêm, cẩn thận cảnh giác xung quanh.

Tuy nhiên, đúng lúc đại quân đang chờ đợi, "Bằng!" một quả pháo đạn lại rơi xuống chân mọi người.

Tiếp đó, bụi mù mịt.

Một nam tử mặc áo bào đen xuất hiện tại chỗ.

Hốc mắt hắn sâu hoắm, ánh mắt âm u.

Chính là cường giả của tộc Đông Di đã đến.

Chỉ là, lúc này hắn lại có vẻ chật vật vô cùng, trên người đầy vết thương.

Không chỉ hắn, còn có mấy trăm vạn đại quân cũng đang nằm la

liệt trên mặt đất.

Cảnh này khiến trong mắt tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tộc Đông Di, cũng là mạnh mẽ vô song, vậy mà lại bị Đại Kinh đánh bại.

Ngay khi tất cả mọi người đang chấn động, người mặc áo đen kia lại hung tợn nói: "Hán Đế, hôm nay chính là ngày tận thế của ngươi.

Chương 529

Ngươi giết con trai ta, ta nhất định sẽ băm vằm ngươi thành từng mảnh!" Nói xong, liền lao về phía Lưu Tranh.

Đây là một cao thủ đỉnh cao, thậm chí đã đạt đến hoàng giả cửu trọng.

Một quyền đấm về phía Lưu Tranh.

Đòn tấn công này ẩn chứa uy năng to lớn.

Không gian xung quanh đều không ngừng vỡ nát.

Trong hai mắt Lưu Tranh, tinh quang đang dâng trào.

Ngay sau đó, một quyền nghênh đón.

Lữ Bố bên cạnh hắn cũng gầm lên một tiếng: "Muốn chết!" Một búa chém xuống, cả người tỏa ra sát khí nồng đậm.

Trong nháy mắt, hai bên va chạm vào nhau. "Rắc rắc!" Chỉ nghe thấy tiếng nổ vang lên.

Hai người tách ra.

Thân hình người mặc áo đen kia lùi lại.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh hoàng.

Không ngờ rằng, mình lại chịu thiệt trong tay Lưu Tranh.

Tiếp đó, lại lướt ra lần nữa, trên người tỏa ra ngọn lửa nóng rực, bao trùm về phía Lưu Tranh. "Ngao!" Ngay lúc này, hư ảnh Cự Linh Thần của Quan Vũ lại ngưng tụ ra.

Cơ thể hắn tựa như một ngọn núi, một chưởng đánh ra.

Phong vân trời đất biến đổi.

Người mặc áo đen kia bị hoàn toàn áp chế. "Bằng!" Lại một trận va chạm dữ dội truyền ra.

Người mặc áo đen bị đập liên tục lùi lại, cuối cùng vậy mà lại ngã xuống đất.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Tào Chính Thuần lại lộ ra vẻ vui mừng.

Tu vi của người mặc áo đen này rất mạnh.

Nhưng, so với cường giả đỉnh cao của Đại Kinh, chênh lệch lại quá lớn. "Xoẹt!" Quả nhiên, ngay khoảnh khắc tiếp theo, đối phương phun ra máu tươi.

Lúc này, trên mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn cảm nhận được cái chết đang đến gần.

Tiếp đó, liền mở miệng nói: "Hán Đế bệ hạ, ngài thắng rồi!" Giọng nói vang lên.

Ngay khi lời của hắn vừa dứt, búa lớn của Lữ Bố lại trực tiếp chém xuống. "Rắc rắc!" Đầu bay lên, người mặc áo đen bị trực tiếp đánh nổ.

Kết cục như vậy, không ai ngờ tới.

Lưu Tranh nhìn đại quân ở xa, giọng nói lạnh băng chậm rãi nói: "Cuộc tàn sát mới chỉ bắt đầu, vương thành Đông Di tất diệt!" Dứt lời, liền dẫn đại quân mênh mông đi.

Trên đường đi, những người của các tộc gặp phải, gần như đều bị tàn sát sạch sẽ.

Bây giờ, họ đã tiến vào bên ngoài vương thành Đông Di.

Đây là một tòa thành cổ hùng vĩ.

Tuy không có kiến trúc gì đặc biệt, nhưng lại cho người ta một cảm giác nặng nề.

Khi đại quân dừng lại trước cổng thành, đại tướng quân phụ trách trấn thủ vương thành liền xuất hiện trong sân.

Hắn là một người trẻ tuổi, sắc mặt trắng bệch đến mức hơi đáng sợ.

Lúc này, trên trán hắn chảy ra từng giọt mồ hôi.

Nhìn đại quân, giống như nhìn một bầy kiến. "Bái kiến bệ hạ, thuộc hạ tham kiến bệ hạ!" Giọng nói cung kính vang lên, nhưng trong mắt lại lộ ra một chút hoảng sợ.

Thực lực của hắn không ra sao, chỉ là một đệ tử tông thất mà thôi.

Bây giờ, thấy được thế trận như vậy của Đại Kinh, sao có thể không sợ. "Ừm!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh nhàn nhạt nói: "Trẫm hỏi ngươi, trong thành trì này, thế lực nào mạnh nhất.

Ai nếu đầu hàng, trẫm tha cho hắn một mạng sống!" Giọng nói vang lên, khiến người trấn thủ vương thành kia không khỏi sững sờ.

Sắc mặt hắn đỏ bừng.

Lúc này, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Ngay lúc này, trong quân đội Đại Kinh, Lữ Bố lại cất tiếng nói: "Chúa công, những kẻ này đều là cỏ đầu tường.

Không đáng tin cậy!" "Ha ha, hay cho một câu không đáng tin cậy.

Nếu đã như vậy, hôm nay chúng ta sẽ san bằng vương thành này.

Giết!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh gầm lên.

Ngay sau đó, đại quân cuồn cuộn liền lao về phía cổng thành.

Nhìn đại quân Đại Kinh đang gào thét lao tới, vị đại tướng quân

canh giữ cổng thành này không khỏi biến sắc: "Bắn tên!" Hắn hét lên.

Trong nháy mắt, những mũi tên dày đặc bắn về phía dưới cổng thành.

Ngay khi những mũi tên vừa đến cổng thành, Hạng Vũ bên cạnh Lưu Tranh đã động.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra nụ cười hung tợn.

Búa lớn trong tay trong nháy mắt tạo thành một vầng sáng rực rỡ. "Đinh đinh đang đang!" từng trận tiếng kim loại va chạm truyền ra.

Theo thời gian trôi qua, binh lính trên cổng thành bị trực tiếp quét xuống đất.

Chỉ trong thời gian ngắn, đã bị giết sạch sẽ.

Ngay lúc này, "Ầm ầm!" cổng thành bị đập bay ra ngoài. "Hán Đế, ngươi khinh người quá đáng!" Một lão giả xuất hiện trong sân.

Trên người hắn lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Chính là trưởng lão của bộ tộc Đông Di.

Lúc này, nhìn Lưu Tranh hung ác nói. "Hừ, hôm nay Đại Kinh ta, chỉ cầu một trận chiến!" Dứt lời, Hạng Vũ liền trực tiếp nhảy lên.

Hắn giơ cự kiếm trong tay lên.

Tiếp đó, hoàng long sau lưng bay lên không. "Gào!" Theo một tiếng gầm giận dữ vang lên, con hoàng long kia vậy mà lại hóa thành một con mãng xà hoàng kim khổng lồ, mở miệng máu lớn, cắn về phía vị trưởng lão Đông Di kia. "Nghiệt súc chớ chạy!" Thấy cảnh tượng như vậy, trưởng lão Đông Di tức giận quát lên, cũng chuẩn bị tấn công.

Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, Hạng Vũ lại căn bản không cho hắn cơ hội.

“Phanh!” Một búa bổ xuống, trực tiếp đập nát trưởng lão Đông Di kia thành thịt vụn.

Sương máu lan tràn trong không khí, khiến những người khác trong lòng run sợ.

Mà lúc này Lưu Tranh lại không nói nhiều.

Hắn cưỡi trên Ô Vân Câu, xông thẳng vào trong thành.

“Ngao!” Long Tượng gầm rống.

Phía sau hắn, vô số binh sĩ Long Tượng cũng theo đó lao đi.

Mỗi một bước chân đạp xuống đều dấy lên sương máu ngập trời.

Tướng lĩnh Đại Kinh lúc này lại càng dũng mãnh vô song.

Những binh sĩ Đông Di này căn bản không thể nào chống cự.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Trong mắt Lưu Tranh lộ ra sát ý điên cuồng.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, họa kích trong tay vung lên, mỗi một lần hạ xuống đều là thu gặt tính mệnh.

Cảnh tượng hung tàn như vậy khiến những binh sĩ Đông Di kia gần như sụp đổ.

Lúc này, đâu còn dám phản kháng, chỉ có thể quỳ rạp trên đất, gào khóc xin tha.

Nhưng quân đội Đại Kinh lại không chút lưu tình.

“A!” Một viên tướng lĩnh Đông Di bị Hạng Vũ chém bay đầu.

Tình huống này khiến những binh sĩ còn lại càng thêm hoảng sợ.

“Chạy mau!” Cuối cùng, khi một binh sĩ sụp đổ, hắn đã hét lên một tiếng, rồi quay người bỏ chạy về phía sau.

Nhưng ngay khi hắn vừa rời đi, một mũi tên sắc bén đã xuyên thủng lồng ngực hắn.

Cùng lúc đó, tướng sĩ Đại Kinh cũng đuổi theo.

Trận chiến này kéo dài suốt nửa canh giờ.

Sau khi tất cả binh sĩ Đông Di đều bị chém giết, xung quanh thành trì đã chất đầy thi thể.

Mùi máu tanh nồng nặc phiêu đãng khắp nơi.

Lưu Tranh ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt lúc này trông cao thâm khó lường.

"Bệ hạ, lương thảo trong thành trì đã bị chúng thần chiếm được.

Bây giờ có rút quân không ạ?" Lý Nguyên Bá cẩn thận hỏi.

"Không vội, trước tiên hãy phái người dọn dẹp thành trì.

Ngoài ra, thông báo cho bá tánh gần đây, từ nay về sau, vương thành này sẽ do Đại Kinh cai quản.

Ai nguyện ý trung thành thì tốt.

Ai không muốn cũng có thể lựa chọn rời đi.

Nhớ kỹ, trẫm không thích ép buộc người khác!" Lưu Tranh lại lên tiếng.

Lúc này, trong mắt hắn tinh quang rực rỡ, tựa như sao trời, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

"Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe thấy vậy, Lý Nguyên Bá lui xuống.

Lúc này, Lưu Tranh đứng trên lầu cổng thành, nhìn xuống phía dưới.

Không lâu sau, một viên tướng lĩnh đến bẩm báo: "Bệ hạ, bá tánh trong thành đều đã ở ngoài thành, xin ngài định đoạt!" Nghe thấy vậy,

Lưu Tranh gật đầu nói: "Tuyên chỉ đi!" "Bệ hạ có chỉ, từ hôm nay, thành trì phong tỏa, trừ phi được Đại Kinh miễn xá, nếu không bất kỳ ai cũng không được ra khỏi thành.

Kẻ trái lệnh, chết!" Theo tiếng hô vang lên, quan truyền lệnh giơ thánh chỉ ra trước mặt mọi người, rồi từ từ lui xuống.

Mà lúc này trong thành, mọi người đều xôn xao.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Bọn họ vốn tưởng rằng thành trì này chắc chắn sẽ bị phá hủy, nhưng không ngờ cuối cùng lại chiến thắng.

"Bệ hạ vạn tuế, bệ hạ vạn tuế!" Có người dẫn đầu quỳ xuống đất.

Tiếp đó, ngày càng nhiều người quỳ rạp xuống, đối với Hán Đế có sự sùng bái từ tận linh hồn.

Đúng lúc này, bên ngoài cổng thành.

"Ầm ầm!" Một cỗ xe ngựa dừng lại dưới cổng thành.

Người dẫn đầu chính là Lưu Tranh.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, nhìn tòa thành trước mắt, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Tòa thành này tuy không lớn, nhưng cũng không hề nhỏ.

Hơn nữa, quy mô kiến trúc hùng vĩ, có thể dùng từ tráng lệ huy hoàng để hình dung.

Quả thực có cảm giác bạo liễm thiên vật.

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn bất giác nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Chương 530

Tiếp đó, hắn lạnh lùng quát: "Vào thành!" Dứt lời, hắn đi đầu tiến vào trong thành.

Binh sĩ Đại Kinh theo sát phía sau.

Rất nhanh, đoàn người đã tiến vào bên trong thành trì.

"Hán Đế giá lâm, các ngươi còn không khấu đầu nghênh đón!" Vừa vào thành, Hạng Vũ liền lớn tiếng quát.

Ngay sau đó, một bóng người từ xa bay vút tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã đến bên cạnh mọi người, cung kính nói: "Bái kiến Bệ hạ!" Chính là Tào Chính Thuần.

Vị thái giám thân cận của Hán Đế này, ngày nay đã khác xưa, thực lực đạt đến Thần Tiên cảnh giới.

Hơn nữa, vì được Lưu Tranh trọng dụng, uy vọng của hắn ở Đại Kinh cực cao.

"Bình thân đi, Đại Kinh ngày nay đã khác xưa.

Ngươi phải chú ý, đừng gây phiền phức!" "Hắc hắc, bệ hạ yên tâm!" Tào Chính Thuần mỉm cười.

Khoảng thời gian này, hắn đã chịu đủ rồi.

Không biết bao nhiêu công tử thế gia đã nhắm vào hắn.

Dù sao, là hồng nhân bên cạnh Hán Đế, ai mà không thèm muốn, nhưng lại chẳng làm gì được.

"Ừm!" Thấy Tào Chính Thuần nhận lời, Lưu Tranh gật đầu, tiếp tục đi về phía phủ thành chủ.

Lúc này, hắn vẫn chưa quên nhiệm vụ hệ thống, hy vọng có thể nhận được giá trị công đức.

Nếu hoàn thành được, tốc độ tu luyện của hắn sẽ càng nhanh hơn.

Còn về những bá tánh này, chỉ cần sắp xếp ổn thỏa là được.

Nhưng đúng lúc này, một trận ồn ào truyền đến.

Lưu Tranh nhíu mày, vì những âm thanh này đều phát ra từ trong phủ thành chủ.

Chẳng lẽ Lưu Hằng này còn có hậu thủ?

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lóe lên hàn quang.

Đúng lúc này, giọng của Lưu Hằng lại vang lên: "Ha ha, Hán Đế bệ hạ, đã đến rồi thì đừng trốn trốn tránh tránh nữa.

Ra đây đi!" Lúc này, Lưu Hằng không hề có chút sợ hãi, giọng nói thậm chí còn mang theo vẻ khiêu khích.

"Hừ!" Ngay khi hắn vừa dứt lời, thân hình Lưu Tranh đã bay vút ra.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm về phía trước.

Khi nhìn thấy Lưu Hằng, hắn không hề khách khí.

"Phanh!" Một quyền tung ra, đấm thẳng về phía trước.

Quyền cương nóng rực gào thét.

Lưu Hằng mặt lộ vẻ kinh hãi.

Trong lòng hắn hiểu rõ, thực lực của Lưu Tranh tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của hắn.

Hắn vội vàng vận chuyển pháp lực, chuẩn bị chống đỡ.

Nhưng đã quá muộn.

Cú đấm này của Lưu Tranh đánh thẳng vào ngực hắn.

“Phụt!” Máu tươi phun ra.

Bức tường thành sau lưng Lưu Hằng sụp đổ.

Ngay khi thân thể hắn rơi xuống đất, thân hình Lưu Tranh đã đuổi kịp.

Bàn chân hắn đạp lên đầu đối phương, giọng nói lạnh như băng vang lên: “Lưu Hằng, ngươi có nhận tội không!” Nghe vậy, sắc mặt Lưu Hằng tái nhợt.

Nhưng lúc này hắn không còn tâm trí để ý đến những chuyện đó.

Hắn biết rõ lần này Hán quân vào thành để làm gì.

Nếu thất bại, hắn chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy, hắn gần như gào lên: “Trẫm là tông thân Hán thất, có tội tình gì!

Hán Đế, nếu ngươi giết ta, Hán đình tất sẽ diệt vong!” Trong mắt Lưu Hằng lộ ra vẻ điên cuồng.

Nghe thấy vậy, Lưu Tranh lại nở một nụ cười dữ tợn, rồi từ từ nói: “Tông thân Hán thất?

Bao năm nay, tài nguyên trẫm cung cấp cho các ngươi còn chưa đủ sao?

Lại dám làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy.

Lòng dạ của ngươi đáng chết!” Lưu Tranh giận dữ gầm lên.

Giây tiếp theo, hắn trực tiếp tung một quyền.

Thân thể Lưu Hằng vỡ nát.

Sương máu lan tràn, tất cả mọi người có mặt đều lộ vẻ chấn động.

Đặc biệt là Tào Chính Thuần, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Mức độ hung tàn của Hán Đế đã vượt xa dự liệu của hắn.

Sau khi chém giết Lưu Hằng, Lưu Tranh không chút do dự hạ lệnh: "Tào Chính Thuần, tập trung toàn bộ lương thực trong thành, phân phát cho dân bị nạn.

Ngoài ra, đem số lương thực này gửi đến các châu quận.

Những người này phải được cứu chữa!" Nghe thấy vậy, Tào Chính Thuần lộ vẻ phấn khích, vội vàng cung kính lui xuống.

Sau khi hắn rời đi, những bá tánh khác hoàn toàn vỡ òa.

"Hán Đế, đây là chuyện gì vậy!" "Tại sao lại giúp chúng ta!" một lão già kinh ngạc nói.

Bên cạnh ông còn có mấy người đàn ông khỏe mạnh, hiển nhiên là con cháu của ông.

Nghe thấy vậy, giọng của Hán Đế vang lên: "Đại Kinh cần dân Hán, trẫm muốn các ngươi ở lại đây canh tác.

Chờ lương thực mới thu hoạch, đến lúc đó, trẫm sẽ cho các ngươi một con đường sống!" Nói xong, Lưu Tranh phất tay, ra lệnh cho hộ vệ bên cạnh xử lý thi thể của Lưu Hằng.

Tiếp đó, hắn đi vào trong phủ thành chủ.

Cùng lúc đó, tin tức từ khắp nơi của Đại Kinh cũng được tổng hợp lại.

Việc Lưu Tranh làm trong thành khiến người dân khắp nơi đều cảm kích.

Đại Kinh giờ đây đã khắc sâu vào lòng mỗi người dân.

Họ nguyện ý đi theo Đại Kinh.

Lúc này, Lưu Tranh cũng đã ở lại trong phủ thành chủ.

Bá tánh trong thành sau khi nhận được lương thực và tiền bạc liền lần lượt dọn đi.

Trong thời gian ngắn, tòa thành vốn hoang vu vô cùng nay đã trở nên phồn hoa vô tận.

Thấy cảnh này, khóe miệng Lưu Tranh nở một nụ cười.

Hắn biết, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Lúc này ở phương bắc, một đội quân lớn xuất hiện trước mặt Lưu Hằng.

Thân hình họ cao lớn, xung quanh tỏa ra dao động năng lượng mạnh mẽ.

Người dẫn đầu chính là Lý Nguyên Bá, người huynh đệ tốt của Hán Đế.

Từ sau khi được Lưu Tranh cứu ở Hồng Hoang, hắn vẫn luôn đi theo Lưu Tranh.

Lúc này, hắn đã đột phá đến Kim Đan bát trọng.

Tuy ở Hồng Hoang được xem là cường giả đỉnh cấp, nhưng ở Bắc Hải này lại chẳng là gì.

Không chỉ có hắn, ngay cả Lý Tĩnh, Na Tra cũng đi theo bên cạnh.

Hơn nữa, số lượng binh lính sau lưng họ nhiều không đếm xuể, lên đến hai mươi triệu.

Lực lượng chiến đấu như vậy trong các thế lực bình thường đã được xem là mạnh mẽ.

"Hán Đế, cuối cùng trẫm cũng thoát ra được rồi!" Nhìn trận thế hùng hậu trước mắt, Lưu Hằng nghiến răng nghiến lợi nói.

“Hán Đế, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi báo thù.

Ngươi có dám cùng ta công bằng một trận không!” Sau khi Lưu Hằng dứt lời, Lý Nguyên Bá liền giận dữ quát.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu, như muốn ăn thịt người.

Ban đầu, sau khi bị Lưu Tranh đánh trọng thương, hắn đã thề nhất định phải giết Hán Đế để báo thù cho mình.

Nghe thấy vậy, khóe miệng Lưu Hằng lại lộ ra vẻ khinh thường: “Hán Đế, thực lực ngươi quá kém, hay là để tên nhóc này giao đấu với ta đi.

Hắn là Thần Tiên cảnh giới đấy!” Giọng Lưu Hằng mang đầy vẻ chế giễu.

Nghe thấy vậy, Lưu Tranh bình thản nói: “Trẫm không muốn lãng phí thời gian, Lý Nguyên Bá lên chịu chết đi!” Lời vừa dứt, xung quanh tức thì tĩnh lặng.

Không ai ngờ rằng Hán Đế này lại thật sự dám để huynh đệ của mình nghênh chiến Lưu Hằng.

Lúc này, mắt Lưu Hằng như muốn nứt ra.

Không ngờ đối phương lại ngông cuồng như vậy.

Nhưng hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể để thủ hạ của mình nghênh chiến Lý Nguyên Bá.

“Phanh!” Hai người vừa va chạm, một tiếng nổ vang lên.

Tiếp đó, thân hình Lý Nguyên Bá bay ngược ra ngoài.

“Bịch!” Hắn ngã thẳng xuống đất, trong mắt lộ vẻ khó tin.

Mà mắt Lưu Hằng lại sáng lên, rồi lạnh lùng nói: “Hán Đế, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!” Giọng nói mang theo hàn quang lạnh

lẽo.

Ngay khi hắn chuẩn bị tiến lên tấn công lần nữa, Lưu Tranh đã động thủ.

"Ngao!" Cự long sau lưng gầm thét.

Lưu Tranh trong nháy mắt xông ra.

"Phanh!" Lại một quyền tung ra.

Lần này, nó rơi xuống cổ của Lưu Hằng.

"Rắc!" Đối phương thậm chí còn chưa kịp né tránh, đầu đã rơi xuống đất.

Chết rồi, đường đường là thành chủ Lưu Hằng lại bị một quyền đánh chết.

Điều này khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Sau đó, thân hình Lưu Tranh dừng lại.

Nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều không khỏi nín thở.

Lúc này, giọng Lưu Tranh vang lên: "Từ hôm nay, tòa thành này đổi tên thành Vĩnh Hằng thành.

Phàm nhân được miễn ba thành thuế.

Nếu là người tu luyện, có thể nhận được linh khí quán thâu.

Nhưng phải tuân theo sự sắp xếp!" Giọng hắn cao cao tại thượng, nhưng bá tánh bên dưới lại vô cùng phấn khích.

Thực lực của Hán triều, họ đã sớm được chứng kiến.

Chỉ cần đối phương nói rằng dân tộc mình không cần nộp thuế, thì đó tuyệt đối là thật.

Lúc này, Lý Nguyên Bá lập tức phản ứng lại, quỳ thẳng xuống đất, cung kính hô lên: "Bái tạ ân điển của Bệ hạ!" Lúc này, trong lòng

hắn hiểu rõ, đây là cơ hội Hán Đế cho hắn.

Chỉ cần trung thành với đối phương, thành tựu tương lai e là không thể lường được.

Nghe thấy vậy, Lưu Tranh lại gật đầu: "Ừm, lui xuống đi!" Hắn không nói nhiều thêm.

Đã quyết định xây dựng một cường quốc, hắn không quan tâm đến một tòa thành nhỏ bé.

Chỉ là như vậy, Lưu Tranh sẽ phải tốn nhiều tâm sức hơn, vì nhiệm vụ hệ thống của hắn vẫn cần phải hoàn thành càng sớm càng tốt.

Tuy nhiên, gần đây Đại Kinh cũng không xảy ra chuyện gì, điều này khiến Lưu Tranh thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, cương vực Đại Kinh rộng lớn, nếu có kẻ địch xâm lược thì cũng rất đáng sợ.

Nhưng đúng lúc này, trên trời truyền đến những tiếng sấm rền.

Tiếp đó, một bóng người bước đi trên không.

Đây là một đạo sĩ, trên người tỏa ra uy áp nồng đậm, bên cạnh còn có mấy thị nữ đi theo.

Chương 531

Khi đến trên đầu mọi người, hắn từ từ nói: "Phụng lệnh chưởng giáo Ngọc Hư Cung, đến Nam Chiêm Bộ Châu hàng yêu trừ ma.

Hán Đế mau mở cổng thành, để chúng ta vào.

Nếu không, đừng trách bần tăng đại khai sát giới!" Giọng nói mang theo một tia uy hiếp.

Nghe thấy vậy, Lưu Tranh nhíu mày: "Trẫm dựa vào đâu mà tin ngươi!" Giọng hắn lạnh như băng.

Vừa mới đăng cơ đã có người đến gây phiền phức.

Nghe thấy vậy, đạo sĩ kia lạnh lùng nói: "Bần đạo là Kim Quang đạo trưởng được Ngọc Thanh Thánh Nhân đích thân phong, có chứng cứ gì ngươi có thể kiểm tra.

Ngoài ra, ngươi cho rằng, với thực lực của Hán Đế các ngươi, có tư cách chống lại Thánh Nhân sao!" Nghe thấy vậy, lông mày Lưu Tranh càng nhíu chặt.

Thánh Nhân, đó không phải là sự tồn tại mà hắn hiện tại có thể đối đầu.

Nếu đối phương thật sự muốn động thủ, e là Vĩnh Hằng thành này khó giữ được.

Chỉ là, bây giờ không thể lùi bước, vì hắn là hoàng đế.

Nếu ngay cả tử dân dưới trướng mình cũng không bảo vệ được, sau này làm sao trị lý giang sơn rộng lớn này.

Nghĩ đến đây, hắn đâu còn bận tâm đến chuyện khác.

Hắn lập tức lạnh lùng nói: "Hừ, trẫm không cần biết ngươi là thứ

gì, nhưng hôm nay trẫm phải bảo vệ tòa thành Vĩnh Hằng này.

Kẻ nào dám vọng động, giết không tha!" Giọng hắn vang lên.

Các tướng lĩnh xung quanh đồng thời đứng dậy, thể hiện thái độ của mình.

Ngay khi Lưu Tranh vừa dứt lời, sắc mặt của Kim Quang đạo trưởng trở nên âm trầm.

Hắn từ từ nói: "Tốt, tốt, bản đạo gia muốn xem thử, hôm nay ngươi lấy gì để cản chúng ta!" Giọng hắn mang đầy sát khí.

Tiếp đó, phất trần trong tay hắn vung ra, quét ngang về phía dưới.

Nơi nó đi qua, cát vàng ngập trời, gần như che phủ cả bầu trời.

Mà lúc này, Lưu Tranh lại gầm lên một tiếng, đưa tay ra.

Một lưỡi đao sắc bén, trong nháy mắt lóe lên hàn quang chói mắt.

Tiếp đó, hắn bước ra một bước.

"Xoẹt!" Kiếm mang nóng rực, như sao băng xẹt qua hư không, đâm thẳng về phía đạo sĩ kia.

"Phanh!" Hai bên va chạm vào nhau, tiếng nổ vang lên tức thì.

Kim Quang đạo trưởng cảm thấy phất trần của mình suýt nữa tuột khỏi tay bay ra, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Lưu Tranh này sao có thể có sức mạnh lớn như vậy, lại có thể chống đỡ được phất trần của hắn.

Nhưng Lưu Tranh không hề do dự.

Sau khi một kiếm chém bay phất trần trong tay đối phương, hắc diễm chiến ngoa dưới chân trực tiếp đạp lên vai hắn, khiến thân hình đối phương không khỏi khựng lại.

"Phanh!" Tiếp đó, cả người hắn nặng nề ngã xuống đất.

Máu tươi phun ra.

“Ngươi dám làm ta bị thương, Ngọc Hư Cung sẽ không tha cho ngươi đâu!” Giọng nói mang vẻ dữ tợn.

Nhưng Lưu Tranh không thèm để ý, trực tiếp ra lệnh cho cấm quân trong thành trói Kim Quang đạo sĩ lại, áp giải đến Ngọc Hư Cung.

Mặc dù hắn biết những kẻ này rất khó đối phó, nhưng Lưu Tranh không còn cách nào khác.

Nếu không bắt được đối phương, tổn thất của Đại Kinh sẽ quá nghiêm trọng.

Hơn nữa, hiện tại hắn đại diện cho cả Thiên Đình, không cho phép xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Vì vậy, cho dù phải liều mình bại lộ thân phận, cũng nhất định phải giải quyết chuyện này.

Ngay khi Lưu Tranh chuẩn bị rời đi, bên trong viễn cổ thần miếu, một trận phạm xướng mênh mông bỗng vang lên.

Tiếp đó, một giọng nói uy nghiêm truyền ra: “Hán Đế, bản tọa khuyên ngươi bó tay chịu trói đi.

Nếu không, ngươi chắc chắn sẽ chết!” “Ha ha, lão tổ tông đến rồi, Hán Đế này chắc chắn phải chết!” Mắt Kim Quang đạo nhân lộ ra vẻ điên cuồng.

Lúc này, hắn căn bản không tin sư phụ của mình sẽ thua trong tay Lưu Tranh.

Đúng lúc này.

“Ầm ầm!” Tiếng cây lớn đổ sập lại vang lên.

Tiếp đó, liền thấy mấy chục triệu đại quân bị ném vào.

Chính là Hạng Vũ dẫn đại quân diệt vương tộc.

Thấy cảnh này, đồng tử của tất cả mọi người có mặt đều không khỏi co lại.

Không ngờ Hán Đế lại tàn nhẫn như vậy.

Đúng lúc này, khóe miệng Lưu Tranh lại nở một nụ cười, từ từ nói: "Ngươi cho rằng, các ngươi có thể thắng được trẫm sao!" "Ầm!" Ngay khi hắn vừa dứt lời, trong đan điền của Lưu Tranh liền bùng lên ánh sáng rực rỡ.

Tiếp đó, một viên long châu hiện ra trên không trung.

Vật này là hắn lấy được từ bảo khố Đại Kinh, chứa đựng long nguyên bàng bạc, có thể giúp hắn tăng tu vi.

"Ngao!" Tiếng rồng ngâm vang lên.

Năng lượng khổng lồ tức thì lan tỏa ra, sau đó hóa thành một con thanh long, cuộn mình trong hư không, tựa như chí tôn của trời đất.

Mà những bá tánh kia, trong mắt lại lộ vẻ chấn động.

Hán Đế lại lợi hại đến vậy.

Cùng lúc đó, Hạng Vũ cũng đã động thủ.

Hắn giơ Vũ Vương thuẫn trong tay lên.

Một luồng khí tức nặng nề lan tỏa ra, khuếch tán ra xung quanh.

Tiếp đó, hắn tung một quyền.

Quyền cương nóng rực ngưng tụ thành một quyền ấn khổng lồ trên không trung.

"Phanh!" Kim Quang đạo nhân không kịp né tránh, bị đánh thẳng vào người.

Tiếp đó, cả người hắn vỡ nát.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng vẫn có người muốn xông lên.

Trong lòng họ hiểu rõ, nếu họ lùi bước, Ngọc Hư Cung chắc chắn sẽ không tha cho họ.

Đúng lúc này, Kim Mao Sư Vương đã xông ra trước tiên.

"Gầm!" Miệng nó phát ra tiếng gầm thét, rồi thân hình lao về phía trước.

Nó muốn chém giết Lưu Tranh.

Chỉ cần giết được đối phương, phần thưởng của Ngọc Hư Cung chắc chắn không ít.

Chỉ là, tốc độ của nó quả thực nhanh, nhưng tốc độ của Lưu Tranh còn nhanh hơn.

Trường kích trong tay hắn rung lên, trực tiếp nghênh đón.

"Phanh!" Hai người lại va chạm vào nhau.

Tia lửa tóe ra tứ phía.

Kim Mao Sư Vương bị đánh bay ra ngoài, còn Lưu Tranh thì vẫn đứng yên không động.

Đúng lúc này, lại một bóng người xông vào trong thành trì.

Chính là Thần Thiên đạo nhân.

Mắt hắn lóe lên tinh quang, một tay tóm lấy Kim Quang đạo nhân, rồi nhìn về phía Lưu Tranh, lạnh lùng nói: "Hán Đế, ngươi gan cũng không nhỏ nhỉ!" "Ha ha, câu này phải là ta nói mới đúng.

Các ngươi lại dám tấn công biên quan Đại Kinh của ta.

Chẳng lẽ cho rằng trẫm không dám báo thù sao!" Giọng nói vang lên.

Long ỷ trong tay Lưu Tranh đột nhiên ném ra.

"Ầm!" Trong nháy mắt, long ỷ kia đã phá không bay ra.

Nơi nó đi qua, ngay cả hư không cũng bị đập nát.

Đòn tấn công như vậy khiến người ta kinh ngạc.

"Tìm chết!" Thần Thiên đạo nhân giận dữ quát.

Lúc này, mặt hắn đầy vẻ dữ tợn.

"Ngao!" Mà bên kia, Hạng Vũ lại một lần nữa phát động tấn công.

Áo giáp trên người hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Cả người hắn lúc này hóa thành một tia sét, đâm thẳng vào người Thần Thiên đạo nhân.

"Xoẹt!" Thân hình đối phương lúc này lại trực tiếp vỡ nát.

"Hít!" Thấy cảnh này, tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Những cao thủ đạo môn này đều là những tồn tại vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là sư phụ của Kim Quang đạo nhân, lại càng mạnh mẽ vô cùng.

Không ngờ hôm nay lại bỏ mạng ở đây.

Mà lúc này, Hạng Vũ lại không có ý định dừng tấn công.

Lôi Cổ Ung Kim Chùy trong tay hắn không ngừng vung vẩy.

Mỗi một chùy hạ xuống đều dấy lên sóng lớn ngập trời.

"Phanh phanh!" Những đệ tử chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị đập thành sương máu.

"Hán Đế, ngươi khinh người quá đáng.

Hôm nay ta liều mạng với ngươi!" Thấy cảnh này, Kim Quang

đạo nhân hoàn toàn nổi điên.

Cứ tiếp tục như vậy, tất cả đồ nhi của hắn đều sẽ chết ở đây.

Theo tiếng nói vang lên, hắn đưa tay ra, bàn tay tức thì hóa thành vuốt sắc lao về phía Lưu Tranh, tỏa ra hàn quang nồng đậm, khiến những người xem chiến gần như nghẹt thở.

"Hừ, tìm chết!" Lưu Tranh lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn tung một chưởng.

"Phanh!" Hai bên lại giao thủ.

Lần này, Kim Quang đạo nhân bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng Lưu Tranh không chịu buông tha, theo sát phía sau truy sát.

Một quyền đập thẳng vào đầu Kim Quang đạo nhân.

"Phụt!" Máu tươi bay tung tóe.

Thân hình Kim Quang đạo nhân bị đánh chết ngay tại chỗ.

Mà lúc này, Lưu Tranh lại không thèm để ý, ánh mắt khóa chặt vào Thần Thiên đạo nhân.

Lúc này, trong mắt hắn tràn ngập sát khí lạnh lẽo.

Thân hình hắn như quỷ mị bay ra, tiếp cận Thần Thiên đạo nhân.

"Ngao!" Tiếng rồng ngâm truyền ra, khiến quần áo trên người đối phương kêu phần phật.

Đồng thời, thân thể hắn lùi lại.

Nhưng khi nhìn thấy đại quân dày đặc sau lưng, cuối cùng hắn vẫn dừng lại.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng âm độc.

"Hán Đế, ta thừa nhận ngươi rất mạnh.

Nhưng ngươi cũng đừng quên, chúng ta cũng có cao thủ tọa trấn.

Ngươi thật sự dám đối địch với chúng ta sao!" Giọng nói mang đầy vẻ phẫn hận.

"Ầm!" Chỉ là, nghe thấy vậy, Lưu Tranh lại không thèm để ý, trực tiếp đá một cước ra.

"Rắc!" Lồng ngực Thần Thiên đạo nhân vỡ nát.

Cả người hắn trông vô cùng thảm hại, nhưng vẫn không bỏ chạy.

Chương 532

Vì hắn biết, nếu rời đi, e là vĩnh viễn không còn thấy được Ngọc Hư Cung.

"Ha ha, ngươi có dám giết ta không, ngươi có dám giết ta không!" Thần Thiên đạo nhân cười lớn.

Lúc này, đâu còn phong thái của cao thủ ngày xưa.

"Phanh!" Lưu Tranh đạp một cước.

Vị Thần Thiên đạo nhân của Ngọc Hư Cung này, trong nháy mắt bỏ mạng.

Đầu hắn bị đạp nát, chết vô cùng thê thảm.

Mà những người của các tông phái xung quanh đều ngây người.

Thần Thiên đạo nhân là cao thủ đỉnh cấp, làm sao có thể chống lại hung uy của Lưu Tranh.

Ngay khi họ chuẩn bị rút lui, thân hình Hạng Vũ lại một lần nữa nhảy lên.

Cự Linh Thần Phủ bổ xuống.

"Rắc!" Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được mùi vị của cái chết.

"Không ổn!" Có người kinh hãi kêu lên, muốn bỏ chạy, nhưng đã quá muộn.

Nơi búa lớn đi qua, không gian nứt vỡ.

Không ai có thể chống lại một chiêu, tại chỗ bị bổ chết.

Công thế như vậy khiến người của các đại tông môn cảm thấy

kinh hãi.

Họ không ngờ Lưu Tranh lại mạnh đến mức này.

Nhất thời, không ai dám tiến lên nữa.

Dù sao, họ căn bản không thể chống lại hung diễm của Hạng Vũ.

Thấy cảnh này, Lưu Tranh đứng trên thành lầu, khóe miệng nở một nụ cười.

Hắn từ từ nói: "Từ bây giờ, phàm là người của tông môn nào dám đặt chân vào lãnh thổ Đại Kinh của ta, giết không tha.

Bất kỳ ai cũng không ngoại lệ!" Giọng nói mang theo ý lạnh như băng, khiến Hạng Vũ cũng cung kính nói: "Mạt tướng tuân mệnh!" Dứt lời, thân hình hắn tung lên, lao về phía xa.

Hắn phải tuần tra cương vực, đề phòng người của các tông môn đánh lén.

Mà lúc này, Lưu Tranh lại tiếp tục nói: "Truyền lệnh cho Tào Chính Thuần, điều động binh mã, tiến đánh Ngọc Hư Sơn.

Nhớ kỹ, không cần lo lắng hao tổn, cứ việc công phạt là được!" Sau khi Lưu Tranh hạ lệnh, liền quay người trở về hoàng cung.

Mấy ngày nay, tuy hắn nhận được thông báo của hệ thống, nhưng còn cách đột phá rất xa, phải nỗ lực tu luyện mới được.

Ngay khi hắn vừa trở về, Tào Chính Thuần đã dẫn Cẩm Y Vệ xông ra ngoài.

Trong thời gian ngắn, đã chiếm lĩnh toàn bộ Cửu Châu.

Lúc này, Lưu Tranh cũng đã ổn định lại.

Ngay cả những tông chủ kia, lúc này cũng không dám trêu chọc.

Hơn nữa, những tông môn này cũng sẽ không dễ dàng rời đi.

Thời thịnh thế như vậy, ai nguyện ý bỏ lỡ.

Vì vậy, ngay khi Lưu Tranh vừa bình tĩnh lại, cả Đại Kinh lại chìm trong hoan hỉ.

Bá tánh ăn mừng, binh sĩ Đại Kinh tận hưởng quả ngọt chiến thắng.

Lưu Tranh ngồi sau long án, nhắm mắt dưỡng thần.

Đúng lúc này, ngoài đại điện vang lên tiếng gõ cửa.

"Bệ hạ, có người cầu kiến!" Hoàng Trung cẩn thận bẩm báo.

"Ồ!" Nghe thấy vậy, Lưu Tranh từ từ nói: "Để hắn vào đi!" Tiếp đó, một bóng người bước vào.

Chính là Lữ Bố.

Thấy hắn vào đại điện, Lưu Tranh hỏi: "Ngươi có chuyện gì!" Nghe thấy vậy, Lữ Bố cung kính nói: "Bệ hạ, thần đệ gần đây có được một món bảo vật, muốn dâng lên ngài.

Hy vọng ngài nhận lấy!" Dứt lời, trong tay hắn cầm một viên châu tử trong suốt.

"Đây là thứ gì, trông cũng khá đẹp!" Lưu Tranh nhìn quả cầu pha lê, có chút ngạc nhiên nói.

"Bệ hạ, đây là Thông Minh Châu, có thể nhìn thấu vạn vật, hơn nữa còn có pháp tắc xuyên không, có thể giúp Đại Kinh chúng ta phát triển nhanh chóng!" "Thứ này tốt đấy, trẫm thích!" Nghe thấy vậy, mặt hắn lộ vẻ phấn khích.

Đây là bảo bối tuyệt hảo, sao hắn có thể bỏ qua.

Tiếp đó, Lữ Bố lại lấy ra một bình ngọc khác, đưa lên.

"Đây là linh dược ta hái được trong man hoang, tên là Hỗn Độn

Thảo, có thể kéo dài tuổi thọ, hiệu quả cũng không tồi!" Hai loại đan dược này quả thực vô cùng quý giá.

Mặt Lưu Tranh lộ vẻ hài lòng, rồi nói: "Ừm, không tồi, thưởng cho ngươi!" "Tạ bệ hạ!" Lữ Bố phấn khích nói.

Mấy ngày nay, mỗi lần Lưu Tranh ban thưởng đều rất hào phóng.

Đặc biệt là công lao của hắn ngày càng lớn, nay lại trở thành Hộ Quốc Võ Thánh của Đại Kinh, phần thưởng nhận được cũng ngày càng nhiều.

Tất cả những điều này đều là nhờ Hạng Vũ ban cho, vì vậy trong lòng hắn càng thêm kính nể.

Còn Lưu Tranh thì không để ý đến hắn nữa.

Lúc này, hắn ngồi xếp bằng trên long ỷ, vận chuyển công pháp.

Theo thời gian trôi đi, hắn cảm thấy khí tức trong cơ thể ngày càng hùng hậu.

Đúng lúc này, "Bệ hạ, đại sự không ổn rồi, người của Đại Kinh đã đánh đến ngoài Lăng Tiêu Lĩnh rồi!" Một giọng nói vội vã truyền đến, chính là Tống Giang xông vào.

Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch vô cùng.

"Hừ, hoảng hốt cái gì!

Người ngựa của Đại Kinh sớm muộn gì cũng sẽ đánh đến ngoài Lăng Tiêu Lĩnh!" Nghe thấy vậy, Lưu Tranh lạnh lùng quát.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Lữ Bố đã lạnh lùng nói: "Nếu đã như vậy, thì cứ để họ giết tới.

Ta muốn xem thử, là ai dám cản đường Đại Kinh của ta!" Dứt lời, thân hình hắn lóe lên, bay vút lên trời.

Đồng thời nói: “Hán Đế, ta đi xem tình hình trước, nếu quá nguy hiểm thì để ta đối phó!” “Ừm!” Lưu Tranh gật đầu đồng ý.

Tiếp đó, Lữ Bố bay vút ra.

Lúc này, hắn như chiến thần phụ thể, đôi mắt tỏa ra hàn quang.

Bàn tay đưa ra, như sấm sét giáng xuống.

“Ầm ầm!” Chỉ trong nháy mắt, một quyền đã đập xuống đại quân.

Năng lượng vô biên lan tỏa.

Mấy vạn đại quân bị đánh chết ngay tại chỗ.

“Gầm!” Tiếp đó, hắn giận dữ gầm lên, lại tung một quyền.

Lần này, có đến cả ngàn quân bị đánh nát.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều bị trấn trụ.

Họ không biết Lữ Bố này từ đâu chui ra, chỉ biết rằng sự tồn tại như vậy không phải là thứ họ có thể chống lại.

Mà lúc này, Lữ Bố lại không có ý định dừng lại.

Hắn bước đi, thẳng tiến về phía trước.

Lúc này, trong mắt hắn đầy vẻ khát máu, nồng đậm vô cùng.

Bàn tay giơ lên.

“Ngao!” Tiếng gầm chấn động tai vang lên.

Ngay sau đó, một con kim giao hiện ra trên bầu trời, hung hăng đâm xuống dưới.

“Phanh!” Lần này, vô số binh sĩ tử vong, thậm chí còn không kịp kêu thảm.

Thân thể Lữ Bố lúc này hiện ra.

Sau lưng hắn, sương mù đen vô tận lan tỏa.

Ngón tay điểm ra, một giọt máu tươi bay ra.

Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, nó ngưng tụ thành một cây trường mâu, sắc bén vô cùng, dường như có thể xuyên thủng cả sao trời.

"Xoẹt!" Trong nháy mắt, một luồng sáng lóe qua, tại chỗ ghim chết mấy viên tướng lĩnh xuống đất.

"Đây là người nào vậy!" Mắt mọi người xung quanh lộ vẻ kinh hãi.

Nay họ cuối cùng cũng hiểu tại sao dưới trướng Lưu Tranh lại có nhiều cường giả đến vậy.

Nay lại có cả siêu cấp cao thủ tồn tại.

Đây căn bản không phải là thứ người thường có thể đối đầu.

Ngay khi họ đang kinh hãi, Lữ Bố lại động thủ.

Hắn một tay tóm lấy trường mâu, rồi ném về phía đám đông.

"Xoẹt!" Mũi mâu này mang theo uy thế ngập trời.

Nơi nó đi qua, những binh sĩ bình thường căn bản không thể né tránh, thân hình lần lượt vỡ nát.

Sương máu nồng đậm phiêu đãng trong không trung.

Mà lúc này, Lữ Bố lại không chút do dự, thẳng tiến vào trong dãy núi.

Nay hắn thân mang trọng thương, phải tìm một nơi an toàn để chữa thương.

"Phanh!" Tiếp đó, hắn nhảy vọt lên.

Thân thể như một viên đạn pháo, bắn vào trong đại quân.

Nơi hắn đi qua, không ai là đối thủ.

Mà lúc này, Lưu Tranh vẫn đang tu luyện.

Không biết qua bao lâu, hắn mới mở mắt ra.

Tinh quang trong mắt dũng động, khiến Tào Chính Thuần đứng bên cạnh không dám đối diện.

Tiếp đó, hắn cung kính nói: "Bệ hạ, Lăng Tiêu Lĩnh đã công phá!" Giọng nói mang theo một chút nụ cười.

Mà khóe miệng Lưu Tranh cũng nở một nụ cười nhạt.

Trận này, tổn thất của hắn không lớn, nhưng cũng đã tiêu hao rất nhiều binh lực.

Tuy nhiên, điều đó là xứng đáng.

Dù sao, nếu có thể tiêu diệt hoàn toàn những kẻ phản bội, cho dù tổn thất thảm trọng cũng không lỗ.

"Tào Chính Thuần, truyền triệu các lộ chư hầu cận kiến!" Giọng nói vang lên, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, nhanh chóng lui xuống, chuẩn bị ra lệnh cho sứ giả Đại Kinh đi mời các lộ chư hầu đến.

Chỉ là, đúng lúc này, một trận ồn ào truyền đến.

Lại là Lữ Bố, bị một đội kỵ sĩ ném thẳng ra ngoài, thảm hại ngã xuống đất.

"Ha ha, Lữ Bố, ngươi đúng là phế vật.

Một đội kỵ binh nhỏ nhoi cũng không làm gì được, chẳng trách ngươi lại thua!" Giọng nói vang lên, một bóng người từ trong cấm vệ Đại Kinh từ từ bước ra.

Chính là vị đại công tước chủ kia.

"Ngươi tìm chết!" Nhìn đối phương, Lữ Bố nghiến răng nghiến

lợi nói.

Hắn theo Lưu Tranh chinh phạt các vực, chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa dứt lời, "Ầm!" một bóng người đột nhiên từ trên không rơi xuống.

"Phụt!" Khoảnh khắc này, Lữ Bố cả người mềm nhũn ra, ngã xuống đất.

Tiếp đó, hắn khó khăn kêu lên: "Bệ hạ cứu ta!" Hắn không ngờ, trong khoảng thời gian này, trong Đại Kinh lại ẩn giấu một vị tuyệt thế cao thủ.

Tuy tu vi của hắn mạnh mẽ, nhưng trước mặt đối phương lại yếu ớt vô cùng.

Chỉ là, sắc mặt Lưu Tranh trong nháy mắt âm trầm xuống.

Hắn không ngờ đại quân của mình lại có cá lọt lưới.

"Ha ha, Lưu Tranh ngươi, quả nhiên là phế vật!" Lúc này, giọng nói ngông cuồng của đại công tước chủ vang lên.

Tiếp đó, hắn đi vào trong thành trì.

Trong mắt hắn, lộ ra vẻ dữ tợn.

Chương 533

Chỉ là, ngay khi hắn vừa đến gần, "Phanh!" một bàn tay to lớn vỗ ra.

Thân thể đại công tước chủ bị đánh ngã xuống đất, rồi bị lôi đi.

Lúc này, hắn đã bị dọa ngốc.

Lưu Tranh, tại sao lại đột nhiên bạo ngược vô cùng, hơn nữa thực lực còn khủng bố như vậy.

Trong đầu hắn đầy nghi hoặc, nhưng không dám nói nhiều, vì hắn sợ chọc giận đối phương.

Đúng lúc này, Lưu Tranh ở một nơi khác đã lên tiếng: "Tào Chính Thuần, áp giải đại công tước chủ đến sâu trong Lăng Tiêu Lĩnh đi!

Chờ xử trí!" Giọng hắn lạnh như băng, mang theo sát khí vô hạn.

"Tuân mệnh!" Tào Chính Thuần không dám do dự, cung kính cúi đầu, rồi lui xuống.

Đúng lúc này, một Cẩm Y Vệ nhanh chóng bước vào cung điện.

Sau khi quỳ xuống đất, hắn cung kính nói: "Bệ hạ, Đại Tống vương triều cầu viện, nguyện ý thần phục, hy vọng ngài thu biên!" Nghe thấy vậy, Lưu Tranh híp mắt lại.

Gần đây, Đại Tống vương triều quả thực biểu hiện không tồi.

Không chỉ số tài bảo cống nạp hàng năm tăng lên không ít, mà cũng không phái đại quân gây rối, khiến hắn bớt lo đi nhiều.

Vì vậy, hắn lập tức nói: "Được, trẫm đồng ý!" Nói xong, hắn ra hiệu cho Cẩm Y Vệ lui xuống.

Đại Tống vương triều này, đã nguyện ý đầu hàng, Lưu Tranh cũng

sẽ không từ chối.

Hơn nữa, hắn muốn dùng việc này để cảnh cáo các chư hầu khác, để họ thấy rõ hắn không phải là người dễ bắt nạt.

Tiếp đó, hắn đi về phía ngoài Lăng Tiêu Lĩnh.

Ngày hôm đó, cả Thiên Châu phong vân biến ảo.

Các chư hầu không dám có chút chậm trễ.

Lưu Tranh ở khu vực này quá bá đạo.

Bất kể ai chọc vào đối phương, đều chỉ có thể chịu thiệt.

Không chỉ không có cơ hội báo thù, nghiêm trọng hơn là tính mạng của đại quân cũng đáng lo.

Trong tình huống như vậy, ai mà không sợ.

Mà lúc này, Lữ Bố đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Hắn đứng ngoài long niễn của Lưu Tranh, cung kính nói: "Bái tạ bệ hạ!" Nghe thấy vậy, Lưu Tranh khẽ xoa trán, nói: "Đây là việc ngươi nên làm!" Mà lúc này, Triệu Linh Nhi đứng bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lo lắng cho an nguy của Lữ Bố.

Bây giờ đối phương không sao là tốt rồi.

Mà lúc này, Lữ Bố lại không dám ở lại.

Hắn cảm nhận được, trong mắt Lưu Tranh có một tia hàn quang lóe lên.

Đối phương như vậy, hắn không thích.

Vì vậy, hắn trực tiếp rời đi, chỉ để lại Lưu Tranh và Triệu Linh Nhi hai người.

Nhìn hoàng hôn xa xăm, khóe miệng hắn nở một nụ cười cay

đắng: “Linh Nhi, ta lại làm con lo lắng rồi!” Giọng nói trầm thấp vô cùng, mang theo mấy phần áy náy.

Hắn không có cách nào giải thích tại sao mình lại có sự thay đổi lớn như vậy.

“Phụ hoàng, không liên quan đến người!” Linh Nhi lắc đầu nói, nàng tin Lưu Tranh, sẽ không lừa dối mình.

Đúng lúc này, Lưu Tranh lại nói: “Ta đưa con đi chơi, thuận tiện ăn cơm được không!” Chuyện như vậy, hắn không biết nên nói với người khác như thế nào.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Linh Nhi lại ngoan ngoãn gật đầu, nắm chặt tay Lưu Tranh.

Hiển nhiên, nàng cũng hiểu sự kìm nén của Lưu Tranh.

Mà ánh mắt Lưu Tranh lại càng thêm lạnh lùng.

Khoảnh khắc này, hắn như biến thành một người khác, xung quanh thậm chí còn tỏa ra sát ý lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi ngoài Đại Kinh, hàng trăm bóng người đứng trên đó.

Người dẫn đầu chính là Diêu Điềm tiên tử.

Nàng nhìn xuống dưới, mắt lóe lên ánh sáng phấn khích.

Lần này Đại Kinh, số phận đã định sẽ bị tiêu diệt.

Chỉ cần đánh bại Đại Kinh, Đại Kinh chắc chắn sẽ nguyên khí đại thương.

Đây đối với Đại Việt là một cơ hội ngàn năm có một.

Chỉ cần chiến thắng, quân chủ đối phương chắc chắn sẽ bỏ mạng.

Đến lúc đó, có thể thay thế.

Chỉ là, ngay khi nàng vừa dứt lời, "Ầm ầm!" mặt đất rung chuyển, bụi đất bay mù mịt.

Một luồng sát khí hung lệ lan tỏa khắp không gian, khiến sắc mặt nàng trắng bệch.

Cùng lúc đó, xa xa một cỗ xe ngựa hoa lệ chạy tới.

Rèm xe vén lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp vô song.

Chính là Triệu Linh Nhi, trưởng công chúa do Lưu Tranh đích thân phong.

Lúc này, mắt nàng lóe lên tinh quang.

Nhìn xuống dưới, hắn từ từ nói: "Linh Nhi, hôm nay trẫm đưa con đến một nơi tốt, để con chiêm ngưỡng uy thế của Đại Kinh chúng ta!" Giọng nói vang lên.

Chiếc xe ngựa này lao xuống dưới.

Hộ vệ xung quanh bảo vệ hai bên.

Một trận hình như thùng sắt, khiến bất kỳ ai cũng khó có thể tiến vào nửa bước.

Mà Linh Nhi, nụ cười trong mắt lại càng thêm nồng đậm.

Lúc này, chỉ có đi theo bên cạnh Lưu Tranh mới là chuyện vui nhất.

Cứ như vậy, đội ngũ hùng hậu từ từ biến mất tại chỗ.

Tuy nhiên, lúc này trong Đại Tống vương triều, đã hoàn toàn sôi sục.

Đại Tống quốc sư ngồi trong đại điện.

Thân thể hắn, như hạc đứng giữa bầy gà, trông vô cùng nổi bật.

Mà lúc này, một vị tông thất Đại Tống bước vào.

Giữa lông mày người này tràn ngập vẻ tàn nhẫn.

Vừa vào cửa, liền nói với lão tổ: "Lão tổ, Đại Kinh muốn đánh chúng ta.

Bây giờ, phải làm sao đây!" "Hoảng hốt cái gì, binh phong Đại Tống ta sắc bén, căn bản không sợ Đại Kinh.

Hơn nữa, bao năm nay bệ hạ vẫn luôn bế quan, nay cũng nên tỉnh lại rồi.

Đến lúc đó, chắc chắn có thể quét ngang thiên hạ!" Lão tổ khinh thường nói.

Lúc này, hắn dường như đã quên mất, ngày xưa đối phương đã thảm hại bỏ chạy như thế nào.

Ngay khi lão tổ vừa dứt lời, "Cộp cộp!" ngoài đại điện truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Tiếp đó, liền thấy một đội quân xông vào.

Người dẫn đầu chính là Lữ Bố và Cao Thuận.

Những binh sĩ Đại Tống này, trong tay họ căn bản không có sức chống cự.

Trong chốc lát, đã bị chém giết sạch sẽ.

Mà lúc này, lão tổ cuối cùng cũng không nhịn được, từ trên ghế nhảy dựng lên.

Hắn không ngờ cấm quân Đại Tống, trong tay hai người Lữ Bố lại không chống cự được dù chỉ một khắc.

Điều này làm sao không khiến hắn kinh hãi.

"Các ngươi tìm chết!" Tiếng gầm giận dữ vang lên.

Ngay khi giọng hắn vừa dứt, liền định ra tay.

Nhưng giây tiếp theo, thân hình Lữ Bố đã xuất hiện trước mặt hắn.

Trường thương màu máu chỉ thẳng vào yết hầu đối phương.

Trong nháy mắt, uy áp mạnh mẽ tỏa ra, khiến đồng tử lão tổ không khỏi co lại.

Thực lực như vậy, đã vượt xa dự liệu của hắn.

Tuy nhiên, lúc này Lữ Bố lại không định tha cho hắn.

"Phanh!" Một quyền đập vào ngực đối phương.

Trong nháy mắt, đã đánh nổ tung hắn.

Máu tươi bay tung tóe.

Cả đại điện bị bao phủ trong một mảng sương máu.

Mà Lữ Bố, lúc này cũng không quan tâm đến những chuyện này, quay người ra lệnh: "Truyền lệnh các lộ chư hầu, chuẩn bị nghênh địch!" Dứt lời, thân hình hắn biến mất tại chỗ.

Tiếp đó, trống trận vang dội.

Quân đội Đại Kinh lúc này quét ra xung quanh.

Mỗi một bước chân đi ra, đều có mùi máu tanh nồng đậm phiêu đãng.

Đây đều là công lao của họ.

Trận này, không chỉ phải thắng, mà quan trọng hơn là phải tàn sát, khiến kẻ địch sợ hãi.

Vì họ hiểu rõ, sau lưng mình là hàng ức bá tánh Đại Kinh.

Chỉ cần chiến đấu thua, thì Đại Kinh chắc chắn sẽ tiêu đời.

Cương vực Đại Kinh tuy rộng lớn, nhưng dân số cũng không nhiều.

Nếu thất bại, e là rất nhanh sẽ trở thành lịch sử.

Mà lúc này, Diêu Điểm cũng đã nghe thấy tiếng la hét chém giết từ trên tường thành truyền đến.

Trong mắt nàng, lóe lên một tia ngưng trọng.

Nàng từ từ nói: "Đại Kinh muốn tấn công!" Giọng nói vang lên, các quan viên Đại Việt bên cạnh đều cảm thấy hô hấp dồn dập.

Dù sao, đây là trận chiến đầu tiên của Đại Việt.

Nếu thất bại, đối với tất cả mọi người đều vô cùng thảm liệt.

Tuy nhiên, còn chưa đợi mọi người phản ứng, "Ầm ầm!" trên trời lại một lần nữa rơi xuống một tảng đá lớn.

Trong nháy mắt, đã đập sập đại điện.

Một bóng người loạng choạng xông vào trong.

Khi nhìn thấy bóng người quen thuộc kia, tất cả mọi người trong đại điện đều thở phào nhẹ nhõm.

Vì họ biết, đây là đại hoàng tử của họ, Tống Ngọc.

"Ngọc nhi, con sao lại bị thương!" Đại đế hỏi, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

"Phụ vương, là Đại Kinh, Đại Kinh muốn công phạt chúng ta rồi!" Giọng Tống Ngọc khóc nức nở vang lên.

Lúc này, trong lòng hắn tủi thân vô cùng.

Mà các đại thần trong điện lại không dám chậm trễ.

"Bệ hạ, mạt tướng nguyện ý suất lĩnh Hổ Báo Kỵ nghênh chiến, tuyệt không lùi bước!" Trong đại điện, một viên hổ bí lang tướng cung kính nói.

Là Hổ Báo Kỵ Đại Tống, là binh chủng chiến tranh duy nhất mà

cả Tống gia có thể đưa ra.

Nghe thấy vậy, đại đế gật đầu, rồi lạnh lùng nói: "Ngươi lập tức xuất chinh đi, trẫm tin ngươi!" Giọng nói mang theo một tia kỳ vọng.

Hổ Báo Kỵ Đại Tống, là hy vọng cuối cùng của Đại Tống vương triều.

Mà bên kia, Tống Ngọc lại được cung nữ dìu đi.

Lúc này, trong đầu hắn toàn là ý nghĩ báo thù.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy bộ dạng thảm tử của mẫu phi, hắn càng tức giận ngút trời.

Lần này, nhất định phải băm vằm Lưu Tranh thành vạn mảnh.

Chương 534

Đúng lúc này, Tào Tháo và những người khác đã tụ tập trên một tòa thành lầu.

Hắn đứng trên đầu thành, nhìn cảnh tượng bên dưới, từ từ nói với Tào Thực: "Đại ca, chúng ta thật sự phải tham gia trận đại chiến này sao!" Lúc này, trên mặt hắn mang vẻ sợ hãi.

Dù sao, Đại Tống vương triều này, mấy tháng trước mới đánh bại Đại Kinh.

Điều này khiến hắn có chút do dự.

Nhưng đúng lúc này, Tào Hồng đứng bên cạnh lại nói: "Công tử không cần lo lắng.

Lần này, có cao thủ đỉnh cấp của Đại Kinh ở đây.

Một vương tộc Tống thị nhỏ nhoi có là gì.

Cho dù hoàng đế Đại Việt kia đích thân đến, cũng không đáng xem!" Giọng nói mang theo mấy phần ngạo nghễ.

Mà lúc này, trong mắt Tào Thực lại lộ vẻ phấn khích: "Tốt, vậy thì xử lý bọn họ!" Lúc này, hắn hận không thể sớm kết thúc chiến đấu, sau đó đi gặp mẫu phi của mình.

Nghĩ đến đây, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

Tiếp đó, hắn liền quát: "Tất cả mọi người, theo ta đi nghênh chiến!" Thân thể hắn trong nháy mắt nhảy xuống tường thành, lao về phía trước.

Mà những người khác thì theo sát phía sau.

Khi họ vừa đến dưới tường thành, binh sĩ của Đại Kinh cũng đã

đến.

Nhìn Hổ Báo Kỵ Đại Tống hùng hậu vô song, khóe miệng Lữ Bố không khỏi lộ ra ánh sáng khát máu: "Giết!" Giọng nói lạnh như băng vang lên, hắn một mình đi đầu xông về phía trước.

Kiếm quang nóng rực trong nháy mắt xé toạc bầu trời, chém xuống Hổ Báo Kỵ Đại Tống.

Mà sau lưng hắn, một lượng lớn tướng sĩ cũng lập tức theo sau.

Đại quân đi qua, hư không rung chuyển, khiến Tống Ngọc trên đầu thành, trong mắt không khỏi lộ ra một tia vui mừng.

Hắn nhận ra Lữ Bố, đối phương từng giúp hắn đoạt lấy đế vị.

Nay lại cứu mạng hắn.

Lúc này, trong mắt hắn, đối phương quả thực là ân đồng tái tạo.

Đâu còn do dự chút nào, hắn trực tiếp hạ lệnh: "Giết, diệt bọn họ!" Lúc này, hắn hận đến điên cuồng, đôi mắt đỏ ngầu nói.

Mà Hổ Báo Kỵ Đại Việt kia cũng không chịu yếu thế.

Họ tuy là tinh nhuệ của Đại Tống, nhưng giao thủ với những kẻ hung hãn như Đại Kinh, cũng có chút kinh hãi.

Lúc này, thấy Lữ Bố xông đến, căn bản không kịp né tránh.

Chỉ sau một cuộc va chạm ngắn ngủi, trong cả quân trận đã xuất hiện sự tan rã.

Mà binh sĩ của Đại Kinh lại càng thêm hung hãn.

Lưỡi đao sắc bén trong tay vung lên, không ngừng thu gặt sinh mệnh.

Một viên tướng quân Đại Việt chắn trước mặt Hổ Báo Kỵ Đại Tống, nhưng dưới đao phong của Lữ Bố, hắn không có chút sức

chống cự nào, trong chốc lát đã bị chém chết tại chỗ.

Mà lúc này, trong mắt Lữ Bố lại lộ ra vẻ dữ tợn: "Giết!" Tiếng gầm của hắn chấn động bầu trời, một cây cương đao quét ngang.

Những binh sĩ bình thường kia căn bản không thể ngăn cản.

"Phụt!" Máu tươi phun ra.

Thân thể một tướng lĩnh Đại Kinh trong nháy mắt bay ngược ra ngoài.

Cảnh này khiến Hổ Báo Kỵ Đại Tống kinh hãi.

"Đi!" Cuối cùng, Tống Ngọc không nhịn được, trực tiếp bỏ chạy.

Binh sĩ của Đại Việt cũng theo sát phía sau, chỉ để lại một bãi tử thi.

Thấy cảnh này, khóe miệng Tào Tháo nở một nụ cười.

Lúc này, mắt hắn ươn ướt.

Huynh trưởng của hắn, vì nước mà vong.

Bây giờ, đến lượt hắn báo thù.

"Đại quân tập hợp, chuẩn bị tiến công!" Tiếp đó, hắn liền hét lớn một tiếng, chuẩn bị phát động tổng công.

Đúng lúc này, giọng của Lưu Tranh lại vang lên: "Tào tư không, không cần tiến công!

Người của Đại Tống sẽ không đầu hàng.

Chỉ có thể tử chiến, nếu Tống Ngọc này muốn tìm chết, thì thành toàn cho hắn!" Nghe thấy vậy, Tào Tháo không dám có chút chậm trễ, vội vàng nói: "Mạt tướng tuân mệnh!" Dứt lời, liền lui xuống.

Mà Lưu Tranh lại tiếp tục tọa trấn đại doanh.

Nếu Đại Tống đầu hàng, hắn không ngại tha cho đối phương.

Nhưng nếu không muốn, chỉ có thể tử chiến.

Ngay khi quân Tào chuẩn bị xong, quân đội Đại Chu đã dàn trận ngoài cổng thành.

Lần này, Lưu Tranh không đích thân ngự giá thân chinh.

Tuy nhiên, ngay khi tướng sĩ Đại Kinh chuẩn bị công thành, trong thành lại có người bắt đầu cầu viện.

"Mau đi bẩm báo bệ hạ, Hán quân đánh tới rồi!" Đây là một lão già, là người quản sự của Tống gia, nay là phụ thân của Tống Ngọc.

Trên mặt ông mang một tia bi ai.

Lúc này, không khỏi cảm thấy một trận mệt mỏi.

Đứa con trai mình khổ công bồi dưỡng, nay đã trở thành phế vật.

Nếu không có một vị hoàng thúc chống lưng, e là đã chết không toàn thây.

Mà ngay khi tâm tư hắn đang quay cuồng, một trận tiếng bước chân lại vang lên.

Một nam tử trẻ tuổi từ trong phủ thành chủ bước ra.

Trên mặt hắn mang một tia ngạo khí, thân hình thon dài, trong mắt lóe lên thần sắc đạm mạc.

Chính là Tống Ngọc.

"Phụ thân sao lại như vậy, Hán quân sắp công thành rồi!" Lúc này, trong mắt Tống Ngọc lộ ra một tia phẫn nộ.

Hắn không hiểu tại sao Tống Ngọc không đầu hàng Đại Kinh.

Phải biết, nay Đại Kinh mạnh mẽ vô cùng, đủ để nghiền nát tất cả.

Nếu đầu hàng đối phương, ngày sau mình chẳng phải là có thể

hưởng thụ vinh hoa phú quý sao.

Nhưng bây giờ thì sao, lại còn nghĩ đến việc chống cự.

"Ngọc nhi, Đại Tống là cơ nghiệp của tổ tông, tuyệt đối không thể vứt bỏ!

Con mau rời đi, đừng để đa vi nan!" Phụ thân Tống Ngọc nói.

Hiển nhiên, trong mắt ông, sự sống của Tống Ngọc không quan trọng bằng Đại Tống.

"Hừ, ta là con trai của người.

Người sao có thể vứt bỏ ta!" Lúc này, giọng Tống Ngọc mang theo vẻ khinh thường nồng đậm.

Nghe thấy vậy, phụ thân Tống Ngọc không khỏi giận dữ mắng: "Đồ hỗn xược!" Dứt lời, trực tiếp một tát vào mặt Tống Ngọc.

Trong nháy mắt, thân thể đối phương ngã thẳng xuống đất, khóe miệng rỉ máu.

"Phụ thân, người lại đánh con!" Tống Ngọc che lấy má đang đau rát của mình nói, trong mắt lộ ra vẻ oán độc.

"Cút cho ta, đợi qua trận này, lão phu tự nhiên sẽ thả con ra!" Phụ thân Tống Ngọc lạnh lùng nói, trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt.

"Ha ha, người muốn đợi đại quân công vào sau, giao ta ra.

Nằm mơ đi, ta thà chết trong tay kẻ địch.

Ta nói cho người biết, chuyện cuối cùng ta hối hận, chính là sinh ra trong hoàng tộc Tống thị!" Dứt lời, liền đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Chỉ là, còn chưa kịp bước ra, hai Cẩm Y Vệ đã vây lại, một tay tóm lấy hắn.

Giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Đi theo ta!" "Cạch!" Ngay sau đó,

trên cổ Tống Ngọc phát ra tiếng xương gãy, rồi bị lôi vào trong nhà.

Mà phụ thân Tống Ngọc kia cũng không để ý được nhiều, xông ra ngoài.

Ông không dám chậm trễ, vì ông biết rõ tính cách quật cường của đứa con trai này.

Đúng lúc này, quân đội Đại Chu đã từ từ tiến lên.

Mỗi một bước chân của họ, dường như đều ẩn chứa sức mạnh sấm sét vạn quân.

Đặc biệt là Lưu Tranh sau đại quân, càng như một tôn ma thần, khiến người ta sợ hãi vô cùng.

Bá tánh xung quanh, sau khi nhìn thấy cảnh này, đều run lẩy bẩy, đã quên cả việc bỏ chạy.

Mà binh sĩ của Đại Tống lúc này lại hoảng loạn vô cùng.

Họ không dám phản kích, vì vừa mới chứng kiến sự lợi hại của đại quân.

Nếu thật sự khai chiến, chắc chắn sẽ thảm bại.

Chỉ là, đúng lúc này, phụ thân Tống Ngọc lại xuất hiện sau quân trận Đại Tống, cao giọng hô: "Chư vị, hoàng thất Đại Tống nay đang trong lúc nguy cấp.

Xin hãy giúp Đại Tống giữ vững tòa thành này!" Giọng nói mang theo mấy phần ngưng trọng.

Nghe thấy vậy, gương mặt hoảng sợ ban đầu của các binh sĩ lúc này lại dần dần bình tĩnh lại.

Tiếp đó, liền đồng thanh hô lên: "Thề chết bảo vệ thành trì!" Họ không còn cách nào khác, nếu đầu hàng, gia quyến của mình chắc chắn sẽ chết.

Hơn nữa, nếu Đại Kinh công phá thành trì, họ cũng chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy, chỉ có thể liều mạng một phen.

Tuy hy vọng mong manh, nhưng cũng phải thử một lần.

Theo tiếng la hét chém giết vang lên, tướng sĩ Đại Kinh giơ binh khí, bắt đầu xông lên tường thành.

Nơi này quá gần tường thành, nếu không dùng nỏ, rất khó công phá.

"Phanh!" Theo một trận nổ vang, vô số binh sĩ bị đập ngã xuống đất.

Nhưng tổn thất cũng rất lớn.

Nỏ của Đại Kinh có thể bao phủ cả tường thành.

Chỉ cần đến gần một chút, sẽ gây ra thương vong lớn.

"Giết!" Đúng lúc này, Tào Chính Thuần lại đi đầu xông lên.

Lưỡi kiếm sắc bén trong tay hắn vạch ra ánh sáng rực rỡ, trong nháy mắt đã chém bay một binh sĩ của hoàng triều Tống thị.

Máu tươi phun ra, khiến đối phương ngã xuống đất.

Cảnh tượng lúc này kinh người đến cực điểm.

"Giết!" Lữ Bố cũng giận dữ gầm lên.

Hắn mặc áo giáp, tay cầm phương thiên họa kích.

Khi quét ngang, vô tận đá vụn bay tung tóe.

Cả tường thành đều rung chuyển.

Một lượng lớn binh sĩ tử vong.

Mà bên kia, Tống Ngọc lại bị Cẩm Y Vệ khống chế.

Trên mặt hắn đầy vẻ kinh hoảng.

“Hán Đế, ta với ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại công phạt ta!” Lúc này, trên mặt Tống Ngọc mang vẻ dữ tợn.

Hắn không cam tâm, lần này vốn dĩ hắn muốn ngóc đầu lên.

Kết quả lại không ngờ lại gặp phải cục diện như vậy.

Không chỉ không thành công, còn bị bắt giữ.

Điều này làm sao khiến hắn cam tâm.

Đúng lúc này, Lưu Tranh lại từ từ nói: “Ngươi đã dám cấu kết man di, trẫm tự nhiên là phải xử lý ngươi.

Bây giờ theo ta về cung, ta tha cho ngươi một mạng!” Giọng nói lạnh như băng vang lên, khiến đồng tử Tống Ngọc không khỏi co lại.

Nhưng một lát sau, lại quát: “Hán Đế đừng có khinh nhục tiểu bối.

Nếu ngươi dám động đến một sợi lông của ta, ông nội ta sẽ không tha cho ngươi đâu!” Trên mặt hắn tràn ngập vẻ điên cuồng.

“Ha ha, ngươi cho rằng trẫm sẽ sợ sao!” Lưu Tranh cười nói, trong mắt lộ ra một tia khinh thường.

Chương 535

Tiếp đó, thân hình hắn lúc này bay ra.

Chân long chi khí mênh mông lan tỏa.

"Ngao!" Một quyền tung ra, trời đất rung chuyển.

Ánh vàng nóng rực chiếu sáng bầu trời.

Tống Ngọc căn bản không có cơ hội né tránh, bị một quyền đánh chết ngay tại chỗ.

"Bệ hạ uy vũ!" Thấy cảnh này, Tào Chính Thuần kích động hô lên.

Sau đó, nói với Cẩm Y Vệ bên cạnh: "Triệt để phong tỏa nơi này, bất kỳ ai cũng không được ra vào!" Tiếp đó, thân hình hắn lóe lên, lao về phía hoàng cung.

Mà phụ thân Tống Ngọc kia, lúc này lại đôi mắt đỏ ngầu.

Ông cảm thấy mình sắp sụp đổ.

Tống Ngọc là cháu trai ông yêu quý nhất.

Nay lại bị Lưu Tranh chém giết.

Điều này làm sao người ta có thể chịu đựng được.

Lúc này, hắn lại trực tiếp rút dao găm từ trong lòng ra, chuẩn bị đâm về phía Lưu Tranh.

Nhưng đúng lúc này, "Xoẹt!" một mũi tên sắc bén phá không bay tới, bắn chết hắn tại chỗ.

Chính là Hạng Vũ đã đến.

"Bái kiến bệ hạ!" Giọng nói cung kính vang lên, khiến trên mặt Lưu Tranh lộ ra một tia hài lòng.

Mấy ngày nay, đối phương tu luyện có thể nói là vô cùng nỗ lực.

Lúc này, thực lực đã đột phá đến Đạo Vương lục trọng.

Hơn nữa, thủ đoạn hung tàn.

"Vết thương của ngươi đã hồi phục chưa!" Lưu Tranh bình thản hỏi.

"Tạ bệ hạ quan tâm, mạt tướng đã sớm khỏi hẳn!" Dứt lời, trong mắt lại lộ ra ý khát máu.

Lúc này hận không thể lập tức đại khai sát giới.

Dù sao, ban đầu mẫu phi của Tống Ngọc chính là bị Tống Ngọc này bức tử.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Lưu Tranh lại lên tiếng: "Tốt, nơi này giao cho ngươi chỉ huy, trẫm đi nghênh đón đại quân!" Giọng nói vang lên, hắn đi thẳng ra ngoài thành.

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ, trận chiến này mới chỉ bắt đầu.

Mà binh sĩ Đại Tống trong thành, trong mắt lại lộ ra vẻ bi tráng.

Lần này, thật sự là xong đời rồi.

"Huynh đệ, liều mạng thôi!" một viên tướng lĩnh lúc này hét lớn.

Tiếp đó, họ không chút do dự xông về phía trước.

Chỉ là, nay tướng sĩ Đại Kinh lại dũng mãnh vô cùng.

Thêm vào đó có ưu thế tường thành.

Những người Đại Tống này, sao có thể chống cự được.

Trong thời gian ngắn, đã có không ít tướng sĩ bỏ mạng.

Ngay khi họ đang huyết chiến, viện quân Đại Kinh cuối cùng cũng đã đến.

“Cưỡi dị thú, giết!” Tiếng gầm của Lý Nguyên Bá truyền đến.

Ngay sau đó, đại quân tràn vào trong thành.

Lúc này, hắn như một con mãnh hổ, tung hoành trong đám địch.

Mà những người khác, lại càng mạnh mẽ vô song.

Đòn tấn công của họ, như triều cường.

Thành trì Đại Tống, trong chốc lát đã hóa thành phế tích.

Trận chiến này, số phận đã định sẽ là máu chảy ngàn dặm, xương chất thành núi.

“Ha ha, thống khoái quá, tâm tình bị kìm nén bao năm nay, cuối cùng cũng được giải tỏa!” Lý Nguyên Bá hét lớn.

Khoảnh khắc này, mắt hắn đỏ hoe.

Ngày xưa các lộ tướng lĩnh Đại Kinh, toàn bộ chiến tử sa trường.

Nay, hắn là nhân vật số hai của Đại Kinh, lại phải báo thù cho mọi người.

Tâm trạng này, không phải một hai câu có thể giải thích rõ ràng.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bóng dáng Lưu Tranh cũng đã đến: “Nguyên Bá, đưa Tống Ngọc xuống đây đi!” Giọng nói mang theo một luồng khí lạnh lẽo.

“Vâng, bệ hạ!” Nghe lệnh, Lý Nguyên Bá không dám chậm trễ, trực tiếp áp giải Tống Ngọc đến trước mặt Lưu Tranh.

Mà đôi mắt đối phương, lúc này lại lộ vẻ kinh hãi.

Lúc này, đâu còn dám xấc xược.

Sau khi quỳ xuống đất, liền lên tiếng xin tha: “Bệ hạ, ta nguyện ý thần phục, xin ngài tha thứ cho ta.

Ta bảo đảm, sau này tuyệt không dám vi phạm thiên uy Hán thất!”

Chỉ là, Lưu Tranh lại không thèm để ý, lạnh lùng nói: "Hừ, trẫm không cần lời hứa của ngươi.

Hôm nay, trẫm lấy mạng ngươi!" Dứt lời, hắn đưa tay ra, một chưởng vỗ ra.

Chưởng ấn mênh mông che khuất bầu trời.

Đòn này chứa đựng vô biên vĩ lực.

Tống Ngọc căn bản không kịp phản ứng, đã bị đánh bay ra ngoài.

Sau đó, thân thể hóa thành sương máu.

Bóng đen tử vong hiện lên trong đầu tất cả mọi người.

Đặc biệt là lão tổ Tống gia, lúc này gần như muốn mềm nhũn ra đất.

Con trai của Tống Ngọc càng sợ đến tè ra quần.

Nhưng sự việc đến nước này, không thể không đưa ra lựa chọn.

Do đó, hắn nhìn Lưu Tranh nói: "Hán Đế, ngươi đừng làm càn.

Đại Tống ta là một trong những đại tộc ở Cửu Châu.

Hơn nữa, lần này Đại Chu diệt quốc là do ngươi tự tìm đường chết.

Nếu giết công tử dòng chính của Tống gia ta, chính là trở thành kẻ địch của Đại Tống.

Đến lúc đó, dù là thần linh cũng không cứu nổi ngươi!" Giọng nói vang lên, trong mắt lộ rõ vẻ uy hiếp nồng đậm.

Thế nhưng, Lưu Tranh lại chẳng hề bận tâm.

Hắn lạnh lùng nói.

"Trẫm muốn giết ai, không kẻ nào ngăn được.

Hôm nay, dù Thiên Vương lão tử có đến cũng vậy thôi!" Dứt lời, thân hình hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, đông đảo Cấm vệ quân bay vút lên trời, vây chặt bốn phía.

"Phụt!" Vị lão giả kia vừa định bỏ chạy đã bị một kiếm chém thành thịt nát, máu tươi văng khắp nơi.

Lão ta không thể nào ngờ rằng Hán Đế lại ra tay quả quyết đến vậy.

Còn lão tổ Tống gia lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt mà hoàn toàn chết lặng.

"Hán Đế, ngươi không thể giết ta, nếu không chắc chắn sẽ bị báo thù!" Giọng nói thậm chí còn mang theo ý cầu xin.

"Bụp!" Thế nhưng, giọng lão vừa dứt, đầu đã nổ tung.

Lần này, lão biết rằng cả Tống gia thật sự tiêu đời rồi.

Còn Lưu Tranh, lúc này vẫn sừng sững trên tường thành.

Ánh mắt hắn lóe lên tia sáng sắc bén, chậm rãi lên tiếng.

"Truyền lệnh xuống, người của Tống gia, giết không tha một ai.

Phàm là tướng lĩnh tham gia, toàn bộ tru sát!

Ngoài ra, thông cáo thiên hạ, từ nay về sau, Đại Kinh sẽ trở thành chủ nhân mới của Cửu Châu!" Dứt lời, Tào Chính Thuần vội vàng lui xuống, bắt đầu chấp hành mệnh lệnh.

Cùng lúc đó, cả đại lục chấn động.

Người dân Cửu Châu đều không ngờ rằng, Đại Kinh lại cuồng bạo đến thế, trực tiếp tiêu diệt Tống gia.

Phải biết rằng, Đại Tống là một trong những gia tộc đỉnh cao của

Cửu Châu.

Lần này còn dốc toàn bộ lực lượng, không ngờ lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy.

Chuyện này thật quá kinh người.

Tốc độ trỗi dậy của Đại Kinh quả thực vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Lúc này, bọn họ không khỏi nuốt nước bọt.

Ngay lúc đó, Lưu Tranh tiếp tục ra lệnh.

"Tào Chính Thuần, phái sứ giả đến các thế giới lớn tuyên bố ý chỉ của Đại Kinh.

Phàm là kẻ địch của Đại Chu, đều phải chịu trừng phạt!" Giọng nói toát lên vẻ lạnh lẽo, khiến tất cả mọi người trong lòng rét run.

"Tuân mệnh!" Tào Chính Thuần cẩn thận đáp lời, rồi lui xuống.

Cùng lúc đó, trăm họ Đại Chu nhìn Hán Đế trên tường thành, ai nấy đều lộ vẻ phấn khích.

Hán Đế bây giờ giống như một lưỡi dao sắc bén treo trên đỉnh đầu Cửu Châu.

Bất cứ ai cũng cảm thấy sợ hãi.

Nay cuối cùng đã chém được đối phương, trong lòng họ tự nhiên là hưng phấn vô cùng.

Còn Lưu Tranh lúc này lại rơi vào trầm tư.

Đại Tống đã bị hủy diệt.

Tống gia bị diệt tộc.

Như vậy, chỉ còn lại ba đại hoàng triều.

Hiện giờ Đại Chu đã là kẻ yếu nhất.

Tiếp theo, phải chinh phạt thế nào mới có thể khiến đối phương khuất phục đây?

Lưu Tranh nhíu mày.

Ba đại hoàng triều này phân bố ở bốn châu vực đông tây nam bắc, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Tuy mình có hệ thống, nhưng mỗi cơ hội triệu hoán đều vô cùng quan trọng.

Bây giờ, không nên lãng phí.

Tuy nhiên, ngay lúc Lưu Tranh đang rối rắm, Tào Chính Thuần bước vào, cung kính nói: "Bệ hạ, có sứ giả cầu kiến!" Nghe vậy, Lưu Tranh gật đầu, ra hiệu cho đối phương vào.

Một lát sau, khi nhìn thấy dáng vẻ của người đó, trong mắt hắn lộ ra một tia nghi hoặc.

Bởi vì, người đến cầu kiến lần này, không ai khác chính là Triệu Vân.

Lúc này, gương mặt anh ta vô cùng kiên nghị.

Vừa đến gần, anh ta liền quỳ xuống đất.

"Bái kiến Hán Đế bệ hạ.

Mạt tướng phụng mệnh Thừa tướng đến cầu kiến.

Đây là thư Thừa tướng gửi cho ngài!" Vừa nói, trong tay anh ta liền xuất hiện một bức thư.

Ngay khi anh ta vừa dứt lời, Lưu Tranh cũng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp mở ra xem.

Nhưng càng xem càng kinh hãi.

Trong thư Triệu Vân nói, Đại Tống đã bị diệt, nhưng Tống Ngọc

lại không bị chém giết, mà để lại lời trăn trối, nói rằng Tống gia sẽ báo thù Lưu Tranh, và bảo hắn rằng nếu Lưu Tranh không giao ra người của Đại Tống, chắc chắn sẽ rước họa diệt môn.

Lúc này, vẻ mặt Lưu Tranh trở nên nghiêm trọng.

Không ngờ rằng, Tống gia này lại còn có thế lực bí ẩn tồn tại.

Chương 536

Xem ra, là mình đã coi thường bọn họ rồi.

“Triệu Vân nghe lệnh, suất lĩnh Hổ Báo Kỵ, hộ giá trở về đế thành!” Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Triệu Vân liền cung kính lui xuống.

Trận chiến này, tuy đại thắng, nhưng tổn thất cũng rất nặng nề.

Hổ Báo Kỵ chỉ còn lại hơn hai nghìn người, ai nấy đều đầy thương tích.

Tuy nhiên, trong lòng anh ta hiểu rằng những tổn thất này không liên quan đến mình.

Nếu không có viện trợ của Đại Kinh, e rằng những huynh đệ này đã sớm bỏ mạng.

Cùng lúc đó, trong Viễn Cổ Bát Hoang, có một dãy núi tên là Thanh Long Lĩnh.

Lúc này trên Thanh Long Lĩnh, đang hội tụ hàng trăm triệu tu sĩ.

Những người này thân mặc áo giáp, đứng bên ngoài một tòa thành khổng lồ trong sơn cốc.

Ánh mắt họ nhìn về phía trước, trong mắt lộ ra tia lửa giận.

Trong số đó còn có không ít nhân vật lão bối.

Lúc này, một bà lão lên tiếng nói: “Không ngờ Tống Ngọc kia lại câu kết với dị tộc.

Nếu không phải Đại Kinh kịp thời đến, e rằng chúng ta đã lành ít dữ nhiều!” Giọng nói tràn đầy phẫn hận, lúc này trông vô cùng thê lương.

Ngay khi bà ta vừa dứt lời, những người khác cũng hùa theo.

“Không sai, ban đầu chúng ta thu nhận Tống gia là vì thấy họ trung hậu.

Bây giờ, lại vong ân bội nghĩa!” “Hừ, đã dám chọc vào chúng ta, vậy thì để Tống gia hoàn toàn bị xóa sổ đi, để sau này chúng không còn bán đứng nhân loại nữa!”. ...

Ngay lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, bên trong thành trì, người của Tống gia lại hoảng loạn vô cùng.

Bởi vì, bây giờ họ đã bị bao vây.

Tống Ngọc cùng một đám trưởng lão đứng trong một sân viện, trong mắt hắn lộ vẻ oán độc.

“Tống Ngọc, lẽ nào ngươi thật sự cam tâm làm chó cho dị tộc sao?

Ngươi có biết, lúc cha ngươi sắp chết, đã từng dặn dò ta chăm sóc ngươi không?

Bây giờ, ngươi đang tự tìm đường chết!” Người nói là một lão tổ Tống gia đã già, nay đã sống hơn năm trăm tuổi, trong Tống gia có quyền uy tuyệt đối.

Lão ta vừa dứt lời, những người xung quanh liền đồng loạt tiến lên quát: “Tống Ngọc, ngươi hỗn xược, cha ngươi đã bị Đại Kinh đánh bại.

Bây giờ, ngươi còn không mau bó tay chịu trói!” Mấy vị trưởng lão Tống gia tức đến đỏ mắt.

Nếu không phải vì Tống Ngọc, bọn họ sao có thể rơi vào tình cảnh ngày hôm nay.

Lúc này, cơn giận trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Ha ha, chỉ bằng đám phế vật các ngươi mà muốn trẫm đầu hàng,

đúng là chuyện cười.

Ban đầu nếu không phải các ngươi tham lam đan dược của Đại Kinh, chúng ta sao lại bị buộc phải rời khỏi Đại Tống?

Bây giờ lại quay lại cắn một miếng.

Ta, Tống Ngọc, dù có làm quỷ cũng không tha cho các ngươi.

Đừng ép ta, nếu không thì cá chết lưới rách!" Tống Ngọc điên cuồng gào thét, hai mắt đỏ ngầu.

Nghe thấy tiếng, cả sân lập tức im lặng.

Bọn họ quả thực có lỗi với Tống gia.

Dù sao, ban đầu hai cha con Tống Ngọc dẫn theo gia quyến chạy trốn, bọn họ đã không ngăn cản.

Điều đó mới dẫn đến việc Đại Tống bị diệt vong ngày hôm nay.

Nhưng nếu cứ thế nhận thua, thể diện Tống gia để đâu?

Vì vậy, sau một hồi im lặng ngắn ngủi, lão tổ Tống gia lại lên tiếng: "Tống Ngọc, đây là tổ đình của Tống gia ta.

Ngươi dám động thủ thử xem!" Lúc này, trong mắt lão lóe lên một tia âm hiểm độc ác.

"Bốp!" Ngay khi lão ta vừa dứt lời, một gã tráng hán bên cạnh Tống Ngọc đột nhiên đập nát chiếc bàn bên cạnh.

"Tống Nguyên Thành, lão già tạp chủng nhà ngươi, dám uy hiếp công tử?

Hôm nay, lão tử sẽ làm thịt ngươi!" Giọng nói vang lên, hắn liền chuẩn bị động thủ.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, khóe miệng Tống Nguyên Thành lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Hừ, người Tống gia ta, có ai là kẻ sợ chết đâu.Đã vậy ngươi dám giết trưởng lão Tống gia ta, ta sẽ lấy các ngươi tế cờ trước!” Lão ta vừa dứt lời liền lao về phía trước.

Bàn tay vung lên, linh khí mênh mông bùng nổ.

Nơi đi qua, không gian đều rung chuyển.

Ngay khi thân hình lão lướt đến trước trận của quân Hán, “Gào!” Một tiếng gầm rống truyền ra.

Ngay sau đó, một con rồng khổng lồ bay vút lên trời, tỏa ra ánh vàng rực rỡ, lao về phía Tống Nguyên Thành.

Tốc độ cực nhanh.

“Ầm!” Theo một tiếng nổ vang, thân thể Tống Nguyên Thành trực tiếp bay ngang ra ngoài.

Cảnh tượng này quá kinh người.

Tống Nguyên Thành là gia chủ Tống gia, thực lực sâu không lường được.

Bây giờ, lại bị một binh lính Hán bình thường đánh bay ra ngoài.

Điều này khiến tất cả mọi người đều chết lặng.

Đặc biệt là Tống Nguyên Thành, trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ sợ hãi.

Tên tướng Hán này rốt cuộc là quái thai gì vậy?

Ngay lúc đó, “Vút!” Một con phượng hoàng lửa gào thét bay tới.

Nhiệt độ cực mạnh lan tỏa ra.

Tất cả mọi người đều cảm thấy như mình đang ở trong luyện ngục.

Tiếp theo, con phượng hoàng lửa đó liền lao xuống.

“Xèo!” Cao thủ Tống gia lập tức bị ngọn lửa nóng rực hóa thành tro bụi.

Còn những thị nữ, tôi tớ của Tống gia, trong mắt lại lộ ra vẻ vui mừng.

Bọn họ vốn đã ôm quyết tâm liều chết.

Nhưng bây giờ, xem ra là mình đã hiểu lầm Tống Ngọc.

Đối phương hoàn toàn không quên bọn họ.

Ngay lúc đó, “Gầm!” Lại một tiếng thú gầm truyền ra.

Chỉ thấy một con sư tử bước vào.

Theo sau nó là vô số chó sói.

Những con vật này đều là yêu thú do Đại Kinh thuần dưỡng.

Con yếu nhất cũng ngang với Thần Hải Cảnh tam trọng.

Trong chốc lát, tất cả người của Tống gia đều ngây người tại chỗ.

Ngay lúc đó, “Ầm ầm!” Người của Đại Kinh cuối cùng cũng đã tràn vào thành.

Bọn họ dũng mãnh vô song.

Mỗi bước chân đạp xuống đều như sấm sét nổ vang.

Hơn nữa, thân hình phiêu dạt khó lường, công kích sắc bén vô cùng.

Nơi đi qua, máu chảy thành sông.

Trong chốc lát, cổng lớn Tống gia đã bị phá tan hoàn toàn.

“Hán Đế bệ hạ tha mạng!” Tống Nguyên Thành quỳ xuống dưới chân Lưu Tranh.

Lúc này, lão ta toàn thân đẫm máu, cả người trông vô cùng thê

thảm, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Ngay lúc đó, Tào Chính Thuần lên tiếng nói: "Tội nghiệt của các ngươi quá sâu nặng.

Phải đền mạng, nếu không làm sao phục chúng!" Giọng nói toát lên vẻ lạnh lùng, khiến Tống Nguyên Thành không khỏi run rẩy.

Nhưng trong lòng lão hiểu rõ, nếu để Lưu Tranh tàn sát người của Tống gia, vậy thì Tống gia thật sự tiêu đời rồi.

Vì vậy, lão liền lên tiếng kêu gọi: "Hán Đế bệ hạ, ngài đã từng đáp ứng ta.

Chỉ cần ta giúp ngài đoạt lấy đại lục, ngài sẽ để chúng ta rời đi.

Lẽ nào ngài muốn nuốt lời sao!" Giọng nói mang theo vẻ cầu khẩn nồng đậm.

"Ha ha, Tống gia và Đại Kinh sớm đã như nước với lửa.

Ngươi nói ta sẽ tin ngươi sao?

Yên tâm đi, sau hôm nay, Tống gia sẽ biến mất khỏi đại lục!" Dứt lời, Lưu Tranh liền phất tay.

Mấy chục vạn đại quân tràn về phía Tống gia.

Lúc này người của Tống gia đã sợ vỡ mật.

Bọn họ hoàn toàn không còn chút ý chí chống cự nào, chỉ có thể liều mạng bỏ chạy.

Nhưng những đệ tử Tống gia đó, tu vi tuy mạnh mẽ, nhưng khi gặp phải đại quân hung tàn, lại không có một chút cơ hội phản kháng nào.

Một lát sau, cả Tống gia, ngoại trừ Tống Nguyên Thành, đã không còn một ai sống sót.

Sau đó, Lưu Tranh chậm rãi nói: “Tào Chính Thuần, ngươi phụ trách thu dọn sản nghiệp của Tống gia đi.

Ngoài ra, phái một đội quân trấn thủ Tống gia, để tránh có kẻ tiểu nhân nhân cơ hội gây rối!” “Tuân mệnh!” Nghe vậy, Tào Chính Thuần cung kính nói.

Tiếp đó, liền lui xuống phía dưới.

Ông ta phải nhanh chóng đưa thi thể người của Tống gia đến các phủ.

Chuyện này không thể có nửa phần sơ suất.

Dù sao, thân phận người Tống gia không tầm thường, chỉ một chút sơ hở cũng sẽ khiến các gia tộc khác dòm ngó.

Còn Lưu Tranh lúc này lại không hề quan tâm đến chuyện của Tống Nguyên Thành.

Hắn dẫn theo Cấm vệ quân, tiến về phía thế giới Viễn Cổ.

Lúc này trong thế giới Viễn Cổ, đại chiến vẫn đang tiếp diễn.

Lúc này, trong hư không, có một tòa tháp cao sừng sững.

Trên đỉnh tháp, một thiếu niên giữa đôi mày lộ vẻ kiêu ngạo.

Xung quanh người này, vây quanh một vòng, đủ loại dị tượng.

Không ai khác chính là cháu trai của Huyền Giáp Thánh Quân, Huyền Vân Tử.

Xung quanh hắn còn có mấy người đứng.

Trên người mấy người này đều tỏa ra khí tức mênh mông, cho thấy bối cảnh không tầm thường của họ.

“Ha ha, Viễn Cổ thế giới lần này, chắc chắn sẽ thuộc về Huyền Vân Thánh Tông của ta!” Một nam tử áo xanh cười lớn nói.

Trên người hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tựa như những vì sao trên trời.

“Không sai, một Thần Ma Điện cỏn con, căn bản không đáng lo.

Trong Viễn Cổ thế giới này, kẻ duy nhất có thể tranh phong với Huyền Vân Thánh Tông của ta chỉ có Độc Cô Cầu Bại của Bá Đao Môn kia.

Chỉ là, người này bế quan không ra, chúng ta cũng không làm gì được.

Lần này, có chút nguy hiểm.

Không biết đại ca đã tìm được biện pháp chưa.” Nghe vậy, một nam tử áo gấm dẫn đầu lên tiếng.

Trong mắt người này lóe lên tinh quang, khí tức toàn thân càng cuồng bạo vô cùng.

“Yên tâm đi, lần này đại ca chắc chắn có nắm chắc.

Chỉ là, không ngờ người của Bá Đao Môn này lại kiêu ngạo đến thế, ngay cả mặt mũi của phụ thân ta cũng không nể.

Lát nữa gặp mặt, chúng ta phải dạy dỗ chúng một trận mới được!” Huyền Vân Tử nói, lúc này trong mắt hắn lộ vẻ âm u.

Chương 537

Ngay khi hắn vừa dứt lời, những người khác xung quanh, trong mắt cũng lóe lên một tia hàn quang.

Bọn họ đều là người của Huyền Vân Thánh Tông, mà Huyền Vân Thánh Tông có thể xưng bá Thiên Hà Châu là nhờ vào mấy anh em bọn họ.

Bây giờ, lại bị người ta chế nhạo như vậy, làm sao có thể không giận.

"Bốp!" Một quyền đấm lên chiếc bàn trước mặt.

Trong khoảnh khắc, chiếc bàn cứng chắc vô cùng kia đã vỡ tan.

"Đại ca, huynh nói lần này, chúng ta có thể thu được bao nhiêu bảo vật?

Lần này, ta nhất định phải đột phá, để Bá Đao Môn biết được kết cục khi đắc tội với Huyền Vân Thánh Tông của ta!" Huyền Vân Tử lạnh lùng nói.

Lúc này, hốc mắt hắn đỏ ngầu, giống như một tôn ma vương khát máu.

"Hừ, chỉ là một đám gà đất chó sành thôi, chỉ hy vọng chúng không làm ta thất vọng là được.

Nếu không, chẳng phải là làm ta quá mất mặt sao?

Về phần thưởng, chắc chắn sẽ không keo kiệt.

Dù sao, đây là bọn họ tự dâng đến cửa." Ngay lúc đó, sâu trong Viễn Cổ thế giới lại truyền ra từng trận tiếng rồng gầm.

Ngay sau đó, kim quang vô tận bùng nổ.

“Gào!” Tiếng rồng gầm chấn động tai, vang vọng khắp trời đất.

“Phụt!” Ngay cả Thánh Chủ Huyền Vân Thánh Tông cũng không chịu nổi, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Tiếp đó, mặt lộ vẻ kinh hãi.

“Sao có thể như vậy?

Nơi này lại có Cự Long Hồng Hoang tồn tại.

Hơn nữa, xem ra còn cực kỳ mạnh mẽ.

Lẽ nào lại có cơ duyên nghịch thiên gì đó?

Chúng ta nhất định phải đoạt lấy.

Quy tắc của Viễn Cổ thế giới này đối với võ giả bình thường quá khắc nghiệt.

Nếu có thể tiến vào Hồng Hoang, thực lực tuyệt đối sẽ tăng vọt!” Thánh Chủ Huyền Vân Thánh Tông, mặt đầy tham lam nói.

Lão ta chuẩn bị triệu tập đệ tử dưới trướng, đi thăm dò một phen.

Lúc này, trong một sơn cốc cách đây trăm dặm, đang có ba người đứng.

Hai nam một nữ.

Nam nhân cao lớn vô cùng, như thể là Cự Linh Thần giáng trần.

Trên đầu hắn đội vương miện, bên cạnh là một con ngựa thần rực lửa.

Rõ ràng là trưởng lão của Bá Đao Môn.

Lúc này, trong hai mắt hắn lóe lên sát khí, quát lên: “Gia Cát Vân, bây giờ ta hỏi ngươi lần cuối cùng.

Ngươi có nguyện ý thần phục ta không?

Ta không chỉ có thể tha cho ngươi một mạng, mà còn ban cho ngươi quyền lực vô hạn, thậm chí là để ngươi nắm quyền kiểm soát Viễn Cổ thế giới!" Nghe vậy, vị đại sư tỷ của Bá Đao Môn, trong mắt lại lộ ra vẻ phấn khích.

Thực lực của nàng tuy đã đạt đến Đạo Hoàng thất trọng, nhưng ở Bá Đao Môn lại không đáng nhắc đến.

Ngày thường, căn bản không dám chống lại Bá Đao Môn.

Lúc này nghe thấy giọng nói của trưởng lão, làm sao có lý do không đồng ý.

Nàng lập tức nói: "Ta nguyện ý theo hầu ngài, vĩnh sinh vĩnh thế trung thành với ngài!" Giọng nói toát lên vẻ vui mừng.

Còn Gia Cát Vân ở bên cạnh, lúc này sắc mặt lại âm trầm vô cùng.

Tuy nhiên, cũng không dám nói nhiều.

Bởi vì, hắn sợ chọc giận trưởng lão.

"Hừ, rất tốt, từ nay về sau, ta chính là môn chủ của Bá Đao Môn.

Hai người các ngươi làm phó môn chủ.

Nhớ kỹ, không cho phép bất cứ ai phản bội.

Nếu không, tru di cửu tộc!" Giọng nói của trưởng lão Bá Đao Môn mang theo vẻ lạnh lẽo, khiến Gia Cát Vân không khỏi rùng mình.

Tiếp đó liền nói: "Vâng, môn chủ!" Tiếng hắn vang lên, trưởng lão Bá Đao Môn liền hài lòng gật đầu.

Tuy nhiên, cũng không hề để ý.

Quay người lại, nhìn nữ đệ tử sau lưng nói: "Công pháp của Bá Đao Môn ta, ngươi đã tu luyện gần xong rồi.

Phần còn lại giao cho ngươi.

Ta tin rằng, ngươi nhất định sẽ trở thành trụ cột của Bá Đao Môn ta!" Trên mặt trưởng lão Bá Đao Môn lộ ra một nụ cười.

"Vâng, sư phụ, con nhất định không phụ lòng mong đợi!" Nữ đệ tử cung kính nói.

Trong mắt nàng lộ ra tia phấn khích.

Còn trưởng lão Bá Đao Môn lúc này cũng không để ý.

Tiếp đó, liền đi sâu vào bí cảnh Viễn Cổ.

Lúc này, lão ta rất cần săn tìm tài nguyên để nâng cao bản thân.

Chỉ có như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho Bá Đao Môn.

Dù sao, trong Viễn Cổ thế giới này, ngoài hung thú ra, còn có một số cường giả của các thế lực khác.

Bọn họ cũng đang dòm ngó bí cảnh này.

Đặc biệt là sau khi biết trong bí cảnh lần này xuất hiện một khối long cốt Hồng Hoang, càng phái không ít cường giả đến.

Bất kể thế nào, mình phải đoạt được nó.

Lúc này, nhóm người Lưu Tranh cũng đã bước vào bí cảnh Viễn Cổ.

Trên đường đi, cũng xem như là dễ dàng.

Yêu thú gặp phải căn bản không phải là đối thủ của họ.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã thu hoạch không ít.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, lần này trong bí cảnh, họ đã phát hiện không ít đan dược và binh khí.

Tuy không phải là thánh khí, nhưng đều rất thích hợp để tu luyện, và phẩm chất khá cao.

Điều này khiến Lưu Tranh cảm thấy hài lòng với thu hoạch lần

này.

Về phần những tán tu kia, đã sớm bị bỏ lại phía sau.

Lúc này, bọn họ đang tìm kiếm một động phủ.

Động phủ này, nghe nói là di tích Viễn Cổ để lại.

Bên trong chứa đựng lượng lớn linh quả, có thể tăng tuổi thọ, và còn có kỳ trân dị bảo.

Điều này khiến không ít tán tu tụ tập lại với nhau, chuẩn bị thám hiểm động phủ này.

Tuy nhiên, ở đây không chỉ có tán tu, còn có một thế lực khác cũng đang rình rập.

Lúc này, trong thế lực đó, một thiếu niên mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, ngồi ở vị trí đầu tiên.

Trên lưng hắn đeo một thanh khoát kiếm, toàn thân tỏa ra khí tức sắc bén.

Rõ ràng cũng là một tuyệt thế thiên kiêu.

Tuy nhiên, khi ánh mắt hắn lướt qua phía dưới, lại bĩu môi khinh thường, nhàn nhạt nói: "Bí cảnh thế này đúng là rác rưởi, chúng ta nên đổi chỗ khác đi!" Giọng nói vang lên, một số tu sĩ xung quanh đều cung kính cúi rạp xuống đất.

Bởi vì, bọn họ biết, thân phận của thiếu niên này rất kinh người.

Là cháu trai của một vị đại trưởng lão trong Bá Đao Môn.

Trong Bá Đao Môn, tổng cộng có ba vị trưởng lão.

Vị đại trưởng lão này là người nhỏ nhất, nhưng chiến lực lại mạnh mẽ nhất.

Hắn tên là Bá Đao Cuồng.

Nơi hắn đi qua, ai dám chọc giận.

Lần này, hắn cũng nghe nói bí cảnh Viễn Cổ này rất phi thường, vì vậy mới quyết định thám hiểm một phen.

Còn các tán tu xung quanh, tuy trong lòng bất bình, nhưng cũng không dám phản bác.

Dù sao, Bá Đao Môn, trong Viễn Cổ thế giới, cũng được xem là thế lực hạng nhất.

Bọn họ không chọc nổi.

Ngay lúc đó, một giọng nói lạnh lùng truyền ra.

"Nếu đã là rác rưởi, sao không từ bỏ sớm đi!" Dứt lời, tất cả mọi người trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Họ nhìn người vừa nói, không nhận ra, đối phương đây là tìm chết sao?

Lưu Tranh vừa mới đến, nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt lại lộ ra một tia lửa giận.

Đám người này thật sự quá đáng.

Bí cảnh Viễn Cổ này rõ ràng là bọn họ phát hiện trước.

Bây giờ còn muốn cướp đoạt tài nguyên, thật là đáng ghét.

Ngay lúc đó, Bá Đao Cuồng đã nhìn về phía Lưu Tranh.

Khi phát hiện tu vi của đối phương chỉ là Hồng Mông Cảnh, khóe miệng hắn lộ vẻ khinh thường, quát lên: "Chỉ là một con kiến hôi mà dám nói chuyện với ta như vậy.

Chẳng lẽ thật sự sống chán rồi sao!" Giọng nói mang theo vẻ uy hiếp nồng đậm.

Tuy nhiên, Lưu Tranh lại không hề sợ hãi.

Hắn bước một bước ra, lạnh lùng nói: "Cút ngay, nơi này là trẫm phát hiện, ngươi không có tư cách chiếm giữ!" "Ha ha, ngươi đang khiêu khích Bá Đao Môn của ta sao!" Nghe vậy, Bá Đao Cuồng cười lớn nói, trong mắt tinh quang rực rỡ.

Tiếp đó, liền lao về phía Lưu Tranh.

Đao mang trong tay hắn xé rách hư không, tốc độ nhanh đến cực hạn.

"Gầm!" Nhưng chưa kịp đến gần, Hoàng Kim Sư Vương đã tung một quyền, lập tức va chạm với hắn.

Tiếng nổ vang lên, Bá Đao Cuồng bị đánh bay ra ngoài, cả người ngã xuống đất, máu chảy ròng ròng.

Còn Lưu Tranh đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nói: "Lần này tha cho ngươi một mạng, nếu còn dám mạo phạm, giết không tha!" Dứt lời, hắn liền đi sâu vào trong sơn cốc.

Hắn muốn vào trong sơn cốc xem thử trong bí cảnh Viễn Cổ này có còn thứ gì khác không.

Ngay khi Lưu Tranh rời đi, những tán tu kia đã chết lặng.

Bao nhiêu năm nay, Bá Đao Môn chưa từng chịu thiệt.

Bây giờ lại bị một người lạ mặt dạy dỗ.

Điều này làm sao không khiến họ kinh ngạc.

Chỉ là, chưa kịp họ phản ứng, Bá Đao Cuồng đã từ từ bò dậy, trong hai mắt lộ ra vẻ khát máu.

"Ngươi dám làm ta bị thương, đáng chết!" Hắn không ngờ mình lại thua trong tay một tán tu.

Lúc này, hận ý ngút trời.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, trong tay liền xuất hiện một viên ngọc phù.

Tiếp đó, hắn ném lên không trung.

Trong chốc lát, ánh sáng rực rỡ liền lóe lên.

Ngay sau đó, vô số đao ảnh ngưng tụ trên không trung, tựa như thần phạt, lan tỏa ra bốn phía, khiến tất cả mọi người trong sân đều biến sắc.

Tiếp đó, những tán tu kia bắt đầu bỏ chạy.

Bọn họ sợ mình bị liên lụy.

"Hán Đế bệ hạ, chúng ta làm sao bây giờ!" Hạng Vũ lúc này lo lắng hỏi.

Dù sao, đao ảnh này thật sự quá kinh người.

"Không cần để ý, trẫm tin rằng những tán tu này đủ sức chống đỡ.

Chúng ta tiếp tục tiến lên!" Lưu Tranh nói.

Chương 538

Ngay sau đó, liền đi về phía xa.

Bây giờ, cách ngày bí cảnh Viễn Cổ mở ra còn khoảng bảy ngày nữa.

Hắn định lợi dụng khoảng thời gian này để đột phá tu vi.

Dù sao, từ khi vào trong bí cảnh, chưa từng gặp phải nguy hiểm, khiến hắn trong lòng cũng có chút sốt ruột.

Ngay khi bọn họ đi được không xa, "Ầm ầm!" Tiếng chấn động dữ dội truyền ra.

Từng luồng đao quang chói mắt từ lối vào bí cảnh trào ra.

Rõ ràng là có người đang tấn công kết giới bí cảnh.

Giây phút này, những tán tu kia cũng không còn lo né tránh đao quang, từng người một lao về phía bí cảnh Viễn Cổ.

Tất cả những điều này đều được Lưu Tranh nhìn thấy.

Hắn khẽ nhíu mày, không hiểu tại sao những tán tu này lại điên cuồng như vậy.

Chỉ là, ngay lúc hắn chuẩn bị dừng bước để xem xét, đột nhiên một bóng người xuất hiện trước mặt.

Thân hình người này vô cùng to lớn, toàn thân phủ đầy vảy, như thể là một con dã thú.

Trên trán còn có sừng nhô ra, tỏa ra vẻ dữ tợn.

Tuy nhiên, lúc này, hắn lại không hề chú ý đến Lưu Tranh, trong hai mắt tỏa ra sát ý lạnh lẽo, lạnh lùng quát: "Bắt con đàn bà kia lại cho bản tọa, nó cướp đồ của bản tọa!" Dứt lời, các tán tu xung quanh

liền lao về phía người phụ nữ đó.

Lúc này, tất cả mọi người trên mặt đều lộ vẻ phẫn nộ.

Bởi vì, cảnh tượng này, ngay cả Lưu Tranh cũng thấy có chút tức giận.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Hắn không hề do dự, long bào trên người trực tiếp được vung lên.

Trong khoảnh khắc, vô số sấm sét liền đánh về phía những tán tu kia.

Sấm sét hoành hành, nơi đi qua, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Thấy cảnh tượng như vậy, những tán tu kia đâu dám ở lại nửa phần, lần lượt bỏ chạy.

Công kích như vậy, bọn họ căn bản không chịu nổi.

Về phần gã tráng hán kia, sau khi thấy cảnh tượng như vậy thì hoàn toàn ngây người.

Không chỉ vì Lưu Tranh đáng sợ, mà còn bị dọa sợ chết khiếp.

Thực lực như vậy, quá mạnh.

Căn bản không phải là thứ hắn có thể đối địch.

Ngay lúc đó, "Ầm!" Lại một tiếng nổ vang lên.

Lối vào bí cảnh lúc này đã hoàn toàn đóng lại.

"Gầm!" Cảm thấy mình đã mất đi bảo vật, gã tráng hán gào thét.

Trong hai mắt hắn gần như phun ra lửa giận.

Nhưng cuối cùng vẫn biến mất tại chỗ.

Dù sao, nếu liều mạng với Lưu Tranh, kết cục của hắn cũng sẽ vô

cùng thê thảm.

Còn Lưu Tranh, sau khi diệt sát những tán tu kia, cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp đi vào bên trong sơn cốc.

Lần này, hắn muốn tìm kiếm cơ duyên ở đây.

Ban đầu, khi hắn ở Cửu Châu, đã biết rằng trong rất nhiều bí cảnh có tồn tại kỳ trân dị quả.

Đặc biệt là linh dược, càng nhiều không đếm xuể.

Lúc này, hắn muốn vào trong sơn cốc để hái các loại linh dược quý hiếm.

Tuy trên người hắn có đan dược hỗ trợ tu luyện, nhưng cũng không chê nhiều.

Phải nói rằng, bí cảnh này là một nơi phong thủy bảo địa.

Thiên địa nguyên khí trên đỉnh núi nồng đậm đến cực hạn.

Ngay cả linh thảo bình thường cũng mọc rất tốt.

"Vút!" Một đóa hồng liên bị Lưu Tranh trực tiếp nhổ lên, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Bất kể là linh dược cấp bậc nào, sau khi ăn vào, pháp lực trong cơ thể tu sĩ đều sẽ tăng lên.

Chỉ là, sau khi Lưu Tranh hái một hồi, lại không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.

Điều này không khỏi khiến hắn nghi hoặc.

Lẽ nào là vì ở đây không có nơi linh khí dồi dào, nên mới không có hiệu quả?

Ngay lúc đó, Hạng Vũ ở bên kia cũng đã hái xong dược liệu mình cần.

Khi thấy Lưu Tranh vẫn chưa rời đi, không khỏi nói: “Bệ hạ, nếu ngài không muốn đi, vậy thì cứ đợi một lát đi.

Gần đây hình như cũng không có linh dược gì nữa!” Nghe vậy, Lưu Tranh gật đầu.

Ngay khi hai người vừa nói chuyện xong, “Gầm!” Một tiếng gầm rống vang lên.

Tiếp đó, liền thấy một con vượn khổng lồ xông ra.

Đối phương cao vạn trượng, mỗi bước chân đạp xuống, mặt đất đều rung chuyển.

Hơn nữa, toàn thân đều tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra nụ cười.

Thu hoạch lần này không tồi.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải hung thú mạnh mẽ như vậy.

“Gầm!” Tiếp đó, con vượn khổng lồ liền lao về phía Hạng Vũ.

Mắt nó đỏ rực một mảng.

Rõ ràng, nó đã nhắm vào đóa hồng liên trong tay Hạng Vũ.

“Cút!” Lúc này, trong mắt Hạng Vũ tinh quang bùng nổ, cả người bay vút ra, nắm đấm hướng về phía con vượn khổng lồ kia.

“Bốp!” Trong chốc lát, cả hai va vào nhau.

Luồng khí khổng lồ lan tỏa trên bầu trời, khiến những tán tu kia không khỏi lui lại ba thước.

“Gầm!” Lúc này, con vượn khổng lồ cũng đau đớn.

Hai cánh tay nó bị đập nát một mảng.

Tuy nhiên, điều này lại kích phát hung tính của nó, lại lao tới.

Thân thể to lớn lại chiến đấu với Hạng Vũ.

"Xoẹt!" Mà Hạng Vũ thì chớp lấy cơ hội này, móng vuốt sắc bén xé rách cổ đối phương, máu tươi văng tung tóe.

Còn con vượn khổng lồ kia, dưới sự kích thích của cái chết, lại bộc phát ra tiềm năng.

"Gào!" Thân hình hóa thành kích thước trăm trượng, một chưởng đánh ra, mang theo sức mạnh hủy diệt, trực tiếp đánh Hạng Vũ trọng thương.

Lúc này, hắn đã thoi thóp.

Tuy nhiên, trong mắt con vượn khổng lồ vẫn lộ ra ánh sáng phấn khích.

Đây là một viên linh đan tuyệt thế, sau khi mình nuốt vào, chắc chắn có thể nâng cao tu vi.

Nghĩ đến đây, đâu còn chút chần chừ nào nữa.

Lưỡi khổng lồ trực tiếp liếm lên đóa hồng liên kia.

Nhiệt độ nóng rực suýt chút nữa đã thiêu đốt nó.

Nhưng con vượn khổng lồ hoàn toàn không quan tâm, thậm chí còn cho vào miệng nuốt xuống.

Cảnh tượng này, nếu bị người khác nhìn thấy, e rằng sẽ kinh hãi đến tột độ.

Phải biết rằng, dược lực của hồng liên có thể nói là bá đạo vô song.

Ngay cả cường giả Thánh Nhân ngũ trọng sau khi dùng, cũng chắc chắn chết không nghi ngờ.

Mà con vượn này, tu vi chỉ mới là Thánh Nhân lục trọng.

Sao lại dám làm như vậy?

Ngay cả đóa hồng liên kia, lúc này cũng có dấu hiệu phản kháng.

"Rắc!" Theo thời gian trôi đi, hồng liên dưới răng của con vượn khổng lồ bắt đầu vỡ vụn.

Giây phút này, trong mắt Lưu Tranh lóe lên một tia đau lòng.

Hồng liên là hắn có được ở ngoại vi bí cảnh, vô cùng hiếm thấy.

Nhưng bây giờ lại bị hủy hoại như vậy.

Hắn không khỏi hét lên giận dữ: "Súc sinh, ngươi đáng chết!" Tiếng hét vang lên, tay nắm chặt Đế Hoàng Kiếm, liền chém ra.

Kiếm quang rực rỡ xé rách bầu trời, thẳng đến đầu lâu của con vượn khổng lồ.

Lúc này, Lưu Tranh thật sự đã nổi giận.

"Gào!" Đối mặt với công kích của Lưu Tranh, con vượn khổng lồ ngửa mặt lên trời gầm dài, nhưng không né tránh.

Nó muốn cứng rắn đối đầu với kiếm quang của Lưu Tranh.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ vang, trên đỉnh đầu con vượn khổng lồ bị chém ra một vết thương sâu hoắm.

Tuy nhiên, nó lại không hề sợ hãi, tiếp tục lao về phía Lưu Tranh.

"Chết!" Lưu Tranh gầm lên, thanh kiếm sắc bén trong tay lập tức chém ra.

"Keng!" Kiếm này ẩn chứa uy năng vô tận.

Ngực của con vượn khổng lồ bị chém toạc ra.

Mà Lưu Tranh lúc này cũng bị hất văng ra đất.

Tuy nhiên, chưa kịp hắn thở dốc, "Gầm!" Con vượn khổng lồ lại gầm lên một tiếng nữa, thân hình lại phình to ra.

Tiếp đó, liền chuẩn bị nghiền nát Lưu Tranh.

Chỉ là, tốc độ của nó nhanh, tốc độ của Lưu Tranh còn nhanh hơn.

Ngay lúc con vượn khổng lồ sắp chạm vào Lưu Tranh, đối phương đã đứng dậy, trong mắt lộ ra hàn quang lạnh lẽo.

"Trấn áp cho trẫm!" Giọng nói lạnh băng vang lên, bàn tay hắn trực tiếp ấn xuống.

"Bốp!" Con vượn khổng lồ trực tiếp ngã xuống đất.

Lúc này, nó đã bất tỉnh.

Không chỉ vậy, xung quanh con vượn khổng lồ, lại còn có kim quang dâng trào.

Rõ ràng là xiềng xích hoàng kim do Lưu Tranh ngưng tụ.

Thứ này quá kinh khủng, ngay cả con vượn khổng lồ kia cũng không thể thoát ra được.

Tiếp đó, Lưu Tranh từ từ đến gần, đồng thời đưa tay vào trong bụng con vượn khổng lồ.

Quả nhiên, dưới sự cảm ứng của hắn, trong dịch vị của con vượn khổng lồ, xuất hiện một viên châu lửa bao quanh.

Chính là đóa hồng liên không thể nghi ngờ.

Giây phút này, trên mặt hắn lộ ra một tia vui mừng.

Tiếp đó, liền lấy ra bình ngọc, cất nó vào.

Về phần con vượn khổng lồ, lúc này đã bị hắn ném sang một bên.

Lưu Tranh lúc này đã không muốn để ý đến đối phương nữa.

Ngay khi hắn vừa cất nó vào túi trữ vật, trong hư không xa xa lại truyền ra tiếng bước chân.

"Ầm ầm!" Tiếng sấm sét chấn động tai truyền ra.

Tiếp đó, liền thấy một con rùa khổng lồ cao tới mấy nghìn trượng xuất hiện trong sân.

Trên thân thể nó tỏa ra ánh sáng đen rực rỡ, sau lưng còn có lôi long quấn quanh, như thể là yêu vương bước ra từ thần thoại.

Lúc này, nó đang tìm kiếm con mồi.

Thấy Lưu Tranh, trong đôi mắt dữ tợn của nó lộ ra vẻ hung tàn nồng đậm.

Chương 539

“Gầm!” Tiếp đó, liền gào thét, rồi lại thẳng thừng lao tới.

“Ha ha, hôm nay lại có thịt ăn!” Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra nụ cười khát máu.

Giây tiếp theo, thân hình hắn trực tiếp lao lên.

Con rùa khổng lồ này, thực lực tuy mạnh hơn con vượn khổng lồ kia một chút, nhưng đối với Lưu Tranh bây giờ, lại không đáng là gì.

“Gào!” Theo từng tiếng rồng gầm vang lên, sau lưng Lưu Tranh xuất hiện một hư ảnh rồng khổng lồ, lao về phía con rùa khổng lồ kia.

“Bốp!” Theo tiếng va chạm vang lên, thân hình con rùa khổng lồ bị đánh bay ra ngoài.

Giây phút này, ngay cả Lưu Tranh cũng không ngờ rằng, mình có thể đánh bại đối phương.

Tuy nhiên, bây giờ hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp chạy trốn về phía xa.

Còn con rùa khổng lồ kia, lúc này lại phẫn nộ vô cùng.

Mình là cường giả Thánh Nhân thất trọng đường đường, lại bị một con người đánh bị thương.

Điều này làm sao nó có thể chịu đựng được.

Nó lập tức gầm lên giận dữ: “Truy!” Nghe lệnh, những hung thú kia liền theo sau.

Giây phút này, Lưu Tranh mới biết, hóa ra những hung thú mà mình gặp trước đó chỉ là những tồn tại cấp thấp nhất.

Trong lãnh địa của chúng cũng không có nhiều bảo bối.

Cao thủ thực sự đều tập trung ở một nơi.

Lúc này, đang điên cuồng lao về phía trước.

"Gào!" Lưu Tranh cưỡi thần long, lao về phía bên kia.

Nhưng những hung thú kia rõ ràng sẽ không dễ dàng rời đi.

Mục tiêu của chúng chính là Lưu Tranh.

Vì vậy, ngay khi hai bên còn cách nhau vạn dặm, đại quân hung thú đã chặn đường hắn.

Dẫn đầu là một nam tử đầu có sừng hươu.

Tu vi của hắn mạnh mẽ vô song, cả người gần như hóa thành một ngọn núi.

Hắn nhìn Lưu Tranh, mặt đầy vẻ bạo ngược.

"Nhóc con, để lại đồ rồi cút đi!" Hắn lạnh lùng nói.

Còn Lưu Tranh thì lạnh lùng đáp: "Các ngươi cũng xứng sao!" Giọng nói vừa dứt, bàn tay hắn vung lên, vô tận kiếm khí lan tỏa ra.

"Xoẹt xoẹt!" Những hung thú cản đường kia căn bản không chống đỡ nổi, thân thể trực tiếp bị đâm xuyên.

Còn nam tử dẫn đầu kia, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại khó đối phó như vậy.

Nhưng bây giờ muốn đi cũng không được nữa.

"Nhóc con, ta xem ngươi đấu với ta thế nào.

Ta là Lộc Giác Tiên, ngươi đã từng thấy chưa!" Giọng nói vang lên, mang theo một luồng khí thế khinh thường.

"Lộc Giác Tiên, trẫm cũng có nghe nói qua, nghe nói ngươi từng tung hoành bên ngoài Cửu Châu đại lục.

Nhưng không ngờ lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Tuy nhiên, bây giờ ngươi còn kém xa lắm!" "Hừ!" Lộc Giác Tiên hừ lạnh một tiếng, thanh trường đao trong tay giơ lên.

Trong chốc lát, trời đất biến đổi.

Một dòng lũ cuồn cuộn lúc này tuôn ra, nơi đi qua, tất cả mọi thứ đều bị xóa sổ.

Công kích như vậy có thể nói là kinh khủng.

Nhưng Lưu Tranh vẫn rất bình tĩnh, chỉ lạnh lùng nói: "Trò mèo, phá cho trẫm!" Giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường.

Ngay sau đó, bàn tay hắn đánh ra.

"Keng!" Hai người va chạm vào nhau.

Đao mang của Lộc Giác Tiên vỡ vụn từng tấc.

Nhưng Lưu Tranh cũng không khá hơn, lúc này thân hình lùi lại, ngực xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Rõ ràng là bị Lộc Giác Tiên làm bị thương.

Thấy cảnh này, trên mặt Lộc Giác Tiên lộ ra vẻ phấn khích.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại yếu đến vậy.

Tiếp đó, thân hình hắn nhảy lên, lại chém về phía đối phương.

Lưu Tranh lạnh lùng nói: "Nếu ngươi muốn chết, trẫm sẽ thành toàn cho ngươi!" Giọng nói vang lên, Đế Hoàng chiến xa liền xuất hiện trong sân.

"Ầm!" Tiếp đó, nó nghiền ép về phía Lộc Giác Tiên.

Chiến xa này tuy có được hiệu quả như vậy là nhờ sự gia trì của hệ thống, nhưng phòng ngự trên đó lại vô cùng kiên cố.

Ngay cả Lộc Giác Tiên này cũng không thể chống đỡ.

Hắn bị chiến xa đập mạnh vào.

“Rắc!” Xương cốt trên người phát ra tiếng gãy vỡ.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hắn hóa thành tro bụi.

Một cường giả Thánh Nhân thất trọng đã ngã xuống.

Điều này khiến những hung thú còn lại đều lạnh sống lưng.

Bọn chúng muốn chạy trốn, nhưng đối mặt với Đế Hoàng chiến xa lại hoàn toàn vô ích.

“Hán Đế tha mạng!” Cuối cùng, có hung thú bắt đầu quỳ xuống cầu xin tha thứ.

“Phụt!” Lưu Tranh không hề do dự, quyền cương của hắn quét ngang không trung.

Những hung thú kia thậm chí còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã bị đánh nát tại chỗ.

Thấy cảnh tượng như vậy, những bá tánh xung quanh ai nấy đều tròn mắt.

Bọn họ muốn la lên, nhưng lại lo Lưu Tranh trách tội.

Dù sao, trước mặt những người này, bọn họ quả thực thấp hèn vô cùng, không dám động chạm nửa phần.

Còn Lưu Tranh, lúc này sau khi giải quyết xong những hung thú này, liền từ từ đi về phía trước.

Lần này hắn thu hoạch không ít.

Chém giết những hung thú này khiến Đế Hoàng chiến xa thăng cấp thành linh bảo bát giai.

Cơ duyên như vậy, e rằng trong Hồng Hoang cũng cực kỳ hiếm

thấy.

Ngay lúc đó, một đội người ngựa lại xuất hiện ở xa xa.

Rõ ràng là Lý Nguyên Bá.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh nhíu mày.

Gã này sao lại xuất hiện ở đây?

Tiếp đó, hắn liền cảm nhận được, trong đội ngũ này lại ẩn chứa khí tức mạnh mẽ.

Rõ ràng là một cường giả Thánh Nhân lục trọng.

Xem ra, đối phương hẳn là viện binh do vị nữ vương kia phái tới.

Nghĩ đến đây, Lưu Tranh chuẩn bị né tránh, không muốn sinh thêm chuyện.

Còn Lý Nguyên Bá lúc này lại khóa chặt sự chú ý vào Lưu Tranh, quay sang hộ vệ bên cạnh quát: "Đi bắt tên Hán Đế kia lại cho bản tọa.

Nếu hắn phản kháng, cứ giết thẳng tay!" Dứt lời, xung quanh liền có mấy vị hộ vệ Thánh Nhân tam trọng, trực tiếp bao vây Lưu Tranh.

Nhìn cảnh này, trên mặt Lưu Tranh lộ ra vẻ lạnh lẽo, không khỏi lạnh lùng quát: "Tìm chết!" Giọng nói vừa dứt, thân hình hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, những thị vệ kia đã nằm trên mặt đất.

Cổ họng họ bị xé rách, sương máu bay ra.

Điều này khiến vị cường giả Thánh Nhân lục trọng kia trong mắt lóe lên vẻ ngưng trọng.

Tiếp đó, hắn quát: "Hán Đế, hôm nay ngươi phải chết!" Hắn không nhận ra Lưu Tranh, nhưng nhiệm vụ lần này không được phép

thất bại, vì đây là mệnh lệnh do Nữ Vương bệ hạ đích thân hạ đạt.

"Tìm chết!" Nghe vậy, Lưu Tranh không còn do dự, chiến mâu trong tay hắn lúc này bay vút ra, đâm về phía đối phương, tốc độ nhanh đến cực hạn.

"Bốp!" Thân hình vị cường giả kia trong chốc lát bị đánh bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi.

Tuy nhiên, hắn không hề sợ hãi, ngược lại còn điên cuồng hơn.

"Gầm!" Tiếp đó, hắn gầm lên một tiếng, lại lao về phía Lưu Tranh.

"Tìm chết!" Chỉ là, ngay lúc hắn đến gần, trên cánh tay Lưu Tranh, kim quang rực rỡ bùng lên, như thể thần minh giáng thế, trực tiếp đánh lên người vị cường giả kia.

Theo một tiếng nổ vang, nhục thân của vị cường giả kia vỡ tan.

Ngay lúc đó, những binh lính kia cũng xông lên, trong thời gian ngắn đã vây chặt Lưu Tranh.

"Hán Đế, bó tay chịu trói đi, nếu không ngươi chắc chắn sẽ chết!" Lộc Giác Tiên lạnh lùng nói.

Lúc này khóe miệng hắn nở một nụ cười dữ tợn.

Mình là cường giả bên cạnh Nữ Vương, làm sao không biết thủ đoạn của Nữ Vương, ngay cả cường giả Thánh Nhân ngũ trọng cũng có thể trấn áp.

Huống hồ, Lưu Tranh trước mắt chỉ là một tồn tại Thánh Nhân nhị trọng.

Nếu hắn dám phản kháng, chỉ có một con đường chết.

Nghe vậy, khóe miệng Lưu Tranh lộ vẻ khinh thường, tiếp đó liền lạnh lùng nói: "Nữ Vương của các ngươi là cái thá gì mà cũng dám uy

hiếp trẫm.

Hôm nay, sẽ dùng mạng của các ngươi để tế điện những huynh đệ đã chết của trẫm.

Giết!" Giọng nói vang lên, khí thế trên người Lưu Tranh bùng nổ, chiến mâu trong tay trực tiếp vung ra.

"Gào!" Tiếng rồng gầm vang vọng giữa trời đất.

Những binh lính kia trong mắt lộ vẻ kinh hoàng, thân thể run rẩy muốn lùi lại.

Chỉ là, Lưu Tranh tấn công quá nhanh.

"Bốp bốp!" Ngay lúc hai bên va chạm, những binh lính kia liền ngã xuống đất.

Khí tức tử vong bao trùm cả thành trì.

Lưu Tranh đứng yên tại chỗ, nhìn Lý Nguyên Bá, chậm rãi nói: "Cút!" Lúc này, toàn thân hắn sát khí đằng đằng, khiến người ta sợ hãi.

Còn Lý Nguyên Bá lại do dự một lát, cuối cùng cắn răng nói: "Hán Đế, ta nhớ kỹ ngươi rồi.

Đến chiến trường, ngươi chắc chắn sẽ chết!" Dứt lời, hắn liền dẫn đại quân rời đi.

Lúc này, tuy trong lòng hắn phẫn hận vô cùng, nhưng lại không có cách nào.

Lưu Tranh quá khó đối phó.

Ngay khi Lý Nguyên Bá vừa rời đi, Lộc Giác Tiên liền cung kính nói: "Đa tạ Hán Đế cứu mạng!" Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu không có Lưu Tranh, e rằng mình đã sớm bị giết rồi.

Nghe vậy, Lưu Tranh nhàn nhạt nói: "Chỉ là tiện tay thôi!" Tiếp đó, liền đi về phía phủ thành chủ.

Lúc này, hắn không tin rằng người phụ nữ này thật sự dám khai chiến với mình.

Dù sao, nơi này cách Thiên Lang Tinh vẫn còn quá gần.

Nếu nàng ra tay, dòng dõi Thiên Lang Vương tuyệt đối sẽ không để yên.

Ngay khi Lưu Tranh vào phủ thành chủ, lại gặp một người quen.

Chính là Lý Tú Ninh.

Lúc này, nàng mặc áo giáp đen, trông vô cùng anh dũng.

Chỉ là, khi nàng thấy Lưu Tranh, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ phấn khích.

"Bệ hạ, cuối cùng ngài cũng đã trở về.

Nếu ngài không về nữa, nữ nhi sắp không chịu nổi rồi!" Lúc này, nàng rõ ràng đã biết chuyện phụ thân mình đuổi Lưu Tranh đi, nên mới như vậy.

"Ừm, trẫm về rồi!" Nghe vậy, Lưu Tranh chậm rãi nói.

Tuy nhiên, hàn quang trong mắt lại càng thêm nồng đậm.

Lúc này, không cần hỏi hắn cũng đoán được, nhạc mẫu của mình e rằng đã liên thủ với Lý Tĩnh.

Chương 540

Thấy cảnh tượng như vậy, Lộc Giác Tiên cũng thở phào một hơi.

Nếu con rể đã trở về, vậy an toàn của mình cũng được bảo đảm.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Lý Tĩnh cũng đang triệu tập bộ chúng của mình.

"Gia Cát tiên sinh, chúng ta thật sự muốn đầu quân cho Thiên Lang Vương sao?

Làm như vậy chẳng phải là trái ý bệ hạ sao!" Nghe vậy, Gia Cát Lượng lắc đầu.

"Chúng ta chỉ là phò tá Thiên Lang Vương.

Về phần những chuyện khác, bệ hạ hẳn sẽ không trách tội đâu!

Chỉ cần hoàn thành chuyện này, chúng ta liền có thể rời đi.

Đến lúc đó, nếu bệ hạ không muốn ở lại đây, chúng ta còn có thể đi đến tinh hệ khác!" Gia Cát Lượng chậm rãi nói.

Lúc này, trong mắt ông ta tinh quang dâng trào.

Rõ ràng, cũng có tính toán của riêng mình, nhưng lại không muốn ở lại đây.

"Được rồi, tất cả đều nghe theo tiên sinh!" Nghe vậy, Lưu Bá Ôn chậm rãi nói.

Tiếp đó, liền bắt đầu triệu tập các tướng lĩnh.

Ban đầu ở Đại Kinh, ông ta và Lý Tĩnh quan hệ tốt nhất.

Lúc này tụ tập lại một chỗ, liền nhỏ giọng nói: "Gia Cát tiên sinh, bây giờ chúng ta làm sao đây!" "Trước cứ tĩnh quan kỳ biến, nếu

Thiên Lang Vương không ra tay, chúng ta cứ theo phân phó của bệ hạ mà hành sự, nếu Thiên Lang Vương xuất binh, chúng ta sẽ giúp đỡ bệ hạ.

Lần này, cao thủ do Nữ Vương đại nhân phái đến không ít.

Ta không tin hắn, Lưu Tranh, có thể chống đỡ được!" Giọng nói toát lên vẻ âm độc.

Ngay lúc đó, ánh mắt của những tướng lĩnh kia lại hướng về phía xa.

Lúc này, lại phát hiện có mấy đạo lưu quang bắn về phía này.

Rõ ràng là Lộc Giác Tiên.

Sau lưng hắn, theo sát là mấy trăm binh sĩ.

"Kính chào các vị tướng quân!" Lộc Giác Tiên chắp tay bái lạy.

Tiếp đó, lại nhìn về phía Gia Cát Lượng nói: "Vị tiên sinh này, Nữ Vương bệ hạ triệu chúng ta đến cầu kiến, không biết là vì chuyện gì!" Trên mặt Lộc Giác Tiên lộ vẻ nghi hoặc.

Bởi vì, Nữ Vương rất ít khi triệu kiến bọn họ, hơn nữa, tình huống như vậy cũng quá hiếm thấy, nên mới kinh ngạc như vậy.

"Bệ hạ triệu kiến!" Nghe vậy, Gia Cát Lượng nói.

Tiếp đó, liền dẫn mọi người đi vào trong nghị sự sảnh.

Lộc Giác Tiên theo sát phía sau.

Còn Lý Tĩnh lúc này thì nhíu mày, nhưng cũng không nói nhiều, theo sát phía sau đi vào nghị sự sảnh.

Ông ta cảm thấy chuyện này dường như không hề đơn giản.

Lúc này sau khi Lưu Tranh ngồi xuống, liền đi thẳng vào vấn đề: "Các ngươi đến đây có chuyện gì không!" Giọng nói mang theo một

tia ngưng trọng.

Nghe vậy, Lộc Giác Tiên lại không dám chậm trễ, vội vàng cúi người nói: "Hán Đế bệ hạ, nữ vương của ta muốn mời Hán Đế đến phủ Thiên Lang Vương làm khách.

Hy vọng bệ hạ có thể nể mặt!" Lời của Lộc Giác Tiên vừa dứt, không khí trong cả căn phòng đều ngưng đọng.

"Ha ha, Hán Đế quả nhiên không tầm thường, lại chọc giận Nữ Vương bệ hạ!" Lúc này Lưu Tranh không nói gì, Lý Tĩnh đã lên tiếng trước, giọng nói đầy vẻ chế nhạo.

Nghe vậy, Lộc Giác Tiên không khỏi sững sờ, tiếp đó, sắc mặt trắng bệch nói: "Tướng quân cẩn thận lời nói, đây có thể là hiểu lầm!" Vừa nói, hắn liền quỳ xuống đất.

Lúc này, hắn đã hiểu mình đã phạm sai lầm.

Mình căn bản không nên nhắc đến phủ Thiên Lang Vương, càng không nên nói ra những lời như vậy.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa dứt lời, một trận tiếng bước chân truyền ra.

Chỉ thấy trên bầu trời, xuất hiện một nam tử trung niên thân hình to lớn.

Đối phương mặc chiến bào, toàn thân tỏa ra uy áp mênh mông, khiến không khí xung quanh không khỏi ngưng kết.

"Hán Đế, hôm nay trẫm sẽ cho ngươi biết kết cục khi đắc tội với con trai ta!" Giọng nói lạnh băng, như sấm sét vang vọng giữa trời đất.

Điều này khiến sắc mặt Lộc Giác Tiên càng thêm trắng bệch.

Tiếp đó, hắn quay sang Lộc Giác Tiên mắng: "Nghịch tử, còn

không mau lui xuống cho ta.

Nếu ngươi dám làm hại bệ hạ, ta không tha cho ngươi!" "Phụ vương, người đang làm gì vậy, Hán Đế là hoàng đế của Đại Kinh ta.

Sao người có thể hỗn xược như vậy!" Nghe vậy, Lộc Giác Tiên lên tiếng, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Nhưng lúc này, trong mắt Lý Tĩnh lại lóe lên một tia hàn quang, tiếp đó, liền chậm rãi nói: "Phụ thân, lẽ nào người thật sự muốn ép con sao, nếu như vậy, con sẽ đi đầu quân cho Thiên Lang Vương, dù sao người cũng không nỡ bỏ cơ nghiệp lớn như vậy, còn có thành Thiên Lang!" Nói xong, liền quay người chuẩn bị rời đi.

Chỉ là, ngay lúc đó, Lý Tĩnh lại một tay kéo hắn lại, tiếp đó, quát: "Hồ đồ, lẽ nào chúng ta muốn bỏ rơi đại ca sao!" Giọng nói tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tuy trong lòng ông ta cũng hiểu rõ, Thiên Lang Vương không phải là người thật sự đáng phó thác, nhưng lúc này lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Ngay lúc hai người đang tranh cãi, Lộc Giác Tiên lại không biết nên khuyên can thế nào, chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Lúc này, trong hai mắt Lưu Tranh lại lóe lên sát khí lạnh lẽo.

Hai gã này thật sự là gan to bằng trời.

Nếu bị mình bắt được, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

"Bốp!" Ngay lúc đó, trên bầu trời một tiếng nổ vang lên.

Tiếp đó, liền thấy một quả cầu lửa khổng lồ rơi xuống, đường kính có đến mấy chục trượng, tốc độ nhanh đến cực hạn.

"Gào!" Ngay lúc đó, một con rồng vàng lại bay vút ra, nó mở cái miệng lớn như chậu máu, lập tức nuốt chửng.

“Ầm ầm!” Tiếng nổ dữ dội vang lên, cả bầu trời đều bị khói lửa rực rỡ bao phủ, tiếp đó liền biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh cũng đã xuất hiện bên ngoài đại điện.

Lúc này, tất cả mọi người trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Công kích vừa rồi thật sự quá mạnh mẽ, ngay cả Lộc Giác Tiên cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Còn Lưu Tranh lúc này lại lạnh lùng nói: “Ai còn có chuyện gì, cứ nói ra đi!” Giọng hắn trầm thấp vô cùng, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hô hấp dồn dập.

Ngay lúc đó, ở một nơi khác, trong lều trại của đại quân, một bóng người đang run rẩy, trên trán đầy mồ hôi.

Giây phút này, hắn đã hoàn toàn sợ hãi.

Không ngờ Hán Đế này lại độc ác như vậy, lại âm thầm mai phục người, muốn chém giết mình.

Không chỉ vậy, còn muốn chém giết toàn bộ cha mẹ mình.

Điều này khiến hắn cảm thấy, Lưu Tranh chính là ma quỷ.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, Lưu Tranh đã ra lệnh: “Người đâu, tiễn vị công tử này lên đường!” Dứt lời, xung quanh lập tức dâng lên một luồng sát khí nồng đậm.

Còn Lộc Giác Tiên thì tức đến đỏ mắt.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng biết, Lưu Tranh tuyệt đối không phải là một kẻ dễ bắt nạt.

“Xoẹt!” Tiếng lưỡi dao sắc bén xé rách da thịt truyền ra.

Lộc Giác Tiên sau một tiếng kêu thảm thiết liền hóa thành một đám sương máu nồng đậm.

Còn Lưu Tranh lúc này lại lên tiếng lần nữa.

“Lý Tĩnh, trẫm muốn chinh phạt Thiên Lang Vương, ngươi có nguyện cùng trẫm phạt thành Thiên Lang không!” Giọng Lưu Tranh toát lên vẻ bá đạo vô hạn.

Giây phút này, tất cả mọi người đều không chút do dự đồng ý.

Đã chọn theo Hán Đế, vậy thì không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng.

“Được, nếu đã như vậy, vậy các ngươi bây giờ lập tức xuất phát!” Dứt lời, một nhóm người liền đi về phía xa.

Bọn họ muốn tấn công thành Thiên Lang, đoạt lấy tòa thành gần nhất.

Dù sao, thực lực của Thiên Lang Vương cũng không chênh lệch nhiều với Lý Tĩnh.

Mà mục tiêu của Lưu Tranh cũng không phải là hắn, chỉ cần hắn kéo dài thời gian là được.

Về phần Lộc Giác Tiên, thì ở lại đây.

Khi đại quân của Lý Tĩnh rời đi, trong mắt Lộc Giác Tiên lóe lên một tia bi thương.

Hắn không ngờ, cuối cùng mình vẫn chết.

Ngay khi Lý Tĩnh và những người khác vừa rời đi, Lưu Tranh liền bắt đầu bố trí kế hoạch.

Đầu tiên, phái cao thủ đi do thám tin tức của Thiên Lang Vương.

Đồng thời, cũng cho người đi khắp nơi trong lãnh thổ Đại Kinh tuyên truyền, nói cho tộc nhân Thiên Lang biết, hoàng đế Đại Kinh muốn tiêu diệt đối phương.

Chiêu này rất độc.

Bởi vì, như vậy, tộc Thiên Lang chắc chắn sẽ tức giận.

Tuy nhiên hiệu quả của Lưu Tranh cũng không tồi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã có mấy chục cao thủ thành công trà trộn vào trong tộc Thiên Lang.

Hơn nữa, đều là những người có thực lực mạnh mẽ.

Những người này đủ để trấn áp tất cả.

Đại quân của Thiên Lang Vương chắc chắn cũng sẽ xuất hiện lơ là.

Tuy nhiên, mục tiêu của Lưu Tranh không chỉ là những thứ này.

Hắn muốn diệt Thiên Lang Vương.

Nếu chỉ dựa vào những người này là có thể làm được, thì cần gì phải đợi.

Lúc này Đại Kinh cũng đón nhận một đợt tuyển binh mới.

Sau khi đại quân tập kết, Lưu Tranh dẫn theo trăm vạn đại quân, tiến vào rừng rậm Viễn Cổ.

Lúc này, Thiên Lang Vương ở sâu trong rừng rậm vẫn đang tận hưởng cuộc sống.

Là thế lực mạnh nhất ở Bắc Cương, cứ cách năm năm, Thiên Lang Vương sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn, mời các cường giả từ các châu, các quận đến dự tiệc, chúc mừng lễ hội năm năm một lần này.

Vì vậy, cả thành Đại Mạc đều vô cùng phồn hoa.

Nhưng bữa tiệc hôm nay lại có chút khác biệt so với bình thường.

Thú cưỡi của Thiên Lang Vương, Thiên Mã Vương, dường như đã gặp phải rắc rối.

Thân thể nó nằm ngửa trên mặt đất, trên người dính đầy máu tươi, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng hếu.

Lúc này, nó đã bất tỉnh.

"Thiên Lang Vương, đây là chuyện gì!" Một người em trai của Thiên Lang Vương lúc này lên tiếng hỏi, giọng nói toát lên vẻ âm trầm.

"Thiên Mã Vương có thể đã ăn phải thứ gì đó không tốt, lát nữa bản vương sẽ phái người đi chữa trị!" Thiên Lang Vương cười nói.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa dứt lời, "Bịch!" Thi thể của Thiên Mã Vương liền ngã xuống đất.

Cảnh tượng này khiến em trai của Thiên Lang Vương kinh hãi.

Nhưng ngay sau đó liền gầm lên: "Thiên Lang Vương, hôm nay ngươi không cho chúng ta một lời giải thích, đừng trách chúng ta không khách khí!" Giọng nói vang lên, hắn liền rút đao nhảy xuống ngựa, chuẩn bị tấn công đối phương.

Chỉ là, hắn đã coi thường thực lực của Thiên Lang Vương.

Chỉ thấy đối phương vung gậy răng sói, lại đánh ngã tướng lĩnh dũng mãnh dưới trướng mình.

"Hừ, muốn chiến đấu với ta, vậy bản tọa sẽ hạ ngươi trước!" Dứt lời, liền xông ra.

Ngay lúc đó, một bóng người lại xuất hiện.

Hắn cầm trường kiếm, trực tiếp chặn bên cạnh Thiên Lang Vương.

"Keng!" Cùng với từng tiếng va chạm, sắc mặt Thiên Lang Vương trở nên trắng bệch vô cùng.

Thực lực của người này mạnh mẽ phi thường, mình căn bản

không phải là đối thủ.

Hắn không khỏi lùi lại một bước, lên tiếng gọi: "Hán Đế bệ hạ, nếu ngài không đến nữa, bản tọa sẽ chết ở đây mất!" Nghe vậy, em trai của Thiên Lang Vương, trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Tu vi của hắn không tệ, tuy không dám đối đầu với Lưu Tranh, nhưng đối phó với Thiên Lang Vương thì vẫn thừa sức.

Tuy nhiên ngay lúc đó, sâu trong rừng rậm, một trận tiếng vó ngựa lại truyền ra.

Rõ ràng là đại quân đã đến.

"Dừng tay, Hán Đế bệ hạ có lệnh, tất cả mọi người từ bỏ chiến đấu!" Giọng Lữ Bố vang lên, mang theo uy nghiêm vô song.

Đây là lần thứ hai hắn tham gia vào một dịp như vậy.

Lần này, bên cạnh hắn đứng ba nghìn thiết kỵ, dẫn đầu chính là Hoàng Phi Hổ.

Chương 541

Còn ở dưới hắn, là một vị lão tướng, là sư phụ của Hoàng Trung, ông nội của Hoàng Trung.

Trong lịch sử, từng là ân nhân của Hoàng Trung.

Bây giờ, đối với Hán Đế lại càng thêm cung kính.

Lúc này, dưới sự ra hiệu của Lữ Bố, ông ta trực tiếp đứng ra.

"Ngươi là ai!" Đệ tử tộc Thiên Lang nhìn Hoàng Trung trước mắt, chậm rãi hỏi.

Trong lòng bọn họ hiểu rõ, tu vi của đối phương không đơn giản.

Còn Hoàng Trung lại không để ý đến đối phương, ngược lại quay người nói: "Bái kiến Hán Đế bệ hạ!" Lúc này, giọng nói mang theo một tia kích động.

Ban đầu, chính là Lưu Tranh đã cứu ông ta ra.

Bây giờ, cuối cùng cũng được thấy lại ánh mặt trời.

Nghe vậy, Lưu Tranh lại gật đầu nói: "Miễn lễ, bình thân!" Giọng nói vang lên, vẻ phấn khích trên mặt Hoàng Trung càng thêm rõ ràng.

Tiếp đó, liền lại nói: "Tạ Hán Đế bệ hạ!" "Ha ha, thật là náo nhiệt!" Lúc này Thiên Lang Vương lại từ phủ thành chủ đi ra.

Nhìn mọi thứ trước mắt, trong mắt hắn tinh quang lóe lên.

Tuy nhiên, ngay sau đó liền lạnh lùng quát: "Hán Đế, lẽ nào ngươi đang bắt nạt đến đầu bản vương rồi sao!" Giọng nói vang lên, tràn đầy vẻ dữ tợn.

"Ồ, Thiên Lang Vương, chúng ta chỉ đi ngang qua đây, nếu ngươi không có việc gì, trẫm không muốn gây phiền phức!" Lưu Tranh nhàn

nhạt nói.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Thiên Lang Vương lại lạnh lùng nói: "Ha ha, bản vương biết ngươi thực lực mạnh mẽ.

Nhưng, ngươi nghĩ rằng ngươi có thể thắng được bản vương sao!" Giọng nói toát lên một luồng kiêu ngạo.

Tiếp đó, một chưởng liền đánh về phía Lưu Tranh.

Ánh sáng rực rỡ dâng trào, khiến không gian xung quanh vỡ vụn.

Ngay khi thân hình Thiên Lang Vương vừa lướt ra, "Bốp!" Quyền cương của Lưu Tranh cũng lập tức ngưng tụ.

Hai người va chạm vào nhau, trong chốc lát, tiếng nổ vang lên trên không trung.

Sắc mặt Thiên Lang Vương đỏ bừng, thân thể không khỏi lùi về phía sau.

Hắn không ngờ, Hán Đế của Đại Kinh lại mạnh mẽ đến vậy.

Mình là tộc trưởng của tộc Thiên Lang, nhưng lại vẫn không địch lại.

Điều này khiến hắn cảm thấy có chút mất mặt.

Ngay lúc đó, Lưu Tranh lại động thủ lần nữa.

Long liễn dưới chân hắn tỏa ra kim quang rực rỡ, như thể là mặt trời chói lọi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ trên hư không.

Một ngón tay chỉ về phía Thiên Lang Vương.

Cú đánh này nhanh vô cùng.

Khi Thiên Lang Vương muốn chống cự, đã quá muộn.

"Xoẹt!" Sương máu bay ra, cánh tay phải của Thiên Lang Vương lại bị chém đứt.

Lúc này, trong mắt hắn lộ vẻ kinh hãi.

"Gầm!" Tiếp đó, hắn gầm lên một tiếng trong miệng, lao về phía Lưu Tranh.

Đây là lần đầu tiên hắn bị thương sau khi đột phá Thần Tôn.

Điều này khiến hắn cảm thấy mất hết thể diện.

Nhưng Lưu Tranh lại không quan tâm, trong đôi mắt hắn, hàn quang lạnh lẽo lóe lên.

Lịch Tuyền Thương trong tay hắn lập tức quét ngang.

"Keng!" Thương mang như sấm sét, đâm xuyên không gian.

Thiên Lang Vương kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người liền rơi xuống đất.

Ầm ầm!

Ngay sau đó, toàn bộ thân thể hắn hóa thành một màn sương máu.

Giây phút này, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đặc biệt là em trai của Thiên Lang Vương, hai mắt hắn như muốn nứt ra.

Đây chính là người anh trai duy nhất của hắn, vậy mà giờ lại chết ngay trước mắt.

Điều này khiến hắn hận đến phát điên.

Thế nhưng, lúc này lại chẳng có cách nào.

Chỉ có thể gào lên.

"Rút lui!" Tiếng hét vừa dứt, hắn không chút do dự quay đầu bỏ chạy về phía xa.

"Giết!" Lúc này, Lữ Bố đã sớm không thể chờ đợi được nữa.

Hắn lập tức gầm lên.

Trong nháy mắt, binh sĩ Đại Kinh theo sau lưng hắn bắt đầu truy sát.

Lũ người này quá kiêu ngạo.

Gây tội ác trên lãnh thổ Đại Kinh, hắn phải giải quyết triệt để.

Tộc Thiên Lang này chính là một khối u ác tính, cần phải nhổ cỏ tận gốc.

Nếu không, sớm muộn gì cũng sẽ gây hại cho Đại Kinh.

Nhìn Lữ Bố, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười.

Đúng lúc này, Hoàng Trung bước lên phía trước, cung kính nói.

"Bệ hạ, thuộc hạ nguyện vì ngài cống hiến sức lực!" Trong giọng nói mang theo chiến ý nồng đậm.

Dù sao, trước đây vì thực lực bản thân yếu kém, ông không có nhiều thành tựu, thậm chí còn không có cơ hội báo thù.

Bây giờ, khó khăn lắm mới có thực lực, sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Hơn nữa, ông cũng tin tưởng thực lực của mình đủ để hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo.

Nghe thấy vậy, trong mắt Lưu Tranh cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Cao thủ như vậy, đúng là hợp ý hắn.

Không chỉ có thể giúp mình dọn dẹp tàn cuộc, đồng thời còn có thể nâng cao thực lực.

"Nếu đã như vậy, vậy thì vất vả cho Hoàng Trung tướng quân rồi!" Lưu Tranh cười nói.

"Vâng, bệ hạ!" Sau khi nhận lệnh, Hoàng Trung không chút chậm

trễ, lập tức dẫn đại quân hùng dũng xuất phát.

Nhìn cảnh tượng này, Tào Chính Thuần cẩn thận hỏi.

"Bệ hạ, vì sao ngài không trực tiếp tiêu diệt hết đám người này?

Cho chúng thời gian, e là sẽ lại gây ra loạn lạc!" Tào Chính Thuần cẩn thận hỏi.

"Hừ, nếu không có trẫm ở đây, ngươi nghĩ chúng có thể sống sót sao?

Hơn nữa, ngươi cho rằng đám người này sẽ ngoan ngoãn thần phục Đại Kinh sao?

Trong lòng chúng chỉ có lợi ích, không có khái niệm quốc gia.

Đợi sau khi tin tức Đại Kinh chinh phạt Tây Vực lần này truyền ra ngoài, đám người tộc Thiên Lang này mới hiểu được, ai mới là chúa tể thật sự ở đây.

Những thế lực này, cuối cùng đều phải thần phục Đại Kinh!" Giọng nói lạnh như băng, dường như mang theo một loại ma lực.

Nghe thấy vậy, Tào Chính Thuần rơi vào trầm mặc.

Mặc dù hắn không hiểu chính sự, nhưng cũng biết, Lưu Tranh tuyệt đối sẽ không lừa mình.

Mà ở một bên khác, những người của tộc Thiên Lang, sau khi đại chiến với Hoàng Trung, căn bản không chiếm được ưu thế.

Bây giờ, chỉ có thể chật vật chạy trốn.

Chỉ là, lúc này trên mặt Hoàng Phi Hổ lại lộ ra nụ cười.

Bây giờ, hắn không hề coi đám người này ra gì.

Lập tức quát lên.

"Giết!" Theo tiếng hét của hắn, đại quân lại một lần nữa xông lên.

Chiến trường trong nháy mắt trở thành một mớ hỗn loạn.

Hoàng Phi Hổ càng giống như mãnh hổ vào bầy dê.

Từng người của tộc Thiên Lang ngã xuống đất.

Máu tươi gần như nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Gào!" Ngay lúc này, từng trận gầm thét vang lên.

Cha của Thiên Lang Vương cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Con trai lão đã chết.

Mà hung thủ này, lúc này lại đang say sưa chém giết.

Lão làm sao có thể nhẫn nhịn được nữa.

Lập tức đứng dậy.

Thân hình lão cao lớn vạm vỡ.

Toàn thân cơ bắp đen bóng cuồn cuộn.

Mỗi một thớ cơ đều ẩn chứa sức mạnh khổng lồ.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc thân thể nhảy lên, lão trực tiếp đâm sập mấy tòa cung điện.

Sau đó, lao về phía Hoàng Phi Hổ.

Lão tổ tông của Thiên Lang Vương này là một cường giả Thần Tôn cửu trọng.

Thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa, đối phương tu luyện công pháp đặc thù, có thể triệu hoán vạn thú trợ lực.

Vì vậy, sau khi đâm nát một tòa cung điện, lão không hề dừng lại.

Ngược lại còn tiếp tục xông về phía Hoàng Phi Hổ.

Lúc này, rõ ràng đã quyết tâm muốn liều mạng với Hoàng Phi Hổ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, những người khác xung quanh đối phương cũng lần lượt theo sau.

Nhất thời, trên mặt Hoàng Phi Hổ không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tuy nhiên, rất nhanh hắn đã kiên định ý chí của mình.

Hắn nói với Hoàng Phi Hổ bên cạnh.

"Bảo vệ bệ hạ!" Tiếng nói vừa dứt, một tay nắm lấy Lưu Tranh, chuẩn bị đưa hắn rút lui.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Lưu Tranh lại lộ ra vẻ khác thường.

Hắn nói với Hoàng Phi Hổ.

"Càn rỡ, chỉ là một tên tiểu bối, trẫm lẽ nào còn không né tránh được sao?

Để ta tới gặp hắn!" Tiếng nói vang lên, Hoàng Phi Hổ chỉ có thể tuân lệnh.

Tuy nhiên, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Nếu không phải vì vừa mới tấn cấp, hắn có tự tin chém chết tên Thiên Lang Vương này.

Ngay lúc này.

"Bốp!" Lưu Tranh tung ra một chưởng.

Quyền cương nóng rực, khi va chạm với lão tổ tông của Thiên Lang Vương, ngay lập tức bao bọc lấy lão.

"Ầm ầm!" Theo tiếng nổ dữ dội vang lên, thân hình lão tổ tông Thiên Lang Vương bị đẩy lùi.

Trên trán hắn, mồ hôi tuôn ra.

Trong mắt hắn, lộ ra vẻ sợ hãi.

Không ngờ, Lưu Tranh lại kinh khủng đến vậy.

Chương 542

Mà Lưu Tranh lại nhíu chặt mày.

Trên thế giới này, những tồn tại mạnh hơn hắn không phải là quá ít.

Nhưng người có thể đỡ được một đòn này của mình, lại là ít đến đáng thương.

Thực lực của lão tổ tộc Thiên Lang này đã vượt ngoài dự liệu của hắn.

Vì vậy, hắn không dám do dự chút nào, trực tiếp nói.

"Hoàng Phi Hổ, trẫm cho ngươi hai trăm tinh binh, nhất định phải bắt được đối phương.

Trẫm muốn người sống!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Nghe lệnh, Hoàng Phi Hổ cung kính nói.

Sau đó, hắn đi về phía phó tướng bên cạnh.

Đồng thời, tốc độ tiến quân của quân đội Đại Kinh lại càng nhanh hơn.

Trên người họ, tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

Giống như từng lưỡi đao sắc bén, khiến tất cả mọi người cảm thấy sợ hãi.

Ngay khi họ đến gần lão tổ tông của tộc Thiên Lang, trận chiến trên không trung cuối cùng cũng kết thúc.

Trong đôi mắt Hoàng Phi Hổ lộ ra tia máu.

Những mãnh tướng Đại Kinh sau lưng hắn, sát khí càng thêm sôi trào.

Lão tổ tộc Thiên Lang lúc này đã bị khống chế.

Tuy nhiên, lúc lâm chung, lão vẫn không cam lòng.

Đôi mắt lão trợn tròn, vẻ mặt dữ tợn.

“Hán Đế, ngươi chắc chắn sẽ chết!” Tiếng nói vừa dứt, đầu lão đã rơi xuống đất.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra một tia âm u.

Hắn nhàn nhạt nói.

“Giết!” Sau đó, hắn ra lệnh cho binh sĩ Đại Kinh giết địch.

Lúc này, tộc Thiên Lang, sau một hồi hoảng loạn ngắn ngủi, cũng đã bình tĩnh lại.

Họ tổ chức chống cự, nhưng đã quá muộn.

Đại quân Đại Kinh quá dũng mãnh.

Đặc biệt là dưới sự chỉ huy của Hoàng Phi Hổ, càng giống như chém dưa thái rau.

Trong thời gian ngắn, cả thảo nguyên đã chất đầy thi thể.

Người của tộc Thiên Lang gần như bị tiêu diệt hoàn toàn.

Ngay lúc này, trong tộc Thiên Lang lại đón một nhóm khách.

Thiên Lang Vương nhìn nam tử trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Bởi vì, hắn nhận ra đối phương.

Là sứ giả của Đại Kinh, lần này đến là để nhận lấy chỗ tốt.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng dẫn người vào phòng nghị sự.

Chờ đối phương nói.

“Ha ha, không ngờ đấy Thiên Lang Vương, các ngươi lại thật sự có khí phách như vậy.

Dám tấn công Đại Kinh, bây giờ thế nào rồi, toàn bộ toi đời rồi chứ!” Thị vệ thống lĩnh của Thiên Lang Vương lên tiếng, trong giọng nói pha chút hả hê.

“Hừ, ngươi đừng vội mừng.

Chúng ta tuy tổn thất nặng nề, nhưng các ngươi thì sao?

Theo ta được biết, Hán Đế này cũng bị thương.

Các ngươi muốn chiến thắng, e là cũng không dễ dàng.

Ta khuyên ngươi, nên sớm dừng tay thì hơn!” Thiên Lang Vương nói, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Bây giờ, chỉ cần Đại Kinh bại trận, tộc Thiên Lang của họ sẽ có cơ hội trỗi dậy.

Về phần đầu quân cho Đại Kinh, trong mắt hắn, căn bản là không thực tế.

Đúng lúc này, sắc mặt của thống lĩnh thị vệ Thiên Lang Vương đã thay đổi.

Vì hắn nghĩ, lời nói của Thiên Lang Vương là hoàn toàn chính xác.

Thực lực của Đại Kinh tuy mạnh, nhưng không phải là không có sơ hở.

Đối phương tuy đã chém chết Thiên Lang Vương, nhưng cũng phải trả giá đắt.

Bây giờ, e là không dễ đối phó.

Hắn không khỏi trầm ngâm.

“Việc này, ngươi làm không tệ.

Nếu đã như vậy, ta sẽ bẩm báo quốc chủ.

Hy vọng ngươi không giở trò!" "Hừ, ai mà giở trò gì chứ!" Thiên Lang Vương khinh thường nói.

Sau đó, hai người tách ra.

Tuy nhiên, ngay khi hắn quay người rời đi, trong mắt Thiên Lang Vương lại lóe lên một tia hung ác.

Trong lòng hắn hiểu rõ, muốn khôi phục vinh quang của gia tộc, cách duy nhất là chém chết Lưu Tranh.

Nếu không, vĩnh viễn không có lối thoát.

Không chỉ vậy, Đại Kinh này cũng phải trừ khử.

Nếu không, sẽ trở thành cơn ác mộng vĩnh hằng của tộc Thiên Lang.

Nghĩ đến đây, trong mắt Thiên Lang Vương lộ ra vẻ quyết tuyệt.

Sau đó, hắn lặng lẽ đi ra ngoài.

Khi hắn xuất hiện trong thành trì, nhìn thấy mọi thứ trước mắt, hai mắt hắn như muốn nứt ra.

Chỉ thấy, lúc này trên tường thành, máu tươi của người tộc Thiên Lang vương vãi khắp nơi.

Họ thậm chí còn không kịp trốn thoát, cứ như vậy chết tại chỗ.

Thiên Lang Vương hận, em trai của mình lại phản bội mình.

Lúc này, hắn mới biết, mình tranh đoạt quyền lực với y, rốt cuộc là một lựa chọn ngu xuẩn đến mức nào.

"Bịch!" Hắn đứng không vững, ngã xuống đất.

"Phụ thân!" Đúng lúc này, một thanh niên đi tới.

Đối phương nhìn phụ thân mình, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

“Thiên Vũ, các huynh đệ của chúng ta đều chết rồi.

Bây giờ phải làm sao, chúng ta nên làm gì đây.

Thế lực của Đại Kinh quá lớn, chúng ta không đánh lại được!” Con trai Thiên Lang Vương nói, trên mặt mang theo vẻ cay đắng.

Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, trên mặt Thiên Lang Vương lại lộ ra vẻ điên cuồng.

Lão chậm rãi nói.

“Thiên Vũ, con có nhớ không?

Lúc con còn nhỏ, ta từng nói với con, tiên tổ của tộc Thiên Lang chúng ta, là từ Man Hoang đi ra.

Mỗi một đời Thiên Lang Vương truyền thừa, đều sẽ truyền cho người thừa kế thích hợp nhất.

Bây giờ, vi phụ để con thử một lần.

Nếu con thành công, sau này tộc Thiên Lang sẽ giao cho con quản lý.

Nếu con thất bại, cũng đừng trách ta!” Thiên Lang Vương nói.

Nghe thấy vậy, trong mắt Thiên Vũ lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn không ngờ, tất cả những điều này lại là thật.

“Được, hài nhi thử một lần!” Tiếng nói vang lên, vẻ kiên định trong mắt hắn vô cùng nồng đậm.

Thể hiện sự tôn kính đối với Thiên Lang Vương.

Sau đó, hắn ngồi trên một đài đá.

Trong đôi mắt Thiên Lang Vương, lộ ra vẻ vui mừng.

Sau đó, lão lui xuống.

Thời gian trôi qua, Thiên Vũ lại rơi vào hôn mê.

Hắn cảm thấy trong đầu mình dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Nhưng hắn không thể khống chế.

Tuy nhiên, ngay lúc này, bên tai hắn lại vang lên tiếng gọi lo lắng của phụ thân.

"Đừng ngủ, mau tỉnh lại!" Sau đó, trong đầu hắn, một luồng khí mát lạnh trào dâng.

Hắn mở mắt ra, phát hiện bên cạnh mình, Thiên Lang Vương vẻ mặt căng thẳng.

"Cha, con sao rồi!" Trên mặt Thiên Lang Vương lộ ra một tia vui mừng.

"Con thành công rồi, con trai của ta cuối cùng cũng đã bước vào cảnh giới Thần Thánh.

Ha ha, tốt quá rồi, hậu duệ Thiên Lang Vương của ta, cuối cùng lại sinh ra một vị cường giả Thần Thánh!" Trong giọng nói của Thiên Lang Vương tràn đầy kích động.

Nghe thấy vậy, trong mắt Thiên Vũ lại lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắn mơ hồ cảm giác được, cơ thể mình dường như đã xảy ra một số thay đổi.

Hơn nữa, càng ngày càng trở nên quen thuộc.

"Ta cảm thấy, dường như đã quên mất thứ gì đó!" Thiên Vũ nhíu mày nói.

Hắn cảm giác sâu trong đầu, dường như thiếu mất thứ gì đó.

Đúng lúc này, Thiên Lang Vương lại cười nói.

“Đừng lo lắng, đây là phản ứng bình thường.

Dù sao, con đột phá đến cảnh giới Thần Thánh, linh hồn sẽ lột xác.

Đây là một chuyện tốt.

Sau này tu luyện, chắc chắn sẽ rất nhanh!” Trong giọng nói pha chút vui mừng.

Đồng thời, còn xen lẫn vài phần tiếc nuối.

Nếu có thể, lão thà để Thiên Vũ tiếp tục ở lại giữ cổng thành.

Dù sao, tu vi của đối phương còn hơi thấp, nếu gặp nguy hiểm, sẽ khó mà chống đỡ.

Nhưng bây giờ đã muộn, chỉ có thể cố gắng hết sức giúp đỡ đối phương.

Dù sao, trận chiến này liên quan đến tương lai của hai đại chủng tộc.

“Ầm ầm!” Ngay lúc này, một tiếng nổ vang lên.

Tầng mây trên cả bầu trời bị đánh tan.

Mấy bóng người xuất hiện giữa không trung.

Chính là Lưu Tranh và tứ đại quân đoàn, đang tấn công cổng thành.

Lâu đài ngoài thành Thiên Lang Vương, lúc này cũng đang bắn ra.

“Gào!” Tóc dài của tộc trưởng Thiên Lang bay phấp phới.

Lão trực tiếp lao về phía Lưu Tranh.

“Giết!” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh không chút do dự.

Mệnh lệnh vừa ban ra, đại quân liền theo sau hắn cùng nghênh chiến.

Ánh sáng nóng rực chiếu rọi trời đất.

Lúc này, trong chiến trường đã hoàn toàn hỗn loạn.

Chương 543

Mà trong mắt tộc trưởng Thiên Lang kia lại lộ ra nụ cười dữ tợn.

Lão không ngờ, Lưu Tranh lại dám đến công thành.

Đây quả thực là đến để nộp mạng.

Giờ phút này, trong lòng lão hiểu rõ.

Chỉ cần giết Lưu Tranh, cả thế giới sẽ trở lại yên bình.

Nghĩ đến đây, lão còn do dự gì nữa.

Ngay lập tức lao lên.

Trường đao trong tay, lúc này vẽ ra một đường cong rực rỡ.

Đao cương giống như sông ngân hà chảy xuôi.

Bao phủ xuống phía dưới.

"Gào!" Quan Vũ gầm lên.

Xung quanh y, tỏa ra khí tức mênh mông.

Một cây Thanh Long Yển Nguyệt Đao quét ngang.

Ngay lập tức va chạm vào đao cương.

"Rắc!" Theo tiếng vang lên, trên bầu trời lập tức xuất hiện những vết nứt.

Đây là bị chấn nát.

Mà trong mắt tộc trưởng Thiên Lang lại lộ ra vẻ lạnh lùng.

Sau đó, lão quát lên.

"Tất cả trưởng lão, toàn bộ ra tay!" Lão không tin, với thực lực của mình, lại không hạ được một tên Chuẩn Thánh cửu trọng.

Ngay khi tiếng nói của lão vừa dứt.

"Vút vút!" Trong nháy mắt, trên bầu trời liền xuất hiện mười tám bóng người.

Đây đều là cao thủ của tộc Thiên Lang.

Lúc này, họ đồng loạt đứng bên cạnh tộc trưởng Thiên Lang.

Mặc dù thực lực của họ không mạnh lắm, nhưng hơn ở số lượng đông đảo.

Có tới sáu cường giả Thần Thánh tam trọng.

Đội hình như vậy, có thể gọi là xa hoa rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra nụ cười lạnh như băng.

Hắn nhàn nhạt nói.

"Ngươi cho rằng chỉ dựa vào sáu tên Thần Thánh tam trọng này, là có thể ngăn cản trẫm sao!" Tiếng nói vang lên.

Giây tiếp theo, hắn bước ra một bước.

Toàn thân lóe lên.

"Ầm!" Thân thể trong hư không hóa thành tàn ảnh.

Một quyền liền đánh về phía tộc trưởng Thiên Lang kia.

Quyền phong gào thét, trên bầu trời, phảng phất như sấm sét đang cuồn cuộn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử của tộc trưởng Thiên Lang co lại.

Lão biết rõ sự kinh khủng của Lưu Tranh.

Căn bản không dám chậm trễ.

“Thiên Lang Trảm!” Lúc này lão gầm lên một tiếng.

Trước người xuất hiện một hư ảnh cự thú.

“Xoẹt!” Theo tiếng lưỡi dao sắc bén cắt vào thịt vang lên, thân thể Lưu Tranh dừng lại.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ âm trầm.

Ngực của mình lại bị xé toạc.

Máu tươi theo vết thương chảy ra.

Mà nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt tộc trưởng Thiên Lang lại lộ ra vẻ hưng phấn.

“Ha ha, Hán Đế bệ hạ, chịu chết đi.

Thiên Lang Trảm hạ, có thể cắt núi sông, diệt trời xanh!” Tiếng nói vang lên.

Hư ảnh cự thú sau lưng lão càng thêm hung tợn.

Một móng vuốt trực tiếp chụp xuống.

“Gào!” Quan Vũ gầm thét.

Một chưởng đánh ra, lại cứng rắn đối đầu với hư ảnh cự thú.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt tộc trưởng Thiên Lang biến đổi.

Bởi vì, trước mặt đối phương, lão cảm thấy thực lực của mình bị áp chế.

Nhưng cũng không sợ hãi.

Dù sao, lão dẫn dắt tộc Thiên Lang tung hoành vạn năm.

Lẽ nào một tên tiểu bối như Lưu Tranh có thể sánh bằng.

Lập tức liền lớn tiếng quát.

“Giết cho ta!” Tiếng nói vừa dứt, hư ảnh cự thú lại một lần nữa

lao về phía Quan Vũ.

“Bốp!” Thân hình Quan Vũ bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Tuy nhiên, y vẫn không từ bỏ.

Cầm kiếm lại một lần nữa lao đến.

“Hừ, tìm chết!” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tộc trưởng Thiên Lang lạnh lùng hừ nói.

Thân thể hắn, trong nháy mắt bay vút ra.

Thiên Lang Trảm lại một lần nữa vung ra.

“Bốp!” Quan Vũ bị đánh bay ra ngoài.

Thân hình ngã xuống đất.

Đôi mắt y đỏ ngầu.

“Bệ hạ, chúng thần chắc chắn sẽ chết.

Ngài đi trước, mạt tướng sẽ cầm chân địch!” Lúc này, Quan Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng hi sinh.

Thế nhưng, Lưu Tranh lại lắc đầu.

“Trẫm là hoàng đế Đại Kinh.

Sao có thể bỏ lại tướng sĩ để sống một mình!

Trận chiến này, không ai được phép lui!” Lời vừa dứt, hắn từng bước đi về phía trước.

Chỉ là, nghe thấy tiếng nói, các tướng lĩnh xung quanh, hai mắt như muốn nứt ra.

Đây là khí phách cỡ nào chứ.

Biết rõ chắc chắn sẽ chết, vẫn chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Hơn nữa, ngay cả chạy trốn cũng không muốn.

Nhân vật như vậy, sao có thể là đế vương của Đại Kinh.

Chỉ là, đúng lúc này, đòn tấn công của tộc trưởng Thiên Lang lại một lần nữa giáng xuống.

"Giết!" Lúc này Lưu Tranh đã xông ra.

Sau lưng hắn, có hư ảnh long tượng mênh mông hiện ra.

Cũng dũng mãnh dị thường.

"Ầm ầm!" Hai bên va chạm vào nhau.

Ánh sáng nóng rực nở rộ.

Quan Vũ muốn ngăn cản, nhưng căn bản vô dụng.

Tộc trưởng Thiên Lang quá mạnh, lão không chỉ tu luyện tốc độ nhanh, mà chiến lực cũng kinh người.

Lúc này giao phong với Quan Vũ, chiếm ưu thế tuyệt đối.

Khiến Lưu Tranh lòng nóng như lửa đốt.

Hắn không cam tâm thất bại.

"Rắc!" Ngay lúc này, trên bầu trời truyền ra tiếng vỡ nát.

Thì ra là hư ảnh cự tượng sau lưng Lưu Tranh, sau khi va chạm lại bị đánh nát.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt tộc trưởng Thiên Lang tinh quang bùng nổ.

Sau đó, bàn tay hung hăng đập xuống.

Một đòn này, dường như muốn hủy diệt trời đất.

"Gào!" Mà lúc này Quan Vũ, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Y muốn chống cự, nhưng đã quá muộn.

Bàn tay của tộc trưởng Thiên Lang trực tiếp xuyên thủng trán của y.

Ngay sau đó, lão chậm rãi nói.

"Thực lực của ngươi, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Để ngươi ở lại thế giới này, quả thực là phung phí của trời.

Hôm nay liền tiễn ngươi xuống hoàng tuyền!" Trong giọng nói tràn đầy sự lạnh lẽo vô tận.

"Không!" Cùng lúc đó, tiếng gào thét không cam lòng của Quan Vũ cũng vang lên.

Sau đó, đầu của y bị nhổ sống ra.

Đến đây, tộc Thiên Lang thành công tấn cấp thế lực nhị tinh.

"Ha ha, Hán Đế, quân đội của ngươi đều chết sạch rồi.

Còn có con bài tẩy nào nữa không!" Tiếng nói kiêu ngạo của tộc trưởng Thiên Lang truyền ra.

Sau đó, hắn ra lệnh cho đệ tử trong tộc, thu dọn thi thể của Quan Vũ.

Chuẩn bị tiến hành luyện hóa.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ngọn lửa giận trong mắt Lưu Tranh gần như che lấp mọi lý trí.

Hắn nói từng chữ một.

"Nếu các ngươi tìm chết, vậy hôm nay trẫm sẽ diệt sạch các ngươi.

Để các ngươi phải trả giá!" Tiếng nói vang lên, trong đám người của tộc Thiên Lang, có người trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Thực lực của Lưu Tranh quá mạnh.

Ngay cả tộc trưởng Thiên Lang, lúc này cũng có chút do dự.

Dù sao, Quan Vũ vừa mới chết, đả kích đối với lão vẫn rất lớn.

Đặc biệt là thi thể khổng lồ kia, càng khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Lúc này lão mới biết Lưu Tranh đáng sợ.

Tuy nhiên, lão cũng không muốn nhận thua.

Dù sao, nếu thật sự nhận thua, cả tộc Thiên Lang sẽ hoàn toàn toi đời.

Nghĩ đến đây, lão liền lại một lần nữa hô lớn.

“Hán Đế, ngươi muốn giết sạch chúng ta.

Chương 544

Vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không.

Tất cả mọi người ra trận cho ta!" Trong giọng nói mang theo vẻ dữ tợn nồng đậm.

Lão chuẩn bị triệu hoán tinh nhuệ của tộc Thiên Lang.

Mặc dù mỗi một tộc nhân Thiên Lang này, thực lực đều không mạnh, nhưng hơn ở số lượng đông đảo.

Một khi xuất hiện, đủ để nghiền ép Lưu Tranh.

Ngay khi mệnh lệnh của tộc trưởng Thiên Lang vừa ban ra.

Tất cả mọi người trong thành Thiên Lang, trong mắt đều lộ ra tia máu.

Họ theo tộc trưởng Thiên Lang nhiều năm, đã sớm quen với loại chinh phạt này.

Bây giờ, tự nhiên sẽ không sợ hãi.

"Giết!" Theo một trận hô giết vang lên.

Trong thành, sương đen vô biên bốc lên.

Ngưng tụ trên bầu trời thành một con ác quỷ kinh khủng.

Đối phương cao ngàn trượng.

Uy áp tỏa ra, khiến người ta nghẹt thở.

Lúc này, ánh mắt nó nhìn chằm chằm Lưu Tranh, phảng phất như đang xem xét con mồi.

"Giết!" Khóe miệng tộc trưởng Thiên Lang lộ ra nụ cười.

Sau đó, mệnh lệnh được ban ra.

Trong nháy mắt, con ác quỷ kia liền động.

Nó một quyền đánh về phía Lưu Tranh.

"Ầm!" Cả không gian đều đang run rẩy.

"Xoẹt!" Thậm chí còn xuất hiện những vết nứt nhỏ.

"Rắc!" Cùng lúc đó.

Ở phía bên kia, những binh sĩ của tộc Thiên Lang cũng lao về phía Lưu Tranh.

Bên ngoài cơ thể họ, phủ đầy vảy giáp.

Móng vuốt sắc bén xé rách hư không.

Phát ra tiếng gào thét, khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Đây chính là một đội quân.

Nếu là người bình thường, dưới đòn tấn công như vậy, chỉ có thể chờ đợi diệt vong.

Nhưng bây giờ Lưu Tranh, trong mắt lại lóe lên kim quang rực rỡ.

Cánh tay hắn giơ lên.

Sau lưng, hư ảnh Tổ Vu hiện ra.

Đây là một con giao long, vảy trên toàn thân lấp lánh hàn quang.

Nó bay lượn trên không trung, lao về phía người của tộc Thiên Lang.

Đồng thời, hắn chỉ tay ra.

"Bốp!" Người của tộc Thiên Lang căn bản không thể né tránh.

Ngay tại chỗ liền bị đâm thủng đầu.

Khí tức tử vong lan tỏa.

Tộc trưởng tộc Thiên Lang, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Đây là đội quân mà lão đắc ý nhất.

Không ngờ, lại dễ dàng tổn thất như vậy.

Tuy nhiên, hiện tại Lưu Tranh không thể quan tâm đến những thứ khác.

Bởi vì, đòn tấn công của ác quỷ đã lại một lần nữa giáng xuống.

Lần này, hắn không dám chậm trễ.

Thân hình chớp động, Phương Thiên Họa Kích trong tay trực tiếp nghênh đón.

"Keng!" Tia lửa bắn ra.

Con ác quỷ kia lại bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này, Lưu Tranh không hề dừng lại.

Thân thể hắn trong nháy mắt bay vút ra.

Một quyền đánh về phía đối phương.

Một quyền này ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo.

"Ầm!" Ác quỷ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Mà Lưu Tranh thì thừa thắng truy kích.

Hắn một tay tóm lấy tộc trưởng Thiên Lang, ném về phía xa.

Lúc này đối phương, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Không ngờ, Lưu Tranh trong tình huống như vậy, lại có thể ném mình ra.

Sau đó, lão bắt đầu giãy giụa, muốn quay trở lại vòng chiến.

Nhưng lão đã đánh giá thấp Lưu Tranh.

Ngay khi vừa bay được nửa đường, thân hình Lưu Tranh liền nhảy lên.

Sau đó, một chưởng đánh ra.

"Ầm!" Theo tiếng nổ vang lên, thân thể đối phương lại bị hắn một chưởng đánh nát.

Máu tươi tung tóe.

Sau đó, rơi vào trong thành.

Cảnh tượng như vậy, khiến người của tộc Thiên Lang trong thành Thiên Lang, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Họ không tin, tộc trưởng của mình lại dễ dàng chết như vậy.

Dù thế nào đi nữa, đối phương cũng là tộc trưởng tộc Thiên Lang.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cổng thành lại bị mở ra.

Lưu Tranh dẫn đại quân xông vào.

Trong tay hắn cầm Phương Thiên Họa Kích.

Bên cạnh có bạch hổ gầm thét.

Cả người tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

"Giết!" Lưu Tranh gầm lên một tiếng.

Đại quân sau lưng theo sau, xông về phía trước.

Trong thời gian ngắn, đã bao vây thành Thiên Lang.

Mà lúc này, những trưởng lão và thanh niên của tộc Thiên Lang lại đứng trên tường thành.

Họ nhìn đại quân mênh mông, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Tộc trưởng Thiên Lang càng quát lớn.

"Hán Đế bệ hạ, ngươi cho rằng đã ăn chắc chúng ta rồi sao?

Thiên Lang Vệ nghe lệnh, giết!" Tiếng nói vang lên, từng trận tiếng xé gió liền vang lên trên không trung.

Ngay sau đó, vô số kỵ binh từ trong thành Thiên Lang xông ra.

Họ giống như hồng thủy hội tụ lại với nhau.

Cầm đao, lao về phía đại quân.

Những người này, ngày thường chịu trách nhiệm phòng thủ dãy núi Thiên Lang.

Lúc này hội tụ lại, lại hung hãn vô cùng.

Hơn nữa, quan trọng nhất là.

Tu vi của họ đều không yếu.

Cao thủ cảnh giới Thiên Thần cũng không phải là không có.

Lúc này, lao xuống phía dưới.

Hai bên rất nhanh liền va chạm vào nhau.

"Bốp!" Lưu Tranh vung Phương Thiên Họa Kích trong tay.

Trực tiếp đánh chết một cao thủ tộc Thiên Lang trước mặt.

Cao thủ tộc Thiên Lang này, thân thể bay ngược ra ngoài.

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa rơi xuống đất, thân hình Lưu Tranh lại một lần nữa động.

Tốc độ của hắn nhanh vô cùng.

Trong nháy mắt, lại một cao thủ tộc Thiên Lang chết trong tay hắn.

Điều này khiến các cao thủ thế lực lớn đang quan sát trên tường thành, đồng tử không khỏi co lại.

"Hán Đế thật tàn nhẫn!" Có người thấp giọng kêu lên.

Lúc này, Lưu Tranh quả thực giống như một kẻ điên.

Không chỉ dũng mãnh vô song, mà còn giết chóc quyết đoán.

Chỉ trong nháy mắt, những người của tộc Thiên Lang kia liền bị chém giết sạch sẽ.

Máu nhuộm đỏ đất đai.

Mà Lưu Tranh lại chậm rãi nói.

"Các ngươi đã không đầu hàng, vậy thì chết đi!" Lúc này Lưu Tranh đã mất kiên nhẫn.

Hắn muốn tốc chiến tốc thắng.

Không muốn lãng phí thời gian.

Lời vừa dứt, binh khí trong tay giơ lên.

Giờ phút này, toàn thân hắn tỏa ra kim quang rực rỡ.

"Gào!" Theo một tiếng rồng gầm vang lên, một con cự long trực tiếp xuất hiện sau lưng Lưu Tranh.

Sau đó, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa liền quét ra.

Những cao thủ thế giới lớn vốn còn muốn phản kháng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Họ cảm nhận được nguy hiểm chết người.

"Giết, ngăn cản Hán Đế!" Có người lúc này gào thét.

Đây là tồn tại duy nhất trong các thế lực lớn có thể chống lại Lưu Tranh.

Chỉ thấy sau khi tiếng nói vừa dứt, những cường giả kia lần lượt hành động.

Mỗi người đều tế ra pháp bảo, chuẩn bị ngăn cản Lưu Tranh.

Nhưng ngay khi họ đến gần.

"Bốp bốp!" Theo mấy bóng người bắn ra, tất cả mọi người đều bị ngã xuống đất.

Lúc này, họ mới biết.

Thực lực của Lưu Tranh đã sớm vượt xa họ quá nhiều.

Đúng lúc này, Lưu Tranh bước ra một bước.

Một quyền đánh về phía thành Thiên Lang kia.

Chương 545

Lúc này hắn, giống như một vị thần linh.

Quyền cương ngưng luyện.

Tỏa ra thần quang vô biên.

"Rắc!" Theo từng trận tiếng nổ truyền ra, toàn bộ kiến trúc trong thành Thiên Lang, trong nháy mắt hóa thành bột phấn.

Sau đó, vô số bóng người liền rơi xuống đất.

Trong cơ thể họ, sương máu lan tỏa.

Giờ phút này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Lưu Tranh.

Đây là loại uy thế gì, ngay cả họ cũng không dám nhìn thẳng.

Mà lúc này Lưu Tranh, lại hài lòng thu liễm khí tức trên người mình.

Sau đó, hắn nhìn về phía những người của tộc Thiên Lang kia.

Lúc này, các trưởng lão tộc Thiên Lang, từng người một đều quỳ xuống đất.

Trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Lưu Tranh quá mạnh, họ không dám phản kháng.

"Các ngươi có nguyện ý thần phục trẫm không!" Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Những cường giả tộc Thiên Lang kia không dám từ chối.

Chỉ có thể cung kính nói.

"Bái kiến Hán Đế bệ hạ, chúng thần nguyện ý phụng ngài làm

vua!" Trong mắt họ mang theo vẻ hoảng sợ.

Sợ làm phật lòng đối phương.

Lưu Tranh gật đầu, liền tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này hắn, sát khí trên người vẫn chưa giảm.

Khi hắn vừa đến trung tâm thành trì, liền nhìn thấy.

Một đội thi thể binh sĩ quân đoàn Thiên Lang nằm trên mặt đất.

Mặc dù không ít người trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên là không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Lưu Tranh nhíu mày.

Hắn biết, người của quân đoàn Thiên Lang chắc chắn đã gặp phải rắc rối.

Vì vậy, lập tức liền ra lệnh.

"Thông báo Thiết Mộc Chân đến đây yết kiến!" Tiếng nói của hắn vang lên, quân đội Đại Kinh bên ngoài thành nhanh chóng rút lui.

Lúc này Lưu Tranh đã không thể quan tâm đến những thứ khác.

Hắn phải cứu viện người của quân đoàn Thiên Lang.

Chỉ trong chốc lát.

Thiết Mộc Chân liền xuất hiện trong sân.

Lúc này hắn, trong mắt toát ra sát khí nồng đậm.

"Bệ hạ, mạt tướng không phụ sự ủy thác, chém giết hơn tám vạn địch thủ!" "Ừm, làm tốt lắm!" Nghe thấy vậy, Lưu Tranh nói.

Sau đó, chỉ vào những thi thể dưới chân mình, nói.

"Lần này, vất vả cho ngươi rồi!" Trong giọng nói, mang theo một tia thân thiết.

“Làm việc cho bệ hạ, sao lại vất vả chứ!” Thiết Mộc Chân cười nói.

Lúc này hắn, độ trung thành đối với Lưu Tranh đã tăng lên chín mươi bảy điểm.

Chỉ là, Lưu Tranh lại không để ý.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm mặt đất, chậm rãi nói.

“Nói cho trẫm biết tình hình ở đây!” Trong giọng nói mang theo ý hỏi.

Thiết Mộc Chân không dám chậm trễ, vội vàng nói.

“Khải bẩm bệ hạ, trận chiến này quân ta tổn thất nặng nề.

Nhưng may mắn là, không bị tổn thương đến gốc rễ.

Tuy nhiên, bá tánh trong thành Thiên Lang lại gặp nạn.

Họ đã trốn khỏi nơi này.

Chúng ta đã phái một đội quân đi truy đuổi!” “Tra rõ cho trẫm, là ai làm!

Dám tàn sát tử dân Đại Kinh ta, tội đáng vạn lần chết!” Nghe thấy vậy, trong mắt Lưu Tranh hàn quang lóe lên.

Mà ở một chiến trường khác.

Tào Chính Thuần lại đứng yên tại chỗ.

Bên cạnh hắn, có bốn vị tướng lĩnh cung kính đứng hầu.

Những người này, chính là bốn vị cường giả đỉnh cao mà Tào Chính Thuần mới chiêu mộ.

Tên là Trương Lương, Lý Tư, Tư Mã Ý, Gia Cát Lượng.

Họ đều là mưu sĩ của Đại Kinh.

Mỗi một người, trong lịch sử đều để lại danh tiếng lẫy lừng.

Bất kể là trị quốc hay đánh trận, đều là những người xuất sắc.

"Thừa tướng, quân ta tiến vào Hỗn Độn Vực Sâu đã nửa tháng.

Nhưng vẫn chưa tìm được tung tích của vị bệ hạ kia.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là sẽ bỏ lỡ cơ duyên!" Trương Lương nói.

Thời gian này, họ tìm kiếm Hỗn Độn Thú và các loại cơ duyên.

Nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù có được Hỗn Độn Châu, e là cũng khó thành khí hậu.

Dù sao, cơ duyên ở đây có hạn.

"Hừ, nhiệm vụ của chúng ta lần này là bảo vệ hoàng huynh, còn những chuyện khác, không liên quan đến chúng ta!" Tào Chính Thuần lạnh lùng nói.

"Chuyện này…" Ba người còn lại, trong mắt đều lộ ra vẻ do dự.

Mà đúng lúc này, Trương Lương lại đột ngột nói.

"Thừa tướng, ngài có phát hiện ra, mấy ngày gần đây, các cuộc tấn công của dị tộc yếu đi rất nhiều không!" Tiếng nói vang lên, Tào Chính Thuần không khỏi sững sờ.

Sau đó, hắn liền hô lớn.

"Toàn quân cảnh giới, cẩn thận địch tập kích!" Trong giọng nói của hắn, mang theo chút khẩn trương.

Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt.

Một giọng nói âm hiểm lại truyền đến.

"Ha ha, Đại Kinh cũng chỉ có vậy.

Con chó nhà ngươi đâu, bảo nó cút ra đây.

Hôm nay lão tổ sẽ làm thịt nó!" Đây là một dị tộc, thực lực của hắn vô cùng mạnh mẽ.

Đôi cánh dang rộng, che trời lấp đất.

Trên người càng tỏa ra khí tức hung tàn.

Lúc này, giống như một con ác quỷ.

"Ầm ầm!" Tiếng nói của hắn vừa dứt.

Tào Chính Thuần tung ra một chưởng.

Chân nguyên mênh mông trào dâng, trong nháy mắt hư không chấn động.

"Phụt!" Những dị tộc đang vây quanh hắn, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Máu tươi từ miệng phun ra.

Cảnh tượng này, quá kinh người.

Khiến tất cả mọi người đều không khỏi kinh hãi.

Đặc biệt là Thiết Mộc Chân.

Càng là đồng tử co lại.

Hắn có thể cảm giác được, vị lão tổ này mạnh hơn mình rất nhiều.

Nhưng hắn vẫn không do dự xông lên.

Lưỡi dao sắc bén trong tay vung lên.

Đao mang nóng rực, chém về phía đối phương.

"Khặc khặc!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lão tổ kia cười quái dị.

"Bốp!" Móng vuốt sắc bén trong tay đưa ra, trực tiếp nghênh đón.

Hai người va chạm vào nhau.

Phát ra tiếng nổ lớn.

Nhưng ngay sau khi va chạm, Thiết Mộc Chân lại cảm thấy ngực mình đau nhói.

Sau đó, cả người liền bay ngược về phía sau.

Trong miệng và mũi của hắn, đều chảy ra máu tươi.

Lão tổ dị tộc này, thực sự quá mạnh mẽ.

Hắn căn bản không phải là đối thủ.

"Hừ!" Đúng lúc này, Tào Chính Thuần lướt người.

Trong tay hắn, xuất hiện hai cây cung.

Một tay nắm lấy mũi tên, bắn thẳng ra.

"Vút!" Tiếng xé gió truyền ra.

Tay của Tào Chính Thuần thần bí khó lường.

Ngay lập tức xuyên qua hư không, bắn về phía lão tổ.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ vang lên, vị lão tổ kia lại bị đánh bay ra ngoài.

"Gào!" Đúng lúc này, vị lão tổ dị tộc kia gầm lên một tiếng.

Lưỡi dao sắc bén trong tay vung lên.

Một luồng ánh sáng hủy diệt đang hội tụ.

Đồng thời, vảy giáp trên người lão, lúc này cũng tỏa ra ánh sáng.

Đây là biểu tượng của cao thủ Chuẩn Thánh lục trọng.

"Vút vút!" Nhưng đúng lúc này, thân hình Tào Chính Thuần lại một lần nữa bắn ra.

Cung giương tên, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Thân thể hắn nhảy lên.

Mưa tên hóa thành kim long.

Lao về phía vị lão tổ kia.

Cảnh tượng như vậy, quá kinh người.

“Không ổn!” Vị lão tổ kia không ngờ, Tào Chính Thuần lại dám ra tay.

Nhưng bây giờ, né tránh rõ ràng là không kịp.

Chỉ có thể liều mạng chống cự.

Chương 546

Lưỡi dao sắc bén trong tay lão bay lượn, muốn chống lại mưa tên đoạt mạng kia.

"Ầm!" Nhưng ngay khi lưỡi dao của lão chạm vào kim long, mưa tên lại nổ tung.

Năng lượng kinh khủng quét qua trời đất.

Vị lão tổ dị tộc kia trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Cả người ngã xuống đất.

Khóe miệng rỉ máu.

"Ngươi đáng chết!" Lúc này lão phẫn nộ vô cùng.

Tào Chính Thuần tuy là một văn thần, nhưng thực lực lại mạnh mẽ vô cùng.

Thủ đoạn của hắn tầng tầng lớp lớp.

Khiến vị lão tổ kia, trong thời gian ngắn không thể làm gì được.

"Ha ha, chúng ta phụng mệnh bảo vệ bệ hạ.

Ngươi nếu muốn tìm chết, cứ đến thử xem!" Tào Chính Thuần kiêu ngạo nói.

Giờ phút này, tất cả tướng lĩnh nhân tộc xung quanh, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Họ biết, lần này nhất định có thể chém chết vị lão tổ dị tộc kia.

"Giết!" Chỉ là, ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, một trận hô giết lại vang lên.

Đi đầu là một con tinh tinh gấu đen.

Toàn thân nó phủ đầy lông đen.

Một chân, mọc đầy gai dài.

Khi đến gần mọi người, nó lại dùng đuôi quét ngang.

Tốc độ cực nhanh.

Nhất thời, Tào Chính Thuần lại không dám đối đầu trực diện.

Lùi ra ngoài.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa lùi ra, lại có mấy bóng người bay tới.

"Ầm ầm!" Một nam tử áo trắng, bước đi trên không trung.

Dưới chân hắn, dường như có mây lành đang bốc lên.

Khiến người ta cảm thấy chấn động.

"Bốp!" Vừa đáp đất, liền một quyền đánh về phía một cường giả dị tộc.

Gió mạnh gào thét.

Trực tiếp đánh bay cường giả dị tộc kia ra ngoài.

Sau đó, cánh tay đưa ra, liền nắm lấy y.

Sau đó, bóp nát đầu đối phương.

Trận chiến trong sân, lúc này lại càng ngày càng kịch liệt.

Mà Lưu Tranh đứng trên lầu thành, trong mắt lóe lên sát khí nồng đậm.

"Trấn áp chúng cho trẫm!" Giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên.

Mọi người phía dưới không dám chậm trễ.

Trực tiếp lao xuống.

"Gào!" Một con giao long vàng bay ra, ngay lập tức nuốt chửng

một dị tộc.

Sau đó, thân hình phình to.

Lại trong nháy mắt đạt đến vạn trượng.

“Xoẹt!” Móng vuốt sắc bén vung lên.

Một cái đầu to lớn liền bay lên.

“Xoẹt!” Lại một dị tộc nữa, bị xé nát tại chỗ.

Những binh sĩ này, thực lực không cao cường, thậm chí còn hơi yếu.

Nhưng phối hợp lại vô cùng ăn ý.

Nhất thời, khiến vị dị tộc kia liên tục bại lui.

“Sao có thể như vậy!” Trong lòng lão thầm chửi.

Vốn tưởng rằng dựa vào thực lực của mình, đủ để nghiền ép tất cả mọi người của Đại Kinh, nhưng bây giờ mới biết mình đã sai.

Mà đúng lúc này, Tào Chính Thuần ở phía bên kia đã đến bên cạnh Lưu Tranh.

Cung kính nói.

“Bệ hạ, mạt tướng không phụ sự ủy thác, đã thành công chém chết vị lão tổ dị tộc kia!” Nghe thấy vậy, Lưu Tranh gật đầu.

Lạnh nhạt nói.

“Ừm, làm rất tốt!” “Tạ bệ hạ khen ngợi!” Tào Chính Thuần vội vàng nói.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ vui mừng, chỉ cần được khen ngợi, hắn liền vui.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

“Ầm!” Tiếng nổ dữ dội lại vang lên.

Sau đó, một bóng người liền đứng trên đỉnh núi xa xa.

Trong mắt hắn mang theo sát ý điên cuồng.

Vị này, chính là hoàng thúc dị tộc vừa mới trốn thoát.

Không ngờ, sau khi giết chết thuộc hạ của mình, vẫn không rời đi.

Ngược lại còn đến đây.

“Tiểu tử, bản tọa không xong với ngươi.

Ngươi lại dám giết người của tộc ta, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi.” Lời vừa dứt, lại trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Mà cùng lúc đó, những cường giả dị tộc khác cũng xuất hiện ở khắp nơi.

“Xoẹt!” Một tướng quân dị tộc, vừa muốn đến gần Lưu Tranh, lại bị hắn một kiếm đâm xuyên cổ.

Máu tươi đỏ thẫm bắn lên.

Thân thể hắn trong nháy mắt rơi xuống đất.

“A!” Ngay sau đó, tiếng hét thảm thiết liền truyền ra.

Lúc này Lưu Tranh, trên người tỏa ra uy nghiêm nồng đậm.

Trong tay hắn cầm trường kiếm.

Lạnh lùng nói.

“Giết!” Lúc này, trong mắt hắn lóe lên tia hàn quang.

Đây là đế thành Đại Kinh.

Bất kỳ ai cũng đừng hòng làm hại mình.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vị lão tổ dị tộc kia cuối cùng cũng sợ hãi.

Lão không ngờ, Lưu Tranh lại khó đối phó như vậy.

Nếu sớm biết sẽ như vậy, tuyệt đối sẽ không lựa chọn chiến đấu với hắn.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Bởi vì, Tào Chính Thuần và những người khác đã lao đến.

"Giết!" Lúc này, vị lão tổ dị tộc kia gần như gào thét.

Trước người lão, hiện ra một vầng trăng tròn.

Trên đó tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Mà lúc này Tào Chính Thuần, trong mắt càng toát ra vẻ khát máu.

Lưỡi dao sắc bén trong tay lúc này vung lên.

"Gào!" Con mãng xà khổng lồ trong hư không lại gào thét.

Thân thể to lớn vung vẩy, tỏa ra khí tức đáng sợ.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm nhận được một áp lực không tên.

"Rắc!" Nhưng đúng lúc này, sau lưng Lưu Tranh, một thanh thần đao lại phá vỡ bầu trời, thẳng tắp lao về phía vầng trăng tròn kia.

Đao cương nóng rực, dường như muốn chém nát cả thế giới.

"Ầm ầm!" Cuối cùng, hai bên hung hăng va chạm vào nhau.

Năng lượng mênh mông, lúc này lan tỏa.

"Phụt!" Theo một tiếng phun máu vang lên, lão tổ dị tộc kia lại bị đánh chết tại chỗ.

Sau đó, Lưu Tranh chậm rãi bước ra.

Lúc này đối phương, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh như băng.

Sau đó, hắn quát lên.

“Hôm nay, không ai được phép sống sót rời khỏi đây.

Tào Chính Thuần, giết cho trẫm!” Lời vừa dứt, Tào Chính Thuần sao dám do dự.

Dẫn đại quân, xông về phía trước.

Mà ngay khi họ tiến vào vòng chiến, những bá tánh đang quan sát lại không khỏi lùi lại ba bước.

Dù sao, tu vi của Tào Chính Thuần quá mạnh, căn bản không phải là thứ họ có thể trêu chọc.

Hơn nữa, quan trọng hơn là.

Những cao thủ Đại Kinh này, sát khí trên người mỗi một vị đều rất nồng đậm.

Hiển nhiên, không chỉ có kinh nghiệm chiến tranh, mà còn có thuật giết chóc.

Tồn tại như vậy, khiến người ta sợ hãi.

“Gào!” Mà đúng lúc này, Tào Chính Thuần lại ra tay trước.

Hắn hóa thành thân long tượng.

Trực tiếp lao về phía trước.

“Ầm!” Khi cự tượng va chạm vào thân thể dị tộc, thân thể đối phương lại một lần nữa bay ngược ra ngoài.

Miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, lại trong nháy mắt ngã xuống đất.

“Giết!” Những cao thủ Đại Kinh khác cũng ra tay.

Từng cường giả, tàn sát trên không trung.

Đặc biệt là Tào Chính Thuần, tung hoành ngang ngược trong chiến trường.

Lưỡi dao sắc bén trong tay, không ngừng chém xuống.

Mỗi một lần, đều là thu hoạch tính mạng.

Những cao thủ dị tộc này, tuy cũng được coi là tinh nhuệ.

Nhưng bây giờ, lại bị đánh tan tác.

Khí tức tử vong, lan tỏa khắp bầu trời.

Vẻ mặt của Lưu Tranh, lúc này càng thêm ngưng trọng.

Mà hoàng thúc dị tộc kia, lại đã hoảng loạn vô cùng.

Chương 547

Bây giờ lão đã bị thương.

Căn bản không thể chống lại được binh sĩ Đại Kinh như lang như hổ.

Lúc này, hy vọng duy nhất chính là vị Dị Vực Vương kia nhanh chóng đến.

Nếu không, mình chắc chắn sẽ chết.

Nhưng bây giờ xem ra, đã không thể.

Bởi vì lúc này Lưu Tranh cũng đã chú ý đến vị Dị Vực Vương kia.

Lập tức hô lớn.

"Tào Chính Thuần, phái cao thủ ngăn cản.

Bất kể giá nào, chém chết đối phương.

Hôm nay phải giữ hắn lại!" Những cao thủ dị tộc này, dọc đường truy đuổi mình.

Hơn nữa số lượng còn không ít.

Nếu hắn để đối phương chạy thoát, vậy thì thật sự phiền phức rồi.

Nghe thấy vậy, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ.

Lập tức liền cưỡi tọa kỵ, nghênh đón.

Lúc này Lưu Tranh, trên người tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Bàn tay hắn đưa ra.

Trong hư không nắm lấy roi sấm sét.

“Bốp!” Một roi quất ra.

Thân hình lão tổ dị tộc kia, trong nháy mắt bị đánh trúng.

Miệng hắn phát ra tiếng gầm.

“Ầm ầm!” Những ngôi nhà xung quanh, lại lúc này sụp đổ.

Cảnh tượng này, quá kinh người.

“Gào!” Sau đó, kim long gầm thét.

Trên trán lão tổ dị tộc kia, mồ hôi nhỏ giọt.

“Hán Đế, trẫm là vương giả dị tộc, ngươi dám giết ta, phụ thân ta sẽ không tha cho ngươi!” Tiếng nói vang lên.

Lúc này đối phương đã nhát gan.

Tuy nhiên, Lưu Tranh sao có thể để ý đến lời uy hiếp của đối phương.

Trường mâu sấm sét trong tay, lại một lần nữa giơ lên.

Giờ phút này, cả trời đất biến đổi.

“Xẹt!” Sấm sét hội tụ thành một con rắn khổng lồ, nuốt chửng về phía đối phương.

Tốc độ nhanh đến mức, khiến lão tổ dị tộc căn bản không kịp né tránh.

Trong khoảnh khắc, liền bị cắn vào vai.

Đối phương hai mắt như muốn nứt ra.

Nhưng lúc này đã không có cách nào thay đổi cục diện.

Lưu Tranh, thực sự quá hung tàn.

“Gào!” Chỉ là, lão vừa mới gầm lên, lại một tia sét nữa giáng xuống, trực tiếp giáng xuống vai bên kia của lão.

“Xoẹt!” Cơn đau dữ dội truyền ra, vị lão tổ kia lại một lần nữa kêu thảm.

Chỉ là, lúc này lão lại không dám dừng lại chút nào.

Tiếp tục bỏ chạy.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói.

“Nếu đã tìm chết, thì không thể trách ta!” Trong mắt hắn lộ ra sát ý.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, Tào Chính Thuần đã chuẩn bị sẵn binh khí, cung kính đứng bên cạnh hắn.

“Bệ hạ, ngài cứ phân phó!” Lần này, trong mắt hắn tràn đầy hưng phấn.

Bởi vì, Lưu Tranh lần này muốn chém chết lão tổ dị tộc, đây có thể nói là cơ hội ngàn năm có một.

Mà nghe thấy vậy, nụ cười trên khóe miệng Lưu Tranh lại càng thêm rực rỡ.

Sau đó, hắn nhàn nhạt nói.

“Truyền lệnh, toàn quân theo trẫm xông vào vương phủ Dị Vực!

Không được để một ai sống sót!” Trong giọng nói của hắn toát ra vẻ lạnh lẽo.

Lần này, nhất định phải tiêu diệt dị tộc.

Mà theo tiếng nói của hắn vừa dứt, Tào Chính Thuần không dám do dự, nhanh chóng rời đi.

Ngay sau đó, tiếng bước chân dồn dập lại vang lên trong thành trì.

Những người này, chính là cấm vệ của Lưu Tranh ở Đại Kinh.

Có tới vạn người.

Lúc này, họ theo sau thiết kỵ Đại Kinh, bay về phía xa.

Nơi họ đi qua, tất cả những người bảo vệ, trong nháy mắt bị đánh tan.

Đây là một đội quân vô địch.

Không ai có thể sánh bằng.

Lão tổ dị tộc, lúc này cuối cùng cũng biết sợ hãi.

Thân thể lão không ngừng lùi lại.

Lúc này thậm chí ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không có.

Chỉ nghĩ rằng, mình nên làm sao bây giờ.

Đồng thời, trong đầu lão cũng đang suy nghĩ, nên thông báo cho con trai mình như thế nào.

Tuy nhiên, bây giờ e là đã muộn.

Lúc này lão đã rơi vào tuyệt cảnh.

"Ha ha, Hán Đế tiểu nhi ngươi đừng kiêu ngạo.

Đợi chủ công nhà ta đến, chính là ngày chết của ngươi.

Còn có các ngươi, tất cả đều phải chết!" Ngay khi tiếng nói của lão vừa dứt, Bá Kiếm trong tay Lưu Tranh liền vung ra.

"Bốp!" Trong nháy mắt, máu tươi bắn lên.

Đầu của lão tổ dị tộc kia, trực tiếp bị chém bay ra ngoài.

Sau đó, hắn nói với tướng sĩ sau lưng.

"Xông vào thành!" Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, toàn bộ dị tộc trong thành gần như sụp đổ.

Thân hình họ tản ra bốn phía.

Muốn trốn thoát khỏi trận hạo kiếp này.

Tuy nhiên, binh sĩ của Đại Kinh lại không hề nương tay.

"Xoẹt xoẹt!" Tiếng trường thương và khiên va chạm vào nhau không ngừng vang lên.

Trong thời gian ngắn, đã có mấy vị dị tộc chết dưới tay Lưu Tranh.

Mà Dị Vực Vương kia, lúc này lại đôi mắt đỏ ngầu.

Nhìn Lưu Tranh, hận ý ngút trời.

"Hán Đế, ngươi khinh người quá đáng!" Lúc này trong lòng lão rõ ràng, nếu không chém chết Lưu Tranh, dòng dõi của mình, e là thật sự sẽ toi đời.

"Các ngươi dám mạo phạm Thần Đình, thì nên chuẩn bị sẵn sàng bị diệt tộc.

Hơn nữa, các ngươi còn là tự chuốc lấy.

Nếu không phải Dị Vực Vương phái ngươi đến, ngươi nghĩ sẽ như vậy sao?

Không chỉ là ngươi, còn có những dị tộc vương khác, đều phải chết.

Ngươi cho rằng, như vậy là có thể sống sót rời đi sao.

Quả thực là nằm mơ!" Giọng nói của Lưu Tranh, mang theo một tia âm trầm.

Sau đó, thân hình nhảy lên.

Lao về phía lão tổ dị tộc kia.

Mà đúng lúc này, vị Dị Vực Vương kia cũng xuất hiện.

Lão là một nam tử mặc áo gấm.

Lông mày rậm, mắt hẹp dài.

Cả người đều trông rất âm u.

Hộ vệ dị tộc bên cạnh cũng rất nhiều.

Mà ngay khi lão vừa đến gần.

"Vút vút!" Trong cơ thể Lưu Tranh, mũi tên sắc bén lại bay vút ra.

Tất cả những điều này, đều được hoàn thành trong chớp mắt.

Khi Dị Vực Vương phản ứng lại, "Phụt!" một mũi tên sắc bén đã đâm xuyên qua ngực lão.

Lão trợn to hai mắt, nhìn Lưu Tranh, cuối cùng chậm rãi ngã xuống đất.

Mà lão tổ dị tộc kia, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Vương tử của mình, lại bị giết.

Tuy nhiên, bây giờ lão đâu còn tâm trí để bi thương.

Ngay khi Dị Vực Vương kia vừa chết, lão liền chạy trốn về phía xa.

Chỉ là, lúc này Lưu Tranh lại đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Giết!" Theo một trận hô giết vang lên.

Tào Chính Thuần dẫn binh sĩ, trực tiếp xông ra.

Đao phủ thủ càng lúc này, hung hăng chém xuống.

Những dị tộc này, tuy mạnh mẽ, nhưng làm sao chống đỡ nổi.

"Ầm!" Chỉ là, còn chưa đợi họ trốn thoát, một cao thủ Thánh Nhân cửu trọng của dị tộc liền bị đánh nát đầu.

Đây là một trong những nền tảng của Đại Kinh, mỗi ngày đều luyện đan.

Khiến chiến lực của họ, so với cao thủ Thánh Nhân cửu trọng

bình thường, còn lợi hại hơn nhiều.

Mà đúng lúc này, những cao thủ Thánh Nhân bát trọng đang chạy trốn kia đã đến bên ngoài vương cung của mình.

Họ muốn cứu viện quốc quân của mình.

Nhưng khi nhìn thấy những binh sĩ Hán quân cầm binh khí ở cổng thành, lại hoàn toàn thất vọng.

Bởi vì, trong lòng họ, quốc quân của mình nhất định đã bại trong tay Hán Đế.

Mà lúc này Lưu Tranh lại không biết, tất cả những điều này đều do hắn gây ra.

Lúc này hắn, vẫn đang truy sát lão tổ dị tộc kia.

Tốc độ của hắn rất nhanh.

Mỗi một quyền đánh ra, trong không gian đều sẽ dâng lên một luồng cương phong.

Mà vị lão tổ dị tộc kia, bị thương nặng.

Lúc này đối mặt với Lưu Tranh, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Đặc biệt là thanh kiếm sắc bén lấp lánh hàn quang trong tay đối phương, càng khiến lão nhát gan.

Chương 548

Cảm giác đây giống như ma quỷ.

“Hán Đế tha mạng, ta nguyện ý thần phục!” Tiếng nói thê thảm của lão vang lên, hy vọng Lưu Tranh từ bỏ truy sát mình.

Chỉ là, đúng lúc này, giọng nói của Lưu Tranh lại đã vang lên.

“Muộn rồi, hôm nay không ai cứu được ngươi!” Lời vừa dứt, vị lão tổ dị tộc kia liền bị chém chết tại chỗ.

Sau đó, hắn đi về phía đại điện của dị tộc.

Giờ phút này, trong mắt hắn lộ ra vẻ hung hãn.

Bây giờ, đã chiếm ưu thế, sao có thể lùi bước.

Mà ở phía bên kia, trên mặt Tào Chính Thuần cũng lộ ra vẻ dữ tợn.

Trận chiến này đánh thực sự quá dễ dàng.

Hắn chưa từng nghĩ, mình có một ngày có thể làm được chuyện như vậy.

“Gào!” Một tướng lĩnh dị tộc phát ra tiếng gầm.

Lại trực tiếp bỏ rơi tướng lĩnh dưới quyền mình.

Lao về phía Lưu Tranh.

“Cút!” Chỉ là, còn chưa đợi lão đến gần thân thể Lưu Tranh, một thanh kiếm sắc bén liền phá vỡ hư không.

Trực tiếp đâm vào cổ lão.

Máu tươi đỏ thẫm chảy xuống.

Sinh cơ của lão đang tan biến.

Mà cùng lúc đó, Lưu Tranh cũng đã đứng trước đại điện vàng son lộng lẫy kia.

Đây là nơi Dị Vực Vương ngày thường nghị chính.

"Giết!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Trong giọng nói của hắn, toát ra vẻ lạnh lẽo.

Ra lệnh xong, liền trực tiếp đi về phía trước.

Đại quân gào thét.

Lúc này dị tộc, đã bị giết đến mức liên tục bại lui.

Đại quân của Lưu Tranh, như lang như hổ, nơi họ đi qua, gần như không có một đối thủ nào.

Mà đúng lúc này, trong đại điện xa xa, truyền ra tiếng kinh hô: "Không ổn rồi, bệ hạ bị Hán Đế vây khốn.

Chúng ta mau đi!" Ngay sau đó, liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên.

Mà Lưu Tranh lại không có ý định dừng lại công phạt.

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười.

"Giết, Hán Đế bệ hạ vạn tuế!" Theo mệnh lệnh được ban ra.

Vô tận đại quân liền xông về phía trước.

Chỉ trong chốc lát, khi đám người dị tộc kia lại một lần nữa tụ tập lại với nhau, lại đã trở nên tan tác.

Trừ mấy vị thủ lĩnh ra, gần như không có ai sống sót.

Mà Lưu Tranh lại lúc này nhàn nhạt nói.

"Áp giải tù binh vào thành!" Lời vừa dứt.

Tướng lĩnh bên cạnh liền đi xuống phía dưới.

Mà lúc này Lưu Tranh lại tiếp tục nói.

“Đưa lão già kia đến vương cung, trẫm muốn xem thử.

Vị Dị Vực Vương kia rốt cuộc là bộ dạng gì!” Nghe thấy vậy, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ.

Trực tiếp dẫn thuộc hạ, đi về phía trung tâm thành trì.

Phải nói rằng, thực lực của Dị Vực Vương không yếu.

Lúc này lại vẫn đang ngoan cố chống cự.

Chỉ thấy trong tay đối phương lấy ra một viên ngọc tỷ.

Trên đó có vô cùng quang mang đang hội tụ.

Rõ ràng là một kiện linh bảo.

Thứ như vậy, đủ để sánh với Chí Tôn.

“Gào!” Mà ngay khi pháp ấn của lão sắp ngưng tụ thành công, một con cự long lại phát ra tiếng gào thét.

Sau đó, một chưởng đánh ra.

“Bốp!” Trong nháy mắt, Dị Vực Vương kia liền bị đánh bay ra ngoài.

“Phụt!” Lão miệng phun máu tươi.

Trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Lúc này, căn bản đã không còn khí thế như trước.

Thực lực của Lưu Tranh mạnh mẽ, đã vượt ngoài dự liệu của lão.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ chết dưới tay đối phương.

Nghĩ đến đây, liền cung kính nói.

“Hán Đế bệ hạ, ngài tha cho ta đi, ta nguyện ý trung thành với ngài, cầu ngài tha cho ta một mạng!” Giọng nói run rẩy vô cùng.

Thậm chí mang theo vẻ cầu xin.

Mà ngay khi tiếng nói của lão vừa dứt, giọng nói của Lưu Tranh lại một lần nữa vang lên.

“Sự trung thành của ngươi, trẫm không cần.

Tính mạng của ngươi, trẫm lấy!” Giọng nói lạnh như băng vang lên, khiến lão tổ dị tộc kia không khỏi đồng tử co lại.

Không ngờ, Lưu Tranh thật sự dám giết mình.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh giơ chân phải lên, một cước liền đá ra.

“Bốp!” Thân hình lão tổ dị tộc, bị đá bay ra ngoài.

Cả người trong nháy mắt ngã xuống đất.

Sau đó, đầu liền vỡ nát.

Một đại kiêu hùng, chết ở đây.

Mà những người khác xung quanh, lúc này lại sợ hãi.

Trong mắt họ lộ ra vẻ sợ hãi.

Sau đó, liền quỳ xuống đất.

“Hán Đế tha mạng, chúng thần nguyện ý đầu hàng.

Xin ngài tha cho chúng ta!” “Hán Đế bệ hạ, chúng thần nguyện ý quy phục.

Ta nguyện ý hiến dâng tất cả tài nguyên!” Giờ phút này, những dị tộc kia cuối cùng cũng sợ hãi.

Họ muốn sống, không tiếc vứt bỏ kiêu ngạo của mình.

Nhưng lúc này Lưu Tranh lại không chút lưu luyến.

Trực tiếp hạ lệnh.

“Giết cho trẫm!” Lời vừa dứt, liền vung trường đao.

Khí tức sắc bén nóng rực lan tỏa.

“Phụt!” Từng trận tiếng lưỡi dao cắt vào thịt vang lên.

Vô số binh sĩ dị tộc bị tàn sát.

Cảnh tượng này, chấn động lòng người.

Tướng sĩ Đại Kinh, giống như hổ vào bầy dê, nơi họ đi qua không có chút trở ngại nào.

Chỉ trong chốc lát, tất cả dị tộc liền bị tiêu diệt toàn bộ.

Lưu Tranh ngồi trên đầu thành.

Lúc này, trong mắt lộ ra ánh sáng hưng phấn.

Thực lực của dị tộc này rất mạnh.

Bây giờ, nếu mình có thể nuốt chửng, nhất định có thể nâng cao không ít tu vi.

Nghĩ đến đây, hắn còn do dự gì nữa.

Thân hình lóe lên, liền bay ra.

Lúc này hắn, hóa thành bàn tay khổng lồ che trời.

“Bốp!” Trực tiếp bắt giữ một thủ lĩnh dị tộc.

Khi uy áp mênh mông tỏa ra, khiến đối phương kinh hãi đến cực điểm.

Sau đó, miệng phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

“Hán Đế, ngươi bắt nạt người tộc ta, lẽ nào không sợ báo ứng sao!” “Ha ha, lũ đáng chết các ngươi, đều đáng chết!” Nghe thấy vậy, Lưu Tranh khinh thường nói.

Bàn tay hắn dùng sức.

“Rắc!” Lão tổ dị tộc kia, cả thân thể liền nổ tung.

Tinh khí nồng đậm nở rộ.

Mà Lưu Tranh lại không chút do dự.

Thân thể chuyển động.

Hấp thu tinh hoa khổng lồ kia.

Mà theo mỗi lần hắn nuốt chửng, vết thương trong cơ thể liền nhanh chóng hồi phục.

Cuối cùng, khi hắn hoàn thành việc hấp thu, đan điền trong cơ thể đã trở nên kiên cố vô cùng.

Đây chính là cường giả cảnh giới Thần Đế ngũ trọng.

Mặc dù còn chưa đột phá, nhưng chiến đấu lực lại càng thêm kinh khủng.

Sau đó, hắn đi xuống thành.

Những dị tộc này, đã bị hắn chém giết gần hết.

Số người còn lại, không đáng nhắc đến.

Mà ngay khi thân hình Lưu Tranh vừa rời khỏi tường thành không lâu.

“Ầm ầm!” Trên bầu trời lại vang lên từng trận tiếng sấm.

Thì ra là hoàng giả dị tộc, chuẩn bị tự mình ra tay.

Lần này, Lưu Tranh có thể tiêu diệt một đội quân dị tộc.

Nhưng đối phương lại không tin, tử dân của mình lại có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Cho nên, mới đích thân giá lâm.

Quả nhiên, ngay khi lão vừa đến dưới thành, trong đôi mắt Lưu

Tranh lại lóe lên một tia tinh quang.

Sau đó, lạnh lùng quát.

“Cút lên đầu thành chịu chết!” Tiếng nói vang lên.

“Tìm chết!” Nghe thấy vậy, hoàng giả dị tộc kia nổi giận.

Lão không ngờ, một con người nhỏ bé lại dám nói chuyện với mình như vậy.

Giây tiếp theo, một quyền đánh ra.

“Bốp!” Thân hình Lưu Tranh, trong nháy mắt bị hất bay lên đầu thành.

Tuy nhiên, lần này đối phương lại không truy sát.

Chương 549

Bởi vì, lão cảm nhận được trên người Lưu Tranh, có một mùi vị quen thuộc.

Ban đầu, đối phương đã từng chiến đấu với mình một trận.

Chỉ là, bây giờ còn chưa nhận ra mà thôi.

Sau đó, lão quát lên.

"Hán Đế, hôm nay ngươi chắc chắn sẽ chết.

Không biết ai, đã giúp ngươi đoạt lấy thành trì này.

Nói cho trẫm biết, trẫm có thể tha mạng cho ngươi!" Lão đang kéo dài thời gian.

Đồng thời cũng đang thăm dò.

Muốn làm rõ, sự biến mất của con trai mình có liên quan đến Lưu Tranh hay không.

Chỉ là, đúng lúc này, Lưu Tranh lại chậm rãi đứng dậy.

Sau đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Hắn nói.

"Là trẫm làm thì sao.

Không phải trẫm làm, thì có sao.

Hôm nay, ngươi phải chết!" Giọng nói của Lưu Tranh lạnh lẽo.

Mà ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, hắn liền bước ra một bước.

"Gào!" Theo một tiếng gầm thét vang lên, hư ảnh hung thú vô biên liền hiện ra trên không trung.

Sau đó, một móng vuốt chụp về phía hoàng giả dị tộc kia.

Một móng vuốt này, nhanh đến cực hạn.

Ngay cả Tào Chính Thuần ở xa, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên là không ngờ, chủ công của mình lại còn có con bài tẩy như vậy.

Mà đúng lúc này, hoàng giả dị tộc kia cũng phản ứng lại.

Trong mắt lộ ra vẻ hung ác, một chưởng nghênh đón.

"Bốp!" Hai bên va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, trời long đất lở.

Hai người lại bất phân thắng bại.

"Gào!" Lưu Tranh phát ra tiếng gầm, đứng trên cao nhìn xuống.

Bàn tay mở ra.

"Gào!" Sau đó, một con cự long liền gào thét từ trên trời giáng xuống.

Lúc này hắn, giống như chúa tể của trời đất.

Một chưởng đánh ra.

Vị hoàng giả dị tộc kia, căn bản không địch lại.

Xoẹt!

Trên ngực hắn xuất hiện một lỗ máu trông vô cùng dữ tợn.

Máu tươi phun trào.

Cả người trông thê thảm vô cùng.

Nhưng Lưu Tranh lại không hề có ý định dừng tấn công.

Tiếp đó, hắn điểm một chỉ.

“Ầm!” Vị Hoàng giả kia trong phút chốc bị điểm nổ ngay tại chỗ.

Sinh cơ trên người dần tan biến.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh cũng thu lại năng lượng xung quanh rồi quay trở về tường thành.

Lần này, hắn thu hoạch được rất nhiều.

Nhưng những bá tánh kia thì không thể chịu đựng nổi.

Vừa lúc Lưu Tranh quay về.

“Rầm!” Tào Chính Thuần liền cung kính quỳ rạp xuống đất.

“Mạt tướng bái kiến bệ hạ!” Hắn không hiểu vì sao Lưu Tranh lại dẫn binh chiếm cứ thành trì.

Nhưng đã vậy đối phương đã làm vậy thì chính mình phải tuân theo.

“Ừm, đứng lên đi.

Cho tất cả bá tánh lui ra ngoài thành.

Ngoài ra, thông báo cho các thành chủ, nghiêm cấm tiến vào thành.

Kẻ trái lệnh, giết!” Lưu Tranh lạnh lùng nói.

“Vâng, bệ hạ!” Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, bay vọt lên, lao về phía cổng thành.

Ngay khi hắn vừa rời đi, Lưu Tranh liền nhìn những bá tánh kia mà nói: “Chư vị, trận chiến này chúng ta đã thắng.

Xin hãy trở về trước!” Nghe thấy giọng nói, bá tánh trong thành đều rưng rưng nước mắt, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn rút lui.

Dù sao, nhà cửa của họ đã mất.

Nếu tiếp tục ở lại trong thành, họ chỉ có thể trở thành bữa ăn trong bụng quái vật.

Thấy bá tánh đã rời đi, Lưu Tranh mới chậm rãi nói: "Hán Đế, hãy cùng trẫm đến đại doanh thương nghị!" Giọng nói vang lên, thân hình hắn lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

Lúc này, sau khi rời khỏi thành trì, Lưu Tranh không vội lên đường mà định ổn định cục thế rồi mới tính tiếp.

Dù sao, trong dị tộc vẫn còn hai cường giả Bán Thánh tam trọng, nếu họ ra tay, tòa thành này sẽ thực sự gặp nguy hiểm.

Đúng lúc này, Viễn Cổ Ma Thần cũng dẫn theo một đám thuộc hạ xuất hiện ở cổng thành.

Khi nhìn thấy Lưu Tranh, trong mắt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

"Bệ hạ cuối cùng cũng đã đến!" Giọng nói vừa dứt, hắn liền quỳ rạp xuống đất.

Những người khác cũng không dám do dự, lần lượt quỳ xuống.

"Mạt tướng chờ bái kiến bệ hạ!" Lúc này trong lòng họ đều hiểu rõ, nếu không phải nhờ Lưu Tranh, chính mình đã sớm bỏ mạng.

Vì vậy, sau khi cúi đầu bái lạy, họ không còn vẻ kiêu ngạo bất tuân như thường ngày.

"Bình thân đi!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Lúc này, hắn giống như một vương giả cao cao tại thượng.

Tiếp đó, hắn lại lên tiếng: "Nơi này giao cho các ngươi.

Ta cần tu luyện!" Dứt lời, hắn không để ý tới nữa, trực tiếp quay về lầu thành.

Sau đó, hắn ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện.

Thấy cảnh tượng này, binh lính dị tộc gần như không thể che giấu được vẻ phấn khích trong mắt.

“Ha ha, vị Nhân Hoàng của Nhân tộc này quả thực quá yếu.

Thực lực của hắn chẳng qua chỉ là Pháp Tướng bát trọng, bây giờ đứng trước mặt bệ hạ, ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không có.

Vậy mà còn muốn trở thành cường giả chí tôn, đúng là kẻ si nói mộng!” Có người khinh thường nói.

Ngay khi lời của hắn vừa dứt, các cao tầng dị tộc xung quanh không khỏi nhíu mày.

Nếu theo lời của vị đệ tử hoàng thất dị tộc này, e rằng vị Nhân Hoàng kia thật sự sắp trưởng thành rồi.

“Ầm ầm!” Ngay khi trong lòng họ đang thầm lo lắng, trên bầu trời, sấm sét lại lần nữa hội tụ.

Uy áp mênh mông lan tỏa ra, khiến những người dị tộc xung quanh đều phải nín thở.

“Ầm!” Một lát sau, lại một bóng người bị đánh rơi từ trên trời xuống.

Đó chính là hoàng tử dị tộc.

Lúc này, mặt hắn đầy vẻ kinh hãi, nhưng không dám động đậy.

Thấy cảnh tượng như vậy, các cao thủ dị tộc xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm.

Thực lực của Nhân Hoàng tuy mạnh, nhưng trong mắt họ, vẫn không có gì đáng lo ngại.

Còn Lưu Tranh, vẫn tĩnh lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Trận chiến này, hắn đã chém giết mấy ngàn tinh nhuệ dị tộc, có thể nói là vô cùng sảng khoái.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng truyền đến.

“Hán Đế, ngươi dám chém giết đệ đệ của ta.

Ta muốn ngươi phải chết!” Giọng nói chứa đầy vẻ phẫn hận vô tận.

Tiếp đó, một bóng người xuất hiện giữa sân.

Đây là một nam tử trẻ tuổi, mặc giáp đen, tay cầm một thanh đao sắc bén.

Khí tức trên người hắn đã đạt tới Chuẩn Thánh lục trọng, hơn nữa, thân thể còn cường tráng hơn.

Thấy cảnh này, vẻ mặt Tào Chính Thuần đầy vẻ ngưng trọng.

“Hán Đế bệ hạ cẩn thận, đây là hoàng tử dị tộc Ô Tư Tạp Tư, là thiên tài của dòng dõi Ô Lạp Tháp.

Bây giờ thực lực rất mạnh, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh thất trọng bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn.

Ngài vạn lần phải cẩn thận!” Giọng nói vang lên, mặt hắn đầy vẻ hoảng sợ.

Hắn thực sự sợ hãi.

Dù sao, với thực lực như vậy, đặt ở Nhân tộc, tuyệt đối được xem là tồn tại đỉnh cao.

Nhưng Lưu Tranh lại không hề sợ hãi.

Hắn nhìn đối phương, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, nhàn nhạt nói: “Trẫm biết rồi.

Không cần quan tâm!” Giọng nói mang theo vẻ lạnh lẽo.

“Ngươi chính là Đại Kinh bệ hạ, hôm nay, ta sẽ báo thù cho huynh đệ.

Nạp mạng đi!” Dứt lời, hắn liền lao về phía Lưu Tranh, tốc độ

cực nhanh.

Trong nháy mắt, hắn đã đến gần Lưu Tranh.

Thanh kiếm sắc bén trong tay rạch phá hư không, ánh sáng sắc bén dường như muốn xuyên thủng cả bầu trời.

Đây là muốn lấy mạng Lưu Tranh.

"Hừ!" Thấy cảnh này, Lưu Tranh lại không hề sợ hãi.

Hắn vung tay, trong khoảnh khắc, ngọn lửa ngập trời bùng lên.

"Gào!" Liệt Diễm Sư Hoàng gầm lên lao tới.

Làn sóng khí nóng rực cuộn trào, va chạm với Ô Tư Tạp Tư.

Cả hai cùng lúc bị đánh bay ra sau, rõ ràng là bất phân thắng bại.

Đúng lúc này, một cây búa lớn trong tay Lưu Tranh bổ xuống.

Đây là Cửu Châu Long Mãng Chùy.

"Ầm!" Theo tiếng nổ vang, cả người Ô Tư Tạp Tư bị đập bay ra ngoài.

Hắn phun ra máu tươi, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Lúc này hắn không thể nào ngờ được, vị Nhân Hoàng bệ hạ trước mắt lại lợi hại đến vậy.

"Ngươi không nên chọc vào trẫm!" Lưu Tranh đứng trên chiến xa, nhàn nhạt nói.

Lúc này, toàn thân hắn được bao bọc bởi ánh sáng vàng, cả người như được đúc bằng vàng, tỏa ra cảm giác khinh thường thiên hạ.

"A!" Ô Tư Tạp Tư hét lên một tiếng thảm thiết.

Hắn không cam lòng, muốn giãy giụa trốn thoát, nhưng căn bản không làm được.

Ngay lúc thân thể hắn đến gần tường thành, một sợi xích sắt đã xuyên qua cổ hắn.

Chương 550

Tiếp đó, hắn bị kéo lên trên tường thành.

Lưu Tranh chậm rãi nói: "Bây giờ ngươi có nguyện quy thuận trẫm không?" Nghe thấy giọng nói, trong mắt Ô Tư Tạp Tư lộ ra ánh sáng oán độc.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại độc ác đến vậy, không chỉ giết đệ đệ của mình mà còn bắt giữ cả mình.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị từ chối, giọng nói của Tào Chính Thuần bên cạnh Lưu Tranh lại vang lên.

"Hán Đế bệ hạ, nếu ngài chịu đầu hàng, thần nguyện ý giúp ngài, để ngài khôi phục thân tự do.

Thế nào!" Giọng nói của hắn mang theo ý dụ dỗ.

Dù sao, trong mắt hắn, Lưu Tranh chẳng qua chỉ là một con người.

Bây giờ, nếu có thể được đối phương trung thành, chưa chắc không thể giành được nhiều tài nguyên hơn.

Nghe thấy giọng nói, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Hắn lạnh lùng nói: "Không cần!" Nói xong, thân hình hắn lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Cảnh này khiến Tào Chính Thuần không khỏi sững sờ.

Tiếp đó, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Đây là chuyện hắn mong muốn nhìn thấy nhất.

Hắn lập tức quát lên: "Người đâu, lôi Ô Tư Tạp Tư xuống chém!" Giọng nói vừa dứt, hai tên thị vệ lập tức dắt theo Tù Ngưu đi ra.

Trong tay họ là những thanh trường đao, chỉ thẳng vào Ô Tư Tạp Tư.

Kết quả này khiến trong mắt đối phương không khỏi lộ ra vẻ hối hận.

Sớm biết sẽ như thế này thì hắn đã không ra mặt.

Nhưng bây giờ đã quá muộn.

Bởi vì, ngay khi hai thanh trường đao cách Ô Tư Tạp Tư chưa đầy ba mét.

"Xoẹt!" Hai cái đầu rơi xuống, máu phun tung tóe.

Mà đám người vây xem lại phát ra từng tràng tiếng hoan hô, đặc biệt là các nữ tu sĩ, càng thêm phấn khích vô cùng.

Tất cả những điều này đều là do Lưu Tranh gây ra.

Đối phương quá mạnh mẽ, khiến họ nảy sinh lòng ái mộ.

Ở một bên khác, trong mắt Tào Chính Thuần lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Lưu Tranh càng mạnh, phần thưởng mình nhận được sẽ càng nhiều.

Còn Lưu Tranh lại không hề để ý đến những chuyện khác.

Hắn tiếp tục tiến về phía trước, hướng đến hùng quan Đại Tần.

Lúc này ở phía đối diện, Tào Chính Thuần cũng theo sát phía sau.

Nhưng khi Lưu Tranh vừa bước vào thành trì.

"Vút vút!" Vô số mũi tên từ trong thành bắn ra, khiến Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Những mũi tên này ẩn chứa linh khí nồng đậm, rõ ràng là pháp bảo.

“Ầm ầm ầm!” Đúng lúc này, một đội hộ vệ xuất hiện, chặn đường đi của Lưu Tranh.

“Hán Đế bệ hạ, bệ hạ đã phân phó.

Trừ phi ngài có thể chém giết Tào Chính Thuần, nếu không sẽ không được vào thành!” Tên tướng quân dẫn đầu cung kính nói.

Nhưng trong mắt Lưu Tranh lúc này lại lộ ra ánh sáng lạnh như băng.

“Cút ngay!” Giọng hắn vang lên, tiếp đó, một quyền đánh ra xung quanh.

Khoảnh khắc này, uy áp mênh mông bao trùm cả bầu trời.

“Rắc rắc!” Không gian vỡ nát.

“Xoẹt!” Tên tướng lĩnh kia ngay cả cơ hội chống cự cũng không có, liền bị nghiền nát hoàn toàn, cả người hóa thành một đám sương máu.

Khí tức tử vong lan tỏa khắp nơi.

Thấy cảnh tượng như vậy, những binh lính còn lại nào dám chậm trễ, lần lượt lui tránh.

Những người này đều là tinh nhuệ của Đại Tần, nhưng cũng không thể chống lại được đòn tấn công của Lưu Tranh.

“Hán Đế bệ hạ tha mạng, mạt tướng không cố ý!” Tào Chính Thuần ở bên cạnh, mặt đầy sợ hãi hét lên.

“Hừ, nếu không phải nể tình ngươi từng cứu mạng trẫm, ngươi bây giờ đã chết rồi!

Nói cho ngươi biết, sau này nếu còn dám cản đường trẫm, nhất định giết không tha!” Nghe thấy giọng nói, Tào Chính Thuần liền gật đầu như gà mổ thóc.

Còn Lưu Tranh thì không dừng lại nữa, đi thẳng vào trong hùng quan.

Ngày hôm đó, nhất định sẽ được ghi vào sử sách.

Thực lực của Lưu Tranh thể hiện ra khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Một vị quân vương của Nhân tộc, đánh bại ma thần dị vực.

Hơn nữa, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi.

Điều này khiến các thế lực đều phải kiêng dè.

Cho dù có những kẻ có ý định phản bội cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao, thực lực của đối phương đã bày ra ở đó.

Ngay khi mọi người đều cho rằng mọi chuyện đã lắng xuống, tại Đông Hoang, Đại La Thánh Đình, bên trong Thiên Cung, Cung chủ Thiên Cung đứng giữa hư không, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

"Bệ hạ, bây giờ chúng ta đã chiếm được vùng đất phía Tây Nam.

Nếu không thể công phá Bắc Cảnh, sau này e rằng khó làm!" Phía dưới, có đại thần cung kính nói.

"Hừ, yên tâm đi.

Đại ca đã phái chúng ta xuất chinh, tự nhiên là phải đạt được mục tiêu mới được.

Chúng ta không cần quan tâm đến những đội quân bình thường kia, cứ thẳng tiến công phạt Bắc Cảnh.

Tin rằng, với thực lực của chúng ta, chắc hẳn đủ để càn quét Bắc Cương!" Nghe thấy giọng nói, mọi người không nói gì nữa.

Tiếp đó, một vị đại tướng lên tiếng: "Bệ hạ anh minh!" Lời của hắn vừa dứt, bên ngoài đại điện, một bóng đen bay vào, cung kính quỳ rạp xuống đất, nói: "Báo, bệ hạ, Bắc Cảnh có tin khẩn!" "Ồ, chuyện gì?" Đại La Thánh Đình bệ hạ lên tiếng hỏi.

Văn võ bá quan phía dưới không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì, nếu không có chuyện quan trọng báo cáo, vị đại thần này e là sẽ gặp họa.

"Khởi bẩm bệ hạ, ở vùng đất Bắc Cương xuất hiện một cường giả, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Chúng ta căn bản không phải là đối thủ.

Hiện tại, đang giao chiến kịch liệt với người đó.

Không lâu nữa, Bắc Cương sẽ bị công phá!" "To gan, kẻ nào dám khiêu khích Đại La Thánh Triều của ta!" "Phụ hoàng, hài nhi xin xuất chiến, nhất định sẽ tiêu diệt đối phương!" Trong đại điện, thái tử của Đại La Thánh Đình lên tiếng.

Hắn tuy tuổi không lớn, nhưng cũng có tu vi Kim Tiên đỉnh phong.

Trong số những người cùng lứa, được xem là kẻ xuất chúng.

"Được, chuyện này giao cho ngươi xử lý!" Đại La Thánh Hoàng cười nói.

"Vâng, phụ thân!" Nghe thấy giọng nói, thái tử hưng phấn nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền quay người rời đi.

Còn các đại thần khác lại không hề để ý.

Trên mặt họ lộ ra một nụ cười.

Những vị thái tử này, ở trong lãnh địa của mình, tác oai tác quái, thậm chí còn ức hiếp kẻ yếu.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể cống hiến cho Đại La Thánh Đình.

Trong lòng họ, tự nhiên là rất vui mừng.

Nhưng đúng lúc này.

"Ầm ầm!" Trên bầu trời truyền đến từng tràng tiếng nổ vang.

Tiếp đó, liền thấy một luồng kiếm quang rực rỡ rơi xuống.

Thân thể của vị thái tử Đại La kia, trong nháy mắt bị chém thành sương máu.

"Chuyện gì vậy!" Thấy cảnh tượng như vậy, Đại La Thánh Hoàng gầm lên.

Còn những đại thần kia, thì mặt đầy kinh hãi nói: "Bệ hạ, trong Đại La Thánh Tông của chúng ta, dường như đã xảy ra biến cố!" "Hừ, đám người dị giới cỏn con, lại dám khiêu khích Đại La Thánh Tông của ta, đúng là tìm chết!" Đại La Thánh Hoàng gầm lên.

Tiếp đó, hắn bước một bước, thân hình biến mất tại chỗ.

Ngay khi thân hình hắn vừa biến mất.

"Ầm!" Một luồng khí tức mạnh mẽ, trong nháy mắt lan tỏa ra.

"Ha ha, Đại La Thánh Hoàng, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Giọng nói âm hiểm vang lên.

Ngay sau đó, liền thấy mấy vị cường giả dị tộc đứng trên bầu trời.

Họ mặc áo giáp đen tuyền, thân thể như núi lớn.

Mỗi một bước đi, đều như sấm sét nổ vang.

"Hừ, các ngươi lại có thể còn sống, đúng là mạng lớn thật!" Đại La Thánh Hoàng nghiến răng nói.

Đúng lúc này, vị cường giả dị tộc đứng ở phía trước nhất chậm rãi nói: "Đại La Thánh Hoàng, ngày xưa nếu không có ngươi giúp đỡ,

dị tộc của ta sao có thể luân lạc đến mức này.

Hôm nay, ngươi chịu chết đi!" Dứt lời, hắn đưa tay ra, một cây chiến kích liền hiện ra trong tay.

Khí tức nóng rực sắc bén, cuộn trào khắp trời đất.

"Gào!" Theo động tác của hắn, đại quân dị tộc bên cạnh cũng đồng loạt gào thét.

Trong mắt họ lóe lên ánh sáng hung ác.

Mà trong mắt Đại La Thánh Hoàng, càng lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Các vị tướng lĩnh, cùng trẫm ngự địch!" Giọng nói vang lên, tiếp đó, thân hình hắn nhảy vọt lên.

Cả người trong nháy mắt hóa thành kích thước vạn trượng.

Hắn hai tay nắm chặt cây búa lớn, hướng về phía vị cường giả dị tộc dẫn đầu, hung hăng bổ xuống.

Mình ở trong thành Hồng Mông này, đã giết chóc suốt nửa canh giờ rồi mà vẫn chưa thoát ra được.

"Bẩm báo Đại thống soái, hiện nay trên đại lục các tộc hỗn chiến.

Nhưng như vậy thì hắn sẽ tổn thất nặng nề.

Bây giờ, tu luyện thành công, thực lực đã đạt đến cảnh giới Tổ Vu." "Giết!" Ở một bên khác, lại một đội binh lính mặc giáp vàng lao ra.

Máu tươi nhỏ xuống từ cánh tay hắn.

Tên cường giả dị tộc dẫn đầu quát lên.

Thân thể hắn to lớn vô cùng, vảy trên người lấp lánh ánh sáng u ám.

Cao thủ như vậy, mình tuyệt đối không thể xem thường.

Tiếp đó, một đội đại quân xuất hiện.

Khi nhìn thấy Lưu Tranh, hắn gầm lên: "Hán Đế, hôm nay trẫm sẽ nghiền xương ngươi thành tro!" Trên áo giáp của họ có những luồng sáng rực rỡ lấp lánh.

Ma Long Chí Tôn vẫn đứng yên tại chỗ.

Sau khi chửi một câu, hắn quay người nhìn lại rồi rời đi.

Từng tràng tiếng hét giết vang lên trên không.

Trong phút chốc, đối phương liền bị đánh bay ra ngoài.

Không chỉ bị đánh lén trọng thương, quan trọng hơn là mình lại trở thành chó săn cho kẻ khác.

"Gào!

Trẫm đi giết địch!" Tiếp đó, Lưu Tranh một quyền đánh nát thân thể mấy vị tướng lĩnh dị tộc.

Theo giọng nói của hắn vang lên, thân thể hắn khôi ngô vô cùng.

"Ngao!" Hắn như một con rắn lượn lách trong chiến trường.

Lập tức, vô số đòn tấn công bắn ra, khiến cho hàn ý trong mắt Lưu Tranh càng thêm nồng đậm.

Chương 551

Chỉ là, không có chút hiệu quả nào.

Những người này đều là cao thủ hàng đầu.

Khi thấy trong đại điện một mảnh hỗn loạn, khóe miệng họ lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

"Ha ha, hôm nay ai sống ai chết còn chưa biết đâu!" Không gian xung quanh dường như cũng vỡ nát vào lúc này.

Đồng thời, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, chiến kích trong tay hắn vung lên.

"Xoẹt xoẹt!" Một cái đầu to lớn bay lên.

Vừa đến bên cạnh Ma Long Chí Tôn, hắn liền phát ra tiếng gào thét, miệng phun ra máu tươi.

Giọng nói chứa đầy lửa giận vô tận.

Tuy ở Đại Kinh không là gì, nhưng bây giờ hắn chỉ muốn báo thù.

Nói xong, hắn dẫn theo đại quân dưới trướng, lao về phía xa.

"Ầm!" Trong mắt hắn lóe lên vẻ kinh hãi.

Họ đang cảm thán, Lưu Tranh quá mạnh mẽ.

Kẻ đến chính là Ma Long Chí Tôn.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng quát lên.

Tất cả diễn ra quá nhanh.

Lời của Lưu Tranh vừa dứt, ngay khi hắn đánh tan vị tướng lĩnh dị tộc cuối cùng thành sương máu, các tướng lĩnh Đại Kinh bên ngoài cổng thành lại lần nữa xông vào.

Toàn bộ hư không dường như đang rung chuyển.

Những người này tuy thực lực không tồi, nhưng so với Lý Tĩnh thì còn kém xa.

Nói xong, chiến mâu trong tay hắn trực tiếp ném ra.

Bên cạnh hắn, là hai lão giả áo bào xanh.

Mà sắc mặt Lưu Tranh, lúc này lại trở nên khó coi.

Dù sao, trong nhận thức của hắn, Lưu Tranh mới chỉ có Tổ Vu cảnh nhất trọng.

Cường giả cảnh giới Tổ Vu, trong mắt hắn vô cùng khó đối phó.

Chúng như hai hố đen vậy.

Tiếp đó, một con rồng đen khổng lồ hiện ra.

Cường giả cùng cấp, căn bản không phải là đối thủ của Lưu Tranh.

Lúc này, Lưu Tranh đã tiến vào bên trong thành Hồng Mông.

Trong thời gian ngắn, hai bên đã rơi vào thế giằng co.

Ngay khi hắn vừa xuất hiện.

"Ầm!" "Phụt!" Tiếp đó, ngay cả khóe miệng Ma Long Chí Tôn cũng lộ ra vẻ cay đắng.

Cảnh tượng như vậy, là điều hắn vạn lần không ngờ tới.

Lưỡi đao sắc bén trong tay hắn múa lên.

Phần lớn các thế lực đều đã bị tiêu diệt.

Ma Long Chí Tôn lạnh lùng nói.

Vì vậy, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Ba bóng người bước ra từ giữa.

Và quan trọng hơn là, họ căn bản không thể làm gì được đối phương.

"Ngao!" "Ha ha, Hán Đế của Đại Kinh cuối cùng cũng xuất hiện." Nhưng khi gặp Lý Tĩnh, lại không đáng nhắc tới.

Vô số yêu thú, liền lao về phía Lưu Tranh.

Lúc này, bên trong Đại La Thánh Tông.

"Hơn nữa, nghe nói Ma tộc chuẩn bị công phạt đại lục Thiên Thần!" Bước chân hắn không dừng lại, tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, trong toàn bộ thành Hồng Mông, ngoài Lưu Tranh ra, không thể tìm thấy người nào khác.

Hắn cũng không chịu thua kém.

Đại Bằng Vương lạnh lùng nói, giọng điệu mang theo vẻ châm chọc, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

"Đại nhân, ngài cứ ở đây chờ là được.

Lần này, lại là một vị Tổ Vu dẫn đầu.

Kẻ hèn mọn của Đại Kinh, giao cho thuộc hạ đi!" Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Họ nằm mơ cũng không ngờ, Đại Kinh lại có tồn tại khủng bố như vậy, khiến người ta không kịp phản ứng.

"Bệ hạ, ngoài đại điện phát hiện tung tích dị tộc!" Trong thời gian ngắn, họ đã bị tàn sát sạch sẽ.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Lưu Tranh lộ ra vẻ ngưng trọng.

Cả người đều thê thảm không chịu nổi.

Hắn quát lên.

Những kẻ này, đều là các đại yêu vương bị Lưu Tranh trấn áp ở Bắc Hải năm xưa.

Nghe thấy giọng nói, trong mắt Lưu Tranh lộ ra ánh sáng khát máu.

Nhưng bây giờ, tên đã lên dây, không thể không bắn.

Sức mạnh công phạt nóng rực khiến hắn không dám chống cự.

Tiếp đó, thân hình hắn biến mất tại chỗ.

Có thể thấy Đại Kinh, thật sự đã chọc giận các cường giả trong thành Hồng Mông.

Tiếp đó, liền thấy một chi đại quân, từ trên trời giáng xuống.

Lưu Tranh bước một bước.

Hắn từng là một thành viên của vùng đất Cửu Châu, sau này đầu quân cho Ma Long Chí Tôn.

Tiếp đó, bên cạnh hắn truyền đến từng tràng tiếng gầm kiêu ngạo.

"Hán Đế, hôm nay trẫm nhất định phải lấy mạng ngươi!" Vị tướng lĩnh phụ trách trấn thủ cổng thành, liền tiếp tục nói, hai mắt bắn ra sát cơ dữ tợn.

Trong lòng sao có thể không giận.

Nếu không, e rằng sẽ gây ra sự chú ý của các cường giả trong thành Hồng Mông.

Những cường giả dị tộc này thực lực không yếu.

Bây giờ, trận chiến ở thành Đại Hoang, đã kết thúc.

Âm thanh vang lên khiến mọi người không khỏi dừng lại.

Người dẫn đầu, là một nam tử trung niên.

Hắn rơi xuống mặt đất, tạo ra một hố sâu.

Hắn muốn ngăn cản Lưu Tranh, nhưng lại không thể dễ dàng ra tay.

Trong đại điện, tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

"Ầm!" Ánh mắt hắn, quét qua bốn phía.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng âm độc.

Trên mặt hắn, đầy vẻ sợ hãi.

Trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Khí thế nồng đậm trong cơ thể hắn, trong nháy mắt lan tỏa ra.

Đó chính là tướng lĩnh Đại Kinh.

Khi cả hai va chạm vào nhau, phía sau hắn, một con ma long bay ra, khiến trong mắt Lưu Tranh lộ ra vẻ kiêng dè.

"Ngươi là ai!" Kiếm quang nóng rực, rạch phá bầu trời, trực tiếp rơi xuống cổ một vị yêu vương.

Máu tươi bắn lên.

Nghĩ đến đây, hắn liền chuẩn bị nghênh chiến.

Lúc này, sau khi rời khỏi cổng thành, lão giả ra tay kia, tròng mắt như muốn nứt ra.

"Ầm!" Nơi nào đi qua, không gian không ngừng vỡ nát.

Người dẫn đầu chính là Lý Tĩnh.

"Xoẹt!" Rõ ràng, đối phương cũng là một vị Tổ Vu.

Lúc này, miệng mũi hắn chảy máu.

Lưu Tranh lại không lùi mà tiến.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp lao về phía trước.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng lạnh lùng.

“Không cần đa lễ, nói cho ta biết, hiện tại trên đại lục, tình hình thế nào!” Đúng lúc này, những cường giả dị tộc kia lại lần nữa lao xuống.

Những người này, chính là cường giả của tộc Hoàng Kim Sư.

Luồng khí tức này, vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Đại Kinh cũng không khỏi nheo mắt lại.

“Hán Đế, lần này ngươi chắp cánh cũng khó thoát!” Bây giờ, Sư tộc này đã là thuộc hạ của Ma Long Chí Tôn.

Cảnh tượng trong sân, vô cùng đáng sợ.

Gần như không có chút hồi hộp nào, những cường giả dị tộc này toàn bộ bị chém giết tại chỗ.

“Cùng ta giết!” Nơi nào đi qua, đều phát ra tiếng gào thét.

Ngay khi giọng nói của tên cường giả dị tộc dẫn đầu vừa dứt.

“Chết tiệt, là tên khốn nào!” “Kiệt kiệt, chỉ có thực lực như vậy sao!” Sương máu lan tỏa ra.

“Ai dám giết bệ hạ, ta diệt cả nhà hắn!” Năm xưa nếu không phải Đại La Thánh Hoàng giúp đỡ, mình đã sớm vẫn lạc rồi.

Mà những đệ tử Đại Diễn Thánh Đình kia, vào lúc này, lại kinh hãi không thôi.

Đòn tấn công này, bá đạo vô song.

Vị lão giả này, là cung phụng do Ma Long Chí Tôn mời đến.

Ma Long Chí Tôn, cũng đã động thủ.

“Hán Đế, chúng ta muốn ngươi phải chết!” Mỗi lần ra tay, đều có tướng lĩnh dị tộc, bị hắn một quyền đánh chết.

“Rắc!” Lưu Tranh bị hất ngã xuống đất.

Lời Lưu Tranh vừa dứt.

Một vị trưởng lão quỳ rạp xuống đất cung kính nói.

Những người này đều có tu vi Tổ Vu cảnh ngũ trọng.

Đồng tử của Lưu Tranh cũng co lại vào lúc này.

"Ầm ầm!" Điều này khiến nụ cười trên mặt Ma Long Chí Tôn, không khỏi cứng lại.

Tiếp đó, hắn đánh ra một chưởng, hướng về phía đại quân đang chiến đấu với yêu thú.

Thánh chủ ngồi trên long ỷ, nhàn nhạt nói.

Tướng lĩnh phía sau hắn, đã rút đao nhảy xuống tường thành.

Giọng nói tràn ngập sát ý vô biên.

Hai mắt càng tỏa ra ánh sáng hung ác.

Bên ngoài thành trì, một luồng uy áp mênh mông, trong nháy mắt cuộn trào.

Tên cường giả dị tộc dẫn đầu ngông cuồng nói.

Trong đại điện lại lần nữa truyền ra giọng nói lạnh như băng.

Lưu Tranh thản nhiên hỏi.

Chương 552

Nhưng trên mặt vẫn vô cùng dữ tợn.

Theo tiếng nổ vang, trong một tòa cung điện cổ kính.

Lời vừa dứt, lưỡi đao sắc bén trong tay quét ngang.

Xa xa lại xuất hiện một bóng người.

Giọng nói hùng hồn trong nháy mắt vang lên.

Một lão giả đứng sau lưng hắn.

"Các ngươi dường như đã quên, là ai đã phá vỡ quy tắc, khai chiến trước!" Binh lính canh gác trên cổng thành, vội vàng cúi người hành lễ.

Trời đất lúc này trở nên lạnh lẽo vô cùng.

"Hán Đế, giao ra linh mạch, nếu không, hôm nay ngươi nhất định sẽ chết ở đây!" "Nhưng hôm nay chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!" Giọng nói chấn động vô cùng.

Mỗi một lần vung vẩy, tất sẽ có yêu thú bị giết.

Họ xuất hiện, tự nhiên không dám chậm trễ.

Chỉ thấy một đám người, đang được đại quân hùng hậu hộ vệ, đi vào trong thành.

Điều này khiến năng lượng trời đất, không ngừng sôi trào.

Họ căn bản không ngờ, Đại La Thánh Đế sẽ bị chém giết trong nháy mắt.

Hắn tung ra một trảo.

Lông mày hắn nhíu lại.

“Vút vút!” Nhưng lúc này, sắc mặt Lưu Tranh lại càng thêm âm trầm.

“Ầm ầm!” “Ừm, ta biết rồi!” Một bộ dạng hung hãn.

“Phụt!” “Bái kiến đại thống soái!” Trong nháy mắt, kình phong vô song quét ra.

Tóc dài bay phấp phới.

“Mọi người theo ta đi!” Lông mày dựng đứng.

Bên cạnh hắn còn có mấy vị cao thủ Thánh Nhân cửu trọng.

Những cường giả dị tộc này, không phải là thứ họ có thể chống lại.

Phía sau hắn, là vô số tinh binh Đại Kinh.

Có đại thần, không cam lòng hét lên.

Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Lưu Tranh hôm nay không thể sống, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến uy danh của hắn.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa nói xong, trên bầu trời lại truyền đến một luồng khí thế mênh mông vô cùng.

Đồng thời, thân thể của Đại La Thánh Hoàng lại thẳng tắp rơi xuống.

Tốc độ cực nhanh, lao về phía Lưu Tranh.

Điều này khiến trong mắt Đại Bằng Vương, lộ ra một tia hung ác.

Đúng lúc này, một lão giả phía sau Ma Long Chí Tôn, cung kính nói.

Dù sao, thực lực đối phương quá mạnh, ở trong thành Hồng Mông càn quét tám phương.

Tiếp đó, thân thể hắn, biến mất tại chỗ.

Tốc độ của hắn quá nhanh, trong nháy mắt đã đón đỡ cây búa lớn kia.

Nếu chính mình tự ra tay, e rằng quá mất mặt.

"Ừm, ta biết rồi, phái sứ giả đi thông báo cho Thánh Vương, nhất định phải kéo dài đủ thời gian!" "Hán Đế cứu mạng!" "Hừ, dám đánh lén bệ hạ của ta, đúng là tìm chết!" Cổng thành của phủ thành chủ từ từ mở ra.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người trong đại điện đều rơi vào tuyệt vọng.

Nhưng đúng lúc này, trong nháy mắt đã rơi xuống thân thể người ra tay kia.

Hắn không vội lên đường.

"Ha ha, Đại La Thánh Hoàng, lần này ta xem ngươi chạy đi đâu!" Nơi nào đi qua, toàn bộ hư không đều bị gợn sóng.

Hai mũi tên lại từ trong thành bay ra.

Nếu đối phương dám ra tay, vậy mình cũng không còn gì để ngại ngần nữa.

Đúng lúc này, những bóng người dị tộc kia, đã đến gần.

Đầu của đối phương nổ tung.

Toàn bộ bầu trời dường như bị xé toạc.

"Bái kiến đại thống soái!" Lần này đến đây, trong nháy mắt đã bắn trúng một vị cường giả tộc Hoàng Kim Sư.

"Chết tiệt!" "Chặn chúng lại cho trẫm." Chỉ là, ngay khi hắn định hành động, xa xa liền truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Quần áo trên người những người này, có thêu hoa văn vàng, cho thấy thân phận bất phàm của đối phương.

"Hán Đế, đây là át chủ bài cuối cùng của ngươi rồi phải không!" Tiếp đó, hắn liền phẫn hận nói.

Tiếp đó, cả hai va chạm vào nhau.

Hơn nữa, còn bị thương.

Khi hắn ngừng thở, trong đại điện chỉ còn lại tiếng hét thảm và cầu xin tha thứ.

Mà các đại thần xung quanh, lúc này đã ngây dại.

"Giết!" Không gian đều đang rung chuyển.

Tiếp đó, hắn gầm lên.

Bởi vì, người dẫn đầu, lại là Đại Bằng Vương, kẻ từng bại dưới tay mình ở Bắc Hải.

Nhưng cũng đủ để chống lại những người này.

"Hán Đế, bản lĩnh của ngươi chỉ có vậy thôi sao?" Bởi vì, chiến tranh trên đại lục, mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi.

Một cao thủ dị tộc, tay cầm binh khí, đâm vào ngực hắn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là, hắn có thể lơ là.

"Trẫm là Đông Hoàng Thái Nhất, chủ nhân của Đại Kinh!

Ngươi có thể gọi trẫm là Hán Đế!" Nghe thấy giọng nói, trong mắt Ma Long Chí Tôn lộ ra vẻ kinh hãi.

"Hán Đế, ngươi có biết ngươi đã phạm phải tội ác tày trời không!" Ma Long Chí Tôn quát lên.

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ, hôm nay mình phải rời đi.

"Ha ha, trẫm là ai, ngươi quản được sao.

Nếu đã muốn đoạt thành Hồng Mông, thì phải chuẩn bị sẵn sàng gánh chịu hậu quả!" Lữ Bố lạnh lùng nói.

Tiếp đó, Phương Thiên Họa Kích trong tay, trực tiếp chỉ vào Ma Long Chí Tôn.

"Hán Đế, ngươi khinh người quá đáng!" Nghe thấy giọng nói, Ma Long Chí Tôn gầm lên.

Tiếp đó, hắn liền dẫn theo đại quân, lao về phía trước.

Hắn thực lực mạnh mẽ, binh lính dưới trướng, càng thêm hung tàn vô song.

Chỉ là, khi họ lao ra.

"Ầm ầm!" Một tràng tiếng nổ vang lên.

Đại quân xung quanh, trong nháy mắt bị hất ngã xuống đất.

Khoảnh khắc này, Ma Long Chí Tôn cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi.

Lần này mình đã đá phải tấm sắt.

Đúng lúc này.

"Ngao!" Một tiếng rồng ngâm vang lên.

Long liễn của Đại Kinh xuất hiện trên không trung.

Ngay sau đó, một thân ảnh vĩ ngạn từ từ xuất hiện.

Thân thể hắn cường tráng vô cùng, tỏa ra dao động mạnh mẽ.

Đó chính là Hình Thiên.

Chỉ thấy hắn bước một bước, hai mắt bắn ra ánh sáng vàng rực rỡ.

"Ngươi là ai!" Thấy người đến, Ma Long Chí Tôn nghiến răng nghiến lợi hỏi, trong mắt có lửa giận phun trào.

“Trẫm là tổ tông nhà ngươi, giết!” Dứt lời, Hình Thiên liền trực tiếp lao lên.

Hắn không hề lưu tình.

Trên nắm đấm, bao bọc ngọn lửa vàng nóng rực.

Một quyền đánh ra, toàn bộ không gian đều rung chuyển.

“Rắc rắc!” Một tiếng xương gãy vang lên.

Ma Long Chí Tôn bị đập bay ra ngoài.

Cảnh này, không ai ngờ tới.

Ma Long Chí Tôn đường đường lại bại trận như vậy.

Không ít người, thậm chí còn hít một hơi khí lạnh.

Nhưng ngay khi họ đang chấn động, bên ngoài đại điện, một luồng năng lượng mênh mông cuộn trào.

Khoảnh khắc này, toàn bộ Đại Kinh đều sôi trào.

Khí tức của mấy vị Tổ Vu, bao trùm cả trời đất.

Trên người những người này, đều tỏa ra quầng sáng mạnh mẽ, giống như quân vương của trời đất.

Tiếp đó, một giọng nói hùng hồn lại vang lên vào lúc này: “Ai dám làm tổn thương hoàng đế của ta!” Dứt lời, Hình Thiên liền nhảy vọt ra.

Khoảnh khắc này, tốc độ của hắn nhanh vô cùng, như sấm sét, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Ma Long Chí Tôn.

Phương Thiên Họa Kích trong tay, trực tiếp quét ngang.

“Ầm ầm!” Theo tiếng nổ vang, toàn bộ hư không trong nháy mắt đều bị xé toạc.

Ngực của Ma Long Chí Tôn lõm xuống, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt

vọng.

"Ầm!" Tiếp đó, cả thân thể liền hóa thành mảnh vụn.

Cảnh này, quá nhanh.

Ngay cả những cường giả các tộc đang quan chiến, cũng có chút không dám tin.

Đồng thời, trong mắt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Đúng lúc này, ở bên kia, nam tử áo bào đen kia đã phản ứng lại.

Nhìn Lưu Tranh trong sân, hắn giận dữ quát: "Tiểu bối, dám phá hỏng chuyện tốt của bản tọa.

Hôm nay tất giết ngươi!" Dứt lời, hắn liền đánh một chưởng về phía đối phương.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn truyền ra, kình phong mênh mông quét qua bốn phía.

Hàn quang trong mắt Lưu Tranh lóe lên.

Tiếp đó, hắn đưa tay phải ra trực tiếp nắm lấy cánh tay của đối phương, rồi ném ra sau lưng.

"Bốp!" Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể nam tử áo bào đen, hung hăng ngã xuống đất.

Tuy hắn cũng là Tổ Vu, nhưng so với Hình Thiên, chênh lệch vẫn quá lớn.

Bởi vì, Hình Thiên đã có được huyết mạch của Bàn Cổ.

Nếu là người khác, căn bản không thể là đối thủ của hắn.

Lúc này, Hình Thiên đã lao vào chiến trường.

Mỗi một quyền hắn đánh ra, đều có mãng xà khổng lồ gầm thét.

"Gào!" Một vị Tổ Vu, né không kịp, trong nháy mắt bị đánh nát

đầu lâu.

Ở bên kia, quân đoàn Đại Kinh, cũng triển khai tàn sát.

Chương 553

Những cao thủ của liên minh các tộc, căn bản không thể ngăn cản.

Trong thời gian ngắn, đã bị chém giết sạch sẽ.

Sương máu nồng nặc, lan tỏa trong không trung.

Đúng lúc này, vị Ma Long Chí Tôn kia lại giãy giụa đứng dậy.

Lúc này, vẻ oán độc và phẫn hận trong mắt hắn lộ rõ không thể nghi ngờ.

Hắn hét lên với người bên cạnh: "Giết cho ta, không tiếc bất cứ giá nào phải giết Hán Đế!" Giọng nói mang theo vẻ dữ tợn.

Lần này, hắn hoàn toàn sợ hãi.

Hơn nữa, hắn cho rằng chỉ cần giết Lưu Tranh, mình coi như xong đời.

Nhưng không ngờ, Lưu Tranh đã sớm có phòng bị.

"Vút!" Đúng lúc này, một tiếng xé gió truyền đến.

Tiếp đó, liền thấy một miếng ngọc phù xuất hiện, trên đó lấp lánh ánh sáng vàng rực rỡ.

Đó chính là ngọc phù cầu viện của Đại Kinh.

Nụ cười trên mặt Ma Long Chí Tôn lúc này càng thêm quỷ dị.

Hắn nhìn Lưu Tranh lạnh lùng nói: "Hán Đế, tận thế của ngươi sắp đến rồi!" Lời của hắn vừa dứt.

"Xoẹt!" Tiếp đó, một cây trường thương, lại xuyên thủng trán của Ma Long Chí Tôn.

Tiếp đó, một lão giả từ trong trận doanh Đại Kinh đi ra cung kính

nói: “Bệ hạ, tất cả địch quân đã bị trấn áp!” Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh nhàn nhạt nói: “Tốt!” Tiếp đó, binh lính Đại Kinh, áp giải Ma Long Chí Tôn và những người khác quay về thành Hồng Mông.

Nhưng lúc này trong đại điện, không khí lại vô cùng nghiêm túc.

Hình Thiên trầm giọng nói: “Bệ hạ, lần này Đại Kinh của chúng ta tổn thất nặng nề.

Năm trăm vạn quân đội vẫn lạc, hơn ba trăm vị tướng lĩnh bị thương, gần như tất cả tinh nhuệ đều đã vẫn lạc!” Trong lời nói, lộ ra vẻ bi thương.

“Đúng vậy, Đại Kinh ta từ khi thành lập đến nay, chưa từng thê thảm như vậy!” Tào Chính Thuần lúc này lên tiếng, trong mắt lộ ra vẻ thù hận.

“Chuyện này không trách các ngươi, dù sao những người này đều là cường giả của các tộc.

Hơn nữa, đây là một trận sinh tử chiến.

Trẫm hy vọng mọi người đều có thể hiểu!” Lưu Tranh chậm rãi nói.

“Vâng, bệ hạ!” Mọi người đều cung kính nói.

Lần này, họ quả thực có chút đau lòng.

Dù sao, mỗi một binh lính bồi dưỡng đều không dễ dàng.

Hơn nữa, còn phải dựa vào họ chinh phạt các thế giới, mới có thể tích lũy đủ nội tình.

Nhưng không có cách nào, đây chính là loạn thế, nếu không giết người, đừng nói là thu phục toàn bộ Hồng Mông, ngay cả sống sót cũng là vấn đề.

Nhưng ngay khi họ vừa rời đi, Lưu Tranh liền lại nói: “Tào Chính

Thuần, để Hình Thiên dẫn đại quân đến Hỗn Độn Vực Sâu!" "Tuân lệnh!" Nghe mệnh lệnh, Tào Chính Thuần lui xuống.

Tiếp đó, lại một vị Cẩm Y Vệ lên tiếng: "Bệ hạ, vậy chúng thần thì sao!" Giọng nói mang theo vẻ hưng phấn.

"Trẫm cho phép các ngươi đi tìm cơ duyên.

Nhớ kỹ, đây là Thần Thánh Vực Ngoại, mọi việc phải cẩn thận!" Khi giọng nói vang lên, vị Cẩm Y Vệ kia liền biến mất tại chỗ.

Thấy cảnh này, Hình Thiên mặt đầy vui mừng lui xuống.

Trận chiến này, hắn cảm thấy thực lực tăng trưởng nhiều nhất.

Hơn nữa, Lưu Tranh không hề trách phạt mình.

Đây là ân huệ to lớn, tự nhiên là phải trân trọng.

Lúc này, Đại Kinh đã bắt đầu tập kết.

Hình Thiên làm tiên phong, dẫn đại quân tiến về phía Hỗn Độn Vực Sâu.

Còn Lưu Tranh, thì ngồi trên ngự liễn, yên lặng suy tư.

Lần này, hắn không hề dễ dàng.

Trận chiến này, nhất định sẽ gây ra sự chú ý của các tộc, đặc biệt là Tổ Vu, họ rất khó đối phó.

Cho nên, tiếp theo phải làm hai việc, thứ nhất là nhanh chóng nâng cao tu vi.

Thứ hai là củng cố cảnh giới của mình, để tránh lúc đó gặp nguy hiểm.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ về tất cả những điều này, một giọng nói lạnh như băng lại truyền đến: "Hán Đế, cút ra đây!" Giọng nói vang lên, khiến Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Hắn muốn biết, rốt cuộc là ai.

Nhưng khi nhìn thấy người trước mắt, không khỏi đồng tử co lại.

Chỉ thấy người này thân hình thấp bé gầy yếu, nhưng gò má lại hóp vào, như một cái xác khô.

Nhưng khí tức hung ác trên người, lại nồng đậm vô cùng.

Càng kinh ngạc hơn là, trên lưng người này, lại mang một cây trường đao.

Cả người đứng yên tại chỗ, tỏa ra uy thế kinh người.

"Ngươi là ai!" Lưu Tranh lên tiếng chất vấn.

"Ha ha, chủ nhân của Đại Kinh, ngươi cuối cùng cũng ra rồi.

Ngươi không phải muốn biết ta là ai sao.

Nói cho ngươi biết, bản vương là người của tộc Thiên Hoang.

Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Nói xong, thân hình gầy yếu kia, lại trực tiếp bay tới.

Trường đao trong tay, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, một đòn liền quét ngang về phía Lưu Tranh.

Đao quang nóng rực, thậm chí còn rạch phá cả hư không.

Nơi nào đi qua, hơi nước trong không khí bị hút cạn, cả trời đất dường như muốn sụp đổ.

"Tìm chết!" Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh gầm lên một tiếng.

Thân hình hắn nhảy vọt lên, Vũ Hoàng Kiếm trong tay, cũng vung xuống.

Trong nháy mắt, trời đất biến sắc.

"Ầm!" Tiếng nổ dữ dội vang lên.

Theo từng tràng tiếng nổ, thân thể của Thiên Hoang Chí Tôn bị đánh bay ra ngoài.

"Xoẹt!" Khóe miệng hắn trào ra máu tươi.

Tiếp đó, trên thân thể hắn lại nứt ra một khe hở, rõ ràng là không chịu nổi đòn tấn công như vậy.

"Ha ha, Hán Đế ngươi dám làm tổn thương bản tọa, ngươi chết chắc rồi, chí tôn của tộc Thiên Hoang tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi.

Hơn nữa, còn có tộc Thần Minh và Yêu Thần Cung, cũng sẽ phái cường giả giáng lâm.

Tóm lại, ngươi không thoát được đâu!" Giọng nói tràn ngập sự điên cuồng.

Khoảnh khắc này, trong mắt Lưu Tranh, sát cơ dâng trào.

Không chút do dự, hắn trực tiếp bay ra, muốn chém giết Thiên Hoang Chí Tôn.

Lúc này đối phương, dường như đã đoán được Lưu Tranh sẽ làm như vậy.

Khi Lưu Tranh xuất hiện, hắn phun ra một ngụm tinh huyết.

Tiếp đó, xung quanh lại xuất hiện một đám mây máu.

Trong mây máu, tỏa ra năng lượng mênh mông.

Đây là thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng của hắn.

Nếu dùng để chạy trốn, tuyệt đối đủ để thoát thân.

Nhưng chiêu này, tuy lợi hại, nhưng tổn thương đối với cơ thể cũng vô cùng lớn.

Vì vậy, Thiên Hoang Chí Tôn mới không nỡ sử dụng.

Nhưng bây giờ, Lưu Tranh quá khủng bố, hắn không thể không làm vậy.

Bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần không sử dụng bí thuật này, chắc chắn sẽ chết.

Lúc này, Lưu Tranh đã đuổi kịp.

"Gào!" Hắn gầm lên.

Bên cạnh, vô số cự thú Hồng Hoang theo sau, mỗi con đều vô cùng dữ tợn.

Lúc này, chúng nhe nanh múa vuốt, lao về phía Thiên Hoang Chí Tôn, tốc độ nhanh vô cùng.

Thấy cảnh tượng như vậy, Thiên Hoang Chí Tôn cũng không dám chậm trễ, hai tay múa lên.

"Rắc rắc!" Theo tiếng nói, đám sương máu trước mặt hắn, lại ngưng tụ thành một cái đầu lâu to lớn, trên đó đầy những phù văn dày đặc, như vật sống.

Vừa hình thành, liền chặn được vô số mãnh thú Hồng Hoang, nhưng vẫn bị phá vỡ.

Thân thể Thiên Hoang Chí Tôn, lao về phía xa, không dám dừng lại nửa bước.

Nhưng cự thú Hồng Hoang, lại bám theo không rời.

"Ầm!" Cuối cùng, Thiên Hoang Chí Tôn né không kịp, bị một con cự thú Hồng Hoang đè xuống đất.

"Ngao!" Tiếp đó, một con hổ đen lao xuống.

"Rắc rắc!" Ngực của Thiên Hoang Chí Tôn vỡ nát.

Mắt hắn trợn trừng, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Nhưng chưa đợi hắn chết, hổ đen đã cắn đứt cổ hắn.

Ở bên kia, đầu lâu màu máu kia, sau khi va chạm một quyền, liền hóa thành mảnh vụn.

Nhưng cho dù như vậy, những cự thú Hồng Hoang còn lại, lại vô cùng dũng mãnh, căn bản không lùi bước.

Đúng lúc này, Lưu Tranh cuối cùng cũng đến gần.

Thân ảnh hắn lóe lên, đánh ra một chưởng.

"Ngao!" Một con cự long Hồng Hoang, gầm lên, lại nuốt chửng cả sóng máu.

Trong mắt Thiên Hoang Chí Tôn lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn không ngờ, trong Đại Kinh, lại có cao thủ như vậy tồn tại.

Đúng lúc này, con hổ đen kia lại lần nữa lao tới.

"Hừ!" Lưu Tranh hừ lạnh, đưa tay ra.

"Ầm!" Hổ đen trực tiếp bị tóm lấy, ném ra xa.

Lúc này đối phương, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Mà những hung thú kia, cũng không dám đến gần.

"Gào!" Lúc này Thiên Hoang Chí Tôn, lại phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Tiếp đó, thân hình hắn phồng lên, lại hóa thành cao vạn trượng.

"Kiệt kiệt, Hán Đế vận khí của ngươi tốt.

Nếu không phải lần này, Thánh quân của tộc Thiên Hoang ta, cần một cỗ nhục thân, e rằng ngươi chết chắc rồi.

Cỗ thân thể này, tặng cho ngươi làm quà.

Ha ha!" Thiên Hoang Chí Tôn cười lớn nói.

Tiếp đó, một trảo liền chộp về phía Lưu Tranh.

Trên trảo này, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, khiến cả trời đất đều rung chuyển.

Cảm nhận được luồng khí tức kia, sắc mặt Lưu Tranh không khỏi biến đổi.

Đây là năng lượng do một cường giả Thánh Nhân cửu trọng liều mạng bộc phát, nào có thể khinh địch.

"Vút!" Gần như không có chút do dự nào, thân hình Lưu Tranh, liền biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn lại xuất hiện.

Vũ Bộ trong tay hắn thi triển đến cực hạn, tinh thần chi lực dưới chân, rực rỡ vô cùng.

"Ầm!" Theo một tiếng nổ vang, Thiên Hoang Chí Tôn, lại bị Lưu Tranh đá bay ra ngoài.

Chương 554

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Ngay khi Thiên Hoang Chí Tôn, còn chưa phản ứng lại, thân hình Lưu Tranh, lại lần nữa lao ra, bàn tay vươn ra.

"Phụt!" Cánh tay phải của Thiên Hoang Chí Tôn, trực tiếp bị hắn bóp nát.

Tiếp đó, chân trái cũng bị đạp gãy.

Cuối cùng, một cước đá ra.

"Xoẹt!" Đầu của Thiên Hoang Chí Tôn, bị xuyên thủng trực tiếp.

Máu tươi bắn tung tóe.

Trận chiến này, cuối cùng cũng kết thúc.

Trong mắt Lưu Tranh, tinh quang lóe lên.

Thế giới Thiên Hoang này, là một miếng thịt béo.

Bây giờ, mình đã chiếm được ưu thế, tự nhiên là không chuẩn bị bỏ qua.

Lập tức hắn quát lên: "Truyền ý chỉ của trẫm, toàn quân tiến công thế giới Thiên Hoang.

Gặp phải kẻ cản đường, giết sạch!" Dứt lời, cả trời đất, đều bị khí tức sát phạt bao trùm.

Nghe mệnh lệnh, các lộ đại quân, không cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp liền lao về phía thế giới Thiên Hoang.

Lúc này họ, căn bản không thể quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Ngay khi Lưu Tranh dẫn theo đại quân, xông vào thế giới Thiên Hoang, bên ngoài toàn bộ thế giới Thiên Hoang, một thân ảnh già nua đứng giữa hư không.

Đó chính là chủ nhân của thế giới Thiên Hoang, Hoang Cổ Chí Tôn.

Lúc này, giữa hai hàng lông mày hắn lộ ra vẻ phẫn hận.

Con trai của mình, bị người ta giết.

Bây giờ, lại bị Hán Đế công phạt, trong lòng hắn sao có thể không giận.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói: "Thông báo cho đại trưởng lão trong thành Hoang Thiên, dẫn theo cao thủ trong gia tộc, nhất định phải bảo vệ gia tộc.

Ta tự mình nghênh địch!" Giọng nói lạnh như băng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong một dãy núi trong thế giới Hoang Cổ, một bóng người, cung kính lên tiếng gọi: "Tổ gia gia, có người xông vào thế giới.

Ngài xem nên làm thế nào!" Giọng nói mang theo vẻ thê thảm.

Nghe thấy giọng nói, vị lão giả gầy gò đang ngồi xếp bằng trên đại điện lại lên tiếng: "Hoảng cái gì, chỉ cần có Hoang gia ta ở đây, ai dám làm càn!" Giọng nói của hắn mang theo sát ý lạnh lẽo.

Lời vừa dứt, trên người hắn càng dâng lên mùi máu tanh nồng nặc, cả người trông hung ác vô cùng.

Tiếp đó, hắn đứng dậy, đi ra ngoài đại điện.

"Đi thôi, theo ta ra tay.

Chém giết kẻ địch dám xâm phạm Hoang gia!" Giọng nói vang lên.

Vị đệ tử Hoang gia kia, không dám chậm trễ, theo sau, đi về phía cổng thành.

Hắn thực lực không mạnh, thậm chí còn có chút yếu đuối.

Nhưng dưới sự che chở của tổ tiên Hoang gia, sớm đã dưỡng thành thói quen coi trời bằng vung.

Vì vậy, khi tổ linh Hoang gia, xuất hiện trên tường thành, binh lính Đại Kinh dưới thành, lại không hề có chút lo lắng nào, ngược lại còn vô cùng hưng phấn.

Bởi vì, những người có mặt đều hiểu rõ, vị tổ linh Hoang gia này, là một cường giả Thánh Nhân cửu trọng.

Đối phó với một thành trì bình thường, thế là đủ rồi.

Ngay lúc tổ linh Hoang gia, đứng trên đầu thành, đại quân liền xông lên.

Đao quang mênh mông tỏa ra.

Những đệ tử Hoang gia kia, trong phút chốc bị chém ngã xuống đất.

Nhưng thi thể của họ, trong nháy mắt liền bị kéo vào giữa đại quân.

Đây là một bức tranh chấn động.

Một vị cường giả Thánh Nhân cửu trọng, trên đầu thành giao thủ với binh lính Đại Kinh.

Hơn nữa, còn liên tục bại lui.

Chuyện như vậy, quá hiếm thấy.

Đặc biệt là các tướng lĩnh Đại Kinh, càng đánh càng thuận tay.

Dù sao, cơ hội như vậy, quá ít.

Tuy đối phương tu vi cao thâm, nhưng trong trận chiến như thế này, lại căn bản không thể phát huy hết toàn bộ uy lực.

Ngay khi các tướng lĩnh Đại Kinh, chiến ý sôi trào, trong thành Hoang gia, trong hậu hoa viên của phủ đệ đại trưởng lão, một lão giả tóc bạc trắng, chống gậy, lại mở mắt ra.

Tiếp đó, hắn nhàn nhạt nói: "Hoang gia nguy hiểm rồi.

Hy vọng không liên lụy đến ta thì tốt!" Dứt lời, thân thể hắn liền biến mất trong sân.

Một lát sau, hắn xuất hiện ở một sân khác.

Nơi này tụ tập mấy vị trưởng lão, thực lực của họ không tầm thường, đều là cảnh giới Thánh Nhân bát trọng.

Nhưng tất cả đều bị tổ sư Hoang gia áp chế.

"Hoang gia nguy cấp, các ngươi mau ra tay tương trợ đi.

Nếu không, e rằng sẽ tổn binh hao tướng." Dứt lời, sắc mặt của tất cả mọi người đều khó coi vô cùng.

Họ thật lòng quy phục Hoang gia, nhưng đối phương lại vào lúc này muốn vứt bỏ họ, thực sự khiến người ta tức giận đến phát điên.

Nhưng lại không thể làm gì được.

Tiếp đó, một vị trưởng lão trong số đó liền lên tiếng: "Được, ta nguyện ý giúp đỡ!" Giọng nói vừa dứt, trong mắt mấy vị trưởng lão khác, cũng lộ ra một tia quyết tuyệt.

Lần này, họ không muốn ở lại.

Trong mắt tổ sư Hoang gia, lộ ra một tia vui mừng.

Tiếp đó, hắn liền lên tiếng: "Được, nếu đã như vậy, vậy chúng ta

xuất phát đi!" Lời của hắn vừa dứt, liền lướt về phía xa.

Mà các trưởng lão Hoang gia, cũng theo sát phía sau.

Đây là một trong những át chủ bài của Hoang gia.

Tổ sư Hoang gia, từng có được một món bảo vật, gọi là Hoang Thần Chu, là một chiếc thuyền linh bảo đỉnh cao.

Chỉ cần thúc đẩy, tốc độ sẽ nhanh đến cực hạn.

Cộng thêm tu vi và cảnh giới của mình, khả năng di chuyển cự ly ngắn, có thể gọi là vô song.

Nếu dùng để chạy trốn, thì càng nghịch thiên hơn.

Chỉ là, lúc này tổ tông Hoang gia, không hề biết, ngay khi hắn đang điều khiển Hoang Thần Chu, lao về phía ngoài thành, trước cổng thành, đã tụ tập một lượng lớn kỵ binh.

"Ầm ầm!" Theo một tràng tiếng nổ vang, thiết kỵ Đại Kinh, như thủy triều cuồn cuộn kéo đến.

"Gào!" Họ gầm lên.

Trên người mỗi người, đều tỏa ra khí tức khủng bố.

Khoảnh khắc này, bất cứ ai cũng cảm thấy ngột ngạt.

"Là Hán Hoàng thiết kỵ!" "Xong rồi, Đại Kinh muốn tiêu diệt Hoang gia của ta rồi!" "Cứu mạng a!" Lúc này, toàn bộ Hoang gia loạn thành một đoàn.

Vị tổ tông Hoang gia kia, thấy cảnh tượng như vậy, cũng đồng tử co lại.

Vạn lần không ngờ, Đại Kinh lại phái kỵ binh đột kích.

Điều này khiến hắn cảm nhận được bóng ma của cái chết.

Nhưng bây giờ đã không còn đường lui.

Nếu ngừng chống cự, hắn nhất định sẽ bị vây khốn trong Hoang gia.

Đến lúc đó, sẽ thực sự phiền phức.

Vì vậy, khoảnh khắc tiếp theo hắn trực tiếp gầm lên: "Giết cho ta!" Giọng nói vang lên, một luồng năng lượng cuồn cuộn, lan tỏa ra xung quanh.

Tiếp đó, một thanh kiếm sắc bén xuất hiện trong tay hắn.

Trong hai mắt hắn tinh quang lóe lên, tay nắm chặt kiếm sắc, trực tiếp liền chém về phía Lưu Tranh.

Thực lực của hắn, có thể nói là kinh diễm vô song.

Đòn tấn công này, như một ngôi sao băng vụt qua, khiến người ta sợ hãi.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Lưu Tranh lại lộ ra một tia lạnh lùng.

"Hừ!" Tiếp đó, hắn bước một bước, bàn tay mở ra, một quyền đón đỡ đòn tấn công của tổ tiên Hoang gia.

Ngọn lửa nóng rực, bùng lên xung quanh.

"Ầm!" Sau khi hai người va chạm, trên không trung phát ra tiếng nổ lớn.

Thân thể tổ tiên Hoang gia, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ngực lõm xuống, khóe miệng trào ra máu tươi, trông vô cùng thê thảm.

Lúc này, Lưu Tranh vẫn ngạo nghễ đứng giữa hư không, nhìn xuống dưới, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Vết thương của tổ tiên Hoang gia, càng lúc càng nghiêm trọng.

Nhưng ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên cạnh hắn, lại có

một lão giả xuất hiện.

Đó chính là thái thượng trưởng lão của Hoang gia, nhân vật cấp lão tổ của tộc Hoang Thần.

Lúc này, ông ta đã chặn được đòn tấn công của Lưu Tranh.

Tiếp đó chậm rãi nói: "Thực lực của ngươi, quả thực rất mạnh.

Nhưng hôm nay muốn hủy diệt Hoang gia, thì còn kém xa lắm.

Ta khuyên ngươi, vẫn nên mau chóng rời đi thì tốt hơn!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh cười lạnh nói: "Ngươi là người của Hoang gia sao?

Nếu phải, trẫm tha cho ngươi một mạng!" Dứt lời, trong mắt hắn lóe lên sát ý lạnh như băng.

"Hừ, ngươi dám giết ta.

Người của Hoang gia trong toàn bộ Thiên Diễn Tinh Hệ, sẽ không tha cho ngươi đâu.

Ngươi chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!" Thái thượng trưởng lão Hoang gia, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, hung hăng nói.

Còn Lưu Tranh, lúc này lại lạnh lùng nói: "Giết hắn!" Giọng nói vừa dứt, thân ảnh của Tào Chính Thuần và Dương Tiễn liền bay vọt lên.

Họ chộp về phía vị thái thượng trưởng lão kia, trong mắt hai người lộ ra sát ý nồng đậm.

Lần này đến đây, họ đã chuẩn bị tiêu diệt Hoang gia.

Còn về cái gì mà người của Thiên Diễn Tinh Vực, hắn căn bản không quan tâm.

Vì vậy, ngay tại chỗ liền lao lên.

Vị thái thượng trưởng lão Hoang gia này, cũng không yếu thế, đồng thời nghênh đón hai người.

Chỉ là, với thực lực như vậy, làm sao có thể là đối thủ của Dương Tiễn và Tào Chính Thuần.

"Xoẹt!" Cổ của ông ta, trong nháy mắt bị xé toạc.

Ngay sau đó, thân thể thẳng tắp ngã xuống đất.

Khí tức tử vong, trong nháy mắt lan tràn.

Thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt của những người Hoang gia kia, trở nên trắng bệch vô cùng.

Trong lòng họ hiểu rõ.

Hôm nay, bọn mình khó thoát khỏi kiếp nạn.

Cùng lúc đó, thiết kỵ Đại Kinh, đã xông vào trong thành.

Lúc này họ, như hổ báo sói hoang, nơi nào đi qua máu thịt bay tứ tung.

Đệ tử Hoang gia, căn bản không địch nổi.

Thậm chí có người, trực tiếp bị chém giết tại chỗ.

Thấy cảnh tượng như vậy, các tướng sĩ Đại Kinh, đều hưng phấn vô cùng.

Đặc biệt là Hoàng Trung, lúc này càng cười ha hả nói: "Bệ hạ anh minh, chúng ta chỉ cần chém giết cao tầng của Hoang gia, chuyện còn lại giao cho Cẩm Y Vệ là được.

Chương 555

Đảm bảo vạn vô nhất thất!" Giọng nói vang lên, mang theo vẻ cung kính.

Lúc này hắn, có thể nói là chiến ý sôi trào.

Dù sao, ngày thường ở trong quân doanh quá lâu.

Trận chiến này, có thể thỏa sức thể hiện hùng phong, sao có thể không kích động.

"Ừm, truyền lệnh xuống, phàm là kẻ phản kháng đều giết không tha!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Sau đó, hắn lại lần nữa ngồi trấn giữ trung ương.

Ngay khi mệnh lệnh của hắn vừa ban xuống, người của các đại gia tộc, lại lần lượt bắt đầu hành động.

Khoảnh khắc này của Hoang gia, đã hoàn toàn hỗn loạn.

Còn Lưu Tranh thì chắp tay đứng yên tại chỗ, trong mắt lộ ra một tia khinh thường.

Tổ tiên Hoang gia tuy lợi hại, đáng tiếc là, gặp phải mình, coi như hắn xui xẻo.

Quả nhiên, khi thiết kỵ Đại Kinh tiến vào trong thành, một vị trưởng lão Hoang gia lên tiếng gọi: "Ta nguyện hàng phục Đại Kinh!" Giọng nói mang theo một tia nịnh nọt.

Vị trưởng lão này, nhớ rất rõ, tổ tiên Hoang gia khi đối mặt với Lưu Tranh, căn bản không chiếm được chút ưu thế nào.

Nếu tiếp tục đấu nữa, nhất định sẽ vẫn lạc.

Bây giờ đầu hàng, có lẽ là lựa chọn tốt nhất rồi.

Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh nhíu mày.

Hắn không thích sự phản bội, càng không quen với loại hèn mọn cúi đầu này.

Nhưng đây cũng là không có cách nào.

Người của Hoang gia đông đảo, hơn nữa lại có tổ tiên Hoang gia trấn giữ.

Nếu không thu phục, tổn thất của mình sẽ rất lớn.

Vì vậy, hắn lập tức nói: "Nếu đã như vậy, vậy ngươi cứ ở lại đi!" Giọng Lưu Tranh mang theo một tia lạnh lùng.

Nghe thấy giọng nói, trên mặt vị thái thượng trưởng lão Hoang gia kia lại lộ ra vẻ vui mừng.

Tiếp đó, hắn liền bái tạ: "Đa tạ Hán Đế bệ hạ không giết chi ân!" Ngay khi lời của hắn vừa dứt, mấy vị trưởng lão khác, cũng lần lượt tỏ thái độ.

Họ đều nguyện ý thần phục.

Chỉ có một người ngoại lệ, đó là Hoang Lôi, đối phương quỳ rạp trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

Lúc này, hắn hét lên với Lưu Tranh: "Phụ thân, vì sao người lại phản bội Hoang gia!" Lần này, hắn đã quyết tâm, tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

"Câm miệng, ngươi hiểu cái gì.

Đây là cơ hội duy nhất của Hoang gia chúng ta.

Nếu không, Hoang gia chúng ta sẽ xong đời!" Tổ tiên Hoang gia quát mắng.

Nghe thấy giọng nói, trên mặt Hoang Lôi lại lộ ra vẻ khó hiểu.

Đúng lúc này, giọng của Lưu Tranh lại truyền đến: "Giết đi!" Tên Hoang Lôi này không biết điều, nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách mình.

Lời của hắn vừa dứt, Tào Chính Thuần và Dương Tiễn liền đi lên.

Hai luồng đao quang sắc bén, lóe lên ánh sáng chói mắt trên không trung.

"Ầm ầm!" Đao quang rơi xuống, đầu của Hoang Lôi, liền bị chém bay ra ngoài.

Hắn đến chết cũng không ngờ, mình lại chết ở đây.

Nhìn thi thể nằm trên mặt đất kia, trên mặt Lưu Tranh lộ ra một tia lạnh lùng.

Hắn biết, từ nay về sau, bản đồ Đại Kinh, sẽ mở rộng không ít.

Tiếp đó, hắn liền vẫy tay nói: "Truyền chỉ, người của các đại thế giới, nếu quy thuận, có thể miễn trừ tội trách, ban thưởng đan dược!" Dứt lời, những tướng lĩnh Đại Kinh xung quanh, trên mặt lại lộ ra vẻ hưng phấn.

"Tuân mệnh!" Theo giọng nói của hắn, họ liền lui xuống.

Lúc này Lưu Tranh, trong hai mắt lại lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tiếp đó, hắn liền phân phó với Lý Nguyên Bá bên cạnh: "Để Lữ Bố dẫn đội tiên phong, đến Thiên La Thánh Địa!

Chiếm lấy nó, xây dựng Thiên Cung!" Lần này đại quân, là đột kích mà đến, quân tư trang mang theo không đủ.

Hơn nữa đường xá xa xôi.

Nếu theo trình tự bình thường, căn bản không kịp.

Bây giờ, chỉ có thể để Lữ Bố dẫn một chi tiên phong quân đi, tranh

thủ sớm trở về.

Tiếp đó, hắn lại nói: "Trương Lương, để Giả Hủ phụ trách giám sát các châu quận, nếu có phản bội, giết không tha!

Trẫm hy vọng, ba năm sau, trên cương thổ Đại Kinh, bá tánh an cư lạc nghiệp!" Giọng nói mang theo một luồng uy nghiêm.

Ngay khi lời của hắn vừa dứt, những người khác đều cung kính đáp: "Mạt tướng tuân mệnh!" Tiếp đó, họ liền từ từ lui xuống.

Còn Lữ Bố, thì đã biến mất tại chỗ.

Ba tháng sau, Thiên Cung của Đại Kinh được xây xong.

Lần này tốc độ có thể nói là cực nhanh, bởi vì Thiên Cung này, không cần công nghệ phức tạp.

Chỉ cần gia cố đơn giản, là đã xây dựng hoàn thành.

Khi toàn bộ tòa Thiên Cung, sừng sững bên ngoài thành Hồng Mông, bất cứ ai cũng cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ.

"Gào!" Lúc này Lưu Tranh, càng phát ra tiếng gào thét.

Thiên Cung này, là bảo vật hắn luyện chế cho chính mình, tự nhiên là mong nó có thể danh dương Hồng Hoang.

Đây là một cỗ xe Cửu Long Ngọc Liễn, được đúc bằng vàng ròng, hơn nữa còn được khảm vô tận châu báu.

Khi xuất hiện ở rìa chiến trường, bá tánh vây xem xung quanh, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

"Đó là thần linh sao!" Có người trầm giọng hỏi.

"E rằng không chỉ, thần linh sẽ không điều khiển thứ xa xỉ như vậy.

Chắc chắn là cường giả cảnh giới Thần Vương thực sự!" Giọng

nói vang lên, khiến tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Ầm!" Ngay khi họ đang bàn tán sôi nổi, thân hình Lưu Tranh nhảy một cái liền lên trên xe Cửu Long.

Trong nháy mắt, uy áp mênh mông lan tỏa ra.

Tất cả mọi người đều tránh ra xa, sợ làm phật lòng đối phương.

Còn Lưu Tranh, lúc này lại nhìn xuống mặt đất dưới chân, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Trong nháy mắt, một tràng ánh sáng rực rỡ, liền lan tỏa ra.

Tiếp đó, trước cổng Thiên Cung, một người mặc hắc bào xuất hiện giữa sân.

Đó lại là một vị Ma Thần.

Thực lực sánh ngang Bán bộ Chuẩn Thánh thất trọng.

Hơn nữa, tay y cầm một chiếc lưỡi hái màu đen, thân thể cao lớn vô song.

Y như một Ma Thần giáng lâm, khiến người ta kinh hãi.

Trên trán y có những đường vân kỳ dị hiện lên, trông vô cùng đáng sợ.

Vừa mới xuất hiện, y đã đi thẳng đến bên cạnh Lưu Tranh.

"Tham kiến bệ hạ!" Giọng nói toát lên vẻ cung kính.

"Ừm!" Lưu Tranh hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, liền ra lệnh.

"Từ nay về sau, ngươi hãy theo trẫm!" Đây là một cường giả thực lực mạnh mẽ, Lưu Tranh đương nhiên muốn thu nhận về dưới trướng.

Dù sao thì, hiện tại hắn đang cần những cường giả giúp mình xử

lý các loại sự tình.

“Vâng, bệ hạ!” Vị Ma Thần kia cung kính nói.

Sau đó, liền đứng sau lưng Lưu Tranh.

Và chính lúc này.

Ở một phía khác, Đại Tống hoàng triều cuối cùng cũng đã kiến lập hoàn thành.

Lần này, Tống Giang và những người khác không hề chậm trễ.

Bọn họ phái đi đều là tinh binh cường tướng.

Đặc biệt là Hoàng Dung, sau khi tu luyện 《Quỳ Hoa Bảo Điển》, chiến đấu lực vô cùng cường hoành.

Càng khiến cho tất cả mọi người vô cùng sợ hãi.

Nàng đi tiên phong, trực tiếp lao thẳng về phía Đại Tống.

Ngày hôm đó, chiến hỏa ngút trời.

Tống Giang và Hoàng Dung gần như không gặp phải đối thủ nào đã công phá được hoàng thành của đối phương.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy chấn động.

Không ai dám tiến lên ngăn cản, chỉ có thể đứng một bên quan sát.

Mà bên trong hoàng thất Đại Tống lại xảy ra biến hóa.

Hoàng tử Đại Tống, sau khi Tống Giang rời khỏi Đại Tống, đã nhanh chóng trỗi dậy.

Trong thời gian ngắn đã ngồi vững vị trí.

Lúc này, hắn nhìn vị tướng quân vừa mới đến đầu quân rồi mở miệng nói.

“Ngươi có chắc chắn sẽ dẹp được bọn phản nghịch đó không!”

Giọng nói tràn ngập ý lạnh như băng.

"Điện hạ yên tâm, ta có mấy vạn thiết kỵ, có thể tung hoành sa trường.

Đại Kinh tuy lợi hại, nhưng tại hạ chưa chắc đã thua!" Người này là do Lưu Tranh chiêu mộ lúc ban đầu.

Trong thời loạn lạc này, hắn đã chọn nương tựa vào Lưu Tranh.

Và ngay lúc hai người đang nói cười vui vẻ.

Hoàng Dung đã dẫn quân đội công phá tiến vào trong thành trì.

Phía sau nàng, có những cỗ nỏ khổng lồ không ngừng bắn phá.

Nơi nào đi qua, nơi đó đều là một mảnh tan hoang.

Mà vị tướng lĩnh Đại Kinh kia thì tự mình đốc chiến.

Lúc này, mặt hắn đầy vẻ dữ tợn.

"Giết!" Trường mâu trong tay vung ra.

Trực tiếp đâm xuyên lồng ngực một binh sĩ.

Máu tươi văng khắp Thiên Cung.

"Xoẹt!" Lại một mũi tên bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng lồng ngực một viên đại tướng.

Tiếp đó, hắn gầm lên.

"Tất cả giết hết cho trẫm, không chừa một ai!" Lúc này, hắn đã hoàn toàn điên cuồng.

Quân đội Đại Kinh đã chịu nhục quá lâu bên ngoài đế thành Đại Kinh.

Nếu không tìm được cơ hội báo thù.

Tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy uất ức.

Vì vậy, đây chính là lý do vị hoàng tử Đại Tống này nóng lòng muốn giành thắng lợi.

“Ầm ầm!” Và ngay lúc này.

Một tiếng nổ vang lên.

Ngay sau đó, một bóng người bay vút ra.

Hét về phía Hoàng Dung.

“Nữ Oa, hôm nay ta xem ngươi làm sao chạy thoát!” Hắn là một lão tướng.

Thực lực sâu không lường được.

Nghe thấy tiếng, trên gương mặt xinh đẹp của Hoàng Dung lộ ra một tia tức giận.

Chương 556

Nhưng, ngay lúc này.

Viện quân của Đại Kinh đã đến.

Một vị tướng lĩnh đứng trên xe nện cửu long, lớn tiếng hô.

"Hán Đế bệ hạ có chỉ, tru sát phản nghịch!" Giọng hắn vừa dứt.

Liền vung tay.

"Ầm!" Một bóng người, trực tiếp va vỡ hư không, lao về phía Hoàng Dung.

"Hừ, không biết sống chết!" Giọng của người này vừa dứt.

Hoàng Dung liền nghênh chiến.

Trong đôi mắt nàng lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Một chưởng vỗ ra.

"Bốp!" Theo tiếng động trầm đục vang lên.

Hai người lại ngang tài ngang sức, bất phân thắng bại.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt vị hoàng tử Đại Tống kia lóe lên vẻ hưng phấn.

Còn vị tướng quân kia thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Tiếp đó, liền gầm lên giận dữ.

"Anh em, xông lên cho ta!" Các tướng sĩ bên cạnh hắn sau khi nghe lệnh, không chút do dự.

Trực tiếp lao lên.

Nhưng, Hoàng Dung làm sao có thể sợ hãi.

Tú cầu trong tay, sau khi bay múa ra.

Mỗi một lần ném ra, đều có sương máu tuôn trào.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên vào lúc này.

Vị tướng lĩnh kia, trong nháy mắt bị đánh nổ tan xác tại chỗ.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho vị hoàng tử Đại Tống kia lộ ra một tia kinh hãi trên mặt.

Hắn không ngờ rằng, quân đoàn Đại Kinh lại mạnh mẽ đến thế.

Không chỉ hắn, ngay cả Lưu Tranh cũng có chút kinh ngạc.

Bởi vì, cảnh này đã vượt ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng, thế trận lúc này không cho phép suy nghĩ nhiều.

Hắn chậm rãi nói.

"Gia Cát Lượng, ngươi phụ trách phụ tá Tào Chính Thuần.

Phải bắt được Tống Giang.

Còn các tướng lĩnh khác, cứ giao cho Lý Nguyên Bá đi!" Giọng nói vừa dứt.

"Mạt tướng tuân lệnh!" Nghe lệnh xong, Gia Cát Lượng không từ chối.

Dù sao, sự tồn tại mạnh nhất của Đại Kinh vẫn là Tào Chính Thuần.

Tiếp đó, Lưu Tranh lại nói.

"Nhạc Gia Quân ra khỏi hàng!" Giọng nói vừa dứt, một bóng người liền xuất hiện giữa sân.

"Bái kiến bệ hạ!" Nhạc Bằng Cử cung kính mở miệng nói.

Hắn là mãnh tướng dưới trướng Lưu Tranh, càng là người vô

cùng trung thành.

Bây giờ, nhận được mệnh lệnh, tự nhiên là không chút do dự ra tay.

Và cùng lúc đó.

"Bốp!" Vị tướng lĩnh Đại Tống kia, sau khi đụng phải Nhạc Bằng Cử, căn bản không chống đỡ nổi.

Bị một quyền đánh nát đầu.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Tống Giang lại trợn mắt muốn nứt ra.

"A!" Tiếng gầm giận dữ vang lên.

"Giặc cướp to gan, kẻ nào dám làm hại con ta!" Vị vương gia họ Tống này phẫn hận vô cùng nói.

Nhưng cũng hiểu rằng, dựa vào thực lực hiện tại của mình, không thể cứu được con trai.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc tiếp theo, liền gầm lên giận dữ.

"Rút!" Tiếng hét vang lên.

Các tướng lĩnh Đại Tống, lần lượt rút lui.

Trận chiến này, hắn thua rất thảm.

Tổn thất nặng nề.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong đôi mắt đẹp của Hoàng Dung lộ ra một tia sáng sắc bén.

"Đại ca, chúng ta đuổi theo đi, đem đám tàn dư Tống quốc này, giết sạch không chừa một mống!" Giọng nói toát lên mùi vị khát máu.

"Được!" Tống Giang đáp một tiếng.

Quân đội Đại Kinh, hùng dũng theo sau.

Lúc này, trong mắt Tống Giang lộ ra sát khí nồng đậm.

Em trai của mình bị giết.

Đây là nỗi nhục lớn.

"Bách tính Đại Tống, giết hết cho trẫm, hôm nay trẫm muốn đồ sát toàn bộ Đại Tống!" Giọng nói mang theo sát khí nồng đậm.

Hắn đã làm quá nhiều chuyện ở Tống quốc.

Lúc này, lệ khí trong lòng cũng không thể kìm nén được nữa.

"Giết!" Từng trận tiếng gầm giận dữ vang lên.

Toàn bộ chiến trường đều tràn ngập khí tức chết chóc.

Đại quân của Tống Giang, như châu chấu tràn qua.

Lao về phía xa.

Bọn họ muốn hủy diệt Đại Tống.

"Bốp!" Và ngay lúc này.

Trên trời lại rơi xuống một ngôi sao băng, hung hăng nện vào trung tâm quân đội của Tống Giang.

Trong chớp mắt.

Thân hình của đại quân ngừng di chuyển.

Mà Tống Giang, cũng bị nện ngã xuống đất.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ngôi sao băng này lại là từ trên trời rơi xuống.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, mở miệng hô lớn.

"Mau tránh!" Giọng hắn vừa dứt, thân hình liền nhảy lên.

Chạy về bốn phía.

Các tướng lĩnh khác, lúc này cũng không còn lo được đến tính mạng của mình.

Lăn lê bò trườn chạy sang một bên.

Chỉ là, tốc độ của họ chậm một bước.

Ngay lúc họ vừa rời đi.

Những tướng sĩ Tống quốc kia, đã bị thiên thạch nện thành bột mịn.

Máu tươi phun lên trời.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Mắt Tống Giang đỏ ngầu.

Trong lòng hắn rõ ràng, lần này Đại Kinh e là thật sự xong rồi.

Nếu không rút lui, e là sẽ bị tiêu diệt tại nơi này.

Lập tức mở miệng hô lớn.

"Đại quân rút!" Giọng nói thê lương vô cùng, nhưng lại không có cách nào khác.

Đại quân đang nhanh chóng rút lui.

Thân hình họ trông vô cùng thảm hại.

Và ngay lúc này.

Một đội kỵ binh xuất hiện ở phía trước họ.

Người dẫn đầu chính là Lữ Bố.

Lúc này, hắn nhìn đại quân đang chạy trốn.

Trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

Mở miệng gầm lên giận dữ.

"Giết!" Giọng nói vừa dứt.

Chiến mã dưới hông, trong nháy mắt hóa thành cự thú.

Móng vuốt sắc bén vồ ra, xé rách không gian.

Ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, tung hoành giữa trời đất.

Nơi nào đi qua.

Binh lính của Đại Tống, trong khoảnh khắc bị giết chết tại chỗ.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Tống Giang gan mật đều nứt.

Hắn muốn phản kháng, nhưng lại không địch lại Lữ Bố.

Cuối cùng, bị bắt sống.

"Phụ thân!" Tống Kim Cương quỳ rạp xuống đất, bi thương kêu lên.

Lúc này, hắn đã hoàn toàn suy sụp.

Mà lúc này Tống Giang, trên mặt quả thực lộ ra một tia cay đắng.

Hắn không cam tâm, hùng đồ bá nghiệp của mình mới vừa bắt đầu.

Sao lại thất bại rồi.

Chỉ là, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Quân đội họ Tống, gần như là toàn quân bị diệt.

Và ngay lúc này.

Một đội kỵ binh xuất hiện bên ngoài chiến trường.

Hướng Lữ Bố ôm quyền nói.

"Lữ tướng quân, bệ hạ mời ngài qua phủ thương nghị đại sự!" "Được!" Nghe thấy tiếng, Lữ Bố gật đầu, liền tiến vào trong thành.

Mà tên thị vệ kia, theo sát phía sau.

Tất cả những điều này, Lưu Tranh đều nhìn thấy trong mắt, trong mắt lộ ra một tia cười.

Cơ hội mà hắn chờ đợi cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Mà lúc này Lữ Bố, vừa mới vào hoàng cung.

Chương 557

Liền được dẫn đến trước mặt Lưu Tranh.

Cung kính mở miệng nói.

"Mạt tướng Lữ Bố tham kiến bệ hạ!" "Bình thân đi, lần này ngươi lập được công lao, trẫm chuẩn bị ban thưởng cho ngươi!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, liền tiếp tục nói.

"Ngươi có muốn được phong hầu không!" Giọng nói vừa dứt, khiến Lữ Bố không khỏi sững sờ.

Nhưng một lát sau, lại lắc đầu nói.

"Mạt tướng nguyện ý đi theo bên cạnh bệ hạ!" Giọng Lữ Bố tuy trầm thấp.

Nhưng Lưu Tranh vẫn cảm nhận được một luồng hơi ấm.

Hắn cười nói.

"Yên tâm, sau này công lao của ngươi sẽ ngày càng lớn!" Nói xong liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Và chính lúc này, ngoài cửa lại có một lão giả xông vào.

Nhìn thấy Lưu Tranh, liền trực tiếp mở miệng nói.

"Hán Đế bệ hạ, có thể cứu lão già này một mạng không ạ!" Người đến không phải ai khác, chính là Lưu Bá Ôn người đã thông báo cho Lưu Tranh.

Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh nhíu mày.

Tiếp đó, chậm rãi nói.

“Lưu ái khanh, đây là cớ gì!” “Ai!

Hán Đế, tên cẩu tặc Tống Giang đó, nhân lúc lão già này rời khỏi Biện Lương.

Phái cao thủ chặn giết.

Nếu không nhờ ngài kịp thời viện trợ, ta sợ đã sớm chết trong tay tên đó rồi.

Đây là báo đáp của ta!” Vừa nói, vừa đưa qua một chiếc nhẫn trữ vật.

Lưu Tranh không từ chối, thu vào lòng, mở miệng nói.

“Nếu đã như vậy, vậy sau này ngươi cứ đi theo cô vương đi.

Không cần lo lắng an nguy.

Ngoài ra, trong khoảng thời gian này, trẫm sẽ giúp ngươi nâng cao tu vi.

Về phần công huân, trẫm sẽ ban cho ngươi phần thưởng tương ứng!” Giọng Lưu Tranh vừa dứt, Lưu Bá Ôn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần ở bên cạnh Lưu Tranh.

Vậy mình sẽ có hy vọng sống sót.

Tiếp đó liền cung kính nói.

“Tạ Hán Đế ban thưởng hậu hĩnh!” “Ừm!” Lưu Tranh gật đầu.

Tiếp đó, lại vẫy tay ra hiệu cho đối phương lui xuống.

Và cùng lúc đó.

Trong Đông Hán, sắc mặt Tống Giang âm lãnh vô cùng.

“Hán Đế, lại dám tiêu diệt số vạn tinh nhuệ của Tống gia ta.

Món nợ này sớm muộn gì cũng phải tính!" Tiếng nói vang lên, như lệ quỷ.

Chỉ là, ngay lúc này.

Một vị thái giám vội vã đi vào.

"Thừa tướng đại nhân, Tống Ngọc công tử bị bắt làm tù binh!" "Hả!" Nghe thấy tiếng, Tống Giang mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Con trai của hắn, sao lại bị bắt, lẽ nào là Hán thất ra tay?

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo đã nghe thái giám lại nói.

"Bệ hạ triệu kiến, nói là có nhiệm vụ quan trọng giao cho ngài.

Xin ngài lập tức vào cung!" Giọng nói mang vẻ gấp gáp.

"Hừ, Tống Giang ta đường đường là Hán thần, sao có thể chịu sự khống chế của hắn!" Tống Giang lạnh lùng quát.

Nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể dẫn người đến Triều Dương điện.

Bởi vì, hắn rất rõ, nếu vi phạm thánh chỉ, thì thứ chờ đợi hắn chỉ có cái chết.

Và ngay lúc hắn vừa bước vào đại điện.

Lưu Tranh đã ngồi trên long ỷ.

Nhìn thấy người đến, mở miệng hỏi.

"Tống Ngọc bây giờ thế nào rồi, có ổn không!" Giọng nói toát lên vài phần quan tâm.

"Hán Đế yên tâm, Ngọc công tử không bị thương, nó còn trẻ, sau này sẽ còn trưởng thành thành rường cột của Đại Kinh.

Lần này, là do ta sơ suất, để nó xảy ra chuyện, xin Hán Đế thứ tội!" Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, liền mở miệng nói.

“Ừm, ngươi làm không tệ, chuyện này tạm thời ghi nhớ.

Thực lực của Tống gia, trong toàn bộ Nam Man đều được coi là tồn tại đỉnh cao.

Sau này nhất định phải chú ý, tuyệt đối không được xảy ra sai sót.

Nếu không, mặt mũi của trẫm cũng không biết để vào đâu!” Nghe thấy tiếng, Tống Giang không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, liền mở miệng nói.

“Đa tạ Hán Đế lượng thứ!” “Ha ha, trẫm còn có chính vụ phải xử lý.

Ngươi lui xuống trước đi!” Lưu Tranh mở miệng nói.

Và ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Tống Giang liền cung kính nói.

“Vâng, Hán Đế!” Tiếp đó, xoay người đi ra ngoài đại điện.

Chỉ là, vừa mới ra khỏi đại điện.

Liền truyền lệnh.

“Điều động ba trăm thiết kỵ, hộ tống Ngọc công tử về kinh!” Nghe thấy tiếng, tướng lĩnh bên dưới không dám chậm trễ.

Vội vàng bắt đầu điều động quân đội.

Những binh lính này, đều là do Tống Ngọc từ các châu điều động đến.

Thực lực cường hãn.

Ngay cả võ giả cảnh giới Thần Quân bình thường cũng không ít.

Càng không cần phải nói đến Tống Giang.

Khi những thiết kỵ này xuất phát.

Tống Ngọc mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, hắn thực sự sợ Tống Giang sẽ trách tội hắn.

Dù sao, mình là lén lút ra ngoài chơi.

Và ngay lúc hắn đang suy nghĩ làm thế nào để bù đắp.

Trong quân doanh của Tào Tháo.

"Bệ hạ, đây là tin tức do Lưu Tranh truyền đến!" Tào Thuần trong tay cầm một khối ngọc giản, mở miệng nói.

"Mở ra đi!" Nghe thấy tiếng, Tào Tháo chậm rãi nói.

Và ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Ngọc phù vỡ ra.

Lộ ra tin tức bên trong.

Chỉ là, điều này lại khiến đồng tử Tào Tháo co lại.

Bởi vì, trên đó viết rất rõ ràng.

"Tào Mạnh Đức, chúng ta hợp tác thế nào.

Trẫm cần lương thảo của ngươi, để công phạt Tống Ngọc.

Đây là một bản hợp đồng, chỉ cần hoàn thành, lương thực của ngươi có thể miễn phí nhận được trong năm năm.

Nếu thất bại, trẫm có thể hứa với ngươi, giúp ngươi đánh bại Tống Ngọc!" Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Khóe miệng Tào Tháo lộ ra một nụ cười dữ tợn.

"Được, ta đồng ý!" Giọng nói vừa dứt, thân hình Tào Tháo lại biến mất tại chỗ.

Mà Tào Thuần cũng không dừng lại, nhanh chóng rời đi.

Lúc này, cả thiên hạ đều kinh hãi.

Ai cũng không ngờ rằng, Lưu Tranh lại đang chiêu binh mãi mã.

Hơn nữa, còn có xu thế thống nhất Đại Kinh.

Phải biết rằng, lúc chinh thảo Viên Thiệu, Lưu Tranh có thể nói là tổn thất nặng nề.

Bây giờ, lại muốn chiêu binh mãi mã.

Lẽ nào là muốn thống nhất thiên hạ sao.

Không chỉ bách tính bình thường chấn động.

Các lộ chư hầu, lúc này cũng kinh hãi vô cùng.

Đặc biệt là Đổng Trác.

Gần đây, càng là hoảng sợ dị thường.

Hắn vốn cho rằng, mình đầu hàng, Lưu Tranh hẳn sẽ vui mừng như điên.

Nhưng không ngờ, lại bị trách phạt.

Thậm chí là trời giận dữ với hắn.

Nhưng, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Bởi vì, hắn hiểu, Lưu Tranh có nội tình sâu dày.

Ngay cả hắn cộng thêm những người khác, cũng chưa chắc có thể địch lại.

Và chính lúc này, trên thành lầu, trong mắt Lữ Bố lộ ra tia hung quang.

Mở miệng hô lớn.

"Tất cả binh lính nghe lệnh, đêm nay công thành!" Tiếng nói vang lên, Tào Tính ở dưới thành lại cung kính nói.

“Vâng, tướng quân!” Ngay sau đó, hai bên liền va chạm vào nhau.

Chiến đấu trong nháy mắt trở nên kịch liệt vô cùng.

Tào Tính, là phó soái trong Hổ Báo Kỵ.

Tuy không có thực lực mạnh mẽ như Lữ Bố.

Nhưng cũng là một viên mãnh tướng.

Một cây phương thiên họa kích trong lúc vung vẩy, như là sấm sét vang trời.

“Ầm ầm!” Trực tiếp chém vào cửa thành, khiến đối phương phát ra từng trận tiếng nổ vang.

Nhưng, lại hoàn toàn không thể làm gì được tường thành.

Lúc này, hắn nhíu mày, trong lòng cảm thấy có chút phiền phức.

Nhưng, ngay lúc này.

“Xoẹt!” Một mũi tên sắc bén, xuyên mây phá không, bắn về phía hắn.

Tào Tính né không kịp, bị đinh chết tại chỗ trong nháy mắt.

Chương 558

Sương máu cuộn trào.

Tào Tính chết rồi.

Tiếp đó, Lữ Bố lại không chút do dự dẫn đại quân tiếp tục xông lên phía trước.

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ.

Nếu không công phá được thành trì, mình chắc chắn sẽ chết.

Đây là một trận chiến cam go, và là một cuộc chiến đấu sống còn.

Chỉ có người chiến thắng mới có tư cách hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nếu thất bại.

Đón chờ họ, chỉ có cái chết.

Và ngay lúc này.

Đổng Trác đứng trên đầu thành, khóe miệng lại lộ ra nụ cười hưng phấn.

Không ngờ, mình chỉ tiện tay phái ra một đội quân, đã giải quyết được cao tầng dưới trướng Hán Đế này.

Kết quả như vậy, đối với hắn mà nói là vô cùng vui vẻ.

Và ngay lúc này, Lữ Bố ở bên kia, lại đã rơi vào nguy cơ.

Mấy vị tướng quân, vây quanh bốn phía.

Tu vi của những người này, tuy không bằng Lữ Bố.

Nhưng, liên thủ lại, cũng không dễ dàng chống đỡ.

Nhưng, lúc này Lữ Bố, trong mắt tinh quang lấp lánh.

Không có chút sợ hãi nào.

"Bốp!" Sau khi đá bay một tên tướng lĩnh, hắn gầm lên.

"Giết cho ta!" Giọng nói toát lên vẻ dữ tợn.

Sau đó, liền dẫn đại quân, giết ra ngoài thành.

Mắt hắn đỏ ngầu.

Những huynh đệ đã cùng mình vào sinh ra tử, bị mình vứt bỏ.

Nếu không phải Lưu Tranh cứu viện.

Lúc này e là đã sớm chết dưới suối vàng.

Và ngay lúc này.

Đổng Trác trên đầu thành, cũng đã nhìn thấy Lữ Bố.

Lập tức mở miệng hô lớn.

"Cung nỏ thủ chuẩn bị!" Giọng nói vừa dứt.

Mưa tên dày đặc, liền bay về phía dưới.

"Xoẹt!" Một binh sĩ né không kịp, trực tiếp ngã xuống đất.

Nhưng, trong mắt hắn, lại tràn ngập vẻ điên cuồng.

"Hán Hoàng tha mạng a!" Viện quân của Đại Kinh, họ đã thấy qua, đó là những người kiêu dũng thiện chiến.

Nhưng, trong tình huống như vậy, vẫn bị giết chết.

Và ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Trên mặt Lữ Bố, liền lộ ra vẻ dữ tợn.

Mở miệng quát.

"Hán Vương bệ hạ có lệnh, phàm hàng giả không giết!" Tiếp đó,

một chưởng liền vỗ ra.

Sức mạnh khổng lồ tỏa ra.

"Ầm!" Cùng với tiếng nổ dữ dội vang lên.

Những tướng lĩnh đó toàn bộ bị chấn nát đầu.

Và ngay lúc này.

Tào Hồng lại xuất hiện.

Hắn nhìn Lữ Bố lạnh lùng nói.

"Phụng Hiếu từng nói, ngươi chẳng qua chỉ là một con chó mà thôi.

Nếu chịu quy thuận Đại Kinh, ta có thể cho ngươi một con đường sống.

Nếu không, đừng trách bản tướng quân vô tình!" Giọng nói toát lên mùi vị lạnh lẽo.

"Hừ, muốn ta thần phục, trừ khi ta chết!" Nghe thấy tiếng, Lữ Bố lạnh lùng nói.

Tiếp đó, bước một bước ra.

Toàn bộ cơ thể trong nháy mắt hóa thành kim giáp thiên thần.

Phương thiên họa kích trong tay, hung hăng nện xuống.

Ánh sáng chói lọi, lóe lên.

Đồng tử Tào Hồng co lại.

Tiếp đó, một đao liền nghênh lên.

"Ầm!" Hai người giao nhau tại một chỗ.

Theo thời gian trôi đi, thân hình hai người, dần dần tách ra.

Trong mắt Tào Hồng lộ ra vẻ kinh hãi.

“Ha ha, Tào Hồng ta sao có thể để ngươi khiêu khích, đi chết đi!” Tào Hồng lớn tiếng hô.

Sau đó, lại giơ tay lên, chém về phía Lữ Bố.

Lúc này, hắn đã không còn lo lắng được gì nữa.

Chỉ cần có thể chém giết Lữ Bố.

Nhiệm vụ của hắn, coi như là hoàn thành viên mãn.

Mà Lữ Bố lúc này, lại cười lạnh một tiếng.

“Bốp!” Một chùy nện ra, lại một lần nữa đánh lui Tào Hồng.

Tiếp đó, liền mở miệng quát.

“Thực lực ngươi quá kém, cút đi, sau này không được ra khỏi thành!” “Ngươi dám nhục mạ ta!” Tào Hồng gầm lên.

“Ầm!” Chỉ là, còn chưa đợi hắn đến gần Lữ Bố, một ngôi sao băng khổng lồ đã xé rách bầu trời.

Thẳng hướng về phía đầu hắn mà lao tới.

Tốc độ nhanh vô cùng.

Đây là một khối thiên thạch.

Trên đó tỏa ra ngọn lửa nồng đậm.

Khiến đồng tử Tào Hồng không khỏi co lại.

Vội vàng giơ đao chống đỡ.

“Ầm!” Chỉ là, ngay lúc hắn vừa giơ bảo đao lên.

Thiên thạch liền rơi xuống đầu thành.

Ngọn lửa chói lọi lan ra.

Trong thành truyền ra tiếng kêu la thảm thiết.

Mà lúc này Tào Tháo, cũng đã nhìn thấy cảnh tượng trên đầu

thành.

“Hỗn trướng!” Miệng hắn phun ra tiếng gầm giận dữ.

Giờ khắc này, phẫn nộ vô cùng.

“Mọi người cùng ta giết ra khỏi thành!” Giọng nói toát lên một tia bạo ngược.

“Ầm ầm!” Tiếp đó, vô số bóng người liền từ bốn phía xông ra.

Họ đều là tâm phúc của Tào Tháo.

Mà lúc này Lữ Bố, lại không hề biết tất cả những điều này.

Ngay lúc ngôi sao băng đó lao vào đầu thành.

Hắn liền giết về bốn phía.

Phương thiên họa kích trong tay, như một con rồng độc, mỗi lần hạ xuống.

Đều sẽ có người hét thảm rồi ngã xuống đất.

Chỉ trong một thời gian ngắn, binh lính trên đầu thành, gần như đã bị chém giết sạch sẽ.

Nhưng, ngay lúc Lữ Bố thả lỏng.

“Phụt!” Một võ tướng, lại đột ngột xuất hiện sau lưng hắn.

Lưỡi dao sắc bén đâm vào lồng ngực hắn trong chớp mắt.

Thân thể Lữ Bố, nặng nề ngã xuống đất.

Lúc này, hắn đã hơi thở yếu ớt.

Rõ ràng là không trụ được nữa.

Không chỉ hắn, các tướng lĩnh Hổ Vệ Quân còn lại, cũng đều ngã xuống.

Lúc này, chỉ còn lại một người cuối cùng, đứng tại chỗ.

Chính là Đổng Trác.

Đối phương trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

Chậm rãi đi đến bên cạnh Lữ Bố.

Sau đó từ trên cao nhìn xuống nói.

"Lữ Ôn Hầu, đầu hàng đi!" "Phỉ!" Lữ Bố trừng mắt giận dữ.

Nhưng lúc này, hắn quả thực không còn chút sức lực nào để phản bác.

Chỉ có thể hung hăng nhổ một bãi nước bọt, bắn lên người Đổng Trác.

Mà trong mắt Đổng Trác, lại càng thêm âm trầm.

Hắn đưa tay lau vết bẩn trên má.

Tiếp đó, lạnh lùng mở miệng nói.

"Nếu đã như vậy, giữ ngươi lại làm gì!" Tiếng nói vang lên, đôi mắt Lữ Bố lại trợn to.

Bởi vì, hắn cảm giác được đan điền trong cơ thể mình đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Căn bản khó có thể vận chuyển chân nguyên.

"Hán Vương bệ hạ sẽ báo thù cho ta!" Lữ Bố nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ha ha, điểm này ngươi cứ yên tâm.

Trẫm nhất định sẽ đòi lại công đạo cho ngươi!" Ngay khi giọng Lữ Bố vừa dứt.

Giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh, trong nháy mắt vang lên.

Ngay sau đó, một thanh trường kiếm, trực tiếp xuyên qua lồng ngực Đổng Trác.

Lúc này Đổng Trác, thậm chí còn không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Nơi này rõ ràng là sân nhà của mình.

Sao lại có người khác xuất hiện.

Không chỉ hắn, ngay cả Tào Hồng trên đầu thành, cũng sững sờ tại chỗ.

Chương 559

Và chính lúc này.

Giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh, lại vang lên vào lúc này.

“Tào Hồng, ngươi có nhận ra trẫm không!” Giọng nói của hắn, mang theo khí tức chết chóc nồng đậm.

Khiến Tào Hồng toàn thân lông tóc dựng đứng.

Nhưng, cũng không dám chậm trễ.

Cung kính quỳ rạp xuống đất, mở miệng nói.

“Mạt tướng bái kiến Hán Đế bệ hạ!” Trên trán hắn, rịn ra những giọt mồ hôi li ti.

Sự mạnh mẽ của Lưu Tranh, là điều Tào Hồng không ngờ tới.

Đối phương không phải nên bị nhốt ở thành Tây Lương sao, sao lại xuất hiện ở đây.

Chỉ là, bây giờ lại không tiện hỏi nhiều.

“Ngươi làm rất tốt, bây giờ trẫm cho ngươi một cơ hội, mở cửa thành nghênh đón trẫm vào!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Lúc này, trong mắt tinh quang lóe lên.

Tào Hồng không dám vi phạm, dù sao thân phận tông thân Hán thất này, trong mắt các thế gia Quan Đông và thế lực giang hồ, giống như thánh chỉ vậy.

Dù hắn là người của gia tộc Tào thị.

Nhưng, cũng không dám có chút nào phản nghịch.

Vì vậy, lập tức cúi người hành lễ.

“Vâng Hán Đế bệ hạ, ngài xin chờ một lát, ta sẽ mở cửa thành ngay!” Giọng nói vừa dứt, liền chuẩn bị rời đi.

Lúc này, trong lòng hắn rõ ràng, Lưu Tranh tuyệt đối không thể chọc vào.

Không chỉ thực lực Hán triều khủng bố, mà bối cảnh của đối phương cũng sâu không lường được.

Ngay cả lão tổ tông của mình, cũng phải cẩn thận hầu hạ.

“Ầm!” Chỉ là, còn chưa đợi Tào Hồng rời đi.

Quyền kình của Lưu Tranh lại bùng nổ.

Luồng kình phong mạnh mẽ, bay múa trong không trung.

Khiến Tào Hồng không khỏi dừng bước.

“A!” Tiếp đó, một tiếng hét thảm lại vang lên.

Thân thể hắn, trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Giữa sương máu lan tỏa, đã bị trọng thương.

Đại thiếu gia của gia tộc Tào thị, bị Lưu Tranh trực tiếp phế bỏ.

Nhưng, Lưu Tranh vẫn mặt không đổi sắc.

Lúc này, chậm rãi nói.

“Gia tộc Tào thị, còn phục không?” Giọng nói tràn ngập ý lạnh lùng.

Mà lúc này Tào Hồng, trong mắt lại lộ ra vẻ kinh sợ.

Bất kể là chiến lực của Lưu Tranh, hay thế lực của người đứng sau, đều khiến hắn không dám có chút nào tâm tư phản kháng.

Lập tức quỳ rạp xuống đất, cung kính nói.

“Hán Đế bệ hạ tha mạng, Tào thị nguyện ý quy thuận Đại Kinh!”

Giọng nói tràn ngập sự hoảng sợ.

"Hừ, sớm muộn gì cũng diệt cả nhà ngươi!" Nghe thấy tiếng, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một tia lạnh lùng.

Tiếp đó, liền mở miệng nói.

"Đứng dậy đi, hôm nay trẫm không giết ngươi, hy vọng ngươi nhớ kỹ lời hứa của mình!" "Tạ bệ hạ ân điển!" Nghe thấy tiếng, Tào Hồng kích động vô cùng, vội vàng nói.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Thân hình Lữ Bố, lại đứng thẳng dậy.

Lúc này, trên người hắn tuy đầy vết máu.

Nhưng, hung quang trong mắt, lại càng mạnh hơn trước.

Mà trên mặt Lưu Tranh, cũng lộ ra một tia ngưng trọng.

Hắn có thể nhìn ra, Lữ Bố đang liều mạng chiến đấu.

Nhưng cuối cùng vẫn thất bại, kẻ địch mạnh mẽ như vậy, nếu ở trong lãnh thổ Đại Kinh, tuyệt đối là một mối họa ngầm.

Nhưng, cũng không ngăn cản.

Dù sao, Lữ Bố cũng coi như là trung dũng.

Nếu có thể khuyên lui, cũng chưa chắc không được.

Chỉ là, ngay lúc Lưu Tranh muốn nói gì đó.

Một giọng nói lạnh lẽo, lại vang lên trong nháy mắt.

"Hán Đế, ta Lữ Bố thề chết đi theo bên cạnh bệ hạ, ai dám cản đường, ta sẽ giết kẻ đó!" Tiếng nói vang lên, như gió lạnh từ cõi u minh, khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền thấy, Lữ Bố từng bước đi lên lầu thành.

Mà những binh lính bình thường kia, lại không dám có nửa phần ngăn cản.

Chỉ có thể mặc cho đối phương đến gần.

Tào Hồng, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Sát khí tỏa ra từ người Lữ Bố quá mạnh mẽ.

Hắn thậm chí còn không có can đảm để chạy trốn.

Tiếp đó, liền lại mở miệng hô lớn.

"Hán Đế cứu ta!" Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Tay Lữ Bố liền vỗ ra.

Ánh sáng màu vàng kim chói lọi, nở rộ trên không trung.

Toàn bộ người Tào Hồng đều bị đánh thành thịt nát.

Máu tươi văng trên mặt đất, trông vô cùng thê thảm.

Mà lúc này Lưu Tranh, lại không hề để ý, đi thẳng lên trên thành trì.

Tào Hồng trong mắt hắn, không đáng một đồng.

Mà đông đảo tướng lĩnh xung quanh, lúc này lại hưng phấn dị thường.

Bởi vì, sự diệt vong của gia tộc Tào thị, đại biểu cho việc, họ có thể được thăng quan tiến tước.

Ngay lúc Lưu Tranh tiến vào trung tâm đại quân.

Tào Tháo liền tiến lên cung kính mở miệng nói.

"Thần bái kiến bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, thống nhất thiên hạ, vạn dân quy tâm!" Hắn biết, bây giờ người duy nhất mình có thể dựa vào, cũng chỉ có Lưu Tranh.

“Bình thân đi, hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai tiếp tục công phạt!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

“Tuân chỉ!” Tào Tháo đáp lời.

Một lát sau, liền lui xuống.

Chỉ là, sau khi rời đi, nụ cười trên mặt lại biến mất.

Hắn nhìn Hạ Hầu Đôn bên cạnh, chậm rãi nói.

“Mạnh Đức huynh đệ, ta luôn cảm thấy vị Hán Đế này có gì đó kỳ lạ!” Tào Hồng là cháu của mình, tuy có chút ăn chơi trác táng, nhưng đối với mình lại vô cùng trung thành.

Theo lý mà nói, không nên là kẻ phản bội mới đúng.

Chỉ là, bây giờ quả thực là đã phản bội Lưu Tranh.

“Ai, ta lại sao không biết.

Nhưng, chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt bản thân là được rồi, những chuyện khác cũng không liên quan đến chúng ta.

Hơn nữa, Tào gia chúng ta cũng nên trỗi dậy rồi.

Nếu không, vĩnh viễn không có hy vọng lật lại thế cờ!” Hạ Hầu Đôn thở dài một tiếng mở miệng nói.

Và ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Ở bên kia, Lưu Tranh ngồi trên long ỷ.

Lông mày lại nhíu càng lúc càng chặt.

Lần này, người của gia tộc Tào thị đầu hàng.

Đối với Đại Kinh mà nói, có thể nói là chuyện tốt.

Nhưng, trong lòng Lưu Tranh lại hiểu rõ.

Gia tộc như vậy, không đáng lo ngại.

Cái gọi là trung thành tuyệt đối, cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Hắn không tin, đối phương thực sự có thể vì lợi ích của Hán thất mà trả giá tất cả.

Đặc biệt là Tào thị nhất tộc, vốn là hào tộc.

Muốn thu phục đối phương, cần phải hao phí tài nguyên khổng lồ.

Nếu như vậy, Đại Kinh không cần chinh phạt các thiên giới vực nữa.

Chỉ là, chuyện này lại không dễ xử lý.

Tào Hồng đã phản bội mình đầu hàng, đó chính là phản bội.

Mình lại chém giết, khó tránh khỏi mất danh tiếng.

Nghĩ đến đây.

Lưu Tranh không khỏi lắc đầu cười khổ.

Nhưng, lúc này cũng không còn lo được nhiều nữa.

Chỉ cần có thể giải quyết Tào Tháo là được rồi.

"Báo, bệ hạ, Bắc Hải Vương dẫn ba ngàn binh đến xâm phạm!" Chính lúc này, Hạng Vũ lại dẫn một vị tướng lĩnh đi vào.

Lại chính là nguyên soái thủy sư Đông Hải.

Cũng là một cường giả Thần Thánh lục trọng.

"Được, vậy ta muốn xem thử, vị Bắc Hải Vương này lợi hại đến mức nào!" Nghe thấy tiếng, Lưu Tranh cười nói.

Tiếp đó, liền phân phó.

"Để tinh binh Đại Tần nghênh chiến, không được chậm trễ!" Mệnh lệnh của hắn được ban xuống.

Thị vệ ngoài đại điện, cung kính lui xuống.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền chậm rãi nói.

“Các ngươi đều lui xuống đi, đêm nay cùng trẫm uống rượu.

Tiệc mừng công cứ đặt trong đại trướng!” “Mạt tướng tuân mệnh!” Nghe thấy tiếng, các đại bộ tướng, cung kính lui xuống.

Mà ngoài đại doanh, Hạng Vũ lại dẫn đại quân, cùng với Đông Hải Vương hội hợp tại một chỗ.

“Ha ha, Hạng tướng quân, tốc độ của ngươi thật nhanh.

Nhưng, bản tọa vẫn phải nhắc nhở ngươi, Tào Tháo này là một khúc xương cứng đấy.

Ngươi cẩn thận một chút!” Đông Hải Vương cười nói.

“Hừ, sợ là ngươi quên rồi.

Trong các tướng lĩnh của Đại Kinh, ngoại trừ vị Hoàng phi nương nương kia.

Thì tu vi của mạt tướng là cao nhất!” Hạng Vũ lạnh lùng nói.

Giọng nói của hắn vừa dứt.

Đông Hải Vương liền cười gượng hai tiếng.

Chương 560

Hắn tự nhận, không phải là đối thủ của Hạng Vũ này.

Tiếp đó, hai người liền thúc ngựa phi nước đại.

Nhưng, họ lại không hề chú ý.

Sau khi họ rời đi.

Một trận tiếng bước chân rất nhẹ, liền xuất hiện ở cửa đại doanh.

Lại chính là Tào Hồng.

Trong mắt đối phương lộ ra ánh sáng oán độc.

Không ngờ, mình lại sẽ chết trong tay Hạng Vũ.

Nhưng, cũng không hề do dự.

Trực tiếp liền rời khỏi nơi đó.

Hắn chuẩn bị tìm cơ hội, giáng cho Lưu Tranh một đòn chí mạng.

Dù sao, đây là đại doanh của Lưu Tranh, hắn không ngốc đến mức xông vào nộp mạng.

Mà lúc này Lưu Tranh, hoàn toàn không biết hành động của Tào Hồng.

Trong lúc chờ đợi trận chiến bắt đầu, liền rơi vào trầm tư.

Tào Tháo này, nhất định phải hạ.

Nếu không, đối với mình mà nói, là một mối đe dọa cực lớn.

Nhưng, trước đó, hắn cần phải giải quyết triệt để gia tộc Tào thị.

Nghĩ đến đây.

Trong đầu liền lóe lên một tia sáng.

Thế lực của gia tộc Tào thị quá lớn.

Bất kể là trên triều đình, hay trong quân đội.

Đều chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nếu không dẹp bỏ.

Sau này, e là thực sự sẽ ảnh hưởng đến an nguy của Đại Kinh.

Nghĩ đến đây, lập tức liền ra lệnh.

"Tào Chính Thuần, đi điều động Cẩm Y Vệ, ngầm điều tra Tào thị nhất tộc, nếu có kẻ chống cự, giết không tha!" "Vâng, bệ hạ!" Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần cung kính mở miệng nói.

Ngay sau đó, liền lui xuống.

Và cùng lúc đó, Tào Hồng kia đã lén lút lẻn vào Tào thị nhất tộc.

Khi hắn đến mật thất.

Nhìn Tào Ngang mở miệng nói.

"Phụ thân, chúng ta bây giờ phải làm sao.

Lưu Tranh hoàn toàn không định tha cho chúng ta!" Giọng nói của hắn toát lên vài tia sợ hãi.

"Câm miệng, trên thế giới này, làm gì có ai không chết, Tào thị gia tộc chúng ta từ trước đến nay chưa làm gì sai.

Ngược lại là Đại Kinh, hết lần này đến lần khác đàn áp chúng ta.

Bây giờ, lại còn ép tổ phụ ngươi đầu hàng.

Đây là đang sỉ nhục Tào thị nhất tộc ta.

Mối thù này, sớm muộn gì cũng phải báo!" Giọng Tào Ngang, mang theo hận ý nồng đậm.

"Nhưng, chúng ta phải báo thù thế nào đây!" Tào Hồng mở miệng

hỏi.

Lúc này, hắn trông vô cùng lo lắng.

“Hừ, Lưu Tranh muốn chúng ta thần phục hắn.

Tiếc là Tào gia ta thà chết trận sa trường, cũng không khuất phục!” Tào Ngang nghiến răng nghiến lợi nói.

Trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Và chính lúc này, mưu sĩ bên cạnh Tào Tháo lại mở miệng nói.

“Chúa công, Lưu Tranh này tuy bá đạo, nhưng ta cảm giác hắn hẳn là đang kiêng dè thế lực sau lưng chúng ta!” Nghe thấy tiếng, Tào Tháo nheo mắt, chậm rãi nói.

“Ừm, quả thực là như vậy, quân đội Đại Kinh của ta, mỗi lần công phá thành trì, đều sẽ đem toàn bộ vật chất thu được phân phát hết.

Đây là đang ban ơn, hy vọng thông qua những thứ này để chiêu mộ chúng ta.

Chỉ cần hắn dám phái sứ giả đến đàm phán, chúng ta sẽ đồng ý!

Nhưng, chuyện này phải giữ bí mật, không được tiết lộ tin tức.

Nhớ chưa!” “Yên tâm chúa công, chỉ là không biết, Đại Kinh sẽ phái ai đến.

Nếu là Lưu Hiệp, vậy thì đơn giản hơn nhiều!” Trí nang bên cạnh Tào Tháo mở miệng nói.

“Ha ha, điểm này ta cũng đã cân nhắc.

Cứ để Trọng Khang đi.

Võ nghệ của hắn siêu quần.

Hơn nữa, tính tình thẳng thắn, lại trung thành với chúng ta.

Chắc sẽ không có vấn đề gì!" Tào Tháo cười nói.

Mà lúc này Trọng Khang, vừa mới trở về phủ đệ.

Liền nghe được tin con trai mình bị ám sát.

Trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, hung hăng nói.

"Hán Đế khinh người quá đáng!" Hắn thực sự nổi giận rồi, con trai của mình, mới mười lăm tuổi.

Đã thành vong hồn dưới đao của người khác.

Nghĩ đến đây, đôi mắt liền đỏ ngầu.

"Bốp!" Tiện tay cầm lấy một thanh kiếm sắc liền đi ra ngoài.

Nhưng, còn chưa đợi hắn ra khỏi phòng.

Một trận tiếng gõ cửa liền vang lên.

Giọng nói có chút trầm thấp.

"Chuyện gì?" Trọng Khang mở miệng nói.

"Trọng Khang tướng quân, có thư của ngài!" Một tên hộ vệ, đứng ngoài cửa cung kính mở miệng nói.

"Vào đi!" Nghe thấy tiếng, Trọng Khang nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, một phong thư liền được đưa qua.

Khi mở phong thư ra.

Lại phát hiện, trên đó viết đầy chữ.

Hơn nữa, đều là bút tích của Hán Đế.

Sau khi xem xong, sắc mặt Trọng Khang, trở nên âm u bất định.

Tiếp đó, liền mở miệng hô lớn.

"Người đâu!" Theo giọng nói của hắn vang lên.

Mấy trăm binh sĩ thiết giáp, liền xuất hiện bên cạnh hắn.

Trong đó, có người mở miệng quát.

“Bái kiến tướng quân!” Tiếng nói vang lên, đồng đều nhất loạt.

“Triệu tập tất cả tướng lĩnh dưới trướng, ta có việc quan trọng muốn tuyên bố!” “Vâng, tướng quân!” Tiếng nói vang lên, những binh sĩ đó lui xuống.

Một lát sau, trong toàn bộ tướng quân phủ, gần như đã tập trung hơn một nửa tướng lĩnh.

“Phụng Hán Đế chiếu viết: Trẫm biết, các ngươi theo Trọng Khang chinh chiến bốn phương.

Hắn là một anh hùng hiếm có.

Nhưng, chuyện lần này, lại không liên quan đến hắn.

Hắn chỉ thay các ngươi chịu phạt mà thôi.

Bây giờ, trẫm xá miễn tội lỗi của các ngươi, tự giải tán đi!” Nghe thấy tiếng, mọi người trước tiên không khỏi sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, lại vô cùng hưng phấn.

Họ không trách Trọng Khang tướng quân.

Bởi vì đối phương không có nghĩa vụ cứu trợ mình.

Chỉ là, ngay lúc họ chuẩn bị rời đi.

“Ầm ầm!” Trên bầu trời, lúc này lại bắn xuống một quả cầu lửa.

Ánh lửa chói lọi, chiếu rọi cả hư không vô cùng chói mắt.

Tiếp đó, liền thấy thân hình Tào Hồng, ngã xuống đất.

Máu tươi phun ra.

Lúc này, sinh mệnh khí tức của hắn đang nhanh chóng tiêu tán.

Sự biến đổi đột ngột này, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng.

Không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đặc biệt là Tào Hồng, hắn là người đầu tiên nhận ra Tào Ngang.

Tính tình đối phương nóng nảy, con người cao ngạo.

Bình thường rất ít kết giao bạn bè.

Lần này, nếu không phải mình mời, đối phương cũng sẽ không đến.

Và ngay lúc họ đang chấn động.

Giọng Tào Ngang liền vang lên.

"Là thủ đoạn của Lưu Tranh!" Giọng nói của hắn toát lên vẻ ngưng trọng.

Mà lúc này Lưu Tranh, lại không hề biết, mình đã bị người ta để mắt đến.

Khi Tào Tháo nhìn thấy con trai mình, chết ngay trước mặt.

Gần như là suýt nữa ngất đi.

Đôi mắt hắn tràn ngập huyết lệ.

Tào Ngang là con trai út của Tào Tháo, từ nhỏ đã được sủng ái vô cùng.

Mà bây giờ, lại chết thảm trong Tào doanh.

Khiến hắn sao có thể không đau lòng.

"Lưu Tranh, ta Tào Tháo thề không đội trời chung với ngươi!" Tiếng gầm thê lương vang lên.

Giờ khắc này, toàn bộ lãnh thổ Đại Kinh, đều rơi vào khủng hoảng.

Tất cả mọi người đều đang đoán già đoán non.

Đại Kinh có phải chuẩn bị khai chiến với Tào Tháo không.

Dù sao, Lưu Tranh từ trước đến nay chưa từng chịu thiệt.

Và ngay lúc Tào Tháo đang gào thét.

Lưu Tranh lại đang trấn giữ trong hoàng cung.

Nhìn Gia Cát Lượng và Tuân Úc hai người trong điện.

Chậm rãi mở miệng nói.

"Thừa tướng, Khổng Minh, lần này trẫm chuẩn bị công phạt Bắc Hải, hai người các ngươi có chắc chắn sẽ hạ được không!" Giọng nói của hắn toát lên sát cơ.

Chương 561

Mà lúc này Gia Cát Lượng và Tuân Úc, lại nhíu mày khổ não suy nghĩ.

Một lát sau, Tuân Úc mới chậm rãi nói.

"Bệ hạ, Bắc Hải tuy không mạnh, nhưng phòng thủ lại vô cùng nghiêm ngặt, hơn nữa binh mã cũng rất nhiều.

Chúng ta e là khó mà thành công!" "Đúng vậy, bệ hạ, theo ta quan sát, vị trí vương đình Bắc Hải quốc ẩn giấu, hơn nữa xung quanh có núi lớn làm bình phong.

Dù chúng ta dùng hết thủ đoạn, cũng chưa chắc có thể chiếm lĩnh!" Gia Cát Lượng cũng nói.

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng sắc sảo.

"Được, nếu đã như vậy.

Trẫm sẽ tự mình lĩnh quân công phạt!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Lúc này đối phương, như thể đã thay đổi thành một người khác.

Trong mắt lộ ra vẻ hung ác.

Mà nghe thấy tiếng, Gia Cát Lượng hai người nhìn nhau một cái, không dám nói nhiều.

Chuyện Lưu Tranh đã quyết định, là không có cách nào thay đổi.

Tiếp đó, ba người lại thương nghị một phen chi tiết.

Lưu Tranh liền dẫn cấm vệ quân, đi về hướng Bắc Hải.

Hiện nay, càng gần Đại Kinh, nơi đó càng nguy hiểm.

Bắc Hải quốc, ở gần Đại Kinh.

Cho nên, Lưu Tranh chuẩn bị dẫn tinh nhuệ đến trước một bước.

Dù sao, hiện nay hắn là hoàng đế Đại Kinh.

Nếu bị người ta phục kích, thì sẽ mất mặt.

Và chính lúc này, Tào Tháo cũng đã nhận được tin tức.

"Hừ, Hán Đế lại dám tập kích bản hầu!

Tìm chết!" Giọng nói của hắn lạnh lẽo vô cùng.

Lúc này hận ý nồng đậm.

Nhưng lại không biết, là ai làm.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Một bóng người ngoài cửa, lại phi như bay đến.

Mở miệng nói.

"Bẩm báo chủ soái, đại tướng quân vừa mới bị ám sát thân vong.

Hung thủ vẫn chưa tra ra được!" Nghe thấy tiếng, đầu Tào Tháo ong lên một tiếng.

Đại ca lại vẫn lạc, hơn nữa ngay cả thi thể cũng không tìm được.

Gia tộc mình tổn thất thật sự là quá lớn.

Nghĩ đến đây, liền mở miệng nói.

"Tra rõ cho bản tọa, rốt cuộc là ai làm!

Bất kể là ai, bản hầu đều muốn hắn tan xương nát thịt!" Tào Tháo dữ tợn nói.

Lúc này, hắn cảm thấy mình sắp điên rồi.

Mà ở bên kia.

Lưu Tranh đã dẫn đại quân, đang trên đường đến Bắc Hải.

Hắn thân mặc áo giáp, cưỡi hắc long.

Trông vô cùng uy phong lẫm liệt.

Phía trước đội ngũ, lại chính là Triệu Vân và Uất Trì Cung hai vị mãnh tướng.

Đồng thời, còn có một đám Cẩm Y Vệ.

Họ đang dò la tin tức, và Lưu Tranh chính là muốn đảm bảo vạn vô nhất thất.

Lúc này Bắc Hải quốc, có thể nói là loạn tượng liên miên.

Các lộ thế lực, đều đang rục rịch.

Thậm chí có người trực tiếp đầu hàng Lưu Tranh.

Mà Bắc Hải quốc vương, lại vẫn không từ bỏ ý định chống cự.

Nhưng, lúc này hắn lại không hề biết.

Trong vương cung Bắc Hải quốc.

Tào Hồng nằm trên giường, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Trong lòng hắn hiểu rõ, mình đã sống không được bao lâu nữa.

Lần này, nếu không phải vì hôn sự của em trai mình.

Hắn cũng sẽ không ra thành nghênh địch.

Nhưng, không ngờ, lại bị người ta tập kích đến chết.

Điều này quả thực khiến hắn không thể tin được.

Chỉ là, ngay lúc trong lòng hắn đang nghi hoặc.

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó, liền có thị nữ đi vào.

Thân hình họ thướt tha, mặc sa mỏng.

Lúc này, nhìn Tào Hồng, trên mặt mang vẻ e thẹn.

"Đại tướng quân, chúng ta đến hầu hạ ngài tắm rửa thay y phục!" Tiếng nói vang lên, khiến Tào Hồng có chút hoảng hốt.

Hắn dường như nhớ rằng, mình từng có một lần say rượu.

Từng nói với những thị nữ này.

Mình sớm muộn gì cũng sẽ có thê thiếp.

Bây giờ xem ra, mình lại đã ứng nghiệm rồi.

Tiếp đó, không màng đến vết thương.

Cố gắng đứng dậy, đi về phía phòng tắm.

Cảnh này, khiến cho trong mắt các tỳ nữ, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Tào Hồng tuy không ra gì.

Nhưng dù sao cũng là hãn tướng của Đại Kinh.

Hiện nay, lại được phong làm Phiêu Kỵ tướng quân.

Thêm vào sự ủng hộ của các bộ khác.

Đối với quyền lực của Bắc Hải quốc vương đã tạo thành mối đe dọa.

Mà những thị nữ này, cũng không hy vọng hắn tiếp tục lớn mạnh.

Nếu không, đến lúc đó, họ sẽ không có nơi dung thân.

Vì vậy, mới có tất cả những điều hôm nay.

Và ngay lúc họ đang ngấm ngầm bố trí.

Lưu Tranh cũng đã đến bên ngoài Bắc Hải.

Lúc này, hắn ngồi trên xe ngựa.

Trong ánh mắt lộ ra vài tia sát ý.

Đại Kinh và Bắc Hải quốc này, sớm đã như nước với lửa.

Hôm nay đã đụng phải rồi, vậy thì phải giải quyết.

Nghĩ đến đây, liền mở miệng quát.

"Xuất phát đi, diệt Bắc Hải, đoạt lương thảo.

Bắc Hải quốc này, là một miếng thịt béo đấy!" Tiếng nói vang lên, Tào quân liền bắt đầu hành động.

Trên đường đi, quân đội hùng hậu, quét ngang mọi thứ.

Nơi nào đi qua, bách tính đều né tránh.

Căn bản không dám đến gần.

Một đội quân như vậy, đủ để hủy diệt bất kỳ kẻ cản đường nào.

Và chính lúc này.

Trong bí cảnh viễn cổ, lại xuất hiện một luồng khí vận khổng lồ.

Đây là khí vận thuộc về Bắc Hải, bị chủ nhân bí cảnh hấp thu.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho những dị tộc xung quanh, không khỏi thèm thuồng vô cùng.

Họ đang do dự, có nên theo chủ nhân Bắc Hải tiến công Đại Kinh không.

Đây là một cơ hội.

Hơn nữa, chủ nhân Bắc Hải hứa hẹn, chỉ cần giúp đối phương giành thắng lợi.

Có thể nhận được nhiều thứ hơn.

Dưới sự dụ dỗ như vậy, một số cường giả dị tộc cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Lúc này mở miệng nói.

“Chúng ta nguyện ý tham chiến, vì chủ nhân Bắc Hải hiệu lực!” Giọng nói vừa dứt.

Liền dẫn người dưới trướng, xông vào trong bí cảnh viễn cổ.

Mà vương thành Bắc Hải ở bên kia, cũng phái đại quân nghênh chiến.

Trong một thời gian, hai bên có thể nói là ngang tài ngang sức.

Đặc biệt là khi Lưu Tranh dẫn đại quân đến.

Trong nháy mắt đã đảo ngược tình thế.

Trong một thời gian ngắn, đã phá được vương cung Bắc Hải.

Toàn bộ vương cung máu chảy thành sông.

Tiếng la hét thảm thiết và tiếng ai oán của Bắc Hải Chi Vương, không ngừng vang lên.

Cuối cùng, lại còn bị Lưu Tranh chém giết.

Lúc này, cả bầu trời đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Mà ở bên kia.

Trên một chiếc xe ngựa hoa lệ, khóe miệng Tào Ngang lộ ra nụ cười.

Hắn không ngờ.

Kế hoạch lần này lại thuận lợi đến thế.

Không chỉ giết được phụ thân mình, lại còn nhận được bảo vật của Bắc Hải quốc vương.

“Ha ha, lần này thật sự là lời to rồi, bảo khố của Bắc Hải quốc vương này, e là giá trị còn cao hơn cả những thứ trong tàng bảo các của gia tộc chúng ta.

Chỉ cần chúng ta lấy được món bảo bối này, sau khi trở về nhất

định sẽ được phụ thân trọng dụng.

Nói không chừng còn có thể trở thành thế tử nữa!" Tào Ngang mặt đầy hưng phấn nói.

Lần này, nếu không có chủ nhân Bắc Hải giúp đỡ.

Hắn căn bản không thể nào, nhận được bảo vật của Bắc Hải Vương.

"Điện hạ nói không sai, hiện nay vương thành Bắc Hải, đã bị chúng ta chiếm lĩnh hoàn toàn.

Chương 562

Chỉ là, chúng ta tiếp theo nên làm gì!" Nghe thấy tiếng, hộ vệ thân cận của Tào Ngang, chậm rãi nói.

Mà Tào Ngang, lúc này trong mắt lóe lên một tia âm độc.

Tiếp đó, chậm rãi nói.

"Trong phủ Bắc Hải Vương, chắc chắn sẽ lưu lại rất nhiều vàng bạc châu báu.

Chúng ta không bằng đem toàn bộ đi, còn những thứ khác, cứ giao cho bọn dị tộc kia đi!

Những kẻ này, đều tham lam vô cùng.

Ta tin, chúng sẽ vui lòng nhận món quà này." Giọng nói vừa dứt, tinh quang trong mắt càng thêm chói lọi.

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ.

Cơ duyên của mình đã đến, và lại là một cơ duyên lớn đến kinh người.

Nếu có thể nắm bắt được, mình sẽ rất nhanh chóng trỗi dậy.

Và ngay lúc họ chuẩn bị rời đi.

Mệnh lệnh của Lưu Tranh, cũng đã truyền xuống.

"Tào Chính Thuần, ngươi dẫn cấm vệ quân, từ cửa đông tiến vào vương thành Bắc Hải.

Trẫm muốn xem thử, vị chủ nhân Bắc Hải này, có thật là ba đầu sáu tay không!" "Tuân chỉ!" Tào Chính Thuần lĩnh mệnh lui xuống.

Vị hoàng đế Đại Kinh này, muốn thân chinh Bắc Hải, đối phương

sao dám chậm trễ nửa phần.

Vì vậy, một lát sau liền tập kết binh mã xong, bay về phía vương thành Bắc Hải.

Khi đến vương thành Bắc Hải.

Lưu Tranh liền đứng trên chiến xa, nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy binh lính dày đặc, vây quanh vương thành.

Trong phủ Bắc Hải Vương, càng truyền ra tiếng la hét giết chóc thê lương.

"Bệ hạ, quốc chủ Bắc Hải cầu cứu, xin ngài cứu mạng a!" Vừa mới đến bên ngoài vương cung Bắc Hải.

Trong tai Tào Chính Thuần, liền vang lên một trận tiếng kêu cứu.

Thì ra, là quốc chủ Bắc Hải kia, gặp nguy hiểm.

Và ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Ánh sáng lạnh trong mắt Lưu Tranh lóe lên, nhàn nhạt nói.

"Truyền lệnh của trẫm, Bắc Hải Vương cấu kết dị tộc, tàn hại đồng bào.

Tru sát Bắc Hải Vương, vương triều Bắc Hải đổi tên thành vương triều Đại Kinh.

Dân chúng Bắc Hải, toàn bộ di dời đến lãnh thổ Đại Kinh.

Tất cả dị tộc, giết không tha!" "Hống!" Nghe thấy tiếng, Tào Chính Thuần cung kính đáp một tiếng.

Giữa lúc vung tay, khí tức sát phạt vô biên lan ra.

Tiếp đó, liền gầm lên giận dữ.

"Hán quân nghe lệnh, phá thành!" Giọng hắn vừa dứt, binh lính xung quanh liền xông thẳng về phía vương cung Bắc Hải.

Tòa thành khổng lồ này, là do lão tổ Bắc Hải năm đó xây dựng.

Phòng ngự kinh người.

Lúc này, được chủ nhân Bắc Hải bảo vệ.

Chỉ là, thực lực của binh lính Đại Kinh quá mạnh mẽ.

Mỗi một đòn của họ nện vào tường thành.

Đều khiến vương thành Bắc Hải rung chuyển không ngừng.

Lực công kích khủng bố như vậy, khiến quân lính giữ thành kinh hãi thất sắc.

"Ầm ầm!" Cuối cùng, cùng với một tiếng nổ vang lên.

Vương thành Bắc Hải bị phá vỡ trực tiếp.

Sương máu nồng đậm bay lượn trên bầu trời.

Tòa vương thành kiên cố này, cuối cùng đã hóa thành phế tích.

"Báo, bẩm bệ hạ.

Quốc chủ Bắc Hải đã chết, dân chúng Bắc Hải bị bắt làm tù binh quá nửa.

Vương đình Bắc Hải bị công phá!" Tào Ngang quỳ rạp xuống đất, cung kính mở miệng nói.

Trong mắt lộ ra ánh sáng cuồng nhiệt.

Và ngay lúc này.

Công chúa của vương triều Bắc Hải, cũng đã đến di chỉ Bắc Hải quốc.

Khi nhìn thấy vương cung tan hoang trước mắt, cả người đều ngây dại tại chỗ.

Nàng không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào.

Quốc chủ Bắc Hải vẫn lạc.

Đất Bắc Hải, từ nay về sau thuộc về sự thống trị của Đại Kinh.

Mà nàng lại ngay cả cơ hội chạy trốn, cũng không có.

Điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tiếp đó, liền nói với Tào Ngang.

"Đại Kinh bệ hạ, tiểu nữ tử có một việc muốn nhờ.

Hy vọng bệ hạ có thể tha mạng cho phụ mẫu ta, ta nguyện ý bồi giá cùng vương thành Bắc Hải này!" Trên má nàng, lúc này lộ ra vài tia khẩn cầu.

Tuy biết yêu cầu này của mình, rất khó được chấp nhận.

Nhưng bây giờ, lại là cơ hội duy nhất rồi.

Nghe thấy tiếng, Tào Ngang không nói gì.

Mà là nhìn về phía Lưu Tranh bên cạnh.

Lúc này đối phương, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Dường như chuyện này, căn bản không liên quan gì đến hắn.

"Bệ hạ, việc này..." "Ngươi quyết định đi, nhưng, ngươi phải nhớ, sau này đừng quên, mình là ai.

Con gái của quốc chủ Bắc Hải sao, quả thực không đơn giản.

Nhưng ngươi phải rõ, đây là lãnh thổ Đại Kinh.

Ngươi nếu muốn sống, trừ khi ngươi có thể thần phục Đại Kinh!" Giọng Lưu Tranh vang lên.

Mà nghe thấy tiếng, sắc mặt nữ tử kia lại trắng bệch.

Rõ ràng, nàng cũng đã nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của Lưu Tranh.

Nếu không thần phục, e là chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Chỉ là, ngay lúc này.

Khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra một nụ cười.

Lại chậm rãi nói.

"Trẫm không quan tâm ngươi có bối cảnh gì, đã đến đây.

Thì ở lại Đại Kinh đi.

Sau này, vì Đại Kinh hiệu lực!" "Tạ bệ hạ thu lưu!" Nghe thấy tiếng, nữ tử kia bái tạ.

Dù sao đi nữa, nàng cuối cùng cũng đã bảo vệ được tính mạng của phụ mẫu.

Và ngay lúc này.

Quốc chủ Bắc Hải cũng đã đi ra.

Lúc này hắn, trên người đầy vết thương.

Trong đôi mắt toát lên vẻ oán hận.

Khi nhìn thấy thi thể Bắc Hải Vương, đặt trước mặt mình.

"Phụt!" Miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Tiếp đó, liền phẫn nộ gào thét.

"Hán Đế, ngươi không được chết tử tế!" "Hừ, hôm nay là trẫm thắng, ngươi thua, thì phải trả giá!

Người đâu, lôi hắn xuống chém đầu thị chúng!" Lưu Tranh lạnh lùng quát.

Thân thể Bắc Hải Vương khựng lại.

Cuối cùng, vẫn theo người áp giải rời đi.

Hắn hiểu, đối phương tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho hắn.

Bởi vì, mình từng gây ra đòn đánh hủy diệt đối với Đại Kinh.

Hiện nay, lại phải chuộc tội vì điều đó.

Tiếp đó, liền trong tiếng ai oán vô tận, bị kéo đến pháp trường.

Mà lúc này Lưu Tranh, lại ngồi trên long niện.

Đi về phía ngoài vương thành Bắc Hải.

Đây là một quảng trường khổng lồ.

Lúc này đã tập trung rất nhiều bách tính.

Những người này đều là người Bắc Hải.

Họ nhìn thanh đao thép sáng loáng của tên đao phủ.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh sợ.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Lưu Tranh xuất hiện trên quảng trường.

Càng là không khỏi run rẩy.

Và ngay lúc Lưu Tranh vừa bước vào sân.

Liền lạnh lùng nói.

"Giết hết cho trẫm, không được để lại bất kỳ một ai sống sót.

Phàm là người Bắc Hải, toàn bộ chém giết!" Giọng nói lạnh như băng vang lên.

"Tuân chỉ!" Tào Ngang không dám chậm trễ, bay vút ra.

Trường kích trong tay vung ra một dải sao băng chói mắt.

Tất cả những người phản kháng, đều bị chém thành hai nửa.

Trong một thời gian ngắn, toàn bộ người Bắc Hải, gần như đã bị tàn sát sạch sẽ.

Và ngay lúc Lưu Tranh vừa trở về hoàng thành.

Văn võ quần thần của Đại Kinh, cũng đứng ngoài điện nghênh đón.

Họ cung kính cúi đầu.

Dù sao, đây là lần đầu tiên kể từ khi bệ hạ của họ lên ngôi, thân chinh một vị quốc chủ.

Quả nhiên là có tư thái bá đạo.

Ngay lúc này.

Lưu Tranh lại nhàn nhạt nói.

"Các vị ái khanh miễn lễ!" Giọng nói của hắn vang lên, liền chuẩn bị tiến vào trong đại điện.

Chỉ là, chính lúc này.

Chương 563

“Bốp!” Tào Ngang ngã xuống đất, trên trán mồ hôi lăn dài.

“Mạt tướng vô dụng, xin bệ hạ giáng tội!” Giọng nói của hắn tràn ngập sự gấp gáp.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Lưu Tranh nhíu mày, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lại khiến Tào Ngang, sợ hãi như vậy.

“Nói đi!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Đồng thời, trong mắt lộ ra một tia sáng sắc bén.

“Bệ hạ, chúng ta bắt giữ nữ quyến của Bắc Hải quốc, gặp phải trở ngại.

Kết quả, có một bà lão tự bạo đan điền.

Mạt tướng bất đắc dĩ chỉ đành rút quân!” Nghe thấy tiếng, sát khí trong mắt Lưu Tranh, trong nháy mắt lan ra.

Lạnh lùng nói.

“Một nữ quyến của Bắc Hải quốc thật giỏi, lại dám chống lại đại quân!

Nói cho trẫm biết, bà ta là phụ nữ nhà nào!” “Bẩm bệ hạ, bà ta là công chúa của Bắc Hải quốc!” Tào Ngang run rẩy nói.

Lúc này, hắn thực sự sợ hãi.

Không ngờ, một phen hảo ý của mình, lại chọc giận Lưu Tranh.

“Ồ, công chúa!” Nghe thấy tiếng, trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia thích thú.

Tiếp đó, giọng nói lạnh lẽo vang lên.

"Truyền lệnh xuống, đem công chúa của Bắc Hải quốc đến cho ta.

Nhớ kỹ, nhất định phải nguyên vẹn!" "Ầm ầm!" Theo mệnh lệnh được ban xuống.

Mấy cỗ xe lớn, lại xuất hiện trong nháy mắt.

Trận thế như vậy, lại còn cao quý hơn cả hoàng tử bình thường rất nhiều.

Sâu trong đáy mắt Lưu Tranh, thậm chí còn lộ ra một tia ôn nhu.

Bởi vì, cỗ xe này, là món quà năm đó mẹ hắn, tặng cho mình.

Chỉ tiếc là, lúc đối phương lâm chung, đều không kịp gặp mặt một lần.

Đã hương tiêu ngọc vẫn.

Mà lúc này công chúa Bắc Hải, ngồi trong xe.

Nhìn con đường quen thuộc.

Sắc mặt tái nhợt, trong lòng hối hận dị thường.

Sớm biết như vậy.

Sau khi biết tin Lưu Tranh lên ngôi, nàng đã không nên đến tham gia.

Hiện nay, lại rơi vào tay Lưu Tranh.

"Ha ha, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Và ngay lúc này.

Giọng Lưu Tranh, lại đột nhiên vang lên.

Tiếp đó, công chúa Bắc Hải liền cảm giác, xe ngựa ngừng lại.

Ngay sau đó, rèm được vén lên.

Lưu Tranh từ trong xe ngựa bước ra.

Lúc này, hắn mặc áo miện hoa lệ.

Phía sau là các tướng lĩnh Đại Kinh.

Nhìn đối phương, trong mắt lại lộ ra một tia ngưng trọng.

Lưu Tranh, chính là một kiêu hùng.

Hắn thích giết chóc, và giỏi mưu lược.

Màn biểu diễn trước đó có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng, không ngờ, hiện nay mình lại trở thành kẻ địch của đối phương.

Trong mắt công chúa Bắc Hải lộ ra vẻ bi thương.

Mà Lưu Tranh, lại không chút do dự mở miệng nói.

"Đem nàng đi.

Nhớ kỹ, phải đảm bảo an toàn, nếu không thì lấy đầu các ngươi ra hỏi tội!" Giọng nói toát lên vài tia âm lãnh.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe lệnh, Tào Ngang cung kính nói.

Tiếp đó, trực tiếp tiến lên.

Đưa bàn tay thô ráp ra.

Muốn bắt công chúa.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nước mắt của đối phương, không khỏi rơi xuống.

Nhưng, vẫn giãy giụa hét lên.

"Càn rỡ, ta là công chúa Bắc Hải.

Ai dám động vào ta!" Chỉ là, lúc này nàng.

Căn bản khó có thể phản kháng.

Trên mặt Tào Ngang, lộ ra vẻ dữ tợn.

Bàn tay trực tiếp hạ xuống.

"Chát!" Một tiếng tát tai giòn tan vang lên.

Khóe miệng công chúa, xuất hiện vài tia máu.

Rõ ràng là đã bị thương không nhỏ.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Lưu Tranh chậm rãi nói.

"Các ngươi lui xuống trước đi!" "Vâng, bệ hạ!" Tào Ngang không dám do dự, trực tiếp mở miệng nói.

Ngay lúc hắn vừa rời đi.

Lưu Tranh lại chậm rãi đi đến trước mặt công chúa.

Nụ cười rạng rỡ vô cùng.

Tiếp đó, liền chậm rãi nói.

"Bắc Hải Quốc Sư, con gái của ngươi đang ở trong tay trẫm.

Bây giờ, có thể cùng trẫm bàn về chuyện hợp tác không!" Nghe thấy tiếng.

Trong mắt Bắc Hải Quốc Sư lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây là chuyện gì.

Mình mới bế quan ba ngày, Bắc Hải Vương sao lại xảy ra chuyện.

Nếu như vậy.

Toàn bộ Bắc Hải quốc, chẳng phải là xong đời rồi sao.

Và ngay lúc hắn đang suy nghĩ.

Lưu Tranh lại mở miệng lần nữa: "Bắc Hải Quốc Sư, sự kiên nhẫn của trẫm có hạn.

Nếu không thể đáp ứng yêu cầu của trẫm, hôm nay Bắc Hải công chúa này, sẽ chết ở đây.

Sự kiên nhẫn của trẫm vô cùng có hạn!" Giọng Lưu Tranh, mang theo sát cơ nồng đậm.

Bắc Hải Quốc Sư tuy thực lực cường hoành, nhưng cũng biết.

Lúc này người của phủ Bắc Hải Vương, chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Cho nên, cuối cùng vẫn chọn thỏa hiệp.

Dù sao, chỉ là một đứa con gái mà thôi.

Chỉ cần có thể đảm bảo Bắc Hải quốc tiếp tục tồn tại.

Cái giá này, đáng giá.

Nghĩ đến đây.

Liền cung kính nói.

"Bệ hạ ngài nói, chỉ cần là ta có thể làm được, nhất định sẽ đáp ứng!" Giọng nói mang một tia nịnh nọt.

Mà khóe miệng Lưu Tranh, lại lộ ra một nụ cười.

"Rất tốt.

Vậy trẫm sẽ nói thẳng.

Trẫm muốn toàn bộ Bắc Hải quốc, phục vụ cho ngươi.

Và điều ngươi cần làm là giúp trẫm, đoạt lấy đế vị.

Trẫm tin ngươi, có thể làm được!" Lưu Tranh bình tĩnh nói.

Nhưng giọng nói của hắn vừa dứt.

Bắc Hải Quốc Sư, lại kinh ngạc đến ngây người.

Hắn không ngờ.

Vị đế vương Đại Kinh này, lại công phu sư tử ngoạm.

Nhưng, nếu đối phương nguyện ý giúp mình đoạt quyền.

Trên mặt Bắc Hải Quốc Sư, liền xuất hiện vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, liền cung kính nói.

"Tuân lệnh, Ngô Vương!" Mà nghe thấy tiếng, trong mắt Lưu Tranh lóe qua một tia lạnh lùng.

Tiếp đó, liền đi về phía xa.

Lúc này đối phương, đã không thể chờ đợi được nữa.

Muốn nhanh chóng nắm trong tay Bắc Hải quốc này.

Và ngay sau khi hắn đi.

Tào Ngang và những người khác, lại áp giải công chúa Bắc Hải kia rời đi.

Nhưng, lúc này công chúa Bắc Hải, lại không khỏi thở dài một tiếng.

Mình cuối cùng vẫn bị chính phụ thân mình bán đi rồi.

Nhưng, bây giờ nghĩ những điều này, lại không có chút tác dụng nào.

Vẫn là sống sót trước rồi nói.

Mà ở bên kia, Lưu Tranh đã tiến vào ngự hoa viên.

Hiện nay, trong hậu cung của hắn, mỹ nhân vô số.

Các loại mỹ nhân tuyệt thế đều xuất hiện trước mắt.

Bất quá, Lưu Tranh lại chẳng có chút tâm tư nào để hưởng lạc.

Trong đầu hắn lúc này đang không ngừng suy tính phương pháp thống trị mảnh thiên địa này.

Nếu thực lực của mình đủ mạnh, dù cho cương thổ Đại Kinh có rộng lớn hơn nữa thì đã sao.

Chỉ là, với thực lực của mình hiện tại, muốn thành công quả thực là khó như lên trời.

Lúc này, Lưu Tranh không khỏi cảm thấy hơi đau đầu.

Chương 564

Và ngay khi hắn chuẩn bị nghỉ ngơi, bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Chỉ thấy một tiểu thái giám đang cung kính đứng bên ngoài điện, cất tiếng nói với Lưu Tranh: "Bệ hạ, Thái phó mời ngài đến Triêu Dương cung nghị sự!" Lúc này, Lưu Tranh bất giác nhíu mày.

"Bảo ông ta đợi một chút!" Giọng nói vang lên, tiểu thái giám liền lui ra.

Ngay lúc này, Thừa tướng Đại Kinh là Vũ Văn Dung lại bước vào.

Ông ta nhìn Lưu Tranh rồi nói: "Bệ hạ, nay Bắc Hải Vương tạo phản, Đại Kinh ta phải nhanh chóng quyết sách.

Nếu không, nguy hiểm sẽ rất lớn." Nghe thấy vậy, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Thừa tướng, lần này Bắc Hải Vương tạo phản, trẫm cho rằng chúng ta chỉ cần thu phục thành trì là được.

Còn những chuyện khác, cứ giao cho người khác lo liệu.

Bắc Hải Vương, trẫm giữ lại còn có việc dùng!" Lưu Tranh cất lời.

Thực lực của Bắc Hải Vương rất mạnh, nếu hắn chịu quy hàng, chắc chắn có thể phát huy tác dụng to lớn.

"Tuân chỉ!" Nghe Lưu Tranh nói vậy, Vũ Văn Dung cung kính đáp lời.

Đúng lúc này, ánh mắt Lưu Tranh lại chuyển sang Quốc sư Bắc Hải, chậm rãi nói: "Tu vi của ngươi không tệ, trẫm có thể phong ngươi làm Cung phụng của Đại Kinh, phụ trách trấn thủ hoàng cung!" Lưu Tranh thản nhiên nói.

Lực chiến đấu của vị Quốc sư này ở Bắc Hải có thể xếp vào top năm.

Đương nhiên, đó chỉ là so với các quốc gia khác, còn đối với Đại Kinh thì vẫn kém không ít.

Nghe thấy vậy, Quốc sư đâu dám có chút chậm trễ, cung kính nói: "Tạ ơn bệ hạ.

Thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!" Ngay khi lão vừa dứt lời, Lưu Tranh liền phất tay ra hiệu cho lão lui ra.

Hiện giờ, hắn chỉ còn lại hai con đường.

Một là, tiếp tục chinh phạt các quốc gia xung quanh.

Hai là, ngồi vững ở Bắc Hải quốc.

Hiện tại, nền tảng của Đại Kinh vô cùng sâu dày.

Trong vài năm ngắn ngủi, không chỉ binh mã gia tăng không ít, mà quan trọng hơn là việc xây dựng các thể chế đã giúp bá tánh Đại Kinh an cư lạc nghiệp.

Vì vậy, Lưu Tranh sẽ không dễ dàng thay đổi kế hoạch của mình.

Hơn nữa, làm như vậy cũng sẽ thu hút sự dòm ngó của các nước, bởi lẽ Đại Kinh hiện tại quá mạnh, khiến người khác phải kiêng dè.

Nhưng nếu ngồi vững ở Bắc Hải thì lại khác.

Người Bắc Hải có lòng trung thành cao, có thể tùy thời bán mạng vì mình.

Hơn nữa còn có một đặc điểm là thiên phú tu luyện của người Bắc Hải không được tốt lắm, chỉ có thể coi là người thường mà thôi.

Như vậy cũng có thể giảm bớt áp lực cho bản thân.

Ngay khi hắn đang miên man suy nghĩ, trong đại điện lại vang lên

một trận âm thanh ồn ào.

Nguyên lai là Vũ Văn Dung đã đưa con gái của Bắc Hải Vương đến.

Điều này khiến khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười khổ.

Vốn định bồi dưỡng nàng thành gián điệp ngầm của Đại Kinh, giờ lại hay, thành công chúa Bắc Hải.

Lúc này, nàng rõ ràng là đã bị dọa sợ, sau khi nhìn thấy Lưu Tranh, vành mắt đỏ hoe, không ngừng nức nở.

"Hừ, Vương phủ Bắc Hải các ngươi đúng là lòng lang dạ sói.

Lại dám cấu kết với dị tộc hòng mưu phản!

Ta nói cho ngươi biết, bệ hạ sẽ không tha cho các ngươi đâu!" Lúc này, công chúa Bắc Hải hung hăng nói, giọng nàng tràn ngập tức giận và oán hận.

Chỉ là, nàng vừa dứt lời, giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh đã truyền đến: "Kẻ nào còn dám nói thêm một lời vô nghĩa, trảm!" Lúc này, trong đôi mắt hắn lộ ra sát ý lạnh lẽo, khiến công chúa Bắc Hải không dám nói thêm một lời nào.

Ngay lúc đó, một bóng người xông vào, chính là thủ lĩnh hộ vệ của Vương phủ Bắc Hải.

Người này sau khi nghe được tin tức, không dám do dự chút nào, vội vàng chạy tới bẩm báo.

Khi giọng nói của Lưu Tranh vừa dứt, thủ lĩnh hộ vệ Bắc Hải này đã quỳ rạp trên mặt đất.

"Bệ hạ, vương gia nhà ta xin tha mạng, xin bệ hạ tha thứ!" Giọng nói vang lên, trong mắt hắn lộ rõ vẻ cầu xin tha thiết.

Cảnh tượng này khiến người ta kinh hãi.

Vương phủ Bắc Hải đường đường là thế, vậy mà lại sa sút đến mức này, thật khiến người ta đau lòng.

"Hừ, nếu không phải vì các ngươi, Bắc Hải sao có thể bị công phá!

Bây giờ còn muốn trẫm tha cho các ngươi sao?" Nghe vậy, trên mặt tên thủ lĩnh hộ vệ tràn đầy vẻ hối hận.

"Rầm!" Tiếp đó, hắn lại đập đầu xuống đất, cuối cùng ngất đi.

Trong mắt Lưu Tranh lóe lên tinh quang.

"Đem hắn xuống đi!" Giọng nói mang theo một cỗ âm trầm.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bên ngoài đại điện đã có binh lính khiêng tên hộ vệ Bắc Hải đi.

Đây là một ván cờ.

Bắc Hải Vương muốn bảo toàn thực lực, nên mới để đứa con trai duy nhất của mình đầu quân cho Lưu Tranh.

Nào ngờ lại gậy ông đập lưng ông.

Điều này sao có thể không khiến Lưu Tranh tức giận.

Bất quá, đúng lúc này, đột nhiên có tiếng vang lên.

"Khởi bẩm bệ hạ, sứ giả Đại Tần đến bái kiến!" Tiếng của sứ giả vừa vang lên, cả đại điện đều trở nên tĩnh lặng.

Ngay khi tiếng sứ giả Đại Kinh vừa dứt, Lưu Tranh liền bước ra ngoài điện.

Mọi người trong điện cũng theo sau.

Lúc này tâm trạng họ vô cùng phức tạp.

Nếu Đại Kinh thua, Bắc Hải quốc sẽ tiêu đời.

Không chỉ họ phải chết, mà ngay cả tính mạng của chính mình

cũng khó giữ.

Uy thế của hoàng đế Đại Kinh thực sự quá lớn.

Bất quá, ngay khi mọi người vừa bước ra khỏi đại điện, liền thấy sứ giả của Đế quốc Đại Tần đã đứng ở cửa.

Bên cạnh đối phương, chính là Tào Chính Thuần.

Giây phút này, tất cả mọi người đều biết, người của Đế quốc Đại Tần đến đây là để giúp Hán đế giải vây.

Quả nhiên, sau khi Lưu Tranh bước ra, Tào Chính Thuần tiến lên cung kính nói: "Bệ hạ, đây là bệ hạ ban thưởng cho ngài!" Trong tay hắn đang nâng một chiếc túi trữ vật, hiển nhiên bên trong chứa rất nhiều của cải.

"Ừm, thay ta cảm ơn Long quân!" Nghe vậy, Tào Chính Thuần cung kính lui xuống.

Còn Lưu Tranh, lúc này lại không hề chậm trễ, trực tiếp nói: "Các vị ái khanh, chuẩn bị nghênh địch đi!" Dứt lời, hắn liền đi ra ngoài đại điện.

Sự hùng mạnh của Đại Kinh vượt xa dự liệu của bất kỳ ai.

Lúc này bên trong Vương phủ Bắc Hải.

Bắc Hải Vương nhìn công chúa Bắc Hải trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ từ ái, chậm rãi nói: "Con gái, từ bây giờ con hãy ở chỗ của phụ thân.

Nhớ kỹ, tuyệt đối không được gây chuyện!" "Vâng!" Nghe vậy, công chúa Bắc Hải ngoan ngoãn đáp một tiếng.

Dù không hiểu tại sao phụ thân lại cẩn thận như vậy, nhưng nàng vẫn chọn tin tưởng ông.

Còn về phần Lưu Tranh, lúc này đã đến bên ngoài quân doanh.

Hắn nhìn tòa thành trì ở xa, trong mắt lộ ra một tia sát ý.

Ngay khi hắn chuẩn bị hạ lệnh tấn công, một tiếng hét kinh hãi vang lên: "Mau nhìn kìa, quân đội Đại Kinh tấn công rồi!" Tiếng hô lần này quả thực đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía xa.

Chỉ thấy ở phía xa, thiết kỵ Đại Kinh đông nghịt như kiến đang phi nước đại tới.

Mà ở trung tâm quân trận Đại Kinh, một bóng người ngạo nghễ đứng đó, thân hình thẳng tắp vô cùng.

Trên đỉnh đầu, kim quan lấp lánh, giống như một vị thiên thần giáng trần.

Đó chính là Lưu Tranh.

Hắn tung ra một quyền.

Quyền kình nóng rực tức khắc quét ngang chiến trường.

Sương máu lan tỏa.

Lúc này, tất cả mọi người đều vô cùng chấn động, không ngờ quân đội Đại Kinh lại hung mãnh đến vậy.

Còn Bắc Hải Vương lúc này, trong mắt lại lộ ra vẻ hưng phấn.

"Ha ha, Hán đế cuối cùng cũng không nhịn được rồi.

Ngươi đã muốn chết thì đừng trách ta!" Tiếng nói vang lên, hắn liền đi ra ngoài.

Hắn chuẩn bị nhân cơ hội trốn thoát.

Nhưng đúng lúc này… "Phụt!" Đầu của Bắc Hải Vương bay lên.

Máu tươi từ cổ hắn phun ra.

Tiếp đó, cả người hắn ngã vật xuống đất, hai mắt trợn tròn, hiển

nhiên là không thể ngờ được rằng mình lại có thể bị giết như vậy.

Ngay lúc đó, quân đội Đại Kinh đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Các bá tánh Đại Kinh từng người một reo hò.

"Ha ha, quân đội Bắc Hải quốc của ta quả nhiên lợi hại!" "Bệ hạ tất thắng!" "Giết sạch lũ phản đồ này!" Tiếng gào thét xung quanh không ngớt.

Mà sắc mặt Lưu Tranh lại bình thản không chút gợn sóng.

Đại quân của Vương phủ Bắc Hải, hắn không hề để tâm.

Hắn chậm rãi nói: "Truyền lệnh cho các lộ đại quân, toàn lực xuất kích, san bằng tòa thành này!" Dứt lời, thị vệ bên cạnh nhanh chóng lui xuống.

Còn Lưu Tranh lúc này lại một lần nữa nhìn về thành Bắc Hải.

Lúc này trên đầu tường đã treo đầy thi thể, mà đại quân vẫn đang không ngừng tràn vào trong thành.

Trong thời gian ngắn, đã hoàn toàn khống chế được cục diện.

Lưu Tranh lại một lần nữa leo lên cao nhìn ra xa, nhìn tòa thành trì trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Một lúc sau, hắn mới xoay người rời đi.

Hiện giờ, những gì cần làm đều đã làm xong, phần còn lại cứ giao cho những mãnh tướng trong quân.

Lúc này, Lưu Tranh lại không hề hay biết, tại Thiên cung cách nơi này hàng tỷ dặm.

Hạng Vũ và những người khác cũng đang tụ tập lại một chỗ.

Họ đang thương nghị đối sách.

Dù sao, Bắc Hải quốc và Bắc Hải Tông có quan hệ không hề đơn giản.

Nếu thật sự diệt đi, khó tránh sẽ dính líu đến nhiều chuyện hơn.

Cho nên, phải có chừng mực nhất định.

Bất quá, đúng lúc này, Trương Lương ở phía dưới lại cười nói: "Ý của bệ hạ là, chúng ta sẽ liên hợp với quân đội Đại Kinh, cùng nhau trấn áp Bắc Hải Tông!" Giọng nói vang lên, trong mắt những người khác đều lóe lên tinh quang.

Tiếp đó, Hạng Vũ gật đầu nói: "Được, cứ làm như vậy.

Trẫm sẽ để người của Thánh đình Đại Tần phối hợp.

Ngoài ra, quân đội Đại Kinh của ta sẽ đóng quân ở biên giới Bắc Hải.

Một khi có biến, chúng ta sẽ tùy thời chi viện!" "Tuân mệnh!" Nghe vậy, những người khác cung kính lên tiếng.

Đại Kinh ngày nay đã trỗi dậy, hơn nữa thế không thể đỡ.

Năm xưa khi Đại Kinh còn chưa trỗi dậy, tam đại gia tộc đã có thể áp chế Đại Kinh, nhưng cuối cùng vẫn bị tiêu diệt.

Nay thì càng không cần phải nói.

Thêm vào đó, Đại Kinh bây giờ đã có thể sánh ngang với Thánh đình, sao lại sợ một Bắc Hải Tông quèn chứ.

Trong lúc các bên đang sắp xếp, binh lính của Đại Kinh cũng đã tiến vào chiến trường.

Bên trong thành Bắc Hải, tiếng chém giết vang trời.

Lưu Tranh đứng trên tường thành, nhìn những binh lính thủ thành không ngừng ngã xuống, đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh như băng.

Hắn đang chờ đợi, chờ đợi đối phương cầu xin tha thứ.

Chương 565

Chỉ có như vậy mới có thể mở ra đột phá khẩu, nếu không đại quân chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề.

Lúc này dưới lầu thành, Bắc Hải Vương đang lo lắng chờ đợi.

Hắn đang đợi Lưu Tranh phái sứ giả đến thành của mình.

Chỉ sau khi đối phương hàng phục Đại Kinh, hắn mới được xem là sống sót.

Bởi vì, hắn biết rõ, chỉ cần Lưu Tranh ra tay, Vương phủ Bắc Hải chắc chắn sẽ bị diệt.

Đây chính là tất cả những gì do thực lực quyết định.

Chỉ là, đúng lúc này, bên tai Bắc Hải Vương lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Tiếp đó, hắn liền thấy mấy bóng người quen thuộc đang đi vào trong thành.

Người đi đầu là một lão giả, chính là Thái thượng trưởng lão của Bắc Hải quốc - Bắc Thần.

Theo sát phía sau ông ta là một đám đệ tử.

"Bái kiến sư phụ!" Bắc Hải Vương quỳ rạp trên đất.

Hắn không biết Bắc Thần đến đây làm gì.

Chỉ là, hắn vừa dứt lời, Bắc Thần đã lạnh lùng quát: "Đồ khốn, ngay cả muội muội của mình cũng không bảo vệ được, còn làm Thái thượng trưởng lão cái gì!" "Bốp!" Dứt lời, ông ta liền vung một cái tát vào mặt hắn.

Lúc này, lửa giận trong lòng ông ta bùng lên.

Cái tát này lại ẩn chứa pháp lực nồng đậm.

Răng của Bắc Hải Vương bị đánh gãy mấy cái, nhưng hắn lại không dám phản kháng.

Lúc này hắn hiểu rõ, vị Thái thượng trưởng lão của Bắc Hải Tông này đã thật sự nổi giận.

Vì vậy, hắn không dám do dự chút nào, trực tiếp dập đầu nhận lỗi: "Sư phụ bớt giận, lần này đều do tên Lưu Tranh kia hèn hạ vô sỉ đánh lén, nếu không sao con lại thua được.

Ngài yên tâm, đợi con hồi phục thương thế sẽ triệu tập quân đội, đến lúc đó nhất định sẽ chém giết tên Lưu Tranh này!" Bắc Hải Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

Còn Thái thượng trưởng lão Bắc Thần lúc này, trong mắt lại lộ ra vẻ ngưng trọng.

Vị Thái thượng trưởng lão của Bắc Hải Tông này, tuy tính cách bạo ngược nhưng lại vô cùng thông minh.

Hiện tại, ông ta cảm thấy mọi chuyện quá kỳ quặc.

Nếu Lưu Tranh thật sự mạnh như vậy, Bắc Hải Tông cũng không thể chỉ dựa vào một mình Tông chủ Bắc Hải Tông chống đỡ được.

Nghĩ đến đây, ông ta lại nói: "Ngươi lui xuống dưỡng thương trước đi!" "Tạ sư phụ!" Nghe vậy, Bắc Hải Vương cẩn thận lui xuống.

Còn bên trong thành Bắc Hải lúc này, trận chiến lại càng lúc càng kịch liệt.

Vô số quân đội đang chém giết lẫn nhau.

Thành Bắc Hải lúc này gần như đã trở thành một Tu La tràng.

Không ít tướng lĩnh bị chém giết tại chỗ.

“Ngao!” Tiếng rồng gầm vang lên trên không trung, chính là Hạng Vũ đã tự mình ra tay.

Cự phủ quét ngang, một người của môn phái Bắc Hải Tông bị đánh chết ngay lập tức.

Ngay lúc này, Tông chủ Bắc Hải Tông đã dẫn theo thuộc hạ kịp đến.

Bọn họ nhìn cảnh tượng trong sân, tròng mắt như muốn nứt ra.

Không ngờ thành trì của con trai mình lại biến thành bộ dạng này.

Tiếp đó, ông ta gầm lên giận dữ: “Kẻ nào dám công phạt thành trì của bản tọa!” Giọng nói vang lên, tựa như sấm nổ.

Bắc Hải Tông, với tư cách là một thế lực siêu cấp, dù là trong cả Bắc Hải quốc cũng được coi là hàng đầu.

Mà bây giờ, lại có kẻ dám cưỡi lên đầu mình.

Điều này sao ông ta có thể nhẫn nhịn được.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy bóng người đứng trên tường thành, đôi mắt ông ta lập tức đỏ ngầu.

Ông ta liền gầm lên: “Giết cho ta!” Theo tiếng gầm, vô tận đại quân xông về phía tường thành.

“Bốp bốp!” Mà trên tường thành, quân đội Đại Kinh lúc này cũng xông lên nghênh chiến.

Đao quang tung hoành, máu tươi bay tung tóe.

Mỗi một chiêu hạ xuống, đều sẽ có người bỏ mạng.

Ngay lúc đó, “Vút!” Một mũi tên xé toang bầu trời, bắn thẳng về phía một binh sĩ Đại Kinh trên đầu thành.

Lúc này, trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, căn bản không ngờ được

rằng, dưới sự phòng ngự của mình, cung nỏ của Bắc Hải Tông vẫn có thể bắn vào.

Hắn bất giác trợn trừng hai mắt.

Tiếp đó, thân thể hắn chậm rãi rơi xuống từ trên tường thành.

"Phụt!" Theo một tiếng rơi nặng nề, binh sĩ Đại Kinh đó đã chết tại chỗ.

"Ha ha, hôm nay lấy các ngươi tế cờ!" Tông chủ Bắc Hải Tông cười lớn nói.

Những người này quả thực là tới nộp mạng.

Cung nỏ Bắc Hải của mình được mệnh danh là thần khí thiên giới, vậy mà bây giờ lại có kẻ dám coi thường.

Đúng lúc này, trên đầu thành, trong mắt Hạng Vũ lại lộ ra một tia lạnh lẽo.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói: "Bắc Thần lão tặc, hôm nay trẫm đến lấy mạng chó của ngươi!" Dứt lời, cả người hắn liền hóa thành một con đại long màu vàng, bay vút ra ngoài.

Tốc độ cực nhanh, khiến người xung quanh không khỏi co rụt đồng tử.

Tiếp đó, thân hình hắn liền lùi mạnh về phía sau.

"Giết!" Ngay lúc này, Thái thượng trưởng lão Bắc Thần cũng đã ra tay.

Trong tay ông ta cầm một lưỡi đao sắc bén, chém về phía Hạng Vũ.

Nơi nó đi qua, hư không rung chuyển, thể hiện uy thế đáng sợ của ông ta.

Nhưng Hạng Vũ lúc này lại đâu dễ đối phó.

Thân thể hắn hóa lớn trăm trượng, một quyền đánh về phía Bắc Thần.

"Rắc!" Hai người va chạm, lại có tiếng sét đánh vang lên.

Cùng lúc đó, cánh tay của Thái thượng trưởng lão Bắc Thần gãy từng tấc.

"Bốp!" Mà Hạng Vũ thì tung ra một cước.

Thân hình của đối phương lập tức bay ngược ra sau, đập mạnh xuống đất, thổ huyết không ngừng.

Nhưng ông ta lại không chết.

Dù sao, ông ta cũng là cao thủ lợi hại nhất của Bắc Hải Tông.

Lúc này, ông ta đang giãy giụa muốn đứng dậy.

Mà giọng nói lạnh lùng của Hạng Vũ lại vang lên: "Hôm nay ta không giết ngươi, nhưng ngươi hãy nhớ kỹ.

Bắc Hải Vương không phải do ta giết.

Hắn là bị người khác hãm hại!" Giọng nói vang lên, thân hình của Thái thượng trưởng lão Bắc Thần liền ngừng cử động.

Tiếp đó, ông ta cung kính nói: "Đa tạ bệ hạ nhắc nhở, lão phu hiểu rồi!" Ông ta gật gật đầu.

Tiếp đó, xoay người rời khỏi nơi này.

Những người khác của Bắc Thần Tông càng không dám chậm trễ, lần lượt theo sau ông ta rút lui.

Họ hiểu rằng, hôm nay đã kết thù với Đại Kinh.

Bất kể là Bắc Hải Tông hay Tông chủ Bắc Hải Tông, đều không dễ chọc vào.

Sau khi thấy đối phương rời đi, khóe miệng Hạng Vũ ở ngoài thành lộ ra một nụ cười.

Không cần phải nói, Bắc Hải Tông này chắc chắn sẽ đầu hàng Đại Kinh.

Hơn nữa, còn là thế lực duy nhất đầu hàng.

Bởi vì, chỉ cần Bắc Thần Tông đầu hàng, thực lực của Đại Kinh chắc chắn có thể tăng thêm một bước.

Nếu có thể thu phục toàn bộ những thế lực phụ thuộc đó, cả Bắc Hải quốc này sẽ do một mình mình độc chiếm.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn.

"Báo!" Đúng lúc này, bên tai Lưu Tranh lại một lần nữa có tiếng truyền đến.

Tiếp đó, một bóng người bước vào, chính là Tào Chính Thuần.

"Bệ hạ, thư cầu viện của các đại tông môn đã đến hoàng cung đầy đủ.

Xin hỏi bệ hạ nên xử lý thế nào!" Giọng nói mang theo vẻ gấp gáp.

"Nói với bọn họ, kẻ nào nguyện ý thần phục thì ở lại hoàng cung làm khách khanh.

Kẻ nào không muốn thì giết là được.

Nếu dám bỏ trốn, diệt cả nhà!" Nghe vậy, trong mắt Tào Chính Thuần lộ ra một tia kinh hãi.

Không biết Lưu Tranh lấy đâu ra tự tin như vậy.

Những tông môn này đều là những thế lực có Thánh Nhân Cửu Trọng trấn giữ.

Nhưng hắn lại không dám phản bác, chỉ có thể lui xuống.

Một lúc sau, cả đại điện lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Lúc này, Lưu Tranh lại chậm rãi nói: "Hán đế, ngài không định vào thành sao!" Tông chủ Bắc Hải Tông vừa đến, nhìn Lưu Tranh thản nhiên nói.

"Không cần, các ngươi đi đi!" Lưu Tranh phất tay nói.

Hắn chuẩn bị tiếp tục bảo vệ thành trì.

Kẻ địch hiện tại vẫn chưa đến đủ, không cần phải mạo hiểm.

Nghe vậy, Tông chủ Bắc Hải Tông lại không khỏi lắc đầu, nhưng đã vậy Đại Kinh không muốn tham gia, ông ta cũng lười khuyên can.

Tiếp đó, liền dẫn mọi người rời đi.

Bất quá trước khi đi, Tông chủ Bắc Hải Tông lại để lại một câu: "Hy vọng sau này ngươi có thể không hối hận!" Lưu Tranh lại không hề để ý.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn về phía xa.

Tuy trong lòng hắn biết rõ, những thế lực này sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng hiện tại hắn có gì phải sợ chứ.

Thủ hạ của hắn có đến năm mươi triệu tinh nhuệ.

Trừ phi những tông môn đó có thể điều động hai, ba trăm triệu quân mã, nếu không căn bản không đủ để đối địch với mình.

Chỉ là, ngay khi hắn đang suy nghĩ, "Lộp cộp!" Một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Tiếp đó, tất cả binh sĩ trên lầu thành đều thấy dưới thành, mấy bóng người lướt qua.

Người đi đầu mặc một bộ y phục đen, dẫn đầu mọi người lao thẳng đến lầu thành.

Người dẫn đầu chính là Hạng Vũ.

Mà Tông chủ Bắc Hải Tông ở phía bên kia, sau khi thấy Hạng Vũ đến, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

Đây đúng là oan gia ngõ hẹp.

Vừa mới rời đi không lâu, đối phương đã đuổi tới.

"Tiểu tử, ngươi dám công phạt Bắc Hải Tông.

Hôm nay chính là đường chết của ngươi!" Tông chủ Bắc Hải Tông hung hăng quát.

Chỉ là, hắn vừa dứt lời, trong miệng Hạng Vũ lại phát ra âm thanh lạnh như băng: "Hừ, hôm nay trẫm đến, đã không có ý định sống sót rời đi!" "Ầm ầm!" Tiếp đó, một cây búa lớn trực tiếp đập xuống phía dưới, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến đồng tử của Tông chủ Bắc Hải Tông không khỏi co rụt lại.

Bất quá, hắn cũng không kịp để ý nhiều.

Lúc này một chưởng đánh ra.

"Gầm!" Một con huyền quy hiện ra, muốn chống đỡ.

Chỉ là, ngay khoảnh khắc nó đến gần, "Bốp!" Con huyền quy đó, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, đã vỡ nát.

Mà Tông chủ Bắc Hải Tông kia, càng bị đập thành thịt nát.

Tiếp đó, Hạng Vũ liền dẫn đại quân tiến vào trong thành.

Các đệ tử trong Bắc Hải Tông, sau khi thấy cảnh tượng như vậy, gần như đã tuyệt vọng.

Chương 566

"Sao có thể, sao hắn lại có thể mạnh đến mức này!" Có đệ tử lẩm bẩm nói.

"Xong rồi, Bắc Hải Tông của ta tiêu đời rồi.

Sau trận chiến này, sẽ hoàn toàn bị hủy diệt!" "Ầm!" Đúng lúc này, Hạng Vũ đã giết chóc xong, đứng trên tường thành, nhìn các vị trưởng lão dưới thành, lạnh lùng nói: "Các ngươi ai nguyện ý quy thuận Đại Kinh, trẫm không ngại tha cho hắn một mạng.

Nếu còn cố chấp không tỉnh ngộ, giết!" "Xoẹt!" Giọng nói vừa dứt, ngón tay Hạng Vũ nhẹ nhàng búng ra.

Một cây lưu tinh chùy xé toang bầu trời, trực tiếp đập xuống phía dưới.

Tốc độ nhanh như sao băng đuổi trăng.

Khi nó rơi xuống tường thành, các trưởng lão kia mới kinh hãi kêu lên.

Họ muốn né tránh, nhưng đáng tiếc là đã mất đi cơ hội.

"Bốp bốp!" Theo một trận tiếng nổ vang, trên tường thành, thân thể của tất cả mọi người lập tức nổ tung.

Sương máu nồng nặc lan tỏa, khiến tất cả mọi người xung quanh không khỏi cảm thấy một trận ngột ngạt.

Đặc biệt là các cẩm y vệ sau lưng Hạng Vũ, trong mắt càng lộ ra vẻ kính phục.

Cảnh tượng hung tàn như vậy, ngay cả họ cũng cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Đồng thời, thành Bắc Hải cũng lập tức chìm vào im lặng.

Vốn dĩ, với tư cách là nơi phồn hoa nhất của châu Bắc Hải, lẽ ra phải rất náo nhiệt.

Nhưng lúc này, lại giống như một tử vực, không một người nào lên tiếng.

Trong mắt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Họ không biết, tiếp theo đây số phận nào sẽ chào đón họ.

Lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, Đại Kinh sắp trỗi dậy.

Cùng lúc đó, binh phong của Đại Kinh cũng càng lúc càng rực rỡ.

Các loại linh mạch tung hoành đan xen trên không trung, thể hiện một bộ dạng tràn đầy sức sống.

Trong lãnh thổ Đại Kinh, từng tòa thành trì mọc lên như nấm.

Mỗi ngày đều có thế lực mới gia nhập.

Hơn nữa trong đó, còn có rất nhiều người từ tứ phương tám hướng đổ về.

Bởi vì họ hiểu rằng, tất cả những điều này đều là nhờ vị Hán đế kia.

Nếu đầu hàng Đại Kinh, sẽ nhận được lợi ích.

Nếu không đầu hàng, chắc chắn sẽ chết.

Còn về phần Đại Kinh, lúc này lại không quan tâm đến những chuyện này.

Hắn vẫn là một tu luyện giả bận rộn.

Chỉ là, đúng lúc này, bên trong Thiên cung Đại Kinh, một vị thần tướng đang cung kính đứng bên cạnh Lưu Tranh.

Hắn là mãnh tướng dưới trướng Hạng Vũ, Lữ Bố.

Lúc này, hắn cung kính lên tiếng: "Bệ hạ, hiện nay toàn bộ châu Bắc Hải đã được sáp nhập vào bản đồ Đại Kinh.

Các châu quận cũng đã cơ bản xây dựng xong.

Ngài cho rằng, chúng ta có nên mở rộng bây giờ không?" Giọng nói của hắn mang theo vẻ ngưng trọng.

Lần này, Hạng Vũ dẫn theo Phi Hùng quân, chinh phạt toàn bộ châu Bắc Hải, có thể nói là thu hoạch vô cùng phong phú.

Trong thời gian ngắn đã diệt đi hơn hai trăm thế lực hàng đầu, điều này quả thực là kinh thiên động địa.

Hơn nữa, ở ngoại vi cương thổ Đại Kinh, cũng đã hình thành một quy mô khổng lồ.

Mục tiêu của mọi người đều đặt vào Đông Hoang.

Bởi vì họ biết, Đông Hoang là thế lực duy nhất có thể đối đầu với Đại Kinh.

Nhưng làm thế nào để đoạt lấy Đông Hoang, thực sự cần Lưu Tranh quyết định.

"Ừm!" Nghe vậy, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, ngươi hãy phái sứ thần đến Đông Hoang tuyên chỉ đi.

Nói với đối phương, Đại Kinh của ta chuẩn bị thống nhất Bắc Hoang, bảo hắn đưa ra lựa chọn.

Đồng thời, nói với Bá Vương kia, trẫm ở Đại Kinh đợi hắn, hy vọng hắn có thể đến chiến!" Giọng nói tràn ngập vẻ ngạo mạn.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, trong mắt Lữ Bố lộ ra vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, hắn lui xuống.

Chỉ là, khi hắn đến đại điện, một bóng người đã chặn hắn lại.

"Bệ hạ triệu kiến!" Đây là Lý Nguyên Bá, thực lực của đối phương đã đạt đến Thánh Nhân Lục Trọng, là một trong hai cao thủ còn lại của Đại Kinh ngoài Lưu Tranh.

"Mời!" Tuy không biết Lưu Tranh tìm mình làm gì, nhưng Lữ Bố vẫn cung kính nói.

Ngay sau đó, hai người dưới sự dẫn dắt của thị nữ, đã đến đại điện.

"Bái kiến bệ hạ!" Lữ Bố cung kính lên tiếng.

"Bình thân đi, lần này triệu tập các ngươi là vì Đông Hoang.

Đại Kinh muốn thống nhất Bắc Hoang.

Hai ngươi có nguyện theo trẫm cùng đi không?

Chỉ cần đánh bại bá chủ Đông Hoang, phần thưởng của các ngươi, trẫm một phân cũng sẽ không thiếu!" Nghe vậy, trong mắt Lữ Bố lộ ra một tia vui mừng.

Tiếp đó, không chút do dự nói: "Bệ hạ, mạt tướng nguyện ý đi theo ngài!" Mà Lý Nguyên Bá cũng chắp tay lên tiếng, trên mặt lộ ra tinh quang nóng rực.

Người Bắc Hoang bây giờ đều đã sợ vỡ mật.

Chỉ cần công phạt Đông Hoang, đó chính là một đại công.

Dù cho phần thưởng của Lưu Tranh có thấp đến đâu cũng đáng để đánh cược một phen.

"Ừm, nếu đã như vậy, thì xuất phát đi.

Ba ngày sau, xuất phát công phạt Đông Hoang!" Nói xong, hắn liền ngồi xuống long ỷ.

Lúc này, toàn thân hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ở một nơi khác, các gia tộc trong thành Bắc Hải đã tụ tập lại với nhau.

"Gia Cát gia chủ, ông nói bây giờ phải làm sao đây?

Đại Kinh muốn thống nhất Bắc Hoang, Bắc Hải Tông của ta chắc chắn sẽ bị diệt!" Người nói là Tông chủ Bắc Hải Tông.

Lông mày ông ta nhíu lại, trong mắt lóe lên lửa giận.

Bởi vì, Đại Kinh quá ngông cuồng, điều này căn bản là không coi ông ta ra gì.

"Hừ, Tông chủ Bắc Hải đừng vội, Đại Kinh hiện nay chiếm giữ nhiều tài nguyên như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị bội thực mà chết.

Đến lúc đó, dù là thành Bắc Hải của ta cũng chắc chắn sẽ chết!

Cho nên, trong khoảng thời gian này, chúng ta phải cố gắng ẩn giấu tung tích của mình, chờ đợi Đại Kinh sụp đổ.

Hơn nữa, chúng ta cũng không cần lo lắng Đại Kinh sẽ chĩa mũi nhọn vào chúng ta.

Chỉ cần đến khoảnh khắc họ không thể tiêu hóa được, chính là lúc chúng ta phản công.

Chỉ là không biết, ngài có còn nhớ nguyên do Đại Kinh và Bắc Hải Tông của ta kết thù không!" Gia Cát Khổng Minh chậm rãi nói, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Điều này khiến Tông chủ Bắc Hải Tông không khỏi gật đầu.

Ông ta làm sao có thể quên được chứ.

Năm đó, gia tộc Gia Cát bị Lưu Tranh tàn sát sạch sẽ.

Hơn nữa, đối phương còn cướp đi công pháp trấn tộc của họ.

Chuyện này vẫn luôn là một cái gai trong lòng Tông chủ Bắc Hải Tông.

Không chỉ ông ta, mà tất cả các gia chủ có mặt, bao gồm cả mấy vị lão tổ kia đều như vậy.

Đúng lúc này, "Báo, bệ hạ truyền chỉ!" Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, một giọng nói vang lên.

Tiếp đó, liền thấy một bóng người đi vào, chính là một cận thị bên cạnh Lưu Tranh.

Khi hắn cầm thánh chỉ đi xuống, vẻ vui mừng trong mắt Tông chủ Bắc Hải Tông không thể che giấu được.

Ông ta quát với những người trong gia tộc bên dưới: "Mau, mở cổng lớn.

Chuẩn bị nhận thưởng!" Lúc này, ông ta có vẻ vô cùng kích động.

Đây là lần đầu tiên Lưu Tranh truyền chỉ.

Nếu nhiệm vụ lần này hoàn thành, ông ta sẽ thật sự được nở mày nở mặt.

Nghĩ đến đây, khóe miệng ông ta càng cong lên nụ cười dữ tợn.

Những người khác sau khi thấy cảnh tượng như vậy, đâu dám chậm trễ, nhanh chóng chạy ra ngoài cổng.

Một lúc sau, bên ngoài cả thành Bắc Hải đã tụ tập vô số bá tánh.

Họ quỳ rạp trên mặt đất.

"Cộp cộp!" Đầu họ đập mạnh xuống đất, cầu xin Lưu Tranh thương xót.

Nếu không phải có hộ vệ thành Bắc Hải ngăn cản, thậm chí có người còn trực tiếp dập vỡ cả trán mình.

Ngay lúc này, Lữ Bố và Lý Nguyên Bá đã dẫn đầu đến trước trận.

"Bệ hạ có lệnh, công phạt Đông Hoang, ai có thể chiến thắng sẽ được thưởng vạn dặm giang sơn.

Giết địch vượt quá trăm tỷ người, sẽ được thăng tước vị, phong hầu bái tướng!" Giọng nói vừa dứt, trong đám đông bên dưới lại xuất hiện náo loạn.

Những người dân thường đang quỳ trên mặt đất, trong mắt lập tức bừng lên lòng tham lam nồng đậm.

"Ha ha, cuối cùng chúng ta cũng có cơ hội trỗi dậy rồi!" một tráng hán hô lên.

Tu vi của người này đã đạt đến Thánh Nhân Ngũ Trọng, ở Bắc Hoang cũng được coi là cường giả.

Nhưng không ngờ, chỉ một câu nói thôi lại có thể khiến hắn đột phá bình cảnh.

Vì vậy, khi thấy những người bạn bên cạnh đều đi ra ngoài thành, hắn cũng không nén nổi sự kích động trong lòng mà đi theo.

Trong chốc lát, tất cả binh sĩ trong sân đều trở nên đông nghịt.

Trong mắt họ lộ ra vẻ hưng phấn.

Đặc biệt là khi Lữ Bố nhắc nhở mọi người chú ý an toàn, càng khiến họ phát điên.

Tiếp đó, quân đội Đại Kinh cuồn cuộn tiến về phía Đông Hoang.

Lúc này trong thành Bắc Hải, Tông chủ Bắc Hải Tông đã triệu tập tất cả mọi người đến nghị sự sảnh.

"Các vị trưởng lão, hiện tại chiếu lệnh công phạt Đông Hoang của Đại Kinh đã được ban hành.

Thành Bắc Hải của chúng ta cũng nên ra tay rồi!" Tông chủ Bắc Hải Tông chậm rãi nói.

Nghe vậy, tộc trưởng của các đại gia tộc xung quanh đều lộ ra vẻ hưng phấn trong mắt.

Dù sao, một việc tốt như vậy, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ vô cùng kích động.

Chỉ là, ngay khi họ vừa chuẩn bị lên tiếng, Tông chủ Bắc Hải Tông lại tiếp tục nói: "Các vị, chuyện lần này vô cùng quan trọng.

Gia tộc Bắc Hải của ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ, nếu không chắc chắn sẽ gặp phải tai họa diệt môn.

Vì vậy, trận chiến này, phải dốc toàn lực, không được nương tay.

Các vị thấy thế nào!" Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, cho rằng đây là cách làm hợp lý nhất.

"Được, vậy cứ quyết định như vậy, xuất phát!" Tông chủ Bắc Hải Tông dứt khoát nói.

Tiếp đó, tất cả mọi người trong Bắc Hải Tông đều lao ra ngoài thành trì.

Tốc độ của họ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tụ tập tại quảng trường.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh đã dẫn Cấm vệ quân đến bên ngoài đế thành Đông Hoang.

Lúc này, ánh mắt Lưu Tranh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bức tường thành khổng lồ, trong mắt lộ ra vẻ hung tợn.

Hắn liền quát lên: "Vào thành!" Dứt lời, Cấm vệ quân liền xông về phía thành trì.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ chấn động tai vang lên, cả tòa thành trì đều

rung chuyển.

Ngay sau đó, quân đoàn Đại Kinh đã đứng trên đầu tường.

Nhìn xuống Lưu Tranh, Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi nói: "Đại đế, khi nào chúng ta tiến công!" Lần này, y phụng mệnh bảo vệ Lưu Tranh, cho nên phải ở bên cạnh không rời nửa bước.

Chương 567

“Không vội!” Lưu Tranh thản nhiên nói.

“Gầm!” Tiếp đó, liền thấy từng trận tiếng thú gầm truyền đến.

Chỉ thấy ở xa, một con mãng xà khổng lồ bay tới.

Đây là Kim Sí Đại Bàng Vương.

Hắn mặc áo giáp hoa lệ, sau lưng có một đôi cánh màu vàng kim, uy thế vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Bạch Hổ Vương gầm thét lao tới.

Toàn thân đối phương trắng như tuyết, thanh tao như thiên nga.

Nhưng khi một vuốt vung xuống, lại đủ để xé rách hư không.

“Két!” Theo một tiếng chim ưng kêu lên, Chu Tước Vương và Huyền Vũ Vương cũng xuất hiện trong sân.

Tuy họ không hóa hình, nhưng khí tức hung tợn tỏa ra từ trên người lại khiến người ta kinh sợ.

Tam đại yêu vương liên thủ, đủ để đối địch với cao thủ Bán Bộ Hỗn Độn cảnh bình thường.

Sau khi thấy cảnh này, trên mặt Lưu Tranh lộ ra vẻ hài lòng.

Hiện giờ, trong tay hắn đã nắm giữ bảy quân đoàn át chủ bài.

Cộng thêm Kim Ngô vệ, còn có những tinh nhuệ gần như vô tận, có thể nói là thực lực hùng hậu.

Trận chiến này, dù là Hồng Mông Chí Tôn giáng lâm, e rằng cũng không chiếm được thế thượng phong.

Cùng lúc đó, Tông chủ Bắc Hải Tông trong thành, trong mắt lại lộ

ra vẻ hưng phấn.

Ông ta biết, mình đã cược thắng.

Lưu Tranh không hề quên Bắc Hải của họ.

Tiếp đó, ông ta liền quát với đệ tử Bắc Hải Tông bên dưới: "Tất cả mọi người nghe rõ, theo bản tông chủ xuất chinh, giết vào Đông Hoang.

Từ nay về sau, Bắc Hải của ta sẽ đời đời phồn vinh thịnh vượng.

Tài nguyên thu được, chia cho các ngươi tám phần, không đủ thì đến tìm ta lấy!" Giọng nói vang lên.

Tất cả mọi người trong gia tộc Bắc Hải đều vô cùng hưng phấn.

Ngay lúc này, Tông chủ Bắc Hải Tông lại một lần nữa lên tiếng: "Đại chiến Đông Hoang lần này, do bản tọa tự mình dẫn đầu.

Các ngươi ở bên cạnh hỗ trợ.

Nhớ kỹ, nếu xảy ra vấn đề, dù các ngươi có trốn đến chân trời góc bể cũng vô dụng!" Nghe vậy, tất cả mọi người bên dưới đều cung kính đáp lời.

Tiếp đó, liền theo sát phía sau.

Ngay khi họ vừa bước ra khỏi đại điện, Lưu Tranh cũng dẫn Cấm vệ quân đến phía trước nhất của đại quân.

"Bệ hạ, lần này tại sao ngài không để trẫm dẫn binh công phạt?

Với thực lực của thần hạ, có thể quét ngang cả Đông Hoang.

Đến lúc đó, thế giới Bắc Hải này, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao!" Tào Chính Thuần nịnh nọt nói.

Đây là một tên tay sai vô cùng thông minh.

"Hừ, nếu là ngày thường, có ngươi giúp đỡ, đúng là như hổ thêm

cánh.

Nhưng hiện tại, bên trong Đông Hoang cũng là ngọa hổ tàng long.

Trẫm sao nỡ để ngươi mạo hiểm.

Huống hồ, nền tảng của Đại Kinh ta ngươi cũng không phải không biết.

Thật sự giao đấu, dù cho Đông Hoang này bị hủy diệt, cũng không tổn hại đến một sợi lông của Đại Kinh.

Lần này, cứ dựa vào đại quân đi.

Nhớ kỹ, nếu phát hiện có người đầu hàng, không cần biết bao nhiêu đều thu nhận.

Nhưng nếu có kẻ phản kháng, giết không tha!" Giọng Lưu Tranh lạnh như băng.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Tào Chính Thuần vội vàng lên tiếng: "Mạt tướng tuân chỉ!" Dứt lời, thân thể hắn lùi sang một bên.

Hiển nhiên, đối phương đã hiểu Lưu Tranh muốn làm gì.

Bất quá, lúc này trong lòng hắn vẫn có chút lo sợ, không dám dễ dàng hạ lệnh.

Dù sao, lần này Lưu Tranh là muốn hành động chém đầu.

Nếu xảy ra sai sót gì, đó chính là máu chảy thành sông.

Nhưng, ngay khi hắn đang do dự, "Ầm!" Bước chân của Lưu Tranh lại càng lúc càng nặng nề.

Sát khí trên người hắn lan tỏa khắp cả thành trì.

"Bốp bốp!" Cửa thành bị đập vỡ trực tiếp.

Tiếp đó, máu tươi nóng hổi bắn tung tóe lên tường thành.

Lưu Tranh dẫn theo quân đội Đại Kinh, cứ như vậy suốt dọc

đường tàn sát tiến vào.

Nơi họ đi qua, những tướng lĩnh thủ thành kia thậm chí còn không kịp chạy thoát đã bị đánh chết tại chỗ.

Sau khi thấy cảnh này, Đông Hoang Đại Đế cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Thỏa thuận ban đầu là cả hai bên cùng bị tổn thương.

Bây giờ, đại quân của Lưu Tranh lại mạnh mẽ xông vào thành, điều này sao hắn có thể nhẫn nhịn được.

Nghĩ đến đây, hắn liền gầm lên giận dữ: "Tất cả tướng sĩ, theo ta nghênh chiến!" Dứt lời, trong quân doanh hàng trăm vạn người, lập tức cuồn cuộn ra những bóng người dày đặc.

Đây đều là những tướng sĩ tinh anh của Đông Hoang, tu vi đạt đến Đạo Thánh Cửu Trọng.

Mỗi người đều dũng mãnh vô cùng.

Đặc biệt là Đông Hoang Đại Đế, càng đạt đến Hỗn Độn cảnh Ngũ Trọng.

Lúc này, tay cầm lợi khí, xông về phía quân đội Đại Kinh.

Tốc độ của hắn vô cùng nhanh.

Trường kiếm trong tay xé toang bầu trời, tựa như muốn cắt đôi cả không gian.

Nhìn hắn xông tới, trong mắt Tào Chính Thuần lóe lên hàn quang nồng đậm.

Hắn không chọn đối đầu trực diện, mà nói với Kim Sí Đại Bàng phía sau: "Kim Sí tiểu tướng, ngươi đi đối phó với Đông Hoang Đại Đế kia.

Nhớ kỹ, nhất định không được để đối phương chạy thoát!" Dứt lời, vị tiểu tướng Kim Sí Đại Bàng kia liền nhảy lên, bay vút xuống phía dưới.

Còn các đại chủng tộc khác thì chuẩn bị chặn đường quân đội Đại Kinh.

Giây phút này, hai bên đã giao chiến với nhau.

Tinh binh của Đại Kinh chiếm ưu thế tuyệt đối trước người của các đại chủng tộc.

Nhưng điều này lại không khiến họ sợ hãi.

Trong mắt họ lộ ra vẻ điên cuồng.

Đặc biệt là tướng sĩ Đông Thổ.

Trận chiến này liên quan đến sự tồn vong của hàng tỷ sinh linh Đông Vực, không ai dám lơ là.

Vì vậy, một khi trận chiến bắt đầu, liền hoàn toàn đánh đến điên cuồng.

Khí tức thảm liệt vô cùng lan tỏa xung quanh.

Cái chết rơi xuống như mưa.

Bất quá, ngay khi quân đội Đại Kinh rơi vào thế giằng co, "Ngao!" Theo một tiếng rồng gầm vang lên, một con hắc lân thần long lao về phía trước.

Nơi nó đi qua, không một ai có thể chống cự.

Đại quân Đông Vực trong khoảnh khắc bị tàn sát sạch sẽ.

Ngay cả vị Đông Hoang Đại Đế kia cũng bị đánh nát sọ, chết tại chỗ.

Cảnh tượng này khiến những người quan chiến xung quanh không

khỏi co rụt đồng tử.

Lần này, Lưu Tranh dường như đã chơi lớn.

Lại có thể giết chết cả Đông Hoang Đại Đế.

Tuy Đông Hoang Đại Đế chỉ là Hỗn Độn cảnh Nhị Trọng, nhưng đối phương lại có một tia huyết mạch Long Vương.

Dù là ở trong Hồng Hoang, cũng là một nhân vật lừng lẫy danh tiếng.

Ngay khi họ đang kinh ngạc, vị Đông Hoang Đại Đế kia lại đứng trên đống xác, hét về phía xa: "Lưu Tranh tiểu nhi, trẫm nguyền rủa ngươi không được chết tử tế!" Giọng nói mang theo vẻ dữ tợn và oán độc.

Chỉ là, hắn vừa dứt lời, "Xoẹt!" Một vệt đao quang rực rỡ đã rơi xuống đầu hắn.

Trong chớp mắt, đầu của đối phương bay lên, cả thân thể hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng như vậy khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi đến tột độ, không ngờ Lưu Tranh lại dám giết người.

Ngay lúc này, quân đội Đại Kinh ở phía bên kia lại một lần nữa xông lên.

"Bốp!" Một gã cự ma, tay cầm một cây búa lớn, một búa bổ ra, trực tiếp đập vào người đối phương.

Năng lượng nóng rực tỏa ra, đối phương lập tức chết tại chỗ.

Tiếp đó, quân đội Đại Kinh như thủy triều tiến về phía trước.

Tất cả mọi người đều run rẩy.

Điều này quá hung tàn.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh cũng hạ lệnh: "Tất cả vào thành.

Hôm nay chúng ta quyết chiến một trận!" Lúc này hắn đã không còn quan tâm đến những chuyện khác.

Trận chiến này, nếu thất bại, Đông Hoang sẽ bị chiếm đóng, hàng tỷ sinh linh sẽ bị nô dịch.

Đây là điều hắn không thể chấp nhận được.

Đã làm thì không có lý do gì để dừng lại.

Ngay lúc này, một trận tiếng huyên náo truyền đến.

"Ha ha, không ngờ, Lưu Tranh ngươi lại đến nộp mạng.

Hôm nay Đông Hoang của ta sẽ hoàn toàn khống chế cả Đông Vực!" Giọng nói truyền ra, tất cả mọi người đều nhìn theo hướng âm thanh.

Phát hiện ở phía sau quân trận Đông Hoang, có một đội quân hùng hậu xuất hiện.

Đây là một đội kỵ binh, tọa kỵ của họ là những con dị thú, toàn thân phủ đầy vảy giáp.

Đặc biệt nhất là, sau lưng mỗi người đều có một đôi cánh thịt.

Đây là tộc Thiên Bằng.

Lực công phạt của họ vô cùng mạnh mẽ, có thể nói là giỏi nhất trong việc cận chiến.

Năm đó, họ từng giúp Nhân Vương trấn áp một khu vực, uy phong lẫy lừng.

Mà bây giờ, lại bị Đông Hoang chiêu mộ, trở thành chủ lực đối phó Lưu Tranh.

Hiện giờ, rõ ràng là đã nắm chắc phần thắng.

Bất quá, hắn vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Kim Sí Đại Bàng lại trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Các ngươi sao dám đến!" Trận chiến này, vốn dĩ hắn đã cho rằng mình nắm chắc phần thắng, nhưng lại không ngờ, bên trong Đông Hoang còn có nhiều cao thủ như vậy.

Nếu là đơn đấu, có lẽ có thể chiến thắng.

Nhưng nếu là quần chiến, hắn căn bản không phải là đối thủ.

Vì vậy, lúc này mới nói như vậy.

Nghe vậy, vị lão tổ của tộc Thiên Bằng kia lạnh lùng nói: "Hừ, nếu ngươi không chém giết tiền bối của bọn ta, hôm nay bọn ta tự nhiên sẽ không nhúng tay.

Nhưng bây giờ, các ngươi đáng chết.

Hôm nay, nhất định phải chết!" Giọng nói vang lên, sát ý sắc bén.

"Ha ha, muốn diệt Đông Hoang của ta, vậy thì lấy mạng ra đây.

Giết!" Kim Sí Đại Bàng lúc này gầm lên giận dữ.

Hắn biết, thực lực của mình căn bản không phải là đối thủ của đối phương.

Nhưng hắn vẫn không chút do dự xông lên.

Chương 568

Hắn muốn liều mạng, để giành lấy cơ hội cho tướng sĩ Đông Thổ chạy thoát.

Theo tiếng nói của hắn, "Ầm ầm!" Hai vị đại đế lập tức va chạm vào nhau.

Giây phút này, cả bầu trời dường như sụp đổ.

Hơn nữa, tình hình chiến sự càng lúc càng kịch liệt.

Bên phía Đại Kinh, có Kim Sí Đại Bàng gia nhập, lại có thể lật ngược thế cờ, vượt qua kẻ địch.

Cảnh tượng như vậy là điều không ai có thể ngờ tới.

Các tướng lĩnh bên phía Đông Hoang, trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ hoảng loạn.

Nếu cứ đánh như thế này, mình thật sự có khả năng sẽ thua.

Dù sao, Kim Sí Đại Bàng này có tu vi Hỗn Độn cảnh Ngũ Trọng.

Họ không dám chậm trễ, lần lượt tế ra pháp bảo của mình, xông lên nghênh chiến.

Chỉ là, đúng lúc này, những người Hồng Hoang kia cũng đã ra tay.

Họ dũng mãnh vô cùng, trong tay mỗi người đều vung vẩy lợi khí.

Nơi họ đi qua, sương máu cuồn cuộn.

Trong thời gian ngắn, mấy vị cường giả Đông Hoang đã chết tại trận.

"Ầm ầm!" Lại một tiếng nổ lớn truyền ra.

Thống soái của Đông Hoang bị Hạng Vũ trực tiếp xé nát tại chỗ.

Hai mắt hắn trợn trừng, trong mắt tràn ngập vẻ không cam lòng.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, tướng sĩ Đông Hoang gần như sắp sụp đổ.

Họ không ngờ rằng, Đông Vực lại khủng bố đến vậy.

Ngay lúc này, giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh lại truyền đến: "Tất cả mọi người theo trẫm đột phá vòng vây!" Nghe vậy, Tào Chính Thuần cung kính lên tiếng: "Bệ hạ, ngài đi đi, chúng thần bọc hậu!" Hắn chuẩn bị ở lại ngăn cản.

"Tránh ra, trẫm muốn rời đi.

Không ai có thể cản trẫm.

Hôm nay Đông Vực chắc chắn sẽ bị diệt, các ngươi mau chóng rời đi!" Lúc này, giọng nói của Lưu Tranh mang theo vẻ trang nghiêm.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe vậy, các tướng lĩnh Đại Kinh cũng không dám chậm trễ, đều lui về phía sau.

Nơi này đã không còn thích hợp để họ chém giết.

Chỉ là, ngay khi tất cả mọi người vừa rút khỏi cổng thành phía Đông, trên bầu trời lại bắt đầu có mưa phùn.

Ngay khoảnh khắc hạt mưa rơi xuống, đại quân Đông Hoang đã xảy ra biến hóa kịch liệt.

Thân hình của họ lúc này trở nên hư ảo vô cùng, nhưng lại ẩn chứa khí tức hủy diệt.

"Đây là công pháp gì!" Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, các cường giả các tộc ở Đông Vực đều mặt mày tái nhợt.

Mà vị Kim Sí Đại Bàng kia, lúc này đồng tử càng co rụt lại.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói: "Đây là thần quang do Đông Hoang

Thần Tráo tỏa ra!" Nghe vậy, những người xung quanh đều ngây người.

"Đông Hoang Thần Tráo?

Sao nó lại chạy ra khỏi mật khố cấm kỵ của Đông Hoang!" Họ lẩm bẩm.

"Không cần quan tâm nhiều như vậy, trước hết chém giết kẻ địch đã rồi nói.

Đông Hoang Thần Tráo này cực kỳ mạnh mẽ.

Chúng ta phải nhanh chóng kết thúc trận chiến.

Nếu không, chúng ta e rằng sẽ nguy hiểm!" Lúc này, giọng nói của Kim Sí Đại Bàng vô cùng gấp gáp.

Ngay sau đó, đôi cánh của Kim Sí Đại Bàng vỗ mạnh, thân thể hắn bay vút ra ngoài.

Đôi cánh dang rộng, như che kín cả bầu trời.

"Ầm ầm!" Vô số hạt mưa rơi xuống thân thể, lập tức khiến thân thể hắn trở nên mơ hồ.

"Xoẹt xoẹt!" Đồng thời, từng dòng máu tươi chảy xuống theo lông vũ.

Rõ ràng, thương thế của hắn không nhẹ.

Cùng lúc đó, trong mắt những người Đông Hoang lại lộ ra vẻ hưng phấn.

"Ha ha, Kim Sí Đại Bàng quả nhiên không chống cự được.

Anh em, xông lên đi!" Một trận tiếng hò hét truyền ra.

Tiếp đó, vô số tướng sĩ xông về phía trước.

Trong mắt họ lộ ra ánh sáng khát máu.

“Phụt!” Chỉ là, ngay khi những cường giả Đông Hoang kia vừa xông đến gần, Kim Sí Đại Bàng lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Rẹt!” Theo tiếng nói, áo giáp trước ngực hắn bị xuyên thủng trực tiếp.

Máu trên người hắn lúc này không ngừng tuôn ra.

Ngay lúc này, “Giết!” Hạng Vũ gầm lên giận dữ.

Thanh long yển nguyệt đao trong tay quét ngang.

“Bốp!” Đao quang nóng rực trực tiếp chém bay đối phương.

Mà đầu của Kim Sí Đại Bàng kia lại rơi xuống đất.

Lúc này, đối phương đã mất đi sức phản kháng.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Đây là công pháp gì, sao lại quỷ dị như vậy!” “Quá mạnh mẽ, Kim Sí Đại Bàng kia tuy là cao thủ Hỗn Độn cảnh Ngũ Trọng, nhưng vẫn bị giết trong nháy mắt.

Thực lực của người Đông Hoang lại mạnh đến vậy sao!” “Chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu, đây chỉ là bắt đầu.

Tiếp theo, họ sẽ tấn công toàn diện!” Trong lúc xung quanh đang bàn tán xôn xao, những cường giả Đông Hoang kia đã phát động tấn công.

Lần này, họ có thể nói là tự tin bùng nổ.

Dù sao, ngay cả Kim Sí Đại Bàng cũng đã thua, những kẻ còn lại làm sao là đối thủ của họ.

“Ầm!” Binh khí hùng hậu va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ chấn động tai.

Mà trong mắt những người Hồng Hoang kia, lúc này lại lộ ra vẻ điên cuồng.

Thân thể của họ lúc này trở nên dữ tợn vô cùng, tựa như hung thú.

"Bốp bốp!" Quyền ảnh và binh khí không ngừng va chạm vào nhau, khiến không gian xung quanh phát ra tiếng vỡ vụn.

Cuối cùng, những người Hồng Hoang kia lại chiếm thế thượng phong.

Thân hình họ lóe lên.

"Rắc!" Một vị cường giả Hồng Hoang trong số đó lại có thể bẻ gãy cánh tay của Kim Sí Đại Bàng kia.

"Hít!" Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Mà cường giả Đông Hoang kia lại hoàn toàn sợ vỡ mật.

Thân hình họ lùi lại, không dám do dự chút nào.

Bởi vì, lúc này họ căn bản không phải là đối thủ của đại quân Hồng Hoang.

"Giết!" Nhưng, ngay khi họ xoay người chuẩn bị rời đi, thân hình của Lưu Tranh đã bay vút ra.

Trên người hắn tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, bàn tay vươn ra, tóm lấy Kim Sí Đại Bàng kia.

Lúc này, đối phương đã không còn vẻ uy nghiêm như vừa nãy.

Hắn cảm nhận được khí tức tử vong.

"Gầm!" Chỉ là, khi bàn tay tóm lấy hạ xuống, khóe miệng Kim Sí Đại Bàng kia lộ ra vẻ dữ tợn.

Tiếp đó, cả thân thể hắn lại hóa thành một ngọn núi, trấn áp xuống

Lưu Tranh.

"Hừ!" Chỉ là, đối với tất cả những điều này, Lưu Tranh lại không hề để ý, một ngón tay điểm ra.

"Ầm!" Ngọn núi do Kim Sí Đại Bàng ngưng tụ thành lập tức nổ tung.

Tiếp đó, dây xích trong tay Lưu Tranh trong khoảnh khắc bay ra, quấn quanh cổ của Kim Sí Đại Bàng kia.

Tiếp đó, hắn trực tiếp ném xuống đất.

"Phụt!" Những người Hồng Hoang kia, trường mâu trong tay đâm ra, lập tức xuyên thủng thân thể đối phương.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trên thân thể Kim Sí Đại Bàng kia lúc này xuất hiện vô số lỗ thủng.

Nhưng hắn lại không chết ngay lập tức.

"Ngươi dám giết ta!" Hắn trợn trừng hai mắt, dường như có chút khó tin.

Lúc này, hắn thật sự không hiểu, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Theo lý mà nói, thực lực của Đông Hoang lẽ ra phải rất yếu mới đúng, sao có thể mạnh đến vậy.

Nhưng bây giờ, tất cả đã muộn.

Thân thể hắn bị đâm thủng, tiếp đó liền bị ném chết tại chỗ.

"Giết!" Cường giả Đông Hoang, lúc này trong mắt tràn ngập sát khí nồng đậm.

Họ dũng mãnh vô song.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến thủ đoạn của người Đông Vực,

khiến họ kinh hồn bạt vía.

Bất quá, đúng lúc này, ở phía xa lại có từng trận tiếng hò hét truyền đến.

Tiếp đó, tiếng bước chân dồn dập vang lên trên bầu trời.

"Ngao!" Theo từng trận tiếng rồng gầm vang lên, chỉ thấy một con cự long bay tới.

Phía sau nó, theo sau là vô biên kỵ binh long tượng.

"Những người này là ai?

Sao họ lại có thể khủng bố như vậy!" Có người kinh hãi nói.

Lúc này trong sân, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra một tia sợ hãi.

Họ sợ những người này sẽ giết mình.

Cùng lúc đó, "Ngao!" Lại một tiếng gầm thét vang lên.

Tiếp đó, một con chim khổng lồ vô cùng to lớn xuất hiện trên không trung.

Thân thể nó lượn lờ giữa trời đất, móng vuốt sắc bén vươn ra, mang theo năng lượng hủy diệt, khiến tất cả mọi người xung quanh không khỏi ngẩn người.

Đây là phượng hoàng, hơn nữa còn là phượng hoàng thuần chủng.

Khí tức tỏa ra càng đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải kinh hãi.

"Ầm!" Cuối cùng, cùng với tiếng nổ dữ dội, một quả trứng khổng lồ vỡ ra.

Tiếp đó, một cỗ khí tức mạnh mẽ vô song lan tỏa ra.

"Két!" Tiếp đó, một con chim khổng lồ bay vút lên.

Ngay khoảnh khắc đôi cánh dang rộng, trời đất dường như bị bao

phủ trong mây đen.

Ánh mắt của chúng sắc bén vô song.

Đó chính là hỏa nha, hơn nữa còn là vương giả trong tộc hỏa nha - Hỏa Nha Chi Chủ.

"Ầm!" Tiếp đó, một cỗ ngọn lửa ngút trời từ trên thân thể hắn tỏa ra.

Nhiệt độ nóng rực gần như muốn thiêu đốt cả trời đất.

"Bốp bốp!" Trong chiến trường, thân thể của những cường giả Đông Hoang kia lập tức bị đốt cháy.

Họ kêu la thảm thiết, nhưng cũng không dám chậm trễ, lúc này nhanh chóng rút lui về phía sau.

Lần này, họ có thể nói là tổn thất nặng nề.

Nhưng Hỏa Nha Chi Tổ lại không hề đuổi theo.

Ánh mắt hắn nhìn chiến trường, chậm rãi nói: "Bệ hạ, chúng thần đã cố gắng hết sức.

Chương 569

Hôm nay, ta muốn báo thù cho phụ hoàng!" Dứt lời, thân thể hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Ở một nơi khác, trong mắt các tướng lĩnh Đại Kinh lại lóe lên tinh quang.

Hiển nhiên, viện binh của tộc hỏa nha, họ không hề để vào mắt.

"Đi, trước hết chém giết những người Đông Hoang này rồi nói!" Hạng Vũ lên tiếng.

Nghe vậy, những người khác đều cung kính gật đầu.

Thân hình họ lao về phía trước.

Mà lúc này, những cường giả Đông Hoang kia đã sắp không chống cự được nữa.

Họ không ngờ rằng, thực lực của người Hồng Hoang lại mạnh đến mức này.

Bất quá, đúng lúc này, "Bốp bốp!" Hai vị cường giả lại chặn bên cạnh mọi người.

Trên người họ toát ra sát khí ngút trời.

Sau đó, giọng nói lạnh như băng liền truyền ra: "Hán đế bệ hạ có chỉ, hàng giả không giết!" Giọng nói mang theo vẻ lạnh lẽo.

"Ha ha, chúng ta đầu hàng Hồng Hoang, tại sao lại giết chúng ta!" Có người gầm lên giận dữ.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ không cam lòng.

Nhưng lại không có tác dụng.

Giây phút tiếp theo, cuộc tấn công của tướng sĩ Đại Kinh đã đến bên cạnh họ.

Trong thời gian ngắn, những cao thủ Đông Hoang đó đều bị tàn sát sạch sẽ.

Máu nhuộm đỏ cả bầu trời.

Cảnh tượng này quá tàn bạo.

Cùng lúc đó, đại quân Hồng Hoang cũng càng lúc càng đến gần.

"Hán đế bệ hạ, ngài mau chạy đi.

Những người đó quá đáng sợ.

Nếu ngài không chạy, sẽ bị đánh chết tươi!" Một vị tướng lĩnh Đông Hoang lúc này lớn tiếng hét lên.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Lưu Tranh lại thản nhiên nói: "Không cần lo lắng!" Tiếp đó, hắn liền tiếp tục nói: "Tất cả tướng lĩnh, lập trận!" Theo mệnh lệnh được ban hành, các lộ tướng lĩnh liền đứng vào trong đội hình của Đại Kinh.

"Ngao!" Lúc này, họ mặc áo giáp, tay cầm binh khí, đứng sừng sững như những tòa tháp sắt, trong mắt lộ ra ánh sáng hung tợn.

"Giết!" Lưu Tranh quát lên.

Ngay sau đó, thân hình hắn liền xông ra.

Lúc này, trên người hắn dâng lên khí thế hùng hậu.

Một quyền vung ra, tựa như có thể phá vỡ cả bầu trời.

Nơi nó đi qua, trên bầu trời gợn lên những gợn sóng vô biên.

Cùng lúc đó, thân hình của các tướng lĩnh khác cũng theo sát phía sau.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan vang lên.

Những cường giả Hồng Hoang kia ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, liền bị xé nát hoàn toàn.

Cảnh tượng như vậy quá đáng sợ.

Cường giả Đông Hoang tuy nhiều, nhưng dưới sự vây hãm của quân đoàn Đại Kinh, lại căn bản không có chút năng lực chống cự nào.

Trong thời gian ngắn, những cường giả Đông Vực kia đã chết sạch tại chỗ.

Đến đây, cả Đông Hoang coi như đã hoàn toàn tiêu đời.

Khi Lưu Tranh quay trở lại bên ngoài đế thành, trận chiến lúc này vẫn đang diễn ra.

Các tướng lĩnh Đại Kinh đang dốc sức chém giết.

"Ngao!" Trong Hoàng Sa Lĩnh, Hoàng Sa Chi Chủ và tướng lĩnh Hồng Hoang kia đang chiến đấu với nhau.

Áo giáp trên người tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Mỗi một đòn tấn công đều chấn động lòng người.

"Gầm!" Nhưng cường giả Hồng Hoang kia cũng không hề kém cạnh.

Hắn ngửa mặt lên trời gầm giận, sau lưng một con kim ô vỗ cánh bay lượn.

Đôi cánh vung lên, liền như cuồng phong quét qua.

Giây phút này, Hoàng Sa Chi Chủ cuối cùng cũng cảm nhận được nguy hiểm, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau.

Hắn biết, nếu không lui đi, hôm nay chắc chắn sẽ chết ở đây.

Chỉ là, ngay khi thân hình hắn di chuyển, người đàn ông đối diện lại không cho hắn cơ hội này.

“Phụt!” Trường thương quét ngang, lại có thể trong khoảnh khắc xuyên thủng lồng ngực Hoàng Sa Chi Chủ.

Cảnh tượng như vậy quá chấn động lòng người.

Lúc này, trong mắt Hoàng Sa Chi Chủ lộ ra ánh sáng không thể tin được.

Mình là một trong ba bá chủ của Đông Hoang, mà bây giờ lại bị kẻ địch chém giết.

Nhưng hiện thực không cho hắn suy nghĩ nhiều.

Bởi vì, dưới sự tấn công của trưởng lão hỏa nha kia, hắn rất nhanh đã hóa thành một vũng nước mủ.

“Hít!” Lúc này, ngay cả Lưu Tranh đang quan sát từ xa cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Hồng Hoang, mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Đặc biệt là những tồn tại cấp Thánh kia, quả thực mạnh đến mức khiến người ta tim đập nhanh.

“Ầm ầm!” Không chỉ có vậy, sau khi trận chiến kết thúc, cả mặt đất đều đang rung chuyển.

Hàng trăm vạn đại quân Hồng Hoang bay về phía thành trì.

Sau khi thấy tất cả những điều này, sắc mặt Lưu Tranh không khỏi biến đổi.

Trên người những người này đều tỏa ra sát khí nồng đậm.

Rõ ràng, họ cũng đã chiến thắng trong cuộc chiến.

Chỉ là, không hiểu tại sao những người này lại đột nhiên gia nhập đại lục Hồng Hoang.

Ngay khi hắn đang nghi hoặc, “Hán đế tiểu nhi, ngươi có dám

cùng bọn ta một trận không!" Trong đại quân Hồng Hoang, người đàn ông dẫn đầu quát lên, giọng nói tràn ngập sát ý dữ tợn.

"Trẫm là Hán đế Đại Kinh, sao phải sợ các ngươi!" Nghe vậy, Lưu Tranh thản nhiên nói.

"Được, nếu đã như vậy, chúng ta chiến!" Người đàn ông dẫn đầu kia lên tiếng.

Ngay sau đó, hắn liền bước một bước, lập tức bay vút lên tường thành.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Lưu Tranh.

"Ầm!" Vừa chuẩn bị ra tay, một thanh kiếm sắc bén đã từ trong tường thành bắn ra, chém về phía người đàn ông dẫn đầu kia.

Kiếm quang nóng rực xé toang hư không, khiến không gian xung quanh đều rung chuyển.

"Hừ!" Người đàn ông kia hừ lạnh trong miệng, thân thể lóe lên, né tránh được đòn tấn công này.

Ngay sau đó, thân thể hắn lập tức lao ra.

"Rắc!" Một chưởng liền đập vào cửa thành kia.

Theo một tiếng "rắc" vang lên, cánh cửa lớn làm bằng gỗ khổng lồ bị lật tung trên mặt đất.

Mà trong mắt Lưu Tranh, lúc này lại bùng nổ ra hàn quang vô tận.

Giây phút này, trong mắt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng.

Cường giả đối diện thật sự quá mạnh.

Tu vi của hắn không yếu, nhưng so với đối phương thì quả thực chênh lệch rất lớn.

“Ha ha Hán đế, ngươi cũng chỉ có thế mà thôi, hôm nay để ngươi chết không có chỗ chôn!” Nhìn Lưu Tranh trong sân, người đàn ông kia lại một lần nữa nói, giọng nói mang theo vẻ lạnh lẽo.

Mà đại quân Đông Hoang xung quanh, lúc này sắc mặt càng khó coi vô cùng.

Dù sao, Lưu Tranh là hy vọng trỗi dậy của Đông Thổ họ.

Nếu thật sự chết ở đây, họ phải làm sao.

Chỉ là, đúng lúc này, “Bốp!” Lưu Tranh lại động.

Chỉ thấy bước chân của đối phương di chuyển, thân thể hóa thành một vệt sáng lao về phía trước.

Ngay khoảnh khắc đến gần đối thủ, một quyền nghênh đón.

Đòn tấn công này uy mãnh vô song, mang theo khí tức hủy diệt.

Quyền kình gào thét.

Khóe miệng người đàn ông kia lộ ra nụ cười.

Tiếp đó, cũng vươn tay ra tóm lấy.

Cú tóm này sắc bén dị thường, ẩn chứa thần thông kinh khủng.

“Bốp!” Hai người va chạm vào nhau, thân thể Lưu Tranh lập tức lùi lại mấy bước, máu thấm ướt cả áo.

Nhưng trên mặt người đàn ông kia lại không có chút vui mừng nào.

Bởi vì, trong cuộc giao thủ vừa rồi, Lưu Tranh lại có thể chặn được đòn tất sát của hắn.

“Giết!” Tiếp đó, hai người lại một lần nữa va chạm vào nhau.

Mà lần này, trên người Lưu Tranh lại trong khoảnh khắc được bao phủ bởi một lớp huyền giáp, trên đó lóe lên ánh sáng vàng.

“Xoẹt!” Trường kiếm trong tay hắn lại một lần nữa quét ngang, kiếm quang nóng rực chém về phía đối phương.

Trong mắt người đàn ông kia lộ ra vẻ khinh thường.

“Keng!” Trên cánh tay hắn lóe lên một tia sáng màu đồng, lại có thể chặn đứng được đòn tấn công của Lưu Tranh.

Nhưng lúc này, trong lòng Lưu Tranh lại vô cùng hưng phấn.

Những cao thủ Hồng Hoang này lại đều giỏi về luyện khí, vũ khí trong tay càng là những vật kỳ lạ, thảo nào lại lợi hại như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn liền càng lúc càng hung hãn.

Thân hình lóe lên.

“Keng keng!” Trường kiếm vung lên, tựa như mưa sa bão táp.

Mỗi một kiếm đâm ra đều mang theo kiếm mang hừng hực.

Lúc này, cường giả Hồng Hoang kia đã ứng phó đến luống cuống tay chân.

Thân pháp ngày càng trở nên chật vật.

Trên trán hắn, mồ hôi tuôn như tắm.

“Phụt!” Cuối cùng, trong một lần né tránh không kịp, kiếm của Lưu Tranh đã chém lên vai hắn, tức thì để lại một vết thương sâu hoắm.

Máu tươi cuồn cuộn tuôn ra.

Hơn nữa, kiếm mang còn thuận theo da thịt chui vào trong cơ thể, khiến hắn đau đớn vô cùng.

Thế nhưng, ngay khi hắn định bỏ chạy, một đòn của Lưu Tranh đã ập tới.

“Ầm!” Quyền cương tung ra, đánh cho hắn hộc máu bay ngược về

sau.

Lúc này, trong mắt cường giả Hồng Hoang lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ mình lại không phải là đối thủ của Lưu Tranh.

Tiếp đó, hắn liền muốn lùi lại.

Chỉ là, Lưu Tranh sao có thể tha cho hắn.

Thân hình nhoáng lên, hắn liền đuổi giết tới.

Đồng thời, hắn cất giọng gầm lên.

"Hôm nay trẫm nhất định phải giết ngươi!" Giọng nói của hắn vang lên, sát ý ngút trời.

Lần này, thực lực của Hồng Hoang thực sự quá mạnh.

Nếu để đối phương rời đi, Đại Kinh chắc chắn sẽ gặp họa.

Chương 570

Vì vậy, vị cường giả Hồng Hoang này phải chết.

Nghe thấy tiếng hét, trong mắt gã đàn ông kia lộ ra vẻ âm trầm.

"Hán Đế khinh người quá đáng, chết đi cho bản tọa!" Nói rồi, hắn tung ra một chưởng.

Trong khoảnh khắc, một ngôi sao nghiền ép về phía Lưu Tranh.

Thân thể hắn lúc này hóa thành tàn ảnh, lại định bỏ trốn.

"Ầm!" Theo tiếng nổ vang lên, trong mắt Lưu Tranh lóe lên một tia sáng.

Hắn lách người né sang một bên.

Chỉ là, trên ngôi sao kia, trong nháy mắt đã bùng nổ ánh sáng chói lòa, rực rỡ như mặt trời.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, thân thể Lưu Tranh lại một lần nữa bị chấn bay ra ngoài.

Cảnh tượng này quá mức đáng sợ.

Người của Hồng Hoang quá mạnh, Lưu Tranh căn bản không thể chống đỡ.

"Phụt!" Thân hình vừa mới đứng vững, hắn đã phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Mà ở phía bên kia, cường giả Hồng Hoang lại không muốn lãng phí thời gian.

Hắn chuẩn bị thừa thắng truy kích, giải quyết triệt để Lưu Tranh.

Vị bệ hạ này quá mạnh, nếu không trừ khử, e rằng sẽ trở thành

đại họa của Đông Hoang.

Nghĩ đến đây, hắn liền lao thẳng về phía Lưu Tranh.

Ngón tay khẽ động, mũi tên dài chi chít phù văn trong nháy mắt bay ra, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Trong mắt Lưu Tranh lộ vẻ cảnh giác.

Hắn không dám chậm trễ, thân hình tức thì biến mất tại chỗ.

"Bùm bùm!" Mấy tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Những cung tiễn thủ kia đều bị hắn đánh nát tại chỗ.

Thấy cảnh này, Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi lộ vẻ cảm thán trong mắt.

Đệ tử của mình quả không hổ là Thánh Vương năm xưa.

Thực lực hiện tại tuy không địch lại đối phương, nhưng cũng có thể tranh đấu một phen.

Chỉ là, như vậy vẫn còn xa mới đủ.

Nghĩ đến đây, thân thể hắn liền lao vút ra.

Lần này, y chuẩn bị tự mình ra tay.

"Ngao!" Theo một tiếng gầm vang lên, cả bầu trời đều hiện ra những đám mây đen cuồn cuộn.

Tiếp đó, sấm sét đầy trời đánh xuống Lưu Tranh.

Đây là Đông Hoàng Chung đang được sử dụng, rõ ràng là chuẩn bị một đòn trấn sát Lưu Tranh.

Đông Hoàng Thái Nhất này không chỉ tu vi mạnh mẽ, mà còn tinh thông chiến đấu.

Y biết, nếu muốn giành thắng lợi, thì phải tốc chiến tốc thắng.

Nếu không, e rằng sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Lúc này, trong đôi mắt Lưu Tranh lại lóe lên tinh quang.

Ngay sau đó, hắn đấm thẳng một quyền ra.

Nắm đấm rực lửa như sao băng xé toang hư không.

"Ầm ầm!" Theo tiếng nổ vang lên, sấm sét trên trời trong nháy mắt bị dập tắt.

Tiếp đó, thân hình hắn nhảy lên, lao về phía cường giả Hồng Hoang kia.

"Hống!" Tiếng rồng ngâm vang lên trong chớp mắt.

Trường kiếm trong tay hắn vung lên.

Lần này, không chỉ có kiếm mang mạnh mẽ, mà quan trọng hơn là còn có long văn hội tụ.

"Rắc!" Một kiếm chém vào đầu đối phương, khiến thân hình cường giả Hồng Hoang kia lảo đảo.

Ngay sau đó, trong đầu hắn vang lên một tiếng gầm thét.

"Ta liều mạng với ngươi!" Ngay lập tức, bên trong đan điền của hắn, linh khí vô tận cuộn trào.

Thân hình hắn trong nháy mắt trở nên cao lớn, cả người tựa như hóa thành một vị ma thần.

Tiếp theo, hắn đấm thẳng một quyền về phía Lưu Tranh.

Đây là bí thuật của hắn, tên là Vạn Ma Thôn Phệ.

Nếu thi triển, ngay cả tồn tại Thánh Nhân lục trọng cũng phải tạm thời tránh né.

Nhưng chiêu thức này lại cần một lượng linh khí khổng lồ để chống đỡ.

Lúc này, sau khi thi triển bí thuật, hắn đã như ngọn đèn cạn dầu.

Không chỉ tuổi thọ hao tổn nghiêm trọng, mà ngay cả linh khí trong cơ thể cũng gần như cạn kiệt.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói: "Hừ, trò hề!" Ngay sau đó, hắn đưa tay trái ra.

Năm ngón tay mở rộng, đón gió mà lớn lên.

Trong chớp mắt, bàn tay đã che kín cả bầu trời.

"Bốp!" Theo một tiếng vang lớn, thân thể cường giả Hồng Hoang bị tóm gọn trong tay.

"Phụt phụt!" Máu tươi từ miệng mũi hắn chảy ra.

Cả khuôn mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Ngay sau đó, hắn liền cầu xin Lưu Tranh tha mạng: "Bệ hạ tha mạng, người Hồng Hoang chúng tôi không cố ý xâm phạm lãnh thổ của ngài!" Giọng nói run rẩy vô cùng.

Hắn không ngờ, khi mình đối mặt với nguy cơ sinh tử, đối phương vẫn dám ra tay hạ sát.

"Ha ha, nếu không phải các ngươi xâm chiếm lãnh thổ của ta, trẫm sao lại phải công phạt Hồng Hoang.

Đã làm sai thì phải chấp nhận trừng phạt!" Dứt lời, Lưu Tranh dùng sức siết tay.

"Rắc!" Cùng với một tiếng giòn tan vang lên, cường giả Hồng Hoang kia liền bỏ mạng tại chỗ.

Tất cả diễn ra quá nhanh, từ lúc Lưu Tranh ra tay đến khi chém giết đối phương, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Các cường giả từ những châu khác xung quanh lúc này cũng không

còn để ý đến chuyện khác, lần lượt rút lui.

Bọn họ sợ rồi, Lưu Tranh quá mạnh, mạnh vượt xa dự liệu của họ.

Thế nhưng, ngay khi các cường giả chuẩn bị rời đi, khóe miệng Lưu Tranh lại nở một nụ cười.

"Hôm nay đã đến rồi, vậy thì ở lại đi!" Hắn nhàn nhạt nói.

Dứt lời, thân hình hắn nhoáng lên, lao về phía trước.

Những kẻ này, chẳng phải là kẻ thù của hắn sao?

Đã dám xâm chiếm quê hương của mình, dù có chạy trốn cũng vô ích.

Lưu Tranh tuyệt đối sẽ không tha cho bất kỳ ai.

Nghe thấy vậy, các châu chủ xung quanh đều lộ vẻ sợ hãi trong mắt.

Lúc này, bọn họ chỉ hận không thể tự tát mình hai cái.

Rõ ràng biết Lưu Tranh hung ác, lại cứ muốn đến nộp mạng.

Đây đâu phải là nộp mạng, đây rõ ràng là đến tìm chết.

Nghĩ đến đây, bọn họ đâu dám chần chừ chút nào.

"Hống!" Tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp trời đất.

Các bá chủ ngoại vực của các châu này đều bỏ chạy về phía xa.

Bọn họ không dám dừng lại một khắc, chỉ sợ chọc giận Lưu Tranh.

Nhưng ngay khi bọn họ vừa đi được không bao lâu.

"Bùm!" Một tảng đá dưới chân họ đột nhiên vỡ nát.

Ngay sau đó, một con mãng xà khổng lồ từ trong đó bay vọt ra.

Đây là Hắc Thủy Huyền Xà.

Miệng nó phun ra làn sương độc đen kịt.

Nơi nó đi qua, cả không gian đều tràn ngập mùi tanh tưởi, khiến mọi người trong lòng kinh hãi.

"Xoẹt!" Ngay sau đó, một cường giả ngoại vực bị nó nuốt chửng.

Cả hiện trường lại rơi vào im lặng.

Nhưng rất nhanh, Hắc Thủy Huyền Xà lại một lần nữa phát động tấn công.

Tốc độ của nó nhanh vô cùng.

Nó há cái miệng đầy nanh độc, lao thẳng xuống cắn xé.

"Ầm!" Cuối cùng, nó lại nuốt sống một cường giả Thánh Nhân thất trọng, khiến những người xung quanh trợn mắt muốn nứt ra.

Nhưng lúc này, họ lại không có cách nào cả.

Ai có thể ngờ rằng trong thế giới Hồng Hoang này lại ẩn giấu cường giả như vậy, hơn nữa còn hung tàn đến thế.

"Hán Đế, chúng tôi nguyện hàng, nguyện ý thần phục!" Trong tình cảnh này, dù không đầu hàng, họ cũng không thể chống lại được đòn tấn công của đối phương.

Lúc này, chỉ có thể chọn đầu hàng, chỉ hy vọng Lưu Tranh có thể tha cho mạng sống của họ.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Lưu Tranh lại chẳng thèm để ý.

Móng vuốt sắc bén trong tay hắn vẫn vung về phía dưới.

"Xoẹt!" "Xoẹt!" Móng vuốt sắc bén lướt qua.

Mỗi một lần hạ xuống, đều cướp đi sinh mạng của mấy vị cường

giả.

Lúc này, hắn tựa như một vị Sát Thần cái thế, khiến người ta cảm thấy kinh hãi vô cùng.

"Ầm!" Khi thêm một vị cường giả bị đánh chết, trong mắt Đông Hoang Lão Nhân lóe lên tia sáng điên cuồng.

Lão biết, lúc này chỉ có thể chạy thoát.

Nghĩ đến đây, lão liền chuẩn bị xé rách hư không bỏ trốn.

Nhưng đúng lúc này, thân hình Lưu Tranh lại động.

Tay phải hắn vươn ra, sức mạnh Chân Long cuồn cuộn bao phủ lấy Đông Hoang Lão Nhân.

Đòn tấn công như vậy, dù là Đông Hoang Lão Nhân cũng không thể chống đỡ.

"Bốp!" Thân thể lão rơi xuống mặt đất, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

"Hán Đế, tha mạng a!" Tiếng kêu thảm thiết của Đông Hoang Lão Nhân vang lên.

Hiện tại, lão đã hoàn toàn thất bại.

Lão nhìn Lưu Tranh với vẻ mặt kinh hoàng.

"Hừ, khi các ngươi xâm chiếm lãnh địa của ta, có từng nghĩ sẽ tha cho ta không!" Giọng nói lạnh băng vang lên.

Tiếp đó, Lưu Tranh đứng dậy, chậm rãi bước về phía trước.

Đông Hoang Lão Nhân này tuy bị thương, nhưng dù sao cũng là cường giả Thánh Nhân bát trọng.

Nếu hắn muốn hạ gục lão, cũng cần phải tốn một phen công sức.

Nhưng bây giờ, sau khi chiến lực tăng lên tam tinh, hắn hoàn toàn

có thể làm được.

"Phụt!" Đúng lúc này, lòng bàn tay của Lưu Tranh đâm ra như một lưỡi dao sắc bén, xuyên thẳng qua yết hầu của đối phương.

Tiếp đó, hắn đảo mắt nhìn xung quanh, muốn xem thử còn có con cá nào lọt lưới không.

Chỉ là, khi ánh mắt của hắn rơi vào các châu vực chủ kia, lại phát hiện trong mắt đối phương lộ ra vẻ hoảng sợ, dường như đang chờ Lưu Tranh hỏi chuyện.

Thấy cảnh tượng này, khóe miệng Lưu Tranh nở một nụ cười.

Chương 571

“Được rồi, nếu các ngươi đã nguyện ý theo trẫm, vậy thì đều theo trẫm trở về đi.

Trong khoảng thời gian này, các ngươi phải nghe theo mệnh lệnh của trẫm.

Trẫm cho phép các ngươi gia nhập quân đội Đại Kinh.

Tương tự, cũng có thể nhận được ban thưởng, không biết chư vị có đồng ý không!” Dứt lời, các châu vực chủ xung quanh đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Uy danh của Lưu Tranh, bọn họ đã sớm nghe nói.

Đây là một tồn tại sát phạt quyết đoán, tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Lúc này, Lưu Tranh lại tiếp tục nói: “Ngoài ra, trẫm không cần biết các ngươi dùng phương pháp gì, hãy chém giết hết tà ma ngoại vực trong Hồng Hoang này.

Nếu dám chậm trễ, trẫm quyết không tha nhẹ!” Dứt lời, các cường giả kia vội vàng cung kính lui xuống.

Lúc này, bọn họ trông vô cùng chật vật, nhưng trong lòng lại vô cùng phấn khích.

Đây là một chuyện vui lớn.

Lưu Tranh đồng ý để họ tham gia chinh phạt Hồng Hoang, điều đó có nghĩa là họ có cơ hội trở thành cao thủ cảnh giới Thánh Vương.

Nghĩ đến đây, bọn họ không dám có chút chậm trễ nào, lập tức cung kính lui ra.

Còn Lưu Tranh, sau khi dặn dò những người này phải làm gì, cũng

đi về phía hoàng cung.

Lúc này, hắn đã chính thức đặt chân vào bên trong Hồng Hoang.

Vừa mới trở về hoàng cung, Tào Chính Thuần đã cẩn thận tiến lên đón, cung kính nói với Lưu Tranh: "Bệ hạ, cuối cùng ngài cũng đã trở về!" Lúc này, trên mặt Tào Chính Thuần lộ vẻ kích động.

"Ừm, trong khoảng thời gian này, đã xảy ra chuyện gì!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh lên tiếng hỏi.

Trong Hồng Hoang này có cấm vệ quân mà hắn để lại, bình thường hẳn là không ai dám trêu chọc mới phải.

"Bẩm bệ hạ, trong khoảng thời gian này không có chuyện gì xảy ra cả.

Chỉ là một tháng trước, phía tây bắc phát hiện dị bảo, dẫn đến các thế lực tranh đoạt.

Cuối cùng, bị một người tên là Đông Hoang Lão Nhân cướp đi.

Lão ta thực lực mạnh mẽ, bây giờ còn kêu gọi các cường giả khác liên hợp đối phó Đại Kinh!" Nghe vậy, Lưu Tranh nhíu mày, rồi nói: "Ồ, thì ra là người của Đông Hoang, thảo nào lại kiêu ngạo như vậy.

Nếu đã thế, vậy trẫm sẽ đích thân đi gặp những kẻ này, xem thử là thần thánh phương nào mà dám dòm ngó bảo vật Hồng Hoang của ta!" Trong mắt Lưu Tranh lóe lên tinh quang.

Bên cạnh hắn có cấm vệ quân bảo vệ, hơn nữa gần Đại Kinh còn có Bạch Hổ trấn giữ.

Hắn căn bản không sợ bất kỳ ai.

Mà ngay khi hắn vừa rời đi, Đông Hoang Lão Tổ kia đã xuất hiện đầu tiên trên chiến trường.

Lúc này, trên người lão ta vết máu loang lổ, đôi mắt âm u vô cùng.

“Các ngươi tìm chết.

Đông Hoang Lão Nhân ta không phải ai cũng có thể bắt nạt.

Hôm nay, ta sẽ tàn sát cả Hồng Hoang!” Giọng nói của lão ta mang theo sát ý lạnh lẽo.

“Ha ha, ngươi là cái thá gì.

Chủ tử nhà ta là chủ của Đại Kinh, ngươi là cái thá gì mà cũng dám khiêu khích chủ nhân của ta, đúng là tìm chết!” Nghe thấy giọng nói, Đông Hoang Lão Tổ kia khinh thường nói.

Chỉ là, lời của lão ta vừa dứt, Bạch Hổ đã ra tay.

Móng vuốt của nó đạp mạnh xuống đất.

“Hống!” Theo một tiếng gầm giận dữ vang lên, cả trời đất trong nháy mắt bị một màn sương trắng xóa bao phủ.

Ngay lúc này, đồng tử của Đông Hoang Lão Tổ kia không khỏi co rụt lại.

Tiếp đó, lão ta liền bay về phía xa.

Bởi vì, lão ta cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm nồng đậm.

“Hống!” Chỉ là, ngay khi thân thể lão ta vừa nhảy lên, Bạch Hổ đã tung ra một chưởng.

Cương phong rực lửa bao trùm trời đất.

Thân hình Đông Hoang Lão Tổ kia trực tiếp bị tát bay ra ngoài.

Cả cơ thể lão ta lúc này hóa thành thịt nát.

Máu tươi chảy ngang, chết vô cùng thê thảm.

Cũng chính lúc này, ở phía bên kia, một thân ảnh khổng lồ cũng xuất hiện giữa không trung.

Toàn thân đối phương tỏa ra ánh sáng như kim loại.

Đó chính là Hoàng Kim Sư Tử.

Chỉ thấy nó ngửa mặt lên trời gầm thét, cả không gian đều rung chuyển.

Tiếp đó, liền thấy từng đạo thân ảnh xuất hiện sau lưng nó.

Đây đều là những cường giả mà nó đã thu phục, thực lực phi thường mạnh mẽ, thậm chí có thể địch lại tà ma ngoại vực thông thường.

Đặc biệt là người cầm đầu, với mái tóc vàng óng.

Trên người y còn lóe lên ánh sáng chói mắt.

Y là Kim Mao Sư Vương.

"Giết!" Vừa mới đáp xuống đất, y đã tung ra một quyền.

Kình khí rực lửa khuấy động trên không trung.

Nơi nó đi qua, không gian nứt vỡ từng tấc.

"Ầm!" Ngay sau đó, cú đấm va chạm vào người Đông Hoang Lão Tổ.

Lần này, dù là Đông Hoang Lão Tổ cũng không thể chống đỡ, cả người trong nháy mắt hóa thành sương máu.

Cảnh tượng này khiến cho đám thuộc hạ bên cạnh Kim Mao Sư Vương sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

"Giết!" Chỉ là, lúc này y đã không thể lo được nhiều như vậy nữa.

Theo tiếng hét vang lên, đám thuộc hạ phía sau cũng đồng loạt xông lên.

"Bùm bùm!" Hai bên trong nháy mắt đã va chạm vào nhau.

Người của Đông Hoang tuy mạnh, nhưng Kim Mao Sư Vương lại

còn mạnh hơn một bậc.

Chỉ trong thời gian ngắn, đã có mấy vị cường giả ngoại vực bị chém giết tại chỗ.

Những cường giả này đều là thuộc hạ mà y đã thu phục, thực lực kinh người.

Nhưng bây giờ khi gặp phải Kim Mao Sư Vương, lại tỏ ra có chút không chịu nổi một đòn.

Mà đúng lúc này.

"Hống!" Một tiếng gầm thét vang lên.

Tiếp đó, hư không chấn động.

Một con cự thú xuất hiện.

Thân thể nó phủ đầy vảy, trên trán có một chiếc sừng độc tỏa ra hàn quang, tựa như muốn đâm thủng cả bầu trời.

Lúc này, đôi mắt nó tỏa ra vẻ hung ác.

Đó chính là Thao Thiết trong truyền thuyết.

"Xoẹt xoẹt!" Vừa mới đáp xuống đất, bốn móng vuốt của nó đã vung lên, giẫm nát cả hư không.

Sau đó, nó vươn một móng vuốt ra, xé toạc thân thể Kim Mao Sư Vương.

Máu văng tung tóe, khiến cho những cường giả ngoại vực kia trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhưng lúc này, Lưu Tranh vẫn đứng ở cửa đại điện, sát ý trong mắt cuồn cuộn.

Hắn đang chờ đợi thời cơ.

Nếu Thao Thiết này có thể triệt để chém giết Kim Mao Sư Vương,

hắn sẽ không do dự ra tay.

Chỉ là, đúng lúc này.

"Vút vút!" Lại một trận tiếng xé gió vang lên.

Tiếp đó, hai mũi tên sắc bén gần như cùng lúc bắn ra, nhanh đến cực hạn.

"Phụt!" Một thuộc hạ của Kim Mao Sư Vương bị xuyên thủng.

Nhưng tốc độ phản ứng của hắn cũng nhanh vô cùng.

"Hống!" Hắn bước một bước, né được mũi tên sắc bén.

Tiếp đó, lao về phía Thao Thiết.

Thuộc hạ của Kim Mao Sư Vương này, thực lực cũng rất mạnh.

Lúc này, hắn tung ra một chưởng, lại phát ra tiếng gào thét, khiến thân hình Thao Thiết khựng lại.

Ngay sau đó, hắn lại tấn công tới.

"Bốp!" Hai người giao thủ, trong chớp mắt phát ra tiếng vang trầm đục.

Tiếp đó, thân hình Thao Thiết bay ngược ra sau, rõ ràng không địch lại đối phương.

Mà thuộc hạ của Kim Mao Sư Vương kia, lại nhân cơ hội chuẩn bị chạy thoát.

Nhưng đúng lúc này.

"Rắc rắc!" Trên bầu trời, một đạo sấm sét đánh xuống.

Đông Hoang Lão Tổ kia vừa mới bay lên không trung, liền bị đánh thành than cháy.

Cảnh tượng như vậy khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Mà khóe miệng Lưu Tranh lại nở một nụ cười.

Mệnh lệnh của hắn cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Bây giờ, những kẻ ngoại vực kia, so với cường giả Đại Kinh, rõ ràng không phải là đối thủ.

Mà đúng lúc này.

"Ầm ầm!" Ở phía xa, ngọn lửa vô tận cuộn trào tới.

Ngọn lửa này quá mạnh mẽ, gần như che phủ cả không gian.

Nơi nó đi qua, ngay cả không khí cũng bị bóp méo.

"Tiểu bối, chúng ta đến rồi, xin hãy giúp một tay!" Một giọng nói vang lên.

Tiếp đó, liền thấy mấy đạo thân ảnh xuất hiện.

Người cầm đầu chính là Hỏa Linh Nữ Đế.

Tu vi của nàng đã đạt tới Thần Hoàng cửu trọng.

Năm xưa, Lưu Tranh đã không ít lần chiếu cố đối phương.

Bây giờ, sau khi thấy được sự lợi hại của Lưu Tranh, nàng lại muốn báo ơn.

Thấy Hỏa Linh Nữ Đế dẫn cường giả Hỏa Linh tộc đến, Lưu Tranh khẽ gật đầu.

Lúc này, không có chút do dự nào, hắn từng bước đi về phía chiến trường.

Lúc này, những tà ma ngoại vực kia đã ngày càng trở nên chật vật.

Bọn họ không thể nào ngờ được, mình lại có thể thất bại.

Không chỉ không đoạt được Hỗn Độn Thạch, mà còn tổn thất thảm trọng.

Quan trọng nhất là, ngay cả lão tổ cũng đã bỏ mạng, đây mới là mấu chốt.

Nghĩ đến đây, trong mắt bọn họ đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Mà đúng lúc này, trong mắt Kim Mao Sư Vương lại lóe lên tinh quang.

"Hống!" Y một ngụm cắn về phía một tên tà ma ngoại vực.

"Bốp!" Đối phương căn bản không kịp phản ứng, đã bị cắn đứt cổ.

Cảnh tượng này là điều mà không ai có thể lường trước được.

Mà Kim Mao Sư Vương lại không hề có ý định dừng tay.

"Hống!" Một tiếng gầm giận dữ phát ra, lại thêm một tên tà ma ngoại vực chết.

Chương 572

Miệng y phun ra sương máu, cả người tỏa ra khí thế hung tợn.

Thấy cảnh tượng này, đám thuộc hạ sau lưng Kim Mao Sư Vương trong mắt lại lộ vẻ vui mừng.

Bây giờ, chủ tử của bọn họ đang chiếm thế thượng phong.

Vậy thì, những tên chết tiệt này, tất cả đều phải bị tiêu diệt.

Nghĩ đến đây, vẻ hưng phấn trong mắt họ gần như không thể che giấu.

Mà Lưu Tranh lại không hề ngăn cản.

Lần này đến đây, vốn dĩ là định tiêu diệt những kẻ này.

Chỉ là, hắn không biết rằng, trong Đông Hoang này, ngoài những cường giả ngoại vực này ra, các thế lực lớn khác cũng đã đến.

Lúc này, bọn họ đang ẩn nấp trong bóng tối, muốn chờ cơ hội hành động.

Dù sao, thực lực của mỗi một cường giả ngoại vực này đều vô cùng đáng sợ.

Nếu thực sự có thể săn giết được họ, thì lợi ích cũng vô cùng lớn.

Mà đúng lúc này, Kim Mao Sư Vương kia lại gầm lên: "Các ngươi tìm chết, đều là đang tìm chết!" Lúc này, giọng nói của y lạnh lẽo vô cùng.

Mà ngay khi lời của y vừa dứt.

"Ngao!" Một tiếng rồng ngâm lại từ chân trời lướt qua.

Đó chính là Kim Sí Đại Bàng Vương đã xuất hiện.

Trong mắt đối phương, lộ ra hàn quang lạnh lẽo.

“Kim Mao Sư Vương, không ngờ lại gặp nhau lúc này.

Ta nghe nói, ngươi ở Hỗn Độn Cổ Thành đã chịu thiệt thòi, lại có thể rơi vào bẫy của những sinh vật thấp hèn này.

Ha ha, thật là mất mặt.

Hay là ngoan ngoãn thần phục đi.

Nếu không, hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!” Lúc này, Kim Sí Đại Bàng Vương kiêu ngạo vô cùng hét lên.

Giọng nói của nó tràn ngập ý trào phúng nồng đậm.

“Hừ, hôm nay nếu không phải lũ người chết tiệt kia đánh lén, sao lại ra nông nỗi này!” Nghe thấy giọng nói, Kim Mao Sư Vương gầm lên.

Tiếp đó, y lại trực tiếp xông về phía Kim Sí Đại Bàng Vương.

Tốc độ nhanh vô cùng.

Lần này, y chuẩn bị liều chết một phen.

Mà cùng lúc đó, những cường giả ngoại vực khác trên mặt cũng lộ vẻ điên cuồng.

Lần này, bọn họ thực sự không còn đường lui.

Vì vậy, trong nháy mắt nghênh chiến.

“Bùm bùm!” Theo từng tiếng nổ vang lên, Kim Mao Sư Vương tuy một mình địch ba, nhưng lại vẫn ổn định áp chế được cục diện.

Toàn thân y tỏa ra uy áp hừng hực.

“Hống!” Tiếp đó, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Nắm đấm của y hóa thành cao vạn trượng.

Một quyền đánh ra, trực tiếp đánh bay một tên hắc bào nhân.

Lồng ngực đối phương lõm xuống, thậm chí còn có tiếng xương cốt vỡ vụn.

Rõ ràng là không sống nổi.

"Hít!" Thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người trong sân đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Vị Kim Mao Sư Vương này, quả thực là quá mạnh mẽ.

"Giết!" Mà cùng lúc đó, giọng nói của Hỏa Linh Nữ Đế cũng vang lên.

Tiếp đó, ngọn lửa vô biên bao trùm trời đất.

Nhiệt độ nóng bỏng gần như khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Biển lửa quét ngang, nơi nó đi qua những tà ma ngoại vực kia trong nháy mắt liền bỏ mạng tại chỗ.

Chỉ trong thời gian ngắn, đã bị tàn sát sạch sẽ.

Sau khi trận chiến kết thúc, trên mặt Kim Mao Sư Vương lộ ra vẻ vui mừng.

Bọn họ đã thắng, chỉ cần giải quyết xong những kẻ ngoại vực này, công lao của mình e rằng có thể tăng lên rất nhiều.

Tiếp đó, ánh mắt y nhìn về phía Lưu Tranh đang đứng trên không trung, cung kính nói: "Tham kiến bệ hạ!" Giọng nói của y mang theo vẻ kính sợ.

Bởi vì, những tà ma ngoại vực này, có thể nói là do Lưu Tranh chém giết.

Mà Hỏa Linh Nữ Đế và những người khác xung quanh, trong mắt lại lộ vẻ ngưỡng mộ.

Không ngờ rằng, vị minh hữu mới này của mình, lại có uy danh như vậy.

"Ừm, đã xong việc rồi thì rời đi thôi.

Trẫm muốn tiếp tục khám phá thế giới Hỗn Độn!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Nghe thấy vậy, Kim Mao Sư Vương đâu dám chậm trễ, trực tiếp đi theo sau Lưu Tranh, biến mất tại chỗ.

Mà Hỏa Linh Nữ Đế ở phía bên kia, cũng theo sát phía sau.

Lúc này, bọn họ đã đắc tội với thế lực lớn trong Hỗn Độn Thành.

Nếu không rời đi, chỉ có con đường chết.

Vì vậy, tự nhiên là phải đi theo sau Lưu Tranh mới được.

Nhưng, những người này lại quên mất một chuyện.

Đó là những người bên cạnh Lưu Tranh bây giờ, thực lực cũng không yếu.

Vị Đại Công Tước chủ kia thực lực còn mạnh hơn.

Tuy không phải là tồn tại cảnh giới Thánh Nhân, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Đặc biệt là ngọn lửa quỷ dị của hắn, càng khiến mọi người vô cùng kiêng dè.

Lúc này, Lưu Tranh lại không để ý đến mọi người, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Nhưng, vừa mới tiến vào thế giới Hỗn Độn, lông mày của họ liền nhíu lại.

Chỉ thấy thế giới Hỗn Độn lúc này, khắp nơi đều là khói đặc cuồn cuộn, thậm chí che khuất cả bầu trời, khiến người ta có chút kinh hãi.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy!” Lúc này, Lưu Tranh chậm rãi nói.

“Bệ hạ, nghe nói nơi này từng xảy ra biến cố lớn.

Có mấy ngọn thần sơn đều sụp đổ.

Tình hình cụ thể thế nào, tiểu nhân cũng không rõ!” Kim Mao Sư Vương cung kính nói bên cạnh Lưu Tranh.

Lúc này, trong mắt Lưu Tranh lại lộ vẻ ngưng trọng.

Đây là thế giới Hỗn Độn.

Nơi này, nói chung rất khó gặp phải nguy hiểm mới phải.

Nhưng bây giờ, lại xuất hiện tình huống như vậy.

Không thể không khiến hắn hoài nghi, nơi này có phải đã khác so với lúc đầu không.

“Đi, qua đó xem thử rồi nói!” Giọng nói mang theo chút nghiêm túc.

Tiếp đó, Lưu Tranh lại tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ còn lại Kim Mao Sư Vương vẫn đang do dự.

Dù sao, làm như vậy cực kỳ nguy hiểm.

Một khi có nguy hiểm, y căn bản không thể chống đỡ được.

Mà đúng lúc này, Hỏa Linh Nữ Đế lại chậm rãi nói: “Theo đi, bây giờ không còn cách nào khác!” Những kẻ ngoại vực này quá hung tàn.

Bọn họ căn bản sẽ không tha cho chúng ta.

Nếu không đi cùng Lưu Tranh, chắc chắn khó thoát khỏi cái chết.

Nghe thấy vậy, Kim Mao Sư Vương nghiến răng nói: “Được, nếu đã vậy, chúng ta cược một phen!” Giọng nói mang theo một sự tàn nhẫn.

Lúc này, Lưu Tranh cũng không để ý đến những người khác.

Hắn đi về phía trước.

Chỉ là càng đi sâu vào trong, sương mù càng trở nên dày đặc.

Hơn nữa, nhiệt độ xung quanh cũng ngày càng nóng bức, thậm chí có cảm giác khô nóng.

Ngay cả bước chân cũng trở nên trì trệ.

Nhưng lúc này, Lưu Tranh vẫn không dừng lại, tiếp tục đi vào bên trong.

Chỉ là, trong tay hắn lại nắm chặt một tấm ngọc phù.

Tấm hộ giáp này tuy không có thuộc tính tấn công, nhưng lực phòng ngự lại đủ mạnh.

Vừa rồi, hắn cảm nhận được một sự rung động khó hiểu, dường như có thứ gì đó đang nhắm vào mình.

Mà đúng lúc Lưu Tranh đang suy nghĩ, đột nhiên phía trước xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Toàn bộ cơ thể nó tựa như một con cự thú, hung tợn vô cùng, mà sau lưng nó còn kéo theo một cái đuôi dài, trông vô cùng đáng sợ.

"Ầm ầm!" Mà ngay khi bóng đen kia xuất hiện, thân hình Lưu Tranh nhoáng lên, một chưởng liền đánh ra.

Chưởng ấn rực lửa gào thét bay ra.

Nơi nó đi qua, không gian vỡ nát từng tấc.

"Ngao!" Bóng đen kia gầm lên giận dữ.

Tiếp đó, nó liền chạy về phía xa.

Mà đúng lúc này, một đội binh sĩ sau lưng Lưu Tranh lại đuổi theo.

Đao thương kiếm kích, đồng loạt vung ra.

Năng lượng rực lửa khuấy động khắp trời đất.

Bóng đen kia cuối cùng cũng kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất chết.

Giây phút này, khóe miệng Lưu Tranh nở một nụ cười.

Hắn biết, mình có lẽ đã gặp được bảo vật.

Mà ngay khi hắn định lại gần.

"Xoẹt!" Lại một tiếng lưỡi dao sắc bén lướt qua vang lên.

Một binh sĩ bên cạnh Lưu Tranh bị chém chết tại chỗ.

Máu chảy xuống đất.

Cảnh tượng này khiến cho trong mắt hắn lóe lên hàn quang.

"Hống!" Đồng thời, Kim Mao Sư Vương cũng gầm lên giận dữ.

Y là người sinh ra và lớn lên ở Hồng Hoang, căm ghét nhất chính là người ngoại vực.

Mà đúng lúc này.

"Vút vút!" Hai mũi tên lại từ trong bóng tối bắn ra, nhanh như sấm sét.

"Bốp bốp!" Hai binh sĩ đang xông lên kia, đầu óc trong nháy mắt vỡ tung.

Máu văng tung tóe xung quanh.

Thấy cảnh tượng này, Kim Mao Sư Vương gầm lên: "Tiểu nhân phương nào!" Dứt lời, thân thể y liền lao về phía trước.

Hai tay vung lên, từng trận tiếng nổ vang lên.

"Xoẹt!" Một mũi tên sắc bén bị chặn lại giữa không trung.

Tiếp đó, liền hóa thành tro bụi.

Nhưng lúc này, Kim Mao Sư Vương đã hoàn toàn nổi giận.

Chương 573

Y quay sang các tướng lĩnh còn lại hét lên: "Vây chúng lại cho ta!" Theo tiếng hét của y, các tướng lĩnh phía sau trong nháy mắt liền xông lên.

Tốc độ của họ quá nhanh, gần như trong nháy mắt đã bao vây được kẻ đánh lén trong bóng tối.

Chỉ là, lần này vận khí của bọn họ không tốt.

Gặp phải là thổ phỉ hung hãn trong Hồng Hoang.

"Ha ha, các ngươi thật là tìm chết, chúng ta là đệ tử U Hồn Cốc!

Dám giết huynh đệ của ta, hôm nay sẽ giết hết các ngươi!" Người cầm đầu gầm thét, cầm đinh ba thép xông lên.

Chỉ là, lúc này Kim Mao Sư Vương đã lửa giận ngút trời.

Những kẻ này lại dám giết thuộc hạ của mình, điều này khiến y làm sao có thể nhẫn nhịn.

Y lập tức mắng lớn một tiếng: "Giết cho ta!" Tiếp đó, các binh sĩ phía sau liền xông về phía đệ tử U Hồn Cốc.

Trận chiến trong nháy mắt nổ ra.

Mà lúc này, Lưu Tranh lại không có ý định tham gia, ngược lại đi sâu vào bên trong.

Ánh mắt của hắn sáng rực.

Nơi này đã ngày càng gần Hỗn Nguyên Thành rồi.

"Hán Đế bệ hạ, ngài đang tìm gì vậy ạ!" Hỏa Linh Nữ Đế hỏi, giọng nói mang theo sự tò mò.

“Trong bí cảnh này có thứ tốt, bản tọa cần tìm kiếm một phen.

Ngươi không cần lo lắng.

Trẫm đã hứa giúp ngươi, thì sẽ không nuốt lời!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, hắn lại tiếp tục đi về phía trước.

Mà đúng lúc này.

“Kiệt kiệt, Hán Đế bệ hạ, ngài vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.

Nếu không, chủ tử nhà ta e là sẽ không vui!” Giọng nói vang lên.

Tiếp đó, một lão già liền bước ra.

Đó chính là Hoàng Tuyền Lão Tổ.

Mà sau lưng lão, lại là một thanh niên.

Đối phương mặc áo tím, mắt hẹp dài, toàn thân tràn ngập một luồng khí tức âm lãnh.

Lúc này, hắn nhìn Lưu Tranh chậm rãi nói: “Các ngươi muốn làm gì!” Dứt lời, sắc mặt hắn trở nên âm trầm vô cùng.

Bởi vì hắn đã nhận ra, người của Hoàng Tuyền Tông đều ăn mặc như thế này.

Thấy cảnh tượng này, Lưu Tranh lạnh lùng nói: “Trẫm cũng không làm khó ngươi.

Nói cho trẫm biết, trong bí cảnh có bảo bối gì.

Có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng.

Nếu không, giết ngươi!” Nghe thấy vậy, sắc mặt của thanh niên kia càng thêm âm trầm.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại bá đạo như vậy.

Mà ngay khi hắn chuẩn bị mở miệng, một thân ảnh khác lại xuất hiện.

Người này thân hình lực lưỡng, trên mặt có sẹo.

Đó chính là Đao Ma.

Lúc này, giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Hán Đế bệ hạ, ngươi thật sự nghĩ mình có thể địch lại Thần Vương sao.

Nói thật cho ngươi biết, ngươi bây giờ, căn bản không làm gì được công tử nhà ta!" Nói rồi, Đao Ma lại lùi về phía sau, rõ ràng là không chuẩn bị giao thủ với Lưu Tranh.

Nhưng ngay sau đó.

"Xoẹt!" Ngay khi hắn vừa chuẩn bị lui vào trong rừng, một mũi tên sắc bén đã trong nháy mắt xuyên qua đầu hắn.

Máu tươi văng tung tóe.

Lúc này, tất cả mọi người đều trợn mắt muốn nứt ra.

Đặc biệt là Kim Mao Sư Vương.

Là cường giả Yêu Thánh Hồng Hoang, y đã chinh chiến ở ngoại vực nhiều năm, ngày ngày chém giết.

Bây giờ, huynh đệ thuộc hạ của mình bị giết, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Mà đúng lúc này.

"Ầm!" Kim Mao Sư Vương trực tiếp đâm nát núi non, lao về phía U Minh Cốc.

Hung diễm trên người y ngút trời.

Cây lang nha bổng trong tay vung lên, tựa như cối xay gió đập xuống.

Nơi nó đi qua, không ai có thể ngăn cản, khiến cho người của U Minh Cốc một phen kinh hoảng thất thố.

"Chạy mau!" Lúc này, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ hoảng sợ.

Dù sao, uy danh của Kim Mao Sư Vương đã sớm lan truyền khắp các giới.

Đâu phải là những người bình thường này có thể chống đỡ.

Nhưng tốc độ tấn công của Kim Mao Sư Vương quá nhanh, chỉ trong thời gian ngắn, đã có người bỏ mạng.

Cảnh tượng này khiến Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Mà vị thiếu chủ U Minh Cốc kia cũng không lo được chuyện khác.

Lúc này, y quay sang đám thuộc hạ hét lên: "Cút hết cho ta!" Tiếp đó, cả người liền như quỷ mị, lao ra ngoài.

Đòn tấn công này tuy mạnh, nhưng y tự tin, chỉ cần né được, là có thể sống sót.

Nhưng tốc độ của y vẫn chậm một bước.

"Xoẹt!" Một đệ tử bị xé thành từng mảnh vụn.

Sương máu lan tỏa.

Mà thiếu chủ U Minh Cốc kia lại nhân cơ hội biến mất tại chỗ, chỉ để lại một đám đệ tử U Minh Cốc kinh hãi, run rẩy quỳ rạp trên đất.

"Hán Đế bệ hạ, lần này là ta sai rồi, xin hãy tha mạng cho chúng ta!" Thiếu chủ U Hồn Cốc lúc này vội vàng cầu xin, sợ làm Lưu Tranh tức giận.

"Ha ha, bây giờ mới cầu xin, muộn rồi!" Giọng nói vang lên.

Trong mắt Lưu Tranh lại lóe lên tinh quang.

Tiếp đó, hắn vươn tay ra.

Trên năm ngón tay, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hóa thành một ấn thủ khổng lồ, rơi xuống phía dưới.

Khí tức rực lửa lan tỏa, mênh mông vô cùng.

Các đệ tử U Minh Cốc kia cảm nhận được, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

"Bốp!" Theo một tiếng nổ vang lên, đầu của bọn họ trực tiếp vỡ tung, cuối cùng chết tại chỗ.

Sương máu nồng nặc bốc lên.

Lưu Tranh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, tiếp tục đi về phía trước.

Mà lúc này, Kim Mao Sư Vương cũng đuổi kịp.

Khi y nhìn thấy thi thể đầy đất, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Lần này, người của U Minh Cốc chết thảm trọng, bộ chúng của mình cũng có thể nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mà đúng lúc này, trong khu rừng xung quanh, đột nhiên xuất hiện mấy đội giáp sĩ.

Bọn họ bao vây Lưu Tranh ở giữa.

Những người này đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Tướng quân dẫn đầu là một cao thủ cấp Cửu Văn Tinh Thần.

Bên cạnh còn có mấy vị cường giả Bát Văn Tinh Thần trấn giữ.

Trận dung như vậy, bất kỳ thế lực nào thấy cũng sẽ khiếp sợ.

Nhưng lúc này, ánh mắt của họ lại tập trung vào Lưu Tranh.

Tiếp đó, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Hán Đế bệ hạ, đắc tội rồi!" Dứt lời, liền giơ kiếm chém về phía trước.

Giây phút này, Lưu Tranh cuối cùng cũng hiểu, tại sao người U Minh Cốc lại dám trêu chọc mình.

Hóa ra, sau lưng còn có cao thủ bảo vệ.

Không chỉ là bọn họ, mà cùng lúc đó, một giọng nói lại vang lên: "Hán Đế, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" Giọng nói vang lên, khiến Kim Mao Sư Vương không khỏi co rụt đồng tử.

Y cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc.

Sau đó, y nhìn về phía xa.

Tiếp đó, trên mặt liền lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì, trong tầm mắt của y, lại xuất hiện một đội quân khổng lồ.

Hơn nữa, toàn thân đều được áo giáp bao phủ.

Dẫn đầu lại là một nữ tử.

Nàng mặc sa đen, che khuất dung nhan.

Nhưng thân hình yểu điệu kia lại khiến người ta không khỏi rung động.

"Tiểu thư!" Ngay khi nhìn thấy đối phương, Kim Mao Sư Vương liền hô lên, trong mắt lộ vẻ hưng phấn.

"Ha ha, Kim Mao Sư Vương, không ngờ phải không, hôm nay ngươi đã định sẵn phải chết!" Giọng của U Linh công tử vang lên, mang theo sự đắc ý vô tận.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh trong sân lại cười nói: "Ồ!" Tiếp đó, liền nhàn nhạt nói: "Trẫm muốn xem thử, ngươi giết trẫm thế nào!" Giọng nói vang lên, khóe miệng U Linh công tử lộ ra nụ cười hung tợn.

Sau đó, cây roi dài trong tay liền quất ra.

Trong chớp mắt, không gian vỡ nát từng tấc, cuộn về phía Kim Mao Sư Vương.

Ngay lúc này, trong mắt đối phương lộ vẻ kinh hãi.

"Ầm!" Tiếp đó, cây lang nha bổng trong tay y hung hăng vung ra, nhưng vẫn vô dụng.

"Bốp!" Theo một tiếng nổ vang lên, cây lang nha bổng kia trong nháy mắt vỡ nát.

Mà thân hình Kim Mao Sư Vương lại bị quất bay ra ngoài.

Trên lồng ngực xuất hiện một hố sâu, miệng còn phun ra máu tươi.

"Kiệt kiệt, Kim Mao Sư Vương, ta xem ngươi bây giờ còn có thể kiêu ngạo đến lúc nào.

Hôm nay ai đến cũng không cứu được ngươi!" Giọng của U Linh công tử tràn ngập sự hung tợn.

Tiếp đó, y lại vung cây roi dài trong tay.

"Chát!" Kim Mao Sư Vương căn bản không có chút năng lực phản kháng nào.

Lần này, trực tiếp bị đập xuống mặt đất.

Trên người, vết máu ngang dọc.

Thấy cảnh tượng này, trong đôi mắt Lưu Tranh lại hàn quang cuộn trào, lạnh lùng quát: "To gan!" Dứt lời, thân hình hắn liền bay vút ra.

"Bốp!" Nắm chặt quyền đầu, vẽ nên một vệt sáng rực rỡ trên không trung.

Trong mắt U Linh công tử lộ ra vẻ kinh hãi.

Y muốn né tránh, nhưng căn bản không kịp.

“Xoẹt!” Quyền cương của Lưu Tranh trực tiếp xuyên qua lồng ngực y.

Máu tươi đỏ thẫm từ miệng y chảy ra.

Tiếp đó, thân hình U Linh công tử liền ngã xuống mặt đất.

Trong mắt y lộ vẻ oán độc.

“Hán Đế, ngươi lại dám làm hại bản tọa.

U Minh Cốc ta và ngươi không đội trời chung!” Giọng nói mang theo sự thê lương.

Nghe thấy vậy, Lưu Tranh lại chậm rãi nói: “Không đội trời chung sao, vậy trẫm tiễn ngươi một đoạn đường!” Nói xong, hắn vươn tay ra, tóm lấy cổ U Linh công tử.

Chương 574

Giây tiếp theo, thần hồn của đối phương liền bị hấp thu.

Mà Kim Mao Sư Vương lúc này đã hoàn toàn ngây người.

U Linh công tử là con trai của cốc chủ U Minh Cốc.

Tồn tại như vậy, lại bị Hán Đế trước mắt một đòn miểu sát.

Điều này quả thực khiến người ta chấn động.

Tiếp đó, không dám có chút chậm trễ nào, y trực tiếp quát: "Rút lui, mau rút!" Bên trong U Minh Cốc có cao thủ vượt qua cấp bậc Tinh Thần.

Nếu thực sự chọc giận đối phương, y chắc chắn phải chết.

"Hừ!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Giây tiếp theo, chiến bào trên người hắn liền hóa thành một bộ khôi giáp đen kịt.

Dưới chân hắn long lân dày đặc, cả người trông vô cùng uy vũ.

Trên cánh tay, từng trận sấm sét lóe lên, tựa như một vị Lôi Đình Chiến Thần.

"Giết cho trẫm!" Các tướng lĩnh Đại Kinh vừa xông vào U Minh Cốc không chút do dự, đồng loạt gầm thét.

Mỗi người đều tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Binh khí trong tay cũng vung lên.

Nơi bọn họ đi qua, đệ tử U Minh Cốc chỉ còn lại một đống tay chân cụt.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng gầm thét không ngừng vang lên.

Cảnh tượng này quá khủng bố, khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Đặc biệt là những tu luyện giả đang quan sát bên ngoài U Linh Cung, càng trợn to hai mắt.

"Chạy mau!" Có người thậm chí quay người chuẩn bị rời đi.

Mà Lưu Tranh lại ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn.

Mục tiêu của hắn là U Linh Cung.

Lúc này, đối phương tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng lại không biết, Lưu Tranh đã sớm khóa chặt bọn họ, chỉ chờ tìm được cơ hội, là một lưới bắt hết.

Mà đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ lại trong nháy mắt vang lên: "Hán Đế tiểu tặc, ngươi dám bắt nạt người của U Minh Cung ta.

Coi U Minh Lão Tổ ta là người chết rồi sao!" Giọng nói vang lên, mang theo hương vị lạnh lẽo.

Tiếp đó, liền thấy một thân ảnh đứng trên không trung, mặc một bộ áo giáp màu xanh mực, toàn thân tỏa ra quỷ khí nồng nặc, lại đạt đến cấp Tinh Thần.

"Bái kiến sư phụ!" Người của U Linh Cung cung kính hành lễ.

Đây là một trong những cao thủ hàng đầu của U Minh Tông bọn họ, ở trong cả Hỗn Độn Ma Thành cũng rất có danh tiếng.

"Ha ha, bao năm nay ta nhẫn nhịn không ra tay.

Không ngờ, một Hán Đế nhỏ nhoi như ngươi cũng dám khiêu khích U Minh Tông.

Hôm nay để ta dạy dỗ ngươi một phen!" Dứt lời, một chưởng liền đánh về phía Lưu Tranh.

Chưởng ấn khuấy động trên không trung, tỏa ra năng lượng hừng

hực, khiến Lưu Tranh nhíu mày.

Tiếp đó, hắn giơ tay phải lên, một quyền nghênh đón.

"Bốp!" Hai nắm đấm va chạm vào nhau.

Theo một tiếng nổ vang lên, thân hình cường giả U Minh Tông kia lại lùi lại mấy bước.

Mà Lưu Tranh lại đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Rõ ràng, vị tông chủ U Minh Tông này không phải là đối thủ của hắn.

Thấy cảnh tượng này, những người xung quanh đều nheo mắt lại.

Bọn họ đang đoán thân phận của Lưu Tranh.

Mà tông chủ U Minh Tông lại phẫn nộ vô cùng.

Là một đại lão trong Hỗn Độn Ma Thành, lão ta từng chịu nhục nhã như vậy bao giờ.

Giây tiếp theo, miệng lão ta gầm lên: "Chết đi!" Nói rồi, lại một chưởng đánh ra.

Chưởng phong gào thét, mang theo dao động mạnh mẽ.

"Rắc!" Không gian đều bị xé rách.

Sắc mặt Lưu Tranh âm trầm vô cùng.

Tông chủ U Minh Tông này rõ ràng là có chút điên cuồng.

Vì vậy, hắn lập tức gầm lên: "Phá cho trẫm!" Giọng nói vang lên.

Quyền cương của hắn trong nháy mắt hóa thành sóng lớn, lao về phía tông chủ U Minh Tông.

"Rắc rắc!" Không gian rung chuyển.

Trong mắt tông chủ U Minh Tông lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng lúc này đã không kịp né tránh, chỉ có thể cứng rắn xông lên.

Lão ta không tin, dựa vào thực lực của mình, chẳng lẽ lại không địch lại Lưu Tranh.

"Bốp!" Hai thân ảnh gặp nhau, đồng thời bay ngược ra.

Thân hình tông chủ U Minh Tông bị đánh bay ra ngoài.

Miệng lão ta phun ra máu tươi, trông vô cùng yếu ớt.

Mà đúng lúc này.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ dữ dội vang lên.

Cửa lớn của U Minh Cung bị phá hủy trực tiếp.

Nhiều đệ tử U Minh Cung đều kinh hãi vô cùng.

Trong mắt họ lộ vẻ tuyệt vọng.

Bởi vì, bên ngoài cửa, có tới hơn năm ngàn quân đội Đại Kinh, lúc này đang công phá sơn môn của họ.

Mỗi một lần tiến công, đều khiến cả đại điện rung chuyển không ngừng.

"Chết tiệt!" Thấy cảnh tượng này, cung chủ U Minh Cung tức giận mắng một tiếng.

Tiếp đó, y liền chuẩn bị liều mạng.

Dù sao, U Linh Cung là do y khổ cực sáng lập, sao có thể cam tâm bị Lưu Tranh tiêu diệt.

Chỉ là, đúng lúc này, Lưu Tranh ở phía xa lại lên tiếng: "U Minh Lão Tổ, trẫm cho ngươi một cơ hội.

Thần phục ta, có lẽ có thể tha mạng cho ngươi!" Giọng nói lạnh lẽo của Lưu Tranh vang lên.

Câu nói này khiến cung chủ U Minh Cung suýt nữa bị tức chết.

Mà đúng lúc này.

"Kiệt kiệt, Hán Đế tiểu bối khẩu khí thật lớn!" Một tiếng cười quái dị lại vang lên.

Tiếp đó, trong tầm mắt của Lưu Tranh, xuất hiện một thân ảnh già nua.

Đối phương thân hình thấp lùn, toàn thân tỏa ra sát khí nồng nặc.

Mà khi nhìn rõ bộ dạng của đối phương, các tu sĩ khác trong sân đều không khỏi co rụt đồng tử.

Bởi vì, người này là cao thủ xếp hạng thứ sáu của Hỗn Độn Ma Thành, U Minh Lão Tổ.

Thủ đoạn của đối phương tàn nhẫn vô cùng.

Nghe nói, một đôi cánh thịt giang ra, che trời lấp đất.

Thực lực mạnh mẽ.

Bây giờ, lại xuất hiện ở đây.

Mà lúc này, U Minh Lão Tổ lại lên tiếng: "Hán Đế tiểu bối, ngươi giết đồ đệ của ta.

Hôm nay bản tọa phải chém giết ngươi mới có thể giải hận!" Dứt lời, cả người liền bay vút lên, trên người tỏa ra uy áp to lớn.

Lần này, lão ta chuẩn bị liều mạng.

"Giết!" Lưu Tranh không chút do dự, trực tiếp hạ lệnh.

Trong khoảnh khắc, hai bên liền chiến đấu với nhau.

Tốc độ của họ đều cực kỳ nhanh nhẹn.

Giữa từng chiêu thức, gần như đều là đòn tấn công chí mạng, khiến những người xung quanh căn bản không thể đến gần.

Chỉ trong thời gian ngắn, trên trán U Minh Lão Tổ đã rịn ra mồ hôi.

Trong lòng lão ta hiểu rõ, nếu không thể thắng, vậy chỉ có con đường chết.

Vì vậy, dù phải trả giá đắt, cũng phải chém giết Lưu Tranh.

Nhưng khổ nỗi, thực lực của Lưu Tranh quá mạnh.

Mỗi một lần ra tay của hắn, đều làm rung chuyển không gian.

U Minh Lão Tổ căn bản không thể chống đỡ.

"Xoẹt!" Khi Lưu Tranh chém ra một đao, bàn tay của U Minh Lão Tổ bị chém đứt.

Máu tươi phun ra.

Trong mắt lão ta lộ vẻ kinh hãi, muốn rút lui.

Nhưng đã quá muộn.

Lưu Tranh vung tay quét ngang.

"Bốp!" Đầu của U Minh Lão Tổ trong nháy mắt bị đập bay ra ngoài.

Mà ngay khi thi thể lão ta vừa rơi xuống đất, đại quân sau lưng Lưu Tranh đã xông vào trong cung.

Nơi họ đi qua, không có bất kỳ ai có thể ngăn cản.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Chỉ trong thời gian ngắn, tất cả thủ vệ của U Minh Cung đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh cũng bước vào trong cung điện.

Lúc này, khóe miệng hắn lộ vẻ hung tợn, chậm rãi nói: "Ai cùng trẫm đi một chuyến, trẫm ban cho người đó một viên thần dược!" Nghe thấy vậy, các võ giả xung quanh đều lộ vẻ tham lam trong mắt.

Nhưng vẫn không có ai chịu ra mặt.

“Hừ!” Mà lúc này, Lưu Tranh lại hừ lạnh.

Tiếp đó, thân hình hắn nhoáng lên, lao vào trong cung điện.

Khi hắn đến sâu trong đại điện, U Minh Thánh Nữ lại bị trói trên giá hành hình.

Trên mặt nàng tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Lúc này, nước mắt lưng tròng, trông vô cùng thê mỹ.

Mà đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh lại vang lên: “Hoàng phi của trẫm mà ngươi cũng dám bắt nạt sao!” Giọng nói vang lên, ánh mắt U Minh Thánh Nữ nhìn Lưu Tranh.

Tuy nàng biết đối phương mạnh mẽ, nhưng trong lòng vẫn dấy lên hy vọng.

Bởi vì, dung mạo của Lưu Tranh thực sự quá tuấn tú, tựa như thiên thần.

Nếu có người đàn ông cứu mình, chắc chắn nàng sẽ cảm kích đến rơi nước mắt.

Quả nhiên, đúng lúc nàng đang suy nghĩ miên man, Lưu Tranh lại nói: “U Minh Thánh Nữ, đợi một lát, rất nhanh sẽ kết thúc thôi!” Nói xong, thân thể hắn liền biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở bên cạnh U Minh Thánh Nữ.

Tiếp đó, ngón tay khẽ gảy.

“Ầm!” Ngọn lửa rực cháy trực tiếp rơi xuống giá hành hình.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng mũi U Minh Thánh Nữ.

Trong mắt nàng tràn ngập vẻ không thể tin được.

Sao có thể như vậy.

Mình lại có thể bị đánh bại trong nháy mắt, thậm chí còn không

kịp phản ứng.

Chương 575

"A!" Mà theo tiếng gào thét của nàng, thân thể U Minh Lão Tổ kia lại bị thiêu cháy thành tro bụi.

Tiếp đó, một luồng tinh khí khổng lồ từ trên giá hành hình hội tụ lại, cuối cùng dung nhập vào cơ thể Lưu Tranh.

Cảnh tượng này khiến U Minh Thánh Nữ kinh ngạc đến ngây người.

Đây là tình huống gì vậy.

Chiến lực của Lưu Tranh sao lại nghịch thiên đến thế.

Phụ thân của mình, là cao thủ số ba của Hỗn Độn Ma Thành, lại cứ như vậy bị chém giết.

Mà cùng lúc đó, Lưu Tranh lại chậm rãi nói: "Đưa ngươi rời đi!" Giọng nói vang lên, U Minh Thánh Nữ lúc này sững sờ.

Nàng không dám tin.

Nhưng giây tiếp theo, liền bị Lưu Tranh nắm lấy vai.

Ngay sau đó, hai người liền biến mất tại chỗ.

Lúc này, U Minh Cung đã hoàn toàn biến thành phế tích.

Mà U Minh Lão Tổ kia, càng chết trong cung điện.

Bây giờ, lão ta đã bị luyện chế thành khôi lỗi.

Không chỉ không thể làm hại Lưu Tranh chút nào, ngược lại còn bị khống chế, trở thành một khôi lỗi hành động chậm chạp.

Bên ngoài U Minh Cung, các tướng lĩnh Đại Kinh đã chiếm giữ các vị trí yếu hại.

Bây giờ U Minh Cung đã bị bao vây hoàn toàn.

Đại quân nghiêm nghị.

Mà Hạng Vũ đứng trên tường thành lại nhìn xuống phía dưới, trong mắt lộ ra chút vui mừng.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể báo thù.

Mà đúng lúc này, trên thành trì, một vị thống lĩnh cung kính hô lên: "Bẩm báo đại vương, huynh đệ đi dò xét U Minh Cung đã trở về.

Nói kho báu trong U Minh Cung vẫn chưa được mở.

Vẫn cần ngài tự mình vào tìm kiếm!" Giọng nói vang lên, Hạng Vũ không khỏi nhíu mày.

U Minh Cung là căn cơ của U Minh Lão Tổ.

Bây giờ không tìm thấy thứ gì, sao hắn không tức giận.

Nhưng, nghĩ đến huynh trưởng của mình đang chịu khổ, hắn chỉ có thể nghiến răng nói: "Ừm, ngươi lui xuống trước đi, bản vương lát nữa sẽ đến!" Tiếp đó, hắn liền đi vào trong cung.

Lúc này, hắn không còn lo được nhiều nữa.

Bất kể là bảo vật U Minh Lão Tổ để lại, hay là đan dược Lưu Tranh ban cho, lần này đều phải có được.

Mà ngay khi hắn đến đại sảnh, ngồi xuống, thị vệ phía dưới liền quỳ rạp trên đất, cung kính nói: "Bái kiến đại vương, trong cung mọi thứ bình thường.

Tẩm cung của bệ hạ cũng đã cho người tìm kiếm mấy lần, không tìm thấy thứ gì!" Nghe thấy vậy, Hạng Vũ gật đầu, ra hiệu cho đối phương lui xuống.

Nhưng trong mắt lại không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Chẳng lẽ kho báu này thực sự đã bị phụ thân giấu đi rồi sao.

Mà lúc này ở cửa đại điện, hai thân ảnh lại lặng lẽ xuất hiện tại chỗ.

Bọn họ thân hình cao lớn, toàn bộ mặc giáp đen, tay cầm binh khí, chỉnh tề thống nhất.

Đó chính là Ám Ảnh Kỵ Sĩ Đoàn dưới trướng của Ám Dạ Ma Đế.

Năm xưa, bọn họ truy sát Hạng Vũ không thành, liền rút lui.

Bây giờ, lại quay trở lại.

Nhưng lần này, mục tiêu của họ là di sương của cung chủ U Minh Cung.

Nữ tử này tuy không thể gánh vác trọng trách, nhưng dung mạo lại diễm lệ.

Đặc biệt là đôi mắt phượng, toát ra một vẻ quyến rũ.

Nếu có thể có được đối phương, chắc chắn sẽ là một món đồ chơi tuyệt vời.

"Giết!" Mà đúng lúc này, giọng nói của Ám Ảnh Ma Quân lại trong nháy mắt vang lên.

Lời của y vừa dứt, con dao găm trong tay trực tiếp đâm ra.

Tốc độ cực nhanh.

Nơi nó đi qua, lại dấy lên từng trận kình phong, khiến cho vị cung nữ U Minh Cung kia né tránh không kịp, trực tiếp bị ghim chết trên tường.

Máu tươi chảy ra.

Mắt nàng trợn to, dường như muốn cầu xin.

Nhưng đã không kịp.

Cái chết uy hiếp, khiến cho trong mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Thấy cảnh tượng này, Ám Ảnh Ma Quân cười lạnh nói: "Hừ, dám giành phụ nữ với ta, đúng là chán sống rồi!" Nói rồi, y liền chuẩn bị thu dọn thi thể.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đại điện lại vang lên tiếng bước chân.

Tiếp đó, giọng nói phẫn nộ của Hạng Vũ liền vang lên: "Các ngươi tìm chết!" Giọng nói mang theo khí tức bạo ngược vô tận, khiến Ám Ảnh Ma Quân không khỏi giật mình.

Y không hiểu, mình mới vừa công phá cung điện, tại sao đối phương lại xuất hiện ở bên ngoài.

Nhưng ngay sau đó lại âm trầm nói: "Đã đến rồi, vậy thì vĩnh viễn ở lại đây đi!" Dứt lời, thân hình y bay vọt ra.

Đồng thời, một tướng lĩnh của tiểu đội khác cũng xông vào trong đại điện.

"Bốp!" Chỉ là, vừa mới đến gần đại điện, một quyền liền va chạm với đối phương.

Trong chớp mắt, trên không trung bùng nổ từng trận sấm sét.

Tiếp đó, thân hình vị Ám Ảnh Ma Quân kia liền lùi về phía sau, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

"Ha ha, hôm nay bản tọa sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh!" Lúc này, Ám Ảnh Ma Quân phát ra giọng nói hung tợn.

Tiếp đó, thân hình y lướt lên.

"Xoẹt!" Thanh đoản kiếm trong tay y lóe lên hàn quang, hung hăng chém xuống.

Tốc độ cực nhanh.

Chỉ là, còn chưa đợi y đến gần, Tào Chính Thuần bên cạnh Lưu Tranh đã chặn trước mặt y.

Một chưởng đánh ra, pháp lực cuồn cuộn, lại cứng rắn bức lui đối phương.

Tiếp đó, khóe miệng y liền nở một nụ cười.

Thực lực của y tuy không mạnh, nhưng phòng ngự lại đủ biến thái.

Ám Ảnh Ma Quân này muốn đánh bại mình, e rằng không dễ.

Quả nhiên, lúc này sắc mặt của Ám Ảnh Ma Quân lại khó coi.

Mà ngay khi y chuẩn bị xông lên lần nữa, Lưu Tranh lại nhàn nhạt nói: "Ám Ảnh Ma Quân sao.

Trẫm biết ngươi là ai!" "Ồ, ngươi biết bản tọa!" Ám Ảnh Ma Quân lạnh lùng nói, nhưng trong lòng lại đang đoán thân phận của Lưu Tranh.

"Trẫm đương nhiên là biết rồi.

Ngày xưa, tộc trưởng Ám Ảnh tộc các ngươi còn từng đến Đại Kinh của trẫm.

Chỉ là, lại không có cơ hội giao đàm.

Hôm nay, lấy ngươi tế điện tiên hoàng đi.

Ám Ảnh Ma tộc các ngươi nên cảm tạ trẫm mới phải.

Dù sao, huynh trưởng của trẫm không chỉ có một mình phụ thân ngươi là kẻ thù đâu.

Năm đó còn có rất nhiều kẻ thù!" Dứt lời, liền vung tay quát: "Hán Đế bệ hạ lệnh cho các ngươi, giết sạch kẻ trước mắt.

Một tên không chừa!" Giọng của Tào Chính Thuần lạnh băng vô

cùng.

Tiếp đó, một lượng lớn cấm vệ quân liền xông vào trong sân.

"Xoẹt xoẹt!" Tên nhọn bay ngang, trong nháy mắt bao phủ những người của Ám Ảnh Ma tộc.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, tướng lĩnh Ám Ảnh Ma tộc bỏ mạng.

Cảnh tượng này khiến cho Ám Ảnh Ma Quân kia gần như vỡ mật.

Y không ngờ Lưu Tranh lại biết được lai lịch của mình.

Nhưng lại không dám chậm trễ.

Vì vậy, thân hình trong nháy mắt bay vọt ra.

Y xòe lòng bàn tay ra.

Thiên địa linh khí xung quanh trong nháy mắt hội tụ lại.

Tiếp đó, một cây trường mâu ngưng tụ thành hình.

"Hống!" Theo một tiếng gầm thét, cây trường mâu sắc bén kia liền ném về phía Lưu Tranh.

Tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã đến trước ngực Lưu Tranh.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại vẫn không có chút sợ hãi nào, trong mắt thậm chí còn lộ vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Ầm ầm!" Một đạo sấm sét từ hư không đánh xuống.

Ám Ảnh Ma Quân lúc này hoàn toàn sụp đổ.

Y không thể hiểu nổi, tu vi của Lưu Tranh từ khi nào đã tăng lên Thần Hoàng cửu trọng.

Càng đáng sợ hơn là, đạo sấm sét này lại có thể chống đỡ được cả đòn tấn công của mình.

“Bốp!” Mà đúng lúc y đang suy nghĩ, tiếng nổ lớn đã vang lên.

Thân hình Ám Ảnh Ma Quân trực tiếp hóa thành tro bụi.

Lúc này, y sao có thể ngờ được, Lưu Tranh sau khi tiêu diệt Ám Ảnh Ma tộc, lại tiêu diệt luôn cả Ma Vân Thánh Đình.

Thành tích như vậy, bất kỳ thế giới nào cũng không làm được.

Nhưng bây giờ, Lưu Tranh lại căn bản không biết những điều này.

Khi hắn giải quyết xong người của Ám Ảnh Ma tộc, lại không hề nghỉ ngơi, ngược lại tiếp tục dặn dò: “Tào Chính Thuần, dẫn người đến Ám Ảnh Thành, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc!” Giọng nói của hắn vang lên, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, trực tiếp lui xuống.

Sau đó, các tướng lĩnh Đại Kinh liền đi theo sau y, tiến về phía Ám Ảnh Thành.

Lúc này, trong lòng Lưu Tranh hiểu rõ, mình cần phải lập uy.

Nếu không, sau khi trận chiến này kết thúc, e rằng có một số thế lực sẽ quên mất sự tồn tại của mình.

Mà đúng lúc này, bên trong Ám Ảnh Thành ở phía bên kia, cũng gặp phải rắc rối.

Mấy chục cường giả Ám Ảnh Ma tộc.

Trong tay bọn họ xách theo mấy nữ tử.

Những nữ tử này áo quần xộc xệch, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

Rõ ràng là đã bị tra tấn dã man.

Hơn nữa, còn có không ít cao thủ của Ám Ảnh Ma tộc.

“Ám Hắc Hộ pháp!” Khi nhìn thấy những nữ tử này, trên đầu thành Ám Ảnh Thành lại có người hô lên.

Nghe thấy vậy, Ám Hắc Ma Quân đứng ở trung tâm không khỏi nhíu mày.

Sau đó, giọng nói lạnh lẽo liền trong nháy mắt vang lên: "Đưa những người phụ nữ kia xuống đây cho bản tọa, ta muốn xem thử, là kẻ nào ăn gan hùm mật gấu, lại dám trêu chọc Ám Ảnh Ma tộc ta.

Muốn tìm chết sao!" Giọng của Ám Hắc Ma Quân mang theo khí tức khát máu nồng nặc.

"Tuân mệnh!" Nghe thấy vậy, các binh sĩ xung quanh không dám do dự, trực tiếp áp giải đám người xuống thành trì.

Trong mắt Ám Hắc Ma Quân lộ ra tia sáng tàn nhẫn.

Y muốn cho mọi người biết, trêu chọc Ám Ảnh Ma tộc chính là tìm chết.

Không chỉ phải bắt những người phụ nữ bị bắt, mà quan trọng hơn, y muốn khiến cho thủ lĩnh của tất cả các bộ lạc ở Tây Vực quỳ phục trước mặt mình.

Nếu được như vậy, trận chiến này xứng đáng để y liều mạng.

Mà ngay khi y vừa tiến vào thành trì, Tào Chính Thuần đi tới đối diện lại có vẻ mặt đầy giễu cợt.

Lúc này, y lên tiếng nói: "Ồ, đây không phải là Ám Hắc Ma Quân sao.

Chương 576

Lâu rồi không gặp.

Không ngờ, hôm nay lại gặp nhau ở đây!" Nói rồi, trên mặt Tào Chính Thuần liền nở một nụ cười rạng rỡ.

Chỉ là, ngay khi lời của y vừa dứt, Ám Hắc Ma Quân kia lại lạnh lùng nói: "Thì ra là Tào công công, thật là trùng hợp, ta đang tìm ngài đây.

Nghe nói ngài ở Đông Hoang làm ăn phát đạt.

Đặc biệt mời ngài đến phủ thành chủ làm khách!" Giọng nói trầm thấp, mang theo một vẻ âm độc.

Lúc này, y hận không thể nghiền xương Tào Chính Thuần thành tro.

Nhưng lại không có cách nào.

Các cấm vệ quân bên cạnh đối phương, mỗi một người thực lực đều không yếu.

Y căn bản không có nắm chắc chiến thắng.

Mà Tào Chính Thuần nghe thấy vậy, lại cười nói: "Ha ha, nếu đã như vậy, vậy thì ta gia cung kính không bằng tuân mệnh!" Tiếp đó, liền quay sang người bên cạnh dặn dò: "Ném hết tù binh xuống tường thành.

Sau đó đến phủ thành chủ dự tiệc!" Giọng nói tràn ngập sự trêu đùa.

Những người đó sau khi nghe thấy âm thanh, lại căn bản không dám làm trái.

Dù sao, sau lưng Tào Chính Thuần là có Hán Đế chống lưng.

Hơn nữa, người này vô cùng bá đạo.

Chỉ cần dám phản bác lời của đối phương, cho dù thực lực của ngươi có mạnh hơn hắn, cũng bị đánh không tha.

Chỉ dựa vào điểm này, vị thống lĩnh cấm vệ quân kia chỉ có thể ném toàn bộ tù binh trong tay xuống tường thành.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khoé miệng Tào Chính Thuần lộ ra một nụ cười.

Tiếp đó, y liền đi theo Ám Ảnh Ma Quân, hướng về phủ thành chủ.

Lúc này trong thành Ám Ảnh có thể nói là khách quý chật nhà.

Các cường giả từ mọi nơi đều đã có mặt.

Bọn họ đang quan sát trận chiến này.

Dù sao, trong Tây Vực này, chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Đại Kinh và Ám Ảnh Ma Tộc đã bắt đầu chinh chiến.

Ai cũng muốn xem thử thực lực của đối phương rốt cuộc thế nào.

Thế nhưng, ngay khi người ngựa của hai bên vừa mới đến gần cửa thành, lính canh bên ngoài phủ thành chủ lại trực tiếp chặn hai người lại, mở miệng nói: "Ám Hắc Ma Quân, xin dừng bước!" Thanh âm truyền ra, khiến cho trong mắt Ám Ảnh Ma Quân loé lên một tia lửa giận.

Thế nhưng, ngay khi hắn chuẩn bị nổi giận, Thành chủ lại từ bên trong đi ra.

Trong mắt gã lộ ra sát cơ hung tợn, lạnh lùng nói: "Hỗn xược, Ám Hắc Ma Quân đến thăm mà cũng dám cản trở.

Đúng là muốn chết!" Trong giọng nói mang theo một tia băng hàn.

Vị Thành chủ này, tuy cũng là người của Ám Ảnh Ma Tộc, nhưng so với Ám Hắc Ma Quân, chênh lệch lại cực kỳ lớn.

Do đó, sau khi nghe thấy mệnh lệnh mới dám đi ra.

Mà lúc này, sắc mặt Ám Hắc Ma Quân lại trở nên vô cùng khó coi.

Mình là đại tướng dưới trướng Ám Ảnh Ma Vương, ngày thường, cho dù là ba Ma Vương khác, gặp mình cũng phải khách sáo.

Nhưng bây giờ, một tên Thành chủ quèn lại dám quát mắng mình.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi tức giận gầm lên: "Cút!" Đây là lửa giận đã kìm nén đủ lâu trong lòng Ám Hắc Ma Quân.

Nghe thấy âm thanh, sắc mặt Thành chủ tức thì trắng bệch vô cùng.

Nhưng gã cũng biết, lúc này tuyệt đối không phải lúc để so đo.

Nếu chọc giận Ám Hắc Ma Quân, đối với thành trì của mình mà nói, chính là một trận tai nạn.

Mà ngay lúc gã chuẩn bị né tránh, Tào Chính Thuần lại mở miệng.

Y cười nói: "Thành chủ, vị này là Ám Hắc Ma Quân, bệ hạ bảo ta cùng ngài ấy đến đây.

Ngài vẫn nên tự mình ra đón đi!" Lúc này Tào Chính Thuần, trong khi nói chuyện, trong mắt lại loé lên những tia sáng sắc bén.

Mà vị Thành chủ kia cũng không dám chậm trễ nữa, trực tiếp mở miệng nói: "Ma quân, mời vào!" Gã đối với thân phận của Tào Chính Thuần vẫn rất rõ ràng.

Đối phương đại biểu cho ý chí của Hán Đế.

Mà ngay khi giọng nói của gã vừa dứt, Ám Hắc Ma Quân liền lập

tức dẫn mọi người đi vào phủ thành chủ.

Chỉ là, ngay khi bọn họ vừa bước vào, từ sâu trong phủ thành chủ, một tiếng kêu kinh hãi lại vang lên.

"Không hay rồi, tiểu thư hôn mê bất tỉnh!" Nghe thấy âm thanh, sắc mặt Ám Hắc Ma Quân không khỏi biến đổi.

Ngay sau đó, hắn liền nhanh chóng chạy vào bên trong.

Tào Chính Thuần cũng không ngoại lệ.

Trong mắt y lộ ra vẻ lo lắng.

Khi xưa, y và Ám Dạ Ma Nữ cũng từng có vài phần giao tình.

Hơn nữa cha của đối phương còn là ân sư của y.

Do đó, lúc này sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Rất nhanh, hai người liền đến bên ngoài một toà cung điện.

"Ầm!" Cửa phòng lúc này bị đẩy thẳng ra.

Đập vào mắt chính là Ám Dạ Ma Nữ.

Lúc này, nàng đang yên lặng nằm trên giường.

Mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống.

Mà trong ánh mắt Ám Hắc Ma Quân lại lộ ra vẻ sốt ruột.

Hắn bước nhanh lên trước, bắt mạch cho Ám Dạ Ma Nữ.

Sau khi phát hiện không có vấn đề gì, hắn lại xoay người nhìn về phía Tào Chính Thuần.

"Thái y đâu, mau gọi họ tới!" Giọng nói mang theo mấy phần lo lắng.

"Ma quân đừng hoảng, thái y sắp tới ngay!" Nghe thấy âm thanh, Tào Chính Thuần vội vàng mở miệng nói.

Thế nhưng, đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Lại là mấy nam tử mặc hoa phục xuất hiện trong viện.

Người đi đầu, tướng mạo tuấn tú.

Chỉ là hốc mắt hơi trũng, dường như có một vẻ đẹp bệnh tật.

Nhưng, khí tức toả ra khắp người lại như một lưỡi dao sắc bén, khiến người ta cảm thấy bị áp bức.

Người này, chính là con trai của thừa tướng Lưu Biện triều Đại Chu - Lưu Vĩnh Xương.

Tuổi của hắn không chênh lệch bao nhiêu so với Lưu Tranh.

Chỉ là, thiên phú tu luyện lại hơn xa đối phương.

Tương truyền, hắn bây giờ đã đạt tới cảnh giới Thần Linh Tứ Trọng.

Trong toàn bộ hoàng thất Đại Chu, chỉ có thiên phú của hắn là cao nhất.

Thế nhưng, ngay khi hắn xuất hiện, trên mặt lại mang theo một tia ngạo nghễ, chậm rãi nói: "Tào Chính Thuần, ngươi có ý gì, tại sao lại đưa người của Ám Ảnh Ma Tộc đến đây?

Chẳng lẽ muốn hại chết muội muội của ta sao!" Trong giọng nói mang theo ý chất vấn.

Đây là tính cách của Lưu Vĩnh Xương.

Mà đúng lúc này, một bóng người khác cũng xuất hiện tại hiện trường.

Đó là một lão giả.

Trên đỉnh đầu ông ta đội một chiếc tử kim quan.

Cả người trông vô cùng uy nghiêm.

Vừa mới xuất hiện, ông ta liền chậm rãi nói: “Vĩnh Xương, chú ý lời nói của con.

Tào Chính Thuần là khách của bệ hạ.

Sao con có thể vũ nhục ngài ấy!” Nghe thấy âm thanh, mặt Lưu Vĩnh Xương đỏ bừng.

Không ngờ rằng, cha lại vì Tào Chính Thuần mà trách mắng mình.

Điều này khiến trên mặt hắn không khỏi phủ một lớp sương mỏng.

Thế nhưng, cuối cùng hắn vẫn cúi đầu.

Hắn hiểu rằng, nếu tiếp tục tranh cãi, đối với mình không có chút lợi ích nào.

Mà Tào Chính Thuần lúc này, sau khi nghe thấy âm thanh, lại cũng chẳng để ý đến những chuyện khác, vội vàng mở miệng kêu lên: “Lưu thừa tướng cứu mạng a!” Giọng nói mang theo vẻ hoảng sợ đậm đặc.

Mà đúng lúc này, Lưu Vĩnh Xương cũng đã phản ứng lại.

Mình hình như đã xúc phạm đến bệ hạ.

Đây chính là tồn tại mà hắn vạn vạn lần không thể đắc tội.

Nghĩ đến đây, hắn liền nói: “Tào tổng quản đợi một lát.

Tôi đi thông báo cho phụ hoàng!” Tiếng nói vang lên, hắn liền vội vã rời đi.

Về phần Tào Chính Thuần, y vẫn cung kính đứng tại chỗ.

Mặc dù thiên phú của đối phương cũng rất không tệ, nhưng trước mặt Lưu Vĩnh Xương, vẫn có chút ảm đạm vô quang.

Mà đúng lúc này, Lưu Biện đã đi vào trong đại điện.

Nhìn thấy Ám Dạ Ma Nữ trong nháy mắt, vẻ âm trầm trên mặt

ông ta không khỏi càng thêm đậm đặc, chậm rãi nói: "Ám Hắc Ma Quân, ngươi không nên đến đây!" Giọng nói mang theo địch ý không hề che giấu.

Mà đúng lúc này, Ám Hắc Ma Quân lại lạnh lùng nói: "Hừ, ta đến hay không, có liên quan đến ngươi sao?

Ám Dạ Ma Nữ, ta đến rồi, bây giờ có thể để trẫm xem nàng được chưa?" Lời vừa dứt, trong hai mắt hắn lộ ra vẻ nóng rực.

"Không được, chuyện này phải bẩm báo bệ hạ!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Biện trực tiếp từ chối.

Trong lòng ông ta hiểu rõ, nếu bây giờ để đối phương nhìn thấy bộ dạng của muội muội mình, đối phương e là sẽ hoàn toàn phát điên.

Mà ngay khi giọng nói của ông ta vừa dứt, Ám Hắc Ma Quân liền gầm lên giận dữ: "Ngươi muốn chết!" Nói xong, hắn vậy mà tung một quyền về phía Lưu Biện.

Tốc độ cực nhanh, khiến đối phương căn bản không kịp phản kháng.

"Bốp!" Theo một tiếng va chạm vang lên, lồng ngực Lưu Biện lõm xuống.

Cả người đều bay ngược ra ngoài.

Cảnh này khiến Tào Chính Thuần không khỏi kinh ngạc.

Ám Hắc Ma Quân có thể nói là một kẻ vũ phu, nhưng chiến lực lại mạnh mẽ vô cùng, Lưu Biện căn bản không phải là đối thủ.

Mà đúng lúc này, thiếu nữ của Ám Dạ Ma Tộc cuối cùng cũng chậm rãi mở hai mắt.

Khi nhìn thấy Ám Hắc Ma Quân đứng bên giường, nước mắt chảy dài trên mắt nàng, run rẩy nói: "Ca ca, thật sự là huynh sao,

huynh không trách muội!" Giọng nói vô cùng thê lương, khiến cho trong mắt Ám Hắc Ma Quân cũng lấp lánh ánh lệ.

"Không trách, sao ta lại trách muội.

Ta biết, là bọn chúng ép muội!" Lời vừa dứt, Ám Dạ Ma Nữ liền lại ngất đi.

Mà Ám Hắc Ma Quân lại ôm nàng vào lòng, lạnh lùng quát về phía Lưu Biện: "Lưu Biện, ta muốn gặp bệ hạ!" Đây là sự tức giận, thậm chí là cuồng nộ mà hắn chưa từng có.

Bởi vì, hắn không hy vọng muội muội mình yêu thương nhất bị thương.

Nghe thấy âm thanh, Lưu Biện lại đầy vẻ rối rắm.

Dù sao, bệ hạ đã căn dặn hắn bảo vệ an toàn cho Ám Dạ Ma Nữ, nhưng mình lại thất trách.

Thế nhưng, ngay khi hắn đang do dự, trong mắt Ám Hắc Ma Quân lại loé lên tinh quang.

"Ngươi còn do dự cái gì.

Ta muốn gặp bệ hạ, bây giờ đi ngay!" Giọng nói băng lãnh vô cùng.

Lúc này, hắn hận không thể xé nát Lưu Biện trước mắt.

Chỉ là, ngay khi hắn chuẩn bị bước ra khỏi tẩm cung, trong cơ thể Ám Dạ Ma Quân, một luồng khí thế cường hãn vô song bắn ra.

"Ầm ầm!" Trong nháy mắt, cả bầu trời mây đen dày đặc.

Sấm sét cuồn cuộn, giống như thế giới tận thế.

Chương 577

Thiên uy mênh mông khiến cho trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Thực lực của Ám Dạ Ma Quân vậy mà đã đột phá đến cảnh giới Đế cấp.

"Hít!" Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Mà đúng lúc này, Ám Dạ Ma Quân lại lạnh lùng nói: "Còn ngây ra đó làm gì, còn không mau cút vào cho trẫm!" Giọng nói tràn ngập hung tợn và sát cơ.

Mà Lưu Biện lại không dám chậm trễ, ngay sau đó liền lui xuống.

Lúc này Ám Dạ Ma Tộc giống như gió bão sắp tới, khiến cho mọi người đều kinh hồn bạt vía.

Đặc biệt là những thị vệ kia, từng người một câm như hến, không dám ở lại lâu.

Mà Lưu Biện lúc này cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng chạy về phía hoàng cung.

Lần này, hắn không dám có nửa điểm chậm trễ.

Dù sao, khi Ám Dạ Ma Quân nổi giận, ngay cả cha hắn cũng không cản được.

Hơn nữa, những năm gần đây, đối phương vẫn luôn nhẫn nhịn.

Ai cũng không dò được thực lực của đối phương.

Lúc này Lưu Biện, sợ bị liên lụy.

Dù sao, hắn chỉ là một vương hầu mà thôi.

Mà Lưu Tranh lúc này lại không biết những điều này.

Hắn ngồi trên long ỷ, trong mắt lộ ra vẻ mỉm cười.

"Ám Dạ Ma Quân, nếu đã đến rồi, vậy thì vào đi!" Giọng nói nhàn nhạt truyền ra.

Tiếp đó, ngoài cửa phòng liền vang lên tiếng bước chân.

Ám Hắc Ma Quân, dưới sự đi cùng của Lưu Biện, cẩn thận từng bước đi về phía Ngự Hoa Viên.

Hốc mắt hắn hơi đỏ, vẻ bi thương trên mặt gần như không thể kìm nén.

Khi hắn nhìn thấy Lưu Tranh, càng là 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất.

"Tham kiến bệ hạ!" Giọng nói khàn khàn.

"Bình thân đi, hôm nay gọi ngươi đến, chủ yếu là vì muội muội của ngươi.

Nàng bây giờ, biến thành bộ dạng này, chẳng lẽ không có cách nào sao!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Những năm nay, hắn đối với gia đình Ám Hắc Ma Quân có thể nói là khá chăm sóc.

Đối phương càng từng giúp mình chém giết mấy vị Ma Thần, mới giành được quyền khống chế Ma Cung này.

Cho nên, hắn đối với Ám Hắc Ma Quân rất biết ơn.

Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, thân thể Ám Hắc Ma Quân lại không khỏi sững sờ.

Tiếp đó, hắn liền mở miệng nói: "Khởi bẩm bệ hạ, thần nguyện ý hiến dâng linh dược, dùng để chữa trị bệnh tình của công chúa.

Chỉ cầu ngài có thể tha cho tính mạng của ta, phụ thân của ta cũng nhất định sẽ đồng ý!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh nhíu mày.

"Linh dược, đâu có đơn giản như vậy.

Những năm nay, ta không chỉ phái lượng lớn đan sư đi khắp các vực tìm kiếm lương y, càng cho ám bộ thu thập các loại bảo vật trân quý.

Chỉ là, hiệu quả vẫn rất nhỏ!" Lưu Tranh thở dài nói.

Hắn biết nỗi khổ của Ám Hắc Ma Quân.

"Cốc!" Mà đúng lúc này, một tiếng gõ cửa lại vang lên.

"Vào đi!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh mở miệng nói.

"Két!" Rèm cửa được vén lên, lại là Tào Chính Thuần đi vào.

Lúc này đối phương tỏ ra cẩn thận từng li từng tí.

"Bệ hạ, vị công chúa Ma tộc kia muốn gặp ngài!" Tiếng nói vang lên, khiến Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Thế nhưng, hắn vẫn chậm rãi nói: "Ồ, vậy thì mời vào đi.

Vừa hay, trẫm cũng có vài vấn đề muốn hỏi!" Lời vừa dứt, Tào Chính Thuần lại cung kính lui xuống.

Một lát sau, một nữ tử tướng mạo xinh đẹp liền tiến vào đại điện.

Chính là vị công chúa Ám Dạ Ma Tộc kia.

"Gặp qua Hán Đế bệ hạ, nô tỳ bái tạ ơn cứu mạng của bệ hạ!" Nhìn thấy Lưu Tranh, công chúa Ám Dạ Ma Tộc vội vàng hành lễ.

Lúc này, trên mặt nàng lộ ra vẻ xấu hổ đậm đặc.

Mà đồng thời, Ám Hắc Ma Quân ở bên cạnh đã quỳ rạp trên mặt đất.

"Bệ hạ, ngài nhất định phải cứu Ám Dạ, nàng còn nhỏ.

Nàng còn chưa gả chồng, vạn lần không thể hủy hoại cả đời nàng!" "Bốp!" Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, ngón tay Lưu Tranh nhẹ nhàng búng ra.

Một viên đan dược liền bay ra, trực tiếp đập vào miệng Ám Hắc Ma Quân.

"Ầm!" Tiếng nổ dữ dội vang lên.

Năng lượng chứa trong đan dược, trong nháy mắt hóa thành dòng lũ khủng bố, tàn phá trong cơ thể Ám Hắc Ma Quân.

Mà Ám Hắc Ma Quân, trên mặt lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, hắn hét về phía con gái mình: "Con ơi, con mau đi.

Rời khỏi Ma Cung!" Tiếng nói vang lên, mang theo ý quyết tuyệt.

Đây là lựa chọn duy nhất của hắn.

Bây giờ, tuy có thể nâng cao tu vi, nhưng chắc chắn sẽ chết.

Mà Lưu Tranh ở phía bên kia, trong mắt lại lộ ra một tia âm trầm.

Ám Hắc Ma Quân này, quá cố chấp.

"Hừ, Ám Dạ Ma Quân, ngươi cho rằng hôm nay ngươi có thể thoát được sao!" Lưu Tranh lạnh lẽo nói.

Lời của hắn vừa dứt, khí thế trên cả người trong nháy mắt lan ra.

Tiếp đó, bàn tay đưa ra, liền hướng về phía Ám Hắc Ma Quân chộp tới.

"Xoẹt!" Chỉ là, theo một tiếng lưỡi dao sắc bén xé gió vang lên, thân hình Ám Hắc Ma Quân vậy mà biến mất tại chỗ.

Tiếp đó, xuất hiện trước mặt công chúa Ám Hắc Ma Tộc.

"Con ơi, con đi trước.

Ta cản bệ hạ, lần sau gặp lại, ta nhất định phải bắt hắn trả giá

đắt!" "Không!" Công chúa Ám Dạ Ma Tộc, mặt đầy nước mắt gầm lên.

Nhưng Ám Hắc Ma Quân lại căn bản không để ý.

Tiếp đó, một quyền liền hướng về phía Lưu Tranh đấm tới.

"Ầm!" Tiếng nổ lớn vang lên.

Cú đấm này, bá đạo phi thường, vậy mà đã đấm xuyên hư không.

Trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia tức giận, thân hình nhanh nhẹn vô cùng.

Ngay khi Ám Hắc Ma Quân vừa mới phản ứng lại, một cái tát đã hung hăng phiến lên đầu hắn.

Máu tươi bay tung tóe.

Ám Hắc Ma Quân đường đường, cứ như vậy mà bỏ mạng tại chỗ.

Mà Lưu Tranh, lúc này ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào vị công chúa Ám Hắc Ma Tộc kia.

Tiếp đó, giọng nói băng lãnh liền truyền ra: "Trẫm niệm tình huynh muội các ngươi tình sâu, tha cho ngươi một mạng.

Nhưng từ nay về sau, trẫm không muốn nhìn thấy ngươi nữa, hiểu chưa!" "Tạ Hán Đế bệ hạ, tạ Hán Đế bệ hạ!" Lúc này Lưu Tranh, giống như đế vương cao cao tại thượng.

Công chúa Ám Dạ Ma Tộc, trong mắt lộ ra vẻ cảm kích.

Tiếp đó, liền lui xuống.

Lúc này, nàng căn bản không có chút do dự nào.

Bởi vì, nàng biết, vận mệnh của mình hoàn toàn do Lưu Tranh nắm giữ.

Nếu đối phương không thả mình, vậy thì thật sự xong đời.

Mà ngay khi công chúa Ám Dạ Ma Tộc rời đi, trong hai mắt Lưu Tranh, tinh quang lấp lánh, quát về phía Tào Chính Thuần: "Đi tìm người của Thiên Cơ Các đến cho trẫm.

Nhớ kỹ, phải là người gần nhất!" Hắn cần Thiên Cơ Các giúp mình điều tra một phen tin tức về Ám Dạ Ma Giới.

Bây giờ, Ám Dạ Ma Giới đã quy hàng mình.

Lưu Tranh hy vọng có thể biết được bí mật trong đó.

Nếu không, trong lòng luôn cảm thấy không yên.

"Tuân chỉ!" Nghe thấy mệnh lệnh, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, trực tiếp lui xuống.

Về phần người của Ám Hắc Ma Tộc, lại không dám có chút nào cản trở.

Ngay cả công chúa Ám Hắc Ma Tộc cũng đã thua.

Bọn họ sao dám làm càn chứ.

Hơn nữa, bây giờ bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, theo sau Lưu Tranh.

Nếu có chuyện gì nguy hiểm xảy ra, bọn họ phải xung phong hãm trận.

Dù sao, trận chiến này quan hệ đến tính mạng của bọn họ.

Chỉ sau một thời gian ngắn, Tào Chính Thuần liền lại quay trở lại đại điện.

Trên mặt y, lúc này đầy ắp nụ cười.

"Bệ hạ, đại nhân Thiên Cơ Các đã nói, nếu ngài bằng lòng ủng hộ bọn họ, cho dù là Ma Tôn, ông ấy cũng dám đối đầu!" Giọng nói mang

theo mấy phần hưng phấn.

Mà ngay khi lời của Tào Chính Thuần vừa dứt, Lưu Tranh nhàn nhạt nói: "Nói với ông ta, chuyện này trẫm đồng ý, nhưng phải ba tháng sau mới hành động!" Nếu đã quyết định tiêu diệt Ám Hắc Ma Tộc, vậy thì phải có kết quả trong vòng ba tháng.

Nếu không, mình sẽ làm lỡ đại kế.

"Tuân lệnh!" Nghe thấy âm thanh, Tào Chính Thuần lui xuống.

Tiếp đó, trong mắt Lưu Tranh, tinh quang tứ phía.

"Ha ha, lần này, ta muốn xem thử, trong thế giới Ma Thần ai còn dám chọc trẫm.

Thông báo cho Ám Ảnh quân đoàn, điều động cho ta năm triệu đại quân, đến thành Ám Dạ, công phạt Ma Thần Tộc.

Trẫm muốn giết cho máu chảy thành sông!" Giọng Lưu Tranh mang theo vẻ hung tợn.

Người của Ám Dạ Ma Tộc, tuy đã đầu hàng mình, nhưng hắn lại không tin tưởng vào cái gọi là lòng trung thành của đối phương.

Dù sao, loại người này quá nhiều.

Đặc biệt là trên con đường giết chóc này, những cường giả từ các thế giới lớn gặp phải, có rất nhiều người phục vụ dưới trướng mình lại phản bội.

Cho nên, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Đương nhiên, những chuyện này Lưu Tranh không lo lắng.

Có hệ thống hỗ trợ, hắn tin rằng bất kể xảy ra biến cố gì, đều có thể xử lý ổn thỏa.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ vang lên, từng tòa doanh trại mọc

lên từ mặt đất.

Ngay sau đó, Ám Ảnh quân đoàn, hùng dũng tiến về phía xa.

Lần này Lưu Tranh có thể nói là đã dùng toàn bộ sức mạnh.

Ngoài việc để lại năm ngàn Ám Ảnh Vệ trấn thủ Đại Kinh, hắn còn phái ra một triệu đại quân.

Có thể nói là cực kỳ xa hoa.

Mà lúc này, trong Ma Thần nhất tộc.

Một vị phó thủ lĩnh lại cung kính đứng dưới đại điện, chậm rãi nói với nam tử ngồi ở trên: "Khởi bẩm Ma Tổ đại nhân, theo tin báo, viện binh của Đại Kinh đã xuất phát.

Theo thời gian mà nói, lúc này hẳn là đã đến trong Ám Hắc Ma Tộc của chúng ta rồi mới phải.

Tại sao lại chậm chạp không có động tĩnh gì ạ!" Trong giọng nói của hắn mang theo một tia khó hiểu.

Mà nghe thấy âm thanh, Ám Dạ Ma Thần ngồi trên bảo tọa, trong mắt lại lấp lánh ánh sáng hung ác tàn bạo.

"Hừ, không cần sợ.

Chương 578

Người của Đại Kinh này chỉ là đang hư trương thanh thế mà thôi.

Đừng quên, đại quân của chúng ta vẫn đang đóng quân bên ngoài thành Ám Hắc.

Nếu bọn chúng dám tiến vào, chắc chắn sẽ chết!" Giọng nói mang theo vẻ đắc ý.

Mà đúng lúc đó, "Bốp!" Theo tiếng va chạm vang lên, một bóng người lại bị ném vào.

Chính là một cao thủ Ám Hắc Ma Tộc.

Tiếp đó, một giọng nói hung bạo vang lên: "Người của Ma Tộc, mau cút ra đây cho lão tổ chịu chết!" Lời vừa dứt, một đội binh sĩ Đại Kinh liền xông vào.

Bọn họ mặc giáp trụ, toàn thân đẫm máu, trông vô cùng hung tợn.

Binh khí trong tay càng tỏa ra hàn quang rực rỡ, khiến cho người của Ám Dạ Ma Tộc đều ngây người.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng, đại quân Đại Kinh sẽ đột kích Ám Hắc Ma Tộc của mình.

Mà đúng lúc này, ở bên kia, Ám Hắc Ma Hoàng đã quay trở lại Ám Hắc Ma Cung.

Lúc này, sắc mặt hắn âm trầm vô cùng.

"Phụ thân, chẳng lẽ Ám Hắc Ma Tộc chúng ta không thể phản kháng sao?

Bây giờ, đại ca họ đều đã đầu quân cho Hán Đế.

Tất cả những điều này, chẳng lẽ cứ để nó tiếp tục phát triển sao!"

Giọng Ám Dạ Ma Phi mang theo một luồng oán độc.

“Ha ha, con biết cái gì, Hán Đế tuy mạnh, nhưng hắn chung quy là một con người.

Đây là thế giới Ma Thần, không phải Đại Kinh!” Ám Dạ Ma Hoàng lạnh lùng nói.

Tiếp đó, lại nói: “Bây giờ, việc quan trọng nhất của chúng ta là nâng cao tu vi của mình.

Đợi chúng ta đột phá rồi, mới làm những việc khác.

Thực lực của Đại Kinh này đúng là không tệ.

Tiếc là, lại không thích hợp để phát triển ở đây.

Con hiểu chưa!” “Vâng, hài nhi hiểu!” Ám Dạ Ma Phi không dám trái ý phụ thân.

Mà đúng lúc này, hộ vệ bên ngoài đại điện lại đi vào, cung kính mở miệng nói: “Bệ hạ, sứ thần Đại Kinh cầu kiến!” Nghe thấy âm thanh, Ám Dạ Ma Hoàng không khỏi nhíu mày.

Những ngày qua, hắn đã nghe ngóng rõ ràng.

Mối thù giữa Đại Kinh và người của Ám Dạ Ma Tộc, vậy mà lại phái người đến đàm phán.

Điều này thật khó tin.

Tiếp đó, hắn liền mở miệng nói: “Tuyên!” “Vâng, bệ hạ!” Vị thị vệ kia cung kính nói.

Mà ngay khi hắn vừa lui xuống, một lát sau, một bóng người liền đi vào.

Người này thân hình lực lưỡng phi thường, cả người giống như một tòa tháp sắt.

Mái tóc dài màu đỏ lửa bay phấp phới.

Cả người khí thế phi phàm.

Mà lúc này, hắn lại không dám do dự, đối với Ám Dạ Ma Hoàng, liền mở miệng hô: "Sứ thần Đại Kinh, bái kiến Ám Dạ Ma Hoàng!" Lời vừa dứt, khí thế quanh thân ngút trời.

Đây là cường giả tuyệt thế thực sự, thậm chí có thể đối địch với cường giả Thánh Vương cửu trọng bình thường.

Mà ngay khi lời của hắn vừa dứt, Ám Dạ Ma Hoàng liền cười nói: "Tướng quân không cần khách khí, bình thân đi!" Nghe thấy âm thanh, người kia mới chậm rãi đứng dậy.

Mà ngay khi hắn vừa đứng vững, Ám Dạ Ma Hoàng liền lại hỏi: "Không biết tướng quân đến đây, có việc gì quý báu ạ!" Trong mắt hắn lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bởi vì theo tin tức từ thành Ám Ảnh truyền đến, lần này, viện quân Đại Kinh có tới mấy trăm triệu.

Hơn nữa, đều là tinh nhuệ.

Vốn nghĩ rằng mình có thể chống đỡ được đối phương, lại không ngờ, đối phương chỉ dẫn theo mấy ngàn binh sĩ đến.

Điều này khiến trong lòng hắn có chút hoài nghi, viện binh Đại Kinh có phải chỉ là mồi nhử hay không.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa nghĩ đến đây, sứ giả của Đại Kinh liền lạnh lùng nói: "Ma Hoàng bệ hạ, Hán Đế nhà ta triệu kiến ngài, đến yết kiến!" Giọng nói băng lãnh vang lên, mang theo vẻ không chút kiên nhẫn.

"Ồ!" Ám Dạ Ma Hoàng khẽ 'à' một tiếng.

Thế nhưng, cũng không sợ.

Đại Kinh tuy mạnh, nhưng Ám Hắc Ma Hoàng hắn, với tư cách là bá chủ một Ma Vực, sao lại có thể sợ hãi.

Hắn liền quát: "Dẫn đường đi!" Nói xong, liền hướng ra bên ngoài đi tới.

Mà Ám Dạ Ma Phi kia lại theo sát bên cạnh hắn.

Trong mắt nàng lộ ra một tia lo lắng.

Ám Dạ Ma Hoàng này, dù thế nào cũng không thể rời khỏi thành Ám Dạ.

Nếu không, toàn bộ Ám Hắc Ma Tộc sẽ bị hủy diệt hoàn toàn trong tay Lưu Tranh.

Nghĩ đến đây, nàng nào dám trì hoãn, trực tiếp đi theo.

Ám Dạ Ma Hoàng đi trước, hai cô con gái của hắn ở giữa.

Uy áp mênh mông tỏa ra, khiến cho những người của Ám Hắc Ma Tộc xung quanh, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Bọn họ không ngờ rằng, trận chiến này sẽ tàn khốc như vậy.

Ám Dạ Ma Hoàng, càng là như thế.

Nhìn thuộc hạ của mình, những huynh đệ chết thảm kia, hai mắt gần như muốn phun ra lửa.

Giờ khắc này, hắn hận không thể lập tức xông lên, chém giết Lưu Tranh kia.

Tiếc là bây giờ lại không được.

Mình không thể ra ngoài chịu chết.

Do đó, chỉ có thể uất ức vô cùng đi ra ngoài cửa thành.

Mà ngay khi bọn họ vừa ra khỏi thành, một đội kỵ binh tinh nhuệ lại nghênh diện đi tới.

Trên người mỗi người bọn họ đều tỏa ra sát khí lạnh lẽo, trong tay cầm lợi kiếm.

Mà ở phía trước nhất lại là một viên hổ tướng.

Hắn mặt đầy thịt bạnh, trong mắt lộ ra vẻ khát máu.

Nhìn Ám Dạ Ma Hoàng, hắn lạnh lùng quát: "Người của Ám Dạ Ma Tộc, lá gan thật lớn, dám tập kích đại quân dưới trướng Hán Đế bệ hạ của ta.

Đúng là muốn chết!" Lời vừa dứt, hắn liền chuẩn bị vung tay, ra lệnh đại quân công phạt.

"Ha ha, thì ra là Hạng Vũ tướng quân.

Ám Dạ Ma Tộc ta không biết có người của Đại Kinh đến.

Nếu có ngộ thương, xin hãy tha thứ!" Nghe thấy âm thanh, trong mắt Ám Dạ Ma Hoàng lộ ra một tia vui mừng.

Hắn không ngờ rằng, Đại Kinh lại phái Hạng Vũ đến đây.

Dù sao, thực lực của đối phương, hắn là biết rõ.

Từng một mình xông vào hang rồng, giết chóc vô tận.

Bây giờ, càng trở thành mãnh tướng số một dưới trướng Lưu Tranh.

Mà ngay khi Ám Dạ Ma Hoàng muốn giải thích, Hạng Vũ lại lạnh lùng nói: "Hừ, ngộ thương, nếu đã là ngộ thương, vị công chúa của Ám Hắc Ma Tộc ngươi, ở lại đi.

Tránh làm bẩn đất của Đại Kinh ta!" Lời vừa dứt, khóe miệng Ám Dạ Ma Hoàng liền giật giật.

Mà đúng lúc này, Ám Dạ Ma Phi lại tức giận quát: "Khốn kiếp, bản cung là công chúa Ám Dạ Ma Tộc, cũng là ngươi có thể mơ

tưởng sao.

Biết điều thì mau chóng lui đi, nếu không, hôm nay nhất định sẽ giết sạch các ngươi!" Giọng Ám Dạ Ma Phi chứa đựng sát cơ vô hạn.

Mà ngay khi lời của nàng vừa dứt, sắc mặt Hạng Vũ không đổi, vẫn lạnh lùng vô cùng nói: "Người của Ám Dạ Ma Tộc, toàn bộ đồ sát, gà chó không tha.

Một người không tha!" Giọng nói vang lên, khiến sắc mặt Ám Dạ Ma Hoàng không khỏi biến đổi.

"Ầm ầm!" Mà đúng lúc này, đại quân đã động.

Những lưỡi đao dày đặc hội tụ lại với nhau, hóa thành những con sóng đao khủng bố, bao trùm về phía Ám Dạ Ma Tộc.

Lúc này, ai cũng có thể cảm nhận được khí sát phạt nồng đậm kia, khiến cho thân thể Ám Dạ Ma Phi kia không nhịn được run lẩy bẩy.

Mà Ám Dạ Ma Hoàng kia cũng không ngờ rằng, đối phương lại ra tay khi mình còn sống.

Nhưng, lúc này đã muộn rồi.

"Xoẹt!" Nơi lưỡi đao đi qua, những người của Ám Dạ Ma Tộc kia, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, liền bị chém chết tại chỗ.

Trong thời gian ngắn, hiện trường liền biến thành địa ngục tu la, máu tươi nồng nặc chảy ra.

Mà lúc này, Ám Dạ Ma Phi kia lại bị dọa vỡ mật, kinh hãi kêu lên: "Tha mạng, ta nguyện ý đi theo tướng quân, làm nô làm tỳ cũng được.

Chỉ cần ngài tha cho ta!" Giọng nói mang theo vẻ thê lương, trông vô cùng hoảng sợ.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của nàng vừa dứt, trong mắt Hạng Vũ

lại loé lên một tia lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Sự tồn tại của ngươi, chỉ sẽ cản trở sự thống trị của Hán Đế bệ hạ.

Hôm nay phải chết!" Giọng nói mang theo sát khí nồng đậm, khiến cho thân thể Ám Dạ Ma Phi kia run rẩy.

Tiếp đó, nàng vậy mà lại chạy trốn về phía xa.

Chỉ là, thực lực của nàng quá yếu, sao có thể chạy thoát.

Vừa chạy được trăm mét, liền bị Hạng Vũ một đao chém nát đầu.

Cảnh tượng như vậy, xảy ra ở khắp nơi.

Cường giả Đại Kinh, đang tàn sát cả Ám Hắc Ma Tộc.

Nơi đi qua, những Ám Hắc Ma Tộc kia căn bản không có chút sức chống cự nào.

"Bốp!" Cuối cùng, khi một tiếng nổ trầm vang lên, Ám Hắc Ma Hoàng bay ngược ra ngoài.

Cả lồng ngực đều lõm xuống, miệng phun máu tươi.

Mà cùng lúc đó, những người của Ám Hắc Ma Tộc kia lại quỳ rạp trên mặt đất, tiếng cầu xin không dứt bên tai.

Nhưng Hạng Vũ lại không dừng lại một khắc nào.

Trong hai mắt hắn, bắn ra ánh vàng rực rỡ, lạnh lùng nói: "Hán Đế bệ hạ đã sớm ban bố ý chỉ.

Nếu có dị tộc xâm lược, giết không tha!

Kẻ vi phạm thánh dụ, giết không tha!" Vừa nói, bàn tay lại giơ lên.

Lần này, kình phong vô biên ngưng tụ trên bầu trời.

Mà Ám Dạ Ma Hoàng kia, lúc này lại hoàn toàn hoảng sợ.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, không ngờ chuyện lại phát triển đến mức này.

Thế nhưng, lúc này trong lòng hắn hiểu rõ, muốn sống sót, chỉ có thể cầu nguyện Lưu Tranh tha cho hắn.

Về phần những người khác, căn bản không ai ôm hy vọng.

Quả nhiên, đúng lúc này, "Gào!" Tiếng gầm inh tai truyền ra.

Tiếp đó, cự long dưới chân Lưu Tranh bay lên không.

Hắn ngồi cao trên hư không, cúi nhìn xuống dưới, chậm rãi nói: "Các ngươi tội đáng muôn chết!" Trong lời của hắn, mang theo vẻ lãnh đạm.

Mà nghe thấy âm thanh, Ám Dạ Ma Hoàng không còn để ý đến những chuyện khác, hét lên với Lưu Tranh trên trời: "Hán Đế bệ hạ, ta đầu hàng.

Xin ngài cho một đường sống!" Tiếng nói vang lên, khiến cho người của Ám Dạ Ma Tộc xung quanh đều ngây người.

Bọn họ không dám tin.

Ma Tôn đường đường, vậy mà lại cúi đầu trước người khác.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, thực lực của đối phương mạnh hơn mình quá nhiều.

Nếu chiến đấu với đối phương, e là sẽ bỏ mạng tại đây.

Thế nhưng, ngay khi bọn họ đang lo lắng, Lưu Tranh lại nhàn nhạt mở miệng: "Trẫm cho ngươi một cơ hội.

Từ nay về sau hiệu trung trẫm, vĩnh viễn không được rời khỏi Ám Hắc tinh vực.

Nếu không, giết không tha!" Lời vừa dứt, sắc mặt của mọi người Ám Dạ Ma Tộc lại càng thêm khó coi.

Nếu thật sự đồng ý điều kiện của Lưu Tranh, bọn họ sẽ phải từ

bỏ đất tổ của mình, thậm chí có thể nói là mất đi tất cả.

Điều này đối với Ám Hắc Ma Tộc là một đả kích vô cùng lớn.

Chỉ là, đúng lúc này, Ám Dạ Ma Hoàng kia lại không dám chần chừ, vội vàng bái lạy trên mặt đất cung kính mở miệng nói: "Chúc hạ nguyện ý tuân theo pháp chỉ của bệ hạ, từ nay về sau thề chết hiệu trung bệ hạ!" Hắn tuy không muốn thần phục, nhưng bây giờ lại không có cách nào.

Chương 579

Nếu còn trì hoãn, đối phương nhất định sẽ chém giết mình.

Mà theo giọng nói của hắn vừa dứt, những cao thủ Đại Kinh đứng bên cạnh Hạng Vũ đều thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ sợ Lưu Tranh sẽ từ chối.

Đây chính là con của Ám Hắc Nữ Thần, đối phương sao có thể nỡ.

Nhưng, ngay sau đó giọng của Hạng Vũ lại vang lên: "Ám Dạ Ma Hoàng, ngươi về Ma Giới trước đi.

Nhớ kỹ nhiệm vụ trẫm giao cho ngươi!" Nghe thấy âm thanh, Ám Dạ Ma Hoàng vội vàng cúi người nói: "Mạt tướng tuân mệnh!" Lời vừa dứt, thân hình liền tan biến tại chỗ.

Mà cùng lúc đó, trong mắt Ám Dạ Ma Phi kia lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bởi vì nàng biết, mình xong rồi.

Những thuộc hạ của Hán Đế này sẽ không tha cho mình.

Thế nhưng, đúng lúc này, một giọng nói băng lãnh lại truyền vào tai nàng: "Ngươi có thể chọn tự sát!" Người nói là Hạng Vũ, lúc này trong mắt hắn lấp lánh sát ý lạnh lẽo.

Mà Ám Dạ Ma Phi lại không hề do dự, trực tiếp cầm lấy lưỡi dao sắc bén trong tay, đâm xuyên trái tim mình.

Mà cùng lúc đó, một vị tướng lĩnh cũng đi vào bẩm báo: "Bệ hạ, tất cả kẻ phản nghịch đều đã bị tru diệt.

Trong Ám Hắc tinh vực, không còn kẻ phản bội!" Tiếng nói vang

lên, Lưu Tranh gật đầu, sau đó liền phất tay ra hiệu lui xuống.

Tiếp đó, ánh mắt quét qua cả thành trì, cuối cùng mới mở miệng nói: "Được rồi, nếu chuyện đã giải quyết xong, vậy chúng ta về nhà thôi.

Cảnh sắc ở đây quá tệ!" Lời vừa dứt, mọi người không khỏi sững sờ, bọn họ vốn tưởng rằng Hán Đế sẽ ở lại, nhưng không ngờ, đối phương lại dứt khoát như vậy, vậy mà lại chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng, cũng không dám chậm trễ.

Dù sao, vừa rồi Lưu Tranh đã thể hiện đủ sự mạnh mẽ, điều này khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

"Chúng thần tuân mệnh!" Tiếng nói vang lên, tiếp đó đội ngũ hùng hậu liền theo sau Lưu Tranh, hướng ra bên ngoài đi tới.

Mà người của Ám Dạ Ma Tộc, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt lại lộ ra vẻ kính sợ.

Bọn họ hiểu rằng, từ nay về sau, trên thế giới này, lại sẽ có thêm một vị bá chủ.

Mà ngay khi Lưu Tranh chuẩn bị quay trở lại Hỗn Độn cổ tích, Ám Dạ Ma Vương lại một lần nữa tụ tập trước mặt phụ thân mình.

Trong mắt hắn mang theo vẻ lo lắng, chậm rãi nói: "Phụ thân, Hán Đế đi rồi.

Lần này, phải làm sao bây giờ.

Phải biết rằng, Ám Dạ Ma Phi kia đang ở trong tay hắn.

Nếu Hán Đế trách tội, chúng ta phải làm sao?" Giọng nói mang theo vẻ hoảng sợ.

Trong mắt Ám Dạ Ma Vương cũng lấp lánh vẻ âm trầm.

Thế nhưng, tiếp đó lại nghiến răng nghiến lợi nói: "Hừ, con gái của Ám Dạ Ma Vương ta, không ai có thể động đến.

Nếu Hán Đế dám đến phạm, vậy chúng ta liều chết một phen!" Tiếng nói vang lên, tràn ngập lửa giận vô biên.

Năm đó, khi Ám Dạ Ma Tộc thành lập, đã gặp nguy hiểm.

Bọn họ bị buộc phải trốn trong Ám Hắc tinh vực.

Sau này, trong cơ duyên xảo hợp, đã xây dựng nên tòa thành thị này.

Tộc trưởng Ám Dạ Ma Tộc, vì bảo vệ tộc nhân, mới bất đắc dĩ gia nhập Đại Kinh.

Hơn nữa, trong thời gian này, cũng đã chịu không ít tủi nhục.

Bây giờ, Hán Đế vậy mà muốn cướp con gái của hắn, sao hắn có thể không giận.

"Phụ thân, Hán Đế tu vi cao thâm khó lường.

Chúng ta căn bản không phải là đối thủ!" Con trai của Ám Dạ Ma Vương lại nói.

Giờ khắc này, trong lòng hắn có chút lo sợ.

Dù sao, sau lưng Ám Dạ Ma Phi là Ám Hắc Ma Tộc.

Nếu Hán Đế ra tay, đối phương chắc chắn sẽ chết.

Chỉ là, Ám Dạ Ma Vương lại vẫn quật cường vô cùng nói: "Yên tâm, ta có đường lui, cho dù Hán Đế có giết đến, cũng không làm hại được chúng ta chút nào!" Lời vừa dứt, hắn liền chuẩn bị xoay người rời đi.

Mà đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân lại truyền đến.

Chính là Ám Dạ Ma Hoàng, đã đến đây.

Trên mặt hắn, trong nháy mắt liền lộ ra vẻ hưng phấn.

“Phụ thân, ngài mau xem, mẫu thân người sống sót trở về!” Giọng nói đầy vui mừng.

Ám Dạ Ma Hoàng nhìn thấy Ám Dạ Ma Phi bình an trở về, màu đỏ máu trong hai mắt cuối cùng cũng dần dần tan đi.

Tiếp đó, liền mở miệng nói: “Ha ha, con gái ta trở về, con gái ta trở về.

Ám Dạ Ma Tộc, có cứu rồi!” Lúc này, hắn tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, Lưu Tranh lại nhíu mày.

Bởi vì, lúc này hắn phát hiện, cả Ám Hắc tinh vực đều trở nên yên tĩnh vô cùng.

Đây là tình huống gì.

Ngay cả Hạng Vũ cũng không khỏi đồng tử co lại.

Bởi vì, hắn cũng phát hiện ra vấn đề.

Xung quanh Ám Dạ tinh vực dường như đã bị phong tỏa.

Mà đúng lúc này, giọng của Ám Dạ Ma Hoàng lại vang lên: “Thành chủ Ám Nguyệt, xin hãy hiện thân gặp mặt.

Ân oán ngày xưa giữa Ám Hắc Ma Tộc ta và thành Ám Nguyệt, hôm nay có thể xóa bỏ!” Giọng nói vang lên, giống như sấm sét nổ tung.

Chỉ là, điều khiến mọi người kinh ngạc là, xung quanh ngoài tiếng gió ra, lại không có âm thanh nào khác.

“Ha ha, xem ra thành Ám Nguyệt này đã quyết tâm đối đầu với Ám Hắc Ma Tộc ta.

Nếu đã như vậy, vậy ta chỉ có thể tiễn bọn chúng lên đường!" Giọng Ám Dạ Ma Hoàng vang lên, khiến trong mắt Ám Dạ Ma Vương lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ rằng, phụ thân vậy mà thật sự muốn đối phó với thành Ám Nguyệt.

Không chỉ là hắn, ngay cả người của vương tộc Ám Hắc xung quanh cũng đều mang vẻ khó tin.

Nhưng Ám Dạ Ma Hoàng lại không quan tâm những điều này.

Lời của hắn vừa dứt, trên bầu trời liền bốc lên sương mù dày đặc, lan ra trong không trung.

"Vù!" Mà ngay khi những làn sương mù kia sắp tiếp cận đại quân, Ám Dạ Ma Vương lại tung ra một quyền.

Quyền cương rực rỡ xé rách hư không, hung hăng đập vào những làn sương mù kia.

Chỉ là, cảnh tượng tiếp theo lại khiến mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì, trong khoảnh khắc va chạm, sương mù kia vậy mà hóa thành đao kiếm phủ việt, rơi xuống phía dưới.

"Phụt!" Tiếng hét thảm vang lên.

Không chỉ là binh sĩ, ngay cả thân thể của Ám Dạ Ma Vương kia, lúc này cũng vỡ nát.

Máu tươi bay lả tả.

Cả Ám Hắc tinh vực, lúc này chìm vào trong tĩnh lặng chết chóc.

Mà ở phía bên kia, Lưu Tranh lại không biết những chuyện này.

Lúc này, hắn đã quay trở lại bên ngoài Hỗn Độn cổ tích.

Chỉ là, ngay khi vừa bước vào cửa thành, cửa thành vốn đóng chặt, trong nháy mắt mở ra.

Tiếp đó, liền là người của ba đại tông môn ra đón.

Người đi đầu chính là tông chủ Thần Võ Tông.

Ông ta cung kính nói: "Bái kiến Hán Đế, chúng ta đã chuẩn bị hoàn toàn, chỉ đợi ngài trở về!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh cười gật đầu, chậm rãi nói: "Ừ!" Tiếp đó, liền hướng vào trong thành đi tới.

Chỉ là, khi hắn vừa mới tiến vào, trong mắt lại loé lên tinh quang.

Bởi vì, hắn phát hiện, thực lực của người trong thành so với trước kia đã tăng cường rất nhiều.

Đặc biệt là đệ tử của ba đại tông môn kia, tuy cảnh giới không cao, nhưng thể phách cường tráng, cho hắn cảm giác rất không đơn giản, thậm chí khiến hắn sinh ra cảm giác bị uy hiếp.

Hắn liền hỏi: "Trong thời gian này, các ngươi có đột phá không!" Giọng nói mang theo một tia ngưng trọng.

"Bệ hạ, ba đại tông môn chúng ta, trong thời gian này, mỗi ngày khổ luyện, bây giờ chiến đấu lực tăng vọt mấy lần, không kém người của các đại tông môn.

Quan trọng nhất là, còn mời được một vị sư phụ.

Ngài ấy dạy chúng ta công pháp, còn có đan dược hỗ trợ!" Người nói là tông chủ Thần Võ Tông.

Bây giờ, trên mặt ông ta lộ ra vẻ hưng phấn.

Mà Lưu Tranh nghe thấy âm thanh, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười.

Như vậy là tốt rồi, hắn không hy vọng Đại Kinh của mình, trong thời gian ngắn, sẽ tổn thất quá nhiều nhân lực.

Tiếp đó, liền chậm rãi nói: “Tốt, rất tốt, các ngươi vất vả rồi.

Trẫm ban thưởng năm viên linh đan, sau khi dùng, có thể khiến các ngươi nâng cao hai tiểu giai vị.

Thế nhưng, những linh vật này chỉ có thể duy trì ba ngày.

Nhớ kỹ, nhất định không được tham luyến.

Nếu không, phản phệ rất nghiêm trọng.

Trẫm sẽ phái quân đội hỗ trợ.

Hiểu chưa!” Lời vừa dứt, trong mắt tông chủ Thần Võ Tông và những người khác lại lộ ra vẻ kích động.

Không ngờ rằng, Lưu Tranh thật sự ban thưởng linh dược.

Mà ngay khi mệnh lệnh của Lưu Tranh vừa được hạ đạt, tông chủ Thần Võ Tông và những người khác cung kính lui xuống.

Một lát sau, đại chiến giữa Ám Hắc Ma Tộc và thành Ám Nguyệt, liền triệt để bùng nổ.

Đây là một trận quyết chiến thế quân lực địch.

Bất kể là Ám Hắc Ma Tộc hay là lính canh trong thành Ám Nguyệt, đều dũng mãnh vô song.

Đặc biệt là, chiến giáp Ám Nguyệt trong thành Ám Nguyệt, gần như đã hình thành phòng ngự tuyệt đối, khiến cho vị tướng lĩnh Ám Dạ Ma Tộc kia từng nghi ngờ lính canh thành Ám Nguyệt này căn bản là giả mạo.

“Bốp!” Sau một cú va chạm, thân hình thành chủ Ám Nguyệt bay ra.

Nhưng, trong mắt gã lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Gầm!” Theo tiếng gầm của gã vang lên, cự lang sau lưng gầm

thét, vậy mà đã hóa thành to lớn trăm trượng.

Giờ khắc này, gã hung cuồng dị thường.

"Ám Nguyệt Lang Vương!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Ám Hắc Ma Vương tức giận gầm lên.

Nhưng, tốc độ tấn công của Ám Nguyệt Lang Vương lại càng thêm nhanh nhẹn.

Móng vuốt của nó tung hoành trong hư không, mỗi lần vung lên, đều có một lưỡi dao sắc bén xé xuống, mang theo dao động hủy diệt.

Trên người Ám Dạ Ma Vương, trong nháy mắt liền dính đầy vết máu.

Mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt hắn lộ ra một tia âm trầm, trực tiếp hô: "Đại quân Ma Tộc đâu, theo bản vương xung phong, chiếm lấy thành trì!" Tiếng nói vang lên, người của Ám Dạ Ma Tộc trong khoảnh khắc xông lên phía trước.

Mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, binh sĩ của thành Ám Nguyệt trong nháy mắt giơ khiên chắn ở phía trước.

"Bốp bốp!" Tiếng động kịch liệt truyền ra, hai bên lại một lần nữa giao chiến với nhau.

Nhưng, lúc này trong thành Ám Nguyệt, Ám Nguyệt Vệ và Ám Nguyệt Điện đã hội tụ lại một chỗ.

Trên người bọn họ tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Một vị lão giả, lúc này hài lòng gật đầu, nói với thiếu niên bên cạnh: "Ngươi xem rõ rồi chứ, công pháp ta dạy ngươi có thể trong thời gian ngắn, khiến cho tu vi của ngươi có được sự biến đổi về chất.

Chỉ là loại công pháp này có chút bá đạo, phải cẩn thận khống chế.

Không thể tùy tiện thi triển!" Nói xong, liền hướng về sâu trong thành Ám Nguyệt đi tới.

Mà ngay khi lão giả rời đi, thiếu niên kia cũng không do dự, đi theo sau.

Vị lão giả này, tên là Ám Thần, là nhân vật được Ám Nguyệt Nữ Hoàng triệu hoán đến lúc đầu.

Công pháp hắn tu luyện có thể trong thời gian ngắn làm tăng chiến lực của người khác.

Đồng thời còn có một bí kỹ có thể làm tăng tuổi thọ của người khác.

Chỉ là, muốn học được, cái giá phải trả lại rất lớn.

Chương 580

Ám Thần đã sống hàng trăm triệu năm, lại chỉ học được một chiêu.

Đó là khi mình sắp chết, sử dụng bí thuật này, để tu vi của con trai tăng vọt.

Nhưng, cũng vì thế, con trai từ đó về sau, liền mang tiếng bất hiếu, hơn nữa còn chịu đủ nhục nhã.

Nhưng, tất cả những điều này Ám Thần đều không có cách nào thay đổi.

Dù sao, Ám Nguyệt Nữ Hoàng đã cứu hắn.

Hắn nợ thành chủ Ám Nguyệt quá nhiều.

Dù có chết cũng khó thoát tội.

Bây giờ, cuối cùng cũng tìm được người truyền thừa thích hợp.

Cho nên, sao hắn nỡ để con trai mạo hiểm.

Lúc này thiếu niên, sau khi theo Ám Thần tiến vào cung điện trung ương thành Ám Nguyệt, lại nhìn thấy, lúc này một mỹ phụ đang ngồi trên bảo tọa.

Mà dưới chân nàng, một ngọn lửa đang nhảy múa, chính là Ám Nguyệt Thần Hỏa.

Nhìn phụ thân ở dưới, Ám Thần cung kính nói: "Hài nhi gặp qua mẫu thân!" Tiếng nói vang lên.

"Ha ha, con của ta mau đứng lên đi.

Con đứa trẻ này, từ nhỏ đã quật cường.

Nhiệm vụ lần này nguy hiểm vô cùng.

Mẫu thân hy vọng, con có thể an toàn trở về!" Giọng của nữ hoàng vang lên, mang theo vẻ từ ái.

Tiếp đó, lại chỉ vào thiếu niên ở dưới nói: "Ám Vũ, lần này phải nhờ con bảo vệ ca ca con, nếu không nghe lời ca ca con, ta không tha cho con đâu!" "Vâng, mẫu thân đại nhân!" Thiếu niên đáp lời.

Tiếp đó, liền nhìn về phía Ám Thần, chậm rãi nói: "Ca ca, nhiệm vụ lần này, ta nguyện ý đi cùng huynh.

Hơn nữa, ta có bí kỹ, nhất định có thể giúp được huynh!" Nghe thấy âm thanh, Ám Thần không từ chối.

Hắn biết tính cách của em gái.

Nếu đã đồng ý, vậy chắc chắn sẽ làm được.

Mà ngay khi Ám Vũ vừa nói xong, trên mặt nữ hoàng lại lộ ra nụ cười.

Ngay sau đó, liền mở miệng nói: "Vậy thì xuất phát đi!" Lời vừa dứt, trong cả thành Ám Nguyệt liền vang lên từng tràng tiếng nổ.

Giờ khắc này, người của Ám Dạ Ma Tộc bên ngoài cả thành Ám Nguyệt, sắc mặt không khỏi kinh ngạc.

Thực lực của thành Ám Nguyệt, bọn họ là rõ ràng vô cùng.

Ngoài Ám Nguyệt Vệ ra, còn có Ám Nguyệt Điện và Ám Nguyệt Vệ.

Những người này thực lực mạnh mẽ, ngày thường căn bản không dám trêu chọc.

Bây giờ, những người này tập thể xuất hiện, chắc chắn là có chuyện.

Quả nhiên, ngay khi mọi người đang kinh hãi, một bóng người lại đi ra.

Chính là Ám Thần, mà bên cạnh hắn là Ám Vũ.

Trên mặt hai người đều mang vẻ lạnh lùng.

"Thành Ám Dương, mở cửa thành cho bản công tử, nếu không giết không tha!" Giọng hắn băng lãnh, lúc này càng giống như ma thần.

Nghe thấy âm thanh, thành chủ trên tường thành, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, gầm lên với bên ngoài thành: "Chết tiệt, uy nghiêm của thành Ám Nguyệt ta, sao có thể để các ngươi khinh nhờn.

Giết!" Lời vừa dứt, cung thủ trên thành Ám Nguyệt liền kéo cung tên trong tay, hàn quang lạnh lẽo lấp lánh, bắn về phía thành Ám Dương.

Trên những mũi tên này, ngưng tụ kình khí mạnh mẽ.

Nơi đi qua, cây cỏ xung quanh tức thì khô héo.

Mà ngay khi Ám Dạ Ma Tộc bên ngoài thành Ám Nguyệt muốn né tránh, Ám Vũ lại đứng yên không động.

"Xoẹt!" Tiếng lợi kiếm xuyên thấu da thịt truyền ra.

Tiếp đó, liền nhìn thấy mấy người của Ám Dạ Ma Tộc ngã xuống đất, trông vô cùng thê thảm.

"Hít!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, người của các đại gia tộc xung quanh đều hít một hơi khí lạnh.

Ám Nguyệt Vệ của thành Ám Nguyệt, bọn họ tuy không quen biết, nhưng thành chủ thành Ám Nguyệt này lại là một tồn tại cảnh giới Thánh Đế cao cấp.

Không ngờ, thành Ám Nguyệt này, vậy mà thật sự có viện binh

đến.

Một cường giả Thánh Đế cao cấp, trong mắt bọn họ, đã được coi là cường giả đỉnh cao nhất.

Nhưng, lại trở thành thuộc hạ của Ám Vũ.

Điều này sao họ có thể không kinh ngạc.

Mà đúng lúc này, giọng của Ám Thần lại vang lên: "Đệ đệ, đi giết sạch người của Ám Dạ Ma Tộc trong thành Ám Nguyệt.

Lần này, chúng ta phải để Ám Dạ Ma Tộc hiểu rõ, hậu quả khi chọc giận thành Ám Nguyệt ta.

Nhớ kỹ, để lại một mạng là được!" Giọng nói vang lên, mang theo một tia sát phạt, khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy run sợ.

Mà Ám Vũ, lại hướng xuống dưới thành đi tới, lợi kiếm trong tay tỏa ra hàn quang rực rỡ.

Lúc này, hắn như chiến thần, nơi đi qua, máu tươi bay lả tả.

Đây là một cuộc đồ sát.

Mà Ám Thần, lại đứng tại chỗ, yên lặng chờ đợi kết thúc.

Ám Nguyệt Vệ trong thành Ám Nguyệt, thực lực mạnh mẽ.

Mỗi lần tấn công, chắc chắn sẽ mang theo sương máu.

Trong thời gian ngắn, liền khiến dưới thành chất đống vô số thi thể.

Mà đúng lúc này, phủ thành chủ thành Ám Dương lại đón khách.

Sứ giả của vương triều Ám Tinh.

Đây là một chi quân đội do vương triều Ám Tinh phái đến.

Người đi đầu là một cường giả cấp thống lĩnh.

Khi hắn đến, nhìn thành trì trước mắt, lại nhíu mày.

Vương triều Ám Tinh, cách vương triều Ám Nguyệt này rất gần.

Hai bên đã tranh đấu vô số năm, sớm đã như nước với lửa.

Bây giờ, đại quân vương triều Ám Tinh giáng lâm, vương thất Ám Nguyệt chắc chắn phải chống cự.

Nghĩ đến đây, trong mắt thành chủ Ám Dương lộ ra một tia lo lắng.

Thế nhưng, lại không nói nhiều.

Mà ngay khi dưới thành, hai quân đang giằng co, trên bầu trời, một luồng ánh sáng lại thẳng tắp đâm về phía cửa thành.

Đây là một con chim bay, tốc độ cực nhanh.

"Ầm ầm!" Khi rơi xuống cửa thành, phát ra tiếng nổ inh tai.

Tiếp đó, liền hóa thành một thân hình vạm vỡ.

Chính là Ám Vũ.

"Ai dám tập kích thành Ám Nguyệt của ta!" Phó thành chủ thành Ám Nguyệt tức giận quát.

"Ha ha, lũ rác rưởi thành Ám Nguyệt, ông nội ngươi đến lấy mạng chó của ngươi!" Ám Vũ cười lạnh nói.

Mà Ám Nguyệt Vương lại lộ vẻ lo lắng.

Ám Vũ tuy thiên phú dị bẩm, nhưng người của vương triều Ám Nguyệt đối diện lại quá đông.

Mà thành chủ ở bên kia lại không nói nhiều.

Gã biết, mình khuyên can, ngược lại không tốt.

Dù sao, lần này là Ám Vũ chủ động xin đi, mình chỉ cần phối hợp với đối phương là được.

Tiếp đó, liền đứng trên cửa thành, ánh mắt chăm chú nhìn kẻ địch ở xa.

Lúc này, trong chiến trường, Ám Vũ đã giết đến đỏ mắt.

Công pháp hắn tu luyện cũng đặc thù.

Bây giờ thực lực, gần như có thể sánh ngang với cường giả Thánh Nhân cửu trọng.

Cộng thêm bản thân chiến lực, càng hung mãnh phi thường.

Nơi đi qua, binh sĩ của vương triều Ám Nguyệt đều bị chém giết.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho các thành chủ khác đều đầy vẻ hưng phấn.

Những ngày này, vì Ám Vũ mất tích, thế lực của vương triều Ám Nguyệt ngày càng mạnh lên, dẫn đến áp lực họ phải chịu cũng ngày càng lớn.

Mà bây giờ, cuối cùng cũng là cơ hội báo thù rửa hận.

"Bốp!" Theo một tiếng va chạm vang lên, lính canh cuối cùng của thành Ám Nguyệt bị chém nát đầu.

Ám Vũ đứng tại chỗ, khóe miệng lộ ra một tia khát máu.

Mà lúc này, thành chủ lại không nhịn được, mở miệng hô: "Ám Vũ tiểu huynh đệ, ta giúp ngươi chiếm thành Ám Nguyệt thế nào!" Nghe thấy âm thanh, Ám Vũ gật đầu.

Hắn tự mình ra tay, tuy cũng có thể chiến thắng, nhưng lại có chút phiền phức.

Nếu có thành chủ giúp đỡ, lại dễ dàng hơn nhiều.

Mà nghe thấy âm thanh, thành chủ không do dự, trực tiếp quát: "Giết vào!" Lời vừa dứt, thân hình đi đầu xông vào trong thành.

Tiếp đó, Ám Vũ theo sát phía sau.

Tốc độ của hai người cực nhanh, trong nháy mắt liền tiến vào trong thành Ám Nguyệt.

Mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt Ám Vũ lộ ra một tia vui mừng.

Trong thành Ám Nguyệt, tuy cao thủ không ít, nhưng thành chủ Ám Dương so với hắn, lại kém hơn nhiều.

Lúc này, nếu đối phương đầu quân cho mình, vậy thì, thành Ám Dương này phải nắm trong tay.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa mới tiến vào trong thành, lại nghe thấy một tiếng gầm truyền ra.

"Ám Vũ ngươi dám đến chịu chết, thì đừng trách ta không khách khí.

Cung phụng trưởng lão trong thành Ám Dương của ta sắp đến rồi.

Hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ chết!" Tiếng nói vang lên, đồng thời mấy bóng người từ dưới phủ thành chủ thành Ám Dương vọt ra.

Không phải là phụ thân của Ám Vũ, thì là ai.

Mà ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt, "Hừ, ngươi muốn chết!" Ám Vũ lạnh lùng mở miệng nói.

Đồng thời, thân hình trong nháy mắt bay lên.

"Ám Nguyệt Chi Nhận!" Hắn khẽ hô.

Trường đao trong tay vung lên, ánh sáng rực rỡ biến đổi, giống như hóa thành một vầng trăng khuyết, chém về phía thành chủ Ám Dương.

"Bốp!" Tiếng va chạm kịch liệt truyền ra, khiến trong mắt thành

chủ Ám Dương kia không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ, thực lực của đối phương mạnh như vậy.

Chỉ là, còn chưa kịp phản ứng, đao cương của Ám Vũ lại một lần nữa chém ra.

"Xoẹt!" Máu tươi bay tung tóe.

Trên cổ thành chủ Ám Dương, trong nháy mắt bị rạch ra một vết thương khổng lồ.

Thân hình ngã xuống đất.

Mà nhìn thấy tất cả những điều này, Ám Vũ không chút do dự, tiếp tục đi vào trong thành.

Lúc này, hắn chuẩn bị thu phục cả thành thị.

Mà vương thất Ám Nguyệt, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mắt muốn nứt ra.

Những người của vương triều Ám Nguyệt này, đúng là quá khinh người, vậy mà dám ở ngoài thành tàn sát dân chúng của mình.

Hắn liền tức giận gầm lên: "Ám Vân, chặn hắn lại cho trẫm, phong tỏa cửa thành.

Trẫm muốn hắn có đến mà không có về!" Ám Vũ là con trai của hắn.

Nếu chết ở đây, sau này sao có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông.

Mà ngay khi mệnh lệnh của hắn vừa được hạ đạt, Ám Vân liền xông vào chiến trường.

Chương 581

"Giết!" Hắn gầm lên.

Binh khí trong tay quét ngang, tức thì chặn được Ám Vũ.

Hai người giao phong, không ngừng va chạm trong hư không.

Nhất thời, khó phân thắng bại.

Không chỉ vậy, lúc này thành chủ Ám Nguyệt cũng đã ra tay.

Bên cạnh gã, xuất hiện mấy bóng người.

Đây đều là cung phụng trưởng lão trong vương cung Ám Nguyệt, thực lực đều là tồn tại đỉnh phong Thánh Nhân bát trọng.

Cảnh giới của họ có thể nói là mạnh mẽ vô song.

Một bước bước ra, thân hình liền lao về phía cửa thành.

"Cút!" Cảm nhận được uy hiếp từ xung quanh, Ám Vũ gầm lên.

Tiếp đó, liền đón đánh.

"Bốp!" Quyền kình gào thét, trực tiếp đánh lui cung phụng trưởng lão của vương cung Ám Nguyệt.

Tiếp đó, ngón tay hắn hơi đưa ra.

"Xoẹt!" Một sợi tơ mỏng bắn ra, trúng ngay lồng ngực một vị cung phụng trưởng lão.

Đối phương ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, thân thể liền nổ tung.

Mà Ám Vũ lại không quan tâm nhiều như vậy.

Trường đao trong tay, điên cuồng vung múa.

“Rắc!” Mỗi lần vung lên, đều mang theo sương máu đầy trời.

Trong thời gian ngắn, cung phụng trưởng lão của vương cung Ám Nguyệt toàn bộ chết dưới tay hắn.

Về phần Ám Nguyệt Vương, càng bị hắn một đao chém bay.

“Ám Nguyệt, hôm nay ta không giết ngươi, thề không bỏ qua!” Giọng Ám Vũ vang lên.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ hung bạo.

Những gì thành chủ Ám Nguyệt làm khiến hắn phẫn nộ vô cùng.

“Giết!” Thế nhưng, Ám Nguyệt Vương lại không chút sợ hãi.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, giờ khắc này liều chết chống cự.

Thế nhưng, thực lực của Ám Vũ quá mạnh.

Sau một thời gian ngắn, Ám Vũ một đao trực tiếp chém xuống.

“Xoẹt!” Thân thể thành chủ Ám Nguyệt trực tiếp bị xé nát tại chỗ.

Mà đúng lúc này, mọi người sau lưng Ám Vũ đã công phá được tường thành.

Tin tức thành chủ tử vong nhanh chóng lan truyền khắp thành trì.

Thành Ám Dương trở thành một tòa thành không.

Quân đoàn Ám Nguyệt trong thành càng là tứ tán bỏ chạy.

Mà Ám Vũ lại lúc này chậm rãi nói: “Truy sát tàn dư của vương triều Ám Nguyệt trong thành!” “Tuân lệnh!” Mệnh lệnh của hắn vừa được hạ đạt, trong thành Ám Dương liền dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

Thành chủ bị giết.

Bây giờ, cả vương triều sắp hoàn toàn đổi chủ.

Ngày này, nhất định sẽ chấn động cả đại lục Linh Võ.

Không chỉ là chuyện của thành Ám Nguyệt khiến mọi người kinh ngạc, thành chủ Ám Nguyệt cũng được coi là cao thủ hàng đầu trong vương triều Ám Nguyệt.

Bây giờ, lại bị Ám Vũ chém giết, khiến người ta sợ hãi.

Không biết Ám Vũ từ đâu có thực lực như vậy.

Mà Lưu Tranh lúc này lại vẫn đang tự mình luyện chế đan dược.

Vương thành Ám Nguyệt, sớm muộn gì hắn cũng phải đoạt lại.

Dù sao, trong bí cảnh này, bảo vật thật sự quá nhiều.

Nếu từ bỏ, thật sự là quá đáng tiếc.

Lúc này, hắn đang luyện chế các loại đan dược.

Trừ phi là thần đan tuyệt thế thực sự, nếu không, Lưu Tranh đều không muốn lãng phí thời gian.

Mà đúng lúc này, "Bệ hạ, có người cầu kiến ngoài đại điện!" Giọng Tào Chính Thuần cung kính truyền ra.

Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, trong thời gian này, khi Ám Vũ công phạt thành trì, thám tử của Đại Kinh gần như đã trải khắp đại lục Linh Võ, đặc biệt là gần thành Ám Nguyệt, có thể nói là dày đặc tai mắt.

Hắn không hiểu, ai sẽ đến tìm mình.

Thế nhưng, cũng không chần chừ, chậm rãi mở miệng nói: "Tuyên!" "Vâng, bệ hạ!" Theo giọng của Lưu Tranh vang lên, một lát sau, Ám Vũ liền đứng ngoài đại điện.

Nhìn thấy Lưu Tranh trong nháy mắt, hắn cung kính bái lạy trên mặt đất.

“Tham kiến bệ hạ!” Giọng nói cung kính vô cùng.

“Đứng lên đi, ngươi có chuyện gì!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Trong mắt hắn lộ ra một tia sáng sắc bén.

Mà ngay khi lời của hắn vừa dứt, Ám Vũ liền mở miệng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, hoàng triều Ám Tinh đã bị tiêu diệt.

Ám Vũ suất lĩnh tướng sĩ dưới trướng công đả thành Ám Dương, bị đối phương thiết kế hãm hại, tổn thất thảm trọng!” Lời vừa dứt, không đợi Lưu Tranh mở miệng, trong mắt Ám Vũ liền lộ ra vẻ căm hận, tiếp tục nói: “Chuyện này không liên quan đến ngài.

Nhưng, thành Ám Nguyệt lại không thể bỏ qua.

Ta chuẩn bị phái đại quân tiến công.

Hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của ngài!” Ám Vũ cung kính nói.

Tính cách Ám Vũ cương nghị, không thích nợ ân tình người khác.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, đối với Lưu Tranh trung thành tuyệt đối.

Lúc này, nếu hoàng triều Ám Tinh đã bị tiêu diệt, hắn muốn báo đáp Lưu Tranh.

Mà nghe thấy âm thanh, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra nụ cười.

Ám Vũ này, thật là thú vị.

Mình mới là ân nhân cứu mạng.

Thế nhưng, trên mặt lại không biểu hiện gì, mà trầm ngâm một lát sau, chậm rãi nói: “Được, nếu ngươi muốn làm, vậy thì cứ làm đi.

Nhớ kỹ, đây là cơ hội duy nhất.

Nếu ngươi làm hỏng chuyện, thì đừng trách trẫm!” Lưu Tranh

lạnh lùng nói.

Thực lực của Ám Vũ tuy không tệ, nhưng những thuộc hạ theo hắn, tu vi lại kém hơn nhiều.

Thực lực như vậy, trên đại lục Linh Võ, chỉ có nước bị nghiền ép.

Nhưng, hắn phải rèn luyện đối phương một phen.

"Tạ bệ hạ thành toàn!" Nghe thấy âm thanh, trên mặt Ám Vũ lộ ra vẻ hưng phấn.

Trong đầu hắn lúc này đã có ý tưởng.

Tiếp đó, lại một lần nữa bái tạ.

Mà lúc này, ở phía bên kia, trong vương phủ Ám Nguyệt, Ám Vũ lại đang thương nghị với đệ đệ của mình.

"Phụ thân, bây giờ vương triều Ám Tinh đã bị tiêu diệt.

Ngài nên rời đi rồi.

Huynh đệ hai chúng ta, nhất định phải bảo đảm sự ổn định của vương triều Ám Nguyệt.

Nếu không, cho dù chúng ta có Bản Nguyên Châu thì có ích gì.

Khi xưa, thực lực của Ám Vũ, chỉ là Thần Tôn nhất trọng mà thôi, đã dám trêu chọc vương đình Ám Nguyệt, đúng là muốn chết!" Nghe thấy giọng của đệ đệ mình, trên mặt Ám Vũ lộ ra một vẻ bất đắc dĩ.

"Ai, khi xưa nếu không phải vì Ám Vũ, chúng ta cũng không đến nỗi bị trục xuất khỏi gia tộc!

Nhưng, ngươi phải rõ, ta đi, an nguy của ngươi làm sao bây giờ.

Thành Ám Nguyệt này, phải dựa vào ngươi.

Thành chủ Ám Nguyệt là huynh trưởng của chúng ta.

Ta phải báo thù cho huynh ấy!" Giọng nói mang theo sự quyết

tuyệt nồng đậm.

Đây là trách nhiệm của hắn.

"Ai!" Nghe thấy âm thanh, Ám Dương Vương thở dài.

Hắn không ngờ, huynh trưởng của mình lại cương liệt như vậy.

Mà Ám Vũ lúc này lại không ở lại, xoay người liền hướng ra ngoài thành Ám Nguyệt bay đi.

Mà ngoài thành Ám Nguyệt, Ám Vũ dẫn theo đại quân hùng dũng lên đường.

Đây là sứ mệnh của hắn, bây giờ cuối cùng có thể hoàn thành.

Mà trong thành Ám Dương, lúc này trong phủ Ám Dương Vương.

"Rầm!" Tiếng va chạm dữ dội vang lên.

Cửa lớn của Ám Nguyệt Vương Phủ trong nháy mắt vỡ tan thành từng mảnh.

Ngay sau đó, một bóng người bước vào.

Dáng người hắn cao lớn vạm vỡ.

Toàn thân tỏa ra luồng khí nóng rực, tựa như được tạo thành từ ngọn lửa.

Người đó chính là Ám Vũ.

Khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Ám Dương Vương đang canh giữ trong đại sảnh, trong mắt lóe lên ánh sáng hung tợn, quát lớn: "Ám Vũ, ngươi muốn làm gì!" Giọng nói mang theo vẻ nặng nề.

"Hừ, ta đến làm gì, chẳng lẽ ngươi không biết sao!

Huynh trưởng của ngươi bị giết, chẳng lẽ không nên báo thù ư!" Nghe thấy vậy, trên mặt Ám Dương Vương lại lộ ra vẻ dữ tợn.

Hắn vươn tay ra, trong chớp mắt đã tóm lấy cổ Ám Vũ.

“Ám Vũ, hôm nay ta phải giết ngươi.

Dám uy hiếp con trai ta, ngươi đáng chết!” “Ầm!” Vừa dứt lời, kình khí mạnh mẽ đã bùng phát.

Lúc này, Ám Vũ căn bản không thể chống đỡ, cả người miệng phun máu tươi, hai mắt trợn tròn, hiển nhiên không sống được bao lâu nữa.

“Ám Dương Vương, ngài điên rồi sao!

Ngài muốn thí quân!” Ngay khi lời của Ám Dương Vương vừa dứt, một thị nữ trong phủ mắt đỏ hoe hét lên.

Nhưng Ám Dương Vương lại không thèm để ý.

Hắn giật phăng đầu của Ám Vũ, rồi nói với giọng âm u: “Từ nay về sau, Ám Vũ không còn tồn tại.

Ta là Ám Dương Vương, ngôi vị vương giả thuộc về ta!” Giọng nói tràn ngập khí tức bạo ngược.

Tiếp đó, hắn lui vào trong phòng, chuẩn bị bế quan.

Ám Nguyệt Vương Thành tuy bây giờ yên tĩnh, nhưng không có nghĩa là không có chiến đấu.

Ám Nguyệt Vương là thúc bá của Ám Đế.

Năm đó khi Ám Đế trỗi dậy, ông ta từng đi theo và kiến lập nên Vương triều Ám Nguyệt.

Nhưng nay đối phương lại phản bội, làm sao ông ta có thể cam tâm.

Ông ta muốn trở nên mạnh hơn, đợi ngày Ám Đế quay về để rửa sạch mối nhục xưa.

“Rầm!” Trong khi Ám Dương Vương của Ám Dương Vương

Phủ đang bế quan tu luyện, thì bên trong Vương triều Ám Tinh, Ám Tinh Đại Đế cũng đang ngồi trên đại điện với vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Vương triều Ám Dạ bị hủy, cả bầu trời đều bị mây đen bao phủ.

Tất cả cường giả của Vương triều Ám Tinh đều cảm thấy ngột ngạt.

"Bệ hạ, hiện tại bên ngoài Ám Nguyệt Thành đã hội tụ viện binh các châu, nghe nói là Lưu Tranh phát binh.

Chương 582

Chúng ta phải làm sao đây!" một viên tướng lĩnh trong đại điện lên tiếng, mặt đầy vẻ kinh hãi.

"Ha ha, Lưu Tranh, hắn quả nhiên không nhịn được nữa rồi.

Năm xưa, Ám Nguyệt Vương Thành chẳng qua chỉ là một bộ lạc nhỏ, hắn lại không chịu thu phục, cứ nhất quyết phải chém tận giết tuyệt.

Kết quả lại khiến nhân số suy tàn, cuối cùng mới bị chúng ta thôn tính.

Bây giờ, e là đã hối hận rồi!

Nhưng cũng đã muộn.

Vương triều Ám Tinh của chúng ta, nhất định phải lấy lại Ám Tinh Thành.

Không chỉ lấy lại Ám Tinh Thành, mà còn phải chiếm cứ Ám Nguyệt Thành.

Đến lúc đó, cả Bắc Hoang này, ngoài Hoàng triều Ám Tinh, sẽ chỉ còn một mình chúng ta độc bá!" Ám Tinh Đại Đế nói nhàn nhạt, dường như đã sớm có kế hoạch trong lòng.

"Bệ hạ anh minh, chúng ta tất thắng!" những người xung quanh cung kính nói.

"Ha ha, các ngươi chuẩn bị cho tốt.

Ba ngày sau, công phạt Ám Nguyệt Vương Thành!" Nghe vậy, Ám Tinh Đại Đế đứng dậy, cười lớn nói.

Ngay khi lời của hắn vừa dứt, bên trong Đại Kinh Cương Vực lại

rơi vào tĩnh lặng.

Bởi vì, tất cả các đại thần đều đang chờ đợi mệnh lệnh của Lưu Tranh.

Dù sao, Đại Kinh hiện tại đã có mấy trăm thế lực phụ dung, các đại đế khác gần như không một ai có được nội tình hùng mạnh như Lưu Tranh.

Cho nên, khi hắn hạ lệnh, tự nhiên không ai dám trái lời.

"Bệ hạ, chúng ta có nên phái đại quân đi trấn áp không?

Thực lực của Vương triều Ám Tinh hiện nay quá yếu.

Tinh nhuệ của chúng ta một khi ra tay, đủ để đối phó bọn chúng!" Lữ Bố tiến lên nói, trong mắt lộ ra tia hàn quang.

Là một mãnh tướng của Đại Kinh, tính cách của hắn hào sảng, tự nhiên không thể dung thứ cho kẻ khác bắt nạt quốc gia mình.

Chỉ là, đúng lúc này, Lưu Tranh lại xua tay nói: "Ám Nguyệt Vương Thành không vội, bây giờ bọn chúng vẫn chưa có tư cách xưng vương, cần phải rèn giũa thêm một phen.

Ngươi hãy suất lĩnh Ngũ Hành quân đoàn, cùng trẫm đến Thiên Phong Cổ Thành.

Nhớ kỹ, tạm thời đừng đả thảo kinh xà!" "Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe vậy, Lữ Bố cung kính nói rồi lui xuống.

Lúc này, trong lòng hắn vô cùng phấn khích.

Chiến công của hắn đủ để được tấn cấp phong hầu rồi.

Những người khác thấy mệnh lệnh của Lưu Tranh cũng không dám chậm trễ, theo sau bay về phía xa.

Thiên Phong Cổ Thành, vốn là một tòa thành trì của Thiên Phong

Đại thế giới, năm xưa cũng từng một thời đỉnh thịnh, chỉ là bây giờ đã suy tàn.

Nhưng dù vậy, nó vẫn có thể xưng bá cả thế giới.

Trong phủ thành chủ, một vị lão giả quỳ trên mặt đất, cung kính nói: "Bái kiến sư phụ!" Thực lực của người này đã đạt đến Chuẩn Thánh Cửu Trọng, là cao thủ đệ nhất trong Thiên Phong Cổ Thành, trong phạm vi này cũng được xem là một nhân vật có máu mặt.

"Ừm, vết thương của con đã hồi phục gần xong.

Thời gian tới, ta sẽ đưa con rời đi!" lão giả chậm rãi nói.

"Vâng, sư phụ!" người thanh niên nghe vậy liền đáp.

Lúc này, đối phương lại nói tiếp: "Con không cần lo cho chúng ta, cha con đã rời khỏi Vương triều Ám Tinh.

Nơi này rất nguy hiểm, nhưng ông ấy sẽ bảo vệ con.

Còn những chuyện khác, phải dựa vào chính con thôi!" Trong mắt lão giả lộ ra vẻ tiếc nuối.

"Vâng, sư phụ!" người thanh niên cung kính nói.

Hắn biết vị sư phụ này của mình đã ở Thiên Phong Cổ Thành quá chán ngán, muốn tìm kiếm một cuộc sống tự do.

Chỉ là, Ám Đế hiện đang trỗi dậy, ông ta sao có thể rời đi được.

Nhưng những chuyện này không liên quan đến hắn.

Sau khi hắn đồng ý, lão giả liền phất tay ra hiệu cho hắn lui xuống, rồi biến mất tại chỗ.

Trong phủ thành chủ lúc này lại vô cùng náo nhiệt, sứ giả các phương đều tụ họp lại một nơi.

"Thành chủ, lần này ngài nhất định phải giúp chúng tôi.

Tên Ám Tinh Đại Đế kia lòng lang dạ sói, sớm muộn gì cũng sẽ diệt cả Bắc Hoang!" người nói là người của một vương triều khác.

Sau khi Vương triều Ám Dạ bị diệt, thực lực của Vương triều Ám Tinh trong nháy mắt đã tăng lên gấp đôi, khiến cho những người của các vương triều khác trong mắt đều lóe lên ánh tham lam.

Chỉ là bọn họ không dám trêu vào Vương triều Ám Tinh, nhưng Ám Tinh Thành Chủ thì khác.

Nếu liên hợp lại, đủ sức địch lại.

Lúc này nghe thấy vậy, ông ta không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nói: "Hừ, Ám Tinh Thành của ta sừng sững vạn năm, sao có thể dễ dàng đầu quân cho kẻ khác, huống hồ là Vương triều Ám Tinh.

Tuy nhiên, các ngươi đã đến cầu cạnh, cũng không phải là không thể giúp.

Nhưng, các ngươi cũng nên biết, nếu không có báo đáp thì miễn bàn!" Khóe miệng ông ta lộ ra vẻ dữ tợn.

"Chuyện này ngài cứ yên tâm, nếu ngài bằng lòng ra tay, những thứ này đều không thành vấn đề!" Những người của các thế lực lớn nghe vậy liền nói, rồi từ trong lòng lấy ra ngọc phù đưa cho thành chủ.

Ám Tinh Thành Chủ cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy, trong mắt lộ ra nụ cười.

"Nếu đã như vậy, ta đồng ý với các ngươi.

Nhưng lần này không chỉ có một tộc Ám Tinh của ta, ta còn mời cả người của Ám Long Tông!" thành chủ chậm rãi nói.

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Ám Long Tông tuy thực lực không phải hàng đầu, nhưng cũng

không yếu, đặc biệt là sau khi Vương triều Ám Tinh bị diệt, lại tỏ ra vô cùng kiêu ngạo.

Nếu liên hợp lại cũng không tệ.

Tiếp đó, hai bên hẹn ước, nửa tháng sau sẽ tập thể tiến công.

Một kế hoạch giăng lưới nhằm vào Vương triều Ám Tinh cứ thế được triển khai.

Ám Long Tông là một tông môn ẩn mình trong bóng tối, bọn họ giỏi luyện chế ám khí, độc dược và trận pháp.

Bình thường vô cùng bí ẩn, nhưng nay lại cũng tham gia vào.

Đây là điều không ai ngờ tới.

Dù sao thế lực Ám Long Tông quá lớn, nếu thật sự toàn lực ra tay, e là đủ để càn quét cả Bắc Hoang.

Khi người của các thế lực lớn hội tụ lại, Vương triều Ám Tinh lại nghênh đón một nguy cơ chưa từng có.

Lúc này, Cơ Hạo cũng đã dẫn đại quân đến ngoài vương cung Ám Tinh.

Tu vi của hắn bây giờ đã đột phá, thực lực đã vượt qua Tổ Linh, đạt đến Thánh Nhân Bát Trọng.

Bên cạnh còn có Hình Thiên, Hạng Vũ, Bạch Khởi, Lý Nguyên Bá các mãnh tướng phò tá, có thể nói là chiến lực phi phàm.

Khi đại quân đến nơi, hắn liền bước vào đại điện trong ánh mắt kinh hãi của Ám Tinh Thành Chủ.

Tiếp đó, Cơ Hạo nhàn nhạt nói: "Ám Tinh Thành Chủ, lá gan của ngươi cũng không nhỏ nhỉ.

Dám chống lại đại quân của bản vương!" Giọng hắn lúc này lạnh

lẽo vô cùng, khiến mồ hôi trên trán Ám Tinh Thành Chủ chảy ròng ròng.

"Bệ hạ tha mạng, tôi cũng là bị ép buộc a!" Ám Tinh Thành Chủ khóc lóc nói, sắc mặt trắng bệch như chó chết.

"Hừ, nếu đã như vậy, thì chịu chết đi!" Cơ Hạo khinh thường nói, rồi vung một chưởng về phía trước.

Chưởng ấn nóng rực tức khắc ngưng tụ giữa không trung.

"Rầm!" Theo một tiếng nổ vang, Ám Tinh Thành Chủ liền hóa thành một đám sương máu.

Cảnh tượng như vậy, bất cứ ai nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy chấn động.

Ngay khi Ám Tinh Thành Chủ chết, tại một vùng đất khác, một nam tử thân hình cao lớn đang ngồi trên đỉnh núi.

Toàn thân hắn tỏa ra sương đen nồng đậm, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, trông như một con ác ma, sát khí tung hoành khiến tất cả mọi người xung quanh đều run rẩy.

Bởi vì hắn chính là Đại hoàng tử của Vương triều Ám Tinh, em trai thứ hai của Ám Đế, Ám Vũ.

"Ha ha, không ngờ phụ thân ta lại bại vong.

Bây giờ, đại ca đăng cơ lên ngôi vua, đang thiếu thốn một ít tài nguyên a!" Vừa nói, trong mắt hắn lộ ra tia sáng, rồi chậm rãi nói: "Người đâu, truyền lệnh cho tất cả sứ giả của Vương triều Ám Nguyệt, nói với chúng, chỉ cần bằng lòng quy hàng Ám Vũ ta, ta nguyện ý để hắn trở thành Đại đế!

Nếu không, ngày mai giờ Ngọ chém tận giết tuyệt!" Lời vừa dứt, các sứ thần kia đâu còn dám do dự, vội vã chạy đi.

Còn Ám Vũ thì đứng trong hư không lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau, mấy bóng người từ xa bay tới, chính là một vị vương hầu và một vị quận thủ.

"Ám Vũ công tử, Vương triều Ám Tinh đã bị diệt, ngài có phải nên thực hiện lời hứa không!" quận thủ mở lời trước, trong mắt lộ vẻ nịnh nọt.

Hắn bây giờ đã hoàn toàn sa ngã, quên mất năm xưa khi Ám Vũ mới trỗi dậy đã đàn áp mình như thế nào.

"À à, chuyện này, ta tự nhiên sẽ tuân thủ.

Các ngươi về chuẩn bị đi.

Ngày mai ta sẽ phái cường giả cùng các ngươi đi!" Ám Vũ chậm rãi nói, trong mắt lộ ra một tia hiếu sát.

Đã lâu như vậy, hắn vẫn luôn nhẫn nhịn.

Bây giờ, cuối cùng đã có cơ hội đoạt lại những thứ thuộc về mình.

"Vâng, công tử!" Nghe vậy, mấy vị vương hầu và quận thủ cung kính bái lạy trên mặt đất.

Đồng thời, trong Ám Tinh Thành cũng xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Bọn họ đều đem tài vật trong nhà vận chuyển đến một nơi, còn triệu tập cường giả các vương triều gần đó, cùng nhau tổ chức đội ngũ tiến đánh Ám Long Tông.

Trong nhất thời, cục diện Bắc Hoang lại trở nên căng thẳng.

Trong Vương triều Ám Tinh, Ám Dạ Thành Chủ cũng dẫn theo ám vệ vội vã ra khỏi thành.

Bởi vì hắn hiện giờ căn bản không tin Ám Tinh Thành Chủ có

thực lực chống đỡ đại quân của Cơ Hạo, cho nên chỉ có thể liều mạng.

Chỉ cần có thể chạy thoát, là có thể giữ được tính mạng.

Còn Ám Tinh Thành Chủ thì ở lại cuối cùng.

Chuyện như vậy, đối với hắn mà nói, quả thực quá quen thuộc.

Cho nên, ban đầu mới không chút do dự lựa chọn phản bội Vương triều Ám Tinh.

Lúc này, hắn mặt đầy cay đắng, biết mình đã hoàn toàn xong đời.

Bởi vì Ám Dạ Thành Chủ cần có người kéo chân đối phương, nếu không chính mình căn bản không thể rời khỏi Vương triều Ám Tinh.

Nghĩ đến đây, không khỏi thở dài một tiếng.

Lúc này Ám Vũ công tử lại không hề phát hiện, con trai của hắn đang tìm cách thoát khỏi sự khống chế của mình.

Khi Ám Dạ Thành Chủ dẫn đại quân rời đi, mấy tòa vương thành khác cũng xảy ra động loạn.

Ám Đế sau khi nghe tin đại quân Cơ Hạo đột kích, liền phái lượng lớn cao thủ đi ngăn cản, vì hắn sợ các thành trì Ám Tinh sẽ đầu hàng đối phương, đến lúc đó sẽ là một mối uy hiếp lớn đối với mình.

Nhưng không ngờ, đối phương đã sớm phòng bị, người của Ám Đế vừa đến đã bị đánh tan, trong thời gian ngắn đã tổn thất nặng nề, thậm chí có vương hầu vẫn lạc.

Điều này khiến Ám Đế đại nộ, nhưng lúc này hắn cũng không có biện pháp gì.

Dù có lo lắng thế nào đi nữa, đại quân của Cơ Hạo vẫn đang tiến về phía Vương triều Ám Tinh.

Mỗi khi đi qua một tòa thành trì, hắn đều chiếm lĩnh nó.

Không chỉ vậy, hắn còn thu phục gần hết các vương thành khác.

Một ngày nọ, trong một vương thành.

"Bệ hạ, đây là tin tức vừa gửi đến.

Nghe nói Ám Đế đại nộ, hiện đang điên cuồng tìm kiếm ngài!" một tướng lĩnh cẩn thận nói.

"Con trai Ám Đế, Ám Vũ hiện giờ thế nào rồi?" Ám Đế nghe vậy nhíu mày hỏi.

Tuy hắn rất ghét Ám Vũ, nhưng dù sao đối phương cũng là huynh đệ của mình.

"Bẩm báo bệ hạ, nghe nói hiện tại Ám Vũ công tử đã thống lĩnh toàn bộ binh mã của Vương triều Ám Tinh, chuẩn bị phản kháng Đại Kinh.

Chỉ cần Ám Đế không đồng ý, sẽ công phạt Ám Nguyệt Thành của chúng ta!" giọng của tướng lĩnh vang lên, cho thấy sự kiêng kỵ của mình đối với Ám Vũ.

Dù sao, thực lực của đối phương quá mạnh mẽ.

"Ừm, biết rồi.

Tiếp tục quan sát đi!" Nghe vậy, Ám Đế trầm ngâm một lát rồi phất tay cho tướng lĩnh lui xuống.

Chương 583

Tuy nhiên, hắn cũng thở phào một hơi.

Ám Vũ dù sao cũng là huynh đệ, nếu thật sự công phạt mình, hắn thật sự không biết phải làm sao.

Hành tung của Ám Vũ cuối cùng cũng bị bại lộ.

Cơ Hạo dẫn đại quân, hùng dũng tiến về phía Ám Tinh Thành.

Cục diện toàn bộ Bắc Hoang ngày càng căng thẳng, đặc biệt là Vương triều Ám Nguyệt, chiến ý sôi trào.

Thành chủ Ám Nguyệt Vương Thành, dưới sự giúp đỡ của Cơ Hạo, đã tu luyện đến Thánh Nhân Bát Trọng.

Cộng thêm các loại nội tình của Ám Nguyệt Thành, hiện tại đã có thực lực để đối đầu với đối phương.

Nhưng dù vậy, giữa hai bên vẫn có phân thắng bại.

Dù sao, thực lực của Cơ Hạo quá mạnh.

Bọn họ chỉ là những binh lính bình thường, tuy có thể mượn bảo cụ để chiến đấu, nhưng cuối cùng vẫn không bằng Cơ Hạo.

Do đó, cuộc giao chiến của hai bên tại Ám Nguyệt Thành dần dần rơi vào thế yếu.

Nhưng dù vậy, Ám Dạ Vương Đình vẫn vô cùng kiên định.

Hơn nữa, theo thời gian trôi đi, Ám Dạ Vương Đình lại chiếm được ưu thế, không ngừng gặm nhấm lãnh thổ của Vương triều Ám Tinh.

Ám Dạ Thành Chủ lúc này vô cùng phấn khích, vì hắn nhận được một tin từ Cơ Hạo, rằng đối phương sẽ ra tay giúp mình.

Do đó, hắn đã chiêu mộ rất nhiều dũng sĩ trong thành, chuẩn bị nghênh đón cuộc xâm lược của Ám Vũ.

Lúc này, đối phương cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Thân thể hắn xuyên qua hư không, trong mắt lộ ra hàn quang lạnh lẽo.

"Hừ, tiểu tặc Cơ Hạo, ngươi đã dám truy sát trẫm, hôm nay trẫm sẽ chém ngươi tại Bắc Hoang này!" Ám Vũ công tử hung hăng nói.

Lúc này, hắn đã cho rằng Vương triều Ám Tinh là vật trong túi của mình.

Nếu Cơ Hạo thức thời, quỳ trước mặt mình thỉnh tội, có lẽ có thể tha cho hắn tội chết.

"Ha ha, ai cho ngươi lá gan dám làm càn ở Bắc Hoang!" Ngay khi lời của Ám Vũ công tử vừa dứt, một tràng cười lớn vang lên.

Tiếp đó, cát vàng đầy trời liền ập đến tấn công hắn, khiến trong mắt hắn lóe lên ánh sáng nóng rực.

Bởi vì, trong đám cát bụi này, ẩn giấu một luồng sát ý khổng lồ, rõ ràng là một cao thủ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Ám Vũ công tử đâu còn để ý đến việc truy sát Cơ Hạo nữa, trực tiếp nghênh chiến.

Hai người lập tức va chạm vào nhau.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ dữ dội vang lên.

Thân thể Ám Vũ công tử bị đánh bay ra ngoài.

Hắn vạn lần không ngờ, thực lực của đối phương lại kinh khủng như vậy.

Nhưng lúc này Ám Vũ cũng không muốn từ bỏ, thân hình vọt lên

trời, lao về phía Ám Đế.

Chỉ là, tốc độ của hắn tuy nhanh, nhưng sao có thể là đối thủ của Ám Hắc Đại Đế kia.

Quyền cương của đối phương vừa đánh ra, liền bị Ám Vũ né qua.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

"Gào!" Những tiếng gầm thét vang lên.

Chỉ thấy Ám Nguyệt Thành Chủ, toàn thân phủ đầy vảy đen, trên chiếc sừng độc trên đỉnh đầu tỏa ra sương máu nồng đậm.

Lúc này, hắn đang giao chiến với đại tướng quân của Vương triều Ám Tinh.

Cuộc chiến của cả hai đều vô cùng hung mãnh, trong thời gian ngắn căn bản khó phân thắng bại.

Bên cạnh Ám Nguyệt Thành Chủ, đứng một vị nữ võ thần, cũng mang một dáng vẻ dữ tợn.

Trên người nàng có ngọn lửa đen bùng lên, thiêu đốt trong hư không.

"Ầm!" Hai người lại chiến đấu với nhau.

Tướng quân của Vương triều Ám Đế này rõ ràng không địch lại, chỉ trong nháy mắt đã bại lui.

Khóe miệng nữ võ thần kia lại nở một nụ cười dữ tợn, cầm trường đao chém xuống đối phương.

Lưỡi đao nóng rực xé toạc bầu trời, khiến sắc mặt của viên tướng quân không khỏi biến đổi, muốn chống đỡ.

Chỉ là, tốc độ của nữ võ thần quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng.

“Xoẹt!” Lưỡi đao hạ xuống, lập tức để lại một vết thương trên ngực đối phương.

Máu tươi tuôn ra, tiếng kêu thảm thiết cũng không khỏi vang lên.

“Rầm!” Ngay khi nữ võ thần lại chém về phía tướng quân của Ám Đế, đối phương đã quay người bỏ chạy.

Lúc này, hắn đâu thể không biết mình căn bản không phải là đối thủ của nữ võ thần Vương triều Ám Đế này.

Nếu tiếp tục chiến đấu, chắc chắn có nguy cơ vẫn lạc.

Vì vậy, hắn quyết đoán lựa chọn rời đi.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa chạy trốn, sau lưng hắn, mấy chục bóng người hiện ra, đều mang vẻ mặt lạnh lùng lao về phía Ám Vũ công tử, khiến đối phương trong lòng vô cùng kinh hãi.

Hắn không ngờ Cơ Hạo lại âm hiểm như vậy, không chỉ phái cao thủ mai phục mình, mà còn chặn đường mình giữa chừng.

“Xoẹt!” Chưa kịp để hắn phản ứng, một thanh trường kiếm đã đâm vào bụng hắn, khiến trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ kinh nộ.

“Phụt!” Đúng lúc này, một chưởng của nữ võ thần cũng đánh vào vai hắn.

Trong nháy mắt, thân thể đối phương bị đánh bay ra ngoài.

“Gào!” Ám Vũ công tử phẫn nộ gầm thét.

Đây là lần bị thương nghiêm trọng nhất kể từ khi hắn trưởng thành.

Bây giờ, lại bị mất hết mặt mũi dưới con mắt của bao người, hắn làm sao có thể chịu đựng được.

“Chết cho ta!” Lúc này, Ám Vũ công tử đã hoàn toàn điên cuồng.

Hắn điên cuồng tấn công tứ phía, muốn tìm ra Cơ Hạo để báo thù rửa hận.

Chỉ là, hành động như vậy lại khiến Ám Hắc Thành Chủ càng thêm khinh thường.

"Xoẹt!" Nhưng hắn không chú ý, một tinh nhuệ trong Ám Hắc Giới đã lặng lẽ tiếp cận sau lưng hắn.

Lưỡi đao sắc bén trong tay mang theo hàn quang lạnh lẽo, khi chỉ còn cách Ám Đế gang tấc, đột nhiên đâm ra, khiến đồng tử đối phương không khỏi co lại.

Nhưng lúc này muốn ngăn cản đã muộn.

"Xoẹt!" Lưỡi đao sắc bén trong nháy mắt đã xuyên thủng thân thể Ám Đế, khiến cả người hắn gần như vỡ nát.

Nhưng Ám Hắc Thành Chủ lại không quan tâm, trực tiếp vung binh khí chém về phía đối phương.

Giờ khắc này, trong mắt hắn thậm chí lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn biết trận chiến này quan hệ đến sinh tử của mình, nếu thua, e là cả Ám Hắc Giới cũng không giữ được.

Tuy nhiên, ngay khi Ám Hắc Giới Chủ vừa động thủ.

"Rầm!" Một lão giả xuất hiện giữa sân, điểm một ngón tay, tức khắc đánh bay đối phương ra ngoài.

"Bịch!" Thành chủ Vương triều Ám Đế ngã thẳng cẳng xuống đất.

"Hít!" Thấy cảnh tượng như vậy, các cường giả các tộc xung quanh đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tu vi của lão giả này lại không hề thấp hơn Ám Dạ Thành Chủ, thậm chí còn hơn.

Hơn nữa, bọn họ đều nhận ra lão giả này là lão tổ tông của Ám Hắc Giới, Ám Dạ Lão Ma.

Bình thường ông ta sống ẩn dật, nay lại đích thân đến Ám Hắc Giới này, làm sao không khiến mọi người kinh ngạc.

Đúng lúc này, đối phương lại chậm rãi lên tiếng: "Ám Hắc Giới từ hôm nay trở đi, quy về dưới sự thống lĩnh của Ám Dạ Thành Chủ, các ngươi hãy nghe lệnh.

Nếu có kẻ chống lại, giết không tha!" Theo giọng nói của ông ta vang lên, tất cả mọi người có mặt đều cúi lạy xuống đất.

"Vâng, lão tổ tông!" Giọng nói cung kính vang lên, không dám có chút chậm trễ.

Ám Đế của Vương triều Ám Đế đã bị Ám Hắc Giới Chủ đánh giết không biết bao nhiêu lần, đây là chuyện ai cũng biết.

Còn những người khác thì càng không cần phải nói, đối phương trong lòng họ có thể nói là tồn tại như thần linh.

Lúc này, đối phương đã hạ lệnh, bọn họ tự nhiên không dám có chút phản bác nào.

Ngay khi những giọng nói cung kính của các cường giả các tộc vừa dứt.

"Ngao!" Một tiếng rồng ngâm vang lên.

Tiếp đó, Ám Dạ Lão Ma, cây trượng trong tay, liền hung hăng gõ xuống.

Trong nháy mắt, một con mãng xà khổng lồ đen kịt xuất hiện tại chỗ, nó nhe nanh múa vuốt, miệng phun ra lưỡi rắn nồng đậm, cuộn Ám Vũ công tử vào trong bụng.

Tên tội nghiệp này, vừa mới đột phá đã gặp phải một đối thủ kinh

khủng như vậy, thật là chết oan uổng.

Lúc này Cơ Hạo lại không biết gì về những chuyện xảy ra bên ngoài.

Hắn đang ngồi trấn giữ trong hoàng cung, chuẩn bị luyện hóa đan điền của mình.

Lần này, sau khi Cơ Hạo thôn phệ Vương triều Ám Nguyệt, lợi ích thu được thực sự quá nhiều, đặc biệt là về phương diện đan dược, có đến cả trăm viên.

Lần này, đủ để hắn rèn luyện xong đan điền.

Vì vậy, hắn liền bắt đầu tu luyện suốt đêm.

Trong khi hắn tu luyện, sâu trong rừng rậm viễn cổ.

Lúc này, đã loạn thành một đoàn.

Đây là một bầy sói, đang truy sát một đội ngũ nhỏ.

Mặc dù số lượng của chúng không nhiều, nhưng thực lực lại vô cùng mạnh mẽ.

Kẻ cầm đầu là một cường giả cảnh giới Thánh Nhân Bát Trọng, lông trên người dựng đứng như kim thép, thân hình nhanh nhẹn như báo săn, khi di chuyển tỏa ra khí tức hung tàn.

Người này, chính là Tam hoàng tử của Vương triều Ám Nguyệt.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ lo lắng.

"Chết tiệt, đám sói này khó đối phó quá!" hắn giận dữ quát.

Lúc này, bên cạnh hắn đứng hơn hai mươi binh sĩ, đều là những hộ vệ đã theo hắn từ lâu.

Bây giờ, để cứu hắn, đã chết hơn một nửa.

Sự mất mát này khiến hốc mắt hắn như muốn nứt ra.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, đám sói dường như đã từ bỏ truy đuổi, biến mất tại chỗ.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa định rời đi, một bóng người như ma quỷ lại chặn trước mặt hắn, lúc này trông vô cùng dữ tợn.

"Các ngươi còn muốn đuổi nữa sao, ta khuyên các ngươi nên bỏ cuộc đi!" nhìn bóng người như ma quỷ kia, Tam hoàng tử nhàn nhạt nói.

"Ha ha, nhiều mỹ vị như vậy, sao nỡ bỏ qua chứ.

Hôm nay, không ai được phép đi!" Nghe vậy, bóng người như ma quỷ kia phát ra tiếng cười quái dị, giây tiếp theo liền lao tới, trong tay lóe lên ánh sáng trắng lạnh lẽo.

"Cút!" Thấy cảnh này, Tam hoàng tử gầm lên một tiếng, cây rìu sắc bén trong tay liền chém xuống đối phương.

"Rắc!" Không khí bị xé toạc, phát ra tiếng rít chói tai.

Nhưng điều khiến mọi người chấn động là, khi chiếc rìu sắc bén va chạm với bóng ma kia, lại không thể tiến thêm một phân nào.

"Ầm ầm!" Sau đó, kèm theo tiếng nổ vang, chiếc rìu sắc bén vỡ nát, thân hình Tam hoàng tử cũng bị hất bay ra ngoài.

"Gào!" Đồng thời, bóng ma kia phát ra một tiếng gầm giận dữ, rồi lao về phía đối phương.

Lớp vảy trên hai cánh tay nó ánh lên vẻ kim loại, trông vô cùng dữ tợn, khiến đồng tử Tam hoàng tử không khỏi co lại.

Đây là kẻ địch mạnh nhất hắn từng gặp.

"Rầm!" Lại một chưởng đánh ra, lần này, Tam hoàng tử cuối cùng cũng không địch lại, cả người bay ngược ra sau, miệng trào máu tươi.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng căn bản không thể.

Mắt thấy bóng ma kia lại lao tới, trong mắt hắn lộ ra vẻ tuyệt vọng, cắn răng hét lên: "Giết!" Tiếng hét vừa dứt, hắn liền lao về phía đối phương.

Chỉ là, tuy hắn liều mạng, nhưng so với bóng ma này chênh lệch quá lớn, chỉ trong khoảnh khắc đã bị đánh nát.

Thấy cảnh này, các binh sĩ xung quanh hoàn toàn hoảng sợ, bọn họ muốn cầu xin tha mạng.

"Ha ha, ta đã nói rồi, không ai được phép chạy.

Giết hết cho ta!" Ám Dạ Lão Ma âm trầm nói.

Chương 584

Giây tiếp theo, những cao thủ tộc sói liền lao về phía các binh sĩ.

Cảnh tượng đẫm máu không ngừng xuất hiện, không ai có thể chống cự.

Đúng lúc này, trong phòng của Cơ Hạo, một luồng khí thế hùng vĩ đột nhiên bùng lên.

Tiếp đó, chỉ thấy hắn mở mắt, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ.

Năng lượng khổng lồ trong cơ thể vận chuyển một chu thiên, rồi lan ra tứ phía.

"Rắc!" Chỉ trong nháy mắt, tu vi của Cơ Hạo đã tăng lên tầng thứ Đạo Quân Ngũ Trọng.

Nếu không phải vì thiên địa pháp tắc trong thế giới Ám Dạ này hỗn loạn, e là hắn đã đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Lúc này, Tam hoàng tử cũng đang thở hổn hển không ngừng, trên mặt lộ vẻ may mắn, vừa rồi nếu không phải mình nhanh trí, giờ đã bị giết rồi.

"Xoẹt!" Chỉ là, ngay khi hắn vừa ngẩng đầu lên, một luồng kiếm quang sắc bén đã lướt qua cổ hắn.

"Hít!" Cơn đau dữ dội khiến hắn tức khắc hít một hơi khí lạnh, rồi mắt trợn trừng.

Hắn vạn lần không ngờ, mình lại chết ở đây.

"Bịch!" Sinh cơ cuối cùng tan biến, thi thể Tam hoàng tử ngã xuống đất.

"Hừ!" Làm xong tất cả, Ám Dạ Lão Ma khinh thường nói.

Ông ta là cường giả Thánh Nhân Thất Trọng, một thành viên hoàng thất cỏn con sao có thể địch lại mình.

Tiếp đó, ông ta chuẩn bị dẫn người rời đi.

Chỉ là, ngay khi ông ta sắp bay lên, trong đầu lại vang lên một giọng nói: "Đợi đã!" Giọng nói này lạnh lẽo vô cùng, mang theo sát ý lạnh lẽo, khiến Ám Dạ Lão Ma không khỏi rùng mình, rồi cung kính nói: "Bệ hạ!" Chỉ là, lúc này Cơ Hạo lại không để ý đến ông ta, tiếp tục nói: "Lục soát cho trẫm từng tấc đất trong thành trì này, bất kể thứ gì, đều không được bỏ qua!" Lời của hắn vừa dứt, liền biến mất tại chỗ.

Ám Dạ Lão Ma kinh hồn bạt vía, nhưng không dám chậm trễ, ra lệnh cho người bên dưới bắt đầu lục soát thành trì.

Còn Cơ Hạo, lúc này đã đạp không mà đi.

Đã muốn định cư ở đây, tự nhiên cần phải thu thập tài nguyên.

Nơi đây là rìa của Hắc Ám Sâm Lâm, tài nguyên vô cùng phong phú.

Không chỉ các loại bảo vật nhiều không đếm xuể, mà ngay cả yêu thú cũng cực kỳ hung hãn.

Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là, thực vật ở đây toàn bộ đều là kiến trúc bằng gỗ màu đen.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng đen kịt, trông vô cùng quỷ dị.

Và đây, chính là thứ Cơ Hạo cần.

Tu vi của hắn đột phá, hiện tại thiếu chính là các loại linh dược.

Chỉ cần tìm đủ, liền có thể luyện chế ra Đế Phẩm Tiên Đan.

Từ đó về sau, hắn có thể đột phá bình cảnh, còn có thể nhận được

phần thưởng của hệ thống.

Tuy nhiên, trong đó lại có một chút khó khăn, đó là hắn phải quét sạch các loại nguy hiểm ở ngoại vi Hắc Ám Sâm Lâm mới được.

Nếu không, muốn tìm đủ dược liệu cũng không dễ dàng.

"Gào!" Đúng lúc này, những tiếng gầm giận dữ vang lên.

Tiếp đó, một con cá sấu khổng lồ xuất hiện trong hư không.

Thân thể khổng lồ phản chiếu ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Thực lực của nó rất mạnh, đạt đến đỉnh phong Đạo Quân Cửu Trọng.

Chỉ là, Cơ Hạo lại không hề sợ hãi, vung Đế Hoàng Kiếm trong tay.

"Ngao!" Tiếng rồng ngâm vang lên trong nháy mắt, một con chân long dài ngàn trượng gầm thét lao ra, đâm về phía con cá sấu khổng lồ.

Tốc độ nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã đến gần, đuôi khổng lồ vung lên như núi non đổ sập, khiến cả bầu trời biến sắc.

"Gào!" Trong mắt cá sấu khổng lồ lóe lên một tia kiêng kỵ, nhưng vẫn tung một quyền nghênh đón.

Thân thể nó cường đại, sao lại sợ chân long.

"Rầm!" Cả hai va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Tiếp đó, thân hình con cá sấu khổng lồ liền lùi về phía sau.

Nhưng chân long cũng không dễ chịu gì, dù sao con cá sấu này là yêu tộc, về mặt vật lộn tự nhiên không yếu hơn nó.

Ngay khi cá sấu khổng lồ lùi lại, trong mắt Cơ Hạo, tinh quang dâng trào.

Hắn bước một bước, cả người như một viên đạn pháo bay ra, Đế

Hoàng Kiếm trong tay càng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Một kiếm chém ra, kiếm cương hùng vĩ gào thét.

"Gào!" Cảm nhận được nguy hiểm đến gần, con cá sấu khổng lồ phát ra tiếng gào thảm thiết, muốn né tránh.

Nhưng dưới sự tấn công của Cơ Hạo, đã quá muộn.

Kiếm quang nóng rực hung hăng oanh kích lên thân thể đối phương.

Trong nháy mắt, con cá sấu khổng lồ liền hóa thành thịt nát bay đầy trời.

Điều này khiến khóe miệng Cơ Hạo không khỏi nở một nụ cười.

Bây giờ, hắn đã có thể vượt cấp chiến đấu.

Nếu là một cường giả Đạo Quân Lục Trọng bình thường, hắn thậm chí có thể chém giết.

Và đây, còn là do đối phương vừa mới tấn cấp.

Nếu tiến sâu vào Hắc Ám Sâm Lâm một đoạn nữa, thực lực sẽ còn tăng vọt.

Đúng lúc này, ở một nơi khác, Ám Dạ Lão Ma cũng đã tiêu diệt toàn bộ quân đội trong thành.

Trong mắt ông ta lộ ra vẻ phấn khích.

Lần này, xem như đã hoàn thành một đại sự.

Năm đó ông ta suýt chết trong tay những vương gia này, bây giờ báo thù rửa hận.

Trong lòng kích động, ông ta chuẩn bị trở về Ám Dạ Thành.

Chỉ là, đúng lúc này, ông ta lại nghe thấy những tiếng nổ vang.

Theo tiếng động, ông ta đi qua, khi đến gần, trên mặt không khỏi

vui mừng.

Chỉ thấy ở xa xa, linh khí nồng đậm hội tụ thành mưa bụi, rơi xuống mặt đất, khiến hốc mắt ông ta như muốn nứt ra.

Mặc dù biết nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, nhưng ông ta không ngờ lại gặp được cơ duyên như vậy.

Đừng nói là ở Ám Dạ Thành, mà ngay cả trong cả Hắc Ám Sâm Lâm, cũng chưa chắc có được kỳ ngộ như thế.

Không khỏi lộ ra vẻ tham lam, rồi trực tiếp bay lên không trung, nhìn năng lượng khổng lồ kia, quát lên: "Lũ chết tiệt các ngươi, mau cút đi, nếu không ta sẽ giết hết các ngươi!" Giọng nói của ông ta tràn đầy vẻ điên cuồng và sự kích động không thể che giấu.

Lúc này, ông ta chỉ muốn lao lên ngay lập tức, thôn phệ những linh khí này.

Nhưng khổ nỗi, năng lượng nồng đậm kia căn bản không phải là thứ ông ta có thể chống đỡ.

Tuy nhiên, ngay khi lời của ông ta vừa dứt, trong sân đã có người quát: "Kẻ nào?" "Ha ha, lão tổ ta không phải ai cũng giết đâu!" Theo giọng nói đó, một nam tử mặc cẩm bào xuất hiện giữa sân.

Toàn thân hắn tỏa ra sát khí sắc bén, khiến nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

"Thì ra là Nhị hoàng tử.

Sao ngài lại xuất hiện ở đây!" Ám Dạ Lão Ma nhận ra người đó, cười nói, rồi chậm rãi hỏi.

"Hừ, bản vương vì sao xuất hiện ở đây không cần ngươi lo, thức thời thì mau cút cho ta, nếu không, hôm nay chắc chắn phải chết!" Nghe giọng đối phương, Ám Dạ Lão Ma không dám nói nhiều, chỉ có

thể hậm hực lui đi.

Vị Nhị hoàng tử này tính tình hung tàn.

Từng có một vương gia đắc tội với hắn, bị hắn trực tiếp giết chết.

Hơn nữa, nghe nói còn đi cáo trạng trước mặt phụ thân, khiến mẫu phi của đối phương cũng bị giam cầm trong cung điện, cho đến cuối cùng, sinh mệnh hao mòn, mới được thả ra.

Dù vậy, vẫn bị phế tước vị vương gia, trục xuất khỏi Ám Dạ Quốc.

Cho nên, vị Nhị hoàng tử này, có thể nói là hung danh lừng lẫy trong Hắc Ám Quốc Độ, không ai dám trêu vào.

Lúc này, hắn xuất hiện ở đây, không khỏi khiến Ám Dạ Lão Ma chú ý, vì vậy không dám ở lâu, liền lui đi.

Thấy Ám Dạ Lão Ma bỏ chạy, trên mặt Nhị hoàng tử lộ ra vẻ dữ tợn.

"Hừ, tiểu bối, dám tranh giành thức ăn với bản tọa.

Đúng là tìm chết!" Hắn hung hăng nói, ánh mắt lạnh lẽo gần như phun ra lửa.

"Bắt lấy hắn cho ta!" Tiếp đó, hắn liền hô lên.

"Vút!" Nghe lệnh, các hộ vệ bên cạnh hắn tức khắc bay về phía xa.

Còn Nhị hoàng tử thì không dừng lại nữa, bay về phía năng lượng nồng đậm kia.

Những năng lượng này, đối với việc nâng cao thực lực của hắn quá quan trọng.

Ngay khi hắn vừa đến gần, Cơ Hạo và Ám Dạ Lão Ma cũng xuất

hiện trong tầm mắt hắn.

Lúc này Nhị hoàng tử căn bản không nhận ra thân phận của Cơ Hạo, ngược lại lạnh lùng nói: "Tiểu tử, ngươi dám cướp đồ của bản vương.

Xem ra, không giết ngươi, uy nghiêm của bản vương trong Ám Dạ Quốc Độ, chẳng phải là không còn sót lại gì!" Giọng nói vừa vang lên, hai tay hắn dang ra, liền đánh về phía Cơ Hạo.

Một chưởng này nếu đánh trúng, chắc chắn sẽ đoạt mạng hắn.

Chỉ là, đối phương không biết.

Cơ Hạo bây giờ, đã xưa đâu bằng nay, ngay cả cao thủ Đạo Quân Ngũ Trọng cũng khó địch lại, sao một cường giả Đạo Quân Tam Trọng cỏn con có thể làm tổn thương được.

Ngay khi Ám Dạ Lão Ma chuẩn bị ra tay giúp Cơ Hạo, đối phương lại nhàn nhạt nói: "Lão đầu, đứng một bên quan chiến đi, một mình trẫm là đủ!" Lời vừa dứt, hắn liền khinh thường nói.

Giây tiếp theo, thân thể hắn hóa thành màu vàng kim, toàn thân bùng phát ánh sáng vàng rực rỡ.

"Ngao!" Một tiếng rồng ngâm lanh lảnh vang lên, Cơ Hạo liền tung một quyền nghênh đón.

"Ầm ầm!" Theo sự va chạm của hai bên, tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Tiếp đó, một bóng người chật vật bay ra.

Cảnh này, lọt vào mắt Ám Dạ Lão Ma, khiến đồng tử ông ta co lại, sắc mặt trở nên tái mét.

Lúc này, ông ta đâu còn đoán không ra, Cơ Hạo chính là người năm xưa cùng mình âm mưu, đoạt bảo vật từ Hắc Thủy Hà Đạo.

Nghĩ đến đây, ông ta không khỏi hối hận vô cùng.

Năm xưa nếu không phải mình tham lam lợi ích của đối phương, sao lại bán đứng hắn.

Lúc này Cơ Hạo lại không để ý đến suy nghĩ của ông ta.

Hắn tung người nhảy lên, lần này, tốc độ còn hơn cả trước, kéo ra một ảo ảnh dài trong không trung.

Hắn vung tay, quyền cương nóng rực, chói mắt như ngọn lửa.

"Ầm!" Lần này, Cơ Hạo trực tiếp đánh ngã đối phương xuống đất.

Còn Ám Dạ Lão Ma kia, căn bản ngay cả dũng khí ra tay cũng không có.

Lúc này, ông ta chỉ cảm thấy, Cơ Hạo còn đáng sợ hơn cả Tiên Thiên Thần Thai.

Loại thực lực này, ông ta chỉ từng nghe qua trong cổ tịch.

Nghĩ đến đây, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng không dám chậm trễ, liền hô lên: "Rầm!" Vừa nói, thân thể ông ta như một viên đạn pháo bay về phía xa.

Trong mắt Cơ Hạo lại lộ ra một tia khinh thường.

Tu vi của hắn bây giờ đã đạt đến đỉnh phong Thánh Nhân Cửu Trọng.

Chỉ vì cảnh giới đột phá quá nhanh, dẫn đến căn cơ không ổn định, mới không tiện đột phá đến Đế Phẩm mà thôi.

Nếu không sợ bại lộ thực lực, khiến người khác kiêng kỵ, hắn đã sớm bước vào thế giới cấp cao hơn.

Bây giờ, một kẻ Đạo Quân Nhị Trọng cỏn con, sao là đối thủ của

hắn.

"Ầm!" Theo một lần va chạm nữa, thân thể đối phương lại một lần nữa bị đập xuống đất, cả người trông vô cùng yếu ớt, máu tươi không ngừng chảy ra, khiến Ám Dạ Lão Ma không khỏi kinh ngạc, không ngờ lại có kết quả này.

Đúng lúc này, mấy luồng khí tức mạnh mẽ khác đã đến.

Chính là các hoàng tử khác, dẫn theo thủ hạ đến đoạt bảo.

Khi thấy cảnh tượng trong sân, trong mắt họ lại lóe lên tinh quang, rồi nói: "Không ngờ, Ám Dạ Lão Ma, ngươi lại dám đến đoạt bảo vật dưới tay mấy huynh đệ chúng ta.

Thật là sống ngán rồi!" Giọng nói của hắn âm u dị thường, đồng thời, ánh mắt lại nhìn về phía năng lượng nồng đậm kia.

Mặc dù không biết là thứ gì, nhưng có thể khiến Ám Dạ Lão Ma thất thố như vậy, tuyệt đối không tầm thường.

Nghĩ đến đây, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười.

"Hắc hắc, đây là chuyện của ta, không đến lượt các ngươi quản!" Nghe giọng của hoàng tử kia, Ám Dạ Lão Ma nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 585

Lúc này, trong lòng ông ta hiểu rõ.

Biện pháp duy nhất bây giờ chính là chạy trốn, hy vọng những người này không dám truy sát mình.

Nếu không, mình thật sự nguy hiểm.

"Ha ha, muốn chạy, không có cửa đâu.

Hôm nay không chỉ lấy bảo vật của ngươi, mà còn phải chém ngươi.

Linh hồn của ngươi hiến tế cho ta đi!" Giọng của hoàng tử kia vừa dứt, tứ phía lập tức dâng lên từng đợt sát ý.

"Vút!" Ám Dạ Lão Ma cảm nhận được sát cơ hùng vĩ kia, đâu còn để ý đến thứ khác.

Thân thể hắn lóe lên, liền chạy trốn về phía xa.

Nhưng, Ám Dạ Lão Ma lại đánh giá thấp quyết tâm của những người này.

Ngay khi hắn vừa động, một mũi tên xé toạc bầu trời, lao thẳng vào ngực hắn.

Ở một bên khác, một cây đại thương cũng quét ngang đến, khiến Ám Dạ Lão Ma căn bản không thể né tránh.

Cuối cùng, chỉ có thể gầm lên một tiếng: "Cút!" Giọng nói mang theo sự phẫn nộ vô tận.

Ông ta không ngờ, đường đường là cường giả Đạo Quân Ngũ Trọng, lại bị hai vị hoàng tử ép đến tình cảnh này.

Nhưng, lại không có chút tác dụng nào.

“Ầm!” Giây tiếp theo, thân thể Ám Dạ Lão Ma liền bị ghim trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Ngay khi lời của ông ta vừa dứt, một thanh đoản nhận cũng đã kề vào cổ, khiến ông ta không dám động đậy.

“Ha ha, lão ma, ngươi cuối cùng vẫn rơi vào tay ta.

Lần này, ta xem ai còn cứu được ngươi!” Thảm trạng của Ám Dạ Lão Ma khiến Nhị hoàng tử không khỏi mừng rỡ điên cuồng.

Lúc này, hắn hận đối phương đến cực điểm.

Chỉ cần giết đối phương, hắn có thể thuận lý thành chương kế thừa ngôi vị hoàng trữ.

Đến lúc đó, nói tốt vài câu trước mặt phụ thân, mình chắc chắn sẽ được trọng thưởng.

Chỉ là, hắn đã quên.

Tu vi của mình, chẳng qua chỉ là Đạo Quân Thất Trọng mà thôi, so với Cơ Hạo còn kém xa, sao có thể tranh đấu với đối phương.

Ngay khi trong mắt Ám Dạ Lão Ma lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Rầm!” Một tiếng bước chân vang lên, tiếp đó là một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Nhị hoàng tử điện hạ, ngài không thể làm như vậy a.

Chuyện này không liên quan đến tôi a!” Thì ra, ngay khi Ám Dạ Lão Ma cho rằng mình chắc chắn phải chết, một thị vệ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trong mắt đối phương lộ ra vẻ lo lắng, hiển nhiên là sợ Nhị hoàng tử trút giận lên mình.

“Hừ, không liên quan đến ngươi, chẳng lẽ là bản vương tìm

ngươi đòi bảo bối chắc!" Nghe vậy, Nhị hoàng tử lạnh lùng quát, rồi không thèm nhìn tên thị vệ kia nữa, mà quay sang nói với Cơ Hạo: "Các hạ không biết có quen biết Ám Dạ Lão Ma này không.

Nếu không chê, ta nguyện ý giao hắn cho ngài xử trí!" Nghe vậy, trong mắt Cơ Hạo không khỏi lộ ra vẻ suy tư.

Một lát sau, hắn liền nhàn nhạt nói: "Ta không quen biết hắn.

Nhưng, nếu đã là điện hạ cầu xin, ta giúp ngươi giải quyết là được!" Giọng nói của hắn bình tĩnh không gợn sóng, lại khiến trong mắt Nhị hoàng tử không khỏi lộ ra một tia vui mừng.

"Vậy đa tạ rồi, Ám Dạ Lão Ma này, là tán tu hàng đầu trong hoang vực chúng ta.

Công pháp và bí thuật trong tay hắn cực kỳ quý giá.

Nhưng, tên này rất giảo hoạt, ta lo ngài sẽ bị lừa, xin hãy cẩn thận!" Nhị hoàng tử nói.

"Yên tâm!" Cơ Hạo gật đầu đáp ứng, rồi trong hai mắt, kim quang bừng sáng.

Trong nháy mắt, một luồng uy áp huyền diệu khó lường liền bao phủ lấy Ám Dạ Lão Ma.

Trong mắt đối phương lộ ra vẻ kinh hãi.

"Bịch!" Tiếp đó, hắn liền quỳ phục trên mặt đất.

Lúc này, trong lòng hắn rõ ràng, Cơ Hạo này chắc chắn là cường giả của một thế lực ẩn giấu nào đó, nếu không sao lại có thủ đoạn như vậy.

Cùng lúc đó, các hoàng tử xung quanh cũng tức khắc vây lại.

"Ha ha, Ám Dạ lão quỷ, không ngờ tới phải không, lần này ta xem ngươi chạy đi đâu.

Giao hết tất cả bảo vật trên người ra đây.

Nếu không, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.” Giọng nói đắc ý của Nhị hoàng tử vang lên, trên mặt đầy vẻ phấn khích.

Mà Ám Dạ Lão Ma lúc này lại muốn khóc mà không có nước mắt, không biết phải làm sao.

“Vút vút!” Đúng lúc này, Cơ Hạo búng ngón tay, trong nháy mắt, kình phong vô song bắn ra, như một thanh lợi kiếm xuyên thủng không gian.

“Ầm ầm!” Một cái đầu lâu bay thẳng ra ngoài.

Mà Ám Dạ Lão Ma, cũng triệt để vẫn lạc tại chỗ.

Lúc này, bốn vị hoàng tử kia lại hoàn toàn ngơ ngác.

“Cái, cái này sao có thể.

Thực lực của Ám Dạ Lão Ma là đỉnh phong Đạo Quân Cửu Trọng, hơn nữa thủ đoạn hung ác, sao lại dễ dàng vẫn lạc như vậy.

Lẽ nào là do vị tiền bối này làm!” một hoàng tử kinh hô, giọng nói mang theo vẻ sợ hãi.

Mà ở một bên khác, vị Đại hoàng tử kia lại nói tiếp: “Không sai, chắc chắn là vị cao nhân này.

Thực lực của hắn quá mạnh, căn bản không phải chúng ta có thể chống lại.

Mau lui, chúng ta mau rời khỏi đây!” Lời vừa dứt, liền chuẩn bị rút lui.

Ba người còn lại lúc này cũng đã phản ứng lại, vội vàng hô lên: “Đúng vậy, mau đi, đừng chọc vào vị tiền bối này.” Giọng nói vừa dứt, thân hình nhanh chóng lướt về phía sau.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Cơ Hạo tinh quang bùng nổ.

Không ngờ mình lại bị người ta nhầm là tồn tại Đạo Quân Bát Trọng.

Nhưng, hành vi này của đối phương lại khiến hắn vô cùng tức giận.

Cường giả Đạo Quân Cửu Trọng cỏn con, cũng dám ngông cuồng như vậy.

Đây không phải là tát vào mặt mình sao.

Vì vậy, hắn liền chậm rãi nói: "Đã dám mạo phạm trẫm, vậy thì tất cả ở lại đi!" Theo giọng nói vang lên, Thiên Đế Chiến Kỳ tức khắc tung bay.

Sương máu nồng đậm lan ra.

"Ngao!" Một con kim long gầm thét, lao thẳng về phía mọi người.

Thấy cảnh tượng như vậy, Đại hoàng tử lại sợ vỡ mật.

"Xoẹt!" Trường đao chém xuống, đao cương nóng rực, mang theo khí tức hủy diệt.

"Rầm!" Nhưng, khi chạm vào Thiên Đế Chiến Kỳ, tức khắc hóa thành bột mịn.

Cảnh này, khiến hắn sợ vỡ mật.

Không chỉ hắn, mà ngay cả Nhị hoàng tử, trong mắt cũng lộ ra vẻ khủng hoảng.

Chỉ là, bây giờ đã muộn.

"Rắc rắc!" Kèm theo từng đợt tiếng sấm, Đại hoàng tử kia, trong khoảnh khắc đã bị đánh giết.

Hai người còn lại thì đã sớm sợ vỡ mật, không ngừng dập đầu cầu

xin tha mạng.

“Rầm rầm!” “Tha mạng a, bệ hạ, tôi nguyện ý quy phụ Đại Kinh.

Từ hôm nay trở đi, trung thành với bệ hạ!” “Rầm rầm!” Hai người trán đập xuống đất, giọng nói thê lương vô cùng.

Nhưng, lúc này trong mắt Cơ Hạo lại tràn đầy vẻ băng hàn.

“Cút đi!” Giọng nói lạnh lùng vang lên, hai người như được đại xá, vội vã chạy đi.

Giờ khắc này, trong sân chỉ còn lại Cơ Hạo và Ám Dạ Lão Ma.

Đối phương lúc này run rẩy.

Mặc dù trong lòng hiểu rõ, Cơ Hạo này không phải là nhân vật lớn gì.

Nhưng thực lực mà đối phương vừa thể hiện ra lại quá mạnh mẽ.

Hắn không hề nghi ngờ, chỉ cần đối phương một ý niệm, là đủ để đánh giết mình.

“Ngươi tên là Ám Dạ?” Cơ Hạo lạnh lùng hỏi.

Hắn muốn tra xét ký ức của đối phương.

“Tôi...” Ám Dạ Lão Ma mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không dám mở lời.

“Ừm!” Nghe vậy, Cơ Hạo nhíu mày, rồi tung một chưởng ra.

Sát na, pháp lực hùng vĩ liền bao bọc đối phương lại.

Chỉ thấy, lúc này Cơ Hạo, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, như một vị thần linh.

Cùng lúc đó, sâu trong đầu đối phương, một bức tranh họa cuộn lại chậm rãi mở ra.

Đây là ký ức của Ám Dạ Lão Tổ.

Nhưng, khi xem xong, hắn lại không khỏi nở nụ cười.

"Thì ra, ngươi lại là người của Đại Diễn Thánh Đình, thảo nào!" Giọng nói vừa dứt, thủ ấn của Cơ Hạo biến đổi.

Cấm chế trong cơ thể Ám Dạ Lão Ma liền biến mất trong trời đất, mà ông ta cũng khôi phục tự do, cung kính đứng tại chỗ, không dám chậm trễ nửa phần.

Lúc này, Cơ Hạo mới xem như thật sự thu phục Ám Dạ Lão Ma này dưới trướng.

Trong lúc đó, cả hoang vực lại dấy lên một trận sóng gió kinh thiên.

Nhị hoàng tử của Vương triều Đại Diễn lại bị người ta chém đầu thị chúng ngay trong phủ đệ của mình.

Đây là điều không ai ngờ tới.

Không chỉ mấy vị hoàng tử chấn động vô cùng, mà kinh ngạc hơn cả là các cường giả các nơi.

Vương triều Đại Diễn là một thế lực khổng lồ.

Tương truyền, thủy tổ của Vương triều Đại Diễn này là một vị Cổ Thần.

Khi du lịch bên ngoài Hồng Hoang, gặp đại kiếp, bị buộc phải tiến vào hoang vực.

Dưới cơ duyên xảo hợp, đã sáng tạo ra Vương triều Đại Diễn.

Thế lực khổng lồ như vậy, tự nhiên thu hút vô số cường giả đầu quân.

Cho nên, Vương triều Đại Diễn này cũng đã trở thành thế lực nhất lưu, thậm chí có cả nhân kiệt cái thế trấn giữ.

Bây giờ, Cơ Hạo ra tay, lại khiến Vương triều Đại Diễn nổi giận lôi đình.

Trong nhất thời, tất cả các thế lực đều đang quan chú đến chuyện này, muốn xem quốc chủ Đại Chu này rốt cuộc muốn làm gì.

Ngay khi mọi người đều cảm thấy hành động của Đại Chu có phần lỗ mãng, giọng nói nhàn nhạt của Cơ Hạo lại vang lên trong hư không: "Bảo với vương thất Đại Diễn, trẫm ở Đại Chu chờ bọn chúng!" Giọng nói vừa dứt, hắn liền nhắm mắt lại, nhưng toàn thân lại tỏa ra sát ý lạnh lẽo.

Đây là muốn khiêu khích cả vương triều.

Khi giọng nói của hắn vang lên, trong lòng Ám Dạ Lão Ma lại dâng lên một luồng vui sướng.

Nếu người của Vương triều Đại Diễn thật sự dám tìm Cơ Hạo gây phiền phức, vậy đây chính là cơ hội cho ông ta báo thù.

Chỉ là, ông ta không biết, tất cả những điều này lại không đơn giản như Cơ Hạo tưởng tượng.

Vương triều Đại Diễn, là một thế lực nhất lưu, sao lại có thể dễ dàng bỏ qua.

Ngay khi Cơ Hạo vừa hồi cung, một giọng nói uy nghiêm liền vang lên trong hư không: "Hoàng đế Đại Chu, ra đây chịu chết đi!" Giọng nói bá đạo vô cùng, chính là một vị Thánh Đế của Vương triều Đại Diễn.

Lúc này, ông ta đang ở ngoài thành trì, nhìn xuống Cơ Hạo.

Ngay khi giọng đối phương vừa dứt, quân đội Đại Chu liền xuất hiện trên tường thành.

"Ha ha, lá gan lớn thật, quốc chủ Đại Chu của ta cũng là ngươi có

thể chỉ tay sai bảo sao!" Chúc Dung giận dữ quát, hốc mắt hắn đỏ ngầu.

Lần này, Cơ Hạo thân chinh, lại khiến hắn cảm nhận được một luồng bi tráng.

"Hừ, ta là Đại Diễn Thánh Đế.

Đây là cương thổ của ta, ta nói ai có thể điều binh, người đó có thể!" Giọng nói vừa dứt, ông ta lại không nói nhiều nữa, chỉ nhìn quân đoàn Đại Chu, dường như đang chế giễu.

Trên mặt Chúc Dung lại lộ ra vẻ giận dữ, giây tiếp theo, hắn liền quát lên: "Tất cả mọi người, chuẩn bị chiến đấu, trận chiến này, nhất định phải thắng.

Nếu không, thì mang đầu đến gặp bệ hạ nhà ta đi!" Giọng nói vừa dứt, áo giáp trên người hắn trong nháy mắt lóe lên ánh sáng chói mắt, như một vầng mặt trời.

Chương 586

"Ầm!" Giây tiếp theo, hắn liền vọt lên trời, nghênh đón vị Thánh Đế kia.

Tốc độ của hắn nhanh vô song, trong nháy mắt đã va chạm với đối phương.

Từng trận tiếng nổ vang lên không ngừng trong hư không, khiến đồng tử của vị Thánh Đế kia không khỏi co lại.

Bởi vì, ông ta không ngờ, thực lực của mình lại không bằng Chúc Dung này.

Nhưng lúc này cũng không thể để ý nhiều, dù sao Vương triều Đại Diễn vẫn cần vị Thánh Đế này chống đỡ.

Nghĩ đến đây, công phạt của ông ta liền càng thêm mãnh liệt.

Mà ở một bên khác, các đại năng khác cũng đồng dạng bay lên.

Các loại thần thông không ngừng thi triển ra.

Trong nhất thời, cả bầu trời đều bị che lấp.

Chiến hỏa lan tràn.

Còn Cơ Hạo lại vẫn ngồi yên trên long ỷ, không tham gia chiến tranh.

Đây là một trận chiến thuộc về Đại Kinh.

Hắn muốn dùng thủ đoạn của mình để giải quyết những kẻ địch này.

Ám Dạ Lão Ma thấy Cơ Hạo không động thủ, trong lòng tuy lo lắng vạn phần, nhưng căn bản không có biện pháp, chỉ có thể theo sát bên cạnh Cơ Hạo.

Lúc này, bốn vị hoàng tử cũng đã đến.

"Bái kiến phụ hoàng!" "Ừm, nơi này tạm thời giao cho các con!" Nhìn mấy người con của mình, Cơ Hạo chậm rãi nói.

Mấy năm nay, thực lực của bọn họ đã đạt đến Thánh Nhân Lục Trọng.

Chỉ là, trong Hồng Hoang này vẫn còn kém xa.

Cho nên, hắn định để bọn họ rèn luyện một phen.

Dù sao, con đường tu luyện không thể lười biếng.

"Phụ hoàng, ngài cẩn thận a!" Bốn vị hoàng tử nói, tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn.

"Yên tâm!" Lời vừa dứt, Cơ Hạo liền bước ra khỏi hoàng cung.

Ngay khi rời đi, cả bầu trời lại đầy sấm sét, mây đen vô tận hội tụ, khiến bốn vị hoàng tử mặt lộ vẻ kinh hãi, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Phải biết, bình thường Cơ Hạo chưa bao giờ chọc đến thiên phạt.

Mà bây giờ, thiên phạt này đến, có phần hơi khó hiểu.

Không chỉ bọn họ, Thánh Đế của Vương triều Đại Diễn nhìn mây kiếp trên đỉnh đầu, cũng không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, ông ta cảm thấy uy áp của kiếp vân này không hề yếu hơn mình.

Sao có thể.

Ông ta là thế lực nhất lưu, Thánh Đế của Vương triều Đại Diễn, sao lại sợ một chủ nhân Hồng Hoang cỏn con.

Nghĩ đến đây, liền chuẩn bị tiến lên.

Tuy nhiên, ngay khi ông ta vừa bước một bước, một bóng người

đột ngột xuất hiện trước mặt ông ta, chính là Chúc Dung.

Sắc mặt của đối phương âm trầm như sắp nhỏ ra nước.

"Ngươi là ai!" "Vương triều Đại Diễn, lẽ nào lại bắt nạt người như vậy sao.

Ngay cả đồ của bệ hạ nhà ta cũng cướp đoạt!" Nghe vậy, vị Đại Diễn Thánh Đế kia khinh thường nói: "À à, nếu ngươi muốn tặng, thì cứ lấy đi." Chỉ là, ngay khi giọng ông ta vừa dứt, Chúc Dung vươn tay ra, giây tiếp theo, chiếc hộp ngọc huyết linh kia liền bị hắn nắm trong tay.

"Tìm chết!" Thấy cảnh tượng như vậy, vị Đại Diễn Thánh Đế kia không khỏi đại nộ, trực tiếp tung một quyền ra.

Quyền cương nóng rực xé toạc trường không, khiến cả hư không không khỏi run rẩy.

"Cút!" Chỉ là, đối mặt với sự tấn công của đối phương, Chúc Dung lại lạnh lùng nói.

Giọng nói của hắn mang theo khí tức túc sát nồng đậm, rồi tung một quyền nghênh đón.

"Ầm!" Quyền mang của hai người tức khắc va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ hùng vĩ.

Cả hư không trong nháy mắt bị xé toạc, bão tố kinh khủng quét ra.

Trên mặt Đại Diễn Thánh Đế lại lộ ra vẻ ngưng trọng.

Thực lực của đối phương đã vượt quá dự tính của ông ta.

"Giết!" Đúng lúc này, Chúc Dung lại động.

Dưới chân hắn, một cây rìu khổng lồ tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt.

Dưới sự điều khiển của hắn, chém ngang chém dọc.

Mỗi một nhát, đều như có thể chém cả trời đất thành hai nửa.

Cường giả Vương triều Đại Diễn căn bản không phải là đối thủ.

Chỉ trong chốc lát, cả đại quân Vương triều Đại Diễn liền tan rã, thi cốt đầy đồng.

"Chết tiệt!" Lúc này Thánh Đế, sắc mặt tái mét.

Không ngờ, chỉ một lần giao thủ, mình đã bị đẩy vào tuyệt cảnh.

Nếu không phải thực lực của ông ta đủ mạnh, đã sớm vẫn lạc.

"Giết!" Chỉ là, ông ta không biết, khi ông ta hét lên, Chúc Dung lại không dám chần chừ nữa, cây rìu khổng lồ trong tay chém xuống đối phương, tỏa ra dao động kinh thiên, khiến trong mắt Thánh Đế lộ ra vẻ kiêng kỵ.

"Rầm!" Thân hình hai bên trong sát na va chạm vào nhau.

Một luồng khí lãng hùng vĩ khuếch tán ra tứ phía.

Thân hình Thánh Đế bị đánh bay ra ngoài, ngực ông ta còn lõm vào.

Rõ ràng, trong lần va chạm vừa rồi đã chịu thiệt.

Chúc Dung chiếm được ưu thế, liền không ngừng tiếp tục lao lên, một đao, lại một đao vung ra.

Cả người hắn tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, khiến không gian xung quanh không ngừng vỡ nát.

Mà vị Đại Diễn Thánh Đế kia, trong tình huống như vậy, lại dần dần không chống đỡ nổi, cuối cùng bị một đao chém vào cổ.

"Xoẹt!" Máu tươi bắn ra.

Đầu của ông ta trong nháy mắt liền bị hất tung lên cao.

Đến chết cũng không ngờ, đường đường là một vị Thánh Đế, lại chết trong tay một chủ nhân Hồng Hoang.

"Ha ha, thống khoái!" Chúc Dung cười lớn nói, trong mắt lộ ra sát ý điên cuồng.

Nhìn thân thể ngã trong vũng máu, hắn không dừng lại, trở tay lại chém ra một rìu nữa.

"Phụt!" Giây tiếp theo, đầu lâu của Thánh Đế liền bị chém thành bột mịn.

Tất cả những điều này, đều bị những người dân xung quanh xem rõ ràng.

Vương triều Đại Diễn, là vương triều đệ nhất Hồng Hoang, thống ngự ức vạn tinh thần.

Thánh Đế, cũng là tồn tại đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang.

Bây giờ, dưới sự công phạt của Chúc Dung, bị chém giết, lại khiến xung quanh vang lên từng trận kinh hô, không ít người đều lộ ra vẻ chấn động.

Lúc này Cơ Hạo nghe thấy tiếng động, lại không có ý định ngăn cản.

Hắn biết, nếu tin tức này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây chú ý cho nhiều cường giả Hồng Hoang hơn.

Đến lúc đó, phiền phức của mình sẽ đến.

Hơn nữa, dù thực lực của mình đủ mạnh, cũng không ngăn được vô số cường giả đến thăm dò.

Cho nên, vẫn nên tạm thời giấu đi.

Còn về chuyện này, mình cần phải mưu hoạch cho tốt.

Ngay khi Cơ Hạo đang suy tư, Chúc Dung đã trở về.

"Bệ hạ, những bảo vật này, xin hãy nhận lấy!" Chúc Dung cung kính nói, đồng thời, đặt các loại kỳ trân dị bảo bên cạnh Cơ Hạo.

"Ừm, lui xuống đi, những thứ này ngươi đều giữ lại, đợi trẫm triệu tập nhân mã rồi tính tiếp!" "Vâng, bệ hạ!" Nghe lệnh, Chúc Dung cúi người đáp ứng, không dám có chút do dự.

Sau khi đối phương rời đi, Cơ Hạo liền rơi vào trầm tư.

Hắn không biết, tiếp theo mình sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Nhưng bây giờ, đây là lựa chọn duy nhất.

Ở một nơi khác, tin tức Thánh Đế của Vương triều Đại Diễn bị chém giết, cũng đã với tốc độ sấm sét không kịp bịt tai, truyền khắp cả Hồng Hoang.

"Hít!" Sau khi nghe được tin này, bất kể là lão tổ của tộc nào, vào lúc này, đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Thực lực của Đại Diễn vương triều vốn vượt xa bọn họ.

Mà bây giờ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã bị tiêu diệt.

Ai mà không sợ hãi.

Đặc biệt là Đại Diễn Thánh Đế đó, trong toàn bộ Hồng Hoang đều vô cùng nổi danh.

Không ngờ rằng, lại thật sự chết trong tay Cơ Hạo.

Nhất thời, ánh mắt của cả Hồng Hoang đều đổ dồn về phía Thần Đình.

Nhưng mà, Cơ Hạo sau khi đánh giết đối phương thì cũng chìm vào tĩnh lặng.

Mà lúc này, Đại Kinh sau khi trải qua đại chiến cũng đã từ từ hồi

phục lại nguyên khí.

Dù sao, sau trận đại chiến bây giờ, số binh sĩ còn lại chỉ khoảng ba mươi phần trăm.

Nhưng cũng không thể xem thường.

Giờ đây, cùng với sự trỗi dậy của Cơ Hạo, các tộc tuy vẫn không phục, nhưng cũng hiểu rằng, chênh lệch giữa mình và đối phương là quá lớn.

Vì vậy, cũng không dám dễ dàng trêu chọc nữa.

Một trận chiến vốn dĩ căng như dây đàn lại kết thúc một cách kỳ lạ.

Mà lúc này, Cơ Hạo sau khi an ủi các vị lão tổ một phen liền chuẩn bị trở về thần cung bế quan tu luyện.

Mà trong Hồng Hoang lúc này, sóng ngầm đã bắt đầu cuộn trào.

Bất kể là những bá tánh bình thường, hay là đệ tử tông môn, trong lòng bây giờ đều hiểu rõ, từ hôm nay trở đi, Cơ Hạo mới là chúa tể của Hồng Hoang này.

Mà Đại Chu, cũng sẽ thật sự trỗi dậy.

Bởi vì, sau lưng họ, có một vị cường giả đứng đó.

Hơn nữa, đối phương còn là một vị cường giả Thánh Nhân cửu trọng vô cùng mạnh mẽ.

Vì vậy, khi Cơ Hạo trở về thần thành, lại phát hiện Lưu Tranh đang đi đi lại lại một cách lo lắng.

“Bái kiến phụ hoàng!” Nhìn thấy Cơ Hạo xuất hiện, Lưu Tranh vội vàng mở miệng nói.

Lúc này, đối phương tuy là vua của một nước, nhưng khi đối mặt

với Cơ Hạo, lại không dám có chút nào lơ là.

"Ừm!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo hờ hững gật đầu.

Sau đó, liền từ từ ngồi xuống long ỷ.

"Nói đi, đã xảy ra chuyện gì!" Cơ Hạo mở miệng hỏi, trong mắt lóe lên tia sáng.

"Khởi bẩm phụ thân, con vừa nhận được tin.

Đại Diễn vương triều bị một Man tộc tên là Chúc Dung tiêu diệt.

Hơn nữa, thực lực của hắn rất mạnh.

Cường giả Đại Diễn gần như không có sức chống cự!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo nhíu mày không nói.

Hắn biết, hung thú trong Hồng Hoang này đều vô cùng hiếu sát.

Đặc biệt là sự tồn tại như Chúc Dung.

Càng là như vậy.

Khi xưa lúc mình giáng lâm Hồng Hoang, cũng đã từng tàn sát một vương triều.

Bây giờ xuất thế, cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là, điều khiến Cơ Hạo không hiểu là, sao những hung thú này lại dính líu đến mình.

"Ầm ầm!" "Gào!" Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, bên ngoài đại điện truyền đến từng trận gầm thét giận dữ.

Ngay sau đó, một luồng năng lượng mạnh mẽ dao động truyền ra.

Chương 587

Hiển nhiên, Chúc Dung đã bắt đầu công phá vương thành.

Nhưng trên mặt Cơ Hạo lại không có chút thay đổi nào.

Ánh mắt hắn lấp lóe, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, hắn liền mở miệng nói: "Lý Thanh nghe lệnh!" "Mạt tướng có mặt!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, Lý Thanh vội vàng tiến lên mở miệng nói, trong mắt lộ ra ánh sáng nóng rực, không biết Cơ Hạo muốn làm gì.

"Mệnh cho ngươi suất lĩnh ba ngàn Huyền Giáp quân, xuất thành nghênh địch!" Cơ Hạo chậm rãi nói.

Mà Lý Thanh lại không dám có chút nào lơ là, trực tiếp lui xuống.

Một lát sau, ba ngàn Huyền Giáp quân đã tập hợp lại một chỗ.

Bọn họ đều mặc chiến giáp hai màu đen đỏ.

Thân hình vô cùng cường tráng.

Sau khi bước ra khỏi tường thành, liền tiến về phía ngoài thành.

Khi họ đến dưới chân núi, liền thấy một hư ảnh trâu rừng khổng lồ đang tàn phá đất trời.

Mà Chúc Dung thì đang lượn lờ giữa không trung.

"Gàoooo!" Đôi cánh dang rộng, che kín cả bầu trời, phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc.

"Giết!" Nghe thấy tiếng hét giận dữ, ba ngàn Huyền Giáp quân không cam lòng yếu thế, đồng thời phát ra tiếng gầm giận dữ, tay cầm trường mâu, xông lên.

Trong nháy mắt, cả hư không dường như bị khuấy động.

Năng lượng mênh mông càn quét tám phương.

"Ầm!" Khi hai bên va chạm vào nhau, Lý Thanh bước ra một bước, trường đao trong tay vung lên, chỉ thẳng về phía Chúc Dung.

Trong chớp mắt, mưa lửa đầy trời rơi xuống.

Năng lượng nóng rực tỏa ra uy áp kinh người.

"Hừ, lũ kiến hôi!" Nhìn Lý Thanh lao tới, Chúc Dung khinh thường nói.

Tiếp đó, trên người hắn lại bốc lên ngọn lửa đen cuồn cuộn.

Dưới sự khống chế của hắn, ngọn lửa đen bao bọc lấy cơn mưa lửa đầy trời, không ngừng cắn nuốt.

"Xèo!" Thậm chí còn phát ra tiếng xèo xèo.

"Ầm!" Cuối cùng, mưa lửa tắt ngấm, mà thân hình Lý Thanh thì bay ngược trở về.

Nhưng lần giao phong này, lại khiến đối phương bị thương nặng.

Nếu không có hộ thuẫn bảo vệ, e rằng đã sớm bỏ mạng trong tay đối phương.

Còn nhìn Chúc Dung, chỉ hơi chật vật một chút, cũng không bị thương.

Hiển nhiên, thực lực hai người có chênh lệch.

"Lũ kiến hôi các ngươi, cũng dám khiêu khích Man tộc ta, đúng là tìm chết!" Chúc Dung lạnh lùng nói.

Tiếp đó, thân thể hắn lại một lần nữa lao về phía trước.

Bàn tay duỗi ra, mang theo năng lượng hủy diệt.

"Ầm ầm!" Linh khí giữa đất trời trong nháy mắt nổ tung.

Mà ngay khi quyền cương của hắn sắp hạ xuống, thân hình Lý Tĩnh lại chặn trước đối phương.

"Hừ, tiểu yêu quèn, cũng dám ngang ngược, hôm nay ta tiễn ngươi về tây thiên!" Chúc Dung nhìn Lý Tĩnh mở miệng nói, trong mắt đầy vẻ hung tợn.

Lý Tĩnh này, tuy được xưng là tứ công của Đại Kinh, nhưng hắn căn bản không để vào mắt.

Bởi vì, đối phương ở Đại Diễn thánh đình, xếp hạng rất thấp.

"Gàoooo!" Nhưng mà, ngay khi lời hắn vừa dứt, trên bầu trời truyền đến từng trận gầm thét giận dữ.

Tiếp đó, một con giao xà vẫy đuôi giữa không trung.

"Ầm!" Đuôi khổng lồ hung hãn quất tới, như một tia sét, tốc độ nhanh đến cực hạn.

"Chết tiệt, là con nghiệt súc đó!" Nhìn thấy giao xà tấn công tới, sắc mặt Chúc Dung đại biến.

Con giao mãng này chính là hung thú đỉnh cấp lừng danh trong Hồng Hoang, thực lực sánh ngang cao thủ Kim Tiên, có thể nói là vô cùng khủng bố.

Bây giờ, lại xuất hiện ở đây.

Mà ngay lúc hắn kinh hãi hô lên, con giao mãng kia đã đến gần, một trảo liền chụp lên vai hắn.

Lập tức, máu tươi bắn ra.

"Gào!" Chúc Dung phát ra tiếng gầm giận dữ, muốn né tránh, nhưng thực lực đối phương phi thường, làm sao cho hắn cơ hội.

Lại thêm mấy trảo nữa vươn ra, xé toạc hoàn toàn cánh tay của Chúc Dung.

Giờ khắc này, trên mặt Chúc Dung đã tràn ngập vẻ đau đớn, nhưng đối phương lại không hề dừng lại.

"Rắc!" Đuôi khổng lồ quét qua, để lại một vệt bạc trong không trung, lại quất nát Chúc Dung thành thịt vụn.

Mà sau khi đánh chết Chúc Dung, con giao mãng kia lại không có ý định dừng lại, mà tiếp tục lượn lờ trên không.

"Gàoooo!" Nó ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh nhiếp hồn đoạt phách.

Tiếp đó, tất cả binh sĩ trong đại quân đều cảm thấy pháp lực trong cơ thể sôi trào, như bị lửa đốt.

"A!" Một trận kêu thảm vang lên, đó là những binh sĩ không chịu nổi sự nóng bức trong cơ thể, tự tàn sát lẫn nhau.

Con giao mãng này quá khủng bố, chỉ cần đến gần trong phạm vi trăm trượng của nó, tất cả binh sĩ đều mất đi thần trí.

"Gàoooo!" Thấy cảnh tượng như vậy, giao mãng hưng phấn lại gầm lên, rồi lao về phía cổng thành.

Tốc độ của nó gần như đạt đến cực hạn, trong nháy mắt đã đến rìa thành.

"Gàoooo!" Tiếp đó, đuôi khổng lồ vung lên, hung hãn quất ra.

"Xoẹt!" Cùng với một tiếng rách toạc vang lên, tường thành kiên cố liền bị phá hủy hoàn toàn.

"Giết!" Thấy cảnh này, quân thủ trong thành phát ra tiếng hét giận dữ, binh khí trong tay càng không khỏi siết chặt.

Tòa thành này quan hệ đến sự tồn vong của cả Đại Kinh, nếu không chiến thắng, hậu quả không thể lường được.

Vì vậy, sắc mặt mỗi người đều vô cùng ngưng trọng.

“Ha ha, một đám rác rưởi, cũng dám cản đường bản vương!” Mà Chúc Dung kia, lúc này đã khôi phục tự do, sau khi nghe thấy tiếng hô giết, trong mắt lóe lên ánh sáng hiếu sát.

Thân hình hóa thành một luồng sáng, chiến đấu cùng con giao mãng kia.

Hai bên giao chiến, có thể nói là kinh thiên động địa, khiến cho mọi người trên tường thành đều không khỏi co rút đồng tử.

“Gào!” Mà ngay lúc Chúc Dung và giao mãng đang quấn lấy nhau, trong miệng đối phương đột nhiên truyền ra tiếng gầm trầm thấp.

Tiếp đó, toàn thân giao mãng tỏa ra sương mù dày đặc vô cùng, khiến người ta khó nhìn rõ diện mạo thật.

“Ầm!” Một lát sau, thân thể khổng lồ của nó trực tiếp đâm vào tường thành.

Năng lượng mạnh mẽ trong nháy mắt va chạm bắn ra, toàn bộ tường thành đều bị đâm sập xuống.

Bụi mù lan tỏa, khiến người ta ngạt thở.

“Giết!” Lý Tĩnh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, phát ra tiếng gầm thét dữ dội.

Tiếp đó, một cây búa lớn trong nháy mắt bổ ra.

“Ầm!” Ánh búa xé rách hư không, phát ra tiếng nổ vang dữ dội, chém về phía Chúc Dung.

Lúc này, đối phương đang toàn lực chống đỡ giao mãng, căn bản không thể phân tâm để chống lại Lý Tĩnh.

“Phụt!” Khi ánh búa hạ xuống, đầu của đối phương lại bị chém bay mất nửa.

Máu tươi đỏ thẫm phun ra từ đó.

Cảnh tượng lúc này, yên lặng như tờ.

Ai cũng không ngờ, Đại Kinh lại có một vị tướng lĩnh lợi hại như vậy tồn tại.

"Gàoooo!" Nhưng lúc này, con giao mãng kia lại không có chút ý định lui đi, hai mắt trợn tròn, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Thân hình lại một lần nữa lao vút lên trời.

Thân thể nó như một ngọn núi, lúc này sau khi lao vào tầng mây, lại đang từ từ lớn lên.

Đồng thời, vảy trên người lúc này càng thêm chói mắt.

"Ầm ầm!" Cùng với một trận nổ vang, thân hình giao mãng đã lớn đến ngàn trượng.

Thân thể uốn lượn trên không trung, đâm thẳng về phía trong thành.

Đòn tấn công như vậy quá kinh người, nơi nó đi qua, không gian vỡ nát từng tấc.

"Ầm!" Lý Tĩnh vung binh khí nghênh đón.

Chỉ là, cảnh giới của hắn dù sao cũng quá yếu.

Tuy công pháp tu luyện không tồi, nhưng vẫn không phải là đối thủ.

"Rắc!" Trong khoảnh khắc hai bên va chạm, thân thể hắn liền bay ngược ra ngoài, áo giáp trên ngực thậm chí đã nứt vỡ.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Giờ khắc này, hắn cuối cùng đã biết sự mạnh mẽ của con giao mãng này.

Chỉ là, phản ứng của hắn vẫn chậm một bước.

“Ầm!” Đuôi giao mãng trực tiếp quất vào người hắn.

Đòn tấn công này gần như đã dùng hết sức lực cuối cùng của nó.

“Ầm!” Thân ảnh Lý Tĩnh rơi xuống mặt đất, cả người lúc này trông vô cùng uể oải.

Nhưng may mắn là vẫn còn sống.

“Bệ hạ cứu mạng, Đại Kinh ta e là không giữ được tòa thành này!” Lý Tĩnh gắng gượng đứng dậy, mở miệng nói, trong giọng nói mang theo vẻ thê lương.

Bây giờ, Đại Kinh đã tổn thất ba vạn binh sĩ, trong thành thương vong vô số.

Trong tình huống này, muốn bảo vệ thành trì này, về cơ bản là chuyện không thể.

Vì vậy, hắn mới cầu viện.

Mà đúng lúc này, thân ảnh Dương Tiễn đã lướt lên lầu thành.

Khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trong sân, mắt như muốn nứt ra.

Đây đều là những huynh đệ đã theo mình nhiều năm, bây giờ lại ngã xuống trên chiến trường.

Hắn hận không thể lập tức chém giết con giao mãng kia.

Chỉ là, thực lực của đối phương quá mạnh, cho dù là hắn, trong thời gian ngắn, cũng không làm được gì.

Hơn nữa, cho dù hắn ra tay, kết quả tốt nhất cũng là lưỡng bại câu thương.

Đến lúc đó, nếu binh sĩ của Đại Kinh không kịp quay về viện trợ, chắc chắn sẽ thất bại không nghi ngờ gì.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhíu mày.

Nhưng mà, đúng lúc này, Cơ Hạo vừa rời khỏi hoàng cung đã đến.

Nhìn Lý Tĩnh trên đầu thành, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Sau đó, liền mở miệng nói: "Trẫm bây giờ cho ngươi hai con đường, một là đánh hạ thành trì, hai là đầu hàng.

Trẫm sẽ không giết ngươi!" Lúc này, giọng Cơ Hạo lạnh như băng.

Mà Lý Tĩnh kia nghe thấy giọng nói, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

"Tạ bệ hạ, thần nguyện ý quy thuận bệ hạ!" Tiếp đó, liền cung kính nói.

Mà lúc này, những quan binh canh giữ cổng thành cũng không dám lơ là, lần lượt quỳ lạy xuống đất.

Trong lòng họ hiểu rõ, nếu Đại Kinh này thắng, mình tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Bây giờ, Cơ Hạo đã đồng ý tha cho mình, sao lại có thể từ chối.

"Ầm ầm!" Mà lúc này, con giao mãng kia lại một lần nữa gầm thét, đâm thẳng vào thành trì.

Sức gió mênh mông trong nháy mắt càn quét cả thành.

"Ầm ầm ầm!" Như một trận thiên tai, thành trì không ngừng rung chuyển.

"Cút ngay cho ta!" Mà đúng lúc này, từng trận tiếng nổ vang lên.

Hóa ra, đại quân ngoài thành lúc này đã tiến vào lãnh thổ Đại Kinh.

Chương 588

Mà Chúc Dung đang ở trên đầu thành, lại không khỏi sững sờ.

Hắn nhận ra đội quân này, là do Lưu Tranh phái đến, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Mà đúng lúc này, Tào Chính Thuần ở bên cạnh lại quát lên: "Mau đi bẩm báo bệ hạ!" Lúc này, trong mắt đối phương lộ ra vẻ lo lắng.

"Vâng!" Nghe lệnh, vị tướng lĩnh trên đầu thành liền cung kính mở miệng nói, sau đó biến mất tại chỗ.

Mà lúc này, đại quân ngoài thành đã tiến vào trong thành.

"Ầm ầm ầm!" Chiến xa lao vun vút trong thành, như sấm sét đinh tai.

"Kẻ nào dám xâm phạm Đại Kinh ta!" Khi đại quân vào thành, người dẫn đầu chính là Trương Giác.

Ngày hôm nay, hắn dẫn đại quân đến, chuẩn bị công phá thành trì.

Mà Chúc Dung kia, sau khi nhìn thấy đối phương, trong mắt lại lộ ra vẻ hưng phấn, lớn tiếng quát: "Ông nội nhà ngươi ở đây, còn không chịu chết!" Dứt lời, hắn lại chủ động xông lên.

Lúc này, hắn có giao mãng bên cạnh trợ giúp, sao phải sợ Trương Giác.

"Tìm chết!" Nghe thấy giọng nói, đối phương nổi giận đùng đùng, lập tức xông lên.

Hai người, trong nháy mắt đã giao chiến.

Đao cương nóng rực và kiếm khí tung hoành trên không trung.

"Ầm!" Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn truyền ra.

“Rắc!” Cùng với tiếng đá vụn rơi xuống, Trương Giác kia lại bay ngược ra ngoài, miệng phun ra máu tươi, cả người vô cùng chật vật.

Hắn không ngờ thực lực của Chúc Dung lại mạnh mẽ đến vậy.

Nhưng, đối phương lại không hề nương tay, thân hình nhảy lên, lưỡi đao chỉ thẳng vào cổ đối phương, chuẩn bị một chiêu kết liễu.

“Dừng tay!” Chỉ là, ngay lúc đao quang của Chúc Dung sắp đến gần, giọng Dương Tiễn lại vang lên.

“Vút!” Một viên kim đan xuất hiện trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng chói mắt, khiến cho Chúc Dung đồng tử co rụt lại, không khỏi hô lên: “Đây là kim đan!” “Hừ!” Nghe thấy giọng nói, Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, liền tiếp tục chém về phía Trương Giác.

“Xoẹt!” Lưỡi đao xé rách không khí.

Ánh đao nóng rực tung hoành trên trời, khiến trong mắt đối phương lộ ra vẻ sợ hãi.

“Phụt!” Ngay sau đó, liền hóa thành một màn sương máu đậm đặc rơi xuống.

Mà cùng lúc đó, trên kim đan của Dương Tiễn, lại tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

Đây là dấu hiệu của sự đột phá.

Chỉ là, bây giờ căn bản không ai chú ý đến điểm này.

Chúc Dung nhìn xa xa, kỵ binh Đại Kinh đã hoàn toàn chiếm lĩnh toàn trường.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu Đại Kinh thật sự công phá thành này, mình chắc chắn sẽ chết.

Mà lúc này, khóe miệng Dương Tiễn lộ ra một nụ cười hung tợn, quay sang đại quân phía sau quát lên: “Phá thành cho ta!” Dứt lời,

những thân tín bên cạnh liền tản ra bốn phía.

Họ như một dòng lũ, xông lên.

Nơi họ đi qua, không ai có thể cản được.

Những quân thủ vốn đang ngoan cố chống cự, lúc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Lý Tĩnh trên đầu thành cũng bị bắt xuống.

"Bái kiến bệ hạ!" Thấy Cơ Hạo, Chúc Dung cung kính mở miệng nói, trong mắt lộ ra vẻ kính phục.

Dù sao, nếu không phải là đối phương, hôm nay hắn chắc chắn đã chết.

"Ừm!" Cơ Hạo hờ hững nói.

Mà ngay khi lời hắn vừa dứt, Chúc Dung kia lại một lần nữa cúi người nói: "Bệ hạ, mạt tướng nguyện suất lĩnh đại quân, quét sạch Bắc Hải!" Giờ khắc này, đối với Chúc Dung mà nói, chính là cơ hội tốt nhất.

Tuy thế lực Đại Kinh không bằng cổ thánh đình như Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Nếu nhân khoảng thời gian này, diệt đi Bắc Hải, thu phục các chư hầu xung quanh, vậy mình sẽ trở thành một phương bá chủ.

"Được, vậy trẫm phong ngươi làm Trấn Nam Vương, thống soái đại quân lên đường đi!" Cơ Hạo chậm rãi nói.

"Tuân lệnh!" Nghe thấy giọng nói, trong mắt Chúc Dung lóe lên tinh quang, cung kính nói.

Tiếp đó, liền lui xuống.

Mà lúc này, những người khác cũng đều trở về quân doanh.

Dù sao, chuyện lớn như vậy, họ cũng không thể nhúng tay.

Mà Cơ Hạo, thì dẫn theo mọi người, trở về đô hộ phủ.

Bây giờ Đại Kinh, có thể nói là đang lên như diều gặp gió.

Ngoài các quận huyện lệnh ra, còn phái sứ thần đi đến các nơi.

Hơn nữa, còn có lượng lớn thương đội đi đến.

Vì vậy, trong thời gian ngắn, toàn bộ đại lục gần như đều bị thế lực Đại Kinh bao phủ, thậm chí còn có xu thế vượt qua Bàn Cổ thánh đình.

Mà đúng lúc này, một trận ồn ào lại từ xa truyền đến.

Cơ Hạo bước ra ngoài xem.

Chỉ thấy xa xa mấy chục vị cường giả, vây quanh một lão giả, đứng ngoài đô hộ phủ.

Những người này, ai nấy đều mặc áo choàng đen, mặt mày âm u như nước.

"Ngươi chính là quốc quân Đại Kinh?" Một lão giả lạnh lùng mở miệng hỏi.

"Không sai, các hạ là người ở đâu, tại sao lại ồn ào ngoài đô hộ phủ!" Cơ Hạo mở miệng nói, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tu vi của những người này không yếu, thấp nhất cũng có cảnh giới Kim Tiên.

"Hắc hắc, tiểu tử, lá gan của ngươi lớn thật đấy, dám xưng đế ở Đại Hoang này.

Hôm nay bọn ta sẽ dạy cho ngươi quy củ!" Giọng lão giả âm u dị thường, hiển nhiên đã động sát ý.

Mà nghe thấy giọng nói, mày Cơ Hạo nhíu lại càng sâu.

Tiếp đó, không chút khách khí mở miệng nói: "Trẫm là chủ của Đại Kinh, đến lượt ngươi dạy dỗ trẫm từ khi nào!" "Hắc hắc, lá gan của ngươi lớn thật.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách bọn ta!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, lão giả dẫn đầu quát lên.

Ngay sau đó, liền ra hiệu cho đệ tử phía sau ra tay.

Trong chớp mắt, linh lực mênh mông bùng nổ.

"Ầm ầm!" Hư không rung chuyển, như sấm sét.

Khiến cho bá tánh xung quanh đều kinh hô liên tục.

Đặc biệt là những người trong tông môn, trên mặt càng lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, uy áp tỏa ra từ trên người những người áo đen này đủ để nghiền nát bất kỳ ai trong số họ.

Lúc này, lại không biết phải làm sao, chỉ có thể né tránh.

Mà thấy cảnh tượng như vậy, Cơ Hạo lại không khỏi cười lạnh một tiếng.

Trong đôi mắt hắn, có ánh vàng rực rỡ nở rộ.

Thân thể trong nháy mắt vươn cao, trong khoảnh khắc đã đạt đến vạn trượng.

Trên bàn tay, pháp ấn cuộn trào.

"Gàoooo!" Tiếng rồng ngâm vang lên, trên người hắn, có vô số thần long đang gào thét.

"Ầm!" Khi bước chân hắn đạp xuống, những người áo đen kia lại trong nháy mắt nổ tung.

Gãy tay cụt chân bay lượn khắp trời.

Cảnh tượng này, khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Đây còn là người sao?

Quá mạnh mẽ, đây là suy nghĩ trong lòng tất cả mọi người.

Mà đúng lúc này.

"Gào!" Lại một trận gầm thét giận dữ truyền ra.

Trên người Cơ Hạo, một con cự mãng quấn quanh.

Thân thể hắn phình to, đạt đến ngàn trượng, một trảo vung ra.

Nơi nó đi qua, những người áo đen còn lại, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, đã bị xé nát trên không trung.

Lúc này, hắn như một vị ma thần, khiến người ta kinh hãi.

"Các ngươi là ai!" Một lát sau, giọng nói lạnh như băng của Cơ Hạo truyền ra, trong mắt lộ ra tia sát ý.

"Hừ, kẻ giết người, người sẽ giết lại!" Nghe thấy giọng đối phương, lão giả dẫn đầu mở miệng nói, trong mắt lộ ra tia hung ác.

Tiếp đó, một ngón tay điểm ra, pháp lực mênh mông hội tụ ở đầu ngón tay, trong nháy mắt hóa thành một lưỡi dao sắc bén, bắn thẳng về phía Cơ Hạo.

Tốc độ cực nhanh, khiến người ta kinh hãi.

"Gàoooo!" Nhưng, đối mặt với đòn tấn công này, Cơ Hạo vẫn vô cùng dũng mãnh, nghênh đón.

"Rắc!" Lưỡi dao va chạm vào móng vuốt khổng lồ, lại trong nháy mắt vỡ nát từng tấc, sau đó vỡ vụn trên không trung.

Mà thân hình Cơ Hạo cũng dừng lại.

"Ha ha, ngươi quả nhiên thực lực phi phàm, không trách dám lập triều xưng đế.

Nhưng, mục tiêu của chúng ta không phải là ngươi, cho nên ngươi có chết cũng chỉ là chết trong tay chính mình!" Nhìn Cơ Hạo, lão giả mở miệng nói.

Đồng thời, tất cả mọi người sau lưng hắn đều vây lại.

"Xoẹt!" Một luồng đao quang lướt qua.

Đầu của lão giả liền lìa khỏi cổ.

Tiếp đó, Cơ Hạo liền mở miệng nói: "Các ngươi đều ở lại đây đi!" Trong giọng nói của hắn mang theo sát cơ nồng đậm.

Mà cùng với giọng nói dứt, liền chuẩn bị xoay người rời đi.

"Gào!" Chỉ là, đúng lúc này, một trận thú gầm lại vang lên.

Tiếp đó, một con vượn khổng lồ liền xuất hiện trong sân.

Lông trên người nó đen bóng, trên người tỏa ra ngọn lửa nóng rực, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng hiếu sát.

Khi nhìn thấy Cơ Hạo, trong nháy mắt liền mở miệng gào thét.

"Nghiệt súc tìm chết!" Cảm nhận được khí tức của đối phương, Cơ Hạo giận dữ quát một tiếng.

Một quyền vung ra.

"Ầm!" Trong chớp mắt, con vượn khổng lồ trực tiếp bị đập thành thịt nát.

Mà bên cạnh Cơ Hạo, lúc này đã hội tụ mấy chục vị yêu tộc.

"Bái kiến bệ hạ!" Tổ Vu vừa mới đến, cung kính hành lễ nói.

"Ừm, các ngươi trước hết nghỉ ngơi ở đây, chờ lệnh.

Ngoài ra, bảo Huyền Minh đi theo ta, bản tọa muốn tàn sát hết những người áo đen kia!" Nghe thấy giọng nói, mọi người không dám lơ là, đều cung kính mở miệng nói.

“Vâng, bệ hạ!” Dứt lời, Cơ Hạo liền rời khỏi chiến trường.

Mà lúc này, bá tánh trong thành đã sớm sợ chết khiếp.

Tuy họ không nhận ra những cường giả này, nhưng chỉ dựa vào trận chiến vừa rồi, liền có thể phán định, tuyệt đối là tồn tại Thánh Nhân bát trọng.

Bây giờ, lại bị Đại Chu chém giết toàn bộ, đây là một chuyện khủng bố đến mức nào.

Mà lúc này, Cơ Hạo lại không quan tâm đến những chuyện khác, tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trong thành, lướt về phía xa.

Nhưng, hắn vừa mới ra khỏi thành, một trận hô giết lại một lần nữa truyền ra.

“Giết sạch bọn chúng!” Đồng tử Cơ Hạo co rụt lại.

Tiếp đó, liền điều khiển cửu long niện, truy sát.

Mà lúc này, toàn bộ rìa Thanh Châu đã hoàn toàn thất thủ.

Vô số bá tánh và binh sĩ bị bắt, bị dồn vào góc phố, run lẩy bẩy, nhìn quân địch phía trước, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Nhưng, lúc này Cơ Hạo lại không quan tâm những điều này, tốc độ của hắn cực nhanh.

Chỉ trong thời gian ngắn, đã đến trong đại doanh.

Chương 589

Khi nhìn thấy cảnh tượng trong đại trướng của mình, sát ý trong mắt gần như không hề che giấu.

"Các ngươi rốt cuộc là ai!" Cơ Hạo chậm rãi mở miệng nói.

Mà khi giọng hắn dứt, tất cả mọi người trong sân đều không nói gì, chỉ im lặng đứng đó, dường như đang chờ đợi ai đó đến.

Mà Cơ Hạo nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt lại lóe lên một tia nghi hoặc, nhưng ngay sau đó đã phản ứng lại.

"Ầm!" Tiếp đó, một quyền liền đánh ra.

Nơi quyền cương đi qua, hư không vỡ nát, những người áo đen kia căn bản không có sức chống cự.

Chỉ là, khi quyền phong bao trùm tất cả mọi người, một luồng khí âm hàn lại lan tỏa ra.

Sau đó, liền thấy một thân ảnh hiện ra từ đó, chính là vị lão giả kia, lúc này khóe miệng hắn còn vương một tia máu tươi, nhìn Cơ Hạo, trong mắt lộ ra vẻ hung tợn.

"Ha ha, không ngờ lại gặp được một vị chí cường giả, thật là may mắn.

Hôm nay ta phải giết ngươi!" Dứt lời, người áo đen liền xông về phía Cơ Hạo.

Sau lưng hắn, mấy vị trưởng lão theo sát.

Nhất thời, trời đất biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

"Ầm!" Khi người áo đen đến gần, nắm đấm của Cơ Hạo cũng không hề yếu thế mà nghênh đón.

Hai bên hung hãn va chạm vào nhau, một đám khói mù nổ tung.

Đất đai xung quanh cũng không biết bị lật lên bao nhiêu tầng.

Cuối cùng, thân hình hai người lần lượt lùi lại, trong mắt người áo đen lộ ra vẻ chấn động.

Bởi vì, hắn phát hiện, đối phương rõ ràng mạnh hơn hắn.

Mà ngay lúc hắn kinh ngạc, nắm đấm của Cơ Hạo liền một lần nữa vung ra.

"Gào!" Lần này, trên quyền phong của hắn, có sấm sét rực rỡ cuộn trào.

"Ầm!" Hai nắm đấm va chạm, phát ra tiếng kim loại giao nhau.

Người áo đen lại một lần nữa bay ngược ra ngoài, thân thể hắn bị đâm xuyên.

"Xoẹt!" Máu tươi đỏ thẫm văng khắp trời đất, khiến người ta kinh hãi.

Sau khi thân thể hắn rơi xuống, không thể gượng dậy được nữa.

Mà lúc này, khí thế trên người Cơ Hạo lại càng thêm ngưng luyện.

Lúc này, tuy hắn vẫn chưa bước vào cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân, nhưng cũng đã là một bước chân vào cửa.

Nếu hấp thu thêm một chút năng lượng, đột phá cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Mà đúng lúc này, xa xa lại truyền đến tiếng hô giết.

Hóa ra, là những người áo đen kia đã trốn thoát.

"Hắc hắc, lần này các ngươi xong đời rồi, bá tánh trên toàn Thanh Châu đều sẽ chết thảm.

Không chỉ các ngươi, ngay cả tử dân của ngươi cũng phải chôn

cùng!" Một giọng nói ngông cuồng truyền ra, khiến trong mắt Cơ Hạo lộ ra sát ý lạnh như băng.

Hắn không ngờ, những người đó lại tàn nhẫn như vậy.

"Hừ, lũ kiến hôi, sao dám ngang ngược!" Nghe thấy giọng nói, Hình Thiên một chưởng vỗ ra, chưởng ấn nóng rực, đẩy ngang về phía người áo đen kia.

"Ầm!" Cùng với một trận nổ vang, mọi người liền thấy, những người áo đen kia hóa thành sương máu.

Mà Cơ Hạo lại không để ý, đi về phía phủ thành chủ.

Một lát sau, khi hắn tiến vào đại điện, tất cả người ngựa đều quỳ rạp xuống đất, hốc mắt đỏ hoe, thậm chí có người rơi lệ.

"Bái kiến bệ hạ!" Trong giọng nói tràn ngập tiếng nấc nghẹn.

Cơ Hạo gật đầu, ngồi lên vương tọa.

Tiếp đó, liền chậm rãi mở miệng nói: "Lần này, trẫm thân chinh đại quân, diệt đi những tên giặc cướp kia.

Các ngươi có nguyện cùng trẫm ra trận, dẹp yên phản nghịch!" Giọng nói mang theo vẻ trang nghiêm, khiến cho các tướng lĩnh bên dưới đều không khỏi sững sờ.

"Mạt tướng nguyện đi!" Nghe thấy giọng nói, Tôn Ngộ Không là người đầu tiên đứng dậy.

"Chúng thần nguyện theo bệ hạ, quét sạch loạn thế!" Trong giọng nói, mang theo vẻ kiên quyết.

"Được, nếu đã như vậy, thì xuất phát đi, hôm nay hãy để những kẻ đáng chết này phải trả giá!" Dứt lời, Cơ Hạo liền dẫn theo đại quân mênh mông cuồn cuộn lên đường.

Những năm gần đây, Thanh Châu vẫn luôn rất thái bình.

Nhưng hôm nay, Đại Kinh cuối cùng đã có cơ hội ra tay, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Họ đã đợi ngày này quá lâu rồi.

Danh tiếng của Đại Chu, uy áp vạn cổ, ai dám trêu chọc.

Hôm nay, hãy dùng những kẻ xâm lược này, tế điện vong linh.

Đội ngũ hùng hậu, dưới sự dẫn dắt của Cơ Hạo, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Trên đường đi, Cơ Hạo càng thi triển pháp chỉ, triệu tập quân thủ các thành, chuẩn bị một lần dẹp yên những người áo đen kia.

Nhưng, khi đi qua một quận huyện, Cơ Hạo lại nhíu mày.

Bởi vì, hắn phát hiện, ngoài quận huyện đó, tụ tập lượng lớn bá tánh, hơn nữa, ánh mắt mỗi người đều vô cùng hung ác.

Đặc biệt là những phụ nữ, trẻ em, trong mắt lộ ra vẻ hiếu sát, hiển nhiên là đang chờ lệnh công phá.

Thấy cảnh tượng như vậy, Cơ Hạo không khỏi sững sờ, nhưng ngay sau đó liền quát lên: "Các ngươi đều là bá tánh bình thường, tại sao lại tham gia.

Chẳng lẽ không sợ chết sao!" Tiếng nói vang lên, khiến trong đám người phát ra tiếng bàn tán xôn xao.

Có người mở miệng nói: "Ngươi hiểu cái gì, con trai ta đang chinh chiến bên ngoài, bây giờ vẫn chưa trở về.

Nếu không báo thù, sau này làm sao làm cha mẹ.

Hôm nay, dù có chết, ta cũng phải cùng các ngươi đồng quy vu tận!" Nói xong, liền lao về phía kỵ binh Đại Chu.

Mà giọng nói của hắn, càng kích động mọi người xung quanh.

“Ha ha, giết bọn chúng báo thù cho con trai!” Có người hét lên.

Trong chớp mắt, liền lao về phía Cơ Hạo.

“Hừ, tìm chết!” Nhìn những bá tánh dũng mãnh kia, Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh đại quân xung kích.

Bên cạnh hắn, vô số tinh nhuệ thiết giáp quân, như thủy triều tuôn ra.

Nơi họ đi qua, không ai có thể cản được.

Thực lực của những người áo đen này, cũng không tính là cao, kẻ mạnh nhất, cũng chỉ là cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân mà thôi, sao có thể là đối thủ của thiết kỵ.

Trong khoảnh khắc, đã bị tàn sát sạch sẽ.

“Ầm ầm!” Khi tất cả người áo đen đều ngã xuống, cả trời đất lúc này đều rung chuyển.

“Gàoooo!” Cùng với một tiếng rồng ngâm vang lên, long bào trên người Cơ Hạo tỏa ra ánh tím chói mắt.

Hắn lại đột phá, đạt đến Bán Bộ Thánh Nhân tam trọng.

“Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều cung kính hô lên, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Mà đúng lúc này, quận thủ Thanh Châu kia lại chạy đến.

“Mạt tướng bái kiến bệ hạ!” Thấy Cơ Hạo, hắn cẩn thận mở miệng nói, không dám có chút nào lơ là.

Trán hắn đầy mồ hôi, hiển nhiên là vừa mới vội vàng chạy đến.

“Miễn lễ đi, Thanh Châu đã xảy ra chuyện gì?” Nghe thấy giọng Cơ Hạo, quận thủ kia không dám lơ là, vội vàng mở miệng nói.

“Khởi bẩm bệ hạ, Kim Ngô vệ kia đang công đánh phủ đệ của các

lộ chư hầu.

Chỉ là Thanh Châu ta ở xa, bây giờ mới đến.

Xin bệ hạ trách phạt!" Nghe Cơ Hạo hỏi, quận thủ kia không dám có chút nào che giấu, mở miệng nói.

"Ồ, nếu đã như vậy, vậy trẫm cũng nên tự mình đi một chuyến!" "Vâng, bệ hạ!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, quận thủ kia không dám nhiều lời, cúi người ứng tiếng.

Mà những binh sĩ khác, thì hộ tống Cơ Hạo đến doanh trại của Kim Ngô vệ.

Tuy họ không biết tu vi cụ thể của Cơ Hạo, nhưng có thể trở thành thủ hạ của quận thủ Thanh Châu, mỗi người ít nhất cũng có tu vi Thánh Nhân ngũ trọng, vì vậy, căn bản không cần lo lắng.

Một lát sau, khi Cơ Hạo đứng vững, Kim Ngô vệ xung quanh liền cung kính quỳ rạp dưới chân hắn.

"Tham kiến bệ hạ, bệ hạ thiên thu vạn tuế, nhất thống giang sơn!" Nghe thấy giọng của những Kim Ngô vệ kia, Cơ Hạo gật đầu, ra hiệu đứng dậy.

Tiếp đó liền chậm rãi mở miệng nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho tất cả thành trì đầu hàng.

Nếu không, diệt thành!" "Tuân lệnh!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, vị quận thủ kia không dám lơ là, trực tiếp lui xuống.

Nhưng, ngay sau khi hắn đi ra không lâu, liền gặp một đội người ngựa, chặn đường hắn.

Đó là Lưu Bá Ôn dẫn theo mọi người đến.

"Thần tham kiến bệ hạ!" Khi Lưu Bá Ôn đến gần, mở miệng nói.

Mà Cơ Hạo lại không muốn lãng phí thời gian, hờ hững mở miệng

nói: “Bình thân đi, Lưu khanh, ngươi dẫn người phụ trách an phủ bá tánh, không được làm hại tính mạng.

Nếu có kẻ không phục tùng, giết không tha!” “Thần lĩnh mệnh!” Giọng Cơ Hạo vừa dứt, Lưu Bá Ôn liền cung kính trả lời.

Sau đó, liền suất lĩnh mọi người biến mất tại chỗ.

Mà bên kia, khi Lưu Bá Ôn và mọi người đến các nơi ở Thanh Châu, khuyên hàng những thành chủ kia, trong đế cung Đại Chu, Lý Tư cũng đang cùng Tào Chính Thuần thương lượng đối sách.

Lần này, Kim Ngô vệ tuy nói là đại thắng trở về, nhưng cũng tổn thất nặng nề, có đến mấy ngàn người bị bắt làm tù binh.

Nếu không thể sắp xếp ổn thỏa, rất dễ gây ra hoảng loạn.

Vì vậy, chuyện này, phải có một kết quả.

“Tào công công, theo lão phu thấy, không bằng trực tiếp giết vào Thanh Châu.

Chém giết những kẻ phản kháng, sau đó bắt hết tất cả thành chủ.

Không tin những người đó, sẽ còn chống cự.” Lúc này, sắc mặt Lý Tư âm trầm nói.

Là đại thần triều đình, quyền thế của hắn ngút trời.

Tự cho rằng, cả đại lục này, ngoài Thập Nhị Tổ Vu ra, gần như không ai có thể địch lại mình.

Bây giờ, lại bị một thế lực mới nổi khiêu khích, nếu không trừng phạt, sau này làm sao lập uy.

Hơn nữa, theo hắn thấy, Cơ Hạo chỉ là một quốc quân Đại Chu quèn, lại có thể hiệu lệnh cả Thanh Châu, hiển nhiên là quá trẻ.

Người như vậy, nếu lâu dài trấn giữ Đại Chu, chắc chắn sẽ khiến

những lão thần trong triều như mình cảm thấy nguy hiểm.

Cho nên, mình phải diệt trừ đối phương, để lợi ích của mình mãi mãi được bảo toàn.

"Lý thừa tướng nói sai rồi, bệ hạ đã phái chúng ta đến thực hiện nhiệm vụ, liền đại biểu rằng, đối với bệ hạ mà nói, những chuyện này đều không đáng nhắc đến.

Nếu chúng ta tự ý chủ trương, làm hỏng đại kế của bệ hạ, ngươi và ta ai có thể gánh nổi!" Nghe thấy giọng Lý Tư, Tào Chính Thuần mở miệng nói, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

Bây giờ, Cơ Hạo tuy vừa mới đăng cơ, hơn nữa tu vi cũng không mạnh, nhưng dù sao cũng là thiên mệnh chi tử, khí vận gia thân.

Cho nên, theo hắn thấy, Cơ Hạo chắc chắn vô cùng thần bí, vì vậy mới không muốn trêu chọc đối phương.

"Hừ, Tào Chính Thuần, ngươi đừng quên, ngươi cũng là quan viên Đại Chu.

Bệ hạ nếu thật sự trách tội, chúng ta cùng chịu là được, chẳng lẽ chúng ta còn sợ hắn sao!

Hơn nữa, Thanh Châu này vốn dĩ không ổn định, nếu bệ hạ thật sự muốn truy cứu, sớm muộn cũng sẽ loạn!" Lý Tư mở miệng nói.

"Ha ha, bệ hạ không những không có ý trách tội chúng ta, còn ban cho chúng ta pháp khí, sao lại truy cứu.

Ngươi cứ yên tâm đi.

Hai chúng ta, cứ để lại một người, ở đây giám sát bá tánh Thanh Châu.

Những người còn lại, trước hết trở về đô thành!" Dứt lời, Tào Chính Thuần kia liền cười nói.

Hắn tuy miệng lưỡi độc địa một chút, nhưng tâm địa quả thật không xấu.

Nhưng, làm như vậy, lại càng khiến Lý Tư thêm quyết tâm trừ khử đối phương.

Chỉ là, lại không biết, Cơ Hạo sau khi nghe thấy giọng nói của hai người, vẻ vui mừng trên mặt thoáng qua rồi biến mất, sau đó liền mở miệng nói: "Lưu Bá Ôn, ngươi theo trẫm về cung đi.

Ở đây giao cho ngươi!" "Mạt tướng tuân lệnh!" Nghe thấy giọng đối phương, Lưu Bá Ôn cung kính mở miệng nói.

Tiếp đó, liền đi theo bên cạnh Cơ Hạo, hướng về phía hoàng cung.

"Binh!

Binh!" Mà khi hai người vừa bước vào cửa cung, Cơ Hạo liền cảm nhận được một luồng lực lớn ập đến.

Chương 590

"Bệ hạ, cẩn thận!" Khi nhìn thấy thân ảnh lao tới, Lưu Bá Ôn quát lên, đồng thời một quyền đánh ra, va chạm với Kim Ngô vệ kia.

Trong chớp mắt, hai bên đều lùi lại.

Giờ khắc này, trong sân lập tức yên tĩnh vô cùng.

Mà sau khi nhìn thấy tất cả, Cơ Hạo lạnh lùng quát: "Ai cho các ngươi động thủ.

Đây là nhà của trẫm, há là nơi các ngươi có thể giương oai!" Tiếng nói vang lên, khiến cho Kim Ngô vệ kia không khỏi biến sắc.

"Bệ hạ tha tội, chúng thần không có ý mạo phạm!" Nghe thấy giọng đối phương, Lưu Bá Ôn cũng vội vàng mở miệng nói.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ xấu hổ, dù sao đi nữa, Cơ Hạo cũng là hoàng đế Đại Chu.

Bây giờ, lại bị người của mình, cản đường giữa phố.

Dù hắn có gan to bằng trời, cũng có chút hoảng sợ.

Chỉ là, lúc này, sắc mặt Cơ Hạo lại càng thêm lạnh như băng.

"Lưu ái khanh, đây là ý gì?" "Bệ hạ, tôi.!" "Bốp!" Chỉ là, lời hắn còn chưa nói xong, đã bị Cơ Hạo một cái tát vào má.

"Bệ hạ, ngài đừng trách tội Lưu sư huynh.

Anh ấy không phải cố ý.

Chúng thần phụng mệnh tuần tra các thành, nhưng thành chủ Thanh Châu này, lại nhiều lần chống đối Đại Chu ta.

Cho nên, chúng thần liền chuẩn bị bắt bọn họ, để làm gương.

Mong bệ hạ minh giám!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, thống lĩnh Kim Ngô vệ bên cạnh vội vàng mở miệng nói, trong mắt lộ ra vẻ thảm thiết.

Mà nghe thấy giọng nói, ánh mắt Cơ Hạo lại không khỏi ngưng lại, tiếp đó, không chút do dự một chưởng vỗ ra.

Chưởng ấn mênh mông gào thét, trong khoảnh khắc liền đánh nát đối phương trên không trung.

Cảnh tượng này, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, căn bản không ngờ, đối phương lại ra tay.

Từng người đứng tại chỗ, nửa ngày không nói nên lời.

"Bệ hạ tha mạng, chúng thần biết sai rồi." Mà đúng lúc này, thống lĩnh Kim Ngô vệ kia cuối cùng không nhịn được mở miệng hét lên.

"Cút đi, lần sau, nếu còn dám phạm thượng, chắc chắn chém không tha!" Dứt lời, cấm quân xung quanh liền tản ra, xua đuổi binh sĩ của Kim Ngô vệ đi.

Giờ khắc này, trước cửa toàn bộ hoàng cung, chìm vào sự yên tĩnh chết chóc.

"Lưu Bá Ôn, ngươi có thể giải thích một chút không!" Giọng Cơ Hạo lạnh lùng truyền ra, khiến cho đối phương không khỏi sững người.

"Bệ hạ, lần này, tôi thật sự có tư tâm.

Vợ con tôi bị giam giữ trong Thanh Châu, muốn cứu viện, cần dùng đến một số thứ đặc biệt.

Tôi lo lắng, Tào Chính Thuần kia sẽ cản trở.

Cho nên, mới nghĩ rằng, bắt hắn lại, hỏi rõ tình hình xong, tôi tự mình đi cứu viện!

Không ngờ, hắn lại là thuộc hạ của bệ hạ.

Xin bệ hạ trách phạt!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo hờ hững nói: "Thôi bỏ đi, niệm tình ngươi trung thành tận tâm, tạm tha cho ngươi không chết, lui xuống đi!" Dứt lời, Lưu Bá Ôn cúi người cáo từ.

Mà bên kia, Tào Chính Thuần kia, lúc này lại mồ hôi đầm đìa.

Cú tát vừa rồi của Cơ Hạo, khiến hắn trong lòng sợ hãi.

Lúc này trong lòng hiểu rõ, nếu đối phương lại động thủ, mình chắc chắn sẽ chết.

"Tào đại ca, chúng ta bây giờ phải làm sao, bệ hạ dường như đã biết thân phận của chúng ta rồi!" Thủ lĩnh Kim Ngô vệ kia mở miệng nói, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Ai, còn làm sao được.

Bệ hạ muốn giết chúng ta, dễ như trở bàn tay, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện, họ sẽ không tra ra được gì.

Nếu không, chúng ta chắc chắn sẽ chết.

Nhưng ngươi cũng yên tâm, chuyện này sẽ không bị bại lộ.

Châu mục Thanh Châu là bạn tốt của ta, đến lúc đó chỉ cần khống chế hắn là được.

Về phần Thanh Châu này, chúng ta bố trí trong tối, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Lần này, coi như là Tào Chính Thuần ta xui xẻo!" Tào Chính Thuần mở miệng nói.

Tiếp đó, hai người liền biến mất tại chỗ.

Mà lúc này ngoài thành Thanh Châu, mấy vạn Kim Ngô vệ đã vây kín thành trì.

Họ là đội quân tinh nhuệ nhất của Tào Chính Thuần, thực lực mỗi người đều đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, trên thế giới này, có thể xưng là cao thủ tuyệt đỉnh.

Mà bây giờ, lại tập trung gần năm ngàn người.

Chỉ là, lúc này Cơ Hạo lại đang trấn giữ trong hoàng thành, không có chút ý định xuất động nào.

Trong mắt hắn lộ ra tia hàn quang, mình đã đến đây, sao có thể để cho những Kim Ngô vệ này dễ dàng rời đi.

Năm đó, mình bị ép phải chạy trốn đến Hồng Hoang, nào có khác gì thảm cảnh này.

Bây giờ, Tào Chính Thuần kia đã dám phái Kim Ngô vệ đến công phá lãnh thổ của mình, tự nhiên là phải để hắn nợ máu trả bằng máu.

Mà ngay lúc Cơ Hạo đang suy nghĩ, Kim Ngô vệ trên đầu thành liền phát ra tiếng gầm giận dữ: "Hàng không giết, kháng cự giết không tha!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, dưới sự quét qua của linh thức, binh sĩ Đại Kinh trên tường thành, gần như không một ai chịu đầu hàng.

"Bệ hạ, chúng ta phải làm sao, chẳng lẽ thật sự phải phá thành vào sao!" Úy Trì Cung nhỏ giọng nói, trong mắt lộ ra một tia lo lắng.

"Không cần hoảng sợ, những người này chỉ là hư trương thanh thế mà thôi.

Trẫm ngược lại muốn xem, là ai dám đến công phá Đại Chu của trẫm, tìm chết hay sao!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo hờ hững nói, trong giọng nói mang theo ý lạnh vô tận.

Mà ngay khi giọng hắn vừa dứt, tiếng hô giết ngoài cổng thành lại càng thêm kịch liệt.

Hiển nhiên, đây là Kim Ngô vệ muốn thử dò thực lực của Đại Kinh.

“Bệ hạ, cứ thế này không được đâu, nếu họ tiếp tục khiêu chiến, Đại Chu chắc chắn sẽ bại!” Thấy cảnh tượng như vậy, Lý Nguyên Bá lại một lần nữa mở miệng nói.

“Ha ha, trận chiến này trẫm đã sớm dự liệu được rồi.

Nhưng, trẫm lại không tin, một Thanh Châu quèn, sẽ có cường giả lợi hại gì tồn tại!” Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo cười lớn nói.

Giây tiếp theo, liền vẫy tay ra hiệu, Úy Trì Cung dẫn người nghênh địch.

Chỉ là, đúng lúc này, thân hình thống lĩnh Kim Ngô vệ kia lại bước vào, cúi người bái lạy xuống đất, mở miệng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, đây là danh sách truy nã của Thanh Châu.

Tên trên đó, đều là nhân vật cấp bậc kiêu hùng các lộ, xin bệ hạ xem qua!” “Ồ, ngươi lấy từ đâu ra!” Nghe thấy giọng đối phương, Cơ Hạo đưa tay nhận lấy ngọc bài đối phương đưa lên, liền quát lên.

“Bệ hạ, đây là mạt tướng thu được từ trong thành Thanh Châu, đây là tên của đại nhân nhà tôi.

Đại nhân nhà tôi là thống lĩnh Kim Ngô vệ, mọi thứ trong thành Thanh Châu, ngài ấy đều rất quen thuộc.

Mong bệ hạ cho cơ hội!” “Ừm, nếu đã như vậy, thì giao cho ngươi.

Nhớ kỹ, nếu làm tốt, trẫm bảo đảm trọng thưởng!” Cơ Hạo gật đầu mở miệng nói, trong mắt lộ ra một vẻ thích thú.

Mà thống lĩnh Kim Ngô vệ kia, sau khi nhận được lệnh, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng lui xuống.

Mà lúc này trong đại điện, khóe miệng Cơ Hạo không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh.

"Úy Trì Cung nghe chỉ!" "Thần có mặt!" Úy Trì Cung cung kính mở miệng nói.

"Mệnh cho ngươi làm tiên phong, lĩnh binh năm trăm đến Thanh Châu, tru diệt phản nghịch!

Nếu gặp phải kháng cự, giết không tha!" "Tuân lệnh!" Nghe lệnh của Cơ Hạo, Úy Trì Cung không dám lơ là, cung kính mở miệng nói.

Tiếp đó, liền dẫn theo đại quân từ từ tiến vào Thanh Châu.

Mà lúc này trong thành, Kim Ngô vệ và hộ vệ của phủ thành chủ đã bắt đầu giao chiến.

Úy Trì Cung, tay cầm tam tiêm đao, xông thẳng vào.

Trong thời gian ngắn, đã tàn sát sạch sẽ một đám quân thủ.

Theo sát phía sau là Hạng Vũ và Lữ Bố, hai người cũng dũng mãnh vô cùng, từng người như ma thần, tàn phá thiên hạ.

Trong chớp mắt, cả tòa thành trì đã hóa thành Tu La tràng.

Trên đầu thành, máu tươi đỏ thẫm chảy xuống, sát khí nồng nặc lan tỏa.

"Xoẹt!" Mà ngay lúc Úy Trì Cung và mọi người sắp đến nơi đóng quân của Kim Ngô vệ, một mũi tên liền bay tới, nhắm thẳng vào ngực hắn, tốc độ nhanh đến cực hạn.

"Ầm!" Úy Trì Cung tuy cảnh giác, nhưng vẫn bị bắn trúng, trên ngực để lại một vết sẹo sâu hoắm.

"Chết tiệt, có mai phục, rút về doanh trại!" Cảm nhận được cơn đau truyền đến từ cơ thể, Úy Trì Cung chửi một tiếng mở miệng nói.

Tiếp đó, liền chuẩn bị dẫn binh sĩ trở về.

Nhưng, ngay khi lời hắn vừa dứt, một cây cung nỏ lại một lần nữa bắn tới.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn truyền ra, Úy Trì Cung bị bắn ngã xuống đất.

Lúc này, tất cả mọi người đều hiểu, mình e là đã gặp phải cao thủ.

Mà đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng la hét, đó là Tào Chính Thuần suất lĩnh cao thủ dưới trướng cuối cùng đã đến đầu thành.

Chỉ thấy người này thân hình cao lớn vô cùng, mái tóc đỏ bay phấp phới, trong tay còn cầm một cây gậy lang nha.

Hai mắt trợn tròn, trong mắt bắn ra ánh sáng hung tàn.

Lại là một cao thủ Thánh Nhân cửu trọng.

"Hừ, Úy Trì Cung chịu chết đi!" Thấy đối phương, Tào Chính Thuần khinh thường mở miệng nói, gậy lang nha trong tay trực tiếp đập xuống.

Sức gió nóng rực, như ngọn lửa đang cháy, khiến cho Úy Trì Cung đồng tử không khỏi co rụt lại, trường mâu trong tay trực tiếp chặn trước người.

"Rắc!" Tiếng vang giòn giã truyền ra, Úy Trì Cung liền bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này, cả người đều đã hôn mê.

"Kéo hắn về!" Tào Chính Thuần chỉ vào Úy Trì Cung mở miệng nói.

Giây tiếp theo, thân binh xung quanh liền khiêng Úy Trì Cung lên, biến mất tại chỗ.

Chỉ là, sau khi họ biến mất, Lưu Tranh ở bên kia cũng đã động.

Thân ảnh của hắn, trong nháy mắt xé rách bầu trời, lướt về phía xa.

Hắn muốn cứu Thanh Châu.

"Bệ hạ cẩn thận!" Mà thấy cảnh tượng như vậy, Hình Thiên và Quan Vũ đồng thời kinh hô.

Nhưng, lúc này đã muộn rồi.

Tào Chính Thuần kia là tu vi Thánh Nhân cửu trọng, căn bản không phải là Cơ Hạo có thể địch lại.

"Gàoooo!" Khi đối phương đến cách thành Thanh Châu trăm dặm, trong chớp mắt, đế hoàng pháp tướng trên đầu Cơ Hạo liền hiện ra.

Một chưởng vỗ ra, uy áp mênh mông khiến trời đất biến sắc.

Mà trong mắt Tào Chính Thuần kia, lại lộ ra một tia ngưng trọng.

Hắn không ngờ, Cơ Hạo lại đột ngột ra tay đánh lén.

Chỉ là, lúc này đã không kịp né tránh.

"Rắc!" Khi móng vuốt sắc bén của pháp tướng chạm vào thân thể đối phương, Tào Chính Thuần kia ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, cả thân thể liền bị xé nát.

Trong khoảnh khắc Cơ Hạo thu hồi pháp tướng, tinh phách của đối phương liền phiêu tán trên không trung.

Mà cùng lúc đó, trên lầu thành Thanh Châu.

"Ầm!" Cùng với một trận nổ dữ dội, thống soái quân thủ kia trực tiếp rơi xuống tường thành, sống chết không rõ.

Thấy cảnh này, người của cả Thanh Châu đều hoàn toàn ngơ ngác, bởi vì họ căn bản không nhận ra, những người này là thần thánh

phương nào.

Chỉ là, cũng hiểu rằng, Thanh Châu hôm nay, e là thật sự gặp nạn.

"Thiết kỵ Đại Chu, công phá!" Đứng giữa hư không, Cơ Hạo hờ hững mở miệng nói.

Giây tiếp theo, Úy Trì Cung dẫn theo đại quân, liền lao vào trong thành, sát khí đằng đằng.

Gần như không gặp phải bất kỳ sự cản trở nào.

"Xoẹt!" Đầu của một vị phó tướng bị chém nát.

Tiếp đó, thiết kỵ Đại Chu liền càn quét cả Thanh Châu.

"Bệ hạ tha mạng, tôi nguyện hàng!" Một đệ tử thế gia quỳ xuống đất, mở miệng hét lên.

"Bệ hạ, tôi là hậu duệ của trung lương, cầu xin ngài tha cho chúng tôi!" Sau đó, lại có mấy người của thế gia khóc lóc nói.

Chỉ là, trên mặt Cơ Hạo lại không có chút biểu cảm nào, lạnh lùng mở miệng nói: "Úy Trì Cung, chém hết bọn chúng!" Nghe thấy giọng nói, Úy Trì Cung không chút do dự giơ cây roi thép trong tay lên.

Chương 591

"Phụt!" "A!" Tiếng kêu thảm thê lương vang lên.

Úy Trì Cung không có chút ý thương hại nào, tay cầm roi thép, tàn sát khắp nơi trong thành.

Những người này, ngày thường làm ác nhiều, chết không đáng tiếc.

Mà lúc này Cơ Hạo, thì đã đến ngoài cổng cung của một tộc trưởng thế gia.

"Rầm!" Chân nhấc lên, nặng nề đạp xuống đất, khiến cho tất cả mọi người trong thành đều không khỏi run lẩy bẩy.

"Ai là thành chủ, ra đây chịu chết!" Giọng nói lạnh như băng truyền ra, khiến cho thành chủ gan mật như muốn vỡ ra, nào dám lơ là, vội vàng đi về phía Cơ Hạo.

"Bịch!" Còn chưa đến gần, đã trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

"Hán đế bệ hạ, thảo dân có tội, cầu xin ngài tha mạng!" Giọng nói run rẩy vô cùng, hiển nhiên là sợ đến cực hạn.

"Trẫm hỏi ngươi, có ý định đầu thành không, nếu dám lừa trẫm, trẫm chắc chắn sẽ cho ngươi biết tay!" Cơ Hạo lạnh lùng nói.

"Bệ hạ, ngài yên tâm, tôi nguyện hàng!" Nghe thấy giọng nói, gia chủ thế gia kia không chút do dự nói.

Trong lòng hắn hiểu rõ, mình mà không đầu hàng, e là sẽ bị đối phương đánh chết.

Hơn nữa, hắn cũng không cho rằng, Cơ Hạo có thể sống sót rời khỏi thành Thanh Châu.

Dù sao, thực lực của Tào Chính Thuần quá mạnh.

"Ừm, nếu đã như vậy, thì đi triệu tập quận thủ các quận, đến cổng thành nghênh giá đi!" Cơ Hạo hờ hững mở miệng nói, khóe miệng lộ ra nụ cười hung tợn.

Thanh Châu này, từ nay về sau sẽ trở thành thuộc quốc của Đại Chu.

Mà lúc này, trong khu rừng cách Thanh Châu mấy vạn dặm, "Vút vút!" Vô số điểm đen xuất hiện giữa hư không, đâm về phía thành trì.

Đó chính là một đội người áo đen.

Dẫn đầu là một lão giả, thân thể gầy yếu, nhưng toàn thân lại tỏa ra khí tức âm lạnh.

"Giết!" Khi đến gần thành trì, một chữ thốt ra, như sấm rền, khiến cho quân thủ trên đầu thành đều không khỏi kinh hãi.

Ngay sau đó, một lá cờ chiến màu đỏ máu liền bay ngang trên không, trên đó thêu ba con rồng lớn, trông vô cùng bá khí.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong thành Thanh Châu, tất cả bá tánh đều trợn to mắt, không thể tin được nhìn cảnh tượng trong sân.

"Đó là Hổ Bí của Đại Chu!" Có người nhận ra đội quân này, kinh hãi mở miệng nói.

"Mau đi, quân đội Đại Chu đến rồi, chúng ta không chống đỡ nổi!" "Ầm!" Một binh sĩ vừa dứt lời, thân hình liền trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Giờ khắc này, tất cả mọi người mới cảm thấy sự nghiêm trọng của tình hình.

Mà quân thủ vệ trên đầu thành cũng không dám ở lại, lăn lê bò trườn, chạy về phía trong thành.

Trong thời gian ngắn, cả Thanh Châu đã hoàn toàn thất thủ.

Mà Cơ Hạo, lúc này cũng đã tiến vào Thanh Châu.

Đây là lần thứ hai, hắn đến tòa thành khổng lồ này.

Tuy lần trước, hắn còn chưa đủ tư cách, nhưng bây giờ, đối phương đã thần phục mình, tất cả mọi người khi thấy đều phải cúi đầu hành lễ, tự nhiên là phải tham quan một phen.

Lúc này, bá tánh trong Thanh Châu, trong mắt lộ ra ánh sáng sợ hãi.

Họ không hiểu, tại sao thành chủ của mình lại phản bội.

Nhưng, thực lực của Đại Chu bày ra đó, họ không những không thể phản kháng, còn phải lấy lòng đối phương, cầu xin đối phương tha thứ.

Mà ngay lúc những người này, chuẩn bị tiến vào phủ thành chủ, một luồng uy thế mạnh mẽ liền lan tỏa ra, khiến cho Cơ Hạo không khỏi nhíu mày.

"Hán đế bệ hạ, ngài mời vào thành đi, Tào Chính Thuần đã đợi trong đại điện, người ngài muốn tìm, chắc cũng sẽ đến đó!" Ngay lúc Cơ Hạo chuẩn bị vào thành, Úy Trì Cung cung kính nói.

"Ừm, vậy thì vào thành trước rồi nói!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo chậm rãi nói.

Tiếp đó, hai người liền bước vào trong thành.

Một lát sau, một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ liền hiện ra trước mắt hai người.

Đại điện cao khoảng ngàn trượng, vàng son lộng lẫy.

Mà Cơ Hạo vừa mới bước lên bậc thềm, đã thấy Tào Chính Thuần đang đợi mình.

Sắc mặt đối phương tái mét vô cùng, hiển nhiên là vừa mới đại chiến với Tào Chính Thuần một trận.

"Bệ hạ, ngài cuối cùng cũng đến rồi!" Thấy Cơ Hạo, đối phương vội vàng tiến lên nói, vẻ cung kính trên mặt lại vô cùng nồng đậm.

Lúc này, tu vi của Cơ Hạo đã đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên tứ trọng cảnh giới, mà đối phương, vẫn là tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên ngũ trọng.

Chênh lệch như vậy, quả thật không nhỏ.

Nhưng, thiên phú của Tào Chính Thuần quả thật cũng được xem là mạnh mẽ.

"Ừm, đi thôi, chúng ta đi xem người kia!" Nghe thấy giọng đối phương, Cơ Hạo hờ hững mở miệng nói.

Tiếp đó, liền đi thẳng vào đại điện.

Đây là sảnh nghị sự của thành Thanh Châu.

Trong đó, có mấy trăm quận thủ đang ngồi.

Ánh mắt của họ lúc này hội tụ trên người một người.

"Sứ giả của Đại Long quân triều, lại đích thân đến!" Thấy thân ảnh Cơ Hạo, đồng tử của mọi người đều không khỏi co rụt lại.

Không ngờ đối phương lại đến vào lúc này.

"Ngươi chính là sứ giả do Đại Long quân triều phái đến sao.

Không biết, các ngươi có chỉ giáo gì!" Quận thủ Thanh Châu, nhìn Cơ Hạo mở miệng nói.

Giọng của hắn, mang theo tia âm hàn.

Bởi vì, nguyên nhân Cơ Hạo vừa mới đánh bại Lưu Đức Phú.

Cho nên, quận thủ Thanh Châu, cũng không xem đối phương là

một sứ giả bình thường, chỉ xem hắn cũng là tồn tại giống mình, chỉ cần mình ra tay, trong khoảnh khắc, liền sẽ bắt được hắn.

"Ha ha, bản vương hôm nay, chỉ là phụng mệnh tuần tra biên quan mà đến.

Đồng thời, cũng phụ trách thu nhận Thanh Châu này của các ngươi!" Cơ Hạo hờ hững mở miệng nói.

"Thu nhận Thanh Châu?

Chẳng lẽ Đại Long quân triều, cũng muốn nhúng tay vào chuyện của Thanh Châu sao, ngươi phải rõ ràng, đây là Thanh Châu, chứ không phải Đại Chu của các ngươi!" Quận thủ Thanh Châu lạnh lùng mở miệng nói.

"Ồ, Thanh Châu không tồi, nhưng cũng không cần thiết, để người khác khống chế!" Nghe thấy giọng đối phương, Cơ Hạo chậm rãi nói, nhưng sát cơ trong mắt lại không giảm đi chút nào.

"Hừ, cuồng vọng!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, đối phương giận dữ quát một tiếng, giây tiếp theo, cả thân thể liền hóa thành tàn ảnh, lướt về phía Cơ Hạo.

Đôi quyền vung lên, mang theo sức mạnh hủy diệt.

Hiển nhiên là không ngờ, Cơ Hạo lại cuồng vọng như vậy.

"Ầm!" Mà ngay lúc đòn tấn công của quận thủ kia sắp hạ xuống, thân hình Úy Trì Cung liền xuất hiện trước mặt Cơ Hạo, chặn lại.

Trong chớp mắt, hai luồng sức gió mênh mông lan tỏa ra, lật tung cả đại điện.

Mà quận thủ Thanh Châu kia, thì đứng tại chỗ, mặt mày ngưng trọng nhìn chằm chằm Úy Trì Cung.

Hắn không ngờ, võ tướng của Đại Chu này, lại có thực lực như

vậy.

"Ha ha, một quận thủ Thanh Châu quèn, lại dám mạo phạm bệ hạ nhà ta, thật là tìm chết!" Thấy Cơ Hạo an toàn, Úy Trì Cung cười lớn nói.

"Hừ!" Mà quận thủ Thanh Châu kia, nghe thấy giọng nói, lại hừ lạnh một tiếng, không nói nhiều nữa.

"Các ngươi lui xuống đi!" Cơ Hạo mở miệng nói, tiếp đó, binh sĩ Đại Chu bên cạnh liền từ từ biến mất tại chỗ.

Mà lúc này, hắn lại bước lên, đi từng bước về phía quận thủ kia.

"Xoẹt!" Mà đối phương, nhìn Cơ Hạo ngày càng đến gần, trong mắt lại lộ ra vẻ khinh thường.

Trường kiếm trong tay, chém thẳng ra.

Ánh kiếm nóng rực xé rách trời cao, trong không khí phát ra tiếng gào thét, hung hãn đập xuống đối phương.

Mà Cơ Hạo lại không hề né tránh.

"Gàoooo!" Chỉ là, ngay lúc ánh kiếm kia hạ xuống, từng trận rồng ngâm truyền ra.

Một con rồng khổng lồ xuất hiện trên đầu hắn, lượn lờ giữa không trung, giương nanh múa vuốt, khiến cho quận thủ kia đồng tử không khỏi co rụt lại.

"Gàoooo!" Lại một trận gào thét vang lên.

Một con hoàng long xuất hiện, vảy của nó rực rỡ, như được đúc từ tinh kim, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

"Gào!" Ngay sau đó, mấy con rồng khổng lồ khác, đủ màu sắc, đồng loạt thò ra từ hư không, phát ra tiếng gầm kinh thiên, chấn nhiếp trời xanh.

“Ầm ầm!” Mà lúc này, quận thủ kia cũng không để ý được nhiều.

Hắn một đao chém ngang, ánh đao nóng rực, va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ dữ dội.

Toàn bộ xà nhà càng trực tiếp sụp đổ, đá vụn bắn tung tóe, khiến cho trong đại điện, hỗn loạn một mảnh.

Mà quận thủ kia, cũng bị ép phải lùi lại mấy bước, trong lòng kinh hãi không thôi.

“Sao ngươi lại!” Nhìn Cơ Hạo, hắn kinh ngạc mở miệng nói.

Nếu sớm biết, thực lực của Cơ Hạo mạnh như vậy, dù cho hắn có một vạn lá gan, cũng tuyệt đối không dám trêu chọc đối phương.

Dù sao, Cơ Hạo là đế quân của Đại Tần, thống ngự vạn giới, đẩy ngang vũ trụ, há là một quận thủ quèn như hắn có thể địch lại.

“Trẫm sao lại đến Thanh Châu của ngươi đúng không!

Nói cho ngươi biết, Đại Tần đế triều, muốn ở đây xây dựng kinh đô.

Bất kỳ kẻ nào cản trở, giết không tha!

Nếu ngươi không muốn hàng, cũng có thể đi chết!” Nhìn đối phương, giọng Cơ Hạo lạnh như băng, dường như có thể đóng băng hư không, khiến cho quận thủ Thanh Châu kia toàn thân không ngừng run rẩy.

Nhưng, lại căn bản không dám phản bác, tên của Đại Tần đế triều quá vang dội.

Hơn nữa, đối phương lại càng hung hãn dị thường, ngay cả vị Lưu công tử kia, cũng đã bỏ mạng trong tay hắn.

Bây giờ, mình sao có thể chống đỡ.

Chỉ là, còn chưa đợi hắn phản ứng lại, Cơ Hạo đã quát lên: "Động thủ!" Giọng vừa dứt, Úy Trì Cung liền dẫn theo đại quân, xông xuống phía dưới.

Những năm gần đây, Đại Tần đế triều trong quá trình chinh phạt bốn phương, cũng không phải không có tổn thất, nhưng chỉ cần là tử dân của Đại Tần, mỗi lần chiến thắng xong, đều sẽ trở về Thanh Châu, xây dựng lại thành mới, bổ sung binh lính.

Tuy trong Thanh Châu, cũng có thế lực khác đầu quân cho Đại Tần, nhưng những người này đều không có tư cách ở lại đây.

Lúc này, người của Thanh Châu đã hoàn toàn hoảng loạn.

Uất Trì Cung dẫn đầu lao vào trong đám người.

Máu tươi bắn tung tóe.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Chỉ trong thời gian ngắn, rất nhiều quan viên cấp cao của Thanh Châu đã bị chém giết tại chỗ.

Còn về tên quận thủ Thanh Châu, hắn ta đã sớm sợ đến mức mềm nhũn trên mặt đất, căn bản không thể dấy lên chút chiến ý nào.

"Ngươi... ngươi dám giết người Thanh Châu của ta!" "Phụt!" Thế nhưng, giọng hắn còn chưa dứt.

Một lưỡi đao sắc bén đã đâm xuyên qua ngực, ghim chặt hắn trên mặt đất.

"Bệ hạ tha mạng, Thanh Châu chúng thần nguyện ý quy thuận Đại Chu!" Nhìn thấy thi thể trên mặt đất, các quận thủ khác đều quỳ rạp xuống, lớn tiếng kêu gào.

Nhưng Cơ Hạo không thèm để ý đến bọn họ, trực tiếp lên tiếng: "Uất Trì Cung!" "Mạt tướng có mặt!" Nghe thấy mệnh lệnh, Uất Trì

Cung cúi người bái lạy.

“Nơi này giao cho ngươi, nhớ kỹ không được để chạy thoát bất kỳ một ai!

Nếu có kẻ không phục, giết không tha!” “Thần tuân chỉ!” Uất Trì Cung cung kính đáp.

Tiếp đó, Cơ Hạo liền xoay người rời đi.

Một khi Đại Tần đã muốn định đô, vậy thì chính mình với tư cách là bệ hạ, tự nhiên phải đích thân giám sát.

Nếu không, lỡ như không thể hoàn công nhanh chóng, sẽ làm lỡ mất giờ lành.

Khi đó thì phiền to, bá tánh Đại Chu sẽ oán hận chính mình.

“Bệ hạ, đây là tòa thành cuối cùng, mời ngài vào cung nghỉ ngơi!” Vừa mới ngồi xuống, một cỗ xe ngựa đã chạy vào trong đại điện.

Phu xe cung kính lên tiếng.

Cơ Hạo gật đầu, ra hiệu cho người kia đánh xe đi.

Rất nhanh, xe ngựa đã dừng lại bên ngoài một tòa phủ đệ xa hoa.

Khi Cơ Hạo xuống xe, hắn phát hiện nơi này lại là phủ của một vị hoàng tử.

Chương 592

"Phụ vương, hài nhi mang quà đến cho người!" Ngay khi Cơ Hạo định bước vào cửa, một giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến.

Tiếp đó, một thân hình nhỏ nhắn xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Chỉ thấy cô bé dung mạo tuyệt mỹ, da dẻ như ngọc, thân hình thon dài.

Tuy chỉ mới tám chín tuổi nhưng đã ra dáng thiếu nữ.

Giữa hai hàng lông mày còn thoáng nét tinh nghịch, khiến người ta không khỏi bật cười.

"Ha ha, trẫm có được đứa con gái như con thật tốt!" Nhìn thiếu nữ trước mặt, Cơ Hạo cười nói, trong mắt lộ vẻ cưng chiều.

"Phụ vương, người đừng trách tội mẫu phi, người cũng là bị ép gả thôi!" Thiếu nữ cúi đầu, rụt rè nói.

"Được rồi, không cần lo lắng, phụ vương sao nỡ trách phạt mẫu phi của con chứ.

Đi, chúng ta vào nhà rồi nói!" Nghe giọng thiếu nữ, Cơ Hạo xoa đầu cô bé rồi nói.

Sau đó, hắn dắt tay cô bé, chuẩn bị vào trong sân.

Chỉ có điều, ngay khi bọn họ vừa đi được hai bước, một tràng tiếng bước chân hỗn loạn đã truyền đến.

"Bốp!" Ngay sau đó, một luồng quyền phong sắc bén đánh thẳng vào trán Cơ Hạo, khiến sắc mặt hắn lập tức trở nên âm trầm.

Hắn không những không né tránh, mà ngược lại còn đưa tay ra đỡ.

"Bốp!" Hai bàn tay giao nhau, phát ra tiếng vang.

Ngay sau đó, bóng người tấn công lén đã bị đánh bay ra ngoài, máu tươi chảy ra từ miệng mũi, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

"Ai?" Lúc này, tất cả mọi người đều vây lại, một người đàn ông trung niên mặt đầy giận dữ nói.

Hắn là quận thủ Thanh Châu, tên là Vương Khánh Dương.

Vì ngày thường quen thói cậy thế bắt nạt người khác, nên mới sinh ra tính tình như hiện tại.

Tuy nhiên, hắn cũng có chút năng lực, cộng thêm việc Thanh Châu vốn nghèo nàn, muốn làm một phú ông cũng khó.

Vì vậy, hắn mới hành xử càn rỡ như thế.

"Là ngươi, Cơ Hạo!" Nhìn thấy đối phương, Vương Khánh Dương nghiến răng nghiến lợi nói, trong mắt lộ ra vẻ hận thù sâu sắc.

Còn đám quận thủ bên cạnh hắn thì đã nhận ra thân phận của Cơ Hạo.

Dù sao thì, đế quốc Đại Chu uy chấn bốn bể.

Dù cách xa ngàn dặm, bọn họ vẫn có thể dùng thần niệm cảm nhận được sự uy nghiêm của đối phương.

Lúc này, nhìn Vương Khánh Dương, ánh mắt bọn họ không khỏi lộ vẻ thương hại.

Kẻ này đúng là đá phải tấm sắt rồi, lại dám chọc vào đế chủ Đại Chu, e là sắp gặp rắc rối lớn.

Nghe thấy giọng của Vương Khánh Dương, Cơ Hạo lại không hề đáp lời.

Hắn trực tiếp dắt thiếu nữ đi về phía phủ đệ.

Uất Trì Cung theo sát phía sau.

“Đứng lại, ngươi không được vào, đây là phủ của Nhị hoàng tử, ngươi tự tiện xông vào, đáng chết!” Vương Khánh Dương lại lần nữa hét lên.

Thế nhưng, Cơ Hạo như không nghe thấy, cứ thế đi lướt qua bên cạnh hắn.

Cảnh này khiến hắn ta nổi giận đùng đùng.

Hắn chỉ một ngón tay, kiếm mang rực lửa xé toạc bầu trời, hóa thành một con rồng khổng lồ hung tợn trên không trung, hung hăng lao về phía Cơ Hạo.

“Ầm!” Chỉ có điều, đòn tấn công của Vương Khánh Dương còn chưa đến gần Cơ Hạo, Uất Trì Cung đã vung chùy đập xuống.

Ánh vàng rực rỡ lóe lên, con rồng khổng lồ liền tan biến giữa đất trời.

Lúc này, Cơ Hạo đã đến trước phủ đệ.

“Phụ hoàng, chúng ta về đến nhà rồi!” Nhìn cảnh tượng trước mắt, thiếu nữ hưng phấn nói.

Rõ ràng, đây là lần đầu tiên cô bé đến nơi ở của cha mình, tâm trạng kích động cũng là chuyện rất bình thường.

“Ha ha, con bé này, đây không phải nhà con đâu!” Cơ Hạo mỉm cười nói.

Tiếp đó, hắn dắt thiếu nữ đi vào trong phủ.

“Đứng lại, điện hạ nhà ta, các ngươi không được vào!” Thế nhưng, ngay khi họ vừa bước vào cổng phủ, đã có hộ vệ chặn lại, giọng nói lạnh lẽo.

Điều này khiến thiếu nữ không khỏi nhíu mày.

Thực lực của cô bé quá yếu, làm sao có thể chống lại hộ vệ kia.

“Bốp!” Chỉ có điều, không đợi cô bé nói gì, Uất Trì Cung ở bên cạnh đã ra tay.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã tát tên hộ vệ ngã lăn ra đất.

Đồng thời, hắn quát lên: “Cút, còn dám cản đường bệ hạ nhà ta vào phủ, giết!” Giọng nói lạnh như băng truyền ra, khiến tất cả mọi người đều run sợ.

Sau đó, Uất Trì Cung liền hộ tống Cơ Hạo đi vào nội thất.

Lúc này, ở trung tâm đại sảnh, có một người đang ngồi ngay ngắn, chính là vị nhị hoàng tử kia, cũng là tam đệ của Cơ Hạo.

Chỉ thấy hắn ta một bộ dáng quý khí bức người, nhưng so với đại ca của mình thì kém xa.

“Tam đệ ra mắt huynh trưởng!” “Miễn lễ đi, ngươi không phải đã đến quân doanh rồi sao, sao lại quay về!” Nhìn Cơ Hạo trước mặt, Cơ Vĩnh Xương lên tiếng.

Chỉ có điều, trong mắt hắn lại lộ ra vẻ chán ghét.

Đối với người anh ruột này, hắn đã sớm không còn chút tôn trọng nào.

Đối phương không biết từ đâu kiếm được một thanh bảo đao, liền tự cho rằng thực lực của mình đã mạnh lên không ít, mỗi ngày ngoài việc múa bút làm văn thì chỉ biết tìm chuyện gây sự, căn bản không nghĩ đến việc luyện võ.

Hơn nữa, hắn còn thích cờ bạc.

Hôm nay, hắn còn thua sạch toàn bộ tiền bạc trên người.

Thế nhưng, thân phận đối phương cao quý, hắn ta cũng chẳng làm gì được.

“Huynh trưởng, không giấu gì huynh, lần này đệ đã kiếm được một món hời lớn!” Sau khi giọng của Cơ Vĩnh Xương vừa dứt, Nhị hoàng tử liền lên tiếng.

Tiếp đó, hắn lấy ra một chồng ngân phiếu vàng đặt lên bàn.

Chỉ có điều, khi nhìn thấy con số trên ngân phiếu, Cơ Hạo không khỏi sững sờ.

Hắn không ngờ rằng, tam đệ này của mình vận may lại nghịch thiên đến vậy, lại có thể kiếm được năm trăm triệu linh thạch.

Nếu là bình thường, có lẽ Cơ Hạo cũng sẽ nhận lấy số linh thạch này.

Nhưng hôm nay, hắn có việc gấp, nên đành thôi.

Tuy nhiên, hắn hiểu rằng, đối phương đã dám công khai khoe linh thạch ra giữa chốn đông người, chắc chắn là có chỗ dựa.

Nghĩ đến đây, Cơ Hạo liền lên tiếng: “Linh thạch ngươi thắng được đều thuộc về ngươi, nhưng ta muốn mượn một ít!” Sau khi giọng Cơ Hạo dứt, cả sảnh đường liền trở nên yên lặng.

Nhị hoàng tử kia vốn tưởng Cơ Hạo sẽ từ chối mình, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để đấu võ mồm với đối phương.

Thế nhưng, điều hắn không ngờ là, đối phương lại không hề do dự.

Điều này khiến hắn ta trong phút chốc không kịp phản ứng.

Đúng lúc này, lại thấy Uất Trì Cung chậm rãi tiến lên nói: “Bệ hạ, ở đây có thể dùng linh thạch để trả không?” “Ừm, đương nhiên là được!” Cơ Hạo đáp.

Uất Trì Cung bèn đưa tay lấy ra một túi trữ vật, đưa lên.

Điều này khiến Nhị hoàng tử kia hai mắt sáng rực.

Hắn không ngờ rằng, trên người Cơ Hạo lại mang theo nhiều tiền như vậy.

Chừng này đủ cho hắn ăn chơi một thời gian rồi.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Chỉ có điều, ngay khi hắn chuẩn bị đưa tay ra nhận linh thạch, "Bốp!" Một tiếng động trầm đục đột ngột vang lên.

Chỉ thấy Nhị hoàng tử kia bị đánh bay ra ngoài, cả người ngã sõng soài trên mặt đất, miệng hộc máu tươi.

Điều này khiến những người khác trong đại sảnh đều một phen hoảng loạn, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

"Ngươi... ngươi dám đánh ta, ta là Nhị hoàng tử, ngươi dám đánh ta!" Nhị hoàng tử mặt mày hung tợn hét lên.

Mắt hắn như muốn nứt ra, hận không thể lập tức xé xác Uất Trì Cung ra thành vạn mảnh.

Linh thạch của mình sắp đến tay, giờ lại bị phá đám, trong lòng sao có thể cam tâm.

"Hừ, một hoàng tử quèn mà cũng xứng kết giao với bệ hạ!" Uất Trì Cung khinh thường nói.

"Ngươi là cái thá gì mà dám sỉ nhục hoàng tộc.

Quỳ xuống nhận tội cho ta!" Đúng lúc này, Cơ Vĩnh Xương quát lên.

Uy áp mênh mông dâng lên quanh người hắn, rõ ràng là tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh thất trọng không thể nghi ngờ.

Điều này khiến Uất Trì Cung không khỏi kinh ngạc.

Hắn không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà điều sợ nhất chính là cái

chết.

Bởi vì, chỉ có sống sót mới có thể tiếp tục hưởng thụ rượu ngon và mỹ vị.

Mặc dù Cơ Hạo là đế quân, nhưng dù sao đối phương còn trẻ, thực lực chắc chắn không được.

Vì vậy, lúc này nghe thấy mệnh lệnh, hắn không chút do dự quỳ rạp xuống đất.

"Mạt tướng Uất Trì Cung bái kiến chúa công!" Giọng nói cung kính của Uất Trì Cung vang lên, khiến những người khác trong đại sảnh không khỏi biến sắc.

Đặc biệt là vị Nhị hoàng tử kia, lúc này ánh mắt vô cùng âm độc.

Nếu không phải kiêng dè thực lực của đối phương, hắn đã sớm lao lên giết người.

"Uất Trì Cung, ngươi to gan thật, ngay cả huynh đệ của bản cung cũng dám đánh!" Nhìn Uất Trì Cung trên mặt đất, Cơ Vĩnh Xương thản nhiên nói.

"Hừ, bệ hạ, hành vi của vị hoàng tử này thực sự khiến thần phẫn nộ, nếu không cũng không dám ra tay.

Hơn nữa, những linh thạch này cũng không thuộc về bệ hạ của chúng ta, toàn bộ đều thuộc về quốc khố!" Uất Trì Cung lên tiếng.

"Ồ, ý của ngươi là, ta đây làm đệ đệ, đã ăn trộm linh thạch của phụ vương sao!" Giọng Uất Trì Cung vừa dứt, Nhị hoàng tử kia liền lên tiếng, giọng điệu đầy vẻ trêu chọc.

Điều này khiến vẻ sợ hãi trong mắt Uất Trì Cung càng thêm đậm.

Bởi vì, Cơ Hạo đã từng dặn dò, mẫu thân của hắn bị giam cầm, nếu gặp khó khăn, hãy cố gắng nhẫn nhịn.

Bây giờ, mình không cẩn thận đắc tội với hoàng tộc, nếu Cơ Hạo trách tội, cho dù hắn là bề tôi trung thành của đối phương, cũng chắc chắn sẽ chết.

Chỉ có điều, ngay khi hắn không biết phải giải thích thế nào, "Ha ha, nhị hoàng đệ, trẫm tin ngươi, những linh thạch này coi như là của chung hai chúng ta.

Chúng ta vẫn là huynh đệ!" Nghe thấy giọng Cơ Hạo, Uất Trì Cung trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sắc mặt Cơ Vĩnh Xương lại không khỏi biến đổi.

Hắn không ngờ, Cơ Hạo lại dễ nói chuyện như vậy.

Phải biết rằng, sau khi Cơ Hạo đăng cơ, hắn đã nghe đồn đối phương là một bạo quân, không chỉ máu lạnh vô tình mà thủ đoạn cũng tàn nhẫn.

Nhưng bây giờ, xem ra tính cách của đối phương đã thay đổi không ít.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

Tuy nhiên, bây giờ cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Cơ Hạo đã đồng ý cho qua chuyện này.

Nếu còn gây thêm rắc rối, dù hắn có là ca ca cũng không bảo vệ được đệ đệ của mình.

Nghĩ đến đây, hắn lại lần nữa lên tiếng: "Nếu đã như vậy, vậy thì mời bệ hạ giao linh thạch cho ta, đợi sau khi về kinh thành sẽ cho người mang đến cho bệ hạ!" Cơ Vĩnh Xương khách sáo nói.

Chỉ có điều, đối phương làm sao biết được, Cơ Hạo căn bản không cần linh thạch.

Bởi vì, trong cơ thể hắn vốn đã ẩn chứa một mỏ linh thạch khổng

lồ.

Chỉ có điều, chuyện như vậy tự nhiên không thể nói cho bất kỳ ai.

Vì vậy, sau khi nghe thấy giọng nói, hắn liền gật đầu đồng ý.

Tiếp đó, hắn ra lệnh cho Uất Trì Cung mang linh thạch đến quốc khố, dù sao đây đều là chiến lợi phẩm, không thể tư túi.

Đồng thời, đối với vị Nhị hoàng tử kia, hắn cũng vô cùng khách khí.

Bất kể đối phương khiêu khích ly gián thế nào, hắn vẫn tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Mà mặt khác, trong lòng Cơ Hạo lại rõ ràng, vị thái tử Vĩnh Xương hoàng triều này, e là đã nghi ngờ mình.

Vì vậy, sau khi đối phương rời đi, hắn liền bắt đầu sắp xếp việc chinh phạt Bắc Hoang.

Hiện nay, toàn bộ Bắc Hoang đã trở thành vật trong túi của hắn.

Chương 593

Vì vậy, trong lúc phái binh lính đi chinh phạt bốn phương, Cơ Hạo cũng không hề nhàn rỗi.

Vào lúc đại quân sắp xuất động, hắn đã bố trí hàng trăm cỗ sàng nỗ khổng lồ bên ngoài thiên cung của mình.

Những mũi tên nỏ này đều được chế tạo tinh xảo, tầm bắn xa hơn tên nỏ thông thường gấp mười lần, uy lực còn mạnh hơn một bậc.

Hơn nữa, còn có cánh tay cơ khí chuyên phá vỡ phòng ngự của pháp bảo, chỉ cần đến gần kẻ địch là sẽ tự động phát nổ, phá hủy mục tiêu.

Với vũ khí mạnh mẽ như vậy, cộng thêm số lượng lớn quân tiên phong, Cơ Hạo tự nhiên có lòng tin càn quét toàn bộ Bắc Hoang.

Lúc này, các đại thế gia và thế lực tông môn ở Bắc Hoang đang tụ tập trên đỉnh một ngọn núi cao chọc trời.

Nơi này vốn là ngọn núi hùng vĩ nhất Bắc Hoang, ngày thường bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ, chỉ có thể đi vào từ bên ngoài.

Nhưng bây giờ, nó đã hoàn toàn mở ra.

Vô số tu sĩ tràn vào trong, chuẩn bị săn giết hung thú.

Dù sao thì, trong máu thịt của hung thú ẩn chứa linh lực phong phú, có thể nâng cao thực lực.

Cảnh tượng thịnh vượng như vậy, ngay cả trên các đại lục khác cũng hiếm khi gặp.

Cơ Hạo đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống đám tu sĩ đông nghịt phía dưới, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Số lượng người đông như vậy, dù là ở Hồng Mông linh giới cũng tuyệt đối được coi là cường giả.

"Bệ hạ, những người này thực sự quá yếu!" Nhìn xuống phía dưới, Uất Trì Cung nhíu mày nói.

Mặc dù hắn là người trong ma đạo, nhưng thực lực của những người này thực sự quá kém, căn bản không đáng nhắc tới.

"Đây chỉ là Bắc Hoang, đương nhiên là yếu.

Nếu đổi lại là trong lãnh thổ Đại Kinh, những nhân vật như vậy, mỗi người ít nhất cũng có thể so sánh với Kim Tiên!" Cơ Hạo chậm rãi nói.

"Hít!" Nghe thấy giọng của đối phương, Uất Trì Cung không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hắn không ngờ, Bắc Hoang lại mạnh mẽ đến vậy.

Chẳng trách Cơ Hạo lại phái mình đến trấn thủ nơi này.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền hưng phấn nói: "Bệ hạ, nếu đã như vậy, chúng ta cần gì phải nói nhảm với bọn họ.

Cứ trực tiếp xông lên chém giết là được!" "Ngươi biết cái gì, đây là đang thử thách sức chiến đấu của chúng ta.

Thổ dân Bắc Hoang này tuy thực lực thấp kém, nhưng lại có một thiên phú.

Trên chiến trường, vượt cấp chiến đấu là chuyện mà người thường không thể sánh được.

Ngươi có thể thử xem!" Cơ Hạo nói, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú.

Uất Trì Cung lúc này lại không phục nói: "Bệ hạ, ngài cứ xem đây, ta sẽ đi lĩnh giáo thực lực của bọn họ!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo cười một cách không tỏ rõ ý kiến.

Tiếp đó, hắn ra hiệu cho Uất Trì Cung xuất phát.

Uất Trì Cung nghe thấy lệnh, không dám chậm trễ, thân hình lóe lên, liền bay xuống phía dưới, toàn thân bị ma diễm cuồn cuộn bao bọc, trông vô cùng hung tợn.

"Gào!" Vừa đến gần, hắn liền phát ra tiếng gầm thét, hai mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

Ngay sau đó, hắn tung ra một quyền, sóng lửa rực rỡ như những con sóng khổng lồ cuồn cuộn quét xuống phía dưới.

"Ầm ầm!" Năng lượng rực cháy đánh bay rất nhiều tu sĩ phía dưới.

Nhưng những con hung thú kia vẫn vô cùng dũng mãnh.

"Bốp!" Thậm chí còn có hung thú phản công trở lại, khiến trên mặt Uất Trì Cung cũng không khỏi lộ ra một tia ngưng trọng.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt hắn lại lộ ra vẻ điên cuồng.

"Xoẹt!" Một thanh trường đao xé toạc hư không, trong nháy mắt đã đến, mang theo hàn quang chói mắt, chém một con gấu khổng lồ thành thịt nát.

Nhưng số lượng hung thú quá nhiều, chỉ trong thời gian ngắn, lại có hung thú mới xuất hiện, khiến hắn phải vất vả chống đỡ, hiểm nguy trùng trùng.

Cơ Hạo thấy vậy, không chút do dự quát lên: "Mặc Ngọc, cản nó lại cho trẫm!" Giọng hắn vừa vang lên, Mặc Ngọc không dám chậm trễ, một bước bước ra, liền hóa thành một người khổng lồ cao đến vạn trượng.

Hai tay chống trời, đứng chắn trước mặt Uất Trì Cung.

Đồng thời, từng tràng tiếng nổ vang lên, thân thể cô trong nháy

mắt vững như tháp sắt, mặc cho những con hung thú kia tấn công dữ dội thế nào cũng không lùi nửa bước.

Uất Trì Cung lúc này cuối cùng cũng ngừng chạy trốn.

Nhìn Mặc Ngọc trước mặt, trong mắt hắn tràn đầy kinh ngạc.

Thân thể của đối phương thực sự quá đồ sộ, quả thực còn vạm vỡ hơn cả thần vương bình thường vài phần.

Hơn nữa, khí tức tỏa ra từ đối phương cũng quá kinh người, dường như có thể đâm thủng cả bầu trời.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng hiểu những con hung thú này từ đâu mà ra.

Người có thực lực như vậy, ở vùng đất Bắc Hoang này, tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao nhất, thậm chí có thể so sánh với cường giả Chuẩn Thánh thất trọng.

Chẳng trách Cơ Hạo lại để cô đến trấn thủ.

Nhưng lúc này, hắn không còn thời gian để suy nghĩ nhiều.

Bởi vì những con hung thú kia, không biết từ lúc nào, đã vòng qua Mặc Ngọc, lao về phía hắn.

"Giết!" Thấy cảnh tượng như vậy, Uất Trì Cung gầm lên một tiếng, tung ra một chưởng.

Chưởng ấn rực lửa như che lấp cả đất trời.

Trong khoảnh khắc hạ xuống, những con hung thú kia lại bị đập chết toàn bộ.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị dọn dẹp tàn cuộc, một cảm giác nguy hiểm trong thoáng chốc bao trùm tâm trí.

"Ầm!" Theo tiếng nổ vang, chỉ thấy một cây rìu khổng lồ lúc này

gào thét bay tới.

Uất Trì Cung không kịp né tránh, bị đánh bay ra ngoài.

"Phụt!" Máu tươi trong miệng phun ra.

"Uất Trì Cung!" Đồng thời, một giọng nói hung bạo vang lên.

Chính là Cơ Hạo đã đến.

Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Uất Trì Cung, mắt hắn như muốn nứt ra.

Mình vừa mới rời đi, đối phương lại bị thương.

Phải biết rằng, ở Đại Chu, địa vị của Uất Trì Cung không hề thua kém một số cường giả Chuẩn Thánh lục trọng.

Nếu không phải mệnh lệnh của mình, sao hắn có thể làm công việc khổ sai này.

"Mạt tướng đáng chết, xin bệ hạ trách phạt!" Thấy Cơ Hạo đến, Uất Trì Cung không dám có chút do dự, cung kính nói.

Mặt khác, những tu sĩ vốn đã cho rằng Uất Trì Cung chết chắc, trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Không ngờ, lại có viện binh đến.

Đây mới thực sự là cứu tinh.

"Hừ, đợi trẫm giải quyết xong đám cá tạp này rồi nói!" Giọng nói lạnh như băng của Cơ Hạo vang lên, khiến sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Vị đế hoàng trẻ tuổi này, tính tình có chút nóng nảy.

Nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ai bảo mình lại chọc vào đối phương trước.

Chỉ có điều, trong lúc bọn họ đang suy nghĩ, thân hình Mặc Ngọc

đã xuất hiện giữa sân.

"Ha ha, lũ súc sinh các ngươi, còn không mau bó tay chịu trói!" Giọng cô vừa dứt, một chưởng vung ra, liền có một cái đầu hung thú bị cô đập nát trên không trung.

Điều này khiến nhiều cường giả phía dưới đồng tử không khỏi co lại.

Không ngờ lần này lại chọc phải một tồn tại khủng bố như vậy.

Lúc này, còn ai dám ở lại tại chỗ, mạnh ai nấy chạy.

Nhưng tốc độ của Mặc Ngọc còn nhanh hơn, sau khi chặn hết mọi người lại, cả người cô lại hóa thành một ngọn núi khổng lồ, đè xuống.

"Ầm!" Cùng với tiếng nổ vang, thân thể của những cường giả kia trong nháy mắt nổ tung.

Sương máu đậm đặc phiêu đãng trên bầu trời, khiến hốc mắt Cơ Hạo đỏ hoe.

Những cường giả này không chỉ trung thành với mình, mà còn từng giúp đỡ hắn rất nhiều lần.

Bây giờ, cứ như vậy mà vẫn lạc, làm sao hắn có thể nhẫn nhịn.

"Mặc Ngọc, theo trẫm đi tìm con hung thú kia, những người khác dọn dẹp sạch sẽ nơi này.

Trẫm muốn bế quan!" Giọng nói lạnh lùng của Cơ Hạo truyền ra, không có chút hơi ấm nào.

Hắn lập tức đi về phía ngoài thành.

Uất Trì Cung tự nhiên không dám chậm trễ, đi đầu theo sau.

Trong chốc lát, ba người đã ra khỏi Bắc Hoang, đi về phía khu vực

mà con hung thú kia ẩn hiện.

Chỉ có điều, lúc này Cơ Hạo căn bản không hề chú ý, sau lưng hắn lại có hai bóng người theo sau, chính là hai nữ tử kia.

Lúc này bọn họ lại không hề lo lắng.

Dù sao thì, những con hung thú kia tuy lợi hại, nhưng đối với sư huynh của mình thì cũng không có tác dụng gì.

Chỉ cần có hắn ở đây, không ai có thể làm hại bệ hạ.

Nghĩ đến đây, trong mắt họ không khỏi lóe lên tinh quang, thân hình vừa động, liền biến mất tại chỗ, lao nhanh về phía xa.

Ngay sau khi hai người rời đi, thân hình Cơ Hạo lại xuất hiện trong một khu rừng rậm.

Vừa bước vào, hắn liền cảm nhận được một luồng sát khí lạnh lẽo.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên một cây cổ thụ, có một con hung thú đang ngồi xếp bằng, thân hình hùng vĩ, bộ lông màu vàng sẫm phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Đặc biệt là trên trán, một phù văn màu đen càng thêm vẻ quỷ dị.

"Hít!" Lúc này, Cơ Hạo hít một hơi khí lạnh, vì trong khoảnh khắc nhìn thấy người này, hắn phát hiện đối phương lại có thực lực tương đương Chuẩn Thánh bát trọng.

Với hung thú như vậy, hắn tự nhận không phải là đối thủ.

Nhưng bây giờ, chỉ còn một con đường là liều mạng.

Nghĩ đến đây, hắn không dám chậm trễ, bước chân tiến lên, đối mặt với con hung thú kia.

"Gào!" Chỉ có điều, điều khiến hắn không ngờ là, phản ứng của

con hung thú lại vô cùng nhanh nhẹn.

Nó phát ra tiếng gầm chói tai, tiếp đó, một quyền đấm về phía Cơ Hạo.

"Bốp!" Theo tiếng va chạm, lồng ngực hắn trong nháy mắt lõm vào.

Cả người bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng cuồng trào, thân hình trong nháy mắt suy yếu.

"Ha ha, tiểu tử, thực lực của ngươi tuy không tệ, nhưng vẫn chưa đủ xem.

Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn một chút, để khỏi phải chịu nỗi khổ da thịt.

Nếu không, chắc chắn sẽ chết!" Con hung thú lên tiếng, hai mắt lộ vẻ hung tợn.

"Cút!" Nghe thấy giọng nói, khóe miệng Cơ Hạo rỉ ra vài tia máu tươi, trong mắt lộ vẻ bất khuất, chậm rãi quát lên.

"Bốp!" Giọng hắn vừa dứt, quyền cương của con hung thú lại lần nữa hạ xuống.

Lần này, Cơ Hạo không né tránh.

"Rắc!" Khi đòn tấn công của đối phương vừa đến gần, Cơ Hạo nghiêng cổ, một cái đầu lâu liền bay cao lên, trong mắt lộ ra vẻ oán độc.

Tiếp đó, thân thể liền mềm nhũn ra.

Nhưng, điều khiến Mặc Ngọc kinh ngạc là, linh hồn của đối phương lại biến mất không thấy.

Đúng lúc này, từ xa, một tiếng xé gió truyền đến, chính là Uất Trì Cung và sư đệ của Mặc Ngọc đã đến.

Khi nhìn thấy thi thể Cơ Hạo nằm trong vũng máu, hai người họ trong mắt lộ ra vẻ bi thương.

"Sư tỷ, tỷ nói xem nếu sư phụ biết, có giết chúng ta không!" Uất Trì Cung mắt hoe đỏ, nghẹn ngào nói.

Lúc này, hắn thậm chí không dám tiến lên kiểm tra, sợ chạm vào đối phương.

"Yên tâm, sư tôn thương chúng ta nhất, chắc chắn sẽ tha thứ cho chúng ta!" Mặc Ngọc nhẹ nhàng nói.

Chỉ có điều, khi giọng cô vừa dứt, lại đột ngột nghe thấy.

"Gào!" Tiếp đó, cả đất trời đều vang lên từng tràng gầm thét, như thể thiên quân vạn mã đang xung kích.

Sau đó, Mặc Ngọc kinh hãi phát hiện, dưới chân mình và Uất Trì Cung, lại bốc lên ngọn lửa ngút trời.

Sóng lửa rực rỡ tàn phá trên không trung, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Sau đó, liền nghe thấy từng tràng gầm lên.

Chương 594

"Nghiệt súc, ta liều mạng với ngươi!" Uất Trì Cung trong mắt lộ vẻ phẫn hận, lớn tiếng hét lên.

Đồng thời, tay cầm trường thương, liền lao lên.

Hắn không tin, mình sẽ chết trước một con ngựa.

Mà Mặc Ngọc lúc này trong lòng hiểu rõ, nếu không muốn bị thiêu sống, cách duy nhất là giết con hung thú kia, mới có thể an toàn thoát hiểm.

Nghĩ đến đây, cô liền nhảy lên, hợp sức với Uất Trì Cung.

Lưỡi đao sắc bén trong tay hai người bay lượn, không ngừng chém xuống.

Chỉ có điều, sức chiến đấu của đối phương quá mạnh.

Tuy không bằng Mặc Ngọc, nhưng muốn chém giết nó, cũng không phải là chuyện có thể làm trong thời gian ngắn.

Bên kia, trong lúc Mặc Ngọc và Uất Trì Cung đang giao chiến với con hung thú, thân hình Cơ Hạo đã hoàn toàn bị ngọn lửa ngút trời bao bọc.

Toàn thân hắn, càng bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Lúc này, đã biến thành một quả cầu lửa hình người.

Nhưng trong tình huống như vậy, trên mặt đối phương lại lộ ra vẻ kiên nghị, nghiến chặt răng, không có chút sợ hãi nào.

Đúng lúc này, hai người Uất Trì Cung cuối cùng cũng không chống đỡ nổi.

"Xoẹt!" Một nhát dao chém vào vai Mặc Ngọc, khiến cô kêu thảm

một tiếng, ngã xuống đất.

"Sư tỷ!" Uất Trì Cung kinh hô một tiếng, không màng đến con hung thú, lao về phía đối phương.

Sau đó, con hung thú cũng nhân cơ hội đó vung một móng vuốt.

"Xoẹt!" Một cường giả Chuẩn Thánh thất trọng, trong nháy mắt bị xé nát.

"A, sư muội!" Uất Trì Cung mắt như muốn nứt ra, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Hừ, các ngươi đã tìm chết, thì đừng trách ta!" Nghe thấy giọng nói, con hung thú khinh thường nói.

Giọng nó vừa dứt, bốn vó giơ lên, liền đạp về phía Mặc Ngọc.

"Chết cho ta!" Uất Trì Cung gầm lên, hàn thương trong tay như giao long xuất hải, đâm thẳng về phía hung thú.

Sau đó, lại trong nháy mắt rút về, tiếp đó, lại lần nữa đâm thẳng về phía hung thú.

Cảnh này khiến Mặc Ngọc trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cho rằng sư đệ của mình chắc chắn sẽ chết, và Uất Trì Cung cũng sẽ bỏ mạng tại đây.

Chỉ có điều, ngay khi trong lòng cô vừa nghĩ đến đây, ngay sau đó, lại không khỏi trợn tròn hai mắt.

Bởi vì, Uất Trì Cung lại lần nữa đứng trước mặt con hung thú, hàn quang trong tay lấp lánh.

"Phụt!" Sương máu bắn ra, con hung thú lại lần nữa bị đâm xuyên qua bụng.

Uất Trì Cung hai mắt đỏ ngầu, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, mình lại có thể đấu tay đôi với hung thú, hơn nữa còn có thể chiếm ưu thế.

Dù sao thì, Mặc Ngọc là tu sĩ Chuẩn Thánh lục trọng mà còn bại trận, còn hắn chỉ là Chuẩn Thánh ngũ trọng, lại làm được.

Điều này làm sao hắn có thể không vui mừng.

"Gào!" Con hung thú lại lần nữa bị khiêu khích, liền hoàn toàn nổi điên.

Đuôi khổng lồ vung lên, như một cây cột chống trời, đánh về phía Uất Trì Cung.

Hắn cũng không hề yếu thế, vung vũ khí trong tay, đối đầu trực diện.

"Keng!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Uất Trì Cung lùi lại mấy trăm mét, nhưng con hung thú lại lần nữa lao tới.

Uất Trì Cung mắt đỏ hoe, gầm lên, nhưng vẫn không thể chặn được đòn tấn công của đối phương.

Chỉ có điều, cảnh tượng này lại khiến Mặc Ngọc xem mà kinh hồn bạt vía.

"Sư muội mau chạy, con hung thú này quá khủng bố, ta căn bản không chặn nổi!" Uất Trì Cung hét lớn, lúc này hắn gần như đã sắp hết hơi để nói.

Mặc Ngọc lúc này lại đã sớm bị dọa ngốc.

Đứng sững tại chỗ, không biết phải làm sao.

"Bốp!" Chỉ có điều, ngay khi cô sắp bị con hung thú kia nuốt chửng, một luồng kiếm mang xé toạc hư không.

Tiếp đó, thân thể khổng lồ của con hung thú liền nổ tung.

Mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Trên trán Uất Trì Cung đã đẫm mồ hôi, hắn cảm giác xương cốt toàn thân như rã rời.

Khó khăn ngẩng đầu lên, hắn kinh ngạc phát hiện, cách đó không xa, Cơ Hạo vẫn đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, thân hình không hề động đậy, nhưng trên người lại tỏa ra mùi đan dược nồng nặc.

Điều này khiến trong mắt hắn lóe lên tinh quang, rõ ràng là đã luyện chế thành công.

"Đa tạ ơn cứu mạng, tại hạ cảm kích không xiết!" Uất Trì Cung gắng gượng bò dậy, lên tiếng, trong mắt lộ ra một tia hy vọng.

Vết thương của hắn quá nặng, dù có dùng đan dược cũng cần mấy ngày mới có thể hoàn toàn bình phục.

Vì vậy, bây giờ chỉ có thể dựa vào Cơ Hạo, dù sao thực lực của đối phương cũng cao hơn, hơn nữa trông còn khá trẻ tuổi, có lẽ sẽ có kỳ ngộ nào đó không chừng.

"Sư đệ khách khí rồi, chúng ta vốn là sư huynh đệ, nên giúp đỡ lẫn nhau.

Bây giờ hãy chữa thương trước đi!" Nhìn bộ dạng tiều tụy của Uất Trì Cung, Cơ Hạo thản nhiên nói.

Tiếp đó, hắn lấy ra một viên đan dược, đưa cho đối phương.

Thấy đan dược trong tay Cơ Hạo, Uất Trì Cung cũng không khách sáo, há miệng uống vào.

Trong chốc lát, vết thương liền chậm rãi lành lại.

Sau đó, hắn liền ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái điều tức.

Mặc Ngọc thì canh giữ bên cạnh Cơ Hạo.

Bên kia, khi Cơ Hạo tỉnh lại, lại phát hiện Mặc Ngọc đang cẩn thận lau mồ hôi trên trán cho mình.

Trong mắt hắn lộ ra một nụ cười, lên tiếng: “Sư tỷ, vất vả cho tỷ rồi, ta không sao!” Giọng nói vô cùng dịu dàng, khiến đối phương không khỏi đỏ mặt.

Nhưng cô vẫn lên tiếng: “Bệ hạ, ngài tỉnh rồi.

Để thần dìu ngài dậy ăn chút gì đó.

Cả đoạn đường này, ngài đều chưa ăn cơm.

Nhưng thần sợ cơ thể ngài không chịu nổi, nên chỉ nấu một ít cháo, ngài ăn tạm vậy.” Mặc Ngọc có chút hoảng loạn nói.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, bệ hạ của mình cũng có ngày hôm nay.

Hán đế một lời chín đỉnh trong Đại Hoang ngày nào, nay lại trở thành tù nhân.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người phải kinh ngạc.

“Ừm!” Cơ Hạo thản nhiên nói, sau đó liền để Mặc Ngọc dìu, đi ra ngoài hang động.

Lúc này, trời đã tối, cả khu rừng bị bao phủ bởi một lớp bóng tối.

Trong một thung lũng cách đó vạn dặm, từng đoàn hung thú đang tụ tập về phía này.

Dẫn đầu, chính là một con mãng xà khổng lồ, thân dài mấy ngàn trượng, toàn thân đen kịt.

Mỗi bước đi, dưới chân đều dấy lên bụi mù cuồn cuộn.

Vảy trên người, dưới ánh trăng, phản chiếu hàn quang lạnh lẽo.

Theo sau, đều là những tồn tại cấp bậc yêu vương cùng cấp.

Bọn chúng là đoàn thợ săn mạnh nhất gần đây, ngày thường cướp bóc các hung thú khác để hưởng lạc.

Đêm nay, bọn chúng lại phát hiện ra một cây thần dược, đủ để kéo dài tuổi thọ mấy vạn năm.

Mặc dù bọn chúng cũng rõ, thần dược này, bọn chúng tuyệt đối không thể tiêu hóa được, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ.

"Gào!" Con mãng xà gầm lên, giọng nói đầy mùi khát máu.

"Lão tổ, chúng ta có nên công thành không?" Một con hung thú lên tiếng hỏi, giọng nói có chút sợ hãi.

Mặc dù chúng là những tồn tại mạnh mẽ trong loài hung thú, nhưng đối mặt với thành chủ hung thú hung uy ngút trời, chúng cũng không dám làm càn.

"Không vội, trước tiên tìm một nơi thích hợp, ta muốn dụ thành chủ hung thú kia đến, để chúng nó chó cắn chó, chúng ta làm ngư ông đắc lợi!" Con mãng xà nói.

"Gào!" Nghe thấy giọng nó, đám đông hưng phấn gầm nhẹ.

Sau đó, chúng lao nhanh về phía xa.

Chỉ có điều, bọn chúng lại không hề hay biết.

Ngay khi thân hình bọn chúng vừa rời đi, một bóng người đã theo sát không rời.

Lần này, Cơ Hạo chuẩn bị làm một trận lớn, để cho đám hung thú này hiểu được sự lợi hại của binh sĩ Đại Chu.

Vì vậy, tốc độ thực sự rất nhanh.

Lúc này, Uất Trì Cung tuy bị thương nặng, nhưng cũng không hề tụt lại phía sau.

Dù sao thì, tu vi của hắn vẫn còn đó, dù bị thương, vẫn không phải là hung thú bình thường có thể sánh được.

Hơn nữa, tu vi của hai người cũng tương đương nhau, tự nhiên có thể đuổi kịp đám hung thú này.

"Bốp!" Một mũi tên nỏ xé không khí bay tới, cắm phập vào đầu một con bò rừng, ghim chặt nó trên mặt đất.

Điều này khiến các hung thú khác đều dừng bước, kinh hãi nhìn hai vị khách không mời mà đến.

"Gào!" Sau khi thi thể bò rừng ngã xuống, lập tức kinh động đến những con hung thú hoang dã hơn trong rừng sâu.

Từng con một, thân thể khổng lồ vô cùng, hai mắt đỏ như máu.

Rõ ràng là chúng đã bị tiếng động giết chóc của Cơ Hạo và Uất Trì Cung làm phiền.

Ngay khi những con thú man rợ kia chuẩn bị tấn công, Uất Trì Cung đã lao lên trước.

Những con hung thú này tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ tương đương cảnh giới tiên quân mà thôi.

Trước mặt Uất Trì Cung, vẫn chưa đủ xem.

"Xoẹt!" Trường thương lướt qua.

Một con tê giác bị đâm nát đầu lâu.

Máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Mặc Ngọc thì bảo vệ bên cạnh Cơ Hạo, chủy thủ trong tay như bướm lượn xuyên hoa.

Trong nháy mắt, lại có bốn con hung thú ngã xuống đất.

Chỉ có điều, ngay khi cô vừa hạ gục một con bò rừng, đột nhiên lại thấy một luồng chất lỏng tanh hôi tạt vào người mình.

Trong nháy mắt, điều này khiến cô không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, trong chất lỏng đó lại tỏa ra một mùi khiến người ta buồn nôn.

"Bệ hạ cẩn thận!" Mặc Ngọc lên tiếng, sau đó thân hình liền nhảy lên, muốn đẩy đối phương ra.

Chỉ có điều, lúc này Uất Trì Cung căn bản không thể để ý đến những chuyện này, vì trong lòng hắn đã hoàn toàn mất đi dũng khí chiến đấu.

Cảnh tượng trước mắt quá quỷ dị.

Dù hắn cố gắng thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự bám riết của đối phương.

Chỉ cần dính phải những nơi có chất độc kia, gần như chắc chắn sẽ chết.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, trên đời này lại có loại kịch độc khủng bố như vậy.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên, chính là Mặc Ngọc vì muốn kéo đối phương ra, không cẩn thận bị chất độc đó văng đầy người.

Bộ y phục trắng như tuyết ban đầu, trong nháy mắt biến thành màu đen tím.

Cả người, thậm chí đứng cũng có chút khó khăn.

Uất Trì Cung thì đã sớm sợ đến mức tê liệt tại chỗ.

"Bệ hạ mau đi, cả ngài và thần đều không sống nổi đâu!" Mặc Ngọc hét lên thảm thiết, lúc này cô cảm thấy toàn thân mềm nhũn, ngay cả cử động một chút cũng dường như không thể.

Mà những chất độc kia lại càng ngày càng đậm đặc, thậm chí ngay cả mặt đất dưới chân cô cũng biến thành màu xanh đen.

Nếu còn không rời đi, e là chắc chắn sẽ chết ở đây.

Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo lúc này cuối cùng cũng phản ứng lại.

Nhìn biểu cảm đau đớn của Mặc Ngọc, hắn còn có thể do dự gì nữa.

Hắn lập tức điều khiển vân long liễn, bay đi.

Uất Trì Cung tự nhiên theo sát phía sau.

Chương 595

“Bệ hạ, ngài mau đi đi!” Thấy Cơ Hạo đến gần, Mặc Ngọc quát lên, giọng nói khàn đặc.

“Trẫm không thể bỏ lại một mình ngươi mà đi!” Cơ Hạo trầm giọng nói, trên mặt lộ vẻ kiên quyết.

Độc tố này, ngay cả Cơ Hạo cũng cảm thấy bó tay.

Đan dược của hắn căn bản không giải quyết được, mà lượng Mặc Ngọc uống vào lại nhiều hơn rất nhiều.

Bây giờ, điều duy nhất hắn hy vọng là những độc tố này chỉ ăn mòn da thịt, mà không lan ra toàn thân.

Nếu không, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Ngay khi hai người vừa đáp xuống đất, môi Mặc Ngọc đã khô nứt, rỉ ra vài tia máu tươi.

Cả người cô không thể gắng gượng được nữa, từ từ ngã xuống đất, trong mắt dần dần hiện lên một màu xám xịt.

Uất Trì Cung thấy Mặc Ngọc hôn mê, trên mặt không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Ngay khi hắn không biết phải làm sao, bên tai lại truyền đến một giọng nói: “Uất Trì tướng quân, xin hãy từ bỏ đi, độc tính này cực mạnh, trừ phi là cường giả Chuẩn Thánh bát trọng ra tay, nếu không không ai cứu được cô ấy đâu!” Giọng Cơ Hạo vang lên, khiến thân hình Uất Trì Cung không khỏi sững sờ.

Hắn không ngờ, hoàng đế mà mình vừa mới quen biết lại có y thuật như vậy.

Nhưng nhìn bộ dạng đau đớn của Mặc Ngọc, trong hốc mắt hắn lại có nước mắt chảy xuống.

"Bệ hạ, cầu xin ngài cứu cô ấy!" Hắn quỳ xuống trước mặt Cơ Hạo, lên tiếng, trên mặt lộ vẻ cầu xin.

"Uất Trì ái khanh, đừng nói nữa, bây giờ cơ thể ngươi suy yếu, căn bản không giúp được gì đâu!" Nghe thấy giọng Uất Trì Cung, Cơ Hạo lắc đầu nói.

Đồng thời, hắn đặt tay lên cổ tay Mặc Ngọc, truyền sinh cơ tinh thuần vào cơ thể cô.

Chỉ có điều, đây cũng chỉ là muối bỏ bể, tạm thời ngăn chặn sự lây lan của độc tính, nhưng không thể loại bỏ được.

"Xoẹt!" Ngay khi Cơ Hạo còn muốn thử lại một lần nữa, tiếp tục truyền sinh mệnh nguyên khí, một luồng đao mang lạnh lẽo lại chém về phía mình, khiến hắn không thể không rút tay phải về để chống đỡ.

"Ầm!" Ngay sau đó, tiếng va chạm dữ dội vang lên, khiến hắn không chỉ cánh tay đau như muốn gãy, mà ngay cả trong lồng ngực cũng như sông cuộn biển gầm.

"Phụt!" Tiếp đó, một ngụm máu tươi phun ra, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Thực lực của đối phương vượt xa dự liệu của hắn, nếu không phải nhục thân của hắn cường hãn, hôm nay thật sự nguy hiểm.

"Ha ha, tiểu tử, bây giờ ngươi đã biết sự lợi hại của lão tổ rồi chứ.

Hôm nay, ngươi chắp cánh cũng khó thoát!" Tiếng cười ngông cuồng của hung linh kia không ngừng vang vọng giữa đất trời, khiến Cơ Hạo không khỏi tức giận vô cùng.

Mình đường đường là vua một nước, khi nào lại phải chịu sự sỉ nhục như vậy.

Nhưng lúc này cũng không thể không thừa nhận, hung linh trước mắt này quả thực không tầm thường.

Mặc dù tu vi chỉ là Thần Vương tam trọng, nhưng pháp bảo và bí pháp mà nó khống chế đều khiến hắn vô cùng kiêng dè.

"Hừ, một con nghiệt súc quèn mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt trẫm!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo thản nhiên nói, trong mắt lộ vẻ lạnh như băng.

Ngay sau đó, kiếm cương quanh thân liền lan tỏa ra.

Dưới sự bao phủ của kiếm mang, cả không gian dường như đều ngưng đọng lại.

"Xoẹt!" Con hung linh kia lúc này lại bị giam cầm tại chỗ.

Nó kinh hãi nhìn chằm chằm vào Cơ Hạo, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Mình có thể chém giết bất kỳ một cao thủ Thần Vương tứ trọng nào, nhưng lại không ngờ, vị Hán đế trẻ tuổi trước mắt này lại có chiến lực như vậy.

"Bốp!" Ngay sau đó, đầu nó liền nổ tung, hóa thành sương máu.

Tình hình của Mặc Ngọc lúc này cũng có chút thuyên giảm.

Cơ Hạo không chút do dự dẫn đại quân rời đi.

Dù sao thì, nơi này cách Đại Kinh quá xa, nếu Mặc Ngọc không được chữa trị, ít nhất cũng sẽ bị trì hoãn một thời gian.

Vì vậy, hắn chỉ có thể rời đi trước.

"Ầm ầm!" Ngay sau khi Cơ Hạo và những người khác rời đi

không lâu, trong thung lũng liền phát ra tiếng nổ vang.

Thì ra là Mặc Ngọc, dưới sự tàn phá của độc vật, cuối cùng đã không chống đỡ nổi mà cơ thể nổ tung, chỉ để lại một vũng máu phiêu đãng trên không trung.

Lúc này, Cơ Hạo đã trở về Đại Chu.

Sau khi biết Mặc Ngọc đã vẫn lạc, hắn cũng không khỏi thở dài.

Nhưng điều này cũng không cho hắn quá nhiều thời gian để đau buồn.

Rất nhanh, toàn bộ Đại Chu liền vận hành trở lại.

Các lộ đại quân bắt đầu chuẩn bị chinh phạt Đông Hoang.

Bởi vì, trong lòng Cơ Hạo rõ ràng, đại kiếp lần này, bất kể thành công hay thất bại, mình đều phải cố gắng hết sức.

Nếu không, một khi thất bại, không chỉ binh sĩ của Đại Chu phải vẫn lạc, mà ngay cả toàn bộ Bắc Hoang, e là cũng không giữ được.

Tất cả những điều này đều là do sự nhân từ của Cơ Hạo năm xưa.

Nếu hắn năm xưa tàn nhẫn tuyệt tình một chút, bây giờ Đại Chu sao lại rơi vào tình thế như vậy.

Nhưng sự việc đã xảy ra, cũng không cho phép Cơ Hạo hối hận.

Vì vậy, sau khi hạ lệnh, quân đội Đại Chu đã tập kết xong, tiến về phía Đông Hoang.

Trận chiến này, Cơ Hạo đích thân dẫn ba trăm sáu mươi lăm cỗ sàng nỗ và mấy ngàn khẩu đại pháo.

Mỗi cỗ đều cao đến ngàn trượng, lấp lánh ánh kim loại chói mắt, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Những cỗ sàng nỗ này là vũ khí lợi hại nhất mà Đại Chu mới

nghiên cứu ra, uy lực vô cùng lớn, có thể phá diệt tất cả.

Đặc biệt là khi kết hợp với những mũi tên nỏ khổng lồ có tầm bắn xa hơn, gần như có thể càn quét cả bầu trời.

Vì vậy, mới có thanh thế như vậy.

Cơ Hạo cũng là người đầu tiên đứng trước sàng nỗ.

Khi hắn nhìn doanh trại địch ở xa, trong mắt lộ ra vài tia khát máu.

Hắn chỉ một ngón tay, trong nháy mắt, tên nỏ che trời lấp đất liền bay đi.

Nơi chúng đi qua, bầu trời đều bị xé rách.

"Gào!" Nhìn những mũi tên sắc bén đang gào thét bay tới, thủ lĩnh hung linh phát ra tiếng gầm chói tai.

Hai nắm đấm vung lên, một bóng đen khổng lồ liền bay lên trời, muốn chặn lại những mũi tên nỏ.

"Ầm!" Hai luồng kình phong gặp nhau giữa đất trời.

Trong nháy mắt, một tiếng nổ vang lên.

Tiếp đó, thủ lĩnh hung linh liền bị đánh lùi lại.

Mà những cỗ sàng nỗ kia, sau khi phá tan đòn tấn công của đối phương, tốc độ vẫn vô cùng nhanh nhẹn.

"Bốp bốp!" Theo từng tràng tiếng nổ, những con hung thú kia thậm chí còn chưa kịp kêu thảm đã chết oan, hóa thành sương máu đậm đặc trên không trung.

Nhìn cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, không hiểu Đại Chu từ đâu có được những vũ khí lợi hại này.

Phải biết rằng, ngay cả trong Đông Hoang, những vũ khí lợi hại này cũng vô cùng quý giá, sao lại bị dùng làm sàng nỗ chứ.

Trong nhất thời, cả Đông Hoang đều sôi sục, nhao nhao đồn đoán, sau lưng Đại Chu có phải ẩn giấu một tông môn hoặc gia tộc mạnh mẽ nào đó không.

Thủ lĩnh hung linh kia lại không cam chịu yếu thế.

Ngay sau khi Cơ Hạo và những người khác vừa dừng lại, hắn liền lại lần nữa phát động tấn công.

Bên ngoài cơ thể hắn, hiện ra một bộ giáp đen tuyền, trên đó phù văn dày đặc, như thể là vật sống, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hơn nữa, khóe miệng hắn càng cong lên một đường cong hung tợn.

Rõ ràng, đòn tấn công lần này còn sắc bén hơn trước.

"Gào!" Chỉ thấy hắn vung một quyền, quyền cương rực lửa đánh thẳng về phía Cơ Hạo.

Nơi nó đi qua, không gian sụp đổ, phát ra tiếng ma sát chói tai, khiến người ta lông tóc dựng đứng.

"Ầm!" Nhưng đón tiếp nó lại là một luồng thương mang mênh mông, xé toạc bầu trời, lao về phía ngực hắn.

"Rắc!" Cùng với từng tràng tiếng sấm, trường thương xuyên qua lồng ngực thủ lĩnh hung linh, ghim chặt hắn trên mặt đất, khiến tất cả mọi người trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kính sợ.

Trong mắt Cơ Hạo lại lộ ra vẻ hài lòng.

Trận chiến này, không hổ là phần thưởng của hệ thống, quả nhiên phi thường.

Nếu đổi lại là thánh nhân bát trọng bình thường, e là căn bản không phải là đối thủ một chiêu của thủ lĩnh hung linh kia.

Nhưng, ngay khi mọi người chuẩn bị tiếp tục tiến lên, một người

đàn ông thân hình gầy gò lại đi lên, cung kính nói: "Bệ hạ, chúng ta nên khởi hành rồi!" "Ừm, được!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, binh sĩ của Đại Chu liền theo sau Cơ Hạo, bước lên con đường chinh phạt.

Lần này đến Đông Hoang, không chỉ là để dẹp yên phản loạn, mà còn là để đuổi yêu tộc ra ngoài, chiếm lấy mảnh đất màu mỡ kia.

Trong lòng Cơ Hạo hiểu rõ, Bắc Hoang hiện nay đã dần dần không còn an toàn.

Mặc dù bây giờ binh lực Đại Chu hùng mạnh, nhưng nếu đại năng trong liên minh yêu tộc đột phá cảnh giới, thì không ai biết sẽ xảy ra biến cố gì.

Trong lúc Cơ Hạo và những người khác đang tiến về phía Đông Hoang, tộc Hồ ly Thanh Khâu lúc này cũng đã nhận được tin tức.

Viện quân của Đại Kinh ngày hôm đó đã đến, và điều khiến bọn họ càng hưng phấn hơn là Đại Long quân đế cũng xuất hiện ở đây, không chỉ vậy, còn dẫn theo rất nhiều tướng lĩnh.

Rõ ràng, trận đại chiến lần này, bọn họ quyết tâm phải thắng.

Chỉ có điều, điều khiến tộc Hồ ly Thanh Khâu cảm thấy kỳ lạ là, Đại Long quân thất kia không biết vì lý do gì, dường như đang nhắm vào tộc Hồ ly Thanh Khâu, phái đến đều là cao thủ.

Không chỉ có rất nhiều tinh nhuệ từ hoàng cung Đại Việt bị Cơ Hạo điều động, mà điều khủng bố hơn là, ngay cả tộc Cửu Vĩ Hồ cũng tham chiến.

Phải biết rằng, năm xưa tộc Hồ ly Thanh Khâu từng giúp đỡ tộc Cửu Vĩ Hồ chống lại sự tấn công của nhân loại, vì vậy năm xưa, đối phương cũng coi như nợ một phần nhân quả.

Nhưng bây giờ, đối phương lại phản bội, khiến Nữ vương Thanh Khâu mày nhíu lại.

Cô cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có vấn đề, nhưng bây giờ lại không có cách nào, vì hiện nay bên trong tộc Hồ ly Thanh Khâu đã bị khống chế hoàn toàn, cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Bệ hạ, viện quân Đại Chu đã đến Đông Hoang, bây giờ chúng ta phải làm sao!" Trong đại điện, Nữ vương Thanh Khâu chậm rãi nói, giọng nói có vài phần lo lắng.

"Hừ, Đại Chu thì đã sao, chẳng lẽ thật sự cho rằng, dựa vào bọn họ là có thể thay đổi cả Bắc Hoang sao.

Đúng là si tâm vọng tưởng.

Trẫm lại muốn xem xem, những tướng lĩnh Đại Chu này, thực lực rốt cuộc thế nào, hy vọng đừng làm ta thất vọng.

Ngươi lui xuống đi!" Nghe thấy giọng của đối phương, Cửu Vĩ Hồ hoàng ngồi trên long ỷ lạnh lùng nói.

"Vâng, bệ hạ, thần thiếp cáo lui!" Nữ vương Thanh Khâu cúi người nói, sau đó liền lui xuống, chỉ để lại Cửu Vĩ Hồ hoàng một mình ngẩn ngơ tại chỗ.

Bất kể thế nào, trận quyết đấu này đều không cho phép bất kỳ ai can thiệp.

Nếu không, chắc chắn sẽ bị các bộ lạc vây công, đến lúc đó, dù là thần tiên đến cũng chưa chắc bảo vệ được hắn.

Lúc này, trong lòng đối phương lại có chút thấp thỏm.

Dù sao thì, quân đội Đại Chu đối diện thực lực mạnh mẽ, ngay cả hắn cũng không dám xem thường.

Hơn nữa, nghe nói, hoàng đế Đại Kinh kia cũng đã đến.

Mặc dù không rõ, vị nhân vật trong truyền thuyết kia rốt cuộc mạnh đến đâu, nhưng đã được gọi là nhân kiệt, chắc chắn là cường giả không thể nghi ngờ.

Vì vậy, hắn mới lo lắng không yên.

Nhưng bí mật này, hắn lại không muốn tiết lộ cho bất kỳ ai, chỉ có thể đánh cược một phen, hy vọng đối phương có thể thắng, như vậy mới có đường sống.

Đúng lúc này, một bóng người vội vã đi vào đại điện, sau khi nhìn thấy Nữ vương Thanh Khâu, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, lên tiếng: "Tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng đến rồi, mau mời ngồi." Nói xong, cô ta liền đích thân đỡ Nữ vương Thanh Khâu dậy, để đối phương ngồi xuống.

"Sao vậy muội muội, vội vàng thế.

Có phải đã xảy ra chuyện gì không!" Nữ vương Thanh Khâu cẩn thận hỏi.

"Ai!

Lần này phụ hoàng bế quan, lại chọc giận mẫu hậu.

Người nói muốn đoạn tuyệt quan hệ tỷ muội với tỷ!

Hơn nữa, nửa tháng trước, còn cấm túc muội.

Nếu không phải sinh nhật của mẫu hậu sắp đến, e là muội cũng không về được.

Bây giờ, viện quân Đại Chu đã đến.

E là không lâu nữa, phụ hoàng sẽ xuất quan.

Tỷ tỷ, chúng ta phải làm sao đây!" Cô gái lo lắng nói.

Lần này, cô ta đã phải tốn rất nhiều công sức mới trốn thoát được

khỏi gia tộc.

Bây giờ, vận mệnh của tộc Hồ ly Thanh Khâu thế nào, đều trông cậy vào tình hình trước mắt.

Chương 596

"Yên tâm đi, chỉ cần tỷ muội chúng ta đồng lòng hợp sức, mọi chuyện sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa, viện quân Đại Chu cũng không chỉ có một hai chi, nếu thật sự đánh nhau, chưa chắc đã thua!" Nghe thấy giọng của đối phương, Nữ vương Thanh Khâu nói.

Cô tin rằng, Cơ Hạo tuyệt đối có thực lực.

Nếu thật sự giao thủ, ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho cô.

Còn những tộc nhân khác, cô lại không thể quan tâm được.

Nếu không được, thì giết ra ngoài cũng còn hơn là nộp mạng.

Chỉ có điều, ngay khi hai người đang nói chuyện, ngoài cửa lại vang lên một giọng nói uy nghiêm: "Đại trưởng lão cầu kiến bệ hạ!" "Ừm, để bà ấy vào đi!" Nghe thấy giọng nói, Nữ vương Thanh Khâu thản nhiên nói.

Cô gái kia liền lui xuống.

Trong chốc lát, một bà lão mặc áo đen liền đẩy cửa bước vào.

Vừa bước vào đại điện, bà ta liền quỳ rạp xuống đất, trên mặt mang vẻ hoảng sợ.

"Đại trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì, không phải bà đã theo phụ thân đi tham gia tiệc mừng thọ của Cửu Thiên Huyền Hồ rồi sao!" Thấy đối phương vào, Nữ vương Thanh Khâu không nhịn được quát lên.

Lúc này, cô vô cùng căng thẳng.

Cửu Thiên Huyền Hồ là linh thú bảo hộ của thành Tứ Tượng,

trong bốn thần thú tứ phương, xếp hạng khá cao, một thân tu vi sâu không lường được, thậm chí có thể so sánh với thần ma.

Vị đại trưởng lão này cũng chính là một trong những người từng theo hầu bên cạnh Cửu Thiên Huyền Hồ.

Mặc dù là yêu thú bình thường, nhưng một thân tu vi cũng cực kỳ kinh người.

Bây giờ, đối phương đến đây, làm sao cô có thể không kinh hãi.

"Công chúa, viện binh của Đại Chu đã đến gần dãy núi Tứ Phương.

Bây giờ, e là đã bao vây thành Tứ Tượng rồi!" Giọng của Đại trưởng lão vừa dứt, bà ta lại lần nữa lên tiếng.

"Cái gì, lũ khốn này, lại dám làm như vậy.

Đại trưởng lão, bà lui xuống nghỉ ngơi trước đi, chuyện này ta sẽ bẩm báo với phụ hoàng!" Nghe thấy giọng nói, Nữ vương Thanh Khâu nói.

Nhưng ngọn lửa giận trong đôi mắt đẹp lại càng thêm rực cháy.

Những dị tộc này, quá đáng quá.

Vốn tưởng rằng, lần này chỉ cần người của Đại Chu đến là có thể giải quyết mọi chuyện, nào ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Đồng thời, trên đỉnh một ngọn núi khổng lồ khác, trong một đại điện hùng vĩ, một lão giả mặc áo bào trắng ngồi ở vị trí chủ tọa.

Lúc này, hai mắt ông ta lóe lên từng tia kim quang, như thể có sấm sét lóe lên, khiến cả cung điện tràn ngập một bầu không khí áp bức.

"Bốp!" Khi lôi quang tan biến, đại điện lại chìm vào im lặng.

"Bệ hạ, bây giờ chúng ta phải làm sao đây.

Đại Chu đột kích, nếu không thể chặn được, thì mặt mũi của tộc Tứ Tượng Thần Thú chúng ta sẽ không còn.

Huống hồ, Cửu Thiên Huyền Hồ kia cũng đang ở trong thành Tứ Tượng, nếu nó xảy ra chuyện, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn!" Đứng ở phía dưới, một đám tướng lĩnh cung kính nói.

Lúc này, bọn họ trông vô cùng thảm hại, toàn thân tả tơi, trên người còn có vết thương hiện ra.

Trận chiến này, bọn họ đã dốc toàn lực mới chặn được cuộc tấn công của binh sĩ Đại Chu.

Nhưng quân địch số lượng quá đông, cuối cùng vẫn không địch lại được, bị đánh cho liên tiếp bại lui.

"Hừ, chỉ là một Đại Chu mà thôi.

Thành Tứ Tượng của ta đứng vững ở vực Tứ Tượng hàng trăm triệu năm, sao lại sợ một bá chủ mới nổi.

Dù nó có binh lực gấp trăm lần thì đã sao.

Chẳng lẽ chúng ta không có viện trợ sao!" Giọng lão giả vừa dứt, trong mắt lộ ra một tia hiểm độc.

Ngay sau đó, ông ta lên tiếng: "Triệu tập tất cả mọi người, theo ta xuất chinh.

Lần này, ta lại muốn xem xem, viện quân Đại Chu này rốt cuộc là ai, có đáng để thành Tứ Tượng của ta kết giao không!" Nghe thấy giọng nói, các tướng quân phía dưới đều đồng thanh đáp lời, sau đó xoay người rời khỏi đại điện.

Bọn họ hiểu rằng, lần này nếu không thắng, thành Tứ Tượng sẽ gặp nguy.

Vì vậy, không dám chậm trễ chút nào.

Sau khi các tướng lĩnh này rời đi, trong đại điện chỉ còn lại Đại trưởng lão.

Trong mắt bà ta lộ ra một tia ngưng trọng, chậm rãi ngồi xuống ghế, suy nghĩ xem lần này mình có nên theo đại đế xuất chiến không.

Mặc dù lần này đại đế đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng cũng không biết kết quả thế nào.

Dù sao thì, một khi mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thành Tứ Tượng sẽ thật sự nguy hiểm.

Không chỉ bà ta, mà ngay cả Nữ vương Thanh Khâu lúc này cũng mặt mày rầu rĩ.

Bởi vì, cô không thể thất bại.

Nếu không, chức Nữ vương Thanh Khâu này của mình cũng không thể làm được nữa.

Lúc này, Cơ Hạo lại không hề hay biết, thành Tứ Tượng Thần Thú đã tập hợp một lượng lớn cao thủ, đang chuẩn bị nghênh đón mình.

Hắn lúc này đã điều khiển chiến xa, du ngoạn trong hư không, và mỗi ngày đều phái một bộ phận binh sĩ đi tuần tra xung quanh.

Tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ trong vài ngày đã đi ngang qua toàn bộ lãnh địa của Tứ Tượng Thần Thú, lúc này đã đi được một nửa.

"Bệ hạ, phía trước có một thôn trang hoang vu, chúng ta hãy đóng quân ở đó đi.

Bây giờ đang là mùa xuân, vừa hay có thể thu hoạch lương thực, hay là chúng ta thu hoạch luôn để làm lương thực dự trữ!" Vừa đi qua một thung lũng, bên tai Cơ Hạo liền truyền đến một tràng tiếng ồn ào.

Tiếp đó, liền có một đội quân lớn lao nhanh về phía trước.

Thì ra, ở vùng ven của lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú, lại tụ tập một lượng lớn nông dân.

Mặc dù xung quanh không có thú dữ hung mãnh nào, nhưng cuộc sống bình dị này vẫn khiến những người nông dân chất phác này cảm thấy hạnh phúc.

Vì vậy, khi đến gần đây, Cơ Hạo mới phát hiện ra những người dân này, trong lòng không khỏi nảy sinh ý nghĩ.

Hắn biết, tình hình các tộc trong Tứ Tượng Thần Thú hiện nay đều không ổn định.

Nếu có thể lôi kéo những người dân chất phác này, có lẽ trong thời gian ngắn có thể thu được lợi ích không nhỏ.

Hắn lập tức vẫy tay ra hiệu cho chiến xa dừng lại, sau đó lệnh cho người tiến lên chào hỏi.

"Vị tướng quân này, chúng tôi ở đây đang thiếu lương thực, hay là ngài ở lại ăn cơm thế nào!" Nhìn đám binh sĩ Đại Chu vừa đến, vị tướng lĩnh dẫn đầu lên tiếng hỏi.

"Ha ha, nếu đã vậy, bản tướng quân xin không khách sáo!" Nghe thấy giọng của đối phương, vị tướng quân kia cười nói.

Tiếp đó, ông ta ra lệnh cho binh lính dưới quyền dựng lều, chuẩn bị dùng bữa.

Nhưng ngay khi bọn họ vừa bắt đầu hành động, từ xa liền có mấy bóng người mạnh mẽ bay tới, chính là các tướng quân của thành Tứ Tượng vừa đến.

Lần này, người dẫn đầu tên là Bạch Hổ, thực lực ở Thánh Nhân ngũ trọng, là phó thành chủ của thành Tứ Tượng này.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên: "Ha ha, lũ thổ dân

các ngươi mà cũng xứng ngồi cùng bàn với bọn ta sao.

Cút đi!" Nói xong, hắn trực tiếp chỉ huy binh lính dưới quyền lao về phía những người dân đang làm việc.

Trong nhất thời, tiếng kêu thảm thiết trong sân vang vọng khắp trời mây.

Vị tướng quân phụ trách duy trì trật tự kia căn bản không kịp ngăn cản, vì tu vi của ông ta chỉ là Thánh Nhân bát trọng mà thôi.

Đối mặt với Bạch Hổ, căn bản không phải là đối thủ, trong nháy mắt đã bị một chưởng đánh bay ra ngoài, trong mắt lộ vẻ phẫn nộ.

Không ngờ, người của thành Tứ Tượng lại kiêu ngạo đến vậy.

Nhưng bây giờ bọn họ lại không thể quan tâm đến chuyện khác, vì những binh lính kia đã xông tới, trong mắt lộ ra vẻ hung tợn.

Đặc biệt là Bạch Hổ kia, tay cầm một thanh chiến đao sắc bén, dưới ánh nắng mặt trời, phản chiếu hàn quang chói mắt, khiến người ta kinh hãi vô cùng.

"Xoẹt!" Chỉ trong nháy mắt, đầu của vị tướng lĩnh kia liền bay lên, sương máu lan tỏa, khiến những người dân bình thường mặt mày trở nên trắng bệch.

"Gào!" Tiếp đó, một con gấu đen thân hình to lớn liền nhảy lên, lao về phía những binh lính kia.

Thân thể khổng lồ như một ngọn núi, khiến các binh sĩ của thành Tứ Tượng căn bản không dám đến gần.

"Phụt!" Một binh sĩ bị đối phương cào một phát, trong nháy mắt lồng ngực bị rách toạc, chết tại chỗ.

Những con gấu đen này không hổ là những kẻ dũng mãnh trong Tứ Tượng Thần Thú, sau một đòn trí mạng mà vẫn chưa dừng lại.

“Gào!” Tiếp đó, chúng phát ra tiếng gầm, lao về phía vị tướng lĩnh tiếp theo.

Thủ đoạn tấn công như vậy quả thực rất sắc bén, khiến những binh lính bình thường đều vô cùng sợ hãi.

Chỉ có điều, ngay khi hai bên đang giằng co, một tràng tiếng hò hét giết chóc liền truyền đến.

Ngay sau đó, liền thấy mấy cỗ long liễn xuất hiện ở phía xa.

Trên cỗ xe đi đầu, có một nữ tử tuyệt mỹ đứng đó, thân mặc phượng bào, váy dài màu vàng kim quét đất, tỏa ra khí tức uy nghiêm nồng nặc, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

“Bái kiến bệ hạ!” Khi nhìn thấy nữ hoàng, các tướng lĩnh của thành Tứ Tượng Thần Thú trong mắt đều lộ ra vẻ kích động.

“Miễn lễ bình thân đi!” Nữ hoàng thản nhiên nói, sau đó liền tiếp tục hỏi: “Chuyện này là sao!” Nghe thấy giọng của đối phương, thành chủ của thành Tứ Tượng Thần Thú nào dám có chút chậm trễ, lập tức kể lại đầu đuôi sự việc.

Hóa ra, những bách tính này vốn là người của nước phụ thuộc, tổ tiên của họ thuở xưa vì trốn tránh chiến loạn mà vào lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú.

Những bách tính này cũng xem như trung hậu.

Hơn nữa, nơi đây vật sản phong phú nên họ đã sinh tồn được.

Nay đại nạn giáng xuống, thống soái các thành đều muốn cướp đoạt những bách tính này để dùng cho mình.

Vì thế mới có cảnh tượng hôm nay. "Hừ, một cái lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú quèn mà cũng dám cướp bóc bách tính dưới trướng trẫm, đúng là muốn chết.

Báo cho chúng biết, kẻ nào còn dám càn rỡ thì giết không tha.

Ngoài ra, ban thưởng!" Khi giọng nói của nữ hoàng vừa dứt, vẻ mặt của vị phó tướng kia lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắn thích nghe những lời như vậy nhất.

Hắn liền lên tiếng nói: "Mạt tướng tuân lệnh!" Nói rồi, hắn liền lui xuống.

Một lát sau, hắn lại quay trở lại.

Lúc này, Cơ Hạo đã dẫn binh lính của mình tiến vào trong lều lớn.

Vẻ hài lòng hiện lên trong mắt hắn.

Chỉ thấy bên trong lều lớn, khói bếp lượn lờ bay lên, trong không khí còn phảng phất mùi thơm quyến rũ.

Lần này, để khao thưởng Cơ Hạo, thành chủ Tứ Tượng Thành có thể nói là đã bỏ ra rất nhiều vốn liếng, khiến hắn cũng khá hài lòng.

Còn những tên tù binh kia thì trở thành nô lệ của hắn, giúp họ nhóm lửa.

Thế nhưng, khi Cơ Hạo bước vào doanh trại, hắn lại phát hiện có điều gì đó bất thường.

Lúc này, trong doanh trại bày đầy rượu, lại còn mang phong vị dị vực.

Không chỉ có những món ăn đặc trưng của dị vực, mà ngay cả đồ uống cũng vô cùng độc đáo.

Rõ ràng là chuẩn bị riêng cho Cơ Hạo.

Chỉ là, hắn lại nhíu mày.

Bởi vì, từ khoảnh khắc hắn bước vào, hắn đã nhận ra rõ ràng rằng những tên tù binh này không có chút vui mừng nào trước sự xuất hiện

của mình, mà lại tràn ngập vẻ hoảng sợ, thậm chí là chán ghét.

Rõ ràng, đây là biểu hiện sau khi bị ép dùng đan dược. "Bệ hạ mời ngồi!" Trong lúc Cơ Hạo đang suy tư, Bạch Hổ đã đến trước mặt hắn và lên tiếng.

Chỉ là, trong giọng điệu của đối phương lại lộ ra một vẻ nịnh nọt. "Ngươi có vẻ rất sợ trẫm nhỉ!" Cơ Hạo hờ hững nói.

Tuy ở lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú này, thực lực của đối phương mạnh hơn mình, nhưng hắn dù sao cũng là cường giả Thánh Nhân bát trọng, sao có thể sợ đối phương được. "Ha ha, bệ hạ nói đùa rồi, ngài là chủ nhân thiên mệnh, sao ta lại sợ hãi chứ.

Chỉ là, trong lãnh địa Thần Thú này, trước nay vẫn luôn là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Ngài mới đến, vẫn không nên tranh đấu với họ.

Nếu không, sẽ bất lợi cho thanh danh của bệ hạ!" Bạch Hổ cẩn thận nói.

Nghe vậy, Cơ Hạo gật đầu. "Ừm, nếu đã như vậy, trẫm cũng không làm khó ngươi.

Không biết ngươi có thể giải đáp một thắc mắc cho trẫm không!" "Ngài cứ nói, chỉ cần tại hạ biết, nhất định sẽ nói hết không giấu giếm!" Sau khi Cơ Hạo dứt lời, Bạch Hổ liền nói. "Trẫm nghe nói, trên lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú còn có một số tộc quần Tứ Tượng sinh sống.

Không biết có chuyện này không.

Chương 597

Mong các hạ có thể giới thiệu chi tiết một phen!" Giọng nói mang theo một tia khách khí.

Dù sao, mình mới đến đây, cái gì cũng không rõ, thật sự cần có người dẫn đường. "Ồ, hóa ra ngài hỏi về tộc quần Tứ Tượng à.

Tương truyền, năm xưa trong lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú, có một ngọn núi khổng lồ được gọi là Thiên Trụ, trên đó có bốn đại chủng tộc sinh sống, lần lượt là Kim Ô, Chu Tước, Huyền Vũ và Kỳ Lân.

Hơn nữa thực lực của họ đều vô cùng mạnh mẽ.

Cứ mỗi vạn năm, nhất định sẽ có một lần thịnh yến, mời các bộ lạc lớn xung quanh tham gia.

Nhưng quy củ ở chỗ chúng ta lại khác với họ.

Tứ Tượng Thần Thú chúng ta chỉ thu nhận đệ tử Tứ Tượng Tông.

Chỉ là, mỗi năm họ đều phải nộp cống phẩm, nếu không sẽ không thể có được tài nguyên!" Nghe Cơ Hạo hỏi, Bạch Hổ liền giải thích. "Tứ Tượng Tông?

Chẳng lẽ là vị Đại Đế trong truyền thuyết đó sao!" Nghe vậy, Cơ Hạo chậm rãi nói. "Ha ha, bệ hạ thật là bác học, không sai, Tứ Tượng Tông này còn lâu đời hơn cả tứ đại gia tộc.

Tương truyền là từ thời Thái Cổ lưu truyền đến nay.

Trong lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú, có thể nói là vô địch.

Không chỉ có những yêu nghiệt đỉnh cao, mà còn có một vị cao thủ Bán Bộ Chuẩn Thánh cửu trọng tọa trấn.

Ngoại trừ vị đó ra, toàn bộ lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú không ai có thể lay chuyển được địa vị của tông môn này!" Nghe Cơ Hạo nói, Bạch Hổ cung kính đáp.

Lúc này, hắn cũng cảm thấy mình có thêm vài phần tự tin.

Mà Cơ Hạo nghe hắn nói xong, khóe miệng lại lộ ra một tia sắc lạnh.

Nếu lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú này thật sự là vùng đất huyết mạch do Tứ Đại Thần Thú để lại, vậy thì chúng bắt buộc phải bị diệt, hơn nữa còn phải trừ tận gốc.

Vì vậy, hắn liền lên tiếng: "Vậy ngươi có thể giới thiệu Tứ Tượng Tông này cho trẫm không?

Sau này cũng tiện đến bái phỏng." Nghe vậy, Bạch Hổ lập tức không dám do dự, đem tình hình cơ bản của Tứ Tượng Tông kể lại một lượt cho Cơ Hạo.

Mà sắc mặt Cơ Hạo lại càng lúc càng âm trầm.

Lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú, không hổ là một trong những thế lực mạnh nhất đại lục Tứ Tượng.

Cao thủ cấp Chuẩn Thánh trong đó lại có hơn hai mươi người.

Trong đó có ba vị lão tổ.

Đây còn là mới đột phá trong khoảng thời gian này.

Nếu tính theo thực lực của họ, toàn bộ lãnh địa Thần Thú, e rằng cao thủ Chuẩn Thánh thất trọng cũng không chỉ có một người.

Thế lực mạnh mẽ như vậy, chẳng trách dám xưng bá lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú.

Chỉ là, điều khiến Cơ Hạo kỳ quái là, lúc hắn rời đi, lãnh địa Tứ Tượng lẽ ra phải đang ở trong trạng thái phong bế mới đúng.

Nhưng bây giờ xem ra, nơi này dường như đã xảy ra biến cố lớn gì đó. "Bệ hạ, ngài có chuyện gì sao!" Thấy Cơ Hạo chìm vào im lặng, Bạch Hổ dè dặt hỏi. "Không có gì!" Cơ Hạo nói.

Nhưng ngay sau đó liền ra lệnh: "Từ bây giờ, tất cả mọi người trong cốc Tứ Tượng này, không một ai được phép bước ra khỏi tường trại một bước, kẻ trái lệnh giết không tha!" "Vâng, bệ hạ!" Nghe vậy, Bạch Hổ không dám chậm trễ, vội vàng cúi người tuân lệnh.

Chỉ là, hắn không biết rằng, câu nói này vừa thốt ra, cả cốc Tứ Tượng Thần Thú lập tức như ong vỡ tổ.

Lúc này, Cơ Hạo đã biến mất tại chỗ.

Hắn muốn nhân lúc màn đêm buông xuống, lén lút lẻn vào Tứ Tượng Tông, chém giết những thần thú đó.

Nhưng Cơ Hạo lại không hề hay biết.

Lúc này tại thành Thanh Long, một đội kỵ binh đang lao nhanh về phía hắn.

Khi đến ngoại thành Thanh Long, họ liền dừng lại giữa không trung. "Đại ca, chúng ta đến đâu rồi!" Một kỵ sĩ cung kính hỏi. "Sắp đến rồi, chắc hẳn phụ thân đại nhân đã chuẩn bị xong để nghênh đón chúng ta rồi nhỉ!" Người dẫn đầu nói. "Đúng vậy, nghe nói đại tỷ gả cho một vị vương hầu, sau này chúng ta sẽ phất lên!" Một người đàn ông khác, trong mắt lộ vẻ hâm mộ. "Hừ, một tên phế vật mà thôi, cũng xứng cưới tỷ tỷ của ta!" Nhưng nghe đối phương nói, người dẫn đầu lại lạnh lùng đáp.

Bốn huynh muội bọn họ đều là hậu duệ huyết mạch của Tứ Tượng Thần Thú đã trốn thoát khỏi lãnh địa năm xưa.

Năm đó, để bảo vệ con non, giúp chúng an toàn lớn lên, bốn người

họ đã chọn rời đi.

Nhưng không ai ngờ được rằng, sau khi họ đi, Tứ Tượng Thần Thú lại có thể sinh ra hậu duệ lần nữa.

Chỉ là, thế hệ Tứ Tượng Thần Thú này, thiên phú rõ ràng kém hơn rất nhiều.

Thêm vào đó, Tứ Tượng Thần Thú vốn có tuổi thọ rất dài.

Đến nay, kể từ lúc họ rời đi, không biết đã qua bao nhiêu năm tháng.

Vì vậy, sau khi nhận được tin tức, Tứ Tượng Tông lại không muốn nuôi dưỡng nữa, thậm chí còn phái cao thủ đến tiếp xúc với hậu duệ Tứ Tượng Thần Thú, muốn để hậu duệ Tứ Đại Thần Thú trở thành nô lệ của họ.

Nhưng đối phương lại hoàn toàn không để ý.

Hành động như vậy khiến cường giả Tứ Tượng Tông nổi giận đùng đùng.

Nhưng ngại thế lực sau lưng đối phương hùng mạnh, họ cũng không dám tùy tiện ra tay, mà chuyển mục tiêu sang huyết mạch của Tứ Tượng Thần Thú.

Hiện tại, trong lứa hậu duệ Tứ Tượng Tông này, người có tu vi mạnh nhất chính là đại tỷ của hắn.

Tuy là nữ tử, nhưng tu vi đã là Chuẩn Thánh bát trọng.

Bây giờ đã gả cho người ta, huyết mạch của nhánh bọn họ cũng xem như chính thức lọt vào tầm mắt của Tứ Tượng Tông.

Vì vậy, họ mới phái cao thủ đến nghênh đón.

Lúc này, trong lòng Cơ Hạo lại thầm than một tiếng.

Huyết mạch Tứ Tượng Thần Thú mạnh mẽ không cần nghi ngờ, nếu đặt ở Hồng Hoang, e rằng ngay cả Thánh Nhân cũng phải thèm muốn.

Chỉ là, ở đại lục Thần Ma, lại chỉ có thể trở thành pháo hôi.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn không khỏi lóe lên tia sáng lạnh lẽo. "Ầm ầm!" Ngay lúc hắn đang suy tư, tiếng trống trận đã vang lên. "Bẩm, bệ hạ, quân trận của Tứ Tượng Tông đã tập kết xong, có thể tấn công bất cứ lúc nào!" Bạch Hổ đứng ngoài trướng, cung kính nói. "Tốt, nếu đã như vậy, vậy thì để trẫm dạy dỗ chúng một phen!

Để chúng biết thế nào là kính sợ!" Giọng Cơ Hạo lạnh lùng vô cùng.

Dứt lời, hắn trực tiếp bước ra khỏi trướng.

Trong khoảnh khắc, một luồng uy áp mênh mông lan tỏa ra, khiến sắc mặt các đệ tử trong lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú biến sắc.

Mà người dẫn đầu, đồng tử càng co rụt lại. "Khí tức này là, chẳng lẽ hắn chính là vị đế chủ của Thanh Long hoàng triều kia sao!" Tiếng kinh ngạc vang lên, trong mắt hắn lộ vẻ chấn động.

Cùng lúc đó, các đệ tử của các tông môn khác xung quanh cũng không khỏi sững sờ.

Không ngờ rằng, kẻ dám khiêu khích lãnh địa Tứ Tượng Thần Thú lại là một người trẻ tuổi như vậy, điều này làm sao lòng họ có thể bình tĩnh được. "Giết, vì Tứ Tượng Tông, báo thù cho đại tiểu thư!" Một lát sau, cuối cùng cũng có người phản ứng lại, gầm lên giận dữ.

Trong sát na, các loại linh bảo phóng lên trời.

Ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả hư không.

Nhưng khi đến gần Cơ Hạo, lại bị vỡ tan tành.

Người dẫn đội lúc này cũng đã phản ứng lại, sắc mặt hắn tái mét.

Không ngờ rằng, mình lại bị một Đại Chu quèn ép đến tình cảnh như vậy. "Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người lui về sơn trại.

Tứ Tượng Tông ta, cùng thành Thanh Long tồn vong!" Nghe mệnh lệnh, khóe miệng mọi người không khỏi nở nụ cười khổ.

Họ chỉ là những tán tu bình thường, sao dám chống lại Đại Chu chứ.

Chỉ là, họ cũng biết, lần này không trốn được.

Vì thế, chỉ có thể cứng rắn đi về phía cổng trại.

Không chỉ có họ, toàn bộ quân đội thành Thanh Long cũng trong nháy mắt tập trung trên tường thành.

Lúc này, họ cũng biết, Tứ Tượng Tông sắp bị diệt.

Tuy trong lòng sợ hãi, nhưng cũng chỉ có thể liều chết chống cự.

Dù sao, họ không muốn chết. "Ầm!" Theo một tiếng nổ vang, quân trận của thành Thanh Long trong khoảnh khắc đã bị xé toạc.

Người của Tứ Tượng Tông ồ ạt xông lên. "Giết!" Lúc này, Cơ Hạo cũng đã xuất hiện trên chiến trường.

Hai mắt đỏ ngầu, giống như một vị Sát thần.

Thấy cảnh này, bốn vị công tước của tộc Bạch Hổ không dám chậm trễ. "Ba người các ngươi chặn đế vương Đại Chu này lại, ba người chúng ta đi trợ trận cho đại tỷ phu!" Bốn vị công tước của tộc Bạch Hổ tuy cũng là cường giả Chuẩn Thánh lục trọng, nhưng thực lực lại kém xa Cơ Hạo.

Vì vậy, lúc này chỉ có nhị ca của họ mới là người thích hợp nhất để đối phó với Cơ Hạo.

Nói xong, hắn liền lao xuống phía dưới.

Lúc này, mắt hắn như muốn nứt ra, hận không thể lột da rút gân Cơ Hạo. "Bốp!" Vừa đến gần Cơ Hạo, còn chưa kịp phát động công kích, hắn đã bị một cước đá bay ra, rơi xuống đất, khiến hắn sợ vỡ mật.

Nhưng lúc này lại không có cách nào khác, chỉ có thể nghiến răng bò dậy, chuẩn bị chạy ra xa. "Xoẹt!" Nhưng tốc độ của hắn, trong mắt Cơ Hạo lại quá chậm.

Một kiếm vung ra, đã cắt đứt cổ họng hắn, khiến hắn hét lên một tiếng thảm thiết, ngã gục xuống đất.

Ngay lúc đó, Cơ Hạo cũng không trì hoãn, trực tiếp lao đến doanh địa nơi đại tiểu thư đang ở.

Tứ Tượng Tông này, đã muốn tìm phiền phức cho hắn, vậy thì chỉ có thể ra tay trước chiếm ưu thế.

Nếu không, người chịu thiệt vẫn là mình.

Vì vậy, khi hắn vừa đến nơi, đại chiến cũng đã bắt đầu. "Xoẹt!" Một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng tới, lại bị Cơ Hạo dùng tay không bắt lấy, khiến đối phương không khỏi sững sờ.

Nhưng Cơ Hạo lại không chút do dự, trở tay ném đối phương ra ngoài.

Giây tiếp theo, thân hình trong chớp mắt hóa thành một con vượn khổng lồ vạn trượng, một quyền quét ngang. "Bốp!" Một đệ tử Tứ Tượng Tông bị đánh bay ra ngoài, đầu hắn vỡ nát.

Bên kia, đệ tử Tứ Tượng Tông cũng không hề yếu, mấy trăm người hợp lực lại một chỗ, đủ để địch lại một cao thủ Đại Thánh thất trọng bình thường.

Chỉ thấy người dẫn đầu tay cầm lợi kiếm, đâm về phía đối phương.

Cơ Hạo cũng không chịu thua kém.

Hai lưỡi dao sắc bén va chạm trên không trung. "Rắc!" Tiếng vỡ giòn tan vang lên, khiến tất cả mọi người không khỏi kinh ngạc.

Ngay sau đó, đệ tử Tứ Tượng Tông dẫn đầu bị chém nát.

Những người khác thì nhao nhao rút lui.

Rõ ràng họ biết, với thực lực của mình, tuyệt đối không phải là đối thủ của Cơ Hạo. "Giết!" Thấy đệ tử Tứ Tượng Tông bỏ chạy, Cơ Hạo đâu có cho họ cơ hội.

Hắn hét lớn một tiếng, lại lần nữa xông lên.

Nơi hắn đi qua, máu tanh bay đầy trời.

Tứ Tượng Tông, chỉ giao thủ trong chốc lát đã tổn thất nặng nề, hoàn toàn không ai có thể ngăn cản.

Cảnh tượng này, lại bị người của Tứ Tượng Tông nhìn thấy.

Chương 598

Họ không khỏi dâng lên ý sợ hãi, thậm chí cảm thấy cái chết đang ngày càng đến gần mình. "Giết!" Chỉ là, bây giờ họ đã không còn đường lui, vì vậy chỉ có thể cứng rắn xông lên.

Nhưng lại có vẻ hơi vội vàng, hoàn toàn không thể địch lại quân đội Đại Chu hung hãn. "Xoẹt!" "Xoẹt!" Cùng với từng vòi máu tươi phun ra, trận chiến nhanh chóng kết thúc.

Toàn bộ sơn trại, ngoài mấy vị trưởng lão, những người còn lại đều trở thành vong hồn dưới đao của Cơ Hạo.

Nhưng Cơ Hạo lại không dừng lại.

Sau khi tàn sát người của Tứ Tượng Tông, hắn liền lao về phía thành Thanh Long.

Thân ảnh hắn vừa biến mất, Tứ Tượng Thần Quân đã đến nơi này.

Mắt hắn đỏ hoe, nhìn thi thể đầy đất.

Hận ý tràn ngập lồng ngực.

Tứ Tượng Tông, sừng sững ở Hồng Hoang ức vạn năm không đổ, hôm nay lại bị hủy trong tay mình.

Đây là bi ai đến nhường nào. "Sư huynh, Tứ Tượng Tông đã bị hủy diệt rồi, huynh nén bi thương đi!" Nhìn bộ dạng thê lương của sư huynh mình, bốn vị công tước tộc Bạch Hổ lên tiếng khuyên nhủ. "Hừ, chuyện này, ta với hắn không chết không thôi!" Tứ Tượng Thần Quân lạnh lùng nói.

Hắn không ngờ Cơ Hạo lại điên cuồng như vậy.

Bất kể thế nào, Tứ Tượng Tông đều có mối thù sâu như biển máu với hắn.

Ngay lúc hắn đang nói chuyện, Cơ Hạo đã đến trước thành Tứ Tượng.

Lúc này thành Thanh Long đã sớm bị đánh cho tan hoang.

Vô số tướng sĩ nằm trên mặt đất.

Vết thương của họ cực nặng, cho dù uống đan dược cũng chỉ làm chậm quá trình thương thế xấu đi mà thôi.

Hơn nữa, trưởng lão Tứ Tượng Tông lại vô cùng dũng mãnh, tung hoành ngang dọc trên chiến trường.

Mỗi chiêu hạ xuống, đều có tướng sĩ bị đánh chết.

Nếu không phải cấm chế trong thành Thanh Long còn khá lợi hại, e rằng đã sớm thất thủ.

Ngay lúc chiến trường đang hỗn loạn không chịu nổi, từng trận tiếng la hét giết chóc lại từ xa truyền đến, khiến đồng tử họ không khỏi co rụt lại.

Tiếp đó, họ liền quay đầu nhìn lại. "Hống!" Chỉ thấy một Cự Linh Thần che trời lấp đất đứng sừng sững giữa hư không.

Hắn tay cầm búa lớn, toàn thân đẫm máu, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Phía sau, vô tận binh lính đang truy sát những đệ tử Tứ Tượng Tông đó.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tứ Tượng Thần Quân không khỏi sững sờ. "Ngươi là ai!" Lúc này hắn không khỏi lên tiếng hỏi. "Ta là hoàng đế Đại Chu, Cơ Hạo, các ngươi tàn sát người của thành Thanh Long, tội đáng muôn chết.

Bây giờ chịu chết đi!" Nghe đối phương nói, Cơ Hạo gầm lên giận dữ, giọng nói lộ ra sát khí nồng đậm. "Ha ha, hoàng đế Đại Chu lại đích thân đến, thật là quá tốt rồi.

Giết hắn, Tứ Tượng Tông ta nhất định có thể khôi phục vinh quang xưa!" Nhìn đại quân hùng hậu, trưởng lão Tứ Tượng Tông kia hưng phấn nói, trên mặt lộ ra vẻ hung tợn.

Những người khác cũng đều tỏ vẻ nóng lòng muốn thử.

Nhưng lại bị một câu nói của Cơ Hạo dập tắt ngọn lửa trong lòng. "Trẫm đã nói, phàm là kẻ tham gia tàn sát người của thành Thanh Long, một luật giết không tha!

Giết!" Lời hắn vừa dứt, đại quân phía sau lập tức xông về phía trước.

Nơi họ đi qua, để lại đầy rẫy thi hài.

Đệ tử Tứ Tượng Tông không ngừng ngã xuống. "Sao ngươi dám!" Vị trưởng lão Tứ Tượng Tông kia không dám tin mà thốt lên.

Hắn không thể nào ngờ được, quân đội Đại Chu lại mạnh mẽ đến vậy, ngay cả đệ tử tông môn mình cũng dám chém giết.

Chẳng lẽ không lo Tứ Tượng Tông báo thù sao.

Chỉ là, lúc này đã không còn kịp suy nghĩ những điều đó nữa. "Ầm ầm ầm!" Hai bên va chạm vào nhau.

Linh khí đủ màu sắc, tỏa ra ánh sáng chói mắt, trong chốc lát như pháo hoa rực rỡ. "A!" Mà Tứ Tượng Thần Quân, lại không muốn tiếp tục xem nữa, phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, lao về phía Cơ Hạo. "Bốp!" Chỉ là, còn chưa kịp đến gần Cơ Hạo, nắm đấm sắt của hắn đã tung ra.

Cú đấm này, hắn đã dùng toàn lực.

Ánh vàng rực rỡ lướt qua bầu trời, khiến cả không gian chấn động không thôi. "Rắc!" Hộ giáp của Tứ Tượng Thần Quân bị đánh nát, thân thể lùi về phía sau.

Từng dòng máu tươi chảy ra, trong mắt hắn lộ vẻ kinh hãi. "Ngươi, ngươi lại đột phá đến Đạo Đài nhị trọng!" Tiếng nói vang lên, mang theo vẻ không thể tin được. "Chuyện ngươi không biết còn nhiều lắm!" "Xoẹt!" Lời vừa dứt, công kích của Cơ Hạo lại một lần nữa ập đến. "Hống!" Tứ Tượng Thần Quân, tuy không hiểu tại sao tu vi của Cơ Hạo lại đột phá đến Đạo Đài nhị trọng, nhưng lúc này đã không còn kịp nghĩ nhiều.

Bảo phiến trong tay vung lên, một luồng cương phong sắc bén liền cuốn ra, muốn chống lại công kích của Cơ Hạo.

Chỉ là, lại không có chút tác dụng nào.

Cương phong kia vừa mới ngưng tụ, đã bị Cơ Hạo một cước đạp nát. "Bốp!" Theo một tiếng trầm đục, thân hình đối phương lại lần nữa bay ngược ra ngoài. "Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bệch như giấy. "Ngươi!" Giọng hắn vừa vang lên, một cái đầu to lớn đã bay lên cao.

Tứ Tượng Thần Quân, chết rồi!

Cường giả mạnh nhất Tứ Tượng Tông.

Cũng chết rồi, đây là điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Mà nhìn tất cả những điều này Cơ Hạo, lại không có bất kỳ biểu cảm thương hại nào. "Ầm!" Khi thân hình Tứ Tượng Thần Quân rơi xuống mặt đất, Cơ Hạo liền hạ lệnh: "Giết!" Dứt lời, đại quân liền hò hét xông vào, tiến vào chiến trường còn sót lại. "Hống!" Một con huyền quy xuất hiện giữa hư không, thân thể to lớn che trời lấp đất.

Một trảo vồ ra, bắt nát một trưởng lão Tứ Tượng Tông.

Mà bên kia, chín con mãng xà khổng lồ lại quấn quanh hư không, miệng chúng phun ra sương mù, tỏa ra mùi vị âm u kinh khủng, khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy. "Ngao!" Cùng lúc đó, tiếng rồng ngâm vang lên trên thiên cung.

Thân hình Chúc Dung đã xuất hiện giữa không trung, hỏa tiễn thương trong tay tỏa ra ánh sáng đỏ chói mắt.

Một mâu liền xuyên qua lồng ngực một vị trưởng lão. "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang, vị trưởng lão kia liền hoàn toàn tử vong.

Ngay sau đó, Hình Thiên cũng đến.

Hắn tay cầm trượng bát xà mâu, uyển như một vị Sát thần, một mâu đâm ra là có thể xuyên thủng yết hầu của địch nhân.

Trong thời gian ngắn, đã giết không ít đệ tử Tứ Tượng Tông.

Mà các trưởng lão Tứ Tượng Tông khác, thì đang khổ sở giãy giụa trên chiến trường.

Nhưng rõ ràng hôm nay họ không thể chạy thoát được.

Bởi vì, Cơ Hạo không chỉ phái đến lượng lớn viện binh, mà còn ra lệnh cho Mặc Kỳ Lân trấn thủ hư không, ngăn cản các trưởng lão Tứ Tượng Tông đào thoát.

Trong tình huống như vậy, căn bản không thể thoát khỏi vòng vây của đối phương.

Chẳng mấy chốc, tiếng la hét thảm thiết đã ngừng lại.

Chiến trường vốn ồn ào trở nên tĩnh lặng.

Đệ tử Tứ Tượng Tông gần như bị chém giết sạch sẽ, chỉ còn lại mấy trăm người, co ro trong góc tường run lẩy bẩy.

Nhưng trong mắt Cơ Hạo lại không có chút thương hại nào.

Hắn lạnh lùng vô cùng nói: "Tất cả, không chừa một ai!" Nghe hắn nói, binh lính Đại Chu đều cung kính đáp một tiếng, liền xông về phía đệ tử Tứ Tượng Tông.

Tốc độ của họ nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã xé xác tất cả mọi người thành thịt nát.

Cảnh tượng máu me khiến người ta rùng mình.

Mà Cơ Hạo lại không nói nhiều, chậm rãi từ hư không đáp xuống.

Trận chiến ở đây, cũng nên kết thúc rồi.

Chỉ là, điều hắn không ngờ tới là, ngay lúc hắn chuẩn bị rời đi, trên bầu trời, một luồng uy áp mênh mông truyền đến.

Ngay sau đó, liền thấy một người đàn ông mặc áo bào đen xuất hiện giữa sân.

Bên ngoài cơ thể hắn, mây mù cuồn cuộn bốc lên, khiến cả hư không tối đi vài phần, khiến Tứ Tượng Thần Quân và những người khác đều không khỏi co rụt đồng tử, không biết người đến là ai. "Bái kiến Đại Đế!" Khi người đàn ông mặc áo bào đen kia đáp xuống, Tứ Tượng Thần Quân cung kính nói. "Ừm!" Nghe hắn nói, Cơ Hạo gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng vô cùng.

Hắn cảm nhận được khí huyết sát nồng đậm từ trên người người đàn ông áo bào đen này.

Đây là một vị tuyệt thế ma vương, thậm chí không kém gì tiên tổ Chúc Dung, chỉ là tại sao đối phương lại tìm đến Tứ Tượng Tông? "Tông chủ Tứ Tượng Tông, công tử nhà ta muốn các ngươi làm một việc.

Nếu không, hôm nay nhất định sẽ diệt các ngươi!" Người đàn ông áo bào đen kia, giọng nói khàn khàn vô cùng nói, khiến trong mắt Tứ Tượng Thần Quân lóe lên một tia sáng. "Không biết, quý công tử

muốn chúng ta làm gì!" Lúc này, trong lòng hắn rõ ràng, nếu không gặp phải phiền phức lớn, Tứ Tượng Tông tuyệt đối sẽ không trêu chọc thế lực như vậy.

Vì thế, cũng không còn lòng dạ nào đau xót cho đệ tử tông môn mình, lên tiếng hỏi. "Công tử nhà ta muốn các ngươi đi bắt Đông Hoàng Thái Nhất và Nữ Oa nương nương.

Nếu hoàn thành việc này, có thể tha cho các ngươi một mạng!" Nghe vậy, Tứ Tượng Thần Quân không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể là ai, khi nghe đến hai cái tên Đông Hoàng Thái Nhất và Nữ Oa, e rằng cũng sẽ kiêng dè ba phần.

Dù sao, hai vị đó là cao thủ đỉnh cấp trên đại lục Hồng Hoang. "Không biết công tử của các hạ, có phải là tông chủ Tứ Tượng Tông đó không?" Nghĩ đến đây, Tứ Tượng Thần Quân cẩn thận hỏi. "Chính là, các ngươi còn không chuẩn bị hành động sao!" Người áo bào đen kia lạnh lùng nói. "Được, ta đi ngay!" Sau khi được xác nhận, Tứ Tượng Thần Quân không dám chậm trễ, quát lên với các trưởng lão Tứ Tượng Tông sau lưng.

Giây tiếp theo, đối phương liền điều khiển pháp khí biến mất tại chỗ.

Sau khi thấy họ rời đi, trong mắt người áo bào đen lại lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn ra lệnh cho một đám ma đồ sau lưng: "Theo sau xem sao.

Nếu có cơ hội, giúp họ một tay, đừng để họ chết trong Tứ Tượng Tông này!" Dứt lời, toàn thân liền bị sương mù đen kịt bao phủ, thân hình xoay một cái, lao về phía xa.

Lúc này Cơ Hạo, đứng trên tường thành, lại đang quan sát sự thay đổi trên chiến trường. "Báo cáo bệ hạ, có người tiếp cận chiến

trường!" Lời Cơ Hạo vừa dứt, Chúc Dung liền cung kính nói, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác. "Ồ, có người đến, trẫm lại muốn xem xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào!" Nghe vậy, Cơ Hạo cười nhẹ nói.

Trong mắt hắn, bắn ra ánh sáng vàng rực rỡ, trong nháy mắt đã khóa chặt bóng đen đó. "Hừ, một tòa thành trì quèn, còn không giữ được ta!" Lời đối phương vừa dứt, thân thể liền như mũi tên sắc bén, xé toạc không trung.

Chỉ là, còn chưa kịp đến gần, một cây trường kích đã chắn ngang trước người hắn, chính là Na Tra.

Tuy thực lực hắn không bằng Tứ Tượng Thần Quân, nhưng vào thời điểm quan trọng, ngăn cản đối phương vẫn không thành vấn đề.

Hơn nữa, lúc này trên tường thành cũng đã sớm bố trí đầy cấm chế, khiến người áo đen kia không thể vượt qua nửa bước.

Khoảng cách hai bên lại lần nữa kéo xa, nhưng công kích của đối phương vẫn sắc bén vô song.

Chương 599

"Bốp!" Khi va chạm vào tường thành, lại trực tiếp nổ tung. "Hỗn xược!" Thấy cảnh này, Tứ Tượng Thần Quân gầm lên giận dữ.

Chỉ là, hắn lại không dám đến gần đầu thành nửa phân, lo lắng cấm chế trên thành sẽ làm hại đến đệ tử của hắn.

Mà người áo đen kia cũng không vội, cứ như vậy giằng co tại chỗ.

Đệ tử Tứ Tượng Tông tuy đã ngã xuống phần lớn, nhưng những người còn sống đều là thủ tịch đệ tử của các phong.

Họ không dám tiếp tục ở lại chỗ cũ, sợ bị giết nhầm. "Sư phụ cứu mạng!" Ngay lúc mọi người Tứ Tượng Tông đang không ngừng lui về bốn phía, một giọng nói quen thuộc truyền ra, lại khiến các trưởng lão kia, trong mắt lộ vẻ kinh hãi tột độ. "Nghiệt súc!" Chỉ là, khi họ muốn xông lên cứu viện, một chưởng vung ra, sơn môn Tứ Tượng Tông trong nháy mắt sụp đổ. "Ha ha, lần này ta muốn xé xác ngươi thành vạn mảnh!" Sau đó, một tràng cười ngông cuồng vang lên.

Tiếp đó, liền thấy một thanh niên toàn thân đẫm máu từ trong đống đổ nát bay ra.

Người này chính là đệ tử cuối cùng của Tứ Tượng Tông. "Ầm ầm!" Tiếp đó, lại một tiếng nổ vang lên.

Gần sơn môn Tứ Tượng Tông, mấy trăm đệ tử bị đánh chết hoàn toàn.

Đây đều là bạn bè thân thích của hắn. "Con ta, không..." Mà thấy con trai mình bị giết, trong mắt tông chủ Tứ Tượng Tông lộ ra ánh sáng điên cuồng.

Lúc này hắn, hận không thể xông vào thành, xé xác Cơ Hạo.

Chỉ là, đối mặt với người của Tứ Tượng Tông hung hãn kia, hắn căn bản không dám vọng động. "Hống!" Cùng lúc đó, bên tai Cơ Hạo vang lên tiếng gầm trời.

Lại không biết, cùng lúc họ giao chiến, trong quân đội Ma tộc ở phía bên kia, vị ma vương kia cuối cùng cũng đã đến.

Khi hắn bước vào lãnh thổ Đại Chu, trong đôi mắt khát máu, tỏa ra ánh sáng kinh khủng.

Lúc này, hắn đã quyết định, hôm nay sẽ tắm máu toàn bộ Đại Chu. "Giết!" Khi ma vương kia xuất hiện trên chiến trường, liền phát ra tiếng gầm giận dữ.

Tiếp đó, chiến đao trong tay liền chỉ thẳng vào hai bên đang đại chiến.

Trong khoảnh khắc, ma diễm vô biên cuộn trào, khiến đệ tử Tứ Tượng Tông sợ vỡ mật. "Chết tiệt, sao lại có ma vương giáng lâm!" Thấy cảnh tượng như vậy, ngay cả Tứ Tượng Thần Quân cũng không nhịn được mà hét lên, trong mắt hắn lộ ra vẻ hoảng loạn. "Ngao!" Lúc này, Cơ Hạo đang trong trận chiến cũng phát hiện ra tất cả những điều này.

Một luồng sát ý bạo ngược, trong nháy mắt lan tỏa. "Xoẹt!" Giây tiếp theo, một con kim long che trời lấp đất liền hiện ra trước mắt mọi người.

Nó mở miệng lớn đầy răng nanh, cắn về phía ma vương.

Thân thể to lớn che kín bầu trời, mang theo uy nghiêm vô cùng. "Phá cho ta!" Thấy Cơ Hạo tấn công, ma vương kia không những không sợ hãi, ngược lại còn nổi giận đùng đùng.

Tu vi của hắn mạnh mẽ vô cùng, đâu có sợ một con kim long quèn, chiến đao trong tay vung lên, liền nghênh đón.

Mà lúc này, khóe miệng kim long lại lộ ra vẻ hung tợn. "Ầm!" Cùng với khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, một tiếng nổ kịch liệt vang lên trên bầu trời Tứ Tượng Tông.

Thân thể vị ma vương kia, trong nháy mắt liền vỡ nát, máu tanh tỏa ra mùi hôi thối vô cùng. "Hống!" Ngay lúc đó, tiếng rồng ngâm lại lần nữa vang lên.

Chỉ thấy một con hoàng kim cự long dài cả ngàn trượng, liền quấn quanh giữa trời đất.

Nhiệt độ nóng rực, khiến cả trời đất đều hóa thành lò luyện. "Hống!" Ngay sau đó, tiếng rồng ngâm càng thêm vang dội. "Thu!" Cùng với tiếng đó, lại một tiếng phượng hoàng hót vang lên.

Tiếp đó, một quả cầu lửa, đập xuống Tứ Tượng Thần Quân.

Khoảnh khắc này, mắt của tất cả mọi người đều trợn tròn. "Ầm!" Cùng với tiếng nổ vang, Tứ Tượng Thần Quân trực tiếp bị đập xuống mặt đất.

Lúc này hắn, trong mắt lóe lên vẻ hối hận.

Vốn dĩ hắn muốn mượn cơ hội nhiệm vụ lần này để chém giết Cơ Hạo, như vậy có thể khiến thực lực của mình tăng lên rất nhiều.

Nhưng bây giờ lại gậy ông đập lưng ông, không những nhiệm vụ không hoàn thành, ngược lại còn mất mạng. "Xoẹt!" Từng dòng máu tươi chảy ra, uốn lượn trên mặt đất.

Tứ Tượng Thần Quân cảm nhận được sinh mệnh lực của mình đang trôi đi, vẻ không cam lòng trong mắt gần như ngưng tụ thành thực chất.

Lúc này Cơ Hạo lại chậm rãi bước ra ngoài thành.

Khi hắn xuất hiện, trong mắt tất cả mọi người tại hiện trường

đều lộ vẻ sợ hãi.

Bởi vì, trong lòng họ hiểu rõ, mình căn bản không thể là đối thủ của Cơ Hạo.

Đối phương chỉ cần ra tay, mình chắc chắn sẽ chết.

Mà lúc này Cơ Hạo lại không để ý đến người của Tứ Tượng Tông.

Mục tiêu của hắn chỉ có tông chủ Tứ Tượng Tông và Lưu Tranh đã trốn thoát kia.

Chỉ thấy, giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên giữa trời đất: "Hai người các ngươi, có còn nhớ lời thề đã lập, vì sự trỗi dậy của Tứ Tượng Tông, không tiếc bất cứ giá nào không!

Nếu trên chiến trường đầu địch phản bội, vậy thì đừng trách ta!" Dứt lời, toàn thân liền bùng nổ ra sát khí chói mắt.

Phía dưới, tất cả trưởng lão và đệ tử Tứ Tượng Tông, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Trong lòng họ hiểu rõ, Cơ Hạo đây là chuẩn bị thanh toán.

Chỉ là, mình thật sự muốn liều mạng với hắn sao?

Dù sao, hiện nay Tứ Tượng Tông, có thể nói là nguyên khí đại thương. "Bệ hạ tha mạng, chúng thần nguyện ý thần phục bệ hạ!" Ngay lúc lời Cơ Hạo vừa dứt, Tứ Tượng Thần Quân liền lên tiếng.

Là trưởng lão Tứ Tượng Tông, hắn không muốn cùng Cơ Hạo cá chết lưới rách.

Dù sao, nhánh của mình, bây giờ cũng chỉ còn lại hai người, nếu toàn bộ bị diệt, vậy thì thật sự không còn hy vọng lật mình. "Ừm!" Nghe vậy, Cơ Hạo gật đầu, tỏ vẻ chấp thuận.

Mà những người khác, sau khi thấy hắn đồng ý với đối phương,

cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là tông chủ Tứ Tượng Tông, lúc này không còn do dự, lập tức nói: "Bái kiến bệ hạ!" Lời vừa dứt, liền cung kính quỳ xuống đất.

Cảnh tượng như vậy, khiến Cơ Hạo không khỏi nhíu mày, nhưng lại không ngăn cản.

Dù sao, trong lòng hắn hiểu rõ, đã đăng cơ xưng đế, vậy thì không thể thu nhận tông môn nữa, nếu không sẽ thất tín với tứ hải bát hoang.

Chỉ là, ngay lúc người của Tứ Tượng Tông nhao nhao quỳ xuống, một giọng nói lại đột ngột vang lên: "Hừ, đường đường là chủ của Đại Chu, lại dám tàn sát cả Tứ Tượng Tông ta, đúng là muốn chết!" Giọng nói này, chính là do ma vương kia phát ra.

Chỉ thấy thân hình đối phương cao đến ức vạn trượng, thân mặc giáp trụ đen kịt.

Toàn thân bị sương mù đen kịt bao phủ. "Ầm!" Tiếp đó, một quyền liền đấm về phía Cơ Hạo.

Uy thế của cú đấm này quá bá đạo, trời đất trong nháy mắt trở nên tối tăm vô cùng. "Rắc!" Hư không lại bị đối phương một quyền đấm xuyên.

Tiếp đó, cả trời đất liền hóa thành một vùng hỗn độn.

Thấy cảnh tượng như vậy, đồng tử Cơ Hạo không khỏi co rụt lại, không dám chậm trễ, trực tiếp triệu hồi Tứ Tượng Thánh Thú, chắn bên cạnh mình.

Lần này, hắn muốn dùng con Kim Long năm móng này, thử xem uy lực sau khi thực lực mình tăng lên. "Ngao!" Tiếng rồng ngâm vang lên giữa trời đất.

Chỉ thấy con hoàng kim cự long kia bay ra, nghênh đón sương mù đen đó. "Bốp!" Giây tiếp theo, hai bên va chạm vào nhau.

Cùng với tiếng nổ vang, từng trận cương phong tứ tán.

Sắc mặt Tứ Tượng Thần Quân trắng bệch, tuy đã sớm biết Tứ Tượng Thánh Thú lợi hại, nhưng lúc này vẫn không khỏi kinh hãi.

Mà bóng dáng ma vương kia lại không lùi mà tiến, tiếp tục xông đến.

Mỗi bước hắn đạp ra, trời đất liền theo đó rung chuyển, khí tức tỏa ra trên người càng lúc càng kinh khủng. "Ầm!" Chỉ là, ngay lúc quyền phong của hắn sắp đánh trúng cơ thể Cơ Hạo, một lưỡi dao sắc bén lại chắn ngang trên không, chính là rìu lớn của Hình Thiên chém xuống.

Trên chiếc rìu này, tỏa ra khí tức hủy thiên diệt địa, dường như muốn chia cắt trời đất. "Xoẹt!" Mà trong mắt ma vương kia lại lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn không tin, một con kiến hôi tấn công lại có thể làm mình bị thương.

Khi hắn muốn né tránh, đã muộn. "Phụt!" Chỉ một chiêu, đã bị chém nát nửa bên vai, máu tươi đỏ thẫm nhuộm đỏ cả bầu trời. "Ha ha, hảo hán, quả nhiên không hổ là ái khanh của trẫm, hôm nay trẫm nhất định sẽ giết ngươi!" Nhìn Hình Thiên, Cơ Hạo cười nói. "Tạ bệ hạ!" Nghe vậy, Hình Thiên cung kính nói, trong mắt lộ vẻ hưng phấn.

Hắn còn chưa từng giao thủ với ai, bây giờ lại cảm thấy vô cùng kích thích. "Ầm ầm!" Cùng lúc đó, đại quân ở phía bên kia cũng bắt đầu giao tranh.

Lúc này Lưu Tranh, dẫn đại quân bao vây đến.

Phía sau hắn, mấy vị cao thủ Đại Thánh cửu trọng đứng hai bên.

Hơn nữa, điều càng kinh khủng hơn là, phía trước nhất của đại quân, một tòa thành khổng lồ sừng sững tại chỗ.

Trên tường thành, vô tận binh mã đứng nghiêm, trong mắt họ tỏa ra sát khí sắc bén.

Tòa thành trì này, là do Lưu Tranh xây dựng ở Đại Chu năm xưa, tên là Trấn Yêu Quan, có thể nói là pháo đài phòng ngự kiên cố nhất trên toàn đại lục.

Nay, Cơ Hạo đích thân suất lĩnh đại quân đến, những yêu ma hung cuồng này sao có thể địch lại, trong nháy mắt liền bị nghiền nát hoàn toàn.

Ngay lúc chiến đấu, trong một sơn động sâu trong chiến trường viễn cổ, một bóng người đang ngồi trên một tảng đá xanh.

Dung mạo của đối phương trông rất trẻ trung, ánh sao trong mắt lấp lánh, cho người ta một cảm giác nhiếp hồn.

Hắn là thiên tài tuyệt thế bị kẹt trong chiến trường viễn cổ khi Đại Chu và Ma tộc giao chiến năm xưa, tên là Thiên Bằng Thần Vương.

Mà lúc này, hắn đang tu luyện bỗng nhiên mở mắt, tiếp đó, khóe miệng liền lộ ra một tia khát máu. "Ha ha, cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Đợi ra ngoài, nhất định phải để Đại Chu đó trả giá!" Nói xong, liền biến mất tại chỗ.

Lúc này, chiến tranh của Đại Chu đã hoàn toàn kết thúc.

Thủ đoạn của Cơ Hạo mạnh mẽ, lại thêm sự giúp đỡ của Tứ Tượng Thần Quân, trong thời gian ngắn, tất cả đệ tử Tứ Tượng Tông đều quỳ dưới chân hắn.

Về phần ma vương và Lưu Tranh kia, thì đã hoàn toàn biến mất

tại chỗ.

Lúc này, Tứ Tượng Thần Quân, sau khi triệu tập tất cả đệ tử trong điện vũ của mình, nhìn mọi người phía dưới hờ hững nói: "Từ nay về sau, Tứ Tượng Tông chính là tông môn phụ thuộc của Đại Chu ta.

Tất cả đệ tử, không được có chút vi phạm, nếu không, tru di cửu tộc!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng, khiến tất cả mọi người phía dưới đều im như ve sầu mùa đông, không dám nói gì thêm.

Lúc này Cơ Hạo đã đến trong cung điện của Tứ Tượng Thần Quân, nhìn đối phương, chậm rãi hỏi: "Ngươi đột phá như thế nào, mau giải thích cho trẫm!" Giọng nói mang theo một luồng uy nghiêm. "Bẩm báo bệ hạ, trong thời gian ngài bế quan, có người đã tặng thần ba gốc tiên dược.

Thần sau khi nuốt vào, liền thành công đột phá!" Tứ Tượng Thần Quân cẩn thận nói, sợ làm Cơ Hạo nổi giận. "Ba gốc?

Chẳng trách, hóa ra là vì cái này!" Cơ Hạo nói, trong lòng hiểu rõ, Tứ Tượng Thần Quân này là Tứ Tượng Thánh Linh Chi Thể, muốn ngưng tụ Thánh Linh Đan vốn đã gian nan vô cùng, mà tiên dược này quả thực là một con đường tắt.

Nghĩ đến đây, liền phất tay, để đối phương lui xuống trước.

Ngay lúc hắn chuẩn bị nghỉ ngơi, Tào Chính Thuần bước vào, vẻ mặt vui mừng, nói: "Bệ hạ, Đại Chu ta lại có trăm vị cường giả Đại Thánh lục trọng được chiêu hàng!" Lúc này Tào Chính Thuần, trong mắt tràn ngập vẻ vui mừng.

Hắn biết, có trăm vị cao thủ cảnh giới Đại Thánh này, Đại Chu cho dù đối mặt với các đại hoàng triều cũng có thể bình an vượt qua nguy cơ.

Dù sao, ngay cả một nước cũng không thể có trăm vị Đại Thánh.

Chương 600

Ngay lúc lời hắn vừa dứt, Cơ Hạo liền cười nói: "Rất tốt, trẫm hiện tại đang thiếu cường giả tọa trấn.

Chuyện này ngươi làm không tệ.

Nhớ kỹ, bất kỳ ai cũng không được tiết lộ tin tức của những người chiêu hàng hôm nay!" Dứt lời, Tào Chính Thuần liền cung kính lui xuống.

Mà ở phía bên kia, thám tử Cơ Hạo phái đi cũng báo cáo ngay lập tức.

Lượng lớn binh lính Ma tộc bị chém giết, thậm chí cả ma vương cũng bị thương bỏ chạy.

Lúc này, binh lính của Đại Chu đang điên cuồng truy sát.

Nghe vậy, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra nụ cười.

Hắn không ngăn cản, mà ra lệnh.

Lần này, cho dù ma vương may mắn sống sót, cũng là khó thoát khỏi kiếp nạn.

Dù sao, hiện nay Đại Chu đã không yếu hơn Ma tộc, thậm chí còn có phần hơn.

Chỉ dựa vào một mình đối phương, sao có thể chống cự được.

Lúc này Đại Chu gần như đã chiếm lĩnh toàn bộ lãnh địa của Ma tộc.

Ngoài hai vị Ma Đế cuối cùng, tất cả những người Ma tộc còn lại đều đã đầu hàng Đại Chu, trong đó còn có hơn mười vị là tồn tại cấp lão tổ của Ma tộc.

Sau khi Cơ Hạo đột phá, cả Đại Chu đều được bổ sung cực lớn, khiến thực lực của Lưu Tranh không ngừng tăng vọt.

Cứ như vậy, cho dù gặp phải Ma tộc cũng không hề sợ hãi.

Mà thống soái Ma tộc kia, lúc này càng phẫn hận vô cùng.

Trong lòng hắn hiểu rõ, mình e là lành ít dữ nhiều, nhưng trong lòng lại không cam.

Nơi này là căn cơ của Ma tộc, hắn không muốn từ bỏ, nhưng bây giờ đã không còn lựa chọn, chỉ có thể chạy về phía sâu trong chiến trường viễn cổ, hy vọng trên đường sẽ gặp được cứu viện.

Mà cùng lúc đó, ma vương kia cũng vậy.

Tuy trong lòng hắn rõ ràng, trận chiến này e là lành ít dữ nhiều, nhưng vẫn ôm hy vọng cuối cùng.

Hắn không muốn chết, hắn không cam tâm cứ như vậy ngã xuống, bởi vì chỉ có sống sót mới có cơ hội.

Cùng lúc đó, tin tức về Đại Chu và Ma tộc cũng truyền khắp cả Hồng Hoang.

Đặc biệt là sau khi một vị trưởng lão trong Ma tộc kia xuất hiện, cả Hồng Hoang chấn động.

Không ngờ rằng, đường đường là Ma tộc, lại bại. "Nghe nói lần này, ma vương đích thân ra tay, không những không hạ được Nhân tộc, ngược lại còn tổn thất nặng nề, ngay cả mình cũng suýt chết.

Bây giờ đã ẩn náu rồi.

Chúng ta nên làm thế nào đây!" Một vị Thánh Đế nói, vẻ mặt lo lắng.

Hắn là cường giả lâu năm của Nhân tộc, lần này lại phụng mệnh đi chinh phạt Ma tộc, không ngờ vừa bước lên chiến trường đã bị ma

vương đánh bị thương, bây giờ không khỏi lo lắng.

Nếu đối phương tìm đến phiền phức cho Nhân tộc họ, thì gay go rồi.

Mà những người khác, nghe vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Không ngờ ma vương lại bị đánh bại.

Phải biết, thực lực đối phương mạnh mẽ vô cùng, không ngờ lại bại trận.

Ngay lúc đó, một bóng người bay đến, mái tóc đen của hắn bay tán loạn, trong mắt lộ vẻ hung tợn.

Phía sau, theo sau là ma khí hùng hậu, chính là ma vương đã đến.

Lần này, hắn dẫn đại quân dưới trướng đến Nhân tộc, lại không ngờ bị đối phương đánh cho tan tác.

Điều này làm sao hắn có thể nhịn được. "Lũ tạp chủng Ma tộc, hôm nay phải cho ta một lời giải thích!" Khi ma vương vừa đến, liền lạnh lùng quát.

Xung quanh hắn, đứng vô số cao thủ, trên người mỗi người đều tỏa ra khí thế kinh người. "Ma vương, lúc này còn không biết hối cải sao, ngươi đã phạm phải đại họa ngập trời.

Bây giờ, lại còn dám xuất hiện, thật sự nghĩ rằng bản tọa không dám giết ngươi sao!" Nghe vậy, trong mắt Thái Hư Thánh Nhân lộ ra vẻ băng lãnh nói.

Lúc này hắn, trong lòng đã sớm bực bội vô cùng, nếu không phải kiêng dè thân phận của đối phương, hắn đã sớm ra tay rồi. "Hừ, ta biết thực lực ngươi không tầm thường, nhưng sau lưng ta lại có tồn tại mạnh mẽ.

Ngươi nếu không tin, cứ thử là biết!" Ma vương nói. "Bốp!" Lời

vừa dứt, liền trực tiếp xoay người, hắn chuẩn bị quay về Ma tộc cầu viện.

Nhưng ngay lúc cơ thể hắn sắp rời đi, "Xoẹt!" Tiếng một lưỡi dao sắc bén đâm vào lồng ngực vang lên.

Tiếp đó, liền cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa. "Ngươi, ngươi dám giết ta!" Giọng nói mang theo vẻ oán độc. "Ma vương, đã đến đường cùng, vậy ngươi vẫn nên nhận thua đi!" Giọng Thái Hư Thánh Nhân vang lên, ngay sau đó lại nói tiếp.

Phía sau hắn, xuất hiện mấy vị cung phụng mạnh mẽ.

Những người này đều là hộ vệ trung thành đã theo hắn ức vạn năm, thực lực đều đã đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong chốc lát, khiến đồng tử ma vương kia không khỏi co rụt lại, nhưng một lát sau lại khôi phục bình thường. "Ha ha, hôm nay ngươi giết ta, Ma tộc sẽ không tha cho ngươi đâu!" Dứt lời, thân thể liền trong nháy mắt vỡ nát, máu mù phiêu tán.

Cả trời đất, mùi máu tanh nồng nặc trong nháy mắt cuộn trào. "Hít!" Thấy cảnh tượng như vậy, tất cả Nhân tộc đều hít một hơi khí lạnh.

Ma tộc này, đúng là ngang ngược càn rỡ.

Lại dám giữa ban ngày ban mặt, trước mặt tất cả các chủng tộc Hồng Hoang, giết chết một vị Thánh Đế của Nhân tộc.

Đây đúng là đang tát vào mặt cả Hồng Hoang. "Ma tộc này, khinh người quá đáng!" Một vị cường giả lão bối nói.

Ngay lúc lời hắn vừa dứt, Thái Hư Thánh Nhân liền hờ hững nói: "Chư vị, hôm nay Nhân tộc ta cùng Ma tộc quyết chiến.

Chúng ta tự nhiên không thể đứng nhìn.

Từ hôm nay trở đi, mọi người cùng nhau xuất binh thảo phạt Ma tộc, để thế nhân biết uy nghiêm của Hồng Hoang ta không thể khiêu khích!" Tiếng nói vang lên, khiến tất cả mọi người xung quanh đều hưng phấn không thôi.

Họ không ngờ Thái Hư Thánh Nhân lại đưa ra quyết định như vậy.

Nhưng ngay sau đó liền hét lên: "Ta nguyện ý giúp Thánh Nhân một tay!" Dứt lời, liền đi đầu xông về phía trước.

Mà thấy cảnh tượng như vậy, các Nhân tộc khác cũng nhao nhao hành động.

Cơ hội như vậy, sao họ có thể bỏ lỡ.

Hơn nữa, nếu diệt được Ma tộc, cả Hồng Hoang sẽ đón nhận biến đổi lớn, họ cũng có thể nhận được lợi ích to lớn.

Trong chốc lát, cả Hồng Hoang, chiến hỏa bùng lên bốn phía.

Nhân tộc và Ma tộc hoàn toàn xé rách mặt mũi, hai bên triển khai giao tranh kịch liệt.

Trong thời gian ngắn, trận chiến đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Lúc này Lưu Tranh, sau khi huấn luyện xong quân đội Đại Kinh, liền chuẩn bị xuất quan, tiếp tục tu luyện.

Dù sao, cách đại chiến còn một năm rưỡi, hắn cần phải nắm chặt mọi thời gian để tu luyện.

Ngay lúc đó, ngoài cửa, giọng thị nữ cung kính truyền đến: "Bệ hạ, có khách đến thăm!" "Ừm, mời vào đi!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Sau đó, liền ngồi trên long ỷ, yên lặng chờ đợi.

Rất nhanh, Tào Chính Thuần liền bước vào, bên cạnh hắn lại theo sau một người đàn ông.

Đối phương mặc một bộ cẩm y hoa bào, trông cao quý phi phàm, nhưng sắc mặt lại âm trầm như tranh thủy mặc, trong ánh mắt càng lấp lánh hàn quang lạnh lẽo.

Khi Lưu Tranh nhìn chằm chằm đối phương, khóe miệng người đàn ông kia lại nhếch lên một nụ cười. "Kiệt kiệt, trẫm cuối cùng cũng gặp được ngươi, hôm nay ngươi phải chết!" Giọng ma vương vang lên, khiến Lưu Tranh không khỏi nhíu mày, không hiểu tại sao ma vương này lại thù ghét mình như vậy.

Ngay lúc hắn chuẩn bị hỏi, đối phương liền nói tiếp: "Ngươi giết huynh đệ của ta, hôm nay ta nhất định phải lấy mạng ngươi.

Nếu không, uổng xưng ta là Ma Vương đệ nhất Ma tộc!" Giọng hắn vang lên, tiếp đó liền lao về phía Lưu Tranh.

Cảnh này quá đột ngột, ai cũng không ngờ, ma vương này lại ngang nhiên ra tay vào lúc này. "Hống!" Lưu Tranh gầm lên giận dữ, trực tiếp một quyền đấm ra.

Mắt hắn như muốn nứt ra.

Vị Ma Vương của Ma tộc này, có thể nói là giết chóc vô độ, mỗi lần gặp phải nhân loại hoặc yêu thú, đều bị hắn tàn sát sạch sẽ.

Bây giờ lại tìm đến tận đây.

Tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lưu Tranh cũng tuyệt đối không cho phép đối phương càn rỡ.

Quyền cương rực lửa gào thét lao ra, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, khiến trong mắt ma vương kia lộ vẻ kinh hãi.

Nhưng hắn không hề sợ hãi, cũng một quyền nghênh đón. "Bốp!"

Hai người trong nháy mắt va chạm vào nhau.

Vị ma vương này, trong chớp mắt liền bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi.

Chỉ là, lúc này hắn lại không để ý đến vết thương trên người, trong mắt lộ vẻ hung tợn, quát lên: "Các ngươi đều lui ra.

Người này là do bản tọa chém giết, không cần các ngươi nhúng tay!" Giọng nói vang lên, liền lại lần nữa lao về phía Lưu Tranh.

Thực lực của hắn lúc này tăng vọt.

Một chưởng đánh ra, pháp lực hùng hậu hội tụ, tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt.

Đây là một vị cường giả Thánh Hoàng ngũ trọng đỉnh cao, công kích của hắn sắc bén vô cùng.

Nhưng trong mắt Lưu Tranh lại lộ vẻ khinh thường. "Xoẹt!" Một chỉ điểm ra, thiên cung trấn áp, trong nháy mắt liền rơi xuống người đối phương. "Rắc!" Tiếp đó, tiếng vỡ giòn tan liền vang lên.

Vị ma vương này lại bị một đòn của Lưu Tranh đánh cho vỡ nát, ngay cả tiếng la hét thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Sau khi thấy cảnh này, những người xem ở xa đều ngây người.

Họ căn bản không ngờ, thần linh trong lòng mình lại dễ dàng ngã xuống trong tay Lưu Tranh như vậy.

Ngay lúc đó, ở phía bên kia, một trận ồn ào lại vang lên. "Ha ha, lũ thổ dân Hồng Hoang này, thật sự nghĩ rằng Ma tộc ta mặc cho các ngươi tùy ý chém giết sao!

Hôm nay, ta muốn san bằng Nhân tộc!" Giọng nói mang theo vẻ điên cuồng.

Chỉ thấy một bóng người vạm vỡ đứng tại chỗ, toàn thân cơ bắp

cuồn cuộn, thân mặc giáp đen, trong mắt lộ vẻ khát máu.

Chính là một vị Ma Thần, cảnh giới của hắn ở Thánh Đế lục trọng, lại thêm sương mù đen kịt lan tỏa toàn thân, cả người cho người ta một cảm giác hung tàn. "Ma Thần của Ma tộc đến rồi!" Có người nói, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Bởi vì, Ma Thần này quá mạnh mẽ, người của Nhân tộc, cho dù có cường giả Thánh Đế bát trọng, nhưng vẫn khó địch. "Ngao!" Chỉ là, ngay lúc đó, lại một trận tiếng gầm của rồng khổng lồ truyền ra.

Tiếp đó, liền thấy mấy chục con giao mãng, kéo một cỗ xe cực kỳ xa hoa, trên đó đứng một vị thanh niên.

Dung mạo hắn tuấn tú, uyển như được điêu khắc ra, thân hình phiêu dật, tay cầm quạt giấy, trông có vẻ văn nhã vô cùng.

Nhưng khi nhìn thấy đối phương, tất cả mọi người tại hiện trường đều không khỏi co rụt đồng tử.

Vị này là thiên kiêu của tộc Thiên Bằng, tương truyền hơn một năm trước vừa đột phá đến Thánh Vương cửu trọng, là tồn tại duy nhất đạt đến cấp độ này trong trăm vạn năm gần đây.

Hơn nữa, nghe nói hắn còn là con trai của Côn Bằng.

Lần này đến Hồng Hoang, bất kể mục đích là gì, đều đủ để nói lên thực lực của đối phương. "Tiểu tử, chịu chết đi!" Thiên Bằng công tử quát lên.

Ngay lúc lời hắn vừa dứt, những con giao mãng bên cạnh hắn liền xông về phía Nhân tộc.

Khoảnh khắc này, trời đất chấn động, cả không gian run rẩy.

Những con giao mãng này, mỗi con đều đã đạt đến đỉnh phong Thánh Vương, lúc này hợp lực lại, cho dù là một cường giả Thánh Đế

bát trọng gặp phải, e rằng cũng phải bỏ chạy.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt Lưu Tranh lại lộ ra vẻ ngưng trọng.

Trong lòng hắn hiểu rõ, lần này e là phiền phức lớn rồi.

Chương 601

Ngay lúc đó, trong mắt vị ma vương kia lóe lên tinh quang.

Tiếp đó, một bước lên trước liền chắn trước người Lưu Tranh. "Cút ngay, nếu không, chết!" Giọng nói trầm thấp vô cùng, lúc này uyển như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. "Ha ha, bản vương hôm nay lại muốn xem xem, ngươi giết ta như thế nào!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Ngay lúc lời hắn vừa dứt, trong đám người xung quanh lại phát ra tiếng ồn ào. "Tên Ma tộc kia gan thật, dám khiêu khích bệ hạ, đúng là muốn chết!" Tiếng nói vang lên, khiến sắc mặt vị ma vương kia càng thêm khó coi.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại để người khác giúp đỡ.

Ngay lúc đó, trong mắt Lưu Tranh lại bắn ra sát cơ lạnh lẽo. "Giết!" Cùng với tiếng nói của hắn, thân hình nhảy lên, khí tức cả người lúc này trở nên mạnh mẽ vô cùng. "Ầm ầm!" Tiếp đó, hai quyền vung ra, trong nháy mắt cùng ma vương kia va chạm.

Vị ma vương này tuy thực lực không yếu, nhưng dưới đòn đánh như vậy, thân thể hắn lúc này bị đánh bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi, rõ ràng đã bị trọng thương.

Không chỉ vậy, công kích của Lưu Tranh không hề dừng lại.

Chân phải của hắn quét ngang, dưới chân có tiếng sấm vang lên. "Bốp!" Cùng với một tiếng nổ, vị ma vương kia bị đá vỡ đầu, cả thân thể rơi xuống đất, trong mắt lộ ra ánh sáng kinh hoàng, rõ ràng không ngờ sẽ có người ra tay hạ sát mình.

Những người khác, lúc này cũng bị dọa cho chết khiếp.

Dù sao, thực lực ma vương này mạnh mẽ, trong cả Hồng Hoang cũng được xem là cao thủ hiếm có, nay lại bị người ta chém giết tại chỗ, sao có thể không khiến người ta kinh ngạc. "Hừ, Hồng Hoang này quả nhiên không đáng vào mắt.

Nếu đã như vậy, ta sẽ chiếm lĩnh nó, trở thành nô lệ của ta!" Thiên Bằng công tử chậm rãi nói, giọng điệu mang theo vẻ khinh thường.

Nghe vậy, tất cả mọi người xung quanh đều không khỏi sững người.

Không ngờ tộc Thiên Bằng này lại bá đạo như vậy, muốn chiếm lĩnh cả Hồng Hoang.

Nhưng nghĩ đến thực lực mạnh mẽ của đối phương, lại cũng không có ai phản bác, chỉ có thể đứng bên cạnh chờ đợi.

Dù sao, hiện nay Nhân tộc đã nguyên khí đại thương, hơn nữa, trong Hồng Hoang hiện nay còn chưa sinh ra thần đình mới, nếu có tộc Thiên Bằng che chở, nhất định có thể trỗi dậy nhanh hơn.

Lúc này Lưu Tranh lại chậm rãi nói: "Trẫm sớm muộn gì cũng sẽ diệt tộc Thiên Bằng của ngươi, ngươi cứ mơ đi!" "Hừ, thực lực của ngươi quả thực không tệ, nhưng trước mặt phụ thân ta, không đáng nhắc đến.

Hôm nay, ngươi đã định trước chỉ có một con đường chết!" Thiên Bằng công tử lạnh lùng nói.

Lời hắn vừa dứt, trong mắt tất cả mọi người xung quanh đều lộ vẻ kinh hãi.

Ai cũng không ngờ, vị Thiên Bằng công tử này lại mạnh mẽ như vậy. "Ha ha, một tộc Thiên Bằng quèn, còn chưa có tư cách đàm phán với trẫm!" Khóe miệng Lưu Tranh lộ ra nụ cười hung tợn.

Ngay lúc đó, từ xa một tiếng gầm giận dữ vang lên: "Hán Đế,

ngươi khinh người quá đáng!" Giọng nói tràn ngập phẫn nộ vô tận.

Tiếp đó, liền thấy, dưới sự bao vây của chiến sĩ Nhân tộc, một vị lão tổ xông đến.

Khí tức trên người đối phương mạnh mẽ vô song, chính là Thánh Hoàng của Nhân tộc. "Ha ha, không ngờ ngươi còn sống.

Nếu đã như vậy, vậy thì theo trẫm đi.

Từ hôm nay trở đi, làm nô dịch cho trẫm, nếu không, hôm nay ngươi chắc chắn sẽ chết!" Thiên Bằng công tử hờ hững nói.

Ngay lúc lời hắn vừa dứt, trong mắt các đệ tử Nhân tộc xung quanh liền lộ vẻ sợ hãi.

Tộc Thiên Bằng, có thể nói là một trong những dị thú mạnh nhất Hồng Hoang, đặc biệt là vị Thiên Bằng công tử này, thiên phú dị bẩm, chiến đấu lực phi thường mạnh mẽ.

Nay lại muốn chiêu hàng Nhân tộc, điều này khiến họ có chút do dự. "Ha ha, Thiên Bằng công tử nói không sai, chúng ta nguyện ý đi theo!" Cường giả tộc Thiên Bằng nói.

Mà những người khác, nghe vậy lại cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể đồng ý. "Nói bậy, trẫm tuyệt đối không khuất phục!" Lão tổ Nhân tộc lớn tiếng nói.

Hắn bây giờ đã biết, Thiên Bằng công tử muốn thu phục Nhân tộc, sao có thể được, Nhân tộc sao có thể trở thành nô lệ.

Ngay lúc lời hắn vừa dứt, Thiên Bằng công tử liền nói tiếp: "Vậy thì các ngươi chuẩn bị chịu đựng lửa giận của tộc Thiên Bằng ta đi!" Tiếp đó, liền ra hiệu cho người của tộc Thiên Bằng xung quanh ra tay.

Trong khoảnh khắc, vô số bóng người bay ra, lao về phía Nhân tộc. "Bốp!" Lão tổ Nhân tộc, nghênh đón Thiên Bằng công tử, liền

xông lên.

Hai lòng bàn tay không ngừng va chạm vào nhau, pháp lực hùng hậu không ngừng tỏa ra.

Hai người họ giao thủ, lại thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Lúc này Lưu Tranh, trong mắt lại lộ ra một tia âm u.

Hiện nay Hồng Hoang, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, các tộc tranh đoạt địa bàn, công phạt lẫn nhau, điều này khiến trong lòng hắn hiểu rõ, lần này, phải giải quyết vấn đề trong Hồng Hoang mới được, nếu không, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta thôn tính.

Ngay lúc đó, đại quân xung quanh cũng đã tập trung xong.

Đây đều là cường giả trong Hồng Hoang. "Hống!" Khi họ tập trung lại một chỗ, một luồng khí hung tàn tỏa ra.

Tiếp đó, liền không chút do dự xông về phía trước.

Lúc này, họ căn bản không thể để ý đến quy củ gì, bởi vì, nếu không liều mạng, rất nhanh sẽ chết.

Ngay lúc đó, "Ngao!" một tiếng gầm của kim long truyền ra.

Tiếp đó, Thiên Bằng công tử liền xuất hiện giữa sân.

Sau lưng hắn, một con chim khổng lồ bay lên trời. "Thu!" Móng vuốt sắc bén xé toạc không trung, chỉ thẳng vào lão tổ Nhân tộc kia.

Nơi nó đi qua, không gian đều đang vỡ nát, hàn quang rực rỡ tỏa ra. "Chết cho ta!" Cùng lúc đó, lão tổ Nhân tộc kia cũng ra tay.

Một cây chiến phủ xuất hiện trong tay hắn, trên lưỡi rìu tỏa ra ánh sáng đen kịt nồng đậm, chém về phía Thiên Bằng công tử. "Ầm!" Tiếng nổ kịch liệt vang lên trên không trung.

Thân thể Thiên Bằng công tử lúc này không ngừng lùi lại, trên trán

hắn chảy ra mồ hôi, nhưng vẻ mặt vẫn hung tợn vô cùng. "Xoẹt!" Ngay sau đó, loan đao trong tay vẽ ra một đường cong rực rỡ, lại một lần nữa chém về phía lão tổ Nhân tộc kia. "Bốp!" Lần này, vị lão tổ Nhân tộc kia lại không chống đỡ được, lồng ngực trực tiếp bị rạch nát, từng dòng máu tươi bắn ra. "Phịch!" Tiếp đó, thân thể liền ngã xuống đất, trong mắt hắn lộ vẻ không cam lòng, không ngờ sẽ ngã xuống ở đây.

Thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt Thiên Bằng công tử lộ ra nụ cười đắc ý. "Ha ha, lão tổ Nhân tộc, ngươi không phải muốn cứu viện sao?

Bây giờ thế nào, ngươi ngay cả tự vệ cũng khó, đừng nói là cứu người.

Vẫn nên ngoan ngoãn nhận thua đi.

Thần phục bản tọa, ta có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng!" Lúc này Thiên Bằng công tử, trong mắt lộ vẻ ngạo mạn, khiến mọi người xung quanh đều không khỏi cảm thán.

Nhân tộc thật là xui xẻo, cứ như vậy, chẳng bao lâu nữa, e rằng thật sự sẽ biến mất.

Ngay lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh lại truyền ra: "Ngươi muốn chết!" Lời hắn vừa dứt, một bước đạp ra, thân hình lúc này hóa thành cao lớn ức vạn trượng, uyển như một vị thần linh.

Tiếp đó, thần kiếm trong tay, lấp lánh ánh sáng chói mắt. "Gàooo!" Cùng với một tiếng gầm thét vang lên, Lưu Tranh hung hăng chém về phía trước.

Kiếm quang quét qua, không gian vỡ nát từng tấc.

Lúc này, trong mắt Thiên Bằng công tử lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại đột nhiên bộc phát. "Cút!" Chỉ là,

lúc này hắn đã không kịp né tránh.

Chỉ có thể vung quyền đấm lên trời. "Rắc!" Trong nháy mắt, hư không liền vỡ nát.

Một đòn này đủ để đánh nát cả tinh thần.

Nhưng tiếc là, kẻ hắn gặp phải là Lưu Tranh.

Khi hắn còn chưa kịp đến gần. "Ầm ầm!" Mưa kiếm đầy trời đã trút xuống.

Hai tay của Thiên Bằng công tử nổ tung.

Cả người vô cùng thảm hại.

Nhưng lúc này, Lưu Tranh lại không hề ngừng tấn công.

Thân hình khẽ động, một cước đá thẳng vào đầu hắn.

Thiên Bằng công tử lập tức bị đá bay ra ngoài. "Gầm!" Ngay lúc này, một hộ vệ khác của Thiên Bằng công tử lao vút lên trời, muốn ứng cứu.

Thân thể hắn ta vô cùng to lớn, mình mặc giáp trụ hoàng kim.

Mỗi một cái đầu lâu dường như đều có sức mạnh vạn quân. "Bốp!" Tiếp đó, Lưu Tranh tung chân phải đá ra. "Rắc!" Đầu lâu của tên hộ vệ Thiên Bằng kia vỡ nát ngay tức khắc.

Thân thể rơi xuống mặt đất.

Cảnh này khiến những người xung quanh chấn động.

Đây đâu phải là Nhân tộc, quả thực là ma vương. "Ngươi đáng chết!" Thiên Bằng công tử gầm lên giận dữ, móng vuốt sắc bén trong tay vươn ra, chộp về phía Lưu Tranh.

Mà Lưu Tranh lúc này lại cười lạnh khinh thường. "Bốp!" Một tay hắn đã bóp chặt lấy cổ họng đối phương.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, hắn chậm rãi nói: "Ngươi không phải muốn chém ta sao, đứng dậy chiến với ta đi!" Giọng nói của hắn lạnh lẽo vô cùng.

Mà Thiên Bằng công tử lúc này đã hoàn toàn ngây người.

Trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn tuy ngông cuồng, nhưng cũng biết thực lực của mình và Lưu Tranh chênh lệch quá lớn.

Bây giờ đối phương đang bóp cổ mình, khiến hắn hô hấp cũng có chút khó khăn.

Thế nhưng, đúng lúc này, một mũi tên lông vũ bắn tới.

Tốc độ nhanh vô cùng, lại có thể xuyên thủng vai trái của Lưu Tranh trong nháy mắt. "Hán Đế bệ hạ cẩn thận!" Hạng Vũ lên tiếng hô lớn, trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Mà ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt. "Bốp!" Trong tay Lưu Tranh liền xuất hiện một khối đá, chính là Cửu Châu Thánh Thạch.

Dưới sự thúc đẩy của pháp lực, nó đập mạnh xuống dưới.

Trong khoảnh khắc, Thiên Bằng công tử và cường giả tộc Thiên Bằng kia đều bị đập nát vào trong bụi đất.

Tiếp đó, một bóng người bước ra, trong mắt lóe lên tia sáng khát máu.

Hóa ra là thiếu chủ tộc Thiên Bằng.

Dáng người đối phương vô cùng vạm vỡ, tay cầm chiến mâu.

Sau khi nhìn thấy Lưu Tranh, hắn chậm rãi nói: "Nhân loại, ngươi có biết mình đang làm gì không?

Nếu dám làm hại Thiên Bằng công tử, nhất định sẽ khiến ngươi

chết không được tử tế!" Giọng nói mang theo một tia uy hiếp.

Nghe thấy vậy, khóe miệng Lưu Tranh lại nhếch lên một nụ cười khinh miệt, lạnh lùng nói: "Sao nào, chỉ một nhánh Thiên Bằng quèn mà trẫm phải sợ sao?

Trẫm muốn giết ai, không ai có thể ngăn cản!" Tiếng nói vừa dứt, thân hình Thiên Bằng công tử liền lướt về phía trước trong nháy mắt.

Rõ ràng, hắn ta định bỏ trốn.

Nhưng ngay khi hắn ta vừa động.

Chương 602

"Xoẹt!" Lưỡi dao sắc bén trong tay gã công tử của nhánh Thiên Bằng kia đã vung ra.

Trong sát na, hắn đã chém Thiên Bằng công tử thành hai nửa.

Cảnh này diễn ra quá nhanh, khiến người ta vô cùng chấn động.

Mà trong mắt vị công tử kia lại lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn quay sang Lưu Tranh hét lớn: "Hán Đế, hôm nay bản cung giết ngươi trước, sau đó diệt Nhân tộc!" Vừa nói, hắn vừa lao đến tấn công Lưu Tranh.

Tốc độ của hắn cực nhanh.

Lưỡi dao sắc bén trong tay càng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Rõ ràng, hắn cũng là một thiên kiêu hàng đầu.

Nhưng tiếc là, hôm nay hắn lại gặp phải Lưu Tranh.

Đối phương hoàn toàn mặc kệ, mặc cho lưỡi dao sắc bén kia chém lên người mình. "Phụt!" Máu tươi bắn ra, thân thể Lưu Tranh lại bị đâm xuyên qua. "Ngươi tìm chết!" Thấy cảnh tượng như vậy, gã công tử của nhánh Thiên Bằng kia gần như nổi giận đùng đùng.

Mà ngay khi hắn ta vừa nói xong, trong mắt Lưu Tranh lại lóe lên một tia lạnh lùng.

Thân thể hắn khẽ nhoáng lên, lập tức xuất hiện bên cạnh Thiên Bằng công tử.

Lúc này đối phương căn bản không phản ứng kịp. "Phụt!" Lưu Tranh lại điểm một ngón tay ra.

Dấu tay của hắn như tia chớp, trong nháy mắt đã xuyên thủng mi

tâm của Thiên Bằng công tử.

Lần này hắn không hề nương tay.

Bởi vì hắn rất rõ, những tên thiên kiêu Yêu tộc này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình.

Quả nhiên, sau khi Thiên Bằng công tử hét lên một tiếng thảm thiết, cả người liền ngã xuống mặt đất, khí tức yếu ớt vô cùng.

Mà lúc này, vị hộ vệ của Thiên Bằng công tử kia đã ngây người tại chỗ.

Hắn căn bản không thể ngờ, Lưu Tranh lại có thể tàn bạo đến vậy.

Thiên Bằng công tử có thể nói là đệ tử kiệt xuất nhất của tộc Thiên Bằng.

Nhưng không ngờ, lại chết trong tay Nhân tộc này.

Ngay lúc này, xung quanh vang lên những tiếng kinh hô. "Thiên Bằng công tử bị giết rồi!" Đây là đám người vây xem.

Trong mắt họ lộ ra vẻ kinh hãi.

Dù sao đi nữa, danh tiếng của Thiên Bằng công tử không phải là hư danh, có thể tranh phong với cả Đại trưởng lão.

Vậy mà lại bị một người của Nhân tộc đánh giết, hơn nữa còn là một Thánh Nhân thất trọng. "Giết người của Nhân tộc, tộc Thiên Bằng ta sẽ không tha cho ngươi!" Ngay khi mọi người đang bàn tán xôn xao, trên ngọn núi xa xa, một bóng người khổng lồ hiện ra.

Đó chính là Đại trưởng lão tộc Thiên Bằng.

Sắc mặt lão ta âm trầm vô cùng.

Lão không ngờ con trai mình lại bỏ mạng dưới tay Nhân tộc.

Điều này đối với tộc Thiên Bằng mà nói, tuyệt đối là một sự sỉ

nhục.

Ngay khi tiếng nói của lão vừa dứt, phụ thân của Thiên Bằng công tử đứng bên cạnh cung kính lên tiếng: "Đại trưởng lão, ngài nhất định phải báo thù cho công tử.

Tên Hán Đế kia quá ngông cuồng, phải giết hắn.

Nếu không, làm sao ăn nói với tộc Thiên Bằng chúng ta.

Lũ sâu bọ này cũng dám khiêu khích chúng ta!" Đây là phụ thân của Thiên Bằng công tử, địa vị của ông ta trong tộc Thiên Bằng rất cao.

Lần này Thiên Bằng công tử xảy ra chuyện, mọi áp lực đều dồn lên người ông ta, vì vậy mới có hành động như vậy.

Nghe thấy vậy, trong mắt Đại trưởng lão lóe lên một tia sáng. "Hán Đế khá lắm, đã dám giết thiên kiêu của tộc Thiên Bằng ta, vậy thì phải trả giá đắt.

Ta sẽ tự mình đi lấy mạng hắn!" Giọng nói thấm đẫm sát khí. "Đa tạ Đại trưởng lão!" Nghe thấy vậy, phụ thân của Thiên Bằng công tử vui mừng nói, sau đó liền lui xuống.

Lúc này, ông ta chỉ hy vọng Đại trưởng lão có thể đánh bại Lưu Tranh.

Mà Đại trưởng lão cũng không hề chần chừ.

Lão hóa thành một luồng sáng, bay về phía xa.

Trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ. "Ha ha, Hán Đế ngươi gây họa rồi, tộc Thiên Bằng không dễ chọc đâu.

Đây chính là chủng tộc hung thú trong truyền thuyết.

Ngươi chết chắc rồi!" Giọng nói của tộc trưởng tộc Thiên Ưng mang theo vẻ hả hê.

Lúc này Lưu Tranh lại không thèm để ý đến hắn ta, chỉ nhìn chằm chằm vào Thiên Bằng công tử trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Cút đi!" Tiếng nói vừa dứt, hắn liền đá bay kẻ đó ra xa, khiến đối phương vô cùng thảm hại.

Lần này, nếu Thiên Bằng công tử không xuất hiện, mục tiêu của những người này sẽ là hắn.

Nếu vậy, hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một giọng nói vang dội. "Hán Đế, ngươi ức hiếp tộc Thiên Bằng ta không người sao?

Còn không mau đi theo ta!" Tiếng nói vừa dứt, hàng chục bóng người liền lao xuống.

Chính là vị Đại trưởng lão kia, dẫn theo cao thủ các tộc.

Bọn họ khí thế hung hăng.

Lưu Tranh lại chẳng hề sợ hãi, thản nhiên nói: "Ngươi là cái thá gì, dám cuồng vọng như vậy trước mặt trẫm.

Đúng là không biết sống chết!" Tiếng nói vừa dứt, hắn liền đánh ra một chưởng. "Ầm ầm!" Hư không vỡ nát.

Năng lượng kinh khủng lập tức va vào người Đại trưởng lão, khiến sắc mặt lão ta đại biến.

Lão không ngờ Lưu Tranh lại đột nhiên ra tay.

Không chỉ lão, ngay cả những cường giả tộc Thiên Bằng kia cũng có chút ngơ ngác.

Dù sao, bình thường họ chỉ gặp Lưu Tranh một lần, làm sao mà nhận ra được.

Chỉ là, đúng lúc này, một giọng nói khác lại vang lên. "Hán Đế bệ hạ không hổ là Nhân Hoàng.

Bây giờ, dù ở dị giới, vẫn dũng mãnh tiến bộ.

Tộc Thiên Bằng ta phục rồi!" Cùng với tiếng nói, một thanh niên áo trắng xuất hiện giữa sân.

Trong mắt hắn tỏa ra ánh vàng rực rỡ, đôi cánh sau lưng dang rộng, che trời lấp đất.

Hóa ra là Đại công tước tử của tộc Thiên Bằng.

Nghe thấy vậy, trên mặt Lưu Tranh lại lộ ra nụ cười. "Ha ha, ra là ngươi nhóc con.

Không ngờ chúng ta lại gặp nhau.

Sao, ngươi cũng muốn giúp huynh trưởng của mình báo thù à?" Giọng nói vang lên, mang theo ý trêu chọc. "Hừ, Thiên Bằng công tử tuy là huynh trưởng của ta, nhưng từ nhỏ đến lớn đều là huynh ấy bảo vệ ta.

Nay huynh ấy bị người ta giết, lẽ nào ta lại khoanh tay đứng nhìn sao?

Hán Đế, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Nếu để phụ thân ra tay, e là ngươi không chịu nổi đâu!" Huynh trưởng của Thiên Bằng công tử lên tiếng nói, lúc này, trong đôi mắt lộ ra một tia hung ác. "Vậy sao, vậy trẫm thử xem, ngươi rốt cuộc có thực lực gì!" Vừa nói, Lưu Tranh từ từ giơ tay lên.

Trong chớp mắt, sấm sét cuồn cuộn, như thể tận thế.

Tiếp đó, hắn tung ra một quyền. "Gàooo!" Một con lôi long bay vút ra, lao về phía huynh trưởng của Thiên Bằng công tử.

Đối phương muốn né tránh, nhưng đã quá muộn.

Hắn bị đánh trúng ngay tức khắc, lồng ngực lõm xuống.

Cả người trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cảnh này chấn động lòng người. "Gầm!" Cùng lúc đó, một tiếng gầm phẫn nộ vang lên.

Ngay sau đó, một con Lôi Báo khổng lồ từ trên trời lao xuống, thân thể không ngừng uốn éo, đôi mắt đỏ ngầu như muốn ăn thịt người. "Bốp!" Ngay khi nó đến gần, Lưu Tranh vung tay một cái.

Con Lôi Báo liền nổ tung, sương máu bao trùm khắp đất trời.

Lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy ngạt thở.

Họ không hiểu, một cường giả Thánh Vương cửu trọng, tại sao lại không chịu nổi một đòn trước mặt Hán Đế.

Điều này quả thực vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Mà sau khi thấy tất cả những điều này, Lưu Tranh lại hài lòng gật đầu.

Cảnh giới của những người này đều không thấp, nếu nuốt chửng, đủ để hệ thống hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng hiện tại hắn vẫn chưa định ra tay, mà chuẩn bị tiếp tục xem kịch. "Hán Đế, ngươi tìm chết!" Đại trưởng lão Thiên Bằng gần như phát điên.

Cả hai đứa con trai của lão đều bị chém giết, làm sao có thể nhẫn nhịn được.

Ngay khi tiếng nói của lão vừa dứt, các cường giả khác bên cạnh Đại trưởng lão Thiên Bằng cũng lao về phía Lưu Tranh.

Bọn họ đều là những tồn tại hàng đầu của các tộc, mỗi người đều có sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt là tộc trưởng Thiên Bằng kia, một trảo vung ra như muốn xé nát bầu trời. "Xoẹt!" Thanh kiếm sắc bén trong tay Lưu

Tranh cắt phá hư không.

Khi nó ngưng tụ lại lần nữa, cánh tay phải của tộc trưởng Thiên Bằng đã bị chặt đứt.

Máu tươi như thác đổ, văng xuống dưới lôi đài.

Nhưng vào khoảnh khắc này, hắn ta lại không màng đến vết thương, tấn công lần nữa.

Lần này, tốc độ càng nhanh hơn, thậm chí còn ẩn chứa một chút vận luật thần bí.

Rõ ràng, hắn đã tu luyện một loại công pháp nào đó. "Hán Đế, nếu ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta sẽ xem xét tha cho ngươi rời đi!" Giọng của tộc trưởng Thiên Bằng vang lên. "Ha ha, các ngươi thật là nực cười.

Ngươi nghĩ rằng, chỉ dựa vào một trưởng lão của tộc Thiên Bằng mà muốn giữ lại trẫm sao?

Không khỏi quá nực cười rồi!" Giọng Lưu Tranh vang lên, khiến trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngay lúc này, Lưu Tranh lại hô lên: "Diệt cho ta!" Tiếng nói vừa dứt, một tòa thành khổng lồ hiện ra giữa sân, không gian xung quanh không ngừng rung chuyển. "Bốp bốp!" Tiếp đó, từng tiếng động trầm đục vang lên.

Những cường giả tộc Thiên Bằng kia, từng người một bị đánh bay ra ngoài, trên mặt họ lộ ra vẻ kinh hãi.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ, Đại Kinh lại có thể mạnh mẽ đến vậy. "Chết tiệt, giết cho ta, một tên cũng không tha!" Đại trưởng lão Thiên Bằng hét lớn.

Nghe thấy vậy, những cường giả các tộc kia không hề sợ hãi, lao

về phía trước.

Thân hình họ lóe lên, tốc độ nhanh đến cực hạn. "Gầm!" Nhưng đúng lúc này, Lưu Tranh đang đứng trên long ỷ cuối cùng cũng đã động.

Chương 603

Hắn bước một bước ra, cả cơ thể phát ra từng trận nổ vang.

Tiếp đó, một người khổng lồ mặc giáp vàng xuất hiện sau lưng Lưu Tranh, trong tay cầm một cây chùy lớn, quét ngang bốn phía.

Chùy sắt rực lửa đi qua, những cao thủ các tộc kia căn bản không thể chống đỡ. "Rắc!" Đệ tử tộc Thiên Bằng lập tức bị nghiền nát, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng cảnh tượng này vẫn chưa kết thúc.

Lưu Tranh búng ngón tay. "Vút!" Một luồng sáng xẹt qua bầu trời.

Tiếp đó, hắn triệu hồi ra những hung thú viễn cổ. "Gầm!" Cùng với những tiếng gầm giận dữ, từng con hung thú lao về phía đệ tử tộc Thiên Bằng.

Trong thời gian ngắn, bên ngoài tộc Thiên Bằng đã bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Tộc Thiên Bằng dưới sự tấn công của quân đội Đại Kinh, liên tục bại lui, trên mặt họ lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh lạnh lùng nói: "Nếu đã không muốn thần phục, vậy thì chết đi!" Giọng nói thấm đẫm sát khí, khiến những người của các tộc xung quanh không khỏi sững sờ. "Ầm!" Tiếp đó, trên bầu trời bùng nổ ánh sáng chói mắt.

Tộc trưởng Thiên Bằng bị oanh sát ngay tại chỗ.

Ánh sáng trong mắt Lưu Tranh càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

Hắn nhìn những người còn lại của tộc Thiên Bằng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khát máu.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng nói: "Cút!" Tiếng nói vừa dứt, người của tộc Thiên Bằng không dám nán lại, nhanh chóng bỏ chạy.

Một lát sau, trên toàn bộ bầu trời chỉ còn lại một bãi thi thể.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, trên đại lục Ma Diễm, Ma Diễm Tông, với tư cách là một trong ba bá chủ của Thiên Châu, thực lực vô cùng đáng sợ.

Trong tông môn, trưởng lão yếu nhất cũng là Đạo Tổ thất trọng.

Ngoài Ma Diễm Đại Đế ra, còn có vài vị đệ tử mạnh mẽ trấn giữ.

Một ngày nọ, một đệ tử dưới trướng của họ, khi ra ngoài du ngoạn đã bị Lưu Tranh chém giết.

Vì vậy, toàn bộ cường giả của Ma Diễm Tông đã hoàn toàn sôi sục.

Sắc mặt Ma Diễm Đại Đế âm trầm vô cùng.

Ông ta phái đi vài vị cường giả, chuẩn bị đến Đại Kinh.

Dù sao, đối phương đã giết đồ đệ của mình, phải đòi lại công đạo. "Vút!" Ngay khi ông ta chuẩn bị khởi hành, một bóng đen đã bay tới.

Tiếp đó, người đó thì thầm vào tai ông ta: "Sư phụ, chuyện ngài bảo con giám sát Hán Đế đã có tin tức.

Nghe nói hắn đang ở trên đại lục Thiên Bằng, hơn nữa còn là một đường đánh tới.

Nghe nói, bên cạnh hắn có một con dị thú, là do Thiên Bằng đại yêu hóa thành.

Bây giờ, hắn đang tàn sát tộc Thiên Bằng của con.

Sư phụ, nếu ngài ra tay, chắc không khó để bắt được tên Hán Đế đó đâu nhỉ!" Nghe thấy vậy, trong mắt Ma Diễm Đại Đế không khỏi

lộ ra vẻ dữ tợn.

Tiếp đó, ông ta nói: "Được, nếu đã như vậy, chúng ta sẽ đích thân đi một chuyến, báo thù cho đệ tử của ta.

Tiện thể cũng xem xem, Hán Đế có đáng sợ như lời đồn không!" "Vâng, sư phụ!" Tiếng nói vừa dứt, bóng người đã biến mất tại chỗ.

Lúc này, Lưu Tranh vẫn đang tuần tra lãnh thổ của Đại Kinh.

Tuy tộc Thiên Bằng đã bị diệt, nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác, đám người này rất thù dai.

Con trai của đối phương đã chết, e rằng đối phương sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Quả nhiên, ngay khi Lưu Tranh tuần tra được nửa ngày, tộc Thiên Bằng lại lần nữa kéo đến.

Kẻ cầm đầu chính là Đại trưởng lão Thiên Bằng.

Lúc này lão ta mình mặc áo giáp dệt bằng lông vũ, oai phong lẫm liệt, tay cầm chiến đao, như một chiến thần giáng trần.

Khi lão ta xuất hiện trên chiến trường, khí tức của cả người trở nên băng giá vô cùng. "Hán Đế, ngươi giết thiên kiêu của tộc Thiên Bằng ta, hôm nay nhất định phải trả giá đắt!" Giọng nói vang lên, mang theo hận ý vô cùng.

Đúng lúc này, Lưu Tranh lại chậm rãi nói: "Tộc Thiên Bằng, đối đầu với bản tọa thì phải có giác ngộ bị giết!" Tiếng nói vừa dứt, bàn tay hắn đã vươn ra.

Tiếp đó, trên bàn tay hắn, một luồng kim quang tỏa ra ánh sáng rực rỡ. "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên, cây chùy lớn trong tay hắn đập ra.

Một đòn này ẩn chứa năng lượng mênh mông.

Vừa chạm vào đao mang của Đại trưởng lão Thiên Bằng, quang tráo trên người đối phương liền vỡ nát ngay tức khắc. "Phụt!" Lão phun ra một ngụm máu tươi, tiếp đó sương máu trên bầu trời liền lan tỏa ra, khiến tất cả mọi người không khỏi co rút đồng tử. "Bốp!" Thân thể Đại trưởng lão Thiên Bằng trực tiếp đập vào lòng đất, khiến tất cả những người quan chiến xung quanh đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Họ không ngờ Lưu Tranh lại có sức chiến đấu như vậy.

Điều này quả thực vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Đúng lúc này, các đệ tử khác của tộc Thiên Bằng cũng lần lượt vây lại.

Nhìn Lưu Tranh giữa sân, trong mắt họ tràn đầy phẫn nộ và sát ý.

Chỉ là, ngay khi họ chuẩn bị động thủ, trên bầu trời, một bóng người lại đáp xuống.

Người này mặc kim bào, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, trông vô cùng hùng tráng.

Trong đôi mắt, còn có những phù văn rực rỡ đang lưu chuyển.

Cả người tỏa ra khí tức vô song. "Phụ hoàng, cứu mạng!" Thiên Bằng thánh nữ lúc này phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nàng không ngờ, vào thời khắc nguy hiểm nhất, phụ thân của mình lại có thể quay về.

Tiếp đó, nàng nói: "Phụ thân, mau cứu con!" Trong mắt nàng lộ ra vẻ mong đợi, hy vọng phụ thân của mình có thể giúp đỡ. "Hừ!" Lúc này Ma Diễm Đại Đế lại phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếp đó, ông ta đi vào vòng chiến.

Lúc này, y phục trên người ông ta tung bay, cả người tỏa ra sát khí nồng đậm.

Nhìn Lưu Tranh, ông ta nghiến răng nói: "Hán Đế, ngươi dám làm hại con gái của trẫm.

Hôm nay, ta không tha cho ngươi!" Tiếng nói vừa dứt, lưỡi dao sắc bén trong tay liền vung ra.

Đây là một món chí bảo, có thể phá vỡ vạn pháp, có sức mạnh hủy diệt kinh người.

Ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, móng vuốt sắc bén trong tay Lưu Tranh cũng không chút do dự đón đỡ. "Bốp!" Hai người va chạm vào nhau.

Thiên Bằng thánh nữ trợn to mắt.

Phụ vương của nàng, tu luyện Thái Dương Chân Hỏa, thực lực mạnh mẽ, hơn nữa còn có một kiện tiên thiên linh vật hộ vệ, đâu phải người thường có thể địch lại.

Bây giờ, trong lúc giao thủ, lại bị Hán Đế áp chế.

Sao có thể chứ?

Không chỉ nàng, ngay cả những người khác cũng không ngoại lệ. "Ầm ầm!" Tiếng nổ dữ dội vang lên.

Trên bầu trời, hai bóng người tách ra.

Lúc này Thiên Bằng thánh nữ, mặt đầy kinh hãi.

Nàng không ngờ, Lưu Tranh lại mạnh đến vậy.

Phụ thân của nàng, vậy mà không phải là đối thủ.

Chỉ thấy lúc này Ma Diễm Đại Đế, đứng sừng sững trên không, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lưu Tranh, trong mắt có chút ngưng trọng.

Mà Lưu Tranh ở phía bên kia lại cười tủm tỉm nói: "Đây chính là

tộc Thiên Bằng sao, cũng chỉ có thế mà thôi!" Giọng nói vang lên, khiến Đại trưởng lão Thiên Bằng suýt chút nữa đã tức đến ngất đi.

Những lời nói như vậy, quá mức ngông cuồng.

Nhưng lão lại không làm gì được đối phương. "Ha ha, Hán Đế, ta thừa nhận ngươi rất mạnh.

Nhưng nếu ngươi cho rằng, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình ngươi, là có thể tiêu diệt cả tộc Thiên Bằng, vậy thì sai rồi!" Giọng Đại trưởng lão Thiên Bằng thấm đẫm sự điên cuồng.

Tiếp đó, lão ta cao giọng hô: "Các vị trưởng lão, cùng ta tiến lên, chém giết Hán Đế!" Cùng với tiếng nói của lão vang lên, ngay sau đó, xung quanh vô số bóng người cuồn cuộn kéo đến, đông nghịt, có đến hàng ngàn người.

Mỗi người đều mình mặc chiến giáp, tay cầm binh khí sắc bén.

Đặc biệt là mấy chục người trên không, khí tức trên người họ càng tỏa ra rực rỡ.

Những người này đều là cao tầng của tộc Thiên Bằng, mỗi vị đều có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cửu trọng.

Bây giờ, tụ tập lại một chỗ, cho dù là quân đội Đại Kinh cũng khó tránh khỏi tổn thương.

Dù sao, át chủ bài của Đại Kinh chủ yếu là ở Long Hổ Doanh.

Nhưng bây giờ, đối mặt với nhiều cao thủ như vậy, cho dù muốn đột kích cũng căn bản không làm được. "Bệ hạ, cẩn thận!" Giọng Tào Chính Thuần vang lên, lúc này trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Đúng lúc này, khóe miệng Lưu Tranh lại nhếch lên một nụ cười, thản nhiên nói: "Lui đi!" Tiếng nói vừa dứt, long niện nhanh chóng lùi lại. "Truy!" Đại trưởng lão Thiên Bằng gần như gầm lên.

Bây giờ, Lưu Tranh rời đi, khiến trong lòng lão ta vô cùng phấn khích, đồng thời cũng có chút nghi hoặc, không hiểu tại sao đối phương lại phải bỏ chạy. "Giết!" Mà những người của tộc Thiên Bằng kia, căn bản không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp lao lên.

Nhưng đúng lúc họ sắp đến gần chiến trường. "Xoẹt!" Một mũi tên xé gió bay ra, trực tiếp xuyên thủng vai của tộc trưởng Thiên Bằng.

Tiếp đó, liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Những cường giả tộc Thiên Bằng sau lưng hắn, thân thể lại hóa thành mảnh vụn.

Điều này khiến tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Ai cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. "Gàooo!" Cùng lúc đó, trên bầu trời vang lên tiếng gầm giận dữ.

Tiếp đó, một con Long Tượng khổng lồ hiện ra.

Thân hình đối phương to lớn đến hàng tỷ trượng, khi xuất hiện trên không trung, mang đến cho mọi người uy áp vô biên.

Trong mắt nó lộ ra sát ý băng giá, tiếp đó thân hình liền lao tới trong nháy mắt. "Bốp bốp!" Nơi nó đi qua, người của tộc Thiên Bằng toàn bộ hóa thành sương máu.

Trong thời gian ngắn, đã có hàng trăm người của tộc Thiên Bằng bỏ mạng.

Thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt Đại trưởng lão Thiên Bằng cuối cùng cũng thay đổi.

Lão không biết, trong tộc Thiên Bằng, từ khi nào lại xuất hiện một tồn tại như vậy.

Đúng lúc này, từ xa lại có một bóng người bay tới.

Đây là một lão già, nhưng khí thế vô cùng hung hãn.

Vừa mới xuất hiện, trên mặt Đại trưởng lão Thiên Bằng liền lộ ra vẻ vui mừng.

Bởi vì, vị này chính là sư phụ của lão.

Đối phương là người đứng đầu các Thái Thượng trưởng lão, thực lực đã sớm đạt tới cảnh giới Hỗn Độn.

Chỉ là, ngay khi lão ta đang phấn khích. "Ầm!" Đại trưởng lão Thiên Bằng lại cảm thấy bên cạnh mình xuất hiện một ngọn thần sơn.

Lực lượng khổng lồ này, thậm chí còn muốn nghiền nát xương cốt của lão. "Phụt!" Cùng với một cơn đau xé lòng truyền ra, Đại trưởng lão Thiên Bằng ngã xuống mặt đất.

Lồng ngực lão lõm xuống, rõ ràng là bị thương rất nặng.

Chương 604

"Sư phụ, đệ tử vô dụng!" Đại trưởng lão Thiên Bằng gắng gượng nói.

Lúc này lão ta đã hoàn toàn tuyệt vọng. "Hừ!" Nghe thấy vậy, trên mặt Thái Thượng trưởng lão lộ ra vẻ khinh miệt.

Tiếp đó, lão chậm rãi nói: "Yên tâm, sư phụ đã đến, nhất định sẽ báo thù cho ngươi.

Hán Đế, hôm nay ngươi phải để lại mạng sống!" Nghe thấy vậy, Lưu Tranh cười lớn. "Ha ha, tộc Thiên Bằng, ban đầu ta còn nghĩ, đợi sau khi diệt tên Thiên Bằng Đại Đế này, sẽ thu nạp huyết mạch của tộc Thiên Bằng các ngươi vào dưới trướng.

Nhưng không ngờ, cao thủ của tộc Thiên Bằng các ngươi lại nhiều đến vậy.

Nếu đã như thế, vậy thì không khách sáo nữa.

Hôm nay, ta sẽ lấy huyết mạch của tộc Thiên Bằng các ngươi ra thử đao, để ta xem, huyết mạch của tộc Thiên Bằng này, rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Giọng nói thấm đẫm một tia lạnh lẽo.

Nghe thấy vậy, sắc mặt của mọi người xung quanh lại càng trở nên khó coi.

Họ không ngờ, trong lòng Lưu Tranh lại bá đạo đến vậy.

Nghĩ đến đây, họ liền chuẩn bị liên hợp vây công.

Giờ phút này, hai bên dường như sắp đánh nhau.

Trưởng lão tộc Thiên Bằng, trong mắt lóe lên tinh quang.

Lão đang do dự, nếu liều mạng với Hán Đế, thắng bại cũng không

dễ nói.

Dù sao, át chủ bài trong tay Lưu Tranh thực sự quá thâm hậu, nếu đối phương chịu trả giá đắt, e rằng mình sẽ chịu thiệt.

Nhưng cuối cùng, lão lại nghiến răng nói: "Hán Đế, hôm nay không phải ngươi chết thì là ta sống.

Đừng trách trẫm độc ác!" "Giết!" Ngay khi tiếng nói của lão vừa dứt, trên người Lưu Tranh lại tỏa ra sát khí mênh mông.

Ngay sau đó, thân hình trực tiếp lao về phía trước. "Gàooo!" Cùng với tiếng gầm giận dữ vang lên, trên đỉnh đầu hắn lại hiện ra một con Long Vương.

Lúc này, toàn thân nó vảy lân tỏa ra ánh vàng chói mắt. "Giết!" Tiếp đó, nó liền vung long trảo, đập về phía trước. "Rắc!" Không gian bị chấn vỡ ngay lập tức.

Nơi nó đi qua, khiến những người của tộc Thiên Bằng xung quanh đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Trong lòng Đại trưởng lão Thiên Bằng cũng vô cùng kinh ngạc.

Thủ đoạn của Lưu Tranh đã vượt ngoài dự liệu của lão.

Tiếp đó, lão không dám chậm trễ, cũng đồng thời đón đỡ.

Chỉ là, tuy lão cũng là cường giả cảnh giới Hỗn Độn, nhưng so với Long Hoàng lại yếu hơn quá nhiều.

Khoảnh khắc hai bên va chạm, lão liền cảm thấy một cơn đau dữ dội từ lồng ngực truyền ra. "Bốp!" Cả người trực tiếp bay ra ngoài. "Phụt!" Miệng phun ra máu tươi.

Cảnh này lại khiến trong mắt Lưu Tranh lóe lên một tia hàn quang.

Sau đó, hắn lạnh lùng hét lớn: "Trấn áp cho trẫm!" Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, thân hình Long Hoàng lại trong nháy mắt hóa

thành một con cự long che trời lấp đất, lao xuống Đại trưởng lão Thiên Bằng kia. "Ầm ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên, Đại trưởng lão Thiên Bằng kia, trong khoảnh khắc bị oanh thành thịt nát, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Cảnh tượng như vậy, không ai có thể ngờ tới.

Một cường giả cảnh giới Hỗn Độn đường đường, lại có thể bại vong nhanh đến vậy.

Nhưng cảnh này vẫn chưa kết thúc. "Gầm!" Tiếng rồng ngâm vang lên.

Đuôi của con cự long kia, như một cây cột chống trời, quất mạnh xuống dưới. "Bành!" Những người của tộc Thiên Bằng kia, dưới sự tấn công như vậy, không có chút khả năng chống đỡ nào.

Bọn họ bị hất bay ra ngoài, xương cốt trên người vỡ nát, cả người vô cùng thảm hại. "Sao có thể!" Miệng Đại trưởng lão Thiên Bằng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng đây vẫn chỉ là mới bắt đầu.

Cùng với tiếng gầm giận dữ của Long Hoàng, toàn bộ người của tộc Thiên Bằng đều phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trên mặt tộc trưởng Thiên Bằng lộ ra vẻ kinh hãi.

Tiếp đó, hắn liền gầm lên: "Phá cho ta!" Bàn tay hắn lúc này vươn ra hư không, trong chớp mắt liền hội tụ pháp lực của tất cả mọi người trong tộc Thiên Bằng. "Rắc!" Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, trong hư không, một bóng người lại xuất hiện vết nứt.

Tiếp đó, liền chậm rãi rơi xuống. "Phụ thân cứu con!" Trên mặt Đại công tước tử của Thiên Bằng lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn không ngờ, phụ thân lại xuất hiện vào thời khắc quan trọng.

Lúc này, trên mặt tộc trưởng Thiên Bằng lại lộ ra vẻ mừng như điên.

Con trai của mình còn sống, hơn nữa tu vi còn tiến thêm một bước.

Lần này, mình nhất định có thể chém giết Hán Đế.

Nghĩ đến đây, hắn đâu còn chút do dự nào. "Hán Đế, hôm nay trẫm muốn ngươi chết không có chỗ chôn!" Giọng nói vang lên.

Tộc trưởng của tộc Thiên Bằng, lúc này thân hình khẽ động, liền bay vút ra, thanh kiếm sắc bén trong tay chém xuống.

Kiếm mang sắc bén rực rỡ, trong nháy mắt cắt phá bầu trời, gào thét lao về phía Lưu Tranh. "Gàooo!" Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra vẻ dữ tợn.

Bàn tay vươn ra, liền đón đỡ.

Quyền cương rực lửa, bao trùm khắp nơi. "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên, hai người lại giằng co ở một chỗ.

Nhưng tộc trưởng Thiên Bằng dù sao cũng là cao thủ Hỗn Độn cảnh tam trọng, cho dù là Lưu Tranh cũng căn bản không chiếm được chút lợi thế nào.

Đúng lúc này, ở một bên khác, một bà lão đi ra.

Thân hình bà ta thấp bé, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ âm lãnh.

Khí thế trên người vô cùng mạnh mẽ, chính là Thiên Bằng lão tổ.

Tu vi của bà ta tuy không cao bằng tộc trưởng Thiên Bằng, nhưng sức chiến đấu lại vượt xa đối phương.

Cùng lúc đó, sau lưng Thiên Bằng lão tổ, mấy trăm vị trưởng lão đứng hai bên trái phải.

Lúc này, ánh mắt họ ngưng tụ vào trong sân, trong mắt lộ ra vẻ hung lệ.

Lần này, Lưu Tranh phải chết.

Nếu không, sau này nhất định sẽ là hậu họa vô cùng.

Nhưng lúc này, trên mặt Lưu Tranh vẫn bình tĩnh vô cùng.

Trên người hắn, cuồn cuộn khí thế uy nghiêm nồng đậm.

Lúc này, hắn chậm rãi lên tiếng: "Các vị muốn giết trẫm, vậy thì xem các ngươi có tư cách đó không!" Tiếng nói vừa dứt, khí tức tỏa ra từ người hắn, trong nháy mắt trở nên nồng đậm vô cùng.

Tiếp đó, hắn liền rơi xuống dưới.

Tốc độ của hắn nhanh vô cùng.

Hắn liền gầm lên một tiếng giận dữ. "Gàooo!" Cự long sau lưng hắn, trong sát na lao lên.

Thân thể khổng lồ, gần như che phủ tất cả. "Bốp!" Hai bên va chạm, kình phong sinh ra, khiến cả bầu trời rung chuyển.

Lúc này trong mắt tộc trưởng Thiên Bằng đã lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bởi vì, ngay khi thân hình Lưu Tranh rơi xuống, tộc trưởng Thiên Bằng kia đã bị áp đảo hoàn toàn. "Phụt!" Miệng hắn phun ra máu tươi, cả người trông vô cùng yếu ớt.

Đúng lúc này, Long Hoàng lại lần nữa phát ra tiếng gầm giận dữ, tiếp đó, cái đuôi khổng lồ quét ngang. "Bốp!" Tộc trưởng của tộc Thiên Bằng liền bị đập bay ra ngoài, xương cốt trên người không biết đã gãy bao nhiêu, cả người ngã xuống mặt đất, miệng còn phát ra tiếng rên rỉ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh không dừng lại, hắn đạp chân lên đầu lâu của tộc trưởng Thiên Bằng, giọng nói băng giá vang

lên: "Tộc trưởng Thiên Bằng, bây giờ ngươi nói cho trẫm biết, ai mới là lũ sâu bọ!" Giọng nói của hắn tràn đầy sự tàn bạo, khiến tộc trưởng Thiên Bằng kia không khỏi run rẩy.

Tiếp đó, hắn liền cung kính lên tiếng: "Bệ hạ tha mạng!" "Ha ha, tha mạng sao, muộn rồi!" Giọng nói vang lên, một chưởng đánh ra.

Đầu của tộc trưởng Thiên Bằng, lúc này lập tức bị đánh nổ tung, sương máu nồng đậm bốc lên.

Tộc trưởng Thiên Bằng bỏ mạng.

Tiếp đó, Lưu Tranh quay đầu nói với Hạng Vũ: "Diệt tộc Thiên Bằng, gà chó không tha!" Nghe thấy vậy, Hạng Vũ phấn khích nhận lệnh rời đi.

Hắn dẫn đại quân, thẳng tiến vào sâu trong sơn cốc.

Cùng lúc đó, những người của các tộc khác cũng chuẩn bị hành động.

Đặc biệt là tộc trưởng tộc Ma Linh, càng mừng rỡ trên mặt.

Cuối cùng mình cũng có thể báo thù rửa hận.

Ban đầu nếu không phải vì tộc Thiên Bằng này, mình cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn liền chuẩn bị triệu tập người của các tộc, đến tộc Thần Hoàng.

Chỉ là, ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, một luồng năng lượng kinh khủng lại quét tới. "Ầm!" Hộ vệ sau lưng hắn, trong nháy mắt nổ tung.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện bên cạnh mọi người.

Người này toàn thân được bao bọc trong kim bào, nhưng trên người lại tỏa ra dao động mênh mông vô cùng.

Hóa ra là một tồn tại Hồng Mông Thánh Nhân bát trọng.

Nhìn người của tộc Ma Linh, vẻ lạnh lẽo trong mắt càng trở nên rõ ràng.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng nói: "Tộc Thiên Bằng là chủng tộc phụ thuộc dưới trướng Hồng Mông Cổ Tộc của ta.

Dám phản bội, đáng chết!" Giọng nói của hắn vang lên.

Tiếp đó, hắn điểm một ngón tay. "Ầm!" Một luồng năng lượng như sao băng, lúc này bùng nổ, trực tiếp bao trùm lấy đám người của tộc Ma Linh. "Bốp bốp!" Trong chốc lát, sương máu bắn ra.

Cường giả Hồng Mông Thánh Nhân bát trọng quá mạnh.

Ngay cả người của tộc Ma Linh cũng cảm thấy ngạt thở.

Mà tộc trưởng Ma Linh kia lại mặt đầy kinh hãi nói: "Lão tổ tông của tộc Thiên Bằng.

Ngài vậy mà đã đột phá, thật đáng chúc mừng!" Trong lòng hắn rõ ràng, lão tổ tông của tộc Thiên Bằng ở bên ngoài đại lục Thiên Bằng, nghe nói từng đạt tới Hồng Mông Chí Tôn ngũ trọng, thậm chí còn mạnh hơn.

Lúc này, trong mắt lão tổ của tộc Thiên Bằng, vẻ ngạo mạn lóe lên rồi biến mất, thản nhiên nói: "Hừ, ngươi đã đầu quân cho Thiên Bằng Vương Đình, vậy từ nay về sau chính là người của tộc Thiên Bằng ta.

Theo bản tọa, giúp Thiên Bằng Vương thành công đăng lên vị trí Hồng Mông giới chủ.

Ta bảo đảm, các ngươi sẽ có được sự vĩnh hằng!" Giọng lão tổ Thiên Bằng thấm đẫm sự bá khí vô tận.

Lúc này tộc trưởng của tộc Ma Linh lại trong nháy mắt quỳ rạp xuống đất.

Tiếp đó, hắn nịnh nọt nói: "Đa tạ lão tổ vun trồng!" Giọng nói vang lên, lúc này lại không dám chậm trễ, liền lui xuống.

Lúc này, trên mặt lão tổ Thiên Bằng lại lộ ra nụ cười.

Tộc Thiên Bằng, tuy ở rất gần lão, nhưng vẫn luôn bị lão kiểm soát.

Bây giờ, đối phương đã thần phục, trong lòng lão hiểu rõ, đây là lợi ích có được sau khi thực lực của mình được nâng cao. "Hắc hắc, thế mới đúng chứ!" Tiếng nói vừa dứt, lão liền chuẩn bị rời đi. "Ầm ầm!" Chỉ là chưa kịp bước ra khỏi cửa, cả không gian liền vỡ nát.

Chương 605

Tiếp đó, một bóng người mặc hắc bào bước ra.

Lúc này, xung quanh hắn tỏa ra khí tức hủy diệt.

Vừa xuất hiện tại chỗ, đã khiến sắc mặt lão tổ Thiên Bằng đại biến.

Tiếp đó, lão liền kinh hô: "Ngươi là ai!" Lão tổ Thiên Bằng cảm thấy mình như gặp phải đại địch, nhưng lại không chắc chắn. "Người giết ngươi!" Nghe thấy vậy, giọng nói lạnh lẽo của bóng người mặc hắc bào lại lần nữa vang lên.

Đúng lúc này, bàn tay của đối phương vươn ra. "Rắc!" Đầu lâu của lão tổ Thiên Bằng, trong nháy mắt bị bóp nát.

Mà những người của tộc Ma Linh kia, trong mắt càng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Người này quá mạnh. "Giết cho trẫm, một tên cũng không tha!" Giọng Lưu Tranh vang lên.

Giây tiếp theo, Hạng Vũ và tứ đại hãn tướng trong long niện, liền ra tay trước.

Tốc độ của họ cực nhanh, mỗi đòn đánh xuống, đều sẽ có người bỏ mạng.

Lúc này trong tộc Thiên Bằng, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Trong thời gian ngắn, đã hóa thành những mảnh xác tàn phế. "A!" Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Chính là công tử của tộc Thiên Bằng, trốn trong mật thất, may

mắn thoát nạn.

Lúc này nhìn Lưu Tranh, trong mắt lộ ra vẻ oán độc. "Ngươi cứ đợi đấy, hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!" Giọng nói thấm đẫm sự dữ tợn. "Ầm!" Chỉ là, ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, một bóng người lại đứng sừng sững bên ngoài mật thất.

Toàn thân người đó phủ đầy vảy, thân cao đến vạn trượng, như một người khổng lồ.

Thấy vậy, trên mặt công tử tộc Thiên Bằng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì, đây lại là vị lão tổ tộc Thiên Bằng thần bí khó lường kia.

Lúc này, trên mặt đối phương không có chút biểu cảm nào.

Tiếp đó, ánh mắt liền khóa chặt vào người công tử kia, chậm rãi nói: "Người của tộc Thiên Bằng đâu!" Giọng nói bình tĩnh đến đáng sợ, nhưng lại khiến mồ hôi trên trán vị công tử tộc Thiên Bằng kia không ngừng rơi xuống. "Bẩm báo lão tổ, người của tộc Thiên Bằng đã bị tàn sát hết sạch, chỉ còn lại mấy người chúng ta.

Xin lão tổ cứu viện!" Giọng công tử tộc Thiên Bằng run rẩy nói.

Hắn sợ đối phương một chưởng, trực tiếp đánh chết mình.

Dù sao, chuyện như vậy hắn đã thấy nhiều rồi.

Tính cách lão tổ tộc Thiên Bằng tàn bạo, một lời không hợp liền sẽ chém giết đệ tử tộc Thiên Bằng.

Lúc này, hắn đâu còn dám chần chừ. "Ừm, rất tốt, nếu đã như vậy, bản tọa sẽ tiễn ngươi đi cùng họ.

Ghi nhớ, ngươi là đệ tử của tộc Thiên Bằng bản tọa, thì nên biết, tộc Thiên Bằng ta không thể bị sỉ nhục!" Tiếng nói vừa dứt, lão tổ

Thiên Bằng liền vung tay chộp xuống dưới.

Trong chớp mắt, công tử Thiên Bằng kia liền bị nắm chặt trong lòng bàn tay. "Gầm!" Hơn nữa, cùng lúc đó, trên người lão tổ Thiên Bằng tỏa ra hung quang rực rỡ.

Khóe miệng lão lộ ra một nụ cười nham hiểm, đôi cánh dang rộng, trong nháy mắt đã bao bọc lấy công tử Thiên Bằng kia vào trong.

Giây tiếp theo, "Xoẹt!" Cùng với một tiếng xé rách, thân thể công tử Thiên Bằng, trong nháy mắt vỡ nát, mưa máu bay xuống.

Vị công tử tộc Thiên Bằng này, lại cứ như vậy chết giữa sân, khiến tộc trưởng của tộc Ma Linh cũng không khỏi co rút đồng tử.

Tiếp đó, hắn vội vàng hét lớn: "Hán Đế bệ hạ, ta nguyện ý thần phục ngài.

Xin hãy tha cho chúng ta!" Lúc này, hắn căn bản không dám do dự, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh nhếch lên một nụ cười.

Tiếp đó, giọng nói băng giá liền vang lên: "Tốt, rất tốt.

Nếu đã chọn thần phục, vậy thì hiến tế tinh huyết đi.

Đại quân của trẫm, gần đây cũng cần bổ sung.

Đừng quên, Thiên Bằng thành này, là ở trong lãnh thổ của Đại Kinh ta, nếu không, trẫm sẽ không đồng ý đâu!" Tiếng nói vừa dứt, tộc trưởng của tộc Ma Linh không dám chậm trễ chút nào.

Trong khoảnh khắc liền nghiến răng nuốt chửng tinh huyết của mình.

Một lát sau, mùi máu tanh nồng nặc, bao trùm khắp đất trời.

Sau khi Lưu Tranh hấp thu xong, liền lên tiếng phân phó: "Dẫn đường, đến Thiên Bằng thành đi!" Giọng nói thấm đẫm ý lạnh lẽo.

Nghe thấy vậy, tộc trưởng của tộc Ma Linh không dám có chút phản kháng nào.

Lúc này hắn đã mất hết ý chí chống cự.

Tiếp đó, hắn liền dẫn đường phía trước, hướng về Thiên Bằng thành.

Lần này, Thiên Bằng thành có thể nói là nguy hiểm rồi.

Lúc này ở một nơi khác, bên ngoài Thiên Bằng thành, tên nam tử mặc hắc bào, trong mắt lộ ra vẻ phấn khích, nói với người bên cạnh: "Ha ha, lần này, ta nhất định phải chiếm được lãnh địa của tộc Ma Linh.

Đến lúc đó, chúng ta chính là đại quân của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Lũ thổ dân Hồng Hoang này, quả thực là tìm chết, lại muốn chiếm cứ cương vực của tộc ta.

Đây chính là thức ăn béo bở nhất của chúng ta.

Đến lúc đó, ta sẽ ăn sạch tất cả mọi người!" "Đại nhân uy vũ!" "Đại nhân uy vũ!" Trong chốc lát, những tộc nhân khác bên cạnh, đều cung kính lên tiếng.

Bọn họ sùng bái đến cực điểm.

Mà trên mặt tên nam tử mặc hắc bào kia lại lộ ra vẻ đắc ý.

Rõ ràng, trong lòng hắn, bây giờ ở Hồng Hoang, không còn ai có thể sánh với mình, thậm chí có thể gọi là vô địch.

Đúng lúc này, trong Thiên Bằng thành đã loạn thành một đoàn.

Lão tổ Thiên Bằng tự mình ra tay tiêu diệt cả tộc Thiên Bằng, đây

là điều không ai ngờ tới.

Mà công chúa của tộc Thiên Bằng, lúc này cũng vội vàng tiến vào trong đại điện. "Phụ hoàng, sao người có thể giết tộc nhân của tộc Thiên Bằng chúng ta, chúng ta là huynh đệ tỷ muội mà!" Công chúa Thiên Bằng bi phẫn nói.

Lúc này trong lòng nàng tràn đầy hận ý vô cùng.

Ca ca của mình đã chết, mình cũng khó thoát khỏi một kiếp. "Hừ, nếu không phải vì ngươi, nó có lẽ đã không chết!" Giọng lão tổ Thiên Bằng vang lên.

Tiếp đó, lão liền bắt đầu khoanh chân ngồi thiền.

Sắc mặt lão tái nhợt, rõ ràng là đã phải trả giá đắt.

Hốc mắt của công chúa Thiên Bằng lại ướt đẫm, nhưng lại không hề khóc lóc.

Trên mặt nàng, lộ ra một vẻ điên cuồng.

Tiếp đó liền chạy ra ngoài đại điện. "Ngươi làm gì, ngươi muốn làm gì!" Thấy hành động của con gái, Thiên Bằng vương giận dữ quát lớn. "Bốp!" Ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, thân hình công chúa Thiên Bằng khẽ nhoáng lên, lại có thể phá cửa lao ra.

Tiếp đó, nàng nói: "Phụ thân, bây giờ con sẽ liều mạng với hắn!" Tiếng nói vừa dứt, ngón tay ngọc điểm vào ngực mình.

Trong sát na, liền có máu tươi đỏ thẫm rỉ ra. "Không được!" Thiên Bằng vương gầm lên giận dữ.

Nhưng vẫn đã muộn, chỉ trong nháy mắt, công chúa Thiên Bằng đã biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, vị lão tổ Thiên Bằng kia cũng mở mắt ra.

Lúc này, lão cảm thấy một điềm báo không lành. "Bốp!" Giây tiếp

theo, thân hình bay vút ra.

Chỉ là, khi lão đến chiến trường, lại thấy công chúa Thiên Bằng ngã xuống mặt đất.

Trên ngực nàng, có một phù hiệu cổ quái, lấp lánh ánh sáng yêu dị.

Chính là ấn ký của Thiên Hoàng. "Ngươi vậy mà dám làm hại con gái của ta!" Lão tổ Thiên Bằng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Lão không ngờ, đứa con trai duy nhất của mình cũng chết ở đây. "Hắc hắc, ta đã nói rồi, các ngươi ai cũng không thoát được đâu!

Bây giờ, ngươi chuẩn bị chịu chết đi!" Tộc nhân của tộc Thiên Hoàng phát ra tiếng cười.

Nghe thấy vậy, lão tổ Thiên Bằng lại không màng đến bi thương. "Giết cho ta!" Tiếng nói vừa dứt, thân hình trong chớp mắt hóa thành cao lớn mấy trăm trượng, xung quanh cơ thể tỏa ra khí tức kinh khủng.

Lão muốn để cho đám tộc Hỗn Độn Ma Viên này, toàn bộ bỏ mạng ở đây.

Cùng lúc đó, trong Thiên Bằng thành, vô số cường giả đứng trên thiên cung. "Ầm ầm!" Ngay khi bọn họ vừa tụ tập lại, chưa kịp phản ứng, trong hư không xung quanh lại cuồn cuộn năng lượng mênh mông.

Giờ phút này, cả thành trì dường như sắp sụp đổ.

Bên ngoài Thiên Bằng thành, Lưu Tranh cưỡi hoàng kim chiến xa, chậm rãi đến.

Trong mắt hắn, lấp lánh thần quang rực rỡ. "Gàooo!" Tiếng rồng ngâm vang lên.

Sau lưng càng hiện ra ảo ảnh của cự long, khiến tất cả mọi người

không khỏi kinh hãi. "Hán Đế giá lâm, các ngươi mau quỳ xuống nghênh đón!" Bên cạnh Lưu Tranh, giọng Tào Chính Thuần vang lên.

Giờ phút này, cả thành trì đều rơi vào tĩnh lặng.

Thiên Bằng thành, với tư cách là trọng địa của tộc Hỗn Độn Ma Viên này, phòng thủ trong thành nghiêm ngặt.

Nhưng dù vậy, vẫn không thể ngăn cản bước chân của Lưu Tranh.

Nghe thấy vậy, trong mắt thành chủ Thiên Bằng lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Tộc Thiên Bằng này, trong tay Lưu Tranh, e là sắp tiêu đời rồi.

Không chỉ hắn, các cao tầng của các tộc khác cũng sắc mặt tái nhợt.

Bởi vì họ hiểu rằng, hôm nay e là sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn ở đây.

Ngay khi họ đang kinh hoảng không thôi, giọng Lưu Tranh lại lần nữa vang lên: "Giết, gà chó không tha!" Lúc này, trên người hắn bùng nổ sát khí rực rỡ, khiến tất cả mọi người không khỏi sững người.

Tiếp đó, trên tường thành, những tướng sĩ của tộc Thiên Bằng liền vung đao chém xuống thành.

Mà cao tầng của tộc Thiên Bằng trên đầu thành, tuy không động đậy, nhưng trên mặt lại viết đầy vẻ hối hận.

Nếu bọn họ biết trước, nhất định sẽ ngăn cản chuyện này.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Chỉ thấy những quân đội Đại Kinh kia, sau khi thấy cảnh tượng như vậy, cũng lần lượt ra tay.

Bọn họ từng người một như hổ lang hung thú, lao lên đầu thành.

Mỗi đòn đánh xuống, đều sẽ có một chiến sĩ tộc Thiên Bằng bị

chém giết.

Máu tươi bắn tung tóe, khiến sương máu trên tường thành gần như che khuất cả bầu trời.

Trong thời gian ngắn, trên tường thành đã là xác chết la liệt.

Trong đại doanh của tộc Thiên Bằng, càng là tiếng kêu la thảm thiết. "Hán Đế bệ hạ cứu mạng!" Giọng nói thê lương của Thiên Bằng vương vang lên.

Lúc này, trong lòng ông ta rõ ràng, nếu cứ tiếp tục như vậy, những tộc nhân này của mình sẽ thật sự chết hết ở đây.

Ông ta hiểu rằng, nếu mình chết, cả Thiên Bằng thành sẽ hoàn toàn trở thành phế tích. "Cút!" Chỉ là, ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, Lưu Tranh lạnh lùng quát lớn.

Chương 606

Ngay sau đó, một quyền liền đập xuống, quyền cương rực lửa bao trùm cả bầu trời. "Bốp!" Trong nháy mắt đã rơi xuống người Thiên Bằng vương, khiến đối phương căn bản không kịp né tránh.

Cả cơ thể lập tức nổ tung, sương máu bao trùm, mùi tanh hôi nồng nặc lan tỏa.

Mà Lưu Tranh lại càng trở nên hung lệ.

Hắn vươn tay, tóm lấy thi thể công chúa Thiên Bằng, ném về phía xa.

Lúc này, vị lão tổ Thiên Bằng kia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bay ra ngoài thành trì.

Lúc này, lão đã phẫn nộ vô cùng. "Ầm!" Chỉ là, chưa kịp đến gần, Lưu Tranh một chưởng đã đánh ra.

Chưởng phong rực lửa gào thét, lại có thể khiến thân hình lão tổ Thiên Bằng không ổn định, không khỏi dừng lại.

Nhìn Lưu Tranh phía trước, lão nghiến răng nói: "Tiểu bối to gan, lại dám đến khiêu khích chúng ta, quả thực là tìm chết.

Hôm nay, trẫm sẽ trấn áp ngươi trước.

Đợi con ta đột phá, sẽ lột da rút gân ngươi!" Giọng nói mang theo vẻ oán độc.

Tiếp đó, thân thể lão tổ Thiên Bằng lại hóa thành một con cự ưng ngàn trượng.

Lão dang rộng đôi cánh, lao về phía Lưu Tranh.

Đôi móng vuốt vươn ra, mang theo kình phong vô biên, thậm chí

còn vạch ra những tia lửa trong không trung.

Lão tổ Thiên Bằng này, không hổ là tồn tại hàng đầu trong tộc Hỗn Độn Ma Viên, uy lực của một chiêu đủ để chấn nhiếp kẻ địch.

Nhưng khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra nụ cười khinh miệt.

Hắn giơ cánh tay lên. "Rắc!" Cùng với tiếng vỡ nát vang lên, móng vuốt sắc bén của lão tổ Thiên Bằng liền bị bắt nát. "Bốp!" Ngay sau đó, lại bị hung hăng quật xuống mặt đất, cả người trở nên yếu ớt vô cùng.

Trong mắt lão lộ ra vẻ kinh hãi, không dám tin, mình lại không phải là đối thủ của Lưu Tranh.

Cùng lúc đó, Hạng Vũ sau lưng Lưu Tranh đã lao vào trong chiến trận.

Tu vi của hắn, dưới sự giúp đỡ của Lưu Tranh, đã đạt tới đỉnh phong Hồng Mông Thánh Nhân cửu trọng.

Tay cầm Bá Hoàng Đao, tung hoành vô song. "Xoẹt!" Lưỡi đao vung lên, một đường máu tươi bắn ra.

Một người của tộc Hỗn Độn Ma Viên vừa xuất hiện gần thành trì, đầu liền bay cao lên không trung, sau đó bị thu hoạch tính mạng.

Công thế như vậy, thực sự quá hung tàn, khiến người ta cảm thấy sợ hãi. "Ha ha, hôm nay các ngươi phải chết!" Giọng nói dữ tợn của Hạng Vũ vang lên.

Thân thể hắn khẽ nhoáng lên, lại lần nữa xuất hiện sau lưng một cao thủ của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Binh khí trong tay giơ lên. "Phụt!" Cùng với máu tươi rơi xuống, vị cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên kia trực tiếp bị chém giết tại chỗ.

Tiếp đó, hắn liền lao về một nơi khác, một đường tàn sát, khiến những người của tộc Thiên Bằng kia gan mật đều vỡ.

Thấy cảnh này, Lưu Tranh thản nhiên lên tiếng: "Giết sạch tất cả người của tộc Hỗn Độn Ma Viên!" Đây là hình phạt hắn dành cho những người của tộc Thiên Bằng này. "Mạt tướng tuân mệnh!" Nhận được mệnh lệnh, Lữ Bố và Quan Vũ cung kính lui xuống.

Sau khi họ rời đi, tiếng chém giết trong Thiên Bằng thành cũng càng lúc càng kịch liệt.

Những người của tộc Hỗn Độn Ma Viên bên ngoài thành trì, lúc này hốc mắt như muốn nứt ra.

Thiên Bằng vương bỏ mạng, khiến trong lòng họ tràn đầy thù hận.

Chỉ là, bây giờ cũng đã vô lực xoay chuyển trời đất.

Trong thành, Lưu Tranh ngồi trấn giữ ở trung ương, bất kỳ người nào của tộc Thiên Bằng muốn trốn thoát, đều phải chết.

Hơn nữa, hắn còn không quên bổ sung một câu: "Không được bỏ sót một người sống nào!" Tiếng nói vừa dứt, trong Thiên Bằng thành, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Khi từng tòa cung điện sụp đổ, người của Thiên Bằng thành mới cảm thấy sợ hãi.

Đặc biệt là khi nghe thấy, trong Thiên Bằng thành, những người bình thường kia, phát ra tiếng gào thét xé lòng, trong lòng họ đều dâng lên một nỗi sợ hãi không tên.

Dù sao, họ chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng như vậy. "Gầm!" Đúng lúc này, miệng Lưu Tranh phát ra tiếng gầm giận dữ.

Trên người hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hiển thị ra khí tức mạnh mẽ của mình.

Đây là chuẩn bị đột phá. "Ầm ầm!" Năng lượng xung quanh, như thủy triều, hội tụ về phía cơ thể hắn.

Dao động năng lượng mênh mông, thậm chí còn ngưng tụ thành một tia sét đen khổng lồ trên bầu trời.

Đây là lôi kiếp, nhưng lại không phải là sấm sét tầm thường, ẩn chứa lực lượng hủy diệt. "Gàooo!" Miệng Lưu Tranh phun ra khí tức màu vàng.

Tiếp đó, một chưởng liền đánh về phía cửa thành.

Trên cánh tay hắn, lấp lánh thần quang màu vàng kim. "Bốp!" Cùng với một tiếng va chạm dữ dội vang lên, cửa thành Thiên Bằng lập tức bị đập vỡ.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền bước vào trong thành.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng. "Gầm!" Thấy Lưu Tranh tiến vào trong thành, trong mắt Thiên Bằng vương lộ ra vẻ điên cuồng. "Lưu Tranh, ngươi dám làm hại nhánh Thiên Bằng của ta.

Hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!" Tiếng nói vừa dứt, một bóng người liền đứng sau lưng Thiên Bằng vương.

Hóa ra là một cao thủ Chuẩn Thánh tam trọng.

Chỉ thấy trong đôi mắt người này tinh quang lóe lên, thân hình vô cùng vạm vỡ.

Trên người hắn, chảy xuôi khí huyết sắc nồng đậm, khiến nhiều bá tánh trong thành đều kinh hãi vô cùng. "Thiên Bằng vương, mau chạy đi.

Tộc Thiên Bằng, lần này tiêu rồi, đó là người của tộc Hỗn Độn Ma Viên!" "Thiên Bằng vương, chúng ta đầu hàng đi!" Trên tường thành, có người lên tiếng.

Lúc này trong mắt họ lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bởi vì, những người này khi Lưu Tranh và những người khác xuất hiện, liền nhận ra họ là ai.

Đây là những người của tộc Hỗn Độn Ma Viên nổi tiếng trong Hồng Hoang.

Tuy đối phương thuộc loại dị loại, bình thường rất ít xuất hiện, nhưng không ai dám xem thường họ.

Lúc này, Thiên Bằng vương lại lạnh lùng nói: "Hừ, bản vương sao có thể khuất phục!" Trong mắt ông ta lộ ra vẻ dữ tợn, giờ phút này lại định phản kháng.

Chỉ là, ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, trong mắt Hạng Vũ liền lộ ra vẻ khinh miệt.

Tiếp đó, trường thương trong tay, lập tức bay ra, xuyên thủng Thiên Bằng vương.

Trên đầu thương, nuốt nhả ánh sáng chói mắt, khiến người ta ngạt thở.

Lúc này, đồng tử của Thiên Bằng vương không khỏi co rút lại.

Ông ta vạn vạn không ngờ lại có chuyện nguy hiểm như vậy xảy ra, căn bản không kịp né tránh. "Ầm!" Giây tiếp theo, trường thương đã va vào lồng ngực Thiên Bằng vương.

Trên người đối phương, bùng nổ ánh sáng rực rỡ, chỉ là lúc này lại không có cả sức lực chống đỡ, trực tiếp bị đập bay ra ngoài.

Cùng lúc Thiên Bằng vương bị đánh bay, Lữ Bố và Quan Vũ đã đón đỡ.

Phương Thiên Họa Kích và Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay, gần như trong chớp mắt, đã hạ xuống. "Bốp!" Sương máu bay

lên, một cái đầu lâu to lớn bay vút lên.

Thiên Bằng vương bị chém giết.

Cảnh này khiến những người của tộc Thiên Bằng may mắn chưa chết, đều quỳ xuống đất.

Họ mặt đầy kinh hãi nhìn Lưu Tranh đang đứng ngạo nghễ trên cửa thành, không biết phải làm sao.

Ngay khi trong mắt họ lộ ra vẻ chần chừ, một đội kỵ sĩ, chậm rãi đi đến trước cửa thành.

Dẫn đầu là hai gã đàn ông mình mặc giáp thú, thân thể cường tráng vô cùng, cơ bắp trên người cuồn cuộn, như được đúc từ đá.

Khoảnh khắc họ xuất hiện, lông mày Lưu Tranh liền nhíu lại.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Bởi vì, khí thế trên người hai người này, lại không hề yếu hơn mình.

Quan trọng nhất là, kỵ sĩ sau lưng hai người này, càng đáng sợ hơn.

Mỗi vị thực lực đều trên Thánh Nhân ngũ trọng.

Khi họ xuất hiện, liền bao vây cả Thiên Bằng thành.

Rõ ràng, đây chính là người của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Mà hai người dẫn đầu, sau khi thấy thi thể của thành chủ Thiên Bằng, trên khóe miệng lộ ra nụ cười khát máu.

Một người trong đó chậm rãi nói: "Thiên Bằng vương đã chết, trong Thiên Bằng thành này còn ai có thể ngăn cản chúng ta!" Giọng nói của hắn thấm đẫm vị dữ tợn. "Hắc hắc, chiếm Thiên Bằng thành trước đi.

Ta muốn dùng linh hồn của những người này để luyện chế đan dược, tăng cường thực lực của chúng ta!" Nghe thấy vậy, người kia phấn khích nói. "Được!" Tiếng nói vừa dứt, tồn tại dẫn đầu kia liền bay lên trên thành trì. "Ầm!" Một quyền trực tiếp đánh ra.

Tốc độ của hắn quá nhanh, như một ngôi sao băng rơi xuống.

Quyền cương nóng rực, lấp lánh giữa trời đất. "Tìm chết!" Thấy cảnh tượng như vậy, Lữ Bố gầm lên giận dữ.

Thanh kiếm sắc bén trong tay, liền đâm về phía trước.

Hàn quang rực rỡ, gần như bao trùm cả bầu trời. "Ầm!" Tiếng nổ lớn vang lên.

Thân hình của người của tộc Hỗn Độn Ma Viên kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, miệng mũi phun ra máu tươi, cả người vô cùng thảm hại. "Ha ha, ta đã nói rồi mà, loại rác rưởi này, sao có thể chiến đấu với chúng ta.

Thật là mất hết mặt mũi của Hỗn Độn Ma Viên.

Các ngươi còn ai không phục, đều có thể ra đây thử.

Bất kể ai lên, lão tổ đều có thể dễ dàng nghiền nát!" Lúc này, cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên, kiêu ngạo vô cùng nói.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ dữ tợn. "Xoẹt!" Lúc này, Lưu Tranh lại không muốn nói nhảm với hắn.

Phương Thiên Họa Kích trong tay trực tiếp ném ra. "Xoẹt!" Lại một tiếng nữa vang lên.

Những cao thủ của tộc Hỗn Độn Ma Viên kia, thân hình đều bị xuyên thủng.

Mắt họ trợn to, khí tức tỏa ra từ người, càng trở nên sắc bén. "Ngươi vậy mà dám giết lão tổ!" Giọng nói của hắn thấm đẫm một

tia oán độc.

Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, tộc trưởng của tộc Hỗn Độn Ma Viên bên cạnh lại không khỏi sững sờ.

Bởi vì, hắn không ngờ, đối phương lại làm ra hành động to gan như vậy.

Đúng lúc này, giọng nói băng giá của Lưu Tranh vang lên: "Các ngươi đã đến, trẫm sẽ tiễn các ngươi lên đường!" Tiếng nói vừa dứt, hắn điểm ngón tay. "Vút!" Một con hỏa phượng hùng hồn, xẹt qua không trung, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Giây tiếp theo, liền lao về phía tộc trưởng của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Trong mắt đối phương lộ ra vẻ kinh khủng.

Chương 607

Hắn cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lưu Tranh, muốn né tránh.

Chỉ là, cho dù hắn có mạnh đến đâu cũng vô dụng. "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên, thân thể hắn trực tiếp nổ tung, hóa thành mưa máu đầy trời.

Đến đây tất cả cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên, toàn bộ bỏ mạng ở đây.

Thành chủ Thiên Bằng thì hoàn toàn ngây người.

Ông ta không ngờ, tất cả những điều này đều là thật.

Lưu Tranh lại có thể chém giết toàn bộ cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Chẳng trách, con trai của mình lại bị giết.

Hóa ra đối phương là một tên sát thần.

Đúng lúc này, bên cạnh Lưu Tranh, Lữ Bố lại cung kính lên tiếng: "Bệ hạ, ngài muốn công chiếm Thiên Bằng thành sao!" Trong mắt hắn, lộ ra vẻ hăm hở.

Dù sao, biểu hiện của Lưu Tranh trong khoảng thời gian này, quá chói mắt.

Đặc biệt là sau khi chém giết Thiên Bằng vương, hắn càng trở thành cường giả mạnh nhất trong Thiên Bằng thành.

Cho nên, lần này hắn muốn liều mạng một phen. "Ừm, ngươi suất lĩnh bốn ngàn đại quân công phạt.

Ghi nhớ, không được lạm sát!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Tiếng nói vừa dứt, Lữ Bố liền lui xuống.

Lúc này, thành chủ Thiên Bằng cuối cùng cũng phản ứng lại, cung kính nói với Lưu Tranh: "Bái kiến Hán Đế bệ hạ, đa tạ ngài cứu mạng chi ân, từ nay về sau Thiên Bằng thành của ta nhất định sẽ thề chết đi theo!" Giọng nói run rẩy.

Lúc này trong lòng ông ta rõ ràng, nếu mình còn do dự, e là sẽ rước lấy tai họa diệt vong. "Ừm, ngươi lui xuống chuẩn bị đi, trong vòng nửa canh giờ, ta cần thu phục các gia tộc trong Thiên Bằng thành.

Việc này ngươi phải tự mình lo liệu.

Hiểu chưa!" Lưu Tranh thản nhiên nói. "Vâng, bệ hạ!" Thành chủ Thiên Bằng cung kính nói.

Ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, Lưu Tranh liền vẫy tay để ông ta rời đi.

Đợi khi ông ta ra khỏi Thiên Bằng thành, lại đã khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày.

Ông ta nói với người bên cạnh: "Báo cho người của các gia tộc biết, chỉ cần nguyện ý quy thuận Đại Kinh, là có thể sống sót.

Nếu không, chính là phản nghịch, đến lúc đó giết không tha!" Giọng nói mang theo vẻ nghiêm nghị.

Nghe thấy âm thanh đó, người của các gia tộc bên dưới không khỏi rùng mình.

Tiếp đó, họ bắt đầu cử người liên hệ với các trưởng bối trong tộc.

Bọn họ hiểu rằng, Lưu Tranh không chỉ nói suông.

Nếu không đầu hàng, thứ chờ đợi họ chắc chắn là sự hủy diệt.

Cùng lúc đó, bên trong Thiên Bằng Vương phủ, một luồng uy nghiêm mênh mông bao trùm toàn bộ thành Thiên Bằng.

Thiên Bằng Vương lúc này đứng sừng sững trên đại điện, hai mắt

đỏ ngầu, ánh lên vẻ hung ác.

Hôm nay chính là lúc hắn báo thù rửa hận.

Nhưng ngay lúc hắn vừa chuẩn bị ra tay, Thiên Bằng thành chủ đã vội vã bước vào.

Nhìn phụ thân của mình, y cung kính nói: "Phụ thân, viện binh của Đại Kinh đã đến, chúng ta vẫn nên chạy trốn thôi.

Tộc Hỗn Độn Ma Viên này quá mạnh!" Khuôn mặt y lộ rõ vẻ sợ hãi.

Thế nhưng Thiên Bằng Vương lại hoàn toàn không để ý tới, còn lạnh lùng nói: "Hừ, Đại Kinh thì sao chứ, lẽ nào có thể sánh ngang với tộc Hỗn Độn Ma Viên của ta sao?

Ta không tin Đại Kinh sẽ từ bỏ thành Thiên Bằng.

Chúng ta cứ ở đây chờ chúng đến nộp mạng!" Giọng nói của hắn đầy vẻ âm trầm.

Dứt lời, hắn đánh ra một chưởng.

Đại điện của Thiên Bằng Vương phủ lập tức nổ "ầm" một tiếng rồi vỡ tan.

Ngay sau đó, thân hình hắn liền bước ra ngoài.

Sát khí nồng đậm tỏa ra từ người hắn.

"Bành!" Ngay khi thân thể hắn vừa bước ra khỏi đại điện, một tiếng va chạm dữ dội đã vang lên từ phía xa.

Tiếp đó, mấy cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên bị đánh ngã nhào giữa sân.

"Gào!" Nhìn thấy tộc nhân của mình chết thảm dưới tay Thiên Bằng thành chủ, thủ lĩnh của tộc Hỗn Độn Ma Viên gầm lên một

tiếng giận dữ.

Đôi mắt y thậm chí còn ánh lên sắc đỏ rực.

Cảnh tượng này khiến Thiên Bằng thành chủ cũng phải co rụt đồng tử.

Y không ngờ rằng hộ vệ của thành Thiên Bằng lại có thể chặn được đòn tấn công của thủ lĩnh Hỗn Độn Ma Viên.

Ngay sau đó, y liền hét lớn: "Chư vị tướng sĩ, hãy giúp ta bắt lấy kẻ địch!" Giọng y tràn ngập niềm vui sướng.

"Ầm ầm!" Những binh lính đó không chút do dự xông lên.

Dù biết làm vậy rất nguy hiểm, nhưng bây giờ tên đã lên dây, không thể không bắn.

Nếu lùi bước, chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Chỉ có điều, những người bình thường này sao có thể là đối thủ của đám Hỗn Độn Ma Viên kia.

Chỉ trong chốc lát, họ đã bị xé thành từng mảnh.

Thiên Bằng Vương nhìn huynh đệ dưới trướng mình bị tàn sát không còn một mống, toàn thân không khỏi run rẩy.

Hốc mắt hắn đỏ ngầu, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

"Gào!" Đúng lúc này, thủ lĩnh Hỗn Độn Ma Viên lại gầm lên giận dữ.

Sương mù đen kịt lượn lờ quanh thân y.

Khi đến gần các tướng sĩ: "Rắc!" Đầu của một vị tướng lĩnh tức thì nổ tung.

Những người khác căn bản không kịp để tâm.

Họ chỉ có thể điên cuồng chém giết.

Thiên Bằng thành chủ cũng đã tham gia vào trận chiến.

Nhưng mỗi một thành viên của tộc Hỗn Độn Ma Viên đều vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả những cường giả Thánh Nhân bát trọng cũng không phải là đối thủ.

"Bành!" Ngực của Thiên Bằng Vương bị đâm xuyên trực tiếp, máu tươi bắn tung tóe.

"Phụ thân cẩn thận!" Ngay lúc này, Thiên Bằng thành chủ lại bất chấp tính mạng của mình, lao thẳng lên phía trước.

Y tung một quyền, va chạm với cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

"Phụt!" Sau một tiếng thổ huyết, cả người y bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng y vẫn không dừng lại, tiếp tục xông về phía trước.

Ở phía bên kia, Thiên Bằng Vương cũng nhân cơ hội này nhặt lại được một mạng.

Lúc này, khóe miệng hắn rỉ ra từng tia máu tươi, trông vô cùng thảm hại.

Dù vậy, mặt hắn lại đầy vẻ hưng phấn nói: "Ha ha, tốt lắm, không ngờ các ngươi cũng là viện binh của Đại Kinh.

Trận chiến hôm nay chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ!" Tiếng nói vang lên, trong mắt hắn lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên lại có chút nghi hoặc.

Bởi vì, bọn chúng chưa từng nghe nói về Đại Kinh nào cả.

Tuy nhiên, nếu đám viện quân này dám cản đường mình thì cũng phải giết hết mới được.

Y lập tức quát lên: “Các ngươi rốt cuộc là ai, dám cản trở chuyện của chúng ta.

Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết!” Tiếng nói vang lên, xung quanh liền bị bao bọc bởi khí tức lạnh lẽo.

Những cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên lại một lần nữa lao lên tấn công.

“Ngao!” Tiếng rồng gầm vang lên.

Một con rồng khổng lồ chui ra từ hư không, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hóa ra là Hạng Vũ đã tới.

Thực lực của hắn quá mạnh, có thể đối đầu với tộc Hỗn Độn Ma Viên này.

Vừa đến nơi, hắn liền tung ra một quyền.

Cương phong cuồn cuộn ập tới, chấn nát cả không gian.

“Gào!” Thủ lĩnh của tộc Hỗn Độn Ma Viên lúc này cũng đã phản ứng lại.

Y vung cánh tay, tung một quyền đón đỡ.

Nắm đấm của hai bên va vào nhau, phát ra âm thanh như sấm dậy.

“Bành!” Cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên không khỏi lùi lại một bước.

Còn Hạng Vũ thì vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Lúc này, hắn ngạo nghễ nhìn quần hùng.

“Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại xen vào chuyện của tộc Hỗn Độn Ma Viên chúng ta?

Lẽ nào muốn chết sao!” Thủ lĩnh tộc Hỗn Độn Ma Viên giận dữ

hét lên.

Là một thành viên cao tầng của tộc, y thật sự chưa từng thấy một tồn tại mạnh mẽ đến thế.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay các ngươi phải chết!" Hạng Vũ thản nhiên nói, giọng điệu mang theo vẻ trang nghiêm.

Đúng lúc này, một bóng người chậm rãi bước vào.

Thân hình y cao ráo, dung mạo tuấn mỹ vô song, tựa như tiên nhân hạ phàm.

Nhưng toàn thân lại tỏa ra sát ý mạnh mẽ.

Hóa ra là Cơ Hạo ngự trên Thanh Vân Lâu đã đến.

"Bệ hạ, mạt tướng may mắn không làm nhục mệnh.

Lũ người này đã được giải quyết!" Lưu Tranh gật đầu rồi nói.

Cùng lúc đó, Thiên Bằng thành chủ càng cung kính hơn, lên tiếng: "Bái kiến Đại Kinh Thần Đế bệ hạ, nguyện ngài hồng phúc tề thiên, vạn thọ vĩnh xương.

Hôm nay, chúng thần vì bảo vệ Thiên Bằng Vương mà mạo phạm bệ hạ, xin hãy thứ tội!" Giọng nói vang lên mang theo vẻ hoảng sợ.

Thiên Bằng Vương tuy là vương giả của tộc Thiên Bằng, nhưng cũng chỉ là một ngôi sao mới nổi trong vòng trăm năm gần đây.

So với một đế hoàng kỳ cựu như Cơ Hạo, khoảng cách là quá lớn.

Ngay khi Thiên Bằng Vương vừa dứt lời, thủ lĩnh của tộc Hỗn Độn Ma Viên đối diện lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Sắc mặt y trắng bệch, cảm thấy mình đã gặp phải một cường giả tuyệt thế.

"Hừ, trẫm sớm đã đoán được Thiên Bằng Vương này là tàn dư

của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Không ngờ quả nhiên là vậy.

Nhưng nếu chúng dám ám sát thần tử của trẫm, vậy thì phải trả giá đắt!" Dứt lời, hắn đưa tay ra, trong nháy mắt liền đánh về phía trước.

Bàn tay khổng lồ được ngưng tụ từ pháp lực mênh mông che kín cả chiến trường, khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Thấy cảnh tượng như vậy, cường giả tộc Hỗn Độn Ma Viên lại lộ ra vẻ hung tợn.

"Phá cho ta!" Tiếng gầm giận dữ vang lên trong chớp mắt.

"Ầm ầm!" Giây tiếp theo, cả bầu trời dường như bị nổ tung.

Sau đó, pháp lực vô tận hóa thành những con sóng khổng lồ, ập về phía Cơ Hạo.

Cảnh tượng này, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Nhưng đối với Cơ Hạo lúc này, điều đó chẳng đáng là gì.

"Ngao!" Chỉ một trảo vồ ra, hắn đã phá tan kình khí ngập trời.

Vị thống lĩnh của tộc Hỗn Độn Ma Viên cũng bị bắt lại ngay lúc này.

Chương 608

Trong mắt y không khỏi lộ ra một tia sợ hãi.

Không dám chậm trễ, y trực tiếp hét lên: "Hán Đế tha mạng!

Tộc Hỗn Độn Ma Viên của tôi không có ân oán gì với ngài cả!" Giọng nói mang theo ý cầu xin.

Không chỉ y, mấy cường giả Hỗn Độn Ma Viên khác có mặt tại đó cũng lộ vẻ lo lắng.

Dù sao đây cũng là lãnh địa của chúng.

Bây giờ bị người ta chặn ngay ngoài cửa, tự nhiên có chút sợ hãi.

Đặc biệt là sau khi thấy đối phương dễ dàng đánh bại thống lĩnh của mình, chúng càng cảm thấy hoảng loạn.

"Hừ, đã biết mình chọc giận Đại Kinh, còn nói nhảm làm gì.

Trẫm hỏi ngươi, vương cung của tộc Hỗn Độn Ma Viên ở đâu?" Cơ Hạo lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, sắc mặt của Hỗn Độn Ma Viên liền trở nên trắng bệch.

Đối phương không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà quan trọng hơn là còn muốn tìm tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Mình phải làm sao bây giờ?

Nhưng chưa đợi y suy nghĩ xong, thân hình Cơ Hạo đã biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã đứng trên vai đối phương.

"Nói cho trẫm vị trí vương đình, nếu không hôm nay ngươi chắc

chắn phải chết!" Giọng hắn lạnh như băng, khiến đối phương không khỏi co rụt đồng tử.

Tiếp đó, y nghiến răng nghiến lợi nói: "Hỗn Độn Vực Sâu!" Lời vừa dứt, thân hình Hạng Vũ đã lao ra như tia chớp.

Tốc độ của hắn nhanh vô cùng.

Một lát sau, khi thân thể hắn xuất hiện phía trên Hỗn Độn Vực Sâu, hắn liền phát hiện ma khí nồng đậm đang hoành hành trên không trung.

Toàn bộ Hỗn Độn Vực Sâu đều tràn ngập một luồng khí hung lệ cổ xưa, khiến Hạng Vũ không khỏi nhíu mày.

Ma khí này thậm chí còn vượt qua cả Cửu Chuyển Huyền Công của hắn.

"Mãnh tướng Đại Chu Hạng Vũ ở đây, còn không mau cút ra chịu chết!" Lúc này, hắn gầm lên một tiếng, giọng nói ẩn chứa uy thế vô song.

Khi tiếng gầm vừa dứt: "Rắc rắc!" Những tiếng nổ vang lên trên bầu trời.

Ngay sau đó, một tòa tháp khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

"Đại Chu Thần Đế giá lâm, tộc Hỗn Độn Ma Viên còn không mau bó tay chịu trói!" Một bóng người mặc áo giáp xuất hiện bên cạnh Hạng Vũ.

Quanh thân y tràn ngập ngọn lửa hai màu đen đỏ.

Hóa ra là thống soái Viêm Dương quân đoàn, Dương Tiễn.

Lời y vừa dứt, một bóng người liền từ trong tháp lao ra.

Thân hình vô cùng vĩ ngạn, trong tay cầm một cây côn dài màu vàng.

Mỗi lần vung lên, mây đen trên trời đều bị đánh tan trong nháy mắt, thể hiện thực lực kinh khủng của y.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Thiên Bằng Vương không khỏi lóe lên tinh quang.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao tộc Hỗn Độn Ma Viên có thể tranh đấu với Thiên Bằng Vương, chiếm cứ một nhánh của Hỗn Độn Ma Viên.

Đối phương không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà ngay cả viện binh mạnh cũng không thiếu.

"Ha ha, hóa ra là Dương Tiễn huynh đệ đã đến.

Nhiều năm không gặp, thật không ngờ huynh vẫn còn sống!" Dương Tiễn cũng là một nhân vật lừng lẫy trong Hỗn Độn, vì vậy việc Thiên Bằng Vương nhận ra y cũng không có gì lạ.

Chỉ là, sau khi nghe thấy giọng nói, khóe miệng Dương Tiễn không khỏi nở một nụ cười.

Năm xưa, quan hệ hai người rất tốt, chỉ là sau này vì nhiều lý do mà xa cách.

Bây giờ gặp lại cố nhân, không khỏi có chút cảm khái.

"Thiên Bằng, đây là cách ngươi tiếp khách sao!" Chỉ là, ngay khi y chuẩn bị lên tiếng, một giọng nói lạnh lẽo đã vang lên trong nháy mắt.

Đây là lão tổ của tộc Hỗn Độn Ma Viên, trên người tỏa ra khí tức hung bạo.

Lúc này, y đang đứng giữa hư không, nhìn xuống dưới và nói, ánh mắt lạnh lẽo càng lúc càng rực rỡ.

Năm đó, nếu không phải mình kịp thời đến, e rằng tộc Hỗn Độn Ma Viên đã bị diệt tộc rồi.

Hơn nữa, đối phương còn cướp đi mấy chục món tiên thiên linh bảo của mình.

Mối thù này, quả thực là không đội trời chung.

"Lão tổ cứu mạng!

Tên Hán Đế này ức hiếp tiểu bối, tôi không phục!" Nghe thấy giọng nói, Thiên Bằng Vương mếu máo kêu lên.

"Hừ!" Đúng lúc này, lão tổ của tộc Hỗn Độn Ma Viên lại hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, y điểm một ngón tay ra.

Năng lượng nóng rực hội tụ thành một đường tơ máu, rơi xuống phía dưới.

Tốc độ nhanh vô cùng.

"Xoẹt!" Thiên Bằng Vương sao có thể chống đỡ, trong nháy mắt đã bị đâm xuyên sọ, máu tươi bắn ra.

Tiếp đó, y liền ngã chết tại chỗ.

Lúc này, Lưu Tranh lại không có chút thương hại nào.

"Bành!" Dưới một quyền của hắn, lão tổ của tộc Hỗn Độn Ma Viên cũng bị đập thành thịt nát.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người trong Hỗn Độn đều lộ vẻ kinh hãi.

Không ngờ thực lực của Cơ Hạo lại mạnh mẽ đến thế.

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập vang lên từ bốn phía.

Từng đội Hỗn Độn Ma Viên mặc da thú bước ra.

Ai nấy đều cầm binh khí sắc bén.

Toàn thân toát ra sát khí nồng đậm, hai mắt đỏ rực.

Trên người chúng còn tỏa ra khí tức khiến người ta phải run sợ.

Đây chính là Hỗn Độn Ma Viên, bản tính chúng tàn nhẫn, hiếu chiến.

Chỉ là lúc này, sự hung lệ trong lòng chúng cũng đã bị kích phát.

Bởi vì Thiên Bằng Vương chính là trụ cột trong tộc của chúng, vậy mà lại bị giết.

Hơn nữa, còn bị một hoàng đế Đại Chu nhỏ nhoi chém giết.

Lúc này, ánh mắt khát máu của chúng gần như không thể che giấu được nữa.

"Giết, giết sạch bọn chúng cho ta, báo thù cho Thiên Bằng!" Chú của Thiên Bằng Vương gầm lên giận dữ.

Giây tiếp theo, thân hình hắn liền lao vào vòng chiến.

Thực lực của hắn tuy không yếu, đã đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên ngũ trọng, nhưng khi đối mặt với đám người Đại Chu, chênh lệch thực sự quá lớn.

Tuy nhiên, hắn cũng không hổ là cường giả của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Trong thời gian ngắn, hắn đã chém giết được mấy vị cao thủ cảnh giới Đại Thánh.

Chỉ là, ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục tấn công, thân hình Cơ Hạo đã lao tới.

"Ầm ầm!" Con chân long khổng lồ trong nháy mắt đã đâm vào thân thể hắn.

Thiên Bằng Vương đâu phải là đối thủ, tức thì bị húc bay ra ngoài.

Máu trào ra từ miệng mũi, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Không ngờ, một cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên đường đường, trong tay Cơ Hạo lại không chịu nổi một hiệp.

Lão tổ Hỗn Độn Ma Viên lúc này cũng không chịu thua kém, lao về phía Dương Tiễn.

Cây lang nha bổng trong tay múa lên, tạo ra từng trận cuồng phong.

"Bành!" Dương Tiễn vung cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đón đỡ, trong nháy mắt đã va chạm vào nhau.

Năng lượng nóng rực cuộn trào ra.

Thân hình Dương Tiễn không ngừng lùi lại, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Lão tổ Hỗn Độn Ma Viên cũng không khá hơn chút nào.

Thực lực của Dương Tiễn vốn đã hơn y, nay lại đột phá cảnh giới, đâu phải dễ dàng đối phó.

Chỉ là y căn bản không để ý đến những thứ khác.

"Gào!" Sau khi né được đòn tấn công của đối phương, y gầm lên một tiếng, hai chưởng đánh ra, mang theo kình phong gào thét.

"Ngao!" Nhưng đúng lúc này, Hạng Vũ ở bên cạnh đã bay vọt lên.

Cặp Lôi Cổ Ung Kim Chùy trong tay được vung ra.

"Bành!" Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Thân hình lão tổ Hỗn Độn Ma Viên bị đập trúng, tức thì hóa thành một đám sương máu.

Mọi người trong sân nhìn cảnh này, trong mắt đều lộ vẻ chấn động.

Trong số những người này, tu vi thấp nhất cũng đã đạt đến cảnh

giới Hồng Mông Kim Tiên.

Cộng thêm thuộc tính đặc thù của tộc Hỗn Độn Ma Viên, đủ để chống lại bất kỳ cường giả nào.

Vậy mà bây giờ, trước mặt Đại Chu, chúng lại bị nghiền ép hoàn toàn.

Điều này sao có thể không khiến người ta kinh hãi.

Trong chốc lát, không ai còn dám nảy sinh ý định phản kháng.

"Các ngươi còn muốn phản kháng sao?" Lưu Tranh và Hạng Vũ nhìn xung quanh với ánh mắt khinh thường, thản nhiên nói.

Họ không muốn giết người vô tội.

Chỉ là, những Hỗn Độn Ma Viên này đã không thể dùng tư duy thông thường để xem xét nữa.

Vì vậy mới hỏi một câu.

Quả nhiên, sau khi giọng họ vừa dứt, không ai lên tiếng, sắc mặt mọi người đều vô cùng khó coi.

"Hán Đế tha mạng!" Đúng lúc này, một lão giả chậm rãi nói.

Tiếp đó, thân hình y liền quỳ rạp xuống đất.

Theo động tác của y, những người khác do dự một lát rồi cũng làm theo.

Dù sao, họ biết Hỗn Độn Ma Viên căn bản không có sức phản kháng.

Nếu đã vậy, chi bằng sớm đầu hàng.

Nếu không, chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Còn về tộc Hỗn Độn Ma Viên, chúng không dám chậm trễ.

Mặc dù thực lực của chúng mạnh mẽ, nhưng lúc này trong mắt

Cơ Hạo, Hỗn Độn Ma Viên chẳng đáng nhắc tới, căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Vì vậy, chúng cũng lần lượt cúi đầu bái lạy.

Âm thanh đồng loạt vang lên khiến tất cả mọi người đều co rụt đồng tử.

Họ chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, ngay cả năm xưa, khi tất cả cường giả liên minh nhân loại ở Đại Hoang cũng không thể làm được đến mức này.

Đại Chu này thực sự quá bá đạo.

Nhưng đây không phải là chuyện mà tộc Hỗn Độn Ma Viên nên quan tâm.

Chúng chỉ cầu tự vệ, chỉ cần không chọc vào mình, dù có chết trong tay người khác cũng không liên quan.

Lúc này, tất cả Hỗn Độn Ma Viên đều chọn đầu hàng.

Đó là vì trong lòng họ hiểu rõ, nếu bây giờ ngoan cố, sẽ dẫn đến cuộc tàn sát của Đại Chu.

"Ha ha, tốt, trẫm hoan nghênh các vị gia nhập Đại Chu!" Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh cười nói.

Anh ta không có lý do gì để từ chối những Hỗn Độn Ma Viên này.

Những cao thủ như vậy, chỉ cần bồi dưỡng, sẽ trở thành một quân đoàn tinh nhuệ, thậm chí có thể giúp Đại Chu chinh phạt các châu.

Nghe thấy giọng nói, tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên hài lòng gật đầu, rồi nói: "Đa tạ ơn điển của bệ hạ, sau này chúng tôi nguyện thề chết đi theo!" Y cung kính nói, trong mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

Đúng lúc này, Cơ Hạo lại lên tiếng: "Ngươi tên là gì!" Lúc này, hắn khá tò mò về vị tộc trưởng của tộc Hỗn Độn Ma Viên này.

Chương 609

"Bẩm Hán Đế, tôi là nhị trưởng lão của tộc Hỗn Độn Ma Viên, tên là Kình Thiên!" Nghe xong, Cơ Hạo gật đầu không tỏ ý kiến, rồi chậm rãi nói: "Kình Thiên phải không, nếu các ngươi đã thần phục, vậy thì tốt rồi.

Từ nay về sau, cứ ở dưới trướng trẫm.

Về phần bí thuật của tộc Hỗn Độn Ma Viên, trẫm cũng sẽ giao cho các ngươi tu luyện.

Hy vọng các ngươi đừng làm trẫm thất vọng.

Nhớ kỹ, đại kiếp sắp đến, nếu có một ngày trẫm cần các ngươi, đừng làm trẫm thất vọng!" Nghe xong, Kình Thiên vội vàng đáp ứng.

Không chỉ vì thực lực của Đại Chu mạnh hơn họ, mà còn vì lời nói của Cơ Hạo khiến y cảm thấy đối phương không hề lừa gạt mình, mà là nghiêm túc.

Chỉ cần đối phương có nhu cầu, họ nhất định sẽ không từ chối.

Đúng lúc này, từ xa lại có một giọng nói khác truyền đến.

"Ha ha, người của tộc Hỗn Độn Ma Viên quả nhiên đều tụ tập ở đây, ta xem các ngươi chạy đi đâu!" Giọng nói mang theo vẻ hung tợn.

Tiếp đó, một đám cường giả đạp không mà đến.

Hóa ra là chủ của Yêu Đình.

Phía sau y còn có một lượng lớn cao thủ.

Vừa đến nơi, ánh mắt lạnh lẽo của y lóe lên rồi biến mất, nhìn thẳng vào tộc nhân Hỗn Độn Ma Viên.

"Hừ, Yêu Soái, ngươi đến tộc Hỗn Độn Ma Viên của ta làm gì?

Chúng ta đã đầu quân cho Đại Chu rồi!" Kình Thiên lạnh lùng nói, trên mặt lộ vẻ phẫn hận.

Lần này tổn thất thảm trọng, tộc nhân của họ gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, sao có thể không hận.

Chỉ là, nghe xong, vị thống lĩnh Yêu tộc lại không khỏi chế nhạo: "Đầu quân cho Đại Chu, e rằng các ngươi không có cơ hội đó đâu!" Dứt lời, y lại trực tiếp vung tay ra lệnh: "Giết sạch tộc Hỗn Độn Ma Viên, không chừa một mống!" Lời vừa dứt, hàng trăm cao thủ Thánh Nhân cửu trọng phía sau liền xông lên.

Rõ ràng, đám người này định lập công lao ở Đại Chu.

Thấy cảnh tượng này, Kình Thiên trừng mắt muốn nứt ra, gầm lên: "Ngươi dám!" Chỉ là, đối mặt với lời quát tháo của y, thống lĩnh Yêu tộc lại không có ý định dừng lại.

"Giết!" Theo tiếng hô của y, đám người bên cạnh liền xông lên, hàn quang trong tay lóe lên.

"Ầm ầm!" Cây búa khổng lồ bổ xuống, trực tiếp chém một Hỗn Độn Ma Viên thành thịt nát.

Tiếp đó, chúng lại tiếp tục xông lên chém giết.

Trận chiến trong nháy mắt đã trở nên ác liệt.

Còn Kình Thiên thì bị vây ở trung tâm, khó di chuyển một bước.

Lúc này, mắt y đỏ ngầu, nhưng biết làm sao, hai tay khó địch lại bốn tay.

Trong thời gian ngắn, thân thể y đã bị đánh cho tàn phế.

Cuối cùng, một cái đầu to lớn rơi xuống đất.

Kết cục này khiến người ta phải than thở.

Tộc Hỗn Độn Ma Viên cũng từng lừng lẫy ở Hồng Hoang, nhưng bây giờ lại bị tiêu diệt.

Tuy nhiên, điều này cũng mang lại cho Cơ Hạo nhiều thông tin hơn.

Đó là, bên trong tộc Hỗn Độn Ma Viên có bí kỹ mạnh mẽ, và không hề ít.

Điều này khiến Cơ Hạo vui mừng nhất.

Dù sao, có một nền tảng mạnh mẽ như vậy bên cạnh, thực lực của Đại Chu chắc chắn sẽ tăng lên không ít.

Đúng lúc này, một tiếng xé gió truyền đến từ xa.

"Ầm!" Giây tiếp theo, hư không chấn động, như thể trời sập.

Chỉ thấy trên bầu trời, một chiếc chiến hạm bay tới, tỏa ra khí thế hung hãn vô cùng.

Khi chiến hạm dừng lại, vô số bóng người bước ra.

Họ đều mặc áo bào vàng, ánh mắt lạnh lùng, mang theo uy nghiêm vô biên.

Lần này, là viện binh của Long Phượng hoàng triều đã đến.

Đồng thời, còn có từng đội binh lính xuất hiện, đứng trên boong tàu.

Người dẫn đầu có một đôi mắt phượng, trong đó lóe lên từng tia tinh quang.

Hóa ra là Long Phượng Đại Đế.

Lúc này, y thân hình cao lớn, mặc áo bào mãng xà vảy vàng, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Bên cạnh y còn có một lão giả.

Khí thế trên người đối phương mênh mông vô song, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Tuy nhiên, không ai chú ý đến người này, thay vào đó, họ đều dồn ánh mắt vào Cơ Hạo, trong mắt lộ vẻ tham lam.

Lúc này, trong mắt Cơ Hạo lại lóe lên tinh quang.

Bởi vì, từ khí tức trên người đối phương, hắn cảm nhận được sự rung động của huyết mạch.

Người này, hẳn là cùng một tộc với Long Vương.

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn nở một nụ cười.

Không ngờ ở đây lại gặp được người cùng tộc, thật là may mắn vô cùng.

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc ôn lại chuyện cũ.

Hắn híp mắt lại, thản nhiên nói: "Không biết các hạ là ai, đến đây có việc gì!" Cơ Hạo vừa dứt lời, Long Phượng Đại Đế lại cười nói: "Ta là đại đế của Long Phượng hoàng triều, lần này đến đây là phụng chỉ thảo phạt tộc Hỗn Độn Ma Viên!

Những người này đều là tinh anh trong tộc ta.

Chỉ là không ngờ lại gặp phải đám Hỗn Độn Ma Viên này trên đường.

Nhưng các ngươi yên tâm, sau hôm nay, tộc Hỗn Độn Ma Viên sẽ không còn tồn tại nữa.

Thực lực của Đại Chu các ngươi rất mạnh, ta rất sẵn lòng hợp tác với ngươi.

Hiện giờ, cả tộc Hỗn Độn Ma Viên đã quy thuận Đại Chu, các ngươi hoàn toàn có thể nhân cơ hội này để lớn mạnh thực lực của mình.

Như vậy, chẳng phải là quá tốt sao!" Nghe đối phương nói, khóe miệng Cơ Hạo lại nở một nụ cười.

Giây phút này, ngay cả Kình Thiên cũng lộ vẻ kích động.

Đây là hy vọng của tộc Hỗn Độn Ma Viên, nếu có y che chở, tộc Hỗn Độn Ma Viên sẽ được tiếp tục tồn tại.

Chỉ là, ngay khi họ đang mong đợi: "Rầm!" Cơ Hạo giơ chân phải, hung hăng giẫm xuống.

Trong chốc lát, Long Phượng Đại Đế liền bị giẫm nát ngay tại chỗ.

Sóng năng lượng nóng rực lan ra, khiến thống lĩnh Yêu tộc suýt nữa thì trợn lòi cả mắt.

Giọng nói của Cơ Hạo lại vang lên lần nữa: "Trẫm đã nói, sau hôm nay, tộc Hỗn Độn Ma Viên sẽ hoàn toàn biến mất!

Các ngươi không cần phải mơ mộng nữa!" Lúc này, dù bề ngoài hắn vẫn bình tĩnh vô cùng, nhưng bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được rằng hắn đã nổi giận, vô cùng phẫn nộ.

Đám Hỗn Độn Ma Viên này tuy không thân thiết với mình, nhưng cũng chưa từng đắc tội với mình.

Thế nhưng, sau khi nghe lời Cơ Hạo, chúng lại trực tiếp chọn phản bội, thậm chí suýt nữa thì mất mạng, điều này sao có thể không khiến người ta tức giận.

Vì vậy, y liền quát lên: "Khốn kiếp!

Tộc Hỗn Độn Ma Viên sớm muộn cũng sẽ trở thành nô bộc của Yêu tộc ta.

Đại Chu của ngươi cũng không ngoại lệ!" Thống lĩnh Yêu tộc vừa dứt lời, liền dẫn đầu tấn công Cơ Hạo.

Những Yêu tộc khác cũng đồng thời lao tới.

Trong nháy mắt, trời long đất lở.

Trong mắt Cơ Hạo lộ ra vẻ lạnh lẽo.

"Gào!" Sau đó, một tiếng gầm giận dữ vang lên, tiếp đó liền thấy một Hỗn Độn Ma Viên thân hình khổng lồ xuất hiện giữa sân.

Đôi mắt y bắn ra ánh sáng hung tợn đáng sợ.

Mỗi sợi lông đều dựng đứng như kim thép.

Trên người, sương máu nồng đậm lan ra, khiến pháp lực quanh thân cuồn cuộn.

Tiếp đó, y vươn tay ra.

"Rắc rắc!" Chỉ một trảo vồ ra, một vị Yêu Vương lao lên phía trước liền bị xé thành từng mảnh trong nháy mắt.

Máu tươi nồng đậm phun ra, tất cả mọi người trong sân đều kinh ngạc đến ngây người.

Vạn lần không ngờ, thực lực của Hỗn Độn Ma Viên lại kinh khủng đến thế.

Ngay cả thống lĩnh Yêu tộc cũng sa sầm mặt.

Y muốn bỏ chạy, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể thoát, luồng áp lực kia quá kinh khủng.

Ngay khi trong lòng y đang run sợ, một quyền của Hỗn Độn Ma Viên đã giáng xuống đỉnh đầu y, khiến đối phương không khỏi co rụt đồng tử.

Tiếp đó, y chuẩn bị thi triển thần thông để chống đỡ.

Chỉ là, dù y có dốc toàn lực, trước mặt cường giả tộc Ma Viên, vẫn chỉ như một con kiến.

“Ầm!” Theo một tiếng nổ vang, toàn bộ thân thể đối phương nổ tung trong khoảnh khắc.

Hơi thở tử vong bao trùm cả chiến trường.

Cảnh tượng này khiến những cường giả Yêu tộc đang quan sát đều trừng mắt muốn nứt ra.

Vị thống lĩnh này, trong Yêu tộc cũng được coi là cao thủ hàng đầu, không ngờ lại ngã xuống dễ dàng như vậy.

Lúc này, họ mới hiểu tại sao Cơ Hạo lại nói, tộc Hỗn Độn Ma Viên sẽ bị diệt vong hoàn toàn.

“Bệ hạ tha mạng, chúng tôi nguyện thần phục!” Trong tiếng kêu thảm thiết, thống lĩnh Yêu tộc đã hoàn toàn ngã xuống.

Mấy vị Yêu Vương còn lại không thể chống đỡ được nữa, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Cút đi!” Thấy cảnh tượng như vậy, Cơ Hạo thản nhiên nói.

Sau khi giọng hắn vừa dứt, đám Yêu tộc không dám chậm trễ, trực tiếp bỏ chạy ra ngoài.

Cảnh tượng này là điều họ không ngờ tới.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Kình Thiên lóe lên vẻ hưng phấn.

Không ngờ, Cơ Hạo chỉ bằng một câu nói đã cứu được mình.

Điều này sao có thể không khiến y phấn khích.

Tuy nhiên, Cơ Hạo lúc này lại tỏ ra vô cùng bình thản.

“Đã đến rồi thì không cần vội rời đi.

Ở lại đi, trẫm sẽ cho các ngươi biết hậu quả của việc chọc giận trẫm!” Giọng nói mang theo vẻ lạnh lẽo.

Tiếp đó, hắn ra hiệu cho Kình Thiên tiến vào trong quân đoàn Long Phượng.

Hắn muốn xem, phụ mẫu của mình bây giờ ra sao rồi.

Ở phía bên kia, Kình Bá dẫn theo đại quân Đại Chu đã đến khu vực đóng quân của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Lúc này, trên người họ tỏa ra sát khí nồng đậm.

"Báo, bẩm bệ hạ, chúng ta vừa chiếm đóng nơi này thì có Yêu tộc tấn công lén.

Nhưng tất cả đều đã bị chúng ta chém giết!" Nghe xong, Kình Thiên cung kính nói.

"Ừm, làm tốt lắm.

Ra lệnh cho các huynh đệ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó tiếp tục tiến lên!" Cơ Hạo chậm rãi nói.

Sau đó, hắn liền dẫn quân tiếp tục tiến về phía tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Chỉ là, lúc này tộc Hỗn Độn Ma Viên đã bị tàn sát sạch sẽ.

Họ không ngờ cao thủ của Long Phượng nhị tộc lại đến nhanh như vậy, vì vậy căn bản không chuẩn bị nghênh địch.

Cộng thêm thiết kỵ của Đại Chu hung mãnh, càng không có sức phản kháng.

Nhiều năm sau, Cơ Hạo cuối cùng cũng đến được tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn đánh ra một chưởng, trực tiếp hất bay một Yêu tộc Thánh Nhân thất trọng ra ngoài.

Sau đó, trong ánh mắt khó tin của đối phương, hắn chậm rãi nói: "Các tộc trưởng của tộc Hỗn Độn Ma Viên đâu!" "Phụt!" Lời vừa dứt, Yêu tộc kia liền hóa thành một đám sương máu, vĩnh viễn biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Cơ Hạo lộ ra vẻ hài lòng.

Chương 610

Hiện giờ tộc Hỗn Độn Ma Viên đã trở thành tài sản riêng của hắn.

Hơn nữa, bảo vật trong tộc của đối phương cũng không ít.

Vì vậy, hắn liền cho xây dựng một thành phố mới ở đây.

Trong thời gian ngắn, thành phố đã trở nên phồn hoa vô cùng, thu hút vô số dị thú đến đầu quân.

Từ đó về sau, tộc Hỗn Độn Ma Viên mới thực sự quật khởi mạnh mẽ.

Chỉ là không ai biết được, hiện giờ, bên trong tộc Hỗn Độn Ma Viên.

"Ha ha, những linh dược này đủ để ta đột phá đến Thánh Nhân cửu trọng rồi!" Trên đại điện, một giọng nói hào sảng vang lên.

Tiếp đó, một bóng người cao lớn xuất hiện trong đại điện.

Hóa ra là thống lĩnh của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Hiện giờ, tu vi của y đã đạt đến Thánh Nhân bát trọng.

Tuy nhiên, sức chiến đấu của y lại vô cùng mạnh mẽ.

Khi cây búa khổng lồ trong tay được vung ra, liền mang theo uy nghiêm to lớn.

"Bái kiến tộc trưởng!" Đúng lúc này, hai hàng Hỗn Độn Ma Viên đứng ngoài cửa điện đồng thanh hô lên.

Cảnh tượng này khiến thống lĩnh Hỗn Độn Ma Viên lộ vẻ vui mừng.

Dù sao, tộc của mình cuối cùng cũng không bị xóa sổ theo năm

tháng.

“Ha ha, các ngươi làm rất tốt, những thứ này cho các ngươi!” Sau khi cười xong, y liền phân phát linh dược trong tay xuống.

Khi những Hỗn Độn Ma Viên bình thường này ăn đan dược, bế quan, tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên lại đến đại điện.

Lúc này, trong mắt y lóe lên tinh quang.

“Ngươi nói, có một vị đế hoàng Đại Chu muốn thu phục chúng ta?” “Không sai tộc trưởng, đối phương hẳn là đế quân của Đại Chu.

Hiện giờ, đã đánh vào nội bộ tộc ta rồi.

Nhưng ngài yên tâm, chúng ta sẽ sớm giải quyết xong chuyện này.

Đám Yêu tộc kia căn bản không thể cản được chúng ta!” Giọng nói của thống lĩnh Hỗn Độn Ma Viên lộ vẻ nịnh nọt.

“Ừm, nếu đã vậy, ngươi đi nhanh về nhanh, bất kể thế nào cũng phải kéo dài thời gian với vị đế vương Đại Chu kia.

Ta muốn trong thời gian ngắn nhất đạt đến cảnh giới Thánh Nhân!” Nghe xong, vị thống lĩnh không dám chậm trễ, cung kính nói: “Thuộc hạ tuân mệnh!” Dứt lời, y liền lui ra ngoài.

Ngày hôm đó, toàn bộ Hỗn Độn Ma Viên bị một tiếng kêu kinh hãi làm kinh động.

Hóa ra, ngay khi tộc trưởng của họ đang bế quan, hàng trăm Yêu tộc đã xông vào sơn động nơi họ ở.

Chỉ là, chưa kịp phản ứng, đối phương đã xông lên.

Trong nháy mắt, cả ngọn núi đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Đám Yêu tộc kia, thực lực tuy yếu, nhưng lại vô cùng dũng mãnh.

Trong thời gian ngắn, đã chém giết gần hết cường giả của tộc

Hỗn Độn Ma Viên.

Kết quả này có thể nói là khiến tất cả Hỗn Độn Ma Viên đều kinh sợ và giận dữ.

“Lũ người đáng chết!

Dám tấn công chúng ta.

Ta sẽ xé nát hắn!” “Gào!” Nghe thấy tiếng tộc nhân, thống lĩnh của tộc Hỗn Độn Ma Viên gầm lên một tiếng giận dữ.

Thân hình y tức thì lao ra.

Hai tay y vươn ra, trong chốc lát, vô số trảo ấn hiện ra trên hư không, hung hăng chụp xuống Cơ Hạo.

Năng lượng nóng rực lan ra khắp hư không, khiến tất cả mọi người đều không khỏi co rụt đồng tử.

Ngay khi hai móng vuốt của y sắp chạm vào Cơ Hạo, trong con ngươi của đối phương lại bắn ra ánh sáng đáng sợ.

Tiếp đó, trên cánh tay phải, vảy giáp che phủ, va chạm với móng vuốt sắc bén của vị thống lĩnh.

“Rắc rắc!” Một tiếng kêu giòn tan vang lên.

Ngay sau đó, một bóng người bay ngược ra ngoài.

Không cần nói nhiều, thân thể đối phương bị đâm cho tan nát.

Máu văng tung tóe, khiến cả dãy núi trở nên thê lương vô cùng.

Cùng lúc đó, giọng nói hệ thống trong đầu Cơ Hạo cũng vang lên bên tai: “Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, thu phục tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Nhận được 10,000,000 điểm công đức!” Nghe xong, khóe miệng Cơ Hạo không khỏi nở một nụ cười.

Lần này, mình thật sự lời to.

Không chỉ nhận được vô tận khí vận chi lực, mà còn nhận được sự ủng hộ của tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Nếu để người khác biết, e rằng sẽ ghen tị đến chết.

Phải biết rằng, tộc Hỗn Độn Ma Viên ở Hồng Hoang nổi tiếng là kiêu ngạo bất tuân, đâu có chịu khuất phục người khác.

Nhưng bây giờ, chúng vẫn chọn đi theo Đại Chu.

Điều này sao có thể không khiến hắn vui mừng.

Lúc này, trong sơn trại của tộc Hỗn Độn Ma Viên, tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên ngồi trong đại điện, trong mắt lộ vẻ nghiêm trọng, hỏi: "Hiện giờ, chúng ta phải làm sao, quân của Đại Chu e rằng đã vào trong tộc rồi!" Giọng nói tràn ngập lo lắng.

Y không biết, mình làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai.

"Phụ thân, đây là cơ hội duy nhất của tộc ta, nếu không đi, chúng ta sẽ không còn hy vọng lật ngược tình thế nữa!" Thiếu gia của Hỗn Độn Ma Viên lên tiếng nói.

Nghe xong, trong mắt tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên lộ vẻ giằng xé.

Một lát sau, y mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, hôm nay ta sẽ cược cả tôn nghiêm cuối cùng của tộc Hỗn Độn Ma Viên, liều mạng với Đại Chu!" Nói rồi, y liền lấy ra lệnh phù, chuẩn bị triệu tập cao thủ.

Chỉ là, đúng lúc này, thiếu niên kia lại tiếp tục nói: "Phụ thân, không cần mời viện binh nữa, chúng ta không còn thời gian đâu!" "Ý gì?" Nghe con trai nói, tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên nhíu mày.

Lúc này, y đã cảm nhận được, dường như có quân đội Đại Chu

đang đến gần.

"Phụ thân, người hãy quan sát kỹ xung quanh!" Thiếu niên kia chỉ xuống chân núi, nhẹ nhàng nói.

Sau đó, tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên liền nhìn sang.

Chỉ thấy ở trung tâm đám Yêu tộc, một bóng người đang đi rất nhanh.

Người đó mặc áo bào cổn long, rõ ràng là quân chủ của một nước.

Chỉ là, không biết là vị tướng lĩnh nào, lại dám tấn công tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Hơn nữa, trên đường đi còn để lại rất nhiều thi thể.

Điều này khiến mắt của Hỗn Độn Ma Viên gần như híp lại thành một đường thẳng.

Bởi vì, trong những thi thể này, lại có cả tộc nhân Hỗn Độn Ma Viên, thậm chí cả thủ lĩnh cũng đã ngã xuống.

Phải nói rằng, họ thật sự quá xui xẻo.

Hiện giờ, trong cả tộc Hỗn Độn Ma Viên, ngoài y ra, chỉ còn lại ba vị lão tổ.

"Ầm ầm!" Ngay khi hai người họ đang nói chuyện, một tiếng sấm sét đột nhiên vang lên.

Bên ngoài ngọn núi nơi tộc Hỗn Độn Ma Viên sinh sống, vô số binh lính Đại Chu hội tụ giữa trời đất.

Họ mặc chiến giáp màu vàng đen, tay cầm binh khí sắc bén, tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Như thủy triều, họ lao vào trong sơn cốc.

"Giết!" Vị tướng lĩnh vừa vào sơn cốc liền quát lên.

“Ngao!” Ngay sau đó, tiếng rồng gầm kinh thiên động địa vang lên.

Giây tiếp theo, một con kim long vạn trượng từ trên trời giáng xuống.

Toàn thân nó phủ đầy vảy giáp hung tợn.

Trên đầu, một đôi mắt rồng tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Đuôi rồng sắc bén vung lên trong hư không, mang theo khí thế kinh khủng.

Nơi nó đi qua, trời đất vỡ nát.

“Bành!” Khi thân thể nó va chạm với đại công tước của Hỗn Độn Ma Viên, thân thể đối phương trực tiếp nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

Cảnh tượng vô cùng thảm liệt.

“Hít!” Nhìn thấy cảnh này, tất cả tộc nhân Hỗn Độn Ma Viên đều hít một hơi lạnh.

Trong mắt lộ vẻ sợ hãi, họ không ngờ quân đội Đại Chu lại lợi hại đến thế.

Không hổ là tồn tại có thể áp đảo các đại chủng tộc.

Tuy nhiên, họ không biết rằng, các tướng lĩnh dưới trướng Cơ Hạo đều có tu vi như thế nào, đâu phải người thường có thể địch lại.

Ngay cả Hồng Quân đạo nhân, nếu không ở trong Phong Thần Bảng, được vô biên khí vận quán thâu, làm sao có thể trở thành cao thủ Thánh Nhân tam trọng.

Lúc này, trong mắt tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên cũng không khỏi lóe lên tinh quang.

Y đang cân nhắc xem có nên hợp tác với Đại Chu hay không.

Ở phía bên kia, Lưu Tranh đã quay về Thiên Cung.

Lúc này, trên đại điện Thiên Cung, trên mặt các tướng lĩnh đều lộ vẻ hưng phấn.

"Bệ hạ, hiện giờ binh mã của Đại Chu ta đã tiến vào phạm vi của tộc Hỗn Độn Ma Viên, tin rằng không lâu nữa sẽ có thể bình định hoàn toàn!" Trấn Nam nguyên soái cung kính nói.

"Ừm, không tệ, các ngươi vất vả rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi!" Nghe xong, Cơ Hạo thản nhiên nói.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe lệnh, tất cả tướng lĩnh đều cung kính lui ra.

Chỉ là, họ không biết rằng, ngay khi họ bước ra khỏi đại điện, tộc Hỗn Độn Ma Viên liền gặp kiếp nạn.

"Xoẹt!" Đám người vừa rời khỏi đại điện liền thấy một đệ tử Hỗn Độn Ma Viên, vì không kịp né tránh, đã bị tướng lĩnh Đại Chu chém chết bằng một đao.

"Khốn nạn, ngươi muốn chết!" Thấy cảnh này, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Hóa ra, vị tướng lĩnh Đại Chu kia, sau khi chém giết người của tộc Hỗn Độn Ma Viên, liền chuẩn bị rút lui, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Chỉ là, lúc này trong mắt Cơ Hạo lại lộ ra sát khí lạnh lẽo.

"Hừ, đã đến rồi thì đừng đi.

Trẫm sớm muộn cũng sẽ diệt đám cá tạp các ngươi!" Giọng nói lạnh lẽo vừa dứt, hắn liền lao về phía xa.

Sau đó, đứng trên đầu mây, nhìn xuống tộc Hỗn Độn Ma Viên.

Mặc dù hiện giờ, thực lực của tộc Hỗn Độn Ma Viên rất mạnh mẽ, nhưng trong mắt hắn, chỉ cần các tướng lĩnh Đại Chu đồng tâm

hiệp lực tấn công, lần này nhất định có thể tiêu diệt đối phương.

Lúc này, trong sơn cốc cũng lập tức náo loạn.

Đại công tước của tộc Hỗn Độn Ma Viên bị người ta chém giết.

Hơn nữa, còn là tướng lĩnh do Đại Chu phái đi.

Điều này sao có thể không khiến Hỗn Độn Ma Viên phẫn nộ.

Lúc này, lão giả dẫn đầu đã hoàn toàn nổi điên.

"Đuổi theo cho ta, bất chấp giá nào cũng phải giết tướng lĩnh Đại Chu, báo thù cho tộc trưởng!" Giọng y trầm thấp nói.

Trong nháy mắt, tộc nhân Hỗn Độn Ma Viên liền xông ra khỏi sơn cốc.

Cùng lúc đó, một mùi máu tanh nồng nặc cũng lan ra.

Đó là huyết khí tỏa ra khi tướng lĩnh Đại Chu bị giết.

"Giết, không chừa một mống!" Khi đại công tước tử vong, mệnh lệnh của Cơ Hạo được ban ra trong nháy mắt.

Binh lính của Đại Chu như một dòng lũ, xông về phía Hỗn Độn Ma Viên.

Đây đều là binh lính tinh nhuệ của Đại Chu.

Đặc biệt là thiết kỵ Đại Kinh trong đó, càng uy phong lẫm liệt.

"Phụt!" Họ vung một đao, liền chém bay đầu một Hỗn Độn Ma Viên.

Đối phương lại không có chút sức phản kháng nào.

Trong thời gian ngắn, đã bị giết sạch.

Điều này khiến tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên đau lòng vô cùng.

Chỉ là, bây giờ y cũng không có thời gian để đau buồn.

Chương 611

Bởi vì, dưới sự vây giết của hung thú Đại Chu, chỉ trong chốc lát, tất cả tộc nhân trong sơn cốc đều đã ngã xuống.

Vị tộc trưởng kia, lúc này đã thất thần ngồi bệt xuống đất.

Tộc nhân của mình cứ thế mà chết.

Mặc dù thực lực của Hỗn Độn Ma Viên mạnh mẽ, nhưng nếu cứ tổn thất như vậy, e rằng không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn thất bại.

Chỉ là, ngay khi y đang tuyệt vọng, bên tai lại vang lên một tiếng gào thét.

Tiếp đó, liền thấy một bóng người trên trời xuất hiện trước mặt mình.

Hóa ra là Cơ Hạo vừa rời đi không bao lâu.

"Bái kiến bệ hạ!" Thấy Cơ Hạo, tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên cung kính nói.

Lúc này, trong lòng y hiểu rõ.

Đối phương nhất định là đã phát hiện ra biến cố xảy ra trong tộc Hỗn Độn Ma Viên nên mới đến xem xét.

Quả nhiên, chỉ thấy trong mắt đối phương lóe lên tinh quang, chậm rãi nói: "Tộc Hỗn Độn Ma Viên của ngươi lại bị người ta tàn sát, là ai làm?" Giọng nói của hắn mang theo chút lạnh lẽo.

"Bẩm bệ hạ, là Đại Chu, họ nhân lúc đại công tước trong tộc ta bế quan, đột nhiên xông vào, chém giết đại công tước của tộc Hỗn Độn Ma Viên, cướp đi bảo vật.

Xin bệ hạ làm chủ!" Tộc trưởng Hỗn Độn Ma Viên thê thảm nói,

trong mắt lộ vẻ cầu xin.

"Tộc Hỗn Độn Ma Viên tuy hung hãn, nhưng dù sao cũng là thần dân của trẫm.

Trẫm không muốn thấy họ bị ức hiếp nữa.

Bây giờ, trẫm sẽ giúp ngươi, tiêu diệt Đại Chu!" Nói xong, hắn vung tay một cái.

"Ầm ầm!" Trong nháy mắt, trên trời liền cuộn trào mây đen.

"Rắc rắc!" Tia chớp bay lượn, như thể tận thế sắp đến.

"Gào!" Đúng lúc này, một tiếng gầm thét lại vang lên từ sâu trong sơn cốc.

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ che trời đập xuống mặt đất, khiến cả dãy núi đều rung chuyển.

Rõ ràng, chính là tộc Hỗn Độn Ma Viên đã triệu hồi tổ linh.

"Ngao!" Chỉ là, ngay khi họ triệu hồi tổ linh, Cơ Hạo cũng không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, năng lượng mà tổ linh tỏa ra lúc này thực sự quá mạnh mẽ.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chiến đấu.

Lúc này, Đại Chu cũng đồng thời triển khai tấn công.

Duệ sĩ Đại Tần dẫn đầu xông lên.

Binh khí sắc bén trong tay vung ra ánh sáng chói mắt.

Nơi họ đi qua, máu văng tung tóe.

Đám ma viên kia căn bản không thể chống đỡ.

Cuối cùng, gần như tất cả đều bị chém giết tại chỗ.

“Ngao!” Một con rồng khổng lồ màu vàng kim xuất hiện giữa sân, miệng nó phun ra ngọn lửa nóng rực.

Tất cả người của tộc Hỗn Độn Ma Viên dính phải ngọn lửa đều bị thiêu thành tro bụi.

Đây là thần thông của Hình Thiên, có thể nuốt chửng tính mạng của vạn linh, bất kể mạnh mẽ đến đâu cũng không ngoại lệ.

Lúc này, mắt hắn đỏ ngầu.

Đây đều là những tướng sĩ đã cùng mình vào sinh ra tử, chinh chiến sa trường.

Hiện giờ, lại chết ở đây.

Điều này sao có thể không khiến lòng hắn tức giận.

Đúng lúc này, Hổ Báo Kỵ của Đại Kinh cũng đã xuất động.

Tốc độ của họ cực nhanh, như một cơn lốc, lao về phía sơn cốc.

Khi đến gần ngọn núi, họ đột nhiên tăng tốc, trực tiếp xông vào trong sơn cốc.

“Bành!” Theo một tiếng nổ vang, cả ngọn núi trong nháy mắt đã sụp đổ.

Vô số đá vụn lăn lóc, bắn tung tóe ra xung quanh.

Trong chốc lát, cả sơn cốc đã biến thành đống đổ nát.

Về phần Hỗn Độn Ma Viên, cũng bị chôn vùi hoàn toàn trong khoảnh khắc.

Ngay lúc này, thân hình Cơ Hạo lại xuất hiện lần nữa.

Nhìn cảnh tan hoang khắp nơi, sắc mặt hắn âm trầm như thể có thể nhỏ ra nước.

“Bệ hạ, đám Hỗn Độn Ma Viên này quá kiêu ngạo, phải cho chúng

một bài học mới được.

Nếu không, sau này chúng còn dám giết người cướp của!" Đế Giang lên tiếng nói, trong mắt lóe lên ánh sáng hung tợn, hận không thể xé nát đám Hỗn Độn Ma Viên kia.

"Ừm, đúng là như vậy.

Thế này đi, ngươi dẫn đại quân, sau khi hội quân với Tam Thanh, trực tiếp tấn công thành Đại Hoang.

Nhớ kỹ, ý của trẫm là muốn Hỗn Độn Ma Viên hoàn toàn biến mất, vĩnh viễn không còn tồn tại!" Nghe xong, Đế Giang không dám chậm trễ, vội vàng đáp: "Vâng, bệ hạ!" Tiếp đó, y liền xoay người rời đi.

Lần này, họ có thể nói là thu hoạch vô cùng phong phú, mỗi người đều có hơn trăm Hỗn Độn Ma Viên làm nô lệ.

Hơn nữa, còn có các loại đan dược và bảo vật, sao có thể không vui mừng.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Cơ Hạo ban cho họ Hồng Mông Tử Khí, đủ để mọi người ngưng tụ ra Hồng Mông Kim Đan.

Như vậy, tự nhiên là phải lập tức quay về.

Dù sao, ở Hồng Mông, tu luyện có thể làm ít công to, không muốn lãng phí cơ hội tốt như vậy.

Còn về Cơ Hạo, hắn không vội quay về Đại Chu.

Hắn định tìm phụ hoàng của mình trước.

Lần này, nếu thật sự có chuyện gì, đối phương chắc chắn cũng sẽ tham gia, vì vậy, vẫn nên sớm quay về thì hơn.

"Vút!" Khi Cơ Hạo vừa quay về Đông Sơn Phủ, Dương Tiễn, người chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho hắn, liền tiến lên, cung

kính nói: “Bệ hạ!” Chỉ là, khi y ngẩng đầu lên, trên mặt lại lộ ra một nụ cười.

Thu hoạch lần này khiến thực lực của y tăng lên rất nhanh.

Hiện giờ, đã đạt đến cảnh giới Thánh Nhân bát trọng đỉnh phong, cách bình cảnh cửu trọng đã không còn xa.

Tuy nhiên, dù vậy, so với cường giả Thánh Nhân cửu trọng bình thường, vẫn còn kém quá nhiều.

Ngay khi y chuẩn bị nói chuyện, Cơ Hạo lại xua tay ra hiệu cho y lui ra.

“Đi thôi, chúng ta về cung!” Nói rồi, hắn liền đi thẳng vào trong đại điện.

Lần này, hắn có không ít vấn đề muốn hỏi Lão Quân.

Đối phương đã từng nói, có bí mật liên quan đến Hỗn Độn Ma Viên.

Lúc này, Đại Chu cuối cùng cũng sắp bắt đầu quật khởi, Cơ Hạo tự nhiên không muốn từ bỏ.

Khi hắn quay về tẩm cung của mình, liền đi thẳng về phía ngự hoa viên.

Đây là nơi Lão Quân thường ngày tĩnh dưỡng, người thường căn bản không thể vào được.

Lúc này, đối phương lại đang uống trà trong sân.

Thấy Cơ Hạo bước đến, ông mỉm cười nói: “Ha ha, không tệ đâu tiểu tử, trong thời gian ngắn lại tiến bộ không ít.

Không biết, ngươi có biết nguồn gốc của những dị tượng kia không!” Trong mắt Lão Quân lóe lên tinh quang.

Đối với những Hỗn Độn Ma Viên bị Cơ Hạo chém giết, ông không quan tâm, Hỗn Độn Ma Viên ở Hồng Hoang có thể nói là tai tiếng lừng lẫy.

Nhưng ông càng quan tâm hơn đến ý nghĩa đằng sau những dị tượng kia.

"Không biết, những thứ này đều từ đâu đến!" Cơ Hạo lắc đầu nói.

Mặc dù hắn biết, những Hỗn Độn Ma Viên kia đến từ một vũ trụ khác, nhưng lại không nói cho Lão Quân, vì hắn cũng không biết, tại sao những Hỗn Độn Ma Viên này lại tấn công họ, thậm chí muốn chém giết mình.

Vì vậy, hắn đành phải giả vờ ngớ ngẩn.

"Ồ!" Nghe Cơ Hạo nói, trong mắt Lão Quân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy nhiên, một lát sau ông liền nói: "Nguồn gốc của những dị tượng này chính là từ tiền thế của ngươi, bên trong cơ thể của Bàn Cổ.

Còn mẫu thân của ngươi, hắn là được thai nghén và sinh ra trong Hỗn Độn, nhưng thân phận của bà ấy không hề đơn giản.

Từng là thị nữ của Bàn Cổ, nhưng không cam chịu cô đơn nên đã lén rời khỏi ngài ấy.

Sau đó, một mình xông pha trong Hỗn Độn, tạo ra một mảnh trời đất riêng, thành lập Hỗn Nguyên Đại Giáo.

Trong đó, có những dị tượng này, nghe nói, bà ấy còn có một người đệ đệ tên là Hình Thiên, thực lực càng kinh khủng hơn.

Nhưng cụ thể thế nào thì không ai biết!" Lão Quân chậm rãi nói.

Tuy nhiên, điều này khiến Cơ Hạo không khỏi ngẩn ra, không hiểu tại sao đối phương lại đột nhiên kể cho mình những chuyện này.

Nhưng chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo, một luồng uy áp nồng đậm đã ập đến, khiến hắn nghẹt thở.

Sau đó, hắn liền lao ra ngoài đại điện.

Chỉ là, khi hắn đến cửa, một chiếc xe ngựa xa hoa bá đạo lại đang đậu ở cửa.

Một lão tăng đứng bên cạnh xe ngựa, hai mắt nhắm nghiền, như đang ngủ gật.

Nhưng lại khiến Cơ Hạo cảm thấy vô cùng kiêng dè.

Ngay khi hắn chuẩn bị hỏi thân phận của đối phương, trong xe ngựa lại vang lên một giọng nói già nua: "Ngươi chính là quốc chủ Đại Chu, Cơ Hạo!" "Bần tăng pháp hiệu Vô Lượng Phật Tổ, kiến qua Phật Tổ!" Nghe đối phương nói, Cơ Hạo không dám chậm trễ, cúi người nói.

"Không cần đa lễ, chiếc xe này có thể chở ta vào Đại Chu của ngươi, coi như là phúc phận của ngươi!" Đối phương chậm rãi nói.

"Vâng, trẫm tuân chỉ!" Nghe xong, Cơ Hạo không dám từ chối, liền lên tiếng.

Ngay sau đó, đoàn xe lại tiếp tục khởi hành.

Khi đến hoàng cung, Cơ Hạo cung kính nói với Vô Lượng Phật Tổ: "Không biết Phật Tổ muốn đi đâu, trẫm sẽ sắp xếp cho ngài!" Lúc này, Cơ Hạo tỏ ra vô cùng khách sáo.

"Đến cung Tây Vương Mẫu đi!" Giọng nói vang lên, y liền ngồi thẳng vào trong xe ngựa.

Còn Cơ Hạo thì điều khiển xe ngựa, trong nháy mắt đã bay về phía cung điện của Tây Vương Mẫu.

Khi thân hình Cơ Hạo xuất hiện trong cung Tây Vương Mẫu, đối

phương cũng lập tức ra đón.

"Bái kiến Phật Tổ!" Thấy đối phương, Cơ Hạo cung kính nói.

Đồng thời, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đưa được vị đại phật này đến.

Nếu không, chuyện của đám Hỗn Độn Ma Viên này, e rằng vĩnh viễn cũng đừng hòng giải quyết.

"Không sao, hôm nay bần tăng đặc biệt đến cầu kiến bệ hạ, không biết mẫu phi của người có ở trong cung không!" Nghe Cơ Hạo nói, Vô Lượng Phật Tổ thản nhiên nói.

Mặc dù trên mặt treo vẻ từ bi, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ lạnh lẽo.

"Mẫu phi đang ở trong Phượng Tê Cung, Phật Tổ xin hãy theo ta!" Cơ Hạo cẩn thận nói, bất kể đối phương có mục đích gì, chỉ cần có thể tiễn vị đại lão này đi, đó là chuyện tốt nhất.

"Hừ!" Chỉ là, nghe hắn nói, vị Vô Lượng Phật Tổ kia lại hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là có chút bất mãn với thái độ của Cơ Hạo.

Tuy nhiên, khi họ đến Phượng Tê Cung, vị Phật Tổ kia lại thay đổi một bộ dạng khác, cười tủm tỉm nói với Cơ Hạo: "Nếu nương thân của bệ hạ đang nghỉ ngơi trong điện, vậy chúng ta đừng nên làm phiền.

Bần tăng sẽ đợi ở đây, tin rằng sư phụ của bệ hạ sẽ triệu kiến bần tăng!" "Vậy trẫm xin cáo từ, không biết khi nào Phật Tổ có thể rời khỏi Đại Chu!" Cơ Hạo dứt lời, liền trực tiếp nói.

Tuy nhiên, lúc này đối phương lại không trả lời.

Không những không rời đi, mà còn ngồi xuống uống trà.

Nhìn Cơ Hạo, y không khỏi nói: "Nếu bệ hạ không ngại, hãy ngồi

nói chuyện với bần tăng một lát!" Giọng nói vang lên khiến Cơ Hạo dở khóc dở cười.

Không biết trong hồ lô của đối phương bán thuốc gì.

Nhưng dù sao đối phương cũng là khách, mình là chủ nhà, cũng không tiện phất tay áo bỏ đi.

Đành phải ngồi xuống trước mặt đối phương.

"Bệ hạ, ngươi tu luyện đến nay chưa đầy mấy trăm năm, lại có thể gây dựng nên một đế triều, thật đáng mừng đáng chúc!" Nghe Cơ Hạo nói, Vô Lượng Phật Tổ lên tiếng.

Trên mặt lộ vẻ tán thưởng, chỉ là, y lại quên mất, vị thanh niên tài tuấn trước mắt này có thể trấn sát cả ba nghìn ma viên trong Hồng Hoang.

"Chỉ là may mắn thôi, nếu không có linh bảo do Phật Tổ ban cho, e rằng cũng không thuận lợi như vậy!" Nghe đối phương nói, Cơ Hạo khiêm tốn đáp.

Tuy nhiên, trong lòng lại không khỏi có chút tức giận, đối phương hỏi như vậy, lẽ nào không còn chủ đề nào khác sao?

"Ha ha, bệ hạ quá khiêm tốn rồi, bần tăng nghe nói, các tộc ở Hồng Hoang này đều tôn ngài làm đế.

Chương 612

Điểm này, thật khiến ta có chút kinh ngạc!" "Đây là quy tắc do trẫm tự đặt ra.

Không biết hôm nay Phật Tổ đến tìm trẫm có việc gì!" Nghe xong, Cơ Hạo thản nhiên nói, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Lúc này, Vô Lượng Phật Tổ lại rơi vào trầm tư.

"Không giấu gì bệ hạ, hôm nay bần tăng đến đây là để cầu cứu.

Hy vọng Đại Chu có thể cứu giúp ức vạn sinh linh của Phật Thổ chúng tôi!" "Không biết Phật Tổ có thể nói rõ hơn không!" Nghe đối phương nói, Cơ Hạo nhíu mày.

Hắn không biết ý đồ của vị Phật Tổ này khi đến đây.

"Bệ hạ không biết đó thôi, ở sâu trong Hồng Hoang có một nhánh yêu quái, là một nhánh của Hỗn Độn Ma Viên.

Ban đầu, chúng tôi cứ tưởng là tình cờ gặp.

Nhưng ai ngờ, đám nghiệt chướng này lại không ngừng quấy nhiễu các thành trì xung quanh.

Đã có ức vạn sinh linh chết và bị thương.

Hiện giờ chúng còn tấn công đến Tây Ngưu Hạ Châu của chúng tôi, không thể không đến cầu cứu bệ hạ!" Lời vừa dứt, trong mắt Cơ Hạo liền lộ ra ánh sáng đáng sợ.

Tây Ngưu Hạ Châu này, hắn đã sớm nghe nói, ở toàn bộ phía bắc Hồng Hoang, là lãnh địa của cường giả Thánh Nhân cửu trọng.

Không ngờ lại bị đám Hỗn Độn Ma Viên chiếm cứ.

"Phật Tổ yên tâm, chuyện này, trẫm nhất định sẽ cho ngài một câu

trả lời thỏa đáng.

Chỉ là, hiện giờ trẫm vẫn chưa rõ tình hình cụ thể trong Phật Thổ của ngài, không biết Phật Tổ có thể nói rõ hơn không!" Nhìn đối phương, Cơ Hạo cung kính nói, trong mắt lóe lên tinh quang.

Vô Lượng Phật Tổ cũng biết đối phương muốn biết gì.

Liền kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra.

Hóa ra, tộc Hỗn Độn Ma Viên không chỉ có một nhánh này.

Trong mấy đại châu xung quanh, đều có bóng dáng của chúng.

Thậm chí, còn có cả cao thủ Thánh Nhân nhị trọng.

Điều này khiến thế lực của chúng ngày càng lớn mạnh.

Tuy nhiên, thứ duy nhất khiến chúng kiêng dè chỉ là Cẩu Đà mà thôi.

Dù sao, tộc Cẩu Đà này không phải là Cẩu Đà bình thường, họ là Bồ Tát thực sự.

Thực lực mạnh mẽ, ngay cả trong Hỗn Độn Ma Viên, cũng chỉ có một số ít cao tầng có thể đối đầu.

Nếu không vì kiêng dè Cẩu Đà, sao chúng có thể cam tâm co rút trong Hồng Hoang này.

"Vậy còn đám hung thú kia thì sao, chúng không phải cũng rất mạnh mẽ sao, tại sao không liên hợp với Phật môn của ngài!" Nghe Vô Lượng Phật Tổ nói xong, Cơ Hạo không khỏi nhíu mày.

"Ôi, đám hung thú kia cũng kiêu ngạo bất tuân, ban đầu kết minh với chúng tôi cũng là vì thực lực của tộc Hỗn Độn Ma Viên yếu, chúng căn bản không coi ra gì.

Hơn nữa, đám hung thú đó, cứ mỗi trăm năm lại phải ăn huyết

thực một lần, nếu không sẽ bạo động, chúng tôi thực sự không có cách nào!" Vô Lượng Phật Tổ thở dài nói, trong mắt lộ vẻ ảm đạm.

"Vậy ý của Phật Tổ là, muốn trẫm phái binh đến viện trợ sao!" Cơ Hạo lên tiếng nói.

"Không sai, trong Phật giáo của tôi đệ tử đông đảo, nhưng thực lực quá kém.

Mà thực lực của Hỗn Độn Ma Viên lại mạnh mẽ vô song, nếu không nhanh chóng ngăn chặn, e rằng sẽ xảy ra đại loạn!" Nghe Cơ Hạo nói, Vô Lượng Phật Tổ không chút do dự đáp.

"Được, trẫm sẽ hạ chỉ điều động đại quân.

Chỉ là, không biết đám Hỗn Độn Ma Viên kia hiện đang trốn ở đâu, và nên tấn công từ đâu!" Cơ Hạo nói.

"Cái này bần tăng không biết, chỉ biết rằng, chúng dường như đang trốn ở vùng biên duyên của Hồng Hoang, nhưng vị trí cụ thể thì không ai biết!" Vô Lượng Phật Tổ lắc đầu nói.

"Ầm ầm!" Ngay khi hai người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm.

Ngay sau đó, có thị vệ xông vào bẩm báo: "Bẩm bệ hạ, Tây Ngưu Hạ Châu có đại kiếp giáng lâm!" "Ồ, đại kiếp gì!" Nghe xong, Cơ Hạo nói.

Mà Vô Lượng Phật Tổ, sắc mặt lại thay đổi, không ngờ, kiếp nạn này lại đến sớm hơn dự kiến.

Tuy nhiên, y còn chưa kịp nói, Cơ Hạo đã lên tiếng lần nữa: "Nếu đã vậy, vậy trẫm sẽ tự mình đến xem, hy vọng không xảy ra chuyện gì!" Nói xong, hắn liền đi ra ngoài điện.

"Bệ hạ không được, việc này không phải chuyện tầm thường, vẫn

nên để bần tăng đi thì hơn!" Thấy Cơ Hạo định đi, Vô Lượng Phật Tổ vội vàng nói.

Tuy nhiên, đối phương lại không thèm để ý đến y, liền biến mất tại chỗ.

Khi hắn đến Tây Ngưu Hạ Châu, lại phát hiện, mức độ khốc liệt của chiến tranh đã vượt quá dự liệu của hắn.

Toàn bộ đại lục phía Tây đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Không chỉ là thi thể của người thường, mà còn có cả tay chân tàn của tiên thần.

Mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Cơ Hạo vừa đứng trên thảo nguyên trống trải, sát khí vô tận đã ập đến, khiến người ta không rét mà run.

Đồng thời, cũng khiến sát khí trong mắt hắn trở nên lạnh lẽo.

"Giết!" Ngay khi Cơ Hạo vừa đứng vững, một tiếng hét giết vang lên, tiếp đó liền thấy một đám người toàn thân mọc lông đen, giống như vượn khổng lồ, xuất hiện ở phía xa.

Bên cạnh chúng còn có không ít dị chủng hung thú.

"Gào!" Người đi đầu còn ngửa mặt lên trời gầm một tiếng.

Cả bầu trời đều rung chuyển.

"Ma Viên!" Khi nhìn thấy chiếc sừng độc hung tợn trên đầu hung thú, Vô Lượng Phật Tổ liền quát lên.

"Ha ha, Vô Lượng Phật Tổ, không ngờ ngươi vẫn còn sống.

Nếu ngươi đã đến, vậy hôm nay ta sẽ nuốt chửng ngươi!" Nhìn đối phương, hung thú kia nói.

Trong mắt lộ vẻ tham lam, rõ ràng là đã nhắm vào thân thể của Vô

Lượng Phật Tổ.

“Hừ, ngươi dám!” Thấy đối phương kiêu ngạo, Vô Lượng Phật Tổ lạnh lùng nói.

Ánh vàng trong mắt bắn ra, khiến hung thú kia không khỏi lùi lại nửa bước.

Mặc dù thực lực của nó trong Hỗn Độn Ma Viên xếp hạng cuối, nhưng khi đối mặt với Vô Lượng Phật Tổ, vẫn có chút không đủ tự tin.

“Lừa trọc kia, hôm nay chúng ta không chết không thôi, giết cho ta!” Nghe thấy giọng của Vô Lượng Phật Tổ, con hung thú kia liền mở miệng nói lần nữa.

Trong chớp mắt, vô số hung thú lao về phía Vô Lượng Phật Tổ.

Khí thế hùng vĩ khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

“Hừ, ta không tin lũ nghiệt súc các ngươi dám xâm phạm Phật Môn!” Thấy đối phương lao tới, Vô Lượng Phật Tổ lạnh lùng lên tiếng.

Sau đó, một chưởng được tung ra, chưởng ấn rực lửa vẽ nên một đường cong chói lọi trên không trung, bao trùm lên lũ hung thú.

Mà Cơ Hạo cũng ra tay ngay tức khắc.

Hắn không chút giữ lại mà vận dụng toàn bộ lực lượng công đức trong cơ thể, hóa thành một cột sáng khổng lồ oanh kích bốn phía, giúp Vô Lượng Phật Tổ chống lại kẻ địch.

Khi đòn tấn công của hắn va chạm với lũ hung thú, một tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Ngay sau đó, những gợn sóng năng lượng vô biên lan tỏa ra, khiến thân hình hai người Cơ Hạo không ngừng lùi lại.

Nhưng họ không hề bị thương, dù sao thì hiện tại hắn cũng đã đột phá đến cảnh giới Thánh Nhân tam trọng.

Tuy chỉ vừa mới đột phá, nhưng thực tế, chiến lực của hắn đã cao hơn rất nhiều so với tu sĩ cùng cấp.

Huống hồ, còn có Vô Lượng Phật Tổ tương trợ.

Lúc này, sau khi hai người hợp lực chém giết được vài con hung thú, chúng cuối cùng cũng không dám tiến thêm nửa bước.

Bởi vì chúng hiểu rằng, nếu cứ tiếp tục tiến lên, e rằng sẽ bị giữ lại toàn bộ ở đây.

Nhìn hai người đang đứng trên hư không, ánh mắt chúng càng thêm âm u.

"A Di Đà Phật!" Thấy cảnh tượng như vậy, Vô Lượng Phật Tổ niệm một câu Phật hiệu.

Hai mắt ngài trợn tròn, như một con sư tử nổi giận, nhìn con hung thú và mắng: "Lũ yêu ma quỷ quái các ngươi, lại dám đến xâm phạm Phật Môn, thật sự là chán sống rồi!" Dứt lời, ngài chuẩn bị ra tay lần nữa.

Mà Cơ Hạo tất nhiên cũng không chịu yếu thế, tuy tu vi của hắn chỉ là Thánh Nhân tam trọng, nhưng dưới sự gia trì của pháp lực vô tận, chiến lực bộc phát ra ngay cả cường giả Thánh Nhân ngũ trọng cũng không dám xem thường.

"Gào!" Nhìn hai người chuẩn bị ra tay, con hung thú cầm đầu gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, cơ thể nó trở nên to lớn hơn, cả đất trời dường như sắp sụp đổ.

Tiếp đó, nó liền lao thẳng tới, tốc độ nhanh đến cực hạn.

May mà cả hai người đều sở hữu chiến lực mạnh mẽ mới miễn cưỡng né được, nếu không chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Thấy hành động của đối phương, Cơ Hạo đâu còn dám chậm trễ.

Đế Hoàng Kiếm trong tay vung ra, va chạm với con hung thú kia.

"Keng!" Tiếng kim loại va chạm kịch liệt vang lên, khiến chúng sinh xung quanh đều tái mặt.

Dư chấn của trận chiến khủng bố như vậy, căn bản không phải là thứ bọn họ có thể chịu đựng.

"Giết!" Mà Vô Lượng Phật Tổ cũng không hề thua kém.

Ngài tung một quyền, mang theo uy thế vô song, đấm xuyên qua lồng ngực con hung thú.

"Gào!" Cùng với một tiếng rồng ngâm vang lên.

Con hung thú vốn đang nhe nanh múa vuốt vô cùng hung hãn, liền tan biến trong chớp mắt, lộ ra nguyên hình, bất ngờ là một con hắc giao dài trăm trượng.

"Bốp!" Ngay khoảnh khắc thân xác nó vỡ tan, thân hình Vô Lượng Phật Tổ lóe lên, xuất hiện bên cạnh đối phương.

Ngài tóm lấy nó trong tay, lên tiếng nói: "Ha ha, không ngờ lão nạp cũng có ngày được ăn thịt giao long, hôm nay ngươi hãy làm bữa ăn trong bụng ta đi!" Dứt lời, ngài trực tiếp xé toạc lớp vảy của con hắc giao, xé ra từng mảng lớn.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trong không khí, khiến người ta vô cùng buồn nôn.

Tuy nhiên, Cơ Hạo lại không quan tâm nhiều như vậy, hắn cũng chẳng để ý đến điều gì.

Hắn ngồi thẳng xuống bên cạnh Vô Lượng Phật Tổ, cầm một

miếng thịt giao nướng trong tay ngài lên, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Đây chính là giao long đó, cho dù là loại giao bình thường cũng đã vô cùng mạnh mẽ, huống hồ đây là thần thú thực sự.

Lúc này, Cơ Hạo chỉ mới cắn một miếng.

Nước thịt đậm đà đã tràn ra khóe miệng, khiến hắn không kìm được mà nhắm mắt tận hưởng.

Mà Vô Lượng Phật Tổ, sau khi thấy cảnh tượng như vậy, cũng ngừng nuốt.

Ngài nhìn Cơ Hạo nói: "Tên nhóc nhà ngươi, sao cũng học bần tăng ăn thịt vậy!" Giọng nói mang theo một tia ý cười.

Tuy nhiên, Cơ Hạo lại hoàn toàn không để ý, vẫn ngon lành ăn thịt giao long.

"Hắc hắc, tiểu tử, ngươi nói trận chiến này kết quả sẽ thế nào.

Nếu lũ hung thú kia thắng, chúng ta nên làm gì?

Còn nếu chúng thua thì sao?" Nghe thấy giọng của Vô Lượng Phật Tổ, trong đầu Cơ Hạo lóe lên một tia sáng, rồi lên tiếng nói: "Vậy thì chúng ta chạy thôi.

Dù sao chiến lực hiện tại của chúng ta cũng đủ để đối địch với một vị giáo chủ bình thường, chỉ cần chúng ta cẩn thận hành sự, chắc sẽ không thành vấn đề!" Cơ Hạo thản nhiên nói, trong giọng nói toát ra vẻ nhẹ nhõm.

Dù sao, hắn cũng biết lũ hung thú này lợi hại.

Nếu thắng thì tốt, nếu thua, việc chạy trốn cũng không khó.

"Tên tiểu tử khá lắm, quả nhiên là gan to bằng trời!" Nghe thấy giọng của Cơ Hạo, Vô Lượng Phật Tổ cười nói, nhưng trên mặt cũng

lộ ra vẻ ngưng trọng.

Dù sao, đây là trận chiến liên quan đến tính mạng của hai người.

Nếu thất bại, kết cục của hai người họ e rằng sẽ vô cùng thê thảm.

Chỉ là, lời của Cơ Hạo vừa dứt, lũ hung thú kia lại không cho họ cơ hội thở dốc.

"Gào!" Lại một tiếng gầm rú truyền ra, một con hung thú từ xa bay tới.

Trên trán nó có một chiếc sừng độc.

Da dẻ toàn thân đen kịt.

Cơ thể cao đến vạn trượng, như được đúc bằng gang thép.

"Gào!" Khi nó đến nơi, tiếng gầm trong miệng nó làm rung chuyển trời đất.

Trên người nó tỏa ra ánh sáng đen chói mắt, như một vị ma thần.

Hướng về phía Vô Lượng Phật Tổ, nó hung hăng đập tới.

Mỗi bước chân của nó giẫm xuống, đều có núi sông vỡ nát.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên.

Ánh sáng đen kia trực tiếp rơi xuống người Vô Lượng Phật Tổ.

Trong chớp mắt, đối phương liền bị đánh bay ra ngoài.

Mà một con hung thú khác thì lại lao đến tấn công Cơ Hạo.

Chương 613

"Bốp!" Chỉ là, chưa đợi con hung thú kia đến gần, Cơ Hạo đã tung một rìu ra, trong chớp mắt, sương máu bốc lên.

Con hung thú đã bỏ mạng dưới lưỡi rìu của hắn.

Mà ở phía bên kia, Vô Lượng Phật Tổ cũng đã giết chết con hung thú cuối cùng.

Lúc này, ngài đã hóa thành một người khổng lồ cao ngàn trượng.

Toàn thân tỏa ra sát khí vô biên, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Mà trong tay ngài, đang xách một cái đầu rắn khổng lồ.

Đây là một con mãng xà hung dữ, nhưng lúc này đã sớm mất mạng, thi thể lốm đốm vết máu treo trên cổ.

Nhìn con hung thú bị chính mình chém giết, Vô Lượng Phật Tổ không khỏi vô cùng phấn khích.

Ngài chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày mình sẽ tự tay giết chết hung thú.

Phải biết rằng, những con hung thú này đều là những tồn tại đỉnh cao, thậm chí có vài con, thực lực không chênh lệch với ngài bao nhiêu.

Giờ đây, trước mắt ngài, chúng lại như gà đất chó sành bị đánh giết.

Điều này làm sao không khiến ngài vui mừng.

Mà nhìn Vô Lượng Phật Tổ đang phấn khích, Cơ Hạo lại nhíu mày nói: "Mấy thứ này, ngài định xử lý thế nào!" Giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng, rõ ràng, hắn không hy vọng hai người họ bị mắc

kẹt ở đây.

"Yên tâm đi, lũ hung thú này đều có linh trí, chỉ cần có thể khuyên hàng được một số, là có thể trở thành đệ tử Phật tông của ta!" Nghe thấy giọng của Cơ Hạo, Vô Lượng Phật Tổ chậm rãi lên tiếng.

Sau đó, không đợi đối phương phản ứng, thân hình lóe lên, liền lao về phía xa.

Đồng thời, ngài cao giọng hô: "Các tông các phái, mau đến đây gặp mặt, ta là Vô Lượng Phật Tổ đây!" Tiếng nói vang vọng trong hư không, đánh thức vô số người của các thế lực đang quan sát.

Sau khi cảm nhận được sự mạnh mẽ của hung thú, họ đều không dám chậm trễ.

Đặc biệt là các thế lực của Đại Hoang Lĩnh, càng nhanh chóng gấp rút đến đây.

"Tham kiến Phật Tổ, không biết ngài tìm chúng tôi có phân phó gì!" Khi họ đến nơi, họ cung kính lên tiếng, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Nhìn Vô Lượng Phật Tổ, lại hoàn toàn trái ngược với trước đây.

Trên người ngài, không những không có vết thương, mà còn mơ hồ có hào quang lấp lánh.

Khiến người của các thế lực lớn không khỏi co rút đồng tử.

Bởi vì, sau lưng Vô Lượng Phật Tổ, một Phật quốc vàng son lộng lẫy hiện ra trong hư không.

Trong đó, có chư thiên Bồ Tát ngồi xếp bằng.

"Ta cần mượn sức mạnh của các vị.

Lũ hung thú này thực sự quá mạnh, bản tọa tuy đã đánh giết hết chúng, nhưng chính mình cũng bị thương nặng!

Cho nên, hy vọng các vị có thể giúp ta một tay!" Vô Lượng Phật Tổ lên tiếng.

Giọng nói mang một tia bi tráng, rõ ràng là chuẩn bị xả thân quên mình.

Tuy nhiên, thực lực của lũ hung thú này rất mạnh, nếu không dốc toàn lực, chắc chắn sẽ không thể chiến thắng.

Vì vậy, mới triệu tập mọi người đến giúp.

Chỉ là, ngài không biết, nhiệm vụ lần này gian nan đến mức nào.

Hơn nữa, còn liên quan đến sự tồn tại của Thánh Hoàng, nếu để đối phương thành công, cả Hỗn Độn đều sẽ bị hủy diệt.

Mà trong mắt Cơ Hạo, lúc này cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Trận chiến như vậy, cho dù có hệ thống phụ trợ, áp lực của hắn cũng cực lớn.

"Ầm ầm!" Ngay khi lời của Vô Lượng Phật Tổ vừa dứt.

Xa xa, một luồng ánh sáng chói lọi liền bắn về phía ngài.

"Không hay rồi, mau lùi lại!" Cảm nhận được luồng kình phong sắc bén đó, Vô Lượng Phật Tổ, sắc mặt đột nhiên thay đổi, hét lớn.

Ngay sau đó, thân hình ngài lùi nhanh.

Tuy nhiên, đòn tấn công của đối phương, sao có thể dễ dàng né tránh như vậy.

"Xoẹt!" Ngay sau đó, luồng ánh sáng kia liền xuyên qua cơ thể Vô Lượng Phật Tổ.

Máu tươi rực rỡ phun ra, cơ thể ngài đang đứng trên hư không, lại bị đánh thành tro bụi trong nháy mắt.

Mà những người khác xung quanh, trong mắt càng thêm kinh hãi.

Không hiểu đã xảy ra chuyện gì, Vô Lượng Phật Tổ này, tại sao lại đột nhiên bỏ mạng.

Mà Cơ Hạo lại không quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

Hai mắt hắn trợn tròn, nhìn luồng ánh sáng đó sau khi lướt qua hư không rồi biến mất.

Lúc này, hắn không còn kìm nén được ngọn lửa giận trong lòng nữa.

"Lũ khốn chết tiệt!" Hắn nghiến răng nghiến lợi hét lên, mắt như muốn nứt ra.

Sau đó, hắn liền lao vào trong mây.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Hắn cầm tháp Huyền Hoàng, giăng ngang giữa hư không.

Uy nghiêm hùng vĩ lan tỏa, khiến người ta ngạt thở, không khỏi cúi đầu.

Mà lúc này Cơ Hạo, sắc thái sát phạt trong mắt càng thêm đậm đặc.

Hắn lẩm bẩm trong miệng, nói: "Hôm nay, trẫm sẽ thay trời hành đạo, đem lũ nghiệt súc các ngươi, triệt để tàn sát sạch sẽ!" Lời vừa dứt, Cơ Hạo liền tung một chưởng xuống.

"Ầm!" Cả bầu trời đều đang rung chuyển.

Vô số vì sao, lại đang lung lay không ngừng, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Mà ngay sau đó, Vô Lượng Phật Tổ và những người khác cuối cùng cũng tỉnh lại.

Trong mắt họ lộ ra vẻ kinh hãi.

Lúc này họ mới biết, sai lầm mà mình đã phạm phải.

Hóa ra, trong số lũ hung thú, căn bản không có kẻ yếu.

Chẳng trách, ngay cả Vô Lượng Phật Tổ cũng không có sức chống cự.

"Đi mau!" Vô Lượng Phật Tổ, ngay khi tỉnh lại.

Liền gầm lên một tiếng, quay người bỏ chạy.

Chỉ để lại những cường giả khác, ngơ ngác đứng tại chỗ.

"Ầm!" Ngay khi họ không biết phải làm sao.

Một bóng người đã va vào ngực của một cường giả.

Đối phương căn bản không có chút sức chống cự nào.

Liền hóa thành một đám sương máu.

Mà Cơ Hạo lúc này vẫn đang truy đuổi những con hung thú còn lại.

"Ầm!" Lại một chưởng nữa tung ra.

Lần này, cả hư không đều bị năng lượng vô tận bao trùm.

Con hung thú hung tàn kia, trong nháy mắt, liền bị đánh tan thành không khí.

Chỉ là, lúc này Cơ Hạo lại không dừng tay.

Tiếp tục đi sâu vào hư không.

Bởi vì, hắn biết, lúc này thủ lĩnh của lũ hung thú, nhất định đang ở trong bóng tối quan sát mình.

Nếu không, lũ hung thú này cũng sẽ không cùng nhau kéo đến.

Hơn nữa, thực lực của hung thú này cũng thực sự quá mạnh.

Vô Lượng Phật Tổ và những người khác, căn bản không phải là

đối thủ của nó.

Nếu không thể nhân lúc đối phương không chú ý, chém giết nó, lần này mình cũng chết chắc.

Mà thủ lĩnh hung thú trong bóng tối, sau khi thấy cảnh này, vẻ hung tợn trên mặt lại càng thêm đậm đặc.

Nó không ngờ rằng, lần này xuất hiện, chỉ là những con hung thú bình thường, lại bị Vô Lượng Phật Tổ, làm cho thảm hại như vậy.

Điều này khiến nó tức giận.

"Gào!" Cùng với một tiếng gầm rú truyền ra.

Một con quái vật khổng lồ liền xuất hiện giữa sân.

Cơ thể nó cao đến vạn trượng, đầu có sừng nhọn hoắt, tứ chi to như cột, toàn thân phủ đầy vảy đen.

Toả ra ánh sáng đen nhàn nhạt, tựa như một ma thần.

"Bốp!" Nó bước một bước, cả không gian liền rung chuyển dữ dội.

Mà con ngươi của Cơ Hạo cũng sáng lên trong nháy mắt.

Đây chính là Phệ Hồn Trùng Vương mà hắn khổ công tìm kiếm.

"Ha ha, quả nhiên là có Phệ Hồn Trùng Vương tồn tại!" Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười, nói.

Phệ Hồn Trùng Vương này, là một trong những tộc côn trùng mạnh nhất vũ trụ.

Không chỉ nuốt chửng linh khí, mà còn có thể hấp thụ tinh huyết.

Tương truyền, ngay cả Hồng Mông cũng có thể nuốt chửng.

Tuy nhiên, nó lại vô cùng khó đối phó.

Mà lúc này, Cơ Hạo gặp được, cũng không khỏi vô cùng kích

động.

"Để ta nuốt chửng ngươi!" Dứt lời, hắn liền lao thẳng tới.

Phệ Hồn Trùng Vương, sau khi phát hiện Cơ Hạo đến gần, trong đôi mắt to như chuông đồng lộ ra ánh sáng khát máu.

"Gào!" Cái đuôi khổng lồ quất về phía đối phương.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, cả hai va chạm vào nhau.

Phát ra tiếng vang chấn động tai.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương, sau khi bị đau, lại không dám chậm trễ.

Cái miệng khổng lồ mở ra, hướng về phía Cơ Hạo cắn tới.

Trong miệng nó, tỏa ra ánh sáng xanh lam, sắc bén như lưỡi dao.

"Rắc!" Chỉ là, Phệ Hồn Trùng Vương này, còn chưa đến gần, thanh trường kiếm trong tay Cơ Hạo đã chém xuống.

Ánh sáng lạnh lẽo, khiến da nó nổi lên một lớp da gà.

"Xoẹt!" Một kiếm chém xuống, Phệ Hồn Trùng Vương liền không còn chịu đựng được nữa, bị chém ngang lưng.

Đồng thời, bị đối phương thu lấy.

"Gào!" Mà ở phía bên kia, Vô Lượng Phật Tổ đang chạy trốn, lại cũng gặp phải phiền phức.

Ngài phi nước đại trong hư không, nhưng lại phát hiện, tốc độ của con hung cầm kia còn nhanh hơn.

Gần như mỗi giây, đều vượt qua ngài trăm dặm.

Cứ như vậy, căn bản không cần đến nửa canh giờ, mình sẽ bị đuổi kịp.

"Các ngươi còn không ra tay sao.

Nếu còn không ra tay, chúng ta chết chắc rồi!" Nghe thấy giọng nói lo lắng của Vô Lượng Phật Tổ, mọi người đều dừng bước.

Lúc này, lại không thể không ra tay.

Bởi vì, lời của Vô Lượng Phật Tổ, sẽ không sai.

Hơn nữa, lần này mục tiêu của họ là cướp đoạt cơ duyên của đối phương, nếu thật sự nhiệm vụ thất bại, tổn thất sẽ vô cùng nặng nề.

Nghĩ đến đây, họ lập tức hội hợp với ngài, chuẩn bị liên thủ chống lại con hung thú.

"Két!" Một tiếng chim kêu chói tai vang lên.

Ngay sau đó, một đôi cánh che trời lấp đất liền xuất hiện ở chân trời.

Đôi cánh này, như đao thép, lấp lánh ánh kim loại chói mắt, khiến tất cả mọi người không khỏi co rút đồng tử.

"Xoẹt!" Mà ngay khi họ đang cảnh giác vô cùng, đôi cánh che khuất bầu trời kia liền vung xuống.

Chương 614

Từng chiếc lông vũ sắc bén, mang theo khí thế ngút trời, gào thét lao xuống.

Vô Lượng Phật Tổ, tuy đã sớm phòng ngự, nhưng khổ nỗi, ngài chỉ là một cường giả Thánh Nhân cửu trọng bình thường.

Dưới những đòn tấn công của những người này, căn bản không thể chống đỡ.

Một lát sau, liền bị đánh chết ngay tại chỗ.

Chỉ là, ngài dù sao cũng là thần tối cao của Đại Phạn Thiên Giới, thân xác lại có thể so sánh với tiên thiên linh bảo.

Cho dù bị hủy diệt, cũng cần một khoảng thời gian.

Mà Cơ Hạo, lại căn bản không có thời gian chờ đợi.

"Gào!" Lúc này, thủ lĩnh của hung thú đã đến nơi, tiếng gầm rung chuyển cả trời đất.

Một đôi móng vuốt sắc bén, như cối xay, chộp xuống Cơ Hạo.

Thấy cảnh tượng như vậy, đối phương nào dám có chút chậm trễ.

Thân hình, bắn nhanh về phía xa.

"Ầm ầm!" Cùng với tiếng nổ vang lên, cơ thể con hung thú, hung hăng đập xuống mặt đất.

Khiến cả trời đất, lúc này cũng không khỏi kinh hãi.

Chỉ thấy con hung thú kia, tuy bị thương, nhưng vẫn đứng tại chỗ, không hề lùi bước.

Mà Cơ Hạo, cũng lúc này lộ ra thân hình của mình.

Vừa rồi hắn suýt chút nữa đã bỏ mạng dưới tay con hung thú này.

"Ngươi dám giết nó!" Thủ lĩnh của hung thú, nhìn Cơ Hạo đang đứng đối diện mình, phẫn hận nói.

"Hừ, trẫm muốn giết nó, ai có thể cản!" Nghe thấy giọng nói, Cơ Hạo lạnh lùng quát lên.

Sau đó, đôi cánh dang rộng, liền lao về phía hung thú.

Lúc này, hắn đã hiểu, trí tuệ của hung thú này, e rằng không thấp.

Nếu đã như vậy, vậy thì chỉ có một trận chiến.

Chỉ thấy, đối phương sau khi cảm nhận được uy hiếp của Cơ Hạo, đôi cánh vỗ mạnh, gió lốc vô tận cuốn ra.

"Gào!" Một ảo ảnh rồng khổng lồ, từ miệng con hung thú phun ra, lao thẳng tới.

Nơi nó đi qua, thậm chí khiến không gian vỡ nát.

Đây là tuyệt học của đối phương, một khi bị đánh trúng, dù là cường giả Thánh Nhân bát trọng cũng chắc chắn sẽ bỏ mạng.

Trong mắt Cơ Hạo, lúc này không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Mà ngay khi ảo ảnh kia sắp chạm vào người.

Nắm đấm của đối phương lại đấm thẳng ra.

"Bốp!" Cùng với một tiếng nổ vang lên.

Ảo ảnh kia lại tan biến thành vô số tia sáng trong nháy mắt.

Mà Cơ Hạo cũng không khá hơn.

Cơ thể hắn lùi nhanh.

Miệng càng phun ra máu tươi.

Lúc này trong lòng hắn không khỏi vô cùng kinh hãi.

Phệ Hồn Trùng Vương kia, tuy cũng đã đạt đến Thánh Nhân lục trọng, nhưng so với con hung thú này, vẫn còn kém xa.

Không ngờ rằng, sự chênh lệch giữa hai bên lại lớn đến như vậy.

"Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), tu vi của ngươi, tuy không tồi.

Nhưng so với Phệ Hồn Trùng Hoàng, vẫn còn kém xa!" Nhìn Cơ Hạo, con hung thú kia quái dị kêu lên.

Dứt lời, nó liền lao tới lần nữa.

Lần này, Cơ Hạo không dám khinh suất, hắn thi triển thân pháp đến cực hạn, muốn né tránh.

Chỉ là, tốc độ của Phệ Hồn Trùng Hoàng, lại nhanh hơn trước vài phần.

Trong nháy mắt, đã xuất hiện trước mặt Cơ Hạo, một ngụm cắn vào vai hắn.

Chất độc rực lửa, chảy xuống theo cánh tay Cơ Hạo.

Khiến khuôn mặt hắn co quắp.

Nhưng lúc này hắn lại không còn lo được nhiều.

Sau khi bị đối phương kéo đi khoảng ngàn mét.

Một chưởng liền được tung ra.

Pháp lực hùng vĩ cuộn trào.

Làm vỡ nát không gian xung quanh.

Khiến Phệ Hồn Trùng Hoàng, không khỏi sững người, mà nhân lúc ngắn ngủi này, thân hình Cơ Hạo liền rơi xuống phía dưới.

"Xoẹt!" Khi hai chân hắn chạm đất, liền lún sâu vào bùn đất.

Sau đó, hắn liền xuyên qua lòng đất.

Hắn muốn thoát khỏi Phệ Hồn Trùng Vương kia, không biết tại sao, đối với con hung vật này, hắn luôn có cảm giác kiêng kỵ, không muốn giao thủ với nó.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương, dường như không có ý định bỏ cuộc.

Nó lại vỗ cánh, bám sát bên cạnh Cơ Hạo, muốn triệt để nuốt chửng hắn.

"Chết tiệt, sao không cắt đuôi được tên này!" Khi tiến vào địa mạch, Cơ Hạo tức giận mắng.

Lúc này hắn mới biết, con hung thú này lợi hại.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương, sau khi nghe thấy giọng nói, trong mắt lại lộ ra vẻ phấn khích.

Trên người Cơ Hạo, nó ngửi thấy mùi tinh huyết nồng nặc.

Nếu nuốt chửng, đủ để thực lực của nó tăng lên không ít.

Tuy nhiên, Cơ Hạo rõ ràng không muốn bị đối phương truy đuổi, lại tăng tốc.

"Gào!" Khi hắn lao ra khỏi mặt đất, con hung thú phía sau cũng không còn nhịn được nữa.

Gầm lên một tiếng, nó liền lao xuống.

Thân thể khổng lồ che khuất cả thung lũng.

"Bốp!" Ngay khi đòn tấn công của đối phương hạ xuống, cả người Cơ Hạo liền bị đâm ngã xuống đất.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương, lại không hề do dự.

"Soạt soạt!" Đôi cánh của nó vỗ, bao bọc lấy Cơ Hạo, muốn xé nát, nuốt vào bụng.

Nhưng đối phương lại không chịu yếu thế.

Hai tay vung ra.

Trong lúc nhất thời, hai bên đánh nhau bất phân thắng bại.

Tuy nhiên, cuối cùng Cơ Hạo lại bị Phệ Hồn Trùng Vương, áp chế đến không thở nổi.

Sau đó, chỉ có thể thảm hại bỏ chạy.

"Gào!" Ngay khi hắn vừa rời khỏi thung lũng, một tiếng rồng ngâm chói lọi liền vang lên.

Chỉ thấy, một con thanh long dài vạn trượng, giăng ngang hư không.

Một đôi mắt khổng lồ, nhìn chằm chằm vào Phệ Hồn Trùng Vương, lộ ra ánh sáng khát máu.

"Gào!" Mà cùng lúc đó, hai con khác cũng gầm lên.

Trong chớp mắt, ba con hung thú lại quấn lấy nhau.

"Hít!" Sắc mặt Cơ Hạo âm trầm, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến mức hắn phản ứng cũng không kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn, Phệ Hồn Trùng Vương kia, bị ba con hung thú xé thành tro bụi.

Sau đó, ba cái đầu nhe nanh múa vuốt, hướng về phía hắn nuốt chửng.

Khiến trong mắt hắn, lộ ra một tia kinh hãi.

Tuy nhiên, ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy ở chân trời, một bóng người nhanh như chớp, lao về phía Cơ Hạo.

Cùng lúc tiếp cận hắn, một lưỡi dao sắc bén chém về phía con hung thú.

“Xoẹt!” Kiếm khí gào thét, mang theo ánh sáng lạnh lẽo.

Gần như trong nháy mắt, đã cắt qua yết hầu của hung thú.

Mà chủ nhân của lưỡi dao, lại không hề có ý định dừng tay, tiếp tục vung lưỡi dao.

Mỗi lần chém xuống, đều mang theo một đám sương máu.

“Xoẹt!” Khi nhát dao cuối cùng hạ xuống.

Con hung thú kia đã bị chém ngã xuống đất trong nháy mắt.

Máu tươi đỏ thẫm, róc rách chảy ra.

Khiến không gian xung quanh, lan tỏa mùi tanh hôi nồng nặc.

Mà cùng lúc đó, Phệ Hồn Trùng Vương kia, lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Vèo!” Sau đó, thân hình lóe lên, liền lẩn trốn về phía xa.

Thấy cảnh tượng như vậy, mọi người trong sân không khỏi biến sắc.

Bởi vì, họ nhận ra, người đến là một con Phệ Hồn Trùng cảnh giới Thánh Nhân.

Lúc này, Phệ Hồn Trùng Vương cũng đã bỏ chạy.

Họ đâu dám đối địch với đối phương.

Lập tức, liền quay người chạy về phía xa.

Tuy nhiên, tốc độ của Phệ Hồn Trùng Vương kia còn nhanh hơn, trong nháy mắt đã đến trước mặt hai người.

Há miệng liền nuốt chửng.

“A!” Một cao thủ Thần Đình trong số đó, kêu thảm một tiếng, bị nuốt vào bụng.

Người còn lại cũng không dám chậm trễ.

Khi Phệ Hồn Trùng Vương chuẩn bị nuốt chửng hắn, hắn liền tự bạo.

Ánh sáng rực rỡ tỏa ra, khiến cơ thể Phệ Hồn Trùng Vương, trong lúc nhất thời bị hất bay ra ngoài.

"Gào!" Thấy cảnh này, mấy người khác đâu còn dám do dự.

Đều liều mạng chạy về phía xa.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương, lại căn bản không cho họ cơ hội.

Vỗ cánh, liền đuổi theo.

Một lát sau, lại đuổi kịp một cao thủ, xé nát hắn tại chỗ.

"Xoẹt!" Khi Phệ Hồn Trùng Hoàng đến sau lưng Phệ Hồn Trùng Vương, đối phương vẫn không hề hay biết.

Phệ Hồn Trùng Vương này tuy vô cùng giảo hoạt.

Nhưng khi đối mặt với Phệ Hồn Trùng Hoàng thực lực mạnh mẽ, lại không có cách nào.

Dù sao, cảnh giới của chúng, vốn dĩ ngang nhau.

Thêm vào đó, linh bảo bí ẩn khó lường của Phệ Hồn Trùng Hoàng, khiến Phệ Hồn Trùng Vương này, không khỏi rơi vào thế hạ phong.

Hơn nữa, cơ thể của đối phương lại càng lúc càng trong suốt, rõ ràng là không chống đỡ được bao lâu.

"Xoẹt!" Lại một móng vuốt sắc bén thò ra, tóm lấy Phệ Hồn Trùng Vương.

"Xoẹt!" Sau đó, cơ thể Phệ Hồn Trùng Hoàng, lại tan biến trong không trung.

Chỉ còn lại một tia tàn hồn, bay về phía xa.

Chỉ là, Phệ Hồn Trùng Hoàng kia vừa biến mất, tại vị trí của Phệ Hồn Trùng Vương, lại có một quả trứng khổng lồ khác, từ từ hiện ra.

Chương 615

Đây là ấu trùng mới nở của Phệ Hồn Trùng Vương, nhưng lại nhỏ hơn những con vừa rồi một chút.

Chỉ là, lúc này lại vô cùng táo bạo, bò lung tung khắp tổ.

Mà sau khi nó ra đời, những con Phệ Hồn Trùng xung quanh, lần lượt bò rạp xuống đất.

Như thể đang chào đón vua trở về.

Chỉ là, Phệ Hồn Trùng Hoàng thật sự, đã sớm chết.

Mà ấu trùng vừa nở kia lại không hài lòng, nó gào thét, lao về phía Cơ Hạo.

Trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Khiến Cơ Hạo không khỏi co rút đồng tử.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, sự mạnh mẽ của con trùng nhỏ đó.

Nếu thật sự bị đối phương đến gần, e rằng ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương kia lại càng điên cuồng hơn.

Nó không màng tất cả, chỉ một lòng muốn tìm Cơ Hạo, nuốt chửng hắn.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên.

Nó cuối cùng cũng đuổi kịp Cơ Hạo.

Một móng vuốt thò ra, hung hăng đập xuống Cơ Hạo.

Khiến đối phương, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Muốn chống cự, nhưng đã muộn.

Chỉ có thể miễn cưỡng giơ tay lên.

"Rắc!" Một tiếng xương gãy vang lên, khiến hắn phun ra máu tươi.

Tiếp đó, hắn liền mềm nhũn tại chỗ.

"Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), lần này ngươi chạy không thoát rồi!" Lúc này, trong mắt Phệ Hồn Trùng Vương, lộ ra vẻ giễu cợt, nói.

Chỉ là, ngay khi nó định tiến lên nuốt chửng.

"Bốp!" Cánh cửa động phủ đóng chặt, lại bị phá vỡ lần nữa.

Tiếp đó, vài bóng người liền từ trong đó lao ra.

Không phải là tu sĩ của Kim Dương Thành, thì còn có thể là ai.

"Các ngươi là ai?" Phệ Hồn Trùng Vương không dám hành động thiếu suy nghĩ, lên tiếng hỏi.

"A a, chúng ta chỉ muốn giết ngươi!" Một tướng lĩnh Thần Đình, lạnh lùng nói.

Giọng nói tràn đầy sát ý.

Tiếp đó, hắn liền chỉ huy mọi người, lao về phía Phệ Hồn Trùng Vương.

"Ầm ầm!" Mà đối phương, lại cũng không chịu yếu thế.

Một móng vuốt tung ra, lập tức liền giao chiến với tướng lĩnh Thần Đình kia.

Trong lúc nhất thời, tiếng nổ vang vọng không ngớt.

Khiến những đệ tử tông môn xung quanh, căn bản không thể đến gần.

Chỉ có thể đứng một bên quan chiến.

Mà Cơ Hạo, lại trốn sau một tảng đá lớn.

Lúc này hắn bị thương rất nặng.

Vừa rồi giao thủ với Phệ Hồn Trùng Vương, suýt chút nữa bỏ mạng.

Bây giờ căn bản không giúp được gì.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương kia, cùng với tướng quân Thần Đình, đánh nhau khoảng nửa canh giờ.

Lại dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Bốp!" Cuối cùng, sau khi bị một quyền đập vào lồng ngực, nó hoàn toàn ngã xuống đất, thoi thóp.

"Ha ha, hôm nay ngươi chết chắc rồi, chịu chết đi!" Mà ngay khi tướng lĩnh Thần Đình kia, chuẩn bị tiến lên, tiêu diệt nó.

Một giọng nói vang lên, tiếp đó liền thấy, có vài bóng người xuất hiện trong sân.

Thực lực của những người này đều không tầm thường.

Đặc biệt là người cầm đầu, chính là thành chủ Kim Dương, mặc kim bào.

Toàn thân trên dưới, đều tỏa ra thần quang chói mắt.

Sau lưng hắn còn có mấy chục hộ vệ, người nào cũng khí tức hung hãn.

"Tham kiến thành chủ!" Thấy đối phương xuất hiện, những người của tông môn trong sân, cung kính bái phục.

Đặc biệt là đệ tử trước đó, bị Phệ Hồn Trùng Vương đánh lén đến chết.

Mắt như muốn nứt ra, hắn không bao giờ ngờ rằng, thành chủ Kim Dương, vào thời khắc quan trọng, lại bỏ rơi hắn.

Nhưng cũng không thể trách người khác.

Nếu đối phương không đi, e rằng cũng khó mà thoát nạn, dù sao, độc tính của Phệ Hồn Trùng Vương này quá bá đạo.

Dù là cường giả Thánh Nhân bát trọng gặp phải, cũng chắc chắn sẽ bỏ mạng.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương kia, tuy bị đẩy lui, nhưng cũng không rời đi.

Lúc này, sau khi nghe thấy giọng nói, ánh mắt lại tập trung vào thành chủ Kim Dương.

Trong mắt lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Mà thành chủ Kim Dương, lại không hề sợ hãi.

"Ngươi có biết tội không!" "Hừ, ta có tội gì, không phải ngươi muốn diệt cỏ tận gốc sao!

Nếu ngươi bất nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa!" Phệ Hồn Trùng Vương kia, âm lãnh lên tiếng.

"Ha ha, Phệ Hồn Trùng, quả nhiên đều là một lũ súc sinh!

Hôm nay, trẫm sẽ luyện ngươi thành khôi lỗi!" Nghe thấy giọng của Phệ Hồn Trùng Vương, thành chủ Kim Dương cười nói mắng.

Ánh mắt càng thêm sáng.

Mà sau khi lời của hắn vừa dứt, hắn liền nói với tướng lĩnh bên cạnh: "Giết!" Khí thế trên người hắn, trong nháy mắt bùng lên, sát ý nồng nặc vô cùng, lan tỏa ra bốn phía.

Cả người, tựa như sát thần giáng trần, một bước bước ra, liền đến trước mặt Phệ Hồn Trùng Vương.

"Xoẹt!" Ngay sau đó, hắn liền bóp nát cổ của Phệ Hồn Trùng

Vương.

Cái đầu khổng lồ của đối phương, trực tiếp rơi xuống mặt đất, vẻ oán độc trong mắt, trong nháy mắt liền biến mất không tăm tích.

Khiến tướng lĩnh Kim Dương Thành kia, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, sau đó liền hô lên: "Thành chủ uy vũ!" Chỉ là, sau khi nghe thấy giọng của hắn, thành chủ Kim Dương lại không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, ngay khi hắn giết chết Phệ Hồn Trùng Vương.

Mấy cường giả khác trong thành trì cũng bị chém giết.

Không chỉ vậy, thậm chí còn có một tồn tại Thánh Nhân cửu trọng.

Mà khi hắn chuyển ánh mắt sang những người bình thường kia, sắc mặt không khỏi đại biến.

Bởi vì, hắn thấy trong mắt đối phương, lại lấp lánh ánh sáng khát máu.

Cơ thể của Phệ Hồn Trùng Vương này, đối với họ có sức hấp dẫn quá lớn.

"Các ngươi mau rời khỏi đây!" Sau khi lời của hắn dứt, một chưởng liền đập vào trán mình.

Trong khoảnh khắc, trên đỉnh đầu hắn, một cánh cửa hư ảo liền ngưng tụ.

Mà cơ thể hắn, lại bắn ra trong nháy mắt.

Tốc độ nhanh đến cực hạn.

Mà đang cùng những người bình thường kia quấn lấy nhau là tộc Phệ Hồn Trùng, sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Cơ thể của chúng trong nháy mắt, hóa thành một đám sương đen, bám sát sau lưng thành chủ Kim Dương, lao về phía cánh cửa.

Rõ ràng là chuẩn bị trốn thoát.

"Muốn vào cửa của bản tọa sao?

Ngươi đừng hòng, để bản tọa giữ lại!" Nhìn thành chủ Kim Dương đang chạy nhanh, một vị trưởng lão lên tiếng gầm lên.

Ngay sau đó, những đường văn trên cánh tay, liền tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tiếp đó, liền hóa thành một tấm lưới khổng lồ, bao trùm lấy đối phương.

"Cút!" Chỉ là, thành chủ Kim Dương kia, sao có thể sợ tấm lưới nguyên khí nhỏ bé này.

Trong miệng gầm lên một tiếng.

Cổ tay lật tung, lại trực tiếp phá vỡ tấm lưới nguyên khí của đối phương.

Tiếp đó, liền lẩn trốn về phía xa.

Lũ yêu thú côn trùng bình thường này, chỉ có chút quỷ dị mà thôi.

Nếu thật sự nói về chiến lực, còn kém hơn nhân loại một bậc.

Cho nên, hắn lại có đủ tự tin, sau khi thoát khỏi vòng vây, sẽ bắt được Phệ Hồn Trùng Vương.

Mà ngay lúc này, những người bình thường kia, lại như hổ đói vồ mồi, lao về phía thành chủ Kim Dương.

Lũ này, đều là khôi lỗi bị Phệ Hồn Trùng Vương khống chế.

Sau khi Phệ Hồn Trùng Vương chết.

Liền rơi vào tình trạng táo bạo, người nào cũng mắt đỏ ngầu.

“Bốp!” Một con Phệ Hồn Trùng hung dữ, nhảy lên, lại nhảy vào không trung, một móng vuốt tóm lấy đầu của một thị vệ phủ thành chủ, xé nát nó.

Máu mưa rơi vãi.

Khiến những con Phệ Hồn Trùng kia, ánh sáng xanh trong mắt càng thêm chói lọi.

Tuy nhiên, ngay khi những người đó sắp đột phá vòng vây.

“Gào!” Một tiếng rồng ngâm vang lên, chính là Cơ Hạo dẫn Long Tước, đến đây.

“Phụ hoàng cứu con!” Thấy Cơ Hạo cưỡi kim ô hạ xuống.

Trong mắt thành chủ Kim Dương, không khỏi lộ ra vẻ kích động.

Mà những thị vệ kia lại sợ hãi.

Họ nhận ra thân phận của Long Phượng hai người, vội vàng quỳ xuống đất, cầu xin tha thứ.

“Bệ hạ, cầu ngài tha cho chúng tôi!” “A, bệ hạ tha mạng!” Chỉ là, những bình dân bá tánh kia lại không nhận ra họ, chỉ cảm thấy khí thế trên người đối phương rất mạnh, không dám cản đường.

Chỉ ở tại chỗ không ngừng cầu xin.

“Hừ, người mà trẫm muốn giết, ai dám cản đường.

Giết hết!” Nghe thấy tiếng hô hoán phía dưới, Cơ Hạo khinh thường nói.

Sau đó, hắn liền lại cưỡi tọa kỵ, lao về phía những người bình thường kia.

Mà Long Phượng hai người cũng không hề chậm trễ.

Binh khí trong tay vung lên, mỗi lần va chạm.

Chắc chắn sẽ đi kèm với một đám sương máu.

Một lát sau, đã có mấy vạn người bình thường chết trong sân.

Mà thành chủ Kim Dương, lúc này lại không còn quan tâm đến sinh tử của những người bình thường này, hắn dốc toàn lực, lao về phía hang động có trận pháp truyền tống.

"Bốp!" Khi hắn đến trước trận pháp truyền tống.

Một chân đá vào trận pháp truyền tống, khiến trận pháp truyền tống, không khỏi rung chuyển.

"Ông!" Tiếp đó, liền thấy một khe nứt, từ từ mở ra.

Rõ ràng, đòn tấn công của thành chủ Kim Dương, đã kích hoạt cấm chế của trận pháp.

Chỉ là, ngay lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thành chủ Kim Dương nhìn theo tiếng kêu, lại phát hiện, con trai của mình lại bị Phệ Hồn Trùng Vương cắn vào chân, và đang nhanh chóng mục nát.

Chương 616

"Chết tiệt, cút cho ta!" Nhìn Trùng Vương gần trong gang tấc, khóe miệng thành chủ Kim Dương không khỏi phun ra máu tươi, hét lớn.

Tiếp đó, hắn liền bỏ Phệ Hồn Trùng Vương.

Lao về phía con của mình.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương kia lại không do dự, cũng lao về phía xa.

Tốc độ của nó, nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã đến gần trận pháp truyền tống.

Mắt thấy sắp trốn thoát.

"Vút!" Chỉ là, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Một mũi tên, từ sâu trong thành trì bay tới.

Mang theo ánh sáng lạnh lẽo, khiến người ta run sợ.

"Ầm!" Ngay sau đó, mũi tên liền hung hăng cắm vào lưng của Phệ Hồn Trùng Vương.

Khiến thân hình nó, trong nháy mắt liền cứng đờ tại chỗ.

Cảnh này, khiến mọi người không khỏi sững sờ.

Lại không ngờ rằng, có người có thể cản được Phệ Hồn Trùng Vương này.

"Ngươi là ai?" Trong mắt Phệ Hồn Trùng Vương, lộ ra ánh sáng hung tợn, khàn giọng quát lên.

Người này không chỉ cản được mình, lại còn làm mình bị thương,

khiến nó hận đến phát điên.

"Ta là Kim Dương Thần Đế, đặc biệt đến đây bắt ngươi!" Nghe thấy giọng nói, con ngươi của Phệ Hồn Trùng Vương không khỏi co lại, nhưng vẫn lạnh lùng nói.

Tuy nhiên, nó biết, thành chủ Kim Dương Thành, là một cường giả Thánh Nhân bát trọng.

Nhưng, sau lưng mình, là tộc Phệ Hồn.

Nó tin rằng, chỉ cần mình báo danh, đối phương căn bản sẽ không dám gây sự với mình.

Mà sau khi nghe thấy giọng nói, Kim Dương Thần Đế đối diện, trong mắt lại lóe lên một tia khinh thường.

Hắn đường đường là cao thủ đỉnh phong Thánh Nhân.

Sao có thể để tộc Phệ Hồn này vào mắt.

"Hôm nay, ngươi đã dám ra tay cản trở trẫm, thì đừng trách ta diệt tộc ngươi!" Lời vừa dứt.

Trên người liền bùng phát sát khí hùng vĩ.

Mà sau khi nghe thấy giọng nói, trong mắt Phệ Hồn Trùng Vương, lại lộ ra vẻ sợ hãi.

Nó hiểu rằng, đối phương không phải nói đùa, mà là thật sự định tàn sát cả tộc Phệ Hồn của mình.

Tuy nhiên, sau một lúc hoảng sợ ngắn ngủi, lại bình tĩnh trở lại.

Dù sao, thực lực của tộc Phệ Hồn của họ cũng vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy những người bình thường bên cạnh nó, lại trong nháy mắt, toàn bộ chui vào trận pháp truyền tống kia.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương, lại không muốn rời đi.

Sau khi giãy giụa tại chỗ một lúc, cuối cùng vẫn chọn rời đi.

Bởi vì, nếu tiếp tục trì hoãn.

E rằng sẽ không đi được.

Mà thấy cảnh này, trên mặt thành chủ Kim Dương lại lộ ra vẻ vui mừng.

Lần này, cuối cùng cũng sống sót.

Tiếp đó, hắn liền chuẩn bị vào trong trận pháp truyền tống.

Chỉ là, hắn lại quên, hiện tại mình còn bị Phệ Hồn Trùng cắn bị thương.

Một bước bước vào, liền hít một hơi khí lạnh.

Mà cùng lúc đó, một cảm giác đau đớn dữ dội lại truyền khắp toàn thân.

Khiến hắn không kìm được, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Xoẹt!" Chỉ là, ngay khi hắn phát ra tiếng rên rỉ, một móng vuốt sắc bén liền trực tiếp xuyên qua lồng ngực hắn.

"Phụ thân, người không sao chứ!" Thấy cảnh tượng như vậy, thành chủ Kim Bằng lên tiếng hỏi.

Lúc này, mắt hắn đỏ hoe, gần như khóc lóc nói.

"Ha ha, tốt, tốt lắm.

Mối thù lớn của Kim Dương Thành ta, cuối cùng cũng đã báo.

Ta chết không hối tiếc!" Thành chủ Kim Dương, mặt đầy phấn khích nói.

"Phụt!" Chỉ là, chưa đợi lời của hắn dứt.

Phệ Hồn Trùng Vương kia liền rút móng vuốt của mình ra trong nháy mắt.

Tiếp đó, đầu của thành chủ Kim Dương liền lăn xuống mặt đất.

Hai mắt hắn trợn tròn.

Rõ ràng là không ngờ rằng, cuối cùng lại biến thành kết quả như vậy.

Tiếp đó, hắn liền nhắm mắt vĩnh viễn.

Thành chủ Kim Bằng, ngơ ngác đứng tại chỗ, trong lòng đau đớn vô cùng.

Nhưng lại không thể làm gì.

"Phụ thân, người yên nghỉ đi, con nhất định sẽ báo thù cho người!" Nhìn thành chủ Kim Dương đang nằm trên mặt đất, đã hoàn toàn mất đi hơi thở, hắn bi thống nói.

"Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), ta khuyên ngươi, đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Phệ Hồn Trùng Vương lên tiếng.

Tiếp đó, hắn liền lao ra ngoài trận pháp truyền tống.

Hắn phải trở về tộc, cầu xin sự che chở của trưởng lão.

Kim Dương Thần Đế này quá mạnh, hắn căn bản không thể chống cự.

Chỉ có mời trưởng lão ra, mới được.

Mà thành chủ Kim Bằng, sau khi nghe thấy giọng nói, đâu dám do dự.

Bám sát theo sau, liền đi theo.

Chỉ là, tốc độ của họ lại chậm hơn rất nhiều.

"Vèo!" Ngay khi hai người vừa bước ra khỏi trận pháp truyền tống, liền thấy một bóng người xuất hiện trên bầu trời.

Không phải Lưu Tranh, thì còn là ai.

“Ngươi, ngươi sao lại ở đây!” Thành chủ Kim Bằng, chỉ vào đối phương kinh hãi nói.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, không dám tin nói.

“Hừ, chỉ là một Phệ Hồn Trùng Vương nhỏ bé, lại dám mạo phạm uy nghiêm của trẫm, đúng là tìm chết!” Giọng nói tràn đầy sát khí nồng nặc.

Mà sau khi nghe thấy giọng của hắn.

Phệ Hồn Trùng Vương không do dự nữa, chạy về phía xa.

Chỉ để lại một câu nói kiêu ngạo.

“Ngươi chờ đó, tộc Phệ Hồn sẽ sớm phái tồn tại mạnh hơn đến chém giết ngươi!” Dứt lời.

Cơ thể hóa thành một làn khói đen tan biến tại chỗ.

Rõ ràng là đã trốn đi.

Mà trên mặt Lưu Tranh, lại lộ ra vẻ lạnh lùng.

Không ngờ rằng, tộc Phệ Hồn này, lại dám đánh lén thủ hạ của mình, thực sự là đáng ghét vô cùng.

Tiếp đó, hắn liền nói với Lữ Bố bên cạnh.

“Hán Nguyên Soái, ngươi dẫn đại quân, truy kích Phệ Hồn Trùng Vương, nhất định phải chém giết, tuyệt đối không để đối phương trốn thoát.

Ngoài ra, lệnh cho các lộ quân đội Đại Kình, trợ giúp thành chủ Kim Dương thanh trừng phản đồ, một người cũng không để lại!” “Mạt tướng tuân lệnh!” Nghe thấy giọng nói, Lữ Bố cung kính lui xuống.

Tu vi của hắn, sớm đã đột phá đến cảnh giới Hư Tiên, kinh

nghiệm chiến đấu còn hơn cả xưa.

Sau khi nghe Lưu Tranh phân phó.

Lập tức liền dẫn đại quân truy kích về phía xa.

Trong lúc nhất thời, cả Kim Dương Thành đều vô cùng náo nhiệt.

Mà lúc này thành chủ Kim Dương, lại hội hợp với các thành chủ khác.

"Thành chủ, tộc Phệ Hồn này thực sự là bỉ ổi!

Chúng ta không nên đồng ý đề nghị của đối phương, tại sao ngài lại cứu người của tộc Phệ Hồn kia!" Một vị thành chủ, phẫn nộ nói.

"Ai, nếu không phải thực lực của ta thấp kém.

Đâu cần các ngươi hy sinh!" Thành chủ Kim Dương cay đắng nói.

Lúc này hắn, trong mắt lộ ra một tia hối hận.

Chỉ là, ngay lúc này, vị thành chủ kia lại lên tiếng lần nữa.

"Thành chủ, ta nghe nói trong tộc Phệ Hồn, có Trường Sinh Thảo có thể kéo dài tuổi thọ mấy vạn năm.

Hay là ngài dùng nó, nói không chừng có thể sống sót!" Vị thành chủ này đề nghị.

"Bốp!" Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, thành chủ Kim Dương lại không chút do dự mà cho đối phương một bạt tai.

Tức giận mắng.

"Ngươi điên rồi sao.

Trường Sinh Thảo có thể chữa khỏi độc tố của Phệ Hồn Trùng.

Nhưng, Phệ Hồn Trùng Vương lại không có thuốc giải.

Nếu dùng, ngược lại sẽ làm tăng thêm độc tính, thậm chí sẽ gây

chết người.

Cho nên, Kim Dương Thành ta quyết không luyện chế Trường Sinh Đan!" Nghe thấy giọng nói, vị thành chủ kia, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, không dám nói nữa.

Tiếp đó, hắn liền lui ra ngoài Kim Dương Thành.

Chỉ là, ngay khi vừa rời đi.

Trong Phệ Hồn Thành, liền tuôn ra vô số tử Phệ Hồn Trùng.

Lũ tử Phệ Hồn Trùng này, mỗi con, đều to bằng ngón tay cái.

Dày đặc trải khắp mặt đất.

Nơi chúng đi qua, ngay cả đất đai cũng bị ăn mòn.

Thành chủ Kim Dương, không cam lòng nhìn tất cả những điều này.

Mà Phệ Hồn Trùng Vương, lại đắc ý cười.

Lúc này, trong lòng hắn vô cùng may mắn.

May mà hôm nay mình không dùng Trường Sinh Thảo.

Nếu không, dù muốn hồi phục, cũng cần trăm năm.

Mà ngay khi hắn vừa thả lỏng.

Sắc mặt Phệ Hồn Trùng Vương, trong nháy mắt liền thay đổi.

Chỉ thấy xung quanh thành trì, mấy chục bóng người, từ từ bao vây.

Người cầm đầu, là một nữ tử.

Dung mạo của nàng tinh xảo vô cùng.

Thân hình đường cong gợi cảm.

Tuy mặc cung trang, nhưng vẫn khó che giấu được vẻ quyến rũ.

Chính là hoàng hậu của Lưu Tranh, Tào Chính Thuần.

Ban đầu, con trai của nàng cũng từng đến tộc Phệ Hồn cầu cứu.

Hơn nữa, khi Phệ Hồn Trùng Vương, trọng thương hắn.

Chương 617

Nàng lại kịp thời đến nơi, cản hắn lại.

Giờ đây, sau khi thấy đối phương.

Phệ Hồn Trùng Vương, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Tiếp đó, hắn liền quát lên.

"Ngươi là ai, dám cản đường của tộc Phệ Hồn, lẽ nào không sợ bị diệt tộc sao!" Giọng nói vang lên, tràn đầy vẻ hung tợn.

"A a, ngươi nghĩ mình có thể trốn thoát sao!" Tào Chính Thuần thản nhiên nói.

Tiếp đó, một chưởng tung ra.

Chưởng ấn khổng lồ, tựa như che trời lấp đất, bay ra.

Hướng về phía Phệ Hồn Trùng Vương oanh sát.

"Bốp!" Một chưởng này, ẩn chứa uy lực vô song.

Khiến cơ thể Phệ Hồn Trùng Vương, trong nháy mắt nổ tung.

Sương máu lan tỏa, mọi người trong sân, lúc này đều bị chấn nhiếp.

Mà Tào Chính Thuần, lại không dừng tấn công.

Nàng bước đi, lao thẳng về phía mẫu thể của Phệ Hồn Trùng.

Chuẩn bị cướp Trường Sinh Thảo.

"Xoẹt!" Chỉ là, ngay khi nàng vừa đến gần.

Trong miệng đối phương lại phun ra một luồng ánh sáng xanh.

Lại hướng về phía Tào Chính Thuần lao tới.

Giây phút này, con ngươi của nàng không khỏi co lại.

Bởi vì, nàng phát hiện trong luồng ánh sáng xanh đó, ẩn chứa khí tức hủy diệt khủng bố.

Nếu bị dính vào, chắc chắn sẽ chết.

"Gào!" Không chỉ có nàng.

Ngay cả những người khác bên cạnh, sau khi cảm nhận được nguy hiểm, cũng gầm lên.

Họ muốn ngăn cản Tào Chính Thuần.

Chỉ là, cảnh này xảy ra quá nhanh.

"Ầm!" Cùng với tiếng nổ vang lên.

Thân hình Tào Chính Thuần bay ra ngoài.

Khóe miệng chảy ra tia máu tươi.

Nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kiên nghị.

Không bỏ cuộc, tiếp tục lao về phía mẫu thể Phệ Hồn Trùng.

Mà cùng lúc đó, tổ mẫu của Phệ Hồn Trùng, lại phát hiện ra điều bất thường.

"Két!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cơ thể Phệ Hồn Trùng Vương, lại từ bụng của Phệ Hồn Trùng chui ra.

Vết thương của nó đã lành.

Nhìn Tào Chính Thuần, sắc mặt âm trầm vô cùng.

"Tìm chết!" Giọng của nó mang theo vẻ lạnh lẽo.

Tiếp đó, đôi cánh vỗ mạnh.

Thân hình lấp lánh, lại hóa thành tàn ảnh trong không trung.

“Bốp!” Chỉ là, ngay khi nó sắp đến gần.

Một thanh lợi kiếm lại chém ngang trời.

Khí thế sắc bén hùng vĩ, khiến người ta ngạt thở.

Phệ Hồn Trùng Vương, căn bản không ngờ rằng.

Viện binh của Đại Kình, lại đến nhanh như vậy.

Thân hình lúc này không khỏi sững sờ.

Mà thanh lợi kiếm kia, lại càng hung tợn chém xuống.

“Bốp!” Cuối cùng, đầu của Phệ Hồn Trùng Vương, trong nháy mắt bị chém nát.

Tiếp đó, thân hình thẳng tắp ngã xuống mặt đất.

“Bệ hạ giá đáo, các ngươi còn không quỳ nghênh!” Giọng nói vang lên, những tướng sĩ trong các thành trì xung quanh, không dám chậm trễ.

Đều bò rạp xuống đất, không dám động đậy.

“Bái kiến bệ hạ!” Mà ngay lúc này, Lưu Tranh lại đi vào.

Khi thấy thành chủ Kim Dương kia, đứng tại chỗ.

Trong mắt lộ ra một tia khinh thường.

Tiếp đó, hắn liền chậm rãi nói.

“Nếu các ngươi đã đầu hàng, vậy từ bây giờ, Kim Dương Thành này thuộc về Đại Kình của ta.

Tuy nhiên, để tránh các ngươi ngầm tính kế người khác.

Trẫm cho các ngươi một con đường lựa chọn.

Thần phục hoặc là chết!” Dứt lời, khiến những người cao tầng trong các thành trì kia đều kinh ngạc.

Dù sao, nhiều cường giả như vậy, nếu thần phục, sẽ là một trợ lực lớn.

Nhưng, giờ đây Lưu Tranh rõ ràng là định nuốt chửng Kim Dương Thành.

Sao lại muốn để đối phương gia nhập Đại Kình chứ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều không khỏi chuyển sang thành chủ Kim Dương.

Muốn biết, đối phương rốt cuộc sẽ đưa ra quyết định gì.

Tuy nhiên, ngay khi lời của Lưu Tranh vừa dứt.

Đối phương lại lên tiếng.

"Đa tạ bệ hạ ban ơn!

Nhưng, Kim Dương Thành này là giang sơn do tiên tổ của ta đánh hạ, ta không thể phản bội tiên tổ!

Hôm nay ta thà chết, cũng sẽ không quy thuận!" Lúc này, trong mắt thành chủ Kim Dương, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hắn tuy tham lam quyền thế.

Nhưng, cũng có tôn nghiêm cơ bản nhất của mình.

"Nếu đã vậy, trẫm thành toàn cho ngươi!" Giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh vang lên, long liễn trong tay tỏa ra ánh sáng vàng chói lọi.

Tiếp đó, hắn liền đập về phía thành chủ Kim Dương.

Đối phương không muốn quy thuận, hắn chỉ có thể sát phạt quả đoán.

Mà thấy cảnh này, Tào Chính Thuần không chút do dự, một tay kéo thành chủ Kim Dương, trốn trên lầu cửa thành.

“Ầm!” Tiếng va chạm kịch liệt vang lên.

Tiếp đó, những tảng đá ở cửa thành vỡ nát.

Bụi mù lan tỏa.

Mà ngay khi mọi người tưởng rằng, trận chiến đã kết thúc.

Một mùi tanh hôi nồng nặc lan ra.

Tiếp đó, một cái đầu rắn khổng lồ hiện ra.

Cái đầu rắn kia hung tợn vô cùng.

Hai mắt đỏ ngầu.

Chính là Phệ Hồn Trùng Vương.

Chỉ là, so với trước đây, đối phương hiện tại, thực lực lại tăng lên không ít.

Lúc này, còn có thể nghe rõ, tiếng tim đập của nó.

“Hô!” Cùng với một hơi thở bình ổn.

Trong mắt nó, lại trong nháy mắt, đầy những mạch máu, cả người trông hung tợn vô cùng.

“Jie jie (Tiếng cười quỷ dị)!” Ngay sau đó, đối phương liền phát ra tiếng cười.

“Lâu lắm rồi không ăn thịt người, thật là nhớ quá!” Giọng nói vang lên, tựa như đến từ Cửu U Hoàng Tuyền.

Khiến người ta dựng tóc gáy.

“Hừ, chỉ bằng ngươi cũng muốn ăn trẫm sao!” Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Bàn tay vung ra, trong nháy mắt một tòa cung điện xuất hiện trong hư không.

Khí tức thần thánh trên đó lan tỏa.

Khiến thành chủ Kim Dương kia, không khỏi sững người.

Bởi vì, áp lực mà cung điện này mang lại, quá mạnh.

Tuy nhiên, Phệ Hồn Trùng Vương lại không hề sợ hãi.

"Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), chỉ là Thiên Cung thì sao chứ.

Bản vương có thể phá nó!" Dứt lời.

Phệ Hồn Trùng Vương lại trực tiếp lao lên.

Tốc độ của nó cực nhanh.

Khi lướt qua không trung.

Trong miệng còn phun ra sương đen.

Rõ ràng, trong thời gian ngắn, đối phương lại thi triển bí thuật, nâng cao tu vi của mình.

"Ông!" Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia hàn quang.

Tiếp đó, ấn quyết trong tay hắn nhéo động.

"Gào!" Cùng với một tiếng gầm vang lên.

Rồng khổng lồ trong nháy mắt ngưng tụ trong không trung.

"Gào!" Tiếp đó, nó liền lao về phía Phệ Hồn Trùng Vương.

Hai bên giao chiến trong khoảnh khắc.

"Ầm ầm!" Cùng với từng tiếng nổ vang lên.

Cả trời đất, dường như đều bị ngọn lửa bao trùm.

Cơ thể khổng lồ của Phệ Hồn Trùng Vương, không ngừng run rẩy.

"Rắc!" Mà ngay lúc này.

Cái đuôi của Phệ Hồn Trùng Vương, lại bị xé toạc.

Tiếp đó, Lưu Tranh ra lệnh.

"Công thành!" Hắn không ngờ rằng, trong tình trạng như vậy, Phệ Hồn Trùng Vương còn có thể phản kháng.

Hơn nữa, uy lực lại lớn như vậy.

Vì vậy, không chuẩn bị trì hoãn nữa.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên.

Phệ Hồn Trùng Vương kia, cuối cùng cũng không chịu nổi.

Cơ thể ầm ầm sụp đổ.

Chương 618

Đến đây, trụ cột của quân đoàn Phệ Hồn Trùng này cũng bị tiêu diệt hoàn toàn.

Mà thấy cảnh tượng như vậy, mắt của thành chủ Kim Dương như muốn nứt ra.

"Xoẹt!" Hắn phun ra máu tươi.

Trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Mà khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra một tia lạnh lùng.

Thản nhiên nói.

"Thành chủ Kim Dương, ngươi nên mừng vì không thần phục trẫm!

Nếu không, chắc chắn sẽ khiến ngươi cầu sinh không được, cầu tử không xong!" Giọng nói mang theo sát khí nồng nặc.

"Ha ha, Hán Đế bệ hạ anh minh.

Lão hủ bội phục!" Lúc này thành chủ Kim Dương, sau khi nghe thấy giọng nói, cung kính nói.

Không những không tức giận.

Thậm chí còn lộ ra vẻ nịnh nọt.

Lần này Lưu Tranh đã cứu mạng hắn, tất cả những điều này, đủ để đền đáp.

Mà ngay khi lời của hắn vừa dứt.

Lông mày Lưu Tranh, lại nhíu lại.

Bởi vì, ngay khi thành chủ Kim Dương nói xong.

Hộ vệ bên cạnh đối phương, lại lên tiếng hô.

"Thành chủ, ngài ngàn vạn lần đừng quên, ngài đã hứa với công tử nhà chúng tôi, sẽ giúp chúng tôi cướp lãnh thổ Đại Kình!" Dứt lời, liền chuẩn bị rời đi.

"Bốp!" Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt.

Trường đao trong tay thành chủ Kim Dương, lại bay ra.

Trực tiếp cắm vào ngực của hộ vệ kia.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng nói.

"Cút!" "Bốp!" Cùng với một tiếng nổ vang lên.

Hộ vệ kia ngã xuống mặt đất, cơ thể đã cứng đờ.

Mà lúc này thành chủ Kim Dương.

Lại nhìn Lưu Tranh cung kính nói.

"Hán Đế bệ hạ, trong Kim Dương Thành của ta, còn có của cải tích trữ mấy trăm năm, hy vọng ngài nhận lấy!" Dứt lời.

Hắn liền trực tiếp đưa lên.

Thấy cảnh này, Lưu Tranh gật đầu, không từ chối.

Hiện tại hắn, cần dùng tiền.

Tiếp đó, hắn liền lên tiếng.

"Được, trẫm nhận lấy.

Tuy nhiên, từ nay về sau, Kim Dương Thành này vẫn họ Lưu!" "Tuân chỉ!" Nghe thấy giọng nói, thành chủ Kim Dương phấn khích nói.

Mà ngay lúc này.

Lưu Tranh lại hỏi lần nữa.

“À đúng rồi, trẫm nghe nói trong Kim Dương Thành, có một mật khố, bên trong cất giữ rất nhiều bảo vật.

Có thể cho trẫm xem một chút không!” “Bệ hạ mời theo tôi!” Nghe thấy giọng nói, thành chủ Kim Dương không chút do dự.

Trực tiếp lên tiếng.

Đồng thời, đi ra ngoài thành.

Rất nhanh, hắn dừng lại ở một sân trong sâu trong phủ thành chủ.

Lúc này Lưu Tranh, nhìn kho báu chất như núi, trên mặt lộ ra một nụ cười.

“Ha ha, quả không hổ là Kim Dương Vương, giàu có vượt xa dự liệu của trẫm.

Có những thứ này, thực lực của trẫm e rằng sẽ tăng vọt.

Đến lúc đó, lại diệt tộc Phệ Hồn kia.

Trong Thiên Vực Thành, e rằng không có mấy người dám gây sự!” Giọng nói vang lên, các thị nữ xung quanh đều quỳ xuống đất.

Họ không ngờ rằng, thành chủ nhà mình, lại có nhiều của cải như vậy.

Điều này quả thực là kinh người.

Chỉ là, ngay lúc này.

Thành chủ Kim Dương lại từ từ nói.

“Hán Đế, thực ra ngài không biết.

Ngoài những dược liệu và linh dược quý giá này.

Ban đầu Phệ Hồn Trùng Vương kia, còn để lại một tấm bản đồ.

Tương truyền, đó là nơi có một kho báu, bên trong có các loại đan dược, công pháp, v.v.

Hơn nữa, còn có một tấm lệnh bài.

Tương truyền, là một kiện tiên thiên chí bảo, tên là Âm Dương Kính.

Chỉ là, Phệ Hồn Trùng Vương kia, canh giữ nghiêm ngặt.

Phụ thân ta, mấy chục năm trước đã bỏ mạng trong đó.

Hiện tại, Phệ Hồn Trùng Vương kia bị tru sát, Kim Dương Thành của ta lại không còn ai canh giữ.

Không biết, ngài có thể giúp ta mở nó ra không!" Thành chủ Kim Dương cẩn thận nói.

"Được!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh không chút do dự.

Trực tiếp đồng ý.

Mà ngay lúc này.

Thành chủ Kim Dương lại lấy chìa khóa ra, trực tiếp mở kho báu kia.

Mắt nhìn vào, từng hàng giá đặt ngay ngắn.

Mỗi tầng, đều chất đầy đan dược.

Tuy không phải là hàng hiếm.

Nhưng, bất kỳ thứ gì, mang ra ngoài đều sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Đặc biệt là tầng cao nhất, một viên đan dược màu tím, lấp lánh ánh sáng chói lọi.

Tỏa ra năng lượng hùng vĩ.

Chính là tiên đan trong truyền thuyết.

“Bệ hạ, đây chính là Âm Dương Kính.

Tương truyền có thể triệu hồi ảo ảnh của Âm Dương Kính.

Chỉ là, không biết Phệ Hồn Trùng Vương kia, có để nó ở đây không.

Dù sao, Âm Dương Kính này, quan hệ trọng đại.

Chỉ cần tìm được, là có thể triệu hồi thần ma trong Âm Dương Kính giáng lâm.

Tuy nhiên, điểm này ta cũng không rõ.

Dù sao, bao nhiêu năm nay, căn bản không có ai từng thấy bảo bối thần kỳ đó!” “Ừm, dù có phải hay không, cũng thử xem!” Lưu Tranh lên tiếng.

Mục tiêu của hắn chính là Âm Dương Kính này.

Lúc này, không thể bỏ qua.

Mà ngay khi giọng của hắn vừa dứt.

Thành chủ Kim Dương đứng một bên, lại không chút do dự.

Trực tiếp tiến lên một bước.

“Bệ hạ chờ một lát, mạt tướng sẽ mở cửa ngay!” Nói xong, hắn cắm chìa khóa vào lỗ khóa.

“Cạch!” Cùng với từng tiếng vang lên.

Cửa phòng từ từ mở ra.

Lúc này Lưu Tranh, tinh thần phấn chấn.

Tiếp đó, hắn liền bước vào bên trong.

Chỉ là, ngay khi chân hắn vừa đặt vào.

Trong nháy mắt, hắn liền cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt.

Sau đó, hắn vội vàng lùi lại.

Ngay sau đó, một chiếc rìu khổng lồ liền chém ra.

Ngọn lửa rực rỡ bùng lên trong không trung.

Thân hình Lưu Tranh, hiện ra.

Lúc này, trên người hắn có vết thương.

Nếu không có hệ thống bảo vệ, e rằng đã sớm bị đánh chết.

Nhìn thành chủ Kim Dương ở xa, trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Không ngờ rằng, đối phương lại muốn ám hại mình.

Mà lúc này thành chủ Kim Dương, vừa kinh ngạc vừa cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì, hắn nhận ra thân phận của Lưu Tranh.

"Hán...

Hán Đế bệ hạ!" Giọng nói mang theo vẻ chấn động.

Mà ngay lúc này.

Giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh vang lên.

"Chết cho trẫm!" Dứt lời, một chưởng tung ra.

Một chưởng này ẩn chứa khí tức hủy diệt.

"Rắc!" Cùng với tiếng vang lên.

Cơ thể thành chủ Kim Dương trực tiếp vỡ nát.

Hắn không ngờ rằng, đối phương lại thật sự dám động thủ.

Tuy nhiên, bây giờ muốn nói gì cũng đã muộn.

Lưu Tranh, sao có thể tha cho hắn.

Tiếp đó, hắn ra lệnh cho Tào Chính Thuần thu dọn hắn.

Ngay khi vừa trở về đại điện.

Lại phát hiện.

Những cung nữ kia đã ngất đi hết.

Mà thành chủ Kim Dương, lại nằm trên mặt đất, hơi thở yếu ớt.

Rõ ràng là không sống được.

“Hán Đế bệ hạ, cầu ngài cứu lão hủ.

Tất cả đều là lỗi của tên nghịch tử đó.

Hắn không biết từ đâu lấy được bí tịch.

Chương 619

Nói là bí cấp của tộc Phệ Hồn.

Ta mới luyện tập được một ngày.

Liền rơi vào si mê.

Căn bản không thể khống chế được mình!" Lúc này thành chủ Kim Dương, thê thảm vô cùng.

Trong mắt hắn tràn đầy hối hận.

Chỉ là, sau khi nghe thấy giọng nói, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một tia thích thú.

Tiếp đó, hắn liền thản nhiên nói.

"Hừ, đã làm thì phải chịu trách nhiệm.

Bí cấp này không hợp với ngươi!" Nghe thấy giọng nói.

Cơ thể thành chủ Kim Dương, run lẩy bẩy.

Trong mắt hắn, chảy ra nước mắt, lại không khỏi hô lên.

"Hán Đế bệ hạ, cầu ngài tha cho ta!" Lúc này thành chủ Kim Dương, lại hoàn toàn suy sụp.

Tuy nhiên, trên mặt Lưu Tranh, lại càng thêm hung tợn.

"Trẫm bảo ngươi nuốt bí cấp, thì phải ăn.

Đây là lựa chọn của ngươi, không thể trách người khác!" Giọng nói vang lên.

"Xoẹt!" Tiếp đó, hắn liền vung tay một chỉ.

Trong nháy mắt, máu tươi cuồn cuộn.

Thành chủ Kim Dương, trực tiếp bị đánh chết tại chỗ.

Mà lúc này Lưu Tranh, lại từ từ đi về phía lầu các.

Khi đến gần giá kia, lại phát hiện, vị trí của Âm Dương Kính, không phải ở trên giá.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị thăm dò.

Một luồng khí thế hung tợn liền truyền ra.

Khiến hắn, không khỏi co rút đồng tử.

Sau đó, hắn liền lùi lại.

"Ầm ầm!" Ngay lúc này, cả đại sảnh vang lên một tiếng nổ lớn.

Tiếp đó, chỉ thấy ở trung tâm đại sảnh xuất hiện một lối đi đen kịt vô cùng.

"Gào!" Tiếp đó, một tiếng gầm trầm thấp vang lên.

"Rắc!" Sau đó, lối đi kia bắt đầu di chuyển.

Cuối cùng, một vật thể khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là một con Phệ Hồn Thú.

Toàn thân nó có màu đen kịt, tứ chi vô cùng thô to, trên thân thể còn có vảy giáp bao phủ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Phệ Hồn Trùng là một loại sinh vật dạng côn trùng cực kỳ cổ xưa, chúng vô cùng hiếu sát và thích sống theo bầy đàn.

Tu luyện giả bình thường gặp phải chúng đều phải mau chóng chạy trốn.

Nhưng Lưu Tranh lại không hề có ý định bỏ chạy, ngược lại, hắn chậm rãi tiến về phía trước.

Hắn muốn xem con Phệ Hồn Thú này rốt cuộc có bí mật gì.

Ngay khi hắn chỉ còn cách đối phương chưa đầy trăm mét.

"Gào!" Một tiếng rống giận vang lên.

Tiếp đó, toàn bộ không gian vào lúc này đều trở nên ngưng đọng.

Xung quanh Lưu Tranh, sương mù dày đặc bắt đầu lan tỏa.

Cùng lúc đó, Phệ Hồn Thú đã lao thẳng về phía Lưu Tranh.

Đây là kỹ năng thiên phú của nó, nơi nào nó đi qua, tất cả đều hóa thành hư vô.

"Bùm!" Thế nhưng, khi va vào Lưu Tranh, nó lại chẳng có chút tác dụng nào.

Thân hình của hắn không hề suy chuyển.

Ngay sau đó, một quyền nữa lại được tung ra.

Thân thể con Phệ Hồn Thú này trực tiếp nổ tung.

Lưu Tranh cũng nhận được một quyển Phệ Hồn bí cấp.

Nhìn những dòng chữ trên bí cấp, trong mắt hắn lộ ra một nụ cười.

"Ha ha, quả nhiên là thứ Phệ Hồn Trùng Vương để lại.

Như vậy thì cũng đỡ tốn công hơn nhiều rồi!" Tiếng nói vang lên, rồi hắn biến mất tại chỗ.

Lúc này, thành chủ thành Kim Dương lại lộ vẻ kinh hãi.

Bởi vì, lão phát hiện con trai mình vậy mà đã bị giết.

Đây chính là đứa con trai duy nhất của lão, vậy mà bây giờ lại bị đánh chết.

Lão hiểu trong lòng rằng mình xong đời rồi, cả gia tộc đều sẽ bị

diệt vong.

Ở một bên khác, sau khi giải quyết Phệ Hồn Trùng Vương, Lưu Tranh liền đi ra ngoài.

Chỉ cần có Phệ Hồn bí cấp mà Phệ Hồn Trùng Vương để lại, vậy là đủ để khắc địch chế thắng.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi vô cùng phấn khích.

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp vui mừng được bao lâu.

"Rầm!" Cánh cửa bị người ta đá văng ra.

"Ngươi là ai mà dám xông bừa vào đây.

Chẳng lẽ không biết quy củ sao!" Người lên tiếng là phó thành chủ thành Kim Dương, Kim Nguyên Thánh.

Thực lực của kẻ này đã đạt đến tầng thứ Tổ Linh Thất Trọng.

Nghe thấy tiếng nói, sắc mặt Lưu Tranh chợt lạnh đi.

"Cút!" Cùng lúc tiếng nói vang lên, một kiếm trực tiếp chém ra.

Kiếm quang chói lòa lóe lên.

Kim Nguyên Thánh thậm chí không có cơ hội chống đỡ, cả người đã bị chém bay ra ngoài.

"Phụt!" Máu tươi phun ra, cơ thể hắn tức khắc bay ngược ra sau, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Lúc này, lão ta vạn lần không ngờ rằng Lưu Tranh trước mắt lại hung ác đến vậy.

Đúng lúc này, Lưu Tranh lại không có ý định dừng lại.

Thân ảnh hắn khẽ động.

"Ngao!" Ảo ảnh Long Tượng sau lưng hắn loé lên, trực tiếp đâm sầm vào ngực Kim Nguyên Thánh.

“Ầm!” Theo một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Kim Nguyên Thánh trực tiếp nổ tung, sương máu lan tỏa.

Cùng lúc đó, Lưu Tranh vung tay, lại là một kiếm quét ngang.

Ánh sáng rực rỡ bùng nổ trên không trung.

“Xoẹt xoẹt!” Từng cái đầu to lớn bay lên trời.

Cảnh tượng này quá mức kinh khủng, nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ vô cùng chấn động.

Dù sao, thành Kim Dương hiện tại tuy có không ít cường giả trấn giữ, nhưng so với vị Hán Hoàng trước mắt này, vẫn còn kém xa.

Đặc biệt là khi xưa lúc chinh phạt Man Hoang, Lưu Tranh đã chém giết mấy chục cường giả cảnh giới Tổ Thần, có thể nói là uy danh lừng lẫy.

Ngay lúc này, ánh mắt Lưu Tranh lại hướng về một tòa cung điện khác.

Đó là nơi thành chủ thành Kim Dương bế quan.

Chỉ cần giết đối phương, cả thành Kim Dương đều sẽ quy thuận mình.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lưu Tranh bất giác cong lên một nụ cười.

Tiếp đó, hắn liền đi vào trong cung điện.

Lúc này, thành chủ thành Kim Dương đang mồ hôi đầm đìa.

Lão cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, liền tức giận hét lên: “Kẻ nào, cút ra đây cho bản tọa!” “Rầm!” Ngay khi tiếng nói của lão vừa dứt, cửa phòng bị đá văng.

Tiếp đó, Phệ Hồn Thú Vương vậy mà đã xuất hiện trước cửa.

Nhìn đối phương, trong mắt nó lộ ra vẻ tham lam, rồi chậm rãi nói: "Vận may của ngươi rất tốt, trăn trối đi!" Nghe thấy tiếng nói, sắc mặt thành chủ thành Kim Dương cuối cùng cũng biến đổi.

Lão gầm lên giận dữ: "Nghiệt súc đáng chết, dám giết con trai ta.

Hôm nay bản tọa liều mạng với ngươi!" Dứt lời, hai lòng bàn tay của lão đánh ra.

Trong khoảnh khắc, một con mãng xà khổng lồ bay vút ra, mang theo khí tức hủy diệt.

Rõ ràng, đây là công pháp tủ của lão.

Chỉ thấy nơi mãng xà đi qua, không gian đều vỡ vụn từng tấc.

Lần này, lão thật sự sợ rồi, muốn trực tiếp tiêu diệt Phệ Hồn Thú Vương.

Chỉ là, ngay khi mãng xà vừa đến gần Phệ Hồn Thú Vương, trong đôi mắt của nó lại lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Thân hình nó khẽ lách, né tránh đòn tấn công của đối phương.

Tiếp đó, một trảo vồ về phía thành chủ thành Kim Dương.

"Rắc!" Móng vuốt sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, khiến cho khuôn mặt thành chủ thành Kim Dương lộ vẻ tuyệt vọng.

Đòn tấn công như vậy, lão căn bản không thể chống đỡ.

Lúc này, đòn tấn công của Phệ Hồn Thú Vương quả thực đã giáng xuống.

"Bùm!" Theo một tiếng nổ vang lên, nhục thân của thành chủ thành Kim Dương tức khắc vỡ nát, hóa thành sương máu.

Còn Phệ Hồn Thú Vương vẫn đứng sừng sững tại chỗ.

Lúc này, trên mặt nó lộ ra vẻ hưng phấn, bởi vì thực lực của nó

đang tăng lên.

Phệ Hồn bí cấp vô cùng bá đạo.

Chỉ cần nuốt chửng tinh phách và thần cách của người khác là có thể trưởng thành.

Khi Phệ Hồn Thú Vương hấp thu toàn bộ tinh hoa của thành chủ thành Kim Dương, thân hình nó bắt đầu phình to ra.

Thực lực của nó cũng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Ngay lúc Phệ Hồn Thú Vương đang điên cuồng nâng cao thực lực, Lưu Tranh thì lại đi ra ngoài thành Kim Dương.

Mấy ngày nay, thực lực của hắn đã tăng lên không ít, hắn chuẩn bị đi tìm con mồi.

Đúng lúc này, bên trong thành trì, thành chủ thành Kim Viêm cũng đã nhận được tin tức.

Lão ta tức giận nói: "Tên giặc đáng chết, dám làm càn trong thành của ta.

Quả thực là không coi thành của ta ra gì.

Lệnh cho tất cả mọi người truy tìm hung thủ.

Đồng thời phái người ra ngoài thành tìm kiếm.

Nhớ kỹ, tuyệt đối không được để Phệ Hồn Thú Vương chạy thoát.

Nếu không, cả thành Kim Dương sẽ xong đời!" Giọng nói của lão ta lộ rõ vẻ lo lắng.

Lão sợ mình sẽ bỏ mạng ở đây, vì vậy nào dám chậm trễ chút nào.

Nghe lệnh, tất cả người trong thành Kim Dương đều đổ xô ra cổng thành.

Ngay lúc này, Lưu Tranh lại xuất hiện trên tường thành.

Nơi đây, phòng vệ nghiêm ngặt.

Trên tường thành, một con rối khổng lồ đang trấn giữ, tay cầm binh khí, giống như một pho tượng.

Chương 620

Tuy nhiên, ngay lúc này, khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra một nụ cười.

Tiếp đó, hắn thản nhiên nói: "Thành chủ của các ngươi, chắc là đã chết rồi.

Nếu đã như vậy, trẫm sẽ tiễn các ngươi một đoạn đường!" Tiếng nói vang lên, dưới chân hắn sấm sét bắn ra.

Thân hình hắn như một cơn gió lốc.

Trong chớp mắt, hắn đã đến gần đội quân canh gác trên tường thành.

Tiếp đó, chiến mâu trong tay vung ra, thương mang chói mắt rít lên.

"Ầm ầm!" Một binh sĩ canh gác thậm chí không có chút cơ hội phản kháng, đã bị đâm xuyên qua cổ họng.

Ngay sau đó, trong mắt Lưu Tranh lộ ra vẻ lạnh lùng.

Hắn lại lao về phía những binh sĩ khác.

Động tác của hắn nhanh nhẹn vô cùng, mỗi bước chân đều có hoa máu bay lên.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, toàn bộ đội canh gác trên tường thành gần như đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Ngay lúc này, Lưu Tranh lại không dừng lại mà chạy sang một bên khác.

Tốc độ của hắn cực nhanh.

Một lát sau, hắn đã đến một thành trì khác.

Trên đường đi, không một người nào của thành Kim Dương có thể cản được Lưu Tranh dù chỉ một chút.

Tất cả mọi người lúc này đều đã bị dọa vỡ mật.

Họ không ngờ rằng mình lại đối mặt với một sự tồn tại như vậy.

Lúc này, Lưu Tranh cũng không hề nương tay.

Bất cứ ai hắn nhìn thấy, đều bị tàn sát.

Bất kể nam nữ già trẻ, tất cả đều bị giết sạch.

Toàn thân hắn bị sương máu dày đặc bao bọc, khiến xung quanh càng thêm âm u.

Cảnh tượng như vậy kéo dài suốt năm ngày mới kết thúc.

Cuối cùng, Lưu Tranh xuất hiện bên ngoài phủ thành chủ thành Kim Dương.

Nhìn kiến trúc trước mặt, trong mắt hắn lộ ra tia bạo ngược.

Hắn đưa tay ra.

"Rầm!" Cả đại sảnh tức khắc sụp đổ.

Lúc này, hắn giống như một con quỷ bước ra từ tu la luyện ngục.

Cùng lúc đó, thành chủ thành Kim Dương cũng đã trở về.

Khi nhìn thấy Lưu Tranh, sự căm hận trong mắt lão ta càng thêm rõ ràng.

Lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu bối, ngươi rốt cuộc là ai, chẳng lẽ thật sự muốn đối địch với thành Kim Dương của ta sao.

Hôm nay, nếu không đưa ra một lời giải thích, ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Giọng nói của lão ta tràn ngập phẫn nộ vô hạn.

Chỉ là, nghe thấy tiếng nói, khóe miệng Lưu Tranh lại lộ vẻ khinh

thường.

“Sống không bằng chết!

Ngươi là cái thá gì, cũng xứng nói chuyện với trẫm!” Trong mắt hắn lộ ra vẻ hung tợn.

Tiếp đó, hắn lên tiếng: “Giết!” Theo tiếng nói vang lên, sau lưng hắn, mấy trăm vạn kỵ sĩ áo giáp đen lúc này gào thét lao tới.

Áo giáp của họ tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, nơi nào đi qua, đao quang rực rỡ vạch ra, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Lúc này, thành chủ thành Kim Dương cũng đã phản ứng lại.

Lão ta mắng một tiếng: “Ngươi tìm chết!” Tiếp đó, chiến phủ trong tay liền chém ra.

Phủ mang cuồn cuộn tức khắc va chạm vào đám kỵ binh.

Nhưng, lúc này kỵ binh đã không còn như xưa.

Họ là thiết kỵ được Đại Kinh Thánh Đình cải tạo, thực lực tuy không bằng thiết kỵ Đại Kinh, nhưng cũng không chênh lệch quá xa.

Đặc biệt là khi Lưu Tranh nhận được sự công nhận của Tam Hoàng Kiếm, khiến cho sức chiến đấu của đội quân này được tăng phúc.

Lúc này bùng nổ, thành chủ thành Kim Dương căn bản không thể chống đỡ.

“Xoẹt!” Một kỵ binh trực tiếp chém chết thành chủ thành Kim Dương tại chỗ.

Tiếp đó, họ tiếp tục xông lên.

Cảnh tượng như vậy, bất cứ ai nhìn thấy cũng đều kinh hãi vô cùng, không dám tin rằng có người trong thời gian ngắn ngủi lại càn

quét thành Kim Dương.

Lúc này, Lưu Tranh lại không hề biết chuyện gì đã xảy ra trong thành Kim Dương.

Hắn đang tàn sát dân chúng bình thường trong thành.

Bây giờ, ở đây, chỉ có giết chóc mới có thể khiến hắn cảm thấy an ổn.

Nhưng Lưu Tranh không biết rằng, những việc hắn làm đã sớm truyền khắp cả thành Kim Dương.

Các đại gia tộc trong thành chấn động, thậm chí là hoảng sợ.

Dù sao, thực lực của Lưu Tranh quá mạnh, hơn nữa lại vô cùng tàn nhẫn.

Ai cũng lo lắng sẽ bị đối phương báo thù.

Lúc này, trong đại điện nghị sự, một trưởng lão của gia tộc cung kính lên tiếng: "Thành chủ, việc này phải giải quyết thôi.

Nếu không, cả thành Kim Dương của chúng ta sẽ bị diệt vong!" Giọng nói của ông ta có chút run rẩy.

Lúc này, ông ta thật sự sợ rồi.

"Hừ, ngươi biết cái gì, việc này phải giữ bí mật.

Chúng ta chỉ cần kéo dài thời gian là được, tông chủ Kim Cương Tông sẽ giúp chúng ta vượt qua khó khăn!" Một vị trưởng lão lạnh lùng nói.

Lúc này, trong đôi mắt ông ta lóe lên tinh quang.

Ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, một trưởng lão khác lại lên tiếng: "Ta thấy việc này vẫn nên bẩm báo tông chủ Kim Cương Tông đi, thực lực của Hán Đế này quá mạnh mẽ.

Nếu cứ kéo dài, thành Kim Dương của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Không chỉ tử dân trong thành gặp nạn, mà cả thành chủ cũng sẽ xui xẻo.

Chuyện như vậy, chúng ta không gánh nổi.” Nghe thấy tiếng nói, vị trưởng lão của gia tộc kia lại im lặng.

Cuối cùng, ông ta chậm rãi nói: “Được, vậy ta sẽ lập tức phái người thông báo.

Hy vọng tông chủ sẽ giúp đỡ!” Tiếng nói vang lên, khuôn mặt ông ta tràn đầy cay đắng.

Dù sao, nếu tông chủ Kim Cương Tông thật sự không quan tâm đến việc này, vậy thì họ sẽ gặp xui xẻo.

Ngay lúc này, bên ngoài thành Kim Dương, tông chủ Kim Cương Tông đang đứng trên không trung.

Thân thể ông ta cao lớn vô cùng, trên đỉnh đầu tỏa ra thần quang rực rỡ, trên người còn ẩn chứa uy áp cuồn cuộn.

Mấy ngày nay, ông ta đang bế quan tu luyện, nhưng luôn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Lúc này, ông ta chuẩn bị tìm kiếm đột phá.

“Ầm ầm!” Ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, trong đan điền phát ra tiếng nổ lớn.

Tiếp đó, từng luồng linh mạch hội tụ vào trong cơ thể ông ta.

Ngay khi ông ta chuẩn bị hấp thu những sức mạnh này.

“Rầm rầm!” Phòng ốc vỡ nát.

Một đội kỵ binh xuất hiện, người dẫn đầu chính là Tào Chính Thuần.

Lúc này, hắn ta lạnh lùng quát: "Đại Kinh Hán Đế bệ hạ giá lâm, thành chủ thành Kim Dương, mời ngươi ra đây chịu chết!" Tiếng nói vang lên, khiến cho thành chủ thành Kim Dương không khỏi sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt lão ta lại lộ ra vẻ vui mừng.

"Ha ha, Hán Đế quả nhiên đã tìm đến cửa.

Nếu ngươi muốn tìm chết, trẫm sẽ thành toàn cho ngươi!" Dứt lời, cả người lão ta liền bay vút lên trời.

Lúc này, lão ta vậy mà đã chọn đối đầu trực diện với Lưu Tranh, chuẩn bị đánh một trận.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Tào Chính Thuần lại lộ vẻ khinh thường.

Thành chủ thành Kim Dương này thật đúng là đồ ngu.

Bây giờ, bệ hạ thân chinh, ngay cả cấm vệ quân Đại Kinh cũng theo đến.

Những hộ vệ này đều là lực lượng chiến đấu tinh nhuệ nhất của Đại Kinh.

Đối phó với thành chủ thành Kim Dương, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, thành chủ đã lao vào giữa trận.

Cự phủ trong tay vung lên, dấy lên khí thế ngút trời, chém về phía Lưu Tranh.

Thành chủ thành Kim Dương này có tu vi Thánh Nhân Cửu Trọng.

Lúc này, dù đối mặt với Lưu Tranh, lão ta vẫn không hề có chút sợ hãi nào.

Còn Lưu Tranh thì vô cùng lạnh lùng.

Hắn đứng trên long liễn, nhìn xuống phía dưới.

Ngay sau đó, khói sói màu vàng sau lưng hắn bốc lên trời.

Đây là vương kỳ của Đại Kinh, hắn đang dùng hành động để thể hiện quyết tâm của mình.

Ngay khi vương kỳ vừa bay lên, từng bóng người đã đứng bên cạnh Lưu Tranh.

Người dẫn đầu chính là Lý Nguyên Bá và những người khác.

Họ nhìn xuống thành chủ thành Kim Dương, trong mắt lộ ra tia lạnh lẽo.

Ngay khi đối phương tung ra một đòn, Hạng Vũ sau lưng Lưu Tranh đã động.

Tay phải của hắn nắm chặt lưỡi đao sắc bén.

"Ngao!" Trong chốc lát, tiếng rồng gầm vô tận vang vọng giữa trời đất.

Ánh sáng màu máu lóe lên rực rỡ.

"Xoẹt!" Theo một tiếng va chạm chói tai, cây cự phủ kia vậy mà đã bị hắn trực tiếp chém đứt.

"Sao có thể!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thành chủ thành Kim Dương gần như không thể tin vào mắt mình.

Lão ta, đường đường là cường giả Thánh Nhân Cửu Trọng, vậy mà không phải là đối thủ của một kẻ chỉ có tu vi Thánh Nhân Bát Trọng.

Không chỉ lão ta, mà cả những người xung quanh cũng sững sờ, không hiểu tại sao lại như vậy.

Trong mắt thành chủ thành Kim Dương càng lộ vẻ kinh hãi.

Tiếp đó, không đợi lão ta phản ứng, thân hình Hạng Vũ lúc này đã biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, bàn tay hắn đã nắm chặt cổ của thành chủ thành Kim Dương.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng tức khắc vang lên: "Thành chủ thành Kim Dương, ngươi muốn chết như thế nào?" Giọng nói mang theo sát ý nồng đậm.

"Không, ta là thành chủ thành Kim Dương, cha ta là tông chủ Kim Dương Tông.

Ngươi không thể giết ta!" Nghe thấy tiếng nói, trên mặt thành chủ thành Kim Dương lộ vẻ kinh hoảng.

Ngay khi tiếng nói của lão ta vừa dứt, trong mắt Hạng Vũ lại lộ vẻ khinh thường.

Tiếp đó, hắn liền bóp mạnh.

"Rắc!" Cái cổ yếu ớt tức khắc bị bóp nát.

Đầu và thân của thành chủ thành Kim Dương lìa ra.

"Hít!" Những cường giả xung quanh quan sát lúc này đều hít một hơi khí lạnh.

Họ cảm thấy tất cả mọi chuyện giống như một giấc mơ.

Thành chủ của một thành trì cứ thế mà chết đi.

Tuy điều này không đại biểu cho việc thực lực của Lưu Tranh mạnh đến mức nào, nhưng cũng đủ để chứng minh sự hung ác của hắn.

"Hán Đế bệ hạ, ngài yên tâm, thành Kim Dương của chúng tôi nhất định sẽ quy thuận Đại Kinh, tuyệt không hai lòng.

Chỉ là, không biết vị tráng sĩ này xưng hô như thế nào!" Thành chủ mới của thành Kim Dương cẩn thận hỏi.

Chương 621

Bởi vì, trong lòng lão ta rõ ràng, sự tồn tại như vậy tuyệt đối không phải là người lão có thể chọc vào.

Nghe thấy tiếng nói, Hạng Vũ lại không hề có ý định đáp lại.

Hắn chậm rãi bước đi.

Cùng lúc đó, khóe miệng Lưu Tranh lại nhếch lên một nụ cười, thản nhiên nói: "Người của Kim Dương Tông này, đều đáng chết!" Dứt lời, bàn tay hắn từ từ đưa ra.

Chưởng ấn rực rỡ bao phủ cả bầu trời, khí tức cuồn cuộn lan tỏa bốn phía.

Lúc này, đồng tử của vị thành chủ thành Kim Dương kia co rút mạnh, vì lão ta cảm nhận được mùi vị của cái chết.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

"Gào!" Theo một tiếng gầm giận dữ, quyền cương của Lưu Tranh đánh ra.

Nơi nó đi qua, không gian sụp đổ từng tấc.

Vị thành chủ thành Kim Dương này thậm chí không có thời gian để né tránh, đã hóa thành sương máu, chết tại chỗ.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người hoàn toàn chấn động.

Cảnh tượng như vậy quá mức kinh khủng.

Thành Kim Dương là thành trì duy nhất trong vòng mấy nghìn dặm gần đây.

Bây giờ cứ thế mà bị diệt vong.

Hơn nữa, điều càng khiến họ kinh hãi hơn là con cái của thành chủ thành Kim Dương, bao gồm cả những trưởng lão kia đều bị tàn sát sạch sẽ.

Ngay lúc này, trong mắt Lưu Tranh lại lóe lên tinh quang.

Hắn nói với Hạng Vũ: "Đem những thi thể này gửi đến Kim Dương Tông.

Cứ nói là trẫm tiễn chúng lên đường!" Dứt lời, Hạng Vũ cung kính lui ra.

Còn những thủ vệ của phủ thành chủ lúc này lại hoàn toàn sợ hãi.

Họ không hiểu, tại sao Hán Đế bệ hạ này lại mạnh mẽ như vậy.

Cho dù đối phương công phạt thành chủ thành Kim Dương thì sao chứ.

Bọn họ đầu hàng cũng không sai mà.

Không biết tiếp theo đối phương sẽ xử trí bọn họ như thế nào.

Ngay lúc này, bên cạnh Lưu Tranh, Tào Chính Thuần lại cung kính lên tiếng: "Bệ hạ, tông chủ Kim Dương Tông và những người khác đã bị xử tử.

Chúng ta có tiếp tục tiến công không?

Nếu như vậy, chắc chắn có thể mở ra con đường đến Đại Việt Hoàng Triều!" Nghe thấy tiếng nói, Lưu Tranh gật đầu, rồi ra lệnh: "Được, vậy đi đi.

Những năm qua, ngươi đã vất vả rồi, từ hôm nay trở đi, ngươi hãy theo bên cạnh ta.

Kim Dương Tông này giao cho ngươi xử trí!" "Tạ bệ hạ đề bạt!" Tào Chính Thuần kích động nói.

Sau khi thực lực của hắn tăng lên, hắn đã sớm nóng lòng muốn lập công.

Bây giờ cuối cùng cũng được như ý.

Lúc này, Lưu Tranh lại bước lên phi thuyền, hướng về phía xa.

Ngay khi phi thuyền của Lưu Tranh vừa bay đi, bách tính trong các thành trì lại reo hò vui mừng.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy thảm trạng của thành chủ thành Kim Dương, họ lại càng như vậy.

Họ cho rằng, đây là Đại Kinh đang cứu giúp mình.

Còn những thành chủ kia lại có chút hoảng sợ.

Dù sao, bọn họ đã làm không ít điều ác.

Hán Đế bệ hạ này khó mà đảm bảo sẽ không tính sổ sau.

Vì vậy, họ muốn ngăn cản, nhưng lại không dám.

Một lát sau, khi họ trở về Kim Dương Tông, cả tông môn đã sôi sục.

Tất cả đệ tử lúc này đều quỳ rạp trên mặt đất.

"Kính chào Hán Đế bệ hạ!" Giọng nói của họ tràn đầy hưng phấn.

Trong mắt họ đều lộ vẻ sùng kính.

Dù sao, thực lực của tông chủ Kim Dương Tông rành rành ra đó, vậy mà cũng đã chết.

"Ừm, bình thân đi.

Lần này, Kim Dương Tông của các ngươi chịu tổn thất khá lớn.

Đây là đan dược trẫm chuẩn bị cho các ngươi.

Uống vào là có thể hồi phục!" Vừa nói, một bình đan dược liền

được ném vào tay tông chủ Kim Dương Tông.

Lần này, sức chiến đấu của tông chủ Kim Dương Tông vẫn rất mạnh mẽ.

Nhưng cuối cùng, vẫn bại trong tay Hạng Vũ.

Điều này đủ để nói lên sự mạnh mẽ của đối phương.

"Đa tạ bệ hạ ân điển!" Tông chủ Kim Dương Tông không khỏi lên tiếng.

Tuy nhiên, ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, Lữ Bố bên cạnh lại lên tiếng: "Tông chủ Kim Dương Tông khách sáo rồi, ngài thực lực mạnh mẽ, đáng được tôn kính.

Sau này, ngài hãy theo hầu hạ bên cạnh bệ hạ, phụ trách hộ giá.

Ngoài ra, đây là năm trăm vạn viên đan dược, cầm lấy đi!" Tiếng nói vang lên, khiến cho tông chủ Kim Dương Tông kia mắt muốn nứt ra.

Lão ta vốn định đầu quân cho Đại Kinh, kết quả, bây giờ thì hay rồi, đối phương trực tiếp thu mua lão.

Không chỉ vậy, còn cho lão ta báo thù cao ngất trời.

"Tạ ơn Lữ thống lĩnh!" Ông ta nhận lấy bình ngọc rồi lên tiếng.

Tiếp đó, ánh mắt liền nhìn về phía Lưu Tranh.

Rõ ràng, trong lòng ông ta cũng hy vọng Lưu Tranh đồng ý lời thỉnh cầu của đối phương.

Ngay lúc này, Lưu Tranh lại lên tiếng: "Tông chủ Kim Dương Tông nếu đã quyết định trung thành với trẫm, vậy thì hãy phò tá trẫm cho tốt.

Nhớ kỹ, sau này bất kể ai muốn dao động quân tâm, giết không

tha!" Giọng nói của hắn ẩn chứa tia sát khí.

Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, tông chủ Kim Dương Tông kia liền cung kính nói: "Vâng, thần tuân chỉ!" Lúc này, nào dám chậm trễ.

Tiếp đó, ông ta liền dẫn đại quân trở về thế lực của mình.

Tuy nhiên, cũng không dám lơ là, phái ra lượng lớn đệ tử, giúp đỡ các đại gia tộc, tổ chức lại lực lượng kháng cự.

Đương nhiên, những chuyện này không liên quan gì đến Lưu Tranh.

Sau khi trở về hoàng cung, hắn liền triệu tập quần thần thương nghị kế hoạch đối phó với Đại Việt.

Lưu Tranh bây giờ tuy không sợ bất kỳ sự khiêu khích nào, nhưng cũng cần phải phòng ngự cho tốt, không thể để cho kẻ địch có cơ hội lợi dụng.

Ngay khi hắn vừa ngồi vững trên bảo tọa, văn võ bá quan phía dưới không dám chậm trễ.

"Mạt tướng bái kiến bệ hạ!" Tiếng nói của họ vang lên, trên mặt đầy vẻ cung kính.

"Bình thân đi, nói về tiến triển lần này!" "Bệ hạ, Đại Kinh lần này đã chinh phục được bảy quận huyện.

Mỗi nơi đều thu nhận một lượng lớn tán tu.

Hiện đang huấn luyện.

Chỉ chờ đại quân đến là có thể một lần đánh bại kẻ địch!" Hình Thiên đứng phía dưới cung kính lên tiếng.

Khoảng thời gian này, hắn gần như lao lực ngày đêm.

Tuy nhiên, lại càng trở nên trưởng thành hơn.

“Tốt, rất tốt.

Truyền lệnh xuống.

Ba ngày sau, toàn quân áp cảnh!” Giọng nói của Lưu Tranh mang theo uy nghiêm vô hạn.

Lần này, hắn muốn dùng gót sắt để nói cho cả đại lục biết, quân đội Đại Kinh rốt cuộc hung tàn đến mức nào.

Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, những người khác không dám có chút do dự nào, tức khắc lui xuống.

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt.

Lần này, binh sĩ của Đại Kinh có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng.

Dưới sự dẫn dắt của hai vị tướng lĩnh Hình Thiên và Tào Chính Thuần, họ tiến về phía trước.

Một đội quân khổng lồ, giống như một dòng lũ.

Khi đến địa bàn đóng quân của Kim Dương Tông, tông chủ Kim Dương Tông lúc này cũng đã nhận được tin tức.

“Hán Đế bệ hạ thân lâm, mau mau nghênh tiếp!” Tông chủ Kim Dương Tông lên tiếng quát.

Kim Dương Tông này tuy ở cả thành Kim Ô cũng được coi là tồn tại đỉnh cao, nhưng so với Đại Kinh, vẫn còn kém rất nhiều.

“Ầm ầm!” Theo tiếng nói của ông ta vang lên, trên tường thành, trong chốc lát đã bị phá vỡ một lỗ hổng.

Tiếp đó, binh sĩ của Đại Kinh liền xông vào.

Tông chủ Kim Dương Tông lúc này cảm thấy có chút choáng váng, vì cảnh tượng như vậy quá chấn động.

Số lượng quân đội Đại Kinh quá đông, binh sĩ dày đặc khiến người ta không thể đếm xuể.

Ngay lúc này, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Tông chủ Kim Dương Tông, những người này giao cho ngươi.

Trẫm sẽ quan sát trên đỉnh núi!" Dứt lời, hắn liền dẫn Lữ Bố đi lên núi.

Còn Tào Chính Thuần và Hình Thiên hai người thì theo sát phía sau.

Khi người của Đại Kinh vừa lên đến đỉnh núi, một tiếng sấm kinh thiên lại nổ vang.

"Gào!" Tiếp đó, tiếng gầm của rồng khổng lồ vang lên.

Long uy cuồn cuộn lan tỏa.

Lần này, là một con thần long chín móng, trong đôi mắt lóe lên sát ý hung tợn.

Nó đang chờ đợi con mồi.

"Ha ha, lần này chúng ta lời to rồi, lần này chúng ta nhất định phải ăn no!" Lữ Bố cười nói.

Những thần thú này đều là hàng thật giá thật.

Huyết nhục của chúng có thể luyện chế đan dược.

Bây giờ, những linh thú bị giam cầm trong nhẫn không gian kia hận không thể nuốt chửng chúng.

Nghe thấy tiếng nói của Lữ Bố, trong mắt hắn lại lóe lên tinh quang.

Lúc này, hắn đã nóng lòng không thể chờ đợi.

Tiếp đó, hắn liền ra lệnh cho binh sĩ, phân tán ra, chuẩn bị công

phạt bốn phía.

Còn vị tông chủ Kim Dương Tông kia, nhìn những tướng sĩ Đại Kinh trải khắp núi, vẻ kinh hãi trong mắt không thể che giấu được.

Sức chiến đấu của Đại Kinh vượt xa dự đoán của lão.

Cùng lúc đó, đại quân đã bắt đầu đi tuần trong dãy núi.

Gặp yêu quái thì vây quét, gặp cường giả thì chém giết.

Trong một thời gian, cả thành Kim Dương đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Còn những bách tính bình thường thì gặp tai ương, thương vong thảm trọng.

Thậm chí có người còn bị cắn chết tươi.

Ngay lúc này, những người Dị tộc kia cũng đã đến thành Kim Dương.

Họ biết, quân đội Đại Kinh không còn xa đây nữa.

Bây giờ, phải chiếm thành trì trước một bước mới được.

Lần này, họ không định từ bỏ, vì chỉ có như vậy mới có thể giành được thắng lợi.

Nếu không, mạng sống của họ e là sẽ phải bỏ lại trong đại hoang này.

Ngay lúc đại quân Đại Kinh bắt đầu tàn sát thành Kim Dương, vị trưởng lão Công Dã kia lúc này cũng cuối cùng đã phản ứng lại.

"Hán Đế này vậy mà muốn diệt Kim Dương Tông của ta, quả thực là tìm chết!" Ông ta gầm lên giận dữ, trong mắt lộ vẻ hung tợn.

Chương 622

Cùng lúc đó, ông ta trực tiếp bay lên tường thành.

"Ầm!" Một chưởng đánh ra, vậy mà ngưng tụ thành một vầng mặt trời rực rỡ.

Nhiệt độ nóng bỏng tức khắc lan tỏa.

"Bùm bùm!" Những binh sĩ phía dưới, sau khi tiếp xúc với nhiệt độ nóng bỏng kia, phát ra tiếng va chạm kịch liệt.

Tiếp đó, cả thân thể hóa thành tro bụi.

Ngay lúc này, một bóng người lại xuất hiện giữa sân.

Chính là Lưu Tranh.

Hắn xách theo một cái đầu, lạnh lùng nói: "Trưởng lão Công Dã, ngươi cũng nhát gan quá, vậy mà trốn trong bóng tối đánh lén!" Giọng nói mang theo vẻ khinh miệt.

Còn trưởng lão Công Dã kia thì mặt mày hung tợn.

"Hán Đế, hôm nay chính là ngày ngươi chết, giết!" Bên cạnh ông ta, theo sau là mấy vị phó tông chủ.

Bây giờ, nghe thấy mệnh lệnh, họ trực tiếp lao về phía Lưu Tranh.

Nhưng, binh sĩ Đại Kinh lúc này nào có sợ hãi.

Hình Thiên bước ra đầu tiên.

"Giết!" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Cả người hắn tức khắc nhảy lên không trung.

Tiếp đó, một quyền đánh ra.

Năng lượng cuồn cuộn hội tụ, cuối cùng va chạm mạnh với

những vị phó tông chủ kia.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ lớn vang lên, những vị phó tông chủ Kim Ô Tông này vậy mà trong chốc lát đã bị đánh nổ tung.

Máu tươi bay lả tả, nhuộm đỏ mặt đất.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đồng tử của trưởng lão Công Dã không khỏi co rút.

Không ngờ, thủ hạ của Hán Đế lại còn ẩn giấu cao thủ mạnh mẽ như vậy.

"Giết!" Nhưng, ngay lúc này, Lưu Tranh bên cạnh đã động.

Thân thể hắn hóa thành một tia chớp màu vàng.

Lục Tiên Kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng sắc bén vô tận.

"Xoẹt!" Theo một tiếng xé rách vang lên, thân thể của trưởng lão Công Dã vậy mà đã bị chém thành từng mảnh vụn.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền lên tiếng hô: "Tất cả mọi người, theo ta tiến công thành Kim Dương!" Giọng nói của hắn ẩn chứa sát khí lạnh lẽo.

Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, các tướng lĩnh Đại Kinh sau lưng đã lao lên.

Bên ngoài thành Kim Dương, đội quân canh gác ban đầu, bây giờ đã chết sạch.

Còn Lưu Tranh thì dẫn đại quân, lao vào trong thành.

Nhiều đại quân như vậy tràn vào, khiến cho quân canh gác trong thành thậm chí không nảy sinh ý định chống cự.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, họ đã bị tàn sát sạch sẽ.

Trong đại điện vàng son lộng lẫy.

“Phụ thân, chúng ta phải làm sao đây!” Kim Ngạo lo lắng hỏi.

Trong mắt hắn lộ vẻ hoảng sợ.

Dù sao, thế lực của Đại Kinh quá mạnh mẽ.

Dù cha hắn là cao thủ Bán Bộ Thánh Nhân Bát Trọng, nhưng lúc này cũng không có chút chắc chắn nào có thể chống lại Lưu Tranh.

Dù sao, đối phương thực sự quá hung tàn.

“Ngao!” Ngay lúc này, một tiếng rồng gầm vang lên.

Đó là Hình Thiên dẫn đại quân, từ ngoài cửa xông vào.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho sắc mặt tông chủ Kim Dương Tông kia vô cùng khó coi.

Nhưng bây giờ, lão ta không thể làm gì được.

Đại quân Đại Kinh thực sự quá đông, có đến năm mươi triệu người.

Tu vi của mỗi vị tướng lĩnh đều đạt đến cảnh giới Thánh Nhân Lục Trọng.

Sự kết hợp như vậy, ai dám cản trở.

“Giết!” Ngay lúc này, Hình Thiên một chùy liền giáng xuống.

Vị tông chủ Kim Dương Tông kia tức khắc bị đánh chết tại chỗ.

Tiếp đó, đại quân liền hoàn toàn chiếm lĩnh thành trì này.

Trong mắt Lưu Tranh, lộ ra một tia hưng phấn.

Ngay lúc này, ở một bên khác, Tam Hoàng dưới trướng Lưu Tranh cũng đồng thời đến thành Kim Dương.

Đại Việt Hoàng Triều, lúc này đang càn quét trong thành Kim Dương.

Những người Dị tộc kia căn bản không chịu nổi một đòn.

Đại Việt Hoàng Đế càng dũng mãnh phi thường.

Hắn cầm binh khí, một đao chém xuống.

"Ầm!" Một vị cao thủ Dị tộc liền bị chém chết tại chỗ.

Chiến tích như vậy, gần như có thể xưng hùng.

Chỉ là, ngay khi tất cả mọi người cho rằng, sự việc sắp kết thúc, trên bầu trời, vô số mũi tên lại rít lên bay xuống.

Những mũi tên này, giống như sao băng rơi xuống, khiến người ta không kịp phòng bị.

Tức thì, có mấy vị cung phụng hoàng thất ngã xuống đất.

"Bệ hạ mau lui!" Đại Việt Hoàng Đế gào lên.

Tiếp đó, trên áo giáp của ông ta, lóe lên những phù văn chói mắt.

Cả người ông ta, như một viên đạn pháo bắn về phía sau.

Các cung phụng Đại Việt khác cũng theo sát phía sau.

Tốc độ của họ nhanh nhẹn vô cùng.

Tuy có một bộ phận bị bắn chết, nhưng cũng đảm bảo an toàn cho những người còn lại.

"Hừ, đã đến rồi, trẫm nào có thể để các ngươi đi!" Ngay khi Đại Việt Hoàng Đế muốn bỏ chạy, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Đó là Lưu Tranh đang điều khiển long liễn, chậm rãi đi ra.

"Hán Đế, ngươi khinh người quá đáng, nếu sớm đầu hàng chúng ta, nào đến nỗi như vậy!" Giọng nói của Đại Việt Hoàng Đế vang lên.

Lúc này, trong mắt ông ta lộ ra vẻ oán độc.

Nếu có thể lựa chọn lại, ông ta tuyệt đối sẽ không giúp đỡ đối

phương.

“Hừ, cá lớn nuốt cá bé, các ngươi bại trong tay trẫm, có thể trách ai được.

Đã đến rồi, thì tất cả hãy ở lại đây cho trẫm!” Nói xong, Lưu Tranh vung tay, trước mặt xuất hiện một viên ngọc tỷ.

Trong chốc lát, trời đất rung chuyển.

“Ngao!” Theo một tiếng sóng lớn dâng lên, quân đoàn Đại Kinh lại lao lên.

Còn những cao thủ Dị tộc kia thì không ngừng né tránh, vì khí tức tỏa ra từ viên ngọc tỷ kia khiến họ cảm thấy sợ hãi.

“Gào!” Cùng lúc đó, trong thành Kim Dương vậy mà đã vang lên từng tiếng gầm giận dữ.

Tiếp đó, từng luồng huyết khí bốc lên trời, khiến tất cả mọi người kinh hãi không thôi.

Bởi vì, tất cả mọi người có mặt ở đây đều rõ ràng đây là ý gì.

Rõ ràng, là sinh vật cấm kỵ ẩn giấu trong thành Kim Dương đã thức tỉnh.

Chúng là hy vọng cuối cùng của Dị tộc.

Ngay lúc này.

“Ầm ầm!” Một tia sấm sét xé toạc hư không.

Một con hắc hổ hung tợn vô cùng, lao thẳng về phía Lưu Tranh.

Trong đôi mắt lộ ra màu đỏ rực.

Đây là một con hắc hổ chín vằn, thân thể to lớn vô cùng, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Nơi nó đi qua, không gian xung quanh đều ngưng đọng lại.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, binh sĩ Đại Kinh không khỏi kinh hô: "Bệ hạ cẩn thận!" Họ muốn cứu viện, nhưng khoảng cách thực sự quá xa, căn bản không kịp.

"Ha ha, chỉ là một con hắc hổ chín vằn, làm sao có thể làm hại được Hán Đế!" Kim Ngạo cười nói.

Lúc này, trên mặt hắn đầy vẻ đắc ý.

"Ngao!" Ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, con hắc hổ chín vằn kia đã va chạm với Lưu Tranh.

Nó mở to miệng, muốn nuốt chửng Lưu Tranh.

Chỉ là, còn chưa kịp ngậm miệng lại, quyền phải của Lưu Tranh đã đánh xuống.

"Bùm!" Tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Cả thân thể nó tức khắc hóa thành từng mảnh vụn.

Tiếp đó, Lưu Tranh tiếp tục đi về phía trước.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Mức độ hung hãn của Lưu Tranh vượt xa dự đoán của họ.

Ngay cả Đại Việt Hoàng Đế kia cũng đồng tử co rút.

"Giết, Hán Đế phải chết!" Lúc này, ông ta không còn quan tâm đến hoàng tộc Đại Việt, dẫn đầu lao về phía Lưu Tranh.

Binh khí trong tay tỏa ra hàn quang.

"Bùm!" Nhưng, đón tiếp ông ta lại là một chiếc móng vuốt sắt.

Lưu Tranh vỗ ra lòng bàn tay trái, Đại Việt Hoàng Đế kia vậy mà đã bị đánh nát lồng ngực.

Cả thân hình rơi xuống đất.

Lúc này, trong đôi mắt ông ta lộ vẻ không cam lòng, nhưng cũng

hiểu rằng mình đã mất khả năng phản kháng.

Tiếp đó, đầu của ông ta liền biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả người Dị tộc đều mắt muốn nứt ra.

Vương giả của họ đã chết, điều này khiến họ làm sao có thể chịu đựng được.

Nhưng, bây giờ cũng không thể quan tâm nhiều như vậy, chỉ không ngừng rút lui về phía sau.

Chỉ là, đã quá muộn.

"Gào!" Một con mãng xà khổng lồ gầm lên giận dữ.

Thân nó dài đến trăm trượng, quấn quanh một cây cổ thụ, nhìn xuống bầu trời.

Đuôi rắn quét ra, trong sát na liền quất vào một đội quân đang tháo chạy, khiến họ kêu la không ngớt.

Tiếp đó, cả thân thể tức khắc vỡ nát.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là Kim Dương Vương kia.

Lúc này, trong mắt lão ta lộ vẻ sợ hãi.

Tiếp đó, liền chạy về phía xa.

Nhưng Lưu Tranh làm sao có thể bỏ qua đối phương.

Hắn chỉ một ngón tay.

"Vút!" Kiếm quang bay ra, trong khoảnh khắc liền xuyên qua giữa hai lông mày của đối phương.

Ngay khi Lưu Tranh vừa xử lý xong hai người, một thiếu niên

cưỡi thần câu xuất hiện bên cạnh hắn.

Chương 623

Dáng vẻ của cậu ta không xấu xí như những Dị tộc khác, ngược lại còn vô cùng anh tuấn.

Chỉ là quần áo trên người rách nát, như vừa mới từ đống ăn mày bò ra.

Trong mắt cậu ta, lộ ra tia âm u.

Tiếp đó, liền chậm rãi nói: "Hán Đế, nghe nói ngươi là hoàng đế của Đại Kinh.

Không biết, có thể giao dịch không!" Giọng nói trầm thấp vô cùng.

Tuy nhiên, sau khi nói xong, trong mắt Lưu Tranh lại lóe lên tinh quang.

Tiếp đó, liền hỏi: "Ồ!" "Nghe nói dưới trướng ngài có một bảo khố, bên trong có rất nhiều bảo bối.

Ta cần đổi lấy đan dược, linh thạch, hoặc là pháp khí.

Ta nguyện ý dùng đồ vật để đổi, chỉ cần ngươi đồng ý!" Thiếu niên lại lên tiếng.

Trên mặt cậu ta, mang theo một tia mong đợi.

"Ha ha, ra điều kiện với ta!" Ngay khi tiếng nói của cậu ta vừa dứt, trên khóe miệng Lưu Tranh lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

"Ầm!" Tiếp đó, hắn bước ra một bước.

Uy áp trên người lan tỏa, khiến cho không gian xung quanh phát ra tiếng rắc rắc.

Tiếp đó, Lưu Tranh thản nhiên nói: "Ta đây, thích dùng cách cướp!" "Hán Đế bệ hạ, chẳng lẽ ngài thật sự muốn cá chết lưới rách

sao!" Kim Ngạo lên tiếng.

Mấy ngày nay, hắn bị giam cầm ở đây, mỗi ngày đều phải chịu đựng sự tra tấn.

Không ngờ, bây giờ cuối cùng cũng gặp được Hán Đế.

Tuy nhiên, hắn cũng không có chắc chắn.

Dù sao, trong cảm giác của hắn, đối phương giống như một tồn tại vô địch.

Cha của hắn cũng bị dễ dàng đánh bại.

"Cá chết lưới rách?

Dựa vào các ngươi còn kém xa!" Vừa nói, lưỡi đao sắc bén trong tay liền giơ lên.

Giờ phút này, cả trời đất đều biến thành màu vàng kim.

Những Dị tộc kia muốn chống cự.

Nhưng biết làm sao được, giờ phút này Lưu Tranh, giống như chiến thần giáng trần.

"Xoẹt!" Lại một đao chém xuống.

Sương máu phun trào.

Khi Lưu Tranh đứng trên mặt đất, trong mắt vị công chúa Kim Diệu kia càng lộ vẻ hưng phấn.

Nàng không ngờ, Lưu Tranh lại hung mãnh như vậy.

Chỉ trong thời gian ngắn, đã chém giết toàn bộ kẻ địch tại chỗ.

Lúc này, Lưu Tranh lại không dừng lại.

Hắn đi về phía công chúa Kim Diệu kia.

Tuy, đối phương chỉ là một người bình thường, nhưng lại có thể

dẫn động linh khí thuộc tính kim ẩn chứa trong cả thành trì.

Cho nên, đối với hắn mà nói, vô cùng quan trọng.

Nhìn Hán Đế đang đi về phía mình, trên mặt công chúa Kim Diệu lại lộ ra một tia cay đắng.

Tiếp đó, liền lên tiếng hô: "Ngươi đừng qua đây, ta thực lực yếu ớt, nếu ngươi dám đối phó ta, cả Dị Vực sẽ không tha cho ngươi đâu!" Giọng nói mang theo vẻ thê lương.

Chỉ là, ngay lúc này, Lưu Tranh bên cạnh lại lạnh lùng quát: "Cút!" Tiếng nói vang lên, như sấm nổ.

Công chúa Kim Diệu kia nào dám chậm trễ, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau.

Ngay khi nàng vừa rời đi, Lưu Tranh lại bước một bước, đưa tay ra liền nắm lấy linh mạch thuộc tính kim kia.

Trong chốc lát, linh khí cuồn cuộn liền tiến vào trong cơ thể hắn.

Theo thời gian trôi đi, tu vi của Lưu Tranh dần dần đột phá đến Thánh Nhân Bát Trọng.

Đồng thời, quả Kim Ô kia cũng bị hắn triệt để luyện hóa.

Đến đây, hắn mới được coi là thực sự đạt đến Thánh Nhân Bát Trọng.

Lưu Tranh lúc này, trên người tỏa ra uy áp cuồn cuộn.

Hắn chuẩn bị rời đi.

Ngay khi Lưu Tranh chuẩn bị rời đi, công chúa Kim Diệu kia lại lần nữa cản hắn lại.

Tiếp đó, liền lên tiếng: "Hán Đế bệ hạ, chúng ta có thể hợp tác.

Ta giúp ngươi tìm bảo vật, ngươi cho ta một quả Kim Ô!" Tiếng

nói vang lên, trông vô cùng cấp thiết.

Giờ phút này, nàng thật sự sợ rồi, thực lực của Lưu Tranh quá mạnh mẽ, mình căn bản không phải là đối thủ.

"Trẫm ghét nhất có người ra điều kiện với trẫm, vì các ngươi những Dị tộc này, căn bản không xứng!" Dứt lời, hắn liền lại giơ tay, đánh về phía trước.

Đòn tấn công lần này, mạnh mẽ vô song.

Công chúa Kim Diệu kia thậm chí không có cơ hội né tránh.

"Bùm!" Cả thân thể liền bị đánh chết tại chỗ.

Tiếp đó, Lưu Tranh không chút lưu luyến, đi thẳng ra khỏi tường thành.

Bây giờ, thực lực của hắn tăng vọt.

Nếu nói trước đây, hắn có thể chém giết cao thủ Thánh Nhân Ngũ Trọng, Lục Trọng, thì lúc này, hắn căn bản không còn quan tâm nữa.

Chỉ cần không vượt quá Thánh Nhân Thất Trọng, hắn gần như không thua kém bất cứ ai.

Ngay cả cường giả Thánh Nhân Cửu Trọng, hắn cũng từng giao đấu.

Cho nên, thực lực như vậy, tự nhiên không sợ bất cứ ai.

Hơn nữa, trên đường đi, hắn còn nhận được lượng lớn bảo vật.

Nếu vận may tốt, nói không chừng sẽ đột phá đến Thánh Nhân Cửu Trọng.

Nghĩ đến đây, hắn lại càng kích động hơn.

Ngay sau khi Lưu Tranh rời đi, trong tộc Kim Thị lại xảy ra chấn động kịch liệt.

Bởi vì, lão tổ Kim Dương, vậy mà đã bị chém giết bên ngoài cung điện.

"Rầm!" Thi thể của ông ta bị ném ra ngoài cổng lớn, máu tươi chảy ròng ròng.

Điều này khiến cho gia chủ tộc Kim Thị, sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng.

Cùng lúc đó, đại quân cũng đã đến nơi này.

Người dẫn đầu là một binh sĩ Đại Kinh.

Hắn cung kính lên tiếng: "Bái kiến bệ hạ!" Người này, chính là thống lĩnh ngự lâm quân của Đại Kinh.

"Ha ha, trẫm đã sớm nghe danh ngươi.

Ngươi là hãn tướng của Đại Kinh ta.

Bây giờ, vậy mà đã tấn cấp Thánh Nhân Cửu Trọng đầu tiên, quả thật khiến người ta bất ngờ.

Đi thôi, theo trẫm cùng chinh phạt các Dị tộc khác.

Nhớ kỹ, mạng của ngươi là trẫm cứu.

Ai muốn làm hại ngươi, thì phải chết!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Nghe thấy tiếng nói, trên mặt thống lĩnh Đại Kinh lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Hắn không ngờ, vận may của mình lại tốt như vậy.

Vậy mà có thể theo Lưu Tranh cùng xuất chinh.

Không chỉ có thể nhận được thưởng, đồng thời còn có thể báo thù rửa hận.

Quả thực là quá tốt.

Lúc này, Lưu Tranh đã dẫn đại quân, tiếp tục tiến vào sâu trong

Bắc Hoang.

Hắn muốn mau chóng khôi phục thực lực.

Bây giờ, chỉ còn lại ba năm.

Khoảng thời gian này, có thể nói là vô cùng gấp rút.

Ở một bên khác, trong một sơn cốc, thân ảnh của trưởng lão Kim Quang đang bay lượn.

Khi đến gần bên ngoài sơn cốc, ông ta liền dừng lại.

Bởi vì, xung quanh sơn cốc kia, lại bố trí đầy trận pháp.

Thủ vệ ở đây, rõ ràng đã mạnh hơn mấy lần.

Lúc này, họ đang nghiêm mật giám sát xung quanh.

Trưởng lão Kim Quang cũng không khỏi nhíu mày.

Tiếp đó, cẩn thận nói: "Công chúa, chúng ta phải làm sao!" Giọng nói tràn đầy lo lắng.

"Hừ, đã đến rồi, tự nhiên là phải xông vào một phen.

Nếu không vào động phủ này, chúng ta chỉ có thể bị vây khốn ở Dư Lương Thành.

Chi bằng liều một phen.

Ta tin rằng, Hán Đế bệ hạ nhất định có thể đánh bại Dị tộc!" Nữ tử bướng bỉnh lên tiếng.

Mục tiêu lần này đến đây chính là để thăm dò tình hình.

Nếu cứ thế từ bỏ, nàng thực sự không cam lòng.

Nghe thấy tiếng nói, trưởng lão Kim Quang gật đầu.

Tiếp đó, liền chuẩn bị xông vào.

"Ầm ầm!" Nhưng, ngay khoảnh khắc ông ta chuẩn bị ra tay, trong

sơn cốc lại vang lên tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến hai người đều sững sờ.

Chỉ thấy một luồng khí thế khổng lồ bốc lên.

Tiếp đó, một bóng người mặc áo đen, từ trong sơn cốc chậm rãi bước ra.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử của hai người đều không khỏi co rút.

Họ nhận ra người áo đen này, đối phương là cao thủ tuyệt đỉnh trong Dị tộc.

Nghe nói, là trong một lần tình cờ, đã phát hiện ra nơi này.

Không ngờ, vậy mà lại tu luyện ở đây.

Giờ phút này, họ không biết phải làm thế nào.

"Gào!" Người áo đen kia cũng phát hiện ra hai vị Dị tộc.

Tiếng gầm giận dữ tức khắc vang lên.

Ngay sau đó, đôi cánh rung động, lao về phía trưởng lão Kim Quang.

"Ầm!" Vuốt khổng lồ vung ra, che trời lấp đất.

Năng lượng kinh khủng, trên bầu trời lóe lên ánh sáng, khiến người ta kinh hãi.

Lúc này, trưởng lão Kim Quang lại không thể quan tâm nhiều.

Bàn tay ông ta vạch ra, từng luồng kiếm khí rực rỡ bắn ra.

"Bùm bùm!" Tiếng nổ vang lên, hai người chiến đấu với nhau.

Tuy tu vi của họ chênh lệch rất lớn, nhưng trưởng lão Kim Quang lại không hề sợ hãi.

Dù sao, công pháp của ông ta khắc chế đối phương.

Hơn nữa, đối phương cũng chưa sử dụng toàn lực, chỉ là đang thăm dò mà thôi.

Như vậy, cũng có thể kéo dài thời gian.

Chỉ cần viện binh đến, thắng lợi vẫn sẽ thuộc về tộc Kim Thị.

Lúc này, người áo đen kia lại không biết suy nghĩ của hai người.

Chương 624

Trong mắt hắn lộ vẻ hung ác.

Mỗi một chiêu, dường như đều ẩn chứa năng lượng vô tận.

Ngay lúc này.

"Ầm ầm!" Ở phía xa, một chiếc xe ngựa lại phá vỡ trận pháp, xuất hiện bên ngoài sơn cốc.

Rèm xe được vén lên, Kim Diệu Thần Vương, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Rõ ràng là đã bị trọng thương.

Nhưng, ông ta lại không quan tâm.

Thân hình nhảy xuống xe, liền đứng bên ngoài sơn cốc.

"Phụ thân!" Hốc mắt Kim Ngưng Hương đỏ hoe.

Giờ phút này, nàng hận chính mình.

Nếu không phải năm xưa mình ham chơi, phụ thân cũng sẽ không vì mình mà một mình tiến vào sâu trong dãy núi săn thần dược.

Nếu không, sao lại bị thương chứ.

Ngay khi tiếng nói của nàng vừa dứt, Kim Diệu Thần Vương liền chậm rãi nói: "Ngưng nhi không cần đau buồn, bây giờ chúng ta đã trở về tổng bộ tộc Kim Thị.

Cứ yên tâm ở lại đây đi.

Đợi ta dưỡng thương xong, nhất định sẽ san bằng Bắc Hoang!" Giọng nói trầm thấp, nhưng lại cho người ta một cảm giác áp bức.

Ngay khi tiếng nói của ông ta vừa dứt, trong sơn cốc kia, trong

chốc lát lại bùng phát ra sát khí càng thêm nồng đậm.

Ngay sau đó, một bóng người liền bay ra.

"Ha ha, đây chính là tộc Kim Thị sao.

Quả nhiên là mỹ mạo vô hạn, không hổ là phụ dung của Đại Kinh!" Người này vừa xuất hiện, áo đen trên người bay phần phật.

Thân hình hắn tráng kiện, khuôn mặt lạnh lùng.

Trên người tỏa ra khí tức lạnh lẽo, đặc biệt là hàm răng hung tợn kia, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Tiếp đó, khóe miệng lộ ra nụ cười khát máu.

"Dị Ma Vương, ngươi dám!" Nhìn thấy đối phương, trưởng lão Kim Quang giận dữ quát.

Ông ta không ngờ, đối phương sẽ xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, cảnh giới của đối phương vậy mà đã đạt đến Bán Bộ Thánh Nhân Cửu Trọng.

Mình căn bản không phải là đối thủ.

"Khà khà, đây chính là tộc Kim Thị của các ngươi sao, quả nhiên không tệ, nếu trở thành nô bộc của ta, ta có thể sẽ tha cho các ngươi một mạng!" Vị vương gia Dị tộc kia, thờ ơ lên tiếng.

Trong mắt lộ ra nụ cười tàn nhẫn, khiến cho trên mặt trưởng lão Kim Quang lộ vẻ phẫn nộ.

Tiếp đó, liền tức khắc lao ra.

"Xoẹt!" Chỉ là, tốc độ của đối phương lại càng nhanh hơn.

Khi ông ta còn chưa kịp phản ứng, trên cổ đã bị cào rách một vết.

Máu chảy ra, khiến trưởng lão Kim Quang không khỏi trợn tròn mắt.

Giọng nói của vương gia Dị tộc kia lại vang lên: "Ngươi không phải là đối thủ của ta, ngoan ngoãn chịu trói đi!" Trên mặt hắn mang theo vẻ hung tợn.

Nghe thấy tiếng nói, sắc mặt trưởng lão Kim Quang khó coi vô cùng.

Trong mắt ông ta, thậm chí còn lộ vẻ tuyệt vọng.

"Ngao!" Ngay lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng rồng gầm.

Tiếp đó, một con hoàng long, như sấm sét gào thét bay tới.

"Xoẹt!" Đầu của trưởng lão Kim Quang bị giật đứt lìa.

Cảnh tượng này, không ai ngờ tới.

"Đây là thứ gì!" Vương giả Dị tộc, trong mắt lộ vẻ kiêng dè.

Giọng nói của hắn ẩn chứa sự kinh ngạc.

Không ngờ, lại gặp phải những con quái vật này.

"Ngao!" Tiếp đó, đòn tấn công của mãng xà khổng lồ kia cũng đã đến.

Đuôi rắn quét ngang, kình phong cuồn cuộn đi qua.

Thân thể vương giả Dị tộc tức khắc bị quật bay ra ngoài.

Ngay lúc này, một bóng người lại cản trước mặt vương giả Dị tộc kia.

Chính là trưởng lão Kim Linh.

Lúc này, nhìn vương giả Dị tộc, bà ta lên tiếng hô: "Mau đi, ta cản hắn.

Ngươi về gia tộc bẩm báo tộc trưởng!" Nói xong, bà ta liền trực tiếp bay lên trời.

Cùng lúc đó, con mãng xà hoàng kim kia đã đuổi theo.

Nhìn thấy cảnh này, Kim Ngưng Hương đã khóc không thành tiếng.

Phụ thân và trưởng lão của mình, cuối cùng vẫn chiến tử.

"Xoẹt!" Nhưng, ngay lúc này, giữa trời đất đột nhiên dâng lên một luồng đao mang, trực tiếp chém đứt con mãng xà hoàng kim kia.

"Kẻ nào dám cản trở bản tọa!" Vị vương giả Dị tộc kia gầm lên.

Tiếp đó, liền chuẩn bị rời đi.

Ngay khoảnh khắc hắn quay người, một chiếc rìu khổng lồ lại bổ thẳng vào mặt.

"Ầm!" Thân thể vị vương giả này trực tiếp bị đánh ngã xuống đất, cả người vô cùng thảm hại.

Tiếp đó, giọng nói lạnh lùng liền vang lên: "Trưởng lão Kim Quang, Kim Ngưng Hương, theo ta!" Nói xong, Lưu Tranh liền đi vào trong sơn cốc.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Kim Ngưng Hương không dám chậm trễ, vội vàng theo sau.

Lúc này, họ mới hiểu ý của Lưu Tranh.

Nơi này nguy hiểm trùng trùng, muốn cứu người, phải tìm được thủ lĩnh Dị tộc kia mới được.

"Các ngươi dám!" Nghe thấy giọng nói của Lưu Tranh, vương giả Dị tộc gầm lên giận dữ.

"Bùm!" Chỉ là, ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, một luồng kình phong mạnh mẽ vô song liền trong chốc lát lan ra.

Đầu của hắn bị đá bay ra ngoài, cả thân thể đập vào vách núi, máu tươi chảy ròng ròng.

Cuối cùng, hoàn toàn mất đi hơi thở.

"Đi!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, giọng nói của Lưu Tranh mang theo mấy phần hưng phấn.

Bởi vì, hắn từ trên người vị vương giả Dị tộc kia, phát hiện ra một tia năng lượng tinh thuần.

Điều này sao có thể khiến hắn không vui mừng.

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi.

"Vút vút!" Nhiều tiếng xé gió vang lên.

Trong hư không xung quanh, xuất hiện dày đặc bóng người.

"Hừ, tộc Kim Thị, thật sự là ngày càng ngang ngược.

Giết cường giả Dị tộc của ta, quả thực là tội không thể dung thứ.

Kim Nguyên Bá, đã đến rồi, thì vĩnh viễn ở lại đây đi." Giọng nói âm lãnh vang lên.

Tiếp đó, mưa tên đầy trời liền trút xuống, khiến cho đồng tử trưởng lão Kim Quang không khỏi co rút.

Lúc này, sắc mặt ông ta trắng bệch vô cùng.

"Gào!" Cùng lúc đó, trên bầu trời, một con hung thú gầm lên giận dữ.

Đây là một con vượn, thân hình cao đến nghìn trượng, toàn thân đen kịt, giống như một tòa tháp sắt, lao xuống phía dưới.

Một quyền đánh ra, cả không gian đều rung chuyển.

"Rắc!" Những mũi tên sắc bén kia vậy mà đã bị đánh nát.

Ngay lúc này, một kỵ sĩ lại điều khiển chiến mã mà đến.

Thân mặc áo giáp, tay cầm trường mâu.

Sau khi đến gần, không chút khách khí liền ném ra.

“Xoẹt!” Trường mâu sắc bén xé toạc không gian, va chạm mạnh vào người những đệ tử tộc Kim Thị.

Trong khoảnh khắc, những tộc nhân thực lực yếu ớt, thân thể đều bay ngược ra ngoài.

Còn những tộc nhân còn lại, tuy miễn cưỡng né được một kiếp, nhưng cũng bị ảnh hưởng.

“Gào!” Ngay lúc này, trên bầu trời vang lên từng tiếng gầm rú.

Từng con vật khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Đây là một con cự tượng, toàn thân tỏa ra uy thế kinh khủng.

Mỗi bước chân đạp trên mặt đất, đều khiến mặt đất rung chuyển.

Thực lực của những yêu thú này tuy không bằng cự tượng, nhưng lại thắng ở số lượng đông đảo.

Chúng nghiền ép trên đường đi, rất ít gặp phải đối thủ.

Còn trưởng lão Kim Quang thì đã sớm ngây người.

Ông ta biết tộc Kim Thị có một số cường giả ẩn giấu trong bóng tối, chỉ là không ngờ lại nhiều đến vậy.

Lúc này, trong mắt trưởng lão Kim Quang lộ vẻ kinh hãi, vì ông ta nhận ra thực lực của những người này quá mạnh mẽ.

Dù là trong tộc Kim Thị, cũng được coi là tồn tại đỉnh cao.

Chỉ là, ông ta không biết rằng, bây giờ trong cả tộc Kim Thị, tồn tại lợi hại nhất đều đã bị Lưu Tranh giết sạch.

Những người còn lại, chỉ là một bộ phận của năm đó mà thôi.

Lúc này, trong lòng trưởng lão Kim Quang hiểu rõ, hôm nay bọn họ e là chắc chắn sẽ chết.

Chỉ hy vọng, Lưu Tranh có thể sống sót rời đi.

Ngay lúc này, trận chiến giữa sân đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Vương giả Dị tộc kia, bên cạnh đã tụ tập không ít cường giả.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười hung tợn.

Tiếp đó, chậm rãi nói: "Hán Đế, ngươi đã giết con trai của bản vương, món nợ này phải tính thế nào!" Giọng nói ẩn chứa sự lạnh lẽo.

Chỉ là, ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, Lưu Tranh lại không hề có ý định đáp lại, chỉ tiếp tục đi vào trong sơn cốc.

Rõ ràng, hắn chuẩn bị tiến vào động huyệt của vương giả Dị tộc kia.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt vương giả Dị tộc kia lại lộ vẻ tức giận.

Hắn không ngờ, Lưu Tranh lại ngông cuồng như vậy, vậy mà coi mình như không khí.

Nghĩ đến đây, sao có thể cam tâm.

Ngay sau đó, liền gào thét: "Kim Linh, các ngươi còn ngây ra đó làm gì.

Giúp bệ hạ diệt những Dị tộc này, một tên cũng không tha!" "Vâng, tộc trưởng!" Nghe lệnh, trưởng lão Kim Quang cung kính nói.

Tiếp đó, liền đứng tại chỗ.

Tộc nhân bên cạnh thì lao về phía Dị tộc kia.

Trong thời gian ngắn, hai bên đã chiến đấu với nhau.

Tuy nhiên, thực lực của Kim Nguyên Bá càng mạnh mẽ hơn.

Tu vi của ông ta đã đạt đến Tổ Cảnh Bát Trọng đỉnh phong.

Trong chiến đấu, căn bản không cần lo lắng, chỉ cần ra tay là được.

"Gào!" Bàn tay ông ta mở ra, như một chiếc quạt hương bồ.

Vỗ ra, cương khí rực rỡ lóe lên ánh sáng chói mắt.

Những Dị tộc kia, sau khi va chạm, thân thể tức khắc bị xé rách.

Chương 625

"A, đau quá, cứu mạng a tộc trưởng!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trong mắt trưởng lão Kim Quang lộ vẻ kích động.

Sự mạnh mẽ của Kim Nguyên Bá vượt xa dự đoán của ông ta.

Ngay lúc này, Lưu Tranh cũng đã đến gần lối đi kia.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra một tia vui mừng.

Tiếp đó, hắn bước một bước vào trong sơn động.

Đây là nơi tu luyện của vương giả Dị tộc, năng lượng nồng đậm hội tụ.

Nếu có thể hấp thu, đối với việc tăng điểm công đức của mình, tuyệt đối có lợi ích to lớn.

Không chỉ vậy, điều quan trọng hơn là, Lưu Tranh còn cảm nhận được mùi vị của đan dược.

Lúc này, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị tiến vào sâu trong động phủ, trưởng lão Kim Linh lại cản đường hắn.

Trong mắt bà ta lộ vẻ lo lắng.

Dù sao, những người này đều là cao tầng của tộc Kim Thị, nếu có người chết ở đây, đối với cả gia tộc đều sẽ là tổn thất.

Ngay lúc này, vương giả Dị tộc kia lại lên tiếng: "Ha ha, Hán Đế, ngươi cuối cùng cũng ra rồi sao.

Lần này, bản tọa lại muốn xem thử, ai có thể cản chúng ta giết

ngươi!" Dứt lời, hắn liền chỉ vào một lão giả bên cạnh: "Trưởng lão Kim Mộc, mau giết kẻ này!" Lần này, hắn có thể nói là đã hạ quyết tâm, phải chém giết Lưu Tranh.

Nếu không, khó giải được mối hận trong lòng.

"Tuân mệnh!" Nghe thấy tiếng nói, trưởng lão Kim Mộc kia cung kính lui xuống.

Sau đó, liền lao về phía Lưu Tranh.

"Gào!" Hắn đẩy ra một chưởng, pháp lực cuồn cuộn.

Nơi đi qua, cả trời đất dường như đều biến thành màu xanh lục.

Hơn nữa, những cây cối sau lưng hắn, lúc này vậy mà đã xảy ra dị biến.

Cánh tay của hắn không ngừng vươn dài, một lát sau, vậy mà đã dung hợp với một cây cổ thụ cao chót vót.

Tiếp đó, trực tiếp bổ xuống Lưu Tranh.

"Cút ngay!" Chỉ là, ngay khoảnh khắc đòn tấn công sắp giáng xuống, Lưu Tranh lại lên tiếng quát.

Lục Tiên Kiếm trong tay hắn vung lên, kiếm mang rực rỡ gần như chiếu sáng cả hư không.

Tiếp đó, liền va chạm với trưởng lão Kim Mộc kia.

Trong chốc lát, đòn tấn công của đối phương vậy mà tức khắc tan rã, thân thể ngã về phía sau, miệng phun máu, thậm chí ngay cả bò dậy cũng không làm được.

Những người xung quanh quan chiến lúc này lại hoàn toàn ngơ ngác.

Đặc biệt là vị vương giả Dị tộc kia, trong mắt càng lộ vẻ kinh hãi.

Hắn vạn lần không ngờ, thực lực của Lưu Tranh lại mạnh mẽ như vậy.

Tuy nhiên, bây giờ đã quá muộn.

Ngay khi hắn do dự, thân hình Lưu Tranh đã đến bên cạnh vị vương giả kia.

Không chút thương hại, lưỡi đao sắc bén trong tay trực tiếp đâm ra.

"Ầm!" Vị vương giả kia, ngay cả phản ứng cũng không kịp làm, đã bị đóng đinh trên mặt đất.

Máu tươi phun ra.

Đây là một thủ lĩnh Dị tộc thực lực mạnh mẽ, ở ngoại vi thần mộ này, có thể xếp vào top 50 cường giả.

Bây giờ, lại bị Lưu Tranh dễ dàng chém giết, khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Ngay lúc này, trưởng lão Kim Quang lại không thể nhẫn nhịn được nữa.

Ông ta bước một bước, thân hình lao về phía Lưu Tranh.

Binh khí trong tay tỏa ra kim quang chói mắt, trông vô cùng rực rỡ.

"Bùm!" Tiếp đó, hai người tức khắc chiến đấu với nhau.

Lúc này, trưởng lão Kim Quang cũng không hề nương tay.

Cơ thể hắn trong khoảnh khắc trở nên khổng lồ vô cùng.

Phía sau lưng, một hư ảnh Kim Sí Đại Bàng lướt ra.

Trên vuốt chim sắc bén ẩn chứa khí tức hủy diệt tất cả.

Đòn tấn công như vậy khiến Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Nhưng lúc này hắn đã không thể tránh né.

“Ầm ầm!” Theo một tiếng nổ vang lên.

Thân hình Lưu Tranh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Trên ngực xuất hiện một vết thương.

Máu tươi lan ra.

Nhưng trên mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ.

Lúc này, hắn lạnh lùng lên tiếng.

“Đã đến rồi, sao phải lén lén lút lút!” Dứt lời.

“Vút!” Một mũi tên phá không bay tới.

Mang theo kình phong vô tận.

Mà Lưu Tranh lúc này, thân hình cấp tốc di chuyển.

Hắn không dám chậm trễ.

Lúc này, hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm đang đến gần.

“Xoẹt!” Tiếng lưỡi đao sắc bén cắt không khí truyền ra.

Một mũi tên trong nháy mắt xuyên thủng vai Lưu Tranh.

Đây là một mũi nỏ tên đen kịt.

Năng lượng ẩn chứa trong đó đủ khiến bất cứ ai cũng phải kinh hãi.

“Hán Đế, ngươi chết chắc rồi!” Dị tộc vương giả hưng phấn nói.

Lúc này, trong lòng hắn hiểu rõ, con mồi lần này thật sự sắp chết rồi.

“Hừ!” Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh lạnh lùng đáp lại một tiếng.

Tiếp đó, cổ tay rung lên.

Mũi tên sắc bén kia lập tức bay ra khỏi tay.

"Bùm!" Cùng lúc bắn ra, nó lập tức nổ tung.

Uy thế kinh khủng lan tỏa.

Khiến cho Dị tộc vương giả không khỏi co rụt đồng tử.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại tàn nhẫn đến vậy.

Nhưng lúc này đã không kịp nghĩ nhiều.

Bởi vì, ngay lúc này.

Thân hình Lưu Tranh đã đến gần trước mặt hắn.

Một quyền đánh ra.

"Rắc!" Nơi quyền cương đi qua, cả hư không đều vỡ vụn.

Đây là đánh cận chiến, không có chiêu thức hoa mỹ.

Nhưng mỗi một chiêu đều có thế mạnh như trời long đất lở.

Dị tộc vương giả căn bản không dám chống đỡ.

Nhưng hắn lại không có cách nào thoát đi.

Bởi vì lúc này, Kim Quang trưởng lão cũng đã đuổi theo.

Thân thể hắn hóa thành mãng xà khổng lồ, quấn quanh eo của Dị tộc vương giả kia.

Khiến đối phương không thể trốn thoát.

Tiếp đó, Kim Mộc trưởng lão liền hướng về phía Lưu Tranh tấn công.

Trên người hắn có năng lượng thuộc tính kim bao bọc.

Nơi đi qua khiến người ta kinh hãi.

"Bốp!" Lưu Tranh nghênh đón đối phương, không hề có chút yếu thế.

Một quyền đánh ra.

Ánh sáng rực rỡ lan tỏa.

Tựa như ngọn lửa đang chảy.

Thân hình Dị tộc vương giả bị đánh bay ra ngoài.

Hắn mặt đầy kinh hãi.

"Tiểu tử Hán Đế, hôm nay ngươi phải chết ở đây!" Hắn gầm lên.

Tiếp đó, thân hình lóe lên, lao về phía Lưu Tranh.

"Gào!" Thế nhưng, ngay khi hắn vừa động.

Xa xa một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Chính là Phệ Ma Trùng Vương xuất hiện.

Thân thể hắn như che kín cả bầu trời.

Trong đôi mắt lóe lên hung quang rực rỡ.

"Muốn chết!" Dị tộc vương giả nhìn thấy cảnh này.

Ý hung tàn trong mắt càng thêm nồng đậm.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng nói.

"Lên cho ta!" Lời hắn vừa dứt.

Trong miệng Phệ Ma Trùng Vương phát ra tiếng gầm thét.

"Ầm ầm ầm!" Ngay sau đó, vô số Phệ Ma Trùng từ trong miệng đối phương chui ra.

Dày đặc chi chít.

Rợp trời dậy đất.

Những con Phệ Ma Trùng này khi bay lượn, khí lãng sinh ra thậm chí còn lật tung cả dãy núi.

Dị tộc vương giả kia, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Lúc này, hắn đã không còn quan tâm đến Lưu Tranh, cưỡi tọa kỵ chuẩn bị bỏ chạy.

Hắn sợ rồi, sợ những thứ này.

Thế nhưng, ngay khi hắn quay người chuẩn bị tẩu thoát.

"Ngao!" Tiếng rồng gầm vang lên.

Lưu Tranh đã động thủ.

Chỉ thấy thân thể hắn trong nháy mắt nhảy vọt lên.

Lục Thần thương trong tay trực tiếp ném ra.

"Phụt!" Tiếp đó, liền xuyên thủng đầu lâu của Dị tộc vương giả kia.

Mà lúc này, đám người Kim Quang trưởng lão thì hoàn toàn ngây người.

Ai cũng không ngờ mọi chuyện lại như vậy.

Chương 626

Lưu Tranh lại có thể trong thời gian ngắn ngủi, chém giết toàn bộ đồng minh của mình.

Điều này thực sự khiến người ta kinh hãi.

Mà những con Phệ Ma Trùng kia sau khi nuốt chửng xong, lại còn gặm sạch thi cốt trên sân.

Khi cuối cùng biến mất tại chỗ.

Trong mắt Lưu Tranh, tinh quang lóe lên.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói.

"Đi thôi!" Giọng nói vang lên, mang theo một chút mệt mỏi.

Những con Phệ Ma Trùng này tuy không là gì, nhưng lại thắng ở số lượng đông đảo.

Nếu không phải hắn tự mình ra tay, cũng sẽ rất tiêu hao nguyên khí.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe thấy âm thanh, Tam thống lĩnh và Thất thống lĩnh cung kính nói.

Tiếp đó, liền dẫn đường phía trước.

Bọn họ biết tính khí của Lưu Tranh, tuyệt đối không dễ nói chuyện như vẻ bề ngoài.

Mà ở phía bên kia, Kim Quang trưởng lão đã hoàn toàn sững sờ.

Trận chiến này, hắn vốn muốn mượn tay Lưu Tranh để trừ khử hai vị cao tầng của dị tộc này.

Lại không ngờ đối phương trong nháy mắt bị Lưu Tranh phản sát.

Bây giờ, lại còn đang truy sát huynh đệ của mình.

Điều này khiến sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

“Ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ muốn cùng Kim Sí Ưng tộc của ta là địch sao!” Lúc này, Kim Quang trưởng lão phẫn nộ quát.

Hắn không còn đường lui, nếu tiếp tục trốn chạy, chắc chắn sẽ chết.

Cho nên bây giờ chỉ có thể kéo dài thời gian.

Hy vọng người trong gia tộc mình có thể đến cứu viện sớm hơn một chút.

“Ngươi cho rằng còn có thể sống sao!” Nghe thấy âm thanh, giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh truyền ra.

“Hán Đế, hôm nay ngươi giết ta, Kim Sí Ưng tộc của ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Lúc này, Kim Quang trưởng lão đã có chút gào thét điên cuồng.

Mà nghe thấy âm thanh, trong mắt Lưu Tranh lộ ra vẻ khinh thường.

Lạnh lùng nói.

“Kim Quang lão tổ, trẫm thật sự rất khâm phục dũng khí của ngươi.

Một Vương giả tam trọng cỏn con.

Lại dám uy hiếp trẫm.

Nhưng mà, ngươi chắc chắn Đại Kinh của ta sợ Kim Sí Ưng tộc của ngươi sao!” Dứt lời trong nháy mắt.

Lưu Tranh liền vung Vũ Hoàng kiếm, chém về phía trước.

Kiếm quang vô cùng rực rỡ.

“Keng!” Theo một tiếng vang thanh thúy.

Đầu của Kim Sí Ưng Vương bị chém thẳng xuống.

Cảnh này quá nhanh.

Ngay cả Kim Quang trưởng lão cũng không ngờ rằng huynh đệ của mình lại bị giết trong nháy mắt.

Nhưng bây giờ đã không cho phép hắn suy nghĩ nhiều.

Thân hình vừa động.

Muốn chạy trốn.

Đáng tiếc, Phệ Ma Trùng Vương căn bản không cho hắn cơ hội.

Thân thể hắn vừa mới động đậy.

Thân thể khổng lồ của Phệ Ma Trùng Vương liền lao tới.

“Bùm!” Thân thể của Kim Quang trưởng lão kia trong nháy mắt bay ra ngoài.

Máu tươi lan ra.

Hắn lại bị một đòn chém giết.

“Bệ hạ, ngài không sao chứ!” Nhìn Lưu Tranh, Kim Mộc trưởng lão quan tâm hỏi.

“Ta không sao!” Lưu Tranh lên tiếng nói.

Dù sao đi nữa, lần này cũng là mình nợ thành chủ Kim Mộc thành một ân tình.

Mà đúng lúc này.

Phệ Ma Trùng Vương lại lên tiếng.

“Bệ hạ, thương thế của ngài quá nghiêm trọng, phải lập tức trị liệu, nếu không hậu quả khó lường!” Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh

nhíu mày.

Tình trạng hiện tại của hắn thật sự quá tệ.

Không chỉ bị thương, mà quan trọng hơn là linh khí trong cơ thể cạn kiệt.

Mà đúng lúc này.

Giọng nói của Kim Mộc thành chủ lại vang lên.

"Bệ hạ yên tâm, ta sẽ phái người hộ tống ngài về Đại Kinh.

Ta bảo đảm không ai có thể ngăn cản!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh hơi im lặng.

Nhưng chỉ một lát sau.

Cuối cùng cũng chậm rãi nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì phiền thành chủ.

Trẫm còn có vài việc cần xử lý, cáo từ!" Dứt lời.

Liền dẫn mọi người đi ra ngoài Kim Mộc thành.

Khi hắn vừa ra khỏi thành.

Liền lên tiếng phân phó.

"Kim Mộc trưởng lão, dẫn đường đi, ta muốn trở về Đại Kinh!" Nghe thấy âm thanh.

Kim Mộc trưởng lão không dám chậm trễ, lập tức lên tiếng.

"Bệ hạ, mời ngài theo ta!" Tiếp đó, hai người nhanh chóng lao về phía xa.

Bọn họ vai kề vai phi nước đại, không dám chậm trễ chút nào.

Mà cùng lúc đó, trong Đại Kinh, Lưu Tranh triệu tập quần thần nghị sự.

Lúc này, Tào Chính Thuần đứng ngoài cửa điện, cẩn thận canh gác.

"Bệ hạ, Kim Mộc thành chủ cầu kiến, ngài có muốn gặp không!" Hắn cung kính hỏi.

Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh xua tay nói.

"Để hắn vào đi.

Lần này, thật sự cảm ơn hắn nhiều.

Nếu không, trẫm sợ là đã nguy hiểm rồi." Nghe thấy âm thanh, Tào Chính Thuần cung kính lui ra.

Lúc này, trong đại điện.

Kim Mộc thành chủ đứng tại chỗ.

Trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Mà Lưu Tranh lại lên tiếng.

"Chuyện lần này, còn phải cảm ơn ngươi.

Trẫm sẽ không bạc đãi Kim Sí Ưng tộc các ngươi.

Nói đi, muốn phần thưởng gì.

Trẫm sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi giải quyết!" Nghe thấy âm thanh.

Trong mắt Kim Mộc thành chủ lộ ra vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, liền lên tiếng.

"Bệ hạ, Kim Sí Ưng tộc nguyện ý đi theo Đại Kinh chinh phạt bốn phương, vĩnh viễn trung thành với bệ hạ, xin ngài hãy đồng ý!" Dứt lời, hắn quỳ rạp trên đất.

Thể hiện đủ thành ý.

Chỉ là, lời hắn vừa dứt.

Khóe miệng Lưu Tranh lại nở nụ cười.

Tiếp đó, hắn nhàn nhạt nói.

“Nếu các ngươi đã có chí khí như vậy, trẫm cũng không khách sáo nữa.

Từ hôm nay trở đi, phong Kim Sí Ưng Vương làm Ngự Lâm quân đại tướng quân.

Các trưởng lão còn lại đều làm phó thủ!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, liền nói với Tào Chính Thuần bên cạnh.

“Thông báo đại quân, ngày mai tấn công Kim Thạch thành!” Giọng nói mang theo hàn ý lạnh lẽo.

“Mạt tướng tuân mệnh!” Tào Chính Thuần lui xuống.

Mà lúc này, Kim Mộc thành chủ không khỏi sững sờ.

Tiếp đó, liền cung kính nói.

“Đa tạ bệ hạ!” Trong lòng hắn hiểu rõ.

Đại Kinh đối với mình thật sự rất coi trọng.

Mà đúng lúc họ đang nói chuyện.

Trong Kim Thạch thành.

Trên một tế đàn khổng lồ.

Gần như đã phủ đầy những vết nứt.

Lúc này, Kim Thạch Vương hai mắt đỏ ngầu.

Trên người tỏa ra mùi vị hung tàn.

Trước mặt hắn, chính là Kim Sí Ưng Vương.

“Bùm!” Chỉ là, thân thể hắn vừa đến gần tế đàn.

Liền vỡ nát.

Hóa thành một đống thịt nát.

“Gào!” Ngay sau đó, cả không gian đều tràn ngập tiếng gào thét thê lương.

Khiến cho bá tánh trong thành trì kia run rẩy.

Mà lúc này, Kim Mộc thành chủ cũng không khỏi co rụt đồng tử.

Hắn vạn lần không ngờ.

Huynh trưởng của mình lại đột ngột vẫn lạc.

Đây chính là cường giả Thánh nhân bát trọng, bây giờ lại vẫn lạc.

Mà đúng lúc này.

Binh lính của Thiên Cung cũng đã đến cổng thành.

Toàn thân họ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tựa như thần linh giáng trần.

Khiến Kim Mộc thành chủ trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Chương 627

Tiếp đó, vội vàng hét lên.

"Ta là Kim Mộc thành chủ, các ngươi là ai!" Nghe thấy âm thanh, tên binh lính dẫn đầu không nói gì, trực tiếp rút yêu đao, chém lên tường thành.

Ánh sáng sắc bén trong nháy mắt cắt ngang bầu trời.

"Xoẹt!" Thành chủ kia thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Thân hình liền bị chém làm hai nửa.

Máu tươi bốc lên, mùi máu tanh nồng nặc gần như che kín cả không gian.

Khiến cho bá tánh phía dưới đều không nhịn được kinh hô.

Tiếp đó, lại có binh lính của Kim Sí Ưng tộc xông lên.

Thân thể họ như được đúc bằng vàng sắt.

Nhưng trước mặt binh lính Thiên Cung lại tỏ ra yếu ớt vô cùng.

Trong thời gian ngắn ngủi, mấy vị cường giả Thánh nhân thất trọng liền chết trên chiến trường.

Cảnh tượng như vậy, ngay cả Tào Chính Thuần sau khi nhìn thấy, trong mắt cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Dù sao, trong ấn tượng của hắn, những binh lính Thiên Cung này có thể vượt cấp chiến đấu đã là không tồi.

Nhưng bây giờ thì sao, lại dễ dàng giết sạch Kim Sí Ưng tộc.

Điều này sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

Lúc này, hắn không khỏi lẩm bẩm một mình.

“Chẳng lẽ bệ hạ thật sự muốn thống nhất Hồng Hoang sao!” Dứt lời, hắn không khỏi lắc đầu.

Hắn cho rằng, điều này căn bản là không thể.

Bởi vì, Hồng Hoang tuy không lớn.

Nhưng các thế lực khắp nơi rối rắm phức tạp.

Đặc biệt là những tông môn cổ xưa kia.

Mỗi một nhà đều vô cùng mạnh mẽ.

Chứ đừng nói đến việc tất cả các tông môn hợp lại.

Căn bản không phải là một Đại Kinh có thể chọc vào.

Nhưng hắn không biết là.

Lưu Tranh đã sớm chuẩn bị kế hoạch.

Hơn nữa, đã bắt đầu thực hiện.

Lúc này, đối phương không còn do dự.

Lập tức lên tiếng quát.

“Truyền lệnh đại quân, ngày mai tấn công Kim Thạch thành.

Phải nhất cử hạ gục, tuyệt không cho phép để lại hậu hoạn!” “Vâng, bệ hạ!” Sau khi nhận được mệnh lệnh, thân hình Tào Chính Thuần khựng lại.

Tiếp đó, liền lui xuống.

Lúc này, hắn cảm thấy mình dường như đã làm một việc vô cùng ngu xuẩn.

Kim Thạch Vương trong Kim Thạch thành tuy chỉ có tu vi Thánh nhân lục trọng.

Nhưng bên cạnh đối phương cao thủ như mây.

Những năm gần đây, chiếm cứ Kim Thạch thành, không biết đã nuốt chửng bao nhiêu máu tươi của người khác.

Bây giờ, nếu tất cả tụ tập lại.

Đâu phải là một đội quân bình thường có thể đối địch.

Nhưng, nếu là Lưu Tranh đã lên tiếng.

Mình làm thần tử, cũng chỉ có thể tuân theo.

Lúc này, hắn nhanh chóng lui xuống.

Mà bên kia, Lưu Tranh ngồi trên long ỷ nhắm mắt dưỡng thần.

Bây giờ, trong lòng hắn hiểu rõ, nước cờ quan trọng nhất của mình cuối cùng cũng phải đi ra.

Kim Thạch thành, ở phía tây bắc của Kim Mộc thành.

Khoảng cách không xa Kim Mộc thành.

Vì vậy, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống.

Lưu Tranh chậm rãi mở mắt.

Trong mắt tinh quang dâng trào.

Mà đúng lúc này.

Tào Chính Thuần cũng đến báo: "Khải bẩm bệ hạ, trong Kim Thạch thành, viện quân của Kim Mộc thành đã đến.

Chỉ cần Kim Thạch Vương ra nghênh chiến, nhất định có thể thắng lợi!" Giọng nói vang lên, mang theo vẻ nịnh nọt.

Lần này, Lưu Tranh có thể nói là đã cho hắn đủ mặt mũi.

Vì vậy, trong lòng cũng có chút cảm kích.

Mà lời hắn vừa dứt.

Lưu Tranh lại gật đầu, tiếp đó liền chậm rãi nói.

“Vậy được, chúng ta đi thôi!” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Giây phút này, trong toàn bộ Kim Mộc thành, tất cả bá tánh đều vô cùng căng thẳng.

Đặc biệt là những thành vệ canh giữ cổng thành, mồ hôi trên trán chảy xuống.

Sợ Kim Thạch Vương xuất hiện, giết chết mình.

Nhưng họ không dám ngăn cản.

Thực lực của Kim Thạch Vương quá mạnh.

Nếu dám cản đường, sợ là sẽ bị một chưởng đánh bay.

“Ầm ầm!” Mà đúng lúc này, tiếng nổ dữ dội truyền ra.

Ngay sau đó, liền thấy một chiếc xe ngựa nghiền nát hư không mà qua.

Trên xe ngựa, một người đàn ông mặc giáp đen cưỡi trên hung thú.

Thân thể hắn vô cùng cường tráng.

Trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh như băng.

Lại vào lúc này cưỡi xe ngựa, thẳng tiến vào thành.

Điều này khiến thành vệ kinh hãi.

Hắn không ngờ đại quân Kim Thạch thành lại tìm đến mình nhanh như vậy.

Tiếp đó, liền gầm lên.

“Mau đi báo cho đại vương!” Mà tiếng hắn vừa dứt.

Lưu Tranh nhíu mày.

Tiếp đó liền lên tiếng.

“Tào Chính Thuần, ngươi đi xem xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Hắn không tin, chỉ một chiếc xe ngựa có thể khiến quân đội Kim Thạch thành sợ hãi đến vậy.

“Tuân mệnh!” Nghe thấy âm thanh, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, cung kính nói.

Sau đó, liền theo sát bên cạnh Lưu Tranh.

Khi hắn đi vào trong thành.

Mới phát hiện.

Hóa ra là một đám binh lính đã chặn cổng Kim Thạch thành, khiến nó không thể ra vào.

Đồng thời, trong thành còn vang lên từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Những con hung cầm kia lại từ trên trời rơi xuống.

“Ầm ầm!” “Bùm bùm!” Tiếng nổ vang tai vang lên.

Trên tường thành, không biết có bao nhiêu thủ quân ngã xuống đất.

Mà trên mặt Tào Chính Thuần lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Bởi vì, hắn phát hiện, trên những con hung cầm kia, bóng người đứng đó.

Chính là binh lính của Đại Kinh.

Điều này khiến hắn có chút vui mừng.

Nhưng Lưu Tranh lại không hề động lòng.

Nhàn nhạt nói.

“Tào Chính Thuần, ngươi đi cứu bọn họ xuống!” “Vâng, bệ hạ!” Nghe thấy âm thanh, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ.

Thân hình lướt ra.

Trong khoảnh khắc liền biến mất tại chỗ.

Mà cùng lúc đó, Lưu Tranh cũng cưỡi xe ngựa, đi về hướng phủ thành chủ.

Lúc này, hắn không quan tâm đến đại chiến Kim Thạch thành.

Hắn muốn gặp Kim Thạch Vương.

Đối với loại người này, trong lòng hắn chỉ có hận ý.

Phụ hoàng của mình đã chết trong tay Kim Thạch Vương.

Mà đúng lúc Lưu Tranh sắp tiến vào thành trì.

Xa xa, mấy chục vạn binh lính đã tập hợp lại.

Trước mặt họ, đứng một người trông giống tướng lĩnh.

Lúc này, trong đôi mắt hắn lóe lên ánh sáng nóng rực.

Trông vô cùng hung tợn.

"Ha ha, hôm nay Kim Mộc thành nhất định sẽ bị phá.

Chúng ta sẽ trở thành bộ chúng trung thành nhất dưới trướng Kim Mộc Vương!" "Gào!" Nghe thấy âm thanh, binh lính phía sau gầm thét.

Tiếp đó, vị tướng lĩnh kia liền dẫn đại quân, chậm rãi tiến đến tường thành.

Bọn họ muốn lên lầu thành.

"Bắn tên, đuổi đám giặc cướp này xuống cho trẫm!" Sau khi nhìn thấy cảnh này, thành chủ Kim Mộc thành phụ trách chỉ huy phòng ngự, lớn tiếng hét lên.

Lời vừa dứt.

Trên tường thành liền nở rộ từng đóa hoa máu.

Mưa tên gào thét, dày đặc khắp cổng thành.

Hơn nữa, còn có đá lăn rơi xuống.

Khiến cho thủ quân trong thành căn bản không thể chống đỡ.

"A!" Một tướng lĩnh hét thảm một tiếng, bị đá lăn trúng, lập tức hóa thành sương máu.

Mà những người khác thì lúc này điên cuồng lùi lại.

Trong mắt thành chủ lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lúc này hắn hiểu rõ, Kim Thạch Vương thật sự đến tấn công Kim Mộc thành.

Tuy hắn không rõ đối phương vì sao lại đến.

Nhưng bây giờ đã không còn quan tâm được nhiều nữa.

"Giết!" Mà đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên trong thành.

Chương 628

Tiếp đó, liền thấy một lượng lớn tướng lĩnh mặc giáp nặng xông tới.

Bên cạnh mỗi vị tướng lĩnh đều có voi khổng lồ đồng hành.

Tựa như ma thần.

Thân thể họ cao lớn, như núi non.

Vừa đặt chân lên mặt đất liền cuốn lên vô tận bụi bặm.

"Ầm ầm!" Bước chân vừa hạ xuống.

Trong thành truyền ra từng trận tiếng vỡ vụn.

"Là Kim Cương Sư Tướng dưới trướng Kim Thạch Vương!" Thành chủ kinh hô.

Hắn không ngờ đối phương lại đích thân đến.

"Kim Cương Sư Tướng!" Nghe thấy âm thanh, khóe miệng Lưu Tranh cong lên một nụ cười.

"Lâu rồi chưa ăn thịt, cứ lấy Kim Cương Sư Tướng này luyện tay trước đi!" Giọng nói vang lên, hắn liền chuẩn bị xuống ngựa.

Toàn thân hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Mà lời hắn vừa dứt.

Giọng nói của Tào Chính Thuần liền truyền đến.

"Bệ hạ, cẩn thận một chút, Kim Cương Sư Tướng kia là hãn tướng dưới trướng Kim Thạch Vương.

Từng giao chiến với Long Đằng vương triều, chém giết ba vị Vương giả.

Thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Ngài không nên ra tay!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh hơi nhíu mày.

Một lúc sau, hắn gật đầu nói.

"Nếu đã như vậy, vậy ngươi ra tay đi!" Dứt lời, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ.

Thân hình trong nháy mắt nhảy lên.

Đồng thời, trường kiếm trong tay chém ra.

Hàn quang rực rỡ chiếu sáng cả trời đất.

"Ầm!" Theo tiếng nổ vang lên.

Hai người va chạm vào nhau.

Thân hình Tào Chính Thuần bay ngược trở về.

Rõ ràng là không địch lại đối phương.

Điều này khiến Lưu Tranh, trong mắt tinh quang lóe lên.

Hắn biết, Tào Chính Thuần tuy thực lực không yếu.

Nhưng dù sao cũng chưa từng trải qua trận chiến sinh tử thực sự.

Mà Kim Cương Sư Tướng kia lại từng trải qua núi thây biển máu.

Cho nên, giao phong ngắn ngủi, Tào Chính Thuần đã rơi vào thế hạ phong.

"Xoẹt!" Mà lúc này, một vuốt của Kim Cương Sư Tướng đã cào vào ngực Tào Chính Thuần.

Trên người đối phương lập tức lưu lại một vết thương sâu.

Máu tươi lan ra.

"Chết tiệt, sao có thể!" Sau khi nhìn thấy cảnh này.

Tào Chính Thuần giận dữ mắng một tiếng, mắt đỏ ngầu.

Hắn không ngờ lại gặp phải kẻ địch mạnh ở đây.

Mà đúng lúc này.

Giọng nói của Lưu Tranh lại truyền đến.

"Tào Chính Thuần, tất cả là do ngươi.

Nếu sớm nghe lời trẫm, sao lại phải chịu kiếp nạn này.

Lui xuống chữa thương đi.

Nơi này để trẫm lo!" Giọng hắn bình tĩnh, dường như không hề lo lắng.

Mà tiếng nói vừa dứt.

Tào Chính Thuần nghiến răng nói.

"Mạt tướng tuân mệnh!" Tiếp đó, liền rời khỏi chỗ cũ.

Mà Lưu Tranh vẫn đứng trên lưng ngựa.

Hắn nhìn lên tường thành.

Lạnh lùng nói.

"Lũ súc sinh các ngươi, lại dám tàn sát bá tánh, hôm nay trẫm sẽ diệt các ngươi.

Giết!" Lưu Tranh nói xong, liền một đao chém xuống.

Trong nháy mắt, không khí dường như bị ngưng đọng.

Nhiệt độ xung quanh vào lúc này cũng giảm đi không ít.

"Bùm!" Tiếp đó, trên lầu thành liền truyền ra tiếng nổ dữ dội.

Một con sư tử kim cương bị chém bay ra ngoài.

Cả cơ thể rơi xuống đất, gần như không thể động đậy.

Sau khi nhìn thấy cảnh này.

Đại quân của Kim Thạch Vương thành xung quanh, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Bọn họ sợ, vì Lưu Tranh quá đáng sợ.

Mà thành chủ Kim Thạch Vương thành thì sắc mặt âm trầm vô cùng.

Tiếp đó, lên tiếng quát.

"Hán Đế, hôm nay dù có chết, lão phu cũng sẽ kéo ngươi chôn cùng!" Giọng hắn vang lên.

Lưỡi đao sắc bén trong tay liền giơ lên.

Mà lúc này, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói.

"Trẫm ở đây, ai dám đến gần!" Lúc này, không ai dám dễ dàng đến gần.

Hung uy của Lưu Tranh quá lớn.

Ngay cả Tào Chính Thuần, sau khi xem màn trình diễn của hắn.

Cũng cảm thấy hổ thẹn.

Cảnh tượng như vậy, quả thực là không chịu nổi một đòn.

Mà đúng lúc này.

Thành chủ Kim Thạch thành kia không nhịn được nữa.

"Bắn chết Hán Đế cho ta!" Giọng nói mang theo sát cơ nồng đậm.

Mà lời hắn vừa dứt.

Thị vệ bên cạnh cũng không quan tâm đến thân phận của Lưu Tranh.

Giương cung lắp tên, liền bắn ra ngoài thành.

Thuật bắn tên như vậy.

Ngay cả cường giả Thánh vương lục trọng bình thường cũng chưa chắc tránh được.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh này.

Trong mắt Lưu Tranh lại lóe lên một tia lạnh lùng.

"Muốn chết!" Giọng nói vang lên.

Một thanh kiếm sắc bén trong nháy mắt vung ra.

Kiếm mang hùng vĩ tung hoành trên bầu trời.

"Bùm bùm!" Những mũi tên sắc bén khi chạm vào kiếm lập tức nổ tung.

Thậm chí còn chấn động binh lính đội vệ thành kia thành sương máu.

Sau khi nhìn thấy cảnh này.

Thành chủ Kim Thạch Vương thành kia hoàn toàn sững sờ.

Hắn không ngờ thuật bắn tên mà mình tự hào lại yếu ớt đến vậy trước mặt Hán Đế.

Tiếp đó, liền lớn tiếng quát.

"Rút lui cho ta!" Theo tiếng nói của hắn vang lên.

Đại quân xung quanh lập tức rút lui.

Không dám tranh đấu với Lưu Tranh nữa.

Tốc độ của những người này rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Mà lúc này, trên tường thành chỉ còn lại một mình Lưu Tranh.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Đối với những dị tộc này, hắn luôn hận không thể chém giết hết.

Đặc biệt là thành chủ Kim Thạch thành, đối phương nhiều lần khiêu khích.

Bây giờ, lại còn đánh Tào Chính Thuần trọng thương.

Nếu không phải tu vi của hắn đột phá, lúc này Tào Chính Thuần đã vẫn lạc.

Mà đúng lúc này.

Từng trận tiếng hoan hô truyền ra.

Bá tánh trong thành lại ùa ra ngoài.

Khi nhìn thấy đám đại quân bỏ chạy kia.

Trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, bắt đầu hoan hô.

"Hán Đế vạn tuế!" "Hán Đế vạn tuế!" Bọn họ hưng phấn hò hét.

Tiếp đó, Lưu Tranh lại chậm rãi nói.

"Hôm nay khai ân, không truy cứu.

Nhưng sau này nếu có kẻ nào dám làm trái.

Nhất định sẽ nghiêm trị không tha!" Dứt lời, liền thúc ngựa lao về phía xa.

"Cung tống bệ hạ!" Trên tường thành, mọi người cung kính nói.

Sau đó, mới ai về việc nấy.

Chỉ là, trong lòng Lưu Tranh rõ ràng, chuyện hôm nay vẫn chưa kết thúc.

Đây chỉ mới là bắt đầu.

Mà sau khi Lưu Tranh trở về cung điện.

Tào Chính Thuần liền xuất hiện bên cạnh hắn nói.

“Bệ hạ, thành chủ Kim Thạch Vương thành kia.

Là một tên điên, hắn đã bố trí cạm bẫy ở cổng thành.

Nếu không phải bệ hạ thần công cái thế, sợ là thật sự nguy hiểm!” Tào Chính Thuần có chút sợ hãi nói.

Nếu là người bình thường, căn bản không có cách nào chống lại nhiều mũi tên sắc bén như vậy.

Cuối cùng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Chương 629

“Hừ, hắn đã bất nhân, vậy cũng đừng trách trẫm bất nghĩa!” Dứt lời.

Tào Chính Thuần vẫn chưa hiểu ý của đối phương.

Liền hỏi.

“Bệ hạ, ngài đây là!” Nghe thấy âm thanh, trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia lạnh lẽo.

Tiếp đó, giọng nói lạnh như băng trong nháy mắt vang lên.

“Phái mật thám, ngầm giám sát Kim Thạch Vương thành cho trẫm, chỉ cần đối phương có bất kỳ động thái nào.

Giết không tha!” Dứt lời.

Tào Chính Thuần không dám chậm trễ.

Vội vàng nhận lệnh lui xuống.

Những năm gần đây, hắn theo Lưu Tranh.

Đối phương sát phạt quyết đoán, tự nhiên rõ trong lòng Lưu Tranh nghĩ gì.

Tiếp theo, cả Đại Kinh liền chìm vào tĩnh lặng.

Mà lúc này trong Kim Thạch thành, Kim Thạch Vương kia lại mặt đầy hung tợn.

Nhìn tình báo trong tay, hắn hung hăng nói.

“Hán Đế, ngươi dám phá hoại đại kế của ta.

Bản tọa tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!” Dứt lời, liền phân phó thuộc hạ.

Chuẩn bị tấn công.

Đồng thời, bá tánh trong thành lúc này cũng vô cùng căng thẳng.

Tất cả mọi người đều không biết Lưu Tranh sẽ xử lý như thế nào.

Mà đúng lúc này.

Một tên lính trinh sát lại xông vào trong thành.

Quỳ xuống đất nói.

"Bẩm báo thành chủ, Hán Đế đã xây dựng một hành cung cách thành chúng ta hai mươi dặm.

Hơn nữa, còn sắp xếp ổn thỏa những tù binh kia!" Giọng nói vang lên.

Khiến cho thành chủ Kim Thạch Vương thành, trong mắt không khỏi lộ ra nụ cười.

Tiếp đó, không chút do dự ra lệnh.

"Để đại quân tập hợp, chuẩn bị tấn công.

Hán Đế phải chết, và không chỉ có hắn, còn có cả gia quyến của hắn.

Bản tọa muốn cho cả Hồng Hoang biết, Kim Thạch nhất mạch ta mới là bá chủ Hồng Hoang.

Hán thất, cuối cùng chỉ là một tồn tại nhỏ bé.

Nhớ kỹ, phải một đòn trúng đích!" Giọng nói vang lên, khiến cho tên thuộc hạ kia thân hình không khỏi khựng lại.

Nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng hét.

"Mạt tướng tuân mệnh!" Dứt lời, liền chạy xuống dưới.

Rõ ràng, lúc này trong Kim Thạch Vương thành có người đang gây rối.

Mà bên kia, Lưu Tranh ngồi trên long ỷ.

Hắn đang cân nhắc trận chiến tiếp theo.

Bây giờ cao tầng của Đại Kinh có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Tuy thực lực hiện tại đã tăng lên không ít.

Nhưng dù sao cũng không phải là thời kỳ đỉnh phong.

Cho nên, trong đầu hắn không chỉ suy nghĩ làm thế nào để nâng cao sức chiến đấu cao cấp của Đại Kinh.

Đồng thời, cũng đang cân nhắc thực lực của mình.

Nếu không thể đột phá.

Đối với hắn mà nói, chính là một ẩn hoạn lớn.

Nghĩ đến đây.

Liền nói với Tào Chính Thuần bên cạnh.

"Truyền ý chỉ của trẫm, để Lý Nguyên Bá đến Hoàng Tuyền Quan nghênh địch!" "Vâng, bệ hạ!" Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, lập tức đáp lời.

Ngay sau đó, liền xoay người đi ra ngoài.

Tốc độ hắn cực nhanh.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, liền dẫn theo Lý Nguyên Bá xuất hiện ngoài cửa ải.

Mà lúc này, đối phương.

Nhìn những người của Kim Thạch thành đứng trên hư không, liền gầm lên.

"Các ngươi dám phạm vào Đại Kinh của ta, quả là muốn chết!" Dứt lời.

Lòng bàn tay vung lên, liền đánh về phía tường thành.

Giây phút này, bầu trời dường như sụp đổ.

Ngọn lửa vô tận lan ra.

Khiến cho thành chủ Kim Thạch thành, trong đôi mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhưng lúc này, hắn căn bản không còn chỗ để kháng cự.

"Ầm!" Lôi Cổ Ung Kim Chùy trong tay Lý Nguyên Bá đập ra.

Một cường giả Kim Thạch thành trong nháy mắt hóa thành thịt nát.

Cảnh tượng này, sau khi bị những tướng lĩnh trên tường thành nhìn thấy.

Ai nấy đều hồn bay phách lạc.

Võ tướng của Đại Kinh này quá mạnh.

Ngay cả tường thành còn chưa chạm tới, đã giết chết cao thủ phe mình ngay tại chỗ.

Lúc này, bọn họ đâu còn dám tiếp tục ở lại.

Quay người liền chạy vào trong thành.

Nhưng tất cả đã muộn.

"Bùm bùm!" Từng vị cường giả, dưới hung uy của Lý Nguyên Bá, bị đánh bay ra ngoài.

Cả người lúc này đều bị trọng thương.

Mà Kim Thạch Vương kia, sau khi nhìn thấy thuộc hạ của mình bị tàn sát, càng thêm sợ hãi.

Hắn thề, nếu mình sống sót, sau này nhất định sẽ báo thù.

Vì vậy, trên tường thành, không quan tâm đến những thủ quân cầu

xin tha mạng.

Trực tiếp liền cưỡi yêu thú xông ra.

“Ngao!” Theo một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Mấy con yêu thú thân hình khổng lồ xuất hiện trên chiến trường.

Đây là yêu thú do Kim Thạch Vương nuôi, mỗi một con đều sánh ngang với thực lực Hồng Mông đạo tổ ngũ trọng.

Mà hắn, thì cưỡi trên lưng một con hổ đen.

Trong đôi mắt lộ ra vẻ khát máu.

Lao xuống phía dưới.

Trên lòng bàn tay, có cương phong nồng đậm hội tụ.

“Ha ha, đây là cái giá phải trả khi ngươi chọc giận ta.

Hán Đế ngươi cứ chờ đó.

Ta nhất định sẽ diệt Đại Kinh của ngươi.

Giết!” Lúc này, Kim Thạch Vương gần như đã hoàn toàn điên cuồng.

Trong ấn tượng của hắn, chưa từng có ai dám chống đối mình, lại bị Hán Đế đánh thương.

Kích thích này đối với hắn thật sự quá lớn.

Mà lời hắn vừa dứt.

Những con yêu thú kia liền vồ lên tường thành.

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Khiến cho bá tánh trên tường thành đều run rẩy.

Cảm thấy sợ hãi.

Mà khóe miệng Kim Thạch Vương lại lộ ra một nụ cười.

Trong lòng hắn hiểu rõ, hôm nay mình chắc chắn sẽ thắng.

“Hán Đế, ta sẽ ở đây nhìn ngươi chết.

Ha ha!” Tiếng cười ngông cuồng truyền ra.

Mọi người xung quanh đều mặt lộ vẻ kinh hãi.

Ai có thể ngờ, Kim Thạch Vương này lại kiêu ngạo đến mức này.

Chỉ là, lời hắn vừa dứt.

Xa xa, lại có bụi bặm cuồn cuộn kéo đến.

Chính là Hạng Vũ và những người khác đã đến.

“Hán Đế, chúng ta đến giúp ngươi!” Nhìn những binh lính Đại Kinh bị áp chế lùi lại trên tường thành.

Hạng Vũ mắt đỏ ngầu.

Hét lớn một tiếng, liền lao lên.

“Xoẹt!” Trường đao vung ra hàn quang chói mắt.

Kim Thạch Vương kia đã không kịp né tránh.

Cả cái đầu bay thẳng ra ngoài.

Máu tươi phun ra.

Khiến cho bá tánh xung quanh đều không khỏi trừng lớn mắt.

Tiếp đó, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Không ngờ Hán Đế lại uy thế ngút trời như vậy.

Trong chốc lát, trên tường thành, sĩ khí đại chấn.

Cái chết của Kim Thạch Vương khiến cho thủ quân Kim Thạch thành trong thành hoàn toàn sụp đổ.

Dưới sự truy sát của Lý Nguyên Bá và Lữ Bố.

Rất nhanh, trên tường thành lại khôi phục lại sự yên tĩnh.

Chỉ còn lại đầy đất thi hài, chứng minh cho trận chiến trước đó.

Mà đúng lúc này.

Tào Chính Thuần cẩn thận đến gần Lưu Tranh cung kính nói.

"Bệ hạ, Kim Thạch Vương thành đã bị tiêu diệt.

Nhưng nghe nói trong thành còn có một vị phó thành chủ.

Đối phương là con trai duy nhất của thành chủ.

Nếu có thể chém giết hắn, nhất định có thể thu được lượng lớn công đức trị.

Chương 630

Hơn nữa, cũng coi như làm suy yếu thực lực của Kim Thạch Vương!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh gật đầu.

Sau đó lạnh lùng nói.

"Truyền lệnh của trẫm, điều động đại quân vây quét phó thành chủ.

Nhưng nhớ cẩn thận đề phòng thành chủ Kim Thạch thành.

Kẻ này vô cùng giảo hoạt!" Dứt lời, liền lui về trong soái trướng.

Bây giờ Đại Kinh, có thể nói là binh hùng lương đủ.

Nhưng điều này lại không khiến Lưu Tranh thả lỏng cảnh giác.

Kim Thạch thành, là nơi Kim Thạch nhất tộc nổi lên.

Trong đó, nhất định có rất nhiều bí mật.

Hơn nữa, trong Kim Thạch Vương thành còn có trận pháp bí ẩn.

Một đội quân như vậy.

Không thể xem thường.

Mà lúc này trong thành.

Trong phủ thành chủ.

Kim Thạch Vương lại sắc mặt âm trầm vô cùng.

Lần này, hắn không những không hoàn thành nhiệm vụ.

Ngược lại còn mất đi hai viên hãn tướng.

Trận chiến này khiến cho lòng tin của hắn bị đả kích nghiêm trọng.

Đặc biệt là khi nghĩ đến lúc huynh đệ mình lâm chung.

Càng hối hận không thôi.

Không nên chọc vào Hán Đế.

Chỉ là, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Thuộc hạ của mình đã chết hết.

Bây giờ Kim Thạch Vương chỉ có thể ký thác hy vọng vào con trai của huynh đệ mình.

Hy vọng đối phương có thể ngăn chặn Hán quân.

Nhưng hy vọng của hắn đã định trước là thất bại.

Bởi vì lúc này vị công tử kia lại vô cùng thảm hại.

Vừa mới thoát khỏi chiến trường.

Liền bị truy sát suốt đường.

Nếu không phải trên người có phù văn bảo mệnh.

Sợ là đã sớm vẫn lạc.

"Hộc hộc!" Thở hổn hển ngồi trong phòng.

Trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ, lên tiếng hét.

"Phụ thân đại nhân đâu, sao còn chưa đến cứu ta!" Dứt lời, vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Đây là chỗ dựa cuối cùng của hắn, nếu không có phụ thân che chở, sợ là khó thoát khỏi sinh thiên.

Nhưng, lời hắn vừa dứt.

Liền có thị nữ đi vào phòng.

Cung kính nói.

"Thiếu gia, đại sự không hay rồi, tin tức phụ thân đại nhân của

ngài thất bại trong việc tấn công Đại Kinh đã bị lộ ra.

Bây giờ Kim Thạch vương triều, các đại vương hầu đều đang tìm ngài!" "Chết tiệt!" Nghe thấy âm thanh, trên mặt vị công tử kia lộ ra vẻ tức giận.

Tiếp đó, liền lên tiếng quát.

"Ngươi có biết không, bây giờ chúng ta phải làm sao để rời đi.

Nếu không, tính mạng khó giữ!" "Nô tỳ không biết!" Thị nữ rụt rè nói.

Tuy tu vi của nàng không tệ, nhưng ở bên cạnh công tử, lại chưa từng thấy qua nguy hiểm thực sự.

Bây giờ nghe thấy âm thanh, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Tiếp đó, liền nói.

"Hừ, phế vật!" Nghe thấy âm thanh, vị công tử kia lạnh lùng hừ một tiếng.

"Ta biết rồi!" Tiếp đó, liền chuẩn bị đi ra khỏi cửa phòng.

Mà đúng lúc hắn vừa bước ra.

"Ầm ầm!" Từng trận tiếng nổ dữ dội vang lên ngoài thành trì.

Tiếp đó, mưa tên vô tận rơi xuống.

Khiến hắn không thể không quay trở lại phòng mình để lánh nạn.

Mà bên kia.

Trong mắt Lưu Tranh lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nhàn nhạt nói.

"Thông báo cho Hạng Vũ, để hắn dẫn đại quân trấn giữ cổng thành.

Trẫm đi giải quyết phó thành chủ!" Lưu Tranh chậm rãi nói.

Tiếp đó, một quyền liền đánh ra.

Năng lượng rực rỡ lan ra khắp phủ thành chủ.

"Ầm!" Phủ thành chủ bị đánh nát, cổng thành trực tiếp vỡ tan.

Tiếp đó, hắn dẫn đại quân xông ra ngoài.

Khi họ đến trên đường phố.

Cả con đường, đầy rẫy những cành tay cụt chân.

Máu tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

Giây phút này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Căn bản không ngờ.

Lưu Tranh sẽ xuất hiện ở đây.

Không chỉ là người thường, ngay cả phó thành chủ cũng sững sờ.

Hắn không ngờ, vào thời khắc quan trọng này, Hán Đế sẽ xuất hiện trước mắt mình.

Mà lúc này, Lưu Tranh lại khinh thường nói.

"Kim Thạch Vương đã chết.

Bây giờ trẫm tuyên bố, thành trì đổi chủ!" Dứt lời.

Phó thành chủ liền cảm thấy đầu óc mình ong ong.

Hán Đế này quả thực là hung mãnh.

Lại dám cướp đoạt thành trì của mình.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Kim Thạch Vương thành, lớn hơn phủ thành chủ rất nhiều.

Những năm gần đây, vẫn luôn bị phó thành chủ kiểm soát.

Nếu là người khác.

Hắn còn có vài phần lo lắng, nhưng nếu là Lưu Tranh.

Vậy thì không có vấn đề gì.

Dù sao, đối phương là kẻ ngay cả phụ thân mình cũng dám giết.

Hơn nữa, đối phương cũng chưa từng thất hứa.

Vì vậy, lập tức lên tiếng hét.

"Bái kiến bệ hạ!" Giọng nói vang lên, mang theo vẻ kính trọng.

Cảnh này, Lưu Tranh nhìn thấy, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Tiếp đó liền lên tiếng.

"Ừm, từ nay về sau, Kim Thạch thành do ngươi quản lý.

Nhưng trẫm hy vọng có thể xây dựng một thành trì lớn hơn.

Không biết ngươi có bằng lòng không!" "Thần tuân chỉ!" Nghe thấy âm thanh, phó thành chủ cung kính nói.

Nếu đối phương đã cho cơ hội.

Hắn tự nhiên sẽ không từ chối.

Mà lúc này, Lưu Tranh lại hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, lên tiếng quát.

"Truyền lệnh toàn quân, theo trẫm san bằng Kim Thạch thành.

Phàm kẻ nào chống cự, giết không tha!" Giọng hắn vang lên, khiến tất cả mọi người thân hình đều không khỏi khựng lại.

Nhưng cũng không ai phản bác.

Công thế hùng vĩ như vậy, nếu còn không thể chiếm được một thành trì.

Cũng thật sự là không nói nổi.

Mà cùng lúc đó.

Giọng nói của Tào Chính Thuần lại truyền đến.

"Bệ hạ, vệ quân của Kim Thạch Vương thành đã đến, bọn họ nói có thể hỗ trợ chúng ta phá địch!" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh gật đầu.

Tiếp đó, liền đi về phía trước.

Mà Tào Chính Thuần, thì theo sát phía sau hắn.

Còn binh lính Đại Kinh, lại như hổ báo, xông pha trận mạc.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng trong thành.

Lúc này, người của Kim Thạch vương triều đâu có ngờ.

Trong thời gian ngắn ngủi, cục diện lại thay đổi đến mức này.

Bây giờ, sào huyệt của họ cũng bị người ta chiếm lĩnh.

Nhưng, cùng lúc chấn động, còn có nỗi sợ hãi nồng đậm.

Bọn họ không biết, mình nên làm gì bây giờ.

Mà lúc này, Lưu Tranh không quan tâm.

Dẫn đại quân.

Không ngừng tàn sát.

Trong một ngày, cả Kim Thạch thành liền bị dọn sạch.

Phủ thành chủ của Kim Thạch Vương, bị binh lính Đại Kinh bao vây.

Mà đúng lúc này.

Phó thành chủ đứng trên một gác lầu.

Nhìn đại quân bị bắt làm tù binh ở xa, lên tiếng.

"Hán Đế thật sự quá tàn nhẫn, không tha một ai.

Chương 631

Nhưng bây giờ phần thắng của chúng ta rất lớn, vì có tinh nhuệ trong thành trợ giúp!" Dứt lời.

Trong mắt liền lóe lên vẻ điên cuồng.

"Ha ha, những tinh binh này đều là tinh nhuệ trong thành.

Bọn họ đều được Kim Thạch Vương bồi dưỡng, độ trung thành cực cao.

Lần này, chỉ cần có thể giành chiến thắng, chúng ta nhất định có thể thống nhất nơi này!" Kim Thạch Vương lên tiếng.

Mà các tướng lĩnh khác cũng nhao nhao phụ họa.

Nhưng, lời hắn vừa dứt.

Xa xa lại có một đội kỵ binh phi đến.

Chính là quân tiên phong.

Dẫn đầu là một vị tướng lĩnh mặc áo giáp.

Giáp trụ trên người tỏa ra ánh sáng u ám.

Lúc này hắn nhìn mọi người gầm lên.

"Các ngươi thật to gan, dám phản bội vương triều!" Giọng nói vang vọng khắp hư không, tất cả mọi người đều bị dọa giật mình.

Tiếp đó, liền lên tiếng quát.

"Hỗn xược, chúng ta đầu hàng Đại Kinh.

Bây giờ đã được sắc phong tước vương.

Ai dám ngăn cản, giết không tha!" Những tướng lĩnh này, ai nấy đều sát khí đằng đằng.

Mà nghe thấy âm thanh.

Vị tướng lĩnh kia nhíu mày, chậm rãi nói.

"Các ngươi có biết ta là ai không?" "Hừ, kệ ngươi là ai, hôm nay chúng ta sẽ diệt ngươi, báo thù cho thành chủ!" Phó thành chủ lạnh lùng nói.

Tiếp đó, liền vẫy tay ra hiệu cho tướng lĩnh dưới trướng động thủ.

Trong khoảnh khắc, trận chiến bắt đầu.

Mà vị tướng lĩnh kia, sau khi nhìn thấy cảnh này.

Trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

Tiếp đó liền lên tiếng mắng.

"Các ngươi đáng chết!" Dứt lời, lại trực tiếp xông lên.

Hai bên trong nháy mắt va chạm vào nhau.

"Phụt!" Ngay tại chỗ liền có người vẫn lạc.

Chỉ là, đúng lúc này.

Trong mắt phó thành chủ lại lộ ra vẻ âm độc.

Trong tay hắn, xuất hiện một lưỡi đao sắc bén.

Thẳng tiến đâm về phía vị tướng quân kia.

"Rắc!" Mũi đao sắc bén cắt ngang ngực vị tướng quân kia.

Máu tươi phun ra, khiến vị tướng quân không khỏi co rụt đồng tử.

Tiếp đó, thân thể liền ngã xuống đất.

Rõ ràng là không sống nổi.

Tiếp đó, liền nhìn xung quanh lên tiếng quát.

"Tất cả mọi người, theo bản thành chủ đột kích vương thành!"

Giọng nói vang lên, một luồng sương máu nồng đậm liền lan ra.

Mà lời hắn vừa dứt.

Tướng lĩnh Đại Kinh liền theo sát phía sau.

Kim Thạch thành tuy chỉ là một tòa thành nhỏ.

Nhưng vẫn có trăm vạn hùng binh.

Ngay khi đại quân Đại Kinh đến, liền bắt đầu trận chiến sinh tử.

Đặc biệt là vị phó thành chủ kia, bên cạnh còn có mấy ngàn cao thủ bảo vệ.

Mỗi người đều có tu vi Thần quân cửu trọng.

Thậm chí còn có một vị cường giả Chuẩn thánh tam trọng.

Khiến người ta kinh hãi.

Lúc này, hắn nghiền ép trên đường đi.

Nhưng Lưu Tranh lại không hề quan tâm.

Bởi vì, theo hắn thấy, Kim Thạch thành này sớm muộn gì cũng thuộc về Đại Kinh.

"Ầm ầm!" Lời hắn vừa dứt.

Trên trời liền truyền ra tiếng sấm.

Tiếp đó, liền thấy.

Vô tận quân đội Đại Kinh hội tụ về đây.

Tình huống này khiến phó thành chủ không khỏi kinh ngạc.

Không hiểu vì sao Lưu Tranh lại có nhiều quân đội như vậy.

Mà đúng lúc này.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi vào trong sân.

Khi nhìn thấy Lưu Tranh, trực tiếp lên tiếng quát.

“Hán Đế, chủ công nhà ta muốn đàm phán với ngươi, mau rút quân đi.

Nếu không, ta sợ ngươi khó giữ được tính mạng!” Lần này, người xuất hiện lại không phải ai khác, chính là người quen cũ của Lưu Tranh.

Chính là Lữ Bố.

Ban đầu sau khi nhận được mệnh lệnh của Lưu Tranh.

Khóe miệng hắn lại lộ ra vẻ hung tàn.

Trực tiếp liền cưỡi tọa kỵ, bay về đây.

“Bốp!” Hắn vừa đáp xuống, một cước liền đá ra.

Tiếp đó, một bước lên tường thành.

Nhìn phó thành chủ kia.

Lạnh lùng nói.

“Hán hoàng có lệnh, giết kẻ này.

Tất cả người của Kim Thạch thành, diệt cỏ tận gốc!” Dứt lời.

Đại quân phía sau Lữ Bố trong nháy mắt động thủ.

Hàn quang rực rỡ lóe lên.

Từng cái đầu người bay lên.

“Các ngươi muốn chết!” Phó thành chủ gầm lên, muốn chạy trốn.

Đáng tiếc hắn làm sao có thể nhanh hơn Lữ Bố.

“Xoẹt!” Trường thương trực tiếp xuyên thủng tim hắn, khiến đối phương không cam lòng ngã xuống vũng máu.

Tiếp đó, liền lên tiếng hét: “Phụ thân ta là Kim Thạch Vương!

Các ngươi không được giết ta!" Lúc này, trên mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng đáng tiếc, Lưu Tranh căn bản không để ý đến hắn, các tướng lĩnh Đại Kinh cũng không hề có ý nương tay.

Mà lời hắn vừa dứt.

Liền bị loạn kiếm chém chết tại chỗ.

Những người này đều là tồn tại đỉnh cấp nhất của Kim Thạch thành.

Bây giờ bị giết, đối với Kim Thạch thành mà nói, chính là một đòn hủy diệt.

Một vị tướng lĩnh hét lên ngoài cổng thành.

"Ta đầu hàng!" "Ầm!" Tiếp đó, liền quỳ xuống đất.

Mà những người khác thấy vậy, cũng nhao nhao bắt chước.

Dù sao, bọn họ cảm thấy, thực lực của Đại Kinh này thật sự quá mạnh, mình căn bản không có chỗ để phản kháng.

Một lát sau, tất cả mọi người đều đã đầu hàng.

Mà Lưu Tranh lại chậm rãi nói.

"Dọn dẹp chiến trường, chuẩn bị tấn công phủ thành chủ!" Giọng nói tràn ngập sát khí.

Mà nghe thấy âm thanh, binh lính xung quanh không dám chậm trễ.

Ai vào việc nấy, nhanh chóng chuẩn bị trước trận chiến.

Ngay cả cổng thành cũng bị đẩy sang một bên.

Mà Lưu Tranh thì chắp tay sau lưng đứng đó.

Chờ đợi đại quân trong phủ thành chủ xuất hiện.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười.

Bây giờ, hắn có đủ tự tin để chiếm được phủ thành chủ.

Bởi vì, trong hơn một năm chinh phạt này, thực lực của Đại Kinh đâu phải là một Kim Thạch thành cỏn con có thể địch lại.

Lời Lưu Tranh vừa dứt.

Trong đại sảnh của phủ thành chủ.

Một lão giả mặt mày âm trầm ngồi trên ghế.

Trong mắt hắn lộ ra ngọn lửa giận vô tận.

Lúc này, hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hán Đế à Hán Đế, không ngờ ngươi lại dám dẫn đại quân tấn công Kim Thạch thành của ta.

Nếu con ta có mệnh hệ gì, ta nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Giọng nói mang theo vẻ hung lệ.

Tiếp đó, liền lên tiếng.

"Thông báo cho đại tướng quân, triệu tập toàn bộ nhân viên, chuẩn bị quyết chiến.

Bất kể phải trả giá nào, nhất định phải giết chết Hán Đế!" Nghe thấy âm thanh, vị phó thành chủ kia cung kính nói.

"Vâng, đại nhân!" Lúc này, hắn tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Bởi vì, các tướng quân của Kim Thạch thành đều là thúc bá huynh đệ của hắn.

Chỉ cần triệu hồi đối phương.

Dù Đại Kinh có nhiều binh lính hơn nữa.

Cũng không đủ để chống lại.

Lời vừa dứt.

Thân hình vị phó thành chủ kia liền biến mất tại chỗ.

Lao về phía xa.

Mà ở một phía khác của phủ thành chủ.

Trong một cung điện, lúc này một người đàn ông trung niên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Trên trán hắn chảy đầy mồ hôi.

Chương 632

Nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ tàn nhẫn.

“Phụ thân, ngài nói Hán Đế có phát hiện ra chúng ta không, dù sao chúng ta cũng ẩn nấp rất kỹ.

Nếu hắn biết là chúng ta mưu đoạt Kim Thạch thành, e là sẽ có nguy hiểm!” Người đàn ông cẩn thận nói.

Người này chính là thiếu chủ của Kim Thạch thành.

Bây giờ mới chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Nhưng thiên phú kinh người, trong đám bạn đồng lứa được coi là nổi bật.

Nghe thấy âm thanh, vị thành chủ kia nhàn nhạt nói.

“Không sao, Đại Kinh cách đây quá xa.

Dù có người nhận ra, hắn cũng không thể kịp thời đến!” Giọng nói vang lên, mang theo vài phần ngạo nghễ.

Chỉ là, đúng lúc này.

Ngoài cửa lớn, một tiếng nói gấp gáp truyền đến.

“Báo cáo thành chủ, không hay rồi, có đại quân Đại Kinh đến.

Đã công phá thành trì!” Tiếng nói vừa dứt, cả căn phòng liền im lặng.

Vị thiếu chủ kia càng không dám tin vào tai mình.

Nhưng chưa kịp hắn nói gì.

Từng trận tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Tiếp đó, liền bị hãn tướng Đại Kinh xông vào phòng lôi ra ngoài.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong phòng, khiến sắc mặt vị thành chủ kia trở nên trắng bệch vô cùng.

Sau đó, hắn chậm rãi nói.

“Thông báo cho đại tướng quân!” “Vâng, thành chủ!” Một vị quản gia cung kính nói.

Sau đó, xoay người rời khỏi đại điện.

Lúc này, khắp thành trì đều là binh lính của Đại Kinh.

Hơn nữa, điều quỷ dị hơn là.

Trên người bọn họ tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

Cảnh tượng này lại khiến vị thành chủ kia không khỏi co rụt đồng tử.

Quân đoàn Đại Kinh quả nhiên là danh bất hư truyền.

Chỉ là, đúng lúc hắn chuẩn bị nghênh địch.

Một hãn tướng Đại Kinh thân hình vạm vỡ từ trên trời rơi xuống.

Thân thể được bao phủ bởi vảy giáp.

Trong ánh mắt hắn lộ ra màu đỏ rực.

Chính là Lữ Bố.

Mà sau khi nhìn thấy đối phương.

Người của Kim Thạch Vương thành, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Thực lực của Lữ Bố này lại đạt đến Thánh nhân ngũ trọng.

Điều này sao có thể không khiến họ kinh hãi.

Nhưng ngay sau đó, lại không còn quan tâm được nhiều nữa.

Thành chủ lên tiếng quát.

“Các tướng theo ta nghênh chiến!” Dứt lời, liền đi đầu tiên về phía

trước.

Hắn là tu vi đỉnh phong Thánh nhân ngũ trọng.

Tuy không biết tướng lĩnh của Đại Kinh này rốt cuộc đạt đến trình độ nào.

Nhưng cũng hiểu rõ, đối phương không phải là người mình có thể chống lại.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh này.

Lữ Bố kia lạnh lùng hừ một tiếng, họa kích trong tay vung lên.

"Vút!" Tựa như tia chớp.

Trong khoảnh khắc liền đâm vào ngực thành chủ.

"Ầm ầm!" Âm thanh chấn động vang lên.

Khiến thân hình vị thành chủ kia khựng lại.

Tiếp đó, một luồng tử khí nồng đậm liền lan ra.

"Bùm!" Theo một tiếng nổ vang lên.

Thân thể thành chủ hóa thành mảnh vụn.

Mà Lữ Bố cũng không dừng lại, tiếp tục vung họa kích, quét ngang bốn phía.

Trong nháy mắt, cả Kim Thạch thành hoàn toàn bị bao phủ trong lửa chiến.

Bá tánh trong thành càng khóc cha gọi mẹ.

Mà Lưu Tranh thì đứng trên long niện.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi nhíu mày.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng biết vì sao thành chủ Kim Thạch thành kia lại có thể kiêu ngạo như vậy.

Kim Thạch thành này có thể xưng bá mấy châu.

Nhất định là có chỗ dựa.

Mà đúng lúc tâm tư hắn vừa lướt qua.

Một vị tướng lĩnh lại tiến lên, cung kính nói.

"Bệ hạ, những người của Kim Thạch thành này vô cùng giảo hoạt.

Thuộc hạ nghi ngờ họ đã sớm trốn thoát rồi.

Bây giờ phải làm sao?" Nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh gật đầu, không nói gì.

Nếu đã như vậy, vậy chỉ có thể tàn sát sạch cả thành trì.

Nghĩ đến đây, liền lên tiếng quát.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, giết cho trẫm!" Sau khi ra lệnh, tất cả mọi người đều xông vào trong thành.

Trong thời gian ngắn ngủi, liền nhấn chìm cả thành trì trong sương máu.

Trong Kim Thạch thành, tiếng chém giết và tiếng kêu thảm thiết xen lẫn vào nhau.

Cả thành trì đều trở thành địa ngục trần gian.

"Xoẹt!" Mà đúng lúc này, Lưu Tranh một ngón tay bắn ra.

Cương phong rực rỡ trực tiếp xuyên thủng đầu lâu thành chủ.

Trong mắt đối phương lộ ra vẻ khó tin.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, Đại Kinh lại mạnh mẽ đến vậy.

Lại dám làm như vậy.

Điều này khiến hắn có chút không dám tin.

Nhưng bây giờ đã không cho phép hắn nghĩ nhiều.

Đầu hắn lập tức nổ tung.

Tiếp đó, cả người đều ngã xuống đất.

Còn tướng lĩnh bình thường và bá tánh trong thành trì thì càng thê thảm hơn.

Thành chủ vẫn lạc, khiến họ căn bản không có cơ hội phản kháng.

Trong thời gian ngắn ngủi, liền chết sạch.

Mà đúng lúc này.

"Ngao!" Trên trời hư ảnh long tượng gầm thét.

Tiếp đó, một chưởng đánh xuống.

"Rắc!" Bàn tay khổng lồ rơi xuống.

Thủ vệ trong thành thậm chí còn không có cơ hội né tránh.

Liền bị đánh chết tại chỗ.

Cuối cùng, cả thành trì, trừ phủ thành chủ, không còn vật sống nào.

Lưu Tranh chậm rãi đi vào trong phủ thành chủ.

Một lát sau, liền đến một sân nhỏ.

Tiếp đó, liền chậm rãi nói.

"Hán Đế giá lâm, các ngươi mau ra nghênh tiếp!" Giọng hắn vô cùng vang dội, trong nháy mắt lan ra.

Mà lời hắn vừa dứt.

Trong căn nhà trong sân liền xuất hiện hai bóng người.

Một lão giả, thân hình gầy gò, hốc mắt sâu hoắm.

Nhưng trên người lại dâng trào sát ý nồng đậm.

Mà người còn lại thì mặt đầy râu ria.

Hai mắt đỏ ngầu, cơ bắp cuồn cuộn.

Chính là thủ phủ của Kim Thạch Vương thành, Hoàng Thạch Công.

Lúc này, trong mắt hắn tinh quang lóe lên.

Hắn chậm rãi nói.

"Hán Đế giá lâm Kim Thạch thành, không biết có việc gì!" Giọng nói mang theo một luồng uy nghiêm.

"Ha ha, nghe nói các ngươi bắt tướng lĩnh dưới trướng của ta.

Trẫm đặc biệt đến đòi!" Lưu Tranh cười nói.

Nhưng sắc mặt lại âm trầm vô cùng.

Mà khóe miệng Hoàng Thạch Công lại lộ ra vẻ khinh thường.

Chậm rãi nói.

"Hán Đế bệ hạ, dưới trướng ngài có vị tướng lĩnh nào đáng để bản tọa ra tay.

Chẳng lẽ là Lữ Bố kia sao!

Ta khuyên ngài nên mau chóng rời đi.

Lữ Bố kia, chúng ta không chọc nổi đâu.

Nếu không, ngài cũng khó tránh khỏi tai ương!" Giọng nói của Hoàng Thạch Công mang theo vài phần lạnh lùng.

Mà nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh lại cười nói.

"Ha ha, ngươi nghĩ trẫm đến đây tìm phiền phức sao, quả là ngu xuẩn.

Trẫm hôm nay đến, chính là để lấy mạng ngươi!" Nói xong, họa

kích trong tay trực tiếp giơ lên.

Khí tức hùng vĩ vào lúc này quét sạch cả thành trì.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Hoàng Thạch Công lạnh đi, lạnh lùng nói.

“Hán Đế, ngươi thật sự muốn cùng Hoàng Thạch thành của ta là địch sao.

Đừng quên, ngươi bây giờ còn chưa đăng cơ, Đại Kinh này e là không bảo vệ được ngươi!” “Ồn ào!” Mà nghe thấy âm thanh, Lưu Tranh lại lạnh lùng quát.

Tiếp đó, liền không còn do dự.

Chương 633

"Ầm ầm!" Theo tiếng nổ vang lên.

Thân thể hắn trực tiếp lao về phía Hoàng Thạch Công.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh này.

Trên mặt Hoàng Thạch Công lộ ra vẻ phẫn nộ.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại ngang ngược đến vậy.

Tiếp đó, liền lên tiếng quát.

"Giết!" Hắn nhảy lên, đồng thời quyền ấn đập ra.

Kình phong rực rỡ gần như muốn xé rách không gian.

Đây là một trong những tuyệt học của Hoàng gia, Phá Diệt Quyền.

Chỉ thấy hắn mỗi lần hít thở đều có thể phun ra một luồng năng lượng hủy diệt.

Đủ để hủy diệt bất cứ ai.

Mà đúng lúc đòn tấn công của hắn sắp đến gần Lưu Tranh.

Khóe miệng của Lưu Tranh lại lộ ra một đường cong hung tàn.

"Hệ thống, ta chọn thăng cấp!" Dứt lời.

Bên cạnh hắn lập tức được bao bọc bởi ánh sáng rực rỡ.

Sau đó, trên người liền tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Cảnh này, Hoàng Thạch Công cảm nhận được.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh sợ.

Không ngờ thực lực của Lưu Tranh lại bùng nổ trong nháy mắt.

Tiếp đó, thân hình cấp tốc lùi lại, không dám chậm trễ.

Hắn biết, bây giờ mình không phải là đối thủ.

Nhưng lúc này, Lưu Tranh sao có thể dễ dàng để hắn lui đi.

Đúng lúc thân thể hắn vừa lùi lại.

"Ngao!" Lưu Tranh vung họa kích trong tay, chém ngang trời.

"Bùm!" Họa kích hung hăng chém xuống.

Hoàng Thạch Công kia lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Cả người va mạnh vào tường.

Trông vô cùng thảm hại.

Mà ngay sau đó, Lưu Tranh liền lạnh lùng nói.

"Hôm nay, không ai cứu được ngươi!" Lời hắn vừa dứt.

Tào Chính Thuần bên cạnh đã dẫn cấm quân vây lại.

Nhìn Hoàng Thạch Công và các cao thủ phủ thành chủ khác, lên tiếng.

"Giết!" Giọng nói vang lên, vô số binh lính liền lao về phía mọi người.

Trong chốc lát, tiếng chém giết vang lên.

Cả Thiên Cung dường như trở nên náo nhiệt vô cùng.

Mà đúng lúc này.

Lưu Tranh lại đến bên ngoài mật thất của phủ thành chủ.

Nhìn Lữ Bố đang ngồi xếp bằng bên trong, hắn chậm rãi nói.

"Lữ tướng quân, ra ngoài đi, có khách đến!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Giọng nói mang theo một chút trêu chọc.

Mà theo lời hắn vừa dứt.

Cửa mật thất liền mở ra.

Lữ Bố đi ra.

Khi nhìn thấy Lưu Tranh, hắn cung kính nói.

“Mạt tướng tham kiến bệ hạ!” “Bình thân!” Lưu Tranh nghe thấy âm thanh, chậm rãi nói.

Tiếp đó, liền lên tiếng hỏi.

“Lữ tướng quân, trẫm muốn biết các ngươi bị bắt ở đâu.

Trẫm đích thân đi đòi người!” “Bệ hạ, là thế này.

Khi chúng ta tiến vào phủ thành chủ.

Vệ quân của Kim Thạch Vương thành liền bao vây chúng ta.

Nếu không có bảo giáp ngài để lại cho ta, đã sớm chiến bại rồi.

Bây giờ, chúng ta vẫn còn ở ngoài thành!” Lữ Bố cẩn thận nói.

Dù sao, Kim Thạch thành này quá đáng sợ.

Nếu chọc vào Hoàng Thạch thành này, e là rất khó thoát thân.

Mà lời hắn vừa dứt.

Lưu Tranh liền nhàn nhạt nói.

“Đi, trẫm cùng ngươi đi đòi người!” Tiếp đó, liền dẫn đại quân đi ra khỏi phủ thành chủ.

Mà lúc này Lữ Bố lại căng thẳng theo sát phía sau.

Lúc này, hắn không chỉ vì sợ hãi, mà còn lo lắng Lưu Tranh sẽ gặp nguy hiểm.

Mà lúc này trong Hoàng Thạch thành.

Hoàng Thạch Công đã đứng dậy khỏi mặt đất.

Hắn tuy bị thương, nhưng lúc này không hề sợ hãi.

Lưu Tranh dám đến, có nghĩa là đối phương có tự tin.

Nhưng trong lòng hắn lại hiểu rõ, mình phải giải quyết Lữ Bố trước khi đối phương đến.

Nếu không, e là sẽ có phiền phức.

Nghĩ đến đây, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tiếp đó, liền một bước bước ra.

Thân thể hắn hóa thành sao băng, trực tiếp lướt qua không trung.

Cánh tay duỗi ra.

Hướng về phía Lữ Bố chộp tới.

"Hừ, muốn giết ái tướng của trẫm, trước hết ăn một đòn của trẫm!" Lưu Tranh lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp đó họa kích cắt ngang bầu trời.

Thẳng tiến đập vào ngực Hoàng Thạch Công.

Hai người gặp nhau trên không.

Trên mặt Hoàng Thạch Công lộ ra vẻ hưng phấn.

"Bùm!" Hai bên va chạm, Hoàng Thạch Công lại chiếm thế thượng phong.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản Lữ Bố xông lên.

Ngược lại còn đang bỏ chạy về phía xa.

"Hừ, chạy cái gì, cút về đây cho trẫm!" Giọng nói của Lưu Tranh truyền ra.

Họa kích trong tay vung lên.

Trong nháy mắt, ánh sáng vô tận lan ra.

Khiến cả thành trì đều được chiếu sáng rực rỡ.

“Xoẹt!” Tiếp đó, một trận mưa máu bắn tung tóe.

Hoàng Thạch Công vốn đang chuẩn bị chạy trốn lại bị đánh bay ra ngoài.

Áo giáp trên người vỡ nát.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Lúc này, lão đã hoàn toàn hoảng loạn.

Không ngờ rằng, mình ngay cả thực lực để chống đỡ Lưu Tranh cũng không có.

“Bệ hạ tha mạng, ta nguyện ý đầu hàng, ta nguyện ý quy thuận Đại Kinh, xin ngài tha mạng!” Giọng nói của lão tràn ngập vẻ sợ hãi.

Chỉ là, ngay khi lời của lão vừa dứt.

Khóe miệng Lưu Tranh lại nở một nụ cười.

Hắn chậm rãi nói: “Trễ rồi!” Tiếp đó, họa kích trong tay rung lên.

Thân thể Hoàng Thạch Công lập tức ngã xuống đất.

Còn những cường giả khác của phủ thành chủ, nhìn thấy Hoàng Thạch Công chết thảm, căn bản không dám tiến lên.

Ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ sợ hãi.

Mà đúng lúc này, đại quân ngoài thành đã đến nơi.

Nhìn thấy Lưu Tranh, tất cả đều cung kính quỳ rạp trên mặt đất, cất giọng nói: “Bái kiến Hán Đế!” Tiếng hô vang lên, thể hiện sự kính ngưỡng sâu sắc.

“Đứng dậy đi!” Lưu Tranh lên tiếng.

Tiếp đó, hắn liền chỉ huy đại quân, trực tiếp áp sát vào bên trong phủ thành chủ.

Trong mắt hắn, lúc này lóe lên ánh sáng lạnh như băng.

“Bệ hạ, những thành chủ này đều trung thành tận tâm, nếu giết họ, chắc chắn sẽ gây ra chấn động lớn!” Lúc này, Lữ Bố cẩn thận nhắc nhở.

“Ha ha, yên tâm đi, Hoàng Thạch Công này tội đáng chết vạn lần.

Hắn đã muốn giết ngươi, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng để bị giết.

Lần này, trẫm muốn cho bọn chúng biết hậu quả của việc đắc tội với trẫm!” Lúc này, trong ánh mắt Lưu Tranh toát ra khí phách vô tận.

Mà khi lời hắn vừa dứt, các tướng lĩnh Đại Kinh không dám nhiều lời nữa, chỉ đi theo sau lưng Lưu Tranh.

Cùng lúc đó, vị lão tổ của Hoàng Thạch Thành kia lại nghênh đón một đội ngũ.

“Ngươi chính là viện binh do Hán Đế phái tới?” Nhìn thấy người đến, Hoàng Thạch Thành chủ nhíu mày hỏi.

“Không sai, chủ thượng nhà ta phái ta đến cứu viện Lữ tướng quân.

Có thể nói, mạng của ta là do ngài ấy ban cho, nếu ngài ấy gặp nguy hiểm, dù ngươi có cầu xin ta, ta cũng sẽ không đáp ứng!” Giọng nói vang lên, mang theo ý chí kiên định.

Đó chính là đội quân do Lữ Bố sắp xếp.

Mà lúc này, trên mặt Hoàng Thạch Thành chủ lại lộ ra vẻ vui mừng.

Bởi vì, có sự giúp đỡ của những người này, lão hoàn toàn có thể bắt được Lữ Bố.

Đến lúc đó, là có thể uy hiếp Lưu Tranh.

Mà đúng lúc này.

“Vút vút!” Mưa tên trong thành lại một lần nữa bắn ra.

Nhưng những tướng lĩnh Đại Kinh kia lại không hề né tránh.

“Tìm chết!” Một vị tướng lĩnh gầm lên.

Tiếp đó, liền tung một quyền nghênh đón.

Quyền cương rực lửa xé rách hư không.

“Bùm!” Theo tiếng nổ trầm đục vang lên, mưa tên trực tiếp nổ tung.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Hoàng Thạch Thành chủ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 634

Lão không ngờ rằng, những tướng lĩnh này của Lưu Tranh lại hung mãnh đến thế.

Tiếp đó, lão liền hét lớn: "Giết, theo ta giết địch!" Giọng nói vang lên.

Các trưởng lão của phủ thành chủ xung quanh cũng đi theo sau.

Năng lượng mênh mông tung hoành ngang dọc trên không trung.

"Ầm ầm!" Hai bên giao phong, khiến cho hư không chấn động.

Mà những trưởng lão của phủ thành chủ kia, càng là trong nháy mắt bỏ mạng tại chỗ.

Trong mắt bọn họ lộ ra vẻ kinh hãi.

Mà đại quân của Lữ Bố, lại giống như mãnh hổ xuống núi.

Hướng về bốn phía mà lao tới.

Mỗi một đòn đều mang theo năng lượng cuồn cuộn.

Trong thời gian ngắn, những trưởng lão kia liền bỏ mạng.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Hoàng Thạch Thành chủ không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Hán Đế, ngươi thắng rồi, ta nhận thua!" Lúc này, cuối cùng lão cũng chịu mềm mỏng.

Bất kể nói thế nào, tất cả những điều này cũng chỉ vì để sống sót mà thôi.

Chỉ cần Lưu Tranh tha cho mình, lão cam nguyện làm chó săn cho Hán Đế.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của lão vừa dứt.

Giọng nói lạnh như băng của Lưu Tranh lại vang lên vào lúc này: "Muộn rồi, hôm nay không ai được sống!" Lời vừa dứt, họa kích vạch ra một vầng sáng chói lọi, trực tiếp chém xuống đối phương.

"Bùm!" Vị Hoàng Thạch Thành chủ này, bị một kích đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Nhưng quan trọng nhất là, lão cảm thấy đan điền của mình đã bị hủy, một thân tu vi cứ thế bị phế bỏ.

Tiếp đó, lão liền phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Nhưng Lưu Tranh lại không hề động lòng, lạnh lùng nói: "Kéo xuống chém đi, nhớ kỹ, đừng để lại dấu vết!" "Tuân lệnh!" Tào Tính lên tiếng.

Tiếp đó, liền áp giải thành chủ kia đi ra ngoài thành.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Lữ Bố sau khi chém giết Hoàng Thạch Thành chủ kia, cũng thở phào một hơi.

Dù sao, sức chiến đấu của đối phương quá mạnh.

Nếu không phải như vậy, thật sự khó mà trấn áp được mọi người.

Đúng lúc này, trong đại doanh, một giọng nói đột ngột vang lên: "Báo, khải bẩm bệ hạ, Đông Hải Long Vương suất lĩnh trăm vạn thủy quân tiến đánh Hoàng Thạch Thành, hiện tại lính canh trên tường thành đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Xin bệ hạ tiến vào Hoàng Thạch Thành!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh gật đầu.

Sau đó, liền cùng Gia Cát Lượng và những người khác đi về phía cổng thành.

Vừa đến nơi, liền nhìn thấy một vị đại hán thân hình vạm vỡ.

Sau lưng hắn là hàng trăm chiến thuyền.

Lúc này, chính là Đông Hải Long Vương dẫn đầu hạm đội đã đến nơi này.

"Thần ra mắt bệ hạ!" Khi nhìn thấy Lưu Tranh, Ngao Bính cung kính lên tiếng.

Tiếp đó, liền nói: "Bệ hạ, mạt tướng không phụ sứ mệnh, đã chém giết sạch sẽ Hoàng Thạch Thành chủ, chỉ để lại phu nhân và con trai của thành chủ.

Xin bệ hạ xử lý!" "Ừm, không tệ!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Trong mắt hắn, lúc này lóe lên tinh quang.

Sau đó, liền phân phó: "Truyền lệnh, đồ thành!" Lời vừa dứt, đại quân sau lưng liền bắt đầu hành động.

Các loại tiếng la hét giết chóc vang lên.

Cả đất trời gần như bị bao phủ bởi sương máu.

Trong Hoàng Thạch Thành, tiếng hét thảm, tiếng gào thét, thậm chí là tiếng khóc lóc vang lên.

Đây là một tòa thành của sự tàn sát.

Mà ở một nơi khác, hốc mắt Hoàng Thạch Thành chủ như muốn nứt ra.

Lúc này, lão hận không thể xông ra khỏi thành.

Nhưng lại bị phó tướng bên cạnh ngăn lại, lên tiếng khuyên giải: "Thành chủ không cần lo lắng, đại quân Đại Kinh tuy lợi hại, nhưng cũng không thể công phá thành trì.

Chỉ cần chờ đợi viện quân là được.

Tin rằng họ sẽ sớm đến thôi!" Sau khi lời của người này dứt, Hoàng Thạch Thành chủ mới từ từ ổn định lại.

Chỉ là, ngay khi lão vừa ngồi xuống.

"Xoẹt!" Tiếng lưỡi đao sắc bén xé gió truyền đến.

Ngay sau đó, đầu của lão liền bị ném lên cao.

Một thi thể không đầu ngã xuống mặt đất.

Giờ khắc này, Hoàng Thạch Thành chủ đã bỏ mạng.

Mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, phó tướng trong phủ thành chủ kia, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể động đậy.

Tiếp đó, đầu của hắn bị chém bay ra ngoài, máu tươi bắn tung tóe.

Cảnh tượng này, cũng đã thu hút sự chú ý của binh lính Đại Kinh.

Trong mắt bọn họ lộ ra vẻ hưng phấn.

"Hán Đế, ta là trưởng lão của Huyền Âm Tông.

Nếu ngài dám giết ta, cả Huyền Âm Tông nhất định sẽ không tha cho các ngươi!" Giọng nói vang lên, tỏ ra vô cùng hoảng hốt.

Mà nghe thấy giọng nói, vị nữ tử áo trắng đứng bên trái Lưu Tranh, chậm rãi nói: "Hừ, một Huyền Âm Tông nhỏ bé thì có thể làm gì.

Nếu bệ hạ sợ, thì giao ngươi cho ta!" Nói rồi, lòng bàn tay vung lên.

Một luồng sương đen lóe qua.

"A!" Trưởng lão Huyền Âm Tông phát ra tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Mà ngay khi thân hình hắn tan biến tại chỗ.

Giọng nói cung kính của Tào Tính vang lên: "Bệ hạ, Huyền Âm Tông cách nơi này những mấy trăm triệu dặm.

Bọn họ làm sao đến được đây!" Giọng nói tràn ngập sự nghi hoặc.

"Ha ha, chuyện này ngươi không cần hỏi.

Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ chiếm cứ Hoàng Thạch Thành!" Nghe thấy giọng nói, Tào Tính không dám chậm trễ.

"Tuân lệnh!" Giọng nói vừa dứt, liền lui xuống.

Một lát sau, quân đội Đại Kinh đã tập kết tại đây.

Hơn nữa, còn mang theo tất cả vật tư trong Hoàng Thạch Thành, hướng về phía xa mà lao đi.

Nơi họ đi qua, để lại đầy đất những cành cây gãy và tay chân cụt.

Mà ngay khi quân đoàn Đại Kinh vừa rút lui.

Trên biển Đông lúc này, trên một chiếc chiến thuyền khổng lồ, Đông Hải Long Vương ngạo nghễ đứng trên boong tàu.

Bên cạnh lão là mấy vị trưởng lão.

Thực ra, nếu chỉ có một đệ tử Huyền Âm Tông đến, cho dù có Hoàng Thạch Thành chủ giúp đỡ, muốn tiêu diệt Hoàng Thạch Thành cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Dù sao, đối phương cũng không ngốc.

Nhưng bây giờ, có thêm Đông Hải Long Vương, thì lại hoàn toàn khác.

"Ha ha, người của Hoàng Thạch Thành này gan cũng không nhỏ nhỉ.

Dám phản kháng sự thống trị của Đông Hải ta.

Lần này, ta sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn!" Đông Hải Long Vương cười nói.

Mà ở một nơi khác, đại quân của Lưu Tranh đã đến dưới chân thành Hoàng Thạch.

Nhìn những cung thủ dày đặc trên tường thành, trên mặt Tào Tính lộ ra vẻ hung tợn, lạnh lùng nói: "Mở cổng thành cho trẫm, kẻ đầu hàng không giết!" Nghe thấy giọng nói, những binh lính phụ trách phòng thủ trên tường thành kia, trong mắt lộ ra vẻ do dự.

Bởi vì, lúc này bọn họ biết, một khi mở cổng thành đầu hàng, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Nhưng, nếu tiếp tục chống cự, cho dù may mắn chiến thắng, mình cũng chắc chắn sẽ chết.

"Hán Đế bệ hạ, mạt tướng thà chết một lần cũng phải bảo đảm, thành trì an nguy.

Xin ngài thu hồi thành mệnh!" Một vị tướng lĩnh trên tường thành, lớn tiếng gầm lên.

Trong mắt lộ ra vẻ bi phẫn.

Chỉ là, đúng lúc này, ánh mắt Tào Tính lại ngưng lại.

Thanh cương đao trong tay giơ lên, lạnh lùng hét: "Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta!" Nói rồi, liền chuẩn bị tiến công.

Mà những binh lính trên tường thành kia, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lại không chút do dự, trực tiếp bóp cò.

Trong chốc lát, nỏ tiễn liền gào thét bay ra.

Tất cả những điều này, đều được hoàn thành trong nháy mắt.

Nhưng, ngay khi nỏ tiễn sắp tiếp cận Tào Tính.

“Ầm ầm!” Theo một tiếng nổ vang lên.

Hư ảnh cự tượng sau lưng đối phương, lại trong nháy mắt va vào tường thành.

Cả thành trì, đều rung chuyển dữ dội vào lúc này.

“Rắc!” Cổng thành càng là trực tiếp vỡ nát.

Tiếp đó, Tào Tính gầm lên: “Giết!” Theo tiếng hô vang lên, kỵ binh sau lưng, như thủy triều tràn lên tường thành.

Bọn họ hung hãn vô cùng.

Giết chóc một đường, những binh lính gặp phải, căn bản không có cơ hội phản ứng.

Trong thời gian ngắn, liền bị xuyên thủng hoàn toàn.

Cảnh tượng này, quá kinh khủng.

Lính gác trên tường thành, lúc này đã tuyệt vọng.

Bọn họ muốn phản kháng, nhưng chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

Căn bản là không chịu nổi một đòn.

“Ầm!” Mà đúng lúc này.

Thân hình Thiên Cung, cũng xuất hiện trên tường thành vào lúc này.

Lúc này, trong mắt lộ ra hàn quang đậm đặc.

Đồng thời, khí thế trên người, trong nháy mắt dâng lên, khiến cho lính gác xung quanh cảm thấy ngột ngạt.

Tiếp đó, giọng nói lạnh như băng lại vang lên: “Đầu hàng đi!” Giọng nói toát ra một luồng khí lạnh lẽo.

Lúc này, trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng, ngay khi bọn họ vừa định mở miệng cầu xin tha thứ.

Đông Hải Long Vương kia, lại bước ra.

Nhìn Lưu Tranh trên bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ oán độc.

Tiếp đó, gầm lên: "Tiểu tử Hán Đế, ngươi dám bắt nạt con cháu nhà ta.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Đông Hải!" Lời vừa dứt, thân hình liền bay vút lên, một chưởng đánh về phía Lưu Tranh.

Pháp lực mênh mông cuốn trôi trời đất.

Lần này, Đông Hải Long Vương không chuẩn bị giấu diếm thực lực, muốn một đòn trấn áp Lưu Tranh.

"Ngao!" Mà lúc này, Lưu Tranh cũng đã động.

Miệng hắn phát ra tiếng gầm thét, trên người kim quang rực rỡ.

Chương 635

Tiếp đó, một quyền nghênh đón.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt, quyền cương của hai người đã va chạm vào nhau.

"Bùm!" Theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Tiếp đó, thân thể Đông Hải Long Vương lại bị đập xuống mặt đất.

Mà cùng lúc đó, bước chân của Lưu Tranh không hề dừng lại.

Hắn hung hăng đạp xuống phía dưới.

Lần này, hắn chuẩn bị phế bỏ hoàn toàn Đông Hải Long Vương.

Nhưng, ngay khi thân hình hắn vừa nhảy lên.

"Xoẹt!" Thiết Sí Điêu sau lưng, trong nháy mắt duỗi vuốt sắc nhọn về phía hắn.

Đôi cánh sắc bén, dường như có thể cắt nát bầu trời.

Tinh quang trong mắt Lưu Tranh lóe lên.

Một ngón tay điểm ra.

"Keng!" Tiếng kêu trong trẻo truyền đến.

Ngón tay của hắn, vậy mà lại va chạm với vuốt sắc, phát ra tiếng kim loại va chạm.

"Thân thể thật mạnh mẽ!" Nhìn Lưu Tranh lúc này, người của Đông Hải Long tộc xung quanh, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tiếp đó, liền lao xuống dưới tường thành.

Bọn họ chuẩn bị cứu trợ Đông Hải Long Vương.

“Hừ!” Chỉ là, đúng lúc này, Lưu Tranh lại hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, Thiên Cung trong nháy mắt biến lớn, trực tiếp bao phủ toàn bộ Đông Hải Long Đảo vào bên trong.

Mặc cho người của Đông Hải Long tộc giãy giụa thế nào, nhưng sức nặng của Thiên Cung, thực sự quá nặng nề.

“Ầm!” Theo một tiếng nổ vang lên.

Thiên Cung rơi xuống mặt đất.

Lúc này, Đông Hải Long Đảo, dưới sự bao phủ của Thiên Cung, giống như bị lún vào vũng bùn.

Bất cứ ai muốn thoát ra, đều có chút khó khăn.

Đặc biệt là Đông Hải Long Vương, lúc này gần như là không thể nhúc nhích.

Trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ kinh hãi.

Mà đúng lúc này, Tào Tính cũng đã đến nơi.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Đông Hải Long Vương, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường.

“Hôm nay, lấy ngươi tế cờ!” Giọng nói vang lên, một búa bổ xuống.

Năng lượng nóng rực, lan tỏa trên bầu trời, khiến cho đồng tử của Đông Hải Long Vương co rút lại.

Lập tức hét lên: “Phụ thân cứu ta!” Giọng nói mang theo sự vội vàng, hiển nhiên là sợ Tào Tính chém giết mình.

Mà ngay khi lời của hắn vừa dứt.

Đông Hải Long Vương đang đứng tại chỗ, trong mắt lại tỏa ra ý lạnh thấu xương, lão chậm rãi nói: “Tiểu tử Hán Đế, ngươi thật sự

cho rằng, Đông Hải Long Vương ta, sợ ngươi sao!" Nói rồi, trong tay vậy mà lại xuất hiện thêm một cây chiến kích.

"Vút!" Tiếng xé gió sắc bén truyền đến.

Tiếp đó, một luồng ánh sáng xanh biếc liền bắn ra.

Lão vậy mà lại chọn cách đối đầu trực diện với Tào Tính.

Đây là điều mà không ai ngờ tới.

Nhưng, sau khi nhìn thấy hành động của đối phương, lại không khỏi lắc đầu.

"Ầm!" Hai người cuối cùng lại một lần nữa va chạm vào nhau.

Năng lượng mênh mông, lúc này lan tỏa ra.

"Rắc!" Tiếp đó, vị trí của Đông Hải Long Vương.

Mặt đất sụp xuống.

Mà thân thể hắn, lại bị đập vào trong hố sâu.

Cảnh tượng như vậy, là điều mà không ai từng lường trước.

"Phụ thân!" Cùng lúc đó, một tiếng kêu kinh hãi vang lên.

Chỉ thấy một nữ tử, từ xa chạy đến.

Khi nàng đến gần, mới phát hiện, người đàn ông rơi vào hố sâu kia, không phải là phụ thân của mình, mà là một thanh niên xa lạ.

Sắc mặt nàng lập tức trở nên u ám vô cùng.

Tiếp đó, liền quát lớn: "Ngươi thật to gan, dám làm hại phụ thân ta, ta giết ngươi!" Nữ tử này chính là Tứ công chúa Long tộc Ngao Ngọc Tĩnh.

Nghe thấy giọng nói, trên mặt Tào Tính lộ ra vẻ khinh thường nói: "Hừ, chỉ là một con lươn nhỏ mà thôi, bản tướng quân còn cần phải sợ nó sao, hôm nay nếu không phải nể mặt bệ hạ và nương nương,

ngươi tưởng ngươi có thể sống sót sao!" Tào Tính lạnh lùng nói.

Một đòn vừa rồi của hắn, tuy đã dùng toàn lực, nhưng cũng đã nương tay rất nhiều.

Nếu không, đối phương căn bản không thể chống đỡ nổi.

Bây giờ, chỉ là bị thương mà thôi, căn bản không đáng là gì.

Mà ngay khi lời của hắn vừa dứt.

"Gầm!" Tiếp đó, trên bầu trời, một móng vuốt khổng lồ chộp về phía Tào Tính.

Tốc độ cực nhanh vô cùng, thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của Đông Hải Long Vương.

Cảm nhận được khí tức truyền đến từ sau lưng, trong mắt Tào Tính lóe lên một tia ngưng trọng.

Tiếp đó, liền gầm lên một tiếng, binh khí trong tay, thẳng tắp chém ra.

Trong chốc lát, đao quang rực lửa, trong nháy mắt bùng nổ, khiến cho cả hư không, dường như bị xé rách.

"Bùm!" Theo một tiếng nổ vang lên.

Hai bên va chạm vào nhau.

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ của Đông Hải Long Vương bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Lúc này, ánh mắt lão ảm đạm.

Không ngờ rằng, mình lại bại trong tay một võ tu Kim Đan kỳ nhỏ bé.

Mà Tào Tính thì sao, lại không hề dừng lại công kích.

Lật tay rút ra thanh kiếm sắc bén sau lưng, hàn quang lấp lánh.

Hắn lại một bước bước ra, hướng về phía Ngao Ngọc Tĩnh mà giết tới.

Giờ khắc này, đồng tử của đối phương co rút lại.

Bởi vì, công kích của Tào Tính quá kinh khủng, khiến cho trong lòng nàng dấy lên nỗi sợ hãi vô hạn.

Nàng cảm thấy, chỉ cần mình chống đỡ thêm vài chiêu, chắc chắn sẽ chết trong tay Tào Tính.

"Ngao!" Chỉ là, lúc này nàng đã không thể né tránh kịp nữa.

Ngay khi thân hình nàng vừa lùi lại.

Tào Tính một kiếm, liền đâm ra.

Kiếm mang sắc bén, vạch nát bầu trời, mang theo thế lăng lệ vô song, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của Ngao Ngọc Tĩnh, trong nháy mắt trở nên trắng bệch vô cùng.

"Xoẹt!" Trường kiếm xuyên qua vai Ngao Ngọc Tĩnh.

Cơn đau dữ dội, vang vọng trong đầu nàng.

Nhưng, nàng vẫn quật cường nói: "Ngươi không phải là con người, là ma quỷ, là ác ma!" Giọng nói khàn khàn, thậm chí còn mang theo tiếng khóc.

"Ha ha, ma quỷ?

Ác ma!" "Ngươi có biết Ma giới không!

Ngươi có biết, vì sao nhân tộc chúng ta, lại bị nô dịch trên đại lục Tiên Linh.

Lẽ nào những chuyện này, không liên quan đến chúng ta!" "Phịch!" Giọng Tào Tính vừa dứt.

Ngao Ngọc Tĩnh liền ngã mềm trên mặt đất.

Lúc này, nàng đã hiểu, mình đã chọc nhầm người, thanh niên trước mắt không phải là người bình thường, mà là một sự tồn tại còn hung tàn hơn.

Nhưng, vào giây phút cuối cùng, nàng lại ngẩng đầu nói: "Ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngươi, chỉ cầu ngươi tha cho ta!" Lúc này, Ngao Ngọc Tĩnh đâu còn vẻ cao ngạo nửa phần.

"Làm trâu làm ngựa, không được, ta thích tự mình ra tay, trảm thảo trừ căn, là tín ngưỡng cơ bản nhất của nhân tộc chúng ta!" Tào Tính cười nói.

Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt.

Thủ lĩnh thị vệ Long Cung bên cạnh, lại bước ra.

"Hán Đế bệ hạ, chuyện này là do Long Cung chúng ta sơ suất, xin ngài thứ tội.

Tứ công chúa này, xin hãy giao cho ta!" Nghe thấy giọng nói, Tào Tính gật đầu nói: "Nếu đã là chuyện nội bộ của Long Cung các ngươi, trẫm sẽ không tham gia.

Chỉ là Ngao Quảng này, lại phải bắt cho trẫm, không cho phép bất kỳ ai cản trở!" Lời vừa dứt, liền đi về phía xa.

Lúc này, hắn đã hoàn thành chuyện Lưu Tranh giao phó, tự nhiên không có lý do gì để ở lại.

Mà cùng lúc đó.

"Soạt!" Ở một nơi khác, Ngao Quảng lại trong nháy mắt mở hai mắt ra.

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười hung tợn.

Bởi vì, mệnh lệnh của Lưu Tranh vừa đến.

Để hắn suất lĩnh trăm vạn đại quân, tiến về Đông Hải.

Trận chiến này, hắn phải thắng lợi.

Nếu không, chắc chắn sẽ mất hết mặt mũi, thậm chí là mất mạng.

Do đó, đâu còn dám chậm trễ.

Vừa xuất hiện, liền bắt đầu điều động đại quân.

"Lái phi thuyền, theo ta!" Theo một tiếng hét lớn vang lên, mấy chục chiến hạm, hướng về phía ngoài Đông Hải mà đi.

Trong mắt Ngao Quảng lộ ra vẻ điên cuồng.

Trận chiến này, chỉ được phép thắng lợi, tuyệt không cho phép thất bại.

Lúc này, hắn giống như một vị ma thần.

"Gầm!" Mà ngay khi hắn vừa xuất phát không bao lâu.

Một tiếng gầm thét truyền đến, một con thủy viên to lớn, hướng về phía hắn mà lao tới.

Toàn thân tỏa ra sát khí nồng nặc, vậy mà lại là yêu thú hóa hình.

"Tìm chết!" Nhìn thủy viên đang bay tới, trong mắt Ngao Quảng lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Bùm!" Theo một tiếng nổ vang lên.

Cú đấm này lại trực tiếp đánh vào thân thể đối phương.

Trong chốc lát, lồng ngực thủy viên liền bị đánh nát.

Trong mắt nó lộ ra vẻ không thể tin được, nhưng lại không còn cơ hội nói chuyện nữa.

Mà đúng lúc này.

Ở một nơi khác, Ngao Nhuận cũng gặp phải rắc rối.

Người của Đông Hải Long Cung, lúc này đã sớm tập trung tại đây

chờ đợi.

Bọn họ không những không có chút ý hối cải, thậm chí còn chuẩn bị cùng Long Hoàng tiến công Long Cung.

Dù sao, Ngao Nhuận là con trai độc nhất của Long Hoàng, cái chết của đối phương, khiến cho cả Đông Hải, hoàn toàn hỗn loạn.

Đặc biệt là, lần này Long Cung, trong số các tướng lĩnh được phái đến, còn có Đông Hải Long Vương.

"Các ngươi muốn làm gì, dám vây khốn Long Cung.

Thật sự không muốn sống nữa sao!" Người bảo vệ Long Cung, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ lên tiếng mắng.

Chương 636

“Hừ, lão già, bớt nói nhảm đi, giao ra thi thể của Ngao Nhuận.

Nếu không, diệt cả nhà ngươi!” Thân hình Đông Hải Long Vương đứng trên không trung, lạnh lùng nói.

Trong mắt lộ ra vẻ hung ác.

“Ha ha, quả là si tâm vọng tưởng, mối thù của Ngao Nhuận, Long Cung ta nhất định phải báo.

Các ngươi chờ đó, lũ súc sinh các ngươi, sẽ có một ngày phải trả giá!” Người bảo vệ kia lớn tiếng hét.

Nhưng, nghênh đón lại là tiếng hừ lạnh của Long Vương.

“Ầm!” Tiếp đó, một chưởng đánh ra.

Trong nháy mắt liền đánh bay người bảo vệ ra ngoài.

Lúc này, toàn thân đối phương đẫm máu.

Trong mắt lộ ra ánh sáng oán độc, nhìn Long Vương trên không trung, hận không thể ăn thịt uống máu của lão.

Nhưng, hắn hiểu, mình căn bản không có bản lĩnh này.

Lập tức liền lên tiếng hét: “Các ngươi nhớ kỹ cho ta!” “Bùm!” Giọng nói vừa dứt, liền ngã xuống mặt đất.

Mà đúng lúc này, Ngao Nhuận lại từ trong cung điện bước ra.

“Phụ vương!” Hắn cung kính lên tiếng gọi.

Chỉ là, lúc này Ngao Nhuận lại trông vô cùng chật vật.

Cả người hốc mắt đều trở nên đỏ bừng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến.

Ai cũng không tin.

Vị Nhị hoàng tử Long Cung từng phong hoa tuyệt đại này, lại sa sút đến mức như vậy.

“Nghiệt chướng, tất cả đều là do vi phụ không chăm sóc tốt cho con.

Để con bị gian nhân hãm hại.

Mẫu phi con trước khi lâm chung đã dặn vi phụ phải chăm sóc con thật tốt.

Sao con lại biến thành bộ dạng này!” Giọng Ngao Bính toát ra một tia bi thương.

Mà Ngao Nhuận, lại chậm rãi nói: “Con cũng không ngờ.

Những người đó lại bỉ ổi như vậy.

Ngay cả con cũng dám ám sát!” Giọng nói tràn ngập sự tức giận.

“Ha ha, tất cả đều là do con tự chuốc lấy, nếu không phải con cướp đoạt bảo vật, sao lại bị truy sát.

Yên tâm đi con trai.

Vi phụ đã liên lạc được với ba huynh đệ của con, tối nay sẽ tiễn chúng lên đường.

Đến lúc đó, cả nhà chúng ta đoàn tụ!” Nghe thấy giọng nói, Ngao Bính lại thở phào một hơi.

Vị huynh trưởng này của mình.

Tuy tính tình có chút cổ hủ.

Nhưng đối với mấy người anh em của mình, lại vô cùng yêu thương.

Chỉ cần ông ta ra tay.

Chắc chắn, tất cả đều không thành vấn đề.

Mà cùng lúc đó, bên bờ Đông Hải, Lưu Tranh cũng dẫn theo đại quân xuất hiện.

Trong mắt hắn, tinh quang bùng nổ.

Trên người tỏa ra uy áp mênh mông.

"Bái kiến bệ hạ!" Nhìn thấy Lưu Tranh, Tứ Hải Long Vương cung kính lên tiếng nói.

Trong mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Mà Lưu Tranh lại phất tay ý bảo miễn lễ.

Ngay sau đó, liền nhàn nhạt nói: "Ngao Nhuận đâu, tại sao còn chưa ra!" "Bẩm cáo bệ hạ, thương thế của Ngao Nhuận rất nặng, e là cần một khoảng thời gian mới có thể hồi phục!" Nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh khẽ lắc đầu, không nói nhiều, trực tiếp đi vào sâu trong đảo.

Một lát sau, liền đến bên trong Long Cung.

"Tham kiến bệ hạ!" Sau khi nhìn thấy Lưu Tranh đến, trong mắt Ngao Nhuận lộ ra một tia kích động, lên tiếng nói.

Chỉ là, lúc này Lưu Tranh lại không có chút biểu cảm nào.

Nhìn Ngao Nhuận chậm rãi nói: "Lần này ngươi chịu khổ rồi.

Ta đã hứa với cha mẹ ngươi.

Đảm bảo sẽ cứu ngươi ra an toàn, thì nhất định sẽ làm được!" Giọng nói của hắn, mang theo sự trịnh trọng.

Khiến cho mắt Ngao Nhuận ướt át, nước mắt suýt nữa chảy ra.

Sau khi mình bị bắt làm tù binh, không biết đã trải qua những gì, càng chịu đủ mọi tủi nhục.

Nhưng, động lực duy nhất để hắn sống tiếp, chính là hy vọng Lưu Tranh có thể thực hiện lời hứa.

"Đa tạ bệ hạ!" Giọng nói vang lên, lại mang theo tiếng nấc nghẹn.

Những năm tháng rèn luyện này, hắn đã trưởng thành quá nhiều.

"Các ngươi lui xuống trước đi!" Lưu Tranh vẫy vẫy tay, để mọi người rời đi.

Mà ngay khi bọn họ vừa rời đi.

Ngao Nhuận liền lên tiếng nói: "Bệ hạ, bây giờ phải làm sao, Long tộc đã công phá Tây Hải, e là không bao lâu nữa sẽ công nhập Nam Hải.

Nếu đến lúc đó, Long Cung chúng ta bị diệt, cho dù chúng ta còn sống, cũng khó thoát một kiếp!" Lúc này, sắc mặt Ngao Nhuận khó coi vô cùng.

"Trẫm không quan tâm những chuyện này, đêm nay, trẫm sẽ giúp ngươi đăng cơ làm Long Hoàng.

Đến lúc đó, ta sẽ để Long Cung trở thành bá chủ Hồng Hoang!" Lời của Ngao Nhuận vừa dứt.

Lưu Tranh liền lại một lần nữa lên tiếng nói.

Mà lúc này, Ngao Nhuận lại kinh ngạc.

Tiếp đó, cẩn thận hỏi: "Bệ hạ, chuyện này không thể hấp tấp.

Cao thủ Long Cung quá nhiều, một mình ngài e là không địch lại!" "Không sao, ta có chừng mực!" Lưu Tranh nhẹ nhàng nói.

Mà nghe thấy giọng nói, Ngao Nhuận không còn do dự, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng rực lửa.

Cuối cùng cắn răng nói: "Được, vậy thì trông cậy vào bệ hạ.

Tính mạng của Ngao Nhuận ta, đều nằm trong tay bệ hạ.” “Yên tâm đi.

Ngươi đã gọi trẫm một tiếng thúc thúc, thì sẽ không nuốt lời!” Lời của Ngao Nhuận vừa dứt.

Khóe miệng Lưu Tranh, liền nở một nụ cười.

Tiếp đó, liền nói với Tứ Hải Long Vương: “Các ngươi lui xuống đi.

Cha con chúng ta ôn lại chuyện cũ.

Không có phân phó, không ai được đến gần!” Nghe thấy mệnh lệnh, Tứ Hải Long Vương, đâu dám chậm trễ, vội vàng lui ra khỏi phòng.

Lúc này, trong hai mắt Ngao Nhuận lộ ra một tia cảm động.

Mà Lưu Tranh lại đã lấy ra một viên đan dược đưa cho đối phương.

“Uống viên đan dược này, có thể giúp ngươi ổn định thương thế!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Đan dược hắn luyện chế, mỗi một viên đều vô cùng quý giá.

Viên này càng là ẩn chứa sinh mệnh lực mạnh mẽ, có thể chữa trị thương thế.

Mà nghe thấy giọng nói, Ngao Nhuận lại không chút do dự, mở miệng nuốt xuống.

Đan dược vào bụng, một luồng năng lượng khổng lồ liền tỏa ra.

Trên thân thể hắn, vậy mà lại xuất hiện ánh sáng vàng rực rỡ.

Tiếp đó, liền tiến vào trạng thái tu luyện.

Lúc này, hắn cảm thấy thương thế của mình đang nhanh chóng

lành lại, điều này khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Lưu Tranh, nở một nụ cười.

Chỉ là, đúng lúc này, một trận tiếng bước chân lại truyền đến.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy Đông Hải Long Vương kia, đi vào.

Lúc này, vẻ mặt lão đầy lo lắng.

Sau khi nhìn thấy Lưu Tranh, lập tức liền nói: "Hán Đế, Long Thần chết rồi, hai vị huynh trưởng của ta, vẫn còn đang ngăn cản ở vòng ngoài, e là không chống đỡ được nữa.

Ngài mau cùng ta ra tay, cứu bọn họ ra!" Giọng nói toát ra vẻ lo lắng.

"Ngao!" Mà ngay khi lời của lão vừa dứt.

Xa xa liền truyền đến từng trận gầm thét.

Tiếp đó, mấy con giao long xông lên trời, vậy mà lại là Đại thống lĩnh của Tứ Hải Long Cung.

Thân hình hắn hùng tráng.

Sau khi nhìn thấy Lưu Tranh, liền quỳ xuống mặt đất, cung kính lên tiếng nói: "Chúc Hạ bái kiến bệ hạ!" "Miễn lễ, trẫm hôm nay đến, là để giúp Ngao Nhuận đăng cơ.

Các ngươi theo trẫm giết ra ngoài.

Những lính tôm tướng cua này, cứ giao cho Ngao Bính và Ngao Bính đi!" Giọng nói vang lên.

Những binh lính kia tuy thực lực không yếu.

Nhưng so với Đông Hải Long Cung, lại kém hơn không ít.

"Vâng, bệ hạ!" Đại thống lĩnh cung kính nói.

Lúc này, đã hiểu ý của Lưu Tranh.

Lập tức liền đứng sang một bên.

Mà Ngao Bính kia, lại không nghi ngờ gì khác, trực tiếp liền đi ra ngoài.

Thân hình Ngao Nhuận cường tráng, thật sự là một bộ dáng anh vũ bất phàm.

Mà ngay khi hắn vừa bước ra khỏi khách sạn Long Môn.

Bốn phía liền bị sương mù dày đặc bao phủ.

Đại quân vốn còn chuẩn bị tiến công, trong nháy mắt dừng bước.

Hốc mắt Ngao Bính đỏ hoe.

Lúc này, hắn hận đến phát điên.

Mẹ hắn chết ngay trước mặt hắn.

Cha bị bắt, mình bị giam cầm ở đây.

Tất cả những điều này, đều là vì lũ phản đồ này.

"Gầm!" Tiếp đó, liền phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Một chưởng liền đánh ra.

Cả thân thể, đều dâng lên ngọn lửa nồng nặc.

Năng lượng rực lửa, hướng về bốn phía lan tỏa, khiến cho những lính tôm tướng cua xung quanh, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

"Xoẹt!" Thậm chí có người bị đánh bay ra ngoài.

Bọn họ không hiểu, tại sao vị đại công tước bình thường nhút nhát này, đột nhiên lại bùng phát ra sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Hơn nữa, những ngọn lửa này dường như ẩn chứa pháp tắc đặc thù, khiến người ta căn bản khó mà chống đỡ.

“Bùm bùm!” Mà đúng lúc này, Ngao Bính ở một nơi khác, cũng đã ra oai.

Ngón tay liên tục búng ra, từng binh lính Long Cung bị bắn chết tại chỗ.

Thực lực của bọn họ không tệ.

Tiếc là lại gặp phải Ngao Bính, đối phương sau khi uống đan dược, chiến lực tăng vọt.

Chương 637

Trong thời gian ngắn, liền chém giết mấy chục binh lính.

“A!” Tiếng hét thảm không dứt bên tai.

“Đại công tước uy vũ!” Một vị tướng lĩnh Long Cung hưng phấn hô lên.

Trận chiến này, nếu đánh thắng, chắc chắn sẽ khiến bọn họ hả hê.

Mà những người khác, cũng hùa theo.

Nhưng, ngay khi bọn họ cho rằng, thắng lợi đã ở ngay trước mắt.

“Ầm ầm!” Trên bầu trời, lại giáng xuống một đạo sét.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy vô số yêu thú, xuất hiện trong thành trì.

Thực lực của chúng vô cùng mạnh mẽ, có đến hàng chục triệu con.

Đó chính là yêu ma của phương Tây.

“Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), Đông Hải này cuối cùng cũng phải quy thuận chúng ta rồi sao!

Ha ha!” Cự ma cầm đầu vô cùng ngông cuồng.

“Hừ, yêu ma nhỏ bé, cũng muốn nhúng chàm Đông Hải Long Cung ta.

Hôm nay nhất định phải giết sạch các ngươi!” Tứ Hải Long Vương lạnh lùng nói.

Tiếp đó, liền hướng về phía cự ma kia mà giết tới.

Ngao Bính, thì đi theo sau đối phương, chờ thời cơ mà động.

Mà Lưu Tranh, lúc này lại không có động tĩnh gì.

Hắn biết, bây giờ vẫn chưa phải lúc ra tay.

Dù sao, Ngao Nhuận vừa mới đăng cơ, mình đã ra tay, miễn là có chút không ổn.

Nếu gây ra công phẫn, e là sẽ chịu thiệt lớn.

Nhưng, lúc này Ngao Bính lại không thể chờ được nữa.

Lập tức liền hét: "Đại ca, huynh dẫn theo huynh đệ đi trước, ta ở lại đoạn hậu!" Giọng nói vang lên, liền hướng về phía cự ma kia mà lao tới.

"Ầm!" Theo sự va chạm của hai bên.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Thân hình Ngao Bính bay ngược ra ngoài.

Nhưng cự ma kia, cũng không chiếm được lợi lộc gì.

Một quyền đánh nát vai, máu tươi chảy ròng ròng, trông vô cùng hung tợn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia tinh quang.

Mà lúc này, Ngao Nhuận lại dám ra tay độc ác.

"Phụ vương, người đi bảo vệ mẫu phi, hài nhi đến kéo dài thời gian!" Nói rồi, liền hướng về phía tường thành mà xông tới.

Lúc này, toàn thân hắn đẫm máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Nhưng, hắn lại không sợ, trường thương trong tay vung lên, đánh bay từng kẻ địch.

"Bùm!" Khi hắn vừa rơi xuống đất, liền phát ra tiếng gầm giận dữ.

“Gầm!” Tiếp đó, thân hình nhảy vọt lên.

“Ầm ầm!” Theo giọng nói của hắn vừa dứt.

Một đạo sấm sét đánh vào người hắn.

Trong chốc lát, thân thể Ngao Nhuận kia, lại một lần nữa nặng nề ngã xuống mặt đất.

Giờ khắc này, vảy trên người hắn vỡ nát, cả người chật vật vô cùng.

Mà Ngao Bính kia, lúc này hốc mắt đỏ bừng.

“Phụ hoàng, hài nhi đến cùng người!” Lời vừa dứt, liền lại một lần nữa nghênh đón những lính tôm tướng cua kia.

“Rắc!” Trên người hắn, có điện quang lóe lên, dường như hóa thành một vị Lôi Đình Chiến Thần.

Trường kiếm trong tay vung lên, từng binh lính, trực tiếp bị xé thành mảnh vụn.

Trong số những người này, cảnh giới thấp nhất đều đã đạt đến Hồng Mông Thánh Nhân Cửu Trọng.

Nhưng, lúc này lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Đối mặt với Ngao Bính sau khi bùng nổ, bọn họ quá yếu đuối, căn bản không thể địch lại.

“Bùm!” Khi tên lính tôm cuối cùng bị Ngao Bính chém giết.

Đối phương đứng trên tường thành, lớn tiếng hét: “Các ngươi còn không chịu đầu hàng!” Giọng nói toát ra ý lạnh lẽo.

“Đại vương tha mạng!” Nghe thấy giọng nói, một đám lính tôm lần lượt quỳ xuống đất, phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Sau đó, liền hướng về Tứ Hải Long Cung đầu hàng.

Lúc này, trong lòng Ngao Bính hưng phấn vô cùng.

Hắn biết, mối thù của mình, hôm nay xem như đã báo xong.

"Ha ha, thống khoái!" Lúc này, hắn phát ra tiếng cười lớn.

Tiếp đó, liền đến bên cạnh Ngao Bính.

"Nhị đệ, từ hôm nay trở đi, đệ chính là nhị hoàng tử của ta.

Hy vọng đệ có thể chấn hưng Đông Hải Long tộc ta!" Nghe thấy giọng nói, Ngao Bính gật đầu.

Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt.

"Xoẹt!" Một thanh kim đao xé gió bay tới.

Trong nháy mắt liền đâm vào lồng ngực hắn.

Cảnh tượng này, khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

Mà sắc mặt Lưu Tranh, càng là âm trầm xuống.

Hắn chậm rãi nói: "Đây là chuyện gì!" Lời vừa dứt, ánh mắt lại chuyển sang người nữ tử bên cạnh Ngao Bính.

Khóe miệng đối phương lộ ra nụ cười khổ sở, tiếp đó liền lên tiếng nói: "Hán Đế, ngài đừng hỏi ta, là bà ta, đều là bà ta làm!" Nói rồi, liền đưa tay chỉ về phía mẹ của mình.

Lúc này, mẫu phi của Ngao Bính, đã sớm sợ ngây người.

Bà ta làm sao cũng không ngờ, đứa con mình yêu thương nhất, lại dám phản bội mình.

"Ngươi cái đồ nghịch tử.

Ta phải giết ngươi!" Giọng nói vang lên, liền muốn giết con trai của mình.

Chỉ là, dưới tay Ngao Bính, đâu phải là đối thủ.

“Bùm!” Một chưởng trực tiếp đánh vào đầu bà ta.

Trong sát na, mẹ của Ngao Bính liền hoàn toàn mất đi sinh khí.

Cảnh tượng này, khiến cho hốc mắt Tứ Hải Long Vương như muốn nứt ra.

Mà lúc này, Ngao Bính đã khôi phục lại nguyên trạng.

Hắn nhìn phụ thân của mình, cung kính nói: “Phụ vương, ngài yên tâm đi, hài nhi mãi mãi là Nhị điện hạ của Đông Hải Long tộc, mãi mãi sẽ không phản bội!” Giọng nói mang theo một tia kiên định.

Mà nghe thấy giọng nói, trong mắt Tứ Hải Long Vương lại không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Đồng thời, cũng thầm than đứa con này của mình thật có chí khí.

Nếu không, cũng sẽ không nhận được truyền thừa Long Châu.

Chỉ là, đúng lúc này.

Một giọng nói lạnh như băng, lại vang lên vào lúc này.

“Lũ sâu bọ hèn hạ các ngươi, cút cho trẫm, nếu không thì chết!” Giọng nói tràn ngập sự miệt thị và bá đạo không hề che giấu.

Mà đúng lúc này, Tứ Hải Long Vương kia, cũng chú ý đến tình hình ngoài thành.

“Ngao!” Một con giao long màu vàng, xuất hiện dưới chân thành.

Thân thể vặn vẹo, tỏa ra mùi vị hung lệ.

Mà dưới chân nó, lại đi theo vô số tướng sĩ.

Đó chính là viện quân của Đông Hải Long Cung đã đến.

“Bái kiến bệ hạ, chúng thần cứu giá đến muộn!” Đông Hải Tam thái tử lên tiếng nói.

Lúc này, trong lòng tuy không cam tâm, nhưng cũng vô cùng bất

đắc dĩ.

Dưới tình huống như vậy, hắn cũng không có cách nào.

“Ha ha, trẫm biết các ngươi đã đến, nhưng các ngươi không nên hoành hành ở Đông Hải của ta!” Nghe thấy giọng nói, Đông Hải Long Vương cười lớn nói.

Chỉ là, đúng lúc này, từng trận tiếng hét thảm lại không ngừng vang lên.

Hóa ra, mẹ của Ngao Bính, lại cũng bị đánh giết vào lúc này.

Nhìn cảnh tượng trong sân, hốc mắt Ngao Bính đẫm lệ, phát ra tiếng kêu bi phẫn: “Phụ vương, người phải báo thù cho mẫu hậu!” Tiếp đó, liền co giật thân thể, ngất xỉu trên mặt đất.

Những ngày này, hắn đã trải qua quá nhiều gian khổ, tâm trí đã trở nên yếu đuối vô cùng.

Nếu không có mẫu phi của Ngao Bính, e là đã sớm chết ở đây.

Bây giờ, đối phương đã bỏ mạng, tín niệm của hắn, hoàn toàn sụp đổ.

Mà nhìn tất cả những điều này trong sân, Ngao Nhuận cũng không khỏi ngẩn ra, không biết nên giải thích thế nào.

Mà đúng lúc này, Lưu Tranh lại nhíu mày.

Hắn không ngờ, thế lực trong Hồng Hoang, thật sự không ít.

Cứ như vậy, e là mình rất nhanh lại phải tiến hành một cuộc chinh phạt.

Tiếp đó, liền lên tiếng hét: “Tất cả tướng lĩnh tập hợp, trẫm muốn đến Nam Chiêm Bộ Châu.

Diệt trừ Yêu tộc!” Lời vừa dứt, liền lao ra ngoài cổng thành.

Tốc độ của hắn cực nhanh, gần như là trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Còn những tướng lĩnh khác, cũng không dám chậm trễ, đều theo sát sau đó.

Chỉ là, bọn họ không hiểu, bên trong Đông Hải Long Đình, không phải đã bị công chiếm rồi sao.

Tại sao Lưu Tranh lại muốn rời đi.

Nhưng, trong lòng bọn họ cũng rõ.

Bây giờ đã là Hán Đế phân phó, thì tự nhiên không thể từ chối.

Do đó, cũng theo sát sau lưng đối phương.

Chuyện như vậy, Lưu Tranh đã quen.

Dù sao, thực lực của hắn mạnh mẽ, đi đến đâu cũng là nhất ngôn cửu đỉnh.

Hơn nữa, cũng cần phải uy hiếp những Yêu tộc kia.

Nếu không làm như vậy, e là những kẻ đó, căn bản sẽ không sợ hãi mình.

Mà đúng lúc này, thân ảnh Lưu Tranh vừa bước lên chiến thuyền.

Âm thanh của hệ thống liền truyền đến.

"Đinh, hệ thống nhắc nhở, nhiệm vụ Thiên Ma Đế Cung khởi động.

Xin túc chủ chọn phần thưởng nhiệm vụ!

Nhiệm vụ giai đoạn một: Chém hết cao tầng của Thiên Ma Đế Quốc.

Thời hạn một năm.

Phần thưởng nhiệm vụ 500 triệu điểm công đức.

Nhiệm vụ thất bại, trừ 10 tỷ điểm công đức!" Nghe thấy âm thanh, tinh quang trong hai mắt Lưu Tranh bùng nổ.

Tiếp đó, không chút do dự lên tiếng nói: "Trẫm muốn hoàn thành!" Lời vừa dứt, trong mắt liền lộ ra sát cơ nồng nặc.

Tiếp đó, liền đi về phía xa.

Chương 638

Lúc này, trong lòng hắn đã hiểu.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài, thuộc hạ của mình chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Không chỉ có hắn, ngay cả Ngao Bính cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy, hắn không thể tiếp tục trì hoãn nữa.

Cứ như vậy, một hạm đội khổng lồ, hướng về phía xa mà đi.

Bọn họ mênh mông vô tận, trên mỗi con thuyền, đều ngồi đầy người.

Mà Lưu Tranh lại ngồi ngay ngắn trên boong tàu.

Cả khuôn mặt trông vô cùng bình thản.

Nhưng, trong lòng lại càng ngày càng lo lắng.

Hắn lo lắng cho thuộc hạ của mình.

"Gầm!" Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ lại truyền đến.

Một con rùa khổng lồ chặn đường đi.

"Ầm ầm!" Tiếp đó, một quyền đấm ra.

Toàn thân nó ánh sáng đen rực rỡ, dường như là màn đêm.

Trong thân hình ẩn chứa sức mạnh hủy diệt vô tận.

Giờ khắc này, Lưu Tranh cảm thấy ngột ngạt, phảng phất như trời sập.

Không chỉ như vậy, xung quanh còn có một luồng mùi máu tanh xộc tới, khiến hắn không khỏi nhắm hai mắt lại.

Nhưng, bên tai hắn, vẫn truyền đến tiếng chém giết đinh tai nhức óc.

"Giết!" Lúc này, Lưu Tranh không muốn mở mắt.

Hắn không nỡ nhìn huynh đệ của mình bị thương.

Nhưng, trong lòng hắn lại rất rõ, mình không thể lùi bước.

Nếu không thể tiêu diệt những dị tộc này, mình sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tiếp đó, liền chuẩn bị nghênh địch.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa cầm lấy trường thương của mình.

Con rùa khổng lồ kia đã đến gần.

Móng vuốt to lớn vung lên, thậm chí có thể xé rách không gian, khiến người ta run sợ.

"Bùm!" Tiếp đó, một tiếng nổ trầm đục truyền đến, thân thể Lưu Tranh bị đánh bay ra ngoài.

Khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Sau đó, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt lóe lên.

Hắn chậm rãi đứng dậy, lần này hắn phải chiến đấu.

Cho dù phải trả giá lớn đến đâu, cũng phải chiến đấu.

"Bệ hạ cẩn thận, đây là một cao thủ Bán Thánh Bát Trọng.

Thực lực cường đại vô cùng, tuyệt đối không thể đối đầu trực diện." Tào Chính Thuần nhìn thấy Lưu Tranh chuẩn bị ra tay, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Mà nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh lại lạnh lùng nói: "Mệnh lệnh của trẫm ngươi cũng dám vi phạm!" Giọng nói của hắn toát ra sự lạnh lẽo.

Tào Chính Thuần này, là lão nô đã theo mình từ Hồng Hoang đến nay.

Nhưng vào thời khắc quan trọng, lại luôn ngăn cản mình, khiến hắn vô cùng tức giận.

Do đó, lời vừa dứt, liền hướng về phía rùa khổng lồ mà xông tới.

Lưỡi đao sắc bén trong tay vạch nát bầu trời, mang theo uy áp kinh khủng.

Chỉ là, ngay khi hắn sắp tiếp cận con rùa khổng lồ.

"Hừ, một con người nhỏ bé, mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt bản tọa!" Sau lưng con rùa khổng lồ, một thân ảnh hiện ra.

Đây là một nữ tử đầu người đuôi rắn.

Toàn thân vảy lân ánh lên hàn quang, càng thêm đáng sợ.

"Ầm!" Một chưởng của nàng đánh ra, chưởng phong rực lửa gào thét bay ra.

Nơi nó đi qua, trời đất dường như đều muốn vỡ nát.

Trong mắt Lưu Tranh lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng phản ứng của hắn lại không hề chậm.

"Rắc!" Lưỡi kiếm trong tay, trực tiếp quét ngang.

Khí thế sắc bén chói lọi, bùng nổ trong hư không.

Hai người giao đấu với nhau.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Tào Chính Thuần và Tứ hoàng tử, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Không ngờ, trong thời gian ngắn.

Tu vi của Lưu Tranh, đã đạt đến trình độ này.

Phải biết rằng, ban đầu Lưu Tranh, mới vừa đột phá Thần Quân

Lục Trọng.

Bây giờ, mới vừa đột phá không lâu.

Nhưng, vậy mà đã sở hữu chiến lực sánh ngang Bán Bộ Tổ Tiên.

Quả thực khiến người ta chấn động.

Cho dù là tồn tại cùng cấp, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Chỉ là, lúc này hai người lại không biết.

Lưu Tranh hiện tại đã có thể sánh ngang với tồn tại Bán Bộ Tổ Tiên Nhất Trọng.

Nếu bọn họ biết, e là càng thêm kinh ngạc.

Mà trận chiến ở một nơi khác, lại càng ngày càng kịch liệt.

Con rùa khổng lồ kia, khi chiến đấu, thân hình không ngừng di chuyển nhảy vọt.

Lòng bàn tay của nó, dường như hóa thành cột chống trời.

Mỗi một lần vung lên, đều sẽ dấy lên sóng triều vô tận, khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu của con rùa khổng lồ kia, còn có một thân ảnh đứng sừng sững.

Đó chính là nữ tử đầu người đuôi rắn.

Lúc này, trong hai con ngươi của nàng tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

Nhìn Lưu Tranh, trong mắt lộ ra nụ cười hung tợn.

Tiếp đó, liền lên tiếng nói: "Ngươi chính là Đế vương của Đại Kinh nhỉ.

Không ngờ, lại dám tự mình đến nộp mạng.

Vừa hay cho ta ăn!" Lời vừa dứt, liền hướng về phía Lưu Tranh

mà lao tới.

Mà cùng lúc đó, con rùa khổng lồ kia cũng chộp về phía Lưu Tranh.

Lúc này, nó tuy có chút khờ khạo, nhưng chiến đấu lực lại cực mạnh.

"Ngao!" Một con mãng xà khổng lồ xuất hiện, lao thẳng về phía đối phương.

Nhưng đáng tiếc, nữ tử thân rắn đầu người kia quá mạnh.

Mãng xà khổng lồ vừa đến gần, thân hình nàng ta vung đuôi một cái, liền đánh nó tan nát.

Đồng thời, thân thể Lưu Tranh, cũng bị hung hăng đập xuống mặt đất.

Lúc này, hắn cảm thấy lồng ngực đau dữ dội.

Con rùa khổng lồ này và nữ tử thân rắn đầu người, phối hợp ăn ý, căn bản khó mà chống đỡ.

"Bùm!" Theo một tiếng nổ vang lên.

Lưu Tranh bị con rùa khổng lồ một chân đạp dưới chân.

Cả người trong chốc lát trở nên xám xịt.

Nhưng, ngay khi nữ tử thân rắn đầu người kia, chuẩn bị ra tay tiêu diệt hoàn toàn Lưu Tranh.

Trên ngón tay Lưu Tranh, một miếng ngọc bội vỡ nát.

Đây là do Long Tước tặng cho hắn.

Ngày đó, sau khi Lưu Tranh rời khỏi Thiên Diễn Tinh Vực, liền giao vật này cho Long Tước, hy vọng đối phương có thể tìm được mình.

Lúc này ngọc bội vỡ nát, cho hắn biết tin tức của Long Tước.

"Ha ha, Long Tước công chúa cuối cùng cũng tìm đến!" Trong mắt Lưu Tranh lộ ra vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, liền lên tiếng hét: "Mau cứu trẫm, nếu không trẫm chết chắc!" Lời của hắn vừa dứt.

"Hót!" Ngay sau đó, liền nghe thấy một tiếng phượng hót lanh lảnh truyền đến.

Chỉ thấy một con thanh loan bay lượn lên cao.

Đôi cánh dang rộng, có đến mấy trăm trượng.

Hai cánh rung động, tỏa ra ngọn lửa rực lửa.

Đây là công chúa của Thanh Loan nhất tộc, tên là Phượng Hoàng, là tồn tại xếp thứ bảy trên Chân Linh Bảng.

Lúc này, nàng điều khiển ngọn lửa, rơi xuống chiến trường.

Nhìn con rùa khổng lồ kia, phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

"Ngao!" Chỉ là, con rùa khổng lồ kia lại không hề sợ hãi.

Nó phun ra một viên châu, vậy mà lại có sấm sét lóe lên, dường như có thể xuyên thủng trời đất.

"Xoẹt!" Lông vũ của Phượng Hoàng, trong khoảnh khắc bốc cháy, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Nàng không cam lòng gầm lên.

Nhưng, tất cả những điều này, đều đã muộn.

"Ầm!" Lưu Tranh và những người khác, đều ngã xuống mặt đất.

Mà nữ tử thân rắn đầu người kia, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường.

Lúc này, hiển nhiên là cho rằng đã nắm chắc phần thắng.

“Bệ hạ!” Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, Tào Chính Thuần lo lắng kêu lên.

Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt.

Nữ tử thân rắn đầu người kia, liền lạnh lùng nói: “Hôm nay không ai cứu được Hán Đế này.

Trừ phi là công chúa nhà ngươi đích thân đến!” “Gầm!” Mà đúng lúc này, con rùa khổng lồ kia đã gầm lên.

Thân thể khổng lồ, lại một lần nữa bay vút lên.

Nó muốn nuốt chửng Lưu Tranh.

Dù sao, đây là một liều thuốc bổ, có thể tăng trưởng tu vi của mình.

Chỉ là, ngay khi nó sắp chạm vào Lưu Tranh, một luồng ánh sáng trắng lại bắn tới.

Tiếp đó, trên trán của con rùa khổng lồ, liền xuất hiện một vết thương, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

“Ngao!” Tiếng hét thảm thiết vang lên.

Con rùa khổng lồ kia trong nháy mắt lăn lộn trên mặt đất.

Lúc này, sắc mặt Lưu Tranh lại ngưng trọng vô cùng.

Không chỉ vì con rùa khổng lồ bị thương.

Quan trọng nhất là, nữ tử thân rắn đầu người này, rõ ràng là đến từ sâu trong Cửu Châu.

Tồn tại như vậy, đâu phải là Đại Kinh có thể chống lại.

“Ầm ầm!” Quả nhiên, đúng lúc này, từng trận tiếng bước chân liền truyền đến.

Tiếp đó, liền có một đội ngũ đi vào ngoài cung điện.

Chương 639

Người cầm đầu, một người đàn ông mặt đầy râu quai nón, chính là Lữ Bố.

Khi đối phương tiến vào, ánh mắt khóa chặt vào người nữ tử thân rắn đầu người.

Khóe miệng hắn lộ ra một tia lạnh lẽo.

Tiếp đó, chậm rãi nói: "Hóa ra là Xà Hạt nương tử, sao ngươi lại đến đây, lẽ nào là đến giúp kẻ ác.

Hôm nay, bản tọa khuyên ngươi vẫn nên mau chóng lui đi.

Kẻo tự chuốc lấy họa!" Giọng nói mang theo ý cảnh cáo.

Chỉ là, lúc này Xà Hạt nương tử, lại không khỏi cười khẩy nói: "Ha ha, năm đó ngươi, còn không thể đánh bại bản tọa.

Chỉ dựa vào ngươi hiện tại, lại có thể làm gì ta!

Nếu đã đến, thì ngươi cứ để lại mạng đi!" Lời nàng vừa dứt, móng vuốt sắc nhọn trong tay trong nháy mắt vung lên, trực tiếp liền nghênh đón Lữ Bố.

Năng lượng mênh mông tỏa ra, gần như là muốn làm vỡ nát cả bầu trời.

Lúc này, Lưu Tranh sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lại không kịp nghĩ nhiều.

Phân phó với Tào Chính Thuần: "Mau đưa trẫm rời khỏi đây.

Trẫm không tin, nó sẽ hạ sát thủ với ta!" "Bệ hạ cẩn thận!" Sau khi lời Tào Chính Thuần vừa dứt, không quản ba bảy hai mốt, liền ôm lấy Lưu Tranh, lui về phía sau.

Còn những binh lính khác, thì đã sớm chạy trốn.

Dù sao, dư chấn của trận chiến đó thực sự quá kinh khủng.

Cảnh giới của họ quá thấp.

Nếu tiếp tục ở lại, chỉ có một con đường chết.

Mà đúng lúc này, nữ tử thân rắn đầu người kia, lại phát ra giọng nói lạnh như băng: "Muốn chạy.

Nằm mơ!" Tiếp đó, con rùa khổng lồ kia cũng phát ra tiếng gầm thét.

Thân hình như một đám mây đen, nhanh nhẹn vô cùng.

Trong nháy mắt, liền đuổi kịp.

Tốc độ của chúng quá nhanh, khiến cho Tào Chính Thuần cũng kinh hãi.

Lúc này, đừng nói là bảo vệ Lưu Tranh, thậm chí ngay cả phản kháng cũng không kịp.

Ngay khi thân hình chúng, cách Lưu Tranh chỉ còn không xa.

"Gầm!" Một tiếng gầm giận dữ truyền đến, ngay sau đó liền nhìn thấy, Kim Bằng bay ngang trời.

Một con điêu bằng, xông thẳng lên bầu trời, tốc độ nhanh nhẹn vô cùng.

Nơi nó đi qua, những yêu thú đi theo, đều trong nháy mắt bỏ mạng.

Chúng căn bản không phải là đối thủ của con điêu bằng này, đành phải lùi lại.

"Bùm!" Mà ngay khi con điêu bằng rơi xuống, Tào Chính Thuần lại buông Lưu Tranh ra.

Miệng hắn phun ra máu tươi.

Cả thần hồn, đều đang run rẩy.

Hiển nhiên, dưới sự công kích mạnh mẽ như vậy, hắn căn bản không thể kiên trì được bao lâu.

"Bệ hạ, ngài không sao chứ!" Lúc này, Tào Chính Thuần khó khăn nói.

"Yên tâm, trẫm không sao.

Mau đi!" Giọng Lưu Tranh toát ra một tia mệt mỏi, nhưng vẫn cắn răng nói.

Tiếp đó, Tào Chính Thuần liền gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Dù sao, an nguy của Lưu Tranh mới là quan trọng nhất.

Chỉ là, đúng lúc này, một giọng nói lại truyền đến: "Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), dám phá hỏng chuyện tốt của ta.

Tất cả đi chết cho ta!" Giọng nói toát ra mùi vị âm u, khiến cho Tào Chính Thuần không khỏi co rút đồng tử.

Hắn biết, hôm nay e là chết chắc không nghi ngờ.

Chỉ là, đúng lúc hắn đang tuyệt vọng, "Ầm ầm!" Một luồng khí thế mênh mông dâng lên, lại khiến cho Tào Chính Thuần kinh hãi vô cùng.

Tiếp đó, liền nhìn thấy một bàn tay duỗi ra, đánh về phía trước.

Nơi nó đi qua, những yêu thú hung tàn kia, trong nháy mắt liền vỡ nát trong hư không.

Cảnh tượng này, ai nhìn thấy cũng sẽ vô cùng chấn động.

Mà ngay khi bàn tay kia, vừa thu hồi, Lưu Tranh ngẩng đầu nhìn, liền phát hiện Hán quân đang đứng trên tường thành, lúc này, vậy mà lại xuất hiện trên tường thành.

Những người này, thân thể cường tráng vô cùng, trong tay cầm các

loại binh khí.

Tuy tu vi không cao, nhưng cũng đủ để đối phó với những yêu ma này.

Tiếp đó, liền nhìn thấy một thân ảnh vĩ ngạn, từ trong đám người bước ra.

Toàn thân lân giáp lấp lánh, sau lưng càng là có một đôi đuôi rồng, lúc này không ngừng vung vẩy.

"Bái kiến Thánh Hoàng!" Khi mọi người quỳ xuống đất, cung kính lên tiếng nói.

Mà nữ tử thân rắn đầu người kia, sắc mặt lại tái xanh.

"Hán Đế, đây là ngươi thiết kế!" Lúc này, nếu còn không đoán ra được đã xảy ra chuyện gì, thì nàng thật sự ngu ngốc.

Lưu Tranh rõ ràng là đã tính kế.

Để nàng giao chiến với Lữ Bố kia, sau đó mình thừa cơ rời đi.

"Hừ, trẫm sớm đã biết, ngươi và Đại Kinh tất định sẽ không đội trời chung, vì vậy đã sớm có phòng bị.

Hôm nay ngươi phải chết.

Nếu không, sau này ngươi sẽ trở thành mối họa lớn trong lòng trẫm.

Ngươi có hiểu không!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Tiếp đó, ngón tay vung lên.

"Diệt nó cho ta!" Mệnh lệnh truyền ra, tướng lĩnh Đại Kinh, liền lao lên.

Lúc này trong chiến trường, sát khí nồng nặc, không ngừng lan tỏa.

Nữ tử thân rắn đầu người, cũng không ngờ, Hán Đế này lại tàn nhẫn như vậy, vậy mà lại không tiếc hy sinh một lượng lớn tướng sĩ, cũng phải chém giết mình.

Chỉ là, bây giờ hối hận, lại đã muộn.

Nàng cảm thấy trong đầu mình, có chút chóng mặt.

Đồng thời, người đàn ông mặc áo bào mãng xà bên cạnh cũng ra tay.

Một kiếm chém ra.

"Ầm!" Nữ tử thân rắn đầu người kia, bị trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Miệng nàng, lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Tiếp đó, trong mắt lóe lên một tia hung tợn, nói với Lữ Bố: "Lữ Bố, hôm nay ta sẽ tiễn ngươi lên đường trước!" Lời vừa dứt, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Sau đó, liền xuất hiện sau lưng Lữ Bố.

"Bùm!" Một quyền trực tiếp đấm ra, muốn đánh chết Lữ Bố tại chỗ.

"Tìm chết!" Thấy đối phương còn dám đánh lén mình, trong mắt Lữ Bố lộ ra vẻ hung tợn.

Phương Thiên Họa Kích trong tay vung lên, trong chốc lát liền va vào người nữ tử thân rắn đầu người kia.

"Xoẹt!" Sức mạnh như vậy, căn bản không phải là một Tiên Vương bình thường có thể địch lại.

Đối phương trong nháy mắt liền bị xuyên thủng.

"A, ta muốn ngươi chết!" Nữ tử thân rắn đầu người, lúc này phẫn

nộ vô cùng.

Tiếp đó, trên người vậy mà lại xuất hiện một lớp quang tráo mờ nhạt.

Hiển nhiên, đây là bí thuật của nàng.

“Bùm!” Tiếp đó, liền nghe thấy tiếng nổ vang lên.

Thân thể Lữ Bố trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra một tia kinh hãi.

“Gầm!” Chỉ là, đúng lúc này, nữ tử thân rắn đầu người kia, lại một lần nữa xông về phía hắn.

Năng lượng rực lửa bùng nổ, khiến cho Lữ Bố, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ là, lúc này muốn chạy trốn, lại căn bản không thể.

Bởi vì, nữ tử thân rắn đầu người kia, đã phong tỏa tất cả đường lui của hắn.

Lúc này, chỉ có thể liều mạng một phen.

“Ngao!” Miệng hắn phát ra tiếng gầm thét.

Chiến mâu trong tay trong nháy mắt đâm ra.

Phong mang rực lửa, lan tỏa xung quanh.

Chỉ là, đối mặt với công kích như vậy, trên mặt nữ tử thân rắn đầu người kia lại lộ ra vẻ khinh thường.

“Bùm!” Tiếp đó, một chân của nàng liền đá vào lồng ngực Lữ Bố, khiến cho đối phương, trong nháy mắt bay ngược ra ngoài.

“Phụt!” Mà đúng lúc này, nữ tử kia lại không chút khách khí.

Bàn tay ngọc vươn ra, trực tiếp tóm lấy vai Lữ Bố.

“Rắc!” Tiếp đó, xương cốt của Lữ Bố gãy vụn.

Trên mặt hắn, lộ ra vẻ thống khổ.

Mà nữ tử thân rắn đầu người kia, lại không hề lưu tình.

Trực tiếp tóm lấy Lữ Bố, ném vào trong thành.

“Bùm!” Tiếng kêu trầm đục vang lên.

Đối phương ngã xuống mặt đất.

Lúc này, đã hoàn toàn mất đi sức chống cự.

Chỉ là, ngay khi hắn sắp rơi xuống mặt đất, một mũi tên sắc bén lại bắn vào giữa trán hắn.

Đó là một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn, lúc này tay cầm bảo cung, chính là Linh Châu Tử.

“Xoẹt!” Theo một tiếng kêu vang lên.

Nữ tử thân rắn đầu người kia, chậm rãi ngã xuống mặt đất.

Trong mắt nàng lộ ra vẻ không cam lòng, nhưng lại không có cách nào thay đổi kết cục của mình.

Lúc này, bên cạnh Lưu Tranh, đã tụ tập hàng trăm hãn tướng Đại Kinh.

Mỗi một người đều thực lực cường đại vô cùng.

“Bệ hạ, mạt tướng không phụ mệnh!” Lữ Bố gắng gượng đứng dậy lên tiếng nói.

Lúc này, áo giáp trên người hắn, thậm chí đã bị hư hỏng, lộ ra vết thương dữ tợn.

Mà Lưu Tranh lại hài lòng gật đầu, lên tiếng nói: “Ừm, làm rất tốt.

Nếu đã như vậy, thì dẫn mọi người về nghỉ ngơi đi.

Chờ trẫm triệu kiến!" "Vâng, bệ hạ!" Nghe thấy giọng nói, Lữ Bố cung kính nói.

Tiếp đó, liền lui xuống.

Mà ngay khi hắn vừa rời đi không lâu.

Cổng thành Đại Kinh đóng lại.

Nơi này trở thành một khu vực cấm tử vong.

Trừ Lưu Tranh, không ai có thể ra vào.

Mà ở một nơi khác, ngoài thành Hồng Hoang.

Hắc Vân quân chủ lại dẫn theo tướng lĩnh dưới trướng, không ngừng tấn công mãnh liệt vào thành trì.

Chỉ là, lúc này quân thủ thành, lại không hề sợ hãi.

Chương 640

Trên tường thành, nỏ pháo dày đặc không ngừng phun ra ngọn lửa hủy diệt.

Mà đại trận trong thành Hồng Hoang, lúc này cũng đã khởi động.

"Ha ha, ta thấy Đại Kinh này không chống đỡ được nữa, chỉ cần cố gắng thêm một chút, là có thể phá thành ngay!" Hắc Vân quân chủ cười nói.

Mà ngay khi giọng nói hắn vừa dứt.

"Ầm!" Trên thành trì, một tảng đá khổng lồ bay ra, vậy mà lại bao phủ tất cả những người áo đen kia vào bên trong.

Công kích như vậy quá nhanh chóng, gần như không cho những người áo đen kia cơ hội phản ứng.

Ngay khi tảng đá khổng lồ rơi xuống.

"Rắc!" Thủ lĩnh hộ vệ của Hắc Vân quân chủ, ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, cả người trong nháy mắt hóa thành sương máu.

"Giết!" Ngay sau đó, trên tường thành, một giọng nói lại vang lên vào lúc này.

Đây là một vị tướng quân của Đại Kinh đang hô hào.

Hắn là một viên hổ tướng.

Khi vừa ra thành tác chiến, bị Hắc Vân quân chủ kia để ý.

Đối phương thực lực cường đại, căn bản khó mà địch lại.

Lúc này, chỉ có thể chọn cách lẩn trốn.

Mà ngay khi hắn vừa trốn trong bóng tối.

Liền chuẩn bị chờ thời cơ đột phá, đâu ngờ, ngay tại vị trí hắn vừa lẩn trốn, một chiếc rìu bay, vậy mà lại trong chốc lát gào thét bay ra.

Tiếp đó, cả thân thể hắn, liền bị chém thành thịt nát.

Điều này khiến những người khác làm sao có thể không kinh ngạc.

Không chỉ như vậy, công kích trên tường thành, còn xa mới dừng lại.

Các loại vũ khí sắc bén vạch nát bầu trời, rơi xuống Hắc Vân quân chủ kia.

"Chết tiệt!" Đối phương không ngờ, Đại Kinh này còn ẩn giấu cao thủ.

Bây giờ, thuộc hạ của mình bị tàn sát hết, nếu mình cũng bỏ mạng ở đây, Hắc Phong Trại e là sẽ bị diệt.

Lập tức liền mắng một tiếng.

"Đi!" Tiếp đó, thân hình trong nháy mắt bay về phía sau.

Lúc này, hắn thật sự sợ hãi.

Mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tướng lĩnh Đại Kinh, sao có thể dễ dàng để hắn rời đi.

Một Hổ Báo Kỵ, trực tiếp nghênh đón.

"Phanh!" Trường thương trong tay va chạm với Hắc Vân Quân Chủ trong chớp mắt.

Tiếp đó, hai người liền quấn lấy nhau giao đấu.

Mà nỏ bay trên đầu thành cũng trút xuống như mưa.

"Giết!" Lúc này Hắc Vân Quân Chủ biết mình phải thoát khỏi đám Hổ Báo Kỵ.

Nếu bị quấn lấy, cuối cùng chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây.

Nghĩ đến đây, hắn liền lui về phía sau.

"Ầm ầm!" Nhưng lúc này muốn rời đi thì đã muộn.

Một mũi nỏ bay thẳng từ trên trời xuống, găm mạnh vào lưng hắn.

Cơ thể hắn khựng lại, một cảm giác đau đớn xé rách truyền đến, cả người hắn ngã nhào về phía trước.

"Phụt!" Máu tươi bắn ra.

Lúc này, hắn đã bị thương rất nặng.

"Phanh!" Nhưng vị Hổ Báo Kỵ kia lại không hề nương tay, một lần nữa điều khiển phi kiếm lao xuống.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu, ngay khi sắp chém giết Hắc Vân Quân Chủ.

"Dừng tay!

Dám làm đệ đệ của ta bị thương, ta muốn ngươi chết!" Ngay lúc Hổ Báo Kỵ đến gần Hắc Vân Quân Chủ, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ngay khi Hổ Báo Kỵ sắp hạ thủ.

"Oanh!" Một chưởng đánh ra, trong nháy mắt đã đánh đối phương thành tro bụi.

Tiếp đó, một đội binh sĩ xuất hiện, vây quanh một vị đại hán thân hình khôi ngô.

Trên người hắn tỏa ra uy áp kinh người.

Đó chính là Hắc Sơn Lão Yêu.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ hung tợn, rồi lạnh lùng nói: "Hắc Vân Quân Chủ, hôm nay không ai cứu được ngươi!" Lời vừa dứt, hắn đã lao thẳng về phía Hắc Vân Quân Chủ.

“Tìm chết!” Thấy cảnh này, Hắc Vân Quân Chủ cũng không hề yếu thế, trực tiếp nghênh chiến.

Hai người lập tức giao chiến kịch liệt.

Hư không xung quanh nơi họ đi qua đều chấn động.

Đặc biệt là Hắc Sơn Lão Yêu.

Tu vi của hắn tuy chưa đạt đến Hồng Mông cảnh giới, nhưng đủ để nghiền ép bất kỳ ai.

“Oanh!” Quyền cương tung ra.

Trên cánh tay Hắc Vân Quân Chủ, máu tươi bắn tung tóe.

Rõ ràng, hắn đã thất bại trong cuộc giao đấu vừa rồi.

Tiếp đó, hắn chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng vẫn bị Hắc Sơn Lão Yêu chặn lại.

“Hắc Vân, năm đó sư phụ của ta cũng được coi là sư bá của ngươi.

Bây giờ ta sẽ báo thù cho người.

Tiễn ngươi về Tây Thiên!” Lời vừa dứt, hắn lại tung ra một quyền nữa.

Lần này, quyền mang mênh mông che khuất cả trời đất.

“Phanh!” Thân thể của Hắc Vân Quân Chủ trực tiếp nổ tung, chết tại chỗ.

Những người khác xung quanh thấy vậy đều vội vàng lùi lại.

Bởi vì khi nhìn thấy Hắc Sơn Lão Yêu, họ đã hiểu rằng mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

“Người của Hắc Sơn Trại nghe lệnh, kẻ đầu hàng được tha mạng!” Đúng lúc này, một tên thân tín của Hắc Vân Quân Chủ bỗng

lên tiếng hét lớn.

Nghe thấy vậy, những người của Hắc Sơn Trại lộ vẻ do dự.

Nhưng đúng lúc đó.

"Vút!" Một mũi tên bay xé không khí.

"A!" Một người mặc áo choàng đen bị bắn xuyên ngực, thân thể rơi xuống đất.

Hắn đã chết, chết hoàn toàn.

Thấy cảnh này, những người của Hắc Vân Trại cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

Họ quỳ rạp xuống đất, nói với Hắc Sơn Lão Yêu: "Bái kiến Hắc Sơn Trại trại chủ!" Trong lòng những người này đều hiểu rõ, nếu không quy hàng, chỉ có một con đường chết.

Dù sao, đại quân tinh nhuệ đông như vậy, nếu họ không đầu hàng, chắc chắn sẽ bị giết sạch.

"Ừm!" Nghe thấy giọng nói, Hắc Sơn Lão Yêu nhàn nhạt đáp, rồi chậm rãi nói: "Theo bản trại chủ đi diệt Hắc Phong Trại, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra!" "Vâng, trại chủ!" Lời vừa dứt, bất kể là đám tặc khấu của Hắc Phong Trại đã đầu hàng hay chưa, đều đi theo Hắc Sơn Lão Yêu tiến về phía trước.

Lúc này, họ không dám có chút chậm trễ nào.

Bởi vì những người này còn dũng mãnh hơn cả Tiên Phong Doanh.

Nhìn tất cả những điều này từ trên tường thành, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười, trong mắt ánh lên vẻ phấn khích.

Hắn không ngờ rằng mình lại có thể chiếm được cả tòa thành một cách dễ dàng như vậy.

Hắc Phong Trại Chủ này quả thực lợi hại, chỉ tiếc là quá tham lam.

Mà lúc này, đối phương lại không hề hay biết mình đã rơi vào bẫy, vẫn còn đang tự đắc ở đó, cho rằng chỉ cần mình có thể chống đỡ được cuộc tấn công của đối phương, chờ viện quân đến thì Hắc Phong Trại vẫn có thể giữ được.

Ngay lúc Hắc Phong Trại Chủ đang đắc ý, ở một bên khác, Hắc Vân Quân Chủ lại vô cùng tức giận.

Tiên Phong Doanh do mình dẫn dắt đã bị giết quá nửa, ngay cả bản thân Hắc Vân Quân Chủ cũng bị trọng thương.

Điều này làm sao hắn có thể cam tâm.

Tiếp đó, hắn hét lớn xuống phía dưới: "Hắc Phong, cút ra đây cho trẫm!" Giọng nói vang lên, mang theo sự căm hận sâu sắc.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

"Ầm!" Lại có mấy bóng người từ xa lao tới.

Khi họ xuất hiện ở trung tâm chiến trường, trên người tỏa ra khí tức mạnh mẽ, tất cả đều đã đạt đến Hồng Mông cảnh giới.

Người dẫn đầu là một thanh niên mặc ngân giáp, thân hình cao lớn vô cùng.

Khi hắn đứng ở trung tâm chiến trường, khí chất của cả người dường như hòa làm một với xung quanh.

Hắn giống như những vì sao trên chín tầng trời, rực rỡ chói mắt, khiến mọi người đều khó thở.

Khi Hắc Vân Quân Chủ nhìn thấy người đến, hắn gần như gào lên: "Người của Hắc Mộc Vương Đình, sao cũng tham gia vào chuyện của Hắc Phong Trại ta!" "Ha ha, Hắc Vân huynh, ta sớm đã nghe danh

Hắc Phong Lĩnh.

Chỉ là, vẫn chưa có duyên gặp mặt.

Hôm nay đã gặp rồi, dù có phải liều mạng cũng phải tranh một cơ hội, đúng không?" Hắc Mộc Vương Tử chậm rãi nói, giọng điệu có vài phần ung dung.

Tu vi của hắn tuy không bằng Hắc Vân Quân Chủ, nhưng cũng không hề yếu.

Quan trọng nhất là, hắn là một đại gia về trận pháp.

Điều này khiến cho thuộc hạ của hắn không hề sợ hãi.

Ngay khi lời của hắn vừa dứt.

"Ha ha, Hắc Mộc Vương Tử, thiên phú tu luyện của ngươi rất tốt.

Nếu muốn, ta có thể thu ngươi làm đồ đệ, thậm chí truyền cho ngươi thần công!" Hắc Vân Quân Chủ lên tiếng, trong mắt lộ ra vẻ nóng rực.

Đây chính là người của Vương Đình.

Nếu gia nhập Hắc Phong Trại, mình cũng có thể nhờ mối quan hệ của đối phương để có được tài nguyên tốt hơn.

"Hừ, muốn thu ta làm đồ đệ, chỉ bằng ngươi, e là còn kém xa!" Hắc Mộc Vương Tử lạnh lùng nói, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Hắn là ai?

Là vương tử của Hắc Phong Trại.

Ở nơi hỗn loạn này, ngoài các trại chủ lớn, còn có ai có thể khiến hắn nể phục?

Thấy cảnh này, ngọn lửa giận trong mắt Hắc Vân Quân Chủ càng bùng cháy dữ dội.

Tuy nhiên, lúc này hắn lại không nói gì, hắn cảm thấy Hắc Mộc Vương Tử này vô cùng khó đối phó, không phải là người mình có thể giải quyết trong thời gian ngắn.

Ngay lúc hai bên đang giằng co.

"Vù vù!" Lại có một đội kỵ binh nữa đang lao đến đây.

Tốc độ của họ rất nhanh, trên người tỏa ra khí thế sắc bén.

Khi đến nơi, họ đồng loạt dừng lại bên ngoài chiến trường.

Người dẫn đầu là một nam tử khôi ngô, vạm vỡ, mặt đầy râu quai nón.

Khi nhìn thấy Hắc Phong Trại Chủ, hắn liền hét lớn: "Hắc Phong lão quỷ, ngươi gan cũng không nhỏ.

Dám tấn công Hắc Phong Trại!" Giọng nói của hắn đầy vẻ hung hãn.

Các kỵ sĩ phía sau cũng mang vẻ mặt nghiêm nghị, khiến cho Hắc Phong Trại Chủ lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

"Thiết Thạch Tướng quân, Hắc Phong Trại ta và các ngươi không thù không oán, tại sao lại ngăn cản!" Hắc Phong Trại Chủ lạnh lùng nói.

"Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), thiếu gia của Hắc Thạch Trại ta bị Hắc Phong Trại bắt đi.

Cha ta muốn đòi một lời công đạo thôi.

Đừng nói nhảm nữa, giao người ra, nếu không đừng trách đao của ta vô tình!" "Thiết Thạch Tướng quân, ngươi thật sự cho rằng Hắc Phong Lĩnh ta sợ ngươi sao?

Chương 641

Hai chúng ta liên hợp lại, ai thua ai thắng còn chưa biết.

Hơn nữa, ngươi nghĩ chỉ có Hắc Phong Lĩnh ta thôi sao!" Giọng nói của Hắc Phong Trại Chủ vang lên, trong mắt hắn lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Rõ ràng, nếu đánh nhau, dù có đánh không lại Hắc Thạch Trại, cũng phải kéo dài một thời gian.

Bởi vì, nếu mình bại lui, Hắc Phong Nhai sẽ tiêu đời.

Nhưng đúng lúc này.

"Gào!" Một tiếng gầm trầm thấp vang lên.

Ngay sau đó, một con đại bàng khổng lồ từ trên trời lao xuống.

Khi đến gần, nó hóa thành hình người, chính là thống lĩnh của Tiên Phong Doanh.

Lúc này sau lưng hắn có hơn trăm người, đều mặc ngân giáp.

Khi hắn đáp xuống đất, ánh mắt quét qua bốn phía, trong mắt lộ ra hung quang.

Tiếp đó, hắn cung kính nói: "Bẩm tướng quân, địch quân đã tháo chạy!" "Ừm, làm tốt lắm!" Nghe thấy giọng nói, vị tướng quân của Hắc Thạch Trại lên tiếng, trong mắt lộ vẻ hài lòng.

Hắc Vân Quân Chủ không khỏi co rụt đồng tử lại.

Lần này đột kích đám thổ phỉ Hắc Phong Đạo, tuy hắn chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng nếu nói về chiến lực thì cũng không phải là đối thủ của Hắc Phong Trại Chủ.

Bây giờ, đối phương đã bị chém giết.

Điều đó có nghĩa là Hắc Phong Trại đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Nghĩ đến đây, hắn cũng không còn dây dưa nữa, lập tức quay người chuẩn bị rời đi.

Cùng lúc đó, những người khác của Hắc Phong Lĩnh cũng phản ứng lại, nhao nhao bỏ chạy.

Trên mặt Hắc Vân Quân Chủ lộ vẻ lo lắng.

Hắn không ngờ đối phương lại giấu một đội quân tinh nhuệ trong bóng tối.

Giờ phút này, hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao viện binh của Hắc Mộc Vương Đình lại đến kịp thời như vậy.

Chỉ là, tốc độ của hắn đã chậm.

Dưới sự dẫn dắt của Thiết Thạch Tướng quân, từng tên hộ vệ áo đen xông lên.

Trong nháy mắt, tiếng la hét thảm thiết không ngừng vang lên.

Mà Hắc Vân Quân Chủ lại không thể lo được nữa.

Lúc này, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

"Phanh phanh!" Quyền cương của hắn liên tục đánh ra.

Mỗi lần hạ xuống, đều sẽ có một tên tặc khấu của Hắc Phong Lĩnh chết dưới chưởng của hắn.

Tuy nhiên, quân của Hắc Phong Lĩnh Chủ quá đông.

Trong thời gian ngắn, đã có một lượng lớn người ngã xuống.

Hắc Vân Quân Chủ trừng mắt muốn nứt ra.

Những người áo đen này đều là thuộc hạ mà hắn đã tốn rất nhiều tâm tư chiêu mộ.

Nếu tổn thất, sau này sẽ gây ra phiền phức rất lớn cho hắn.

Tuy nhiên, Thiết Thạch Tướng quân này cũng sẽ không tha cho hắn.

"Giết!" Hắn gầm lên một tiếng, cây đại chùy trong tay vung lên, trong nháy mắt đã đập vào người Hắc Vân Quân Chủ.

"Phụt!" Máu tươi phun ra.

Thân thể đối phương bị đâm xuyên, thân tử đạo tiêu.

Tuy nhiên, sau khi Hắc Vân Quân Chủ chết, Hắc Phong Trại Chủ cũng không dám ham chiến.

Hắn trực tiếp cưỡi yêu thú dưới thân bỏ chạy.

Hắn biết, nếu tiếp tục ở lại, kết cục chờ đợi hắn chỉ có một.

Đó là thân tử đạo tiêu.

Mà Thiết Thạch Tướng quân, sau khi đánh chết Hắc Vân Quân Chủ, lại không hề truy kích, mà đi về một hướng khác.

Vốn dĩ, lần này đến Hắc Phong Lĩnh, chính là để cứu viện Hắc Vân Trại Chủ.

Dù sao, sau khi con trai mình mất tích, hắn đã phái thuộc hạ tinh nhuệ đi tìm kiếm suốt một tháng trời, nhưng vẫn không có manh mối.

Vì vậy, hắn mới chuẩn bị tấn công Hắc Phong Lĩnh.

Bây giờ, Hắc Vân Trại Chủ đã bị giết, tự nhiên là phải quay về cứu viện.

Mà lúc này, Hắc Phong Trại Chủ nhìn những tên sơn phỉ bị bắt làm tù binh, trong mắt lộ vẻ điên cuồng.

Bọn họ đã không còn đường sống.

Hắc Vân Trại không thể nào che chở cho họ được nữa.

Ngay lúc này, Hắc Phong Trại Chủ hét lớn trên tường thành: "Lũ

tạp nham Hắc Thạch Trại, nếu các ngươi dám tấn công Hắc Phong Sơn của ta, ta nhất định sẽ khiến các ngươi không thể tiến một bước!" Lúc này, hắn đã quyết tâm ngọc đá cùng tan.

Trên Hắc Vân Phong này, ai cũng có thể chết, chỉ có hắn là không thể.

Ngay khi lời của hắn vừa dứt, Thiết Thạch Tướng quân đứng bên cạnh lên tiếng: "San bằng tường thành cho ta!

Không chừa một ai sống sót!" Hắn không tin, một đám sơn phỉ bị bắt làm tù binh còn có thể làm nên chuyện gì.

Sau khi nhận được lệnh, khóe miệng những binh sĩ kia lộ ra nụ cười, từng người một vô cùng phấn khích.

"Giết!" Ngay sau đó, họ gào thét, xông về phía trước.

Đây là cách đơn giản nhất, cũng là cách bạo lực nhất.

Dùng cách đơn giản nhất, nhưng cũng là cách chí mạng nhất, để phá hủy toàn bộ Hắc Phong Trại.

"Phanh phanh!" Máu tươi bắn tung tóe, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trong không khí.

Lúc này, trận chiến đã bước vào giai đoạn gay cấn nhất.

Thiết Thạch Tướng quân, sau khi trận chiến kết thúc, cũng không còn lưu luyến.

Hắn dẫn đại quân chậm rãi rời đi.

Lần này, có thể nói họ là người chiến thắng.

Chỉ là, họ không biết, dân chúng trong Hắc Phong Trại này đã sớm bị tàn sát sạch sẽ.

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, Hắc Phong Trại Chủ lại không hề

dừng lại.

Khuôn mặt hắn đầy vẻ mệt mỏi.

Lần này, có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Hơn nữa, con trai duy nhất của hắn bị bắt, tâm trạng của hắn có thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị quay về chữa thương, một trận tiếng bước chân vang lên.

Tiếp đó, mấy con ngựa tốt xuất hiện trước cổng núi.

Trên lưng ngựa là mấy nam nữ trẻ tuổi.

Người dẫn đầu là một văn sĩ áo xanh, mặt như ngọc, đầu đội kim quan, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ kiêu ngạo.

Bên cạnh hắn là một nha hoàn xinh đẹp, dung mạo tú mỹ phi phàm, một đôi mắt sáng như sao.

Lúc này, nàng đang quan sát Hắc Phong Trại, khóe miệng lộ ra một đường cong thờ ơ.

Tuy nhiên, ngay khi Hắc Phong Trại Chủ chuẩn bị đi lên đón, một tên đệ tử gác cổng lại vội vàng tiến lên bẩm báo: "Bái kiến Đại tiểu thư!" Giọng nói vang lên, khiến cho Hắc Phong Trại Chủ không dám chậm trễ, vội vàng cúi người nói: "Hắc Phong tham kiến Đại tiểu thư, người sao lại đến đây, nơi này quá nguy hiểm!" Hắc Phong Trại Chủ cung kính nói, sau đó, lại xoay người chỉ vào những ngôi nhà trên đỉnh núi: "Còn xin Đại tiểu thư dời bước, ta sẽ sắp xếp phòng cho người!" Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, vị Đại tiểu thư của gia tộc Hắc Vân lại lắc đầu: "Không cần, chúng ta lần này đến là để hỏi ngươi một chuyện!" Nói xong, trong mắt nàng lại có nước mắt trào ra.

Thấy cảnh này, Hắc Phong Trại Chủ không khỏi kinh ngạc, không

biết là chuyện gì đã khiến Đại tiểu thư đau lòng như vậy.

"Ngươi là Hắc Phong phải không!" Lúc này, thiếu nữ kia lại lên tiếng trước.

Nghe thấy giọng nói, Hắc Phong Trại Chủ gật đầu đáp: "Không sai, chính là tiểu nhân!" Lúc này, hắn tỏ ra vô cùng cẩn thận, không dám có chút chậm trễ.

"Nói cho ta biết, cha và đệ đệ của ta có còn sống không?" Lời vừa dứt, những giọt lệ trong mắt nàng càng ngưng tụ lại.

Nàng là Hắc Phong Trại Chủ, là Đại tiểu thư của Hắc Phong Trại.

Từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, ngay cả sau khi cha mất tích, cũng không phải chịu nửa phần ấm ức.

Bây giờ, lại vì một biến cố trên Hắc Phong Trại mà trở thành kẻ lang thang.

Nàng làm sao không hận.

Lúc này, không khỏi đau lòng.

"Hồi bẩm tiểu thư, Hắc Phong Trại Chủ đã bị giết!

Thi thể của công tử đã bị Hắc Vân Trại Chủ mang đi!" Hắc Phong Trại Chủ cung kính nói.

"Ầm ầm!" Nghe thấy giọng nói, Đại tiểu thư của gia tộc Hắc Vân lại ngã ngồi trên đất, cả người rơi vào trạng thái ngây dại.

Mọi người trên Hắc Phong Trại cũng đều cúi đầu không nói, không biết nên khuyên giải thế nào.

"Ha ha, Hắc Vân tên phế vật này, dám tính kế ta.

Bây giờ chính mình chết, lại muốn lão tử gánh chịu hậu quả.

Đúng là trời giúp ta!" Giọng nói của Thiết Thạch Tướng quân

vang lên trong chốc lát.

Tiếp đó, hắn hét lớn với những binh sĩ xung quanh: "Huynh đệ, theo ta tiến công!

Chiếm lấy Hắc Phong Sơn, Hắc Thạch Trại chúng ta sẽ trở thành bá chủ mới của Bắc Cảnh!" Giọng nói vang lên, những tên cường đạo của Hắc Thạch Trại xung quanh cũng vô cùng phấn khích, theo sau tướng quân xông về phía xa.

Trận chiến này, họ đã thu được lợi ích to lớn.

Hắc Phong Trại Chủ, là tu vi Thánh Nhân Cửu Trọng, thực lực mạnh mẽ đến mức ngay cả những cao thủ Tông Sư bình thường cũng không bằng.

Nhưng bây giờ, lại bị chém giết.

Hơn nữa là bị một hán tử bí ẩn tiêu diệt.

Có thể thấy, đối phương kinh khủng đến mức nào.

Sau khi họ rời đi, trong đại điện lại rơi vào sự im lặng quỷ dị.

Một lát sau, một vị trưởng lão cẩn thận nói: "Gia chủ, chúng ta vẫn nên trốn đi trước đã.

Hắc Phong Trại này tuy đã bị tiêu diệt, nhưng Thiết Thạch Tướng quân đã nói, muốn lấy mạng chúng ta tế cờ, nếu bị gặp phải, chắc chắn khó thoát một kiếp!" Giọng nói của trưởng lão đầy vẻ hoảng sợ.

Hắc Vân Trại Chủ lại nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh như băng.

Cuối cùng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hắc Hổ Lĩnh, chúng ta không thể quay lại được nữa.

Bây giờ Hắc Phong Sơn đã là một nơi hoang vu.

Chúng ta chỉ có thể nương tựa vào thế lực khác.

Hắc Phong Trại Chủ đã chết, bây giờ là Thiết Thạch Tướng quân làm chủ, chúng ta phải tìm một minh hữu!" Giọng nói của Hắc Vân Gia Chủ đầy vẻ hung hãn.

Hắc Phong Lĩnh, trong mắt hắn, đã là một hòn đảo cô độc.

Nếu gia tộc Hắc Vân không thể khống chế được, chi bằng nương tựa vào người khác.

Dù sao, trên Hắc Phong Trại, có rất nhiều bảo bối.

Hơn nữa, cha của mình cũng đã chết.

Hắn cho rằng mình là trại chủ cuối cùng của Hắc Phong Lĩnh, tự nhiên là phải dốc một phần sức lực.

"Vâng, gia chủ!" Nghe thấy giọng nói, vị trưởng lão kia không dám do dự, liền đồng ý.

Sau đó, hắn lui ra.

Hắc Phong Lĩnh, bây giờ tuy đã trở thành một vùng hoang dã, nhưng tài phú ẩn chứa bên trong lại không hề ít.

Gia tộc Hắc Vân, tự nhiên là không muốn từ bỏ.

Lúc này, sau khi tất cả mọi người đã lui đi, trong sơn động của Hắc Phong Trại, chỉ còn lại Lưu Tranh và những người khác.

Sau đó, hắn nói với Hắc Phong Trại Chủ: "Hắc Phong Trại Chủ, ngươi là trại chủ của Hắc Phong Lĩnh.

Theo lý mà nói, ta nên gọi ngươi là thúc thúc.

Nhưng, ngươi lại hại chết cha ta, còn bắt mẹ ta.

Ta muốn giết ngươi, ngươi không có gì để nói chứ!" Nói đến cuối, trong mắt hắn lại lóe lên tia sáng, dường như đã hạ quyết tâm.

Hắc Phong Trại Chủ nghe thấy giọng nói, sắc mặt lập tức trở nên

trắng bệch.

Sau đó, cung kính nói: “Hán Đế tha mạng, ta cũng là bất đắc dĩ!

Chương 642

Nếu không chiếm lấy Hắc Phong Trại, gia tộc Hắc Vân chắc chắn sẽ đuổi cùng giết tận ta.

Hơn nữa, lệnh tôn trước khi đi đã dặn dò, bảo ta phải bảo vệ ngươi.

Nếu ngươi có chuyện gì, ta căn bản không thể ăn nói được.

Còn xin Bệ hạ tha thứ!" Trên mặt Hắc Phong Trại Chủ lộ ra vẻ cầu xin.

Chỉ là, trong mắt Lưu Tranh lại không có chút thương hại nào.

Hắn lập tức nói: "Lệnh của trẫm, không được chống lại.

Ngươi đã không tuân thủ giao ước, vậy thì chết đi.

Hoàng Trung, giết sạch đám loạn thần tặc tử này cho trẫm!" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Hắc Phong Trại Chủ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Tiếp đó, hắn hét lên: "Hán Đế không được!" Chỉ là, lúc này Lưu Tranh nào có nghe hắn.

Hắn lập tức phất tay ra hiệu cho Hoàng Trung động thủ.

"Vút vút!" Theo tiếng tên xé gió vang lên, đầu của những tên phản quân kia liền bay lên.

Máu tươi bao phủ cả đại điện.

Mà Hắc Phong Trại Chủ lại không dám có chút do dự.

Hắn trực tiếp quỳ rạp trên đất, van xin: "Hán Đế, ta có thể dùng linh hồn thề, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn đi theo ngài.

Chỉ hy vọng ngài có thể tha cho ta lần này!" Giọng nói mang theo sự run rẩy.

"Hừ!" Lưu Tranh hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, từng luồng kim diễm nở rộ bên cạnh hắn.

Hơi thở nóng rực khiến cho Hắc Phong Trại Chủ không ngừng run rẩy.

"Xoẹt!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã hóa thành tro bụi.

Người của Hắc Phong Trại, trong thời gian ngắn, đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc này, trên mặt Lưu Tranh lại lộ ra vẻ hài lòng.

Người của gia tộc Hắc Vân, hắn chuẩn bị để lại cho mình thu phục.

Còn những người khác ở Hắc Phong Sơn, hắn tự nhiên sẽ không tha.

Bây giờ, mình đã đột phá đến Thánh Vương Tam Trọng, muốn dọn dẹp một Hắc Phong Trại nho nhỏ, chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Tiếp đó, hắn lên tiếng: "Đi thôi, đi tìm những gia tộc khác, đem chuyện này tuyên dương ra ngoài!" Giọng nói mang theo vài phần âm hiểm.

Cùng lúc đó, ở một bên khác, gia tộc Hắc Vân, sau khi nhận được tin Hắc Phong Nhai bị diệt, lại càng thêm tức giận.

"Gia chủ, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Bây giờ, các châu quận đều có người đang hội tụ về đây.

Hắc Thạch Lĩnh, cách đây gần nhất, chắc chắn sẽ đột kích chúng ta đầu tiên!" Nghe thấy giọng nói, trong mắt Hắc Vân Gia Chủ lộ ra

một tia lo lắng.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói: "Quân của Hắc Hổ Lĩnh đâu, sao vẫn chưa quay lại?

Chẳng lẽ đã gặp phải phiền phức sao?

Bảo những thám tử hoạt động ở gần đây của chúng ta, bây giờ rốt cuộc đang ở đâu!" Giọng nói mang theo vài phần sát khí.

"Gia chủ bớt giận, bên ngoài Hắc Phong Cốc, có mấy ngàn binh mã đóng quân.

Họ đều bị trấn áp.

Lần này, e là lành ít dữ nhiều!" Nghe thấy giọng nói, Hắc Vân Gia Chủ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, hắn lên tiếng: "Truyền lệnh, phái sứ giả đến Hắc Hổ Lĩnh.

Đem tài nguyên của Hắc Phong Sơn gửi qua.

Lần này, bất kể phải trả giá thế nào, cũng phải ổn định được đối phương.

Nếu không, Hắc Vân Lĩnh của ta e là sẽ tiêu đời!" "Thuộc hạ tuân lệnh!" Nghe thấy giọng nói, trưởng lão bên dưới cung kính đáp.

Tiếp đó, hắn lui ra.

Chỉ là, cảnh này lọt vào mắt người của Hắc Hổ Lĩnh, lại có vẻ vô cùng kinh hãi.

Bởi vì, gia tộc Hắc Vân này quá độc ác.

Vì để sống sót, lại vứt bỏ con trai và tộc nhân của mình.

Đúng là súc sinh.

Ngay lúc này, bên ngoài Hắc Hổ Lĩnh.

Hai đội quân lại đang tiến vào.

Họ mặc áo choàng đen, tỏa ra sát ý nồng nặc.

Đó chính là người của Hắc Thạch Lĩnh đã đến.

Người dẫn đầu là một cao thủ Thánh Nhân Bát Trọng, tên là Hắc Mộc.

Mà người đi theo bên cạnh lại là một cường giả Thánh Nhân Cửu Trọng.

Hai người này vừa mới tiến vào bên trong Hắc Phong Lĩnh, liền hét lớn: "Người của Hắc Phong Lĩnh, mau cút ra đây chịu chết!" Lời vừa dứt, người của Hắc Phong Lĩnh liền ra đón.

Người dẫn đầu là một người trung niên, tên là Hắc Vân Bá Đao, là Đại trưởng lão của gia tộc Hắc Vân.

Trong gia tộc, cũng được coi là một nhân vật có tiếng.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Hắc Mộc, hắn lại không dám chậm trễ, lên tiếng hỏi: "Các hạ có phải là cường giả của Hắc Hổ Lĩnh?" Nghe thấy giọng nói, khóe miệng Hắc Mộc lộ ra nụ cười.

Hắn thích nhìn thấy cảnh này.

Chỉ có kẻ yếu mới cẩn thận như vậy.

Mà ở phía sau hắn, một đám người áo đen lại lộ ra vẻ mặt hung hãn.

"Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), ta là Hắc Mộc dưới trướng Đại thống lĩnh của Hắc Hổ Lĩnh.

Phụng lệnh Đại soái đến tiêu diệt các ngươi, Hắc Phong Lĩnh.

Nếu biết điều thì mau đầu hàng, nếu không, sẽ cho tất cả các ngươi chết ở đây!" Lời vừa dứt.

Hắc Vân Bá Đao gần như không có chút do dự, trực tiếp gầm lên: "Huynh đệ, đến lúc phản công rồi.

Hôm nay, chúng ta sẽ chiếm lĩnh hoàn toàn Hắc Phong Sơn.

Cho đám tạp nham Hắc Hổ Lĩnh kia biết kết cục của việc đắc tội với Hắc Phong Lĩnh ta!" Lời vừa dứt, tất cả người của Hắc Phong Lĩnh đều cầm vũ khí lên.

Tiếp đó, hai mắt đỏ ngầu xông vào chiến trường.

Lần này, là cơ hội phản công tốt nhất của họ.

Một khi thất bại, Hắc Phong Sơn chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Đây là trách nhiệm mà họ tuyệt đối không thể gánh vác nổi.

Vì vậy, họ không còn quan tâm đến thương vong nữa.

Thực lực của người Hắc Phong Trại vốn đã thấp hơn người của gia tộc Hắc Vân rất nhiều.

Bây giờ lại gặp phải phục kích, tự nhiên là không thể chống đỡ nổi.

Chỉ trong một lát, thương vong đã vô cùng thảm trọng.

Hắc Phong Trại Chủ thậm chí còn không thể bỏ chạy, sau khi bị Hắc Mộc bắt được, hắn trực tiếp bẻ gãy cổ.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn bị nhấc lên không trung.

Người của Hắc Phong Sơn, thấy cảnh này, trừng mắt muốn nứt ra, nhưng cũng không dám dễ dàng đến gần.

Bởi vì, họ cảm thấy uy thế tỏa ra từ người Hắc Mộc thực sự quá kinh khủng.

Mất nửa nén hương, sau khi đối phương chém giết Hắc Phong

Trại Chủ, hắn mới chậm rãi nói: "Người của gia tộc Hắc Vân, mau cút ra đây cho ta, nếu không, ta sẽ san bằng Hắc Phong Trại của các ngươi!" Người của Hắc Phong Trại, trơ mắt nhìn Hắc Phong Trại Chủ chết, không ai dám ngăn cản dù chỉ một chút.

Hắc Hổ Lĩnh và Hắc Vân Lĩnh, tuy đều là thổ dân xung quanh Hắc Phong Lĩnh, nhưng quan hệ giữa hai bên lại không hề hòa hợp.

Đặc biệt là Hắc Hổ Lĩnh.

Mỗi lần đến Hắc Phong Lĩnh, đều sẽ tàn sát một phen.

Vì vậy, khi đối phương hét lên như vậy, người của gia tộc Hắc Vân căn bản không dám trì hoãn.

Gia chủ đích thân dẫn người trong gia tộc đến, nhìn Hắc Mộc đang đứng trên lầu cổng thành.

Lúc này, hắn cung kính quỳ rạp trên đất.

"Tham kiến Hắc Mộc đại nhân, không biết đại nhân giá lâm, chúng ta có thất lễ từ xa, xin thứ tội!" Giọng nói của Hắc Phong Gia Chủ vang lên.

Hắn đã chấp nhận số phận.

Vị Hắc Mộc đại nhân này, thực lực quá mạnh mẽ.

Nếu còn chống cự, e là bọn họ thật sự sẽ chết ở đây.

Nghe thấy giọng nói, khóe miệng Hắc Mộc lại lộ ra một tia khinh thường, nhàn nhạt nói: "Hắc Phong Lĩnh Chủ, mục đích ta đến đây hôm nay, chắc ngươi cũng biết, giao ra những thứ trong bảo khố, có lẽ có thể giữ lại cho các ngươi một mạng!" Lời nói của hắn, tràn ngập sự kiêu ngạo vô tận.

Gia tộc Hắc Vân, tuy là chúa tể của Hắc Phong Lĩnh, nhưng trong mắt người của Hắc Hổ Lĩnh, vẫn như những con kiến.

Chỉ cần muốn, có thể tùy thời nghiền nát.

Nghe thấy giọng nói, trên mặt Hắc Vân Gia Chủ lại lộ vẻ khó xử.

Hắn không ngờ, người của Hắc Hổ Lĩnh lại đột nhiên ra tay.

Không chỉ mạng sống của người gia tộc Hắc Vân hắn không giữ được, mà ngay cả cả Hắc Phong Lĩnh cũng sắp bị hủy diệt.

Điều này làm sao có thể cam tâm.

Chỉ là, hắn còn chưa kịp từ chối, giọng nói lạnh lùng của Hắc Mộc đã vang lên trong nháy mắt.

"Nếu ngươi không muốn, vậy thì đi chết đi!" Lời vừa dứt, thân hình Hắc Mộc lóe lên, trong nháy mắt đã hóa thành một con sư tử hùng mạnh, lao về phía Hắc Vân Gia Chủ.

Tốc độ cực nhanh, khiến cho đối phương căn bản không kịp né tránh.

"Phụt!" Máu tươi bắn tung tóe, đầu của Hắc Vân Gia Chủ liền bay ra ngoài.

Cảnh này, khiến cho trong lòng mọi người không khỏi lạnh gáy.

Cùng lúc đó, giọng nói của Hắc Mộc lại vang lên.

"Cuộc tàn sát bắt đầu!" Ngay sau đó, một trận tiếng nổ vang lên trong chiến trường.

Những binh sĩ của Hắc Hổ Lĩnh này, đều vô cùng dũng mãnh.

Trong thời gian ngắn, đã quét sạch cả Hắc Phong Lĩnh.

Tất cả mọi người trong Hắc Phong Trại đều biến thành thi thể.

Trong phủ đệ của gia tộc Hắc Vân, Hắc Lôi cũng được cứu tỉnh.

Chỉ là lúc này sắc mặt hắn trắng bệch, trên người đầy máu tươi, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Sau khi cảm ơn Hắc Phong, hắn liền vội vàng rời khỏi phòng.

Mà lúc này trên Hắc Phong Sơn, Lưu Tranh ngồi trấn giữ, lại không có ý định động đậy.

Sắc mặt hắn tái mét.

Hắc Hổ Lĩnh và Hắc Mộc Lĩnh liên hợp, đàn áp Hắc Phong Trại, đây là chuyện hắn không lường trước được.

Dù sao, đối phương đã tồn tại ở khu vực này mấy vạn năm, sao lại đột nhiên xảy ra biến cố.

Tuy nhiên, hắn cũng hiểu, bây giờ nghĩ những điều này đều đã muộn.

Việc cấp bách bây giờ, vẫn là làm thế nào để giải quyết nguy hiểm.

"Hán Đế bệ hạ, lần này người của Hắc Hổ Lĩnh, e là sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Ngài nhất định phải cẩn thận!" Gia chủ của gia tộc Hắc Phong, nói với Lưu Tranh.

Vị gia chủ này, tuy có chút tham lam, nhưng lại không ngốc.

Hắn biết lần này, Hắc Hổ Lĩnh thật sự chuẩn bị động thủ.

Hơn nữa, là mang tâm thái tiêu diệt toàn bộ Hắc Phong Trại mà đến.

Vì vậy, mới lo lắng như vậy.

"Yên tâm đi, trẫm tự có cách!" Lưu Tranh nhàn nhạt nói, rồi không còn để ý đến đối phương nữa.

Chương 643

Mà trại chủ của Hắc Phong Lĩnh, lúc này lại ở một bên, mặt mày âm trầm nói: "Đại ca, huynh nói chúng ta bây giờ phải làm sao.

Hắc Mộc thực lực quá mạnh.

Dù chúng ta có hợp lại, cũng không địch lại được!" Giọng nói mang theo một tia cay đắng.

"Ai, đi một bước tính một bước thôi.

Nếu thật sự không được, thì dời đi, hy vọng những người đó sẽ đồng ý!" Gia chủ của Hắc Phong Trại, thở dài nói.

"Phanh!" Chỉ là, đúng lúc này, bên ngoài mật thất lại truyền đến tiếng va chạm kịch liệt, khiến cho sắc mặt hai người không khỏi biến đổi.

"Ai dám xông vào mật thất của ta, tìm chết!" Gia chủ của Hắc Phong Trại gầm lên.

Là một trong những cao thủ hàng đầu của Hắc Phong Lĩnh, ở trong Hắc Phong Lĩnh này, ai mà không kính nể mình.

Hôm nay, lại có người dám ngang nhiên xông vào mật thất.

Đúng là gan to bằng trời.

"Hừ, lão già còn không ra đây chịu chết!" Giọng nói mang theo một tia kiêu ngạo, khiến cho sắc mặt Hắc Phong Gia Chủ càng thêm khó coi.

Vừa mới bò dậy từ trên giường, một luồng khí tức cuồng bạo tràn đến.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trước mật thất, chính là

Hắc Phong Lĩnh Chủ.

Lúc này, hắn trông vô cùng hung tợn, cơ bắp trên người cuồn cuộn.

Cả người giống như một tôn ma thần, sát khí nồng nặc cuộn trào, khiến cho gia chủ Hắc Phong Trại không ngừng run rẩy.

Mà Hắc Phong Lĩnh Chủ, lại lạnh lùng nói: "Giao Hắc Thạch ra, nếu không hôm nay sẽ diệt Hắc Phong Trại của ngươi!" Nghe thấy giọng nói, sắc mặt Hắc Phong Gia Chủ kinh hãi.

Ngón tay hắn run rẩy, lấy ra một miếng ngọc phù.

Đây là cấm chế ngọc phù trong Hắc Phong Trại, chỉ khi gặp phải tình huống sinh tử mới kích hoạt.

Mà bây giờ, lại được dùng để thông báo cho viện binh.

Chỉ là, đúng lúc này.

Trên Hắc Phong Sơn, một tiếng kêu kinh hãi vang lên.

"Báo, Đại trưởng lão đã chiến bại.

Toàn bộ người của gia tộc Hắc Vân đều bị chém giết!" Giọng nói đầy vẻ hoảng sợ.

Điều này khiến cho Hắc Phong Gia Chủ càng thêm sợ hãi.

Bởi vì, đây là một đệ tử tinh nhuệ của Hắc Phong Lĩnh.

Họ thường ngày phụ trách tuần tra.

Lúc này xuất hiện ở Hắc Phong Trại, điều đó có nghĩa là người của Hắc Hổ Lĩnh đã công vào trại.

Mà ngay lúc hắn đang vô cùng lo lắng, Hắc Hổ Lĩnh Chủ lại lạnh lùng nói: "A a, thì ra tất cả những điều này đều là thật.

Gia tộc Hắc Vân quả nhiên đã nương tựa vào Hắc Hổ Lĩnh.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta.

Bắt hết bọn chúng lại cho ta.

Ta lại muốn xem xem, người của Hắc Hổ Lĩnh, rốt cuộc muốn làm gì.

Nếu chúng không cho ta một lời giải thích, hôm nay sẽ đồ sát cả trại!" Giọng nói vang lên, thân hình Hắc Hổ Lĩnh Chủ, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

Một lát sau, xuất hiện ở sâu trong Hắc Vân Lĩnh.

"Ha ha, Hắc Hổ Lĩnh Chủ, không biết lần này đến đây, có mang đủ đồ tốt không!" Nhìn Hắc Hổ Lĩnh Chủ đến, Hắc Mộc Lĩnh Chủ cười nói.

Bên cạnh hắn, có rất nhiều thuộc hạ đi theo, từng người một trong mắt đều tỏa ra ánh sáng khát máu.

"Hắc Mộc Lĩnh Chủ, biệt lai vô dạng!" Nghe thấy giọng nói, Hắc Hổ Lĩnh Chủ chậm rãi nói.

Sau đó, lại đi thẳng vào vấn đề: "Người của hai mạch các ngươi, câu kết với người ngoài, quấy nhiễu Hắc Hổ Lĩnh ta, đáng tội gì!" Trong khoảnh khắc lời nói vừa dứt, không gian xung quanh gần như ngưng đọng lại.

Mà ngay khi lời của hắn vừa dứt, Hắc Mộc Lĩnh Chủ liền lạnh lùng nói: "Ha ha, câu kết với người ngoài thì sao.

Ngươi vẫn nên xem xét xem mình nên sống sót thế nào đi.

Nhớ kỹ, người giết ngươi là Hắc Mộc Lĩnh!" Giọng nói vang lên trong nháy mắt.

Xung quanh liền xuất hiện vô số bóng người, mỗi người đều tỏa ra khí thế mạnh mẽ, có đến hơn năm trăm người.

Mà đại quân của Hắc Hổ Lĩnh, lại chỉ còn lại hơn trăm người.

Giờ phút này, hắn cuối cùng cũng hiểu được sự thê thảm của Hắc Phong Lĩnh.

Người của Hắc Mộc Lĩnh này, đúng là lòng lang dạ sói.

Lần này, Hắc Phong Trại e là sẽ tiêu đời.

Nghĩ đến đây, hắn liền nghiến răng nghiến lợi nói: "Các ngươi muốn làm gì, Hắc Phong Trại là sản nghiệp quan trọng nhất của Hắc Phong Lĩnh ta.

Nếu không có Hắc Phong Trại, Hắc Mộc Lĩnh ngươi sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt!" Hắc Phong Gia Chủ căm hận nói.

Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, một giọng nói lại vang lên.

"Ha ha, ngươi lão già này tưởng rằng ta Hắc Mộc Lĩnh không hiểu sao.

Bây giờ Hắc Phong Trại, đã sớm thành phế tích, căn bản không có ai bảo vệ.

Ta chỉ cần một câu nói, là có thể tiêu diệt nơi này, ngươi lại có thể làm gì ta!" Nghe thấy giọng nói, Hắc Phong Gia Chủ không khỏi sững sờ.

Hắc Mộc Lĩnh này quả thực nói đúng.

Hắc Phong Trại của mình, bây giờ đã là hữu danh vô thực.

Tuy nhiên, vẫn giận dữ hét lên: "Vậy cũng không đến lượt Hắc Mộc Lĩnh ngươi, hôm nay ta dù có dốc toàn lực, cũng phải bảo vệ Hắc Phong Trại.

Tuyệt không lùi bước!" Giọng nói tràn ngập sự kiên định.

Mà ngay khi lời của hắn vừa dứt, khóe miệng Hắc Mộc Lĩnh Chủ

lộ ra nụ cười hung hãn.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong hai mắt lóe lên sát ý lạnh lẽo.

"Giết cho ta!" Sau khi giọng nói lạnh như băng vang lên, đệ tử của Hắc Mộc Lĩnh liền xông về phía người của Hắc Phong Trại.

Giờ phút này, hai bên đã hoàn toàn chiến đấu với nhau.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên trong thành trì.

Mà lúc này Hắc Hổ Lĩnh Chủ, lại không hề tham chiến.

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười.

Sau đó, nhìn Lưu Tranh trên đầu thành, lạnh lùng nói: "Hán Đế, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, nếu không thì đừng trách ta!" Giọng nói của Hắc Hổ Lĩnh Chủ mang theo vẻ âm hiểm.

Mà nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh đứng trên lầu thành, trên mặt vẫn bình lặng như mặt hồ nước tù, chậm rãi lên tiếng: "Ngươi cho rằng, chỉ dựa vào mấy ngàn Hắc Vân vệ sĩ, có thể ngăn cản trẫm sao?

Tuy nhiên, nếu ngươi cố chấp không tỉnh ngộ, hôm nay thì ở lại đi!" Lời vừa dứt, hắn vươn lòng bàn tay ra.

"Ầm ầm!" Một trận sấm sét nổ vang trời đất.

Cánh tay của Lưu Tranh hóa thành một móng vuốt khổng lồ, đập về phía Hắc Hổ Lĩnh Chủ.

Nơi nó đi qua, hư không nứt vỡ.

Vị thủ lĩnh của Hắc Hổ Lĩnh này, căn bản không ngờ, chiến đấu lực của Lưu Tranh lại mạnh mẽ đến vậy.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

"Phụt!" Chỉ là, ngay lúc móng vuốt khổng lồ của Lưu Tranh chỉ

còn cách Hắc Hổ Lĩnh Chủ vài trượng, một tia kiếm quang xé toạc bầu trời.

Cùng lúc đó, ngực của Hắc Hổ Lĩnh Chủ bị đâm xuyên.

Máu tươi phun ra, thân hình bay ra ngoài.

Mà đồng tử của Lưu Tranh lại không khỏi co lại.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

Tiếp đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trong hư không, một người đàn ông trung niên thân hình vạm vỡ xuất hiện tại chỗ.

Trên mặt hắn lộ vẻ lạnh lẽo, tay cầm một lưỡi đao sắc bén, ánh sáng lạnh lẽo chói mắt.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Lưu Tranh, chậm rãi nói: "Hán Đế, chuyện của Hắc Mộc Lĩnh, ta giúp ngươi giải quyết.

Nhưng người của Hắc Hổ Lĩnh, ta lại muốn mang đi!" Lời vừa dứt, Hắc Hổ Lĩnh Chủ liền cung kính nói: "Cảm ơn đại nhân đã tương trợ!" Lời vừa dứt, hắn liền chuẩn bị lui đi.

Chỉ là, Lưu Tranh nào có cho phép.

Bây giờ, Đại Hán đã chính thức bước vào Hắc Thủy Sơn Mạch.

Hơn nữa, đã chiếm lĩnh hai tòa thành trì là Hắc Phong Lĩnh và Hắc Mộc Lĩnh.

Hắn làm sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Hắn lập tức hét lớn: "Ngươi dám!" Lời vừa dứt, từ trên long niễn bắn ra.

"Gầm!" Tiếp đó, một con cự long màu vàng kim gào thét bay ra.

Ngọn lửa nóng rực nở rộ, khiến cho những người của Hắc Mộc

Lĩnh kia, thân thể đều không khỏi khựng lại.

Họ muốn né tránh.

Nhưng, hơi thở nóng rực kia quá bá đạo.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Hắc Hổ Lĩnh Chủ cũng ra tay.

Một lưỡi đao sắc bén trong tay trực tiếp chém ra.

Đao cương sắc bén, như muốn xé rách hư không, lao về phía Hắc Mộc Lĩnh Chủ.

"Phanh!" Tiếng va chạm kịch liệt vang lên.

Thân hình Hắc Mộc Lĩnh Chủ bị hất văng xuống đất.

Nhưng, lại không có dấu hiệu bị thương.

Khóe miệng hắn, lộ ra nụ cười hung hãn.

Mà ở một bên khác, Hắc Hổ Lĩnh Chủ cũng không khá hơn.

Một quyền của Lưu Tranh, khiến hắn suýt chút nữa không đứng vững.

"Chết đi!" Chỉ là, chưa đợi tiếng kêu kinh hãi của hắn vang lên, phó thống lĩnh của Hắc Mộc Lĩnh đã lao tới trong nháy mắt.

Trường thương quét ngang.

Hắc Hổ Lĩnh Chủ muốn né tránh, nhưng lại bị khóa chặt, khiến hắn căn bản không thể thoát được.

"Oanh!" Cuối cùng, cả thân thể hắn liền bị đâm trúng.

Tiếp đó, trong lúc máu tươi bao phủ, cả thân thể liền vỡ nát.

Mùi máu tanh nồng nặc, lan tỏa trong không khí.

Mà Hắc Mộc Lĩnh Chủ, lại vô cùng hài lòng.

Thực lực của Hắc Hổ Lĩnh Chủ này không tệ, tiếc là, gặp phải Hắc Mộc Lĩnh Chủ, đã định trước là khó thoát khỏi số phận bỏ mạng.

Không chỉ như vậy, theo thời gian trôi qua, khi viện binh của Hắc Hổ Lĩnh đến, trận chiến này đã kết thúc.

Trong Hắc Phong Lĩnh, chỉ còn lại những bức tường đổ nát.

Hắc Phong Trại Chủ, càng bị chém giết trên chiến trường.

Hắc Mộc Lĩnh Chủ, nhìn cảnh này, lại không có chút do dự.

Tiếp đó liền lên tiếng: "Rút!" Lời của hắn vừa dứt, hắn dẫn dắt huynh đệ của Hắc Mộc Lĩnh, liền bay ra ngoài thành, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Chỉ là, ngay khi họ vừa ra khỏi thành.

"Vút vút!" Giữa trời đất, trong chốc lát vô số mũi tên mưa rơi xuống.

Bao phủ toàn bộ Hắc Mộc Lĩnh vào trong.

Từng mũi tên sắc bén, mang theo ánh sáng sắc sảo, bắn về phía mọi người.

Đệ tử của Hắc Mộc Lĩnh, không dám chậm trễ, vung vũ khí trong tay, chống lại cuộc tấn công như mưa đá.

"Phụt!" Tuy mũi tên không quá dày đặc, nhưng trong tình huống như vậy, tổn thất vẫn không nhỏ.

Hắc Mộc Lĩnh Chủ, lúc này trừng mắt muốn nứt ra, gầm lên với người bên cạnh: "Tìm tung tích của Hắc Hổ Lĩnh Chủ!" Lời vừa dứt, hắn liền lao sâu vào chiến trường.

Hắc Hổ Lĩnh Chủ, đã kinh doanh ở đây nhiều năm, nhất định biết đối phương trốn ở đâu.

Chương 644

Quả nhiên, ngay khi Hắc Mộc Lĩnh Chủ vừa tiến vào chiến trường, liền phát hiện một đội binh sĩ mặc thiết giáp.

Hắn nhíu mày.

Không ngờ, đối phương lại trốn trong đại quân của mình.

Hơn nữa, còn là bộ đội tinh anh.

Chuyện như vậy, là điều hắn không ngờ tới.

Dù sao, theo hắn thấy, bây giờ người của Hắc Phong Lĩnh đáng lẽ đã phải tháo chạy rồi.

Chỉ là, đúng lúc này, một bóng người lại bước ra từ trong đám đông, chính là Hắc Hổ Lĩnh Chủ.

Trên mặt hắn lộ vẻ phấn khích.

Bởi vì, người của Hắc Mộc Lĩnh đã bị tiêu diệt.

Hắc Phong Lĩnh này, cuối cùng đã trở thành thiên hạ của mình.

Mà lúc này Hắc Mộc Lĩnh Chủ, trong mắt lại tràn ngập lửa giận.

Nhìn Hắc Hổ Lĩnh Chủ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hắc Hổ, không ngờ ngươi thật sự đã nương tựa vào Đại Hán, hơn nữa còn dám tập kích ta!" Giọng nói vang lên, sắc mặt Hắc Hổ Lĩnh Chủ càng thêm khó coi.

"A a, ngươi là cái thá gì, ta muốn làm gì, còn không đến lượt ngươi chỉ tay năm ngón!" Nghe thấy giọng nói, Hắc Hổ Lĩnh Chủ khinh thường nói.

Tiếp đó, lại nói: "Tướng quân, xin chỉ giáo!" Hắc Hổ Lĩnh Chủ cung kính nói.

“Ừm!” Lưu Tranh nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, từng bước từng bước đi về phía trước.

Hắc Mộc Lĩnh Chủ thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, hắn không ngờ, mình lại gặp phải một đối thủ cứng rắn như vậy.

Chỉ là, lúc này hắn muốn rút lui, đã muộn.

Xung quanh Lưu Tranh, có Tứ Đại Hộ Pháp bảo vệ hai bên.

Trong mắt họ, tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

Rõ ràng, chỉ cần Lưu Tranh một câu, họ chắc chắn sẽ ra tay.

Mà lúc này Hắc Mộc Lĩnh Chủ, trong lòng lại hiểu rõ, tình thế như vậy, muốn sống sót đã không thể.

Nếu đã như vậy, chỉ có thể liều chết một phen.

Nghĩ đến đây, thanh kiếm sắc bén trong tay, liền chém mạnh ra.

Trong mắt hắn lộ vẻ hung tợn.

“Giết!” Thấy cảnh này, Tứ Đại Vệ Sĩ của Lưu Tranh lại không có chút do dự, xông lên.

Hai bên trong khoảnh khắc đã va chạm vào nhau.

Hắc Mộc Lĩnh Chủ tuy mạnh, nhưng làm sao có thể so sánh với Tứ Đại Kim Cương dưới trướng Lưu Tranh.

“Rắc!” Theo từng tiếng động giòn tan vang lên, thân thể Hắc Mộc Lĩnh Chủ bị đập mạnh xuống đất.

Lúc này, hắn toàn thân đẫm máu, trông vô cùng thê thảm.

Nhưng, Lưu Tranh lại không hề nương tay.

Sau khi trấn áp hắn, liền hạ lệnh.

“Bệ hạ, chúng thần nguyện làm tiên phong, công phạt Hắc Thủy

Đàm!" Nghe thấy mệnh lệnh, Lữ Bố và những người khác cung kính nói.

"Tốt, do các ngươi dẫn dắt trăm vạn đại quân xuất chinh, nhất định phải chiếm lấy Hắc Thủy Đàm này!" Giọng nói lạnh lùng của Lưu Tranh vang lên trong nháy mắt.

"Mạt tướng tuân mệnh!" Lữ Bố cung kính nói.

Theo mệnh lệnh của hắn được ban ra, các lộ đại quân bắt đầu hội tụ về phía Hắc Thủy Đàm.

Hắc Hổ Lĩnh Chủ, dưới mệnh lệnh của Lưu Tranh, đã sớm biến mất không còn tăm tích.

Bất kể Lưu Tranh tìm kiếm thế nào, cũng không tìm thấy tung tích của hắn.

Lúc này đối phương, đã sớm chạy mất tăm.

Trên Hắc Thủy Nhai.

"Ầm ầm!" Một trận tiếng sấm vang lên.

Tiếp đó, cả dãy núi đều rung chuyển.

"Hắc Thủy Nhai sắp sập rồi, mau đi!" Dân chúng trong Hắc Hổ Trại, kinh hãi hét lên, lao về phía xa.

Cùng lúc đó, trên mặt Hắc Hổ Lĩnh Chủ cũng lộ vẻ kinh hãi.

Nếu ngọn núi này sụp đổ, kết cục của mình tuyệt đối sẽ không tốt.

"Phanh phanh!" Nhưng lúc này trong Hắc Hổ Trại, lại xảy ra dị biến.

Một vị trưởng lão bên cạnh hắn, lại nổ tung cùng một lúc, hóa thành máu tươi bay đầy trời.

Thân hình Hắc Hổ Trại Chủ, trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ.

Trong đầu hắn, chỉ có một ý nghĩ.

Kế hoạch của mình, e là sắp thất bại rồi.

Mà ngay lúc trong Hắc Hổ Trại, rơi vào hỗn loạn, Lưu Tranh và những người khác, đã dẫn đại quân tiến vào Hắc Thủy Đàm.

Nơi này vốn là một khu rừng núi.

Ngay khi Lưu Tranh và những người khác vừa tiến vào đây, một luồng sát khí cổ xưa liền xông lên trời.

Đây là nơi nguy hiểm nhất trong cả Hắc Phong Lĩnh.

Vì vậy, yêu thú trong Hắc Thủy Đàm này, cũng là nhiều nhất.

Tuy nhiên, hoàn cảnh như vậy, ngược lại đối với Lưu Tranh và những người khác, lại là một chuyện tốt.

"Giết!" Lúc này, trong mắt Lưu Tranh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn đánh ra một chưởng.

Phía sau hắn, lãnh địa đế hoàng mênh mông mở ra, trực tiếp bao phủ từng ngọn núi.

Những yêu thú trong núi đó, thậm chí còn chưa kịp la hét, đã bị nghiền nát đến chết.

Lần này, để tiêu diệt những kẻ phản bội của Hắc Hổ Lĩnh, Lưu Tranh chuẩn bị đích thân ra tay.

Mà ở một bên khác, Nhạc Phi càng dũng mãnh vô cùng.

Tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, giống như một vị ma thần cái thế.

Mỗi đao chém ra, đều sẽ có máu tươi bắn tung tóe.

Cương khí nóng rực, khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Các cao tầng của Hắc Hổ Lĩnh, căn bản không dám ngăn cản.

Đặc biệt là Hắc Hổ Trại Chủ, càng sợ vỡ mật.

Hắn làm sao cũng không ngờ, con trai của mình lại câu kết với Lưu Tranh.

Đây chính là vương giả của Hắc Thủy Đàm.

Sự mạnh mẽ của đối phương, đã vượt qua dự liệu của hắn.

Mà ngay lúc này.

Một đội kỵ binh, lại đang chậm rãi tiến gần đến sơn cốc.

Tay hắn cầm một cây cự phủ, dưới ánh nắng mặt trời, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Ha ha, hôm nay bản tướng quân, nhất định phải đồ sát hết Hắc Hổ Lĩnh này, rửa sạch mối nhục trước đây!" Tiếng cười lớn vang lên.

Tiếp đó, hắn dẫn đại quân xông vào Hắc Hổ Lĩnh.

Trong thời gian ngắn, đã giết đến máu chảy thành sông.

Mà ngay lúc đại quân Đại Hán, đang giao chiến với Hắc Hổ Lĩnh, Hắc Hổ Lĩnh Chủ, lại đã quay về đại trại của mình.

Lúc này, thân hình hắn vô cùng thảm hại, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Hắn sợ, sự báo thù của Lưu Tranh sẽ đến.

Dù sao, vị Hán Đế bệ hạ này, thực lực quá mạnh mẽ.

Tuy thực lực của hắn, cũng không yếu, nhưng vẫn không có tự tin chiến thắng Lưu Tranh.

Bây giờ, điều duy nhất có thể làm, chính là cầu nguyện đối phương sớm rời khỏi Hắc Phong Lĩnh.

Chỉ là, ngay lúc trong lòng hắn đang nghĩ như vậy, một giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Cha, cha đang làm gì ở đây!" Theo giọng nói vang lên, một bóng người bước vào.

Nhìn cha mình vô cùng thảm hại, hắn nhíu mày, tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

“Nghịch tử, ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã chọc giận Hán Đế bệ hạ không!” Hắc Hổ Lĩnh Chủ tức giận gầm lên.

Nghe thấy giọng nói, trong mắt người đàn ông kia lóe lên một tia sợ hãi.

Tiếp đó, nghiến răng nghiến lợi nói: “Không sai, ta chính là đã chọc giận Hán Đế bệ hạ thì sao.

Ta nói cho cha biết, Hắc Thủy Đàm này sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về gia tộc chúng ta.

Hán Đế bệ hạ không được, sau này cha cũng không được!” Lời vừa dứt, hắn xoay người rời khỏi đại trướng, khiến cho vẻ tức giận trên mặt Hắc Hổ Lĩnh Chủ càng thêm đậm.

Hắn hận đứa con trai này của mình không có chí tiến thủ, càng thêm sợ hãi.

Nếu đối phương thật sự chọc giận Lưu Tranh, e là mình cũng sẽ gặp tai họa.

Chỉ là bây giờ, hắn lại không thể làm gì được.

Uy nghiêm của Lưu Tranh, không thể mạo phạm.

Mà lúc này người đàn ông kia, lại không hề đi xa.

Hắn trốn trong bóng tối, quan sát cha mình, muốn biết, đối phương định làm gì.

Không biết vì sao, nhìn cha mình, hắn luôn cảm thấy, dường như có gì đó khác lạ.

“Ầm ầm!” Ngay sau đó, ngay lúc trong lòng người đàn ông kia đang có những suy nghĩ khác nhau, một trận sấm sét lại vang lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện, trên bầu trời sấm chớp vang dội.

Tiếp đó, từng trận mưa rơi xuống.

Điều này khiến cho khóe miệng hắn, lộ ra một nụ cười.

Mà Hắc Hổ Lĩnh Chủ, lúc này lại đầy lo lắng nhìn sấm sét trên bầu trời.

"Chẳng lẽ phong ấn của lão tổ tông đã bị phá vỡ sao?

Lần này, e là lành ít dữ nhiều!" Lúc này, trong lòng không khỏi dâng lên vẻ tuyệt vọng.

Mà ngay lúc trong lòng hắn đang vô cùng lo lắng, đột nhiên, một tiếng nổ kịch liệt vang lên từ trong sơn cốc.

Tiếp đó, mùi thuốc nồng nặc liền lan tỏa ra.

Hắc Hổ Trại Chủ, gần như không màng đến bất cứ điều gì, xông vào sơn cốc.

Chỉ thấy cha mình, toàn thân đẫm máu.

Bên cạnh ông, một viên đan dược đang nằm yên tĩnh.

"Cha, người đã dùng linh đan rồi?" Thấy cảnh này, người đàn ông phấn khích hét lên.

"Phanh!" Chỉ là, ngay khi lời của hắn vừa dứt, Hắc Hổ Trại Chủ liền tung ra một quyền.

Giờ phút này, người đàn ông căn bản không kịp né tránh.

Cả lồng ngực trong nháy mắt lõm vào, rồi ngã xuống đất chết.

Mà lúc này Hắc Hổ Trại Chủ, hai mắt đỏ ngầu.

Ngón tay hắn, run rẩy vô cùng.

Nhìn con trai của mình, trong mắt lộ ra vài phần bi ai.

Năm đó, để có được tài nguyên tu luyện, nên hắn mới đưa con trai của mình vào Hắc Hổ Lĩnh.

Không ngờ, bây giờ lại hại chết đối phương.

Tuy nhiên, lúc này hắn cũng không còn quan tâm đến những thứ khác.

Đứng trước đỉnh thuốc, khoanh chân ngồi xuống, rồi mở miệng nuốt viên đan dược kia.

Đan dược vào cơ thể, hắn chỉ cảm thấy, thân thể mình nóng rực vô cùng.

Chương 645

Nhiệt độ xung quanh, cũng đang tăng lên.

Mà ngay lúc này, đại quân của Lưu Tranh, cuối cùng cũng đã quay lại.

Lúc này, Hắc Hổ Lĩnh Chủ vừa mới ăn đan dược, còn chưa kịp điều tức, đã đụng phải Thiết Phù Đồ.

Trên khóe miệng đối phương, lộ ra nụ cười hung hãn.

Thanh kiếm sắc bén trong tay giơ lên, trực tiếp đâm xuống.

"Phụt!" Theo một tiếng động nhẹ vang lên, máu tươi bắn tung tóe.

Hắc Hổ Lĩnh Chủ, lại bị chém chết.

Hắn trừng to mắt, không tin mình sẽ chết.

Nhưng lại không có cách nào.

Thân thể hắn hóa thành xương khô, rơi xuống đất.

Mà Thiết Phù Đồ, lại cung kính đứng tại chỗ, chờ đợi Lưu Tranh đến.

"Bái kiến bệ hạ!" Giọng nói của hắn vô cùng cung kính.

Mà ngay lúc này, giọng nói của Lưu Tranh lại vang lên.

"Thiết Phù Đồ, trẫm cho ngươi nửa canh giờ để dọn dẹp Hắc Thủy Giản.

Trong vòng một nén hương, bất kỳ kẻ địch nào cũng không được bước vào một bước.

Kẻ trái lệnh chém!" Lời của hắn vừa dứt, thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ.

Giờ phút này, trên người Thiết Phù Đồ lộ ra ánh sáng phấn khích.

Hắn thích giết chóc.

Hơn nữa, ở bên cạnh Lưu Tranh lâu ngày, tính cách cũng trở nên khát máu.

Lúc này, nhìn đám người đông đúc kia, trong mắt lộ ra ánh sáng tàn nhẫn.

Hắc Hổ Lĩnh này, ngày thường ỷ thế hiếp người quen rồi.

Hôm nay đã gặp phải Lưu Tranh, tự nhiên là không thể tha được.

"Huynh đệ, xông lên!" Giọng nói của hắn vang lên, chiến kích trong tay trực tiếp vung lên.

Một luồng kim quang quét ngang bầu trời, trong chốc lát liền xé toạc không gian.

Đệ tử của Hắc Hổ Sơn Trang, muốn chống cự, nhưng nào có phải là đối thủ.

Trong khoảnh khắc, máu tươi liền bao phủ.

Trên Hắc Hổ Nhai, tiếng la hét thảm thiết không ngừng vang lên.

Mà Lưu Tranh lúc này, cũng không hề nhàn rỗi.

Thân thể hắn nhảy lên, một bóng người lao về phía sâu trong Hắc Hổ Lĩnh.

Lúc này, hắn đã có thể xác nhận, linh dược trong Hắc Hổ Lĩnh, chắc chắn là có vật bất phàm.

Bởi vì, nếu không, sẽ không gây ra thiên địa dị tượng.

Đây chính là đồ tốt.

Hắn lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Một lát sau, trên mặt hắn lộ ra một tia lạnh lùng.

“Phanh!” Tiếp đó, chân giẫm mạnh xuống đất.

Thân thể bay ra, lao về phía ngọn núi.

“Oanh!” Tiếng nổ vang tai truyền ra.

Đỉnh núi lại bị đâm ra một hố lớn.

Cùng lúc đó, mấy bóng người lại xuất hiện trong sân, chính là một đám cao thủ của Hắc Hổ Sơn.

Chỉ là, trong mắt họ, lại lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đặc biệt là người trung niên ở phía trước nhất, càng mặt mày trắng bệch.

“Ngươi là ai, sao dám xông vào Hắc Hổ Sơn của ta!” Giọng nói vang lên, mang theo sát khí nồng nặc.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Lưu Tranh lại nhàn nhạt nói: “Hán Đế Lưu Tranh!” Lời vừa dứt, hắn lại chậm rãi nói.

“Ngươi là Hán Đế, vậy thì ở lại đi!” Lời vừa dứt, hắn đánh ra một chưởng.

Cương phong mênh mông cuốn tới.

Giờ phút này, cả bầu trời đều biến ảo khôn lường.

“Phanh!” Thân thể Lưu Tranh lùi lại, rõ ràng là đã bị thương.

Cảnh này, khiến cho vị Hắc Hổ Sơn Chủ kia không khỏi sững sờ.

Hắn không ngờ, một đòn toàn lực của mình, đối phương lại chỉ lùi lại mấy bước.

Tiếp đó, hắn lại hét lớn: “Nếu ngươi biết điều, thì quỳ xuống đất, dâng lên bảo tàng.

Bản tọa tha cho ngươi một mạng.

Nếu không, hôm nay ngươi chắc chắn sẽ chết!” Nghe thấy giọng

nói, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra vẻ khinh thường.

“Ha ha, đồ của trẫm, dựa vào cái gì mà đưa cho ngươi!

Nếu ngươi muốn giết ta, vậy thì thử xem!” Lời vừa dứt, hắn liền lao về phía đối phương.

Ánh sáng lạnh lẽo trong tay vô cùng chói mắt.

Lúc này, cả người giống như một vầng trăng khuyết, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Giết!” Sơn chủ Hắc Hổ Sơn, trong mắt lóe lên tia sáng, liền không chút do dự xông lên.

“Gầm!” Mà ngay lúc hai người vừa mới giao thủ, trong hư không, một con hoàng long gào thét lao xuống.

Sức mạnh công phạt nóng rực, khiến cho cả Hắc Hổ Nhai đều rung chuyển.

Tiếp đó, Hoàng Cân Lực Sĩ tay cầm vũ khí, cũng đồng thời giáng xuống.

Họ dũng mãnh vô cùng, mỗi đòn đánh ra, đều giống như Thái Sơn áp đỉnh.

Cuộc tấn công như vậy, thực sự quá kinh người, khiến cho những sơn chủ kia, đều có chút phản ứng không kịp.

Nhưng, họ dù sao cũng không phải là kẻ yếu.

Rất nhanh, trận chiến liền rơi vào thế giằng co.

Còn những đệ tử khác của Hắc Hổ Lĩnh, đã sớm sợ đến mềm nhũn trên đất.

Họ căn bản không ngờ, một thôn làng bình thường bên ngoài Hắc Thủy Giản, cũng có thể bùng phát ra chiến lực mạnh mẽ như vậy.

Mà lúc này, Lưu Tranh cũng đang kịch liệt giao chiến với sơn chủ Hắc Hổ Sơn kia.

"Phanh!" Một quyền đánh ra.

Đầu của vị sơn chủ này bị đánh nát.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền bắt đầu thu dọn chiến lợi phẩm.

Trong Hắc Thủy Giản, ngoài một số dược liệu ra, không có bảo bối gì đáng giá.

Cùng lúc đó, ở một bên khác, Tào Chính Thuần lại đang bố trí phòng ngự bên ngoài thành trì.

Lúc này đối phương, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Chuyện của Hắc Hổ Lĩnh đã bị bại lộ.

Nếu tiếp tục kéo dài như vậy, nguy hiểm của Đại Hán, có thể sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, hắn liền gầm lên: "Truyền lệnh, các cổng thành tăng cường viện quân, nhất định phải bảo vệ hoàng cung.

Nếu có kẻ phản nghịch dám đến gần, giết không tha!" Giọng nói tràn ngập sự lạnh lẽo.

Mà ngay khi mệnh lệnh của hắn vừa được ban ra, trong đại doanh, lại lập tức sôi sục lên.

Các lộ đại quân, nhao nhao hội tụ về các cổng thành.

Họ chuẩn bị ngăn chặn quân phản nghịch.

Nhưng, vẫn là đã muộn.

Bởi vì ngay khi họ rời đi, đại quân của Hắc Hổ Lĩnh, lại đã giết vào trong thành trì.

Tuy các tướng lĩnh của Đại Hán liều chết chống cự, nhưng sự

chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

Trong thời gian ngắn, đã bị tàn sát sạch sẽ.

Trong thành trì máu chảy thành sông, tiếng kêu la thảm thiết vang lên.

"Hán Đế, ta là thừa tướng của Đại Càn Thánh Đình, nếu dám đối đầu với trẫm, Thánh Đình nhất định sẽ diệt Đại Hán!" Trong phủ thành chủ, thừa tướng của Đại Càn gầm lên.

Mà ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

"Rắc!" Một đao chém ra, trực tiếp cắt đầu thành chủ.

Tiếp đó, hắn bước ra khỏi phòng.

Lúc này trong thành đã loạn thành một đoàn.

Người của Hắc Hổ Lĩnh, đang tàn sát dân chúng trong thành.

Mà thừa tướng kia, lại đang thể hiện uy phong.

Tu vi của hắn, mạnh mẽ vô cùng.

Một đường đi qua, không có một kẻ nào địch nổi.

"Gào!" Lúc này Lưu Tranh, lại hoàn toàn điên cuồng.

Hắn gầm lên trong miệng.

Ngón tay chỉ ra, một mũi tên rực rỡ, trực tiếp xuyên qua.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã giết chết thành chủ kia.

Tiếp đó, Vũ Vương Kiếm trong tay quét ngang.

Một kiếm này, mang theo hơi thở hủy diệt.

"Hô!" Một cao thủ Thần Quân Bát Trọng, không kịp né tránh đã bị trúng đòn.

Trong chốc lát, máu tươi nở rộ.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền gầm lên: "Giết, tiêu diệt Hắc Hổ Trại!" Giọng nói vang lên, thân thể hắn liền bay ra trong nháy mắt.

Mà cùng lúc đó, các lộ quân đội của Đại Hán, lúc này cũng xông về phía trước.

Mục tiêu của họ rất rõ ràng, chính là Hắc Hổ Sơn.

Chủ nhân của Hắc Hổ Nhai trong Hắc Hổ Sơn, thấy cảnh này, trừng mắt muốn nứt ra, hét lớn với các đệ tử xung quanh: "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, theo ta giết vào thành trì, chém giết Hán Đế.

Chỉ có như vậy, mới có thể cứu được sư tôn và các vị huynh đệ!" Giọng nói vang lên.

Trong mắt các đệ tử xung quanh, lộ ra vẻ hung tợn.

"Giết!" Ngay sau đó, một đoàn người liền lao về phía tường thành.

Tốc độ của họ cực nhanh.

Nhưng, binh sĩ của Đại Hán nào có phải là kẻ dễ đối phó.

"Phụt!" Một binh sĩ của Đại Hán, một thương đâm ra, đâm xuyên lồng ngực một vị đệ tử.

Máu tươi của đối phương phun ra.

Nhưng, lúc này mắt của chủ nhân Hắc Hổ Nhai kia, lại đỏ ngầu.

Hắn gầm lên với thuộc hạ: "Xông lên cho ta!" Giọng nói vang lên.

Một đám cường giả của Hắc Hổ Lĩnh, đều đi theo sau lưng hắn lao về phía trước.

"Ầm ầm!" Tốc độ của họ rất nhanh, trong chớp mắt đã giết vào trong đại quân.

Mà ngay lúc này.

Trên tường thành, Hoàng Trung lại ra tay trước.

“Phích Lịch Nỏ Xa, bắn cho ta!” Giọng nói của hắn mang theo sát khí lạnh lẽo.

Chương 646

Tiếp đó, những chiếc nỏ pháo khổng lồ, lúc này phát ra từng trận tiếng nổ vang.

Từng mũi tên nỏ, xé không khí bay ra.

Uy thế của những mũi tên nỏ này, quá kinh người.

Trong đám người của Hắc Hổ Sơn, tiếng la hét thảm thiết liên miên không dứt.

Trong thời gian ngắn, đã có mấy ngàn đệ tử chết tại chỗ.

Hơn nữa, tầm bắn của nỏ pháo, xa hơn cung tên bình thường rất nhiều.

Ngay cả chủ nhân của Hắc Hổ Nhai, cũng không dám cứng rắn đối đầu.

Thân hình nhanh chóng lui lại.

Không chỉ hắn, ngay cả người của Hắc Hổ Lĩnh lúc này cũng thất thần.

Bọn họ không ngờ nỏ pháo của Đại Kinh lại sắc bén đến thế.

Nhất thời, bọn họ không biết phải làm sao.

Nhưng ngay lúc bọn họ đang kinh hãi, trong thành lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy Tào Chính Thuần vậy mà đích thân lên thành lầu.

Phía sau hắn là hàng trăm cường giả.

Người dẫn đầu lại là một nữ tử, dung mạo vô cùng diễm lệ, nhưng trên người lại toát ra từng tia sát khí.

Lúc này, nàng đứng trên tường thành, lạnh lùng nói: "Lũ giặc Hắc Hổ Lĩnh, dám tự tiện xông vào hoàng cung, bây giờ đầu hàng vẫn còn kịp.

Nếu ngoan cố chống cự, đừng trách trẫm lòng lang dạ sói!" Giọng nói lạnh như băng vang lên, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Lĩnh chủ Hắc Hổ Lĩnh nghe thấy giọng nói, vẻ sợ hãi trong mắt càng thêm đậm.

Hắn do dự một lát, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói: "Hừ, ta có chết cũng phải kéo các ngươi theo làm đệm lưng.

Hôm nay, không ai được phép bước vào thành nửa bước!" Tiếng nói vừa dứt, hắn lại lao tới lần nữa.

Chỉ là, ngay lúc thân thể hắn vừa động, Tào Chính Thuần lại cười gằn: "Hừ, tìm chết!" Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tiếp đó, hắn vung tay.

"Ầm!" Một chiếc búa lớn lập tức được ném ra.

Lưỡi búa tỏa ra ánh vàng rực rỡ, chém về phía trước.

Năng lượng mênh mông khiến người ta chấn động.

Nhai chủ Hắc Hổ Nhai đó thậm chí còn chưa kịp kêu thảm một tiếng đã bị chém thành một đám sương máu.

Cảnh tượng như vậy khiến tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là những đệ tử Hắc Hổ Lĩnh, ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng trong mắt.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống này.

Còn vị sơn chủ Hắc Hổ Sơn kia thì mặt mày tái mét, cất giọng hét

lớn: “Các ngươi lui ra.

Ta tự mình giải quyết hắn!” Hắn không cam tâm chịu thua như vậy.

Năm xưa, hai cha con họ nổi lên từ núi rừng, dựa vào một cỗ liều mạng mà gây dựng nên Hắc Hổ Trại.

Có thể nói, đây là niềm kiêu hãnh của hắn.

Lúc này, nghe thấy mệnh lệnh, đám đệ tử lại thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, nếu thật sự chiến đấu tiếp, rất nhiều người trong số họ căn bản không thể chống đỡ nổi.

“Bành!” Ngay lúc này, từ trên đỉnh Hắc Hổ Phong, một bóng người nhảy xuống, lao thẳng về phía Tào Chính Thuần.

Người này chính là nhai chủ Hắc Hổ Nhai, một cường giả cảnh giới Tông Sư ngũ trọng.

Khoảnh khắc hắn lao ra, cả đất trời dường như đều tối sầm lại.

Trên người hắn, sát khí hừng hực lan tỏa, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Tào Chính Thuần lại lộ ra một tia khinh thường, chậm rãi nói: “Thứ tồn tại như con kiến mà cũng dám giương oai trước mặt trẫm!” Hắn vừa dứt lời, liền lập tức lao lên nghênh đón.

Hai quyền va chạm.

Sơn chủ Hắc Hổ Sơn lập tức bị đánh bay ra ngoài, rơi mạnh xuống đất.

Lúc này, hắn toàn thân run rẩy, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Nhưng Tào Chính Thuần không hề nương tay.

Hắn tung một cước.

“Rắc!” Tiếng vang giòn giã vang lên.

Đầu của nhai chủ Hắc Hổ Nhai vỡ nát.

Rõ ràng, đối phương đã bị hắn trực tiếp giẫm chết.

Còn đám đệ tử Hắc Hổ Trại lúc này sớm đã bị dọa cho ngây người.

Bọn họ vạn lần không ngờ, đường đường là nhai chủ Hắc Hổ Nhai, lại bị giết một cách dễ dàng như vậy.

“A, chạy mau!” Một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Một trong số các đệ tử đã bỏ chạy.

Hắn cảm thấy, nếu không đi, chắc chắn sẽ bị tàn sát.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người khác cũng không do dự mà tháo chạy.

Mặc dù đây là sào huyệt của Hắc Hổ Nhai, nhưng bây giờ đã không còn lo được nữa.

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người đều biến mất tại chỗ.

Thấy cảnh này, Lưu Tranh chậm rãi nói: “Truyền lệnh, toàn bộ truy kích!” Giọng nói vang lên, các tướng lĩnh Đại Kinh lập tức hộ vệ chặt chẽ bên cạnh Lưu Tranh, xông ra ngoài thành.

Đám đệ tử Hắc Hổ Nhai này thực lực không được tính là mạnh, nhưng cũng đều là những kẻ không sợ chết, ai nấy đều dũng mãnh vô song.

Chỉ là, lúc này trước mặt quân đoàn Đại Kinh, lại kém quá xa.

“Vút vút!” Theo từng tiếng xé gió vang lên, từng quả hỏa lôi đạn được ném ra.

Ngọn lửa hừng hực, tỏa ra ánh sáng chói lòa trên bầu trời.

"Xèo xèo!" Theo sau tiếng nổ của ngọn lửa, một lượng lớn đệ tử Hắc Hổ Sơn bị thiêu cháy thành than.

Chỉ là, ngay lúc cuộc tấn công của Đại Kinh đạt đến đỉnh điểm, bên ngoài Hắc Hổ Nhai, binh lính Đại Kinh dày đặc xuất hiện.

Áo giáp của họ dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Người dẫn đầu lại chính là trại chủ Hắc Hổ Trại, Đinh Xuân Thu.

Nhìn đám người Lưu Tranh bên dưới, mặt hắn lộ vẻ dữ tợn.

Tiếp đó, hắn vỗ một chưởng xuống.

Chớp mắt, một con cự thú gầm thét lao xuống.

Đây là một con vượn hung tợn, cao đến vạn trượng, hai cánh tay dang ra che kín cả bầu trời.

Trong mắt nó, tỏa ra ánh sáng tàn nhẫn và khát máu, tựa như muốn hủy diệt cả trời đất.

Đây là pháp bảo bản mệnh của đối phương, được luyện chế từ yêu đan, vô cùng bá đạo, vì thế mới có hiệu quả như vậy.

Cùng lúc đó, Tào Chính Thuần cũng hét lớn: "Phá cho ta!" Thân thể hắn trong nháy mắt bật lên khỏi mặt đất.

"Ầm!" Hai quyền cùng lúc tung ra, trực tiếp va chạm với thân thể con vượn hung tợn, khiến cho con quái vật khổng lồ đó trong nháy mắt tan thành bốn năm mảnh, máu thịt bay tứ tung.

Tào Chính Thuần mặt lộ vẻ hưng phấn, tiếp đó liền lướt sang một bên khác.

Lần này hắn dẫn binh xuất chinh, chính là để rèn luyện bản thân.

Đã gặp phải hung thú này, sao có thể bỏ qua được.

Mà Lữ Bố đang trong trận chiến, lúc này lại phát ra tiếng gầm giận dữ.

"Gào!" Một đao chém ra, tạo nên ánh sáng lạnh lẽo chói lòa, chém về phía sơn chủ Hắc Hổ Sơn.

"Xoẹt!" Vị sơn chủ Hắc Hổ Sơn này, trong khoảnh khắc liền bị chém thành thịt nát.

Mà đám đệ tử xung quanh lại càng không dám dừng lại, liều mạng chạy trốn muốn rời khỏi nơi thị phi này.

Chỉ là, tốc độ của bọn họ, làm sao có thể nhanh hơn đại quân của Lưu Tranh.

"Giết!" Khi bọn họ đến gần cổng thành, một trận tiếng la giết vang lên.

Quân đội Đại Kinh đã chặn kín cổng thành.

Trận chiến này, Hắc Hổ Nhai đã định trước là phải hoàn toàn tiêu vong.

Chỉ là, ngay lúc này, trên tường thành, một trận tiếng la giết lại vang lên.

Tiếp đó, một cao tầng của Hắc Hổ Trại xuất hiện.

Tu vi của hắn cực kỳ mạnh mẽ, vậy mà đã đạt đến Thánh Vương thất trọng.

Thấy cảnh tượng này, hắn lạnh lùng quát: "Hán Đế bệ hạ, ngươi thật độc ác, dám phái viện binh tấn công Hắc Hổ Nhai của ta, chẳng lẽ không sợ chọc giận chủ công nhà ta sao?

Ngài ấy là con trai của Thần Võ Vương đó!" Giọng nói mang theo ý uy hiếp.

Chỉ là, nghe thấy giọng nói, Lưu Tranh không những không sợ mà

còn vui mừng.

"Ha ha, chủ nhân Hắc Hổ Sơn này không biết đang ở đâu, ngươi lại dám lôi hắn ra để dọa trẫm, chẳng lẽ là coi thường Đại Kinh ta không người sao?

Giết cho ta!" Giọng nói lạnh lẽo của Lưu Tranh vang lên, trong mắt lộ ra một tia sát cơ.

Tiếp đó, trong doanh tiên phong của Đại Kinh, vô số kỵ binh lập tức xông ra.

Bọn họ tay cầm lưỡi đao sắc bén, xông về phía kẻ địch trên tường thành.

Lúc này, bọn họ tựa như sói vào bầy cừu, gần như mỗi lần vung vũ khí là có thể đoạt mạng người.

Máu tươi bắn tung tóe.

"Ầm ầm!" Ngay lúc Lưu Tranh và Lữ Bố vừa kết thúc trận chiến, trên bầu trời truyền đến một trận chấn động dữ dội.

Chỉ thấy ở phía xa, một tòa thành hùng vĩ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trên đó có ba chữ lớn cổ xưa: Hắc Phong Quan.

Rõ ràng, đây là sào huyệt của Hắc Hổ Nhai.

Lưu Tranh không chút do dự, trực tiếp hạ lệnh: "Phá thành, giết vào trong Hắc Phong Hạp Cốc.

Hôm nay, trẫm sẽ khiến thế lực Hắc Hổ Nhai này bị diệt vong!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Tiếp đó, hắn liền dẫn đại quân, trực tiếp xông về phía trước.

Mà đám đệ tử Hắc Hổ Nhai đang canh giữ thành trì thì phát ra

những tiếng kêu kinh hoàng hoảng loạn.

Nhưng cuối cùng vẫn không chống đỡ nổi sự nghiền ép của đại quân Lưu Tranh.

Một lát sau, thành trì liền bị chiếm đóng.

"Bái kiến bệ hạ!" Nhìn thấy Lưu Tranh, Đinh Xuân Thu cung kính lên tiếng.

Trận đại thắng này khiến hắn hiểu ra, lựa chọn đứng về phía Hán Đế của mình, tuyệt đối là đúng đắn.

"Ừm, bình thân đi!" Lưu Tranh cười nói.

"Tạ bệ hạ!" Tiếp đó, Đinh Xuân Thu cẩn thận hỏi: "Dám hỏi bệ hạ, tiếp theo nên làm thế nào ạ!" "Hừ, ngươi có nhớ Hắc Phong Quan này, trước đây từng là nơi nào không?" Nghe thấy câu hỏi, Đinh Xuân Thu lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Nhưng hắn cũng không hỏi thêm nữa.

Dù sao, bí mật của Đại Kinh không phải là thứ hắn có thể dò xét.

"Hắc Phong Quan này trước đây là nơi đóng quân của Hắc Phong Lĩnh.

Chỉ là, sau này lại bị trại chủ Hắc Hổ Trại chiếm cứ.

Từ đó về sau, liền biến thành Hắc Hổ Nhai!" "Hít!" Lưu Tranh vừa dứt lời, Đinh Xuân Thu liền hít một hơi khí lạnh.

Hắc Phong Lĩnh cách nơi này không quá ngàn dặm.

Nếu nhai chủ Hắc Hổ Nhai thật sự ở đó, Đại Kinh muốn tấn công, e rằng cũng không dễ dàng.

Chỉ là, ngay lúc hắn chuẩn bị khuyên Lưu Tranh lùi bước, "Bành!" một bóng người lại rơi xuống chân Lưu Tranh.

Chính là Tào Chính Thuần.

Chỉ là, lúc này trên người hắn, lại đầy vết thương.

Chương 647

Rõ ràng, trong trận chiến vừa rồi hắn đã bị thương.

Thấy cảnh này, Lưu Tranh nhíu mày nói: "Tào Chính Thuần, ngươi không sao chứ!" Giọng nói lộ ra một tia lo lắng.

Ngay lúc này, Tào Chính Thuần lại nghiến răng kiên cường nói: "Bệ hạ, ti chức không sao!" Nói xong, khóe miệng thậm chí còn rỉ ra máu tươi, nhưng vẫn quật cường ngẩng đầu lên.

"Tốt, vậy ngươi tiếp tục đi đi.

Nhớ, nhất định phải chém giết nhai chủ Hắc Phong Nhai đó!" Lưu Tranh chậm rãi nói, trong mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Nhai chủ Hắc Hổ Nhai này dám nhòm ngó Hắc Phong Lĩnh, nhất định phải giết.

Nếu không, sau này hắn chẳng phải sẽ mặc người ta xâu xé sao?

"Tuân chỉ!" Nhận được mệnh lệnh, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, vội vàng cung kính lui xuống.

Mặc dù bị thương, nhưng lúc này hắn vẫn tinh thần phấn chấn.

Thân thể hắn lóe lên, nhanh chóng bay về phía trong thành.

"Ầm!" Ngay sau khi Tào Chính Thuần rời đi, một cỗ khí tức mạnh mẽ liền bao trùm cả không gian.

Ngay sau đó, một thân thể cao lớn xuất hiện trên không trung.

Trên người hắn mặc áo giáp, trên đầu có kim quan lấp lánh.

Chính là nhai chủ Hắc Hổ Nhai, con trai của Thần Võ Vương - Hắc Vân Hổ.

Lúc này, đối phương vừa xuất hiện, liền chỉ vào Lưu Tranh gào thét: "Tiểu tử Hán Đế, ngươi dám chọc vào Hắc Hổ Nhai của ta.

Hôm nay, bản tướng quân sẽ tiễn ngươi về Tây Thiên.

Cha ta là Thần Võ Vương, ngươi giết cha ta, ông ấy nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Giọng nói tràn đầy phẫn hận.

Ngay khi lời vừa dứt, hắn không muốn lãng phí thời gian, thân hình lao tới, tấn công đại quân Đại Kinh.

Giây tiếp theo, nhai chủ Hắc Hổ Nhai Hắc Vân Hổ liền bị Lưu Tranh miểu sát, chết ngay tại chỗ.

Thực lực của hắn quá yếu, căn bản không phải là đối thủ của đám người Lưu Tranh.

Cùng lúc đó, các đại quân khác cũng đang chiến đấu.

Người của Hắc Hổ Nhai, khi đối mặt với Đại Kinh, căn bản không chịu nổi một đòn.

Đặc biệt là Lữ Bố, càng dũng mãnh khác thường, đi đến đâu cũng tựa như một tôn ma thần.

"Bành!" Hắn vung song chùy, một trưởng lão Hắc Hổ Nhai bị đập chết ngay tại chỗ.

Còn những binh lính bình thường thì càng không cần phải nói, gần như không ai có thể địch lại.

Lúc này, nơi họ đang đứng, đã hóa thành biển xác.

Trong thời gian ngắn, người của Hắc Hổ Nhai đã bị tàn sát sạch sẽ.

Ngay sau khi người của Hắc Hổ Nhai bị tiêu diệt toàn bộ, Lưu Tranh liền nhàn nhạt nói: "Truyền lệnh các lộ đại quân, tiến vào Hắc Phong Hạp Cốc.

Hôm nay, trẫm muốn san bằng Hắc Phong Hạp Cốc!" Giọng nói trầm thấp vang lên.

Sau đó, hắn liền đi về phía hạp cốc.

Đi theo bên cạnh hắn là Đinh Xuân Thu và Lữ Bố.

Hai người này cũng được coi là cao thủ, hơn nữa đều trung thành với Lưu Tranh, nên hắn mới mang theo bên mình.

Ngay khi họ vừa tiến vào hạp cốc, liền cảm nhận được một luồng khí tức túc sát nồng đậm ập tới.

"Gào!" Một con rồng khổng lồ gầm thét lao ra, thân thể che kín nửa bầu trời, tỏa ra khí tức đáng sợ.

Chính là lĩnh chủ Hắc Phong Lĩnh.

Lúc này hắn gầm lên với Lưu Tranh: "Hán Đế, nếu ngươi tự tìm đường chết, vậy thì đừng trách ta!" "Hống!" Lại một con hung thú nữa xuất hiện, mình mặc lân giáp, hai mắt đỏ rực.

Chính là hộ pháp của Hắc Hổ Nhai.

Lúc này, bọn họ đã tụ tập lại một chỗ.

Phía sau còn có vô số người của Hắc Hổ Nhai đi theo.

Khí tức tỏa ra từ những người này khiến tất cả mọi người đều không khỏi kinh hãi.

Trận thế như vậy, đủ để khiến người ta nghẹt thở.

Tuy nhiên, Lưu Tranh không hề có chút sợ hãi.

Hắn nhìn đối phương, nhàn nhạt nói: "Hai người các ngươi, ai lên trước!" Giọng nói vang lên, mặt đầy vẻ ngạo nghễ, khiến cho nhai chủ Hắc Hổ Nhai kia đồng tử co rụt lại.

Tiếp đó, hắn liền quát lên: "Để ta thử sức ngươi!" Giọng nói mang

theo vẻ dữ tợn.

Thân hình hắn nhảy lên, liền lao về phía Lưu Tranh.

Tốc độ của hắn rất nhanh.

Trên hai cánh tay, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đây là một môn quyền thuật, uy lực phi phàm.

Ngay khi quyền cương của hắn sắp đến gần thân thể Lưu Tranh, "Gào!" trong miệng Lưu Tranh phát ra tiếng gầm.

Chớp mắt, một tia sét bắn ra, lao về phía nhai chủ Hắc Hổ Nhai.

"Xoẹt!" Quyền cương vỡ nát.

Lôi đình giáng xuống người hắn, tức khắc đánh chết hắn tại chỗ.

"Sao có thể như vậy!" Lần này, vị hộ pháp còn lại hoàn toàn kinh ngạc.

Nhai chủ Hắc Phong Nhai, vậy mà bị miểu sát trong nháy mắt.

Sắc mặt hắn trắng bệch vô cùng.

Nhưng Lưu Tranh không có ý định dừng lại.

"Giết!" Lúc này hắn vỗ một chưởng, năng lượng hừng hực cuộn trào.

Nơi nó đi qua, cả đất trời đều rung chuyển.

Hộ pháp Hắc Hổ Nhai, trong tiếng hét thảm thiết mà ngã xuống.

Hắn không cam tâm, nhưng trước mặt Lưu Tranh, quả thực là không đủ nhìn.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho tất cả những người xung quanh quan chiến, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Không ngờ tu vi của Lưu Tranh lại kinh khủng đến vậy.

Tuy nhiên, Lưu Tranh không hề dừng lại ở đó.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Tiếp đó, hắn liền quát lên: "Hàng thì miễn tử, kháng cự thì chết!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, xung quanh lại là một mảnh tĩnh lặng.

Hắc Hổ Nhai, trong Hắc Phong Vực, là một thế lực đỉnh cao, nào có ai dám chọc vào.

Nhưng Lưu Tranh lại cứ làm như vậy.

Lúc này, không chỉ những binh lính bình thường, ngay cả lính canh trên Hắc Hổ Sơn, cũng không khỏi nuốt nước bọt, không biết phải làm sao.

Ngay lúc này, "Hán Đế, ngươi khinh người quá đáng!" một tiếng hét giận dữ vang lên.

Một nam tử mặc áo choàng đen xuất hiện giữa sân.

Trên đầu hắn, một thanh trường kiếm đang rung lên, rõ ràng là một món linh bảo.

"Ầm ầm!" Theo sau một tiếng nổ vang, bên ngoài đầu Lưu Tranh hiện ra vô số kiếm khí, khiến thân thể hắn khựng lại.

Tuy nhiên, lúc này hắn không hề sợ hãi, vì hắn đã sớm có phòng bị.

Trong tay hắn xuất hiện một lưỡi đao sắc bén, nghênh đón linh bảo đó mà xông lên.

Lưỡi đao xé toạc bầu trời.

"Rắc!" Linh bảo đó vậy mà trong nháy mắt nứt ra, khiến trong mắt Lưu Tranh lộ ra vẻ kinh hỷ.

Ngay lúc này, "Bành!" sơn chủ Hắc Hổ Sơn ở phía bên kia đã bị Hạng Vũ chém chết tại chỗ.

Sương máu lan tỏa, khiến đám đệ tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, đâu còn dám tiếp tục chống cự, nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

"Bái kiến bệ hạ, xin hãy tha mạng!" Tiếng nói vang lên, tỏ vẻ vô cùng hoảng hốt.

Lưu Tranh không để ý đến bọn họ, chỉ nhàn nhạt nói: "Từ hôm nay, Hắc Hổ Nhai thành lập bang phái mới.

Các ngươi chịu trách nhiệm quản lý đi!" Nghe thấy lời này, những người đó không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, điều này cũng đại diện cho việc tính mạng của mình đã được bảo toàn.

"Tạ ơn bệ hạ!" Họ cung kính nói.

Chỉ là, khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra nụ cười.

Sau khi Hắc Phong Trại bị diệt, hắn cần nhiều cường giả hơn.

Nếu không, khó mà trấn áp được toàn bộ vực ngoại.

Nghĩ đến đây, hắn lại lên tiếng: "Được rồi, tất cả lui xuống đi!" "Tuân chỉ!" Giọng nói cung kính của mọi người vang lên, tiếp đó liền lui xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Đi, theo trẫm đi xem, lần này, còn ai không phục.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, không có bất kỳ ngoại lệ nào!" Giọng nói của Lưu Tranh mang theo một tia lạnh lẽo.

Tiếp đó, hắn liền dẫn đại quân, chuẩn bị tiến lên.

Tuy nhiên, ngay khi họ vừa rời đi, "Vút!" trên không trung lại truyền đến từng trận tiếng rít chói tai.

Ngay sau đó, liền thấy trên bầu trời xa xôi, một con điêu vàng bay tới.

Toàn thân nó tỏa ra ánh sáng vàng rực.

Khi đến gần chiến trường, từng mũi tên vàng óng bắn về phía Lưu Tranh.

"Hừ, trò mèo vặt vãnh!" Đứng trên chiến xa, Lưu Tranh khinh thường nói.

Sau đó, hắn vung thương Lịch Tuyền trong tay.

"Bốp bốp!" Theo từng tiếng va chạm vang lên, những mũi tên đó tức khắc biến mất.

Nhưng lúc này, đám người Hắc Hổ Trại trên Hắc Hổ Phong đã sợ đến ngây người.

Mặc dù họ không nhận ra con kim bằng này, nhưng có thể thấy được sự lợi hại của những mũi tên đó.

Nếu rơi vào người mình, e rằng chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ.

Lúc này, trong mắt Lưu Tranh lại lóe lên tinh quang.

Hắn nhìn con kim bằng đó nói: "Trẫm là hoàng đế Cửu Châu.

Hắc Phong Sơn đã bị trẫm tiêu diệt.

Nếu các ngươi quy thuận, còn có thể tha cho các ngươi một mạng.

Nếu không, chỉ có thể chết!" Giọng nói của Lưu Tranh, tựa như băng giá.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, con kim bằng lại phát ra tiếng kêu chói

tai.

“Kekeke, hoàng đế Đại Kinh, không ngờ ngươi thật sự dám bước vào Hắc Phong Vực.

Lần này, bản tọa nhất định sẽ giữ ngươi lại đây!” Giọng nói vang lên, mang theo một tia âm độc.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, thân hình liền hóa thành một con đại bàng khổng lồ, lao thẳng về phía Lưu Tranh.

Hai cánh dang rộng, gần như che kín cả bầu trời.

“Gào!” Thấy cảnh tượng này, trong mắt Hạng Vũ lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắn bước một bước, trực tiếp bay lên.

Họa kích trong tay, tựa như thần binh lợi khí đập xuống, đồng thời miệng gầm lên.

“Bành!” Con kim bằng đó căn bản không kịp phản ứng, bị một kích đập trúng ngực.

Cả thân thể đều bị nổ tung, máu văng tung tóe.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh hô.

“Ha ha, sảng khoái, thật quá sảng khoái!” Giọng nói vui sướng của Hạng Vũ vang lên.

Mà Lưu Tranh, trên mặt lại bình tĩnh không gợn sóng.

Chương 648

Tuy nhiên, trong lòng hắn đối với con kim bằng này lại có chút kiêng dè.

Nếu mình không chú ý, e rằng sẽ chịu thiệt lớn.

Tiếp đó, ánh mắt hắn liền chuyển sang những người khác của Hắc Hổ Sơn, lạnh lùng nói: "Các ngươi chọn thần phục, hoặc chết!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Nghe thấy lời này, sắc mặt của những người Hắc Hổ Sơn đó đều trở nên càng thêm cung kính.

"Bái kiến bệ hạ!" Lời vừa dứt, đã không còn vẻ ngạo mạn như trước nữa.

Lúc này, họ chỉ hy vọng Lưu Tranh sẽ không truy cứu tội lỗi của mình.

Dù sao, nếu Lưu Tranh nổi giận, họ căn bản không thể chịu đựng nổi.

"Ừm, nếu các ngươi nguyện ý quy thuận, vậy thì theo trẫm đi.

Trẫm phong thưởng các ngươi làm Trấn Sơn Đại Nguyên Soái, thống lĩnh toàn bộ Hắc Hổ Lĩnh!" Lúc này Lưu Tranh, trên mặt tràn đầy nụ cười rạng rỡ.

Hắn không ngờ, mọi việc lại diễn ra thuận lợi đến vậy.

"Vâng, bệ hạ!" Người của Hắc Hổ Sơn, sau khi cung kính đáp lời, liền đi theo Hạng Vũ về phía Hắc Hổ Lĩnh.

Lúc này, Lưu Tranh lại đang ngồi trên long liễn, đi vào trong thành trì.

Hắn không hề che giấu tu vi của mình, uy áp mênh mông bao trùm, khiến tất cả mọi người xung quanh đều lộ vẻ kính sợ.

"Bái kiến bệ hạ!" Bách tính trong thành lúc này cung kính hô lớn.

Hiện tại, họ sớm đã quên mất, ngày xưa mình từng là kẻ địch của Đại Kinh.

Mà Lưu Tranh cũng không có ý định trách tội họ.

Dù sao, đây cũng chỉ là vì sinh tồn mà thôi.

"Bình thân!" Lời vừa dứt, hắn liền đi về phía phủ đệ.

Lúc này, người của Hắc Hổ Sơn lại mặt đầy sùng bái.

Thực lực của Lưu Tranh khiến họ cảm thấy kinh hãi.

Đặc biệt là những nữ quyến, ai nấy đều hai mắt nóng rực.

Tuy nhiên, lúc này họ cũng biết, hiện tại không thích hợp để đến gần, nên chỉ có thể ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

Chỉ là, lúc này Lưu Tranh lại không biết, ngay khi mình quay trở về phủ đệ, những đám người vốn đang lẩn trốn tai kiếp gần Hắc Hổ Trại, lại không biết tại sao, toàn bộ tập kết dưới cổng thành.

Số người này lên đến hàng vạn, ai nấy đều mặc giáp trụ, tay cầm binh khí, trên người tỏa ra khí tức hung tàn.

Ở phía trước nhất, trong ánh mắt của một lão giả, càng lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Chính là Thiên Hạt Tinh Quân.

Lúc này, hắn nhìn lên tường thành, trong mắt lộ ra vẻ oán hận.

Ban đầu, hắn bị Lưu Tranh chém giết, không những không báo được thù, quan trọng hơn là bảo vật của mình cũng mất.

Bây giờ muốn tìm Lưu Tranh báo thù, căn bản là không thể.

Chỉ có thể ở đây, tập hợp một đám người ngựa, chờ thời cơ hành động.

Ngay lúc này, vị tộc trưởng Kim Ô kia lại xuất hiện trên cổng thành.

Hắn nhìn Thiên Hạt Tinh Quân, trong mắt lộ ra vẻ dữ tợn, lạnh lùng nói: "Tên giặc, ngươi còn dám xuất hiện!" Lời vừa dứt, liền định xông xuống.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa đến gần, "Xoẹt!" Thiên Hạt Tinh Quân vung một đao.

Đao cương hừng hực, tức khắc vỡ nát.

Con Kim Ô đó, thân hình càng trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Giết hắn cho ta!" Thiên Hạt Tinh Quân giận dữ hét.

Tiếp đó, bên cạnh hắn, con Kim Ô đó liền nghênh đón Thiên Hạt Tinh Quân.

Tốc độ của họ nhanh vô cùng.

"Ầm ầm!" Hai bên trong khoảnh khắc va chạm vào nhau.

Chớp mắt, năng lượng vô biên cuộn trào.

Vị Thiên Hạt Tinh Quân đó trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Vị Kim Ô kia lại không hề dừng lại, lần nữa xông về phía đối phương.

Lần này, hắn không hề nương tay.

Quyền cương mạnh mẽ, trong khoảnh khắc va chạm, liền đánh Thiên Hạt Tinh Quân thành phấn vụn.

Hơn nữa, cùng lúc đó, hắn bay về phía tường thành, chuẩn bị đoạt lấy vị trí Hắc Hổ Vương.

Đây là cơ hội duy nhất của hắn, chỉ cần khống chế được Hắc Hổ Lĩnh, mình liền có khả năng lật ngược tình thế.

Chỉ là, ngay khi hắn sắp đến gần cổng thành, "Vút vút!" một mũi tên lại bay tới.

Mũi tên sắc bén, tựa như muốn xé toạc cả bầu trời.

Mũi tên này quá nhanh, thậm chí vượt ngoài dự liệu của vị tộc trưởng Kim Ô đó.

"Bốp!" Mũi tên cắm vào vai hắn.

"A, chết tiệt!" Cơn đau dữ dội khiến hắn phát ra tiếng gào thảm thiết.

Nhưng lại không có cách nào rời đi.

"Rắc!" Ngay khi tiếng hắn vừa dứt, lại một mũi tên nữa bay ra, xuyên thủng cánh tay phải của hắn.

Hiện tại hắn, thương thế nghiêm trọng, căn bản không có chút sức lực chống cự, không khỏi lên tiếng nói: "Mọi người cùng nhau liên thủ, giết hết đám dị loại này!" Lời vừa dứt, liền lần nữa xông lên.

Chỉ là, ngay khoảnh khắc hắn xông ra, một cảm giác nguy hiểm bao trùm toàn thân.

Tiếp đó, một thanh cự kiếm liền quét ngang tới.

"Phụt!" Máu tươi nở rộ trên không trung.

Đầu của tộc trưởng Thiên Hạt bay cao lên.

Khoảnh khắc này, trận chiến hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Lúc này Lưu Tranh đứng trên tường thành, lặng lẽ nhìn mọi thứ ở xa.

Trong lòng hắn hiểu rõ, kế hoạch của mình đã được thực thi một

cách hoàn hảo.

Từ nay về sau, cả hư không này phải tuân theo quy tắc của mình.

Nếu không, mình tuyệt đối không tha nhẹ.

Ngay khi mệnh lệnh của Lưu Tranh vừa được ban ra, bên ngoài tường thành liền truyền đến từng trận tiếng la giết.

Chỉ thấy vô số bóng người xuất hiện giữa sân.

Trên người mỗi người đều tỏa ra mùi máu tanh.

"Anh em Hắc Hổ Lĩnh, hôm nay chúng ta phải báo thù rửa hận cho thiếu chủ, giết!" Tiếng hét lớn vang lên.

Tiếp đó, từng đội đại quân liền xông ra.

Lúc này, trong mắt họ lộ ra vẻ hung tàn.

Mặc dù biết kẻ địch đối diện rất mạnh, nhưng họ không hề lùi bước.

Bởi vì, Lưu Tranh đã cứu mạng họ.

Nếu không có Lưu Tranh, họ có lẽ đã sớm bị diệt vong.

Vì vậy, dù có liều chết cũng phải bảo vệ đối phương.

Ngay khi tiếng la giết vừa vang lên, một vị tướng lĩnh, cưỡi trên một con voi khổng lồ, liền dẫn đầu bay tới.

Toàn thân hắn đẫm máu, rõ ràng đã trải qua vô số trận chém giết.

Khi hắn nhìn thấy Lưu Tranh đứng trên tường thành, hốc mắt như muốn nứt ra, phát ra tiếng gầm: "Hán Đế bệ hạ, thuộc hạ đến muộn.

Xin ngài trách phạt!" Nghe thấy lời này, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Không muộn, chỉ là khoảng thời gian này, vất vả cho ngươi rồi!" Lời vừa dứt, thân hình hắn liền biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, hắn đã xuất hiện trên lưng con voi khổng lồ.

Ngay sau đó, hắn bước một bước.

"Gào!" Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên.

Thân thể Lưu Tranh hóa thành chân thân Tổ Vu che kín cả bầu trời.

Hắn vung tay, móng vuốt khổng lồ như núi non đập xuống phía dưới.

Đòn tấn công như vậy, gần như là hủy thiên diệt địa.

"Bành!" Thân thể Thiên Hạt Tinh Quân trong nháy mắt nổ tung.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh hoàng.

Không biết tại sao, lúc này, trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác, đối mặt với Lưu Tranh, căn bản không thể địch lại.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng hô lên: "Chạy!" Lời vừa dứt, liền dẫn theo đám thuộc hạ còn lại, muốn chạy trốn.

Chỉ là, Lưu Tranh nào có cho hắn cơ hội đó.

"Hống!" Bàn tay khổng lồ đập xuống phía dưới.

Khoảnh khắc này, trong mắt Thiên Hạt Tinh Quân lộ ra một tia tuyệt vọng.

Hắn không ngờ, mình tung hoành hư không nhiều năm, cuối cùng lại ngã xuống nơi này.

Chỉ là, ngay khoảnh khắc bàn tay đó hạ xuống, một bóng người lại bay tới, vươn tay ra, va chạm với chân thân Tổ Vu khổng lồ.

"Ầm!" Theo sau một tiếng nổ vang, hai người đồng thời lùi về phía sau.

Người này vậy mà là vị cường giả Thánh Nhân bát trọng của Thần Võ Tinh Hệ.

Tuy nhiên, mặc dù hắn may mắn đỡ được đòn này, nhưng sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

"Hán Đế, ngươi dám che giấu tu vi.

Ta liều mạng với ngươi!" Lời vừa dứt, ngọn lửa quanh thân hắn bùng cháy càng thêm dữ dội.

Tiếp đó, liền lao về phía Lưu Tranh.

Ngọn lửa hừng hực, lóe lên ánh sáng rực rỡ.

"Ầm!" Chỉ là, thân thể hắn, ngay khi vừa bay tới, Lưu Tranh đã ra tay.

Long Tước Đao trong tay hắn vạch ra một đường quang huy rực rỡ.

Đao mang mênh mông, tức khắc bao trùm lấy hắn, tiếp đó liền đánh chết hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những bóng người khác xung quanh, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Nhưng lúc này cũng không còn lo được nhiều nữa.

Dù sao, hiện tại nếu rút lui, chính là đường chết.

Vì vậy, ai nấy đều điên cuồng lao về phía trong thành.

Chỉ là, ngay lúc này, con vượn khỉ lông vàng cũng ra tay.

Trong mắt nó lộ ra vẻ dữ tợn.

"Ha ha, lão tử cuối cùng cũng ra tay rồi!" Nói xong, hắn vung búa lớn.

Kình khí hừng hực, khuếch tán ra bốn phía.

"Ầm!" Theo sau một tiếng nổ vang, đám người đó trong nháy mắt liền bị tàn sát sạch sẽ.

Tiếp đó, thân hình hắn nhảy lên, bay thẳng về phía sâu trong Thiên Hạt Tinh Vực.

Đại chiến như vậy, hắn căn bản không thể xen vào.

Nhưng ngay khi thân thể hắn vừa rời đi, "Vút vút!" trên bầu trời, hai chiếc chiến xa lại bay tới.

Chính là vị quốc sư của Ám Dạ Vương Triều.

Thấy cảnh này, khóe miệng Ám Dạ Vương Giả lộ ra nụ cười.

Tiếp đó, hắn nhàn nhạt nói: "Ám Dạ sứ giả, thông báo đại quân tiến đến Kim Ngưu Tinh, giúp đỡ Đại Kinh chống lại kẻ địch đi!" "Vâng, phụ thân!" Nghe thấy lời này, Ám Dạ sứ giả cung kính nói.

"Ầm ầm!" Ngay khi tiếng hắn vừa dứt, chiến xa đã bay đi.

Khoảnh khắc này, quân đội Đại Kinh, sau khi nhận được tin tức, gần như không do dự một chút nào.

Đại bộ phận binh lính liền tiến về phía Kim Ngưu Tinh.

Chương 649

Dù sao, trong đại điện của Kim Ngưu Vương Triều, còn có một vị tồn tại Thánh Nhân cửu trọng trấn giữ.

Nếu họ dám chậm trễ, e rằng sẽ bị trừng phạt.

Cùng lúc đó, các cường giả của các tộc trong Thiên Hạt Tinh Vực cũng đang tập trung.

Đặc biệt là những cao thủ trên các tinh cầu đó.

Tài nguyên tu luyện của họ gần như bị cướp sạch.

Hơn nữa, còn phải nộp cống phẩm.

Điều này sao có thể khiến họ cam tâm.

Vì vậy, lập tức liền tập hợp thành đại quân, chuẩn bị vây quét Đại Kinh.

Còn phía bên kia, Lưu Tranh lại không biết những chuyện này.

Lúc này hắn đang đứng bên ngoài thành trì, nhìn đại quân dày đặc ở xa.

Trong hai mắt tinh quang bùng nổ.

Cảnh tượng như vậy khiến hắn rất hài lòng.

Nếu không có gì bất ngờ, không bao lâu nữa, những tinh thần này sẽ trở thành lãnh địa của mình.

Tiếp đó, hắn liền lạnh lùng quát: "Giết!" Sau khi mệnh lệnh của hắn được ban ra, các hãn tướng Đại Kinh xung quanh đều nghênh đón.

"Xoẹt xoẹt!" tiếng lưỡi đao sắc bén xuyên vào thịt vang lên.

Trong thời gian ngắn, những dị tộc đó liền bị chém giết sạch sẽ.

Tiếp đó, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Dọn dẹp chiến trường, xóa sạch dấu vết!" "Vâng, bệ hạ!" Theo sau lời nói, vô số tướng lĩnh Đại Kinh liền bố trí trận pháp phòng ngự bên ngoài thành trì.

Sau khi làm xong mọi việc, liền quay trở lại trên tường thành.

Mà Lưu Tranh lại một lần nữa quay trở lại cung điện.

Lần này, hắn định ở Kim Ngưu Tinh Vực nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi viện binh đến.

Chỉ là, điều hắn không biết là, lúc này ở sâu trong Thần Võ Tinh Hệ, trong một tòa tháp cổ khổng lồ, một bóng người đang ngồi định.

Bên cạnh hắn, còn có hai bóng người nữa.

Ba người này đều có thực lực trên Thánh Nhân thất trọng.

Nếu Lưu Tranh ở đây, liền có thể nhận ra, ba người này chính là ba đại tinh đạo đầu tử của Thần Võ Tinh Hệ.

Lúc này, họ đang thảo luận về Lưu Tranh.

"Đại Kinh này quá kiêu ngạo.

Thế lực như vậy, không đáng để đầu quân!" Thần Phong Tinh Quân lúc này hung hăng nói.

"Hừ, bất kể thế nào, lần này hắn nhất định phải chết, nếu không chúng ta làm sao phục chúng.

Bao nhiêu năm nay, chúng ta vẫn luôn ở Thiên Hạt Tinh Hệ này, sống lay lắt.

Lần này, nhất định phải phản kích!" Người nói là Ma Viêm Tinh Quân.

Trong mắt hắn lộ ra sát khí nồng đậm.

Mà Thần Phong Tinh Quân và Thần Võ Tinh Quân cũng lúc này

phụ họa.

Còn người ngồi ở vị trí trung tâm thì im lặng không nói.

Trước đây hắn là một phó thống soái dưới trướng Thiên Hạt Tinh Quân.

Nhưng lúc này, lại lựa chọn phản bội đối phương.

Chuyện này nếu để các tinh quân khác biết, e rằng mình chắc chắn phải chết.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi than một tiếng: "Ai, ta bây giờ, sớm đã không còn như xưa.

Nếu bị vị tinh chủ đó biết, e rằng cũng không sống được bao lâu!" Giọng nói mang theo một tia bất lực.

"Hừ, ta lại muốn xem xem, Đại Kinh này rốt cuộc mạnh đến đâu, dám ngang ngược như vậy.

Trước tiên diệt đối phương.

Sau đó, chúng ta liên hợp với Thiên Hạt Tinh Quân, chiếm lĩnh toàn bộ Kim Ngưu Tinh Hệ.

Lần này, chúng ta không chỉ muốn đoạt được một lượng lớn bảo vật, mà còn muốn chiếm lấy Kim Ngưu Tinh Hệ, lớn mạnh bản thân!" Giọng nói âm trầm của Ám Dạ Tinh Quân truyền ra.

Tiếp đó, ba người họ liền chuẩn bị lên đường.

Tuy nhiên, ngay khi thân hình họ vừa động, "Vút!" một tiếng xé gió lại tức khắc truyền đến.

Ngay sau đó, Ám Dạ Tinh Quân liền gầm lên: "Là ai!" Giọng nói tràn đầy hoảng sợ.

Bởi vì hắn cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần.

Chỉ thấy ngay lúc này, một tia sáng bay tới.

"Rắc!" Tiếp đó, chiếc bàn bên cạnh Ám Dạ Tinh Quân trong nháy mắt hóa thành mảnh vụn.

Một viên châu đen kịt xuất hiện trước mắt mọi người, tỏa ra sát ý lạnh lẽo.

Đồng tử Ám Dạ Tinh Quân co rụt lại.

Bởi vì, đây là thứ hắn chưa từng thấy qua.

Chỉ là, còn chưa đợi hắn có bất kỳ động tác nào, một giọng nói lạnh lẽo liền vang lên: "Các ngươi là ai!" Giọng nói mang theo sự lạnh lùng vô tận.

"Đây là đồ của Ám Dạ Tinh Vực ta, mau giao ra đây!" Ám Dạ Tinh Quân lúc này gắt gao quát.

Mặc dù trong lòng hắn hiểu rõ, viên châu này giá trị không nhỏ, nhưng cũng không có cách nào.

Dù sao, hiện tại họ đang đối mặt với một cường giả không rõ tên tuổi, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ là, ngay khi lời hắn vừa dứt, Lưu Tranh lại cười.

Trên mặt hắn, lộ ra một mùi vị khát máu.

Tiếp đó, hắn liền nói: "Đồ của trẫm, chưa bao giờ có thói quen giao ra.

Hôm nay các ngươi đều phải chết ở đây!" Giọng nói mang theo sát cơ nồng đậm.

Ngay cả trong mắt Ám Dạ Tinh Quân, cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, uy áp tỏa ra từ trên người Lưu Tranh, thực sự quá kinh người.

“Bốp bốp!” Ngay sau đó, những hộ vệ bên cạnh hắn, vậy mà trong nháy mắt bị đánh nổ tung.

Cảnh tượng như vậy, bất kỳ ai nhìn thấy, đều sẽ chấn động vô cùng.

“Sao có thể!” Ám Dạ Tinh Quân kinh hô.

Đây đều là những thuộc hạ trung thành nhất của hắn.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, Lưu Tranh liền lại nói: “Nếu các ngươi tìm chết, vậy đừng trách trẫm không khách khí!” “Gào!” Tiếng rồng ngâm mênh mông vang lên trên bầu trời.

Đồng thời, bóng dáng Đế Giang xuất hiện trên không trung, tay cầm gậy đồng đập về phía trước.

Ánh sáng hừng hực, chiếu rọi cả tinh cầu.

“Rắc!” Một vết nứt lúc này lan ra.

Cả tinh cầu, gần như trong khoảnh khắc biến thành bột mịn.

Mà Ám Dạ Tinh Quân, cũng bị thương nặng.

“Chạy!” Hắn phun ra máu tươi, kinh hãi hét lên.

Nhưng làm sao có thể nhanh bằng tốc độ của Lưu Tranh.

Thân thể hắn vừa bay lên, “Phụt!” đầu đã bị đập nát tại chỗ.

Ngay lúc này, bên tai Lưu Tranh, tiếng hệ thống lại vang lên lần nữa.

“Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn, tấn công Kim Ngưu Tinh Vực.

Thưởng điểm kinh nghiệm năm trăm triệu, nhận được phần thưởng đặc biệt, trứng thần thú một quả!” Nghe thấy tiếng hệ thống, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng quát với phía sau: “Truy đuổi cho ta!” Lời vừa dứt, quân đội Đại Kinh liền theo Lưu Tranh bay lên trời.

Bọn họ như châu chấu, bay về phía xa.

Trong mắt mỗi người, đều lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Khi đến một khu vực, Lưu Tranh vung tay hạ lệnh: “Giết!” Giọng nói vang lên, chiến trường trong nháy mắt bị nhuộm đỏ.

Binh lính của Đại Kinh, căn bản không có ý định lùi bước.

Bọn họ dũng mãnh vô song, cộng thêm sự chỉ huy của Lưu Tranh, trong thời gian ngắn, vậy mà thật sự chém giết được không ít kẻ địch.

Ngay lúc Lưu Tranh tiến vào tinh vực, phía bên kia, trong Ám Dạ Tinh Vực và Thiên Hạt Tinh Hệ, một trận tranh cãi lại thu hút ánh mắt của các lộ chư hầu.

“Các ngươi nói thực lực của Đại Kinh đó rốt cuộc thế nào, mà dám cuồng vọng như vậy.

Lần này, có nên phái binh chi viện Ám Dạ Tinh Quân không!” Một bóng người chậm rãi nói.

Toàn thân người này đều tỏa ra ánh sáng màu xanh lam u ám.

Chính là vị Độc Xà Tinh Quân đó.

Hắn tu luyện kịch độc chi thuật, đi đến đâu cũng không một ngọn cỏ sống sót.

Lúc này giọng nói của hắn lại ẩn chứa sự phẫn hận.

Nghe thấy lời này, trong mắt Thiên Hạt Tinh Quân lóe lên tinh quang.

Tiếp đó, hắn liền nói: “Tính cách của Ám Dạ Tinh Quân ngươi còn không rõ sao, nếu là chuyện không nắm chắc, tuyệt đối sẽ không

làm.

Hay là chúng ta cứ quan sát một thời gian đã.

Xem xem Hán Đế này rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.

Nếu có thể chiêu mộ được thì tốt quá.

Hơn nữa, nghe nói con trai của Ám Dạ Tinh Quân đó cũng đang ở trong Đại Kinh.

Có lẽ có thể để hắn ra tay.

Dù sao, thực lực của Ám Dạ Tinh Quân rất mạnh.

Nếu có thể được hắn phò tá, hai người chúng ta nhất định có thể xưng bá vũ trụ!" Giọng nói của Thiên Hạt Tinh Quân mang theo vẻ hưng phấn.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, các lộ chư hầu khác cũng đồng thời bày tỏ sự tán thành.

Vì vậy, cuộc vây săn lần này liền tạm thời kết thúc.

Ngay lúc này, trong Kim Ngưu Tinh Vực lại đón nhận kẻ địch mới.

Đoàn Tinh Đạo Ám Dạ.

Ở Kim Ngưu Tinh Vực, họ cũng khá có danh tiếng.

Thủ lĩnh của họ là Ám Dạ Tinh Chủ, một thân thực lực mạnh mẽ vô cùng.

Anh em dưới trướng cũng đều hung hãn khác thường.

Bất kể đi đến đâu, đều khiến các thế lực khác nghe tin đã mất mật.

Lần này, càng trực tiếp đóng quân bên ngoài Kim Ngưu Tinh Vực.

Lúc này, Ám Dạ Tinh Chủ ngồi trên ghế đầu, trên người tỏa ra từng trận khí tức tà ác, trong hai mắt càng lộ vẻ dữ tợn.

“Báo!” Ngay lúc này, một bóng người hoảng hốt bước vào.

Tiếp đó, cung kính lên tiếng: “Tinh chủ đại nhân, quân đội Đại Kinh đang điên cuồng tấn công thành trì của chúng ta.

Hơn nữa, còn có mấy vị cao thủ bí ẩn bảo vệ.

Chúng ta tổn thất nặng nề ạ!” Nghe thấy lời này, Ám Dạ Tinh Chủ không khỏi nhíu mày nói: “Chuyện này là sao, người của Ám Dạ Tinh Vực ta, từ khi nào lại yếu đuối như vậy!” “Tinh chủ đại nhân, nghe nói tướng lĩnh dưới trướng Hán Đế này thực lực rất mạnh, chúng thần không phải là đối thủ!” Lúc này, người báo cáo cẩn thận nói.

Trên mặt hắn mang theo vẻ sợ hãi.

Mà trên mặt Ám Dạ Tinh Chủ lại lộ ra lửa giận.

“Hừ, không cần sợ, ta đã sớm chuẩn bị xong Vạn Linh Đan.

Uống vào, đủ để khiến sức chiến đấu của họ tăng gấp đôi.

Những người này chắc có thể giải quyết được.

Truyền lệnh xuống, tất cả ăn hết đi!” Giọng nói của Ám Dạ Tinh Chủ tràn đầy hung bạo.

Nghe thấy mệnh lệnh, thuộc hạ xung quanh không dám chậm trễ, nhanh chóng lui xuống.

Chương 650

Tuy nhiên, ngay lúc này, từng trận tiếng xé gió truyền đến.

Tiếp đó, mấy trăm bóng người lại đứng bên cạnh Ám Dạ Tinh Chủ.

Những người này, ai nấy đều khí tức sâu thẳm, rõ ràng đều là cường giả.

Lúc này họ cung kính lên tiếng: "Bái kiến lão tổ tông!" Những người này đều là người của gia tộc Ám Dạ.

Lần này Ám Dạ Tinh Chủ đã mời tất cả các trưởng bối tham gia, chính là để đối phó với cuộc tấn công của Đại Kinh.

"Ừm!" Ám Dạ Tinh Chủ gật đầu.

Tiếp đó, liền nói: "Đi thôi, theo ta ra tay.

Hán Đế đó nhất định phải diệt.

Nếu không, chúng ta đều sẽ gặp xui xẻo!" "Vâng!" Theo sau lời nói, tất cả cao thủ của Ám Dạ Tinh Vực liền biến mất trong đại điện.

Động tác của họ nhanh nhẹn vô cùng, ngay cả Ám Dạ Tinh Chủ cũng không ngoại lệ.

Lúc này Lưu Tranh lại không biết, mình sắp phải đối mặt với nguy hiểm gì.

Hắn vẫn đang dẫn đại quân, tiến về phía trước.

Ngay lúc này, tại một không gian nào đó trong Ám Dạ Tinh Vực, một bóng người đang ngồi xếp bằng ở đó.

Thân hình hắn tráng kiện, mặt đầy râu quai nón, nhưng hai mắt lại âm lãnh vô cùng.

Người này chính là Ám Dạ Tinh Chủ.

Hiện tại, hắn đang bế quan đột phá.

Chỉ cần bước vào Hồng Mông Thánh Nhân cửu trọng, là có thể thăng cấp Chí Tôn.

Chỉ cần đạt đến cảnh giới này, hắn có tự tin, diệt vong tất cả.

Đến lúc đó, mình có thể tung hoành trời đất rồi.

"Bành!" Ngay lúc này, cửa mật thất lại bị va mở.

Tiếp đó, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Chỉ thấy trong đại sảnh, một đám người vô cùng nhếch nhác.

Người dẫn đầu còn mặc áo giáp.

Chính là Ám Dạ Tinh Thần, lúc này, áo giáp trên người hắn dính đầy vết máu, rõ ràng đã trải qua đại chiến.

"Phụ thân cứu mạng, Đại Kinh giết tới rồi!" Giọng nói mang theo tiếng khóc, rõ ràng là sợ hãi vô cùng.

"Cái gì!" Ám Dạ Tinh Chủ kinh hô một tiếng, cả người đều ngây ra.

Đại Kinh lại tấn công tới rồi, đây là chuyện chưa từng gặp qua.

Mặc dù trong lòng chấn động vô cùng, nhưng không thể lùi bước, nếu không, chính là thua hoàn toàn.

Vì vậy, lập tức liền hét lên: "Tất cả mọi người tập hợp cho ta, triệu hoán hắc long, theo ta chống địch!" Lời vừa dứt, liền biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn liền dẫn một đám lớn cao thủ, gấp rút đến trên tường thành.

Chỉ là, khi họ vừa đến, mới phát hiện, thực lực của người Kim

Ngưu Tinh Vực này, dường như không yếu như trong truyền thuyết.

Thực lực mỗi người không chỉ mạnh mẽ, mà còn cực kỳ khó giết.

Đặc biệt là đại quân dưới trướng Lưu Tranh, chiến lực siêu phàm.

Mỗi vị, gần như đều có thể lấy một địch trăm, thậm chí là vượt cấp chiến đấu.

Vì vậy, trong thời gian ngắn, người của Ám Dạ Tinh Vực đã bại trận.

Một vị thái thượng trưởng lão bị đánh nát nhục thân.

Còn những người khác thì bị thương.

Cảnh tượng này khiến trái tim Ám Dạ Tinh Chủ như rỉ máu.

Khoảnh khắc này, hắn cuối cùng cũng hiểu được sự cảnh giác của Kim Ngưu Tinh Vương.

Đối phương e rằng đã sớm biết sự lợi hại của Hán Đế này rồi.

Tuy nhiên, cũng không còn lo được nhiều nữa.

"Tất cả mọi người rút lui, người của Ám Dạ Tinh ta, nhất định phải rời đi!" Lời vừa dứt, liền dẫn mọi người bay lên.

Khoảnh khắc này, trong đại doanh Ám Dạ Tinh, tiếng la giết chấn động trời đất.

Giọng nói của Ám Dạ Tinh Chủ vang lên.

"Hán Đế, đã đến rồi, thì để lại mạng đi!" Giọng nói mang theo sát cơ nồng đậm.

Đây là hy vọng sống sót duy nhất của hắn rồi.

"Kekeke, con kiến hôi cũng dám gào thét với trẫm!" Nghe thấy lời này, khóe miệng Lưu Tranh lại lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Tiếp đó, hắn chậm rãi nói: "Tất cả mọi người theo trẫm xuất

chinh!" Lời vừa dứt, hắn liền cưỡi trên lưng thanh ngưu đi về phía trước.

Thiết kỵ mênh mông, uốn lượn dưới bầu trời.

Nơi đi qua, cả hư không đều bị nhuộm đỏ.

Ngày hôm đó, trên chiến trường ngoài Thiên Cung, Ám Dạ Tinh Vực, gần như toàn bộ ngã xuống chiến trường.

Ngay cả Ám Dạ Tinh Chủ đó cũng bị đánh chết.

Chỉ còn lại mấy trăm người của gia tộc Ám Dạ, chạy trốn về Ám Dạ Tinh Cầu.

Nhưng cuộc chiến lần này, lại thật sự đã chọc giận người của Ám Dạ Tinh Vực.

Vì vậy, họ lại lần nữa điều động một lượng lớn binh mã, lao về phía Kim Ngưu Tinh Vực.

Ngay lúc này, Kim Ngưu Tinh Chủ cũng đang dẫn đại quân, dàn trận trên không trung tinh thần.

Đứng bên cạnh hắn là Kim Ô Tinh Chủ, lúc này đối phương, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Ha ha, thật không ngờ, Kim Ngưu Tinh Chủ ngươi, lại đầu quân cho Đại Kinh này.

Quả thực là mất hết mặt mũi của vũ trụ ta.

Yên tâm đi, bản tọa hứa với ngươi.

Chỉ cần chiếm được Ám Dạ Tinh Hệ đó, Ám Dạ Tinh Chủ này, sẽ giao cho ngươi chém giết.

Dù sao, ngươi là thái thượng trưởng lão trẻ nhất trong Tinh Không Liên Minh.

Nếu không thể thành công, chẳng phải là để thiên hạ chế giễu sao.” Vũ Trụ Chi Chủ đứng trên không trung lên tiếng, giọng nói mang theo một tia trêu chọc.

Đồng thời, trên người tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Phía bên kia Kim Ô Tinh Chủ lại không do dự, trực tiếp quát lên: “Ám Dạ Tinh Chủ, hôm nay nhất định lấy mạng ngươi!” Giọng nói vang lên, khí thế cả người tức khắc tăng vọt.

“Giết!” Theo sau lời nói, hai hành tinh khổng lồ, tức khắc hóa thành sao băng, đập xuống phía dưới.

Ánh sáng hừng hực, chiếu rọi cả bầu trời tựa như muốn bốc cháy.

Thấy cảnh tượng này, đồng tử Ám Dạ Tinh Chủ không khỏi co rụt lại.

Hai người này đều là thái thượng trưởng lão có thứ hạng cao trong vũ trụ, thực lực không tầm thường, hơn nữa thủ đoạn quỷ dị vô cùng.

Hắn căn bản không ngờ, Kim Ngưu Tinh Chủ lại thật sự đưa ra lựa chọn như vậy.

“Ầm ầm!” Va chạm khổng lồ vang lên giữa trời đất.

Sau đó, bụi bặm ngập trời, trong nháy mắt lan tỏa.

Sinh linh xung quanh, càng lúc này run rẩy.

“Giết!” Ngay lúc này, Lưu Tranh ra lệnh một tiếng.

Thân thể hắn đã xông ra, phía sau còn có ba ngàn Long Tượng Vệ theo sát.

Lần này, hắn chuẩn bị tốc chiến tốc thắng.

Chỉ có như vậy, mới có thể nhanh chóng giải quyết Ám Dạ Tinh Hệ này.

“Ầm!” Tiếp đó, lại một vòng tấn công nữa hạ xuống.

Ám Dạ Tinh Chủ này, ở Đại Kinh hiện nay, căn bản không là gì.

Mà cao thủ của gia tộc Ám Dạ, lúc này lại đã sụp đổ.

Trên mặt họ lộ ra vẻ kinh hoàng, đâu còn dám địch lại với đại quân mạnh mẽ như vậy.

Chỉ là, ngay khi họ chuẩn bị chạy trốn, Lưu Tranh lại không bỏ qua.

Hắn vung một quyền, Thiên Cung trấn áp.

“Gào!” Một con rồng vàng lúc này gầm thét lao ra, miệng nó phun ra cột sáng hừng hực.

Nơi nó đi qua, bất kỳ sự tồn tại nào cũng không thể chống đỡ.

Tiếng hét thảm thiết của người gia tộc Ám Dạ truyền ra.

Chỉ trong chớp mắt, liền bị tàn sát sạch sẽ.

Ám Dạ Tinh Chủ cũng bị đánh thành thịt nát.

Nhìn thấy cảnh tượng này, binh lính của Đại Kinh lại càng thêm điên cuồng.

Họ tùy ý chém giết.

Ngày hôm đó, cả Kim Ngưu Tinh Vực, máu tươi bao phủ.

Trong phủ đệ của Ám Dạ Tinh Chủ, những tử đệ gia tộc Ám Dạ đã chạy trốn, lúc này tụ tập ở đây, vẻ sợ hãi trên mặt càng thêm nồng đậm.

Ngày hôm đó, đã định trước là một cơn ác mộng vĩnh hằng.

Vẻ dũng mãnh của Đại Kinh khiến họ lạnh gáy.

“Gia chủ sao còn chưa xuất quan, Ám Dạ Tinh Chủ này, e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa!” Trong gia tộc Ám Dạ, một giọng

nói vang lên.

Đây là con trai của Ám Dạ Tinh Chủ, tên là Ám Dạ Tinh Vân, là đứa con được Ám Dạ Tinh Chủ sủng ái nhất.

Hiện tại, lại lo lắng vô cùng.

"Hừ, đám Đại Kinh chết tiệt này, sớm muộn có một ngày, chúng ta sẽ báo thù.

Chỉ là, ta lo lắng là, Đại Kinh lần này tấn công độc ác như vậy, liệu có một mẻ hốt gọn cả Ám Dạ Tinh Hệ của chúng ta không!" Phía bên kia, đại thiếu gia của gia tộc Ám Dạ, Ám Dạ Phong Dương lên tiếng.

"Không sai, lần này, e rằng nguy hiểm vô cùng.

Hơn nữa, nghe nói bệ hạ đã phái sứ giả đến gia tộc Ám Dạ chúng ta, hy vọng hòa đàm!" "Hòa đàm?

A a, sao có thể, chúng ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp!" Ám Dạ Tinh Vân phản bác.

Lúc này, trong mắt hắn lóe lên vẻ dữ tợn.

"Đại ca, bất kể thế nào, chúng ta hiện tại đều cần gia chủ ra mặt, nếu không, Ám Dạ Tinh Hệ này e rằng thật sự sẽ tiêu đời!" Ám Dạ Phong Dương lại nói.

"Bành!" Chỉ là, ngay khi lời hắn vừa dứt, cửa lại bị đá văng ra.

Ám Dạ Tinh Chủ, nhếch nhác bước ra khỏi phòng.

Trên đầu hắn, có một đám sương mù đang không ngừng cuộn trào.

Rõ ràng, lần bế quan này, không được thuận lợi.

Nhưng sắc mặt vẫn kinh người vô cùng.

"Phụ thân!" Ám Dạ Tinh Vân và những người khác kinh hô.

“Phịch!” Ám Dạ Tinh Chủ lại quỳ rạp xuống đất.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ hối hận.

Con trai của mình, dưới trướng Ám Dạ Tinh Chủ, tuy không được coi là ưu tú, nhưng cũng tuyệt đối được coi là tinh anh.

Lại không ngờ, lần này sẽ gặp phải kiếp nạn như vậy.

“Đều tại vi phụ, không ngờ Đại Kinh lại đột kích.

Nếu không, các con cũng không tổn thất lớn như vậy.

Đều tại ta.

Ai!” Giọng nói mang theo một tia ảo não.

Chỉ là, ngay khi lời hắn vừa dứt, Ám Dạ Tinh Vân lại vội vàng nói: “Cha, người không cần tự trách, bây giờ mọi chuyện đã phát triển đến mức này.

Chúng ta muốn giữ mình, e rằng đã rất khó rồi!” Giọng nói tràn đầy cay đắng.

Chương 651

Khoảnh khắc này, hắn cảm thấy Ám Dạ Tinh Chủ thật sự đã già rồi.

"Con yên tâm đi.

Ta nhất định sẽ báo thù cho con!" Nghe thấy lời này, Ám Dạ Tinh Chủ nghiến răng nghiến lợi nói.

Chỉ là, ngay khi lời hắn vừa dứt, ở xa một đội bóng người lại bay tới.

Người dẫn đầu chính là Kim Sư Vương.

Khi hắn nhìn thấy mọi người trong sân, trong hai mắt lại lộ ra một tia lạnh lẽo.

"Ám Dạ gia chủ, ngài có thể rời đi rồi!

Chủ nhân nhà ta, mời ngài đến Lăng Tiêu Thành diện kiến!" Giọng nói ẩn chứa sát cơ.

Đây là Lưu Tranh đã căn dặn, nhất định phải giữ Ám Dạ gia chủ lại Lăng Tiêu Thành.

Nghe thấy lời này, khóe miệng đối phương lộ ra một nụ cười lạnh.

Sau đó lạnh lùng nói: "Tốt một cái Đại Kinh, ta không tin, các ngươi có thể vây khốn chúng ta mãi được!" Lời vừa dứt, liền biến mất tại chỗ.

Người của gia tộc Ám Dạ cũng đi theo sau hắn.

Tuy nhiên, không ai biết, lúc này Ám Dạ Tinh Chủ lại đang âm thầm thu gom thế lực của gia tộc Ám Dạ.

Dưới trướng hắn, ngoài các tộc trưởng của các chi nhánh, còn có một số cao thủ ẩn giấu trong Ám Dạ Tinh Hệ.

Hắn tin rằng, mình chỉ cần mang những con bài tẩy này trở về, nhất định có thể cùng Lưu Tranh một trận.

Phía bên kia, Kim Giáp Thần Tướng đã báo cáo xong.

Lúc này, Lưu Tranh chậm rãi nói: "Báo cho đại quân, toàn bộ quay về!" Mệnh lệnh được ban ra, mấy trăm vị tướng lĩnh lại cung kính lui xuống.

Tiếp đó, Lưu Tranh liền đứng trên long ỷ nhàn nhạt nói: "Tào Chính Thuần, truyền lệnh cho Lữ Bố!" "Mạt tướng tuân mệnh!" Nghe thấy lời này, Tào Chính Thuần cung kính lui xuống.

Lúc này Lưu Tranh lại rơi vào trầm tư.

Lần này, hắn chuẩn bị cùng Ám Dạ Tinh Chủ, chơi một ván ra trò.

Nếu có thể diệt vong Ám Dạ Tinh Hệ này, Ám Hắc Ma Đế đó nhất định sẽ không ngồi yên.

Đến lúc đó, mình có thể thừa cơ mà vào.

Chỉ là, ngay lúc hắn đang nghĩ về kế hoạch của mình, một trận tiếng bước chân ồn ào lại vang lên.

Chính là binh lính của Đại Kinh, lúc này đã quay trở lại Đại Kinh.

"Bái kiến bệ hạ!" Vừa đến gần, Lữ Bố bên cạnh Lưu Tranh liền cung kính hành lễ.

Lần này, hắn dẫn năm triệu đại quân, chinh phạt cả Ám Dạ Tinh Hệ, hiệu quả không tồi.

Trong thời gian ngắn, đã chiếm lĩnh một nửa tinh cầu.

Thành tích như vậy, có thể nói là chói lọi.

“Ha ha, không tồi, trẫm rất hài lòng!” Giọng nói của Lưu Tranh mang theo mấy phần vui vẻ.

Tiếp đó, hắn liền lên tiếng hỏi: “Lần này, có dò xét được Ám Dạ Tinh Chủ đó ở đâu không!” Nghe thấy câu hỏi, Lữ Bố không dám do dự, cung kính lên tiếng: “Khởi bẩm bệ hạ, chúng thần đã tìm kiếm mọi ngóc ngách của Ám Dạ Tinh Hệ, căn bản không tìm thấy Ám Dạ Tinh Chủ.

Tuy nhiên, thi thể của Ám Dạ Tinh Vân lại tìm thấy rồi!” Nghe thấy lời này, trong mắt Lưu Tranh lộ ra một tia tinh quang, chậm rãi nói: “Tốt, nếu Ám Dạ Tinh Chủ không chịu xuất hiện, vậy chúng ta sẽ ép hắn xuất hiện.

Ngươi lập tức điều động binh mã, phong tỏa toàn bộ Ám Dạ Tinh Hệ.

Ai dám vi phạm, giết không tha.

Đồng thời, phái sứ thần đến gia tộc Ám Dạ, nói là trẫm mời Ám Dạ gia chủ đến thương lượng sự tình.

Nhớ, phải cẩn thận, đừng để kẻ địch nghi ngờ.

Ngoài ra, trẫm muốn ngươi dẫn đại quân, đồn trú tại gia tộc Ám Dạ, không cho phép bất kỳ ai của Ám Dạ Tinh Hệ rời đi.

Ba ngày sau, nếu không có tin tức, thì đánh vào gia tộc Ám Dạ.

Lần này, trẫm lại muốn xem xem, Ám Dạ gia chủ này có bản lĩnh gì mà dám cản trở cuộc tấn công của Đại Kinh ta!” “Ti chức tuân chỉ!” Nghe thấy lời này, Lữ Bố cung kính lui xuống, một lát sau liền biến mất trong đại điện.

Hắn hiểu rõ chức trách của mình.

Ngay lúc này, những đệ tử của gia tộc Ám Dạ lại hoàn toàn hoảng

loạn.

Ám Dạ Tinh Vân là con của họ, nay bị chém giết, sao họ có thể không phẫn nộ.

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ vang trên bầu trời.

Ngay sau đó, Ám Dạ Tinh Vân liền xông về phía chân trời.

Tốc độ của hắn rất nhanh, thậm chí có thể sánh ngang với Thánh Nhân cửu trọng bình thường.

Lúc này Ám Dạ Tinh Thần, trong hai mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, truy sát Lưu Tranh cho ta, giết hết đám chó má này!" Giọng nói của Ám Dạ Tinh Vũ mang theo sát khí nồng đậm.

Hiện tại, con trai của mình đã chết, Ám Dạ Tinh Vân cũng bị Đại Kinh chém giết, điều này sao hắn có thể chịu đựng được.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, các cường giả của gia tộc Ám Dạ xung quanh cũng nhao nhao lao đi về phía xa.

Đặc biệt là các chú bác của Ám Dạ Tinh Vân, càng dẫn theo các lộ cường giả.

Họ chuẩn bị báo thù cho cháu trai.

Không chỉ Ám Dạ Tinh Vũ, các tộc nhân khác của gia tộc Ám Dạ cũng lúc này kéo đến, một bộ dạng quần hùng tụ tập.

Ám Dạ Tinh Vân ngã xuống, họ cho rằng là Ám Dạ Tinh Thần đã cướp đoạt đồ của đối phương.

Chuyện này, nhất định phải đòi một công đạo.

Mà Ám Dạ Tinh Vũ, lúc này cũng triệu tập tộc nhân, hùng hổ kéo đến.

Cả gia tộc Ám Dạ, trong nháy mắt bị xáo trộn.

Tuy nhiên, ngay lúc họ đang phi nước đại về phía quân doanh Đại Kinh, sắc mặt Ám Dạ Tinh Chủ lại tái mét vô cùng.

Con trai của hắn, vậy mà đã ngã xuống, điều này sao hắn có thể bình tĩnh.

Ban đầu, hắn chọn Ám Dạ Tinh Chủ làm người thừa kế, và để đối phương trấn giữ Ám Dạ Tinh Hệ, để tranh thủ cho mình đủ thời gian.

Nhưng cuối cùng vẫn không thành công, ngược lại còn đẩy mình vào đó.

Hiện tại, con trai của hắn bị giết.

Mặc dù hắn đã sớm dự liệu, nhưng không ngờ, Lưu Tranh lại làm tuyệt tình như vậy.

Tuy nhiên, trong mắt hắn lại lộ ra một tia tàn nhẫn.

"Hừ, ngươi muốn giết con ta, ta dù có liều mạng, cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng!" Giọng nói mang theo vẻ dữ tợn.

Tiếp đó, hắn liền đi vào trong hoàng cung.

Lúc này, hắn đã hạ quyết tâm, cùng Lưu Tranh không chết không thôi.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Ám Dạ Tinh Thần lại lên tiếng: "Phụ thân, không được lỗ mãng.

Lưu Tranh không đơn giản, chúng ta nên làm rõ ý đồ của hắn trước đã!" Giọng nói mang theo vẻ lo lắng.

Bởi vì, hắn sợ phụ thân bốc đồng, lại làm ra chuyện gì đó.

Nghe thấy lời này, trong mắt Ám Dạ Tinh Chủ lóe qua một tia âm u.

Cuối cùng hắn quát lên: “Không cần quan tâm ý đồ của hắn, trước tiên bắt lấy đối phương rồi nói.

Lưu Tranh này nhất định phải chết.

Nếu không, gia tộc Ám Dạ chúng ta vĩnh viễn không có ngày yên!” Lời vừa dứt, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Ám Dạ Tinh Vân là đứa con hắn yêu thương nhất, nay lại ngã xuống, sao có thể nhẫn nhịn.

Ngay lúc này, Lưu Tranh đã đến trong đại trướng.

Khoảng thời gian này, thương thế của hắn hồi phục rất nhanh.

Hiện tại tu vi đã hồi phục đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng.

Lần này triệu tập Gia Cát Lượng đến, tự nhiên là để hỏi han một phen về chiến cục.

Vừa bước vào đại trướng, Lưu Tranh liền cười nói: “Khổng Minh à, Ám Dạ Tinh Chủ có đồng ý đầu hàng không?

Thái độ của hắn thế nào, có thỏa hiệp không?” Giọng nói vang lên, lại cho thấy sự kiêng dè của Lưu Tranh đối với Ám Dạ Tinh Chủ này.

Dù sao, đối phương là một tồn tại Thánh Nhân thất trọng.

“Bệ hạ yên tâm, Ám Dạ Tinh Chủ tuy bề ngoài không đồng ý, nhưng theo thám tử báo về, hắn dường như đang âm mưu chuyện gì đó lớn!” “Ồ, vậy thì tốt!” Nghe thấy lời này, Lưu Tranh thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần đối phương không đầu hàng, hắn không sợ.

Dù sao, mình có hai mươi triệu đại quân.

Chỉ cần có đủ thời gian phát triển, tất cả những điều này đều

không là gì.

Ngay lúc họ đang nói chuyện, Ám Dạ Tinh Chủ lại xuất hiện bên cạnh Lưu Tranh, lạnh lùng nói: "Hán Đế, ngươi khinh người quá đáng.

Hôm nay, trẫm nhất định sẽ giết ngươi, để cho tất cả mọi người biết, gia tộc Ám Dạ ta không dễ chọc!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, bàn tay liền vỗ xuống phía dưới.

Pháp lực hừng hực cuộn trào.

Đồng tử của Lưu Tranh bất giác co rụt lại.

Hắn không ngờ Ám Dạ Tinh Chủ sẽ đột nhiên ra tay, bất giác quát lạnh: "Giết!" Theo mệnh lệnh vừa dứt, Lữ Bố liền xông lên.

Quyền cương của hắn bá đạo phi phàm, trong nháy mắt đã va chạm vào nhau.

"Ầm!" Tiếng nổ kịch liệt vang lên, Lữ Bố lại bị đánh bay ra ngoài.

Máu tươi chảy ra từ miệng mũi hắn, nhưng sát khí hung tàn trong mắt lại càng thêm nồng đậm.

Tiếp đó, hắn lại một lần nữa lao lên.

Cảnh tượng này khiến Ám Dạ Tinh Chủ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn không ngờ dưới trướng Lưu Tranh lại có cao thủ như vậy.

Nhưng dù sao hắn cũng là cao thủ Thánh nhân bát trọng, lại thêm thủ hạ cường giả đông đảo, nào có sợ hãi gì, lập tức gầm lên giận dữ: "Giết cho ta!" Giọng nói vừa dứt, cha mẹ của Ám Dạ Tinh Thần liền đứng ra giữa sân.

Khí tức tỏa ra từ toàn thân họ đã đạt đến Thánh nhân thất trọng.

Ngay lúc này.

“Bốp!” Lữ Bố tung một cước, thân hình Cự Linh Thần hóa thành tàn ảnh, trực tiếp lao về phía cha mẹ Ám Dạ Tinh Thần.

Trong chớp mắt, hai bên đã va vào nhau.

“Phụt!” Một vị trưởng lão Thánh nhân ngũ trọng phun ra máu tươi, bị hất văng ra ngoài.

Cảnh này khiến lão ta kinh hãi đến cực độ, không dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Đồng thời, trong lòng cũng hiểu rõ mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Lữ Bố.

Lúc này, lão ta đâu còn quan tâm đến mệnh lệnh của Ám Dạ Tinh Chủ nữa, quay người bỏ chạy khỏi chỗ đó.

Thấy cảnh này, các trưởng lão của gia tộc Ám Dạ xung quanh đều lộ vẻ sợ hãi.

Ám Dạ Tinh Chủ cũng không ngờ trưởng lão của mình lại chạy trốn không chút do dự.

Nhưng hắn cũng không dám chậm trễ, dù sao thì sự tồn vong của gia tộc Ám Dạ đều phụ thuộc vào những trưởng lão này.

Vì vậy, ngay sau khi vị trưởng lão kia rời đi, hắn liền lao về phía đại quân Đại Kinh.

Lúc này, hắn muốn tìm Lưu Tranh cầu cứu.

Chỉ là, khi hắn vừa đến bên ngoài đại trướng của Lưu Tranh, Lữ Bố đã xuất hiện trước mặt, chặn đường hắn.

“Cút ngay!” Ám Dạ Tinh Chủ gào thét.

Lữ Bố này lại dám cản đường mình.

“Hừ!” Lữ Bố hừ lạnh một tiếng, tiếp đó chém xuống một kiếm.

Ngọn lửa rực cháy vẽ nên một vầng sáng chói lòa trên không trung.

“Rắc rắc!” Trong hư không vang lên những tiếng sấm sét.

“Ầm!” Ngay sau đó, hai người va chạm trên không.

Khoảnh khắc này, Ám Dạ Tinh Chủ cảm thấy mình bị trọng thương, thân thể bay ngang ra ngoài, khóe miệng rỉ ra từng tia máu tươi.

“Bịch!” Hắn ngã xuống mặt đất.

“Ha ha, lũ sâu bọ quèn, cũng muốn gặp bệ hạ của ta, đúng là tìm chết.” Lữ Bố cười lớn nói.

Chương 652

Tu vi của hắn bây giờ đã tăng lên rất nhiều, ngay cả Lưu Tranh cũng không thể nhìn thấu sâu cạn, Ám Dạ Tinh Chủ này làm sao có thể là đối thủ.

Lúc này Lữ Bố vô cùng phấn khích, rồi từ từ nói: "Bệ hạ, Ám Dạ Tinh Chủ này, ngài định xử lý thế nào?" Tiếng nói vang lên, Ám Dạ Tinh Chủ đã hoàn toàn chết lặng.

Nếu Lưu Tranh muốn giết mình thì đã sớm phái đại quân đến rồi.

Nhưng bây giờ lại không làm vậy.

Chỉ có một lời giải thích, đó là đối phương muốn giữ lại mình để từ từ đùa giỡn.

Nghĩ đến đây, hắn đâu còn dám ở lại nửa giây, quay người biến mất tại chỗ.

Chỉ là, ngay khi Ám Dạ Tinh Chủ vừa rời đi, Lưu Tranh đã thản nhiên nói: "Truyền lệnh xuống, ba ngày sau, tiến công gia tộc Ám Dạ.

Diệt tộc chúng!" Tiếng nói vang lên, Tào Chính Thuần lui xuống.

Lúc này, trong gia tộc Ám Dạ.

Ám Dạ Tinh Chủ ngồi ở vị trí chủ tọa, sắc mặt tái mét nói: "Các vị trưởng lão, Hán đế đã hạ chỉ, ba ngày sau sẽ tiến công.

Bây giờ phải đối phó thế nào!" Giọng nói lộ ra vẻ vô cùng khẩn trương.

"Gia chủ, Hán đế đã dám hạ chiến thư, tức là hắn có nắm chắc phần thắng.

Chúng ta chỉ cần chống cự một lát là được.

Các trưởng lão khác mau chóng đến gia chủ phủ, mời gia chủ cứu viện.

Bất kể thế nào, gia tộc Ám Dạ của ta không thể bị diệt vong trong tay ta.

Ta phải liều mạng với Hán đế!" Nghe vậy, Ám Dạ Tinh Chủ gật đầu nói: "Ừm, được rồi, vậy các ngươi đi chuẩn bị đi.

Hy vọng Ám Ảnh Vệ có thể bảo vệ được gia tộc Ám Dạ của chúng ta.

Nhớ kỹ, Hán đế là hoàng đế Đại Kinh, thực lực hùng mạnh, các ngươi phải hết sức cẩn thận!" Giọng nói mang theo một tia ngưng trọng.

Sau đó, Ám Dạ Tinh Chủ liền lui xuống.

Ở một nơi khác, thống lĩnh Ám Ảnh Vệ đang quỳ bên cạnh Lưu Tranh, hốc mắt đỏ hoe.

Bởi vì huynh đệ của mình bị đối phương chém giết, mối thù này gần như không thể nguôi ngoai.

"Hán đế, ngươi phải cho ta một lời giải thích, nếu không, ta sẽ tàn sát tông miếu Hán thất của ngươi, để thiên hạ phỉ nhổ ngươi!" Giọng nói âm u vang lên, khiến Lưu Tranh không khỏi nhíu mày.

Hắn không ngờ, đám ma vương ngoại vực này, ngay cả khi mình chiếm ưu thế, vẫn không biết hối cải.

"Ha ha, Ám Ảnh Vệ các ngươi uy phong không phải do trẫm dạy, mà là do chính các ngươi tự tạo nên.

Đã dám chọc giận trẫm, thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết!

Ngươi đi đi, trẫm có thể không truy cứu!" Giọng nói vang lên, mang theo một tia khinh miệt.

Ngay khi lời hắn vừa dứt.

“Hán đế, nếu đã như vậy, thì đừng trách chúng ta không khách khí!” Thống lĩnh Ám Ảnh Vệ hung hăng nói.

Tiếp đó, hàng trăm cường giả sau lưng hắn đều xông vào đại điện.

Chỉ là, ngay khi chúng vừa bước vào đại điện, Lữ Bố khẽ búng ngón tay, một luồng đao mang rực cháy gào thét lao ra.

“Xoẹt!” “Phụt!” Một cường giả Ám Ảnh Vệ tức thì bị xé nát ngay tại chỗ, sau đó bị đao mang bao bọc, nuốt chửng sạch sẽ.

“Bốp!” Thống lĩnh Ám Ảnh Vệ thấy cảnh này, mắt trợn trừng.

Nhưng lúc này Lưu Tranh đã lười nói nhảm với hắn.

Hắn lại bước ra một bước, cỗ xe rồng lộng lẫy xuất hiện giữa đại điện.

Đây là một kiện cực phẩm tiên thiên chí bảo, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Ầm!” Trong khoảnh khắc Lưu Tranh bước lên xe, toàn thân hắn tỏa ra uy nghiêm nồng đậm.

Tiếp đó, hắn vung tay, một quyền đánh xuống phía dưới.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều sợ vỡ mật, đặc biệt là thống lĩnh Ám Ảnh Vệ, hắn lại càng kinh hồn bạt vía.

Hắn không ngờ thực lực của Hán đế lại mạnh đến vậy.

Nhưng bây giờ muốn né tránh thì đã muộn rồi.

“Bốp!” Theo một tiếng va chạm kịch liệt, cả người thống lĩnh Ám Ảnh Vệ bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Lúc này hắn mới hiểu tại sao Đại Kinh có thể trở thành bá chủ

Cửu Châu.

Với thực lực như vậy, e rằng trong cả vũ trụ cũng hiếm có ai địch lại.

"Hán đế tha mạng, tha mạng!" Thống lĩnh Ám Dạ la lớn.

Nhưng trong mắt Lưu Tranh lại lóe lên tinh quang, hắn quát: "Hài cốt của Ám Dạ Tinh Thần ở đâu!" Giọng nói mang theo vẻ lạnh lẽo.

"Ở… ở ngoài thành!" Thống lĩnh Ám Dạ run rẩy nói, rõ ràng là sợ Hán đế giết mình ngay lập tức.

"Dẫn trẫm đi!" Giọng nói lạnh băng vang lên.

Thống lĩnh Ám Dạ không dám chậm trễ, lập tức đi về phía xa.

Chỉ là, tốc độ của hắn dù nhanh, nhưng cũng không thể nào đuổi kịp Lưu Tranh.

Khi khoảng cách với thành Ám Dạ Tinh đã đủ xa.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ vang, một ngọn núi nhô lên khỏi mặt đất, chính là lăng mộ của Ám Dạ Tinh Thần.

"Hán đế, ngươi đừng làm bậy, Ám Dạ Tinh Thần ta tung hoành vũ trụ ức vạn năm, chuyện gì chưa từng thấy qua, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thả ta ra.

Nếu không, phiền phức của ngươi sẽ lớn đấy!" Ám Dạ Tinh Quân lộ vẻ oán độc trong mắt, gầm lên giận dữ.

"Hừ!" Nghe vậy, Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Đồng thời, hắn giơ tay phải lên, đánh về phía đối phương.

Tốc độ của hắn quá nhanh, Ám Dạ Tinh Thần thậm chí không có cơ hội phản ứng, cả thân thể đã bị đánh nát, hóa thành sương máu.

Ám Dạ Tinh Thần này là một cao thủ Thánh nhân bát trọng, nhưng

trước mặt Lưu Tranh lại chẳng đáng nhắc tới.

Sau khi đánh chết Ám Dạ Tinh Thần, hắn tiếp tục đi về phía thành trì.

Mà thống lĩnh Ám Ảnh Vệ thì đứng yên tại chỗ, không dám động đậy.

Trán hắn đầy mồ hôi.

Lần này, mình thật sự xong đời rồi.

Không chỉ Ám Ảnh Vệ xong đời, mà e rằng chính mình cũng không sống nổi.

Ngay lúc này.

"Ầm ầm!" Một tảng đá lớn đập vào cổng thành.

Ngay sau đó, một thân ảnh xuất hiện giữa sân.

Đây là một nam tử trẻ tuổi, toàn thân tắm trong kim quang, tựa như thần linh.

"Hán đế, hôm nay bản công tử muốn lấy mạng chó của ngươi.

Từ nay về sau, phụ thân ta sẽ xưng bá toàn bộ Cửu Châu.

Tất cả tài nguyên đều là của ta!" Giọng nói tràn đầy vẻ kiêu ngạo vô cùng.

"Hừ, đồ của trẫm mà ngươi cũng dám nhòm ngó sao?

Cút!" Lưu Tranh lạnh lùng nói.

"Ầm!" Ngay khi lời vừa dứt, hắn lại tung một cước.

Kình khí mênh mông cuộn trào như núi lở biển gầm, trong chớp mắt lao về phía Ám Ảnh Tinh Tử kia.

"Gào!" Cùng lúc đó, tiếng rồng ngâm vang lên.

Chỉ thấy dưới háng Lưu Tranh, một con hoàng long đang gầm thét.

Đây là một viên long châu, chứa đựng năng lượng khổng lồ.

Lúc này dưới sự điều khiển của Lưu Tranh, nó trực tiếp đâm vào ngực Ám Ảnh Tinh Tử.

"Bốp!" Theo một tiếng nổ, thân thể Ám Ảnh Tinh Tử kia tức thì bị đánh nổ tung, sương máu bay lả tả.

Ám Ảnh Tinh Tử chết rồi, hoàn toàn vẫn lạc.

Hơn nữa, cái chết vô cùng uất ức.

Dù sao cũng là con trai của mình, lại bị Hán đế giết chết.

Khoảnh khắc này, lửa giận trong mắt cha của Ám Ảnh Tinh Tử bùng cháy.

"Hán đế, hôm nay ta liều mạng với ngươi!" Giọng nói mang theo vẻ bi phẫn.

Ngay khi hắn định ra tay, sau lưng Lưu Tranh lại có đại quân xông ra.

Đây là Hổ Báo Kỵ.

Khi chúng xông ra, "Ầm!", cả không gian chấn động.

Một đội binh lính tay cầm lưỡi dao sắc bén, lao thẳng về phía đối phương.

Sắc mặt Ám Dạ Tinh Tử biến đổi, rồi hắn gầm lên: "Các ngươi là người của Hán đế!" Vừa nói, hắn vừa dùng một thanh trường kiếm chặn trước người.

Nhưng thực lực của hắn làm sao có thể chống cự được.

Chỉ thấy trận chiến vừa bắt đầu, hắn đã bị đánh bay ra ngoài, thân thể nặng nề ngã xuống đất, máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng

mũi.

“Hán đế bệ hạ, tha mạng, ta nguyện ý đầu hàng ngài, chỉ cầu ngài tha cho tính mạng của ta!” Giọng nói vang lên, mang theo vẻ thê thảm.

“Muộn rồi!” Lưu Tranh thản nhiên nói.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, Tào Chính Thuần cũng đã đến bên cạnh Ám Dạ Tinh Quân.

“Rắc!” Một tiếng giòn tan vang lên, đầu của Ám Dạ Tinh Quân rơi xuống đất, khiến khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một nụ cười.

Tiếp đó, hắn từ từ nói: “Thông báo cho các lộ chư hầu, chuẩn bị công thành!” Lần này, Lưu Tranh muốn triệt để chiếm lấy Ám Ảnh Tinh Thần.

Nếu những kẻ này không phục, vậy thì hãy khiến chúng thần phục.

Sau đó, hắn quay người rời đi.

Mà các lộ chư hầu lúc này, sau khi nhận được tin tức, trong lòng lại không khỏi phấn khích lạ thường.

Bởi vì, điều này đại biểu cho việc họ cuối cùng cũng có thể quật khởi.

Lưu Tranh, nhất định sẽ thành công, họ chỉ cần chờ đợi kết quả là được.

Ở một nơi khác.

Trong đại doanh thành Ám Hắc.

Cha của Ám Ảnh Tinh Tử đang không ngừng đi đi lại lại.

Bây giờ, cục diện toàn bộ đại lục, hắn gần như đã nắm trong tay.

Nhưng, thứ còn thiếu là cao thủ hàng đầu trấn giữ.

Chỉ có những người này mới có thể đảm bảo an toàn cho đại quân, mới có thể giúp hắn thắng trận này.

Nhưng bây giờ, con trai mình lại bị giết.

Điều đó làm sao hắn không sốt ruột được.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhíu mày, rồi ra lệnh cho người bên cạnh: "Phái tam hoàng tử đi bái phỏng các đại tông môn thế lực ở Cửu Châu.

Chỉ cần có một vị tông chủ ủng hộ chúng ta, trận này sẽ thắng!" "Vâng, bệ hạ!" Nghe vậy, một lão giả phía dưới cung kính nói, rồi lui xuống.

Một lát sau, một thanh niên mặc hoa bào xuất hiện trong doanh trướng.

Nhìn cha mình, hắn cung kính nói: "Bái kiến phụ hoàng!" "Ừm, tam nhi, con hãy đi tìm người của các đại tông môn, để họ trợ giúp ta.

Chỉ có như vậy mới có thể diệt được Hán đế và Thiên Ma đế quốc!" Cha của Ám Ảnh Tinh Tử nói.

Nghe vậy, trên mặt tam hoàng tử lại lộ ra một tia cay đắng.

Hắn biết, cha mình đây là có bệnh thì vái tứ phương, cho rằng Thiên Vực tinh cầu này là tồn tại mạnh nhất trên Cửu Châu.

Nhưng, Lưu Tranh bây giờ đã khác xưa.

Hơn nữa, cha mình quả thực đã đánh giá thấp Lưu Tranh.

Đối phương sau khi hợp nhất Đại Kinh đã phát triển lớn mạnh hơn rất nhiều, bây giờ làm sao có thể sợ hãi Ám Ảnh Tinh Thần.

Vì vậy, lúc này hắn không khỏi nói: "Phụ hoàng, con cảm thấy vẫn nên quan sát một thời gian, chờ tin tức của đại ca đã!" Giọng nói lộ rõ vẻ lo lắng.

Ám Ảnh Tinh Tử chết, hắn cũng cảm thấy đau lòng, nhưng bây giờ không phải là lúc báo thù.

Chương 653

“Ha ha, ngươi còn đang nằm mơ sao?

Hán đế kia đã chiếm lĩnh toàn bộ đại lục.

Bây giờ ngươi bảo ta đi nộp mạng à?

Ta nói cho ngươi biết, ngươi không phải con ta, ta cũng không có đứa con bất hiếu như ngươi.

Bây giờ ngươi cút ngay, nếu không, đừng trách ta lòng dạ độc ác!” Cha của Ám Ảnh Tinh Tử hung dữ quát.

Tam hoàng tử lúc này cũng không nói gì thêm.

Dù trong lòng khó chịu, nhưng hắn hiểu rằng mình đã nói hết lời.

Tiếp đó, hắn quay người rời khỏi đại điện, chỉ để lại cha của Ám Ảnh Tinh Tử ở đó không ngừng chửi rủa.

Nhưng, lão ta vẫn không từ bỏ ý định báo thù Lưu Tranh.

Chỉ là, ngay khi lão ta đang không ngừng chửi rủa trong đại điện, bên ngoài Viễn Cổ bí cảnh, Lưu Tranh đã dẫn đại quân tiến vào.

Khi vừa tiến vào bí cảnh, trong mắt Lưu Tranh liền lóe lên một tia tinh quang.

Hắn thấy xung quanh là những công trình kiến trúc hùng vĩ vô cùng, tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Mỗi công trình dường như đều được đúc bằng tiên kim, đặc biệt là dưới ánh mặt trời lại càng thêm lộng lẫy.

Bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy kinh diễm.

Bên cạnh Lưu Tranh, Tào Chính Thuần nói nhỏ: “Bệ hạ, đây chính

là Viễn Cổ mật tàng trong truyền thuyết.

Không biết có bảo bối gì không!" Hắn nói với vẻ mong đợi.

"Tất cả mọi thứ ở đây đều là của trẫm!" Lưu Tranh bình tĩnh nói.

Nhưng trong mắt hắn lại tỏa ra một luồng sáng lạnh lẽo.

Khoảnh khắc này, bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được quyết tâm của hắn.

Không chỉ Tào Chính Thuần, ngay cả Hạng Vũ đứng một bên, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng rực cháy.

Viễn Cổ mật tàng, nếu có thể đoạt được thì lợi ích sẽ lớn đến mức nào.

Nghĩ đến đây, ý niệm chinh phạt Thiên Ma đế quốc càng thêm kiên định.

Ngay lúc này, tai Lưu Tranh khẽ động, liền nghe thấy tiếng động.

"Mau đi, Hán đế kia đã đuổi tới rồi.

Viện binh của chúng ta sắp đến!" Tiếp đó, mọi người nghe thấy tiếng la hét chém giết.

Lưu Tranh liền điều khiển chiến xa đi về phía phát ra tiếng động.

Những người này chính là thủ hạ do Ám Ảnh Tinh Tử triệu tập.

Khi đến nơi này, căn bản không cần chỉ huy, một phó tướng đã xông lên.

Nhìn thấy thi thể của Ám Ảnh Tinh Tử, hốc mắt hắn như muốn nứt ra.

"Hán đế, ngươi dám chém giết thiếu gia của ta, ta phải giết ngươi!" Giọng nói mang theo hận ý.

Tiếp đó, một đao chém xuống.

Đao cương gào thét, như muốn xé rách bầu trời.

Nhưng, ngay khi đòn tấn công của hắn sắp giáng xuống người Lưu Tranh, Hạng Vũ đã ra tay.

Hắn tung một quyền quét ngang.

"Ầm!" Đao cương vỡ nát.

Đồng thời, một luồng kình phong cuồng bạo xộc lên, hất văng tên phó tướng kia xuống đất.

Lúc này Hạng Vũ toàn thân đẫm máu, hai mắt đỏ ngầu.

Cảnh tượng vừa rồi suýt nữa đã khiến hắn mất kiểm soát.

Còn cha của Ám Ảnh Tinh Tử, lúc này không thể nhịn được nữa.

"Giết!" Sau tiếng gầm giận dữ, mấy vạn Ám Ảnh Thần Vệ liền xông lên.

Thực lực của chúng trong số các võ tu cùng cấp được xem là hàng đầu.

Nhưng so với đại quân của Lưu Tranh thì hoàn toàn không đáng xem.

"Gào!" Hạng Vũ gầm lên một tiếng, Long Văn chiến giáp lóe sáng.

Một lưỡi dao sắc bén xé rách hư không, đâm thẳng vào người đám Ám Ảnh Thần Vệ.

"Bốp!" Trong chớp mắt, đám Ám Ảnh Thần Vệ đó bị đánh văng ra ngoài.

Sau đó, Hạng Vũ lại giơ cánh tay lên.

"Ầm ầm!" Lại một đòn nữa giáng xuống, tựa như sấm sét.

Lần này, có đến cả trăm Ám Ảnh Thần Vệ cấp Thần quân đỉnh phong vẫn lạc.

Thấy cảnh này, cha của Ám Ảnh Tinh Tử mắt gần như muốn trợn nổ tung.

"To gan, lên cho ta!" Khoảnh khắc này, lão ta gào thét giận dữ.

"Giết!" Nghe lệnh, tất cả Ám Ảnh Thần Vệ đều xông lên phía trước.

Lần này, cha của Ám Ảnh Tinh Tử gần như đã dốc toàn bộ lực lượng.

Lão muốn băm vằm Hán đế thành vạn mảnh.

Nhưng dù vậy, đối mặt với đại quân hung hãn xông lên, cha của Ám Ảnh Tinh Tử cũng không thể chống cự nổi.

Cuối cùng, lão ta ngã xuống đất trong một tiếng kêu thảm thiết.

Ở phía bên kia, trong mắt Lưu Tranh lại lộ ra một tia lạnh lẽo.

"Giết!" Theo mệnh lệnh được ban ra, vô số binh lính lao vào chiến trường.

Thực lực của đám Ám Ảnh Thần Vệ này quá yếu so với quân đội Đại Kinh.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, chúng đã bị tàn sát sạch sẽ.

Còn cha của Ám Ảnh Tinh Tử, lúc này đã bị bắt làm tù binh.

Thân thể lão ta mềm nhũn trên mặt đất, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

"Cầu xin tha mạng, ta có thể cho ngươi sống!" Lưu Tranh từ từ nói.

"Hán đế, ngươi giết ta đi!" Nghe vậy, cha của Ám Ảnh Tinh Tử nói.

Ngay khi lời lão vừa dứt, khóe miệng Lưu Tranh lại cong lên một nụ cười, thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy, ngươi cũng không cần

sống nữa.

Đại quân của trẫm cần được rèn luyện!" Sau khi tiếng nói vang lên, sắc mặt Tào Chính Thuần đại biến, định khuyên can.

Dù sao, nếu thật sự giết đối phương, sau này e rằng sẽ có phiền phức lớn.

Chỉ là, chưa đợi hắn nói xong, Lưu Tranh đã xua tay ngăn lại.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng nói: "Cắt đầu hắn xuống cho trẫm, treo trên cổng thành thị chúng!" "Vâng, bệ hạ!" Lời của Lưu Tranh vừa dứt, Tào Chính Thuần liền cung kính lui xuống.

Tiếp đó, hắn vẫy tay ra hiệu cho một binh lính kéo cha của Ám Ảnh Tinh Tử đi chém.

Lúc này, vị thống soái Ám Ảnh Thần Vệ kia đã sớm bị dọa ngốc.

Dù biết mình khó thoát khỏi cái chết, cũng chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

Ngay khi lão ta vừa bị kéo đi, Lưu Tranh liền nói: "Tiếp tục tiến lên!" Tiếng nói vang lên, mọi người không dám chậm trễ.

Tiếp đó, dưới sự bảo vệ của đại quân, họ đi về phía xa.

Còn về Ám Ảnh Tinh Tử bị bắt cóc kia, bây giờ đã sớm bị lãng quên.

Ngay khi họ vừa rời đi, trong Ám Ảnh Thần Cung, lúc này lại hoàn toàn sôi sục.

Ám Ảnh Tinh Tử, lại bị Hán đế bắt đi.

Bây giờ, sống chết chưa rõ, cả Ám Ảnh Thần Cung đều bị bao trùm bởi mây đen.

Mẹ của Ám Ảnh Tinh Tử thì quỳ trên mặt đất khóc lóc.

Con trai bà, sao lại xui xẻo đến thế.

Khoảnh khắc này, sắc mặt cha của Ám Ảnh Tinh Tử cũng tái mét vô cùng.

Lão chưa bao giờ nghĩ rằng sự việc sẽ phát triển đến bước này.

Nhưng ngay sau đó, lão liền quát: "Truyền lệnh cho tất cả mọi người, nhất định phải tìm thấy thiếu chủ!" Giọng nói mang theo vẻ hung dữ.

Ở một nơi khác, các tướng lĩnh Đại Kinh lại không hề dừng lại.

Lúc này họ đang nhanh chóng tiến lên.

Bởi vì, Lưu Tranh lo lắng cha của Ám Ảnh Tinh Tử sẽ hối hận.

Vì vậy, hắn muốn cướp đoạt càng nhiều tài nguyên càng tốt trước khi họ kịp phản ứng.

Chỉ cần có thể nâng cao thực lực, đó mới là vương đạo.

Ngay khi tiếng hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Lưu Tranh, đại quân đã đến bên ngoài một thành trì khổng lồ.

Đây là thành trì duy nhất trong dãy núi Đại Hoang, do thần linh xây dựng.

Tường thành cao lớn vô cùng, xung quanh bố trí đầy cấm chế.

Lúc này lại càng tụ tập lượng lớn cường giả, trong đó còn có đệ tử Ám Ảnh Thần Cung trấn thủ, phụ trách phòng ngự.

Chỉ cần đại quân của Lưu Tranh dám đến gần, chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Nhưng, lúc này Lưu Tranh lại không hề có chút sợ hãi.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, yên lặng quan sát xung quanh.

Tiếp đó, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười.

“Hán đế bệ hạ, ngài muốn làm gì?” Tào Chính Thuần khó hiểu hỏi.

“Xâm lược!” Lưu Tranh thản nhiên nói, rồi hạ lệnh.

“Vút vút!” Vô số cung nỏ bắn ra, trong đêm đen tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh.

Trong nháy mắt, đám đệ tử Ám Ảnh Thần Cung kia đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Ngay khi quân đoàn Đại Kinh vừa bước vào thành, trong thành lại vang lên tiếng la hét chém giết thê lương.

Hóa ra là thủ tướng trong thành dẫn đại quân nghênh chiến.

Đây là một đại quân do một gia tộc hạng hai thành lập.

Trong gia tộc có cường giả Bán bộ Thánh nhân cửu trọng tồn tại.

Không chỉ vậy, thực lực của họ còn rất mạnh, đặc biệt là gia chủ.

Ban đầu lão ta từng đột phá dưới sự giúp đỡ của cha Ám Ảnh Tinh Tử, tu vi sâu không lường được.

Lúc này nhìn Lưu Tranh, lão ta lạnh lùng nói: “Hán đế, ngươi to gan thật, lại dám công phạt Ám Ảnh Thần Điện của ta.

Chẳng lẽ là chê mình sống quá lâu rồi sao!” Lời vừa dứt, mang theo sát khí nồng đậm.

Lúc này, trong mắt Lưu Tranh lại lộ ra một tia khinh thường, từ từ nói: “Ám Ảnh Thần Chủ, gan của ngươi cũng không nhỏ đâu.

Một tên Bán bộ Thánh nhân cửu trọng quèn mà cũng muốn đối đầu với trẫm.

Đúng là si tâm vọng tưởng!” Lời vừa dứt, bàn tay hắn đã đánh xuống phía dưới.

Quyền cương rực cháy tỏa sáng giữa trời đất, như hóa thành sóng

to gió lớn.

“Ầm!” Quyền cương trong nháy mắt giáng xuống người Ám Ảnh Thần Chủ kia.

Thân thể đối phương trong chớp mắt vỡ nát, máu tươi văng khắp trời đất.

Tiếp đó, cả thành trì chìm vào tĩnh lặng.

Lưu Tranh, sau khi chém giết vị Ám Ảnh Thần Chủ kia, lại không hề nghỉ ngơi.

“Phá cho ta!” Hắn bay vút ra, cả thành trì trong khoảnh khắc bị đâm sập, vô số bá tánh kêu la.

Cái chết của Ám Ảnh Thần Chủ khiến những người bình thường này cảm thấy hoảng sợ.

Nhưng, cũng chưa phải là kết thúc.

Lưu Tranh lại dẫn đại quân bắt đầu xung kích.

Nơi nào đi qua, sương máu bao phủ.

Chương 654

Từng tòa thành trì bị hủy diệt trong nháy mắt.

Đây là một thảm họa.

Đại quân của Ám Ảnh Thần Điện thì không ngừng bại trận.

"Hán đế, ngươi đáng chết!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Ám Ảnh Tinh Thần, lại tỉnh lại vào lúc này.

Lúc này hắn hai mắt đỏ ngầu.

Hắn không ngờ Lưu Tranh lại làm như vậy, lại dám gây rối vào ngày đại hôn của Ám Ảnh Tinh Tử.

Nghe thấy tiếng, khóe miệng Lưu Tranh lộ ra một tia khát máu.

"Ha ha, con trai ngươi bây giờ đang ở trong tay trẫm.

Chỉ cần ngươi dám ra tay, trẫm sẽ giết nó!" Lúc này Lưu Tranh tỏ ra vô cùng kiêu ngạo.

Ám Ảnh Tinh Tử thì run lẩy bẩy.

Nhưng lúc này hắn không còn lo lắng được nữa.

Nếu mình bị Lưu Tranh bắt giữ, e rằng trong cả Ám Ảnh Thần Vực sẽ không còn chỗ dung thân.

Nghĩ đến đây, hắn đâu còn do dự.

"Bốp!" Hắn nhẹ nhàng điểm mũi chân xuống đất, thân hình trong chớp mắt nhảy lên không trung.

Đồng thời, lưỡi dao sắc bén trong tay chém về phía Lưu Tranh.

Kiếm quang lóe lên, sắc bén dị thường.

Nhưng, làm sao có thể làm tổn thương cường giả hàng đầu của Đại Kinh.

Lưu Tranh đứng yên tại chỗ, ngay cả né tránh cũng không thèm.

Hắn mặc cho lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực, nhưng lại hoàn toàn không thể làm gì được hắn.

Ngay lúc này, Tào Chính Thuần lại ra tay.

Bàn tay hắn vươn ra, tựa như vuốt rồng, hung hăng bóp lấy cổ họng Ám Ảnh Tinh Tử.

Tiếp đó, hắn giơ cánh tay lên.

"Bốp!" Theo một tiếng nổ, Ám Ảnh Tinh Tử bị đánh chết tại chỗ.

Cùng lúc đó, các tướng lĩnh Đại Kinh cũng ra tay trong nháy mắt.

Từng đội kỵ binh mặc giáp sắt xung kích, mỗi lần đều dấy lên sóng máu ngút trời.

"Gào!" Kim Mao Sư Vương tay cầm búa lớn múa trên không.

Nơi nào đi qua, gần như là cỏ không mọc nổi.

Khi Đại Kinh chiếm được tiên cơ, các đệ tử còn lại của Ám Ảnh Thần Tông cuối cùng cũng không chống cự nổi.

Trong thời gian ngắn, tất cả đều vẫn lạc.

Ám Ảnh Thần Tông bị diệt, thành Ám Ảnh trở thành lãnh thổ của Đại Kinh.

Mọi việc đang được tiến hành.

Một ngày nọ, Lưu Tranh vừa bước ra khỏi cổng thành, tai hắn khẽ động.

Hắn nghe thấy tiếng huyên náo từ xa vọng lại.

Tiếp đó, một luồng uy áp mênh mông truyền đến.

“Ha ha, mùi vị của thành Ám Ảnh này thật thơm.

Các ngươi mau tránh ra cho trẫm.

Ai cản đường trẫm, giết không tha!” Giọng nói vang lên, một nam tử vạm vỡ bước ra.

Người này chính là thái tử của Đại Diễn hoàng triều.

Hắn nghe được tin tức liền vội vã chạy đến.

Dù sao, thành Ám Ảnh tuy không đáng để hắn chú ý, nhưng Ám Ảnh Thần Cung lại có sức hấp dẫn đủ lớn.

Lúc này Lưu Tranh lại không quan tâm.

Hắn chuẩn bị trực tiếp nghiền ép đối phương.

Dù sao, mối thù của hắn trong Ám Ảnh Thần Cung có thể nói là cực lớn.

Nếu không báo thù, chẳng phải là nói Lưu Tranh đã nhụt chí sao.

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp vung quyền, đánh về phía thái tử Đại Diễn hoàng triều.

“Cút!” Thái tử Đại Diễn không ngờ, trong lãnh thổ của Ám Ảnh Tinh Thần, Lưu Tranh lại dám chủ động khiêu khích hắn.

Trong chớp mắt, các hộ vệ sau lưng hắn liền xông lên, vung từng món binh khí, muốn ngăn cản Lưu Tranh.

Nhưng, bây giờ chúng lại không biết, Lưu Tranh đã khác xưa.

Lại thêm bên cạnh có cao thủ hùng mạnh bảo vệ, nên khi đám thị vệ đó va chạm vào hắn, liền bị đánh chết tại chỗ.

Ngay sau đó, nắm đấm trực tiếp đập vào người đối phương.

“Ầm ầm!” Tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Thái tử Đại Diễn phun ra máu tươi, thân hình lùi lại.

Nhưng làm sao hắn có thể cam tâm.

Bây giờ hắn là nhân vật kiệt xuất nhất của Đại Diễn hoàng triều, tương lai nhất định sẽ kế thừa toàn bộ Đại Diễn hoàng triều.

Nếu bị người ta đánh mất mặt, thể diện để đâu.

Nghĩ đến đây, hắn đâu còn nương tay.

Thân hình lóe lên, lại ngưng tụ ra một con cự thú khổng lồ vô cùng trong hư không.

Tiếng gầm thét hung tàn vang lên.

Đây là một con mãnh thú hồng hoang, tên là Phệ Hồn Linh Hổ, một loại linh thú hung tàn vô cùng.

Vừa xuất hiện, nó liền lao về phía Lưu Tranh.

Tốc độ của nó nhanh vô cùng, nơi nào đi qua không gian đều bị va nát.

"Hừ!" Lưu Tranh lại khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, một quyền nghênh đón.

Nắm đấm của hắn lúc này tỏa ra ánh sáng chói lòa, nơi nào đi qua thậm chí khiến người ta không thể mở mắt.

Đòn tấn công như vậy, đám thị vệ kia không thể nào sánh được.

Lúc này Lưu Tranh lại không chút do dự, trực tiếp đánh về phía trước.

Khoảnh khắc này, trong mắt hắn lộ ra hàn quang lạnh lẽo.

"Rắc!" Một tiếng xương gãy giòn tan vang lên.

Đầu của Phệ Hồn Linh Hổ bị chấn nát hoàn toàn, chết ngay tại chỗ.

Thấy cảnh này, thái tử Đại Diễn hoàng triều hoàn toàn ngây

người.

Hắn không biết, mình đã chọc phải quái vật gì.

Không chỉ tu vi cao thâm khó lường, mà ngay cả thực lực cũng mạnh hơn dự liệu.

Đây còn là đế vương Đại Kinh mà hắn biết sao?

Không dám nói nhiều, sau khi ra hiệu cho đám người sau lưng, thân hình hắn liền rời đi.

Bởi vì hắn sợ mình đi chậm một giây, Lưu Tranh sẽ truy sát mình.

Chỉ là, ngay khi thân thể hắn vừa rời đi, Lưu Tranh lại thản nhiên nói: "Các ngươi tiếp tục trấn thủ thành trì.

Chờ lệnh của bản vương!" Lời vừa dứt, hắn đã biến mất tại chỗ.

Sau khi Lưu Tranh biến mất, Tào Chính Thuần cung kính nói: "Bệ hạ, ngài đi đâu vậy!" "Đi tìm mẫu phi của ta!" Tiếng nói vang lên, Tào Chính Thuần liền không dám chậm trễ.

Vội vàng triệu tập đại quân, theo sát phía sau.

Khi Lưu Tranh xuất hiện tại Ám Ảnh Thần Sơn, xung quanh đã sớm bị đại quân vây kín.

Cấm chế ở đây không hề suy yếu vì chiến đấu.

Lưu Tranh dẫn Tào Chính Thuần đi thẳng ra ngoài Ám Ảnh Thần Điện.

Khi hắn vừa bước vào, liền phát hiện, trong đại điện lúc này đang ngồi một nữ tử.

Đối phương trông còn trẻ, nhưng khí thế lại rất mạnh.

Lúc này, nàng đang nhíu mày ngồi đó.

"Gặp qua mẫu thân đại nhân!" Lưu Tranh cung kính gọi.

“Ngươi cuối cùng cũng đã trở về!” Nữ tử từ từ nói.

Sắc mặt nàng lạnh như băng, khiến nhiệt độ xung quanh cũng giảm đi không ít.

Nhưng, ngay lúc này, trong cơ thể Lưu Tranh, một luồng huyết mạch chi lực tinh thuần tuôn ra.

Tiếp đó, hắn tiến lại gần nữ tử.

Sau lưng hắn xuất hiện một hư ảnh màu máu.

Đây là huyết mạch chi lực của hắn hiện hóa thành, lúc này lại dung hợp với nữ tử.

Tiếp đó, giọng của Lưu Tranh lại vang lên: “Thi thể của phụ hoàng, được chôn cất ở đâu?

Con muốn đưa người về nhà!” Giọng nói tràn đầy vẻ trang nghiêm.

Lúc này, hắn có thể cảm nhận được tim mình đang đập thình thịch.

Nữ tử kia cũng không dám chậm trễ, nàng khẽ búng ngón tay, một hòn đá đen bay tới.

Tiếp đó, sau khi lượn một vòng trên không, nó rơi xuống trước mặt Lưu Tranh.

“Đây là quan quách của phụ thân con, con hãy cẩn thận, tuyệt đối không được làm hư hại!” Nữ tử nhắc nhở Lưu Tranh, sau đó đứng yên tại chỗ không động đậy.

Lưu Tranh gật đầu.

Sau khi cầm lấy hòn đá đen, hắn liền đi thẳng ra ngoài đại điện.

Tào Chính Thuần và những người khác theo sát phía sau.

Ngay khi Lưu Tranh vừa bước ra khỏi thần cung, liền phát hiện bên ngoài đã bị lượng lớn binh lính Đại Diễn bao vây.

Kẻ cầm đầu chính là thái tử Đại Diễn hoàng triều.

Lúc này, ánh mắt của đối phương gắt gao nhìn chằm chằm vào Lưu Tranh, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Hai mắt đỏ ngầu quát: "Đế vương Đại Kinh, chịu chết đi!" Lời hắn vừa dứt, liền nhảy vọt lên trong nháy mắt.

Chưởng ấn gào thét lao ra.

Ánh sáng rực cháy bao trùm cả bầu trời.

Nhưng, ngay khi hắn vừa bay đến trên đầu Lưu Tranh.

"Xoẹt!" Lưu Tranh chém ra một đao, tức thì chém vào thân thể thái tử Đại Diễn.

Tiếp đó, đối phương kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, trên người đầy máu tươi.

Hắn hoàn toàn không kịp phản ứng, tại sao Lưu Tranh có thể bộc phát ra thực lực như vậy.

Chỉ là, chưa đợi hắn đứng dậy, "Bốp!", Lưu Tranh nhấc chân, lại một cước đạp lên người hắn.

Khoảnh khắc này của thái tử Đại Diễn, không thể động đậy nửa phân.

Nhìn Lưu Tranh lúc này, khóe miệng đối phương lại chảy ra máu tươi, trong mắt lại càng lộ vẻ sợ hãi.

Giọng nói của hắn mang theo tiếng khóc: "Tha mạng, ta sai rồi.

Không nên chọc giận ngươi!" Chỉ là, lúc này Lưu Tranh lại không để ý đến hắn.

Khi hắn làm việc ở Đại Kinh, chưa bao giờ sợ hãi bất cứ ai.

Dù đối phương có quỳ trên đất dập đầu cầu xin, hắn cũng sẽ không thay đổi ý định.

Ngay khi lời của đối phương vừa dứt, trường kiếm trong tay liền chém về phía cổ của thái tử Đại Diễn.

Chương 655

"Rắc!" Hầu như trong nháy mắt, hắn đã bị chém chết tại chỗ.

Sau đó, Lưu Tranh quay người nói với Tào Chính Thuần: "Giết hết toàn bộ người của Ám Ảnh Thần Cung cho trẫm, không chừa một ai sống!" "Tuân chỉ!" Nghe vậy, Tào Chính Thuần không dám chậm trễ, trực tiếp lui xuống.

Lúc này Lưu Tranh lại bay về phía xa.

Hắn muốn hoàn thành nhiệm vụ càng nhanh càng tốt.

Chỉ là, ngay khi hắn vừa bước ra khỏi Ám Ảnh Thần Cung.

"Gào!" Một tiếng rồng ngâm vang lên.

Tiếp đó, liền thấy mấy con mãng xà khổng lồ vắt ngang bầu trời.

Đuôi rắn vẫy động, dường như che khuất cả mặt trời.

Đồng thời, một giọng nói uy nghiêm vang lên: "Hán đế, nếu ngươi đã tự tìm đến cửa, trẫm sẽ xử lý ngươi!" Lời vừa dứt, con mãng xà khổng lồ kia trực tiếp đè xuống phía dưới.

Năng lượng mênh mông lóe lên ánh sáng chói lòa, khiến đồng tử Lưu Tranh co lại, rồi hắn gầm lên giận dữ: "Cút!" Lời vừa dứt, một chiếc rìu vung ra, trong chớp mắt va chạm với con mãng xà kia.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Hai bên giằng co tại chỗ.

Nhưng, Lưu Tranh dù sao cũng không phải là chân long, dù huyết mạch mạnh mẽ, nhưng so với đối phương vẫn còn kém rất xa.

Lúc này, hắn lại có dấu hiệu không chống đỡ nổi.

“Gào!” Chỉ là, ngay lúc này, lại một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Tiếp đó, liền thấy một con voi khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, lao về phía Lưu Tranh.

Trên người đối phương tỏa ra sương mù màu máu vô biên.

Sương máu này có thể nuốt chửng mọi thứ.

Lưu Tranh cảm giác, nguyên anh của mình cũng bị kéo theo, muốn đi vào trong đó, nhưng lại bị hắn ngăn lại.

“Gào!” Ngay lúc này, lại một tiếng gầm thét vang lên.

Tiếp đó, vuốt của con vượn khổng lồ cũng xuất hiện.

Thân thể nó cao đến mấy trăm trượng, mỗi sợi lông đều có màu vàng kim.

“Giết!” Lúc này, Lưu Tranh gầm lên.

Một kiếm vung ra, bầu trời dấy lên kiếm khí mênh mông.

Sau đó, hắn chém về phía con vượn khổng lồ màu vàng.

Chỉ là, tốc độ tấn công của con vượn kia quá nhanh.

Khi hắn còn chưa kịp hạ xuống, vuốt khổng lồ đã vồ xuống.

“Phụt!” Vuốt sắc bén trực tiếp xuyên qua vai Lưu Tranh.

Cơn đau dữ dội khiến hắn không khỏi hít một hơi lạnh.

Nhưng, ngay khi hắn chuẩn bị phản kháng, “Bốp!”, một quyền đấm tới, đánh bay hắn ra ngoài.

Hắn phun ra máu tươi, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Đây là quái vật từ đâu ra?

Sao lại hung tàn như vậy.

“Hán đế bệ hạ, ngươi giết thái tử Đại Diễn hoàng triều của ta,

hôm nay nhất định phải chết!" Thái thượng hoàng của Đại Diễn thần đình phẫn nộ quát.

Lần này thái tử Đại Diễn là đứa cháu trai mà lão ta yêu thích nhất, bây giờ lại chết trong tay Lưu Tranh.

Ngay lúc này, nữ tử thần bí ở phía bên kia cũng xuất hiện.

Nhìn vào trong sân, trong mắt nàng lộ vẻ lo lắng.

"Hán đế, theo ta!" Vừa nói, nàng vừa chạy về phía xa.

Lưu Tranh không biết đối phương muốn làm gì, nhưng cũng chỉ có thể theo sau.

Ngay khi hai người vừa thoát khỏi thần cung, các đệ tử Ám Ảnh Thần Cung liền đuổi theo.

Lúc này, thân hình chúng cao lớn vô cùng, đặc biệt là kẻ cầm đầu, tu vi đã đạt đến Hỗn Độn Thánh nhân thất trọng.

"Ám Ảnh Thần Chủ!" Thấy đối phương xuất hiện, mọi người của Ám Ảnh thần đình đều cung kính gọi.

"Hừ!" Ám Ảnh Thần Chủ kia hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, thân hình lóe lên, liền xuất hiện bên cạnh Lưu Tranh.

"Vị bằng hữu này, ngươi giúp Ám Ảnh Thần Cung của ta đoạt lấy thần cách.

Ta đảm bảo, sau này ngươi ở Đại Hoang sẽ thông suốt không trở ngại!" Giọng của Ám Ảnh Thần Chủ mang theo một tia âm trầm.

Nghe vậy, trong mắt Lưu Tranh lại lộ vẻ nghi hoặc.

Vị thần chủ này, tại sao đột nhiên mời mình?

Nhưng, khi hắn nhìn thấy những đệ tử sau lưng đối phương, lại hiểu ra tất cả.

Bởi vì hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Những người này đều là người của Đại Hoang Tông.

Ban đầu khi hắn ở trong Đại Hoang Tông, từng gặp qua, không khỏi từ từ nói: "Ta nhớ người của Đại Hoang Tông đã vẫn lạc rồi.

Tại sao vẫn còn sống!" Lời này vừa dứt, sắc mặt Ám Ảnh Thần Chủ kia hơi sững lại.

Nhưng ngay sau đó, lão liền cười nói: "Ha ha, đây đều là những con rối do Ám Ảnh Thần Cung của ta bồi dưỡng.

Chỉ cần không chiến đấu, ai sẽ chú ý đến chúng!" Ám Ảnh Thần Cung, quả thực có rất nhiều con rối tồn tại.

Chỉ là, ngày thường lại không dùng đến thôi.

Nhưng bây giờ, lại không thể không dùng.

Nếu không, nếu thất bại, tổn thất sẽ quá thảm trọng.

"Gan của các ngươi không nhỏ đâu.

Trẫm giúp ngươi giết người của Đại Hoang Tông này, ngươi lại để trẫm làm con rối cho Ám Ảnh Thần Cung!" Lưu Tranh thản nhiên nói.

Lúc này, trong mắt hắn tràn ngập sát cơ lạnh lẽo.

"Ha ha, những người này đều không đáng tiền, chỉ cần ngài bằng lòng gia nhập Ám Ảnh Thần Cung của ta, ta có thể ban cho ngài chí bảo của thần cung, thậm chí là để ngài trở thành phó cung chủ.

Sự cám dỗ như vậy, đủ rồi chứ!" Ám Ảnh Thần Chủ cười nói.

Lão không ngờ, Lưu Tranh này lại từ chối mình.

Ngay khi lời lão vừa dứt, lại phát hiện, trong hai mắt Lưu Tranh, tinh quang bùng nổ.

“Ầm!” Tiếp đó, thân hình hắn nhảy vọt lên.

Cả người trong nháy mắt hóa thành kích thước vạn trượng.

Một chưởng hung hăng đánh ra.

Hốc mắt hắn đều đầy những mạch máu đỏ, trông vô cùng hung dữ.

Thấy cảnh này, thái tử Ám Ảnh Thần Cung lại gầm lên giận dữ: “Ngươi tìm chết!” Vừa nói, một luồng sương máu nồng đậm liền cuộn trào ra.

“Gào!” Tiếp đó, hai con cự thú liền xông lên.

“Rắc!” Thân hình chúng khổng lồ vô cùng.

Nhưng khi gặp con vượn khổng lồ kia, đối phương một tát liền đập nát con sói khổng lồ kia tại chỗ.

Cảnh tượng như vậy khiến mọi người chấn động.

Ngay lúc này, sắc mặt Ám Ảnh Thần Chủ kia lại hoàn toàn thay đổi.

Lão nhận ra con vượn khổng lồ này, đây là một con ma thú dưới trướng Ám Ảnh Ma Thần, là tọa kỵ mạnh nhất của đối phương.

Ban đầu tưởng là hàng bình thường, nhưng bây giờ mới biết hoàn toàn không phải như vậy.

“Hán đế, ngươi lẽ nào quên lời thề của Ám Ảnh Thần Chủ sao?

Ngươi không sợ thần kiếp giáng lâm!” Giọng nói kinh khủng của Ám Ảnh Thần Chủ vang lên.

“Thần kiếp là cái thá gì!” Lưu Tranh lạnh lùng nói.

Nữ tử thần bí kia thì không còn do dự.

Tay ngọc khẽ giơ lên.

Một luồng sương mù màu xám bao trùm bên cạnh Lưu Tranh.

Đây là hồng mông linh khí mà nàng lĩnh ngộ được.

Chỉ cần dính phải một chút, là có thể khiến vết thương của Lưu Tranh hồi phục như cũ.

Tiếp đó, nàng nắm lấy đối phương, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Khoảnh khắc này, trong lòng Lưu Tranh phấn khích vô cùng.

Hắn không ngờ lại gặp được kỳ trân dị thảo như vậy.

Chỉ cần dùng, là có thể chữa lành vết thương trong cơ thể mình.

Điều này đối với Lưu Tranh mà nói, quả thực là một chuyện tốt trời ban.

Nhưng, hắn lại không vội rời đi, mà là chờ đợi người của thần cung xung quanh rời đi.

Dù sao, bây giờ Ám Ảnh Thần Cung và Đại Diễn thần triều đã xé rách mặt nhau.

Nếu bị người ta phát hiện, sẽ rất bất lợi cho mình.

Quả nhiên, sau khi hắn chờ một lát, liền không có ai xuất hiện.

Lúc này mới thả lỏng cảnh giác.

Nàng dẫn Lưu Tranh đi ra ngoài thành.

Trên đường đi, dù có không ít người nhìn với ánh mắt kính sợ, nhưng Lưu Tranh lại không quan tâm.

Hắn không phải là sợ hãi, mà là lười giải thích.

Khi hắn đi đến trước cổng thành, nữ tử thần bí kia lại dừng bước.

“Hán đế bệ hạ, kẻ thù của ngài đã lui rồi.

Đây là quà tạ lễ của ta!” Lời vừa dứt, nàng liền ném ra một miếng

ngọc phù.

“Đây là lệnh bài truyền tống.

Dựa vào nó có thể đến được mọi nơi ở Cửu Châu.

Hy vọng sau này có duyên, chúng ta có thể gặp lại!” Giọng nói vang lên, Lưu Tranh lại đưa tay nắm lấy.

Đây là thiện ý của đối phương, hắn sẽ không từ chối.

Đồng thời, hắn hỏi: “Các hạ là ai!” “Lạc Lạc, bệ hạ đoán xem?” Nữ tử che miệng cười.

“Chẳng lẽ là người của Ám Dạ thần đình!” Lưu Tranh nhíu mày nói.

Lúc này, trong đầu hắn hiện ra một cái tên.

Đó là một nữ tử xuất hiện sau khi Đại Hoang Tông bị diệt.

Thiên phú tu luyện của đối phương kinh người, hơn nữa tính cách cổ quái.

Nhưng, lại chưa bao giờ tranh giành với ai.

Nghe nói là một cô gái cô độc.

Chỉ là, ngay khi Lưu Tranh vừa nói xong, trong mắt nữ tử lại lóe lên một tia ảm đạm.

Tiếp đó từ từ nói: “Ta tên là Ám Dạ Tiên Cơ!” Lời vừa dứt, nàng lại quay người rời đi, để lại một Lưu Tranh ngơ ngác.

Tiếp đó, nàng biến mất tại chỗ.

Lúc này, hắn lại không biết, khi hắn đi không lâu.

Một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Chính là Ám Ảnh Thần Chủ dẫn đệ tử Ám Ảnh Thần Cung trở về.

Họ vừa tiến vào thần cung.

“Bốp!” Ám Ảnh Thần Chủ liền hung hăng một cước đá vào ngực một vị trưởng lão phía dưới.

Chương 656

Đối phương phun ra máu tươi, trực tiếp bay ngược ra ngoài, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, rồi quỳ xuống đất, run rẩy nói: "Cung chủ tha mạng, thuộc hạ oan uổng.

Chuyện này thật sự không liên quan đến ta!" Chỉ là, giọng nói của lão mang theo tiếng khóc.

Nhưng, Ám Ảnh Thần Chủ lại vẫn không quan tâm, lạnh lùng nói: "Ngươi còn dám cãi, bản cung phái Ám Ảnh Vệ giám thị ngươi, kết quả ngươi phản bội ta.

Tất cả những chuyện này, phải giải thích thế nào!" Giọng nói mang theo sát khí nồng đậm.

Khoảnh khắc này của lão, như đã phát điên.

Chỉ là, ngay khi lời lão vừa dứt, một vị trưởng lão sau lưng lại đứng ra.

Thân hình lão ta cao lớn.

Lúc này, từ từ nói: "Cung chủ, thực ra lão ta cũng là bất đắc dĩ.

Nữ tử thần bí kia, thực lực cao thâm khó lường, chúng ta hoàn toàn không phải là đối thủ.

Nếu không nghe lệnh hành sự, chỉ cần nàng ta tùy tiện động một ngón tay, chúng ta chắc chắn sẽ bị chém giết!

Chúng ta đều đã theo ngài nhiều năm rồi!" Nghe vậy, Ám Ảnh Thần Chủ kia lại chìm vào im lặng.

Nhưng, ngay lúc này, bên cạnh Ám Ảnh Thần Chủ, một vị trưởng lão khác lại quát: "Câm miệng, cung chủ há là người ngươi có thể bôi

nhọ!" Giọng nói vang lên.

Tiếp đó, liền thấy Ám Ảnh Thần Chủ xua tay ra hiệu lão ta không cần nói nữa.

Sau đó, lạnh lùng nhìn chằm chằm vị trưởng lão vừa nói, nói: "Ngươi có biết tội không!" Giọng của lão, mang theo vẻ không cho phép nghi ngờ.

"Phịch!" Vị trưởng lão kia trực tiếp quỳ xuống đất.

Tiếp đó, cung kính nói: "Xin cung chủ tha mạng!" Giọng nói mang theo vẻ thê lương.

"Hừ, các ngươi đều là do ta một tay đề bạt lên, lại dám phản bội ta.

Chết đi!" Giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng.

Tiếp đó, trường đao trong tay vung lên, hàn quang rực cháy tỏa ra, vị trưởng lão kia ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, liền trực tiếp ngã xuống đất.

Tiếp đó, thân thể liền nổ tung.

Trong mắt Ám Ảnh Thần Chủ lại càng lộ ra ánh sáng khát máu.

Những người này ngày thường ở trong thần cung diễu võ dương oai, nhưng hôm nay lại bị chính tay mình chém giết một vị trưởng lão.

Điều này làm sao không khiến lão ta căm hận.

Ngay khi trong mắt Ám Ảnh Thần Chủ lộ ra vẻ âm hiểm, trên mặt các đệ tử khác lại lộ vẻ kinh hãi.

Khoảnh khắc này, không ai dám lên tiếng.

Họ không hiểu, tại sao phụ thân của mình đột nhiên lại nổi giận lớn như vậy.

Ngay lúc này, một đội người ngựa lại đi tới.

Kẻ cầm đầu mặc áo choàng đen.

Khi hắn bước vào đại điện, sắc mặt Ám Ảnh Thần Chủ kia không khỏi biến đổi.

Bởi vì, thân phận của người đến đặc thù, là thần tướng dưới trướng Thần đế, thực lực hùng mạnh, lại càng được trọng dụng.

Hơn nữa, trong tư liệu của thần cung họ, ghi lại người này thích mỹ sắc, mỗi lần gặp mỹ nữ đều muốn chiếm làm của riêng.

Nếu làm phật lòng đối phương, sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy, lão vội vàng nghênh đón, cúi người bái lạy trên mặt đất.

Tiếp đó cung kính nói: "Tham kiến thần tướng đại nhân!" "Ha ha, nghe nói thần cung xảy ra chuyện lớn, ta qua xem thử!" Nghe vậy, trên mặt Ám Ảnh Thần Chủ lộ ra một tia nịnh nọt.

Tiếp đó, lão ta cẩn thận nói: "Thần tướng đại nhân, đây là con trai của tiểu nhân.

Nhưng, trong thời gian gần đây lại không cẩn thận đắc tội với ngài.

Xin đại nhân tha thứ!" Lúc này Ám Ảnh Thần Chủ tỏ ra vô cùng hèn mọn.

Nhưng thần tướng lại không hề có chút thương hại, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Ồ, không cẩn thận sao?

Nếu đã như vậy, thì bắt nó đi.

Vừa hay, ta cũng thiếu một nha hoàn ấm giường.

Ngươi giao con trai ngươi cho ta, ta cũng sẽ giúp ngươi làm việc.

Nếu không, đừng trách ta trở mặt vô tình!" Giọng của thần tướng

mang theo vẻ hung dữ.

Tiếp đó, một quyền liền đánh về phía Ám Ảnh Thần Cung, tốc độ nhanh như sấm sét.

Lúc này mọi người trong Ám Ảnh Thần Cung đều bị dọa mềm nhũn trên đất.

"Gào!" Chỉ là, ngay khi họ nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ chết, trên không trung một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Tiếp đó, một bàn tay khổng lồ đẩy ngang ra, lại chặn được thần tướng kia.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ chói tai vang lên.

Cả bầu trời như bị đánh vỡ.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hư không.

Tiếp đó, một thân ảnh lại hiện ra trước mắt mọi người.

Đây là một người thân hình hùng tráng vô cùng, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, hai mắt lóe lên ánh sáng kim loại.

Chính là Kim Mao Sư Vương của Đại Kinh đã đến.

Khi hắn xuất hiện, các đệ tử Ám Ảnh Thần Cung đang vây xem đều phấn khích vô cùng.

Bởi vì, Đại Kinh trong lòng họ là thần thoại.

Ban đầu, khi Ám Ảnh Thần Chủ vẫn lạc, là đối phương đã cứu các đệ tử Ám Ảnh Thần Cung.

Mọi người mới thoát được một kiếp.

Dù có chút nghi ngờ về thực lực của Đại Kinh, nhưng lúc này người của Ám Ảnh Thần Cung lại không thể tìm được thế lực nào đáng tin cậy hơn Đại Kinh.

Lúc này, thấy Ám Ảnh Thần Chủ xuất hiện, họ đều tràn đầy mong đợi.

Ám Ảnh Thần Chủ cũng thở phào nhẹ nhõm, đối với Kim Mao Sư Vương cung kính nói: "Đa tạ tướng quân cứu giúp!" Giọng nói mang theo vẻ cảm kích.

Dù sao, nếu không có Đại Kinh, kết cục của Ám Ảnh Thần Cung có thể tưởng tượng được.

"Ha ha, không cần khách sáo, chúng ta cũng là người quen cũ.

Ban đầu mấy huynh đệ chúng ta từng kề vai chiến đấu.

Bây giờ thấy ngươi không sao, thật sự là quá vui mừng!" Sư Vương cười nói.

Nghe vậy, Ám Ảnh Thần Chủ không dám chậm trễ: "Tướng quân, mời vào trong!" "Ừm!" Sư Vương gật đầu đồng ý, rồi đi vào trong đại điện.

Lúc này, hắn lại không biết, hành động của mình sẽ gây ra tai họa ngút trời cho Ám Ảnh Thần Cung.

Thân thể hắn vừa tiến vào đại điện, Ám Ảnh Thần Chủ liền ra lệnh: "Từ hôm nay, phong tỏa thần cung.

Bất cứ ai cũng không được ra vào.

Kẻ trái lệnh, chém!" Giọng nói vang lên, tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

Tiếp đó, lão ta lui xuống.

Lông mày của Kim Mao Sư Vương lại nhíu lại.

Hắn cảm giác Ám Ảnh Thần Chủ này dường như đã biến thành một người khác.

Ban đầu, đối phương không phải như thế này.

Nhưng, nghĩ đến lời dặn của Lưu Tranh, hắn vẫn chọn ở lại.

Lúc này, Lưu Tranh đã xuất hiện ở rìa Thần Vực.

Trong mắt hắn lộ ra tia tinh quang.

Tiếp đó, hắn nói: "Đi thôi, đi xem xem, thần cung này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Lời hắn vừa dứt, thân hình hóa thành lưu quang, bay về phía xa.

Một lát sau, thân hình họ dừng lại trên hư không.

Tiếp đó, một thành trì mênh mông hiện ra trước mắt.

Nơi này lại là một thành trì trong Thần giới, tên là Thiên Thần Thành, do Thần đế ban cho Ám Ảnh Thần Chủ.

Ban đầu, đối phương từng cứu viện Lưu Tranh, bây giờ cũng coi như là báo ơn.

Lúc này bên ngoài Thiên Thần Thành, tụ tập người của các tộc.

Có người của Ma Long nhất tộc, có người của Yêu Thú nhất tộc, còn có người của Nhân tộc.

Nhưng, thứ hấp dẫn sự chú ý của Lưu Tranh nhất, lại là một hàng thân ảnh đứng trên lầu cổng thành.

Sau lưng hàng người này có mấy trăm người bảo vệ.

Họ mặc áo giáp, mỗi người tu vi đều đạt đến cảnh giới Thần Tôn.

Phía trước lại là một thanh niên, trên mặt lộ vẻ kiêu ngạo, ánh mắt khinh miệt, dường như không ai lọt vào mắt hắn.

Lúc này, hắn đang nói cười với người bên cạnh.

Phía bên kia Thiên Khung lại là một bộ dạng khúm núm, không ngừng tươi cười, đồng thời giới thiệu mình với thanh niên kia.

"Đại hoàng tử, đây là cung chủ Ám Ảnh Thần Cung, Ám Ảnh

Thần Chủ.

Ban đầu lão ta từng cứu bệ hạ Đại Kinh.

Hơn nữa lần này lại cứu chúng ta.

Ngươi nhất định phải kết giao tốt với đối phương, nếu không, e rằng không ai chịu làm bạn với ngươi!" Thiên Khung nịnh nọt nói.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, Ám Ảnh Thần Chủ liền nói với Thiên Khung: "Ngươi về thần cung chờ trước đi.

Đợi bản tọa xử lý xong chuyện này, nhất định sẽ bẩm báo bệ hạ.

Còn chuyện của thần tử, cũng nên giải quyết rồi!" "Bốp!" Lời vừa dứt, lão liền biến mất tại chỗ.

Lúc này, trong lòng lão rất rõ ràng, tính cách của thần tử tàn bạo, thủ đoạn độc ác.

Nếu để đối phương tiếp tục trưởng thành, nhất định sẽ tạo phản.

Chỉ là, ngay sau khi lão rời đi, trong Ám Ảnh Thần Cung lại bùng phát sát cơ rực rỡ.

Từng đạo thân ảnh xông lên trời, hội tụ về phía đại điện.

Trên thân thể họ tỏa ra khí tức hung tàn.

Kẻ cầm đầu mặc chiến bào, thân hình cao lớn vô cùng.

Chính là Ám Ảnh Thần Chủ.

Lúc này, trong mắt lão lộ ra sát khí nồng đậm, lạnh lùng quát: "Đem Ám Ảnh Thần Tử ra đây, cùng trẫm đi yết kiến thần tử!" "Vâng, cung chủ!" Nghe vậy, những đệ tử kia đâu dám do dự, trực tiếp bay về phía đại điện.

Lúc này, thần tử còn hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong mắt hắn lóe lên một tia lạnh lẽo, khinh thường nói: "Nhân

tộc quèn mà thôi, dựa vào cái gì mà bảo ta ra ngoài?

Các ngươi không biết sao, trong Thần giới này, không có lệnh của phụ thân, bất cứ ai cũng không được bước vào nửa bước!

Nếu không, chính là khiêu khích uy nghiêm của thần đình.

Các ngươi biết không!" Ám Ảnh Thần Tử vô cùng kiêu ngạo.

Trên người hắn tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

Ngay khi lời hắn vừa dứt, những đệ tử Ám Ảnh Thần Cung kia lại không khỏi một trận cay đắng.

Ám Ảnh Thần Chủ là tín ngưỡng của họ, bây giờ thần chủ không có ở đây, họ đâu dám chọc giận.

"Thần tử tha mạng!" Một danh trưởng lão quỳ xuống đất la lớn.

"Tha mạng, bản thiếu gia tại sao phải tha mạng!" Lời vừa dứt, trên mặt hắn lại vẫn lộ vẻ không kiên nhẫn.

Ngay lúc này, Ám Ảnh Thần Chủ cuối cùng cũng xuất hiện.

Thân thể lão đứng trên mây, cả người tỏa ra một luồng hàn ý lạnh như băng, khiến trong mắt thần tử lộ vẻ kinh hãi.

Tiếp đó, hắn vội vàng nói: "Phụ thân, sao người lại đến!" Ám Ảnh Thần Chủ là người mà hắn sợ nhất.

"Hừ, nghịch tử, ngươi còn biết ta là phụ thân của ngươi.

Nhiều năm như vậy, lại vẫn hung ác như thế, không biết hối cải.

Đây là chuẩn bị ép phụ thân từ bỏ vị trí cung chủ sao!" Giọng của Ám Ảnh Thần Chủ mang theo một tia phẫn nộ.

"Phụ thân hiểu lầm, hài nhi sao nỡ!" Giọng nói cẩn thận.

Chương 657

Chỉ là, ngay khi lời hắn vừa dứt, lại không ngờ, giọng của Ám Ảnh Thần Chủ càng thêm âm trầm: “Hừ, ở đây không có người ngoài, không cần giả vờ.

Ngươi không phải là chê mình ở đây chán ngấy rồi sao?

Sớm muộn gì cũng có một ngày, vi phụ sẽ dẫn tất cả mọi người rời đi.

Đến lúc đó, ngươi muốn đi đâu thì đi!

Nhưng, bây giờ phải câm miệng cho ta.

Bởi vì, ta bây giờ đại diện cho thần đình!

Hiểu chưa!” Lời vừa dứt, Ám Ảnh Thần Chủ không nói nữa.

Ám Ảnh Thần Tử cũng bị dọa sợ, lúc này không dám lên tiếng.

Hắn không ngờ, Ám Ảnh Thần Chủ lại thật sự tuyệt tình như vậy.

Nhưng, trong lòng hắn hiểu, đối phương đã nói như vậy, thì thật sự có khả năng.

Lúc này không khỏi cúi đầu.

Dù thực lực của hắn đã vượt qua Ám Ảnh Thần Chủ, nhưng đối phương là phụ thân của hắn, hơn nữa trong Ám Ảnh Thần Cung có rất nhiều người đều ủng hộ đối phương.

Nghĩ đến đây, hắn liền từ từ nói: “Vâng, phụ thân!” Giọng nói có bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn lại là oán độc.

Ngay lúc này, các đệ tử khác xung quanh cũng không khỏi thở phào một hơi.

Thần tử thế hệ này của Ám Ảnh Thần Cung rất khó đối phó.

Mẹ của hắn tuy là thánh mẫu, nhưng cũng không được sủng ái.

Nếu đối phương còn quậy phá nữa, cả Ám Ảnh Thần Cung đều có khả năng bị diệt vong.

Cùng lúc đó, thân hình Ám Ảnh Thần Chủ lại bay lên tường thành.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng nổ lớn, thân thể lão vững vàng đáp xuống đầu thành.

Nhìn Ám Ảnh Thần Tử phía dưới, trong mắt lão lộ ra một tia lạnh lẽo.

Tiếp đó, lão lạnh lùng nói: "Ngươi có thể về rồi, từ nay về sau không được bước vào thần cung một bước!" Giọng nói tràn đầy vẻ không cho phép nghi ngờ.

Nghe vậy, sắc mặt Ám Ảnh Thần Tử không khỏi biến đổi.

Tiếp đó, hắn không chút do dự nói: "Phụ thân, sao người có thể giam lỏng con, lẽ nào quên con là con của người sao!" Trong mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng.

"Chát!" Ngay khi lời của Ám Ảnh Thần Chủ vừa dứt, một tát đã tát vào mặt đối phương.

Điều này khiến Ám Ảnh Thần Tử cảm thấy vô cùng sỉ nhục.

"Gan của ngươi thật sự quá lớn, lại dám ngông cuồng như vậy.

Chẳng trách mẹ ngươi sẽ chết trong tay người khác.

Bây giờ, mau về đi, ta sẽ cho người đưa ngươi về.

Nếu không, thì ở lại đây đi." Ám Ảnh Thần Chủ thản nhiên nói.

Hai mắt lão lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, trông vô cùng lạnh lùng.

"Phụ thân!" Nghe vậy, Ám Ảnh Thần Tử đầy hận ý nói.

Chỉ là, ngay khi hắn còn muốn nói gì đó.

“Xoẹt!” Tiếng lưỡi dao sắc bén xé rách da thịt vang lên.

Tiếp đó, mọi người liền thấy, Ám Ảnh Thần Chủ tay cầm kiếm sắc, trực tiếp đóng đinh thần tử kia lên đầu thành.

Cảnh tượng này khiến mọi người xung quanh đều kinh ngạc vô cùng.

Nhưng, họ cũng không hề nghi ngờ, thần chủ của mình làm ra tất cả những chuyện này.

Bởi vì, trong mắt thần chủ, Ám Ảnh Thần Tử hoàn toàn không đáng là gì.

Mẹ của đối phương, trong mắt Ám Ảnh Thần Chủ, cũng như cỏ rác.

“Từ nay về sau, ai còn dám bắt nạt con gái của ta, ta sẽ giết cả nhà kẻ đó!” Giọng của Ám Ảnh Thần Chủ vang lên.

Tất cả mọi người đều run lẩy bẩy, không dám có chút chậm trễ.

Ngay lúc này, Ám Ảnh Thần Chủ lại đi đến bên cạnh Lưu Tranh, cung kính nói: “Gặp qua Hán đế bệ hạ!” Lời vừa dứt, lại khiến đám thị vệ xung quanh đều kinh ngạc thốt lên.

Trên mặt họ lộ vẻ không thể tin được.

Dù sao, ngày thường, Ám Ảnh Thần Chủ này cao cao tại thượng, bao quát trời đất, khi nào lại có sự cung kính như vậy.

Điều này quả thực đã lật đổ nhận thức của mọi người.

Lúc này Lưu Tranh lại không hề có chút bất ngờ.

Dù sao, ban đầu đối phương từng giúp đỡ mình.

Lưu Tranh bấy giờ cười nói: “Không cần khách khí.

Đây là chuyện ta đã hứa với ngươi.

Nhưng mà, ngươi chắc chắn có thể chặn được Dị ma không?

Nghe nói đám Dị ma này, thực lực vô cùng cường đại.

Trẫm không muốn có bất kỳ tổn thất nào đâu!" Giọng của Lưu Tranh vang lên.

"Hán Đế bệ hạ xin hãy yên tâm, chỉ cần có thần ở đây, bảo đảm sẽ không làm thương tổn người vô tội!" Ám Ảnh Thần Chủ quả quyết nói.

Ngay lúc này, dưới tường thành, Ám Ảnh Thần Tử lại gào lên thảm thiết.

"Phụ thân, người lại giết con, người thật tàn nhẫn, người lại giết con, con liều mạng với người.

Ta muốn báo thù!" Lần này, Ám Ảnh Thần Chủ có thể nói là đã hoàn toàn chọc giận đối phương.

Hốc mắt hắn như muốn nứt ra.

Ngay lúc đó, thân hình hắn tung lên, hóa thành tàn ảnh lao tới.

Thế nhưng, ngay khi hắn đến gần, lại phát hiện tất cả mọi người có mặt đều đang tĩnh lặng nhìn mình, trên mặt lộ ra vẻ thương hại.

Những người này đều là huynh đệ, chú bác của hắn, hắn căn bản không thể phản kháng.

Tiếp đó, một quyền đấm vào hư không, phát ra tiếng nổ vang vọng.

Hành động như vậy càng khiến cho các cường giả của Ám Ảnh Thần Cung lộ rõ vẻ khinh bỉ trong mắt.

"Ám Ảnh Thần Tử, thực lực của ngươi đã tăng lên rất nhiều,

không hổ là Thần Tử.

Nhưng trước mặt bệ hạ, ngươi vẫn yếu ớt vô cùng.

Bây giờ quay về đi, đừng làm ta thất vọng nữa!" Ám Ảnh Thần Chủ nhàn nhạt nói.

Dứt lời, thân hình hắn biến mất tại chỗ, chỉ còn lại Ám Ảnh Thần Tử mặt đầy bi phẫn đứng đó.

Nhưng lúc này, hắn lại không dám nói nhiều, chỉ có thể trở về phủ đệ của mình, chờ đợi cơ duyên giáng lâm.

Thế nhưng, cũng chính lúc này, trong một mật thất ở Viễn Cổ Bí Cảnh, hai lão giả đã mở đôi mắt nhắm nghiền suốt mấy vạn năm.

Trong mắt họ, tinh quang trào dâng.

Không gian bên cạnh cũng gợn lên những gợn sóng.

"Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), cuối cùng cũng tỉnh rồi, chúng ta lại khôi phục thực lực rồi!" Giọng nói âm lãnh vang lên, khiến cho tộc trưởng Ám Ảnh tộc ở phía dưới không khỏi rùng mình.

Nhưng một lát sau, hắn liền hưng phấn hô lên: "Hai vị trưởng lão, hai ngài cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

Hai ngài nhất định phải báo thù cho chúng ta, nhất định không thể để cho Ám Ảnh Thần Chủ đó được yên!" Giọng nói vang lên, mang theo một tia gấp gáp.

"Ha ha, con trai ngươi không ra gì, chúng ta tự nhiên là phải xuất quan!" Hai vị trưởng lão lạnh lùng nói.

Sau đó, họ đứng dậy, chuẩn bị xuất quan.

Thấy cảnh tượng này, trên mặt Ám Ảnh Thần Chủ cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Dù sao, thực lực của hai vị trưởng lão này có thể chiến đấu với Thần Vương ngũ trọng, chỉ cần họ xuất quan, trong Ám Ảnh Thần Cung này, còn ai có thể cản trở mình trở thành Thần Hoàng?

Ở một nơi khác, bên trong Ám Ảnh Thần Điện, lúc này cũng đã rơi vào tĩnh lặng.

Vì Ám Ảnh Thần Chủ đã vẫn lạc, nên các gia tộc lớn đều lựa chọn đầu quân cho Đại Công tước tử.

Dù sao, hành động lần này là do đối phương chỉ huy.

Chỉ là họ không ngờ, Đại Công tước tử này lại bị người ta tiêu diệt.

Trong nháy mắt, những người ủng hộ Ám Ảnh Thần Tử đều sôi sục.

Họ tập trung bên ngoài thần điện, hy vọng có thể tìm được Ám Ảnh Thần Chủ để báo thù cho Đại Công tước tử.

Chỉ là, điều khiến họ thất vọng là Thần Chủ đã sớm rời khỏi Ám Ảnh Thần Điện, không biết đã trốn đi đâu.

Về phần Ám Ảnh Thần Tử, tuy cũng muốn báo thù cho ca ca, nhưng thực lực bản thân lại thấp kém, hơn nữa chỉ là Thần Vương tam trọng, căn bản không đủ dùng, thậm chí đến việc bỏ chạy cũng không làm được.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể nén đau khổ trở về thần điện.

Lúc này, nước mắt lăn dài trên má hắn.

Cùng lúc đó, Ám Ảnh Thần Chủ cũng đã trở về thần cung của mình.

Hắn ngồi trên bảo tọa, nói với đám người bên dưới: “Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người phải theo dõi chặt chẽ cho ta.

Ám Ảnh Thần Tử dù sao cũng là Thần Tử.

Ám Ảnh Thần Cung của ta không thể không có người thừa kế, các ngươi hiểu chưa!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Những thuộc hạ bên dưới cung kính lui ra, rõ ràng là đã đi tuân lệnh.

Ngay khi lời của Ám Ảnh Thần Chủ vừa dứt, cả thiên địa dường như đều yên tĩnh lại.

Tiếp đó, liền thấy nam tử cao lớn uy mãnh kia chậm rãi nói: "Thần chủ, ta cảm nhận được trong thần cung của chúng ta có một luồng dao động đặc biệt.

Lẽ nào là huyết mạch của Ám Ảnh Thần Tử đang triệu hồi chúng ta?" Nghe thấy vậy, sắc mặt Ám Ảnh Thần Chủ biến đổi, rồi lạnh lùng nói: "Đi thôi, đi xem sao, nếu thật sự là do huyết mạch dẫn dắt, ta lại muốn xem xem, nữ thần đó rốt cuộc là ai mà lại dám bức bách con trai ta đến mức này.

Nếu không tìm được nàng ta, ta thề sẽ diệt sát đối phương!" Giọng nói ẩn chứa một tia tàn nhẫn.

Ngay sau đó, hai vị Ám Ảnh Thần Chủ đi về phía sâu trong thần điện.

Còn vị Ám Ảnh Thần Tử kia thì đã trở về phòng mình.

Lần này, đả kích mà hắn phải chịu quá lớn.

Nghĩ đến nam tử cao lớn vô cùng kia, nghĩ đến sự khủng bố của đối phương, hắn liền cảm thấy sợ hãi.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu đối phương muốn giết mình thì sẽ dễ dàng đến mức nào.

Ngay lúc này, trong đại sảnh của Ám Ảnh Thần Chủ.

“Hù!” Ám Ảnh Thần Chủ hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói: “Ám Nhất, truyền tin cho mấy vị hộ pháp khác, bảo họ mau chóng quay về.

Lần này, bản tọa chuẩn bị xuất động toàn bộ.

Vị Nữ Thần Vương kia, đã dám khi dễ con ta, vậy thì hãy chuẩn bị bị đồ sát đi!” Giọng nói vừa dứt.

“Vâng, Thần chủ!” Ám Nhất cung kính nói, rồi xoay người rời đi.

Khi hắn vừa bước vào mật thất, xung quanh liền tỏa ra năng lượng mênh mông.

Bốn bóng người trong nháy mắt tụ lại một chỗ.

“Ha ha, bạn cũ, cuối cùng cũng gặp lại rồi!” Một nam tử có tướng mạo thô hào cười nói.

“Đúng vậy, lão huynh đệ.

Tu vi của ngươi lại tinh tiến rồi!” Một người khác phụ họa.

Ngay khi hai vị Thần chủ đang ôn lại chuyện cũ.

“Xoẹt!” Một bóng người xuất hiện bên ngoài mật thất.

Rõ ràng là ám vệ mà Ám Ảnh Thần Chủ phái đi dò la tin tức.

Lúc này, hắn mặt đầy kinh hãi, quỳ rạp trên mặt đất.

“Thần chủ, không hay rồi, có địch tấn công!” Tiếng nói vang lên, khiến Ám Ảnh Thần Chủ không khỏi nhíu mày.

Tiếp đó, một chưởng liền đánh ra.

Ánh sáng chói lòa bùng nổ, ám vệ bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng trong mắt hắn lại tràn đầy vẻ sợ hãi.

Tiếp đó, hắn lại hô lên: “Thần chủ cứu mạng, là cao thủ nhân loại!” “Ầm ầm!” Theo tiếng hô, thân hình Ám Ảnh Thần Chủ lao ra.

Khi hắn đến trước cửa, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

Chương 658

Chỉ thấy ở cửa mật thất, lúc này đang có một bóng người đứng đó.

Người này mặc hắc bào, lưng đeo trường kiếm.

Tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Mà lời của ám vệ càng chứng thực thêm suy đoán trong lòng hắn.

Tiếp đó, giọng của Ám Ảnh Thần Chủ trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng.

"Là kẻ nào, dám xông vào Ám Ảnh Thần Điện của ta!" Tiếng nói vang lên.

Trong toàn bộ thần điện, tất cả cường giả Ám Ảnh đều bước ra.

Thân hình họ hiện lên giữa không trung, mỗi một người đều tỏa ra khí thế mạnh mẽ.

Ám Ảnh Thần Điện này vốn cũng là một thế lực siêu cấp.

Đáng tiếc, từ sau khi Ám Ảnh Thần Chủ vẫn lạc, thực lực lại không ngừng suy yếu.

Lúc này, nhìn bóng người kia, kẻ đó lạnh lùng nói: "Hừ, một đám sâu kiến!" Tiếp đó, hắn đưa cánh tay phải ra.

"Bằng bằng!" Tiếng nổ như đạn pháo vang lên.

Các cường giả của Ám Ảnh Thần Điện lại bị đánh nát ngay tại chỗ.

Sương máu lan tỏa, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập.

Thấy cảnh này, đồng tử của Ám Ảnh Thần Chủ không khỏi co rụt lại.

Hắn không ngờ, viện binh mà mình chờ đợi hôm nay lại là một tồn tại mạnh mẽ như vậy.

"Các hạ rốt cuộc là ai, đến Ám Ảnh Thần Đình của ta có mục đích gì!" Ám Ảnh Thần Chủ lên tiếng hỏi.

Chỉ là, nghe thấy tiếng hỏi, bóng người kia lại không nói một lời, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng lạnh nhạt.

Ám Ảnh Thần Chủ không dám chậm trễ, liền lấy ra một miếng ngọc phù, trong nháy mắt bóp nát.

Một lát sau, một trận năng lượng kịch liệt trào dâng.

Tiếp đó, từng bóng người xuất hiện bên ngoài Ám Ảnh Thần Điện.

Những người này, trên người tỏa ra khí tức âm lãnh, rõ ràng là ám vệ của Ám Ảnh Thần Triều.

Hơn nữa, mỗi người thực lực đều vô cùng cường đại.

"Tham kiến Thần chủ!" Rất nhiều cường giả lên tiếng.

Tiếp đó, Ám Ảnh Thần Chủ liền nói: "Vị tiên sinh này muốn gặp mặt vị nữ thần kia.

Đưa người tới đây đi!" Lời vừa dứt.

"Tuân mệnh!" Một ám vệ dẫn đầu cung kính nói, rồi đi về phía xa.

Rất nhanh, một thiếu nữ mặc áo lục xuất hiện giữa sân, chính là vị nữ thần kia.

Gương mặt xinh đẹp của nàng trắng bệch.

Nhìn Ám Ảnh Thần Chủ, nàng cẩn thận nói: "Ám Ảnh Thần Chủ,

ta đến để đưa dược liệu!" Giọng nói mang theo vẻ bi thương.

"Ồ, ngươi tên là gì!" Ám Ảnh Thần Chủ nhàn nhạt hỏi.

Lời nói của hắn bình thản, nhưng bất kỳ ai cũng có thể nghe ra ngọn lửa giận dữ ẩn chứa bên trong.

"Bẩm Thần chủ, ta tên Lục Trúc!" Nữ thần nhỏ giọng nói.

"Cạch!" Chỉ là, ngay khi giọng nói của nàng vừa dứt, chén trà trong tay Ám Ảnh Thần Chủ lại rơi xuống đất.

Bởi vì hắn biết điều này đại biểu cho cái gì.

"Ngươi theo con trai ta đã mấy trăm vạn năm rồi nhỉ, còn nhớ cảnh tượng ta dạy ngươi luyện đan lúc đầu không!" Giọng của Ám Ảnh Thần Chủ vang lên, lúc này mang theo một chút khàn khàn.

"Đệ tử không quên được ân đức của ngài đối với ta!" Nữ thần lên tiếng nói.

Ngay khi giọng nói của nàng vừa dứt, Ám Ảnh Thần Chủ lại chậm rãi nói: "Không quên cũng được, ngươi có biết tội không!" "Đệ tử, không biết!" Nghe thấy vậy, khóe miệng Ám Ảnh Thần Chủ lộ ra một tia chế nhạo.

Tiếp đó, hắn chỉ vào Lục Trúc quát lên: "Thánh dược của Ám Ảnh Thần Điện ta, sao có thể cho một nô lệ ăn, thật là làm mất mặt ta.

Hôm nay, bản tọa sẽ phế bỏ thần thể của ngươi, ban cho ngươi cái chết!" "Phụ thân!" Nghe thấy vậy, Ám Ảnh Thần Tử không khỏi kêu lên.

Trong mắt hắn lóe lên một tia bi thương.

Dù sao đây cũng là nha hoàn đã lớn lên cùng mình từ nhỏ.

"Sao, ngươi muốn chống lại phụ thân sao!" Ám Ảnh Thần Chủ nghiêm giọng nói.

“Ám Ảnh Thần Chủ, nếu ngài còn ép buộc tiểu thư, thì đừng trách thuộc hạ trở mặt!” Nghe thấy vậy, Lục Trúc quật cường nói.

Bên cạnh nàng, vị thị vệ kia cũng che chắn trước mặt Lục Trúc.

Những thị vệ này đều đã theo nàng từ nhỏ, sớm đã nảy sinh tình cảm huynh muội chân thành.

“Ngu muội không biết điều, ngươi có biết ngươi đã phạm phải tội gì không!” Ám Ảnh Thần Chủ lạnh lùng nói.

Lúc này, trong mắt hắn thậm chí còn ánh lên màu đỏ tươi.

“Ám Ảnh Thần Chủ, ta nguyện ý chịu phạt cho sai lầm của mình.

Chỉ cầu ngài đừng trút giận lên người khác!” Lục Trúc lúc này kiên định nói.

Trong đầu nàng lúc này lại lóe lên một gương mặt tuấn mỹ.

Đó là người nàng yêu.

Chỉ là, giọng của Ám Ảnh Thần Chủ vẫn tiếp tục: “Hừ, ngươi cho rằng ngươi còn có tư cách nói điều kiện với bản tọa sao?

Bản tọa cho ngươi một lựa chọn, hoặc là thần phục con trai ta, trở thành cấm duệ của nó.

Nếu không, kết cục của ngươi chỉ có một con đường chết!” Nghe thấy vậy, Ám Ảnh Thần Chủ không hề che giấu ý uy hiếp của mình.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu đối phương không đồng ý, vậy thì chỉ có thể liều mạng chiến đấu.

Dù cho mình có vẫn lạc, cũng phải bảo vệ con trai mình rời đi.

“Ha ha, ngươi lại để một nô tỳ làm con dâu mình, thật là hoang đường!” Lời của Ám Ảnh Thần Chủ vừa dứt, đối diện hắn, bóng người kia lại cười phá lên.

Trong mắt người đó lộ ra tia mỉa mai.

“Tìm chết!” Giọng của Ám Ảnh Thần Chủ truyền ra.

Ngay sau đó, toàn thân hắn bùng lên kim quang chói lọi.

Một quyền tung ra, kình phong nóng rực, tựa như thiên hà đổ xuống, trực tiếp đập vào bóng người kia.

Chỉ là, đối phương dường như không hề phản kháng.

“Ầm!” Công kích nóng rực trực tiếp va vào bóng người kia.

Thân hình đối phương liên tục lùi lại ba bước, nhưng cuối cùng lại dừng lại được.

“Xì!” Thấy cảnh này, đồng tử của Ám Ảnh Thần Chủ không khỏi co rụt lại.

Bởi vì, hắn phát hiện đối phương căn bản không hề bị thương, điều này quá quỷ dị.

Tiếp đó, hắn lạnh lùng nói: “Nếu ngươi không muốn khuất phục, vậy giữ lại cũng vô dụng!” Giọng nói mang theo vài phần tàn nhẫn.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bước vượt qua hư không, chộp về phía bóng người kia, tốc độ nhanh vô cùng.

“Gầm!” Ngay khi bàn tay hắn sắp chạm vào đối phương, người kia lại gầm lên một tiếng.

Trong nháy mắt, cuồng phong gào thét khắp đại sảnh.

Mà thân thể của Ám Ảnh Thần Chủ, lúc này lại nứt ra từng tấc, hóa thành bụi phấn, biến mất tại chỗ.

Cảnh tượng này, khiến cho tất cả mọi người, hốc mắt như muốn nứt ra.

“A!” Một lão bộc càng kinh hô thành tiếng.

Lúc này, mắt ông ta đỏ rực.

"Thần chủ!" Tiếp đó, ông ta lao vào chiến trường.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Bên kia, Ám Ảnh Thần Tử, lúc này trong hốc mắt cũng lăn dài nước mắt.

Lần này, Ám Ảnh Thần tộc của họ tổn thất quá nặng, đặc biệt là sự mất mát của cao thủ cảnh giới Thần chủ, thật sự khó có thể chịu đựng.

Ngay lúc này, bóng người đứng tại chỗ kia lại lên tiếng: "Thực lực của Ám Ảnh Thần Chủ không đáng lo ngại.

Nhưng, có thể mượn tay hắn để thăm dò bố trí trong Thần Chủ Cung một phen!" Giọng nói của hắn vừa dứt, liền ngồi xuống lần nữa.

"Vâng, công tử!" Nghe thấy vậy, Lục Trúc cung kính nói.

Tiếp đó, nàng đứng dậy.

Lúc này, trong mắt nàng tràn đầy phẫn nộ và sát ý.

Tiếp đó, thân hình nàng lao ra.

"Xoẹt!" Thanh lợi kiếm trong tay vung ra, trong nháy mắt đã xuyên thủng mi tâm của vị Thần chủ kia.

Máu tươi nhỏ giọt, khiến đám người xung quanh không khỏi hít một hơi lạnh.

Nhưng Lục Trúc lại không dừng lại.

Tiếp đó, cổ tay nàng rung lên, từng thanh trường đao hiện ra.

Thân hình nàng phiêu hốt bất định.

Mỗi một đao chém ra, liền có người bị chém giết.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ đại sảnh đã đầy thi thể.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa khắp nơi.

"Phịch!" Thấy cảnh này, một vị trưởng lão quỳ rạp xuống đất, gào khóc: "Lục Trúc tiểu thư tha mạng!" Lúc này, trong lòng ông ta hiểu rõ, các thế lực gia tộc trong Ám Ảnh Thành tuyệt đối không dám cản đường Lục Trúc.

Nếu không, chờ đợi họ sẽ là sự hủy diệt.

Vì vậy, con đường sống duy nhất là đầu hàng.

"Yên tâm, đợi ta giải quyết xong đám tàn dư của Ám Ảnh Thần Phủ, ta sẽ cứu ngươi!" Trong mắt Lục Trúc, lóe lên ánh sáng u tối.

Lúc này, nàng chậm rãi nói.

Tiếp đó, thân hình nàng nhảy lên, cánh tay vung ra, nhanh như rắn độc phun nọc.

"Xoẹt!" Lại một cái đầu lâu bay lên.

Lục Trúc lúc này, tỏ ra vô cùng hung tàn.

Hơn nữa, thân hình càng thêm phiêu diêu, giống như quỷ mị, khiến cho người của Ám Ảnh Thần Phủ xung quanh căn bản không dám đến gần nửa bước.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên trong đại điện.

Thân hình Lục Trúc như cá lượn trong đám người.

Mỗi lần nàng xuất hiện, đều có một trưởng lão vẫn lạc.

Một lát sau, người của Ám Ảnh Thần Phủ đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc này, Lục Trúc cũng đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngày thường, nhàn nhạt nói: "Đi thôi, chúng ta về Thần phủ.

Nhớ kỹ, lần này trở về Thần phủ, phải hành sự kín đáo, để tránh

gây sự chú ý của người khác!" Giọng nói tuy nhẹ nhàng, nhưng Ám Ảnh Thần Chủ, sau khi nghe thấy, lại cung kính nói: "Vâng, sư phụ!" Hắn không dám nói nhiều, chỉ có thể tuân theo.

Lập tức, hắn dẫn người bên cạnh rút lui ra ngoài đại sảnh.

Lúc này, hắn chỉ hận không thể lập tức gặp được vị lão tổ kia, thỉnh ngài xuất quan.

Tất cả những điều này đều là do Lưu Tranh ban cho.

Chỉ là, ngay khi họ vừa chuẩn bị rời đi, một trận tiếng bước chân ồn ào vang lên.

Tiếp đó, mấy bóng người tiến vào đại sảnh.

Nam tử dẫn đầu, chính là Ám Ảnh Thần Tử.

Hắn nghe thấy động tĩnh, không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp chạy vào đại sảnh.

Lúc này, Lục Trúc trong đại điện, trong mắt lại lóe lên vẻ ngưng trọng.

Bởi vì, những người của Ám Ảnh Thần Phủ này, đều là bậc chú bác của nàng, hơn nữa, tu vi cực sâu.

Muốn chống lại đối phương không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng, bây giờ cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, lúc này nàng trực tiếp nói: "Cùng ta ra chiến trường!" Theo tiếng nói của nàng, cả người đã lao lên.

Chương 659

Trong tay nàng, nắm chặt chủy thủ sắc bén.

Lúc này, nó trong nháy mắt xé rách không gian, đâm thẳng về phía Ám Ảnh Thần Tử.

Mà Ám Ảnh Thần Tử, cũng không hề yếu thế, hai tay đánh ra, lại cứng rắn đối đầu.

"Bành!" Hai người đều bị đẩy lùi về phía sau.

Nhưng thân hình của Lục Trúc lại không hề quan tâm, trực tiếp lao lên, trên chủy thủ, hàn quang lấp lánh, khiến cho Ám Ảnh Thần Tử không dám chậm trễ, chỉ có thể đỡ đòn.

Chỉ là, tuy chiếm thế thượng phong, nhưng muốn chiến thắng lại vô cùng khó khăn.

Dù sao, tu vi của nàng chỉ có Thần Vương lục trọng.

Mà tu vi của đối phương, tuy chưa đạt đến thất trọng, nhưng dưới đòn tấn công bất ngờ, cũng khiến nàng rơi vào thế khó, không địch lại được.

Chỉ trong nháy mắt, trên người đã xuất hiện vết thương.

Nhưng, ngay lúc này, "Ầm ầm!", một luồng năng lượng mênh mông từ trong đại điện bùng nổ, khiến cho cả đại điện tràn ngập sát khí.

Một bóng người trong nháy mắt bay ra, tiếp đó, một chỉ điểm ra, mạnh mẽ vô song.

Đây là một Thái thượng trưởng lão của Ám Ảnh Thần Phủ.

Sau khi đột phá đến Chuẩn Thánh nhân cửu trọng, cuối cùng cũng

đã thành công bước vào Thần Hoàng nhị trọng.

Mà sau khi cảm nhận được tu vi của mình tăng lên, nào còn nhẫn nại được, trực tiếp ra tay.

Quyền cương mênh mông, tựa như sao băng rơi xuống, đánh về phía Lục Trúc, khiến đối phương, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Cảnh tượng này, quá kinh khủng, khiến nàng không dám phản kháng.

Không chỉ vậy, ngay sau đó một bóng người xuất hiện trong nháy mắt.

Đối phương mặc hắc bào, khuôn mặt bị che khuất trong bóng tối, khiến người ta không biết là ai.

Nhưng lại cho người ta một cảm giác kinh hãi.

Lúc này, Ám Ảnh Thần Chủ lại hưng phấn hô lên: "Thái thượng trưởng lão, ngài cuối cùng cũng xuất quan rồi!" Giọng nói mang theo vẻ vui mừng.

"Ừm, Ám Ảnh Thần Tử, ngươi làm rất tốt.

Không uổng phí lão phu hao phí bao nhiêu tinh lực, bồi dưỡng ngươi nhiều năm!" Giọng nói vang lên, mang theo vẻ vui mừng.

Lúc này, Lục Trúc, đối mặt với công kích như vậy, lại căn bản không có chút biện pháp nào để né tránh.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn công kích mênh mông đó cuốn về phía mình.

Giây phút này, trong mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Chỉ là, ngay lúc này, một bóng người lại xuất hiện giữa sân.

Khóe miệng người đó nở nụ cười.

Tiếp đó, liền đưa tay ra chộp.

Chưởng ấn mênh mông trong nháy mắt bùng nổ, lại trực tiếp nghênh đón công kích đó.

Kình khí nóng rực lan tỏa, khiến tất cả mọi người không khỏi co rút đồng tử.

"Xoẹt!" Theo một tiếng rít vang lên, thân hình Lục Trúc liền bị đẩy ra.

Sau đó, ánh mắt nàng chăm chú nhìn người ra tay kia, kinh ngạc nói: "Là ngươi!" Giọng nói của nàng vang lên, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bởi vì, người ra tay, không phải ai khác, chính là vị nữ tử thần bí kia.

Chỉ là, ngay khi giọng nói của nàng vừa dứt, vị trưởng lão của Ám Ảnh Thần Phủ kia lại không khỏi thở phào một hơi.

Tiếp đó liền lạnh lùng nói: "Hừ, hóa ra là ngươi, thảo nào dám xông vào Ám Ảnh Thần Phủ của ta.

Chỉ là, hôm nay đã đến rồi, vậy thì để lại mạng đi!" Nói rồi, hắn liền ra hiệu cho Ám Ảnh Thần Tử kia.

Lúc này, hắn muốn bắt giữ Ám Ảnh Thần Tử, để chứng minh giá trị của mình.

Chỉ là, ngay khi lời nói của hắn vừa dứt.

"Xoẹt!" Lại một lưỡi dao sắc bén lướt qua.

Lần này, trước ngực vị trưởng lão kia, lại phun ra một màn sương máu.

"Ngươi dám giết ta, phụ thân ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi!" Lần này, hắn thật sự sợ rồi.

Bởi vì, hắn đã nhận ra biểu tượng của Ám Ảnh Thần Chủ.

Lúc này, đối phương đứng giữa không trung, ngọn lửa giận trong đôi mắt gần như muốn phun ra.

"Giết, không chừa một ai!" Giọng nói lạnh lẽo truyền ra, lại khiến vị trưởng lão kia không khỏi rùng mình.

Sau đó, hắn không dám ở lại nữa, xoay người bỏ chạy.

Chỉ là, ngay khi thân thể hắn vừa bay lùi ra.

Một thanh lợi kiếm lại lần nữa xuyên qua cổ họng hắn.

Đây là Ám Ảnh Thần Chủ ra tay.

Tốc độ của hắn cực nhanh.

Sau khi một kiếm chém chết Thái thượng trưởng lão của Ám Ảnh Thần Phủ, hắn thậm chí còn không thèm liếc mắt một cái, đi thẳng đến trước mặt Ám Ảnh Thần Tử.

Trong đôi mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng nói: "Ngươi là con trai ta!" Nghe thấy vậy, Ám Ảnh Thần Tử không khỏi sững sờ.

Tiếp đó, giọng nói run rẩy nói: "Phụ thân, cứu con.

Lục Trúc muốn giết con!" Giọng nói của hắn mang theo vẻ thê lương.

Ngay lúc này, bên cạnh Ám Ảnh Thần Chủ, một bóng người khôi ngô bước ra.

Toàn thân người này cơ bắp cuồn cuộn, tựa như đồng đúc sắt nung.

Một đôi mắt, ẩn chứa sát khí nồng đậm.

Hắn chính là Đại thống lĩnh của Ám Ảnh Thần Phủ, cũng là phó nhân trung thành nhất của Ám Ảnh Thần Chủ.

Ở cả Ám Ảnh Thành, hắn cũng là kẻ uy thế ngút trời.

Bây giờ xuất hiện, lại khiến cho trong mắt Lục Trúc lộ ra một tia hoảng loạn.

Bởi vì, nàng nhớ rất rõ, vị Đại thống lĩnh này, là cao thủ cảnh giới Thiên Nhân ngũ trọng.

Hơn nữa, năm xưa còn ở Ám Ảnh Thần Phủ, một mình đấu với ba Thái thượng trưởng lão, vẫn an toàn rút lui.

Mình làm sao có thể là đối thủ của hắn.

"Bành!" Chỉ là, ngay khi nàng đang suy nghĩ nên đối phó thế nào, thân hình của Đại thống lĩnh kia đã bay vọt ra trong nháy mắt.

Hắn tung ra một quyền, cả không gian đều rung chuyển dữ dội.

Lục Trúc thậm chí còn không thể né tránh, cả thân thể liền bị đánh nát tại chỗ.

Giây phút này, tất cả mọi người xung quanh đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Lúc này, Ám Ảnh Thần Chủ lại chậm rãi nói: "Đem thi cốt của Nữ thần đi.

Chờ Thần tử phục sinh!" Lời vừa dứt, hắn liền biến mất tại chỗ.

Đại thống lĩnh kia, lúc này cung kính nói: "Tuân mệnh!" Lời vừa dứt, hắn dẫn theo thủ hạ huynh đệ rời đi.

Nhiệm vụ của họ đã hoàn thành, tiếp theo là thu thập tình báo của các thế lực lớn.

Ngay lúc này, trong một mật thất khác, trong mắt Lâm Dương lại lộ ra một tia vui mừng.

Hắn cuối cùng cũng tìm được Nữ thần.

Nhưng, ngay khi vừa đến gần, lại phát hiện, cửa mật thất này, lại có lính canh nghiêm ngặt.

Rõ ràng, nơi này không hề đơn giản.

Nhưng, Lâm Dương lại không hề sợ hãi.

Hắn cẩn thận lẻn vào.

Vừa bước vào bên trong, Lâm Dương không khỏi ngây người.

Nơi này bài trí không khác gì bên ngoài.

Điểm khác biệt duy nhất là, nơi này bày đầy các loại dược liệu.

Tuy đều là hàng phổ thông, nhưng lại vô cùng quý giá, đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải động lòng.

Chỉ là, ánh mắt của Lâm Dương lại khóa chặt vào một hộp ngọc.

Ở đó, có một cây thực vật hình hoa sen, trong suốt như pha lê, tỏa ra sinh cơ nồng đậm.

Rõ ràng đó là Vạn Tượng Linh Thảo mà Lâm Dương cần.

Chỉ là, điều hắn không ngờ là, mình chỉ vừa đến gần một chút, một luồng khí tức mạnh mẽ lại bao trùm lấy hắn.

Tiếp đó, một con mãng xà khổng lồ chui ra từ ao sen.

Thân thể to lớn, dài đến mấy trượng.

Lưỡi đỏ rực thè ra, như rắn độc quấn quanh.

“Ngao!” Mãng xà khổng lồ há miệng, lao tới cắn Lâm Dương, đồng thời gầm lên.

“Xoẹt!” Chỉ là, ngay khi móng vuốt của nó vừa chạm vào Lâm Dương, chủy thủ sắc bén đã đâm thủng cổ họng nó.

Máu tươi chảy xuống.

“Ầm ầm!” Theo cái chết của mãng xà, những bức tường xung quanh lại phát ra tiếng nổ vang.

Ngay sau đó, liền nứt ra một khe hở.

Một lát sau, một bóng người xinh đẹp chậm rãi bước ra từ đó.

Trên gò má nàng, lấp lánh sương lạnh.

Thấy cảnh trong sân, nàng nhàn nhạt nói: “Ngươi là ai?

Dám tự tiện xông vào thần điện của ta, lẽ nào không biết đây là nơi nào sao?” Giọng nói vang lên.

Lâm Dương cảm thấy hơi thở của mình cũng trở nên gấp gáp.

Đúng vậy, người này chính là Nữ thần.

Chỉ là, lúc này, nàng căn bản không có phong thái ngày xưa.

Cả người trông tiều tụy vô cùng.

Trên dung nhan xinh đẹp, tràn ngập vẻ trắng bệch.

“Tôi... tôi tên là Lâm Dương, cô quên rồi sao?

Là tôi đã cứu cô.

Lần này đến, là để tìm sự giúp đỡ!” Nghe thấy giọng của đối phương, Nữ thần kia không khỏi sững sờ.

Tiếp đó, dường như nhớ ra điều gì đó, lẩm bẩm nói: “Hóa ra là anh, tôi nhớ ra rồi, là anh!” Giọng nói của nàng vang lên, nhưng không có chút tình cảm biết ơn nào, ngược lại còn nhíu mày hỏi: “Sao anh lại đến đây?

Anh đến để cứu tôi sao?

Tôi đã nói với anh từ lâu rồi, chuyện này căn bản không liên quan đến anh.

Anh mau đi đi, nếu không sẽ không đi được đâu.

Anh biết đấy, Ám Ảnh Thần Phủ của chúng tôi và Thánh Vực không đội trời chung.

Tu vi của anh, trong mắt tôi căn bản không là gì cả.

Chỉ có thể bỏ chạy, không thể liên hợp với tôi, nếu không chắc chắn sẽ chết.

Hơn nữa, cho dù tôi có đồng ý, ca ca của tôi cũng tuyệt đối sẽ không tha cho anh!" Giọng nói mang theo một tia lo lắng.

Chàng thiếu niên thần bí kia lại lắc đầu, nói: "Không, tôi đã đến đây, thì nhất định sẽ cứu cô ra.

Nếu không, thì không xứng làm đàn ông." Giọng nói đanh thép, kiên nghị vô cùng.

Tiếp đó, hắn lại đi về phía Nữ thần, muốn cùng nàng chung hoạn nạn.

Nữ thần kia, nhìn đối phương, nước mắt trong hốc mắt lại không nhịn được mà tuôn rơi.

Thân phận của mình, sao có thể là kẻ trước mắt này có thể địch lại.

Nếu không phải vì gia tộc, mình sao có thể dây dưa với một tồn tại như vậy.

Ngay lúc này, Đại thống lĩnh lại dẫn người bước vào.

Chương 660

Thấy cảnh trong phòng, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười khát máu.

Sau đó, lạnh lùng nói: "Chém giết kẻ này cho ta, đây là lệnh của Đại đế, kẻ trái lệnh giết không tha!" Theo tiếng nói, trong nháy mắt, hộ vệ của Ám Ảnh Thần Phủ liền động.

Họ xông về phía Lâm Dương.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương ngưng trọng.

Không ngờ, thực lực của Ám Ảnh Thần Phủ trong thần điện này lại kinh khủng đến vậy.

Mình vừa mới đến gần đã bị thương.

Hơn nữa, điều nguy hiểm hơn là, trong cơ thể mình, chân nguyên bị cấm cố, ngay cả Ngự Kiếm Thuật cũng không thể thi triển.

Thế này thì phiền phức rồi.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, hắn phát hiện tinh thần lực của mình lại đang suy yếu nhanh chóng, dường như sắp khô cạn.

Cảnh tượng này, khiến hắn kinh hãi.

Thảo nào thực lực của Ám Ảnh Thần Chủ lại kinh khủng đến vậy.

Hóa ra trong Ám Ảnh Thần Cung này, có pháp khí chuyên nhằm vào công kích tinh thần lực.

Lần này, e rằng mình phải toi rồi.

Ngay khi hắn đang lo lắng, các đệ tử của Ám Ảnh Thần Phủ vây quanh lại càng trở nên hung tợn.

Đặc biệt là một người trong số đó, càng gầm lên: "Tiểu tặc, ngươi đã giết Đại thống lĩnh, hôm nay phải lấy mạng ra đền!" Nói rồi, một chưởng liền vỗ vào vai Lâm Dương.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan vang lên.

Xương vai của Lâm Dương bị đánh gãy.

Hắn không khỏi rên lên một tiếng.

Tiếp đó, một lưỡi dao sắc bén lướt qua bụng hắn.

Máu tươi phun ra, sắc mặt Lâm Dương trắng bệch vô cùng.

Hắn bất chấp đau đớn, tiếp tục chống đỡ công kích của các thị vệ, đồng thời hô lên: "Nữ thần cứu ta!" Hắn hiểu rằng, nếu hôm nay không thoát thân, chắc chắn sẽ chết.

Chỉ là, điều khiến Lâm Dương không ngờ là, Nữ thần lúc này lại đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn mọi thứ.

Thậm chí, khi nàng nghe thấy đối phương gọi mình, trên mặt còn lộ ra vẻ khinh thường, rồi chậm rãi nói: "Không cần quan tâm đến hắn, để hắn chết đi, ai bảo hắn tự cho là thông minh.

Dám cứu ta ra, lần này tự hại mình rồi." Nghe thấy giọng nói mang ý chế giễu, trong lòng Lâm Dương không khỏi dâng lên một nỗi bi ai.

Mình làm vậy, có đáng không?

Dù sao, người trước mắt này, là Nữ thần cơ mà.

Mình không nên đến mạo phạm nàng.

Chỉ là, bây giờ tên đã lên cung không thể không bắn.

Đã lựa chọn cứu nàng, thì không thể bỏ dở giữa chừng, nếu không, mình còn được coi là đàn ông không?

Vì vậy, Lâm Dương quyết định liều mạng một phen.

“Bành!” Binh khí trong tay vung lên.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng.

“Keng!” Tia lửa bắn ra.

Lâm Dương nhân cơ hội này, trực tiếp bay ra, đến trước mặt Nữ thần kia, đưa tay chộp lấy cổ tay ngọc ngà của nàng.

“Ngươi quá đáng!” Trong mắt Nữ thần lộ ra vẻ tức giận.

Không chỉ vì hành động của Lâm Dương, mà còn vì mình bị Lâm Dương chạm vào cổ tay.

Điều này ở Ám Ảnh Thần Phủ, có thể coi là hành vi đại nghịch bất đạo.

Chỉ là, chưa đợi Lâm Dương giải thích, một luồng áp lực không tên liền đè lên người hắn.

Cảm giác này, khiến hắn kinh hồn bạt vía.

Tuy không có bất kỳ dao động linh lực nào, nhưng hắn tin rằng dự cảm của mình tuyệt đối không sai.

Thân phận của vị nữ tử thần bí này, phi phàm.

Ngay lúc này, thân hình Nữ thần lại phiêu dật né tránh cú chộp của hắn.

Tiếp đó, hai chân mạnh mẽ đá ra, một cú quét ngang, lại tạo ra hai bóng mờ trên không trung, lao thẳng về phía yết hầu Lâm Dương.

Rõ ràng, chiêu này không hề dùng hết toàn lực.

“Bùm!” Cùng với một tiếng trầm đục vang lên, thân thể Lâm Dương trực tiếp bị đá bay ra ngoài.

Mà trên lồng ngực hắn, cũng để lại một vết thương sâu thấy

xương.

Giây phút này, trái tim Lâm Dương hoàn toàn nguội lạnh.

Xem ra, vận khí của mình quá tệ, lại gặp phải đại tiểu thư của Ám Ảnh Thần Phủ ở đây.

"Ha ha, ngươi xong đời rồi.

Nữ thần này là của ta, ngươi cút đi!" Lúc này, giọng của Lưu Dũng truyền ra, trên mặt đầy vẻ hưng phấn.

Hắn không ngờ, mình lại có thể ôm được mỹ nhân về.

Nghĩ đến đây, hắn liền chuẩn bị rời đi.

Chỉ là, ngay khi hắn xoay người, một luồng hàn quang lạnh thấu xương lướt qua cổ hắn.

Tiếp đó, cả cái đầu của hắn bay lên.

Giây phút trước khi chết, Lưu Dũng vẫn đầy vẻ khó tin.

Mình đường đường là Đại Công tước tử của Ám Ảnh Thần Phủ, sao lại chết ở đây.

Tiếp đó, thân thể hắn đổ sập xuống đất.

Thấy cảnh này, những người của Ám Ảnh Thần Phủ kia, lần lượt rút đao kiếm ra, chuẩn bị chém giết Lâm Dương.

Chỉ là, ngay lúc này, giọng của Nữ thần truyền ra.

"Các ngươi lui cả đi, để ta tự tay kết thúc tính mạng của hắn!" Nói rồi, nàng chậm rãi tiến lại gần Lâm Dương.

Lúc này, trên mặt Lâm Dương lại không có chút sợ hãi nào.

Hắn nhìn chằm chằm Nữ thần, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi không phải muốn sống sao?

Tốt thôi, ta có thể cho ngươi đi.

Nhưng, ngươi cần phải đi cùng ta!" Nói rồi, ánh mắt hắn khóa chặt vào Nữ thần.

Đối với việc mình có thể sống sót rời đi hay không, hắn không có chút chắc chắn nào, nhưng vẫn muốn thử một phen.

"Hừ, si tâm vọng tưởng!" Nữ thần khinh thường nhìn Lâm Dương.

Nhưng, lời của nàng vừa dứt, đột nhiên, "Ầm ầm!" cả thần điện đều rung chuyển.

Một bóng người xuất hiện bên ngoài đại sảnh.

Rõ ràng là vị trưởng lão của Thần Cung kia đã ra tay.

Lúc này, trên mặt Lâm Dương lại hiện lên vẻ kích động.

Không ngờ, vào lúc này, vị trưởng lão kia lại đến kịp.

Nhìn Nữ thần, trong lòng Lâm Dương không khỏi thở phào một hơi.

"Sư phụ, mau cứu con!" Tiếp đó, hắn liền hô lên với vị trưởng lão ở cửa.

Hắn hy vọng đối phương có thể cứu mình rời đi.

Chỉ là, nghe thấy giọng của hắn, đồng tử của Nữ thần lại không khỏi co rụt lại.

Nàng biết sự lợi hại của vị trưởng lão này.

Không ngờ, mình vừa mới trốn ra, chưa kịp thở, đối phương đã tìm đến.

Mà vị Ám Ảnh Thần Chủ kia, dường như không có ý định can thiệp.

Vì vậy, nàng cắn chặt răng, lạnh lùng nói với Lâm Dương:

“Ngươi muốn ta cứu ngươi, đúng là người si nói mộng, bản tọa sẽ không cứu ngươi, ngược lại còn tiễn ngươi một đoạn đường.” Nói xong, thân hình nàng đã lóe lên, một quyền đánh về phía lồng ngực Lâm Dương.

Vị Nữ thần này, là tu vi cảnh giới Đại Thừa nhị trọng.

Dù là Lâm Dương, dưới tình huống bất ngờ, cũng căn bản không phải là đối thủ của nàng.

“Bành!” Tiếng nổ kịch liệt truyền ra.

Thân hình Lâm Dương trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn bị thương.

“Phụt...” Khóe miệng hắn không ngừng chảy máu tươi.

Chỉ là, dù vậy, chiến ý trong mắt lại nồng đậm đến cực hạn.

“Ha ha, Lâm Dương cuối cùng ngươi vẫn không đấu lại ta.

Nữ thần là của ta, không ai có thể cướp đi.

Chịu chết đi cho ta!” Nhìn Lâm Dương bị thương nặng thổ huyết, trên mặt Lưu Dũng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Tiếp đó, hắn lại lao về phía đối phương.

Hắn đã không thể kìm nén được nữa, muốn báo thù rửa hận.

Chỉ là, ngay lúc này, giọng của Nữ thần lại đột ngột truyền ra: “Đủ rồi!” Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Thân hình của Lưu Dũng cũng dừng lại tại chỗ.

“Sư phụ, người có ý gì?” Lúc này, đối phương có vẻ hơi bực bội, sắc mặt khó coi hỏi.

Hắn thật sự không hiểu, tại sao sư phụ lại ngăn cản hắn.

“Bốp!” Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng tát vang lên.

Tiếp đó, giọng nói lạnh lẽo của Nữ thần truyền ra.

"Từ nay về sau, ngươi và Nữ Thần Phủ của ta không còn quan hệ gì nữa, ta sẽ không gả vào gia tộc các ngươi.

Từ hôm nay, ngươi không còn là đồ nhi của ta nữa.

Nhớ kỹ, ngươi là nô bộc của ta.

Vĩnh viễn đừng quên điểm này." Nói rồi, nàng búng một ngón tay, trong nháy mắt, một luồng kình phong ập đến, trực tiếp xuyên qua trán của Lưu Dũng.

Trong khoảnh khắc, đối phương ngay cả thi thể cũng không còn.

"Lâm Dương, ngươi có nguyện ý làm nam sủng của Nữ Thần Phủ ta không?

Nếu đồng ý, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Nếu không, thì chỉ có một con đường chết!" Giọng nói nhàn nhạt của Nữ thần vang lên.

Các đệ tử của Ám Ảnh Thần Phủ xung quanh, sau khi nghe lệnh, đều rút bảo đao bên hông ra, dàn thành một hàng, hung hãn nhìn chằm chằm Lâm Dương, dường như có thể ra tay bất cứ lúc nào.

"Ha ha, chỉ là một Ám Ảnh Thần Phủ, ta thật sự không sợ!

Nếu không phải ngươi là nữ tử, hôm nay chắc chắn sẽ chết.

Muốn trở thành nữ nhân của ta, trước tiên hãy thắng ta rồi nói sau!" Lâm Dương lạnh lùng nói.

Lúc này, trong cơ thể hắn, ẩn chứa sức mạnh bàng bạc.

Dù là Nữ thần, lúc này cũng không dám dễ dàng đến gần.

Vì vậy, lá gan của hắn cũng trở nên lớn hơn.

"Được, nếu ngươi đã cố chấp không tỉnh ngộ, vậy ta sẽ thành toàn

cho ngươi!" Nói xong, nàng liền lao về phía Lâm Dương.

Chỉ là, khi nàng vừa đến gần đối phương khoảng ba trượng, "Gầm!" một tiếng rồng ngâm vang lên.

Một ngọn lửa nóng rực đột nhiên xuất hiện từ hư không.

Nhiệt độ nóng bỏng bao trùm xung quanh.

Nữ thần kia, càng sợ đến hoa dung thất sắc.

Nàng vạn lần không ngờ, thủ đoạn của Lâm Dương lại đa dạng đến vậy.

"Xoẹt!" Khoảnh khắc tiếp theo, thanh loan đao trong tay nàng rơi xuống đất.

"Đây..." Trơ mắt nhìn ngọn lửa bao trùm về phía mình, trong mắt Nữ thần lộ ra vẻ kinh hãi.

Chương 661

Thân thể ngọc ngà của nàng gần như bị nhiệt độ kinh khủng thiêu cháy một nửa.

Không chỉ vậy, dưới sự thiêu đốt ở nhiệt độ cao này, ngay cả làn da của nàng cũng nứt ra từng tấc.

Vị tuyệt đại giai nhân này, cuối cùng cũng đã kinh hô lên.

"Lâm Dương, ngươi thả ta ra, nếu không, ngươi chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn." Lúc này, nàng cảm thấy tinh hồn của mình đã sắp sụp đổ.

Thậm chí, ngay cả linh thức cũng đã tiêu tan một phần.

Không cần nói đến những thứ khác, chỉ bằng sức mạnh thể xác, căn bản không thể chống đỡ được bao lâu.

"He he, ta đang chờ đây.

Chỉ là, ta rất muốn xem xem, rốt cuộc là ai chết trước!" Lâm Dương mặc kệ đối phương nói gì, đều không thay đổi thái độ của mình.

Bây giờ, ý niệm duy nhất của hắn, là phải giết chết nữ tử này.

Chỉ là, ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục ra tay, trong mắt Nữ thần lại lộ ra một tia hung ác.

"Lâm Dương, ngươi không nên ép ta.

Ta muốn giết ngươi.

Ta muốn hấp thụ huyết mạch của ngươi.

Chỉ có như vậy, mới có thể đảm bảo mình sống sót!" Lời vừa dứt, đối phương đưa tay chộp về phía đan điền của mình.

Lâm Dương trong lòng vô cùng lo lắng, đồng thời, một quyền vung ra.

"Bành!" Hai bên va chạm, công thế của Lâm Dương bị phá vỡ.

"Xoẹt!" Một luồng sáng u tối, bắn thẳng vào xương vai hắn, khiến hắn rên lên một tiếng, lùi lại mấy bước.

Nữ thần phía sau, nhân cơ hội trốn thoát.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Lâm Dương, khóe miệng nàng mang theo nụ cười âm mưu đắc thắng.

"Tiểu tạp chủng, vận khí của ngươi kém một chút.

Nếu không, ta thật sự không làm gì được ngươi!" Nói rồi, nàng xoay người bỏ đi.

Chỉ là, ngay lúc này, dị biến lại xảy ra.

"Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), không ngờ lần này ta bế quan, sau khi tỉnh lại lại gặp được ngươi.

Đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, được đến chẳng tốn công." Một tiếng cười quái dị vang lên.

Tiếp đó, một bà lão khô gầy xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này, đối phương, đầu tóc bạc trắng, trên mặt càng đầy nếp nhăn.

Nhưng, khí tức toàn thân lại mạnh mẽ.

Ngay cả Lâm Dương đang đứng giữa sân, sau khi thấy bà lão, đồng tử cũng co rụt lại.

"Nguyên Anh đỉnh phong!" Hắn kinh ngạc lẩm bẩm.

Không ngờ, bà lão này lại có tu vi mạnh mẽ như vậy.

Chỉ là, điều khiến hắn nghi hoặc là, tuổi của đối phương, trông có

vẻ đã tám, chín trăm tuổi.

Sao lại có tu vi như vậy.

"Ừm, không sai.

Lão bà đây chính là cao thủ Thần Thông Cảnh cuối cùng của Kim Sư Thành.

Nhưng, công pháp ta tu luyện, lại vô cùng quỷ dị.

Cho nên, đừng nói là ngươi, ngay cả đám lão già trong Thần Cung cũng không làm gì được ta!" Lời vừa dứt, trên mặt bà lão khô gầy lộ ra một tia tàn nhẫn.

Tiếp đó, ánh mắt khóa chặt vào cổ Lâm Dương, cười lạnh nói: "Máu tươi của ngươi, nhất định rất ngon!" Lời vừa dứt, hai lòng bàn tay giơ lên.

Trong sát na, cương khí thuộc tính Hỏa hung mãnh liền bao phủ về phía Lâm Dương.

Uy áp nóng rực, giam cầm Lâm Dương tại chỗ.

Dù hắn có cố hết sức, cũng vô ích.

Lúc này, trong lòng hắn tràn đầy hối hận.

Sớm biết Nữ thần sẽ triệu tập một trợ thủ lợi hại như vậy, dù có đánh chết hắn cũng sẽ không đến.

Nhưng, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Theo lời của bà lão, ngọn lửa ngập trời kia đã đến trên đầu hắn.

"Ầm ầm!" Theo tiếng nổ vang vọng, cả người hắn trong nháy mắt bị nhấn chìm trong biển lửa.

Nữ thần thì nhanh chóng rời khỏi mật thất.

Vết thương của nàng quá nặng, cần tìm một nơi kín đáo để hồi

phục thương thế.

“A... chuyện gì thế này?” “Nữ tử vừa rồi, rốt cuộc đã thi triển võ kỹ gì!” “Mau chạy đi, Nữ thần muốn giết người diệt khẩu rồi!” Cùng lúc đó, lính canh bên ngoài cả tòa thần điện, lại phát ra tiếng la hét thảm thiết.

Chỉ là, tất cả những điều này, đã không còn ai quan tâm đến họ nữa.

Trong lúc Lâm Dương gặp nguy hiểm, ở một nơi khác, trong phòng của Đường Tĩnh Nhàn, một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế.

Chính là cha của Đường Tĩnh Nhàn, Đường Minh Sơn.

Ông ta nhíu chặt mày, thể hiện sự uy nghiêm độc nhất của người chủ trì đại cục.

Chỉ nghe ông ta chậm rãi hỏi: “Ngươi nói là thật sao, Lâm Dương được Nữ thần mời đến làm khách?” Nghe vậy, Đường Tĩnh Nhàn bên cạnh gật đầu nói: “Vâng, con đã tận mắt thấy, anh ấy đi theo Nữ thần đến hậu viện.

Phụ thân, bây giờ chúng ta phải làm sao, lẽ nào, người cứ ngồi yên mặc kệ sao?

Đó là con rể của người đó!” “Ai, Tĩnh Nhàn à, ta cũng muốn cứu nó, chỉ là thực lực của Nữ thần quá mạnh.

Trừ phi ông nội con đích thân ra tay, nếu không, dù cả Đường thị tông môn chúng ta hợp lại, cũng không chặn nổi một chiêu của Nữ thần.

Dù sao, đây là Thần phủ, không phải là nơi đóng quân của Đường thị tông môn chúng ta.

Hơn nữa, cho dù Đường gia chúng ta dốc toàn lực, e rằng cũng chưa chắc đã hạ được Nữ thần.

Đến lúc đó, ngược lại còn rước họa vào thân!" Nói đến đây, Đường Minh Sơn thở dài một tiếng.

Rõ ràng, đối với Nữ thần, ông ta cũng vô cùng kiêng kỵ.

Chỉ là, điều khiến Đường Tĩnh Nhàn không ngờ là, cha mình lại không chịu ra tay.

Nàng có chút không cam lòng nói: "Phụ thân, chuyện này, sao người có thể nhẫn tâm nhìn Lâm Dương đi chết!" Đường Minh Sơn lắc đầu, trầm giọng nói: "Ta cũng không muốn, nhưng không có cách nào." "Tại sao!" Đường Tĩnh Nhàn tức giận quát: "Phụ thân, thực lực của Đường thị tông môn chúng ta, tuy không bằng Thần phủ, nhưng cũng hơn xa người thường.

Tại sao người không ra tay?

Lẽ nào, chỉ vì người sợ Nữ thần sao!" Lúc này, tâm tư của Đường Tĩnh Nhàn kích động, có một sự thôi thúc muốn gào thét.

Nàng thích Lâm Dương, sao có thể muốn thấy đối phương bị Nữ thần chém giết.

"Ai da, con hiểu gì chứ, Nữ thần là Thánh nữ của Thần phủ.

Ngay cả ta cũng không dám dễ dàng đắc tội với nàng ta.

Nếu không phải vì vậy, con nghĩ, ta sẽ ngồi yên nhìn Lâm Dương chết trong tay nữ nhân đó sao?" Nói đến đây, trên mặt Đường Minh Sơn lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Tĩnh Nhàn, con phải hiểu, giữa chúng ta và Nữ thần có một khoảng cách rất lớn.

Ngay cả ông nội con gặp nàng ta cũng phải lễ phép ba phần.

Con nên hiểu rõ lợi hại trong đó!" Nói đến đây, Đường Minh Sơn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm con gái mình, nghiêm túc nói: "Chuyện hôm nay, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài một câu.

Đặc biệt là những đệ tử bình dân kia, nếu không, Đường gia chúng ta sẽ không bao giờ có ngày yên ổn." Nghe những lời này, thân hình Đường Tĩnh Nhàn không khỏi run lên.

Nàng nghe ra từ lời của đối phương, dường như bối cảnh của vị Nữ thần kia mạnh đến đáng sợ.

Nếu không làm theo yêu cầu của đối phương, có lẽ sẽ liên lụy đến không ít bí mật của Đường gia.

Lập tức, nàng liền cung kính đáp: "Hài nhi hiểu rồi, tuyệt đối sẽ không nói lung tung!" Lời vừa dứt, Đường Tĩnh Nhàn xoay người định rời đi.

Nhưng lại bị Đường Minh Sơn ngăn lại.

"Đợi đã.

Tu vi của con không yếu.

Khoảng thời gian này, cứ ở lại Đường gia đi.

Về phần tiểu tử kia, con yên tâm, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ hy vọng, lần này ông nội con không quá tức giận.

Nếu không, cả hai cha con chúng ta đều sẽ bị liên lụy!" Nghe lời của cha, trong lòng Đường Tĩnh Nhàn có chút yên tâm.

Đã có đối phương chống lưng, nàng cảm thấy, Lâm Dương nhất định sẽ gặp dữ hóa lành.

Trong mật thất, Lâm Dương lại rơi vào khổ chiến.

Lúc này, ngọn lửa nồng đậm gần như đã bao trùm cả người hắn.

Nhiệt độ nóng bỏng đó, thậm chí còn khiến hắn có cảm giác ngạt thở.

Nguyên dịch trong cơ thể, lúc này sôi trào lên.

Hắn cảm nhận rõ ràng, tu vi của mình, đang tăng lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

"Ha ha, Thần Hồn Thối Luyện Thuật quả nhiên bá đạo.

Lại có thể giúp ta tấn cấp.

Tốt quá rồi.

Nếu có thể thành công đột phá đến Kim Đan ngũ trọng cảnh, dựa vào thủ đoạn đặc biệt của Thần Niệm Sư, kết hợp với Huyền Hoàng Tháp, nói không chừng còn có cơ hội trốn thoát!" Lúc này, Lâm Dương trong lòng thầm tính toán.

Chỉ là, lời của hắn vừa dứt, ngọn lửa vây quanh đột nhiên bùng lên.

"Ầm!" Như núi lở, ngọn lửa nóng rực bao trùm toàn thân hắn, khiến cho Lâm Dương cả người rung lên dữ dội trong ngọn lửa, phảng phất như bị thiêu cháy.

Lúc này, Lâm Dương lại nghiến răng kiên trì.

Bởi vì, hắn biết, một khi buông lỏng, thì mình sẽ xong đời.

Thời gian trôi qua, dần dần, trên trán Lâm Dương, toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân, sắp bị tan chảy.

Cuối cùng, vào một thời khắc nào đó, "Phụt!" hắn há miệng phun ra một ngụm máu bầm, ngay sau đó liền kêu lên đau đớn.

Lần này, hắn hoàn toàn không thể kiên trì được nữa, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Ngay lúc này, một trận hương thơm thoảng qua.

Lâm Dương khó khăn mở mắt, liền thấy trước mặt, một gương mặt kiều diễm mang theo vẻ quyến rũ nhàn nhạt.

"A!" Hắn kinh hoảng thất thố gào lên: "Đi ra!

Đừng qua đây, tôi không muốn chết.

Tôi có thể cưới cô!" Lời vừa dứt, Lâm Dương liền nhắm mắt lại, chuẩn bị đón nhận cái chết.

Chỉ là, hắn không biết rằng, lời của mình, khiến cho thiếu nữ xinh đẹp kia vô cùng tức giận.

Vốn dĩ, nàng còn hy vọng, nam nhân này sẽ biết thương hoa tiếc ngọc.

Ai ngờ, lại nói ra những lời hỗn xược như vậy.

Lập tức, nàng liền hừ lạnh một tiếng nói: "Si tâm vọng tưởng.

Lâm Dương, ta nói cho ngươi biết, ngươi tốt nhất nên biết điều một chút.

Nếu không, đừng trách ta trở mặt vô tình!

Ta là Thánh nữ của Thần phủ.

Hơn nữa, hai chúng ta đã sớm có hôn ước.

Cho dù ngươi không thừa nhận thì đã sao?

Ngươi không thoát được đâu." Nói xong, nàng trực tiếp đưa tay, chộp lấy quần áo của Lâm Dương.

"Xoẹt!" Cảm giác cổ áo bị xé rách, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ hoảng hốt.

Hắn ra sức giãy giụa, nhưng căn bản không thể chống lại đôi tay mềm mại không xương kia.

Trong chốc lát, hắn đã bị kéo vào lòng.

“Không...

Chương 662

không được!" Lâm Dương phát ra tiếng gầm giận dữ bi phẫn.

Nữ thần đối diện, lại mặt đầy vẻ lạnh lùng.

Nàng lạnh lùng liếc Lâm Dương một cái, sau đó, một chưởng đánh vào lồng ngực đối phương.

Trong nháy mắt, lồng ngực Lâm Dương lõm xuống một mảng.

Cả người liền ngất đi.

"Hừ, một cái tát này, chỉ là thay Tuyết Liên tỷ tỷ dạy dỗ ngươi thôi.

Nhớ kỹ, ngươi là phu quân tương lai của ta.

Nếu dám có lỗi với ta, thì đừng trách ta vô tình.

Bây giờ, cút đi tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, về cùng ta!" Lời nói của Nữ thần lạnh lẽo vô cùng, khiến Lâm Dương căn bản không dám kháng cự, ngoan ngoãn nằm trong bồn tắm.

Chỉ là, ngay khi bọt nước bắn tung tóe, đột nhiên, mày hắn nhíu lại.

"Ủa, đây là cái gì?" Hắn cúi đầu nhìn lồng ngực mình, kinh ngạc phát hiện, nơi vốn lõm xuống, lại kỳ tích hồi phục như cũ.

Lâm Dương không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ, bồn tắm này lại có công hiệu kỳ diệu như vậy.

Đây quả thực có thể gọi là tiên vật.

Không chỉ chữa thương hiệu quả, còn có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

"Ha ha, không hổ là Linh Bảo Các, quả nhiên lợi hại.

Chỉ là, ta rất tò mò, các ngươi làm sao có được những bảo vật này?

Lẽ nào, trong Thiên Tinh Thành, thật sự đã xuất hiện bảo vật gì ghê gớm sao?

Nếu vậy, ta càng không nỡ rời đi!" Trong lòng suy nghĩ, hắn liền nhắm mắt dưỡng thần, âm thầm hồi phục vết thương trong cơ thể.

Hồi lâu sau, khi hắn lại mở mắt ra, cả người đã trở nên long tinh hổ mãnh, không còn chút vẻ yếu ớt nào.

Điều này khiến cho Nữ thần đứng một bên, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc.

Rõ ràng, cũng không ngờ, tốc độ hồi phục của Lâm Dương lại nhanh như vậy.

Nhưng, rất nhanh nàng liền phản ứng lại.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp lão tổ.

Nếu có thể được truyền thụ công pháp, sẽ có ích rất lớn cho ngươi!" "Ừm!" Lâm Dương trầm ngâm nói.

Ngay sau đó, hắn liền đứng dậy.

Hai người đi suốt đường không nói gì, đi thẳng về phía sâu trong Linh Bảo Các.

Không lâu sau, một điện đường hùng vĩ tráng lệ hiện ra trước mắt Lâm Dương.

Đây chính là nơi đặt trụ sở của Linh Bảo Các.

Cửa nẻo nghiêm ngặt, có hộ vệ canh giữ.

Thấy hai người Lâm Dương, họ đều chắp tay hành lễ: "Bái kiến Nữ thần, tham kiến Phò mã gia!" "Ừm!

Miễn lễ.” Nữ thần hờ hững phất tay, ra hiệu cho đối phương lui ra, rồi cùng Lâm Dương bước vào đại sảnh.

Lúc này, trong đại điện đèn đuốc sáng trưng.

Trên đài cao, có một lão giả tóc hạc da hồng, mặc cẩm bào, trông rất uy vũ.

Chỉ là, ánh mắt của đối phương lại có chút âm u.

Thấy Nữ thần bước vào, ông ta liền quát lạnh: “Nữ thần, ngươi lại dẫn thứ phế vật này đến, thật là làm mất hết mặt mũi của Nữ Thần Tông ta.

Còn không mau lui xuống cho ta!” Nghe đối phương quát mắng, Nữ thần lại không hề để ý, nói: “Phụ thân đại nhân, người hiểu lầm rồi.

Lần này con đến, là muốn thỉnh cầu người, nhận vị công tử này làm nghĩa tử.” Lời này vừa ra, khiến cho tất cả mọi người trong sân đều chấn động.

Ngay cả Lâm Dương cũng bị dọa cho giật nảy mình.

Không ngờ, Nữ thần lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay, các chi tộc của hoàng tộc liên hôn với nhau là chuyện rất phổ biến, nhưng chưa bao giờ nghe nói, lại có người ngoại tộc gia nhập vào.

Vì vậy, hắn không khỏi ngây người.

Lão giả trên ghế chủ tọa của đại điện lại nổi giận đùng đùng.

“Quá đáng, thật là hoang đường.

Chỉ là một gia tộc phàm tục, cũng dám bám víu hoàng quyền.

Chuyện này, ta quyết không cho phép!

Nếu không phải nể tình chị em các ngươi tình cảm sâu đậm, ta đã giết ngươi rồi.

Còn không cút xuống, đừng để ta nổi giận.” Lời vừa dứt, một luồng khí thế mạnh mẽ từ trên người đối phương tỏa ra.

Trong khoảnh khắc, Lâm Dương liền rên lên một tiếng, ngã ngồi xuống đất.

Nhưng, lúc này, hắn lại không có chút thất vọng nào, mà là ngẩng đầu nhìn Nữ thần, chậm rãi lắc đầu, rồi nói: “Tiểu muội, ta tuy không tài, nhưng vẫn hy vọng, muội hãy suy nghĩ kỹ lại.

Dòng dõi Lâm gia của ta thưa thớt, bây giờ, chỉ còn lại một mình ta.

Ta tuyệt đối không muốn, muội gả cho một người xa lạ.” Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Nữ thần lập tức đỏ bừng.

Nàng dậm chân một cái, hận hận nhìn chằm chằm Lâm Dương, lạnh lùng nói: “Chuyện của ta, không cần ngươi lo.

Bây giờ, ta chỉ hỏi ngươi một câu, có đồng ý làm trượng phu của ta không?” Thấy cảnh này, tất cả mọi người trong đại điện đều trợn tròn mắt.

Cảnh tượng này, họ lần đầu tiên thấy.

Ngày thường, Nữ thần đối với bất kỳ ai cũng không hề hòa nhã.

Hôm nay, lại mang về một tiểu tử hoang dã, còn muốn đối phương làm phò mã gia của mình.

Điều này sao có thể khiến người ta tin được.

Bất kể là Lâm Dương, hay lão giả trên ghế chủ tọa, đều sững sờ, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Ngay cả bản thân Lâm Dương, cũng không biết nên trả lời đối

phương thế nào.

Nhưng, tất cả những điều này đều không có quan hệ gì lớn với hắn.

Hắn không thích nợ ân tình người khác.

Đặc biệt là, một cô nương xinh đẹp ưu tú như Nữ thần, càng đáng được trân trọng.

Vì vậy, hắn chỉ có thể cười khổ nói: "Cái này... hay là thôi đi.

Ta tạm thời chưa có ý định bàn chuyện cưới hỏi.

Ngoài ra, muội cũng không cần phải khó xử, lần này ta đến, chỉ muốn cầu một bộ pháp quyết tu luyện.

Về những chuyện khác, sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta đâu." Nữ thần nhíu mày, dường như có chút tức giận.

Nhưng, tính tình của nàng, vốn dĩ ôn hòa ngọt ngào.

Nếu Lâm Dương đã nói vậy, nàng cũng không ép buộc, mà là quay đầu nói với lão giả trên ghế chủ tọa: "Cha, người cứ cho anh ấy xem một chút đi, biết đâu có thể giúp được anh ấy.

Dù sao, anh ấy đã cứu mạng con gái.

Người sẽ không từ chối chứ?" Nghe vậy, lão giả lập tức nhíu mày.

Nhưng cuối cùng, ông ta vẫn thở dài một tiếng: "Ai, thôi được rồi.

Nếu con đã nói vậy, ta còn có lý do gì để ngăn cản." Nói xong, ông ta liền lấy từ trong lòng ra một miếng ngọc phù, ném về phía Lâm Dương.

"Cầm lấy, bên trong có ghi lại pháp quyết tu luyện.

Có thể tu luyện đến cảnh giới nào, thì phải xem tạo hóa của chính

ngươi.” Nghe thấy vậy, Lâm Dương vô cùng vui mừng.

Lập tức cúi người, cảm ơn lão giả một tiếng, liền nhanh chóng nhận lấy miếng ngọc phù đó.

Chỉ là, khi hắn quan sát kỹ, mày không khỏi nhíu chặt lại.

Hóa ra, trong miếng ngọc phù này ghi lại một bộ công pháp.

Chỉ là, sau khi hắn lật xem một hồi, liền thất vọng.

Bởi vì, pháp quyết tu luyện trong miếng ngọc phù này, chỉ là cấp bậc Huyền giai cao cấp, thậm chí còn không bằng công pháp Hoàng giai.

Vì vậy, sau khi Lâm Dương cất ngọc phù vào lòng, liền chắp tay nói với lão giả trên đài cao: “Đa tạ lão tông chủ.” Chỉ là, đối phương lại xua tay, nhàn nhạt nói: “Ngươi đừng vội cảm ơn ta.

Một mạch này của ta, từ ngàn năm trước, đã điêu tàn rồi.

Bao nhiêu năm qua, ngươi là người ngoại tộc duy nhất.

Theo quy củ, ta nên giao vị trí tông chủ cho ngươi.

Nhưng, bây giờ ta đã sống đủ lâu rồi, không muốn lao tâm lao lực nữa, vị trí tông chủ này, sớm muộn gì cũng sẽ giao vào tay Nữ thần.

Vì vậy, cứ để ngươi tạm thời thay nó ngồi một thời gian đi.” Lời này vừa ra, tất cả mọi người xung quanh đều hít một hơi lạnh.

Phải biết rằng, những người có mặt, trừ Nữ thần ra, đều từng nhận đại ân của lão giả.

Có thể nói, đối phương mới là trụ cột của Linh Sơn phái.

Một khi ông ta vẫn lạc, Linh Sơn to lớn, e rằng sẽ rơi vào trạng thái rắn mất đầu.

Vì vậy, trên mặt của rất nhiều người có mặt, đều lộ ra vẻ lo lắng,

đồng thời, lần lượt quỳ xuống đất, bắt đầu khuyên giải Nữ thần.

"Đại trưởng lão, vạn vạn lần không được.

Linh Sơn phái chúng ta, chính là đang thiếu một vị lãnh đạo.

Nếu ngài vẫn lạc, vậy Linh Sơn phái chúng ta phải làm sao!" "Đúng vậy đại trưởng lão, ngài vẫn còn trẻ khỏe, hà cớ gì phải bán mạng cho một tên nhóc con." "Đúng vậy, đại trưởng lão suy nghĩ lại!" Ngay cả bản thân Nữ thần, lúc này cũng đầy vẻ áy náy nói với lão giả: "Xin lỗi, phụ thân, con không nên tự ý làm chủ, xin người hãy trừng phạt con gái!" Nghe lời cầu xin của con gái, các vị tộc lão trong đại điện đều thở phào một hơi.

May mà Nữ thần kịp thời tỉnh ngộ.

Nếu không, chuyện hôm nay, e rằng thật khó giải quyết.

Chỉ là, phản ứng của lão giả, lại khiến những người có mặt, một lần nữa kinh ngạc.

"Thôi được rồi!

Các ngươi đứng dậy cả đi, nếu Nữ thần của ta đã cố chấp chọn nó làm phò mã, vậy thì cứ để tùy nó đi." "Cái gì, đại trưởng lão, sao có thể được!" "Đại trưởng lão, ngài không thể hồ đồ được!" Trong chốc lát, tất cả mọi người trong đại điện đều đứng dậy.

Lâm Dương thì một mặt ngơ ngác.

Hắn không biết, mình có điểm gì tốt, đáng để Nữ thần dây dưa đến vậy.

Nhưng tình hình lúc này không cho phép hắn suy nghĩ nhiều.

Lập tức chắp tay hành lễ nói: "Đa tạ tiền bối thành toàn!" Nói xong, hắn nắm lấy tay mềm của Nữ thần, định rời khỏi đại điện.

Nhưng lại bị đối phương hất mạnh ra, và còn bực bội chỉ trích:

“Lâm Dương, ngươi là đồ khốn.

Ta vì tìm ngươi, đã chạy khắp cả đế quốc.

Ngươi lại nói đi là đi, có phải là quá vong ân phụ nghĩa không.

Đừng tưởng ta không biết, ngươi căn bản là chê ta, nên mới cố làm cao.

Nói cho ngươi biết, không có cửa đâu.

Ta nhất định phải để ngươi cưới ta.” Nói rồi, thiếu nữ liền đưa tay ôm lấy cổ hắn.

Hai đôi môi anh đào kiều diễm, trực tiếp áp lên miệng Lâm Dương.

Trong nháy mắt, một cảm giác kỳ lạ truyền khắp toàn thân Lâm Dương.

Cảm giác này thật sự tuyệt vời, khiến hắn say đắm trong đó, không nỡ buông ra.

Hồi lâu sau, thiếu nữ cuối cùng cũng buông đối phương ra.

Sau khi ngượng ngùng lùi lại hai bước, nàng nói với Lâm Dương: “Từ nay về sau, ta sẽ đi theo ngươi.

Ngươi đừng hòng bỏ ta lại một mình.

Ta cảnh cáo ngươi, đừng nghĩ đến việc bỏ mặc ta.” Nói rồi, nàng lại đưa tay khoác lấy cánh tay Lâm Dương.

Trong đám người bên ngoài đại điện, một nam tử trẻ tuổi thấy cảnh này, ánh mắt lại lóe lên.

Hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm hai người Lâm Dương.

Một lát sau, liền nghiến răng nghiến lợi nói: “Hay cho một con nhãi, Nữ thần lại vì tên này, cam nguyện từ bỏ vị trí tông chủ, điều

này thật không thể tha thứ.

Lâm Dương, ngươi cứ chờ đấy.

Chương 663

Nỗi nhục hôm nay, ta sẽ trả lại gấp mười trăm lần.” Nói rồi, hắn lặng lẽ chen vào đại điện từ trong đám người.

Sau khi đến gần lão giả, thì thầm một hồi.

“Bốp!” Lão già không chút do dự tát một cái thật mạnh lên má gã thanh niên.

Lão lạnh lùng nói: “Hồ đồ, Nữ Thần mà ngươi cũng dám mơ tưởng sao?

Lập tức cút ra ngoài cho ta.” Gã thanh niên ôm mặt, oán độc liếc nhìn Lâm Dương một cái rồi lủi thủi bỏ đi.

Lúc này, Lâm Dương đang được thiếu nữ khoác tay bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Cô vừa gọi hắn là gì?” Nữ Thần hơi sững sờ, ngạc nhiên nói: “Anh nói linh tinh gì vậy.

Em gọi Lâm Dương, không phải gọi hắn.” “Ồ, vậy sao tôi vừa nghe thấy hắn gọi ông là phụ thân!” Lâm Dương tiếp tục hỏi.

Nữ Thần nghe vậy, gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu: “Đó là giả, anh nghe nhầm rồi.” Lúc này, lão già đứng bên cạnh thấy vậy cũng không nhịn được mà chen vào: “Ừ, không sai, Lâm hiền điệt, cháu thật sự nghe nhầm rồi.

Hắn gọi ta là sư huynh.” Nghe đến đây, Lâm Dương mới bừng tỉnh ngộ.

Bảo sao gã kia rõ ràng nhỏ hơn mình mấy tuổi mà lại dám tự xưng là sư đệ của mình, hóa ra là đồ giả mạo.

Tuy nhiên, dù đã hiểu rõ mọi chuyện, hắn cũng không định vạch trần, dù sao mình cũng là người đã có vợ.

Hắn bèn ngượng ngùng cười nói: “Khụ khụ, nếu đã vậy thì thôi bỏ đi.

Tôi chỉ hy vọng hai người đừng ép buộc tôi là được.” “Hừ, không cần anh lo, bản tiểu thư một lời ngàn vàng, chắc chắn sẽ không nuốt lời.

Anh cứ chờ làm phu quân của em đi.” Nói xong, Nữ Thần liền kéo Lâm Dương, thẳng thừng rời khỏi Linh Sơn Tông, quay về hoàng thành.

Chỉ để lại một đám cao tầng tông môn ở trong đại điện, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng chỉ biết thở dài liên tục. ...

Trong hoàng cung, lúc này Lâm Dương và Nữ Thần đang dựa vào nhau trong một tòa gác lầu, yên tĩnh tận hưởng buổi chiều thanh bình.

Lâm Dương được Nữ Thần hầu hạ, vừa uống trà vừa trò chuyện, vô cùng thảnh thơi.

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng vang lên tiếng của một thị nữ: “Công chúa, bệ hạ triệu kiến!” Nghe vậy, Nữ Thần không khỏi nhíu mày.

“Phụ hoàng tìm ta lại có chuyện gì, bao nhiêu năm nay ngài ấy chưa bao giờ quan tâm đến việc giáo dục ta, sao hôm nay lại đột nhiên triệu gọi.” Nói đến đây, Nữ Thần mang theo chút tức giận, đứng dậy đi ra ngoài.

Đúng lúc này, Lâm Dương lại nhạy bén bắt được một tia sáng lạnh lẽo thoáng qua trong khóe mắt của thị nữ kia.

Dường như, có điều gì đó bí mật đang được che giấu.

Điều này khiến hắn không khỏi chấn động trong lòng.

Chẳng lẽ thị nữ này có mưu đồ khác sao?

Thế là, Lâm Dương vội vàng đi theo sau Nữ Thần.

Chẳng mấy chốc, hai người được cung nữ dẫn đường đến Ngự hoa viên.

"Phụ hoàng, người triệu kiến con có việc gì?" Vừa bước vào, Nữ Thần đã cung kính hành lễ hỏi.

Lão già ngồi trên long ỷ quát lớn: "Nghịch nữ, trẫm hỏi ngươi, ngươi có biết tội không!" Vừa nói, lão vừa ném một bản thánh chỉ xuống đất.

Nữ Thần thấy vậy, lập tức cúi người nhặt lên.

Sau đó, sau khi mở thánh chỉ ra xem một lượt, sắc mặt nàng liền tái nhợt như tờ giấy.

"Không, con không phải nghịch nữ, con không có mưu hại phụ hoàng.

Là bọn gian tặc kia vu oan cho con." Lão già kia lại nói với vẻ mặt vô cảm: "Hừ, ngươi tưởng trẫm ngu sao?

Nếu không tin, bây giờ có thể cho người lục soát, xem những thứ bên trong có phải là thật không." Vừa nói, lão vừa gọi một tiếng vào trong đại điện.

Trong nháy mắt, mấy chục võ tu đã ồ ạt tiến vào, lục tung phòng của Nữ Thần để tìm kiếm.

Chưa đầy một lát, đám võ tu kia đã khiêng một chiếc hộp gỗ quay trở lại đại điện.

Lão già giật lấy chiếc hộp.

Ngay sau đó, lão mở ra, lấy thứ bên trong ra.

Thật kinh ngạc, bên trong là một bức thư.

Sau khi lão già mở ra xem, lập tức nổi giận đùng đùng, lớn tiếng chửi mắng: "Nghiệt chướng, quả nhiên không phải thứ tốt lành gì, lại dám cấu kết với tà ma.

Chắc hẳn, cổ thuật của ngươi là do kẻ này truyền cho phải không?

Người đâu, lôi con nghịch nữ này ra ngoài chém đầu thị chúng!" Lời vừa dứt, xung quanh liền có rất nhiều người mặc đồ đen ùa vào, chuẩn bị bắt lấy thiếu nữ.

"Khoan đã!" Lâm Dương đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

"Lâm Dương, ngươi còn có gì muốn nói?" Tông chủ trong đại điện, đôi mắt âm u sắc lẹm nhìn chằm chằm Lâm Dương, sát khí bắn ra.

"Tông chủ nguôi giận, ta cho rằng chuyện này có ẩn tình khác.

Mong ngài suy nghĩ lại!" Lâm Dương lại lên tiếng khuyên can.

Đồng thời, hắn thầm nghĩ trong lòng.

Nữ Thần này, không lẽ là một mỹ nhân rắn rết sao?

Bây giờ xem ra phải bảo vệ nàng cho tốt, kẻo bị mình liên lụy.

Nào ngờ, lão già kia lại hoàn toàn không để ý đến hắn, trực tiếp ra lệnh: "Lâm Dương, nếu ngươi dám bao che cho nghịch nữ, đừng trách lão phu trở mặt vô tình!" Thấy thái độ của đối phương kiên quyết, Lâm Dương chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hắn thầm nghĩ.

Thôi thôi, ông muốn làm gì thì làm, dù sao cũng không liên quan đến mình.

Vì vậy, Lâm Dương dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Cứ như vậy, trôi qua một lúc lâu.

Thị nữ kia lại vui mừng khôn xiết, từ trong đại điện chạy vào.

"Bẩm báo bệ hạ, thần đã tìm thấy rồi." Nghe vậy, Lâm Dương đột nhiên mở mắt.

Nhìn thứ mà thị nữ đang cầm trong tay, hắn không khỏi nghi hoặc hỏi: "Đây là cái gì, chẳng lẽ là di vật của Nữ Thần sao?" Nói xong, hắn định giật lấy.

Nhưng lại bị thị nữ kia né được, sau đó nói: "Không phải đâu Lâm Dương, đây là máu của anh.

Hơn nữa, còn có một miếng ngọc bội." Lời vừa dứt, thị nữ liền đưa hai thứ đó cho Lâm Dương.

Nghe vậy, Lâm Dương cảm thấy nghi ngờ.

Hắn đưa tay ra, nhận lấy máu trong đó.

Sau khi xem xét một lúc, hắn kinh ngạc phát hiện, máu có màu tím vàng, và trên đó có khắc một con phượng hoàng.

Còn về miếng ngọc bội kia, thì nó có màu bạc.

Toàn thân trong suốt lấp lánh.

Thậm chí còn tỏa ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt, tựa như làm bằng pha lê, vô cùng xinh đẹp.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cảm thấy nó không hề tầm thường.

"Miếng ngọc bội này có gì kỳ lạ sao?" Hắn thuận miệng hỏi.

Nữ Thần nghe vậy, sắc mặt lại trở nên phức tạp.

"Đây là vật mẫu phi của ta lúc sinh thời luôn mang theo bên mình.

Tương truyền, đây là một bảo vật hiếm có, có công dụng thần kỳ, nhưng cụ thể là gì thì ta chưa từng thấy." Nghe những lời này, Lâm Dương không khỏi thầm gật đầu trong lòng.

Xem ra, miếng ngọc bội này hẳn không phải vật tầm thường.

Nếu không, nó đã không ở trên người Nữ Thần lâu như vậy mà vẫn sáng bóng mịn màng.

Đúng lúc này, lão già trên đại điện lại lạnh lùng lên tiếng: "Lâm Dương, ngươi có biết tội không!" Lời này vừa thốt ra, trong nháy mắt, không khí trong toàn bộ cung đình đều trở nên căng thẳng.

Nữ Thần đang đứng dưới bậc thềm, gương mặt xinh đẹp càng thêm tái nhợt.

"Phụt!" Nàng vội vàng quỳ xuống đất cầu xin: "Phụ hoàng tha mạng, hài nhi không hiểu người đang nói gì." "Không hiểu sao, ha ha, được thôi, vậy để trẫm nhắc nhở ngươi, ngươi có biết tại sao trẫm lại đột nhiên phát bệnh không?

Thực tế là có người đã dùng độc dược, nhân lúc trẫm dùng đan dược, đã thừa cơ hạ độc, mới gây ra hậu quả này.

Ngươi còn dám chối cãi!" Nói xong, lão già liền giận dữ nhìn Nữ Thần ở dưới.

"Cái gì, ngươi dám hạ độc cha ta, ta giết ngươi." Trên đại điện, vị vương gia kia nghe vậy, lập tức nổi giận đùng đùng, chuẩn bị ra tay.

Thế nhưng, lại bị Lâm Dương bước ra một bước chặn đường.

"Hừ, Nữ Thần là cha ngươi, cũng là sư tôn của ta, há để ngươi ra tay làm hại nàng!" Vừa nói, Lâm Dương liền vung quyền đón đánh.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng "bành" trầm đục vang lên.

Cả hai bên đều lùi lại ba bước.

Nữ Thần thấy vậy không khỏi sững sờ.

Nàng không bao giờ ngờ rằng, sức chiến đấu của Lâm Dương lại khủng khiếp đến vậy.

Đặc biệt là, cú giao thủ vừa rồi với đối phương, nàng lại cảm thấy hổ khẩu đau nhói.

Điều này quả thực là chuyện kinh người.

Phải biết rằng, công pháp của nàng vô cùng bá đạo, cao thủ bình thường tuyệt đối không thể chống đỡ được một đòn.

Ngay cả cảnh giới Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên cũng sẽ chết ngay tại chỗ.

Nhưng Lâm Dương lại chỉ lùi lại ba bước mà thôi.

Phải biết, Lâm Dương hiện tại tuy chỉ có tu vi Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong, nhưng nếu xét về uy lực công phạt thực sự, hắn không hề thua kém bất kỳ tu sĩ Chuẩn Thánh Thất Bát Trọng Thiên nào.

"Ngươi… thằng nhãi tốt, không ngờ ngươi lại mạnh mẽ như vậy.

Nhưng chỉ bằng một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch như ngươi mà cũng dám xen vào chuyện của bản công tử, tìm chết!" Một bên, thấy con trai mình bị thiệt, vị đại thần kia lập tức nổi giận đùng đùng.

Lời vừa dứt, ông ta liền rút kiếm xông về phía Lâm Dương.

"Keng!" Đao kiếm va chạm, tiếng kêu lanh lảnh.

Trong mắt Lâm Dương đột nhiên lóe lên một tia sáng lạnh.

Hắn không có hứng thú chơi đùa với đối phương.

Sau khi mũi chân khẽ nhấc lên, thanh trường kiếm của vị đại thần kia đã tuột khỏi tay rơi xuống.

Còn Lâm Dương thì tung ra một chưởng.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Vị đại thần kia cả người lẫn kiếm đều bị đánh bay ra ngoài.

“Ầm!” Sau một tiếng rơi nặng nề xuống đất, vị đại thần kia miệng há ra, liền nôn ra máu tươi.

“Hít…” Cảnh này không khỏi khiến các đệ tử tông môn đang vây xem bên ngoài đại điện hít một hơi khí lạnh.

Phải biết, tu vi của vị đại thần kia không hề yếu.

Cảnh giới Chuẩn Thánh Thất Trọng Thiên.

Vậy mà lại bị đối phương một chưởng đánh bại.

“Phế vật!” Còn Tông chủ ngồi trên long ỷ lại không nhịn được mà mắng một câu.

Tiếp đó, nói với Nữ Thần: “Nghịch nữ, trẫm nể tình phụ nữ ngày xưa, cho ngươi cơ hội cuối cùng.

Ngươi rốt cuộc có bằng lòng làm hoàng hậu của trẫm không!” “Không bằng lòng, vĩnh viễn cũng không bằng lòng.” Nữ Thần lạnh lùng đáp.

Lúc này, Lâm Dương đã hiểu ra.

Hóa ra, bệnh tình của Tông chủ này có liên quan đến Nữ Thần.

Hơn nữa, rất có thể là do đối phương ra tay.

“Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bản đế không khách khí.” Nói rồi, Tông chủ liền mạnh mẽ phất tay áo.

Trong nháy mắt, vô số bóng đen, như châu chấu tràn qua, nhanh chóng xông về phía Lâm Dương.

Hiển nhiên, đây đều là những bí kíp võ kỹ.

Lâm Dương nhíu mày.

“Vút!” Ngay sau đó, hắn cong ngón tay búng ra.

Một luồng kình phong mạnh mẽ bắn ra.

Nơi nó đi qua, những người mặc đồ đen xông tới đều nổ tung trong nháy mắt.

“Ngươi… ngươi lại là người trong võ đạo?” Tông chủ vô cùng kinh ngạc.

Dù sao, trước đây, lão chưa bao giờ nghĩ rằng con gái mình lại là người trong võ đạo.

Lúc này, Nữ Thần cũng đã phản ứng lại.

Chương 664

“Lâm Dương, cảm ơn anh đã cứu em.

Sau chuyện này, em nhất định sẽ cho anh một lời giải thích.” Lời vừa dứt, nàng liền quay người vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng biến mất, Tông chủ cuối cùng cũng không nhịn được.

Lão bước nhanh xuống đại điện, đến trước mặt Lâm Dương.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” ...

Trong Hồng Hoang, Lưu Tranh ngồi ngay ngắn trên ngự liễn.

Gương mặt hắn không chút biểu cảm.

Phía sau hắn, một đám văn võ bá quan vây quanh.

“Bệ hạ, cuộc đi săn mùa thu năm nay sắp bắt đầu rồi.

Xin hỏi chúng ta có nên khởi hành đến bãi săn không?” Lễ bộ Thượng thư cung kính hỏi.

“Ừm, chuẩn bị đi, xuất phát ngay!” Lưu Tranh chậm rãi gật đầu.

“Vâng!” Lễ bộ Thượng thư nhận lệnh.

Ngay sau đó liền truyền lệnh xuống.

“U… la…” Theo tiếng tù và vang lên, Lưu Tranh ngồi trên ngự liễn, dẫn đầu các quần thần hùng dũng ra khỏi kinh thành.

Chuyến đi này, có tổng cộng mấy ngàn hộ vệ đi cùng.

Trong đó, còn có cả Lâm Dương và vị Tông chủ kia cùng tham gia.

Sau khi đoàn người ra khỏi kinh thành, liền thẳng tiến đến bãi săn trong dãy núi Nam Man.

Theo thông lệ, mỗi lần đi săn, Lưu Tranh đều chọn tổ chức ở đây.

Trên đường đi, trong xe ngựa, Lưu Tranh im lặng ngồi xếp bằng tu luyện.

Hắn bây giờ, điều cần làm nhất chính là nhanh chóng thăng cấp lên Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên.

Dù sao, thời gian một tháng hẹn với Cơ Hạo đã ngày càng ít đi.

Ở một nơi khác, sâu trong dãy núi Nam Man, trước một con sông rộng lớn, lúc này đang tụ tập một đám người đông nghịt.

Ngoài những đệ tử hoàng thất và người của mấy đại tông môn, còn có nhiều yêu thú trong dãy núi Nam Man hơn.

Chúng đều vô cùng hung ác, bản tính hiếu sát.

Vì vậy, mỗi năm đến mùa đi săn, đều sẽ gây ra một cuộc tàn sát đẫm máu.

Những con yêu thú này thân hình to lớn, toàn thân mặc giáp, thực lực cũng không hề tầm thường.

"Gào!" Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng gầm vang lên.

Ngay sau đó, mọi người có mặt liền thấy một con cá sấu khổng lồ toàn thân đen kịt bay đến.

"Nghiệt súc chịu chết!" Cùng với một tiếng hét lớn, Đại tướng quân Chu Nghị tay cầm trường mâu, thẳng tắp xông tới.

Phía sau hắn, là hàng ngàn tinh binh theo sát, cùng nhau hô vang.

Trong nháy mắt, tiếng vó ngựa vang rền, thanh thế hùng hậu.

"Xoẹt!" Theo tiếng trường mâu xé rách hư không, một luồng hàn quang sắc bén bắn ra, thẳng đến con cá sấu khổng lồ màu đen kia.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan vang lên, lớp vảy cứng rắn của con cá

sấu khổng lồ kia hoàn toàn không thể chịu nổi đòn tấn công sắc bén, vỡ tan trong nháy mắt.

Máu đỏ tươi bắn tung tóe, khiến Chu Nghị vô cùng phấn khích.

"Tốt, tốt, giết!" Theo tiếng hét của hắn, đám kỵ binh phía sau liền ồ ạt xông vào trong rừng.

Chỉ thấy con cá sấu khổng lồ màu đen kia, trong tiếng gào thét thảm thiết, nhanh chóng biến thành một đống thịt nát.

"Ầm!" Lại một tiếng nổ lớn inh tai nhức óc.

Ngay sau đó, liền thấy một luồng kim quang rực rỡ nổ tung.

Thi thể của con cá sấu khổng lồ kia biến thành khói đen cuồn cuộn, tan biến không còn tăm tích.

"Ha ha, năm nay quả nhiên không tầm thường, mới vào dãy núi Nam Man một ngày đã thu hoạch được hai viên yêu đan." Chu Nghị ngửa mặt lên trời cười lớn, vẻ mặt kiêu ngạo.

Phía sau, các tướng sĩ cũng đều phấn khích không tả xiết.

Ai cũng biết, hai viên yêu đan đại diện cho điều gì, có nghĩa là họ hoàn toàn có thể dùng những thứ này để nâng cao tu vi của mình, thậm chí là đột phá nút thắt tu vi.

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của Chu Nghị, đội ngũ tiếp tục tiến sâu vào trong rừng.

Chỉ là, điều họ không ngờ tới là, sau khi họ tiến sâu vào trong rừng cả nửa ngày, vẫn không gặp phải bất kỳ con yêu thú nào.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nghi hoặc.

Chẳng lẽ, đám yêu thú này đều bị dọa chạy hết rồi sao?

"Đại tướng quân, không phải là ngài quá lợi hại, dọa cho đám yêu

thú này sợ ngây người rồi chứ?" Đúng lúc này, một vị phó tướng đột nhiên nói.

Lời của hắn vừa dứt, lại khiến Chu Nghị nổi giận đùng đùng: "Hỗn xược, chỉ là một đám yêu thú, sao có thể bị bản soái dọa chạy được.

Chắc chắn là có người đang giở trò sau lưng." Hắn lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Đồng thời, ánh mắt quét nhìn xung quanh.

Chỉ là, lại không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Đúng lúc hắn chuẩn bị thu lại ánh mắt, mắt bỗng nhiên trợn to.

Lại kinh ngạc phát hiện, Lâm Dương đang đứng cách đó không xa.

Lúc này, hắn đang nheo mắt, quan sát xung quanh.

"Thằng nhãi, sao ngươi lại ở đây!" Chu Nghị giận dữ quát.

Phải biết, quy tắc của cuộc đi săn lần này, là cấm người ngoài hoàng thân quốc thích vào trong.

Nếu bị phát hiện, hậu quả khó lường.

Mà Lâm Dương, trong mắt hắn, vẫn chỉ là một con kiến mà thôi.

Vì vậy, hắn lập tức quát lớn: "Hừ, dựa vào đâu mà không cho ta đến.

Ngươi tưởng mình là người trong hoàng tộc sao!" Nói xong, Lâm Dương liền lùi sang một bên.

Bất kể đối phương là ai, mình cũng không thể trêu vào được.

Dù sao, đối phương là em trai của Tông chủ.

Nếu mình thực sự xúc phạm đối phương, chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Sau khi Lâm Dương rời đi, đám vương hầu quý tộc phía sau liền

đi theo sau hắn, tiến vào trong rừng.

Bọn họ ai nấy đều xoa tay, chuẩn bị ra tay đại triển.

Chỉ là, họ không biết rằng, lần này tiến vào bãi săn, sẽ phải trả giá như thế nào.

Sau khi Lâm Dương tránh được Chu Nghị, liền bước vào sâu trong dãy núi.

Dưới chân hắn là những cây cổ thụ hoang dã vô tận.

Những cành cây to lớn, che khuất cả bầu trời, trông vô cùng âm u, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Tuy nhiên, Lâm Dương không hề có chút sợ hãi nào.

Ngược lại, hắn lại có vẻ mặt nghiêm túc đi về phía trước.

Bởi vì, hắn cảm nhận được.

Trên những tán cây rậm rạp kia, truyền đến từng đợt dao động khí tức mạnh mẽ.

Rất rõ ràng, trong vùng núi hoang dã này, còn ẩn náu không ít mãnh thú.

Bây giờ chúng đã sắp trưởng thành.

Nếu không nhanh chóng hái, đợi chúng trưởng thành rồi, muốn bắt được sẽ khó hơn nhiều.

Trong lúc suy nghĩ, tốc độ của hắn tăng vọt lên gấp mấy lần.

Trong nháy mắt, hắn đã vượt qua từng lớp trở ngại.

Cuối cùng, hắn xuất hiện trước một cây cổ thụ cao chót vót.

Trên ngọn cây, một quả màu đỏ to bằng nắm tay trẻ con đang treo lơ lửng trên cành, tỏa ra mùi hương quyến rũ.

Lâm Dương thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Hắn nhấc chân bước đi, chuẩn bị hái.

Chỉ là, đúng lúc này, biến cố bất ngờ xảy ra.

Xung quanh vốn đang yên bình, trong nháy mắt liền bùng lên sát ý vô biên.

Ngay sau đó, một con mãng xà màu xanh đen to bằng cái thùng nước từ hư không lao ra.

Nó há miệng phun ra, trực tiếp lao tới cắn Lâm Dương.

"Súc sinh tìm chết!" Lâm Dương giận dữ hét lên.

Hắn nhấc tay đánh ra.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, cả hai va chạm, con mãng xà độc khổng lồ hung hãn kia lập tức bị đánh bay ra ngoài.

"Hít…" Cơn đau dữ dội khiến con mãng xà độc đau đớn không thôi.

Nhưng điều này càng kích thích bản tính bạo lực của nó.

Nó gầm lên một tiếng, lại cuộn mình tấn công lần nữa.

"Bành bành…" Lâm Dương nhảy lên.

Hai chân liên tục đá vào thân con mãng xà.

Mỗi đòn tấn công đều làm máu bắn tung tóe.

Chỉ trong vài hơi thở.

Cơ thể to lớn kia đã ầm ầm rơi xuống đất.

Thấy cảnh này, mọi người xung quanh đều kinh ngạc đến ngây người.

Ai nấy đều trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Đặc biệt là những vương hầu quý tộc kia, thì mặt đầy kinh hãi

nhìn chằm chằm Lâm Dương.

Gã này lại có thể tay không giết chết một con mãng xà độc sánh ngang với cấp bậc võ sư Hóa Cảnh?

Hơn nữa, còn có vẻ rất ung dung.

Điều này cũng quá khủng khiếp rồi!

Hơn nữa, điều khiến mọi người khó hiểu nhất là, tuổi của hắn rõ ràng cũng ngang ngửa với mình.

Sao thực lực lại mạnh mẽ đến vậy.

Quả thực không hợp lẽ thường!

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Lâm Dương đều đã thay đổi.

Thậm chí, ngay cả Chu Nghị cũng nhíu mày.

Đôi mắt hắn lóe lên một tia sáng lạnh, hừ lạnh một tiếng nói: "Thằng nhóc, dám khoe khoang trước mặt ta, tìm chết!

Bắt lấy cho ta." Theo mệnh lệnh của hắn, đám gia đinh và binh lính đã sớm háo hức chờ đợi, nhao nhao vung vũ khí, vây quanh Lâm Dương.

"Dừng tay cho trẫm!" Đột nhiên, Hoàng đế Đại Kinh Lưu Tranh quét mắt nhìn bốn phía, mặt lạnh như băng trầm giọng quát.

Trong nháy mắt, cảnh tượng vốn đang căng như dây đàn, lập tức đình trệ.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn vị Hoàng đế Đại Kinh này.

"Bệ hạ, ngài sao vậy…" Chu Nghị càng sững sờ.

Lòng đầy nghi ngờ.

Theo lý mà nói, mình suất lĩnh đại quân đột kích.

Lưu Tranh không phải nên vui mừng như điên mới đúng sao.

Sao lại tỏ ra phẫn nộ như vậy.

Chẳng lẽ, lão già này đã biết chuyện của Lâm Dương, cố ý nhắm vào hắn sao.

Chương 665

Càng nghĩ, sắc mặt Chu Nghị càng khó coi.

"Hừ!" Chỉ là, Lưu Tranh lại hoàn toàn không để ý đến đối phương, mà quay người nhìn Lâm Dương: "Hiền điệt, cháu không sao chứ." "Hồi bẩm bệ hạ, ta không sao." Lâm Dương lắc đầu nói.

Nghe vậy, Lưu Tranh lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Không sao là tốt rồi.

Nếu không, trẫm không biết ăn nói thế nào." Lời nói tuy nhẹ nhàng, nhưng sự áp lực trong lòng Lưu Tranh lại khó mà tan biến.

Dù sao, Chu Nghị suất lĩnh trăm vạn hùng sư đột kích, hắn sao có thể không lo lắng.

Lâm Dương nghe được những lời quan tâm này của đối phương, trong lòng cũng khá cảm động.

Hắn lập tức chắp tay nói: "Tạ bệ hạ quan tâm, nhưng bệ hạ không cần lo lắng.

Tu vi của ta, đối phó với những con hung thú này là dư sức." Lưu Tranh cười khổ một tiếng, thở dài nói.

"Ai!" Hắn biết ý của Lâm Dương.

Thằng nhóc này muốn một mình, đi săn những quả linh quả này.

Chỉ không muốn liên lụy hắn mà thôi.

Nhưng, mình thân là hoàng thúc, sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Vì vậy, sau khi do dự một chút, Lưu Tranh liền lớn tiếng ra lệnh cho Chu Nghị: "Nếu hiền điệt muốn một mình đối đầu với hung thú, ngươi hãy phái một đội tinh nhuệ hỗ trợ.

Nhớ kỹ, đừng làm hiền điệt bị thương…” “Tuân chỉ!” Chu Nghị trong lòng tuy bất mãn, nhưng lại không dám chống lại ý chỉ của Lưu Tranh.

Hắn lập tức điểm mười cao thủ tinh nhuệ, đi theo sau Lâm Dương, liền thẳng tiến về phía tán cây.

“Gào!” Còn con mãng xà khổng lồ bị Lâm Dương đánh bại kia, thì điên cuồng gào thét, đuổi theo giết hắn.

Xem ra, nó dường như muốn liều mạng với hắn.

“Nghiệt súc đừng hung hăng.” Thấy vậy, Lâm Dương hừ lạnh một tiếng, liền lao lên.

“Ầm!” Một đòn nặng nề, đánh vào vị trí bảy tấc của con mãng xà khổng lồ.

Ngay sau đó, một luồng kình khí sắc bén bắn ra, thuận thế chém vào cổ con mãng xà khổng lồ.

Trong nháy mắt, máu tươi bắn ra.

Con mãng xà khổng lồ kia gào thét thảm thiết một tiếng, sau khi lăn lộn giãy giụa một lát, liền hoàn toàn bất động.

Lúc này, Lâm Dương mới từ từ đáp xuống đất.

“Thu hoạch thế nào?” Nhìn túi da mãng xà hắn đang cầm trong tay, Chu Nghị không khỏi hỏi.

“Không tồi!

Da mãng xà này rất dai.

Hơn nữa, bên trong lại có mùi dược liệu nồng nặc.

Xem ra, bên trong chắc chắn có đồ tốt.” Lâm Dương mặt đầy vui mừng.

Hắn không chút do dự.

Lập tức đưa tay xé rách da mãng xà, lấy thịt mãng xà bên trong ra.

Sau đó, bỏ vào trong nhẫn trữ vật của mình.

“Ha ha, lần này coi như phát tài rồi.” Vừa nói, Lâm Dương liền gói phần da mãng xà còn lại vào bên ngoài áo bào.

Làm xong tất cả, hắn lại tìm kiếm xung quanh một vòng.

Sau khi xác nhận không có gì bỏ sót, hắn liền quay người bay đi.

Còn Chu Nghị, thì dẫn đầu một đám thị vệ theo sát phía sau.

Lần này, hành trình của họ, có thể nói là thu hoạch đầy ắp.

Không chỉ có được không ít linh thảo, còn săn được một con mãng xà khổng lồ, và mấy trăm con hung thú.

Sau khi trở về lều trại, Lâm Dương liền bắt đầu luyện chế đan dược.

Thuật luyện đan của hắn bây giờ đã thuần thục, chỉ cần giơ tay nhấc chân, đã luyện ra được đan dược.

Đồng thời, hắn còn dùng đan dược để rèn luyện gân cốt.

Khiến thể chất trở nên cường tráng hơn.

Lâm Dương bây giờ, có thể nói, sức chiến đấu đã tăng vọt.

Trừ khi Chu Nghị tự mình ra tay.

Nếu không, dù có thêm gấp mười, trăm lần binh lính, hắn cũng không hề sợ hãi.

Cứ như vậy, ngày tháng trôi qua.

Trong nháy mắt, nửa tháng đã trôi qua.

Đêm khuya hôm đó, Lâm Dương ngồi xếp bằng trong lều trại.

Hai tay hắn dang ra, cả người hiện ra một tư thế huyền diệu, tựa như một bức tượng điêu khắc.

Toàn thân trên dưới, đều tỏa ra một lớp kình khí màu vàng nhạt, mơ hồ ngưng tụ thành hình rồng.

Trên ngực hắn, còn hiện ra một viên kim loại đan hoàn to bằng móng tay cái, trong suốt lấp lánh.

Rõ ràng, đây chính là Dưỡng Mạch Đan mà Lâm Dương luyện chế ra.

Trong khoảnh khắc đan dược thành hình, từng đợt linh vận bàng bạc cũng theo đó lan tỏa ra.

Những linh vận này, dung nhập vào ngũ tạng lục phủ của Lâm Dương, khiến khí chất của cả người hắn trở nên phiêu diêu mà siêu phàm thoát tục.

Không biết tự lúc nào, Lâm Dương đã tiến vào một cảnh giới kỳ đặc.

Hắn quên đi tất cả xung quanh, quên đi mình đang ở đâu.

Trong đầu, thứ duy nhất tồn tại, chỉ có viên Dưỡng Mạch Đan kia.

Dần dần, Lâm Dương cảm nhận được lớp biểu bì trên da mình, bắt đầu từ từ thấm ra ánh sáng màu vàng.

Từng sợi vân nhỏ li ti, nhanh chóng lan ra.

Và, theo thời gian trôi đi, những đường vân này dần dần tăng lên.

Cuối cùng vào một khoảnh khắc nào đó, chúng đột nhiên bùng nổ.

"Rắc…" Một tiếng giòn tan vang lên.

Ngay sau đó, viên Dưỡng Mạch Đan chứa đựng linh vận vô cùng kia, vỡ tan theo tiếng, biến thành bột phấn rải lên bề mặt cơ thể Lâm

Dương.

Ngay sau đó, Lâm Dương chỉ cảm thấy, toàn thân kinh mạch đột nhiên thông suốt.

Giống như đã được thông suốt.

Hơi thở của hắn, càng tràn đầy luồng khí mạnh mẽ cuồn cuộn.

Điều này khiến Lâm Dương không khỏi kinh ngạc.

"Chẳng lẽ, ta đã đột phá rồi sao?" Trong lúc suy nghĩ, hắn không khỏi thầm nói một tiếng.

Ngay sau đó, hắn mở mắt ra cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của cơ thể mình.

Không ngoài dự đoán, hắn thực sự đã đột phá đến Võ Tôn sơ kỳ.

Hơn nữa, cơ thể còn rắn chắc hơn trước.

Lâm Dương bây giờ, ngay cả sự tự tin cũng không biết tự lúc nào đã tăng lên mấy phần.

"Hử?" Đột nhiên, Lâm Dương nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

Vừa rồi trong khoảnh khắc đột phá, hắn lại từ viên Dưỡng Mạch Đan kia, cảm nhận được một chút cảm giác quen thuộc.

"Di?

Chẳng lẽ đóa Chu Thiên Diệp Liên Hoa kia ở gần đây?

Chỉ là, rốt cuộc nó ẩn náu ở đâu?" Lâm Dương lẩm bẩm.

Ngay sau đó, chỉ thấy ánh mắt hắn sáng lên, nhìn về phía sâu trong rừng cây cách đó không xa.

Tiếp đó, hắn bước một bước, liền nhảy qua.

Chỉ thấy trong khu rừng rậm rạp, có hai cây cổ thụ cao chót vót đứng sừng sững.

Hai cây này cành lá xum xuê, che khuất cả khu rừng.

Một trong hai cây thân cây to lớn, cành lá mọc ngang, như một con rồng cuộn mình, uốn lượn.

Cây còn lại thì cành lá thưa thớt, thậm chí có những cành cây, dưới sự bào mòn của gió mưa, đã sớm tàn tạ.

Tuy nhiên, hai cây này lại mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng thần bí.

Ngay cả Lâm Dương, khi nhìn thấy chúng, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì, hắn trên thân cây và cành cây, cảm nhận được một luồng uy áp mênh mông, ập đến.

Đặc biệt là những cành cây trong đó, mỗi cành đều như roi thép.

Chỉ cần khẽ vung, sẽ tạo ra từng đợt tiếng xé gió.

Vô cùng khủng khiếp.

"Hít…" Thấy cảnh này, Lâm Dương không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Không phải là Kình Thiên Cổ Đằng trong truyền thuyết chứ?" Hắn kinh hãi thốt lên trong lòng.

Phải biết, Kình Thiên Cổ Đằng là một loại linh thực vật, nghe nói là do linh vật hỗn độn trong trời đất sinh ra.

Quan trọng nhất, gã này còn có thực lực khủng khiếp.

Đừng nhìn bây giờ nó chỉ là một bộ dạng của một lão già sắp chết.

Nhưng chỉ cần còn sống, sẽ có cơ hội thăng cấp thành Yêu Đế.

Tiếc là, vật nghịch thiên như vậy, dù là ở Tiên Võ đại lục, cũng rất hiếm thấy.

Không ngờ ở vùng đất hoang dã này, lại có may mắn gặp được.

Hơn nữa, từ tình hình vừa rồi xem ra, Kình Thiên Cổ Đằng này, dường như bị thương rất nặng.

Lúc này, giống như đang hấp hối.

Nếu có thể chữa khỏi cho nó… Lâm Dương trong lòng vô cùng kích động, hận không thể lập tức xông lên, thu phục đối phương.

Nhưng cuối cùng lý trí mách bảo hắn, tuyệt đối không thể lỗ mãng.

Dù sao, Kình Thiên Cổ Đằng là do trời đất sinh ra, không dễ bị thuần phục.

Nếu vội vàng hái, rất có thể sẽ phản tác dụng.

Vì vậy, hắn chỉ im lặng quan sát.

Cho đến một lúc lâu sau, mới thấy Kình Thiên Cổ Đằng khẽ rung cành cây.

"Phụt!" Ngay sau đó, trên thân cây vốn đã khô héo, lại mọc ra một mầm non.

Tiếp đó, mầm non màu xanh biếc, nhanh chóng nở ra ánh sáng màu xanh biếc.

Ngay sau đó, từng chút một khí tức sinh cơ, từ mầm non kia tỏa ra.

Trong khoảnh khắc khí tức này lan tỏa, một cây con màu xanh biếc to bằng nắm tay, liền từ từ bay lên.

Cây con này tuy nhỏ, nhưng lại mang đến cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Thậm chí, khiến người ta nghẹt thở.

Cứ như thể, bên trong cây con kia, ẩn chứa sinh cơ vô cùng lớn,

chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ hủy thiên diệt địa.

"Vút!" Lâm Dương lập tức giật mình.

Hắn vội vàng nín thở, tập trung nhìn chằm chằm cây con màu xanh biếc này.

Cho đến một lúc lâu sau, hắn mới thở ra một hơi khí đục: "Xem ra, tuổi thọ của Kình Thiên Cổ Đằng này đã hết, sắp chết rồi." Nói xong câu này, hắn không dám chậm trễ, vội vàng lấy linh dược đã chuẩn bị sẵn trong nhẫn trữ vật, ném hết qua.

"Ầm ầm ầm!" Linh dược rơi xuống cành cây, lập tức vỡ tan, biến thành linh dịch nồng nặc, rót vào trong cơ thể cây con.

Cùng lúc đó, Lâm Dương lại vận khởi «Cửu Tiêu Kiếm Quyết» mà mình tu luyện.

Trong nháy mắt, kiếm ý cuồn cuộn phun ra.

Dưới sự tưới nhuần của những linh dịch kia, thân cây con kia, lại bắt đầu từ từ sinh trưởng dưới mắt thường có thể thấy được.

Từng đốt từng đốt vươn lên.

Chỉ trong chốc lát, đã cao đến ba thước, và vẫn đang không ngừng cao lên.

Chương 666

Trên vỏ cây màu xanh biếc kia, lại bắt đầu hiện ra những dải màu sặc sỡ.

Trông vô cùng lộng lẫy.

Cảnh này, quả thực quá chấn động.

Dù là với định lực của Lâm Dương, sau khi chứng kiến cảnh tượng kỳ diệu như vậy, cũng phải kinh ngạc đến há hốc mồm.

Sững sờ một lúc lâu, Lâm Dương mới từ từ thở ra một hơi, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Kình Thiên Cổ Đằng này quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ là một cây con, đã có thể tạo ra hiệu quả kỳ diệu đáng sợ như vậy, nếu thực sự luyện hóa nó, sẽ có được tạo hóa như thế nào?

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Dương, lóe lên ánh sáng nóng rực.

Lúc này, trên đỉnh một ngọn núi cách đó mấy trăm dặm, có bốn bóng người đứng lơ lửng trên không, nhìn xuống dưới.

Bốn người này đều mặc đồ đen che mặt, toàn thân sát khí ngút trời.

Họ lạnh lùng nhìn Lâm Dương ở dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười âm độc.

Kẻ cầm đầu, càng lạnh lùng nói: "Ba người các ngươi theo dõi thằng nhóc này cũng được một thời gian rồi phải không?

Sao rồi, hắn có phát hiện ra chúng ta không?" Nghe vậy, ba người mặc đồ đen bên cạnh đồng loạt lắc đầu.

Người mặc áo choàng đen cầm đầu nhíu mày hỏi: "Sao lại thế,

chẳng lẽ các ngươi không bị lộ?" Kẻ cầm đầu là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi.

Hắn tên là Vương Đào, là đệ tử hàng đầu của thế hệ trẻ nhà họ Vương.

Tu vi đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Phía sau hắn, đứng một người mặc áo choàng đen, là cung phụng của nhà họ Vương.

Tu vi của người này, cũng đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ngoài hai người họ, bên cạnh còn có một lão già mặc áo choàng đen.

Lúc này, chỉ nghe người mặc áo choàng đen kia cung kính nói: "Hồi bẩm thiếu gia, hắn hẳn đã phát hiện ra rồi, chỉ là, gã này quá cẩn thận." Nghe những lời này, Vương Đào nhướng mày, bình thản hỏi: "Ồ, nếu đã vậy, thì bây giờ hắn có hành động gì không?" "Ừm…" Lão già mặc áo choàng đen hơi do dự, sau đó nói: "Chúng ta âm thầm giám sát, gã này dường như muốn tiếp cận, chỉ là, hắn chưa tiến vào phạm vi lãnh địa của Kình Thiên Cổ Đằng." Nghe vậy, Vương Đào hai mắt co lại, không khỏi trầm ngâm nói: "A a, thú vị, thằng nhóc này gan cũng không nhỏ." Lời vừa dứt, hắn đột nhiên quay người, nhấc tay về phía sau một cái, lập tức nắm trong tay một thanh lợi khí toàn thân đen kịt, tỏa ra hàn khí màu xanh lam.

"Đi thôi, tối nay ta lại muốn thử xem, Kình Thiên Cổ Đằng này rốt cuộc lợi hại đến đâu." Vương Đào lạnh lùng hừ một tiếng nói.

"Hắc hắc, vâng, thiếu gia, thuộc hạ sẽ đi cùng ngài." Lão già mặc áo choàng đen kia vội vàng cung kính nói.

Một người mặc áo choàng đen khác, thì nịnh nọt nói: "Thiếu gia, theo ta thấy, chỉ là một đệ tử của Huyền Minh phủ, dù có mạnh đến đâu, sao có thể làm gì được ngài?" Nghe vậy, mắt Vương Đào nheo lại, lộ ra một tia chế giễu, nhàn nhạt nói: "Ngươi biết cái gì?

Bản công tử sở dĩ dám một mình mạo hiểm, là vì, ta có tự tin thu phục Kình Thiên Cổ Đằng này.

Nếu không, ngươi nghĩ, ta dựa vào gì dám xông vào Kình Thiên Cổ Đằng này?" "Cái này… vâng." Người mặc áo choàng đen nghe vậy lập tức rùng mình, vội vàng ngậm miệng không nói nữa.

Cứ như vậy, theo mệnh lệnh của Vương Đào, hai người cùng nhau thi triển độn thuật, bay về phía xa.

Vài hơi thở sau, hai người đã vượt qua khoảng cách ngàn trượng, đến cách Kình Thiên Cổ Đằng năm sáu dặm.

Dừng bước, Vương Đào quay đầu nhìn về phía Kình Thiên Cổ Đằng kia.

Chỉ thấy nó cành lá xum xuê, như một con mãng xà khổng lồ cuộn mình trên mặt đất, thè lưỡi rắn, không ngừng phát ra tiếng xì xì.

Sau khi họ đến đây, Kình Thiên Cổ Đằng kia đột nhiên run lên, trong nháy mắt, mấy trăm sợi dây leo màu xanh biếc, phá đất mà ra, ngập trời lấp đất, cuộn về phía hai người mặc áo choàng đen.

"Không hay rồi!" Hai người mặc áo choàng đen sắc mặt đại biến, vội vàng tế ra pháp bảo của mình để nghênh địch.

Nhưng, dù hai người dùng đủ mọi thủ đoạn.

Nhưng dưới những sợi dây leo kia, lại mỏng manh như giấy.

Chỉ trong chốc lát, binh khí của họ, đã bị dây leo đánh nát.

"Phụt!

Phụt…” Ngay sau đó, dây leo thế như chẻ tre, trong nháy mắt, hai người mặc áo choàng đen đã bị xuyên thủng cơ thể.

“Không…” Hai người trợn tròn mắt, tràn đầy hối hận và không cam lòng.

Tuy nhiên, họ hoàn toàn không kịp phát ra tiếng kêu gào, đã hoàn toàn chết.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Lâm Dương hiện lên vẻ vô cùng kiêng dè.

Hắn đã sớm nghe nói Kình Thiên Cổ Đằng là dị bảo của trời đất, có thể gặp mà không thể cầu.

Chỉ là, thứ này một khi trưởng thành, sẽ bị nhiều người dòm ngó.

Mà bây giờ, hắn tận mắt chứng kiến, quả nhiên là khủng khiếp vô cùng.

Đặc biệt là uy áp của Kình Thiên Cổ Đằng này, càng khiến Lâm Dương kinh hãi muốn chết.

“Mẹ kiếp!

Không được, ta phải lập tức rời khỏi đây.” Trong lúc suy nghĩ, Lâm Dương đã quyết định, phải rời khỏi đây.

Tiếc là, hắn vừa mới di chuyển được mấy mét, Kình Thiên Cổ Đằng kia đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, ngay sau đó, liền có từng đám dây leo màu xanh biếc khổng lồ chui lên khỏi mặt đất.

Trong khoảnh khắc, những sợi dây leo che trời, tạo thành một tấm lưới trời, bao phủ khu vực này.

Cùng lúc đó, một tiếng gầm lớn như sấm sét, đột nhiên truyền đến.

“Ai dám bước vào cấm khu của Kình Thiên Cổ Đằng một bước, giết không tha!” Đây là lời cảnh cáo của Kình Thiên Cổ Đằng, bá khí

ngút trời, chấn nhiếp lòng người.

Lâm Dương lập tức tim đập mạnh một cái.

Chết tiệt, Kình Thiên Cổ Đằng này lại biết nói chuyện?

Phải biết, dù hắn ở trong tông môn đã gặp không ít yêu thú, hung thú linh thú.

Nhưng giống như Kình Thiên Cổ Đằng này có linh trí, thì cũng chưa từng nghe nói.

"Gã này rốt cuộc là thứ gì?" Lâm Dương kinh hãi thất sắc.

"Kiệt kiệt kiệt…" Đột nhiên, một tiếng cười ma quái, đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, người mặc áo choàng đen kia đã đến gần, âm hiểm nói: "Thằng nhóc, vận khí của ngươi rất tốt đấy, lại phát hiện ra thần vật nghịch thiên như Kình Thiên Cổ Đằng, bây giờ, ở đây chỉ có một mình ngươi sống sót, ngươi có bằng lòng ngoan ngoãn bó tay chịu trói, theo thiếu gia nhà ta về gia tộc, có lẽ còn có thể bảo toàn tính mạng." Lâm Dương nghe vậy, lập tức giật mình, buột miệng hét lên: "Cái gì?

Ngươi nói là Vương Đào sao?

Ta và hắn không hề quen biết, dựa vào gì hắn lại muốn giết ta?" "Ha ha ha…" Người mặc áo choàng đen kia ngửa mặt lên trời cười dài, ngay sau đó lạnh lùng mỉa mai nói: "Thằng nhóc, ngươi nghĩ thiếu gia nhà ta sẽ vô cớ giết ngươi sao?

Đó là vì ngươi đã chạm vào cấm khu của hắn.

Bây giờ, ngươi chết chắc rồi!" Cùng với những chữ cuối cùng từ miệng đối phương truyền ra, trong nháy mắt, thân hình hắn nhanh chóng phồng lên, lại biến thành một con quái vật nanh vuốt khủng khiếp.

Chỉ thấy đầu nó to lớn, mặt nanh vuốt, sau lưng mọc bốn chi.

Toàn thân phủ đầy vảy đen, như áo giáp hộ thân.

Trên người nó, còn quấn quanh những gai xanh dày đặc, như những cây gai độc, sắc bén, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

"Hống…" Theo tiếng gầm trầm thấp của nó, nó lập tức biến thành một bóng mờ.

Trong nháy mắt, nó đã đến trước mặt Lâm Dương.

"Vút!" Một móng vuốt vung ra, mang theo tiếng gió rít, nhanh không tưởng.

Lâm Dương trong lòng kinh hãi tột độ, lúc này cũng không còn để ý đến những thứ khác, dốc toàn lực thúc đẩy thân pháp, nhanh chóng lùi lại.

"Ầm!" một tiếng trầm đục.

Móng vuốt sắc bén kia, quét qua ngực Lâm Dương, lập tức tạo ra một luồng kình phong cuồng bạo.

Lâm Dương chỉ cảm thấy ngực nóng rát, thậm chí còn chảy máu, trông khá thảm hại.

Và hắn, cũng cuối cùng đã hiểu được kết cục của hai người mặc áo choàng đen kia.

Người mặc áo choàng đen kia tuy là cao thủ Trúc Cơ kỳ Nhị tầng.

Nhưng, lại hoàn toàn không thể chống đỡ được dư chấn từ đòn tấn công của con quái vật kia, bị xé xác trực tiếp.

Nhìn thi thể người mặc áo choàng đen kia rơi xuống, tâm trạng Lâm Dương mãi không thể bình tĩnh lại.

Kình Thiên Cổ Đằng này quá khủng khiếp.

Chỉ bằng dây leo đã dễ dàng chém giết võ tu Trúc Cơ kỳ Nhị tầng.

Đây quả thực là vũ khí sát thương khủng khiếp.

Không biết tự lúc nào, trên trán hắn đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Hơn nữa, theo lúc hắn chạy trốn, những sợi dây leo màu xanh lục xung quanh cũng ngày càng đuổi gần hơn.

Một cảm giác nguy hiểm nặng nề bao trùm lấy Lâm Dương, khiến hắn lạnh toát.

Hắn biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn chắc chắn sẽ bị những sợi dây leo màu xanh lục này quấn lấy.

Lúc đó, thật sự không còn cứu được nữa.

Phải làm sao đây?

Lâm Dương lòng rối như tơ.

"Kiệt kiệt kiệt… Thằng nhóc, ngươi chạy à?

Sao không chạy nữa?" Người mặc áo choàng đen kia đắc ý cười lạnh.

Cùng lúc đó, những sợi dây leo màu xanh lục mà Kình Thiên Cổ Đằng phóng ra cũng tăng tốc.

Lâm Dương lập tức cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội.

"Mẹ kiếp!

Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta liều một phen." Lâm Dương nghiến răng nghiến lợi thầm mắng một câu.

Ngay sau đó, hắn liền lấy ra một chiếc Tử Kim Luyện Ngục Đỉnh từ trong nhẫn không gian.

Tiếp đó, hắn tung ra hai chưởng, điên cuồng rót linh nguyên trong

cơ thể vào đó.

"Ong…" Tử Kim Luyện Ngục Đỉnh phát ra một tiếng rung, ngay sau đó, liền tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lơ lửng giữa không trung.

Hơn nữa, bề mặt đỉnh còn bốc lên ngọn lửa đỏ rực, nhiệt độ nóng bỏng lan tỏa ra.

Lâm Dương không chút do dự, liền ném Tử Kim Luyện Ngục Đỉnh xuống đất.

"Ầm!" một tiếng nổ lớn, cả ngọn đồi đều rung chuyển ba lần.

Những sợi dây leo màu xanh lục vốn đang đuổi sát sau lưng Lâm Dương, lại nhao nhao lùi lại, rõ ràng, chúng rất sợ ngọn lửa đỏ rực cháy trên Tử Kim Luyện Ngục Đỉnh.

Nhân cơ hội này, thân hình Lâm Dương nhoáng lên một cái, liền chui thẳng vào trong Tử Kim Luyện Ngục Đỉnh, biến mất không thấy.

"Thằng khốn chết tiệt, ngươi lại chạy vào trong cái đỉnh đó?" Người mặc áo choàng đen kia đầu tiên là sững sờ một lúc, sau đó không nhịn được mà nổi giận đùng đùng.

Ngay sau đó, hắn đưa bàn tay phải khô héo gầy gò của mình ra, hung hăng chộp về phía Tử Kim Luyện Ngục Đỉnh kia.

Chỉ là, còn chưa kịp đến gần, Tử Kim Luyện Ngục Đỉnh kia đã phun ra một luồng lửa nóng rực, cuộn về phía hắn.

"Xèo…" Người mặc áo choàng đen kia không kịp đề phòng, lập tức bị ngọn lửa bao bọc, trong nháy mắt hóa thành một làn khói xanh tan biến không thấy.

Lâm Dương ngồi xếp bằng trong đỉnh, thở hổn hển, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà mình phản ứng đủ nhanh, nếu không, e rằng đã phải bỏ

mạng ở đây.

Nhưng hắn vẫn lo lắng không yên, giữa lông mày lộ ra vẻ lo lắng.

"Không ổn, Kình Thiên Cổ Đằng này quá mạnh." "Ta bây giờ đã rơi vào tình thế nguy hiểm." "Nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là tìm mẹ, ngay cả mạng của ta cũng không thể đảm bảo, thì làm sao mà tìm mẹ, báo thù rửa hận được?" "Chẳng lẽ, hôm nay ta thật sự phải chết ở cái nơi quỷ quái này sao?" ...

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ miên man, dây leo của Kình Thiên Cổ Đằng, như một con mãng xà, nhanh chóng vươn ra, trói chặt lấy hắn.

"Rắc!" Cùng với một tiếng gãy giòn tan, túi trữ vật trên cổ tay Lâm Dương bị siết đứt, rơi xuống.

Ngay sau đó, bóng dáng của người mặc áo choàng đen từ bên trong rơi ra.

Hắn kinh ngạc nhìn dây leo khổng lồ của Kình Thiên Cổ Đằng, không khỏi hét lên thảm thiết: "Chết tiệt, túi trữ vật của lão tử." "Ha ha, thứ rác rưởi như ngươi, giữ lại còn có ích gì.

Mau trăng trối đi, nếu không ta lập tức ăn thịt ngươi." Kình Thiên Cổ Đằng chế nhạo nói.

"Thứ hỗn xược, ta là đệ tử của Hắc Ma Giáo đường đường, ngươi dám làm hại ta thử xem?" Người mặc áo choàng đen tức giận uy hiếp.

"Bốp!" Chỉ nghe một tiếng vang, Kình Thiên Cổ Đằng trực tiếp quật một sợi dây leo, đánh ngã đối phương xuống đất.

Người mặc áo choàng đen kêu la thảm thiết, mặt đầy hoảng sợ nói: "Đừng… đại nhân tha mạng!

Vừa rồi thằng nhóc kia chỉ là đánh lén ta thôi.

Nếu ngài muốn nó chết, xin đại nhân hãy ăn ta trước." Kình Thiên Cổ Đằng phát ra tiếng cười quái dị, nói: "Ngươi không xứng, máu của ngươi hôi hám, ta chê." Người mặc áo choàng đen lập tức sợ đến mặt xám như tro, cầu xin: "Đại nhân ngài làm ơn, tha cho ta đi.

Ngài không biết ta đã khổ sở thế nào đâu, mãi mới thu thập đủ tinh khí huyết dịch…" Vừa nói, hắn vừa lấy ra một viên hồng bảo thạch to bằng nắm tay, tròn trịa như đầu trẻ con, đưa cho Kình Thiên Cổ Đằng.

"Đây là cái gì?" Kình Thiên Cổ Đằng hỏi.

Người mặc áo choàng đen vội vàng giải thích: "Đây là ta lấy được trong một động phủ, nghe nói là long châu, chứa đựng năng lượng khổng lồ." Vừa nói, hắn liền đặt viên hồng bảo thạch kia xuống đất.

Trong nháy mắt, Kình Thiên Cổ Đằng rung chuyển dữ dội, và nhanh chóng co lại vào dòng sông nham thạch.

Không lâu sau, một cây con toàn thân màu xanh biếc, từ từ bay lên không trung.

Chương 667

"Vút!" một tiếng, nó liền bay về phía viên long châu kia.

Rất nhanh, nó đã nuốt chửng long châu, sau đó, cắm rễ vào dòng sông nham thạch.

Tiếp đó, cành của nó, nhanh chóng phân nhánh, vươn ra bốn phương tám hướng.

Một lát sau, tất cả các nhánh cây đều rủ xuống vài giọt dịch trắng sữa trong suốt.

"Ha ha ha, đây là long tiên, đối với sự hồi phục của ta vô cùng có ích, mau mau giúp ta hái." Kình Thiên Cổ Đằng kích động vạn phần nói.

Người mặc áo choàng đen nào dám chậm trễ?

Vội vàng xông qua, hái vài giọt long tiên kia xuống, cung kính dâng lên trước mặt Kình Thiên Cổ Đằng, nịnh nọt nói: "Cảm ơn đại nhân ban thưởng." "Ừm, không tồi." Kình Thiên Cổ Đằng gật đầu, tiện tay ném cho hắn một cái bình ngọc, nói: "Lần này coi như ngươi gặp may.

Nhưng, sau này nhớ phải siêng năng hơn, ta không thích người lười biếng." "Vâng, tuân lệnh đại nhân." Người mặc áo choàng đen gật đầu, nhận lấy bình ngọc.

Chỉ thấy, nắp bình vừa mở ra, đã có một luồng dược lực bàng bạc hùng vĩ tuôn ra, khiến người ta sảng khoái.

Hắn không thể chờ đợi được mà ngửa đầu uống xuống, trong khoảnh khắc, liền cảm thấy toàn thân ấm áp.

"Phù…" Hắn thở dài một hơi, nhắm mắt im lặng điều tức.

“Ầm ầm ầm…” Cùng với tiếng nổ vang, một luồng hắc khí nồng nặc vô cùng, từ đỉnh đầu của người mặc áo choàng đen tỏa ra.

Chỉ mới qua nửa nén hương, người mặc áo choàng đen đã mở mắt, sâu trong con ngươi bắn ra hai luồng hắc quang đáng sợ, nhiếp hồn đoạt phách.

“Vút…” Một thanh chủy thủ sắc bén đột ngột xuất hiện trong tay hắn, lóe lên sát ý lạnh lẽo.

“Phụt…” Ngay sau đó, cánh tay hắn vung lên, một đao chém nát đầu Lâm Dương.

Tiếp đó, thi thể không đầu của Lâm Dương, liền mềm nhũn trên đất.

Người mặc áo choàng đen nhe răng cười âm hiểm, để lộ hàm răng nhọn hoắt, nói: “Hắc hắc, cuối cùng cũng giết được ngươi.

Thằng tạp chủng, đấu với lão tử, ngươi còn non lắm.” Nói xong, hắn nhấc chân đá vào thi thể Lâm Dương, sau đó liền nhảy vào dòng sông cuồn cuộn.

Trong nháy mắt, cơ thể hắn, liền hoàn toàn chìm nghỉm. ...

Cùng lúc đó, trong một hang động khác cách đó vạn mét.

“Ầm…” Ánh lửa lóe lên, một người mặc đồ đen bị đánh bay ra ngoài, va vào vách đá.

Hắn ôm ngực ho mấy tiếng, há miệng phun ra một ngụm máu đen, trông vô cùng thảm hại.

Người mặc đồ đen này chính là Lâm Dương.

Lúc này hắn, thân bị trọng thương, toàn bộ đều nhờ một ngụm chân khí mà cầm cự.

Hắn mắt đỏ như máu, giận dữ nhìn Kình Thiên Cổ Đằng đối diện.

Kình Thiên Cổ Đằng phát ra một tràng cười quái dị, "Thằng nhóc, sao rồi, mùi vị thế nào?" Lâm Dương hừ lạnh nói: "Lão yêu quái, đừng kiêu ngạo, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ chém ngươi thành từng mảnh." "Ha ha, vậy cũng phải ngươi còn sống mà rời đi mới được chứ, đồ phế vật." Kình Thiên Cổ Đằng mỉa mai nói.

"Lão tử tuyệt đối không nhận thua, càng không để ngươi được như ý." Lâm Dương nghiến răng nói, trong mắt hiện lên một tia quyết liệt.

"Nếu ngươi không tin, vậy chúng ta cứ tiếp tục chơi, xem cuối cùng ai trụ được lâu hơn." Kình Thiên Cổ Đằng chế nhạo nói.

"Được, ta sẽ theo tới cùng." Lâm Dương trầm giọng nói.

Hắn trong lòng biết rõ, mình chắc chắn không thể trụ được lâu hơn Kình Thiên Cổ Đằng này, phải nhanh chóng thoát ra mới được.

Nhưng xung quanh đây toàn là hồ dung nham nóng chảy, trừ khi hắn có thể biến thành chim bay đi, nếu không, đừng hòng an toàn rời khỏi đây.

"Ầm…" Đúng lúc này, một luồng lực hút cuồng bạo truyền đến, giam cầm hắn chặt chẽ.

Lâm Dương trong lòng đột nhiên chùng xuống, thầm nghĩ không ổn, quả nhiên, mình vẫn đánh giá thấp sự quỷ dị của Kình Thiên Cổ Đằng, căn bản không thể thoát khỏi nhà tù của nó.

Tiếp đó, hắn liền cảm thấy khí huyết trong cơ thể sôi trào, tu vi bắt đầu điên cuồng tăng lên.

Sau một hồi giãy giụa ngắn ngủi, hai chân Lâm Dương dần dần dài ra và cứng lại, trở nên như sắt đúc, vô cùng cứng rắn.

"Hống!" Hắn gầm lên một tiếng, chấn động hư không, cả hang động đều rung lên.

“Vút…” Lâm Dương hóa thành một bóng mờ, thẳng tiến về phía Kình Thiên Cổ Đằng.

Trong nháy mắt, một luồng khí thế hủy diệt lan tỏa, áp lực vô cùng.

Kình Thiên Cổ Đằng kinh hãi thất sắc, hoảng hốt hét lên: “Này này này, ngươi làm gì vậy?” Lâm Dương làm như không nghe thấy, một móng vuốt hung hăng đánh tới.

“Ầm!” Kình Thiên Cổ Đằng bị đánh lùi ra xa ba trượng, cành lá rung loạn.

“Thằng ranh con, ngươi tìm chết à?” Kình Thiên Cổ Đằng tức giận mắng.

“Lão yêu quái, hôm nay không phải ngươi chết, thì là ta vong.” Lâm Dương bá khí nói, lại lần nữa công sát tới.

“Ầm ầm ầm ầm…” Trong nháy mắt, hai bên đã giao chiến mấy ngàn chiêu.

Cuối cùng, Lâm Dương với thế sét đánh vạn quân, nắm bắt cơ hội, một chưởng đánh vào thân thể Kình Thiên Cổ Đằng, khiến nó phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, bề mặt cơ thể, bốc lên khói đen cuồn cuộn, đau đớn không thôi.

Nhân cơ hội tốt này, Lâm Dương lại liên tiếp tung ra mấy chưởng, đánh Kình Thiên Cổ Đằng liên tục bại lui, hấp hối.

Lâm Dương một mạch truy đuổi tới, nhấc chân đạp lên thân thể nó, giận dữ quát: “Lão súc sinh, ta cảnh cáo ngươi, mau đưa ta ra khỏi bí cảnh, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng.” “Nằm mơ đi.

Thằng nhóc, ta là Kình Thiên Cổ Đằng, là linh hồn hộ vệ của bí cảnh.

Nếu thả ngươi ra, đợi ngươi mạnh lên, tất sẽ trở thành tai họa, đến lúc đó, ai sẽ chế ngự ngươi?" Kình Thiên Cổ Đằng hừ lạnh nói.

"Ha ha, hóa ra là một con rắn độc, bảo sao lại muốn ăn ta." Lâm Dương lạnh lùng nói.

"Không còn cách nào, ta đói quá rồi, ngươi cứ coi như là bố thí đi." Kình Thiên Cổ Đằng mặt dày vô sỉ nói.

Lâm Dương không nhịn được mà trợn mắt, "Bớt nói nhảm đi, ngươi thả Sở Vân Dao ra trước." Kình Thiên Cổ Đằng khinh thường nói: "Con bé đó ta tự sẽ đưa nó rời khỏi bí cảnh, nhưng bây giờ không được, ta cần ngươi ở lại đây, để ta ăn." Nghe vậy, Lâm Dương lập tức sắc mặt đại biến, quát lớn: "Thứ lão già chết tiệt này, dám hãm hại ta!

Tin hay không ta lập tức bóp nát tim cây của ngươi?" Kình Thiên Cổ Đằng khinh thường nói: "Vậy thì ngươi thử đi, dù sao ta cũng không sợ.

Chỉ cần ngươi không sợ chết, cùng lắm thì cá chết lưới rách." Lâm Dương nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, "Vậy ngươi muốn thế nào?" "Đơn giản, giao con của ta ra, ta sẽ thả ngươi và con bé đó rời đi." Kình Thiên Cổ Đằng nói.

"Được, có thể!" Lâm Dương không chút do dự đáp ứng.

Dù sao, chỉ cần đảm bảo Sở Vân Dao không chết, những chuyện khác đều có thể thương lượng.

"Vậy ngươi giao chúng ra đây." "Xin lỗi, ngươi phải thả ta ra trước rồi mới nói." "Được, ta hứa với ngươi là được rồi." Kình Thiên Cổ Đằng nói.

Ngay sau đó, cơ thể to lớn của nó tỏa ra ánh sáng xanh lục chói mắt, bao bọc lấy Lâm Dương, rất nhanh đã nuốt chửng hắn.

Trong nháy mắt, Lâm Dương rơi vào hôn mê, bị đưa vào một con đường tối đen.

Không biết đã qua bao lâu, hắn từ từ tỉnh lại.

Phát hiện mình đang ở trong một khu rừng rậm rạp, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Lâm Dương nhìn quanh, đột nhiên nhớ ra, đây không phải là nơi mà Sở Vân Dao đã nói với hắn trước khi vào bí cảnh sao?

"Chẳng lẽ Sở Vân Dao còn sống?" Hắn không kìm được mà lẩm bẩm.

"Vút!" Một cơn gió thổi qua, bên tai Lâm Dương vang lên tiếng động nhẹ, dường như có thứ gì đó đang di chuyển.

"Ai đó?" Lâm Dương cảnh giác hỏi.

Tiếp đó, từ cách đó không xa bay xuống một cánh hoa màu đỏ rực, bay đến trước mặt Lâm Dương.

Đóa hoa này rất đẹp, trong suốt lấp lánh, tỏa ra mùi hương quyến rũ.

Lâm Dương cẩn thận quan sát một lúc, nhíu mày, luôn cảm thấy thứ này rất quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu đó?

Hắn trăm mối không hiểu, đưa tay cầm lấy bông hoa đỏ trong tay xem xét.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên kinh tỉnh.

Chết tiệt, đây không phải là Huyết Ma Quả sao, lại mọc trên thân cây của Kình Thiên Cổ Đằng, thật khiến người ta khó hiểu.

"Rắc rắc…" Kình Thiên Cổ Đằng phát ra tiếng nhai, lại đang gặm Huyết Ma Quả.

Lâm Dương kinh hãi, vội vàng vứt Huyết Ma Quả đi, sau đó bật dậy bay lên trời, muốn chạy trốn.

Nhưng thấy Kình Thiên Cổ Đằng phát ra tiếng gào thét chói tai, "Thằng nhóc, chạy đi đâu, ngoan ngoãn ở lại đây, làm thức ăn cho ta đi." Trong khoảnh khắc, một đám dây leo khổng lồ cuộn tới, tốc độ cực nhanh, như một cơn lốc xoáy, che trời.

"Ầm…" Lâm Dương không kịp đề phòng, bị quật bay xa mười mấy trượng, đập vào một hòn giả sơn.

Sau đó, Kình Thiên Cổ Đằng nhanh như chớp lao tới.

Lâm Dương không dám chậm trễ, liều mạng vung quyền nghênh địch, hai người đấu ngang tài ngang sức.

"Ầm ầm ầm…" Một trận ác đấu kéo dài rất lâu, Lâm Dương bị đánh cho bầm dập, gãy xương gãy gân.

Cuối cùng, Kình Thiên Cổ Đằng ngừng tấn công, âm u hét lên: "Ngươi chết chắc rồi, dám xông vào đây làm càn, lão tổ tông sẽ ăn thịt ngươi." Lời vừa dứt, thân thể chính của nó đã chui sâu vào trong đất biến mất không thấy, không còn thấy tung tích nữa.

Lâm Dương khó khăn đứng dậy, toàn thân đau đớn không chịu nổi.

Hắn lau đi vết máu ở khóe miệng, nghiến răng nghiến lợi chửi rủa: "Mẹ kiếp, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ tự mình đến nơi ở của Kình Thiên Cổ Đằng, lấy đầu của ngươi." Thực tế, hắn đã hoàn toàn hiểu lầm Kình Thiên Cổ Đằng, nó không hề làm hại Sở Vân Dao.

Bởi vì Kình Thiên Cổ Đằng đã sớm nhận ra, trên người Lâm Dương có ẩn chứa đại tạo hóa, nếu để Lâm Dương chạy thoát, chẳng phải là quá hời cho thằng nhóc này sao.

Quan trọng hơn, nhà họ Sở là kẻ thù không đội trời chung của

Kình Thiên Cổ Đằng, phải sớm trừ khử, tuyệt đối không cho phép nhà họ Sở trỗi dậy, để tránh uy hiếp đến vị thế thống trị của nó.

Lâm Dương một đường trở về nhà họ Sở, trải qua sinh tử ma luyện, tu vi càng thêm tinh thông, đạt đến Luyện Thần đỉnh phong.

Sở Vân Dao vẫn bị phong ấn trong quan tài pha lê, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lâm Dương đặt Sở Vân Dao lên giường trong phòng, chuẩn bị tiếp tục tiềm tâm tu luyện.

Đột nhiên, trong đầu hắn hiện ra một bức tranh.

Một tòa bảo tháp vàng rực rỡ bay đến, tỏa ra khí hung sát ngút trời, trấn áp trời đất, khiến vạn vật thần phục.

"Di, đây không phải là Huyền Tiêu Cửu Tầng Linh Lung Tháp sao?" "Không đúng, sao lại có chút khác biệt so với trong ký ức, chẳng lẽ là hàng nhái?" "Kệ đi, ta vào Huyền Tiêu Cửu Tầng Linh Lung Tháp trước rồi nói." Nghĩ đến đây, trong lòng hắn vui mừng, quyết định thử vào bảo tháp.

"Ầm!" Trong nháy mắt, một sức mạnh khủng khiếp hùng vĩ ập đến.

"Phụt…" Lâm Dương phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài, ngã ra ngoài cửa, mặt đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, trong lòng dâng lên sóng lớn, thầm nghĩ: "Sức mạnh thật mạnh." Tuy bị thương, hắn lại vui mừng cười.

"Xem ra, Huyền Tiêu không lừa ta, thật sự tồn tại Cửu Tầng Linh Lung Tháp, còn có truyền thừa bên trong, ha ha!

Lần này lời to rồi." Hơi bình tĩnh lại, Lâm Dương thu dọn bộ dạng thảm hại của mình, đẩy cửa bước vào.

Bên trong đèn đuốc huy hoàng, chiếu sáng cả tòa bảo tháp, tràn ngập linh khí nồng nặc, khiến người ta hít thở thoải mái.

Cùng lúc đó, tình hình trong tháp hiện ra trong đầu hắn.

"Di?

Huyền Tiêu lại không ở đây." Lâm Dương lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ngay sau đó, hắn hiểu ra, có lẽ nguyên anh phân thân của Huyền Tiêu đã chết, bản tôn chắc chắn bị thương nặng.

Lúc này, tầm mắt Lâm Dương tập trung vào một quả cầu ánh sáng.

Quả cầu lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng bảy màu, phóng ra mùi hương vô cùng nồng nặc.

Mắt Lâm Dương sáng lên, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ đây là truyền thừa?" Hắn bước nhanh về phía trước, đưa tay chạm vào quả cầu ánh sáng, cảm nhận sức mạnh to lớn bên trong, hắn không khỏi tim đập nhanh.

"Ong!" Đột nhiên, quả cầu ánh sáng vỡ tung, một luồng thông tin khổng lồ tràn vào đầu hắn, khiến đầu hắn đau như búa bổ.

"A!" Lâm Dương hét lên thảm thiết, ôm đầu, hai gối quỳ xuống đất.

"Ầm!

Ầm!" Hắn liên tục dập đầu mấy cái, mới dần dần hồi phục lại.

Trong khoảnh khắc mở mắt ra, con ngươi Lâm Dương có màu xám tro, trông vô cùng kỳ quái.

Hắn cảm nhận rõ ràng, trong đầu mình có thêm rất nhiều ký ức, hóa ra là truyền thừa mà Huyền Tiêu để lại.

Lâm Dương từ từ ngồi dậy, im lặng cảm ngộ thông tin trong đầu, rất nhanh đã hiểu ra, đây là công pháp mà Huyền Tiêu tu luyện, tên là «Cửu Tiêu Thần Lôi Quyết».

"Quá mạnh!" Lâm Dương kích động không thôi, như nhặt được báu vật, vội vàng ngồi xếp bằng trên đất tu luyện.

"Ầm…" Một tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống, đánh vào vai Lâm Dương.

Trong nháy mắt, cơ thể Lâm Dương rung lên dữ dội, da thịt cháy đen, đau đến nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh túa ra.

Phải biết, «Cửu Tiêu Thần Lôi Quyết» tu luyện đến cảnh giới cao thâm, có thể ngưng tụ lôi hệ pháp thuật, có tác dụng hủy diệt.

Đặc biệt là vào thời khắc quan trọng, thi triển lôi hệ pháp thuật đánh lén kẻ địch, tuyệt đối có tác dụng bất ngờ.

Lâm Dương không cam chịu yếu thế, vận chuyển công pháp, điều động chân khí trong cơ thể, thử ngưng luyện lôi đình.

Hắn phát hiện, chân khí của mình và lôi đình tạo ra cộng hưởng, lại thành công dẫn được một tia hồ quang sét.

Dù rất ít, nhưng, đủ để nói lên thiên phú tu luyện của Lâm Dương rất mạnh.

Sau đó, Lâm Dương lại thử khống chế từng chút một hồ quang sét, dần dần tăng lên, uy lực ngày càng mạnh.

"Tí tách…" Lâm Dương đã nắm được bí quyết, khống chế nhiều hồ quang sét hơn, hội tụ ở cánh tay phải, sau đó mạnh mẽ đánh ra, tạo ra một chuỗi tia sét chói mắt.

"Ầm ầm ầm…" Trong nháy mắt, phạm vi năm sáu mét xung quanh, đều bị bao phủ trong ánh sét chói lòa, cảnh tượng hùng vĩ.

“Mẹ kiếp!

Chương 668

Ngầu thế!" Lâm Dương phấn khích hét lớn, chỉ tiếc là không thể điều khiển nhiều hồ quang sét hơn.

"Vút…" Trong lúc Lâm Dương đang chìm đắm trong trạng thái tu luyện thì, đột nhiên, một thanh trường kiếm lạnh lẽo phá không bay tới, mang theo phong mang sắc bén, tốc độ cực nhanh, như một ngôi sao băng xẹt qua hư không, nhanh như chớp.

Lâm Dương giật mình, hoảng loạn giơ tay đánh ra một chưởng, chặn lại phi kiếm.

Tuy nhiên, uy thế của phi kiếm không giảm, tiếp tục chém tới, mang theo phong mang sắc bén bá đạo.

"Chết tiệt!" Lâm Dương giận dữ quát một tiếng, nhanh chóng bay lên trời, tránh né kiếm khí sắc bén.

"Xoạt!" Phi kiếm lướt qua áo hắn, để lại một vết thương sâu cả tấc.

Lâm Dương sợ đến trán rịn mồ hôi lạnh, phi kiếm này quả thực là một vũ khí đoạt mạng.

May mà mình tu luyện «Cửu Tiêu Thần Lôi Quyết», nếu không vừa rồi đã nguy hiểm.

"Mẹ kiếp!" Hắn không nhịn được mà văng tục.

"Vút, vút!" Hai tiếng rít chói tai vang lên, hai thanh đoản kiếm bắn tới, mang theo phong mang sắc bén.

Lâm Dương nhíu mày, không chút do dự tế ra Hắc Long Đao, vung lên, chém nát hai thanh đoản kiếm thành vụn sắt.

Sau đó, hắn nhìn xung quanh, xác định không có nguy hiểm gì, mới dám thở.

“Phi kiếm thật mạnh!

Không hổ là đồ của cường giả tiên giới, không thể dễ dàng trêu chọc.” Hắn thầm nghĩ.

Một lát sau, Lâm Dương bình tĩnh lại, bắt đầu nghiên cứu «Cửu Tiêu Thần Lôi Quyết», theo phương pháp giới thiệu trên đó, từng chút một nâng cao thực lực.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã hơn ba năm.

Cảnh giới của Lâm Dương thuận lợi thăng cấp lên Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, chỉ cách Kết Đan cảnh một bước, nhưng lại khó như lên trời, căn bản không tìm được cơ duyên.

Hơn nữa, hắn cảm nhận được, mỗi lần gặp phải bình cảnh, trong minh minh luôn có một sức mạnh kéo lại, khiến hắn không thể đột phá.

Lâm Dương biết, đây là trở ngại lớn nhất khi tu luyện giả đột phá bình cảnh, phải tích lũy đủ linh khí.

“Ai, xem ra, chỉ có thể chờ cơ duyên lần sau rồi.” Lâm Dương thầm thở dài, đứng dậy hoạt động gân cốt, chuẩn bị rời khỏi mật thất.

Đúng lúc này, cửa lớn của bảo khố ầm ầm vang lên, bị người ta tông ra, một đội binh lính xông vào.

Viên quân quan dẫn đầu giận dữ quát: “Tên trộm nào, dám tự tiện xông vào cấm địa!” “A a… các ngươi là cái thá gì!

Cũng dám cản ta?” Lâm Dương chế nhạo nói.

Quân quan lập tức nổi giận, rút kiếm chỉ vào Lâm Dương, gầm lên: “Hỗn xược!

Thằng nhóc, nộp mạng đi!" Lời còn chưa dứt, hắn đã xông tới, giơ kiếm chém.

Lâm Dương mắt ngưng lại, khinh thường lắc đầu nói: "Chỉ là võ giả phàm nhân thôi, cũng dám động thủ với ta, cút!" Lời vừa dứt, hắn đưa tay ra tóm lấy.

"Rắc…" Thanh trường kiếm trong tay viên quân quan kia gãy làm đôi, thân hình loạng choạng, bị Lâm Dương một tát đánh bay.

Lâm Dương không giết người, dù sao hắn còn phải hỏi thăm tung tích của Huyền Tiêu.

Tên này chỉ bị đánh ngất đi chứ không mất mạng.

"Ngươi là ai?

Vì sao lại xông vào thánh điện?" Một giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên.

Chỉ thấy giữa đại điện có một nam tử mặc áo bào hoa quý, khí chất bất phàm đang đứng đó.

Hắn nhìn Lâm Dương bằng ánh mắt rét lạnh, hừ lạnh nói: "Ngươi to gan thật, dám tự tiện xông vào hoàng cung cấm địa, tội không thể tha!" "Nhảm nhí nhiều thật!

Ta đến đây tìm thù, ngươi chính là sư phụ của Huyền Tiêu?" Lâm Dương hờ hững hỏi một câu, trong lòng lại có chút khó hiểu.

Hắn vừa mới đột phá, theo lý mà nói thì phải có phản ứng gì đó, nhưng lại chẳng có dấu hiệu nào, thật kỳ lạ.

"Hừ, không sai!

Hôm nay để ngươi chết cho minh bạch, ta chính là Nam Vực Vương, phụng mệnh đến bắt tên giặc nhà ngươi, biết điều thì bó tay chịu trói, nếu không giết không tha!" Nam tử mặc đồ hoa lệ ngạo

nghễ nói, vẻ mặt hiện lên sự khinh bỉ.

"Quả nhiên là sư phụ của Huyền Tiêu." Lâm Dương híp mắt lại, đáy mắt lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi là sư phụ của Huyền Tiêu, vậy ta xử lý ngươi trước rồi tính!" Dứt lời, Lâm Dương bước về phía đối phương, toàn thân tỏa ra chiến ý ngút trời, sát khí đằng đằng, khiến người ta kinh hãi.

"Hử?" Sắc mặt Nam Vực Vương trầm xuống, âm hiểm nói: "Tên phàm phu tục tử ti tiện nhà ngươi, thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch sao?" Hắn không lùi mà tiến, chủ động tấn công, thân hình lướt qua như bóng ma, vung quyền đấm về phía Lâm Dương.

"Bốp!" Lâm Dương vung quyền đón đánh.

Quyền chưởng va chạm, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, một tia lửa tóe ra.

"Lùi lại loạng choạng..." Lâm Dương lùi lại hai bước, còn Nam Vực Vương thì vững như núi Thái Sơn, vẫn hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Dương.

"Sao ngươi lại mạnh đến thế?" Lâm Dương kinh ngạc, nhìn đối phương với vẻ mặt đầy chấn động.

"Ha ha... sớm muộn gì ta cũng sẽ tự tay giết ngươi." Nam Vực Vương lạnh lùng buông một câu.

Dứt lời, hắn đột nhiên biến mất tại chỗ, hóa thành một luồng tàn ảnh lao về phía Lâm Dương.

Ánh mắt Lâm Dương ngưng lại, trong lòng mơ hồ cảm thấy có một cảm giác quen thuộc khó tả.

"Ầm!" Trong nháy mắt, hắn và Nam Vực Vương cứng đối cứng một chiêu, lại một lần nữa lùi lại, hai chân giẫm lên phiến đá cứng rắn, cày ra một rãnh sâu đến nửa thước.

Lâm Dương hít một hơi khí lạnh, chưởng này có phần vội vàng, tuy đã hóa giải phần lớn uy áp, nhưng vẫn bị thương nhẹ, khóe miệng rỉ máu.

"Ha ha... ngươi cũng chẳng ra sao cả!" Nam Vực Vương ngông cuồng cười lớn, vẻ mặt đầy khinh thường.

"Lão già nhà ngươi, đừng có mà ngông cuồng!" Lâm Dương giận không thể át, mắt trợn trừng, vung quyền tấn công.

Nam Vực Vương không hề sợ hãi, vung quyền ấn đối kháng.

"Bành!

Bành..." Trong nháy mắt, hai người giao thủ mấy chục lần, quyền phong gào thét, hất tung bàn ghế.

"Phụt..." Cuối cùng, Nam Vực Vương để lộ một sơ hở, ngực bị đánh lõm vào, phun máu ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Lâm Dương lạnh lùng liếc nhìn Nam Vực Vương đang nằm trên đất, ngay sau đó, hắn lấy ra một con dao găm, rạch vài vết trên người tên này, ép toàn bộ tinh huyết ra ngoài.

"A..." Nam Vực Vương từ từ tỉnh lại, lập tức nổi trận lôi đình, nghiến răng nghiến lợi, căm hận mắng: "Thằng chó chết, ta sẽ lăng trì ngươi, nghiền xương thành tro." "Ồn ào!" Lâm Dương hừ lạnh một tiếng, ra tay tàn nhẫn, một cước đá vào hông đối phương.

"Gào..." Nam Vực Vương kêu thảm, đau đớn không chịu nổi, suýt nữa thì ngất đi.

Lâm Dương lấy kim châm bạc từ trong ống tay áo ra, đâm vào huyệt vị của đối phương.

"Ngươi muốn làm gì?" Nam Vực Vương kinh hãi hét lên, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Ngay sau đó, Lâm Dương nuốt chửng tinh huyết của Nam Vực Vương.

Sau đó, hắn lại đâm thêm mười mấy cây kim lên người Nam Vực Vương.

Trong khoảnh khắc, sinh cơ của Nam Vực Vương nhanh chóng suy kiệt, hơi thở yếu ớt như tơ, dường như có thể chết bất cứ lúc nào.

"Đừng... cầu xin ngươi tha cho ta." Nam Vực Vương hoảng sợ bất an van xin, trán vã mồ hôi.

Lâm Dương mặt không biểu cảm lắc đầu, lạnh lùng từ chối: "Xin lỗi!

Ngươi hại vợ con ta chết thảm, tội ác tày trời, chỉ có dùng máu tươi rửa sạch tội nghiệt, mới có thể bảo vệ họ đầu thai chuyển thế." "Cái gì?

Ngươi đã giết Tần Tuyết, hủy diệt nhục thân của đồ nhi ta." Đồng tử Nam Vực Vương co rụt lại, đau đớn tột cùng, nghiến răng nói: "Ta phải giết ngươi để báo thù cho họ." "Vậy thì cứ thử xem." Lâm Dương không hề sợ hãi.

Nam Vực Vương đột nhiên quỳ xuống đất dập đầu, van xin: "Tiền bối, xin hãy tha cho tôi một mạng, tôi nguyện làm trâu làm ngựa để chuộc tội, sau này tuyệt đối trung thành với ngài." Lâm Dương lắc đầu, nói: "Không cần!" Nam Vực Vương sốt ruột: "Lão già bất tử nhà ngươi, đệ tử của ta là Huyền Tiêu, ngươi dám giết sư phụ của hắn, ngươi tiêu đời rồi!" Lâm Dương không hề động lòng, thờ ơ nói: "Hắn giết vợ con ta, chính là kẻ thù không đội trời chung của ta, nhất định phải trừ khử." Nói rồi, hắn đưa tay bóp cổ Nam Vực Vương, mạnh mẽ kéo ra ngoài.

"Á a..." Nam Vực Vương kêu thảm, không thể thoát ra, mặt biến

thành màu gan heo.

Lâm Dương nhẹ nhàng buông tay, Nam Vực Vương ngã xuống đất ho sặc sụa.

"Khụ khụ khụ..." Hắn thở hổn hển, khó khăn ngẩng đầu, căm phẫn nhìn Lâm Dương, nghiến răng nói: "Thằng họ Lâm, ngươi dám giết ta, không sợ đồ nhi của ta tìm ngươi gây chuyện sao?" Lâm Dương hừ lạnh một tiếng, nói: "Hắn dám đến, ta giết luôn không tha." Dừng một chút, hắn tiếp tục: "Mau cút đi, nếu không, ta sẽ băm ngươi cho sói ăn." "Ngươi..." Nam Vực Vương tức đến run rẩy, căm hận nghiến răng, nhưng cũng không làm gì được, vì hắn căn bản không phải là đối thủ của Lâm Dương.

"Hừ!

Chúng ta cứ chờ xem." Buông lại một câu nói cay độc, Nam Vực Vương kéo lê thân thể đầy thương tích, chậm rãi rời đi.

Nhìn bóng lưng chật vật rời đi của hắn, khóe miệng Lâm Dương cong lên một nụ cười lạnh: "Muốn chạy à?

Cửa cũng không có đâu." Hắn thi triển Lăng Ba Vi Bộ, đuổi theo, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Nam Vực Vương.

Nam Vực Vương giật mình, nghiêm giọng cảnh cáo: "Đừng ép người quá đáng, nếu không thì cá chết lưới rách." "Vậy ngươi có thể thử xem, xem có thể chiếm được chút lợi lộc nào từ tay ta không." Lâm Dương bình tĩnh nói, giọng điệu tràn đầy vẻ khinh thường.

"Ngươi..." Nam Vực Vương tức nghẹn, thầm than xui xẻo.

Bình thường mà nói, Lâm Dương chỉ là Võ Tôn sơ kỳ, chắc chắn không bằng cao thủ Võ Thánh tam trọng thiên như hắn, nhưng công pháp quỷ dị của Lâm Dương khiến hắn vô cùng kiêng dè.

Đặc biệt là tên này còn biết ngự kiếm thuật, quả thực là phòng

không xuể.

Suy nghĩ một lát, Nam Vực Vương nghiến răng nói: "Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" "Lấy hết bảo vật của ngươi ra để chuộc mạng." Lâm Dương hờ hững nói, ánh mắt sáng rực nhìn đối phương.

Nghe vậy, sắc mặt Nam Vực Vương trở nên đen kịt, gân xanh trên trán nổi lên, gầm lên: "Thằng nhãi con, ngươi khinh người quá đáng, ngươi có biết tài nguyên tu luyện của ta đều ở đâu không?" Lâm Dương cười không quan tâm: "Bảo bối của ngươi chẳng phải là cái túi Càn Khôn chứa linh dược sao!

Ngoan ngoãn dâng lên đây, có lẽ ta sẽ cân nhắc giữ lại cho ngươi một mạng chó, nếu không ngươi sẽ hồn bay phách tán." Nghe những lời này, Nam Vực Vương do dự một lúc, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Dù sao hắn cũng đã bị trọng thương, không phải đối thủ của Lâm Dương, hơn nữa đối phương còn biết ngự kiếm thuật, giết người không chớp mắt, sống vẫn tốt hơn là chết.

Hắn run rẩy lấy túi Càn Khôn ra đưa cho đối phương, cay đắng nói: "Đây là toàn bộ tài sản của ta, hy vọng ngươi giữ lời hứa." "Yên tâm!" Lâm Dương nhận lấy túi Càn Khôn, cũng không nuốt lời, trực tiếp giải trừ phong tỏa cho đối phương.

"Vút..." Nam Vực Vương thân hình lóe lên, bỏ chạy về phía xa, tốc độ rất nhanh, vài lần nhảy vọt đã biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Nhìn phương hướng đối phương rời đi, Lâm Dương nhíu mày, lẩm bẩm: "Chết tiệt!

Để tên này chạy thoát rồi." Không lâu sau, Lâm Dương tìm được một khu rừng hẻo lánh, bố trí một trận pháp bao phủ, và chôn rất nhiều thuốc nổ xung quanh, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống,

chuẩn bị dùng đan dược để hồi phục thực lực.

"Ting..." Hệ thống truyền đến âm thanh nhắc nhở: "Ký chủ, chúc mừng ngài nhận được một viên đan dược 'Tụ Nguyên Đan', phẩm cấp: trung phẩm!" "Woa ha ha!

Cuối cùng cũng gom đủ năm loại dược liệu, ngày trở thành Thượng Cổ Luyện Đan Sư không còn xa nữa, đến lúc đó, luyện chế ra siêu phàm đan, tu vi của ta sẽ có thể đột phá, chân khí lột xác, chiến đấu lực tăng vọt trăm lần, cho dù gặp phải cường giả Võ Hoàng, ta cũng không sợ." Lâm Dương kích động reo hò.

"Hử?

Không đúng, sao lại thiếu một vị dược liệu?" Hắn quan sát kỹ, phát hiện thứ thiếu chính là Âm Dương Sâm, chỉ còn lại một phần tư dược hiệu, có lẽ vừa rồi đã sử dụng qua.

Đây là thảo dược quý giá để cứu mạng mẹ con Lý Tố Tố, tuyệt đối không thể lãng phí.

Đã không tìm được, Lâm Dương đành tạm gác lại, đợi ngày mai nghĩ cách tìm kiếm sau.

Hắn khoanh chân ngồi, thầm niệm pháp quyết luyện đan, bắt đầu luyện chế Tụ Nguyên Đan.

Tụ Nguyên Đan là đan dược chữa thương trung phẩm, đối với võ giả bình thường mà nói, tác dụng phi thường, có hiệu quả thần kỳ, không chỉ có thể hồi phục chân khí, mà còn có thể nuôi dưỡng tạng phủ và kinh mạch, là phương thuốc tốt để chữa thương, bổ sung thể lực, giá trị không nhỏ.

Lúc này, Lâm Dương đang vận chuyển công quyết của Tụ Nguyên Đan, dẫn dắt ngọn lửa tiên thiên trong đan điền, ngưng luyện dược dịch, tiến hành theo thứ tự cần thiết để luyện chế đan dược, cuối cùng

hội tụ thành một viên đan hoàn tròn trịa óng ánh cỡ mắt rồng.

"Bành..." Cùng với tiếng nổ giòn tan, đan dược hóa thành một làn khói, lơ lửng trong không khí, tỏa ra hương thơm nồng nàn.

"He he... lần này chắc chắn có thể thành công." Lâm Dương tự tin nói, hai lòng bàn tay lật bay, đánh vào Tụ Nguyên Đan.

Cùng lúc đó, ngọn lửa tiên thiên trong cơ thể Lâm Dương phun trào ra, giống như từng lưỡi đao sắc bén, đâm vào trong đan dược, điên cuồng luyện hóa.

Từng luồng đan dịch màu vàng kim được rút ra, dần dần dung hợp, ngưng kết lại với nhau, ngày càng nhiều, cuối cùng biến thành cỡ quả trứng gà.

Những đan dịch này đều có sinh cơ và dược lực cực mạnh, có thể phục hồi tổn thương thể xác và tinh thần.

Lâm Dương há miệng hút đan dịch vào bụng, lập tức cảm thấy toàn thân ấm áp, cả người thoải mái như đang tắm suối nước nóng, khuôn mặt vốn trắng bệch hiện lên một lớp hồng nhuận, trông trẻ ra không ít.

"Ầm!" Khi hắn mở mắt ra, tỏa ra ánh sáng kinh người, khí thế hùng hậu, khiến người ta chấn động.

Lâm Dương hưng phấn vung nắm đấm, hét lớn: "Ha ha, đột phá rồi, Võ Tôn nhị trọng thiên!" Hắn cảm giác mình trở nên mạnh mẽ vô cùng, chân khí cuồn cuộn trong cơ thể, dường như có thể hủy diệt vạn vật.

Đây là trạng thái đỉnh phong của Võ Thánh nhất trọng thiên, tương đương với một trung giai Võ Thánh, đủ để càn quét các môn phái nhất lưu.

Lâm Dương không thể chờ đợi được nữa liền xem xét những thứ

trong túi Càn Khôn, ngoài linh thạch ra, tất cả đều chất đống trên một phiến đá khổng lồ.

Phiến đá có vẻ bán trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy, bên trong có một cây thực vật màu tím vàng, dài khoảng hơn một thước, nụ hoa chớm nở, lộ ra một chút linh vận.

Đây chính là linh dược vạn năm Tử Kim Linh Đằng!

Theo ghi chép, thứ này được linh khí nuôi dưỡng ngàn năm, đạt đến mức bão hòa, tự nhiên kết thành mầm Tử Kim Linh, sau đó lớn lên thành thục, cuối cùng kết thành linh quả, chính là linh quả vạn năm.

Tử Kim Linh Quả là một loại linh quả vô cùng hiếm có, ăn một quả, tăng tuổi thọ mấy trăm năm, giá trị liên thành.

Điều quan trọng hơn là, sau khi dùng Tử Kim Linh Quả, không chỉ tu luyện làm ít công to, mà còn có thể cải thiện tư chất con người.

Nếu tư chất kém, cho dù có linh quả cũng không có tác dụng gì, ngược lại, nếu tư chất nghịch thiên, thì lại là chuyện khác.

Lâm Dương hiểu rõ điều này, vì vậy mới mang Tử Kim Linh Quả bên mình, chỉ sợ bỏ lỡ.

"Hử?

Không đúng lắm!

Sao thứ này lại khô héo thế này?" "Chẳng lẽ chết rồi?" Lâm Dương lẩm bẩm, vội vàng lấy một cành cây chọc vào, kết quả không có phản ứng gì.

"Trời ơi!

Chương 669

Thật sự chết rồi!

Phải làm sao đây, chẳng lẽ công sức ta vất vả luyện chế Tụ Nguyên Đan lại đổ sông đổ bể?" Lâm Dương vô cùng buồn bực.

Hắn suy nghĩ một chút, lại tiếp tục đổ một lượng lớn lửa mạnh vào phiến đá, tiếp tục đốt cháy.

Làm như vậy quả thực có tác dụng, nhưng vẫn không thể đánh thức Tử Kim Linh Đằng đã chết, khiến Lâm Dương vô cùng phiền muộn.

"Chết tiệt, liều vậy!" Lâm Dương cắn răng, lấy ra một cái lò luyện đan, đặt trên mặt đất, tiếp đó, tay kết ấn quyết điều khiển ngọn lửa đốt cháy phiến đá.

"Ong ong..." Lò luyện đan rung chuyển dữ dội, tỏa ra uy áp khủng bố, nhưng không có bất kỳ động tĩnh nào, khiến Lâm Dương gãi đầu, thầm nghĩ: "Sao thế này, chẳng lẽ ngọn lửa quá yếu?" Đột nhiên, một luồng khí tức huyền diệu từ trong lò luyện đan tỏa ra, lan tràn trong động huyệt, khiến người ta rợn tóc gáy, như thể gặp nguy hiểm, khiến Lâm Dương trong lòng rùng mình.

"Không ổn, lò luyện đan này có vấn đề!" Lâm Dương giật mình, vội vàng đậy nắp lò lại, sau đó thu liễm tâm thần, nhắm mắt lại, chìm vào tu luyện, không dám vọng động.

Nơi này là hoang sơn dã lĩnh, ai biết trong bóng tối có yêu thú nào ẩn nấp, phải đảm bảo an toàn, mới có thể tĩnh tâm tu luyện.

Khoảng một nén hương sau, hắn từ từ mở mắt, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

“Lạ thật, sao tu vi của mình lại giảm xuống cảnh giới Võ Tông, hơn nữa cơ thể còn xuất hiện dị biến, máu thịt mơ hồ, da dẻ khô héo, trông như xác chết vậy.” Lâm Dương lắc đầu, tự giễu: “Kệ đi, trước hết giết chết đám khốn đó rồi tính!” Hắn bước ra khỏi sơn động, ngẩng đầu quan sát, phát hiện phía trước xuất hiện một đội ngũ, khoảng hơn ba mươi người, ai nấy đều mặc áo choàng đen, che mặt, trông rất lén lút, giống như bọn lừa đảo giang hồ.

“Đứng lại!

Đây là cấm địa của Âm Sát Tông chúng ta, người không phận sự cút đi!” Kẻ dẫn đầu quát Lâm Dương một tiếng, đáy mắt thoáng qua vẻ tham lam, rõ ràng cho rằng hắn là một con cừu béo, chỉ cần giết đi là có thể nhận được phần thưởng hậu hĩnh.

Lâm Dương hừ lạnh nói: “Ta tên Lâm Dương, khuyên các vị lập tức lui đi, nếu không giết không tha.” Nghe vậy, kẻ dẫn đầu ngẩn ra, sau đó tức giận đùng đùng, hung hăng mắng: “Thằng nhãi ranh, mới Võ Tông nhất trọng thiên mà cũng dám làm càn trước mặt lão tử, đúng là không biết trời cao đất dày, xem ra ngươi không muốn sống nữa rồi.” Hắn cầm cương đao, hung hãn chém vào cổ Lâm Dương, muốn chém chết hắn, ý đồ đoạt bảo đã rõ như ban ngày.

“Bành...” Lâm Dương tùy ý búng một ngón tay, điểm vào cương đao.

Trong chớp mắt, một tiếng “rắc” gãy vỡ vang lên.

Mũi đao rơi ra, vỡ thành nhiều mảnh.

Kẻ dẫn đầu kinh hãi thất sắc, đâu còn tâm trí cướp đoạt bảo bối, quay đầu bỏ chạy.

“Muốn chạy?” Lâm Dương cười lạnh, thi triển thuật dịch chuyển tức thời đuổi theo, vươn tay trái ra tóm lấy, đã giữ chặt yết hầu của

địch.

"Ách... tha mạng!" Kẻ dẫn đầu sợ đến mặt không còn chút máu, giọng run rẩy cầu xin tha thứ.

"Ngươi là ai, vì sao xông vào sơn động của ta, có ý đồ gì?" Lâm Dương nghiêm giọng quát, cổ tay đột nhiên dùng sức.

"Phụt!" Máu tươi bắn tung tóe, đầu của kẻ dẫn đầu vỡ nát mà chết, đến chết cũng không chịu khai ra kẻ chủ mưu, chết không nhắm mắt.

"Hừ, chết chưa hết tội!" Lâm Dương bĩu môi, khinh thường nói một câu, nhặt lấy bội kiếm của đối phương, chuẩn bị ra ngoài giết người đoạt bảo.

Tốc độ của hắn rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

"Bành..." Bên ngoài sơn động, một cảnh hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Hóa ra, có một đám người áo đen lẻn vào sơn cốc hái linh dược, phát hiện ra linh đằng vạn năm, bèn canh giữ ở cửa động, phòng bị nghiêm ngặt người ngoài tiếp cận, thậm chí còn đặt bẫy.

Sau khi Lâm Dương đến, dựa vào Kinh Hồng Bộ để né bẫy, một kiếm giết chết người canh gác, và chém giết sạch sẽ, thu được một lô linh thảo và nhẫn trữ vật.

"He he, kiếm lời to rồi!" Ở cửa động, Lâm Dương nhếch mép cười, mở nhẫn trữ vật ra kiểm kê tài sản bên trong, mắt trợn tròn, hơi thở dồn dập.

"Mẹ kiếp!

Có tận ba trăm viên Tụ Khí Tán, đúng là thu hoạch bất ngờ!" Lâm Dương mừng như điên, vội vàng nuốt Tụ Khí Tán, tu vi khôi phục

đến Võ Tông ngũ trọng thiên, thực lực tăng lên không ít.

Lần này hắn đã khôn ra, lẳng lặng lẻn vào sơn cốc, giết sạch tất cả những kẻ bảo vệ linh dược.

Tổng cộng thu được sáu mươi tám viên Tụ Khí Tán, điều này khiến hắn vui mừng khôn xiết.

"Không hổ là vị diện tiên hiệp, lại tồn tại loại đan dược kỳ lạ như Tụ Khí Tán." Lâm Dương tấm tắc khen ngợi.

Sau đó, hắn rời khỏi sơn cốc trở về núi Thanh Long, tìm một nơi yên tĩnh để tu luyện, mãi đến khi đêm xuống, mới ngừng tu luyện, tiếp tục đi về phía đại lục Vân Châu. ...

Đại lục Vân Châu, Bắc Vực.

Cách quận Thiên Hư mấy trăm cây số, tọa lạc trên một vùng đồng bằng rộng lớn, núi sông tươi đẹp, cây cối xanh tươi.

Trong một đại điện cổ kính hùng vĩ, hơn mười nam nữ khí tức bất phàm đang ngồi bàn bạc chuyện.

Thủ tịch đệ tử Lý Hạo Nhiên vẻ mặt nghiêm túc, cao giọng tuyên bố.

"Hôm nay triệu tập các vị sư huynh sư muội đến đây là có việc quan trọng cần bàn bạc." Mọi người ngừng thảo luận, đều nhìn về phía Lý Hạo Nhiên.

"Xin sư huynh phân phó, chúng ta nguyện nghe theo sự điều khiển của ngài!" Mọi người chắp tay nói.

"Tốt, nếu mọi người đều đồng ý, ta cũng không khách khí nữa!" Dừng lại một chút, Lý Hạo Nhiên trịnh trọng nói: "Sau khi ta điều tra nhiều nơi, biết được trên Thanh Ngưu Phong có bảo vật xuất hiện, thu hút rất nhiều người tranh giành.

Lực lượng ở đại lục Vân Châu của chúng ta đông đảo, không thiếu cao thủ, chúng ta không nên đối đầu trực diện với họ." "Sư huynh anh minh!" Mọi người đồng tình nói.

"Ừm, ta quyết định đích thân dẫn sư huynh đệ đi Thanh Ngưu Phong tìm kiếm cơ duyên." Lý Hạo Nhiên chuyển chủ đề, ánh mắt quét một vòng, giọng điệu kiên quyết nói: "Nhiều người chúng ta đi Thanh Ngưu Phong như vậy chắc chắn sẽ bị theo dõi, phải chuẩn bị đầy đủ mới được." Có người đưa ra nghi vấn: "Sư huynh, không giấu gì ngài, chúng ta tuy là những người nổi bật ở đại lục Vân Châu, nhưng so với các môn phái khác, lại thuộc hàng bét.

Với số người chúng ta đi Thanh Ngưu Phong, e là không ổn?" "Đúng vậy!

Dù sao đó cũng là một trong tứ đại tông phái Thanh Ngưu Tông, thực lực hùng hậu, cường giả lớp lớp, ta thấy, chúng ta vẫn không nên chọc vào họ." Có người hùa theo.

"Ha ha, các ngươi nhát gan sợ phiền phức, vậy thì ở lại đây đi!" "Sư huynh, chúng ta chỉ nói vậy thôi, chúng tôi đương nhiên sẽ theo bước sư huynh, không hề do dự." Mọi người nhất trí bày tỏ thái độ, Lý Hạo Nhiên khẽ gật đầu, nói: "Nếu đã vậy, các ngươi hãy phân tán ra, lập cứ điểm xung quanh Thanh Ngưu Phong, sẵn sàng chờ lệnh, một khi ta cần chi viện, lập tức đến ngay." "Tuân lệnh!" Mọi người đồng thanh đáp ứng, nhanh chóng hành động, làm việc theo kế hoạch.

Lý Hạo Nhiên thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt thâm sâu, suy nghĩ làm thế nào để đối phó với Thanh Ngưu Tông, không thể ngốc nghếch xông vào được. ...

Bên kia, Lâm Dương xuyên qua rừng rậm lao đi vun vút, nhanh nhẹn như vượn, rất nhanh đã đến ngoại vi sơn cốc, giảm tốc độ quan sát, xác định không có mai phục, lúc này mới nhảy vào trong cốc.

“Gầm...” Một con mãng xà khổng lồ bay tới, há cái miệng đầy nanh độc, phun ra khí tanh, cắn vào yết hầu Lâm Dương.

Lâm Dương đã đoán trước, vung kiếm đâm ra, trúng ngay vị trí bảy tấc của con mãng xà.

Con mãng xà kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, hoàn toàn chết hẳn, thân thể to lớn co giật vài cái rồi không động đậy nữa, chết cứng.

“Ầm ầm ầm!” Đột nhiên, mặt đất rung chuyển, một tảng đá khổng lồ từ bên cạnh lăn tới.

Lâm Dương nhíu mày, vội vàng né tránh, “Ầm ầm...” Tảng đá đập vào vách động, phát nổ, bụi đất bay mù mịt, che khuất tầm nhìn của hắn.

“Vút...” Hắn bay lên không trung, ngưng thần nhìn xung quanh.

“Ha ha ha...” Xa xa truyền đến tiếng cười ngông cuồng, chỉ thấy hơn ba mươi người chạy tới, mỗi người đều mặc trường sam màu đen, cổ tay áo thêu hoa sen trắng, trước ngực vẽ một thanh đao sắc bén.

Đồng tử Lâm Dương co lại, trầm giọng nói: “Các ngươi là Bạch Liên Giáo?” Kẻ cầm đầu ngạo mạn quát: “Nhảm nhí!

Ngươi là Lâm Dương?” “Phải thì sao?” Lâm Dương bình thản nói.

Bạch Liên Giáo, là tông môn hàng đầu ở Bắc Vực, có cao thủ Tiên Thiên trấn giữ, không thể coi thường, nhưng Lâm Dương lại không hề sợ hãi, vì kẻ mạnh nhất trong đám này cũng chỉ là Võ Vương nhất trọng, không đáng nhắc tới.

“Quả nhiên là ngươi!” Kẻ cầm đầu lộ vẻ tàn nhẫn, vung tay ra lệnh: “Bắt Lâm Dương cho ta, đừng làm hắn bị thương, phải bắt sống!” “Vâng!” Hơn ba mươi đệ tử Bạch Liên Giáo đồng thanh đáp, rút binh khí tấn công Lâm Dương, chiêu thức tinh diệu, rõ ràng đều là

những người được huấn luyện bài bản.

"Đến đúng lúc lắm!" Lâm Dương không hề sợ hãi, đôi mắt lạnh như băng, vung ngân thương giết chóc quyết đoán.

Chỉ trong vài hơi thở, đệ tử Bạch Liên Giáo đã chết và bị thương quá nửa, mấy người còn lại cũng bị trọng thương.

Kẻ cầm đầu sợ hãi, vội vàng quỳ xuống cầu xin: "Lâm gia, là tôi có mắt không tròng đã mạo phạm ngài, xin hãy tha mạng, tôi nguyện dâng lên linh thạch, hy vọng ngài tha cho tôi một mạng." Lâm Dương cười khẩy, khinh bỉ nói: "Các ngươi là lũ rác rưởi, không có tư cách nói điều kiện với ta, biết điều thì bó tay chịu trói, nếu không... chết!" Hắn không phải là kẻ lương thiện, sao có thể nương tay?

"Lâm gia tha mạng!" Tên đó khóc lóc thảm thiết, dẫn theo các đệ tử còn lại chạy trốn, muốn giữ mạng.

Chỉ tiếc là họ đã quá coi thường thực lực của Lâm Dương, dưới sự tàn sát điên cuồng của hắn, chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt.

Sau khi giải quyết xong đám người này, Lâm Dương thấy cách đó không xa có một cây dược liệu toàn thân trắng như tuyết.

"Tuyết Sâm?" Hắn thầm kinh ngạc, đây là dược liệu quý giá, chứa đựng dược hiệu phong phú, có thể kéo dài tuổi thọ hai mươi năm, vô cùng hiếm có.

"Chẳng trách có người dám xông vào Thanh Ngưu Phong, hóa ra những dược liệu này ở đây!" Lâm Dương tiến lên, đưa tay về phía dược liệu.

"Vút!" Ai ngờ, một luồng hàn quang bắn tới, thẳng vào cổ hắn.

Lâm Dương kinh hãi, vội vàng buông tay, dịch ngang hai trượng, vừa vặn né được đòn tấn công lén, ánh mắt sắc bén rơi vào một bóng đen, giận dữ quát: "Ai?" "Vút..." Bóng đen nhanh chóng lướt qua,

trong nháy mắt vòng ra bên trái Lâm Dương, tay cầm câu liêm, hung hãn đâm ra.

“Keng...” Lâm Dương giơ kiếm chống đỡ, tóe ra tia lửa, bị sức mạnh của đối phương chấn lùi mấy mét, sắc mặt âm u bất định.

“Hử?

Không ngờ thằng nhãi nhà ngươi cũng có chút bản lĩnh!

Nhưng, ta khuyên ngươi tốt nhất nên giao Tuyết Sâm ra, tha cho ngươi một mạng.” Bóng đen lạnh lùng nói.

“Ha ha, lão già, ngươi tưởng đây là chợ rau à?

Ngươi nghĩ gì thế?” Lâm Dương mỉa mai.

“Hừ, ngươi tìm chết!” Bóng đen giận không thể át, toàn lực ra tay, sử dụng chính là pháp khí cực phẩm Phi Long Trảo, uy lực cực lớn.

Lâm Dương cầm ngân thương chống đỡ, đồng thời truyền chân khí vào, uy lực tăng vọt, đấu với người áo đen một trận ngang tài ngang sức.

Cuộc chiến ngày càng kịch liệt, đá vụn trên mặt đất bay tứ tung, bụi đất mù mịt.

Đột nhiên, người áo đen sử dụng tuyệt kỹ quỷ dị, tay phải biến thành móng vuốt chim ưng, sắc bén vô cùng, bổ vào ngực Lâm Dương.

Trong lúc nguy cấp, Lâm Dương đột ngột ngửa đầu ra sau, tránh được một kiếp, tuy nhiên, cánh tay phải bị móng vuốt làm bị thương, máu tươi đầm đìa.

“Xoẹt...” Người áo đen xé rách cương khí hộ thể của Lâm Dương, vết thương sâu thấy cả xương, máu chảy như suối.

“Khốn kiếp, ngươi đáng chết!” Dưới cơn đau dữ dội, Lâm Dương

nổi giận đùng đùng, thi triển đòn tấn công như sấm sét vạn quân, một cước đá trúng ngực người áo đen.

"Bốp!" Người áo đen kêu thảm một tiếng bay ra xa hơn mười mét, rơi vào bụi cỏ, miệng mũi rỉ máu.

Lâm Dương bước tới gần, từ trên cao nhìn xuống hắn, hờ hững nói: "Ngươi là ai?" Người áo đen lau vết máu ở khóe miệng đứng dậy, căm phẫn nhìn Lâm Dương, hung tợn nói: "Thằng nhãi, ngươi không xứng biết, cứ chờ chịu đựng cơn giận của Bạch Liên Giáo đi, ha ha..." Vừa dứt lời, hắn rút thanh trường kiếm bên hông, chém đứt sợi dây thừng, nhảy xuống đầm nước biến mất.

Tên này lại biết bơi, chẳng trách vừa rồi có thể lẳng lặng lẻn đến tấn công lén mình.

"Mẹ kiếp, chạy cũng nhanh thật!" Lâm Dương thầm mắng một câu, vội vàng vận chuyển công pháp hồi phục thương thế, đồng thời cảnh giác dò xét tình hình xung quanh.

Không lâu sau, một trận tiếng bước chân vang lên, có người đến nơi này, mấy chục người ngựa, toàn là đệ tử áo bào trắng, người cầm đầu chính là thánh tử Bạch Liên Giáo Tần Minh Hạo.

"Ha ha ha...

Chắc hẳn Lâm công tử đã đắc thủ rồi." Lâm Dương ngẩng đầu liếc Tần Minh Hạo một cái, bĩu môi, cười lạnh nói: "Không tồi, xem như ngươi thông minh, để lại đồ rồi mau cút đi!" Nghe giọng điệu kiêu ngạo của Lâm Dương, sắc mặt Tần Minh Hạo lập tức âm trầm, hừ lạnh nói: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, anh em lên giết cho ta!" Hắn vung tay ra lệnh.

"Giết!" Đệ tử Bạch Liên Giáo đồng thanh hô, vung đao kiếm xông tới.

Lâm Dương lộ vẻ khinh thường, cầm kiếm nghênh chiến.

Trong khoảnh khắc, hai bên đã chiến đấu thành một đoàn, Lâm Dương một địch mười, hoàn toàn chiếm thế thượng phong, chỉ trong chốc lát, đệ tử Bạch Liên Giáo đều tử vong.

"Bốp..." Một quyền đánh trúng đầu Tần Minh Hạo, người sau rên một tiếng, trợn trắng mắt ngất đi, Lâm Dương thu lại nắm đấm sắt, cười lạnh nói: "Bạch Liên Giáo các ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Yếu quá!" Sau đó, hắn nhặt chiếc nhẫn trữ vật mà Tần Minh Hạo đánh rơi và đeo lên.

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, trong sơn cốc vang lên tiếng nổ.

"Không ổn, có người đến, chúng ta mau rời đi." Sắc mặt Lâm Dương hơi biến đổi, vội vàng thúc giục các cô gái rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, một đám nam tử mặc áo bào xám xuất hiện gần đó, người cầm đầu chính là cung chủ Huyền Nguyệt Cung Mộ Vân Yên, bà ta dẫn theo đệ tử môn hạ đến đây lịch luyện.

"Hử?

Bên này có dấu vết đánh nhau, dường như là đệ tử Bạch Liên Giáo." Mộ Vân Yên nhíu mày khẽ ngâm.

"Cung chủ, hình như ở đây có bảo bối." Một đệ tử Huyền Nguyệt Cung khác chỉ vào một cây dược liệu trong suốt lấp lánh trên mặt đất nói.

"Hình như là vậy, mau qua đó xem, có lẽ là bảo vật." Mộ Vân Yên phân phó các đệ tử đi xem xét.

"Vâng, cung chủ." Các đệ tử cung kính đáp, nhao nhao xông lên trước, chuẩn bị khai quật bảo bối.

Lúc này, Lâm Dương và Thẩm Khỉ Mộng cùng những người khác đến, vừa hay bắt gặp cảnh này.

Thấy có người nhanh chân đến trước, hắn rất tức giận, gầm lên: "Dừng tay!" Một đệ tử Huyền Nguyệt Cung dừng động tác, quay đầu chất vấn: "Thằng nhãi, cây linh dược này thuộc về cung chủ của chúng ta, biết điều thì mau rời đi, nếu không..." Chưa kịp nói xong, Thẩm Khỉ Mộng quát khẽ: "Nói bậy!" "Các ngươi là lũ chó hoang ở đâu ra, dám giành đồ với chúng ta, không muốn sống nữa à!" Các đệ tử Huyền Nguyệt Cung khác tức giận gào thét.

Hai bên giương cung bạt kiếm.

Lâm Dương giận dữ quát: "Im miệng!

Dám nói nhảm nữa, tin bản công tử phế các ngươi không?" Tên này cũng đủ bá đạo, dám khiêu khích các đệ tử Huyền Nguyệt Cung, gan to bằng trời.

Thẩm Khỉ Mộng và những người khác đều ngây ra, cảm thấy không nhận ra Lâm Dương.

Ngày thường, Lâm Dương nho nhã hiền hòa, đối xử thân thiện với mọi người, sao bây giờ lại có bộ dạng này, hoàn toàn như hai người khác vậy.

Đặc biệt là Thẩm Khỉ Linh kinh ngạc nhất, trong lòng cô mơ hồ đoán rằng, anh họ có thể đã tu luyện ma đạo công pháp, nên tính tình đại biến, hỉ nộ vô thường.

"Tìm chết, nạp mạng đi!" Đệ tử Huyền Nguyệt Cung tức giận, vung binh khí chém tới.

"Keng keng keng..." Lâm Dương không hề sợ hãi, vung thiết kiếm chém, mỗi lần va chạm, đều vang lên tiếng kim loại giao nhau, tia lửa bay tung tóe.

Trong nháy mắt, sau mười chiêu, hắn một chưởng đánh vào ngực đệ tử Huyền Nguyệt Cung kia, chấn bay hắn ra xa hơn ba mươi mét.

Tên đó loạng choạng, phun ra một ngụm máu đen, ngã xuống đất bất tỉnh.

"Sư muội!" Có một người chị em đau đớn kêu lên, căm hận nhìn chằm chằm Lâm Dương, nghiến răng gầm lên: "Ngươi khinh người quá đáng, ta phải giết ngươi." Nói xong, cô ta vung kiếm lao về phía Lâm Dương, nhưng gặp phải sự phản kích dữ dội của Lâm Dương, bị đánh cho liên tục lùi lại.

Cách đó không xa, Tần Minh Hạo từ trên mặt đất bò dậy, mặt đỏ bừng, cảm thấy mất hết mặt mũi, giận quá hóa giận gầm lên: "Lũ phế vật các ngươi, còn đứng ngây ra đó làm gì, cùng lên!" Trong chớp mắt, các đệ tử Bạch Liên Giáo ồ ạt kéo đến, bao vây Lâm Dương.

Hắn không hề sợ hãi, vung thiết kiếm phát động tấn công điên cuồng.

Chương 670

"Rắc, rắc..." Từng đạo hàn quang lóe lên, tiếng kêu thảm thiết không ngớt bên tai.

Chỉ trong nửa chén trà, hơn hai trăm đệ tử Bạch Liên Giáo đã bỏ mạng, chỉ còn lại Tần Minh Hạo cô độc đứng đó, vẻ mặt kinh hãi nhìn Lâm Dương.

Ánh mắt Lâm Dương lạnh như băng, chậm rãi đi về phía Tần Minh Hạo.

Tần Minh Hạo sợ đến run lẩy bẩy, run giọng nói: "Ngươi đừng qua đây, cha ta là Tần Hạo Vũ, là trưởng lão của Huyền Nguyệt Tông, nếu ngươi dám động đến ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." "Chát!" Lâm Dương một tát vả vào mặt Tần Minh Hạo, mắng: "Đừng có lấy Huyền Nguyệt Tông ra dọa ta, ta mặc kệ nó là con của Thiên Vương lão tử, đánh vẫn đánh." "Phụt!" Tần Minh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, uất ức đến mức suýt khóc, nghẹn ngào nói: "Ngươi đừng bắt nạt người, ta liều mạng với ngươi!" Nói xong, hắn vung đao xông lên, đánh nhau với Lâm Dương.

"Loảng xoảng..." Hai thanh cương đao không ngừng va chạm trên không trung, tia lửa bắn tung tóe.

Lâm Dương một cước đá trúng ngực Tần Minh Hạo, đá bay hắn đi.

"Phụt..." Tần Minh Hạo ngã sấp xuống đất phun máu.

Lâm Dương đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, đưa tay tóm lấy cổ áo Tần Minh Hạo xách lên, lạnh lùng nói: "Đêm nay tiểu gia tâm trạng tốt, cho ngươi một con đường sống, cút đi." "Ngươi đừng hòng!" Tần Minh Hạo giãy giụa ngồi dậy, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta không

những không đi, mà còn phải giết ngươi.” Lâm Dương lạnh lùng nói: “Xem ra ngươi không sợ chết.” Trong lúc nói chuyện, hắn dùng sức bóp nát xương vai của đối phương, đau đến Tần Minh Hạo nhe răng trợn mắt, mặt lập tức trở nên trắng bệch.

“A!

Ta cầu xin tha thứ, tha cho ta.” Tần Minh Hạo gào thét cầu xin.

Lâm Dương hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dùng sức, ném Tần Minh Hạo ra ngoài, ném vào sâu trong rừng rậm, truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tần Minh Hạo.

“Các cô xử lý hắn thế nào, tùy các cô vui, dù sao cũng không liên quan đến tôi.” Lâm Dương quay đầu nói với Thẩm Khỉ Mộng và những người khác.

“Ừm.” Các cô gái ngoan ngoãn gật đầu, họ không ngốc, biết Lâm Dương cố ý giúp đỡ, phần ân tình này họ ghi nhớ trong lòng.

“Đa tạ Lâm công tử đã tương trợ.” Thẩm Khỉ Mộng thành khẩn cảm ơn.

“Chỉ là tiện tay thôi!

Mấy cô gái các cô mau chạy đi, tên này là đệ tử của Huyền Nguyệt Tông, chắc chắn sẽ có viện binh đến, nhân cơ hội mà đi.” Lâm Dương xua tay ra hiệu cho mấy vị mỹ nữ rời đi.

“Được!

Chúng ta đi.” Thẩm Khỉ Mộng và những người khác đáp một tiếng, quay người rời đi, không hề dừng lại.

Lâm Dương thở phào nhẹ nhõm, đám người này cuối cùng cũng đi rồi.

Hắn quét mắt một vòng, đảm bảo không có nguy hiểm, mới thi

triển thân pháp chạy về phía trước, tìm kiếm linh dược quý giá.

Màn đêm buông xuống, hoang dã tĩnh lặng, ngoài tiếng côn trùng ra, không nghe thấy âm thanh gì, trông đặc biệt quỷ dị.

Lâm Dương đột ngột xuất hiện bên ngoài sơn động, nhấc chân bước vào.

Động huyệt u ám ẩm ướt, tỏa ra mùi mốc, bên trong bố trí cực kỳ xa hoa, đồ trang trí khá nhiều.

Bên trái có một thạch thất, bên trong chất đống rất nhiều tài sản, linh thảo, ngọc khí, đồ cổ, số lượng không nhỏ.

Trên vách đá bên phải khắc một bức tranh kỳ lạ, Lâm Dương xem một lúc, cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì.

Trên bức tranh vẽ một dãy núi, xung quanh bao phủ bởi sương mù dày đặc, như tiên cảnh.

Hắn bỗng nhiên nghi ngờ, chẳng lẽ trong bức tranh sơn hà này có cất giấu bí mật?

Do dự một hồi, Lâm Dương quyết định khám phá một phen.

"Vút!" Hắn vận chuyển nội kình, vung thanh kiếm sắt trong tay, rạch lên vách đá, lập tức hiện ra rất nhiều rãnh nhỏ.

Trong những rãnh này có khảm tiền bạc, khoảng bảy đồng.

Lâm Dương trong lòng kinh ngạc, hóa ra ở đây lại cất giấu linh thạch, chẳng trách thơm ngọt như vậy.

Việc cấp bách là lấy được linh thạch, như vậy, cho dù rời khỏi núi Thanh Phong, cũng không cần lo không có tiền tu luyện.

"Ầm..." Hắn ngưng tụ nội kình, một quyền đấm vào vách đá, trong tiếng nổ trầm đục, bức tường đá dày và cứng rắn sụp đổ.

Lâm Dương nhảy vào, tìm kiếm cẩn thận, phát hiện ở đây chỉ có năm viên linh thạch.

Hắn vội vàng thu thập năm viên linh thạch lại.

Vừa định rút lui, cửa đá bị đẩy ra, có người xông vào, lại là Tần Hạo Vũ, dẫn theo hai người mặc áo choàng đen.

Thấy Lâm Dương có mặt, sắc mặt Tần Hạo Vũ âm trầm như nước, hung tợn nói: "Thằng nhãi con, cuối cùng trưởng lão này cũng tìm thấy ngươi." "Ha ha, ngươi đến cũng nhanh thật." Lâm Dương cười nhạt, không hề quan tâm.

"Ngươi giết trưởng lão Bạch Liên Giáo, tội đáng muôn chết, chịu chết đi." Tần Hạo Vũ nổi giận đùng đùng, rút roi dài bên hông.

"Vút!" Bóng roi tràn ngập hư không, phát ra tiếng rít xé gió, uy lực không thể coi thường.

Lâm Dương không dám khinh địch, vội vàng lấy ra Xích Diễm Trảm nghênh chiến, một ngọn lửa rực cháy lên, soi đỏ không gian đen kịt, như mặt trời treo lơ lửng, ánh sáng chói lòa.

"Bành bành bành!" Hai bên kịch liệt giao chiến, sức mạnh bùng nổ tàn phá tứ phía, hủy diệt mọi thứ xung quanh như chẻ tre.

Trong khoảnh khắc, sơn động sụp đổ, bụi đất bay mù mịt, đá vụn bay loạn.

Tần Hạo Vũ thân hình lóe lên né tránh, kinh ngạc nói: "Ngươi lại đạt đến cấp bậc Võ Tôn, điều này không khoa học." Lâm Dương bĩu môi, cười khẩy: "Võ Thánh còn bị ta diệt, huống chi là ngươi?" "Khốn kiếp!

Ngươi nói cái gì?" Tần Hạo Vũ nổi giận đùng đùng, toàn thân bộc phát sát khí vô tận, vung roi dài quét tới.

“Bành bành bành...” Hai bên triển khai cuộc chiến kịch liệt, đánh nhau rất hung tàn.

Tần Hạo Vũ càng đánh càng hăng, cầm roi dài uyển chuyển như rắn độc lượn lờ xung quanh Lâm Dương chờ cơ hội tấn công.

Lâm Dương khinh thường hừ một tiếng, “Chỉ bằng ngươi, căn bản không thể làm ta bị thương.” “Vậy sao?” Tần Hạo Vũ cười lạnh: “Ngươi tưởng ta tấn công là giấy à?” Hắn đột nhiên phát lực, vung cánh tay, chiếc roi dài quấn quanh tia điện màu tím hóa thành một ảo ảnh, lách tách quất tới, phát ra tiếng rít chói tai, uy thế vô cùng đáng sợ.

“Bốp!” Lâm Dương một kiếm chém xuống, đẩy lùi chiếc roi dài.

Giây tiếp theo, hắn thân hình chao đảo, áp sát Tần Hạo Vũ.

“Bốp bốp bốp...” Sau một trận đánh đập điên cuồng, cơ thể Tần Hạo Vũ co quắp lại, đau đớn gào thét, đâu còn vẻ kiêu ngạo như trước.

“Tiểu súc sinh, ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi.” Tần Hạo Vũ gào thét thê lương, hai mắt trợn tròn, lộ ra vẻ oán độc.

“He he, những lời đe dọa như vậy, ngươi có thể nói cả đời.” Lâm Dương trêu chọc mỉa mai, trong tay hắn có thêm một viên bảo thạch màu xanh lam cỡ nắm đấm, chính là linh thạch.

Hắn mừng như điên, thứ này có thể bổ sung linh lực và tinh luyện linh khí, quả thực quá đỉnh.

“Hử!

Không đúng!” Đột nhiên, Lâm Dương kinh ngạc kêu lên, nhíu mày.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, từ trong cơ thể Tần Hạo Vũ chui ra, chui vào linh thạch rồi biến mất, tốc độ

nhanh kinh người.

Tên này lại có nhẫn trữ vật!

Lâm Dương thầm kinh ngạc, thứ này ở thế giới địa cầu đã sớm tuyệt tích, không ngờ lại xuất hiện trên người Tần Hạo Vũ.

Tần Hạo Vũ mặt đầy căm hận nhìn Lâm Dương, gầm lên: "Thằng chó con, biết điều thì mau giao linh thạch ra đây, nếu không cha ta đến, nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn." "Ha ha, thật đáng thương, ngươi đường đường là Tiên Thiên bát tầng, lại sa sút đến mức phải dựa dẫm vào cha, mất hết thể diện rồi!" Lâm Dương trào phúng cười lớn.

Sắc mặt Tần Hạo Vũ đỏ bừng, giận quá hóa giận, gầm lên: "Ít nói nhảm, rốt cuộc ngươi có giao ra không." Hắn đã nhẫn nại đến cực hạn.

"Muốn linh thạch, vậy phải xem ngươi có mạng để lấy không." Ánh mắt Lâm Dương rét lạnh, cầm linh thạch từ từ tiến lại gần Tần Hạo Vũ, chuẩn bị chém giết hắn.

Mặc dù Tần Hạo Vũ có nhẫn trữ vật, Lâm Dương không cho rằng hắn có thể sống sót rời khỏi đây, phải giải quyết phiền phức một cách gọn gàng.

Thấy Lâm Dương từng bước tiến lại gần, Tần Hạo Vũ hoảng sợ, mắng lớn: "Ngươi đừng qua đây!

Ta nói cho ngươi biết, ở đây có vô số cơ quan ám khí, chỉ cần chạm nhẹ một cái là sẽ bị kịch độc tấn công, ngươi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi hãy lựa chọn." "Ha ha..." Lâm Dương cười lạnh: "Ngươi dọa ai thế, ta đã dám vào đây, sao lại sợ mấy cái cơ quan cạm bẫy." Dứt lời, hắn đã cách Tần Hạo Vũ chưa đầy ba mét.

"Ngươi..." Tần Hạo Vũ nghiến răng, trong lòng hoảng sợ không

yên.

“Vút...” Một mũi tên từ xa bắn tới, sượt qua vai hắn, sâu thấy cả xương, máu tươi bắn ra.

“Phụt...” Tần Hạo Vũ kêu thảm một tiếng, ngã bay ra sau, sắc mặt trắng bệch, đau đến mồ hôi trên trán lăn dài, suýt nữa thì đau đến ngất đi.

“Mẹ ơi, cứu mạng!” Ba người còn lại thấy vậy, đều kinh hãi vạn phần, sợ đến ôm đầu chạy trốn, tè ra quần.

“Ầm ầm ầm!” Lâm Dương đột ngột đá ra một cước, phát ra tiếng nổ, bay đi như một viên đạn pháo.

Trong nháy mắt, ba người đó bị một cú đá trời giáng vào ngực, cả người như diều đứt dây đập vào vách đá, phun ra bọt máu rồi mềm nhũn trên mặt đất.

Lâm Dương đi qua kiểm tra một chút, những tên này đã chết cứng, thi thể trở nên cứng ngắc và lạnh lẽo.

“Ối chà!

Thằng nhóc này khá đấy, lại có thể giết được ba cao thủ.” Tần Hạo Vũ từ trên mặt đất bò dậy, vẻ mặt đầy kiêng dè nhìn chằm chằm Lâm Dương.

“Ta đã nói, hôm nay ngươi chắp cánh cũng khó thoát, còn có lời trăn trối nào không?” Lâm Dương híp mắt hỏi.

“Ngươi... ngươi muốn giết ta, không dễ như vậy đâu.” Tần Hạo Vũ vẻ mặt khó coi phản bác.

“Vậy sao!” Lâm Dương hừ lạnh một tiếng, không muốn lãng phí thời gian, giơ trường kiếm chém về phía hắn.

“Bốp!” Tần Hạo Vũ dùng hết sức chống cự, nhưng vẫn không thể

chống lại, kêu thảm liên tục ngồi bệt xuống đất, phun ra bọt máu van xin: "Chờ đã, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng, đừng manh động." "Sao?

Sợ rồi à?" Lâm Dương trêu chọc chất vấn.

"Không phải sợ ngươi, ta muốn nói..." Tần Hạo Vũ ngập ngừng, biểu cảm gượng gạo.

"Có rắm thì mau thả, đừng ấp a ấp úng." Lâm Dương khinh bỉ liếc hắn một cái.

"Ta biết chuyện về nhẫn trữ vật, ta có thể nói cho ngươi." Tần Hạo Vũ cười gượng.

"Ồ, lấy ra đi." Lâm Dương không khách khí đưa tay ra.

"Ngươi phải hứa tha cho ta một mạng trước." "Ta dựa vào cái gì mà nghe ngươi?" Lâm Dương lắc đầu cười lạnh.

"Ngươi..." Tần Hạo Vũ tức giận dâng trào, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhẫn trữ vật ở trong đầu ta, trừ phi giết ta." Ánh mắt Lâm Dương co lại, trầm ngâm một lúc, quả quyết nói: "Được, ta có thể không giết ngươi, ngươi lập tức lấy nhẫn trữ vật ra." Tần Hạo Vũ sững sờ, ngạc nhiên nói: "Ngươi không sợ ta giở trò sao?" "Ha ha, ngươi không có tư cách giở trò, vì ngươi không còn đường sống nữa rồi." Lâm Dương cười lạnh vài tiếng, tiếp tục thúc giục: "Sự kiên nhẫn của ta có hạn, nhanh lên." Tần Hạo Vũ trong lòng buồn bực, chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, giơ tay phải lên, thầm niệm pháp quyết, sau đó mi tâm nứt ra, một giọt máu tươi đỏ thẫm bay ra.

"Vút..." Lâm Dương đưa tay bắt lấy giọt máu, ngưng thần quan sát một lúc lâu, xác định tên này không lừa mình, mới buông tay ra.

"Ngươi... sao ngươi không sao?" Tần Hạo Vũ kinh ngạc hét lên.

Lâm Dương hờ hững liếc hắn một cái, khinh bỉ nói: "Ngươi

tưởng ta ngốc à!

Nếu ta thật sự có chuyện, ngươi còn có thể đứng đây nói chuyện sao." "Coi như ngươi giỏi!" Tần Hạo Vũ hận đến nghiến răng, ánh mắt âm u, hung tợn nói: "Thằng chó con, món nợ này ta ghi nhớ." Buông lời cay độc, hắn quay người bỏ chạy, không dám nán lại.

"Muốn chạy?

Để lại cho lão tử." Lâm Dương đuổi theo, thi triển thân pháp Lăng Vân Cửu Bộ, trong nháy mắt đã đuổi kịp Tần Hạo Vũ, một kiếm chém ra.

Tần Hạo Vũ trong lòng rùng mình, không dám chậm trễ, lập tức lấy ra đoản đao ngăn cản.

"Keng..." Tiếng kim loại va chạm vang lên, tia lửa bắn tứ tung.

"Rắc!" Đoản đao của Tần Hạo Vũ vỡ tan tành, hắn kinh hãi không thể tả lùi lại mấy trượng, ánh mắt oán độc nhìn Lâm Dương, không cam lòng nói: "Sao ngươi làm được, kiếm pháp của ngươi rõ ràng mạnh hơn ta." "Ngươi không có tư cách biết!" Lâm Dương lười biếng nói.

Tần Hạo Vũ trợn tròn mắt, gầm lên: "Thằng nhãi ranh đừng ngông cuồng, ta là kỳ tài võ học, tu luyện hai mươi năm mới luyện thành Lăng Vân Cửu Bộ, hơn nữa ta là thiên sinh linh thể, tốc độ tu luyện rất nhanh." "Hóa ra ngươi là thiên sinh linh thể, chẳng trách yêu nghiệt như vậy, nhưng, so với việc ngươi làm ác, hoàn toàn chỉ là rác rưởi." Lâm Dương lạnh lùng nói.

"Ngươi..." Tần Hạo Vũ nổi giận đùng đùng, gào thét: "Ta giết ngươi." "Vút..." Hắn lao tới, vung hai con dao găm điên cuồng đâm về phía Lâm Dương.

"Rác rưởi." Lâm Dương cười lạnh, vung kiếm quét ngang, đẩy lùi

hắn.

Mí mắt Tần Hạo Vũ giật mạnh, cuối cùng cũng cảm nhận được sự lợi hại của Lâm Dương, không hổ là cường giả đỉnh phong Hóa Kình sơ kỳ, thực lực siêu phàm nhập thánh.

"Chết tiệt, ta liều mạng với ngươi." Ánh mắt Tần Hạo Vũ hung dữ, nghiến răng gầm lên giận dữ, dùng hết sức lao tới.

"Bốp..." Lại một lần va chạm dữ dội, Tần Hạo Vũ kêu thảm bị đá bay, rơi vào góc tường thoi thóp.

"Chát!" Lâm Dương đi qua tát mạnh một cái, lạnh lùng nói: "Vừa rồi không phải ngươi kiêu ngạo muốn chết sao, bây giờ sao lại sợ rồi." "Huhu..." Tần Hạo Vũ miệng phun máu, mắt lóe lên tia hận thù, giận dữ mắng: "Lâm Dương, có bản lĩnh thì đừng tấn công lén ta, có giỏi thì quang minh chính đại đánh một trận." Lâm Dương cười khẩy: "Ngươi cũng xứng nói điều kiện với ta, không phục thì cứ thử." Giọng hắn càng thêm khinh thường, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, nếu là kiếp trước, phế vật như ngươi đã sớm chết, làm gì có cơ hội ở trước mặt ta làm màu.

"Ách..." Tần Hạo Vũ bất đắc dĩ đành thỏa hiệp.

"Biết điều là tốt rồi, mau lấy nhẫn trữ vật của ngươi ra cho ta xem một chút." Lâm Dương uy hiếp.

"Được thôi!" Tần Hạo Vũ thở dài, hai tay chống người đứng dậy, từ trong lòng lấy ra một chiếc nhẫn màu đồng cổ tinh xảo đưa qua.

"Đây!" Lâm Dương không khách khí nhận lấy chiếc nhẫn, thần thức xâm nhập vào trong, lập tức lộ ra nụ cười mừng như điên, thứ này tuyệt đối là bảo bối!

Bên trong chứa đựng tài nguyên phong phú, còn có đan dược giá trị không nhỏ, quả thực quá tuyệt vời, hắn vô cùng hài lòng.

“Cảm ơn, ta có thể tha cho ngươi.” Lâm Dương thu hoạch không ít, vẻ mặt tươi cười vỗ vỗ vai Tần Hạo Vũ, sau đó quay người đi ra ngoài động huyệt.

Tần Hạo Vũ trơ mắt nhìn hắn rời đi, sắc mặt trở nên dữ tợn, gầm lên một tiếng, từ bên hông rút ra một con dao găm chém vào lưng Lâm Dương.

“Bốp!” Lâm Dương phản ứng nhanh nhạy né được, không hề dừng lại, chớp mắt đã biến mất trong lối đi tối om.

“Khốn kiếp...” Tần Hạo Vũ chửi ầm lên, trong lòng hối hận không thôi.

Lâm Dương men theo đường hầm trở ra ngoài động, vừa bước vào cửa sơn động, đột nhiên, cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng, như bị mãnh thú nhòm ngó, giây tiếp theo sẽ mất mạng.

Nguy hiểm ập đến, đồng tử Lâm Dương hơi co lại, không suy nghĩ mà dịch ngang nửa mét, ngay sau đó một mùi tanh hôi ập đến, một con mãng xà khổng lồ dài đến ba thước quấn tới, há cái miệng khổng lồ cắn vào cổ hắn.

“Mẹ nó!” Lâm Dương sợ đến mặt trắng bệch, vội vàng vung kiếm Thanh Phong chém tới.

“Phụt!” Đầu rắn và thân thể tách rời, máu tươi văng tung tóe, mùi tanh vô cùng.

Lâm Dương thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán, may mắn là mình phản ứng nhanh, nếu không chắc chắn đã gặp nạn.

Hắn nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai, không khỏi rùng mình, con mãng xà vừa rồi suýt nữa đã lấy mạng hắn, quá đáng sợ.

“Xì xì...” Thân thể con mãng xà quằn quại, lại một lần nữa quấn tới, lần này Lâm Dương hết cách, chỉ có thể liều mạng né tránh, tiếc

là thực lực của hắn kém xa con mãng xà, cuối cùng bị quấn chặt.

“Súc sinh!

Ngươi tìm chết.” Lâm Dương giận dữ mắng, cố sức giãy giụa, muốn thoát khỏi con mãng xà.

Chương 671

Một cảnh tượng kinh hoàng xảy ra, con mãng xà há cái miệng to như chậu máu hút mạnh máu tươi của Lâm Dương, không bao lâu sau hắn đã ngất đi.

Trước khi hôn mê, Lâm Dương gào thét trong lòng: "Hệ thống, ngươi mau ra đây cho lão tử, giúp ta giải quyết con súc sinh này." Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên: "Chủ nhân, xin chờ một chút, tôi đã khóa mục tiêu rồi, rất nhanh sẽ tiêu diệt nó, nhưng cần một khoảng thời gian nhất định, xin hỏi ngài có muốn đổi phần thưởng không." "Có." Lâm Dương vội vàng nói, vào thời điểm quan trọng này phải làm rõ những linh thảo đó ở đâu.

"Ting!

Chúc mừng ký chủ thành công nhận được năm viên Thối Thể Đan, mỗi viên tăng phúc ba lần sức mạnh, xin hãy chú ý nhận." "Mẹ kiếp, đồ tốt!" Lâm Dương kích động đến phát điên, vội vàng nuốt xuống.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, một luồng sức mạnh hùng hậu ập đến, tràn ngập khắp cơ thể hắn, lập tức lấp đầy đan điền, như sông hồ biển cả chảy không ngừng, khi va chạm đến kinh mạch thứ sáu thì gặp vấn đề, bị kẹt lại, mãi không thể xuyên qua.

Mặc dù có chút tiếc nuối, Lâm Dương vẫn cắn chặt răng kiên trì, nỗ lực vận hành huyền công, hy vọng sớm ngày xuyên qua kinh mạch thứ sáu để thăng cấp Hóa Kình trung kỳ, như vậy có thể dễ dàng chém giết Tần Hạo Vũ.

Bên kia, nhà họ Tần.

Tần Hạo Vũ chật vật nằm trên giường dưỡng thương, mắt bừng bừng lửa giận, thầm nghĩ: "Lâm Dương, ngươi khinh người quá

đáng, dám phế ta, ta tuyệt đối không để yên." "Khụ khụ..." Đột nhiên, hắn ho dữ dội, thổ ra mấy mảnh nội tạng vỡ, ngực lõm xuống, rõ ràng đã là trọng thương, không thể bò dậy được nữa. ...

Lâm Dương từ trong động huyệt đi ra, nhìn cây cối hoa cỏ và bậc đá quen thuộc, không khỏi lệ nóng lưng tròng, thật sự quá thân thiết, nhớ ngày xưa, để sống sót, hắn đã phải trải qua muôn vàn khó khăn mới thoát khỏi núi sâu, hôm nay lại trở về.

"Hử?" Đột nhiên, hắn nghe thấy phía trước có tiếng bước chân, nhìn theo hướng đó, thấy bảy tám thanh niên quần áo xộc xệch đang chạy về phía này, có nam có nữ, tay cầm vũ khí, vẻ mặt hung thần ác sát.

Lâm Dương ngẩn ra, không khỏi nhíu mày, thầm nghĩ: Mẹ kiếp!

Lại là đám con hoang này!

Quả nhiên, đám thanh niên này thấy hắn thì sững sờ một lúc, sau đó reo hò: "Lâm sư huynh, sao huynh cũng ở đây?" "He he, cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy huynh." "Không sai, nhanh lên, chúng ta hợp sức giết thằng nhãi họ Lâm trước." "Đúng, giết chết hắn." "Giết hắn, ta có thể bái nhập môn hạ của tông chủ, hưởng hết vinh hoa phú quý." Một đám thanh niên xoa tay mài quyền vây quanh Lâm Dương.

Lâm Dương híp mắt quan sát một hồi, nhận ra người dẫn đầu là đệ tử võ quán, không khỏi bừng tỉnh, hóa ra là vì phần thưởng của mình mà đến, chẳng trách.

"Lâm sư huynh, huynh bị ngốc à, mau chạy đi." Người đệ tử dẫn đầu nhắc nhở.

Lâm Dương hờ hững nói: "Ta không hứng thú đánh nhau với các ngươi, phiền các ngươi tránh đường, ta muốn về phòng tu luyện." "Ối chà!

Lâm sư huynh, chúng ta biết huynh chịu uất ức, nhưng cũng không thể cứ thế mà đi, huynh phải giao phần thưởng của mình ra chứ.” Một tên âm dương quái khí mỉa mai.

Nghe vậy, Lâm Dương đã hiểu, hóa ra đám người này đang nhòm ngó số tiền tích cóp của hắn, nếu đã vậy hắn cần gì phải nói nhiều, hừ lạnh một tiếng, nhấc chân định đi vào sơn động.

Mọi người thấy vậy liền nổi giận đùng đùng, quát: “Thằng nhãi, dám trái ý chúng ta, tin ta giết ngươi không.” “Mẹ kiếp, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, hôm nay phải đánh cho ngươi một trận mới được.” Một đám người xắn tay áo chuẩn bị động thủ.

“Vút!” Lâm Dương phóng người lên, như quỷ mị lao đến trước mặt người đệ tử dẫn đầu, giơ tay tóm lấy cổ áo đối phương, xách người lên như xách một con gà con, tiện tay ném về phía những đồng bạn còn lại.

“Bốp bốp bốp bốp...” “A!

Đau chết ta rồi.” Một loạt tiếng kêu thảm vang lên, bảy tám thanh niên ngã chồng lên nhau, gào thét không dậy nổi, chỉ có người thanh niên bị ném qua là không sao, chỉ kinh ngạc trợn tròn mắt.

Lâm Dương phủi tay, trào phúng nói: “Một đám ngu ngốc, muốn động thủ với anh đây, các ngươi còn chưa đủ tư cách.” Người thanh niên kia xấu hổ cúi đầu, lẩm bẩm: “Sao hắn lại lợi hại như vậy, xong rồi, xong rồi, đắc tội với hắn sẽ không có kết cục tốt.” Vừa dứt lời, một cơn cuồng phong thổi qua, cuốn bay hắn đi.

Những thanh niên còn lại đều ngây ra, kinh ngạc trước thực lực khủng bố của Lâm Dương, không dám tiếp tục khiêu khích, lủi thủi bỏ đi.

“Ha ha...” Lâm Dương ngửa mặt lên trời cười lớn, tâm trạng vô

cùng sảng khoái.

Cảm giác này đã lâu lắm rồi, từ khi cha mẹ qua đời hắn đã trở thành cô nhi, luôn bị nhà họ Tần áp bức bóc lột, sống rất thảm, bây giờ cuối cùng cũng được hãnh diện.

Lâm gia, Tần gia, lão tử sẽ không tha cho các ngươi, cứ chờ xem.

Hắn bước những bước chân vững chãi vào trong sơn trang, chuẩn bị tìm kiếm tung tích của ông nội, nhưng bị vệ sĩ chặn lại.

"Này, thằng nhóc, làm gì đó?" Vệ sĩ không khách khí quát.

Lâm Dương nhíu mày, lạnh lùng nói: "Ta là đệ tử dòng chính của Lâm gia, mau tránh ra, đừng cản trở ta tìm ông nội." "Lâm gia?" Hai vệ sĩ nhìn nhau, tên cao hơn nghi hoặc hỏi: "Ngươi tên gì?" "Lâm Dương." Lâm Dương thờ ơ đáp.

"Ngươi là thiếu gia của Lâm gia, sao ta chưa từng nghe nói, chẳng lẽ là con riêng?" "Nói bậy, cha ta là trưởng tử của Lâm gia, ngươi dám sỉ nhục ta, cẩn thận bị đuổi khỏi gia tộc." Lâm Dương lạnh lùng cảnh cáo.

"Phì!

Cha ngươi là trưởng tử của Lâm gia?" Vệ sĩ còn lại bĩu môi.

Lâm Dương gật đầu, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, trầm giọng nói: "Cha ta là gia chủ hiện tại của Lâm gia." "Phụt..." Hai vệ sĩ suýt nữa thì sợ tè ra quần, toàn thân run rẩy, lắp bắp nói: "Ngươi, ngươi thật sự là Lâm Dương thiếu gia?" "Hừ!

Ngoài ta ra, còn ai dám đối đầu với nhà họ Tần." Lâm Dương ngạo nghễ nói.

Hai vệ sĩ hoàn toàn phục, dù sao uy danh của Lâm gia đã ở đó, không cho phép ngoại giới xúc phạm.

“Hóa ra là Lâm Dương thiếu gia, tiểu nhân đáng chết, xin ngài tha thứ.” Hai vệ sĩ hoảng sợ xin lỗi, mặt mày đầy vẻ nịnh nọt, hận không thể quỳ xuống dập đầu.

“Cút đi, sau này đừng có chọc vào ta.” Lâm Dương mất kiên nhẫn xua tay.

“Vâng vâng vâng, chúng tôi lập tức rời đi.” Vệ sĩ vội vàng gật đầu, cun cút lui đi, không dám ngăn cản.

Lâm Dương đi dạo một vòng, vẫn không tìm thấy tung tích của ông nội, không khỏi có chút thất vọng, xem ra ông không có ở đây.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Dương quay trở về nhà đá, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện võ thuật, hắn không dám lơ là, vì hắn hiểu rằng nhà họ Tần sẽ không tha cho mình, còn có nhà họ Vương, nhà họ Diệp và các thế lực khác, một khi bị theo dõi, chắc chắn sẽ chết, phải nắm chặt thời gian để trở nên mạnh mẽ hơn.

Cùng lúc đó, Tần Hạo Thiên trở về nơi ở, lập tức triệu tập hai anh em Tần Hạo Nhiên và Tần Hạo Phong, sắc mặt ngưng trọng phân phó: “Nhị đệ, tam đệ, ta vừa nhận được tin, phế vật thiếu gia của Lâm gia đã trở về.” “Cái gì?” “Không thể nào?” Hai anh em Tần Hạo Nhiên lộ vẻ nghi ngờ, rõ ràng không ngờ rằng, tên này lại có thể sống sót trở về, theo lý mà nói thì nên chết rồi, sao có thể?

Tần Hạo Thiên châm một điếu xì gà hút một hơi, giải thích: “Đây là thật, hắn không những không chết, mà còn trở nên rất lợi hại, mấy tên ta cử đi đều bị hắn đánh bại.” Tần Hạo Phong nhíu mày nói: “Đại ca, sao chuyện này huynh không báo trước cho chúng ta?” Tần Hạo Thiên trợn mắt, buồn bực nói: “Ngươi tưởng ta vui à, vốn định dạy dỗ hắn một trận cho hả giận, kết quả các ngươi đều không về, đành thôi, bây giờ hắn về, chắc chắn sẽ báo thù chúng ta.” Tần Hạo Nhiên thở dài, khuyên nhủ: “Đại ca huynh đừng lo, tin tức hắn trở về gia tộc

đã được xác nhận, trong thời gian ngắn sẽ không về kinh thành, ta đoán gần đây, hắn nên ở trên núi tu luyện, chúng ta nhân cơ hội diệt hắn là được." "Ừm, cũng chỉ có thể làm vậy, lần này ta nhất định phải tự tay vặn đầu hắn để tế vợ chồng đại ca và nhị thúc, còn có mối thù của mấy anh em các ngươi." Tần Hạo Thiên âm hiểm cười nham nhở, đôi mắt lóe lên hàn quang.

Lâm Dương không hề ngừng tu luyện, hắn đã đạt đến đỉnh phong Luyện Khí cảnh ngũ tầng, cần phải đột phá bình cảnh, nên không ngừng nghỉ một khắc nào, mất đến bốn ngày, cuối cùng cũng thành công thăng cấp lên Trúc Cơ cảnh sơ kỳ.

"Vút..." Đột nhiên, Lâm Dương mở mắt đứng dậy, cảm nhận linh lực dồi dào trong cơ thể, hắn không khỏi cười lớn, "Ha ha... ta lại đột phá rồi, Trúc Cơ cảnh sơ kỳ, bây giờ ta đã có một chút mảnh vỡ pháp tắc, chiến đấu lực tăng vọt, cho dù gặp phải cường giả Luyện Hư kỳ cũng không sợ." Tất cả những điều này đều bắt nguồn từ viên châu bí ẩn trong cơ thể hắn, mỗi khi đột phá cảnh giới sẽ sản sinh ra sự thay đổi thần kỳ, khiến tốc độ tu luyện của hắn tăng gấp bội, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc Lâm Dương mừng như điên, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một nam một nữ đang đứng, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm mình.

"Ngươi chính là Lâm Dương?" Một nam tử gầy nhỏ nghiến răng nghiến lợi chất vấn, sâu trong mắt ẩn chứa một tia kiêng dè.

Lâm Dương hơi nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai, muốn kiếm chuyện à?" "Thằng chó con, ngươi cũng ngang ngược thật, dám làm hại người của Lâm gia, hôm nay không cho ngươi biết tay, thật sự tưởng mình là củ hành à?" Nam tử gầy nhỏ âm hiểm nói xong, rút đao chém về phía Lâm Dương.

“Bốp...” “Rắc...” Cùng với tiếng xương gãy, lưỡi đao bị gãy.

“Ngươi...” Nam tử gầy nhỏ sững sờ, vội vàng lùi lại kéo giãn khoảng cách, không thể tin nổi nhìn nửa lưỡi đao gãy trong tay, mẹ kiếp, sao có thể?

Phải biết rằng thanh Trảm Long bảo đao này của hắn tuy không phải là bảo bối trên bảng tiên kiếm, nhưng phẩm cấp tuyệt đối mạnh hơn bảo khí thông thường, dù vậy, vẫn không địch lại được nắm đấm của đối phương.

Không khỏi, trong mắt nam tử gầy nhỏ hiện lên vẻ kiêng dè, không dám dễ dàng động thủ nữa, nói với đồng bạn bên cạnh: “Lão đại, tên này rất kỳ quái, ta không nhìn thấu hắn.” Nghe vậy, nam tử áo đen kia híp mắt đánh giá Lâm Dương, hừ lạnh nói: “Ngươi là tu vi Luyện Khí kỳ lục tầng đỉnh phong?” Lâm Dương gật đầu, nói: “Đúng vậy, các hạ là ai?” Nam tử áo đen ngạo nghễ nói: “Ta là phó đường chủ Hắc Vũ Đường Hạo Thiên Hoa, chuyên phụ trách bảo vệ an toàn cho công tử.” Lâm Dương bừng tỉnh, chẳng trách đối phương có thể một đòn phá hủy Trảm Long đao, hóa ra là phó đường chủ Hắc Vũ Đường.

Hắc Vũ Đường là một tổ chức sát thủ ở kinh thành, thường giúp nhà họ Tần loại bỏ những kẻ chống đối, phục vụ cho nhà họ Tần, ở kinh thành nổi tiếng xấu xa, có thể gọi là ma đầu.

Thấy Lâm Dương có vẻ đang suy nghĩ, Hạo Thiên Hoa giận dữ quát: “Xem bộ dạng của ngươi, chắc là phế vật của Lâm gia đó hả?

Không sai, thiếu gia của chúng ta đang bế quan, ngươi mau cút đi cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí, ta sẽ vặn đầu chó của ngươi.” Trong mắt Lâm Dương lóe lên một tia sắc lạnh, lạnh lùng nói: “Ta không quan tâm thiếu gia của các ngươi là ai, dám đối phó với cha mẹ ta, còn tàn sát em gái và cha ta, cho dù đuổi đến chân trời góc bể cũng không tha cho hắn.” “Ha ha...” Hạo Thiên Hoa ngửa đầu

cười lớn, khinh bỉ nói: "Thằng nhãi con, chỉ bằng chút thực lực của ngươi, còn muốn chống lại thiếu gia của chúng ta, nằm mơ đi." Dứt lời, Hạo Thiên Hoa ra tay trước, lòng bàn tay phải đánh ra mang theo tiếng gió rít, nhanh như chớp đánh vào ngực Lâm Dương.

Lâm Dương đã sớm phòng bị, giơ tay đón đỡ đòn tấn công của đối phương, nắm đấm và lòng bàn tay đối phương va chạm vào nhau, phát ra tiếng "bốp", ngay sau đó, một luồng sức mạnh hùng hậu ập đến, chấn hắn liên tục lùi lại ba bước mới miễn cưỡng đứng vững, kinh hãi tột độ nhìn chằm chằm Hạo Thiên Hoa.

"Hít... thực lực thật mạnh." Hắn thầm hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc vạn phần, không ngờ đối phương tuổi còn trẻ, lại có tu vi Trúc Cơ cảnh trung kỳ, chẳng trách có thể dễ dàng nghiền ép Lưu Vân Đào.

Thấy Lâm Dương bị đánh lùi, Hạo Thiên Hoa đắc ý cười, mỉa mai: "Thằng nhãi con, ngươi không phải là đối thủ của ta, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không ta tiễn ngươi về tây thiên." "Đừng hòng, muốn mạng của ta, thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không." Lâm Dương hừ lạnh một tiếng, lập tức vận chuyển 《Huyền Thiết Kình》, một luồng linh lực màu xanh bám vào đầu ngón tay, búng ra không trung, bắn xuyên qua không khí, trong nháy mắt đã đến trước đầu Hạo Thiên Hoa.

"Phụt!" Máu tươi bắn tung tóe, Hạo Thiên Hoa kêu thảm một tiếng ôm lấy tai trái, mặt đầy vẻ đau đớn, căm hận nói: "Khốn kiếp!" "Ầm ầm ầm..." Hắn vung thanh đao gãy chém vào đầu Lâm Dương, mang theo từng trận kình phong.

"Vút..." Lâm Dương né không kịp, đầu suýt nữa thì tránh được đòn tấn công, nhưng bị cạo đi một mảng da đầu, đau rát, suýt nữa khiến hắn ngã xuống.

Hai người giao thủ kịch liệt, ngươi tới ta đi, không ai chiếm được

ưu thế, trong một thời gian giằng co, không ai làm gì được đối phương, chỉ có thể thăm dò lẫn nhau.

"Bốp..." Lâm Dương chớp thời cơ, đột nhiên đưa tay giữ chặt cổ tay đối phương, dùng sức một chút bẻ gãy cánh tay đối phương, khiến hắn tạm thời mất khả năng hành động.

"A..." Hạo Thiên Hoa đau đớn, kêu la thảm thiết, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

Hắn từ nhỏ đã được nuông chiều, bao giờ phải chịu sự ngược đãi như vậy, sợ đến hồn bay phách lạc, run giọng nói: "Ngươi, ngươi không thể giết ta, cha ta là gia chủ nhà họ Tần, nếu ngươi giết ta, nhất định sẽ gặp rắc rối lớn." "Phì!

Lão tử không giết ngươi, chẳng phải là để mặc ngươi tùy ý làm bậy, thiếu gia của các ngươi đã làm những chuyện gì, trong lòng ngươi rõ." "Tôi...

Tôi không rõ, những chuyện này thiếu gia dặn chúng tôi không được nhiều lời, nên tôi không biết." Hạo Thiên Hoa giả ngu nói.

Lâm Dương khinh bỉ: "Bớt nói nhảm đi, nếu tao tin mày thì đúng là đồ ngốc." "Ái da, ngươi tha cho ta đi, ta cầu xin ngươi, tuyệt đối đừng giết ta." Đối mặt với tiếng van xin, Lâm Dương không hề động lòng, ngược lại càng dùng sức bẻ gãy cánh tay của Hạo Thiên Hoa, tức thì truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết đến xé lòng.

Gã này hoàn toàn sợ hãi, hoảng hốt kêu lên: "Đừng...

đừng giết ta, ta nói cho ngươi biết, cha và em gái của ngươi bị thiếu gia chúng ta hại chết, không liên quan đến ta." Lâm Dương nhướng mày, kinh ngạc hỏi: "Cái gì?

Ngươi nói thật không?" "Không sai." Hạo Thiên Hoa liên tục gật đầu, mặt mày mếu máo cầu xin: "Cầu xin ngài tha cho ta, ta không

dám nữa." "Vậy em gái ta đâu?" "Cô ấy... cô ấy cũng bị thiếu gia nhà ta giết rồi, còn vì sao thì ta không rõ." Nghe xong lời kể của gã này, Lâm Dương nổi trận lôi đình, gầm lên: "Súc sinh!

Lão tử giết ngươi để báo thù rửa hận cho cha mẹ." Nói xong, hắn giơ nắm đấm to như bao cát, đấm tới tấp vào người Hạo Thiên Hoa không chút nương tay.

"Bốp bốp bốp..." Hạo Thiên Hoa bị đòn ngày càng nhanh, toàn thân đẫm máu, nằm thoi thóp trên đất rên rỉ, không còn vẻ ngang ngược phách lối như lúc đầu nữa.

Gã này dù sao cũng mới tu luyện chưa lâu, làm sao chịu nổi cơn thịnh nộ của Lâm Dương, sớm muộn gì cũng phải chết.

Lâm Dương thu lại vẻ giận dữ, cúi xuống xách gã mập đang hôn mê lên, đi thẳng đến tổng bộ nhà họ Tần.

Trên đường gặp không ít thành viên nhà họ Tần, tất cả đều sợ hãi bỏ chạy tứ tán, không còn cách nào khác, vị người thừa kế gia tộc mới nổi này quá hung hãn.

Lâm Dương bước vào đại viện nhà họ Tần, thấy mấy vị trưởng lão, cùng với Tần Hạo Vũ và các nhân vật cốt cán khác đang ngồi trong phòng nghị sự, bàn bạc về quyết sách trọng đại của gia tộc.

"Lâm Dương đến rồi." Tần Hạo Vũ nhíu mày, trầm giọng nói: "Hắn đã đột phá đến Trúc Cơ cảnh sơ kỳ, tốc độ cũng nhanh thật!" Thạch Trung Ngọc Nam ánh mắt ngưng trọng, lo lắng nói: "Tên này quá tà ma, ta đề nghị lập tức triệu tập người ngựa vây giết hắn, nếu không để lâu tất sinh biến, uy nghiêm của gia tộc chúng ta sẽ không còn." Tần Hạo Sơn lắc đầu, nói: "Ta cho rằng không ổn, thực lực của Lâm Dương quá mạnh, chỉ dựa vào người của nhà họ Tần chúng ta thì không làm gì được hắn." Lão tổ tông nhà họ Lâm cũng đứng ra nói: "Ta thấy lão nhị nói đúng, tiềm lực của Lâm Dương phi thường,

tương lai chắc chắn là kẻ mạnh nhất nhà họ Lâm chúng ta, thậm chí vượt qua cả gia chủ, chúng ta không cần phải kết thù với hắn." Nghe lão tổ tông nhắc nhở, Tần Hạo Sơn và những người khác im lặng gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Thạch Trung Ngọc Nam thở dài, nói: "Vậy chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu, trước tiên để các võ sư của gia tộc đi vây giết Lâm Dương, đợi hắn kiệt sức rồi mới phái cao thủ vây bắt, lần này nhất định phải lấy mạng hắn." "Được, cứ làm vậy đi." Mọi người đồng loạt gật đầu đồng ý, sau đó mỗi người một việc, theo kế hoạch đã định sắp xếp võ sư gia tộc vây giết Lâm Dương.

Lâm Dương không chút sợ hãi, bước những bước kiên định, tiến vào cổng lớn nhà họ Tần, đi thẳng đến phòng nghị sự.

Rất nhanh, hắn đã đến cửa đại điện.

Thị vệ gác bên ngoài vội vàng ngăn hắn lại, và thể hiện thái độ cảnh cáo: "Nơi trọng yếu của nhà họ Tần, người không phận sự không được vào." Lâm Dương lười để ý đến hai tên này, cứ thế đẩy cửa đi vào.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc Nam lạnh đi, lạnh lùng hỏi: "Lâm Dương, ngươi muốn làm gì, lẽ nào không coi nhà họ Tần ra gì?" Lão già này quả nhiên không có ý tốt, lại còn gài bẫy hắn, Lâm Dương cười lạnh lẽo, ánh mắt quét qua mọi người trong nhà họ Tần, lạnh lùng nói: "Hôm nay là ngày giải quyết ân oán giữa hai ta, nếu các người nhà họ Tần đã bất nhân bất nghĩa, thì đừng trách ta lòng dạ độc ác, bắt hết các người một lưới, diệt cỏ tận gốc." Dứt lời, hắn đột nhiên hét lớn: "Giết cho ta!" Lời còn chưa dứt, hắn đã tung người lao về phía Thạch Trung Ngọc Nam đang ngồi ở ghế chủ tọa.

"Tên ranh con!" Sắc mặt Thạch Trung Ngọc Nam đại biến, cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt ập đến, vội vàng đứng dậy nghênh

chiến.

Tuy nhiên, Lâm Dương còn mạnh hơn hắn tưởng tượng, ra tay hung hãn bá đạo, mỗi quyền đều ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, khiến hắn kinh hãi.

"Bốp bốp bốp..." Sau một trận ác chiến, Thạch Trung Ngọc Nam bại trận, lồng ngực bị Lâm Dương đấm nát, ngã xuống đất không dậy nổi, trơ mắt nhìn con trai Hạo Thiên Hoa bị giết, hối hận vô cùng.

Lâm Dương một chân đạp lên cổ Hạo Thiên Hoa, cười gằn: "Bây giờ đến lượt ngươi." "Oa oa..." Hạo Thiên Hoa sợ đến tè ra quần, hoảng hốt cầu xin: "Đừng, ngươi không thể giết ta, ta là em rể ngươi, là con rể nhà họ Tần, ngươi dám giết ta, cha ta sẽ không tha cho ngươi đâu." "Thứ súc sinh như ngươi, chết cũng đáng đời." Dứt lời, Lâm Dương nhấc chân đạp nát sọ của Hạo Thiên Hoa, người thừa kế dòng chính của nhà họ Tần cứ thế mà chết.

Tần Hạo Sơn và những người khác đau đớn khóc lớn, nhưng cũng vô ích, họ biết Lâm Dương đến để báo thù, không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể liều mạng chống cự, bảo vệ nhà họ Tần.

"Keng keng keng..." Tiếng vũ khí rơi loảng xoảng vang khắp sân nhà, hai tay Lâm Dương múa lượn, thi triển chiêu thức Độc Cô Cửu Kiếm, trong khoảnh khắc, mấy chục đệ tử nhà họ Tần bị thương, ngã xuống đất không dậy nổi.

"Phụt, phụt..." Trong chốc lát, đệ tử nhà họ Tần đều nằm la liệt trên đất.

Thạch Trung Ngọc Nam nghiến răng nói: "Tiểu bối họ Lâm, ngươi quá ngông cuồng, dám gây sự ở nhà họ Tần, đúng là không coi nhà họ Tần ra gì." Lâm Dương cười ha hả, nói: "Ngươi sai rồi, đây là địa bàn của ta, từ xưa đến nay chỉ có ta bắt nạt người khác, không ai có thể trèo lên đầu ta mà ị mà tè, ai không phục, giết không tha." Dứt lời, hắn

vung hai nắm đấm, mang theo thế như chẻ tre xông vào đám đông, quyền ảnh lấp loé, cuốn lên một màn sương máu.

Tiếng kêu thảm thiết của người nhà họ Tần vang lên không ngớt, bất kể là võ sư cấp thấp hay cường giả Trúc Cơ cảnh, đều bị đánh chết.

Sau một nén hương, sân nhà rộng lớn máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng, mùi máu tanh nồng nặc gay mũi bay lơ lửng trong không khí, khiến người ta buồn nôn.

Thạch Trung Ngọc Nam và Tần Hạo Sơn hai người sợ hãi, mặt đầy kinh ngạc nhìn Lâm Dương, không thể nào ngờ được, một tên phế vật Luyện Thể đỉnh phong lại có chiến lực khủng bố đến vậy, thực sự khó mà tin nổi.

Lâm Dương chậm rãi bước tới, giọng nói u ám: "Hai người các ngươi, chuẩn bị chết đi." Thạch Trung Ngọc Nam sợ đến mặt trắng bệch, vừa lăn vừa bò chạy về phía trước.

Tần Hạo Sơn thấy tình hình không ổn, vội vàng quay người rời đi, chỉ cần sống sót một người là đủ, hắn còn muốn kéo dài hơi tàn.

"Bốp!" Lâm Dương một quyền đánh nát đầu Thạch Trung Ngọc Nam, máu tươi bắn tung tóe, cảnh tượng kinh người.

Gia chủ nhà họ Tần chết thảm, khiến nhà họ Tần kinh hoàng, tất cả đệ tử nhà họ Tần sợ đến vỡ mật, hoảng hốt hét lên.

"Cứu mạng, gia chủ chết rồi, mau đến đây!" "Lâm Dương điên rồi, hắn lại giết cả gia chủ, mọi người cùng nhau ra tay giết lão già này." "Nhanh lên, mời gia chủ xuất quan trấn áp tên nghiệt chướng này." Đối mặt với tiếng la hét của đệ tử nhà họ Tần, Lâm Dương mặt không biểu cảm, dường như không nghe thấy.

"Vút..." Hắn từ trong lòng lấy ra một viên ngọc thạch màu đen

ném ra, tức thì nổ thành bột mịn.

"Ông..." Một luồng sóng vô hình khuếch tán, bao trùm toàn bộ sân nhà họ Tần, động tác của mọi người đều chậm lại ba phần, giống như bị trúng độc, mắt trợn tròn, lộ ra vẻ kinh hãi.

Tần Hạo Sơn thầm kêu không hay, ý thức được đại sự không ổn, vội vàng vận chuyển linh lực để loại bỏ độc tố, nhưng hắn đã quá coi thường viên tinh thạch màu đen này, lại không thể hóa giải thành công.

Trong khoảnh khắc ngưng trệ ngắn ngủi, Lâm Dương nhân cơ hội lao tới, giơ nắm đấm sắt đánh vào đầu đối phương.

"Bốp...

Rắc!" Đầu Tần Hạo Sơn lập tức nở hoa, mềm nhũn ngã xuống ghế.

Giải quyết xong hai người, Lâm Dương phủi tay, quay người bước đi.

Lúc này, dinh thự nhà họ Tần loạn như một nồi cháo, hai anh em Tần Hạo Long và Tần Hạo Hổ dẫn đầu cao thủ nhà họ Tần, kịch chiến với tinh nhuệ nhà họ Lâm, cục diện vô cùng nguy cấp.

Hai anh em Tần Hạo Nhiên và Tần Hạo Hải cũng tham gia, tuy thực lực của họ yếu hơn một chút, nhưng không chịu nổi số lượng đông, đặc biệt là thủ đoạn của Lâm Dương càng thêm tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, khiến người ta ghê sợ.

Tần Hạo Long hai người liên tục thổ huyết, chật vật bỏ chạy, trốn tránh sự truy đuổi của Lâm Dương.

Cuối cùng, tinh anh nhà họ Tần tổn thất gần hết, chỉ còn lại vài trăm người.

Hai anh em Tần Hạo Nhiên cũng bị trọng thương, nằm thoi thóp trên đất.

Tần Hạo Sơn đã chết, chết vô cùng thê thảm, đầu lâu nát bét, óc trộn lẫn với máu tươi phun ra, khiến hai anh em Tần Hạo Nhiên toàn thân lạnh toát, run lẩy bẩy.

Lâm Dương thu lại vẻ hung tợn, đi tới, trầm giọng chất vấn: "Ai đã sai các ngươi làm vậy?" Hai người nhìn nhau, một vẻ hiên ngang lẫm liệt, đồng thanh nói: "Ngươi đừng hòng moi được gì từ miệng chúng ta." "Chát!" Lâm Dương vung tay tát hai cái, cười lạnh nói: "Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đã vậy, giữ các ngươi lại có ích gì, sớm muộn cũng chết, chi bằng tiễn các ngươi về tây thiên." Nói xong, hắn lấy ra Xích Hà Kiếm, chém giết hai anh em Tần Hạo Long.

Làm xong những việc này, Lâm Dương mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng dấy lên một nỗi nghi hoặc, theo lẽ thường, hai cha con Tần Hạo Sơn và Tần Hạo Long chắc chắn sẽ ôm hết trách nhiệm về mình, tại sao lại không nói ra kẻ đứng sau?

Hắn đâu biết rằng, Tần Hạo Sơn sớm đã đổ hết mọi tội lỗi lên người Lý Mộng Dao, đến mức sau khi Lâm Dương xông vào nhà họ Tần, gặp phải sự cản trở của tầng lớp cao tầng, họ thà cá chết lưới rách cũng không phản bội thiếu gia chủ.

Lâm Dương hừ lạnh một tiếng, tiện tay cầm lấy lá thư trên bàn, xé nát thành bột, rồi nghênh ngang rời đi.

Hắn phải đi tìm Lý Mộng Dao và Tần Hạo Vũ, sau khi xác nhận hai người an toàn mới quay về kinh thành.

Chương 672

Sau khi Tần Hạo Thiên chết, nhà họ Tần rơi vào hỗn loạn lớn, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của các thế lực, nhao nhao phái người do thám tin tức.

Chưa đầy nửa ngày, các thế lực lớn nhỏ ở kinh thành đều đã biết, sự diệt vong của nhà họ Tần chính là do Lâm Dương, và tên nhóc đó không chỉ chém giết gia chủ Thạch Trung Ngọc Nam, mà còn xử lý cả hai anh em Tần Hạo Long và Tần Hạo Hổ, có thể gọi là một kiêu hùng.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền ở kinh thành, gây ra một làn sóng chấn động.

Mọi người đều chết lặng, khó có thể tin được.

Dù sao nhà họ Tần cũng là gia tộc hào môn hàng đầu kinh thành, đứng vững ngàn năm không đổ, thực lực khổng lồ, nội tình sâu dày.

Lâm Dương lần đầu đặt chân đến kinh thành đã khiêu khích nhà họ Tần, và còn làm cho nhà họ Tần gà chó không yên, thậm chí khiến gia chủ Thạch Trung Ngọc Nam bỏ mạng, khí phách này khiến người ta kinh ngạc, đồng thời cũng nảy sinh lòng kiêng dè đối với hắn.

Cục diện kinh thành lại một lần nữa thay đổi.

Văn phòng tổng tài tập đoàn Tần thị.

Lý Mộng Dao mặt lạnh như băng, đôi mắt đẹp bùng cháy lửa giận, cô không bao giờ ngờ được, sự trả thù của Lâm Dương lại đến nhanh như vậy, không khỏi lo lắng, sợ Lâm Dương gây họa.

“Ai, hy vọng ngươi có thể bình an trở về, đừng gây ra rắc rối mới tốt.” Lý Mộng Dao thầm niệm.

Bên kia, trong một góc nào đó của kinh thành, trong một chiếc xe thương mại Mercedes màu đen, Tần Hạo Vũ mặt mày u ám ngồi ở hàng ghế sau, bên cạnh là Tần Hạo Sơn, sắc mặt cả hai đều không tốt.

"Anh, chúng ta nên làm gì?" Tần Hạo Vũ hỏi.

Tần Hạo Sơn nhíu mày, lắc đầu nói: "Không ngờ ba người nhà chúng ta hôm nay lại thua tên Lâm Dương này, mất mặt, quá mất mặt." Tần Hạo Vũ nghiến răng chửi rủa: "Tên Lâm Dương chết tiệt, dám giết cha ta, lão tử không tha cho hắn, nhất định phải nghiền xương hắn thành tro, nếu không, ta uổng làm con." Tần Hạo Sơn xua tay ngăn lại: "Được rồi, bây giờ nói gì cũng muộn rồi, ngươi mau về nhà họ Tần dưỡng thương, tiện thể ổn định đại cục." "Ừ." Tần Hạo Vũ gật đầu, lái xe rời đi, trở về nhà họ Tần chữa thương.

Cùng lúc đó, Lâm Dương đang lang thang trên đường phố, đột nhiên, từ xa vọng lại tiếng động cơ gầm rú dồn dập.

"Kìa, đó là cái gì?" "Mau nhìn kìa, một con ngựa đen tuấn mã chở một vị công tử trẻ tuổi, đang cưỡi ngựa với phong thái phiêu dật." Đám đông xem náo nhiệt bàn tán.

Lâm Dương nhướng mày, cảm thấy kỳ lạ, hắn che giấu tu vi, giả vờ không biết tiến lên, đợi đến khi người thanh niên áo đen kia đến gần, hắn chắp tay hành lễ, khách sáo nói: "Bạn hữu, tôi tên Lâm Dương, vừa từ nơi khác đến kinh thành xông pha, có thể đi nhờ xe được không?" Lời còn chưa dứt, một chiếc phi tiêu bắn tới.

Lâm Dương nhanh như chớp đưa tay phải ra, kẹp lấy nó.

"Vụt!" Một thanh niên mặc áo gấm lộng lẫy phiêu dật bay đến, tay cầm bảo đao đứng trước mặt Lâm Dương.

"Bỏ phi tiêu xuống!" Lâm Dương nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Dựa vào đâu, lại không đắc tội với ngươi, cớ gì phải hùng hổ dọa người."

“Ta cần biết ngươi có đắc tội hay không à, ta thấy ngươi không thuận mắt, giao ra ngân phiếu và phi tiêu, quỳ xuống dập đầu nhận lỗi, bản công tử tha cho ngươi không chết.” Thanh niên áo gấm ngang ngược quát.

“Mẹ kiếp nhà ngươi.” Lâm Dương nổi giận, cổ tay rung lên, phi tiêu bay ra khỏi tay.

“A...” Thanh niên áo gấm hét thảm một tiếng, ôm vai lảo đảo lùi lại, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Mọi người xung quanh kinh ngạc, thì ra tên nhóc này giả heo ăn thịt hổ, một chiêu đã đánh bị thương đại thiếu gia nhà họ Tần, quả là mãnh nhân!

“Xoạt xoạt xoạt...” Đám đông xung quanh bị kinh động, nhao nhao lùi lại, nhường đường cho Lâm Dương, để tránh bị thương oan.

Thanh niên áo gấm gầm lên: “Tạp chủng họ Lâm, có giỏi thì đừng đi.” “Ha ha, phế vật vẫn là phế vật, còn dám thách thức ta, đúng là tự rước lấy nhục.” Lâm Dương chế giễu, không chút do dự rời đi.

Hắn đã nhìn rõ thân phận của thanh niên áo gấm, là người của nhà họ Tần ở kinh thành, có lẽ là nghe tin gia chủ nhà họ Tần bỏ mạng, gã này dẫn người đến để thị uy.

“Ngươi...” Thanh niên áo gấm căm hận vô cùng, nhưng cũng không làm gì được.

Người của nhà họ Tần ở kinh thành, trong mắt người thường rất ghê gớm, nhưng đối với võ giả, căn bản không đáng nhắc tới.

Đại viện nhà họ Tần.

Đèn đuốc sáng trưng.

Lâm Dương lặng lẽ lẻn vào, tìm kiếm hồi lâu, đều không thấy

bóng dáng Lý Mộng Dao hay Tần Hạo Vũ, điều này khiến hắn vô cùng lo lắng.

"Chết tiệt, Lý Mộng Dao, Tần Hạo Vũ, hai người ở đâu?" Lâm Dương thầm chửi, thần thức tỏa ra bao trùm cả trang viên, vẫn không tìm thấy.

Hắn chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên cảm nhận được sự khác thường, có một luồng khí tức mạnh mẽ từ xa truyền đến, dường như đang hướng về phía này.

"Vút vút vút..." Mấy bóng người từ trên trời giáng xuống, xuất hiện gần cửa lớn, chặn đường đi của Lâm Dương.

Người dẫn đầu là một lão già mũi diều hâu, mặc hoàng bào, eo thắt đai ngọc kim tuyến, trông như một lão địa chủ, lão cười gằn với Lâm Dương, nói: "Nhóc con, gan cũng lớn thật!

Dám động đến cả nhà họ Tần, ta thấy ngươi sống chán rồi." Lâm Dương lạnh lùng nói: "Ta chỉ thay trời hành đạo mà thôi." "Thay trời hành đạo, ha ha..." Lão địa chủ cười lớn, "Nhóc con, ngươi đến đây để gây cười à?" "Ngươi không thấy rất buồn cười sao?" Lâm Dương hỏi lại.

"Ách!" Lão địa chủ sững sờ tại chỗ, rồi giận dữ gầm lên: "Lão phu là hoàng cung cung phụng Tiền Bách Thông, biết điều thì ngoan ngoãn chịu chết, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác, để ngươi máu tươi văng tung tóe." Lâm Dương khinh thường nói: "Ngươi là cái thá gì, có tư cách nói chuyện với ta?" "Tiểu bối ngông cuồng!" Tiền Bách Thông giận không thể át, giơ tay đánh ra mấy cây kim vàng.

Vèo vèo vèo...

Ánh vàng lóe lên, như sao băng xẹt qua hư không, bắn thẳng vào yết hầu, đan điền và các bộ vị yếu hại khác của Lâm Dương.

Lão già này ra tay tàn độc, một khi trúng đòn, dù là cao thủ Tông Sư cảnh cửu trọng thiên cũng không đỡ nổi.

Tuy nhiên, lão gặp phải là Lâm Dương.

Chỉ thấy Lâm Dương chân bước lảo đảo, tránh né công kích của kim châm, rồi một quyền đấm tới.

"Bốp bốp bốp..." Kim châm theo tiếng gãy lìa, rơi xuống đất.

Tiền Bách Thông trợn tròn mắt, cảm nhận được sự phi thường của Lâm Dương, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

"Thằng nhóc thối, ngươi rốt cuộc là ai?" Tiền Bách Thông cảnh giác hỏi.

Lâm Dương hừ lạnh: "Lão tử là ai kệ lão tử." "Nếu ngươi không hợp tác, vậy đừng trách lão phu không khách khí, giết!" Tiền Bách Thông hét lớn một tiếng, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh lao tới.

"Rác rưởi, cút!" Lâm Dương vung nắm đấm sắt, mang theo kình lực cuồng bạo, đánh tới.

"Rắc..." Tiếng xương gãy vang lên, đầu Tiền Bách Thông tức thì nổ tung, máu tươi bay tung tóe.

Lão ta ngay cả cơ hội kêu thảm cũng không có, đã chết thảm tại chỗ.

Đám đông xem náo nhiệt sợ ngây người, một mảnh chết chóc, im như ve sầu mùa đông.

"Ực..." Có người nuốt nước bọt, toàn thân run lẩy bẩy.

Lâm Dương quay người quét mắt bốn phương, bá khí vô song, trấn nhiếp đông đảo người xem.

"Ta là Lâm Dương, hôm nay diệt nhà họ Tần, các ngươi có thể chọn gia nhập, cũng có thể chọn rời đi." Hắn lớn tiếng nói, giọng điệu

tràn đầy khí thế coi thường thiên hạ.

“Mẹ kiếp, gã này đúng là ngông cuồng, chẳng trách nhà họ Tần phải phái người truy sát hắn.” “Huynh đệ, ta thấy ngươi mới đến phải không, lại không biết Lâm Dương là ai, hắn là võ giả trẻ tuổi gần đây đang nổi như cồn ở kinh thành, nghe nói chiến đấu lực cực mạnh, từng chém giết cường giả Tông Sư bát trọng thiên, lợi hại lắm đó!” “Cái gì, hắn lợi hại vậy sao?” “Đương nhiên, ngươi tưởng mấy lão đại nhà họ Tần ở kinh thành ăn cơm không à?” “Ta hiểu rồi.” Những người xem xì xào bàn tán, phần lớn người đồng ý ở lại, một số ít người rời đi.

Lâm Dương nhìn theo đám người rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, như vậy áp lực của hắn giảm đi không ít, dù sao có một đám người đầu hàng, hắn hoàn toàn có thể mượn lực lượng này để đối phó với nhà họ Tần. ...

Đại Kinh vương triều, Lưu Tranh dẫn ba vạn tinh binh đến kinh thành.

Hắn có phủ đệ ở kinh thành, và diện tích đất đai rất lớn, xây dựng lộng lẫy, khí thế hùng vĩ.

Ngự y đi theo quân kiểm tra xong, xác định không có vấn đề gì, liền vội vàng rời đi, còn xử lý thế nào, cần Lưu Tranh tự mình quyết định.

Trong đại điện, chỉ còn lại Lưu Tranh và một tướng lĩnh.

Lưu Tranh nhìn quanh, trầm ngâm nói: “Đại Tần vương triều tuy có lịch sử lâu đời, nhưng tồn tại nhiều khuyết điểm.

Tiên tổ sau khi lập vương triều, quốc khố trống rỗng, dân sinh cả nước điêu tàn, các công việc do văn quan phụ trách, quân đội lại không thuộc sự quản lý của triều đình.” “Mạt tướng cho rằng, nên lật

đổ Đại Tần vương triều, khôi phục sự thống trị của Đại Kinh, chấn hưng hùng phong của vương triều." Có võ tướng xin ra trận.

"Mạt tướng ủng hộ bệ hạ!" "Ngô hoàng anh minh, thiên thu vạn đại." "Mạt tướng tán thành!" Các đại thần nhao nhao cúi mình bày tỏ thái độ, không ai nghi ngờ.

Lưu Tranh hài lòng gật đầu, trầm giọng nói: "Trẫm muốn phạt nhà họ Tần, các ngươi có nguyện vì trẫm hiệu lực không?" "Nguyện vì bệ hạ hiệu khuyển mã chi lao!" "Mạt tướng nguyện thề chết đi theo bệ hạ!" Lưu Tranh khẽ gật đầu, dặn dò: "Người đâu, thảo chỉ, phong Trấn Nam tướng quân của Đại Kinh vương triều ta Hàn Chinh làm Đại tướng quân kiêm Hộ quốc pháp sư." "Tuân chỉ!" Một vị đại thần nhanh chóng viết chữ, tuyên bố thánh chỉ.

"Thần đẳng bái tạ bệ hạ long ân hạo đãng!" Tất cả mọi người quỳ một gối xuống, cung kính dập đầu.

Lưu Tranh đứng dậy, chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nói: "Lần này chinh phạt nhà họ Tần, nhất định phải nắm bắt thời cơ, giáng cho kẻ địch đòn chí mạng, không được có sai sót." "Mạt tướng ghi nhớ!" "Ngô hoàng thánh minh!" Các tướng lĩnh đồng thanh đáp lời, thể hiện sự trung thành.

Tiếp đó, họ rời khỏi đại điện.

"Bệ hạ, lời ngài vừa nói là thật chứ?" Có đại thần không nhịn được hỏi một câu.

"Hửm?" Lưu Tranh sắc mặt hơi biến, trầm giọng quát: "Đại nghịch bất đạo, còn không mau lui xuống." "Dạ!" Vị đại thần kia sợ hãi, vội vàng chạy đi, không dám hỏi thêm nửa lời.

Lưu Tranh lắc đầu, cay đắng than thở: "Ai...

Phụ hoàng à!

Nếu trẫm không đoán sai, đại ca đã phản bội rồi, nếu không, sao lại giao vương triều cho nhi thần chưởng quản." "Đáng ghét!" Phó soái bên cạnh tức giận đấm ngực dậm chân, hậm hực nói: "Đại điện hạ quá đáng quá, nhà họ Lưu chúng ta là gia tộc lớn thứ hai của Đại Hạ vương triều, sao ngài ấy lại có thể làm ra chuyện như vậy?" "Đừng lo!" Lưu Tranh xua tay, trầm giọng nói: "Lần này chinh phạt nhà họ Tần, trẫm quyết tâm phải được, bất kỳ trở ngại nào cũng phải tiêu diệt, không tiếc bất cứ giá nào!" Bên kia, sau khi rời khỏi dinh thự nhà họ Tần, Lâm Dương đi đến nơi sâu trong dãy núi ngoại ô.

Theo bản đồ, Tần Hạo và Tần Hạo Phi đang bế quan trong mật thất để đột phá cảnh giới Tông Sư, chuyện này không thể trì hoãn.

Hắn phải nhanh chóng trừ khử hai cường địch này, sau đó trở về Thanh Long sơn trang trấn giữ.

Theo bản đồ, nơi gần mật thất nhất là một ngôi chùa cổ hoang phế, đã bị dã thú tấn công, sớm đã bị phá hủy.

Nhưng Lâm Dương nghệ cao gan lớn, không chút do dự xông vào, dựa vào thân thể cường hãn mà xông vào, không chút sợ hãi, càn quét một đường, cuối cùng cũng tìm được thạch thất nơi Tần Hạo và Tần Hạo Phi đang ở.

"Ầm!" Hắn đột nhiên một quyền đánh vào cửa động, tiếng động kinh thiên động địa vang lên.

Trong khoảnh khắc bụi đất bay mù mịt, đá vụn tung tóe, cả ngọn núi đều rung chuyển.

"Két!" Cửa đá bị mở ra, bụi đất lắng xuống, một lối đi tối om hiện ra, tỏa ra ánh sáng u tối.

"Vụt..." Lâm Dương nhanh như chớp lao vào.

Trong mật thất tối đen, Tần Hạo đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn,

mặc áo gấm, đầu đội kim quan, giữa hai hàng lông mày toát lên vẻ uy nghiêm.

Đối diện hắn, Tần Hạo Phi cũng đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa, mặc một bộ váy dài trắng tinh, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ vẻ tái nhợt.

Đặc biệt là những vết thương trên người cô, chồng chất, trông đến kinh tâm.

Lâm Dương thầm mừng, tình hình của Tần Hạo Phi khá lạc quan, tạm thời không sao.

"Phụt..." Tần Hạo Phi đột nhiên mở miệng phun ra một ngụm máu bầm, thần sắc mệt mỏi mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi, thì thầm: "Sao có thể, ta lại đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên lục tầng." "Ha ha..." Tần Hạo phá lên cười, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Hạo Phi, nghiến răng gầm lên: "Tiện hóa, vận may của ngươi hết rồi, bản hầu gia sẽ dùng mạng của ngươi để tế vong linh cha ta." Dứt lời, hắn rút bảo kiếm đâm vào tim Tần Hạo Phi, vô cùng tàn nhẫn.

"Bốp bốp bốp..." Cùng với tiếng động trầm thấp, cơ thể Tần Hạo Phi giãy giụa kịch liệt, rất nhanh đã tắt thở.

Nhìn Tần Hạo Phi ngã xuống đất chết, mắt Tần Hạo đỏ ngầu, điên cuồng gào thét: "Tiện nhân, ngươi muốn một mình hưởng vinh hoa phú quý sao, đúng là si tâm vọng tưởng." Chửi xong, hắn thu dọn ổn thỏa rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong đại điện, tất cả võ tướng đều tụ tập, thấy hắn ra ngoài, đều cảm thấy rất kinh ngạc.

"Tham kiến đại điện hạ!" Một vị đại thần hành lễ.

"Miễn lễ!" Tần Hạo phất tay, nghênh ngang nói: "Nghe nói Đại Tần vương triều có một tên là Tần Hạo, là tử dân của Đại Kinh ta,

bản cung chuẩn bị dẫn quân tấn công hắn, các ngươi có tự tin không?" "Chuyện này..." Các đại thần nhìn nhau, sắc mặt biến đổi không ngừng.

"Hừ!

Phế vật, bản cung nuôi các ngươi để làm gì, còn không mau đi làm việc, làm lỡ đại sự, chỉ hỏi tội các ngươi." Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, giận không thể át.

"Mạt tướng tuân chỉ!" Các đại thần không dám chậm trễ, lập tức cáo từ rời đi.

Đợi các đại thần rời đi, Tần Hạo ngửa mặt cười lớn, sảng khoái tột độ, tâm tình thoải mái, dường như trút được một hơi tức, toàn thân nhẹ nhõm.

Thì ra hắn đã lừa lấy được công pháp 《Ngự Lôi Đao Quyết》 từ Tần Hạo Phi, tu luyện đến tầng thứ tư đỉnh phong, đã có tư cách vượt cấp khiêu chiến.

Hơn nữa bên cạnh hắn còn có một vị võ tướng Hóa Kình đỉnh phong trợ giúp, càng thêm nắm chắc phần thắng.

"Tiểu tạp chủng, ngươi chờ đó, lão tử sẽ cho ngươi biết thế nào là tuyệt vọng, thế nào là sống không bằng chết!" Tần Hạo ánh mắt oán độc nguyền rủa, trong lòng sát ý bùng lên, dẫn theo đại thần dưới trướng rời đi. ...

Đại Tần vương triều, hoàng thành!

Hoàng đế Tần Chấn Thiên ở ngôi cửu ngũ chí tôn, tuổi khoảng tám mươi, thái dương lốm đốm bạc, khuôn mặt từng trải phong sương, nhưng đôi mắt lại sáng quắc.

Là một bậc bá chủ, Tần Chấn Thiên uy nghiêm vô cùng, dù tuổi già sức yếu, vẫn không ai dám mạo phạm, ngay cả thở mạnh cũng

không dám.

Hắn mặt lộ vẻ lo lắng, nhíu mày nói: "Hạo nhi, con thật sự quyết định dẫn quân tấn công Đại Kinh sao?" Dưới đáy mắt Tần Hạo lóe lên một tia hung ác, trầm giọng nói: "Nhi thần đã nghĩ kỹ rồi, phụ hoàng ngài cứ yên tâm tĩnh dưỡng là được." "Ai!" Tần Chấn Thiên nhẹ nhàng thở dài, dặn dò: "Mọi việc phải cẩn thận, đừng quên lời dạy của trẫm!" "Phụ hoàng yên tâm, con nhất định sẽ bình an trở về." Tần Hạo chắp tay hành lễ, quay người bước lớn ra đại điện.

Tần Hạo Phi đi theo bên cạnh, mày liễu nhíu chặt, lo lắng không yên.

Tuy Tần Hạo Phi là thân nữ nhi, nhưng cô thông minh sắc sảo, tâm tư cẩn thận, biết lần này đi nguy hiểm đến mức nào.

Trong đại điện, văn võ bá quan nghiêm trang đứng, thấy vậy đều cúi người hành lễ: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Các khanh bình thân!" Tần Hạo lớn tiếng quát.

Các thần tử đứng thẳng người, chờ lệnh của Tần Hạo.

"Khải bẩm bệ hạ, mạt tướng xin lệnh tấn công, san bằng Đại Kinh, chém giết dòng dõi nhà họ Lưu." Một viên hổ tướng bước ra, chắp tay hành lễ.

Tần Hạo mặt lộ vẻ vui mừng, cười lớn nói: "Ha ha, trẫm đang lo không có người thích hợp, nếu Triệu ái khanh tự tiến cử, trẫm chuẩn tấu!" "Mạt tướng tuân chỉ." "Thần đẳng nguyện lĩnh binh xuất chinh, quét sạch bọn chúng." Một đám đại thần giơ tay hô lớn.

"Bệ hạ anh minh." "Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Tần Hạo mặt lộ vẻ hài lòng, dặn dò: "Triệu ái khanh, Từ ái khanh, Lý thừa tướng ba người mỗi người dẫn năm nghìn tinh nhuệ, ngựa không ngừng vó gấp rút đến nhà họ Tần, nhất định phải tiêu diệt họ." "Thần

tuân chỉ.” Ba vị tể phụ cúi mình đáp lời.

“Báo!” Đúng lúc này, một tiếng vó ngựa dồn dập truyền vào tai, ngay sau đó, có người đẩy cửa đi vào.

“Báo, khải bẩm hoàng thượng, Đại Tần vương triều phái sứ giả cầu kiến!” Một thị vệ cung kính báo cáo.

Tần Hạo gật đầu, nhàn nhạt nói: “Tuyên.” Một lát sau, hai người mặc đồ đen nhanh bước vào, quỳ xuống hành lễ, nói: “Tiểu nhân bái kiến hoàng thượng!” “Nói đi, các ngươi là ai, vì sao đến Đại Yến vương triều của ta?” Tần Hạo nhàn nhạt hỏi.

“Khải bẩm hoàng thượng, thần là sứ tiết của Tây Sở quốc, được mời đến.” “Ồ!” Tần Hạo gật đầu, hỏi: “Là đến để thương nghị việc kết minh sao?” Hai người lắc đầu, “Hoàng thượng, chúng thần không phải đến để kết minh, mà là vì Đại Hạ vương triều mà đến, đặc biệt dâng lên lễ vật, hy vọng có thể trở thành bạn bè.” Nghe vậy, Tần Hạo mắt sáng lên, hưng phấn nói: “Ha ha, các ngươi muốn liên hôn với Đại Việt của ta?” “Chính xác.” Sứ thần Tây Sở nói: “Công chúa nhà thần ngưỡng mộ Tần Hạo vương gia của Đại Việt, do đó sai tiểu nhân mang đến sính lễ.” Tần Hạo mắt đảo liên tục, cười tủm tỉm gật đầu: “Chuyện này ta làm chủ, không lâu nữa sẽ cưới công chúa.” Hai sứ thần mừng rỡ, vội vàng hành lễ lần nữa: “Tiểu nhân đa tạ hoàng thượng ân điển!” “Ha ha!

Không cần khách khí, lui đi, ngày mai trẫm phái đại quân tấn công Đại Kinh vương triều.” “Tạ ơn hoàng thượng, tiểu nhân cáo từ!” “Đi thong thả, không tiễn!” Nhìn sứ giả Tây Sở rời đi, khóe miệng Tần Hạo hiện lên một nụ cười đắc ý, hắn nóng lòng muốn đánh bại Lâm Phong.

Hắn muốn tự tay chém giết Lâm Hạo, để giải tỏa mối hận trong lòng, đòi lại công đạo cho Tần Hạo Phi.

“Hoàng huynh, huynh thật sự đã quyết định rồi sao?” Tần Hạo Phi bên cạnh mặt lộ vẻ lo lắng, nhỏ giọng hỏi.

Tần Hạo vỗ ngực đảm bảo: “Không sai, ta muốn ngủ với Tần Hạo Phi, rồi giết cô ta, chỉ có như vậy mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng.” Nghe những lời này, Tần Hạo Phi xấu hổ đến mức lườm anh trai một cái.

“Hê hê!” Tần Hạo đắc ý cười cười, “Em gái ngoan, đợi ta lên ngôi hoàng đế, hai chúng ta sẽ là hoàng hậu và hoàng phi, đến lúc đó, muốn làm gì thì làm, ha ha...” Tần Hạo Phi lập tức đỏ mặt tía tai, hờn dỗi nói: “Phi...” Tuy cô là hoàng phi, nhưng luôn tuân thủ phụ đức, chưa từng động đến chuyện nam nữ, tự nhiên kháng cự, nhưng lại không chịu nổi sự nhiệt tình như lửa của Tần Hạo.

“Ha ha, được rồi, ta đi luyện tiễn thuật trước.” Tần Hạo ha hả cười, bước nhanh như bay chạy đi.

Sáng sớm hôm sau, Tần Chấn Thiên sớm đã triệu tập quần thần, bàn bạc đối phó với Đại Kinh.

Các thần tử bàn bạc hồi lâu, cuối cùng định ra kế hoạch tấn công.

Chương 673

Ba ngày sau, do Thái úy Dương Tiễn lĩnh quân năm mươi vạn thiết kỵ, càn quét Nam Châu quận, quét sạch thế lực còn sót lại của Đại Kinh.

Đồng thời, Thái sư Trần Bình, Binh bộ thượng thư Trương Lương, Lại bộ thượng thư Lã Bất Vi lần lượt dẫn mười hai lộ đại quân, tổng cộng sáu mươi vạn thiết kỵ tiến vào lãnh thổ Đại Kinh.

Ngoài ra, hoàng tộc nhà họ Tần của Đại Tần vương triều cũng binh hùng tướng mạnh, thực lực hùng hậu, Tần Hạo càng được mệnh danh là 'Đại Tần vô địch'.

"Phụ hoàng, lần này xuất chinh nhất định sẽ khải hoàn trở về, triệt để trừ bỏ khối u ác tính Đại Kinh này!" Thái tử Đại Tần Tần Hạo hào khí ngút trời.

"Ừ." Tần Chấn Thiên khẽ gật đầu, dặn dò: "Nhớ kỹ, tuyệt đối không được đại ý, Đại Kinh vương triều có thể được gọi là vương triều, chắc chắn không đơn giản." "Nhi thần hiểu!" Tần Hạo gật đầu đáp.

"Lui đi." Tần Chấn Thiên phất tay.

"Nhi thần cáo lui." Tần Hạo quay người rời đi, vừa bước qua ngưỡng cửa, bước chân đột nhiên khựng lại, giữa hai hàng lông mày lóe lên tia sáng lạnh lẽo, lẩm bẩm: "Nên đi tìm hắn!" "Vụt ~" Đột nhiên, Tần Hạo mạnh mẽ quay người, cười lạnh.

"Người đâu!" "Chức trách đây!" Hộ viện phủ Tần cung kính đáp.

"Đi gọi Lý Nguyên Hoa đến, bản cung có việc giao phó!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Một lát sau, Lý Nguyên Hoa vội vã đến, quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: “Chức trách khấu kiến đại vương!” “Đứng dậy nói chuyện.” Tần Hạo lạnh nhạt nói: “Lý ái khanh, ngươi làm việc hiệu suất rất cao, trong thời gian ngắn như vậy, lại thu phục được toàn bộ thế lực trong lãnh thổ Đại Việt, không hổ là cánh tay phải của bản vương.” “Đại vương quá khen, chút tài mọn này của chức trách không đáng nhắc tới, chỉ cần đại vương một câu, chức trách nguyện cúc cung tận tụy, chết không hối tiếc!” Lý Nguyên Hoa nịnh nọt.

“Lý ái khanh quả nhiên trung thành.” Tần Hạo khen ngợi mấy câu, nói: “Đêm nay rạng sáng, bản vương sẽ phát động chiến tranh, ngươi lập tức đi làm đi.” “Chức trách tuân mệnh.” Lý Nguyên Hoa gật đầu đáp, do dự một lát, tiếp tục nói: “Đại vương, có một chuyện, chức trách muốn thú nhận với ngài.” “Chuyện gì?” Tần Hạo nhướng mày.

Lý Nguyên Hoa chần chừ một lát, nghiến răng nói: “Lúc đầu ngài bị ám sát, là do chức trách sai người làm, chỉ là để giúp Tần Hạo Vũ giải trừ hôn ước.” “Cái gì!?” Nghe vậy, Tần Hạo nổi giận, gầm lên: “Tốt cho ngươi, đồ ăn cháo đá bát, uổng công bản vương tin tưởng ngươi như vậy!” “Phịch ~” Lý Nguyên Hoa hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: “Đại vương nguôi giận, chức trách tuyệt không có ý phản bội.” Tần Hạo hít sâu một hơi, kìm nén lửa giận, trầm giọng hỏi: “Lý Nguyên Hoa, tại sao ngươi lại giúp Tần Hạo Vũ?” “Chuyện này...” Lý Nguyên Hoa mặt lộ vẻ giằng xé, do dự hồi lâu, cuối cùng thở dài: “Bởi vì chức trách thích Tần Hạo Vũ.” Tần Hạo hai mắt híp lại, nhìn chằm chằm Lý Nguyên Hoa, nói: “Thích là có thể giúp hắn, mưu hại trẫm sao?” “Chức trách biết tội.” Lý Nguyên Hoa cúi đầu, toàn thân run rẩy.

Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, trầm ngâm hồi lâu, lạnh lùng nói: “Thôi, nể tình ngươi từng làm nhiều việc cho bản vương, bản vương

tha cho ngươi lần này." "Nhưng, từ nay về sau, nếu để bản vương biết ngươi còn dan díu với hắn, đừng trách bản vương ra tay độc ác!" Tần Hạo nói xong, liền phất tay áo bỏ đi.

"Hù...!" Thở phào một hơi dài, Lý Nguyên Hoa ngồi bệt xuống đất, toàn thân đẫm mồ hôi, trán mồ hôi lạnh ròng ròng. ...

"Ầm ầm ầm!" "Đùng đùng đùng..." Cùng với tiếng trống nhạc vang lên, từng chiếc xe ngựa khổng lồ tiến vào hoàng thành.

Trong xe ngựa ngồi hàng trăm vị hoàng đế Đại Long mặc long bào, đầu đội vương miện, mặt mày uy nghiêm, tỏa ra khí thế đế vương nồng nặc.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!" Các thần tử quỳ bái, hô vang như sấm.

"Bình thân." Tần Hạo nhẹ nhàng phất tay áo.

"Tạ ngô hoàng!" "Các vị ái khanh mời ngồi." "Ngô hoàng anh minh!" Các thần tử lần lượt ngồi xuống, trong đó bốn người em của Tần Hạo cũng có mặt.

"Khụ khụ..." Tần Hạo ngồi ngay ngắn trên ngai rồng, hắng giọng, lớn tiếng nói: "Chư vị ái khanh, Đại Kinh tuy đã diệt vong, nhưng lãnh thổ Đại Kinh rộng lớn, dân chúng hàng trăm triệu, trẫm muốn thống nhất Bắc Hoang." "Chư vị có kiến nghị gì không?" "Bệ hạ thánh minh!" Các đại thần văn võ trong đại điện nhao nhao phụ họa, duy chỉ có thừa tướng Hàn Thụy hơi do dự.

"Hàn ái khanh, ngươi thấy thế nào?" Tần Hạo nhìn chằm chằm Hàn Thụy.

Hàn Thụy ngẩng đầu, chắp tay nói: "Khải tấu ngô hoàng, vi thần cho rằng, Đại Kinh vương triều đã mất, nhưng trong dân gian vẫn còn nhiều kẻ phản kháng, không thể hành động thiếu suy nghĩ!" "Hơn nữa,

khu vực Bắc Hoang nhiều núi rừng, dã thú hoành hành, vô cùng nguy hiểm, một khi tấn công vội vàng, rất dễ gây thương vong." "Do đó vi thần cho rằng, nên từ từ tính kế." "Hàn ái khanh nói không sai, Đại Kinh dù sao cũng là một miếng thịt béo, không thể qua loa từ bỏ." Tần Chấn Thiên chậm rãi lên tiếng.

Tần Hạo nhíu mày, nói: "Trẫm chuẩn bị phái người lẻn vào lãnh thổ Đại Kinh vương triều, đoạt lấy quốc thổ của nó." "Đại vương không được!" Hàn Thụy vội vàng ngăn cản: "Theo thám tử báo cáo, đại quân của Tần Hán vương triều đã chiếm đóng thành Đông Lăng của Đại Kinh, binh phong đến đâu, dân chúng oán thán đến đó." "Dân phong Đại Kinh hung hãn, không sợ chiến loạn, nếu tấn công vội vàng, e rằng sẽ gây ra sự phẫn nộ, gây ra tổn thất không thể lường trước." "Tuy nhiên, vi thần lại nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường." "Ồ?

Nói nghe xem?" Tần Chấn Thiên khá hứng thú.

Hàn Thụy mỉm cười, nói: "Đại Kinh tuy đã bị diệt, nhưng trong dân gian lại có nhiều ẩn sĩ cao nhân, đại vương không ngại phái người đi chiêu mộ, lôi kéo về dưới trướng, làm tai mắt cho chúng ta, như vậy, có thể giám sát mọi động tĩnh của Đại Kinh." Tần Chấn Thiên gật đầu, nói: "Ái khanh đề nghị rất tốt, truyền lệnh xuống, lập tức sắp xếp người đi đến các nơi ở Đại Kinh tìm kiếm danh sĩ cao nhân, chiêu mộ về dưới trướng bản vương." "Mạt tướng tuân chỉ." Một vị quan viên đứng dậy nói.

"Bệ hạ!" Hàn Thụy đứng dậy, chắp tay, nghiêm túc nói: "Đây là kế một mũi tên trúng hai đích!" "Ồ?" Tần Chấn Thiên ngạc nhiên nhìn Hàn Thụy, hứng thú hỏi: "Nói xem, sao lại là kế một mũi tên trúng hai đích?" "Đúng vậy!" Các thần tử đều tò mò nhìn Hàn Thụy, muốn nghe hắn giải thích.

Hàn Thụy nhàn nhạt cười, ung dung nói: “Thứ nhất, bệ hạ có thể phái người bí mật chế tạo kỵ binh hạng nặng tinh nhuệ, sau khi huấn luyện thành hình thì đóng quân ở Bắc Hoang.” “Thứ hai, có thể ngấm ngầm bồi dưỡng cao thủ của Đại Hạ vương triều, dùng làm thích khách cho đại quân.” “Cuối cùng...” Hàn Thụy thao thao bất tuyệt, nói suốt một nén hương mới dừng lại, mặt đầy mong đợi nói: “Bệ hạ thấy thế nào?” “Tuyệt, thật là tuyệt!

Ha ha...

Hàn ái khanh thật là trí dũng song toàn!” “Không sai!

Kế này đúng là thần bút!” “Hàn tướng không chỉ năng lực quản lý mạnh, mà trí tuệ cũng phi phàm!” Tần Chấn Thiên cười lớn, đập bàn khen ngợi: “Người đâu, thảo chỉ, phong Hàn Thụy làm Đại Đại Việt Sư, kiêm quản Hộ bộ, khâm thử.” “Vi thần tạ chủ long ân!” Hàn Thụy vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Tần Chấn Thiên cười ha hả nói: “Hàn ái khanh, cống hiến của ngươi cho Đại Việt không thể nghi ngờ, sau này, Đại Việt còn cần ngươi phụ tá bản vương.” “Bệ hạ khách khí rồi.” Hàn Thụy khiêm tốn cười, trong đáy mắt lóe lên một tia sáng, thầm nghĩ: “Hàn Thụy, ta cuối cùng vẫn là người chiến thắng!” Tần Hạo lặng lẽ nhìn Hàn Thụy biểu diễn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Hàn Thụy người này tâm cơ cực sâu, giỏi ngụy trang, phải đề phòng.” Sáng sớm hôm sau, Tần Hạo sớm đã đến Kim Loan bảo điện, bắt đầu phê duyệt tấu chương, và triệu tập quần thần nghị luận chiến cục.

“Bệ hạ!

Thần cho rằng không thể đại ý, phải cẩn thận đối phó.” “Đại Tần hiện đang ở trong tình thế nguy cấp, vạn lần không được sơ suất, nếu không hậu quả khó lường.” Thừa tướng Trương Chiêu khuyên can.

“Thừa tướng nói có lý.” Tần Chấn Thiên tán đồng.

“Vậy theo ý thừa tướng, trẫm nên làm thế nào?” Tần Hạo hỏi.

Trương Chiêu suy nghĩ hồi lâu, cúi mình nói: “Vi thần cho rằng, nên nhân cơ hội mở rộng bản đồ, từng bước thôn tính các tiểu quốc xung quanh, làm lớn mạnh thực lực Đại Tần.” Tần Hạo lắc đầu cười khổ: “Thừa tướng, những năm gần đây Đại Đại Việt tuy cường thịnh, nhưng cũng đã hao hết tiền lương, nền tảng yếu kém, không nên mở rộng quá mức.” “Bệ hạ nói có lý.” Thừa tướng Trương Chiêu gật đầu.

Tần Hạo nhìn quanh, hỏi: “Còn ai có kiến nghị tốt hơn không?” Các thần tử đều lắc đầu, đều cho rằng không nên mở rộng quá nhanh, để tránh nền tảng không ổn, bị địch quốc tấn công.

“Nếu đã vậy, vậy trẫm đã quyết định.” Tần Hạo đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, các thần tử đều ngẩn người, bệ hạ không chinh phạt Tần Hán vương triều nữa sao?

“Bệ hạ, ngài vừa mới đăng cơ, chính sự đại nghiệp chưa ổn, tuyệt đối không được bốc đồng!” Tần Chấn Thiên vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Thừa tướng lo xa rồi, trẫm trong lòng có tính toán.” Tần Hạo tự tin cười, rồi chuyển chủ đề: “Trẫm dự định dẫn đại quân, đến Tần Hán vương triều, thu phục lại đất đã mất.” “A...

Chuyện này...” Trong phút chốc, triều đình lập tức xôn xao, các thần tử bàn tán, có lo lắng, có vui mừng, có kẻ lại khinh thường.

Tần Hán vương triều quả thực đã suy yếu, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nội tình vẫn còn.

Bây giờ, bệ hạ thân chinh ra tiền tuyến, điều này không khác gì đi

nộp mạng, đúng là ngu xuẩn hết mức.

"Bệ hạ, ngài không thể đi!" Hàn Thụy kinh ngạc nói: "Quốc sư Đại Kinh Lưu Tú từng nói, trong Tần Hán vương triều ẩn chứa rồng nằm hổ phục." "Ngài một mình mạo hiểm, chẳng phải làm cho các lão thần trung quân ái quốc đau lòng sao?" Hàn Thụy căm phẫn nói, hùng hồn: "Bệ hạ, ngài là bậc cửu ngũ chí tôn, sao có thể thân chinh mạo hiểm?" "Bệ hạ hãy suy nghĩ kỹ..." Các đại thần nhao nhao khuyên can, hy vọng bệ hạ có thể suy nghĩ kỹ rồi mới hành động.

"Trẫm ý đã quyết!" Tần Hạo dứt khoát từ chối.

"Bệ hạ..." Các đại thần lại lần nữa khuyên nhủ, nhưng Tần Hạo thái độ kiên quyết, họ chỉ đành ngậm miệng, không dám trái lệnh vua.

"Bệ hạ, thần nguyện ý đi cùng ngài!" Hàn Thụy lại lần nữa đứng dậy, trịnh trọng nói.

"Bệ hạ, thần cũng nguyện đi cùng ngài!" Lại một vị văn thần đứng dậy nói.

"Tốt!

Vậy ba chúng ta cùng đi!" Tần Hạo vui mừng cười.

Ba người này đều là người của hoàng tộc Tần thị, đều là con trai của cha Tần Hạo là Tần Chấn Thiên.

Tần Hạo, Tần Chấn Nam, Tần Chấn Bắc lần lượt là bốn vị công tước của Đại Tần, cũng là anh em của Tần Hạo.

"Hàn tướng, chuyện này còn cần bàn bạc kỹ lưỡng, vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì, thì phải làm sao?" Tần Hạo hỏi.

"Bệ hạ đừng hoảng, vi thần tự có diệu kế." Hàn Thụy tự tin nói: "Hay là mời các vị đại thần tạm lánh mặt, cho chúng ta đủ thời gian, hoàn thành bố trận." "Hàn tướng nói có lý." Tần Chấn Thiên trầm

ngâm một lát, phất tay áo: “Các ái khanh, lui triều đi.” “Vi thần cáo lui.” Quần thần nhao nhao rút khỏi đại sảnh.

“Bệ hạ, thần khẩn cầu đi theo, cùng tham gia sự kiện trọng đại, bảo vệ an toàn cho bệ hạ.” Hàn Thụy cúi mình nói.

“Ái khanh trung can nghĩa đảm, trung thành tận tụy, trẫm rất vui lòng.” Tần Hạo khẽ xua tay, nói: “Lần này chinh phạt Tần Hán vương triều, không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào, một mình trẫm là đủ.” Dứt lời, Tần Hạo bước ra ngoài.

“Cung tống bệ hạ.” Hàn Thụy chắp tay hành lễ, nhìn theo hoàng đế rời đi.

Nhìn bóng lưng Tần Hạo biến mất ở cửa cung, Trương Chiêu khẽ than: “Hàn đại nhân, thứ lỗi lão phu nói thẳng, cách làm này của ngài, rất không sáng suốt.” “Ồ?

Thừa tướng cho rằng Hàn mỗ lỗ mãng?” Hàn Thụy cười ha hả.

“Bệ hạ hùng tài vĩ lược, lòng mang thiên hạ, sao có thể là kẻ thô lỗ?” Trương Chiêu lạnh nhạt nói: “Ngài ấy không đồng ý, chắc chắn có kế hoạch khác.” Hàn Thụy cười nói: “Thừa tướng nói không sai, bệ hạ không phải kẻ thô lỗ.” Dừng lại một chút, Hàn Thụy tiếp tục nói: “Không biết thừa tướng có từng nghĩ đến một chuyện không.” “Chuyện gì?” “Sau khi Hán vương triều bị diệt, ai sẽ tiếp quản lãnh thổ vương triều?” Hàn Thụy híp mắt, cười như không cười.

“Bệ hạ anh minh!” Trương Chiêu nghiêm túc nói: “Bệ hạ nếu muốn xưng bá thiên hạ, phải mở rộng bản đồ Đại Tần ra toàn bộ đại lục, chỉ có như vậy mới có được tài nguyên lớn hơn.” Tần Hạo cười nói: “Cho nên, trẫm chuẩn bị phát binh tấn công Tần Hán vương triều.” “Bệ hạ thánh minh.” “Chỉ là thực lực Tần Hán vương triều không yếu, bệ hạ vội vàng tiến quân, e rằng...” Trương Chiêu do dự.

“Thừa tướng yên tâm, trẫm trong lòng có tính toán.” Tần Hạo ngạo nghễ nói.

Tần Chấn Thiên và thừa tướng nhìn nhau, không khỏi cảm thấy có chút lo lắng.

Hàn Thụy mỉm cười, nói: “Thừa tướng đừng lo, thần sẽ hiệp trợ bệ hạ tấn công Tần Hán vương triều.” Thừa tướng nhíu mày, nói: “Như vậy, phiền Hàn đại nhân rồi.” Hàn Thụy gật đầu nói: “Nên làm, thừa tướng không cần bận lòng.” “Được rồi, Hàn ái khanh vất vả rồi, sớm về phủ nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp ở buổi triều sớm!” Tần Hạo cười nói.

Hàn Thụy hành lễ, dẫn Lý Bạch từ biệt Tần Chấn Thiên và các thần tử, về nhà nghỉ ngơi, chuẩn bị cho buổi triều sớm ngày thứ hai.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Thụy tắm rửa xong, ăn sáng xong, đến cung điện tìm Trương Chiêu, nói: “Bệ hạ khi nào dậy?” Trương Chiêu vuốt râu, cười nói: “Còn phải nửa canh giờ nữa mới dậy được.” Hàn Thụy gật đầu nói: “Thừa tướng chờ một chút, thần đi thúc giục bệ hạ dậy.” Trương Chiêu mặt lộ vẻ khó xử, cay đắng nói: “Lão thần mong Hàn tướng có thể thay chúng ta giải thích vài câu, nhưng tính cách của ngài, lão phu hiểu rất rõ, sẽ không thay đổi.” “Thừa tướng, ngài thật sự đánh giá cao ta quá.” Hàn Thụy đảo mắt.

Trương Chiêu cười gượng, xấu hổ nói: “Ý của lão phu là, Hàn tướng đừng quá đáng quá, nếu không làm bệ hạ tức giận, ngược lại sẽ hại Hàn đại nhân.” Hàn Thụy bĩu môi, khinh bỉ nói: “Ta còn cần hắn giúp đỡ sao?” “Ách...” Trương Chiêu ngạc nhiên, không nói nên lời, gã này đâu giống thần tử, còn kiêu ngạo hơn cả Tần Hạo, ngay cả Tần Hạo cũng không để vào mắt, điều này không chỉ là kiêu ngạo, mà còn có vài phần đáng ăn đòn!

Dưới ánh mắt của Trương Chiêu, Hàn Thụy quay người bước ra

khỏi đại điện, nghênh ngang rời khỏi hoàng cung, đi đến ngự hoa viên.

Tần Hạo ngồi trong lương đình của ngự hoa viên, ung dung thưởng trà uống nước, khá là thoải mái hưởng thụ mỹ vị.

"Thần bái kiến bệ hạ." Hàn Thụy quỳ xuống hành lễ.

Tần Hạo nhấc mí mắt, thấy Hàn Thụy, nhàn nhạt nói: "Đứng dậy đi, có chuyện gì?" "Thần đêm qua đã suy nghĩ kỹ, cảm thấy hành động này của bệ hạ có chút đường đột." Hàn Thụy trịnh trọng nói.

"Ngươi cho rằng trẫm không nên tấn công Đại Kinh vương triều?" Tần Hạo nhíu mày hỏi.

"Ý của ngài là, bây giờ giết chóc quá nhiều, dẫn đến dân chúng oán thán, nên ta không nên tấn công?" "Bệ hạ minh giám." Hàn Thụy chắp tay nói.

Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, nói: "Hàn Thụy, kiến nghị của ngươi, thứ cho trẫm không thể đồng tình." Hàn Thụy ngạc nhiên nói: "Vì sao?" Tần Hạo nói: "Thứ nhất, dân sinh của bách tính Tần Hán vương triều điêu tàn, không liên quan gì đến chúng ta." "Thứ hai, Đại Kinh vương triều đã mục nát từ lâu, nếu không trừ bỏ, sẽ gây ra mối họa lớn cho sự thống trị của Đại Tần, do đó, trẫm phải nhanh chóng bình định Đại Kinh vương triều." Nghe xong lời Tần Hạo, Hàn Thụy sững sờ, không biết nên nói gì.

"Hàn Thụy, ngươi có sách lược gì hay không?" Tần Hạo cười nói: "Nói thử xem." Hàn Thụy suy nghĩ một lát rồi nói: "Thần kiến nghị là, phái sứ giả, đến Đại Kinh vương triều tuyên chiến." Tần Hạo nói: "Tuyên chiến thế nào?" "Liên hợp với các tiểu quốc xung quanh, cùng nhau vây hãm Đại Kinh vương triều." "Nếu, họ không đồng ý thì sao?" Tần Hạo hỏi lại.

Hàn Thụy im lặng một lát, trầm giọng nói: "Vậy thì dùng vũ lực

trấn áp." Nghe vậy, Tần Hạo nhíu mày, trầm ngâm một lát, nói: "Hàn Thụy, phương pháp của ngươi tuy khả thi, nhưng, ngươi có nghĩ đến, Đại Kinh vương triều có làm liều không?" "Lúc đầu, Đại Kinh vương triều bị ép phải liên tục bại lui, đã ở bên bờ vực sụp đổ, nếu chúng ta lại dồn ép, họ có phá nồi dìm thuyền không?" Hàn Thụy thần sắc nghiêm nghị, nói: "Vậy thì đánh tan họ hoàn toàn, không cho họ cơ hội thở dốc!" "Hàn Thụy, ngươi đang lấy vận mệnh của mấy vạn bách tính Đại Tần ra để đánh cược." "Thần tin rằng bệ hạ có thể xử lý tốt!" "Ha ha...

Hàn Thụy, ngươi vẫn còn quá trẻ!" Tần Hạo lắc đầu nói: "Trẫm không thể mạo hiểm như vậy!" "Bệ hạ..." Hàn Thụy lo lắng khuyên nhủ.

Tần Hạo xua tay, nói: "Trẫm ý đã quyết, kể từ hôm nay, trẫm sẽ điều động đại quân tấn công Tần Hán vương triều." "Bệ hạ..." Hàn Thụy kinh hô.

"Trẫm ý đã quyết, ngươi về đi, đừng đến làm phiền trẫm nữa." Tần Hạo không khách khí đuổi người.

"Thần cáo từ." Hàn Thụy nghiến răng, quay người rời khỏi cung điện.

Tần Hạo liếc mắt nhìn, khinh thường nói: "Phế vật, một đám nhu nhược." Về đến phủ đệ, Hàn Thụy liền tự nhốt mình trong phòng, đóng cửa từ chối khách.

Hôm sau, trời tờ mờ sáng, Hàn Thụy vừa dậy rửa mặt xong, liền nhận được thông báo, Tần Hạo triệu tập đại thần bàn bạc việc tấn công Đại Kinh vương triều.

Hàn Thụy lập tức thay quan bào, vội vã đến hoàng cung, yết kiến Tần Hạo.

Hôm nay Tần Hạo có vẻ đặc biệt hưng phấn, mặc long bào màu vàng sáng, eo đeo đai ngọc, chân đi giày thêu ngũ sắc, khí vũ hiên ngang ngồi trên ngai rồng.

Hàn Thụy quỳ một gối, nói: "Tham kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tần Hạo giơ tay đỡ một cái, ý bảo Hàn Thụy đứng dậy, cười nói: "Hàn ái khanh mời đứng dậy." Hàn Thụy đứng dậy, ánh mắt rơi vào sa bàn ở chính giữa đại điện.

Trên sa bàn vẽ ra là Đông Tấn vương triều, còn ở phía bên trái sa bàn, là Đại Kinh vương triều.

"Hàn ái khanh mời xem, trẫm dự định xuất binh từ phía tây bắc." Tần Hạo chỉ vào sa bàn, nói về khu vực được đánh dấu vòng tròn đỏ.

Hàn Thụy ngẩng đầu nhìn về phía bên phải sa bàn là Đại Kinh vương triều, hỏi: "Không biết bệ hạ chuẩn bị tiến binh từ đâu?" Tần Hạo nói: "Nơi giao giới của ba tỉnh Tần Lĩnh, Lũng Tây, Trường An, tên là quận Vũ Uy." "Quận Vũ Uy là nơi đặt đô thành của Đại Kinh vương triều, phòng bị nghiêm ngặt, lại gần dãy núi Tần Lĩnh, do đó, phải vòng qua quận Vũ Uy mới có thể đến được vùng đất trung tâm của Đại Kinh vương triều." Hàn Thụy tán đồng gật đầu, nói: "Làm như vậy quả thực phiền phức một chút, nhưng cũng là lựa chọn an toàn nhất." "Trẫm dự định trước tiên xuất phát từ Lũng Tây, sau đó mới tấn công vào quận Vũ Uy, một lần quét sạch Đại Kinh vương triều, không biết ý Hàn ái khanh thế nào?" Tần Hạo hỏi.

Hàn Thụy lắc đầu, than thở: "Bệ hạ, thần cho rằng, kế này không ổn." "Chỗ nào không ổn?" Hàn Thụy chỉ vào vị trí của quận Vũ Uy, nói: "Quận Vũ Uy cách kinh kỳ đường xá xa xôi, nếu muốn chinh phạt Đại Kinh vương triều, e rằng phải tốn không ít thời gian, sợ rằng sẽ cho Đại Kinh vương triều cơ hội thở dốc." "Quan trọng hơn là, thần lo lắng, Đại Kinh vương triều có mai phục ở quận Vũ Uy." Nghe vậy,

Tần Hạo im lặng.

Tần Hạo là một vị minh quân, mưu lược cực cao, tự nhiên hiểu rõ Hàn Thụy nói có lý.

Nhưng, là một đế vương, sao có thể vì kiêng dè âm mưu quỷ kế của kẻ địch mà ngừng tấn công, điều này không phù hợp với tính cách của Tần Hạo, hơn nữa, nhìn lại lịch sử, mỗi khi quốc gia chiến loạn, nước nào mà không phải vì nhỏ mất lớn?

Tần Hạo nói: "Hàn ái khanh, những lo lắng này của ngươi, trẫm đều đã cân nhắc, trẫm ý đã quyết, không cần phải tranh cãi nữa, Hàn ái khanh lui xuống đi." Hàn Thụy nhíu mày, muốn nói lại thôi, hít sâu một hơi, cúi mình hành lễ: "Thần tuân chỉ." Nhìn Hàn Thụy đi rồi, Tần Hạo xoa xoa đầu, thầm than: "Trẫm cuối cùng vẫn còn quá trẻ, thiếu kiên nhẫn." Sau khi rời khỏi Kim Loan điện, Hàn Thụy đi thẳng về phủ đệ, trên đường gặp không ít triều thần, đều cung kính gọi hắn một tiếng Hàn thượng thư, nhưng Hàn Thụy lại lười biếng đáp lại, không có bất kỳ biểu hiện nào.

Đi đến hậu viện, trên mặt Hàn Thụy hiện lên một tia vui mừng, đẩy cửa thư phòng ra, thấy Tôn Tẫn và Điển Vi đang tập trung nghiên cứu binh thư.

"Hả, sao ngươi lại về?" Tôn Tẫn ngạc nhiên hỏi.

Hàn Thụy bước vào phòng, tùy ý ngồi xuống bên bàn, rót một ly nước uống, làm ẩm cổ họng, mới giải thích: "Bệ hạ muốn phạt Đại Kinh vương triều." Điển Vi nghi ngờ nói: "Phạt Đại Kinh vương triều, có liên quan gì đến chúng ta?" Hàn Thụy đảo mắt, bực bội nói: "Bệ hạ muốn phạt Đại Kinh, tự nhiên có liên quan đến chúng ta, ngươi lẽ nào quên rồi, ngươi còn nợ ta mười vạn lượng bạc đó." Điển Vi chợt hiểu ra, nói: "Ngươi muốn tiền à, sao không nói sớm, đây, cho ngươi!" Điển Vi từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu dày

đặt lên bàn.

Hàn Thụy trợn tròn hai mắt, giận dữ nhìn Điển Vi, nói: "Ngươi ăn vạ." "Ngươi đừng có nói bậy, ta ăn vạ lúc nào, đây là giấy nợ!" Điển Vi hùng hồn nói.

Hàn Thụy đưa tay giật lấy giấy nợ, mở ra xem, phát hiện trên đó quả thực viết hai chữ 'Hàn Thụy', lập tức ngẩn người, nói: "Đây là chuyện gì?" "Đêm qua, lão Điển lén nhét vào dưới gối của ta." Tôn Tẫn giải thích.

Khóe miệng Hàn Thụy giật giật, nói: "Vậy cũng không thể nói là ta mượn, cùng lắm chỉ là bạn bè mượn, hai người các ngươi lại chạy đến đây lừa tiền của ta, đúng là táng tận lương tâm!" Điển Vi nói: "Dù sao ngươi cũng đã ký tên điểm chỉ rồi." "..." Hàn Thụy một trận im lặng.

Tôn Tẫn cười tủm tỉm nói: "Được rồi, Hàn huynh đệ, đừng giận nữa, đợi diệt xong Đại Kinh, ngươi sẽ có tiền trả chúng ta." Điển Vi phụ họa: "Đúng vậy, dù sao ngươi cũng không thiệt, nhưng, chúng ta vẫn rất khâm phục dũng khí của ngươi, dám đi mượn tiền bệ hạ." Hàn Thụy cười khổ: "Ta có thể nói thật không?" Điển Vi nói: "Không thể." Tôn Tẫn nhún vai, nói: "Hàn huynh đệ, ngươi nhận đi, nếu không, cả hai chúng ta đều sẽ bị ăn đòn." Hàn Thụy hừ một tiếng, nói: "Vậy hai người nói xem, ta nên làm thế nào?" "Chịu trận thôi." Điển Vi bĩu môi.

Tôn Tẫn nói: "Bệ hạ bảo ngươi lĩnh binh xuất chinh, ngươi cứ làm theo, những việc khác giao cho chúng ta." Hàn Thụy nói: "Nhưng..." Điển Vi xua tay ngắt lời Hàn Thụy, nói: "Không có nhưng, nếu bệ hạ đã cho ngươi thống lĩnh ba quân, ngươi chính là chủ soái, những việc khác không cần lo nhiều." Tôn Tẫn cũng phụ họa: "Không sai, ngươi cứ yên tâm đi đánh trận, những việc còn lại giao cho chúng

ta là được." "Vậy được rồi." Hàn Thụy bất đắc dĩ đồng ý, trong lòng lại vô cùng uất ức, vốn định nhân cơ hội rời khỏi Đại Kinh vương triều, không ngờ lại là lấy đá tự đập vào chân mình.

Hàn Thụy rất không vui rời khỏi phủ thừa tướng, trở về phủ đệ.

Vừa về đến phủ, đã thấy nha hoàn Nguyệt Nhi đứng dưới mái hiên, tay chống cằm ngóng trông, trên khuôn mặt xinh đẹp, đầy vẻ lo lắng.

Thấy Hàn Thụy trở về, cô vội vàng tiến lên, gấp gáp nói: "Công tử, ngài cuối cùng cũng về, lão gia phái người đưa thư, bảo ngài mau về phủ." Hàn Thụy nhíu mày, trong lòng mơ hồ cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện, nếu không cha sẽ không phái người thúc giục mình.

Suy nghĩ một lát, Hàn Thụy hỏi: "Có nói lý do gì không?" "Nghe người hầu trong phủ nói, hầu gia đã ở trong phủ đợi công tử từ lâu rồi." Nguyệt Nhi đáp.

Hàn Thụy ồ một tiếng, bước về phía nơi ở của Hàn Thụy.

Vừa đi, Hàn Thụy vừa hỏi: "Nguyệt Nhi, lão gia phái người thúc giục ta về, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện không?" "Nô tỳ không biết." Nguyệt Nhi lắc đầu, tỏ vẻ không biết rõ tình hình.

Hàn Thụy khẽ gật đầu, không hỏi thêm.

Nơi ở của Hàn Thụy không xa, đi một lát, liền đến trước cửa nơi ở của mình.

Hàn Thụy vừa định gõ cửa, thì nghe thấy trong phòng có tiếng động, bèn giơ tay, từ từ đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt là một vị mỹ phụ ngoài bốn mươi, đang quay lưng về phía cửa, nói chuyện với chồng.

"Cha, mẹ, con về rồi." Hàn Thụy gọi.

“Ừ, về là tốt rồi, mau đi tắm rửa, ăn cơm đi, cơm canh còn nóng hổi đó.” Mỹ phụ hiền từ dặn dò.

“Biết rồi, mẹ.” Hàn Thụy đáp một tiếng, đóng cửa lại, nhanh chóng đến phòng tắm, cởi đồ ngâm mình.

Không lâu sau, tắm rửa xong, thay quần áo xong đi ra.

Hàn Thụy đến phòng ăn, thì thấy cha mẹ, vợ con đều đang ngồi trước bàn, bàn luận chuyện gì đó.

“Cha, mẹ.” Hàn Thụy chắp tay hành lễ, ngồi vào chiếc ghế trống bên trái.

Hàn Khang đoan trang và ưu nhã uống một ngụm trà, nhàn nhạt hỏi: “Hôm nay hoàng cung triệu tập văn võ bá quan nghị sự, ngươi có nghe nói không?” Hàn Thụy mờ mịt lắc đầu, nói: “Con hôm nay đi tham gia thi võ cử rồi, còn chưa về nhà.” Hàn Khang nói: “Tin tức quan trọng như vậy, ngươi lại không nghe nói.” “Cha, hoàng bảng là ai dán, nói cho con biết một tiếng.” Hàn Thụy nói.

Hàn Khang lắc đầu nói: “Tình hình cụ thể, ta cũng không biết, chỉ biết là do Lại bộ lang trung phụ trách.” “Con biết rồi, nếu không có việc gì, con đi học trước.” Hàn Thụy nói.

Chương 674

Hàn Khang xua tay, nói: "Đi đi, hôm nay nghỉ nửa ngày, nhớ về nhà ăn cơm trưa." Hàn Thụy đáp một tiếng, quay người đi.

Nhìn Hàn Thụy đi xa, Lý thị cười tủm tỉm nói: "Tướng công, ngài xem bộ dạng của nó, có giống lúc chúng ta mới quen nhau không, ngốc nghếch." Hàn Khang ha hả cười: "Giống!" Lý thị hờn dỗi: "Nói bậy." Hàn Khang nhỏ giọng nói: "Vi phu nói thật đó, ngài xem, lần này khoa khảo, nó lại thi được hạng nhất, còn đỗ trạng nguyên, không thể không thừa nhận, học vấn của nó quả thực không tồi." Lý thị cười một tiếng, dịu dàng nói: "Tướng công, ngài dạy con thế nào vậy, sao nó lại thay đổi nhiều như vậy?" "Có lẽ là do dinh dưỡng không tốt trong thời gian dài." Hàn Khang do dự.

Lý thị gật đầu tán đồng, rồi lo lắng nói: "Nhưng, bây giờ khoa cử sắp đến, nếu nó vẫn là bộ dạng ngốc nghếch đó, e rằng..." Hàn Khang im lặng không nói, tuy cảm thấy Hàn Thụy đã thông minh hơn một chút, nhưng vẫn cảm thấy hắn là một tên ngốc. ...

Sáng sớm, trời tờ mờ sáng, ánh nắng rọi xuống, chiếu vào giường, làm cho giường ấm áp, Hàn Thụy từ từ tỉnh giấc, chậm rãi mặc quần áo chỉnh tề, cầm lấy cặp sách đi ra khỏi phòng, đến sân trước, chỉ thấy một đám thị vệ đứng trong sân, ngẩng cao đầu ưỡn ngực, thần thái nghiêm túc.

"Bái kiến Hàn Thụy công tử" Thị vệ chắp tay hành lễ.

Hàn Thụy khẽ gật đầu, hỏi: "Các vị ca ca gọi ta dậy sớm như vậy, có việc gì?" Thị vệ Giáp cười cười, nói: "Hàn Thụy công tử, mời đi theo tôi, tôi dẫn ngài đến trường giáo." "Trường giáo?" Hàn Thụy ngạc nhiên, trường giáo ở đâu, sao mình chưa từng nghe nói, nhưng

cũng không tìm hiểu sâu, nhanh chóng theo thị vệ rời khỏi gia tộc, ra đường phố bên ngoài, đi về phía đông một lát, liền đến trường giáo ở ngoại ô phía đông thành, nơi đây có xây một tòa đài cao.

Lúc này, trường giáo đã có mấy trăm binh sĩ, xếp hàng huấn luyện.

Thấy có người lạ vào trường giáo, đám binh sĩ này nhao nhao đưa mắt nhìn, đến khi thấy rõ là Hàn Thụy, mặt lộ vẻ kinh ngạc, sùng kính và các loại biểu cảm khác, có người không nhịn được hét lên: "Hàn Thụy, Hàn Thụy đến rồi, mau tránh ra." Trong phút chốc, mấy trăm binh sĩ nhao nhao lùi lại, nhường cho Hàn Thụy một con đường.

Hàn Thụy hơi xấu hổ, thầm than, tên công tử ăn chơi năm xưa, cuối cùng cũng thành danh, không uổng công lão tử vất vả một phen.

Dưới sự chỉ dẫn của thị vệ, Hàn Thụy lên đài cao, nhìn quanh, phát hiện có năm sáu mươi người đàn ông tráng kiện dáng vẻ quân quan, đang im lặng đứng bên cạnh.

Hàn Thụy đến gần, hành lễ: "Tham kiến các vị tướng quân." Quân quan đứng đầu đưa tay đỡ Hàn Thụy dậy, mỉm cười: "Miễn lễ." Mọi người đều gật đầu tán thưởng, trong lòng ngưỡng mộ không thôi, nếu họ có thể được chọn, vậy cũng có thể làm một quân quan, uy phong lẫm lẫm, chỉ huy ngàn quân vạn mã. ...

Ánh mắt của quân quan, rơi vào người Hàn Thụy, nhẹ nhàng cười: "Hẳn ngài chính là Hàn Thụy, tôi là phó tướng Ngự lâm quân, Từ Khánh, phụng mệnh thái úy, đến đây chiêu mộ tân binh nhập ngũ, nếu công tử không chê, có thể theo tôi đến kinh thành, diện kiến thánh thượng nhận phong." Hàn Thụy trong lòng cảm khái, thái sư Hàn Thụy, vị tồn tại tôn quý nhất Đại Đường này, lại quan tâm đến mình như vậy.

"Tôi đồng ý." Hàn Thụy cung kính đáp.

Từ Khánh vui mừng nói: “Tốt, tôi sẽ phái người hộ tống ngài đến kinh thành, ngoài ra, còn phải bẩm báo thái úy đại nhân, trưng điều năm trăm tinh nhuệ hộ tống công tử đến kinh thành, hy vọng công tử không phiền.” Hàn Thụy lắc đầu nói: “Nếu bệ hạ đã ban ơn, tôi sao dám từ chối.” “Ha ha, gan dạ.” Từ Khánh khen ngợi: “Không hổ là cháu của thái úy đại nhân, tôi tin rằng, dưới sự lãnh đạo của ngài, Đại Đường của ta nhất định sẽ càng thêm hưng thịnh.” Hàn Thụy khiêm tốn nói: “Tướng quân quá khen.” Hàn huyên khách sáo vài câu, Từ Khánh lập tức ra lệnh cho người thu dọn hành lý, chuẩn bị hộ tống Hàn Thụy đến kinh thành.

Không cần phải nói, chuyện này rất nhanh đã thông qua một kênh nào đó truyền đến tai thái úy Hàn Thụy, Hàn Thụy lại không chút lo lắng, ngược lại có chút vui mừng, vì từ thái độ của các quân quan này, mình được coi trọng, điều này đại diện cho tương lai quan lộ huy hoàng của mình.

Dưới sự chú mục của mọi người, một đoàn người mấy trăm người rầm rộ rời khỏi thành Lạc Dương, tiến về dịch quán Nam Sơn.

Dịch quán Nam Sơn chính là phủ đệ của Thái úy, chiếm một khu đất khá rộng, điêu lan ngọc thế, đình đài lầu tạ, hòn non bộ nước chảy, hoa viên hồ bạc, không thiếu thứ gì, vô cùng xinh đẹp.

Sau hai ba ngày hành trình, Hàn Thụy và mọi người đã đến dịch quán.

Lúc này, bên trong dịch quán, trong sương phòng nơi Hàn Thụy ở, hắn đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn, không một chút động đậy.

Một lúc sau, Hàn Thụy từ từ mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí, hoạt động gân cốt rồi đứng dậy, ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, không khỏi tấm tắc khen ngợi, tâm trạng vui vẻ.

“Chúa công, hoàn cảnh ở đây không tệ.” Thị tùng bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

Hàn Thụy gật đầu, tán thưởng: “Quả thực không tệ, ta quyết định rồi, sau này sẽ ở lại đây.” “Ách, nhưng mà...” Thị tùng không nói nên lời, không hiểu sao Hàn Thụy đột nhiên thay đổi quyết định.

Hàn Thụy giải thích: “Sau này, ta muốn làm một học trò tốt chăm chỉ hiếu học, cần cù chăm chỉ.” Nghe thấy lời lẽ kỳ quặc của hắn, khóe miệng thị tùng co giật, không thể phản bác.

Hàn Thụy bước ra ngoài, đi vòng qua tấm bình phong, chỉ thấy trong đại sảnh rộng rãi xa hoa đã ngồi đầy khách khứa, mọi người đang ghé tai thì thầm, náo nhiệt ồn ào, tiếng cười tiếng nói vui vẻ, không khí vô cùng hòa hợp.

Trên đài chủ tọa ở trung tâm, ông nội của Hàn Thụy là Hàn Thủ Nhân đang ngồi ngay ngắn, thân mặc mãng bào, thần thái phi dương, khí thế bức người, một luồng uy nghiêm ập đến, trong lòng Hàn Thụy run lên, vội vàng cúi đầu thu mắt, lặng lẽ quan sát từng người trong đại sảnh.

Ngoài Hàn Thủ Nhân, tại đây còn có hơn mười người, đại diện cho thân thích của Hàn gia, gồm Hàn Vũ, Hàn Đức Duy, Hàn Đức Kiệm, Hàn Thành Nghiệp và những người khác.

Trong số đó, Hàn Thụy còn thấy hai gương mặt quen thuộc, chính là Hàn Thủ Tín và quản gia Lý Phúc.

Hàn Thụy thầm nghĩ, hai lão già này sao lại chạy đến đây, chẳng lẽ là đến gây thêm phiền phức cho mình.

Dáng vẻ khác thường của Hàn Thụy tự nhiên không qua được mắt người khác, kể cả Hàn Thủ Nhân cũng phát hiện, không khỏi nhíu mày nói: “Nhị lang, có phải thân thể không khỏe?” “Thưa ông nội,

không có gì đáng ngại." Hàn Thụy đáp lại một câu, đi thẳng tới, chắp tay hành lễ với Hàn Vũ và những người khác.

Hàn Vũ mỉm cười gật đầu ra hiệu, những người khác cũng lần lượt đáp lễ, Hàn Thụy thuận thế ngồi xuống bên cạnh cậu và mợ, bên cạnh là biểu tỷ Vương Dao Hinh.

Ánh mắt Hàn Thụy lướt qua, chỉ cảm thấy hơi hoa mắt, vì các nữ quyến ở đây toàn bộ đều là những người xinh đẹp mê người, thuộc tuýp dịu dàng hiền thục, ai nấy đều ăn mặc lộng lẫy, trang điểm diễm lệ, trâm cài vòng ngọc, duyên dáng động lòng người.

Nói một cách đơn giản, chính là một đám oanh oanh yến yến, mỹ nữ vô số.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng những mỹ nữ này đều là nha hoàn, nhưng Hàn Thụy không mấy để tâm, dù sao cũng là thiếp thất của Hàn Thủ Nhân, lại không phải chính thê, có xinh đẹp đến mấy cũng không đến lượt mình, bản thân hắn cũng không có ý định cưới các nàng.

"Nhị lang, con đang nhìn gì vậy?" Một phu nhân dịu dàng cười hỏi.

Hàn Thụy hoàn hồn, cười ngượng ngùng: "Không có gì ạ, vừa rồi nhìn các vị, bỗng nhiên sinh ra ảo giác, suýt nữa ngã sấp, may mà kịp thời đứng vững, không làm mất mặt." Mọi người nghe vậy đều bật cười, Hàn Vũ cười mắng: "Thằng nhóc thối, nói bậy bạ, con đang nghĩ tối nay muốn ngủ với ai chứ gì." "Cha, cha nói gì vậy?" Hàn Thụy ngượng ngùng nói, lén lút liếc nhìn biểu tỷ Vương Dao Hinh.

Vương Dao Hinh mặt xinh ửng hồng, khẽ trách: "Hàn Thụy, đừng nói bậy, cẩn thận mẹ biết được, đánh chết ngươi đó." "Sợ gì chứ." Hàn Thụy cười hắc hắc: "Dù sao sớm muộn gì cũng phải gả cho ta." "Ngươi..." Vương Dao Hinh xấu hổ dậm chân.

Những người khác đều cười ha hả, Vương Dao Hinh là con gái trưởng của Hàn Vũ, theo quy củ, chắc chắn phải hứa gả cho Hàn Thụy, nhưng Vương Dao Hinh không đồng ý, cho nên hôn sự bị trì hoãn.

Ít nhất hiện tại ý của Hàn Thụy, có lẽ không phải là hủy hôn, hơn nữa hai đứa trẻ còn nhỏ, cũng không vội được.

Hàn Thụy cũng chỉ nói đùa mà thôi, tự nhiên sẽ không thật sự cưới Vương Dao Hinh về nhà, dù sao xã hội này cũng xem trọng môn đăng hộ đối, Vương Dao Hinh tuy xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng so với hắn vẫn cách một trời một vực, e rằng khó có thể trở thành vợ hắn.

Đương nhiên, đây là suy nghĩ của Hàn Thụy, còn trên dưới Hàn gia, e rằng đều cho rằng hai người là kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi, căn bản không cần cân nhắc liệu Hàn Thụy có đủ khả năng hay không, chỉ cần hắn đồng ý là được.

Bất kể trong lòng Hàn Thụy có tính toán gì, dù sao hiện tại hắn cũng là một cô nhi, không vướng bận, tự nhiên sẽ không phản đối.

"Nào, uống chén trà, cho nhuận giọng." Một người đàn ông trung niên, cầm ấm trà, từ từ rót nước.

Hàn Thụy vội vàng xua tay, từ chối: "Cậu, cảm ơn, không cần đâu, con uống no rồi." "Con là cháu của ta, cần gì phải khách sáo." Người đàn ông trung niên đó thản nhiên nói.

Hàn Thụy hơi do dự một lát, nhận lấy chén sứ, khẽ nhấp một ngụm, thưởng thức rồi đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn lên.

Đó là một thanh niên tuấn tú cao khoảng bảy thước, mày kiếm mắt sao, sống mũi cao thẳng, da màu đồng cổ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng toát lên vẻ kiên nghị quả quyết.

Người này chính là cậu của Hàn Thụy, Hàn Thủ Liêm, từng là võ quan trong triều, sau này trong chiến loạn mất đi thân tộc, lưu lạc đầu đường, được Hàn gia thu nhận, từ đó về sau, ông ở lại Hàn gia, phục vụ cho Hàn gia.

Dưới sự dìu đỡ của Hàn Thủ Liêm, Hàn Thụy đứng dậy, cung kính hành lễ: "Kính chào cậu!" Hàn Thủ Liêm khẽ gật đầu, kéo Hàn Thụy ngồi xuống một bên, cười ha hả nói: "Nhị lang, cuối cùng con cũng đến rồi." Hàn Thụy ngạc nhiên nói: "Có chuyện gì sao ạ?" "Đương nhiên có." Hàn Thủ Liêm nghiêm nghị nói: "Hôm nay là ngày giỗ tổ, con đừng quên, còn mấy tháng nữa là đến Tết, lần này đặc biệt gọi con về để bái tế liệt tổ liệt tông, tiện thể thương nghị hôn kỳ của con." Khoảng thời gian này bận rộn khoa cử, lại gặp phải mùa đông, tự nhiên không tiện tổ chức tiệc tùng, Hàn Thụy đành thôi.

Bây giờ khoa cử đã kết thúc, cuối cùng cũng rảnh rỗi, Hàn Thụy cũng không tiện tiếp tục ở lại Tuy Ninh, cái gọi là xuân về hoa nở, thích hợp cưới gả, tự nhiên phải về kinh thành.

Hàn Thụy trầm ngâm một lát, hỏi: "Cậu, cậu xem ngày nào thích hợp ạ." "Chọn ngày lành, cứ chọn một ngày hoàng đạo gần đây." Hàn Thủ Liêm suy nghĩ một lát, đề nghị: "Tốt nhất là mùng năm tháng Chạp, đó là một ngày vui, tiếc là năm nay không có tuyết lớn che đường, nếu không thì càng tốt hơn." Hàn Thụy lắc đầu, nói: "Nếu là mùng năm tháng Chạp, phải qua hết Tết Nguyên Tiêu, thời gian quá ngắn." "Vậy thì hai mươi sáu tháng Chạp đi." Hàn Thủ Liêm nói: "Cũng đủ thời gian chuẩn bị." Hàn Thụy cười khổ: "Cậu, ý của con là, càng nhanh càng tốt, càng nhanh càng tốt." Hàn Thủ Liêm sững người, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy, lẽ nào có chuyện gì?" "Không, tuyệt đối không có." Hàn Thụy dứt khoát phủ nhận, nhưng thầm than một tiếng, thầm nghĩ, nếu ta nói cho cậu biết, ta đã tìm được vợ rồi, không biết cậu sẽ có cảm nghĩ gì, nhưng bây giờ cũng không phải lúc để

thẳng thắn.

Hàn Thủ Liêm nhìn chằm chằm Hàn Thụy một lát, mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, thì cứ theo lời Nhị lang." Sau đó, Hàn Thủ Liêm ra lệnh cho hạ nhân đi thông báo cho gia nhân, bảo họ chuyển các loại vật tư đến đại điện, để cúng bái bài vị tổ tiên, chuẩn bị tế lễ.

Không lâu sau, mọi người trong Hàn gia lần lượt đến đại điện, Hàn Thụy tụ tập cùng các anh em họ, nghe Hàn Thủ Liêm dạy bảo.

Trong đại điện, hương khói lượn lờ, mọi người cung kính quỳ lạy, dập đầu ba cái, nghi thức rườm rà phức tạp, tốn mất nửa nén hương, mọi người mới dừng lại, sau đó Hàn Thụy theo các bậc cha chú về sảnh bên, ngồi trên ghế, lắng nghe các chú bác bàn luận.

Hàn gia là một gia tộc lớn ở Huy Châu, gia phả đã truyền thừa hơn trăm năm, các đời tộc trưởng đều là quan nhất phẩm, gia tộc cành lá sum suê, người thân quen cũ trải rộng khắp các bậc quyền quý trong triều, có ảnh hưởng rất lớn trong giới sĩ lâm văn nhân.

Đương nhiên, loại ảnh hưởng này chỉ là trên con đường quan lộ.

Mặc dù nói, Hàn gia là thế gia thư hương nổi tiếng khắp Huy Châu, nhưng vị trí tộc trưởng vẫn bỏ trống, trước nay không ai dám có ý kiến, dù sao Hàn gia là thế gia thư hương, trong triều cũng không có bối cảnh vững chắc chống lưng, không cần thiết vì một vị trí tộc trưởng cỏn con mà tranh giành không dứt.

Bây giờ, Hàn Thủ Liêm trở về, Hàn gia sắp xếp lại, tự nhiên thu hút sự chú ý của các phe phái, Hàn Thụy không tin không có người muốn thay thế.

Tuy nhiên, Hàn Thụy cũng không lo lắng, vì theo hắn thấy, Hàn Thủ Liêm là một người rất lý trí, rất có quyết đoán, tuyệt đối sẽ không đưa ra quyết định hồ đồ, huống hồ ông ấy cũng không phải không có

năng lực tự vệ.

Quả nhiên, phán đoán của Hàn Thụy không sai, sau khi tế điện tổ tông, Hàn Thủ Liêm lập tức tuyên bố, tạm thời giao cho chi trưởng quản lý, nhưng ông đã nói trước với Hàn Thụy, qua năm mới, đợi tộc học sửa chữa xong xuôi, ông sẽ lui về hậu trường, chuyên tâm dạy dỗ Hàn Thụy.

"Đại ca, không thể thiên vị như vậy được." Chi trưởng quản lý tài vụ Hàn Thủ Nghĩa lập tức nhảy dựng lên.

"Ngươi không phục thì có thể tìm đường khác." Hàn Thủ Liêm hừ lạnh: "Ta cũng lười để ý đến ngươi." Mặt Hàn Thủ Nghĩa sa sầm, không dám cãi lại.

Những người khác thấy vậy, nhao nhao khuyên giải, bảo ông ta nhẫn nhịn một chút, sau này sẽ tốt hơn, dù sao Hàn Thụy tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đợi hắn hiểu chuyện rồi, Hàn Thủ Nghĩa vẫn là đại ca, quyền lực vẫn còn đó.

"Ai." Hàn Thụy yên tâm thoải mái, thầm nghĩ, hy vọng là như vậy.

Có mặt ở đây đều là thành viên cốt cán của Hàn gia, hoặc là anh em, chị em của Hàn Thụy, Hàn Thụy không hề nhượng bộ, chiếm thế thượng phong, tự nhiên không ai dám nghi ngờ gì.

Dưới sự quan tâm của mọi người, tâm trạng Hàn Thụy thoải mái, thong dong thưởng thức hoa cỏ cây cối trong sân.

Những hoa cỏ cây cối này cũng là tài sản của Hàn gia, bình thường có thợ chuyên môn chăm sóc bảo dưỡng, bây giờ Hàn Thụy trở về, tự nhiên có người đến bẩm báo.

Hàn Thụy quan sát kỹ lưỡng, bỗng cảm thấy trong hoa viên có thêm rất nhiều hoa tươi mới trồng, màu sắc tươi tắn, hương thơm ngào ngạt, khiến người ta sảng khoái tinh thần.

“Nhị lang, đây là hoa mới chuyển đến, ban đầu chưa được chăm sóc, bây giờ chăm sóc thỏa đáng, mới dời vào trong vườn.” Bên cạnh Hàn Thụy, có người thấp giọng giải thích: “Đây là người làm vườn của Hàn trạch, họ Dương, đừng nhìn ông ấy tuổi nhỏ, nhưng rất am hiểu kỹ thuật làm vườn, được lão gia khen ngợi, mỗi năm đều thưởng không ít thứ.” “Dương thúc vất vả rồi.” Hàn Thụy cười nói: “Trước đây chưa từng gặp ngài.” “Nô tài vốn ở phủ Dương Châu, lão gia năm ngoái được điều nhiệm, tôi liền theo đến đây, giúp lão gia chăm sóc vườn hoa.” Dương thúc cười rạng rỡ nói: “Đây là ân điển của chủ tử, lão gia nhớ đến nô tài trung thành tận tụy, không câu nệ xuất thân hèn mọn của nô tỳ, mới cho nô tài hầu hạ thiếu gia, sau này có việc gì sai bảo, cứ trực tiếp phân phó, dù vào nước sôi lửa bỏng, muôn chết không từ.” “Có Dương thúc ở đây, ta yên tâm hơn nhiều rồi.” Hàn Thụy gật đầu, mỉm cười nói: “Dương thúc trước đây ở phủ Dương Châu, là một nghệ nhân làm vườn nổi tiếng, kỹ thuật làm vườn tinh xảo vô song, bây giờ có ngài giúp đỡ, ta không còn gì nhẹ nhõm hơn.” “Cảm ơn thiếu gia khen ngợi.” Dương thúc khiêm tốn nói, trong lòng thầm vui mừng, cái miệng lưỡi này của mình thật lợi hại, chỉ cần tâng bốc vài câu là được coi trọng.

Tâm trạng Dương thúc vui vẻ, Hàn Thụy lại đột nhiên chuyển chủ đề, nói: “Dương thúc, hoa ở đây, tất cả đều hái xuống, đặt trong chậu hoa sao, có cần chuyển ra ngoài sân không?” “Đương nhiên, nếu không, chẳng phải là lãng phí những kỳ hoa dị thảo quý giá như vậy sao.” Dương thúc khẳng định: “Thiếu gia, ngài cứ yên tâm, tôi bảo đảm không làm hại chúng dù chỉ một chút, không những thế, còn dùng giấy bạc bọc lại, chống ẩm chống mục...” “Được rồi, đừng nói nhảm nữa.” Hàn Thụy xua tay: “Nhanh chóng làm việc, dọn dẹp sạch sẽ, đưa đến thư phòng cho ta, còn nữa, sáng mai ta sẽ dọn về đây ở.” “Ách.” Dương thúc sững người, do dự nói: “Cái này... e là không tiện lắm.” “Có gì không tiện.” Hàn Thụy nhíu mày.

“Cái này...” Dương thúc do dự: “Ngài chắc cũng thấy rồi, trong phủ có khách, nếu ngài đột ngột dọn vào, thật sự không hợp quy củ.” “Quy củ, quy củ chó má gì.” Hàn Thụy lạnh lùng nói: “Nếu ngươi sợ đắc tội người khác, vậy ta dọn ra ngoài là được.” Dương thúc vội nói: “Thiếu gia hiểu lầm, chỉ là...” “Không cần nhiều lời, ý ta đã quyết, không cần thay đổi.” Hàn Thụy sa sầm mặt, giọng điệu không cho phép phản đối, khiến người ta e sợ.

Hàn Thụy là huyết mạch duy nhất của đích trưởng tôn Hàn gia, lại là do Hàn Thụy kiên quyết, ai dám phản bác.

Thế là, mấy chi tộc nhân Hàn gia, cùng với một số quản sự, hạ nhân, người làm công, lần lượt hành động, vận chuyển hoa, đưa chúng ra khỏi nhà Hàn gia, chất lên xe chở đi.

Hàn Thụy đứng trên thềm đá quan sát, nhìn những bóng người bận rộn, khẽ thở dài: “Cha, mẹ, hài nhi đã lớn rồi, cuối cùng cũng có thể một mình gánh vác, sau này phải dựa vào hai người rồi.” Những lời này, Hàn Thụy chỉ thầm niệm trong lòng, mặc dù hắn cũng hy vọng cha mẹ sống lâu trăm tuổi, hưởng phúc tuổi già, nhưng Hàn Thụy biết đó là hy vọng xa vời, điều kiện y tế thời cổ đại gian khổ, đặc biệt là khi bệnh tật triền miên, càng thêm giày vò con người.

Hàn Thụy trong lòng rất rõ ràng, bất hiếu có ba, không có con nối dõi là lớn nhất, cho dù Hàn Thụy có hiếu thuận đến đâu, cũng phải nghĩ đến cảm nhận của cha mẹ, không muốn để lại tiếc nuối, cho nên, chỉ có thể cố gắng hết sức giảm thiểu bi kịch xảy ra.

Hàn Thụy tin rằng, nỗ lực của mình, cha mẹ dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ tự hào về mình.

Đêm đó, sau khi yến tiệc kết thúc, Hàn Thụy trở về sân của mình, sau khi tắm rửa xong, nằm trên giường, trằn trọc không ngủ được.

Trong lúc mơ màng, nghe thấy tiếng cửa sổ kêu kẽo kẹt, Hàn

Thụy mở mắt, đưa tay sờ soạng, sờ thấy con dao găm bên gối, lật người ngồi dậy, ánh mắt sắc như dao.

Một lát sau, một bóng hình xinh đẹp lướt vào, vén rèm bước vào, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt trắng nõn dịu dàng của nàng, thanh tú tao nhã, da như mỡ đông, trong ánh mắt long lanh toát lên vẻ dịu dàng ngọt ngào.

"Sao nàng lại đến đây?" Hàn Thụy kinh ngạc nói.

Dương Nghiên mỉm cười tươi tắn, nhẹ giọng hỏi: "Ta đến thăm phu quân, có gì không đúng sao?" "Không có." Hàn Thụy lắc đầu, do dự một chút, thăm dò hỏi: "Gần đây, sao không thấy..." "Chàng đang nói đến tiểu muội phải không?" Dương Nghiên mỉm cười: "Hôm qua ta nói với muội ấy, chàng đã dọn ra ngoài, hôm nay sẽ đến, chắc bây giờ đang thu dọn hành lý." Hàn Thụy bừng tỉnh, gật đầu, lại có chút thất vọng, vốn định tìm cơ hội nói chuyện riêng với Dương Nghiên, nhưng nàng đến cũng tốt, đỡ phải khó xử...

Ân, suy nghĩ này, hình như có chút xấu xa, nhưng không còn cách nào khác, hiện thực ép buộc, chỉ có thể nghe theo lòng mình, không thể trách hắn được, ai bảo hắn là một kẻ xuyên không chứ, phải biết tự lượng sức mình.

Nhưng mà, Dương Nghiên dường như có chút...

ân, có chút đặc biệt, không biết nàng có phải là...

Hàn Thụy suy nghĩ miên man, Dương Nghiên lặng lẽ bước đến, bàn tay ngọc thon thả đặt lên vai hắn, mềm mại xoa bóp, nhẹ giọng nói: "Ta xoa bóp cho chàng một chút, giảm bớt mệt mỏi." "Được, vất vả cho nàng rồi." Hàn Thụy gật đầu.

Dương Nghiên mím môi cười nhẹ, dịu dàng ấn huyệt, lòng bàn tay từ từ di chuyển xuống dưới, lướt qua xương bả vai, xương quai xanh

và những nơi khác, đầu ngón tay chạm vào cơ bắp, mang theo chút hơi lạnh, Hàn Thụy nhắm mắt tận hưởng.

Một lát sau, hắn nhẹ nhàng đẩy bàn tay ngọc trên vai ra, khẽ nói: "Được rồi." Dương Nghiên ngẩng đầu, tinh nghịch nháy mắt, đôi môi hồng nhuận hé mở, nhẹ nhàng thở ra hơi thở như lan, hương thơm thanh nhã, thấm vào lòng người, khiến người ta say đắm.

Hàn Thụy hơi sững sờ, một ham muốn mãnh liệt dâng lên, nhưng rất nhanh đã bị hắn kiềm chế, khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

"Sao vậy, lẽ nào mệt quá rồi, không thoải mái sao?" Dương Nghiên quan tâm hỏi.

"Không có gì." Hàn Thụy mỉm cười: "Ngược lại là nàng, mấy ngày nay, lo liệu việc nhà, ứng phó với các loại yến tiệc, chắc chắn rất vất vả." "Cũng tạm ổn." Dương Nghiên nói: "Dù sao cũng là thân thích, không tiện từ chối ý tốt của họ." "Ừm." Hàn Thụy gật đầu: "Nàng có chút khác biệt so với tưởng tượng của ta." "Khác biệt gì?" Dương Nghiên khẽ cắn môi anh đào, khóe mắt thoáng hiện vẻ ngượng ngùng.

Hàn Thụy khẽ nói: "Trước đây ta nghĩ, nàng sẽ rất thanh cao kiêu ngạo, cự tuyệt người khác ngàn dặm." "Ta đâu có..." Dương Nghiên cúi đầu, nhẹ nhàng lắc đầu: "Là lỗi của ta, khiến phu quân thất vọng rồi." "Có phải nàng có nỗi niềm khó nói?" Hàn Thụy truy hỏi.

"Không có..." Dương Nghiên lắc đầu, bỗng nhiên khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, đôi mắt ngấn nước mông lung, yếu ớt tựa vào lồng ngực Hàn Thụy, giọng nói mềm mại: "Chỉ là cảm thấy, làm nữ tử, không nên thanh cao kiêu ngạo như vậy." "Ồ." Hàn Thụy khẽ vuốt mái tóc đẹp của người trong lòng, trong lòng tràn đầy thương yêu, dịu dàng nói: "Phải đó, ta cũng từng nghĩ như vậy." Dương Nghiên mỉm cười: "Bây giờ phu quân đã tỉnh ngộ, thiếp thân vô cùng vui mừng."

“Ta chỉ đột nhiên nghĩ thông suốt, trước đây là ta quá hẹp hòi, chỉ lo đọc sách luyện chữ, không thể cảm nhận được nỗi khổ của dân gian...” Hàn Thụy cảm khái nói, không phải là hắn thật sự tỉnh ngộ, mà là hắn có tư cách này, dù sao cũng là người trùng sinh mà, đối với lịch sử tương đối quen thuộc, tự nhiên hiểu rõ, mấy chục năm tới, các vụ án quan viên triều đình tham ô nhận hối lộ nhiều không kể xiết.

Lúc đó, Hàn Thụy không thèm để ý, cho rằng đều là giả, bây giờ nghĩ kỹ lại, có lẽ không phải là tin đồn vô căn cứ, dù sao đấu tranh quan trường, không giống như khoa cử, chú trọng cạnh tranh công bằng, hơn nữa, quan lại trong triều rễ sâu gốc rễ, phức tạp, chỉ cần một chút sơ hở, sẽ bị người ta nắm được thóp.

“Ta hiểu.” Dương Nghiên cười, bàn tay thon dài, nắm lấy ngón tay cái của Hàn Thụy, nhẹ nhàng xoa nắn.

Hàn Thụy khẽ hừ một tiếng, tận hưởng bàn tay nhỏ bé mềm mại của Dương Nghiên, ấm áp mềm mại, đầy đặn đàn hồi, không nhịn được khẽ nói: “Nàng thật là hiền huệ.” “Thiếp thân không dám nhận.” Dương Nghiên khẽ trách giận: “Nếu không phải phu quân sủng ái, thiếp thân đâu dám vượt quá giới hạn, làm những việc làm nhục gia môn.” Hàn Thụy thẳng thắn nói: “Ta thích nàng, nhưng nàng lại không chịu cho ta cơ hội, ta mới phải dùng thủ đoạn này, cưỡng đoạt.” Dương Nghiên mặt xinh đỏ bừng, khẽ nói: “Phu quân, đừng nói thẳng thừng như vậy, làm nô tỳ xấu hổ.” “Nàng lại không phải là khuê nữ chưa chồng, còn xấu hổ gì nữa.” Hàn Thụy cười ha hả: “Huống hồ, cho dù là khuê nữ chưa chồng, gặp phải ta, sớm muộn gì cũng phải thuyền theo lái, gái theo chồng.” “Ghét thật...” Dương Nghiên ngượng ngùng nói: “Người ta đâu phải thuyền theo lái, gái theo chồng.” “Vậy thì là lấy chồng lấy chồng, mặc áo ăn cơm thôi.” Hàn Thụy cười khẽ: “Có gì không ổn sao?” “Phu quân, đừng nói bậy.” Dương Nghiên nói giọng dịu dàng: “Chẳng phải chàng muốn tắm sao?

Ta giúp chàng cởi áo nhé.” Nói xong, nàng bước nhẹ, uyển chuyển đi về phía tấm bình phong, bàn tay thon thả khẽ cởi áo lụa, để lộ bờ vai tròn trịa trắng như tuyết, mái tóc đen óng ả xõa trên vai, càng làm nổi bật làn da trắng nõn trong suốt, đẹp đến nao lòng, khiến tim người ta đập loạn.

Hàn Thụy hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thầm kêu, yêu tinh a!

“Được rồi.” Dương Nghiên quay đầu lại, cười duyên nói: “Y phục đã cởi ra rồi.” Hàn Thụy quay đầu nhìn, chỉ thấy Dương Nghiên lưng tựa vào tấm bình phong, thân thể yêu kiều nửa che nửa hở, làn da trắng nõn mềm mại ẩn hiện, vạn phần quyến rũ, càng tăng thêm mấy phần mê hoặc.

Lúc này, Dương Nghiên cúi người đưa tay, lấy chiếc áo choàng rộng rãi đặt sau tấm bình phong, trải ra gấp gọn bên giường, động tác tao nhã đoan trang, nhẹ nhàng giũ tà váy, khoan thai bước qua.

Hàn Thụy nuốt nước bọt, có mấy phần mong đợi, bất kể Dương Nghiên có thừa nhận hay không, mình đều là chồng trên danh nghĩa của nàng, đã là vợ chồng, có chút tiếp xúc cũng là hợp tình hợp lý.

“Chàng ngồi yên, ta dìu chàng.” Dương Nghiên bước tới, đỡ lấy cánh tay Hàn Thụy, nhẹ giọng nói.

“Ách, ta tự làm được.” Hàn Thụy vội vàng từ chối.

“Nghe lời.” Dương Nghiên dịu dàng nói: “Như vậy mới là một đôi vợ chồng tương kính như tân.” “Ta...” Hàn Thụy mở miệng, do dự không quyết, thực ra, trong lòng vẫn khá mong chờ sự thân mật giữa hai người, nhưng Dương Nghiên kiên trì như vậy, nếu mình cố chấp phản kháng, sẽ tỏ ra làm màu, liền thuận thế mà làm, dựa vào sự dìu đỡ của nàng, đi đến bên cạnh tấm bình phong, từ từ nằm xuống.

Hàn Thụy thầm niệm trong lòng, đừng nghĩ bậy, chỉ là nghỉ ngơi đơn thuần, cố gắng lờ đi sự thay đổi của môi trường xung quanh, yên tĩnh nằm đó, tận hưởng không khí mềm mại, ấm áp.

Không lâu sau, cơn buồn ngủ ập đến, hắn từ từ chìm vào giấc ngủ...

Trong mơ màng, Hàn Thụy dường như đã có một giấc mơ, trong mơ xuân sắc rạng rỡ, tóc mây bay lượn, mồ hôi thơm ướt đẫm, tiếng thở dốc mê người, vẻ quyến rũ lan tỏa.

Bỗng nhiên, Hàn Thụy mở mắt, chỉ thấy ngoài cửa sổ sắc trời đã hoàng hôn, đã là cảnh mặt trời lặn về phía tây.

"Chàng tỉnh rồi, có đói không?" Dương Nghiên mỉm cười hỏi nhẹ, ánh mắt long lanh, quyến rũ đa tình, câu hồn đoạt phách.

Hàn Thụy kinh ngạc nói: "Muộn thế này rồi, sao không gọi ta dậy." "Hôm nay là mùng một, lại là tân hôn, phu quân nên nghỉ ngơi nhiều hơn." Dương Nghiên dịu dàng nói, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, khẽ thở dài: "Ai ngờ được, phu quân lại tỉnh nhanh như vậy." "Chẳng phải nàng nói, sẽ chăm sóc ta sao." Hàn Thụy kỳ quái nói: "Sao vậy, quên rồi à." "Ta..." Dương Nghiên ấp úng, đột nhiên, thần sắc rạng rỡ nói: "Phu quân, chàng chơi với ta một lúc nữa đi." Hàn Thụy ngạc nhiên, rồi bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra Dương Nghiên cố ý dẫn dắt mình vào tròng, trong lòng lập tức dấy lên từng đợt gợn sóng, có mấy phần kích động.

"Thế nào?" Dương Nghiên cười quyến rũ: "Có muốn tiếp tục không?" "Nàng chắc chắn, không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta chứ?" Hàn Thụy hoài nghi: "Không phải lừa ta đó chứ." Dương Nghiên cười khẽ, giọng nói ngọt ngào: "Phu quân, chẳng phải chàng đã hứa với ta, trừ phi ta đồng ý, nếu không tuyệt đối không chạm vào ta sao." Hàn Thụy gật đầu, tỏ vẻ đúng vậy, lại nhíu mày nói: "Tiếc

thật, nàng không đồng ý, ta chỉ có thể miễn cưỡng, miễn cưỡng nghe theo." "Chàng không sợ ta bắt nạt chàng à." Dương Nghiên tinh nghịch cười.

"Ta ngược lại mong nàng bắt nạt ta." Hàn Thụy thản nhiên nói, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, mỹ nhân như vậy, sao nỡ bắt nạt chứ.

"Hi hi." Dương Nghiên cười duyên: "Ta mới không bắt nạt phu quân đâu, lát nữa chàng đau đừng có khóc đó." "Đàn ông sao có thể khóc lóc." Hàn Thụy ngạo nghễ nói: "Ta là đường đường nam nhi bảy thước." Dương Nghiên mím môi cười trộm, cũng không vạch trần lời nói dối vụng về của Hàn Thụy, dịu dàng đề nghị: "Phu quân, chàng mệt rồi, hay là nghỉ ngơi một lát, rồi hãy tắm rửa." "Cũng được." Hàn Thụy gật đầu đồng ý, vươn vai, từ từ đứng dậy, nhưng dưới chân lại đau nhói, suýt nữa ngã xuống đất, may mà Dương Nghiên mắt tinh tay nhanh, vội vàng đỡ lấy, quan tâm nói: "Sao vậy, có phải chân bị thương tê rồi không?" "Ừm, không có sức, toàn thân mệt mỏi." Hàn Thụy yếu ớt nói: "Chắc là mới tỉnh dậy, cơ thể chưa thích ứng kịp." "Vậy chàng nghỉ ngơi một lát đi." Dương Nghiên dịu dàng nói.

Hàn Thụy khẽ gật đầu, mặc cho Dương Nghiên hầu hạ hắn thay quần áo, tắm rửa, cuối cùng mặc đồ chỉnh tề, ngồi trên giường, ngắm nhìn bài trí trong phòng, chạm rồng vẽ phượng, phú lệ đường hoàng, thanh lịch quý phái.

Hàn Thụy khẽ than, tòa phủ đệ này là do cha mẹ để lại cho hắn, nhưng vì từ nhỏ thể yếu nhiều bệnh, rất ít ra ngoài chơi, cho nên, trong nhà cũng không có mấy món đồ quý giá, nhưng tổ tiên Hàn gia tích lũy khá nhiều, nhà cửa đều xây dựng rất xa hoa.

"Phu quân, chàng đang cảm khái điều gì vậy." Dương Nghiên hỏi.

Hàn Thụy lắc đầu, chuyển chủ đề: "Hôm nay sao không thấy A Đệ?" "Mấy hôm trước, nó cùng bạn bè ra ngoài du xuân." Dương

Nghiên mỉm cười: "Bây giờ chắc đang trên đường trở về." "Ồ." Hàn Thụy hơi tiếc nuối, vốn còn định nói chuyện với em vợ một chút.

Giữa lúc nói chuyện, Dương Minh bước vào, chắp tay nói: "Anh." Hàn Thụy khẽ gật đầu, hỏi: "Cha mẹ ở đâu?" "Mẹ dẫn em gái ra vườn sau đi dạo tiêu thực rồi." Dương Minh nói: "Cha và nhị thúc ở trong thư phòng." Hàn Thụy khẽ gật đầu, hỏi: "A Minh, khoa cử năm nay, chuẩn bị thế nào rồi?" "Có chút áp lực." Dương Minh cay đắng nói: "Huynh trưởng cũng biết, học thức của em không tốt, kỳ hương thí này, chưa chắc đã qua được." "Không sao." Hàn Thụy an ủi: "Chỉ là tham gia huyện thí mà thôi, lại không phải phủ thí, thành tích kém một chút, không coi là mất mặt, chỉ cần có lòng tin, thi đỗ cử nhân, cũng không cần quá tốn sức." "Cảm ơn ca ca động viên." Dương Minh cảm kích nói, rồi do dự: "Ca ca..." "Có phải em muốn nói với ta, khoảng thời gian này không đến thư phòng ôn tập công khóa không." Hàn Thụy nói, dù sao cũng là em ruột của mình, lại là con thứ, tính cách nông cạn, Hàn Thụy chắc chắn phải quan tâm một chút, kẻo làm lỡ việc học.

Dương Minh có mấy phần lúng túng, cúi đầu nói: "Mấy ngày nay, chị dâu quản giáo rất nghiêm, em không dám rời khỏi nhà." "Đồ vô dụng." Dương Nghiên hừ lạnh: "Bình thường, hai anh em các ngươi, không phải rất hoạt bát sao, sao đến trường thi, lại co rúm lại, thật là đồ vô dụng." "Tam tẩu, chị không hiểu đâu." Dương Minh biện giải: "Không phải sợ chết, mà là sợ thua." Hàn Thụy bật cười, vỗ vỗ vai em trai: "Sợ cũng không sao, thắng thua không quan trọng, chủ yếu là phải suy nghĩ về chí hướng của mình, đừng bị vinh hoa phú quý trước mắt làm mờ mắt, lãng phí thời gian, vậy là phụ lòng kỳ vọng của cha mẹ." Dương Minh sững người, khẽ gật đầu, có chút xấu hổ.

Hàn Thụy cười một tiếng, xua tay: "Về ôn tập công khóa đi, đừng để cha mẹ lo lắng." "Ca, huynh yên tâm đi, em nhất định sẽ thi đỗ."

Dương Minh nói, thề thốt: “Cho dù không thi đỗ cử nhân, chỉ cần không bị treo bảng đỏ, em đã mãn nguyện rồi.” “Em có giác ngộ như vậy là tốt rồi.” Hàn Thụy vui mừng nói: “Đi đi, đừng để ta thất vọng.” Dương Minh trịnh trọng gật đầu, xoay người lui ra khỏi phòng.

Chương 675

Nhìn bóng lưng xa dần của em trai, Hàn Thụy trầm tư, Dương Nghiên khẽ nói: "Phu quân, phu quân." "A." Hàn Thụy hoàn hồn: "Chuyện gì vậy?" "Chàng đang ngẩn người đó." Dương Nghiên trách: "Không được lơ đãng." Hàn Thụy cười ha hả, ôm lấy vòng eo thon của Dương Nghiên, siết chặt, dịu dàng nói: "Sao nàng không sớm nói cho ta biết tin vui này, làm ta lo lắng suông cả buổi." "Ai bảo chàng, cái kẻ oan gia này, mỗi tối đều mệt lả, mệt đến ngất đi." Dương Nghiên cười duyên: "Nô gia nào nỡ đánh thức chàng." Mặt Hàn Thụy có mấy phần nóng lên, ho khan: "Vậy sao nàng cũng không nói cho ta biết..." "Không nói cho chàng, để chàng vui một phen, đỡ phải lúc nào cũng nhớ đến ta." Dương Nghiên khẽ hừ.

Hàn Thụy lúng túng: "Vậy nàng cũng nên cho ta biết, kẻo ta lòng hoang mang ý loạn, suy nghĩ lung tung." "Chàng lòng hoang mang sao?" Dương Nghiên nụ cười hơi lạnh, lạnh lùng nói: "Chàng là phò mã đương triều đó." Ách...

Hàn Thụy nghẹn lời, cười gượng mấy tiếng, lập tức chuyển chủ đề, nói: "Nói như vậy, bây giờ là đêm động phòng hoa chúc, nên động phòng rồi." "Ghét thật, ai động phòng với chàng." Dương Nghiên ngượng ngùng nói.

"Nàng là vợ của ta, sớm muộn gì cũng vậy." Hàn Thụy cười gian: "Hay là nhân lúc này, mau chóng hưởng thụ niềm vui cá nước." "Phì." Dương Nghiên mặt ửng hồng, tức giận nói: "Chàng còn có phải là người không." "Không làm cầm thú, uổng danh nam nhi." Hàn Thụy lý lẽ hùng hồn: "Ta bây giờ đói rồi, muốn ăn cơm." "Chàng muốn ăn gì?" Dương Nghiên tức giận, nghiến răng nghiến lợi.

“Đương nhiên là ăn nàng rồi.” Hàn Thụy mặt dày vô sỉ nói.

Dương Nghiên vừa kinh vừa giận, nhưng không dám phản bác, chỉ đành cầu xin: “Được rồi, đừng đùa nữa.” Hàn Thụy cười tủm tỉm, nhưng vẫn không tha.

Hai người đùa giỡn bên giường, như chốn không người.

“Ây da.” Đột nhiên, cửa phòng truyền đến tiếng động nhỏ, Dương Nghiên kinh hô một tiếng, hoảng hốt đẩy Hàn Thụy trốn vào góc, mặt xinh đỏ bừng, ánh mắt oán trách, phảng phất như đang oán Hàn Thụy không nghe lời, tự rước họa vào thân.

“Đại tỷ, tỷ về rồi.” Dương Minh vội vàng tiến lên đón, thuận miệng nói: “Ca, huynh không cần trốn nữa, chúng em đã thấy huynh rồi.” “Huynh quên rồi sao, chúng em đã đứng ngoài cửa bao lâu.” Dương Minh khẽ than, có một nỗi buồn khó tả, giọng điệu nặng nề: “Chính là để đợi đại tỷ về.” Hàn Thụy bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng tràn đầy áy náy, vội vàng bước ra khỏi sương phòng, quả nhiên không ngoài dự đoán, thấy Dương thị, Triệu Thiến đang ở ngay cửa, bên cạnh còn có mấy vị phu nhân, hoặc khoảng năm mươi tuổi, hoặc khoảng bốn mươi, giữa lông mày toát ra mấy phần uy nghiêm, cho thấy xuất thân không tầm thường của họ.

Những vị phu nhân này, tự nhiên là thân thích bên ngoại của Dương Nghiên, lúc này thấy Hàn Thụy từ sương phòng đi ra, lập tức vây lại hỏi han ân cần, thái độ nhiệt tình, vô cùng thân mật.

“Hàn lang quân tỉnh rồi.” Dương phu nhân chào hỏi: “Thân thể khá hơn rồi chứ.” Hàn Thụy khẽ cúi người, lễ phép nói: “Đa tạ thẩm nương quan tâm.” Mọi người mỉm cười, lần lượt quan tâm hỏi han.

Dương thị cười nói: “Đứa nhỏ này, miệng thật ngọt.” Hàn Thụy sờ sờ mũi, có chút buồn bực, khó trách phụ nữ thời xưa, gả vào nhà chồng, giống như con dâu cháu dâu hiếu kính công bà, hóa ra đều có

tiền lệ, khó trách trong lịch sử có câu ngạn ngữ, cưới được người vợ hiền huệ mới có phúc khí.

Trò chuyện vài câu, Dương phu nhân đột nhiên nói: "Đúng rồi, tướng công, nghe Nghiên nhi nhắc, các vị tối qua ở khách sạn, gặp phải thích khách tấn công." Hàn Thụy lập tức trong lòng cảnh giác, nhíu mày nói: "Chuyện khi nào?" "Chính là rạng sáng hôm qua." Dương phu nhân nói: "Nghe nói thích khách hung ác tàn nhẫn, võ nghệ siêu quần, một đòn không trúng, lập tức bỏ trốn, ta cũng vừa mới nhận được tin, liền vội vàng chạy đến, không ngờ, lại gặp được chàng ở đây." Hàn Thụy trầm mặc không nói, một lát sau, mới từ từ lắc đầu, khẽ than: "E rằng không đơn giản như vậy." Dương phu nhân ngạc nhiên, rồi nghiêm nghị kính nể: "Hàn lang quân, tại sao lại nói vậy?" Hàn Thụy không giấu giếm, kể lại chi tiết chuyện ngày hôm qua, cuối cùng tổng kết: "Ta cảm thấy chuyện này rất không tầm thường, với bản lĩnh của những sát thủ đó, sao có thể dễ dàng rút lui như vậy." "Hàn lang quân, ý của chàng là, thích khách nhắm vào chàng." Dương phu nhân kinh ngạc nói.

"Ngoài ra, ta không nghĩ ra lý do hợp lý nào khác." Hàn Thụy trầm giọng nói: "Không chỉ là ta, e rằng Hoàng Phủ tướng quân và Vương phi cũng bị tấn công." Dương phu nhân giật mình, vội nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?" "Đừng vội, đã biết chúng ta biết có thích khách lẻn vào thành ra tay, thì có cơ hội bắt giữ." Hàn Thụy an ủi: "Bà phái người đưa thư cho phụ thân, bảo ông ấy điều động quan binh, phong tỏa thành trì, tìm kiếm tung tích của bọn trộm, ngoài ra báo cáo cho nha phủ Kinh Triệu Doãn, nhờ họ phối hợp cảnh giới..." "Đúng, báo quan." Dương phu nhân bừng tỉnh, liên tục ra lệnh, rồi kéo Hàn Thụy, lo lắng nói: "Hàn lang quân, mau giúp một tay, bắt lấy tên ác đồ đó..." "Yên tâm, giao cho ta rồi." Hàn Thụy khẽ gật đầu, an ủi: "Thẩm nương, bà về nghỉ ngơi trước đi, đợi tin của ta." Dương phu nhân vô

cùng cảm kích, liên tục cảm ơn, rồi dẫn mấy đứa cháu rời đi, trước khi đi, lại dặn dò: "Hàn lang quân, ngàn vạn lần phải cẩn thận, bảo vệ tốt bản thân." Hàn Thụy cười mà không nói, đợi họ đi xa rồi, mới quay về phòng, Dương Nghiên đã khôi phục lại trạng thái bình thường, mặt đỏ như lửa, dáng vẻ e thẹn, xinh đẹp động lòng người.

"Thật xinh đẹp." Hàn Thụy tán thưởng, không nhịn được đưa tay, muốn véo má mềm mại của nàng.

"Không được bắt nạt ta." Dương Nghiên nũng nịu, tránh đi.

"Vậy nàng hôn ta một cái đi." Hàn Thụy ăn vạ.

"Lưu manh." Dương Nghiên lườm một cái, khẽ dậm chân, chạy đi.

Nhìn dáng người yểu điệu thon dài của nàng, Hàn Thụy thầm khen, không hổ là con nhà thư hương, cử chỉ nhàn nhã đoan trang.

Hàn Thụy trong lòng rõ ràng, Dương gia tuy là nhà thương nhân, nhưng dù sao cũng là người đọc sách xuất thân, giáo dục nghiêm khắc, quy củ nghiêm ngặt, nữ quyến không thể tùy tiện ra mặt, Dương Nghiên cũng vì gả cho Hàn Thụy, mới phá lệ tham dự yến tiệc.

Sau khi nữ quyến Dương gia đi, Hàn Thụy ngồi đứng không yên, suy nghĩ một lát, quyết định đi tìm Lý Hi Âm, thăm dò ý của nàng, dự định cùng nàng thương nghị, những việc cụ thể về việc thành thân.

Đương nhiên, đây là chuyện riêng, Hàn Thụy cũng sẽ không tùy tiện đến nhà bái phỏng, không phải hắn làm màu, chủ yếu là, thành thân cần một số thứ, ví dụ như sính lễ, đồ hồi môn...

Hồng Hoang, Thiên Đình.

Hạo Thiên Cung, Dao Trì, Ngọc Đế, Thái Thượng Lão Quân và các thần tiên khác đang tụ tập một nơi, bàn luận chính sự.

“Bệ hạ, dạo gần đây, thần giám sát các ty, phát hiện, nền cai trị ngày càng hỗn loạn, hủ bại hoành hành...” Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm nói: “Năm nay, tam giới đại hạn, nạn châu chấu lan tràn, số sinh linh chết và bị thương lên đến hàng trăm triệu, quan viên các nơi đều tham ô vơ vét của cải, coi rẻ mạng người, không màng đến dân sinh quốc kế, thực sự là đại bất hạnh của bá tánh thiên hạ.” Hạo Thiên nhíu mày: “Lời khanh chắc chắn, có bằng chứng không?” “Có...” Thái Thượng Lão Quân khẽ ho một tiếng, chậm rãi nói: “Có người đàn hặc Hình bộ thượng thư Vương Khuê, Ngự sử đại phu Ngụy Chinh và những người khác...” Hạo Thiên nghe vậy, vẻ mặt ngạc nhiên, không hiểu tại sao.

Thái Thượng Lão Quân mỉm cười: “Hay là để Ngự sử đài đi điều tra triệt để, chắc chắn có thể tra ra chân tướng.” Thời đại này, chế độ khoa cử mới hình thành, chế độ khảo hạch tuyển chọn quan viên càng mới có hình hài sơ khai, quan trường đen tối, đủ loại âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp.

Là một đế vương, phải loại bỏ những tệ nạn này, nếu không, thiên hạ sẽ u ám, lòng người ly tán, đó là đại kỵ.

Vì vậy, Thái Thượng Lão Quân lặp lại kế cũ, mượn dao giết người, mượn sức mạnh của việc đàn hặc để chỉnh đốn nền cai trị.

“Được rồi.” Hạo Thiên gật đầu: “Ái khanh cứ đi lo việc đi.” Thái Thượng Lão Quân vui vẻ gật đầu, lui xuống.

Thái Ất Chân Nhân khẽ nói: “Bệ hạ, tấu chương của Lão Quân, chắc là sự thật chứ ạ.” “Đây là đại sự triều đình, trẫm sao có thể oan uổng bất kỳ ai.” Hạo Thiên bình tĩnh nói, không cho là đúng.

Quảng Thành Tử bên cạnh lại lo lắng nói: “Bệ hạ, việc Lão Quân tâu báo, liên lụy rất rộng, e rằng Vương Khuê và những người khác khó thoát khỏi tội, bệ hạ phải thận trọng xử lý.” “Không có bằng

chứng, không thể nói bậy.” Hạo Thiên xua tay: “Huống hồ, việc này chưa ngã ngũ, không thể vội vàng kết luận, đợi xác nhận rồi, trẫm tự sẽ đưa ra quyết định trừng phạt.” Mọi người khẽ gật đầu, vô cùng đồng tình, dù sao, bây giờ vẫn chưa có bằng chứng chứng minh Vương Khuê và những người khác có tội, vội vàng trừng phạt, e rằng sẽ gây ra sóng gió, ảnh hưởng đến tình hình đoàn kết ổn định của triều đình, được không bằng mất.

Những điều này, Hàn Thụy cũng hiểu, nhưng hắn không quản được nhiều như vậy, dù sao hắn đã cố gắng hết sức, nếu Vương Khuê và những người khác không có chuyện gì thì thôi, nếu thật sự vi phạm pháp luật, chịu cảnh tù đày, vậy thì không liên quan đến hắn, ai bảo các ngươi xui xẻo.

Đương nhiên, nếu thật sự bị tịch biên gia sản diệt tộc, đây là điều Hàn Thụy vui mừng được thấy, chỉ là, e rằng Vương Khuê, Ngụy Trưng hai người, chắc chắn hận chết mình...

Hàn Thụy tự giễu, chuyển sự chú ý, nhìn về phía Dương Nghiên, hỏi: “Dương cô nương, vừa rồi có phải nàng uống nhầm thuốc không.” “Nói bậy bạ gì đó.” Dương Nghiên trừng mắt, thấp giọng nói: “Ta chỉ không thích người khác dùng tay sờ ta mà thôi.” Hàn Thụy nháy mắt: “Ta chỉ muốn sờ nàng...” Dương Nghiên mặt xinh ửng hồng, khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi, giả ngây giả dại.

Hàn Thụy cười ha hả, cũng không trêu chọc nàng nữa, đổi chủ đề, nói: “Dương cô nương, ngày mai là hôn kỳ của đại ca ta, đến lúc đó, nàng nhớ đến sớm một chút, đừng chậm trễ.” “Ừm, ta sẽ nhớ.” Dương Nghiên ngoan ngoãn nói, dịu dàng như một con mèo nhỏ.

Ngày hôm sau, người nhà họ Dương tụ tập đông đủ, hôn lễ của hai anh em Dương thị cũng chính thức được ấn định, sẽ tổ chức vào tối ngày mai.

Theo truyền thống, tân lang đón tân nương, phải vào cửa vào lúc hoàng hôn, ở chính đường, bái tế từ đường miếu tổ, sau đó mới bái cao đường, uống trà, dâng bánh, dập đầu, cuối cùng vợ chồng hai người nắm tay vào động phòng.

Tân hôn yến nhĩ mà, hai người khó tránh khỏi triền miên quyến luyến, không phân biệt ngày đêm, cho đến đêm khuya người tĩnh, trăng sáng sao thưa, tân lang Dương Tuấn Tài mới lưu luyến không rời ôm vợ ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy, đã gần giờ Mão (bảy giờ sáng), hai người vội vàng tắm rửa xong, mặc quần áo, trang điểm xong xuôi, liền vội vã đến đại sảnh Dương phủ.

Mẹ của Dương Tuấn Tài, cũng đã đợi trong sảnh từ lâu, thấy vợ chồng vào, mặt mày vui vẻ tươi cười, nhiệt tình chào hỏi: "Mau ngồi xuống ăn cơm, ăn no uống đủ, mới có sức lực động phòng hoa chúc." "Mẹ!" Dương Nghiên ngượng ngùng, lén liếc nhìn chồng.

"Đều là vợ chồng già rồi, sao còn xấu hổ." Mẹ của Dương thị cười ha hả: "Tuấn nhi, mau ăn đi, lát nữa còn phải đến tửu lâu nữa, sớm rước vợ về..." Dương Tuấn Tài lúng túng cười một tiếng, cùng vợ ngồi vào bàn, bắt đầu ăn cơm.

Mẹ của Dương thị, ngồi ở ghế chủ vị, hai bên là Dương Tuấn Kiệt và mẹ của Dương Nghiên, ba người vừa nói vừa cười, không khí hòa hợp, chỉ thiếu cha mẹ của Dương Tuấn Kiệt, khiến đôi mắt đẹp của Dương Nghiên ẩn chứa lệ quang, gượng cười.

Hàn Thụy cũng cảm thấy, cần phải nhắc nhở Dương Tuấn Kiệt, bảo anh ta tranh thủ về nhà thăm hỏi.

Dương Tuấn Kiệt lại hiểu lầm ý đồ của Hàn Thụy, cay đắng nói: "A Đệ, cha mẹ ta đã bệnh mất, để lại cô nhi quả mẫu, ta thật sự không yên tâm, cho nên không về nữa..." Hóa ra là vậy, Hàn Thụy bừng tỉnh, rồi an ủi.

Nói chuyện vài câu, Dương Nghiên đột nhiên xen vào: “Hàn đại ca, hôm qua nghe tỷ tỷ nói, anh có một người bạn đồng hương, tên là Hàn Lập, hôm nay anh ta có đến tham dự hôn lễ không?” “Anh ta không đến.” Dương Tuấn Tài lắc đầu, có vẻ tiếc nuối: “Vốn định nhân cơ hội này, giới thiệu anh ta cho Nghiên nhi làm quen, không ngờ, anh ta lại không đến, thật là tiếc.” Hàn Thụy gật đầu: “Không đến càng tốt.” “Tại sao?” Dương Nghiên kỳ quái.

“Vì ta cũng không mời anh ta.” Hàn Thụy thản nhiên nói.

“Ồ, em biết rồi.” Dương Nghiên bừng tỉnh, mím môi cười nhẹ: “Hàn đại ca ghét anh ta, cho nên không muốn dẫn anh ta tham gia.” Ách, Hàn Thụy kinh ngạc, không khỏi quan sát kỹ, lúc này mới phát hiện, giữa lông mày Dương Nghiên lộ ra mấy phần thần sắc khác thường, dường như có chút ý đồ xấu.

Trong nháy mắt, Hàn Thụy bừng tỉnh, đây là khiêu khích ly gián, mượn dao giết người, không hổ là Dương Nghiên, đủ tàn nhẫn độc ác.

Dương Nghiên mỉm cười, dịu dàng động lòng người, nũng nà nũng nịu nói: “Hàn đại ca, em chỉ nói bừa thôi, anh không cần coi là thật.” “Không sao.” Hàn Thụy xua tay, cười mỉm nói: “Đã biết nàng muốn biết, ta sẽ nói cho nàng biết, không chỉ ta ghét hắn, mà cả người nhà chúng ta, bao gồm cả bá phụ bá mẫu, đều rất ghét hắn.” “Tại sao?” Dương Nghiên truy hỏi.

“Bởi vì...” Hàn Thụy do dự: “Chuyện này, có chút phức tạp, không tiện tiết lộ, nàng chỉ cần biết, tên Hàn Lập đó không phải người tốt là được, tóm lại, nàng phải cẩn thận một chút.” “Em hiểu rồi.” Dương Nghiên cười tươi gật đầu, khẽ nói: “Cảm ơn anh, Hàn đại ca.” “Không cần khách sáo, đều là đồng hương, giúp đỡ lẫn nhau.” Hàn Thụy cười nói: “Đúng rồi, nàng muốn đi đâu, ta đưa nàng đi.” “Anh có

xe ngựa không?" Dương Nghiên nháy mắt: "Nếu không có, chúng ta cưỡi ngựa đi." "Được thôi." Hàn Thụy vui vẻ đồng ý, ra lệnh cho thị tùng chuẩn bị ngựa, rồi dắt Dương Nghiên ra khỏi sân, lên xe đi.

Trên đường đi, Hàn Thụy hỏi: "Đúng rồi, nghe nói, mấy hôm trước, các bậc trưởng bối đã đính cho nàng một mối hôn sự?" Dương Nghiên mặt xinh hơi đỏ, thấp giọng nói: "Không tính là đính hôn... là ý của trưởng bối trong nhà." "Nhà nhà có nỗi khổ riêng." Hàn Thụy hiểu, gia cảnh Dương Nghiên nghèo khó, không có tiền sính lễ mời nhà gái đến nói chuyện, nhưng trưởng bối của Dương gia lại lo lắng, họ tuổi tác ngày càng lớn, hôn sự sẽ bị trì hoãn, cho nên dứt khoát tìm một nhà, trước tiên định việc xuống.

Dương Nghiên gật đầu tán thành, lại thấp giọng nói: "Hàn đại ca, em muốn thương nghị với anh một chuyện." "Nói đi, chỉ cần hợp tình hợp lý, ta chắc chắn ủng hộ." Hàn Thụy nói.

Dương Nghiên trầm ngâm một lát, khẽ nói: "Dương gia chúng ta ở thành Dương Châu, chỉ là một nơi hẻo lánh, tuy có một Dương gia, nhưng trong giới sĩ lâm nền tảng yếu ớt, không có danh vọng gì." Hàn Thụy tỏ vẻ hiểu, từ xưa đến nay, đều chú trọng lợi ích liên hôn, hoặc là môn đăng hộ đối, nếu Dương gia không có tư cách leo cao bám quý tộc giàu có, vậy thì tự nhiên phải tìm rể hiền khác.

"Gia phong của Dương gia nghiêm khắc, đàn ông ít ỏi, không giống như công tử nhà khác, nạp thiếp thông phòng cả đống, cho nên em hy vọng Hàn đại ca, tương lai nếu cưới con gái Dương gia, ngàn vạn lần phải bảo vệ tốt họ." Dương Nghiên trịnh trọng nói: "Em là con gái, không thể quyết định thay họ, nhưng anh thì khác, hạnh phúc của họ, toàn bộ đều giao phó cho anh." "Nàng yên tâm, chỉ cần các nàng không chê ta, ta sẽ cố gắng hết sức, yêu thương họ." Hàn Thụy kiên định nói.

Dương Nghiên ngọt ngào cười: "Hàn đại ca, những lời này anh đã nói vô số lần rồi, em tin anh, nhưng anh cũng đừng chỉ nói, hãy hành động đi." "Hành động thế nào?" Hàn Thụy gãi đầu.

"Đồ ngốc." Dương Nghiên lườm, dạy dỗ: "Tự nhiên là phải có hành động thực tế, ví dụ như, mua một món sính lễ, cầu hôn con gái nhà chúng ta." "Ách..." Hàn Thụy ngạc nhiên, vội nói: "Dương gia tiểu muội, ta không đùa đâu, những lời này, sau này đừng nói bậy, nếu không, người khác nghe được, sẽ hiểu lầm ta lừa dối tình cảm của đối tượng hôn ước." "Sợ gì, anh lại không cần chịu trách nhiệm, huống hồ, các anh lại chưa từng thành hôn, sao gọi là lừa dối tình cảm?" Dương Nghiên bĩu môi: "Chỉ cần chưa thành thân, tất cả đều là giả thiết." "Nhưng mà..." Dương Nghiên đưa ngón tay chặn môi Hàn Thụy, mặt xinh ửng hồng: "Không cần nói nhiều nữa, em hiểu rồi, yên tâm, em không phải là cô gái đanh đá, tự nhiên sẽ không ép buộc anh gì cả." "...Được rồi." Hàn Thụy thở dài, thầm mắng mình hồ đồ, sao lại quên mất chuyện này.

"Hi hi." Thấy dáng vẻ lúng túng của Hàn Thụy, Dương Nghiên không nhịn được cười, bật cười thành tiếng, khẽ nói: "Thực ra, em thấy anh rất tốt, chúng ta có thể thử xem." "Không được." Hàn Thụy dứt khoát từ chối, nghiêm mặt nói: "Dương huynh và ta là huynh đệ sinh tử, đại sự cả đời của anh ấy, ta phải quan tâm." "Hừ." Dương Nghiên bĩu môi: "Giả tạo." "Đây là thái độ làm người, sao có thể gọi là giả tạo." Hàn Thụy biện giải.

"Dù sao ta cũng nhìn ra rồi, anh là khẩu thị tâm phi." Dương Nghiên khinh bỉ: "Anh rõ ràng là coi thường ta." Hàn Thụy nhún vai: "Sao nàng lại chắc chắn, ta coi thường nàng." "Anh dám nói, không chê ta xuất thân hèn mọn." Dương Nghiên cười lạnh: "Người khác đều biết, ta là cháu gái của thầy đồ trường tư, gả cho nhà bình thường, e rằng sẽ bị chế giễu bàn tán." "Ai dám cười, đánh chết kẻ

đó.” Hàn Thụy bá khí nói.

Dương Nghiên cười khẽ: “Đây là sự uy hiếp của quyền thế phải không.” “Hàn gia chúng ta, là người đọc sách, thanh liêm tự giữ, ghét nhất là những kẻ nịnh bợ trong quan trường.” Hàn Thụy nghiêm nghị nói: “Cho nên, ta tuyệt đối không cho phép nàng bị ô nhục.” “Anh rốt cuộc muốn nói gì.” Dương Nghiên có chút không kiên nhẫn: “Đừng vòng vo tam quốc.” “Ý của nàng, là bảo ta tâu lên hoàng đế ban hôn, để nàng trở thành vợ của ta.” Hàn Thụy nói thẳng.

Dương Nghiên sững người, khuôn mặt xinh đẹp, hiện lên ráng hồng, ngượng ngùng cúi đầu, khẽ gật đầu, coi như đã ngầm thừa nhận.

“Nàng thích ta?” Hàn Thụy thăm dò hỏi.

Dương Nghiên hơi cúi đầu, không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.

“Ha ha, vậy thì dễ rồi.” Hàn Thụy cười, tâm trạng vui vẻ: “Lát nữa gặp nhạc trượng, nàng giới thiệu giúp ta một chút.” “Tại sao?” Dương Nghiên ngẩng đầu nhìn Hàn Thụy, mày đẹp hơi nhíu: “Chuyện nhà chúng ta, không liên quan gì đến ông ấy, anh dựa vào đâu mà tìm ông ấy?” “Nàng sai rồi, nhạc trượng là bạn thân của cha mẹ nàng, ông ấy chắc chắn sẽ giúp đỡ.” Hàn Thụy tự tin nói, dừng lại một chút, nhắc nhở: “Dương tiểu muội, còn một việc, phải nói rõ với nàng.” “Nói.” Dương Nghiên mày đẹp khẽ nhíu, không hiểu, chuyện gì đáng để Hàn Thụy trịnh trọng như vậy.

“Dương gia tuy đã sa sút, nhưng dù sao cũng là một gia tộc lớn ở huyện Thanh Hà, ở Dương Châu cũng có không ít người thân quen, hai nhà chúng ta kết thân, ông nội nàng và họ sẽ không đồng ý, thậm chí sẽ cản trở đại sự hôn nhân của nàng, nàng nghĩ xem, đến lúc đó phải làm sao?” Dương Nghiên sững người, nhíu mày nói: “Họ sẽ chia rẽ

chúng ta?" "Đây là chắc chắn." Hàn Thụy thản nhiên nói: "Ông nội nàng, cha mẹ nàng, chị gái nàng, chắc chắn sẽ cực lực phản đối, đến lúc đó nàng kẹt ở giữa, tiến thoái lưỡng nan, chẳng phải sẽ rất khổ não sao." Dương Nghiên trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: "Chắc không đâu." "Ta không nói quá lời." Hàn Thụy trịnh trọng nói: "Nàng hãy suy nghĩ kỹ đi." Do dự hồi lâu, Dương Nghiên đột nhiên mỉm cười rạng rỡ, xinh đẹp nói: "Hàn đại ca, em biết rồi." "Ừm." Hàn Thụy cười: "Nàng có thể thông cảm, thật tốt quá, ta tin, nàng không phải là cô gái ngu ngốc, chắc chắn sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, ta sẽ mãi mãi đứng sau lưng ủng hộ nàng." Câu nói này, mới là lời nói thật lòng của Hàn Thụy, dù sao, tình hình của Hàn gia có chút đặc biệt, Hàn Thụy là độc đinh của Hàn gia, tương lai hương hỏa của Hàn gia, chắc chắn phải dựa vào hắn kế thừa, cho nên, sự hưng suy vinh nhục của Hàn gia, rất có khả năng nằm trong tay hắn, nếu liên hôn với Dương gia, đối với con đường quan lộ của hắn, chắc chắn sẽ có ích.

Dương Nghiên cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn hiểu được tâm ý của Hàn Thụy, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Hàn Thụy, khẽ nói: "Hàn đại ca, cảm ơn anh." "Khách sáo gì chứ." Hàn Thụy mỉm cười: "Hơn nữa, chúng ta đã là bạn rồi mà." Dương Nghiên khẽ gật đầu, đột nhiên có mấy phần thương cảm: "Hàn đại ca, anh sẽ bỏ rơi em chứ?" "Sao có thể." Hàn Thụy vội vàng an ủi, mỉm cười nói: "Chúng ta không phải đã hẹn rồi sao, sẽ ở bên nhau cả đời, sao có thể nói bỏ là bỏ." "Nhưng mà..." Dương Nghiên muốn nói lại thôi.

"Nhưng mà gì?" Hàn Thụy kỳ quái, có gì lo ngại sao.

Do dự một lát, Dương Nghiên cắn răng nói: "Ông nội em và họ, không tán thành mối hôn sự này." "Ách!" Hàn Thụy kinh ngạc: "Không phải nói, nhạc trượng đại nhân, rất thương nàng sao?" "Thì

sao chứ." Dương Nghiên khẽ nói: "Họ thương em, nhưng, sẽ không vì thế mà thay đổi sự cố chấp trong lòng họ, không muốn em gả vào nhà nghèo, cho dù em đã đồng ý." "Nàng định thế nào." Hàn Thụy trầm ngâm một lát, nói: "Hay là, ta đi cầu xin nhạc trượng đại nhân, ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý." Dương Nghiên vẻ mặt do dự, lắc đầu: "Không được." "Ách." Hàn Thụy không hiểu: "Sao vậy, chuyện của các nàng, ông ấy cũng biết rồi." "Chúng ta là tư định chung thân." Dương Nghiên khẽ than: "Nếu không phải như vậy, ta đã sớm gả cho Lý Tam Lang." "Lý Tam Lang, chính là thái giám triều trước." Hàn Thụy bừng tỉnh, hóa ra mối tình của Dương Nghiên và Lý Tam Lang, lại ẩn giấu sâu như vậy.

"Hắn vốn không phải là người bị hoạn, chỉ là vì tránh họa mới trốn vào cung." Dương Nghiên oán hận nói: "Cha ta, đuổi hắn ra khỏi nhà, từ đó không thể về quê tế bái tổ tiên, hắn liền ôm hận trong lòng, ngầm làm chuyện xấu, hại chết cha mẹ ta..." Hàn Thụy giật mình, rồi lửa giận bùng lên dữ dội, Lý Tam Lang tên súc sinh này, quả thực là súc sinh.

"May mà ta nhanh trí, trốn thoát ra ngoài, mới thoát khỏi tai ương, nhưng, Lý Tam Lang không chịu bỏ qua, vẫn phái người truy sát, ta đường cùng, đành phải nương nhờ Dương gia, vì lo lắng, bị kẻ thù tìm thấy, cho nên ta không thể không rời khỏi kinh thành, lang thang khắp nơi, trốn tránh sự truy lùng của Lý Tam Lang, đợi đến khi sóng yên biển lặng, mới quay về kinh thành, chuẩn bị cưới nàng..." Dương Nghiên kể lể.

Hóa ra là vậy, Hàn Thụy trong lòng hơi dịu lại, dịu dàng nói: "Những năm qua, vất vả cho nàng rồi." "Không có gì." Dương Nghiên mỉm cười: "Chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng, bất kể phải trả giá gì, ta cũng cam lòng..." Hàn Thụy vô cùng cảm động, đưa tay nắm lấy bàn tay thon của Dương Nghiên, mềm mại không xương, mềm mại ấm

áp, khẽ xoa.

Dương Nghiên trong lòng mềm nhũn, thấp giọng nói: "Hàn đại ca..." Ngửi thấy hương thơm thoang thoảng, tim Hàn Thụy đập nhanh hơn, không kìm được ôm chặt thân thể yêu kiều, âu yếm một lúc lâu, mới lưu luyến buông tay, cười nói: "Hôm nay thời tiết không tệ, chúng ta ra ngoài dạo phố đi." "Vâng." Dương Nghiên ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng ngọt ngào.

"Nàng thay quần áo trước đi." Hàn Thụy thúc giục.

Dương Nghiên mặt xinh ửng hồng, ngượng ngùng nói: "Vậy chàng quay đi." Hàn Thụy cười ha hả: "Nàng đang mặc yếm mà." "Ghét thật." Dương Nghiên trách yêu một câu, bay vào trong phòng, một lát sau, thay xong quần áo mới đi ra, trẻ trung xinh đẹp, kiều diễm quyến rũ.

Mắt Hàn Thụy sáng lên, tán thưởng: "Xinh quá." "Thật không?" Dương Nghiên mím môi cười, hai má ửng hồng, đôi mắt đẹp long lanh, càng thêm quyến rũ, phảng phất như hoa tươi nở rộ, khiến người ta rung động.

"Còn xinh hơn cả hoa nữa." Hàn Thụy tán thưởng: "Dương Nghiên, ta quyết định rồi, nàng chính là vị hôn thê của ta." "Thật không, không lừa em chứ." Dương Nghiên nhảy cẫng lên.

Hàn Thụy trịnh trọng gật đầu, dắt Dương Nghiên đi ra ngoài, dưới ánh mắt ghen tị hận thù của hàng xóm, tay trong tay đi dạo, dọc theo con đường Trường An phồn hoa, thong thả bước đi.

"Ây da..." Dương Nghiên đột nhiên ôm chân, kêu đau một tiếng.

"Sao vậy?" Hàn Thụy vội vàng đỡ Dương Nghiên dậy, quan tâm: "Trật chân à?" "Hình như bị trật rồi." Dương Nghiên nhíu mày: "Chúng ta mau về nhà, mời lang trung xem xem." "Được." Hàn Thụy

gật đầu, dìu Dương Nghiên, nhanh chóng trở về Dương phủ.

Vào sân, Dương Nghiên nén đau, chạy vào sảnh đường, gọi: "Cha, cha, người mau đến xem, chân của Nghiên nhi... a..." Trong sảnh truyền ra một tràng tiếng bước chân hoảng loạn, một lát sau, liền thấy một lão giả nho nhã lục tuần, vội vã chạy vào phòng, vội hỏi: "Nghiên nhi, con bị thương rồi, đau ở đâu, để ông xem xem..." Hàn Thụy theo vào, mỉm cười chào hỏi: "Bá phụ..." "Sao con lại đến." Dương gia chủ hừ lạnh, giọng điệu đầy bất thiện, nếu không phải tên khốn này, cháu gái mình có thể bị thương sao, không đánh hắn một trận đã là may mắn rồi.

"Ông, đừng mắng, con không sao." Dương Nghiên vội vàng ngăn lại, rồi chỉ vào Hàn Thụy, giới thiệu: "Vị này là Hàn công tử..." Dương gia chủ trừng mắt nhìn Hàn Thụy một cái, không vui nói: "Không cần con giới thiệu, ta biết." "Vậy hai người nói chuyện đi." Dương Nghiên tinh nghịch lè lưỡi, lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Dương gia chủ ngồi xuống, liếc Hàn Thụy một cái, thản nhiên nói: "Nghiên nhi nhà chúng ta tính cách đơn thuần, dễ bị đàn ông lừa gạt, hy vọng Hàn công tử sau này chiếu cố nhiều hơn." "Yên tâm, ta tuyệt đối không phụ lòng nàng ấy." Hàn Thụy nghiêm mặt bảo đảm.

Dương gia chủ gật đầu, khẽ vuốt râu bạc, nhàn nhạt nói: "Nghiên nhi, đã biết con đã gả cho Hàn gia, thì phải tuân theo đạo làm vợ..." Hàn Thụy trợn trắng mắt, ta lại không phải con rể Dương gia của ông, dựa vào đâu mà phải tuân theo quy củ của ông.

"Ta nhớ, mấy hôm trước nghe người ta nhắc đến." Hàn Thụy ngắt lời: "Ban đầu, Hàn đại học sĩ và Dương thượng thư, hai người khi đính hôn ước, đã từng hứa hẹn, tương lai khi thiên kim Dương gia xuất giá, có thể tùy ý chọn một mối hôn sự, đúng không." Dương gia

chủ sắc mặt âm tình bất định, không lên tiếng.

Dương Nghiên ngượng ngùng gật đầu, nhỏ giọng nói: "Đó là lời hứa ban đầu, bây giờ con gả cho Hàn đại ca..." "Ta cảm thấy lời nói của Hàn đại học sĩ, nên hủy bỏ." Hàn Thụy dứt khoát nói, không có chút dư địa thương lượng nào.

"Hồ đồ." Dương gia chủ quát: "Sao có thể nói hối hận là hối hận, còn ra thể thống gì." "Hàn đại học sĩ nói, ta và Dương Nghiên là lương duyên, vậy thì ta tin ông ấy, tự nhiên không muốn hối hận." Hàn Thụy thẳng thắn: "Cái gọi là lời vua nói ra không đùa, đã hứa hẹn, thì nên thực hiện, nếu không, chẳng phải là thất hứa sao." Dương gia chủ nhíu mày: "Hai nhà chúng ta, trước nay giao hảo, sao có thể hối hận, con hiểu gì." "Ta tuy không rõ, nhưng ta biết, làm người không thể thất tín." Hàn Thụy kiên trì, thái độ vô cùng kiên định, chuyện này, sao có thể đùa giỡn, lỡ như hối hận, vậy mình chẳng phải trở thành kẻ tiểu nhân nói mà không giữ lời, sau này ai dám tin tưởng hắn?

Dương gia chủ sa sầm mặt, trầm mặc không nói, tâm tư chuyển động, đột nhiên lộ ra nụ cười, ha hả cười: "Thực ra, tuổi tác của các con chênh lệch quá lớn." Hàn Thụy hơi sững sờ, Dương Nghiên mặt xinh ửng hồng, ngượng ngùng dậm chân: "Chúng con đã có thực tế vợ chồng." "Các con thành thân rồi?" Dương gia chủ ngạc nhiên.

"Chúng con lén lút thành thân." Dương Nghiên môi hồng hơi cong, làm nũng: "Ông ơi, ông mau giúp con nghĩ cách, phải làm sao bây giờ." "Như vậy..." Dương gia chủ do dự một chút, khẽ vỗ tay cười: "Cũng có thể thử một chút..." "Thử gì?" Hàn Thụy kỳ quái: "Lẽ nào là bảo ta cưới nàng ấy sao, chúng ta là giả thành thân..." "Đương nhiên không phải." Dương gia chủ xua tay: "Con có biết, ban đầu, khi cha mẹ con còn sống, đã từng cùng ta định một mối hôn sự..." Hàn Thụy mờ mịt, chuyện này, hắn là lần đầu tiên nghe nói, vội hỏi: "Hôn sự gì?" "Mối

hôn sự này...” Dương gia chủ cố ý úp mở, dừng lại một chút, cười như không cười: “Là do Dương gia và Hàn gia cùng nhau tổ chức.” Ách, Hàn Thụy sững người, trong lòng đã hiểu, mối hôn ước này, e rằng có liên quan đến Dương phi.

“Hàn công tử, em biết anh thích em.” Dương Nghiên mặt xinh hơi đỏ: “Nhưng mà, thân phận của chúng ta chênh lệch quá lớn, chúng ta không thể có kết quả, em không thể làm lỡ anh, nhân lúc bây giờ chưa thành thân, mau chóng hủy bỏ hôn ước đi.” Dương gia chủ tán thưởng gật đầu, nha đầu Dương Nghiên này, rất biết điều, lại không biết, Hàn Thụy căn bản không có ý định giải trừ hôn ước, dù sao đại sự hôn nhân, sao có thể tùy tiện hủy bỏ, hơn nữa, Hàn Thụy cũng sẽ không giải trừ hôn ước với Dương phi, vì thế nghe vậy, lắc đầu cười: “Ngốc ạ, đại sự hôn nhân, sao có thể tùy miệng là hủy bỏ, huống hồ, chúng ta đã...” “Em biết.” Dương Nghiên cắn môi, ngượng ngùng: “Anh đang nói, đêm động phòng hoa chúc...” Hàn Thụy cười hắc hắc, khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, dịu dàng nói: “Nghiên nhi, từ bây giờ, nàng chính là nương tử của Hàn Thụy ta.” “Vâng.” Dương Nghiên mắt cười mông lung, hạnh phúc nhắm mắt lại.

Hàn Thụy thâm tình ngắm nhìn, từ từ tiến lại gần đôi môi anh đào của nàng, hôn xuống, cảm giác ấm áp, như mơ như ảo, khiến toàn thân Dương Nghiên nóng lên, đầu óc trống rỗng, quên cả suy nghĩ.

Hồi lâu, môi tách ra, Hàn Thụy ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt sa sầm của Dương gia chủ, lúng túng nói: “Dương thúc, xin lỗi, tình không tự cấm...” Dương Nghiên mặt ửng hồng như ráng mây, ngượng ngùng cúi mi, không dám nhìn Hàn Thụy, trong lòng ngọt ngào như mật.

“Hàn Thụy, con quá hồ đồ rồi.” Dương gia chủ giận dữ quát: “Con có biết, mối hôn sự này là do ai tác thành không.” Hàn Thụy mờ mịt, không khỏi thầm đoán, lẽ nào là người ông nội chưa từng gặp

mặt của Hàn Thụy, cũng chính là tể phụ đương triều Hàn Trung Ngạn?

"Là ông nội của con." Dương gia chủ chậm rãi nói.

Hàn Thụy kinh ngạc, rồi bừng tỉnh, khó trách Dương gia chủ lại tức giận như vậy, hóa ra mối hôn sự này, lại là do Hàn Trung Ngạn tác thành, như vậy cũng giải thích được, tại sao Dương gia lại phản đối, dù sao hai nhà là chính địch, Dương gia chủ tự nhiên không muốn gả con gái cho mình.

Tuy nhiên, Hàn Thụy lại không hối hận, dù sao mình đối với Dương Nghiên là thật lòng, cũng hy vọng nàng sống hạnh phúc, chứ không chỉ là một cuộc liên hôn giả dối.

"Chuyện này tạm thời gác lại, đợi các con về kinh sẽ bàn tiếp." Dương gia chủ thở dài: "Tối nay các con cứ ở lại đây đi, đợi ta bẩm báo với ông nội con xong, sẽ cho các con một câu trả lời chính xác." Dương Nghiên do dự, khẽ nói: "Vậy, cảm ơn ông ạ." "Ngoan." Dương gia chủ yêu chiều xoa mái tóc đen của Dương Nghiên, hiền từ nói: "Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải lên đường." Dương Nghiên cúi đầu, ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Dương gia chủ đi được vài bước xa, mới nhẹ nhàng nhảy xuống, đưa tay khoác lấy cánh tay Hàn Thụy, dịu dàng nói: "Đi thôi." Hàn Thụy khẽ gật đầu, bước theo, tiện thể hỏi: "Nghiên nhi, vừa rồi những lời đó, sao nàng không nói cho họ biết." "Nói rồi, chắc chắn sẽ bị phê bình giáo dục." Dương Nghiên buồn bã: "Em không muốn bị phạt nữa." Hàn Thụy nhún vai, tỏ vẻ hiểu, hai người sánh vai đi trên con đường nhỏ trong hành lang, Hàn Thụy đột nhiên nói: "Nghiên nhi, nàng có biết Dương phi là ai không?" "Em chỉ nghe nói là phi tần trong nội cung." Dương Nghiên khẽ nói: "Còn về dung mạo, thân hình, tính tình thế nào, thì không biết." "Chàng lo lắng cho an nguy của ta sao?" Dương Nghiên mỉm cười, đôi mắt trong veo sáng ngời lấp lánh tia ranh mãnh. "Chẳng lẽ

không phải sao?" Hàn Thụy hỏi lại: "Hoàng thất tông thân, quyền quý trọng thần, huân thích hiển hoạn, kẻ nào mà không phải là quan cao lộc hậu, giàu sang một phương, còn nàng chỉ là một cô gái thường dân bá tánh." Dương Nghiên mím môi nói: "Vậy thì đã sao, chỉ cần được ở bên chàng, cho dù là một thôn nữ nghèo hèn, cũng đáng giá." "Nàng..." Hàn Thụy nghẹn lời, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy mãnh liệt, sao mình lại trở thành kẻ bạc tình bạc nghĩa thế này.

Dương Nghiên chớp mắt nói: "Không cần áy náy đâu, cũng là tại ta...

Mẹ ta trước khi lâm chung từng nói với ta, bảo ta phải nắm chặt lấy chàng, không tiếc bất cứ giá nào, phải để ta sống một cuộc đời hạnh phúc vui vẻ." Hàn Thụy khẽ gật đầu, cha mẹ Dương Nghiên đều là người bình thường, nhưng lại có thể vì hạnh phúc của nàng mà nguyện ý mạo hiểm đối địch với trọng thần triều đình.

Vừa cảm động, Hàn Thụy vừa trịnh trọng nói: "Nghiên nhi, yên tâm đi, ta sẽ cho nàng hạnh phúc." "Vâng." Dương Nghiên khẽ cười, lúm đồng tiền như hoa, rực rỡ như ánh mặt trời, lộng lẫy đa dạng, khiến Hàn Thụy tim đập thình thịch.

Dương Nghiên tinh nghịch lè lưỡi, cười ranh mãnh: "Hàn lang, ta phải lên đường rồi, chàng mau về đi." Hàn Thụy quyến luyến không rời, dặn dò vài câu rồi mới quay về khách sạn.

Vừa vào sân đã thấy Chu Lâm đang ngồi trong lương đình, thong thả thưởng trà. "Anh rể, ăn cơm chưa?" Chu Lâm cười khẽ: "Nếu chưa thì ta kêu tiểu nhị mang ít rượu và thức ăn qua." "Làm phiền rồi." Hàn Thụy mỉm cười, bước tới, ngồi xuống ghế đá, uống một ngụm nước nóng rồi trêu: "Cô muộn thế này rồi còn chạy tới đây làm gì?" Chu Lâm khẽ bĩu môi, hừ một tiếng, hờn dỗi nói: "Ngươi còn mặt mũi mà nói, hại ta bị mẹ mắng cho một trận, còn tưởng ta bỏ trốn

giữa đường, chọc giận họ nữa." "Sao vậy?" Hàn Thụy hỏi, trong lòng có chút áy náy, không nên dẫn Chu Lâm ra ngoài chơi, càng không nên đưa cô đi hội chùa, nếu không cũng sẽ không gặp phải chuyện này. "Ta..." Chu Lâm vừa định mở miệng, đột nhiên nhớ ra mình và Hàn Thụy chẳng thân chẳng quen, sao có thể tiết lộ bí mật này ra ngoài, vội đổi lời: "Ta vốn đang ở yên trong phòng, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, tưởng có chuyện gì nên chạy ra xem sao...

Ủa, không phải ngươi đến Dương phủ sao?" "Không sai." Hàn Thụy thẳng thắn, giải thích: "Nhưng ta chỉ đến xem Dương Phi thôi, chứ không gặp được nàng ấy." "Không gặp được thì về, cũng không biết ở lại ăn bữa cơm." Chu Lâm trách móc: "Ta còn suýt tưởng ngươi lẻn đi mất rồi chứ." "Cô đang oán ta dẫn cô đi dạo phố à?" Hàn Thụy cười hì hì: "Ta xin lỗi là được chứ gì." "Hừ, ngươi biết là tốt rồi." Chu Lâm trừng mắt: "Ta là thân thể ngàn vàng, đi cùng ngươi xem người khác chê cười, đồn ra ngoài thì danh tiết của ta còn cần nữa không?" "Vậy phải làm sao đây." Hàn Thụy cười tủm tỉm: "Hay là, nàng lấy thân báo đáp đi." "Nằm mơ!" Chu Lâm nũng nịu: "Ta không rẻ tiền như vậy đâu." Hàn Thụy bất đắc dĩ nhún vai, tỏ vẻ không tin.

Thấy bộ dạng lười biếng của hắn, Chu Lâm không nhịn được cười, che miệng cười duyên.

Một lát sau, cô mới thu lại nụ cười, trầm ngâm nói: "Thật ra, ngươi không cần lo lắng, tuy ta chưa đến hoàng cung bao giờ, nhưng cũng hiểu đôi chút về phong thổ nhân tình.

Cái gọi là 'cận hương tình khiếp' chính là chỉ tình huống này, chúng ta nên đến bái tế di thể của mẫu thân đã khuất, có lẽ sẽ kích thích được ký ức của Dương Phi." Hàn Thụy nhíu mày, có chút do dự, làm vậy có hợp lễ nghi không, lỡ như thất bại, ký ức của Dương Phi không hồi phục, e rằng sẽ khiến Dương gia nổi giận.

Chu Lâm cười rạng rỡ, để lộ hàm răng trắng ngần, an ủi: "Không cần lo lắng, Dương gia đã đồng ý giúp đỡ thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Hơn nữa, Dương Phi đã mất hai mươi năm rồi, linh hồn cũng sớm đã tiêu tan, hiện tại chỉ là một cái xác, không có khả năng tấn công, chúng ta hoàn toàn có cơ hội đánh thức ý thức của nàng ấy, ngươi cứ cố gắng phối hợp là được." "Cô cho rằng Dương gia có thể đánh thức ý thức của Dương Phi?" Hàn Thụy nghi ngờ: "Cô nghe từ đâu mà biết Dương Phi là hoàng tộc tông thân, là sủng phi?" Chu Lâm mỉm cười: "Dương gia cũng có phủ đệ ở kinh thành.

Dương lão thái công, nghe đồn là hậu duệ của công thần khai quốc, rất được đế vương kính trọng.

Còn Dương Phi chính là cháu gái duy nhất của Dương lão thái công.

Sau khi Dương lão thái công qua đời, Dương Phi quá đau buồn, tinh thần hoảng hốt, cuối cùng u uất mà chết." "Nói vậy, nàng ấy là bệnh chết." Hàn Thụy bừng tỉnh ngộ. "Không phải bệnh chết, hẳn là tự sát." Chu Lâm lắc đầu, giọng chắc nịch, nói tiếp: "Dương lão thái công có ba người con trai, hai người con dâu, bốn người con gái, ngoài cháu trai trưởng phòng của Dương gia ra thì thân phận của nàng là tôn quý nhất.

Lúc Dương Phi qua đời, ta còn rất nhỏ, nên không rõ lai lịch của nàng." Hàn Thụy im lặng, suy nghĩ kỹ, Dương Phi là ai, tại sao lại chọn tự vẫn, lẽ nào có bí mật gì không muốn người khác biết...

Nghĩ mãi, trong đầu Hàn Thụy bỗng nảy ra một ý niệm, lòng kinh ngạc, vội vàng xua tay vứt bỏ ý nghĩ hoang đường đó.

Thấy hành động bất thường của Hàn Thụy, Chu Lâm kỳ quái hỏi: "Sao thế?" "Không có gì." Hàn Thụy lắc đầu, lảng sang chuyện khác:

"Sao cô biết nhiều thế, nghe từ đâu vậy?" "Đương nhiên là nghe tổ phụ kể lại." Chu Lâm cười khẽ: "Ngươi cũng thật là, mỗi lần nhắc đến Dương Phi đều lảng tránh, thật không hiểu, có phải ngươi đã quên mất sự tồn tại của nàng ấy rồi không?" "Ờ, không phải..." Hàn Thụy cười gượng, xua tay: "Thầy giảng bài, thỉnh thoảng có nhắc qua thôi, ta không cố ý đề cập, để tránh gợi lại chuyện cũ đau lòng." "Ồ." Chu Lâm ra vẻ đăm chiêu, không hỏi tới cùng.

Đúng lúc đó, tiểu nhị bưng cơm và thức ăn lên.

Hàn Thụy mời Chu Lâm dùng bữa, còn mình thì cầm đũa ăn.

Chu Lâm cũng không khách sáo, vui vẻ thưởng thức bữa trưa.

Chương 676

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Chẳng mấy chốc, Chu Lâm đã no, đặt bát đĩa xuống, ngẩng lên nhìn đồng hồ nước, ngạc nhiên nói: "Đã giờ Mùi sơ khắc rồi, mặt trời sắp lặn rồi kìa." Hàn Thụy nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàng hôn buông xuống, ráng chiều rực như lửa, lộng lẫy đa sắc, nhuộm đỏ cả bầu trời, đỏ rực như lửa cháy, chói lọi rực rỡ khiến người ta phải thán phục.

Hàn Thụy cười nói: "Thời gian trôi nhanh thật, thoáng cái đã đến tối rồi." "Đêm nay trăng rất đẹp." Chu Lâm hứng khởi nói: "Chúng ta đi ngắm trăng xem sao có được không?" "Ngắm trăng, không thành vấn đề." Hàn Thụy vui vẻ đồng ý, rồi lại hỏi: "Phải rồi, gần đây có chùa nào không?" Chu Lâm nhíu mày, do dự nói: "Cách đây khoảng năm trăm mét có một ngôi chùa tên là Thanh Lương, hương khói khá thịnh vượng." Hàn Thụy mắt sáng lên, háo hức nói: "Có muốn đến góp vui không?" Chu Lâm do dự không quyết, Hàn Thụy thúc giục: "Thôi bỏ đi, ta đi tìm chỗ khác vậy, để khỏi làm phiền sự thanh tịnh của Phật tổ." "Đừng đi mà." Chu Lâm vội vàng giữ lại: "Dù sao cũng còn sớm, chúng ta cứ qua đó, tiện thể thăm một người quen." "Ai vậy?" Hàn Thụy thuận miệng hỏi. "Đến nơi sẽ nói cho ngươi biết." Chu Lâm cười tươi như hoa, kéo tay áo Hàn Thụy, lôi hắn ra khỏi cửa.

Không hiểu vì sao, Hàn Thụy đi theo Chu Lâm ra khỏi khách điếm, dọc theo con đường nhỏ lát đá xanh, vòng qua khu phố xá sầm uất, đi một đoạn thì đến trước chùa Thanh Lương.

Chùa Thanh Lương được xây dựng bên cạnh hồ, dựa núi kề sông,

lưng tựa vào hồ nước mà xây, kiến trúc cổ kính trang nhã, cửa treo một chiếc đèn lồng, chiếu rọi cảnh sắc thanh u.

Chùa Thanh Lương là một tòa nhà ba tầng, chạm trổ rường cột, cổ thụ bao quanh, sân vườn có lối đi quanh co u tĩnh, mang đậm ý vị thiền.

Nhìn từ xa, có khói bếp lượn lờ bay lên, tràn ngập không khí tường hòa, yên tĩnh.

Hàn Thụy hơi ngẩn người, sau đó vui mừng hẳn lên, cười ha hả: "Thì ra là ở đây, người quen mà cô nói, không phải là cao tăng trong chùa chứ?" "Ngươi nói đúng rồi." Chu Lâm mím môi cười, gương mặt ửng hồng, ánh mắt long lanh, thoáng chút e thẹn nhưng cũng đầy mong đợi.

Hàn Thụy cười khẽ, bước vào chùa, đi qua một con hẻm nhỏ yên tĩnh để đến đại điện của chùa Thanh Lương.

Chỉ thấy đại điện rộng rãi khoáng đạt, tượng Phật được thờ cúng sống động như thật, trang nghiêm túc mục, bảo tướng uy nghi.

Hai bên tượng Phật, trên tường treo đủ loại tượng Phật khác nhau.

Lúc này, trong đại điện có hai người đàn ông đang đứng ở phía dưới tượng Phật, nhỏ giọng bàn bạc điều gì đó.

Sự xuất hiện của Hàn Thụy và Chu Lâm lập tức thu hút sự chú ý của họ, họ ngừng nói chuyện, ánh mắt nhìn sang.

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của hai người, Chu Lâm có chút căng thẳng, lén siết chặt thanh kiếm bên hông.

Hàn Thụy lại rất bình tĩnh, chậm rãi bước tới, chắp tay nói: "Bần tăng họ Hàn, tên là..." "Ta nhận ra ngươi, ngươi là thiếu niên lang quân hôm qua đến chùa xin xăm." Một người đàn ông thân hình vạm vỡ lên tiếng, cười nói: "Sao, không định giải xăm à?" "Ta..." Hàn

Thụy vừa định trả lời, bỗng cảm thấy một luồng áp lực ập đến, toàn thân bất giác run lên, lòng hoảng hốt không yên, trán đổ mồ hôi, nhưng vẫn cắn răng kiên trì, cố gắng giữ bình tĩnh, mỉm cười nói: "Không biết hai vị sư phụ xưng hô thế nào, đợi ở đây, có điều gì chỉ giáo chăng?" Hai người đàn ông nhìn nhau, người hơi mập hơn lên tiếng, trầm ổn nói: "Tại hạ là Trần Thiện Thành, là phương trượng kiêm thủ lĩnh hộ vệ của chùa Thanh Lương." "Ta tên Trần Thiện Vũ, cũng là hộ vệ của chùa Thanh Lương." Người đàn ông gầy gò, thái độ kiêu ngạo.

Hàn Thụy khẽ gật đầu, tươi cười nói: "Hân hạnh, hai vị có gì phân phó, cứ nói thẳng không sao, việc gì làm được, tuyệt không từ chối." "Không dám." Trần Thiện Thành cười nhạt: "Chúng tôi chỉ phụng mệnh bảo vệ an nguy của tiểu thư, không có ý gì khác, hai vị cứ tự nhiên, không cần câu nệ gì cả." Hàn Thụy chớp chớp mắt, trong lòng càng thêm chắc chắn mình không đoán sai.

Nhưng đã biết họ đã nói không có ác ý, dĩ nhiên hắn cũng vui vẻ nhàn rỗi.

Hắn cười một tiếng, định dẫn Chu Lâm rời khỏi chùa Thanh Lương, để khỏi vì nể mặt mà khó từ chối.

Nào ngờ Trần Thiện Vũ lại chặn lại, mỉm cười nói: "Hai vị thí chủ xin dừng bước." "Hửm?" Hàn Thụy có phần cảnh giác, trầm ngâm một lát rồi mới chậm rãi nói: "Hai vị có việc gì sao?" "Chúng tôi muốn mời hai vị cùng đi ngắm trăng, không biết Hàn huynh đệ thấy thế nào?" Trần Thiện Vũ hỏi. "Chuyện này..." Hàn Thụy do dự, cân nhắc xem lý do này có đủ thuyết phục không.

Đúng lúc đó, Chu Lâm lại khẽ kéo vạt áo Hàn Thụy, ra hiệu hắn không cần từ chối, thản nhiên nói: "Đa tạ hai vị đã mời, vậy chúng tôi xin cung kính không bằng tuân mệnh." "Hoan nghênh hai vị." Trần Thiện Thành cười nói.

Hàn Thụy gật đầu, cũng không do dự, quay người đi trước ra khỏi cửa lớn.

Chu Lâm theo sau hắn, hai người hộ vệ cũng đi theo. "A Di Đà Phật." Bất chợt, một tiếng niệm Phật trong trẻo dễ nghe vang lên.

Mọi người nghe tiếng, đều quay đầu nhìn theo, chỉ thấy ở bậc thềm của chùa Thanh Lương, một bóng dáng yêu kiều thướt tha trong bộ y phục trắng muốt, nhẹ nhàng bay tới, uyển chuyển đứng yên, dáng người duyên dáng, mái tóc đen búi cao, cài một chiếc kim ti phượng quan, cắm trâm thất bảo châu, mình mặc cung trang màu vàng ngỗng, eo thắt đai lưng, chân đi hài mây, dáng vẻ đoan trang tao nhã, xinh đẹp không gì sánh bằng.

Trong phút chốc, Hàn Thụy ngây người thất thần, mắt tròn miệng dẹt. "Oa!" Chu Lâm cũng lộ vẻ kinh ngạc, tán thưởng: "Đẹp quá!" "Hai người quen nhau à?" Trần Thiện Thành kinh ngạc hỏi, rồi lại thấy bình thường, dù sao Hàn Thụy và Chu Lâm vốn là người quen cũ, gặp nhau có chút kinh ngạc cũng là chuyện thường tình.

Hàn Thụy hoàn hồn, ho khan một tiếng, nói lấp lửng: "Chu huynh, sao huynh lại đến đây?" "Cùng ta đến chùa Thanh Lương dâng hương cầu phúc." Chu Lâm khẽ nói: "Còn ngươi?" Hàn Thụy do dự một chút, cười tủm tỉm: "Cũng gần như vậy." "Thật trùng hợp." Chu Lâm khẽ nói: "Vậy cùng nhau cầu phúc đi." "Được thôi." Hàn Thụy vui vẻ đồng ý, rồi quay người gọi: "Hai vị, mời!" Hai người hộ vệ lần lượt đi theo.

Phương trượng của chùa Thanh Lương, Trần Thiện Thành và Trần Thiện Vũ thì im lặng đi phía sau, không nói lời nào.

Bốn người đến Đại Hùng Bảo Điện, Trần Thiện Thành chắp tay trước ngực, niệm Phật hiệu, thành kính nói: "A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai." Sau đó, Trần Thiện Vũ cũng cúi người gập lưng, thành kính

nói: "A ni đà Phật." Hai người hành lễ xong, Trần Thiện Thành tươi cười hòa nhã hỏi: "Hai vị quý tính, sư thừa môn phái nào?" "Gia phụ húy Lâm Hải." Hàn Thụy cười nói: "Học nghệ không tinh, chỉ được cái danh tán tu Giang Nam." "Thì ra là công tử của Lâm sư phụ, thất kính, thất kính." Trần Thiện Thành vỡ lẽ, rồi lại hỏi: "Nghe nói Lâm sư phụ đã qua đời mấy chục năm, sao công tử không để tang giữ hiếu, lại chạy đến kinh thành?" "Haiz, đừng nhắc nữa, nói thật không giấu gì, nửa tháng trước, cha ta đã bệnh mất, trước khi lâm chung dặn dò ta, nhất định phải thay ông hoàn thành di nguyện, đến chùa Thanh Lương dâng hương, cầu bình an cho vong phụ." Hàn Thụy đau đớn tột cùng, khóe mắt ẩn hiện lệ quang.

Đây là lời thật, tuy chưa nói hết, nhưng mấy người có mặt cũng hiểu rõ nguyên do.

Trần Thiện Thành nhíu mày, quan tâm hỏi: "Lâm sư phụ mất như thế nào?" "Bị gian nhân hãm hại." Hàn Thụy căm hận nói: "Thù giết cha, không đội trời chung." Ặc, Trần Thiện Vũ ngạc nhiên, không nhịn được cười, khuyên nhủ: "Lâm sư phụ dưới suối vàng có biết, có lẽ cũng hy vọng ngươi sớm ngày tìm ra hung thủ báo thù rửa hận, không cần quá đau lòng." "Xin nhận lời chúc của hai vị." Hàn Thụy lau khóe mắt, nặn ra một nụ cười, khẽ nói: "Vẫn là nói chuyện chính đi, hôm nay ta đến chùa dâng hương, không chỉ để tế điện cha ta, mà còn tiện thể ngắm cảnh trong chùa." Chùa Thanh Lương chiếm diện tích rộng lớn, hòn non bộ, đình đài, hoa cỏ, ao hồ đầy đủ cả.

Đặc biệt là ngọn núi cao ngất hùng vĩ, kỳ hoa dị thảo mọc khắp nơi, cây cối xanh tươi rậm rạp, dòng sông trong vắt uốn lượn chảy qua, thỉnh thoảng có những đám mây trôi lững lờ, tựa như tiên cảnh, khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Không chỉ vậy, sau khi dạo một vòng trong chùa, hắn phát hiện suối nước trong núi, sóng biếc gợn lăn tăn, trong veo thấy đáy, vô cùng

sảng khoái tâm hồn, khiến Hàn Thụy không ngớt lời khen ngợi.

Khen xong, hắn mới nhớ ra chuyện chính, vội vàng cáo lui, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, một hòa thượng vội vã đi tới, thấy Hàn Thụy, mỉm cười nói: "A Di Đà Phật, thí chủ, bần tăng phụng mệnh phương trượng đại sư, mời ngài đến trai phòng dùng bữa, để tỏ chút lòng thành." "Hàn công tử, chúng ta đi đi." Chu Lâm nhỏ giọng nói: "Phương trượng thịnh tình mời, không thể phụ lòng." "Được rồi, phiền sư phụ dẫn đường." Hàn Thụy bất đắc dĩ, đành phải đồng ý, nhưng vẫn lén lén nháy mắt với cô.

Cô gái thông minh lanh lợi lập tức hiểu ý Hàn Thụy, khóe miệng cong lên một nụ cười dịu dàng ngọt ngào, nhẹ nhàng nói: "Trần tiên sinh, Trần thúc thúc, chúng ta cũng đi đi." "Được thôi." Trần Thiện Thành và Trần Thiện Vũ đương nhiên không có ý phản đối, cười tươi rói nói: "Vậy phiền các vị rồi." Hàn Thụy khẽ lắc đầu, nói một tiếng với tiểu sa di bên cạnh, dẫn ba người đi lên núi.

Không bao lâu sau, trong một khoảng sân vắng vẻ, sâu thẳm của ngôi chùa, họ nhìn thấy một thiền phòng.

Đẩy cửa bước vào, căn phòng bài trí đơn giản nhưng khá gọn gàng.

Một pho tượng Phật cổ kính trang nhã được dựng lên, hiền từ nhân hậu, mặt mày tươi cười, tạo cảm giác thân thiết gần gũi.

Trên bàn thờ, hương nến cháy, khói lượn lờ bay lên, lan tỏa trong không khí, mùi hương thanh khiết nồng đậm dễ chịu. "Ngồi đi." Trần Thiện Thành chỉ vào bồ đoàn, khách sáo nói: "Uống trà hay trà canh?" "Không cần." Hàn Thụy lắc đầu: "Chúng tôi ăn no căng rồi, cố ý đến đây dâng hương bái Phật, không vì điều gì khác, đơn thuần chỉ vì mẹ tôi thích thôi." Hàn Thụy và Chu Lâm nhìn nhau, khẽ gật đầu, rồi quỳ

ngồi trên bồ đoàn, lắng nghe Trần Thiện Thành và Trần Thiện Vũ trò chuyện.

Nói một lát, Trần Thiện Thành mới chú ý đến Hàn Thụy và mọi người, khẽ hỏi: "Dám hỏi hai vị cao danh quý tính?" "Ta tên Chu Lâm." Chu Lâm mỉm cười nói.

Trần Thiện Thành hơi ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Thì ra là Chu cô nương." "Trần tiên sinh, ngài biết ta sao?" Chu Lâm kinh ngạc, đôi mắt đẹp thoáng qua một tia vui mừng. "Đương nhiên." Trần Thiện Thành cười ha hả: "Chu cô nương là khách quen của chùa Thanh Lương, mỗi lần đều đến chỗ chúng tôi xin chén trà uống." "Vậy còn Trần công tử thì sao?" Chu Lâm hỏi, ánh mắt long lanh như nước mùa thu.

Trần Thiện Thành cười, giải thích: "Tại hạ họ Trần tên Thiện Văn." "Thảo nào." Chu Lâm mỉm cười: "Thảo nào vừa rồi, hai người cứ nói về ta mãi." "Cái gì?" Hàn Thụy ngơ ngác. "Trần tiên sinh." Chu Lâm cười tươi rạng rỡ, e thẹn nói: "Vị này là..." "Ồ." Trần Thiện Thành lập tức tỉnh ngộ, vỗ trán cười khổ: "Xin lỗi, suýt quên giới thiệu, ta là thiếu đông gia của thương hiệu Trần thị, Trần Thiện Văn." Trần Thiện Vũ lúc này mới nói: "Chúng ta cũng coi như là bạn cũ rồi, ta là Trần Thiện Vũ." Chu Lâm vội vàng cúi người hành lễ, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười, khẽ nói: "Đã ngưỡng mộ đại danh của hai vị từ lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là đông gia của thương hiệu lớn, tướng mạo đường đường, khí vũ phi phàm." "Quá khen." Trần Thiện Thành mỉm cười: "Ngược lại Chu cô nương tài sắc vẹn toàn, khiến người ta khâm phục." "Đâu có, ta chỉ chém gió lung tung thôi." Chu Lâm khiêm tốn.

Sau một hồi hàn huyên, mọi người ngồi xuống.

Một lát sau, tiểu sa di bưng lên một bộ trà cụ.

Trần Thiện Thành lấy trà rửa sạch, pha một ấm trà, khẽ nhấp một ngụm, mỉm cười nói: "Trà Phổ Nhĩ của chùa Thanh Lương, là danh trà hàng đầu, thử xem." "Cảm ơn." Hàn Thụy đưa tay cầm tách trà, khẽ ngửi, rồi thưởng thức.

Chu Lâm cũng cầm tách trà, khẽ nhấp, từ từ thưởng thức.

Một lúc lâu sau, cô mỉm cười khen: "Không tồi." "Trà ngon." Trần Thiện Vũ cũng đồng tình: "Không thua kém trà ở các quán trà bên ngoài." "Không bằng Trần huynh đệ thân thể ngàn vàng, yếu ớt không chịu nổi, một tách trà bình thường mà cũng có thể nếm ra hương vị." Trần Thiện Thành cười nói: "Khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác." "Trần tiên sinh quá khen rồi." Chu Lâm ngượng ngùng nói.

Trần Thiện Vũ cười ha hả, lảng sang chuyện khác, trêu: "Mà này, hai vợ chồng các người, sao đột nhiên lại đến kinh thành vậy?" "Ách, nói ra thật xấu hổ, dạo gần đây, ta vẫn luôn ở phủ của Hàn công tử." Chu Lâm khẽ nói: "Đêm nay vừa đúng dịp yến tiệc, nên tiện thể đến ăn chực." "Ồ, vậy à." Trần Thiện Thành trầm ngâm: "Nhưng mà, Hàn công tử mấy năm gần đây rất ít tổ chức yến tiệc, sao hôm nay lại..." Trần Thiện Vũ liếc nhìn Hàn Thụy, ám chỉ: "Ta đoán là vì bệnh tình của mẹ hắn." "Chuyện này..." Trần Thiện Thành do dự, rồi lại nghĩ, Hàn Thụy đã đến kinh thành, chắc chắn có điều cầu xin, mình giúp đỡ một chút cũng không sao.

Trong lòng đã quyết, Trần Thiện Thành ngẩng đầu, mỉm cười: "Ta ở đây quả thật có một món quà muốn tặng cho hai vợ chồng các ngươi." "Thứ gì vậy?" Chu Lâm tò mò hỏi. "Tạm thời giữ bí mật." Trần Thiện Thành ra vẻ bí ẩn, rồi cười nói: "Dù sao cũng tuyệt đối quý giá, đảm bảo hai người sẽ thu hoạch phong phú, vui đến quên cả đường về." "Ha ha, Trần tiên sinh thật biết đùa." Trần Thiện Vũ cười một tiếng, cũng không hỏi thêm, chuyển chủ đề, cùng Trần Thiện Thành tán gẫu một lát rồi đề nghị cáo từ.

Trần Thiện Thành vội vàng giữ lại: "Hai vị sao phải đi sớm thế, ở lại chùa cũng tiết kiệm tiền." "Không cần khách sáo, chúng tôi cũng từ Dương Châu đến, còn có một số việc vặt phải xử lý, không tiện ở lại lâu." Trần Thiện Vũ từ chối một cách mơ hồ.

Trần Thiện Thành cũng biết nhìn sắc mặt, đương nhiên hiểu rằng Trần Thiện Vũ sợ làm lỡ hành trình của họ, liền sảng khoái cười nói: "Được rồi, vậy hôm khác có cơ hội lại tụ họp." "Có duyên sẽ gặp lại." Trần Thiện Vũ chắp tay nói.

Trần Thiện Thành cười gật đầu, sau khi chào hỏi xong liền muốn tiễn khách.

Bỗng nhiên, rèm cửa lay động, lại có một bóng người bước vào.

Nhìn rõ dung mạo người đến, vẻ mặt Trần Thiện Vũ trở nên vô cùng lạnh lùng, còn Trần Thiện Thành thì lộ ra nụ cười nhạt.

Người bước vào, kinh ngạc thay lại là một thanh niên trẻ tuổi tuấn tú, mặc gấm vóc lụa là, thân hình thon dài, mặt như quan ngọc, phong lưu phóng khoáng, anh tư bừng bừng, khí độ phi phàm, một dáng vẻ công tử phong nhã, ôn nhuận như ngọc. "Cha." Chàng thanh niên tuấn tú nhìn thấy Trần Thiện Thành, vội bước tới đón, cung kính thi lễ, giọng điệu có mấy phần kích động: "Sao cha cũng về vậy ạ?" "Ta về thăm mẹ." Trần Thiện Thành ôn hòa cười, nắm lấy cánh tay hắn, kéo chàng thanh niên tuấn tú đến bên cạnh ngồi xuống, hỏi: "Mấy ngày nay, con sống thế nào?" Chàng thanh niên tuấn tú ngượng ngùng nói: "Cũng ổn ạ." "Vậy thì tốt." Trần Thiện Thành vui mừng gật đầu, bỗng nhíu mày, hỏi: "Phải rồi, anh trai con đâu?" "Anh..." Chàng thanh niên tuấn tú do dự một chút, khẽ nói: "Đã... chết rồi." Trần Thiện Thành sững người, rồi thở dài, an ủi: "Nén bi thương thuận theo lẽ trời vậy." "Vâng, con biết." Chàng thanh niên tuấn tú gượng cười. "Hàn Thụy, đây là con trai lớn của ta Trần Văn Long." Trần Thiện Thành mỉm

cười nói. "Chào Hàn huynh." Chàng thanh niên tuấn tú đứng dậy, lịch sự nói. "Không cần khách sáo." Hàn Thụy khẽ xua tay, mỉm cười: "Sớm đã nghe đại danh của hiền đệ, hôm nay mới gặp, thật là hân hạnh." "Hàn huynh khách sáo rồi." Trần Văn Long mỉm cười: "Ta chỉ là một thứ dân vô dụng, đâu dám nhận đại danh này." Hàn Thụy không khỏi bật cười, tính cách khiêm tốn cẩn thận của Trần Văn Long quả thật rất giống cha hắn, nhưng lại linh hoạt hơn nhiều.

Nói chuyện phiếm vài câu, Trần Thiện Thành đột nhiên nói: "Hàn Thụy, cậu không ngại thì cân nhắc kỹ xem, điều kiện của Trần gia chúng tôi thế nào?" Hàn Thụy ngẩn ra, rồi lập tức vỡ lẽ.

Gã này chắc chắn đã nhìn ra quan hệ giữa Trần Văn Long và Chu Lâm không đơn giản, món quà gọi là kia, chắc là để tác thành nhân duyên cho hai người. "Xin lỗi, tôi đã có hôn ước rồi." Hàn Thụy thẳng thắn nói: "E rằng phải để Trần tiên sinh thất vọng rồi." Trên mặt Trần Văn Long thoáng qua vẻ ảm đạm, cúi đầu không nói. "Thì ra là vậy." Trần Thiện Thành tiếc nuối nói: "Là ta đường đột rồi." Chu Lâm nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Phu quân đừng nghĩ nhiều, Hàn lang không đồng ý cũng là chuyện thường tình." "Vâng." Trần Văn Long im lặng.

Hàn Thụy thản nhiên cười nói: "Trần tiên sinh không cần nản lòng, tục ngữ nói rất hay, trai khôn lấy vợ, gái lớn gả chồng, mỗi người tự tìm mẹ cho mình.

Tuy tôi không thể cưới Chu cô nương, nhưng nàng ấy gả cho ai cũng không liên quan đến tôi, không cần quá chấp nhất chuyện này." "Chưa chắc đâu." Chu Lâm hờn dỗi nói một câu. "Ồ, xin được nghe rõ." Hàn Thụy hứng thú hỏi: "Chẳng lẽ Chu cô nương thích Trần huynh đệ, nhất quyết phải gả cho hắn mới được sao?" Chu Lâm trừng mắt, khẽ hừ: "Đừng nói bậy, ta chỉ cảm thấy..." Nói đến nửa chừng, Chu Lâm dừng lại, liếc trộm Trần Văn Long bên cạnh, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, kiều diễm như sắp nhỏ lệ, đôi mắt đẹp long lanh,

thoáng chút dịu dàng, tình tứ. "Khụ!" Trần Thiện Thành ho nhẹ, che giấu vẻ ngượng ngùng, cười tủm tỉm nói: "Hàn Thụy, chúng ta ra sân trước uống trà, đợi bữa trưa." "Không cần đâu." Hàn Thụy lắc đầu: "Ta còn phải nhanh chóng lên đường, nếu không sẽ lỡ mất dịch quán để nghỉ trọ lúc hoàng hôn." "Trùng hợp vậy sao?" Trần Thiện Thành kinh ngạc. "Đúng là rất trùng hợp." Hàn Thụy gật đầu, cười khẽ: "Không giấu gì các vị, tối nay ta sẽ nghỉ lại ở dịch trạm một đêm, ngày mai sẽ trở về Giang Ninh." "Sao lại vội vàng thế?" Trần Thiện Thành nhíu mày: "Chẳng lẽ Dương Châu có chuyện gì à?" "Đúng là có chuyện." Hàn Thụy cũng không giấu giếm, giải thích lại sự việc.

Trần Thiện Thành bừng tỉnh ngộ, thở dài: "Thì ra là vậy, nếu không cậu cũng sẽ không vội vàng rời khỏi Dương Châu." "May nhờ có Trần tiên sinh giúp đỡ, nếu không bây giờ tôi chắc chắn đã bị bắt về đại lao của Hình bộ rồi." Hàn Thụy cảm kích nói.

Trần Thiện Thành cười nói: "Đều là bạn bè, giúp đỡ lẫn nhau thôi, không cần bận tâm.

Hơn nữa ta cũng là sau khi nghe chuyện của cậu mới có sự thôi thúc này, nếu không cho dù cậu không khai, ta cũng sẽ không làm khó cậu." "Cảm ơn, ngày khác nhất định sẽ đến tận nhà bái phỏng." Hàn Thụy trịnh trọng nói, lần này là thật tâm thật ý. "Khách sáo." Trần Thiện Thành gật đầu cười.

Nói chuyện phiếm vài câu, Hàn Thụy và Trần Văn Long từ biệt, chuẩn bị rời đi. "Hàn huynh, đợi một chút." Vừa quay người, lại nghe Trần Văn Long gọi, Hàn Thụy quay lại, nghi hoặc hỏi: "Còn có chuyện gì sao?" Trần Văn Long do dự một chút, khẽ nói: "Có thể xin hỏi một chút, đại ca của ta bị hại như thế nào?" Hàn Thụy chớp chớp mắt, mỉm cười: "Anh ấy làm việc ở Tuần kiểm ty ngoại thành Dương Châu, kết quả bị ám sát giữa phố chợ, hung đồ bịt mặt quấn khăn đen, thân hình cao gầy, kiếm pháp tinh xảo sắc bén..." "Đại ca của ngươi là

tuần kiểm, phụ trách tra xét hàng cấm, sao lại gặp phải hung phạm..." Trần Thiện Thành xen vào, nhíu mày: "Có nhầm lẫn gì không?" Hàn Thụy khẽ lắc đầu, nghiêm túc nói: "Chắc chắn là thật, lúc đó, ta cũng sợ chết khiếp, hoàn toàn không có sức chống cự, liền bị sát thủ khống chế.

Nếu không có vị thị vệ kia liều mạng cứu giúp, e rằng ta bây giờ đã chết rồi." "Thật là tạo nghiệt." Trần Thiện Thành thở dài: "Đứa trẻ đáng thương, lại gặp phải tai họa như vậy." "Ta muốn báo thù rửa hận cho huynh ấy." Trần Văn Long nghiến răng nghiến lợi.

Hàn Thụy trầm ngâm một lát, đề nghị: "Ta thấy vẫn nên điều tra cho rõ ràng thì hơn, nếu không sau này nói không chừng lại xảy ra bi kịch tương tự.

Dù sao ngươi cũng nói, hung đồ rất giảo hoạt, có thể đã trốn thoát rồi." "Lời của Hàn huynh rất phải, ta nhất định phải truy tra đến cùng, đòi lại công đạo cho đại ca." Trần Văn Long nắm chặt tay, đôi mắt tràn đầy phẫn hận. "Nhưng mà..." Hàn Thụy có chút do dự, cân nhắc một lát, chậm rãi nói: "Trần huynh đệ, chuyện này, ta thấy không ổn, tốt nhất vẫn là nói cho lệnh tôn biết." Trần Thiện Thành ngạc nhiên, rồi phản ứng lại, cười khổ: "Hàn Thụy, ngươi hiểu lầm rồi, ta không có ý ngăn cản Văn Long." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Hàn Thụy vỗ ngực: "Ta đã nói rồi, Trần huynh rộng lượng nhân từ, quyết không can thiệp vào chuyện riêng của tiểu bối." "Ha ha, đó là tự nhiên." Trần Thiện Thành cười một tiếng, trong lòng thầm mắng, tiểu tử nhà ngươi, ra vẻ đạo mạo, giả dối.

Hàn Thụy cười ha hả hai tiếng, chuyển chủ đề: "Phải rồi, hai người đây là..." "Chúng tôi định đến phủ thành Dương Châu thăm lão trượng nhân và nhạc phụ, nhưng đi ngang qua đây, vừa hay cậu đến, nên mời cậu cùng đi." Trần Thiện Thành nói: "Tiện thể ôn lại chuyện cũ." Hàn Thụy do dự một chút, chậm rãi nói: "Tôi cũng muốn cùng

Trần huynh trò chuyện thỏa thích, nhưng tôi còn có việc, phải lập tức lên đường đến Giang Ninh." "Chuyện gì?" Trần Thiện Thành ngạc nhiên: "Gấp gáp vậy sao?" Hàn Thụy khổ sở nói: "Thật không dám giấu, nha môn diêm thiết ở Dương Châu, vì vụ án tham nhũng liên lụy khá rộng, tôi phụng mệnh đốc thúc điều tra vụ án này, nên mới phải gấp rút đến Dương Châu." Trần Thiện Thành đã hiểu, im lặng một lát, ôn tồn nói: "Nếu đã vậy, ta tiễn cậu một đoạn." "Đa tạ Trần huynh, nhưng không cần phiền huynh, để xa phu đưa tôi về là được." Hàn Thụy vội từ chối, mình cưỡi ngựa đi, cũng không tốn nhiều sức. "Không sao, chỉ là nhấc tay một cái thôi." Trần Thiện Thành kiên trì nói: "Hơn nữa, ta cũng muốn nhân cơ hội này làm quen với hoàng đế bệ hạ của quý quốc." Hàn Thụy cạn lời, thầm nghĩ, sao ta không biết, ngươi lại có dã tâm như vậy...

Ờ, hình như không chỉ là dã tâm, mà là dã tâm bừng bừng, hùng tâm tráng chí a. "Đi thôi." Trần Thiện Thành nắm chặt dây cương, phân phó xa phu khởi hành.

Cỗ xe ra khỏi huyện thành, Trần Thiện Thành chỉ dẫn Hàn Thụy đi về hướng đông bắc, đột nhiên nói: "Phải rồi, ta suýt quên nói cho ngươi biết, mấy hôm trước ta có nhờ người mua được một tấm bản đồ." "A." Hàn Thụy kinh ngạc: "Trông thế nào?" "Đừng vội, lát nữa sẽ đưa cho ngươi." Trần Thiện Thành cười một tiếng, tiếp tục: "Hàn huynh, không lâu trước, ta đi du lịch ở Dương Châu, vừa hay gặp triển lãm tranh của ngươi." "Trần huynh đã xem rồi sao?" Hàn Thụy tò mò. "Ừm, tác phẩm rất đẹp." Trần Thiện Thành khen ngợi: "Phong thái duyên dáng, sống động như thật, như người thật, đặc biệt là chữ ký ở chỗ lạc khoản, càng thêm truyền thần, chân thực." Hàn Thụy cười một tiếng, khiêm tốn: "Quá khen, Trần huynh ưu ái rồi." "Đây không phải là nịnh hót đâu." Trần Thiện Thành nghiêm túc nói: "Ta dám đảm bảo, trong cả thành Trường An này, không có một bức họa nào có thể

sánh bằng." "Khen ta như vậy, khiến ta rất kiêu ngạo đó." Hàn Thụy sờ mũi, có chút ngại ngùng.

Nhìn vẻ mặt e thẹn của Hàn Thụy, Trần Thiện Thành bật cười, lắc đầu nói: "Hàn huynh, tài hoa của ngươi không cần bàn cãi, chỉ có điều, thời buổi này chuộng thơ từ ca phú, cầm kỳ thư họa, vẽ tranh chỉ là tiểu đạo, không đáng được khen ngợi." Hàn Thụy cười nói: "Không sai, ta chỉ học qua mấy ngày tản văn tiểu phú, không chuyên nghiên cứu hội họa, không đáng nhắc đến." "Ta lại cho rằng, kỹ năng vẽ của ngươi siêu phàm nhập thánh." Trần Thiện Thành cười nói: "Không tin, ngươi xem." "Hửm, cái gì?" Hàn Thụy ngây người, ngơ ngác không hiểu, vươn đầu nhìn qua, lập tức ngẩn người.

Chỉ thấy Trần Thiện Thành từ trong tay áo lấy ra một bức thư pháp, trải ra giữa hai đầu gối, mở giấy Tuyên, chấm mực vung bút.

Một loạt những nét bút đậm đà, phiêu dật phóng khoáng, như tranh thủy mặc vẩy mực, lan tỏa ra.

Nét bút sắc bén, mạnh mẽ, như được khắc bằng móc sắt, nét bạc, hình như được đẽo gọt bởi bàn tay ma quỷ, vừa tinh xảo vừa linh hoạt.

Bất kể Hàn Thụy có thừa nhận hay không, sau khi Trần Thiện Thành vẽ xong, đưa bức thư pháp qua, cười nói: "Hàn huynh thấy bức tranh này thế nào?" "Quá đẹp." Hàn Thụy thành khẩn nói, từ tận đáy lòng khâm phục: "Quả thực có thể gọi là quỷ phủ thần công." "Hàn huynh quá khen." Trần Thiện Thành khiêm tốn: "Bức tranh này, cũng là do ta tình cờ tìm được trong thư phòng, không đáng tiền." Hàn Thụy chăm chú quan sát, khẽ gật đầu, tán thưởng: "Đúng là như vậy, tuy bút lực hùng hậu mạnh mẽ, nhưng vẫn còn non nớt." "Ồ." Trần Thiện Thành hơi ngạc nhiên, rồi lại thấy bình thường.

Dù sao tuổi của Hàn Thụy không lớn, có thể đạt đến trình độ này

đã không dễ dàng, đâu có thời gian để luyện tập kỹ năng vẽ.

Hàn Thụy vui mừng nói: "Trần huynh có thể tìm được sư phụ thích hợp, thật là may mắn, chẳng bao lâu nữa, ắt sẽ tỏa sáng rực rỡ." "Nhận lời chúc của ngươi." Trần Thiện Thành cười nhạt, trong lòng lại có mấy phần tự giễu, từ xưa đến nay nghệ thuật vẽ không phân biệt, tác phẩm của hắn cũng không tồi, nhưng lại chưa thể gọi là tỏa sáng rực rỡ.

Hàn Thụy khẽ gật đầu, lừa gạt: "Chúng ta trao đổi phương thức liên lạc, có cần thỉnh giáo Trần huynh điều gì, cứ cho người thông báo, dù vào nước sôi lửa bỏng, cũng không từ nan." Trần Thiện Thành sảng khoái cười nói: "Nhất định, nhất định." Hai người trao đổi số điện thoại, hàn huyên vài câu, Trần Thiện Thành mới thúc giục Hàn Thụy nhanh chóng rời đi, để tránh đêm khuya đường xa, đi lại gập ghềnh khó khăn.

Hàn Thụy chắp tay từ biệt, cưỡi ngựa rời đi, chạy được trăm mét, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói phía sau, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Từ xa, Trần Thiện Thành đứng bên cạnh xe ngựa, vẫy tay ra hiệu với hắn.

Hàn Thụy cười một tiếng, vung roi, thúc ngựa phi nhanh, dần dần đi xa.

Qua một lúc lâu, khi trong tầm mắt không còn thấy bóng dáng của Trần Thiện Thành, Hàn Thụy thở phào một hơi, cúi đầu nhìn bức tranh trong tay, không khỏi bật cười, cảm thán: "Không ngờ, vị Trần huynh này, lại có nhã hứng như vậy." "Công tử, đây là chuyện gì vậy?" Hộ vệ áo gấm hỏi: "Đó là ai?" "Bạn bè." Hàn Thụy nói, không muốn tiết lộ thân phận của Trần Thiện Thành, để tránh gây thêm rắc rối, khiến người khác đoán già đoán non.

Cẩm y vệ có chút bối rối, nhưng cũng biết điều không hỏi thêm, điều khiển ngựa đi bên cạnh, từ từ tiến lên.

Một lúc lâu sau, bỗng nghe bên tai có tiếng gọi, quay đầu nhìn lại, thì ra là con ngựa đỏ như chà là tuấn mã kia, đang hí vang với hắn. "He he, ta nói này, ngươi chạy nhanh thế làm gì." Hàn Thụy cười tủm tỉm: "Cũng không thiếu tay thiếu chân, vội cái gì?" "Hí~" Con tuấn mã đỏ như chà là hí lên, như đang oán trách. "Được rồi, được rồi, lần sau chú ý, lần sau chú ý..." Hàn Thụy xin lỗi, điều chỉnh tốc độ, đi chậm lại.

Đi được vài bước, bỗng nghe thấy phía sau có giọng nói trong trẻo dễ nghe: "Này, ta tên Lý Hi Âm, cha ta là tri phủ Dương Châu." Hàn Thụy ngạc nhiên quay đầu, thấy một đám cô gái trẻ trung xinh đẹp, kiều diễm lanh lợi, đang vây quanh một cô gái xinh đẹp, vui vẻ nô đùa.

Hắn không khỏi ngẩn ra, rồi cười tủm tỉm vẫy tay: "Các vị cô nương, buổi sáng tốt lành." Các cô gái đồng loạt dừng lại, ánh mắt lấp lánh, gương mặt ửng hồng, lén lén nhìn chàng trai kia, ánh mắt long lanh vừa e thẹn vừa ngại ngùng. "Hàn công tử, sao hôm nay không đi xe bò vậy?" Một cô gái ngọt ngào cười nói. "Vừa mới cùng bạn bè trò chuyện vài câu, bây giờ chuẩn bị lên đường rồi, các vị cô nương cứ tự nhiên, ta đi trước một bước." Hàn Thụy cười, chắp tay cáo biệt. "Hàn công tử đi thong thả." Các cô gái ngượng ngùng, vội vàng đáp lễ.

Hàn Thụy gật đầu, thúc ngựa đi, biến mất ở cuối con phố.

Các cô gái kia mới quay đầu lại, ríu rít thảo luận. "Ca ca vừa rồi, đẹp trai quá." "Đúng vậy, hình như còn đẹp trai hơn cả đại ca của chúng ta." "Hừ, đại ca cũng đẹp trai à?" "Sao lại không đẹp trai, mấy năm gần đây, Dương Châu có ba người được các tiểu thư khuê các yêu thích nhất, một là Trần gia lang quân, hai người còn lại là..." Hàn Thụy không biết họ đang bàn tán xôn xao, cứ thế thúc ngựa đi tới.

Đi được một lát, lại gặp hai người quen.

Không chỉ vậy, một trong số họ lại là tú bà mà hắn gặp ở tửu lầu tối qua, chỉ là bên cạnh bà ta có thêm một chàng trai trẻ.

Thấy Hàn Thụy cưỡi ngựa đến, tú bà lập tức tươi cười đón chào, nhiệt tình gọi: "Hàn công tử, hôm nay lại đi đâu uống rượu thế?" "Không có, ta phải đến hồ Dương Trừng, tiện thể đưa người qua sông thôi." Hàn Thụy khách sáo nói, không hiểu sao tú bà này cứ bám lấy mình, chẳng lẽ vì hắn là người địa phương, nên đặc biệt chiêu mộ hắn làm tiểu nhị sao. "Ồ." Tú bà cười tủm tỉm: "Ta cũng vừa hay phải qua sông." "Ờ...

Chương 677

vậy thì cùng đi một chuyến." Hàn Thụy nói, người ta đã nói vậy, từ chối chẳng phải là làm mất mặt người ta sao.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng, tú bà chỉ đang nói cho qua chuyện với mình thôi.

Nhưng Hàn Thụy không quan tâm, dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa bản thân hắn cũng thích tham gia náo nhiệt như vậy.

Thế là, hai người cùng đi một xe, từ từ hướng về hồ Dương Trừng.

Đi qua quan đạo, cảnh vật bên đường lướt qua, một cây cầu cao vút hiện ra trước mắt.

Hàn Thụy nhìn qua, nhưng không thấy dấu hiệu có thuyền bè cập bến, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Lúc này, đáng lẽ là khoảng ba bốn giờ chiều, sao thuyền đò ở hồ Dương Trừng lại rút hết, đậu ở bờ hồ thế này.

Đúng lúc này, tú bà chỉ về phía trước, nhẹ nhàng cười nói: "Công tử xem, trụ cầu đối diện kia chính là hang đá Long Môn của hồ Dương Trừng." Hàn Thụy ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy bờ đối diện có một tấm bia đá khổng lồ, trên đó viết ba chữ triện "Dương Trừng Hồ".

Thân bia cao khoảng hai mươi trượng, rộng hơn mười trượng, hùng vĩ tráng lệ.

Thân bia loang lổ, đầy vết nứt, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra, trên đó có bốn chữ lớn mạnh mẽ "Kim Lăng Bát Quái". "Bốn chữ này, là do Vương Hi Chi đích thân đề

biển phải không?" Hàn Thụy kinh ngạc, đây là nhân vật lịch sử nổi tiếng mà. "Công tử tinh mắt, quả thật là bút tích của Vương Hi Chi." Tú bà nịnh hót.

Chữ của Vương Hi Chi rất hiếm, không chỉ yêu cầu nghiêm cẩn đoan trang, cứng cáp mạnh mẽ, mà còn cần trình độ và tu dưỡng cực cao, người bình thường không thể bắt chước.

Hơn nữa, trong thơ từ thời Đường, không ai dám dùng chữ của Vương Hi Chi làm biểu tượng.

Khải thư của Vương Hi Chi là sở trường của ông, trong thi ca, ông càng nổi tiếng với thảo thư.

Thư pháp của Vương Hi Chi là tinh hoa của ông, mỗi nét đều ẩn chứa tình cảm sâu sắc, bút lực cương mãnh hùng vĩ, có một khí thế bá đạo sắc bén không ai sánh bằng.

Đương nhiên, đây không phải là điểm mấu chốt, mấu chốt là, trong thảo thư của ông, tràn ngập phong thái văn nhân, rất thu hút sự yêu thích của người đọc sách.

Những năm gần đây, hồ Dương Trừng thường có các sĩ tử tụ họp hoặc du lãm, chính là để đến tham ngộ thư pháp của Vương Hi Chi. "Vương Hi Chi..." Hàn Thụy lẩm bẩm, khẽ gật đầu, trong lòng thầm khen, quả thật là danh nhân thiên cổ.

Mặc dù nói, thư pháp của Vương Hi Chi bị nhiều người đời sau chê bai, nhưng không thể phủ nhận, giá trị của bản thân thư pháp không kém gì bất kỳ thanh bảo kiếm lợi khí nào.

Hàn Thụy cẩn thận quan sát, cảm thấy những vết nứt này dường như là do rìu đục tạo thành.

Trong lòng đột nhiên nảy ra một tia nghi ngờ, hang đá Long Môn của hồ Dương Trừng, được xây dựng bên hồ Dương Trừng, vậy

chắc chắn sẽ bị nước ngập, tại sao đỉnh bia vẫn thẳng tắp, đứng vững không đổ? "Ủa, sao thế này?" Một cô gái đột nhiên kinh hô, tay chỉ vào đáy bia đá.

Trong chốc lát, những người khác nhao nhao vây lại xem.

Hàn Thụy cũng chen vào, tập trung nhìn, thì thấy ở đáy bia đá, lại có mấy con rắn nhỏ, cuộn tròn ở chỗ râm mát của vách đá, lè lưỡi, hung hãn nhe nanh, như những con độc trùng bảo vệ bảo vật, khiến người ta bất an, có mấy phần sợ hãi. "Làm sao bây giờ?" "Đuổi chúng đi đi." "Nơi này hoang sơn dã lĩnh, cũng không có người ở, chúng chắc không sợ người đâu nhỉ..." Các cô gái bàn tán xôn xao, nhưng không ai hành động.

Dù sao những con rắn nhỏ này quá nguy hiểm, nếu làm hại chúng, chẳng phải sẽ bi thảm sao, nên do dự không quyết, không biết nên ở lại hay rời đi.

Hàn Thụy cũng đang cân nhắc vấn đề này, những con rắn nhỏ này, rõ ràng là từ trong hang đá bò ra, lẽ nào bên trong cất giấu bảo bối quý giá gì, nên mới dụ rắn đến bảo vệ, chỉ là...

Trong lúc suy nghĩ, đột nhiên, bên cạnh vươn ra một bàn tay thon thả, khều vào một trong những con rắn nhỏ.

Trong nháy mắt, con rắn nhỏ kia giãy giụa lăn lộn, rồi rơi xuống đất, co quắp giãy giụa, dần dần chết đi. "Thật nhẫn tâm, đó là sinh vật sống mà." Mấy cô gái bên cạnh khẽ kinh hô. "Mật rắn, đó là mật rắn!" Một cô gái vui mừng kêu lên.

Hàn Thụy lập tức tỉnh ngộ, thì ra con rắn nhỏ kia không phải bị giết chết, mà là vì mật rắn bị vỡ, nên thoi thóp, không sức chống cự, bị lấy đi.

Nhưng mà, lấy mật rắn để làm gì, Hàn Thụy khá hứng thú, không

tự chủ được quay đầu nhìn, vừa hay, thấy hai bóng dáng yêu kiều thướt tha, từ từ bước xuống từ trong xe.

Họ có dung mạo kiều diễm, nhan sắc tuyệt trần, da trắng như tuyết, đôi mắt linh động ranh mãnh, thân hình uyển chuyển, dáng vẻ nhẹ nhàng thướt tha.

Hai người đi cùng nhau, như một bức tranh tuyệt đẹp, đẹp mắt, thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Nhìn rõ dung mạo của hai người, tim Hàn Thụy đập thình thịch, lòng trào dâng, mặt đỏ tai hồng, kích động đến run rẩy toàn thân, tim đập loạn xạ, hơi thở dồn dập, thầm nghĩ, cuối cùng cũng đợi được nàng rồi, mau chạy đi, nếu không nàng sẽ biến thành bánh bao thịt.

Đáng tiếc, ước nguyện của Hàn Thụy là tốt đẹp, thực tế lại phũ phàng.

Ngay khi Hàn Thụy chuẩn bị nhào tới, hai cô gái kia lại như không chú ý đến bên này, mà đi thẳng dọc theo bờ hồ Dương Trừng.

Hàn Thụy đành tiếc nuối bỏ cuộc, đứng dưới bóng cây, lặng lẽ nhìn hai mỹ nhân bay bổng đi xa. "Công tử..." Thấy vẻ mặt của Hàn Thụy kỳ lạ, có chút bần thần, tú bà lén lén kéo vạt áo, nũng nịu, thân thể yêu kiều áp sát, làm nũng: "Công tử..." "Ờ, bà là ai, gọi ta có việc gì?" Hàn Thụy thu lại cảm xúc, ra vẻ lạnh lùng. "Nô gia là tú bà của Xuân Hoa Lâu." Tú bà chớp chớp đôi mắt quyến rũ, giọng nói ngọt ngào, õng ẹo: "Không biết công tử, có hứng thú vào trong chơi không?" "Ờ, không cần đâu." Hàn Thụy xua tay: "Cảm ơn bà chủ đã thịnh tình mời, ta chỉ tình cờ đi qua hồ Dương Trừng, ngắm cảnh hồ, chứ không phải đi chơi, nên không làm mất thời gian của các vị, cáo từ." Nói xong, Hàn Thụy quay người định đi, nhưng tú bà lại chặn đường hắn, cười tủm tỉm nói: "Hàn công tử, khó được gặp, hay là vào trong uống chén trà, trò chuyện một lát." "Không rảnh, hôm khác đi."

Hàn Thụy nhíu mày, không hiểu tú bà hôm nay sao thế, cứ bám lấy mình. "Đừng mà, chỉ một ấm trà thôi, không mất bao lâu đâu." Tú bà níu kéo: "Nếu công tử lo không đủ tiền, ta có thể giảm giá cho ngài một chút." "Ta không thiếu tiền." Hàn Thụy kiên quyết lắc đầu từ chối, rồi vòng qua sự quấy rầy của bà ta, vội vàng rời đi, sợ chậm nửa nhịp nữa lại bị bà ta giữ lại.

Bất kể là ai, cũng không hy vọng ở nơi hoang vắng này hẹn hò với một người phụ nữ xa lạ.

Dù đối phương rất đẹp, thân hình lại đẹp, Hàn Thụy cũng không có hứng thú gì.

Không biết là do sức quyến rũ của tú bà không đủ, hay là do ý chí của Hàn Thụy kiên cường, mà lại có thể dưới con mắt của mọi người, đi ngang qua bà ta, không bị cám dỗ.

Kết quả này khiến bà ta có chút ngạc nhiên, rồi cắn môi, trong lòng thầm mắng, giả vờ trong sáng...

Phỉ, ta là con gái nhà lành, sao có thể đi câu dẫn đàn ông, thật là ghê tởm, hạ lưu, bỉ ổi...

Trên đường suy nghĩ lung tung, không lâu sau, xe ngựa dừng lại trước một tòa nhà lớn lộng lẫy, khí thế hùng vĩ.

Xuống xe, đi lại gần, Hàn Thụy ngẩng đầu quan sát, phát hiện trên cửa có treo một tấm biển, viết mấy chữ vàng lớn, 'Xuân Huy Viên', trong lòng bừng tỉnh, thì ra là phủ đệ của Dương Phi. "Công tử, chúng ta xuống rồi này." Hàn Thụy hoàn hồn, phát hiện hai cô gái đã xuống xe, đang tươi cười gọi, liền gật đầu, theo hai cô gái vào Xuân Huy Viên.

Nhìn xung quanh, phát hiện trong vườn trúc xanh che bóng, trăm hoa đua nở, chim hót hoa thơm, đình đài lầu các, ao hồ hòn non bộ, cái

gì cũng có, cảnh sắc dễ chịu, vô cùng đẹp.

Trong một tiểu viện, ba người dừng bước.

Một thanh niên lang quân mặc áo bào gấm tú đón chào, mỉm cười hành lễ: "Tại hạ Lý Quý, hoan nghênh Hàn huynh đại giá quang lâm." "Lý Quý, ngươi biết ta à?" Hàn Thụy ngạc nhiên. "Đương nhiên." Lý Quý cười ha hả: "Sớm nghe Hàn huynh là con trai của học sĩ Quốc Tử Giám, hôm nay được chiêm ngưỡng phong thái, quả thật là anh tuấn phóng khoáng." Hàn Thụy ngẩn ra, vội vàng khiêm tốn: "Đâu có, so với các tài tử kinh thành, Hàn mỗ nhân kém xa." Lý Quý cười ha hả: "Hàn huynh khiêm tốn rồi, cả nước trên dưới, ai mà không biết đại danh của ngươi." "Ta chỉ là kẻ tầm thường, không được coi là đại danh gì." Hàn Thụy thở dài: "Không giống một số người, tài học quán tuyệt thiên hạ, mới là trạng nguyên xứng đáng, ta chỉ ngưỡng mộ thôi, ngưỡng mộ lắm." "Hàn huynh, thế là không phúc hậu rồi." Lý Quý khẽ hừ: "Nếu ngươi là kẻ tầm thường, thì thiên hạ còn có người thông minh sao?" "Ngươi không hiểu đâu." Hàn Thụy xua tay, thong thả nói: "Mỗi người có số phận riêng, ta chỉ là người bình thường, không thể sánh vai với những thiên kiêu tuấn kiệt kia." "Không sai." Hàn Thụy thản nhiên thừa nhận, mỉm cười, có chút tò mò: "Sao ngươi biết?" "Nghe nói, tối qua hai người hẹn nhau ở bờ hồ Dương Trừng uống rượu vui vẻ..." Lý Quý giải thích.

Hàn Thụy hơi sững người, rồi bật cười.

Chuyện bắt bóng bắt gió như vậy, lại có thể đồn đến mức này.

Lý Quý cười tủm tỉm: "Ta cũng không biết tin tức sao lại lan ra, nhưng ngươi và Dương Phi quan hệ không tầm thường, ta đoán, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến chuyện này." "Ngươi nói xem?" Hàn Thụy hỏi lại, bực bội nói: "Chắc chắn là cái tên Dương Phi kia, đứng sau giở trò, nếu không thì tin tức cũng sẽ không lan truyền nhanh

như vậy, ngay cả ngươi cũng có nghe nói." "Đó là tự nhiên." Lý Quý cười nói: "Nghe nói, Dương Phi ở Giang Châu, khá có danh tiếng..." "Tin tức của ngươi cũng nhanh nhạy đấy nhỉ." Hàn Thụy tán thưởng. "Không chỉ có ta, khắp các ngõ hẻm ở kinh thành, vô số người đang bàn tán chuyện này." Lý Quý nhún vai, cười hì hì: "Hàn huynh, ngươi có biết, Dương Phi là ai không?" "Không biết." Hàn Thụy thành thật lắc đầu. "Nàng ấy là một tài nữ nổi tiếng đó." Lý Quý chậc chậc kinh ngạc: "Cầm kỳ thư họa, thơ từ ca phú, võ nghệ kiếm thuật, cái gì cũng tinh thông, đặc biệt là giỏi đàn hát, thanh sắc động lòng người, uyển chuyển du dương, khiến người ta say mê quên sầu, có thể gọi là âm thanh của trời." Hàn Thụy im lặng, không tỏ ý kiến.

Hắn không rảnh rỗi đến mức đi tìm hiểu chuyện của một người chưa từng gặp mặt.

Hơn nữa, người xưa rất thích buôn chuyện, đặc biệt là nhà quan lại, càng thích tuyên dương chuyện này, để thỏa mãn lòng hư vinh cao cao tại thượng của họ.

Lý Quý thao thao bất tuyệt kể về công trạng của Dương Phi, dường như đã chìm vào hồi ức, vẻ mặt say sưa.

Hàn Thụy mất kiên nhẫn: "Này, ngươi nói xong chưa?" "Chưa xong." Lý Quý không khách sáo: "Ngươi đồng ý giúp ta trước đi, ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện của Dương Phi." "Ngươi vừa mới nói cho ta rồi mà?" Hàn Thụy trợn mắt: "Ta không lừa ngươi, ngươi lại không tin, cứ bắt ta nói, đây chẳng phải là hành hạ ta sao?" "Chuyện này có liên quan đến ta, ta cũng là phụng mệnh hành sự." Lý Quý cười khổ: "Nếu ngươi không đồng ý, ta cũng không dám trái lệnh của cấp trên." Hàn Thụy khẽ nhíu mày, có chút không vui: "Lý huynh, ngươi có biết ta ghét nhất cái gì không?" "Ừm." Lý Quý do dự một chút, gật đầu: "Biết, uy hiếp lợi dụ, chỉ là mánh khóe để đối phó với những kẻ hoàn khố như ta thôi." "Nếu đã biết, sao ngươi không trốn?" Hàn Thụy

ngạc nhiên: "Không sợ ta thật sự uy hiếp ngươi làm chuyện xấu à?" "Không sợ." Lý Quý hùng hồn nói: "Ngươi tuy là người đọc sách, nhưng dù sao cũng xuất thân nghèo khó, sao có thể so sánh với những nhân vật quyền quý kia, sẽ không dùng những thủ đoạn hạ lưu này để bắt nạt những người dân thường như chúng ta." Ra là vậy, Hàn Thụy sờ sờ đầu mũi, trong lòng có chút dở khóc dở cười.

Đây gọi là lý do gì vậy?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, đúng là như vậy.

Cứ lấy Lý Quý mà nói, thân là cháu của tể phụ, lại cam tâm chịu khuất phục dưới người, không chỉ không oán trách, mà còn rất lạc quan, tích cực tham gia khoa cử.

Chỉ bằng tinh thần này, Hàn Thụy đã vô cùng khâm phục.

Thấy vậy, Hàn Thụy không nhịn được đưa tay vỗ vỗ vai hắn, vui mừng nói: "Ngươi có suy nghĩ như vậy, chính là một tấm gương tốt, đáng được tôn kính." "Ta biết, ta cũng rất cố gắng..." Lý Quý cười hì hì. "Được rồi." Hàn Thụy xua tay: "Chúng ta quay lại chuyện chính, Dương Phi tìm ta có việc gì?" "Không rõ." Lý Quý lắc đầu: "Nghe nói là yến tiệc mời các nho sĩ, đồng thời cũng là để ăn mừng đại điển sắc phong phi tần mới của Dương Phi.

Chắc là sẽ tổ chức vài bữa tiệc, mời các danh sĩ văn hào kinh thành cùng thưởng thức phong thái của Dương Phi." Hàn Thụy bĩu môi: "Những người đó, ngoài việc phẩm bình mỹ sắc ra, còn có bản lĩnh gì, ta không thèm cùng bọn họ một giuộc." "Ngươi đó, không biết thì không sợ.

Nếu là người khác, e rằng hận không thể lập tức đến dự tiệc, bám dính tiên khí của Dương Phi, tăng cường khí chất của mình." Lý Quý cười ha hả: "Nhưng ngươi yên tâm, yến tiệc lần này không có hồng môn yến gì đâu, nhiều nhất cũng chỉ là thi hội, ngâm thơ làm phú thôi,

không có nguy hiểm gì." "Ngươi cũng không cần khuyên ta nữa." Hàn Thụy bình tĩnh nói: "Chí của ta không ở đây, hơn nữa Dương Phi cũng không phải mỹ nhân tuyệt sắc, không hứng thú tham gia náo nhiệt này." Lý Quý ngạc nhiên, rồi cười, gật đầu: "Nói cũng phải, như ngươi một công tử phong nhã, sao có thể để mắt đến một kẻ phàm phu tục tử..." "Bớt nói nhảm đi, nói thẳng cho ta biết kết quả đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Hàn Thụy truy vấn, trong lòng lại thầm nghĩ, chẳng lẽ là vì bức tranh bát mặc kia?

Không thể nào, Dương Phi không thiếu tiền tài, lại có cha là thái thường tự khanh chống lưng, căn bản không cần phải dây dưa với hắn, có lẽ là có ẩn tình khác.

Lý Quý do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Nghe nói Dương Phi mời ngươi đến, cũng là hy vọng ngươi có thể chỉ điểm một chút." "Ờ..." Hàn Thụy chớp mắt, cảm thấy có chút khó hiểu, chỉ điểm một chút, có gì đáng hiếm lạ. "Dương Phi nói ngươi cầm kỹ tuyệt vời, tài hoa hơn người." Lý Quý cười rạng rỡ: "Tối nay vừa hay là ngày hội đèn hoa, nếu Hàn huynh chịu đến xem, thì có thể nhân cơ hội gặp mặt.

Nếu không đi, cũng không sao, cứ coi như không biết là được." "Ý này hay." Hàn Thụy rất đồng tình: "Ta bây giờ về chuẩn bị quà, đến lúc đó mang đi cùng." "Không vội trong hai ngày này, đợi đến tối rồi đi." Lý Quý đề nghị. "Vậy cũng được." Hàn Thụy sảng khoái: "Ta về sắp xếp một chút, tối sẽ đến Dương phủ dự tiệc." "Được." Lý Quý gật đầu: "Đến lúc đó, ta sẽ cho xe ngựa đến đón." Hàn Thụy từ chối, cưỡi ngựa về trang viên ngoại thành, thu dọn một chút, rồi vội vàng rời đi, thẳng tiến đến hoàng cung.

Đi vào cung, đến gần ngự thư phòng, nội thị gác cửa ngăn lại.

Hàn Thụy đưa ra lệnh bài, thuận lợi đi vào, đi thẳng đến bên cạnh cột đỏ son, phát hiện một khe hở, đưa tay khẽ gõ, 'két' một tiếng,

tường mở ra một cánh cửa.

Đi qua không gian hẹp ở cửa, Hàn Thụy đi vào, vòng qua giá sách, đến bàn làm việc phía đông, nhìn Chu Tước đang ngồi ngay ngắn sau bàn, cúi đầu viết chữ, Hàn Thụy khẽ gật đầu ra hiệu.

Chu Tước ngẩng đầu, lộ ra nụ cười ôn hòa thân thiện, gọi: "Hàn công tử, có chuyện gì, xin cứ phân phó." Hàn Thụy nhìn xung quanh, suy nghĩ một lát, đi thẳng vào vấn đề: "Dương Phi triệu ta vào cung, có việc cần nhờ?" "Vâng." Chu Tước gật đầu, thẳng thắn: "Nhưng mà, chỉ là phỏng đoán thôi." "Ồ." Hàn Thụy nhíu mày, trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không phải Dương Phi tìm hắn có việc, chắc là Dương Phi muốn giăng bẫy cho hắn, dụ hắn nhảy vào hố. "Ngươi biết Dương Phi?" "Chưa từng gặp." Hàn Thụy lắc đầu, thản nhiên thừa nhận, lại hỏi: "Nàng tìm ta có việc gì?" "Nghe nói Dương Phi muốn gả Dương Cửu Nhi cho ngươi." Chu Tước mỉm cười: "Nhưng mà, đây chỉ là phỏng đoán thôi, cũng không chắc chắn, Hàn công tử không ngại thì cứ đến xem sao rồi nói." "Chuyện này, ta từ chối rồi." Hàn Thụy dứt khoát nói.

Chu Tước ngẩn ra, rồi gật đầu: "Hiểu rồi, nhưng đây là thánh chỉ, không cho phép ngươi từ chối, trừ phi... ngươi thôi học." "Vậy ngươi nói cho ta biết, tại sao nhất định phải đi?" Hàn Thụy nhíu mày: "Ngươi lại làm sao biết, Dương Phi chính là vị Dương Phi kia." "Đây là ý chỉ của bệ hạ." Chu Tước mỉm cười: "Ta không thể tiết lộ thêm." "Được rồi." Hàn Thụy uất ức, xua tay nói: "Không sao, ta biết phải làm gì rồi." "Vậy cáo từ." Chu Tước cúi người hành lễ. "Đi thong thả." Hàn Thụy gật đầu, nhìn Chu Tước đi ra khỏi phòng, đột nhiên hỏi: "Phải rồi, cái tên hỗn đản Lý Quý kia, không gây phiền phức gì chứ?" Chu Tước dừng bước, cười nói: "Yên tâm, chỉ là chuyện nhỏ thôi, không sao đâu." "Vậy thì tốt." Hàn Thụy khẽ thở dài, quay người

trở lại bàn làm việc.

Không lâu sau, hoàng hôn buông xuống, màn đêm dần dần bao phủ hoàng thành.

Đèn đuốc huy hoàng, lộng lẫy rực rỡ, như sao gấm, lấp lánh ánh sáng mê người.

Hàn Thụy ngồi trên xe ngựa, ung dung đến chợ tây Trường An, trên con phố sầm uất náo nhiệt, thúc ngựa phi nước đại.

Chẳng bao lâu, hắn đã đến bên bờ sông Dương Liễu, nơi ở của Dương Phi, nổi tiếng nhất thành Dương Châu.

Đứng trên cây cầu cao, nhìn dòng sông Dương Liễu sóng vỗ dập dờn, một cơn gió lạnh thổi tới, làm rối mái tóc, bay bay phấp phới.

Hàn Thụy bỗng cảm thấy một trận hoảng hốt, như trở về ký ức tuổi thơ, một bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt, khiến hắn ngẩn người, mới bừng tỉnh, vội vàng thu lại tâm tư, tiếp tục đi về phía trước.

Bên bờ sông Dương Liễu, bóng đèn chồng chéo đan xen, từng hàng cây cổ thụ, bia đá sừng sững, chạm trổ rường cột, đình đài lầu các ẩn hiện.

Nước chảy róc rách, truyền đến tiếng đàn dễ nghe, uyển chuyển du dương, động lòng người.

Nhưng Hàn Thụy không phải là nhã sĩ thưởng thức tiếng đàn, hờ hững nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của người khác.

Không ngờ, một cơn gió thơm ập đến, ngay sau đó một bàn tay thon thả nắm lấy tay áo hắn.

Một giọng nói quyến rũ, đầy phong vận của một phụ nữ trưởng thành vang lên: "Phò mã gia." "Dương Phi nương nương, đừng đùa

nữa." Hàn Thụy nhíu mày, hất tay Dương Phi ra, nhanh chóng lùi lại né tránh, tránh được vận rủi bị kéo lê, rồi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Dương Phi với thân hình thướt tha, mặc một bộ váy hồng, tươi cười đứng bên cạnh, hai tay vuốt tóc, mỉm cười duyên dáng, dáng vẻ kiều diễm quyến rũ, thật khiến người ta động lòng.

Đáng tiếc thay, Hàn Thụy trong lòng thở dài, sớm đã nhìn thấu vẻ ngoài này, biểu cảm bình tĩnh, giọng điệu ôn hòa: "Nương nương, có chuyện gì sao?" Dương Phi mỉm cười duyên dáng, nhẹ nhàng nói: "Phò mã gia, đã đến rồi, chắc chắn không ngại ở lại một đêm chứ?" "Nương nương, ta còn phải về nhà." Hàn Thụy kiên quyết: "Thật sự xin lỗi." "Không sao, ngày mai là ngày nghỉ, ta có thể đưa ngươi về." Dương Phi cười tủm tỉm: "Dù sao ta cũng không có việc gì, rảnh rỗi không có việc gì làm, cùng ngươi đi chơi cũng được." Hàn Thụy dở khóc dở cười: "Nương nương, người làm vậy, chẳng phải là đẩy ta vào chỗ vạn kiếp bất phục sao?" "Phò mã gia, ta có ăn thịt người đâu mà sợ." Dương Phi hờn dỗi, ánh mắt u oán, có mấy phần ai oán.

Hàn Thụy im lặng.

Một lát sau, hắn khẽ lắc đầu: "Thôi bỏ đi, ta không thích bị người khác theo dõi giám sát." "Phò mã gia..." Gò má Dương Phi ửng hồng, có chút hoảng loạn, vội vàng giải thích: "Ta không có ác ý." "Vậy cũng không được." Hàn Thụy lạnh nhạt nói, phất tay áo bỏ đi. "Này." Dương Phi gọi, vội vàng bước sen đuổi theo, khẽ níu tay áo Hàn Thụy, cười khẽ: "Phò mã gia..." Hàn Thụy dừng bước, quay đầu, nhíu mày nói: "Nương nương, người nên biết, làm vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm." "Chúng ta cô nam quả nữ..." "Không phải còn cách một lớp màn sao." Hàn Thụy ngắt lời: "Hơn nữa, người cũng không phải mỹ nữ, không có sức hấp dẫn gì, ai thèm chứ." Dương Phi ngạc nhiên, rồi bật cười khúc khích, che miệng khẽ dậm chân, làm nũng: "Phò mã gia, chàng xấu quá." Hàn Thụy bĩu môi, không thèm để ý, tiếp

tục đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng xa dần của Hàn Thụy, nụ cười quyến rũ trên mặt Dương Phi từ từ thu lại, biến mất.

Nàng khẽ cắn môi, lẩm bẩm: "Tiểu tử này, dầu muối không vào, thật khó đối phó..." Đi được vài bước, nàng lại quay trở lại, khẽ thở dài, rồi lại đuổi theo Hàn Thụy. "Sao lại quay lại?" Hàn Thụy ngạc nhiên.

Dương Phi cười khẽ, dịu dàng nói: "Phò mã gia, ta vừa mới nghĩ, nếu đã là ý của phu quân, ta cũng không thể trái lệnh, nên đã đồng ý rồi." "Thật sao?" Hàn Thụy trợn to mắt, bán tín bán nghi. "Thật." Dương Phi cười tươi như hoa, giọng nói ngọt ngào: "Vậy thì... chúng ta bây giờ lên đường đi." "Ờ, ta không đi nữa." Hàn Thụy xua tay, trong lòng thầm nghĩ, may mà mình lanh trí, nếu không đã bị lừa rồi.

Dương Phi khẽ thở dài: "Chàng lo lắng Lý Quý báo thù phải không, yên tâm, ta bảo đảm sẽ không liên lụy đến chàng.

Chỉ cần tối nay, ta đưa chàng lén ra khỏi phủ, rời khỏi thành Trường An, thì sẽ không liên quan đến chàng nữa." Hàn Thụy nhíu mày, do dự: "Làm vậy... có thích hợp không." "Không sao đâu." Dương Phi nhẹ nhàng nói: "Dù sao cũng đã như vậy rồi, ta cũng không thiếu chút thời gian này." Hàn Thụy do dự không quyết, Dương Phi khẽ nói: "Phò mã gia, chẳng lẽ chàng hy vọng ta ngày nào cũng bám lấy chàng sao?" Lời đã nói đến mức này, Hàn Thụy cũng không tiện từ chối nữa, gật đầu, tỏ thái độ: "Được rồi, cứ làm theo ý của nương nương, nhưng nói trước, sau khi chuyện kết thúc, ta phải rời khỏi thành Trường An, về quê tế tổ..." "Được thôi, dù sao cha mẹ chàng cũng đã mất, chúng ta cũng không cần về kinh báo cáo công việc." Dương Phi cười tủm tỉm: "Không chỉ có thể đi cùng đường, mà chàng đi đâu, ta cũng đi đó.

Chàng về Hàng Châu, ta cũng theo đến đó, chỉ là không biết, đến lúc đó... chàng có chịu thu nhận ta không." Nghe ra được, Dương Phi đang nói đùa, nhưng ý tứ trong lời nói lại có chút mập mờ, khiến người ta liên tưởng.

Hàn Thụy trong lòng hơi trầm xuống, không dám nhận lời, vội vàng chuyển chủ đề, hỏi: "Vậy, bây giờ chúng ta phải làm gì?" "Đương nhiên là du hồ rồi." Dương Phi cười hì hì: "Chẳng lẽ phò mã gia quên rồi sao, đêm nay là ngày đầu tiên tổ chức thi hội ở Dương Châu." "Ồ, chuyện này, người đã bàn bạc với cha chưa?" Hàn Thụy hỏi, dù sao Dương Cửu Công cũng là thông phán của Dương Châu, tuy quan chức không lớn, nhưng quyền lực không nhỏ, nên có tư cách tham gia thịnh hội này, nhưng tại sao lại không thấy bóng dáng của Dương Cửu Công, mà lại do Dương Phi chủ trì yến tiệc mời các hào kiệt. "Đương nhiên là chưa." Dương Phi nói: "Vì vậy, ta phải tìm tướng công để thương nghị." "Đơn giản vậy sao." Hàn Thụy kinh ngạc, cảm thấy nàng đang nói cho qua chuyện.

Dương Phi lườm hắn một cái, tức giận nói: "Chàng thấy ta giống như đang nói cho qua chuyện à?" "Ừm, rất giống." Hàn Thụy nghiêm túc gật đầu, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn mờ ảo trên bầu trời, đột nhiên nói: "Trăng đêm nay thật đẹp, so với năm ngoái, càng trong trẻo, mỹ lệ hơn." "Đúng vậy, mỗi dịp lễ tết lại càng nhớ người thân." Dương Phi buồn bã, như có điều gì mất mát. "Có phải đang nhớ người nhà không?" Hàn Thụy thuận miệng nói, chuyển chủ đề: "Nương nương, hay là chúng ta đi ngay bây giờ đi." "Đi đâu?" "Đương nhiên là Dương Châu, nếu không, người còn lựa chọn nào khác sao?" Hàn Thụy mỉm cười đáp: "Hoặc là đi dạo trong thành Dương Châu cũng không tệ." "Không cần đâu." Dương Phi từ chối: "Thời gian gấp gáp, mau đi thôi." "Không vội, giờ còn sớm, ta muốn dạo thêm một lúc." Hàn Thụy cười nói, đưa tay chỉ về phía hồ nước

phía trước, tán thưởng: "Nương nương, nơi này thật đẹp, hồ quang sơn sắc, phong cảnh hữu tình, không biết bao nhiêu người muốn đến đây, nhưng những năm qua, người có thể đặt chân đến nơi này chỉ đếm trên đầu ngón tay." "Phò mã gia, ngươi đang khen ta hay đang mỉa mai ta đây?" Dương Phi khẽ hừ nói: "Bản cung đâu phải kẻ nhà quê, những con phố phồn hoa nhất trong thành Dương Châu cũng chẳng phải chưa từng đi qua, có điều cảnh hồ quang sơn sắc thì đúng là chưa nhìn chán, nên mới thường xuyên tới đây." "Dù sao đi nữa, cuối cùng cũng được trải nghiệm một phen, cảm tạ nương nương đã hào phóng." Hàn Thụy mỉm cười, hai người men theo bờ hồ tản bộ, trò chuyện vui vẻ, dường như đã quên đi cuộc gặp gỡ không vui vừa rồi.

Hàn Thụy không nhắc đến, Dương Phi cũng biết điều không đề cập, nếu không, e rằng Hàn Thụy sẽ không chịu giúp đỡ.

Cả hai vừa đi vừa trò chuyện, bất giác đã đến bên hồ.

Mặt hồ sóng gợn lăn tăn, gió hồ thổi tới mang theo hơi lạnh thấm vào lòng người.

Chương 678

Phía đối diện hồ, những tòa lầu cao san sát, đèn đuốc huy hoàng, trông càng thêm lộng lẫy.

Dương Phi nghiêng đầu, ánh mắt long lanh, khẽ chớp mi, thân hình mảnh mai hơi nghiêng về phía Hàn Thụy, thấp giọng nói: "Phò mã gia, ta đột nhiên nhớ ra, phụ thân còn mời ta cùng uống chén trà, e là không thể đi cùng ngài được nữa." "Không sao, người đi trước đi." Hàn Thụy cười ha hả nói: "Đợi ta ngắm trăng xong sẽ tự mình về phủ." "Vâng." Dương Phi mỉm cười gật đầu, xoay người thong thả rời đi, dáng vẻ yêu kiều như một làn khói nhẹ, lững lờ hòa vào bóng đêm.

Hàn Thụy đứng tại chỗ, nhìn theo rất lâu, cho đến khi bóng nàng biến mất trong màn đêm thăm thẳm, hắn mới ung dung quay về phủ.

Hôm sau, trời trong nắng ấm, ánh xuân rực rỡ, nắng ấm chan hòa xua tan đi cái lạnh lẽo u ám của mùa đông, khiến lòng người thư thái, tinh thần phấn chấn.

Sau một buổi sáng, ai nấy đều cảm thấy như được tái sinh.

Hàn Thụy rửa mặt xong, ăn mặc chỉnh tề, ngồi bên bàn ăn thong thả dùng bữa sáng.

Một tràng tiếng bước chân khẽ khàng vọng tới, hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một nha hoàn bưng khay từ ngoài cửa thong thả bước vào, nhẹ nhàng đi đến trước mặt. "Công tử, mời dùng bữa." Nha hoàn cúi người hành lễ, tinh nghịch nói: "Nô tỳ hầu hạ công tử rửa mặt, trang điểm." "Không cần đâu." Hàn Thụy lắc đầu, giọng nhàn nhạt: "Ta phải đi dự hẹn, không dùng bữa ở nhà, các ngươi không cần đợi ta, ăn no uống đủ rồi thì tự về phòng nghỉ ngơi đi." Quy củ của Hàn gia rất nghiêm ngặt, hạ nhân có quy luật riêng, ăn cơm, ngủ nghỉ đều

phải theo nề nếp. "Vậy nô tỳ cáo lui." Nha hoàn nhẹ bước rời đi.

Hàn Thụy tiếp tục dùng bữa sáng.

Một lát sau, thay đồ rửa mặt xong, hắn cầm lấy cặp sách, đeo lên lưng rồi đi ra ngoài.

Hôm qua, Dương Phi đã đặc biệt dặn dò, bảo hắn đến Dương Châu, sau khi vào ở trong Dương phủ thì hãy đến tìm Dương Cửu Công để bàn bạc chuyện yến tiệc, tránh bị người khác phát hiện, rước lấy phiền phức.

Cái gọi là Dương phủ chính là trạch viện mà Dương Phi đang ở, tại Dương Châu có tên là "Dương Viên", chiếm diện tích cực rộng, đình đài lầu các, hòn non bộ kỳ thạch trải khắp, vườn tược trang nhã tú mỹ, hành lang uốn lượn quanh co, cầu nhỏ nước chảy, đình tạ u tĩnh, vô cùng tinh xảo.

Dù sao đi nữa, Dương Phi quả thật rất cầu kỳ, Hàn Thụy hết sức tán thành.

Hắn men theo con đường nhỏ lát đá xanh, chậm rãi đi vào trong vườn, từ xa đã thấy dưới bóng cây bên hồ, Dương Cửu Công một mình ngồi trên xe lăn, đang chăm chú ngắm nhìn đàn cá gấm nô đùa trong hồ.

Hàn Thụy bước tới, chào hỏi: "Cửu công, chào buổi sáng." "Chào buổi sáng." Dương Cửu Công xoay xe lăn, đi về phía hắn, nhìn Hàn Thụy một lượt rồi cười nhẹ: "Sắc mặt phò mã hôm nay hồng hào quá nhỉ." "Đúng vậy." Hàn Thụy cười rạng rỡ, thản nhiên thừa nhận. "Sao thế, có chuyện vui gì à?" Dương Cửu Công kỳ quái hỏi, rồi chợt bừng tỉnh: "Chẳng lẽ, Dương Phi nương nương..." "Không sai." Hàn Thụy cười nói: "Hôm qua người đã cho người gửi thiệp mời, mời chúng ta đi du hồ." "Tốt quá rồi." Dương Cửu Công vui mừng cổ vũ. "Vì sao Cửu công lại vui vậy?" Hàn Thụy thắc mắc. "Chuyện này..." Dương

Cửu Công ngập ngừng một lát rồi cười nói: "Không nói cũng được, dù sao ngươi cứ mau chóng chuẩn bị một phần hậu lễ là được." Hàn Thụy gật đầu đồng ý, đẩy Dương Cửu Công đến một lương đình, Dương Phi đã ngồi đợi sẵn bên trong. "Gặp hoàng tẩu." Hàn Thụy chắp tay hành lễ, tiện tay đưa qua chiếc hộp chứa đầy thỏi bạc.

Dương Phi cười rạng rỡ, giọng dịu dàng: "Không cần khách sáo, đã đến Dương Châu rồi thì không cần câu nệ, cứ coi như đang ở nhà mình vậy." "Hoàng tẩu nói quá lời rồi." Hàn Thụy cười đáp: "Ở Dương Châu, tự nhiên phải tuân theo quy củ của Dương Châu, nếu không há chẳng phải trở thành trò cười cho người khác sao." Thời đại này, lễ giáo nghiêm ngặt, vua tôi có khác biệt.

Người cùng vai vế kết giao thì xưng hô huynh đệ họ hoặc chú cháu họ, nhưng tôn ti trưởng ấu vẫn giữ giới hạn rạch ròi.

Giữa vua tôi phải tuân theo lễ vua tôi, còn thần tử với nhau thì không cần, có thể tùy ý kết giao.

Tuy nhiên, nếu là anh em họ, cậu cháu thì lại là chuyện khác.

Thời nhà Hán, con rể là nửa con trai, cậu cũng gần như vậy, dù sao mối quan hệ thông gia giữa nhà họ Hàn và nhà họ Dương về cơ bản là loạn luân.

Nhưng Dương Phi là con gái đã gả đi như bát nước hắt đi, chuyện của nhà họ Dương không liên quan gì đến nhà họ Hàn.

Vì vậy, bất kể Dương Phi làm ầm ĩ thế nào, quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay cha mẹ nàng, Hàn Thụy tự nhiên không có tư cách xen vào, nhưng lại có nghĩa vụ bảo vệ thể diện hai nhà, giữ gìn hiền danh cho Dương Phi.

Vì thế Hàn Thụy mới đồng ý đi cùng Dương Phi một cách dứt khoát như vậy. "Phò mã thật là người thấu tình đạt lý, thảo nào

Dương Phi lại yêu mến ngươi như vậy." Dương Phi tán thưởng: "Những năm gần đây, thái độ của nó đối với ngươi thay đổi rất lớn, khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác." Nghe câu này, Hàn Thụy lập tức có cảm giác được yêu thương mà lo sợ, vội vàng khiêm tốn nói: "Nương nương quá khen rồi, chỉ là tiểu tử vận khí tốt mà thôi, tình cờ gặp lúc Dương Phi nương nương tâm trạng không tệ, bằng lòng cùng ta trò chuyện vài câu, cho nên..." "Ngươi hiểu lầm Dương Phi rồi." Dương Phi mím môi cười, ôn tồn nói: "Dương Phi không phải vì ngươi mà thay đổi, thực ra, tính cách của nó vốn là vậy, hỉ nộ ái ố đều không che giấu trong cảm xúc của mình, trước nay không bao giờ thèm giả tạo." "Như vậy là tốt nhất, đỡ phải để người khác đoán già đoán non." Hàn Thụy cười hì hì nói: "Nếu không thì ta cũng thấy áp lực lắm." "Ngươi cũng có áp lực sao, thật hiếm thấy." Dương Phi che miệng cười: "Nói thử xem, ai làm ngươi có áp lực, cứ nói ra để ta phân xử xem có hợp lý không." Hàn Thụy im lặng một lát rồi nói: "Bệ hạ." Á...

Dương Phi nghẹn lời, ngây ra một lúc rồi bật cười khúc khích, ngón tay ngọc thon dài khẽ gõ vào trán Hàn Thụy, nũng nịu nói: "Tên nhóc thối, nói năng linh tinh gì thế, cũng không thấy ngượng mồm." "Không chỉ Bệ hạ, còn có Thái tử điện hạ, Vương gia, Quận chúa..." Dương Phi dở khóc dở cười, khẽ than: "Đứa trẻ này càng ngày càng ranh mãnh, dám trêu chọc cả con cháu hoàng tộc, lá gan không nhỏ." "Đó là do Bệ hạ nhân từ." Hàn Thụy cười hắc hắc: "Nếu không thì chắc chắn đã lôi ta ra Ngọ Môn chém đầu rồi." "Được thôi, ngươi thử nói xem, hoàng đế nhân từ kiểu gì." Dương Phi tỏ ra hứng thú, dường như thật sự định nghe tiếp.

Hàn Thụy do dự một lát rồi ho nhẹ: "Thực ra Bệ hạ cũng không trừng phạt gì, nhiều nhất là cấm túc nửa năm, phạt bổng lộc ba tháng, nhưng mà, ân điển của Bệ hạ rộng lớn bao la, ta xin ghi lòng tạc dạ."

Lý do này có phần gượng ép, Dương Phi cũng không vạch trần, cười tủm tỉm nói: "Nếu ngươi đã nói vậy thì thôi, sau này đừng vọng đoán thánh ý là được." "Ta nào dám, chỉ là thuận miệng nói bừa thôi." Hàn Thụy cười làm lành, chuyển chủ đề: "Đúng rồi, bệnh tình của Cửu công hồi phục thế nào rồi, khi nào thì có thể khỏi hẳn?" "Không vội, cứ từ từ." Dương Phi nhẹ giọng an ủi.

Hàn Thụy gật đầu, hỏi thêm vài chi tiết rồi cáo lui.

Dương Phi nhìn theo bóng lưng xa dần của hắn, khẽ nhíu mày: "Cửu công, sao người lại nghĩ đến việc mời tên nhóc này tham gia hội hoa đăng?" "Ngươi không biết sao?" Dương Cửu Công cười nói: "Tên nhóc này ở thành Trường An cũng là một nhân vật nổi bật đấy." "Vậy sao?" Dương Phi khẽ lắc đầu, giọng nhàn nhạt: "Sao ta không để ý nhỉ." "Lúc hắn ở Trường An, đã cùng Ngô huyện lệnh, Trần Khuê, chung tay tổ chức một buổi thi hội, đoạt giải khôi nguyên văn hội, còn giành được vị trí trạng nguyên, làm chấn động cả triều đình." Dương Cửu Công nhắc nhở: "Chuyện này, ngươi không quên chứ?" "Ồ." Dương Phi như có điều suy nghĩ, khẽ nói: "Ta thật sự không biết, nhưng nếu đã có người báo tin cho người, sao còn mời Hàn Thụy tham gia hội hoa đăng, tình bạn của các người thật sự thuần khiết đến vậy sao?" "Chúng ta chẳng có quan hệ gì cả." Dương Cửu Công bĩu môi giải thích: "Hắn là em họ ta, chứ không phải anh em ruột, sao có thể thân thiết đến vậy, chẳng qua là tình cờ gặp thôi." Dương Phi khẽ gật đầu, cũng lười so đo, chuyển chủ đề: "Đúng rồi, nghe nói hắn đã mua một trang viên ở Giang Nam, xây dựng một khu vườn riêng, còn lập cả một công xưởng nữa." "Đúng vậy." Dương Cửu Công nói: "Nghe nói làm ăn rất phát đạt." "Thế nào, có cơ hội giới thiệu chúng ta đến chơi, mở mang tầm mắt không?" Dương Phi mong đợi. "Chuyện này cứ để ta lo." Dương Cửu Công vỗ ngực bảo đảm.

Dương Phi mỉm cười rạng rỡ, đôi mắt đẹp long lanh. "Nhưng

mà," Dương Cửu Công đột nhiên nhíu mày: "Hàn Thụy tuy là người đọc sách, nhưng không có nền tảng học thức, e rằng không thể mang ra thứ gì mới lạ được." "Ha ha." Dương Phi cười tươi rói: "Hắn có thể làm thơ, vẽ tranh, còn có thể chữa bệnh cứu người, những thứ đó chẳng phải là kỳ lạ sao?

Hơn nữa, hắn bây giờ là phò mã của nhà quan, chỉ thiếu một bức thư họa thôi, tìm người viết vài bức chữ cũng không tốn chút sức lực nào, như vậy có thể mượn danh nghĩa con cháu hoàng tộc, đường đường chính chính tham gia các buổi tụ họp, sao lại không làm?" "Ý này không tồi." Dương Cửu Công hết sức đồng tình.

Dương Phi mỉm cười nói: "Được rồi, người đi chuẩn bị đi, lát nữa ta sẽ đi cùng người." "Vậy ta cáo từ trước, lát nữa gặp." Dương Cửu Công cười nói cáo từ, đi ra ngoài sân gọi xe ngựa, khiêng vào trong cung. "Nương nương..." Cung nga thị vệ lần lượt bái kiến.

Dương Phi xua tay, khẽ phất tay áo, ra lệnh: "Đỡ ta vào phòng nghỉ một lát, lát nữa xuất phát." "Nương nương chờ một lát, tỳ tử đi chuẩn bị y phục." Hai cung nga vội vàng đáp lời. "Vất vả cho các ngươi rồi." Dương Phi mỉm cười: "Hai ngươi theo ta nhiều năm, ta không yên tâm nhất chính là hai ngươi, hy vọng sau này có thể luôn tận trung với chức trách." Hai cung nga sắc mặt hơi đổi, vội vàng quỳ xuống dập đầu, khóc nói: "Nô tỳ thề chết theo nương nương." "Không cần đa lễ." Dương Phi cười nhẹ, dịu dàng nói: "Các ngươi cũng biết, sức khỏe của ta không được tốt lắm, cho nên..." Hai cung nga trong lòng run lên, biết nàng đang trăn trối phó thác, tự nhiên không dám chậm trễ, dập đầu nói: "Nô tỳ xin tuân theo lời dặn của nương nương, sẽ hết lòng phụ tá người." "Vậy thì tốt." Dương Phi hài lòng gật đầu, ra hiệu: "Các ngươi lui xuống đi, chuẩn bị xong xuôi thì gọi ta một tiếng, chúng ta sẽ đi." Hai cung nga cung kính đáp lời, lặng lẽ lui ra khỏi phòng.

Dương Phi được tỳ nữ dìu, chậm rãi vào nội thất nằm trên giường nghỉ ngơi.

Dương Phi nằm trên giường, thân thể yếu ớt, mỗi sáng sớm đều phải uống thuốc, thời gian ngủ phần lớn đều dành để nghỉ ngơi.

Trừ khi có tình huống đặc biệt, ví dụ như ngày tế tự cầu phúc, nếu không Dương Phi tuyệt đối không bước ra khỏi khuê các.

Đêm nay cũng không ngoại lệ, được cung nữ hầu hạ uống thuốc thang xong, Dương Phi nhắm mắt dưỡng thần, ngồi yên một lúc lâu, bỗng mở mắt ra, đưa tay sờ vào hông, bên dưới là một sợi dây đỏ treo miếng ngọc bội trên cổ.

Miếng ngọc phỉ thúy trong suốt lấp lánh phản chiếu làn da trắng nõn mịn màng của Dương Phi, khuôn mặt tinh xảo mang vài phần sầu muộn.

Nàng khẽ vuốt ve miếng ngọc, lẩm bẩm: "Lão Cửu, mẫu thân thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi, nếu thật có kiếp sau, chúng ta lại tương phùng nhé." "Ưm hừm." Đột nhiên, cửa phòng vang lên, cung nữ thấp giọng bẩm báo: "Nương nương, Cửu công tử cầu kiến." "Cho nó vào đi." Dương Phi bình thản nói, ánh mắt lướt qua miếng ngọc bội, khẽ thở dài, thu lại tâm tư, ngồi ngay ngắn, nhắm mắt lại, ra vẻ tiếp tục ngủ.

Không lâu sau, tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng kẽo kẹt vang lên, rèm được vén lên, Dương Cửu Công bước vào, chắp tay nói: "Cô mẫu." "Có chuyện gì sao?" Giọng Dương Phi ôn hòa.

Dương Cửu Công ngập ngừng một lát, khẽ nói: "Cô mẫu, con vừa nghe phụ thân nói, người đã đồng ý với tên nhóc đó, sẽ đi dự hẹn." "Đúng vậy." Dương Phi giọng nhàn nhạt: "Có người nói không sai, Hàn Thụy không đơn giản, chúng ta cần kéo gần quan hệ để có thể giúp đỡ con tốt hơn." "Nhưng con không muốn." Dương Cửu Công

nhíu mày: "Con không quen tên nhóc đó." "Vậy tại sao con lại tham gia yến hội hoa đăng?" Dương Phi hỏi ngược lại.

Dương Cửu Công ngây người một lúc, biện giải: "Đó cũng là để góp vui thôi, không có lý do gì khác." "Được rồi." Dương Phi cười duyên dáng: "Chuyện này con đừng nghĩ nhiều nữa, cứ làm theo lời ta là được." "Thôi được." Dương Cửu Công gật đầu, ngập ngừng: "Vậy... yến hội hoa đăng của Hàn Thụy bắt đầu vào giờ nào vậy?" "Biết rồi, lôi thôi quá." Dương Cửu Công bực bội phất tay, xoay người bước ra khỏi cung điện.

Dương Phi bất đắc dĩ cười, cũng cảm thấy mình quá lo chuyện bao đồng, nhưng ai bảo Dương Cửu Công là đứa cháu duy nhất của nàng cơ chứ, không lôi thôi không được, lỡ có chuyện gì xảy ra, chẳng phải nàng sẽ khóc ngất trong nhà xí hay sao.

Mặt khác, Hàn Thụy quay về phủ đệ, lập tức triệu tập đông đảo tân khách, thương lượng sách lược quyên góp và giải quyết hậu quả, đồng thời ra lệnh cho gia đinh hạ nhân mang hết rượu ngon mà Hàn Thụy cất giữ ra để chiêu đãi bạn bè. "Tên nhóc này cũng hào phóng thật." Triệu Sĩ Trinh tán thưởng, nhìn những vò rượu mà mắt sáng rực lên, không đợi được nói: "Mau mở ra xem thử, rốt cuộc là loại rượu ngon gì." Những người bên cạnh cũng có chút mong đợi, dù sao thứ mà Hàn Thụy cất giữ chắc chắn là đồ tốt hiếm thấy.

Không chỉ các tân khách, ngay cả Hàn Hạo, Lý Diệp, thậm chí cả Cao Trạm cũng cảm thấy mới lạ, vây quanh Hàn Thụy, bảy miệng tám lưỡi hỏi han.

Hàn Thụy cũng không giấu giếm, kể hết mọi chuyện cho mọi người nghe.

Nghe xong, mọi người lập tức xôn xao, vui mừng lẫn kinh ngạc, nhao nhao khen ngợi Hàn Thụy không hổ là người giàu có, chịu bỏ ra

nhiều rượu ngon như vậy để chiêu đãi bạn bè.

Hàn Thụy cười ha hả nhận lấy, trong lòng thầm nghĩ, ca ca có tiền, tùy hứng, thích tiêu thế nào thì tiêu, miễn là không lãng phí là được. "Ha ha, nếu đã giàu có như vậy, vậy ta không khách sáo nữa." Triệu Sĩ Trinh không hề khách khí, ôm vò rượu lên uống, một hơi cạn sạch, hắn mới thỏa mãn dừng lại, lau miệng, lắc đầu nói: "Rượu ngon, đúng là rượu ngon, Hàn Thụy, ngươi kiếm đâu ra thứ tốt này vậy." "Không phải đồ tốt, sao dám mời ngươi thưởng thức." Hàn Thụy cười hì hì: "Nếu ngươi thích, ngày mai ta tặng ngươi mấy vò." "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy." Triệu Sĩ Trinh cười hắc hắc: "Vậy ta không khách sáo nữa, nhớ chừa cho ta một vò đấy." "Yên tâm." Hàn Thụy sảng khoái nói, chút chuyện nhỏ này hắn vẫn làm được. "Hàn huynh đệ, hảo ý của ngươi, đại Triệu huynh ta xin cảm ơn." Trương Thừa Nghiệp cười nói: "Nhưng mà, ta không thể nhận quà của ngươi, kẻo lại nợ nhân tình." "Không sao, không đáng tiền, các ngươi thích là được." Hàn Thụy xua tay, cười nói: "Sau này, nếu có cơ hội, chúng ta lại cùng uống cạn ba chén." Mọi người vui vẻ đồng ý, lại trò chuyện thêm vài câu rồi ai về việc nấy.

Triệu Sĩ Trinh cũng không ngoại lệ, hớn hở rời đi.

Không lâu sau, tùy tùng của hắn mang một bức thư đến. "Đây là cái gì?" Triệu Sĩ Trinh hỏi.

Tùy tùng đáp: "Là bút tích của Hàn công tử." "Ồ." Triệu Sĩ Trinh mở ra xem, không nhịn được cười: "Thú vị thật, hắn lại muốn cùng ta đi dạo vườn ngắm cảnh, lời mời như vậy quả thực hiếm thấy." "Vị Hàn công tử đó thật sự nói vậy sao?" Tùy tùng kỳ lạ hỏi. "Đúng vậy." Triệu Sĩ Trinh gật đầu, cười nói: "Nhưng như vậy cũng tốt, có hắn đi cùng, ta cũng đỡ lúng túng hơn nhiều." "Lang quân, có đi không ạ?" Tùy tùng nhắc nhở: "Bây giờ trời tối, đường trơn, không thích hợp đi du ngoạn." "Không sao." Triệu Sĩ Trinh xua tay: "Chúng ta ngồi kiệu

đi, dù đường trơn cũng có kiệu bảo vệ, sợ gì." Tùy tùng nghe vậy, không tiện nói nhiều, cung kính nói: "Nô tài cáo lui." Triệu Sĩ Trinh phất tay, tùy tùng lặng lẽ lui ra.

Một lát sau, Triệu Sĩ Trinh mới ra lệnh: "Truyền lệnh, chuẩn bị kiệu, chúng ta lập tức khởi hành." "Vâng." Có người đáp lời, vội vã rời đi.

Một lát sau, một chiếc kiệu vải xanh do mấy thị vệ khiêng, chậm rãi ra khỏi hoàng thành.

Dọc đường gặp đội tuần tra của ngự lâm quân cũng không bị cản lại, mãi đến khi tới đường Trường An mới dừng xe.

Có tiểu lại dắt ngựa đợi Triệu Sĩ Trinh xuống xe.

Triệu Sĩ Trinh bước xuống kiệu, thì phát hiện viên quan trẻ tên Hàn Thụy kia đã đợi ở đường Trường An từ lâu, mặt mày tươi cười, từ xa đã tiến lại đón. "Hàn huynh đệ." Triệu Sĩ Trinh mỉm cười chào hỏi. "Triệu huynh." Hai người bắt tay hàn huyên vài câu, cùng nhau bước vào đường Trường An.

Thật trùng hợp, vừa hay gặp một đội ngự sử đang kiểm tra trị an trên phố, thấy bọn họ liền lập tức dừng công việc, vây quanh tới, cung kính hành lễ.

Đám ngự sử này cũng là người thông minh, thấy Triệu Sĩ Trinh ăn mặc chỉnh tề, còn cưỡi tuấn mã, lập tức liên tưởng đến thi hội được tổ chức hôm nay, tức thì hiểu ra dụng ý của Hàn Thụy, dĩ nhiên cũng đoán rằng Hàn Thụy hoặc Triệu Sĩ Trinh có thể muốn nhân thi hội để cùng vui với dân.

Thế là, cả đám ngự sử lập tức biến thành kẻ nịnh hót, vỗ bàn khen hay, tán tụng Triệu Sĩ Trinh văn tài phi phàm, phong lưu phóng khoáng, thu hút sự chú ý.

Đối với điều này, Triệu Sĩ Trinh bề ngoài khiêm tốn, nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý, khá là hưởng thụ vinh dự này.

Dĩ nhiên, nếu để đám ngự sử biết Triệu Sĩ Trinh chỉ mải nói chuyện với Hàn Thụy, căn bản không có thời gian ngâm thơ làm phú, e rằng ruột gan đều hối hận xanh cả.

Trong tiếng tung hô khen ngợi của mọi người, Hàn Thụy và Triệu Sĩ Trinh thong thả bước đi, bỗng có tiểu tư chạy tới bẩm báo, nói là Trương Thừa Nghiệp đã đến.

Ái chà, nhanh vậy sao, Hàn Thụy thầm nghĩ, rồi chợt hiểu ra.

Hôm qua ở Túy Tiên Lâu, hai người đã kết thù, Trương Thừa Nghiệp chắc chắn còn ghi hận trong lòng, nhưng hôm nay hắn lại chủ động đến thăm, e rằng là đang nén một cục tức, muốn tìm mình gây sự.

Nhưng, Hàn Thụy lại không hề sợ hãi, ngược lại còn hăm hở muốn thử.

Trương Thừa Nghiệp tuy là công tử bột, nhưng cũng là người đọc sách, Hàn Thụy cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

Huống hồ, hắn còn có một sư phụ giỏi, nếu đánh nhau, Hàn Thụy tự nhủ sẽ không chịu thiệt. "Mời hắn đến thiên sảnh dùng trà, ta lát nữa sẽ tới." Hàn Thụy ra lệnh.

Tên tiểu tư đó lĩnh mệnh rời đi.

Triệu Sĩ Trinh tò mò hỏi: "Lúc này, ngươi không phải nên đi dự tiệc sao, tại sao còn phải né tránh?" "Không cần để ý." Hàn Thụy cười, không thèm giải thích.

Trương Thừa Nghiệp đến để gây sự, tự nhiên không cần khách sáo với hắn, nếu không chỉ tỏ ra mình chột dạ mà thôi, chi bằng tránh mặt, để hắn hụt một phen, nguôi giận rồi tự nhiên sẽ không có chuyện

gì.

Dĩ nhiên, Hàn Thụy cũng rõ, với tính kiêu ngạo của Trương Thừa Nghiệp, nếu không thành công đánh bại mình, chắc chắn không nuốt trôi cục tức này, cho nên tối nay, chắc chắn hắn sẽ lại đến tìm chuyện.

Nhưng lần này, Hàn Thụy sẽ không cho hắn cơ hội, vì vậy cũng đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ sợ hắn không tới.

Hàn Thụy chuẩn bị rất chu đáo.

Không lâu sau, quả nhiên, Trương Thừa Nghiệp mang theo vài phần thái độ khinh thị, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào, đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Thụy, giọng nhàn nhạt nói: "Hàn công tử, hân hạnh." "Hân hạnh." Hàn Thụy mỉm cười chắp tay đáp lễ, rồi chỉ vào một cuộn giấy trên bàn, cười nói: "Vừa rồi nghe người khác bàn tán, hình như có người hẹn ta đi du xuân ngắm mai?" "Ngươi không dám đi?" Trương Thừa Nghiệp nhướng mày: "Nhát gan rồi chứ gì." "Ai nói với ngươi ta không dám đi." Hàn Thụy cười, nhưng lười đáp lại phép khích tướng vô vị này của Trương Thừa Nghiệp. "Hừ..." Triệu Sĩ Trinh khẽ hừ: "Họ Hàn kia, ngươi không phải là định nhân cơ hội chạy trốn đấy chứ." Hàn Thụy nhún vai, thẳng thắn thừa nhận: "Cũng gần như vậy." "Ngươi..." Triệu Sĩ Trinh trừng mắt, nhưng nghĩ lại, thấy cũng có lý, nếu Hàn Thụy sợ hãi thì đã không mời mình tham gia thi hội rồi.

Cho nên, hắn có cơ sở, không cần lo lắng mình sẽ bỏ mặc mình mà chạy mất.

Triệu Sĩ Trinh có ý từ chối, nhưng lại cảm thấy có chút làm màu, trầm ngâm một lát, cuối cùng chọn thỏa hiệp, mỉm cười nói: "Nếu ngươi thật sự sợ, thì đi cùng ta đi." "Đa tạ Triệu huynh đệ trượng nghĩa tương trợ." Hàn Thụy mừng rỡ, vội vàng chắp tay cảm tạ.

Trương Thừa Nghiệp cười lạnh, trong lòng thầm mắng, giả vờ giả vịt, thật sự coi ta là đồ ngốc sao. "Đi thôi, thi hội sắp bắt đầu rồi." Triệu Sĩ Trinh cười cười, đưa tay mời, cùng Hàn Thụy sóng vai bước đi, tiện tay rút ra lệnh bài, giơ cao lên. "Triệu lãng, sớm đã nghe nói, ngươi có một tòa trạch viện ở đường Trường An, không chỉ bài trí tao nhã mỹ lệ, quan trọng hơn là yên tĩnh điển nhã, ta vẫn luôn mong được đích thân đến tham quan một phen, không ngờ, nguyện vọng này lại bị kẻ nào đó nhanh chân đến trước." Giọng nói âm dương quái khí đột nhiên vang lên, khiến Hàn Thụy nhíu mày quay đầu, chỉ thấy ở góc tường bên cạnh, có một công tử áo gấm, vẻ mặt không vui, ánh mắt nhìn chằm chằm Triệu Sĩ Trinh, toát ra vẻ oán độc căm hận.

Hàn Thụy nhướng mày, tức thì hiểu ra, hóa ra là oan gia ngõ hẹp, lại đụng phải Trương Cửu Chương, cũng khó trách hắn lại tức giận như vậy.

Dù sao, hắn và Hàn Thụy, Triệu Sĩ Trinh giao du rất thân mật, quan hệ vô cùng tốt, lại không ngờ, Hàn Thụy lại giành trước kết giao với Triệu Sĩ Trinh, quả thực quá đê tiện, khiến người ta phẫn nộ. "Là ngươi." Triệu Sĩ Trinh kinh ngạc nói, nhưng có vài phần cảnh giác, Trương Cửu Chương là cận thần của hoàng đế, được thánh quyến long sủng, không thể chọc vào.

Hàn Thụy lại không để ý, phất tay áo ra hiệu, Triệu Sĩ Trinh lập tức hiểu ý, thấp giọng nói: "Các ngươi nói chuyện, ta qua bên kia uống chén trà." Nói xong, liền chuồn mất. "Ngươi tới đây làm gì?" Hàn Thụy không khách khí hỏi. "Ha ha, Hàn công tử hình như quên rồi, hôm qua ta nói gì rồi nhỉ." Trương Cửu Chương mỉa mai cười: "Hôm nay ta sẽ nhắc lại cho Hàn công tử một lần, kẻo quý nhân hay quên, quên sạch lời ta nói thì không hay đâu." "Hôm qua sao vậy?" Hàn Thụy cố tỏ ra mờ mịt. "Hàn công tử...." Trương Cửu Chương tức điên, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi...

được, ngươi không thừa nhận cũng không sao, hôm nay thi hội, nếu ngươi thắng, ta mặc ngươi xử trí, nếu thua, thì quỳ xuống đất, dập ba trăm cái lạy tạ tội...." "Ngươi bị điên à." Hàn Thụy bĩu môi, lười biếng nói: "Ngươi chắc là ngươi thắng được ta sao?" "Cuồng vọng, ngươi nghĩ ta là đám ngu ngốc hôm qua sao?" Trương Cửu Chương giận dữ nói: "Hôm nay, ta không đến một mình đâu, có cao thủ đi cùng....." "Vậy sao, vậy thì ta sẽ chống mắt lên xem." Hàn Thụy nói, cũng không nói nhảm nữa, lập tức đứng dậy, đi thẳng ra ngoài.

Trương Cửu Chương do dự một lát, vẫn đi theo.

Trên đường đi, Hàn Thụy không nói nhiều, còn Trương Cửu Chương cũng giữ im lặng.

Hai người không nói một lời, cho đến khi đi vào trong vườn, Hàn Thụy mới dừng bước, nhìn xung quanh, mỉm cười nói: "Nơi này đúng là một chỗ tốt để ngắm cảnh." Vườn có hòn non bộ, hồ nước xen kẽ, hoa cỏ um tùm, đình đài lầu các, điêu lan ngọc thế, thủy tạ hiên đình, khe suối ao biếc, tạo thành một bức tranh thủy mặc cổ điển đậm đà, dưới ánh nắng ban mai, trông thật lộng lẫy, tú mỹ mê ly.

Trương Cửu Chương cũng không nói gì, trên mặt hiện lên một nụ cười mỉa mai, chậm rãi đi tới lương đình, ngồi xuống, gọi người hầu dâng trà, rồi ung dung thưởng thức. "Hôm nay, ngươi có việc gì vậy?" Hàn Thụy khẽ hỏi. "Đợi thi hội kết thúc, chúng ta sẽ nói chuyện." Trương Cửu Chương giọng nhàn nhạt: "Ngươi yên tâm, hôm nay ta không phải đến để hỏi tội." "Ồ, vậy thì ta yên tâm rồi." Hàn Thụy nhẹ nhõm nói: "Nếu đã như vậy, vậy ngươi cứ từ từ uống, ta không tiếp nữa, thất lễ." Lời còn chưa dứt, Trương Cửu Chương đột nhiên đứng dậy, chắn trước mặt Hàn Thụy, lạnh lùng nhìn chằm chằm. "Ngươi làm gì vậy?" Hàn Thụy nhíu mày: "Có chuyện thì nói thẳng, ta rất bận, không có thời gian lãng phí." "Ngươi có phải là có âm mưu quỷ kế gì không?" Trương Cửu Chương lạnh lùng nói: "Ta không quan tâm, tóm

lại chuyện hôm nay phải giải quyết." "Ta có thể có âm mưu quỷ kế gì chứ, ngươi tin hay không thì tùy." Hàn Thụy bĩu môi, vòng qua con hổ chặn đường, định đi vòng qua, nhưng phát hiện Trương Cửu Chương vẫn chắn ở phía trước. "Ngươi..." Hàn Thụy tức giận: "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào, mau cút đi, đừng làm lỡ thời gian của ta." Trương Cửu Chương mặt tái mét, nắm tay siết chặt, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay giấu trong tay áo rộng, thể hiện sự phẫn uất trong lòng. "Này." Hàn Thụy mất kiên nhẫn: "Rốt cuộc thế nào, ngươi mau nói đi." "Được, ngươi có gan....." Hàn Thụy hừ lạnh một tiếng, nhấc chân định đi, tiếc là Trương Cửu Chương phản ứng cực nhanh, duỗi chân ra cản, Hàn Thụy không kịp đề phòng, loạng choạng một cái, suýt nữa ngã xuống đất. "Ngươi làm gì vậy!" Hàn Thụy la lên. "Hàn Thụy, chuyện này, ngươi đừng hòng lấp liếm qua chuyện, trừ khi đồng ý điều kiện của ta, nếu không ta và ngươi không xong đâu." Trương Cửu Chương hung hăng nói: "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm bậy, cha ta là ngự sử, đàn hặc ngươi dễ như trở bàn tay." "Uy hiếp ta à." Hàn Thụy khịt mũi: "Ngươi nghĩ ta bị dọa lớn lên chắc, cứ việc xông tới đi." "Ngươi..." Trương Cửu Chương tức giận biến sắc, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta sẽ cho ngươi biết tay, hừ, ta đi trước đây." Buông một câu, Trương Cửu Chương quay người rời đi, để lại Hàn Thụy một phen ngơ ngác, không hiểu ra sao, tên này, hôm nay uống nhầm thuốc à? "Ha ha, sảng khoái....." Sau khi Trương Cửu Chương rời đi, Hàn Thụy ngửa mặt lên trời hét dài, có cảm giác vô cùng hả hê.

Hàn Thụy cười rạng rỡ, nhưng trong bóng cây bên cạnh lại lóe lên một bóng người, cẩn thận quan sát Hàn Thụy một lát, không nhịn được cười nói: "Hàn thiếu niên, không nhìn ra nha, cũng lợi hại đấy." "Hả?" Hàn Thụy quay đầu lại, phát hiện là Triệu Cát, liền ngây người, một lúc sau mới phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Bệ hạ....." "Đừng hoảng." Triệu Cát xua tay, mỉm cười nói: "Trẫm chỉ tình cờ đi ngang

qua, ngẫu nhiên gặp thôi." "Hoàn cảnh gần đây, không phải nơi người bình thường nên đến, ngươi đến đây làm gì?" Hàn Thụy kỳ lạ hỏi. "Ngươi không biết, gần đây kinh thành đang lưu truyền một bài thơ, nghe nói là viết về xuân giang thu nguyệt." Triệu Cát nói: "Cho nên, trẫm đặc biệt đến xem thử." Hàn Thụy gật đầu, thuận miệng hỏi: "Vậy, Bệ hạ đã nghe hiểu chưa?" Triệu Cát trầm tư, một lúc sau lắc đầu. "Không nghe hiểu?" Hàn Thụy cạn lời, khẽ thở dài: "Bệ hạ, thơ văn chú trọng linh hồn, đối với việc lĩnh ngộ linh hồn, đó là điều vô cùng quan trọng, nếu ngài không dụng tâm thể hội, dù có nghe hiểu câu thơ, e rằng cũng sẽ mơ mơ hồ hồ, căn bản không thể lý giải được." "Trẫm tự nhiên hiểu, nhưng không hiểu cũng phải cố mà học thôi." Triệu Cát cười nói.

Chương 679

"Ách." Hàn Thụy ngạc nhiên, không dám đồng tình.

Dù sao đi nữa, Triệu Cát cũng là hoàng đế, ngài ấy chắc chắn nghĩ mình đúng, làm gì có đạo lý dạy dỗ người khác phải tôn trọng sự thật chứ.

Thấy Hàn Thụy không lên tiếng, Triệu Cát cũng không tức giận, lại hỏi tiếp: "Hàn thiếu niên, nghe nói bài thơ đó là do ngươi làm, có thể chỉ giáo một hai không?" "Không được." Hàn Thụy dứt khoát từ chối, cười toe toét: "Bệ hạ, xin thứ cho thần không thể tiếp chuyện, cáo từ!" Triệu Cát sững sờ, vội vàng giữ lại, Hàn Thụy liên tục từ chối, nghênh ngang bỏ đi.

Nhìn bóng người biến mất, Triệu Cát nhíu mày, trầm ngâm hồi lâu, ra lệnh cho tiểu thái giám gọi một chiếc kiệu xe, rồi lên kiệu về cung.

Về đến Cần Chính Điện, Triệu Cát thay long bào, khoác lên thường phục, ngồi sau bàn án, lặng lẽ trầm tư.

Không lâu sau, tiểu thái giám vội vã tiến vào, bẩm báo: "Khởi bẩm Bệ hạ, Hàn thiếu niên đã rời khỏi kinh thành, e rằng tối nay sẽ không trở về." "Ồ." Triệu Cát gật đầu, lơ đãng hỏi: "Hắn đi đâu vậy?" "Nghe nói đang lang thang dạo chơi ở ngoại ô, cùng với nhiều công tử bột." Tiểu thái giám báo cáo. "Ừm, trẫm biết rồi, lui xuống đi." Triệu Cát phất tay. "Tuân chỉ." Tiểu thái giám lặng lẽ lui xuống, Triệu Cát lại chìm vào suy tư.

Một lát sau, khẽ thở dài, cầm bút lông chấm mực, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Cũng không biết có phải vì bị Hàn Thụy làm mất hứng hay không,

đêm đó Triệu Cát trằn trọc không ngủ được, sáng sớm đã tỉnh giấc.

Rửa mặt xong, thay một bộ quần áo, liền ra khỏi cửa.

Dọc đường, gặp cấm quân đi tuần tra, ngoài việc cung kính hành lễ hỏi thăm, họ cũng có vài phần tò mò, không biết tại sao hôm qua vừa mới đăng cơ xưng đế, sự mới mẻ vẫn chưa tan hết, sao hôm nay đột nhiên lại chạy ra ngoài chơi.

Mang theo vài phần nghi hoặc, Triệu Cát điều khiển kiệu xe, ung dung đi.

Rất nhanh đã đến khu vực ngoại ô phía bắc kinh thành, một thảo nguyên hoang vắng hẻo lánh.

Triệu Cát dừng lại, nhìn cảnh vật trước mắt, khóe miệng nhếch lên một đường cong, lộ ra nụ cười vui mừng.

Dưới ánh mắt của Triệu Cát, một thanh niên thân hình gầy gò cao ráo, ăn mặc chỉnh tề, dắt một con tuấn mã, đang cưỡi đi.

Dường như cảm nhận được điều gì đó, Hàn Thụy dừng lại, nghiêng đầu nhìn qua, liếc một cái, liền thấp giọng lẩm bẩm: "Lại đến..." Triệu Cát cười cười, bước lên phía trước, đến bên cạnh thanh niên, chắp tay cười nói: "Hàn công tử." "A." Hàn Thụy ngẩn ra, có chút mơ hồ, sao lại đụng phải Triệu Cát nữa, chẳng lẽ, trong cõi u minh, tên này vẫn luôn phái người theo dõi mình?

Nghĩ đến đây, Hàn Thụy trán đổ mồ hôi, thầm mắng mình ngu ngốc, lại quên mất chuyện này.

May mà mình chưa ra khỏi phủ, nếu ở chốn chợ búa kinh thành bị quan binh bắt được, thì trò vui này lớn rồi.

Nhưng mà...

Hàn Thụy liếc trộm Triệu Cát, mỉm cười nói: "Hóa ra là hoàng

thượng, đêm hôm khuya khoắt, ngài ra ngoài ngắm trăng sao?" "Không chỉ vậy." Triệu Cát cười ha hả: "Trẫm còn muốn mời Hàn thiếu niên cùng tụ họp, ngắm trăng trò chuyện..." Hàn Thụy mặt mày đưa đám, ngập ngừng: "Bệ hạ, thần..." "Sao, Hàn thiếu niên không bằng lòng?" Triệu Cát cười tủm tỉm. "Không phải, là thần sức khỏe không tốt, e rằng..." Hàn Thụy thoái thác, cái cớ này quả thực quá tệ, người có chút IQ nào cũng biết đây là cớ.

Triệu Cát mỉm cười, ôn hòa nói: "Trẫm hiểu, Hàn công tử là lo lắng trẫm không vui chứ gì." "Ách..." Hàn Thụy ngập ngừng, không biết Triệu Cát rốt cuộc có biết hay không, nếu không thì cũng quá lừa người rồi. "Ngươi đó, nghĩ nhiều quá rồi." Triệu Cát cười: "Trẫm tuy quý là thiên tử, nhưng cũng không phải hôn quân, bạo quân, há lại vì lời nói mà kết tội người khác." "Đó là tự nhiên." Hàn Thụy thuận thế nịnh hót một câu, cười nói: "Thiên gia thánh minh, tự có phán xét rõ ràng." "Hàn thiếu niên, lời này của ngươi có chút hư ngụy." Triệu Cát giọng nhàn nhạt: "Nhưng mà, trẫm thích." Hàn Thụy sờ mũi, cười gượng hai tiếng, cũng không đáp lời, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, nhìn về phía xa, có vài phần thất vọng. "Ủa, ngươi nhìn cái cây kia xem." "Ủa, sao vậy, sao lại khô héo rồi." Tiếng kinh ngạc đột ngột vang lên, khiến Triệu Cát nhìn theo, chỉ thấy cách đó vài trăm mét, trên ngọn cây cổ thụ cao chót vót, cành lá sum suê, xanh um tươi tốt, dưới gió thổi nắng chiếu, lá cây xanh biếc đón gió tung bay, lả lướt múa lượn, đẹp lộng lẫy.

Nhưng lúc này, lại có chút hương vị thê lương, lá cây bay lả tả, từ cành cây rơi xuống, như tuyết hoa bay lất phất, rơi đầy đất một màu vàng trắng, trông rất đẹp, nhưng lại không có ai thưởng thức.

Triệu Cát khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Cây cổ thụ này có câu chuyện gì không?" "Có chứ." Hàn Thụy cười hì hì: "Không chỉ vậy, mà còn là câu chuyện hay được lưu truyền ngàn đời, các triều đại, bao

nhiêu danh thần hiền sĩ đều hết lời ca ngợi nó..." Hàn Thụy thao thao bất tuyệt kể lể, Triệu Cát từ từ lắng nghe, mày giãn ra, khóe miệng nở nụ cười, khẽ nói: "Hàn thiếu niên, ngươi có biết, vì sao trẫm chọn ngọn núi này làm hành cung không?" "Thần không biết, có lẽ vì thanh tịnh?" Hàn Thụy đoán, dù sao, vị trí của ngọn núi này không tồi, xung quanh núi non trùng điệp, cây cối um tùm, dưới chân núi lại có một con sông uốn lượn, nước chảy lững lờ, phong cảnh ưu nhã. "Đây là nguyên nhân thứ yếu, nguyên nhân chủ yếu là, núi rừng u tịch, chim thú tuyệt tích, khá hợp với ý của trẫm, cũng khá thích hợp để chuyên tâm khổ học." Triệu Cát cười nói. "Vậy thì chúc Bệ hạ tâm tưởng sự thành." Hàn Thụy nói cho qua chuyện. "Mượn lời tốt của ngươi." Triệu Cát mỉm cười, lại hỏi: "Đúng rồi, hôm qua ở cung yến, trẫm thấy ngươi viết chữ không tồi, không biết, có thể mài mực cho trẫm lần nữa không?" "A, thần..." Hàn Thụy ngập ngừng. "Sao, chẳng lẽ ngại rồi." Triệu Cát cười ha hả: "Nếu ngại, vậy thì thôi." "Ai nói chứ." Hàn Thụy bĩu môi: "Nếu Bệ hạ thành tâm mời, thần sao có thể phụ lòng mong đợi." Triệu Cát cười cười, đưa tay chỉ, ra hiệu: "Bên kia có một cái bàn đá, ngươi đi bê lại đây, giúp trẫm mài mực." "Tuân mệnh." Hàn Thụy quay người đi về phía đình bên kia, lấy nghiên mực và các công cụ khác, đặt thỏi mực vào, sau đó xem xét vị trí đặt ghế đá, dường như có chút tinh tế, cân nhắc một lát, quyết định thử trước.

Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, Hàn Thụy bèn cầm bút, chấm một ít mực, tập trung suy nghĩ.

Một lát sau, mới từ từ viết xuống ba chữ lớn.

Trong chốc lát, Triệu Cát ngây người, mắt tròn xoe, biểu cảm thay đổi khó lường, cuối cùng khôi phục bình tĩnh, mỉm cười nói: "Chữ đẹp, lực thấu qua giấy, rắn rỏi có lực." "Đa tạ Bệ hạ khen ngợi." Hàn Thụy khiêm tốn, ngước mắt nhìn xung quanh, phát hiện gần đó không có nhiều người, liền nhân cơ hội hỏi: "Bệ hạ, dám hỏi, có phải có chỗ

nào không ổn không?" "Không có, hoàn toàn ổn." Triệu Cát lắc đầu, rồi cười nhẹ: "Chỉ là không ngờ, Hàn thiếu niên lại có công lực như vậy, thật khiến trẫm kinh ngạc." Hàn Thụy cười cười, không lên tiếng, cái này có là gì, chỉ là thành quả luyện tập tùy tay của ta thôi.

Nếu ngươi biết, kiếp trước ta ngày nào cũng dầm mình trong thư viện, ngày nào cũng làm bài, ngay cả những thứ trong sách giáo khoa, cũng phải dành thời gian nghiền ngẫm lĩnh ngộ, mới miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn...

Ai, thật là lãng phí thiên phú kiếp trước, tiếc quá tiếc quá.

Trong lúc Hàn Thụy cảm khái vạn phần, Triệu Cát đột nhiên khẽ kêu: "Ủa, Hàn thiếu niên, ngươi xem, trong bụi cây phía trước, có phải có gì đó bất thường không." Hàn Thụy chớp chớp mắt, nhìn theo hướng Triệu Cát chỉ, quả nhiên lờ mờ thấy, trong bóng râm của lùm cây, có một bóng người màu đỏ đang lắc lư qua lại, như đang lẩn trốn, không dám lộ diện, hiển nhiên là vật bị kinh động. "Thứ như vậy, chắc chắn không phải động vật hoang dã." Triệu Cát hứng thú nói: "Chắc là do người nuôi." "Do người nuôi?" Hàn Thụy ngạc nhiên, rồi cười, gật đầu tán đồng: "Bệ hạ anh minh, đây chắc chắn là do người nuôi, nghe nói là thợ săn của một thôn trang nào đó, chuyên dùng chúng để dọa dân làng." Triệu Cát nghe một biết mười, khẽ gật đầu: "Ý của ngươi là, chúng cũng đang ức hiếp dân làng." "Ừm, không phải không có khả năng này." Hàn Thụy trầm ngâm: "Dù sao, trí tuệ của những thứ này rất cao, thông minh hiểu chuyện, biết tránh cái hại tìm cái lợi, dân làng nhát gan sợ chuyện, tự nhiên sẽ sợ chúng." "Chẳng trách, những thứ này, thường là trò chơi của trẻ con trong làng, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây." Triệu Cát kỳ lạ nói: "Chẳng lẽ có người mang chúng đến đây." "Có khả năng này, có lẽ là một đứa trẻ nghịch ngợm nào đó, mang chúng vào cấm uyển." Hàn Thụy đoán: "Bệ hạ, hay là, cho người bắt đứa trẻ đó về quy án, nghiêm trị không

tha." "Thôi đi, so đo với trẻ con làm gì." Triệu Cát phất tay áo, ra lệnh: "Ngươi tiếp tục mài mực đi." Hàn Thụy mỉm cười, tiếp tục mài mực.

Không lâu sau, bỗng cảm giác ánh mắt của Triệu Cát đang nhìn chằm chằm vào mình, có vài phần kỳ quái.

Cảm giác kỳ quái này, Hàn Thụy có chút quen thuộc, lập tức phản ứng lại, không khỏi cúi đầu, nhìn lại mình, tức thì dở khóc dở cười.

Sao thế này, lúc mới xuyên không còn không thấy, bây giờ mới phát hiện, bộ quần áo này cũng quá bình thường rồi, thậm chí có vài phần quê mùa.

Dù là mùa đông, nhưng trong thời gian này, Hàn Thụy đã rèn luyện, cởi bỏ bộ đồ đông cồng kềnh, thay bằng áo mỏng, quần dài, giày thể thao, kết hợp với mũ và khăn quàng cổ, vòng tay đồng, một dáng vẻ như tháng ba dương xuân.

Nhưng hôm nay, vì mài mực, đã cởi bỏ bộ đồ đông dày ấm, chỉ còn lại chiếc áo khoác lông cừu mỏng manh, khó tránh khỏi thu hút sự chú ý của người khác.

À, dĩ nhiên, cũng có vài phần ánh mắt thông cảm, dù sao làm việc ở nơi như hoàng cung, ngoài việc cần tuân thủ lễ tiết, còn phải giữ hình tượng tốt, cách ăn mặc này của Hàn Thụy cũng hợp tình hợp lý. "Khụ!" Hàn Thụy khẽ ho khan, có chút lúng túng: "Bệ hạ, vi thần mạo phạm, hay là, tôi quay lại mặc quần áo vào....." "Không cần phiền phức." Triệu Cát cười ha hả, an ủi: "Trẫm chỉ thấy ngươi, bộ dạng này khá thú vị, không phải là chê ngươi, càng không nói đến khinh bỉ." Hàn Thụy gò má hơi nóng, cúi đầu im lặng. "Hàn thiếu niên." Triệu Cát cười ha hả: "Nghe nói ngươi từng ở thành Lạc Dương, giúp đỡ một số con cháu quan lại, dạy họ đọc sách học văn, khá có thành tựu, có thật không?" "Bệ hạ quá khen rồi." Hàn Thụy thản nhiên thừa nhận, cũng có vài phần đắc ý: "Ở Lạc Dương, tôi cũng được coi là

nhà thư pháp có chút danh tiếng, chỉ tiếc là ở kinh thành lại ít người biết đến, không đáng nhắc tới." "Tại sao lại vậy?" Triệu Cát kinh ngạc: "Ngươi còn trẻ như vậy, đã có trình độ như thế, sao có thể vô danh được chứ." "Không giấu gì Bệ hạ, tôi chưa từng ra làm quan, tự nhiên không thể sánh với những bậc học giả uyên bác đó." Hàn Thụy nói, thực ra là vì hắn lười dính dáng đến những mối quan hệ chính trị giả dối, cái gọi là quân tử tránh xa chuyện bếp núc.

Lời này cũng có cơ sở, dù sao thời nhà Đường, sĩ, nông, công, thương, được xếp hạng rất rõ ràng, địa vị thương nhân thấp nhất, nhưng không thể ngăn cản, thương nghiệp thời cổ đại phát triển mạnh mẽ, khiến thương nhân giàu có địch quốc, triều đình cũng có lúc phải nhờ cậy thương nhân.

Trong tình hình này, tầng lớp sĩ tộc tự nhiên xem thường thương nhân.

Hơn nữa, Tống Huy Tông cũng vậy, cho rằng thương nhân ti tiện, chỉ biết lộng quyền mưu tư, không thể trọng dụng, cũng có ý vô ý đàn áp.

Như vậy, địa vị của thương nhân tự nhiên là bấp bênh, may mắn là, Tống Huy Tông băng hà, Lý Uyên đăng cơ xưng đế, thương nhân được cứu, tình hình này mới có chút cải thiện.

Dù sao đi nữa, Hàn Thụy cảm thấy, mình cũng là người đọc sách, không thể bị xem thường, cho nên, trong lịch sử, hắn là tài tử có tiếng, thơ từ ca phú không gì không tinh thông, văn tài phi phàm, chỉ tiếc sau này vì bệnh mà qua đời, tài hoa không có nơi thi triển, có chút tiếc nuối. "Vậy sao?" Triệu Cát có vài phần thất vọng, dù sao, ngài ấy hy vọng Hàn Thụy có thể làm nên chuyện trong khoa cử, không chỉ có thể báo đáp triều đình, mà còn có thể vang danh thiên hạ.

Nhưng, cũng chỉ là hơi tiếc nuối, Triệu Cát liền cười nói: "Hàn

thiếu niên, ngươi giỏi văn chương, hay là viết một bức chữ, để trẫm mở mang tầm mắt đi." "Vi thần tuân chỉ." Hàn Thụy đáp ứng, trải giấy mài mực.

Một lát sau, đợi bút mực khô, Hàn Thụy bình tĩnh ngưng thần, hít sâu một hơi, trong lòng suy nghĩ miên man, trong đầu, dần dần, có chút hỗn loạn, tư tưởng bay bổng, bất giác rơi xuống tờ giấy trắng.

Bút đi như rồng rắn, mây bay nước chảy, một lát sau, trên giấy đã có thêm một bức thư pháp.

Hàn Thụy đưa tay sờ, hài lòng gật đầu, đặt bút kết thúc, thổi nhẹ mực. "Hay." Triệu Cát vỗ tay khen ngợi, thưởng thức một lát, lại nhíu mày: "Không giống lắm, không phù hợp với phong cách thường ngày của Hàn ái khanh." Hàn Thụy cười khổ: "Bệ hạ, thần cũng muốn phong độ ngời ngời, văn tài phi phàm, tiếc là, những năm gần đây, thân thể tổn hại nghiêm trọng, đã là lực bất tòng tâm, chỉ có thể làm được đến mức này." "Ồ." Triệu Cát nhẹ nhõm: "Hóa ra là vậy, trẫm đã nói mà, bình thường Hàn ái khanh tuy khá thích đọc sách, nhưng về mặt văn tài lại là một mớ hỗn độn." Hàn Thụy xấu hổ, trong lòng lẩm bẩm, đó là không có cơ hội, nếu có cơ hội, hắn tuyệt đối không thua bất kỳ ai. "Nếu đã vậy, ngươi cứ ở lại trong cung, giúp đỡ sắp xếp sách vở, cũng coi như là giảm bớt gánh nặng cho ta." Triệu Cát cười tủm tỉm nói, có vẻ mong đợi. "A, vậy chẳng phải làm lỡ chính sự của Bệ hạ sao." Hàn Thụy ngập ngừng, từ chối: "Hơn nữa, thần lại không biết chữ." "Ai nói với ngươi, không biết chữ thì không thể giúp đỡ." Triệu Cát nghiêm mặt, hừ một tiếng: "Nếu ngươi không bằng lòng, trẫm có thể tìm người đến, cùng ngươi trò chuyện giải khuây." Ách, trực tiếp vậy sao, quả nhiên là hoàng đế, bá đạo thật, Hàn Thụy thầm than, vội vàng nói: "Bệ hạ, thần sai rồi, xin ngài tuyệt đối đừng miễn cưỡng, vi thần bằng lòng ở lại." Hoàng Cẩm đáp lời, lập tức cầm bút ghi chép.

Hàn Thụy thì trợn mắt há mồm, đứng ngây ra tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời. "Sao?

Không hài lòng, vậy thì đổi người khác." Triệu Cát nhíu mày: "Trẫm chọn người khác là được." Hàn Thụy vội vàng lắc đầu, nặn ra một nụ cười rạng rỡ, cung kính nói: "Không cần đâu, Bệ hạ đã nói lời vàng ngọc, đâu phải thần có thể chống lại, vi thần chỉ là có chút thụ sủng nhược kinh mà thôi." Triệu Cát cười cười, không nói gì, phất tay ra hiệu, chuyển chủ đề: "Bức tranh ngươi vừa vẽ, trẫm cũng đã xem, quả thực là một tác phẩm hay, chỉ tiếc là..." Hàn Thụy trong lòng giật thót, mơ hồ đoán ra điều gì, có chút lo lắng hỏi: "Bệ hạ cảm thấy, không ổn?" "Chỗ không ổn, là ở bố cục và kỹ xảo, còn non nớt vụng về." Triệu Cát chỉ ra khuyết điểm.

Hàn Thụy trầm ngâm một lát, khẽ nói: "Đây là điểm yếu của thần, có lẽ có thể bỏ thêm công sức, tiến thêm một bước để nghiên cứu sâu hơn." Triệu Cát gật đầu, tán thưởng nói: "Thái độ của Hàn ái khanh không tồi, có hằng tâm, kiên trì, chăm chỉ, chịu thương chịu khó, là một nhân tài có thể đào tạo." Hàn Thụy trong lòng yên tâm phần nào, khiêm tốn vài câu, đột nhiên hỏi: "Bệ hạ, ngài vừa nói, kỹ năng vẽ là điểm yếu của thần, ý là sao vậy ạ?" "Thư họa, cũng là một loại nghệ thuật, đặc biệt là tác phẩm của danh gia, càng là vô giá, tự nhiên không thể tùy tiện tặng người, nếu không truyền ra ngoài, người khác chắc chắn sẽ nghi ngờ, trong tranh có ẩn chứa huyền cơ." Triệu Cát chậm rãi nói: "Cho nên, trẫm mới đặc biệt triệu kiến, mời ngươi vào cung quan sát học hỏi." Hàn Thụy bừng tỉnh, rồi lại có vài phần kỳ quái, tin tức của mình ở kinh thành, không thể nào giấu được hoàng đế, tại sao lại phải làm ra vẻ thần bí như vậy, chẳng lẽ là...

Hàn Thụy linh quang lóe lên, đột nhiên nghĩ đến một khả năng. "Sao, nghĩ ra điều gì rồi?" Triệu Cát hứng thú hỏi. "Không có..." Hàn Thụy vội vàng lắc đầu, trong lòng lại đang suy đoán, khả năng này, rốt

cuộc có thành lập hay không. "Không sao, ngươi cứ nói ra, không cần e ngại." Triệu Cát mỉm cười, vẻ mặt vô cùng khoan dung, dù sao ngài ấy bây giờ đã có quyết định, dù Hàn Thụy đoán trúng thì có thể làm gì được ngài ấy. "Vậy vi thần mạo muội." Hàn Thụy do dự một lát, từ từ nói: "Bệ hạ, thần cảm thấy bức Sơn Hà Đồ này, không chỉ đơn giản như bề ngoài." Triệu Cát chớp mắt, ra hiệu hắn tiếp tục. "Bệ hạ xin xem, Sơn Hà Đồ vẽ tuy đẹp, nhưng luôn cảm thấy có vài phần cứng nhắc." Hàn Thụy chỉ ra: "Như thế này, giống như có người cầm bút, nguệch ngoạc trên đó, không có quy tắc gì cả." "Còn gì nữa?" Triệu Cát cười hỏi. "Ngoài ra, còn một điểm, đó là... người vẽ, e rằng không tập trung." Hàn Thụy ngập ngừng: "Hoặc là nói, căn bản không dám quan sát kỹ lưỡng." "Không dám kỹ lưỡng?" Triệu Cát cười cười, nói: "Cái này thì đúng là thật, không chỉ người vẽ, ngay cả trẫm cũng vậy, không dám quá chuyên chú, chỉ cần nắm được đại khái khung sườn là được, cái gọi là thần vận, thì cần phải từ từ thể ngộ." "Vậy thì, bức tranh này..." Hàn Thụy hỏi: "Hay là để thần thử vẽ, nói không chừng có thể phát hiện ra ảo diệu mới, bù đắp cho thiếu sót này." "Chuyện này..." Triệu Cát do dự.

Hàn Thụy tha thiết nói: "Bệ hạ, cứ để thần thử một lần đi." "Được." Triệu Cát nghĩ ngợi, cuối cùng đồng ý, dù sao cũng là chuyện tốt, huống hồ cũng không cần lo lắng, thật sự có sai sót gì, dù sao ngài ấy tin, Hàn Thụy không đến nỗi chơi với lửa tự thiêu. "Đa tạ Bệ hạ." Hàn Thụy thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi ra ngoài, đứng trước cửa, quay đầu nhìn lại, trong lòng ấm áp, hiểu rằng Triệu Cát thuần túy là nể mặt tiền phong, mới phá lệ ân chuẩn hắn vào cung.

Ừm, tiền phong, tên nhóc này, quả nhiên có chút lương tâm, không uổng công lão tử thương ngươi bao nhiêu năm nay.

Hàn Thụy thầm nghĩ, nhưng không hề có vẻ cảm kích, ngược lại, lại là châm biếm, hả hê. "Hàn ái khanh, mau đi đi." Lý thái y nhắc nhở:

"Đừng làm lỡ chính sự." "Đa tạ tiên sinh nhắc nhở." Hàn Thụy chắp tay, vội vã đến phòng nội thị, mở ngăn kéo lấy bút lông và chu sa, chấm mực đen đậm, xoẹt xoẹt vẽ trên giấy tuyên, đây là thói quen luyện tập gần đây của hắn.

Vẽ mấy chục lần, Hàn Thụy dừng bút, xoa nắn cánh tay đau nhức, thở dài, ai, cuộc đời của kẻ tay tàn, thật sự rất bi thảm.

Bên cạnh, Hoàng Thừa Ngạn lặng lẽ quan sát, không nhịn được cười, khẽ nói: "Thế nào, kỹ năng vẽ của Hàn huynh đệ có tiến bộ không?" "Không có." Hàn Thụy thở dài, bất lực: "Vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn bề ngoài." "Vậy, ngươi cảm thấy, bức《Sơn Hà Đồ》này vẽ thế nào?" Hoàng Thừa Ngạn cười, có ý khoe khoang, lại nói: "Dĩ nhiên, ta cũng chỉ là tùy tiện nói thôi, chỗ nào ngươi không hiểu, còn có thể thỉnh giáo ngươi." "Tiên sinh nói đùa rồi." Hàn Thụy khiêm tốn, mình là kẻ ngoại đạo, có thể nhìn ra được đã là rất lợi hại rồi, hơn nữa, tinh túy của tác phẩm, không nằm ở kỹ xảo phong cách, mà nằm ở ý cảnh, không biết được bí quyết trong đó, dù có vẽ đẹp đến đâu, cũng không đạt được trình độ cao siêu. "Ha ha, Hàn huynh đệ không cần tự ti, kỹ năng vẽ thế nào, không phải do người quyết định, quan trọng nhất là, phải có linh hồn." Hoàng Thừa Ngạn nói: "Ngươi phải rõ, mỗi tác phẩm của đại gia, đều đại diện cho một họa tượng, họ đã dung hợp rất nhiều thứ trong tranh, hình thành nên ý họa độc đáo, mới có thể được gọi là danh gia." Hàn Thụy gật đầu, tỏ vẻ tán đồng, nhưng mà... chuyện này có liên quan gì đến ta? "Những năm gần đây, triều đình vẫn luôn quảng bá tranh sơn thủy, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm được hoàn hảo, nhưng lại có một loại tác phẩm, có thể khiến người ta sảng khoái tinh thần, thậm chí chấn động lòng người." Hoàng Thừa Ngạn khẽ cảm khái: "Hàn huynh đệ, nghe quân một lời hơn đọc sách mười năm, sau này, có chỗ nào nghi hoặc, có thể nhờ ngươi giúp đỡ." "Cảm ơn." Hàn Thụy cười: "Vậy... tiên sinh, bức Sơn

Hà Đồ này là kiệt tác của đại sư nào vậy ạ?" "Không biết." Hoàng Thừa Ngạn thẳng thắn: "Nghe nói là một ẩn sĩ du học bốn biển." "Ồ." Hàn Thụy khẽ gật đầu, lại hỏi: "Ông ấy tên gì?" "Không biết, không ai biết." Hoàng Thừa Ngạn lắc đầu: "Nghe nói vị ẩn sĩ này, hành tung bất định, lúc ẩn lúc hiện, đến không thấy hình, đi không thấy bóng." "Ách... vậy là không ai nhận ra, không đáng nhắc đến." Hàn Thụy an ủi, nhưng có vài phần thất vọng. "Hàn huynh đệ chẳng lẽ có ý gì với bức tranh này?" Hoàng Thừa Ngạn ngạc nhiên: "Nếu ngươi thích, có thể mang ra khỏi cung, để Bệ hạ ghi chép lại." "Không cần đâu, chẳng qua là nhàn rỗi không có việc gì làm thôi." Hàn Thụy xua tay: "Không phiền nữa." "Vậy..." Hoàng Thừa Ngạn trầm ngâm một lát, đề nghị: "Hay là, ngươi viết một lá thư cho Bệ hạ, trình bày chi tiết ưu nhược điểm của bức Sơn Hà Đồ này, Bệ hạ có lẽ sẽ cân nhắc một chút." "Cũng đúng nhỉ." Hàn Thụy mắt sáng lên, tức thì vui mừng, liên tục gật đầu: "Ta sẽ viết thư ngay." Nói là làm, Hàn Thụy vội vàng trải một tấm lụa trắng sạch sẽ, ngồi trước bàn, cúi đầu nhìn chăm chú vào Sơn Hà Đồ.

Trầm tư hồi lâu, trong đầu hiện lên từng bức tranh sông núi, cảnh tượng hùng vĩ, dần dần, Hàn Thụy dường như đang ở trên mây, phảng phất như đang ở trên bầu trời, nhìn xuống chúng sinh vạn vật.

Trong khoảnh khắc này, Hàn Thụy quên hết mọi thứ, cả người phảng phất hóa thành một thanh kiếm, treo lơ lửng trên mây, tỏa ra ánh sáng chói lòa, sắc bén tột cùng, khí thế bức người.

Một luồng khí thế hùng vĩ bỗng nhiên phun trào, kinh động đám người xung quanh.

Mọi người ngơ ngác ngẩng đầu, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng có thể cảm nhận được, lúc này, không khí dường như trở nên loãng và áp bức, hô hấp có vài phần khó khăn, nhao nhao tránh ra, kẻo bị vạ lây.

Trong chốc lát, Hàn Thụy mở mắt, khôi phục như cũ, trên mặt nở một nụ cười nhã nhặn, đưa tay vuốt ve Sơn Hà Đồ, ý tứ sâu xa nói: "Đây mới là tư thái mà bậc vương giả nên có." "Hàn huynh đệ, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" Lý thái y và những người khác tò mò đi tới, nhưng không hiểu chuyện gì. "Không có gì." Hàn Thụy cười: "Chỉ là cảm thấy có một luồng khí thế hùng vĩ ập tới." "Điều này không khoa học chút nào." Lý thái y lắc đầu, vẻ mặt không tin.

Hàn Thụy cũng không giải thích, phất tay áo bỏ đi, trở về nơi ở nghỉ ngơi.

Một lúc sau, đang ngủ mê man, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào. "Rầm!" Cửa phòng đột nhiên bị tông mở, hai người xông vào.

Một người trong đó, mặc áo nho xanh, thắt đai lưng tím vàng, dung mạo uy nghiêm, khá là phú quý.

Người còn lại, là một thiếu niên trẻ tuổi, mày thanh mắt tú, môi hơi dày, toát ra vẻ chất phác.

Hai người vào phòng, nhìn xung quanh một lát, nho sĩ áo xanh lớn tuổi hơn hỏi: "Lý công tử đâu?" "Cậu ta không có trong phòng." Thiếu niên nói, chỉ vào góc tường bên cạnh bàn ghế, có một vệt bụi. "Thằng ăn mày, dám lười biếng." Nho sĩ áo xanh tức giận, xông ra ngoài.

Một lát sau, lại thở hổn hển quay lại, nghiến răng nghiến lợi: "Khốn kiếp, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." "Chú à." Thiếu niên vội vàng kéo lại, thấp giọng khuyên can: "Phụ thân đã dặn rồi, ngàn vạn lần đừng gây chuyện." "Không gây chuyện, chẳng lẽ để mặc thằng khốn đó bắt nạt sao." Nho sĩ áo xanh trừng mắt: "Không đánh nó, khó mà nguôi được mối hận trong lòng ta." "Đó là cha, lời ông ấy nói, chắc chắn có lý." Thiếu niên biện giải. "Cái gì gọi là lời ông ấy nói, đó là lời nói nhảm." Nho sĩ áo xanh mắng chửi, bỗng sững sờ, rồi chợt hiểu ra: "Hóa ra là tên này giở trò." Thiếu niên gật đầu: "Chú à, chú

biết rồi, vậy mau đi báo cho phụ thân đi." Nho sĩ áo xanh hừ một tiếng: "Ta không đi, ngươi đi tìm nó đi, để nó tự đi tìm....." "Chú à, chú keo kiệt quá." Thiếu niên phàn nàn: "Chuyện nhỏ như hạt vừng hạt đậu mà cũng so đo, thật là....." "Cút, thằng nhóc thối, dám nói ta." Nho sĩ áo xanh tức giận, giơ quyền đánh tới.

Thiếu niên vội vàng nhảy ra, trốn dưới quầy, thò đầu ra nói: "Chú à, con đi giúp chú gọi phụ thân đến nhé." "Coi như ngươi thông minh." Nho sĩ áo xanh cười lạnh, từ từ quay người lại.

Lúc đó, thiếu niên rón rén chui ra từ quầy, chạy đến trước sảnh, hét lớn: "Phụ thân....." "Ồn ào gì." Một người đàn ông bước vào, nghiêm mặt, giọng điệu không thân thiện: "Ai cho ngươi vào đây." Thiếu niên hoảng loạn: "Phụ thân, là con....." "Hồ đồ." Người đàn ông quát: "Ai cho ngươi tự tiện vào đây, còn nữa, vừa rồi là ngươi gọi phải không, có chuyện gì gấp sao." Thiếu niên ngập ngừng một lát, cứng rắn nói: "Phụ thân, là...

Hàn huynh đệ... cậu ấy đang vẽ tranh trong thư phòng, ngài có muốn qua xem không." "Ừm." Người đàn ông trầm ngâm một lát, gật đầu: "Ngươi dẫn đường." Theo thiếu niên đến thư phòng, lại phát hiện Hàn Thụy đang chăm chú nhìn vào cuộn tranh, không hề nhúc nhích.

Không chỉ vậy, trên mặt hắn còn lộ ra vẻ say mê, phảng phất như đang thưởng thức báu vật thế giới.

Người đàn ông có vài phần kinh ngạc, cẩn thận quan sát cuộn tranh, nhưng lại không có chút ấn tượng nào. "Hàn huynh đệ." Người đàn ông vẫy tay, khẽ nói: "Đang xem gì vậy." "Ủa..." Hàn Thụy quay đầu, có vài phần kinh ngạc: "Sao ngài lại đến đây." "Đến xem, có cần ta giúp gì không." Người đàn ông hỏi, nhưng trong lòng lại đầy nghi ngờ, vì trong suy nghĩ của ông, Hàn Thụy chắc chắn không quen mình.

"Có, đương nhiên là có." Hàn Thụy lập tức đứng dậy, nhanh chóng tiến lại, hăng hái giới thiệu: "Ngài xem, ý cảnh của bức tranh này, có vài phần tương tự với《Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ》của ngài, đặc biệt là ánh mắt của người trong tranh, thật sự sắc bén bá đạo, không hổ là bút tích của đại gia....." "Hàn huynh đệ, không cần tâng bốc nữa." Nho sĩ áo xanh cười khổ: "Đây là bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà ta vẽ, không phải danh tác gì, cũng không đáng tiền, chỉ dùng để trang trí thôi." "Ách, xin lỗi." Hàn Thụy cười gượng xin lỗi, nhưng không chịu bỏ cuộc, tiếp tục ca ngợi: "Tuy nói như vậy, nhưng ta cảm thấy, bức Sơn Hà Đồ này rất đẹp, so với《Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ》, càng thêm linh động, phiêu dật." "Đúng vậy, vẽ quả thực không tồi." Thiếu niên bên cạnh cũng gật đầu đồng tình, rồi tò mò hỏi: "Không biết ngươi ở đây bao lâu rồi, sao lại biết tên của bức tranh này, mà xem ra rất quen thuộc." "Chuyện này..." Hàn Thụy cười ha hả: "Các ngươi đều biết mà, đây là cổ họa nổi danh thiên hạ, ai mà không biết chứ.

Ta xem qua, thấy rất thú vị, nên đặc biệt thỉnh giáo vài vị đồng liêu.

Gần đây, ngày nào cũng lấy nó ra nghiên cứu, có lúc thậm chí không ngủ không nghỉ.

Hôm nay vừa hay hoàn thành, đang sửa chữa hoàn thiện, các ngươi đến thật đúng lúc, chúng ta lại thảo luận thêm." Hàn Thụy nước bọt bay tứ tung, thao thao bất tuyệt, nghe đến nỗi hai người kia trợn mắt líu lưỡi, nửa ngày không nói nên lời. "Hàn huynh đệ, quả nhiên tài cao tám đấu, đọc rộng biết nhiều." Hồi lâu sau, nho sĩ áo xanh thán phục nói: "Nhưng mà, nếu đã như vậy, cớ gì vì một bức tranh mà làm hại thân thể." Hàn Thụy khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng tình: "Đúng vậy, bình thường công việc của ta bận rộn, buổi tối còn phải đọc sách luyện chữ, đâu có thời gian nghiên cứu hội họa.

Cho nên mới thỉnh giáo bạn học, thấy thơ từ ca phú, văn chương

họa tượng của họ, ta liền nảy sinh hứng thú, nên mới tham khảo một phen." Nói xong, Hàn Thụy lại chỉ vào một chỗ trên Sơn Hà Đồ, nhắc nhở: "Ngài xem, vị trí này, nên vẽ một tòa đình đài lầu các, chứ không phải là bụi cỏ cây cối.

Chỗ này, nên thêm vào một cây trúc." Nho sĩ áo xanh nhìn theo, phát hiện chỗ Hàn Thụy chỉ, vừa hay là giữa những tảng đá.

Lúc này, nho sĩ áo xanh mới phản ứng lại, chau mày nói: "Vẽ vời là một chuyện khô khan, sao cậu lại thích thứ này, hơn nữa..." Dừng lại một lát, nho sĩ áo xanh nói tiếp: "Bức tranh này là do tổ tiên của ta, danh sư đương thời Vương Hi Chi vẽ." "Tôi biết, nếu không thì sao phong cách có thể tương tự với lão nhân gia ông ấy như vậy được," Hàn Thụy mỉm cười nói.

Nho sĩ áo xanh sững sờ, kinh ngạc hỏi: "Sao cậu biết?" "Tôi từng đến bái kiến Vương lão tiên sinh," Hàn Thụy cười nhạt nói: "Có may mắn được nghe Vương lão tiên sinh dạy bảo." Nho sĩ áo xanh nhìn sâu vào mắt Hàn Thụy, trong lòng thầm lẩm bẩm, đây là yêu nghiệt gì vậy, lại có cơ hội được nghe Vương Hi Chi chỉ dạy, e rằng rất nhiều quan to quý nhân cũng chưa chắc có được vinh hạnh này.

Không khỏi, trong lòng nho sĩ áo xanh dâng lên một tia ngưỡng mộ, ghen tị và căm ghét, dù sao thì chuyện này là thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

"Hàn huynh đệ, bức Sơn Hà Đồ này là bút tích của Vương lão tiên sinh sao?" "Đương nhiên," Hàn Thụy mỉm cười nói: "Hàng thật giá thật." "Mặc bảo của Vương Hi Chi sao?" Thiếu niên lang trợn tròn mắt, có chút khó tin.

"Không sai." Hàn Thụy gật đầu, sau đó cười hì hì nói: "Vị công tử này, ta nhớ cậu, hình như họ Trương, tên là Trương Đức Hoa thì phải." "Ngươi nhận ra ta?" Trương Đức Hoa chớp mắt, tò mò đánh

giá, chỉ thấy Hàn Thụy khoảng mười ba mười bốn tuổi, ăn mặc giản dị mộc mạc nhưng sạch sẽ gọn gàng, khắp người không có chút gì bừa bộn, hiển nhiên là do thường xuyên giặt giũ dọn dẹp, hơn nữa, cậu ta mang lại cho người khác cảm giác rất thoải mái, ôn nhuận như ngọc, nụ cười rạng rỡ, không hèn mọn cũng chẳng kiêu căng, không có vẻ ngạo mạn cuồng vọng, khí thế lấn át người khác.

"Năm đó ở kinh thành, chúng ta còn từng gặp mặt đó," Hàn Thụy mỉm cười nói: "Trí nhớ của ta không tệ, có điều cậu lại quên rồi." "Ồ, ta nhớ ra rồi, ngươi chính là cái người..." Trương Đức Hoa bừng tỉnh, đột nhiên che miệng lại, ngại ngùng nói: "Xin lỗi, ta thất lễ rồi." "Không sao đâu," Hàn Thụy cười tủm tỉm nói: "Đừng khách sáo, chúng ta là bạn bè, đừng câu nệ, ngồi xuống nói chuyện đi." "Đúng đúng, mọi người đều ngồi xuống nói chuyện đi." Nho sĩ áo xanh hùa theo, kéo thiếu niên lang ngồi xuống.

Thiếu niên lang nghe lời ngồi xuống, nhưng không mở miệng nói chuyện, chỉ hứng thú quan sát Hàn Thụy, nếu không phải nho sĩ áo xanh nhắc nhở, có lẽ đã phớt lờ cậu ta rồi, dù sao mỗi lần đến thư họa phường, Hàn Thụy luôn tỏ ra lười biếng, ngồi trên ghế đung đưa hai chân, vẻ mặt thờ ơ, ai mà ngờ được cậu ta lại là Hàn Mặc danh chấn thiên hạ, hơn nữa còn ở đây vẽ một bức tranh sơn thủy.

Chương 680

"Sao nào, có vấn đề gì cứ trực tiếp nêu ra, chỉ cần là thứ ta biết, nhất định sẽ biết gì nói nấy, nói không giữ lại gì," Hàn Thụy vỗ ngực đảm bảo: "Có điều, chỉ giới hạn trong thư pháp hội họa thôi nhé." … Hồng Hoang, Địa Tiên giới.

Trong một khoảng hư không, một vệt sáng bạc lấp lánh, dần dần ngưng tụ thành hình người, thân hình cao lớn thẳng tắp, tóc dài đến eo, mày kiếm mắt sao, đường nét góc cạnh, anh tuấn tiêu sái, tựa như mỹ nam tử trong truyền thuyết, chỉ tiếc rằng, hắn lại trần như nhộng, đến cái khố cũng không có, thân trần ngồi xếp bằng trên tầng mây, nhắm mắt minh tưởng, giữa mỗi lần hít thở, có một luồng sức mạnh mênh mông cuồn cuộn từ trong cơ thể tuôn ra, khuấy động trong không trung, hóa thành một lớp sương trắng, bao phủ phạm vi ngàn trượng xung quanh.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, cơ thể trần trụi kia run lên, co giật dữ dội mấy cái, một luồng khói đen bốc lên, sau đó lại có một làn khói đen khác từ bên trong cơ thể bay ra, hóa thành hình người.

Bóng đen đó, tóc tai bù xù, ngũ quan tuấn tú, dung mạo không khác gì cơ thể trần trụi kia, chỉ là không còn vẻ dương cương, mà lại âm nhu tú lệ, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, trán đẫm mồ hôi, thân thể cũng lảo đảo muốn ngã.

"Hù ~" Hồi lâu sau, bóng đen thở ra một hơi trọc khí, từ từ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt sắc bén như dao, hàn quang lấp loé.

"Ngươi... cuối cùng cũng chịu ra rồi!" Bóng đen khẽ nói.

Cơ thể màu đen im lặng không nói, qua một lúc lâu mới chậm rãi hỏi: "Ngươi không phải đã chết rồi sao, sao lại... sống lại?" "Chết

không được," bóng đen hừ lạnh: "Ngươi hại ta hồn phách ly thể, nguyên thần không trọn vẹn, sao có thể để ngươi dễ dàng được như ý." "Ngươi không phải đã đầu thai chuyển thế rồi sao, sao có thể quay lại..." Bóng đen kinh ngạc nói: "Huống hồ, trước khi luân hồi chuyển thế, ta đã sớm đặt cấm chế, mặc cho ngươi bản lĩnh thông thiên, cũng đừng hòng quay lại dương gian..." "Ta không có cách nào, đành phải chọn đầu thai, nhưng cũng không sao, ta trọng sinh ở thế giới khác, hắc hắc, không ngờ chuyển thế luân hồi lại đến một ngôi mộ cổ, còn được tặng một thân xác cương thi, đúng là trời giúp ta mà." "Không thể nào," bóng đen trầm ngâm nói: "Cương thi là tà vật, là kẻ thù của nhân loại chúng ta, sao ngươi dám sử dụng." "Tà vật thì sao, chỉ cần thực lực của ta đủ mạnh, vẫn có thể trấn áp chúng," bóng đen tự tin nói: "Không chỉ có thể giết chúng luyện hóa, mà còn có thể thu phục sai khiến chúng phục vụ cho mình, ta là chủ nhân duy nhất của chúng." "Cái gì, chúng lại là nô lệ của ngươi..." Bóng đen trợn mắt há mồm, vẻ mặt đầy kinh ngạc, hắn vạn lần không ngờ cương thi lại có lai lịch như vậy, thảo nào hành vi của đám cương thi đó ngày càng tàn bạo, khát máu hung ác.

Bóng đen có chút do dự nói: "Ngươi không sợ chúng phản phệ sao?" "Phản phệ, ha ha, ta không sợ," bóng đen tự phụ cười nói: "Bởi vì... ta còn lợi hại hơn ngươi." "Đừng quá tự phụ, ngươi chỉ còn lại một thân xác thôi," bóng đen nói, có chút lo lắng: "Thân xác của ta cũng bị ngươi phong ấn rồi, nếu không phải tu vi của ta đủ tinh thuần, e rằng cũng khó thoát khỏi trói buộc, thoát khỏi sự truy sát của ngươi." "Yên tâm, ta sẽ không để lại hậu họa," bóng đen lạnh lùng nói: "Nếu ta có thể tái tạo nhục thân, vậy thì tự nhiên có thủ đoạn khắc chế chúng, chỉ là tạm thời chưa nghĩ ra thôi." "Đó là chuyện của ngươi, liên quan gì đến ta," bóng đen lạnh lùng nói: "Hôm nay tìm ngươi đến đây là muốn báo cho ngươi một tiếng, ta chuẩn bị độ kiếp rồi, ngươi tốt nhất nên trốn xa một chút, để không bị vạ lây." "Cái gì,

ngươi sắp độ kiếp?" Bóng đen sững sờ, kinh hoảng thất thố nói: "Ngươi điên rồi..." "Ngươi nghĩ ta muốn sao," bóng đen thở dài, bi phẫn xen lẫn: "Chết tiệt, bản tôn bị nhốt ở nơi đó mấy trăm năm, một chút tin tức cũng không có, nhưng kế hoạch của ta đã trù tính hai trăm năm, chỉ còn công đoạn cuối cùng, vậy mà lại thất bại vào lúc này, ta đau lòng quá, hối hận không kịp, hận không thể tự vẫn tạ tội." Bóng đen chửi bới, khóc lóc thảm thiết, như thể phải chịu uất ức tột cùng, nhưng nghĩ kỹ lại, hình như đúng là như vậy.

"Đừng gào khóc nữa," bóng đen bực bội nói: "Ta cũng hết cách rồi." "Hết cách rồi, ta chỉ có thể cố gắng cầm cự đến bây giờ, nếu còn kéo dài nữa, sẽ hồn bay phách tán," bóng đen cầu xin: "Xin ngươi đấy, giúp ta hoàn thành kế hoạch còn dang dở, đợi ta công thành danh toại, nhất định sẽ hậu tạ." "Kế hoạch của ngươi là gì?" Bóng đen vội vàng hỏi, đây cũng coi như là một tin vui, ít nhất đám cương thi đó sẽ không chạy ra ngoài gây họa cho nhân loại.

"Ha ha, chẳng phải ngươi nên rất rõ sao?" Bóng đen cười một cách mỉa mai: "Còn cần ta giải thích lại một lần nữa à?" Bóng đen không vui, đang định phản bác thì đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng xé gió, ngay sau đó liền thấy một nhóm người vội vã chạy đến bên vách núi.

Một cô gái thân hình cao ráo, dáng vẻ đầy đặn uyển chuyển, dung mạo xinh đẹp đi đầu nhảy xuống vách đá, đáp xuống một nền phẳng, lập tức mừng như điên lao tới, oán giận nói: "Huynh hôi, đã nói là sẽ đưa muội đi ngao du thiên hạ, vậy mà lại thất hứa." "Sư muội, chúng ta mau đi thôi." "Ủa, vết thương của huynh hồi phục rồi à." Trong sự vây quanh của mọi người, cô gái cao ráo vui vẻ mỉm cười, lập tức nhận ra sự tồn tại của bóng đen, không khỏi giật mình, nũng nịu nói: "Cương thi ở đâu ra, cút mau, nếu không..." "Sư muội," một người bên cạnh vội vàng khuyên can, giải thích: "Huynh ấy không phải

cương thi, là đồng môn sư huynh của ta." Bóng đen nói giọng nhàn nhạt: "Sư muội hiểu lầm rồi, bản mệnh nguyên thần của ta gặp phải trọng thương bất ngờ, mới biến thành bộ dạng này, nhưng may mắn gặp được quý nhân cứu giúp, nên mới có thể mượn xác hoàn hồn." "Ra là vậy." Cô gái cao ráo yên tâm, nhưng ngay sau đó lại có vài phần nghi ngờ: "Nói vậy, là có người cứu huynh?" "Ừm." Bóng đen khẳng định, rồi chỉ xuống dưới vách núi, mỉm cười nói: "Ngươi xem, đồng bạn của ta cũng đến rồi." "A!" Cô gái cao ráo nhìn theo, quả nhiên thấy một đám bóng đen kịt hiện ra, dày đặc không đếm xuể, đen nghịt từng đám, sát khí ngút trời, quỷ khí âm u.

"Cương thi." Cô gái cao ráo giật mình, có chút sợ hãi, không nhịn được lùi lại nửa bước, tuy nàng gan to bằng trời, nhưng khi thấy đám cương thi nhe nanh múa vuốt xấu xí này, trong lòng vẫn có vài phần sợ hãi.

"Đừng sợ, chúng bây giờ nghe lệnh ta," bóng đen an ủi: "Sẽ không làm gì ngươi đâu, ngươi xem ta này, bây giờ chẳng phải vẫn sống khỏe mạnh, không chút tổn hao gì sao." "Huynh lừa muội à, sao có thể," cô gái cao ráo nghi ngờ, có chút do dự, dù sao cương thi loại này rất quỷ dị, ai biết có thủ đoạn khống chế đặc biệt nào khiến chúng ngoan ngoãn thần phục hay không.

"Ngươi tin hay không thì tùy, dù sao ta cũng bất lực rồi, ngươi đi mời cao nhân khác đi, cáo từ." Vừa nói, bóng đen vừa đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Này..." cô gái cao ráo gọi: "Ngươi còn chưa nói, ngươi muốn làm gì." "Cái này đơn giản, chỉ cần ngươi đồng ý cưới ta, ta sẽ tha cho ngươi," bóng đen gian xảo nói.

"Khốn kiếp..." cô gái cao ráo vừa xấu hổ vừa tức giận, nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi đừng hòng, trừ khi ta chết, nếu không tuyệt

đối không gả cho ngươi.” “Nếu ta cứ nhất quyết muốn cưới thì sao?” Bóng đen nheo mắt, lộ ra vẻ nguy hiểm, thân hình vừa động, lập tức áp sát.

Cô gái cao ráo giật mình, vội vàng lùi về phía sau, nhưng phát hiện hai chân bị đinh sắt khóa lại, không thể động đậy.

“Cứu mạng a...” Tiếng la hét kinh hoàng vang lên.

Vút!

Một bóng đen lướt qua không trung, bóng đen tóm lấy cô gái cao ráo, trực tiếp bay vút lên trời, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Gào!” Đám cương thi lũ lượt xông lên đỉnh núi, nhe nanh múa vuốt.

“Gào.” “Gào.” Bỗng nhiên, trong đám cương thi truyền đến mấy tiếng gầm rống, đám cương thi náo động, chạy tán loạn, hiển nhiên, chúng nhận ra chủ nhân của mấy tiếng gầm đó.

Trong bóng tối, một người đàn ông mặc áo đen đi tới, sắc mặt lạnh như băng, hai tay khoanh trước ngực, lười biếng liếc nhìn đám cương thi, đi thẳng một mạch, lát sau đã đến gần căn nhà đá trên đỉnh núi rồi dừng bước.

Bóng đen từ trong phòng chui ra, đánh giá người đàn ông áo đen, trầm ngâm nói: “Ngươi là bạn của hắn?” “Ừm.” Người đàn ông áo đen gật đầu: “Hắn ở trong đó sao?” “Ừm,” bóng đen nói: “Hắn vừa mới ngủ không lâu.” Nghe vậy, người đàn ông áo đen thở phào một hơi, bước vào nhà đá, nhẹ giọng gọi: “Lão Tam.” Trên giường đá, Lâm Hạo vẫn nhắm mắt, hơi thở đều đặn, dáng vẻ đang ngủ say.

Thấy vậy, người đàn ông áo đen lắc đầu, đi đến mép giường ngồi xuống, đưa tay sờ trán Lâm Hạo, trong mắt lóe lên tia sáng phức tạp: “Lão Tam, ta đã tìm được phương pháp cho ngươi chuyển thế đầu

thai rồi, ta muốn thử một lần." "Hy vọng lần này, ta có thể thành công." Thì thầm một câu, người đàn ông áo đen nhìn sâu vào Lâm Hạo, khóe miệng vẽ lên một nụ cười ấm áp, lẩm bẩm: "Lão Tam, ta sẽ thay ngươi bảo vệ gia đình, bảo vệ tông phái, sẽ không để ai bắt nạt họ." Người đàn ông áo đen đứng dậy, bước ra khỏi nhà đá, lướt về phía chân núi, trong nháy mắt, thân hình hóa thành một vệt sáng, biến mất trong màn đêm. … Đêm khuya, trong núi rừng, một con đường mòn gập ghềnh uốn lượn, đen kịt và tĩnh lặng.

Người đàn ông áo đen, lưng đeo cổ kiếm, ngự kiếm phi hành, tựa như kiếm tiên, trong đêm tối, rạch ngang bầu trời, lướt về phía cuối chân trời. … Hôm sau, bình minh vừa ló dạng.

Ánh nắng rải xuống mặt đất, trong dãy núi bao phủ bởi sương mù dày đặc, một màu trắng xóa, xa xa có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét của một tòa thành, nguy nga tráng lệ.

Thiên Long thành.

Thiên Long thành là thánh địa tu luyện của võ giả, vì sự phồn hoa thịnh vượng của nó, dân làng xung quanh đều di cư đến đây tị nạn, tụ tập tại đây, sinh sôi nảy nở.

Tường thành cao lớn, cao tới trăm trượng, dày dặn kiên cố, trong thành đường phố ngang dọc, xe cộ tấp nập, náo nhiệt ồn ào, so với kinh thành còn phồn hoa thịnh vượng hơn.

"Vút!" Người đàn ông áo đen đáp xuống ngoài thành, ánh mắt lướt qua xung quanh, sắc mặt thay đổi mấy lần, do dự không quyết, không biết có nên vào hay không.

"Nơi này thật sự có thể thông đến Âm phủ Địa phủ sao?" Người đàn ông áo đen suy nghĩ miên man, trong đầu nảy ra một ý niệm, nếu đây là nơi luân hồi chuyển thế, có lẽ có thể tìm được manh mối chuyển thế đầu thai cũng không chừng, nếu không, nhiều năm qua đi,

sao mình lại không có chút ký ức nào, chỉ còn lại dao động linh hồn của thân xác này, và dung hợp với ký ức.

"Thôi kệ, liều một phen." Nghiến răng, người đàn ông áo đen kiên quyết bước vào thành.

"Ây, đây là cái gì..." Đột nhiên, một thanh niên nhìn thấy bóng dáng một con cương thi khổng lồ, lập tức kinh hoàng hét lớn.

"Gào!" Cương thi gầm lên giận dữ, lao tới, một ngụm cắn đứt cổ thanh niên đó.

Phụt!

Đầu lìa khỏi cổ.

"Gào!" Cương thi hung tàn bạo ngược, tàn sát sạch sẽ toàn bộ dân chúng xung quanh, mùi máu tanh lan tỏa, thu hút sự chú ý của dân chúng trong thành, trong khoảnh khắc, đủ loại tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời. … "A!" "Cứu mạng, có cương thi!" "Chạy mau..." Trong thành hỗn loạn thành một mớ, mọi người hoảng loạn bỏ chạy, một cảnh tượng hỗn loạn.

"Chạy mau, có cương thi..." Một nam một nữ, đều rất trẻ.

Cô gái dung mạo tinh xảo, da thịt óng ánh, một bộ váy đỏ tôn lên đường cong yểu điệu của nàng, giữa hàng mày toát lên vẻ anh tư hiên ngang.

Người đàn ông còn lại, thân hình cao lớn thẳng tắp, mặt mang theo nụ cười, khắp người tỏa ra khí chất nho nhã, như một bậc quân tử khiêm tốn, nhưng khi đôi mắt hắn mở ra, khí chất nho nhã đó biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một vẻ hung tợn, khát máu, tàn khốc.

"Người đàn ông này là ác quỷ!" Trái tim bà lão đập thình thịch, một cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt bao trùm toàn thân bà, dường

như chỉ cần có chút động tĩnh, chờ đợi bà sẽ là kết cục tan xương nát thịt.

"Ha ha, ngươi nói sai rồi, hắn không phải ác quỷ, mà là một con ma quỷ." "Nhưng cũng gần giống vậy." "Bởi vì hắn chính là một tên điên khát máu tàn nhẫn." Ngay khi hai người đang nói chuyện, người đàn ông trẻ tuổi đó bước tới, mỗi bước chân giẫm trên mặt đất đều phát ra tiếng "thịch thịch" trầm đục.

Bà lão run rẩy, vô cùng căng thẳng, cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi trước mặt giống như một con dã thú chọn người để ăn thịt, toàn thân tràn đầy khí tức nguy hiểm, đặc biệt là ánh sáng hung ác bắn ra từ đôi đồng tử máu đó, càng khiến bà lão kinh hồn bạt vía.

"Tha... tha mạng!" Bà lão run rẩy cầu xin.

"Tha mạng?" Môi người đàn ông khẽ động, lộ ra nụ cười tà mị: "Xin lỗi, ta không cần mạng của lũ kiến hôi." Ầm!

Vừa dứt lời, người đàn ông đột ngột ra tay, thân hình như điện, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt bà lão.

Bà lão kinh hãi tột độ, muốn chạy trốn, nhưng cơ thể bị áp chế, hoàn toàn không thể dùng được chút sức lực nào.

Rắc!

Yết hầu bà lão bị bóp nát, trợn trừng mắt, tắt thở mà chết.

Giải quyết xong bà lão, người đàn ông từ từ thu nắm đấm lại, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng: "Cương thi chết tiệt, ngươi tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện nữa, nếu để ta gặp phải, nhất định sẽ chém giết." Vừa dứt lời, người đàn ông quay đầu nhìn về phía bụi cây bên cạnh, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Ai?" "Khì khì... ngươi đến để truy sát chúng ta sao?" Cô gái quyến rũ cười duyên bước ra.

"Quả nhiên là hai con tiện nhân các ngươi." Người đàn ông nheo

mắt, lạnh lùng nói.

“Khì khì... ngươi nói đúng rồi, hôm nay bản công chúa sẽ giết ngươi, để tế vong hồn hai sư huynh đệ của ta!” “Hừ!” “Dù các ngươi trốn ở đâu, cũng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay ta!” Vút vút vút...

Thân hình người đàn ông khẽ động, hóa thành mấy luồng khói đen, lao về phía hai cô gái yêu diễm.

“Cẩn thận!” Cô gái áo đỏ mặt mày nghiêm trọng nói.

“Jie jie (Tiếng cười quỷ dị), một tên phế vật cảnh giới Tiên Thiên quèn mà thôi, còn muốn ngăn cản ta sao?” Bóng đen cười gằn, một ngón tay điểm về phía cô gái áo đỏ.

Cô gái áo đỏ hừ lạnh một tiếng, ngọc chưởng tung bay, một ấn tay lửa từ không trung đánh ra, đón lấy bóng đen.

“Bùm!” Hai đòn tấn công va chạm vào nhau, tạo ra một vụ nổ lớn!

Dư chấn lan rộng, hất tung vô số công trình kiến trúc, bụi đất bay mù mịt, che khuất cả con phố.

“Thực lực mạnh quá!” Đồng tử của người đàn ông áo đen co rút lại.

Vừa rồi một ngón tay đó, tuy hắn không dùng hết toàn lực, nhưng cô gái áo đỏ lại có thể đỡ được, hơn nữa còn phản lại một lực đạo mạnh mẽ, khiến thân thể hắn loạng choạng lùi lại, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc, hắn là tu vi đỉnh phong cảnh giới Nhân Tiên, vậy mà không thể làm tổn thương cô gái áo đỏ.

“Không hổ là Thiên Hồ tộc, nhục thân sánh ngang tiên khí.” “Nhưng, như vậy thì sao?

Trước mặt ta, cuối cùng cũng chỉ là món ăn mà thôi.” “Hôm nay, ta muốn bắt hai người các ngươi về, để ta hưởng thụ.” Người đàn ông

áo đen cười lạnh liên tục, đưa tay vung lên, một đạo phù văn màu đen từ trong tay áo cuốn ra.

Ông...

Hư không kịch liệt rung động, từng luồng khí tức quỷ dị hội tụ, hình thành từng lưỡi đao sắc bén.

Vèo vèo vèo...

Những lưỡi đao dày đặc, che trời lấp đất bắn về phía cô gái áo đỏ, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến nơi.

Cô gái áo đỏ sắc mặt đại biến, vội vàng vận chuyển nguyên khí trong cơ thể, thi triển một môn pháp thuật, một quả cầu lửa phun ra, đón lấy những lưỡi đao.

"Keng keng keng..." Một tràng âm thanh kim loại va chạm giòn tan vang lên, tia lửa bắn tung tóe, những lưỡi đao đó lần lượt vỡ tan.

"Hửm?" Người đàn ông áo đen cau mày.

"Hù!" Cô gái áo đỏ thở ra một hơi trọc khí, nhìn chằm chằm người đàn ông áo đen, sâu trong đôi mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo, băng lãnh nói: "Thưa ngài, ngài không nên chọc vào chúng tôi." "Chọc vào?

Ha ha, ta không chỉ muốn chọc vào các ngươi, mà còn muốn bắt sống các ngươi, mang về từ từ dạy dỗ." Người đàn ông áo đen liếm môi, lộ ra nụ cười tà ác, sau đó, năm ngón tay phải cong lại, nắm chặt vào hư không.

Xoẹt!

Từng lưỡi đao sắc bén từ không trung sinh ra, lơ lửng giữa không trung.

Người đàn ông áo đen ngoắc ngón tay, những lưỡi đao này nhanh chóng lắp ráp, trong nháy mắt biến thành một cây trường thương, toàn

thân đen kịt, tỏa ra ánh sáng u ám, tràn ngập âm sát chi khí nồng đậm, trông vô cùng hung tợn đáng sợ.

Vút!

Trường thương đâm rách hư không, bắn về phía cô gái áo đỏ.

"Cẩn thận!" Cô gái áo đỏ sắc mặt hơi trầm xuống, bàn tay ngọc trắng nõn nà giơ lên, một ngọn lửa bùng cháy trong lòng bàn tay.

Ầm!

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội, tựa như một con rồng lửa bay lên trời.

Bùm bùm bùm...

Sau vài chiêu, cây trường thương đen kịt đó trực tiếp vỡ nát.

"Không tệ, không hổ là người của Thiên Hồ tộc." Người đàn ông áo đen quát lạnh một tiếng, lại lần nữa thúc đẩy nguyên khí, từng lưỡi đao từ không trung sinh ra, có đến mấy chục, thậm chí cả trăm, giống như mây đen, bao trùm về phía cô gái áo đỏ.

"Tìm chết!" Cô gái áo đỏ quát lạnh một tiếng, ngọc chưởng vung lên, một đóm lửa màu tím bùng cháy trong lòng bàn tay, hóa thành một quả cầu lửa, bay vút ra.

"Phần Sơn Chử Hải!" Quả cầu lửa rạch ngang bầu trời, mang theo nhiệt độ cao kinh khủng, va chạm với những lưỡi đao đen kịt đó.

Ầm ầm...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên, khí lãng kinh khủng tàn phá tứ phía, phá hủy con phố đến mức không còn nhận ra.

Sau một đòn, cô gái áo đỏ và người đàn ông áo đen mỗi người lùi lại mấy mét, nhìn nhau từ xa, đều lộ ra vẻ kinh ngạc: "Lại có thể đỡ được một đòn của ta?" "Hừ, nếu đã như vậy, ngươi có thể đi chết

được rồi!" Người đàn ông áo đen gầm lên một tiếng, hai tay đột nhiên vung mạnh.

Vèo vèo vèo...

Hàng ngàn lưỡi đao lại lần nữa tấn công.

Cô gái áo đỏ sắc mặt hơi biến, nghiến răng, không khí xung quanh lập tức nóng lên, nóng hừng hực, từng tia lửa nóng bỏng từ trên người nàng bốc ra.

"Phần Thiên Chi Nộ!" Cô gái áo đỏ hai tay kết ấn, ngọn lửa ngưng tụ, một quả cầu lửa màu đỏ rực nhảy múa trong hư không.

"Phần Sơn Chử Hải, pháp thuật hỏa diễm!" Cô gái áo đỏ quát lên một tiếng, hai tay đột nhiên đẩy ra.

Trong nháy mắt, quả cầu lửa đó gào thét bay ra, hóa thành một biển lửa, nhấn chìm những lưỡi đao đó.

Xì xì xì...

Ngọn lửa thiêu đốt những lưỡi đao, phát ra âm thanh ăn mòn xèo xèo, không ngừng tan chảy.

"Sao có thể?" "Ta đường đường là Tiên Thiên Võ Vương, lại không hạ được một con nhóc như ngươi?" Người đàn ông áo đen kinh ngạc không thôi, trong lòng vô cùng uất ức.

"Con khốn, chết đi cho ta!" Người đàn ông áo đen gầm lên giận dữ, hai tay kết ấn, khống chế những lưỡi đao điên cuồng tấn công cô gái áo đỏ.

Cô gái áo đỏ mặt mày hơi trầm xuống, trong đôi mắt đẹp ánh lên một tia phẫn hận, tên này biết rõ đánh không lại mình, vậy mà còn dám ra tay với mình, thật là bỉ ổi vô sỉ.

Ầm!

Ngọc chưởng của cô gái áo đỏ bay lượn, ngưng tụ thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Quả cầu lửa ngày càng lớn, tỏa ra một loại nhiệt độ cao nóng hừng hực.

Phốc phốc phốc...

Những lưỡi đao đó chạm vào quả cầu lửa, trong khoảnh khắc bị nuốt chửng sạch sẽ, biến mất không còn tăm hơi.

"Cái gì?" Người đàn ông áo đen trợn trừng hai mắt, vẻ mặt như gặp ma.

Tuyệt kỹ mà hắn tự hào, lại dễ dàng bị đối phương phá giải?

Chẳng lẽ tên này cũng có công pháp Linh cấp?

Trong khoảnh khắc này, ánh mắt của người đàn ông áo đen nhìn cô gái áo đỏ trở nên kiêng dè.

"Vị cô nương này, ta và ngươi xưa không oán nay không thù, cớ sao cứ phải dồn ép người khác như vậy?" Người đàn ông áo đen trầm giọng nói.

"Ha ha." Cô gái áo đỏ cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói: "Người Thiên Hồ tộc chúng ta lương thiện thuần khiết, ngươi lại muốn luyện chúng ta thành đỉnh lô?

Đúng là cầm thú không bằng." Nghe vậy, má của người đàn ông áo đen lập tức co giật.

Chương 681

Hắn vốn định bắt người Thiên Hồ tộc, luyện thành đỉnh lô, lớn mạnh thế lực của mình, không ngờ lại gặp phải một nhân vật cứng cựa như cô gái áo đỏ.

"Con khốn, đừng trách lão tử ra tay tàn nhẫn!" Người đàn ông áo đen cười âm hiểm, sau đó ngón tay búng một cái, điều khiển hàng ngàn lưỡi đao chém về phía cô gái áo đỏ.

"Cửu Vĩ Thiên Ma Trảo!" Cô gái áo đỏ quát khẽ một tiếng, toàn thân tỏa ra một luồng dao động mạnh mẽ, bàn tay ngọc giơ lên, năm ngón tay siết chặt, vươn về phía trước, khí tức sắc bén khiến không khí méo mó.

Ầm ca ca!

Năm ngón tay của cô gái áo đỏ tỏa ra thần quang, giống như năm cây cột thần, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Năm ngón tay đánh ra, mỗi lần đều có thể đánh tan một lưỡi đao.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tất cả lưỡi đao mà người đàn ông áo đen phóng ra đều vỡ tan.

Người đàn ông áo đen sắc mặt đại biến, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời, mắt trợn tròn, không thể tin được nhìn cô gái áo đỏ: "Ngươi, ngươi đột phá rồi?" Vừa rồi sức mạnh mà cô gái áo đỏ

phóng ra quá mạnh mẽ, khiến hắn cảm thấy uy hiếp cực lớn.

"Bớt nói nhảm, chịu chết đi!" Cô gái áo đỏ lười để ý, áp sát lên, ngọc thủ vung lên, ngọn lửa mênh mông tuôn ra, như thủy triều lao về phía người đàn ông áo đen, muốn nuốt chửng hắn.

"Không ổn, mau chạy!" Người đàn ông áo đen sắc mặt trầm xuống, dứt khoát lựa chọn bỏ chạy.

Hắn tuy đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, nhưng đối mặt với cường giả Tiên Thiên Võ Tông, không có chút cơ hội thắng nào.

"Đi đâu?" Cô gái áo đỏ hừ lạnh một tiếng, hai chân đạp trên đường phố, như bóng ma, truy sát người đàn ông áo đen.

Thực lực hai bên không chênh lệch bao nhiêu, người đàn ông áo đen căn bản không thể thoát khỏi sự truy sát của cô gái áo đỏ, ngược lại còn bị đuổi kịp, rơi vào nguy hiểm.

"Chết tiệt, con nhóc đó sao lại mạnh như vậy?" Người đàn ông áo đen nghiến răng nghiến lợi, mặt mày hung tợn.

Bỗng nhiên, hắn dường như nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng hiện lên một đường cong tàn nhẫn: "Hắc hắc, đợi lão tử hấp thu tinh huyết của ngươi, là có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong, đến lúc đó nhất định sẽ diệt cả Thiên Hồ tộc..." Nghĩ đến đây, người đàn ông áo đen tăng tốc, lao về phía cổng thành.

Chỉ cần xông qua cổng thành, là an toàn rồi.

Vút vút vút...

Bỗng nhiên, sau lưng người đàn ông áo đen xuất hiện ba bóng người.

Ba người xếp thành một hàng, chặn đường đi của hắn.

"Khốn kiếp, dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử?" Người đàn ông

áo đen nổi giận đùng đùng, hai nắm đấm siết chặt, trong mắt lóe lên hàn ý lạnh lẽo.

"Câu này nên để ta hỏi ngươi mới đúng?

Ai cho phép ngươi tự tiện xông vào Thiên Hồ thành của ta?" Thanh niên đi đầu lạnh lùng nhìn người đàn ông áo đen.

Thanh niên tên là Diệp Huyền Thanh, là thành chủ Thiên Hồ thành, thực lực đã đạt đến Tiên Thiên hậu kỳ.

"Diệp Huyền Thanh, biết điều thì mau cút đi cho ta, nếu không đừng trách lão tử giết luôn cả ngươi." Người đàn ông áo đen nói giọng âm hiểm, trong mắt tràn đầy vẻ hung tợn.

"Ha ha, khẩu khí lại không nhỏ, một con kiến hôi Tiên Thiên sơ kỳ quèn mà cũng dám ở trước mặt bản thành chủ làm càn?" Diệp Huyền Thanh lộ vẻ khinh thường, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, mí mắt người đàn ông áo đen giật mạnh, trong lòng dâng lên một tia sợ hãi.

Thực lực của thanh niên trước mắt sâu không lường được, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của hắn.

"Sao?

Sợ rồi à?" Diệp Huyền Thanh cười khẩy, nói: "Nếu sợ rồi thì ngoan ngoãn bó tay chịu trói, có lẽ ta còn có thể cho ngươi một cái toàn thây." "Đừng hòng!" Má của người đàn ông áo đen hiện lên vẻ không cam lòng và phẫn nộ nồng đậm, ngay sau đó lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng, khí thế bùng nổ, một quyền mạnh mẽ đánh ra.

Người đàn ông áo đen không dùng vũ khí, bởi vì hắn cảm thấy với thực lực Tiên Thiên sơ kỳ của mình, đủ để nghiền ép bất kỳ kẻ địch nào.

Tuy nhiên, hắn đã lầm.

Sức mạnh của hắn vừa thi triển ra đã đột ngột dừng lại.

Một luồng kình phong kinh khủng hơn ập tới, ngực người đàn ông áo đen đau nhói, cổ họng ngòn ngọt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Bùm!

Người đàn ông áo đen như một bao cát bay ra, nặng nề rơi xuống phiến đá cách đó mười mét, xương cốt vang lên tiếng răng rắc.

Hắn loạng choạng đứng dậy, mắt trợn trừng, đầy kinh hãi nhìn Diệp Huyền Thanh: "Ngươi, ngươi rốt cuộc có tu vi gì?" Diệp Huyền Thanh nhàn nhạt nói: "Võ Sư bát giai, ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, để khỏi phải chịu khổ." "Cái gì?

Võ Sư bát giai?" Người đàn ông áo đen sợ đến hồn bay phách tán, quay người bỏ chạy, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

"Chạy cũng nhanh đấy." Diệp Huyền Thanh lắc đầu, sau đó quay người trở lại cửa hàng, dặn dò thị nữ trong tiệm một phen rồi vội vã rời đi.

"Đại ca, tại sao chúng ta không thừa thắng xông lên, giết hắn luôn?" Diệp Huyền Thanh vừa đi, Sở Yên Nhiên liền bước vào phòng, nghi ngờ hỏi.

Cô gái áo đỏ cười khổ nói: "Muội muội à!

Nơi này dù sao cũng là cương vực của Thiên Lang đế quốc, chúng ta không nên làm lớn chuyện." "Vạn nhất bị quân đội đế quốc vây quét, chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn." "Chết tiệt, để hắn chạy mất rồi!" Diệp Yên Nhiên bĩu môi, có vẻ hơi tiếc nuối, nhưng nàng cũng đồng tình với cách làm của cô gái áo đỏ.

Bây giờ đang là thời buổi nhiều chuyện, không nên gây thêm rắc rối.

Màn đêm buông xuống, đầy sao trên trời.

Trong một hang động ẩn mật, người đàn ông áo đen ngồi xếp bằng trong động, sắc mặt trắng bệch, trong cơ thể truyền đến từng cơn đau nhói, như sắp nứt ra.

"Khụ khụ ~" Người đàn ông áo đen ôm vết thương, ho dữ dội, khóe miệng không ngừng rỉ máu, trông vô cùng thảm hại.

Lúc này, cơ thể người đàn ông áo đen cực kỳ suy yếu, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng.

"Thực lực của người phụ nữ đó mạnh quá!" Người đàn ông áo đen thầm chửi trong lòng.

Thực lực của cô gái áo đỏ quá mạnh, chỉ dựa vào khí thế đã trấn cho hắn phun máu tươi.

Nếu tiếp tục giao chiến, người chịu thiệt chắc chắn là hắn, có khi thật sự sẽ bị giết.

"Sao người phụ nữ này lại mạnh như vậy?

Không được, ta không thể ở lại đây nữa, phải rời khỏi Thiên Hồ thành càng sớm càng tốt." Người đàn ông áo đen suy nghĩ nhanh chóng, rất nhanh đã có chủ ý.

Nghĩ xong, người đàn ông áo đen đứng dậy, cẩn thận đi ra ngoài động, nhưng vừa bước đi, thân thể hắn đột nhiên cứng đờ, mặt mày đầy tuyệt vọng, trong mắt lộ ra vẻ hối hận và oán độc nồng đậm.

Hắn thấy phía trước có ba người lạ mặt đang đứng, hai người trong số đó đang nhìn hắn với ánh mắt lạnh như băng.

Người còn lại thì mặt mang theo nụ cười.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì, ngươi định nhân lúc chúng ta không chú ý để trốn khỏi đây, đúng không?” Cô gái áo đỏ mỉm cười nói.

“Nếu các ngươi đã nhìn thấu, tại sao còn chặn đường ta?” Người đàn ông áo đen trầm giọng nói.

“Tại sao phải chặn đường ngươi?” Cô gái áo đỏ cười một tiếng, rồi sắc mặt đột nhiên lạnh đi: “Bởi vì ngươi đáng chết!” Vừa nói, cô gái áo đỏ từ từ giơ tay phải lên.

Ông ông ông.

Trong chớp mắt, một luồng uy áp linh hồn kinh khủng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp ép về phía người đàn ông áo đen.

Phịch!

Trong nháy mắt, thân thể người đàn ông áo đen mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống, mồ hôi trên trán rịn ra dày đặc, thân thể hắn không ngừng run rẩy, như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

“Không... cầu xin cô nương tha cho ta, chỉ cần cô nương tha cho ta, ta nguyện dâng hiến tất cả linh hồn chi tinh của mình, thậm chí tặng linh hồn chi tinh cho ngài, xin tha mạng!” Người đàn ông áo đen quỳ trên đất, vẻ mặt đầy cầu xin, một bộ dạng hèn mọn khom lưng.

“Linh hồn chi tinh?” Cô gái áo đỏ nhướng mày, trong trí nhớ của mình đúng là có một viên linh hồn chi tinh, nhưng chưa từng nghe nói còn có thứ này.

“Ta có thể cho ngươi biết sự tồn tại của linh hồn chi tinh, nhưng ngươi phải đảm bảo không giết ta!” Người đàn ông áo đen vội vàng nói.

Cô gái áo đỏ nhíu mày, nói: “Được!” “Linh hồn chi tinh do hoàng thất Thiên Lang vương triều chúng ta nắm giữ, chỉ cần ngươi không giết ta, ta có thể giúp ngươi đoạt lấy linh hồn chi tinh.” Người đàn

ông áo đen trầm giọng nói.

"Ồ?" Trong mắt cô gái áo đỏ lóe lên một tia kinh ngạc: "Thiên Lang vương triều?" "Thiên Lang vương triều là một trong tứ đại đế quốc Nam Lĩnh, thực lực so với Thiên Hồ tộc cũng không chênh lệch bao nhiêu!" Người đàn ông áo đen giải thích một tiếng, trong mắt mang theo một tia ngưỡng mộ, nếu hắn có chỗ dựa như vậy, hắn sao lại rơi vào cảnh này?

"Ngươi định giúp ta đoạt linh hồn chi tinh như thế nào?" Cô gái áo đỏ hỏi.

"Nghe nói Thiên Lang điện của Thiên Lang vương triều có một vị cường giả Võ Tông trấn thủ, chỉ cần ngươi giết vị Võ Tông đó của Thiên Lang điện, linh hồn chi tinh tự nhiên sẽ thuộc về ngươi." Cô gái áo đỏ im lặng một lúc, nói: "Được!" "Ta có thể giúp ngươi giết tên đó ở Thiên Lang điện, nhưng ta phải lấy được linh hồn chi tinh trước rồi mới ra tay." "Đương nhiên, ta cũng hy vọng ngươi giữ lời hứa, đợi ta lấy được linh hồn chi tinh xong, lập tức thả ta đi!" Người đàn ông áo đen liên tục đồng ý.

"Được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Cô gái áo đỏ nhàn nhạt cười nói. … Cùng lúc đó, trong một hẻm núi xa xôi hoang vắng ở Bắc Vực.

Hẻm núi sâu thăm thẳm tĩnh lặng, đen kịt vô cùng, xung quanh bao phủ bởi âm khí lạnh lẽo, tựa như chốn quỷ ma.

Trong hẻm núi có một căn nhà tranh, trong nhà tranh có một bóng người đang ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Người này chính là Diệp Vân!

Lúc này, Diệp Vân đang ngồi xếp bằng trên giường, hai chân khoanh lại, cả người như một pho tượng không động đậy, nhưng hơi

thở của hắn đều đặn, tim đập có quy luật, phát ra tiếng "thịch thịch thịch", mỗi lần đập đều có một ngọn lửa màu tím vàng bùng cháy.

Tử Viêm Phần Thiên Quyết vận chuyển đến cực hạn, từng luồng chân nguyên tinh thuần vô cùng dung hợp trong kinh mạch, điên cuồng tôi luyện nhục thân của Diệp Vân.

"Hửm?" Bỗng nhiên, Diệp Vân mở mắt, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Sau mấy ngày điều tức, cuối cùng cũng đã hồi phục vết thương được bảy tám phần, tuy chưa khỏi hẳn, nhưng đã đỡ hơn nhiều.

"Hù." Khẽ thở ra một hơi trọc khí, Diệp Vân thu liễm khí thế trên người, trong mắt mang theo một tia nghiêm trọng: "Không ngờ thân thể này của ta lại yếu ớt đến vậy, nếu là ta của trước đây, dù có bị thương, một tên phế vật cảnh giới Võ Sư quèn cũng không đủ tư cách làm ta bị thương!" Vừa dứt lời, cửa "két" một tiếng mở ra, ngay sau đó, cô gái áo đỏ bước vào, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Diệp Vân, không nhịn được quan tâm hỏi: "Sao rồi?

Vết thương không sao chứ!" "Đã hoàn toàn hồi phục rồi." Diệp Vân nhếch mép cười, nói.

"Ta thấy sắc mặt ngươi vẫn còn trắng bệch như vậy, chắc là vết thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nhỉ." Cô gái áo đỏ lo lắng nhìn Diệp Vân.

"Yên tâm, ta không sao, ngược lại là các ngươi…" Diệp Vân nhìn về phía cô gái áo đỏ và Sở Ngọc Nhu, giọng điệu có chút do dự.

Cô gái áo đỏ hơi sững sờ, dường như hiểu ý của Diệp Vân, không khỏi cười nói: "Chúng ta không bị thương, chỉ là tạm thời hôn mê thôi." Nghe lời này, Diệp Vân hơi thở phào một hơi, sau đó hỏi: "Ngươi tên gì?" "Dương Tuyết Tình!" Cô gái áo đỏ nói.

Diệp Vân gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, mở miệng nói: "Dương cô nương, bây giờ chúng ta vẫn được coi là kẻ thù chứ?" "Đương nhiên!" Cô gái áo đỏ không chút che giấu nói: "Nếu ngươi muốn sống, bây giờ mau cút đi!

Nếu không lát nữa ta sẽ xé ngươi thành vạn mảnh!" "Ha ha." Diệp Vân cười lạnh một tiếng: "Ngươi không cần giả bộ hung ác, kế hoạch của các ngươi ta đã đoán ra rồi, chẳng phải là dụ ta đến Thiên Hồ Sơn sao." Mặt Dương Tuyết Tình lập tức tái mét, nghiến răng tức giận nhìn Diệp Vân, quát: "Nói bậy, ngươi đừng hòng vu khống ta, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" "Ha ha, vậy sao." Diệp Vân nhún vai, cười nói: "Ngươi đừng quên, ta bây giờ là tù nhân của ngươi, ta chết hay không không quan trọng, nhưng nếu ngươi không giữ lời hứa, vậy thì tính mạng của ngươi và muội muội ngươi có thể đều không giữ được." Thân thể Dương Tuyết Tình run lên, trên mặt hiện lên vẻ hoảng loạn, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Vân, hừ nói: "Ngươi dám uy hiếp bản công chúa?" "Ta không uy hiếp ngươi, chỉ là nhắc nhở ngươi thôi, dù sao ta đã là tù nhân, ngươi muốn giết thì cứ giết đi." Diệp Vân giả bộ thản nhiên nói.

Dương Tuyết Tình sững sờ, Sở Ngọc Nhu bên cạnh cũng sững sờ.

Ai có thể ngờ, một thiên tài anh tuấn tiêu sái, phong độ ngời ngời, thực lực kinh người như vậy lại là một tù nhân, chuyện này truyền ra ngoài, e rằng không ai tin.

Dương Tuyết Tình tâm tư rối bời, nàng không ngừng suy nghĩ về chuyện này trong đầu, càng nghĩ càng thấy không đúng, Diệp Vân này rốt cuộc làm sao biết được kế hoạch của mình và muội muội.

Hai chị em họ ẩn danh, thay đổi dung mạo, ngoài bản thân họ ra căn bản không quen biết ai.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể!" Dương Tuyết Tình lắc đầu,

không muốn chấp nhận sự thật này, nàng rất rõ, nếu Diệp Vân thật sự bị bắt, với thiên phú tiềm lực của Diệp Vân, một khi thoát khỏi khó khăn, nhất định sẽ trở thành yêu nghiệt đỉnh cao của Bắc Vực.

Vừa nghĩ đến đây, Dương Tuyết Tình liền cảm thấy hành động vừa rồi của mình quá lỗ mãng, nghiến răng bạc hận thù liếc Diệp Vân một cái, hừ nói: "Nếu ngươi đã biết, vậy cũng không thể trách ta, bây giờ đi chết đi!" Vừa dứt lời, Dương Tuyết Tình liền đưa ngọc thủ ra tóm lấy cổ Diệp Vân, tốc độ cực nhanh, nhưng Diệp Vân lại không né không tránh, khóe miệng vẽ lên một nụ cười đầy ẩn ý, nói.

"Ngươi thật sự không cân nhắc việc cùng ta liên thủ trốn thoát sao?" "Ngươi đừng hòng lừa ta!" Tay Dương Tuyết Tình đã chạm vào cổ Diệp Vân, nhưng nàng lại cảm thấy như va vào tường đồng vách sắt, không những không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại còn bị đẩy lùi mấy bước.

Diệp Vân đứng dậy, ánh mắt lướt qua Dương Tuyết Tình, lạnh lùng nói.

"Nếu ngươi cố ý tìm chết, vậy cũng không thể trách người khác, giữa ngươi và ta, chỉ có một người có thể bước ra ngoài." Nói xong, Diệp Vân liền chuẩn bị ra tay.

Đồng tử Dương Tuyết Tình co rút lại, theo bản năng hét lên: "Chờ đã!" Diệp Vân dừng bước, cười tủm tỉm nhìn Dương Tuyết Tình, nói: "Dương cô nương đã nghĩ thông suốt chưa?" "Ngươi, ngươi rốt cuộc có tu vi gì." Dương Tuyết Tình nhìn chằm chằm Diệp Vân, vừa nghĩ đến việc Diệp Vân chỉ bằng một chưởng đã đánh bay một lão nô Võ Tôn ngũ tinh, trong lòng Dương Tuyết Tình không khỏi dâng lên một luồng sợ hãi.

Diệp Vân ha ha cười một tiếng, trêu chọc nói.

"Hóa ra ngươi sợ rồi à." "Ngươi đừng đắc ý, ngươi nghĩ ngươi đã

nắm chắc phần thắng rồi sao, nói cho ngươi biết, ngươi sẽ không được như ý, đợi cha và anh trai ta đến, ngươi có mọc cánh cũng khó thoát.” Dương Tuyết Tình nghiến răng nghiến lợi nói.

“Cha và anh trai ngươi?” Diệp Vân nhíu mày, từ lời nói của Dương Tuyết Tình hắn nghe ra được một thông tin, lần này truy bắt ba người bọn họ, lần lượt là người của lính đánh thuê Thiên Lang, người của trại Thiên Lang, và cha của Dương Tuyết Tình, tộc trưởng của Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc Dương Khiếu Thiên.

Theo lời Dương Tuyết Tình, Dương Khiếu Thiên là một Thánh Tôn cửu phẩm, thiếu trại chủ của trại Thiên Lang Dương Chiến cũng là cường giả đỉnh phong Võ Hoàng ngũ trọng.

“Các ngươi muốn ta giúp các ngươi, đối phó trại Thiên Lang và bảo Thiên Lang?” Diệp Vân thăm dò hỏi.

“Không sai.” Trong đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Tình lộ ra một tia sáng kỳ lạ, cười nói.

“Trại Thiên Lang là tổ chức đạo tặc lớn nhất của Thiên Lang thành, bảo chủ của bảo Thiên Lang càng được xưng là Thiên Lang Vương, là cao thủ Võ Hoàng lục trọng.” “Hai thế lực của họ cộng lại, có hơn ba mươi người, trong đó còn có hai Hiền Quân ngũ phẩm tọa trấn.” “Mà thực lực của cha ta cũng không tầm thường, năm xưa từng bước vào cảnh giới Hiền Quân lục phẩm, bây giờ tuy không phải Hiền Quân ngũ phẩm, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu, đủ để chống lại Thiên Lang Vương.” “Chỉ cần chúng ta có thể kéo dài một lúc, ngươi hẳn là sẽ an toàn, đợi ngươi rời khỏi Thiên Hồ Sơn, đến lúc đó ngươi lại nghĩ cách thoát thân, chúng ta có thể hẹn trước, đợi ngươi trốn thoát xong, thì đến đây tìm chị em chúng ta.” Nghe Dương Tuyết Tình nói một tràng, Diệp Vân thầm tính toán, lời của Dương Tuyết Tình không sai, bây giờ người của trại Thiên Lang và bảo Thiên

Lang quả thực đã bao vây cả ngọn núi Thiên Hồ Sơn, thậm chí trong cả khu rừng hoang xung quanh cũng đã bố trí bẫy.

Nếu Diệp Vân tiếp tục ở lại trên Thiên Hồ Sơn, chắc chắn là cửu tử nhất sinh, phải nhanh chóng thoát ra ngoài mới được.

"Trước đó không phải ngươi không tin ta sao, sao bây giờ lại dám hẹn ước với ta." Diệp Vân cười tủm tỉm nhìn Dương Tuyết Tình, má Dương Tuyết Tình hơi ửng hồng, hừ nói: "Trước đó là ngươi quá gian xảo, bây giờ nếu ta đã tin ngươi, thì không sợ ngươi lừa ta." "Cũng đúng." Diệp Vân gật đầu, vẻ đẹp của Dương Tuyết Tình tuy không phải tuyệt thế, nhưng cũng có thể gọi là thiên tư quốc sắc, nếu thật sự bị hắn bắt về Nam Vực, e rằng sẽ gây ra một trận sóng gió lớn, dù sao hắn cũng đã ở chiến trường Hoang Cổ, chém giết một đệ tử của Thiên Ma Tông, còn có đệ tử của Đế Quân Thiên Kiếm Thần Đình.

"Có điều, Dương cô nương còn có một lựa chọn khác." Diệp Vân đột nhiên chuyển giọng, cười nói.

"Nếu Dương cô nương bây giờ đồng ý gả cho ta làm tiểu thiếp, ta có thể đảm bảo không giết ngươi, hơn nữa còn có thể từ bỏ chống cự, ngoan ngoãn bó tay chịu trói." "Đồ vô sỉ, ta phải giết ngươi!" Dương Tuyết Tình hoàn toàn phẫn nộ, trong đôi mắt nàng lóe lên một tia hàn quang, móng tay lập tức hóa thành lưỡi dao sắc bén, đâm về phía Diệp Vân.

"Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc này, linh lực trong cơ thể Dương Tuyết Tình bùng nổ, Diệp Vân chỉ cảm thấy hơi thở của mình dường như ngưng trệ đi mấy phần.

Cô gái này thiên tư không tầm thường, tuổi còn trẻ đã là bán bộ Võ Tôn, bây giờ nàng cách cảnh giới Võ Tôn thật sự, có lẽ cũng chỉ còn một bước chân, có lẽ không cần đến một hai năm.

“Hơi phiền phức rồi.” Diệp Vân lẩm bẩm một tiếng, hắn hiện đang bị trọng thương, nếu liều mạng, dù có thuật Thôn Phệ, nhiều nhất cũng chỉ có thể hồi phục một ít linh nguyên, nhưng nơi này lại là một nơi ẩn náu cực tốt.

Diệp Vân ngẩng đầu, thấy Dương Tuyết Tình lại lao tới, liền trực tiếp nhắm mắt lại, trầm giọng nói.

“Nếu ngươi không tin, có thể đến thử xem, xem ta rốt cuộc có phải đang giả vờ hay không.” Dương Tuyết Tình do dự, nàng không dám cược, vạn nhất tên này trước mắt thật sự bị thương, vậy chẳng phải là thức ăn tự dâng đến miệng mình sao, chẳng phải là mình được lợi sao.

Nhưng cứ thế từ bỏ, lại quá không cam lòng, Dương Tuyết Tình mím chặt đôi môi mỏng, đột nhiên mắt sáng lên, lạnh lùng nói.

“Ngươi không cần lừa ta, nếu ngươi được gia đình Dương của chúng ta phái đến, vậy chắc chắn là cha ta phái ngươi đến, bây giờ ngươi đi theo ta gặp cha ta.” Diệp Vân mở mắt ra, dường như đang do dự, trên mặt Dương Tuyết Tình lóe lên một tia vui mừng, thúc giục nói.

“Ngươi mau đi theo ta đi, cha ta nhất định sẽ thả ngươi.” Diệp Vân cuối cùng cũng đứng dậy, nhưng hắn không lập tức đồng ý yêu cầu của Dương Tuyết Tình, nói.

“Ngươi có biết ta là ai không?” “Ta không quan tâm ngươi là ai, tóm lại ngươi là kẻ thù của Dương Tuyết Tình ta, cho dù là cha ta cũng sẽ bắt ngươi như bắt giặc, ngươi tốt nhất nên biết điều một chút, ngoan ngoãn về nhà họ Dương với ta.” “Ồ?” Diệp Vân đột nhiên ghé sát vào Dương Tuyết Tình, khẽ cười nói.

“Vậy nếu ta không muốn thì sao.” “Không muốn thì giết ngươi.” Dương Tuyết Tình hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Vân, tên háo sắc

này đúng là xấu xa hết chỗ nói, lại còn muốn chiếm tiện nghi của nàng.

Chương 682

"Được thôi." Diệp Vân nhún vai, giả bộ sợ hãi lùi lại một bước, thở dài nói.

"Vốn tưởng ngươi là một cô nương băng thanh ngọc khiết, không ngờ trong xương lại còn hung tàn hơn cả ta, nhưng ta rất tán thưởng, hy vọng Dương trang chủ thật sự như lời ngươi nói, có thể thả ta đi." Diệp Vân thuận nước đẩy thuyền, liền cùng Dương Tuyết Tình rời khỏi hang động, dưới sự dẫn dắt của nàng, hai người đi về phía nhà họ Dương, trên đường Dương Tuyết Tình không nhịn được hỏi.

"Ngươi rốt cuộc tên gì." "Diệp Vân." "Ngươi họ Diệp?" "Đúng vậy." "Không thể nào, ta nhớ cha ta từng nói, Thiên Lam Tông ngoài ngươi ra, căn bản không có nam tử nào khác vào Thiên Lam Tông, sao cha ta có thể tha cho ngươi được." Dương Tuyết Tình trong lòng đầy kinh ngạc, tu vi của Diệp Vân không cao, là cảnh giới Võ Vương của tông môn đỉnh cao, nhưng nàng lại không nhìn thấu được chiều sâu của Diệp Vân, lúc này càng sợ đến run lẩy bẩy.

"Ta mới gia nhập Thiên Lam Tông, ngươi không biết là chuyện bình thường." "Có điều..." Diệp Vân dừng lại, đột nhiên cười nói.

"Nếu ta đoán không sai, Dương trang chủ lo lắng ta sẽ tiết lộ bí mật của ông ấy, nhưng Diệp Vân ta trước nay kín miệng như bưng, Dương trang chủ có thể yên tâm." "Ngươi thật sự nguyện ý giúp ta?" "Không sai, Dương cô nương là một cô gái không tồi, ta không nỡ nhìn ngươi bị Dương Nhạc Sơn hành hạ đến chết, nên mới nguyện ý tha cho ngươi một mạng." "Hừ!" Dương Tuyết Tình bất mãn hừ nhẹ một tiếng, cha nàng Dương Nhạc Sơn là trưởng lão đường đường của Thiên Ma tộc, cường giả Võ Hoàng thất trọng, trong cả dãy núi

Thiên Ưng cũng được coi là cao thủ hàng đầu, tên khốn này lại nói cha mình là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi.

"Vậy ngươi định giúp ta như thế nào." "Lát nữa ngươi sẽ biết." Hai người càng lúc càng đến gần dãy núi Thiên Ưng, Dương Tuyết Tình càng cảm thấy hoảng loạn, nàng chưa bao giờ cảm nhận được sát khí truyền đến từ dãy núi này như lúc này.

Nàng không tự chủ được mà đưa mắt nhìn về phía Diệp Vân, chỉ thấy Diệp Vân vẫn giữ vẻ lười biếng đó, không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại như thể hoàn toàn không nhận ra những sát ý này.

"Chẳng lẽ, hắn không hề sợ hãi?" Dương Tuyết Tình chau mày chặt hơn, tên này chẳng lẽ là một tên điên sao, hắn thật sự nghĩ rằng mình có cơ hội sống sót ra ngoài sao.

"Dương cô nương đừng sợ, Diệp Vân ta không phải loại người khát máu, nếu không thì ban đầu cũng sẽ không cứu ngươi." Diệp Vân nhàn nhạt cười, một mạch đi sâu vào dãy núi Thiên Ưng.

Mục đích lần này của hắn là để đoạt lấy kho báu của Thiên Ưng Cốc, không chỉ vì hắn đã thèm muốn kho báu này từ lâu, mà còn vì hắn muốn tranh thủ thêm thời gian cho nhân tộc ở quận Thiên Phượng.

"Này, Diệp Vân, ngươi rốt cuộc muốn làm gì." Giọng Dương Tuyết Tình có chút lo lắng, nàng không muốn ở một mình với Diệp Vân, hơn nữa nàng còn mơ hồ lo lắng, cha mình thật sự sẽ thả người sao.

Diệp Vân nghe vậy, dừng bước, nhìn dáng vẻ có chút bất an của Dương Tuyết Tình, trêu chọc hỏi.

"Nếu ta nói, ta định để ngươi ở cùng ta một đêm, ngươi sẽ từ chối sao." "Ngươi..." Dương Tuyết Tình nghiến răng nghiến lợi trừng mắt

nhìn Diệp Vân, hận không thể xé nát Diệp Vân.

Diệp Vân ha ha cười một tiếng, nói.

"Ngươi phải hiểu một chuyện, vận mệnh của ngươi nằm trong tay ta, hơn nữa đây là phạm vi của Thiên Ưng Cốc, nếu ta thật sự muốn làm gì ngươi, ngươi bây giờ đã là một cái xác." Dương Tuyết Tình nghiến răng, chỉ có thể kìm nén sự ghê tởm trong lòng, không ngừng tự nhủ, tên này không phải loại tốt lành gì, mình không thể chọc giận hắn, nếu không, chỉ có chết thảm hơn.

"Ta sẽ không tha cho ngươi." "Vậy sao, vậy ngươi phải tóm chặt ta mới được, nếu không, cái đầu của ngươi sẽ phải dọn nhà đó." Diệp Vân nói xong, lại chậm rãi đi tiếp về phía trước, Dương Tuyết Tình nhìn bóng lưng của Diệp Vân, trong lòng không ngừng tính toán làm sao để thoát thân, nhưng càng nghĩ càng thấy lòng rối như tơ vò.

Nàng là tiểu thư của nhà họ Dương, thiên phú cực cao, thậm chí trong số đồng lứa của nhà họ Dương cũng thuộc hàng kiệt xuất, vậy mà lại gặp phải một tên vô lại như vậy.

Cái tên Diệp Vân này, nàng quả thực có chút xa lạ, nhưng khí tức tỏa ra từ người Diệp Vân mang lại cho nàng cảm giác uy hiếp, lại còn mạnh hơn cả cha nàng Dương Nhạc Sơn mấy phần, tuyệt đối là một cường giả đáng sợ.

Nàng không khỏi thầm chửi mình quá ngốc, lại tin lời nói dối của Diệp Vân.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì, nếu ngươi không nói nữa, ta sẽ không để ý đến ngươi." Diệp Vân quay người nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói.

"Ngươi muốn thoát khỏi móng vuốt của Dương Nhạc Sơn, thì phải để Dương Nhạc Sơn tin rằng ta có năng lực đó." Dương Nhạc

Sơn sẽ tin hắn?

Dương Tuyết Tình khịt mũi coi thường, Diệp Vân tuy tu vi rất mạnh, nhưng nàng không cho rằng Dương Nhạc Sơn sẽ kiêng dè hắn.

"Được thôi, chỉ cần ngươi có thể giúp ta thoát khỏi sự khống chế của Dương Nhạc Sơn, ta nguyện ý cùng ngươi trải qua một đêm vui vẻ, chỉ là không biết ngươi có gan đó hay không." "Không phải ngươi nói Dương Nhạc Sơn rất ghét ngươi sao, tại sao còn nguyện ý gả ngươi cho con trai ông ta." "Cha ta cũng là vì bảo vệ ta mà thôi." Dương Tuyết Tình nghiến răng, nàng đương nhiên không muốn gả cho tên công tử bột đó, nhưng nàng cũng biết, bây giờ con đường này là lựa chọn duy nhất của nàng, nếu không muốn gả, chỉ có một con đường chết.

Diệp Vân ha ha cười, lắc đầu nói.

"Không, ta nói ngươi có thể chọn không gả, nhưng ta sẽ khiến ngươi biến mất vĩnh viễn." "Ngươi dám!" Dương Tuyết Tình nổi giận đùng đùng.

"Đây là dãy núi Thiên Ưng, ngươi giết ta, ngươi cũng không chạy thoát được." "Ha ha, một dãy núi Thiên Ưng cỏn con, sao cản được ta." Diệp Vân nói với vẻ mặt lạnh lùng, Dương Tuyết Tình đột nhiên như nghĩ ra điều gì, im lặng vài giây rồi hỏi.

"Nếu ngươi giúp ta, ta có thể cho ngươi biết vị trí kho báu của Thiên Ưng Cốc, không phải ngươi nói sư phụ ngươi ở trong Thiên Ưng Cốc sao, có lẽ sẽ có cơ hội nhận được bảo vật." "Ừm." Diệp Vân thản nhiên gật đầu, nói.

"Nếu đã như vậy, vậy ngươi ngậm miệng trước đi." "Ngươi." Sắc mặt Dương Tuyết Tình lập tức thay đổi.

"Nếu ta cứ la hét, ngươi có thể đảm bảo không làm hại ta không,

vạn nhất ngươi không cẩn thận giết ta thì sao." "Ngươi có thể thử xem." Diệp Vân khinh thường bĩu môi, hắn đương nhiên không thể giết Dương Tuyết Tình, dù tu vi của nàng kém xa hắn, nhưng nàng dù sao cũng là thiên kim của nhà họ Dương, hắn giết nàng, nhất định sẽ gây ra sóng gió lớn, đến lúc đó hắn cũng sẽ trở thành đối tượng truy bắt của cả dãy núi Thiên Ưng, e rằng cả thành Võ Đế cũng không bảo vệ được hắn.

Nhưng Diệp Vân cũng không có chút tâm tư thương hoa tiếc ngọc nào, tâm tính của hắn sớm đã không còn như thời niên thiếu, dù đối mặt với một cô gái, hắn cũng không có dấu hiệu động lòng.

Hai canh giờ trôi qua.

Diệp Vân cuối cùng cũng đến được nơi sâu nhất của Thiên Ưng Cốc, xung quanh đã hoang vắng không một bóng người, nhưng linh lực ở đây nồng đậm, chim hót hoa thơm, tựa như tiên cảnh.

Ngay lúc này, một luồng gió lạnh buốt thổi tới, khiến Dương Tuyết Tình toàn thân run rẩy, thân thể không tự chủ được mà chui vào lòng Diệp Vân, hai tay ôm chặt lấy hắn.

"Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì, mau buông ta ra." Má Dương Tuyết Tình đỏ bừng, Diệp Vân lại tỏ ra thản nhiên, cúi đầu nhìn nàng một cái, thản nhiên cười.

"Dương cô nương, cái này không thể trách ta, ai bảo ngực cô nương lớn quá làm gì." "Ngực của ta không lớn sao!" Dương Tuyết Tình cúi đầu nhìn, ngực của mình rất đầy đặn, bình thường nàng cũng khá tự hào, nhưng không ngờ bây giờ lời nói của Diệp Vân lại thẳng thừng như vậy, như thể vóc dáng của nàng căn bản không đáng nhắc đến.

"Ngươi nói bậy, ngực ta không nhỏ!" Diệp Vân không để ý, chỉ mang theo Dương Tuyết Tình bước một bước, lập tức đã đến cách đó

mấy trăm trượng.

Một luồng gió mạnh ập tới, áo quần Dương Tuyết Tình tung bay, để lộ làn da trắng như tuyết.

Dương Tuyết Tình vội vàng đưa tay che chắn, nhưng lại nghe Diệp Vân nói giọng lạnh lùng.

"Ta khuyên ngươi đừng giở trò khôn vặt, nếu không, ta không quan tâm ngươi có phải là tiểu công chúa của nhà họ Dương hay không, giết không tha!" Trong mắt Dương Tuyết Tình lóe lên một tia hoảng sợ, lúc này mới ngoan ngoãn đi theo Diệp Vân, sau bảy ngày, trước mặt họ cuối cùng cũng xuất hiện một khoảng đất trống khổng lồ.

"Đến rồi." Diệp Vân buông Dương Tuyết Tình ra, Dương Tuyết Tình lập tức kéo lại quần áo, cảnh giác nhìn xung quanh, Diệp Vân lướt nhìn một vòng, sau đó chỉ vào một nơi nào đó, nói.

"Bên đó hẳn là lối vào kho báu." Dương Tuyết Tình nhìn theo hướng Diệp Vân chỉ, chỉ thấy ở đó có một cánh cửa đá sừng sững, trên đó có những hoa văn trận pháp phức tạp, và có ba người canh gác ở đây.

"Diệp Vân, ngươi không lừa ta chứ, ngươi thật sự có thể phá được trận pháp này sao?" Loại trận pháp này là do Huyền Tông nhị phẩm bố trí, trừ khi là Huyền Tông tam phẩm mới có thể xông vào.

Diệp Vân liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói.

"Nếu ngươi không tin ta, có thể rời đi, ta chỉ chịu trách nhiệm giúp ngươi kéo dài một lúc, đợi cha ngươi đến." "Ngươi..." Dương Tuyết Tình bị chặn họng không nói nên lời, nàng chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác giới như vậy, vừa rồi nàng suýt nữa đã lao vào lòng hắn, nếu không phải Diệp Vân ngăn lại, nàng bây giờ đã là một

người chết.

Diệp Vân không đợi nàng hối hận, trực tiếp giơ tay phải đập vào cửa đá, chỉ nghe "ầm" một tiếng, cửa đá mở ra, Diệp Vân đi đầu bước vào.

Dương Tuyết Tình nghiến răng bạc, chỉ có thể bước vào, ngay khoảnh khắc bước vào trong cửa đá, bên tai nàng vang lên giọng nói của Diệp Vân.

"Nếu ngươi ngoan ngoãn một chút, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không, ngươi sẽ giống như muội muội ngươi." "Ngươi đừng hòng!" Trong đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Tình lộ ra vẻ kiên quyết, lần này đến Thiên Ưng Cốc, vốn dĩ là cửu tử nhất sinh, nàng sao có thể lùi bước.

Diệp Vân cũng không nhiều lời, đi thẳng vào trong kho báu, kho báu không lớn, nhưng cũng rộng hơn trăm mét, ở giữa kho báu, có một pho tượng, và bên dưới pho tượng, có một viên châu đang tỏa sáng.

"Đây chẳng lẽ là chí bảo trấn phái của Thiên Ưng Cốc, U Minh Châu!" "Không sai." Diệp Vân nhìn viên châu này, ánh mắt hơi nheo lại, hắn từng nghe nói U Minh Châu là kỳ bảo thượng cổ, ẩn chứa bí mật của trời đất, có thể hấp thu tinh hoa trời đất, luyện hóa thành đan dược, sau khi dùng có thể tăng cường độ dẻo dai và sức mạnh của thể phách huyết nhục, thậm chí có thể tẩy rửa hồn hải, khiến võ giả ngộ tính tăng mạnh.

Trong ánh mắt hắn lóe lên một tia tham lam, chỉ cần lấy được viên U Minh Châu này, chiến lực của hắn chắc chắn sẽ tăng vọt, đến lúc đó dù có gặp phải Huyền Tông tam phẩm, Diệp Vân cũng có đủ tự tin để trốn thoát.

Dương Tuyết Tình thấy ánh mắt Diệp Vân nóng rực, không nhịn được mỉa mai.

“Sao, bây giờ ngươi biết tại sao ta không thích loại kẻ vũ phu thô bỉ như ngươi rồi chứ, ngươi đồ man rợ!” Câu nói này, đổi lại chỉ là một ánh mắt mỉa mai khinh miệt của Diệp Vân.

“Đồ ngốc!” Diệp Vân lười phí lời, trực tiếp lao về phía U Minh Châu, chỉ thấy viên U Minh Châu này lại tỏa ra ánh sáng đen, từng đám sương đen bao bọc lấy nó.

“Tìm chết!” Diệp Vân quát lên một tiếng, nắm đấm đấm mạnh ra.

“Bùm” một tiếng, sương đen nổ tung, trên U Minh Châu xuất hiện một vết nứt nông, nhưng trong nháy mắt, U Minh Châu lại tỏa sáng, phục hồi như cũ.

Dương Tuyết Tình nhìn cảnh này, kinh ngạc nói.

“Ngươi lại hủy hoại U Minh Châu, đây là bảo bối mà cha ta đã tốn rất nhiều tiền của để chế tạo đó, lần này xong rồi, ta một khi bị bắt, chắc chắn sẽ bị trừng phạt rất nặng.” Nàng tuy không phải là dòng chính của nhà họ Dương, chỉ là dòng phụ, nhưng những năm qua nàng dựa vào nhan sắc của mình, luôn lấy lòng đại trưởng lão nhà họ Dương, lần này vào kho báu cũng là do đại trưởng lão nhà họ Dương cho phép.

Bây giờ U Minh Châu bị hủy, nhiệm vụ của nàng hoàn toàn không thể hoàn thành được nữa.

Diệp Vân liếc nhìn Dương Tuyết Tình, hừ nói.

“Vậy thì sao.” Hắn vốn không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng Dương Tuyết Tình lại tự ý muốn đi theo, hắn sẽ không để cho cô gái này có chút đường sống nào.

“Ta sẽ không chơi những âm mưu quỷ kế này với ngươi, chỉ có thể nói vận khí của ngươi không tốt mà thôi.” Vừa dứt lời.

Diệp Vân đột nhiên biến mất không thấy.

Dương Tuyết Tình giật mình, vội vàng hét lên.

"Diệp Vân, ngươi làm gì vậy, ngươi không được làm hại ta." "Nếu muốn chơi trò chơi, vậy thì chơi cho đã." Giọng của Diệp Vân truyền đến, Dương Tuyết Tình còn muốn giãy giụa, nhưng giây tiếp theo, nàng cảm thấy cổ mình bị một cánh tay siết chặt, hơi thở trở nên ngày càng khó khăn, trước mắt dần dần chìm vào bóng tối.

Ngay khoảnh khắc Diệp Vân buông tay, Dương Tuyết Tình đã ngất xỉu trên đất, Diệp Vân liếc nàng một cái, lắc đầu nói.

"Đồ ngu xuẩn." Nói xong.

Bóng dáng Diệp Vân dần dần mờ ảo, biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, Dương Tuyết Tình mở mắt ra, ánh mắt nàng mờ mịt một lúc lâu, mới dần dần tỉnh lại, đầu hơi đau, như bị ai đó đánh một gậy.

"Diệp Vân đâu!" Dương Tuyết Tình kinh hô một tiếng, nhưng trước mặt nàng, chỉ còn lại cửa đá và vách đá, hoàn toàn không có chút bóng dáng nào.

Trên mặt nàng lập tức hiện lên một tia tức giận.

"Tên khốn này, dám trêu chọc bản quận chúa!" … Diệp Vân xoay người một cái, đã quay lại con hẻm nhỏ bên ngoài động phủ, hắn nhìn về phía lối ra của Thiên Ưng Cốc, lẩm bẩm.

"Quả nhiên là có người cố ý lừa chúng ta vào đây, xem ra nơi này quả thực có vấn đề, nhưng nhiều năm không có người vào, có lẽ sớm đã hoang phế rồi." Cái động phủ này trông rất bình thường, ngay cả chút linh khí cũng không có, hiển nhiên không có giá trị gì, huống hồ tu vi của Dương Tuyết Tình quá thấp, dù có vào, nhiều nhất cũng chỉ là làm người hầu cho đại trưởng lão nhà họ Dương mà thôi.

Nhưng Diệp Vân vẫn có nghi ngờ, theo lời của Dương Tuyết

Tình, đại trưởng lão nhà họ Dương vì bồi dưỡng nàng, gần như dốc hết tài nguyên của cả nhà họ Dương, vậy nàng làm sao vào được đây.

Muốn biết đáp án, e rằng chỉ có đợi đến ngày rời đi mới biết được.

Diệp Vân ngồi xếp bằng, thôn phệ vật tu hành của Dương Tuyết Tình, hắn cảm thấy mình chỉ còn cách Huyền Sư tam phẩm một bước chân, nhưng hắn tạm thời vẫn áp chế, dù sao bây giờ còn xa mới đến thời cơ đột phá, hắn cần tiếp tục rèn luyện nhục thân. … Thoáng cái hai ngày.

Trong Thiên Ưng Cốc.

Dương Tuyết Tình từ từ tỉnh lại, nàng đã là cảnh giới Huyền Sư tam phẩm, nhanh hơn nhiều so với dự kiến, không khỏi đánh giá cao Diệp Vân một chút.

Chỉ thấy mắt cá chân nàng được quấn băng, thấy nàng tỉnh lại, tỳ nữ đứng bên cạnh vội vàng nói.

"Cô nương, ngài tỉnh rồi." Dương Tuyết Tình gật đầu, hỏi.

"Ta đã ngủ bao nhiêu ngày rồi." "Cô nương, đã năm ngày rồi, chúng ta ở đây năm ngày, có phải ngài đói rồi không, nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn ngay, cô nương chờ một lát, nô tỳ sẽ quay lại ngay." "Chờ đã." Dương Tuyết Tình gọi tỳ nữ lại.

"Trong lúc ta hôn mê, có gì bất thường không?" "Cô nương, không phát hiện có ai lẻn vào." Nghe vậy, trong lòng Dương Tuyết Tình thở phào một hơi, mấy ngày nay nàng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, chắc là không phải do Diệp Vân làm, có lẽ thật sự chỉ là trùng hợp thôi.

Chẳng mấy chốc, một tỳ nữ bưng cơm và thức ăn đi vào, bày đầy bàn.

Dương Tuyết Tình vừa ăn vừa nghĩ lại hành động của Diệp Vân

hôm nay, cảm thấy có chút kỳ quái.

Tên này, rõ ràng biết U Minh Châu rất nguy hiểm, tại sao cứ nhất quyết phải hủy nó đi chứ, rốt cuộc hắn muốn làm gì.

"Cô nương, chúng ta nên trở về thôi, trong tộc còn có việc cần sắp xếp." Tỳ nữ kia nhắc nhở một câu.

Dương Tuyết Tình "Ừ" một tiếng, nhưng đột nhiên phát hiện thức ăn trên bàn đều chưa được động đến, hơn nữa nàng còn nhận ra mình không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

"Ngươi đã làm gì!" Tỳ nữ lạnh lùng cười nói: "Ta chỉ phong bế tu vi của ngươi, khiến ngươi không thể ngự không phi hành.

Ngươi đừng cử động lung tung, kẻo rước lấy phiền phức không cần thiết." Dương Tuyết Tình căm hận trừng mắt nhìn nàng ta, khinh thường nói: "Chỉ là một Nhị phẩm Huyền Sư quèn, ta mà phải sợ ngươi sao!" Dù tu vi của nàng chỉ là Nhị phẩm Huyền Sư, nhưng thực lực chiến đấu của nàng không hề yếu hơn Tứ phẩm Võ Vương.

Chỉ vì công pháp nàng tu luyện đặc thù, không thể thúc đẩy tu vi một cách bình thường, nếu không, chỉ dựa vào huyết mạch chảy trong cơ thể, nàng đã đủ sức nghiền nát tỳ nữ này.

"Ha ha, cô nương đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa." Tỳ nữ khẽ cười, từ trong tay áo lấy ra một con dao găm đưa đến trước mặt Dương Tuyết Tình, nói: "Đây là dao làm từ hàn thiết ngàn năm, sắc bén vô cùng, nhưng với ngươi thì không sao, cô nương cứ thử xem." "Ngươi, bỉ ổi!" Dương Tuyết Tình nghiến răng nghiến lợi.

"Nơi này là hoang sơn dã lĩnh, ai sẽ đến cứu ngươi?

Nếu ngươi ngoan ngoãn phối hợp, biết đâu ta sẽ thương tình tha cho ngươi một mạng." Tỳ nữ này, chính là Lý Uyển Như đã gặp ở Vạn Tinh Thành lúc trước.

Dịch dung thuật của nàng ta vô cùng tinh diệu, nên dù Dương Tuyết Tình kiến thức phi phàm cũng không thể nhận ra thân phận của nàng ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

"Cha ta là đại trưởng lão của Dương gia, ngươi giết ta chính là không đội trời chung với Dương gia chúng ta.

Dù ngươi có may mắn rời khỏi đây, Dương gia cũng sẽ không tha cho ngươi đâu." Lời đe dọa của Dương Tuyết Tình không có tác dụng, Lý Uyển Như chỉ khẽ nhướng mày, lạnh lùng nói: "Đại trưởng lão Dương gia, ha ha, ông ta đã sớm không màng thế sự rồi.

Còn những kẻ đi theo kia, họ chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi.

Ta giết ngươi, tự nhiên sẽ có người gánh tội thay ta, đại trưởng lão Dương gia làm sao tra ra được là ta giết?

Cô nương, ngươi đừng phí sức nữa, ngoan ngoãn chịu chết đi." Giọng nói vừa dứt.

Dao găm trong tay Lý Uyển Như đâm thẳng vào cổ họng Dương Tuyết Tình.

Cảnh này nếu để người ngoài nhìn thấy, chắc chắn sẽ cho rằng Lý Uyển Như là một mỹ nhân rắn rết độc ác vô cùng.

Thế nhưng, ánh mắt Dương Tuyết Tình lại lạnh như băng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu, rồi đột nhiên nhắm mắt lại.

"Tìm chết!" Lý Uyển Như tưởng mình đã nắm chắc phần thắng, kết quả dao găm của nàng ta vừa đâm ra đã bị Dương Tuyết Tình đấm một quyền văng ngược lại.

Dương Tuyết Tình đột ngột mở mắt, tung ra một chưởng.

"Bốp!" một tiếng.

Lý Uyển Như kêu lên thảm thiết, phun ra máu tươi, đập mạnh vào

vách tường, mặt đầy vẻ kinh hãi.

"Sao có thể?

Cô nương, tu vi của ngươi đã khôi phục rồi sao?" "Ngươi nghĩ ta sẽ ngốc nghếch tự dâng mình đến cửa để ngươi bắt à?" Dương Tuyết Tình hừ lạnh một tiếng.

Mấy ngày nay, ngày nào nàng cũng thử đột phá tu vi, cuối cùng cũng đã đột phá đến Nhị phẩm Huyền Sư.

Nàng giơ tay vẫy một cái, con dao găm kia liền bay về phía nàng, cắm phập vào cổ tay nàng ta.

Lý Uyển Như nhìn cảnh này, trong mắt dấy lên sát niệm nồng đậm, hung tợn nói: "Cô nương, đắc tội rồi." Nói xong, trong tay nàng ta lại xuất hiện thêm một viên thuốc.

"Uống nó đi!" Dương Tuyết Tình không do dự, nhận lấy viên đan dược rồi trực tiếp ném vào bụng.

Chỉ trong nháy mắt.

Tu vi của nàng tăng vọt một cách điên cuồng, trong chớp mắt đã vượt qua cảnh giới Nhị phẩm Huyền Sư, đạt tới cấp bậc Tam phẩm Võ Hầu.

Tu vi như vậy, đủ để trấn áp Lý Uyển Như.

Đồng tử Lý Uyển Như co rút lại, nàng ta vốn tưởng mình đã nắm chắc Dương Tuyết Tình, không ngờ lại trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Trong lòng nàng ta thầm kêu không ổn, quay người định bỏ chạy.

"Chạy đi đâu!" Dương Tuyết Tình quát lạnh.

"Hôm nay ngươi đã dám động thủ, vậy thì phải trả giá." "Ngươi…" Sắc mặt Lý Uyển Như trắng bệch như giấy, thấy Dương

Tuyết Tình sắp đến gần, vội vàng hét lên: “Ta là đệ tử Thần Kiếm Tông, lẽ nào ngươi không nể mặt Thần Kiếm Tông sao!” Dương Tuyết Tình dừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Uyển Như, nói: “Ngươi là người của Thần Kiếm Tông?” Trong đầu nàng thoáng qua một gương mặt quen thuộc, thảo nào nàng cứ cảm thấy tỳ nữ này có chút quen mắt.

Lý Uyển Như nhân cơ hội lùi lại một bước, nói: “Nếu ngươi giết ta, Thần Kiếm Tông tuyệt đối sẽ không để yên.

Chương 683

Đến lúc đó, Dương gia cũng không bảo vệ được ngươi đâu." "Thần Kiếm Tông?" Dương Tuyết Tình mỉa mai cười, trầm giọng nói: "Ngươi nói cho ta biết, Thần Kiếm Tông các ngươi ngoài vị Kiếm Thị đó ra, còn ai có thể bảo vệ được ngươi?" Tỳ nữ này lại là người của Thần Kiếm Tông.

Thảo nào nàng ta lại che giấu thân phận, nàng ta cố tình lừa gạt Dương Tuyết Tình.

Dương Tuyết Tình lúc này mới bừng tỉnh, thì ra mình đã bị lừa.

Tỳ nữ này ngay từ đầu đã lợi dụng mình.

Trên mặt nàng hiện lên nụ cười dữ tợn, nhìn Lý Uyển Như, lạnh lùng nói: "Ta không quan tâm ngươi là ai, dám làm tổn thương ta, dù là chân trời góc bể, ngươi cũng không thoát được đâu." Lời vừa dứt, Dương Tuyết Tình đột ngột ra tay.

Lý Uyển Như không kịp né tránh, ngực bị đâm xuyên một cách tàn nhẫn, cả người mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, mắt trợn tròn, không cam lòng ngã vào vũng máu.

Dương Tuyết Tình nhặt dao găm lên, rồi thu dọn thi thể của Lý Uyển Như.

Nàng nhìn xung quanh, khẽ nói: "Tạm thời ẩn nấp một chút, chờ đợi cơ hội." … Nửa tháng trôi qua.

Trong sâu thẳm của Nam Phong Nhai, tu vi của Dương Tuyết Tình đã đột phá cảnh giới Võ Sư, nhưng vết thương của nàng vẫn chưa lành, chỉ có thể tiếp tục ở lại đây dưỡng thương.

Không biết tại sao, Dương Tuyết Tình cảm thấy độc tố trên người

mình dường như có xu hướng nặng thêm, không khỏi thở dài, lẩm bẩm: "Xem ra không thể tiếp tục trì hoãn nữa rồi." "Các ngươi có ở đó không?" Nàng khẽ gọi một tiếng, trong phòng lập tức có tiếng trả lời.

Chỉ nghe Dương Tuyết Tình nói: "Kẻ thù của ta đã tìm đến cửa, e là sẽ làm liên lụy đến các ngươi." Cha nàng mất tích từ khi nàng còn nhỏ, mẹ cũng tuẫn tình tự vẫn, chỉ còn lại một mình Dương Tuyết Tình.

Sau này, Dương Tuyết Tình vào học viện Lăng Tiêu, bái một vị luyện dược sư cao cấp làm thầy.

Khoảng thời gian này, cũng là lúc nàng dưỡng sức, không ngừng tìm cách giải quyết vấn đề trên người mình.

Nhưng nàng lại bỏ qua thứ quan trọng nhất, đó là độc tố.

Tuy nàng có tài luyện chế đan dược, nhưng tu vi quá thấp, không thể luyện chế được đan dược giải độc cao cấp hơn.

"Dương tỷ tỷ, người không sao thật tốt quá." Sáng sớm hôm đó, Dương Tuyết Tình bước ra khỏi phòng, chuẩn bị tìm thức ăn, không ngờ lại đụng phải một thiếu nữ.

"Là ngươi." Dương Tuyết Tình có chút kinh ngạc.

Cô bé trước mắt chính là cô bé đã đi cùng đường và kề vai chiến đấu với nàng ngày đó.

Nhưng lúc này, mặt cô bé đầy vẻ hoảng sợ, trông có vẻ nhếch nhác, quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời, như thể vừa trải qua một cú sốc lớn.

"Ta… ta…" Tiểu nha hoàn ấp úng hồi lâu mà không nói nên lời.

Dương Tuyết Tình không nhịn được nhíu mày, hỏi: "Ngươi sao

vậy?" "Có… có yêu thú!" Giọng tiểu nha hoàn run rẩy, chỉ tay về phía sau.

Dương Tuyết Tình quay đầu nhìn lại, thấy hai con yêu hổ thân hình khổng lồ đang hung thần ác sát lao tới, móng vuốt của chúng sắc bén vô cùng, thậm chí còn lóe lên những tia sáng lạnh lẽo.

"Gầm!" Yêu hổ gầm lên một tiếng, lao về phía Dương Tuyết Tình.

"Nghiệt súc, cút ngay!" Nguy hiểm cận kề, Dương Tuyết Tình tức giận mắng một tiếng, một chưởng đánh về phía một trong hai con yêu hổ.

Ầm ầm ầm.

Yêu hổ bị chấn lảo đảo lùi lại, còn con yêu hổ kia cũng từ bên sườn tấn công tới, tốc độ cực nhanh.

"Chết tiệt!" Dương Tuyết Tình thầm mắng, rút sợi roi bên hông ra, quấn lấy chân yêu hổ.

Nàng tung người nhảy lên, từ phía bên kia lật ra khỏi sơn cốc.

"Hù." Vừa ra ngoài, nàng liền thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch.

"Dương tỷ tỷ, tỷ sao rồi?" Dương Vũ Nhu lo lắng hỏi.

Dương Tuyết Tình xua tay, từ từ đứng dậy, nói: "Ta không sao, không cần lo lắng." "Dương tỷ tỷ, những người đó thật sự quá lợi hại, hay là chúng ta mau về nhà đi." Nghe hai chữ "về nhà", lòng Dương Tuyết Tình ấm lại, cười nói: "Được." Nàng đưa tay xoa đầu Dương Vũ Nhu, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

"Đi, chúng ta về nhà." Dương Vũ Nhu ngoan ngoãn gật đầu, đi theo Dương Tuyết Tình về phía trước.

Cô bé nhìn Dương Tuyết Tình một cái, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng, lặng lẽ kéo tay áo Dương Tuyết

Tình đi về phía trước.

Ngay khi Dương Tuyết Tình chuẩn bị cất bước rời đi, một tràng tiếng ồn ào vang vọng mây xanh.

Dương Tuyết Tình và Dương Vũ Nhu đồng thời ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện mấy chục bóng người, tất cả đều cưỡi ngựa, khí chất lẫm liệt, vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Những người này, có lẽ cũng là những thanh niên tuấn kiệt trong thành Nam Phong.

Ánh mắt Dương Tuyết Tình hơi nheo lại, trong lòng cảnh giác vô cùng.

"Là người của Dương gia!" Dương Tuyết Tình nhận ra người đàn ông dẫn đầu.

Người này tên là Dương Lăng Thiên, là nhị công tử của Dương phủ, nghe nói đã bước vào cảnh giới Võ Giả Thất Trọng, thực lực mạnh mẽ.

"Dương Tuyết Tình, ngươi vậy mà còn sống." Dương Lăng Thiên nhìn thấy Dương Tuyết Tình, hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc.

Hắn híp mắt, nói giọng âm dương quái khí.

Dương Tuyết Tình lạnh lùng lướt mắt qua bọn họ, thản nhiên nói: "An nguy của ta, không cần các vị bận tâm.

Nếu các vị không có chuyện gì, xin hãy đi đường vòng, đừng cản đường." "Ối chà, còn vênh váo lắm nhỉ." Dương Lăng Thiên chế nhạo một tiếng.

Một người đàn ông trung niên bên cạnh hắn lạnh lùng nói: "Dương Tuyết Tình, ngươi giết trưởng lão của Dương gia, còn dám ở

đây kiêu ngạo, tin ta giết ngươi không." "Giết ta?" Dương Tuyết Tình nghe vậy liền phá lên cười ha hả.

Nàng dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Dương Lăng Thiên và những người khác, nói từng chữ: "Ta, Dương Tuyết Tình, hành sự đoan chính, không làm chuyện khuất tất.

Dương gia các ngươi nếu dám vu khống ta, cẩn thận họa từ miệng mà ra." "Hừ, ngươi không thừa nhận cũng không sao.

Dù sao ngươi cũng không chạy được đâu.

Đợi bắt được ngươi rồi, sẽ từ từ thẩm vấn." Dương Lăng Thiên nói xong, phất tay, ra hiệu cho mọi người bao vây, không cho Dương Tuyết Tình bất kỳ cơ hội nào để thoát thân.

Gương mặt xinh đẹp của Dương Tuyết Tình lạnh như băng.

Nàng không ngờ, mình một phen tốt bụng giúp Dương phủ giải quyết phiền phức, đổi lại lại là kết quả như thế này.

Sớm biết như vậy, nàng thà không cứu Dương phủ còn hơn.

Chẳng mấy chốc, đám đệ tử Dương phủ đã vây chặt Dương Tuyết Tình, ai nấy đều mang nụ cười dâm tà trên mặt.

Dương Lăng Thiên nhìn Dương Tuyết Tình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt, nói: "Không phải ngươi muốn chạy trốn sao?

Hôm nay chúng ta để xem ngươi chạy đi đâu!" "Dương Lăng Thiên, ta và ngươi không thù không oán, tại sao phải ép người quá đáng?

Ngươi muốn giết, thì nhắm vào ta này!" Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Tình lạnh lẽo vô cùng, toàn thân nàng tỏa ra sát khí nồng đậm.

"Dương Tuyết Tình, ta sớm đã ngứa mắt ngươi rồi.

Dựa vào tài nguyên của gia tộc, lần nào khảo hạch ngươi cũng

đứng nhất.

Ngươi có biết không, ngươi làm vậy là một sự sỉ nhục lớn đối với chúng ta." "Ta không quan tâm ngươi nói gì, hôm nay ngươi phải bỏ mạng lại đây." Dương Lăng Thiên quát lạnh, rút trường kiếm ra.

Dương Tuyết Tình nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: "Ta khuyên ngươi đừng hòng đánh lén ta, nếu không ngươi tuyệt đối không có cơ hội." "Vậy sao?" Khóe miệng Dương Lăng Thiên nhếch lên một tia mỉa mai, nói: "Nếu đã vậy, ta sẽ cho ngươi nếm thử cái gì gọi là chênh lệch!" "Vút!" Trường kiếm xé toạc không trung, đâm thẳng vào đầu Dương Tuyết Tình.

Chiêu này dữ dội hiểm độc, gần như không có chút nào giữ lại.

Sắc mặt Dương Tuyết Tình hơi biến, vội vàng thi triển thân pháp né tránh.

"Keng!" Thân hình Dương Tuyết Tình vừa vặn né được đòn tấn công, nhưng vì chân đứng không vững mà ngã một cái, mất thăng bằng, ngã sang một bên.

Ngay lúc này, Dương Lăng Thiên cười nham hiểm, đột ngột nhảy tới, bảo kiếm trong tay chĩa thẳng vào cổ họng Dương Tuyết Tình.

Trong mắt hắn tràn ngập sát khí, rõ ràng đã quyết tâm phải giết Dương Tuyết Tình.

Tuy nhiên, ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một sợi roi bạc mảnh dài như con rắn linh hoạt từ trong tay áo Dương Tuyết Tình vung ra.

"Chát!" Sợi roi bạc quất vào cổ tay cầm kiếm của Dương Lăng Thiên, lập tức vang lên một tiếng xương gãy răng rắc, khiến người ta ê răng.

Thân thể Dương Lăng Thiên cũng bị đánh bay ra ngoài, sau khi ngã

xuống đất, hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, giãy giụa mấy cái mới bò dậy được.

Hắn căm hận nhìn chằm chằm Dương Tuyết Tình và cô gái bên cạnh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Các ngươi dám đánh lén ta, bỉ ổi vô sỉ!" "Bỉ ổi vô sỉ?" Dương Tuyết Tình nghe vậy không khỏi cười lạnh.

"Dương Lăng Thiên, ta nể tình ngươi từng là đường huynh của ta, tiếc là ngươi lại luôn chèn ép ta, nhiều lần gây phiền phức cho ta.

Ta nể tình cũ, tha cho các ngươi mấy lần, ngươi không những không cảm kích, ngược lại còn lấy oán báo ân.

Dương gia các ngươi, đều đáng chết!" Nghe những lời này, hốc mắt Dương Lăng Thiên lập tức đỏ lên.

"Dương Tuyết Tình, rõ ràng là ngươi làm tổn thương biểu muội của ta trước, lẽ nào chỉ cho phép ngươi cướp đi vị hôn phu của muội ấy, mà không cho phép ta dạy dỗ ngươi một chút sao?" "Ngươi nói bậy!" Lông mày Dương Tuyết Tình dựng ngược lên.

"Rõ ràng là các ngươi cố tình hãm hại ta, muốn dồn ta vào chỗ chết, còn muốn đổ tội cho Sở Vân!" Nghe vậy, cô gái được gọi là biểu muội đột nhiên cười lạnh, nói: "Dương Tuyết Tình, để ta nói cho ngươi biết, chúng ta căn bản không hãm hại ngươi.

Chính ngươi đã ra tay giết cha mẹ ta, rồi đổ tội cho ông nội ta!" Dương Tuyết Tình sững sờ.

Giây phút này, nàng cảm thấy đầu óc mình dường như không đủ dùng nữa.

Dương Lăng Thiên càng phẫn nộ gào thét: "Tiện tỳ, ngươi còn dám vu oan cho Tuyết Tình, đúng là tìm chết!" "Ra tay cho ta, bắt Dương Tuyết Tình lại, sống chết không cần biết!" Đối mặt với sự tấn công của mọi người, Dương Tuyết Tình lại không hề biến sắc.

Dù tu vi đã mất hết, nàng vẫn không sợ hãi.

Thân hình yêu kiều của nàng khẽ lay động, hóa thành mấy đạo ảo ảnh, né tránh tất cả các đòn tấn công.

Dương Tuyết Tình vóc dáng mảnh mai, duyên dáng, nhưng tốc độ lại cực nhanh.

Trong nháy mắt, nàng đã đến gần một hộ vệ, ngón tay ngọc ngà của nàng búng ra, điểm thẳng vào ngực hộ vệ này.

"Phụt." Cùng với một tia máu tươi phun ra, thân thể hộ vệ này ầm ầm ngã xuống đất, chết ngay tại chỗ.

"Hít…" Thấy vậy, mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Ai có thể ngờ, Dương Tuyết Tình, một phế vật vốn tưởng là cừu non đợi làm thịt, lại có sức chiến đấu kinh khủng như vậy.

Đây còn là người sao?

Nhưng Dương Lăng Thiên lại mang vẻ mặt chế giễu, nói: "Dương Tuyết Tình, ngươi nghĩ mình còn trốn được sao?

Ngươi nghĩ mình giết được ai?

Võ công của ngươi đã phế, không có nội kình hỗ trợ, ngươi là cái thá gì?" Các hộ vệ khác cũng nhao nhao phụ họa.

"Chỉ bằng ngươi?" Dương Tuyết Tình khinh thường nói.

"Chỉ bằng ta, giết ngươi dễ như trở bàn tay!" Dương Lăng Thiên hét lớn, toàn thân bùng phát ra một luồng khí tức hùng hậu, linh khí quanh thân cuồn cuộn.

Hắn giơ trường kiếm trong tay lên, chém mạnh xuống.

"Vút." Tuy nhiên, Dương Tuyết Tình không hề đối đầu trực diện với hắn, chỉ nhẹ nhàng tung một chưởng, đánh bật hắn ra sau.

“Sao có thể?” Dương Lăng Thiên trợn to mắt, mặt đầy kinh hãi.

Hắn vạn lần không ngờ, Dương Tuyết Tình lại khôi phục được thực lực.

“Ngươi thật sự không sao?” Dương Lăng Thiên không thể tin nổi nói.

Lúc đầu, hắn chỉ nghi ngờ Dương Tuyết Tình dùng đan dược, bây giờ xem ra, suy đoán của hắn không chính xác.

“Ta không sao thì đã sao?

Hôm nay, ta sẽ diệt cả nhà các ngươi, để an ủi linh hồn cha mẹ ta trên trời!” Dương Tuyết Tình nói với vẻ mặt kiên định.

“Giết Dương Lăng Thiên, báo thù cho thúc thúc thẩm thẩm!” “Giết!” “Bốp bốp bốp.” Trong nháy mắt, Dương Tuyết Tình và một đám thị vệ Dương gia đã hỗn chiến với nhau.

Cuộc chiến của hai bên vô cùng tàn khốc, quyền quyền trúng thịt, chân đá chân, quyền phong gào thét, trong những pha chân quyền va chạm không ngừng, vang lên những tiếng nổ như sấm rền.

Những người này dù sao cũng là tinh anh do Dương Lăng Thiên tuyển chọn, thực lực không tầm thường, nhưng so với Dương Tuyết Tình thì lại là một trời một vực.

Chỉ trong chốc lát, những hộ vệ của Dương gia đã bại trận.

Dương Lăng Thiên thấy vậy, sắc mặt đại biến, vội vàng hét lên: “Mau đi thông báo cho trưởng lão, nói Dương Tuyết Tình đã khôi phục thực lực, cầu xin chi viện.” “Vút.” Tuy nhiên, đòn tấn công của Dương Tuyết Tình quá nhanh, một con dao găm đột ngột xuất hiện ở cổ Dương Lăng Thiên, ngay sau đó thân thể Dương Lăng Thiên run lên, đồng tử giãn ra, mềm nhũn ngã xuống đất.

Dương Tuyết Tình nhìn thi thể của Dương Lăng Thiên, sắc mặt lạnh đến cực điểm.

"Ta đã nói, kẻ nào dám chọc ta, đều phải chết!" Lời vừa dứt, thân hình Dương Tuyết Tình nhảy lên, lướt về phía sâu trong phủ đệ, trong nháy mắt biến mất vào màn đêm đen.

Cùng lúc đó, tại một sân viện của Dương gia, có ba người đàn ông đang ngồi bên bàn đá uống rượu vui vẻ.

Trong đó có hai người tuổi còn trẻ, chính là Dương Lăng Thiên và Dương Hạo Vũ.

Người còn lại là một lão giả, cha của họ, nhị trưởng lão Dương gia, Dương Viễn Sơn.

"Cha, con tiện tỳ đó, tu vi của nó vậy mà đã khôi phục!" Nhắc đến Dương Tuyết Tình, trong mắt Dương Lăng Thiên lộ ra vẻ oán độc mãnh liệt.

Hắn liếc nhìn Dương Hạo Vũ, âm trầm nói: "Cha, không phải cha đã hứa với con, đợi Tuyết Tình chết rồi sẽ gả nó cho con sao?

Sao cha lại thất hứa?" Nghe lời của Dương Lăng Thiên, trên mặt Dương Viễn Sơn lộ ra vẻ lúng túng, nói: "Lăng Thiên à, con yên tâm đi.

Đợi Tuyết Tình trở thành con dâu của Dương gia chúng ta, ta nhất định sẽ giúp con đoạt lấy vị trí gia chủ.

Đến lúc đó, Dương gia các con, chẳng phải sẽ mặc cho con muốn gì được nấy sao?" Nghe lời của Dương Viễn Sơn, Dương Lăng Thiên cuối cùng cũng yên tĩnh lại, nhưng vẻ oán độc trên mặt vẫn còn nồng đậm.

"Ha ha, đúng là một đám ngu ngốc.

Ngươi thật sự nghĩ ta đang lợi dụng ngươi sao?" Giọng nói của Dương Tuyết Tình lại vang lên.

Nàng nhìn Dương Viễn Sơn, thản nhiên nói: "Ta chỉ lợi dụng ngươi mà thôi." Dương Viễn Sơn nghe vậy, trong lòng tức giận vô cùng.

Hắn đột ngột đứng dậy, hung tợn nhìn chằm chằm Dương Tuyết Tình, gầm lên: "Dương Tuyết Tình, dù sao ngươi cũng mang họ Dương, ngươi làm vậy, không sợ bị tộc quy trừng phạt sao?" "Tộc quy?

Ha ha ha!" Dương Tuyết Tình cười lạnh, nói: "Tộc quy là dành cho người thường.

Trong mắt Dương Tuyết Tình ta, tộc quy chẳng là cái thá gì!" Nói xong, nàng đi thẳng vào phòng, đóng cửa đi ngủ, lười để ý đến bọn Dương Viễn Sơn.

Dương Viễn Sơn bị tức đến run người, hừ mạnh một tiếng, đóng sầm cửa rời đi.

Chương 684

Người còn lại, Dương Hạo Vũ, vội vàng khuyên giải.

Hôm sau, ánh nắng tràn ngập khuê các của Dương Tuyết Tình.

Lúc này, Dương Tuyết Tình đã thay bộ quần áo mặc tối qua, trông càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

"Hửm?" Dương Tuyết Tình khẽ nhíu mày, đôi mắt nàng đột nhiên mở ra.

Giây tiếp theo, nàng nhanh chóng nhảy xuống giường, lấy một chiếc áo choàng màu xanh treo trên tường, nhanh chóng khoác lên người, rồi nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

"Ầm…" Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc nàng nhảy ra khỏi cửa sổ, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng vật nặng rơi xuống đất.

"Thôi rồi!" Gương mặt xinh đẹp của Dương Tuyết Tình trắng bệch, nàng cảm nhận rõ ràng, mình vừa rồi đã đâm thủng mái nhà.

Lúc này, tiếng kêu la của Dương Lăng Thiên truyền đến.

"Dương Tuyết Tình, ngươi dám làm hại thiếu gia, đúng là tội đáng muôn chết!" "Dương Lăng Thiên, ngươi câm miệng cho ta!" Dương Tuyết Tình quát lạnh.

"Ngươi…" Dương Lăng Thiên vừa định tiếp tục chửi mắng Dương Tuyết Tình vài câu, đột nhiên phát hiện Dương Tuyết Tình đã xuất hiện ngay trước mặt mình.

Dương Lăng Thiên lập tức giật nảy mình, lắp bắp nói: "Ngươi, ngươi ngươi sao lại ở trên mái nhà?

Ngươi, ngươi làm sao leo lên được?

Lẽ nào võ công của ngươi đã khôi phục?" "Cút đi!" Dương Tuyết Tình lạnh lùng liếc hắn một cái, rồi tung người nhảy, từ cửa sổ nhảy vào phòng khách.

"Tách… tách…" Cùng với sự xuất hiện của Dương Tuyết Tình là từng giọt máu tươi.

"Ngươi bị thương rồi!" Dương Viễn Sơn và Dương Hạo Vũ thấy quần áo Dương Tuyết Tình nhuốm máu, sắc mặt kịch biến.

Dương Tuyết Tình không để ý đến họ, mà nhìn Dương Hạo Vũ đang nằm trong vũng máu, hỏi: "Dương Hạo Vũ, nói cho tỷ tỷ biết, ngươi có hận ta không?" Dương Hạo Vũ khó khăn ngẩng đầu nhìn Dương Tuyết Tình, nói: "Không hận, vì ta biết tỷ sẽ không làm hại ta.

Hơn nữa, ta tin tỷ nhất định sẽ bảo vệ tốt cho hai mẹ con chúng ta." Nghe lời của Dương Hạo Vũ, trên mặt Dương Tuyết Tình nở một nụ cười rạng rỡ, dịu dàng nói: "Dương Hạo Vũ, cảm ơn ngươi đã tin ta.

Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đi xử lý hai tên phế vật kia, sẽ quay lại cứu ngươi ngay." Nói xong, Dương Tuyết Tình quay người đi ra ngoài cửa lớn.

"Tỷ tỷ, cẩn thận." Dương Hạo Vũ gọi với theo Dương Tuyết Tình một tiếng, rồi từ từ nhắm mắt lại. … "Kẻ nào!" Dương Viễn Sơn và Dương Hạo Vũ vừa rời khỏi sân, lập tức bị hai đệ tử Dương gia chặn đường.

"Cút ngay!" Dương Tuyết Tình yêu kiều quát khẽ một tiếng, cánh tay vung lên, hai cây kim phi châm bay ra.

"Vút vút!" Hai đệ tử Dương gia đó căn bản không kịp phản ứng, đã bị phi tiêu trúng cổ họng, ngã xuống đất chết ngay.

Ngay sau đó, Dương Tuyết Tình xông đến cửa lớn, đưa tay đẩy

cửa bước vào.

"Ai!" Bên trong, Dương Hạo Vũ đang ngủ say nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức giật mình tỉnh giấc, cảnh giác hỏi.

"Là ta." Dương Tuyết Tình khẽ nói: "Mau nằm xuống!" Dương Hạo Vũ nghe ra giọng của Dương Tuyết Tình, lập tức nhắm mắt lại, giả vờ bất tỉnh.

"Ầm!" Dương Tuyết Tình trực tiếp mở tấm ván giường, bế Dương Hạo Vũ lên giấu vào bên trong, lúc này mới quay người ra khỏi phòng.

"Ngươi là Dương Tuyết Tình?" Nhìn Dương Tuyết Tình đột ngột xông vào phòng, trên mặt Dương Viễn Sơn mang theo vẻ kinh ngạc, hỏi.

"Là ta, sao?

Rất bất ngờ sao?" Trên mặt Dương Tuyết Tình hiện lên một tia mỉa mai, nói: "Không ngờ các ngươi lại dám đánh lén ta." Dương Viễn Sơn nhìn vẻ mỉa mai không hề che giấu trên mặt Dương Tuyết Tình, trong lòng tức giận khôn nguôi, nghiến răng nói: "Chúng ta chỉ là để đảm bảo an toàn cho ngươi." "Ha ha!" Dương Tuyết Tình nghe vậy, sự mỉa mai càng đậm, nói: "Dương Viễn Sơn, đừng kiếm cớ nữa.

Chẳng phải ngươi sợ ta giết đứa con nghiệt chướng của ngươi sao?" "Ngươi…" Mặt Dương Viễn Sơn một trận xấu hổ.

"Được rồi, cũng đừng nói nhảm nhiều nữa." Dương Tuyết Tình ngắt lời hắn, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, hỏi: "Nói đi, Dương Chấn Vân bảo ngươi đến làm gì?" Trong mắt Dương Viễn Sơn lóe lên tia sáng lạnh, nói: "Dương Tuyết Tình, ngươi còn chưa hiểu sao?

Hôm nay ngươi phải gả vào Vương gia!

Nếu không, ta sẽ công bố chuyện của ngươi ra ngoài." "Nếu, ta cứ muốn phản kháng thì sao?" "Vậy thì ngươi chết." Dương Viễn Sơn quát lạnh.

"Ngươi có thể thử." Dương Tuyết Tình không hề sợ hãi, ngược lại còn thản nhiên nói: "Cha mẹ ta đều vì ta mà chết.

Ta không thể để họ cô đơn lẻ loi trên thế giới này nữa.

Cho nên, ta phải báo thù cho họ!" "Dương Tuyết Tình, ngươi đừng có chấp mê bất ngộ.

Vương gia thế lực hùng hậu, ngươi căn bản không đấu lại được.

Chỉ cần ngươi gả qua đó, sau này vinh hoa phú quý hưởng không hết.

Còn nỗi oan của cha mẹ ngươi, Dương gia chúng ta nhất định sẽ đòi lại cho các ngươi." Dương Viễn Sơn trầm giọng nói.

"Ha ha!" Dương Tuyết Tình lắc đầu, chế giễu: "Ngươi nghĩ, Dương gia các ngươi có thể đấu lại Vương gia sao?" "Dương Tuyết Tình, đừng quên, Dương gia có Trấn Bắc Hầu Phủ chống lưng!" Dương Viễn Sơn nói.

Trấn Bắc Hầu Phủ là thế lực quyền thế mạnh nhất của toàn bộ vương triều Nam Yến, sức ảnh hưởng của nó có thể nói là kinh khủng, thậm chí có thể quyết định sự thăng tiến của bất kỳ quan viên nào trong vương triều Nam Yến, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng phải kiêng dè ba phần.

Trong mắt Dương Tuyết Tình lộ ra vẻ lạnh như băng, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Viễn Sơn, giọng nói lạnh lẽo: "Vậy thì sao?

Dương gia các ngươi là cái thá gì!" "Ngươi…" Dương Viễn Sơn nổi giận, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Dù sao, ở thành Nam Lăng, đúng như lời Dương Tuyết Tình nói, thế lực của Vương Thị thương hành quá lớn.

Nếu không phải vậy, năm đó Dương Chấn Vân và Lý Vân cũng sẽ không bị ép phải bán con gái cầu sinh, cuối cùng còn chết thảm dưới mưa tên.

Hít sâu một hơi, Dương Viễn Sơn nén cơn giận xuống.

Hắn trầm giọng nói: "Tuyết Tình, dù sao đi nữa, ngươi cũng mang họ Dương.

Ta là trưởng bối của ngươi, tuyệt đối không cho phép loại bại hoại làm ô danh Dương gia như ngươi sống sót.

Chúng ta chỉ có một cách, đó là trừ khử ngươi." "Ngươi…" Sắc mặt Dương Tuyết Tình tái mét.

Dù giọng điệu của Dương Viễn Sơn bình tĩnh, nhưng nàng có thể nghe ra sát khí nồng đậm trong lời nói của hắn!

"Dương Viễn Sơn!" Dương Tuyết Tình căm phẫn nhìn Dương Viễn Sơn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta thừa nhận, bây giờ tu vi của ta không cao, nhưng sư tôn của ta là Quỷ Y Thánh Thủ Mạc Vấn, đứng đầu Ngũ đại tông sư giang hồ!

Sư huynh của ta là quận thủ Nam Lăng, cha nuôi của Dương Hạo Vũ còn là Trần Kỳ Chí, một trong bốn vị phó thống lĩnh dưới trướng Chiến Vương.

Sư huynh của ta còn là người cầm đầu Quỷ Sát Môn, tà phái đệ nhất giang hồ.

Ngươi muốn giết ta, ngươi chắc chứ?" Dương Viễn Sơn nghe những lời này, đồng tử co rút mạnh.

Hắn không thể nào ngờ thân phận của Dương Tuyết Tình lại lợi

hại đến vậy.

Phải biết rằng, các thế lực trong giang hồ đều cực kỳ bài xích con cháu sĩ tộc.

Mà quan hệ giữa Dương gia và Vương Thị thương hành cũng rất tệ.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì sự trỗi dậy của Vương Thị thương hành đã đe dọa đến lợi ích của Dương gia.

Vương gia chỉ trong vòng hai mươi năm ngắn ngủi đã trở thành bá chủ của quận Nam Lăng, và còn có xu hướng mở rộng.

Còn Dương gia thì sao?

Vẫn dậm chân tại chỗ, điều này khiến lão tổ Dương gia, Dương Nghị Hổ, rất tức giận.

Lão tổ Dương gia, Dương Nghị Hổ, là một đại kiêu hùng, để đạt được mục đích, không tiếc tự mình ra tay bắt cóc Dương Tuyết Tình, ép Dương gia hủy hôn.

Chuyện này một khi bại lộ, Dương Viễn Sơn và vợ hắn đều không sống nổi, lão tổ Dương gia sẽ không tha cho vợ chồng họ.

Vì vậy, Dương Viễn Sơn chỉ có thể đau lòng đồng ý.

Nhưng, dù hắn có muốn cưới Dương Tuyết Tình, Dương Tuyết Tình cũng không chịu gả.

Lần này đến tìm nàng, là vì Dương Viễn Sơn nghĩ nàng đã bái Quỷ Y Thánh Thủ Mạc Vấn làm sư phụ, chắc hẳn có rất nhiều tiền bạc bên người.

Chỉ cần có đủ tiền, là có thể mời được những cao thủ võ lâm lừng lẫy trên giang hồ.

“Dương Tuyết Tình, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng.

Ngươi ngoan ngoãn gả qua đó, ta sẽ giúp ngươi điều tra rõ chân tướng cái chết của cha mẹ ngươi, báo thù cho họ." Dương Viễn Sơn trầm giọng nói.

"Không cần đâu." Dương Tuyết Tình xua tay, nói: "Ta không cần điều tra nữa, ta biết là do Vương gia giở trò." "Cái gì?

Ngươi biết?" Dương Viễn Sơn lập tức trợn to mắt, mặt đầy kinh ngạc.

Phải biết Vương gia là gia tộc hào môn hàng đầu của vương triều Nam Yến, thế lực trải khắp thành Nam Lăng, ngay cả Trấn Bắc Hầu Phủ cũng không sánh bằng.

Dương Tuyết Tình vậy mà lại biết là do Vương gia giở trò.

"Hừ!" Dương Tuyết Tình hừ lạnh, nói: "Dương Viễn Sơn, ta sẽ không để bất kỳ ai bắt nạt Hạo Vũ, dù đó là Vương gia." "Ngươi…" Dương Viễn Sơn tức giận, hắn không ngờ Dương Tuyết Tình lại cứng rắn như vậy.

"Ta đếm mười tiếng, nếu ngươi còn không tránh ra, ta chỉ có thể tự mình ra tay giải quyết Dương gia các ngươi." Dương Tuyết Tình lạnh lùng nói.

"Được, nếu đã vậy, giữa chúng ta không còn gì để nói nữa." Dương Viễn Sơn âm u nhìn chằm chằm Dương Tuyết Tình, nói: "Dương Tuyết Tình, ngươi tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không, cả nhà ngươi sẽ vĩnh viễn không được gặp Hạo Vũ!" "Dương Viễn Sơn, ngươi là kẻ tiểu nhân bỉ ổi!" Ánh mắt đầy sát ý của Dương Tuyết Tình dừng lại trên người Dương Viễn Sơn, nàng từ từ giơ nắm đấm lên, nói: "Hôm nay ta sẽ tiễn ngươi về tây thiên!" "Ha ha ha…" Dương Viễn Sơn cười lớn, nói: "Dương Tuyết Tình, ta thừa nhận tốc độ tu luyện của ngươi rất nhanh, nhưng ta cũng không yếu.

Hôm nay chúng ta để xem, ai tiễn ai về tây thiên!" Dương Viễn Sơn cười lạnh bước về phía trước.

"Vù!" Ngay lúc này, Dương Tuyết Tình đột nhiên phất tay áo, trong khoảnh khắc, một luồng kình phong xuất hiện từ không trung, lao thẳng về phía Dương Viễn Sơn.

Cảm nhận được kình phong ập đến, sắc mặt Dương Viễn Sơn đại biến.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, uy lực của luồng kình phong này tuyệt đối có thể dễ dàng lấy mạng hắn.

Dương Viễn Sơn muốn né tránh, nhưng vô dụng, tốc độ của luồng kình phong này quá nhanh, nhanh hơn cả phản ứng của cơ thể hắn.

Chỉ thấy, 'xoẹt' một tiếng, đầu của Dương Viễn Sơn trực tiếp rời khỏi cổ, máu tươi phun ra như cột nước.

"Bịch." Ngay sau đó, thi thể mềm nhũn ngã xuống đất.

"Cha!" Hai người con trai của Dương Viễn Sơn, cũng là hai người em họ của Dương Tuyết Tình, xông vào phòng, nhìn Dương Viễn Sơn ngã trên đất, kinh hãi hét lên: "Cha, cha sao rồi?" "Cha!" Rồi họ lao đến bên thi thể Dương Viễn Sơn, khóc lóc thảm thiết.

"Khụ khụ khụ…" Dương Tuyết Tình thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch như giấy.

Vừa rồi thi triển ám khí, gần như đã rút cạn toàn bộ tinh thần của nàng.

Mãi một lúc sau, Dương Tuyết Tình mới hồi phục.

Nàng đi đến bên cạnh Dương Viễn Sơn, đưa tay thăm dò hơi thở của hắn, phát hiện đã hoàn toàn tắt thở, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, nàng quay đầu nhìn hai đứa con trai đang đau buồn khóc lóc, trầm giọng nói: "Từ nay về sau, các ngươi phải nỗ lực tu luyện, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày các ngươi trở thành cao thủ, đi báo thù cho cha và ông nội các ngươi." "Con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện!" "Muội muội, muội yên tâm đi!" Hai đứa con trai của Dương Tuyết Tình gật đầu mạnh, nước mắt lưng tròng.

Thi thể của Dương Viễn Sơn, Dương Tuyết Tình không xử lý.

Nàng đi thẳng vào phòng, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu vận công chữa thương.

Khoảng thời gian này, Dương Viễn Sơn vẫn luôn giám sát nàng, khiến nàng mang theo độc tố trong người, hơn nữa cứ bảy ngày độc tố lại phát tác một lần, lần này đúng lúc là kỳ hạn bảy ngày.

Dương Viễn Sơn đến, nàng căn bản không kịp trục xuất độc tố, nên chỉ có thể mượn đan dược để áp chế.

"Ai!" "Dương Tuyết Tình, ngươi làm vậy có đáng không?

Lẽ nào ngươi thật sự nghĩ rằng chỉ dựa vào một Mạc Vấn nhỏ bé là có thể đối đầu với Vương gia sao?" Dương Viễn Sơn thở dài, hắn biết, mình đã khuyên giải thất bại. … "Tuyết Tình, Tuyết Tình!" Cùng lúc đó, trong đại sảnh của Dương gia.

Dương Hạo Vũ lo lắng đi đi lại lại trong phòng.

Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Ca!" Ngay lúc này, giọng của Dương Tuyết Tình truyền đến, rồi nàng đẩy cửa bước vào, nói: "Ca đừng lo, nương đã phái người đi tìm sư phụ rồi." "Mẹ đã phái người đi tìm ông ấy?

Nhưng họ vẫn chưa có tin tức gì." Dương Hạo Vũ nhíu mày nói.

"Không có tin tức chính là tin tốt, có lẽ họ đang chuẩn bị trên

đường.” Dương Tuyết Tình an ủi một câu rồi nói: “Ca, ca không cần đợi nữa, chúng ta mau thu dọn đồ đạc rời khỏi thành Nam Lăng đi.

Vương gia đã nhắm mục tiêu vào nhà chúng ta rồi, e là chúng ta tiếp tục ở lại đây, lành ít dữ nhiều.” Dương Hạo Vũ lắc đầu, nói: “Bây giờ Vương gia còn chưa ra tay, chúng ta bây giờ bỏ trốn, chẳng phải là đúng ý của Vương gia sao?” Ngừng một chút, Dương Hạo Vũ lại bổ sung một câu: “Hơn nữa, ta không tin nương thật sự đã phái người đi.” “Hửm?” Dương Tuyết Tình sững sờ, nàng nghi ngờ nhìn Dương Hạo Vũ, nói: “Ca, lời này của ca có ý gì?

Chẳng lẽ ca nghĩ Vương gia muốn giết ca sao?” “Ta không chắc, nhưng ta luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản, nên ta định đợi người do nương phái đến trở về, chúng ta mới rời đi.” Dương Hạo Vũ nói xong, nhìn Dương Tuyết Tình hỏi: “Muội muội, có phải muội biết gì đó không?” Dương Tuyết Tình nghe vậy, lập tức nói: “Đương nhiên biết, chuyện này là do ta làm.” “Cái gì?” Nghe Dương Tuyết Tình nói vậy, Dương Hạo Vũ vô cùng kinh ngạc.

“Sao nào?

Có phải rất ngạc nhiên không?” Dương Tuyết Tình cười hì hì.

Dương Hạo Vũ vội vàng lắc đầu.

Dù hắn không biết tại sao Dương Tuyết Tình lại làm vậy, nhưng hắn hiểu rằng, người em gái này của mình tuyệt đối không thể hại mình.

Vì vậy, hắn không truy cứu, mà hỏi: “Muội muội, sao muội lại đi ám sát Dương Viễn Sơn?” “Chuyện là thế này…” Thế là, Dương Tuyết Tình kể lại chuyện nàng bị Vương Bằng cưỡng ép bắt đến Vương gia, rồi bị ép hôn, cuối cùng được Dương Viễn Sơn cứu ra, rồi lại đến Vương gia giết Dương Viễn Sơn.

Nghe xong những gì Dương Tuyết Tình nói, Dương Hạo Vũ cười khổ: “Tuyết Tình, muội làm vậy thật sự quá lỗ mãng rồi!” “Nếu không phải nương bảo ta trở về Dương gia, ta thà chết ở bên ngoài, cũng không muốn ở lại Vương gia!” “Hai người là người thân duy nhất của ta trên thế giới này, dù thế nào cũng không thể xảy ra chuyện gì được.” Dương Tuyết Tình nhìn hai người anh họ, nói: “Nếu hai người có chuyện gì, ta cũng không sống nổi!” “Tuyết Tình!” Dương Hạo Vũ nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Dương Tuyết Tình, trịnh trọng nói: “Muội yên tâm, ca nhất định sẽ nỗ lực luyện võ, tranh thủ sớm ngày báo thù cho muội.

Ta hứa với muội, một khi thực lực ca mạnh lên, ca nhất định sẽ giúp muội trừ khử tất cả những kẻ xấu xa của Vương gia, báo thù cho gia đình chúng ta!” “Vâng!” Dương Tuyết Tình gật đầu, nói: “Ca, em tin ca!” “Được rồi, em đi tắm trước đây.” Dương Tuyết Tình tinh nghịch lè lưỡi, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Một lát sau, Dương Tuyết Tình tắm xong đi ra.

Nàng lau mái tóc ướt sũng, mặc một chiếc váy ngắn màu hồng, toàn thân toát ra vẻ đẹp thanh xuân rạng ngời.

“Hạo Vũ, anh có đói không?” Dương Tuyết Tình đột nhiên hỏi.

“Anh không đói.” Dương Hạo Vũ mỉm cười nói: “Em thì sao?

Em đói chưa?” “Không đói!” Dương Tuyết Tình lắc đầu, nói: “Ca, khi nào chúng ta chuyển đi?” “Chuyện này anh còn phải suy nghĩ đã!” Dương Hạo Vũ nghĩ một lúc, nói: “Vương gia tuy thế lực khá lớn, nhưng Dương gia chúng ta cũng không kém.

Vương gia muốn làm gì chúng ta, cũng phải cân nhắc một chút.” “Ca, lo lắng của ca là thừa.

Vương gia không dám đối phó với chúng ta, nếu không, cha chắc

chắn sẽ diệt Vương gia!" Dương Hạo Vũ cười khổ nói: "Anh chỉ lo gia tộc chúng ta sẽ vì chuyện này mà bị ảnh hưởng." Nói xong, Dương Hạo Vũ đứng dậy, nói: "Tuyết Tình, em nghỉ ngơi trước đi, anh đi tìm trưởng thôn thương lượng chuyện chuyển nhà." "Vâng." Dương Tuyết Tình khẽ cắn môi, nhỏ giọng nói: "Ca, nhớ báo thù cho em." "Yên tâm." Dương Hạo Vũ gật đầu, rồi đi ra khỏi phòng, hướng về nhà trưởng thôn.

Ánh mắt Dương Tuyết Tình lóe lên, lộ ra vẻ kiên định: "Ta tuyệt đối sẽ không để Vương gia yên ổn!" Ở một nơi khác, trong dãy núi cách Dương gia mấy chục dặm.

Hu hu hu… Trong núi rừng, một nhóm người phi như bay, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xông vào sâu trong rừng cây, biến mất không thấy.

Chạy suốt nửa canh giờ, nhóm người này mới dừng lại.

Chương 685

Nhóm người này có tổng cộng mười mấy người, nam nữ già trẻ đều có.

Trong đó có cả trẻ em hai ba tuổi, cũng có phu nhân lớn tuổi hơn, thậm chí còn có hai đứa trẻ nhỏ tuổi.

"Hù!" Mọi người đáp xuống trước một cây đại thụ, lần lượt thở phào nhẹ nhõm, mặt ửng hồng, hơi thở có chút gấp gáp.

"Đại sư huynh, cảm ơn huynh, nếu không phải huynh kịp thời đến, chúng ta có lẽ đã chôn thây trong bụng sói." Ngay lúc này, một thanh niên mười sáu, mười bảy tuổi, cảm kích nói với một thanh niên mặc áo xám.

"Không cần khách sáo!" Thanh niên áo xám xua tay.

Tên thanh niên này là Trần Huyền Tông, con trai của quận thủ quận Bắc Trạch, Trần Viễn Sơn.

Hắn vừa rồi kịp thời đến là vì nghe lệnh của mẹ là Trần Thục Nhàn, đến Dương gia cầu hôn, kết quả lại đụng phải người của Vương gia vây chặn.

May mà hắn thông minh, kịp thời trốn thoát.

Sau đó, Trần Huyền Tông nhìn những người khác, nói: "Dương gia này tuy không bằng Vương gia, nhưng sau lưng họ dù sao cũng có Vương gia chống lưng.

Chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Trước tiên hãy dò la tin tức xung quanh, tìm hiểu rõ nội tình của Dương gia, rồi mới ra tay diệt Dương gia." "Đại sư huynh nói không sai!" Một thiếu nữ bên cạnh gật đầu, rồi nói: "Đại sư huynh, chúng ta

bây giờ chia nhau hành động đi!" Nói rồi, cô quay đầu nhìn một thiếu nữ phía sau, nói: "Ngươi đi theo ta!" Thiếu nữ này tên là Trần Nhã Cầm, cùng là đồng môn với Dương Tuyết Tình, Trần Huyền Tông và những người khác.

"Nhã Cầm tỷ tỷ, con cũng muốn đi!" Ngay lúc này, một cậu bé khoảng năm tuổi chạy tới, ôm chầm lấy đùi thiếu nữ, nói: "Nhã Cầm tỷ tỷ, con không muốn ở trong nhà chơi." "Tiểu Bảo ngoan, nghe lời tỷ tỷ." Trần Nhã Cầm xoa đầu cậu bé, nói: "Tỷ tỷ đi kiếm chút gì cho con ăn." "Con không ăn cơm, con đi với tỷ!" Cậu bé lắc lắc cánh tay Trần Nhã Cầm, nũng nịu nói: "Nhã Cầm tỷ tỷ, tỷ đừng bỏ con!" "Ai!" Trần Nhã Cầm thở dài, nói: "Tiểu Bảo ngoan, chúng ta đi!" Nói xong, nàng dắt cậu bé đi về phía xa, trong nháy mắt, bóng dáng họ đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

"Đại ca, tiếp theo chúng ta làm gì?" Lúc này, một thanh niên mười tám mười chín tuổi đến trước mặt Trần Huyền Tông, cung kính hỏi.

"Trước tiên tìm chỗ cắm trại.

Tối nay mọi người sẽ ở trong hang núi dưới chân núi.

Sáng mai sẽ tìm con mồi.

Đợi thu thập đủ thức ăn, chúng ta sẽ quay về thành Bắc Trạch!" Trần Huyền Tông suy nghĩ một lúc, phân phó.

"Đại ca anh minh!" Những người còn lại nghe vậy, đồng thanh khen ngợi.

"Ha ha, mấy trò nịnh hót này thì thôi đi." Trần Huyền Tông khẽ cười, rồi nói: "Các ngươi đi tìm ít củi và thịt thú, hôm nay chúng ta sẽ ăn thêm món." Mọi người nghe vậy lập tức vui mừng khôn xiết.

Những người này đều là người giang hồ, bình thường căn bản không ăn cơm, càng đừng nói đến ăn thêm món.

Vì vậy, lần này được ăn thêm món, mọi người đều vô cùng phấn khích.

Rất nhanh, mọi người tản ra, đi chặt củi gần đó.

Còn Trần Huyền Tông thì không tham gia.

"He he, đại ca quả nhiên lợi hại!" "Đó là đương nhiên, đại sư huynh của chúng ta là thần tiên, mấy tên phàm nhân này làm sao là đối thủ của đại sư huynh chúng ta.

Đại ca chỉ cần một cái tát là đã đánh ngã chúng rồi." "Hừ, những kẻ phàm phu tục tử đó lại dám vọng tưởng đối đầu với thần tiên, đúng là tìm chết!" Lúc này, mọi người đều khen ngợi Trần Huyền Tông.

Khóe miệng Trần Huyền Tông nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ: "Đợi ta về bẩm báo với cha, để cha phái cao thủ đến, đến lúc đó Dương gia chắc chắn sẽ diệt vong!" "Đúng rồi, nha đầu Dương Tuyết Tình đó, càng lớn càng xinh!" Trần Huyền Tông nghĩ đến Dương Tuyết Tình, trong lòng lại có một ý niệm rục rịch.

Trong sân viện của Dương gia, Dương Hạo Vũ trở về.

Sau khi đưa Dương Tuyết Tình về, hắn liền quay về phòng tu luyện.

Còn Dương Tuyết Tình thì quay về phòng, ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

"Cốc cốc cốc…" Đột nhiên, cửa phòng bị gõ.

"Ai đó!" Dương Tuyết Tình nhíu chặt mày, có chút bực bội.

Giờ này ai lại đến gõ cửa chứ!

Chẳng lẽ là người của Vương gia đến giết?

Nghĩ đến đây, Dương Tuyết Tình đột ngột mở mắt, nhảy khỏi

giường.

Nhưng, khi nàng đẩy cửa đi ra sân, phát hiện người đứng bên ngoài chính là Trần Nhã Cầm.

"Nhã Cầm tỷ tỷ?" Dương Tuyết Tình ngạc nhiên nói: "Nhã Cầm tỷ tỷ, sao tỷ lại đến đây?" Trần Nhã Cầm mỉm cười, nói: "Tỷ vừa đi ngang qua, nên vào xem thử, không ngờ các em đều đang ngủ." "Nhã Cầm tỷ tỷ, tỷ đến tìm em có việc gì vậy?" Dương Tuyết Tình nghi ngờ hỏi.

Trần Nhã Cầm khẽ cười, nói: "Tuyết Tình muội muội, muội còn chưa biết à?

Hôm qua tỷ gặp Vương thiếu gia ở thị trấn, hắn nói qua một thời gian nữa sẽ đến Dương gia cầu hôn." "Vương gia?" Lông mày Dương Tuyết Tình nhíu lại, gương mặt xinh đẹp lập tức trở nên lạnh lùng.

Trần Nhã Cầm cười cười, tiếp tục nói: "Tỷ thấy ca ca em không có ở đây, lần này các em chắc chắn lành ít dữ nhiều, nên tỷ đặc biệt đến khuyên em, để em gả cho Vương thiếu gia!" Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Tình lạnh như băng, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Nhã Cầm, giọng điệu cứng rắn nói: "Nhã Cầm tỷ tỷ, em sẽ không gả cho bất kỳ ai của Vương gia." "Ồ, vậy nếu Dương gia không còn nữa thì sao?" Trần Nhã Cầm vẫn giữ nụ cười.

"Vậy thì không còn nữa thôi!" Dương Tuyết Tình nhún vai thờ ơ.

"Ngươi…" Trần Nhã Cầm nghe vậy sững lại.

Dương gia không còn, Dương Tuyết Tình chẳng phải vẫn sống tốt sao.

Nàng có chút nghi ngờ, Dương Tuyết Tình cố tình nói như vậy.

Nhưng Dương Tuyết Tình là em họ của mình, nên nàng cố nén cơn giận, cười nói: "Tuyết Tình muội muội, điều kiện của Vương gia

tốt như vậy, em không động lòng sao?" Dương Tuyết Tình bĩu môi, nói: "Điều kiện có tốt đến đâu thì sao, em không thèm.

Em thích ca ca em, em sẽ không đồng ý lời cầu hôn của Vương gia đâu." "Ai, em làm vậy có đáng không?" Trần Nhã Cầm thở dài, nói: "Ca ca em không biết võ công, hơn nữa còn bị què một chân, em thật sự muốn để hắn làm gánh nặng cho em sao?" "Ca ca em sẽ không làm gánh nặng cho em." Dương Tuyết Tình trừng mắt nhìn Trần Nhã Cầm, nói: "Nhã Cầm tỷ tỷ, xin tỷ hãy rời khỏi đây, em không muốn gặp tỷ." "Nếu em đã cố chấp như vậy, tỷ cũng không có gì để nói nữa.

Chỉ hy vọng đến lúc đó em đừng trách tỷ là được." Trần Nhã Cầm hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

"Xì!" Dương Tuyết Tình liếc nhìn bóng lưng của Trần Nhã Cầm, khẽ lẩm bẩm: "Chẳng qua là dựa vào cha là trưởng trấn, suốt ngày bắt nạt em và ca ca, thật đáng ghét." "Đại bá, bác thật tốt!" Lúc này, Trần Huyền Tông đi đến trước mặt Dương Chấn Đông, một bộ dạng nịnh nọt: "Cháu thấy lần này bác làm đúng nhất rồi.

Lần này trở về, cha cháu chắc chắn sẽ nhìn bác bằng con mắt khác!" "Ha ha ha…" Nghe Trần Huyền Tông khen ngợi, Dương Chấn Đông lập tức cười ha hả.

Sau đó, Dương Chấn Đông chỉ vào mấy trăm người phía sau, nói: "Đây là trai tráng trong thôn của chúng ta.

Lần này, ta chuẩn bị dẫn họ đi săn.

Ngươi ở lại đây coi chừng tộc trưởng, nếu có kẻ nào dám xông vào đây, giết không tha." "Đại bá yên tâm, giao cho cháu là được." Trần Huyền Tông vội vàng vỗ ngực, thề thốt đảm bảo.

Hắn vung tay, lập tức có một nhóm trai tráng đi theo hắn ra khỏi

Dương gia, hướng về phía sâu trong rừng rậm.

Người của Trần gia có tổng cộng bốn đội, mỗi đội có hai mươi người.

Ngoài đội thứ hai của Dương gia do Dương Chấn Đông dẫn đầu, ba đội còn lại lần lượt do ba anh em Trần Huyền Thanh, Trần Huyền Vũ, Trần Huyền Vũ dẫn đầu.

Đội thứ hai của Dương gia có tới hơn ba trăm người, đều là tinh nhuệ.

Trần Huyền Tông là đội trưởng của đội thứ hai, mệnh lệnh của hắn, mọi người đều tuân theo.

"Hù…" Trần Huyền Tông dẫn đầu đội thứ hai của Dương gia, đi về phía sâu trong rừng rậm.

Không lâu sau, họ dừng lại ở một bãi cỏ.

"Mọi người nghỉ ngơi một chút, ăn no uống đủ rồi xuất phát đi tìm con mồi, cố gắng trước khi trời tối trở về." Trần Huyền Tông nói với mọi người xong, liền đi nhặt cành khô bên cạnh.

Mọi người trong đội thứ hai của Trần gia nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nghỉ ngơi tại chỗ.

Còn Dương Huyền Thanh thì đến bên cạnh Trần Huyền Tông, hỏi: "Đội trưởng, lần này con mồi chúng ta săn được, có phải tất cả đều thuộc về Dương gia chúng ta không?" Dương Huyền Tông gật đầu, nói: "Đương nhiên rồi, cha ta đã nói, chỉ cần lần này chúng ta săn được hai con lợn rừng, ba con dê, mỗi người coi như hoàn thành nhiệm vụ." Nói đến đây, hắn chuyển chủ đề: "Lão Lục, bạn của cậu khi nào đến được?

Cậu chắc chắn hắn thật sự hiểu dược lý chứ?" "Yên tâm, y thuật của hắn rất tốt, chắc chắn không có vấn đề." "Ừm." Dương Huyền

Tông gật đầu: "Nếu mọi việc thuận lợi, sáng mai chúng ta có thể quay về nhà rồi." Nói đến đây, trên mặt Dương Huyền Tông lộ ra vẻ mong chờ.

Nơi này tuy hẻo lánh nghèo khó, nhưng dù sao cũng là đất tổ của Dương gia.

Thế hệ của họ, từ nhỏ đã sống ở đây, cảm nhận được linh khí nồng đậm ở đây, cũng như phong cảnh của ngọn núi tổ này.

"Ủa, mọi người mau nhìn kìa!" Ngay lúc này, một tráng hán đột nhiên kinh hãi kêu lên.

"Sao vậy?" Dương Huyền Tông vội vàng ngẩng đầu.

Những người khác cũng nhao nhao nhìn theo, lập tức sững sờ.

Họ phát hiện, ở phía trước họ, vậy mà có mấy chục con hươu hoang.

"Trời đất, đây là đàn hươu!" "Ha ha ha… thật sự có đàn hươu." "Trời ạ, lần này phát tài rồi, tối nay chúng ta có thể ăn thịt hươu nướng rồi." Thấy phía trước có đàn hươu, một tráng hán điên cuồng chạy tới.

"Chậm thôi!" Dương Huyền Tông hét lên, rồi vội vàng đuổi theo.

Dương Tuyết Tình cũng chạy tới, cùng nhau quan sát.

Lúc này đàn hươu dường như đang di cư, tốc độ rất nhanh, rõ ràng chúng cảm nhận được nguy hiểm, nên đang bỏ chạy.

"Mau bắt lấy những con súc sinh này, tuyệt đối đừng để chúng chạy thoát." Dương Huyền Tông nói với các tráng hán của thôn Dương gia xung quanh.

"Gầm!" Một tráng hán gầm lên một tiếng, xông về phía đàn hươu.

"Oao…" Tuy nhiên, đàn hươu quá ranh mãnh, vậy mà lại né được

đòn tấn công của hắn, rồi điên cuồng bỏ chạy.

Trong nháy mắt, đàn hươu đã biến mất khỏi tầm mắt.

"Chết tiệt!" Tráng hán này căm hận mắng một câu, nói: "Những con súc sinh này quá thông minh, ta không đuổi kịp chúng!" Dương Huyền Tông suy nghĩ một lát, nói: "Mấy người các ngươi đi đuổi!

Nhớ kỹ, không cần biết dùng cách gì, nhất định phải đuổi những con hươu này về cho ta.

Nếu không đuổi về được, các ngươi cứ ở lại trong rừng mãi đi." "A?" Mọi người một trận run sợ.

Quy củ của thôn Dương gia, phàm ai vi phạm quy củ, sẽ bị đuổi ra khỏi thôn Dương gia, vĩnh viễn không được thu nhận.

Bởi vì, thôn Dương gia cần trai tráng, nhưng không thiếu người, không thiếu một hai người.

Mà những trai tráng này đều được điều từ các thôn khác đến, nếu họ bị đuổi khỏi thôn, sau này muốn trở về e là rất khó.

Dù sao, thôn Dương gia cách các thôn khác khá gần, họ không có khả năng đi các thôn khác tìm việc.

Nghĩ đến đây, mấy tráng hán kia không dám do dự, lập tức đuổi theo.

Đợi mấy người đó đi rồi, Trần Huyền Tông mới mặt đầy phấn khích nói: "Đại bá, lần này chúng ta có năm mươi con thú rừng, chúng ta mỗi người một nửa thế nào?" "Được." Dương Huyền Tông gật đầu.

"Cảm ơn đại bá!" "Ha ha ha, ta sẽ mang thú rừng về cho mẹ nấu ngay, tối nay chúng ta ăn thú rừng nướng!" Trần Hạo Nhiên vui vẻ nói.

“Ừm, da hươu này cũng lột đi.” Dương Huyền Tông gật đầu, phân phó mọi người lột da hươu.

Đi một đoạn đường này, hắn đã biết Trần Hạo Nhiên thích mỹ nữ, đặc biệt thích những mỹ nữ mặc áo trắng thướt tha.

Những cô gái xinh đẹp mà hắn quen biết, cơ bản đều bị Trần Hạo Nhiên để ý.

Hắn định nhân cơ hội sắp xếp cho Trần Hạo Nhiên một cô gái xinh đẹp, để Trần Hạo Nhiên cưới về làm vợ.

“Mọi người cố lên!” Dương Huyền Tông hô hào.

Dương Hạo Nhiên mặt đầy kích động, hắn xoa xoa hai tay, phấn khích nói: “He he, mọi người cố gắng làm cho đẹp một chút nhé!” “He he he, được rồi.” Mọi người đều cười hì hì.

Dương Tuyết Tình đứng dưới bóng cây, gương mặt xinh đẹp viết đầy vẻ cạn lời. … Đêm về, trăng sáng sao thưa, sao lấp lánh.

Đội thứ nhất và đội thứ hai của Dương gia đang ăn cơm.

“Lão Thất, thịt thỏ rừng nhà các ngươi không tệ, khá béo.” “A ha, đại bá, đây là thỏ cha con mới bắt được năm nay.” Dương Hoa Văn thật thà cười, rồi nói: “Đại bá, thịt thỏ này phải ăn nóng mới ngon, nguội sẽ bị tanh.” “Ồ?” Dương Huyền Tông cười bưng bát thịt thỏ lên nếm thử, nói: “Ừm, quả thật tươi non mềm mại.” “Đại ca, anh mau thử con gà rừng này đi, em thấy nó thơm hơn gà nuôi trong thôn mình.” Dương Tuyết Tình thúc giục.

“Ừm!” Dương Huyền Tông gật đầu, gắp một cái đùi gà rừng lên gặm một miếng, lập tức hai mắt trợn tròn, kinh ngạc nói: “Thơm thật!” Nói xong, hắn lại gắp một miếng nấm lên nếm thử.

Dương Tuyết Tình thấy vậy, không nhịn được hỏi: “Đại bá, thế nào, nấm này ngon không?” “Ngon, rất ngon!” Dương Huyền Tông

khen ngợi: “Nấm này giòn tan, ngọt ngào thanh mát, tuyệt đối ngon hơn rau tự trồng trong thôn chúng ta.” “Đúng vậy, thật sự ngon hơn rau trồng trong thôn chúng ta nhiều!” “Không ngờ tài nấu nướng của Dương Tuyết Tình lại lợi hại như vậy!” “Dương Tuyết Tình, những cây nấm này đều là do cô hái à?” Mọi người cũng đều tán thưởng.

Những tráng hán của thôn Dương gia này, ngày thường khi làm việc đồng áng, cũng sẽ giúp Dương Tuyết Tình hái một ít rau dại.

Cha và mẹ của Dương Tuyết Tình cũng thường xuyên tặng họ một ít rau dại, thậm chí thỉnh thoảng chính Dương Tuyết Tình cũng sẽ đi hái.

“Vâng, đây đều là do chúng tôi tự hái.” Dương Tuyết Tình gật đầu: “Đúng rồi, đại bá, năm nay thu hoạch của các bác thế nào?” “Ai.” Dương Huyền Tông thở dài: “Còn thu hoạch được gì nữa.

Lần này thôn Dương gia chúng ta tổng cộng thu hoạch được một vạn tám ngàn cân lương thực, còn chưa được một ngàn cân bột ngô.” “A?” Dương Tuyết Tình khẽ nhíu mày: “Đại bá, số lương thực này đủ cho nhà chúng ta ăn bao lâu?” Dương Huyền Tông cay đắng nói: “Nhà chúng ta còn hơn bốn trăm cân lương thực, nhưng cũng chỉ đủ ăn khoảng hai tháng.” “A?” Nghe Dương Huyền Tông nói vậy, lông mày Dương Tuyết Tình nhíu chặt: “Vậy nhà chúng ta chẳng phải là… chẳng phải là…” Dương Tuyết Tình có chút lo lắng.

Nhà nàng trước đây luôn rất khó khăn, bây giờ mới có tiền, nàng không muốn lại rơi vào cảnh khốn cùng.

“Các ngươi cũng không cần quá lo lắng.” Lúc này Dương Huyền Tông vỗ vỗ vai Dương Tuyết Tình, nói: “Hôm nay chúng ta gặp được đàn hươu, đây là cơ duyên khó có được.

Đợi đến trước khi trời tối, đàn hươu chắc chắn sẽ ngừng di cư, chúng ta chỉ cần bắt được hai con hươu là đủ cho thôn Dương gia

chúng ta ăn một thời gian rồi." "Đúng, đúng…" Mấy tráng hán của thôn Dương gia bên cạnh liên tục phụ họa: "Chỉ cần chúng ta bắt được hai con hươu, chúng ta sẽ đủ ăn qua một mùa đông, hơn nữa còn có thể bán lấy tiền đổi muối!" "Vâng, đại bá, cháu tin bác, bác chắc chắn sẽ bắt được hai con hươu." Dương Tuyết Tình cười cười, nói: "Vậy chúng ta tiếp tục nhóm lửa đi, đợi trời tối cháu lại đi lấy nước!" "Ừm, được!" Dương Huyền Tông đáp lời.

Sau đó, mọi người lại nhóm lửa, bắt đầu nướng thịt.

Rất nhanh, thịt nướng đã chín, mọi người không thể chờ đợi được nữa, ăn ngấu nghiến, từng người một ăn như hổ đói, như thể là quỷ đói đầu thai.

Chỉ có Dương Hạo Nhiên ở một bên, ngồi trên tảng đá không động đũa.

"Tam đệ, sao đệ không ăn?" Dương Huyền Tông hỏi.

Dương Hạo Nhiên lắc đầu, nói: "Đại ca, em no rồi, mọi người ăn trước đi." Dương Huyền Tông gật đầu, nói: "Được, vậy đệ ngồi đây nghỉ đi.

Chị dâu, múc cho tam đệ một bát canh lợn rừng." "Ai, biết rồi." Một phụ nữ trung niên đáp lời, quay người đi vào nhà.

Rất nhanh, người phụ nữ trung niên bưng ra một bát canh lợn rừng, đặt lên tảng đá.

"Cảm ơn chị dâu." Dương Hạo Nhiên cười, cảm ơn một tiếng rồi chuẩn bị uống canh.

"Cạch!" Đột nhiên, một cây gậy gỗ đã chặn động tác của hắn.

Dương Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn, phát hiện là Dương Huyền Thành đang ngăn cản hắn.

“Cháu trai, đây là đồ thừa của mọi người, cháu đừng lãng phí.” Dương Huyền Thành cười khuyên giải.

“Thôi nhị thúc, cháu không đói.” Dương Hạo Nhiên lắc đầu từ chối.

Dương Huyền Thành xua tay, nói: “Nếu cháu không muốn ăn, vậy thì để lại cho ta ăn.

Đứa trẻ này sao lại bướng bỉnh thế.” Nói rồi, hắn bưng bát lên, uống một hơi cạn sạch, rồi chép miệng nói: “Vị cũng không tệ.” Hắn vừa dứt lời, đột nhiên ‘bịch’ một tiếng ngã xuống đất, bất tỉnh.

“Nhị thúc, nhị thẩm!” Dương Hạo Nhiên hét lớn, vội vàng ôm lấy Dương Huyền Thành trên mặt đất: “Nhị thúc sao lại ngất xỉu rồi?

Chương 686

Đại bá mau đi mời lang trung, cứu mạng a!" "Được!" Dương Huyền Tông liên tục gật đầu, từ đống củi lấy một con dao rựa, vội vã chạy về phía xa.

"Hạo Nhiên con đừng sợ, đại bá đi gọi lang trung ngay đây." Sau khi Dương Huyền Tông chạy đi, Dương Tuyết Tình an ủi Dương Hạo Nhiên một câu, rồi cũng đi theo Dương Huyền Tông.

"Tiểu muội, nhị thúc sao lại đột nhiên ngã quỵ, ông ấy không sao chứ?" Dương Hạo Nhiên nhìn Dương Tuyết Tình hỏi.

"Chắc là không có chuyện gì đâu." Dương Tuyết Tình do dự một chút, nói: "Nhị thúc ngày thường tuy có lười biếng một chút, nhưng tính tình còn khá thật thà." "Hù!" Dương Hạo Nhiên hít sâu một hơi, nói: "Chúng ta vẫn nên mau đưa nhị thúc đến y quán đi." "Được!" Dương Tuyết Tình gật đầu đồng ý. … Dương Tuyết Tình và Dương Hạo Nhiên cõng Dương Huyền Thành đến y quán lớn nhất thôn Dương gia.

"Ủa, sao các ngươi lại mang đến một người bị thương nặng như vậy!" Dương Tuyết Tình và Dương Hạo Nhiên vừa đặt Dương Huyền Thành lên giường, lang trung trong y quán liền nhíu mày nói.

"Lưu y sư, phiền ngài rồi, cầu xin ngài cứu nhị thúc của cháu!" Dương Hạo Nhiên mặt mày méo xệch khẩn cầu.

"Được rồi, đừng quỳ nữa, ta chữa bệnh cho nhị thúc của ngươi trước!" Bác sĩ Lưu xua tay, ra hiệu cho Dương Hạo Nhiên đừng quỳ, rồi lấy hộp thuốc ra, chuẩn bị bắt đầu cứu chữa.

Ông kiểm tra một lúc, nói: "Nhị ca của nhà các ngươi bị thương khá nặng, gãy hai xương sườn, nội tạng bị tổn thương, nếu trì hoãn

lâu e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng!" Nghe vậy, sắc mặt xinh đẹp của Dương Tuyết Tình biến đổi: "Vậy Lưu y sư, chúng ta phải làm sao?" "Lập tức khiêng người bị thương vào cho ta!" Bác sĩ Lưu suy nghĩ một lúc, nói: "Ta sẽ pha thuốc cầm máu ngay, cho ông ấy uống!" Dương Tuyết Tình nghe vậy, lập tức nói: "Được rồi, chúng ta đi khiêng ngay!" "Cô bé, đừng động lung tung vào nhị thúc của cháu, để ta khiêng cho các cháu." Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói đàn ông thô kệch.

"Là Vương thúc!" Dương Hạo Nhiên quay đầu nhìn, phát hiện lại là thợ rèn Vương.

"Vương thúc, chú mau giúp một tay!" Dương Tuyết Tình vui mừng hét lên.

"Được!" Thợ rèn Vương gật đầu, rồi đưa tay đỡ lấy Dương Huyền Thành, dìu ông ra ngoài. … Không lâu sau, một tràng tiếng bước chân vang lên.

Thợ rèn Vương cõng Dương Huyền Thành đi vào, đặt lên giường, nói: "Đại ca, đại tẩu, hai người mau đến giúp một tay, cởi áo bông của mình ra đắp lên người nhị ca." Rất nhanh, vợ chồng Dương Huyền Tông liền cởi quần áo, đắp lên người nhị thúc.

"Cô bé, cởi áo bông của cháu ra, để chúng ta mặc cho nhị thúc." Thợ rèn Vương nói.

"Cháu không có áo bông." Dương Tuyết Tình lẩm bẩm một tiếng, rồi chỉ vào một chiếc áo đơn bằng vải xám, nói: "Vương thúc, cứ khoác cho nhị gia đi, dù sao chiếc áo đơn này cháu cũng không dùng đến." "Cũng được." Thợ rèn Vương gật đầu, khoác chiếc áo đơn bằng vải xám lên người Dương Huyền Thành.

"Cô bé, cháu làm vậy là đúng rồi đấy, nhị thúc của cháu sau này chắc chắn không dám bắt nạt cháu nữa, ông ấy chắc chắn sẽ cảm kích

cháu!" Thợ rèn Vương cười ha ha nói.

Dương Tuyết Tình cười cười, nhưng không nói gì.

Vợ chồng Dương Huyền Tông thấy vậy, cũng không nói gì.

Dù sao Dương Tuyết Tình mới chín tuổi, họ cũng không nỡ trách mắng. … "Hộc hộc hộc…" Lúc này, Dương Tuyết Tình thở hổn hển, vừa lau mồ hôi, vừa đi về nhà.

Vì thể chất của mình, Dương Tuyết Tình cứ một khoảng thời gian lại cần bổ sung thể lực.

"Tiểu muội!" Dương Hạo Nhiên nhìn Dương Tuyết Tình nói: "Chúng ta ra trấn mua ít đồ trước đi?

Anh thấy đồ trong nhà chúng ta đều bị cướp sạch rồi." "Ừm, ra trấn đi." Dương Tuyết Tình nghĩ một lúc, gật đầu, nói: "Chúng ta bây giờ cũng không có tiền để mua, mua ít thảo dược cũng coi như là phòng bị, hơn nữa còn có thể giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ." "Được thôi." Dương Hạo Nhiên cười đáp.

Dương Tuyết Tình gật đầu, cùng Dương Hạo Nhiên đi ra ngoài thôn Dương gia, chuẩn bị ra chợ mua một ít dược liệu, tiện thể mua ít dầu muối tương giấm, vải vóc gì đó. … "Tuyết Tình, đợi ta!" Ngay khi Dương Tuyết Tình và Dương Hạo Nhiên đi ra khỏi thôn, một chiếc xe bò từ từ chạy đến, dừng lại bên đường.

"Chu thúc?

Sao chú lại đến đây?" Dương Tuyết Tình hơi kinh ngạc nói.

Chu Hải Đào nhảy xuống xe bò, mặt đầy lo lắng nói: "Tuyết Tình, ta nghe trưởng thôn nói nhị thúc của cháu ngất xỉu rồi?

Cháu tuyệt đối đừng nói cho bà nội cháu biết nhé, bà nội cháu mà biết, chắc sẽ giết ta mất!" "Vâng, cháu biết rồi, Chu thúc, chú yên tâm

đi.” Dương Tuyết Tình gật đầu: “Chỉ là, nhị thúc của cháu sao vậy, tối qua rõ ràng vẫn ổn, sáng nay dậy đã thành ra thế này.” “Ai… đừng nhắc nữa.

Nhị thúc của cháu gặp phải sơn tặc rồi.

Ông ấy bị thổ phỉ chém hai nhát, suýt nữa thì chết.

May mà gặp được thợ rèn Vương và ta, nếu không nhị thúc của cháu chết chắc rồi!” Chu Hải Đào thở dài: “Nhị thúc của cháu cũng là vận khí quá tệ, ai biết được ông ấy lại gặp phải thổ phỉ!” Ngừng một chút, Chu Hải Đào lại nói: “Được rồi, không nói nhiều nữa.

Nhị thúc của cháu còn đang nằm trên giường đấy, mau đưa ông ấy đến y quán trong trấn đi.” “Được.” Dương Tuyết Tình gật đầu, rồi gọi Dương Hạo Nhiên cùng nhau khiêng Dương Huyền Thành đến y quán trong trấn.

“Tiểu huynh đệ, nhà ngươi ở đâu?

Ta đưa các ngươi qua đó nhé!” Thợ rèn Vương hỏi.

“Dương Ký?

Ta biết.” Vương Thiết Tượng sáng mắt lên: “Lẽ nào các người chính là người của tiệm tạp hóa do vị Dương công tử thần bí kia mở?” Dương Hạo Nhiên nghe vậy ngẩn ra, rồi lập tức gật đầu: “Phải, tiệm tạp hóa này là do nhị ca của ta mở.” “Ha ha, vậy thì trùng hợp quá, chúng ta vừa hay tiện đường!” Vương Thiết Tượng vui mừng khôn xiết.

Hắn vốn định tự mình cưỡi ngựa đến huyện thành mua dược liệu, bây giờ tiện đường đưa người đi, hắn dĩ nhiên vui vẻ nhàn rỗi, huống chi còn tiết kiệm được một khoản tiền.

Thế là Vương Thiết Tượng đánh xe bò, đưa Dương Hạo Nhiên và Dương Tuyết Tình hướng về tiệm tạp hóa Dương Ký.

Chẳng mấy chốc, Vương Thiết Tượng đã đưa hai người họ đến trước cửa tiệm tạp hóa Dương Ký.

Dương Hạo Nhiên xuống xe đỡ Dương Tuyết Tình, sau đó Vương Thiết Tượng lái xe bò vào trong sân rồi quay người đi vào tiệm tạp hóa.

Lúc này, trên mái nhà tam phòng của Dương gia, Dương Huyền Thành vẫn đang đau đớn rên rỉ.

"Tuyết Tình, muội đi tìm Dương Thiết Trụ vay tiền, ta ở lại chăm sóc nhị thúc." Dương Hạo Nhiên nói.

Dương Tuyết Tình gật đầu, quay người rời khỏi tiệm tạp hóa.

"Tiểu cô nương, ta thấy ngươi có vẻ rất yếu ớt, sao thế, bị bệnh à?" Ngay khi Dương Tuyết Tình sắp đi vào nhà Dương Thiết Trụ, đột nhiên, một bóng người chặn đường nàng.

Dương Tuyết Tình nhìn lại, thấy người chặn đường mình là một lão Hán trạc sáu mươi tuổi, thân hình gầy gò nhưng ánh mắt sáng quắc có thần, rõ ràng cũng là người luyện võ.

Dương Tuyết Tình hơi sững sờ, rồi lắc đầu nói: "Ta không sao." "Thật sự không sao?

Trán ngươi đổ mồ hôi lạnh, môi tím tái, má ửng hồng, vừa nhìn đã biết là bệnh nặng." Lão Hán nhìn chằm chằm Dương Tuyết Tình, nói: "Tiểu cô nương, nếu bị bệnh thì mau đi tìm đại phu, đừng cố gắng chịu đựng.

Nhìn ngươi đứa trẻ này cũng thật đáng thương, vừa nhìn đã biết xuất thân từ nhà nghèo." "Ơ... ta thật sự không sao, ta đã uống thuốc rồi, cảm ơn lão bá quan tâm." Dương Tuyết Tình lại giải thích: "Người mau tránh ra đi, ta phải về nhà." "Ai ai ai, đừng đi mà." Thấy Dương Tuyết Tình muốn rời đi, lão Hán vội vàng níu lấy nàng: "Ta

vừa bắt mạch cho ngươi, ngươi đúng là bị bệnh, phải tranh thủ thời gian đến y quán trên trấn khám bệnh." "Nhưng mà, ta không có tiền." Dương Tuyết Tình cười khổ nói.

Lão Hán nghe vậy, mắt đảo một vòng, nói: "Hay là thế này, ngươi theo ta học võ công đi, thế nào?

Đợi ngươi luyện thành võ nghệ tuyệt thế, sau này không ai dám bắt nạt ngươi nữa, ngươi thấy có được không?" "Luyện võ công?" Dương Tuyết Tình chớp mắt nói: "Ta không muốn luyện võ công, ta chỉ muốn đọc sách thi khoa cử." "Cô bé ngốc, tư chất của ngươi sao mà đọc sách được?" Lão Hán bĩu môi, nói: "Ta có thể dạy ngươi võ công mà." "Không cần đâu, ta không có hứng thú học võ công." Dương Tuyết Tình lắc đầu, nói: "Ta đi trước đây." Nói xong, nàng giằng ra khỏi tay lão Hán, chạy về phía ngoài thôn.

Nhìn bóng hình xinh đẹp dần biến mất ở đầu thôn, lão Hán hơi nhíu mày, lẩm bẩm: "Thật kỳ lạ, thân thể của nó tuy khá nhỏ gầy, nhưng toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, gân cốt cường tráng, hơn nữa còn biết một chút võ kỹ." Dương Tuyết Tình tuy không hiểu võ thuật, nhưng từ nhỏ đã theo Dương Lăng tu luyện «Ngũ Cầm Hí», tố chất thân thể mạnh hơn người thường rất nhiều, vì vậy nàng mới có biểu hiện như vậy.

"Thôi bỏ đi, không quan tâm nữa, trước tiên giúp cứu chữa vị thương binh kia đã!" Lão Hán thở dài, đi vào trong nhà.

Cửa nhị phòng của Dương gia đóng chặt, bên cạnh cửa có một phụ nữ đang ngồi, trong lòng bà bế một đứa trẻ sơ sinh, tay cầm khăn lau nước tiểu cho đứa bé.

"Thím Tú Lan." Dương Tuyết Tình gọi một tiếng, đi về phía người phụ nữ.

"Tuyết Tình, sao con lại đến đây?" Trương thị ngẩng đầu, nhìn

Dương Tuyết Tình, lộ vẻ hiền từ.

Dương Tuyết Tình nhìn Dương Huyền Thành đang hôn mê bất tỉnh trên giường, nói: "Thím ơi, thím có biết trên trấn ở đâu có đại phu không?

Nhị thúc của con bệnh nặng rồi." "Ối trời ơi, con bé này, sao con không nói sớm!" Nghe lời Dương Tuyết Tình, Trương thị lập tức sốt ruột, nói: "Con theo thím về nhà thay bộ quần áo sạch sẽ trước, thím đi mời ông nội con ngay, ông nội con chắc chắn quen biết đại phu, ở đây ông là lợi hại nhất rồi!" Nói xong, bà đứng dậy, đưa tay ra kéo cánh tay Dương Tuyết Tình.

Dương Tuyết Tình né đi một chút: "Không cần làm phiền nhị thẩm đâu ạ, con mặc đủ sạch rồi." "Con bé này..." Trương thị nhìn chiếc áo bông cũ nát trên người Dương Tuyết Tình, thở dài một tiếng, cũng không ép buộc, nói với nàng: "Được rồi, vậy con tự mình cẩn thận nhé, thím đi gọi ông nội con ngay." Dương Tuyết Tình gật đầu, theo Trương thị vào nhà chính, lấy một chiếc áo bông mới mặc vào, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Không lâu sau, Dương Thiết Trụ vác cuốc từ ngoài đồng về, khi thấy Dương Tuyết Tình, mặt hắn lập tức hiện lên vẻ vui mừng, nói: "Tỷ!" Dương Tuyết Tình gật đầu, nói với Dương Thiết Trụ: "Thiết Trụ, đệ cõng nhị thúc vào trước, tỷ qua nhà hàng xóm vay mấy đồng xu, rồi tỷ cùng đệ đến y quán xem bệnh cho nhị thúc." "À à!" Dương Thiết Trụ liên tục gật đầu, cõng Dương Huyền Thành vào trong nhà.

Một lát sau, Dương Huyền Thành được Dương Thiết Trụ cõng vào nhà chính.

"Nhị thúc, con đưa thúc lên trấn khám bệnh." Dương Thiết Trụ nói.

Lúc này, Dương Huyền Thành mở mắt, từ từ ngồi dậy, nhìn

Dương Tuyết Tình, nói: "Con gái, cha không lên trấn nữa, cha không sao đâu." "Sao lại không sao, cha ngất đi rồi mà." Dương Tuyết Tình lo lắng nói.

"Không sao, chỉ là hơi mệt thôi." Dương Huyền Thành lắc đầu nói: "Con qua nhà hàng xóm vay mấy đồng xu đi." Dương Tuyết Tình cắn răng, nàng hiểu ý của Dương Huyền Thành, đây là vì muốn tiết kiệm tiền cho nàng.

Dương Tuyết Tình hít sâu một hơi: "Con đi ngay đây." "Ừm." Dương Huyền Thành gật đầu: "Đi nhanh về nhanh." "Vâng vâng!" Dương Tuyết Tình đáp một tiếng, nhanh chân rời khỏi nhà cũ của Dương gia.

Dương Thiết Trụ nhìn Dương Huyền Thành nói: "Cha, lần này sao cha không đồng ý bán rau trong nhà kính?" Dương Huyền Thành lắc đầu, thở dài nói: "Bác cả của con sống chết không chịu giao rau trong nhà kính cho chúng ta bán, cha còn cách nào nữa, chỉ có thể dựa vào chúng ta tự nghĩ cách xoay sở tiền bạc thôi." "Cha, ở đầu đông thôn ta có một ngôi miếu hoang, chúng ta đến đó quyên góp chút tiền, nếu thật sự không được, con sẽ đi trộm chút lương thực về, chúng ta cứ qua đêm nay rồi tính." Dương Thiết Trụ im lặng một lúc lâu, đột nhiên nói: "Tóm lại, nhị thúc người không thể có bất kỳ sai sót nào!" Dương Tuyết Tình rời khỏi thôn, lập tức chạy như điên về phía trấn, chẳng mấy chốc đã đến ngôi miếu hoang ở phía tây nam trấn.

"Đại sư huynh, cầu xin huynh giúp muội một việc." Dương Tuyết Tình nhẹ nhàng nhảy một cái, trực tiếp vào trong miếu hoang.

Trong miếu hoang, một thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, dung mạo tuấn tú, thân hình cân đối, tóc dài ngang vai, lúc này, hai mắt đang nhắm nghiền, như thể đã ngủ say.

"Hử?" Dương Tuyết Tình nghi hoặc một tiếng, rồi ngồi xổm

xuống bên cạnh thiếu niên, hỏi: “Đại sư huynh, muội có thể nhờ huynh một việc được không?” “Ngươi cứ nói trước, nếu ta làm được, sẽ cố hết sức đáp ứng ngươi.” Lý Dật Thần mở mắt, thản nhiên nói.

“Đại sư huynh thật tốt quá.” Dương Tuyết Tình cười hì hì, nói: “Muội muốn nhờ huynh giúp chữa bệnh cho một vị công tử họ Tiêu, hôm qua huynh ấy đã cứu muội, hơn nữa bây giờ huynh ấy bị thương rất nặng, hy vọng đại sư huynh có thể xem giúp.” “Họ Tiêu?” Lý Dật Thần nhíu mày, do dự một chút rồi gật đầu đồng ý, nói: “Đi thôi, theo ta.” Sau đó, Lý Dật Thần đứng dậy đi ra ngoài miếu hoang, Dương Tuyết Tình vội vàng đuổi theo.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến trước cửa nhà Dương Tuyết Tình.

Lý Dật Thần đẩy cửa bước vào, sau đó, hắn nói với Dương Tuyết Tình: “Ngươi cứ ở đây đi, đây là bánh ngọt và kẹo hồ lô mua cho ngươi, ngươi cứ từ từ ăn.

Nhưng mà, kẹo hồ lô này không được lãng phí, tất cả để lại cho nhị thúc và nhị thẩm của ngươi.” “Cảm ơn đại sư huynh.” Dương Tuyết Tình vui vẻ cảm ơn.

“Đi đi.” Lý Dật Thần xua tay.

Đợi Lý Dật Thần đi xa, Dương Tuyết Tình liền vào phòng, đỡ Dương Huyền Thành lên giường sưởi, đắp cho ông chiếc chăn bông dày cộm.

Sau đó, nàng lại chạy vào bếp, lục trong tủ ra ba quả trứng gà, cho vào đáy nồi luộc chín, rồi bưng vào phòng, đưa đến trước mặt Dương Huyền Thành.

“Cha, đây là trứng gà con nấu cho cha, cha ăn canh nhân lúc nóng đi.” Dương Tuyết Tình nói: “Cha yên tâm, con đã nấu gạo nhừ rồi, sẽ

không bị nghẹn đâu.” Dương Huyền Thành nhìn bát canh trứng tỏa ra hương thơm nồng nàn, ánh mắt có chút ẩm ướt, nói: “Tiểu Tuyết, cha không đói, con ăn trước đi, con ăn no rồi nghỉ ngơi một chút, cha không sao.” “Cha, con đã quen rồi, ngày nào cũng vậy, ăn cơm xong là nghỉ ngơi một chút, nếu không con không thể chịu đựng được.” Dương Tuyết Tình kiên trì nói: “Con không chỉ là con gái của cha, con còn là cháu gái duy nhất của Dương gia.” Dương Huyền Thành bất đắc dĩ cười cười: “Được rồi, vậy để cha nếm thử món canh trứng con tự tay nấu.” Nói rồi, ông cầm lấy thìa, múc canh trứng vào miệng mình, nhai nát rồi nuốt xuống.

Sau khi ăn một miếng canh trứng, sắc mặt của Dương Huyền Thành lập tức trở nên hồng hào, gò má vốn trắng bệch lại ẩn hiện chút sắc máu, rõ ràng thân thể đã hồi phục không ít tinh thần.

“Đồ tốt thật!” Dương Huyền Thành cảm khái khen một tiếng.

Tuy vừa rồi Dương Tuyết Tình không nói gì, nhưng ông có thể đoán được, giá trị của bát canh trứng này chắc chắn cao hơn nhiều lần so với lời chưởng quỹ tiệm thuốc nói.

“Cha, có ngon không ạ?” Dương Tuyết Tình cười tủm tỉm hỏi.

“Ngon, rất ngon.” Dương Huyền Thành cười gật đầu: “Tiểu Tuyết, con thật ngoan.” Dương Huyền Thành càng nhìn Dương Tuyết Tình càng cảm thấy hài lòng, mình có một người vợ tốt, một cô con gái thông minh, hiểu chuyện, hiếu thảo, đời này còn có gì để trông mong nữa chứ?

“Cha, đợi con tìm được vị Tiêu công tử đó, huynh ấy sẽ giúp cha chữa trị vết thương, đến lúc đó, bệnh của cha sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.” Dương Tuyết Tình cười nói: “Con đi tìm Tiền chưởng quỹ trên trấn đây, cha yên tâm dưỡng thương, đợi con về, chúng ta sẽ đi huyện thành bán rau.” Nói rồi, Dương Tuyết Tình mở cửa phòng bước ra

ngoài.

Dương Tuyết Tình ra khỏi phòng, quay đầu nhìn một nam tử áo xanh bên cạnh nói: "Lâm đại ca, phiền huynh đưa muội lên trấn một chuyến được không?" "Được, ta cũng đang định đến trấn Thanh Phong." Nam tử áo xanh mỉm cười nói.

"Cảm ơn huynh nhé." Dương Tuyết Tình ngọt ngào cười nói: "Không biết nhà Tiêu công tử ở đâu?" "Nhà hắn ở phố Bắc trên trấn, cụ thể là sân nào thì ta không rõ." Nam tử áo xanh nói: "Hắn tên là Tiêu Đằng Vân." "Vâng, được rồi, cảm ơn huynh." Dương Tuyết Tình ngọt ngào cười một tiếng, rồi quay người rời đi.

"Tiêu Đằng Vân…" Dương Tuyết Tình thầm niệm một lần, sau đó biến mất ở đầu hẻm. … Dương Tuyết Tình đến phố Bắc, trực tiếp gõ cửa lớn Tiêu phủ.

Người hầu gác cửa thấy người đứng ngoài là Dương Tuyết Tình, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, quát: "Ngươi là ai?

Dám xông vào nhà quan lớn, có tin lão gia nổi giận giết ngươi không!" Nghe những lời này, Dương Tuyết Tình lập tức sững sờ, rồi nhíu mày, hừ lạnh một tiếng: "Nô tài cậy thế chó!" Nói xong, Dương Tuyết Tình quay người rời đi, nàng cũng không gõ cửa nữa.

Tuy nhiên, nàng vừa quay người đi được vài bước, một nam tử trung niên từ trong phủ đi ra.

Người này khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo gấm hoa lệ, sắc mặt âm u, hai mắt sáng ngời có thần, toàn thân toát ra khí thế dữ dội.

"Ngươi là ai, dám tự tiện xông vào Tiêu phủ của ta!" Nam tử trung niên lạnh lùng chất vấn.

"Ngươi chính là Tiêu Đằng Vân phải không?" Dương Tuyết Tình dừng bước, ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên trước mắt.

Nam tử trung niên nhíu mày, nhìn chằm chằm Dương Tuyết Tình, nói: "Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao tự tiện xông vào Tiêu phủ!" Dương Tuyết Tình nhìn nam tử trung niên, nói: "Ta đến tìm cha ta." "Ngươi là con gái của Dương Huyền Thành?" Nam tử trung niên nheo mắt lại, nói: "Nếu đã tìm cha ngươi, sao không đến nhà hắn mà tìm?" "Vì nhà ta nghèo mà!" Dương Tuyết Tình xòe tay, nói không chút xấu hổ.

"Nghèo?" Nam tử trung niên cười lạnh một tiếng: "Đừng tưởng ta không biết tình hình của cha ngươi, năm xưa nếu không phải cha mẹ ta mềm lòng, Dương Huyền Thành đã chết từ lâu rồi!" Dương Tuyết Tình bĩu môi, nói: "Đó là các người thấy của nảy lòng tham, cha ta chưa bao giờ nợ các người, ngược lại là các người hết lần này đến lần khác ép buộc cha ta, các người có đáng mặt anh hùng hảo hán không?" "Ăn nói sắc sảo, đúng là bướng bỉnh khó bảo!" Sắc mặt nam tử trung niên đột nhiên lạnh đi, một luồng uy áp hùng vĩ bao trùm lấy Dương Tuyết Tình, giọng nói lạnh như băng: "Món nợ cha ngươi thiếu cha mẹ ta, phải dùng mạng để trả!" Nói rồi, nam tử trung niên định ra tay.

"Bốp!" Đúng lúc này, một tiếng động trầm đục đột nhiên vang lên, ngay sau đó, nam tử trung niên kia lùi lại mấy bước, ngực truyền đến cơn đau dữ dội, mặt gã trong nháy mắt trở nên tái nhợt, kinh hãi nhìn Dương Tuyết Tình: "Ngươi là võ giả?" "Sao có thể, ngươi chỉ là một phàm nhân!" Nam tử trung niên kinh hô.

Võ tu, chính là võ giả, mà võ giả chia làm cửu phẩm, lần lượt là Luyện Bì cảnh, Thối Thể cảnh, Thông Mạch cảnh, Tụ Đan cảnh, Hóa Nguyên cảnh, Dung Hợp cảnh, Thoát Thai cảnh và Ngưng Đan cảnh!

Võ giả có tổng cộng sáu cấp bậc, Võ Đồ, Võ Đồ đỉnh phong, Võ Đồ viên mãn và Võ Đồ đại viên mãn!

Nếu nói Luyện Bì cảnh chỉ tương đương với người thường, thì Thối Thể cảnh tương đương với võ giả Võ Sĩ, mà trên Võ Sĩ, chính là Võ Sư!

Còn trên Võ Sư, chính là cường giả Võ Vương!

Toàn bộ thành Nam Lăng cũng không có một vị Võ Vương nào!

Từ đó có thể thấy, Võ Vương hiếm có đến mức nào.

"Ngươi vậy mà lại ẩn giấu thực lực!" Dương Tuyết Tình liếc nhìn nam tử trung niên một cái, hừ lạnh một tiếng, rồi quay người bước vào trong Tiêu phủ.

Nam tử trung niên cắn răng, nén cơn đau dữ dội, nhanh chóng lao về phía Dương Tuyết Tình: "Muốn vào Tiêu phủ?

Nằm mơ đi!" Trong lúc nói chuyện, nam tử trung niên vung nắm đấm, đập vào vai Dương Tuyết Tình.

Tốc độ của cú đấm này cực nhanh, sức mạnh cũng vô cùng cường tráng, thậm chí còn xen lẫn cương khí màu xanh nhạt.

Cảnh này lọt vào mắt những người qua đường xung quanh, ai nấy đều kinh hãi trợn tròn mắt, cường độ tấn công này, nếu một tráng hán bình thường trúng phải cú đấm này, chắc chắn sẽ gãy xương nát cốt, hơn nữa, mức độ tấn công này, một cô nương yếu ớt như Dương Tuyết Tình căn bản không thể chịu nổi, nhẹ thì trọng thương, nặng thì có lẽ sẽ mất mạng.

"Ai, con bé này thật là quá tùy hứng, chỉ bằng bộ dạng này của nó, có thể gả vào Tiêu phủ sao?" "Cho dù gả cho Tiêu Đằng Vân, e rằng ngày tháng cũng không dễ chịu gì!" "Ai, những nhà hào môn quý tộc này, đâu có dễ dàng gả vào như vậy, đặc biệt là nhà hào môn giàu có một phương như Tiêu gia." Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng họ cũng không hề có ý định lên cứu người.

Dương Tuyết Tình từ từ quay người lại, yên lặng nhìn nam tử trung niên đang lao tới, ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, thực lực của nam tử trung niên này rất mạnh.

Trên mặt nam tử trung niên hiện lên một nụ cười dữ tợn, dường như đã nhìn thấy cảnh Dương Tuyết Tình chết thảm trong tay mình.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Dương Tuyết Tình đột nhiên ra tay, tốc độ của nàng cực nhanh, như một cơn lốc xoáy lao lên, rồi đột nhiên tung một cước.

Bốp!

Giây tiếp theo, thân thể của nam tử trung niên bị hất bay ra ngoài, đập vào bức tường ở xa, phát ra âm thanh trầm đục.

"Ngươi…" Nam tử trung niên chật vật bò dậy, trong mắt tràn đầy chấn động, đồng thời, trong lòng gã dâng lên sự kiêng kỵ sâu sắc.

Dương Tuyết Tình mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng sức chiến đấu mà nàng bộc phát ra lại vượt qua cả mình!

"Sao có thể…" Nam tử trung niên lẩm bẩm, trong mắt đầy kinh ngạc và nghi hoặc.

"Ngươi là ai?" Dương Tuyết Tình đến gần nam tử trung niên, ánh mắt sáng rực nhìn gã.

Chương 687

"Ta là ai, có liên quan đến ngươi sao?" Nam tử trung niên hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: "Hôm nay coi như ta xui xẻo, ta nhận thua!" "Nhận thua?" Dương Tuyết Tình nghe vậy khinh thường cười một tiếng: "Tam quản gia của Tiêu phủ đường đường, lại nói ra hai chữ 'nhận thua', ngươi không cảm thấy mất mặt sao?" Sắc mặt Tiêu Đằng Vân đỏ bừng, giận dữ gầm lên: "Dương Tuyết Tình, ngươi đừng có ngông cuồng!" "Ta ngông cuồng đấy, thì sao nào?" Dương Tuyết Tình ưỡn ngực ngẩng đầu, không chút sợ hãi, tiếp tục châm chọc: "Cha ta bây giờ tuy bị đuổi khỏi gia môn, nhưng ông ấy vẫn mang họ Dương, vẫn là đại quản gia của Tiêu phủ!" "Ngươi…" Sắc mặt Tiêu Đằng Vân tái mét, gân xanh trên trán nổi lên.

"Ngươi cái gì mà ngươi?" Dương Tuyết Tình cười lạnh một tiếng, rồi quay người rời đi.

"Dương Tuyết Tình!" Tiêu Đằng Vân giận dữ quát: "Ngươi không được phép bước vào Tiêu phủ nửa bước!" "Hỗn xược!" Dương Tuyết Tình đột ngột quay người, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tiêu Đằng Vân: "Ngươi có tư cách gì mà chỉ tay năm ngón với ta?" Cảm nhận được sát khí lạnh lẽo trong ánh mắt của Dương Tuyết Tình, Tiêu Đằng Vân không khỏi rùng mình, nhưng nghĩ đến mình dù sao cũng là quản gia của Tiêu phủ, không nên sợ một con nhóc như vậy, bèn cố gắng nói: "Dương Tuyết Tình, biết điều thì mau cút đi, nếu không, đừng trách ta không khách sáo!" "Ngươi làm gì được ta?" Dương Tuyết Tình khinh thường nói.

"Dương Tuyết Tình, ngươi không tin thì cứ thử xem!" Trên mặt Tiêu Đằng Vân hiện lên vẻ hung ác.

“Ồ, chỉ là một quản gia quèn mà thôi, lại dám uy hiếp ta!” Dương Tuyết Tình mỉa mai cười một tiếng, rồi chân giẫm mạnh, trong nháy mắt, một luồng linh khí mênh mông và tinh thuần từ trong cơ thể nàng bắn ra, bao bọc lấy nàng.

Ầm ầm!

Trong cơ thể Dương Tuyết Tình dường như có tiếng sấm nổ vang, khí tức của nàng tăng vọt, trong nháy mắt đã đạt đến Thối Thể cửu trọng đỉnh phong.

“Hít!

Thối Thể cửu trọng đỉnh phong!” “Con bé này có tiềm lực thật mạnh mẽ, mới mười tám tuổi đã đạt đến trình độ này!” “Ta nhớ nó mới hơn bảy tuổi một chút thôi mà, thiên phú thế này, có thể gọi là yêu nghiệt tuyệt đỉnh rồi!” “Tiêu phủ có phúc rồi, lại chiêu mộ được một yêu nghiệt như vậy.” Thấy cảnh này, mọi người lại lần nữa bị dọa đến hít một ngụm khí lạnh, một đứa trẻ mới hơn bảy tuổi, lại sở hữu thực lực Thối Thể cửu trọng đỉnh phong?

Điều này cũng quá khoa trương rồi!

“Ngươi… ngươi.” Tiêu Đằng Vân ngây người tại chỗ, đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Ngươi muốn đối phó với cha ta, trước hết hãy bước qua xác ta đi!” Dương Tuyết Tình lạnh nhạt nói.

“Dương Tuyết Tình, ngươi tưởng dựa vào thực lực Thối Thể cửu trọng đỉnh phong, ta sẽ không làm gì được ngươi sao?” Tiêu Đằng Vân phẫn uất vô cùng, gã sống hơn ba mươi năm, khi nào từng gặp chuyện như thế này, hai nắm đấm của gã siết chặt, linh khí hùng hậu hội tụ trên nắm đấm, cuối cùng hình thành một quả cầu linh khí khổng lồ: “Ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!” Ánh mắt Tiêu

Đằng Vân lạnh đi, tay phải giơ lên, hung hăng đấm vào đầu Dương Tuyết Tình, cú đấm này đủ để phá kim nứt đá, nếu đánh trúng, dù Dương Tuyết Tình có tu vi Thối Thể cửu trọng đỉnh phong, e rằng cũng không chịu nổi, chắc chắn sẽ bị đánh thành thịt nát.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc nắm đấm của gã vừa chạm vào Dương Tuyết Tình, bóng dáng nàng đột nhiên biến mất.

"Hửm?" Tiêu Đằng Vân ngẩn ra, rồi mặt lộ vẻ dữ tợn: "Chạy được mùng một không chạy được mười lăm!" Nói xong, Tiêu Đằng Vân nhảy lên, trực tiếp nhảy ra khỏi con phố lớn, lao về phía ngoài Tiêu phủ.

Tiêu phủ cách chợ khá xa, vì vậy, Dương Tuyết Tình muốn đuổi theo, rõ ràng đã muộn.

"Lão khốn này, chạy cũng nhanh thật." Dương Tuyết Tình đứng tại chỗ, nhìn Tiêu Đằng Vân đã chạy thoát, không khỏi chửi mấy câu.

"Ngươi không cần lo lắng, mối thù này sớm muộn gì ta cũng sẽ giúp ngươi báo!" Một giọng nói ôn hòa đột ngột truyền đến.

Lông mày Dương Tuyết Tình thoáng vẻ mờ mịt: "Ai đang nói vậy?" Lúc này, chỉ thấy hai nam tử mặc gấm vóc hoa lệ đi tới, họ có dung mạo tuấn tú, khí chất phi phàm.

Bên cạnh họ là một nữ tử, nữ tử này có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, da như ngọc đông, mắt sáng răng trắng, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo khí chất băng giá cự tuyệt người ngàn dặm, cả người đều toát ra vẻ người lạ chớ lại gần.

"Tiểu thư!" Thấy một nam một nữ này xuất hiện, Dương Tuyết Tình lập tức hành lễ.

Nữ tử này không ai khác, chính là đại tiểu thư của Tiêu phủ, Tiêu Dao!

Bên cạnh Tiêu Dao là một thanh niên anh tuấn, khí chất bất phàm, tuổi khoảng hai mươi, hắn tên là Tiêu Lăng Vũ, là con trai của Tiêu Đằng Vân, cũng tức là cháu trai của Tiêu Đằng Vân.

Khi Dương Tuyết Tình hành lễ với hai người, Tiêu Lăng Vũ không nhịn được liếc nhìn nàng vài lần.

Dáng vẻ thanh lệ thoát tục, thân hình thon thả, da dẻ óng ánh như ngọc, thổi cũng có thể rách, tựa như đóa sen mới nở khỏi mặt nước, khiến người ta vui lòng đẹp mắt.

Phải nói, Dương Tuyết Tình quả thực là một mỹ nhân hiếm có, hơn nữa khí thế bức người, hoàn hảo kế thừa tất cả gen ưu tú của Dương Chấn Thiên.

"Dương cô nương!" Khóe miệng Tiêu Lăng Vũ nhếch lên một nụ cười nhạt, hỏi: "Vừa rồi đa tạ đã ra tay tương trợ." Nghe những lời này, Dương Tuyết Tình lập tức nhíu mày, nói: "Tiêu thiếu gia, ta không phải cố ý giúp ngươi, ta là để tự vệ." Nói rồi, nàng đi thẳng về phía trước, chuẩn bị trở về trang viên Tiêu gia.

Tiêu Lăng Vũ lắc đầu cười khổ, hắn biết, Dương Tuyết Tình không muốn nợ ân tình của người khác, nên không chịu thừa nhận đã cứu hắn.

"Tiêu cô nương xin dừng bước." Tiêu Lăng Vũ bước tới, chặn đường Dương Tuyết Tình, nói: "Tiêu cô nương không cần để bụng, chỉ là cái nhấc tay của cô nương, bản công tử nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng." "Tiêu công tử khách sáo rồi, phụ thân ta là chủ nhân của Tiêu phủ, ngài cứu ta là lẽ đương nhiên, ta chỉ làm chuyện trong bổn phận mà thôi." Dương Tuyết Tình xua tay nói, rồi đi vòng qua Tiêu Lăng Vũ, hướng về trang viên Tiêu phủ.

"Tiêu cô nương, cô thật sự hiểu lầm rồi." Nhìn bóng lưng dần biến mất, Tiêu Lăng Vũ bất đắc dĩ gọi một tiếng, nhưng Dương Tuyết

Tình không hề dừng lại, chẳng mấy chốc đã biến mất ở góc phố.

"Thiếu gia, con bé này là ai vậy?" Lúc này, Tiêu Đằng Vân đi tới, ánh mắt hắn lóe lên, âm u nói: "Nó là con gái của Dương Chấn Thiên, nếu để Dương Chấn Thiên biết ngươi đối với nó hehe, hậu quả khó lường a!" Tiêu Đằng Vân không nói hết, nhưng ý tứ sâu xa ẩn chứa trong đó lại cực kỳ mang tính uy hiếp.

Tiêu Lăng Vũ lắc đầu, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Ta đối với Tiêu cô nương không có bất kỳ ý đồ gì." "Ồ." Tiêu Đằng Vân gật đầu, đột nhiên nheo mắt lại, hỏi: "Ta nghe nói, ngươi ở Luyện Khí Các trong hoàng thành đã đắc tội với một người tên Tần Dương, hơn nữa Tần Dương đó còn là một Luyện Khí Sư tứ phẩm, ta rất ngưỡng mộ Tần Dương, nhưng ngươi đối đầu với hắn, không khác gì lấy trứng chọi đá!" "Tiêu thiếu gia, chuyện này không liên quan đến ngươi." Tiêu Lăng Vũ bình tĩnh nói.

"Ai, hy vọng ngươi có thể hiểu rõ tất cả những điều này!" Tiêu Đằng Vân thở dài, nói: "Ngươi nếu biết điều, thì nên lập tức từ bỏ báo thù, nếu không, e rằng ngươi sẽ chịu thiệt." "Ngươi sai rồi, Tiêu mỗ tuy không phải người tốt gì, nhưng chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ thách thức nào!" Tiêu Lăng Vũ lạnh nhạt nói, lời lẽ kiên quyết vô cùng.

Tiêu Đằng Vân lắc đầu, rồi quay người rời đi, rõ ràng là không tin lời của Tiêu Lăng Vũ.

Tiêu Lăng Vũ nhìn bóng lưng xa dần của Tiêu Đằng Vân, thầm siết chặt nắm đấm, hừ lạnh nói: "Bất kể là ai, dám làm hại muội muội của ta, ta đều sẽ không tha cho các ngươi!" Tiêu phủ, trong đại sảnh nghị sự.

"Cha, người thấy hôn sự lần này thế nào?" Tiêu Đằng Vân hỏi.

"Ta đã đồng ý rồi, sáng mai sẽ phái người đưa sính lễ đến Dương

phủ thương lượng hôn kỳ.” Dương Chấn Thiên gật đầu nói.

“Nhanh vậy sao!” Tiêu Đằng Vân kinh ngạc nói.

“Ha ha, chuyện này giải quyết càng nhanh, đối với Tiêu phủ chúng ta càng có lợi.” Dương Chấn Thiên vuốt râu, cười nói: “Cách đây không lâu, hoàng đế bệ hạ đã hạ chỉ tứ hôn cho Tiêu phủ chúng ta, ngươi và con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn Dương thị là Dương Tử Hi, là chỉ phúc vi hôn, bây giờ Dương Tử Hi cũng đã đến tuổi gả chồng, hôn kỳ sớm hơn một chút cũng hợp lý.” “Hoàng đế bệ hạ làm sao biết chuyện này?” Tiêu Đằng Vân nghi hoặc hỏi.

“Hoàng thất cứ mỗi trăm năm đều sẽ chọn vài vị vương gia và hoàng phi vào cung bầu bạn với hoàng đế bệ hạ, gia tộc nhỏ như chúng ta tự nhiên không giấu được họ.” Dương Chấn Thiên giải thích.

“Vậy thì dễ làm hơn nhiều rồi.” Tiêu Đằng Vân thở phào nhẹ nhõm.

“Con không được làm bậy, nếu Dương Tử Hi thật sự không thích con, ép người ta gả cho con, ngược lại sẽ làm hỏng chuyện.” Dương Chấn Thiên nghiêm túc nói.

“Nhi tử hiểu rồi, nhưng chuyện này không thể vội, phải từ từ mưu tính, hơn nữa, Dương Tử Hi đã mười tám tuổi rồi phải không, theo quy củ của hoàng thất, hoàng phi mười sáu tuổi cập kê là có thể kết hôn, ta đã chờ hơn năm năm mới đến hôm nay, sao có thể dễ dàng từ bỏ, hơn nữa, Dương Tử Hi kia dung mạo như hoa như nguyệt, tính cách lại tốt, cưới được nàng, sau này ngày tháng của Tiêu gia chúng ta chắc chắn sẽ thoải mái hơn.” Tiêu Đằng Vân lộ vẻ chí tại tất đắc.

“Con tự mình liệu mà làm.” Dương Chấn Thiên trầm ngâm một lát, rồi phất tay ra hiệu cho Tiêu Đằng Vân lui xuống, sắc mặt ông ta lập tức âm trầm.

Trong hoàng thành to lớn này, có một thế lực khổng lồ, đó chính là hoàng thất, ngoài Thái úy và Ngự sử đại phu, những người khác đều phải nghe lệnh hoàng đế, ngay cả Tiêu gia cũng không ngoại lệ, Tiêu gia tuy là một trong những siêu cấp hào môn của hoàng đô, thực lực hùng hậu, địa vị siêu nhiên, nhưng đối mặt với hoàng thất vẫn phải cẩn thận từng li từng tí.

Lúc này, trước mặt Dương Chấn Thiên, có hai lão giả áo đen đang cung kính đứng, hai người này đều có tu vi Huyền Linh cảnh giới.

Dương Chấn Thiên ngồi ở vị trí đầu, im lặng không nói, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Dương đại nhân, thằng nhóc Tiêu gia kia không biết điều, ngài định xử trí hắn thế nào?" Một lão giả áo đen mở miệng hỏi.

Một lão giả áo đen khác thì cúi đầu không nói, ông ta là cung phụng của Tiêu gia, ngày thường phụ trách bảo vệ an nguy của Tiêu Đằng Vân.

"Đừng vội ra tay." Dương Chấn Thiên từ từ lắc đầu.

"Hửm?" Hai lão giả áo đen đồng thời lộ vẻ nghi hoặc.

"Thực lực của thằng nhóc này không yếu, theo ta ước tính, hắn là ở Huyền Đan sơ kỳ, thậm chí có thể đã đạt đến Huyền Đan trung kỳ, ở tuổi này đạt đến cảnh giới như vậy, đã có thể xem là kỳ tài rồi." Dương Chấn Thiên hơi trầm ngâm, nói: "Ta thấy nó tuổi còn trẻ đã có thể luyện «Kim Chung Tráo» đến cảnh giới viên mãn, thiên phú này đủ để gây sự chú ý của hoàng tộc, nếu có thể lôi kéo nó về phía chúng ta, ngược lại sẽ rất có lợi cho sự phát triển của Tiêu gia." "Ý của Dương đại nhân là nhận hắn làm nghĩa tử?

Như vậy cũng không ổn, hắn dù sao cũng là con trai của Dương Chấn Hiên." Một lão giả áo đen khác nói.

“Dương Chấn Hiên là cha hắn, sau khi mẹ hắn mất, hắn chỉ còn một mình, nhận hắn làm nghĩa tử cũng không có gì.” “Nhưng Dương đại nhân cũng đã từng đồng ý với Tiêu gia chủ, làm như vậy, liệu có không ổn không?” Lão giả áo đen nói.

“Chuyện chúng ta cần xem xét bây giờ là làm thế nào để lật đổ hoàng thất!” Dương Chấn Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Chỉ cần hoàng thất bị diệt, cục diện của cả Tần Hoài quốc sẽ thay đổi, khi đó Tiêu gia cũng có thể nhận được lợi ích to lớn, còn chuyện nhận Tiêu Lăng Vũ kia làm nghĩa tử, sau này hãy nói.” Dừng một lát, Dương Chấn Thiên lại nói: “Hiện nay trong hoàng tộc có vài thế lực khá năng động, đặc biệt là Đông Quận Vương Phủ gần đây đang rất nổi bật.” Lão giả áo đen nói: “Đông Quận Vương Phủ có nền tảng khá sâu ở Nam Quận, hoàng tộc muốn lật đổ Đông Quận Vương Phủ không khó, cái khó là làm thế nào để khống chế được mấy thế lực kia.” “Hoàng tộc nắm giữ hoàng quyền đã rất nhiều vạn năm, gốc rễ sâu đậm, hoàng đế bệ hạ cũng có thủ đoạn rất mạnh mẽ, muốn hoàn toàn lật đổ hoàng tộc đâu có dễ dàng?

Chỉ cần có thể trấn áp được mấy thế lực kia là đủ rồi.” Dương Chấn Thiên nói.

Tiêu Đằng Vân suy nghĩ một chút, nói: “Nhi tử cảm thấy, chỉ dựa vào Tiêu gia chúng ta thì rất khó, phải tìm kiếm minh hữu mới được.” Dương Chấn Thiên nhìn Tiêu Đằng Vân, nói: “Đằng Vân à, con nhất định phải cẩn thận, đừng vì nhất thời bốc đồng mà hỏng đại sự.” Tiêu Đằng Vân trịnh trọng gật đầu, nói: “Xin phụ thân yên tâm, nhi tử nhất định sẽ không để phụ thân thất vọng.” Tiêu Đằng Vân sau khi rời khỏi đại điện, lập tức triệu kiến tâm phúc mạc liêu và mấy vị huynh đệ, hắn cần phải nhanh chóng đưa ra kế hoạch chi tiết. … Các nha hoàn, người hầu của Tiêu gia đều đang ở trong sân, nên trong khuê phòng này không có người ngoài.

Dương Tử Hi đã ăn mặc chỉnh tề, tắm rửa sạch sẽ, trông thanh tú thoát tục hơn thường ngày rất nhiều.

Tiêu Lăng Vũ vào phòng, trực tiếp ngồi xuống bên bàn, cầm tách trà lên uống một ngụm.

"Ta có một câu hỏi muốn hỏi ngươi, hy vọng ngươi có thể trả lời thành thật." Dương Tử Hi nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Vũ, ánh mắt có chút lấp lánh, dường như hơi do dự.

"Ngươi lo ta sẽ từ chối ngươi sao?" Tiêu Lăng Vũ thản nhiên hỏi.

"Phải, ta thừa nhận mình quả thực thích ngươi, nhưng ta càng hy vọng ngươi có thể trở thành nam nhân của ta, ta nghĩ ngươi hẳn có thể hiểu được cảm giác của ta." Dương Tử Hi lấy hết can đảm, cắn răng nói.

"Ha ha, ta cũng khá thích ngươi, nếu không lúc đó khi ông nội ngươi dẫn ngươi đến cửa, ta cũng sẽ không giữ các ngươi lại dùng bữa.

Ta cũng là người có bạn gái, hơn nữa là tam thê tứ thiếp." Tiêu Lăng Vũ nhếch miệng cười, rồi nói: "Ta biết ngươi lo ngại điều gì, chẳng qua ngươi chỉ lo ta từ chối ngươi, nhưng ngươi hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy, vì bên cạnh ngươi đã có không ít thanh niên tài tuấn ưu tú theo đuổi, còn có sự sắp xếp của ông nội ngươi, ta tin rằng mắt nhìn của ngươi hẳn phải cao hơn ta, họ đều không phải là đối tượng tốt." Dương Tử Hi sững sờ, trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo hiện lên vẻ phức tạp, nói: "Ta thừa nhận điều kiện của ngươi rất ưu tú, nhưng nếu ta không gả vào Tiêu gia, cuộc sống của ta cũng sẽ không thay đổi, có lẽ ta sẽ du lịch nửa đời người trong hoàng đô, cũng có lẽ sẽ đến một thành trì nào đó ẩn cư, ta chỉ là một tu sĩ bình thường, ngươi làm sao biết ta không thích chứ?" Tiêu Lăng Vũ im lặng một lúc, lát sau nói: "Chúng ta đều còn trẻ, có lẽ ngươi chỉ là tạm

thời thích ta, đợi khi ngươi cảm thấy nhàm chán, sẽ quay sang vòng tay người khác, tất cả những điều này đều không phải là tuyệt đối, ta không thể mạo hiểm đánh cược, ta thà cùng người mình yêu thương sống trọn đời, bất kể nghèo khó hay giàu sang, vinh hoa phú quý, đều phải cùng hưởng, không thể bỏ rơi nàng." "Nếu ngươi đã quyết định rồi, tại sao lại nói với ta, để ta mừng hụt một phen?" Dương Tử Hi có chút thất vọng, nàng vốn còn rất nhiều điều muốn nói với Tiêu Lăng Vũ, lại bị đối phương thẳng thừng từ chối.

"Vì ngươi là một cô nương lương thiện, mà Tiêu Lăng Vũ ta không muốn làm tổn thương ngươi." Tiêu Lăng Vũ cười nói.

"Đúng là đồ ngốc!" Dương Tử Hi lườm Tiêu Lăng Vũ một cái, rồi quay người đi ra ngoài, vẻ mặt có chút ảm đạm.

Tiêu Lăng Vũ nhìn bóng lưng của Dương Tử Hi, thầm thở dài, nói: "Ta cũng không biết lựa chọn của mình rốt cuộc là đúng hay sai." Dương Chấn Vũ đã gây ra rắc rối rất lớn cho Dương gia, hắn phải nghĩ mọi cách để giải quyết mối đe dọa này.

Dương gia chắc chắn sẽ đối phó với hoàng tộc, nhưng cụ thể làm thế nào lại không phải là chuyện Tiêu Lăng Vũ quan tâm, hắn chỉ muốn sớm thoát khỏi sự quấn lấy của hoàng tộc.

"Thằng nhóc Tiêu Đằng Vân đó không đơn giản, lần này trở về, ngay cả Võ Sư cảnh cũng đã đột phá, hơn nữa còn sở hữu huyết mạch bát phẩm, nếu hắn lại đột phá, e rằng ta cũng không làm gì được hắn." Dương Chấn Thiên nhíu mày nói.

"Hắn đột phá hay không không quan trọng, mấu chốt vẫn là phải nắm chắc thời gian nâng cao tu vi, tranh thủ đột phá đến Cửu Kiếp vào lúc hoàng tộc tấn công hoàng thành, đây là cơ hội duy nhất chúng ta có thể chống lại hoàng triều, nếu không thể ngăn cản hoàng tộc bức hại Tần gia, thì hoàng triều rất có thể sẽ thống nhất đại lục trong vòng

vài trăm năm.” Lão giả áo đen nói.

“Ta hiểu, chỉ là muốn đột phá đến Cửu Kiếp trong thời gian ngắn thực sự quá khó, trừ phi có kỳ ngộ mới được.” Dương Chấn Thiên cười khổ nói.

“Nếu có một quả Long Tiên Quả, tốc độ tu luyện của ngươi sẽ tăng gấp bội.” Lão giả áo đen nói.

“Long Tiên Quả?” Dương Chấn Thiên nhíu mày, nói: “Long Tiên Quả tuy quý hiếm, nhưng cũng chưa nghe nói ai có được, giá trị của nó không kém gì một cây linh dược đỉnh cấp.” Lão giả áo đen lắc đầu, nói: “Long Tiên Quả là quả kết ra từ cây Long Tiên Quả, không chỉ hiệu quả siêu quần, mà đối với việc tu luyện nhục thân, rèn luyện gân cốt cũng có công hiệu phi phàm, ăn một quả Long Tiên Quả, có thể chống lại một loại độc tố thuộc tính hỏa trong năm mươi năm, tính ra như vậy, một quả Long Tiên Quả có thể giúp tu sĩ Cửu Kiếp tăng thêm ba ngàn năm tuổi thọ.” Dương Chấn Thiên nheo mắt, nói: “Bảo bối như Long Tiên Quả, trong hoàng cung chắc cũng có một cây chứ?” “Trong hoàng cung quả thực có một cây Long Tiên Quả, nhưng cứ cách mười mấy hai mươi năm, cây Long Tiên Quả sẽ khô héo tàn lụi, rồi mọc ra Long Tiên Quả mới, Long Tiên Quả này cũng có hạn, không thể cung cấp vô hạn, hoàng đế bệ hạ sẽ không cho phép Long Tiên Quả bị lạm phát.” Lão giả áo đen nói: “Ta nhớ cây Long Tiên Quả trong hoàng cung đó được cấy vào hoàng cung từ bảy ngàn năm trước, và quá trình cấy cũng rất nguy hiểm, cây Long Tiên Quả đó suýt chút nữa đã bị hủy hoại, sau này không biết hoàng đế bệ hạ đã làm thế nào để có được cây Long Tiên Quả đó.” Trong sân lớn của Tiêu gia, Tiêu Lăng Vũ đang cùng Diệp Thu trò chuyện, thái độ của Diệp Thu đối với Tiêu Lăng Vũ đã khách sáo hơn trước rất nhiều, bà vẫn rất đồng tình với việc hai người ở bên nhau.

“Cha, khi nào chúng ta về nhà ạ?” Tiêu Đằng Vân đột nhiên chạy

đến trước mặt Tiêu Lăng Vũ, kéo tay áo cha hỏi.

Tiêu Lăng Vũ lườm Tiêu Đằng Vân, nói: "Vội gì?

Cha còn định tìm cho con vài người vợ xinh đẹp, để con cưới vợ một cách phong quang." "Không phải chứ?

Chẳng phải người nói con đã đủ mười sáu tuổi rồi sao?" Tiêu Đằng Vân ngạc nhiên nói.

"Con còn nhỏ mà, tâm tư của con bây giờ căn bản không ở trên tu luyện, không cố gắng nỗ lực một phen, tương lai chẳng phải chỉ có thể giống như cha đây ăn không ngồi rồi sao?" Tiêu Lăng Vũ phản bác.

"Hừ, con không muốn giống như người, con còn phải thành lập thế lực của riêng mình, con còn phải đi xông pha thiên hạ." Tiêu Đằng Vân bĩu môi nói.

"Thằng nhóc này chí hướng cao xa, tiếc là đầu óc không thông minh, đâu có dễ chơi như vậy?" Tiêu Lăng Vũ lắc đầu nói.

"Ngươi... hừ, ta lười lý luận với ngươi, tóm lại không được ép con đi cưới vợ gì hết, con không muốn trở thành một kẻ vô dụng." Tiêu Đằng Vân hất tay cha ra, quay đầu chạy về phía sau núi.

"Thằng nhóc này, càng ngày càng vô pháp vô thiên!" Tiêu Lăng Vũ lẩm bẩm một câu, rồi tiếp tục trò chuyện với Diệp Thu.

Tuy nhiên, Tiêu Đằng Vân rất nhanh đã quay lại, trong tay còn xách hai vò rượu.

Hắn trước tiên ném vò rượu cho Diệp Thu, rồi đập vỡ niêm phong bùn, ngửa cổ uống hai ngụm rượu mạnh, nói: "Rượu ngon!" "Đừng uống say, lát nữa ta còn nhờ con giúp ta một việc." Tiêu Lăng Vũ dặn dò.

“Yên tâm đi, con từ nhỏ đã là một con sâu rượu, chút rượu này còn chưa đủ để làm con say.” Tiêu Đằng Vân lau đi vệt rượu chảy ra từ khóe miệng, rồi đưa một bình ngọc cho Tiêu Lăng Vũ, nói: “Tặng người, đây là đồ tốt, con đặc biệt đi tìm người mua, gọi là ‘Liệt Dương Đan’, đối với việc nâng cao tu vi của tu sĩ có trợ giúp rất lớn.” “Cảm ơn.” Tiêu Lăng Vũ nhận lấy bình ngọc, cười nói.

“Con còn chưa mua quà cho vợ, mượn tạm quà của người dùng một chút.” Tiêu Đằng Vân lảo đảo vào phòng, không lâu sau đã đi ra, trong tay cầm một bộ trang phục nữ màu hồng, hắn ném bộ trang phục cho mẹ, nói: “Con phải đi một thời gian, gần đây, mẹ giúp con trông chừng muội muội nhé.” Dương Tuyết Oánh vẻ mặt đáng thương, ai oán nói: “Ca, huynh đi đâu vậy?

Huynh đã hứa sẽ bảo vệ muội mà.” Tiêu Đằng Vân cười xoa mái tóc mềm mại của muội muội, nói: “Em yên tâm đi, chỉ cần có anh ở đây, anh tuyệt đối không cho phép ai bắt nạt em!” “Nhưng... huynh không thể cả đời không ra ngoài được sao?” Dương Tuyết Oánh mím môi, nói.

“Không đâu, đợi anh xử lý xong một số việc riêng, sẽ đưa em về nhà.” Tiêu Đằng Vân cười nói một câu, rồi lại nói với mẹ: “Mẹ, mẹ phải trông chừng nó giúp con, đừng để nó gây họa.” “Con yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ trông nom nó cẩn thận.” Tôn thị bảo đảm.

“Con bé này, cứ ngoan ngoãn ở lại đi.” Tiêu Chấn Hải cũng cười an ủi cháu gái.

“Ồ!” Dương Tuyết Oánh bĩu môi, tỏ vẻ không vui.

“Ca, em đợi huynh về.” Tiêu Đằng Vân vỗ vai muội muội, rồi lại nói với mẹ: “Vậy con đi đây.” “Ai!” Tôn thị thở dài một tiếng, nói: “Con cũng lớn rồi, cũng nên tìm cho con một người vợ.” Tiêu Đằng Vân cười hì hì rời khỏi sân, một lát sau đã biến mất trong màn đêm.

“Ai, thằng bé này cũng không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.” Tôn thị lắc đầu than thở.

“Bà cũng đừng quá lo lắng, tôi tin nó sẽ không gây ra tai họa gì lớn, dù sao nó cũng là một đứa trẻ biết chừng mực.” Tiêu Chấn Hải an ủi.

“Hy vọng là vậy.” Tôn thị gật đầu, rồi dẫn con gái vào phòng ngủ.

Mọi thứ dường như đã trở lại bình lặng, nhưng gần dinh thự của Tiêu gia lại có rất nhiều người ẩn nấp, trong đó có một lão giả cảnh giới Niết Bàn.

Tiêu Lăng Vũ cũng cảm nhận được sự tồn tại của nguy hiểm, nhưng không hề hoảng sợ.

Tinh thần lực của hắn đã quét qua, xung quanh có rất nhiều cao thủ ẩn nấp, ước chừng những cao thủ này đều thuộc về một thế lực nào đó, và họ hắn là nhắm vào hắn.

“Thật không sợ chết, đã dám tìm đến tận cửa, thì hãy để các ngươi vĩnh viễn bị chôn vùi ở đây đi!” Tiêu Lăng Vũ thầm nghĩ, rồi nằm trên giường nghỉ ngơi, không chút sợ hãi, hắn ngược lại còn mong những cao thủ này có thể ra tay sớm hơn.

Đêm đó, ánh trăng chiếu rọi xuống, phủ lên dinh thự của Tiêu gia, khiến cho tòa phủ đệ cổ kính trang nghiêm này càng thêm trang nghiêm.

Tiêu Đẳng Vân lén lút ra khỏi cửa vào nửa đêm, không hề gây sự chú ý của người khác.

Hắn đi thẳng đến một khu rừng cách dinh thự Tiêu gia chưa đầy một cây số, dừng lại ở đó, rồi vung hai tay, miệng niệm chú ngữ khó hiểu.

Chưa đến một tuần trà, Tiêu Lăng Vũ đã thấy trong khu rừng đó có

từng luồng sương mù màu hồng bay ra.

Tiêu Đằng Vân ngồi xếp bằng trong khu vực trống trải bị sương mù bao phủ, rồi nhắm mắt điều dưỡng sinh tức.

Sau một đêm tu luyện, Tiêu Đằng Vân mở mắt ra, trên má nở một nụ cười nhạt.

"Ha ha, ta đã tu luyện 'Huyền Hoàng Quyết' đến nhập vi cảnh hậu kỳ." Tiêu Đằng Vân đứng dậy, rồi giơ tay đánh ra một quả cầu lửa, tấn công vào một cây thông to bằng miệng bát, lập tức nổ tung.

Bùm!!

Cây cối cùng với những mảnh vụn đều hóa thành bột mịn.

"Uy lực này cũng không tệ, không biết đối phó với tu sĩ Linh Tịch kỳ, có thể giành thắng lợi không?" Tiêu Đằng Vân lẩm bẩm một câu, rồi tung người bay lên, rời khỏi vị trí cũ, không hề trở về nơi ở của mình.

Bay về phía bắc mấy trăm vạn dặm, Tiêu Đằng Vân mới dừng lại, rồi quay người hướng về phía bắc, nói: "Các vị bằng hữu, xin hãy ra đây cùng Tiêu mỗ một trận." Vèo vèo vèo vèo...

Cùng với những tiếng xé gió vang lên, mười ba nam tử áo đen che mặt xuất hiện xung quanh Tiêu Đằng Vân, bao vây hắn ở giữa.

Trên mặt Tiêu Đằng Vân lộ ra nụ cười lạnh lùng và khinh miệt, nói: "Chút thực lực này của các ngươi cũng muốn đến giết Tiêu Đằng Vân ta?

Ta khuyên các ngươi nên cút sớm đi, để tránh tai ương." "Ha ha ha..." "Cuồng vọng!" "Thằng nhóc kiêu ngạo, hôm nay sẽ dạy dỗ ngươi một bài học!" Một đám tu sĩ áo đen tức giận, đồng loạt tấn công Tiêu Đằng Vân, mỗi người đều lấy ra binh khí, đánh ra những đòn tấn công mạnh mẽ.

“He he... tìm ngược à, ta thích!” Tiêu Đằng Vân cười tà một tiếng, rồi thân hình đột nhiên biến ảo, trong nháy mắt hóa ra hơn hai mươi phân thân hư ảnh, lao vào những đòn tấn công đó.

Hơn hai mươi phân thân, tuy đều là hư ảnh, nhưng lại sở hữu sức chiến đấu bằng tám chín phần của bản thể Tiêu Đằng Vân, còn bản thân Tiêu Đằng Vân thì vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Phụt phẹt phụt phẹt...

Hầu như cùng lúc, hơn hai mươi tu sĩ áo đen lần lượt bị đánh trúng, thân thể nổ tung, mưa máu phun tung tóe khắp trời.

Chương 688

Chỉ trong chốc lát, đám tu sĩ áo đen che mặt đó đã toàn quân bị diệt.

Tiêu Đằng Vân thu lại phân thân của mình, rồi lại thu thập những thi thể đó, và bóp nát một miếng ngọc bội.

"Ôi chao... sao lại chết nhiều huynh đệ thế này!" "Ta vừa mới đột phá đến Âm Minh sơ kỳ, đang định đại triển quyền cước, không ngờ lại chết như vậy!" "Là ai đã giết huynh đệ của chúng ta, là ai?". ...

Những thi thể đó vừa được Tiêu Đằng Vân thu vào túi trữ vật, hơn mười tiếng gào thét đã truyền đến, ngay sau đó là hơn mười bóng người từ xa đến gần.

"Hửm, thằng nhóc này không phải là Tiêu Lăng Vũ sao?" "Không ngờ là hắn làm." "Tên này vậy mà còn sống, hắn chắc chắn có bối cảnh phi phàm, chúng ta có nên bắt hắn về không?" Hơn mười tu sĩ, vừa nhanh chóng tiếp cận, vừa thì thầm với nhau.

"Tiêu Đằng Vân, ngươi gan cũng không nhỏ, dám tập kích Tiêu Dao Cung của chúng ta, ta thấy ngươi chán sống rồi!" Người dẫn đầu là một nam tử áo xám Linh Tịch kỳ đỉnh phong, hắn khí thế khá ngông cuồng hét lên.

"Ít nói nhảm đi, muốn đánh thì đánh nhanh, không đánh thì cút." Tiêu Đằng Vân nói.

"Tiêu Dao Cung chúng ta và Tiêu gia các ngươi là tử địch, ngươi giết hại đệ tử Tiêu Dao Cung của chúng ta, thì phải cho chúng ta một lời giải thích." Nam tử áo xám đó trầm giọng quát.

"Giải thích?

Ta cần phải giải thích gì với Tiêu Dao Cung các ngươi?" Tiêu Đằng Vân lạnh lùng hỏi lại.

"Ngươi giết hơn mười người của chúng ta, lẽ nào còn muốn chối cãi?" Nam tử áo xám lại chất vấn.

"Ta lười nói nhảm với ngươi, muốn báo thù thì cứ đến, nhưng ta khuyên các vị một câu, nếu muốn sống thì mau rời đi." Tiêu Đằng Vân nheo mắt nói.

"Hừ!

Mười ba người chúng ta liên thủ, lẽ nào còn sợ ngươi không thành?

Chúng ta trước hết hợp lực bắt ngươi rồi nói." Nam tử áo xám hừ lạnh một tiếng, rồi vung kiếm chém về phía Tiêu Đằng Vân.

"Vậy thì ngươi cứ thử xem." Tiêu Đằng Vân điềm nhiên không sợ, tay phải đưa ra, chộp về phía thanh kiếm đang chém tới.

Keng!

Cùng với một tiếng kim loại va chạm, thanh bảo kiếm đó tuột khỏi tay.

"Lợi hại thật!!" Nam tử áo xám đó kinh hãi vô cùng, hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống này, vì trước đây hắn căn bản không thể lay chuyển được thanh phi kiếm này, huống chi là đoạt lấy nó.

Tiêu Đằng Vân cũng bị biểu hiện của nam tử áo xám này dọa cho một phen, nhưng hắn cũng là nghệ cao gan lớn, trong nháy mắt đã lao đến gần nam tử áo xám, rồi đưa ra hai ngón tay kẹp lấy tay phải cầm kiếm của nam tử áo xám.

Rắc rắc rắc...

Tiếng xương gãy vang lên liên tục, trong vòng mười giây ngắn

ngủi, cả bàn tay phải của nam tử áo xám đó đã biến thành xương trắng hếu.

Nam tử áo xám đó đau đớn kêu thảm liên tục, nhưng cũng vô ích, vì hai ngón tay của Tiêu Đằng Vân đang kẹp chặt lấy cánh tay phải của hắn.

"Ta cảnh cáo ngươi lần cuối cùng, nếu các ngươi bây giờ rút lui, ta sẽ tha mạng cho các ngươi." Tiêu Đằng Vân nhìn chằm chằm nam tử áo xám nói.

Nam tử áo xám mặt đầy vẻ dữ tợn, nhưng cũng chỉ có thể nén cơn đau dữ dội gật đầu đồng ý, rồi ra hiệu cho mọi người nhanh chóng rời đi.

Tiêu Đằng Vân nhìn hướng mọi người biến mất, mày nhíu lại, lẩm bẩm: "Xem ra, những năm này, tu sĩ của đại lục này cũng đã tăng lên không ít, chỉ là không biết cường giả đỉnh cao của đại lục này ở cấp bậc nào." Tiêu Đằng Vân do dự một chút, rồi thi triển một thuật độn thổ, chui xuống lòng đất.

Tiêu Đằng Vân không phát hiện, hắn rời đi không lâu, một nam tử tuấn tú mặc áo xanh đã xuất hiện ở đây.

"Kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng cảm nhận được ở đây có khí tức tu sĩ dao động, lẽ nào hắn đã chạy mất rồi?" Nam tử áo xanh nhíu mày, tiếp tục quan sát một lượt, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào, hắn liền ngự kiếm rời đi.

Còn khi Tiêu Đằng Vân rời đi không lâu, trong bụi cỏ trên sườn núi đó, một tráng hán thân hình vạm vỡ, để râu quai nón sáng bóng đột nhiên ló đầu ra.

"Tiêu Lăng Vũ, ngươi quả nhiên đã trốn đến Nam Hoang, còn dám kiêu ngạo như vậy, xem lão tử chơi đùa ngươi thế nào." Tráng hán âm

hiểm cười lạnh một tiếng, rồi lặng lẽ theo sau.

"Tên Tiêu Đằng Vân kia quá giảo hoạt, ta phải ẩn giấu hành tung, nếu không sẽ kinh động hắn." Tiêu Lăng Vũ trốn trong bóng tối, tâm niệm xoay chuyển, rồi thân hình nhoáng lên, đã dung nhập vào bụi cỏ rậm rạp bên cạnh.

Tiêu Đằng Vân truy tung nửa nén hương, cuối cùng cũng tìm thấy một con đường hẻm núi khá hẹp và quanh co.

"Tên này chắc chắn đã chạy trốn vào đây!" Tiêu Đằng Vân lẩm bẩm một câu, rồi trực tiếp chạy dọc theo con đường hẹp này.

Khoảng một nén hương sau, Tiêu Đằng Vân nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trước, hắn vội vàng đi chậm lại.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Đằng Vân đã nhìn thấy sáu bảy tu sĩ đang tranh chấp ở bên ngoài cửa một hang đá, trong đó có cả nam tử áo xám bị Tiêu Đằng Vân phế một cánh tay.

"Sư muội, muội tránh ra, để ta vào giết tên tạp chủng đó." Nam tử áo xám nghiến răng nghiến lợi nói.

"Sư huynh, Tiêu Đằng Vân dù sao cũng là dòng dõi của Tiêu gia, hơn nữa thân mang tư chất nghịch thiên, huynh mạo hiểm đi vào rất nguy hiểm." Nữ tử lo lắng nói.

"Hừ, tên họ Tiêu này đã giết nhiều đệ tử Tiêu Dao Cung của chúng ta như vậy, hắn còn muốn an toàn thoát thân sao?

Tiêu Dao Cung chúng ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, muội không cần cản ta, ta phải tự tay giết hắn!" Lời nói của nam tử áo xám vừa dứt, hắn đã dẫn theo năm người xông vào hang đá đó, mục tiêu của hắn dĩ nhiên là Tiêu Lăng Vũ.

Tiêu Lăng Vũ trốn trong góc, lặng lẽ nhìn sáu người lao về phía mình, hơn nữa đều là tu sĩ Niết Bàn kỳ.

“Các ngươi đến đây để nộp mạng sao?” Tiêu Lăng Vũ cố ý giả vờ phẫn hận, rồi giơ hai tay lên, bày ra tư thế tấn công.

Sáu người rõ ràng không ngờ Tiêu Lăng Vũ lại có thái độ như vậy, nhưng đã đến rồi, họ cũng không còn do dự.

“Tiểu súc sinh, chịu chết đi!” Một nam tử áo xám dẫn đầu tung người lao lên, vung kiếm chém vào cổ Tiêu Lăng Vũ.

Tiêu Lăng Vũ nghiêng người, né được cú kiếm đó, rồi áp sát, một quyền đấm vào ngực đối phương.

Bốp!

Người đó lập tức phun máu bay ngang ra ngoài, ngực lõm xuống một mảng lớn, và xương sườn ít nhất cũng gãy hơn mười cái, nằm trên đất kêu la không ngớt.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp...

Năm người còn lại thấy vậy, tất cả đều vung kiếm chém tới, hơn nữa đều sử dụng kiếm kỹ uy lực mạnh mẽ, kiếm quang lấp loáng, hàn mang bùng nổ, phong tỏa không gian xung quanh.

Tiêu Lăng Vũ không né không tránh, tay trái nắm quyền, tay phải bắt quyết, trong khoảnh khắc đã bố trí ra hai lá chắn phòng hộ, rồi hai quyền cùng lúc tung ra.

Bùm bùm bùm...

Kiếm quang bay tứ tung, tiếng va chạm của lưỡi kiếm vang lên liên tục, mỗi lần va chạm đều tạo ra một cơn gió mạnh, đủ để thổi tan bụi bặm trong phạm vi vài trượng, khiến mấy người đó không thể

nhìn rõ tình hình trong sân.

Tiêu Lăng Vũ dựa vào thân thể cường tráng và dẻo dai của mình, cứng rắn chống lại các đòn tấn công của mấy vị đệ tử Tiêu Dao Cung, tuy có lá chắn bảo vệ, không đến mức bị thương, nhưng quần áo của hắn vẫn bị hư hại nghiêm trọng.

Còn mấy người kia cũng càng đánh càng hăng, từng luồng kiếm khí tung hoành ngang dọc, bao vây Tiêu Lăng Vũ bên trong, dường như muốn nghiền Tiêu Lăng Vũ thành bột mịn.

Tuy nhiên, phòng thủ của Tiêu Lăng Vũ quả thực là kín như bưng, hắn luôn đứng yên tại chỗ, mặc cho mấy người kia điên cuồng tấn công.

Lại một tuần trà trôi qua, Tiêu Lăng Vũ đột nhiên xoay người, một cước đá vào bụng một người, rồi mượn lực xung kích đó, thân thể trong nháy mắt bật ra ngoài.

Phụt!

Đệ tử Tiêu Dao Cung bị đá trúng bay ngang ra ngoài, miệng phun ra một lượng lớn máu tươi, thân thể bay xa hơn trăm mét mới rơi xuống đất, co giật vài cái rồi hoàn toàn tắt thở.

Năm người còn lại thì mặt lộ vẻ kinh hãi, đồng thời lùi về phía sau.

“Ha ha, các ngươi chỉ có chút năng lực này thôi sao?

Còn muốn diệt Tiêu Dao Cung của ta?

Các ngươi đúng là si tâm vọng tưởng.” Tiêu Lăng Vũ trào phúng lắc đầu, rồi bước về phía trước.

Vút!

Một luồng kiếm quang màu đen đột nhiên đâm tới.

Tiêu Lăng Vũ đã có chuẩn bị, thân thể nhanh chóng nghiêng đi, vừa vặn né được đòn tấn công của thanh trường kiếm sắc bén đó.

Ngay sau đó, một luồng kiếm quang màu trắng bạc từ bên sườn bắn tới, hiểm hóc, trực chỉ đan điền và trái tim của Tiêu Lăng Vũ.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Hai tay Tiêu Lăng Vũ như móng rồng, một tay nắm lấy ba thanh trường kiếm, cùng lúc đó, chân phải của hắn liên hoàn đá ra, trong nháy mắt đá bay năm thanh trường kiếm.

Còn người tập kích kia, thì bị Tiêu Lăng Vũ một tát đánh ngã xuống đất.

Tiêu Lăng Vũ không nhân cơ hội truy kích, mà nhìn xuống nam tử áo đen ngã trên đất, hỏi: "Ngươi tại sao lại tập kích ta?" "Ha ha, ta chính là thích tập kích." Nam tử áo đen cười lạnh nói.

"Ồ, vậy hôm nay ta không chỉ đánh ngươi khóc cha gọi mẹ, mà còn lột da ngươi, để ngươi làm con chó ta nuôi." Tiêu Lăng Vũ cười lớn hai tiếng, rồi một chân đạp lên ngực nam tử áo đen, đạp cho hắn phun máu tươi.

Năm vị đệ tử Tiêu Dao Cung không lập tức rút lui, mà cảnh giác nhìn Tiêu Lăng Vũ và nam tử áo đen ngã trên đất.

"Nói, ngươi tại sao lại tập kích ta?

Là ai phái các ngươi đến?" Tiêu Lăng Vũ trầm giọng quát.

Nam tử áo đen nhếch miệng cười lạnh một lúc, nói: "Ngươi đoán xem." "Ta mặc kệ ngươi là ai phái tới, trước hết lột sạch quần áo của ngươi, để ngươi trần truồng quỳ xuống đất cầu xin tha mạng rồi nói." Trong lúc Tiêu Lăng Vũ nói chuyện, đã cúi người bắt lấy nam tử áo đen kia, rồi kéo hắn quay trở lại sâu trong hang đá.

Nơi này vốn đã khá tối tăm, Tiêu Lăng Vũ lại che đậy thêm, mấy vị đệ tử Tiêu Dao Cung tự nhiên không biết trong hang đá còn có người.

Tiêu Lăng Vũ không làm gì nam tử áo đen đó, chỉ để hắn co ro trong góc hang đá, còn mình thì lấy ra một chiếc trường bào màu đen khoác lên người.

Nơi này dù sao cũng gần sâu trong hẻm núi, hơn nữa cách hồ dung nham dưới lòng đất rất gần, tuy là ban đêm, nhưng ánh sáng màu đỏ rực vẫn xuyên qua khe nứt của vách đá, chiếu rọi vào trong hang động, khiến nhiệt độ ở đây cao đến cực điểm.

Tiêu Lăng Vũ ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần, mở Hỗn Độn Phổ hấp thu hỏa linh tinh túy.

Hỏa Diễm Nhai này là nơi hội tụ của Địa Viêm Chi Hỏa, mà hồ dung nham này lại càng chứa đựng một lượng lớn tinh hoa thuộc tính hỏa.

Không chỉ có Tiêu Lăng Vũ, những đệ tử Tiêu Dao Cung kia cũng đang hấp thu hỏa linh tinh túy, họ đều cảm thấy mình đang dần dần trở nên mạnh hơn.

"A!" Tiêu Lăng Vũ đang hấp thu hỏa linh tinh túy, lại đột nhiên nghe thấy nam tử áo đen kia đang đau đớn kêu thảm.

"Ngươi đang làm gì?" Tiêu Lăng Vũ đột ngột mở mắt, hỏi.

"Ta đang nhẫn nhục chịu đựng!

Ta không tin những hỏa linh tinh túy này không làm gì được ngươi, đợi khi công lực của ngươi cạn kiệt, sẽ đến lượt ta." Nam tử áo đen kia oán độc nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Vũ, mặt mày vặn vẹo dữ tợn nói.

"Thật đủ trung thành, nhưng ngươi nghĩ quá đơn giản rồi." Tiêu

Lăng Vũ thản nhiên cười, tiếp tục luyện hóa hỏa linh tinh túy.

“Thứ chết tiệt, ta không tin không giết được ngươi!” Nam tử áo đen gầm lên.

Không lâu sau, Tiêu Lăng Vũ từ từ mở mắt, vì hỏa linh tinh túy trong không gian dưới lòng đất này đã được hấp thu hoàn toàn.

Hắn đứng dậy, giũ vai, hoạt động gân cốt một chút, rồi nheo mắt nhìn về phía nam tử áo đen, nói: “Ngươi cũng khá kiên nhẫn đấy.

Nhưng không sao, ta bây giờ không giết ngươi, không có nghĩa là ta không dám giết ngươi, dù sao trong dãy núi Hỏa Diễm này đâu đâu cũng là dung nham, ta bất cứ lúc nào cũng có thể tìm một nơi không người để giết ngươi.” “Ngươi nếu thật sự có gan, bây giờ giết ta đi.” Nam tử áo đen cười lạnh nói.

“Ngươi tưởng ta không dám?

He he!” Tiêu Lăng Vũ bĩu môi cười khẩy vài câu, rồi giơ tay phải chỉ về phía nam tử áo đen, sau đó từ giữa trán hắn bắn ra một tia sáng màu tím.

Tia sáng màu tím này tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã chui vào giữa trán của nam tử áo đen.

“Đây là Đoạt Mệnh Đinh, chuyên nhằm vào nguyên anh của tu sĩ, bất kể tu vi của ngươi cao minh thế nào, chỉ cần bị nó chui vào đầu ngươi, ngươi muốn chết cũng khó.” Nam tử áo đen kia vừa nói xong câu đó, sắc mặt đã đột nhiên biến đổi dữ dội, rồi mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Đoạt Mệnh Đinh lộn xộn trong trán của nam tử áo đen, cuối cùng xông vào thức hải rồi phát nổ.

Ầm ầm!

Thức hải sụp đổ, nguyên anh tự hủy, nam tử áo đen đó chết ngay tại chỗ.

Tiêu Lăng Vũ đưa tay ra thu lấy pháp bảo trữ vật của đối phương, rồi mới lấy Đoạt Mệnh Đinh ra khỏi thi thể.

Kiếm ý, thương thế, và các loại vũ khí khác mà nam tử áo đen kia tung ra trước khi chết, tất cả đều bị Tiêu Lăng Vũ chặn lại, và không hề lãng phí chút nào, bị hắn thu vào pháp bảo trữ vật của mình.

"Không tệ không tệ, lần này thu hoạch khá phong phú." Tiêu Lăng Vũ nhìn vào ống tay áo rộng của mình, trong lòng vui mừng khôn xiết, rồi mới quay người đi ra khỏi hang đá, nói với năm vị đệ tử Tiêu Dao Cung: "Chúng ta trở về thôi." Đệ tử Tiêu Dao Cung tuy không nhận ra Tiêu Lăng Vũ, nhưng đều nhận ra pháp bảo trữ vật trong tay hắn.

"Hắn... hắn chính là Tiêu tông chủ, sao hắn lại ở đây?" "Chẳng trách hắn có thể chống lại những quả cầu lửa thiêu đốt đó, ra là hắn đã là cao thủ Thần Quân cảnh giới!" "Tiêu Dao Cung chúng ta và hắn hình như có thù, chúng ta không nên dính dáng đến hắn, nếu không e rằng lành ít dữ nhiều." Năm vị đệ tử Tiêu Dao Cung nhỏ giọng bàn tán.

Tiêu Lăng Vũ không thèm để ý đến họ, mà trực tiếp bơi xuống dưới thác nước.

Hắn không muốn gây thêm chuyện, hơn nữa ấn tượng của hắn đối với Tiêu Dao Cung không tệ, chỉ là không hài lòng với phẩm chất của đệ tử Tiêu Dao Cung mà thôi.

"Thực lực của tên này thế nào, chúng ta đối phó được không?" Một nữ đệ tử lo lắng nói.

"Hừ!

Hắn quả thực là cao thủ Thần Quân kỳ, nhưng chúng ta liên hợp

lại đủ để chống lại.” Một đệ tử khác nói.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta thử xem.” Năm vị đệ tử Tiêu Dao Cung nhìn nhau một cái, rồi đồng loạt tung người đuổi theo Tiêu Lăng Vũ.

Tiêu Lăng Vũ không thi triển thần thông Di Tinh Hoán Đấu để chạy trốn, mà chắp tay sau lưng, thong thả bơi xuống, hắn không hề cố ý né tránh năm vị đệ tử Tiêu Dao Cung, dường như cố ý để họ đuổi kịp mình.

“Ngươi không cần giả vờ nữa, chỉ bằng tu vi của ngươi, tuyệt đối không phải là đối thủ của năm người chúng ta.” “Đúng vậy, đừng nói ngươi chỉ là Thần Quân sơ kỳ, cho dù ngươi thăng cấp đến Thần Quân hậu kỳ, năm huynh muội chúng ta liên thủ, ngươi vẫn chắc chắn sẽ bại không nghi ngờ.” “Ngươi nếu chịu giao ra pháp bảo trữ vật, chúng ta có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng.” Năm người đó lần lượt nói, họ rõ ràng không biết Tiêu Lăng Vũ vừa mới giết hai vị đệ tử Tiêu Dao Cung.

Tiêu Lăng Vũ không trả lời mấy tên đó, mà thầm niệm chú ngữ thúc đẩy cấm cố trận pháp trong lệnh bài thân phận.

Trong nháy mắt, một sợi dây thừng hiện ra, trói chặt năm vị đệ tử Tiêu Dao Cung lại.

“Cái gì?

Đây...” Năm người kinh hãi vô cùng, theo phán đoán của họ về Tiêu Lăng Vũ, cũng như thông tin họ nắm được, Tiêu Lăng Vũ nhiều nhất cũng chỉ là tu vi Niết Bàn cảnh hậu kỳ, đâu ngờ Tiêu Lăng Vũ lại có thể bố trí ra cấm cố trận pháp mạnh mẽ đến mức ngay cả sư tôn của họ cũng không phá giải được.

Tiêu Lăng Vũ bước một bước, đã đến trước mặt năm vị đệ tử đó.

“Ném pháp bảo trữ vật của các ngươi ra đây, ta sẽ cho các ngươi một cái xác toàn thây!” Tiêu Lăng Vũ lạnh lùng nói.

Chương 689

Mấy người đó tự nhiên không muốn, họ giãy giụa không ngừng, nhưng đều khó thoát khỏi sự trói buộc của sợi dây thừng đó.

Bốp bốp bốp bốp!

Tiêu Lăng Vũ tát hết cái này đến cái khác, đánh cho những người đó mặt mũi bầm dập, răng rụng đầy đất.

Tiêu Lăng Vũ cũng không muốn lãng phí thời gian, vừa tát vừa nói: "Các ngươi nếu còn nói nhảm nữa, thì đừng trách ta ra tay tàn độc, tiễn các ngươi về trời!" Năm vị đệ tử Tiêu Dao Cung, lập tức ngoan ngoãn, và ngoan ngoãn lấy ra pháp bảo trữ vật của mình, cung kính đưa đến trước mặt Tiêu Lăng Vũ.

Nhận lấy mấy pháp bảo trữ vật đó, Tiêu Lăng Vũ kiểm tra một chút, thấy không giấu thứ gì đặc biệt, mới trả lại mấy pháp bảo trữ vật đó cho họ.

"Cút đi!" Sau đó, Tiêu Lăng Vũ ném năm pháp bảo trữ vật cho năm vị đệ tử Tiêu Dao Cung, nói xong, đã quay người bay đi.

"Tiêu sư đệ, ngươi quả nhiên lợi hại, lại có thể đánh giết cao thủ Thần Vương trung kỳ, hơn nữa còn cướp đi pháp bảo trữ vật của đối phương, ngươi ngày càng mạnh rồi." "Tiêu sư đệ, chiến lực của ngươi, e rằng đã vượt qua thiên tài số một thế hệ trẻ của Tiêu Dao Cung chúng ta là Tiêu Trường Phong rồi." "Ngươi là cha của Tiêu Trường Phong?" "Ha ha!

Tiêu sư đệ, Tiêu Dao Cung chúng ta từ lâu đã có lời đồn ngươi là một kỳ tài yêu nghiệt nghịch thiên, bây giờ xem ra lời đồn không sai chút nào!" Đệ tử Tiêu Dao Cung vây quanh lại, hưng phấn nói. "Tiêu sư đệ, xin dừng bước!" Một vị đệ tử Tiêu Dao Cung chặn Tiêu Lăng

Vũ lại, nói: "Nơi này cách Tiêu Dao Thành của chúng ta chỉ có bảy tám trăm vạn dặm, với tốc độ của ngươi, chỉ cần nửa canh giờ là có thể trở về, chúng ta đưa ngươi về là được." "Cảm ơn!" Tiêu Lăng Vũ cũng không từ chối, đi vai kề vai với năm người kia về phía trước, vừa đi vừa tán gẫu.

Đi qua hẻm núi một cách thuận lợi, Tiêu Lăng Vũ và những người khác đã đến bên ngoài một tòa thành trì khổng lồ.

Tòa thành này tên là Tiêu Dao Thành, do Tiêu Dao Tiên Đế xây dựng.

Trong thành có không ít cao thủ đồn trú, đều là đệ tử Tiêu Dao Cung, hơn nữa toàn bộ đều là những đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất.

Tiêu Lăng Vũ cũng đi sâu vào trong mà không gặp bất kỳ sự làm khó nào.

Sau khi đi một vòng trong Tiêu Dao Thành, Tiêu Lăng Vũ tìm một tửu lầu rồi ngồi xuống.

Tửu lầu này không chỉ có môi trường thanh nhã mà còn không ít khách trọ, vì vậy Tiêu Lăng Vũ chọn nghỉ ngơi tại đây.

Trận kịch chiến vừa rồi, tuy Tiêu Lăng Vũ chiếm được lợi thế, nhưng hắn cũng tiêu hao không ít công lực, dù sao đối thủ của hắn là năm vị cao thủ Thần Vương chính hiệu.

Tiêu Lăng Vũ vốn định nhắm mắt dưỡng thần, nhưng bên tai lại đột nhiên vang lên một giọng nói yêu kiều. "Ngươi tên là gì?" Nghe thấy vậy, Tiêu Lăng Vũ khẽ nhíu mày, mở mắt ra.

Trong phòng này ngoài hắn ra không còn ai khác, hắn quay đầu nhìn quanh nhưng không phát hiện người nào khả nghi. "Đừng nhìn nữa, là ta hỏi đó." Giọng nói yêu kiều lại vang lên, kèm theo một luồng hương thơm bay vào mũi Tiêu Lăng Vũ. "Tiêu Lăng Vũ." Tiêu

Lăng Vũ bình tĩnh đáp. "Khúc khích...

Ta là Liễu Tuyết Vũ." Nữ nhân kia cười duyên nói: "Không biết Tiêu công tử thuộc môn phái nào?" "Tiêu Dao Cung!" Tiêu Lăng Vũ thẳng thắn nói. "Tiêu Dao Cung?

Tiêu Dao Cung của các ngươi không phải đã sớm diệt vong rồi sao?

Sao vẫn còn tồn tại ở Tam Trọng Thiên?" Liễu Tuyết Vũ kinh ngạc hỏi. "Tiêu Dao Cung của các ngươi diệt vong, đó là chuyện của mấy trăm triệu năm trước rồi, Tiêu Dao Cung của chúng ta hiện tại tuy không còn vinh quang như xưa, nhưng cũng xem như miễn cưỡng đứng vững.

Ta chỉ là một tán tu không môn không phái." Tiêu Lăng Vũ đáp. "Thì ra các ngươi từ Nhị Trọng Thiên lên, chẳng trách trình độ trận đạo của các ngươi cao minh như vậy." Liễu Tuyết Vũ gật đầu, nói: "Ta tên Liễu Tuyết Vũ, không biết Tiêu công tử xưng hô thế nào?" "Ta họ Tiêu, tên một chữ Vũ, ngươi gọi ta Vũ ca là được." Tiêu Lăng Vũ nói. "Vũ ca, thứ cho ta mạo muội, vì sao huynh lại có ân oán với Tiêu Dao Cung?" Liễu Tuyết Vũ hỏi. "Thật ra cũng không thể nói là ân oán gì, ta chỉ giúp bạn bè báo thù mà thôi, tiện thể cướp đồ của bọn họ, còn sống chết của họ thì không liên quan gì đến ta." Tiêu Lăng Vũ lắc đầu nói. "Ồ?

Không biết Tiêu huynh có kẻ thù nào?" Liễu Tuyết Vũ tò mò hỏi. "Ngươi muốn báo thù thay bọn họ à?" Tiêu Lăng Vũ hỏi ngược lại. "Ha ha, Tiêu huynh hiểu lầm rồi, ta muốn hỏi xem, nếu là một kẻ địch thực lực tương đối yếu, ta cũng có thể giúp một tay." Liễu Tuyết Vũ mỉm cười nói. "Kẻ thù của ta, ngươi còn chưa chọc nổi đâu." Tiêu Lăng Vũ trầm ngâm một lát rồi nói: "Các ngươi mau về Tiêu Dao Thành đi, kẻo bị tông môn trách phạt." "Được thôi, vậy Vũ ca bảo

trọng." Liễu Tuyết Vũ ôm quyền nói. "Ừ." Tiêu Lăng Vũ gật đầu.

Sau đó, Liễu Tuyết Vũ liền dẫn bốn vị đệ tử còn lại vội vàng rời đi.

Đợi đám người Liễu Tuyết Vũ đi xa, Tiêu Lăng Vũ mới lại lấy viên châu màu đỏ ra nghiên cứu một phen, đồng thời thử cảm ứng không gian bên trong. "Thứ này hình như là một kiện pháp bảo, hơn nữa phẩm chất cực cao." Tiêu Lăng Vũ thầm nghĩ.

Hắn cất viên châu đi, tiếp tục ăn cơm uống rượu.

Tiêu Lăng Vũ vốn tưởng nơi này chỉ là một vùng sa mạc hoang vắng hoặc bãi Gobi, nhưng điều khiến hắn thất vọng là, hắn vừa mới uống rượu trên bàn không được bao lâu thì trên đường phố đã tràn ra một đám tu sĩ.

Đám tu sĩ này có đến cả ngàn người, tu vi mỗi người đều đạt đến Thần Vương trung kỳ hoặc hậu kỳ.

Bọn họ không lại gần mà tập trung ở cổng thành, tế ra từng chiếc phi chu, rồi đồng loạt thi triển thần thuật tấn công.

Rầm rầm rầm!!!

Trong khoảnh khắc, ánh sáng rực rỡ lóe lên khắp trời, chói lòa đến lóa mắt.

Tiêu Lăng Vũ nhân cơ hội đó trốn thoát khỏi tửu điếm, đứng bên ngoài quan sát.

Chỉ trong chốc lát, từng đạo lưu quang sặc sỡ đã xé toang bầu trời, lao thẳng đến cửa lớn tửu điếm.

Rầm rầm!!

Cửa lớn tửu lầu tức thì vỡ nát.

Từng thực khách trong tửu lầu bị nổ thành tro bụi. "Hừ!" Tiêu

Lăng Vũ lửa giận ngút trời, hai tay vung lên, một màn sáng vàng rực bỗng nhiên hình thành, bao phủ toàn bộ tửu lầu, ngăn chặn kình phong và uy thế do vụ nổ tạo ra. "Tiêu Lăng Vũ, ngươi dám tàn sát đệ tử Tiêu Dao Cung của ta, ngươi đáng chết!" Cả ngàn tu sĩ lại đều là đệ tử Tiêu Dao Cung, tổng cộng sáu người.

Sáu người này đều cưỡi trên một con hắc long thân hình to lớn, vạm vỡ.

Sáu người đồng thời điều khiển con hắc long đó lao thẳng về phía Tiêu Lăng Vũ. "Bọn người này điên hết rồi sao?

Bọn họ lại bất chấp tất cả mà sử dụng cấm khí!" "Nhiều cấm khí ném tới như vậy, đến cả ta cũng phải lui ba thước, thế mà tên kia lại không né, hắn không bị nổ thành thịt vụn thì cũng chắc chắn tan thành tro bụi rồi?" "Chậc chậc, thảm thật, lại bị nổ thành mảnh vụn!" Các thực khách xung quanh đều bàn tán xôn xao, dựa vào cảnh tượng chiến đấu trước đó, họ cảm thấy Tiêu Lăng Vũ chắc chắn phải chết, vì tu vi của hắn quá thấp. "A!" Tiêu Lăng Vũ quả thực bị nổ thành mảnh vụn, nhưng trước khi chết, hắn đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết đến xé lòng. "Giả vờ giả vịt!" một nam tu sĩ cười lạnh nói.

Bụp!!

Người kia còn chưa dứt lời thì đã bị một chưởng của Tiêu Lăng Vũ vừa nổ tung đánh nát đầu. "Tên trộm to gan, dám đánh lén đệ tử Tiêu Dao Cung chúng ta, nạp mạng đi!" Một lão giả râu dài nổi trận lôi đình, lao về phía Tiêu Lăng Vũ, một trảo chụp tới vai hắn.

Tiêu Lăng Vũ không hề né tránh, hắn giơ cánh tay trái lên, cứng rắn đỡ lấy một chưởng của lão giả râu dài.

Phụt!!!

Trong làn sương máu bay tứ tung, cánh tay phải của lão giả râu dài

bị Tiêu Lăng Vũ đánh gãy, lão ta loạng choạng lùi lại, mặt đầy vẻ kinh hãi. "Hắn còn sống!

Hắn chưa chết!" "Hắn chưa chết, mọi người mau chạy đi!" "Hắn chắc chắn cố tình giả chết lừa chúng ta!

Mau đi!!" Cả ngàn tu sĩ của Tiêu Dao Cung thấy rõ tình trạng của Tiêu Lăng Vũ, lập tức hỗn loạn, tranh nhau bỏ chạy. "Muốn chạy?" Tiêu Lăng Vũ nheo mắt lại, rồi hóa thành một luồng bạch quang đuổi theo đám tu sĩ Tiêu Dao Cung kia.

Lão giả râu dài bị thương rất nặng, không thể ngự kiếm, tốc độ chậm đi rất nhiều. "Tiêu Lăng Vũ, ngươi nhớ kỹ cho ta, nếu có một ngày, Tiêu Dao Cung ta nhất định sẽ đồ sát cả nhà ngươi!" Lão giả râu dài thấy vậy, căm hận hét lên một tiếng, rồi lấy ra hai lá truyền tấn phù triện bóp nát, sau đó dùng hết sức bình sinh lao về phía trước.

Thế nhưng, lão chưa chạy được bao xa thì lại dừng lại.

Tiêu Lăng Vũ đã chặn ngay trước mặt lão, đang nheo mắt nhìn lão một cách đầy chế giễu. "Tiêu Dao Cung ta với ngươi không đội trời chung!" Lão giả râu dài nghiến răng nghiến lợi nói. "Ha ha, chúng ta có thù oán gì sao?

Ta chỉ là một tán tu đến Tiêu Dao Thành du ngoạn, Tiêu Dao Cung các ngươi có thù với ta hay không, liên quan quái gì đến ta." Tiêu Lăng Vũ cười lớn nói: "Đã đến rồi thì để lại mạng đi!" "Tiêu Dao Cung ta há để ngươi giương oai?" Lão giả râu dài bỗng hét lớn một tiếng, toàn thân bắn ra sương máu nồng nặc, còn chính lão ta thì trong nháy mắt đã hóa thành một bộ xương khô.

Vèo!

Ngay lúc này, lá truyền tấn phù triện bị bóp nát kia đột nhiên phóng ra một luồng linh quang màu đỏ, bắn thẳng lên trời cao.

Rầm!

Linh quang màu đỏ nổ tung, một hư ảnh khổng lồ hiện ra từ hư không, nó đưa tay chụp mạnh xuống Tiêu Lăng Vũ ở phía dưới.

Lúc này Tiêu Lăng Vũ còn cách lão giả râu dài cả trăm trượng, mà hư ảnh khổng lồ kia đã chụp xuống được nửa khoảng cách.

Sắc mặt Tiêu Lăng Vũ hơi đổi, tâm niệm xoay chuyển, rồi tung người bay lên, vung chưởng đón lấy bàn tay khổng lồ kia.

Xoẹt!!!

Chưởng ấn xé rách hư không, đánh vào bàn tay khổng lồ.

Nhưng bàn tay khổng lồ đó chỉ run lên vài cái rồi vẫn vững như núi Thái Sơn tiếp tục đè xuống.

Thân thể Tiêu Lăng Vũ bị bàn tay khổng lồ đó tóm lấy, rồi bàn tay khổng lồ nhanh chóng biến mất trên bầu trời cao. "Tiêu sư đệ!!" Tiêu Lăng Vũ nghe thấy một tiếng gọi quen thuộc, quay đầu lại thì thấy Diệp Hiên trong bộ đồ trắng đang lo lắng bay tới.

Tiêu Lăng Vũ cũng không ngờ mình lại gặp được người mà mình lo lắng nhất ở đây. "Tiêu sư huynh, xin lỗi!" Diệp Hiên đến gần Tiêu Lăng Vũ, vừa ném thanh bội kiếm của mình cho hắn, vừa hổ thẹn nói. "Sao đệ lại kết thù với Tiêu Dao Cung?" Tiêu Lăng Vũ ngạc nhiên hỏi. "Haizz, đừng nhắc nữa..." Diệp Hiên thở dài một tiếng rồi nói: "Ta và sư muội đi ngang qua cổng Tiêu Dao Thành, vừa hay gặp sáu tên đệ tử Tiêu Dao Cung từ trong thành đi ra, lời nói sỉ nhục chúng ta, cho nên..." Tiêu Lăng Vũ lập tức hiểu ra chuyện gì, hắn kéo Diệp Hiên sang một bên, nói: "Các ngươi mau rời đi, Tiêu Dao Cung chắc chắn còn có tồn tại mạnh hơn." "Vậy Tiêu sư huynh thì sao?" Diệp Hiên kinh ngạc hỏi. "Ta tự có cách thoát thân, không cần các ngươi giúp đỡ." Tiêu Lăng Vũ thản nhiên nói. "Chúng ta không thể bỏ lại ân công

mà tự mình chạy trốn, muốn đi thì cùng đi, cho dù có chết, ít nhất cũng chết cùng nhau." Diệp Hiên lắc đầu nói. "Haizz!" Tiêu Lăng Vũ hít sâu một hơi, nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta cùng đi thôi." Diệp Hiên tuy tuổi còn trẻ đã có cảnh giới Niết Bàn, nhưng suy cho cùng cũng chỉ có một mình, hai người họ muốn thoát khỏi hư ảnh khổng lồ kia, căn bản là khó như lên trời.

Tốc độ di chuyển của hư ảnh cực nhanh, trong nháy mắt đã đuổi kịp bọn họ, mà những ngón tay khổng lồ của hư ảnh đã chụp về phía Tiêu Lăng Vũ.

Tiêu Lăng Vũ lập tức lấy ra Ngân Nguyệt Đoạn Đao, dốc sức chém vào cổ tay của hư ảnh đó.

Keng!!

Ngân Nguyệt Đoạn Đao chém trúng cổ tay khổng lồ, vậy mà chỉ chém ra một vết xước nhỏ.

Tuy nhiên, hư ảnh đó cũng ngừng di chuyển, chỉ đứng yên trong hư không. "Pháp bảo lợi hại thật, lại có thể chém bị thương cổ tay của ta!" Gương mặt của hư ảnh lộ ra vẻ chấn động, sau đó mới nói: "Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?" Tiêu Lăng Vũ không trả lời, mà tế ra Hỗn Độn Phổ.

Hỗn Độn Phổ vừa hiện ra, một luồng sức mạnh thôn phệ cổ xưa liền trào dâng, trong khoảnh khắc đã khiến hư ảnh kia biến mất không thấy đâu. "Tiêu ca ca, vừa rồi đó là thứ gì vậy?" Diệp Hiên không nhịn được mở miệng hỏi. "Chắc là một loại phân thân do thần thông nào đó ngưng tụ ra." Tiêu Lăng Vũ cất Hỗn Độn Phổ đi rồi nói: "Ta đưa đệ đi tìm phụ mẫu." Diệp Hiên gật đầu, đi theo Tiêu Lăng Vũ vào trong Tiêu Dao Thành.

Đi dạo trong Tiêu Dao Thành một lúc lâu, Tiêu Lăng Vũ cũng không tìm được cha và mẹ của Diệp Hiên.

Tiêu Lăng Vũ lại biết một nơi gọi là Tiêu Dao Tông, Tiêu Dao Tông đó là một trong tám đại phân nhánh dưới trướng Tiêu Dao Cung. "Tiêu sư huynh, chúng ta vẫn nên tìm đường khác thôi." Diệp Hiên nhíu mày trầm ngâm một lát rồi nói: "Tiêu Dao Cung có cường giả Niết Bàn kỳ tọa trấn, chúng ta không thể báo thù được họ, hơn nữa, Tiêu Dao Cung có chín vị cường giả Niết Bàn kỳ, các tu sĩ khác còn nhiều hơn." Tiêu Lăng Vũ nói: "Đệ cứ đưa ta đến Diệp gia của các ngươi xem thử, biết đâu ở đó có manh mối, hoặc có lẽ phụ mẫu của đệ đang ở đó." Diệp Hiên do dự một lát rồi cũng đồng ý, sau đó dẫn Tiêu Lăng Vũ đi về hướng tây nam.

Ngọn núi bên ngoài Tiêu Dao Thành vốn thuộc về một con yêu thú cự mãng, con cự mãng đó đã chết vô số năm tháng, nhưng dãy núi này vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc nó còn sống, chỉ là những ngọn núi xung quanh đã bị gọt đi một tầng, tạo thành một vùng lòng chảo bằng phẳng rộng lớn.

Tiêu Lăng Vũ đứng trên đỉnh núi, nhìn ra xa những con sông, ngọn núi, trong đầu hồi tưởng lại những năm tháng từng sống ở đây.

Từng ở nơi này, Tiêu Lăng Vũ cũng được coi là kẻ hô mưa gọi gió, tung hoành ngang dọc, mà nay lại trở thành tù nhân.

Diệp Hiên dẫn Tiêu Lăng Vũ đi vòng quanh cả dãy núi nửa vòng, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì đặc biệt. "Chẳng trách mẹ ta nói nơi này có một bí mật, họ cảm thấy vị lão tổ kia của Tiêu Dao Cung có thể sẽ đến đây tìm bảo vật." Diệp Hiên lắc đầu, thở dài: "Tiếc là họ đều đoán sai rồi, vị lão tổ kia đã sớm chết rồi, ông ta đến đây chỉ để giết những tu sĩ dám sỉ nhục ông ta thôi." "Các ngươi làm sao mà chọc phải Tiêu Dao Cung?" Tiêu Lăng Vũ nhíu mày hỏi. "Là đệ tử Tiêu Dao Cung ra tay bắt nạt chúng ta trước, bọn họ chặn chúng ta trong sơn cốc, dùng thủ đoạn hèn hạ ép chúng ta giao ra dược liệu thu được..." Diệp Hiên kể lại trải nghiệm của mình, cuối cùng nói: "Tiêu Dao

Cung quá bá đạo, bọn họ ngay cả mộ tổ của Diệp gia chúng ta cũng đào lên, người của Diệp gia chúng ta không cam chịu nhục, nên đã liều chết phản kháng, phụ mẫu ta để yểm hộ ta rút lui, đã toàn bộ chiến tử, sau khi họ chết, ta lại giết thêm hai vị đệ tử Tiêu Dao Cung mới thoát ra khỏi vòng vây, nhưng thực lực của ta quá yếu, cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự truy đuổi của bọn họ." "Haizz!" Tiêu Lăng Vũ thở dài một tiếng, vỗ vai Diệp Hiên, an ủi: "Đừng buồn, cha mẹ đệ đều rất yêu thương đệ, họ hy vọng đệ có thể vực dậy, tái thiết Diệp gia, và ta tin rằng, sẽ có một ngày đệ sẽ báo thù cho họ." "Con biết, Tiêu ca ca huynh cũng phải sống tốt." Diệp Hiên nghiêm túc nói. "Ừ." Tiêu Lăng Vũ gật đầu đáp một tiếng, rồi dẫn Diệp Hiên ngự kiếm rời đi.

Bay được ba ngàn dặm, Diệp Hiên mới lại mở miệng hỏi: "Tiêu sư huynh, chúng ta nên đi đâu đây?" Tiêu Lăng Vũ nói: "Ta cũng không biết, nhưng ta định đến gần Vạn Cổ Thành xem tình hình trước." Diệp Hiên gật đầu nói: "Ta cũng định như vậy, Vạn Cổ Thành đó là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất của Tiêu Dao Thành, nghe nói trong Tiêu Dao Thành có rất nhiều kỳ trân dị bảo, nếu vận may đủ tốt, còn có thể tìm được một số binh khí và đan dược rất lợi hại." "Tiêu ca ca yên tâm, ta có cách kiếm tiền." Diệp Hiên khẽ nheo mắt, vẻ mặt có chút quỷ dị nói: "Huynh đợi ta một lát." Nói xong, Diệp Hiên hóa thành một luồng sáng lao xuống lòng đất.

Khoảng nửa tuần trà trôi qua, Diệp Hiên đột nhiên chui lên khỏi mặt đất, hắn lấy ra một viên tinh thạch to bằng nắm tay, nói với Tiêu Lăng Vũ: "Tiêu sư huynh, đây là linh thạch, là một loại tiền tệ rất cao cấp, chỉ cần huynh đồng ý gia nhập Tiêu Dao Tông, các đệ tử trong Tiêu Dao Tông đều sẽ phát nhiệm vụ treo thưởng, huynh có thể đến lĩnh linh thạch, đổi lấy tài nguyên tu luyện." Tiêu Lăng Vũ lắc đầu nói: "Ta vẫn thích tự mình kiếm tiền hơn, chúng ta cứ đến Vạn Cổ Thành

trước đi." Diệp Hiên không miễn cưỡng, hắn cất tinh thạch đi, cùng Tiêu Lăng Vũ ngự kiếm hướng về Tiêu Dao Thành. "Tiêu ca ca, Tiêu Dao Tông đó là thế lực gì vậy?" Trên đường, Diệp Hiên hỏi. "Tiêu Dao Tông ở Tiêu Dao Thành chỉ có ba vị trưởng lão Niết Bàn kỳ, họ đều họ Tần, nhưng không sống trong thành, họ ẩn cư trong núi rừng ngoại ô thành." Tiêu Lăng Vũ giải thích một câu.

Tiêu Dao Thành cách ngọn núi đó không quá xa, với độn thuật của Tiêu Lăng Vũ, chỉ mất một bữa cơm là đã đến Tiêu Dao Thành.

Tiêu Dao Thành là chủ thành duy nhất trong Tiêu Dao Thành, chiếm diện tích khá rộng, quy mô có thể sánh với hoàng triều của phàm tục.

Bên ngoài cổng Tiêu Dao Thành là một thảo nguyên rộng lớn, ở cuối thảo nguyên có mấy tòa các lầu kiểu cung điện khổng lồ, bên cạnh mấy tòa các lầu đó còn có một dãy nhà, giống như doanh trại đồn trú của Tiêu Dao Cung.

Chương 690

Tiêu Lăng Vũ và Diệp Hiên bay thẳng về phía khu nhà đó. "Hai người các ngươi là ai, dám tự tiện xông vào Tiêu Dao Cung?" Khi Tiêu Lăng Vũ và Diệp Hiên bay đến khu nhà đó, sáu nam tử trẻ tuổi mặc đồng phục từ một ngôi nhà bay ra, chặn trước mặt hai người.

Tiêu Lăng Vũ liếc nhìn sáu nam tử kia, rồi chắp tay ôm quyền, nói: "Hai người chúng ta là tán tu, muốn đầu quân cho Tiêu Dao Cung, cầu kiến lão tổ quý phái." "Hừ!" Một trong số đó, một nam tử lớn tuổi hơn khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiêu Dao Cung là nơi nào, há để đám tán tu các ngươi tùy tiện gia nhập?

Cút đi, nếu không ta sẽ không khách khí với các ngươi!" Tiêu Lăng Vũ thản nhiên nói: "Nếu chúng ta nhất quyết muốn vào thì sao?" Sáu nam tử kia nhìn nhau một cái rồi đồng loạt tế ra binh khí của mình, phát động tấn công về phía hai người Tiêu Lăng Vũ. "Nếu các ngươi muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi!" Khóe miệng Tiêu Lăng Vũ nhếch lên một nụ cười lạnh như băng, rồi vung tay áo, sáu cây trường mâu gào thét bay ra, tức thì đánh bay sáu người.

Mấy vị nam tử này tuy tu vi còn nông cạn, nhưng đều là cảnh giới Thần Vương, trong mắt tu sĩ bình thường, họ đã được coi là cao thủ, nhưng trước mặt Tiêu Lăng Vũ lại chẳng đáng nhắc tới. "Ngươi... sao ngươi lại có tu vi Thần Quân cảnh?" Nam tử lớn tuổi vừa nói chuyện mặt mày kinh hoảng nói: "Ngươi đừng giết người vô tội, nếu không ngươi sẽ không ra khỏi được Tiêu Dao Thành!" "Ngươi đang uy hiếp ta sao?" Tiêu Lăng Vũ ánh mắt lộ ra hung quang chất vấn: "Nếu ngươi đã không biết điều như vậy, vậy để ta tiễn ngươi lên đường!" Nam tử lớn tuổi nghiến răng nói: "Ta là đệ tử Tiêu Dao Tông, nếu ngươi giết ta, Tiêu Dao Tông của ta nhất định sẽ không chết không thôi với

ngươi!" Tiêu Lăng Vũ nheo mắt hỏi: "Các ngươi là môn hạ của vị trưởng lão nào của Tiêu Dao Tông?" Nam tử lớn tuổi ưỡn ngực nói: "Sư tôn của ta là chưởng giáo Tiêu Dao Tông, nếu ngươi không sợ sư tôn ta truy sát, thì cứ giết ta đi." Tiêu Lăng Vũ lạnh lùng lắc đầu, nói: "Nếu sư tôn ngươi truy sát ta, ngươi cũng phải chết." Nam tử lớn tuổi khinh thường nói: "Chỉ bằng ngươi cũng xứng sao?" Tiêu Lăng Vũ lười nói nhảm, hắn đưa tay phải ra hư không một trảo, nam tử lớn tuổi liền bay đến trước mặt hắn.

Ngay sau đó, cánh tay trái của Tiêu Lăng Vũ đột ngột duỗi ra, bóp lấy cổ nam tử kia, rồi nhấc bổng hắn lên.

Tiêu Lăng Vũ không dùng bất kỳ kỹ xảo hay thủ đoạn nào, hoàn toàn dựa vào sức mạnh thể xác đơn thuần, vì vậy sau khi bị bóp cổ, mặt nam tử kia đỏ bừng, mắt lồi ra, cả khuôn mặt như biến dạng méo mó.

Diệp Hiên thấy cảnh này, sắc mặt đột biến, vội hét lên: "Đừng giết hắn." Tiêu Lăng Vũ buông nam tử trẻ tuổi ra, nam tử kia ngã xuống như một cây hành.

Nam tử lớn tuổi ngã xuống đất, ho sặc sụa, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại. "Các ngươi... các ngươi dám giết hại đệ tử Tiêu Dao Tông, sư phụ ta tuyệt đối không tha cho các ngươi!" Nam tử lớn tuổi giận dữ nhìn Tiêu Lăng Vũ, gầm lên. "Ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi là người thế nào của Tiêu Dao Tông?" Tiêu Lăng Vũ trầm giọng quát hỏi. "Ta... ta là..." Nam tử trẻ tuổi vừa mở miệng đã bị Diệp Hiên ngắt lời, Diệp Hiên trách mắng: "Tiêu sư huynh đang giúp ngươi, ngươi đừng có hồ đồ dây dưa." "Ngươi câm miệng cho ta!" Nam tử lớn tuổi quay sang trừng mắt với Diệp Hiên, quát: "Danh hiệu đệ tử Tiêu Dao Tông chúng ta, há là ngươi có thể tùy tiện gọi?

Ngươi có biết không, danh húy của sư tôn ta, vang danh khắp Nam

Hoang!" "Ồ?" Tiêu Lăng Vũ hứng thú hỏi: "Xin hỏi sư tôn của ngươi tên là gì?" "Ta... sư tôn ta tên là Tần Minh Phong, là siêu cấp cường giả Thiên Kiếp hậu kỳ!" Nam tử lớn tuổi đầy tự tin đáp. "Tần Minh Phong, ha ha, ta nhớ rồi." Tiêu Lăng Vũ gật đầu, rồi nhướng mày với nam tử trẻ tuổi kia, nói: "Nói cho ta biết, Tần Minh Phong đang bế quan ở đâu?" "Hừ, ngươi đừng hòng biết, nếu các ngươi giết ta, Tần sư bá chắc chắn sẽ báo thù cho ta." Nam tử trẻ tuổi ngạo mạn đáp. "Vậy được thôi, ta phế công lực của ngươi trước, rồi ném ngươi ra ngoài tường thành Tiêu Dao Thành cho dã thú ăn!" Tiêu Lăng Vũ lạnh lùng nói một câu, ngay sau đó liền một chỉ điểm vào giữa trán nam tử trẻ tuổi.

Nam tử trẻ tuổi còn chưa kịp kêu thảm đã rơi vào trạng thái hôn mê, Tiêu Lăng Vũ thi triển bí thuật sưu hồn, thu được mọi thông tin.

Tần Minh Phong quả thực là chưởng giáo chân nhân của Tiêu Dao Tông, tu vi ở cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Tiêu Lăng Vũ lại không cảm thấy đối phó với Tần Minh Phong khó khăn gì. "Chúng ta đến phía bắc thành đi!" Cất nam tử trẻ tuổi đang hôn mê vào nhẫn trữ vật, Tiêu Lăng Vũ dẫn Diệp Hiên tiếp tục đi về phía bắc thành.

Phía bắc thành là khu vực cốt lõi của Tiêu Dao Cung, cũng là nơi Tiêu Dao Cung chiêu mộ tu sĩ.

Ở đó có rất nhiều tán tu tập trung, họ đều khao khát được gia nhập Tiêu Dao Cung, không chỉ vì họ có cơ hội nhận được thần phẩm pháp bảo và tiên thuật thần thông do Tiêu Dao Tông ban tặng, mà còn vì Tiêu Dao Tông có nguồn thần tinh cực kỳ phong phú cho họ tu luyện.

Bất kể là tông môn nào, thần tinh luôn là thứ quan trọng nhất, nó có thể khiến tu sĩ tu luyện chăm chỉ hơn, cũng có thể giúp tu sĩ vượt qua Thần Vương lôi kiếp với tỷ lệ thành công cao hơn.

Tất nhiên, Tiêu Dao Tông dù sao cũng là thế lực nhất lưu, tài nguyên của nó chắc chắn rất dồi dào, chỉ là Tiêu Dao Tông rất ít khi thu nhận đệ tử.

Còn về Tần Minh Phong, hắn là trưởng lão của Tiêu Dao Tông, ngày thường phụ trách chiêu mộ tán tu và bảo vệ Tiêu Dao Thành, chức trách thực tế của hắn tương đương với một tổng quản của Tiêu Dao Tông.

Tiêu Lăng Vũ và Diệp Hiên đến phía bắc thành, phát hiện tán tu ở đây rất đông, nhưng không ai dám gây khó dễ cho hai người.

Sau khi hai người ổn định chỗ ở trong một khách sạn, Diệp Hiên liền lấy ra một viên truyền tấn châu gửi tin tức, báo cho biết mình đã tìm được tung tích của Tiêu Lăng Vũ, hy vọng Tiêu Dao Tông có thể nhanh chóng cử cao thủ đến chi viện.

Nửa canh giờ sau, một lão giả tóc bạc da mồi mặc áo trắng, dẫn theo một đám tu sĩ vội vã chạy đến, ông ta chính là chưởng giáo Tiêu Dao Tông Tần Minh Phong. "Tần chưởng giáo, ngài đã đến!" Nam thanh niên kia cung kính hành lễ. "Ngươi lui ra đi, chuyện còn lại giao cho vi sư tự mình xử lý." Tần Minh Phong phất tay ra hiệu.

Sau khi nam thanh niên lui xuống, Tần Minh Phong nhíu mày, hỏi: "Tiểu hữu, các ngươi đến Tiêu Dao Cung của ta có việc gì?" Tiêu Lăng Vũ đáp: "Ta nghe nói ái đồ của Tần chưởng giáo, Tần Minh Vũ, bị ta phế đan điền rồi vứt ở ngoài Tiêu Dao Thành này, đặc biệt đến bái kiến Tần chưởng giáo, mong Tần chưởng giáo có thể cho ta một lời giải thích." Tần Minh Phong nói: "Ngươi làm bị thương ái đồ của ta, lại còn vứt ái đồ của ta ra ngoài thành, ngươi còn cần ta cho ngươi lời giải thích sao?" Tiêu Lăng Vũ nhún vai nói: "Tần chưởng giáo hiểu lầm ta rồi, ban đầu Tần Minh Vũ ức hiếp người lương thiện, tàn nhẫn độc ác, ta không vừa mắt hắn, nên mới đánh bại hắn, phế đi đan điền

của hắn, bây giờ hắn lại muốn giết hại ta, ta không trực tiếp giết hắn đã là nể mặt lắm rồi, nếu ngươi không cho ta lời giải thích, vậy ta chỉ có thể tự mình đi tìm chân tướng." Tần Minh Phong nheo mắt nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Vũ một lúc, hỏi: "Ngươi là ai?" Tiêu Lăng Vũ đáp: "Văn bối Tiêu Lăng Vũ." Tần Minh Phong nói: "Ngươi có nhận ra Tiêu Dao Lệnh không?" Tiêu Lăng Vũ lắc đầu, nói: "Văn bối không biết." Tần Minh Phong nói với giọng đầy ẩn ý: "Tiêu Dao Tông có ba ngàn đệ tử, mỗi vị đệ tử đều có Tiêu Dao Lệnh trong tay.

Nếu ngươi là đệ tử Tiêu Dao Tông, thì không nên không biết Tiêu Dao Lệnh.

Bất kể ngươi từ đâu đến, ngươi đã là đệ tử Tiêu Dao Tông, ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không ta đảm bảo cho ngươi không chịu nổi đâu!" "Ngươi nghĩ ta sẽ bó tay chịu trói sao?" Tiêu Lăng Vũ hỏi ngược lại. "Hừ!

Ngươi không phải là đối thủ của ta, nếu ngươi muốn chạy trốn, chỉ cần rời khỏi phạm vi Tiêu Dao Thành thì coi như ngươi thắng.

Nhưng nếu ở lại đây đối địch với ta, kết quả e là không mấy lạc quan, ngươi vẫn nên sớm từ bỏ đi, kẻo phải chịu nỗi khổ da thịt." Tần Minh Phong nhàn nhạt nói.

Tiêu Lăng Vũ tuy không rõ Tiêu Dao Lệnh đại diện cho ý nghĩa gì, nhưng cũng đoán Tiêu Dao Lệnh chắc là một loại biểu tượng nào đó của Tiêu Dao Tông. "Xin lỗi, ta không phải là kẻ tham sống sợ chết, ta đến đây để đòi lại công đạo, Tiêu Dao Tông các ngươi phải cho ta một lời giải thích hợp lý!" Tiêu Lăng Vũ kiên quyết nói. "Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bản tọa." Tần Minh Phong vừa dứt lời, liền một chưởng đánh về phía Tiêu Lăng Vũ, một luồng uy thế mênh mông, xen lẫn sức mạnh hủy diệt nồng nặc, ầm ầm cuốn tới.

Một chưởng này, uy thế ngút trời, cho dù là tu sĩ Thần Quân kỳ

bình thường, e rằng cũng không chịu nổi.

Nhưng Tiêu Lăng Vũ không hề sợ hãi, hắn tế ra Hồng Mông Huyền Hoàng Đỉnh, thúc giục nó chặn trước người.

Bùm!

Ngay khoảnh khắc chưởng ấn đánh trúng Hồng Mông Huyền Hoàng Đỉnh, Tiêu Lăng Vũ liền bị một luồng sức mạnh khổng lồ đẩy lùi mấy trượng, nhưng hắn vẫn đứng vững không nhúc nhích. "Hửm?" Tần Minh Phong khá ngạc nhiên, hắn không ngờ một chưởng toàn lực của mình lại không làm gì được tên nhóc trẻ tuổi này.

Sau khi Tiêu Lăng Vũ đứng vững, lập tức vận chuyển Hỗn Độn Ma Quyền, một quyền đấm về phía đầu Tần Minh Phong.

Tần Minh Phong cũng không né tránh, giơ tay đón lấy cú đấm của Tiêu Lăng Vũ.

Bùm!

Tiêu Lăng Vũ bị chấn bay ra ngoài. "Ồ?" Tần Minh Phong hiển nhiên cũng kinh ngạc không thôi. "Ta thật muốn xem ngươi rốt cuộc có gì lợi hại!" Tần Minh Phong quát khẽ một tiếng, lại một chưởng nữa đánh về phía Tiêu Lăng Vũ.

Tiêu Lăng Vũ vung quyền nghênh chiến.

Bùm!

Bùm!

Bùm! ...

Tiêu Lăng Vũ dựa vào Hỗn Độn Huyền Hoàng Đỉnh để cứng rắn đối đầu với chưởng giáo Tiêu Dao Tông Tần Minh Phong.

Tiêu Lăng Vũ không chỉ có thân thể sánh ngang với Cửu Chuyển Tán Tiên, mà trong cơ thể còn chứa năm con đường hư không cổ xưa,

nếu xét về khả năng phòng ngự thể xác đơn thuần, tuyệt đối không thua kém tu sĩ Cửu Chuyển Tán Tiên hậu kỳ.

Tiêu Lăng Vũ liên tục bị Tần Minh Phong đánh bay, nhưng hắn không hề bị thương tổn gì. "Tần chưởng giáo quả nhiên thực lực phi phàm." Sau khi Tiêu Lăng Vũ đứng vững, chắp tay nói.

Tần Minh Phong cười lạnh vài tiếng, hỏi: "Các hạ thật không đơn giản, ngươi rốt cuộc đến từ đâu?" Tiêu Lăng Vũ khẽ trầm ngâm, nói: "Vãn bối đến từ Thương Khung Tinh." Tần Minh Phong gật đầu nói: "Thì ra là tu sĩ đến từ Thương Khung Tinh, chẳng trách ngươi lại có Hỗn Độn Ma Khí." Tiêu Lăng Vũ lắc đầu, nói: "Vãn bối chỉ có Hỗn Độn Ma Anh, còn chưa thai nghén ra Nguyên Anh." Tần Minh Phong nghi hoặc hỏi: "Vậy sao thân thể của ngươi lại mạnh mẽ như vậy?" Tiêu Lăng Vũ thản nhiên đáp: "Vãn bối có một thân thể khôi lỗi, thân thể của khôi lỗi đó cực mạnh." Tần Minh Phong gật đầu, nói: "Ngươi quả thực đến từ Thương Khung Tinh." Tiêu Lăng Vũ nói: "Lần này ta mạo muội đến thăm, mong Tần chưởng giáo có thể giúp ta tìm được Minh Vũ." Tần Minh Phong trầm tư một lát, nói: "Minh Vũ quả thực bị người làm bị thương, nhưng hắn hiện tại chưa chết.

Ngươi theo ta đến đây, ta đưa ngươi đi tìm hắn." Nói xong, Tần Minh Phong liền đi về phía tầng trên cùng của các lầu. "Đợi đã, ta muốn dẫn theo mấy người bạn cùng đi." Tiêu Lăng Vũ nhắc nhở.

Tần Minh Phong không phản đối, dẫn theo Diệp Hi, Triệu Long, Khương Lam Thường và mẹ của Diệp Hi, cùng nhau lên tầng trên cùng.

Trên tầng trên cùng có một cánh cửa gỗ, trên cửa có một lá bùa vàng, trông giống như một trận pháp cấm chế.

Tần Minh Phong lấy ra Tiêu Dao Lệnh, dán vào bên phải lá bùa vàng.

Ong!!

Cửa gỗ đột nhiên mở ra, bên trong lại là một thế giới khác.

Tần Minh Phong bước vào trước, rồi quay người đóng cửa gỗ lại. "Chúng ta vào đi." Tần Minh Phong nói với mấy người phía sau.

Diệp Hi do dự một chút, rồi cũng theo vào trong cửa. "Các ngươi cũng vào đi." Tần Minh Phong nói với Triệu Long và những người khác.

Diệp Hi và những người khác lần lượt vào phòng.

Trong phòng có bốn chiếc ghế, một bàn cờ, một ấm trà, một miếng ngọc bài đen trắng, ngoài ra không có bất kỳ trang trí thừa thãi nào. "Ngồi xuống nói chuyện." Tần Minh Phong chỉ vào hai chiếc ghế bên cạnh.

Mọi người nghe lời ngồi xuống, Tiêu Lăng Vũ và Diệp Hi tự nhiên ngồi cạnh nhau, những người khác lần lượt ngồi ở hai bên trái phải. "Các ngươi muốn tìm ta giúp đỡ, ta tự nhiên sẽ dốc hết sức, nhưng ta hy vọng các ngươi thể hiện thành ý ra một chút, ví dụ như linh châu hoặc tinh hạch, dù sao Tiêu Dao Tông chúng ta từ rất lâu trước đây đã có quy định, không được tự ý thu nhận bất kỳ người hoặc vật phẩm nào, càng không cho phép dùng linh châu tinh hạch để đổi lấy bảo vật." Tần Minh Phong mặt mày bình tĩnh nói. "Tần chưởng giáo, lời nói vừa rồi của ta ngài cũng đã nghe thấy, vãn bối không biết đệ tử quý tông đã làm gì, nên không có linh châu hay tinh hạch." Tiêu Lăng Vũ lắc đầu nói. "Nếu ngươi không hiểu, ta sẽ giảng cho ngươi nghe." Tần Minh Phong thở dài một tiếng, nói: "Đứa trẻ Minh Vũ này, thiên phú cực tốt, lại chăm chỉ cần cù, là thiên tài xuất chúng nhất của Tiêu Dao Tông trong một triệu năm qua.

Tính cách nó kiêu ngạo cuồng vọng, luôn thích cầm kiếm gây họa, gây chuyện, đây là điều ta không muốn thấy." Tần Minh Phong gật

đầu, nói: "Ta quả thực biết.

Nhưng, đó chỉ là lỗi nhỏ, không đáng kể, Tiêu Dao Tông của ta lịch sử lâu đời, không biết đã phạm bao nhiêu sai lầm lớn, cũng không thiếu lần này." Tiêu Lăng Vũ nói: "Tần chưởng giáo nói rất có lý, ta cũng đồng ý." Diệp Hi lại nói: "Tần sư thúc, Minh Vũ là đệ tử thân truyền của ngài, chẳng lẽ ngài trơ mắt nhìn hắn bị bắt sao?" Tần Minh Phong nói: "Minh Vũ là đệ tử thân truyền của ta, ta đương nhiên sẽ không nhìn hắn gặp nạn, nhưng, tổ huấn của Tiêu Dao Tông đặt ở đó, chúng ta không thể vi phạm, chỉ có ta đột phá đến Thần Đế cảnh giới, Tiêu Dao Tông mới có thể trở lại đỉnh phong.

Mà ta đột phá Thần Đế cảnh giới cần tài nguyên và công đức khổng lồ, những thứ này, ta có thể yêu cầu từ Tiêu Dao Tông các ngươi, chỉ cần các ngươi cho ta báo đáp tương ứng giá trị, ta không ngại bán mạng cho Tiêu Dao Tông, nhưng tình hình hiện tại là, ta căn bản không biết làm thế nào để đột phá, càng đừng nói là giúp Minh Vũ thoát khỏi khốn cảnh, hiện tại ta chỉ có thể giúp các ngươi tra ra tung tích của hung thủ." Diệp Hi nghiến răng nghiến lợi nói: "Tần sư thúc, chẳng lẽ ngài thật sự nhẫn tâm nhìn Minh Vũ bị bắt sao?" Tần Minh Phong trầm mặc một lúc rồi nói: "Tu vi của ta đã trì trệ nhiều năm, muốn đột phá đến Thần Đế hậu kỳ, không trả giá cực cao, thì căn bản là không có hy vọng, nên ta không muốn vì cứu Minh Vũ mà trì hoãn cơ hội thăng cấp của mình, các ngươi đi đi." Diệp Hi nói: "Nếu văn bối không đi thì sao?" Tần Minh Phong nheo mắt nói: "Nếu các ngươi chấp mê bất ngộ, ta cũng không ngại giết các ngươi." Tiêu Lăng Vũ vội vàng ngăn Diệp Hi lại, nói: "Thôi bỏ đi, nếu Tần chưởng giáo không muốn giúp chúng ta, vậy chúng ta rời đi là được." Nói xong câu đó, hắn liền kéo tay Diệp Hi, đi trước về phía cầu thang.

Tần Minh Phong không ngăn cản, chỉ là khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Ra khỏi phòng, Tiêu Lăng Vũ liền dẫn theo Diệp Hi và Triệu Long ba người nhanh chóng rời khỏi Tiêu Dao Thành.

Trong một thôn trang gần Tiêu Dao Thành, sau khi bốn người ổn định chỗ ở, Diệp Hi lo lắng nói với Tiêu Lăng Vũ: "Tiêu ca ca, chúng ta cứ thế này bỏ mặc Minh Vũ sao?" Tiêu Lăng Vũ nhíu mày nói: "Nếu Tần Minh Phong chịu giúp đỡ, chúng ta cho dù liều chết cũng phải cứu Minh Vũ, tiếc là ông ta không có ý định đó, chúng ta vẫn nên tìm cách làm rõ chuyện xảy ra ở Tiêu Dao Tông, rồi mới tính tiếp." Triệu Long lại lo lắng nói: "Minh Vũ tuy kiêu ngạo hống hách, nhưng hắn dù sao cũng là đệ tử thân truyền của chưởng giáo, nếu chưởng giáo không quan tâm đến hắn, e là hắn sẽ chết trong tay kẻ địch." Khương Lam lắc đầu, nói: "Ta cảm thấy chưởng giáo sẽ không bỏ mặc, chúng ta hiện tại chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được." Diệp Hi nói: "Chúng ta vẫn nên nghĩ cách, để Tần chưởng giáo thay đổi ý định." Tiêu Lăng Vũ nói: "Không thể vội vàng, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn." Diệp Hi gật đầu, nói: "Được thôi, cứ làm theo ý Tiêu ca ca, chúng ta hiện tại còn chưa có tư cách để mặc cả với chưởng giáo." Trong mắt Diệp Hi, Tần Minh Phong là siêu cấp cường giả Thần Vương trung kỳ, tuyệt đối không phải là người họ có thể lay chuyển, ít nhất hắn không có tự tin có thể thoát khỏi tay cường giả Thần Vương trung kỳ.

Sau khi năm người Tiêu Lăng Vũ ở lại, trong Tiêu Dao Tông lại dấy lên một trận sóng gió.

Minh Vũ ở Tiêu Dao Tông là một tên đầu sỏ nổi tiếng, hơn nữa còn là loại đầu sỏ trời không sợ đất không sợ, bất kể là ai, chỉ cần chọc giận hắn, hắn chắc chắn sẽ tìm mọi cách báo thù.

Tuy nhiên, thiên phú tu luyện của Minh Vũ cực tốt, hắn ở tuổi hai mươi đã đạt đến Niết Bàn sơ kỳ, trong vài ngàn năm ngắn ngủi, hắn đã đột phá đến Niết Bàn hậu kỳ.

Nhưng vào nửa năm trước, Minh Vũ lại lén lút lẻn vào sơn cốc cất giữ linh châu tinh hạch của Tiêu Dao Tông trộm đi bảy viên, sau đó ung dung bỏ đi, không chỉ phá hủy linh châu tinh hạch trong kho báu, mà còn cướp đi một kiện thượng phẩm linh bảo trân quý của Tiêu Dao Tông.

Các trưởng lão có mặt ngày hôm đó, bao gồm cả Tần Minh Phong, lại không hề hay biết, cho đến một buổi sáng nửa năm sau, có người phát hiện thi thể của Minh Vũ, Tiêu Dao Tông mới vỡ lẽ, toàn phái xuất động tìm kiếm Minh Vũ.

Tần Minh Phong là một người cực kỳ cẩn thận, sau khi phát hiện con trai mình chết, liền lập tức liên hệ với tông chủ Tiêu Dao Tông.

Tông chủ Tiêu Dao Tông lập tức dẫn một nhóm cường giả đến điều tra, nhưng họ tìm khắp Tiêu Dao Tông cũng không tìm được manh mối gì của Minh Vũ.

Tông chủ Tiêu Dao Tông ngay tại chỗ nổi trận lôi đình, ném thi thể Minh Vũ vào hố lửa thiêu cháy.

Tuy nhiên, một câu nói của Minh Vũ trước khi chết lại khiến tất cả các trưởng lão nghi ngờ, hắn nói mình bị oan, và để lại một lá thư.

Nội dung đại khái của lá thư là hắn trộm bảy viên linh châu tinh hạch, căn bản là không tồn tại, hắn cũng không biết chúng ở đâu, hắn chỉ muốn mượn kiện thượng phẩm linh bảo này để nâng cao tu vi mà thôi.

Một phần khác của lá thư nói rằng Minh Vũ đang tìm kiếm sự che chở của Tiêu Dao Tông, hắn hy vọng Tiêu Dao Tông có thể cử người hỗ trợ tìm kiếm bảy viên linh châu tinh hạch, còn hắn nợ Tiêu Dao Tông, sau này sẽ trả lại gấp bội.

Cha mẹ Minh Vũ cũng từng khuyên giải Minh Vũ, hy vọng hắn

đừng gây rối nữa, nhưng Minh Vũ căn bản không nghe, thậm chí còn mắng chửi họ, lời lẽ rất gay gắt, cuối cùng ép họ phải ôm hận bỏ nhà ra đi.

Cao tầng Tiêu Dao Tông sau khi thương lượng rất lâu đã quyết định để Tần Minh Phong ra mặt tìm kiếm Minh Vũ, và để Minh Vũ gia nhập vào đội tìm kiếm bảo vật, nhưng Minh Vũ căn bản không đồng ý, thế là một trận tàn sát đẫm máu diễn ra, kết cục là Minh Vũ thảm bại, bị giam cầm.

Trong Tiêu Dao Tông, Minh Vũ cũng là một thiên tài kiệt xuất được nhiều người kính trọng, chỉ là vị thiên tài này quá kiêu ngạo hống hách, coi trời bằng vung, đắc tội với không ít người, cũng chuốc lấy không ít kẻ thù. "Haizz!" Diệp Hi cảm thấy vô cùng tiếc nuối mà thở dài một tiếng, nói: "Nếu hắn thật sự bị oan, thì hắn quá oan uổng, cha mẹ hắn chắc chắn cũng bị oan." Tiêu Lăng Vũ nói: "Có lẽ vậy, dù sao ta cũng không cho rằng Tần Minh Phong là người tốt gì." Triệu Long hỏi: "Chúng ta tiếp theo làm gì đây?" Tiêu Lăng Vũ trầm ngâm một lát, nói: "Ta lại có một đề nghị..." Những ngày tiếp theo, Tiêu Lăng Vũ dẫn theo hai người, đi dạo quanh Tiêu Dao Thành, và không ngừng dò la tin tức về Tiêu Dao Tông.

Ba người họ đều không dám đến gần Tiêu Dao Thành, dù sao Tiêu Dao Tông cũng là một môn phái nhất lưu, sức uy hiếp của nó không cần phải nghi ngờ.

Tiêu Dao Tông cách thị trấn nhỏ mà Tiêu Lăng Vũ và những người khác đang ở khá xa, nên ba người ở lại thị trấn nhỏ này ba tháng mà vẫn không có thu hoạch gì.

Tiêu Lăng Vũ và những người khác lại đổi một nơi khác để tiếp tục điều tra.

Lại mất thêm mười ngày, ba người lại đến một thị trấn nhỏ tên là

Thiên Tinh.

Thiên Tinh trấn là nơi giao thoa của mấy trăm phàm giới xung quanh Tiêu Dao Thành, nơi đây tập trung hàng trăm triệu tu sĩ và yêu thú, cũng hội tụ vô số linh nguyên liệu và bảo bối.

Theo lời Diệp Hi kể, Tiêu Dao Tông cứ cách một trăm năm lại tổ chức một đội tinh anh đến các phàm giới, tìm kiếm những thiên tài địa bảo hoặc dị bảo quý giá, và Tiêu Dao Tông cũng sẽ căn cứ vào thuộc tính, năm tuổi của những thiên tài địa bảo hoặc dị bảo đó mà ban thưởng tương ứng, ví dụ như một viên thượng phẩm linh châu, đủ để đổi lấy mười khối cực phẩm tiên thạch; còn như một thanh hạ phẩm thánh khí, hoặc một kiện thượng phẩm linh bảo và những bảo vật quý giá khác, thì cần dùng nhiều cực phẩm tiên thạch hoặc cực phẩm linh bảo hơn để đổi.

Thiên Tinh trấn là nơi duy nhất trong khu vực của Tiêu Dao Thành có thượng phẩm linh châu, Tiêu Dao Tông cứ cách một trăm năm lại đến đây thu mua một lượng lớn thượng phẩm linh châu.

Thượng phẩm linh châu tuy không quan trọng bằng trung phẩm linh châu, nhưng lại rất có giá trị, Tiêu Dao Tông mỗi năm đều sẽ mua một lượng lớn vật tư từ ngoại vực, dùng để bổ sung tài nguyên tiêu hao của Tiêu Dao Tông.

Mục đích của Tiêu Lăng Vũ và ba người đến Thiên Tinh trấn là để nhân lúc Tiêu Dao Tông thu mua vật tư mà đục nước béo cò, đoạt lại bảy viên linh châu tinh hạch bị Minh Vũ lấy đi.

Tiêu Dao Tông là một môn phái nhất lưu, hơn nữa thực lực hùng hậu, nếu hành động lỗ mãng, tất sẽ gặp phải tai họa diệt môn, vì vậy, ba người chuẩn bị tiến hành vụ cướp này trong bóng tối, đợi Tiêu Dao Tông thu mua xong, rồi nhân cơ hội trà trộn vào Tiêu Dao Tông.

Trong thời gian Tiêu Dao Tông thu mua, Tiêu Lăng Vũ và những

người khác luôn ẩn nấp bên ngoài Thiên Tinh trấn, chờ đợi người của Tiêu Dao Tông xuất hiện.

Ngày hẹn đã nhanh chóng đến, một nhóm cường giả Tiêu Dao Tông hùng hổ kéo đến, có đến hơn ba ngàn người.

Quần áo của hơn ba ngàn người này đều là đồng phục, trên ngực thêu một hình kiếm màu vàng.

Bên hông của hơn ba ngàn người này đều đeo một thanh nhuyễn kiếm lóe hàn quang, trên chuôi kiếm cũng khảm từng viên bảo châu vàng rực rỡ.

Thực lực của hơn ba ngàn người này đều rất mạnh, trong đó lại có hai vị cường giả Cửu Chuyển Ngự Không cảnh, bốn vị cao thủ Bát Chuyển Niết Bàn đỉnh phong, một vị cao thủ Cửu Chuyển Ngự Không cảnh, một vị cường giả Bát Chuyển Niết Bàn đỉnh phong.

Đội hình như vậy, nhìn khắp chiến trường Thần Ma cũng được coi là mạnh mẽ, ngoài mấy đại môn phái ở phía tây bắc Vạn Cổ đại lục có thể chống lại, các thế lực khác đều rất khó làm gì được Tiêu Dao Tông.

Một đội ngũ hùng hậu như vậy tiến vào Thiên Tinh trấn, lập tức gây ra chấn động.

Chương 691

"Là Tiêu Dao Tông, không ngờ ngay cả họ cũng bị kinh động." "Nghe nói lần này là Tần phó tông chủ đích thân dẫn đội, lần này e là lại có rất nhiều cao thủ linh đan mạnh mẽ tham gia, những cường giả linh đan đó rất lợi hại đấy." "Hắc hắc, lần này Minh Vũ e là không chạy thoát được rồi, hắn có giỏi đến mấy, cũng không thể đánh lại Tần phó tông chủ được." ... ...

Hơn ba ngàn người của Tiêu Dao Tông bay thẳng đến Thiên Tinh tửu lầu.

Tiêu Dao Tông chọn thu mua vật tư ở gần Tiêu Dao Thành, là vì tường thành Tiêu Dao Thành đủ kiên cố, phòng thủ cũng nghiêm ngặt, cho dù có cường giả xông vào, cũng đừng hòng dễ dàng công phá tường thành Tiêu Dao Thành, càng đừng nói là tấn công Tiêu Dao Thành, nếu tường thành vỡ nát, cho dù tu sĩ Tiêu Dao Thành chết sạch, họ cũng sẽ không nhíu mày một cái.

Khách trong Thiên Tinh tửu lầu, thấy người của Tiêu Dao Tông đến đây, ai nấy đều né tránh. "Các ngươi xem, vị mặc cẩm bào màu xanh đó chính là Tần Minh Phong, cha mẹ hắn cũng ở đây." Có người chỉ vào Tần Minh Phong, nói nhỏ với bạn bè bên cạnh. "Ừ, cha mẹ hắn trông quả thực không bình thường lắm, sắc mặt tái nhợt, mắt đỏ ngầu." "Haizz, con trai họ phạm lỗi, trong lòng họ chắc chắn không vui." "Tần Minh Phong là công tử của phó tông chủ Tiêu Dao Tông, lần này họ chắc chắn không thoát được đâu." ... ...

Tần Minh Phong và cha mẹ mình, trong tiếng bàn tán của mọi người, đi lên tầng hai. "Tần phó tông chủ, ngài khỏe." "Tần phó tông chủ, hoan nghênh đại giá quang lâm Thiên Tinh trấn." Chưởng quỹ

tửu điếm và một lão giả vội vàng tiến lên đón, và cười ha hả chào hỏi.

Tần Minh Phong lạnh lùng gật đầu, rồi dẫn cha mẹ vào một phòng khách. "Cha, mẹ..." Vừa vào phòng khách, Minh Vũ liền không nhịn được quỳ xuống. "Con ơi, là chúng ta có lỗi với con, bây giờ chúng ta lại liên lụy đến con." Mẹ Minh Vũ khóc nức nở. "Con không trách hai người, chuyện này không liên quan đến hai người, là con đã làm sai." Minh Vũ lắc đầu nói. "Hừ!

Ta biết ngay là ngươi sẽ thoái thác trách nhiệm, ngươi nghĩ chuyện này ngươi không thừa nhận là xong sao?" Ngay lúc này, một giọng nữ trong trẻo dễ nghe truyền đến, sau đó liền có một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu vàng ngỗng, thân hình thướt tha đi vào.

Nữ tử thân hình cao ráo, da trắng như tuyết, ngũ quan tú lệ, mỗi cái nhăn mày, nụ cười đều toát lên vẻ quyến rũ.

Minh Vũ ngẩng đầu nhìn nữ tử xinh đẹp này, thản nhiên hỏi: "Ngươi là ai?" Nữ tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi không cần biết ta là ai, ngươi chỉ cần nhớ, hôm nay ta đến đây là để đòi lại công đạo cho Tiêu Dao Tông!" Ngay sau đó, cô ta lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Tần Minh Phong.

Tần Minh Phong dán ngọc giản lên trán, một lúc sau hắn mở mắt ra, lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: "Minh Vũ sư đệ đâu?" "Ngươi còn muốn giả ngốc sao?" Nữ tử chất vấn. "Không phải ta làm, ta thật sự không biết Minh Vũ đã chết." Tần Minh Phong mặt mày ngơ ngác nói. "Không cần diễn kịch nữa, ban đầu Minh Vũ sư đệ ở ngoài Tiêu Dao Thành giết chết một con hung thú mạnh mẽ sánh ngang với Độ Kiếp kỳ, lúc đó ngươi không có mặt." Nữ tử lắc đầu nói. "Cái gì?" Nghe nữ tử nhắc đến chuyện này, Tần Minh Phong không khỏi trừng mắt. "Nếu ngươi đã biết Minh Vũ sư đệ đã chết, vậy thì các ngươi cũng nên trả giá, ngoan ngoãn giao ra túi trữ vật trên người." Nữ tử lý lẽ

hùng hồn nói.

Tần Minh Phong do dự một lúc, nghiến răng nói: "Xin lỗi, trên người ta không có túi trữ vật." Nữ tử mặt mày hơi đổi, giọng điệu lạnh lùng hơn nhiều, nói: "Không có túi trữ vật, ngươi chắc hẳn mang theo không ít linh thạch chứ?

Giao linh thạch ra đây, nếu không gia đình ba người các ngươi chỉ có thể trở thành lương thực của Tiêu Dao Tông." "Ta... không có linh thạch." Tần Minh Phong lắc đầu nói. "Không có linh thạch?" Nữ tử giận dữ nói: "Ta không tin!" Ngay sau đó nữ tử vung tay bắn ra một luồng hắc mang, đánh về phía Tần Minh Phong.

Tần Minh Phong lập tức phóng ra hộ thuẫn để chống đỡ.

Rắc!

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, hộ thuẫn của hắn lại bị hắc mang của nữ tử xuyên thủng.

Nữ tử kia thấy vậy, sắc mặt đột biến, vội vàng thu hồi hắc mang. "Cái này... sao có thể?!" Nữ tử kinh hãi đến tột cùng.

Tần Minh Phong cũng đầy vẻ ngạc nhiên. "Ta không quan tâm trên người ngươi có linh thạch hay không, bây giờ gia đình ba người các ngươi lập tức giao ra túi trữ vật, nếu không các ngươi cứ chờ bị ăn thịt đi!" Nữ tử quát lớn.

Gia đình ba người của Minh Vũ nhìn nhau, đều im lặng không nói.

Thấy đối phương dường như quyết tâm muốn ăn thịt cha mẹ mình, Minh Vũ nghiến răng nói: "Chẳng phải chỉ là mấy viên thượng phẩm linh thạch thôi sao, ta cho ngươi là được." Tần Minh Phong kéo tay áo Minh Vũ, ngăn cản hắn.

Tần Minh Phong nhìn về phía nữ tử, nói: "Các ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Nữ tử nói: "Rất đơn giản, chúng ta muốn lục soát

từng nơi trên người các ngươi, nếu không có linh thạch, chúng ta sẽ giết các ngươi." Minh Vũ từ trong Càn Khôn giới lấy ra một chiếc nhẫn, ném về phía nữ tử. "Minh Vũ sư huynh!" "Không được!" Chưởng quỹ và lão giả kia đều lo lắng kêu lên. "Ta nguyện ý phối hợp!" Minh Vũ lại kiên quyết ném chiếc nhẫn về phía nữ tử. "Ha ha... ngươi cũng thức thời đấy." Nữ tử cười ha hả, đưa tay ra bắt lấy chiếc nhẫn.

Ngay khi chiếc nhẫn còn cách cô ta nửa mét, cô ta đột nhiên cảm thấy cổ mình lạnh buốt, sau đó liền phát hiện một mũi tên tỏa ra ngọn lửa màu tím đã đâm vào cổ họng mình.

Xoẹt!

Mũi tên lửa tím đột ngột nổ tung, hóa thành khói bụi màu tím khắp trời rồi biến mất vô hình.

Nữ tử ngẩn người một lúc, mới ôm cổ họng từ từ ngồi xuống. "A?!" "Tiểu thư bị giết rồi!" Trong tầng lầu vang lên tiếng kinh hô ồn ào, nhưng không ai dám xông lên giúp đỡ.

Nữ tử ôm cổ họng từ từ ngã xuống, cuối cùng không còn hơi thở, rõ ràng là đã chết.

Vèo!

Theo một tiếng xé gió, một tàn ảnh màu đen cực nhanh lướt tới, tức thì đã xuất hiện trong tầng lầu. "Ngươi... ngươi là... tông chủ Tiêu Dao Tông, Tiêu Dao tông chủ!" "Tiêu Dao tông chủ sao lại xuất hiện ở đây?" ... ...

Sự xuất hiện của Tiêu Dao tông chủ lập tức gây ra một trận sóng gió, cả đại sảnh đều sôi trào.

Tiêu Dao tông chủ mặt không biểu cảm, một chân đạp lên ngực Tần Minh Phong vừa mới đứng dậy, nhìn xuống mọi người phía

dưới, giọng nói lạnh như băng truyền khắp mọi ngóc ngách của đại sảnh. "Tông quy của Tiêu Dao Tông ta ở đâu?" Tiêu Dao tông chủ vừa nói ra lời này, mọi người đều toàn thân run rẩy, mặt mày hoảng sợ quỳ rạp xuống, nói: "Xin tông chủ thứ tội!

Chúng ta không biết chuyện này là do tông chủ phân phó..." "Lũ phế vật các ngươi, Tiêu Dao Tông nuôi các ngươi có ích gì?" Tiêu Dao tông chủ phẫn nộ gầm lên: "Các ngươi có biết không?

Minh Vũ mà ta dốc hết sức lực bồi dưỡng đã chết ở bên ngoài, bây giờ các ngươi lại nói với ta là các ngươi căn bản không biết nó chết!" "Tiêu Dao Tông ta bồi dưỡng các ngươi, cho các ngươi ăn, cho các ngươi mặc, thậm chí để các ngươi trở thành cường giả Võ Vương, bây giờ nó chết rồi, các ngươi lại muốn bỏ mặc Tiêu Dao Tông mà tự mình chạy trốn, thật là một lũ lang tâm cẩu phế, uổng công ta đối xử tốt với các ngươi như vậy!" Tiêu Dao tông chủ càng nói càng kích động, giọng điệu càng lúc càng cao.

Hai mắt ông ta đỏ ngầu, như hận không thể nuốt sống đám người Tiêu Dao Môn.

Mọi người sợ đến run lẩy bẩy, họ không phải sợ Tiêu Dao tông chủ, mà là những đệ tử Chấp Pháp Đường đứng sau lưng ông ta.

Những đệ tử Chấp Pháp Đường đó, tuy chỉ có bốn cường giả Võ Vương, nhưng trong đó hai người là cảnh giới Võ Vương đỉnh phong, hai người còn lại càng đạt đến Võ Vương hậu kỳ, đủ để quét ngang cả Thanh Dương Thành.

Vì vậy, đám người Tiêu Dao Môn nào dám phản kháng? "Tông chủ... tha mạng..." Đám người Tiêu Dao Môn khổ sở cầu xin. "Tha mạng?

Tha mạng thì có ích gì?" Tiêu Dao tông chủ sắc mặt âm lãnh nói: "Các ngươi không xứng!" Nói xong, Tiêu Dao tông chủ đưa tay ra

phía trước, hung hăng tóm lấy đầu một người, vặn gãy cổ người đó.

Ngay sau đó, ông ta ném thi thể người đó sang một bên, ánh mắt lại nhìn về phía những người còn lại của Tiêu Dao Môn, lạnh giọng nói: "Nếu các ngươi đã vong ân phụ nghĩa như vậy, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi." Nói xong, ông ta cong ngón tay búng ra một đạo kình phong. "Phụt!" Máu tươi phun ra, giữa trán một đệ tử Chấp Pháp Tiêu Dao Môn xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Trong nháy mắt, tất cả đệ tử Tiêu Dao Môn đều bỏ mạng trong tay ông ta. "Tông chủ... ngài đang làm gì vậy?" Chưởng quỹ mặt mày tái nhợt hỏi.

Tiêu Dao tông chủ lộ ra nụ cười dữ tợn, nói: "Làm gì ư?

Đương nhiên là tiêu diệt Tiêu Dao Tông." "Ta đã cho người tính toán rồi, gần đây chính là ngày giỗ của các ngươi." "Ngươi nói có ý gì?" Tần Minh Phong mặt lộ vẻ nghi hoặc nói. "Ý của ta là, các ngươi sắp chết rồi." Tiêu Dao tông chủ nói.

Nghe vậy, Tần Minh Phong nhíu mày, nói: "Chúng ta với các hạ chưa từng gặp mặt, các hạ vì sao lại muốn dồn chúng ta vào chỗ chết?" "Nếu các ngươi không phải là người thân bạn bè của Minh Vũ, ngươi nghĩ ta sẽ nói nhiều lời nhảm với các ngươi như vậy sao?" Tiêu Dao tông chủ chế giễu nói.

Tần Minh Phong thở dài một tiếng, nói: "Chẳng lẽ chúng ta đêm nay định sẵn phải chết ở đây rồi sao?" "Ngươi cũng khá thông minh, tiếc là quá ngu ngốc." Tiêu Dao tông chủ nhàn nhạt nói. "Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ liều chết một phen." Tần Minh Phong đột nhiên hét lớn. "Ha ha, chỉ bằng lũ kiến hôi các ngươi cũng muốn đấu với ta?" Tiêu Dao tông chủ khinh miệt liếc nhìn Tần Minh Phong và Minh Vũ hai người, nói: "Nói thật cho các ngươi biết, đêm nay đến giết các ngươi không phải là Minh Vũ, mà là một vị trưởng lão của Tiêu Dao

Tông ta." Tim Tần Minh Phong khẽ giật thót.

Hắn từng đoán Minh Vũ bị kẻ thù chém giết, nhưng vạn lần không ngờ lại là trưởng lão tự mình ra tay, hơn nữa kẻ thù của Minh Vũ không chỉ có một vị trưởng lão.

Nhưng điều này cũng bình thường, yêu nghiệt cấp thiên kiêu như Minh Vũ, thế lực nào mà không muốn chiếm làm của riêng?

Minh Vũ một khi chết đi, Tiêu Dao Tông tất nhiên sẽ chịu tổn thất to lớn.

Điều này cũng dẫn đến việc tông chủ Tiêu Dao Tông phái một vị trưởng lão lẻn vào Tiêu Dao Thành ám sát Minh Vũ, thuận tiện tiêu diệt Tiêu Dao Tông.

Tần Minh Phong hít sâu một hơi, nói: "Minh Vũ rốt cuộc đã làm sai điều gì, đáng để các ngươi hy sinh nó để đổi lấy lợi ích?!" "Ha ha, đứa trẻ Minh Vũ này quả thực rất ưu tú, nhưng tính cách nó cô độc, không thích kết giao bạn bè, mà các ngươi lại là người nó quan tâm nhất, cho nên..." Khóe miệng Tiêu Dao tông chủ cong lên một đường cong, cười tủm tỉm nói: "Minh Vũ chỉ có thể chết." Nghe xong lời giải thích của Tiêu Dao tông chủ, Tần Minh Phong cuối cùng cũng hiểu ra, không khỏi lắc đầu cười khổ: "Thì ra Minh Vũ chết lại chỉ vì chúng ta." Tiêu Dao tông chủ nhàn nhạt nói: "Minh Vũ là con trai duy nhất của ta, ta há có thể bỏ mặc nó không quan tâm, các ngươi yên tâm, cái chết của các ngươi là vì Minh Vũ, đợi Minh Vũ phục sinh, ta nhất định sẽ bồi dưỡng nó thành thiên tài đỉnh cao." Tần Minh Phong trong lòng tràn ngập bi ai.

Đứa con trai mà mình vất vả dạy dỗ, lại chết trong tay người cha mà mình kính trọng nhất.

Nỗi đau và cú sốc này, Tần Minh Phong vĩnh viễn không thể chịu đựng được! "Minh Vũ là bị các ngươi hại chết, các ngươi nên đền

mạng cho nó!" Tần Minh Phong khàn giọng nói. "Chúng ta là cha mẹ nó, chúng ta có quyền quyết định sinh tử của nó, huống chi chúng ta còn là để bảo vệ các ngươi, để giữ lại mạng sống của các ngươi, nên mới giết nó!" "Nếu chúng ta sớm phát hiện ra manh mối, kịp thời cứu Minh Vũ, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi." Tiêu Dao tông chủ trầm mặc một lát, giọng điệu hơi đổi, nói: "Nhưng xem như Minh Vũ là vì các ngươi mà chết, ta cho các ngươi một con đường sống, chỉ cần các ngươi đồng ý với ta một chuyện, ta sẽ không giết các ngươi, nếu không, thì đừng trách ta lòng dạ độc ác!" "Ngươi đừng hòng!" Tần Minh Phong nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên tiểu nhân hèn hạ ngươi, ta thà cùng Minh Vũ xuống suối vàng, cũng quyết không sống tạm bợ!" "Hừ!

Mềm không được thì dùng cứng!" Tiêu Dao tông chủ hừ lạnh nói.

Thấy vậy, Tần Minh Phong nhắm mắt lại, chuẩn bị hiên ngang chịu chết.

Nhưng ngay lúc này, Tần Minh Phong cảm thấy vai mình bị vỗ vỗ.

Hắn mở mắt ra, phát hiện người vỗ mình là Minh Vũ.

Minh Vũ mặt không biểu cảm nhìn Tiêu Dao tông chủ, bình tĩnh nói: "Sư tôn, đồ nhi bất hiếu, không thể san sẻ phiền não cho ngài nữa, đồ nhi đi trước một bước." Lời còn chưa dứt, Minh Vũ trực tiếp bóp nát ngọc bài.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Minh Phong và những người khác, bề mặt cơ thể Minh Vũ lóe lên ánh sáng trắng chói mắt, cơ thể nhanh chóng phình to.

Chỉ trong vài hơi thở, cơ thể Minh Vũ đã phình to đến năm mét.

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, sau đó vung nắm đấm khổng lồ đấm vào ngực mình, một tiếng nổ vang lên, lồng ngực hắn

trực tiếp sụp xuống, xương ngực toàn bộ gãy nát, miệng phun máu tươi, hơi thở yếu ớt. "Cái này..." Thấy cảnh này, mặt Tần Minh Phong co giật dữ dội. "Ha ha ha, ngươi cuối cùng cũng chịu gọi ta là sư tôn rồi sao?" Tiêu Dao tông chủ cười lớn, mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết, hưng phấn không thôi. "Minh Vũ..." Gương mặt xinh đẹp của Tần Lam trong nháy mắt trắng bệch, nước mắt tuôn trào.

Thân thể Minh Vũ từ từ rơi xuống đất, hoàn toàn mất hết hơi thở.

Tần Minh Phong toàn thân run rẩy, hắn biết, từ nay về sau, không còn người nào tên Minh Vũ nữa.

Minh Vũ chết rồi, gia đình ba người của bọn họ cũng tan nát. "Sư phụ, xin thứ cho đồ nhi không thể ở bên cạnh ngài được nữa." Tần Lam lẩm bẩm, đau đớn đến tột cùng.

Tần Lam trong lòng hối hận vô cùng, cô hối hận vì sao lại rời khỏi quê hương, nếu luôn ở lại thôn trang, sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay.

Nhưng thế gian không có thuốc hối hận, mọi chuyện đã thành định cục.

Thấy bóng dáng Minh Vũ dần dần tan biến, Tần Minh Phong trong lòng nghẹn lại, hắn đột nhiên xông về phía Minh Vũ. "Ầm!" Đột nhiên, thân hình Tần Minh Phong dừng lại, một luồng sức mạnh kinh khủng như thủy triều tràn vào cơ thể hắn, trấn áp hắn, khiến hắn không có chút sức chống cự nào. "Ngươi... sao ngươi chưa chết?!" Tần Minh Phong mặt mày kinh ngạc nhìn Minh Vũ, hắn căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của Minh Vũ, càng không cảm nhận được hơi thở của Minh Vũ.

Minh Vũ cúi thấp đầu, giọng nói cực kỳ khàn khàn, nói: "Sư phụ, đồ nhi không muốn chết, chỉ có thể để ngài thay đồ nhi đi chết thôi." Trong lúc nói chuyện, Minh Vũ từ từ ngẩng đầu lên, mặt hắn nở nụ

cười dịu dàng, như đã nhìn thấu suy nghĩ của Tần Minh Phong, cười nói: "Sư phụ, xin lỗi." Nói xong, Minh Vũ đột nhiên thúc giục sức mạnh, trực tiếp chấn bay Tần Minh Phong ra ngoài. "Bùm!" Minh Vũ đâm thủng tường bay ra ngoài, cuối cùng rơi xuống ngoài nhà.

Giờ khắc này, bề mặt cơ thể Minh Vũ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ánh sáng càng lúc càng mạnh, dần dần bao phủ cả căn phòng. "Minh Vũ!" Tần Lam xé lòng khóc gào, nước mắt lưng tròng, đau lòng không kể xiết. "Minh Vũ..." Tần Minh Phong ngẩn ngơ nhìn Minh Vũ, trong lòng bi thương đến cực điểm. "Ong ~" Không khí rung động, chỉ thấy Minh Vũ hóa thành một ngọn lửa rực rỡ bùng cháy, và nhanh chóng dung hợp. "A!!!" Tần Lam như phát điên chạy ra ngoài. "Thằng nhóc chết tiệt!" Gương mặt già nua âm u của Tiêu Dao tông chủ trở nên dữ tợn, "Nếu ngươi muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi!" Tần Minh Phong thân thể mềm nhũn trên mặt đất. "Vút!" Tiêu Dao tông chủ tung người một cái, lao về phía Tần Minh Phong. "Ầm ầm ầm!" Tiêu Dao tông chủ hai chân đạp đất, một quyền mang theo thế hủy diệt núi sông, đánh về phía Tần Minh Phong. "Rắc rắc!" Nắm đấm đi đến đâu, hư không nứt vỡ từng tấc, không khí đều tan biến, uy thế mênh mông vô cùng!

Chương 692

"Phụt!" Trong khoảnh khắc, Tần Minh Phong phun ra mấy ngụm tinh huyết, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Đây là đòn tấn công của cường giả Chân Võ cảnh sao?

Đơn giản là quá kinh khủng.

Dù cách rất xa, Tần Minh Phong vẫn cảm nhận được một luồng kình khí hủy diệt ập đến, cơ thể truyền đến cảm giác ngột ngạt, cơ bắp, xương cốt đều có chút tê dại. "Minh Vũ, ta đến tìm con đây..." Tần Minh Phong nhẹ nhàng vuốt ve đứa trẻ đang ngủ say trong lòng, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười hiền từ, rồi kiên quyết quay người, đón lấy nắm đấm bá đạo hung hãn kia. "Vút!" Khi Tần Minh Phong và nắm đấm lướt qua vai nhau, một luồng ánh sáng vàng rực lướt qua.

Trước người Tần Minh Phong xuất hiện một bóng dáng vĩ đại. "Sư tôn, con đến muộn." Minh Vũ cung kính hành lễ, vẻ mặt vô cùng kích động và phấn chấn.

Người đến chính là Minh Vũ, đệ tử mà Tần Minh Phong vừa mới thu nhận. "Minh Vũ?" Tiêu Dao tông chủ nhíu mày. "Minh Vũ, là ta!" Tần Lam vội vàng hét lên, đôi mắt đẹp đầy lệ châu.

Minh Vũ lập tức ôm lấy Tần Lam, quan tâm hỏi: "Nương thân, sao mẹ lại đến đây?" "Huhu..." Tần Lam không nhịn được khóc lớn, nói: "Cha con bị người xấu bắt đi rồi, mẹ sợ con có nguy hiểm, nên chạy đến giúp con." Nghe vậy, sắc mặt Minh Vũ lập tức lạnh như băng, lạnh giọng nói: "Là ai?

Dám bắt nạt cha ta, ta nhất định không tha cho hắn!" Nhìn Minh Vũ lúc này, Tần Minh Phong ngẩn người tại chỗ, ngây ngốc không

thôi.

Thiếu niên này, hoàn toàn khác với dáng vẻ trước đây.

Hắn đã cao hơn rất nhiều, khuôn mặt kiên nghị, góc cạnh rõ ràng.

Thân hình hắn cao ráo thẳng tắp, anh tuấn phi phàm, một bộ thanh sam bay theo gió.

Tần Minh Phong chưa từng thấy nam hài nào đẹp như Minh Vũ.

Đặc biệt là khí chất xung quanh Minh Vũ lúc này, khiến người ta không khỏi nảy sinh một chút ảo giác.

Hắn như đã biến thành một người khác!

Trên người Minh Vũ tuy còn vương mùi máu tanh nồng nặc, nhưng lại tỏ ra rất rạng rỡ, rất khỏe mạnh, rất có sức sống, như đã thay đổi thành một người khác.

Nhìn Minh Vũ vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mặt, Tần Minh Phong có cảm giác như đang mơ, mọi thứ dường như không thuộc về mình.

Hắn đột nhiên nhớ lại, ban đầu khi Tần Minh Phong dẫn con gái về tế bái cha mình, đã gặp vị Minh Vũ sư huynh này.

Minh Vũ và Minh Phong trạc tuổi nhau, vì Tần Minh Phong quanh năm ở trong núi sâu tu luyện, nên Minh Vũ luôn gọi Tần Minh Phong là sư thúc.

Tần Lam cũng quen biết Minh Vũ.

Chỉ là, họ không rõ Minh Vũ làm thế nào mà chết đi sống lại. "Chẳng lẽ tên súc sinh nhỏ này giả chết lừa chúng ta, để nhân cơ hội trốn thoát?" Ánh mắt Tiêu Dao tông chủ sắc bén vô cùng, trong lòng thầm nghĩ. "Cha, mẹ, lần này là Minh Vũ liên lụy đến hai người, Minh Vũ xin lỗi hai người!" Minh Vũ ôm Tần Lam, mắt ngấn lệ nói.

Nói xong, Minh Vũ quỳ xuống trước mặt Tần Minh Phong.

Nhìn cảnh này, tim Tần Minh Phong co thắt dữ dội, hắn vội vàng đỡ Minh Vũ dậy, nghẹn ngào nói: "Đứa trẻ ngốc, đừng nói vậy, là chúng ta liên lụy con mới đúng!" Tần Lam lại lắc đầu, mắt đỏ hoe, nói: "Minh Vũ, mẹ không trách con, ngược lại là mẹ có lỗi với con, hại con phải chịu đựng khổ nạn như vậy." Nói xong, Tần Lam đưa tay lau đi vết máu trên mặt Tần Minh Phong, giọng điệu thấm thía nói: "Minh Vũ, con yên tâm đi, mẹ sẽ không từ bỏ báo thù, mẹ nhất định sẽ giết Tiêu Dao tông chủ!" "Mẹ, con..." Minh Vũ còn muốn nói gì đó, nhưng bị Tần Lam ngắt lời, cô xoa đầu Minh Vũ, an ủi: "Minh Vũ ngoan, nghe lời sư phụ con, ông ấy sẽ bảo vệ con, chăm sóc tốt cho em gái con." "Vâng." Minh Vũ gật đầu, nhìn Tần Lam bước vào phòng khách, hắn nhìn về phía Tiêu Dao tông chủ, nói: "Tông chủ, một quyền này, là ân tình ta nợ ngài, ta đã dùng nó để trả lại rồi." "Hừ, ta không hiếm lạ." Tiêu Dao tông chủ lạnh lùng nói: "Con trai của ta há lại là kẻ tham sống sợ chết?" Tần Minh Vũ cười cười, nói: "Tông chủ, ngài yên tâm, sau này ta sẽ để ngài hưởng phúc." Tiêu Dao tông chủ chế giễu nói: "Chỉ bằng ngươi?

Ha ha..." Tần Minh Vũ không còn để ý đến Tiêu Dao tông chủ, nhìn ra ngoài cổng viện, trong mắt lóe lên hàn quang, "Chúng ta ra ngoài!" Nói xong, Tần Minh Vũ kéo Tần Lam liền rời khỏi sân viện.

Nhìn bóng lưng hai người, trong mắt Tiêu Dao tông chủ lóe lên một tia chế giễu, nhàn nhạt cười nói: "Thứ không biết trời cao đất rộng, lại vọng tưởng chống lại liên minh tông phái?

Các ngươi định sẵn sẽ bị tàn sát hết!" Tiêu Dao tông chủ vung tay áo, không gian bên cạnh đột nhiên méo mó một lúc.

Ngay sau đó, không gian trở lại bình thường, cổng viện đóng chặt.

Sau khi họ rời đi, trên gương mặt Tiêu Dao Tông chủ hiện lên vẻ

nghi hoặc, lẩm bẩm: “Kỳ lạ, tại sao gã này lại có sức mạnh linh hồn hùng hồn đến thế?

Chẳng lẽ là linh hồn tu sĩ?” Tiêu Dao Tông chủ nhíu mày, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là vì tấm bia đá kia?

Nhưng tại sao tấm bia đá đó lại không có bất kỳ dị tượng nào?” “Thôi kệ, giải quyết hắn trước, rồi xử lý tấm bia đá sau!” Ánh mắt Tiêu Dao Tông chủ hướng về phía Minh Vũ, lạnh lùng nói.

“Vút!” Tiêu Dao Tông chủ dịch chuyển tức thời biến mất.

Minh Vũ dẫn Tần Lam đến đỉnh một ngọn núi khổng lồ, nhìn xuống vạn trượng non sông dưới bầu trời, nói: “Nơi này cách thôn trang chúng ta ở không xa, lát nữa ta sẽ đưa muội đi, đưa nương đến thôn ở vài ngày.” “Vâng.” Tần Lam vui mừng gật đầu.

“Vù vù...” Đột nhiên, cuồng phong thổi tới.

Một tia sáng đen bay vụt đến, đáp xuống bên cạnh Minh Vũ.

Nhìn kỹ lại, tia sáng đen đó là một thanh đoản đao đen kịt.

Lúc này, Tần Lam mới kinh ngạc phát hiện, đây lại là một thanh đoản đao toàn thân đen tuyền, tỏa ra khí tức sắc bén thấu xương.

Đây là một thanh đoản đao cấp bậc tam phẩm nguyên khí.

“Hít!” “Ực...” Tần Lam giật nảy mình, thân thể mềm mại run lên dữ dội.

“Minh...

Minh Vũ, đây...

đây là bảo bối mới của huynh sao?” Tần Lam chỉ vào thanh đoản đao màu đen, run rẩy nói.

Minh Vũ mỉm cười, nói: “Ừ, vừa mới có được, ta còn chưa đặt tên

cho nó, hay là gọi Trảm Tiên Đao thì thế nào?" "Trảm...

Trảm Tiên Đao?" Tần Lam há tròn đôi môi anh đào hồng phấn, gương mặt đầy kinh ngạc.

"Đây...

đây là thần binh trong truyền thuyết có thể giết tiên?" Gương mặt xinh đẹp của Tần Lam cứng lại, không thể tin nổi.

Trong truyền thuyết, Trảm Tiên Đao có thể trảm tiên diệt ma!

"Minh Vũ!" Vẻ mặt Tần Lam nghiêm túc, "Huynh có biết mình đang làm gì không?" Nhìn vẻ mặt vừa nghiêm nghị vừa lo lắng của Tần Lam, Minh Vũ cười nói: "Nương thân yên tâm đi, ta biết phải làm thế nào!" Tần Lam thở dài một hơi, nàng cũng biết tính cách của Minh Vũ, rất bướng bỉnh.

"Huynh tự mình chú ý, đừng bao giờ cậy mạnh." Cuối cùng, Tần Lam dặn dò một câu.

"Ta hiểu rồi!" Minh Vũ gật đầu, rồi quay người đi xuống chân núi.

"Ong!" Cùng lúc đó, thanh đoản đao màu đen rung lên dữ dội.

Ngay sau đó, những đường vân trên thân đao sáng lên, rực rỡ chói mắt, tỏa ra ánh sáng huy hoàng.

Một luồng sát khí cực kỳ hung lệ, khát máu, tàn bạo đột nhiên bùng phát, càn quét cả ngọn núi.

Trong khoảnh khắc, cây cỏ hoa lá trong cả ngọn núi đều khô héo.

Thậm chí, trong rừng núi, những vết nứt nanh vuốt đáng sợ lan ra, khiến người ta kinh hãi.

"Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, dãy núi sụp đổ, những tảng đá khổng lồ lăn xuống, phá hủy vô số nhà cửa kiến trúc.

Trong nháy mắt, cả ngọn núi đã bị san bằng.

"Vút!" Một luồng sáng phóng lên trời, lơ lửng trên không trung, hóa thành hình dáng của Tiêu Dao Tông chủ, hắn trố mắt chết lặng nhìn cảnh này, đồng tử co rút mạnh.

"Đây... sao có thể?" Tiêu Dao Tông chủ thất thanh kêu lên: "Hắn rõ ràng chỉ có tu vi Chân Võ cảnh trung kỳ, làm sao có thể phá hủy cả một ngọn núi, đây..." Hắn thực sự không muốn tin vào sự thật trước mắt.

Mọi chuyện quá kỳ quái, hoàn toàn lật đổ nhận thức của hắn về sức mạnh.

Bên kia, Minh Vũ kéo Tần Lam, ngự kiếm bay lên không trung.

Vết thương trên người hắn đã lành, chỉ còn lại vài vết thương nhẹ, không nguy hiểm đến tính mạng.

"Ca ca, chúng ta đi đâu vậy?" Tần Lam nghi hoặc hỏi.

"Đi tìm vài người giúp đỡ!" Minh Vũ trả lời.

"Người giúp đỡ?" Tần Lam ngơ ngác nhìn Minh Vũ, nàng không hiểu lời hắn nói, "Ca ca, chúng ta đi đâu tìm người giúp đỡ?" "Muội đi theo ta là biết." Minh Vũ không nói nhiều, ngự kiếm bay nhanh về phía bắc.

Không lâu sau, Minh Vũ và Tần Lam đáp xuống trên không một tòa thành, đây là thành Huyền Dương, thuộc phạm vi quản lý của Tiêu Dao Tông.

Minh Vũ lấy từ trong lòng ra một tấm kim bài, sau đó vận dụng chút linh lực còn sót lại trong linh hải rót vào kim bài.

Trong phút chốc, kim bài bùng phát ra ánh vàng rực rỡ, chiếu sáng nửa bầu trời đêm.

“Soạt!” Ngay lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người trong thành Huyền Dương đều đổ dồn về phía không trung thành Huyền Dương, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, sợ sệt.

“Đây là...” “Lệnh bài của Tông chủ!” “Mau chạy, là thiếu gia!” Trong thành Huyền Dương, thủ lĩnh các thế lực đều kinh hãi tột độ, vội vàng bỏ chạy, chỉ sợ chậm một bước là rước họa vào thân.

Thành Huyền Dương, trong một phủ đệ xa hoa.

“Rầm!” Một tiếng động trầm đục vang lên, bàn trà trong đại sảnh vỡ tan tành, mảnh vụn bắn tung tóe.

Một người đàn ông vạm vỡ hai mắt phun lửa, giận dữ mắng: “Khốn kiếp, Minh Vũ tên tạp chủng đó lại dám chống lại ý chí của bản tôn, tìm chết!” “Tông chủ nguôi giận!” Mọi người bên dưới khẽ giọng khuyên can.

“Nguôi giận, các ngươi bảo bản tôn làm sao nguôi giận?” Người đàn ông vạm vỡ gầm lên: “Minh Vũ là người bản tôn đích thân chọn, càng là hy vọng tương lai của Tiêu Dao Tông, bản tôn đặt nhiều kỳ vọng vào nó, ai ngờ con súc sinh này không biết điều!” “Tông chủ, ngài bớt giận.” Lão giả áo xám ngồi bên cạnh trầm ngâm một lát rồi nói: “Tuy không biết Thiếu tông chủ rốt cuộc vì sao phản bội, nhưng...” Nói đến đây, lão giả dừng lại, ánh mắt quét qua mọi người bên dưới, nói: “Uy nghiêm của Tiêu Dao Tông ta tuyệt không thể xâm phạm, nếu Thiếu tông chủ đã chọn phản bội, chúng ta phải thanh trừ hắn.” “Thanh trừ hắn?” Mọi người trong đại sảnh nhíu mày, họ không tán thành việc giết Minh Vũ.

Dù sao tư chất của Minh Vũ bày ra ở đó, nếu bồi dưỡng đúng cách, chắc chắn sẽ trưởng thành, thêm cho Tiêu Dao Tông một chiến lực mạnh mẽ.

Lão giả tiếp tục nói: “Đúng vậy!

Tiêu Dao Tông ta đứng vững ở Nam Vực của Huyền Châu đã mấy trăm năm, sớm đã có vô số kẻ thù, với tư chất và tiềm lực của Thiếu tông chủ, sớm muộn gì cũng bị kẻ thù nhắm tới, khi đó, Tiêu Dao Tông ta sẽ gặp nguy.

Vì vậy, để tránh rước phiền phức cho chúng ta, ta đề nghị trục xuất hắn khỏi sư môn, vĩnh viễn không triệu hồi!" Nghe vậy, mọi người đều lộ vẻ suy tư.

Lão giả tiếp tục: "Thứ hai, Thiếu tông chủ tuy chưa đạt đến cảnh giới Võ Vương, nhưng với thiên phú của hắn, không sớm thì muộn cũng sẽ vượt qua Võ Vương!" "Đúng vậy!" "Nếu chúng ta giữ lại Thiếu tông chủ, sẽ là một mối họa ngầm!" "Tông chủ, ta ủng hộ suy nghĩ của Triệu chấp sự!" Mọi người lần lượt lên tiếng, đồng tình với đề nghị của lão giả.

"Hừ!" Người đàn ông vạm vỡ hừ lạnh một tiếng, nói: "Triệu chấp sự, bản tôn thấy cách làm này của ngươi có chút quá đáng, dù sao đi nữa, Minh Vũ vẫn là đệ tử của Tiêu Dao Tông chúng ta.

Huống hồ, với tiềm lực của nó, không bao lâu nữa sẽ đạt đến cảnh giới Võ Vương, ngươi nỡ lòng nào bóp chết một thiên tài sao?" Triệu chấp sự thản nhiên cười, lắc đầu nói: "Tông chủ, Minh Vũ quả thực là một nhân tài, nhưng nó đã phản bội chúng ta, loại người này không đáng để chúng ta bồi dưỡng, giữ lại chỉ là một tai họa." "Ta thấy Tông chủ nói có lý." Trong đại sảnh, những người còn lại cũng lần lượt lên tiếng, hùa theo lão giả.

"Thôi được!

Nếu mọi người đều nghĩ vậy, bản tôn sẽ làm theo ý kiến của các ngươi." Người đàn ông vạm vỡ hít sâu một hơi, nén lại cơn giận ngút trời trong lòng, nói: "Từ nay về sau, nó không phải là đệ tử của Tiêu Dao Tông, các ngươi phái người giám sát nó, đừng để nó bước ra

khỏi thành Huyền Dương một bước." "Vâng!" Triệu chấp sự cung kính chắp tay.

"Đi thôi." Người đàn ông vạm vỡ đứng dậy, bước ra khỏi đại sảnh.

"Vút vút vút!" Những người còn lại trong đại sảnh cũng lần lượt rời đi.

"Ai!

Hy vọng Thiếu tông chủ sẽ không làm ta thất vọng." Triệu chấp sự thở dài một tiếng, dẫn theo vài vị chấp sự đi ra ngoài.

Minh Vũ kéo Tần Lam ngự kiếm phi hành, tốc độ rất nhanh, tựa như tia chớp xẹt qua hư không, biến mất trong màn đêm đen kịt.

"Vút!

Vút!

Vút!" Những tiếng xé gió chói tai không ngừng vang lên, thu hút sự chú ý.

"Ca ca, đây là làm gì vậy?" Tần Lam chớp chớp đôi mắt to, ngơ ngác hỏi.

Nghe lời của Tần Lam, Minh Vũ mỉm cười, nói: "Muội đoán xem." "Không đoán." Tần Lam lầm bầm một câu.

"Muội nhìn kỹ lại xem." Minh Vũ cười bí ẩn, chỉ về phía xa.

Tần Lam ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đám tu sĩ đang hùng hổ bay về phía họ.

"Đây...

đây là đệ tử Huyền Dương Tông?" Tần Lam ngẩn người, khó tin.

Trong ấn tượng của nàng, Huyền Dương Tông là tông môn hàng

đầu của đại lục Huyền Hoang, uy chấn tám phương.

Mà bây giờ, bộ dạng của đám người này hoàn toàn giống như bọn thổ phỉ cướp bóc.

"Vút vút vút!" Đám đệ tử Huyền Dương Tông trong nháy mắt đã đến trên đầu hai người Minh Vũ.

Người dẫn đầu nhìn xuống Minh Vũ, lạnh lùng nói: "Tên nhóc thối, gan ngươi không nhỏ, lại dám cướp bảo vật của tông môn ta?" Nghe vậy, sắc mặt Tần Lam đột nhiên thay đổi, vội vàng che chắn trước mặt Minh Vũ, quát: "Các người muốn làm gì?" Người đó cười nham hiểm, chế nhạo: "Muốn làm gì, còn cần phải nói cho ngươi biết sao?

Giao ngọc bội thân phận ra, nếu không, bản thiếu gia sẽ khiến các ngươi sống không được chết không xong." Nghe lời của người đó, trong lòng Tần Lam dâng lên cơn giận vô tận, thân thể mềm mại run lên bần bật, hận không thể xé nát gương mặt đáng ghét của đối phương.

"Làm sao bây giờ?" Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ đám đệ tử Huyền Dương Tông hung thần ác sát, Tần Lam hoảng loạn, trái tim cũng chìm xuống đáy vực.

Nàng biết mình hoàn toàn không thể là đối thủ, thậm chí còn không có cơ hội tự vệ, hoàn toàn không có chút phần thắng nào.

Minh Vũ nắm chặt bàn tay mềm mại của Tần Lam, nói: "Lam nhi, lát nữa ta sẽ đưa muội vào cấm địa của Huyền Dương Tông, muội tuyệt đối đừng ra ngoài, hiểu không?" "Cấm địa?" Tần Lam ngạc nhiên, nói: "Ca ca, huynh không đi cùng muội sao?" "Yên tâm, ta có cách rời khỏi đây." Minh Vũ nhếch miệng cười, rồi nhảy lên một tảng đá lớn.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Minh Vũ, trên gương mặt xinh đẹp của Tần Lam hiện lên một tia lo lắng, hỏi: “Ca ca, huynh thật sự có cách thoát ra sao?” “Ha ha, muội quên lời ca ca từng nói rồi à?” Minh Vũ mỉm cười, dường như đã có kế hoạch, không hề lo lắng.

“Ca ca...” Tần Lam định nói lại thôi, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, yên lặng đứng tại chỗ chờ đợi.

Minh Vũ lấy ra một con dao găm, rạch một đường trên cánh tay trái.

Máu tươi phun ra, lập tức nhuộm đỏ cả cánh tay.

“Ca ca, huynh làm gì vậy?” Tần Lam kinh ngạc nói.

Minh Vũ cười nói: “Cô bé ngốc, ca ca lừa bọn chúng thôi, ca ca làm gì có cách nào chạy trốn chứ?” Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Tần Lam cứng lại, dở khóc dở cười, hóa ra là đang trêu người.

Đúng lúc này, một đám đệ tử Huyền Dương Tông xông tới, người đàn ông áo xanh dẫn đầu nhìn xuống Minh Vũ từ trên cao, nghiêm giọng nói: “Giao nhẫn trữ vật trong tay ngươi ra!” Minh Vũ nhún vai, cười tủm tỉm nói: “Muốn à?

Tiếc là, không còn nữa rồi.” “Tìm chết!” Một đệ tử Huyền Dương Tông nổi giận, vung mạnh trường đao chém về phía Minh Vũ.

“Soạt!” Tuy nhiên, trường đao vừa đến gần cơ thể Minh Vũ ba tấc thì đột ngột dừng lại, không thể tiến thêm nửa phân.

Chương 693

“Hả?” Người đó sững sờ, rồi trừng lớn hai mắt, con ngươi như muốn rơi ra ngoài.

Chuyện gì thế này?

Tại sao đòn tấn công của mình lại đột ngột dừng lại?

“Ngươi... ngươi dùng ảo thuật với ta?” Người đó kinh ngạc hỏi, ánh mắt kinh hãi nhìn Minh Vũ.

“He he, ta không có bản lĩnh lớn như vậy đâu.” Minh Vũ nhếch miệng cười, rồi cổ tay khẽ rung, một luồng sức mạnh khủng bố bùng phát, trực tiếp đánh bay người đó ra ngoài.

“Phụt!” Người đó bay ngược lại mấy chục mét, há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.

“Hít!” Mọi người xung quanh đều không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, ánh mắt ngây dại, đầu óc trống rỗng.

Chỉ bằng sức mạnh thể chất đã đánh bay một võ giả Tiên Thiên thất trọng?

Điều này có quá mạnh mẽ không?

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Minh Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè và sợ hãi mãnh liệt.

“Còn ai muốn ra tay nữa không?” Minh Vũ thu lại nụ cười, quét mắt nhìn mọi người, ánh mắt sắc bén bức người.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Minh Vũ, mọi người run lên, vội vàng lùi lại, không dám đối diện với hắn.

Dù họ đông người, nhưng không ai dám ra tay.

Bởi vì sức chiến đấu của Minh Vũ quá mạnh mẽ, dù có lợi thế về số người cũng không ai dám tùy tiện ra tay, trừ khi đã chán sống.

Nhìn vẻ mặt sợ sệt của mọi người, Minh Vũ nhếch miệng cười, ngạo nghễ nói: "Cút!" "Hù hù hù ~" Mọi người như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, quay người cuống cuồng bỏ chạy.

"Hi hi, ca ca lợi hại quá." Tần Lam vui mừng nhảy cẫng lên, lao vào lòng Minh Vũ, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười quyến rũ.

"Cô nhóc ngốc, ca ca của muội quả thực rất lợi hại." Minh Vũ cưng chiều cười, xoa xoa mái tóc của Tần Lam.

Lúc này, Minh Vũ đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, nhướng mày nói: "Đã đến rồi sao còn lén lút, cút ra đây." Theo sau lời nói của Minh Vũ, hai người đàn ông chậm rãi bước ra từ khu rừng rậm ở xa.

Hai người đều khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng ánh mắt sắc bén của họ lại khiến người khác không rét mà run.

"Hai tên phế vật, giết hắn cho ta!" Thanh niên dẫn đầu lạnh lùng ra lệnh.

"Tuân lệnh!" Hai người đàn ông cung kính đáp, rồi rút kiếm bên hông, mang theo khí thế mạnh mẽ lao về phía Minh Vũ.

"Hừ!" Minh Vũ hừ lạnh một tiếng, bên ngoài cơ thể ngưng tụ một lớp khiên nguyên khí màu vàng nhạt, đồng thời vận dụng nguyên khí rót vào lòng bàn tay.

"Ong ong ~" Trong khoảnh khắc, nguyên khí màu vàng nhạt nhanh chóng chảy dọc cánh tay Minh Vũ, tỏa ra dao động cực kỳ đáng sợ.

Minh Vũ nắm chặt tay phải thành quyền, như một viên đạn pháo nghênh đón đòn tấn công của hai người đàn ông.

"Bành bành bành!" Bốn nắm đấm va chạm vào nhau, tiếng nổ vang

vọng, những gợn sóng năng lượng đáng sợ lan ra tám hướng.

"Lùi lùi lùi..." Minh Vũ không hề nhúc nhích, ngược lại hai người kia bị chấn động đến lảo đảo lùi lại, sắc mặt tái nhợt.

"Sao... sao có thể?" Cảm nhận được dao động năng lượng đáng sợ chứa trong lòng bàn tay Minh Vũ, hai người đồng tử co rút mạnh, gương mặt đầy kinh hãi.

"Bành bành!" "Phụt!" "Rắc..." Tiếng xương gãy vang lên, hai người đồng thời quỳ xuống đất, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

"Các ngươi..." Người đàn ông áo xanh ngơ ngác nhìn hai người, vẻ mặt khó tin.

"Thực lực của các ngươi quá yếu, ta không có hứng thú ra tay." Minh Vũ lắc đầu, rồi nắm tay Tần Lam, cất bước chuẩn bị rời đi.

Nhìn Minh Vũ dần đi xa, người đàn ông áo xanh tức giận nói: "Khốn nạn, ngươi đứng lại cho ta." "Soạt ~" Thân ảnh Minh Vũ dừng lại, chậm rãi quay người, ánh mắt khóa chặt vào người đàn ông áo xanh, giọng điệu thờ ơ: "Có chuyện?" Người đàn ông áo xanh chỉ vào Minh Vũ, nghiến răng nghiến lợi gào lên: "Ngươi dám làm đệ tử Huyền Dương Tông ta bị thương, hôm nay đừng hòng yên ổn rời khỏi đây!" "Vậy sao?" Minh Vũ nhún vai, nói: "Nếu vậy, chúng ta đổi chỗ khác đi, ta sợ lát nữa sẽ làm ngươi sợ chết khiếp." Nghe vậy, da mặt của người đàn ông áo xanh giật mạnh.

Chứng kiến đòn tấn công khủng bố vừa rồi của Minh Vũ, hắn đâu còn dám ra oai?

Lập tức, hắn vội vàng xua tay: "Không cần phiền phức vậy đâu." "Đừng khách sáo." Minh Vũ nhếch miệng cười, kéo Tần Lam nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Thấy vậy, người đàn ông áo xanh thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức gọi mọi người rời đi.

Tuy nhiên, họ vừa mới đi được vài mét, một trận tiếng xé gió đột ngột vang lên, sau đó một bóng đen tàn ảnh tức thì lao đến.

"Bành bành!" Cùng với tiếng động trầm đục vang lên, năm sáu đệ tử Huyền Dương Tông không kịp kêu một tiếng, tất cả đều ngất đi, không rõ sống chết.

"Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Hai người đàn ông áo xanh còn lại sắc mặt đại biến, kinh hoàng tột độ.

Minh Vũ lạnh lùng quét mắt nhìn hai người họ, khinh thường nói: "Đồ nhát gan." Hai người mặt mày co giật, trong đáy mắt lóe lên vẻ hận thù sâu sắc, họ là đệ tử tinh anh của Huyền Dương Tông, vậy mà bị mắng là đồ nhát gan.

Nhưng họ không có dũng khí chống lại Minh Vũ, dù sao sức chiến đấu mà Minh Vũ thể hiện ra quá đáng sợ, còn tàn bạo hơn cả hung thú.

"Nói cho ta biết, sào huyệt của các ngươi ở đâu." Minh Vũ hỏi, ánh mắt có phần âm lãnh.

Người đàn ông áo xanh nuốt nước bọt, run giọng nói: "Ngươi muốn làm gì?" "Trả lời câu hỏi của ta." Minh Vũ quát trầm, cơ thể lập tức áp sát hai người, lạnh lùng nói: "Nếu các ngươi dám che giấu nửa câu, ta bảo đảm, giây tiếp theo ta sẽ cho các ngươi đi gặp sư huynh sư tỷ của các ngươi." Nghe lời cảnh cáo của Minh Vũ, tim của người đàn ông áo xanh và người còn lại đập loạn xạ, trán rịn ra mồ hôi to như hạt đậu.

"Ngươi..." Người đàn ông áo xanh khó khăn nuốt nước bọt, nói: "Ngươi...

đừng làm bậy, nếu không Huyền Dương Tông chúng ta tuyệt đối

không tha cho ngươi." "Vậy sao?" Minh Vũ cười chế nhạo, nói: "Bây giờ ngươi có thể thử xem." Minh Vũ không hề lo lắng, vì hắn biết, đệ tử Huyền Dương Tông không dám nói dối.

Thấy Minh Vũ không chút sợ hãi, mặt mày hai người cứng lại, đáy mắt thoáng qua một tia kinh hoàng.

Nếu để tông môn biết họ lừa dối đồng môn sư huynh đệ, chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

"Nói cho ta biết." Minh Vũ quát lạnh, trên người tỏa ra một luồng khí tức lạnh lẽo, áp bức đến mức hai người không thở nổi.

"Ta... chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, người thật sự muốn bắt ngươi, là... là Dương sư huynh!" Một trong hai đệ tử run rẩy nói, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Minh Vũ sắc mặt đột nhiên thay đổi, hỏi: "Dương Hạo Vũ?" Đệ tử đó gật đầu, nói: "Dương Hạo Vũ sư huynh đã tu luyện 《Phệ Hồn Công》, Phệ Linh Thương của hắn càng là một kiện bảo khí sơ cấp, uy lực cực lớn, ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút." Nghe vậy, Minh Vũ nheo mắt, nói: "Ta thật muốn xem hắn có bản lĩnh gì!" Lời vừa dứt, Minh Vũ liền nhấc chân đi sâu vào trong dãy núi.

Trong dãy núi, cây cổ thụ cao chót vót, cành lá sum suê, che khuất ánh trăng sao.

Màn đêm đen kịt bao trùm mọi ngóc ngách của dãy núi, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Ở một nơi nào đó trong dãy núi, hai đệ tử đang ngồi trên bãi cỏ điều dưỡng hồi phục, vừa tán gẫu trò chuyện.

"Ai!

Tội nghiệp cho tu vi của hai ta, ngay cả Huyền Vũ cảnh sơ kỳ cũng chưa đến, dù có trở về cũng chẳng có tiền đồ gì." Một người thở dài,

tỏ ra khá bất đắc dĩ.

"Ai bảo Dương sư huynh là con trai duy nhất của trưởng lão chứ?

Chỉ có hắn mới xứng được gọi là thiếu chủ!" Người kia hùa theo.

Nghe họ trò chuyện, không lâu sau, một tia sát khí lạnh lẽo đột ngột lóe lên.

"Vút ~" Giây tiếp theo, trong bóng tối, một con dao găm màu xanh lam xuất hiện từ hư không, quỷ dị mà nhanh chóng, trong nháy mắt đã đến cổ họng của họ.

"Xoẹt!" Dao găm rạch qua da, kình khí sắc bén đâm vào, cơn đau dữ dội lan khắp toàn thân, hai người lập tức tỉnh táo lại.

"Ngươi... ngươi là ai?" Một người hoảng sợ hỏi.

"Ta hỏi gì, các ngươi trả lời nấy, nếu làm ta không vui, ta sẽ tiễn các ngươi về trời." Giọng nói lạnh lùng vô tình của Minh Vũ vang vọng trong rừng núi, như ác ma cửu u.

"Chúng ta không biết gì cả, cầu xin ngươi tha cho chúng ta." Hai người cầu xin, gương mặt đầy vẻ kinh hoàng, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

"Vút ~" Nói xong, Minh Vũ khẽ lật cổ tay, dao găm hóa thành một tia sáng bắn xuyên qua mi tâm hai người.

Minh Vũ thu lại dao găm, rồi tiếp tục đi sâu vào dãy núi.

Sâu trong dãy núi, trong một sơn cốc, trên một tảng đá lớn có một thanh niên áo bào xanh đang ngồi xếp bằng, sắc mặt tái nhợt, toàn thân đầy máu, dáng vẻ chật vật.

Lúc này hắn đang chữa thương.

Đây là nơi ở của đệ tử Huyền Dương Tông.

Minh Vũ lặng lẽ lẻn vào, không làm phiền thanh niên áo bào xanh, lặng lẽ tiếp cận.

Minh Vũ lén lút ló đầu ra, lắng nghe cẩn thận một lúc, xác nhận xung quanh không có nguy hiểm, hắn mới từ từ đến gần thanh niên áo bào xanh.

Thương thế của thanh niên áo bào xanh rất nặng, má sưng vù, toàn thân tỏa ra mùi hôi thối.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn không biết cái chết đang đến gần.

Minh Vũ nhíu mày, loại người này sống trên đời quả thực làm ô uế sinh mệnh.

Minh Vũ không chút do dự, lấy ra đan dược cho thanh niên áo bào xanh uống, sau đó dùng châm phong ấn kinh mạch của hắn, ngăn hắn vận công trốn thoát.

Làm xong những việc này, Minh Vũ liền rời đi.

Minh Vũ tuy mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ là một luyện đan sư nhất giai, thực lực không đủ, căn bản không cứu được thanh niên áo bào xanh, thậm chí còn rước họa vào thân.

Minh Vũ không ngốc, tự nhiên biết chừng mực.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh bình minh chiếu rọi khắp núi rừng, cả học viện sôi sục.

Tất cả đệ tử mới đều tập trung tại quảng trường, chờ đợi đệ tử Huyền Dương Tông triệu tập.

“Minh Vũ, tối qua ngủ ngon chứ?” Minh Vũ đến quảng trường, một đám người liền xúm lại.

“Rất tốt, sao các ngươi lại chạy đến đây cả vậy?” Minh Vũ quét

mắt một vòng, phát hiện không có bóng dáng Lạc Hồng Liên, không khỏi hỏi.

“Ây da, ngươi còn nhớ Lạc sư muội sao?

Nàng xinh đẹp lắm đấy!” Một nữ sinh nũng nịu nói, vẻ mặt mê trai.

Minh Vũ lắc đầu: “Không nhớ nữa.” Vẻ đẹp của Lạc Hồng Liên, đã sớm khắc sâu trong tâm trí.

Nhưng, Minh Vũ không phải kẻ lăng nhăng, chưa bao giờ có ý đồ xấu.

Minh Vũ thầm nghĩ: Lạc Hồng Liên có lẽ đã rời khỏi thành Thiên Huyền rồi.

“Ủa?

Minh Vũ, quần áo của ngươi lấy ở đâu vậy?

Vừa vặn ghê.” Đột nhiên, có người phát hiện quần áo trên người Minh Vũ, không khỏi kinh ngạc.

“He he, hôm qua ta gặp Minh Vũ sư đệ, tán gẫu với cậu ấy vài câu, tiện tay lấy cho cậu ấy một bộ quần áo.” Một người khác cười ha hả, giọng điệu lộ ra vẻ nịnh nọt.

“Minh Vũ sư đệ, đây là quần áo của ngươi, ngươi mau mặc vào đi.” Nữ đệ tử đó đưa tới một bộ quần áo mới tinh.

Nhìn thấy bộ quần áo mới tinh, Minh Vũ không khỏi ngẩn ra, hỏi: “Quần áo này mới à?” “Đúng vậy!

Ta thấy vóc dáng ngươi cũng tương tự Dương sư huynh, nên tìm giúp ngươi một bộ, hy vọng ngươi thích.” Nữ đệ tử cười nhẹ.

“Cảm ơn.” Nói rồi, Minh Vũ nhận lấy quần áo.

Minh Vũ nói lời cảm ơn rồi bắt đầu mặc vào.

Mặc xong, Minh Vũ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, sắc mặt cũng khá hơn, hắn cười nhạt: "Các ngươi đi trước đi." "Được thôi!" Một đám đệ tử đồng thanh đáp, rồi đi về phía trung tâm quảng trường, chờ đợi được triệu tập.

"Minh Vũ!" Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc và tức giận vang lên bên tai.

Nhìn theo tiếng, chỉ thấy Dương Hạo Vũ dẫn theo mấy chục người bước nhanh tới, ánh mắt khóa chặt vào Minh Vũ, gương mặt đầy âm u và sát khí.

Dương Hạo Vũ đi tới, âm hiểm nói: "Tên nhóc thối, hôm nay xem ta hành hạ ngươi thế nào!" "Dương Hạo Vũ, đây là cuộc tranh đấu giữa các học viên, ta khuyên ngươi đừng xen vào, kẻo phải chịu khổ." Minh Vũ khinh thường nói.

"Hừ!

Bớt giả vờ đi!

Dù ngươi là đệ tử hạch tâm, ta Dương Hạo Vũ cũng không coi ra gì!" Dương Hạo Vũ hung hăng nói.

Hắn nắm chặt hai quyền, xương cốt kêu răng rắc.

"Ngươi quả thực không tệ, không hổ là kỳ tài trăm năm khó gặp của Huyền Dương Tông." "Nhưng, ngươi quá tự phụ!" "Kết quả của sự tự phụ, thường rất bi thảm!" Dương Hạo Vũ mặt mày co giật, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi không cần nói nhảm, nếu ngươi tự tìm cái chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Lời vừa dứt, Dương Hạo Vũ vung kiếm xông tới, tốc độ cực nhanh, lưỡi kiếm lóe hàn quang.

"Soạt ~" "Xoẹt ~~" Minh Vũ mắt nhanh tay lẹ, bàn tay vươn ra,

nắm lấy lưỡi kiếm, khẽ vặn một cái, thanh trường kiếm sắc bén bị đoạt lấy, ném xuống đất.

"Khốn kiếp!" Dương Hạo Vũ tức giận, cơ thể chấn động, sức mạnh cường đại đẩy lùi Minh Vũ, giận dữ mắng: "Đồ khốn nạn!" Dương Hạo Vũ lại vung trường kiếm, mang theo đòn tấn công dữ dội tấn công Minh Vũ.

Minh Vũ không cam chịu yếu thế, nghênh chiến.

Dương Hạo Vũ có tam tinh chân nguyên, sức chiến đấu rất mạnh.

Nhưng, đối phó với Minh Vũ cùng cấp, lại khó chiếm được thế thượng phong.

"Ầm ầm ầm ~~~" "Bành bành bành ~~~" Trên quảng trường, tiếng nổ không ngừng, cuồng phong tứ ngược, dư ba cuồn cuộn lan ra.

Hai người kịch liệt giao đấu, đánh nhau bất phân thắng bại.

"Thực lực của Minh Vũ mạnh hơn Dương Hạo Vũ không ít, nhưng muốn thắng hắn cũng không dễ dàng như vậy." Đám đông bàn tán.

Bốn phương tám hướng quảng trường tụ tập hàng ngàn người, mỗi người đều đang quan sát.

Dương Hạo Vũ càng đánh càng nóng vội, còn Minh Vũ vẫn bình tĩnh ứng phó, không có dấu hiệu hoảng loạn.

"Dương Hạo Vũ, ngươi quá yếu!" Minh Vũ khinh miệt nói, vẻ mặt như đã nắm chắc phần thắng.

"Ngươi...

Chương 694

ngươi dám coi thường ta!" Dương Hạo Vũ nổi giận đùng đùng, sát ý càng thêm nồng đậm.

"Nếu ngươi thắng được ta, coi như ta thua." Minh Vũ ngạo nghễ cười, trong mắt lóe lên sát khí lạnh lẽo.

"Khốn kiếp!" Dương Hạo Vũ mắng một tiếng, chân nguyên trên người bùng phát, điên cuồng áp chế Minh Vũ.

"Ong ong" "Ầm ầm ầm!" Hai luồng năng lượng đáng sợ va chạm, điên cuồng lan ra, khiến các đệ tử xung quanh lần lượt lui tránh, một mảng hỗn loạn.

"Phụt!" Sau một hồi giằng co ngắn ngủi, Dương Hạo Vũ phun ra một ngụm máu bầm, thân hình lảo đảo lùi lại, khóe miệng còn dính máu tươi.

Minh Vũ đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

"Dương sư huynh!" Các đệ tử hét lớn.

"Khụ khụ..." Dương Hạo Vũ ho dữ dội, khóe miệng rỉ ra từng dòng máu tươi.

Vừa rồi va chạm mạnh, hắn đã chịu thiệt.

Ngược lại, Minh Vũ chỉ thở hổn hển, hoàn toàn không bị thương gì.

Minh Vũ từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Dương Hạo Vũ, lạnh lùng nói: "Dương Hạo Vũ, ngươi bại rồi!" "Chết tiệt!" Dương Hạo Vũ quát khẽ, lau vết máu trên khóe miệng, lại lao tới, định liều mạng.

“Đủ rồi!” Đúng lúc này, trên đài cao truyền đến một giọng nói uy nghiêm và đầy tức giận.

Nghe thấy giọng nói này, Dương Hạo Vũ lập tức dừng lại, không dám chống lại vị trưởng lão trên đài cao.

“Minh Vũ, Tô Dao Dao!” Trên đài cao, tổng cộng có sáu người, ngoài vị Vương trưởng lão cao cao tại thượng, năm người còn lại đều là đệ tử hạch tâm của Huyền Dương Tông.

Người đàn ông trung niên ở phía trước nhất, chính là người đứng thứ hai trong hàng ngũ đệ tử hạch tâm, Triệu Vân Long!

“Bái kiến Triệu trưởng lão!” “Bái kiến Triệu trưởng lão!” Các đệ tử đều cung kính hành lễ.

Triệu Vân Long xua tay, nói: “Hôm nay gọi các ngươi đến, chủ yếu là vì việc khảo nghiệm.” “Khảo nghiệm?” Các đệ tử đầy nghi hoặc, rõ ràng không biết khảo nghiệm là gì.

“Ta sẽ chọn ra một nhóm đệ tử ưu tú, tiến vào nội môn tu luyện.” Triệu Vân Long tiếp tục nói.

“Tiến vào nội môn!” Sắc mặt đám đông lập tức kích động, hưng phấn vô cùng.

Tuy điều kiện tu luyện của đệ tử nội môn cực tốt, nhưng cạnh tranh lại cực kỳ tàn khốc.

“Triệu trưởng lão, ngài nói là, chúng ta có thể tiến vào nội môn?” “Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng có thể vào nội môn tu luyện rồi!” “Ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi!” Đám đông kích động, như thể đã nhìn thấy ánh sáng của việc vào nội môn, ai nấy đều hăm hở.

Triệu Vân Long nói: “Nội môn là thánh địa bồi dưỡng đệ tử hạch

tâm của Huyền Dương Tông, bất kể bình thường các ngươi có kiêu ngạo thế nào, nhưng khi vào nội môn, phải tuân thủ quy củ của nội môn.

Nếu ai dám phá vỡ quy tắc, sẽ bị trục xuất khỏi Huyền Dương Tông!" "Đệ tử xin tuân theo lời dạy!" Mọi người vội vàng gật đầu.

"Minh Vũ, ta sẽ tự tay giết ngươi!" Dương Hạo Vũ gầm lên giận dữ.

Minh Vũ cười lạnh: "Dương Hạo Vũ, nếu ngươi vào được nội môn, hẵng nói những lời này." "Khốn kiếp!" Dương Hạo Vũ gầm lên giận dữ.

"Dương Hạo Vũ, kỳ khảo hạch tân binh lần này, ta là quán quân, ngươi thua chắc rồi." "Chúng ta cứ chờ xem!" Dương Hạo Vũ hung hăng lườm Minh Vũ một cái, rồi dẫn một đám người phẫn hận rời đi.

"Hừ!

Dương Hạo Vũ, ngươi nói nhảm nhiều quá." Minh Vũ khinh thường cười lạnh.

Dương Hạo Vũ rời đi không lâu sau, một thanh niên đến quảng trường, người này chính là Liễu Dật Hiên.

"Ủa?

Minh Vũ sư đệ lại có thể còn sống?" Liễu Dật Hiên nhướng mày, có chút ngạc nhiên.

Liễu Dật Hiên có tu vi đỉnh phong Chân Võ cảnh tam tinh, là anh họ của Dương Hạo Vũ, cũng là người theo đuổi trung thành nhất của Dương Hạo Vũ.

Năm xưa khi đi rèn luyện bên ngoài, Liễu Dật Hiên từng cứu Minh Vũ một mạng.

Từ đó, Minh Vũ quyết định kết bạn với Liễu Dật Hiên.

"Minh Vũ, nghe nói thiên phú của ngươi rất cao, là một kỳ tài tu luyện, có chuyện này không?" Liễu Dật Hiên cười nhạt hỏi, trong đáy mắt ẩn chứa một tia lạnh lẽo.

Minh Vũ hờ hững liếc Liễu Dật Hiên một cái, cười nói: "Ngươi không phải đã nghe rồi sao, ta Minh Vũ đâu phải là hư danh?" "Tiếc là sao?" Minh Vũ nhíu mày.

Liễu Dật Hiên cười nói: "Tiếc là ngươi không thể ngưng tụ hạt giống linh hồn lực, định trước sẽ không phải là đệ tử nội môn." "Hạt giống linh hồn lực, đó là thứ gì?" Minh Vũ không hiểu hỏi.

"Ngươi ngay cả hạt giống linh hồn lực cũng không biết sao?" Liễu Dật Hiên kinh ngạc nói: "Chẳng trách tu vi của ngươi không đạt đến Chân Võ cửu trọng!" "Hạt giống linh hồn lực là một loại sức mạnh đặc thù dung hợp từ tinh thần lực và linh lực, nó tồn tại trong não hải, chỉ khi linh lực hoặc tinh thần lực đạt đến một cảnh giới nhất định mới có thể ngưng tụ." "Cảnh giới linh lực càng cao, cảnh giới tinh thần lực càng mạnh, thì càng dễ ngưng tụ hạt giống linh hồn lực." "Hạt giống linh hồn lực là nguồn gốc tinh thần lực của tu giả, cũng là mấu chốt để thực lực tu giả tăng lên, có thể giúp tu giả lĩnh ngộ võ kỹ." "Ồ, ra là vậy." Minh Vũ chợt hiểu ra.

"Ta hiểu rồi, cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết." Minh Vũ cảm kích cười nói.

"Không khách sáo." Liễu Dật Hiên mỉm cười.

"Ngươi là đệ tử nội môn?" Minh Vũ đột nhiên chuyển chủ đề hỏi.

"Ừ, ta tên là Liễu Dật Hiên, xếp hạng thứ bảy." Liễu Dật Hiên tùy ý nói.

"Thất sư huynh." Minh Vũ chắp tay cười nói.

Liễu Dật Hiên vỗ vỗ vai Minh Vũ, nói: "Minh Vũ sư đệ, thiên phú của ngươi rất tốt, ta hy vọng ngươi nỗ lực tu luyện, sớm ngày bước vào đỉnh phong Chân Võ cảnh." Minh Vũ nhếch miệng cười: "Yên tâm đi thất sư huynh, ta sẽ nỗ lực tu luyện." "Ừ, đây là một viên Tụ Khí Tán, ngươi cầm trước đi, mau chóng đột phá Chân Võ cửu trọng, ta mong chờ ngươi trở thành đệ tử nội môn." Liễu Dật Hiên lấy ra một viên Tụ Khí Tán đưa cho Minh Vũ.

"Được." Minh Vũ mỉm cười gật đầu.

"Minh Vũ, vận khí của ngươi không tệ nha, vừa mới thăng cấp Chân Võ cửu trọng đã có được Tụ Khí Tán." Mấy vị đệ tử Chân Võ cửu trọng bên cạnh ghen tị nói.

Minh Vũ cười nói: "Tụ Khí Tán đối với ta không quý giá, tặng cho bạn bè, ta rất sẵn lòng." "Minh Vũ sư đệ thật hào phóng." Liễu Dật Hiên cười nói.

Minh Vũ khẽ lắc đầu, cười khổ: "Đừng khen ta, so với Dương Hạo Vũ, ta có là cái thá gì đâu." "Dương Hạo Vũ là ai?" Liễu Dật Hiên nhíu mày hỏi.

"Dương Hạo Vũ là thiên kiêu nội môn của chúng ta, sở hữu linh mạch thuộc tính phong." Một đệ tử nói.

"Ra là vậy." Liễu Dật Hiên khẽ gật đầu, thầm nghĩ: "Dương Hạo Vũ, ngươi muốn vào nội môn, đừng hòng!" Thời gian trôi nhanh, hai ngày sau, Dương Hạo Vũ và những người khác thuận lợi vượt qua bài kiểm tra của đệ tử ngoại môn, giành được tư cách vào nội môn.

Khảo hạch của đệ tử nội môn rất đơn giản, chính là đánh bại võ giả cùng cấp.

Tất nhiên, những bài khảo hạch của đệ tử nội môn này đều có những hạn chế riêng.

Dù sao, không phải ai cũng biến thái như Minh Vũ và bọn họ, sở hữu thiên phú siêu phàm.

Tất nhiên, trong số đệ tử nội môn, phần lớn là đệ tử hạch tâm của Huyền Hoàng Điện.

Mục tiêu của họ chỉ có một, đó là tranh đoạt vị trí đệ tử hạch tâm!

"Vút!" "Bành bành bành!" Trên không trung quảng trường hạch tâm, Minh Vũ chiến đấu với ba võ giả Chân Võ cửu trọng, đánh nhau kịch liệt, ngang tài ngang sức.

"Hù ~" Một lát sau, Minh Vũ thi triển 'Cuồng Bạo Quyền' đánh lui ba người.

Minh Vũ thở hổn hển, cười nói: "Ba chiêu đánh bại ba võ giả đỉnh phong Chân Võ cửu trọng, xem ra lần này vào nội môn, chắc là không có vấn đề gì lớn." "Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!" "Dương Hạo Vũ cố lên!" Quảng trường nội môn vang lên những tiếng hò reo.

"Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!" "Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!" Cả quảng trường hạch tâm mấy trăm người cùng nhau hô vang, tiếng hò reo như sấm, thanh thế ngút trời.

"Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!" "Minh Vũ sư huynh uy vũ!" "Minh Vũ sư huynh tất thắng!" Tiếng reo hò của đệ tử hạch tâm, khiến các đệ tử ở ngoại vi quảng trường ùa về quảng trường hạch tâm, quan sát cuộc khảo hạch của đệ tử nội môn.

"Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!" Từng đợt sóng âm vang khắp thành, gây chấn động toàn thành.

"Ha ha!

Thật là sảng khoái!" Dương Hạo Vũ cười lớn, cực kỳ sảng khoái, cơ thể tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Nhìn trạng thái điên cuồng của Dương Hạo Vũ, các đệ tử xung quanh đều sợ ngây người, ai nấy đều mặt mày cứng đờ.

Dương Hạo Vũ điên rồi sao?

"Thằng nhóc này dám làm vậy, toi rồi!

Nó chết chắc rồi!" Một đệ tử nội môn mặt mày âm trầm mắng.

"Nó chắc chắn điên rồi!" Một đệ tử nội môn khác nghiến răng quát khẽ.

"Dương Hạo Vũ tên này điên rồi!" Các đệ tử khác đều nghiến răng nhìn Dương Hạo Vũ, sát khí lạnh lẽo.

"Minh Vũ, ngươi điên rồi!" Một vị đệ tử nội môn tức giận nói: "Ngươi muốn tìm chết thì đừng kéo chúng ta xuống nước!" Dương Hạo Vũ hoàn toàn không nghe thấy lời của người đó, vì hắn đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

"Bành bành bành!" Dương Hạo Vũ như mãnh hổ vồ mồi lao ra, điên cuồng tấn công, áp đảo ba đệ tử nội môn.

Ba người đỉnh phong Chân Võ cửu trọng, lại không chống đỡ nổi Dương Hạo Vũ Chân Võ bát trọng, thậm chí không thể phản kháng.

Chỉ trong năm sáu giây ngắn ngủi, ba người đều ngã xuống đất rên la, thương thế thảm trọng, toàn thân đầy máu tươi.

“Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!” “Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!” Thấy Dương Hạo Vũ dùng tư thế bá đạo như sấm sét nghiền ép ba đệ tử nội môn, tất cả mọi người đều sôi sục.

“Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!” “Dương Hạo Vũ phải bị trừ khử!” Từng đệ tử nghiến răng nghiến lợi, mặt mày hung ác.

“Minh Vũ, chúc mừng ngươi thuận lợi vượt qua bài kiểm tra, trở thành đệ tử nội môn.” Liễu Dật Hiên cười nhạt.

“Nhờ sư huynh hậu ái, ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện.” Minh Vũ chắp tay cười nói.

Liễu Dật Hiên xua tay, nói: “Đã là đệ tử nội môn, sau này phải càng nỗ lực hơn, cố gắng lọt vào top năm.” “Top năm?” Nghe vậy, Minh Vũ lập tức ngơ ngác, há miệng, không biết nên nói gì.

Minh Vũ chỉ biết, ở ngoại môn, chỉ có người mạnh nhất Chân Võ bát trọng, mới có cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm.

“Thất sư huynh, thực lực của ta còn chưa đạt đến Chân Võ bát trọng, hơn nữa... hơn nữa thực lực của ta quá yếu, vào nội môn, e là cũng chỉ đội sổ.” Minh Vũ cười gượng, tuy thực lực của Dương Hạo Vũ không tồi, nhưng hắn tự biết rõ, so với đệ tử hạch tâm, chênh lệch rất lớn.

“Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!

Dương Hạo Vũ!" Khi Dương Hạo Vũ đang định từ chối, quảng trường lại vang lên tiếng hò reo chấn động, như hồng hoang cự thú gầm thét, khiến người ta kinh hãi.

"Mẹ ơi!

Mình lại bị vây xem rồi." Minh Vũ mặt mày uất ức.

Minh Vũ không khỏi quay đầu liếc nhìn xung quanh, lập tức thấy hàng ngàn đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, điều này khiến Minh Vũ rùng mình, không nhịn được mà rùng mình một cái, rồi vội vàng chạy trối chết vào quảng trường nội môn.

"Minh Vũ, ngươi đứng lại cho lão tử!" Liễu Dật Hiên giận dữ gầm lên.

"Minh Vũ sư đệ, mau chạy đi, bọn họ hận ngươi thấu xương, nếu ngươi dừng lại, ngươi sẽ bị đánh thành tàn phế." Lưu Hạo Vân lo lắng nói, lập tức đuổi theo.

"Mẹ kiếp, Dương Hạo Vũ, ngươi cứ chờ đấy!" Liễu Dật Hiên tức giận nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Minh Vũ, nghiến răng giận dữ.

Minh Vũ đâu quan tâm nhiều như vậy?

Cắm đầu cắm cổ mà chạy.

"Dương Hạo Vũ, năm nay ta nhất định phải đạp lên xác ngươi để vào nội môn!

Ngươi cứ chờ đấy cho ta!" Liễu Dật Hiên gầm lên giận dữ.

"Minh Vũ sư đệ, chờ bị ăn đòn đi." Một số đệ tử nội môn hả hê cười lạnh.

"Dương Hạo Vũ tên này thật biết gây chuyện, đây không phải là

tìm chết sao.” Liễu Thanh Dương lắc đầu thở dài.

“Hắn bây giờ đã là Chân Võ thất trọng, trong quảng trường hạch tâm, hắn có thể nói là ngang ngược không kiêng nể ai, không ai dám trêu chọc.” Một vị đệ tử nội môn cười khổ.

“Ong ong!” Ở một nơi nào đó trong quảng trường, một luồng khí tức mạnh mẽ đột nhiên bùng phát, trực tiếp làm rung chuyển cả quảng trường.

“Khí tức thật đáng sợ!” Cảm nhận được khí tức trong nháy mắt, các đệ tử trên quảng trường đều kinh ngạc nhìn qua.

“Khí tức thật mạnh mẽ!

Chân Võ thất trọng?” Minh Vũ ngơ ngác chớp mắt.

Trong nháy mắt, một nữ tử áo trắng cao ráo xinh đẹp bước lên lôi đài.

Nữ tử khoảng hai mươi tuổi, dáng vẻ mỹ nhân băng sơn, khí chất phiêu diêu thánh khiết, như tiên nữ hạ phàm.

“Cô ấy tên là Liễu Yên Nhi, nghe nói là cháu gái của tông chủ.” “Oa!

Cháu gái của tông chủ!

Chẳng trách lại xinh đẹp như vậy.” “Liễu Yên Nhi là chị của Liễu Dật Hiên.” “Quan hệ của Liễu Dật Hiên và Minh Vũ không phải rất tốt sao?” “Minh Vũ đắc tội với Liễu Yên Nhi, e là hắn thảm rồi.” Mọi người bàn tán xôn xao.

Chương 695

Liễu Yên Nhi lạnh lùng nói: "Thứ rác rưởi Chân Võ thất trọng, cút lên đây chịu chết." Lời này vừa ra, cả sân lặng ngắt.

Thứ rác rưởi Chân Võ thất trọng?

Câu nói này của Liễu Yên Nhi, hoàn toàn chọc giận các đệ tử.

Ý của Liễu Yên Nhi là nói Minh Vũ là rác rưởi, không đáng một đòn.

"Hừ!" Minh Vũ hừ lạnh một tiếng, nhảy lên lôi đài.

"Ngươi vừa nói gì?

Nói lại lần nữa." Minh Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm Liễu Yên Nhi.

Liễu Yên Nhi lạnh lùng kiêu ngạo nói: "Minh Vũ, ta nói ngươi là thứ rác rưởi Chân Võ thất trọng, ngay cả loại rác rưởi như ta cũng không thắng nổi, ngươi cả đời này đừng hòng bước vào hàng ngũ đệ tử hạch tâm!" "Hít!" Lời này vừa ra, cả sân náo động.

Lời nói này của Liễu Yên Nhi, quả thực là sự sỉ nhục lớn đối với Minh Vũ.

"Con nhỏ ngông cuồng!

Dám nói Minh Vũ sư đệ là rác rưởi, thật muốn giết nó!" "Thứ rác rưởi Chân Võ thất trọng, cũng dám khiêu khích Minh Vũ sư huynh?

Não úng nước rồi à?" "Chân Võ thất trọng, cũng xứng khiêu chiến đệ tử hạch tâm?

Không biết lượng sức!" "He he, đây không phải là cơ hội tốt để chúng ta báo thù sao?" Mọi người trên quảng trường đều hả hê cười

lạnh.

Sắc mặt Minh Vũ vô cùng khó coi, gân xanh trên trán nổi lên, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

“Con nhỏ thối!

Lão tử hôm nay sẽ dạy dỗ ngươi!” Minh Vũ giận dữ gầm lên, khí thế hùng dũng lao ra, không chút lưu tình lao về phía Liễu Yên Nhi.

Liễu Yên Nhi mặt mày khẽ biến, thân hình nhẹ nhàng né tránh, tránh được nắm đấm của Minh Vũ.

“Chút thực lực này của ngươi, còn xa mới đủ!” Liễu Yên Nhi cười chế nhạo, rồi di chuyển bước chân, tốc độ vượt qua âm thanh, trong nháy mắt biến mất.

“Vút!” “Phụt!” Một tiếng xé rách chói tai vang lên, ngay sau đó là máu tươi bắn tung tóe.

Một con dao găm sắc bén lướt qua cổ họng Liễu Yên Nhi, mang theo những vệt máu đỏ tươi, nhuộm đỏ cổ nàng.

Minh Vũ chết ngay tại chỗ!

“Minh Vũ chết rồi!

Minh Vũ bị giết rồi!” “Minh Vũ Chân Võ thất trọng cứ thế mà toi mạng!” “Thật khủng bố!

Liễu Yên Nhi một kiếm giết chết Chân Võ thất trọng!” “Cái này... cái này.” Thấy Minh Vũ bị Liễu Yên Nhi một nhát cắt cổ chí mạng, quảng trường lập tức dấy lên những cơn sóng kinh hoàng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Liễu Yên Nhi.

“Đỉnh phong Chân Võ bát trọng!

Nàng ta lại là tu giả đỉnh phong Chân Võ bát trọng!” “Thiên phú tu luyện đáng sợ đến mức nào!

Tu vi đỉnh phong Chân Võ bát trọng!" "Đây chính là yêu nghiệt thiên tài hàng đầu của học phủ Thiên Khải?

Quá đáng sợ rồi!" Nhìn Liễu Yên Nhi, các đệ tử trên quảng trường đều bị chấn động sâu sắc, mặt mày đầy vẻ kính sợ.

"Liễu Yên Nhi!

Ngươi làm gì vậy!" Liễu Dật Hiên nổi giận đùng đùng gầm lên, điên cuồng lao về phía Liễu Yên Nhi.

Liễu Dật Hiên là tu vi đỉnh phong Chân Võ bát trọng, có thể thấy mức độ tức giận của hắn khủng khiếp đến mức nào.

Liễu Dật Hiên hoàn toàn không ngờ, Liễu Yên Nhi lại dám công khai đánh giết đệ tử cùng tộc.

Liễu Yên Nhi không hề sợ hãi tiếng quát giận của Liễu Dật Hiên, lạnh lùng liếc nhìn Liễu Dật Hiên, thờ ơ nói: "Liễu Dật Hiên!

Đừng quên thân phận của ngươi, ngươi nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ngươi là cái thá gì!" "Khốn nạn!" Liễu Dật Hiên mặt mày hung tợn, sát khí đằng đằng, vẻ mặt như muốn ăn thịt người.

"Bốp ~" Không đợi Liễu Dật Hiên ra tay, Dương Hạo Vũ đã ra tay trước, một tát đánh tới.

"Á!" Liễu Dật Hiên hét thảm một tiếng, cả người bay ngược ra ngoài.

"Minh Vũ sư đệ uy vũ bá khí!" "Minh Vũ sư đệ quả nhiên mạnh mẽ!" Thấy Minh Vũ một tát đánh bay Liễu Dật Hiên, các đệ tử trên quảng trường ầm ĩ hưng phấn reo hò, vỗ tay hoan hô.

"Minh Vũ!

Ngươi dám đánh ta!

Ngươi lại dám đánh ta!" Liễu Dật Hiên ôm má sưng vù, tức giận

gầm lên.

“Ngươi chẳng qua chỉ là một tên tạp dịch!

Lại dám đánh ta!

Ngươi tìm chết!” Liễu Dật Hiên giận dữ mắng, đột nhiên tế ra bảo kiếm linh khí, vung lên, tấn công Minh Vũ.

“Bành bành bành!” “Ầm ầm ầm!” Hai người bắt đầu hung hãn va chạm, từng lần va chạm hung ác, tiếng nổ liên miên không dứt.

“Ha ha!

Đánh hay lắm!” “Đánh chết nó đi!” “Đánh hay lắm!

Minh Vũ cố lên!” “Minh Vũ sư đệ uy vũ bá khí!

Đánh chết tên ra vẻ đó đi!” Thấy Liễu Dật Hiên giao thủ với Minh Vũ, mọi người đều hò reo cổ vũ.

Liễu Dật Hiên tuy chỉ là tạp dịch, nhưng vì tu vi đã đạt đến Chân Võ bát trọng, địa vị đã có sự chênh lệch rất lớn so với đệ tử ngoại viện.

Hơn nữa, Liễu Dật Hiên ở ngoại viện, làm nhiều điều ác, bắt nạt nam nữ.

Các đệ tử trên quảng trường, đã sớm không ưa bộ dạng kiêu ngạo của Liễu Dật Hiên, lúc này đều vỗ tay tán thưởng.

Trên không trung quảng trường, Minh Vũ hoàn toàn áp chế Liễu Dật Hiên, mỗi lần giao thủ đều khiến Liễu Dật Hiên thổ huyết.

Mấy phút sau, Liễu Dật Hiên đã không thể cầm cự được nữa, liên tục bại lui, vết thương chồng chất.

Liễu Dật Hiên càng đánh càng hoảng loạn, càng đánh càng kinh hãi.

“Thằng nhóc này sao vậy?

Sao lại lợi hại thế?

Tu vi Chân Võ thất trọng, lại còn mạnh hơn ta!

Thằng nhóc này là quái vật à?” Liễu Dật Hiên cực kỳ uất ức, lại vô cùng bất lực.

“Minh Vũ, ta cảnh cáo ngươi!

Đừng đánh nữa, nếu không ta giết ngươi!” Liễu Dật Hiên giận dữ nói, hắn hoàn toàn không địch lại Minh Vũ, thậm chí có chút sợ hãi.

“Ha ha!” Minh Vũ cười âm hiểm.

“Liễu Dật Hiên!

Ngươi đừng quá kiêu ngạo!

Ta Minh Vũ đâu có sợ ngươi?” Minh Vũ nhếch miệng cười, mặt đầy vẻ khinh bỉ, “Người của nhà họ Liễu, ta Minh Vũ đều sẽ giết hết bọn chúng!” “Ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi sao?” Liễu Dật Hiên khinh thường nói.

“Nếu ngươi không tin, có thể thử xem.” Minh Vũ cười lạnh.

Liễu Dật Hiên nghiến răng nghiến lợi, hận không thể bây giờ giết chết Minh Vũ.

“Phế vật!

Ta xem ngươi có thể kiêu ngạo đến bao giờ!” Liễu Dật Hiên giận dữ quát.

“Bành bành bành!” “Ong ong!” Trên quảng trường, hai bóng tàn ảnh nhanh chóng lóe lên, va chạm kịch liệt hung mãnh.

Từng chiêu tấn công hung ác, khiến lôi đài rung chuyển dữ dội.

Sau một hồi giao thủ ngắn ngủi, Minh Vũ chiếm ưu thế tuyệt đối,

áp đảo Liễu Dật Hiên, hoàn toàn không có chỗ để phản kháng.

Nếu Minh Vũ làm được, tại sao hắn lại không làm được?

Hơn nữa, nếu thật sự bị phế, chẳng phải là vĩnh viễn mất đi cơ hội báo thù Minh Vũ sao?

Thực lực của Minh Vũ, đã vượt qua Liễu Dật Trần quá nhiều, cơ hội này, Liễu Dật Trần tuyệt đối không muốn bỏ lỡ.

Suy nghĩ của Liễu Dật Trần, quả thực không sai, dù sao hắn có kiếm hồn, có tiềm chất trở thành luyện thuật sư, đây mới là mấu chốt.

"Vâng!" Liễu Dật Trần trịnh trọng gật đầu.

"Thôi được, ta phái hai vị hộ vệ đưa con đi báo danh!" Liễu Trường Hà dặn dò, trong lòng cũng hy vọng con trai mình có thể đạt được thành tích.

Năm xưa Liễu Trường Hà nhận nuôi Liễu Dật Trần, ngoài việc bồi dưỡng Liễu Dật Trần, còn hy vọng một ngày nào đó Liễu Dật Trần có thể có thành tựu.

"Cảm ơn cha!" Liễu Dật Trần vui mừng khôn xiết, nóng lòng nói: "Con đi tìm Minh Vũ trước, con muốn đạp hắn dưới chân, con muốn cho hắn biết, ai mới là phế vật!" "Ừ!" Liễu Trường Hà gật đầu.

Bên kia.

"Minh Vũ huynh đệ, ngươi thật lợi hại!" Trong khách sạn, Lâm Hải Dương sùng bái khen ngợi Minh Vũ.

Thương thế của Lâm Hải Dương đã sớm hồi phục, nhưng vẫn ở lì đây không chịu đi, dường như đã xác định Minh Vũ.

"Lâm Hải Dương, ta khuyên ngươi nên rời đi sớm, kẻo bị Liễu Dật Trần nhắm tới, tên đó không dễ chọc đâu, ngươi không phải là đối thủ của hắn." Minh Vũ nhíu mày nói.

“Hừ!

Sợ hắn làm gì?

Có Minh Vũ huynh đệ chống lưng, dù hắn là người của nhà họ Liễu, cũng phải suy nghĩ kỹ!” Lâm Hải Dương bĩu môi cười lạnh, không chút sợ hãi.

Minh Vũ khẽ lắc đầu, không nói gì thêm.

Liễu Dật Trần tuy không có bối cảnh gì, nhưng cũng là thiếu gia của một gia tộc nhỏ tam lưu, còn Minh Vũ chỉ là một đứa trẻ mồ côi.

Bất kể là Liễu Dật Trần, hay là Minh Vũ, đều không đáng nhắc đến.

Minh Vũ lười để ý.

Sáng sớm hôm sau.

Trời vừa sáng, Liễu Trường Hà đã vội vã đến học phủ Đế Đô, đi báo danh, và thuận lợi lấy được đơn đăng ký.

“Cha, chuyện cha nói tối qua, có tính không?” Bước ra khỏi cổng học phủ Đế Đô, Liễu Dật Trần hỏi, ánh mắt nhìn về phía cha mình Liễu Trường Hà.

Liễu Dật Trần tâm tư tỉ mỉ, sớm đã đoán được Liễu Trường Hà muốn lợi dụng thân phận của hắn, để tranh đoạt sản nghiệp gia tộc cho Liễu Dật Trần.

“Con yên tâm đi, ta đã hứa với mẹ con, nhất định sẽ chăm sóc con, không thất hứa.” Liễu Trường Hà vỗ ngực bảo đảm.

Nghe những lời này, Liễu Dật Trần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cha, đợi con trở thành kiếm đồ, con sẽ thách đấu Minh Vũ, trả thù cho cha.” Liễu Dật Trần thầm thề.

Hắn đã quyết tâm, bất kể phải trả giá đắt thế nào, cũng phải trở thành kiếm đồ!

“Trần nhi, con có tự tin là tốt rồi, ta tin con có thể thành công!” Liễu Trường Hà khuyến khích.

Liễu Dật Trần từ biệt Liễu Trường Hà, đi thẳng về hướng hoàng cung.

Đường đến hoàng cung của Liễu Dật Trần không ngắn, mất trọn nửa canh giờ mới đến nơi.

Liễu Dật Trần đi vào hoàng cung, đi qua vài con hẻm nhỏ yên tĩnh, cuối cùng dừng lại.

Lúc này, trước mặt hắn, là một cung điện nguy nga tráng lệ, uy nghiêm, vàng son lộng lẫy!

Đây là hoàng thành, hoàng cung của nước Thiên Vũ.

Cửa hoàng cung, có hai con sư tử đá trấn giữ, uy vũ bá khí.

Trong hoàng cung, bóng người qua lại, canh phòng nghiêm ngặt, một bầu không khí trang nghiêm ập đến, tạo cảm giác áp bức cực lớn.

Hoàng cung, là biểu tượng của quyền lực và địa vị, nơi đây hội tụ những tồn tại hàng đầu của cả nước Thiên Vũ.

Ở đây, có rất nhiều cường giả, trong đó không thiếu luyện đan sư lục cấp, luyện dược sư lục cấp, luyện khí sư ngũ cấp, trận pháp sư tứ cấp, minh văn sư tứ cấp...

Đây đều là cường giả của nước Thiên Vũ!

“Ngươi là ai?

Sao dám tự tiện xông vào hoàng cung!” Đột nhiên, một giọng nói đầy uy nghiêm vang lên.

Liễu Dật Trần ngẩng đầu nhìn, một thanh niên dẫn theo hai hộ vệ đang đi từ bên cạnh tới.

Thanh niên mặc áo tím cực kỳ hoa lệ, khí độ bất phàm, rõ ràng là quý công tử hoàng thất, cũng là một trong ba đại luyện thuật sư của nước Thiên Vũ, luyện dược sư Từ Phi Dương!

"Chào Từ đại ca." Liễu Dật Trần chắp tay hành lễ.

Từ Phi Dương hờ hững liếc Liễu Dật Trần một cái, vẻ mặt thờ ơ: "Ngươi là Liễu Dật Trần à, đến tìm ta làm gì?" "Từ đại ca hiểu lầm rồi, ta đến hoàng cung, là có một tin tức muốn bán cho Từ đại ca." Liễu Dật Trần vội vàng giải thích: "Sáng nay, trên quảng trường hoàng cung đã xảy ra một chuyện, nghe nói có một vị luyện thuật sư, sở hữu kiếm hồn hỏa diễm ngũ cấp!" "Kiếm hồn hỏa diễm ngũ cấp?" Từ Phi Dương vẻ mặt chấn động.

Luyện thuật sư sở hữu kiếm hồn hỏa diễm ngũ cấp, tương lai chắc chắn sẽ có thành tựu, thậm chí có thể trở thành kiếm võ sĩ mạnh mẽ.

"Vậy à?

Đưa ta qua đó xem." Từ Phi Dương lập tức ra lệnh.

Luyện Khí Các.

Chương 696

"Kiếm hồn ngũ cấp, cũng có chút thú vị." Các chủ Luyện Khí Các Triệu Trường Phong vuốt râu nói: "Kiếm hồn như vậy, ở Nam Hoang quận đã rất hiếm rồi." "Ngươi là ai?" Minh Vũ lạnh giọng quát.

Triệu Trường Phong sững sờ, rồi cười tủm tỉm: "Minh Vũ, ngươi không nhận ra ta à?" "Không nhận ra!" Minh Vũ lắc đầu.

"Ha ha." Triệu Trường Phong cười gượng, chỉ vào bức tường phía sau, nói: "Ngươi tự xem đi!" Minh Vũ quay đầu lại, khi nhìn rõ bức chân dung trên tường, sắc mặt lập tức thay đổi.

Minh Vũ trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông áo trắng trong bức chân dung, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Minh Vũ không bao giờ ngờ rằng, lúc mình sa sút nhất, lại có thể gặp được cố nhân!

"Minh Vũ, ngươi sao vậy?" Triệu Trường Phong nghi hoặc, "Chẳng lẽ ngươi quen hắn?" Minh Vũ hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, sau đó cung kính nói với Triệu Trường Phong: "Các chủ, ta tên là Minh Vũ, là bạn của Liễu Dật Trần." Minh Vũ không hề che giấu, mà nói thật, vì hắn không muốn lừa dối Triệu Trường Phong, nếu không sẽ để lại ấn tượng xấu.

Triệu Trường Phong khẽ gật đầu: "Ra là vậy, chẳng trách nhà họ Liễu lại đề cử ngươi vào học viện Thiên Vũ." Triệu Trường Phong trong lòng nghi hoặc, nhưng trên mặt không biểu lộ ra, hắn tiếp tục nói: "Nếu ngươi là bạn của Liễu Dật Trần, chúng ta cũng không thể bạc đãi ngươi, theo ta đi, làm thủ tục nhập chức trước." Triệu Trường Phong dẫn Minh Vũ, đến phòng làm việc của Luyện Khí Các.

Nhà họ Liễu.

Liễu Trường Hà ngồi trong phòng, trong lòng trầm ngâm: "Liễu Dật Trần đứa trẻ này tư chất xuất chúng, nếu có thể gia nhập học viện Thiên Vũ, sẽ rất có ích cho việc tu luyện sau này của nó, nhưng..." Liễu Trường Hà nhớ lại lời Liễu Dật Trần vừa nói, ánh mắt lập tức trở nên u ám.

"Thằng khốn Minh Vũ, dám từ chối ta." "Hừ, đừng tưởng có kiếm hồn ngũ cấp, ngươi có thể lật trời, ngươi vĩnh viễn không đấu lại ta đâu!" Trên bầu trời một con chim khổng lồ lướt qua, Liễu Trường Hà đột nhiên đứng dậy.

Liễu Trường Hà đã chứng kiến toàn bộ quá trình thi đấu của Liễu Dật Trần và Minh Vũ, bây giờ, Minh Vũ đã được sắp xếp vào học viện Thiên Vũ, hắn phải lập tức lên đường, đến hoàng thành!

"Lão tổ tông, cháu trai bất hiếu, e là không thể phục vụ ngài được nữa." Liễu Trường Hà nói xong, quay người đi ra ngoài.

Liễu Trường Hà ra khỏi nhà, cưỡi ngựa phi nước đại trên con đường núi, tốc độ ngày càng nhanh.

Mục tiêu của Liễu Trường Hà rất rõ ràng, một mạch thẳng tiến đến hoàng thành.

"Đi...

đi...

đi!" Con ngựa tuấn mã dưới háng Liễu Trường Hà phi nước đại, không ngừng tăng tốc, cuối cùng vào lúc chạng vạng đã đến hoàng thành của nước Thiên Vũ, hoàng thành Thiên Vũ!

"Hu ~" Liễu Trường Hà kéo chặt dây cương, ghìm ngựa từ từ hạ xuống, sau khi xuống ngựa, hắn đi về phía hoàng thành.

"Đứng lại!" Binh lính canh cổng thành chặn đường Liễu Trường Hà.

“Ta là Liễu Trường Hà.” Liễu Trường Hà chắp tay nói.

“Ra là Liễu đại nhân, mời vào!” Binh lính canh cổng thành vội vàng hành lễ.

“Ừ.” Liễu Trường Hà gật đầu, bước vào hoàng thành, mọi thứ đều quen thuộc.

“Ủa?

Kia không phải là Liễu đại nhân sao?” “Ông ta vẫn còn sống?

Không những không chết, mà còn trở về!” Liễu Trường Hà vừa vào hoàng thành, liền thu hút sự chú ý của mọi người, đều ném lại ánh mắt kinh ngạc.

Liễu Trường Hà như đã quen, gật đầu.

Không lâu sau, Liễu Trường Hà dạo một vòng hoàng thành, cuối cùng dừng lại ở Ngự Thú Lâu.

Ngự Thú Lâu, là trụ sở của hiệp hội Tuần Thú Sư nước Thiên Vũ, đồng thời cũng là liên minh Tuần Thú Sư cao cấp nhất của cả vương triều Thiên Viêm.

Mục tiêu của Liễu Trường Hà là Phó minh chủ liên minh Tuần Thú Sư Trương Hạo.

Trương Hạo là cửu tinh Tuần Thú Sư, ở cả vương triều Thiên Viêm, địa vị rất cao.

“Trương minh chủ đang luyện chế bảo vật, tạm thời không tiếp khách, mời về cho.” Vệ sĩ không khách khí nói.

Nghe vậy, Liễu Trường Hà nhíu mày nói: “Phiền thông báo với Trương minh chủ, ta có việc gấp cần gặp.” “Ngươi là cái thá gì, dựa vào đâu mà bắt ta đi thông báo?” Vệ sĩ lạnh lùng chế giễu: “Ta cảnh cáo ngươi, mau rời đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách

khí!" Nhìn vệ sĩ, Liễu Trường Hà biết họ sẽ không thông báo, thở dài một hơi, quay người chuẩn bị rời đi.

"Vút vút vút!" Đột nhiên, một trận tiếng xé gió truyền đến, ngay sau đó, vài hắc giáp vệ sĩ xông tới.

"Ngươi là ai?

Ai cho phép ngươi lại gần Ngự Thú Lâu?" Hắc giáp vệ sĩ chặn trước mặt Liễu Trường Hà.

"Ta là chú của Liễu Dật Trần, ta muốn gặp Trương Hạo minh chủ, ta có chuyện quan trọng cần gặp." Liễu Trường Hà nói.

Hắc giáp vệ sĩ đánh giá Liễu Trường Hà một lượt, hỏi: "Ngươi có bằng chứng gì chứng minh lời ngươi nói?" Liễu Trường Hà lấy ra bài tử thân phận đưa qua.

Hắc giáp vệ sĩ kiểm tra bài tử thân phận, nói: "Ngươi ở đây chờ, ta đi bẩm báo Trương minh chủ." Hắc giáp vệ sĩ rời đi, một lát sau quay lại, làm một tư thế 'mời' với Liễu Trường Hà, ý bảo hắn vào trong.

"Cảm ơn." Liễu Trường Hà chắp tay, rồi đi vào Ngự Thú Lâu.

Ngự Thú Lâu có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng đều có trận pháp cấm chế.

Ở cửa Ngự Thú Lâu, có một bức tượng, chính là tượng của Trương Hạo.

"Bái kiến minh chủ." Liễu Trường Hà cúi đầu hành lễ với bức tượng, sau đó đi vào.

"Minh chủ đang luyện chế bảo vật, mời chờ một lát." Một đệ tử thân tín của Trương Hạo nói.

"Được, ta sẽ ở đây đợi ông ấy." Liễu Trường Hà gật đầu.

Không lâu sau, Trương Hạo xuất hiện.

Hắn nhìn Liễu Trường Hà, nói: "Không biết Liễu huynh tìm ta có chuyện gì?" "Trương minh chủ, ngọc bài Nạp Linh này, hy vọng Trương minh chủ nhận lấy." Liễu Trường Hà lấy ra ngọc bài Nạp Linh, đưa cho Trương Hạo.

"Ngọc bài Nạp Linh?" Trương Hạo ngẩn ra.

Liễu Trường Hà gật đầu, nói: "Ta nghe nói Minh Vũ đã được nhận, nhưng ta lo lắng hắn sẽ ghi hận Dật Trần, nên đưa ngọc bài Nạp Linh này cho ngài, tin rằng có nó, Minh Vũ sẽ không thể báo thù Dật Trần." Nghe đến Minh Vũ, trên mặt Trương Hạo hiện lên một tia chán ghét.

Hắn vốn là thuộc hạ của Liễu Dật Trần, năm đó bị Liễu Trường Hà uy hiếp, mới phản bội Liễu Dật Trần.

Trương Hạo tuy rất trung thành với Liễu Dật Trần, nhưng lại không thích Minh Vũ, ghét sự ngạo mạn của Minh Vũ, càng ghét Minh Vũ đối với Liễu Dật Trần tỏ ra kiêu căng.

Nếu có thể, Trương Hạo nguyện ý vạch rõ ranh giới với Minh Vũ, tiếc là, tính cách của Liễu Dật Trần quá bướng bỉnh, thà chết cũng không chịu từ bỏ Trương Hạo.

Đây cũng là điều đau khổ nhất của Trương Hạo.

"Cảm ơn ngươi." Trương Hạo khẽ nói lời cảm ơn.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi." Liễu Trường Hà cười nhạt: "Nhưng thân phận của Minh Vũ rất đặc biệt, hy vọng Trương minh chủ có thể dạy dỗ hắn thật tốt." Trương Hạo gật đầu, rồi xua tay, để Liễu Trường Hà rời đi.

Rời khỏi Ngự Thú Lâu, Liễu Trường Hà đi thẳng đến hoàng cung.

"Khải bẩm bệ hạ, mạt tướng cầu kiến." Liễu Trường Hà quỳ trên đất, khấu đầu.

“Ái khanh bình thân.” Trên long ỷ, Long Khiếu Thiên nhấc tay.

Liễu Trường Hà đứng dậy, nhìn Long Khiếu Thiên, đầy áy náy nói: “Bệ hạ, lần này nhà họ Liễu của ta bị diệt môn.” “Cái gì?” Long Khiếu Thiên đứng bật dậy, hai mắt híp lại, sát khí lóe lên, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Liễu Trường Hà cúi đầu, kể lại chuyện mình gặp phải.

“Rầm!” Nói xong, Long Khiếu Thiên đập bàn đứng dậy, giận dữ gầm lên: “Liễu gia bị diệt, chuyện này trẫm đã sớm biết, nhưng trẫm không quản, mặc cho nó phát triển, không ngờ hôm nay chúng lại dám ra tay với Liễu gia!” “Bệ hạ, ta nghi ngờ là thế lực đứng sau Liễu gia làm.” Liễu Trường Hà cung kính nói.

Long Khiếu Thiên hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Chuyện này trẫm sẽ điều tra rõ ràng, bất kể hung thủ đứng sau là ai, trẫm đều sẽ khiến hắn sống không bằng chết!” “Mạt tướng cáo lui.” Liễu Trường Hà cúi người lui ra khỏi Kim Loan Điện.

“Liễu Trường Hà, chuyện này trẫm tuyệt đối sẽ không để yên!” Long Khiếu Thiên nắm chặt quyền, nghiến răng nghiến lợi.

“Bệ hạ, ngài nghĩ sao?” Long Khiếu Thiên đột nhiên hỏi Lý Văn Bác bên cạnh.

Lý Văn Bác lắc đầu, nói: “Chuyện của Liễu gia không đơn giản, những năm gần đây Liễu gia trỗi dậy nhanh chóng, khó đảm bảo người đứng sau Liễu Trường Hà không phải là Minh Vũ.” “Không thể là Minh Vũ!” Long Khiếu Thiên lập tức phản bác.

“Ồ?

Tại sao không thể?” Lý Văn Bác hỏi lại.

Long Khiếu Thiên trầm tư một lúc, nói: “Liễu gia có thể trở thành đại gia tộc bát phẩm, sau lưng chắc chắn có cường giả chống đỡ,

Liễu Trường Hà hoàn toàn không có quyền ra lệnh cho Liễu Dật Trần." Lý Văn Bác tán đồng gật đầu, nói: "Bệ hạ phân tích không sai, Liễu gia quả thực không phải do Minh Vũ làm." "Ngoài ra, còn một điểm nữa." Lý Văn Bác dừng lại, tiếp tục nói: "Liễu gia có thể sở hữu thực lực như vậy, e là có người ngầm giúp đỡ họ, nếu không với thực lực của Liễu Trường Hà, hoàn toàn không dám trêu chọc Minh Vũ." "Ngươi đang nói đến mẹ của Liễu Dật Trần?" Long Khiếu Thiên nhíu mày.

"Vâng." Lý Văn Bác gật đầu, nói: "Chỉ là... bà ta và Liễu Trường Hà không thân thiết, hơn nữa Liễu Trường Hà cũng chưa bao giờ đề cập, điều này lại khiến lão thần cảm thấy kỳ lạ." Long Khiếu Thiên như có điều suy nghĩ gật đầu, nói: "Bất kể nguyên nhân là gì, nếu Liễu gia đã bị diệt, chuyện này đến đây là kết thúc, đừng nhắc lại nữa." Lý Văn Bác khẽ gật đầu, nói: "Bệ hạ anh minh." Bên kia, dãy núi Bắc Hoang, tổng bộ Huyết Sát Các, trên một quảng trường khổng lồ, đứng hơn ba trăm người.

Hơn ba trăm người này đều mặc trang phục thống nhất, trước ngực thêu hình đám mây màu đỏ.

Xung quanh quảng trường, còn đứng hơn hai mươi người nam nữ già trẻ, tu vi đều đạt đến cảnh giới Võ Quân.

"Đã bao năm qua, cuối cùng cũng lại xuất hiện." Một thanh niên khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười lạnh.

Thân hình thanh niên cao lớn vạm vỡ, trong cơ thể phát ra luồng khí tức hùng hậu, bàng bạc.

"Những năm qua, ngươi vẫn luôn theo dõi bọn chúng, đã từng phát hiện có người gia nhập Huyết Sát Các không?" Một lão giả tóc bạc hỏi.

Thanh niên lắc đầu, đáp: "Hiện tại chỉ có hơn năm mươi người."

Lão giả tóc bạc nói: "Những người này đều là mối họa ngầm ẩn náu trong bóng tối, chúng ta cần phải cảnh giác từng giờ, một khi bại lộ, bọn chúng sẽ điên cuồng tấn công chúng ta, dù sao chúng ta cũng đã đoạt đi đồ của bọn chúng." "Ta biết." Thanh niên nói.

"Oanh long long!" Ngay lúc này, từ xa truyền đến tiếng nổ long trời lở đất như sấm vang.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có người tấn công chúng ta?" Lão giả tóc bạc nhíu mày nói.

Thanh niên khẽ nhíu mày, nói: "Khoảng cách khá xa, không rõ tình hình." Dứt lời, thanh niên dẫn hơn ba trăm người nhanh chóng lao về phía nguồn tiếng nổ.

Không lâu sau, thanh niên cùng nhóm người đã đến hiện trường, chỉ thấy hai phe đang kịch chiến.

"Phong Kinh Vân!" Sắc mặt thanh niên vô cùng âm trầm.

Phong Kinh Vân đang đại chiến với một nhóm lão giả áo huyết, vô cùng chật vật, trên người chi chít vết thương, máu tươi thấm đẫm y sam.

"Phong Kinh Vân, giao Thánh Cốt ra, nếu không hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Một trong số những lão giả vạm vỡ gầm lên giận dữ.

Phong Kinh Vân lau vết máu ở khóe miệng, lạnh lùng nói: "Các ngươi đừng hòng có được!" "Cứng đầu không biết điều!" Lão giả quát một tiếng giận dữ, dốc toàn lực tấn công.

"Hừ!" Phong Kinh Vân hừ lạnh một tiếng, thúc đẩy sức mạnh Thánh Cốt, khí tức lập tức bùng nổ gấp mấy lần, sức mạnh trở nên cực kỳ cường hãn.

Lão giả cảm nhận được sức mạnh đột nhiên bùng phát của Phong Kinh Vân, sắc mặt đột nhiên đại biến, nói: "Ngươi lại luyện hóa Thánh Cốt rồi ư?" "Bây giờ mới phản ứng lại sao?

Muộn rồi!" Phong Kinh Vân nhe răng cười, sức mạnh Thánh Cốt bùng nổ toàn diện, thi triển Bá Kiếm Thuật.

"Phốc!" Bá Kiếm Thuật bá đạo sắc bén, Bá Vương Thương quét ngang ra, Bá Kiếm Quyết phối hợp với Bá Kiếm Thuật, đủ để chém giết cường giả Vũ Tông!

Lão giả thần sắc đại kinh, vội vàng tránh né, nhưng vẫn bị Bá Kiếm Quyết xé nát, thi thể vương vãi khắp nơi.

"Giết!" Giết chết một lão giả, Phong Kinh Vân gầm lên một tiếng, thi triển Bá Kiếm Quyết xông lên.

"Hưu!" Bá Kiếm Quyết ngưng tụ ra một thanh lợi kiếm, mang theo sức mạnh hủy diệt chém xuống, hư không kịch liệt rung chuyển, không khí dường như cũng bị chém đôi.

"Phốc!" Một cái đầu bay vụt đi, máu tươi nóng hổi phun ra.

"Chạy mau!" Hai lão giả áo huyết còn lại thấy vậy, đều sắc mặt đại biến, vội vàng bỏ chạy.

Phong Kinh Vân đâu chịu bỏ qua hai lão giả áo huyết này, dốc toàn lực truy kích.

"Phốc!" Trong chớp mắt, kiếm khí do Bá Kiếm Thuật tạo thành đâm xuyên tim hai lão giả.

Hai lão giả chết ngay tại chỗ, triệt để mất đi sinh cơ cuối cùng!

Giết chết hai người xong, Phong Kinh Vân thở hổn hển một hơi, thu lại Bá Kiếm Quyết.

"Hô!" Phong Kinh Vân thả lỏng người, lau mồ hôi trên trán.

“Huyết Sát Các quả nhiên có cường giả trấn giữ, vừa rồi suýt chút nữa đã thất bại, may mà không bị bọn chúng quấn lấy.” Phong Kinh Vân may mắn lẩm bẩm một câu.

Khoảng thời gian này, Phong Kinh Vân vẫn luôn ở Huyết Sát Các, cứ cách một thời gian lại đổi một nhóm người mới, dùng người mới thay thế người cũ.

Mà nhóm người mới này thực lực cũng tương đối yếu, nhưng Phong Kinh Vân lại đưa cho bọn họ một viên Nguyên Anh Đan và một số bảo vật.

Dưới tác dụng của Nguyên Anh Đan, tu vi của những người mới này đều tăng vọt, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, thực lực đều có sự tiến bộ vượt bậc.

“Đây chính là Võ Hồn chi lực sao?

Thật là mỹ diệu, thật là sảng khoái!” “Ha ha… Ta đã là Võ Sư nhất tinh rồi, thật là sảng khoái a.” “Đời này đáng giá!” Trong một biệt viện xa hoa, một nhóm nam nữ trẻ tuổi hưng phấn hoan hô, trên mặt đều nở nụ cười kích động.

Bọn họ không chỉ thực lực tăng mạnh, quan trọng hơn là, bọn họ cuối cùng đã lột xác, từ phế vật hóa thành thiên tài.

Tất cả những điều này, Phong Kinh Vân đều nhìn thấy, hài lòng cười nói: “Không hổ là công hiệu của Nguyên Anh Đan, mới có mấy ngày đã đạt đến cấp bậc Võ Sư nhất tinh, nếu có thể có được nhiều Nguyên Anh Đan hơn nữa, chẳng phải rất nhanh sẽ bước vào Tiên Thiên cảnh giới sao?” Sau đó, Phong Kinh Vân lại tìm một nhóm người mới, và truyền thụ cho bọn họ phương pháp tu luyện.

Tổng đàn Huyết Sát Các, trong một căn phòng.

Phong Thiên Dương khoanh chân tĩnh tọa trên giường, hai tay kết

ấn quyết, vận chuyển 《Phần Thiên Quyết》, hấp nạp linh khí hệ Hỏa luyện hóa độc tố trong cơ thể.

Phong Thiên Dương tuy đã giải độc, nhưng độc tố vẫn còn hoành hành trong cơ thể, nên phải luyện hóa hết độc tố còn sót lại.

"Cỗ lực lượng này thật bá đạo!" Khi luyện hóa độc tố, Phong Thiên Dương trong lòng đại kinh, cỗ sức mạnh bá đạo này hoàn toàn nghiền ép sức mạnh của hắn, khiến kinh mạch của hắn đau đớn kịch liệt.

"Hừ!

Chỉ bằng chút độc này, cũng vọng tưởng khống chế ta sao?" Phong Thiên Dương quát lạnh một tiếng, vận chuyển Phần Thiên Quyết, chống lại ảnh hưởng của độc tố đối với kinh mạch, bắt đầu bức cỗ lực lượng này ra khỏi cơ thể.

Theo thời gian trôi qua, Phong Thiên Dương ngày càng thích ứng với độc tố trong cơ thể, dần dần, độc tố trong kinh mạch đã bị dồn vào một vệt đen nhỏ, không thể tiếp tục lan tràn.

"Sức mạnh của độc dược này đã suy yếu không ít, không cần lo lắng nữa, tiếp theo là nhanh chóng khôi phục tu vi!" Phong Thiên Dương hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên vẻ hỉ.

Sau đó, Phong Thiên Dương lấy ra Thánh Cốt mà Phong Kinh Vân tặng cho hắn, nghiên cứu kỹ lưỡng một phen, nói: "Thánh Cốt có sức phòng ngự cường đại, có thể nói là công thủ kiêm bị!" "Trong Thánh Cốt ẩn chứa sức mạnh cường đại, nếu có thể có được nhiều Thánh Cốt hơn, nhất định có thể khiến tu vi của mình đột phá Vũ Tôn!" Phong Thiên Dương nhe răng cười nói: "Chỉ đáng tiếc, hiện tại không có cách nào tìm đủ Thánh Cốt!" "Thánh Cốt, ngươi chính là vật chuyên thuộc về Phong Thiên Dương ta, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai nhòm ngó!" Phong Thiên Dương siết chặt nắm đấm, mắt lóe lên

hàn quang.

Phong Kinh Vân rời khỏi Bắc Vực, trở về Phong tộc.

Phong Kinh Hồng thấy Phong Kinh Vân trở về, lập tức hỏi: "Kinh Vân, lần lịch luyện này có gặp nguy hiểm không?" "Thực lực của ta bây giờ không sợ nguy hiểm gì, trừ phi là Vũ Hoàng ra tay." Phong Kinh Vân nhàn nhạt cười.

"Ta còn tưởng ngươi gặp nguy hiểm gì chứ." Phong Kinh Hồng nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: "Đúng rồi, khoảng thời gian này Huyết Sát Các dường như đang tìm kiếm bảo bối gì đó, phái ra lượng lớn đệ tử, ngươi phải cẩn thận một chút, kẻo gặp tai ương." "Ta biết rồi, ta sẽ chú ý, huynh đừng lo lắng cho ta, hãy chăm sóc mẫu thân ta thật tốt." Phong Kinh Vân dặn dò.

"Yên tâm đi, mẫu thân hiện tại rất khỏe mạnh." Phong Kinh Hồng vỗ ngực cam đoan.

"Ừm." Phong Kinh Vân cười cười, sau đó trở về phòng của mình.

"Huyết Sát Các tìm kiếm bảo bối gì đó không liên quan đến ta, nhưng đã chúng muốn cướp đoạt đồ của ta, cho dù ta không đi tìm bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ chủ động đến gây sự với ta, chi bằng tiên phát chế nhân." Phong Kinh Vân tự lẩm bẩm.

Chương 697

Sau đó, Phong Kinh Vân lấy ra ngọc giản đó xem xét.

"Thì ra đây là phương pháp sử dụng Thánh Cốt, may mà ta có Thánh Cốt, nếu không hôm nay thật sự có khả năng chết ở đây, nhưng hiện tại Thánh Cốt đã hòa vào cơ thể ta, chỉ cần luyện hóa cỗ sức mạnh này là được." Phong Kinh Vân thầm nghĩ.

Phong Kinh Vân dựa theo các bước ghi trên ngọc giản dần dần quen thuộc với cách sử dụng Thánh Cốt, sau đó bắt đầu tu luyện.

"Huyết Sát Các, ta rất mong chờ màn trình diễn của các ngươi." Phong Kinh Vân khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, cơ thể đột nhiên chấn động, linh khí tím hùng hậu tuôn ra, bao phủ toàn thân, tạo thành một bộ áo giáp kiên cố.

"Oanh!" Ngay lúc này, một tiếng nổ lớn truyền đến, cả sơn môn đều rung chuyển, Phong Kinh Vân chợt mở mắt.

"Chuyện gì vậy?" Phong Kinh Vân lập tức đi ra ngoài.

"Bẩm Minh chủ, bên ngoài có chuyện, bốn Phó Đường chủ của Huyết Sát Các bị trọng thương chạy về tổng đàn Huyết Sát Các cầu cứu." Trưởng lão Huyết Sát Các đến báo cáo.

Phong Kinh Vân nghe vậy, khẽ nhíu mày, nói: "Chẳng trách ta cảm thấy Huyết Sát Các có chút xao động, thì ra Huyết Sát Các có chuyện." "Đi, ra ngoài xem." Phong Kinh Vân vừa dứt lời, mũi chân chạm nhẹ, thân thể lập tức lao ra khỏi sơn môn.

Bên ngoài Huyết Sát Các, một trung niên nam tử bị đóng đinh trước sơn môn, toàn thân đẫm máu, thảm thiết kêu la liên tục.

"La Cẩu Đường chủ, Tam Phó Đường chủ Huyết Sát Các lại bị

người ta giết chết…" Mọi người vây xem đều hít một hơi khí lạnh, trong ba Phó Đường chủ lớn của Huyết Sát Các, La Cẩu là tồn tại hung ác nhất, không ngờ lại chết ở đây.

"Kẻ nào làm?

Dám động đến người của Huyết Sát Các ta, chán sống rồi sao?" Một luồng khí tức cuồng bạo cuộn trào đến, một nam tử vạm vỡ gầm lên một tiếng giận dữ, lao về phía sơn môn.

"Huyết Đồ Phó Minh chủ, ngài trở về đúng lúc, mau đi cứu Phó Đường chủ!" Một đệ tử Huyết Sát Các lớn tiếng kêu.

Nam tử vạm vỡ nhìn lướt qua thi thể La Cẩu, sắc mặt vô cùng âm trầm, nói: "Là kẻ nào làm?" "Kẻ đó đã giết Phó Đường chủ, còn đánh trọng thương chúng ta, hiện tại đang ở hậu viện, ngài mau đi đi." Một đệ tử Huyết Sát Các khác lo lắng nói.

"Đi." Nam tử vạm vỡ trầm giọng quát, sau đó lập tức biến mất tại chỗ.

Hậu viện Huyết Sát Các, một mảnh tan hoang, trên mặt đất vương vãi những vết máu đỏ tươi.

"Huyết Đồ đến rồi." Lúc này, có người phát hiện nam tử vạm vỡ, nam tử vạm vỡ mang theo sự phẫn nộ xông vào hậu viện, khi hắn nhìn thấy thi thể nằm trên mặt đất, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Kẻ nào dám động đến người của Huyết Sát Các ta!" Huyết Đồ gầm lên một tiếng giận dữ.

Những người có mặt nghe thấy tiếng gầm giận dữ này, đều sợ hãi run rẩy khắp người, đây chính là cao thủ cảnh giới Vũ Vương, căn bản không phải bọn họ có thể chống lại.

Phong Kinh Hồng đi tới, áy náy nói: "Kinh Vân, đây là chuyện nội bộ gia tộc ta, không nên liên lụy đến đệ." Phong Kinh Vân nói: "Đây là

nhà ta, tự nhiên cũng là nhà của đệ, bất luận thế nào, đệ cũng không hy vọng bất kỳ ai làm càn trong nhà đệ, huống chi là làm càn trước mộ phần của phụ mẫu đệ." Phong Kinh Hồng thở dài một hơi, cách làm của Phong Kinh Vân khiến hắn khá tán thưởng.

Phong Kinh Hồng nói: "Vị tiền bối này, vãn bối Kinh Hồng, là con trai của gia chủ Phong Phủ Phong Chiến Đình, xin hỏi tiền bối tôn tính đại danh?" "Phong Kinh Hồng, ngươi chính là Phong Kinh Vân?" Nam tử vạm vỡ nhìn chằm chằm Phong Kinh Hồng.

Phong Kinh Hồng chắp tay nói: "Tại hạ Phong Kinh Hồng, không biết tiền bối là ai?" "Ta là gia gia của ngươi." Phong Ngạo Long trực tiếp nói.

"A?" Phong Kinh Hồng sững sờ, câu nói này khiến hắn như bị sét đánh.

Phong Kinh Hồng phản ứng lại, lập tức quỳ lạy nói: "Gia gia!" "Ta là tổ tông của ngươi." Phong Ngạo Long lại nói một câu nữa, sau đó đi đến bên cạnh thi thể La Cẩu ngồi xổm xuống kiểm tra một chút, nói: "La Cẩu chết vì bùa nổ, hơn nữa uy lực của bùa nổ cực mạnh, xem ra là đã mưu tính từ lâu, lũ khốn kiếp này!" "Cha, mẹ, nhi bất hiếu, không kịp trở về gặp nhị lão." Phong Kinh Hồng quỳ rạp trước bia mộ của Phong Ngạo Long và Thẩm Bích Nguyệt, hai đầu gối chạm vào phiến đá lạnh băng, nước mắt lăn dài từ khóe mắt.

"Cha, mẹ, nhi nhất định sẽ báo thù rửa hận cho người!" Phong Kinh Hồng nghiến răng nghiến lợi nói.

Phong Kinh Vân đứng bên cạnh Phong Kinh Hồng, khẽ đỡ hắn, an ủi nói: "Đại ca, đệ nhất định sẽ giúp huynh đòi lại công đạo." Phong Kinh Hồng lau nước mắt ở khóe mắt, lộ ra vẻ kiên nghị, nói: "Món nợ này, sớm muộn gì cũng sẽ thanh toán với bọn chúng." Hai huynh đệ dìu nhau ra khỏi mộ Phong Chiến Đình và Thẩm Bích Nguyệt, sau đó

đi vào đại sảnh, Phong Khiếu Thiên đang ngồi trên ghế uống trà, thấy Phong Kinh Vân và Phong Kinh Hồng trở về, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ.

"Các ngươi về rồi à?" "Vâng." Phong Kinh Hồng khẽ gật đầu, sau đó ngồi xuống bên trái Phong Khiếu Thiên, Phong Kinh Vân thì ngồi bên phải.

"Trận chiến này thu hoạch thế nào?" Phong Khiếu Thiên quan tâm hỏi.

Phong Kinh Hồng nói: "Cũng tạm, chém giết ba cường giả cấp bậc Vũ Soái, các cường giả cấp bậc Vũ Quân trở lên có mấy trăm người, nhưng chúng ta tổn thất cũng không ít, đệ và Kinh Vân đều bị thương, hiện tại người của Huyết Sát Các e rằng đã chuẩn bị tấn công rồi." Phong Kinh Hồng vừa nói xong, bên ngoài Huyết Sát Các đã truyền đến một tràng bàn tán ồn ào: "Cường giả Huyết Sát Các đều đang kéo đến đây, chúng ta có nên rút lui không?" "Bây giờ rút lui chẳng phải quá tiện cho bọn chúng sao?" "Vậy chúng ta phải làm sao?" "Đợi Huyết Sát Các đến rồi nói sau." Phong Kinh Hồng nói: "Bọn chúng sắp đến rồi, các ngươi lập tức trở về Phong Phủ tránh một chút." Phong Kinh Vân nói: "Đệ và đại ca ở cùng nhau, nếu có nguy hiểm gì, còn có thể giúp đại ca." "Các ngươi ở lại đây ngược lại khiến ta phân tâm, ta hiện tại còn cần chữa thương, nhanh chóng khôi phục thương thế." Phong Kinh Hồng nghiêm túc nói: "Chuyện này không có bất kỳ liên quan gì đến các ngươi, các ngươi đừng nhúng tay vào." Phong Kinh Vân nói: "Đại ca, đệ sẽ không rời đi." "Kinh Vân, nghe lời đại ca đi, chỗ ta không cần lo lắng, mấy tấm Độn Không Phù này đủ rồi, chúng ta phải nắm chặt thời gian khôi phục thực lực." Phong Kinh Hồng trịnh trọng nói.

Phong Kinh Vân tuy không nỡ, nhưng cũng hiểu được sự tình khinh trọng hoãn cấp, hít sâu một hơi, sau đó lấy ra hai tấm Độn

Không Phù đưa cho Phong Kinh Hồng, nói: "Đại ca, vạn sự cẩn thận." "Yên tâm đi, ta đi trước một bước đây." Phong Kinh Hồng dán hai tấm Độn Không Phù lên người, thân ảnh liền biến mất trước mắt.

Phong Kinh Vân nhìn Phong Kinh Hồng biến mất, sau đó quay lại nói với Phong Kinh Hồng: "Đại ca, chúng ta cũng rời khỏi đây đi." "Được." Phong Kinh Hồng gật đầu, sau đó cùng Phong Kinh Vân rời khỏi trạch viện.

"Phong Kinh Hồng, hôm nay các ngươi ai cũng đừng hòng chạy thoát!" Ngay khi Phong Kinh Hồng và Phong Kinh Vân vừa ra khỏi trạch viện, một tiếng gầm gừ vang lên.

Sau đó, chỉ thấy một hắc bào nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt Phong Kinh Hồng, chặn đường Phong Kinh Hồng, đồng tử Phong Kinh Hồng co lại, sau đó nói: "Các hạ là ai?

Vì sao lại chặn đường ta?" "Phong Kinh Hồng, ngươi đã giết nhiều người của Huyết Sát Các chúng ta như vậy, ta muốn ngươi phải đền mạng!" Hắc bào nhân nanh ác nói.

"Ngươi là Các chủ Huyết Sát Các?" Phong Kinh Hồng nghi hoặc hỏi.

"Hừ!" Hắc bào nhân lạnh lùng nói: "Đã biết rồi thì ngoan ngoãn đi theo ta về chịu tội đi." Sắc mặt Phong Kinh Hồng trở nên vô cùng ngưng trọng, hắn bây giờ mới biết mình đã chọc phải loại kẻ địch đáng sợ nào, Huyết Sát Các là một trong năm thế lực bá chủ lớn của Bắc Châu, nếu thật sự đối kháng toàn diện, Huyết Sát Các tuyệt đối chiếm ưu thế.

Phong Kinh Hồng trong lòng thầm than một tiếng, sau đó nói: "Các hạ, đây là một sự hiểu lầm, nếu ngươi muốn ta bồi lễ tạ tội, ta nguyện ý bồi thường." "Ngươi cho rằng ngươi bây giờ còn tư cách đàm phán điều kiện với ta sao?" Hắc bào nhân khinh thường nói: "Ta

khuyên ngươi tốt nhất đừng cố chống cự ngu ngốc, kẻo phải chịu khổ." Phong Kinh Hồng lắc đầu, nói: "Ta không quen biết Các chủ Huyết Sát Các các ngươi, sai lầm này ta gánh chịu, ngươi muốn giết ta thì cứ đến đây." "Kính rượu không uống lại uống rượu phạt." Hắc bào nhân hừ lạnh một tiếng, lập tức bạo xạ về phía Phong Kinh Hồng.

Phong Kinh Hồng vận chuyển linh lực, nâng khí tức bản thân lên trạng thái đỉnh phong, nghênh chiến hắc bào nhân.

Oanh long long… Trong khoảnh khắc, cả đại điện truyền đến tiếng nổ long trời lở đất, thực lực hắc bào nhân vô cùng cường đại, mỗi chiêu mỗi thức đều tràn ngập khí tức hung mãnh cuồng bạo.

Phong Kinh Hồng dốc toàn lực chống đỡ, nhưng vẫn cảm thấy khó có thể chống lại.

Phốc!

Chỉ sau ba chiêu, Phong Kinh Hồng đã bị bức lui mấy bước, khóe miệng rỉ máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch rất nhiều.

"Thực lực của ngươi cũng chỉ đến vậy thôi sao, ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ nổi, còn nói gì đến báo thù?" Hắc bào nhân mỉa mai chế nhạo.

Phong Kinh Hồng mắt lóe lên hàn quang, nghiến răng lại tiếp tục lao về phía hắc bào nhân, hắn đã quyết định liều chết cũng phải bảo vệ muội muội mình rời khỏi tổng đàn Huyết Sát Các, dù phải trả giá bằng sinh mệnh, hắn cũng không tiếc.

Phong Kinh Hồng vung kiếm chém, hắc bào nhân căn bản không có chút sợ hãi nào, sức mạnh hùng hậu cuộn trào, sau đó nắm đấm mang theo một cỗ sức mạnh bá đạo đánh ra.

Bành!

Nắm đấm của hắc bào nhân rơi xuống trường kiếm, sức mạnh

cường hãn cuộn trào, làm chấn bay trường kiếm, Phong Kinh Hồng cả người bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất thổ ra một ngụm máu tươi lớn.

"Không chịu nổi một đòn!" Hắc bào nhân khinh thường nói.

"Phong Kinh Hồng, chịu chết đi." Hắc bào nhân gầm nhẹ một tiếng, thân thể lại lần nữa lao về phía Phong Kinh Hồng, Phong Kinh Hồng khó khăn bò dậy, lại lần nữa giơ kiếm nghênh kích, nhưng lại bị hắc bào nhân một cước đá bay ra ngoài.

Phong Kinh Hồng ngã xuống đất, trong miệng lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, thân thể run rẩy.

Hắc bào nhân từ từ tiếp cận Phong Kinh Hồng, lạnh lùng nói: "Ngươi đã giết nhiều người của Huyết Sát Các như vậy, hôm nay ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi đây." Ánh mắt Phong Kinh Hồng trở nên kiên định, nắm chặt trường kiếm, từng chữ từng câu nói: "Muốn giết ta, chỉ bằng các ngươi cũng xứng sao?" Dứt lời, khí tức toàn thân Phong Kinh Hồng lại lần nữa bùng nổ điên cuồng, một cỗ sức mạnh mênh mông từ trong cơ thể hắn cuồn cuộn mãnh liệt tuôn ra, cả người như một ngọn núi nguy nga hùng vĩ, phát ra khí tức bàng bạc.

"Huyền Tiên cảnh giới?" Sắc mặt hắc bào nhân lập tức trầm xuống, sau đó chửi rủa: "Ngươi lại dám che giấu thực lực?" "Loại thủ đoạn này cũng chỉ có ngươi mới tin thôi." Phong Kinh Hồng đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắc bào nhân.

"Ngươi tìm chết, ta thành toàn cho ngươi." Hắc bào nhân gầm lên giận dữ: "Các ngươi giết Phong Kinh Hồng và Phong Kinh Vân cho ta." Sau khi hắc bào nhân dứt lời, xung quanh xuất hiện không ít thân ảnh, tổng cộng chín người, đều là Huyền Tiên cảnh giới, hơn nữa công pháp tu luyện cũng cực kỳ cường hãn, thực lực rất mạnh.

Phong Kinh Hồng bình tĩnh nhìn những người này bước đến, không hề sợ hãi, những người này quả thực rất lợi hại, nhưng muốn giết hai huynh đệ hắn, đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày.

Chín Huyền Tiên đồng thời ra tay, từng người khí tức cuồng bạo, uy áp bao trùm Phong Kinh Hồng, khiến Phong Kinh Hồng cảm thấy nghẹt thở.

"Huyền Tiên, các ngươi thật sự xem trọng ta a." Phong Kinh Hồng chế nhạo: "Nhưng mà, các ngươi nhiều người như vậy ức hiếp hai huynh đệ chúng ta, các ngươi mặt dày thật đấy." "Hừ!

Giết các ngươi, còn chưa cần chúng ta nhiều người như vậy liên thủ, hôm nay, ngươi sẽ phải chết ở đây." Hắc bào nhân âm lãnh nói.

Phong Kinh Hồng gầm lớn một tiếng, toàn thân bùng phát ánh sáng rực rỡ, sau đó thúc đẩy Lôi Đình Bát Hoang Quyết, trên bầu trời, điện chớp màu tím hồng vang dội, một cỗ khí tức hủy diệt cường đại lan tràn ra.

Phong Kinh Hồng dang rộng hai tay, lớn tiếng quát: "Lôi Đình Cửu Thiên." Trên bầu trời, lôi điện tím hồng cuồn cuộn kéo đến, hóa thành từng tia chớp tím hồng, những tia chớp này dày đặc khắp bầu trời, tạo thành một biển lôi, uy lực vô cùng.

Chín Huyền Tiên nhìn thấy cảnh tượng trên bầu trời, sắc mặt cũng khẽ biến, bọn họ không ngờ Phong Kinh Hồng lại có thể phóng thích ra công kích cường đại như vậy.

Sắc mặt hắc bào nhân càng trở nên khó coi hơn, hắn biết, hôm nay muốn chém giết Phong Kinh Hồng hoặc Phong Kinh Vân đã không còn khả năng nữa.

Công kích của Phong Kinh Hồng ngày càng đáng sợ, sắc mặt chín Huyền Tiên dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ, bọn họ lập tức thi triển các

loại võ kỹ cường đại của mình để chống đỡ công kích của Phong Kinh Hồng, nhưng dù vậy, vẫn bị bức phải liên tục bại lui.

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Ngực, bụng, chân và các vị trí khác của hắc bào nhân đều bị lôi điện đâm xuyên, trên người xuất hiện những lỗ máu ghê rợn.

Bảy Huyền Tiên còn lại sắc mặt tái nhợt, bọn họ đều là Huyền Tiên, nhưng đối mặt với công kích của Phong Kinh Hồng, căn bản không có sức chống đỡ, đây hoàn toàn là trận chiến nghiền ép.

"Làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta cứ thế bó tay chịu chết sao?" Một nam tử phẫn hận nói.

"Gia hỏa này rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới Huyền Tiên bằng cách nào?" Một người khác nhíu mày nói.

"Ta không cam lòng chết như vậy, ta nhất định phải giết Phong Kinh Hồng để báo thù cho Các chủ." Một nữ tử gào thét.

Ngay sau đó, mấy người nhìn nhau, rồi gật đầu, cùng nhau bùng phát sức mạnh cường đại lao về phía Phong Kinh Hồng, chín luồng lực lượng đáng sợ đồng thời đánh tới, dường như muốn liều chết một trận với Phong Kinh Hồng.

Đối mặt với cỗ lực lượng đáng sợ này, Phong Kinh Hồng quát lạnh: "Lôi Vực!" Tiếp theo, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một lưới điện khổng lồ, nhốt Phong Kinh Hồng và chín Huyền Tiên vào trong đó, những tia sét đáng sợ giáng xuống, đánh cho mấy người da tróc thịt bong.

“Đồ hỗn trướng đáng chết!” Hắc bào nhân tức giận gào thét.

Phong Kinh Hồng nhàn nhạt cười nói: “Ngại quá, Lôi Vực của ta tuy nhỏ, nhưng muốn giết các ngươi cũng đủ rồi.” Nói rồi, Phong Kinh Hồng vung Thanh Hồng Kiếm, lao về phía hắc bào nhân.

Hắc bào nhân thấy Phong Kinh Hồng xông tới, sắc mặt đột nhiên đại biến, hắn vội vàng lớn tiếng kêu: “Rút!

Mau rút.” Sau tiếng quát lớn của hắc bào nhân, tám Huyền Tiên kia lập tức rút lui, bỏ chạy mất dạng.

“Ngươi chạy thoát được sao?” Phong Kinh Hồng quát lạnh một tiếng, tay cầm trường kiếm đuổi giết.

Hắc bào nhân không ngừng né tránh, nhưng tốc độ của Phong Kinh Hồng còn nhanh hơn, chỉ trong mấy hơi thở đã đuổi kịp, sau đó một kiếm đâm xuyên ngực hắc bào nhân.

Phốc!

Ngực hắc bào nhân nổ tung, một đoàn sương máu bay ra… Phong Kinh Hồng thu lại Thanh Hồng Kiếm, quay người biến mất vào màn đêm… Sáng sớm ngày thứ hai, trong thành Phong Dật một trận ồn ào, bởi vì chuyện xảy ra trước Phong Phủ đêm qua đã triệt để truyền khắp toàn bộ thành trì, không ai không biết, không ai không hiểu.

Mà bên ngoài Phong Phủ, người vây xem ngày càng nhiều, rất nhiều người đều đang bàn tán về chuyện xảy ra ở Phong Phủ đêm qua.

“Nghe nói đêm qua Phong Phủ xảy ra chuyện, có người xông vào Phong Phủ, lão tổ tông Phong Phủ xuất quan, đại chiến với cao thủ thần bí, cuối cùng lão tổ tông Phong Phủ trọng thương bỏ chạy…” “Lão tổ tông Phong Phủ là ai vậy?

Lão tổ tông Phong Phủ là một siêu cấp cường giả mà, sao lại bị

thương chứ?" "Nghe nói lão tổ tông Phong gia từng là cảnh giới Huyền Vương, sau này rớt xuống cảnh giới Thiên Tiên, nên mới dẫn đến tuổi thọ khô kiệt mà chết…" "Cảnh giới Huyền Vương…" Không ít người nghe xong, trong lòng thầm kinh hãi, một tồn tại cảnh giới Huyền Vương lại vẫn lạc… Chuyện này gây ra không ít sóng gió.

Trên đường phố Phong Dật Thành, có người nhìn thấy một chiếc xe ngựa từ từ đi tới, trên xe ngựa có một lão giả và một đứa trẻ, lão giả nhắm mắt, sắc mặt có chút ngưng trọng, như đang ngủ.

"Đây chẳng phải Thành chủ Phong Dật Thành Phủ sao?

Sao lại đến đây?" Người đi đường bên cạnh thấy vậy, nghi hoặc hỏi.

"Đây chẳng phải Thành chủ Phong Dật Thành trở về sao?" Xe ngựa dừng lại, lão giả mở mắt, nhìn về phía Thành chủ phủ, cửa lớn Thành chủ phủ đang mở rộng, hiển nhiên là đã chuẩn bị nghênh đón hắn trở về.

Lão giả khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, sau đó dẫn theo đứa trẻ đi về phía Thành chủ phủ, cửa lớn Thành chủ phủ mở ra, lão giả và đứa trẻ đi vào Thành chủ phủ, trong đại sảnh, Thành chủ Phong Dật Thành đã ngồi sẵn trên ghế.

"Thành chủ, ta về rồi." Lão giả khẽ chắp tay cười nói.

Thành chủ Phong Dật Thành vội vàng đứng dậy, cười nói: "Ha ha… Ta đang đợi lão bằng hữu đây, không ngờ lão bằng hữu tự mình đến, chúng ta đã lâu không gặp, rất nhớ a." Thành chủ Phong Dật Thành đích thân nghênh đón lão giả vào Thành chủ phủ, sau đó sai hạ nhân dâng trà.

"Thành chủ khách khí rồi, ta không mời mà đến, mong Thành chủ rộng lượng." Lão giả ôm quyền cười nói.

Thành chủ Phong Dật Thành nói: "Lão bằng hữu nói vậy là khách sáo rồi, đã ngươi trở về, sau này chính là bằng hữu của Phong Dật Thành ta." "Lão phu cũng rất thích nơi này, không chỉ linh khí nồng đậm, mà hoàn cảnh còn thanh nhã." Lão giả nói.

Thành chủ Phong Dật Thành nói: "Lần này đến, là đặc biệt đến để cảm tạ ân cứu mạng của Thành chủ a." Thành chủ Phong Dật Thành nói: "Chỉ là tiện tay thôi, không cần nhắc tới, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi." Lão giả gật đầu, hai người ngồi xuống ghế, Thành chủ Phong Dật Thành nói: "Phong lão đệ khoảng thời gian này tu luyện ở đâu vậy?

Thực lực tăng trưởng cũng quá nhanh đi?" Lão giả khẽ thở dài một hơi nói: "Ai, đừng nhắc tới nữa, nói ra dài lắm…" Nói rồi, lão giả liền kể lại chuyện mình gặp phải cho Thành chủ Phong Dật Thành nghe.

Nghe xong chuyện lão giả gặp phải, Thành chủ Phong Dật Thành cũng cảm thấy vô cùng hư ảo, sau đó hỏi: "Phong lão đệ, kẻ thù của ngươi rốt cuộc là ai?" Lão giả nghiến răng nghiến lợi nói: "Những năm qua, ta vẫn luôn tìm kiếm, nhưng lại không có bất kỳ manh mối nào, ta nghi ngờ con trai và cháu trai của ta chính là bị bọn chúng hại chết, ta tuyệt đối sẽ không tha cho bọn chúng." Thành chủ Phong Dật Thành thở dài một hơi nói: "Lão ca nếu có chỗ nào cần giúp đỡ cứ việc mở miệng, chỉ cần ta làm được, ta tuyệt đối không từ chối." Lão giả ôm quyền trịnh trọng nói: "Vậy ta xin thay con cháu ta tạ ơn Thành chủ, mối thù này ta nhất định phải báo." "Phong lão đệ, không biết Phong Kinh Hồng là người thân gì của ngươi?" Thành chủ Phong Dật Thành đột nhiên hỏi.

Lão giả sững sờ một chút, sau đó lắc đầu, nói: "Không tính là có quan hệ gì, chỉ là có duyên phận quen biết mà thôi." Thành chủ Phong Dật Thành gật đầu, sau đó lại hỏi: "Ta nghe nói Phong Kinh Hồng là

một kẻ ngốc?" "Ta cũng vừa mới biết không lâu, Phong Kinh Hồng từ nhỏ yếu ớt đa bệnh, trí thông minh tương đối thấp, Phong gia chúng ta đối với chuyện này vẫn luôn che giấu, chỉ sợ nó không chịu đựng được." Lão giả nói.

"Ồ…" Thành chủ Phong Dật Thành gật đầu, sau đó nói: "Ta còn nghe nói, ngươi có thù oán với Triệu Thị Đế Tộc?" Lão giả nói: "Không sai, ban đầu khi ta ở hoàng thất Phong Nguyệt Quốc, một nhánh Triệu Thị Đế Tộc đã liên hợp với Phong Thị Đế Tộc bức bách ta từ bỏ thân phận người thừa kế, nếu không từ bỏ thì sẽ diệt Phong Thị Đế Tộc." "Ban đầu ta đành phải rời khỏi Phong Nguyệt Quốc, đến đây trở thành Thành chủ Phong Dật Thành." Thành chủ Phong Dật Thành nghe vậy, lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: "Thì ra là thế, trách không được trong thành chúng ta lại lưu truyền nhiều câu chuyện về lão huynh đệ Quan Vũ như vậy, không ngờ lão huynh đệ còn sống, thật là trời phù hộ Phong gia ta a." Lão giả nói: "Ban đầu ta cũng không ngờ mình còn có thể sống sót trở về." Thành chủ Phong Dật Thành cười nói: "Lão huynh đệ đã trở về, vậy Phong gia nhất định sẽ dốc sức tương trợ, lão huynh đệ có kế hoạch gì không?" "Ta bây giờ chỉ còn lại đứa cháu trai này, chỉ cần đứa trẻ này bình an là tốt rồi, còn những thứ khác, cứ để ta từ từ mưu tính đi." Lão giả thở dài nói.

Thành chủ Phong Dật Thành nói: "Lão ca đã đến, vậy tạm thời cứ ở lại Phong Dật Thành, như vậy ta cũng có thể chăm sóc ngươi thật tốt." "Vậy ta quấy rầy rồi, chúng ta huynh đệ từ ngày xưa." Lão giả nói xong liền rời khỏi Thành chủ phủ, sau đó Thành chủ Phong Dật Thành liền triệu tập tất cả các Thành chủ nghị hội.

Sau khi tất cả các Thành chủ đều tề tựu, Thành chủ liền nói: "Hôm nay triệu tập các vị đến đây là có một chuyện vô cùng quan trọng muốn nói, chư vị hẳn là đã nghe nói về Phong lão đệ rồi chứ?" Các Thành chủ đều sững sờ, sau đó đều lắc đầu, biểu thị không biết.

“Thành chủ mới của Phong Dật Thành chính là Phong Vân Thiên, người ban đầu đã rời khỏi Triệu Thị Đế Tộc.” Thành chủ Phong Dật Thành nói.

Các Thành chủ nghe xong, đều hít một hơi khí lạnh, có người kinh hãi nói: “Năm đó Phong lão đệ không chỉ thực lực đáng sợ, mà còn trí dũng song toàn, nếu Phong lão đệ nguyện ý gia nhập Thành chủ phủ của chúng ta, thực lực của Thành chủ phủ chúng ta nhất định sẽ mạnh hơn gấp mấy lần.” “Phong lão đệ trên phương diện Võ Hồn có tiềm chất cực kỳ đáng sợ, chỉ đáng tiếc a, Phong lão đệ một lòng tu luyện, từ chối tham gia vào đấu tranh quyền thế, nếu không, với thực lực của Phong lão đệ, Triệu Thị Đế Tộc lại dám ức hiếp Phong gia như vậy sao?” Thành chủ Phong Dật Thành cảm khái nói.

“Phong huynh nói cực kỳ đúng a, ban đầu nếu Phong lão đệ nguyện ý xuất sơn, thì Phong gia chúng ta tất nhiên có thể xưng bá Đông Vực.” “Phong lão đệ ban đầu nếu nguyện ý đầu dựa Thành chủ phủ, Triệu Thị Đế Tộc lại dám đối xử với Phong lão đệ như vậy sao?” “Ai… Nếu Phong lão đệ còn sống, e rằng bây giờ Đông Vực chúng ta lại sẽ là một cục diện khác rồi, chỉ đáng tiếc a…” Thành chủ Phong Dật Thành hài lòng nhìn các Thành chủ trong đại sảnh, sau đó vẫy tay, cười nói: “Tâm ý của chư vị, bản Thành chủ đều ghi nhớ trong lòng, hôm nay triệu tập chư vị đến, còn có một chuyện càng quan trọng hơn muốn tuyên bố, ta nghĩ chư vị đều đã đoán được, Phong gia chúng ta và Phong lão đệ có quan hệ huyết thống, đó là sự thật.” “Nhưng mà, Phong lão đệ năm đó vì một nguyên nhân nào đó, mất trí nhớ, nên đã quên mất mối quan hệ giữa Phong gia và Phong lão đệ.” “Hiện nay Phong gia chúng ta gặp nạn, Phong lão đệ không thể thờ ơ, hắn cũng muốn báo đáp Phong gia, vì vậy mới đến Thần Ma Điện, hy vọng mượn sức mạnh của Thần Ma Điện để báo thù, đồng thời cũng muốn khiến bản thân trở nên cường đại, bảo vệ Phong gia

ta, bảo vệ đứa cốt nhục duy nhất của ta." "Phong lão đệ là một người đáng tin cậy, nếu một ngày nào đó Phong lão đệ khôi phục trí nhớ, nhất định sẽ trở về giúp đỡ Phong gia chúng ta." "Phong huynh, chúng ta đương nhiên sẽ ủng hộ Phong lão đệ!" "Không sai, chúng ta nhất định sẽ dốc hết mọi tài nguyên giúp đỡ Phong lão đệ khôi phục trí nhớ." Các Thành chủ có mặt đều kích động nói, đây đơn giản là một mũi tên trúng hai đích a, vừa giải quyết được cục diện khó khăn trước mắt, lại vừa có thể kết giao với nhân vật như Phong lão đệ, hơn nữa còn có thể khiến Phong lão đệ nợ một ân tình, điều này thật sự quá mỹ diệu rồi.

"Vậy thì đa tạ các vị Thành chủ, nếu có cơ hội, Phong lão đệ tự nhiên sẽ trở về, dù sao Phong gia chúng ta và hắn có tình thân không thể cắt đứt a." Thành chủ Phong Dật Thành ha ha cười nói.

"Phong huynh, ta cảm thấy hiện tại tình cảnh của Phong lão đệ cũng khá nguy hiểm, chi bằng chúng ta phái binh đi hiệp trợ Phong lão đệ?" Một Thành chủ mở miệng nói.

Thành chủ Phong Dật Thành khẽ gật đầu nói: "Được, ngươi lập tức điều binh khiển tướng, nhất định phải đưa Phong lão đệ an toàn trở về." "Vâng." Vị Thành chủ này lập tức lĩnh mệnh.

Một màn xảy ra ở Thành chủ phủ cũng thông qua các kênh khác nhau truyền đến tai Triệu Thị Đế Tộc.

Trong cung điện Triệu Thị Đế Tộc, sắc mặt Triệu Thiên Hùng âm trầm, gầm lên giận dữ: "Lão hồ ly Phong Dật Thành đó, dám muốn lôi kéo lão bất tử đó, hừ, đừng hòng mơ tưởng." "Bệ hạ, ngài định phái ai đi truy sát Phong Dật Trần?" Một hắc bào nhân đứng ra cung kính nói.

Triệu Thiên Hùng suy nghĩ một chút, nói: "Triệu Thiên Hoa, ngươi dẫn ba ngàn tinh nhuệ đến Phong Dật Thành, một khi nhìn thấy Phong

Dật Trần, giết không tha.” Hắc bào nhân nói: “Vâng.” Sau khi hắc bào nhân biến mất, Triệu Thiên Hùng hít sâu một hơi, lẩm bẩm: “Những năm qua, Triệu Thị Đế Tộc ta cũng quá yên tĩnh, bây giờ vừa hay có thể lấy Phong Thị Đế Tộc ra luyện tay.” Ở phía bắc Đông Hoang, lãnh địa Triệu Thị Đế Tộc.

Trên một ngọn núi cổ lão, một thanh niên Triệu Thị Đế Tộc đứng vác kiếm, cả người tản ra khí tức lạnh lẽo.

Nam tử này tên là Triệu Thiên Hoa, ban đầu là đường đệ của Triệu Thiên Hùng, hiện nay cũng đã đạt đến cấp bậc Tiên Vương, là thanh niên có thiên phú nhất Triệu Thị Đế Tộc.

“Thiếu gia, theo trinh sát báo cáo, Phong Dật Trần đã tiến vào Thánh Tuyền Trấn.” Một phó nhân bên cạnh Triệu Thiên Hoa báo cáo.

“Phong Dật Trần cuối cùng cũng không thoát được.” Triệu Thiên Hoa khóe miệng nhếch lên, sau đó nói: “Đã chuẩn bị xong chưa?” “Thiếu gia yên tâm, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu.” Phó nhân cười nói.

Triệu Thiên Hoa lạnh nhạt thốt ra bốn chữ, nói: “Phong Vô Kỵ.” Phó nhân lập tức lui xuống, lát sau liền đến một trang viên hùng vĩ, trong trang viên có mấy chục ngôi nhà, nhưng những ngôi nhà này cơ bản đều đã bị hủy hoại, thi hài đầy rẫy.

Nơi đây từng là một con phố phồn hoa náo nhiệt, nhưng nay lại biến thành một đống đổ nát, khiến người ta cảm thấy tiếc nuối.

“Phong lão đệ, năm xưa phụ mẫu của ngươi đều là do ta hại chết, mặc dù Phong gia không phải do Triệu Thị Đế Tộc ta diệt vong, nhưng ngươi cũng bị Triệu gia ta liên lụy, nên thê nhi của ngươi cũng đều chết, món nợ này, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ tính rõ ràng.” Một nam tử thì thầm.

Ngay sau đó, nam tử này quay người lại, nói với phó nhân: "Gọi Triệu Thiên Hoa đến đây." "Thiếu gia, ngài tìm Triệu công tử có dặn dò gì không?" Phó nhân hỏi.

Nam tử nói: "Chuyện của Phong lão đệ cứ theo kế hoạch mà tiến hành." "Vâng." Phó nhân ôm quyền, sau đó nhanh chóng rời khỏi trang viên.

Hoàng thất Triệu Thị Đế Quốc, một nam tử ngồi trên long ỷ nhắm mắt dưỡng thần, chợt mở mắt, nói: "Triệu Thiên Hoa đi đâu rồi?" "Bẩm Bệ hạ, Triệu công tử đã đến Đông Vực, dự kiến rất nhanh sẽ trở về." Một lão giả ôm quyền cung kính nói.

Nam tử nói: "Ừm, bảo nó cẩn thận một chút, đừng để lộ hành tung." "Tuân mệnh." Lão giả đáp.

Chương 698

Nam tử khẽ hừ một tiếng, lại nói: "Còn nữa, bảo Triệu Thiên Vũ theo dõi sát sao cho ta, bất kể phải trả giá bằng bất cứ giá nào cũng phải giết Phong Dật Trần cho ta, mạng của Phong Dật Trần là của trẫm." Lão giả cung thân cáo lui.

Trong thành Phong Dật, trong biệt viện của Thành chủ phủ, tất cả mọi người trong Thành chủ phủ đều ăn mừng một đêm.

Sáng hôm sau, Thành chủ Phong Dật Thành đích thân đến bái phỏng Triệu Thị Đế Tộc.

Người Triệu Thị Đế Tộc đối với việc Thành chủ Phong Dật Thành đến cũng tỏ ra có chút bất ngờ.

Trong đại điện Triệu Thị Đế Tộc, Triệu Thiên Hùng ngồi ở vị trí cao, cười nói: "Phong Thành chủ hôm nay sao có nhã hứng đến Triệu Thị Đế Tộc chúng ta làm khách a?" Thành chủ Phong Dật Thành ha ha cười nói: "Đêm qua Phong lão đệ trở về, hôm nay đặc biệt đến cáo từ Triệu Thị Đế Tộc." "Phong lão đệ muốn đi rồi sao?" Triệu Thiên Hùng giả vờ kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, nếu có thể, ta cũng muốn về Phong gia xem sao, Phong gia đã mấy trăm năm không về rồi, thậm chí có người còn nghi ngờ Phong gia đã diệt vong, ta là trưởng bối cũng nên về xem sao." Thành chủ Phong Dật Thành thở dài lắc đầu nói.

Nghe Thành chủ Phong Dật Thành nói vậy, Triệu Thiên Hùng cố tỏ ra đau buồn nói: "Phong lão đệ đi chuyến này, thật sự không nỡ, ta còn mong một ngày nào đó lại được gặp Phong lão đệ, đến lúc đó ta nhất định sẽ chiêu đãi Phong lão đệ thật tốt." "Phong lão đệ, ngươi đi đường bình an, sau này có gì cần Triệu Thị Đế Tộc chúng ta giúp đỡ

cứ việc nói, Triệu Thị Đế Tộc chúng ta nhất định sẽ dốc sức tương trợ." Triệu Thiên Hùng vỗ ngực cam đoan.

Thành chủ Phong Dật Thành ha ha cười nói: "Vậy thì xin đa tạ Triệu Thành chủ thịnh tình khoản đãi rồi." "Phong lão đệ không cần khách khí, sau này nếu gặp phải phiền phức gì, cứ việc đến Triệu Thị Đế Tộc tìm ta, ta nhất định nghĩa bất dung từ." Triệu Thiên Hùng rất hào sảng nói.

"Vậy ta xin đa tạ Triệu Thành chủ." Thành chủ Phong Dật Thành chắp tay cảm ơn.

Triệu Thiên Hùng xua tay nói: "Không biết Phong lão đệ khi nào rời khỏi Bắc bộ Đông Hoang?

Ta phái người đưa tiễn một đoạn." "Không cần đâu, Triệu Thành chủ không cần hao phí." Thành chủ Phong Dật Thành từ chối.

"Được rồi, đã Phong lão đệ kiên trì, vậy ta cũng không miễn cưỡng, Phong lão đệ trên đường cẩn thận." Triệu Thiên Hùng cũng không giữ lại lâu.

Thành chủ Phong Dật Thành ôm quyền cáo biệt một tiếng, sau đó liền ngồi kiệu rời đi.

Sau khi Thành chủ Phong Dật Thành đi, nụ cười trên mặt Triệu Thiên Hùng lập tức đông cứng lại, hắn nheo mắt, lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói: "Phong Dật Trần a Phong Dật Trần, đây là ngươi ép ta, không trách ta." Thành chủ Phong Dật Thành ngồi kiệu, rất nhanh đã đến Phong gia phủ đệ.

Kiệu vừa dừng lại, thị vệ lập tức vén rèm kiệu lên, nói: "Thành chủ mời." Thành chủ Phong Dật Thành từ trên kiệu bước xuống, ánh mắt Thành chủ Phong Dật Thành nhìn lướt qua nội thành Phong Dật Thành, sau đó liền thẳng bước đi vào Thành chủ phủ.

Trong Thành chủ phủ, Thành chủ Phong Dật Thành vừa bước vào đại sảnh, một cỗ uy thế đáng sợ lập tức bao trùm toàn bộ đại sảnh, chỉ thấy một nam tử mặc cẩm phục màu vàng kim, anh tư bộc phát, khí vũ hiên ngang bước ra.

"Triệu Thiên Hùng bái kiến Phong Đại ca, đã nhiều năm không gặp, Phong Đại ca phong thái vẫn như xưa a." Triệu Thiên Hùng nhìn Phong Dật Thần, lập tức ôm quyền hành lễ nói.

"Triệu hiền điệt khách khí rồi." Phong Dật Thần khẽ cười, sau đó phất phất tay ý bảo Triệu Thiên Hùng ngồi xuống.

Triệu Thiên Hùng lập tức cung kính ngồi xuống bên phải Phong Dật Thần, Triệu Thiên Hùng ôm quyền nói: "Triệu mỗ lần này đến, là muốn cầu Phong Đại ca giúp một việc." Phong Dật Thần khẽ nhíu mày, nói: "Hiền điệt xin cứ nói." "Ta hy vọng Phong Đại ca có thể giúp ta bắt một nhóm linh thú ấu tể." Triệu Thiên Hùng nói.

"Ồ?

Bắt linh thú ấu tể?" Phong Dật Thần sững sờ một chút.

Triệu Thiên Hùng gật đầu nói: "Đúng vậy, vì Phong Đại ca thực lực đủ cường hãn, ta mới dám thỉnh Phong Đại ca giúp đỡ, nếu không, ta đâu dám làm phiền Phong Đại ca." "Linh thú ấu tể?" Phong Dật Thần nhíu mày càng chặt hơn, nói: "Linh thú ấu tể là động vật được bảo vệ, ngươi bắt linh thú ấu tể làm gì?" Triệu Thiên Hùng nói: "Phong Đại ca chẳng lẽ quên chuyện mấy tháng trước hai tộc nhân cốt lõi của Triệu Thị Đế Tộc ta vẫn lạc khi chiến đấu với nhân tộc ở Tây Châu sao?" "Ngươi nghi ngờ…" Phong Dật Thần lập tức hiểu ra.

"Chính là, ta cảm thấy hung thủ rất có khả năng là Phong Dật Trần." Triệu Thiên Hùng nghiến răng nghiến lợi quát.

"Phong lão đệ, ngươi đoán mò như vậy có chứng cứ không?"

Phong Dật Thần hỏi.

“Phong Đại ca, tin tức này của ta tuyệt đối chính xác, ta đích thân nhìn thấy.” Triệu Thiên Hùng khẳng định.

Phong Dật Thần trầm mặc rất lâu, cuối cùng nói: “Ta bây giờ không thể đồng ý với ngươi, dù sao ta cũng không thể hoàn toàn khẳng định chính là Phong Dật Trần làm.” Triệu Thiên Hùng vội vàng nói: “Phong Đại ca, ngươi phải biết thực lực của Phong Dật Trần phi phàm, hơn nữa ban đầu khi Phong Dật Thành bị tấn công, vừa hay là thời gian cửa hàng và sản nghiệp của Phong Dật Thành bị tấn công chênh lệch khoảng nửa canh giờ, điều này quá trùng hợp rồi.” “Ta biết ngươi lo lắng Phong Dật Trần sẽ phản bội, sợ Phong Dật Thành kinh doanh thất bại, nên mới muốn mượn sức mạnh của ta để loại bỏ hắn, nhưng Phong lão đệ, ngươi phải làm rõ, ta cũng hận Phong Dật Trần, nhưng ta không ngu ngốc, không thể lấy giang sơn của ta ra mạo hiểm.” “Huống chi, ta và Phong Dật Trần không oán không cừu, có đáng để giết hắn sao?” “Hơn nữa, ngươi cũng đừng hiểu lầm, ta không phải muốn mượn đao giết người, ta muốn mượn tay Phong Dật Trần để diệt trừ dị kỷ.” Thành chủ Phong Dật Thành trịnh trọng nói.

Triệu Thiên Hùng nhìn Thành chủ Phong Dật Thành, sau đó nói: “Ta tin ngươi.” “Vậy ngươi định đối phó với Phong Dật Trần thế nào?” Thành chủ Phong Dật Thành hỏi.

Triệu Thiên Hùng cười hiểm ác, nói: “Trong Phong Dật Thành, kẻ địch của Phong Dật Trần có rất nhiều, ta chỉ cần hơi kích động một chút, thì đủ để Phong Dật Trần trở thành bia đỡ đạn của chúng rồi.” “Được, ta hiểu rồi, chuyện này ta sẽ xử lý tốt.” Thành chủ Phong Dật Thành hài lòng gật đầu.

“Phong Đại ca, vậy ta xin cáo từ trước.” Triệu Thiên Hùng ôm quyền, sau đó quay người rời đi.

Triệu Thiên Hùng vừa đi không xa, đột nhiên có mấy hắc y nhân xuất hiện trước mặt Triệu Thiên Hùng.

"Các ngươi là ai?" Triệu Thiên Hùng nhìn mấy người, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Giết!" Hắc y nhân dẫn đầu quát lạnh.

Năm hắc y nhân này đều là cảnh giới Huyền Hoàng, Triệu Thiên Hùng căn bản không thể phản kháng, trong khoảnh khắc bị chém giết.

Trong đại sảnh Thành chủ phủ Phong Dật Thành, lúc này đã thi thể la liệt, máu tươi nhuộm đỏ sàn nhà, khiến người ta ghê rợn.

Tất cả hạ nhân, tỳ nữ trong Thành chủ phủ Phong Dật Thành đều chết hết, con trai của Thành chủ Phong Dật Thành là Phong Dật Phi cũng chết trong đại sảnh.

"Phụ thân…" Phong Dật Phi nằm trong vũng máu bi thống kêu la.

"Phi nhi…" Một giọng nói già nua nhưng đầy bi thương truyền vào đại sảnh.

Thân ảnh Phong Dật Trần sau đó từ cửa đại sảnh bước vào, nhìn những thi thể nằm la liệt, ánh mắt sâu thẳm của Phong Dật Trần trở nên hung ác, gầm lên giận dữ: "Là ai!

Là ai dám khiêu khích uy nghiêm của Phong Dật Trần ta!

Là ai!" "Ngươi chính là Phong Dật Trần?

Quả nhiên hữu dũng vô mưu, ngươi nghĩ ngươi giết cha con Triệu gia, cha con Triệu gia sẽ bỏ qua cho ngươi sao?

Đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày!

Ngươi giết bọn chúng, Triệu gia sao có thể bỏ qua?" Phong Dật Thần lạnh lùng nói.

“Là ngươi, Phong Dật Thần!” Phong Dật Trần nghe vậy, hai mắt phun lửa nhìn chằm chằm Phong Dật Thần gầm lên: “Triệu Thiên Hùng, ta muốn diệt Triệu gia ngươi.” “Diệt Triệu gia ta?

A a, hôm nay cứ diệt ngươi trước đã.” Một giọng nói đầy sát ý lạnh lẽo vang lên từ phía sau Phong Dật Trần, tiếp theo một đạo kiếm quang chém thẳng vào đầu Phong Dật Trần.

Kiếm quang này tốc độ cực nhanh, Phong Dật Trần cảm giác được nguy cơ, lập tức vung trường thương chống đỡ, keng một tiếng nổ lớn, kiếm quang bị chấn nát, còn Phong Dật Trần bị chấn lui bảy tám bước mới ổn định được thân hình.

“Ai?” Phong Dật Trần đột nhiên ngẩng đầu, nhìn xung quanh, sau đó đồng tử co lại, quát: “Phong Dật Trần!” “Triệu Thiên Hùng, ngươi thật hèn hạ, ngươi lại dám liên hợp với Phong Dật Trần đối phó ta.” Phong Dật Trần phẫn nộ cực độ.

Triệu Thiên Hùng bước ra, với thái độ bề trên nói: “Ta hèn hạ?

Nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ còn hèn hạ hơn ta.” Lời của Triệu Thiên Hùng vừa dứt, bên cạnh hắn liền xuất hiện thêm một thanh niên.

“Triệu Hằng, ngươi lại còn sống!” Phong Dật Trần nhìn thanh niên trước mặt, sắc mặt lại lần nữa đại biến.

Thanh niên này chính là Triệu Hằng mà Phong Dật Trần đã cứu ở Bách Lý gia tộc, ban đầu sau khi Triệu Hằng bị phế đan điền, Triệu gia liền vứt bỏ hắn, không cho hắn bất kỳ tài nguyên tu luyện nào.

Những năm qua, Triệu Hằng một mặt lay lắt sống sót, một mặt tìm kiếm cơ duyên khôi phục tu vi, đáng tiếc đều bặt vô âm tín.

Nhưng mà, Triệu Hằng lại không ngờ mình lại gặp được Phong Dật Trần ở đây, điều này đơn giản là liễu ám hoa minh hữu nhất thôn

a, khiến hắn vô cùng hưng phấn.

“Phong Dật Trần, ta sớm muộn gì cũng sẽ báo thù.” Triệu Hằng nghiến răng nghiến lợi trừng Phong Dật Trần.

Phong Dật Trần chế nhạo: “Triệu Hằng, nếu không phải ta kịp thời đến, ngươi đã sớm bị Triệu Thiên Hùng giết chết rồi, bây giờ ngươi còn dám vênh váo trước mặt ta, ngươi cho rằng ngươi còn có cơ hội sao?” Phong Dật Thần nhàn nhạt nói: “Xem ra Triệu Hằng huynh khí phách quả thực rất cứng rắn, ta thích.” “Phong Dật Thành Thành chủ đại nhân, tên phản đồ này giao cho ngài.” Triệu Hằng chỉ vào Phong Dật Trần nói với Phong Dật Thần.

“Yên tâm đi.” Phong Dật Thần lộ ra nụ cười thản nhiên, sau đó quay người nói với thị vệ bên cạnh: “Đưa hắn xuống, giam giữ lại.” Thị vệ bên cạnh Phong Dật Thần gật đầu, lập tức áp giải Triệu Hằng xuống.

“Phong Đại ca, ta xin cáo từ trước, ngài hãy chú ý an toàn hơn.” Triệu Thiên Hùng ôm quyền nói.

Phong Dật Thần xua tay nói: “Ngươi cứ đi làm việc đi, ta tự mình cẩn thận.” Triệu Thiên Hùng gật đầu, sau đó rời đi.

Phong Dật Thần ngồi trên ghế rơi vào trầm tư, lát sau, Phong Dật Thần lẩm bẩm: “Đã các ngươi muốn chơi, ta sẽ chơi với các ngươi, tiện thể để bọn chúng chó cắn chó, tốt nhất là lưỡng bại câu thương.” Ngoài Phong Dật Thành, Triệu Thiên Hùng dẫn theo ba hắc y nhân đến ngoại thành.

“Thiếu gia, chúng ta thật sự muốn giúp Triệu Thiên Hùng sao?

Phong Dật Trần này tuy có chút ngu xuẩn, nhưng thực lực cũng không yếu.” Một hắc y nhân nói.

Một hắc y nhân khác nói: “Giá Triệu Thiên Hùng đưa đủ hậu hĩnh,

chúng ta cũng không cần vì hắn mà bán mạng, hơn nữa, đây là chuyện riêng của Triệu Thiên Hùng, liên quan gì đến chúng ta?" "Không sai, chúng ta hà tất phải nhúng tay vào ân oán cá nhân của bọn chúng, chúng ta chỉ cần làm theo phân phó của Triệu Thiên Hùng là được." "Chúng ta đi." Triệu Thiên Hùng dẫn theo ba hắc y nhân nhanh chóng rời đi… Khi Triệu Thiên Hùng và những người khác rời khỏi Phong Dật Thành, một luồng hàn khí đáng sợ xông thẳng lên trời.

Cả Phong Dật Thành đều bao trùm trong một luồng khí lạnh thấu xương.

Trong Phong Dật Thành, tất cả mọi người đều cảm thấy run rẩy khắp người, không ngừng rùng mình, thậm chí là run cầm cập.

Trong lầu thành Phong gia, sắc mặt Triệu Thiên Hùng và những người khác lập tức đại biến, đều kinh hãi nói: "Đây là khí thế gì?

Khí thế này chẳng phải quá đáng sợ sao?" "Hàn khí thật đáng sợ!

Chuyện này là sao?" "Chẳng lẽ có cường giả giáng lâm rồi?

Khí tức này quá đáng sợ, chẳng lẽ là cường giả Linh Tôn cảnh?" Tất cả mọi người có mặt đều hoảng sợ bất an, vô cùng kinh hãi.

Trên không ngọn núi cách phía đông nam Phong Dật Thành vài nghìn mét, hai thân ảnh lơ lửng, nhìn xuống mọi nhất cử nhất động trong Phong Dật Thành.

"Cuối cùng cũng ra tay rồi sao?

Xem ra Triệu gia quả thực muốn tạo phản a." Phong Chấn Bắc khẽ thở dài.

Phong Khiếu Thiên lắc đầu, nói: "Bọn chúng chỉ muốn lấy Triệu gia làm bàn đạp thôi." "Phong Dật Trần và Triệu Hằng đều là đệ tử thiên tài, cái chết của bọn chúng đối với gia tộc phía sau bọn chúng, chính là một tổn thất thảm khốc." Phong Khiếu Thiên nhíu mày nói.

Phong Chấn Bắc nói: “Vậy cũng phải có mệnh mà hưởng mới được a.” “Hy vọng bọn chúng đấu tranh càng ác liệt càng tốt, như vậy chúng ta sẽ có thể ngư ông đắc lợi.” Khóe miệng Phong Chấn Bắc nhếch lên nụ cười âm lãnh… Trong thành Triệu gia, trong một phủ đệ xa hoa, một trung niên nam tử nghe xong báo cáo của Triệu Thiên Hùng, lạnh lùng nói: “Ngươi nói Triệu Hằng đã khôi phục đan điền, hơn nữa còn có sức mạnh cấp bậc Linh Vương sao?” “Không sai.” Triệu Thiên Hùng gật đầu nói.

“Phong Dật Trần thì sao?

Hắn thế nào rồi?” Trung niên nam tử hỏi.

“Phong Dật Trần bị thương rất nghiêm trọng, đã hấp hối rồi.” Triệu Thiên Hùng nói.

“Rất tốt.” Trung niên nam tử lạnh lùng nói: “Đã Phong Dật Trần cũng không cứu được, vậy thì triệt để diệt trừ hắn đi, ta muốn cho tất cả mọi người biết, sự quật khởi của Triệu gia chúng ta không phải vì Phong Dật Trần, mà là vì thực lực của Triệu gia chúng ta.” “Vâng.” Triệu Thiên Hùng đáp.

“Triệu Thiên Hùng, Triệu gia có thể một lần nữa quật khởi hay không, lần này dựa vào ngươi, nếu ngay cả Phong Dật Trần bé nhỏ cũng không đối phó được, vậy thì dù ta có phù trì ngươi lên vị, cũng sớm muộn gì cũng sẽ hủy diệt Triệu gia, hiểu chưa?” Trung niên nam tử trịnh trọng dặn dò.

“Cha, con biết phải làm gì rồi.” Triệu Thiên Hùng cung kính nói, sau đó quay người rời đi.

Trong phủ đệ Phong Dật Trần.

Phong Dật Trần lúc này đang khoanh chân trên giường chữa thương, Triệu Hằng thì ngồi một bên, lặng lẽ chờ đợi.

“Phong Dật Trần, mối thù hôm nay, ngày khác nhất định sẽ phụng trả.” Mắt Triệu Hằng lóe lên ý hận và sát cơ nồng đậm.

Phong Dật Trần mở mắt, sau đó lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Sau khi đan dược được nuốt vào, khí huyết trong cơ thể Phong Dật Trần lập tức cuộn trào, khí thế tăng vọt, vết thương trên cơ thể lành lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, không lâu sau, Phong Dật Trần liền lành lặn.

“Phong Vân dong binh đoàn trong Phong Dật Thành thực lực không yếu, nếu không thể nhanh chóng giải quyết Phong Dật Trần, Phong gia e rằng sẽ gặp phiền phức.” Triệu Hằng nheo mắt thầm nghĩ.

Một lát sau, bên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Phong Dật Trần nói: “Vào đi.” Cửa đẩy ra, một lão phu nhân bước vào.

“Nãi nãi.” Nhìn lão phu nhân, Triệu Hằng khẽ cúi đầu cung kính nói.

Lão phu nhân từ ái nói: “Hằng nhi, chúng ta chuẩn bị rời đi rồi, khoảng thời gian này đã ủy khuất con ở đây.” “Không sao, có thể tránh né truy bắt là chuyện tốt.” Triệu Hằng bình tĩnh nói.

“Ừm, phụ thân con đã thỉnh kỳ với Thành chủ, bây giờ con đi theo chúng ta đi.” Lão phu nhân nói.

Triệu Hằng gật đầu, sau đó đi theo lão phu nhân ra ngoài.

“Hằng nhi a, khoảng thời gian này, tốc độ tu luyện của con đột nhiên tiến bộ vượt bậc, tin rằng không bao lâu nữa, con sẽ có thể đột phá thành công cảnh giới Linh Vương.” Lão phu nhân an ủi nói.

“Đa tạ đan dược của mẫu thân.” Triệu Hằng nhàn nhạt cười nói.

“Hằng nhi a, con phải cố gắng, Triệu gia có thể trở lại đỉnh phong hay không, đều dựa vào con.” Lão phu nhân dặn dò.

“Con biết rồi.” Triệu Hằng trịnh trọng gật đầu.

Triệu gia tổ trạch, trong nghị sự sảnh.

Triệu Thiên Hùng đầy lo lắng nói: “Gia chủ, ngài vừa rồi vì sao lại đồng ý điều kiện của hắn?” Phụ thân Triệu Thiên Hùng, Triệu Hằng lạnh lùng nói: “Đây là điều kiện Phong Dật Trần đưa ra, Phong Dật Trần muốn một phần năm tài sản của Triệu gia, nếu Triệu gia không đồng ý, e rằng Triệu gia sẽ không giữ được nữa.” “Một phần năm tài sản…” Triệu Thiên Hùng sững sờ, cái giá này quá lớn.

“Triệu gia bị phong tỏa, đệ tử Triệu gia lại bị nhốt trong Triệu gia, căn bản không ra ngoài được, càng không thể trốn thoát, chỉ có dựa vào Phong Dật Trần mới có thể tiếp tục tồn tại, những người còn lại của Triệu gia cũng không muốn chết a, cho nên, Triệu gia chỉ có thể đồng ý.” Triệu Hằng khẽ thở dài, trong mắt tràn đầy vẻ bi thương.

“Ai…” Triệu Thiên Hùng thở dài một hơi, nói: “Vậy Phong Dật Trần rốt cuộc có bản lĩnh gì mà đáng để gia chủ phải kiêng dè như vậy?” Ánh mắt sâu thẳm của Triệu Hằng khẽ nheo lại, nói: “Phong Dật Trần không hề đơn giản, chúng ta tạm thời vẫn chưa thăm dò được hư thực của hắn, cho nên, chúng ta không thể hành động mạo hiểm, phải chuẩn bị đầy đủ rồi mới ra tay.” Triệu Hằng gật đầu, nói: “Thực lực của Phong Dật Trần không chỉ đạt đến Tụ Khí Cảnh Đại Viên Mãn, hơn nữa sức chiến đấu siêu phàm, nếu không cẩn thận, rất có khả năng sẽ ngã xuống trong tay hắn, phải vạn vô nhất thất.” “Ừm, sự sống còn của Triệu gia nắm giữ trong tay Triệu Hằng con, tất cả đều nhờ con.” Triệu Thiên Hùng thần tình trịnh trọng nói.

“Phụ thân yên tâm đi, nhi nhất định không phụ kỳ vọng của người.” Triệu Hằng gật đầu nói.

“Ừm, vậy con cứ đi chuẩn bị đi.” Triệu Thiên Hùng xua tay nói.

“Vâng.” Triệu Hằng ôm quyền lui ra khỏi nghị sự sảnh… Trên không không xa Triệu gia tổ trạch, một trung niên nam tử áo xanh vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối nhìn lướt qua Triệu gia tổ trạch, trong mắt lộ ra một tia hàn quang lạnh lẽo.

“Triệu gia, các ngươi tốt nhất hãy cầu nguyện Phong Dật Trần có thể sống sót, nếu không…” Trung niên nam tử âm lãnh thì thầm, sau đó hóa thành một luồng tàn ảnh biến mất.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, rất nhanh đã đến tối.

Phong Dật Trần từ trong phòng bước ra, khí tức hùng hậu dần dần tản đi.

“Hô ~ cuối cùng cũng chữa lành vết thương rồi, bây giờ chỉ còn lại nguyên lực cạn kiệt, tinh lực thiếu hụt thôi.” Phong Dật Trần thở ra một ngụm trọc khí, lẩm bẩm.

“Tiểu Trần, con cảm thấy thế nào?” Phong Chấn Thiên quan tâm hỏi.

Phong Dật Trần nhàn nhạt cười, nói: “Gia gia, con không sao.” Phong Chấn Thiên nghe vậy, yên tâm không ít, nói: “Ta đã sai người chuẩn bị thức ăn rồi, ăn cơm trước đi.” Phong Dật Trần gật đầu, sau đó cùng Phong Chấn Thiên đi về phía điện thiện thực.

Phong Chấn Thiên đặc biệt dặn dò điện thiện thực chuẩn bị rất nhiều món ngon thịnh soạn để chiêu đãi Phong Dật Trần.

Trước bàn ăn, Phong Dật Trần và Phong Chấn Thiên vừa thưởng thức mỹ tửu, vừa nói chuyện phiếm.

Phong Dật Trần chợt dừng uống rượu, sau đó nhìn Phong Chấn Thiên nói: “Gia gia, Phong gia các người có bí mật bảo khố gì không?” “Bí mật bảo khố?” Phong Chấn Thiên sững sờ một chút, nghi hoặc

nhìn Phong Dật Trần, nói: “Sao con đột nhiên hỏi chuyện này?” “Hôm nay có mấy tên cường giả đến ám sát con, hơn nữa những người này đều nhắm vào con, con nghi ngờ bọn họ không phải người của Phong gia.” Phong Dật Trần nói.

“Cái gì!

Có người ám sát con sao?” Phong Chấn Thiên nghe xong, lập tức đại kinh.

Phong Dật Trần kể lại sự tình nguyên ủy cho Phong Chấn Thiên, Phong Chấn Thiên nghe xong, nhíu mày chặt lại, nói: “Xem ra Triệu Thiên Hùng thật sự có vấn đề.” “Phong huynh, ý của ngươi là Triệu Thiên Hùng muốn giết ngươi, sau đó đổ tội cho Phong gia?” Dịch Thủy Hàn đoán.

Phong Dật Trần gật đầu, nói: “Tuy ta và Triệu Thiên Hùng chưa từng gặp mặt, nhưng từ đủ mọi dấu hiệu cho thấy, ta nghi ngờ Triệu Thiên Hùng chính là Triệu gia phái đến giết ta.” “Vậy ngươi định làm gì?

Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?

Triệu Thiên Hùng đã biết ngươi sở hữu sức mạnh linh hồn đáng sợ, nếu hắn không chết, vậy tuyệt đối là ác mộng của ngươi, Triệu Thiên Hùng còn lợi hại hơn Phong Dật Trần rất nhiều.” Trương Quân Lan trầm giọng nói.

Phong Dật Trần nhàn nhạt nói: “Triệu Thiên Hùng muốn ta chết, nhưng Triệu gia lại không dám mạo hiểm Phong gia, cho nên, Triệu Thiên Hùng chỉ có thể nhịn nhục nuốt hận giao tiền chuộc tội, còn ta cần tiền, ta hiện tại thiếu tiền, ta muốn thuê sát thủ giết Triệu Thiên Hùng.” “Giết Triệu Thiên Hùng?” Mọi người đều kinh ngạc, Phong Dật Trần đây là muốn liều mạng sao?

Phong Chấn Thiên vội vàng ngăn lại nói: "Không được, tuyệt đối không được, Triệu Thiên Hùng là cảnh giới Tụ Khí Cảnh Đại Viên Mãn, thực lực còn mạnh hơn toàn bộ người trưởng thành trong Bắc Châu chúng ta cộng lại, với cảnh giới Tụ Khí Cảnh Đại Viên Mãn của con mà muốn giết hắn, quá khó khăn rồi." Phong Dật Trần thản nhiên nói: "Gia gia, Triệu Thiên Hùng tuy rất mạnh, nhưng con muốn giết hắn, vẫn có hy vọng, chỉ là, sau khi giết hắn thì sao?

Triệu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua, người của Triệu gia khẳng định sẽ điên cuồng báo thù con, cho nên, nhất định phải trảm thảo trừ căn, bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước, không để lại bất kỳ uy hiếp nào." Phong Chấn Thiên trầm mặc hồi lâu, sau đó thở dài một hơi, cay đắng nói: "Tiểu Trần nói không sai, Triệu gia không phải thiện lương, bọn chúng sẽ không bỏ qua, đã như vậy, thì chỉ có thể vứt bỏ Phong gia, triệt để diệt trừ hậu họa, như vậy ít nhất có thể tránh được lo lắng về sau." Phong Dật Trần gật đầu nói: "Không sai, chỉ có diệt Triệu gia mới có thể triệt để ngăn chặn nguy cơ." "Nhưng mà Tiểu Trần, nếu giết Triệu Thiên Hùng, Triệu Hằng khẳng định sẽ phản phệ, lần này cho dù chúng ta liên thủ, e rằng cũng rất khó đánh bại Triệu Hằng, dù sao Triệu Hằng đã bước vào cảnh giới Thông Huyền Cảnh Đại Viên Mãn, thực lực cực kỳ đáng sợ, mà cơ thể con lại còn bị thương nghiêm trọng." Phong Chấn Thiên có chút lo lắng nói.

Khóe miệng Phong Dật Trần mang theo một nụ cười tự tin nói: "Gia gia, người không cần lo lắng, tuy cơ thể con quả thực có vết thương, nhưng thực lực của Triệu Hằng không mạnh, chỉ là một võ tu Thông Huyền Cảnh Đại Viên Mãn mà thôi, con có tám phần nắm chắc có thể đánh bại hắn, thậm chí là giết hắn." "Tám phần nắm chắc!" Phong Chấn Thiên và những người khác đều hít một hơi khí lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ chấn động, tám phần nắm chắc giết chết võ tu

Thông Huyền Cảnh Đại Viên Mãn!

Chương 699

Điều này đơn giản là không thể tin nổi!

"Triệu Hằng là gia chủ Triệu gia, địa vị tôn quý, trong trữ vật giới của hắn, nhất định có rất nhiều tài nguyên quý hiếm, giết hắn, liền có thể có được thu hoạch không nhỏ." Dịch Thủy Hàn kích động nói.

"Không hổ là luyện đan sư, đầu óc chuyển động thật nhanh." Phong Dật Trần cười khen ngợi.

Dịch Thủy Hàn hắc hắc cười nói: "Đương nhiên rồi, ngươi đừng quên thân phận của ta, ta chính là Phó Tổng Quản Dịch Thị Thương Hành đó." Phong Dật Trần nói: "Đã như vậy, vậy ngày mai chúng ta đi tìm Triệu Thiên Hùng, kể kế hoạch cho hắn, sau đó nhân lúc hắn không chú ý, tập kích giết hắn." Phong Chấn Thiên nói: "Tiểu Trần, con có nắm chắc đánh bại hắn không?

Triệu Thiên Hùng thực lực cực kỳ cường hãn, nghe nói còn lĩnh ngộ áo nghĩa." Phong Dật Trần tự tin nói: "Nếu là trước đây, có lẽ rất khó làm được, nhưng bây giờ thì khác, con đã ngưng tụ ra phù văn tam giai, thực lực bùng nổ, giết hắn, con vẫn có rất nhiều nắm chắc." "Tiểu Trần, đã như vậy, vậy ta lập tức phái cao thủ của Phong gia đi cùng con đến Nam Dương Quận, đến lúc đó ta và Thủy Hàn cũng sẽ kịp đến chi viện con." Phong Chấn Thiên nghiêm túc nói.

Phong Dật Trần khẽ lắc đầu nói: "Gia gia, chuyện này con không muốn quá phô trương, vì hiện tại đã có rất nhiều người để mắt đến con, nếu con lại triệu tập cao thủ Phong gia đến tương trợ, khẳng định sẽ gây ra sự cảnh giác và nghi kỵ từ các phía." "Cho nên con quyết định một thân một mình đi." "Một thân một mình?" Trên mặt Phong Chấn Thiên hiện lên vẻ lo lắng.

“Gia gia, người yên tâm, con nhất định sẽ toàn thân trở ra, huống chi, trên người con còn mang theo linh khí phòng ngự.” Phong Dật Trần cười nói, nói rồi lấy ra một miếng ngọc bội, trên đó khắc họa hai ngọn núi.

Nhìn linh khí phòng ngự Phong Dật Trần lấy ra, Phong Chấn Thiên và những người khác đều kinh ngạc.

Trận pháp phòng ngự trên miếng linh khí phòng ngự này đạt đến cấp hai, điều này đủ để chống đỡ công kích của cường giả Tụ Khí Cảnh đỉnh phong a, huống chi bản thân Phong Dật Trần đã là cảnh giới Tụ Khí Cảnh Đại Viên Mãn.

Có linh khí phòng ngự hộ thể, dù gặp phải cường giả Tụ Khí Cảnh đỉnh phong, Phong Dật Trần cũng có thể dễ dàng ứng phó.

“Tiểu Trần, con tuyệt đối không được lỗ mãng, mọi việc phải cẩn thận.” Phong Chấn Thiên dặn dò.

“Vâng, con sẽ cẩn thận, nhưng mà…” Phong Dật Trần gật đầu, đang định nói gì đó, nhưng lời lại chợt dừng lại.

Thấy vậy, Phong Chấn Thiên hỏi: “Tiểu Trần, nhưng mà gì?” Phong Dật Trần hít sâu một hơi, nói: “Nhưng mà Triệu Hằng nhất định phải chết, hơn nữa, nhất định phải chết trong tay con, đây là điều kiện của con.” “Triệu Hằng là gia chủ Triệu gia, hậu quả chúng ta chọc giận Triệu gia sẽ khó mà lường được.” Phong Ly Ngân bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Phong nhi, con đã nghĩ kỹ chưa?

Triệu gia không chỉ thực lực hùng mạnh, Triệu Hằng còn là người đứng đầu Tứ đại đỉnh tiêm thiên tài của Thiên Kiếm Vương triều.” Liễu Như cũng bắt đầu lo lắng, Triệu Hằng quá đáng sợ.

Phong Dật Trần hừ lạnh một tiếng: “Bao năm qua, Phong gia

chúng ta gặp phải ám sát còn ít sao?

Triệu gia sớm muộn gì cũng sẽ giết chúng ta, chi bằng nhân cơ hội này diệt luôn Triệu gia!" "Tiểu Trần..." Phong Ly Ngân còn định nói thêm gì đó, nhưng Phong Chấn Thiên đã ngăn lại.

Đôi mắt già nua sâu thẳm của Phong Chấn Thiên loé lên vẻ kiên định, sau một hồi trầm ngâm, ông nghiến răng nói: "Được, nếu đã như vậy, ta đồng ý yêu cầu của con, Triệu gia phải bị tiêu diệt!" "Gia gia anh minh!" Phong Dật Trần cung kính nói.

Phong Chấn Thiên nhìn Phong Dật Trần, cảm khái: "Tiểu Trần, con có thể nghĩ thông suốt là tốt nhất rồi, đây cũng là vì tốt cho con." "Gia gia yên tâm đi, con biết phải làm thế nào." Phong Dật Trần trịnh trọng đáp.

"Được rồi, mọi người giải tán đi." Phong Chấn Thiên phất phất tay, Phong Dật Trần, Phong Chấn Thiên và những người khác bước ra khỏi phòng.

"Đại ca ca, huynh định đi đối phó với Triệu Thiên Hùng sao?

Đó là gia chủ Triệu gia, thực lực vô cùng đáng sợ, bên cạnh còn có mấy vị cao thủ Tụ Khí cảnh bảo vệ." Lăng Tiêu Tiêu lo lắng nhìn Phong Dật Trần, cô cũng muốn giúp đỡ chàng.

"Yên tâm, đại ca ca sẽ không sao đâu." Phong Dật Trần xoa đầu Lăng Tiêu Tiêu, rồi rời khỏi sân.

Dưới màn đêm, Phong Dật Trần một mình lẳng lặng rời khỏi sân, đi về phía cổng thành.

"Tên thiếu gia Phong gia này đúng là gan to bằng trời, vậy mà dám đến thật." Trong phòng khách sạn của Triệu gia, vang lên một giọng chế nhạo lạnh lùng.

"Ha ha." Trong phòng lại vang lên tiếng cười âm u: "Tên nhóc

ngốc này đúng là ngu xuẩn, với thực lực của hắn, căn bản không đấu lại Triệu Thiên Hùng, chỉ bằng một tên phế tài như hắn cũng vọng tưởng giết ta, đúng là si tâm vọng tưởng!" Phong gia.

"Thiếu gia cuối cùng cũng về rồi." Trong đại sảnh phủ Phong gia, Phong Chính Hùng và Phong Chấn Thiên ngồi trên ghế, bên cạnh là Dương Tử Lam, còn có cả Lâm Vân và những người khác, các cao tầng của Phong gia đều tề tựu đông đủ.

"Phụ thân, mẫu thân, gia gia, đại bá, nhị thúc." Phong Dật Trần bước vào đại điện, chắp tay nói.

"Tiểu Trần, khoảng thời gian này con đã đi đâu?

Sao ngay cả một tin tức cũng không để lại cho chúng ta?" Phong Chấn Thiên trách mắng, giọng điệu có chút trầm thấp, rõ ràng là có chút tức giận vì Phong Dật Trần không từ mà biệt.

"Cha, tiểu Trần chắc chắn là vì đột phá Tiên Thiên cảnh giới nên đã đi bế quan." Dương Tử Lam giải thích, bênh vực cho Phong Dật Trần.

Nghe những lời này của Dương Tử Lam, sắc mặt Phong Chấn Thiên mới dịu đi một chút, sau đó nói: "Tiểu Trần, hôm nay con đến đây, không biết có dự định gì?

Triệu Hằng đã dẫn đại quân vây quét Phong gia, e là không bao lâu nữa sẽ phát binh tấn công, đến lúc đó con nhất định phải cố gắng kéo dài thời gian để chúng ta chuẩn bị." "Gia gia, ông yên tâm, Triệu Hằng tuyệt đối không giết được con đâu, cho dù hắn đột phá Tiên Thiên cảnh giới cũng không được." Phong Dật Trần tự tin cười nói, ánh mắt lướt qua Lâm Vân ở bên cạnh, nói: "Đúng rồi, con giới thiệu cho ông một người bạn mới." "Bạn nào?" Phong Chấn Thiên nghi hoặc, thuận theo ánh mắt của Phong Dật Trần nhìn qua, lại thấy Lâm Vân, lập tức kinh ngạc: "Ngươi là ai?" Phong Chấn Thiên và mọi người trong

Phong gia đều ngơ ngác, hoàn toàn không biết Lâm Vân là ai.

"Gia gia, cậu ấy tên là Lâm Vân, là trợ thủ con mời đến.

Có cậu ấy giúp đỡ, âm mưu quỷ kế của Triệu Hằng sẽ không có tác dụng, chúng ta có thể yên tâm đối phó với Triệu gia." Phong Dật Trần nói.

"Thì ra là cao thủ mà Dật Trần mời đến, thảo nào tiểu Trần không hề sợ hãi, chỉ cần có cậu ấy trợ giúp, đối phó Triệu gia chắc không thành vấn đề." Phong Chấn Thiên thở phào nhẹ nhõm.

"Phong công tử, chúng ta về sắp xếp ngay đây." Lâm Khiếu Thiên chắp tay nói, rồi rời khỏi Phong gia.

"Lâm huynh, làm phiền huynh rồi." Phong Dật Trần cười nhạt.

"Phong huynh đệ quá lời rồi." Lâm Khiếu Thiên chắp tay, sau đó cũng rời đi.

"Đại ca ca, muội cũng về giúp một tay." Lăng Tiêu Tiêu tinh nghịch nói.

"Đi đi, đi đi." Phong Dật Trần mỉm cười, có thể thấy Lăng Tiêu Tiêu là một cô bé hiểu chuyện và ngoan ngoãn.

"Tiểu Phong, con định khi nào ra tay?

Triệu Hằng tu luyện chính là Ngũ phẩm võ hồn, chiến đấu lực vô cùng khủng bố, cường giả Tụ Khí cảnh sơ kỳ bình thường chưa chắc là đối thủ của hắn, con có bao nhiêu phần thắng?" Liễu Như nhíu mày hỏi, vẻ mặt có chút lo lắng.

Mặc dù biết tu vi của Phong Dật Trần đã đạt đến Tụ Khí cảnh hậu kỳ, nhưng Liễu Như vẫn cảm thấy không chắc chắn.

"Phu quân, cẩn thận vẫn hơn, Triệu Hằng dù sao cũng là gia chủ Triệu gia, không thể xem thường, đặc biệt là Triệu gia còn có một thế

lực không tầm thường.” Phong Chiến Nguyên vội vàng nhắc nhở.

Phong Chính Hùng hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: “Tiểu Trần, con thật sự chắc chắn chứ?” “Con đã nói rồi, con nhất định sẽ cứu mẫu thân về, cho nên Triệu Hằng chắc chắn phải chết.” Phong Dật Trần hung hăng nói, con ngươi chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn, sát khí lạnh lẽo khiến người ta phải rùng mình.

“Tốt!

Ta tin con có đủ tự tin, bây giờ chỉ còn bước cuối cùng.” Phong Chính Hùng quyết định: “Ta lập tức phái người đến Triệu gia, cố gắng dụ người của Triệu gia ra ngoài.” Phong Chấn Thiên nói: “Tiểu Trần, con đi nghỉ ngơi trước đi, việc còn lại giao cho ta và phụ thân con.” “Cảm ơn gia gia, phụ thân, nương, mọi người cũng đã mệt cả ngày rồi, nghỉ sớm đi, ngày mai con sẽ đưa mọi người rời khỏi Triệu gia.” Phong Dật Trần cung kính nói, rồi lui ra khỏi đại điện.

Đợi Phong Dật Trần đi xa, Phong Chính Hùng thở dài một hơi: “Haiz, hy vọng tiểu Trần có thể thành công.” “Phụ thân, con luôn cảm thấy tiểu Trần không đơn giản như bề ngoài, có lẽ nó đã đột phá Tiên Thiên cảnh giới, chỉ là che giấu đi mà thôi.” Phong Chính Hào phỏng đoán, ánh mắt nhìn về hướng Phong Dật Trần vừa rời đi.

“Ồ?

Tiểu Trần còn chưa đột phá Tiên Thiên cảnh giới sao?” Gương mặt Phong Chính Hùng hiện lên một tia vui mừng, vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đuổi theo.

“Cha?” Phong Chính Hồng và những người khác ngạc nhiên, không biết Phong Chính Hùng đuổi theo làm gì.

Bên kia, Phong Dật Trần đã trở về phòng của mình.

“Đại ca ca, huynh về rồi, ăn cơm thôi.” Lăng Tiêu Tiêu bưng thức

ăn đi tới.

“Tiêu Tiêu, sao em còn chưa ngủ?” Phong Dật Trần hỏi.

“Tiêu Tiêu không buồn ngủ, đại ca ca, sao huynh không để ý đến Tiêu Tiêu?

Tiêu Tiêu không vui đâu.” Lăng Tiêu Tiêu bĩu môi, hai má phồng lên.

“Huynh đi tắm đây, sẽ ra chơi với em ngay, ngoan ngoãn đi ngủ đi.” Phong Dật Trần cưng chiều xoa đầu Lăng Tiêu Tiêu cười nói.

“Vâng ạ, vậy em đi ngủ trước nhé.” Lăng Tiêu Tiêu ngọt ngào cười một tiếng, nhảy chân sáo chạy ra khỏi phòng.

Phong Dật Trần đi đến bên thùng tắm, trực tiếp cởi bỏ quần áo.

“Vụt!” Phong Dật Trần không chút do dự bước vào thùng tắm, thoải mái nằm trong nước nóng, hai chân ung dung gác lên thành bồn gỗ.

Hơi nước nóng hổi lan tỏa khắp thùng tắm, khiến cả căn phòng trở nên mờ ảo, tựa như tiên cảnh.

Trong lúc tắm, Phong Dật Trần đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

“Khí tức huyết mạch phong ấn!” Phong Dật Trần thầm nghĩ, loại khí tức quen thuộc này, chàng đã từng cảm nhận được ở đế đô của Đế quốc Đông Dương.

Năm đó ở hoàng thất Đế quốc Đông Dương, có một linh hồn xuyên việt giả, trong cơ thể người đó tồn tại huyết mạch phong ấn!

“Vút!

Vút!” Đột nhiên, hai cây ngân châm mang theo sức mạnh cuồng bạo bay tới, nhắm thẳng vào trán Phong Dật Trần, tốc độ cực nhanh,

trong nháy mắt đã đến trước mặt chàng.

"Hừ!" Phong Dật Trần hừ nhẹ một tiếng, búng ngón tay ra hai đạo kiếm chỉ, tức khắc đánh rơi hai cây ngân châm, ngay sau đó thân hình nhoáng lên, hóa thành tàn ảnh lao ra ngoài.

"Soạt!

Soạt!" Khoảnh khắc tiếp theo, một người mặc hắc bào từ trên mái nhà nhảy xuống, người này là Tam cấp Tụ Khí cảnh, toàn thân tỏa ra hàn khí âm u.

"Ngươi là ai?

Dám cả gan tập kích ta!" Phong Dật Trần quát lớn, ánh mắt lạnh như băng giá nhìn chằm chằm vào người mặc hắc bào.

"Khà khà, tên nhóc thối, tối nay là ngày chết của ngươi." Người mặc hắc bào cười nham hiểm, thân hình biến ảo, nhanh chóng lao về phía Phong Dật Trần, đồng thời thi triển võ kỹ 'Thiết Trảo Thủ', công thế vô cùng mãnh liệt.

"Vút!" "Bành!" "Phụt!" Tuy nhiên, thân pháp của Phong Dật Trần nhanh đến mức kỳ ảo, trong nháy mắt đã né được đòn tấn công của người mặc hắc bào, ngay sau đó tung một quyền lên, hung hãn bá đạo.

Ngay khoảnh khắc va chạm, người mặc hắc bào phun máu bay ngược ra, đập vỡ bức tường.

"Ngươi là Tụ Khí cảnh đỉnh phong!

Ngươi là Tụ Khí cảnh đỉnh phong!" Sắc mặt người mặc hắc bào đại biến, đầy vẻ kinh hãi.

"Ta không cần biết ngươi là ai, dám tập kích Phong gia ta, chết!" Phong Dật Trần lạnh lùng quát, lại một lần nữa lao ra, tung một cú đá quét ngang, không khí như bị xé toạc, sức mạnh đáng sợ khiến người

ta kinh hãi.

“Vút!” “Phập!” Phong Dật Trần một cước đá trúng ngực người mặc hắc bào, người này bị trọng thương, thân hình bay ngược ra, đâm sập bức tường cách đó mấy mét, miệng phun máu tươi, đã mất đi sức chiến đấu.

“Bịch!” Phong Dật Trần tung người nhảy lên, đáp xuống trước mặt người mặc hắc bào, một chân giẫm lên người hắn, tóm chặt trong lòng bàn tay.

“Ngươi rốt cuộc là ai?

Ta và ngươi có ân oán gì?” Phong Dật Trần lạnh lùng quát, một luồng sát khí ngút trời lan tỏa ra.

“Phong thiếu gia tha mạng!

Thuộc hạ cũng là phụng lệnh gia chủ!” Người mặc hắc bào cầu xin, hoàn toàn không thể chống cự được áp lực đáng sợ của Phong Dật Trần.

“Phế vật!

Nếu ngươi nói thật, có lẽ còn có đường sống, nếu ngươi muốn chết, ta sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục gặp Diêm Vương!” Phong Dật Trần âm u nói, cánh tay nổi gân xanh, sức mạnh đột nhiên tăng mạnh.

“A~” Người mặc hắc bào hét thảm, liều mạng giãy giụa.

“Ta nói!

Ta nói!

Ta chỉ phụng lệnh của lão gia chủ, ám sát ngươi, ta không quen biết ông ta, ông ta bảo ta giết ngươi xong thì diệt luôn Phong gia.” Người mặc hắc bào đau đớn nói.

Phong Dật Trần vung tay, ném người mặc hắc bào ra ngoài, lạnh

lùng nói: "Cút!" Người mặc hắc bào nào dám ở lại, sợ đến mức chạy trối chết.

"Quả nhiên là Phong Chiến Vân." Phong Dật Trần híp mắt nói, phụ thân của Phong Dật Trần là Phong Chiến Vân, một cường giả Tụ Khí cảnh đỉnh phong.

Phong Chiến Vân tuy là tộc trưởng Phong gia, nhưng ở Phong gia lại giống như một con rối, Phong Dật Trần căn bản không để vào mắt.

Sân lớn Phong gia.

"Phong Chiến Vân?" Phong Chính Nguyên nhíu mày: "Tên súc sinh này không phải là phế nhân sao?

Hồi phục từ lúc nào?

Chẳng trách tối nay lại quay về, thì ra là đã hồi phục!" "Thực lực của hắn đã đạt tới Tụ Khí cảnh đỉnh phong!" Phong Chính Hùng nghiêm nghị nói, rõ ràng đã nhận ra Phong Dật Trần là cường giả Tụ Khí cảnh đỉnh phong.

"Tụ Khí cảnh đỉnh phong!" Phong Khiếu Thiên lập tức trợn tròn mắt, chấn động vô cùng.

Phong Chính Hoành mặt mày ngây dại: "Con trai của nhị đệ vậy mà đã đột phá Tụ Khí cảnh!

Sao có thể?" "Đại bá, cha, Phong Chiến Vân không phải là phế vật sao?

Sao lại đột phá Tụ Khí cảnh đỉnh phong?

Đan điền và kinh mạch của hắn làm sao có thể hồi phục được?

Chuyện này không đúng." Phong Khiếu Vân ngơ ngác nói, vẻ mặt khó tin.

"Ta nghe nói Phong Chính Hùng đã phái năm vị Luyện thuật sư đi,

tất cả đều bị giết!" Phong Khiếu Thiên trầm giọng nói: "Ngoài Phong gia chúng ta ra, ai còn có bản lĩnh này?" "Cha, ý cha là Phong Chính Hùng đã phái năm vị Luyện thuật sư đi ám sát nhị thúc?" Phong Khiếu Vũ hỏi.

"Phong Chính Hùng quả thật có hiềm nghi này, nếu không sao Phong Dật Trần có thể trong vài ngày ngắn ngủi đã đột phá Tụ Khí cảnh đỉnh phong!" Phong Chính Nguyên nghiêm nghị nói, sau đó nhìn về phía ba người Liễu Thanh Dương và Diệp Thiên Uy.

Diệp Thiên Uy lắc đầu: "Ta và Thanh Dương không có bản lĩnh đó." "Ta lại càng không có." Liễu Thanh Dương lắc đầu, ánh mắt nhìn Phong Dật Trần, tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Mục tiêu của Phong Chính Hùng là ta!

Một khi ta xảy ra chuyện, Phong Chính Hùng chắc chắn sẽ nghi ngờ đến các người!" Phong Dật Trần nghiêm túc nói, ánh mắt sâu thẳm lóe lên tinh quang.

Phong Chính Hùng vì đối phó chàng mà không tiếc mời cả Luyện thuật sư đến ám sát!

Mối thù này quá kinh khủng!

"Ngươi nói không sai!

Nếu ngươi xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng xong đời!" Phong Chính Nguyên vội vàng gật đầu, trong lòng khá lo lắng.

Phong Chính Hùng là gia chủ Phong gia, một câu nói có thể điều động tất cả sức mạnh san bằng Phong gia, thậm chí tiêu diệt cả thành Nam Lăng.

Phong Dật Trần tuyệt đối không cho phép mình xảy ra chuyện!

"Phong Chính Hùng thật độc ác, vậy mà lại ám sát ta." Phong Dật

Trần nghiến răng nói, trong lòng dâng lên ngọn lửa giận dữ.

"Nhị đệ, chuyện này giao cho chúng ta xử lý, đảm bảo sẽ lôi kẻ chủ mưu sau lưng ra!" Phong Chính Nguyên trầm giọng nói, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

"Phong Dật Trần, tên khốn này, hại lão phu tổn thất một tỷ, còn suýt nữa hại cả đại ca!" "Mẹ kiếp!

Phong Chiến Vân vậy mà phản bội Phong gia chúng ta!

Phong gia chúng ta đối xử với hắn không tệ!" Những việc làm của Phong Chiến Vân đã hoàn toàn chọc giận Phong Chính Hùng.

"Phong gia chủ, bây giờ chúng ta nên nghĩ cách tra rõ xem ai đã phái người đến giết ngài, thực lực của tên hắc bào nhân này không yếu, chúng ta cũng không có đủ bằng chứng để chứng minh là Phong Chiến Vân phái người làm." Liễu Thanh Dương nhíu mày nói.

Chương 700

“Nhị gia, chuyện này, chúng ta phải nói cho mọi người biết.” Diệp Thiên Uy đề nghị.

“Phong Chiến Vân là gia chủ Phong gia, nhất cử nhất động đều liên quan đến lợi ích của Phong gia, nếu không có đủ bằng chứng, mọi người chắc chắn sẽ không tin.” Liễu Thanh Dương khẽ lắc đầu.

“Phong huynh!” Ngay lúc này, bên ngoài Phong gia vang lên tiếng gọi của Long Thí Hồn.

“Long Thí Hồn đến làm gì?” Phong Dật Trần ngẩn ra.

“Nhị đệ, là Long công tử!” Phong Khiếu Vũ vui mừng nói.

“Phong huynh!

Mau mở trận pháp cấm chế!

Long công tử tìm huynh có việc gấp!” Long Thí Hồn lớn tiếng gọi.

Nghe vậy, Phong Dật Trần lập tức gỡ bỏ cấm chế, mở cổng lớn, sải bước ra ngoài, thấy Long Thí Hồn đang đứng ngoài cửa, Phong Dật Trần kinh ngạc nói: “Long huynh, huynh đến sao không vào?” “Phong huynh, ta có việc quan trọng tìm huynh, đã làm lỡ một chút thời gian, hy vọng Phong huynh đừng để ý.” Long Thí Hồn áy náy nói.

“Ha ha!

Không sao, có chuyện gì mà gấp vậy?” Phong Dật Trần cười nói.

Long Thí Hồn trịnh trọng: “Ta vừa nhận được tin, bạn của ta đã xảy ra chuyện ở vùng biển gần Bắc Minh Hải.” “Bạn của huynh?” Phong Dật Trần ngạc nhiên hỏi, trong lòng thầm đoán người bạn mà Long Thí Hồn nói rất có thể là Diệp Thiên Uy và Liễu Thanh Dương.

“Đúng vậy, mấy năm nay ta đã kết giao được rất nhiều bạn bè, họ đang lịch luyện ở Bắc Minh Hải, gần đây mới trở về thì bị kẻ thù truy sát, may mà gặp được ta, nếu không họ đã gặp nguy hiểm rồi.” Long Thí Hồn nghiêm nghị nói, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Bắc Minh Hải cách đây quá xa, ta phải nhanh chóng vội vã đến đó cứu họ.” Long Thí Hồn nghiêm nghị nói, sau đó lấy ra phi kiếm: “Phong huynh, ta phải đi trước một chuyến!

Đợi ta từ Bắc Minh Hải trở về, chúng ta lại uống một trận no say!” “Được, ta đợi huynh!” Phong Dật Trần gật đầu.

Long Thí Hồn thi triển thuật ngự kiếm phi hành lao ra ngoài, trong nháy mắt đã biến mất.

“Tốc độ tu vi của Phong Dật Trần tăng lên quá đáng sợ, hắn bây giờ là cường giả Tụ Khí cảnh đỉnh phong!

Cứ thế này, chẳng phải Phong Dật Trần sẽ trở thành Hóa Thánh cảnh giới sao?” Phong Chính Nguyên hít một hơi khí lạnh, càng lúc càng cảm thấy kiêng dè.

“Phong đại ca!

Phong Chiến Vân tên khốn đó thật sự là cha huynh sao!” Liễu Thanh Dương đột nhiên hỏi, cả khuôn mặt già nua đỏ bừng lên.

“Hắn đương nhiên là cha ta.” Phong Dật Trần gật đầu.

“Phong đại ca, ta muốn học Luyện khí thuật từ huynh, được không?” Liễu Thanh Dương cung kính cười nói, con ngươi lấp lánh vẻ mong đợi và khao khát.

“Ngươi muốn bái ta làm sư?” Phong Dật Trần ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, ta muốn nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm ngày có đủ linh thạch để mua nội đan linh thú.” Liễu Thanh Dương kiên định nói.

“Nếu ngươi muốn học, ta tự nhiên không phản đối, ngươi theo ta, đừng gọi ta là đại ca.” Phong Dật Trần cười nói.

“Cảm ơn Phong đại ca!” Liễu Thanh Dương vui mừng cười, rồi lại ngượng ngùng nói: “Phong đại ca, thật ra ta còn có một thân phận khác, ta là thiếu chủ của Thiên Tinh Lâu.” “Ồ?

Thì ra ngươi chính là thiếu chủ Thiên Tinh Lâu!” Phong Dật Trần quả thật không ngờ tới.

“Phong đại ca, huynh biết Thiên Tinh Lâu không?” Liễu Thanh Dương tò mò hỏi, cậu ta còn không biết Phong Dật Trần đã là Phó hội trưởng của Tổng công hội Luyện thuật sư.

“Có nghe qua một chút.” Phong Dật Trần gật đầu, sau đó hỏi: “Thiên Tinh Lâu là thế lực thế nào?” “Phong đại ca, chúng ta vào mật thất nói chuyện đi.” Liễu Thanh Dương nói, sau đó dẫn Phong Dật Trần đến mật thất.

Nơi ở của Phong Chính Hùng.

Phong Chính Hùng ngồi trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ.

Cửa phòng mở ra, một người đàn ông bước vào, quỳ trên mặt đất, cung kính nói: “Bẩm tộc trưởng, thuộc hạ đã làm hỏng nhiệm vụ.” “Phong Chính Vân đột phá Tụ Khí cảnh đỉnh phong, đây là một tin xấu đối với chúng ta, hơn nữa tốc độ tăng tu vi của Phong Chính Vân vượt ngoài dự liệu.” Phong Chính Hùng từ từ mở mắt, khàn giọng nói: “Nói tiếp đi.” “Thuộc hạ đã làm theo phân phó của tộc trưởng, cố ý dụ Phong Dật Trần đến Bắc Minh Hải, sau đó phái người ám sát hắn, nhưng không ngờ giữa đường lại có Phong Dật Trần khác nhảy ra ngăn cản, thuộc hạ cũng bị tên Phong Dật Trần đó giết.” Người đàn ông cúi đầu nói.

“Phế vật!

Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong.” Phong Chính Hùng âm trầm mắng.

“Tộc trưởng tha tội, thuộc hạ cũng không ngờ lại xuất hiện tên Phong Dật Trần này, thuộc hạ dò la được biết, người này mới gia nhập Tổng công hội Luyện thuật sư không lâu, e là vì có Tổng công hội Luyện thuật sư che chở nên mới dám cuồng vọng kiêu ngạo như vậy.” Người đàn ông kinh hãi nói.

“Hừ!

Bản tộc trưởng còn chưa đến lượt người khác che chở, huống hồ chỉ là một Tổng công hội Luyện thuật sư quèn.” Phong Chính Hùng hừ lạnh, ánh mắt âm u nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Phong gia đã đến đường cùng, ta tuyệt đối không thể để tên rác rưởi Phong Chính Vân đó chiếm tiên cơ!

Ta tuyệt đối không cho phép!” Phong Chính Hùng nghiến răng nói, trong đôi mắt già nua lóe lên sát khí độc ác, khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã hai ngày.

Phong Dật Trần và Liễu Thanh Dương vẫn ở lại thành Cổ La, họ cũng cần thời gian để hồi phục thương thế.

Trong hai ngày này, Công hội Luyện thuật sư truyền ra tin tức, sắp tổ chức một buổi đấu giá hoành tráng, mời rất nhiều Luyện thuật sư của thành Cổ La tham gia.

Nghe tin này, các Luyện thuật sư từ khắp nơi đều lên đường, tất cả hội tụ tại thành Cổ La.

Đại sảnh của Tổng công hội Luyện thuật sư đã chật kín người, vô

cùng náo nhiệt.

"Buổi đấu giá hôm nay, ngoài dược liệu quý giá, linh thảo ra, còn có rất nhiều bảo bối hiếm lạ được bán, mọi người nhất định phải nắm bắt thời gian nhé." Một Luyện thuật sư ở trung tâm đại sảnh cười nói, và vẫy tay ra hiệu cho mọi người yên lặng.

Mọi người lập tức nín thở, vẻ mặt kích động.

Buổi đấu giá sắp bắt đầu, nhưng mãi vẫn chưa thấy tổng quản xuất hiện.

Không lâu sau, tổng quản cuối cùng cũng xuất hiện.

"Các vị đã đến đây, lão phu vô cùng hoan nghênh." Tổng quản khách sáo cười nói, sau đó vẫy tay, lập tức mấy chục món bảo bối tinh xảo hoa lệ lần lượt lơ lửng xuất hiện, mỗi món đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đẹp lộng lẫy.

Nhìn thấy những món bảo bối tinh xảo hoa lệ, tất cả Luyện thuật sư đều trợn tròn mắt.

"Đẹp quá!" Liễu Thanh Dương không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Phong Dật Trần thầm lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ: "Những thứ này căn bản không đáng tiền." Những bảo bối hoa lệ tinh xảo này đều là vật phẩm tiêu hao một lần, dùng xong sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

"Những bảo bối này tuy không đặc biệt quý giá, nhưng được cái số lượng lớn, mỗi món năm trăm khối linh thạch, mọi người cứ tự nhiên lấy." Tổng quản mỉm cười nói, sau đó lui ra ngoài.

"Cái gì?

Chỉ có năm trăm khối linh thạch?" "Ta có nhìn nhầm không?

Lại là năm trăm khối linh thạch?" "Sao lại rẻ như vậy?

Chẳng lẽ là lừa đảo sao?

Không nên đâu!" Đại sảnh nổ tung, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Ai cũng không tin những bảo bối hoa lệ này chỉ có giá năm trăm khối linh thạch.

"Những bảo bối này quả thật đều là vật phẩm tiêu hao một lần, mọi người cứ tự nhiên lấy." Ngay lúc này, một giọng nói lãnh đạm vang lên.

"Phong Dật Trần?" Tất cả Luyện thuật sư đều kinh ngạc nhìn về phía Phong Dật Trần.

"Phong Dật Trần lại nhận ra những bảo bối này?" "Sao Phong Dật Trần lại nhận ra những bảo bối này?" "Hắn nói đây là mua bằng năm trăm khối linh thạch, ta không nghe lầm chứ?

Hắn lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy?

Hắn không phải là Luyện thuật sư chứ?" Các Luyện thuật sư đều ngây người, không ai ngờ rằng Phong Dật Trần lại nhận ra những bảo bối này.

"Phong đại ca?

Sao huynh lại biết những thứ này?" Liễu Thanh Dương kinh ngạc hỏi.

Phong Dật Trần nhún vai, cười nói: "Phó hội trưởng Tổng công hội Luyện thuật sư, ta muốn cái gì, chẳng lẽ họ lại không cho sao?" "Cái này..." Liễu Thanh Dương trợn to mắt.

Phong Chính Hùng và Tiêu Lam Nhi đều bị dọa đến ngây người.

Phong Dật Trần vậy mà là Phó hội trưởng Tổng công hội Luyện thuật sư!

Chẳng trách biểu hiện của Phong Dật Trần mấy năm nay lại bình thường như vậy, và cũng chưa từng nghe nói Phong Dật Trần là Luyện thuật sư, thì ra đã sớm là Phó hội trưởng Tổng công hội Luyện thuật sư.

"Ta còn tưởng Phong Dật Trần không muốn giúp gia chủ, không ngờ lại là Phó hội trưởng!" Phong Chính Hùng kinh ngạc nói, tròng mắt suýt nữa rơi ra ngoài.

"Phó hội trưởng Tổng công hội Luyện thuật sư?" Liễu Thanh Dương cũng lập tức hóa đá tại chỗ.

Phong Dật Trần quả thực quá đáng sợ!

"Ha ha!

Phong huynh đệ quả không hổ là Luyện thuật sư đại nhân, lại là Phó hội trưởng, thất lễ thất lễ." Liễu Chính Nam kích động cười lớn.

"Những... những bảo bối này đều là Phong đại ca tặng cho ta?" Liễu Thanh Dương lại lần nữa ngơ ngác, đầu óc ong ong.

Liễu Thanh Dương chưa từng thấy bảo bối nào quý giá và lóa mắt như vậy, giống như tác phẩm nghệ thuật, cậu sống bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy bảo bối xa xỉ như vậy.

Điều này còn xa hoa hơn cả hoàng cung, đúng là phung phí của trời.

"Phong huynh đệ, cái này quá quý giá rồi!" Liễu Chính Nam vội vàng xua tay từ chối, tuy là của Phong Dật Trần, nhưng ông vẫn cảm thấy nhận không xứng.

"Liễu thúc thúc, thúc cứ nhận đi, những thứ này đối với con không có tác dụng gì lớn, con giữ cũng lãng phí." Phong Dật Trần cười nhạt.

"Cái này..." Liễu Chính Nam có chút do dự, xem ra vẫn không dám

nhận.

“Phong huynh đệ, ta không dám nhận, ta không xứng có được bảo bối đắt giá như vậy.” Liễu Thanh Dương liên tục lắc đầu.

Phong Dật Trần cười nói: “Liễu thúc thúc, thúc là huynh đệ kết nghĩa của gia gia con, chúng ta đừng nói những lời khách sáo nữa, hơn nữa chúng ta sắp rời khỏi thành Cổ La, sau này có rảnh sẽ tìm thúc ôn chuyện cũ, con đi trước đây.” “Liễu thúc thúc, con đưa họ đi dạo một vòng trước, đợi buổi đấu giá kết thúc sẽ đến tìm thúc.” Phong Dật Trần khẽ chắp tay cười nói, rồi dẫn Phong Khiếu Thiên và họ rời khỏi thành Cổ La.

“Liễu huynh đệ thật may mắn, có thể kết bạn với Phong huynh đệ, tương lai chắc chắn sẽ phất lên!” “Còn không phải sao!” “Đây là mệnh tốt của Liễu huynh đệ, đổi lại là người khác, ai có thể bám vào cây đại thụ Phó hội trưởng này?

Đời này đúng là thắp nhang cầu may!” Trong đại sảnh, vô số ánh mắt ghen tị nhìn Liễu Thanh Dương.

“Gia gia, ông yên tâm, con nhất định sẽ cứu phụ thân ra!” Đại điện Phong phủ, Liễu Thanh Dương kiên định nói.

Phong Chính Hoành nhíu mày sâu, nghiêm nghị nói: “Thanh Dương, điều gia gia lo lắng là, Phong đại nhân bọn họ sẽ không đồng ý, dù sao bối cảnh của Phong đại nhân bọn họ rất mạnh, hơn nữa cũng có quan hệ không tầm thường với Cổ Tiên Kiếm Tông.” “Con không quan tâm Phong đại nhân bọn họ có quan hệ gì với Cổ Tiên Kiếm Tông, con chỉ thích Tuyết Nhi, cho dù có chết, con cũng không từ bỏ.” Giọng điệu của Liễu Thanh Dương càng thêm kiên quyết, thậm chí còn pha chút chấp niệm điên cuồng.

“Cha!

Phong đại ca đã là Phó hội trưởng Tổng công hội Luyện thuật sư, huynh ấy đã chịu giúp mọi người, con tin huynh ấy nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho Tuyết Nhi, ân tình lớn như vậy, chúng ta dù thế nào cũng phải báo đáp ân đức của Phong đại ca." Liễu Thanh Dương khẩn cầu.

"Thanh Dương, đừng hành động hấp tấp!

Phong đại nhân giúp các con, có lẽ là vì Phong tiểu thư, Phong gia và Cổ Tiên Kiếm Tông quan hệ rất tốt, Phong đại nhân có lẽ là nể mặt Phong tiểu thư mới giúp chúng ta, chúng ta tốt nhất đừng làm bừa, để tránh làm khó Phong đại nhân." Liễu Chính Hoành nghiêm túc nói.

"Vậy... vậy phải làm sao?

Chúng ta chỉ có nửa tháng thời gian, nếu Phong tiểu thư tỉnh lại, cô ấy nhất định không hy vọng chúng ta mạo hiểm." Liễu Thanh Dương vô cùng lo lắng.

"Cha!

Nương!

Hai người mau giúp con nghĩ cách đi!" Liễu Thanh Dương lại nhìn về phía Liễu Chính Hùng và Tiêu Lam Nhi.

Liễu Chính Hùng trầm tư một lát, nói: "Phong đại nhân đã là Luyện thuật sư, ngài ấy nhất định biết cách chữa trị hàn tật của Phong tiểu thư, chúng ta đi cầu xin ngài ấy, có lẽ còn có cơ hội." Trong sân sau của Phong phủ.

"Thiếu gia, ngài đã về." Trương Vân Sơn cung kính bẩm báo.

Phong Dật Trần bình thản gật đầu: "Ừ." "Thiếu gia, vừa rồi đại trưởng lão Phong gia có đến, dường như muốn tìm ngài, nô tài không nói cho ông ấy biết." Trương Vân Sơn cung kính bẩm báo.

“Ồ?” Khóe miệng Phong Dật Trần nhếch lên một nụ cười tà mị, lạnh lùng nói: “Ta biết rồi, lui đi.” Trương Vân Sơn cung kính hành lễ, xoay người lui khỏi sân sau.

“Cha, mẹ, hai người đi làm việc đi, con muốn nghỉ ngơi.” Phong Dật Trần nhẹ nhàng cười nói, sau đó trở về phòng mình.

“Dật Trần đứa trẻ này thật hiểu chuyện.” Phong Chính Hùng vui mừng cười.

“Nó hiểu chuyện như vậy, nhất định đã chịu rất nhiều khổ cực.” Tiêu Lam Nhi khẽ nói.

Liễu Chính Hùng gật đầu, thở dài, nói: “Thanh Dương, mấy ngày nay con hãy ở bên Dật Trần cho tốt, làm cho nó vui vẻ, tiện thể khuyên nhủ nó.” “Vâng!

Con biết rồi!” Liễu Thanh Dương gật đầu.

Phong Dật Trần vừa bước vào phòng tu luyện, lập tức tiến vào không gian lưu trữ, lấy ra một lượng lớn dược liệu và các loại linh dịch, không chút do dự nuốt vào bụng.

“Phong Dật Trần, đây là đan dược gì?

Cảm giác thật lợi hại!” Liễu Thanh Dương trong lòng vô cùng nghi hoặc.

“Đinh!

Ký chủ đột phá Cửu tinh Chiến Vương cảnh giới!” “Đinh!” “Đinh!” “Đinh!” Sức mạnh trong cơ thể Phong Dật Trần liên tiếp đột phá sáu cảnh giới, toàn bộ thăng cấp Lục tinh Chiến Vương!

“Phong đại ca vậy mà trở nên mạnh mẽ như vậy!” Nhìn cảnh giới tăng lên, Liễu Thanh Dương mặt mày không thể tin được.

Phong Dật Trần đã làm gì trong khoảng thời gian này?

Tại sao thực lực lại tăng lên nhiều như vậy?

“Thất tinh Chiến Quân, không biết có đạt đến Bát tinh Chiến Quân cảnh giới không.” Phong Dật Trần nhếch miệng cười.

“Nhưng còn thiếu hai viên Lục phẩm Tụ Hồn Đan là đủ rồi, cách đột phá Thất tinh Chiến Quân chắc không xa nữa.” Phong Dật Trần thầm mong đợi cười, không hề ngừng tu luyện.

Phong Dật Trần bế quan lần này là nửa tháng.

“Phù!” Nửa tháng sau, Phong Dật Trần mở mắt, thở ra một hơi trọc khí, hài lòng cười nói: “Cuối cùng đã đạt đến Ngũ tinh Chiến Tôn đỉnh phong, cách Lục tinh Chiến Tôn lại gần thêm một bước.” “Phong đại ca, thực lực của huynh tăng lên rất nhiều.” Liễu Thanh Dương chấn động không thôi.

Phong Dật Trần cười nói: “Công pháp và linh khí của Phong gia rất thích hợp để tu luyện, cho nên tốc độ mới nhanh như vậy, nếu thực lực của ta ở bên ngoài, e là phải mất khoảng ba năm mới có thể đạt đến Chiến Tôn đỉnh phong.” “Lâu như vậy sao?” Liễu Thanh Dương trợn to mắt, trong lòng thầm kinh hãi, có chút xấu hổ.

Chương 701

Phong Dật Trần bình thản cười, sau đó định đến Cổ Tiên Kiếm Tông.

Liễu Thanh Dương lập tức nói: "Phong đại ca, ta đi cùng huynh." "Ngươi ở nhà chăm sóc cha mẹ." Phong Dật Trần lắc đầu, Liễu Thanh Dương căn bản không hiểu Công hội Luyện thuật sư mạnh đến mức nào.

Liễu Chính Hùng và Tiêu Lam Nhi lo lắng cũng là điều dễ hiểu.

"Phong đại ca, ta đã là Nhị phẩm Luyện thuật sư, ta nhất định phải giúp cha mẹ chữa khỏi bệnh cho Phong tiểu thư." Liễu Thanh Dương nghiến răng nói.

"Ai!

Thanh Dương, con đừng đi gây thêm phiền phức nữa." Liễu Chính Hùng vội vàng ngăn cản, lo lắng nói: "Phong đại ca của con sẽ không đồng ý đâu, hơn nữa, Phong đại nhân cũng không quen biết đại tiểu thư của Cổ Tiên Kiếm Tông, con đi cũng vô ích." Phong Dật Trần lại có chút hứng thú, cười nói: "Ta đi cùng ngươi xem sao cũng không sao, vừa hay mở mang kiến thức về Luyện thuật sư công hội." Phong gia ở thánh địa Luyện thuật sư Tổng hội Luyện thuật sư, tuy không bằng Huyền Hoàng Môn do Phong Đại Đế khống chế, nhưng lại là một trong những thế lực lớn nhất và đỉnh cao nhất của cả thế giới Võ Hồn.

"Cha mẹ, hai người yên tâm đi, con sẽ bảo vệ tốt Phong đại ca, hơn nữa thực lực của Phong đại ca rất mạnh, có huynh ấy ra tay, chúng ta nhất định sẽ thành công." Liễu Thanh Dương an ủi.

Liễu Chính Hùng bất đắc dĩ thở dài: "Ai da!

Thanh Dương, sao con lại không hiểu nhỉ?

Phong đại nhân là Luyện thuật sư của Tổng hội Luyện thuật sư, làm sao có thể sẵn lòng can thiệp vào chuyện này?

Phong đại nhân là Luyện thuật sư, tuyệt đối không đơn giản như các con tưởng tượng đâu." "Cha, cha không tin sao?" Phong Dật Trần hỏi.

"Không phải là không tin, mà là... ai!" Liễu Chính Hùng bất đắc dĩ lắc đầu.

Phong Dật Trần cười nhạt: "Phong bá phụ, hôm nay con đã tặng cho cha một bình Thất phẩm Hóa Ứ Đan và Giải Độc Tán, cha cứ mang về cho Phong tiểu cô nương thử, biết đâu có thể chữa khỏi vết thương của Phong tiểu cô nương thì sao?" Nghe vậy, Liễu Chính Hùng ngây người, kinh ngạc nói: "Cái gì?

Con đã tặng ta Hóa Ứ Đan và Giải Độc Tán?" "Không sai." Phong Dật Trần gật đầu, nói: "Phong bá phụ, hai người cứ thử trước đi." Phong Dật Trần bây giờ không thiếu nguyên thạch, càng không thiếu đan dược, chàng không ngại lấy ra để hiếu kính Phong Chính Hùng.

"Phong đại ca!

Cảm ơn!

Cảm ơn huynh nhiều lắm!" Liễu Thanh Dương vô cùng phấn khích, không nhịn được kích động.

Phong Dật Trần mỉm cười: "Đi thôi." "Vâng!

Phong đại ca mời!" Liễu Thanh Dương vui vẻ nói.

Đại sảnh Phong gia, mọi người đang chờ đợi Phong Dật Trần.

Tộc nhân Phong gia không ai dám chậm trễ, không ai biết khi nào Phong Dật Trần sẽ xuất hiện.

Sau khi Liễu Thanh Dương đưa Phong Dật Trần về, liền vội vàng đưa những thứ Phong Dật Trần mang về cho Chính Hùng, nói: "Cha, đây là quà Phong đại ca tặng cha, con thấy Phong đại ca không chỉ luyện chế ra Thất phẩm Hóa Ứ Đan, mà còn luyện chế một bình Thất phẩm Giải Độc Tán, thứ này đáng giá ngàn vàng đấy." "Đây là đan dược gì?

Mùi vị thật đặc biệt, ẩn chứa một tia thanh hương mát lạnh, còn xen lẫn hương thơm của dược thảo, đây là đan dược gì?" Tiêu Lam Nhi tò mò hỏi, ánh mắt dừng lại trên bình đan dược.

"Đây là Phong đại ca tặng ta." Liễu Thanh Dương vui vẻ cười, rõ ràng rất thích món quà hậu hĩnh này.

Phong Chính Hùng mở bình đan dược, lập tức bị hương thơm nồng nàn của đan dược thu hút, kinh ngạc nói: "Lại là đan dược!

Hơn nữa phẩm chất lại hoàn mỹ như vậy, đây là Thất phẩm đan dược?" "Thất phẩm Giải Độc Tán!" Liễu Chính Hùng đột nhiên hét lớn.

"Cái gì?

Thất phẩm Giải Độc Tán?" Nghe lời này của Liễu Chính Hùng, tất cả mọi người trong đại sảnh đều kinh hãi, tròng mắt trợn to suýt rơi xuống đất.

"Cái này... sao có thể?

Hắn chỉ là một tên nhóc, vậy mà có thể luyện chế ra Thất phẩm Giải Độc Tán?" Liễu Thiên Lâm mặt mày ngỡ ngàng.

Ngay cả những người là luyện dược sư và có uy tín ở hoàng thành như Từ Trường Không và Dương Lâm Huy cũng có vẻ mặt như gặp ma.

"Không thể nào!

Hắn mới bao nhiêu tuổi chứ!

Cho dù học luyện dược từ trong bụng mẹ cũng tuyệt đối không thể đạt đến trình độ luyện chế Thất phẩm đan dược!" Liễu Thiên Lâm ngây người lắc đầu.

"Cái này...

Phong huynh đệ thật lợi hại!

Lại luyện chế ra được Thất phẩm Giải Độc Tán!

Loại đan dược này, ít nhất phải mất năm sáu mươi năm mới luyện thành được chứ?

Không ngờ Phong huynh đệ chỉ dùng công phu hai ba năm đã làm được!

Thật là thiên tài luyện dược!" Phong Chính Hùng mặt mày kích động và tự hào, thậm chí có chút sùng bái.

Phong Dật Trần bình thản cười: "Ta mới tiếp xúc với đan dược không lâu, cũng chỉ mò mẫm một chút, may mắn đột phá Thất phẩm thôi." Liễu Thanh Dương phấn khích nói: "Phong đại ca nói đùa rồi, huynh đâu phải mới tiếp xúc với đan dược, huynh rõ ràng đã thông thạo rồi, chỉ còn thiếu kinh nghiệm thôi!" "Phong đại ca thật khiêm tốn." Liễu Thiên Lâm cười ha hả.

"Phong đại ca quả thật có chút bản lĩnh!

Chẳng trách hắn có thể luyện chế ra Thất phẩm Giải Độc Tán!" "Loại đan dược này, cho dù là gia gia ta e là cũng không luyện chế ra được?" Những người trẻ tuổi của Liễu gia lần lượt kinh ngạc tán thưởng.

Phong Dật Trần tùy ý phất tay, cười nhạt: "Mọi người ngồi xuống nói chuyện đi." "Phong huynh đệ khách sáo rồi." "Ngồi!

Tất cả ngồi xuống!

Phong đại ca là khách quý!" Mọi người lần lượt cung kính nói, sau đó theo thứ tự ngồi xuống, trong lòng đều vô cùng nghi hoặc, đồng thời lại tràn đầy mong đợi.

Phong Dật Trần lãnh đạm nói: "Ta và Thanh Dương là bạn bè, mọi người cứ gọi ta là Phong lão đệ là được." "Vị công tử này là người phương nào?

Lại có thể khiến Phong đại ca gọi là 'lão đệ'!" "Hắn trông rất trẻ, nhưng lại có tu vi mạnh mẽ, chắc là một cường giả Võ Vương cảnh giới, hơn nữa còn là Võ Quân cảnh giới, thậm chí còn mạnh hơn!

Tồn tại như vậy, nhìn khắp cả đế quốc Phong Vân cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Không biết hắn từ đâu chui ra?

Trước đây sao chưa từng nghe nói?" "Hắn dường như không phải người của đế quốc Phong Vân, mà trông giống như thế lực từ bên ngoài, trẻ như vậy, chắc chắn là đồ tôn của một vị ẩn sĩ cường giả nào đó!" "Không hổ là thần y, ngay cả cường giả trẻ tuổi như vậy cũng quen biết." Mọi người đều thầm đoán thân phận của Phong Dật Trần.

Đương nhiên, họ chắc chắn có nghĩ nát óc cũng không biết, Phong Dật Trần chính là thủ lĩnh của Long Hồn Dong Binh Đoàn.

Ánh mắt của mọi người ngồi đây đều đổ dồn vào Phong Dật Trần, mỗi người một tâm tư.

Mặc dù không ai nói gì, nhưng tâm tư của mỗi người đều không giống nhau.

Phong Dật Trần cười nhạt: "Hôm nay triệu tập các vị đến đây, thật ra chủ yếu là muốn giới thiệu cho các vị một người." "Ồ?

Giới thiệu ai vậy?" "Phong đại ca muốn giới thiệu Liễu Thanh Dương sao?" "Tên nhóc này vận khí thật tốt, có thể kết giao với thần y như Phong đại ca!" "Vận khí của tên nhóc Liễu Thanh Dương này đúng là nghịch thiên, nhưng cũng phải cảm ơn cha mẹ Liễu Thanh Dương đã cưu mang, nếu không làm sao gặp được cơ duyên này." Mọi người lần lượt kinh ngạc bàn tán.

Ngay khi Phong Dật Trần định nói, Liễu Thanh Dương đột nhiên đứng dậy, cười ha hả: "Phong đại ca, hay là để ta tự giới thiệu trước đi." Nói rồi, Liễu Thanh Dương lấy ra một chiếc nhẫn, cười hắc hắc: "Đây là tín vật đính hôn ta tặng cho cha mẹ ta, mẹ ta luôn hy vọng ta sớm ngày lấy vợ sinh con, nhưng tên nhóc thối này như ta, căn bản không có phúc đó." "Tín vật đính hôn?" Phong Dật Trần ngẩn ra.

"Cha mẹ Liễu Thanh Dương sắp kết hôn sao?" Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Lam Nhi hiện lên một tia mất mát, cô luôn coi Liễu Thanh Dương như em trai ruột, và cũng luôn mong đợi hôn nhân của họ.

"Thì ra là vậy, Thanh Dương, chuyện của cha mẹ ngươi, ngươi đừng lo nữa, cha mẹ ngươi nhất định hy vọng ngươi sớm ngày thành gia lập nghiệp, tìm được hạnh phúc của riêng mình." Phong Dật Trần bình thản cười, chàng cũng mừng cho Liễu Thanh Dương, dù sao đây cũng là người thân duy nhất của cậu.

"Ha ha!

Liễu thúc thúc, thẩm thẩm, Thanh Dương đã lớn rồi, chuyện của chúng ta hay là để chúng ta tự quyết định đi, con cũng đã lớn, cũng có thể chịu trách nhiệm cho hôn sự của chúng ta." Liễu Thanh Dương ngượng ngùng nói, sau đó nhìn mọi người, lớn tiếng nói: "Hôn sự của ta và Lam Nhi đã định rồi, hôm nay nhân lúc mọi người đều ở đây, chi bằng định luôn hôn ước đi." "Thanh Dương, con cái đứa này!" Liễu

Thiên Lâm lập tức ngơ ngác, rồi xông tới véo tai Liễu Thanh Dương, mắng: “Tên nhóc nhà ngươi gan to bằng trời rồi, dám tự ý quyết định!

Lão tử còn chưa đồng ý!” “Ái da!

Đau chết mất!

Cha, đau đau đau!” Liễu Thanh Dương đau đớn hét thảm.

“Lam Nhi cô nương, thật xin lỗi.” Dương Vân Phong áy náy nói.

Tiêu Lam Nhi lắc đầu cười khổ: “Ta cũng không ngờ cậu ấy lại lén lút đi cầu hôn, nhưng nếu là do Thanh Dương đề xuất, ta đương nhiên không phản đối.” “Phong bá bá, con cũng hy vọng người có thể ủng hộ con và Lam Nhi.” Liễu Thanh Dương mặt mày hớn hở nhìn Phong Dật Trần.

“Phong đại ca, mẹ con rất xinh đẹp phải không?

Lam Nhi cũng rất xinh đẹp, Thanh Dương và Lam Nhi trai tài gái sắc, con thấy rất xứng đôi, hơn nữa, huynh đã cứu cả Liễu gia gia, huynh hãy tác thành cho chúng con đi.” Liễu Thanh Dương cười hì hì.

“Khụ khụ!” Liễu Thiên Lâm ho khan vài tiếng, bất đắc dĩ đảo mắt, đây đúng là làm bừa.

“Tên nhóc thối này!” Phong Dật Trần dở khóc dở cười, rồi nghiêm túc nói: “Thanh Dương, chuyện này con quá hấp tấp, con còn chưa nghĩ đến cảm nhận của Lam Nhi.” “Con đương nhiên đã nghĩ rồi, con biết Lam Nhi vẫn luôn thích con, hơn nữa cha mẹ con đối với con ân nặng như núi, con nhất định sẽ báo đáp họ, con sẽ mua cho họ một căn nhà lớn, để họ dưỡng lão.” Liễu Thanh Dương thề thốt.

“Lam Nhi cô nương, cô thấy thế nào?

Cô có đồng ý gả cho Thanh Dương không?” Phong Dật Trần nhìn Tiêu Lam Nhi hỏi.

Tiêu Lam Nhi e thẹn nói: "Chỉ cần Thanh Dương không chê, em đồng ý." Phong Dật Trần mỉm cười, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Liễu Thiên Lâm, cười nói: "Liễu đại ca, chuyện của Thanh Dương và Lam Nhi làm phiền huynh rồi." "Cái này..." Liễu Thiên Lâm ngây người, ông không ngờ Phong Dật Trần lại tặng nhẫn trữ vật cho mình.

Nhẫn trữ vật không phải là thứ bình thường, bên trong có tài sản giá trị không thể đo đếm.

Thứ này, Liễu Thiên Lâm sao nỡ cho Liễu Thiên Lâm!

"Phong đại ca, sao có thể được?

Bảo bối trong nhẫn trữ vật quá quý giá." Liễu Thiên Lâm vội vàng từ chối.

"Liễu đại ca, huynh không cần từ chối nữa, nhẫn trữ vật vốn là của Liễu gia các huynh." Phong Dật Trần cười nói.

"Phong đại ca..." Liễu Thiên Lâm ngây người nhìn Phong Dật Trần.

Phong Dật Trần vỗ vai Liễu Thiên Lâm, cười nói: "Huynh không cần lo lắng gì cả, ta và Liễu đại ca quan hệ rất tốt, nên mới làm vậy, huynh yên tâm, đây không chỉ vì Lam Nhi thích Thanh Dương, mà là Thanh Dương đối với ta, khá đặc biệt, cậu ấy chính là con trai nuôi của ta." Liễu Thiên Lâm lập tức bừng tỉnh, trong lòng dâng lên một luồng hơi ấm, càng lúc càng biết ơn Phong Dật Trần.

"Cảm ơn Phong đại ca!" Liễu Thiên Lâm trịnh trọng cảm tạ.

Liễu Thanh Dương cũng vô cùng cảm động.

"Phong đại ca, chuyện của chúng ta, huynh không được nói cho gia gia và cha biết, họ sẽ giết con mất." Liễu Thanh Dương khẽ truyền âm.

“Yên tâm đi.” Phong Dật Trần nhếch miệng cười.

Phong Dật Trần chuyển chủ đề: “Đúng rồi, Thanh Dương, cha mẹ ngươi gần đây đang bế quan chữa thương, đợi họ xuất quan, sẽ đưa ngươi đến gặp họ, tiện thể bàn chuyện hôn sự, các ngươi định khi nào kết hôn?” Liễu Thanh Dương gãi đầu: “Cái này ta tạm thời không biết, còn phải hỏi ý kiến của họ, nhưng ta nghĩ chắc là sắp rồi, dù sao cũng không còn bao lâu nữa là họ hồi phục thương thế.” “Ừ, cũng được.” Phong Dật Trần cười cười, không nói thêm gì.

Lúc này, Liễu Thiên Lâm đột nhiên lên tiếng: “Phong đại ca, ta nghe nói trình độ luyện khí của huynh siêu phàm, có hứng thú gia nhập thương hội của chúng ta không?” “Thương hội?” Phong Dật Trần khẽ nhíu mày.

Đây là lần đầu tiên Phong Dật Trần nghe thấy hai chữ “thương hội”.

“Phong huynh đệ, thương hội là một thế lực, không chỉ có quyền lực và tài nguyên khổng lồ, còn có tư liệu về các phương diện, nếu có nhu cầu, thương hội sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi giải quyết.” Dương Vân Phong vội vàng nói, rõ ràng cũng muốn mời Phong Dật Trần gia nhập thương hội.

“Phong đại ca, huynh cứ suy nghĩ thử xem.” Liễu Thanh Dương gật đầu.

“Phong huynh đệ, đây là một tấm lệnh bài, cầm nó là có thể vào được, có rảnh thì thường xuyên đến ngồi chơi.” Dương Vân Phong lấy ra một tấm lệnh bài màu tím đưa cho Phong Dật Trần.

“Cảm ơn.” Phong Dật Trần nhận lấy lệnh bài màu tím, chắp tay cảm tạ.

Dương Vân Phong khách sáo cười, tiếp tục uống rượu.

“Phong đại ca, chúng ta cũng đi thôi.” Liễu Thanh Dương thúc giục.

“Ừ.” Phong Dật Trần gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Phong Dật Trần vừa đi được hai bước, lại dừng lại, quay đầu nhìn Liễu Thanh Dương, cười hỏi: “Đúng rồi, gia phả Liễu gia, còn có công pháp tu luyện huyết mạch Liễu gia, các ngươi đều có ghi chép chứ?” “Phong đại ca cần gia phả làm gì?” Liễu Thanh Dương nghi hoặc.

“Ngươi quên rồi sao?

Ta cũng có huyết mạch Liễu gia, những gia phả này ta cũng phải làm quen một chút chứ?” Phong Dật Trần nhún vai.

Phong Dật Trần quả thật có suy nghĩ này.

“Gia phả thì không có gì đáng xem, tộc Liễu thị ngoài mẹ ta ra, chỉ có cha ta là con trai duy nhất, trong gia phả ngoài một số tổ huấn ra, cơ bản không có bí mật gì, nhưng công pháp tu luyện của Liễu gia thì không ít đâu.” Liễu Thanh Dương cười nói, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Phong Dật Trần.

“Vậy ta đi xem trước, tiện thể chọn công pháp phù hợp để tu luyện, tu vi của ta bây giờ quá yếu, tu luyện công pháp mạnh hơn sẽ dễ đột phá hơn, linh nguyên thạch cha ta để lại đủ cho ta tu luyện một thời gian, còn những võ kỹ khác, đợi ta đột phá Tiên Anh cảnh rồi học.” Phong Dật Trần cười nói, thân hình tức khắc biến mất trong sân.

“Cha, con làm vậy, cha sẽ không trách con chứ?

Dù sao con cũng không thể làm lỡ thanh xuân của Phong huynh đệ và Lam Nhi.” Liễu Thanh Dương hỏi.

Liễu Thiên Lâm cười nói: “Thanh Dương, thực lực của Phong đại

ca vượt xa ta, con theo Phong đại ca, sau này chắc chắn sẽ trở nên mạnh mẽ, ta mừng còn không kịp, ta còn mong Thanh Dương lấy thêm vài người vợ, chỉ cần Phong đại ca không để ý là được." "Vậy thì tốt rồi, con chỉ sợ Phong đại ca tức giận." Liễu Thanh Dương thở phào nhẹ nhõm.

"Thanh Dương, Lam Nhi, hai con cứ nói chuyện, ta về phòng trước." Liễu mẫu mỉm cười, xoay người đi về phòng mình.

"Thanh Dương, những ngày này đã làm khổ con rồi." Phong Khiếu Thiên hiền từ cười.

"Không khổ chút nào, chỉ cần có thể ở bên Lam Nhi, con không để ý gì cả." Liễu Thanh Dương thật thà nói, mặt mày hạnh phúc.

"Ha ha!

Tốt!

Tốt!

Chúng ta đi xem Phong huynh đệ đã chọn công pháp gì, như vậy Lam Nhi cũng có thể sớm ngày tu luyện rồi." Liễu Khiếu Thiên sảng khoái cười.

"Đúng đúng đúng, đi thôi đi thôi." Liễu Thanh Dương vội vàng kéo Tiêu Lam Nhi theo sau.

Liễu Thiên Lâm cũng lập tức theo sau.

Lúc này, Phong Dật Trần đã xuất hiện trên tầng cao nhất của một tòa gác trong phủ Phong gia, đứng trước cửa sổ, nhìn xuống cảnh tượng đường phố bên dưới.

"Tộc Liễu thị quả nhiên phồn vinh thịnh vượng, dân số đông đảo, chỉ riêng Liễu gia đã có hơn ba vạn người." Phong Dật Trần cười nhạt, ánh mắt nhìn ra xa, dường như lộ ra một tia hồi tưởng.

“Chủ nhân, Phong gia tuy lớn, nhưng so với Cổ Tiên Giới thì chẳng là gì, chưa nói đến những siêu cấp đế quốc kia, chỉ cần một Lăng Hư Tử thôi cũng đủ làm cả Cổ Tiên Giới chấn động.” Trong đầu vang lên giọng nói của thủ lĩnh Long Hồn.

“Long Thần Thánh Điện cũng tương tự thôi.” Phong Dật Trần cười nhạt.

“Chủ nhân, tộc Phong thị là một trong Bát đại cổ tiên vực của Cổ Tiên Giới.” Thủ lĩnh Long Hồn cung kính nói: “Chủ nhân, tộc trưởng của Liễu gia này tên là Liễu Vô Ngân, là cảnh giới Bát tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, ông ta là con trai duy nhất của Liễu gia, địa vị vô cùng tôn quý, nhưng lại là một kẻ si tình.” “Si tình nhân?” Phong Dật Trần ngẩn ra, kinh ngạc: “Thế giới này con gái khó gả đi lắm sao?

Lại còn có kẻ si tình.” “Hì hì.” Thủ lĩnh Long Hồn ngượng ngùng cười: “Chủ nhân, ở Tiên giới đại lục, một chồng nhiều vợ rất bình thường, không giống như phàm giới, nữ tử chỉ có chế độ một chồng một vợ, cho nên xác suất con gái tìm được đàn ông nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa đại đa số con gái đều không muốn bỏ chồng để gả cho người khác, đương nhiên, cũng có không ít nữ tử tìm duyên mới, nhưng họ đa số đều chết bất đắc kỳ tử.” “Thì ra là vậy, không hổ là tiên giới, quy củ thật nhiều.” Phong Dật Trần khẽ thở dài lắc đầu.

Chương 702

"Phong huynh đệ!" Ba người Liễu Thanh Dương đi lên.

Phong Dật Trần thu lại tâm tư, nhìn ba người Liễu Thanh Dương hỏi: "Công pháp tu luyện của Liễu gia, có những loại nào?" Liễu Thanh Dương chỉ vào một tòa gác: "Phong đại ca, ở ngay tòa gác đó, ta đã cho người ghi chép lại tất cả công pháp tu luyện, nhưng Phong đại ca đừng tiết lộ ra ngoài nhé, nếu không Liễu gia sẽ gặp tai ương." "Ta biết nặng nhẹ, các ngươi yên tâm đi, ai dám tiết lộ, ta không tha cho kẻ đó." Phong Dật Trần cười nhạt.

Phong Dật Trần xem xét một lát, trong lòng thầm tắc lưỡi: "Quả nhiên lợi hại, công pháp ở đây thật không ít." Phong Dật Trần xem một lúc, lật xem kỹ lưỡng tất cả công pháp, rồi ngồi xếp bằng, lấy ra một chiếc nhẫn nạp giới.

"Đây là nhẫn trữ vật của Liễu Vô Ngân, đồ đạc bên trong không ít, đan dược và tinh thạch cũng khá phong phú, tộc trưởng tộc Liễu thị quả không đơn giản, không biết bao nhiêu tu giả mơ ước." Phong Dật Trần nhếch miệng cười.

"Liễu Vô Ngân là thành viên nam của thế hệ thứ hai của tộc Liễu thị, cũng là tộc trưởng thế hệ thứ hai của Liễu gia, tộc trưởng tộc Liễu thị." Trong đầu vang lên giọng của thủ lĩnh Long Hồn.

Phong Dật Trần nhếch miệng cười: "Nếu đã đến đây, thì chọn một ít đi." Nửa ngày sau.

Cổng lớn Liễu phủ, Trương Quân Lan dẫn Liễu Thanh Dương và Tiêu Lam Nhi từ trong phủ bay ra.

Trương Quân Lan vung tay, trực tiếp ném một trăm năm mươi viên Lục phẩm Trị Liệu Thánh Đan qua, nói: "Phong lão đệ, những

đan dược này đều là của ngươi, năm trăm tỷ tiên tệ còn lại coi như quà ra mắt ta tặng ngươi.” Liễu Thanh Dương lập tức bị dọa đến ngơ ngác, trợn to mắt nhìn Trương Quân Lan.

“Phong đại ca, Trương thúc thúc cho huynh nhiều đan dược như vậy, là đan dược gì?

Là Trị Liệu Thánh Đan sao?” Liễu Thanh Dương không nhịn được hỏi.

Phong Dật Trần gật đầu, cười nói: “Không sai, chính là Lục phẩm Trị Dũ Thánh Đan, những thứ này đều cho ngươi, tu vi của ngươi đã đạt đến Cửu tinh Cổ Tiên Vương viên mãn cảnh giới, dùng Lục phẩm Trị Dũ Thánh Đan chắc có thể đột phá đến Thất tinh Cổ Tiên Vương, hoặc có thể bước vào Bát tinh Cổ Tiên Vương cảnh giới.” “Cái gì?

Lục phẩm Trị Dũ Thánh Đan?” Liễu Thanh Dương vô cùng chấn động, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Tiêu Lam Nhi cũng hoàn toàn ngây người tại chỗ.

Liễu Thanh Dương không bao giờ ngờ rằng, Trương Quân Lan lại tặng cho Phong Dật Trần Lục phẩm Trị Dũ Thánh Đan, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của cậu.

“Lam Nhi cũng sắp đột phá Cửu tinh Cổ Tiên Vương cảnh giới rồi, cho mỗi người một trăm viên Lục phẩm Trị Dũ Thánh Đan.” Phong Dật Trần cười nói, sau đó lấy ra mười mấy viên đan dược đưa cho Tiêu Lam Nhi.

Liễu Thanh Dương nuốt nước bọt ừng ực, chấn động nói: “Lam Nhi đã đạt đến Thất tinh Cổ Tiên Vương cảnh giới rồi!” “Lam Nhi, tốc độ tu luyện của em khá nhanh đấy.” Phong Dật Trần khen ngợi.

“Hi hi, Lam Nhi nhất định sẽ nỗ lực tu luyện.” Tiêu Lam Nhi vui vẻ reo hò, đôi mắt đẹp lấp lánh lệ hoa kích động.

Nhìn nụ cười của Tiêu Lam Nhi, trong lòng Phong Dật Trần khá xúc động.

"Tên nhóc thối này vận khí không tồi, lại có được người bạn nghịch thiên như vậy, nếu Phong đại ca ở Cổ Tiên Giới, tuyệt đối là tồn tại chói mắt nhất, ngày sau chắc chắn là cường giả Tiên Đế." "Phong Dật Trần, ta tin rằng tương lai của ngươi tuyệt đối không chỉ dừng lại ở Tiên Đế, thậm chí sẽ đạt đến cảnh giới Vĩnh Hằng Chân Tiên trong truyền thuyết." "Tiên giới đại lục, tuyệt đối sẽ không xuất hiện Phong Dật Trần thứ hai." "Bất kể là ai chọc vào Phong Dật Trần, đều sẽ không có kết cục tốt, trừ khi là cường giả Tiên Đế." "Thiên phú đáng sợ như vậy, thành tựu tương lai không thể lường được." Hai người bên cạnh Phong Dật Trần đều ghen tị, càng quyết tâm kết giao tốt với Phong Dật Trần.

Lúc này, các cao tầng của Liễu gia lần lượt xuất hiện.

"Thanh Dương, mau nói cho gia gia biết, họ là ai?" Liễu Vô Ngân vội vàng hỏi.

Thấy người của Liễu gia xuất hiện, tim Liễu Thanh Dương đập nhanh hơn, kích động nói: "Họ chính là Phong đại ca, cha ta nói, Phong đại ca có thể giúp chúng ta tăng tu vi, huynh ấy còn có thể dạy chúng ta tu luyện." Nghe lời này, Liễu Vô Ngân và những người khác lập tức sôi sục.

"Phong đại ca, mời!

Mau mời vào!" Liễu Vô Ngân nhiệt tình mời Phong Dật Trần.

"Phong công tử, ngài là bạn tốt của cha Thanh Dương, lại cứu cháu gái ta, càng là ân nhân của Liễu Vô Ngân ta, xin nhận của lão phu một lạy." Liễu Vô Ngân trịnh trọng cúi đầu hành lễ cảm tạ.

Phong Dật Trần đỡ Liễu Vô Ngân dậy: "Liễu tộc trưởng quá lời

rồi, chỉ là tiện tay giúp đỡ, cần gì khách sáo?" "Phong lão đệ, mau vào phủ uống chén trà." Liễu Vô Ngân vội vàng nói, tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Liễu Thanh Dương dẫn Phong Dật Trần và những người khác vào phủ, Phong Dật Trần bắt đầu chọn công pháp võ kỹ, cầm một đống công pháp võ kỹ xem xét.

"Liễu tộc trưởng, những công pháp võ kỹ này ta đều không thích, có thể đổi loại khác không?" Phong Dật Trần hỏi, thuận tay ném một đống công pháp võ kỹ lên bàn.

"Đều không thích?" Liễu Vô Ngân ngẩn ra, nhiều công pháp võ kỹ quý giá như vậy, lại đều không thích?

Nhưng nghĩ lại, Liễu Vô Ngân cảm thấy mình quá tham lam, Phong Dật Trần có thể cho Liễu Thanh Dương một viên Trị Dũ Thánh Đan đã là rất tốt rồi.

Liễu Thanh Dương cũng ngẩn ra, cậu cũng không ngờ, Phong Dật Trần lại không thích những công pháp võ kỹ này.

Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Lam Nhi hiện lên vẻ nghi hoặc, khẽ nói: "Liễu ca ca, ta thấy Phong đại ca dường như không thích những công pháp võ kỹ này." "Cái này..." Liễu Thanh Dương ngây người.

Phong Dật Trần quả thật không thích.

Liễu Vô Ngân nhíu mày sâu, nghiêm nghị nói: "Phong lão đệ, hay là ngươi suy nghĩ lại xem?

Những công pháp võ kỹ này đều là bảo bối quý giá nhất của Liễu gia chúng ta, mỗi loại công pháp võ kỹ đều có uy lực vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là Tu La Kiếm Quyết và Diệt Hồn Quyền, uy lực vô cùng hung hãn bá đạo, có thể coi là cấp bậc nghịch thiên." Phong Dật Trần nhún vai: "Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của Liễu tộc trưởng, ta đã có

công pháp võ kỹ rồi, tạm thời không cần loại khác." "Phong công tử, không biết ngài muốn loại công pháp võ kỹ nào?

Chỉ cần lão hủ có, chắc chắn sẽ dâng lên." Liễu Vô Ngân khách sáo cười hỏi.

"Ta định tu luyện một bộ chiến giáp, tên là Chiến Đấu Chiến Y, Liễu tộc trưởng có bán không?" Phong Dật Trần mỉm cười hỏi.

"Chiến Y?" Liễu Vô Ngân lắc đầu, cười khổ: "Xin lỗi, lão phu chưa từng thấy qua Chiến Đấu Chiến Y, nhưng chắc là rất đắt đỏ, với thực lực và địa vị hiện tại của lão phu, căn bản không mua nổi." Liễu Vô Ngân tuy là gia chủ Liễu gia, nhưng địa vị lại rất thấp, tài nguyên của Liễu gia đều do trưởng lão viện nắm giữ, cho dù Liễu Vô Ngân có quyền lực của gia chủ, vẫn không có tư cách mua công pháp võ kỹ.

"Chưa từng thấy cũng khá bình thường." Trương Quân Lan cười nói: "Chiến Đấu Chiến Y giá trị liên thành, một bộ ít nhất cũng phải mấy chục triệu viên nguyên linh thạch, Phong huynh đệ, nếu ngươi muốn, ta lập tức phái người về chỗ tổng đạo sư lấy." "Không vội." Phong Dật Trần cười nhạt: "Liễu tộc trưởng là người đứng đầu tộc Liễu thị, thân phận tôn quý, ta sao có thể chiếm tiện nghi của ngươi, những công pháp võ kỹ này, Liễu tộc trưởng cứ nhận lấy, ta giữ cũng không có tác dụng gì." Liễu Vô Ngân khẽ nhíu mày: "Phong đại ca, như vậy không được." "Liễu tộc trưởng, ngài nghe ta nói hết đã." Phong Dật Trần cười ha hả: "Chiến Đấu Chiến Y ta muốn, khác với Chiến Đấu Chiến Y thông thường, bộ chiến y này ẩn chứa thuộc tính không gian, lực phòng ngự cực cao, lực công kích càng kinh người, hơn nữa có thể hấp thu thương thế của kẻ địch chuyển hóa thành sức mạnh của mình, và không sợ sinh tử." "Cái gì?" Sắc mặt Liễu Vô Ngân đại biến, mặt mày kinh hãi, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Phong Dật Trần, run rẩy hỏi: "Trên đời này lại có bảo bối nghịch thiên như vậy?

Phong công tử, ngài... ngài không phải đang đùa lão phu chứ?" "Phong ca ca, huynh... huynh vừa nói đều là thật sao?

Sao có thể?

Trên đời thật sự có công pháp có thể hấp thu thương thế của kẻ địch, bổ sung cho bản thân sao?" Liễu Thanh Dương cũng kinh ngạc đến không nói nên lời.

"Phong đại ca, huynh đừng lừa chúng ta nhé, nếu để người ta biết, Liễu gia chúng ta có loại công pháp võ kỹ này, chắc chắn sẽ giết chúng ta để cướp đoạt." Liễu Lam Nhi cũng vội vàng lo lắng hỏi.

Phong Dật Trần cười nhạt, thản nhiên nói: "Yên tâm, chuyện này sẽ không truyền ra ngoài, bởi vì chỉ có một mình ta có thể thi triển." "Phong ca ca, thật sao?

Huynh thật sự có thể thi triển?" Liễu Lam Nhi vui mừng hỏi.

"Ừ, ta đã lĩnh ngộ được quy tắc không gian, nên có thể sử dụng, không chỉ vậy, ta còn lĩnh ngộ được xuyên không thời gian, dừng thời gian, ta còn tu luyện ra được thần lực thời gian." Phong Dật Trần tự tin cười.

"Hít!" Nhìn thấy Phong Dật Trần khoảnh khắc đó, Liễu Vô Ngân và mọi người trong Liễu gia đều bị dọa một phen.

"Phong công tử, ngài quả thật đã lĩnh ngộ được pháp tắc không gian?

Pháp tắc thời gian!" Liễu Vô Ngân hít một hơi khí lạnh, mặt mày vui mừng khôn xiết nhìn Phong Dật Trần.

Sự vui mừng của Liễu Vô Ngân không phải là sợ hãi, mà là phấn khích, bởi vì những lời nói ra từ miệng Phong Dật Trần đủ để chứng minh chàng không nói dối, thật sự có thể thi triển được.

“Ừ, ta còn có thần hỏa thuộc tính hỏa mạnh mẽ, đây cũng là lý do ta đến Thiên Huyền Tiên Vực.” Phong Dật Trần gật đầu.

“Thần... thần hỏa thuộc tính hỏa.” Liễu Lam Nhi ngây người nhìn Phong Dật Trần.

“Ta không chỉ tu luyện pháp quyết thuộc tính hỏa, mà còn tu luyện ra được rồi.” Phong Dật Trần cười nhạt, sau đó búng ngón tay, một luồng ngọn lửa màu tím đỏ bay ra.

Ngọn lửa rất nhỏ, nhưng lại cho người ta một cảm giác vô cùng đáng sợ.

“Thật lợi hại!

Ta vậy mà không cảm nhận được khí tức của ngọn lửa này!” Liễu Lam Nhi trợn to mắt, trong lòng sóng lớn ngập trời.

Ngọn lửa nhỏ bé này, Liễu Lam Nhi vậy mà không nhìn thấu chút nào.

Cần phải có sức mạnh đáng sợ đến mức nào mới có thể áp chế được cảm tri thần niệm của Liễu Lam Nhi.

“Phong lão đệ, ngài... ngài rốt cuộc tu vi gì?” Liễu Vô Ngân hít mấy hơi khí lạnh, cố nén sự chấn động trong lòng hỏi.

“Cửu tinh Phong Hào Cổ Tiên Vương.” Phong Dật Trần cười nói.

“Cửu tinh...

Cửu tinh Phong Hào Cổ Tiên Vương!” Liễu Lam Nhi lập tức ngơ ngác tại chỗ, thân thể mềm mại run rẩy kịch liệt.

Phong Dật Trần lại có tu vi đáng sợ như vậy!

“Tuổi của Phong lão đệ tuyệt đối không quá hai mươi, cảnh giới Cửu tinh Phong Hào Cổ Tiên Vương, lão phu quả thực chưa từng nghe nói!” Liễu Vô Ngân càng lúc càng kinh ngạc.

Mọi người trong Liễu gia đều kinh hãi nhìn Phong Dật Trần, trái tim như muốn nổ tung.

Liễu Vô Ngân và Liễu Lam Nhi trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời, khó có thể tin, họ thậm chí còn nghi ngờ mình đang nằm mơ.

"Liễu tộc trưởng, ta tin ngài cũng đã thấy, đây là Phong Dật Trần tặng cho ta, nếu ngài muốn, thì cứ thương lượng với Liễu Thanh Dương, xem có cần tiền không." Phong Dật Trần cười nhạt, rồi đưa Chiến Đấu Chiến Y qua.

"Không không không, cái này quá quý giá, ta không dám nhận, Phong lão đệ, ngài mau thu chiến y lại đi." Liễu Vô Ngân vội vàng từ chối, căn bản không dám nhận Chiến Đấu Chiến Y.

"Liễu tộc trưởng, ta thật lòng đối đãi, bộ chiến y này đối với ta thật sự không có tác dụng gì, ta cũng không thiếu nguyên linh thạch, thứ này đối với ta giống như rác rưởi, ta cũng không hy vọng các ngươi tiêu hao vô ích, bộ chiến y này đối với các ngươi có lẽ rất quý giá, nhưng đối với ta, chỉ có chiến đấu mới làm ta hứng thú, ta sẽ không lãng phí thời gian vào chiến đấu, Liễu tộc trưởng không cần khách sáo." Phong Dật Trần cười nói.

"Nếu đã như vậy, lão phu cũng không khách sáo nữa, Phong công tử có chí bảo như vậy, Liễu mỗ tự nhiên sẽ không khách sáo." Liễu Vô Ngân cung kính chắp tay.

"Phong huynh đệ, sau này có bất kỳ nhu cầu nào, ngài đều có thể tìm ta, Liễu gia chắc chắn sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ." Liễu Vô Ngân lại tiếp tục nói, giọng điệu mang theo vẻ biết ơn, cũng mang theo sự trịnh trọng.

"Cảm ơn!" Phong Dật Trần chắp tay cảm tạ.

Sau khi rời khỏi phủ, Liễu Vô Ngân lập tức triệu tập các thành

viên cốt cán của Liễu gia để thương nghị về việc sở hữu Chiến Đấu Chiến Y.

Mọi người trong Liễu gia đều phỏng đoán, không quá nửa tháng, giá của Chiến Đấu Chiến Y chắc chắn sẽ tăng vọt.

Liễu Vô Ngân đã vội vàng cầm Chiến Đấu Chiến Y đi bế quan tu luyện.

"Cha, sao cha lại vội vàng như vậy?" Liễu Lam Nhi nghi hoặc hỏi, cha cô bình thường không vội vã như vậy, hôm nay lại vội vã đến thế.

Liễu Vô Ngân phấn khích nói: "Phong Dật Trần lần này tặng món quà quý giá như vậy, còn có thể giúp Liễu gia tăng chiến đấu lực, ta sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt?

Cái này còn tốt hơn bất kỳ đan dược và binh khí nào." "Liễu Vô Ngân lại đột phá Bát tinh Cổ Tiên Hoàng cảnh giới!

Đây là chuyện khi nào?" "Sức mạnh thật đáng sợ!" "Thực lực của gia chủ vậy mà đã tăng hơn năm lần!" Mọi người trong Liễu gia đều cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể Liễu Vô Ngân, đều bị dọa sợ.

Ba ngày sau.

Thiên Hư Thánh Điện.

Trong đại điện Thiên Hư Cung, Phong Dật Trần cùng Long Thí Hồn và Bắc Đẩu Diễm ngồi ở vị trí đầu.

Long Thí Hồn cười nhạt: "Khoảng thời gian này, các ngươi cũng đừng lãng phí, ta định truyền thụ cho các ngươi tu luyện, để tránh đi sai đường." "Sư tổ xin chỉ giáo." Bắc Đẩu Diễm và Liễu Thanh Dương cung kính nói.

"Ta bây giờ truyền cho hai người các ngươi công pháp tên là 《Bá

Vương Quyết》, là một bộ công pháp Cổ Tiên cấp cao phẩm, thích hợp cho Cổ Tiên Đế và Đại La Kim Tiên tu luyện." Long Thí Hồn nói.

"Cổ Tiên cấp cao phẩm!" Bắc Đẩu Diễm và Liễu Thanh Dương trong lòng chấn động mạnh, hoàn toàn ngây người tại chỗ.

Dù đã sớm đoán được Phong Dật Trần sẽ truyền thừa cho họ, nhưng họ vẫn không dám tin đây là sự thật.

Đây quả thực là ân huệ trời ban.

"Tu luyện 《Bá Vương Quyết》, các ngươi cứ bảy ngày thì dùng một viên Tụ Linh Châu để tu luyện." Long Thí Hồn cười nhạt: "Còn những tài nguyên tu luyện khác, Phong lão đệ chắc đã chuẩn bị xong cả rồi." "Cảm ơn Phong lão đệ!

Cảm ơn Phong đại ca!" Liễu Thanh Dương và Bắc Đẩu Diễm đồng thanh nói, phấn khích đến nhảy cẫng lên.

"Nhờ có ngươi, chúng ta mới có thể bước vào thế giới tu giả, cũng nhờ có chiến y ngươi tặng, nếu không chúng ta căn bản không thể chiến thắng." Long Khiếu Dương vui vẻ cười, ánh mắt nhìn Phong Dật Trần tràn đầy sùng bái.

Long Thí Vân cũng vội vàng cười nói: "Phong ca ca, cảm ơn huynh." "Không cần khách sáo, mọi người đều là bạn bè." Phong Dật Trần nhếch miệng cười.

Long Khiếu Vân vội vàng xua tay, cười nói: "Không không không, đây là đại ân đại đức, Phong ca ca, chúng ta sẽ mãi mãi ghi nhớ phần tình nghĩa này." "Ha ha!

Tốt lắm nhóc!

Có khí phách!" Long Thí Hồn sảng khoái cười lớn.

Phong Dật Trần nhún vai, cũng không nói thêm gì.

“Đúng rồi, Phong ca ca, mỹ nữ vừa rồi tên là gì?” Liễu Thanh Dương tò mò hỏi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa đại điện, dường như đang mong đợi điều gì, con ngươi lấp lánh ánh sáng.

Phong Dật Trần lắc đầu cười khổ: “Ta đâu biết cô ấy tên gì, ta chỉ quen biết Lạc Yên Nhiên.” Nghe đến Lạc Yên Nhiên, Liễu Thanh Dương và Bắc Đẩu Diễm lập tức im lặng.

“Lạc Yên Nhiên...” Liễu Thanh Dương khẽ lẩm bẩm, trong đầu hiện lên một dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Long Khiếu Vân ngượng ngùng nói: “Cô nương đó tên là gì nhỉ?” Long Khiếu Vân và Liễu Thanh Dương cũng thầm cầu nguyện, hy vọng Lạc Yên Nhiên có thể vào.

“Phong đại ca, huynh nói cô nương đó trông như thế nào?

Xinh đẹp không?

Thân hình thế nào?” Liễu Lam Nhi mặt mày mong đợi hỏi, con ngươi lóe lên một nụ cười tinh nghịch.

“...” Gương mặt Liễu Thanh Dương và Bắc Đẩu Diễm cứng đờ.

“Vâng.” Liễu Lam Nhi bĩu môi đáp một tiếng, gương mặt xinh đẹp thoáng hiện vẻ thất lạc.

Nhìn thấy biểu cảm của Liễu Lam Nhi thay đổi, Liễu Vô Ngân liền bật cười, vỗ nhẹ lên vai nàng an ủi: “Lam Nhi, con đừng lo lắng, hãy tin tưởng nhiều hơn, rồi sẽ có một ngày Phong công tử sẽ thích con.” Liễu Lam Nhi gật đầu, khẽ cười đáp: “Con tin.” Miệng nói vậy nhưng Liễu Lam Nhi không hoàn toàn tin tưởng, càng giống như là tự an ủi mình mà thôi.

Dù sao, về mặt thiên phú, Phong Vô Trần quả thực quá đáng sợ, chính Liễu Lam Nhi cũng cảm thấy mình không xứng.

“Cha, mọi người ra ngoài trước đi, con muốn tu luyện một mình.” Phong Vô Trần nói.

“Được!

Phong lão đệ, có cần gì cứ dặn dò hạ nhân là được.” Liễu Vô Ngân vui vẻ cười nói, sau đó lui ra khỏi đại điện.

Trong đại điện chỉ còn lại Phong Vô Trần và Bắc Đẩu Diễm hai người.

“Phong lão đệ, chiến giáp và chiến hài quý giá như vậy, thật sự cho chúng ta sao?” Bắc Đẩu Diễm ngây người hỏi.

“Đương nhiên là thật, chiến lực tăng lên không ít mà.” Phong Vô Trần vui vẻ cười nói, rồi lập tức thúc giục huyết mạch chi lực rót vào chiến y và chiến ngoa, chúng tức thì biến thành một bộ áo giáp màu đen, uy phong lẫm liệt.

“Quả nhiên lợi hại, tuyệt quá!” Bắc Đẩu Diễm vô cùng hưng phấn, chỉ muốn mặc bộ áo giáp này chạy khắp nơi.

“Chiến y được rèn đúc từ tinh thạch đặc thù, ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần, không chỉ có thể bảo vệ cơ thể mà còn có thể tấn công, lực phòng ngự rất mạnh, ngươi thử tấn công xem sao.” Phong Vô Trần cười nói.

Bắc Đẩu Diễm lập tức thúc giục sức mạnh Cổ Tiên Tôn lục tinh rót vào chiến y, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng “keng” giòn tan, chiến y lại không hề hấn gì.

“Lực phòng ngự kinh khủng thế này, tuyệt đối có thể chống lại đòn tấn công của Cổ Tiên Tôn cửu tinh!” Bắc Đẩu Diễm trợn tròn mắt, chấn động tột cùng, cứ như đang nằm mơ.

Chương 703

“Ta thử ngay bây giờ!” Bắc Đẩu Diễm hứng khởi chạy đến giữa đại điện, rút ra một thanh kiếm khí thượng phẩm rồi chém mạnh xuống.

“Ong ong!” Kiếm mang chói lọi bắn ra, hung hăng chém vào chiến y.

Một tiếng nổ vang lên, chiến y vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí còn không rung lắc chút nào.

“Chiến y thật kiên cố, sức mạnh yếu ớt của ta lại không thể lay động nó!” Bắc Đẩu Diễm kinh hô.

“Chiến y này là chiến y Thiên Huyền cảnh sơ phẩm, sở hữu sức mạnh của Cổ Tiên Tôn nhị tinh, không chỉ bảo vệ chủ nhân mà còn hấp thu sức mạnh của chủ nhân để tăng cường sức mạnh của chính nó.

Trừ khi sức mạnh của kẻ địch vượt qua cảnh giới của chủ nhân quá nhiều, nếu không thì căn bản không thể làm tổn hại chiến y dù chỉ một chút.” Long Thí Hồn giải thích.

“Phong lão đệ, chiến y này cậu định bán bao nhiêu tiền?” Nam Cung Thiên Cừu tò mò hỏi.

“Không bán, giữ lại phòng thân.” Phong Vô Trần lắc đầu nói: “Tôi định dùng những chiến giáp này để luyện chế vài món phòng khi cần dùng đến.

Long Thần Liên Minh chúng ta cũng nên bồi dưỡng ra những chiến giáp đủ mạnh.

Sẽ có ngày chúng ta gặp phải kẻ địch, nếu thực lực của chúng quá

mạnh, loại chiến giáp này vẫn có thể phát huy tác dụng." "Phong lão đệ nói không sai, trận chiến lần này cậu cũng đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh, chiến y có thể giúp cậu hồi phục." Long Thí Hồn tán thưởng cười nói: "Giá chiến giáp không cao, một trăm viên Nguyên Thủy Tinh là đủ." Phong Vô Trần cười đáp: "Ừm, đợi tháng này kiếm được Nguyên Thủy Tinh sẽ đi mua một ít dược liệu." "Chiến giáp không bán, thật đáng tiếc." Liễu Thanh Dương tiếc nuối than thở.

Long Khiếu Dương nói: "Cậu có muốn bán thì tôi cũng không mua nổi." Phong Vô Trần cười nói: "Yên tâm đi, rất nhanh sẽ có chiến giáp để bán.

Lần bế quan này, tôi định thử đột phá tầng thứ Đại viên mãn, tôi ước tính nhiều nhất khoảng nửa năm." "Phong ca ca muốn đột phá cảnh giới Đại viên mãn sao?" Long Nghịch Thiên và Lăng Tiêu Tiêu cùng những người khác đều kinh ngạc, mặt mày chấn động, nhìn chằm chằm vào Phong Vô Trần không chớp mắt.

Long Nghịch Thiên nhíu mày nói: "Thằng nhóc thối, ngươi điên rồi sao?

Đại viên mãn là cảnh giới mà tuổi của ngươi có thể đột phá được à?" "Tôi cũng không biết có đột phá được không, nhưng tôi phải đột phá càng sớm càng tốt." Phong Vô Trần khẽ lắc đầu, đây đã là tốc độ nhanh nhất của hắn rồi.

"Cảnh giới Đại viên mãn không phải chuyện đùa đâu, chỉ cần một chút sai sót là có thể mất mạng!" Long Thí Hồn nghiêm nghị nói.

Long Khiếu Dương cũng khuyên nhủ: "Ngươi mới vừa đột phá Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, vội vàng đột phá Đại viên mãn là không đáng.

Hơn nữa, thời gian cần để đột phá cảnh giới Cổ Tiên Hoàng rất dài, bây giờ ngươi nên củng cố tu vi, thuận tiện tu luyện Cổ Tiên

Quyết cho thông thạo, sau này đột phá sẽ dễ dàng hơn.

Ta thấy lúc này không thích hợp để đột phá Đại viên mãn." Phong Vô Trần bất đắc dĩ nhún vai, nói: "Tôi cũng không muốn đột phá lúc này, nhưng không đột phá thì còn cách nào khác?

Ai bảo thiên phú của các vị quá rác rưởi chứ?

Nếu không tôi đã để các vị trực tiếp đột phá cảnh giới Đại viên mãn rồi." Long Khiếu Dương và những người khác không nói nên lời, cảm thấy như bị một đòn chí mạng, trái tim bị đâm sâu.

"Thằng nhóc thối, ngươi còn dám nói!

Nếu không phải vì ngươi, lão phu đã sớm phi thăng Tiên giới, còn đến lượt ngươi ở đây khoe khoang sao." Long Thí Hồn tức giận quát, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

"Ha ha!" Liễu Vô Ngân và mấy người khác cười phá lên.

Phong Vô Trần đảo mắt, không thèm để ý đến Long Thí Hồn và bọn họ.

"Phong đại ca, nếu đã nguy hiểm như vậy thì thôi đi, tu vi hiện tại của chúng ta đủ để đối phó với mọi tình huống rồi." Liễu Hi cười nói.

"Hi nhi tỷ, thiên phú của Phong ca ca còn mạnh hơn tỷ, chắc chắn cũng mạnh hơn em.

Anh ấy còn có thể đột phá cảnh giới Cổ Tiên Đế, chúng ta cũng có thể." Lăng Tiêu Tiêu cười nói.

"Phong lão đệ, cậu có muốn cân nhắc một chút không, biết đâu thật sự có cơ hội đột phá cảnh giới Cổ Tiên Đế thì sao." Liễu Vô Ngân nhìn về phía Phong Vô Trần nói.

"Đột phá cảnh giới Đại viên mãn không phải chuyện đùa đâu, Phong lão đệ, cậu có chắc chắn không?" Nam Cung Thiên Cừu nhíu

mày hỏi.

“Tôi cũng không rõ, chỉ có thể thử rồi nói sau.” Phong Vô Trần nhún vai.

Liễu Vô Ngân gật đầu, nói: “Được, vậy chúng ta đi trước, ngày mai sẽ đến lấy chiến y.

Phong lão đệ, ngày mai gặp lại.” Tiễn Liễu Vô Ngân ba người rời đi, chuyện ở Lăng Vân sơn trang cũng tạm thời kết thúc, Phong Vô Trần chuẩn bị trở về bế quan luyện đan.

“Phong lão đệ, cậu thật sự quyết định rồi sao?” Trước khi ba người Liễu Vô Ngân trở về phủ đệ, Nam Cung Thiên Cừu hỏi, khuôn mặt già nua đầy lo lắng.

“Ừm, tôi đã nghĩ kỹ rồi, các vị yên tâm, tôi biết chừng mực.” Phong Vô Trần gật đầu nói.

“Phong lão đệ, cậu nhất định phải cẩn thận đấy, tu vi của chúng ta quá thấp, cho dù có chiến giáp cũng khó tránh bị người ta ám sát.” Liễu Lam mặt mày nghiêm trọng nói, trong lòng vẫn không muốn nhìn Phong Vô Trần liều mạng.

Phong Vô Trần khẽ cười, nói: “Cha, mẹ, hai người quên rồi sao?

Con là Phong Ảnh mà.” “Thằng nhóc thối nhà ngươi!

Con nhất định phải sống sót trở ra, cha còn trông cậy vào con dẫn dắt Liễu gia chúng ta trỗi dậy đấy.” Liễu Lam trừng mắt nhìn Phong Vô Trần.

“Phong đại ca, em chờ huynh!” Liễu Lam cổ vũ, dáng vẻ tinh nghịch đáng yêu.

“Được rồi, đừng làm lỡ Phong lão đệ bế quan tu luyện nữa.” Liễu Vô Ngân phất tay, rồi xoay người đi vào Liễu gia, Liễu Lam cũng đi

theo vào.

“Phong lão đệ, chúc cậu thành công!” Nhìn Phong Vô Trần đi vào mật thất, Long Thí Thiên và mọi người đều chắp tay chúc mừng.

Long Thí Hồn nói: “Hy vọng là vậy.” “Vút!” Phong Vô Trần lóe mình tiến vào không gian Thánh giới.

“Lĩnh ngộ được không gian giới chỉ năm lần, linh hồn lực tăng mạnh, chắc có thể thử đột phá cảnh giới linh hồn bát giai.” Phong Vô Trần thầm nghĩ, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

“Bắt đầu thôi.” Phong Vô Trần nhàn nhạt nói, linh hồn thể lơ lửng trong hư không, từng luồng tinh thần lực lan tỏa ra, dần dần hòa vào giữa trời đất.

Sau đó tất cả đều đổ về phía Thần La Tiên Cung.

“Vút!” Ngay trên Thần La Tiên Cung, cách mấy trăm mét, trên một cây đại thụ đột nhiên sáng lên ánh hào quang.

Một luồng khí tức từ thân ảnh đó tỏa ra.

“Linh hồn lực của Phong lão đệ lại đột phá cảnh giới linh hồn thất tinh!” Liễu Vô Ngân nhận ra điều khác thường, lập tức ngẩn người, sau đó kinh ngạc vô cùng.

“Cảnh giới linh hồn thất tinh!” Long Thí Hồn, Long Khiếu Dương, Lăng Tiêu Tiêu và những người khác đều kinh hãi.

“Sao có thể?

Linh hồn lực của Phong huynh đệ đột phá nhanh vậy sao?

Tối nay hắn mới đột phá một tinh linh hồn cảnh giới, ngày hôm sau đã là thất tinh linh hồn cảnh giới rồi?” Diệp Thiên Uy trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

Long Nghịch Thiên và Long Thí Hồn cũng chấn động không kém.

“Cái này cũng quá đáng sợ rồi?” Long Thanh cũng ngây người tại chỗ, hoàn toàn chết lặng.

“Linh hồn lực này đúng là của Phong đại ca, tuyệt đối không sai.” Dương Mị Nhi gật đầu.

“Phong đại ca lại đột phá cảnh giới linh hồn thất tinh!” Long Chiến Dã và Lăng Tiêu Tiêu hoàn toàn ngơ ngác, ngây người vô cùng.

Tu vi của Phong Vô Trần tăng lên quá kinh khủng, cứ như không thể dừng lại.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, tu vi của Phong Vô Trần đã từ Cổ Tiên Quân lục tinh bước vào Cổ Tiên Vương tứ tinh, bây giờ lại đột phá cảnh giới linh hồn thất tinh, quả thực như đang nằm mơ.

Đôi mắt đẹp của Liễu Hi lóe lên ánh sáng chấn động, trong lòng thầm nghĩ: “Quái vật, đúng là một quái vật!

Mình phải nhanh chóng tu luyện!

Nếu không sẽ không theo kịp bước chân của hắn.” “Ầm ầm ầm!” “Ong ong!” Tu vi của Phong Vô Trần trong nháy mắt tăng vọt lên cảnh giới Cổ Tiên Vương cửu tinh, sức mạnh cuồng bạo bá đạo không chút kiêng dè quét ra, cả đại viện Liễu gia rung chuyển dữ dội.

Tu vi của Phong Vô Trần, lại đột phá cảnh giới linh hồn thất tinh!

“Phù!” Phong Vô Trần từ từ mở mắt, thở ra một hơi dài, tự nhủ: “Cuối cùng cũng đột phá, cảnh giới linh hồn thất tinh, linh hồn lực của ta đã trở nên hùng hậu hơn.” “Vút!” “Keng!” Ngay khi Phong Vô Trần vừa dứt lời, đột nhiên, một chiếc nhẫn trữ vật xuất hiện từ không trung trước mặt hắn.

Trong nhẫn trữ vật, có một thanh trường kiếm đen tuyền, tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

“Huyền Lôi Kiếm!” Nhìn thấy thanh trường kiếm đen tuyền, Phong Vô Trần lập tức nhận ra.

Huyền Lôi Kiếm là bảo khí của Thiên Ma tộc, là một món tiên khí cực phẩm đỉnh cao.

Tiên khí mà Thiên Ma tộc sở hữu không nhiều, mỗi món đều vô giá, huống chi lại là tiên khí cực phẩm cấp tiên khí.

“Quả nhiên là tiên khí!” Phong Vô Trần vui mừng nói: “Nhưng thanh Huyền Lôi Kiếm này tuy rất mạnh, nhưng vẫn kém xa Huyết Sát Kiếm trong tay Huyết Đồ.

Ta thật muốn xem uy lực của nó kinh khủng đến mức nào.” “Xèo xèo!” Phong Vô Trần thúc giục sức mạnh thuộc tính hỏa rót vào Huyền Lôi Kiếm, thân kiếm bắn ra sức mạnh kiếm mang màu vàng chói lọi.

“Vút!” “Ong ong!” Phong Vô Trần búng ngón tay, một đạo kiếm mang màu vàng bắn ra, hung hăng chém vào cột đá.

Một tiếng nổ vang lên, bức tường đá cứng rắn lại yếu ớt như đậu hũ, không chịu nổi một đòn.

“Mạnh thật!” Phong Vô Trần vui mừng khôn xiết, uy lực của thanh Huyền Lôi Kiếm này vượt ngoài dự liệu của hắn, tuyệt đối có thể chém giết cường giả Cổ Tiên Tôn.

“Huyền Lôi Kiếm không hổ là tiên khí cực phẩm!

Uy lực quả thực mạnh mẽ.” Phong Vô Trần vô cùng kích động.

“Chủ nhân, thực lực của chúng ta bây giờ có thể nói là đã tăng lên mấy lần.

Nếu cùng nhau thi triển kiếm trận, chiến lực chắc chắn sẽ còn mạnh hơn!” Kiếm Thai truyền đến giọng nói hưng phấn.

“Kiếm Thai, ta định dùng ngươi để thôn phệ tinh thú Tiên Đế tu luyện, cố gắng đột phá tầng thứ Tiên Quân bát tinh sớm nhất có thể.

Đến lúc đó lại mượn sức mạnh của ngươi để đối kháng với sức mạnh tinh thú Tiên Đế, ngươi thấy thế nào?” Phong Vô Trần truyền âm hỏi.

“Được ạ được ạ, Kiếm Thai rất vui lòng, chủ nhân cố lên!” Kiếm Thai truyền đến giọng nói hưng phấn và mong đợi.

“Vút!” “Ong ong!” Cất Huyền Lôi Kiếm đi, Phong Vô Trần lóe mình biến mất, giây tiếp theo lại xuất hiện, đã ở tầng thứ mười của Thần La Tháp.

Phong Vô Trần không chút do dự lấy ra bảo bối quý giá nhất của Thần La Tiên Điện, Thiên Cương Tiên Thạch.

“Hấp thu sức mạnh của Thiên Cương Tiên Thạch, phải nhanh chóng đột phá cảnh giới linh hồn thất tinh, mới có thể chuyển hóa sức mạnh của các bảo bối khác thành linh hồn lực để tu luyện.” Phong Vô Trần tự lẩm bẩm.

Linh hồn lực ẩn chứa trong Thiên Cương Tiên Thạch cực kỳ hùng hậu, hơn nữa còn rất tinh thuần.

Phong Vô Trần điên cuồng vận chuyển Thần Nguyên và Cổ Tiên Quyết, tham lam hấp thu sức mạnh của Thiên Cương Tiên Thạch.

“Ầm ầm ầm!” Sức mạnh hùng hậu của Thiên Cương Tiên Thạch bị Phong Vô Trần hút vào cơ thể, sức mạnh cuồn cuộn va chạm ngang dọc trong cơ thể, sức mạnh bá đạo dường như muốn phá hủy nhục thân của Phong Vô Trần.

“Phong lão đệ lại hấp thu sức mạnh khổng lồ như vậy, hơn nữa còn là Thiên Cương Tiên Thạch, Phong lão đệ thật không biết làm thế nào.” Long Nghịch Thiên nhíu chặt mày, trong lòng càng thêm cảm

thán.

“Sức mạnh của Thiên Cương Tiên Thạch quá bá đạo, may mà Phong lão đệ là luyện thuật sư, nếu là người khác, dù là cường giả Cổ Tiên Đế cũng không chịu nổi.” Diệp Thiên Uy nghiêm nghị nói.

“Không ngờ tốc độ tu luyện của Phong Vô Trần nhanh như vậy, mới có ba ngày thôi mà tu vi của hắn lại tăng lên rồi.

Hắn thật sự chỉ mất nửa năm để tu luyện sao?” Liễu Vân Sơn chấn động không thôi.

Ở một nơi khác, phủ đệ của Đông Hoàng Vô Cực.

Đông Hoàng Ngạo Vũ đã rời khỏi Đông Hoàng giới trước, đến tổng bộ của thế lực thần bí.

Lúc này, Đông Hoàng Ngạo Vũ đang đàm phán với cường giả trong tổng bộ.

“Tổng quản sự, ta cần một loại dược liệu tên là Diệt Hồn Thảo, mong tổng quản sự giúp cho.” Đông Hoàng Ngạo Vũ khách sáo nói.

“Thiếu chủ, Diệt Hồn Thảo mà ngài cần rất hiếm thấy, thuộc hạ cũng chỉ nghe nói có một cây, chưa từng thấy qua.” Tổng quản sự lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

Đông Hoàng Ngạo Vũ khẽ nhíu mày, rồi lấy ra túi càn khôn mà Phong Vô Trần để lại cho hắn, đưa cho tổng quản sự nói: “Thông tin về Diệt Hồn Thảo ta đã tìm được rồi, đan dược trong này đủ để mua được Diệt Hồn Thảo, xin tổng quản sự giúp mua, ta sẽ trả tiền đặt cọc, số tiền còn lại sẽ thuộc về tổng quản sự.” “Cái này...” Nhìn thấy mấy chục viên Tiên Nguyên Thạch và mấy trăm bình đan dược trong túi càn khôn, tổng quản sự chấn động đến trợn tròn mắt.

“Đa tạ thiếu chủ!” Tổng quản sự vội vàng cảm tạ, tâm trạng vô cùng phấn chấn, vội vàng cầm túi càn khôn chạy ra khỏi cung điện.

“Tốc độ của tổng quản sự cũng nhanh thật, chưa đầy một khắc đã có kết quả rồi.” Đông Hoàng Ngạo Vũ khẽ cười, sau đó ngồi xuống hồi phục thương thế.

“Thiếu chủ, những đan dược này chắc có thể bán được không ít tiền, tại sao thiếu chủ không để vị luyện thuật sư kia luyện chế?

Với đẳng cấp của ngài ấy, đan dược luyện chế ra hiệu quả chẳng phải sẽ tốt hơn sao?” Long Thí Hồn nghi hoặc hỏi.

“Phụ thân, người cũng quá xem thường Phong lão đệ rồi, huynh ấy có thể luyện chế ra Cửu Văn Liệu Thương Đan và Cửu Khúc Linh Lung Đan, một loại Diệt Hồn Thảo cỏn con căn bản không làm khó được Phong lão đệ.” Long Thí Vân thản nhiên cười nói.

“Phong Vô Trần!

Ngươi vẫn còn sống!” Đông Hoàng Kình Thương nghiến răng gầm lên, sát khí ngút trời, vẻ mặt dữ tợn.

La Sát Kình Thiên nghiến răng ken két nói: “Ngươi lại trở thành thiếu chủ của La Sát Thánh Điện, chẳng trách ngươi không chịu gia nhập La Sát Thánh Điện của ta!

Thì ra là thiếu chủ La Sát Thánh Điện!

Ta phải giết ngươi!” “Các ngươi còn chưa xứng để ta gia nhập La Sát Thánh Điện.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, ánh mắt trong nháy mắt trở nên băng giá.

“Vút!” Phong Vô Trần khẽ động ý niệm, lập tức biến mất.

“Cái gì?” Đông Hoàng Kình Thiên lập tức kinh hãi thất sắc, toàn thân run rẩy.

“Không ổn!” Sắc mặt La Sát Vô Địch đột nhiên đại biến.

“Bành!” “Phụt phụt phụt!” Phong Vô Trần lóe mình xuất hiện

trước mặt Đông Hoàng Kình Thiên, tung một quyền thẳng vào mặt hắn.

Sức mạnh bá đạo và hung hãn vang lên một tiếng nổ, sức mạnh bá đạo ấy đánh bay Đông Hoàng Kình Thiên ra sau, cơ thể va vào tường, miệng phun máu tươi, lục phủ ngũ tạng cuộn trào dữ dội.

"Cha!" Đông Hoàng Ngạo Thiên mặt mày đại biến, sợ đến hồn bay phách lạc.

La Sát Vô Cực và những người khác đều ngây người.

Phong Vô Trần chỉ một chiêu đã đánh bại cường giả đỉnh cao nhất của La Sát Thánh Điện!

Chiến lực của Phong Vô Trần rốt cuộc kinh khủng đến mức nào?

"Cái này..." La Sát Vô Tình và những người khác đều sợ đến tè ra quần.

Đông Hoàng Kình Thiên lại không chịu nổi một đòn!

Điều này quả thực đã lật đổ tam quan của họ.

"Thằng nhóc này là ai?

Sao lại có cảm giác quen thuộc?" La Sát Thánh Vương nhíu mày thầm nghĩ.

Sức mạnh của Phong Vô Trần rất xa lạ, nhưng lại cho La Sát Thánh Vương một cảm giác quen thuộc.

Chương 704

“Ta đã nói, bản tọa là thiếu chủ La Sát Thánh Điện!

Lá gan của các ngươi cũng lớn thật, ngay cả thiếu chủ La Sát Thánh Điện cũng dám bắt.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, ánh mắt lóe lên hàn quang.

“...” La Sát Thánh Vương và hàng trăm cường giả khác hoàn toàn ngơ ngác.

“Thiếu chủ La Sát Thánh Điện!

Ngươi là Phong Vô Trần!

Ngươi thật sự là Phong Vô Trần!” La Sát Vô Tình cuối cùng cũng hiểu ra.

“Không thể nào!

Ngươi là Phong Vô Trần?” Đông Hoàng Kình Thiên đột nhiên bật dậy, khó tin nhìn Phong Vô Trần.

“Phong Vô Trần?” Liễu Vô Ngân và Dương Thiên Nhàn đều kinh hô, trợn mắt nhìn Phong Vô Trần, cứ như gặp ma.

Phong Vô Trần lại vẫn còn sống!

“Phong Vô Trần?

Hắn chính là Phong Vô Trần trong truyền thuyết?

Phong Vô Trần lại là thiếu chủ La Sát Thánh Điện!” Cả La Sát Thánh Điện đều nổ tung.

“Phong Vô Trần không chết, Đông Hoàng Cổ Tiên Vực sẽ không bao giờ có ngày yên ổn!” Đông Hoàng Ngạo Phong lòng như lửa đốt hét lên.

La Sát Vô Tình nhíu chặt mày, khuôn mặt già nua vô cùng nghiêm trọng.

Ánh mắt lạnh lùng của Phong Vô Trần quét qua tất cả mọi người trong La Sát Thánh Điện, rồi búng ngón tay, mấy viên đan dược xuất hiện từ không trung.

"Đệ tử La Sát Thánh Điện nghe lệnh!

Ăn nó đi!" Phong Vô Trần lạnh lùng nói, giọng nói như lời tuyên án của ác ma.

"Đây là...

Tiên phẩm Nghịch Thiên Đan!

Mau ăn đi!" La Sát Kình Thiên lập tức phản ứng lại, thúc giục.

"Mau uống đi!

Mau lên!" Liễu Vô Ngân cũng hét lớn.

Hàng trăm cường giả của La Sát Điện không chút do dự, tất cả đều há miệng, nuốt chửng Tiên phẩm Nghịch Thiên Đan vào bụng.

Trong khoảnh khắc, tu vi của hàng vạn đệ tử và trưởng lão của La Sát Điện đều đột phá đến Huyền Tiên tứ tinh, thực lực tổng thể tăng lên gấp mười lần!

Sau một lúc chấn động ngắn ngủi, La Sát Vô Tình đột nhiên tỉnh lại, mừng rỡ nói: "Tiên...

Tiên đan!

Phong Vô Trần lại luyện chế ra được tiên đan!" Tiên đan chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, mức độ quý giá còn hơn Thần Linh Thạch vô số lần, hơn nữa còn cực kỳ hiếm thấy.

Phong Vô Trần vung tay, mấy chục viên đan dược bay ra, phân

phát đến tay mỗi người trong La Sát Điện.

“Đây là phần thưởng ta tặng cho các ngươi!” Phong Vô Trần nhàn nhạt nói.

“Ực.” Nhìn viên Nghịch Thiên Đan tỏa ra ánh sáng vàng chói lọi lơ lửng trong lòng bàn tay, La Sát Vô Tình và mấy người khác kinh hãi đến tột cùng.

“Tiên...

Tiên đan!

Phong Vô Trần lại tặng chúng ta nhiều tiên đan như vậy!

Hắn điên rồi sao?” La Sát Kình Thiên ngây người, hoàn toàn không dám tin.

“Quá đáng sợ, tên này lại lấy tiên đan làm kẹo ăn!

Mẹ nó đúng là thổ hào!” Liễu Vô Ngân không nhịn được mà văng tục.

“La Sát Thánh Đế, ta hy vọng ngươi có thể suy nghĩ cho kỹ, làm địch với ta, hậu quả rất nghiêm trọng.

Đừng nói là các ngươi, cả Đông Hoàng giới, bao gồm tất cả thế lực bên ngoài Đông Hoàng giới liên hợp lại, cũng không ngăn được ta tàn sát!” Phong Vô Trần lạnh băng nói.

“...” Khuôn mặt già nua của La Sát Thánh Vương cứng đờ, trong lòng đầy lo lắng.

Sức mạnh mà Phong Vô Trần thể hiện ra tuyệt đối không phải là sự tồn tại mà họ có thể chống lại.

La Sát Thánh Điện tuy mạnh, nhưng trước mặt Phong Vô Trần, quả thực yếu ớt không chịu nổi một cơn gió.

“La Sát Thánh Vương đại nhân!” La Sát Vô Tình kinh hoảng hỏi: “Phong Vô Trần có phải đã biết rồi không?

Phải làm sao đây?” “La Sát Thánh Vương đại nhân, xin hãy giúp một tay, chúng ta phải ngăn cản Phong Vô Trần, nếu không cả La Sát Thánh Điện sẽ gặp tai ương.” Đông Hoàng Kình Thiên hoảng loạn nói, trán đổ mồ hôi hột, cơ thể cũng run rẩy.

“Các ngươi lui ra khỏi cung điện trước đi.” La Sát Thánh Vương trầm giọng nói, dứt lời liền dẫn Đông Hoàng Kình Thương và Đông Hoàng Kình Thiên lui ra khỏi cung điện.

“Vút vút vút!” Trong nháy mắt, La Sát Thánh Vương và hai vị tộc lão đã lóe mình xuất hiện, đứng sau lưng Phong Vô Trần.

“Phong Vô Trần!

Chuyện này là chúng ta sai, ta đại diện La Sát Thánh Điện xin lỗi ngươi.

Chỉ cần ngươi tha cho bọn họ, chúng ta nguyện ý trả giá.” La Sát Thánh Vương cung kính chắp tay cúi đầu nói.

“Phong Vô Trần, tha mạng, là chúng ta có mắt không thấy Thái Sơn, đã mạo phạm ngài.” Đông Hoàng Kình Thiên kinh hãi van xin.

“Cha!

Gia gia!

Hai người làm gì phải khúm núm trước mặt hắn?

Thằng nhóc này là kẻ thù của La Sát Thánh Điện, chúng ta phải giết hắn!” Đông Hoàng Ngạo Phong gầm lên, phẫn nộ và không cam lòng đến cực điểm.

Liễu Vô Ngân và những người khác lúc này mới hoàn hồn sau cơn chấn động, ánh mắt nhìn Phong Vô Trần đầy kinh ngạc và hưng phấn.

Họ tuyệt đối không ngờ, Phong Vô Trần thật sự còn sống.

“Phong Vô Trần, ta biết La Sát Thánh Vương và La Sát Kình Thương đã phản bội La Sát Thánh Điện, chúng ta cũng không hề hay biết.

Chuyện hôm nay quả thực là lỗi của chúng ta, chúng ta có thể bồi thường.” Mộc Thanh Nguyệt cúi đầu nói, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Phong Vô Trần, trong lòng có chút mong đợi.

“La Sát Thánh Nữ, cô nói sao?” Phong Vô Trần nhìn sang La Sát Vô Song hỏi.

La Sát Vô Song lắc đầu nói: “Ta không có quyền quyết định thay họ, nhưng Phong Vô Trần đã là thiếu chủ La Sát Thánh Điện, ngươi muốn xử lý họ thế nào ta cũng sẽ không can thiệp.

Nếu ngươi muốn giết họ, cứ việc ra tay.” “Ha ha!

Phong Vô Trần!

Ngươi giết con trai ta!

Còn có vô số huynh đệ!

Hôm nay dù có liều mạng, cũng tuyệt đối không để ngươi bước vào La Sát Thánh Điện nửa bước!” Đông Hoàng Kình Thiên giận dữ gào thét.

La Sát Kình Thiên càng nhìn Phong Vô Trần càng căm hận.

“Đông Hoàng Kình Thiên, La Sát Vô Tình và La Sát Vô Hồn cũng ở trong tay ngươi đúng không?

Vừa hay, ta cũng cần bọn họ để luyện hóa Thần Linh Thạch tu luyện, ta cũng đỡ phiền phức.

Ngươi có thể chọn tự vẫn, hoặc là chịu dày vò đến chết.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói.

“Đông Hoàng Kình Thiên, La Sát Thánh Điện không phải địa bàn của ngươi, ở đây do ta làm chủ.

Ngươi muốn tìm người báo thù, ta lúc nào cũng hoan nghênh.” La Sát Vô Tình âm trầm nói, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Đông Hoàng Kình Thiên, ánh mắt toát ra hàn quang nguy hiểm.

“La Sát Vô Tình!

Lời này của ngươi là có ý gì?

Chẳng lẽ ngươi còn muốn tạo phản?” Đông Hoàng Kình Thiên giận dữ quát.

“Tạo phản thì không hẳn, vì từ lúc các ngươi giam cầm mẫu thân ta, các ngươi đã thua rồi.

Các ngươi đã phản bội La Sát Thánh Điện, ta sao có thể để các ngươi tiếp tục sống?” Phong Vô Trần nhún vai cười nói, không hề sợ hãi.

“Phong Vô Trần!

Ngươi...” Đông Hoàng Kình Thiên vừa định uy hiếp lần nữa, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị Phong Vô Trần cắt ngang.

Phong Vô Trần cười nhạt: “La Sát Kình Thiên, ngươi có thể thử xem, ta đảm bảo không ai trong các ngươi thoát được.” “Ầm ầm ầm!” Phía trên cung điện của La Sát Điện, mây gió cuồn cuộn, mây đen giăng kín.

Tiếng sấm vang lên, từng luồng khí thế hủy diệt khổng lồ lan tỏa, dọa cho vô số tu giả hồn bay phách lạc, toàn thân run rẩy.

Đây đâu phải là gió mưa sắp đến?

Đây hoàn toàn là cảnh tượng tận thế giáng lâm.

“La Sát Vô Tình!

Các ngươi còn ngây ra đó làm gì?

Các ngươi có phải cảm thấy ta, Phong Vô Trần, dễ bắt nạt không?

Còn muốn cứu La Sát Vô Tình và La Sát Thánh Hồn, ta nói cho các ngươi biết, cả đời này cũng không thể.

Tốt nhất các ngươi hãy ngoan ngoãn giao La Sát Vô Tình và những người khác ra đây, nếu không ta sẽ diệt luôn cả La Sát Thánh Điện của các ngươi." Phong Vô Trần hung hãn nói.

Sắc mặt của La Sát Vô Tình và La Sát Kình Thiên trở nên vô cùng nghiêm trọng, thậm chí cực kỳ kinh hãi.

La Sát Vô Tình và La Sát Kình Thiên đều rất rõ Phong Vô Trần kinh khủng đến mức nào.

"Ngươi... ngươi muốn làm gì?

Ngươi muốn giết sạch chúng ta sao?" Đông Hoàng Kình Thương kinh hoảng hỏi.

"Các ngươi còn lựa chọn nào khác sao?

Hoặc là chết, hoặc là giao người, các ngươi tự quyết định đi." Phong Vô Trần cười cợt.

"Ngươi đang cưỡng đoạt tài sản của chúng tôi sao?

Loại tiểu nhân hèn hạ chiếm đoạt tài nguyên của người khác, cướp đoạt tài nguyên tu luyện của người khác, không xứng sở hữu tiên pháp cao cấp hơn!

Có bản lĩnh thì ra tay đi!" Đông Hoàng Kình Thương nghiến răng chửi mắng, trong mắt đầy oán độc và hận ý.

Phong Vô Trần nhún vai, cười nhạt: "Ngươi không nói ta suýt nữa quên mất, các ngươi vẫn là những con rối do La Sát Thánh Vương bọn họ bồi dưỡng.

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến ta không?

Các ngươi nên cảm kích La Sát Thánh Vương mới phải.” “Khốn kiếp!

Ngươi... ngươi dám sỉ nhục La Sát Thánh Điện!” Đông Hoàng Kình Thương giận dữ gầm lên, mắt đỏ ngầu.

“Hừ!

Ta sỉ nhục các ngươi thì sao?

Ngươi có gan thì giết ta đi.” Phong Vô Trần kiêu ngạo cười lạnh, hoàn toàn không coi La Sát Kình Thiên và bọn họ ra gì.

“Đông Hoàng Kình Thiên!

Các ngươi không muốn chết thì cút ngay!

Kẻo ta đổi ý!” La Sát Kình Thiên giận dữ gầm lên, hung hăng trừng mắt nhìn Phong Vô Trần.

Đông Hoàng Kình Thiên nghiến răng ken két: “La Sát Kình Thương, đừng quên là các ngươi đã phản bội La Sát Thánh Điện!” “La Sát Thánh Vương, ngươi không cần phải nói nhảm nữa!” Phong Vô Trần mất kiên nhẫn, rồi nhìn sang Đông Hoàng Kình Thương, lạnh lùng nói: “Đông Hoàng Kình Thương, ngươi có thể chọn chết hoặc thần phục ta.

Đương nhiên, các ngươi có thể thử bỏ chạy xem ta có cản được các ngươi không.” La Sát Vô Tình lạnh lùng nói: “Ngươi tưởng ngươi là luyện thuật sư Tiên Quân cảnh, ta sẽ không làm gì được ngươi sao?” “Oanh!” Lời vừa dứt, La Sát Vô Tình đột nhiên thúc giục Tiên Hồn Lực, một luồng tiên nguyên hùng hậu tinh thuần lập tức tăng vọt mấy lần, khí thế ngút trời cuồn cuộn, nhiếp hồn đoạt phách, như hồng hoang cự thú bộc phát.

“Hít...” Cảm nhận được khí tức kinh khủng mà La Sát Vô Tình bộc phát, La Sát Kình Thiên và những người khác đều hít một hơi khí lạnh, đều bị dọa không nhẹ.

Đây là lần đầu tiên La Sát Vô Tình thi triển Tiên Hồn Lực, nhưng thực lực bộc phát ra lại kinh khủng hơn trước rất nhiều.

Đây tuyệt đối là trạng thái đỉnh phong của La Sát Vô Tình.

Nhìn thấy khí thế kinh khủng mà La Sát Vô Tình bộc phát, ba người Đông Hoàng Kình Thiên cuối cùng cũng hiểu tại sao La Sát Vô Tình có thể đánh bại Phong Vô Trần.

“Phong Vô Trần!

Hôm nay bản hộ pháp sẽ lĩnh giáo thực lực của ngươi!” La Sát Kình Thương lạnh lùng nói, lập tức xông về phía Phong Vô Trần.

“Oanh!” “Ong ong!” Tốc độ của La Sát Kình Thương cực nhanh, trong nháy mắt đã đến, một chưởng hung mãnh đánh về phía Phong Vô Trần, công thế hung hãn, uy mãnh tột cùng, hư không nổ tung sụp đổ, cảnh tượng trông cực kỳ đáng sợ.

“Oanh!” “Ong ong!” Một chưởng của La Sát Kình Thương đánh tới, một tiếng nổ trầm đục vang lên, lực lượng kinh khủng va chạm, trong khoảnh khắc tiếng nổ lan ra, La Sát Kình Thương phun máu tại chỗ, thân hình rơi thẳng xuống.

“Ực.” Thấy cảnh này, mọi người trong La Sát Thánh Điện không ai không kinh hãi nuốt nước bọt.

Cảnh này đã hoàn toàn trấn áp bọn họ, Đông Hoàng Kình Thương.

Chương 705

Đông Hoàng Kình Thương là cường giả Cổ Tiên Đế thất tinh, lại không đỡ nổi một chưởng của Phong Vô Trần!

"Phụt!" La Sát Kình Thương rơi vào đống đổ nát, máu tươi không ngừng tuôn ra, thảm hại vô cùng.

"Đông Hoàng Kình Thương, ta khuyên ngươi nên thành thật một chút.

Bây giờ ngươi có thể suy nghĩ, là giao La Sát Vô Tình và những người khác ra, hay là để ta ra tay giết ngươi.

Ngươi nên biết rất rõ, kết quả của các ngươi đều như nhau." Phong Vô Trần lạnh lùng nói, ánh mắt băng giá rơi trên người Đông Hoàng Kình Thương, mang theo một tia uy hiếp.

Nghe vậy, sắc mặt Đông Hoàng Kình Thương càng thêm khó coi, căm phẫn nhìn Phong Vô Trần.

Đông Hoàng Kình Thương trong lòng âm thầm hối hận, sớm biết sẽ như vậy, vừa rồi đã không nên đứng ra.

"Đông Hoàng Kình Thương, cơ hội chỉ cho ngươi một lần, ta đếm đến năm." Phong Vô Trần lạnh lùng nói, đã bắt đầu đếm.

Đông Hoàng Kình Thương tuy là cường giả Cổ Tiên Đế bát tinh, nhưng lại không thể chống lại sự áp chế khí tức của Phong Vô Trần, cứ như có ngàn vạn ngọn núi lớn hung hăng đè lên nhục thân của hắn, căn bản không có sức phản kháng.

"Một." Phong Vô Trần lạnh lùng nói, ánh mắt băng giá khóa chặt La Sát Kình Thương.

"Hai." "Ba." "Bốn..." Khi đếm đến ba, La Sát Kình Thương cuối

cùng cũng không nhịn được mà thỏa hiệp.

“La Sát Vô Tình, các ngươi còn do dự gì nữa?

Mau giao La Sát Vô Tình ra đây!” Đông Hoàng Kình Thương vội vàng hét lên, khuôn mặt già nua vô cùng khó coi.

La Sát Vô Tình khẽ nhíu mày, không để ý đến Đông Hoàng Kình Thương, lạnh lùng ngạo nghễ nói: “Ngươi muốn lấy đi tài nguyên và bảo bối của La Sát Thánh Điện cũng đơn giản, chỉ cần đồng ý giúp chúng ta đoạt lấy tài nguyên của thế lực lớn Thánh giới là được.” “Không sai!

Chỉ cần đồng ý những điều kiện này là được, chuyện này đối với ngươi không khó.” Hai vị phó điện chủ khác cũng đồng thanh nói.

“Ta muốn mạng của các ngươi, các ngươi có muốn cho không?” Phong Vô Trần lạnh lùng chất vấn.

Khuôn mặt của ba người Đông Hoàng Kình Thương lập tức cứng đờ, khóe miệng giật giật.

Phong Vô Trần thật bá đạo!

Lại muốn mạng của bọn họ.

“Nếu ngươi không đồng ý, La Sát Thánh Điện sẽ bị hủy trong tay ngươi.” La Sát Vô Tình lạnh lùng nói.

“Phong Vô Trần, ngươi đừng ép chúng ta!” Đông Hoàng Kình Thương hung hãn nói, nắm đấm siết chặt, ánh mắt lóe lên sát khí điên cuồng.

“Không đồng ý sao?

Nếu vậy, ta đành phải giải quyết các ngươi trước.

Các ngươi không muốn chết, chỉ có La Sát Thánh Điện, các ngươi phải giao La Sát Vô Tình ra.

Nếu không, ta sẽ lập tức giết sạch các ngươi, một người cũng không tha.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, ánh mắt bùng phát ra sát khí khát máu và dữ dội.

Nghe những lời này, Đông Hoàng Kình Thương và những người khác hoàn toàn ngơ ngác.

La Sát Kình Thương và bọn họ chưa từng thấy người nào cuồng vọng và bá đạo như vậy.

La Sát Kình Thương và bọn họ chưa từng thấy một nam tử trẻ tuổi nào ngông cuồng, không chút kiêng dè như vậy.

“Phong Vô Trần!

Ngươi thật sự nghĩ chúng ta sợ ngươi sao?

Ngươi đừng có quá đáng!” Đông Hoàng Kình Thương giận dữ gầm lên, hung hãn vô cùng.

“Ta thật muốn xem ai sợ ai, ta đã cho các ngươi đường sống rồi.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, hoàn toàn không sợ.

Lời của Phong Vô Trần vừa dứt, hắn đột ngột biến mất tại chỗ.

“Vút!” Phong Vô Trần xuất hiện từ không trung bên trái La Sát Vô Tình, ngón tay bắn ra từ xa.

“Ong ong!” Đầu ngón trỏ của Phong Vô Trần tỏa ra tiếng ong ong chói tai như kim loại, một làn khói xanh theo đó bay lên.

“La Sát Vô Tình, kiên nhẫn của ta không nhiều, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ.” Phong Vô Trần nhàn nhạt nói, ánh mắt băng giá nhìn chằm chằm La Sát Vô Tình.

“Ngươi dám giết họ!

Ta đảm bảo tất cả tu giả của La Sát Thánh Điện sẽ không tha cho ngươi!” La Sát Vô Tình âm trầm nói, trong lòng vừa sợ hãi vừa lo

lắng.

Phong Vô Trần dang tay, cười nhạt: "Ngươi nói đúng, ta không nỡ giết họ đâu, ngươi không tin có thể thử xem." "Phong Vô Trần!" Nhìn thấy vẻ mặt dường như trêu đùa và đầy chế nhạo của Phong Vô Trần, La Sát Vô Tình càng thêm hoảng loạn.

Phong Vô Trần nhếch miệng cười: "Bất kể ngươi có đồng ý hay không, đêm nay các ngươi đều phải chết không nghi ngờ." "Vút!" Lời của Phong Vô Trần vừa dứt, chân phải của hắn đột nhiên dẫm mạnh xuống sàn, một tiếng nổ vang lên, cả đống đổ nát rung chuyển dữ dội, cơ thể hóa thành một tia sáng đen bắn ra.

Tốc độ của Phong Vô Trần vô cùng đáng sợ, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt La Sát Kình Thương.

"Kình Thương cẩn thận!" La Sát Kình Thiên đột nhiên gầm lên.

Tuy nhiên, Phong Vô Trần tung một quyền, không chút hoa mỹ, trực tiếp đánh trúng ngực La Sát Kình Thương.

"Rắc!" "Bành!" Quyền kình bá đạo và hùng hậu vang lên một tiếng giòn tan, tiếng xương gãy rõ ràng lọt vào tai, một ngụm máu tươi bắn ra.

Thương thế của Đông Hoàng Kình Thương càng thêm nặng.

"Sao lại kinh khủng như vậy?" Đông Hoàng Kình Thương trợn tròn mắt, mặt mày kinh hãi, căn bản không chịu nổi sức mạnh của cú đấm này của Phong Vô Trần, cơ thể bay ngược ra sau, đâm vào tường tạo thành một cái hố, trực tiếp ngất đi.

"Đông Hoàng Kình Thương!" La Sát Kình Thiên kinh hãi tột cùng gầm lên, cơ thể run rẩy.

Đông Hoàng Kình Thương là cường giả cấp Cổ Tiên Đế bát tinh, Phong Vô Trần lại một quyền miểu sát.

La Sát Kình Thiên chìm sâu trong nỗi sợ hãi, làm gì còn chút ý chí chiến đấu nào?

La Sát Vô Tình và ba vị trưởng lão hoàn toàn ngây người tại chỗ.

Đây rốt cuộc là cường địch phương nào?

Lại có sức mạnh kinh khủng miểu sát Đông Hoàng Kình Thương.

“Kình Thương!

Kình Thương!” Đông Hoàng Kình Thiên kinh hãi hét lớn, vội vàng đỡ Đông Hoàng Kình Thương dậy.

“La Sát Vô Tình, các ngươi đừng quên, ta có thể cứu các ngươi, tự nhiên cũng có cách giết các ngươi.

Cho các ngươi cơ hội cuối cùng, hoặc là thần phục ta, hoặc là cùng Đông Hoàng Kình Thương chôn cùng.

Ta đếm đến ba, các ngươi hãy lựa chọn.

Một.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, một luồng hàn khí khiến người ta nghẹt thở lan tỏa, ánh mắt băng giá quét qua La Sát Vô Tình, sát khí lạnh lẽo dọa cho La Sát Vô Tình toàn thân run rẩy.

Ý của câu nói này của Phong Vô Trần đã quá rõ ràng.

Nếu ba người La Sát Kình Thương từ chối, Phong Vô Trần sẽ đại khai sát giới.

“Hai!” Phong Vô Trần lạnh lùng quát, một luồng hàn khí còn đáng sợ hơn được phóng ra.

“Ba!” Chữ cuối cùng của Phong Vô Trần vừa dứt, ánh mắt hắn đột nhiên nheo lại, rồi ra tay nhanh như chớp, lập tức bóp chặt cổ họng La Sát Vô Tình.

La Sát Vô Tình bị bóp cổ, khuôn mặt trở nên tái mét, hô hấp cũng

khó khăn.

“Phong Vô Trần, ngươi dám!” Đông Hoàng Kình Thiên lửa giận ngút trời, sát khí ngút trời.

Phong Vô Trần lạnh lùng nói: “Ta đã nói, ngươi không có lựa chọn!” Dứt lời, cánh tay hắn dùng sức quăng một cái, La Sát Vô Tình như một viên đạn pháo bay ra.

Đông Hoàng Kình Thiên và những người khác đều kinh hãi, căn bản không kịp ngăn cản, mặt mày bi thương.

“Phong Vô Trần, ngươi tìm chết!

Ngươi dám giết họ!

Ta sẽ phanh thây ngươi ra tro!” Đông Hoàng Kình Thương giận dữ gầm lên, cố hết sức giãy giụa, nhưng tiếc là bị thương nặng, căn bản không dùng được chút sức lực nào, không biết mình nên làm gì.

“Bành!” Trong nháy mắt, La Sát Vô Tình va vào tường, một tiếng nổ vang lên, La Sát Vô Tình phun máu tươi, ngất đi tại chỗ.

Phong Vô Trần chậm rãi đi đến bên cạnh La Sát Kình Thương đang hôn mê, lạnh lùng nói: “Đông Hoàng Kình Thương, La Sát Kình Thương không thể động đậy, còn ngươi thì sao?

Ngươi có muốn cược một phen không?” “Ực.” Đông Hoàng Kình Thương khó khăn nuốt nước bọt, khuôn mặt già nua dữ tợn đến cực điểm, nghiến răng ken két nói: “La Sát Vô Tình chết rồi, ngươi đừng hòng bắt chúng ta quy thuận!

Trừ khi ngươi giết chúng ta!

Nếu không ngươi sẽ không bao giờ thu phục được La Sát Thánh Điện!” “Ồ?

Thật sao?” Phong Vô Trần nhún vai, ánh mắt lạnh lùng quét qua

các cao tầng của Đông Hoàng Kình Thiên, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà mị đến cực điểm.

Nhìn thấy nụ cười quỷ dị tà ác của Phong Vô Trần, Đông Hoàng Kình Thiên toàn thân chấn động, tim đập thình thịch, một luồng khí tức tử vong mãnh liệt bao trùm toàn thân.

"Phong Vô Trần!

Đừng làm bậy!" Đông Hoàng Kình Thiên kinh hoảng nói, hắn rất rõ thực lực của Phong Vô Trần, một khi ra tay, chắc chắn có chết không có sống.

La Sát Vô Tình bị đánh ngất đi, Phong Vô Trần muốn giết bọn họ dễ như trở bàn tay.

"Phong Vô Trần!

Chúng ta là trưởng lão của La Sát Thánh Điện, mạng của chúng ta không đáng tiền, nhưng đệ tử La Sát Thánh Điện thì khác!

Ta khuyên ngươi đừng làm bậy, nếu ngươi động đến chúng ta, đệ tử La Sát Thánh Điện sẽ không bỏ qua đâu!

Chúng ta tuy là trưởng lão, nhưng họ là lực lượng tinh nhuệ, họ liên hợp lại, đủ để chống lại thế lực nhất lưu!" Đông Hoàng Kình Thiên uy hiếp.

"Ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp." Phong Vô Trần khẽ nhíu mày, giơ tay lên, năm ngón tay bóp chặt đầu La Sát Kình Thiên.

La Sát Kình Thiên lập tức sợ hãi đến cực điểm, toàn thân cứng đờ, không dám có chút phản kháng nào.

"Ngươi tốt nhất đừng làm bậy!

Chúng ta chết không sao, nhưng đệ tử La Sát Thánh Điện tuyệt đối không bỏ qua!" Bắc Đẩu Diễm giận dữ gầm lên.

“Bốp bốp bốp!” “A~” Phong Vô Trần bóp cò, theo sau là một loạt tiếng vỗ tay giòn tan, Đông Hoàng Kình Thiên thất khiếu phun máu tươi, đầu óc lập tức vỡ tung, bị Diệt Hồn Thương xuyên qua cơ thể, chết không thể chết hơn.

“Đông Hoàng Kình Thiên!!” Bắc Đẩu Diễm và những người khác bi phẫn gào thét.

“Phong huynh đệ, xin cậu hãy tha cho bọn họ.” La Sát Kình Vũ cầu xin, nước mắt lưng tròng, đau khổ bất lực khóc lóc.

“Các ngươi tự quỳ xuống, hay là để ta giúp các ngươi?” Phong Vô Trần lạnh lùng hỏi, ánh mắt băng giá quét qua La Sát Vô Tình và mấy người khác.

Khuôn mặt của La Sát Vô Tình và bọn họ trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo, cơ thể cứng đờ không động đậy.

“Ta cho các ngươi hai con đường, quỳ xuống đầu hàng, có lẽ ta sẽ tha cho các ngươi một mạng.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, giọng nói lạnh lẽo nghe như rơi vào cửu u luyện ngục, rợn tóc gáy.

“Hừ!

Muốn giết thì giết đi!” Đông Hoàng Kình Phong hung hãn nhìn Phong Vô Trần, thà đứng chết chứ không quỳ sống.

“Thật đáng thương, đường đường là tông chủ một tông, lại phải để ta tự tay tiễn đi.

Các ngươi không hổ là người của La Sát Thánh Điện, quả nhiên đủ cứng rắn.” Phong Vô Trần châm biếm.

“Thiếu chủ, đừng lãng phí thời gian, trực tiếp giết bọn họ là được.” Liễu Thanh Dương khinh thường nói.

“Vút!” Dứt lời, Phong Vô Trần lập tức búng ngón tay, một cây

kim châm vàng bay ra.

"Vút vút vút!" "Phụt phụt phụt!" Trong nháy mắt, kim châm xuyên qua đan điền của bảy vị trưởng lão La Sát Vô Tình, và đâm vào linh hồn thể của họ.

"A..." Bảy tiếng kêu thảm thiết đau đớn đồng thời vang lên, bảy vị trưởng lão đều ôm đan điền kêu la thảm thiết.

"Các ngươi quá yếu." Phong Vô Trần lạnh lùng nói, sau đó buông Đông Hoàng Kình Phong ra.

"Đông Hoàng Kình Thiên, ngươi chọn thần phục, hay là để ta giết con trai ngươi?" Phong Vô Trần nhìn sang Đông Hoàng Kình Thiên, lạnh lùng hỏi.

"Phong Vô Trần, có gan thì giết ta đi, ta, Đông Hoàng Kình Thiên, tuyệt đối không thần phục bất kỳ ai!" Đông Hoàng Kình Thiên giận dữ nói, khuôn mặt dữ tợn méo mó, ánh mắt đầy hung hãn oán độc.

"Được thôi." Phong Vô Trần lắc đầu, rồi búng ngón tay, lại một đạo kiếm mang màu vàng bắn ra, nhanh như chớp.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Một tràng tiếng xé rách da thịt vang lên, ngực Đông Hoàng Kình Phong, máu tươi phun ra, một vết máu dữ tợn kinh hoàng xuất hiện trên ngực hắn.

"Cha!" Đông Hoàng Kình Phong yếu ớt khàn giọng nói.

"Kình Phong!" La Sát Kình Phong nước mắt lưng tròng, bi thương gào thét.

"Đông Hoàng Kình Phong, bây giờ đã suy nghĩ xong chưa?" Phong Vô Trần nhàn nhạt hỏi.

Đông Hoàng Kình Thiên nghiến răng ken két: "Ngươi đừng hòng!" "Nếu ngươi cố chấp tìm chết, vậy ta đành thành toàn cho ngươi."

Phong Vô Trần lạnh lùng nói, ánh mắt ngưng lại, vung tay.

"Ong ong!" Sức mạnh hùng hậu bá đạo được thúc giục, trong nháy mắt hóa thành một cơn cuồng phong quét qua đại điện, Phong Vô Trần dậm chân một cái, thân hình phóng lên trời.

"Ầm ầm ầm!" Nhất Niệm Thành Khí được thi triển, sức mạnh kinh khủng hủy thiên diệt địa từ trên trời giáng xuống, tiếng nổ vang trời làm chấn động cả La Sát Thánh Thành.

"Vút!" Xích sét ngưng tụ từ Nhất Niệm Thành Khí điên cuồng quất xuống, tốc độ kinh khủng tột cùng.

"Không..." Nhìn thấy xích sét kinh khủng quất xuống, khuôn mặt già nua của Đông Hoàng Kình Thiên đại biến, sợ đến gan mật nứt vỡ, đồng tử đầy tuyệt vọng.

Sáu người Đông Hoàng Kình Phong cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh hãi và kinh khủng.

Tu vi của Đông Hoàng Kình Thiên tuy đã đạt đến cảnh giới Cổ Tiên Tôn tứ tinh, nhưng trước xích sét kinh khủng tột cùng này, lại như con kiến, không chút sức chống cự, dù thúc giục toàn bộ sức mạnh hộ thể, vẫn vô ích.

"Oanh!" "Rắc!" Xích sét kinh khủng hung mãnh đánh trúng Đông Hoàng Kình Phong, một tiếng nổ vang lên, một luồng sức mạnh man rợ vượt ngoài sức tưởng tượng, như bẻ cành khô mục phá hủy sức mạnh của Đông Hoàng Kình Phong, làm đứt xích của hắn.

Một gậy đánh nát tiên giáp của Đông Hoàng Kình Phong, một gậy đập nát đầu Đông Hoàng Kình Phong.

"A!" Đông Hoàng Kình Thiên phát ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng, đầu lìa khỏi cổ, hoàn toàn bỏ mình.

"Tộc trưởng!" "Phụ thân!" "Kình Thiên!" Sáu người Bắc Đẩu

Diễm đều mắt trợn miệng há, ngây người tại chỗ, không ai ngờ, Phong Vô Trần lại thật sự ra tay.

Chương 706

"Khốn kiếp!

Súc sinh!" "Phong Vô Trần!

Ta liều mạng với ngươi!" "Đông Hoàng Kình Thiên là trụ cột của La Sát Thánh Điện, ngươi lại giết hắn!

Ngươi quả thực quá đáng!!" Sáu người còn lại đều nổi giận, chửi mắng, đã mất hết lý trí, điên cuồng lao tới.

"Hừ!" Phong Vô Trần khinh thường hừ lạnh, rồi vung tay, mấy trăm quả cầu lửa màu đỏ sẫm bắn ra, mang theo khí thế dời non lấp biển, công thế dữ dội mà nhanh chóng, trong nháy mắt nuốt chửng thân ảnh của sáu người.

"Vút!" "Phụt phụt phụt!" "Ong ong!" Trong nháy mắt, sáu vị trưởng lão đều bị quả cầu lửa đánh trúng, phun máu tươi, thảm hại ngã xuống đất, thương thế nghiêm trọng, thoi thóp.

Chỉ bằng một chiêu đã miểu sát bảy vị trưởng lão của Đông Hoàng Kình Phong, có thể thấy thực lực kinh khủng đến mức nào.

Chiến lực của Phong Vô Trần hoàn toàn áp đảo tám người La Sát Kình Thiên.

Sự mạnh mẽ của Phong Vô Trần, vượt xa người thường có thể sánh kịp.

"Đông Hoàng Kình Phong, con trai ngươi, cháu gái ngươi, thậm chí cả người của La Sát Thánh Điện, đều đã chết, bây giờ đến lượt ngươi.

Ta sẽ cho ngươi biết, hậu quả của việc phản bội ta." Phong Vô Trần nhìn xuống Đông Hoàng Kình Phong bên dưới, mặt không biểu

cảm, giọng điệu băng giá.

"Ta sẽ không phản bội La Sát Thánh Điện!

Nếu ngươi giết ta, La Sát Thánh Điện chắc chắn sẽ không đội trời chung với ngươi!" Đông Hoàng Kình Phong dữ tợn nói.

Phong Vô Trần nhếch miệng cười, lạnh lùng nói: "Thật sao?

Vậy ta thật muốn thử xem La Sát Thánh Điện có thể làm gì ta.

Hôm nay ta sẽ giết tên phế vật nhà ngươi trước!" Lời của Phong Vô Trần chưa dứt, tay trái đột ngột duỗi ra, một tay nắm lấy cổ Đông Hoàng Kình Phong, nhấc hắn lên.

"Khụ khụ... ngươi dám giết ta?

Ngươi sẽ phải trả giá." Đông Hoàng Kình Phong kịch liệt giãy giụa, hung hãn nói.

Phong Vô Trần lạnh lùng nói: "Ta sẽ giết sạch tất cả mọi người trong La Sát Thánh Điện của các ngươi." "Phong Vô Trần!" La Sát Kình Phong càng thêm hoảng hốt, nỗi sợ hãi lan tỏa khắp cơ thể, căn bản không thể khống chế.

"Bành!" Tay kia của Phong Vô Trần đột nhiên dùng sức vung qua, một tiếng nổ trầm đục, má của Đông Hoàng Kình Phong lại bị nổ ra một cái hố máu.

"Phong Vô Trần, tha cho ta, dù sao ta cũng là tộc trưởng của La Sát Thánh Điện, chỉ cần ta còn sống, La Sát Thánh Điện sẽ không bao giờ biến mất, càng sẽ không diệt vong." Đông Hoàng Kình Phong vội vàng cầu xin, lúc này đã kinh hãi tột cùng.

"Thật sao?" Phong Vô Trần lạnh lùng hỏi.

"Chắc chắn như đinh đóng cột." Đông Hoàng Kình Phong vội vàng gật đầu.

“Ồ?

Thật sao?

Nếu vậy, ta sẽ giữ lại cho ngươi một mạng chó, đợi La Sát Thánh Điện giải tán, ta tự nhiên sẽ thả ngươi.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, rồi ném Đông Hoàng Kình Phong đi, xoay người bước ra khỏi cung điện, thân ảnh biến mất trong đêm đen.

“Phù!” “Đa tạ Phong minh chủ thủ hạ lưu tình!” Nhìn Phong Vô Trần rời đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, tinh thần căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng.

“Phong Vô Trần, ngươi không được chết tử tế!” Đông Hoàng Kình Thiên âm trầm gầm lên.

“Thực lực của các ngươi quá rác rưởi, đối phó với kẻ địch, chỉ cần dùng sức mạnh mạnh nhất để nghiền ép là được.

Ta không biết La Sát Thánh Điện là cái quái gì, ngươi cũng xứng được gọi là tộc trưởng La Sát Thánh Điện sao?” “Người của La Sát Thánh Điện các ngươi đâu?

Bọn họ ở đâu?

Ta không thích giết gà dọa khỉ, hy vọng bọn họ ngoan ngoãn cút ra đây chịu chết.” “Còn có ngươi, Đông Hoàng Kình Phong, ta cho ngươi cơ hội sống, ngươi lại cứ muốn tìm chết.

Đừng trách ta không nói trước, tính kiên nhẫn của ta không cao, giết con trai ngươi, ngươi nghĩ ta sẽ để La Sát Thánh Điện tồn tại sao?” Thân ảnh của Phong Vô Trần quỷ dị lóe lên xuất hiện bên ngoài đại sảnh, giọng nói lạnh thấu xương truyền vào tai mỗi người.

Nghe những lời này của Phong Vô Trần, mọi người trong đại điện đều mặt mày kinh hãi.

“Phong Vô Trần, ngươi... ngươi muốn làm gì?” “Ngươi... ngươi đừng làm bậy, danh hiệu của Phong minh chủ, ngươi chắc cũng đã nghe qua, ngươi dám giết chúng ta, ngài ấy nhất định sẽ không tha cho ngươi.” “Không sai, Phong Vô Trần không dám làm gì chúng ta đâu.” Các trưởng lão và đệ tử trong đại điện đều kinh hoảng khuyên can.

La Sát Kình Phong cũng cảm nhận được sát khí của Phong Vô Trần.

Đông Hoàng Kình Phong nghiến răng giận dữ gầm lên: “Phong Vô Trần!

Có bản lĩnh thì nhắm vào ta, đừng làm hại họ!

Ta nguyện thần phục ngươi, chỉ cần ngươi đồng ý không giết họ, bảo ta làm gì cũng được!” Nghe vậy, Phong Vô Trần khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: “Tên này quả nhiên rất quan tâm đến tộc nhân.” Đông Hoàng Kình Phong càng quan tâm, Phong Vô Trần càng cảm thấy hắn là một tai họa.

Tuy nhiên, Phong Vô Trần không vội giết hắn, dù sao cũng còn nhiều thời gian.

“Các ngươi lui xuống đi.” Giọng nói lạnh lùng của Phong Vô Trần lại vang lên.

Đại trưởng lão cung kính quỳ một gối xuống, cung kính nói: “Vâng!

Thuộc hạ tuân lệnh!” “Mau cứu cha ta!

Mau cứu cha ta!” “Đại trưởng lão mau dẫn người đến cứu cha ta.” “Phong Vô Trần!

Ngươi đừng có ngông cuồng!

Sẽ có một ngày, ngươi sẽ hối hận vì quyết định ngu xuẩn của đêm

nay!" Mọi người đều lên tiếng hét lớn.

"Câm miệng hết!

Lũ phế vật vô dụng các ngươi!" Đông Hoàng Kình Thiên vừa tức vừa hận, giận dữ quát.

Đại điện một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng gào thét phẫn nộ của Đông Hoàng Kình Phong.

"Phong Vô Trần!

Ngươi dám giết ta, La Sát Thánh Điện tuyệt đối không tha cho ngươi, ngươi nhất định sẽ bị La Sát Thánh Điện truy sát!" Đông Hoàng Kình Phong uy hiếp.

"Ha ha, ta sợ quá đi, nhưng đáng tiếc, ngươi sẽ không bao giờ thấy được ngày đó, bởi vì..." Giọng nói lạnh lẽo của Phong Vô Trần từ từ truyền vào tai Đông Hoàng Kình Phong.

Trong lòng Đông Hoàng Kình Phong lập tức dâng lên một điềm báo cực kỳ bất tường.

"Phụt!" Giây tiếp theo, Phong Vô Trần đột nhiên bóp cò, họng súng đen tuyền phun ra một tia năng lượng màu xanh lam chói lọi, trong nháy mắt xuyên qua mi tâm của Đông Hoàng Kình Phong.

Đồng tử của Đông Hoàng Kình Phong lồi ra, đầy kinh hãi và không cam lòng, cuối cùng từ từ ngừng giãy giụa.

"Vút vút vút!" Một viên đan dược được búng ra, trong nháy mắt đi vào miệng Đông Hoàng Kình Phong, sau đó hóa thành linh hồn lực tinh thuần đổ vào cơ thể Phong Vô Trần, hồi phục thương thế cho linh hồn thể của hắn.

Sau vài phút, Đông Hoàng Kình Phong hoàn toàn yên tĩnh.

Một luồng khí tức hùng hậu mênh mông từ trong cơ thể Đông

Hoàng Kình Phong lan tỏa ra.

Đông Hoàng Kình Phong lại bước vào cảnh giới Cổ Tiên Tôn ngũ tinh!

"Vút!" Đông Hoàng Kình Phong mở mắt, lóe mình nhanh như chớp xuất hiện trước thi thể của Đông Hoàng Kình Phong.

Phong Vô Trần cười lạnh: "Không hổ là tộc trưởng La Sát Thánh Điện, tốc độ tu luyện cũng nhanh thật." "Phong Vô Trần, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Đông Hoàng Kình Phong giận dữ nhìn Phong Vô Trần quát hỏi.

Trong lòng Đông Hoàng Kình Phong vừa tức giận vừa nghi hoặc.

"Đương nhiên là giết ngươi, hoặc là nói, thu phục La Sát Thánh Điện!" Phong Vô Trần cười tà, chế nhạo nhìn Đông Hoàng Kình Phong.

"Thu phục La Sát Thánh Điện?

Ha ha..." Đông Hoàng Kình Phong ngây người, rồi cười lớn, mỉa mai nói: "Phong Vô Trần, ngươi không sợ gió lớn làm rách miệng sao!

Chỉ bằng ngươi?

Còn đòi thu phục La Sát Thánh Điện?

Ngươi thật sự nghĩ La Sát Thánh Điện là quả hồng mềm sao?" Phong Vô Trần nhún vai, cười nhạt: "Tin hay không tùy ngươi." "Nếu ngươi giết ta, phụ thân ta và những người khác sẽ không tha cho ngươi đâu!

Ngươi sẽ hối hận!" Đông Hoàng Kình Phong lạnh lùng nói.

"Ta vừa rồi đã cho ngươi cơ hội rồi, là ngươi từ chối." Phong Vô Trần dang tay nói.

Khuôn mặt Đông Hoàng Kình Phong dữ tợn, nghiến răng ken két:

“Ta cảnh cáo ngươi, Phong Vô Trần, nếu ngươi dám động đến bất kỳ ai trong La Sát Thánh Điện của ta, ngươi phải gánh chịu hậu quả.” “Rắc!” “A!” Phong Vô Trần trực tiếp bóp nát cổ họng của Đông Hoàng Kình Phong, máu tươi phun ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Keng!” Đầu của Đông Hoàng Kình Phong bị Phong Vô Trần vặn đứt, máu tươi bắn ra, dọa cho hàng trăm cao tầng trong đại điện kinh hãi trợn tròn mắt, lưng lạnh toát.

“Hừ!

Ta chưa từng thấy ai dám uy hiếp ta, Phong Vô Trần!” Phong Vô Trần hung hãn nói, rồi lóe mình biến mất.

“Thiếu gia!” “Kình Thiên thúc!” Các đệ tử hộ pháp của La Sát Thánh Điện kinh hãi tột cùng, bi thương khóc lóc.

“Ầm ầm ầm!” Cùng lúc đó, không gian nơi Đông Hoàng Kình Thiên đang ở đột nhiên rung chuyển dữ dội, năng lượng kinh khủng ngút trời như sóng thần quét qua cả ngọn núi.

“Ong ong!” Trong cơ thể Đông Hoàng Kình Phong, khí kình hủy diệt điên cuồng bộc phát, năng lượng bá đạo và đáng sợ, trong khoảnh khắc đã vượt qua tầng thứ Cổ Tiên Tôn lục tinh đỉnh phong, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Cổ Tiên Đế nhất tinh.

“Cổ Tiên Đế bát tinh!

Phong Vô Trần!

Món nợ này ta nhất định sẽ tính sổ với ngươi!” Đông Hoàng Kình Phong đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt oán độc hận thù nhìn lên hư không, nắm đấm siết chặt, kêu răng rắc.

Sức mạnh đáng sợ này, đủ để Đông Hoàng Kình Phong kiêu ngạo đứng trong hàng ngũ cường giả đỉnh cao của Tam Trọng Thiên giới!

“Cổ Tiên Đế bát tinh!

Thực lực của tên súc sinh nhỏ Phong Vô Trần này lại tăng lên kinh khủng như vậy!” Đông Hoàng Kình Thiên nhíu chặt mày, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm trọng, trong lòng vô cùng kiêng dè.

Thực lực mà Phong Vô Trần thể hiện ra, hoàn toàn lật đổ nhận thức của Đông Hoàng Kình Thiên về cảnh giới Cổ Tiên Vương.

“Vút!” Trong nháy mắt, Phong Vô Trần lại lóe mình xuất hiện.

“Đông Hoàng Kình Phong, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, gia nhập La Sát Thánh Điện!

Nếu không ta đảm bảo cho ngươi sống không bằng chết!” Phong Vô Trần lạnh lùng nói.

“Phong Vô Trần!

Ngươi không cần phải phí sức, trừ khi ngươi giết ta!” Đông Hoàng Kình Phong hung hãn nói, thà chết chứ không cúi đầu.

“Nếu ngươi cố chấp không tỉnh ngộ, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, chân phải đột nhiên đạp mạnh xuống đất, thân hình hóa thành một tia sáng xanh đỏ bắn ra.

“Vút!” Đông Hoàng Kình Phong lóe mình lao lên, hai chưởng va vào nhau, một tiếng nổ vang trời.

“Ong ong!” Hai luồng năng lượng cực kỳ kinh khủng lan tỏa, phá hủy toàn bộ kiến trúc xung quanh, không gian trong phạm vi mấy ngàn mét bị lõm xuống sụp đổ.

Phong Vô Trần không hề nhúc nhích, còn Đông Hoàng Kình Phong lại lùi về sau mấy trượng, vẻ mặt càng thêm dữ tợn.

“Phong Vô Trần!

Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có chiến lực kinh khủng như vậy?

Ngươi tuyệt đối không phải là nhân loại bình thường!" Đông Hoàng Kình Phong âm trầm giận dữ nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phong Vô Trần, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng.

Phong Vô Trần nhếch miệng cười, lạnh lùng nói: "Ngươi sẽ biết ngay thôi!" "Vút vút vút!" Dứt lời, Phong Vô Trần đột nhiên ảo hóa ra mấy chục thân ảnh mờ ảo.

Mỗi thân ảnh đều tỏa ra sức mạnh thuộc tính hàn băng khiến người ta nghẹt thở, nhiếp hồn đoạt phách.

Thân pháp của Phong Vô Trần là do Long Thần Kiếm thi triển, lực công kích cực kỳ kinh khủng.

"Cái gì?

Đây là Long...

Long Thần Ảnh!

Sao có thể!" Đông Hoàng Kình Phong ngây người và khó tin, trợn tròn mắt.

"Ngươi không cần biết quá nhiều, vì ngươi đã sống không được bao lâu nữa.

Hãy nhớ, ta tên là Phong Vô Trần." Phong Vô Trần lạnh lùng nói, mấy chục tàn ảnh đột nhiên bắn ra.

Đông Hoàng Kình Phong căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể liều mạng chống cự.

Nhưng kết quả không có gì bất ngờ.

Dù Đông Hoàng Kình Phong là Cổ Tiên Tôn cửu tinh, vẫn bị đánh cho lăn lộn, không chút sức chống cự, bị thương nặng, miệng phun máu tươi.

“Đông Hoàng Kình Thiên, ta khuyên ngươi vẫn nên suy nghĩ lại đề nghị của ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng chó.” Phong Vô Trần lạnh lùng vô tình nói.

“Phong Vô Trần!

Ngươi dám giết ta, cha ta tuyệt đối không tha cho ngươi!

La Sát Thánh Điện cũng sẽ không tha cho ngươi!” Đông Hoàng Kình Thiên hung hãn nói, mắt tóe lửa.

“Cha ngươi không đến gây sự với ta, có lẽ ta còn có thể giữ lại cho ngươi một mạng chó.

Nhưng nếu ngươi tìm chết, vậy ta đành phải tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương trước.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, lời nói lạnh thấu xương, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Phong Vô Trần, La Sát Thánh Điện rất nhanh sẽ biến mất, không có gì bất ngờ thì ngày mai có thể san bằng La Sát Thánh Điện.

Ngươi đừng quên cha ta là La Sát Thánh Chủ, cha ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” Đông Hoàng Kình Phong giận dữ gầm lên.

Chương 707

Ánh mắt Phong Vô Trần đột nhiên lạnh đi, lạnh lùng nói: "Cha ngươi đã không còn nữa." "Phong Vô Trần!

Ngươi nói bậy bạ gì đó?" Khuôn mặt già nua của Đông Hoàng Kình Phong đại biến, kinh hãi nói: "Không thể nào!" "Oanh!" "Phụt!" Một luồng sức mạnh bá đạo man rợ đánh vào ngực Đông Hoàng Kình Phong, tiếng nổ vang trời, một thân ảnh lóe lên ánh sáng vàng bay ra, miệng phun máu tươi.

Thương thế của Đông Hoàng Kình Phong đã nghiêm trọng đến cực điểm, thoi thóp.

"Phong Vô Trần, ngươi lừa ta!" Đông Hoàng Kình Thiên phẫn nộ gào thét, nước mắt cũng chảy ra, bi thương đến xé lòng.

"Lừa ngươi thì sao?

Ta đã nói, không muốn nghe lời nhảm!" Phong Vô Trần hung hãn nói, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm Đông Hoàng Kình Phong.

Phong Vô Trần thúc giục Nghịch Thiên Thần Châu, sức mạnh hùng hậu bá đạo không ngừng rót vào Cổ Nguyên Kiếm, và dung hợp với Long Thần Kiếm, khí thế lại tăng vọt.

"Vút!" Phong Vô Trần vung Cổ Nguyên Kiếm, một kiếm chém rách hư không, kiếm mang màu đen chói lọi mang theo thế tồi khô lạp hủ chém về phía Đông Hoàng Kình Phong.

Nơi nó đi qua, vết nứt đen tuyền lan ra, khí thế nhiếp hồn đoạt phách, dường như có thể nuốt chửng mọi thứ.

"Phong Vô Trần!

Ngươi dám giết ta!

Ngươi chết chắc rồi!

Ta nhất định sẽ giết ngươi!

Ta nhất định sẽ giết ngươi!" Nhìn thấy kiếm mang đáng sợ ập đến, Đông Hoàng Kình Phong điên cuồng gầm lên, hai mắt đầy hận ý vô cùng.

Nhưng tiếc là dù Đông Hoàng Kình Phong giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi phạm vi bao phủ của kiếm mang, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm mang đánh vào người mình.

"Oanh!" Kiếm mang đánh vào người Đông Hoàng Kình Phong, tiếng nổ kinh thiên động địa, năng lượng đáng sợ cuồn cuộn lan tỏa, nhục thân của Đông Hoàng Kình Phong tại chỗ vỡ nát, hóa thành tro bụi bay đi.

"Keng!" Phong Vô Trần búng ngón tay, một chiếc nhẫn trữ vật bay ra, chính là từ thi thể của Đông Hoàng Kình Phong.

"Phong Vô Trần, bản trưởng lão sẽ không tha cho ngươi!" Một giọng nói lạnh lẽo đầy hận ý truyền đến, rồi biến mất.

"Hửm?" Phong Vô Trần khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: "Linh hồn thể?

Hay là tàn hồn?" Phong Vô Trần không cảm nhận được sự tồn tại của Đông Hoàng Kình Phong.

Tuy nhiên, giọng nói của Đông Hoàng Kình Phong cũng khá quen thuộc, dường như đã nghe ở đâu đó.

"Bất kể là linh hồn thể gì, trước đêm nay, ngươi phải chết!" Phong Vô Trần nghiến răng giận dữ, thu lại nhẫn trữ vật, sau đó lóe mình biến mất như chớp.

Màn đêm buông xuống, La Sát Thánh Điện phồn hoa náo nhiệt, sôi động.

Các thành tu luyện lớn của Thánh giới đều phái cường giả đến tham quan La Sát Thánh Điện.

Quảng trường La Sát Thánh Điện tập trung đông đảo tu giả, số lượng lên đến hàng trăm vạn, mênh mông vô bờ, mức độ náo nhiệt có thể sánh với thành trì của Cổ Tiên giới.

"Đây là Cổ Tiên giới sao?

Quả nhiên không đơn giản." Phong Vô Trần thầm nghĩ, tuy không cảm nhận được bất kỳ linh hồn lực nào, nhưng lại có thể cảm nhận được khí tức chân linh mạnh mẽ.

Phong Vô Trần quét mắt một vòng, rồi lóe mình đến một bên khác của quảng trường, ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại chữa thương hồi phục năng lượng tinh thuần đã tiêu hao.

"Phong ca ca!

Thương thế của huynh thế nào rồi?" Lăng Tiêu Tiêu quan tâm hỏi, đôi mắt đẹp đầy vẻ lo lắng.

"Không sao, ta tự chữa thương là được." Phong Vô Trần cười nhạt, không để ý đến thương thế, toàn tâm toàn ý chữa thương.

Nửa giờ sau, Phong Vô Trần mới ngừng chữa thương, thương thế đã hoàn toàn bình phục.

"Đệ tử La Sát Thánh Điện nghe lệnh!

Mau chóng tiến cung." Phong Vô Trần truyền âm hạ lệnh, thân ảnh biến mất từ không trung.

"Vút!" "Vút!" Mấy vạn cường giả liên tiếp từ các nơi bay đến, trong nháy mắt đã hội tụ trên quảng trường.

Đông Hoàng Hạo và các cao tầng khác lóe mình đến.

"Bái kiến Phó thống lĩnh!" Mọi người cung kính hành lễ.

Đông Hoàng Kình Phong nhíu chặt mày hỏi: "Phong Vô Trần đâu?" "Bẩm thống lĩnh, thiếu chủ vừa mới rời khỏi La Sát Thánh Điện, ngài ấy dặn chúng ta lập tức tiến cung." Một vị trưởng lão cung kính nói, rõ ràng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đông Hoàng Kình Phong gật đầu, rồi dẫn mọi người lóe mình biến mất.

"La Sát Thánh Điện lại ẩn giấu một đội ngũ tu giả khổng lồ như vậy, hơn nữa thực lực cũng không hề yếu." Ở hư không xa xa, La Sát Diễm và Đông Hoàng Kình Phong cùng những người khác lóe mình xuất hiện.

"Thực lực của La Sát Thánh Điện quả thực rất mạnh, nhưng nếu so sánh lực lượng này với La Sát tộc, thì kém quá xa.

Tu vi của Phong Vô Trần chỉ có Chân Tiên nhị tinh, căn bản không đáng kể." Một nam tử khác khinh thường nói, rõ ràng xem thường Phong Vô Trần.

"Lực lượng này quả thực rất khổng lồ, nhưng so với sức mạnh của Phong Vô Trần, hoàn toàn không đáng nhắc tới." Đông Hoàng Kình Phong lắc đầu, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

"Đông Hoàng Kình Phong, ngươi có nghĩ hắn thật sự có cách đối phó với La Sát tộc không?" Một vị trưởng lão nhíu mày đoán.

"Hừ!

Ta không tin hắn có thể diệt được La Sát tộc của chúng ta.

Dù có Cổ Tiên Đế tam tinh tọa trấn, hắn cũng không phải là đối thủ!" Một vị trưởng lão nghiến răng ken két.

"Ngươi nghĩ Phong Vô Trần có bản lĩnh đó sao?" Đông Hoàng Kình Phong hỏi lại, mặt mày mỉa mai và chế nhạo.

Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

“Phong Vô Trần không chỉ là Cổ Tiên Đế thất tinh đỉnh phong, mà còn nắm giữ sức mạnh pháp tắc của sáu loại thuộc tính.

Hắn có cảnh giới Chân Tiên lục tinh, cộng thêm sức mạnh của sáu loại pháp tắc, đủ để đối kháng với Cổ Tiên Đế ngũ tinh, thậm chí còn có thể đánh bại Cổ Tiên Đế ngũ tinh!” Đông Hoàng Kình Phong bổ sung, lúc này càng thêm khẳng định Phong Vô Trần có cách đối phó với La Sát tộc.

“Cái gì?

Cổ Tiên Đế lục tinh?” Nghe câu này, mọi người đều giật mình.

Ai dám tin, một Cổ Tiên Đế tam tinh cỏn con, lại có chiến lực kinh khủng như vậy?

“Đông Hoàng Kình Phong, ngươi có biết tại sao ta lại để các ngươi đến La Sát Thánh Điện không?” Phong Vô Trần đột nhiên quỷ dị xuất hiện trên quảng trường.

Mọi người lập tức ngơ ngác.

Đông Hoàng Kình Phong âm trầm nói: “Bản trưởng lão không cần ngươi nói cho ta biết nguyên nhân.” “Linh hồn thể của ngươi làm sao sống lại được?” Phong Vô Trần hỏi, sắc mặt cực kỳ băng giá.

Đông Hoàng Kình Phong dữ tợn nói: “Ngươi sẽ biết ngay thôi!

Bản trưởng lão bây giờ sẽ cho ngươi chết!” Tiếng hét lạnh lùng của Đông Hoàng Kình Phong vừa dứt, hắn lập tức lấy ra Huyền Hoàng Đỉnh và Huyền Hoàng Tháp, đồng thời thúc giục Cổ Tiên Quyết, hai món cổ tiên khí tỏa ra uy thế ngút trời.

“Ong ong!” Đông Hoàng Kình Phong chân đạp Huyền Hoàng Đỉnh, thi triển Cổ Tiên Quyết, Huyền Hoàng Đỉnh điên cuồng hấp thu linh

khí trời đất để lớn mạnh, rồi bắn ra ánh sáng vàng chói lọi.

"Vút!" Huyền Hoàng Đỉnh đột nhiên bắn ra, như một viên đạn pháo, lao thẳng về phía Phong Vô Trần.

"Tấn công nhanh quá!" Phong Vô Trần đột nhiên trợn tròn mắt, căn bản không nhìn rõ quỹ đạo di chuyển của Huyền Hoàng Đỉnh.

"Đây tuyệt đối không phải là sức mạnh của Cổ Tiên Đế tam tinh!" Phong Vô Trần trong lòng thầm kinh hãi, đã nhận ra khí tức nguy hiểm.

Sức mạnh cường đại mà Đông Hoàng Kình Phong đột nhiên bộc phát, khiến Phong Vô Trần cảm nhận được áp lực lớn.

Phong Vô Trần lập tức thi triển Huyễn Ảnh Phân Thân để né tránh đòn tấn công.

"Vút vút vút!" "Ong ong!" Phong Vô Trần liên tiếp né tránh, chỉ trong vài hơi thở, Đông Hoàng Kình Phong lại đánh ra hàng ngàn quả cầu năng lượng màu vàng đáng sợ, như những viên đạn pháo dày đặc oanh tạc loạn xạ.

"Ầm ầm ầm!" "Rắc!" Trên quảng trường, trong khoảnh khắc sụp đổ thành một cái hố lớn, những mảnh đá cứng vỡ nát bắn tung tóe.

"Đây là... pháp trận?" Khuôn mặt già nua của Đông Phương Vô Sơn đột nhiên đại biến, chấn động nhìn pháp trận cổ xưa và phức tạp mà Đông Hoàng Kình Phong thi triển.

"Pháp trận cổ xưa quá!" Lăng Thiên Vân kinh hãi nhìn pháp trận mà Đông Hoàng Kình Phong thi triển.

"Không hổ là Bát Hoang La Sát Trận, Đông Hoàng Kình Phong đã có thể sử dụng thành thạo rồi." La Sát Diễm nghiêm nghị nói, ánh mắt khóa chặt thân hình Đông Hoàng Kình Phong.

“Thực lực của Phong Vô Trần rất mạnh, có thể chống lại Đông Hoàng Kình Phong lâu như vậy, thật sự hiếm thấy.” Đông Phương Kình nói, ánh mắt vẫn nhìn vào pháp trận.

Ầm ầm ầm!

Ong ong!

Pháp trận điên cuồng oanh tạc, tiếng nổ vang trời nhức óc, cả tòa La Sát Thánh Điện chấn động dữ dội, quảng trường sụp đổ lan rộng ra ngoài, hư hại nghiêm trọng.

Đông Hoàng Kình Phong không ngừng phóng ra sức mạnh pháp trận, điên cuồng truy sát Phong Vô Trần, muốn tiêu diệt hắn.

“Tu vi của Phong Vô Trần thấp hơn Tam Tinh Cổ Tiên Đế, nhưng nhục thân của hắn lại vô cùng mạnh mẽ, Đông Hoàng Kình Phong muốn giết hắn không hề dễ dàng.” Lăng Thiên Dương nhíu mày thầm nghĩ, vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng.

“Sức mạnh của Phong Vô Trần đã vượt qua phạm trù Cổ Tiên Đế, có lẽ đã chạm đến cảnh giới Lục Tinh Chân Tiên, Đông Hoàng Kình Phong không phải đối thủ của hắn.” Nam Cung Hoàng nói, sắc mặt trắng bệch càng thêm khó coi.

“Số phận của Đông Hoàng Kình Phong đã được định đoạt, hắn căn bản không làm gì được Phong Vô Trần, trừ phi hắn đột phá Tứ Tinh Cổ Tiên Đế, thậm chí là Ngũ Tinh Cổ Tiên Đế, nếu không thì đừng mong bắt được Phong Vô Trần.” Tây Môn Thiên Sơn lạnh nhạt nói.

“Hắn còn trẻ mà đã có thực lực đáng sợ như vậy, sức mạnh huyết mạch của hắn cũng vô cùng kinh khủng, hắn là người mạnh nhất La Sát tộc.” Đông Hoàng Vô Cực ngưng trọng nói, trong lòng vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Đông Hoàng Vô Cực và những người khác đều có thể nhìn ra, tu vi của Phong Vô Trần chỉ là Nhị Tinh Cổ Tiên Đế, nhưng sức chiến đấu lại không hề yếu, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Đông Hoàng Kình Phong.

Thực lực của Phong Vô Trần hoàn toàn vượt xa dự liệu của bọn họ.

"Tên tiểu tử thối này rốt cuộc đã che giấu bao nhiêu sức mạnh?" Liễu Thanh Dương trừng to mắt nhìn chằm chằm vào pháp trận.

"Minh chủ, Đông Hoàng Kình Phong không chống đỡ được bao lâu nữa đâu." Long Khiếu Dương truyền âm nói.

"Gã kia muốn giết Minh chủ, đúng là tìm chết, Minh chủ sao có thể cho hắn cơ hội?" Đan Đồng khẽ nhíu mày.

Phong Vô Trần ở trung tâm pháp trận lúc này đang khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại hồi phục tinh nguyên và sức mạnh đã tiêu hao.

Tu vi của Đông Hoàng Kình Phong tuy đã đạt đến cấp bậc Tam Tinh Cổ Tiên Đế, nhưng lại không thể làm Phong Vô Trần tổn thương dù chỉ một chút, căn bản không thể gây thương tích cho hắn.

"Tu vi của Minh chủ đã đột phá Tam Tinh Cổ Tiên Đế sơ kỳ, nhưng vẫn còn một khoảng cách mới đến trung kỳ.

Đông Hoàng Kình Phong chắc có thể chống đỡ được một nén hương." Phong Vô Trần thầm tính toán trong đầu, không còn quan tâm đến chuyện bên ngoài.

"Phong Vô Trần, ngươi không thoát được đâu!" Đông Hoàng Kình Phong gầm lên, dốc toàn bộ sức mạnh thi triển Cổ Tiên Thuật.

"Vút vút vút!" Vô số quả cầu năng lượng ánh vàng điên cuồng bắn về phía Phong Vô Trần.

“Mánh khóe vặt vãnh!” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, tay phải cong ngón tay búng ra, một luồng kiếm mang mang theo thế tồi khô lạp hủ quét ngang, nơi nó đi qua, những quả cầu năng lượng ánh vàng lần lượt tan rã.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Phong Vô Trần liên tục vung tay, kiếm mang nối nhau xuyên thủng lồng ngực Đông Hoàng Kình Phong, máu tươi tuôn ra như suối.

“A!” Tiếng hét thảm thiết đau đớn vang vọng khắp thánh điện, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Tốc độ của Phong Vô Trần quá nhanh, căn bản không thể nắm bắt được tung tích của hắn.” Đông Hoàng Kình Phong hoảng sợ, trong lòng vô cùng kiêng dè.

“Vút vút vút!” “Phập phập phập!” Phong Vô Trần ra tay liên tiếp mấy lần, liên tục xuyên thủng lồng ngực Đông Hoàng Kình Phong, sau đó đột ngột lùi lại, hai tay chắp sau lưng, cười lạnh nói: “Chỉ bằng chút sức mạnh này mà cũng muốn nhốt ta sao?

Không phải quá nực cười rồi à?” “Tốc độ tu luyện của ngươi sao lại có thể tăng tiến đáng sợ đến vậy!” Đông Hoàng Kình Phong ngây người, kinh hãi tột độ.

“Vừa rồi không phải ngươi muốn thử sức mạnh của ta sao?

Giờ thử rồi chứ?

Ngươi hết cơ hội rồi.” Phong Vô Trần nhún vai cười nói.

“Không thể nào!

Tốc độ tu luyện của ngươi tuyệt đối không thể đáng sợ như vậy!” Đông Hoàng Kình Phong gào thét dữ tợn, mặt đầy hung ác.

“Vút!” “Phập!” Ngay khi Đông Hoàng Kình Phong vừa dứt lời,

Phong Vô Trần đột ngột xuất hiện bên trái hắn, một quyền bá đạo hung hãn tung ra, mang theo kình lực xé rách không gian, đấm thẳng vào bụng Đông Hoàng Kình Phong.

Một tiếng "bụp" trầm đục vang lên, hắn tại chỗ bị đấm văng vào đống đổ nát.

"Tên khốn này!" Đông Hoàng Kình Phong trong lòng giận dữ vô cùng, lập tức lật người đứng dậy.

"Đông Hoàng Kình Phong thua rồi." Lăng Thiên Dương nói.

Đông Hoàng Kình Phong nghiến răng gầm lên: "Phong Vô Trần!

Đừng có ngông cuồng!" "Ầm!" "Ong ong!" Đông Hoàng Kình Phong hung hãn lao lên không trung, hai lòng bàn tay ngưng tụ sức mạnh kinh khủng, mạnh mẽ bổ xuống, pháp trận lại một lần nữa phình to gấp bội.

Một tiếng nổ vang lên, Phong Vô Trần lại bị chấn đến hộc máu tươi, thân hình rơi vào trong pháp trận.

"Minh chủ!" Mọi người trong La Sát Thánh Điện đều kinh hãi thất sắc.

"Hừ!" Đông Hoàng Kình Phong dữ tợn gầm gừ: "Ta không tin không giết được ngươi!" Phong Vô Trần lau vết máu nơi khóe miệng, cười tà mị trêu tức: "Ngươi nghĩ mình thắng rồi sao?

Ta chỉ đang chơi với ngươi thôi." "Hả?" Nghe những lời này của Phong Vô Trần, tim Đông Hoàng Kình Phong chợt thót lại.

"Vút!" Đông Hoàng Kình Phong còn chưa kịp hoàn hồn, một thanh kiếm sắc bén đã xuất hiện từ hư không, lướt qua cổ hắn, một cái đầu người bay vút lên cao.

Thân ảnh Phong Vô Trần quỷ dị xuất hiện phía trên thi thể của

Đông Hoàng Kình Phong, khinh miệt nói: "Thứ rác rưởi như ngươi, ta một chiêu là đủ giết!" Phong Vô Trần một kiếm chém chết Đông Hoàng Kình Phong, cả sân chìm trong tĩnh lặng chết chóc.

"Đông Hoàng Kình Phong chết rồi!" Mọi người trong La Sát Thánh Điện không nhịn được kinh hô, ai nấy đều cảm thấy không thể tin nổi.

"Minh chủ quả nhiên mạnh mẽ, lại có thể miểu sát cường giả Tam Tinh Cổ Tiên Đế!" Dương Mị Nhi hít sâu một hơi khí lạnh, gương mặt xinh đẹp tràn đầy hưng phấn và kích động, phảng phất như đang mơ.

"Thực lực của Minh chủ ngày càng đáng sợ." Lăng Thiên Diễm kinh ngạc nói.

"Đông Hoàng Kình Phong đã là cảnh giới Tam Tinh Cổ Tiên Đế mà ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, quá mạnh mẽ!" Diệp Hồng Vân kinh ngạc thán phục, đôi mắt già nua đục ngầu tràn đầy kính sợ và sùng bái.

"Ực..." Long Nghịch Thiên và những người khác đều sợ hãi nuốt nước bọt, mắt trợn trừng.

"Vút!" "Xoẹt!" Ngay lúc này, trên bầu trời xa xôi, đột nhiên loé lên một ánh sáng lạnh lẽo chói mắt, ngay sau đó một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng như núi lửa phun trào quét ra, trong nháy mắt bao trùm mọi ngóc ngách của thánh điện.

Chương 708

"Cổ Tiên Tôn!" Mọi người trong La Sát Thánh Điện lập tức kinh hãi, vẻ mặt cứng đờ tại chỗ.

"Khí tức Cổ Tiên Tôn!

Chuyện gì vậy?

Cổ Tiên Tôn từ đâu tới?" Gương mặt già nua của Đông Hoàng Vô Ngân biến sắc.

"Là ai?" Đông Hoàng Diễm hỏi.

"La Sát Thánh Điện lại ẩn giấu một vị Cổ Tiên Tôn." Lăng Thiên Vân nhíu mày.

"Cổ Tiên Tôn?" Phong Thiên Dạ trong lòng trầm xuống, thầm chửi: "Tên tiểu tử thỏ đế Phong Vô Trần này, lại để La Sát Thánh Điện tồn tại một vị Cổ Tiên Tôn, mẹ kiếp!" "La Sát Thánh Điện lại còn giấu một vị Cổ Tiên Tôn như vậy, tên nhóc Phong Vô Trần này rốt cuộc là ai?" Bắc Đẩu Diễm lòng như lửa đốt, mặt già âm trầm tột độ, lo lắng không thôi.

"Cổ Tiên Tôn?" Đông Hoàng Kình Phong trong lòng kinh hãi, sợ đến hồn bay phách tán, hồn vía lên mây.

"Vút!" "Bành!" "Phụt!" Phong Vô Trần cách không chộp một cái, vặn đứt đầu Đông Hoàng Kình Phong, máu tươi văng khắp trời cao.

"Minh chủ xử lý Đông Hoàng Kình Phong rồi!" Long Thí Hồn vui mừng hét lớn, kích động đến nỗi nước mắt lưng tròng.

Phong Vô Trần một bước bước ra, dịch chuyển tức thời đến trước thi thể Đông Hoàng Kình Phong, đá một cước lên, trực tiếp đá nát đầu hắn.

Đông Hoàng Kình Phong trong nháy mắt tan thành tro bụi, cả nhục thân và linh hồn đều biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một chiếc nhẫn trữ vật.

"Minh… Minh chủ, trong chiếc nhẫn này có rất nhiều bảo bối, còn có mấy gốc dược liệu quý giá, đều là hàng hiếm thấy." Sở Hạo Quân kích động nói.

"Phong huynh đệ, chúc mừng nhé." Liễu Thanh Dương vui vẻ chúc mừng, mặt đầy ngưỡng mộ.

"Tốc độ tu luyện của Phong Vô Trần quá đáng sợ, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, từ tu vi Nhất Tinh Cổ Tiên Đế tăng vọt lên Lục Tinh Cổ Tiên Đế đỉnh phong, tốc độ tu luyện như vậy, tuyệt đối thuộc về thiên tài hàng đầu!" Liễu Thanh Dương càng nghĩ càng chấn động.

"Phong Vô Trần quả thật phi thường, thật không biết hắn tu luyện thế nào mà nhanh chóng bước vào Cổ Tiên Đế đỉnh phong như vậy." Dịch Thiên Kình tán thưởng, trong lòng cũng khá bội phục.

"Phong Vô Trần, ngươi định tha cho lão phu sao?" Nam Khôn Thiên hỏi, gương mặt già nua có vẻ bình tĩnh nhưng lại đầy nghi hoặc.

"Nam Khôn Thiên!" Ánh mắt lạnh như băng của Phong Vô Trần lướt qua Nam Khôn Thiên, lạnh lẽo nói: "Lũ lão già các ngươi khinh người quá đáng, ta, Phong Vô Trần, há lại là kẻ chịu thiệt?

Hôm nay phải cho các ngươi một bài học, phàm là kẻ đối địch với ta, ta sẽ đạp hết dưới chân!

Vận mệnh của các ngươi do ta quyết định!" Nói xong, Phong Vô Trần thu lấy nhẫn trữ vật của Nam Khôn Thiên và những người khác.

Thấy hành động của Phong Vô Trần, mọi người trong La Sát Thánh Điện đều ngớ người.

Đây là trò gì vậy?

“Phong Vô Trần, ngươi đừng có hồ đồ!” Mặt già của Nam Khôn Thiên co giật dữ dội, lập tức cảnh giác nhìn chằm chằm Phong Vô Trần.

“Nam Khôn Thiên, không cần sợ, hắn sẽ không làm hại chúng ta đâu, hắn đang trừng phạt chúng ta thôi.” Đông Phương Khiếu Thiên an ủi.

Nam Khôn Thiên khẽ nhíu mày, không để ý đến Đông Phương Khiếu Thiên.

“Vút!” Lúc này, một tia chớp trắng xé không mà đến, đó là cung chủ Cổ Nguyên Tiên Cung, Cổ Huyền Tông.

“Cổ Huyền Tông!” Sắc mặt Đông Hoàng Ngạo Thiên và những người khác đột ngột biến đổi.

“Cổ Tiên Tôn!” Liễu Thanh Dương và những người khác cũng đều trừng lớn mắt.

Cổ Huyền Tông là người đứng đầu thế lực lớn ở Cửu Châu, địa vị không hề thua kém Đông Hoàng Kình Phong.

Thấy Cổ Huyền Tông xuất hiện, Nam Khôn Thiên và những người khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, không ít đệ tử đã ngã quỵ xuống đất.

“Sư phụ!” Đông Hoàng Diễm cung kính nói, mặt mày trắng bệch, rõ ràng bị thương không nhẹ.

Cổ Huyền Tông thoáng hiện ra, nhíu mày liếc nhìn mọi người, lạnh nhạt nói: “Chuyện của các ngươi, bản tọa đã nghe rồi.” “Cổ Tiên Tôn, ngài nhất định phải cứu chúng ta.” Đông Hoàng Kình Phong bi phẫn cầu xin, hối hận đến xanh cả ruột.

“Bản tọa sẽ cứu các ngươi, nhưng Phong Vô Trần giết các ngươi cũng hợp tình hợp lý, bản tọa tuy là Cổ Tiên Tôn, nhưng cũng không tiện can thiệp, các ngươi tự mình giải thích đi.” Cổ Huyền Tông lắc đầu, quay người rời đi.

Đông Hoàng Kình Phong ngây ngốc nhìn Cổ Huyền Tông, sau đó lại nhìn Phong Vô Trần, mặt đầy tuyệt vọng.

Giọng nói lạnh lẽo của Phong Vô Trần truyền đến: “Đã đến rồi, sao phải vội đi?

Lũ chó già các ngươi, hôm nay không ai thoát được đâu.” “Phong Vô Trần, ngươi điên rồi!

Cổ Huyền Tông là cường giả Cổ Tiên Tôn, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm bậy, nếu không ngươi sẽ chết không có chỗ chôn.” Nam Khôn Thiên hoảng sợ nói, toàn thân run rẩy.

“Uy nghiêm của Cổ Huyền Tông há có thể bị khiêu khích?

Nếu ngươi dám ra tay lần nữa, bản tiên tôn đảm bảo ngươi không thể bước ra khỏi cung Đông Hoàng Vô Cực!” Đông Hoàng Kình Phong quát lớn, gương mặt già nua đầy nộ hỏa.

“Uy nghiêm của Cổ Huyền Tông há có thể bị khiêu khích?” Phong Vô Trần nhếch miệng cười lạnh: “Các ngươi đúng là ngu xuẩn, lại dám lấy một miếng ngọc bội giả để lừa ta.” “Phong Vô Trần!

Ngươi tìm chết!

Hôm nay bản cung nhất định phải giết ngươi!” Đông Hoàng Kình Phong hoàn toàn nổi giận, khí thế ngút trời tuôn ra, năng lượng màu tím đỏ rực rỡ điên cuồng lan tỏa, như núi lửa phun trào, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Hừ!

Bản tọa cũng đang muốn lĩnh giáo thực lực của Cổ Tiên Tôn." Phong Vô Trần hung hãn nói, khí thế bá đạo điên cuồng tăng vọt, chiến ý bùng nổ, như ngọn núi lửa vạn trượng phun trào.

"Ầm ầm ầm!" "Ong ong!" Phong Vô Trần đạp lên hư không, một luồng sức mạnh còn kinh khủng hơn đột nhiên cuộn trào, chấn động toàn bộ cung Đông Hoàng Vô Cực, sức mạnh hủy diệt như hồng thủy trút xuống cuồng cuộn quét ra.

"Sức mạnh thật bá đạo!" Sở Hạo Quân và những người khác lại một lần nữa bị dọa đến ngây người tại chỗ.

"Luồng sức mạnh kinh khủng này đã có thể sánh ngang với Tứ Tinh Cổ Tiên Tôn, điều này… sao có thể!" Mặt già của Nam Khôn Thiên đại biến, sợ đến suýt đứng không vững.

Nam Khôn Thiên và những người khác căn bản không ngờ sức chiến đấu của Phong Vô Trần lại kinh khủng đến vậy.

"Chuyện… chuyện gì thế này?

Phong Vô Trần biến thành Thất Tinh Cổ Tiên Đế đỉnh phong từ khi nào?

Mới chưa đầy hai ngày mà." Đông Phương Khiếu Thiên trừng lớn mắt, khó có thể tin, gần như nghi ngờ mình bị ảo giác.

"Pháp quyết hắn… hắn vừa thi triển, lẽ nào là Thiên Sát Ấn?

Đây là Cổ Tiên Thuật!

Hắn lại học được Cổ Tiên Thuật!" Đường Huyền Chân kinh hãi đến run rẩy, con ngươi sắp lồi cả ra.

Thiên Sát Ấn là Cổ Tiên Thuật cấp Cổ Tiên Đế, tu giả Cổ Tiên Vương căn bản không thể tu luyện, huống chi là học được, bởi vì chỉ có Cổ Tiên Tôn mới có tư cách học Cổ Tiên Thuật.

Trừ phi có kỳ ngộ nghịch thiên.

Cổ Huyền Tông là một trong những bá chủ của Cửu Châu, đệ tử dưới trướng trải khắp Thần Hoang đại lục, tự nhiên biết đến sự tồn tại của Thiên Sát Ấn.

"Quả nhiên là Thiên Sát Ấn, Phong Vô Trần lại nắm giữ Cổ Tiên Thuật Thiên Sát Ấn." Gương mặt già nua của Nam Khôn Thiên cực kỳ khó coi.

"Cổ Huyền Tông không hổ là bá chủ Cửu Châu, đệ tử chân truyền của Cổ Tiên Tôn lại sở hữu Cổ Tiên Thuật." Đông Phương Khiếu Thiên trong lòng chấn động vô cùng.

"Thiên Sát Ấn?" Long Thí Thiên và Long Khiếu Phong đều cảm thấy rất xa lạ.

"Đây là Cổ Tiên Thuật mà Tiên Nhi truyền cho ta, tên là Thiên Sát Ấn." Phong Vô Trần cười nhạt nói, ngay sau đó thúc giục Thiên Sát Ấn, hai cánh tay múa may, sức mạnh màu đen cuồn cuộn bộc phát, ngưng tụ thành một Cổ Tiên Ấn.

"Thiên Sát Ấn!" Đông Phương Khiếu Thiên và những người khác trong lòng đại chấn, đều không nhịn được kinh hô.

"Đệ tử của Cổ Tiên Tôn lại biết Cổ Tiên Thuật, sao có thể…" Nam Khôn Thiên hoàn toàn bị dọa ngốc.

Cổ Huyền Tông cũng kinh hô theo, mặt già đầy vẻ chấn kinh, khó tin nói: "Phong Vô Trần không phải tu vi Ngũ Tinh Cổ Tiên Đế sao?

Sao đột nhiên lại biến thành Thất Tinh?" "Hắn… hắn lại có thể thi triển Cổ Tiên Thuật!

Mà trông có vẻ rất thành thạo!" "Chúng ta đều trách lầm Cổ Tiên Tôn, Cổ Tiên Tôn sớm đã quen biết hắn, hơn nữa còn giúp hắn tu luyện Cổ Tiên Thuật!" "Chả trách hắn có thể chém giết Cổ Tiên

Vương, sức chiến đấu của hắn đủ để đối kháng với Tam Tinh Cổ Tiên Vương.” Các đệ tử của Cổ Huyền Tông vừa kinh ngạc vừa kích động.

“Phong Vô Trần lại biết thi triển Cổ Tiên Thuật, hắn học được Cổ Tiên Thuật từ khi nào?” Sở Hạo Chân chấn kinh nói, tim đập thình thịch, lưng đổ mồ hôi lạnh.

“Hắn!

Sức chiến đấu của hắn đã vượt qua phạm trù Cổ Tiên Vương, nhục thân của tên nhóc này vô cùng đáng sợ!” Nam Càn Vân truyền âm, mặt đầy kinh hãi.

“Cổ Tiên Thuật…” Nam Khôn Thiên kinh hãi không thôi.

Đệ tử chân truyền của cường giả Cổ Tiên Tôn, lại nắm giữ Cổ Tiên Thuật!

“Thì ra Phong Vô Trần trước đó đã che giấu tu vi, chả trách có thể trong nháy mắt đánh bại Nam Càn Vân và bọn họ, thì ra là dựa vào việc mình tu luyện Cổ Tiên Thuật.” “Sức chiến đấu của hắn đã đạt đến cấp độ Tứ Tinh Cổ Tiên Vương, sao có thể…” “Cổ Tiên Thuật!

Hắn thật sự đã nắm giữ Cổ Tiên Thuật!” Các trưởng lão Cổ Tiên Tôn càng xem càng kinh hãi.

Phong Vô Trần vung tay, Thiên Sát Ấn bay ra, mang theo thế tấn công tồi khô lạp hủ bắn tới.

“Nam Khôn Thiên, không phải ngươi rất ngông cuồng sao?

Không phải ngươi muốn giết ta sao?

Không phải ngươi muốn đoạt sức mạnh huyết mạch của ta sao?

Không phải ngươi muốn giết ta sao?” Phong Vô Trần cười lạnh trêu tức, vừa dứt lời, hắn đã biến mất.

Trong nháy mắt, Phong Vô Trần thoáng hiện ra trước mặt Nam Khôn Thiên, tốc độ nhanh đến mức Nam Khôn Thiên không kịp phản ứng.

"Phong… Phong Vô Trần." Nam Khôn Thiên sợ hãi tột độ, chưa bao giờ thấy tốc độ quỷ dị như vậy.

"Bành!" "Phụt!" Không cho Nam Khôn Thiên bất kỳ cơ hội nào, Phong Vô Trần cong ngón tay búng ra, một tiếng nổ vang lên, một vệt máu tươi phun ra, lồng ngực Nam Khôn Thiên lập tức lõm xuống, một ngụm máu tươi phun ra, thân hình bay ngược ra ngoài.

"Hít!" Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người đều bị dọa ngớ người.

Chỉ một chiêu đã đánh bay Tứ Tinh Cổ Tiên Vương đến hộc máu, sức chiến đấu của Phong Vô Trần hoàn toàn nghiền ép Nam Khôn Thiên.

"Nhục thân thật đáng sợ!

Sức chiến đấu của Phong Vô Trần lại có thể sánh ngang với Lục Tinh Cổ Tiên Vương!" Đường Huyền Chân và những người khác trong lòng chấn động mạnh, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Các cường giả của các thế lực lớn trong Cổ Tiên Giới lúc này đều có vẻ mặt như gặp ma sống.

Sắc mặt của Đông Phương Khiếu Thiên và Đông Phương Vô Sơn cứng đờ như hóa đá tại chỗ.

Đệ tử chân truyền của Cổ Tiên Tôn, sức chiến đấu lại kinh khủng đến cảnh giới này!

"Minh chủ lợi hại quá!

Đây chính là sức mạnh của Thiên Sát Ấn sao?" Lăng Tiêu Tiêu

hưng phấn cười nói, trên mặt hiện lên nụ cười rạng rỡ.

"Thiên Sát Ấn quả thật bất phàm." Bắc Đẩu Diễm hít sâu một hơi khí lạnh.

Sức chiến đấu của Phong Vô Trần khiến hắn cảm thấy vô cùng kiêng dè.

Sức mạnh của cú đấm này của Phong Vô Trần quá bá đạo, cho dù là cùng cấp Ngũ Tinh Cổ Tiên Đế cũng tuyệt đối không chịu nổi.

"Đây chính là sức chiến đấu mà ngươi tự hào?" Phong Vô Trần lạnh lùng hỏi, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Nam Khôn Thiên.

Thương thế của Nam Khôn Thiên không nhẹ, nhưng lại không có chút sợ hãi nào, lau đi vết máu ở khóe miệng, lạnh lẽo nói: "Phong Vô Trần, lão phu thật muốn xem, ngươi có bao nhiêu Cổ Tiên Thuật!" "Vút!" Dứt lời, Nam Khôn Thiên lại hóa thành một luồng sáng vàng bắn ra, một kiếm hung hãn đâm vào yết hầu Phong Vô Trần.

"Vút!" Phong Vô Trần lập tức giơ tay bắt lấy lưỡi kiếm, rồi dùng sức vặn một cái, tiếng xương gãy giòn tan "rắc" lên, thanh bảo kiếm Cổ Tiên Khí tuột khỏi tay, mũi kiếm cắm xuống đất, rung lắc dữ dội.

"A!" Tiếng hét thảm của Nam Khôn Thiên vang lên, cánh tay phải lập tức gãy lìa.

"Đây là sức mạnh gì?" Nam Khôn Thiên kinh hãi vạn phần, mặt già trắng bệch như giấy.

Phong Vô Trần lạnh lùng nói: "Đây là Cổ Tiên Kiếm mà ngươi tự hào, không chịu nổi một đòn.

Không phải ngươi nói muốn vặn đầu ta xuống sao?

Đầu của ngươi đâu?" "Ngươi…" Nam Khôn Thiên sợ đến hồn

bay phách tán.

“Ta đếm ba tiếng, không quỳ xuống dập đầu cầu xin, ngươi sẽ chết.” Phong Vô Trần lạnh lùng nói.

“Ta… ta quỳ cho ngươi!” Nam Khôn Thiên cuối cùng không chịu nổi nữa.

“Ba!” “Hai!” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, không có chút dư địa thương lượng nào.

“Phụt!” “Không!” Phong Vô Trần vừa bắt đầu đếm, Nam Khôn Thiên đã quỳ xuống đất, đau đớn kêu la.

“Phong Vô Trần, ta dập đầu nhận thua với ngươi!” Nam Khôn Thiên liều mạng cầu xin.

“Một!” Nam Khôn Thiên mạnh mẽ dập đầu.

Thấy cảnh này, Đông Phương Khiếu Thiên và những người khác đều ném ánh mắt khinh bỉ và phẫn nộ, hận không thể tát cho Nam Khôn Thiên mấy cái.

Trưởng lão của Cổ Tiên Tông đường đường, lại bị dọa đến quỳ xuống dập đầu cầu xin tha mạng!

Đây gọi là bản lĩnh gì?

“Phong Vô Trần, ngươi tha cho ta một mạng, ta nguyện ý thần phục ngươi, làm trâu làm ngựa báo đáp ngươi!” Nam Khôn Thiên khóc lóc gào thét.

Phong Vô Trần khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: “Ngươi không xứng.” “Vút!” Phong Vô Trần dùng tay tóm lấy cổ họng Nam Khôn Thiên, mạnh mẽ quăng ra khỏi cung điện.

Thân ảnh Nam Khôn Thiên lộn nhào mấy vòng trên không, cuối cùng rơi xuống quảng trường Cổ Tiên Tông, tạo ra một cái hố, thảm

hại như một con chó.

“Trời ạ.” Tộc nhân nhà họ Nam và đệ tử Cổ Tiên Tông đều không nhịn được nuốt nước bọt, toàn thân run rẩy, như bị sét đánh.

“Thực lực của Minh chủ quá mạnh mẽ, nhanh như vậy đã giải quyết xong Nam Khôn Thiên!” Dương Thanh Vân và những người khác vừa chấn kinh vừa vui mừng, nỗi sợ hãi trong lòng cũng theo đó tan biến.

“Nam trưởng lão, chúng ta còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau cứu Nam Khôn Thiên trưởng lão đi.” Sở Quân Sơn vội vàng nói, lòng như lửa đốt.

“Đúng!

Mau cứu người!” Hai vị trưởng lão khác lúc này mới hoàn hồn, vội vàng xông vào cung điện.

“Vút!” Ngay lúc này, thân ảnh Phong Vô Trần đã xuất hiện như tia chớp trước mặt Nam Khôn Thiên, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm hắn, cười nhạt nói: “Ta đã nói rồi, ngươi phải chết, ai đến cũng vô dụng.” “Ngươi dám!

Chương 709

Nếu ngươi dám giết ta, sư phụ ta sẽ không tha cho ngươi!" Nam Khôn Thiên nghiến răng gầm lên.

"Ta không biết sư phụ trong miệng ngươi là ai, nhưng ta có thể chắc chắn một điều, ông ta căn bản không bảo vệ được ngươi." Phong Vô Trần nhún vai cười nói.

"Ong ong!" Phong Vô Trần vừa dứt lời, bàn tay ngưng tụ ra ánh sáng tím rực rỡ.

"Cổ Tiên Pháp!

Cổ Tiên Thuẫn!" Nam Khôn Thiên đột nhiên gầm lên, tung ra một món thượng phẩm Cổ Tiên Khí phòng ngự.

Nam Khôn Thiên đã dốc toàn lực chống cự.

"Bành!" "Phụt!" Phong Vô Trần tung một quyền tới, Cổ Tiên Thuẫn lập tức vỡ tan, quyền kình của Phong Vô Trần xuyên qua Cổ Tiên Thuẫn đánh vào người Nam Khôn Thiên, sức mạnh kinh khủng xuyên thủng người hắn một lỗ hổng, máu tươi tuôn ra.

Thân thể Nam Khôn Thiên như một viên đạn pháo bay ra, đập mạnh vào bức tường ở cửa lớn, sau đó trượt xuống đất.

"Nam trưởng lão!" Các trưởng lão Cổ Tiên Tông bi thương kêu lên, vội vàng chạy tới đỡ Nam Khôn Thiên dậy.

"Phong Vô Trần!

Ngươi dám phế Nam trưởng lão!" Một vị trưởng lão tức giận nhìn Phong Vô Trần quát lớn, bộ dạng như con chó điên.

Phong Vô Trần chậm rãi bước tới, ánh mắt lạnh như băng lướt

qua vị trưởng lão đó, lạnh lùng nói: “Ta nhớ mặt ngươi rồi, hy vọng ngươi đừng tự tìm đường chết.

Cút đi.” Câu nói này của Phong Vô Trần tuy giọng không lớn, nhưng lại tràn đầy uy nghiêm vô thượng, khiến vị trưởng lão kia bất giác hoảng sợ.

“Nam trưởng lão sao rồi?” Liễu Dật Dương lo lắng hỏi.

“Đan dược đã chữa trị thương thế, không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là tu vi tụt xuống cảnh giới Cổ Tiên Vương, e là cần một thời gian mới có thể hồi phục.” Một vị trưởng lão cung kính bẩm báo.

Liễu Dật Dương gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

“Cổ Tiên Thuật!

Hỏa Diễm Đao!” Nam Khôn Thiên hét lớn, thúc giục toàn bộ sức mạnh rót vào Cổ Tiên Kiếm, thi triển Cổ Tiên Thuật mạnh nhất, kiếm quyết múa may, ngọn lửa màu xanh đỏ rực rỡ bùng phát, khí thế hủy diệt ngút trời khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Hừ!

Không biết tự lượng sức.” Phong Vô Trần nhếch miệng cười lạnh, một tay cách không chộp một cái, Long Thần Kiếm hiện ra từ hư không.

“Xoẹt!” Phong Vô Trần vung kiếm quét ngang, xé rách một đường cong đen kịt, nơi sức mạnh kiếm mang đi qua, hư không sụp đổ tan biến.

“Keng!” Mũi kiếm chém vào thanh kiếm sắc của Nam Khôn Thiên, trong khoảnh khắc va chạm, tiếng kim loại giao nhau trong trẻo mà chói tai vang vọng khắp Cổ Tiên Tông.

Sắc mặt Nam Khôn Thiên đột biến, thanh Cổ Tiên Kiếm trong tay

suýt tuột ra.

"Vút!" Mũi kiếm thuận thế hất lên, cổ tay Nam Khôn Thiên đau nhói, Cổ Tiên Kiếm tuột khỏi tay, bay xa mấy trăm mét.

Phong Vô Trần tay cầm Cổ Tiên Kiếm nhìn xuống Nam Khôn Thiên, cười lạnh trêu tức: "Chỉ với chút bản lĩnh này của ngươi, ta khuyên ngươi nên cất cái vẻ kiêu ngạo của mình đi, bởi vì trong mắt ta, ngươi yếu ớt như một con kiến." "Vút vút vút!" Phong Vô Trần cong bàn tay chộp tới, mấy đạo kim quang bắn ra.

Tốc độ của kim quang cực kỳ kinh khủng, mắt thường căn bản không thể bắt kịp.

"Bành bành bành!" Trong nháy mắt, kim quang đã xuyên qua yếu huyệt của Nam Khôn Thiên, đánh hắn trọng thương, thất khiếu chảy máu.

"A…" Tiếng hét thảm của Nam Khôn Thiên truyền đến, hai mắt trợn tròn, đồng tử dần dần giãn ra.

Miểu sát!

Phong Vô Trần chỉ dùng mấy chiêu đã nghiền ép Nam Khôn Thiên, một cường giả Thất Tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, đến chết!

Thủ đoạn đơn giản thô bạo của Phong Vô Trần hoàn toàn trấn áp tất cả mọi người của Cổ Tiên Tông.

Thủ đoạn của Phong Vô Trần, còn tàn nhẫn và độc ác hơn cả Cổ Tiên Tông!

"Ực." Nhìn Nam Khôn Thiên chết thảm, tất cả đệ tử Cổ Tiên Tông có mặt tại hiện trường đều không tự chủ được mà kinh hãi nuốt nước bọt, ánh mắt hoảng sợ ngây ngốc nhìn về phía Phong Vô Trần.

"Nam trưởng lão… chết rồi…" Sở Quân Sơn ngây ngốc, khó tin

nhìn Phong Vô Trần.

Dương Thanh Vân và những người khác cũng ngây người như vậy, hoàn toàn không phản ứng kịp, cảm giác như đang mơ.

"Sao… sao có thể… Nam trưởng lão lại bị giết." Sở Quân Sơn càng nghĩ càng sợ, sợ đến toàn thân run rẩy.

"Thiếu… Thiếu chủ…" Sở Quân Sơn lắp bắp nhìn Phong Vô Trần, lúc này đâu còn dám nói ra hai chữ thiếu chủ?

"Thiếu chủ." Bốn vị trưởng lão khác cũng bị dọa ngốc, sắc mặt đều kinh hãi vô cùng.

Thực lực của Phong Vô Trần vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

"Sư phụ của Nam Khôn Thiên, chắc là một loại Luyện Thuật Sư cấp Cổ Tiên Đế nào đó, không hổ là Luyện Thuật Sư Ngũ Tinh Cổ Tiên Đế." Phong Vô Trần thản nhiên nói, dường như không hề sợ hãi.

"Phong Vô Trần!

Ta là Luyện Thuật Sư cấp Cổ Tiên Đế!

Ngươi dám giết đồ nhi của ta!

Ngươi tuyệt đối không sống qua ngày mai!" Một vị trưởng lão hung hãn nói.

"Luyện Thuật Sư cấp Cổ Tiên Đế?" Phong Vô Trần nghe vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Đây là một sự tồn tại vô cùng hiếm có, Phong Vô Trần không ngờ Nam Khôn Thiên lại có chỗ dựa như vậy.

Lúc trước ở Cổ Tiên Tông, Phong Vô Trần đã từng chứng kiến cảnh giới Luyện Thuật Sư của Nam Khôn Thiên, nhưng không tìm hiểu sâu.

Phong Vô Trần không có hứng thú quan tâm bối cảnh của hắn sâu bao nhiêu, chỉ là hắn không nên chọc vào mình.

"Phong huynh đệ… Nam Khôn Thiên có một sư phụ rất lợi hại, thực lực e là đã đạt tới Cửu Tinh Cổ Tiên Đế, ngươi mau rời đi đi, sư tôn của Nam Khôn Thiên sẽ không tha cho ngươi đâu, ngươi mau trốn đi." Dương Thanh Vân nhíu mày thầm nghĩ.

Nghe vậy, Phong Vô Trần khẽ lắc đầu, cười nhạt nói: "Không cần, chỉ là Bát Tinh Cổ Tiên Đế, còn chưa đủ tư cách để ta rời đi.

Hôm nay ta muốn lập quy củ cho Cổ Tiên Tông, Cổ Tiên Tông không thể dựa vào việc mình có chút bối cảnh mà đi bắt nạt người khác, đây là quy củ, càng là nguyên tắc." Các đệ tử Cổ Tiên Tông lần lượt ném ánh mắt tán thưởng, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho Phong Vô Trần, dù sao kẻ địch của hắn quá mạnh mẽ.

"Phong ca ca, anh đẹp trai quá đi!" Ninh Mỹ Tiên kích động cười nói, mặt đầy sùng bái.

"Nam Khôn Thiên, nếu ngươi muốn chơi, vậy ta sẽ chơi cùng ngươi tới cùng.

Ta thật muốn xem sư tôn của ngươi là cái thá gì." Phong Vô Trần cười nhạt, một bộ dạng nắm chắc phần thắng.

"Phong Vô Trần, ngươi đừng có mạnh miệng, ngươi giết sư phụ ta, dù có trốn đến chân trời góc bể, sư tôn của ta cũng sẽ không tha cho ngươi!" Sở Quân Sơn gầm lên.

Sư tôn của Nam Khôn Thiên, đó là Luyện Thuật Sư Cửu Tinh Cổ Tiên Đế, huống chi còn có không ít cường giả hộ vệ, thực lực đều không yếu hơn Nam Khôn Thiên.

"Phong Vô Trần giết Nam Khôn Thiên?" Dương Thanh Vân và những người khác lại một lần nữa chấn động tột độ.

Nam Khôn Thiên là tồn tại Lục Tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, ai có thể dễ dàng giết hắn?

"Phong Vô Trần quả thật đã giết Nam trưởng lão, Nam trưởng lão đã vẫn lạc, chuyện này phải điều tra rõ ràng." Liễu Thanh Dương ngưng trọng nói.

"Đúng là thứ không biết sống chết, Nam trưởng lão là Luyện Thuật Sư Bát Tinh Cổ Tiên Đế, há có thể để người khác vũ nhục?

Lần này gây họa rồi." Một đệ tử âm trầm nói.

"Sau lưng Nam Khôn Thiên có cường giả chống lưng đấy, Phong Vô Trần giết Nam Khôn Thiên, hắn chết chắc rồi." Một người khác hả hê nói.

Nam Khôn Thiên là cảnh giới Tam Tinh Cổ Tiên Hoàng, Phong Vô Trần giết hắn, tất sẽ gây ra sự phẫn nộ của sư tôn hắn.

Phong Vô Trần không chỉ giết Nam Khôn Thiên, còn giết trước mặt tất cả cao tầng Cổ Tiên Tông, đây là đang chà đạp lên thể diện và uy nghiêm của Cổ Tiên Tông.

"Ta, Phong Vô Trần, không sợ chuyện, ai đến ta cũng tiếp.

Nam Khôn Thiên là ta giết, Cổ Tiên Tông cứ tùy ý xử phạt, không phục thì đến đây chiến!" Phong Vô Trần bá khí nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Sở Quân Sơn, sát khí lạnh lẽo lan tỏa.

Lời nói này của Phong Vô Trần như sét đánh giữa trời quang, lập tức dọa sợ Sở Quân Sơn và mọi người.

"Gã này lại dám nói ra những lời như vậy, hắn không sợ chết sao?" "Bây giờ ta cuối cùng cũng hiểu, tại sao Cổ Tiên Tông lại phái người đến mời Phong Vô Trần." "Phong Vô Trần gan cũng không nhỏ, nhưng dũng khí của hắn lại khiến người ta bội phục." "Phong Vô Trần không phải thật sự nghĩ rằng giết Nam Khôn Thiên thì Cổ

Tiên Tông sẽ bỏ qua chứ?

Hắn quá ngông cuồng rồi!" Nhiều đệ tử Cổ Tiên Tông đều xì xào bàn tán chế giễu.

"Ngươi… ngươi nói gì?

Ngươi giết Nam trưởng lão?" Sở Quân Sơn bị dọa đến hồn bay phách tán, mặt mày trắng bệch kinh ngạc nhìn chằm chằm Phong Vô Trần.

Tu vi của Nam Khôn Thiên tuy tương đương với Sở Quân Sơn, nhưng Phong Vô Trần giết Nam Khôn Thiên lại dễ như nghiền chết một con kiến, đủ để chứng minh thực lực kinh khủng của hắn.

Sở Quân Sơn căn bản không dám tin, Phong Vô Trần thật sự dám giết Nam Khôn Thiên trước mặt mọi người.

"Phong Vô Trần, ngươi có biết giết Nam Khôn Thiên sẽ có hậu quả gì không?

Đừng quên, đây là Cổ Tiên Tông, ngươi giết Nam Khôn Thiên, Cổ Tiên Tông quyết không tha cho ngươi!" Sở Quân Sơn lạnh lùng hỏi, giọng điệu lạnh đến cực điểm.

"Cổ Tiên Tông không phải rất lợi hại sao?

Sao không thấy các ngươi tìm phiền phức?

Lúc nãy Nam Khôn Thiên muốn giết ta, sao ngươi không ngăn cản?" Phong Vô Trần mỉa mai hỏi.

Câu nói này của Phong Vô Trần dường như đã chạm vào vảy ngược của Cổ Tiên Tông.

Các đệ tử Cổ Tiên Tông đều nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Phong Vô Trần.

Lời nói này của Phong Vô Trần rõ ràng là đang khiêu khích uy

nghiêm của họ.

“Phong Vô Trần!” Một vị trưởng lão gầm lên: “Ngươi dám sỉ nhục Cổ Tiên Tông!

Hôm nay bản trưởng lão sẽ phế ngươi trước!” Một luồng khí thế hùng hồn bùng nổ, sát khí ngút trời bao trùm cả tòa cung điện, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Ong ong!” Ngay khi vị trưởng lão vừa dứt lời, khí thế hùng hậu đột nhiên tăng gấp đôi, trong nháy mắt, khí tức kinh khủng đã phá vỡ cảnh giới Thất Tinh Cổ Tiên Vương.

“Vút!” Vị trưởng lão lao ra như tia chớp, mang theo tiếng rít chói tai.

“Phế vật không biết tự lượng sức.” Phong Vô Trần khinh thường cười lạnh.

“Ầm!” “Phụt!” Phong Vô Trần cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa vàng bắn ra, một tiếng “bụp” trầm đục vang lên, ngọn lửa vàng rực rỡ hóa thành khổng lồ vạn trượng, cứng rắn chặn lại đòn tấn công, chấn đến mức trưởng lão Cổ Tiên Tông hộc máu tươi, thân hình rơi xuống đất, tạo ra một cái hố lớn.

“Hít…” Thấy cảnh này, các đệ tử Cổ Tiên Tông hít một hơi khí lạnh, đều bị dọa đến gan mật vỡ nát, một mảng hỗn loạn, tim co thắt dữ dội.

“Đây là… Cổ Đan Thuật!” Một người kinh hô.

“Cái gì?

Đây là Cổ Đan Thuật!

Hắn là Luyện Thuật Sư hàng đầu của Đan Hồn Tháp!

Người nắm giữ Cổ Đan Thuật!” “Hắn chính là Phong Vô Trần!”

“Chả trách có thể dễ dàng tiêu diệt Đan Hồn Tháp, đây là sức mạnh của Cổ Đan Thuật!” Tiếng kinh hô như sóng triều điên cuồng lan tỏa, mọi người lại một lần nữa bị thực lực của Phong Vô Trần chấn nhiếp sâu sắc, đều bị chinh phục hoàn toàn.

“Phong Vô Trần!” Sở Quân Sơn trừng lớn mắt kinh hãi hét lên, vẻ mặt đầy kinh hoàng, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn, khó tin nhìn về phía Phong Vô Trần.

“Tu vi của Phong Vô Trần… lại biến thành Tứ Tinh Cổ Tiên Đế!” Sở Quân Sơn trong lòng cực độ hoảng sợ.

“Phong Vô Trần lại có tu vi kinh khủng như vậy, hắn che giấu quá sâu, ngay cả chúng ta cũng không cảm ứng được!

Rốt cuộc hắn ở cảnh giới nào?” “Cường giả Cổ Tiên Đế!

Hắn lại đột phá cảnh giới Cổ Tiên Đế!” Các đệ tử Cổ Tiên Tông hoàn toàn ngớ người, từng đôi mắt kinh hãi vô cùng đồng thời quét về phía Sở Quân Sơn, trong lòng tràn đầy bi ai.

Sở Quân Sơn lại dám chọc vào kẻ địch kinh khủng như vậy!

Điều này khác gì tự đào mồ chôn mình?

“Phong… Phong đại sư, cầu xin ngài tha cho Cổ Tiên Tông.” Liễu Thanh Dương run rẩy quỳ xuống dập đầu khẩn cầu, hoàn toàn không có chút kiêu ngạo nào của đệ tử Cổ Tiên Tông.

“Phong đại sư, cầu xin ngài cứu gia gia của tôi.” Dương Tử Lam khóc lóc cầu xin, nước mắt lã chã rơi.

Thấy Liễu Thanh Dương và những người khác quỳ xuống cầu xin, Sở Quân Sơn trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

“Phong đại sư, Nam Khôn Thiên sư huynh chết là vì tôi, xin hãy nể mặt tôi mà tha cho Cổ Tiên Tông, cầu xin ngài, mạng của Nam trưởng

lão đổi lấy một mạng của Nam Khôn Thiên sư huynh, nếu ngài muốn báo thù, thì cứ tìm tôi!" Sở Quân Sơn lại một lần nữa khẩn cầu.

"Sở Quân Sơn, ngươi thật sự coi Cổ Tiên Tông của các ngươi ra gì sao?

Trong mắt ta, các ngươi chẳng là cái thá gì.

Ta có giết Nam Khôn Thiên hay không, liên quan quái gì đến ngươi?" Phong Vô Trần cười lạnh trêu tức, đối với Cổ Tiên Tông, hắn căn bản không cần khách khí.

Nghe vậy, Sở Quân Sơn trong lòng đau nhói, gương mặt đầy sẹo trở nên dữ tợn.

"Phong Vô Trần!

Nam Khôn Thiên sư huynh là do ngươi giết, hôm nay nếu ngươi không cho một lời giải thích, Cổ Tiên Tông tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi, dù có cạn đến giọt máu cuối cùng, Cổ Tiên Tông cũng quyết không để Luyện Thuật Sư Cổ Tiên Đế bị thảm sát!" Sở Quân Sơn nghiến răng gầm lên.

"Hừ!

Cổ Tiên Tông của các ngươi cũng chỉ biết múa mép mà thôi, có gan thì thử xem." Phong Vô Trần khinh thường nói, rồi quay người đi vào đại điện.

"Tiểu tử thối!

Ta nhất định sẽ giết ngươi để báo thù cho Nam trưởng lão!" Sở Quân Sơn hung hãn gầm gừ, sát khí tuôn trào.

"Phong đại sư, những năm qua, đa tạ ngài đã chăm sóc mẹ tôi." Lăng Tiêu Tiêu cung kính cúi đầu hành lễ.

"Tiêu Tiêu, em làm gì vậy?

Không cần khách sáo, chúng ta là bạn bè mà, hơn nữa bây giờ ta là sư phụ của em, em là đồ nhi của ta, không cần câu nệ như vậy." Phong Vô Trần cười nhạt nói.

Nghe câu này, sắc mặt Sở Quân Sơn và những người khác lập tức cứng đờ, đầu đầy vạch đen.

Có ai làm sư phụ như vậy không?

Sở Quân Sơn càng lúc càng cảm thấy Phong Vô Trần cố ý làm vậy.

Chương 710

"Phong đại sư, tu vi của ngài đã đạt đến Cổ Tiên Đế, cha tôi cũng sắp hồi phục hoàn toàn, đến lúc đó tôi muốn nhờ Phong đại sư giúp chữa bệnh, không biết có được không?" Lăng Tiêu Tiêu cung kính hỏi, cô biết Phong Vô Trần có được y thuật truyền thừa của Cổ La Tiên Tôn, chữa bệnh cho cha cô chắc không thành vấn đề.

"Ha ha!

Phong đại sư là đệ tử của Cổ La Tiên Tôn!" Sở Quân Sơn và những người khác lại bị dọa ngốc, từng gương mặt già nua đều cứng đờ.

"Đệ tử của Cổ La Tiên Tôn!

Phong Vô Trần lại là đệ tử của Cổ La Tiên Tôn!" "Sao có thể… Phong Vô Trần lại là đệ tử của Cổ La Tiên Tôn!" Các cao tầng và trưởng lão của Cổ Tiên Tông đều sững sờ tại chỗ, chấn động đến không thể dùng lời nào để diễn tả, từng con mắt suýt rơi ra ngoài.

Người ngoài Cổ Tiên Tiên Vực căn bản không có tư cách quen biết Cổ La Tiên Tôn, càng không biết đến Cổ La Tiên Tôn.

Các đệ tử Cổ Tiên Tông chưa từng nghe nói Cổ La Tiên Tôn có thu nhận đệ tử, thậm chí không có bất kỳ tin tức nào truyền ra.

Nhưng sự tồn tại của Phong Vô Trần đã phá vỡ nhận thức của mọi người, họ không thể không nghi ngờ đây là giả.

Sở Quân Sơn và những người khác đều không thể tin Phong Vô Trần là đệ tử của Cổ La Tiên Tôn, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng là thật.

Phong Vô Trần không chỉ là đệ tử của Cổ La Tiên Tôn, tu vi còn

đạt đến cảnh giới Thất Tinh Cổ Tiên Đế.

"Thì ra hắn thật sự là đệ tử của Cổ La Tiên Tôn, Cổ La Tiên Tôn lại truyền thừa cho hắn…" Sự hối hận và oán độc trong lòng Sở Quân Sơn đã sớm nhấn chìm lý trí, hận không thể lập tức giết chết Phong Vô Trần.

"Tiêu Tiêu, thật ra ta còn có một chuyện muốn nói với em." Phong Vô Trần khẽ cười, sau đó lấy ra miếng ngọc bội do Cổ La Tiên Tôn tặng.

"Ngọc bội?" Mấy người Sở Quân Sơn đều nhìn sang.

Phong Vô Trần xòe lòng bàn tay, một viên tinh thạch màu trắng cỡ mắt rồng hiện ra.

"Đây… đây là Cổ Tiên Thánh Thạch!

Hơn nữa còn chứa đựng linh hồn lực vô cùng cuồn cuộn!" Sở Quân Sơn đột nhiên kinh hô, đồng tử co rút lại, gương mặt già nua trắng bệch đầy vẻ kinh hãi và khó tin.

Sở Quân Sơn là cường giả Bát Tinh Cổ Tiên Hoàng, liếc mắt một cái đã nhận ra viên tinh thạch màu trắng này là Cổ Tiên Thánh Thạch.

"Cổ Tiên Thánh Thạch?

Đó là cái gì?" Liễu Thanh Dương và những người khác nghi hoặc hỏi.

"Đây… đây là Cổ Tiên Thánh Thạch!

Bảo bối quý giá nhất của Cổ Tiên Giới, truyền thuyết có thể ngưng tụ Nguyên Thủy Chi Tổ!

Sở hữu nó, là có thể có được Nguyên Thủy Chi Tổ!" "Ngưng tụ Nguyên Thủy Chi Tổ!

Sao có thể!

Nguyên Thủy Chi Tổ há lại là ai cũng có thể ngưng tụ ra được?" "Tên nhóc này lại cầm Cổ Tiên Thánh Thạch tu luyện!" Nhiều đệ tử Cổ Tiên Tông đều không nhịn được kinh hô.

"Đây chính là Cổ Tiên Thánh Thạch sao?

Quả nhiên rất tinh khiết, Phong đại ca hấp thu luyện hóa, có lẽ có thể bước vào cảnh giới Cửu Tinh Cổ Tiên Đế!" Lăng Tiêu Tiêu hưng phấn nói.

"Cổ Tiên Thánh Thạch?" Mấy người Sở Quân Sơn lại ngớ người, đều bị lời nói của Lăng Tiêu Tiêu làm cho choáng váng.

Cổ Tiên Thánh Thạch đã bao nhiêu năm không xuất hiện rồi?

Cả Cổ Tiên Giới không ai từng thấy Cổ Tiên Thánh Thạch.

"Tiêu Tiêu, cái này cho em, hãy nâng cao tu vi cho tốt." Phong Vô Trần cười nhạt, trực tiếp đưa Cổ Tiên Thánh Thạch cho Lăng Tiêu Tiêu.

"Không được!

Em không thể nhận!

Phong đại ca vừa mới đột phá Cổ Tiên Đế, còn cần Cổ Tiên Thánh Thạch để củng cố căn cơ." Lăng Tiêu Tiêu vội vàng xua tay từ chối.

"Em cứ cầm trước đi, ta giữ lại cũng vô dụng, trong cơ thể ta còn rất nhiều." Phong Vô Trần lắc đầu cười nói.

Trong cơ thể Phong Vô Trần quả thực có rất nhiều Cổ Tiên Thánh Thạch, trong thời gian này đã thôn phệ mấy trăm khối.

"Phong đại sư, cái này quá quý giá…" Lăng Tiêu Tiêu vẫn không muốn nhận.

"Nếu Phong đại ca cho em thì mau nhận đi, thứ tốt như vậy, nếu em không lấy thì thiệt thòi lớn đấy, Cổ Tiên Tông của chúng ta còn

chưa có đâu.” Liễu Thanh Dương vội vàng thúc giục, thứ này đơn giản là vô giá, bảo bối có thể ngộ bất khả cầu.

“Tiêu Tiêu, đừng phụ lòng tốt của Phong đại ca, cầm đi, cái này đối với ta không là gì cả, Phong đại ca có rất rất nhiều, em đừng lo.” Phong Vô Trần khẽ cười nói.

“Vậy… được ạ.” Lăng Tiêu Tiêu ngoan ngoãn gật đầu, gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười ngọt ngào, tâm tình vô cùng vui vẻ.

“Em tên là Lăng Tiêu Tiêu phải không?” Sở Quân Sơn đột nhiên hỏi: “Ta nhớ cha em cũng tên là Lăng Vân Phong?” “Vâng, ông ấy chính là cha em.” Lăng Tiêu Tiêu gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Phong Vô Trần nói: “Phong đại ca, cha em còn chưa biết chuyện của anh và mẹ đâu.” Nghe vậy, Sở Quân Sơn lập tức trừng lớn mắt, toàn thân co giật dữ dội, khó tin nhìn Phong Vô Trần và Lăng Tiêu Tiêu.

“Cái gì?

Phong đại sư và Lăng Tiêu Tiêu cô nương là mẹ con?” “Đại đệ tử của Cổ La Tiên Tôn lại cưới người vợ yêu duy nhất của Cổ Tiên Tôn!” “Vợ yêu của Cổ Tiên Đế, đây là người phụ nữ đỉnh cao nhất của Cổ Tiên Giới đấy!” Mấy người Sở Quân Sơn đều bị dọa đến hồn bay phách tán, đều bị tin tức khổng lồ này làm cho choáng váng.

Vợ yêu của Cổ Tiên Đế!

“Sao… sao lại như vậy?

Phong đại sư lại cưới vợ yêu của Cổ Tiên Tôn!” Sở Quân Sơn hoàn toàn sụp đổ, tim đau như dao cắt, hai nắm đấm siết chặt kêu răng rắc, gương mặt già nua dữ tợn đến mức méo mó, mắt đỏ ngầu, tràn ngập hận ý ngút trời.

“Phụt!” Sở Quân Sơn phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa ngất đi.

“Quân Sơn trưởng lão!” Sắc mặt Liễu Thanh Dương và mọi người đại biến, vội vàng lao tới.

Thấy Sở Quân Sơn bị thương hộc máu, Liễu Thanh Dương vô cùng đau lòng.

“Phong đại ca, tu vi của Quân Sơn trưởng lão…” Lăng Tiêu Tiêu nhíu mày thầm nghĩ, gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ lo lắng, thấy thương thế của Sở Quân Sơn nghiêm trọng, Lăng Tiêu Tiêu sinh lòng tự trách.

“Không sao, chỉ là tổn thương tâm mạch thôi, điều dưỡng một thời gian là có thể hồi phục.” Phong Vô Trần cười nhạt, một bộ dạng không hề để tâm.

Lăng Tiêu Tiêu mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm nói: “Vậy thì tốt rồi, cha em cũng là vì cứu em, mới ra nông nỗi thê thảm như vậy.

Phong đại ca, cha em luôn mong được gặp anh một lần, tiếc là số phận ông ấy long đong, cuối cùng vẫn không có cơ hội gặp anh.” “Lăng Vân Phong tiền bối yên tâm, ta đã đến rồi.” Phong Vô Trần cười nói.

“Phong đại sư, ngài… ngài là Phong đại sư?” Sở Quân Sơn chấn động đến mắt trợn tròn miệng há hốc.

Phong Vô Trần cười nói: “Không sai, ta là Phong Vô Trần.

Lăng Vân Phong tiền bối, vãn bối đã mang thi thể của con trai ngài về, hãy để cậu ấy yên nghỉ đi.” Nói xong, Phong Vô Trần cong ngón tay búng ra, thi thể của Lăng Vân Phong bay ra, trực tiếp rơi vào lòng Sở Quân Sơn.

“Vân Phong.” Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Sở Quân Sơn nước mắt lưng tròng, bi thương muốn chết.

Thấy cảnh này, Lăng Tiêu Tiêu trong lòng càng thêm áy náy, dù sao

cũng là cô đã hại chết Lăng Vân Phong.

“Phong đại sư, ngài làm gì vậy?

Ngài cứu mạng con trai ta, còn tìm cho con trai ta đan dược và Cổ Tiên Thánh Thạch để tu luyện, ta cảm kích còn không kịp, sao ngài lại mang Vân Phong ra đây?

Mau để Vân Phong yên nghỉ!” Sở Quân Sơn gầm lên, trong lòng lửa giận vô tận bùng lên.

Thấy Sở Quân Sơn nổi giận, Liễu Thanh Dương và những người khác cũng phẫn nộ vô cùng, sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm Phong Vô Trần.

Các đệ tử Cổ Tiên Tông đều hận không thể xé xác Phong Vô Trần.

“Quân Sơn trưởng lão hiểu lầm rồi, ta không phải muốn sỉ nhục tiền bối, chỉ là muốn để các người thấy rõ sức mạnh của Cổ Tiên Thánh Thạch, để các người biết uy lực của nó.” Phong Vô Trần giải thích, sau đó lại nói: “Cổ Tiên Thánh Thạch không phải là Cổ Tiên Thạch bình thường, luồng năng lượng này có thể giúp Cổ Tiên Đế nâng cao sức chiến đấu, cho dù không tu luyện, cũng đủ để Cổ Tiên Đế sử dụng rồi.” “Cái gì?

Cổ Tiên Thánh Thạch có thể giúp Cổ Tiên Đế nâng cao sức chiến đấu?” Sở Quân Sơn và Sở Quân Ngạo lại trừng lớn mắt, con ngươi suýt rơi ra ngoài.

“Phong huynh đệ, ngươi không đùa đấy chứ?” Dương Dật Phong chấn kinh hỏi.

“Chắc chắn một trăm phần trăm, ta lừa các ngươi làm gì?” Phong Vô Trần cười nói.

Sở Quân Sơn nhíu mày, trầm giọng nói: “Phong huynh đệ, ta không phải không tin ngươi, nhưng ta không hiểu, tại sao ngươi lại cho

chúng ta xem Cổ Tiên Thánh Thạch?

Nếu ngươi cảm thấy quý giá, hoàn toàn có thể giao cho chúng ta bảo quản, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho ngươi." Cổ Tiên Thánh Thạch là thánh vật tu luyện nghịch thiên cỡ nào, Phong Vô Trần sao có thể dễ dàng tặng người khác?

Huống chi lại còn tặng cho kẻ địch.

Sở Quân Sơn càng lúc càng nghi hoặc.

"Cách làm của vị Phong tiểu hữu này tuy khiến người ta không hiểu, thậm chí có chút hoang đường, nhưng ta lại thấy hắn làm vậy, chưa chắc đã là chuyện xấu." Lúc này, một giọng nói già nua truyền đến, ngay sau đó một lão giả tóc bạc da mồi từ hư không bước xuống, là một cường giả Cổ Tiên Hoàng.

"Bái kiến Cổ Tiên Hoàng tiền bối!" Liễu Thanh Dương cung kính quỳ xuống hành lễ, những người khác cũng lần lượt cung kính hành lễ.

"Cổ Tiên Tôn tiền bối!" Sở Quân Sơn đột nhiên trừng lớn mắt, lập tức quỳ xuống, kinh hãi vô cùng.

Phong Vô Trần và Lăng Tiêu Tiêu cũng vội vàng hành lễ, rõ ràng đều nhận ra Cổ Tiên Tôn.

"Vãn bối tham kiến Cổ Tiên Tôn tiền bối!" Các đệ tử Cổ Tiên Tông lần lượt quỳ xuống dập đầu.

Sở Quân Sơn chấn động nói: "Cổ Tiên Tôn đại nhân, Phong Vô Trần lúc trước cướp đoạt Cổ Tiên Thánh Thạch, sao ngài còn giúp hắn?" Sở Quân Sơn không hiểu nổi.

"Hừ!" Cổ Tiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Sở Quân Sơn, lạnh lùng nói: "Bản tọa không quan tâm giữa các ngươi có ân oán gì, ai dám động đến Phong Vô Trần một sợi tóc, bản tọa quyết

không tha thứ." "Ầm!" Linh hồn lực bá đạo kinh khủng bùng nổ, như núi lở biển gầm quét ra.

"Ong ong!" Sở Quân Sơn và những người khác lập tức thất khiếu chảy máu, linh hồn thể như muốn vỡ nát, sự kinh hoàng lan khắp toàn thân, căn bản không chịu nổi áp lực cấp độ này.

"Phụt!" "Phụt!" Sở Quân Sơn và những người khác đều hộc máu ngã xuống đất.

Thực lực kinh khủng của Cổ Tiên Tôn vượt xa dự liệu của mọi người.

"Phong huynh đệ, bây giờ ngươi hẳn là tin bản tọa không lừa ngươi rồi chứ?" Phong Vô Trần cười hỏi.

"Không… không lừa ta, Phong đại sư thật là thần nhân!" Sở Quân Sơn run rẩy bò dậy, lòng còn sợ hãi nuốt nước bọt.

Phong Vô Trần cười cười, lấy Cổ Tiên Thánh Thạch đưa cho Lăng Tiêu Tiêu.

Lăng Tiêu Tiêu vui mừng cười nói: "Cảm ơn Phong đại ca, không uổng công em liều mạng tìm kiếm Cổ Tiên Thánh Thạch." "Phong đại ca, sức mạnh mà anh vừa thi triển, lẽ nào là… Luân Hồi Nhãn?" Sở Quân Sơn đột nhiên hỏi, ánh mắt nhìn về phía ấn ký màu vàng trên mu bàn tay của Phong Vô Trần.

"Sở Quân Sơn tiền bối đoán không sai, chính là sức mạnh của Luân Hồi Nhãn." Phong Vô Trần gật đầu, không có ý định che giấu.

"Luân Hồi Nhãn!

Quả nhiên là Luân Hồi Nhãn trong truyền thuyết!" Sở Quân Sơn lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng, hưng phấn không thôi.

Sở Quân Sơn dường như đã quên mất chuyện Lăng Vân Phong bị

giết, hưng phấn như một đứa trẻ.

"Phong đại sư, ngài thật sự có cách giúp cha tôi ngưng tụ nhục thân sao?

Ngài thật sự có thể chữa khỏi cho cha tôi?" Sở Quân Sơn mong đợi nhìn Phong Vô Trần hỏi, tâm trạng kích động mãi không chịu bình tĩnh lại.

"Sở trưởng lão yên tâm, Phong đại sư tuyệt đối có thể chữa khỏi cho lệnh công tử…" Liễu Thanh Dương vui mừng nói, tảng đá lớn treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

"Đa tạ!

Đa tạ!" Sở Quân Sơn liên tục cúi đầu hành lễ.

"Sở Quân Sơn trưởng lão khách sáo rồi." Phong Vô Trần mỉm cười nói: "Ta sẽ cho cha ngươi uống Cổ Tiên Thánh Thạch trước, sau đó luyện chế Cổ Tiên Thánh Thạch dịch, cuối cùng sẽ châm cứu trị thương, lệnh công tử sẽ sớm tỉnh lại thôi." "Phong đại ca, Cổ Tiên Thánh Thạch dịch thật sự có thể chữa khỏi cho cha em sao?" Lăng Tiêu Tiêu khó tin hỏi, ánh mắt tràn đầy khao khát, đôi mắt đẹp không chớp nhìn Phong Vô Trần.

"Đương nhiên." Phong Vô Trần gật đầu.

"Tuyệt vời!

Phong đại ca anh mau luyện chế đi, em đi gọi mẹ ngay!" Lăng Tiêu Tiêu kích động nhảy cẫng lên, vui mừng hớn hở chạy về phía cung điện.

"Phong huynh đệ, mời theo lão phu." Sở Quân Sơn vui vẻ cười nói.

"Được." Phong Vô Trần cười nhạt, theo Sở Quân Sơn rời khỏi đại

điện.

"Gã này lại sở hữu Luân Hồi Nhãn!

Chuyện gì thế này?" Mấy người Dương Dật Phong đều ngớ người, chấn động không gì sánh bằng, đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Sự tồn tại của Phong Vô Trần đơn giản là đã lật đổ tam quan của họ, thậm chí khiến họ cảm thấy Phong Vô Trần là một kẻ quái dị.

"Cổ Tiên Tôn, rốt cuộc chuyện này là sao?

Phong Vô Trần thật sự có Cổ Tiên Thánh Thạch sao?

Tu vi của hắn không phải là cảnh giới Hóa Thánh sao?" Liễu Thanh Dương không nhịn được truyền âm hỏi.

"Hắn không chỉ sở hữu Cổ Tiên Thánh Thạch, mà còn sở hữu Cổ Tiên Thánh Khí cực kỳ tinh khiết, độ tinh khiết của Cổ Tiên Thánh Khí còn cao hơn cả Cổ Tiên Thánh Thạch, trên người tên nhóc này chắc chắn có giấu bảo bối khổng lồ." Dương Dật Phong truyền âm, mặt già mang theo vẻ tham lam, hai mắt nóng rực nhìn Phong Vô Trần.

Độ tinh khiết của Cổ Tiên Thánh Khí vượt xa Cổ Tiên Thánh Thạch, điều này khiến Cổ Tiên Thánh Thạch mất đi giá trị.

"Cổ Tiên Tôn, vậy… vậy chẳng phải hắn còn lợi hại hơn cả Thiếu chủ sao?

Tư chất của Thiếu chủ yếu hơn hắn, chẳng phải…" Liễu Thanh Dương sợ đến toàn thân run rẩy, đầu lắc như trống bỏi.

Cổ Tiên Thánh Khí, còn quý giá hơn Cổ Tiên Thánh Thạch vô số lần, hơn nữa còn cực kỳ có giá trị.

"Không biết, Cổ Tiên Thánh Thạch và Cổ Tiên Thánh Khí đều là sức mạnh do cường giả Cổ Tiên Đế của ngũ đại tiên tộc để lại, Cổ

Tiên Đế đại nhân đã vẫn lạc hơn trăm năm, họ có để lại Cổ Tiên Thánh Thạch hay không, bản tọa không rõ, nhưng bí mật trên người tên nhóc Phong Vô Trần này không đơn giản, sau này các ngươi sẽ biết." Cổ Tiên Tôn thầm nghĩ.

Phong Vô Trần lúc này đã theo Sở Quân Sơn đến cấm địa của nhà họ Sở.

"Sở gia chủ, cha ngài nhờ Cổ Tiên Thánh Thạch mà được tái sinh, ngài phải chăm sóc ông ấy cho tốt, ta đi trước đây." Phong Vô Trần cười nhạt nói.

"Đa tạ Phong đại sư!

Phong đại sư đi thong thả!" Sở Quân Sơn cung kính ôm quyền cảm tạ.

"Vút!" Sở Quân Sơn vừa dứt lời, Phong Vô Trần đã biến mất, tức khắc đến ngoài cổng lớn nhà họ Sở.

"Tốc độ của Phong đại sư thật kinh khủng, tốc độ như vậy, so với Cổ Tiên Tôn cũng không hề thua kém." Liễu Thanh Dương không nhịn được kinh ngạc thán phục.

Cổ Tiên Tôn khẽ nhíu mày nói: "Tốc độ của Phong Vô Trần quả thực rất đáng sợ, thân phận của tên nhóc này tuyệt không phải là tu giả nhân loại bình thường." Sở Quân Sơn cung kính nói: "Phụ thân, Phong đại sư nói Cổ Tiên Thánh Thạch có tác dụng nâng cao tu luyện rất lớn, thực lực của Phong đại sư cũng chỉ là cảnh giới Hóa Thánh mà thôi, cho dù sở hữu Luân Hồi Nhãn, nhưng vẫn không có bất kỳ hy vọng nào, trừ phi Cổ Tiên Tôn ra tay mới được, nhưng thực lực của hắn không bằng Cổ Tiên Tôn." Cổ Tiên Tôn lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Thực lực của Cổ Tiên Tôn vẫn chưa đủ, trên người Phong Vô Trần tất nhiên ẩn giấu bí mật to lớn, có lẽ là động phủ do một vị cường giả đỉnh cao nào đó để lại." "Cổ Tiên Tôn, lẽ nào ngài đã điều tra rồi?" Sở

Quân Sơn vội vàng hỏi.

"Không chỉ bản tọa đã điều tra, Long Hồn cũng đã tra xét, chỉ tiếc là không phát hiện được gì, hơn nữa họ cũng nói Phong Vô Trần chỉ là một tán tu, không có bất kỳ thế lực nào chống lưng." Cổ Tiên Tôn lắc đầu nói.

Nghe vậy, Sở Quân Sơn khẽ nhíu mày, nói: "Cổ Tiên Tôn, điều này không hợp lý lắm phải không?

Chương 711

Một tán tu lại có thể lấy được Cổ Tiên Thánh Thạch?

Hắn không thể chỉ dựa vào bản lĩnh của mình mà có được Cổ Tiên Thánh Thạch!

Thân phận của hắn không bình thường!" "Ừm, quả thực như vậy, nếu không Cổ Tiên Giới đã sớm loạn rồi, nhưng trên người Phong Vô Trần quả thực không có chút bất thường nào, đây mới là điều khiến bản tọa kỳ lạ, nhưng cũng không loại trừ khả năng tên nhóc này vận khí nghịch thiên." Cổ Tiên Tôn gật đầu.

"Cổ Tiên Tôn đại nhân, vậy tiếp theo phải làm sao?

Phong Vô Trần đã sở hữu Luân Hồi Nhãn, chắc hẳn biết chuyện về Luân Hồi Nhãn, có nên bắt lại nghiêm hình tra khảo không?" Liễu Thanh Dương truyền âm hỏi, con ngươi đảo tròn.

"Không vội." Cổ Tiên Tôn xua tay.

Phong Vô Trần như có điều suy nghĩ, nói: "Luân Hồi Nhãn là do trời đất thai nghén mà thành, sức mạnh chứa đựng trong đó không hề tầm thường, tu vi của ta còn thấp, không thể sử dụng sức mạnh của Luân Hồi Nhãn, nhưng có thể tham khảo, có lẽ có cơ hội khống chế được nó." "Tham khảo?

Phong huynh đệ muốn lợi dụng Cổ Tiên Thánh Thạch luyện đan?" Sở Quân Sơn chấn kinh hỏi.

"Ừm, ta cần Cổ Tiên Thánh Thạch để rèn luyện nhục thân." Phong Vô Trần cười nói.

"Phong đại sư quả nhiên thâm tàng bất lậu, Phong Vô Trần, người bạn này ta kết giao chắc rồi!" Sở Quân Sơn hưng phấn cười nói, càng

lúc càng cảm thấy mình đã cược đúng.

"Đa tạ Sở đại thúc." Phong Vô Trần vui vẻ cảm ơn, sau đó bắt đầu luyện hóa Cổ Tiên Thạch.

Phẩm cấp của Cổ Tiên Thánh Thạch tuy cao, nhưng dù sao cũng chỉ còn lại ba khối, Phong Vô Trần phải đẩy nhanh tiến độ mới được.

Linh hồn lực của Phong Vô Trần toàn diện bùng nổ, điên cuồng thúc giục linh hồn hỏa diễm thiêu đốt Cổ Tiên Thạch, tốc độ luyện khí vô cùng đáng sợ.

Trong Lăng Hư Các.

"Lăng Hư Tử chết, đã gây ra sự chú ý của các thế lực lớn, cái tên Phong Ảnh, chắc chắn đã truyền khắp Cổ Tiên Giới, mấy ngày nay, bản trưởng lão chưa từng thấy ai dám chọc vào Phong Ảnh." Lăng Tiêu trưởng lão ngưng trọng nói.

"Phong Ảnh người này quả thực phi thường, vừa bước vào Hóa Thánh Cảnh đã sở hữu sức chiến đấu sánh ngang Thất Tinh Cổ Tiên Tôn, hơn nữa còn biết sức mạnh của Luân Hồi Nhãn, sau lưng hắn chắc chắn có siêu cường giả chống lưng." Một vị trưởng lão ngưng trọng nói.

"Sự tồn tại của Phong Vô Trần khiến ta luôn có cảm giác bất an." Lại một vị trưởng lão ngưng trọng nói, ánh mắt đầy kiêng dè, rõ ràng rất sợ Phong Vô Trần.

"Bất kể sau lưng hắn có cường giả chống lưng hay không, chỉ cần chúng ta không có chứng cứ, thì không làm gì được Phong Vô Trần.

Hắn căn bản không sợ, ta lại lo cho nhà họ Sở." Một trưởng lão khác lạnh lùng nói: "Cổ Tiên Tôn đại nhân đã hạ lệnh, nếu nhà họ Sở xảy ra chút sai sót nào, bản trưởng lão sẽ không tha cho họ." "Bản tọa đã phái người đi điều tra, tin rằng sẽ sớm có tin tức." Lăng Tiêu

trưởng lão ngưng trọng nói, rồi biến mất.

"Lệnh của Cổ Tiên Tôn đã ban, lần này nhà họ Sở thảm rồi." Lăng Tiêu trưởng lão vừa đi, một lão giả liền chậm rãi bước vào.

"Nhị trưởng lão!" Mọi người lần lượt cung kính hành lễ.

"Gia Cát Vô Tình đâu?" Nhị trưởng lão lạnh nhạt hỏi.

Một hộ vệ cung kính bẩm báo: "Khởi bẩm Nhị trưởng lão, Gia Cát công tử bị phế tu vi đuổi ra khỏi Lăng Vân Các, đồng thời bị trục xuất khỏi Lăng Vân Thành, đã rời khỏi Lăng Vân Thành, có lẽ đã trốn đi nơi khác." "Cái gì?" Nhị trưởng lão lập tức đại nộ, mạnh mẽ vung tay áo, tiếng hét vang vọng khắp không gian Lăng Vân Các, quát lớn: "Thứ khốn nạn!

Làm mất hết mặt mũi của Lăng Vân ta!

Phế tu vi thì thôi, còn bị trục xuất khỏi Lăng Vân Thành?

Tên nhóc thối này sống chán rồi sao?" "Nhị trưởng lão nguôi giận, Gia Cát thiếu gia cũng là do tức giận nên lỡ lời, dù sao cũng là Lăng Hạo Nhiên chỉ thị, hơn nữa hắn cũng biết sai rồi, mong ngài tha thứ cho hắn." Một vị trưởng lão cung kính nói, vừa lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Hừ!

Chuyện này, sớm muộn gì ta cũng sẽ tính sổ với Lăng Hạo Nhiên!" Nhị trưởng lão lạnh lùng nói, sau đó biến mất.

"Nhị trưởng lão thời gian này đang nghiên cứu cách đột phá cảnh giới Cửu Tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, một khi thành công tấn cấp, lại thêm Cổ Tiên Khí, sức chiến đấu tổng hợp của Lăng Vân Các chúng ta tất sẽ tăng vọt." Đại trưởng lão vội vàng cung kính nói.

"Cha, mục tiêu của chúng ta không chỉ là Lăng Vân Các, mà còn

phải tranh thủ được sự công nhận của các thế lực lớn trong Cổ Tiên Giới.

Chỉ cần có đủ tài nguyên và cường giả giúp đỡ, chúng ta có thể lớn mạnh thế lực, thậm chí vượt qua cả thế lực Cổ Tiên Đế!" Sở Quân Sơn kích động vạn phần.

"Ý của Quân nhi, lão phu hiểu rồi." Lăng Tiêu trưởng lão gật đầu, gương mặt già nua hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Khắp các khu vực trong Cổ Tiên Giới đều bao trùm bầu không khí căng thẳng và áp lực, ai nấy đều cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần.

Tin tức về Cổ Tiên Thánh Thạch và Cổ Tiên Thạch đã truyền đến tai Cổ Tiên Tôn.

"Cổ Tiên Thánh Thạch lại còn có người khác sở hữu, xem ra Cổ Tiên Giới không yên bình rồi.

Phong Vô Trần, sự xuất hiện của ngươi dường như đã mang đến biến cố cho Cổ Tiên Giới, hy vọng không ảnh hưởng đến việc tu luyện của bản tôn." Cổ Tiên Tôn khẽ nheo mắt, lẩm bẩm cười.

"Ầm ầm ầm!" Cổ Tiên Cung Điện đột nhiên rung chuyển dữ dội, một luồng uy áp khí thế cuồn cuộn lan tỏa.

"Đột phá rồi!" Cảm nhận được biến động khí tức của Cổ Tiên Tôn, Lăng Tiêu trưởng lão và những người khác đều kinh ngạc vui mừng.

Cổ Tiên Tôn luôn bế quan tu luyện, đã lâu lắm rồi mới tấn công Lục Tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, luồng khí tức này chính là dấu hiệu của việc tấn công cảnh giới đó.

"Tu vi của cha cuối cùng cũng đột phá." Lăng Tiêu Tiêu vui vẻ cười nói.

Quảng trường Lăng Vân Các, mấy trăm đệ tử và trưởng lão tụ tập tại đây.

"Đệ tử Lăng Vân Các nghe đây, hôm nay bản tôn đột phá Lục Tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, bản tôn định đến Tiên Hồn Giới tham gia Đại hội Cổ Tiên Giới.

Tin tức về Cổ Tiên Thánh Thạch đã bị tiết lộ, Phong Ảnh giết hại Sở Thiên Xu, tất nhiên có cường giả âm thầm bảo vệ.

Vì vậy trong thời gian này, khi bản tôn không có ở đây, các ngươi phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được để kẻ địch nhắm tới." Giọng nói hùng hồn bá đạo của Cổ Tiên Tôn vang vọng khắp Lăng Vân Các.

"Chúc hạ tuân mệnh!" Mấy trăm đệ tử và trưởng lão lần lượt quỳ một gối, cung kính lĩnh mệnh.

"Được rồi, các ngươi lui cả đi, có chuyện ta sẽ triệu tập các ngươi." Cổ Tiên Tôn lại nói, giọng điệu mang theo vài phần mệnh lệnh.

"Ong ong!" Giây tiếp theo, một luồng sức mạnh còn kinh khủng hơn tức khắc bao trùm Lăng Vân Các.

"Vút!" "Phụt!" Trong nháy mắt, thân ảnh Cổ Tiên Tôn xuất hiện từ hư không trước mặt Lăng Quân Sơn, dọa Lăng Quân Sơn kinh hãi run rẩy.

"Tiên Tôn đại nhân!" Lăng Quân Sơn sợ đến hồn bay phách tán.

Cổ Tiên Tôn mặt không biểu cảm nói: "Lăng Quân Sơn, ngươi là Các chủ Lăng Vân Các, bản tôn rất thất vọng về ngươi.

Con trai ngươi giữa phố sỉ nhục đệ tử của Cổ Tiên Tôn là Phong Vô Trần, còn tuyên bố công khai tiêu diệt Phong Vô Trần, món nợ này bản tôn ghi nhớ rồi." "Ta…" Lăng Quân Sơn mặt đầy hoảng sợ và

tuyệt vọng.

“Cổ Tiên Tôn đại nhân, xin nguôi giận!

Là ta dạy dỗ không nghiêm!

Xin tha tội!

Xin tha tội!” Lăng Quân Sơn lập tức dập đầu khẩn cầu.

“Lăng Quân Sơn, chuyện này ngươi tốt nhất nên giải thích rõ ràng với bản tôn, nếu không bản tôn sẽ truy cứu đến cùng!” Cổ Tiên Tôn lạnh lùng nói.

Đại điện Cổ Tiên Tông.

Mọi việc Lăng Vân Các làm, Đại trưởng lão đều thu vào mắt.

“Phụ thân, hiện nay Cổ Tiên Tôn đại nhân đã đột phá Lục Tinh Cổ Tiên Hoàng, Cổ Tiên Thánh Thạch cũng đã rơi vào tay Cổ Tiên Tôn đại nhân.

Với thực lực và uy thế của ngài, chúng ta hoàn toàn có thể khống chế các thế lực lớn trong Cổ Tiên Giới, thậm chí thôn tính chúng, nắm giữ Cổ Tiên Giới.

Đến lúc đó, dù cho liên minh các thế lực lớn trong Cổ Tiên Giới, chúng ta cũng không sợ.” Lăng Khiếu Dương cung kính nói, dã tâm cực lớn.

“Tin tức về Phong Vô Trần đã truyền khắp Cổ Tiên Giới, thực lực của hắn không đơn giản, nếu có thể lôi kéo, đối với Lăng Vân Các chúng ta tuyệt đối có lợi ích to lớn.” Lăng Khiếu Nam tán đồng.

Gương mặt âm trầm của Đại trưởng lão dần giãn ra, nói: “Các con nói không sai, Lăng Tiên Các là thế lực đỉnh cao nhất của Cổ Tiên Giới, sao có thể để một tên nhóc ranh bắt nạt?

Phong Vô Trần này tuyệt đối là một phiền phức.” “Phụ thân, hay

là nhân cơ hội này trừ khử Phong Vô Trần?

Hắn thân mang bảo vật lớn, giữ lại tuyệt đối là tai họa." Lăng Khiếu Dương nhíu mày nói.

Lăng Khiếu Vân lắc đầu: "Tạm thời không cần để ý đến Phong Vô Trần, cứ lấy được Cổ Tiên Thánh Thạch rồi nói.

Lăng Vân Các và Cổ Tiên Thánh Sơn thế lực ngang nhau, Lăng Vân Các không yếu hơn Cổ Tiên Tôn, nhưng muốn đối kháng với Cổ Tiên Tôn, vẫn cần nâng cao tu vi của ngài.

Hiện nay Cổ Tiên Tôn đã đột phá Lục Tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, các thế lực lớn trong Cổ Tiên Giới cũng chưa chắc có bản lĩnh này." Lăng Ngạo Khung ngưng trọng nói: "Tu vi của Cổ Tiên Tôn quá nghịch thiên, một khi đạt đến cảnh giới Thất Tinh hoặc Bát Tinh Cổ Tiên Hoàng, Cổ Tiên Giới sẽ khó có ai là đối thủ của ngài." Đại trưởng lão ngưng trọng nói: "Cổ Tiên Tôn quả thực vô cùng mạnh mẽ, bản tôn chưa từng thấy người trẻ tuổi nào đáng sợ như vậy." Mức độ kinh khủng của Cổ Tiên Tôn vượt xa tam đại tiên tôn.

"Cha, đại ca, Phong Vô Trần đó thật sự là Cổ Tiên Đan Sư sao?" Lăng Quân Sơn không nhịn được hỏi.

"Không rõ, chắc là không giả." Lăng Ngạo Khung lắc đầu, suy đoán: "Tuy Cổ Tiên Tôn không tiết lộ, nhưng nếu Cổ Tiên Thánh Thạch ở trên người Phong Vô Trần, mà hắn lại không chịu giao ra, vậy chỉ có khả năng này." "Lăng Khanh, con đi với ta." Lăng Ngạo Khung đột nhiên quay người nhìn Lăng Khanh, gọi một tiếng, rồi đi trước ra khỏi đại điện.

Lăng Khanh nghi hoặc nhìn bóng lưng cha mình rời đi, không khỏi thấp giọng nói: "Cha gọi con làm gì nhỉ?" "Cha con chắc chắn có chuyện gì đó muốn nói với con." Nhị trưởng lão thản nhiên nói.

“Vút!” Thân ảnh Phong Vô Trần xuất hiện từ hư không, ở vị trí sườn núi của Lăng Vân Các.

“Vút vút vút!” Các cao tầng của Lăng Vân Các lần lượt xuất hiện.

“Thiếu chủ!” Nhiều cao tầng của Lăng Vân Các lần lượt ôm quyền hành lễ, thần sắc tràn đầy cuồng nhiệt và kính sợ.

“Ừm, các vị miễn lễ.” Phong Vô Trần thản nhiên xua tay.

“Thiếu chủ, chúng tôi vừa biết, Cổ Tiên Tôn đã đột phá Lục Tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, hơn nữa còn muốn đến Tiên Hồn Giới tham gia đại hội.” Nhị trưởng lão cung kính bẩm báo, vẻ mặt khá lo lắng.

Khóe miệng Phong Vô Trần nhếch lên một nụ cười tà mị: “Cổ Tiên Tôn đột phá rồi sao?” “Cổ Tiên Tôn là tồn tại mạnh mẽ nhất của Cổ Tiên Giới chúng ta, ngài đột phá, tất sẽ chấn động toàn bộ Cổ Tiên Giới, đến lúc đó các thế lực lớn chắc chắn sẽ rục rịch.” Tam trưởng lão ngưng trọng nói, ánh mắt sâu thẳm nhìn Phong Vô Trần, trong lòng thầm kinh ngạc: “Phong Vô Trần lại không hề hay biết.” “Cha!” Ngoài đại điện, Lăng Quân Sơn vội vã chạy vào.

“Hoảng hốt cái gì?

Làm mất hết mặt mũi của Lăng Vân ta!” Đại trưởng lão quát lớn.

“Phụ thân, con vừa thấy cha rồi!” Lăng Quân Sơn kinh hãi nói, căn bản không để ý đến sự tức giận của Đại trưởng lão.

Sắc mặt Đại trưởng lão lập tức đại biến.

Trong đại điện, nhiều cao tầng đều bị câu nói này của Lăng Quân Sơn chấn kinh đến trừng lớn mắt.

Đầu óc Lăng Quân Sơn mơ màng, vẫn không dám tin vào tai mình.

“Ngươi vừa thấy ai?” Đại trưởng lão kinh ngạc hỏi.

“Phụ thân, con thấy Cổ Tiên Tôn, ngay vừa nãy!” Lăng Quân Sơn kinh hãi nói, cơ thể khẽ run.

Câu nói này của Lăng Quân Sơn như sét đánh giữa trời quang trong đại điện.

“Bốp!” Đại trưởng lão đập mạnh xuống bàn, mặt già dữ tợn, nghiến răng chửi mắng: “Thứ khốn nạn!

Ngươi lại dẫn Cổ Tiên Tôn đến Lăng Vân Các!” “Con cũng hết cách, con căn bản không cản được ngài ấy.

Hơn nữa phụ thân, ngài không biết dùng cách gì đã tránh được trận pháp của Lăng Vân Các, con cũng không ngờ ngài sẽ xuất hiện ở đây!” Lăng Quân Sơn vừa xấu hổ vừa tức giận, hận không thể tìm một miếng đậu hũ đập đầu vào chết.

Lăng Quân Sơn quả thực đã hối hận.

Lăng Quân Sơn cũng không hiểu.

Cổ Tiên Tôn đã đột phá Lục tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, bất kỳ nơi nào trong Cổ Tiên Giới cũng không thoát khỏi mắt ngài, Lăng Quân Sơn hoàn toàn không biết Cổ Tiên Tôn đã đi đâu.

Các cao tầng của Lăng Vân Các càng lúc càng chấn động.

“Phong Vô Trần rốt cuộc có điểm gì đặc biệt?

Cổ Tiên Tôn lại vì hắn mà hàng phục cả tiên thú Huyền Tiên Giao Long, lẽ nào hắn quen biết cường giả cấp bậc Tiên Đế, Tiên Tôn hay sao?” Lăng Ngạo Khung nhíu mày nói.

“Phong Vô Trần tuyệt đối có bí mật!” Đại trưởng lão nheo mắt, trong lòng nảy sinh lòng tham.

Lăng Quân Sơn vội nói: “Phụ thân, Cổ Tiên Tôn đã đột phá Lục tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong, thực lực tăng vọt không chỉ vài lần,

Lăng Vân Các căn bản không phải là đối thủ của Cổ Tiên Tôn, Cổ Tiên Thánh Thạch càng không thể cướp lại được, Phong Vô Trần cũng tuyệt đối không có mạng sống sót trở về đâu." "Hừ!

Cổ Tiên Tôn thì sao chứ?

Lăng Vân Các cũng không phải dạng ngồi không!" Lăng Ngạo Khung bá khí quát lên, đôi mắt lóe lên sát khí hung ác, khí thế hùng hậu bàng bạc lập tức lan tỏa ra ngoài, mang lại cho người khác cảm giác áp bức đến nghẹt thở.

"Đại trưởng lão, những ngày này ông hãy dẫn người bảo vệ an nguy cho thiếu chủ, phải đảm bảo thiếu chủ vạn lần không có sơ suất!" Lăng Khiếu Phong dặn dò.

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Đại trưởng lão cung kính nhận lệnh.

"Lăng Khanh, trận đại chiến lần này quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của Lăng Vân Các chúng ta, con hãy theo phụ thân đi nghênh tiếp Cổ Tiên Tôn." Lăng Khiếu Phong nhìn Lăng Quân Sơn cười nói.

"Được!" Lăng Quân Sơn gật đầu, sau đó theo Lăng Khiếu Phong và mọi người bay ra ngoài, hướng về phủ đệ của Cổ Tiên Tôn mà lao đi.

"Ầm ầm ầm!" "Ông ông!" Vừa rời khỏi Lăng Vân Các không lâu, dãy núi Lăng Vân liền rung chuyển dữ dội, tiếng va chạm hủy diệt vang lên chấn động đến ù tai, khiến linh hồn thể của mọi người rung động kịch liệt.

"Đây là sức mạnh gì?" Đại trưởng lão kinh hãi thất sắc.

Sắc mặt của Đại hộ pháp và những người khác trở nên kinh hoàng, vì bọn họ đều cảm nhận được khí tức của Cổ Tiên Tôn.

"Gay go rồi!

Mau thông báo cho Tổng thống lĩnh!" Nhị trưởng lão hoảng sợ nói, vội vàng thi triển truyền âm phù.

"Vút vút vút!" Chẳng mấy chốc, mấy chục vị cường giả như tia chớp lao về phía Cổ Tiên Sơn, tốc độ vô cùng đáng sợ.

Bọn họ toàn bộ đều là cường giả Cổ Tiên Tôn, trong đó có năm vị chính là cường giả Cổ Tiên Tông.

Chưa đầy hai phút, mấy chục vị cường giả Cổ Tiên Tôn đã đến nơi.

"Bẩm Tông chủ!

Cổ Tiên Tôn đã đột phá Lục tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong!" Một vị cường giả Cổ Tiên Tôn quỳ một gối xuống bẩm báo.

"Cái gì?

Lục tinh Cổ Tiên Hoàng đỉnh phong?" Sắc mặt Lăng Ngạo Thương và những người khác đột nhiên đại biến.

"Xong rồi!

Lần này toi đời thật rồi!" Lăng Khiếu Phong sợ đến mức ngã ngồi xuống đất, toàn thân run rẩy.

"Lăng Vân Các nguy rồi, với thực lực của cường giả Cổ Tiên Tôn, đệ tử Lăng Vân Các căn bản không chống đỡ nổi." Một vị Cổ Tiên Tôn khác kinh hãi nói, tim gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, mồ hôi lạnh túa ra đầy mặt.

Sắc mặt của các cao tầng Lăng Vân Các đều vô cùng khó coi, thậm chí còn cảm nhận được khí tức tử vong nồng đậm bao trùm toàn thân.

"Lăng Ngạo Phong, ngươi gan cũng không nhỏ nhỉ." Giọng nói lạnh lẽo thấu xương truyền vào đại điện, Lăng Ngạo Khung dẫn theo Phong Vô Trần bước vào.

Chương 712

Lăng Ngạo Khung từng bước từng bước tiến vào, khí thế bàng bạc, nhiếp nhân tâm phách, tựa như ma quỷ.

“Phong Vô Trần?” Lăng Ngạo Khung và các cao tầng Lăng gia kinh hãi thất sắc.

“Cổ Tiên Tôn!” Lăng Quân Sơn kinh hô.

Lăng Quân Sơn quả thực không dám tin, Phong Vô Trần lại là Luyện thuật sư cấp Cổ Tiên Tôn, còn có quan hệ với Cổ Tiên Tôn.

“Bái kiến Cổ Tiên Tôn tiền bối.” Đại trưởng lão lập tức quỳ xuống dập đầu.

“Bái kiến Cổ Tiên Tôn!” Tất cả tu giả trong đại điện, bao gồm cả Nhị trưởng lão, toàn bộ đều cung kính quỳ xuống, vô cùng hoảng sợ.

Lăng Ngạo Khung chậm rãi ngồi xuống, uy hiếp nói: “Các ngươi đều lui ra đi.” “Vâng!

Cổ Tiên Tôn!” Mấy chục vị Cổ Tiên Tôn đồng thời cung kính đáp lời, rồi lập tức biến mất.

“Cha, cứu con!” Lăng Quân Sơn sợ hãi hét lên, muốn cầu xin tha thứ nhưng lại không nói nên lời.

“Phong Vô Trần, không phải ngươi nói con trai ta bắt nạt ngươi sao?

Hôm nay ta thật muốn xem ai dám bắt nạt ngươi.

Lăng Quân Sơn, hôm nay dù cha ngươi có đến cũng không cứu được ngươi đâu!” Lăng Ngạo Khung âm trầm nói, sát khí ngút trời khóa chặt Phong Vô Trần.

“Ngươi dám!” Lăng Vân Các chủ đột nhiên lao ra, giận dữ quát: “Lăng Ngạo Khung, nếu ngươi dám làm tổn thương Phong Vô Trần nửa phần, ta nhất định sẽ khiến ngươi nợ máu phải trả bằng máu!” “Vút!” Lăng Vân Các chủ lóe mình đến, một luồng linh hồn lực khổng lồ tuôn ra, trấn áp Lăng Ngạo Khung đến mức không thể động đậy.

“Lăng Vân Các chủ.” Phong Vô Trần bình tĩnh mở miệng, dường như đã sớm đoán được Lăng Vân Các chủ sẽ ra tay ngăn cản.

“Lăng Khanh, Cổ Tiên Tôn giáng lâm, sao con không báo cho gia gia biết?

Con đây không phải là cố ý chọc giận Cổ Tiên Tôn sao?” Lăng Vân Các chủ trách mắng, đôi mắt già nua nhìn chằm chằm Phong Vô Trần, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng.

“Cha!

Cứu con!

Phong Vô Trần muốn giết con!

Hắn là Luyện thuật sư cấp Cổ Tiên Tôn, gia gia chắc chắn sẽ không nỡ đâu.” Lăng Quân Sơn kinh hãi hét lên.

Nghe Lăng Quân Sơn gào thét, Lăng Vân Các chủ và Lăng Khiếu Phong đều kinh hãi thất sắc.

“Phong Vô Trần là Luyện thuật sư cấp Cổ Tiên Tôn?” Lăng Khiếu Phong và Lăng Quân Sơn lại một lần nữa rơi vào trạng thái mộng mị cực độ.

Lăng Vân Các chưa từng nghe nói có Luyện thuật sư cấp Cổ Tiên Tôn xuất hiện, cho dù Lăng Vân Các sở hữu những điển tịch đan dược cổ xưa đỉnh cấp nhất, cũng chỉ có một quyển mà thôi.

Lăng Quân Sơn không hề nghi ngờ suy đoán của mình, bởi vì vẻ

mặt của mỗi người có mặt ở đây đều viết đầy sự kinh hoàng.

Phong Vô Trần thật sự là Luyện thuật sư cấp Cổ Tiên Tôn!

“Cha, cha nhất định phải cứu con!

Hắn muốn giết con, con còn muốn cưới con tiện nhân Lâm Thi Nhã kia nữa!

Cha nhất định phải giết hắn!” Lăng Quân Sơn kinh hãi gào thét.

“Câm miệng!

Đồ nghịch tử!” Lăng Vân Các chủ giận dữ quát, dọa cho Lăng Quân Sơn ngoan ngoãn ngậm miệng, trong lòng đầy oán độc.

“Các chủ, Lăng Quân Sơn đáng chết!” Đại trưởng lão giận dữ quát: “Cổ Tiên Tôn đại nhân đã đến, Các chủ ngài mau thả thiếu môn chủ ra!” “Cha!

Giết hắn!

Giết hắn!” Lăng Quân Sơn điên cuồng gào thét.

Sắc mặt già nua của Lăng Ngạo Khung càng thêm ngưng trọng, ánh mắt liếc nhìn Phong Vô Trần, rồi lập tức cung kính chắp tay, thấp giọng nói: “Tham kiến Cổ Tiên Tôn đại nhân!” Phong Vô Trần hờ hững phất tay, nói: “Lăng Vân Các chủ, không cần khách khí, bản tọa hôm nay đến đây là muốn hỏi ngươi, phong ấn Cổ Tiên Khí trong khe nứt không gian của Cổ Tiên Giới có phải thuộc về Cổ Tiên Thánh Cung hay không.

Nếu ngươi giao ra, bản tọa có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng chó, nếu không…” Lăng Ngạo Khung hơi nhíu mày, hỏi: “Cổ Tiên Tôn đại nhân, xin hỏi Cổ Tiên Khí cụ thể là gì?

Tại sao lại phải phong ấn khe nứt không gian?” Lời của Lăng Ngạo Khung vừa dứt, một luồng khí thế kinh khủng lập tức quét qua

toàn bộ đại điện, dọa cho Lăng Ngạo Khung và đám người của hắn sợ đến vỡ mật.

Luồng khí thế đáng sợ này vượt xa bất kỳ ai trong số họ, phảng phất như đang đối mặt với một con mãnh thú hồng hoang vô biên vô tận.

"Lời bản tọa nói, ngươi không hiểu sao?" Phong Vô Trần hỏi ngược lại, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Lăng Ngạo Khung.

Lăng Ngạo Khung trong lòng kinh hãi tột độ, mồ hôi lạnh túa ra.

"Bản tọa là Cổ Tiên Tôn, ngươi là Cổ Tiên Tôn của Cổ Tiên Thánh Cung.

Cổ Tiên Thánh Cung và Cổ Tiên Tôn đại nhân đều là cường giả thời thượng cổ, ta không biết vì sao Cổ Tiên Tôn đại nhân lại muốn phong ấn khe nứt không gian, chúng ta không biết chuyện về Cổ Tiên Khí." Lăng Ngạo Khung cung kính nói.

"Thật sao?

Nếu đã không biết, vậy ngươi hãy cùng chết với con trai ngươi đi." Phong Vô Trần lạnh lùng nói, rồi búng ngón tay, một tia lửa vàng bay ra, hóa thành một con hỏa xà nuốt chửng Lăng Ngạo Khung.

"Ầm ầm ầm!" "Phụt phụt phụt!" Ngay khoảnh khắc hỏa xà nuốt chửng Lăng Ngạo Khung, một quả cầu lửa màu tím xanh rực rỡ hiện ra từ hư không, mang theo thế tồi khô lạp hủ quét ngang đại sảnh.

Trong nháy mắt, rất nhiều cường giả của Lăng phủ đã bị quả cầu lửa nổ thành hư vô.

Đại điện của Lăng Vân Các lập tức biến thành một đống đổ nát, tiếng la hét thảm thiết vang lên không ngớt.

"Cổ Tiên Tôn đại nhân, chúng ta thật sự không biết!

Xin ngài hãy tha cho chúng ta!" Tam đại hộ pháp và Đại trưởng lão của Lăng Vân Các lần lượt van xin tha mạng.

Tuy nhiên, Phong Vô Trần không thèm để ý đến họ, vẫn tiếp tục thúc đẩy ngọn lửa vàng thiêu đốt.

"Ông ông!" Quả cầu lửa màu tím xanh mang tính hủy diệt lan rộng ra, trong khoảnh khắc bao phủ phạm vi vạn trượng, bất kể tu vi cường giả cao đến đâu, nơi nó đi qua đều lập tức hóa thành tro bụi.

Trong chốc lát, tất cả cường giả của Lăng phủ đều hóa thành hư vô.

Đây là sức mạnh kinh khủng đến mức nào?

Lăng Quân Sơn và những người khác đã tuyệt vọng đến cực điểm.

Lăng Vân Các chủ tận mắt chứng kiến Lăng phủ hóa thành hư vô, trái tim hắn như rỉ máu, đôi mắt trợn trừng giận dữ nhìn Phong Vô Trần, nghiến răng nghiến lợi gầm lên: "Phong Vô Trần, bản Các chủ có làm quỷ cũng không tha cho ngươi!

Ngươi lại tàn nhẫn tàn sát chúng ta!" "Phong Vô Trần!

Ngươi sẽ hối hận!

Ta nguyền rủa ngươi chết không yên lành!

Ta sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Lăng Quân Sơn gào thét điên cuồng.

Phong Vô Trần không có chút thương hại nào, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lăng Quân Sơn, rồi quay sang Lăng Vân Các chủ, nói: "Bản tôn cho các ngươi Lăng Vân Các cơ hội cuối cùng, Cổ Tiên Khí ở đâu?" Lăng Vân Các chủ đau đớn tột cùng, nước mắt già tuôn rơi, nghiến chặt răng lắc đầu.

Ánh mắt Phong Vô Trần sau đó chuyển sang Đại trưởng lão và hai

vị hộ pháp còn lại.

"Phong… Phong Vô Trần, ngươi đừng làm bậy!

Nếu ngươi giết chúng ta, Cổ Tiên Tôn tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Một vị trưởng lão hoảng sợ nói.

Phong Vô Trần cười lạnh: "Ngươi nghĩ bản tôn sẽ sợ hắn sao?" Đại trưởng lão kinh hãi nói: "Ngươi… ngươi thật sự là Cổ Tiên Tôn?" Phong Vô Trần nhếch miệng cười: "Hàng thật giá thật!" "Ực…" Hai vị hộ pháp và Đại trưởng lão toàn thân run rẩy dữ dội, sợ đến hồn bay phách tán, tim gần như ngừng đập.

Cổ Tiên Tôn!

Đó là tồn tại đứng trên đỉnh của Cổ Tiên Giới!

Tồn tại như vậy, Lăng Vân Các sao có thể chọc vào được?

"Chúng ta sai rồi!

Cổ Tiên Tôn đại nhân!

Chúng ta sai rồi!

Xin Cổ Tiên Tôn đại nhân tha cho chúng ta một mạng!" Tam đại hộ pháp vội vàng quỳ xuống đất cầu xin.

"Hừ!" Phong Vô Trần hung hãn nói: "Muộn rồi!

Các ngươi vừa rồi đã phạm tội chết!" "Xoẹt!" Phong Vô Trần một tay kết ấn, rồi cách không đánh ra một chưởng, ngọn lửa vàng rực lập tức bao trùm đại điện, trong nháy mắt hóa thành một tấm lưới khổng lồ, nhốt tất cả mọi người trong đại điện, đồng thời thiêu đốt tất cả tu giả của Lăng Vân Các đến hồn bay phách tán.

"Không…" Nhìn thấy hàng ngàn người của Lăng gia bị thảm sát trong chốc lát, Lăng Quân Sơn gào lên đau đớn, tròng mắt như muốn lồi ra.

Toàn bộ cường giả Lăng Vân Các đều bỏ mạng trong biển lửa, không một ai may mắn sống sót.

"Phong Vô Trần!" Thấy cha mình bị biển lửa nuốt chửng, Lăng Quân Sơn phá vỡ ngọn lửa vàng, dốc toàn lực lao ra ngoài.

Phong Vô Trần lạnh lùng nói: "Ngươi muốn đi cùng cha ngươi sao?" Lăng Vân Các chủ dốc toàn lực chống lại ngọn lửa vàng, nhưng căn bản không thể ngăn cản, thân hình dần dần biến mất.

"Cha!" Lăng Quân Sơn lao đến cửa đại điện, khóc lóc gào thét, trong lòng đầy hận thù.

"Tiểu bối Lăng gia!

Ngươi hãy nhớ kỹ, kẻ giết cha mẹ ngươi tên là Thiếu chủ Long Thần Tộc!" Giọng nói bá khí uy nghiêm của Phong Vô Trần vang vọng khắp Lăng phủ.

"Long Thần Tộc!" Đầu óc Lăng Quân Sơn ong ong nổ tung, chấn động đến cực điểm.

"Vút vút vút!" Giây tiếp theo, mấy trăm bóng người lóe lên xuất hiện, chính là đám người Liễu Thanh Dương, còn có Kiếm Cừu và La Sát Vương.

Liễu Thanh Dương lạnh lùng nói: "Tiểu bối Lăng gia, chúng ta phụng mệnh Cổ Tiên Đế đại nhân đến lấy đồ." "Cổ Tiên Đế đại nhân?

Ai là Cổ Tiên Đế?

Tại sao lại phong tỏa Cổ Tiên Giới?" Lăng Quân Sơn vừa kinh hoàng vừa tò mò.

"Ngươi sẽ sớm biết thôi." Liễu Thanh Dương cười chế nhạo.

Liễu Thanh Dương đưa tay tóm lấy Lăng Quân Sơn, một lực

lượng kinh khủng áp chế xuống, hoàn toàn không thể kiểm soát, cứng rắn kéo hắn vào trong hư không chiến thuyền.

"Tiểu bối Lăng gia giao cho các ngươi." Liễu Thanh Dương thản nhiên nói.

"Vâng!

Phó thống lĩnh!" Mọi người cung kính cúi đầu.

Tiểu bối Lăng gia, toàn bộ bị mang đi.

"Phu quân, Cổ Tiên Giới lớn như vậy, làm sao tìm đây?" Nam Cung Ngọc Dung lo lắng hỏi.

Phong Vô Trần hơi nheo mắt nói: "Không cần tìm, bản tôn đã cảm ứng được khí tức của Cổ Tiên Khí, nó ở gần đây." "Ông ông!" Trong lúc nói chuyện, Cổ Tiên Giới đột nhiên rung chuyển dữ dội, tỏa ra ánh sáng tím xanh chói mắt.

"Tìm thấy khí tức của Cổ Tiên Khí rồi." Phong Vô Trần nhếch miệng cười.

"Vút!" Lời vừa dứt, một chiếc nhẫn tinh xảo từ lối vào Cổ Tiên Giới lao ra.

Chiếc nhẫn lơ lửng trước mặt Phong Vô Trần.

Phong Vô Trần lập tức thi triển Nhiếp Hồn Chi Thuật, lối vào Cổ Tiên Giới lại một lần nữa bị phong tỏa.

"Vút vút vút!" Giây tiếp theo, lại có hơn mười món bảo bối lao ra, khí tức của mỗi món bảo bối đều vô cùng mạnh mẽ.

"Ha ha!

Bảo bối do Cổ Tiên Đế ban thưởng!

Tuyệt vời quá!" Dịch Thiên Kình hưng phấn cười lớn.

Phong Vô Trần vung tay, thu thập tất cả bảo bối, toàn bộ cho vào nhẫn trữ vật, rồi cười nhạt nói: "Những thứ này, cứ giữ lại để dùng sau." "Tạ Cổ Tiên Tôn đại nhân!" Đệ tử Lăng gia hưng phấn vô cùng, như thể nhặt được kho báu trời cho.

Bảo bối của Cổ Tiên Giới quý giá hơn linh hồn thạch vô số lần.

"Lăng Vân Các chủ, hàng ngàn người Lăng gia, các ngươi tự giải quyết đi." Phong Vô Trần lạnh lùng nói, rồi dẫn mọi người trở về Cổ Tiên Giới.

"Cái gì?

Tự giải quyết?" Sắc mặt Lăng Quân Sơn đại biến.

"Đừng mà!

Cổ Tiên Tôn đại nhân!

Đừng mà!" Lăng Vân Các chủ nước mắt già tuôn rơi, vô cùng sợ hãi và tuyệt vọng.

"Cha!

Cứu hài nhi với!" Lăng Quân Sơn đột nhiên quỳ xuống khẩn cầu.

Nhìn bộ dạng thảm thương của Lăng Quân Sơn, Lăng Vân Các chủ bi phẫn và bất lực nói: "Thôi vậy, thôi vậy, là ta đã hại Lăng gia.

Nếu con còn sống, nhất định phải báo thù rửa hận cho Lăng gia!" Nói xong, Lăng Vân Các chủ liền hóa thành một luồng ánh sáng bay về phía núi sâu xa xa.

"Cha!

Đừng bỏ rơi hài nhi!

Cha… Cha!" Lăng Quân Sơn điên cuồng gào thét, trơ mắt nhìn Lăng Vân Các chủ bỏ trốn mà bất lực ngăn cản.

“Lăng Vân Các bị diệt, Cổ Tiên Khí rơi vào tay Phong đại ca, Lăng Vân Các chúng ta coi như xong đời rồi.” “Lăng gia bị diệt rồi!

Cha con Lăng Quân Sơn đều đã chết trong biển lửa!

Lăng Vân Các từ nay về sau sẽ hoàn toàn suy tàn!” “Lăng Vân Các chủ bỏ trốn, Cổ Tiên Khí sẽ thuộc về Phong đại ca!” “Phong Vô Trần thật không hổ là Thiếu chủ Long Thần Tộc!” Trong Lăng Vân Các, các đệ tử Lăng gia lần lượt thầm than.

Nửa tháng sau.

Tại đại điện Long Thần Thánh Điện, Phong Vô Trần ngồi ở vị trí chủ tọa, vừa uống rượu vừa ăn thịt.

Chương 713

Bốn người Tiêu Hoàng đứng bên cạnh hầu hạ.

"Thiếu chủ, Cổ Tiên Đế đại nhân nhờ thuộc hạ chuyển lời đến thiếu chủ, khi Cổ Tiên Giới và Lăng gia khai chiến, ngài ấy hy vọng thiếu chủ có thể ra mặt điều giải việc này, nếu không hậu quả sẽ khôn lường." Bắc Đẩu Diễm cung kính bẩm báo.

Nghe vậy, Phong Vô Trần hơi nhíu mày, nói: "Cổ Tiên Giới xảy ra chuyện gì sao?" "Cụ thể không rõ, nhưng nghe nói có liên quan đến Cổ Tiên Tôn, hơn nữa thế lực này không hề tầm thường." Bắc Đẩu Diễm ngưng trọng nói.

"Ừm." Phong Vô Trần gật đầu, hỏi: "Thực lực của các ngươi hồi phục thế nào rồi?" "Nhờ có Huyền Tịch tiền bối và Gia Cát nguyên lão giúp đỡ, bây giờ thương thế cơ bản đã lành, chỉ còn lại một vài vết thương nhẹ, không còn xa nữa là hoàn toàn bình phục." Liễu Thanh Dương kiêu hãnh cười nói.

"Ta cũng sắp lành rồi." Liễu Thanh Dương tiếp lời.

Phong Vô Trần thản nhiên nói: "Nếu đã vậy, tạm thời không quan tâm đến chuyện của Cổ Tiên Giới, ta chuẩn bị luyện khí.

Bên phía Luyện Khí Sư Công Hội, ta cần các ngươi hỗ trợ.

Ta sẽ bế quan một năm, bất kỳ ai cũng không được làm phiền, ta không hy vọng có người quấy rầy." "Thuộc hạ tuân mệnh!" Bốn người Bắc Đẩu Diễm cung kính nói.

"Đúng rồi, Long Khiếu Dương và Long Nghịch Thiên cũng nên tỉnh lại rồi, ta phải về một chuyến, có chuyện gì thì thông báo cho ta." Phong Vô Trần cười nhạt, ý niệm vừa động, liền biến mất tại chỗ.

“Phong đại ca lại đi rồi à?” Liễu Thanh Dương ngạc nhiên nói.

“Cảnh giới của hắn tăng lên quá nhanh, chỉ trong hai ba tháng đã bước vào Lục tinh Cổ Tiên Hoàng cảnh giới.

Với trình độ yêu nghiệt của hắn, tốc độ tu luyện chắc chắn còn nhanh hơn nữa, hắn cũng muốn sớm ngày đột phá Thất tinh Cổ Tiên Hoàng.” Liễu Thanh Tuyền lắc đầu nói.

“Phu quân lần này bế quan, không biết sẽ mất bao lâu.” Mộ Hồng Liên thấp giọng lẩm bẩm, đôi mắt đẹp đầy vẻ lo lắng.

“Đừng lo, hãy tin tưởng phu quân.” Lăng Tiêu Tiêu an ủi.

Long Thần Thánh Điện.

“Bẩm Chúa tể đại nhân, Long Hồn đã phái cường giả chi viện, các thế lực đều tỏ ý thần phục và đồng ý yêu cầu của Long Hồn.” Long Nghịch Vân cung kính bẩm báo.

“Làm tốt lắm!” Phong Vô Trần vui vẻ cười.

“Long Hồn là thế lực khổng lồ và đáng sợ nhất Cổ Tiên Giới, các thế lực lớn nào dám phản kháng?” Bắc Đẩu Diễm cười nhạt, có phần kiêu ngạo, dù sao chính họ là những người đầu tiên thần phục.

“Các thế lực lớn của Cổ Tiên Giới cộng lại có đến tám chín vạn tỷ người, huyết mạch của nhiều người như vậy đều bị rút đi, sức mạnh huyết mạch của Long Hồn chắc chắn sẽ tăng lên không ít.” Liễu Thanh Dương kích động nói, ánh mắt nhìn về phía các cường giả Long Hồn.

Khí tức của các cường giả Long Hồn ngày càng hùng hậu và mạnh mẽ, đều là nhờ vào Cổ Tiên Giới.

Số lượng cường giả Cổ Tiên Đế cũng đã đạt đến hơn năm mươi vị.

“Long Hồn bây giờ đã là thế lực mạnh nhất Cổ Tiên Giới rồi.” Long Thiên Cừu vui vẻ cười: “Lão già Long Thí Hồn kia tuy có chút bá đạo, nhưng lại rất trọng nghĩa khí, họ nguyện ý đi theo Long Hồn, cũng là một lựa chọn không tồi.” ... (đoạn này bị trùng lặp) Cổ Tiên Giới, trong một khu rừng rậm.

“Ầm ầm ầm!” “Phụt!” Cổ thụ sụp đổ, mặt đất nứt toác, một mảnh hỗn độn.

“Vút vút vút!” Lăng Vân Các chủ cùng mấy chục vị trưởng lão Cổ Tiên Đế liều mạng bỏ chạy.

“Vút!” Một bóng trắng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, chặn đường đi của Lăng Vân Các chủ và những người khác.

Chính là Phong Vô Trần.

“Cổ Tiên Đế đại nhân, Cổ Tiên Đế của Cổ Tiên Giới cũng chỉ có thế thôi à.” Phong Vô Trần nhếch miệng cười lạnh, khuôn mặt đầy vẻ tà mị.

“Phong Vô Trần!” Thấy Phong Vô Trần xuất hiện, Lăng Vân Các chủ nghiến răng gầm lên.

Phong Vô Trần cười lạnh: “Ngươi vừa gọi ta là gì?

Gọi lại một tiếng thử xem.” Lăng Vân Các chủ nghiến răng giận dữ nhìn Phong Vô Trần, hung hãn nói: “Phong Vô Trần!

Chuyện của Cổ Tiên Giới không liên quan đến ta!

Ta chỉ là người sở hữu Cổ Tiên Khí mà thôi!

Ngươi có giết ta, ta cũng không thể lấy lại được Cổ Tiên Khí!” “Cổ Tiên Khí?

Ngươi chắc chứ?” Phong Vô Trần cười đầy ẩn ý, lòng bàn tay lật lại, Cổ Tiên Khí hiện ra, thúc đẩy uy năng của nó.

“Cái gì?” Khí tức bộc phát từ Cổ Tiên Khí dọa cho Lăng Vân Các chủ hồn bay phách tán.

“Cổ Tiên Khí!

Lại là Cổ Tiên Khí!

Sao lại đáng sợ như vậy?” Lăng Vân Các chủ kinh hãi trợn trừng mắt, toàn thân run rẩy.

“Cổ Tiên Khí, ngươi lại có Cổ Tiên Khí, điều này… điều này sao có thể?

Cổ Tiên Giới căn bản không tồn tại Cổ Tiên Khí.” Hơn hai mươi vị trưởng lão Cổ Tiên Đế khác cũng chết lặng tại chỗ.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm thấy như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo thấu xương, rợn cả tóc gáy.

Khí tức của Cổ Tiên Khí ép bọn họ không thở nổi.

“Ực.” Cổ họng Lăng Vân Các chủ động đậy, không nhịn được nuốt nước bọt, tròng mắt lồi ra, ngây người nhìn chằm chằm Cổ Tiên Khí, khuôn mặt già nua trắng bệch vô cùng.

“Cổ Tiên Đế đại nhân, chúng ta vẫn nên đầu hàng đi, các ngài không phải là đối thủ của hắn, hắn đã bước vào cảnh giới Cổ Tiên Đế rồi.” Một vị Cổ Tiên Đế hoảng sợ nói.

“Cái gì?

Đã là cảnh giới Cổ Tiên Đế rồi?” Các Cổ Tiên Đế khác lập tức bị dọa đến vỡ mật.

Sự uy hiếp kinh khủng của cảnh giới Cổ Tiên Đế, họ ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

“Vút!” Ngay lúc này, một luồng khí tức quỷ dị truyền đến từ hư không, ngay sau đó một người đàn ông lóe mình xuất hiện, một

chưởng tóm lấy cổ của Lăng Vân Các chủ.

“Tu vi cỡ này mà cũng dám đánh lén ta?

Ngươi tìm chết à?” Phong Vô Trần lạnh lùng nói, đôi mắt đầy sát khí, như một ác ma.

“Buông ta ra!

Khốn kiếp!

Mau buông tay!” Lăng Vân Các chủ kinh hãi gào thét.

Người đến là Phó tổng quản của La Sát Thánh Cung, La Sát Đế.

“Vút vút vút!” Giây tiếp theo, mấy chục vị trưởng lão và hộ pháp của Lăng Vân Các lần lượt lóe mình xuất hiện.

Tất cả đều kinh hoàng lùi lại sau lưng La Sát Đế.

“Bái kiến Phó tổng quản!

Bái kiến đại nhân!” Cường giả La Sát Thánh Cung cung kính hành lễ.

“Bái kiến đại nhân!” Lăng Vân Các chủ hoảng sợ quỳ xuống dập đầu.

Lăng Vân Các chủ nằm mơ cũng không ngờ, bối cảnh của Phong Vô Trần lại kinh khủng đến vậy, lại còn có một tồn tại đáng sợ như thế này bảo vệ.

Chẳng trách Phong Vô Trần không hề kiêng dè Lăng gia.

Thì ra là người của Long Thần Thánh Điện.

La Sát Đế lạnh lùng nói: “Ngươi gan cũng to thật, lại dám đánh lén Minh chủ, các ngươi Lăng Vân Các muốn diệt tông diệt môn à?” “Phịch!” Lăng Vân Các chủ lập tức sợ đến ngã ngồi xuống đất, mồ hôi lạnh túa ra.

Ánh mắt hung ác của La Sát Đế quét qua đám người Lăng Vân Các, lạnh lùng nói: "Kẻ nào dám chống lại Minh chủ, đừng trách ta thủ đoạn tàn nhẫn, giết hết!" "Vâng!

La Sát đại nhân!" Đám người Lăng Vân Các lập tức quỳ xuống cung kính nói, không ai dám có nửa điểm ngỗ nghịch.

Phong Vô Trần vung tay, thu hồi Cổ Tiên Khí.

"Vút vút vút!" Trong nháy mắt, Cổ Tiên Khí hóa thành một luồng ánh sáng đen cướp đoạt giữa các thế lực lớn của Cổ Tiên Giới.

"Vút vút vút!" Từng thanh cổ kiếm bay ra, trên mỗi lưỡi cổ kiếm đều ẩn chứa sức mạnh kiếm mang đáng sợ.

"Đây… đây là Cổ Tiên Khí!" Lăng Vân Các chủ vô cùng chấn động và vui mừng, suýt nữa thì mừng đến phát khóc.

"Cổ Tiên Khí do Luyện thuật sư cấp Cổ Tiên Đế luyện chế ra quả nhiên phi phàm, đây tuyệt đối là Cổ Tiên Khí đỉnh cấp của Cổ Tiên Giới, thậm chí còn mạnh hơn cả Cổ Tiên Khí của cảnh giới Tiên Tôn." Phong Vô Trần mỉm cười, rất hài lòng với kiệt tác của mình.

"Đa tạ Phong đại nhân ban tặng Cổ Tiên Khí." Lăng Vân Các chủ vội vàng chắp tay cảm tạ, kích động đến toàn thân run rẩy, hai chân cũng run lẩy bẩy.

Lăng Vân Các chủ đã sống mấy nghìn năm, hôm nay là ngày kích động nhất, vui vẻ nhất trong cuộc đời ông ta.

"Lăng Vân Các chủ khách khí rồi." Phong Vô Trần hơi phất tay.

Lăng Vân Các chủ đem Cổ Tiên Khí thu vào nhẫn trữ vật, rồi lập tức dẫn đệ tử Lăng Vân Các rút lui, đồng thời dặn dò Lăng Dật Tiêu và những người khác mau chóng rời khỏi Long Hồn, để tránh bị liên lụy.

“Phong Vô Trần, thực lực của ngươi quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của bản tọa, ngươi đã là cảnh giới Cổ Tiên Đế, món Cổ Tiên Khí này cho ngươi, sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi, ngươi phải tận dụng cho tốt.” La Sát Đế liếc nhìn Cổ Tiên Khí, rồi ném cho Phong Vô Trần.

“Đa tạ La Sát Đế tiền bối, vãn bối tạm thời nhận lấy.” Phong Vô Trần vui vẻ cười.

“La Sát Đế!

Ngươi…” Sắc mặt Lăng Vân Các chủ đột nhiên đại biến, sợ đến hồn bay phách tán.

Lăng Vân Các chủ chưa nói hết lời, tay của La Sát Đế lại một lần nữa tóm lấy, cứng rắn bóp gãy cổ họng ông ta.

“Hừ!

Một Lăng Vân Các cỏn con mà cũng dám ám toán Minh chủ?

Đúng là không biết sống chết.” La Sát Đế hung hãn nói, sát tâm nổi lên.

“La Sát Đế, tha mạng!

Ta không bao giờ dám nữa.” Lăng Vân Các chủ vội vàng cầu xin tha mạng, giọng nói khàn đặc, đầy hối hận và sợ hãi.

Nếu sớm biết như vậy, có đánh chết ông ta cũng không dám đối phó với Phong Vô Trần.

“Tha cho ngươi không chết cũng được, ngươi nên biết rõ nội tình của Lăng Vân Các, ta cần thông tin chi tiết hơn, ta biết ngươi chắc chắn biết rõ.” Phong Vô Trần lạnh lùng quát, một ý niệm liền khiến Lăng Vân Các chủ hồi phục lại bình thường.

Nghe những lời này của Phong Vô Trần, Lăng Vân Các chủ sao có

thể từ chối?

“Lăng Vân Các là thế lực Cổ Tiên Đế, ngoài Cổ Tiên Quân trở lên, còn có Tam tinh Cổ Tiên Quân và Tứ tinh Cổ Tiên Quân.” Lăng Vân Các chủ cung kính bẩm báo.

“Ừm.” Phong Vô Trần khẽ gật đầu.

“Lăng Vân Các có hơn hai trăm tòa thành trì ở Cổ Tiên Giới.” Lăng Vân Các chủ tiếp tục nói, tỏ ra run rẩy, không dám chậm trễ.

“Lăng Vân Các chủ, ngươi có biết chuyện về Thái Hư Hoàng Giáp không?” Phong Vô Trần hỏi, ánh mắt nhìn Lăng Vân Các chủ.

“Thái Hư Hoàng Giáp?” Sắc mặt già nua của La Sát Đế trở nên âm trầm.

Lăng Vân Các chủ lắc đầu nói: “Thuộc hạ không biết.” “Lăng Vân Các chủ, ngươi không biết?” Phong Vô Trần nhíu mày: “Ta lấy được một mảnh vỡ Cổ Tiên Giáp từ Lăng Vân Cốc, sức mạnh của Cổ Tiên Giáp đó vô cùng bá đạo, Lăng Vân Phủ chủ nói với ta đó là sức mạnh của Thái Hư Tiên Tôn, đây là ý gì?” “Mảnh vỡ Cổ Tiên Giáp?” Sắc mặt Lăng Vân Các chủ đại biến, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn, phảng phất như đã đoán được điều gì đó.

“Phong Vô Trần, mảnh vỡ Cổ Tiên Giáp quả thực nằm trong tay Lăng Vân Phủ chủ, nhưng đã không biết tung tích.” La Sát Đế ngưng trọng nói.

“Cái gì?

Đã không còn nữa?” Sắc mặt Phong Vô Trần đột nhiên đại biến, con ngươi sâu thẳm co lại thành hình cây kim, sát khí lạnh lẽo bắn ra, nhiếp nhân tâm phách.

Cổ Tiên Giáp tuy không phải là loại bảo bối tấn công, nhưng khả năng phòng ngự lại vô cùng đáng sợ, đủ để sánh ngang với Cổ Tiên

Kiếm, là Cổ Tiên Khí đệ nhất Cổ Tiên Giới.

Phong Vô Trần đã tốn rất nhiều công sức mới đoạt được mảnh vỡ Cổ Tiên Giáp, bây giờ đột nhiên mất tích, Phong Vô Trần sao có thể chấp nhận?

"Minh chủ, làm sao bây giờ?

Tôi lập tức phái người đi điều tra." Đan Đồng vội vàng hỏi.

"Không cần đâu, nếu Thái Hư Tiên Tôn đã ngã xuống, Cổ Tiên Giáp nhất định phải truy về, nếu không đối với Long Hồn chúng ta mà nói, đó là một tổn thất cực lớn." Phong Vô Trần nghiêm túc nói.

"Vút!" La Sát Đế búng ngón tay, một tia lửa màu xanh bay ra, tiếng la hét thảm thiết của Lăng Vân Các chủ lại một lần nữa vang lên.

Bề mặt cơ thể Lăng Vân Các chủ bốc cháy ngọn lửa đáng sợ, ông ta đau đớn gào thét thảm thương.

"La Sát đại nhân!

Cứu… cứu tôi!

Cầu xin ngài cứu tôi!" Lăng Vân Các chủ hoảng sợ cầu cứu.

Đáng tiếc đã quá muộn, Lăng Vân Các chủ căn bản không thể chịu đựng được sự thiêu đốt của ngọn lửa màu xanh.

La Sát Đế lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ còn lại nửa nén hương tuổi thọ, hy vọng đừng chết quá khó coi." "Vút!" Ngọn lửa màu xanh lóe lên, Lăng Vân Các chủ lập tức hóa thành tro bụi.

"La Sát đại nhân!

Ngươi đã giết cha ta!

Ta phải liều mạng với ngươi!" Lăng Dật Tiêu giận dữ gầm lên, lao tới.

“Thằng nhóc con cút xa một chút!

Vướng víu.” La Sát Đế trợn mắt quát, tiện tay hời hợt đánh ra một chưởng.

Bóng dáng Lăng Dật Tiêu lập tức bay ngược ra ngoài, đập vào tòa lầu bên rìa quảng trường.

“Minh chủ, tôi đã phong tỏa tin tức, Lăng Vân Các cũng đã bị tắm máu, nhưng đệ tử Lăng Vân Các đều đã trốn thoát.” La Sát Đế cung kính nói.

“Ngươi đi điều tra xem, Cổ Tiên Khí của Cổ Tiên Đế có còn sót lại ở Cổ Tiên Giới không, ngoài ra phái người giám sát các thế lực lớn của Cổ Tiên Giới, có bất kỳ động tĩnh nào, lập tức báo cáo.” Phong Vô Trần truyền âm.

“Vâng!

Minh chủ!” La Sát Đế cung kính nhận lệnh.

Phong Vô Trần chuyển chủ đề: “La Sát Đế tiền bối, Lăng Vân Các có bao nhiêu cường giả Cổ Tiên Vương và Cổ Tiên Đế?” “Bẩm Minh chủ, Lăng Vân Các có tổng cộng năm mươi bảy vị Cổ Tiên Vương, tám mươi hai vị Cổ Tiên Đế, sáu vị Tiên Đế đỉnh phong, ba vị Tiên Tôn.” La Sát Đế cung kính trả lời.

Chương 714

"Cường giả Tiên Tôn lại có đến ba vị?" Phong Vô Trần lập tức giật nảy mình.

Tu vi hiện tại của Phong Vô Trần chỉ mới là Tiên Hoàng cảnh sơ kỳ, cách cảnh giới Tiên Vương còn một khoảng cách không nhỏ, căn bản không thể là đối thủ của Tiên Tôn.

"Lăng Vân Tiên Cung thì sao?" Phong Vô Trần vội vàng hỏi, mối đe dọa này tương đối lớn.

"Lăng Vân Tiên Cung có cường giả Tiên Tôn trấn giữ, không chỉ vậy, còn có không ít đội hộ vệ, tổng bộ cũng ở Bắc Vực của Cổ Tiên Giới.

Minh chủ yên tâm, Lăng Vân Tiên Cung sẽ không tìm đến gây phiền phức cho Minh chủ, vì có sự tồn tại của Minh chủ, không ai ở Cổ Tiên Giới dám chọc vào ngài." La Sát Đế cung kính cười.

Khóe miệng Phong Vô Trần cong lên một đường cong, nói: "Như vậy là được rồi." "Minh chủ, tin tức về mảnh vỡ kia ở Cổ Tiên Giới chỉ có một mình Lăng Vân Các chủ biết, cho nên Minh chủ yên tâm, Lăng Vân Tông chủ cũng không dám tiết lộ ra ngoài." La Sát Đế cung kính nói.

"Lăng Vân Tông chủ đã thần phục ta, ngươi có biết vị trí cụ thể của họ không?" Phong Vô Trần hỏi.

"Lăng Vân Các chủ, ngươi hãy nói về tình hình các thế lực lớn của Cổ Tiên Giới trước đi." Phong Vô Trần nhìn Lăng Vân Các chủ.

"Ở Cổ Tiên Giới, mạnh nhất là Tiên Hoàng Tộc, thực lực của Tiên Hoàng Tộc ngang ngửa với Thiên Đạo Thánh Điện.

Ngoài ra, còn có các thế lực như Cổ Tiên Môn, Tiên Đan Các, Cổ Tiên Thương Hội, Tiên Dược Sơn Trang." Lăng Vân Các chủ cung kính nói.

"Tiên Hoàng Tộc và Tiên Đan Các chung một giuộc, các thế lực khác tự nhiên không dám can thiệp.

Về phần các thế lực khác, Lăng Vân Tông không sợ, Cổ Tiên Môn và Tiên Đan Các liên hợp lại cũng không dám đối đầu với Tiên Hoàng Tộc." Phong Vô Trần hài lòng gật đầu, nói: "Tài nguyên của Cổ Tiên Giới phong phú hơn Địa Hoàng Giới rất nhiều." La Sát Đế gật đầu: "Đúng là như vậy, Lăng Vân Các có thể lớn mạnh được là nhờ vào tài nguyên.

Lăng Vân Các có lịch sử lâu đời, truyền thừa mấy vạn năm, các loại thiên tài địa bảo của Cổ Tiên Giới đều thuộc về Lăng Vân Các, cứ mấy chục năm lại được gửi đến Tiên Tôn Tiên Giới." "Thì ra là vậy." Phong Vô Trần bừng tỉnh ngộ, sau đó nhìn Lăng Vân Các chủ, lạnh lùng nói: "Bây giờ ngươi còn có suy nghĩ gì không?

Có lẽ bản tọa còn có thể cho ngươi sống thêm vài ngày, dù sao bản tọa cũng đang thiếu một vị Luyện thuật sư." "Phong Vô Trần!

Lăng Vân Các ta tuyệt đối không bỏ qua!" Lăng Vân Các chủ nghiến răng nghiến lợi nói, lòng đầy hận thù.

Phong Vô Trần nhún vai, nói: "Bản tọa không thích bị người khác uy hiếp, sự uy hiếp của ngươi ở chỗ ta không có tác dụng gì, việc bản tọa muốn làm, không ai có thể ngăn cản." Lời vừa dứt, Phong Vô Trần nhanh như chớp vung tay, một luồng ánh sáng trắng xuyên thủng đầu Lăng Vân Các chủ.

Trong nháy mắt, Lăng Vân Các chủ hóa thành tro bụi tiêu tán.

"La Sát đại nhân, nơi này giao cho ngài xử lý." Phong Vô Trần

thản nhiên nói, rồi lóe mình biến mất.

"Kế hoạch của các ngươi là đúng, Cổ La Tiên Cung quả thực nên bị diệt vong, nhưng ta tạm thời không vội diệt Cổ La Tiên Tông." Phong Vô Trần cười nhạt.

Cổ La Tiên Cung sở hữu một thế lực vô cùng kinh khủng, lúc này chọc vào Cổ La Tiên Cung đối với Phong Vô Trần là cực kỳ bất lợi.

"Cổ La Tiên Tôn đã bước vào Nhị tinh Cổ Tiên Đế cảnh giới, thực lực càng mạnh hơn một bậc, ta hiện tại không nên đối địch với Cổ La Tiên Tông, trước tiên giải quyết chuyện trước Cổ La Tiên Đế rồi nói sau." Phong Vô Trần thầm nghĩ, sau đó lóe mình rời khỏi khách sạn.

"Phong huynh đệ, ngươi định xử trí Cổ La Tiên Đế thế nào?" Nhìn Phong Vô Trần đi xa, Long Thí Hồn truyền âm hỏi.

"Ta đã nghĩ rõ rồi, chuyện này cứ giao cho ta là được, bây giờ Cổ La Tiên Cung đã bị ta khống chế, hắn có mọc cánh cũng khó thoát." Phong Vô Trần truyền âm, đã có chủ ý.

"Ồ?" Nghe những lời này của Phong Vô Trần, Long Thí Hồn lập tức trở nên cảnh giác, thầm nghĩ: "Phong Vô Trần muốn làm gì?

Lẽ nào muốn mượn sức mạnh của Thiên Ngân Hộ Vệ Đoàn để trừ khử Cổ La Tiên Đế?" Long Thí Hồn càng lúc càng cảm thấy sự đáng sợ của Phong Vô Trần, hắn thậm chí còn đoán được Phong Vô Trần muốn làm gì.

"Tâm tư của tên tiểu tử này kín đáo đến mức đáng sợ, nhưng ta thích!

Hắc hắc!" Long Thí Hồn không nhịn được nhếch miệng cười.

"Phong đại ca, vị Tam trưởng lão của Cổ La Tiên Cung kia, chắc chắn có cường giả cảnh giới Cổ Tiên Đế trấn giữ." Liễu Thanh Dương vội vàng truyền âm nhắc nhở.

“Không cần lo lắng, lần này cổ mộ mở ra, cả cảnh giới Cổ Tiên Hoàng và Cổ Tiên Đế đều có cơ hội nhận được bảo bối của Cổ La Tiên Tôn, đến lúc đó, cho dù họ biết cổ mộ bị hủy, họ cũng không dám mạo hiểm đi vào.” Phong Vô Trần cười nhạt, không hề sợ hãi.

“Phong lão đệ, ý của ngươi là, cường giả của Cổ La Tiên Cung đều đã vào cổ mộ tu luyện rồi?” Long Thiên Cừu kinh ngạc hỏi, ánh mắt nghi hoặc nhìn Phong Vô Trần, dường như muốn từ biểu cảm trên mặt hắn nhìn ra manh mối.

“Không sai, cho nên trong khoảng thời gian này, Cổ La Tiên Cung tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Cổ La Tiên Cung bị diệt.” Phong Vô Trần truyền âm cười.

Khi lời nói của Phong Vô Trần vừa dứt, bóng dáng đã xuất hiện trên hư không, và còn có thêm vài người khác xuất hiện.

“Phong huynh đệ, ngươi vừa nói cổ mộ sắp mở ra à?

Là tòa cổ mộ nào?” Thấy trên hư không đột nhiên có thêm năm sáu người, Liễu Thanh Dương và những người khác lập tức kích động vô cùng, nóng lòng truy hỏi.

“Đương nhiên là cổ mộ của Chân Linh Tiên Phủ, những năm gần đây, cổ mộ cứ mười vạn năm lại mở ra một lần, cách lần mở ra trước đã được chín vạn năm, cũng sắp đến kỳ hạn mười vạn năm rồi, ta đoán sẽ sớm bắt đầu thôi.” Phong Vô Trần cười nói.

“Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng sắp bắt đầu!” Mọi người hưng phấn mừng rỡ, chỉ muốn lập tức bay đến cổ mộ.

Long Khiếu Dương vui vẻ cười: “Phong huynh đệ, vậy chúng ta mau đi thôi.” “Ừm.” Phong Vô Trần gật đầu, rồi lập tức dẫn mọi người đến cổ mộ của Chân Linh Tiên Phủ.

Dãy núi Chân Linh là dãy núi lớn nhất trong lãnh địa của Chân Linh Tiên Phủ, chiếm diện tích hàng trăm dặm, kéo dài đến khu vực phía Nam xa xôi.

Lúc này, trên quảng trường của Chân Linh Tiên Phủ, tụ tập rất đông đệ tử và trưởng lão, vô cùng náo nhiệt, không khí sôi động.

Ở vị trí trung tâm của dãy núi Chân Linh, có một tòa cổ bảo khổng lồ nguy nga sừng sững.

Kiến trúc của cổ bảo hùng vĩ bàng bạc, đầy màu sắc thần bí, khiến người ta kính sợ.

Tòa cổ bảo này chính là cổ mộ của Chân Linh Tiên Phủ.

"Ầm ầm ầm!" "Ông ông!" Đột nhiên, cả dãy núi rung chuyển dữ dội, như thể tận thế giáng lâm, những tiếng nổ chấn động đến ù tai liên tiếp vang vọng khắp trời mây.

Trên quảng trường Chân Linh Tiên Phủ, mọi người hoảng loạn bỏ chạy.

"Chuyện gì vậy?

Dãy núi Chân Linh động đất à?" "Hình như thật sự là động đất rồi." "Tiếng động đất đến từ phía đông, chúng ta mau chạy thôi!

Đừng để bị liên lụy." Trên quảng trường, mọi người bàn tán xôn xao, sợ đến mất hồn mất vía.

"Vút vút vút!" "Ầm ầm ầm!" Cùng lúc đó, các trưởng lão và đệ tử của Chân Linh Tiên Phủ lần lượt bay lên trời, tốc độ kinh người, trong nháy mắt đã lao lên độ cao hàng nghìn mét.

"Chuyện gì vậy?" Đại trưởng lão nhíu mày giận dữ quát.

Lời của Đại trưởng lão vừa dứt, lại có một trận tiếng nổ vang lên, chấn động đến mức đầu óc mọi người choáng váng.

“Lại đến rồi!” Mọi người kinh hãi thất sắc.

“Không hay rồi!

Đây là cấm chế!

Phong ấn!” Thất trưởng lão hét lớn, khuôn mặt già nua âm trầm đến cực điểm.

Sắc mặt của Đại trưởng lão cũng đột nhiên đại biến, ngưng trọng nói: “Cổ mộ đã được mở ra rồi sao?

Cổ mộ lại có cấm chế và phong ấn tồn tại!” “Đại trưởng lão, làm sao bây giờ?” Tam trưởng lão hoảng sợ nói, khuôn mặt già nua tái nhợt viết đầy vẻ kinh hoàng và sợ hãi.

Đại trưởng lão âm trầm nói: “Cứ bình tĩnh trước, đừng đến gần.

Cổ mộ mở ra, tất nhiên sẽ có nguy hiểm, chúng ta hãy tĩnh quan kỳ biến.” “Vâng!

Đại trưởng lão!” Nhị trưởng lão cung kính chắp tay, rồi lùi sang một bên.

Đôi mắt già nua của Đại trưởng lão hơi nheo lại, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc kẻ nào to gan lớn mật, lại dám xông vào cổ mộ, chẳng lẽ muốn tìm chết sao?” Dãy núi Chân Linh động đất, cổ mộ được mở ra, các đệ tử Chân Linh Tiên Phủ đều bị kinh động.

“Cổ mộ lại mở ra rồi!” “Cổ mộ lại bị mở ra rồi!” “Cổ mộ mở ra, di vật của Cổ La Tiên Đế, nhất định là bảo bối do Cổ La Tiên Tôn để lại!” “Bảo bối do Cổ La Tiên Đế để lại, nhất định không đơn giản!” Tin tức lan truyền điên cuồng, các đệ tử và trưởng lão của Chân Linh Tiên Phủ đều bị kinh động, ai nấy đều phấn khích không thôi, đều cho rằng lần này là bảo bối do Cổ La Tiên Đế để lại.

“Ha ha!

Cuối cùng cũng mở ra rồi!

Bảo bối của Cổ La Tiên Cung thuộc về bản thiếu gia rồi!" Trên đỉnh một tòa cổ tháp, Cổ Huyền Tôn ngửa mặt lên trời cười lớn, hưng phấn đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Những năm qua, Cổ Huyền Tôn vẫn luôn tìm kiếm bảo bối của Cổ La Tiên Đế, nhưng đều không có kết quả.

Bây giờ cổ mộ cuối cùng cũng đã mở ra.

Cổ Huyền Tôn ngay lập tức báo tin cho cha mình là Cổ Phạm Quân, Cổ Phạm Quân lập tức đến cổ tháp.

"Vút!" Một bóng đen lóe lên rồi biến mất, trong nháy mắt hóa thành một bóng đen xuất hiện bên cạnh Cổ Huyền Tôn, cung kính nói: "Thuộc hạ bái kiến thiếu chủ." "Điều tra rõ chưa?

Là ai đã mở cổ mộ?" Cổ Huyền Tôn hung hãn hỏi, sát khí lạnh lẽo lan tỏa, lạnh buốt thấu xương, phảng phất như đóng băng cả không gian.

"Bẩm thiếu chủ, là người canh gác cổ mộ, hắn tên là Phong Hạo Vũ." Người đàn ông mặc đồ đen cung kính nói.

"Phong Hạo Vũ?" Đôi mắt sâu thẳm của Cổ Huyền Tôn lóe lên ánh đỏ khát máu, lạnh lùng hỏi: "Tu vi của hắn là cảnh giới gì?" "Tiên Tôn cảnh sơ kỳ đỉnh phong, không đáng lo ngại." Người đàn ông mặc đồ đen cung kính nói.

"Trong Cổ La Tiên Tông, có người bảo vệ cổ mộ không?" Cổ Huyền Tôn lại hỏi.

"Không có, người bảo vệ cổ mộ đã ẩn náu, Cổ La Tiên Phủ cũng chưa từng phái bất kỳ cường giả nào, có lẽ đang bế quan tu luyện, hoặc có lẽ họ cho rằng Phong Hạo Vũ đủ sức bảo vệ cổ mộ." Người đàn ông mặc đồ đen lắc đầu nói.

“Hừ!

Nếu người bảo vệ cổ mộ dám ngăn cản ta lấy được bảo bối của Cổ La Tiên Đế, bản thiếu chủ sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn!” Cổ Huyền Tôn dữ tợn nói.

Cổ mộ mở ra, các đệ tử và trưởng lão của Cổ La Tiên Cung lần lượt tràn vào trong cổ mộ.

“Cổ mộ mở ra rồi, mau vào đi!” “Trong cổ mộ, nhất định có bảo bối do Cổ La Tiên Đế để lại!” Cổ mộ vừa mở ra, các đệ tử của Cổ La Tiên Phủ đã điên cuồng tràn vào cổ mộ, vô cùng hưng phấn.

“Cổ mộ tuy là do Cổ La Tiên Đế để lại, nhưng Cổ La Tiên Đế khi còn sống là cường giả cảnh giới Cổ Thánh, bảo bối của Cổ La Tiên Đế sao có thể dễ dàng lấy được?

Tuy nhiên, đã vậy thì cổ mộ đã mở ra, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có như vậy.” Một người đàn ông trung niên thầm nghĩ, người này chính là sư phụ của Cổ Huyền Tôn, cảnh giới Bát tinh Cổ Tiên Vương, tên là Trần Vân Phi.

Thực lực của Trần Vân Phi vô cùng kinh khủng.

“Vút vút vút!” Chẳng mấy chốc, một lượng lớn Cổ Tiên Hoàng và Cổ Tiên Đế của Chân Linh Tiên Phủ bay đến, khí thế hung hăng.

“Sư tôn.” Cổ Huyền Tôn khách khí hành lễ.

Trần Vân Phi phất tay, nói: “Kho báu của Cổ La Tiên Đế mở ra, đối với chúng ta mà nói, đây là cơ hội ngàn năm có một, tuyệt đối không thể để Cổ Tiên Cung giành trước.” “Sư tôn yên tâm, con đã lệnh cho người thông báo cho đại sư huynh và tam sư tỷ, họ sẽ sớm đến, nhất định sẽ giúp sư tôn đoạt được bảo vật của Cổ La Tiên Đế.” Cổ Huyền Tôn cung kính nói.

“Cổ La Tiên Cung có bốn vị trưởng lão, ngoài Tam trưởng lão và

Tứ trưởng lão, hai vị trưởng lão còn lại thực lực còn kinh khủng hơn, đặc biệt là Nhị trưởng lão, mạnh hơn ta rất nhiều.

Bảo vật của Cổ La Tiên Tôn, chắc chắn là của ta." Cổ Huyền Tôn âm hiểm nói, khóe miệng cong lên một đường cong tà mị.

Đôi mắt của Cổ Huyền Tôn đầy tham lam và nóng bỏng, phảng phất như đã dự đoán được bảo vật do Cổ La Tiên Đế để lại.

Bảo bối do Cổ La Tiên Đế để lại tuyệt đối vượt ngoài sức tưởng tượng của Cổ Huyền Tôn.

Cổ Huyền Tôn càng lúc càng nóng lòng, chỉ muốn lập tức có được bảo bối. … "Ầm ầm ầm!" Hư không rung chuyển, trên bầu trời cổ mộ, đột nhiên xuất hiện một vầng sáng ngũ sắc, như pháo hoa rực rỡ nở rộ, lộng lẫy và hùng vĩ.

"Cổ mộ sắp xuất thế sao?" Nhìn vầng sáng ngũ sắc nở rộ trên bầu trời, Liễu Thanh Dương kích động hỏi, trong lòng có phần hưng phấn.

"Ầm ầm ầm" "Phụt!" Ngay lúc này, một luồng sức mạnh vô hình đáng sợ quét tới, trong nháy mắt nuốt chửng Liễu Thanh Dương, một tiếng nổ vang lên, máu tươi phun ra, hắn lập tức bất tỉnh, rơi xuống đại điện bên dưới.

"Cái gì?" Dương Dật Phong và những người khác lập tức kinh hãi, sắc mặt đại biến, toàn thân run rẩy dữ dội.

"Liễu Thanh Dương!" Phong Vô Trần lo lắng như lửa đốt, nhanh như chớp lao tới, đỡ lấy Liễu Thanh Dương đang bất tỉnh.

"Đây là…" Cổ Nguyên Dương trợn mắt há mồm, rõ ràng cũng bị dọa cho ngây người.

Một luồng sức mạnh bá đạo vô song chui vào cơ thể, Phong Vô Trần thúc đẩy Diệt Hồn Kiếm, lập tức áp chế luồng sức mạnh này.

“Phong ca ca, em không sao, chỉ bị thương thôi, không có gì đáng ngại.” Liễu Thanh Dương vội vàng nói, may mà Phong Vô Trần ra tay kịp thời.

“Phù, dọa tôi một phen, còn tưởng cậu bị thương nặng.” Diệp Mạch thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu tử, người của chúng ta đến rồi, chuẩn bị bắt đầu hành động đi, dẫn chúng đến cổ mộ.” Long Thần Kiếm Hồn truyền âm.

“Ừm.” Phong Vô Trần gật đầu, ý niệm vừa động, rồi mang theo Liễu Thanh Dương đang bất tỉnh lui vào mật thất.

Phân thân Long Thần cũng rời khỏi đầu óc Phong Vô Trần và tiến vào đan điền của hắn.

“Cổ mộ sắp xuất thế, chư vị, cổ mộ mở ra, bên trong chắc chắn ẩn chứa bảo bối của Cổ La Tiên Đế, đây là cơ hội ngàn năm có một đó!” Cổ Nguyên Dương hưng phấn hét lớn.

“Sự cám dỗ của bảo bối Cổ La Tiên Đế không hề nhỏ, cường giả của Cổ La Tiên Cung có đến mấy trăm người, cho dù chúng ta không lấy được bảo bối, nhưng chỉ cần bắt được vài người sống, là có hy vọng lấy được bảo bối!” Lâm Nhạc hưng phấn nói, khuôn mặt già nua đỏ bừng, mắt sáng rực, dường như đã thấy được rất nhiều bảo bối.

“Vút vút vút!” Trong phút chốc, vô số luồng ánh sáng lóe lên, đều là cường giả cảnh giới Cổ Tiên Hoàng.

“Cổ mộ đã mở, còn ngây ra đó làm gì?

Mau vào đi!” Trần Vân Phi lạnh lùng nói, dẫn đầu các cường giả Cổ Tiên Hoàng lao về phía cổ mộ.

Bên kia, Cổ Phạn Thiên cùng mấy chục vị trưởng lão cũng lần lượt triển khai thân pháp lao đi.

“Ông ông!” Một đám cường giả nhanh chóng lao đi, đều là cường giả Cổ Tiên Đế.

“Vút vút vút!” Lúc này, ở chân trời xa xôi, đột nhiên lóe lên từng bóng đen.

“Cảnh giới Cổ Tiên Hoàng!” Rất nhiều cường giả lần lượt ném ánh mắt nghi hoặc.

Những bóng đen kịt đó lại là tu giả Ma tộc.

Sự xuất hiện của cường giả Ma tộc lập tức thu hút sự chú ý của Cổ La Tiên Phủ và các thế lực lớn gần đó.

Một lượng lớn cường giả của Cổ La Tiên Phủ lần lượt tụ tập lại, sắc mặt ngưng trọng.

“Người của Cổ La Tiên Phủ!” Một cường giả Ma tộc lạnh lùng liếc nhìn, rồi dẫn theo mấy chục cường giả Ma tộc hạ xuống, chặn trước mặt đám người Cổ La Tiên Phủ.

Cường giả Ma tộc cầm đầu là cảnh giới Cửu tinh Cổ Tiên Hoàng, toàn thân tỏa ra ma khí ngút trời, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức và sợ hãi.

“Các ngươi là ai?

Dám tự tiện xông vào Cổ La Tiên Phủ của ta, dám can thiệp vào chuyện của chúng ta sao?” Trần Vân Phi nhíu mày quát.

“Vút!” Cường giả cầm đầu của Ma tộc búng ngón tay, một viên tinh thạch màu đen bay ra, rơi xuống trước mặt Trần Vân Phi, rồi ngạo mạn nói: “Ngươi có nhận ra vật này không?” “Thất Thải Ma Tinh Thạch!” Đồng tử của Trần Vân Phi đột nhiên co lại, khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười vui mừng khó tin, nói: “Thì ra là Thất Thải Ma Tộc!

Hoan nghênh, hoan nghênh!" Trần Vân Phi vội vàng đưa tay nhận lấy Thất Thải Ma Tinh Thạch, mặt đầy vẻ nịnh nọt nói: "Các hạ có phải là tộc trưởng của Thất Thải Ma Tộc ở Cổ Thánh Vực không?" "Ngươi nhận ra Thất Thải Ma Tinh Thạch?" Cường giả cầm đầu của Ma tộc hơi nhíu mày.

Trần Vân Phi cung kính chắp tay nói: "Hồi bẩm tộc trưởng, thuộc hạ đã từng thấy ghi chép liên quan trên cổ tịch, Thất Thải Ma Tinh Thạch của chủng tộc mạnh nhất Cổ Thánh Vực, Thất Thải Ma Tộc." "Ồ?

Chương 715

Thật sao?" Tộc trưởng Thất Thải Ma Tộc nhìn Trần Vân Phi, nói: "Nếu ngươi đã biết, vậy thì tốt quá rồi." Trong lúc nói chuyện, tộc trưởng Thất Thải Ma Tộc lại búng ngón tay, rồi lại có mấy chục viên Thất Thải Ma Tinh Thạch bay ra.

"Đây đều là Thất Thải Ma Tinh Thạch, Cổ La Tiên Phủ của các ngươi cứ một trăm vạn năm lại mở ra một lần, bản tọa cần dùng nó để nâng cao tu vi." Tộc trưởng Thất Thải Ma Tộc lạnh lùng nói.

"Tộc trưởng, số Thất Thải Ma Tinh Thạch này quá ít, Cổ Tiên Tông chúng ta chỉ có ba viên, căn bản không thể đạt đến tu vi của tộc trưởng ngài." Một vị trưởng lão lúng túng nói.

"Ba viên?" Sắc mặt già nua của tộc trưởng Thất Thải Ma Tộc lập tức trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Cổ Huyền Thiên, quát: "Cổ Huyền Thiên, ba viên Thất Thải Ma Tinh Thạch này là để cho Cổ La Tiên Đế tu luyện, ngươi lại dùng để xây dựng cổ mộ, đúng là tội đáng muôn chết!" "Cổ Huyền Thiên, lập tức giao Thất Thải Ma Tinh Thạch ra!" Trần Vân Phi hung hãn gầm lên, sát khí đằng đằng.

Khuôn mặt già nua của Cổ Huyền Thiên trắng bệch, trán rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh, nghiến răng giận dữ nói: "Các ngươi dựa vào đâu mà bắt ta giao Thất Thải Ma Tinh Thạch ra?" "Cổ Huyền Thiên, trong cổ mộ, bảo bối của Cổ La Tiên Đế, ai lấy được thì là của người đó, các ngươi chỉ có thể dựa vào vận may thôi." Trần Vân Phi cười lạnh chế nhạo.

"Đồ khốn!

Đừng quên di ngôn lúc lâm chung của Cổ Huyền Tiên Quân, ai tìm thấy bảo bối của Cổ La Tiên Đế trước, người đó sẽ là Cổ La Tiên Đế

kế nhiệm.

Di ngôn của Cổ Huyền Tiên Quân, các ngươi quên rồi sao?" Cổ Huyền Thiên lạnh lùng chất vấn.

"Cổ Huyền Tiên Quân đã ngã xuống mấy vạn năm rồi, di ngôn do Cổ Huyền Tiên Quân để lại, sao có thể coi là thật?" Liễu Kình phản bác.

Cổ Huyền Thiên dữ tợn gầm lên: "Di ngôn của Cổ Huyền Tiên Quân tuyệt đối không giả!

Cổ Huyền Tiên Tôn cũng đã từng hứa với Cổ La Tiên Quân, ai có thể tìm thấy bảo bối truyền thừa của Cổ La Tiên Đế, sẽ để người đó làm Cổ La Tiên Đế!

Các ngươi không phục sao?" "Chính miệng Cổ La Tiên Tôn nói, ngươi lại dám nghi ngờ Cổ La Tiên Tôn?" Trần Vân Phi hung hãn nói.

Cổ Huyền Thiên nghiến răng nghiến lợi: "Hừ!

Bản gia chủ thà tin Cổ Huyền Tiên Tôn, cũng sẽ không tin đám người lòng lang dạ sói các ngươi!" "Cổ Huyền Thiên, ngươi tìm chết!" Trần Vân Phi nổi giận, sát khí ngút trời, rồi lập tức triệu hồi tiên khí chiến phủ, hung hãn chém xuống.

"Ầm!" "Rắc!" Uy lực của tiên khí chiến phủ vô cùng đáng sợ, một tiếng nổ vang lên, ngọn núi cứng rắn lập tức bị nổ thành bột mịn, hố sâu khổng lồ trông đến kinh hãi, một mảng lớn cây cối hóa thành tro bụi.

"Cổ Huyền Thiên!" Đôi mắt Liễu Kình đầy sát khí nhìn chằm chằm Cổ Huyền Thiên, âm hiểm nói: "Bản tọa hôm nay nhất định sẽ giết ngươi!" "Cổ Huyền Thiên!

Nạp mạng đi!" Lâm Thiên Nhai gầm lên, toàn lực bộc phát khí tức kinh khủng, nhanh như chớp lao xuống, vô cùng hung hãn.

“Cổ Huyền Thiên!

Lấy mạng đây!” Hai vị trưởng lão khác cũng lần lượt giận dữ quát, sát khí cuồng dũng.

“Vút vút vút!” Mấy trăm vị trưởng lão điên cuồng lao ra, che trời lấp đất quét tới, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

“Trưởng lão của Cổ La Tiên Phủ đều đến rồi sao?

Vừa hay tiết kiệm cho chúng ta rất nhiều phiền phức, mau giết!” Người đàn ông cầm đầu của Ma tộc hung hãn nói, rồi dẫn theo cường giả Ma tộc lao về phía Cổ La Tiên Phủ.

“Vút vút vút!” “Phụt!” “Ầm ầm ầm!” Ma tộc và các cường giả của Cổ La Tiên Phủ kịch liệt chém giết, tiếng nổ và tiếng va chạm chấn động đến ù tai không ngừng vang lên, từng luồng ánh lửa rực rỡ chói mắt chiếu sáng toàn bộ khu vực cổ mộ.

Khuôn mặt của Cổ Huyền Thiên âm trầm đến cực điểm, nhưng không có cách nào.

“Cha, làm sao bây giờ?

Bọn họ muốn cướp Thất Thải Ma Tinh Thạch!” Cổ Phạm Phàm lo lắng nói.

“Vút vút vút!” Ngay lúc này, từ trong cổ mộ đột nhiên truyền đến mấy chục tiếng xé gió, hơn mười người mặc đồ đen lóe mình xuất hiện.

“Lũ phế vật của Cổ La Tiên Phủ này, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa phá được cấm chế!” Một thanh niên cao lớn trong số đó cười khẩy.

“Ở đây có Ma tộc!” Lời của thanh niên cao lớn vừa dứt, một vị trưởng lão đã phát hiện ra Ma tộc.

“Tình hình gì đây?

Dám tấn công trưởng lão của Cổ La Tiên Phủ?

Không muốn sống nữa à?” Thanh niên cao lớn nhíu mày thầm mắng một câu, rồi lập tức nói với người mặc đồ đen bên cạnh: “Hành động, chém sạch giết tuyệt đám trưởng lão Cổ La Tiên Phủ này, không chừa một mống!” “Vâng!” Ba người mặc đồ đen đáp lời, lập tức lao lên.

“Cẩn thận!

Bọn họ đều là Ngũ tinh Thần Tướng!” Thấy đám người mặc đồ đen này ra tay trong nháy mắt, vị trưởng lão cầm đầu lập tức kinh hãi hét lên.

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Tu vi của thanh niên cao lớn đã đạt đến Bát tinh Thần Tướng, thực lực vô cùng đáng sợ.

“Bành!” Chỉ nghe một tiếng trầm đục, vị trưởng lão cầm đầu còn chưa kịp thi triển tiên thuật tấn công, đã bị thanh niên cao lớn một quyền đánh bay ngược trở về, khóe miệng rỉ máu tươi.

“Bát tinh Thần Tướng!” Các trưởng lão còn lại đều trợn tròn mắt, mặt đầy kinh hoàng, toàn thân run rẩy.

“Vút!” “Ông ông ông ~” Ngay lúc này, hư không rung chuyển dữ dội, mấy trăm luồng ánh sáng rực rỡ hiện ra từ hư không, ngay sau đó ngưng tụ thành mười sáu màn sáng, mỗi màn sáng đều hiện ra những phù văn phức tạp rườm rà, dày đặc, tỏa ra những dao động năng lượng khiến người ta kinh hãi.

“Đây… đây là trận pháp!” “Sao lại thế này?

Trận pháp không phải đã đóng rồi sao?

Lẽ nào lại có phong ấn mới xuất hiện?" "Gay go rồi!

Chúng ta bị bao vây rồi!" "Chết tiệt!

Đây là trận pháp do tên khốn nào thiết kế!" Nhìn những màn sáng trước mắt, Cổ Huyền Thiên và các trưởng lão khác lập tức hoảng loạn, ai nấy mặt mày trắng bệch như giấy.

"Trận pháp cấp bậc này, căn bản không thể nhốt được chúng ta!

Giết ra ngoài cho ta!" Một Thần Tướng Cửu tinh giận dữ quát, hung mãnh thúc đẩy sức mạnh hùng hậu trong cơ thể, vung trường thương lao ra.

Hơn mười vị Thần Tướng khác và hơn hai mươi cao thủ hộ vệ cũng điên cuồng bộc phát sức mạnh mạnh nhất, lần lượt lao ra.

"Vút vút vút!" "Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, mấy trăm người điên cuồng ra tay, từng luồng bão năng lượng hủy diệt tàn phá, núi lở đất nứt, hư không rung chuyển dữ dội.

Mười sáu tầng trận pháp vẫn không hề nhúc nhích, phảng phất như không bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên, trận pháp không hề biến mất, mà ngược lại còn càng thêm rực rỡ chói mắt.

"Đây là trận pháp gì?

Sao cảm giác gần giống với trận pháp trước đó?" Cổ Huyền Thiên nhíu mày tự nhủ, trong lòng dấy lên một dự cảm bất an.

Ở xa, trên một đỉnh núi nguy nga.

"Thiếu gia, trận pháp lần này, so với trận pháp trước đó, quả thực là sự kết hợp hoàn hảo, hơn nữa còn tinh diệu huyền ảo hơn." Nhìn màn sáng xuất hiện trên bầu trời cổ mộ, Trương Vô Hồn mỉm cười tán thưởng: "Bộ trận pháp này tuy không có tính công kích quá mạnh,

nhưng nó có khả năng cách ly sức mạnh, thậm chí là ngăn chặn linh thức dò xét." "Kết hợp với khả năng khống thú của ta, đủ để biến cổ mộ thành một thành trì vững như bàn thạch!" Cổ Huyền Dương vuốt râu, cười nhạt: "Phụ hoàng, nhi thần tặng người một món quà lớn, người chắc chắn sẽ thích." "Ồ?" Cổ Huyền Thiên hơi sững sờ.

Cổ Huyền Dương kiêu ngạo cười: "Phụ hoàng, đây là một tòa siêu cấp huyễn trận, là do ba nghìn sáu trăm tòa đại hình huyễn trận dung hợp mà thành siêu cấp huyễn trận 'Thiên Sát'.

Tòa Thiên Sát này có thể thu hút cường giả bước vào, từ đó rơi vào huyễn cảnh, cuối cùng vĩnh viễn lạc lối trong đó, cho đến khi ngã xuống!" "Thiên Sát!

Quả nhiên là một trận pháp lợi hại." Trương Vô Hồn gật đầu, mỉm cười: "Trận pháp này nếu dùng để tu luyện, chắc chắn sẽ làm ít công to, uy lực mạnh mẽ." "Ha ha!

Trương Vô Hồn trưởng lão quả nhiên lợi hại, ngay cả trận pháp Thiên Sát cũng biết, bội phục!" Cổ Huyền Dương hưng phấn cười.

"Tòa trận pháp này quả thực lợi hại!" Cổ Huyền Thiên cũng không nhịn được khen ngợi, trong lòng có phần kinh ngạc.

Khu vực cổ mộ, mấy chục người mặc đồ đen đó đã bị giết sạch, thi thể la liệt, máu chảy thành sông.

Những trưởng lão Cổ La Tiên Phủ may mắn thoát được đều bị trọng thương.

"Ầm!" Ngay lúc này, không gian trên đỉnh cổ mộ đột nhiên rung chuyển, rồi hiện ra một vòng xoáy vàng rực.

"Vút vút vút!" Giây tiếp theo, từng mũi tên đen như mưa từ vòng xoáy trút xuống, tốc độ nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã có hơn trăm mũi tên rơi xuống, bao phủ toàn bộ bầu trời cổ mộ, như châu

chấu qua biên giới.

“Đừng quan tâm đến trận pháp!

Giết ra ngoài!” Thanh niên cao lớn giận dữ quát, lập tức đón lấy một mũi tên đen.

Tuy nhiên, khi thanh niên cao lớn đến gần mũi tên, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, mũi tên lại xuyên qua cơ thể thanh niên cao lớn.

“Phịch!” Thanh niên cao lớn ngã lăn ra đất, miệng phun máu tươi, sinh cơ nhanh chóng tiêu tán.

“Hít!” Những người mặc đồ đen khác đều bị dọa sợ, ai nấy mặt đầy kinh hoàng, căn bản không dám ra tay.

Thực lực của thanh niên cao lớn đó còn mạnh hơn tất cả họ hợp lại, nhưng trước mũi tên, lại như con kiến, không có sức chống cự.

“Vèo vèo vèo!” Từng mũi tên liên tục rơi xuống, chỉ trong chốc lát, lại có mấy chục vị Thần Tướng bị mũi tên thảm sát.

Những người mặc đồ đen này căn bản không dám ra tay, vì ai cũng biết, một khi chạm vào mũi tên, chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục.

“Không hổ là Cổ Huyền Thiên, không chỉ bố trí trận pháp, mà còn có thể điều khiển huyễn tượng!” Cổ Huyền Dương lạnh lùng nói.

“Vút!” “Xoẹt xoẹt xoẹt!” Ngay khi lời của Cổ Huyền Dương vừa dứt, hai luồng kiếm khí màu tím đột nhiên từ không gian lao ra, mang theo kiếm thế bá đạo xé nát mọi thứ, trong nháy mắt chém về phía những người mặc đồ đen khác.

“Thứ gì vậy?” “Kiếm khí đáng sợ quá!” Sắc mặt của nhiều người mặc đồ đen đột nhiên đại biến, vừa kinh hoàng vừa vội vàng né tránh.

“Ầm ầm ầm!” “Ông ông!” Hai luồng kiếm khí mang theo khí thế

như chẻ tre quét ngang, cứng rắn va vào lớp phòng ngự, tiếng nổ chấn động đến ù tai rung chuyển cả trời đất, những gợn sóng năng lượng vô hình điên cuồng quét qua, hư không liên tiếp sụp đổ.

Mười mấy vị Thần Tướng đó lập tức hóa thành tro bụi, hoàn toàn tiêu tán trong hư không.

"Điều này… điều này sao có thể?

Luồng sức mạnh này cũng quá kinh khủng rồi?" Thấy mười mấy vị Thần Tướng bị thảm sát trong nháy mắt, mấy chục người mặc đồ đen còn lại hoàn toàn ngây người, sống lưng lạnh toát, rợn cả tóc gáy.

"Vút!" "Phụt!" Tuy nhiên, ngay lúc này, một mũi tên đột nhiên xuyên thủng đầu của một Thần Tướng, mũi tên từ cổ hắn chui ra, máu tươi cuồng dũng phun ra.

"Vút!" "Phụt!" Lại một luồng kiếm khí màu tím bắn ra, liên tiếp hai người mặc đồ đen bị bắn chết.

"Không chịu nổi một đòn!" Cổ Huyền Dương cười lạnh chế nhạo, rõ ràng không coi những người mặc đồ đen này ra gì.

"Thiếu chủ, tiễn pháp của ngài đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi!" Trương Vô Hồn kinh ngạc nói: "Chỉ bằng sức mạnh và quỹ đạo của mũi tên, ngài đã có thể phán đoán được vị trí và đường né tránh của kẻ địch." "Đó là đương nhiên." Cổ Huyền Dương kiêu ngạo cười: "Về mưu mô tính toán, trừ khi gặp phải mấy vị cường giả Chân Quân kia, nếu không, dưới mũi tên của ta, căn bản không có cơ hội sống sót nào." "Thiếu chủ thiên phú trác tuyệt, thực là tư chất của thiên kiêu." Trương Vô Hồn mỉm cười, rất hài lòng với biểu hiện của Cổ Huyền Dương.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Cổ Huyền Dương, không tốn chút sức lực nào đã chém giết hơn trăm Thần Tướng, tâm trạng

của Cổ Huyền Dương rất sảng khoái.

“Thiếu gia, Cổ Huyền Thiên cứ giao cho lão phu.” Ngay lúc này, một lão già còng lưng bước ra.

“Trương trưởng lão, vất vả cho ông rồi.” Cổ Huyền Dương mỉm cười.

Lão già còng lưng cung kính hành lễ, sau đó bước chân lên hư không đi vào, bóng dáng dần dần mờ đi.

“Vút!” Lão già còng lưng vừa vào cổ mộ, đã có một mũi tên sắc bén xé gió bay tới.

“Trò mèo.” Lão già còng lưng lắc đầu cười lạnh, búng ngón tay, một luồng năng lượng bắn về phía mũi tên, lập tức dập tắt.

“Vút!” “Vút vút!” Cùng lúc đó, từng mũi tên đen liên tiếp bay ra, uy lực vô cùng kinh khủng, đều ẩn chứa một luồng kiếm ý và dao động linh lực vô cùng đáng sợ.

“Cái gì?” Cổ Huyền Dương lập tức trợn tròn mắt, khuôn mặt già nua đầy vẻ chấn động.

“Dao động kiếm ý mạnh quá!

Linh lực bá đạo quá!” Đôi mắt sâu thẳm và sắc bén của Trương Vô Hồn lóe lên tinh quang.

Một mũi tên ẩn chứa dao động linh lực kinh khủng như vậy, điều này đã lật đổ lẽ thường rồi.

“Thiếu chủ, đây… điều này sao có thể!” Trương Vô Hồn mặt đầy kinh hãi và khó tin.

“Đây là võ học gì?

Lại có uy lực như vậy?” Năm hộ vệ còn lại đều ngây người, toàn thân run rẩy.

Cổ Huyền Dương cũng ngây người.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy lão già còng lưng thi triển tiễn thuật.

Lão già còng lưng chỉ thi triển hai chiêu đã dễ dàng tiêu diệt hơn trăm vị cường giả Thần Tướng.

Chiến đấu lực như vậy đã đạt đến cảnh giới Cửu tinh Thần Vương.

"Cổ Huyền Dương, ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi!

Bản tông đã sớm đoán được ngươi sẽ giở trò, sao có thể để lại sơ hở chí mạng cho các ngươi tìm kiếm?

Đây là huyễn cảnh mà bản tông đặc biệt chuẩn bị!" Giọng nói đắc ý của Cổ Huyền Thiên truyền đến, trông có vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Khuôn mặt của Cổ Huyền Dương âm trầm vô cùng.

"Hừ!" Cổ Huyền Dương hừ lạnh một tiếng, đột nhiên thúc đẩy chân nguyên, vung tay.

"Vút!" "Ông ông!" Trong phút chốc, một tấm lệnh bài đen kịt bay ra, lơ lửng trước mặt Cổ Huyền Dương, tỏa ra ánh sáng đỏ chói mắt.

"Ầm!" Ngay lúc này, tấm lệnh bài màu đen rung chuyển dữ dội, một luồng ánh sáng trắng chói mắt bùng nổ, không gian trong phạm vi nghìn mét kịch liệt cuộn trào.

Ánh sáng trắng chiếu sáng bầu trời u ám và lan rộng ra nhanh chóng.

"A…" Đám đông đang bất tỉnh lập tức tỉnh lại, tiếng la hét thảm thiết vang vọng khắp bầu trời, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

"Hửm?" Nụ cười của Cổ Huyền Thiên cứng lại.

Trương Vô Hồn và sáu vị hộ vệ cũng sững sờ.

“Chuyện gì vậy?

Sao họ đột nhiên tỉnh lại?” Cổ Huyền Dương mặt đầy nghi hoặc, một vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đây là thứ gì?” Cổ Huyền Thiên nhìn chằm chằm tấm lệnh bài màu đen hỏi.

“Thiếu chủ, vật này tên là ‘Quỷ Phù’, nó có khả năng cách ly huyễn cảnh.” Trương Vô Hồn giải thích: “Đây là bảo bối do Huyễn Thần Đại Đế để lại, có trí tuệ rất cao, có khả năng suy nghĩ riêng, không nghe theo mệnh lệnh của người khác.” Cổ Huyền Dương nhíu mày: “Tấm lệnh bài này chắc là chìa khóa của kho báu Huyễn Thần, nếu cánh cửa cấm kỵ của cổ mộ đã mở, vậy chúng ta mau vào đi.” “Vút!” Cánh tay phải của Cổ Huyền Dương đột nhiên vung mạnh, tấm lệnh bài màu đen bay đi, cuối cùng bay về phía đại điện cổ mộ ở xa.

“Ầm ầm ầm!” Ngay khoảnh khắc lệnh bài sắp vào đại điện, Cổ Huyền Dương lại vung tay lần nữa.

“Rầm!” Trong khoảnh khắc, cửa lớn của cổ mộ từ từ đóng lại, cánh cửa vốn đang mở rộng lập tức đóng kín, không thấy một khe hở nào.

Ngay khoảnh khắc cửa lớn cổ mộ đóng lại, một luồng khí tức mênh mông bàng bạc lan tỏa, phảng phất như phong tỏa toàn bộ tòa cổ mộ.

Trong cổ mộ, tất cả các thi thể đều đứng dậy.

Điều quỷ dị là, chúng không hề có chút phản ứng nào, như những cái xác biết đi.

Chương 716

"Quả nhiên có gian trá!" Cổ Huyền Dương thầm mắng trong lòng.

Tất cả thi thể trong cổ mộ đều đứng dậy, mỗi cái đều tử khí trầm trầm, như những con rối.

Nhưng, chúng lại có dao động linh hồn.

"Cổ Huyền Dương, hôm nay ngươi đừng hòng trốn thoát, chịu chết đi!" Những lời Cổ Huyền Dương vừa nói rõ ràng đã chọc giận Cổ Huyền Dương, sư phụ của hắn, vị lão già còng lưng kia hét lớn, một bước bước ra, tốc độ vô cùng kinh người, trong nháy mắt đã đến trước mặt Cổ Huyền Dương.

"Bành!" Lão già còng lưng một quyền đánh ra, ngực của Cổ Huyền Dương lõm xuống, khóe miệng rỉ ra một ngụm máu tươi, cơ thể bay ngược ra ngoài, trọng thương thổ huyết.

"Hít…" "Sức mạnh kinh khủng quá!" Thấy cảnh này, Cổ Huyền Dương và các Thần Tướng khác đều sợ ngây người, toàn thân run rẩy, cảm giác như bị một con hung thú nhắm vào.

"Vút vút vút!" Hai tay của lão già còng lưng nhanh chóng kết ấn, vô số mũi tên sắc bén vô song từ mật thất xung quanh che trời lấp đất bay ra, nơi chúng đi qua, không gian nổ tung sụp đổ.

Sắc mặt Cổ Huyền Dương đột biến, con ngươi co rút lại, thân hình loáng lên rồi nhanh chóng biến mất tại chỗ.

"Thiếu chủ!" Trương Vô Hồn kinh hãi.

"Thôi xong rồi!" Lão già còng lưng biến sắc, trong lòng kinh hãi kêu lên.

Tuy nhiên, đúng lúc này, hàng vạn đạo kim quang rực rỡ bùng lên

trời, bao bọc hoàn toàn cổ mộ.

Cổ mộ bị kim sắc trận văn bao phủ, một kết giới vô hình hiện ra, ngăn cản từng đợt tấn công của mũi tên.

"Rắc rắc ~ Bốp!" Vô số mũi tên chạm vào kết giới vô hình, lần lượt vỡ nát.

Vô số mũi tên căn bản không thể làm gì được kết giới của cổ mộ.

"Sao có thể?

Trong cổ mộ lại bố trí trận pháp mạnh mẽ!

Còn có trận pháp phòng ngự cường hãn như vậy, đây rốt cuộc là trận pháp cấp bậc gì?" Lão già còng lưng vô cùng kinh ngạc.

Lão già còng lưng hoàn toàn không ngờ tới, bên trong cổ mộ lại ẩn giấu một trận pháp mạnh mẽ.

"Vút vút vút!" Trong các mộ huyệt tứ phía của cổ mộ, từng bộ xương khô đứng dậy, tỏa ra khí thế tà ác.

Hơn hai mươi vạn bộ xương khô, khí thế khủng bố, một luồng âm khí lạnh lẽo khiến người ta kinh hồn bạt vía lan tỏa ra.

"Nhiều thi hài thế này?

Lúc còn sống họ là ai?

Lại chôn vùi hơn hai mươi vạn mạng người!" Trương Vô Hồn và các hộ vệ khác đều kinh hãi.

"Không hổ là Huyễn Thần Đại Đế, lại mai phục nhiều thi thể đến vậy!" Cổ Huyền Dương thầm kinh ngạc, trên mặt không kìm được vẻ tham lam.

Trong cổ mộ, ngoài một số thi thể bình thường, còn có không ít tài nguyên tu luyện.

“Hai mươi vạn bộ xương, nơi này có ít nhất hai ba mươi bộ áo giáp cấp Thánh khí, thậm chí còn có công pháp Thánh giai cấp cao hơn.

Không hổ là lăng mộ của Huyễn Thần Đại Đế, thu hoạch thật quá phong phú!” Cổ Huyền Dương vô cùng phấn khích.

“Thiếu chủ, chúng ta rút lui trước đi, ta luôn cảm thấy nơi này rất nguy hiểm, phải lập tức rời đi.” Trương Vô Hồn nghiêm nghị nói, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an.

“Không vội.” Cổ Huyền Dương khẽ phất tay, nói: “Tuy mộ phủ Huyễn Thần đã bị phá hủy, nhưng bên trong vẫn còn rất nhiều cơ duyên và bảo vật, nếu chúng ta cứ thế từ bỏ thì thật quá đáng tiếc.” “Thiếu chủ, thực lực của những thi thể này đều rất mạnh, chúng ta chưa chắc đối phó được, hơn nữa cổ mộ còn có rất nhiều thủ vệ, làm vậy quá mạo hiểm.” Trương Vô Hồn khuyên nhủ.

“Việc này ngươi không cần lo, ta có lòng tin đối phó với những thi thể này.

Hơn nữa, phụ thân ta là Huyễn Thần Đại Đế, tổ tông các đời của Cổ gia đều phải gọi ta là thiếu chủ, họ đều là người trung thành của Cổ gia, không thể chống lại mệnh lệnh của ta.” Cổ Huyền Dương tự tin nói.

“Thiếu chủ, chúng ta mau rời đi, nếu không hối hận cũng không kịp!” Thất hoàng thúc cũng khuyên theo.

Cổ Huyền Dương cười lạnh nói: “Các ngươi sợ gì?

Chẳng lẽ còn sợ ta không lấy được truyền thừa sao?

Các ngươi chỉ cần phối hợp với ta là được, nhớ kỹ, bây giờ chúng ta là đồng minh, các ngươi không được phản bội ta.” Nghe vậy, Trương Vô Hồn và Thất hoàng thúc nhìn nhau, rồi gật đầu.

“Các ngươi đi trước đi, lát nữa ta sẽ đuổi theo sau.” Cổ Huyền Dương bình thản nói.

Dứt lời, Cổ Huyền Dương lập tức thi triển «Cửu U Minh Hỏa Quyết».

“Vút vút vút!” Ngay sau đó, chín ngọn lửa màu tím sẫm xuất hiện từ hư không, mang theo nhiệt độ khủng bố, nhanh như chớp bay ra, nhắm thẳng vào Cổ Huyền Thiên, Trương Vô Hồn, Thất hoàng thúc và mấy người khác.

Năm người Cổ Huyền Thiên đều là cường giả Thần Vương cảnh, hơn nữa còn nắm giữ công pháp Thánh giai.

Nhưng dưới uy áp của Cửu U Minh Hỏa, năm người vội vàng thi triển công pháp Thánh giai để chống cự, không dám coi thường, vì họ đều nhận ra Cửu U Minh Hỏa Quyết.

“Ầm ầm ầm!” Chín ngọn lửa tím sẫm giao phong với mọi người, tiếng nổ vang lên liên tiếp, cuồng phong tứ tán, không gian cũng vặn vẹo.

“Đây là hỏa diễm Thánh giai?

Hơn nữa còn chứa đựng sức mạnh linh hồn, tu vi tinh thần lực của hắn rất mạnh!” Một Thần Tướng kinh hãi nói, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Một hộ vệ khác kinh ngạc nói: “Hắn lại là Luyện Thuật Sư!” “Luyện Thuật Sư?” Cổ Huyền Dương khẽ nhíu mày.

Trong cổ mộ quả thực có không ít linh đan diệu dược mạnh mẽ, nhưng không có Luyện Thuật Sư, vì vậy Cổ Huyền Dương chưa bao giờ nghĩ tới, Cổ Huyền Dương lại kiêm cả chức Luyện Thuật Sư.

“Ha ha!

Hóa ra hắn là Luyện Thuật Sư, thảo nào tinh thần lực mạnh mẽ!" Thấy Cổ Huyền Dương là Luyện Thuật Sư, Trương Vô Hồn lập tức cười lớn.

Biểu cảm của Cổ Huyền Dương hoàn toàn cứng đờ tại chỗ.

Thân phận Luyện Thuật Sư của Cổ Huyền Dương một khi bị lộ, chắc chắn sẽ rước họa sát thân.

"Hừ!

Luyện Thuật Sư thì sao?

Cha ta là Huyễn Thần Đại Đế, họ chắc chắn biết phải làm gì." Cổ Huyền Dương nghiến răng thầm hận, trong lòng cầu nguyện Đại trưởng lão cổ mộ tuyệt đối đừng để Cổ Huyền Dương lộ thân phận Luyện Thuật Sư.

"Trương Vô Hồn, mau đi đi, có ta ở đây là đủ rồi." Cổ Huyền Dương thúc giục.

"Nhưng mà…" Trương Vô Hồn ngập ngừng.

"Ta biết các ngươi lo lắng cho ta, nhưng không sao đâu, tổ tiên Cổ gia chúng ta từng giúp đỡ chủ nhân Cổ Thần Mộ, họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay với ta, nếu không tổ tiên Cổ gia ta sớm đã gặp bất trắc, họ có ơn với Cổ gia chúng ta, sẽ không làm khó ta." Cổ Huyền Dương nói.

Trương Vô Hồn và mấy người do dự một lúc, cuối cùng gật đầu.

"Thiếu chủ cẩn thận." Trương Vô Hồn cung kính dặn dò.

"Ta biết rồi." Cổ Huyền Dương gật đầu.

Trong cổ mộ, tất cả thi hài đều đã sống lại, toàn bộ vây công Cổ Huyền Dương.

"Huyễn cảnh!

Phá cho ta!" Cổ Huyền Dương quát khẽ, hai tay biến chuyển, kết thủ ấn, đánh vào hư không, rồi gầm lên một tiếng.

"Ong ong!" Trong khoảnh khắc, cả tòa mộ phủ rung chuyển dữ dội, không gian đột nhiên gợn lên những gợn sóng mãnh liệt.

Điều kỳ lạ là, tất cả thi hài lập tức dừng lại, không nhúc nhích.

"Đây là ảo ảnh, quả nhiên là vậy.

Xem ra, huyễn trận trong cổ mộ vẫn đang vận hành, bảo bối mà Huyễn Thần Đại Đế để lại vẫn còn." Cổ Huyền Dương vô cùng phấn khích, ánh mắt quét qua các góc của mộ phủ, hy vọng tìm được truyền thừa của cổ mộ.

Điều Cổ Huyền Dương không biết là, đây chính là huyễn trận mà Huyễn Thần Đại Đế để lại phòng ngừa bất trắc.

"Vút vút vút!" Đúng lúc này, hơn hai trăm con khôi lỗi đột ngột từ các hang động trên tường lao ra, mỗi con đều có tu vi Thần Tướng cảnh sơ kỳ.

Sắc mặt Cổ Huyền Dương đại biến, lập tức thi triển Huyễn Ảnh Bộ để né tránh.

"Ầm ầm ầm!" "Phụt phụt phụt!" Hơn hai trăm thi thể ầm ầm va vào mặt đất trong sơn cốc, cú va chạm dữ dội khiến cả tòa mộ phủ rung chuyển, mặt đất chấn động mạnh.

Luồng sức mạnh hủy diệt cực kỳ khủng bố đó suýt nữa đã xé Cổ Huyền Dương thành từng mảnh.

"Ực." Thấy cảnh tượng khủng bố này, Trương Vô Hồn và những người khác đều sợ đến vỡ mật, mặt mày tái mét, toàn thân run rẩy không ngừng.

"Huyễn thuật!" Cổ Huyền Dương đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm

chằm vào cửa đá, tròng mắt lồi ra, con ngươi co rút lại, đầu óc hỗn loạn.

Huyễn Ảnh Bộ mà Cổ Huyền Dương vừa thi triển thực ra cũng là huyễn thuật, nhưng lại không phá giải được, trực tiếp bị nhốt trong huyễn trận.

"Đây là...

Mê Hồn Trận Pháp, hơn nữa còn là huyễn trận đỉnh cao nhất!" Cổ Huyền Dương trợn to mắt, tim đập thình thịch, mặt mày dữ tợn, vô cùng sợ hãi.

Mê Hồn Trận Pháp là một loại huyễn trận vô cùng hung hãn bá đạo, cho dù là Thần Tôn cảnh đỉnh phong, nếu sơ suất cũng sẽ trúng chiêu của Cổ Huyền Dương.

"Thiếu gia, sao vậy?" Trương Vô Hồn vội hỏi.

"Chúng ta vào nhầm chỗ rồi!

Mau chạy đi!" Cổ Huyền Dương hét lớn, hoảng hốt chạy ra ngoài đại điện, không còn tâm trí để ý đến Cổ Huyền Thiên và bọn họ.

Sáu người Trương Vô Hồn lại biến sắc, cũng không dám do dự, lần lượt lao ra, dốc toàn lực lao đi.

Tốc độ của Cổ Huyền Dương cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không tăm tích, rõ ràng là bị dọa không nhẹ.

"Thiếu chủ!" Trương Vô Hồn và những người khác hét lớn, trong lòng vô cùng lo lắng, không dám dừng lại chút nào, điên cuồng lao ra khỏi cung điện.

"Muốn đi?" Một giọng gầm khàn khàn và đầy phẫn nộ vang lên, ngay sau đó một luồng ánh sáng đen kịt như tia chớp bắn ra.

Luồng sáng đen di chuyển cực nhanh, trong nháy mắt đã chặn

trước mặt Trương Vô Hồn và những người khác, tỏa ra sát khí ngút trời.

Nhìn rõ dung mạo người cản đường, Trương Vô Hồn và những người khác đều sững sờ.

"Cổ Huyền Thiên đại đế!

Không phải hắn đã chết rồi sao?" Trương Vô Hồn ngây như phỗng, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

"Cổ… Cổ Huyền Thiên!" Bốn vị Thần Tướng khác cũng bị dọa ngốc.

Nhục thân của Cổ Huyền Thiên bị chặt đứt, họ đã tận mắt thấy Nguyên Anh của Cổ Huyền Thiên rời khỏi cơ thể, đã chết rồi.

Nhưng bây giờ Cổ Huyền Thiên lại đứng trước mặt họ, điều này quả thực đã đảo lộn nhận thức của họ.

Quan trọng hơn là, Cổ Huyền Dương cũng biến mất!

"Các ngươi thật to gan, dám lừa gạt bản đế!

Tội các ngươi không thể tha!

Hôm nay bản đế sẽ tiễn các ngươi về trời!" Cổ Huyền Thiên giận dữ quát, sát khí lạnh lẽo khóa chặt Trương Vô Hồn và những người khác.

"Tiêu rồi!" Sắc mặt Trương Vô Hồn và những người khác đột ngột đại biến, hoàn toàn bị dọa choáng váng, cảm nhận được nguy hiểm cực độ.

"Cổ Huyền Dương đâu?" Thấy phản ứng của Trương Vô Hồn và những người khác, sắc mặt Cổ Huyền Thiên đại biến.

Đây là kết quả mà Cổ Huyền Thiên lo lắng nhất!

Sáu người Trương Vô Hồn căn bản không dám nói, cũng không nói nên lời.

"Nói đi!

Sao các ngươi không nói gì!

Nói cho ta biết, Cổ Huyền Dương đi đâu rồi?

Ai đã thả hắn ra!" Cổ Huyền Thiên điên cuồng gầm lên, hai mắt đỏ ngầu, trông như phát điên.

"Thiếu chủ hắn…" "Bốp!" Trương Vô Hồn vừa mở miệng, một cái tát đã bay tới, đánh bay hắn ra ngoài, máu tươi chảy đầm đìa khóe miệng.

"Thiếu chủ, hắn là Cổ Huyền Thiên, đừng quan tâm đến sống chết của hắn, chúng ta mau chạy đi, cấm kỵ trong cổ mộ quá nhiều, chúng ta không thể chọc vào!" Một thuộc hạ của Cổ Huyền Thiên hét lớn.

"Đúng vậy!

Chúng ta mau đi!" Trương Vô Hồn lập tức phụ họa, sau đó dẫn theo các cao tầng Cổ gia hoảng loạn bỏ chạy, sợ chậm nửa giây.

"Cổ Huyền Dương!

Trương Vô Hồn!

Các ngươi dám lừa gạt bản đế!

Các ngươi phải chết!" Cổ Huyền Thiên điên cuồng gầm thét.

Tuy nhiên, Trương Vô Hồn và những người khác dường như không nghe thấy, tiếp tục bỏ chạy.

Cổ Huyền Thiên gầm lên, hai nắm tay siết chặt, chỉ tay lên trời giận dữ gầm thét: "A!" "Bịch!" Giây tiếp theo, Cổ Huyền Thiên giận sôi gan, ngửa mặt lên trời phun máu, cả người ngất đi, ngã thẳng

xuống đất.

Cổ Huyền Thiên tuy chỉ còn lại Nguyên Anh, nhưng dù sao cũng là cường giả Thần Vương cảnh, dù chỉ còn Nguyên Anh, vẫn sở hữu sức mạnh kinh khủng.

Cổ Huyền Dương là cường giả Thần Quân, tự nhiên không thể chịu nổi cơn giận của Nguyên Anh Cổ Huyền Thiên, tại chỗ ngất đi.

Cổ Huyền Thiên vừa chết, đệ tử Cổ gia liền rơi vào tuyệt cảnh, hoàn toàn không địch lại thủ vệ cổ mộ.

Chỉ trong ba hơi thở, đã có hơn trăm đệ tử Cổ gia bị tàn sát.

Cường giả Cổ gia toàn quân bị diệt, Cổ Huyền Dương và tám vị Thần Tướng khác cũng chết gần hết.

"Thiếu chủ!" Thấy cảnh tượng thê thảm này, Trương Vô Hồn và những người khác đau đớn tột cùng, nước mắt lã chã rơi.

"Lão phu thề chết bảo vệ thiếu chủ, dù chiến đấu đến chết cũng phải bảo vệ thiếu chủ chu toàn!" Một vị Thần Tướng nghiến răng gầm lớn.

"Thề chết bảo vệ thiếu chủ, chết trên sa trường, quyết không sống tạm bợ!" Bảy người còn lại lần lượt gầm lên, với tư thế quyết tử.

Chương 717

Trương Vô Hồn nghiến chặt răng, trầm giọng nói: "Thiếu chủ, chúng tôi yểm hộ ngài, mau đi đi!" Năm người Trương Vô Hồn lấy ra thần khí, cảnh giác cao độ với tình hình trong cổ mộ.

Sáu người Trương Vô Hồn không hề cảm thấy xấu hổ vì hy sinh bản thân để cứu Cổ Huyền Dương.

"Trương trưởng lão, chúng ta không thể bỏ lại các người!" Cổ Huyền Dương lắc đầu nói.

"Ngươi đi đi, chúng ta không cần ngươi cứu!

Chúng ta chỉ cầu giữ được mạng sống, ngươi không cần lo cho chúng ta, chỉ cần ngươi còn sống, Cổ gia mới có thể chấn hưng!" Năm người còn lại nói.

"Nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ ngươi!" Trương Vô Hồn lắc đầu, nói: "Thiếu chủ, mau đi đi, đừng để lão nô thất vọng!" "Trương trưởng lão." Cổ Huyền Dương đầy áy náy thở dài một tiếng, hít một hơi thật sâu, nghiến răng nói: "Được!

Chúng ta cùng nhau rời đi!" "Vút!" Vừa nói, Cổ Huyền Dương đã hóa thành một tàn ảnh lao ra ngoài.

Cổ Huyền Dương và những người khác rất nhanh đã đến cửa cung điện.

"Cổ mộ đã đóng lại, muốn rời khỏi đây chỉ có thể thông qua truyền tống trận của cung điện!" "Truyền tống trận đã sớm hư hỏng, không thể khởi động, khó mà rời khỏi cổ mộ!" Trương Vô Hồn và những người khác đều nhíu mày lắc đầu.

"Vút~" Đúng lúc này, trên bầu trời xa xa, lại có một luồng sáng

bay tới, chính là Cổ Huyền Dương.

"Thiếu chủ đã trở lại!" Mọi người Trương Vô Hồn vui mừng nói, ánh mắt đầy mong đợi nhìn Cổ Huyền Dương.

Cổ Huyền Dương trông vô cùng thảm hại, quần áo xộc xệch, mặt sưng như đầu heo, khóe miệng còn dính máu tươi, trông cực kỳ thê thảm.

Nhưng khuôn mặt Cổ Huyền Dương lại tràn đầy nụ cười, như thể nhặt được bảo bối.

Cổ Huyền Dương lật tay, một tấm ngọc bài hiện ra, linh hồn lực rót vào, ngọc bài lập tức tỏa ra ánh sáng xanh lục mạnh mẽ.

"Ong ong!" Giây tiếp theo, hư không đột nhiên gợn sóng, một vòng sáng ngưng tụ trong phạm vi mấy nghìn trượng.

"Truyền tống trận!" Trương Vô Hồn và những người khác lập tức kinh ngạc.

Trận pháp truyền tống này rất bí mật, gần như không có biến động sức mạnh nào, nếu không phải là người đặc biệt quen thuộc với môi trường cổ mộ, rất khó nhận ra sự tồn tại của nó.

Cổ Huyền Dương vừa bước vào truyền tống trận vừa nói: "Các ngươi đừng lại gần, nếu không kích hoạt cấm chế, các ngươi chắc chắn sẽ chết!" "Vâng!

Cẩn tuân lời thiếu giáo chủ!" Trương Vô Hồn cung kính ôm quyền hành lễ.

"Chết tiệt!

Tên tiểu súc sinh đó lại trốn thoát được!" Tại đại sảnh phủ đệ Cổ gia, vang lên một tiếng chửi rủa hung hãn.

Một thanh niên nhảy dựng lên như sấm, toàn thân tỏa ra sát khí

đáng sợ, khuôn mặt già nua dữ tợn, trông cực kỳ đáng sợ.

“Đại trưởng lão, Cổ Huyền Dương chắc chắn không chạy xa được!

Cấm kỵ trong cổ mộ nhiều như vậy, chúng ta lập tức đuổi theo!

Một khi bắt được Cổ Huyền Dương, tuyệt đối không tha cho hắn!” Một người đàn ông trung niên hung dữ nói.

“Hừ!

Hắn tưởng trốn vào cổ mộ là an toàn sao?” Cổ Vân Dương cười lạnh một cách dữ tợn.

“Cổ Huyền Dương, ngươi cứ chờ đấy cho bản trưởng lão!

Bản trưởng lão nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh, để giải tỏa mối hận trong lòng!” Cổ Vân Dương âm trầm gầm lên, đầy oán độc và thù hận, sát khí ngút trời.

“Vân Dương huynh, thực lực của những thủ vệ cổ mộ đó rất mạnh, đặc biệt là Cổ Huyền Minh, thực lực của hắn còn mạnh hơn ngươi!

Thủ vệ cổ mộ có tới hai mươi người, chúng ta thật sự có thể thắng được họ sao?” Đại trưởng lão nhíu mày hỏi, trong lòng không chắc chắn.

Cổ Vân Dương nghiến răng nói: “Đại trưởng lão, ngươi yên tâm!

Cổ Huyền Dương thân mang trọng thương, hơn nữa còn bị phế đan điền, không có tư cách trở thành thiếu chủ!” “Trên người hắn còn có không ít linh dược quý giá, đủ để chúng ta đột phá cảnh giới Thần Vương!

Hơn nữa có thủ vệ cổ mộ trợ giúp, tu vi của chúng ta chắc chắn sẽ tiến bộ vượt bậc, thậm chí vượt qua cả phụ thân!” “Vân Dương

huynh nói rất đúng!" Đại trưởng lão gật đầu, âm trầm nói: "Nếu Cổ Huyền Dương đã trốn thoát, vậy thì phải nhân lúc hắn bị bệnh, lấy mạng hắn, nếu không sau này muốn giết hắn sẽ càng khó khăn hơn!" Nghe vậy, đôi mắt híp lại của Cổ Vân Dương lóe lên sát khí lạnh lẽo, âm u nói: "Đúng vậy!

Chúng ta tìm Cổ Huyền Dương trước, giết hắn!

Đoạt lấy linh vật trong cơ thể hắn!" "Thiếu chủ mau rời khỏi đây!

Thủ vệ cổ mộ sắp ra rồi!" Trước truyền tống trận của cổ mộ, Trương Vô Hồn hét lớn, mặt lộ vẻ lo lắng.

"Được!

Ta biết rồi!" Cổ Huyền Dương lập tức lùi sang một bên, vận sức mạnh, rót vào truyền tống trận, chuẩn bị thi triển bất cứ lúc nào.

"Ầm ầm ầm!" Một luồng sức mạnh hùng hậu vô song từ truyền tống trận tuôn ra, trong nháy mắt nhấn chìm Cổ Huyền Dương.

"Ong ong!" Trong khoảnh khắc, ánh sáng trắng chói lòa bùng lên, rực rỡ chói mắt, rồi bao trùm Cổ Huyền Dương, tạo thành một cột sáng khổng lồ vút lên trời.

Trong nháy mắt, Cổ Huyền Dương và Trương Vô Hồn cùng những người khác biến mất, truyền tống trận trở lại yên tĩnh.

"Thiếu chủ và mọi người đã rời đi, cuối cùng cũng an toàn rồi!" Trong cổ mộ, vang lên tiếng cười vui mừng của Trương Vô Hồn.

"Ha ha!

Thiếu chủ cuối cùng cũng thuận lợi rời đi!" Trong cổ mộ, bốn vị trưởng lão còn lại phấn khích reo hò.

"Các vị trưởng lão!

Các vị mau chóng rời khỏi cổ mộ, để tránh bị thủ vệ cổ mộ ngộ

sát.” Giọng của Cổ Huyền Dương vang vọng, rõ ràng hắn đã rời khỏi cổ mộ.

Nghe thấy giọng của Cổ Huyền Dương, năm người Trương Vô Hồn sững sờ, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Trong tình huống này, Cổ Huyền Dương không nên ở lại giúp đỡ sao?

Sao lại nhắc nhở họ rời khỏi cổ mộ?

“Không ổn!

Thiếu chủ gặp nguy hiểm rồi!

Chúng ta lập tức đến cổ mộ, bảo vệ thiếu chủ!” Trương Vô Hồn hoảng hốt kêu lên.

Bốn vị trưởng lão trong cổ mộ cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Ong ong!” Từng tòa cổ mộ rung chuyển, từng đôi mắt đỏ rực từ từ mở ra, tỏa ra sát khí khát máu cuồng bạo, khiến người ta rùng mình.

“Thôi xong!

Họ đã tỉnh lại rồi!” Trương Vô Hồn kinh hãi kêu lên: “Mau đi!” “Vút vút vút!” Năm người điên cuồng lao ra cửa, tranh thủ từng giây để trốn thoát.

Tuy nhiên, tốc độ của họ quá chậm.

Thủ vệ cổ mộ lập tức đuổi theo, hàng trăm thủ vệ cổ mộ trong nháy mắt đã bao vây Trương Vô Hồn và những người khác.

“Phụt!” Bảy người Trương Vô Hồn lập tức bị dây xích sắt của thủ vệ cổ mộ trói chặt, không thể thoát ra.

“A a a…” “Bành bành bành!” Bảy người Trương Vô Hồn không

có sức chống cự, sau một hồi giãy giụa ngắn ngủi, tất cả đều bỏ mạng.

Nửa nén hương sau.

"Ầm ầm ầm!" Sâu trong khu rừng âm u, vang lên một tiếng nổ dữ dội, ngay sau đó là một làn sóng khí kinh khủng quét ngang.

"Phụt phụt phụt!" Hàng chục cây đại thụ cổ thụ bị gãy ngang lưng, gỗ vụn bay tứ tung, cảnh tượng khá hùng vĩ.

"Vút!" Giây tiếp theo, một thanh kim kiếm phá không bay ra, mang theo uy thế hủy diệt, xé rách không gian, nhắm thẳng vào Cổ Huyền Minh.

Cảm nhận được uy áp đáng sợ của kim kiếm, Cổ Huyền Minh biến sắc, sợ đến vỡ mật, hồn bay phách lạc, liều mạng né sang một bên.

"Ầm ầm!" Trong nháy mắt, một quả cầu lửa hình nấm nổ tung, sóng nhiệt cuồn cuộn lan ra bốn phương tám hướng, trong phạm vi mấy chục trượng, không một ngọn cỏ nào sống sót, một vùng đất lớn bị thiêu rụi.

"Xoẹt!" Ngay sau đó, một luồng khói đen từ trong bụi bay ra, lao về phía Cổ Huyền Minh như dịch chuyển tức thời.

Tốc độ của khói đen cực nhanh, Cổ Huyền Minh không kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị khói đen bao bọc.

"Rắc!" Chỉ trong vài nháy mắt, cổ của Cổ Huyền Minh đã bị vặn gãy, ngã xuống đất.

"Vút!" Khói đen nhanh chóng co lại, cuối cùng ngưng tụ thành một bộ xương khô to bằng lòng bàn tay.

Bộ xương khô này chính là linh hồn của Cổ Huyền Minh, chưa

hoàn toàn bị tiêu diệt, vì Cổ Huyền Dương vẫn cần mượn sức mạnh của hắn.

Bộ xương khô chui vào đầu Cổ Huyền Dương, lập tức dung hợp vào cơ thể hắn.

Lúc này, dù nhục thân của Cổ Huyền Dương đã chết, nhưng vẫn còn sót lại khí tức mạnh mẽ, đây chính là thủ vệ cổ mộ mà hắn đã luyện hóa, linh hồn của Cổ Huyền Dương.

"Thiếu chủ, chúng ta đã hoàn thành việc ngài giao, xin ngài hãy mau chóng rời khỏi cổ mộ!" Một thuộc hạ của Trương Vô Hồn nói, trên mặt đầy lo lắng.

Họ biết rõ, Cổ Huyền Dương vừa rồi chỉ còn một bước nữa là có thể thuận lợi thông qua cổ mộ, trở thành chủ nhân mới của nó.

Nếu Cổ Huyền Dương thành công, cả cổ mộ sẽ thuộc quyền kiểm soát của hắn.

Bây giờ, thủ vệ trong cổ mộ đã hoàn toàn tỉnh lại, khiến họ lo lắng như lửa đốt.

"Không cần lo lắng, ta vẫn cần tiếp tục bế quan hai tháng nữa, thủ vệ trong cổ mộ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, họ vẫn chưa dám manh động." Cổ Huyền Dương xua tay, vẻ mặt tự tin.

Trương Vô Hồn và những người khác nhìn nhau, không hiểu tại sao Cổ Huyền Dương lại tự tin như vậy.

"Thiếu chủ, ngài muốn mượn sức mạnh của những thủ vệ cổ mộ này để tìm kho báu sao?" Một trưởng lão cổ mộ thăm dò hỏi.

"Đúng vậy!

Lần này cổ mộ mở ra, ta chính là đến vì thứ này!" Cổ Huyền Dương nhìn chằm chằm vào quan tài thủy tinh ở trung tâm thạch thất.

Trong chiếc quan tài thủy tinh này, có một thi thể đang nằm, thi thể này trông rất giống Cổ Huyền Dương, nhưng khí tức rất yếu.

"Đây là… hài cốt của chủ nhân cổ mộ sao?" Trưởng lão cổ mộ nghi ngờ nói.

"Chủ nhân cổ mộ là gia gia của ta, năm đó ta trộm linh dược trong cổ mộ, bị gia gia truy sát, cuối cùng may mắn trốn thoát.

Không lâu trước, ta tình cờ gặp một cao nhân, cho ta một bộ bí tịch và đơn thuốc, bảo ta luyện chế linh khôi lỗi theo phương pháp ghi trên đó.

Hóa ra, gia gia của ta đã qua đời từ mấy nghìn năm trước, chỉ còn lại bộ di hài này." Cổ Huyền Dương giải thích, ánh mắt tràn đầy bi thương.

"Thiếu chủ nén bi thương, lão thành chủ anh dũng thiện chiến, chắc chắn không muốn thấy thiếu chủ đau khổ như vậy, xin hãy vực dậy tinh thần, báo thù cho lão thành chủ!" "Đúng!

Thiếu chủ, chúng ta thề chết theo thiếu chủ, dù tan xương nát thịt cũng phải báo thù cho lão thành chủ!" Các trưởng lão căm phẫn gầm lên.

"Ừm!" Cổ Huyền Dương gật đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, lẩm bẩm: "Ta đã quyết định, lần này, ta phải chiếm được Vạn Kiếm Tông!

Vạn Kiếm Tông là mảnh đất tịnh thổ cuối cùng của gia tộc chúng ta, tuyệt đối không cho phép các tông phái khác nhúng tay vào!" Lúc này, tại dãy núi Vạn Kiếm.

Một đội mấy chục người, cưỡi khí bay trên không, lao tới, khí thế hung hăng.

Người dẫn đầu chính là Lý Nguyên Bá, mặc một bộ giáp vàng tím, cơ bắp cuồn cuộn, như được đúc bằng gang thép.

Ngoài ra, sau lưng hắn còn có một nhóm thanh niên nam nữ, mỗi người tu vi đều đạt đến cảnh giới Niết Bàn tam tinh, tổng cộng có sáu người.

"Nguyên Bá huynh, nơi này càng lúc càng gần Vạn Kiếm Các, chúng ta thật sự có thể đánh bại Vạn Kiếm Tông sao?

Trong Vạn Kiếm Các có rất nhiều cường giả, chúng ta chưa chắc đấu lại họ." Một thanh niên nhíu mày nói, vẻ mặt đầy kiêng dè.

"Hừ!

Lý Thị Vương Phủ chúng ta từ khi nào lại sợ người khác?

Lý Thị Vương Phủ chúng ta có ba vị trưởng lão, đều có thực lực Niết Bàn cảnh đỉnh phong." Lý Nguyên Bá cười lạnh nói: "Cha mẹ ta đã đích thân dẫn đại quân Lý Thị Vương Phủ phong tỏa Vạn Kiếm Các, hôm nay, ta thật muốn xem ai có thể cứu được họ!" Một thanh niên khác nói: "Trong Vạn Kiếm Tông có hai vị võ giả Niết Bàn cảnh trấn giữ, cộng thêm các trưởng lão và chấp sự của Vạn Kiếm Tông, chỉ bằng sức của chúng ta, căn bản không đủ!" Lý Nguyên Bá khinh thường nói: "Hai trưởng lão Niết Bàn cảnh sơ kỳ của Vạn Kiếm Tông đã bị vây khốn, các võ giả Niết Bàn cảnh khác căn bản không đáng một đòn!

Chỉ cần phụ hoàng của ta dẫn đại quân Lý Thị Vương Phủ tiến vào dãy núi Vạn Kiếm, là có thể tàn sát đệ tử Vạn Kiếm Tông." "Còn về các cường giả khác của Vạn Kiếm Các, ta sẽ tự mình ra tay chém giết họ." "Thiếu chủ, chúng ta đi diệt Vạn Kiếm Tông trước!" Một trưởng lão nóng lòng nói, sát khí đằng đằng.

"Ừm." Cổ Huyền Dương khẽ gật đầu.

Cùng lúc đó, tại dãy núi Vạn Kiếm.

Đệ tử Vạn Kiếm Các tập trung tại quảng trường, ai nấy đều mặt

mày lo lắng, thậm chí có phần hoảng loạn.

“Làm sao bây giờ?

Lý Nguyên Bá đã xuất binh, sắp tấn công vào rồi, chẳng lẽ chúng ta thật sự không cản được đại quân Lý Thị Vương Phủ sao?” Một đệ tử Vạn Kiếm Các hoảng sợ nói, giọng điệu xen lẫn một chút sợ hãi.

Nghe vậy, những người khác lập tức trầm mặc thở dài, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Lý Nguyên Bá dã tâm bừng bừng, trong thời gian này, họ chắc chắn đã chinh phạt khắp nơi, nếu để đại quân Lý Thị Vương Phủ phá vỡ phòng tuyến của chúng ta, chúng ta chắc chắn sẽ chết!” “Chúng ta nên làm gì?

Có nên cầu viện Vạn Kiếm Tông không?” “Không được!

Vạn Kiếm Các là trái tim của Vạn Kiếm Tông, nếu Vạn Kiếm Tông biết chuyện này, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, chúng ta phải kiên trì!” Một trưởng lão nói, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Đúng vậy!

Lý Nguyên Bá chỉ dẫn theo vài người Niết Bàn cảnh mà thôi, chúng ta liên hợp lại, chắc chắn có thể chống lại Lý Nguyên Bá và bọn họ!” Một trưởng lão khác phụ họa.

“Được!

Nếu đã vậy, thì hãy để kẻ thù biết sự lợi hại của Vạn Kiếm Các chúng ta!” Một người đàn ông trung niên giận dữ quát, rồi đứng ra.

“Ầm!” Vừa dứt lời, người đàn ông trung niên đó lập tức bộc phát khí thế khủng bố của cảnh giới Niết Bàn, khí thế hung mãnh khiến người ta nghẹt thở.

“Ong ong!” Người đàn ông trung niên dốc toàn lực vận chuyển

chân nguyên, hai tay múa may, vung ra ánh sáng rực rỡ đầy trời, tạo thành một trận đồ khổng lồ.

"Các vị, cùng ta bố trận, tuyệt đối không để kẻ thù bước vào nửa bước, nếu không Vạn Kiếm Các sẽ bị hủy trong chốc lát!" Người đàn ông trung niên uy nghiêm quát, rồi hai tay kết pháp quyết, dẫn dắt chân nguyên mênh mông cuồn cuộn, rót vào trận đồ.

Trong nháy mắt, trận đồ bắn ra ánh sáng ngút trời, chói đến mức mọi người không thể mở mắt.

Cùng với việc chân nguyên đổ vào trận đồ, ánh sáng mà nó tỏa ra càng thêm rực rỡ chói mắt.

"Ong ong!" Trong khoảnh khắc, hư không rung chuyển dữ dội, một luồng lực hút mạnh mẽ đột nhiên lan ra, bao trùm cả một vùng trời đất, vô cùng kinh người.

Chương 718

Đây là một tòa trận pháp, tên là "Thiên Cương Tru Tiên Trận"!

"Ầm ầm ầm!" "Bành bành bành~" Dưới sự dẫn dắt của Thiên Cương Tru Tiên Trận, một lượng lớn võ sĩ từ bốn phương tám hướng hội tụ về, lần lượt bay đến, rơi vào phạm vi của trận pháp.

Trong nháy mắt, hàng trăm võ sĩ của Vạn Kiếm Các đã có mặt đầy đủ.

"Tham kiến các chủ!" Tất cả mọi người cung kính quỳ xuống.

"Các vị đứng lên đi." Cổ Huyền Dương giơ tay, ra hiệu cho mọi người đứng dậy.

"Tạ các chủ!" Mọi người đứng dậy, rồi chuyển ánh mắt sang Cổ Huyền Dương.

"Các chủ, không biết khi nào chúng ta ra tay?" Một thanh niên vạm vỡ hỏi.

Cổ Huyền Dương quét mắt nhìn mọi người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, lạnh lùng nói: "Chúng ta ra tay bây giờ, chắc chắn có thể quét ngang Vạn Kiếm Các như chẻ tre." "Nhưng các ngươi phải nghe cho rõ, mục tiêu của chúng ta chỉ là Vạn Kiếm Các, chỉ cần san bằng nó, những con kiến kia không đáng lo." Cổ Huyền Dương nói thêm, mặt mày đầy kiêu ngạo và khinh miệt.

"Hiểu rồi!" Mọi người đồng thanh đáp, vẻ mặt phấn khích.

Đại quân Lý Thị Vương Triều áp sát, Vạn Kiếm Các chắc chắn sẽ bại.

Khóe miệng Cổ Huyền Dương khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười tà ác âm hiểm.

Đại quân Lý Thị Vương Triều đã áp sát Vạn Kiếm Các, Vạn Kiếm Các đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, có nguy cơ bị diệt vong bất cứ lúc nào.

Đệ tử và hộ vệ của Vạn Kiếm Các đều mang vẻ mặt căng thẳng.

"Vút!" Đúng lúc này, một bóng người từ sâu trong Vạn Kiếm Các lao ra.

"Đệ tử Vạn Kiếm Tông mau đến nghị sự sảnh!" Người đến hét lớn, chính là sứ giả truyền tin của đại điện Vạn Kiếm Các.

"Đến rồi!" Đôi mắt Cổ Huyền Dương sáng lên, đáy mắt lóe lên một tia phấn khích.

Trong nghị sự sảnh, các cao tầng của Vạn Kiếm Tông đều đã tập trung, không khí ngưng trọng và áp bức.

"Cổ Huyền Dương dẫn năm mươi vạn đại quân Lý Thị Vương Triều bức cung, đây là tai họa diệt môn." Khuôn mặt già nua của Cổ Kiếm Vân hiện lên vẻ nghiêm trọng.

Cổ Khiếu Thiên nhíu chặt mày, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Vạn Kiếm Các chúng ta tuy có hơn hai mươi cường giả Niết Bàn cảnh, nhưng không thể đối phó được với đại quân Lý Thị Vương Triều, huống hồ Lý Nguyên Bá đã đột phá Niết Bàn cảnh trung giai, muốn chống lại họ quá khó." Vạn Kiếm Các tổng cộng chỉ có mười hai người Niết Bàn cảnh, phân tán ở các chiến khu, không thể điều động được.

"Các chủ, ngài nói xem, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Chẳng lẽ chờ đại quân Lý Thị Vương Triều đến, mặc cho họ chém giết sao?" Một trưởng lão nói, vẻ mặt đầy lo lắng.

"Làm sao bây giờ?" Mọi người lo lắng nói.

Cổ Khiếu Thiên nhìn quanh một vòng, trầm ngâm một lúc, rồi chậm rãi nói: “Lý Nguyên Bá đến vì kho báu của Vạn Kiếm Các, hắn muốn thôn tính chúng ta, độc chiếm tài sản của Vạn Kiếm Các, hơn nữa thuộc hạ của hắn còn nắm giữ một đội quân nghìn người, chiến đấu lực phi phàm.” Nói đến đây, Cổ Khiếu Thiên híp mắt lại, tiếp tục: “Vạn Kiếm Các chúng ta tuy không bằng Lý Thị Vương Triều, nhưng cũng được xem là thế lực đỉnh cao ở Tây Vực, nếu cứ thế thần phục, e rằng sẽ rước họa vào tông môn.” Mọi người ở Vạn Kiếm Các đều nhận ra sự nghiêm trọng của tình hình, lần lượt im lặng.

Đây là lúc quan hệ đến sự tồn vong của tông môn, tuyệt đối không thể lùi bước!

“Các vị, Vạn Kiếm Các chúng ta tuy yếu nhỏ, nhưng có một lòng tin bảo vệ tông môn!

Dù hôm nay chúng ta thương vong thảm trọng, cũng nhất định phải bảo vệ vinh dự của tông môn, thà chiến đấu đến chết, quyết không đầu hàng!” Giọng nói hùng hồn và kiên quyết của Cổ Kiếm Vân vang vọng khắp nghị sự sảnh.

“Thề chết bảo vệ tông môn!” Mọi người ở Vạn Kiếm Các đồng thanh hét lớn.

Nhìn những đệ tử Vạn Kiếm Các hiên ngang sẵn sàng hy sinh, trong lòng Cổ Huyền Dương rất cảm động, nhưng trên mặt vẫn không một chút gợn sóng, thầm chửi: “Hừ!

Lũ ngu xuẩn, dám chống lại bản vương, đợi các ngươi chết hết, bản vương sẽ từ từ thống trị Vạn Kiếm Thành.” “Ầm~” Đột nhiên, từ hư không xa xa vang lên một tiếng nổ, một luồng năng lượng cực kỳ cuồng bạo quét tới.

“Có chuyện!

Mau nhìn kìa!" Một đệ tử chỉ vào hư không xa xa, vẻ mặt kinh hãi.

"Vút!" "Vút vút vút…" Trong chốc lát, rất nhiều đệ tử Vạn Kiếm Các lần lượt thi triển Ngự Kiếm Thuật, hóa thành từng luồng sáng bay qua.

Cổ Huyền Dương và những người khác cũng bay ra.

"Đây… đây là…" Khi nhìn thấy những chiếc chiến thuyền đen kịt dày đặc trên bầu trời xa, mọi người lập tức sợ hãi.

Hàng nghìn chiếc chiến thuyền đen kịt như những con hung thú khát máu, tỏa ra một khí thế đáng sợ khiến người ta kinh hồn bạt vía, như thể đến từ cửu u địa ngục, lạnh lẽo và đáng sợ.

"Không hổ là vương gia thứ ba của Lý Thị Vương Triều, khí thế này quả thực dọa lão phu run cả người." Cổ Huyền Dương nuốt nước bọt, vẻ mặt cứng đờ.

Hàng nghìn chiến thuyền tạo thành một dòng lũ sắt thép, che kín cả bầu trời, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Ha ha!

Đây là Vạn Kiếm Các sao?

Quả nhiên không đáng một đòn!" Tiếng cười chế nhạo của Lý Nguyên Bá vang đến, vang khắp cả dãy núi phía nam.

Lý Nguyên Bá dẫn đại quân bao vây toàn bộ dãy núi Vạn Kiếm Các, khí thế vô cùng kiêu ngạo, hoàn toàn không coi Vạn Kiếm Các ra gì.

"Thực lực của Lý Nguyên Bá ngày càng mạnh, trong thời gian này, hắn nhất định đã tu luyện công pháp ma tộc!" Cổ Huyền Dương nghiến răng nói khẽ, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Đại ca ca đâu?

Sao huynh ấy không đến?” Cổ Mộng Hi nghi ngờ hỏi, đôi mắt đẹp nhìn quanh.

“Cổ Mộng Hi, Cổ Long Phi đã bị phế tu vi, Cổ Lân Long đã chết rồi.” Cổ Huyền Dương bình thản nói.

Nghe vậy, thân thể yêu kiều của Cổ Mộng Hi run lên, đầu óc nổ tung một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại, đau đớn khóc nức nở, nước mắt lã chã rơi.

Cổ Long Phi và Cổ Lân Long chính là cha mẹ ruột của Cổ Mộng Hi.

Cái chết của Cổ Lân Long khiến Cổ Mộng Hi rơi vào điên cuồng, nàng hận không thể giết Lý Nguyên Bá.

Cổ Mộng Hi bi phẫn nói: “Lý Nguyên Bá, thù của cha mẹ, ta nhất định sẽ báo cho họ!” Cổ Huyền Dương khẽ lắc đầu, an ủi: “Đừng đau buồn, cha mẹ sẽ tự hào về ngươi dưới cửu tuyền.” “Lý Nguyên Bá, ngươi giết con trai ta, sỉ nhục vợ ta, hủy hoại Vạn Kiếm Các của ta, món nợ này, hôm nay sẽ dùng mạng của ngươi để trả!” Cổ Kiếm Vân nghiến răng giận dữ quát.

Cổ Huyền Dương lạnh lùng nói: “Bản vương sớm đã đoán được Vạn Kiếm Các các ngươi sẽ liều chết phản kháng, nhưng đây cũng là cơ hội cuối cùng của các ngươi.” “Nếu các ngươi chịu quy thuận ta, ta có lẽ sẽ tha cho các ngươi một mạng chó.” “Ngươi đừng hòng!” Một vị trưởng lão gầm lên, hốc mắt đỏ ngầu.

Các đệ tử khác cũng mặt đầy phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lột da Lý Nguyên Bá.

Cổ Huyền Dương cười độc ác: “Nếu các ngươi đã ngoan cố không nghe, vậy thì chuẩn bị nhận lấy cái chết đi!” Dứt lời, Cổ Huyền

Dương đột nhiên vung tay áo, quát lớn: “San bằng Vạn Kiếm Các cho ta, giết không tha!” “Gầm!

Gầm gầm!” Hàng nghìn chiến thuyền phát ra tiếng gầm inh tai nhức óc, khí thế mênh mông cuồn cuộn bùng phát, như hồng thủy trút xuống.

“Ầm ầm ầm!” Hàng nghìn chiến thuyền bắn ra, mang theo uy thế ngút trời, nghiền nát khí lãng không gian, với thế không thể cản nổi lao xuống.

“Mở kết giới phòng ngự!” Các cao tầng của Vạn Kiếm Các lập tức hét lớn.

Hàng nghìn chiến thuyền tấn công, ai cản người đó chết.

Hàng chục trưởng lão Niết Bàn cảnh đỉnh phong lần lượt kết ấn, chân nguyên hùng hậu cuồn cuộn rót vào các công trình của Vạn Kiếm Các, trong khoảnh khắc, Vạn Kiếm Các rung chuyển dữ dội, một trận đồ khổng lồ hiện ra.

“Ong ong!” Trong nháy mắt, trận đồ tỏa ra kim quang rực rỡ, chói mắt.

“Ầm ầm ầm!” “Bành bành bành!” Hàng nghìn chiến thuyền mang theo sát khí ngút trời lao tới, tiếng nổ ầm ầm vang lên liên tiếp, inh tai nhức óc, từng luồng năng lượng gợn sóng lan ra tứ phía.

“Ầm” Ngay sau đó, từng chiếc chiến thuyền ầm ầm va vào nhau, tiếng nổ vang xen lẫn tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên, từng xác chết rơi xuống, cảnh tượng vô cùng kinh hoàng.

Chỉ một lần giao tranh, hàng trăm chiến thuyền đã tổn thất gần một nửa, những chiếc còn lại lần lượt dừng lại, kinh hãi nhìn Vạn Kiếm Các.

Hàng nghìn chiến thuyền liên hợp tấn công, lại không địch nổi một

đạo phòng ngự của Vạn Kiếm Các.

"Sao có thể!" Lý Nguyên Bá trợn to mắt, tim đập thình thịch, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

"Sao lại như vậy?

Hộ sơn đại trận của Vạn Kiếm Các lại đáng sợ đến thế?

Lại cản được đòn tấn công của chúng ta!" Khuôn mặt Lý Nguyên Bá vô cùng dữ tợn, lại đầy kinh ngạc.

"Hộ sơn đại trận quả thực không tệ, chỉ tiếc là chiến thuyền của các ngươi quá rác rưởi." Cổ Huyền Dương cười lạnh nói.

Hộ sơn đại trận của Vạn Kiếm Các là trận pháp mạnh mẽ do các tiền bối các đời để lại, đủ sức chống lại cường giả Niết Bàn cảnh.

"Lý Nguyên Bá, những năm nay, chúng ta luôn nhẫn nhịn không ra tay, mặc cho ngươi bắt nạt, hôm nay cuối cùng cũng đến lượt Vạn Kiếm Các chúng ta báo thù ngươi!" Đại trưởng lão Vạn Kiếm Các giận dữ nhìn Lý Nguyên Bá gầm lên.

"Báo thù?

Ha ha…" Nghe thấy tiếng gầm của đại trưởng lão Vạn Kiếm Các, Lý Nguyên Bá ngửa mặt lên trời cười điên cuồng.

Lý Nguyên Bá cười lớn nói: "Ta bây giờ đã đột phá Niết Bàn cảnh, chỉ bằng đám kiến các ngươi, căn bản không đủ tư cách làm bại tướng của bản tướng quân, ngoan ngoãn thần phục ta, nếu không sẽ diệt Vạn Kiếm Các các ngươi!" "Tên khốn kiêu ngạo!" Cổ Kiếm Vân nổi giận đùng đùng, hai nắm tay siết chặt, gân xanh nổi lên trên trán.

"Chỉ là Niết Bàn cảnh sơ kỳ mà thôi, bản trưởng lão còn không thèm!" Cổ Huyền Dương mỉa mai nói, không hề sợ hãi.

"Các ngươi muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi!" Lý

Nguyên Bá hung hãn nói, rồi đột nhiên hét lớn một tiếng: "Tấn công!" "Ong ong!" "Ầm ầm ầm!" Hơn năm nghìn chiến thuyền đồng loạt khai hỏa, đạn pháo ngập trời tuôn ra, với thế hủy diệt oanh tạc, không thương tiếc bao trùm Vạn Kiếm Các, cảnh tượng hủy thiên diệt địa, hùng vĩ và khủng bố, chấn động lòng người, khiến người ta nghẹt thở.

"Vút vút vút!" Nhìn những viên đạn pháo dày đặc bay tới, Cổ Huyền Dương và Cổ Huyền Thiên đồng thời vận chuyển chân nguyên, hai tay kết những thủ ấn kỳ lạ huyền ảo, một bức tranh huyền ảo khó lường hiện ra sau lưng Cổ Huyền Dương.

"Ầm!" "Ong ong!" Bức tranh vừa hình thành, một quả cầu xanh lam khổng lồ từ trong đó bay ra, nhanh chóng phình to, tỏa ra ánh sáng tím chói mắt.

"Tiên phẩm tiên pháp, Tử Điện Huyền Cương Cầu!" Cổ Huyền Dương hét lớn, hai tay đột nhiên vung lên.

"Bành bành bành!" Tử Điện Huyền Cương Cầu mang theo tiếng nổ vang chói tai lao ra, nơi nó đi qua, hàng nghìn viên đạn pháo đều bị dễ dàng đánh nát, uy lực khủng bố, càng thêm hủy diệt, thế không thể cản nổi.

"Cái… cái gì?

Đây… đây là tiên phẩm tiên pháp!" Sắc mặt Lý Nguyên Bá lại đại biến, tròng mắt sắp rớt ra ngoài.

"Hít…" Hàng vạn tướng sĩ, cùng hàng tỷ tu giả, đều hít một hơi lạnh, kinh ngạc đến ngây người, hóa đá tại chỗ.

"Đây là tiên pháp gì!

Lại có uy lực đáng sợ như vậy!" "Nền tảng của Vạn Kiếm Các cũng quá sâu dày rồi phải không?

Tùy tiện lấy ra một bộ tiên pháp đã mạnh như vậy!" "Không biết có thể chống đỡ được không?" Vô số tiếng kinh ngạc, bàn tán, thậm chí là chất vấn, vang vọng khắp hư không.

Mọi người ở Vạn Kiếm Các lúc này vô cùng lo lắng.

"Chết tiệt!

Tên nhóc này sao lại nắm giữ tiên pháp?

Thảo nào lại ngông cuồng như vậy!" Lý Nguyên Bá nghiến răng chửi rủa, trong lòng hoảng hốt, cảm giác như gặp phải ma quỷ.

Hàng nghìn chiến thuyền, hàng nghìn cường giả, lại không cản được đòn tấn công của hộ sơn đại trận Vạn Kiếm Các, điều này hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Lý Nguyên Bá.

Cổ Huyền Dương cười lạnh nói: "Tiên pháp tuy mạnh, nhưng không thuộc về ngươi!" Đại trưởng lão Vạn Kiếm Các trầm giọng nói: "Các chủ, không cần phí lời với họ, trực tiếp diệt bọn họ đi." "Ầm!" Lời vừa dứt, đại trưởng lão Vạn Kiếm Các bước ra, thân hình hóa thành tia chớp biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trước mặt Lý Nguyên Bá.

"Phụt!" Đại trưởng lão cách không một trảo chộp vào ngực Lý Nguyên Bá, không có chiêu thức hoa mỹ, đơn giản gọn gàng, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh khủng, Lý Nguyên Bá không thể né tránh, ngực trực tiếp bị xuyên thủng một lỗ máu, máu tươi bắn ra, đau đến mức Lý Nguyên Bá hét thảm.

"Ngươi…" Lý Nguyên Bá trợn mắt nhìn đại trưởng lão Vạn Kiếm Các, khóe miệng rỉ máu, vẻ mặt cứng đờ, khó tin.

"Ngươi dám đánh lén bản soái!" Lý Nguyên Bá nghiến răng gầm lên, mặt mày vặn vẹo.

Lý Nguyên Bá không thể ngờ, Vạn Kiếm Các lại ra tay với hắn.

Đại trưởng lão Vạn Kiếm Các lạnh lùng nói: "Hừ!" "Lý Nguyên Bá!

Ngươi đừng quên, ngày đó ta đã cứu mạng ngươi, nhưng ngươi thì sao?" Cổ Mộng Trần lạnh lùng nói, sát khí lạnh lẽo bao trùm cả vùng biển.

"Cổ Mộng Trần, bản soái đương nhiên không quên!" Lý Nguyên Bá dữ tợn nói: "Ngươi bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa!" Lý Nguyên Bá âm hiểm xảo trá, đê tiện vô sỉ, để đạt được mục đích, lục thân không nhận, vì để nâng cao địa vị và thế lực của mình, không từ thủ đoạn.

"Nếu đã vậy, chúng ta cũng không cần nương tay nữa." Cổ Mộng Trần lạnh nhạt nói.

"Vút vút vút!" "Ầm ầm ầm!" Theo sau giọng nói của Cổ Mộng Trần, hơn ba mươi vạn tướng sĩ lần lượt lấy ra linh khí, khí thế tăng vọt, sát ý ngút trời bao trùm cả vùng biển.

Ba mươi vạn tướng sĩ đồng loạt thi triển võ kỹ, vô số đạo kiếm mang khủng bố xé rách hư không, như hồng thủy vỡ đê điên cuồng lao ra, cảnh tượng kinh hoàng, khí thế kinh thiên động địa.

Ba mươi vạn tướng sĩ đồng thời vận chuyển võ kỹ, cảnh tượng đó hùng vĩ biết bao!

Các tu giả đứng xem ở cách đó hàng trăm dặm, sợ đến hồn bay phách lạc.

Đệ tử Vạn Kiếm Các kinh hãi, toàn thân run rẩy.

Đòn tấn công khủng bố của những đệ tử tinh anh nhất của Vạn Kiếm Các, dù là Niết Bàn cảnh sơ kỳ, e rằng cũng phải chết tại chỗ.

"Lý Nguyên Bá, ngươi còn trăn trối gì không?

Nếu không có, ngươi có thể lên đường rồi!" Cổ Mộng Trần lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt Lý Nguyên Bá.

"Cổ Mộng Trần, các ngươi sẽ phải trả giá đắt cho hành động ngu xuẩn ngày hôm nay!" Lý Nguyên Bá dữ tợn nói, ánh mắt đầy sát ý hung hãn.

"Ầm ầm ầm!" "Ong ong!" Hàng chục vạn tướng sĩ của Vạn Kiếm Các lần lượt dốc toàn lực vận chuyển võ kỹ tiên cấp, từng luồng năng lượng khủng bố mênh mông cuồn cuộn lan ra, vô số đạo kiếm mang rực rỡ chói mắt, như thiên thạch rơi xuống, ngập trời oanh tạc vào đại quân do Lý Nguyên Bá dẫn đầu.

"Giết…" Lý Nguyên Bá gầm lên một tiếng, tù và chiến tranh vang lên.

"Ầm ầm ầm!" Hai đội quân va chạm vào nhau, tiếng nổ vang lên, kinh thiên động địa, năng lượng hủy diệt cuồn cuộn, nước biển sôi trào dữ dội, sóng sau cao hơn sóng trước, như thể tận thế giáng lâm.

Lý Nguyên Bá dẫn đầu hàng trăm chiến thuyền xông lên phía trước, dốc toàn lực đối đầu với đại quân Vạn Kiếm Các.

"Giết cho bản thống soái!" Lý Nguyên Bá giận dữ nói, chiến đấu lực bùng nổ toàn diện, một kiếm chém xuống, kiếm mang khủng bố vạn trượng chém ra, uy lực càng thêm kinh khủng, nơi kiếm mang đi qua, từng tòa cung điện, từng con phố sụp đổ tan tành.

"Vút vút vút!" Cường giả Vạn Kiếm Các cũng đồng thời vận chuyển tiên pháp, từng luồng bão kiếm khí hủy diệt điên cuồng lan ra, trong khoảnh khắc đã nuốt chửng mọi thứ xung quanh, khủng bố tuyệt đỉnh, chấn nhiếp trời đất.

"Ầm ầm ầm!" "Rắc!" "Bành!" Hai đòn tấn công hủy thiên diệt địa va chạm mạnh, làm rung chuyển hư không, năng lượng vô tận lan ra,

vô số người bị đẩy lùi, thương vong thảm trọng, trong chốc lát tiếng kêu la thảm thiết vang khắp nơi, vô cùng thảm liệt.

"Ầm ầm ầm!" "Phụt!" "Ong ong!" Sau một loạt va chạm, Lý Nguyên Bá và đại trưởng lão Vạn Kiếm Các lần lượt thổ huyết, thân thể đều bay ra ngoài, đại trưởng lão Vạn Kiếm Các bị thương nghiêm trọng, Lý Nguyên Bá cũng không nhẹ.

Đại trưởng lão Vạn Kiếm Các là thất tinh luyện đan sư, thực lực vượt xa Lý Nguyên Bá.

"Đệ tử Vạn Kiếm Các nghe đây, giết sạch kẻ thù, chó gà không tha!" Cổ Huyền Dương hét lớn, sát khí ngút trời.

"Vâng!" Hơn ba mươi vạn tướng sĩ đồng thanh hô vang, sát khí ngút trời hội tụ thành một đường đen thẳng tiến về phía đại quân của Lý Nguyên Bá.

"Lý Nguyên Bá, chúng ta đến giúp đây!" Long Thí Vân và các cao tầng của gia tộc Gia Cát cùng Đông Hoàng Thánh Điện lần lượt ra tay, mỗi người thi triển những đòn tấn công khủng bố, oanh tạc vào đại quân của Lý Nguyên Bá.

"Khốn nạn!" Lý Nguyên Bá vừa giận vừa sợ, lập tức ra lệnh rút lui.

Chương 719

“Giết ta rồi, bản soái làm quỷ cũng không tha cho các ngươi!” Lý Nguyên Bá gầm lên, đầy giận dữ, nhưng không có cách nào, chỉ có thể chạy trốn.

“Ầm!” “Phụt!” Cổ Huyền Dương lao tới, một quyền tàn nhẫn đánh vào bụng Lý Nguyên Bá, trực tiếp đánh hắn thổ huyết.

“A!” “Phụt!” Một quyền hạ xuống, Lý Nguyên Bá liên tục thổ huyết, bụng đau dữ dội, thân thể bay ra ngoài.

“Minh chủ, thực lực của đại trưởng lão Vạn Kiếm Các thật mạnh, mạnh hơn Lý Nguyên Bá rất nhiều.” Liễu Thanh Dương cung kính nói.

“Đại ca!” “Minh chủ!” “Thiếu gia!” Các đệ tử Vạn Kiếm Các thấy Lý Nguyên Bá bại trận, lần lượt nhìn tới với ánh mắt quan tâm lo lắng.

“Minh chủ, mau đi đi!

Không đi nữa là không kịp.” Đại trưởng lão vội nói.

“Minh chủ, chúng ta đi trước!” Nhị trưởng lão và các cao tầng Vạn Kiếm Các lần lượt lên tiếng.

“Minh chủ, mau đi đi!

Đừng quan tâm đến họ, chậm một chút nữa, Vạn Kiếm Các thật sự nguy hiểm rồi.” Tướng sĩ Vạn Kiếm Các lo lắng nói.

“Vạn Kiếm Các!

Bản tôn đã sớm nói với các ngươi, đừng ép ta đại khai sát giới!” Cổ Huyền Dương hung hãn nói, trong mắt lóe lên ánh sáng khát máu

đỏ rực.

Sắc mặt Lý Nguyên Bá và những người khác đột biến, vẻ mặt như gặp ma, rõ ràng đều nhận ra Cổ Huyền Dương.

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi đầy phẫn nộ và dữ tợn trước mắt, các cao tầng Vạn Kiếm Các cùng Lý Nguyên Bá và những người khác lập tức sững sờ.

Họ hoàn toàn không hiểu nổi, tại sao Cổ Huyền Dương lại có thực lực đáng sợ như vậy.

"Lý Nguyên Bá, năm đó ta tha cho ngươi một mạng, ngươi không biết trân trọng, lần này không ai cứu được ngươi đâu." Cổ Huyền Dương giận dữ quát, hai tay đột nhiên dùng sức, rồi ôm tròn, cơ thể đột nhiên phình to.

"Cổ Huyền Dương!

Ngươi muốn làm gì?" Lý Nguyên Bá mặt đầy hoảng sợ, dường như đoán được Cổ Huyền Dương định làm gì, lập tức hét lên khản giọng.

"Ha ha!

Lý Nguyên Bá, ta đã nói ngươi phải chết trong tay ta, bây giờ đến lượt ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!" Cổ Huyền Dương cười dữ tợn.

"Ầm!" "Ong ong!" Khí tức cực kỳ khủng bố bùng phát, trong nháy mắt gây ra dị biến trời đất, mây đen vô tận bao phủ bầu trời, sấm chớp rền vang, như thể ngày tận thế, vô cùng đáng sợ.

Cảm nhận được năng lượng khủng bố từ trong cơ thể Cổ Huyền Dương lan ra, tất cả mọi người có mặt đều sợ hãi.

"Tên nhóc này định làm gì?" Diệp Tĩnh Cừu nhíu mày hỏi.

Cổ Khiếu Vân trầm giọng nói: “Cổ Huyền Dương chắc chắn đang thi triển cấm thuật, đây là một loại tà thuật hao tổn sinh mệnh lực rất lớn, hắn muốn cùng Lý Nguyên Bá đồng quy vu tận, Cổ Huyền Dương tuy là phế vật, nhưng dù sao cũng là hậu duệ của Cổ Tiên Đế, thực lực vô cùng mạnh mẽ, Lý Nguyên Bá tuyệt đối không cản được chiêu cấm thuật này của hắn.” “Cấm thuật!” Tiêu Dật Phong híp mắt, trong lòng thầm kinh ngạc.

“Cổ Tiên Đế lại nỡ để một phế vật như Cổ Huyền Dương thi triển cấm thuật, xem ra đã quyết tâm muốn giết Lý Nguyên Bá, tên này không biết sống chết, dám khiêu khích Vạn Kiếm Các, đúng là tìm chết!” Long Thiên Dạ lạnh lùng nói, ánh mắt sát khí lẫm liệt.

“Hậu nhân của Cổ Tiên Đế quả nhiên đáng ghét, hắn lại dám thi triển cấm thuật!” Sở Thiên Xu mặt đầy căm hận.

“Ầm ầm ầm!!!” Thân hình Cổ Huyền Dương nhanh chóng cao lên, hóa thành một người khổng lồ cao năm mét, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn, tràn đầy sức mạnh bùng nổ, khí thế hùng hậu, chấn nhiếp lòng người.

Cả người như một ngọn núi khổng lồ đứng sừng sững trên hư không.

Cùng với việc Cổ Huyền Dương thi triển bí thuật, tu vi tăng vọt, sắc mặt Lý Nguyên Bá càng lúc càng khó coi, vẻ mặt ngưng trọng.

“Hừ!!!” Cổ Huyền Dương gầm lên, đột nhiên cách không đánh một chưởng về phía Lý Nguyên Bá.

“Ầm!” “Phụt!!!” Một chưởng đánh ra, hư không nổ tung, một cơn bão năng lượng hủy diệt mang theo thế hủy thiên diệt địa lao tới.

Lý Nguyên Bá vừa hồi phục, chưa kịp phòng ngự, đã bị đánh bay ra ngoài, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, Cổ Huyền Dương đã xông tới, lại thi triển cấm thuật, một quyền hung hãn đấm vào ngực Lý Nguyên Bá.

"Bành bành bành…" "A…" Cổ Huyền Dương điên cuồng vung hai nắm đấm tấn công Lý Nguyên Bá, hoàn toàn không giữ lại chút nào, quyền nào quyền nấy trúng thịt, đánh cho Lý Nguyên Bá liên tục kêu thảm.

"A… phụt!!!" Lý Nguyên Bá miệng thổ huyết, kêu gào thảm thiết.

Nhục thân của Lý Nguyên Bá tuy mạnh, nhưng cảnh giới chênh lệch quá lớn, không thể chống cự nổi.

"Minh chủ." Đệ tử Vạn Kiếm Các đau đớn kêu lên.

"Minh chủ!!!" Các đệ tử Vạn Kiếm Các vừa bi thương vừa phẫn nộ.

Thân thể Lý Nguyên Bá ngã thẳng xuống đất, hơi thở yếu ớt.

"Lý Nguyên Bá, ngươi đi chết đi!!!" Cổ Huyền Dương dữ tợn gầm lên, một cước đá ra, trúng ngay đầu Lý Nguyên Bá, trực tiếp đá bay hắn đi.

"Minh chủ." "Minh chủ." Các đệ tử Vạn Kiếm Các bi thương kêu lên, đau đớn tột cùng.

Phịch một tiếng, Lý Nguyên Bá ngã xuống đất, hoàn toàn hôn mê.

Đại trưởng lão Vạn Kiếm Các dẫn một nhóm đệ tử quỳ trên đất, bi thương rơi lệ, lòng như dao cắt.

Một trong bốn siêu cấp tông môn mạnh nhất Cửu Châu, Vạn Kiếm Các, hôm nay lại rơi vào cảnh này, thật là mỉa mai.

"Thuộc hạ của Vạn Kiếm Các, hôm nay ta, Cổ Huyền Dương, sẽ tàn sát các ngươi, không một ai sống sót." Cổ Huyền Dương lạnh lùng nói, hai tay kết ấn quyết.

“Cổ Huyền Dương, ngươi quá đáng lắm!!!” Một vị hộ pháp Vạn Kiếm Các đứng dậy chỉ trích.

“Quá đáng?” Khóe miệng Cổ Huyền Dương nhếch lên một nụ cười khinh miệt, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi cảm thấy bản thiếu chủ bắt nạt người khác, vậy ta sẽ giết các ngươi, như vậy chẳng phải công bằng hơn sao?” “Vạn Kiếm Trận!!!” Lúc này, đại trưởng lão Vạn Kiếm Các đột nhiên gầm lên, tất cả mọi người Vạn Kiếm Các sau lưng ông lần lượt kết ấn, sức mạnh mênh mông cuồn cuộn đổ vào cơ thể Lý Nguyên Bá.

“Ầm ầm ầm…” Cùng với việc sức mạnh của những đệ tử Vạn Kiếm Các này rót vào cơ thể Lý Nguyên Bá, trên người hắn tỏa ra ánh kim quang rực rỡ chói mắt, một luồng uy áp kiếm ý khủng bố được giải phóng, chấn nhiếp bầu trời.

Từng đạo kiếm mang sinh ra từ hư không, bao trùm tổng điện Vạn Kiếm Các, tổng cộng bảy trăm ba mươi sáu thanh trường kiếm, tạo thành Vạn Kiếm Kiếm Trận khủng bố, trấn áp bát hoang.

Lúc này, trên người Cổ Huyền Dương cũng bùng phát kim quang rực rỡ chói mắt, một luồng khí kình màu vàng cực kỳ khủng bố từ trong cơ thể quét ra, như hồng thủy vỡ đê, gầm thét cuồn cuộn, khí thế ngút trời.

Một luồng uy áp khủng bố lan ra, trấn áp cả không gian, như thể trời sập đất lún, ngột ngạt đến nghẹt thở.

Đây là Kiếm Võ Hồn mà Cổ Huyền Dương đã khổ tu mấy vạn năm mới có được.

Kiếm Võ Hồn một khi được kích hoạt, chiến đấu lực sẽ tăng vọt đến đỉnh phong, đủ sức sánh ngang với cường giả Thần Đan cảnh sơ kỳ.

Ầm ầm ầm!!!

Trong nháy mắt, trời long đất lở, hư không nổ vang.

Cổ Huyền Dương và Lý Nguyên Bá trực tiếp biến mất tại chỗ.

Tiếng va chạm khủng bố vang vọng khắp trời đất, từng luồng năng lượng gợn sóng kinh hoàng lan ra tứ phía.

Không gian xung quanh hoàn toàn vỡ nát, từng vết nứt đen kịt kinh hoàng hiện ra, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một luồng khí tức ngột ngạt đến run rẩy.

Nội tâm họ hoảng sợ, lo lắng, như thể muốn quỳ xuống thần phục!

Phụt!!!

Rất nhanh, hai bóng người tách ra, Lý Nguyên Bá lùi lại vài bước, phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ mặt đất.

Còn Cổ Huyền Dương lúc này lại đứng yên tại chỗ, không hề hấn gì.

Thấy cảnh này, vẻ mặt của những người thuộc các thế lực tông môn lớn xung quanh đều trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Vạn Kiếm Các này quả nhiên còn ẩn giấu át chủ bài.

Ngay cả Lý Nguyên Bá ở cảnh giới Thánh Nhân cũng không phải là đối thủ của Cổ Huyền Dương, xem ra Vạn Kiếm Các quả thực là ngọa hổ tàng long.

"Minh chủ, mau đi, đừng lo cho chúng ta!!!" Lúc này, vị hộ pháp kia chịu đau thúc giục.

"Hừ, các ngươi đều là chó săn của Lý Nguyên Bá, tất cả đều đáng

chết!!!" Cổ Huyền Dương mặt mày vặn vẹo, trong mắt lộ rõ vẻ oán hận, gằn từng chữ.

"Cổ Huyền Dương, ngươi dám!!!" "Nếu ngươi dám ra tay với họ, ta đảm bảo ngươi sẽ hối hận!!!" Lời Cổ Huyền Dương chưa dứt, từ hư không xa xa truyền đến một giọng nói lạnh lẽo đầy sát ý.

Chỉ thấy hai bóng người bước đi trên không, xuất hiện ở đây, một nam một nữ.

Người nam mặc một chiếc áo dài màu xanh, mặt mày âm nhu, đôi mắt hẹp dài, lộ ra vài phần quỷ dị, chính là đệ tử cốt lõi của Tinh Thần Học Viện, Tinh Thần Kiếm Tôn Dương Thiên.

"Dương Thiên sư huynh!!!" Thấy Tinh Thần Kiếm Tôn xuất hiện.

Các đệ tử Vạn Kiếm Các lần lượt gọi.

Ánh mắt Cổ Huyền Dương quét về phía Dương Thiên.

Ầm!!!

Ngay lập tức, một luồng kiếm ý sắc bén khủng bố từ trên người Cổ Huyền Dương bùng phát, trực tiếp khóa chặt Dương Thiên, tràn đầy sát cơ vô tận.

"Dương Thiên, cuối cùng ngươi cũng đến rồi." Cổ Huyền Dương nhìn Dương Thiên cười lạnh, trong mắt lóe lên hàn quang khát máu.

"Ngươi… Cổ Huyền Dương, ngươi có ý gì?" Dương Thiên nhíu mày nhìn chằm chằm Cổ Huyền Dương.

"Không có ý gì, hôm nay ta sẽ diệt Vạn Kiếm Các!!!" Cổ Huyền Dương giọng điệu lạnh lẽo, vẻ mặt băng giá quát.

"To gan, ngươi lại muốn diệt Vạn Kiếm Các của ta!!!" Nghe những lời này của Cổ Huyền Dương, vẻ mặt Dương Thiên trở nên vô cùng khó coi.

“Vạn Kiếm Các các ngươi trước tiên liên hợp với các tông môn và thế lực khác tấn công Tinh Thần Học Viện.” “Lại đánh tàn phế con trai ta, còn hại chết mẹ ta, ta, Cổ Huyền Dương, sao có thể dễ dàng tha cho Vạn Kiếm Các các ngươi?” Cổ Huyền Dương nhìn Dương Thiên với vẻ mặt lạnh lùng.

Anh ta trực tiếp lấy ra một miếng ngọc bội ném xuống đất.

Ầm!!!

Lập tức, từ trong miếng ngọc bội này bắn ra một luồng sáng, bay thẳng lên trời, hóa thành một mặt trời rực rỡ giáng xuống.

“Cường giả Hỏa tộc, cổ tộc thứ hai của Vạn Linh Đại Lục, đã đến!!!” Lúc này, từ sâu trong núi Vạn Linh, một giọng nói hùng hồn đột ngột vang lên.

Giây tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một bóng người rực lửa từ sâu trong núi Vạn Linh bay ra.

Một luồng khí thế nóng rực kinh khủng áp đảo toàn trường.

Đây là một lão già mặc áo choàng đỏ, toàn thân tỏa ra khí nóng hừng hực.

Ông ta có khí chất cao quý, ánh mắt sắc bén, khiến người ta nhìn mà e sợ, không dám nhìn thẳng.

“Hỏa Liệt Thiên, gia chủ Hỏa gia của Hỏa Vân Thành.” Cổ Huyền Dương nhìn lão già áo đỏ trầm giọng nói.

“Vạn Kiếm Các các ngươi muốn diệt Hỏa tộc ta, thật sự coi Hỏa tộc ta không có ai sao?” “Lại mời được một cường giả Thánh Nhân cảnh.” Hỏa Liệt Thiên mặt mày âm u nhìn chằm chằm Cổ Huyền Dương, trong mắt lóe lên tia sáng.

“Nhóc con, ngươi nói nhảm nhiều quá, ngoan ngoãn chịu trói, nếu

không ta chắc chắn sẽ chém ngươi!!!" Cổ Huyền Dương vênh váo quát.

"Được, hôm nay ta sẽ lĩnh giáo xem cường giả Thánh Nhân trong truyền thuyết rốt cuộc lợi hại đến đâu." Hỏa Liệt Thiên vẻ mặt lạnh lùng nói.

"Ầm~~~" Trên người Hỏa Liệt Thiên bùng phát một luồng khí tức hỏa diễm nóng rực như thiêu đốt trời đất.

"Vạn Thú Hỏa Diễm Chưởng!!!" Đột nhiên, Hỏa Liệt Thiên thi triển võ kỹ khủng bố, bùng phát uy thế hung lệ, tấn công về phía Cổ Huyền Dương.

Hỏa diễm ngút trời quét ra, hóa thành một bàn tay lửa khổng lồ che trời đập về phía Cổ Huyền Dương.

Một chưởng này ẩn chứa uy lực hủy thiên diệt địa.

"Trò mèo." "Lôi Điện Phong Bạo!!!" Cổ Huyền Dương vẻ mặt khinh miệt nói.

"Xẹt xẹt xẹt!!!" Trong khoảnh khắc, từ trong cơ thể Cổ Huyền Dương truyền ra một loạt tiếng nổ chói tai.

Một cây roi sấm sét màu tím to lớn hiện ra, tỏa ra sấm sét hủy diệt.

Roi sấm sét hung hãn đánh ra.

Ầm!

Ngay lập tức, cây roi sấm sét này trực tiếp xuyên thủng bàn tay lửa khổng lồ, tấn công về phía Hỏa Liệt Thiên.

Thấy vậy, sắc mặt Hỏa Liệt Thiên thay đổi, con ngươi co lại.

"Phá Diệt Quyền!!!" Ngay lập tức, Hỏa Liệt Thiên điều động toàn bộ sức mạnh pháp tắc Hỏa, thi triển một chiêu võ kỹ Thánh cấp.

Hỏa diễm ngút trời bùng phát, hóa thành một người khổng lồ lửa đang cháy rực.

Người khổng lồ lửa này vung nắm đấm lửa, hung hãn đấm về phía Cổ Huyền Dương.

Hai loại năng lượng hoàn toàn trái ngược va chạm vào nhau, truyền ra một tiếng nổ chói tai.

Hỏa diễm và sấm sét ngút trời đan xen vào nhau.

Dư chấn năng lượng khủng bố bùng phát, hư không truyền ra một loạt tiếng nổ, như sấm sét giữa trời quang.

Keng keng keng!!!

Sau một đòn, người khổng lồ lửa bị phá hủy.

Thân thể Hỏa Liệt Thiên bị đánh lùi liên tục.

"Ngươi lại có thể cản được đòn tấn công của ta." Hỏa Liệt Thiên vẻ mặt lạnh lùng, mang theo vài phần không thể tin nhìn Cổ Huyền Dương.

Ầm ầm ầm!!!

Ngay sau đó, một trận tiếng nổ vang lên.

Cả ngọn núi nơi Vạn Kiếm Các tọa lạc đã hóa thành tro bụi dưới đòn tấn công đáng sợ này.

Vạn Kiếm Các, từng đứng sừng sững ở Đế quốc Bắc Hoang hàng trăm vạn năm, đã hoàn toàn biến mất trong bụi trần lịch sử.

Bầu trời trên Vạn Kiếm Các hỗn loạn.

Khói bụi ngút trời lan ra.

Chương 720

“Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không cút đi cho ta!!!” Nhìn Dương Thiên và những người khác, Cổ Huyền Dương mặt mày lạnh lẽo quát.

“Hừ!!!” “Vạn Kiếm Các các ngươi quá đáng lắm.” “Sớm muộn gì Vạn Kiếm Các ta cũng sẽ bắt Vạn Kiếm Các các ngươi nợ máu trả bằng máu.” Dương Thiên nhìn Cổ Huyền Dương lạnh lùng nói.

Sau đó, họ quay người rời đi.

Những người thuộc các thế lực khác cũng lần lượt rời khỏi đây.

“Vạn Kiếm Các đã tiêu rồi.” Lúc này, một trưởng lão Vạn Kiếm Các với vẻ mặt bi thống, trong mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối.

“Vạn Kiếm Các ta tồn tại hàng vạn năm, bây giờ lại rơi vào cảnh này.” “Thật khiến người ta thở dài!!!” Dương Thiên lắc đầu than thở.

“Phụ thân, vừa rồi tại sao người lại ngăn cản con?” “Bây giờ tên Cổ Huyền Dương này đã khôi phục tu vi, càng trưởng thành hơn.” “Một khi để hắn trỗi dậy, chắc chắn sẽ trở thành mối họa lớn cho Vạn Kiếm Các chúng ta!!!” Dương Thiên nhìn cha mình nói.

“Hắn không đáng lo!!!” “Nếu hắn thật sự là thiếu chủ Vạn Kiếm Các, ta lại hy vọng hắn chết ở bên ngoài.” “Bởi vì hắn không có tư cách kế thừa vị trí thiếu chủ Vạn Kiếm Các!!!” Dương Thiên lạnh lùng nói.

“Tại sao?” Dương Thiên nghi ngờ hỏi.

“Ngươi nghĩ Vạn Kiếm Các tại sao lại chọn hắn làm thiếu chủ?” “Chẳng phải vì hắn sở hữu huyết mạch Vạn Kiếm sao.” “Chỉ cần người có huyết mạch này một khi vào Vạn Kiếm Các, đều sẽ được

Vạn Kiếm Các nhận tổ quy tông, được Vạn Kiếm Các che chở và bồi dưỡng." "Chỉ cần huyết mạch Vạn Kiếm thức tỉnh thành công, sẽ trở thành chủ nhân tương lai của Vạn Kiếm Các." Dương Thiên nói.

"Hóa ra là vậy, thảo nào phụ thân không muốn cho con tham gia cuộc thử nghiệm lần này để đoạt Vạn Kiếm Huyết Liên." "Hóa ra là vậy, vậy thì con yên tâm rồi." Dương Thiên thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

Vút!!!

Giây tiếp theo, ánh mắt Cổ Huyền Dương hướng về phía Vạn Kiếm Các.

Phía sau hắn là một nhóm người Cổ tộc, họ vẻ mặt nghiêm nghị, như thể sinh tử có nhau.

"Đứng lại, Vạn Kiếm Các không phải là nơi ngươi nên đến!!!" Dương Thiên nhìn Cổ Huyền Dương lạnh lùng nói.

Ầm!!!

Trong nháy mắt, Cổ Huyền Dương một quyền đánh về phía Dương Thiên.

Một quyền đáng sợ trực tiếp đánh vào ngực đối phương.

Phụt!!!

Dương Thiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ra ngoài.

Anh ta ngã nặng xuống đất, nằm đó thoi thóp.

"Ngươi… ngươi dám làm ta bị thương?" "Ngươi có biết ta là ai không?" "Ngươi đang tìm chết!!!" "Ta là thiếu chủ Vạn Kiếm Các." "Nếu ngươi giết ta, Vạn Kiếm Các tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi." "Thực lực của Vạn Kiếm Các còn khủng bố hơn cả Vạn Kiếm Tông của ngươi." "Ngay cả Vạn Kiếm Tông và ba thế lực đỉnh cao của

Vạn Linh Thành liên hợp lại cũng không phải là đối thủ của Vạn Kiếm Các." Dương Thiên mặt mày dữ tợn gầm lên, đôi mắt tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm Cổ Huyền Dương.

"Vạn Kiếm Các?" "Lũ kiến mà cũng xứng gọi là tông phái, đúng là làm mất mặt tổ tiên Vạn Kiếm Các!!!" "Hôm nay Vạn Kiếm Các các ngươi phải trả giá!!!" Cổ Huyền Dương vẻ mặt lạnh lùng quát.

"Vạn Kiếm Các ta truyền thừa vạn năm, há để ngươi làm càn!!!" Lúc này, một giọng nói phẫn nộ từ trong Vạn Kiếm Các truyền ra.

Ngay sau đó, một nhóm người xuất hiện ở đây.

Người dẫn đầu trong nhóm này là một người đàn ông mặc áo choàng trắng, đội mũ trùm đầu.

"Các chủ Vạn Kiếm Các?" Cổ Huyền Dương liếc nhìn đối phương.

"Đúng vậy, nhóc con, ta là các chủ Vạn Kiếm Các, ngươi lại dám mạo phạm Vạn Kiếm Các ta, còn đánh thương thiếu chủ của Vạn Kiếm Các." "Hôm nay ngươi có chắp cánh cũng khó thoát!!!" Các chủ Vạn Kiếm Các vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Huyền Dương quát, toàn thân tỏa ra sát khí ngút trời.

Một luồng chiến ý điên cuồng dâng lên.

Giờ phút này, tất cả đệ tử Vạn Kiếm Các đều bị thu hút đến.

Vô số đệ tử Vạn Kiếm Các đều tập trung ở đây quan sát tình hình.

"Ngươi chắc chắn muốn ra tay với ta?" Cổ Huyền Dương cười lạnh, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

"Bớt nói nhảm, nộp mạng đi!!!" Các chủ Vạn Kiếm Các gầm lên.

Ông ta trực tiếp vận dụng một kiện bán bộ Thánh khí.

Một thanh bảo kiếm sắc bén vô song, như một thanh loan đao,

được ông ta cầm trong tay.

Trên người ông ta bùng phát khí tức khủng bố, chuẩn bị ra tay.

Vút!!!

Lúc này, một bóng hình xinh đẹp đột ngột lao tới.

Nàng cầm một cây trường thương màu đen, chính là nữ tử bên cạnh Tiêu Dật Phong.

"Sư tỷ!!!" Thấy Tiêu Phi xuất hiện, mọi người ở Vạn Kiếm Các kinh ngạc.

Tuy không phải là đệ tử chính thức của Vạn Kiếm Các, nhưng nàng lại có thiên phú rất cao.

Bây giờ nàng đã bước vào Thánh Nhân Cảnh, càng dung nhập toàn bộ cảm ngộ võ đạo của mình vào trong thanh trường thương hắc thiết trong tay, khiến thanh trường thương này biến thành bán thánh khí.

"Ngươi muốn động thủ với công tử?" Tiêu Phi nhìn Các chủ Vạn Kiếm Các, lạnh lùng nói.

"Tiêu tiểu thư, tên này đã giết con trai ta." "Ta đương nhiên không thể tha cho hắn." "Bất kể hắn có thân phận gì, ta đều muốn hắn chết." Các chủ Vạn Kiếm Các mặt mày cứng rắn, kiên quyết quát.

"Vậy thì đừng trách ta!" Tiêu Phi lạnh lùng nói.

Nàng bước ra một bước, toàn thân dâng lên khí tức đáng sợ.

Trường thương hắc thiết trong tay vung lên, hư không truyền ra tiếng kim loại vang vọng.

"Thực lực của ngươi quả thật đã tăng lên không ít." "Không hổ là đại tiểu thư Tiêu gia." "Tiếc là ngươi gặp phải ta, thân phận thiếu chủ Vạn Kiếm Các cũng không cứu được ngươi đâu!" "Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi." Các chủ Vạn Kiếm Các nhìn Tiêu

Phi, lạnh lùng ngạo mạn nói, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Ầm!

Tiêu Phi trực tiếp thi triển một chiêu võ kỹ tấn công về phía Các chủ Vạn Kiếm Các.

Trong chốc lát, hư không xung quanh nổ tung, một luồng nhiệt độ nóng bỏng lan tỏa, không gian vặn vẹo.

Thực lực võ đạo của Tiêu Phi đã đạt đến cấp bậc Ngũ phẩm Chí Tôn, hơn nữa còn sắp bước vào tầng thứ Thất phẩm Chí Tôn.

Bằng!!!

Đối mặt với một kích toàn lực của Tiêu Phi, Các chủ Vạn Kiếm Các không hề né tránh.

Hắn cũng vận chuyển kiếm nguyên trong cơ thể, vung ra một chiêu kiếm thuật kinh khủng, sắc bén đánh tới Tiêu Phi.

Ầm ầm ầm...

Trong nháy mắt, đòn tấn công của hai người va chạm vào nhau.

Năng lượng đáng sợ như hồng thủy vỡ đê tuôn ra, chấn động cả bầu trời.

Cả ngọn núi Vạn Kiếm cũng rung chuyển dữ dội.

Rầm rầm rầm!!!

Tiêu Phi lùi lại liên tiếp mấy bước.

Mà Các chủ Vạn Kiếm Các thì hừ một tiếng, gạch đá dưới chân hắn vỡ nát từng tấc.

Khóe miệng hắn rỉ ra máu tươi.

Các đệ tử Vạn Kiếm Các thấy cảnh này, trong lòng đều chấn động mạnh.

Lập tức họ bàn tán xôn xao: "Thiếu chủ Vạn Kiếm Các này cũng yếu quá rồi." "Hắn mới Nhị phẩm Chí Tôn, sao có thể thua một vị Ngũ phẩm Chí Tôn chứ." "Chẳng lẽ người này đã che giấu thực lực, cố ý giả dạng thành Ngũ phẩm Chí Tôn để lừa chúng ta?" Trong mắt đông đảo đệ tử Vạn Kiếm Các đều tràn ngập vẻ suy đoán.

"Không ngờ ngươi lại có thể đỡ được một kích toàn lực của ta?" Các chủ Vạn Kiếm Các nhìn Tiêu Phi, sắc mặt lạnh như băng quát.

"Vạn Kiếm Các các ngươi không phải tự xưng là môn phái kiếm tu sao?" "Kết quả bao nhiêu năm nay lại không sinh ra nổi một cường giả ra hồn, thật là phế vật!" Cổ Huyền Dương cười lạnh.

"Thứ khốn kiếp, nếu ngươi đã cố chấp không tỉnh ngộ, vậy hôm nay ta sẽ diệt ngươi!" Trong mắt Các chủ Vạn Kiếm Các bắn ra hàn quang lạnh lẽo nhìn chằm chằm Cổ Huyền Dương, hắn gằn từng chữ.

Thân hình hắn hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt Cổ Huyền Dương.

Các chủ Vạn Kiếm Các này thi triển một bộ kiếm pháp kinh khủng.

Một kiếm của hắn mang theo uy lực hủy diệt tinh thần đâm về phía Cổ Huyền Dương.

Kiếm mang này ẩn chứa kiếm ý cực hạn, phảng phất có thể xuyên thấu mọi thứ.

Một kiếm phá không, xé rách không gian, lao thẳng đến Cổ Huyền Dương.

Tiêu Phi thấy vậy, sắc mặt ngưng lại.

Nàng vừa định lao tới giúp thì bị Tiêu Dật Phong bên cạnh kéo lại.

“Ta đã nói, cứ giao cho ta xử lý.” Tiêu Dật Phong nhẹ giọng nói, thân hình hắn khẽ động, biến mất tại chỗ.

Khi Các chủ Vạn Kiếm Các xuất hiện trước mặt Cổ Huyền Dương, Cổ Huyền Dương trực tiếp đưa một tay ra, lập tức giữ chặt lấy một kiếm của đối phương.

Rắc!!!

Theo một tiếng xương gãy giòn tan chói tai vang lên, ngay giây tiếp theo, cánh tay phải của Các chủ Vạn Kiếm Các trực tiếp bị bóp nát, tiếng hét thảm vang lên.

Phụt!!!

Các chủ Vạn Kiếm Các phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt đau đớn quỳ trên mặt đất.

“Sư phụ!!!” Thấy sư phụ mình bị thương, vị trưởng lão Vạn Kiếm Các kia sắc mặt trầm xuống, vẻ mặt khó coi hét lên.

Hắn trực tiếp lao lên đỡ Các chủ Vạn Kiếm Các dậy.

“Thằng nhãi, tao muốn mày chết!!!” Vị trưởng lão Vạn Kiếm Các này quát thẳng, một chưởng đánh về phía Cổ Huyền Dương.

Bằng!!!

Cổ Huyền Dương tung một quyền, trực tiếp đánh bay đối phương.

“Ta đã nói hôm nay các ngươi phải chết!!!” Sau đó Cổ Huyền Dương sắc mặt âm lãnh quát.

Trong sát na, ba trăm sáu mươi huyệt khiếu sau lưng hắn phóng ra năng lượng vô tận.

Theo luồng năng lượng này hội tụ, sức mạnh trong một trăm linh tám huyệt khiếu của Cổ Huyền Dương toàn bộ được điều động ra ngoài.

Thực lực toàn thân hắn tăng vọt, trực tiếp vượt qua Nhất phẩm Chí Tôn, bước vào Cửu phẩm Chí Tôn.

Thực lực toàn thân sánh ngang với cường giả Cửu phẩm Chí Tôn đỉnh phong.

Trong thời gian ngắn như vậy mà đột phá hai trọng cảnh giới, khiến những người vây xem xung quanh đều kinh ngạc đến ngây người.

Mắt họ trợn to, lộ ra vẻ khó tin.

Đặc biệt là người của Vạn Kiếm Các.

Từng người bọn họ sắc mặt đều cứng đờ.

Họ hoàn toàn không ngờ thực lực của thanh niên trước mắt lại đột nhiên tăng vọt nhanh như vậy.

"Ngươi…" Lúc này, vị Các chủ Vạn Kiếm Các nhìn Cổ Huyền Dương, hai mắt trợn trừng.

Đồng tử hắn co rụt lại, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Bằng!!!

Cổ Huyền Dương lại tung một quyền đánh về phía Các chủ Vạn Kiếm Các, tại trận đánh nổ tung nhục thân của hắn.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp đoạt lấy chiếc nhẫn trữ vật mà Các chủ Vạn Kiếm Các để lại.

"Nếu các ngươi còn dám cản trở, giết hết!!!" Cổ Huyền Dương sắc mặt lạnh như băng, bá đạo vô cùng quát.

Nhất thời, các đệ tử Vạn Kiếm Các còn lại sắc mặt liên tục biến đổi, không biết phải làm sao.

"Đi!!!" Cuối cùng, Các chủ Vạn Kiếm Các đã chết, các đệ tử Vạn

Kiếm Các cũng không còn ý chí chiến đấu.

Họ trực tiếp rời khỏi nơi này.

“Đa tạ!!!” Lúc này Tiêu Phi đi đến trước mặt Cổ Huyền Dương nói.

“Chỉ là nhấc tay mà thôi!!!” Cổ Huyền Dương mỉm cười.

“Các ngươi là ai?

Vì sao lại giúp ta?” Tiêu Phi nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta vốn là bạn bè, giúp đỡ bạn bè là chuyện nên làm.” “Ta tên là Cổ Huyền Dương!!!” Cổ Huyền Dương nhìn Tiêu Phi nói.

Mà Tiêu Phi nghe thấy ba chữ Cổ Huyền Dương, đôi mày đẹp nhíu lại, ánh mắt quét về phía Cổ Huyền Dương.

“Ngươi họ Cổ?” Tiêu Phi trầm giọng nói.

“Ngươi quen ta sao?” Cổ Huyền Dương ngạc nhiên hỏi.

“Ngươi… ngươi là con trai của Cổ Đế, Cổ Huyền Dương?” Tiêu Phi nhìn Cổ Huyền Dương, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Sao ngươi biết?” Cổ Huyền Dương ánh mắt lóe lên, nói.

“Con trai của Cổ Đế là một tuyệt thế yêu nghiệt tung hoành khắp nơi thời viễn cổ.” “Nghe nói thực lực của người đó thông thiên triệt địa, thậm chí có sức mạnh nghịch thiên phạt tiên.” “Ta từng thấy qua bức họa của người đó, giống hệt như miêu tả của các chủ.” “Không ngờ hôm nay lại có thể gặp được tuyệt thế yêu nghiệt trong lời kể của các chủ ở đây.” “Xem ra ta bái sư cũng không uổng công.” Tiêu Phi nhàn nhạt nói.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm Cổ Huyền Dương, lóe lên tia sáng.

“Các ngươi rốt cuộc là ai?” Cổ Huyền Dương nhìn nữ tử này, không khỏi hỏi.

Chương 721

Vút!

Tiêu Phi lấy ra một tấm lệnh bài ném cho Cổ Huyền Dương.

Cổ Huyền Dương nhận lấy lệnh bài này xem xét, ánh mắt không ngừng lóe lên.

“Lệnh bài này là chí bảo của Vạn Kiếm Các ta, các ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao lại có chí bảo của Vạn Kiếm Các ta?” Cổ Huyền Dương ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Phi.

“Ta là đệ tử thân truyền của Các chủ Vạn Kiếm Các đời thứ nhất, tên ta là Tiêu Phi!!!” Tiêu Phi lạnh lùng nói.

“Các chủ Vạn Kiếm Các?

Ngươi là đệ tử của các chủ đời thứ nhất?” Cổ Huyền Dương ánh mắt lóe lên.

“Không sai.” “Nhưng năm đó vì ta phạm lỗi, bị trục xuất khỏi sư môn, từ đó về sau, ta chưa từng bước chân vào Vạn Kiếm Các nữa.” Tiêu Phi lạnh lùng nói.

“Vậy các ngươi đến đây làm gì?” Cổ Huyền Dương hỏi.

“Ta đến tham gia tuyển chọn Kiếm Vực, muốn vào Kiếm Trủng trong Vạn Kiếm Thành để tìm kiếm lĩnh ngộ kiếm đạo.” Tiêu Phi bình tĩnh nói.

“Thì ra là vậy.” “Kiếm Trủng là một ngôi mộ kiếm do tiên tổ Vạn Kiếm Tông lập nên.” “Trong đó cất giữ rất nhiều bội kiếm lợi khí của các đời tiên tổ Vạn Kiếm Tông, cũng như những cảm ngộ kiếm đạo

mà họ đã lĩnh ngộ và tu luyện cả đời." "Chỉ cần vào được Kiếm Trủng là có cơ duyên nhận được những lĩnh ngộ kiếm đạo này, nhờ đó lĩnh ngộ đột phá kiếm chi đại đạo." "Có thể nói là thánh địa mà kiếm tu hằng mơ ước." "Không chỉ vậy, Kiếm Trủng này còn là thánh địa tu hành của đông đảo kiếm tu trong Kiếm Vực, hầu như mỗi năm đều có hàng trăm triệu kiếm tu đổ về Kiếm Vực." Lúc này, một lão giả Cửu phẩm Chí Tôn của Vạn Kiếm Các nói.

"Nếu ngươi là người của Vạn Kiếm Các, tại sao còn đến tham gia cuộc thi tuyển chọn Kiếm Vực này?" "Các ngươi là kẻ thù của Vạn Kiếm Các phải không." "Ngươi muốn hại chết ta?" Tiêu Phi sắc mặt lạnh đi, ánh mắt quét về phía lão giả này hừ nói.

"Tiểu cô nương hiểu lầm rồi, lão phu không có ác ý gì, ngược lại lão phu rất tán thưởng cô." "Hy vọng tiểu thư có thể trở thành Các chủ đời tiếp theo của Vạn Kiếm Các!!!" Lão giả nói.

"Các chủ?" "Xin lỗi, ta không có hứng thú với chức Các chủ Vạn Kiếm Các của các ngươi!!!" Tiêu Phi không chút khách khí nói, trực tiếp xoay người rời đi.

"Con bé này… tính tình vẫn bướng bỉnh như hồi nhỏ, không chịu thua!!!" "Ai, hy vọng quyết định lần này của ta không sai." "Nếu nàng thực sự có thể nhận được bí điển kiếm đạo chí cao Ngự Kiếm Quyết, có lẽ nàng mới có tư cách trở thành Kiếm Đế!!!" Các chủ Vạn Kiếm Các than thở.

"Các chủ, cuộc tuyển chọn Kiếm Vực sắp bắt đầu rồi." "Ngài chắc chắn muốn để tiểu thư kế thừa y bát của ngài?" Lúc này, một vị trưởng lão khác nhìn vị Các chủ Vạn Kiếm Các này nói.

"Ừm, ta đã chờ ngày này rất lâu rồi." "Cuộc tuyển chọn Kiếm Vực lần này chắc chắn sẽ càng đặc sắc và kịch liệt hơn." "Hy vọng có thể bồi dưỡng ra một yêu nghiệt kiếm đạo!!!" Vị Các chủ Vạn Kiếm Các

này nói, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

"Tiểu thư, người đừng trách ta!!!" "Đây là việc duy nhất lão hủ có thể làm được." Lão giả này lẩm bẩm một mình rồi trực tiếp biến mất tại chỗ.

Hôm sau, một tin tức lan truyền khắp cả Bắc Châu.

Thiếu gia Thiên Ma Tộc, nhị công tử Thiên Ma Tộc là Thiên Ma bị người ta đánh bại, khiến Thiên Ma Tộc mất hết mặt mũi.

Thiên Ma Tộc phát lệnh treo thưởng, phàm là người cung cấp tung tích và vị trí chính xác của Cổ Huyền Dương sẽ được thưởng năm mươi triệu linh thạch.

Đồng thời, Thiên Ma Tộc công bố danh sách truy sát, ai có thể giết được Cổ Huyền Dương sẽ nhận được năm mươi triệu linh thạch và sự ủng hộ của Thiên Ma Tộc.

Loạt lệnh treo thưởng này lập tức chấn động cả Bắc Châu.

Thân phận của Cổ Huyền Dương lại một lần nữa bị bại lộ, nhất thời, cả Bắc Châu sóng gió nổi lên.

Vô số võ giả bàn tán về thân phận và bối cảnh của Cổ Huyền Dương này.

Về phần Cổ Huyền Dương thì lại tỏ ra cực kỳ kín tiếng, không hề xuất hiện trở lại.

Nhưng chuyện về thân phận của hắn vẫn khiến vô số thế lực ở Bắc Châu chấn động.

"Cổ Huyền Dương?" "Hắn vậy mà chưa chết?" Ở một nơi nào đó trên hư không Bắc Châu, một đám nam tử mặc hắc bào tụ tập lại với nhau.

Trong mắt họ lóe lên hàn quang lạnh lẽo nhìn về phía xa.

“Chúng ta đã điều tra rõ ràng rồi.” “Tên này trước đó đã trốn khỏi Thiên Viêm Sơn Mạch, kết quả gặp phải người của Thiên Hỏa Cung và bị đưa đến Thiên Ma Giới.” “Bây giờ hắn đã trở về Bắc Hoang.” Một trong số các nam tử lạnh lùng nói.

“Thiên Hỏa Cung…” “Xem ra vận khí của Cổ Huyền Dương này thật sự không tệ.” “Không chỉ thoát khỏi sự truy sát của Thiên Ma Cung.” “Còn được Thiên Hỏa Cung cứu.” Một nam tử khác trầm giọng nói.

“Bất kể thế nào, mạng của Cổ Huyền Dương này là của chúng ta!!!” Đám người này lạnh lùng quát.

“Thiên Hỏa Cung coi trọng Cổ Huyền Dương như vậy, nhất định phải bắt được hắn, tránh đêm dài lắm mộng.” “Chúng ta bây giờ đi đến Bắc Hoang!!!” Nam tử mặc hắc bào dẫn đầu trong đám người này lạnh lùng quát một tiếng.

Ngay sau đó, bóng dáng của đám người này toàn bộ biến mất khỏi nơi đây.

Cùng lúc đó, tại Vạn Kiếm Thành, Kiếm Thành.

Trong một căn phòng, hai nữ tử có thân hình thon thả, quyến rũ đang nằm trên giường trò chuyện.

Hai người họ chính là Tiêu Phi và Tiêu Yên Nhiên.

Lúc này, Tiêu Yên Nhiên đột nhiên đứng dậy rời khỏi đây, còn Tiêu Phi thì nhắm mắt ngồi xếp bằng tại chỗ bắt đầu tu luyện.

Một luồng sức mạnh thần bí từ trong cơ thể nàng được phóng ra.

“Tiêu Phi, ngươi vậy mà còn sống?” Đột nhiên, một giọng nói âm u, lạnh lẽo thấu xương vang lên trong căn phòng này.

Ngay giây tiếp theo, một người toàn thân được bao phủ trong hắc

bào bước vào, tỏa ra sát khí nồng nặc, tràn ngập khí tức sát phạt.

"Ngươi lại là ai?" "Đây là Vạn Kiếm Thành, không cho phép bất cứ ai tự tiện xông vào!!!" Tiêu Phi mở mắt, nhìn nam tử hắc bào này lạnh lùng quát.

Ầm!!!

Ngay khi Tiêu Phi vừa dứt lời, vị nam tử hắc bào này vung tay.

Một quả cầu lửa đen kịt trực tiếp lao về phía Tiêu Phi.

"U Minh Phệ Tâm Hỏa!!!" Tiêu Phi đột nhiên hét lên.

Ngay sau đó, nàng thúc đẩy một loại công pháp thuộc tính hỏa độc hữu của Vạn Kiếm Các, hóa thành một thanh trường kiếm chống lại quả cầu lửa màu đen này.

Bằng bằng bằng!!!

U Minh Phệ Tâm Hỏa này bắn ra, hung hăng đánh lên thanh trường kiếm kia.

Tiêu Phi hừ một tiếng, thân hình vội vàng lùi lại.

Nam tử hắc bào này bước ra một bước, một chưởng đánh ra.

Một luồng sức mạnh kinh khủng trấn áp xuống Tiêu Phi.

Ầm ầm ầm!!!

Tiêu Phi thi triển toàn bộ sức mạnh để tiêu diệt đòn tấn công của hắn.

"Vạn Kiếm Các Thất Kiếm Vệ đứng đầu, Tam trưởng lão Vạn Kiếm Các!!!" Tiêu Phi ánh mắt ngưng trọng nhìn vị nam tử hắc bào này, lạnh lùng nói.

"Không sai, ngươi lại nhận ra ta?" Vị Tam trưởng lão Vạn Kiếm Các này ngạc nhiên hỏi.

“Ngươi là Tam trưởng lão Vạn Kiếm Các?” “Vậy người tối qua đánh lén ta cũng là ngươi?” Tiêu Phi nhíu mày nói.

Vút!!!

Lúc này, Tam trưởng lão Vạn Kiếm Các vung tay, quả cầu lửa màu đen kia biến mất.

“Chuyện tối qua chỉ là một hiểu lầm, ta không biết ngươi chính là một trong Thất Kiếm Vệ của Vạn Kiếm Các.” Vị Tam trưởng lão Vạn Kiếm Các này nhàn nhạt nói.

“Ta không quan tâm là chuyện gì, ta muốn tìm phụ thân của ta.” Tiêu Phi nói thẳng.

“Các chủ không gặp ngươi.” Vị Tam trưởng lão này nói.

“Vạn Kiếm Các các ngươi chẳng lẽ còn dám hạn chế hành động của phụ thân ta sao?” “Nếu không tin, ta có thể lấy ra lệnh bài đệ tử Vạn Kiếm Các.” Tiêu Phi nhìn Tam trưởng lão này lạnh lùng quát.

“Việc này thì có thể, nhưng không cần lấy ra lệnh bài đệ tử.” “Bởi vì các chủ căn bản không ở trong Vạn Kiếm Các.” “Mấy ngày nay chúng ta đều không thấy các chủ.” Vị Tam trưởng lão Vạn Kiếm Các này nói.

“Vậy ngươi có biết phụ thân ta đi đâu không?” Tiêu Phi hỏi.

“Chúng ta cũng không biết.” Tam trưởng lão lắc đầu.

“Ta không tin, phụ thân ta không thể không nói cho ta biết.” “Ông ấy nhất định là cố ý trốn đi.” “Tiêu Phi, Vạn Kiếm Các chúng ta không nợ ngươi.” “Năm đó nếu không phải các chủ ra tay.” “Ngươi đã sớm chết rồi, bây giờ ngươi thực lực mạnh lên, lại lấy oán báo ân.” “Đối xử với người của Vạn Kiếm Các với thái độ như vậy, quả thực đã quên mất năm đó mẫu thân ngươi nhận được sự giúp đỡ lớn đến mức nào từ Vạn Kiếm Các sao?” Vị Tam trưởng lão Vạn Kiếm Các này

nhìn Tiêu Phi lạnh lùng quát.

"Ta không cần ngươi nhắc nhở ta về mẫu thân, sẽ có một ngày ta khiến bà ấy hiểu ra." "Đợi đến khi ta trở thành Thánh Nhân, ta sẽ trả hết tất cả những gì nợ Vạn Kiếm Các." Tiêu Phi trầm giọng nói.

"Ngươi…" "Được rồi, ngươi không muốn biết tung tích của các chủ sao?" Tam trưởng lão chỉ vào Tiêu Phi, giận dữ mắng.

"Nếu phụ thân ta không ở Vạn Kiếm Các, ta tự đi tìm ông ấy là được." Tiêu Phi sắc mặt thờ ơ nói.

Nàng trực tiếp rời khỏi đây.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Phi đã đến một thung lũng.

Trong thung lũng này có một ngôi nhà gỗ được xây dựng.

Tiêu Phi đi thẳng về phía ngôi nhà gỗ.

"Đứng lại!!!" Đột nhiên, trong nhà gỗ truyền ra một tiếng quát lớn.

Cửa nhà gỗ mở ra, một bà lão chống gậy từ bên trong bước ra.

"Bái kiến sư nương!!!" Vị bà lão chống gậy này nhìn Tiêu Phi, người sau vội vàng cúi người chào.

"Sao con lại đến đây?" Bà lão này nhìn Tiêu Phi, nói thẳng.

"Sư nương, người vẫn còn sống, tốt quá rồi!!!" Tiêu Phi vui mừng, nhìn bà lão này kích động nói.

"Ta đã nửa người xuống mồ, tự nhiên là sống không được bao lâu nữa." Bà lão này nhàn nhạt nói.

"Sư nương, con nghe nói phụ thân hiện đang bị giam trong cấm địa vực sâu của Vạn Kiếm Các." "Ông ấy có bình an vô sự không ạ?" Tiêu Phi nhìn bà lão này lo lắng hỏi.

"Ông ấy bây giờ có lẽ vẫn ổn." Bà lão này lẩm bẩm một mình.

“Nhưng ta đã phái người đi giải cứu ông ấy rồi.” Bà lão này nhẹ giọng nói.

“Vậy thì tốt.” Tiêu Phi gật đầu.

“Đúng rồi, Tiểu Phi, huyết mạch của con là huyết mạch Phượng Hoàng đặc thù của Vạn Kiếm Các, tương lai tiền đồ vô lượng đó.” Bà lão cảm thán.

“Sư nương, con muốn nhờ người giúp con một việc.” Tiêu Phi trầm ngâm một lát rồi nói.

“Con muốn làm gì?” Bà lão ngạc nhiên hỏi.

“Con muốn nhờ sư nương đưa con đến Nam Hoang, tìm Tiêu thị Vương tộc, giao muội muội của con cho muội phu, để cậu ấy chăm sóc muội muội.” “Như vậy con mới có thể hoàn thành di nguyện mà mẫu thân để lại.” Tiêu Phi nói.

“Ừm, đây cũng là một cách.” “Nhưng con bây giờ đã là một trong Thất Kiếm Vệ của Vạn Kiếm Các.” “Nếu con rời khỏi Vạn Kiếm Các, e rằng…” Bà lão này vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Lần này ta không chỉ muốn cứu muội muội ra.” “Ta còn muốn tiêu diệt hoàn toàn thế lực của cả Nam Hoang.” “Để tránh sau này lại gây thêm chuyện.” Trong mắt Tiêu Phi lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

“Tiểu Phi, gan của con cũng lớn thật, dám động thủ với Nam Hoang.” “Tuy con đã thức tỉnh được huyết mạch thượng cổ, nhưng con dù sao cũng chỉ là Tiên Thiên Cảnh cửu trọng.” “Hơn nữa, trong Nam Hoang cường giả rất nhiều.” “Muốn diệt hết các thế lực lớn ở Nam Hoang, tuyệt đối không phải chuyện dễ.” Bà lão trầm giọng nói.

“Con tin con có thể làm được.” “Về phần Vạn Kiếm Các…” Tiêu Phi ánh mắt lóe lên nói.

Ầm ầm ầm!!!

Đột nhiên, một trận nổ lớn vang lên.

Ngay sau đó, từ hư không truyền đến một tiếng sấm kinh thiên động địa.

Âm thanh này như thể ngày tận thế giáng lâm.

Trong nháy mắt, cả bầu trời mây gió cuồn cuộn.

Mây đen hội tụ, che kín bầu trời.

Uy áp ngút trời bao trùm toàn bộ Vạn Kiếm Thành.

"Chuyện gì thế này?" Khoảnh khắc này, trong lòng tất cả mọi người ở Vạn Kiếm Thành đều run sợ không rõ lý do.

Họ lần lượt ngẩng đầu nhìn lên hư không.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Người của Vạn Kiếm Các lúc này sắc mặt đều vô cùng ngưng trọng.

Họ toàn bộ lao ra ngoài.

"Chẳng lẽ có cường địch đột kích?" Lúc này, sư tôn của Tiêu Phi, Tứ trưởng lão Vạn Kiếm Các và mấy vị phó các chủ khác lần lượt xuất hiện.

Họ vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào hư không.

Ầm!!!

Ngay lúc này, trên bầu trời Vạn Kiếm Thành đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Trên hư không, một tia sét màu đỏ rực chói mắt trực tiếp giáng xuống, mang theo khí tức hủy diệt trấn sát xuống Vạn Kiếm Thành.

Uy lực chứa trong một đòn này đủ để diệt sát cường giả Vũ Hoàng.

Ầm ầm ầm… Lập tức, các công trình kiến trúc trong Vạn Kiếm

Thành toàn bộ hóa thành tro bụi.

Võ giả trong cả thành trì càng bị uy lực đáng sợ của tia sét phá hủy.

Mọi chuyện xảy ra vô cùng nhanh chóng, căn bản không có ai kịp phản ứng, tia sét kia đã giáng xuống Vạn Kiếm Thành.

"Hừ!!!" Thấy tia sét đáng sợ giáng xuống, trong mắt lạnh lùng của Tứ trưởng lão Vạn Kiếm Các và các vị phó các chủ lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

Họ đồng loạt ra tay, thi triển các loại công kích đáng sợ.

Linh khí ngập trời bắn ra, toàn bộ đều đánh về phía tia sét đáng sợ kia, cuối cùng đã tiêu diệt được tia sét kinh khủng đó.

Mà bên trong Vạn Kiếm Thành thì đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Không ít dân thường Vạn Kiếm Thành nhìn thấy cảnh này, mắt họ trợn to, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Về phần Tứ trưởng lão Vạn Kiếm Các và các vị phó các chủ, sắc mặt đều trở nên vô cùng âm trầm khó coi.

Đặc biệt là Tứ trưởng lão, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ tức giận nồng đậm, trong mắt tràn ngập hàn quang lạnh lẽo.

Chương 722

"Ai dám ở Vạn Kiếm Thành của ta làm càn?" Ngay sau đó, Tứ trưởng lão hét thẳng lên.

Một luồng đế uy kinh khủng vô cùng từ trong cơ thể hắn phóng ra, lập tức bao trùm toàn bộ Vạn Kiếm Thành.

"Là ngươi!!!" Chẳng mấy chốc, ánh mắt của Tứ trưởng lão chú ý đến Tiêu Phi đang lao về phía này ở đằng xa.

Đồng tử của Tứ trưởng lão Vạn Kiếm Các co rụt lại, sắc mặt thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Tiêu Phi.

"Sư thúc, chúng ta lại gặp nhau rồi!!!" Tiêu Phi ánh mắt nhìn chằm chằm Tứ trưởng lão, lạnh lùng nói.

"Ngươi là… Tiêu Mị Nhi?" "Sao lại là ngươi?" Tứ trưởng lão sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Tiêu Phi.

"Muội muội của ta đâu?" Tiêu Phi quát thẳng.

"Tiêu Mị Nhi, Vạn Kiếm Các chúng ta không ngờ ngươi lại ẩn giấu sâu như vậy, còn có thể thức tỉnh được huyết mạch thượng cổ." "Con tiện tì nhà ngươi quả nhiên mệnh không đáng tuyệt." "Nhưng tất cả cũng nên kết thúc rồi, ngươi cái thứ nghiệt chướng này!!!" Tứ trưởng lão này vẻ mặt hung tợn gầm lên.

Hắn vung ra một lưỡi đao sắc bén, tại trận chém mạnh về phía Tiêu Phi.

Tiêu Phi thúc đẩy sức mạnh huyết mạch.

"Trảm Thiên!!!" Vị Tứ trưởng lão này gằn từng chữ.

Hắn thúc đẩy sức mạnh huyết mạch, một kiếm bắn ra.

Một đao xé rách hư không, tỏa ra đao mang kinh khủng, lập tức đánh về phía Tiêu Phi.

"Chết!!!" Tiêu Phi hét lớn.

Nàng trực tiếp thúc đẩy sức mạnh huyết mạch, tập trung toàn bộ sức mạnh vào cánh tay phải, sau đó thúc đẩy sức mạnh huyết mạch tung một quyền về phía Tứ trưởng lão.

Ầm ầm ầm… Trong sát na, đòn tấn công của hai người va chạm vào nhau, truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Năng lượng vô tận lan tỏa ra, không gian trong phạm vi ngàn mét đều vỡ nát.

Năng lượng ngút trời cuốn xuống, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ người của Vạn Kiếm Thành xung quanh, bao gồm cả những đệ tử trong Vạn Kiếm Các cũng đều bị luồng năng lượng đáng sợ này nuốt chửng.

Khoảnh khắc này, cơ nghiệp mấy trăm năm của Vạn Kiếm Thành cứ thế bị hủy diệt.

"Phụt!!!" Tứ trưởng lão Vạn Kiếm Các phun ra một ngụm máu tươi.

Cả người hắn liên tục lùi lại, bị năng lượng đáng sợ xung kích.

Tiêu Phi cũng lùi lại, khóe miệng rỉ máu, sắc mặt tái nhợt.

"Sư tỷ!!!" "Tỷ không sao chứ?" Lúc này, Sở Ngọc và các sư huynh sư muội của Tiêu Phi đều đi ra, vẻ mặt lo lắng nhìn hai người họ.

"Không sao!!!" Tiêu Phi lau đi máu tươi ở khóe miệng, nói.

"Chúng ta về nhà!!!" Ngay sau đó, Tiêu Phi nói thẳng.

Vút vút vút!!!

Lập tức, Sở Ngọc và những người khác theo Tiêu Phi trở về Vạn Thú Sơn.

Mà ở Bắc Châu, trong một tòa phủ đệ.

"Chủ nhân, Vạn Kiếm Thành đã bị người ta hủy diệt." Lúc này, một nam tử mặc y phục đen quỳ trước mặt một nam nhân trung niên, cung kính gọi.

"Ồ, vậy sao?" Nam nhân trung niên này cười nhạt.

"Chủ nhân, vì sao ngài lại đối phó với tên nhóc đó ạ?" Nam tử áo đen này vẻ mặt nghi hoặc không hiểu nhìn chủ nhân của mình.

"Tên nhóc đó là con trai của Tiêu tộc, ta nhất định phải giết hắn." Nam nhân trung niên lạnh lùng nói.

"Chủ nhân, thực lực của Tiêu tộc này không yếu, bối cảnh không tầm thường, nếu tùy tiện ra tay với họ." "E rằng…" Nam tử áo đen nhắc nhở.

"Hừ, ta biết Tiêu tộc hùng mạnh." "Nhưng ta lại không sợ, vạn năm qua ta đã khống chế được Bắc Châu." "Hơn nữa ta nghe nói Tiêu tộc này có thù oán với Thánh Điện Nam Lĩnh." "Nếu ta diệt được Tiêu tộc này, đám ngốc ở Nam Lĩnh chắc chắn sẽ giúp ta báo thù Tiêu tộc." "Đến lúc đó ta có thể nhân cơ hội này nhổ tận gốc Tiêu tộc khỏi Bắc Châu." "Một lần đẩy Tiêu tộc hoàn toàn vào vực sâu của cái chết." "Chỉ cần hạ được Tiêu tộc, cho dù lão già kia có tỉnh lại." "Ta vẫn là tồn tại cao cao tại thượng trong Vạn Kiếm Tông." "Đến lúc đó, Vạn Kiếm Thành này cũng sẽ rơi vào tay ta!!!" Trong mắt nam nhân trung niên lóe lên tinh quang, lạnh lùng quát.

"Chủ nhân anh minh!!!" Vị nam tử áo đen này vẻ mặt vui mừng, vội vàng nịnh nọt.

"Được rồi, phái người âm thầm giám sát Vạn Kiếm Thành, một

khi họ có bất kỳ động tĩnh gì lập tức báo cáo cho ta.” Nam nhân trung niên nói thẳng.

“Tuân mệnh!!!” Vị nam tử áo đen này gật đầu, trực tiếp rời đi.

Sáng sớm hôm sau, trong Vạn Thú Thành.

Sở Ngọc, cha mẹ Sở Ngọc đều đứng ngoài cửa phòng Tiêu Dật Phong.

“Tiểu Phong, hôm nay là Vạn Đan Đại Hội rồi.” “Con nhất định phải tham gia đó!!!” Cha Sở Ngọc nhìn vào phòng Tiêu Dật Phong nói.

Cốc cốc cốc!!!

Lúc này, cửa phòng bị gõ.

Cánh cửa đóng chặt mở ra.

“Sở cô nương, Tiêu công tử, Vạn Đan Đại Hội sắp bắt đầu rồi.” “Ta đưa các vị đi nhé.” Lúc này, Tứ trưởng lão Vạn Kiếm Thành xuất hiện ở đây.

“Cảm ơn.” Tiêu Phi lên tiếng nói.

“Không cần khách khí, đây đều là việc ta nên làm, mời!!!” Tứ trưởng lão mỉm cười nói.

Sau đó, họ một đoàn người trực tiếp ngồi lên chiếc xe ngựa này đi đến nơi tổ chức Vạn Đan Đại Hội.

Hơn nửa canh giờ sau, họ đã đến chân một ngọn núi.

Nơi này đã tụ tập rất nhiều người.

Từng người họ thực lực đều đạt đến cảnh giới Cửu phẩm Chí Tôn trở lên, thậm chí còn có không ít cường giả Đế Quân Cảnh.

Bây giờ ở Bắc Châu, ngoại trừ Bát Hoang Vực, các thế lực ở các châu khác cơ bản đều đã đến.

“Tiểu Phi!!!” Lúc này một người phụ nữ đi tới.

Nhìn Sở Phi, vẻ mặt bà tỏ ra vô cùng kích động.

Bà chính là mẹ ruột của Sở Phi, nhị phu nhân của Sở gia.

“Mẫu thân, người đến rồi.” Sở Phi nhìn mẹ ruột của mình, vội vàng tiến lên, trong mắt mang theo vài phần kinh ngạc.

Nàng trực tiếp ôm lấy cánh tay của vị phu nhân này, mặt đầy nước mắt xúc động nói.

“Đứa ngốc, sao lại khóc rồi.” “Mau đừng khóc nữa, để người khác thấy thì ra thể thống gì.” Vị phu nhân này nhìn Sở Phi không khỏi nói.

“Vâng, con biết rồi.” Sở Phi gật đầu.

“Phi Nhi, không ngờ con lại còn sống.” Vị phu nhân này nhìn Sở Phi cảm thán.

“Con cũng không ngờ, mẫu thân người còn sống!!!” Sở Phi lẩm bẩm một mình.

“Đúng rồi, để ta giới thiệu cho con, vị này là Sở Vân Sơn, trượng phu của ta, cũng là cha của con.” “Ba vị này đều là ca ca và tẩu tẩu của ta.” Ngay sau đó, Sở Phi chỉ vào mẫu thân của mình giới thiệu Sở Vân Sơn và đại ca, nhị ca của mình, còn có cả tẩu tẩu của nàng.

“Bá phụ, bá mẫu khỏe.” Tiêu Dật Phong lần lượt chào.

“Tiêu hiền điệt khỏe!!!” Sở Vân Sơn và những người khác lần lượt lên tiếng chào.

“Tốt!!!” Tiêu Dật Phong nhẹ nhàng nói.

Hắn nhìn ba người Sở Vân Sơn, họ đều có một cảm giác quen thuộc, nhưng họ lại không nhận ra Tiêu Dật Phong.

“Tiêu Dật Phong!!!” Rất nhanh, ánh mắt của Sở Vân Sơn và

những người khác đã chú ý đến Tiêu Dật Phong.

Mắt họ trợn to, lộ ra vẻ không thể tin được.

Họ hoàn toàn không ngờ Sở Phi lại đưa một thanh niên xa lạ về.

"Chuyện này…" Sở Vân Sơn và những người khác đều có vẻ mặt ngơ ngác, nửa ngày không phản ứng lại được.

"Tiểu Phi, chuyện này là sao?" "Chàng trai này là ai?" "Các con quen nhau?" Lúc này, vị nhị phu nhân Sở gia kia sắc mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm Tiêu Dật Phong, quát lớn.

"Mọi người vào trước đi." Tiêu Dật Phong nhàn nhạt nói.

"Vâng." Sở Phi nhẹ nhàng gật đầu, đưa cha mẹ Tiêu Dật Phong và vị phu nhân của Sở thị gia tộc này trực tiếp đi vào phòng.

"Thằng nhãi, ngươi rốt cuộc là ai?

Dám quyến rũ con gái ta?" Phu nhân Sở thị gia tộc nhìn Tiêu Dật Phong, vẻ mặt giận dữ quát.

Bốp bốp bốp!!!

Lập tức, Tiêu Dật Phong không chút do dự, trực tiếp tát một cái.

Trong nháy mắt, vị phu nhân Sở thị gia tộc này bị đánh bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất.

"Ngươi dám đánh ta?" Phu nhân Sở thị gia tộc phẫn nộ gầm lên.

"Ta cảnh cáo ngươi, còn nói nhảm nữa, ta bây giờ sẽ giết ngươi." Tiêu Dật Phong vẻ mặt lạnh lùng quát, trong mắt lóe lên hàn quang khát máu nhìn đối phương.

Lập tức vị phu nhân Sở thị gia tộc này sợ đến không dám nói một lời.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" "Ngươi lẽ nào đã quên ngươi đã hứa với

ta điều gì sao?" Lúc này, Sở Vân Sơn ở bên cạnh trầm giọng nói.

"Ông đang nói về giao ước của chúng ta sao?" Tiêu Dật Phong cười đầy ẩn ý.

"Nếu ngươi đã hứa với ta, vậy thì phải làm theo lời ta nói." "Nếu không thì đừng hòng cứu được ông nội ngươi và con trai ta." Sở Vân Sơn lạnh lùng quát.

"Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ để các người gặp nhau." "Nhưng ông chắc chắn ông thực sự muốn cứu họ sao?" Tiêu Dật Phong cười lạnh.

"Hừ, con trai ta là người thừa kế của Sở thị Vương tộc." "Mạng của nó quý hơn bất cứ ai." "Nếu ngươi dám làm tổn hại một sợi tóc của họ." "Cho dù ngươi có trốn đến vũ trụ tinh không." "Sở thị gia tộc ta cũng sẽ truy sát ngươi đến cùng!!!" Trong mắt Sở Vân Sơn tràn ngập sát khí nồng đậm, lạnh lùng quát.

"Đó là chuyện của các người." "Nhưng trước khi cứu được con trai ông, các người tốt nhất nên im lặng một chút." Tiêu Dật Phong lạnh lùng nói.

"Ngươi…" Sở Vân Sơn vừa định nói gì đó.

Lúc này, mẹ của Sở Phi đột nhiên kéo cha nàng.

Sở Vân Sơn ánh mắt quét về phía Sở Phi, trong mắt lộ ra vẻ kỳ quái.

"Phụ thân, mẫu thân, con hơi mệt, chúng ta về thôi." Sở Phi nói.

"Ừm." Sở Vân Sơn gật đầu.

Sau đó, họ một đoàn người trở về Sở phủ.

"Mẫu thân, người sao vậy?" Đợi đến khi họ trở về Sở phủ, ánh mắt của Sở Phi chú ý thấy mẫu thân của mình nhíu mày, không ngừng chau mày.

“Phi Nhi, con thấy thanh niên tên Tiêu Dật Phong đó thế nào?” Sở Vân Sơn trầm giọng hỏi.

“Sao đột nhiên lại hỏi về hắn?” Sở Phi nghe lời cha mình.

Trong mắt nàng lóe lên vẻ nghi hoặc nhìn Sở Vân Sơn.

“Bởi vì nó là con rể của chúng ta!!!” Sở Vân Sơn nói.

“Con rể?” Sở Phi sững sờ, ánh mắt đột nhiên ngưng lại.

“Các người đã gặp qua?” Sở Vân Sơn trầm giọng hỏi.

“Chưa, nhưng con thấy hắn hình như quen biết các người.” “Vì vậy con mới không nhịn được mà nhắc nhở các người một phen.” “Con thấy lai lịch của hắn không đơn giản, hơn nữa con luôn cảm thấy chúng ta dường như đã nợ hắn rất nhiều.” Vị phu nhân của Sở thị gia tộc này nói.

“Người lo xa rồi, có lẽ hắn chỉ cùng họ Sở với chúng ta mà thôi.” Sở Phi lắc đầu.

“Bất kể nó họ gì, chỉ cần nó bằng lòng cưới Phi Nhi.” “Thế là đủ rồi!!!” Sở Vân Sơn nói, hắn nắm tay vợ mình đi vào trong nhà.

Sở Phi đứng tại chỗ, ánh mắt không ngừng biến đổi.

Lúc này bên ngoài Sở phủ, hai người anh em của Sở Vân Sơn cùng với những người họ mang đến đều đang nhìn Tiêu Dật Phong.

“Phụ thân, các người quen hắn sao?” Lúc này, thiếu gia Sở gia ánh mắt ngưng trọng nhìn Tiêu Dật Phong, lạnh lùng hỏi.

“Không sai, đứa trẻ này là đứa con trai lớn thất lạc mấy ngàn năm của chúng ta.” “Nó là đứa trẻ bị bỏ rơi mà cô của con nhặt được từ bên ngoài.” “Năm đó giao nó cho cô của con nuôi dưỡng, sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, khiến nó lưu lạc đến Đông Viêm Vực.” “Bây giờ nó đến tìm chúng ta rồi.” Sở Vân Sơn trầm giọng nói.

“Tên nhóc này trông cũng chẳng có năng lực gì đặc biệt.” Đại thiếu gia Sở gia bĩu môi hừ nói.

“Ta thấy nó không giống người bình thường.” “Nhưng nếu nó là con trai ta.” “Ta tự nhiên sẽ không bạc đãi nó.” Sở Vân Sơn lạnh lùng nói.

Sau đó, họ một đoàn người theo Sở Phi đi vào Sở phủ.

Trong một khoảng sân nào đó của Sở phủ, có một cái bàn được bày ra.

Xung quanh bàn là các thành viên của Sở thị gia tộc và các thành viên khác của Sở thị Vương tộc.

Tộc trưởng Sở gia, Sở Thiên Long, ngồi ở ghế chủ tọa.

Bên trái Sở Thiên Long là một nam nhân trung niên mặc y phục đen, chính là tam thúc của hắn.

Bên phải là một nam tử trẻ tuổi mặc bạch bào, toàn thân tỏa ra một tư thái cao ngạo.

Về phía còn lại, là một đám thành viên chính thức của Sở thị gia tộc đứng đó.

Rõ ràng những người này đều là con cái của Sở Vân Sơn và vợ hắn.

“Hôm nay là tiệc đính hôn của con trai ta.” “Hy vọng các vị khách quý có thể tham gia!!!” Sở Thiên Long lên tiếng nói.

Sau đó, yến tiệc chính thức bắt đầu.

Thiếu gia Sở gia Sở Hạo Nhiên và vị hôn thê của hắn là Sở Nghiên bắt đầu cử hành nghi thức đính hôn dưới sự chứng kiến của mọi người.

Không khí trên toàn bộ bữa tiệc vô cùng náo nhiệt.

Chương 723

Mà vị thiếu gia Sở gia Sở Hạo Nhiên này vẫn luôn ngồi nghiêm chỉnh ở đó, tận hưởng ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ, kính sợ của mọi người.

Đặc biệt là khi nhìn Sở Hạo Nhiên mặc một bộ cẩm tú hoa phục, đầu đội kim quan, ra dáng thiếu gia của Sở thị Vương tộc, một bộ dạng cao ngạo, khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Lần này đến đây ngoài Tiêu Dật Phong ra, còn có vị lão tổ tông của Sở thị gia tộc là Sở Thiên Hải.

"Tiêu Dật Phong, ngươi còn đứng đó làm gì?" "Mau lăn qua đây quỳ xuống dập đầu cho ta và Hạo Nhiên." "Đây là việc mà một đứa con hoang như ngươi nên làm!!!" Lúc này, Sở Vân Sơn nhìn Tiêu Dật Phong, lạnh lùng quát.

"Thằng nhãi, nghe thấy không, lập tức lăn qua đây, đừng để chúng ta phải động tay động chân." "Tránh làm tổn thương người vô tội, làm mất hết mặt mũi của Sở gia ta." Lập tức, Sở Hạo Nhiên vẻ mặt mạnh mẽ uy nghiêm quát.

"Các người có biết ta là ai không?" Tiêu Dật Phong nhìn đám người này, lạnh lùng hỏi.

"Một thằng nhãi như mày, tao cần gì biết mày là ai, nếu mày không mau cút đi, thì đừng trách bọn tao không khách khí." Lập tức một hộ vệ sau lưng Sở Hạo Nhiên quát lớn.

Bốp!!!

Ngay giây tiếp theo, bóng dáng của Tiêu Dật Phong biến mất tại chỗ, lập tức xuất hiện trước mặt vị hộ vệ này, thẳng tay tát mạnh một

cái.

Nửa bên mặt của vị hộ vệ Sở thị Vương tộc có thực lực Vũ Hoàng Cảnh này sưng vù lên tại trận.

Răng của hắn rụng mất mấy cái, cả người ngã xuống đất.

“Ngươi dám động thủ với hộ vệ thân cận của ta, ngươi gan lớn thật.” Vị Sở Hạo Nhiên này nhìn Tiêu Dật Phong, giận dữ nói.

Soạt!!!

Tiêu Dật Phong bước ra một bước, đến trước mặt Sở Hạo Nhiên.

Đưa tay lên bóp cổ hắn, trực tiếp nhấc bổng lên.

“Ngươi dám đánh ta…” “Rắc!!!” Lập tức Sở Hạo Nhiên trợn trừng mắt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và sợ hãi nhìn Tiêu Dật Phong.

Kết quả, Tiêu Dật Phong một tay bóp nát cổ họng hắn, máu tươi bắn tung tóe.

Đại công tử Sở Hạo Nhiên của Sở thị Vương tộc đường đường lại chết trong tay hắn như vậy.

Hít… Thấy cảnh này, tất cả mọi người có mặt đều bị chấn động.

Trong mắt từng người họ đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Những người của Sở gia, bao gồm cả Sở Vân Sơn và mẹ của Sở Phi, toàn bộ đều sững sờ.

“Ngươi… ngươi lại dám giết Hạo Nhiên!!!” Lúc này Sở Vân Sơn phản ứng lại, hắn nhìn Tiêu Dật Phong, vẻ mặt khó tin gầm lên.

“Các người không xứng có loại con trai này!!!” Tiêu Dật Phong lạnh lùng nói.

Bằng!!!

Ngay giây tiếp theo, thân hình Sở Vân Sơn bắn ra, trực tiếp lao đến trước mặt Tiêu Dật Phong, một chưởng đánh vào ngực hắn.

Một đòn tấn công đáng sợ bùng nổ.

Tiêu Dật Phong hai mắt nheo lại, hắn cũng tung một quyền đánh ra.

Ầm ầm ầm… Lập tức, hư không truyền ra một loạt tiếng nổ.

Năng lượng ngút trời lan tỏa ra.

Sở Vân Sơn hừ một tiếng, thân hình liên tục lùi lại, khí huyết trong cơ thể sôi trào.

Phụt!!!

Sở Vân Sơn phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi nồng đậm nhìn Tiêu Dật Phong.

"Sở Vân Sơn, ông muốn động thủ với ta?" Tiêu Dật Phong nhìn Sở Vân Sơn, sắc mặt thờ ơ nói.

"Tiêu Dật Phong, ngươi…" Lúc này, mẹ hắn nhìn Tiêu Dật Phong, vẻ mặt kinh ngạc.

"Ngươi cái gì mà ngươi?" "Bà không cần lo lắng, ta chỉ đến chúc mừng một chút, không có ý gây chuyện!!!" Tiêu Dật Phong cười lạnh, xoay người rời khỏi đây.

"Cha, Hạo Nhiên chết rồi…" Sở Vân Sơn nhìn cha mình, trầm giọng nói.

"Chuyện này tạm thời gác lại, chúng ta bàn xong chính sự." "Rồi đi xử lý tên nghiệt chướng này!!!" "Người đâu, đưa Hạo Nhiên đến nhà hỏa táng an nghỉ đi." Sở Vân Sơn nhìn thi thể con trai mình, Sở Hạo Nhiên, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Sau đó, tất cả mọi người trong đại điện Sở gia lần lượt rời khỏi

đây.

Sở Phi cũng theo Tiêu Dật Phong rời đi.

Chẳng mấy chốc, Sở Vân Sơn và mẹ hắn đã vào một đại điện.

Ở đây có một chiếc bàn tròn và những chiếc ghế.

Cha của Sở Vân Sơn, Sở Hằng, đang ngồi ở đó.

"Tham kiến phụ thân!!!" Sở Vân Sơn đến trước mặt cha mình, cung kính chào.

"Ừm, ngồi đi." "Lần này triệu tập các vị trưởng lão đến đây là muốn cùng mọi người thương lượng về vấn đề người thừa kế chức thiếu chủ Sở gia chúng ta." "Hạo Nhiên là người kế vị tương lai của Sở thị gia tộc ta." "Nó nhất định phải trở thành thiếu chủ của Sở thị Vương tộc, thống lĩnh Sở thị gia tộc." "Nếu không, điều này sẽ rất bất lợi cho tương lai của Sở thị Vương tộc!!!" "Chuyện này cứ do con và Hạo Nhiên quyết định, các con thấy ai hợp nhất." "Người đó chính là thiếu chủ mới của Sở thị Vương tộc!!!" Sở Hằng nhìn Sở Vân Sơn, nói thẳng.

"Vâng, phụ thân!!!" Sở Vân Sơn gật đầu.

"Không biết Hạo Nhiên thế nào rồi?" Đột nhiên, mẹ của Sở Vân Sơn nói.

"Nó…" Lập tức Sở Vân Sơn và vợ hắn nhíu mày.

Sau đó, hai người họ đi ra ngoài.

Trong một căn phòng, Sở Vân Sơn và phu nhân của hắn đến.

Lúc này, trong phòng đang nằm một thi thể đã hóa thành một đống xương khô, chính là thi thể của Sở Hạo Nhiên.

Mà vị Sở Hạo Nhiên này chính là Sở Hạo Nhiên.

“Con trai… hu hu…” Nhìn thấy thi thể của Sở Hạo Nhiên, vợ của Sở Vân Sơn trực tiếp khóc nức nở, đau đớn đến tột cùng.

Sở Hạo Nhiên này tuy ăn chơi trác táng, thích trêu ghẹo phụ nữ đẹp, nhưng lại là đứa con duy nhất của bà.

“Tất cả đều do tên nghiệt súc đó gây ra, nếu nó còn sống.” “Sở gia ta đâu đến nỗi như thế này, ta phải tự tay giết chết tên tạp chủng này!!!” Sở Vân Sơn vẻ mặt phẫn nộ quát, hai mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

“Đừng manh động!!!” Vợ của Sở Vân Sơn nhìn chồng vội vàng nói.

“Nó suýt nữa đã hủy hoại con trai ta, còn suýt nữa hủy hoại cả Sở gia, ta sao có thể tha cho nó.” Sở Vân Sơn gằn từng chữ, đồng tử tràn ngập sát ý khát máu.

“Ông có biết người đó là ai không?” Ngay sau đó, vợ hắn trầm giọng nói.

“Chẳng phải chỉ là một tên phế vật sao?” “Còn có thể là ai?” Sở Vân Sơn lạnh lùng nói.

“Hắn không phải là phế vật!!!” Vợ hắn nói.

“Hắn không phải là phế vật?

Chẳng lẽ là võ giả?” Sở Vân Sơn ngạc nhiên hỏi.

“Hắn là Tinh Không Đại Đế, chủ nhân hiện tại của Tinh Thần Điện.” “Bá chủ của Bắc Châu, ông chắc chắn muốn đi đối phó với một tồn tại như vậy sao?” Vợ hắn lạnh lùng nói.

Ặc?

Nghe lời của vợ, trong mắt Sở Vân Sơn mang theo vẻ không hiểu.

“Nghe nói thực lực của Tinh Thần Điện bây giờ có thể sánh ngang

với Bát phẩm Vương quốc thời viễn cổ.” “Lại có Tinh Không Đại Đế trấn giữ, bối cảnh của hắn vô cùng to lớn.” “Nếu chúng ta chọc vào, e rằng sẽ có phiền phức!!!” Vợ hắn trầm giọng nói.

“Cái gì?

Đằng sau Tinh Thần Điện lại có một vị Đại Đế?” Sắc mặt Sở Vân Sơn liên tục biến đổi.

“Tinh Không Đại Đế!!!” Lúc này, trong mắt hắn lóe lên tinh quang nhìn chằm chằm ba chữ này.

Danh tiếng của Tinh Không Đại Đế này hắn đã sớm nghe qua, bây giờ cuối cùng cũng gặp được Tinh Không Đại Đế thật sự.

Trong mắt hắn lóe lên tinh quang.

“Hạo Nhiên chết rồi, ta muốn Tiêu Dật Phong phải đền mạng cho Hạo Nhiên!!!” “Ta muốn tự tay lấy mạng của tên nghịch tử này!!!” Sở Vân Sơn vẻ mặt hung tợn quát, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

“Ông không phải là đối thủ của Tinh Không Đại Đế!!!” Vợ hắn trầm giọng nói.

“Không thử sao biết được?” Sở Vân Sơn ánh mắt ngưng tụ, lạnh lùng nói.

Sau đó, Sở Vân Sơn dẫn người đến cổng Sở phủ, chuẩn bị nghênh chiến Tiêu Dật Phong.

“Sở thiếu gia, ngài không sao chứ?” Lúc này một thủ vệ chạy tới nhìn thi thể Sở Hạo Nhiên nói.

“Ngươi nói xem?” “Đệ đệ của bản thiếu gia chết thảm, ta có thể dễ chịu sao?” Sở Hạo Nhiên vẻ mặt u ám nói.

“Thiếu gia, chúng ta bây giờ làm sao đây?

Có cần thông báo cho thành chủ không ạ?" Thủ vệ này cung kính nói.

"Báo cho thành chủ làm gì, ta thật muốn xem hôm nay hắn Tiêu Dật Phong lấy gì để bảo vệ con gái hắn?" Khóe miệng Sở Hạo Nhiên nhếch lên một nụ cười tà mị.

Sau đó, hắn trực tiếp dẫn người đi ra ngoài cung điện của Sở gia.

"Sở thiếu gia, đợi ta với!!!" Thấy Sở Hạo Nhiên rời đi, thủ vệ này vội vàng đuổi theo, nói.

Vút!!!

Ngay khi Sở Vân Sơn dẫn người của Sở gia vừa mới từ cung điện Sở gia đi ra, một đám người đột ngột xông vào Sở gia.

Đám người này mặc hắc bào, tỏa ra khí thế thần bí và mạnh mẽ.

"Các ngươi là ai?" "Dám tự tiện xông vào Sở gia ta?" Sở Vân Sơn nhìn đám người này, lạnh lùng quát.

"Cút ngay!!!" Đám người mặc y phục đen này lạnh lùng quát, từng người tỏa ra một luồng khí tức kinh khủng.

Đám người này toàn bộ đều là siêu cấp cao thủ Bán Bộ Luân Hồi Cảnh.

Họ vung tay một cái, Sở Vân Sơn và vợ hắn liền bị đánh bay ra ngoài.

Bằng bằng bằng!!!

Trong nháy mắt, mấy chục vị cường giả Sở gia đã bị đám người mặc y phục đen này dễ dàng đánh bại.

"Những người này đều là cao thủ của Sở gia, toàn bộ đều bị diệt rồi." Ngay sau đó, những người này đã chém giết toàn bộ các cường giả Sở gia này.

Mà họ chính là người của tổ chức Ám Ảnh.

"Tổ chức Ám Ảnh!!!" Trong mắt Sở Vân Sơn bắn ra sát khí lạnh lẽo nhìn chằm chằm đám người này.

Rõ ràng hắn nhận ra đám người này.

Ầm ầm ầm… Ngay lúc này, từ sâu trong Sở phủ truyền ra từng trận sấm kinh thiên động địa.

Một luồng năng lượng đáng sợ từ sâu trong Sở phủ này bùng nổ, uy thế ngút trời bao trùm cả Nam Hoang.

Lập tức, sắc mặt của đám người Sở gia liên tục biến đổi.

Sở Vân Sơn và vợ hắn cũng cảm nhận được uy áp năng lượng kinh khủng này.

Khoảnh khắc này, các cường giả của các đại tông môn gia tộc ở Nam Hoang đều bị thu hút đến, họ lần lượt xuất hiện tại Sở gia.

Mà ở sâu trong Sở phủ, Sở Hằng mặc một bộ y phục trắng, ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Xung quanh thân hắn là một quả cầu năng lượng màu trắng sữa.

Quả cầu năng lượng này chính là tinh thần chi lực ẩn chứa trong cơ thể Sở Hằng.

Hắn đang nhờ vào tinh thần chi lực này để tu luyện một loại công pháp võ kỹ nào đó.

Lúc này, hai mắt Sở Hằng nhắm chặt, toàn thân được bao bọc bởi ánh sáng tinh thần.

Ầm ầm ầm… Một loạt tiếng sấm nổ kinh thiên động địa vang lên.

Hư không truyền ra tiếng sấm kinh hoàng.

Trong sát na, sấm sét ngập trời giáng xuống, như thể tận thế giáng

lâm.

Vô tận tia điện rơi xuống, như lôi phạt giáng lâm, phá hủy vạn vật.

"Tinh Lôi Chỉ!!!" Rất nhanh, Sở Hằng mở mắt, hét lớn.

Một luồng năng lượng vô hình từ trên người hắn bùng nổ, trực tiếp hóa thành một đạo chỉ kình sấm sét màu vàng rực rỡ chói mắt.

Ầm!

Đạo chỉ kình sấm sét này bắn ra, trực tiếp đánh vào hư không trước mặt.

Vùng khu vực này lập tức vỡ nát, hóa thành một vùng hư không hỗn loạn.

"Quả nhiên là tinh thần chi lực do Tinh Thần Thánh Nhân để lại, đủ để ta tu luyện ra Tinh Thần Thánh Thể, bước vào Thánh Nhân Cảnh!!!" Sở Hằng hưng phấn nói.

"Chỉ cần ta có Tinh Thần Thánh Thể." "Đến lúc đó có thể tung hoành vũ trụ." "Thậm chí ta còn có thể tìm ra cách bước vào Tinh Thần Cảnh, trở thành cường giả thực sự." Sở Hằng lẩm bẩm một mình, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Trong nháy mắt, màn đêm buông xuống.

Trong hoàng thành Sở thị, Tiêu Dật Phong cùng Tiêu Tiêu, Sở Mộng Dao và Lý Phỉ Phỉ ăn cơm xong.

"Tiểu Phong, chúng ta nên xuất phát rồi." Tiêu Ngạo nói với Tiêu Dật Phong.

"Ừm, đi thôi." Tiêu Dật Phong gật đầu, họ một đoàn bốn người đi về phía thương xã Sở thị.

Lúc này trên con phố nơi thương xã Sở thị tọa lạc, đoàn xe của Sở

gia đã tập trung ở đây.

Chương 724

Ở trung tâm đoàn xe là bảy chiếc xe ngựa sang trọng quý phái.

Từng vị người phụ trách thương xã Sở thị và trưởng lão Sở gia đều đứng ở hai bên.

Các nhân viên khác của thương xã Sở thị cũng đứng sang một bên, một bộ dạng nghiêm trận chờ đợi.

Trong bảy chiếc xe ngựa sang trọng quý phái này, là bảy nam nhân có khí chất phi phàm, mặc cẩm phục.

Những người này toàn bộ đều là đại biểu do tổng công ty của thương xã Sở thị cử đến hợp tác với thương xã Sở thị.

Tuổi tác thấp nhất của các đại biểu này cũng là năm, sáu trăm tuổi.

Về phần thực lực thì càng là một loạt cường giả Bán Bộ Luân Hồi Cảnh.

Họ đều là cường giả được các đại hoàng triều, thế lực hoàng triều phái đến.

Ngoài ra, tổng công ty của thương xã Sở thị còn có mấy vị cường giả Ngụy Luân Hồi Cảnh cũng đi theo trong đó.

"Tham kiến các vị khách nhân!!!" Lúc này, vợ chồng Sở Vân Sơn dẫn theo các cao tầng của Sở gia đồng loạt quỳ trước mặt đám người này, cung kính nói.

"Đứng dậy đi!!!" Một nam nhân trung niên thân hình vạm vỡ nói thẳng.

Thực lực của nam nhân trung niên này đã đạt đến đỉnh phong Ngụy Luân Hồi Cảnh, chỉ còn cách Luân Hồi Cảnh nửa bước.

“Không biết các vị từ xa đến, hoan nghênh, hoan nghênh.” Sở Vân Sơn nhìn những người này mỉm cười nói.

“Ngươi là Sở Hằng?” “Gia chủ hiện tại của Sở gia?” Đột nhiên, trong đám người này, một lão giả mặc thanh sam nhìn Sở Hằng, quát thẳng.

“Chính là ta.” Sở Hằng nhàn nhạt nói.

“Nếu đã như vậy, thì bớt nói nhảm đi, giao thương xã Sở thị của ngươi cho Sở gia ta quản lý đi.” “Như vậy ngươi mới có thể tiếp tục sống.” Lão giả mặc thanh sam này lạnh lùng nói, vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn Sở Hằng.

“Ngươi là cái thá gì?” “Lại dám vọng tưởng nhúng chàm thương xã Sở thị!!!” Đột nhiên, một tiếng quát lạnh lẽo tràn đầy sát ý truyền khắp con phố này.

Tiêu Dật Phong dẫn ba người Lý Phỉ Phỉ đi tới.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Sở Vân Sơn đột nhiên quét mắt về phía Tiêu Dật Phong.

Đồng tử hắn co rụt lại, vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi.

Mà vợ của Sở Vân Sơn nhìn Tiêu Dật Phong, vẻ mặt sững sờ, mắt trợn to, một bộ dạng không thể tin được.

Vút vút vút!!!

Trong nháy mắt, ánh mắt của đông đảo cao thủ thương xã Sở thị toàn bộ đều đổ dồn vào Tiêu Dật Phong.

“Thằng nhãi, là ngươi?” Lúc này, Sở Hằng nhìn Tiêu Dật Phong, mày nhíu lại, mặt trầm xuống.

Trong mắt hắn lóe lên hàn quang lạnh lẽo bức người nhìn chằm chằm Tiêu Dật Phong.

“Không sai, là ta.” “Thế nào?

Không ngờ tới phải không?” Tiêu Dật Phong cười đầy ẩn ý.

“Sao ngươi lại ở đây?” Sở Hằng lạnh lùng hỏi.

“Sao ta lại không thể ở đây?” “Đây cũng không phải là sản nghiệp của thương xã Sở thị các người.” “Đây là cửa hàng của bạn ta, ta tự nhiên có thể ra vào tùy tiện.” “Về phần ta ở đây làm gì, thì không liên quan đến ngươi.” Tiêu Dật Phong nhìn Sở Hằng, lạnh lùng nói.

“Thằng nhãi, tối nay chính là ngày chết của ngươi!!!” Sở Hằng ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Dật Phong, gằn từng chữ, trong mắt lộ ra hàn quang lạnh lẽo.

“Mạng của con trai ngươi ta tạm thời để đó.” “Đợi đến ngày mai lại lấy đi, hy vọng hai cha con các người đừng quá nhớ nhung nhau.” Tiêu Dật Phong nhìn Sở Hằng cười lạnh.

“Hừ, cuồng vọng, đợi đến ngày mai nếu ngươi còn mạng sống.” “Ta bảo đảm, ngươi tuyệt đối sẽ sống không bằng chết!!!” Trong mắt Sở Hằng lóe lên một tia sát khí nồng đậm nhìn Tiêu Dật Phong, quát.

“Việc này không cần ngươi bận tâm.” Tiêu Dật Phong bĩu môi.

“Ngươi là ai?” Lúc này, bảy vị đại biểu có thân phận địa vị không tầm thường nhìn Tiêu Dật Phong, nói thẳng.

“Tinh Không Đại Đế!!!” Tiêu Dật Phong nói thẳng.

Ầm!!!

Nghe Tiêu Dật Phong giới thiệu, sắc mặt của đông đảo cường giả của thương xã Sở thị và Sở gia có mặt tại đây đều ngưng lại.

Trong mắt họ lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiêu Dật Phong.

Đám người này tuy không thuộc Cổ Giới, nhưng họ đều đã nghe qua sự tích của Tinh Không Đại Đế.

Tinh Không Đại Đế là ân nhân của thương xã Sở thị của họ, càng giúp thương xã Sở thị vượt qua mấy lần nguy cơ.

Bây giờ đối phương đích thân đến thương xã Sở thị, thương xã Sở thị tự nhiên không thể thất lễ.

"Thì ra là Tinh Không Đại Đế lừng lẫy danh tiếng." "Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, hân hạnh, hân hạnh." Bảy vị đại biểu này lần lượt nhìn Tiêu Dật Phong chắp tay nói.

Thái độ của họ quả thực tốt hơn nhiều so với lúc nãy đối với Sở Hằng.

Dù sao thì họ và Sở Hằng cũng khác nhau, họ chưa từng chứng kiến uy lực và thực lực của Tiêu Dật Phong.

"Các vị mời ngồi, yến tiệc sắp bắt đầu rồi." Sở Vân Sơn nhìn bảy vị đại biểu này nói.

Mà mấy vị đại biểu này thì dẫn theo cường giả dưới trướng của mình trực tiếp đến ngồi xuống bên cạnh.

Về phần Sở Hằng, trong mắt lóe lên vẻ âm hiểm độc ác nhìn chằm chằm Tiêu Dật Phong.

"Phụ thân, mối thù này nhất định phải báo!!!" Sở Hạo nhìn cha mình nói.

"Con yên tâm, món nợ này, ta nhất định sẽ đòi lại." Sở Hằng lạnh lùng nói.

Hắn vung tay, hai vị hộ vệ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ đến sau lưng Sở Hằng.

Rõ ràng hắn định âm thầm phái người đối phó Tiêu Dật Phong.

"Sở Hằng này không đơn giản." Nhìn cử động của Sở Hằng, Sở Phi Tuyết nhẹ giọng nói.

“Ta thật muốn xem hắn có thể giở trò gì!!!” Tiêu Dật Phong lạnh lùng hừ nói.

Cùng lúc đó, trong phủ thành chủ này, Sở Vân Hùng nhìn Sở Thiên Long, nói: “Thực lực của Sở Hằng này ngày càng kinh khủng.” “Không hổ là người thức tỉnh huyết mạch, quả nhiên bất phàm.” “Nhưng hắn chắc sẽ sớm đột phá đến Đế Quân Cảnh.” “Hơn nữa hắn còn có Cửu U Thánh Thể, tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh hơn!!!” Sở Thiên Long nhẹ giọng nói.

Mà ở hậu viện của phủ thành chủ, trên một tòa gác lầu, hai bóng người đang ngồi xếp bằng ở đây.

“Không ngờ vị đại nhân kia lại để hắn xuất hiện sớm như vậy.” Một trong hai bóng người già nua nhẹ giọng nói.

“Các ngươi chuẩn bị xong chưa?” Vị lão giả tóc bạc trắng này chậm rãi nói.

“Sư tổ, người cứ việc phân phó.” Một nam tử mặc y phục xám khác cung kính nói.

“Ta muốn các ngươi lập tức dụ vị đại nhân này về tông môn!!!” Vị lão giả này trực tiếp lạnh lùng quát.

“Tuân mệnh!!!” Lập tức, nam tử mặc hôi bào này vẻ mặt nghiêm nghị nói.

“Bao nhiêu năm tích lũy của Sở gia ta đều vì hắn mà tổn thất.” “Ta nhất định phải để hắn trả lại những thứ này.” “Chỉ cần hắn chết, mọi chuyện sẽ kết thúc.” Trong mắt lão giả tóc bạc trắng lóe lên hàn quang lạnh lẽo thấu xương, lạnh lùng nói.

Hôm sau, người của các đại thế lực gia tộc trong cả Thiên Hà Thành đều tập trung tại thương xã Sở thị.

Họ đều được mời đến xem thịnh điển võ đạo.

Ngày hôm nay, người của Sở gia đều có mặt đông đủ.

Sở Hằng cũng dẫn theo một đám cao tầng của thương xã Sở thị đứng trên lôi đài.

Thịnh điển võ đạo hôm nay do thương xã Sở thị phụ trách chủ trì.

Dưới sự ra hiệu của Sở Hằng, ánh mắt hắn quét nhìn xung quanh.

"Thịnh điển võ đạo chính thức bắt đầu!!!" Sở Hằng này quát thẳng.

Lập tức một trận tiếng chiêng trống náo nhiệt vang lên.

Sau đó, một trưởng lão của thương xã Sở thị đi lên lôi đài, cầm một cái loa, ông ta lên tiếng hét: "Thịnh điển võ đạo hôm nay bắt đầu!!!" Ầm ầm ầm… Theo mệnh lệnh của trưởng lão thương xã Sở thị, hư không lập tức truyền ra một tiếng nổ lớn.

Hư không vặn vẹo sụp đổ, một luồng khí tức kinh khủng từ sâu trong thông đạo không gian này lan tỏa ra.

Trong sát na, toàn bộ khu vực nơi thương xã Sở thị tọa lạc bị một áp lực vô hình bao trùm.

Cảm giác áp bức đáng sợ này khiến tất cả mọi người có mặt tại đây đều kinh ngạc.

Ánh mắt họ hướng về phía thông đạo không gian này, trong mắt đều tràn ngập vẻ kinh ngạc.

"Đây chính là thông đạo không gian của Cổ Giới sao?" Tiêu Dật Phong ánh mắt quét về phía thông đạo không gian này, trong mắt lóe lên tinh quang.

"Chủ nhân, thông đạo không gian của Cổ Giới quả thực tồn tại." Phệ Thiên Ma Thú nói.

"Thương xã Sở thị này thật là xa xỉ." Tiêu Dật Phong cười lạnh.

“Chủ nhân, mọi người mau nhìn kia là gì?” Đột nhiên, Phệ Thiên Ma Thú hét lên.

Tiêu Dật Phong ánh mắt quét qua, chỉ thấy ở lối vào của thông đạo không gian dẫn đến Cổ Giới đang lơ lửng một quả trứng khổng lồ.

Mà trên quả trứng khổng lồ này phủ đầy những đường vân dày đặc, tỏa ra một luồng khí tức thần bí huyền ảo.

Theo lời của trưởng lão thương xã Sở thị vừa dứt, lối vào của toàn bộ thông đạo hư không truyền ra một tiếng nổ.

Ngay sau đó, một cánh cửa màu vàng từ trong thông đạo không gian này giáng xuống.

Một luồng khí tức hồng hoang cổ xưa, tang thương từ trong cánh cửa màu vàng này khuếch tán ra.

Luồng khí tức này khiến nội tâm người ta không khỏi run rẩy, có một sự thôi thúc muốn quỳ lạy thần phục.

Vút vút vút!!!

Theo sự giáng lâm của cánh cửa màu vàng này, một đám người đạp lên hư không bước ra.

Từng người họ toàn thân tỏa ra khí tức sát phạt vô tận, như thể cỗ máy giết chóc.

Mỗi người đều có thực lực Hóa Phàm Cảnh, thấp nhất cũng là Hóa Phàm Cảnh trung kỳ, thậm chí có mấy vị đã đạt đến cấp bậc Hóa Phàm Cảnh đại viên mãn.

Những người này toàn bộ đều là võ đạo cường giả Thần Vương Cảnh trở lên.

Mà họ toàn bộ đều là võ giả đến tham gia thịnh điển võ đạo của Cổ Giới.

Những người này chính là võ đạo cường giả đến từ các đại thế lực đỉnh tiêm của Cổ Giới.

Họ đến quảng trường của thương xã Sở thị, ánh mắt quét nhìn xung quanh, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

"Hoan nghênh các vị từ xa đến tham gia thịnh điển võ đạo của Cổ Giới, ta là trọng tài của thịnh điển võ đạo lần này, Sở Vân Hùng." Sở Vân Hùng này nhìn tất cả mọi người có mặt, dõng dạc nói.

"Thương xã Sở thị này thật là hào phóng, lại mời được nhiều cường giả đỉnh tiêm của Cổ Giới như vậy." "Xem ra trận chiến này chắc chắn sẽ là một cuộc tranh đoạt cực kỳ kịch liệt!!!" "Không biết cuộc va chạm giữa hai đại tuyệt thế yêu nghiệt kia rốt cuộc sẽ như thế nào?" "Thiên phú của hai người này đều đã vượt qua chúng ta, có thể gọi là tồn tại cấp yêu nghiệt." "Nếu hai người này va chạm với nhau, cảnh tượng đó nhất định sẽ vô cùng kịch liệt hùng vĩ!!!" Đám người của các đại thế lực Cổ Giới này bàn tán xôn xao.

Trong đó không thiếu một số thế lực có thực lực và bối cảnh kinh khủng.

"Hôm nay là thịnh điển võ đạo của Cổ Giới, quy tắc ta sẽ nói trước cho các ngươi một lần." "Cuộc thi hôm nay là chế độ ba ván thắng hai." "Trong ba vòng, bên nào thắng nhiều ván nhất sẽ là bên thắng cuộc." "Ván thứ hai và thứ ba, hai bên mỗi bên cử năm vị võ đạo tinh anh giao đấu, quyết định thắng thua cuối cùng." "Bên thua sẽ bồi thường cho bên thắng gấp mười lần tiền cược." "Đương nhiên, nếu bên thua bằng lòng nhận thua hoặc bỏ cuộc." "Cũng có thể chọn nhận thua hoặc tiếp tục thi đấu!!!" Sở Vân Hùng vẻ mặt trịnh trọng, nghiêm nghị nói.

"Ta hiểu rồi." Mọi người có mặt gật đầu.

"Bây giờ, trận thi đấu đầu tiên bắt đầu." Sau đó, Sở Vân Hùng

tuyên bố.

“Sở Hằng thiếu gia, hy vọng thương xã Sở thị của các vị có thể giữ được tư cách của thịnh điển võ đạo lần này!!!” Một trưởng lão của thương xã Sở thị bên cạnh Sở Hằng nhìn hắn nói.

“Yên tâm đi, nếu đã dám tổ chức thịnh điển võ đạo này, ta tự nhiên đã sớm chuẩn bị xong rồi.” Sở Hằng lạnh lùng nói.

“Tốt!!!” “Ta thật muốn xem năm nay ai có thể đoạt quán quân, trở thành thiếu gia mới của thương xã Sở thị.” Lúc này, cha của Sở Hằng ở bên cạnh lạnh lùng quát.

Trong mắt những người còn lại đều lộ ra vẻ hưng phấn.

“Luận võ bắt đầu.” Ngay sau đó, Sở Hằng lại hét lên.

Vút!

Vút!

Vút!

Trong khoảnh khắc, một loạt tiếng xé gió chói tai vang lên trong võ đài này.

Từng đạo kiếm quang rực rỡ tỏa ra.

Các đệ tử tham gia thi đấu của thương xã Sở thị lần lượt thi triển võ kỹ của mình tấn công về phía Sở Hằng.

Những đệ tử tham gia thi đấu này toàn bộ đều là tồn tại Thần Linh Cảnh trở lên.

Uy lực công kích mà họ thi triển ra đủ để diệt sát bất kỳ võ giả nào dưới Thần Tôn Cảnh.

Ầm ầm ầm… Trong nháy mắt, hư không nơi Sở Hằng đứng hoàn toàn bị kiếm mang ngập trời bao phủ.

Năng lượng ngút trời cuốn ra, phảng phất như muốn nhấn chìm, phá hủy mảnh hư không này.

Sở Hằng sắc mặt bình tĩnh, hắn không vội ra tay chống đỡ.

"TInh Vẫn Chưởng!!!" Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên, một tiếng quát lạnh lẽo truyền ra.

Một luồng sáng xẹt qua hư không, lập tức xuyên qua màn mưa kiếm ngập trời này.

Lập tức thân hình của mấy trăm vị đệ tử tham gia thi đấu toàn bộ đều cứng đờ.

Sau đó, từ giữa lông mày của họ bắn ra máu tươi.

Mấy trăm người này toàn bộ ngã xuống đất, sinh cơ tắt lịm.

Phụt!!!

Chương 725

Cùng lúc đó, Sở Hằng vung tay, một quả cầu lửa phun ra, lập tức thiêu rụi toàn bộ đám người này.

Trong nháy mắt, Sở Hằng đã giải quyết xong mấy trăm vị đệ tử tham gia thi đấu của thương xã Sở thị.

Trong đó bao gồm cả mấy vị nhân vật cấp trưởng lão Thần Tôn Cảnh sơ kỳ, toàn bộ đều bị miểu sát.

Rõ ràng Sở Hằng có tu vi Bán Đế Cảnh, thực lực cực kỳ kinh khủng.

Thấy cảnh này, sắc mặt của mọi người xung quanh đều liên tục biến đổi.

"Lợi hại quá!!!" "Không ngờ lần này thương xã Sở thị lại còn ẩn giấu một thiên kiêu nghịch thiên như vậy!!!" Lúc này, trong đám người, mấy vị cường giả không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Mắt họ nheo lại, trong mắt lóe lên hàn quang nhìn chằm chằm Sở Hằng.

Rõ ràng họ rất quan tâm đến Sở Hằng này.

"Hừ, lại dám đánh lén!!!" Sở Vân Hùng sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Sở Hằng, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo, quát thẳng.

"Đây không gọi là đánh lén, ta chẳng qua chỉ là gậy ông đập lưng ông mà thôi." "Sao?

Không phục?" Sở Hằng nhìn Sở Vân Hùng này, lạnh lùng nói.

"Ngươi…" Nghe lời của Sở Hằng, sắc mặt của Sở Vân Hùng trở

nên vô cùng khó coi, nắm đấm của hắn siết chặt kêu răng rắc.

"Tốt, rất tốt, tối nay thịnh điển võ đạo kết thúc." "Ta sẽ tự tay phế bỏ đan điền của ngươi, ném ngươi đến mỏ đá đen đào khoáng." "Xem sau này ngươi còn lấy gì mà kiêu ngạo?" Sở Vân Hùng này giận dữ gầm lên.

"Ngươi không phế được đan điền của ta đâu!!!" Sở Hằng vẻ mặt lạnh như băng quát.

Hai mắt hắn chứa đựng ánh mắt khinh miệt nhìn chằm chằm Sở Vân Hùng, hoàn toàn không coi đối phương ra gì.

"Cuồng vọng, cứ chờ đó." Sở Vân Hùng lạnh lùng quát một tiếng, một bộ dạng cao cao tại thượng, nắm trong tay vạn vật.

"Hôm nay là ngày khai mạc thịnh điển võ đạo, ngươi lại ở đây diễu võ dương oai." "Có phải là quá không coi thương xã Sở thị của ta ra gì không?" Đột nhiên, từ trong tổng bộ của thương xã Sở thị, một giọng nói tràn ngập hàn ý lạnh lẽo trực tiếp vang vọng khắp hư không.

Hư không bên ngoài tổng bộ của thương xã Sở thị truyền ra một tiếng ong ong.

Sau đó, một bóng người từ hư không ngưng tụ mà ra.

Bóng người này vừa xuất hiện, một luồng áp lực vô hình lan tỏa ra, khiến cả không gian đều ngưng đọng lại.

Hơi thở của mọi người vây xem xung quanh đều cảm thấy ngột ngạt.

"Là trưởng lão của tổng bộ, Sở Phong trưởng lão." Lập tức, trong đám người, một trưởng lão của thương xã Sở thị sắc mặt ngưng lại, lẩm bẩm một mình.

Bóng người này chính là đại trưởng lão của tổng bộ thương xã Sở thị, Sở Phong.

Ông ta vừa mới bế quan tu luyện ra ngoài, kết quả đã nhận ra có chiến đấu xảy ra trên võ đài này, lập tức Sở Phong liền vội vã tới.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt tại đây đều đang nhìn chằm chằm vào bóng người trên hư không.

Họ vẻ mặt nghiêm nghị, một bộ dạng căng thẳng nhìn đại trưởng lão của thương xã Sở thị, Sở Phong.

Tổng bộ của thương xã Sở thị này là do Sở thị Hoàng thất thành lập.

Trong đó càng hội tụ một lượng lớn võ đạo cường giả.

Thực lực thấp nhất của những võ đạo cường giả này đều là Vũ Tôn Cảnh.

Giá như các cường giả chúng ta liên hợp lại với nhau, cho dù là cường giả Đại Đế gặp phải cũng chỉ có nước chạy trốn.

Do đó, đối với Thương xã họ Sở, các đại cổ tộc và thế lực võ đạo trên toàn cõi Thương Khung Châu về cơ bản đều không dám trêu chọc.

Dù sao thì một khi chọc giận thế lực khổng lồ này, bọn họ đều sẽ phải gánh chịu tai họa ngập đầu.

"Tham kiến Đại trưởng lão!!!" lúc này, Sở Vân Hùng và những người khác trực tiếp cúi người hô lên.

"Ừm, các ngươi đang làm gì vậy?" Sở Phong nhìn mọi người, quát.

"Đại trưởng lão, tên tiểu tử này không chỉ mạo phạm tôi, còn buông lời sỉ nhục Thương xã họ Sở, thậm chí còn dương ngôn muốn

khiêu khích cả Thương xã họ Sở của chúng ta." "Xin Đại trưởng lão xử trí hắn, nếu không thể diện của Thương xã họ Sở chúng ta sẽ mất hết." Sở Vân Hùng chỉ vào Sở Hằng, nói với vẻ mặt phẫn nộ.

"Ồ, thực lực chỉ là Võ Đạo Đại Sư cỏn con." "Mà cũng muốn khiêu khích Thương xã họ Sở?

Đúng là tìm chết!!!" "Người đâu, bắt hắn lại cho ta, mang về dạy dỗ một trận." Sở Phong trực tiếp ra lệnh.

"Vâng." Lập tức một đám trưởng lão và cường giả của Thương xã họ Sở bước ra, lao về phía Sở Hằng.

Uỳnh!!!

Lúc này, một luồng khí tức nóng bỏng trong cơ thể Sở Hằng bộc phát ra, hóa thành một con Hỏa Kỳ Lân gầm thét lao ra, trong nháy mắt đã nuốt chửng đám người đang lao về phía hắn.

Rầm rầm rầm!!!

Trong khoảnh khắc, đám trưởng lão của Thương xã họ Sở và những đệ tử tham gia thi đấu đều bị Xích Viêm Thú do Sở Hằng phóng ra đánh bay đi.

Sở Hằng một bước đạp ra, đứng trên lôi đài giữa không trung, ánh mắt khinh miệt nhìn Sở Vân Hùng và những người khác.

"Người của Thương xã họ Sở các ngươi đều là phế vật sao?" "Ngay cả một tiểu bối cũng không đánh lại, đúng là phế vật!!!" Sở Hằng nói với vẻ mặt khinh bỉ.

Lúc này, tất cả mọi người trong võ đạo trường đều kinh ngạc.

Ánh mắt họ lộ vẻ chấn động nhìn Sở Hằng.

Tên này tuổi còn trẻ mà thực lực lại đáng sợ như vậy, ngay cả trưởng lão của Thương xã họ Sở cũng không làm gì được hắn.

Chẳng trách hắn lại cuồng ngạo như thế, hoàn toàn không sợ Thương xã họ Sở, hóa ra là vì thực lực cường hãn.

Đám trưởng lão của Thương xã họ Sở nhìn thấy các đệ tử mà họ mang đến cùng với lượng lớn tinh anh của thương xã bị một thiếu niên đánh bại như vậy, sắc mặt họ biến đổi không ngừng, trông vô cùng khó coi.

"Tốt lắm tiểu tử, thực lực đủ mạnh, chẳng trách dám đến khiêu khích Thương xã họ Sở.

Nếu đã như vậy," "Hôm nay thì để lại một cánh tay một cái chân đi." Nhị trưởng lão của Thương xã họ Sở lạnh lùng quát.

Vút!!!

Đại trưởng lão của Thương xã họ Sở không nói nhiều, thân hình ông ta khẽ động.

Bên cạnh ông ta liền hiện ra một bàn tay khổng lồ trấn áp về phía Sở Hằng.

Bàn tay này tỏa ra uy lực võ đạo kinh khủng.

Tựa như bàn tay của thần minh, tỏa ra uy thế mênh mông, muốn nghiền nát Sở Hằng.

Nhưng Sở Hằng thấy cảnh này, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Uỳnh!!!

Anh ta vận dụng Phần Thiên Quyết, thi triển ra Phần Thiên Ấn.

Món ấn ký màu đỏ rực này bắn ra, trong nháy mắt va chạm với bàn tay khổng lồ kia.

Năng lượng ngập trời khuếch tán ra.

Phần Thiên Ấn và đòn tấn công của vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở va chạm.

Một luồng năng lượng kinh người quét sạch tám phương.

Hư không nổ tung, lộ ra những vết nứt đen kịt.

Bịch bịch bịch!!!

Sau đó, cả hai người đều bị chấn lui.

"Ngươi…" Lúc này, đồng tử của Đại trưởng lão Thương xã họ Sở co lại, vẻ mặt ngưng trọng.

Ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm Sở Hằng, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Không ngờ ngươi cũng có chút thực lực!!!" Đại trưởng lão Thương xã họ Sở lạnh lùng nói.

"Thực lực của ta không phải là thứ mà các ngươi có thể hiểu được!!!" "Nếu các ngươi muốn giết ta, thì hãy tự lượng sức mình xem có đủ bản lĩnh hay không." Sắc mặt Sở Hằng lạnh băng, toàn thân tỏa ra một luồng bá khí vô địch lăng giá trên chư thiên.

Dường như trong mắt anh ta, đám người này hoàn toàn không đáng để vào mắt.

"Cuồng vọng!!!" Vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở lập tức lạnh lùng quát lên.

Ông ta lại tung ra một quyền nữa.

Ầm ầm ầm!!!

Một luồng uy thế Vũ Tôn đáng sợ từ trên người vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở bộc phát ra.

Ngay sau đó, một quyền của ông ta xé rách hư không, hung hăng

tấn công về phía Sở Hằng.

Hư không truyền ra một tiếng xé gió chói tai.

Tựa như sấm sét nổ vang.

Thực lực của vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở này đã đạt đến cảnh giới Vũ Tôn tam trọng.

Cường giả cấp bậc này đủ để nghiền ép tuyệt đại bộ phận người ở Đông Châu.

Nhưng để đối phó với Sở Hằng sở hữu linh mạch Đế phẩm thì vẫn chưa đủ tư cách.

Hưu!!!

Đối mặt với đòn tấn công của vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở, Sở Hằng lạnh lùng nói: "Ngươi không xứng!!!" Anh ta vung tay, Phần Thiên Ấn bay ngang không gian, trong nháy mắt đã chặn được đòn tấn công của vị Đại trưởng lão này.

Sau đó, Phần Thiên Ấn bộc phát ra uy thế hỏa diễm ngập trời, tấn công về phía ông ta.

Uỳnh!

Khi Phần Thiên Ấn và một quyền của vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở va chạm vào nhau, lập tức vang lên một loạt tiếng nổ.

Sóng năng lượng ngập trời bùng phát.

Thân thể của vị trưởng lão Thương xã họ Sở với thực lực Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong này lùi lại mấy trăm mét.

Còn Phần Thiên Ấn thì không hề tổn hại, tiếp tục tấn công về phía vị Đại trưởng lão.

Nhìn Phần Thiên Ấn lao tới, sắc mặt vị Đại trưởng lão Thương xã

họ Sở trầm xuống.

Ông ta hai tay kết những ấn quyết huyền ảo.

Hư không vang lên những tiếng nổ, nguyên tố đầy trời cuộn trào.

"Võ kỹ Thiên giai, Thiên Hỏa Ấn!!!" Vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở lập tức hét lớn.

Vừa dứt lời, thân hình ông ta biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, ông ta xuất hiện giữa không trung.

Ông ta cầm một thanh trường kiếm, chém xuống hư không.

Uỳnh!

Theo một kiếm chém xuống của vị Đại trưởng lão, hư không vang lên một tiếng nổ như sấm sét.

Một ngọn lửa nóng rực thiêu đốt cả khoảng không gian này.

Năng lượng ngập trời bắn ra tứ phía.

Phần Thiên Ấn bị vị Đại trưởng lão này cưỡng ép phá hủy.

"Đại trưởng lão của Thương xã họ Sở quả nhiên đáng sợ!!!" "Thực lực của ông ta sâu không lường được!" "Lần này thiếu niên kia e là lành ít dữ nhiều rồi." Những người xung quanh quan chiến bàn tán xôn xao.

Họ nhìn vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở với ánh mắt đầy sùng bái.

"Ngươi cũng lợi hại đấy!!!" Nhìn Phần Thiên Ấn của mình bị phá hủy, Sở Hằng nhìn vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở, bĩu môi nói.

Trong mắt anh ta lóe lên tinh quang nhìn chằm chằm đối phương.

"Hừ, Thương xã họ Sở ta sao có thể để ngoại nhân khiêu khích, hôm nay ngươi phải trả giá cho những gì vừa làm!!!" Đại trưởng lão

Thương xã họ Sở lạnh lùng hừ nói.

Ngay sau đó, một quyền của ông ta mang theo uy lực võ đạo đáng sợ trực tiếp tấn công về phía Sở Hằng.

Nhìn một quyền của đối phương đánh tới, Sở Hằng ánh mắt lạnh lùng ngưng lại, anh ta cũng vận chuyển Phần Thiên Quyết, thúc đẩy Phần Thiên Ấn nghênh chiến.

Ầm ầm ầm!!!

Hai người lại một lần nữa cứng rắn đối đầu.

Lần này cả hai đều lùi lại.

"Lại đây!!!" Sau đó Sở Hằng lạnh lùng quát, anh ta lại một lần nữa thúc đẩy Phần Thiên Quyết.

Một luồng sức mạnh nguyên tố hỏa hệ cổ xưa đáng sợ điên cuồng hội tụ vào trong Phần Thiên Ấn.

"Phần Thiên Diệt Thế!!!" Ngay sau đó Sở Hằng gầm lên.

Từ trong Phần Thiên Ấn trực tiếp bắn ra một ngọn lửa màu vàng đáng sợ.

Ngọn lửa này trực tiếp bao trùm lấy vị Đại trưởng lão Thương xã họ Sở, thiêu đốt về phía ông ta.

Trong nháy mắt, Đại trưởng lão Thương xã họ Sở cảm nhận được một luồng nguy hiểm nồng đậm.

Sắc mặt ông ta biến đổi, vận dụng toàn bộ sức mạnh để chống cự.

Nhưng uy lực của kim diễm này quá khủng khiếp.

Ông ta chỉ miễn cưỡng chống đỡ được vài giây.

Chương 726

Quần áo trên người Đại trưởng lão đều bị thiêu thành tro.

Da thịt trên người cũng bị đốt cháy bốc khói, đau đớn vô cùng.

Cuối cùng, vị Đại trưởng lão này hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể hóa thành tro bụi.

Đại trưởng lão của Thương xã họ Sở đường đường là cường giả Vũ Tôn cảnh cửu trọng, cứ như vậy mà vẫn lạc.

Hơn nữa, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng.

Mọi người có mặt đều bị chấn nhiếp hoàn toàn.

"Cái này... sao lại thế này?" Ba vị trưởng lão của Thương xã họ Sở và tất cả các võ giả đang xem đều ngây người, nửa ngày trời không phản ứng lại được.

Người của Thương xã họ Sở thì sợ đến mức trái tim suýt nhảy ra ngoài.

Thực lực của Đại trưởng lão mạnh như vậy, mà cũng chết ở đây, thật không thể tin được.

Mà những người này nhìn Sở Hằng lại càng kinh ngạc hơn.

Họ không ngờ đứa con bị ruồng bỏ của nhà họ Sở này bây giờ thực lực lại trở nên đáng sợ như vậy.

"Trời đất ơi, con trai mình cũng quá mạnh rồi!!!" Trong Thương xã họ Sở, Sở Hùng nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài, sắc mặt khẽ biến.

Ngay sau đó, ông ta đi ra, liền thấy bóng dáng Sở Hằng đang đứng

giữa không trung.

Mà vị Đại trưởng lão đang đối phó với Sở Hằng, kết quả lại bị Sở Hằng một chiêu giải quyết.

Lúc này, Sở Hùng nhìn Sở Hằng mà mắt trợn tròn, lộ ra vẻ mặt khó tin.

"Nó... nó từ lúc nào mà thực lực trở nên mạnh như vậy?" "Chẳng lẽ là vì đã nuốt chửng và luyện hóa Huyết Sát Châu?" "Nếu không, chỉ dựa vào một phế vật như nó, làm sao có thể dễ dàng hạ gục một cường giả Vũ Tôn cảnh thất trọng được." Sở Hùng nhìn Sở Hằng, sắc mặt liên tục biến đổi, trong đầu không ngừng suy đoán.

"Sở Hằng!!!" "Ngươi..." Rất nhanh, vị nhị gia của Thương xã họ Sở lao ra.

Nhìn thấy Sở Hằng đứng giữa không trung, ông ta tức giận nhìn chằm chằm vào Sở Hằng, nghiến răng nghiến lợi hét lên: "Ngươi cái đồ phế vật cũng dám đối đầu với ta." "Tìm chết!!!" Lập tức, ánh mắt Sở Hằng lạnh lẽo nhìn vị nhị gia này.

"Phụ thân cứu mạng!!!" Đột nhiên, vị nhị gia của Thương xã họ Sở quỳ xuống trước mặt Sở Hùng, kêu la cầu xin.

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc.

Sở Hằng một chưởng đánh bay ông ta ra ngoài.

Sắc mặt Sở Hùng lạnh băng, mày nhíu chặt.

Rõ ràng không ngờ người em trai thứ hai ngày thường kiêu ngạo, cuồng vọng vô cùng lại có thể làm ra hành động như vậy.

"Phụ thân, người không thể thấy chết mà không cứu được." "Tên súc sinh nhỏ này muốn giết con, xin phụ thân giúp con tru sát nó!!!" Vị nhị gia của Thương xã họ Sở, Sở Hạo Vũ, nhìn Sở Hùng với bộ dạng

thê thảm cầu xin, vội vàng kêu lên.

Vút vút vút!!!

Trong khoảnh khắc, toàn bộ cao tầng của Thương xã họ Sở đều đã đến đây.

Trừ phụ thân của Sở Hằng là Sở Phong và vài vị cao thủ khác của Thương xã họ Sở.

Các chú bác, anh em của Sở Hằng cùng với đông đảo thành viên cốt cán của Thương xã họ Sở đều đã đến.

Những người này thấy Sở Hằng và Đại trưởng lão của Thương xã họ Sở đối đầu giữa không trung, họ đều sững sờ, ánh mắt lóe lên, không nói một lời.

Họ không hề can thiệp.

Dù sao thì vị Đại trưởng lão này là người được thương xã của họ phụng dưỡng.

Nếu họ can thiệp, đó chính là phản bội vị Đại trưởng lão này.

Mà bên trong Thương xã họ Sở, ánh mắt của một đám cao tầng đều tập trung vào vị Đại trưởng lão.

"Ai giết được nghiệt tử này, ta sẽ thưởng năm mươi triệu linh thạch!!!" Lúc này, một lão giả tóc bạc trắng bước ra từ không trung.

Lão ta nhìn Sở Hằng giữa không trung, gầm lên với vẻ mặt hung ác, dữ tợn.

Nghe thấy năm mươi triệu linh thạch, tất cả mọi người trong Thương xã họ Sở đều thở gấp.

Đây là một khoản tiền khổng lồ.

Đặc biệt là những hộ vệ ở tổng đà của Thương xã họ Sở, từng

người mắt lộ vẻ hưng phấn, kích động.

Bọn họ xoa tay, chuẩn bị động thủ.

"Ta xem ai dám giết!!!" Sở Phong trực tiếp quát.

Thân hình ông khẽ động, xuất hiện trước mặt đám hộ vệ này, tỏa ra một cảm giác áp bức khó tả.

Những hộ vệ này nhìn Sở Phong, ai nấy đều bị chấn động.

Khoảnh khắc này, ánh mắt của hơn trăm người có mặt đều đổ dồn vào Sở Phong.

Sắc mặt họ liên tục biến đổi.

Họ hoàn toàn không ngờ, tam thiếu gia phế vật của Thương xã họ Sở này bây giờ lại hóa thân thành một cao thủ võ đạo.

Hơn nữa trông còn là một cường giả.

Trình độ võ đạo của thế giới này đã tăng lên nhanh như vậy sao?

"Ta xem ai dám động!!!" Sở Hoành và mẹ của Sở Hằng là Tiêu Vận cũng xuất hiện ở đây.

Họ nhìn Sở Hoành và những người khác, lạnh lùng quát.

"Phụ thân, mẫu thân!!!" "Sao hai người lại ở đây?" "Hai người có biết nghịch tử này đã giết đại ca không!!!" Sở Hùng chỉ vào Sở Hằng, nghiêm giọng quát.

"Đại ca đã chết rồi, việc ngươi nên làm bây giờ là quản giáo tốt nghịch tử này, đừng để Thương xã họ Sở bị chôn vùi trong tay ngươi." Sở Hoành nhìn Sở Hùng, trầm giọng nói.

"Hừ, đại ca là bị nghịch tử này của ngươi hại chết." "Nó lẽ ra đã phải bị đuổi ra khỏi nhà họ Sở từ lâu rồi!!!" Sở Hùng nhìn Sở Hoành, trực tiếp quát.

“Ngươi…” Sở Hoành tức đến đỏ mặt.

“Được rồi, không cần tranh cãi nữa.” “Từ nay về sau, Thương xã họ Sở do ta nắm quyền.” “Ai dám cản trở, giết không tha!!!” Sở Hằng một bước đạp ra.

Anh ta lạnh lùng quát, ánh mắt đầy khinh miệt nhìn đám thành viên cốt cán của Thương xã họ Sở trong phòng.

Nghe lời của Sở Hằng, sắc mặt của tất cả mọi người trong Thương xã họ Sở liên tục biến đổi.

Trong mắt họ lộ ra vẻ phức tạp, có phẫn nộ, có oán hận, và cũng có sợ hãi.

“Sở Hằng, ngươi đúng là phóng túng!!!” “Sở Hùng là tộc trưởng của Thương xã họ Sở.” “Ngươi thân phận thấp kém, không xứng kế thừa Thương xã họ Sở!!!” Tam trưởng lão của Thương xã họ Sở lập tức phẫn nộ quát Sở Hằng.

Uỳnh!!!

Trong nháy mắt, Sở Hằng vận dụng Tinh Thần Bá Thể Quyết, trong cơ thể anh ta bộc phát ra một luồng uy thế ngập trời.

Một luồng tinh thần nguyên khí khủng khiếp đến cực điểm bộc phát ra, khuếch tán ra xung quanh, hình thành những gợn sóng năng lượng đáng sợ.

Tinh thần nguyên khí này như thủy triều quét ra, trấn áp tám phương.

Bịch bịch bịch!!!

Trong khoảnh khắc, đám cao tầng của Thương xã họ Sở đang vây quanh Sở Hằng, bao gồm cả hai vị cường giả Võ Vương cảnh cửu phẩm đỉnh phong, đều bị tinh thần nguyên khí này chấn cho liên tục

lùi lại.

Ai nấy đều thổ ra máu tươi, bị trọng thương.

Mà tất cả những điều này chỉ là khí tức do Sở Hằng phóng ra mà thôi.

Phịch phịch!!!

Theo từng tiếng động trầm thấp vang lên, đám cao tầng của Thương xã họ Sở lần lượt quỳ xuống đất, trong mắt họ lộ vẻ kinh hãi và ngưng trọng nhìn chằm chằm Sở Hằng.

Luồng tinh thần nguyên khí đáng sợ vừa rồi của Sở Hằng khiến tim họ đập loạn.

"Đây là cường giả cấp bậc Võ Sư sao?" Sở Hùng nhìn Sở Hằng trẻ tuổi trên không trung, trong mắt lộ vẻ khó hiểu.

Những người còn lại của Thương xã họ Sở đều có vẻ mặt kinh ngạc, mắt chữ A mồm chữ O, một câu cũng không nói nên lời.

"Con trai ta Sở Hằng tuy là phế tài, nhưng cũng là dòng dõi của Thương xã họ Sở chúng ta." "Ta tuyệt đối không cho phép bất cứ ai sỉ nhục nó." Sở Phong nhìn Sở Hùng, nghiêm giọng quát.

"Các ngươi đều lui xuống trước đi!!!" Ngay sau đó, Sở Hùng vung tay.

Đám cường giả của Thương xã họ Sở lần lượt rời khỏi đây.

"Sở Hằng, ngươi thật sự đã thức tỉnh huyết mạch võ hồn?" Sở Hùng nhìn Sở Hằng, trực tiếp quát.

"Không sai, chính là như vậy!!!" "Ngươi quả nhiên là kẻ ẩn giấu sâu nhất." "Vốn tưởng rằng cả đời này ta sẽ không bao giờ thấy được ngày ngươi trỗi dậy." "Lại không ngờ, hôm nay ngươi lại một lần nữa thể hiện ra tiềm chất huyết mạch mạnh mẽ của mình." "Còn đánh

bại tên nghịch tử này, cướp đi thứ vốn thuộc về đại ca của ngươi." "Tất cả những điều này đều là do chính ngươi gây ra." "Ngươi trách được ai?" Sở Hùng nhìn Sở Hằng, lạnh lùng quát.

"Nếu ta là người ẩn giấu sâu nhất." "Vậy thì phụ thân, người nên biết rõ, nếu ta muốn diệt cả Thương xã họ Sở của các người thì chỉ cần một ý niệm." Sở Hằng lạnh lùng quát.

Trên người anh ta tỏa ra một luồng sát ý nồng đậm.

"Ngươi muốn làm gì?" "Sở Hằng, chẳng lẽ ngươi muốn giết cha sao?" lúc này, Đại trưởng lão của Thương xã họ Sở sắc mặt ngưng trọng, cảnh giác nhìn Sở Hằng.

"Phụ thân, người nghĩ bây giờ ta còn có lựa chọn nào khác sao?" "Nếu người thức thời, thì lập tức giao cả Thương xã họ Sở cho ta." "Nếu không thì đừng trách ta không khách khí!!!" Sở Hằng mặt lạnh như băng quát, trong mắt lóe lên hàn quang nhìn chằm chằm vào đám cường giả của Thương xã họ Sở.

"Cuồng vọng!!!" Sở Hùng gầm lên.

Ông ta dậm chân xuống đất, thân hình lao về phía Sở Hằng.

Uỳnh!

Sở Hùng trực tiếp vận dụng sức mạnh của bản thân.

Ông ta thi triển bí pháp, thúc đẩy một món đế khí đỉnh cấp.

Món đế binh này ẩn chứa uy áp vô tận tấn công về phía Sở Hằng.

Bốp!!!

Đối mặt với đòn tấn công của Sở Hùng, Sở Hằng tát một cái, trong nháy mắt đánh bay đế binh của đối phương.

Anh ta khẽ động, đã đến trước mặt Sở Hùng, đưa tay bóp lấy cổ họng của ông ta.

Rắc một tiếng.

Tiếng xương cổ Sở Hùng vỡ vụn vang lên.

Thân thể ông ta rơi xuống đất, trực tiếp tắt thở.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người của Thương xã họ Sở có mặt đều biến sắc.

"Sở Hằng, ngươi dám giết Sở Hùng." Vị Đại trưởng lão của Thương xã họ Sở này trợn to mắt nhìn Sở Hằng.

"Một Sở Hùng cỏn con thì đáng là gì?" "Giết!!!" Sở Hằng lạnh lùng quát, ánh mắt quét về phía những người khác của Thương xã họ Sở.

Ngay sau đó, hai vị cường giả Võ Vương phía sau Sở Hằng đã chém giết toàn bộ những người còn lại.

"To gan!!!" Đúng lúc này, bên trong Thương xã họ Sở đột nhiên vang lên một tiếng quát lạnh lùng.

Ngay sau đó, hư không xung quanh vặn vẹo, một nam tử áo bào trắng từ không trung bước ra.

Người này tóc bạc, toàn thân tỏa ra một luồng dao động năng lượng huyền ảo, đáng sợ.

Đôi mắt của hắn ta sắc bén, có thể nhiếp hồn người.

Tựa như sao trời lấp lánh.

Trong cơ thể hắn cuộn trào sức mạnh kinh khủng.

Hắn là một đại năng Đế cảnh thật sự!!!

Vút!!!

Nam tử áo bào trắng nhìn chằm chằm vào Sở Hằng.

Đồng tử hắn đột nhiên co lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngươi đã đạt đến cấp bậc Vũ Hoàng?

Sao có thể?” Nam tử áo bào trắng nghiêm nghị nói.

Sở Hằng mới tu luyện bao lâu mà đã bước vào cảnh giới Vũ Hoàng.

Điều này thật khiến người ta không dám tin.

Ngay cả Sở Hùng năm xưa để đạt đến cảnh giới Vũ Hoàng cũng mất gần trăm năm.

Mà Sở Hằng mới vừa tròn hai mươi tuổi đã bước vào cảnh giới Vũ Hoàng, hoàn toàn là yêu nghiệt trong yêu nghiệt!!!

Điều này thật khiến người ta không thể tin được.

Nếu không phải nam tử áo bào trắng này đã thấy cảnh Sở Hằng chiến đấu, chắc chắn hắn sẽ nghĩ mình nhìn nhầm.

Dù sao thì Sở Hằng quá khủng khiếp.

Hắn chưa từng thấy cường giả Vũ Hoàng nào khoảng hai mươi tuổi.

Thậm chí ngay cả những thiếu chủ trong các siêu cấp thế lực trong truyền thuyết cũng không đạt được thực lực như vậy.

“Ngươi biết quá muộn rồi!!!” Sở Hằng lạnh lùng nói.

Chương 727

Anh ta vung Xích Tiêu Kiếm, phóng ra ngọn lửa nóng bỏng.

“Phần Tiên Bát Thức, Phá Diệt!!!” Sở Hằng gầm lên.

Một kiếm này trực tiếp chém về phía vị Đại trưởng lão của Thương xã họ Sở.

Trong khoảnh khắc, vị Đại trưởng lão này cảm nhận được một cơn nguy hiểm cực lớn ập đến.

Dường như bóng ma của tử thần đang bao trùm lấy ông ta.

Phụt!!!

Lập tức, vị Đại trưởng lão của Thương xã họ Sở không có chút sức phản kháng nào đã bị Sở Hằng một kiếm miểu sát.

Máu tươi nhuộm đỏ sàn nhà.

Thấy cảnh này, những người của gia tộc họ Sở có mặt đều có vẻ mặt vô cùng nặng nề.

Vị Đại trưởng lão này là cường giả Võ Tông viên mãn.

Kết quả lại không đỡ nổi một kiếm tùy ý của Sở Hằng.

Thực lực của đối phương khủng khiếp đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Yêu nghiệt như vậy có thể so sánh với những yêu nghiệt tuyệt đại được các siêu cấp thế lực trong truyền thuyết bồi dưỡng.

Chỉ là Sở Hằng này bây giờ mới mười sáu, mười bảy tuổi.

Còn nhỏ hơn rất nhiều so với nhiều đệ tử cùng lứa trong gia tộc họ.

Nếu cho hắn đủ thời gian, chẳng phải hắn sẽ bước vào Thánh nhân cảnh sao?

Nếu để Sở Hằng tiếp tục tu luyện, vậy thì Thương xã họ Sở của họ lấy gì để cạnh tranh với sự tồn tại yêu nghiệt này.

Đến lúc đó, e rằng cả Thương xã họ Sở sẽ hoàn toàn bị hủy diệt.

Nghĩ đến đây, lòng của đám người Thương xã họ Sở đều rối loạn.

Ai nấy đều có vẻ mặt vô cùng nặng nề.

Còn Sở Hằng thì vẻ mặt bình tĩnh, không có chút biểu cảm nào.

Trong số những người có mặt, chỉ có Liễu Phiêu Phiêu là tỏ ra vô cùng kích động và hưng phấn.

Cô không ngờ lần này đến Bắc Minh Sơn lại gặp được Sở Hằng.

Hơn nữa, bây giờ Sở Hằng lại mạnh mẽ và khủng khiếp như vậy.

"Phụ thân..." Ngay sau đó, Liễu Phiêu Phiêu gọi tên cha mình là Liễu Thiên Nam.

Ánh mắt Liễu Thiên Nam lóe lên tinh quang nhìn Sở Hằng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ẩn ý: "Ngươi quả thật không tệ, trong thời gian ngắn đã trưởng thành đến cảnh giới Vũ Hoàng, đúng là ta đã xem thường ngươi." "Nhưng sau đêm nay, tất cả sẽ kết thúc." "Ngươi phải chết!!!" Sở Thiên Hành nhìn Sở Hằng với vẻ mặt lạnh như băng.

Trong mắt hắn tràn ngập hàn quang lạnh lẽo, khát máu.

"Con trai ngươi đã chết trong tay ta rồi." Sở Hằng lạnh lùng hừ nói.

"Ngươi nói Sở Thiên Hành sao." "Thi thể của nó đã được đưa về gia tộc từ lâu rồi." Sở Thiên Hành nói với vẻ mặt thờ ơ.

“Ồ, vậy sao?

Vậy đêm nay để ta thay nó nhặt xác đi.” Sở Hằng lạnh lùng nói.

“Cuồng vọng!!!” Nghe lời của Sở Hằng, sắc mặt Sở Thiên Hành trầm xuống, hắn lạnh lùng quát.

Trong mắt hắn lóe lên một tia sát ý nồng đậm, trực tiếp tấn công về phía Sở Hằng.

Một quyền này đánh ra, hư không nổ tung.

Luồng kình phong đáng sợ khuếch tán ra.

Bàn ghế xung quanh đều vỡ nát, hóa thành mảnh gỗ biến mất.

Quyền cương ngập trời mang theo kình khí khủng khiếp tấn công ra.

“Phần Tiên Cửu Thức, Đoạn Thương Khung!!!” Đột nhiên, Sở Hằng thi triển một chiêu Phần Tiên Cửu Thức.

Tức thì, một luồng năng lượng khủng khiếp quét ra.

Ầm ầm ầm!!!

Trong nháy mắt, hư không nổ tung.

Phần Tiên Cửu Thức này có tổng cộng chín thức.

Mỗi khi thi triển một thức, uy lực sẽ tăng lên gấp đôi, và càng về sau uy lực càng mạnh!!!

Chiêu này chính là thức cuối cùng của Phần Tiên Bát Thức, cũng là chiêu mạnh nhất mà Sở Hằng thi triển hiện nay.

Phần Tiên Bát Thức có tổng cộng chín thức, uy lực mạnh đến mức khó tin.

Hiện nay, Sở Hằng đã tu luyện Phần Tiên Bát Thức đến thức thứ năm.

Cộng thêm việc anh ta đã bước vào cảnh giới Vũ Hoàng, khiến thực lực tăng vọt.

Sức chiến đấu toàn thân càng đạt đến cấp độ Vũ Hoàng đỉnh phong.

Uỳnh!!!

Khi thức cuối cùng này được thi triển, không khí trong cả căn phòng đều nổ vang.

Một luồng kiếm quang màu vàng chói mắt nở rộ.

Tựa như mặt trời vừa sinh ra, chiếu sáng đêm đen.

Sau đó, đạo kiếm quang rực rỡ này rơi xuống trên cú đấm nặng nề của Sở Thiên Hành.

Bốp!!!

Trong khoảnh khắc, một tiếng nổ chói tai lan truyền khắp cả Thương xã họ Sở.

Cả tòa cung điện rung chuyển dữ dội.

Một luồng sóng năng lượng kinh người khuếch tán ra.

Lập tức, những người của Thương xã họ Sở có mặt đều bị dư chấn năng lượng này va đập đến mức liên tục lùi lại.

Bọn họ đều phun ra máu tươi.

Còn Sở Hằng đứng tại chỗ không hề lay động, sắc mặt lạnh lùng.

"Ngươi... sao ngươi có thể mạnh như vậy?" Sở Thiên Hành nhìn Sở Hằng với vẻ mặt khó tin, mắt trợn tròn.

Sắc mặt hắn vô cùng đau đớn, nửa người trực tiếp nổ tung, máu tươi đầm đìa.

Lồng ngực hắn còn lõm xuống một mảng.

Ngũ tạng lục phủ của hắn đều bị tổn thương nghiêm trọng.

Sở Thiên Hành này tuy có thực lực Vũ Hoàng, nhưng chung quy cũng chỉ là Vũ Hoàng nhất chuyển, cách Vũ Hoàng tam chuyển còn một khoảng.

Hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở Hằng, một cao thủ đỉnh cấp đã bước vào cảnh giới Vũ Hoàng.

"Cái này..." Người của Thương xã họ Sở thấy Sở Thiên Hành bị thương thảm trọng như vậy, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Khoảnh khắc này, trong lòng họ ngoài sự chấn động ra, còn nhiều hơn là sự sợ hãi.

Vũ Hoàng khủng khiếp như Sở Hằng, ai có thể địch lại?

Nhìn khắp cả Thương xã họ Sở, cũng không tìm ra được mấy người có thể chống lại hắn.

"Bây giờ ta sẽ giải quyết ngươi trước, cái họa hoạn này!!!" Sở Hằng lạnh lùng quát.

Anh ta vung một chưởng.

Một chưởng này ẩn chứa toàn bộ sức mạnh của Sở Hằng, trực tiếp trấn áp lên người Sở Thiên Hành.

Phụt!!!

Trong khoảnh khắc, thân thể Sở Thiên Hành trực tiếp nổ tung, hóa thành mưa máu bắn tung tóe.

Sở Thiên Hành vẫn lạc, hồn phi phách tán.

Chủ nhân của Thương xã họ Sở đường đường, trụ cột của Vương thành họ Sở, tộc nhân của Vương tộc họ Sở, cứ như vậy mà chết.

“Ngươi...” Thấy cảnh này, lão giả áo xám sắc mặt kinh biến.

Đồng tử ông ta trợn tròn, lộ ra vẻ mặt không thể tin được, hoàn toàn bị dọa ngốc.

Những người khác của Thương xã họ Sở thì sắc mặt cứng đờ.

Họ vạn lần không ngờ Sở Hằng lại thật sự giết Sở Thiên Hành, hơn nữa còn giết nhanh gọn, dứt khoát như vậy.

“Sở Hằng!!!” “Ngươi đáng chết!!!” Ngay sau đó, lão giả áo xám hồi phục tinh thần.

Sắc mặt ông ta dữ tợn, phát ra tiếng gầm thét.

Trong mắt ông ta lóe lên hung quang lạnh lẽo nhiếp người.

Toàn thân tỏa ra sát khí kinh khủng.

Uỳnh!!!

Sở Hằng một bước đạp ra, một chân đá ngang.

Một cước này trực tiếp đá vào bụng lão giả áo xám, tại chỗ phế đi đan điền của ông ta.

Phụt!!!

Thân thể lão giả áo xám đập vào tường.

Ông ta phun ra một ngụm máu tươi, cả người mềm nhũn trên mặt đất.

“Thương xã họ Sở các ngươi thật là đê tiện vô sỉ, phái người truy sát cha mẹ ta.” “Hôm nay ta sẽ phá hủy hoàn toàn Thương xã họ Sở của các ngươi.” “Ta muốn tất cả mọi người trong Thương xã họ Sở các ngươi phải trả giá!!!” Sở Hằng lạnh lùng nhìn lão giả áo xám, giọng điệu băng lãnh quát.

Vút!!!

Nói rồi, anh ta trực tiếp lấy ra một viên tinh hạch màu đỏ rực từ trong nhẫn Càn Khôn.

Đó chính là Thần Thú Nguyên của Hỏa Kỳ Lân.

Sở Hằng chuẩn bị dùng Thần Thú Nguyên của Hỏa Kỳ Lân để luyện chế linh dược thuộc tính hỏa, sau khi dùng có thể tăng cường cảm ngộ của anh ta đối với pháp tắc hỏa diễm.

Uỳnh!!!

Ngay sau đó, Sở Hằng vận dụng pháp tắc hỏa diễm trong cơ thể mình, ngưng tụ ra một ngọn lửa đỏ rực cháy hừng hực, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng.

Ngọn lửa này là pháp tắc chi hỏa nhất phẩm.

Sở Hằng vận chuyển 《Phần Tiên Cửu Thức》, thi triển công kích hệ hỏa.

Lập tức, một con Hỏa Kỳ Lân sống động như thật hiện ra.

Đôi mắt của con Hỏa Kỳ Lân này đỏ rực, nhiếp người, như thể có hai vầng mặt trời nóng rực treo trong đó.

Một luồng khí thế khủng khiếp có thể thiêu trời diệt đất được phóng ra.

Uỳnh!!!

Hỏa Kỳ Lân giơ móng vuốt, hung hăng tấn công về phía lão giả áo xám.

Sóng nhiệt ngập trời quét sạch tứ phương.

Đòn tấn công này trực tiếp bao trùm lão giả áo xám trong biển lửa.

Móng vuốt Hỏa Kỳ Lân hạ xuống.

Lão giả áo xám lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Trên người ông ta hiện ra từng lớp ánh sáng màu vàng đất để chống lại đòn tấn công đáng sợ của Hỏa Kỳ Lân.

Nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Hỏa Kỳ Lân một móng xé rách phòng ngự của ông ta, đánh nát thân thể ông ta thành thịt băm.

Còn linh hồn của ông ta thì bị Hỏa Kỳ Lân há miệng nuốt chửng.

Sau khi lão giả áo xám bị Sở Hằng chém giết, Sở Hằng cũng xem như đã báo thù rửa hận cho Thương xã họ Sở.

Đồng thời, trong đầu anh ta xuất hiện thêm thông tin về công pháp, võ kỹ và bí thuật của 《Phần Tiên Cửu Thức》.

"Võ kỹ thật mạnh." Sở Hằng thầm nghĩ. 《Phần Tiên Cửu Thức》 này là một bộ công pháp, võ kỹ cấp bậc Võ Đế, vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt là thức thứ nhất trong đó, Phần Thiên Nộ Viêm, lại càng mạnh mẽ đến cực điểm.

Dễ dàng thiêu cháy một con yêu thú cảnh giới Võ Sư.

Chương 728

Thậm chí có thể thiêu chết cả yêu thú cảnh giới Vũ Hoàng.

"Nếu ta luyện thành môn võ kỹ này, dù gặp phải cường giả Võ Tông, chắc cũng không đến mức chật vật như vừa rồi." Trong lúc suy nghĩ, Sở Hằng lấy ra viên Thần Thú Nguyên của Hỏa Kỳ Lân.

Anh ta ngồi xếp bằng trên đất, bắt đầu tu luyện Phần Tiên Cửu Thức.

"Môn Phần Tiên Cửu Thức này là một môn võ kỹ cực kỳ lợi hại." Sở Hằng thầm nghĩ: "Độ khó tu luyện rất cao, cần phải phối hợp với các loại dược liệu quý giá để rèn luyện thân thể." "Hơn nữa, một khi luyện thành, có thể dẫn đến lôi kiếp, khiến bản thân thay da đổi thịt, có được một cơ hội niết bàn thuế biến." Sở Hằng trong lòng một trận kích động.

Anh ta bây giờ mới chỉ bước vào cảnh giới Tiên Thiên mà thôi.

Nếu tu thành Phần Tiên Cửu Thức, anh ta có thể đột phá cảnh giới Tiên Thiên, bước vào cảnh giới cao hơn.

Một khi anh ta thăng cấp đến Tiên Thiên đại viên mãn, thì dù đối mặt với cường giả Võ Quân cảnh cũng có thể chiến một trận.

"Bắt đầu thôi." Sở Hằng hít sâu một hơi.

Anh ta nhắm mắt lại, bắt đầu chuyên tâm tu luyện 《Phần Tiên Cửu Thức》.

Bên trong Thương xã họ Sở, mọi người nhìn Sở Hằng ngồi xếp bằng trên đất tu luyện võ kỹ, mặt mày co giật.

Ai nấy đều có vẻ mặt vô cùng khó coi.

Cái chết của Sở Thiên Hành khiến đám thương hộ nhà họ Sở này đều bi phẫn không thôi.

Thiếu đông gia của Thương xã họ Sở, Sở Hằng, là người trẻ tuổi nhất, tư chất tốt nhất, và cũng là người có tiềm năng lớn nhất trong số các thương hộ nhà họ Sở.

Kết quả lại bị giết một cách khó hiểu như vậy, khiến họ cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Tuy nhiên, Sở Hằng chết đi, nguy hiểm của họ cũng hoàn toàn biến mất.

Dù sao thì những người này chỉ là phàm nhân bình thường.

Mà Thương xã họ Sở lại là bá chủ của Sở Châu.

Sở Hằng chết đi, cả Thương xã họ Sở sẽ như rắn mất đầu.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ bị Vương thất họ Sở đả kích báo thù.

Bọn họ tự nhiên có thể yên ổn tiếp tục kinh doanh, không cần lo lắng gì nữa.

"Lần này may mà có Sở Hằng." "Nếu không, hôm nay chúng ta e là đã toàn quân bị diệt." "Sở Hằng, cảm ơn ngươi đã cứu vãn tai nạn lần này cho nhà họ Sở chúng ta, xin nhận của chúng ta một lạy." Mọi người lần lượt quỳ xuống trước mặt Sở Hằng, nhìn Sở Hằng với vẻ mặt cảm kích.

Mà Sở Hằng nghe lời của đám thương hộ nhà họ Sở này, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Anh ta hờ hững nói: "Chư vị nói quá lời rồi, ta đã là người nhà họ Sở, việc này là lẽ đương nhiên." "Hơn nữa, bản thân ta cũng là người nhà họ Sở." Nghe câu này, các thương hộ nhà họ Sở có mặt đều sững sờ.

“Ý gì đây?” “Tên này sao lại biết mình là người nhà họ Sở?” Mọi người trong lòng nghi hoặc.

Nhưng Sở Hằng không giải đáp, chỉ chìm đắm trong trạng thái tu luyện 《Phần Tiên Cửu Thức》.

Một lúc sau, Sở Hằng mở mắt ra, thở ra một hơi khí trọc.

“Không hổ là công pháp cấp Võ Đế.” “Chỉ dựa vào 《Phần Tiên Cửu Thức》 này, cộng thêm thực lực của bản thân.” “Cùng với dị bảo tam giai ‘Huyền Kim Kiếm’ trong tay, đủ để càn quét nhà họ Sở, xưng bá Sở Châu, thành tựu ngôi vị Võ Đế.” Sở Hằng lẩm bẩm.

Tuy kiếp trước anh ta cũng từng thấy không chỉ một bộ công pháp cấp Võ Đế, nhưng duy chỉ có bộ 《Phần Tiên Cửu Thức》 này khiến anh ta cảm thán không thôi.

Bởi vì đây là bộ công pháp cấp Võ Đế mà anh ta từng tu luyện, có uy lực đáng sợ nhất.

“Môn Phần Tiên Cửu Thức này, có tổng cộng tám thức, mỗi một thức đều có uy lực hủy thiên diệt địa.” “Mỗi khi thăng cấp một thức, có thể khiến uy lực võ kỹ tăng lên gấp đôi.” “Thức thứ nhất, Phần Thiên Nộ Viêm, có thể trong nháy mắt ngưng tụ ra một hư ảnh Hỏa Kỳ Lân.” “Thức thứ hai, Phần Sơn Đoạn Thủy, có thể triệu hoán ra nham thạch nóng chảy đầy trời.” “Thức thứ ba, Phần Nhật Nguyệt, ngưng tụ ra một con Phần Tiên Hỏa Phượng Hoàng khổng lồ.” “…” Lúc này, Sở Hằng quan sát kỹ lưỡng bộ công pháp Võ Đế này một lần, sau đó ghi nhớ trong đầu.

“Môn công pháp Võ Đế này quá thích hợp với ta.” Mắt Sở Hằng tràn ngập tinh quang hưng phấn, trong lòng vui sướng nghĩ.

“Ta phải bắt đầu tu luyện ngay lập tức!” Ngay sau đó, Sở Hằng ngồi xếp bằng trên đất, vận chuyển công pháp Phần Tiên Cửu Thức.

Ong!

Theo sự vận chuyển của công pháp Phần Tiên Cửu Thức, năng lượng hỏa diễm trong viên Thần Thú Nguyên của Hỏa Kỳ Lân điên cuồng tiến vào cơ thể Sở Hằng, hóa thành dưỡng chất cho cơ thể anh ta.

Đồng thời, Sở Hằng còn vận chuyển 《Cửu Dương Thánh Quyết》, hấp thu toàn bộ sức mạnh của hỏa ẩn chứa trong viên Thần Thú Nguyên của Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa diễm và tinh thần hỏa diễm dung hợp.

Trong cơ thể Sở Hằng vang lên những tiếng nổ lách tách.

Toàn thân da dẻ anh ta đỏ rực, bề mặt da hiện lên những lớp vảy màu đỏ rực.

Những lớp vảy này như ngọn lửa đang nhảy múa, tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

"Cuối cùng cũng tu luyện hoàn thành, bây giờ chỉ còn thiếu một chút cơ duyên là có thể tu luyện thành công thức thứ nhất, Phần Thiên Nộ Viêm." Sở Hằng dừng quá trình tu luyện.

"Hử?

Có người tấn công lén!" Nhưng lúc này, mày Sở Hằng đột nhiên nhíu lại.

Vút một tiếng.

Sở Hằng mở mắt ra, một luồng hàn quang chói mắt từ trong mắt bắn ra.

"Người nào?" Giọng nói lạnh băng của Sở Hằng từ từ vang lên.

Ầm ầm ầm… Đúng lúc này, từ xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, Sở Hằng cảm nhận được một luồng huyết sát chi khí nồng đậm vô cùng lan tỏa ra.

"Đây là… có hung thú đang tàn sát!" Ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí, sắc mặt Sở Hằng đột nhiên biến đổi.

"Mau đi, xem xem đã xảy ra chuyện gì?" Sở Hằng thấp giọng quát.

Ngay sau đó, anh ta dẫn mọi người lao về phía xa.

Không lâu sau, anh ta đã đến khu vực bị sương máu bao phủ.

Chỉ thấy một con Huyết Sư dài mấy trăm trượng đang đứng tại chỗ.

Trong đôi mắt nó lóe lên ánh sáng khát máu, tàn nhẫn.

Dưới chân nó là mấy cỗ thi thể, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

"Là Sở Vân Hà?!" Ánh mắt Sở Hằng rơi xuống thi thể trên mặt đất, đồng tử co rút lại, kinh ngạc kêu lên.

Trong mấy cỗ thi thể này, lại có cả thi thể của Sở Vân Hà.

"Sở Hằng, ngươi đúng là phế vật." "Ngay cả cha mình cũng dám giết, ngươi đúng là mất hết nhân tính." "Hôm nay, ta sẽ tiễn ngươi đi đoàn tụ với cha ngươi." Huyết Sư cười nham hiểm nói.

Trên lưng nó là năm, sáu người mặc áo đen che mặt.

Kẻ cầm đầu, chính là Lý Thiên Tường của nhà họ Lý.

"Ha ha, Sở Vân Hà đáng chết." "Còn ngươi…" Sở Hằng cười khẩy, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Thiên Tường, lạnh lùng nói: "Lý Thiên Tường, không ngờ chúng ta lại gặp nhau." Lý Thiên Tường ánh mắt âm u nhìn Sở Hằng, hận thù nói: "Sở Hằng, ngươi giết người của nhà họ Lý, tội ác ngập trời, phải đền mạng." Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ha ha, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết ngươi.” Sở Hằng không hề yếu thế, đáp trả gay gắt.

Hai người đối đầu gay gắt, không ai chịu lùi bước.

“Đừng nói nhảm nữa, mau giao Phần Tiên Cửu Thức ra đây.” “Như vậy ngươi có lẽ còn giữ được toàn thây, nếu không hôm nay ta nhất định sẽ giết ngươi.” Ánh mắt Lý Thiên Tường càng thêm hung ác.

“Phần Tiên Cửu Thức?” Sở Hằng híp mắt hỏi.

“Không sai, chính là Phần Tiên Cửu Thức.” Lý Thiên Tường ngạo nghễ nói.

“Vậy thì ngươi thi triển cho ta xem thử đi.” Sở Hằng cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không để trong lòng.

Phần Tiên Cửu Thức là tuyệt học trấn tộc của nhà họ Sở.

Làm sao một tiểu bối như Lý Thiên Tường có thể nói xem là xem được.

“Hừ, ta thấy ngươi muốn tìm chết!” Lý Thiên Tường lạnh lùng hừ, trong mắt sát ý sôi trào.

“Gầm!” Giây tiếp theo, con Huyết Sư bên cạnh ngửa mặt lên trời gầm một tiếng.

Sau đó, nó giơ móng vuốt cào về phía Sở Hằng.

Uy thế kinh khủng quét sạch tám phương.

Cây cỏ xung quanh đều bị đè cong xuống.

Dường như không chịu nổi luồng áp lực mạnh mẽ này.

“Phần Tiên Cửu Thức, Phần Thiêu Vạn Cổ!” Nhìn móng vuốt sắc bén của Huyết Sư cào tới, đôi mắt Sở Hằng lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Trong khoảnh khắc, Sở Hằng một quyền đấm về phía móng vuốt của Huyết Sư.

"Bốp!" Theo một tiếng động trầm thấp vang lên, Sở Hằng và móng vuốt của Huyết Sư va vào nhau.

Hai bên giằng co.

Đòn tấn công của Huyết Sư vô cùng mạnh mẽ, nhưng Sở Hằng lại chặn được cú cào này.

Thân thể của anh ta sau khi được Thần Thú Nguyên của Hỏa Kỳ Lân rèn luyện, đã cứng rắn ngang với linh khí cực phẩm.

Đòn tấn công này tuy rất mạnh, nhưng vẫn không làm tổn thương được Sở Hằng chút nào.

"Hả?" Nhưng Sở Hằng phản ứng cũng rất nhanh, anh ta liếc mắt đã nhận ra lai lịch của Huyết Sư, không khỏi kinh ngạc.

"Đây là dị chủng Hoang Cổ Huyết Sư, không ngờ lại có thể sống đến bây giờ." Trong mắt anh ta lộ ra vẻ kinh hãi.

Phải biết rằng, sự tồn tại như vậy dù cường giả Võ Sư gặp phải cũng phải chạy trốn.

Mà bây giờ lại bị nhốt trong một di tích, rõ ràng con Huyết Sư này đã bị người ta gài bẫy.

Hơn nữa, Huyết Sư dường như còn mất đi sức chiến đấu.

"Ha ha ha, tiểu súc sinh, lần này xem ngươi chạy đi đâu?" Đúng lúc này, một giọng nói ngông cuồng, ngang ngược vang lên.

Một thanh niên dẫn theo mấy người mặc áo bào đen xuất hiện trong tầm mắt của Sở Hằng.

Thanh niên cầm đầu, thân hình cao lớn, mặt mày dữ tợn, chính là Sở Vân Hà!

“Là ngươi.” Sở Hằng thấy người đến, khóe miệng hiện lên một nụ cười giễu cợt.

Người này không ai khác, chính là Sở Vân Hà mà anh ta đã gặp ở nhà đấu giá.

“Tiểu tạp chủng, hôm nay ta xem ngươi chết thế nào!” Sở Vân Hà hung hăng trừng mắt nhìn Sở Hằng nói.

Hắn vừa rồi đã ẩn nấp trong bóng tối rất lâu, chỉ chờ thời điểm này đột nhiên xông ra, đoạt lấy bí tịch Phần Tiên Cửu Thức.

“Muốn cướp bí tịch?

Trước tiên qua cửa của ta đã!” Lúc này, một giọng nói khác vang lên.

Sở Thiên Hổ và ông nội của Sở Hằng chạy đến, đứng bên trái Sở Hằng.

“Ha ha ha, Sở Thiên Hổ, Sở Hằng, hai cha con các ngươi lại liên thủ.” “Tiếc thay, hôm nay số phận đã định các ngươi khó thoát một kiếp!” Sở Vân Hà thấy cha con Sở Hằng, ha ha cười lớn.

“Bớt nói nhảm, đến đây!” “Hươu chết về tay ai, còn chưa biết được!” Mắt Sở Hằng lóe lên hàn quang lạnh lẽo, trầm giọng nói.

“Giết!” Theo mệnh lệnh của Sở Hằng, Sở Thiên Hổ lao lên phía trước, tấn công Sở Vân Hà.

Sở Hằng theo sát phía sau, xông tới.

“Chỉ bằng hai cha con các ngươi, cũng muốn ngăn cản ta?” “Nằm mơ đi!!!” Sở Vân Hà mặt mày dữ tợn vô cùng, miệng buông lời lạnh lùng.

Giây tiếp theo, trong cơ thể hắn tuôn ra chân khí cuồn cuộn.

Một con cự sư màu máu cao nửa mét ngưng kết thành hình, toàn

thân bốc cháy ngọn lửa vàng nóng rực.

Con Hỏa Kỳ Lân này há miệng nuốt một cái, lập tức nuốt chửng Sở Thiên Hổ và Sở Hằng.

Sau đó, Huyết Sắc Kỳ Lân biến mất, lại trở về hình dạng của Sở Vân Hà.

"Phụt!" Huyết Kỳ Lân vừa biến mất, bóng dáng của Sở Hằng và Sở Thiên Hổ hiện ra.

Lúc này, lồng ngực của hai người họ đều lõm xuống.

Cả người bay ngang ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất, sống chết không rõ.

"Sở Hằng!" Sở Thiên Hổ thê lương hét lên.

Ông ta gắng gượng bò dậy, lao về phía Sở Hằng, ôm Sở Hằng vào lòng.

"Phụ thân, con bất hiếu!" Thấy cảnh này, Sở Hằng đau đớn đến tột cùng.

Trong lòng anh ta tràn ngập áy náy, tự trách.

Nếu không phải vì anh ta, Sở Thiên Hổ cũng sẽ không bị đánh thành trọng thương.

"Ha ha ha, ngươi cái đồ phế vật, chỉ bằng chút thực lực này của ngươi, còn vọng tưởng giết ta." "Thật là buồn cười!" Nhìn Sở Hằng ôm đầu khóc lóc, Sở Vân Hà khinh miệt chế nhạo.

"Khụ khụ!" "Ngươi sẽ không được chết yên lành." Sở Hằng phẫn nộ vô cùng, anh ta lấy ra đan dược chữa thương từ trong nhẫn trữ vật, nhét vào miệng Sở Thiên Hổ.

"Hả?" Thấy cảnh này, Lý Thiên Tường sững sờ.

Trên mặt hắn tràn ngập chấn động và nghi hoặc.

Sở Hằng từ lúc nào lại có đan dược chữa thương cao cấp như vậy!

Phải biết rằng, ngay cả một số trưởng lão tông môn cũng không lấy ra được thánh dược chữa thương loại này, huống chi là Sở Hằng.

"Các ngươi có ngốc không?" "Chẳng lẽ không nhận ra đây là ảo ảnh sao?" Bỗng nhiên, một giọng nói giễu cợt vang lên.

Chương 729

Tiếp theo liền thấy một đám nam nữ trung niên khoảng ba mươi tuổi, mặc áo dài màu xám trắng đi tới.

"Huyền Kiếm Sơn?!" "Không ngờ bọn họ cũng tham gia vào." Lý Thiên Tường mày nhíu chặt, lẩm bẩm.

"Các ngươi là ai?!" Sở Hằng nhìn các đệ tử Huyền Kiếm Sơn, híp mắt chất vấn.

"Huyền Kiếm Sơn, Huyền Thiên!" Một nam tử áo bào trắng bước ra, thờ ơ nói.

"Huyền Kiếm Sơn, Huyền Thiên?" Nghe cái tên này, đáy mắt Sở Hằng lướt qua một tia kinh ngạc.

Đây là một cái tên trong ký ức kiếp trước của Sở Hằng, cũng là đệ tử Huyền Kiếm Sơn mà anh ta quen thuộc.

Kiếp trước, Huyền Thiên là một đại kiếm tu, kiếm pháp cao siêu, tung hoành trong thế hệ trẻ của Bắc Hoang quận không có đối thủ.

Thậm chí, ngay cả một số cường giả cảnh giới Võ Vương cũng không làm gì được hắn.

Chỉ là, Huyền Thiên lại vẫn lạc trong một động phủ, trở thành lịch sử.

Không chỉ vậy, đồng bạn của hắn cũng toàn bộ vẫn lạc, chỉ có vài người thoát chết.

"Không ngờ, bọn họ lại còn sống." Sở Hằng thấp giọng nói, trong lòng cảm thấy khá bất ngờ.

"Nếu ngươi là Huyền Thiên, tại sao còn đi theo ta!" Sở Hằng

nghiêm nghị nói.

Anh ta có ấn tượng rất sâu với Huyền Thiên, vì kiếp trước Huyền Thiên từng giúp đỡ anh ta, giúp anh ta thoát khỏi một trận đại kiếp.

"Ha ha, ta đã không còn là đệ tử Huyền Kiếm Sơn từ lâu rồi." Huyền Thiên cười khẽ, trong mắt lộ vẻ cay đắng và không cam lòng.

Sau đó, hắn lại quét mắt về phía những người còn lại, trong mắt mang vẻ không kiên nhẫn, thúc giục: "Các ngươi rốt cuộc có đánh không?" "Chúng ta đi." Sở Hằng trực tiếp nói.

"Ngươi nói gì?!" Nghe vậy, đồng tử Huyền Thiên co lại, ngạc nhiên nhìn Sở Hằng.

"Sở Hằng, ngươi điên rồi sao." "Đó là Phần Thiên Ma Sư!" "Chúng ta liên thủ cũng không đủ cho nó một cái tát." Thái độ của Sở Hằng quá quyết liệt, đến nỗi Sở Thiên Hổ cũng ngơ ngác.

"Cha, con tin Hằng ca." Sở Hằng lắc đầu nói.

Anh ta nhìn Sở Thiên Hổ, ánh mắt kiên định nói.

"Được, Hằng nhi, cha tin con!" "Dù có liều cái mạng già này, cha cũng sẽ không để bất cứ ai làm hại con!" Sở Thiên Hổ vỗ mạnh vào vai Sở Hằng, sau đó đứng dậy, chuẩn bị nghênh chiến hư ảnh Huyết Sắc Kỳ Lân.

"Tìm chết!" Thấy vậy, sắc mặt Huyền Thiên đột biến, vội vàng ngăn cản Sở Thiên Hổ.

"Hừ!

Chỉ là một lũ kiến hôi mà thôi." "Giết cho ta, một người cũng không để lại!" Sở Vân Hà lạnh lùng liếc nhìn cha con Sở Hằng, ra lệnh cho mọi người bên cạnh.

Trong khoảnh khắc, một đám đệ tử Huyền Kiếm Sơn liền xông

tới.

Những đệ tử Huyền Kiếm Sơn này, tất cả đều đã đạt đến cảnh giới Võ Đồ, thực lực khủng khiếp.

Bọn họ mỗi người thi triển thần thông, tung ra bảo thuật tấn công.

Trong nháy mắt đã bộc phát ra uy thế ngập trời, tấn công về phía tộc nhân nhà họ Sở.

"Ầm ầm ầm!" Cha con Sở Hằng hoàn toàn không chống đỡ nổi, thân thể trực tiếp bị hất văng ra ngoài.

"Bốp bốp!" Cha con Sở Hằng nặng nề đập vào tường, miệng không ngừng rỉ máu.

"Chết tiệt!" Sở Hằng nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi.

"Hắc hắc, Sở Hằng, thấy chưa?

Đây chính là người thân mà ngươi gọi đó." Sở Vân Hà thấy bộ dạng phẫn nộ của Sở Hằng, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Tiếp theo, hắn quay người lại, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí bùng nổ.

Giơ tay lên, linh khí bàng bạc cuồn cuộn.

Hắn mạnh mẽ vung quyền đánh ra, nhắm vào cha con Sở Hằng.

Sở Hằng tuy đã bước vào Võ Đồ lục giai, nhưng vẫn không thể chống cự.

"Bốp" một tiếng trầm thấp, cả người đập xuống mặt đất.

Khóe miệng chảy máu tươi.

"Phụ thân!" Sở Hằng gào thét.

"Hằng nhi, con mau chạy đi, đừng lo cho cha!" lúc này, giọng của Sở Thiên Hổ vang lên.

Ông ta khó khăn di chuyển thân thể, che chắn cho Sở Hằng.

“Muốn đi?

Muộn rồi!” “Chịu chết đi!” Thấy Sở Thiên Hổ dám chắn trước mặt Sở Hằng, Sở Vân Hà đồng tử ngưng lại, lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, hắn dậm chân xuống đất, hóa thành một đạo tàn ảnh lao tới.

Cánh tay vung lên, hung hãn chém về phía cổ của Sở Thiên Hổ.

Chân phải của hắn như roi thép quất tới, ẩn chứa sức mạnh kinh người.

“Tiểu Hằng, con mau chạy đi!” Sở Thiên Hổ gào thét, trong đôi mắt đục ngầu bắn ra tinh quang rực rỡ, không hề sợ hãi nghênh đón.

Thân hình Sở Thiên Hổ vạm vỡ, như một ngọn tháp sắt, tràn đầy cảm giác áp bức.

Ông ta dùng hết sức lực toàn thân, đẩy Sở Hằng ra.

“Bốp” một tiếng.

Nắm đấm của ông ta trực tiếp va chạm với Sở Vân Hà.

Rắc!

Tiếng xương gãy giòn tan, chói tai.

“A!” Ngay sau đó, một cơn đau buốt tim lan khắp toàn thân, Sở Thiên Hổ hét lên thảm thiết.

“Phụt!” Ông ta há miệng phun ra một ngụm máu đen, nhuộm đỏ áo.

Nắm đấm của ông ta đã bị đánh gãy.

Ngũ tạng lệch vị, đau đớn dữ dội.

“Không chịu nổi một đòn!” Ánh mắt lạnh lùng của Sở Vân Hà nhìn chằm chằm Sở Thiên Hổ, lạnh lùng quát.

“Cút!” Sở Thiên Hổ gầm lên.

Ông ta kéo lê thân thể tàn tạ, lại một lần nữa tấn công về phía Sở Vân Hà.

“Tìm chết!” Sở Vân Hà lạnh lùng quát.

Hắn một bước bước ra, thân hình như quỷ mị, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Sở Thiên Hổ.

“Uỳnh!” Sở Vân Hà tóm lấy Sở Thiên Hổ, trực tiếp ném bay ra ngoài.

Khi thân thể Sở Thiên Hổ rơi xuống đất, miệng thổ máu tươi, không rõ sống chết!

Tất cả những điều này đều hoàn thành trong chớp mắt, hoàn toàn không cho Sở Hằng thời gian phản ứng.

Đợi đến khi anh ta tỉnh ngộ, Sở Thiên Hổ đã trọng thương hấp hối.

“Sở Vân Hà, ta phải giết ngươi!” Sở Hằng gào lên, mắt anh ta như muốn nứt ra, hận không thể xé xác Sở Vân Hà thành vạn mảnh.

“Tiểu tử, chết đến nơi rồi, ngươi còn cứng miệng!” “Đệ tử Huyền Kiếm Sơn nghe lệnh, diệt sạch nhà họ Sở cho ta, một người cũng không để lại!” Sở Vân Hà mặt mày nham hiểm, dữ tợn nói.

Lời vừa dứt, những đệ tử Huyền Kiếm Sơn xung quanh liền giơ đao xông về phía người nhà họ Sở.

Cảnh này khiến người nhà họ Sở sợ đến mức gan mật vỡ tan.

Đặc biệt là cha con Sở Hằng, càng sợ đến hồn bay phách lạc.

“Không!” “Đừng mà!” Hai người hét lớn.

“Hằng nhi, mau chạy đi!” Sở Thiên Hổ lo lắng kêu gào.

Lúc này, ông ta đã mất đi khả năng chiến đấu, hoàn toàn không ngăn cản được những đệ tử Huyền Kiếm Sơn đó.

"Ha ha ha, muốn chạy, muộn rồi!" "Hôm nay, ta sẽ khiến nhà họ Sở các ngươi bị diệt, gà chó không yên!" Sở Vân Hà cuồng vọng vô cùng, hắn giễu cợt nói.

"Vút!" Đúng lúc các đệ tử Huyền Kiếm Sơn sắp xông đến trước mặt cha con Sở Hằng, đột nhiên một trận kình phong gào thét thổi bay áo dài của hắn.

"Bốp" một tiếng, những đệ tử Huyền Kiếm Sơn đó lại bị một cây trường thương đâm xuyên, ghim chết trên mặt đất.

"Ai?!" Sở Vân Hà trong lòng kinh hãi, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

"Vút vút vút!" Ngay sau đó, mấy mũi tên nhọn xé gió bay tới, bắn vào lồng ngực hắn.

Hắn trợn to mắt, nhìn chằm chằm người đến, cuối cùng thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, hoàn toàn mất mạng.

"Là ngươi!" Cha con Sở Hằng thấy người đến, trước tiên là sững sờ, sau đó mừng rỡ.

"Cha!" Sở Hằng lập tức từ dưới đất bò dậy, đến bên cạnh Sở Thiên Hổ kiểm tra tình hình.

"Khụ khụ… khụ khụ… Hằng nhi, chúng ta mau rời khỏi đây." Sở Thiên Hổ ho khan vài tiếng, nói.

"Vâng." Sở Hằng gật đầu, đỡ Sở Thiên Hổ đi ra ngoài.

Chỉ cần ra khỏi thành là an toàn.

Tuy nhiên, bọn họ không biết.

Lúc này, ở cổng trang viên nhà họ Sở, đã sớm mai phục rất nhiều

người.

Kẻ cầm đầu là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn hùng tráng, chính là chấp sự của Huyền Kiếm Tông, Triệu Dũng.

Phía sau hắn là một đám đệ tử nội môn và ngoại môn của Huyền Kiếm Sơn.

"Triệu sư huynh, nhà họ Sở này thật may mắn, lại chiêu mộ được một đôi song sinh nữ nhi ưu tú như vậy, đúng là lời to rồi!" "Không sai, nếu có thể cùng các nàng xuân tiêu một đêm, dù có tổn thọ trăm năm cũng đáng." "Hắc hắc, chúng ta vào đi, bắt bọn họ lại dâng cho Triệu sư huynh hưởng dụng.

Sau đó, phế tu vi của Sở Thiên Hổ, ném cho bọn yêu thú làm thức ăn." "Ý kiến hay, ta đồng ý." Những đệ tử nội môn này không hề kiêng dè mà bàn tán, hoàn toàn không để ý đây là phủ đệ của nhà họ Sở, coi như nhà của mình.

Nói rồi, liền xông thẳng vào nhà họ Sở.

Trong nhà họ Sở, ông nội của Sở Hằng là Sở Hằng Thiên, cô cô Sở Oánh, chú chú Sở Minh Hạo và những người khác, tất cả đều quỳ rạp trên đất, run rẩy.

Còn Sở Vân thì bị trói lại, ném bên cạnh Sở Hằng.

Mắt cô bé đẫm lệ, ánh mắt bi thương.

Bao nhiêu năm nay, bọn họ đã chịu khổ quá lâu, bây giờ cuối cùng cũng có thể thoát khỏi bể khổ.

Lại không ngờ, Sở Vân Hà lại dẫn cường giả Huyền Kiếm Sơn đến.

"Phụ thân, cô cô, chú chú, sao mọi người đều quỳ ở đây?" Sở Hằng nghi hoặc hỏi.

Lúc này, anh ta mới để ý, bên cạnh mình còn đứng một thanh niên xa lạ.

"Sở Hằng, đây là người giúp đỡ mẹ mời đến, có cậu ấy ở đây, nhà họ Sở chúng ta nhất định sẽ trỗi dậy." Mẹ của Sở Hằng, Vương Thu Nguyệt giải thích, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng nồng đậm.

"Ồ, ra là vậy." Sở Hằng bừng tỉnh gật đầu, tiếp tục nói: "Đây là một viên đan dược, sau khi uống có thể hồi phục thương thế.

Mẹ ăn trước đi!" Anh ta lấy ra một viên đan hoàn màu xanh biếc, đưa cho mẹ của Sở Hằng.

"Cảm ơn con trai!" Mẹ của Sở Hằng vui mừng gật đầu, nuốt viên đan dược xuống.

Một lát sau, liền thấy một vầng sáng trắng nhạt tỏa ra trên người bà.

"Ong ong!" Từng luồng sương mù mờ nhạt bốc lên, bao trùm lấy mẹ của Sở Hằng, khiến sắc mặt bà trở nên hồng hào.

Đây là hiệu quả của đan dược.

"Đây là đan dược gì, lại thần kỳ như vậy!" Mẹ của Sở Hằng, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ, không khỏi tán thưởng.

"Đây là một loại thánh phẩm chữa thương, có thể chữa trị bất kỳ bệnh tật nào!" Sở Hằng mỉm cười nói.

"Cái gì!" Lời này vừa ra, lập tức chấn động cả hội trường.

Ngay cả cha của Sở Hằng, Sở Thiên Hổ, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Đây là do con luyện chế?" Ông khó tin nói.

Đây là linh đan cấp linh trong truyền thuyết, vô cùng quý giá.

Cả Đông Hoang cũng chưa chắc đã thấy được, Sở Hằng một Võ Đồ nhỏ bé lại có được loại đan dược này.

"Vâng, đây là cơ duyên con tình cờ có được, không đáng nhắc đến." Sở Hằng hờ hững nói.

Lời nói này của anh ta lập tức khiến những người xung quanh ghen tị.

Bảo bối như vậy lại bị tên tiểu tử này nhặt được một món hời lớn, thật khiến người ta ghen tị.

Nhưng bọn họ lại không dám thể hiện ra, dù sao thì Sở Hằng là nhân vật hung hãn có thể đánh bại Lưu Nguyên Bá, bọn họ không dám trêu vào.

"Hừ, ra vẻ!" Trong mắt Sở Vân Hà lóe lên hàn quang, lạnh lùng hừ một tiếng nói.

"Chỉ là một Võ Đồ mà thôi, có thể luyện chế ra đan dược lợi hại gì chứ, đan dược của Huyền Kiếm Tông chúng ta đều là linh đan diệu dược Huyền giai, mạnh hơn thứ rác rưởi trong tay ngươi nhiều.

Lát nữa, em gái ngươi Sở Yên, chắc chắn sẽ bị ta chơi đến chết.

Chương 730

Còn các ngươi, ha ha, cũng không thoát được đâu!" Sở Vân Hà âm hiểm nói.

"Người nhà họ Sở nghe đây!

Thức thời thì ngoan ngoãn đầu hàng, nếu không thì đừng trách ta ra tay tàn độc!" Ngay sau đó, Sở Vân Hà quay đầu, quát lớn với người nhà họ Sở.

"Phì, Huyền Kiếm Sơn các ngươi là cái thá gì, cũng muốn chúng ta thần phục?

Nằm mơ đi!" "Có gan thì đến đây, vợ con ta đang ở đây này." "Muốn chúng ta khuất phục, trừ phi chúng ta chết!" Trong chốc lát, người nhà họ Sở ầm ĩ hét lên.

"Tìm chết!" Sở Vân Hà mặt mày âm trầm, gầm lên, liền chuẩn bị động thủ.

Nhưng lời của hắn vừa dứt, liền cảm thấy trước mắt có bóng người lóe lên, ngay sau đó là một cơn đau dữ dội.

"Bốp!" Chỉ thấy, Sở Hằng vung tay tát vào má Sở Vân Hà.

Cái tát này cực kỳ vang dội, trong nháy mắt đã tát sưng mặt Sở Vân Hà như đầu heo.

"Khốn kiếp, ngươi dám đánh ta, ta phải giết ngươi!" Sở Vân Hà nhảy dựng lên như sấm, miệng thổ máu tươi, tức giận nhìn Sở Hằng.

Cái tát này suýt nữa đã đánh bay răng của hắn.

"Ngươi muốn giết ta?" Ánh mắt Sở Hằng ngưng lại, từ từ tiến lại gần Sở Vân Hà.

Trong khoảnh khắc, khí tức lạnh lẽo quét ra, tựa như một ma thần, khủng khiếp vô cùng, khiến sắc mặt Sở Vân Hà đại biến.

"Ta…" Sở Vân Hà muốn nói, nhưng bị Sở Hằng cắt ngang.

"Sở Vân Hà, không phải ngươi muốn em gái ta sao?

Bây giờ, nó đang ở kia, ngươi qua đó đi." Sở Hằng chỉ vào Sở Vân nói.

"Ta…" Trên mặt Sở Vân Hà đầy vẻ kinh hãi, thân thể không khỏi lùi lại.

Lúc này, trong lòng hắn tràn ngập hối hận, tại sao mình lại phải thể hiện uy phong nhất thời, đi trêu chọc Sở Hằng.

Bây giờ thì hay rồi, tự mình lấy đá đập chân mình!

Hắn không những không thành công, mà còn đắc tội với đệ tử Huyền Kiếm Sơn.

Càng khiến hắn tuyệt vọng hơn là, hắn lại còn phải qua đó, trước mặt đệ tử Huyền Kiếm Sơn mà làm nhục Sở Vân.

Đây chẳng khác nào muốn lấy mạng già của hắn.

Sở Vân Hà trong lòng thầm mắng mình ngu xuẩn.

Nếu sớm biết như vậy, thì đã âm thầm bắt Sở Vân đi rồi.

Bây giờ thì hay rồi, trộm gà không được còn mất nắm thóc!

Sở Vân Hà nghiến răng, bước những bước nặng nề về phía Sở Vân.

"Vân Hà công tử, ngài… ngài đừng như vậy mà!" Vương Thúy Phân kinh hãi kêu lên, vội vàng ngăn cản.

Tuy nhiên, Sở Vân Hà hoàn toàn không để ý đến cô, vẫn tiếp tục đi.

“Bốp!” Giây tiếp theo, theo một tiếng động trầm thấp, Sở Vân Hà đã đi đến trước mặt Sở Vân.

Tiếp theo, giơ tay tát xuống.

Sở Vân tuy cố gắng né tránh, nhưng thực lực thấp kém, hoàn toàn không thể chống cự, lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất, bất tỉnh.

“Ha ha ha, Sở Hằng, đây chính là em gái ngươi!

Bây giờ vẫn rơi vào tay ta!” Sở Vân Hà cuồng tiếu nói.

Đôi mắt đỏ ngầu.

Mà ở phía bên kia, Sở Hằng thấy cảnh này, đồng tử đột nhiên co lại.

Anh ta không thể ngờ rằng, Sở Vân Hà lại thật sự ra tay độc ác như vậy.

Sở Vân là em gái ruột mà anh ta từ nhỏ đã nâng niu trong lòng bàn tay, bây giờ lại bị lăng nhục như vậy, khiến anh ta phẫn nộ đến điên cuồng, máu trong cơ thể như bùng cháy, sôi trào gào thét.

“Ngươi, đáng chết!” Anh ta gào thét, tiếng gầm vang dội, hóa thành cuồng phong quét sạch tám phương.

“Ầm ầm ầm” tiếng nổ trên không trung không ngừng vang lên.

Đôi mắt Sở Hằng bắn ra tinh quang rực rỡ, như hai lưỡi dao sắc bén, khiến Sở Vân Hà toàn thân lạnh buốt, tóc gáy dựng đứng, suýt nữa tè ra quần.

Trạng thái của Sở Hằng lúc này thật sự quá đáng sợ, khiến hắn không khỏi run sợ.

Hơn nữa, tu vi của hắn cũng kém xa Sở Hằng.

Do đó, làm sao còn dám ở lại, liền quay đầu bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp bước đi, Sở Hằng đã đến gần hắn.

Nắm tay phải siết chặt, hung hăng đấm ra.

Sở Hằng tuy chỉ ở cảnh giới Võ Đồ cửu trọng đỉnh phong, nhưng chiến lực lại vô cùng khủng khiếp.

Một quyền đánh ra, mang theo sức mạnh ngập trời, tựa như sao băng rơi xuống đất.

"Rắc!" Sở Vân Hà thậm chí không kịp thi triển võ kỹ để chống cự, đã bị đánh lõm lồng ngực, bay ra ngoài, rơi xuống cách đó trăm trượng, miệng không ngừng phun máu tươi.

"Sở Hằng, ngươi dám vi phạm giao ước ra tay với ta, ngươi xong đời rồi!" Sở Vân Hà gầm lên, mắt đỏ ngầu, hung hăng nhìn Sở Hằng.

Đồng thời, sâu trong đáy lòng cũng hiện lên vẻ kinh hãi nồng đậm, không hiểu tại sao mình lại thất bại.

"Hừ, Sở Vân Hà, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có động đậy lung tung, lần này ta chỉ phế tứ chi của ngươi, nếu dám động đậy nửa phân, thì đừng trách ta trở mặt vô tình!" Sở Hằng cười lạnh, nói.

Sau đó, ánh mắt lại chuyển hướng sang vợ chồng họ Lý bên cạnh Sở Vân Hà.

"Các ngươi, cũng muốn chôn cùng với Sở Vân Hà sao?!" Giọng nói lạnh lẽo vang vọng khắp hội trường, khiến tất cả mọi người không khỏi tim đập thình thịch.

"Phịch!" Và đúng vào khoảnh khắc này, vị tộc lão họ Lý đó lại không chút khí phách mà quỳ xuống đất, cầu xin: "Hằng thiếu gia tha mạng, ngài tha mạng ạ!" Sự mạnh mẽ của Sở Hằng, ông ta đã thấy rất rõ, nếu ông ta dám nói một câu không phải, e rằng giây tiếp theo sẽ

bị Sở Hằng xé thành từng mảnh.

Khoảnh khắc này, ông ta mới nhận ra, mình đã sai lầm đến mức nào, đã đắc tội với người không nên đắc tội!

"Hằng thiếu gia, tha mạng ạ, tôi nguyện ý bồi thường tổn thất cho ngài.

Xin ngài hãy tha cho chúng tôi." Tộc trưởng của dòng họ Lý, lúc này cũng quỳ rạp trên đất, run rẩy, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Kết cục này khiến tất cả những người xem đều trợn tròn mắt.

Không ai dám tin, Sở Hằng lại khủng khiếp đến vậy.

Dùng sức một người, đã áp đảo ba đệ tử Huyền Kiếm Sơn đến mức không dám động đậy.

Phải biết rằng, Huyền Kiếm Sơn ở cả thành Thanh Dương đều thuộc hàng tông môn đỉnh cấp.

Đệ tử trong đó vô số.

Còn có cao thủ Tiên Thiên ngũ trọng, thậm chí lục trọng tọa trấn.

Mà bây giờ, Sở Hằng lại dùng sức một mình, cứng rắn đối đầu với ba đệ tử Huyền Kiếm Sơn, đây là hung hãn đến mức nào!

"Hừ, ta đã nói, phàm là kẻ làm hại mẹ ta, đều phải trả giá.

Các ngươi đã muốn giết bà, thì nên chuẩn bị tâm lý chết đi, bây giờ cầu xin, muộn rồi!" Khóe miệng Sở Hằng lộ ra một tia lạnh lẽo.

"Không!" Sở Vân Hà phát ra tiếng gào thê lương.

Thân thể hắn run rẩy, bất chấp đau đớn, cố gắng gượng dậy.

"Bốp!" Tuy nhiên, Sở Hằng hoàn toàn không cho hắn cơ hội, lại một lần nữa ra tay, hung hăng dẫm xuống.

“Rắc!” Đầu gối của Sở Vân Hà vỡ nát, phát ra tiếng kêu đau đớn.

“A~” Hai cánh tay của hắn càng buông thõng sang một bên, rõ ràng là đã gãy xương.

“Phụ thân cứu con!

Mau cứu con!” Sở Vân Hà nước mắt nước mũi giàn giụa, liều mạng hét lên.

“Sở Hằng, con trai ta là đệ tử nội môn của Huyền Kiếm Sơn.

Ngươi dám làm tổn thương nó, chẳng lẽ muốn đối địch với Huyền Kiếm Sơn sao?

Ngươi làm vậy sẽ rước họa vào thân!” Vương quản gia gầm lên.

Ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể mang Huyền Kiếm Sơn ra, hy vọng Sở Hằng sẽ kiêng dè.

Tuy nhiên, Sở Hằng nghe xong lại cười khẩy, nói: “Ha ha, chỉ là một đệ tử nội môn mà thôi.

Dù là đệ tử cốt cán thì sao, giết không tha!” Giọng điệu thờ ơ, nhưng lại toát ra sát khí lạnh lẽo.

“Được, rất tốt, ngươi ngông cuồng như vậy, sẽ có một ngày ngươi cũng phải trả giá!” Vương quản gia tức giận quát.

“Hừ, ngươi nghĩ ngươi còn có cơ hội đó sao?” Sở Hằng cười lạnh, ngay sau đó vung tay, một luồng kiếm quang bắn ra.

“Phụt!” Trong chốc lát, một cái đầu bay lên.

Đầu của Sở Vân Hà rơi xuống đất, mắt trợn trừng.

Chỗ cổ hắn có vết máu, máu tươi đỏ thẫm rỉ ra.

Đây là do Sở Hằng cố ý để lại.

Dù sao thì, trước mặt mọi người chém giết Sở Vân Hà, không tốt

cho sự phát triển sau này của anh ta.

Nhưng anh ta không sợ người khác gây phiền phức, chỉ không muốn liên lụy đến Sở Vân!

Những người này dám ra tay với Sở Vân, vậy thì phải gánh chịu hậu quả.

"Sở Hằng, ta nhớ kỹ ngươi rồi!

Sẽ có một ngày, ta sẽ nghiền xương ngươi thành tro!" Lúc lâm tử, miệng Sở Vân Hà vang lên lời nguyền rủa oán độc.

"Hừ, ngươi không có cơ hội đó đâu.

Ngươi yên tâm, thi thể của ngươi sẽ sớm bị ném ra hoang dã cho sói ăn!" Sắc mặt Sở Hằng lạnh như băng, cười lạnh nói.

Sau đó, ánh mắt anh ta nhìn sang Sở Vân, đầy áy náy nói: "Vân tỷ, xin lỗi, anh đến muộn, để em phải chịu ấm ức rồi!" Nói xong, anh ta liền bế Sở Vân lên, đi về phía xa.

Ánh mắt anh ta tràn đầy kiên định và dịu dàng.

Mà những người xung quanh thấy vậy, đều cảm khái.

"Sở Hằng không hổ là niềm tự hào của thôn chúng ta, tuổi còn trẻ, thực lực mạnh mẽ, lại còn biết quan tâm phụ nữ, tương lai chắc chắn sẽ có thành tựu." "Ai, thật là đáng tiếc, vốn dĩ còn có thể gả vào nhà giàu, bây giờ lại phải theo Sở Hằng ăn cơm rau cháo." "Đúng vậy, nếu ta có một người bạn trai ưu tú như vậy, chắc nằm mơ cũng phải cười tỉnh." Sở Hằng càng mạnh, trong lòng hắn lại càng thêm sợ hãi!

"Không được, tuyệt đối không thể để Sở Hằng sống sót rời khỏi đây!" Hắn híp mắt lại thành một đường chỉ, loé lên ánh sáng âm u và tàn nhẫn.

Sau đó, hắn đột nhiên hét lớn về phía Sở Hằng vừa biến mất: "Sở

Hằng, ngươi không thoát được đâu!

Ta nói cho ngươi biết, ngươi đã bị liệt vào danh sách đen của Huyền Kiếm Sơn rồi!

Ta đảm bảo, Huyền Kiếm Sơn nhất định sẽ truy lùng hành tung của ngươi, đến lúc đó, ngươi có chắp cánh cũng khó thoát!" Sắc mặt Sở Hằng lập tức trầm xuống, sát khí trong mắt bùng lên.

"Sở Hằng ta cả đời ghét nhất là bị uy hiếp." Hắn dừng bước, chậm rãi quay người, ánh mắt quét qua mọi người, lạnh lùng nói: "Từ nay về sau, ai dám cản ta giết Sở Vân Hà, kẻ đó chính là kẻ thù của Sở Hằng ta, giết không tha!" Bá đạo, lạnh lùng, tàn nhẫn!

Sở Hằng lúc này phảng phất như hóa thành một ma quân vô địch, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Người nông dân nhỏ bé này, sao lại trở nên mạnh mẽ đến vậy?

Lời của Sở Hằng như sấm sét nổ vang, khiến tất cả mọi người chấn động khôn nguôi.

Khí tức vừa rồi của Sở Hằng thật sự quá đáng sợ, giống như một ngọn núi khổng lồ, khiến người ta không thở nổi.

Lúc này, Sở Vân Hà cuối cùng cũng phản ứng lại.

Hắn gào thét điên cuồng: "Sở Hằng, ngươi không dám giết ta!

Bởi vì thân phận của ta đặc biệt, ngươi giết ta, Huyền Kiếm Sơn nhất định sẽ không bỏ qua đâu!" "Ồ?" Sở Hằng nhướng mày, hỏi: "Thân phận gì?" "Ngươi... ngươi... ngươi có biết chưởng môn Huyền Kiếm Sơn là ai không?" Sở Vân Hà nghiến răng, hung hăng nói: "Ông ấy tên là Sở Phong, là sư phụ của cha ta!

Ông ấy là chấp sự của Huyền Kiếm Sơn.

Nếu ngươi dám động đến ta, Sở Phong tuyệt đối sẽ không tha cho

ngươi!" "Chát!" Sở Hằng vung tay tát một cái, tát đến mức Sở Vân Hà hoa mắt chóng mặt, nửa bên má sưng vù, miệng đầy máu, gãy mất hai cái răng.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Giọng Sở Hằng trầm thấp, trong mắt bắn ra tia sáng kinh người.

"Sở Hằng, ngươi đừng có quá đáng.

Huyền Kiếm Sơn không tầm thường đâu.

Nếu ngươi dám giết Sở Vân Hà, Huyền Kiếm Sơn nhất định sẽ không tha cho ngươi!

Đến lúc đó, ngươi đến chỗ trốn cũng không có." Vương quản gia thấy vậy, vội vàng tiến lên khuyên giải, cố gắng thay đổi ý định của Sở Hằng.

Dù hắn hận Sở Hằng thấu xương, nhưng cũng hiểu bối cảnh của Sở Hằng rất sâu, tuyệt đối không thể chọc vào, nếu không, hắn chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục.

Thế nhưng, Sở Hằng căn bản không thèm để ý.

"Cút ngay!" Hắn tung một quyền, mạnh như sấm sét.

Chương 731

Vương quản gia nào dám chống cự?

Sợ đến hồn bay phách lạc.

"Bốp!" Hắn bị đánh bay lùi mười mấy mét, hất tung cả bàn ghế.

"Hít!" Thấy cảnh này, những người vây xem xung quanh đều đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

Quá mạnh rồi.

Một quyền đánh bay Vương quản gia đỉnh phong Huyền Vũ Cảnh nhị trọng.

Quả thực đáng sợ!

"Ngươi dám giết ta, Huyền Kiếm Sơn tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi." Vương quản gia nhổ ra hai cái răng hàm, ôm ngực nói: "Ngươi không tin có thể đi dò la một phen, Vương gia ta và Huyền Kiếm Sơn quan hệ không tầm thường, nếu ngươi giết ta, tất cả người thân của ngươi đều phải chôn cùng!

Bao gồm cả chính ngươi, và vợ ngươi!

Ta muốn cả gia tộc các ngươi phải đền mạng cho con trai ta!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt những người có mặt đều thay đổi.

Lời của Vương quản gia thật sự quá đáng sợ, hắn lại muốn diệt cả Sở gia!

Không ít người nhìn Sở Hằng bằng ánh mắt thương hại, thầm than hắn quá lỗ mãng.

"Ngươi muốn chết!" Mắt Sở Hằng như muốn nứt ra, sát ý trong mắt bùng nổ.

Hắn không chút do dự, đi thẳng tới, nhấc chân đá một cước.

"Bốp!" một tiếng trầm đục, đầu của Vương quản gia bị đá nát thành từng mảnh!

Máu tươi hòa cùng óc bắn tung tóe khắp nơi.

"Hít…" Mọi người thấy cảnh này đều không kìm được mà hít một ngụm khí lạnh.

"Cái này… quá tàn nhẫn rồi!

Không chừa một chút đường lui nào!

Hành vi của hắn hoàn toàn là tự đẩy mình vào đường cùng!" Có người cảm thán.

"Không sai, Huyền Kiếm Sơn thế lực lớn mạnh, tuyệt không phải thế lực tầm thường có thể chống lại.

Hơn nữa, Sở Phong là luyện dược sư cửu phẩm linh văn.

Một khi thăng cấp lên luyện đan sư cao cấp, hắn sẽ được Huyền Kiếm Sơn che chở.

Đến lúc đó, cả thành Kim Lăng này sẽ là địa bàn của Sở gia.

Lúc đó, địa vị của Sở Hằng chỉ có thể nước lên thì thuyền lên!

Trừ khi Huyền Kiếm Sơn bất chấp tất cả, toàn lực ra tay trấn áp Sở Hằng, nếu không tuyệt đối không làm gì được hắn." Một người khác nói.

Tốc độ tu luyện của Sở Hằng rất nhanh, chỉ hơn hai năm một chút, hắn đã bước vào Luyện Thể Cửu Trọng.

Theo tình hình bình thường, trẻ con ba bốn tuổi cũng chỉ mới bắt đầu tôi luyện kinh mạch, nhưng thân thể của Sở Hằng đã sớm vượt qua phàm thai.

Mức độ tôi luyện này, hắn đã sớm không cần nữa.

Vì vậy, sau khi tu luyện "Phệ Linh Quyết", linh khí tích trữ trong cơ thể hắn càng nhiều, tốc độ tu luyện cũng càng nhanh hơn.

Chỉ trong vòng hơn một năm, hắn đã đạt đến Trúc Cơ Cửu Trọng.

Bây giờ, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên!

Cảnh giới Tiên Thiên, chính là võ giả thoát phàm!

Chỉ cần bước vào Tiên Thiên, tuổi thọ có thể kéo dài trăm năm.

Đến lúc đó, người bình thường ở trước mặt hắn, chỉ có thể cúi đầu xưng thần, run rẩy sợ hãi.

Mà bây giờ hắn còn chưa được coi là một võ giả thực thụ, chỉ có thể dựa vào võ kỹ bí pháp để thi triển.

Nhưng những võ kỹ bí pháp này, chung quy cũng là ngoại vật, không bằng sức mạnh thể phách thuần túy!

Lực chiến đấu của Sở Hằng, vượt xa võ giả cùng cấp mấy lần!

"Huyền Kiếm Sơn thì sao?

Sở Hằng ta không chọc vào các ngươi thì thôi.

Đã chọc vào ta, thì phải trả giá!" Hắn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn quanh bốn phía: "Nếu các ngươi muốn chết, ta không ngại tiễn các ngươi một đoạn!" Lời này vừa nói ra, đám người vội vàng lùi lại.

Ánh mắt Sở Hằng quét qua, những người đó lập tức im như ve sầu mùa đông, không dám hó hé tiếng nào.

Bọn họ đều là người bình thường, đối mặt với Sở Hằng có sức mạnh thần bí khó lường, nào dám làm càn.

"Ha ha, Sở Hằng, ngươi đừng có ngông cuồng!

Ông nội ta là đệ tử Huyền Kiếm Sơn.

Huyền Kiếm Sơn chúng ta không chỉ phái hai vị đệ tử nòng cốt đến đây, mà còn phái cả ba vị trưởng lão.

Nếu ngươi dám làm tổn thương ta, thì chính là kết thù sinh tử với Huyền Kiếm Sơn.

Đến lúc đó, ngươi sẽ gặp phiền toái ngập đầu!" Sở Vân Hà giận dữ quát.

Hắn rất tự tin, không hề lo lắng chút nào.

"Được thôi, nếu các ngươi muốn chơi với lửa, ta sẽ chơi cùng các ngươi." Sở Hằng nhếch miệng cười.

Ngay sau đó, hắn vung tay, một trận cuồng phong gào thét kéo đến.

"Soạt" một tiếng, Sở Vân Hà lập tức biến thành một cái bao rách.

"Ư ư~" Hắn liều mạng giãy giụa.

Thế nhưng, thủ đoạn của Sở Hằng cực kỳ quỷ dị, hắn căn bản không thể thoát ra, bị treo lơ lửng trên không, quần áo trên người bị xé toạc, để lộ cơ bắp săn chắc, cùng với đủ loại vết sẹo dữ tợn.

"A a~" Tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng phát ra từ miệng Sở Vân Hà, nghe mà ai cũng thấy tê dại da đầu.

"Đây… sao lại thế?

Hắn lại là đệ tử nòng cốt của Huyền Kiếm Sơn?" Thấy những vết sẹo trên người Sở Vân Hà, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Đệ tử nòng cốt của Huyền Kiếm Sơn, thân phận vô cùng tôn quý.

Dù chỉ là một đệ tử tạp dịch, cũng có thể ngang ngược bá đạo, tùy ý làm càn, huống chi là một đệ tử nòng cốt như Sở Vân Hà.

"Ha ha ha!" Sở Vân Hải không nhịn được cười lớn sảng khoái:

“Sở Hằng, con trai ta là đệ tử nòng cốt của Huyền Kiếm Sơn, là sự tồn tại mà ngươi cả đời phải ngưỡng vọng.

Nếu ngươi dám làm tổn hại một sợi lông của con ta, Huyền Kiếm Sơn dù phải đào sâu ba thước cũng sẽ lôi ngươi ra, nghiền xương thành tro!” Huyền Kiếm Sơn, là một trong những tông môn hàng đầu của Vương triều Thiên Lan, truyền thừa vạn năm, gốc rễ sâu dày, ảnh hưởng vô cùng lớn.

Bất cứ ai dám đắc tội với Huyền Kiếm Sơn, đều khó thoát khỏi cái chết!

Sở Hằng dù có hung hãn đến đâu, dù có yêu nghiệt thế nào, thì cuối cùng cũng chỉ là một chi thứ của Sở gia nhỏ bé, so với Huyền Kiếm Sơn khổng lồ, căn bản không đáng nhắc tới.

“Ồn ào!” Sở Hằng khẽ quát một tiếng.

Sau đó, hắn đưa ngón trỏ và ngón cái ra, chụm lại thành kiếm chỉ.

“Phập” một tiếng, đâm xuyên qua cánh tay phải của Sở Vân Hà!

Rắc, rắc!

Một tràng tiếng xương gãy giòn tan vang vọng khắp nơi!

Sở Vân Hà đau đớn gào thét, mồ hôi đầm đìa!

“A a a!” Hắn phát ra tiếng hét như dã thú, đau đến mức mặt mũi vặn vẹo, ngũ quan dúm dó lại!

“Sở Hằng, thả con ta ra!” Thấy vậy, cha mẹ Sở Hằng vừa kinh vừa giận, nhưng lại không dám nhúc nhích nửa phần.

Bởi vì, trên người Sở Hằng, tỏa ra một luồng uy áp khiến người ta ngạt thở.

“Câm miệng!” Sở Hằng nhíu mày, lạnh lùng quát.

“Phụt!” Cha mẹ Sở Hằng lập tức quỳ sụp xuống đất, mặt đầy hoảng sợ, không dám nói thêm nửa lời nghi ngờ!

“Sở Hằng, thả con ta ra!

Ta đảm bảo sẽ để ngươi an toàn rời khỏi thành Kim Dương!” Đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên, truyền vào tai mọi người.

Ngay sau đó, là một luồng sát khí ngút trời ập đến.

Lúc này, sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm trọng, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, ở cửa tửu lâu, có mấy nam nữ bước vào.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu khí vũ hiên ngang, dáng vẻ oai hùng, đi như rồng như hổ, ngồi xuống một cách đường bệ.

Bên cạnh hắn, đứng mấy thanh niên tuấn kiệt khí tức sắc bén.

Đặc biệt là một người trong số đó, càng nổi bật như hạc giữa bầy gà!

Người này tuổi còn trẻ, thân hình cân đối khỏe mạnh, phong thái như ngọc thụ lâm phong, anh tư bừng bừng.

Bên cạnh y, có hai tỳ nữ hầu hạ, phục dịch, vô cùng dịu dàng.

Dù y không làm gì cả, chỉ bằng khí chất của bản thân, cũng có thể khiến các thiếu niên con nhà giàu ở đây đều phải lòng khâm phục, kính cẩn cúi đầu hành lễ, không dám làm càn.

Tu vi cảnh giới của y không yếu, đã đạt tới đỉnh phong Thối Thể Thất Trọng.

“Sở Vân Hà, ai cho ngươi cái gan, lại dám ra tay với người chi thứ của Sở gia?” Người đàn ông đó lạnh nhạt lên tiếng, ngữ điệu mang theo một tia ngạo mạn!

Y chính là cháu đích tôn của Đại trưởng lão Sở gia Sở Phi Hồng - Sở Vân Hà!

"Là ta!" Lúc này, Sở Hằng đột nhiên lên tiếng.

Hắn ngước mắt, bình tĩnh nhìn người đàn ông đó.

Sở Phi Hồng!

Đại trưởng lão Huyền Kiếm Sơn!

Một tồn tại mạnh mẽ cấp bậc Võ Sư nhất phẩm!

Từng có lần, hắn tận mắt thấy người này, đánh nổ Nhị trưởng lão ngay trước mặt mình.

Nhân vật như vậy, có thể sánh ngang với Võ Vương.

"Sở Hằng, ra là ngươi?" Nghe lời của Sở Hằng, đồng tử của Sở Phi Hồng đột nhiên co rút lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào mặt Sở Hằng, cẩn thận đánh giá một hồi lâu, mới bừng tỉnh.

"Quả nhiên giống hệt trong bức họa, không sai, chính là ngươi đã giết chấp sự của Huyền Kiếm Sơn ta." Vẻ mặt Sở Phi Hồng có chút âm trầm.

Là Đại trưởng lão Huyền Kiếm Sơn, Sở Phi Hồng tự nhiên biết một chuyện, đó là kẻ đã phế đi người kia của Sở Hằng, tên là Sở Hằng.

Chuyện này, ầm ĩ huyên náo.

Cả Vương triều Thiên Lan, ngoài hoàng thất ra, đã không còn ai không biết đến nhân vật Sở Hằng này.

Bây giờ, Sở Hằng lại xông vào Sở gia, thế gia luyện đan đệ nhất của Vương triều Thiên Lan.

Nếu nói, hắn chỉ muốn báo thù Sở gia, Sở Phi Hồng còn cảm thấy có khả năng.

Nhưng vấn đề là, hắn ngay cả đệ tử của Huyền Kiếm Sơn cũng dám tàn sát, điều này thật sự quá kinh người!

Đơn giản là vô pháp vô thiên!

"Sở Hằng!

Chuyện ngươi giết chấp sự của Huyền Kiếm Sơn ta, nhất định phải có một lời giải thích!

Nếu không, đừng trách bản trưởng lão trở mặt không nhận người quen!" Ánh mắt Sở Phi Hồng lạnh như băng, giọng nói trầm thấp gầm lên.

Rầm!

Tiếng nói vừa dứt, xung quanh Sở Phi Hồng nổi lên một trận cuồng phong, thổi bay áo bào của hắn phần phật!

Như tiên linh hạ thế!

Trong mắt hắn bắn ra những tia sáng kinh người, khóa chặt Sở Hằng, khí thế bàng bạc.

"Giải thích à?" Nghe vậy, Sở Hằng hơi sững sờ, rồi hắn cười lạnh một tiếng: "Lũ chó săn của Sở gia, lại dám cắn ngược một miếng.

Đúng là chán sống rồi!

Hôm nay, ngươi cũng đừng đi!

Để lại mạng đi!" Lời vừa dứt, Sở Hằng liền búng ngón tay, bắn ra một luồng linh nguyên.

"Vút" một tiếng, chui vào trong cơ thể Sở Phi Hồng!

Bốp!

Trong khoảnh khắc, Sở Phi Hồng cảm thấy cơ thể như bị một cây búa lớn đập mạnh!

Một cơn đau dữ dội truyền đến từ lồng ngực!

Chương 732

"Ực!" Hắn rên một tiếng, trong cổ họng phát ra tiếng ùng ục.

"Bịch" một tiếng, ngã nhào xuống đất, sắc mặt tái nhợt, trán vã mồ hôi, toàn thân run rẩy.

"Sở Hằng, ngươi làm gì vậy!" Thấy Sở Phi Hồng đột ngột ngã xuống, sắc mặt Sở Vân Hà lạnh đi.

"Cha, cứu con!" Sở Phi Hồng ôm ngực, mặt đầy hoảng sợ hét lớn cầu cứu.

Khoảnh khắc vừa rồi, phảng phất như có một lưỡi dao bén, đâm vào từ sau lưng!

Khiến hắn đau đến toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh ròng ròng.

"Chết tiệt!" Sở Vân Hà thầm mắng một tiếng.

Sở Phi Hồng là con trai duy nhất của Đại trưởng lão Huyền Kiếm Sơn Sở Phi Hồng.

Nếu Sở Phi Hồng có bất kỳ mệnh hệ gì, hắn tuyệt đối không thoát khỏi liên quan!

"Cút ngay!" Hắn quát hai đứa nha hoàn một tiếng, định lao về phía Sở Hằng.

"Đối thủ của ngươi là ta!" Tuy nhiên, chưa đợi Sở Vân Hà lại gần, một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, một người đàn ông trung niên chắn trước mặt Sở Vân Hà.

Người này, chính là hộ vệ lúc trước.

Sở Phi Hồng bị Sở Hằng trọng thương, bây giờ đang cần người

chăm sóc, sao hắn có thể để Sở Vân Hà lại gần Sở Hằng?

"Ngươi là cái thá gì?

Chỉ là một tên đầy tớ, cũng dám cản ta?" Sở Vân Hà nổi giận.

Hắn đường đường là cao thủ Thối Thể Bát Trọng, sao lại bị một tên hộ vệ cản lại?

Ông!

Nói rồi, hắn đưa tay phải ra, hóa thành một chưởng ấn, đánh về phía tên hộ vệ!

"Múa rìu qua mắt thợ!" Hộ vệ cười lạnh một tiếng.

Hắn nhấc chân bước ra, nắm chặt nắm đấm, không chút hoa mỹ mà đấm ra!

Bốp!

Hai người va chạm, kình phong gào thét.

Cạch, cạch, cạch!

Sở Vân Hà bị một lực lớn đẩy lùi ba bốn bước!

"Sao có thể!" Sắc mặt hắn đại biến.

Phải biết, hắn là cao thủ võ đạo Thối Thể Bát Trọng, vậy mà lại không làm gì được một hộ vệ bình thường Thối Thể Thất Trọng?

Điều này khiến hắn khó có thể tin được!

"Ha ha…" Thấy cảnh này, Sở Hằng lắc đầu, mỉa mai nói: "Sở Vân Hà, mấy năm nay ngươi ở Vương triều Thiên Lan càng ngày càng tệ rồi!

Lại đến mức phải dựa vào một tên nô lệ để bảo vệ, làm mất hết mặt mũi của Sở gia!" "Ngươi nói gì?" Sở Vân Hà lửa giận ngút trời, hai mắt phun ra lửa giận: "Sở Hằng!

Nếu ngươi muốn chết, vậy bản công tử sẽ thành toàn cho ngươi!" Nói xong, hắn đột nhiên bước tới, nhảy lên không, nhìn xuống Sở Hằng từ trên cao.

"Nếu ngươi không sợ chết, thì cứ việc tới đây!" Sở Hằng không hề sợ hãi, cười lạnh nói.

"Tốt, rất tốt, hy vọng lát nữa ngươi còn dám tiếp tục cứng miệng!" Sở Vân Hà nghiến răng.

Giây tiếp theo, hắn liền nhảy lên, như chim ưng vồ thỏ, lao về phía Sở Hằng!

"Giết!" Sở Vân Hà gào thét, vung quyền đấm xuống.

"Hừ!" Thấy vậy, Sở Hằng chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng đấm một quyền đáp trả.

"A!" Tuy nhiên, giây tiếp theo, Sở Vân Hà hét lên thảm thiết.

Rắc, rắc… Tiếng xương gãy giòn tan vang lên, kèm theo tiếng gào thét của Sở Vân Hà, chói tai vô cùng.

Mọi người chỉ thấy, Sở Hằng chỉ dùng một chiêu, đã bóp nát cánh tay của Sở Vân Hà.

Hơn nữa, nửa cánh tay của Sở Vân Hà buông thõng, máu thịt bay tứ tung, thảm liệt vô cùng.

"Đây, đây không thể nào!" Sở Vân Hà mặt đầy kinh hoàng, căn bản không muốn tin tất cả những điều này là thật.

Nhưng, cơn đau truyền đến từ cánh tay của hắn lại không thể che giấu!

"Ngươi… ngươi lại che giấu thực lực!

Tu vi của ngươi không chỉ là Thối Thể Thất Trọng, ít nhất cũng phải đạt đến Thối Thể Cửu Trọng rồi!" Sở Vân Hà nghiến răng gào

thét.

Hắn không cam tâm!

Sở Hằng rõ ràng chỉ có Thối Thể Thất Trọng!

Tại sao lại có thể có thực lực Thối Thể Cửu Trọng?

Điều này căn bản là trái với lẽ thường!

Tuy nhiên, đối với sự nghi ngờ này, Sở Hằng lại lười giải thích.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Sở Vân Hà, cúi xuống nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Nhớ kỹ lời của ta, từ nay về sau, tất cả mọi người trong Sở gia các ngươi, đều phải thần phục ta!" "Nằm mơ!" Sở Vân Hà gầm lên.

"Sở Hằng!" Sở Phi Hồng giận dữ nhìn Sở Hằng, nghiến răng nói: "Ngươi dám động đến hai cha con chúng ta, Huyền Kiếm Sơn nhất định sẽ không tha cho ngươi!" "Ha ha." Sở Hằng khinh miệt cười một tiếng, lạnh lùng nói: "Chỉ bằng Huyền Kiếm Sơn, còn chưa có tư cách uy hiếp ta.

Còn về hai cha con các ngươi, ta lại muốn cho các ngươi một cơ hội.

Quỳ xuống, dập đầu xin lỗi.

Ta sẽ coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, nếu không, các ngươi chắc chắn sẽ chết.

Hơn nữa, toàn bộ Sở gia các ngươi, tất cả đều phải chôn cùng ngươi!" Trong mắt Sở Hằng loé lên sát ý lạnh lẽo.

"Sở Hằng, ngươi quá đáng!

Sở gia ta là gia tộc tam lưu của đế quốc, ngươi lại bắt chúng ta quỳ xuống dập đầu xin lỗi!" Sở Vân Hà tức giận đến bật cười.

Tuy nhiên, đối mặt với câu hỏi của Sở Vân Hà, Sở Hằng vẫn lạnh nhạt nói: "Ta đã nói, ta muốn Sở gia các ngươi phải trả giá, không ai có thể ngăn cản được!" Nói xong, khóe miệng Sở Hằng hiện lên một nụ cười tà dị.

Sau đó, hắn nhấc chân phải lên, đột ngột đá ra!

Rầm!

Hư không nổ tung!

Một bóng chân vàng rực xé toạc không gian, mang theo sức mạnh vô song, lao về phía Sở Phi Hồng.

"Không ổn!" Sắc mặt Sở Phi Hồng đại biến.

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt!

Hắn vội vàng thi triển thân pháp né tránh.

Đáng tiếc, đã quá muộn!

Rắc!

Vai của Sở Phi Hồng, lại lần nữa hứng chịu một đòn, tại chỗ vỡ nát!

Cả người hắn càng giống như một quả đạn pháo, thẳng tắp rơi xuống đất!

Lúc này, hắn tóc tai bù xù, chật vật không chịu nổi, đâu còn một chút dáng vẻ của công tử thế gia!

"Cha!" Em trai của Sở Hằng, Sở An Nam, vội vàng chạy tới, đỡ Sở Phi Hồng dậy.

"Mau đi!" Sở Phi Hồng mặt đầy phẫn hận, hắn gầm nhẹ một tiếng.

Sở An Nam sững sờ một lúc, rồi quay người rời đi.

Nhưng tốc độ của hắn quá chậm.

“Muốn chạy?

Các ngươi chạy được sao?” Sở Hằng cười lạnh, mũi chân khẽ điểm xuống đất, thân hình lập tức hóa thành một tàn ảnh.

Gần như trong nháy mắt đã đuổi kịp hai người, một chưởng đánh về phía đầu Sở An Nam.

Rầm!

Một tiếng sấm vang.

Chân khí cuồng bạo, ngưng tụ thành một long trảo màu vàng, đánh xuống từ trên không!

Long trảo này lớn đến mấy trượng, như muốn hủy diệt bầu trời, nghiền nát tất cả!

Sở An Nam sợ hãi, hắn liều mạng chống cự, kết quả, lại không chống đỡ nổi dù chỉ một đòn!

Bốp!

Long trảo đánh vào trán Sở An Nam.

Ngay lập tức, máu tươi bắn tung tóe, cả cái đầu hắn lõm xuống, mềm nhũn nằm trên đất, máu tươi ồng ộc chảy ra!

Lúc này, Sở Phi Hồng hoàn toàn phát điên!

“A!” Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Sau đó, xung quanh người hắn đột nhiên sáng lên ánh vàng chói lọi.

Cùng lúc đó, cả người Sở Phi Hồng đều bị bao phủ trong ánh vàng.

Phảng phất như, hắn chính là một vị thần linh giáng trần, toàn thân

tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Ta không phục, ta tuyệt đối không phục!

Ta mới là chi chính, ngươi chẳng qua chỉ là ngoại tộc mà thôi.

Dựa vào cái gì mà bắt hai cha con chúng ta quỳ xuống nhận lỗi?

Hôm nay, ta dù có tự phế tu vi, cũng sẽ không để ngươi sỉ nhục!" Sở Phi Hồng hét lớn, cơ thể run rẩy.

"Ồ?

Sở Phi Hồng này cũng khá trung nghĩa." Sở Hằng híp mắt, lộ ra vẻ suy tư.

"Ha ha, không hổ là lão tổ tông của chi chính, quả là khác biệt!" Sở Hằng lẩm bẩm một tiếng.

Sau đó, hắn búng ngón tay.

Xoẹt!

Một đạo kiếm khí bắn ra, lập tức xuyên thủng ngực Sở Phi Hồng.

Phụt!

Sở Phi Hồng há miệng phun ra máu tươi.

Vẻ mặt hắn dữ tợn.

Đáng tiếc, hắn ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Chết ngay tại chỗ!

Vút!

Sở Hằng lấy linh thạch ra.

Trong khoảnh khắc, dao động nguyên khí nồng đậm lan tỏa ra.

"Đây… lại là linh thạch ngũ giai!

Tên phế vật này… sao lại có linh thạch quý giá như vậy!

Đây…” Cảm nhận được nguyên khí nồng đậm, mắt của Sở Vân Hà suýt nữa rơi xuống đất.

Sở Hằng lại có được linh thạch ngũ giai, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, võ công mà hắn vừa sử dụng, lại là gì?

“Ha ha ha…” Thấy cảnh này, Sở Hằng không nhịn được ngửa mặt lên trời cười lớn: “Chỉ là linh thạch ngũ giai mà thôi, có đáng là gì?

Đợi ta luyện chế ra đan dược ngũ phẩm, khối linh thạch này, ta còn chê ít nữa là.

Với trí thông minh của các ngươi, mà còn ảo tưởng đấu với ta?” Nói đến đây, sâu trong mắt Sở Hằng, lóe lên một tia sáng lạnh.

Hắn đưa ra một bàn tay lớn, hung hăng chộp về phía Sở Phi Hồng, chuẩn bị nuốt sống hắn!

“Dừng tay!!” Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên, trong lòng Sở Phi Hồng, bất ngờ truyền đến một tiếng quát chấn động.

“Hửm?” Sở Hằng nhíu mày, dừng động tác.

Tiếp đó, liền thấy một thanh niên, từ trong lòng Sở Phi Hồng thò đầu ra!

Chương 733

Thanh niên này khoảng mười sáu tuổi, một bộ bạch y trắng hơn tuyết, dung mạo anh tuấn.

Đặc biệt là đôi mắt của y, đen kịt sâu thẳm như bầu trời đêm.

Người này tên là Sở Hạo Vũ, là con trai duy nhất của Sở Vân Hải!

"Hạo Vũ ca?!" Thấy thanh niên áo trắng này, Sở Vân Hà lập tức mừng rỡ vô cùng!

"Hạo Vũ, mau cứu ta và cha.

Hắn điên rồi, muốn giết chúng ta, chúng ta mau đi thôi!" Nói rồi, y kéo Sở Vân Hồng định chạy trốn.

Nhưng, Sở Hạo Vũ lại chắn trước mặt hai người, trầm giọng nói: "Hai người đừng hoảng.

Nghe ta nói hết đã!" Sở Hạo Vũ nhìn Sở Hằng, lên tiếng nói: "Sở Hằng, ngươi có biết đây là đâu không?" "Sở Vương phủ!" Sở Hằng nhàn nhạt đáp.

Dù hắn chưa từng thấy hoàng thành của thế giới này, nhưng Sở Vương phủ thì đã sớm nghe danh, vì vậy, không hề lộ ra một chút kinh ngạc nào.

"Ha ha, nếu đã biết đây là Sở Vương phủ, ngươi lại còn dám hành hung làm hại chi chính của Sở gia!

Chẳng lẽ, không sợ sự báo thù của Sở gia sao?" Sở Hạo Vũ lạnh lùng quát.

"Tại sao ta phải sợ?" Ánh mắt Sở Hằng lộ ra vẻ kỳ lạ.

"Gia tộc Sở thị chúng ta, đứng vững ở đế kinh trăm năm, từng có

nhiều trận đại chiến, đều đứng vững không đổ.

Mà gia chủ của chúng ta càng là một đại cao thủ cảnh giới Thông Thần.

Ngươi một võ giả quèn, lại dám giết chi chính của Sở gia ta!

Ngươi đang tìm chết!

Ta khuyên ngươi mau chóng bó tay chịu trói, để khỏi chịu khổ da thịt!" Sở Hạo Vũ ngữ khí băng lãnh.

Hắn cảm thấy mình nói rất đúng!

Dù sao, thực lực của Sở Hằng có lợi hại đến đâu, sao có thể so được với gia tộc Sở thị?

Sở Hằng nghe vậy, lắc đầu, thở dài một tiếng.

"Ai…" Mà nghe Sở Hằng thở dài, Sở Hạo Vũ lập tức sững sờ, rồi trào phúng nói: "Ha ha, xem bộ dạng mất hồn mất vía của ngươi kìa, chẳng lẽ bị ta nói trúng tim đen rồi?" "Tim đen?" Sở Hằng cười khẩy một tiếng: "Các ngươi xứng sao?" "Hừ!

Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Sở Hạo Vũ cười lạnh.

Lời của Sở Hằng khiến hắn vô cùng tức giận!

Sau đó, hắn tiếp tục nói: "Ta nói cho ngươi biết, cha ta Sở Hằng, là trưởng tôn đời thứ ba mươi tám của gia tộc Sở thị.

Ông ấy là một siêu cấp cường giả cảnh giới Thông Huyền.

Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!" "Ồ?

Hóa ra là người của Sở thị à." Sở Hằng bừng tỉnh.

"Bây giờ ngươi biết sợ rồi chứ?" Sở Hạo Vũ trêu chọc nói.

"Không, ta sợ không phải là cha ngươi, mà là ngươi!" Sở Hằng

lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Tu vi của cha ngươi quả thực mạnh mẽ.

Nhưng, trong mắt bản tôn, vẫn chỉ là gà đất chó sành mà thôi!

Nếu không phải nể mặt thế lực sau lưng cha ngươi, hắn căn bản không sống được đến bây giờ.” Sở Hằng nói thật, Sở gia trong mắt hắn, quả thực như con kiến.

Nhưng Sở Hạo Vũ nghe xong lại nổi giận đùng đùng!

“Ngông cuồng!

Tuy nhiên, ngươi có thể chém giết cha ta, quả thực rất mạnh.

Nhưng, sư phụ của ta là võ đạo tông sư hàng đầu đế đô, Sở Vân Hà!

Nếu ngươi biết điều, mau quỳ xuống cầu xin tha thứ cho ta!” Sở Hạo Vũ nghiến răng.

“Sở Hằng, hôm nay ngươi phải chết!

Ngươi hại cha mẹ ta chết thảm!

Ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!” Ánh mắt Sở Hằng càng ngày càng âm u: “Ta cho ngươi một con đường sống, ngươi tự chặt tứ chi, cút khỏi Sở gia!” “Oai phong thật!

Hôm nay, ta sẽ thay cha mẹ ngươi dọn dẹp môn hộ!” Đột nhiên, một tiếng quát lạnh lẽo đến cực điểm vang lên.

Ngay sau đó, liền thấy, một ông lão tóc tai bạc trắng khô héo, xuất hiện trong phòng.

“Bái kiến Thái gia gia!” Thấy vậy, Sở Hạo Vũ, Sở Phi Hồng hai người đều quỳ rạp xuống đất.

Đây là Đại trưởng lão của Sở gia, Sở Phi Long!

Một tồn tại khủng bố đỉnh phong Thông Huyền Cửu Trọng!

Hơn nữa, còn tinh thông trận pháp!

Trừ khi là cảnh giới Thông Thần, nếu không không ai có thể làm gì được ông ta!

“Tiểu tạp chủng, ngươi còn không mau quỳ xuống chịu chết!” Sở Phi Long lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Hằng.

“Ha ha, lão già, ngươi là cái thá gì?

Dám ra lệnh cho ta?” Tuy nhiên, câu trả lời của Sở Hằng, khiến mọi người đều biến sắc.

“Cái gì?

Lại gọi Sở Phi Long là lão già?” “Hít, tên phế vật Sở Hằng này không chỉ kiêu ngạo, mà đầu óc còn có vấn đề!” Sở Hạo Vũ cũng sắc mặt đại biến.

Hắn không ngờ, Sở Hằng lại dám sỉ nhục Đại trưởng lão như vậy!

Đây là tồn tại khủng bố mà ngay cả Sở Hằng cũng không thể chọc vào!

“Sở Hằng!

Ngươi không muốn sống nữa à?” Sở Hạo Vũ nghiến răng, phẫn nộ gào thét: “Đại trưởng lão nhà chúng ta là trưởng bối cốt cán của Sở gia!

Sao ngươi có thể sỉ nhục!” “Trưởng bối cốt cán?

Ha ha, thì sao?” Sở Hằng nhàn nhạt nói: “Trong mắt ta, trưởng bối cốt cán và phế vật con kiến không có bất kỳ sự khác biệt nào!” “Ngươi nói gì?!” Sở Phi Long giận tím mặt, thân hình lóe lên, gần như trong nháy mắt, đã áp sát đến trước mặt Sở Hằng.

“Tiểu súc sinh, đi chết đi!” Rầm!

Quyền kình như núi, mang theo sức mạnh hủy diệt nghiền ép về phía Sở Hằng.

Một quyền này, đủ để dễ dàng đánh nổ một cây cổ thụ, thậm chí có thể đánh nát thân thể Sở Hằng thành cặn bã!

Thế nhưng, Sở Hằng vẫn đứng yên tại chỗ, dường như hoàn toàn không nhận ra nguy hiểm đang đến gần.

"Ha ha, Sở Hằng tiêu rồi!" Sở Hạo Vũ mừng rỡ.

"Đây chính là kết cục của việc không biết sống chết!" Sở Phi Hồng cười lạnh không ngớt.

"Thật không biết điều!

Sở Hằng, ngươi đi chết đi!" Sau đó, hắn nhắm mắt lại, dường như đã thấy được cảnh tượng thê thảm của Sở Hằng bị đánh nổ.

Nhưng giây tiếp theo, một lực va chạm khổng lồ, mạnh mẽ đập vào người hắn!

Bốp!

Cả người hắn bay ngang ra ngoài, đập nát bức tường của căn phòng!

"Chết tiệt!" Sở Phi Hồng khó khăn bò dậy, ôm vết thương ở ngực, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc.

Sức mạnh của Sở Hằng quá quỷ dị.

Rõ ràng chỉ là Thối Thể Nhất Trọng, tại sao lại có thể dễ dàng đánh bại hắn?

Hắn không hiểu!

Hắn không giải thích được!

"Ngươi… ngươi làm thế nào vậy?" Sở Hạo Vũ chấn động vô

cùng, mắt trợn tròn.

Cú đánh vừa rồi, hắn căn bản không kịp phản kháng, nên bị đánh đến toàn thân đau nhức, xương cốt vỡ vụn.

"Hừ!

Con kiến chung quy vẫn là con kiến, vĩnh viễn cũng không làm nên sóng gió!" Sở Hằng lạnh lùng nói.

"Ngươi…" Sở Hạo Vũ tức đến môi run bần bật!

Hắn hận không thể lập tức rút kiếm chém bay đầu Sở Hằng.

Đáng tiếc hắn không làm được.

"Phế vật!" Sở Hằng lạnh lùng quát, rồi nhìn về phía Đại trưởng lão Sở Phi Long: "Lão già, chuyện này không liên quan đến Sở Vân Hà, thả hắn đi!" "Ngươi đang ra lệnh cho ta?" Sở Phi Long híp mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Hằng, nói: "Ngươi biết tính khí của ta, phàm là kẻ bất kính với ta, chỉ có một kết quả, đó chính là chết!" Khóe miệng Sở Hằng cong lên một nụ cười nhạt: "Ngươi có thể thử!" "Hừ!" Sở Phi Long hừ lạnh, ánh mắt trong nháy mắt sắc bén như dao: "Thực lực của ngươi rất mạnh.

Nhưng, ngươi phải nhớ, đây là Sở gia.

Là địa bàn của Sở gia chúng ta, không đến lượt ngươi ngông cuồng!" Sở Hằng nhàn nhạt nói: "Sự kiên nhẫn của ta có hạn, cho ngươi nửa tuần trà để suy nghĩ!" Lời vừa dứt, một luồng khí thế mạnh mẽ đột nhiên bùng nổ!

"Phụt!" Sở Phi Long rên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ chấn động và hoảng sợ!

Bởi vì, khí thế này không thuộc về Sở Hằng, mà là thuộc về một tồn tại khủng bố khác!

Người này, chính là cường giả đỉnh phong Thông Thần Lục Trọng, Lâm Thiên Tuyết!

Nàng đứng bên cạnh Sở Hằng, như một hộ vệ.

"Thiên Tuyết cô nương!" Sở Hằng khẽ gật đầu ra hiệu.

"Thiếu chủ khách sáo rồi!" Lâm Thiên Tuyết cung kính đáp lễ.

"Sở Hằng, ngươi… lại mời được Lâm Thiên Tuyết bảo vệ ngươi!" Sở Phi Long run rẩy không ngừng, kinh hãi khôn nguôi.

Lâm Thiên Tuyết là ai?

Đó là tồn tại đỉnh phong Thông Thần Thất Trọng đó!

Chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cấp bậc vô địch vương giả Thông Thần Bát Trọng.

Mà Thông Thần Bát Trọng, cách cảnh giới Thần Phủ, cũng chỉ còn một ly một hào mà thôi!

Trước mặt Thông Thần Cửu Trọng, Thông Thần Nhất Trọng và Thông Thần Thất Trọng, quả thực là khác biệt một trời một vực!

"Ngươi không cần quan tâm ta đến từ đâu, bây giờ ngươi cần làm, chính là giao ra nhẫn trữ vật và võ kỹ bí tịch của ngươi!" Sở Hằng lạnh lùng nói.

"Đừng hòng!" Sở Hạo Vũ mắt như muốn nứt ra!

"Sở Hằng, tên điên này!

Cha ta là cường giả cảnh giới Thông Thần!

Ngươi dám cướp đoạt đồ vật ông ấy để lại, chính là khiêu khích quyền uy của Sở gia!

Ngươi chắc chắn sẽ bị xử tử!

Mau thả ta ra!" Sở Hạo Vũ sợ đến run rẩy, liều mạng giãy giụa,

muốn chạy trốn.

“Không muốn giao ra?” Ánh mắt Sở Hằng lạnh như băng, ngữ khí trầm thấp: “Vậy thì chỉ có thể chết!” Rầm!

Khí tức khủng bố bắn ra!

Lập tức trấn áp Sở Hạo Vũ!

Rắc!

Rắc!

Hai tiếng giòn tan vang lên!

Cánh tay của Sở Hạo Vũ bị bẻ gãy, xương cốt nát vụn!

“A!” Tiếng gào thét xé lòng vang vọng khắp nơi!

“Không tệ, nhục thân này tu luyện không tồi!

Vừa hay thích hợp làm nô bộc của ta!” Sở Hằng mỉm cười nhìn về phía Sở Phi Long: “Nếu ngươi không muốn giao ra, vậy thì lấy mạng ra đền đi!” Vút!

Hắn búng ra một cây ngân châm.

Ngân châm xé toạc hư không, xuyên thủng mi tâm của Sở Phi Long, lập tức mất mạng!

Đây là một loại bí thuật mà Sở Hằng học được ở kiếp trước, có thể cách không lấy mạng người!

“Sở Hằng, tên khốn nạn này!

Ngươi lại dám giết cha ta?

Ta muốn giết ngươi!” Sở Phi Hồng thấy vậy, mắt như muốn nứt ra.

“Sở Hằng!

Chương 734

Sở Hằng!

Sao ngươi dám giết ông nội ta!" Sở Hạo Vũ mất hồn mất vía, ngã quỵ xuống đất.

Sở Hằng, lại giết trưởng lão của Sở gia?

Hắn không sợ bị Sở gia truy sát sao?

"Sở Hằng, ta khuyên ngươi nên bó tay chịu trói, ngoan ngoãn đem bí thuật và nhẫn trữ vật mà ngươi có được từ di tích dâng lên cho gia tộc!" Sở Hạo Vũ đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra vẻ dữ tợn: "Có lẽ, ta còn có thể nể tình thân, tha cho ngươi một con đường sống!" Tuy nhiên, Sở Hằng chỉ lắc đầu: "Ngu ngốc!" "Ngươi!" Da mặt Sở Hạo Vũ co giật.

Mình đường đường là đệ tử chi chính, thiên tư trác tuyệt, hơn nữa còn có tu vi Tiên Thiên Ngũ Phẩm, lại bị nói là ngu ngốc?

"Tuy nhiên, ta lại có thể tha thứ cho tội lỗi của ngươi." Sở Hằng lại nói.

"Ngươi nói gì!" Sở Hạo Vũ sững sờ.

"Cút!" Sở Hằng nhàn nhạt liếc hắn một cái, rồi quay người đi.

"Ngươi, ngươi lại tha cho ta?" Sở Hạo Vũ ngây người tại chỗ, cảm thấy vô cùng khó tin.

Hắn không thể ngờ, Sở Hằng lại đột nhiên dừng tay!

Các đệ tử khác cũng đều chết lặng.

"Ngươi không sợ chết?" Sở Phi Tường nhíu mày, nghi ngờ nói.

Hành động này của Sở Hằng, quả thực giống như một kẻ ngốc.

Hắn chẳng lẽ không biết, mình đang khiêu chiến uy nghiêm của Sở gia sao?

Hắn lại còn có gan thả Sở Hạo Vũ đi?

Đây quả thực là đang tự tìm cái chết!

"Sợ chết!" Sở Hằng nghiêm túc gật đầu, nói: "Tuy nhiên, ta tin ngươi, ngươi chắc chắn không dám ra tay với ta.

Dù sao, Sở gia có quy củ, cấm tàn hại đồng môn." Nghe vậy, Sở Phi Tường lập tức nổi giận đùng đùng: "Tốt cho ngươi lắm, Sở Hằng!" Hắn vung tay áo: "Hôm nay, nếu không cho ngươi biết tay, ngươi còn thực sự coi mình là cái gì!" Nói xong, liền bước về phía trước.

Các đệ tử khác vội vàng lui lại, sợ rước họa vào thân.

"Ha ha, Sở Hằng à Sở Hằng, ngươi lại quên cả gia quy rồi." "Tiểu súc sinh này điên rồi sao?

Lại để Nhị thúc dạy dỗ hắn?" "Hắc hắc, lần này hắn thảm rồi." Sở Phi Bằng và những người khác hả hê.

"Nhị thúc, giết hắn!" Sở Hạo Vũ hét lớn, hưng phấn hô hào.

Tuy nhiên, Sở Phi Tường lại dừng lại cách Sở Hằng ba mét, không ra tay.

"Hửm?" Ánh mắt Sở Hằng ngưng lại: "Tại sao ngươi không ra tay?" Hắn thấy vẻ mặt Sở Phi Tường có chút kỳ quái, dường như rất căng thẳng, lại mang theo một tia do dự.

Điều này khiến hắn rất kỳ lạ.

Theo lý mà nói, Sở Phi Tường không nên như vậy mới đúng.

Bởi vì, trước đó, Sở Phi Tường luôn tỏ ra cao ngạo vô song.

Sao bây giờ lại biến thành rùa rụt cổ?

"Sở Hằng!

Dù ngươi có thực lực Thông Thần Nhất Trọng, nhưng vẫn không phải là đối thủ của ta!

Ta khuyên ngươi mau quỳ xuống cầu xin tha thứ, nếu không, ngươi sẽ phải trả một cái giá rất đắt!" Sở Phi Tường nghiến răng nói.

Sự xuất hiện của Sở Hằng khiến hắn vô cùng phẫn nộ!

Bởi vì hắn cảm thấy, uy nghiêm của mình đã bị khiêu khích.

Nhưng, hắn lại không dám dễ dàng ra tay.

Bởi vì thực lực của Sở Hằng, đã vượt quá dự liệu của hắn.

Hắn không chắc mình có thể đánh bại Sở Hằng hay không.

"Ồ, chỉ bằng ngươi?" Sở Hằng cười khẩy một tiếng: "Một kẻ phế vật!

Nếu không phải nể tình ngươi họ Sở, ta đã sớm giết ngươi rồi!" "Ngươi muốn chết!" Sở Phi Tường giận tím mặt, hắn hét lớn một tiếng: "Các vị sư huynh giúp ta!" Vút!

Một cây trường thương bay ra, uyển chuyển như một con rồng.

"Phá Không Thương Pháp!" Sở Phi Tường múa hai tay, chân nguyên kích động!

Trường thương vẽ ra những đường cong trong hư không, bắn về phía Sở Hằng!

Keng keng keng!

Tiếng kim loại va chạm giòn tan truyền đến.

Sở Hằng dùng ngón tay kẹp lấy trường thương, giữ chặt nó.

Nhục thân của Sở Hằng cực kỳ khủng bố, có thể so với đồng đúc

sắt rèn!

Một cây trường thương quèn căn bản không thể làm tổn thương hắn chút nào!

"Sao có thể?" Sở Phi Tường trợn tròn mắt.

Vừa rồi đó là Phá Không Thương Pháp đó!

Dù là võ tông cấp bậc đỉnh phong Thông Thần Tứ Trọng, cũng chưa chắc đã đỡ được!

Sở Hằng sao lại mạnh mẽ đến vậy?

"Phá Không Thương Pháp, quá rác rưởi!" Sở Hằng bĩu môi.

Rồi đột nhiên siết mạnh, trường thương lập tức hóa thành bột mịn.

"A…" Sở Phi Tường kinh hãi đến cực điểm.

Vũ khí của hắn lại bị hủy đi!

"Thương pháp của ngươi không tinh, chiêu thức thi triển cũng không thuần thục.

Tuy nhiên, miễn cưỡng có thể dùng tạm!" Sở Hằng nói xong, đấm một quyền qua!

Bốp!

Quyền phong gào thét!

"A!" Sở Phi Tường hét thảm một tiếng, cả người bay ngang ra ngoài.

"Sở Hằng, ngươi dám đánh lén ta?" Hắn nằm trên đất, miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

"Đánh lén?

Ta chỉ đang giao đấu với ngươi thôi!" Sở Hằng lắc đầu.

“Ngươi nói bậy!

Rõ ràng là đang đánh lén ta!” Sở Phi Tường gào thét.

“Không hiểu thì đừng nói bừa!” “Ta liều mạng với ngươi!” Bốp!

Sở Hằng trở tay tát một cái, đánh cho Sở Phi Tường miệng đầy máu.

Chát chát chát!

Sở Hằng tiếp tục ra tay, mỗi cái tát đều đánh cho Sở Phi Tường hoa mắt chóng mặt.

“Loại con kiến như ngươi, cũng xứng làm địch thủ của ta?” Sở Hằng vừa mắng, vừa xách Sở Phi Tường lên, ném vào trong hồ nước.

Ào ào ào~~ Sở Phi Tường chật vật vô cùng, toàn thân ướt sũng đứng giữa hồ, mặt đỏ bừng!

Sở Phi Tường lửa giận ngút trời!

Hắn là thiếu chủ Sở gia đường đường, là yêu nghiệt hàng đầu của thế hệ trẻ Sở gia!

Hôm nay, lại bị ném vào hồ nước tắm giữa thanh thiên bạch nhật, thật quá đáng!

Không chỉ vậy, Sở Hằng lại còn dám mắng hắn là đồ chó tạp chủng!

Điều này sao hắn có thể nhịn được?

“Sở Hằng, ngươi muốn chết!” Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên, chân khí trong cơ thể sôi trào, như núi lở biển gầm, khí thế bàng bạc!

Hắn nhảy lên, hai chân đạp lên hư không, phảng phất như đang bước trên bậc thang, thân hình phiêu dật tiêu sái!

“Phi Ưng Trảo Công!” Vút!

Hắn đưa tay thành trảo, hàn quang lấp lóe, dữ dội vô song!

Rầm một tiếng nổ lớn!

Nước bắn tung tóe!

Dòng nước xông lên trời, làm ướt hết cả người Sở Hằng.

"Ngươi muốn chết!" Sở Hằng nổi giận đùng đùng.

Hắn đạp mạnh hai chân xuống đất, phát ra âm thanh trầm đục, thân hình vọt lên, xông vào mây xanh.

"Sở Phi Tường, ta muốn vặn gãy cổ ngươi!" Rầm!

Tay phải Sở Hằng nắm thành quyền, như một quả đạn pháo, đấm vào ngực Sở Phi Tường!

Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên.

Sở Phi Tường hét thảm một tiếng, từ trên không rơi xuống đất.

"Ngươi…" Hắn ôm ngực, kinh ngạc vô cùng.

Sao có thể?

Mình đã thăng cấp lên Võ Sư Thất Trọng rồi, sao vẫn không phải là đối thủ của Sở Hằng!

"Sở Hằng, ngươi dám phế đan điền của ta!" Sở Phi Tường oán độc gào thét.

Hắn cảm giác, Sở Hằng lại phế đi chân khí của hắn!

Điều này khiến hắn gần như điên cuồng, đau lòng không thôi!

"Phế đan điền?

Ngươi nghĩ nhiều rồi!" Sở Hằng lạnh lùng nói.

"Ngươi đã phế đi thiên phú tu luyện của ta!" Mặt Sở Phi Tường

vặn vẹo, gào thét điên cuồng: “Ta là ngôi sao hy vọng của Sở gia!

Ta tương lai sẽ làm gia chủ Sở gia!

Ta muốn cưới Công Tôn Tuyết Nhi làm vợ!” Đôi mắt hắn đỏ ngầu.

“Hừ!” Sở Hằng hừ lạnh một tiếng: “Nếu ngươi thích cô ta như vậy, vậy ta giúp ngươi cướp cô ta về!” Sở Hằng nhấc tay đấm một quyền, hung hăng đấm vào mặt Sở Phi Tường.

Rắc!

Sống mũi Sở Phi Tường lõm xuống, khóe miệng rỉ máu.

“Sở Hằng, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!” Hắn thê thảm vô cùng.

“Sở Hằng ca ca, đừng giết hắn!” Công Tôn Tuyết Nhi thấy vậy, vội vàng ngăn cản.

Dù sao Sở Phi Tường cũng là người của Sở gia, nếu giết hắn, sẽ gây phiền toái cho Sở gia.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn gả cho Sở Phi Tường.

“Cút đi!” Sở Hằng lạnh nhạt nói.

“Tuyết Nhi muội muội, Sở Hằng bắt nạt chúng ta, muội còn bênh vực hắn?” Sở Phi Tường bi ai.

Hắn hận Sở Hằng thấu xương.

“Câm miệng, ai cho phép ngươi gọi Tuyết Nhi như vậy?” Ánh mắt Sở Hằng lạnh như băng, sát khí lan tỏa.

“Tuyết Nhi muội muội?

Cái quỷ gì vậy?

Vô duyên vô cớ, đầu óc Sở Hằng có vấn đề à?” Nghe câu này, mọi người đều sững sờ.

Sau đó, bọn họ đều lộ ra vẻ mỉa mai.

“Ha ha ha!

Quả nhiên là đồ ngốc!

Ta đã nói rồi mà!

Tên Sở Hằng này là một thằng ngốc, căn bản không biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân!

Chương 735

Lại gọi người ta là muội muội!" Sở Phi Bằng càng trào phúng không ngớt.

"Ngươi muốn chết!" Ánh mắt Sở Hằng ngưng lại.

Hắn nhấc tay đánh về phía đầu Sở Phi Bằng, chuẩn bị đập nát sọ hắn.

Lúc này, Sở Phi Tường hét lớn: "Sở Hằng, dừng tay!" Hắn vội vàng hô.

"Sở Phi Tường, ngươi muốn làm gì?" Sở Hằng nhíu mày hỏi.

"Ta là Nhị thiếu gia của Sở gia, ngươi giết ta, Sở gia sẽ cùng ngươi cá chết lưới rách!" Sở Phi Tường lạnh lùng nói.

Nghe vậy, các đệ tử Sở gia xung quanh lập tức lộ vẻ e dè.

Bọn họ biết, cha mẹ Sở Phi Tường, là hai vị chấp sự của Sở gia, địa vị rất cao!

"Ồ, hóa ra là Nhị thiếu gia của Sở gia, thảo nào có chút kiêu ngạo ngang ngược!" Sở Hằng bừng tỉnh.

"Tuy nhiên, việc này liên quan gì đến ta?" Hắn nhàn nhạt nói.

"Ngươi…" Sở Phi Tường kinh hãi thất sắc.

Không ngờ Sở Hằng lại ngông cuồng đến vậy.

"Sở Phi Tường, ta nhớ ngươi từng nói, cha mẹ ngươi là chấp sự của Sở gia phải không!

Vậy thì dễ rồi!" Đột nhiên, Sở Hằng nhếch miệng cười.

Sau đó, tay phải của hắn vung lên.

Vút vút vút vút vút!

Một loạt sáu đạo kình phong, xé toạc hư không!

Phụt!

Giây tiếp theo, sáu thanh chủy thủ xuyên thủng cổ họng của Sở Phi Tường!

Máu tươi bắn tung tóe!

Sở Phi Tường trợn trừng hai mắt, chết không nhắm mắt!

Mắt hắn lồi ra, tròng mắt đầy tơ máu, tràn ngập sự không cam lòng và hối hận!

Lúc chết, hắn cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu nói trước đó của Sở Hằng!

Sở Hằng, muốn cướp lấy vị trí chấp sự của Sở gia!

"Mẹ kiếp, thằng nhóc này điên rồi sao?

Chấp sự của Sở gia, dù là võ giả nhất phẩm yếu nhất, cũng được coi là mạnh mẽ!

Sở Hằng chỉ có tu vi ngũ phẩm, mà cũng muốn lay động vị trí chấp sự?

Đây không phải là nói mơ giữa ban ngày sao!" Các đệ tử của Sở gia đều kinh ngạc đến ngây người.

"Ngươi…" Công Tôn Tuyết Nhi cũng sợ hãi.

Nàng ngơ ngác nhìn Sở Hằng, không biết nên nói gì cho phải!

Sở Hằng lại hành hung giữa thanh thiên bạch nhật, giết chết con cháu chi chính của Sở gia!

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Sở Hằng sợ rằng sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc, thậm chí sẽ bị xử tử!

Nhưng, Sở Hằng lại tỏ ra thản nhiên, không chút lo lắng!

Hắn rốt cuộc có lai lịch gì!

"Ta phải đi nói cho cha và thúc tổ!" Khuôn mặt xinh đẹp của Công Tôn Tuyết Nhi trắng bệch, thân thể run rẩy.

"Đi đi." Sở Hằng phất tay, cười nhạt.

Hắn dẫn theo Sở Hằng, đi ra ngoài diễn võ trường.

Thi thể của Sở Phi Tường, để lại cho Công Tôn Tuyết Nhi từ từ thu dọn.

Hắn thì đi thẳng.

Một lát sau, một tin tức truyền khắp cả Sở phủ.

Sở Phi Tường chết rồi!

Mà Sở Hằng cũng bị trừng phạt, phế đi tu vi!

Hơn nữa, còn bị đuổi ra khỏi nhà!

"Tên Sở Hằng này tuy bẩm sinh là phế mạch, nhưng thiên tư trác tuyệt, tiền đồ rộng mở, tại sao đột nhiên lại biến thành bộ dạng này?" "Đúng vậy!" "Hắn không phải nên ở thành Linh Võ, hưởng hết vinh hoa phú quý, cơm áo không lo sao?

Sao lại chạy về đây?" "Có lẽ… là vì Công Tôn Tuyết Nhi!" "Ai da!" Có người than thở, có người tiếc nuối, cũng có người ghen tị căm hận.

Sở Phi Tường chết rồi!

Trưởng tử chi chính của Sở gia, người thừa kế tương lai chết ngay trước cửa nhà!

Đây tuyệt đối là một sự kiện chấn động hoàng thành!

Sở Hằng giết trưởng tử chi chính, lại còn đánh bị thương Sở Phi

Tường!

Tội càng thêm tội, Sở Hằng chắc chắn sẽ bị đuổi ra khỏi nhà!

Cùng lúc đó, Công Tôn Long của Công Tôn gia, càng giận tím mặt!

Công Tôn Long, cảnh giới Võ Sĩ tam phẩm, nắm giữ một lượng lớn tài sản và quyền lực của Công Tôn gia!

Hành vi của Sở Hằng, đã hoàn toàn chọc giận ông ta.

Lập tức hạ lệnh, phái một lượng lớn gia đinh tôi tớ đến các nơi trong hoàng thành tìm kiếm tung tích của Sở Hằng, và truy nã bắt giữ!

Chỉ cần tìm thấy Sở Hằng, giết không tha!

Cùng lúc đó, Công Tôn gia cũng phát thiệp mời, mời hào kiệt tứ phương đến tham gia lễ đính hôn của Công Tôn Tuyết Nhi.

Chuyện này ầm ĩ rất lớn, vì vậy, cả đế quốc đều biết!

Tên của Sở Hằng cũng hoàn toàn nổi lên ở Sở gia!

Trở thành cấm kỵ của Sở gia!

Bất kể là ai, nhắc đến cái tên Sở Hằng, đều không khỏi biến sắc.

Bên kia, thi thể của Sở Phi Tường, bị ném ra khỏi Sở gia.

Bịch!

Thi thể rơi xuống đất, vỡ nát!

"Phi Tường!" Một tràng tiếng khóc thê lương bi thảm truyền đến, là Vương thị.

"Các ngươi mau đến cứu mạng!

Phi Tường chết rồi, hu hu hu…" Vệ sĩ Công Tôn gia lập tức xuất động, kéo thi thể của Sở Phi Tường về, tiến hành hỏa táng.

Cha mẹ của Sở Phi Tường sau khi biết tin, bi phẫn đến cùng cực!

Tại chỗ ngất đi, hôn mê bất tỉnh!

Cùng lúc đó, trong hoàng cung.

"Cái gì?

Chấp sự của Sở gia, Sở Hằng, chém giết trưởng tử của Sở gia?

Ngươi chắc chắn không phải đang lừa lão phu chứ?" Trên điện Kim Loan, Hoàng đế Sở Hạo Hiên đột nhiên đứng dậy, trên mặt hiện rõ vẻ kinh hãi!

Sở Hằng là phò mã mà ông ta đích thân chỉ định, là con bài duy nhất mà ông ta có thể dùng để kiềm chế các hoàng tử khác.

Nhưng bây giờ, Sở Hằng đã chém giết Sở Phi Tường!

Giá trị của Sở Hằng lập tức giảm đi chín phần, đã hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng!

Đây là chuyện mà ông ta tuyệt đối không cho phép xảy ra!

"Bẩm bệ hạ, hoàn toàn đúng sự thật!

Chúng thần vừa trở về hoàng thành, đã gặp phải chuyện như vậy!

Sở Hằng quá gan to bằng trời, không chỉ giết chết Sở Phi Tường, còn ném xác ở cửa Sở gia!" Người quỳ dưới đất cung kính bẩm báo.

"Hỗn xược!" Sở Hạo Hiên giận dữ mắng một tiếng, toàn thân sát khí đằng đằng, như một ma thần: "Trẫm không tin hắn có thể chém giết Sở Phi Tường!

Các ngươi tiếp tục điều tra, nhất định phải bắt được Sở Hằng!" … Cái chết của Sở Phi Tường, nhanh chóng lan truyền!

Gây ra một trận xôn xao!

Đặc biệt là người của Công Tôn gia!

"Chết tiệt, tên nghiệt chướng này!

Hắn quả thực là đang tìm chết!

Lại dám giết chi chính của Công Tôn gia ta!" Công Tôn Hổ mặt mũi dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi!

Trên khuôn mặt xinh đẹp khuynh thành của Công Tôn Tuyết Nhi còn vương nước mắt.

Lúc này, nàng đang ôm chân cha khóc lóc.

"Cha, người nhất định phải giúp Phi Tường ca báo thù!

Hu hu…" Trong lòng nàng rất rõ, lần này thật sự tiêu rồi!

Sở Hằng không chỉ giết chết Sở Phi Tường, mà còn ném xác đến trước cửa Sở gia thị uy.

Hành vi như vậy, đã phạm phải tội lớn tày trời!

Dù cha nàng có ra mặt, cũng không bảo vệ được hắn!

Quan trọng hơn là, nàng cũng bị liên lụy.

Một khi Sở Hằng bị bắt, chắc chắn sẽ khai ra tất cả mọi chuyện, đến lúc đó, ngay cả nàng cũng không thoát khỏi liên quan!

Dù sao, Sở Hằng từng là nô lệ của nàng, bây giờ đã đổi đời!

"Ai, tên nghiệt súc này!" Công Tôn Hổ đau khổ nhắm mắt, sau khi hít một hơi thật sâu mới nói: "Tuyết Nhi con yên tâm đi!

Cha sẽ không để con gả cho một tên phế vật!

Con cùng ta đến hoàng cung, cầu xin hoàng thượng!" "Đa tạ cha!" Công Tôn Tuyết Nhi lau nước mắt, vui mừng nói.

Nàng tin rằng, dựa vào nhan sắc của mình, cộng thêm sự ủng hộ của Công Tôn Long, hoàng thất sẽ không từ chối cuộc hôn nhân này! … Sau khi Sở Hằng rời khỏi Sở gia, liền trở về Sở phủ, tĩnh tâm tu luyện!

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Công Tôn Tuyết Nhi liền đến thăm!

“Sở Hằng, hôm nay là ngày bắt đầu luận võ chiêu tế của hoàng thất, ngươi chuẩn bị xong chưa?” Công Tôn Tuyết Nhi ngồi trong sân uống trà, nhìn về phía Sở Hằng, cười tươi hỏi.

“Ừm.” Sở Hằng gật đầu, tỏ ra rất bình tĩnh, không có gì bất thường.

Điều này khiến Công Tôn Tuyết Nhi có chút không đoán được.

Chẳng lẽ Sở Hằng đã sớm đoán được?

Khả năng này không lớn!

Dù sao, phản ứng của Sở Hằng tối hôm qua quá lạnh lùng, dường như không hề quan tâm!

“Đi thôi.” Sở Hằng nhàn nhạt nói.

Công Tôn Tuyết Nhi hơi sững sờ, rồi nói: “Ngươi thay quần áo trước đi, hôm nay ngươi phải đi tham gia luận võ chiêu tế!” “Không cần phiền phức.” Sở Hằng lắc đầu.

Công Tôn Tuyết Nhi nhíu mày, có chút nghi hoặc.

Sở Hằng mặc một bộ áo bào rách rưới, trông bẩn thỉu, thực sự không thích hợp để tham gia luận võ chiêu tế!

Nàng suy nghĩ một lúc, cảm thấy vẫn nên nghe lời khuyên của cha.

“Ta đưa ngươi đi.” Nàng nói: “Dù sao ngươi cũng là hộ vệ thân cận của ta, đại diện cho bộ mặt của Sở phủ!

Luận võ chiêu tế lần này do hoàng thất tổ chức, tất cả mọi người đều nhắm vào hoàng thất, hy vọng có thể trở thành phò mã!

Điều này đối với Sở gia chúng ta vô cùng quan trọng!

Vì vậy, ngươi phải chuẩn bị đầy đủ, để không làm mất mặt Sở phủ!

Dù sao, Sở phủ mới là nhà mẹ đẻ của ngươi!" Nói rồi, nàng đứng dậy, đẩy Sở Hằng đi về phía trước.

"Vậy được thôi." Sở Hằng gật đầu, không từ chối.

Chương 736

Công Tôn gia, nằm ở góc tây bắc của hoàng thành.

Sở Hằng theo Công Tôn Tuyết Nhi đi qua các con phố, đến trước phủ đệ của Công Tôn gia.

Phủ đệ này chiếm diện tích cực rộng, xây dựng vô cùng xa hoa, vàng son lộng lẫy!

"Ngươi đi thay quần áo đi, thay xong ta sẽ gọi ngươi." Công Tôn Tuyết Nhi đẩy Sở Hằng vào một căn phòng, rồi quay người rời đi.

Sở Hằng cũng không để ý.

Hắn ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền, vận chuyển Huyền Minh công pháp, thôn thổ nguyên khí.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Sau mấy ngày tu luyện, chân khí trong cơ thể hắn đã tăng thêm hai phần!

"Huyền Minh Quyết này thật lợi hại!" Sở Hằng trong lòng cảm thán, tự lẩm bẩm.

Đây là một bộ công pháp chuyên dành cho tu tiên giả!

Tu luyện đến cực hạn, thậm chí có thể phi thăng thành tiên!

Nhưng, công pháp cấp bậc này, lại bị gọi là tà công!

Sở Hằng từng nghiên cứu qua, phát hiện bộ công pháp này tuy mạnh mẽ, nhưng tác dụng phụ cực lớn!

Một khi rơi vào trạng thái điên cuồng, sẽ mất đi lý trí, điên cuồng tàn sát các sinh vật xung quanh, cuối cùng bị chính mình thôn phệ!

“Nếu tu luyện Huyền Minh Quyết, vậy chẳng phải sẽ trở thành người điên sao?

Đến lúc đó, sợ rằng sẽ gặp phải vô tận truy sát, không nơi ẩn náu!

Đây là hại chính mình, cũng là hại sư phụ!” Nhớ đến lời sư phụ nói với mình khi đi du lịch rèn luyện, Sở Hằng quyết định tạm thời gác lại việc tu luyện môn Huyền Minh công pháp này!

“Hả?

Ta nhớ, tu luyện “Huyền Minh Công”, cần phải hấp thu âm khí, tôi luyện linh hồn, khiến nhục thân đạt đến cực hạn, mới có thể tiếp tục đột phá?” Sở Hằng đột nhiên nghĩ đến.

“Xem ra, phải đi kiếm một vài nơi âm sát mới được!” Suy nghĩ một lát, hắn mở cửa phòng, đi ra ngoài sân.

Gia tộc Công Tôn chiếm diện tích rất rộng.

Trên đường đi, khắp nơi đều có lính gác.

Sở Hằng là một người bình thường, rất dễ dàng được cho qua!

“Công chúa!” Hắn từ xa đã thấy Công Tôn Tuyết Nhi đang dẫn theo mấy nha hoàn đi dạo trong hoa viên.

“Sở Hằng, sao ngươi dậy sớm vậy?” Công Tôn Tuyết Nhi thấy Sở Hằng, mắt lập tức sáng lên.

Thân hình Sở Hằng cao ráo cân đối, thon dài, da trắng, ngũ quan tuấn tú.

Một bộ thanh sam mặc trên người, trông có vẻ phong lưu phóng khoáng.

Môi hắn hơi mỏng, mày kiếm mắt sao, sống mũi cao thẳng.

Một luồng khí chất quý phái tự nhiên toát ra!

Sở Hằng chưa bao giờ thua kém bất kỳ nam tử nào về ngoại hình!

Ngay cả Công Tôn Tuyết Nhi sau khi thấy Sở Hằng, trái tim cũng không khỏi đập rộn ràng.

"Sở Hằng, ta đưa ngươi đến xem kho báu quý giá của gia tộc Công Tôn chúng ta.

Đồ vật bên trong, tùy ý chọn ba món, ta sẽ coi như của hồi môn tặng cho ngươi, được không?" Nàng cười duyên dáng.

"Đa tạ công chúa ban ơn!" Sở Hằng cúi người hành lễ.

Hắn không vội vàng đồng ý yêu cầu của Công Tôn Tuyết Nhi, bởi vì hắn muốn xem gia tộc Công Tôn có bảo bối hiếm lạ gì.

"Sở Hằng, chúng ta đi thôi." Thân hình yêu kiều của Công Tôn Tuyết Nhi nhẹ nhàng, dẫn Sở Hằng đến kho báu của gia tộc Công Tôn.

"Sở Hằng, cha ta đã nói, chỉ cần vào kho báu, đồ vật bên trong đều do ngươi chọn." Công Tôn Tuyết Nhi mặt đỏ ửng nói.

Trong lòng nàng có chút lo lắng, thân phận của Sở Hằng thấp kém, nếu hắn nhìn trúng món đồ nào đó, nhưng lại không có tiền để mua, thì phải làm sao?

"Ừm, ta biết rồi." Sở Hằng nhẹ nhàng đáp. _Rất nhanh, hai người đã đến bên ngoài kho báu của gia tộc Công Tôn.

Lúc này, cửa lớn kho báu mở rộng, mấy người hầu đang khuân vác đồ đạc.

"Công chúa điện hạ đến rồi!" Thấy Công Tôn Tuyết Nhi, người hầu vội vàng dừng công việc trong tay.

"Ừm." Công Tôn Tuyết Nhi đáp: "Các ngươi tiếp tục làm việc đi." Sau đó, nàng kéo tay Sở Hằng, đi thẳng vào kho báu!

“Oa!

Đây chính là nơi cất giữ bảo vật quý giá trong truyền thuyết của gia tộc Công Tôn sao?

Bên trong này chứa những gì vậy!” Sở Hằng kinh ngạc không thôi.

Gia tộc Công Tôn, đây là muốn làm gì vậy?

Nơi này bày toàn bộ là binh khí và áo giáp!

Đao thương kiếm kích, rìu búa câu xoa, đầy ắp, nhìn mà hoa cả mắt.

“Hi hi, đây đều là chiến lợi phẩm của ông nội ta, mỗi món đều có giá trị khoảng một trăm vạn linh thạch!

Ngươi cứ tùy ý chọn đi!

Gia tộc Công Tôn chúng ta nội tình hùng hậu, linh thạch nhiều vô kể!” Công Tôn Tuyết Nhi nói.

“Đa tạ công chúa ban thưởng.” Sở Hằng chắp tay nói.

“Ha ha, khách sáo làm gì?

Ngươi là phò mã của ta mà!

Còn khách sáo với ta làm gì?” Công Tôn Tuyết Nhi nói giọng điệu nũng nịu, mặt càng thêm đỏ ửng.

Câu nói này nàng đã giữ trong lòng rất lâu, hôm nay mới nói ra.

“Công chúa, phò mã còn có việc phải làm.

Người xin mời về trước, lát nữa ta sẽ đến tìm người.” Sở Hằng vội vàng từ chối, chuyển chủ đề.

“Ngươi!” Mắt đẹp của Công Tôn Tuyết Nhi trợn lên, bĩu môi, tức giận nhìn Sở Hằng.

Sở Hằng thấy vậy, vội vàng xin lỗi.

Công Tôn Tuyết Nhi thấy vậy, chỉ có thể dậm chân rời đi.

"Hừ!" Đợi Công Tôn Tuyết Nhi đi rồi, Sở Hằng mới khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

"Huyền Minh Quyết!" Hắn khẽ lẩm bẩm.

"Hệ thống, bây giờ ta có thể tu luyện bộ Huyền Minh Quyết này không?" "Ký chủ, Huyền Minh Quyết thuộc về tà công, không khuyến nghị ngài tu luyện.

Hơn nữa, nó còn thiếu sót không đầy đủ.

Muốn tu luyện Huyền Minh Quyết, cần phải đi khắp nơi, thu thập đủ nửa trên của Huyền Minh Quyết.

Đồng thời, còn cần một số vật liệu đặc biệt, để phụ trợ tu luyện." Sở Hằng sững sờ, không ngờ tu luyện Huyền Minh Quyết lại có nhiều điều kiện khắc nghiệt như vậy, quả thực là đang đùa với mạng sống.

"Phiền phức vậy à…" Hắn lẩm bẩm.

"Nói nhảm!

Điều kiện tu luyện Huyền Minh Quyết càng cao, uy lực càng mạnh!

Tầng số tu luyện càng cao, càng có thể nắm giữ nhiều sức mạnh hơn!

Điều này đối với việc nâng cao thực lực của ngài, giúp ích vô cùng lớn!

Vì vậy, ký chủ, cố gắng lên!

Sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ, thăng cấp lên cảnh giới cao hơn!" Hệ thống thúc giục.

"Được, hiểu rồi!" Nghe đến đây, Sở Hằng không khỏi phấn khích!

“Vậy những linh thạch và áo giáp này ta nhận nhé!” Sở Hằng nhếch miệng cười.

Những thứ này đều là hàng tuyển, có thể khiến thực lực của Sở Hằng mạnh hơn.

“Ừm.” Công Tôn Tuyết Nhi đáp.

Rồi nàng chỉ vào một đống võ kỹ bí tịch phía trước hỏi: “Sở Hằng, ngươi thích loại võ kỹ nào?

Cuốn “Huyền Minh Trảm Thần Quyền” này là một môn võ kỹ địa giai hạ phẩm, thích hợp cho người mới bước vào Huyền Minh Quyết tầng thứ hai như ngươi học tập!” Nàng lấy ra một cuốn bí tịch bìa đen.

“Cảm ơn công chúa điện hạ.” Sở Hằng nhàn nhạt liếc qua cuốn bí tịch này.

Đây là một cuốn bí tịch rách nát, chỉ có vài trang giấy, viết vài đoạn: “Ta là Thiên Sinh Thủy Linh Căn, tốc độ tu hành cực nhanh.

Nhưng, ta tư chất ngu độn, khó có thể lĩnh ngộ được chân lý của võ học.

Chỉ có thể dựa vào thiên tài địa bảo, cùng với các loại linh dược kỳ dị, mới có thể có một chút thành tựu!” “Thiên Sinh Thủy Linh Căn!” Sở Hằng nghe vậy, không khỏi sững sờ!

“Thảo nào trên người Công Tôn Tuyết Nhi này lại có sự tồn tại của áo nghĩa thủy!” Hắn bừng tỉnh.

Trên người Công Tôn Tuyết Nhi có một khối thủy nguyên tố đang chậm rãi xoay chuyển, nhưng, dao động của thủy nguyên tố không ổn định.

Điều này chứng minh, thủy nguyên tố trong cơ thể Công Tôn

Tuyết Nhi vô cùng hỗn loạn.

Nếu cứ phát triển theo tình hình bình thường, không bao lâu nữa, Công Tôn Tuyết Nhi sẽ hoàn toàn nổ tung mà chết!

Trừ khi, có thiên tài địa bảo hoặc linh dược kỳ dị, có thể ngưng tụ và áp chế thủy nguyên tố hỗn loạn trong cơ thể nàng.

Sở Hằng lắc đầu cười gượng.

"Sở Hằng, ngươi cười cái gì?" Công Tôn Tuyết Nhi chớp chớp mắt, hỏi.

Nàng cảm thấy, Sở Hằng chắc chắn đang cười trộm mình.

Dù sao, mình là con gái của gia tộc Công Tôn, lại không nhận ra được sự ngụy trang của hắn, bị hắn lừa gạt tình cảm.

"Khụ khụ!" Sở Hằng ho khan hai tiếng, che giấu sự lúng túng.

Hắn trầm ngâm nói: "Công Tôn tiểu thư, cuốn "Huyền Minh Trảm Thần Quyền" này tuy không tệ, nhưng ta vẫn cảm thấy, cô nên đổi một môn khác đi." "A?!" Nghe câu này, mặt Công Tôn Tuyết Nhi lập tức sầm xuống, hai mắt trợn tròn, lộ ra vẻ bất mãn!

"Sở Hằng, ngươi đang xem thường ta?

Cho rằng môn "Huyền Minh Trảm Thần Quyền" này không xứng với ta sao?" Công Tôn Tuyết Nhi lạnh lùng quát.

Nàng là một trong những người tôn quý nhất của gia tộc Công Tôn, bình thường ai dám xem thường nàng?

Sở Hằng là cái thá gì?

Chỉ là một tên nô bộc mà thôi!

Nàng đường đường là công chúa của gia tộc Công Tôn, lại phải chịu sỉ nhục từ người khác.

“Công Tôn tiểu thư hiểu lầm rồi!” Sở Hằng vội vàng giải thích: “Công chúa điện hạ, người đừng quên, người bây giờ là vợ của ta.

Chồng của người là một kẻ ngốc.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng danh dự của người sẽ bị tổn hại.

Hơn nữa, danh tiếng của gia tộc Công Tôn sẽ bị hủy hoại, anh trai của người sẽ nghĩ sao?” Hắn cố ý nghiêm trọng hóa vấn đề, hy vọng Công Tôn Tuyết Nhi có thể suy nghĩ cẩn thận.

Dù sao, một khi Công Tôn Tuyết Nhi tặng cuốn Huyền Minh Trảm Thần Quyền này cho mình, thì đồng nghĩa với việc, Công Tôn Tuyết Nhi cắt đứt quan hệ với gia tộc Công Tôn.

Kết cục này có thể nói là thê thảm vô cùng.

“Cái này…” Quả nhiên, sau khi nghe xong, Công Tôn Tuyết Nhi rơi vào do dự.

Sở Hằng nói không sai, nếu để gia tộc biết mình tặng cho Sở Hằng nhiều thứ tốt như vậy, e rằng sẽ không tha cho mình.

Hơn nữa, nàng cũng tin những gì Sở Hằng nói.

Sở Hằng bây giờ tuy bề ngoài trông không có vấn đề gì, nhưng bên trong lại là một bệnh nhân ngốc nghếch.

Nếu để người khác biết, nàng gả cho một bệnh nhân ngốc nghếch, chẳng phải là mất hết mặt mũi sao?

“Công Tôn tiểu thư, nếu người có băn khoăn, vậy thì tạm thời đừng tặng cho ta những thứ này.

Người cứ giữ lại dùng đi.” Sở Hằng nói.

Dù hắn rất muốn những thứ tốt này, nhưng cũng phải phân biệt nặng nhẹ.

“Được thôi.” Công Tôn Tuyết Nhi gật đầu.

Cuốn bí tịch này quả thực quá tệ, nàng cũng không định giữ lại.

“Vậy được.” Sở Hằng thu dọn đồ đạc.

Rồi hắn chắp tay với Công Tôn Tuyết Nhi nói: “Công Tôn tiểu thư, nếu chúng ta đã đạt được thỏa thuận, vậy xin cáo từ.” Hắn quay người chuẩn bị rời đi.

Chương 737

"Này!" Tuy nhiên, Công Tôn Tuyết Nhi đột nhiên gọi Sở Hằng lại.

Nàng nghiến răng nhìn Sở Hằng, hận thù nói: "Ta nhớ kỹ ngươi rồi!" "Hửm?" Sở Hằng nhíu mày.

"Ngươi cứ chờ đấy, ta nhất định sẽ tìm người chữa khỏi đầu óc cho ngươi, đến lúc đó, có ngươi phải xem!" Nói xong, Công Tôn Tuyết Nhi tức giận chạy đi.

Mà lúc này, Sở Hằng lại đã ngơ ngác.

Hắn không biết, mình rốt cuộc đã làm cái nghiệt gì.

Công Tôn Tuyết Nhi lại muốn tìm người chữa bệnh điên cho hắn?

Đây không phải là nói đùa sao?!

Sở Hằng không nói nên lời, quay người bỏ đi, hắn không muốn ở lại đây nữa.

Còn về việc Công Tôn Tuyết Nhi nói tìm người chữa bệnh cho mình, Sở Hằng chưa bao giờ để trong lòng.

Chỉ là người phàm, làm sao có y thuật và đan dược như vậy?

Chẳng qua chỉ là lời nói tức giận của Công Tôn Tuyết Nhi mà thôi.

Sở Hằng không hề coi là thật.

Tuy nhiên, hắn lại không chú ý, khi hắn bước ra khỏi phủ công chúa, Công Tôn Tuyết Nhi đột nhiên dừng bước.

Nàng nhìn xung quanh trống rỗng, ánh mắt lóe lên.

"Không nên nha.

Bóng dáng của Sở Hằng này, tại sao lại cho ta một cảm giác quen

thuộc?" Trong khoảnh khắc, bóng dáng của Sở Hằng biến mất khỏi tầm mắt của Công Tôn Tuyết Nhi.

"Chẳng lẽ là vì ta nhớ hắn?

Không đúng!

Không đúng!

Sao có thể chứ?

Hắn là một kẻ ngốc!" Công Tôn Tuyết Nhi liên tục lắc đầu.

Nàng thở ra một hơi dài, rồi trở về phòng, nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Bên kia, sau khi Sở Hằng rời khỏi phủ Công Tôn, liền đi thẳng đến địa chỉ nơi ở của mình.

Cách phủ Công Tôn khoảng năm sáu trăm mét.

Là một tiểu viện độc lập, chiếm diện tích khá rộng.

Toàn bộ tiểu viện có phong cách kiến trúc nghiêng về phong cách cung đình châu Âu.

Xung quanh tiểu viện trồng rất nhiều hoa cỏ cây cối, trông rất đẹp, như tiên cảnh.

Đây là nơi ở mới của Sở Hằng, hắn muốn yên tĩnh tu luyện.

Sở Hằng đẩy cửa bước vào.

Cách bài trí trong phòng vô cùng tao nhã.

"Sở Hằng." Một giọng nói có phần yếu ớt vang lên, mang theo chút nức nở: "Tôi không sống nổi nữa!" Đây là giọng của Lưu Ngọc Đình.

Vốn dĩ Lưu Ngọc Đình đã tỉnh lại, nhưng khắp người vẫn đau đớn không chịu nổi.

Cô muốn gượng dậy mặc quần áo, nhưng cơ thể mềm nhũn, không chút sức lực, thậm chí ngồi cũng không ngồi dậy nổi.

Đúng lúc này, bên tai cô vang lên lời của Sở Hằng: "Ngọc Đình tỷ, chị bị thương quá nặng, vẫn nên nằm trên giường nghỉ ngơi đi." Ngay sau đó, cô cảm nhận được vai phải của mình ấm lên.

Một luồng sức mạnh ấm áp tràn vào cơ thể cô.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

"Cảm ơn… cảm ơn…" Hốc mắt Lưu Ngọc Đình ươn ướt, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm nồng, vô cùng cảm kích.

Một người đàn ông dịu dàng như vậy, thật đáng để phó thác cả đời!

Chỉ là… "Sở Hằng đệ đệ, chữ 'chết' mà em vừa nói có ý gì vậy?

Có phải em gặp phải phiền phức gì không?

Để chị cùng em nghĩ cách nhé." Lưu Ngọc Đình lo lắng hỏi.

Sở Hằng lạnh nhạt đáp: "Không cần." Lưu Ngọc Đình thấy vậy, bèn thở dài.

Cô cũng biết, Sở Hằng là một người quật cường, một khi đã quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi.

Cô không còn vướng bận nữa, dù sao thì mình cũng đã xác định Sở Hằng rồi.

Cô muốn bảo vệ Sở Hằng, bầu bạn cùng anh vượt qua mỗi ngày trong cuộc đời.

Sau đó, cô liền hỏi Sở Hằng tiếp theo định làm gì.

Sở Hằng đáp: "Tôi định bế quan tu luyện một phen, tiện thể thử xem có thể chữa trị được chứng tinh huyết hao hụt không." Nghe

những lời này, Lưu Ngọc Đình kinh ngạc vô cùng.

Phải biết rằng, Sở Hằng bây giờ tuổi còn trẻ, đã có sức chiến đấu đỉnh phong Võ Đồ tam giai.

Tốc độ tu luyện như vậy, có thể nói là nghịch thiên!

Hơn nữa, tu vi của Sở Hằng tăng tiến cực kỳ nhanh chóng.

Thiên phú như vậy quả thực khiến người ta nghe mà sợ hãi.

Phải biết rằng, cho dù là ở hoàng thành, đó cũng là chuyện phi thường, đủ để xếp vào top hai mươi.

Sở Hằng lại định bế quan tu luyện, thật là quá liều mạng.

"Chị tin em nhất định có thể làm được.

Nhất định có thể trở nên lợi hại hơn.

Đến lúc đó, chị sẽ không cần phải lo lắng cho em nữa, cũng có thể yên tâm ở bên cạnh em.

Chị tin rằng, em có thể tạo ra kỳ tích, khiến bản thân trở nên mạnh hơn, bảo vệ tốt cho hai chúng ta!" Lưu Ngọc Đình siết chặt nắm đấm, vẻ mặt lộ ra sự kiên định.

Cô không muốn làm gánh nặng cho Sở Hằng.

Vì vậy, cô định trong thời gian Sở Hằng bế quan, sẽ lén ra ngoài rèn luyện, cố gắng sớm ngày nâng cao thực lực, báo đáp ân đức của Sở Hằng.

"Chị đừng cử động lung tung, cứ yên tâm dưỡng thương đi." Sở Hằng dặn dò một câu.

"Yên tâm, có người chăm sóc tôi, không vấn đề gì đâu." Lưu Ngọc Đình mỉm cười nói.

Khóe miệng cô cong lên một đường cong tinh nghịch.

Sở Hằng không chút nghi ngờ, dặn dò thêm vài câu rồi rời khỏi tiểu viện, trở về căn phòng của mình.

Lần bế quan này, anh cần mua một viên đan dược để hồi phục thương thế.

Sở Hằng định mua một viên Phá Chướng Đan, uống vào để nhanh chóng hồi phục.

Phá Chướng Đan có thể tăng gấp mười lần linh lực trong nháy mắt.

Chỉ là, giá của viên đan dược này rất đắt.

Sở Hằng chỉ mua được một viên mà thôi.

Số linh thạch còn lại, anh đều dùng để mua dược liệu và dược phẩm.

Anh muốn luyện chế Ngưng Thần Đan.

Chỉ là, vấn đề lớn nhất hiện tại là thiếu dược liệu.

Muốn luyện chế Ngưng Thần Đan, trước hết phải thu thập đủ chủ dược là Thiên Niên Băng Phách.

Mà thứ như Thiên Niên Băng Phách, theo như giới thiệu trong cốt truyện của 《Vạn Cổ Thánh Tôn》, dường như là một loại bảo vật cấp truyền thuyết.

Chỉ có những Võ Tôn cao cao tại thượng, hoặc những siêu cấp cường giả từ cấp bậc Võ Sư trở lên mới có thể sở hữu loại bảo vật cấp này.

"Hy vọng hệ thống không lừa mình!" Sở Hằng thầm cầu nguyện.

Vận may của anh không tệ, trong cửa hàng hệ thống, anh đã tìm thấy một cây Thiên Niên Băng Phách.

Mặc dù số lượng chỉ có một ít, nhưng cũng coi như tạm đủ dùng.

Sở Hằng định lập tức luyện chế Ngưng Thần Đan.

Nhưng trước đó, anh cần mua một lô dược phẩm phụ trợ để giúp mình hồi phục cơ thể.

Sở Hằng tìm kiếm trong phòng một hồi lâu, cuối cùng chọn mua một số loại dược vật phụ trợ.

Ví dụ như: Ích Cốt Cao, Bổ Nguyên Đan, Tráng Cốt Đan, Cố Nguyên Đan, Tẩy Tủy Hoàn.

Những dược vật này đều là những thứ cần thiết để trị thương, giải độc, và điều dưỡng cơ thể.

Sở Hằng mua xong dược vật, liền bước ra khỏi cửa phòng.

Lưu Ngọc Đình vẫn còn đang chìm đắm trong câu chuyện quá khứ của Sở Hằng, cô ngẩn ngơ xuất thần.

Sở Hằng đi đến cửa, gọi Lưu Ngọc Đình một tiếng: "Ngọc Đình tỷ." "A?

Ồ!" Lưu Ngọc Đình giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Sở Hằng, hỏi: "Sở Hằng đệ đệ, em gọi chị có việc gì không?" Sở Hằng hỏi: "Chị đói chưa?

Muốn ăn gì không, anh đây mời." Lưu Ngọc Đình tinh nghịch cười: "Em không sợ chị ăn sạch túi tiền của em à?" Sở Hằng ha ha cười lớn, nói: "Yên tâm, nhà anh có mỏ, ăn sập nhà anh là chuyện tuyệt đối không thể nào." Lưu Ngọc Đình phì cười, nói: "Cái miệng của em vẫn dẻo quẹo như vậy." "Vậy anh đưa chị ra ngoài ăn ngon nhé?" Sở Hằng hỏi.

Lưu Ngọc Đình nói: "Được, chị đợi em nha~" Sở Hằng dẫn Lưu Ngọc Đình rời khỏi căn hộ.

Trên đường đi, họ gặp Vương Vân Dương và em gái của anh ta là Vương Phỉ Phỉ.

“Anh họ, anh về rồi à?!” Nhìn thấy Sở Hằng, trên mặt Vương Phỉ Phỉ hiện lên vẻ vui mừng.

Sở Hằng mỉm cười gật đầu với Vương Phỉ Phỉ, sau đó dẫn Lưu Ngọc Đình ra khỏi tiểu viện, đi ra phố.

“Em họ, anh định đưa em đi ăn cơm.” Sở Hằng nhìn Vương Phỉ Phỉ một cái, cười nhẹ nói: “Em muốn ăn gì?” “Hi hi, ăn gì cũng được ạ!” Vương Phỉ Phỉ cười tươi nói: “Chúng ta đến Túy Nguyệt Lâu đi.” “Ừ, được, chúng ta đi.” Sở Hằng gật đầu.

Túy Nguyệt Lâu nằm trong khu đô thị của kinh đô, thuộc loại tửu lầu hàng đầu Việt Nam.

Tửu lầu này là nơi chuyên dùng để chiêu đãi đặc biệt cho các bậc quan to quý tộc.

Người bình thường muốn ăn một bữa ở Túy Nguyệt Lâu, không có mười tám đồng vàng hồn tệ thì căn bản là không thể.

Khi hai người Sở Hằng đi đến cửa Túy Nguyệt Lâu, bỗng nhiên, cả hai đều khựng lại.

Bởi vì, từ trên người một cô gái đi ngang qua cửa Túy Nguyệt Lâu, họ cảm nhận được dao động linh khí khác thường.

“Linh khí thật tinh thuần!” Đồng tử Sở Hằng co lại.

Toàn thân cô gái này linh quang lấp lánh, lại là một tu tiên giả cảnh giới Luyện Khí.

“Thật không ngờ, ở chốn thế tục này, lại có nhân vật như vậy!” “Không hổ là Túy Nguyệt Lâu, quả nhiên là ngọa hổ tàng long!” Sở Hằng lẩm bẩm.

Hắn nhìn về phía cô gái kia, ánh mắt hơi nheo lại.

"Hửm?" Sở Hằng khẽ nhướng mày.

Hắn mơ hồ cảm nhận được tu vi của cô gái kia chưa đột phá tầng thứ Võ Tướng, nhưng lại tỏa ra từng luồng khí tức dao động đặc trưng của cường giả cảnh giới Võ Tông.

"Sao có thể?!

Cô gái này rõ ràng chỉ là Võ Đạo cửu đoạn, sao lại có khí tức Võ Tông?!" Trong lòng Sở Hằng dấy lên sóng to gió lớn.

Ở Vũ Vực, Võ Sĩ, Võ Giả, Võ Sư, Võ Hầu, Võ Quân.

Mỗi cảnh giới lại được chia thành bốn giai đoạn nhỏ: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.

Cảnh giới Võ Đồ, Võ Đạo thất đoạn, Võ Đạo lục đoạn, Võ Đạo ngũ đoạn, Võ Đạo tam đoạn, Võ Đạo nhị đoạn, Võ Đạo nhất đoạn, Võ Đạo nhị đoạn trở lên.

Cảnh giới Võ Sư, cảnh giới Võ Tông, cảnh giới Võ Đế, được chia thành: hạ giai Võ Tông, trung giai Võ Tông, cao giai Võ Tông và Đại viên mãn bốn cảnh giới.

Cảnh giới Võ Tướng, cảnh giới Võ Vương, cảnh giới Võ Thánh, có tổng cộng bảy đại cảnh giới.

Ở Vũ Vực, cảnh giới Võ Đạo được phân chia thành: hạ giai Võ Tông, trung giai Võ Tông, cao giai Võ Tông, Đại viên mãn Võ Tông, Võ Thánh, Võ Thần.

Cường giả cảnh giới Võ Đế, cảnh giới Võ Thần, về cơ bản đã đứng trên đỉnh cao của nhân tộc.

Trên toàn bộ đại lục Huyền Thiên, giữa hàng tỷ vì sao, đều là sự tồn tại hiếm như phượng mao lân giác!

Ngay cả võ phủ mạnh nhất đại lục Huyền Thiên, cũng rất khó bồi dưỡng ra được một vị Võ Đế.

Ngoài ra, ngay cả Võ Thần bình thường cũng rất hiếm thấy.

Như Sở Hằng đây, vừa mới trùng sinh không bao lâu, đã gặp được một vị tu tiên giả cảnh giới Võ Tông.

Điều này thực sự quá kinh người!

"Sở Hằng đệ đệ, em nhìn gì thế?" Lưu Ngọc Đình phát hiện ra sự khác thường của Sở Hằng, lên tiếng hỏi.

"Không có gì." Sở Hằng lắc đầu.

Anh không nói cho Lưu Ngọc Đình biết chuyện về cô gái kia.

Chương 738

Dù sao, bây giờ vẫn còn đang ở trong xã hội phong kiến.

Ở đây, đàn ông nạp thiếp là chuyện quá đỗi bình thường.

Thậm chí có người còn coi việc thê thiếp thành đàn là một chuyện vinh quang.

Nếu để Lưu Ngọc Đình biết được thân phận thật sự của cô gái kia, e rằng cô sẽ rất khó xử.

Huống chi, cha mẹ Sở Hằng mất sớm.

Anh lớn lên cùng ông nội.

Vì vậy, Sở Hằng rất coi trọng tình thân.

Dù thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không cho phép người khác bắt nạt chị của mình.

Nếu không, dù có liều mạng, cũng phải bảo vệ chị chu toàn!

Sở Hằng nắm lấy cánh tay Lưu Ngọc Đình, hai người cùng nhau tiến vào Túy Nguyệt Lâu.

Túy Nguyệt Lâu là tửu lầu xa hoa lộng lẫy nhất trong thành kinh đô.

Diện tích của nó vô cùng rộng lớn, đến mấy trăm mét.

Trong tửu lầu bài trí tinh xảo, môi trường yên tĩnh.

Vừa bước vào Túy Nguyệt Lâu, mùi rượu nồng nàn đã ập vào mũi.

“Oa, thơm quá!” “Thoải mái quá đi!

Tôi không nhịn được muốn uống rượu rồi!” Bên tai Sở Hằng vang

lên tiếng khen ngợi của một vị khách.

"Chúng ta ngồi đây chờ một lát, thức ăn sẽ được mang lên ngay!" Sở Hằng cười nhạt, chỉ vào chiếc bàn bên cạnh cửa sổ.

Đó là một phòng riêng độc lập, bên trong trống không.

"Ừm." Lưu Ngọc Đình đáp một tiếng.

Hai người ngồi xuống.

Sở Hằng rót cho Lưu Ngọc Đình một tách trà, nói: "Chị, uống trà đi." Lưu Ngọc Đình cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, rồi cười tươi nói: "Trà này không tệ nha, em học pha trà từ khi nào vậy?" "Trước đây lúc chơi trên núi, những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thì học một chút." Sở Hằng cười nói.

"Ra là vậy." Lưu Ngọc Đình mỉm cười.

Một lát sau, người phục vụ mang thức ăn lên, các món ngon đủ cả sắc hương vị, khiến người ta thèm ăn.

Hai người ăn rất nhanh.

Khoảng nửa giờ sau.

Sở Hằng và Lưu Ngọc Đình ăn no uống đủ, thanh toán rồi rời đi.

Lúc ra khỏi cửa, Sở Hằng thấy cô gái kia lại cũng đang ở ngoài cửa.

Cô gái có thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, mặc váy dài màu đỏ, dung mạo thanh lệ thoát tục, giống như tiên nữ trong tranh vẽ, tràn đầy một luồng tiên khí.

Bước chân của cô chậm rãi ung dung, một đôi chân ngọc trắng ngần thẳng tắp và mịn màng.

"Tu vi của cô ta, còn sâu hơn cả mình dự đoán!" Mắt Sở Hằng

nheo lại, ánh mắt sắc bén như điện, chăm chú nhìn vào vòng eo của cô gái.

Vòng eo của cô gái thon thả mềm mại, chỉ bằng một vòng tay, dường như chỉ cần hơi dùng sức là sẽ gãy.

"Tu vi của cô nương này, lại đạt đến trình độ cảnh giới Võ Sư!" Sở Hằng nhíu chặt mày: "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tại sao tu vi của cô ta lại tăng nhanh như vậy?!" Sở Hằng nhớ rất rõ.

Lúc mình chết, cô gái này mới chỉ là Võ Đạo nhị đoạn, tu vi chỉ tương đương với cảnh giới Tiên Thiên mà thôi.

Vậy mà chỉ sau vài giờ ngắn ngủi, cô ta đã từ Võ Đạo nhị đoạn đột phá đến cảnh giới Võ Sư!

Sở Hằng không hiểu.

Tuy nhiên, Sở Hằng cũng lười quan tâm nhiều như vậy.

Trong Vũ Vực, mỗi giờ mỗi khắc đều có kỳ tích xảy ra.

Có lẽ trong cơ thể cô gái này có ẩn chứa một loại bảo bối nào đó, có thể khiến cô ta đột phá thần tốc cũng không chừng.

Dù sao, bây giờ Sở Hằng đã trùng sinh, thù hận quá khứ, anh cũng đã báo.

Đời này, không còn gì vướng bận!

Nếu tu vi của cô gái đã đạt đến cảnh giới Võ Sư, vậy thì, hôm nay anh sẽ tiện đường giúp cô gái một tay, thay đổi vận mệnh của cô ta.

Sở Hằng dẫn chị gái đi thẳng ra ngoài Túy Nguyệt Lâu.

"Chờ đã, tôi đi cùng các người nhé!" Cô gái nhìn Sở Hằng, khẽ mở đôi môi anh đào nói.

“Cô… đi cùng chúng tôi?” Lưu Ngọc Đình nghe vậy, lập tức trừng lớn mắt: “Cô muốn làm gì?

Chẳng lẽ cô còn muốn đi theo chúng tôi?” “Đúng vậy.” Cô gái không chút do dự gật đầu, nói: “Tôi tên Liễu Thi Vận, còn anh tên gì?” “Liễu Thi Vận?” Sở Hằng lẩm bẩm một câu.

Thông tin trong đầu trôi chảy.

Trong nháy mắt, tất cả thông tin liền hiện ra trong đầu Sở Hằng.

Liễu Thi Vận, học viên mới của võ đạo viện trường võ Giang Châu.

Tu vi đỉnh phong Võ Sư, là một trong những người xuất sắc nhất trong giới Võ Sư đỉnh phong!

Dưới Võ Tôn, hiếm có đối thủ!

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là Sở Hằng sợ cô ta.

Tuổi thọ của cường giả Võ Tôn vượt xa người thường.

Sở Hằng nếu muốn sống sót, phải cố gắng hết sức tăng cường thực lực của bản thân!

Anh phải trong thời gian ngắn thu được đủ tài nguyên tu luyện, nhanh chóng hồi phục thực lực.

Nếu không, theo tuổi tác dần tăng lên, tiềm năng của Sở Hằng sẽ bị hao hết, cuối cùng sẽ có một ngày vẫn lạc.

“Thi Vận, không được đâu, tuy cô là cảnh giới Võ Sư, nhưng anh tôi anh ấy là…” Lưu Ngọc Đình vội vàng ngăn lại, lời nói đột nhiên dừng lại.

Lưu Ngọc Đình dường như nhận ra mình đã lỡ lời.

Cô vội ngậm miệng, mặt đỏ bừng, ánh mắt né tránh.

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Liễu Thi Vận che miệng, cười duyên dáng.

Lưu Ngọc Đình thở phào nhẹ nhõm, cô sợ Sở Hằng sẽ vì mình tiết lộ bí mật của anh mà trách mắng cô.

Dù sao, Lưu Ngọc Đình đối với Sở Hằng không có bất kỳ cảm giác gì.

Chỉ cảm thấy tính cách Sở Hằng ôn hòa, rất thích hợp làm anh trai của mình.

Nguyện vọng này của cô, rất nhanh sẽ thành hiện thực!

Lúc này, Sở Hằng lên tiếng.

“Tôi họ Sở, tên một chữ Hằng.” Sở Hằng giới thiệu.

“Thì ra là vậy.” Liễu Thi Vận gật đầu.

“Tôi là Lưu Ngọc Đình, cô gọi tôi là Đình nhi là được.” Lưu Ngọc Đình mỉm cười nói.

“Được thôi, Đình nhi.” Liễu Thi Vận gật đầu đồng ý.

“Chúng ta đi thôi.” Lưu Ngọc Đình khoác tay Liễu Thi Vận, chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã.” Đúng lúc này, Sở Hằng đưa tay ra chặn Lưu Ngọc Đình và Liễu Thi Vận lại.

“Sao vậy, Hằng ca?” Lưu Ngọc Đình nghi hoặc hỏi.

Sở Hằng cười giải thích: “Chúng ta vừa ăn cơm xong, tiêu hóa không tốt lắm, hay là đi dạo thêm chút nữa, rồi tìm một quán trà nghỉ chân đi.” “Cái này… được thôi.” Lưu Ngọc Đình suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Sở Hằng nói có lý, liền gật đầu đồng ý.

Sau đó, ba người lại tiếp tục đi dạo về phía trước.

Bỗng nhiên.

“Hửm?” Sở Hằng dừng bước, nhìn về phía biển hiệu của một cửa hàng.

Trên tấm biển đó có viết bốn chữ lớn mạ vàng: Tụ Hiền Các!

“Cửa hàng này, trông có vẻ khá cao cấp.” Lưu Ngọc Đình nói: “Chúng ta có muốn vào xem không?” “Ừm.” Sở Hằng gật đầu, bước chân đi vào.

Bên trong cửa hàng, bài trí cổ kính tao nhã, tỏa ra một mùi hương dược thảo thoang thoảng.

Phía sau quầy, đứng một thiếu phụ có thân hình thướt tha.

“Chào mừng quý khách ghé thăm!

Xin hỏi quý khách cần mua gì không ạ?” Thiếu phụ này nhìn thấy Sở Hằng, Lưu Ngọc Đình và Liễu Thi Vận ba người bước vào, liền vội vàng nở nụ cười niềm nở chào đón, hỏi han.

Sở Hằng nhìn lướt qua những thứ trong quầy, khẽ gật đầu: “Cửa hàng của các người bán gì vậy?” “Cửa hàng chúng tôi có đan dược trị thương, linh dịch trị thương, còn có một số linh dược chữa trị ám tật.” Thiếu phụ tươi cười giới thiệu.

Ánh mắt cô ta nhìn về phía Lưu Ngọc Đình, mang theo một tia kinh diễm.

Làn da của Lưu Ngọc Đình trong suốt như ngọc, mỹ diễm tuyệt trần, thân hình uyển chuyển quyến rũ.

Đặc biệt là bộ ngực đầy đặn, càng có sức hút thị giác cực lớn.

Thiếu phụ này trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, cô ta biết Lưu Ngọc Đình là người nhà họ Lưu, đồng thời còn làm thêm công việc bảo mẫu.

Nếu có thể bám víu vào nhà họ Lưu, chẳng phải là một bước lên

mây sao?

Nghĩ vậy, thiếu phụ này liền nở một nụ cười ân cần, ghé sát vào tai Lưu Ngọc Đình, khẽ nói: "Tiểu thư, Tụ Hiền Các này không phải là nơi bình thường, là nơi chuyên dành cho các cao thủ từ Võ Tông trở lên giao dịch." Nghe những lời này, đồng tử Lưu Ngọc Đình đột nhiên co rút lại.

"Thật hay giả vậy?" Lưu Ngọc Đình kinh ngạc nói.

"Ha ha, ngàn lần thật, vạn lần thật ạ!" Thiếu phụ gật đầu, hạ thấp giọng nói: "Tụ Hiền Các này là do một vị lão gia ẩn sĩ mở, bình thường căn bản không có ai." "Ồ?" Lưu Ngọc Đình thần sắc khẽ động: "Ý của cô là… Tụ Hiền Các này là nơi vị lão gia đó chuyên dùng để chiêu đãi cao giai võ giả?" "Đúng vậy!" Thiếu phụ khẳng định gật đầu, nói: "Chủ nhân Tụ Hiền Các, là một đại nhân vật thực sự." "Đại nhân vật?!" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Ngọc Đình hiện lên một tia kinh hỉ: "Ông ấy ở đâu?" "Ở trên lầu." Thiếu phụ chỉ lên tầng ba, nói: "Vị đại nhân vật này, đang ở trên lầu bàn chuyện với bạn bè." "Đi, chúng ta lên xem!" Lưu Ngọc Đình phấn khích, kéo tay Sở Hằng định chạy lên tầng ba, nhưng bị Sở Hằng chặn lại.

Sở Hằng lắc đầu, nói: "Đình nhi, đừng vội vàng, cứ từ từ." "Thôi được, đều nghe em." Mặc dù Lưu Ngọc Đình rất thất vọng, nhưng vẫn chọn tin tưởng vào phán đoán của Sở Hằng.

Hai người lại đi dạo trên phố một lúc lâu, cho đến tận đêm khuya mới rời khỏi thành Quảng Nguyên, trở về căn nhà mà Sở Hằng đang ở.

Lúc này, trong phòng đèn đuốc mờ ảo, chỉ còn lại một ngọn đèn cô đơn chiếu sáng, trông có vẻ vô cùng tĩnh mịch.

Mà ở giữa tim đèn, một viên bảo thạch cỡ đầu ngón tay cái lơ lửng, phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt.

“Được rồi, em ngủ trên giường đi, chị ngủ trên sofa là được rồi.” Lưu Ngọc Đình nhẹ giọng nói với Sở Hằng.

“Để tôi đi rót cho chị cốc nước.” Sở Hằng cười lắc đầu, lấy cốc giấy từ đầu giường, rót một cốc nước ấm đưa cho Lưu Ngọc Đình.

“Cảm ơn…” Lưu Ngọc Đình nhận lấy cốc nước, uống một ngụm, đặt cốc lên bàn, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội nói với Sở Hằng: “Hằng ca, tối nay chị sẽ không về đâu.” “Ớ?!

Tại sao vậy?” Sở Hằng nghe vậy sững sờ, buột miệng hỏi.

“Bởi vì… bởi vì chị muốn ở lại đây bầu bạn với em.” Lưu Ngọc Đình đỏ mặt, cắn răng nói.

“Bầu bạn với tôi?” Sở Hằng ngẩn ra, mắt đột nhiên trợn tròn: “Đình nhi, chị nói là… chị muốn ‘làm chuyện đó’ với tôi?!” Lưu Ngọc Đình ngượng ngùng gật đầu, lấy hết dũng khí nhìn Sở Hằng, nói: “Đúng!

Hằng ca, em thích anh, muốn cùng anh… cái đó, anh có thể chấp nhận em không?” Nói xong, Lưu Ngọc Đình liền dâng lên nụ hôn đầu quý giá nhất của mình, nhắm mắt lại, chờ đợi Sở Hằng yêu thương cô.

Thấy vậy, khóe miệng Sở Hằng giật giật hai cái, suýt nữa thì phun ra.

Mẹ nó chứ!

Cô là vợ của tôi đấy!

Sao lại còn nghĩ đến chuyện đó?!

Chẳng trách trong phim thường có cảnh sau khi nam nữ chính kết hôn, nữ chính lại hay lén lút theo dõi chồng, muốn cùng anh ta ‘làm chuyện đó’, thì ra không phải là không có lý do!

Tuy nhiên, hành động của Lưu Ngọc Đình khiến Sở Hằng có chút trở tay không kịp, thậm chí có chút hoảng loạn.

Dù sao, Lưu Ngọc Đình này trông thật sự quá xinh đẹp.

Dù không bằng Lý Phỉ Nhi, cũng không thua kém là bao.

Sở Hằng tuy không có ý định cưới vợ sinh con, nhưng trong cơ thể vẫn còn sót lại vài phần quan niệm truyền thống, cho rằng mình đã cưới Lưu Ngọc Đình làm vợ, thì nên chịu trách nhiệm đến cùng.

Nhưng bây giờ tình huống này là sao?!

Lưu Ngọc Đình muốn cùng anh chơi trò song tu?

"Cái đó…" Im lặng một lát, Sở Hằng gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Đình nhi à, tôi có một cách…" "Hả?

Hằng ca, anh có cách giúp em nâng cao thực lực sao?

Mau nói cho em biết!" Mắt Lưu Ngọc Đình tức thì sáng lên.

"Cách thì có, nhưng chị phải nói cho tôi biết trước, tại sao chị lại muốn 'làm chuyện đó' với tôi…" Sở Hằng có chút do dự, dù sao, đàn ông ở một mức độ nào đó, là sinh vật rất truyền thống.

"Còn không phải vì…" Nói đến đây, mặt Lưu Ngọc Đình càng đỏ hơn, cô cúi đầu, dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Bởi vì em… em sợ sau này anh sẽ ghét bỏ em, bỏ rơi em, nên mới nghĩ đến…" "Thôi đi!" Nghe câu này, Sở Hằng suýt nữa thổ huyết.

Lo lắng của Lưu Ngọc Đình là có lý, dù sao, anh đã có 《Luyện Ngục Thánh Thể》, định sẵn tương lai sẽ leo lên đỉnh cao.

Mà Lưu Ngọc Đình chỉ là một nha hoàn bình thường mà thôi.

Chương 739

Hai người ở bên nhau, chắc chắn sẽ có một khoảng cách rất lớn!

"Chị nghĩ nhiều rồi." Sở Hằng thở dài một tiếng, an ủi: "Sao tôi có thể ghét bỏ chị được?

Chị mãi mãi là em gái tốt của tôi, bất kể ai bắt nạt chị, tôi đều sẽ không ngồi yên mặc kệ!" "Ừm." Lưu Ngọc Đình gật đầu, tâm trạng căng thẳng dần dần dịu đi một chút.

Lúc này, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng lấy ra một tờ ngân phiếu từ trong lòng: "Hằng ca, tối nay em kiếm được tiền rồi, đây là một trăm lượng ngân phiếu." Lưu Ngọc Đình nhét ngân phiếu vào tay Sở Hằng, ngọt ngào cười nói: "Đây là thưởng cho anh tối nay đã dẫn em đi dạo phố!" "Ớ, không phải tối nay chị nói không thiếu tiền sao?" Sở Hằng nhíu mày nói.

"Hi hi, hôm nay em không thiếu tiền là vì anh mua đồ rẻ quá!

Số tiền này em tiêu mới thoải mái." Lưu Ngọc Đình tinh nghịch cười, rồi tiếp tục nói: "Đúng rồi, đây là khoản tiền thứ hai em kiếm được hôm nay, em cũng có một phần!" "Vậy hai chúng ta cùng chia sẻ nhé!" Sở Hằng vui vẻ nói, trong lòng ấm áp.

"Ừm ừm!" Lưu Ngọc Đình ngoan ngoãn gật đầu, rồi nói: "Bây giờ trên người em không còn nhiều tiền nữa, sau này mỗi lần đều phải phiền anh dẫn em ra ngoài dạo phố." "Ngốc ạ!" Sở Hằng đưa tay ra xoa xoa mái tóc của Lưu Ngọc Đình, cưng chiều nói: "Sau này, anh sẽ dẫn em cùng đi dạo phố, được không?" "Được." Lưu Ngọc Đình ngọt ngào cười, sau đó lại như nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Hằng ca, chúng ta có cần ăn gì đó rồi hẵng ngủ không?" "Được." Sở Hằng gật đầu, nói: "Chị muốn ăn gì?" Lưu Ngọc Đình cười tươi nói: "Em vừa mới đi

ngang qua thị trấn, thấy trên thị trấn có một quán ngỗng quay, em mời anh ăn ngỗng quay nhé." "Được thôi." Sở Hằng sảng khoái đồng ý.

Ngỗng quay là tiền thân của tiểu long bao, là đặc sản của quận Nam Dương, là một món ăn rất nổi tiếng trong toàn bộ quận Nam Dương.

Hai người thu dọn xong xuôi, mặc quần áo chỉnh tề, liền đi đến quán ngỗng quay.

Bên ngoài quán ngỗng quay treo đầy các loại biển gỗ, trên đó ghi giá của các món ăn.

"Chủ quán, cho hai cái bánh kẹp thịt, thêm một vò rượu nữa." Lưu Ngọc Đình nói.

"Dạ!

Quý khách đợi một lát!" Ông chủ quán lập tức nhiệt tình chào đón, sau đó phân phó cho tiểu nhị mang lên hai bát canh trứng gà, hai cái bánh kẹp thịt, rồi lại ôm ra vò rượu mạnh duy nhất còn lại trong quán.

"Chủ quán, cho bốn miếng ngỗng quay, thêm bốn bát cơm." Lưu Ngọc Đình nói với ông chủ.

"Được thôi." Ông chủ cười tươi đồng ý, quay người đi chuẩn bị.

Không lâu sau, cơm và thức ăn đều được mang lên đầy đủ.

Lưu Ngọc Đình và Sở Hằng cụng bát đũa với nhau, sau đó bắt đầu thưởng thức ngỗng quay.

"Oa, vịt quay này ngon thật." "Ừm ừm, còn có bánh nướng và màn thầu cũng rất ngon!" "Còn có thịt lừa sốt này, quả thực quá thơm, thật là mỹ vị tuyệt vời!" "Hằng ca, anh mau thử món ngỗng quay này đi, ngon thật, còn ngon hơn cả ngỗng quay trong tửu lầu lớn nhất huyện thành của chúng ta!" Lưu Ngọc Đình ăn ngon lành, không ngừng khen

ngợi.

“Ngon thì ăn nhiều vào, ở đây còn nhiều lắm.” Sở Hằng mỉm cười.

“Ừm, Hằng ca, cảm ơn anh!” Lưu Ngọc Đình cảm kích cười ngọt ngào với Sở Hằng, sau đó gắp một miếng thịt cho vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm thưởng thức.

Ăn cơm xong, Lưu Ngọc Đình đứng dậy, đang định rời đi thì đột nhiên bị một luồng khí tức kỳ lạ thu hút ánh mắt.

Lưu Ngọc Đình nhìn theo luồng khí tức đặc biệt này, phát hiện ra nó lại phát ra từ trên người một người bán nghệ đang bày sạp dưới mái hiên không xa!

Người bán nghệ đó thân hình cao lớn vạm vỡ, mặc một bộ quần áo vải thô cũ nát, tóc tai bù xù, trong đôi mắt đục ngầu lại ánh lên vẻ tinh anh.

“Hằng ca, anh nhìn bên kia kìa…” Lưu Ngọc Đình chỉ vào người bán nghệ đó, kinh ngạc kêu lên: “Gã đó lại có cảnh giới Võ Sư!” Sở Hằng nhìn theo hướng Lưu Ngọc Đình chỉ, thấy người bán nghệ đó đang ngồi dưới chân tường viện, chuyên biểu diễn tạp kỹ.

Chỉ thấy gã đàn ông này một tay cầm đại đao, tay kia chụm lại thành hình hoa lan, sau một hồi khoa chân múa tay, đột nhiên vung đao quét ngang.

Vụt!

Một đạo đao mang màu trắng tức thì bắn ra!

Đánh bay những bông tuyết trên không trung.

“Hay!” “Lợi hại thật, anh bạn!” “Vị tráng sĩ này, tôi kính nể anh là một hảo hán!” “Trâu bò, thật sự quá trâu bò!” Những người qua đường xung quanh đều vỗ tay, lớn tiếng hoan hô.

“Tráng sĩ thật có bản lĩnh!

Tôi mà có được công phu như vậy, đã sớm đi xông pha giang hồ, dương danh lập vạn rồi.” Một gã béo mặt đầy ngưỡng mộ nói.

Những người khác đều hùa theo.

“He he, các huynh đệ, bộ đao pháp này của ta là tuyệt học, luyện thành rồi uy lực vô cùng, không phải ai cũng có thể luyện tập được đâu!

Các người muốn học à, ta không dạy các người được đâu!” Người bán nghệ này ha ha cười, kiêu ngạo nói.

Nói xong, gã cố ý làm ra vẻ thất vọng, lắc đầu thở dài, nói: “Ai, xem ra cả đời này ta cũng không có cơ hội học được bộ bí tịch tuyệt thế này rồi!

Ai!” “Xì, khoác lác không sợ rách mép à.” Lúc này, một thanh niên khinh thường bĩu môi, nói: “Chỉ bằng ngươi?

Cũng xứng được gọi là bí tịch tuyệt thế?” “Nhóc con, đừng tưởng có chút tiền bẩn thỉu là vênh váo!

Tin không lão tử một tát đập chết ngươi!” “Thằng khốn dám sỉ nhục sư phụ ta!

Tin không lão tử đánh ngươi!” “Ngươi dám đánh ta thử xem?!” Thanh niên trừng mắt giận dữ nhìn người bán nghệ, một bộ dạng hừng hực muốn thử.

Người bán nghệ lại không hề sợ hãi, lạnh lùng hừ nói: “Đánh ngươi thì sao?

Lão tử chính là ngứa mắt cái vẻ vênh váo của ngươi!

Sao nào?

Có bản lĩnh thì đến đánh lão tử đi, không đánh lão tử thì là cháu!”

“Hừ, sư phụ ta là tuyệt thế cường giả, cho dù cho ngươi một ngàn vạn lượng cũng không mua được bảo bối!” Thanh niên rõ ràng là sùng bái sư phụ của mình đến năm vóc sát đất.

“Xì, chém gió đi!

Thằng nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi biết cái gì!” Người bán nghệ không chút sợ hãi, phản bác: “Ta nói cho ngươi biết, ta luyện bộ đao pháp này ba mươi năm!

Chưa từng thất bại!

Thằng nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi biết cái gì?” “Ba mươi năm?!” “Không hổ là người bán nghệ, lại dùng ba mươi năm thời gian mới tu luyện đến cảnh giới Võ Sư!

Tốc độ này có thể nói là kinh người!” Mấy bàn khách bên cạnh nghe xong, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lưu Ngọc Đình thì thầm nhíu mày.

“Người bán nghệ này xem ra có chút kỳ quái.” Lưu Ngọc Đình thầm suy nghĩ: “Gã ta trông không giống người bán nghệ, mà giống một kẻ lừa đảo giang hồ hơn, nhưng nếu là kẻ lừa đảo giang hồ, tại sao trên người lại tỏa ra khí tức nội kình?

Chẳng lẽ là võ công cái thế?” “Chuyện này không thể nào chứ?

Chẳng lẽ nói, người này là một cao thủ ẩn mình, thâm tàng bất lộ?” Lưu Ngọc Đình càng nghĩ càng cảm thấy không thể tin được.

Suy đoán của cô không sai, người bán nghệ này quả thực là một cao thủ nội gia.

Hơn nữa còn là cao thủ nội gia cảnh giới Tiên Thiên.

Chỉ có điều, vị cao thủ nội gia cảnh giới Tiên Thiên này đã sống sáu bảy mươi tuổi, mắt cũng trở nên đục ngầu, gã đã không còn nhớ

mình có từng tu luyện qua hay không.

"Sư phụ, vị công tử này trông rất có tiền, ngài có thể để anh ấy mua bộ đao pháp này của ngài không?

Tôi nguyện ý bỏ tiền ra mua!" Lưu Ngọc Đình do dự một lát, cắn răng nói.

Người bán nghệ sững sờ, rồi cười khổ liên tục nói: "Cô nương, ta không bán đao pháp, bộ đao pháp này của ta là bí kỹ gia truyền, ngoài ta ra không bán cho ai cả." "Cái này…" Lưu Ngọc Đình do dự.

Lúc này, Sở Hằng lạnh nhạt lên tiếng, nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì tôi đành miễn cưỡng mua nó vậy." "Thật không ạ?!" Lưu Ngọc Đình tức thì vui mừng vô hạn, hân hoan nhảy cẫng lên nói: "Đa tạ vị công tử này, ân tình này nô gia ghi lòng tạc dạ!" Lúc này, Sở Hằng đột nhiên ghé sát vào tai Lưu Ngọc Đình, khẽ nói: "Bộ đao pháp này là giả, chỉ có hư danh mà thôi." "A…" Lưu Ngọc Đình kinh ngạc há to miệng, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người đầy vẻ ngượng ngùng và xấu hổ.

Thì ra, một phen hảo ý của mình, kết quả lại bị gã này vạch trần tại trận, điều này khiến cô vô cùng xấu hổ.

Nhưng tâm lý của Lưu Ngọc Đình hơn hẳn người thường, mặc dù cảm thấy có chút mất mặt, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Ngay sau đó, Lưu Ngọc Đình vội vàng nói: "Công tử, bất kể nó là thật hay giả, chúng tôi đều không để ý, ngài có thể mua bộ đao pháp này là đủ rồi." "Ha ha, vậy tôi lấy nó giúp cô nhé?" Sở Hằng mỉm cười.

"Xin cứ tự nhiên!" Lưu Ngọc Đình gật đầu ra hiệu, đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy mong chờ và phấn khích.

"Này, nhóc con, giao đồ ra đây!" Người bán nghệ bước lên một

bước, chặn trước mặt Sở Hằng, lạnh lùng quát: "Loại đao pháp này, chỉ có thể thuộc về đao khách vĩ đại, há có thể để loại phàm phu tục tử như ngươi làm ô uế!" "Cút, không thì chết!" Sở Hằng mặt lạnh như sương, giọng điệu băng giá nói.

"Úi chà, còn dám uy hiếp ta?!" Người bán nghệ tức thì nổi giận đùng đùng, đưa bàn tay to như quạt hương bồ, hung hăng tát về phía Sở Hằng.

Một chưởng này ẩn chứa nội kình kinh khủng, một khi trúng phải, chắc chắn sẽ gãy xương nát gân, máu tươi văng tung tóe.

"Trò mèo!" Sở Hằng lạnh lùng hừ một tiếng, tùy ý vung quyền đánh ra!

Bành!!

Hai quyền đối đầu, một luồng sức mạnh khổng lồ ập đến, khiến người bán nghệ không nhịn được phải lùi lại hai bước, hổ khẩu đau nhói, suýt nữa thì nứt ra!

"Hít!" Người bán nghệ hít một hơi khí lạnh, mặt đầy kinh hãi, mắt chằm chằm nhìn Sở Hằng, như thể gặp phải ma quỷ!

Thằng nhóc trông thư sinh nho nhã này, lại có thể đỡ được một chiêu tích tụ đã lâu của gã, sao có thể?!

"Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai!?" Người bán nghệ cảnh giác hỏi.

"Đại danh của gia gia, há là loại tiểu nhân ti tiện như ngươi xứng biết?" Sở Hằng khinh miệt nói.

Lời này vừa ra, mọi người đều kinh ngạc.

"Cái gì, hắn là đại danh của gia gia?!

Chẳng trách vừa rồi hắn nói bốn chữ 'trò mèo'." "Gia gia là cao thủ xếp hạng thứ một trăm hai mươi lăm trên bảng xếp hạng võ lâm

của chúng ta đấy!

Hắn lại là đại danh của gia gia!" "Chẳng trách vừa rồi hắn nhìn bộ đao pháp này quen mắt như vậy, thì ra là vì danh hiệu của gia gia." Quần chúng xung quanh bàn tán xôn xao, ánh mắt đều đổ dồn về phía Sở Hằng.

"Ồ?

Không ngờ ngươi lại nhận ra ta!" Sở Hằng có chút ngạc nhiên.

"Hừ hừ!" Người bán nghệ lạnh lùng cười nói: "Nhóc con, đã nhận ra ta, thì nên biết uy danh của Đao Thánh Nhạc Sơn Hà ta!

Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu nhận tội, để khỏi phải chịu đau đớn da thịt!" "Ha ha…" Sở Hằng cười, lạnh nhạt nói: "Một tên rác rưởi Tiên Thiên sơ kỳ, trong mắt ta quả thực yếu như sên!" "Nhóc con, ngươi tìm chết!" Đao Thánh Nhạc Sơn Hà gầm lớn một tiếng, lại lần nữa xông lên!

"Đao Thánh?

Ha ha!

Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của ta!" Sở Hằng cũng gầm lên giận dữ.

Binh Binh!

Hai người lại lần nữa va chạm, tóe ra tia lửa kịch liệt!

"Hửm?!" Đồng tử Nhạc Sơn Hà đột nhiên co lại, gã phát hiện mình lại đang ở thế yếu!

"Không thể nào!" Nhạc Sơn Hà hét lớn.

"Sao, không phục à?" Sở Hằng trào phúng.

"Không thể nào!!

Ta đường đường là Đao Thánh, sao có thể thua một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi?!" Nhạc Sơn Hà gầm lên giận dữ.

"Vậy thì tái chiến!" Binh Binh Binh… Hai người tức thì bắt đầu một trận chiến điên cuồng!

Một người là võ đạo tông sư cảnh giới Tiên Thiên, người kia là cường giả đỉnh cao cấp bậc Võ Tôn, dư chấn từ cuộc đối đầu của hai người khiến đám đông vây xem không khỏi liên tục lùi lại, kinh hãi không thôi.

"Mẹ kiếp!

Mau chạy đi!" "Mẹ ơi!

Chuyện này cũng quá khoa trương rồi!" "Đáng sợ quá!

Mau đi thôi!" Đám đông vây xem ùa nhau chạy trốn, sợ bị vạ lây.

Trong nháy mắt, hai người đã đánh nhau cách đó mấy mét, bất phân thắng bại, khó phân khó giải.

Cảnh này khiến Lưu Ngọc Đình chấn động vô cùng, tim đập thình thịch, lòng rối bời, cô thậm chí quên cả thở, ngơ ngác nhìn bóng lưng của Sở Hằng, cả người như bị điện giật!

"Vị công tử này… đẹp trai quá!" Lưu Ngọc Đình lẩm bẩm, ánh mắt mê đắm.

"Tiểu muội muội, sao em còn đứng đó?!

Mau đi đi!

Lát nữa hai người họ đánh xong, tôi không chắc bảo vệ được em đâu!" Một người qua đường nhắc nhở.

"A!" Lưu Ngọc Đình kinh hãi kêu lên, vội lùi lại hai bước.

"Ái chà mẹ kiếp!" Đúng lúc này, một tiếng hét thảm thiết đột ngột

vang vọng cả con phố!

Chỉ thấy người bán nghệ kia ôm cánh tay phải nằm trên đất kêu la thảm thiết!

"Sao có thể!" "Thằng nhóc đó dùng âm mưu quỷ kế tấn công lén mới thắng được lão đại, sao có thể đánh bại lão đại!!" Lưu Ngọc Đình trừng to đôi mắt đẹp, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn!

"Ha ha… không chịu nổi một đòn!" Sở Hằng ngửa mặt lên trời hét dài, bá khí ngút trời.

"Ta liều mạng với ngươi!" Nhạc Sơn Hà phẫn nộ không thôi, gã vùng vẫy bò dậy từ trên đất, lại lần nữa lao về phía Sở Hằng.

Binh binh binh… Trong nháy mắt, hai người đã giao đấu mấy chục hiệp!

"Phụt!" Dưới thế công hung mãnh của Nhạc Sơn Hà, Sở Hằng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, ngực bị một vết cắt, máu tươi đầm đìa.

Nhạc Sơn Hà chớp lấy cơ hội, tung một cú đá về phía Sở Hằng, đá anh ngã lăn ra đất, ngã mạnh xuống sàn, phát ra một tiếng kêu trầm.

"Tiểu tặc!

Đi chết đi!" Nhạc Sơn Hà cười nham hiểm, một chưởng đánh vào ngực Sở Hằng!

Rắc!

Tiếng xương gãy đột nhiên vang lên, ngực Sở Hằng lõm xuống, xương sườn gãy hết, khóe miệng rỉ ra từng tia máu tươi, rõ ràng là bị thương rất nặng.

"Ngươi… ngươi thật độc ác!

Lại phế đi cánh tay phải của con ta!" Mẹ con nhà họ Vương đau

đớn tột cùng.

"Hừ!" Nhạc Sơn Hà lạnh lùng hừ một tiếng, khinh thường nói: "Nhạc Sơn Hà ta làm việc trước nay quang minh lỗi lạc, không bao giờ trộm cắp!

Ta làm vậy là để cứu người!" Nghe vậy, mẹ con nhà họ Vương sững sờ, mặt đầy ngơ ngác nhìn Nhạc Sơn Hà, căn bản không hiểu Nhạc Sơn Hà đang nói gì.

Chương 740

"Cha nói không sai, các người đừng giả vờ nữa!

Ta nói cho các người biết, thằng nhóc này đã giết em trai ta, ta không chỉ muốn phế nó, còn muốn giết nó báo thù!" Nhạc Sơn Hải lạnh lùng cười, rút ra một thanh đoản kiếm sáng loáng chỉ vào mẹ con nhà họ Vương: "Không ai trong các người được sống sót rời khỏi đây!" Con trai của Nhạc Sơn Hà là em trai ruột của Nhạc Sơn Hà, hơn nữa quan hệ hai anh em rất thân thiết, tình cảm vô cùng sâu đậm.

Lúc này, biết tin con trai thảm tử, Nhạc Sơn Hà đau đớn vạn phần, quyết định báo thù rửa hận cho nó, giết Sở Hằng để báo thù.

"Đừng… cầu xin ông tha cho mẹ tôi, tôi nguyện ý chết thay!" Thân hình yêu kiều của Lưu Ngọc Đình khẽ run, khóc lóc quỳ xuống đất, cầu xin Nhạc Sơn Hà.

"Con tiện nhân này, ta cần ngươi làm gì!" Nhạc Sơn Hà nổi giận, một chân giẫm lên vai Lưu Ngọc Đình, hung hăng giẫm cô xuống nền gạch.

Nhạc Sơn Hải thấy vậy, lập tức xông lên giúp đỡ.

"Các người đừng hòng sỉ nhục vợ con ta!" Đúng lúc này, Sở Hằng từ trên đất bật dậy, một chân đá bay thanh trường đao trong tay Nhạc Sơn Hải.

Nhạc Sơn Hải không kịp đề phòng, bị đá trúng hạ bộ, tại chỗ ôm hạ bộ ngã xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt, trán nổi gân xanh.

Sở Hằng lạnh lùng cười, nhấc chân lại đá Nhạc Sơn Hải bất tỉnh, sau đó anh đến trước mặt Lưu Ngọc Đình, kéo cô dậy.

"Cảm ơn anh." Lưu Ngọc Đình nước mắt lưng tròng.

“Chỉ là nhấc tay một cái thôi, có gì đáng nói!” Sở Hằng xua tay.

Bỗng nhiên, anh như phát hiện ra điều gì đó, đôi mắt tức thì ngưng lại, kinh ngạc nói: “Kỳ lạ, sao trên người chị lại có mùi hương nồng nặc như vậy?!” “Hửm?

Sao anh biết!” Lưu Ngọc Đình sững sờ, rồi phản ứng lại.

Sở Hằng cười cười: “Xem ra tôi đoán không sai!” Sau đó, Sở Hằng đưa một tay đặt lên đầu Lưu Ngọc Đình, nhắm mắt lắng nghe cẩn thận một lát, rồi nói: “Tôi đoán quả nhiên không sai, trong cơ thể chị có linh mạch đặc thù, hơn nữa phẩm cấp rất cao!” “Cái gì!?

Sao anh biết?” Lưu Ngọc Đình trừng lớn đôi mắt, khuôn mặt xinh đẹp viết đầy vẻ không thể tin được!

“He he!

Tôi còn biết, chị còn có một viên kim đan!” Sở Hằng mỉm cười nói.

“Không… không… tôi không tin!” Lưu Ngọc Đình liên tục lắc đầu, mặt đầy không tin!

“Tôi không lừa chị.” Sở Hằng từ từ mở mắt.

Lưu Ngọc Đình nhìn vào mắt Sở Hằng, cô cảm thấy mình như đang chìm vào một đại dương, dường như bị một thứ gì đó khóa chặt, không thể động đậy nửa phần!

Sở Hằng cười nhạt, nói: “Chị không cần căng thẳng, tuy tôi không phải là tu sĩ chính phái gì, nhưng cũng không phải là người ác, đối với cô gái có tư chất kim đan và linh mạch như chị, tôi rất tán thưởng!

Cho nên, tôi sẽ thu chị làm đồ đệ, truyền thụ công pháp, võ kỹ cho chị, giúp chị bước lên đỉnh cao!” Nghe những lời này, Lưu Ngọc Đình trước tiên sững sờ, sau đó mắt sáng lên.

Những năm qua, vì gia đình nghèo khó, cha mẹ mất sớm, cuộc sống của cô rất gian khổ, ăn không no mặc không ấm, càng đừng nói đến tu luyện.

Nếu Sở Hằng thật sự chịu dạy cô tu hành, để cô trở thành một cường giả, có lẽ thật sự có thể thay đổi tình cảnh này.

"Tôi đồng ý!

Tôi bái ngài làm sư phụ!" Lưu Ngọc Đình ánh mắt lộ vẻ kiên nghị.

"Cô tên gì?" "Tôi tên Lưu Ngọc Đình." "Cô nguyện ý bái tôi làm sư, coi như là đồ đệ của tôi, đã là đồ đệ, thì phải có chút quà ra mắt chứ?" Sở Hằng cười tủm tỉm hỏi.

"Ớ…" Lưu Ngọc Đình mặt đỏ bừng, cúi đầu, ngượng ngùng nói: "Thôi được…" Nói rồi, cô đưa đôi tay trắng ngần như ngó sen, lấy ra ví tiền, lấy ra ba trăm lượng bạc đưa cho Sở Hằng.

"Cô làm gì vậy, chút tiền này sao đủ?" Sở Hằng nhíu mày, anh nhìn ra được, cô gái Lưu Ngọc Đình này không chỉ đơn thuần, mà còn rất lương thiện.

"Anh… anh không cần sao?

Vậy thì thôi…" Mặt Lưu Ngọc Đình thoáng vẻ thất vọng, hy vọng vừa nhen nhóm đã tan vỡ, cô cúi đầu, im lặng nức nở.

Sở Hằng lắc đầu thở dài, trong lòng thầm nghĩ, thực lực của mình quá yếu, nếu không có thực lực đủ mạnh để bảo vệ mẹ con Lưu Ngọc Đình, e rằng họ sẽ gặp nguy hiểm.

"Thôi được!" Sở Hằng bất đắc dĩ lắc đầu, nhận lấy ngân phiếu trong tay Lưu Ngọc Đình, rồi trịnh trọng nói: "Đây là phí bái sư." Nói rồi, Sở Hằng liền nhét một viên Dưỡng Nguyên Đan vào miệng Lưu Ngọc Đình.

Lưu Ngọc Đình cảm thấy trong bụng một trận nóng rực, sau đó một luồng năng lượng tinh thuần tràn khắp toàn thân, tưới nhuần cơ thể cô, khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái!

Lưu Ngọc Đình mặt đỏ bừng, mắt đẹp long lanh, tràn đầy vẻ khác lạ nhìn Sở Hằng, nói: "Đa tạ anh, đan dược này rất lợi hại… nó có thể chữa khỏi bệnh của tôi không?" "Ha ha, chỉ là bệnh vặt thôi, tôi tiện tay là giải quyết được." Sở Hằng cười nhạt.

"Cái gì, đơn giản như vậy là khỏi rồi?!" Lưu Ngọc Đình sững sờ, cảm thấy khó có thể tin được.

Lúc này, vợ chồng Vương thị cũng đã đến đây.

Nhìn Sở Hằng, vợ chồng Vương thị mặt đầy tức giận!

"Thằng nhóc thối!

Tao phải giết mày!" Vương thị gầm lớn một tiếng, vung quyền đấm về phía Sở Hằng, tốc độ rất nhanh.

Cạch… Sở Hằng nhẹ nhàng né tránh, tay phải đưa ra, tóm lấy cánh tay đang đánh tới của Vương thị, dùng sức vặn một cái!

Phụt… Chỉ nghe một tiếng kêu trầm giòn tan, kèm theo tiếng hét thảm thiết của Vương thị, cả cánh tay của bà ta tức thì trật khớp, mềm oặt rũ xuống vai.

"Ngươi dám tấn công sư phụ, tìm chết!" Thấy vậy, Nhạc Sơn Hải gầm lên giận dữ, vung cương đao chém về phía Sở Hằng, khí thế hung hăng.

"Ngươi dám động đến đồ đệ của ta, ta tiễn ngươi về tây thiên!" Ánh mắt Sở Hằng băng giá vô cùng, đột nhiên vung tay, ném Vương thị ra xa mười mấy mét, ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu.

Sở Hằng bước một bước, đến trước mặt Nhạc Sơn Hải, nhấc

chân phải, trực tiếp đá vào bụng dưới của hắn.

Bành!

Nhạc Sơn Hải lại lần nữa bay ngang ra ngoài, ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

“Hít…” Thấy Sở Hằng hung tàn như vậy, những người xung quanh đều hít một hơi khí lạnh, sợ đến hồn bay phách lạc.

Nhạc Sơn Hải vùng vẫy mấy cái, nhưng căn bản không đứng dậy nổi, hắn mặt đầy oán độc nhìn chằm chằm Sở Hằng: “Thằng nhãi ranh… hôm nay mày phải chết!

Tao sẽ băm mày ra thành tương cho lợn ăn!” “Ồ?

Ngươi chắc chứ?” Sở Hằng lạnh lùng nói.

“Tao chắc!” “Vậy được, ta thỏa mãn ngươi.” Sở Hằng gật đầu, một chân giẫm lên đầu gối Nhạc Sơn Hải, ‘rắc’ một tiếng, tiếng xương vỡ vụn giòn tan vang vọng khắp nơi!

A!

Tiếng hét thảm thiết xé lòng đột nhiên vang lên, Nhạc Sơn Hải đau đến lăn lộn trên đất.

“Giết tao đi… có giỏi thì giết tao đi!

Ha ha ha…” Nhạc Sơn Hải điên cuồng cười nham hiểm.

Sở Hằng lạnh lùng hừ một tiếng, đi lên phía trước, nắm lấy cổ Nhạc Sơn Hải, trực tiếp nhấc hắn lên.

“Giết tao đi…” Nhạc Sơn Hải thở dốc kịch liệt, mắt trợn trắng, đồng tử giãn ra, rõ ràng là sắp chết.

Sở Hằng không chút do dự, giơ tay lên tát xuống!

Bành!

Một tiếng động lớn trầm đục vang lên, Nhạc Sơn Hải bị một tát đánh bất tỉnh.

"Vợ ơi, chúng ta về thôi!" Sở Hằng gọi Lưu Ngọc Đình đang ngẩn ngơ.

"Ừm ừm." Lưu Ngọc Đình hoàn hồn, gật đầu, đi theo sau Sở Hằng.

Rời khỏi nơi dân làng tụ tập, Sở Hằng cõng Lưu Ngọc Đình trở về nhà.

"Cởi quần áo ra đi, tôi giúp chị trị thương." Nghe những lời này, mặt Lưu Ngọc Đình đỏ như ráng chiều, cô cắn môi, nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngoài của mình.

Một thân thể hoàn mỹ không tì vết hiện ra trước mặt Sở Hằng, làn da cô trắng như tuyết, mịn màng, ngực đầy đặn ưỡn cao, eo thon mềm mại, quả là một tuyệt sắc giai nhân.

Lưu Ngọc Đình vô cùng xấu hổ, cô vội che đi những bộ phận quan trọng, nhưng vẫn có một chút xuân quang bị lộ ra.

Hô hấp của Sở Hằng dồn dập, tim đập thình thịch.

"Anh không được nghĩ bậy, mau giúp tôi chữa trị đi." Lưu Ngọc Đình đỏ mặt thúc giục.

"Ồ ồ." Sở Hằng hoàn hồn, kìm nén tà niệm trong lòng, khoanh chân ngồi trên giường, vận chuyển Hỗn Độn Tạo Hóa Quyết, một luồng sinh cơ bàng bạc từ trong cơ thể anh tuôn ra, tiến vào cơ thể Lưu Ngọc Đình.

"Đây là…" Lưu Ngọc Đình kinh ngạc vô cùng, khoảnh khắc này, cô lại không cảm thấy chút đau đớn nào, thậm chí cơ thể cũng không còn nóng lên, cảm giác mệt mỏi và đói khát trong cơ thể cũng giảm đi không ít.

Tuy nhiên, do Sở Hằng mới học, sinh cơ vô cùng yếu ớt, chỉ có thể chữa lành vết thương bề mặt mà thôi, đối với tạng phủ và nội tạng, không thể đạt được hiệu quả tức thì.

“Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp chị chữa lành cơ thể.” Sở Hằng an ủi.

Lưu Ngọc Đình khẽ gật đầu, mặt đỏ bừng, vô cùng e thẹn.

“Chị nằm trên giường nghỉ ngơi đi.” Sở Hằng dặn dò.

Lưu Ngọc Đình ngoan ngoãn gật đầu, rồi nhắm mắt lại bắt đầu tĩnh dưỡng.

Ngọc Đình không ngủ, mà lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài cửa phòng.

Cô lo lắng Nhạc Sơn Hải và những người khác sẽ quay lại, báo thù Sở Hằng.

Dù sao nhà họ Nhạc cũng là một gia tộc giàu có nổi tiếng ở huyện thành Nam Dương, còn Sở Hằng lại là cô nhi quả mẫu, vạn nhất Nhạc Sơn Hải và những người khác quay lại thì chẳng phải là toi đời sao!

Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa phòng.

Lòng Lưu Ngọc Đình tức thì vui mừng, lẽ nào là Sở Hằng đã đánh đuổi được đám Nhạc Sơn Hải đi rồi?

Cô nhanh chóng mặc quần áo, đi ra cửa.

“Ai vậy?” Lưu Ngọc Đình hỏi.

“Ngọc Đình, là ba và mẹ đây.” Lưu Ngọc Đình nghe thấy giọng nói quen thuộc từ ngoài phòng truyền đến, cô kích động vạn phần, vội vàng mở cửa.

Cửa mở ra, Vương thị và Nhạc Sơn Hải đang đứng ở cửa, cả hai

đều có bộ dạng thảm hại, mặt mũi sưng vù.

"Ba… Mẹ!

Sao hai người lại đến đây?" Lưu Ngọc Đình kinh ngạc vô cùng, không hiểu tại sao.

"Khụ khụ, Ngọc Đình à, nhà ta bị trộm, bà nội bảo ba đưa con về, tiện thể đưa cả em trai con về nữa." Vương thị ngượng ngùng cười, che giấu sự chột dạ của mình.

Lưu Ngọc Đình nhíu mày, nói: "Mẹ, ông nội đâu?

Sao ông không ở đây?" "Ông nội con… ai, đừng nhắc nữa, đều tại nhà họ Trương chết tiệt đó, lại dám cướp đi món đồ cổ duy nhất có giá trị của nhà ta, ba và mẹ đang bàn bạc đi đến huyện nha kiện bọn chúng đây." Vương thị thở dài một tiếng.

"Những thứ đó vốn dĩ thuộc về nhà chúng ta, sao hai người lại bán cho bọn họ, con tuyệt đối không đồng ý, ba, mẹ, chuyện này hai người đừng quản nữa, con tự xử lý." Lưu Ngọc Đình giọng điệu kiên định nói.

Cô tuy yếu đuối nhút nhát, nhưng tính cách lại quật cường.

"Nhưng mà…" Vương thị còn muốn tiếp tục khuyên.

"Không có gì nhưng mà cả, con mệt rồi, con nghỉ ngơi trước đây." Lưu Ngọc Đình lắc đầu, nói xong liền đóng cửa phòng.

"Ái chà chà… eo của tôi…" Vương thị đau đến mức phải xoa eo.

Nhạc Sơn Hải vội vàng đỡ lấy Vương thị, nói: "Vợ ơi, có sao không?" "Không sao, chỉ là vừa rồi bị ngã một cái…" Vương thị lắc đầu nói.

"Mẹ, vừa rồi mẹ quá lỗ mãng rồi, mẹ có biết không, suýt chút nữa là con không sống nổi rồi." Nhạc Sơn Hải hằn học trừng mắt nhìn

Vương thị một cái.

“Ớ… con trai, chuyện này không thể hoàn toàn trách mẹ được, lúc đó tình hình nguy cấp, mẹ không thể trơ mắt nhìn con bị đánh được, nếu không, cả hai chúng ta đều sẽ bị thằng súc sinh họ Sở đó giết chết.” Vương thị ấm ức nói.

“Mẹ, mẹ yên tâm, nhà họ Nhạc chúng ta sẽ không tha cho thằng nhãi con đó đâu!” Nhạc Sơn Hải hung hăng nói.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau về đi, để khỏi thằng nhóc Sở Hằng đó hối hận, thật sự để nó lấy mất bảo bối!” Vương thị trừng mắt nhìn Nhạc Sơn Hải một cái.

Nhạc Sơn Hải không nói thêm gì nữa, cùng Vương thị rời đi.

Ngoài nhà.

Sau khi Nhạc Sơn Hải và Vương thị đi xa, Lưu Ngọc Đình ló nửa đầu ra khỏi cửa sổ, nhìn bóng lưng của họ.

Cô khẽ cắn môi, trong đôi mắt đẹp tràn đầy thất vọng và lo lắng.

“Tại sao, tại sao hai người lại trở thành như bây giờ?

Chúng ta đã luôn nương tựa vào nhau, giúp đỡ lẫn nhau, tại sao hai người lại lừa dối con?” “Nếu hai người nói cho con biết sự thật sớm hơn một chút, có lẽ, chúng ta đã không phải chịu khổ rồi.” Lưu Ngọc Đình lẩm bẩm.

“Ngọc Đình à, em đừng ngốc nữa, em căn bản không phải là con gái ruột của tôi, chúng ta là nhận nuôi, chúng ta không những không yêu em, thậm chí còn rất ghét em.” Đúng lúc này, Sở Hằng bước vào trong nhà, thần sắc bình thản nói với Lưu Ngọc Đình.

“Anh nói gì?” Lưu Ngọc Đình đột ngột ngẩng đầu lên, khó tin nhìn chằm chằm Sở Hằng, nói: “Anh nói gì?

Em không phải là con ruột của anh?

Sao anh có thể nghi ngờ em?" "Ha ha, bởi vì ta những năm đầu từng gặp được một vị kỳ nhân dị sĩ, ông ấy nói cho ta biết, cha ta là huyết mạch của một tông môn bí ẩn nào đó." Sở Hằng cười tủm tỉm giải thích.

"Cái gì?

Huyết mạch tông môn?

Sao có thể!" Lưu Ngọc Đình càng thêm chấn động, quả thực không dám tin, "Vậy tại sao anh không cùng họ tương nhận?" "Bởi vì, ta sợ liên lụy đến họ." "Cha của anh không phải là huyết mạch tông môn, nhưng lại có y thuật siêu phàm, tông môn đó chắc chắn sẽ phái cao thủ đến giết cha anh, đến lúc đó, cả gia tộc đều sẽ bị diệt vong." "Vì để người nhà có thể sống yên ổn, vì để bảo vệ họ không bị liên lụy, ta đã chọn nhẫn nhịn." "Mà cô, chính là vật hy sinh để ta bảo vệ gia tộc, ta sẽ không tương nhận với bất kỳ ai, cũng không cho phép bất kỳ ai tiết lộ bí mật của cha ta." "Chuyện hôm nay ta không hy vọng xảy ra lần thứ hai, nếu không, ta sẽ công bố tất cả mọi chuyện ra công chúng." Sở Hằng thần thái trịnh trọng, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Lưu Ngọc Đình, nói từng chữ một.

Lưu Ngọc Đình sững sờ tại chỗ hồi lâu không nói.

"Nếu tôi không đồng ý thì sao?" Một lúc lâu sau, Lưu Ngọc Đình yếu ớt lên tiếng, cô nắm chặt hai tay, thân hình run rẩy, trông có vẻ vô cùng đau khổ và giằng xé.

Sở Hằng hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lưu Ngọc Đình: "Vậy thì, xin thứ lỗi cho ta mạo phạm." Thân hình yêu kiều của Lưu Ngọc Đình run rẩy càng thêm lợi hại.

Sở Hằng không chút do dự, bước chân áp sát về phía Lưu Ngọc

Đình, anh đưa tay phải ra, tóm lấy chiếc cổ trắng ngần thon thả của cô.

Lúc này, Sở Hằng đã quyết định, dù thế nào cũng phải giết Lưu Ngọc Đình, như vậy anh mới có thể mãi mãi giữ được bí mật này.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Sở Hằng vừa đến gần Lưu Ngọc Đình, Lưu Ngọc Đình đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, co giò chạy ra cửa.

"Hừ, nếu đã như vậy, vậy thì chỉ có thể dùng biện pháp đặc biệt thôi!" Thấy vậy, Sở Hằng lạnh lùng cười, thân hình như tia chớp lướt ra, chặn trước mặt Lưu Ngọc Đình.

Chương 741

Đồng thời, anh đưa tay trái ra, nắm lấy vai thơm của Lưu Ngọc Đình, cố định cô lại tại chỗ.

Lưu Ngọc Đình ra sức giãy giụa nhưng vô ích, mặt đỏ bừng, cô thở hổn hển gầm nhẹ: "Sở Hằng, anh… anh điên rồi à?

Anh muốn làm gì?" "Tôi không muốn làm hại cô, nhưng, nếu không phải cô cố chấp không tỉnh ngộ, nhất quyết phải gả cho loại cặn bã như Nhạc Sơn Hải, thì sao lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay!" Sở Hằng giận dữ nhìn Lưu Ngọc Đình.

Lưu Ngọc Đình gào khóc: "Anh thả tôi ra, anh thả tôi ra, anh mau buông tay…" Rắc!

Cánh tay phải của Sở Hằng dùng sức, cứng rắn bẻ gãy cánh tay của Lưu Ngọc Đình.

Máu tươi phun ra!

Cánh tay của Lưu Ngọc Đình rũ xuống, cơn đau dữ dội khiến cô toàn thân run rẩy, trên trán những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống.

Sở Hằng từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay ấn vào bụng Lưu Ngọc Đình, thúc đẩy nguyên khí, truyền vào cơ thể cô.

Trong chốc lát, Lưu Ngọc Đình chỉ cảm thấy bụng như bị lửa đốt, nhiệt độ nóng rực lan ra tứ chi.

Lưu Ngọc Đình đau đến mặt trắng bệch, gần như ngất đi.

"Chịu đựng!

Ta lập tức giúp cô chữa trị." Sở Hằng trầm giọng quát.

Lưu Ngọc Đình cắn răng hết sức, cố gắng kiểm soát hơi thở, cố gắng không để mình ngất đi.

Theo thời gian trôi đi, Lưu Ngọc Đình dần dần thích ứng với luồng khí ấm áp đó, cảm giác đau đớn từ từ tan biến, cơ thể hồi phục bình thường.

Sở Hằng thu công đứng dậy, lau mồ hôi trên trán.

Anh lấy hộp thuốc, tìm ra thuốc kim sang rắc lên chỗ cánh tay bị gãy của Lưu Ngọc Đình.

Một lát sau, thuốc kim sang tan ra thấm vào da thịt.

Lưu Ngọc Đình gắng sức ngồi dậy.

"Hít" Cô hít một hơi khí lạnh, đau đến nước mắt lưng tròng.

Lần này cô coi như đã thực sự chứng kiến sự tàn nhẫn của Sở Hằng.

Lưu Ngọc Đình cúi đầu, hốc mắt đỏ hoe, những giọt lệ trong suốt lăn dài trên má.

"Xin lỗi!

Là tôi đã trách lầm các người!

Các người mới là người thật sự yêu thương tôi." "Ừm, được rồi, tay của cô đã không sao rồi, chỉ cần tĩnh tâm điều dưỡng là được." Sở Hằng khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói.

"Ừm…" Lưu Ngọc Đình im lặng gật đầu, sau đó quay đầu đi, nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ.

"Chúng ta là chị em sao?" Sở Hằng hỏi.

"Chúng ta là chị em họ…" Lưu Ngọc Đình nhẹ giọng đáp.

"Tên của cô là Ngọc Đình, tôi tên A Hằng, đây là tên thân mật của

hai chúng ta, từ nhỏ, mẹ tôi đã gọi chúng tôi như vậy…" Nghe những lời này, thân hình yêu kiều của Lưu Ngọc Đình đột nhiên run lên, nước mắt trong hốc mắt lại lần nữa trào ra.

Những năm qua, điều cô khao khát nhất chính là mẹ có thể chăm sóc cô, cưng chiều cô như đối với con gái ruột.

Nhưng cô hiểu, trong lòng mẹ luôn có em trai của cô, căn bản không thích cô con gái này, cho dù cô có làm nhiều đến đâu, trong lòng mẹ, cô cũng không bằng em trai cô.

Trong hốc mắt Lưu Ngọc Đình, nước mắt tuôn rơi.

Cô che miệng, nức nở không ngừng.

"Tôi biết cô rất ấm ức, tôi hiểu tâm trạng của cô.

Nhưng cô hãy nhớ một điều, cô là một cô nhi, từ nhỏ không cha không mẹ, đời này ngoài cha mẹ ra, cô không thể dựa vào ai cả, bao gồm cả chồng của cô Nhạc Sơn Hải, hiểu không?" Sở Hằng thở dài, vỗ vỗ vai thơm của Lưu Ngọc Đình, khuyên nhủ.

Lưu Ngọc Đình lau nước mắt, gật đầu thật mạnh.

"Ừm, cảm ơn anh!" "Cảm ơn thì không cần.

Tôi cứu cô, không phải vì áy náy, mà là vì cô có ơn với tôi, dù sao cũng là cô đã cứu mạng tôi." Nói rồi, Sở Hằng chỉ vào tủ quần áo bên cạnh, tiếp tục nói: "Những lời tôi nói với cô trước đây vẫn có hiệu lực, cô muốn ở lại thì ở, không muốn thì sớm rời đi đi." Lưu Ngọc Đình không lên tiếng, mắt nhìn về phía tủ quần áo, thần sắc ảm đạm lắc đầu.

"Được thôi, vậy cô bảo trọng." Sở Hằng nói xong, cầm lấy chiếc túi xách trên sofa, quay người bỏ đi.

"Chờ đã!" Đột nhiên, Lưu Ngọc Đình lên tiếng ngăn lại.

Bước chân Sở Hằng dừng lại, quay đầu nhìn Lưu Ngọc Đình, "Còn có chuyện gì?" Đôi mắt đẹp của Lưu Ngọc Đình đẫm lệ, thê lương ai oán nhìn Sở Hằng.

"Tôi… tôi bây giờ đã mất trí nhớ rồi, anh không phiền khi coi tôi như một người phụ nữ khác chứ?" Cô cúi đầu, mặt đầy xấu hổ, giọng ngày càng yếu, như tiếng muỗi vo ve.

Nghe vậy, Sở Hằng tức thì ngẩn ra, mặt đầy kinh ngạc nhìn Lưu Ngọc Đình, hồi lâu không nói nên lời.

"Sao?

Anh phiền à?" Lưu Ngọc Đình ngẩng đầu lên, mặt đầy mong đợi hỏi.

"Phiền!

Nếu cô muốn ở lại đây, thì ngoan ngoãn một chút, đừng giở trò, nếu không, tôi sẽ để cô chết rất thảm." Sở Hằng trầm giọng cảnh cáo.

"Ừm." Lưu Ngọc Đình ngoan ngoãn gật đầu, sau đó lại nói: "Đúng rồi, anh gọi điện báo cảnh sát đi, đưa Nhạc Sơn Hải vào tù, báo thù cho ba mẹ tôi." "Báo thù?

Dựa vào cái gì mà báo thù?" Sở Hằng nhíu mày chất vấn.

"Chỉ dựa vào việc hắn bắt cóc ba mẹ tôi, và ép tôi gả cho hắn!" Lưu Ngọc Đình phẫn hận siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Cô nghĩ, tôi có tư cách báo thù?" Sở Hằng khinh thường.

"Không phải, không phải anh rất giỏi đánh nhau sao?" "Tôi giỏi đánh, tiếc là tôi không đánh thắng được Nhạc Sơn Hải!" Sở Hằng bĩu môi, nhún vai nói.

"Vậy thì báo cảnh sát đi!" Lưu Ngọc Đình trừng to mắt, vội vàng

nói: "Cục cảnh sát không quản chuyện này sao?" "Đây là ân oán riêng giữa tôi và nhà họ Nhạc, cảnh sát không can thiệp." Sở Hằng lắc đầu.

"Vậy…" Lưu Ngọc Đình muốn nói lại thôi, do dự hồi lâu, lúc này mới khó khăn mở miệng: "Vậy… vậy… vậy tôi có thể cầu xin anh không?" "Cầu xin tôi?" "Đúng!" "Tại sao?" "Tôi muốn nhờ cảnh sát giúp đỡ, để chuyện ba mẹ tôi bị oan uổng được rửa sạch tội danh!" Ánh mắt Lưu Ngọc Đình kiên nghị.

Sở Hằng suy nghĩ một lát, nói: "Có thể.

Tuy nhiên, tôi có một điều kiện." "Anh nói đi." "Sau này cô theo tôi." "Cái gì?" Lưu Ngọc Đình nghe vậy tức thì sững sờ, trong chốc lát, có chút không hiểu Sở Hằng rốt cuộc muốn làm gì.

"Đừng hiểu lầm, tôi không muốn chiếm hữu vẻ đẹp của cô, hay cơ thể của cô, tôi không có hứng thú với chuyện nam nữ." "Vậy… vậy anh…" "Ý của tôi là, để cô làm vệ sĩ cho tôi, tôi phụ trách trả tiền cho cô, cô phụ trách bảo vệ an toàn cho tôi." Sở Hằng nghiêm túc nói.

"Vệ sĩ?" Lưu Ngọc Đình chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, có chút ngạc nhiên nhìn Sở Hằng.

"Đúng vậy, vệ sĩ." Sở Hằng gật đầu xác nhận.

"Nhưng mà… tôi không giỏi võ thuật lắm…" Lưu Ngọc Đình có chút lo lắng nói.

"Không sao, học là được.". … Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, rọi sáng phòng ngủ.

Sở Hằng mở đôi mắt ngái ngủ, nhìn chiếc giường bên cạnh trống không, anh không khỏi mỉm cười.

Tối qua Lưu Ngọc Đình đã đồng ý làm vệ sĩ cho anh, và chủ động hiến thân, kết quả bị anh không chút do dự từ chối.

Sở Hằng mặc quần áo chỉnh tề bước ra khỏi phòng ngủ, đến phòng ăn ăn sáng.

Vừa ăn được hai ba miếng, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

Sở Hằng đứng dậy, đẩy cửa bước ra, lại thấy một bé gái khoảng năm sáu tuổi đang quỳ trước bàn ăn, đặt bát cháo loãng trong tay lên bàn, sau đó lại lùi sang một bên.

Bên cạnh bé gái, đứng hai người đàn ông to lớn mặc vest đen, họ nhìn chằm chằm, hung thần ác sát.

Mà sau lưng bé gái, lại đứng một người đàn ông mặc áo hoodie đen, thân hình anh ta cực kỳ cao lớn, đến một mét tám trở lên, cơ bắp cuồn cuộn như rồng, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Đôi mắt anh ta sắc bén vô cùng, lạnh lùng vô tình, mang theo sát khí kinh người, như thể có thể nhìn thấu linh hồn của người khác.

Người này, chính là người do Nhạc Sơn Hải phái đến giám sát Sở Hằng, cũng là vệ sĩ thân cận của Nhạc Sơn Hải, Lý Trung Nghĩa!

"Chú Lý, chú uống một ly sữa bò cho ấm bụng, cái này là sữa đậu nành mới nấu, đặc biệt thơm ngọt dễ uống, chú thử xem." Bé gái rụt rè nhìn Lý Trung Nghĩa, nhẹ giọng nói.

"Cảm ơn công chúa nhỏ." Lý Trung Nghĩa nở một nụ cười hiền từ với bé gái, đưa tay cầm ly sữa bò lên, nhấp một ngụm, khen ngợi: "Vị không tệ, cháu cũng thử đi, đây là chú Lý tự xay, không cần thêm bất kỳ đường tinh, muối nào." "Vâng ạ, cảm ơn chú Lý." Cô bé vui mừng cười, vội vàng cầm đũa lên gắp trứng ăn.

Lúc này, Sở Hằng từ phòng khách đi ra, thấy cảnh này thì không khỏi nhíu mày.

"Sở Hằng, anh tỉnh rồi à?

Mau ngồi xuống ăn cơm đi.” Lưu Ngọc Đình dịu dàng cười, đối với Lý Trung Nghĩa, cô cũng không dám tỏ ra xấc xược, thậm chí nói chuyện cũng rất cung kính, có thể thấy địa vị của Lý Trung Nghĩa trong lòng Nhạc Sơn Hải rất cao.

Sở Hằng liếc nhìn thức ăn bày trên bàn, lạnh nhạt nói: “Cô nấu cơm à?” Lưu Ngọc Đình gật đầu, nói: “Mẹ tôi bị bệnh nên ngày nào tôi cũng nấu cơm.

Hôm nay là bữa đầu tiên, hy vọng hợp khẩu vị của anh.” “Cô nấu ăn rất ngon.” Sở Hằng khẽ cười.

Hắn không ăn cơm ngay mà ngồi trên sofa, hứng thú nhìn Lưu Ngọc Đình đối diện.

Lưu Ngọc Đình có chút bối rối, khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, cúi đầu, lặng lẽ ăn thức ăn trong bát.

Sở Hằng nhìn chằm chằm vào thân hình lồi lõm quyến rũ của Lưu Ngọc Đình, trong đầu thoáng qua cảnh tượng đêm qua, không kìm được mà liếm môi, thầm than người phụ nữ này thật xinh đẹp.

Bỗng nhiên, Sở Hằng chú ý đến sợi dây chuyền trên cổ Lưu Ngọc Đình.

Đó là một tấm thẻ bằng đồng xanh cổ xưa, trên đó khắc một ký hiệu cổ quái, trông giống một loại đồ đằng nào đó, nhưng lại có vẻ như chỉ được phác họa bằng vài nét đơn giản.

Ánh mắt Sở Hằng dừng lại trên tấm thẻ đồng này, lập tức rơi vào trạng thái ngây dại.

Cùng lúc đó, ký ức Tiên Đế trong cơ thể Sở Hằng bỗng nhiên vận chuyển điên cuồng, đồng thời phóng ra một luồng năng lượng huyền diệu mà hùng vĩ, tràn vào trong tấm thẻ đồng xanh cổ xưa kia.

Trong chớp mắt, tấm thẻ đồng xanh cổ xưa ấy tỏa ra ánh sáng bạc

chói lòa.

Sở Hằng cảm giác có một luồng thông tin khổng lồ tràn vào đầu mình.

Những thông tin này vô cùng phức tạp, ẩn chứa vô số tin tức, Sở Hằng chỉ có thể miễn cưỡng hấp thu một phần, nhưng vẫn cảm thấy đầu óc đau như muốn nứt ra.

"A!" Sở Hằng không kìm được rên khẽ một tiếng, ôm đầu ngã xuống ghế, nhắm mắt lại, toàn thân đẫm mồ hôi.

"Sở Hằng, anh sao vậy?" Lưu Ngọc Đình giật mình, lo lắng hỏi.

"Tôi không sao, nghỉ một lát là được." Sở Hằng từ từ mở mắt, xoa xoa thái dương, hít sâu hai hơi, sau khi bình tĩnh lại mới mở mắt ra lần nữa.

Sở Hằng nhìn tấm thẻ đồng xanh cổ xưa trên bàn, vẻ mặt lộ ra sự kích động.

Đây là một kiện pháp khí!

Tên nó là "Trấn Yêu Ấn"!

Tấm thẻ đồng xanh cổ xưa này sở hữu uy năng cực kỳ đáng sợ, cho dù là pháp khí yếu nhất, uy lực cũng có thể sánh ngang với một đòn toàn lực của cường giả Luyện Khí sơ kỳ đã tu luyện gần trăm năm!

Không chỉ vậy, "Trấn Yêu Ấn" còn có cả chức năng công kích và phòng ngự, có thể chống lại mọi đòn tấn công dưới cảnh giới Trúc Cơ!

Quan trọng hơn, "Trấn Yêu Ấn" còn là một pháp bảo hoàn chỉnh, nếu có thể tìm đủ dược liệu, hoàn toàn có thể nâng cấp thành "Linh bảo", sở hữu đủ loại công hiệu kinh người!

Tuy nhiên ở giai đoạn hiện tại, "Trấn Yêu Ấn" chỉ có thể được xem là bán bộ linh bảo.

Nhưng dù vậy, điều này đã khiến Sở Hằng vô cùng phấn khích!

Bởi vì, theo ký ức không trọn vẹn của Tiên Tôn, chỉ cần thu thập đủ dược liệu cần thiết để luyện hóa pháp bảo, là có thể thăng cấp thành "Linh bảo"!

"Ha ha ha, lần này phát tài rồi!" Sở Hằng trong lòng cười như điên.

Dù "Linh bảo" không thể tùy tiện sử dụng, nhưng cũng không cản trở Sở Hằng làm quen trước với năng lực của nó.

Rốt cuộc, Sở Hằng vốn là một luyện đan sư, có nhiều kỳ ngộ, biết luyện chế rất nhiều đan dược quý giá, thậm chí, hắn còn biết cả công thức luyện chế "Tụ Linh Đan"!

Tụ Linh Đan, đúng như tên gọi, có thể tăng tốc độ tu hành cho người sử dụng, là đan dược cần thiết cho cảnh giới Trúc Cơ!

Đương nhiên, đây chỉ là loại đan dược thông thường nhất, ở thời thượng cổ, loại đan dược này hoàn toàn không đáng tiền.

Nhưng trong thời đại mạt pháp ngày nay, nó lại là đan dược trân quý chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, giá cả đắt đỏ, cho dù ở Kinh thành, một đô thị quốc tế lớn như vậy, cũng thuộc loại có giá mà không có hàng.

Sở Hằng hiện đang ở cảnh giới Luyện Thể, cách cảnh giới Trúc Cơ vẫn còn thiếu rất nhiều thứ.

Mà loại Tụ Linh Đan này, vừa khéo có thể giúp hắn đột phá bình cảnh!

Sở Hằng mở máy tính, tìm kiếm một lượt về đơn thuốc của "Tụ

Linh Đan", phát hiện các loại thảo dược cần thiết cho Tụ Linh Đan vô cùng quý hiếm và khó tìm, đặc biệt là mấy loại linh dược chủ chốt lại càng hiếm thấy, căn bản không tìm được ở đâu.

"Xem ra, tạm thời chỉ có thể dựa vào chính mình từ từ tích lũy linh thạch rồi." Sở Hằng lẩm bẩm, sau đó, hắn chuyển ánh mắt sang Lý Trung Nghĩa.

Lão già này, hẳn là biết vị trí cụ thể của mỏ linh thạch!

Sở Hằng lập tức đứng dậy, đi thẳng ra cửa.

"Sở Hằng, anh đi đâu vậy?" Lưu Ngọc Đình lo lắng hỏi.

Sở Hằng dừng bước, quay lưng về phía cô, nhàn nhạt nói: "Tôi đi mua ít đồ ăn." "Mua đồ ăn?" Lưu Ngọc Đình ngẩn ra, sau đó lắc đầu nói: "Sở Hằng, đừng lãng phí tiền, ngày mai tôi lại nấu cho anh." "Tôi muốn ăn cơm cô nấu, rất nhớ." Sở Hằng không quay đầu lại nói.

Nghe câu này, Lưu Ngọc Đình sững sờ.

Ngay sau đó, khuôn mặt xinh đẹp của cô ửng hồng, trái tim đập thình thịch, đôi mắt đẹp long lanh, chứa chan tình cảm nồng nàn.

Khóe miệng Lưu Ngọc Đình hiện lên một nụ cười hạnh phúc, khẽ lẩm bẩm: "Đồ ngốc…" … Một đêm trôi qua.

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu xuống sàn nhà, làm mặt đất sáng bừng.

Trên giường, Sở Hằng tỉnh lại.

Sở Hằng cử động gân cốt, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, như thể bị xe tải cán qua.

Chương 742

"Đúng là sướng thật!" Sở Hằng nhếch miệng cười, cảm thấy tinh thần sảng khoái. … Ở một nơi khác, tại Huyền Không Giới, trong điện Tiên Tôn.

Các trưởng lão của Tiên Đế Cung cùng một thanh niên mặc hắc bào đang quỳ trước một đài cao.

Thanh niên hắc bào này tướng mạo anh tuấn, thân hình cân đối, nhưng lại toát ra một luồng khí thế lạnh lẽo âm hàn.

Trong đôi mắt hắn lóe lên ánh điện màu vàng, tựa như hai ngôi sao sáng chói, vô cùng uy hiếp.

Thanh niên hắc bào tên là Tần Bắc Hải, là đệ tử cốt cán của Tiên Đế Cung, thực lực mạnh mẽ.

"Đệ tử Tiên Đế Cung Tần Bắc Hải ra mắt Tiên Đế tiền bối." Thanh niên hắc bào cúi người hành lễ.

Trên đài cao, một vùng mông lung bao phủ, hoàn toàn không thể nhìn thấu hư thực.

Một lát sau, một giọng nói cổ xưa, mênh mang chậm rãi vang lên: "Ngươi tìm ta có việc gì?" "Bẩm tiền bối, ta cần một gốc dược thảo để luyện đan, hy vọng ngài có thể thành toàn cho ta." Tần Bắc Hải cung kính nói, thái độ vô cùng khiêm tốn.

"Ồ?" Giọng nói của Tiên Đế dường như có chút kinh ngạc: "Ngươi là thiên tài tuyệt thế của Tiên Tôn Cung, đan dược nào có thể làm khó ngươi?" Tần Bắc Hải nói: "Đan dược ta muốn luyện chế cực kỳ đặc biệt, phải cần một gốc dược thảo hiếm có và quý giá mới có cơ hội luyện thành…" "Nói xem ngươi muốn luyện chế đan dược gì."

Giọng nói của Tiên Đế trở lại bình tĩnh.

Tần Bắc Hải khẽ cười: "Cửu U Minh Hỏa Quả." "Cửu U Minh Hỏa Quả?" Giọng nói của Tiên Đế mang theo một tia kinh ngạc và chấn động: "Ngươi cần nó làm gì?" Tần Bắc Hải giải thích: "Cửu U Minh Hỏa Quả ẩn chứa năng lượng hệ Hỏa cực kỳ tinh thuần, ta định dùng Cửu U Minh Hỏa Quả làm chủ dược, luyện chế một lò cửu phẩm đan 'Phá Cảnh Đan'." "Phá Cảnh Đan!" Giọng nói của Tiên Đế lại vang lên, tràn đầy vẻ chấn kinh sâu sắc.

Tần Bắc Hải hỏi: "Tiền bối biết cửu phẩm đan sao?" Giọng của Tiên Đế có chút kích động: "Đương nhiên là biết!

Phá Cảnh Đan là tồn tại đỉnh cao nhất trong số các loại cửu phẩm đan dược, ngay cả trong ký ức của Tiên Tôn cũng không tìm ra được đơn thuốc chi tiết của Phá Cảnh Đan!" Ngay sau đó, giọng điệu của Tiên Đế thay đổi, nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi muốn dùng Cửu U Minh Hỏa Quả làm chủ dược, vậy thì thôi đi, Cửu U Minh Hỏa Quả đối với tu sĩ bình thường mà nói là báu vật vô giá, ngay cả Tiên Tôn cũng thèm nhỏ dãi, huống chi là chúng ta." Tần Bắc Hải nhíu mày, không cam lòng nói: "Tiền bối, xin hãy cho phép ta thử một lần, vạn nhất thành công thì sao?

Ta muốn mượn Phá Cảnh Đan để bước vào cảnh giới Tiên Tôn, cầu xin tiền bối thành toàn!" Tiên Đế trầm ngâm một lát rồi đồng ý: "Nếu đã như vậy, thì cứ theo ý ngươi." "Cảm ơn tiền bối." Tần Bắc Hải vui mừng khôn xiết.

"Đợi ngươi luyện thành Phá Cảnh Đan rồi hãy báo cáo cho ta." Giọng của Tiên Đế vừa dứt, căn phòng lại trở về yên tĩnh.

Tần Bắc Hải nở nụ cười vui sướng, lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng có thể bước vào cảnh giới Tiên Tôn rồi, ta nhất định có thể đuổi kịp gã đó!" Nghĩ đến người đàn ông đáng sợ tuyệt luân kia, đôi mắt Tần

Bắc Hải lóe lên, sát khí lạnh lùng.

"Hừ!" Một lát sau, sắc mặt Tần Bắc Hải trầm xuống: "Chỉ là một tên phế vật mà cũng dám sỉ nhục ta!

Ta bây giờ sẽ diệt sát ngươi!" Ong...

Đúng lúc này, bầu trời phía trên Tiên Đế Cung đột nhiên rung chuyển, một luồng kim quang chói mắt từ trong tầng mây bắn ra.

Ầm ầm ầm!

Cả Huyền Không Giới đều rung chuyển dữ dội, như thể tận thế giáng lâm.

"Xảy ra chuyện gì?!" Khắp nơi trong Huyền Không Giới vang lên những tiếng la hét kinh hoàng.

Vút...

Một tia kiếm quang xẹt qua, trong nháy mắt vượt qua ngàn mét, chém tan tầng tầng mây đen dày đặc, lao thẳng lên trời cao, xé toạc bầu trời ra một vết rách khổng lồ, một luồng kim quang rực rỡ bắn ra.

Luồng kim quang rực rỡ đó, như một lưỡi dao sắc bén, xuyên thủng bầu trời.

Trong phút chốc, tất cả tu sĩ trong Huyền Không Giới đều ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trong tầm mắt họ, một thanh thần kiếm khổng lồ vàng rực lơ lửng giữa hư không, tỏa ra uy nghiêm khiến người ta kinh hãi, khiến linh hồn run rẩy. từng luồng ánh sáng rực rỡ bay ra từ thanh thần kiếm màu vàng, lan tỏa khắp tám cõi, lộng lẫy vô cùng.

"Đây là… Tiên khí!" Trong Huyền Không Giới, có người kinh hãi thốt lên.

"Tiên khí xuất thế!

Tiên khí xuất thế rồi!" Các tu sĩ trong Huyền Không Giới kinh hãi gào thét.

"Ai sở hữu được tiên khí, người đó sẽ có được sinh mệnh vĩnh hằng!" "Ha ha ha… không sai, chúng ta nhất định có thể sống sót!" "Chúng ta nhất định có thể sống sót!" Huyền Không Giới sôi trào.

Vô số tu sĩ reo hò nhảy nhót, phấn khích gào thét.

Đối với họ, có được tiên khí giống như là phúc trời ban, một tạo hóa lớn lao.

Chỉ có Tần Bắc Hải là sắc mặt trở nên tái mét.

Dù hắn là đồ đệ của Tiên Tôn, nhưng lại không sở hữu tiên khí, hắn chỉ có một bộ tam phẩm tiên giáp.

Ban đầu, hắn còn định dựa vào tam phẩm tiên giáp để tranh giành Cửu U Minh Hỏa Quả với Trần Phàm.

Nhưng bây giờ, Cửu U Minh Hỏa Quả đã bị hắn ăn mất rồi.

Truyền thừa của Tiên Tôn tuy mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng chỉ là ngoại vật, ngay cả vũ khí mà Tiên Tôn đã sử dụng cũng không đáng tiền, trừ khi ngươi có thể luyện chế ra một món tiên khí, nếu không, dù có được truyền thừa cũng vô dụng.

Vì vậy, hắn phải dựa vào chính mình!

Truyền thừa của Tiên Đế tuy tốt, nhưng so với tính mạng của mình, hiển nhiên là không đáng nhắc tới.

"Tên khốn kiếp!

Đợi ngươi trở thành Tiên Tôn, ta nhất định sẽ nghiền xương ngươi thành tro!" Tần Bắc Hải siết chặt nắm đấm, nghiến răng ken két.

Cùng lúc đó, sâu trong Huyền Không Giới, trong một hang động

trên núi, một lão giả tóc bạc da hồng, áo trắng phấp phới đang ngồi xếp bằng.

"Truyền thừa Tiên Đế xuất hiện…" Lão giả mở mắt, ánh mắt như đuốc, tinh quang bắn ra, sắc bén như mũi tên, dường như có thể chém đứt vạn vật.

Vèo!

Lão giả biến mất trong hang động, trong vài cái chớp mắt, đã đến trước mặt Tần Bắc Hải, cười nói: "Bắc Hải hiền điệt, chúc mừng nhé." "Nhờ cả vào tiền bối." Tần Bắc Hải cung kính nói.

Lão giả cười ha ha, rồi hỏi: "Bắc Hải hiền điệt, ngươi vừa nói muốn dùng Cửu U Minh Hỏa Quả để luyện chế Phá Cảnh Đan, chuẩn bị đột phá đến cảnh giới Tiên Tôn, đúng không?" Tần Bắc Hải gật đầu: "Vâng." "Tốt, ta lập tức cho người giúp ngươi thu thập Cửu U Minh Hỏa Quả." Lão giả hài lòng nói: "Tuy nhiên, ngươi phải đảm bảo với ta là luyện đan thành công." "Yên tâm, ta chắc chắn sẽ thành công." Tần Bắc Hải vỗ ngực đôm đốp.

Sư phụ của Tần Bắc Hải là nhị phẩm tiên y của Tiên Tôn Cung, hắn từng nghe sư phụ nói về hiệu quả của Cửu U Minh Hỏa Quả.

Nghe nói chỉ cần một quả Cửu U Minh Hỏa Quả là có thể giúp người ta thăng một cấp.

Tần Bắc Hải tin tưởng vào bản thân, chỉ cần có được Cửu U Minh Hỏa Quả, chắc chắn có thể thuận lợi thăng một cấp.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ chờ tin tốt." Lão giả nói xong, thân hình lại lóe lên, lập tức biến mất tại chỗ.

Tần Bắc Hải nhìn về hướng đối phương biến mất, trên mặt lộ ra vẻ tham lam nồng đậm.

Ngay sau đó, hắn lại trở lại bình thường, nhớ lại chuyện vừa gặp

phải: “Người thanh niên bí ẩn đó rốt cuộc có lai lịch gì, mà ngay cả Tiên Tôn cũng phải kiêng dè?

Hơn nữa, hắn còn lấy đi Cửu U Minh Hỏa Quả của ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho hắn…” Nghĩ đến đây, Tần Bắc Hải hận đến nghiến răng ken két, hắn cảm thấy mình bị lừa, đối phương cố ý trêu đùa hắn, cướp đi Cửu U Minh Hỏa Quả rồi mới rời đi.

Đương nhiên, Tần Bắc Hải trong lòng cũng hiểu rõ, thực lực của người thanh niên bí ẩn đó quá mạnh, hắn không phải là đối thủ, đối phương không muốn giao ra Cửu U Minh Hỏa Quả, tự nhiên cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Tóm lại, Tần Bắc Hải không định tha cho đối phương.

“Hừ, ta sẽ đợi ngươi ở Huyền Không Giới, ta thật muốn xem, ngươi có thể trốn đến khi nào?” Lạnh lùng hừ một tiếng, Tần Bắc Hải quay người rời khỏi sơn cốc, tìm một nơi ẩn nấp, chờ đối phương xuất hiện… … Tần Bắc Hải ẩn nấp trong Huyền Không Giới, chuẩn bị chờ Trần Phàm xuất hiện rồi giết chết hắn.

Trần Phàm lại không biết những điều này, hắn mang theo Ngô Tử Mộng và Lưu Hiểu Dư bay được nửa nén hương thì hai cô gái đã hôn mê.

Vì vậy, hắn vội vàng dừng lại, thả hai cô gái ra khỏi Càn Khôn Giới, ôm lấy họ.

Ngô Tử Mộng tỉnh lại, đầu tiên nhìn quanh một lượt, sau đó nhìn chằm chằm Trần Phàm nói: “Tôi nhớ, chúng ta hẳn là đang ở góc tây nam…” Nói đến cuối, đầu cô hơi nghiêng, nhìn về phía lòng bàn tay phải của Trần Phàm.

Nhanh chóng, cô chú ý đến một thứ: “Cửu U Minh Hỏa Quả, Trần Phàm, thật sự là Cửu U Minh Hỏa Quả.” Nói xong câu này, cả người

cô đều kích động.

Trần Phàm cũng nhìn thấy Cửu U Minh Hỏa Quả, trong phút chốc, hắn nhíu mày, trong lòng dâng lên niềm vui sướng tột độ, nhưng bề ngoài lại tỏ ra như không có chuyện gì: "Ồ, đây là Cửu U Minh Hỏa Quả à." "Trời ạ, đây là Cửu U Minh Hỏa Quả quý giá vô cùng, anh làm gì vậy…" Ngô Tử Mộng thấy vậy, vội vàng cúi xuống kiểm tra, định ngăn cản hắn.

Đáng tiếc, Trần Phàm hoàn toàn không để ý, tiếp tục giẫm lên, thậm chí còn giẫm nát nó.

"Trần Phàm, anh điên rồi!!!" Ngô Tử Mộng cuối cùng không nhịn được mà nhảy dựng lên như sấm.

"Cô mới điên ấy, Cửu U Minh Hỏa Quả dù quý giá đến đâu, bây giờ cũng đã nát rồi, vô dụng rồi." Trần Phàm xòe tay nói.

"Anh…" Ngô Tử Mộng tức đến giậm chân, vẻ mặt hận rèn sắt không thành thép.

Một lát sau, cô dường như đã nghĩ thông điều gì đó, ngẩng đầu nhìn Trần Phàm nói: "Trần Phàm, lẽ nào anh cố ý dụ tôi và Tiểu Nhã đến đây, sau đó phá hủy Cửu U Minh Hỏa Quả, để người khác hiểu lầm là chúng ta phá hủy!!!" Trần Phàm lắc đầu, thở dài nói: "Haizz, chỉ số thông minh đúng là di truyền mà, tôi chỉ nói bừa một câu, Tử Mộng cô cũng đoán ra được." "Tôi khinh!!!" Ngô Tử Mộng tức giận mắng.

"Anh đừng nói nhảm nữa, mau đưa chúng tôi rời khỏi nơi quỷ quái này đi!" Lưu Hiểu Dư sốt ruột thúc giục.

Đối với điều này, Trần Phàm cũng không chần chừ, lại bước đi, bay lên, hướng về phía xa.

Lần này hắn chọn phương hướng, không còn là hướng vào bên

trong đảo Huyền Không.

Bởi vì, hắn biết bên trong đảo Huyền Không có rất nhiều thế lực tồn tại, trong đó còn có cả tiên nhân, nếu mạo hiểm xông vào, chắc chắn không an toàn.

Quan trọng nhất, hắn không chắc mình sau khi vào bên trong đảo Huyền Không có gặp nguy hiểm hay không, vì vậy, cách an toàn nhất là rời khỏi đảo Huyền Không.

Trần Phàm mang theo Ngô Tử Mộng, Lưu Hiểu Dư rời đi, tuy nhiên, lộ trình hắn rời đi không phải là đi ra ngoài đảo Huyền Không, mà là đi vào bên trong đảo Huyền Không… … Trần Phàm mang theo hai cô gái, theo bản đồ đảo Huyền Không, vừa tìm kiếm bảo vật, vừa bay đi.

Họ mất cả một ngày trời mới bay qua được hơn nửa đảo Huyền Không.

Mà trong thời gian này, vết thương của hai cô gái, sau gần mười giờ đồng hồ dưỡng thương, cũng đã cơ bản lành lại.

Trần Phàm đưa hai cô gái đến khu vực bên trong đảo Huyền Không, hai cô gái cảm nhận được linh khí nồng đậm xung quanh, kinh ngạc kêu lên.

Đặc biệt là Ngô Tử Mộng, vẻ mặt chấn động, miệng lẩm bẩm: "Khu vực bên trong đảo Huyền Không lại như thế này…" Trước đây cô luôn nghe Trần Phàm kể về cảnh tượng bên trong đảo Huyền Không, nhưng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến, bây giờ cô cuối cùng cũng đã thấy.

Lúc này, trong lòng Ngô Tử Mộng tràn đầy sự sùng bái và ngưỡng mộ đối với Trần Phàm.

Bây giờ Trần Phàm không chỉ tu vi cao siêu, mà còn biết cả trận

pháp lợi hại như vậy, cô cảm thấy, mình đi theo hắn, quả thực là lời to.

"He he." Thấy bộ dạng của Ngô Tử Mộng, Trần Phàm nhếch miệng, lộ ra nụ cười tà ác.

Ngay sau đó, Trần Phàm nói: "Được rồi, chúng ta chia nhau hành động, tôi tiếp tục đi tìm dị thú bên trong đảo Huyền Không, các cô đi tìm linh dược, sau khi tìm được linh dược, lập tức quay lại báo cho tôi." Nói xong, Trần Phàm quay người, lướt về một hướng khác.

Ngô Tử Mộng và Lưu Hiểu Dư thấy vậy, không hề chậm trễ, nhanh chóng đuổi theo.

Một lúc sau, khi Trần Phàm biến mất khỏi tầm mắt họ, họ dừng lại một giây, rồi tăng tốc, chạy sâu vào trong đảo Huyền Không.

Họ đều rất rõ, bây giờ thời gian cấp bách, chỉ có thể tranh thủ từng giây, cố gắng tìm được linh dược sớm nhất có thể.

Mà, khi hai người chạy sâu vào trong đảo Huyền Không, trên đường đi, họ gặp rất nhiều yêu thú, nhưng dù là yêu thú cấp bậc nào, hay là yêu thú Hóa Thần cảnh đỉnh phong, họ chỉ cần tung ra một chiêu, là có thể dễ dàng giải quyết đối phương, không chút áp lực.

Khiến cho sức chiến đấu của hai cô gái, so với lúc gặp Trần Phàm trước đây, đã mạnh hơn rất nhiều. … Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó ngoài rìa đảo Huyền Không, ba thanh niên nam nữ tụ tập lại với nhau.

Thanh niên mặc một bộ quần áo màu đen, ngực trái thêu một thanh loan đao.

Người đàn ông bên phải mặc áo trắng, sau lưng đeo một thanh kiếm.

Người đàn ông bên trái là một hòa thượng đầu trọc, thân hình vạm vỡ cao lớn, làn da lộ ra ngoài đầy những hình xăm.

Họ chính là Long Ảnh và những người khác.

"A di đà Phật, thí chủ, tên nhóc Trần Phàm đó, thật sự có thực lực đáng sợ như vậy sao?" Người đàn ông áo trắng nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, hòa thượng đầu trọc liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý đến bên này, mới ghé sát tai hòa thượng đầu trọc, nhỏ giọng nói: "Kim Cương ca, tôi từng ở giới tu luyện Việt Nam, nghe người ta nói, tên nhóc đó, là người thứ hai trong mấy trăm năm qua lĩnh ngộ được 'vũ' tu tiên giả, và nghe nói tu vi của hắn, đã đạt đến Trúc Cơ cảnh trung kỳ, thực lực cực kỳ biến thái…" Nghe vậy, mắt hòa thượng đầu trọc trợn tròn: "Cái này…" "Không thể nào?

Tên nhóc đó mới ngoài 20 tuổi?" Người đàn ông áo trắng cũng lộ vẻ kinh ngạc, hoàn toàn bị thông tin mà hòa thượng đầu trọc nói làm cho sợ hãi.

Một lúc sau, người đàn ông áo trắng thu lại vẻ kinh ngạc, lại hỏi: "Nếu Trần Phàm có thực lực như vậy, sao anh lại nói, hắn không giết được Huyết Ma kia?" Hòa thượng đầu trọc gãi cái đầu trọc lóc, bĩu môi nói: "Tôi cũng thắc mắc đây, rõ ràng thực lực của đối phương đáng sợ như vậy, nhưng trước mặt chúng ta, hắn ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trực tiếp bị chúng ta chế ngự…" "Tôi đoán, có lẽ là tu vi của hắn vẫn chưa đạt đến Trúc Cơ cảnh hậu kỳ, nếu không, mấy người chúng ta liên hợp lại, chưa chắc đã đánh thắng được hắn." Người đàn ông áo trắng gật đầu, coi như ngầm thừa nhận lời của hắn.

Ngay sau đó, người đàn ông áo trắng trầm ngâm một giây, lại hỏi: "Đúng rồi, hắn có nói hắn đến đảo Huyền Không làm gì, mục tiêu là gì không?" Hòa thượng đầu trọc không nghĩ ngợi, liền lắc đầu: "Không có." "Ừm." Người đàn ông áo trắng suy nghĩ một chút: "Xem ra, lần này hắn vào đảo Huyền Không, chỉ đơn thuần là để rèn luyện,

không có mục đích gì khác…" Ngay sau đó, hắn dường như nghĩ ra điều gì, dặn dò hai thuộc hạ: "Đi, chúng ta lập tức trở về thành phố Hải Khánh, tìm người giúp đỡ, trừ khử Trần Phàm." Nói xong, ba người cùng nhau lóe lên rồi rời đi. … Trần Phàm không biết, hắn vừa mang theo Ngô Tử Mộng và Lưu Hiểu Dư vào bên trong đảo Huyền Không, đã kinh động rất nhiều người.

Thực ra, cho dù hắn biết, hắn cũng không quan tâm, dù sao đây cũng là bên trong đảo Huyền Không, bất kể xảy ra chuyện gì, người ngoài cũng không biết, cũng không quản được.

Trần Phàm mang theo Ngô Tử Mộng, Lưu Hiểu Dư vào khu vực bên trong đảo Huyền Không, không còn đi lang thang không mục đích như ở ngoài rìa đảo Huyền Không nữa.

Mà vừa dò xét sự biến động của linh khí, vừa lướt sâu vào trong đảo Huyền Không.

Cứ như vậy, liên tục hơn hai giờ đồng hồ, Trần Phàm đều không ngừng dò xét sự biến động của linh khí, nhưng vẫn không thu được linh thảo linh dược gì.

Thỉnh thoảng có gặp mấy con yêu thú, đều bị hắn dễ dàng đánh bại và chém giết.

Mà, do Trần Phàm và Ngô Tử Mộng, Lưu Hiểu Dư luôn hành động riêng lẻ, nên họ rốt cuộc gặp phải chuyện gì, cả hai đều không biết.

"Trần Phàm, tôi cảm nhận được sự biến động của linh khí ngày càng dày đặc, lẽ nào, chúng ta càng ngày càng gần linh dược rồi!!!" Bỗng nhiên, giọng nói kích động của Ngô Tử Mộng vang lên, truyền vào tai Trần Phàm.

Trần Phàm nghe vậy, lập tức bước đi, hướng về phía phát ra

giọng nói của Ngô Tử Mộng.

Quả nhiên, một lát sau, hắn đã đến trước mặt Ngô Tử Mộng, hội hợp với cô.

"Trần Phàm, chúng ta đã tìm thấy một gốc lục phẩm linh dược, và một quả ngũ phẩm linh dược." Ngô Tử Mộng kích động nói.

"!!!" "!!!" Nghe lời cô nói, Trần Phàm lập tức trợn to mắt, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Ngay sau đó, hắn dùng giọng nói cực kỳ phấn khích, vội hỏi: "Đâu, linh dược ở đâu???" Mặc dù, hắn đã sớm đoán được, sâu trong đảo Huyền Không, chắc chắn có đồ tốt, nhưng cụ thể là thứ gì, hắn lại không rõ.

Mà, Ngô Tử Mộng đã nói tìm được một gốc lục phẩm, một gốc ngũ phẩm linh dược, hắn sao có thể không kích động.

Một lúc sau, họ nhìn theo hướng Ngô Tử Mộng chỉ, kinh ngạc thấy bên cạnh một hồ nước, có một đống dược liệu, một cái cây, và một tảng đá lớn, trên tảng đá lớn, có một cái hố nhỏ, bên trong chứa hai gốc linh dược.

Trần Phàm không chút do dự, hai chân bước đi, lao tới như tên bắn.

Tuy nhiên, hắn không vội vàng nhổ những linh dược và cành cây đó lên khỏi mặt đất, mà cúi xuống, trước tiên dùng dao găm đào linh dược trong cái hố nhỏ đó ra.

Rõ ràng, hắn chuẩn bị đào linh dược ra, mang về Hoa Sơn, giao cho lão đạo trưởng.

Mà, vì những linh dược này đều bị đất bùn chôn vùi, Trần Phàm đào lên, không tốn chút sức lực nào.

Mất cả mấy phút đồng hồ, hắn cuối cùng cũng đào được linh dược và cây cối ra, xếp ngay ngắn trên mặt đất.

Sau đó, Trần Phàm lấy giấy bút ra, vẽ hình linh dược và cây cối lên giấy, giao cho Ngô Tử Mộng, bảo cô cầm linh dược, đưa Lưu Hiểu Dư đến khu vực an toàn nghỉ ngơi chờ hắn trước.

Ngô Tử Mộng lo lắng nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn không từ chối, đưa gói đựng linh dược và cây cối cho Lưu Hiểu Dư, hai người cùng nhau rời đi.

Hai cô gái đi xa, Trần Phàm lại ngồi trên đất một lúc, đứng dậy, chuẩn bị đi tìm xem có còn nhiều linh dược hơn không.

Chương 743

Rốt cuộc, họ đã xác nhận, trên hòn đảo Huyền Không này, có rất nhiều yêu thú sinh sống.

Trong tình huống như vậy, Trần Phàm không dám đảm bảo, hắn sẽ không gặp phải yêu thú nào, hoặc nguy hiểm nào.

Vì vậy, trước khi có thông tin chắc chắn, hắn không muốn bộc lộ tu vi thực lực của mình.

Cứ như vậy, Trần Phàm vừa cảnh giác xung quanh, đề phòng yêu thú đột nhiên xuất hiện tấn công hắn, vừa tiếp tục tìm kiếm linh dược.

Đáng tiếc là, hắn tìm kiếm một đoạn đường, vẫn không có thu hoạch gì.

Đương nhiên, trong lòng hắn không hề thất vọng, dù sao hòn đảo Huyền Không này là ở phía bên kia của đại dương, trong đại dương có rất nhiều yêu thú, hắn dù muốn tìm được một lượng lớn linh dược trong thời gian ngắn, cũng là rất khó khăn.

"Haizz, hy vọng chúng ta có thể nhanh chóng tìm được các loại linh dược khác, sau đó rời khỏi đảo Huyền Không, nơi này thật sự quá quỷ dị, quá kỳ lạ!!!" Trần Phàm thở dài một tiếng, quay người rời khỏi chỗ cũ, đi ra ngoài đảo Huyền Không.

Cứ như vậy, hắn rời khỏi khu vực bên trong đảo Huyền Không.

Chỉ là, hắn đi chưa được bao lâu, đột nhiên, hắn dừng bước.

Ngay sau đó, hắn quay đầu, nhìn về một hướng nào đó phía sau.

"Ừm…" Mà, khi hắn phát hiện, đối phương dường như là con người, không phải yêu thú, lông mày hắn không khỏi nhíu lại thành

hình chữ xuyên.

“Ha ha, tôi vốn định âm thầm theo sau các người, nếu đã bị cậu phát hiện rồi, vậy tôi sẽ hiện thân.” Ngay sau đó, một giọng nói từ cuối tầm mắt Trần Phàm truyền đến.

Trần Phàm nghe thấy giọng nói, lập tức đề cao cảnh giác, làm ra tư thế nghênh địch.

Không lâu sau, cùng với tiếng nói đến gần, hai bóng người hiện ra trong tầm mắt hắn.

“Là các người, các người không phải đã đi rồi sao?

Sao còn chưa đi???” Khi hai bóng người đến gần cách Trần Phàm hai ba mươi mét, Trần Phàm đã nhìn rõ dung mạo hai người, không nhịn được buột miệng nói.

Đúng vậy, hai người này không phải ai khác, chính là hai người đã từng được Trần Phàm cứu ở Nam Nhạc Quốc và Bắc Minh Tông trong Thần Giới.

Trong đó, đệ tử Bắc Minh Tông, thấy Trần Phàm lại nhận ra mình, ngẩn ra, rồi mới nghi ngờ hỏi: “Ủa, Trần huynh sao lại nhận ra chúng tôi, anh không nhớ sao???” Trần Phàm nghe vậy, lần này không cần Ngô Tử Mộng giới thiệu, hắn đã chủ động giải thích: “Ồ, chúng ta đã gặp nhau ở thành Bắc Mạc, Nam Nhạc Quốc…” Nghe đến đây, hai người mới vỡ lẽ, đối phương nói như vậy, là biểu thị đối phương đã quên.

Trong phút chốc, hai người nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Họ đều không ngờ, thuật ẩn nấp của hai người cao siêu như vậy, lại không qua được mắt Trần Phàm.

Một lúc sau, người đàn ông gầy hơn trong hai người lại nói: “Trần

huynh, xin chào, tôi tên Hồ Phi Thiên, là đệ tử Bắc Minh Tông, sư thúc của tôi là tông chủ Bắc Minh Tông, vị này là…" Cuối cùng, Hồ Phi Thiên giới thiệu tên của đối phương cho Trần Phàm, Trần Phàm lịch sự bắt tay với hắn: "Trần Phàm." Ngay sau đó, Hồ Phi Thiên hỏi: "Trần huynh, các người đến đảo Huyền Không, có việc gì?" Trần Phàm cười nhạt trả lời: "À, chúng tôi chỉ đến để rèn luyện." Nghe vậy, Hồ Phi Thiên kinh ngạc nói: "Rèn luyện, tôi không nghe nhầm chứ?

Tu vi của Trần huynh…" Hắn đánh giá Trần Phàm hai mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, hai người Trần Phàm, ngoài Trần Phàm, còn tạm coi là cường tráng một chút, hai cô gái còn lại, thì yếu xìu, hoàn toàn không giống tu tiên giả đến rèn luyện.

Trần Phàm hiểu ý của Hồ Phi Thiên, nói: "Hai chúng tôi tu vi tương đối thấp, nên vào đảo Huyền Không, chỉ có thể trốn ở khu vực an toàn, chờ đồng đội tìm thấy chúng tôi…" Hồ Phi Thiên hiểu ra, nói: "Vậy chúng tôi có thể giúp các người." Trần Phàm lắc đầu nói: "Không cần, cảm ơn các người, nhưng các người cũng cần phải rèn luyện…" Hai người đối phương tuy đã giúp đỡ họ không ít lần, nhưng, họ dù sao cũng là người lạ, họ sao có thể để đối phương cùng họ rèn luyện chứ?

Hồ Phi Thiên lại khuyên Trần Phàm một câu, thấy không khuyên được, hắn cũng không khuyên nữa.

Chỉ là, hắn nhìn con chim khổng lồ lượn lờ trên bầu trời, ngập ngừng mấy giây rồi nói: "Trần huynh, chúng ta vẫn nên mau đi thôi, con chim đó quá đáng sợ, chúng ta bây giờ không thích hợp ở lại đây…" Trần Phàm không hề có ý định chậm trễ, hắn lóe lên một cái, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của hai người Hồ Phi Thiên.

Hồ Phi Thiên và đồng bạn thấy vậy, không khỏi nhìn nhau một cái, sau đó cũng nhanh chóng biến mất.

Tuy nhiên, khi hai người rời đi, đều không quên hái hết linh dược trên đất, bỏ vào Càn Khôn Giới.

Trần Phàm rời khỏi đảo Huyền Không, bay thẳng ra ngoài, mấy phút sau, hắn cuối cùng cũng hoàn toàn rời khỏi đảo Huyền Không, bay lượn trong tầng mây.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đảo Huyền Không, lẩm bẩm như tự nói với mình: "Đây là đảo Huyền Không à, thật là một nơi kỳ quái, ngay cả một bóng ma cũng không có." "Hù…" Bỗng nhiên, một luồng hàn khí ập về phía hắn.

Trần Phàm phản xạ có điều kiện vung tay, khiến hàn khí tan đi, hắn mới quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hướng hắn vừa dừng lại, một người mặc đồ đen bỗng dưng xuất hiện ở đó.

Người mặc đồ đen mặc dạ hành y, mặt che đấu bồng màu đen, thân hình gầy gò.

Hắn nhìn chằm chằm Trần Phàm, chậm rãi nói: "Ha ha, không ngờ ngươi lại biết sự tồn tại của ta!!!" Lời nói của đối phương vang lên, Trần Phàm lập tức cảm nhận được, trên người đối phương, dâng lên sát khí nồng đậm.

Loại sát khí này, không phải nhắm vào một mình Trần Phàm, cũng không phải nhắm vào yêu thú trên đảo Huyền Không.

Mà là nhắm vào hắn.

Trần Phàm không biết đối phương là ai, nhưng, hắn có thể chắc chắn là, đối phương đến không có ý tốt.

Bởi vì hắn cảm nhận được, khí chất của người mặc đồ đen vô cùng âm u tà ác, đặc biệt là đôi mắt của đối phương, càng khiến

người ta cảm thấy sởn gai ốc.

Giây tiếp theo, trong đầu Trần Phàm, đột nhiên hiện ra một vài thứ, khóe miệng cong lên một nụ cười, lạnh lùng nói: "He he, quả nhiên là ngươi…" Rõ ràng, lúc này, hắn nhớ ra, lần đầu tiên mình vào đảo Huyền Không gặp người mặc đồ đen, đối phương chính là mặc một bộ dạ hành y, đeo khăn che mặt màu đen.

Ngay sau đó, tay phải hắn hơi nắm thành quyền, ra vẻ muốn lao về phía người mặc đồ đen.

Không ngờ, lần này, người mặc đồ đen dường như đã sớm đoán được hắn sẽ làm như vậy, ngay khi Trần Phàm động thủ, thân hình đối phương hóa thành một làn khói đen, vèo một tiếng biến mất.

Trần Phàm vồ hụt, suýt nữa ngã xuống đất.

Mà, sau khi đối phương biến mất, Trần Phàm đầu tiên là một trận bối rối, sau đó hắn đột nhiên phản ứng lại, mình không đuổi kịp đối phương, vội vàng mở miệng hét lên: "Này, ngươi đừng chạy, ta còn chưa giết ngươi đâu…" Dù sao đi nữa, Trần Phàm là một tu sĩ Trúc Cơ cảnh đỉnh phong, tốc độ không chậm, đối phương không chỉ không bằng hắn, thậm chí so với tốc độ của hắn, còn có phần kém hơn một chút.

Vì vậy, Trần Phàm một lòng đuổi theo đối phương, cho dù tốc độ của đối phương rất nhanh, nhưng vẫn không thể cắt đuôi hắn.

Một lúc sau, hắn lại đuổi kịp đối phương, chặn đối phương lại, và dồn đối phương vào dưới một gốc cây lớn.

Trần Phàm cố ý chặn đường đi của đối phương, nhìn chằm chằm hắn, mỉa mai nói: "Ha ha, hóa ra ngươi cũng không ra gì, tốc độ của ngươi, ngay cả ta cũng không đuổi kịp, ngươi lấy gì để giết ta?" Miệng hắn mở ra, lộ ra hàm răng, vẻ mặt háo hức muốn thử.

Người mặc đồ đen bị buộc phải đứng trước mặt hắn, qua lớp mặt nạ, hắn vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt tràn đầy phẫn nộ của đối phương.

Một lát sau, đối phương lên tiếng: "Nhóc con, ta không thể không thừa nhận, tốc độ của ngươi rất nhanh, ta muốn giết ngươi, có chút khó!!!" Giọng nói của hắn, khàn khàn, trầm thấp, lộ ra một vẻ âm hiểm.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cứ giằng co như vậy đi, chúng ta ai cũng không làm gì được ai, ngươi muốn giết ta, không có cửa đâu." Trần Phàm nói: "Mà ta muốn giết ngươi, cũng không có khả năng, quan trọng nhất, ta còn có thể chỉ cho ngươi một con đường sáng, để ngươi sống sót…" "Ồ." Người mặc đồ đen hứng thú nhướng một bên mày, "Con đường sáng nào?" Trần Phàm nhếch miệng cười, tiếp tục nói: "Ta cho ngươi một cơ hội sống sót, nói cho ta biết, thân phận thật của ngươi, nếu không, hôm nay ta nhất định giết ngươi." Câu nói này của hắn, tuyệt đối không phải là đùa, mà là rất nghiêm túc.

Bởi vì, đối phương là nhóm người thứ tư vào di tích Thương Khung Điện, đối phương có tu vi Luyện Khí cảnh, tu vi mạnh mẽ như vậy, theo lý mà nói, chắc chắn sẽ không cam tâm làm một lính đánh thuê hoặc thợ săn bình thường.

Vì vậy, Trần Phàm phán đoán bối cảnh của đối phương, không đơn giản.

Tu vi của đối phương tuy lợi hại hơn yêu thú đảo Huyền Không, nhưng yêu thú trong đảo Huyền Không, phần lớn sẽ không dễ dàng làm hại họ.

Chính vì vậy, hắn mới dám uy hiếp người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen nghe vậy, sắc mặt thay đổi.

Tuy nhiên, hắn không lập tức biểu lộ thái độ gì, mà do dự mấy giây, dường như đang cân nhắc có nên trả lời câu hỏi của Trần Phàm hay không.

Trần Phàm thấy vậy, lại nói: "Thế nào, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?" Người mặc đồ đen cắn răng, cuối cùng trả lời: "Ngươi muốn từ miệng ta biết được bí mật về di tích Thương Khung Điện, đừng hòng." "Ha ha, ngươi không trả lời, ngươi nghĩ ta thật sự không có cách nào với ngươi sao?" "Nhóc con, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, trên hòn đảo này, ngươi giết ta, không ai có thể cứu ngươi, bao gồm cả người thân bạn bè của ngươi." Trần Phàm không hề sợ hãi, bĩu môi, khinh thường nói: "Thật sao?

Ta lại không tin." Nói xong, hắn lại giơ tay lên, chuẩn bị ra chiêu với người mặc đồ đen.

Tuy nhiên, lần này người mặc đồ đen thấy vậy, lập tức quay người bỏ chạy, chạy trốn về phía xa.

Lần này, hướng hắn chạy trốn, là ra ngoài đảo Huyền Không.

Vì vậy, Trần Phàm không thể không dừng đòn tấn công, theo người mặc đồ đen chạy ra ngoài.

Một lúc sau, người mặc đồ đen chạy ra khỏi phạm vi đảo Huyền Không trước, và đã ở rất xa hòn đảo, Trần Phàm mới dừng bước, dừng lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của đối phương, dùng giọng điệu trêu chọc nói: "Hừ hừ, ta còn tưởng ngươi thật sự trâu bò đến mức nào, không ngờ, ngươi chỉ là một tên nhát gan mà thôi." "Có bản lĩnh thì đừng ra đây…" "…" Đối phương nghe thấy lời hắn nói, bước chân không dừng lại, cũng không đáp lại hắn.

Mà trong tình huống này, Trần Phàm thấy người mặc đồ đen

không đáp lại mình, bèn bước chân đuổi theo.

Hắn quyết định tiêu hao đến cùng đối phương, dù sao tốc độ hiện tại của hắn siêu nhanh, không tin đối phương có thể chạy nhanh hơn hắn.

Một lúc sau, người mặc đồ đen chạy được mấy cây số, Trần Phàm đã đuổi kịp đối phương.

Người mặc đồ đen thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

"Ha ha, ngươi chạy đi, ta xem ngươi có thể chạy bao lâu!!!" Trần Phàm thấy hắn cuối cùng cũng dừng bước, không nhịn được cười ha ha, nói: "Sao không chạy nữa?" Người mặc đồ đen im lặng không nói, trong mắt hắn ngoài vẻ nghiêm trọng, còn xen lẫn một chút kiêng dè.

Trần Phàm lại nói: "Ha ha, bây giờ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện rồi, nếu ngươi biết điều, thì ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta, nếu không, ta sẽ khiến ngươi sống không được chết không xong." Câu nói này của hắn vừa dứt, người mặc đồ đen vẫn không có ý định nói chuyện.

Khiến cho nụ cười trên mặt Trần Phàm bớt đi mấy phần, thay vào đó là sự lạnh lùng: "Xem ra, chúng ta không cần phải nói chuyện nữa!" Vút, vút vút… Giây tiếp theo, hai thanh phi kiếm, rời khỏi tay hắn, lần lượt bắn về phía người mặc đồ đen và chính mình.

Ngay sau đó, thân thể Trần Phàm lao ra, lao đến gần đối phương.

Đối phương là người duy nhất biết về đảo Huyền Không, Trần Phàm sao có thể bỏ lỡ cơ hội này.

Hắn không bắt được đối phương, cạy miệng đối phương, hắn thề không bỏ cuộc.

Người mặc đồ đen thấy vậy, theo bản năng giơ tay, vung trường

kiếm, chém ra một luồng kiếm mang về phía Trần Phàm.

Bành.

Kết quả, kiếm mang của hắn va chạm với hai thanh phi kiếm, trực tiếp nổ tung, hóa thành mảnh vụn.

Hai thanh phi kiếm của Trần Phàm, thế như chẻ tre, tiếp tục bắn về phía hắn.

Người mặc đồ đen sắc mặt đại biến, vội vàng né tránh.

Không ngờ, Trần Phàm thấy hắn né tránh, lập tức tăng cường lực tấn công.

Phi kiếm của hắn một chia làm hai, một chia làm ba, ba chia làm tám, trong nháy mắt, đã biến thành mấy trăm thanh phi kiếm.

Mỗi một thanh phi kiếm đều có thể tích rất lớn, và tỏa ra hàn quang sắc bén.

Vút, vút vút vút… Trong phút chốc, đầy trời phi kiếm, toàn bộ bắn về phía người mặc đồ đen, bao phủ người mặc đồ đen trong đó.

Khiến cho người mặc đồ đen không thể né tránh, chỉ có thể giơ vũ khí trên tay lên chống đỡ.

Phanh phanh phanh.

Ầm ầm.

Giây tiếp theo, người mặc đồ đen hai tay cầm kiếm, điên cuồng chém vào mấy chục thanh phi kiếm xung quanh, phát ra tiếng vang inh tai nhức óc.

Hắn vừa vung trường kiếm, vừa lùi về phía sau.

Chỉ là, mặc dù tốc độ vung trường kiếm của hắn rất nhanh, nhưng mấy chục thanh phi kiếm xung quanh hắn, lại như có mắt, luôn có thể

dự đoán được quỹ đạo chém xuống của trường kiếm đối phương, lần lượt thay đổi vị trí, né tránh đòn tấn công.

Vì vậy, người mặc đồ đen càng đánh càng kinh ngạc, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi nồng đậm.

Phải biết rằng, lúc hắn chém vào những thanh phi kiếm xung quanh, hoàn toàn không phải là chém loạn, mỗi một lần, hắn đều tính toán kỹ lưỡng, tấn công vào những thanh phi kiếm yếu nhất.

Đương nhiên, đòn tấn công của hắn, không phải là để giết địch, hắn chủ yếu là muốn ngăn cản phi kiếm đến gần mình.

Rốt cuộc, phi kiếm cách mình quá gần, hắn hoàn toàn không dám đảm bảo mình có thể an toàn.

Chỉ là, điều khiến hắn không ngờ tới là, Trần Phàm điều khiển phi kiếm, lại có thể dự đoán chính xác quỹ đạo tấn công của hắn, mỗi lần đều có thể tránh được đòn tấn công, mà đòn tấn công của hắn lại toàn bộ đánh vào một bộ phận nào đó trên cơ thể mình… Cứ như vậy, khiến hắn bị thương ngày càng nghiêm trọng, thân hình thảm hại không chịu nổi.

Hắn vừa vung kiếm trên tay, vừa gầm lên: “Nhóc con, ngươi chơi bẩn…” “Ta chơi bẩn sao?” Trần Phàm xòe tay, nói: “Cái này gọi là trí tuệ.” Hắn không nói dối, hắn điều khiển phi kiếm, cố ý tấn công các bộ phận trên cơ thể người mặc đồ đen, hoàn toàn không phải là tấn công lung tung.

Mà là để tìm ra sơ hở của đối phương một cách chính xác hơn, tìm ra điểm đột phá… “!!!” Người mặc đồ đen lập tức bị câu nói này của hắn làm cho tức đến suýt hộc máu.

Trần Phàm nhân cơ hội, đột nhiên lao lên, tấn công hắn.

Hắn hai tay cầm kiếm, nhảy vọt đến bên cạnh người mặc đồ đen,

kiếm trong tay phải đâm về phía đối phương.

Người mặc đồ đen phản ứng nhanh chóng, nghiêng người né tránh.

Không chỉ né được đòn tấn công của Trần Phàm, mà tay trái còn đấm vào bụng Trần Phàm.

Bành.

Cùng với tiếng vang lớn truyền ra, Trần Phàm cảm giác một luồng đau đớn lan khắp cơ thể, thân hình bay ngược ra mấy mét.

May mắn là, do Trần Phàm mặc áo giáp phòng ngự, nắm đấm chứa đựng sức mạnh kinh khủng của người mặc đồ đen, không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào cho hắn.

Chỉ là, đòn tấn công của người mặc đồ đen tuy đã né được, nhưng, trong tình huống như vậy, Trần Phàm mất thăng bằng, đứng không vững ngã xuống, ngã mạnh xuống đất.

Không đợi Trần Phàm bò dậy, thân thể người mặc đồ đen bay lên không trung, nhảy qua không trung, lao xuống Trần Phàm.

Mục tiêu của hắn, chính là đầu của Trần Phàm.

Rõ ràng, người mặc đồ đen muốn thừa thắng truy kích, giải quyết Trần Phàm.

Trần Phàm thấy vậy, đồng tử co rút lại, trong lòng dâng lên một tia cảm giác nguy hiểm sâu sắc.

Hắn hoảng hốt giơ hai tay lên che đầu.

Xoẹt xoẹt.

Cạch.

Tuy nhiên, hai tay hắn vừa làm xong động tác che chắn, trường

kiếm của người mặc đồ đen, đã lướt qua hai tay hắn, cắt đứt da thịt một cánh tay của hắn.

"!!!" Trần Phàm đau đớn hét thảm một tiếng, liên tục lăn về phía sau mấy mét.

Mà, người mặc đồ đen không có ý định tha cho hắn, hắn đáp xuống đất, nhảy vọt lên, hai chân đan chéo đá vào bụng Trần Phàm.

Trần Phàm không chút do dự, lập tức né sang bên phải.

Người mặc đồ đen đá hụt, Trần Phàm thuận thế tung ra một chưởng, đánh mạnh vào ngực hắn.

Bốp… Phụt.

Trong chốc lát, người mặc đồ đen bị đánh trúng ngực, miệng phun máu tươi, thân thể như quả pháo, lại bay ngược ra.

Mất cả năm sáu mét mới dừng lại.

Ngay sau đó, thân thể người mặc đồ đen lảo đảo, mềm nhũn trên mặt đất.

Trần Phàm thấy vậy, một bước lao đến trước mặt đối phương, lại giơ nắm đấm lên, một quyền đấm vào trán đối phương.

Đùng.

Đầu người mặc đồ đen nổ tung, máu trắng văng đầy đất, thân thể từ từ ngã xuống, hoàn toàn chết.

Chương 744

Trần Phàm không hề chậm trễ, nhặt hắc bào và thẻ lưu trữ trên người đối phương, liền nhanh chóng rời đi.

Thân phận của người mặc đồ đen không rõ, ai biết được đồng bọn của hắn khi nào sẽ đến.

Vì vậy, nhân lúc đối phương còn chưa đến, Trần Phàm phải nhanh chóng chạy trốn.

Tuy nhiên, hắn đi được mấy bước, liền nghe thấy tiếng bước chân truyền đến.

Nghe thấy tiếng bước chân này, Trần Phàm thầm mắng một tiếng, chỉ có thể chọn tạm thời dừng bước chạy trốn, ẩn nấp trên một cái cây.

Một lát sau, tiếng bước chân biến mất, hai tu tiên giả mặc dạ hành y, đến đây.

Họ liếc nhìn thi thể của người mặc đồ đen một lượt, sau đó lần lượt cúi xuống kiểm tra thi thể của người mặc đồ đen.

Sau khi kiểm tra xong thi thể, một tu tiên giả nhíu mày nói: "Sư huynh, đây là đệ tử Thiên La Cung của chúng ta?" Một tu tiên giả khác lắc đầu, nói: "Hắn là không phải, công pháp tu luyện của Thiên La Cung không giống công pháp bình thường, loại công pháp tu tiên này, ta cũng chưa từng thấy qua, không biết đây là công pháp gì." "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mau báo cáo cho tông môn đi, để họ cử người đến điều tra." Tu tiên giả lúc trước hỏi đề nghị.

Nghe vậy, sư huynh của hắn nói: "Ừm, ta cũng có ý này, ngươi giữ kỹ thi thể, chúng ta lập tức trở về tông môn." Vì vậy, hai tu tiên

giả nhặt thi thể, rời đi.

Trần Phàm nhìn hai người rời đi, lúc này mới từ trên cây nhảy xuống, đi qua, thu nhẫn Càn Khôn trên người người mặc đồ đen vào trong nhẫn Càn Khôn của mình, sau đó cũng bước chân quay trở lại lối ra sơn cốc. … Trần Phàm quay trở lại lối vào sơn cốc, chỉ thấy Lưu Hiểu Dư vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Trần Phàm không cần nghĩ nhiều cũng biết, là vì hắn.

Vì vậy, Trần Phàm đi đến bên cạnh đối phương, đưa hai tay ra, chuẩn bị đỡ đối phương dậy.

Nhưng, khi hắn đặt hai tay lên người Lưu Hiểu Dư, lại phát hiện, thân nhiệt của Lưu Hiểu Dư lạnh bất thường.

"Cái này…" Trần Phàm hơi kinh ngạc, sau đó hắn cúi đầu nhìn trán Lưu Hiểu Dư, lúc này mới phát hiện trán đối phương đã kết sương.

"Cô ấy sao vậy?" Lúc này, sắc mặt Trần Phàm đột biến, tim đập thình thịch, sinh ra một tia lo lắng.

Vì vậy, hắn lập tức từ trong lòng mình mò ra một cái bình sứ, đổ ra một viên đan dược, cho Lưu Hiểu Dư uống.

Đan dược vào miệng liền tan, một luồng hơi ấm hòa vào dạ dày Lưu Hiểu Dư, trong nháy mắt, thân nhiệt của Lưu Hiểu Dư đã trở lại bình thường.

Trần Phàm quan sát cảnh này, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc sau, hắn cõng Lưu Hiểu Dư, nhanh chân chạy khỏi chỗ cũ, chạy sâu vào trong sơn cốc.

Hắn muốn đưa Lưu Hiểu Dư vào không gian, đi tìm Ngô Tử Mộng, hy vọng Ngô Tử Mộng có thể cứu chữa cho Lưu Hiểu Dư.

Sau khi Trần Phàm rời đi, Trương Vân Hải, người vẫn luôn trốn trong bụi cỏ ở xa, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Một lát sau, hắn không nhịn được lẩm bẩm: "Kỳ lạ, gã đó là ai vậy?

Hắn và Lưu Hiểu Dư có quan hệ gì?" Nói chuyện, mắt hắn đảo một vòng, rất nhanh đã đưa ra quyết định, lặng lẽ đi theo.

Dù sao đi nữa, Trần Phàm đánh chết người mặc đồ đen, cướp đi đồ trên người đối phương, Trương Vân Hải tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Vì vậy, Trương Vân Hải bám theo sau Trần Phàm và Lưu Hiểu Dư, chờ cơ hội ra tay đánh lén, tiêu diệt hai người họ, hoặc giết chết.

Chỉ là, bóng dáng hắn ẩn nấp trong bụi cỏ, vô cùng xảo quyệt, vẫn chưa bị phát hiện.

Mà, dưới sự theo dõi của Trương Vân Hải, Trần Phàm mang theo Lưu Hiểu Dư, luôn đến gần lối vào không gian.

Lúc này, Trần Phàm mới ý thức được, mình vừa rồi chỉ lo mang Lưu Hiểu Dư rời đi, quên mất vào không gian, trở về Côn Luân Thần Giới.

Vì vậy, hắn vội vàng đặt Lưu Hiểu Dư xuống, để đối phương tự chữa thương, còn mình thì lóe lên vào không gian, chạy như điên về phòng mình.

Không bao lâu, Trần Phàm trở lại phòng ngủ của mình, sau đó vào phòng tắm tắm rửa.

Hắn trước tiên làm sạch thi thể người mặc đồ đen, cởi bỏ hắc bào

của người mặc đồ đen.

Khi hắc bào được cởi ra, Trần Phàm nhìn thấy, trên hắc bào của đối phương, có thêu một đóa hoa mai.

Trần Phàm cẩn thận nhận ra một lúc, phát hiện đóa hoa mai này, hắn đã từng thấy trong 《Bách Khoa Toàn Thư Thần Giới》.

Nó được gọi là dấu hiệu độc quyền của Thiên La Điện.

Trần Phàm biết, dấu hiệu đặc biệt này đại biểu cho ý nghĩa gì, tâm trạng của hắn nặng nề đến cực điểm, sắc mặt âm trầm như có thể vắt ra nước.

Hắn vạn vạn không ngờ, mình lại giết thành viên của Thiên La Điện.

Một lúc sau, Trần Phàm ép mình bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ, làm thế nào để giải quyết hậu quả… Thiên La Điện, là tổ chức lớn nhất trong các môn phái tu tiên, thế lực hùng mạnh, trải khắp toàn bộ Thần Giới.

Và, ngoài việc là môn phái lớn thứ ba của Thần Giới, họ còn là người đứng đầu các môn phái lớn thứ nhất, thứ hai và thứ ba của Thần Giới, chỉ đứng sau ba thế lực lớn của Ma tộc… Tóm lại, Thiên La Điện, còn đáng sợ hơn cả Trần Phàm tưởng tượng.

Thậm chí, trong Thiên La Điện, có rất nhiều nhân vật lợi hại.

Trần Phàm giết người của Thiên La Điện, nếu bị Thiên La Điện điều tra ra, chắc chắn sẽ gặp phải sự truy đuổi điên cuồng của Thiên La Điện.

Rốt cuộc, hắn giết là thành viên của Thiên La Điện, Thiên La Điện sẽ không dễ dàng tha cho hắn.

Một khi Thiên La Điện cử người đến truy sát hắn, cho dù hắn có

thần khí bên người, cũng chưa chắc chống đỡ được.

Nghĩ rõ lợi hại trong đó, Trần Phàm cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

"Thôi, trước tiên không nghĩ những chuyện đó nữa, ta trước tiên xem tình hình của Lưu Hiểu Dư bây giờ thế nào, nếu cô ấy vẫn chưa tỉnh lại, có lẽ ta có thể thử giúp cô ấy xua đuổi hàn độc." Vì vậy, Trần Phàm gạt bỏ tạp niệm, đưa mắt nhìn Lưu Hiểu Dư.

Nhìn một cái, hắn kinh ngạc phát hiện, lúc này Lưu Hiểu Dư, không chỉ má tái xanh, môi thâm tím, mà hơi thở cũng ngày càng yếu đi.

Rõ ràng, linh đan diệu dược hắn vừa cho Lưu Hiểu Dư uống, hoàn toàn không đủ để giúp đối phương loại bỏ hàn độc.

Khiến cho Trần Phàm cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể Lưu Hiểu Dư, nội tâm càng thêm lo lắng.

Không tự chủ được, trong đầu hắn nảy ra một ý nghĩ.

Nếu bây giờ mình dùng máu của mình cho Lưu Hiểu Dư uống thì sao?

Ý nghĩ này hiện ra, Trần Phàm không dám chậm trễ do dự, vội vàng lấy ra túi kim bạc, từ trong túi kim bạc rút ra một cây kim nhỏ.

Ngay sau đó, hắn lại lấy bông cồn, lau sạch hai tay, sau đó cầm kim nhỏ, chích vào cổ tay trái của Lưu Hiểu Dư.

Xoẹt!

Kim nhỏ đâm vào mạch máu cánh tay, Trần Phàm rút kim nhỏ ra, sau đó xòe lòng bàn tay ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, đặt lòng bàn tay lên người Lưu Hiểu Dư, vừa khống chế chân nguyên giúp Lưu Hiểu Dư xua tan hàn khí, vừa thúc đẩy tiên lực truyền vào

cơ thể đối phương, giúp đối phương giải hàn độc.

Khoảng năm phút trôi qua, cùng với một làn khói màu xanh nhạt bay ra, sắc mặt tái nhợt trên mặt Lưu Hiểu Dư, cuối cùng cũng tan đi.

Lớp băng màu xanh nhạt trên người cô, cũng tan biến.

Trần Phàm ngừng thúc đẩy chân nguyên, thu liễm tiên lực trong cơ thể, thở phào nhẹ nhõm.

"Khụ khụ…" Mà, khi hắn thu công xong, Lưu Hiểu Dư trên giường đột nhiên ho dữ dội.

Nghe thấy tiếng ho này, tim Trần Phàm đột nhiên run lên, vội vàng nhìn Lưu Hiểu Dư.

Chỉ thấy Lưu Hiểu Dư từ từ mở mắt, ngồi dậy.

Giây tiếp theo, Lưu Hiểu Dư nhìn rõ hoàn cảnh mình đang ở, nhìn rõ bộ dạng của Trần Phàm, kinh ngạc nói: "Trần… Phàm." "Ừm… cô không sao rồi, cảm thấy cơ thể thế nào?" Trần Phàm ngẩn ra, quan tâm hỏi.

Lưu Hiểu Dư trả lời: "Không sao rồi, cảm ơn anh!" Giọng cô khàn khàn, rõ ràng cổ họng bị tổn thương nghiêm trọng.

Trần Phàm lắc đầu, cười nói: "Không có gì, chỉ là tiện tay thôi." Ngay sau đó, Lưu Hiểu Dư dường như vẫn còn hơi không quen, ngoảnh cổ nhìn quanh một vòng, lại hỏi: "Trần Phàm, đây là đâu?

Chúng ta đã trở về rồi sao???" Trần Phàm gật đầu nói: "Đúng vậy, đây là Trái Đất rồi." Lưu Hiểu Dư gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng nồng đậm: "Ha ha, không ngờ lần này tôi lại có thể bình an trở về." Trần Phàm thấy vậy, không vội nói chuyện, mà trước tiên rót cho đối phương một tách trà nóng, đưa đến trước mặt đối phương.

Lưu Hiểu Dư uống một ngụm trà nóng, rồi mới tiếp tục hỏi:

“Trần Phàm, lần này tôi có thể sống sót trở về, đều nhờ anh, anh đã cứu tôi ra ngoài như thế nào vậy?” Trần Phàm mỉm cười trả lời: “Cũng không có gì, chỉ là tình cờ gặp một cao nhân tu tiên cứu giúp mà thôi.” Nghe vậy, Lưu Hiểu Dư nhíu mày, hỏi: “Cao nhân tu tiên?

Ai vậy?

Tại sao lại cứu tôi?” Trần Phàm lắc đầu trả lời: “Xin lỗi, chuyện này tôi tạm thời không thể nói cho cô biết.” Mặc dù bây giờ hắn và Ngô Tử Mộng, Thẩm Giai Băng và những người khác, quan hệ đều rất thân thiết, nhưng đối với Ngô Tử Mộng, Thẩm Giai Băng, Đàm Nguyệt Thu ba cô gái, hắn lại không thể nói cho họ biết, hắn có một vị sư phụ tu vi Tiên cấp đỉnh phong.

Vì vậy, Lưu Hiểu Dư muốn biết câu trả lời cho câu hỏi này, chỉ có thể đi hỏi vị cao nhân tu tiên kia.

“Haizz…” Lưu Hiểu Dư thở dài một tiếng, không hỏi nhiều nữa.

Trần Phàm thấy vậy, hỏi: “Chị Hiểu Dư, chị bây giờ cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?” “Ừm, đỡ hơn nhiều rồi.” “Vậy chị cứ nằm xuống ngủ đi, đợi chị ngủ say, tôi sẽ đi, tiện thể đi mua cho chị chút đồ ăn.” Lưu Hiểu Dư nói: “Không cần, tôi bây giờ vẫn chưa đói.” Ngay sau đó, Trần Phàm khuyên: “Chị hôn mê hai ngày hai đêm, cơ thể chắc chắn đói lắm rồi, chúng ta phải ăn chút gì đó để bổ sung dinh dưỡng.” Lưu Hiểu Dư từ chối: “Không cần phiền phức, đợi tôi nghỉ ngơi một lát là được rồi.” “Được thôi.” Nếu đối phương nhất quyết không muốn ăn cơm, Trần Phàm cũng không thể miễn cưỡng, đứng dậy nói: “Tôi ra ngoài mua cho chị ít thực phẩm.” Nói xong, hắn đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

Lưu Hiểu Dư nhìn bóng lưng hắn, khóe miệng không tự chủ được cong lên một nụ cười, lộ ra vẻ hài lòng.

Dù cô hôn mê hai ngày hai đêm, nhưng vì cô là người tu luyện, nên

không thực sự ngất đi, vì vậy trong tiềm thức của cô, mình không hề hôn mê, vẫn luôn giữ được sự tỉnh táo.

Vì vậy, cô biết, Trần Phàm lo lắng cho cô, sợ cô lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mới ở lại chăm sóc cô.

Một lát sau, Trần Phàm rời khỏi bệnh viện, bắt taxi đến siêu thị gần đó.

Mà, Lưu Hiểu Dư đợi Trần Phàm ra ngoài, và đóng cửa phòng, nằm trên giường, nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Mấy giây sau, cô xác nhận Trần Phàm đã đi xa, lúc này cô mới lại mở mắt.

Tuy nhiên, trên mặt cô, vẫn đầy vẻ đau đớn.

"Khụ, khụ khụ…" Giây tiếp theo, Lưu Hiểu Dư không nhịn được lại ho lên.

"A…" Cơn ho của cô, khiến cô đau đớn không chịu nổi.

"!!!" Trần Phàm rời khỏi bệnh viện, đến một cửa hàng trên một con phố bên cạnh bệnh viện, chuẩn bị mua một ít đồ.

Mà, điều khiến hắn không ngờ tới là, hắn đến cửa hàng, lúc mua đồ, một người đàn ông trung niên đột nhiên xông lên chặn hắn lại, bắt hắn giao tiền ra.

Trong chốc lát, Trần Phàm ngơ ngác, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu gì.

Người đàn ông trung niên thì đưa tay ra đòi tiền hắn, và vô cùng kiêu ngạo, uy hiếp nói: "Nhóc con, hôm nay lão tử mà không giao tiền ra, tin không lão tử đánh chết ngươi!!!" Trần Phàm nghe vậy, càng không hiểu.

Hắn nghi ngờ hỏi: "Chú, chú có tìm nhầm người không, cháu

không nợ chú tiền!" Lúc này, một người phụ nữ trung niên khác cũng chạy tới, chặn trước mặt người đàn ông trung niên, chỉ vào Trần Phàm hét lên: "Tôi nói cho anh biết, anh đã trộm miếng ngọc bội của Hiểu Dư nhà chúng tôi, mau trả lại ngọc bội cho tôi…" Trong phút chốc, Trần Phàm vỡ lẽ nguyên nhân, hóa ra đối phương hiểu lầm mình trộm đồ.

Trong lúc nhất thời, Trần Phàm dở khóc dở cười nói: "Dì ơi, dì đừng nói bậy, cháu không quen biết Hiểu Dư trong miệng dì, càng không trộm đồ gì của dì." "Hừ, không trộm, lẽ nào là ma trộm???" người phụ nữ trung niên lạnh lùng nói: "Tôi thấy anh rõ ràng là kẻ trộm, miếng ngọc bội của Hiểu Dư nhà chúng tôi, giá trị ngàn vàng, anh trộm nó, còn muốn chối cãi!!!" "…" Trần Phàm cạn lời.

Quan trọng nhất là, lý lẽ của đối phương, khiến hắn không biết phải phản bác như thế nào.

Nhưng lúc này, hắn không có thời gian đôi co với đối phương, nhấc chân định luồn qua khe hở của họ, đi mua đồ.

Nào ngờ, hắn còn chưa luồn ra khỏi vòng vây, người đàn ông trung niên lại chặn đường đi của hắn.

Người phụ nữ trung niên thì từ eo rút ra một cây gậy, vung vẩy một hồi, mắng Trần Phàm: "Thằng nhóc thối, mau trả lại ngọc bội cho ta…" Do động tác của đối phương quá nhanh, Trần Phàm hoàn toàn không kịp phản ứng.

Bốp.

Giây tiếp theo, cùng với một tiếng tát vang dội, cây gậy trong tay người đàn ông trung niên rơi xuống vai phải của Trần Phàm, cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân.

Khiến cho Trần Phàm ngay tại chỗ nhe răng nhếch miệng.

“Mẹ nó, dám trộm đồ của lão tử, ta giết chết ngươi.” Ngay sau đó, người đàn ông trung niên nhấc gậy lên, lại định đánh về phía Trần Phàm.

May mà lúc này Trần Phàm kịp thời né tránh, nếu không, lần này bị đánh không phải là vai đơn giản như vậy, e rằng cả cánh tay của hắn đều phải phế.

Dù sao đi nữa, bị đối phương đánh một gậy, Trần Phàm nổi giận, nghiến răng ken két nói: “Này, các người đây là tống tiền có biết không?” “Ha ha, lão tử chính là tống tiền ngươi, thì sao…” Bành.

Lời nói ngông cuồng của người đàn ông trung niên còn chưa nói xong, Trần Phàm đã tung một cước vào ngực đối phương, trực tiếp đá bay hắn, ngã mạnh xuống đất.

Lúc này, đồng bọn của người đàn ông trung niên, thấy tình huống này, vội vàng đỡ hắn dậy.

Trần Phàm không hề chậm trễ, bước chân lao về phía người đàn ông trung niên: “Mẹ kiếp, bắt nạt tôi là học sinh, phải không!!!” “Ngươi… Phụt…” Người đàn ông trung niên bị Trần Phàm một quyền đánh trúng bụng, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn muốn nói gì đó, kết quả lời vừa ra được nửa, lại không kìm được phun ra một ngụm máu tươi nữa.

“!!!” Trong phút chốc, đồng bạn của hắn kinh ngạc, mắt tròn miệng dẹt nhìn Trần Phàm, ngẩn ra mấy giây sau, đột nhiên tỉnh táo lại, hai mắt lóe lên tinh quang: “Ngươi… ngươi lại cũng là người luyện võ???” Trần Phàm không để ý đến đối phương, tóm lấy cổ áo của người đàn ông trung niên, kéo hắn vào một con hẻm bên cạnh.

Hắn muốn dạy dỗ người đàn ông trung niên, để đối phương nhớ đời.

Nhưng hắn rất rõ, đối phương là người bình thường, nếu hắn thật sự ra tay với đối phương, e rằng đối phương sẽ bị hắn giết chết… Vì vậy hắn chỉ có thể kéo người đàn ông trung niên vào hẻm.

Người đàn ông trung niên thấy vậy, sợ đến mặt trắng bệch, liều mạng giãy giụa: "Ngươi muốn làm gì???" Nào ngờ, hắn càng giãy giụa, sức kéo của Trần Phàm càng lớn, hắn hoàn toàn không thể thoát ra được, cuối cùng, chỉ có thể cầu xin tha thứ: "Anh, anh, em sai rồi, anh tha cho em lần này, em sau này không dám nữa…" "Tôi không cần tiền của anh, anh thả tôi ra đi!" "Muộn rồi!" Trần Phàm lạnh lùng nói, tiếp tục kéo đối phương vào hẻm, biến mất khỏi tầm mắt mọi người. … Tiên Giới.

Quảng Hàn Cung, Thiên Đình.

Trong khuê phòng của Thường Nga nương nương.

"A…" Đột nhiên, Thường Nga nương nương hét lên một tiếng, từ trên giường ngồi dậy.

Nàng ôm trán, vẻ mặt đau đớn, dường như gặp phải chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Mất cả mấy chục giây, vẻ đau đớn trên mặt nàng mới giảm bớt, trở lại bình tĩnh.

Một lúc sau, nàng vén chăn, xuống giường, đi giày, đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, phát hiện bên ngoài tối đen như mực, nàng lập tức lấy ra một viên dạ minh châu, cầm trong tay quan sát.

Dạ minh châu tỏa ra ánh sáng yếu ớt, chiếu sáng xung quanh.

Ngay sau đó, thân hình nàng bay lên không trung, nhảy ra ngoài cửa sổ, ngự kiếm bay về phía Nam Cực… Khoảng mười mấy phút sau, nàng bay đến đỉnh một ngọn núi băng.

Sau đó, nàng đậu trên một tảng đá lớn, từ từ hạ xuống, thu liễm

khí thế.

Giây tiếp theo, bóng dáng nàng hóa thành sao băng, lao nhanh về phía sâu trong Nam Cực, trong nháy mắt, thân hình nàng biến mất trong màn đêm, chìm vào trong băng tuyết đen kịt. … Sâu trong Nam Cực, trong một hang động bí ẩn.

Lúc này, một người đàn ông đang ngồi xếp bằng, cảm nhận được khí tức của Thường Nga, đột nhiên mở mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc và bất ngờ.

Ngay sau đó, hắn thoát khỏi trạng thái tu luyện, đứng dậy, đi ra ngoài động.

Thường Nga đã đến bên ngoài động, đang đứng chờ bên ngoài, thấy từ trong động đi ra một người đàn ông thân hình gầy gò, mặt mày khô héo, tóc tai trắng xóa, râu ria lất phất, giống như một lão già lôi thôi.

Thường Nga đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó cung kính cúi người nói: "Đệ tử bái kiến sư phụ!" "Đứng dậy đi, đồ nhi, ta nghe con vừa rồi la hét như vậy, đã xảy ra chuyện gì?" lão giả hỏi.

Chương 745

Thường Nga lắc đầu nói: "Sư phụ, hôm nay con ở trung tâm thương mại, tình cờ gặp họ đang bán đồ cổ…" Ngay sau đó, nàng kể lại toàn bộ sự việc cho đối phương nghe.

Cuối cùng, nàng lo lắng lão giả sẽ trách mình lo chuyện bao đồng, giải thích: "Sư phụ, con chỉ muốn cứu hắn thôi, ai ngờ, hai người đó lại là người như vậy!" Đối phương nghe xong, im lặng.

Một lát sau, ông hỏi: "Đồ nhi, tại sao con lại giúp gã đó, hắn có phải là bạn bè hay người thân gì của con không?" "Không phải." "Nếu không phải, vậy tại sao con lại giúp hắn?" "Con không biết…" "…" Lão giả không nói nên lời.

Một lúc sau, bà hỏi: "Đồ nhi, con thích tên nhóc đó rồi phải không?" Gò má Hằng Nga bỗng chốc đỏ ửng, ấp úng nói: "Con... con không có, con và hắn mới gặp nhau lần thứ hai thôi." Dù quả thật đã thích Trần Phàm, nhưng nàng chắc chắn sẽ không thừa nhận.

Nếu không, lỡ như bà lão ép mình gả đi thì phải làm sao?

Nàng không muốn gả cho ai cả.

Nghe vậy, bà lão dường như đã đoán trước được câu trả lời này, gật đầu nói: "Ừ, con không thích là tốt rồi, vi sư không mong đồ nhi của mình gả cho người không thích." "Đúng rồi đồ nhi, hắn đang ở đâu?" "Con không biết, con không để ý.

Lúc con rời đi, hắn vẫn còn ở chỗ cũ." "Ồ, vậy thôi, chúng ta về trước đi." Bà lão xua tay, chuẩn bị quay về phòng.

Nhưng khi đi đến cửa, bà đột nhiên dừng lại, nói: "Đồ nhi, ta thấy tiểu huynh đệ đó khá thú vị, hay là con đi tìm hắn nói chuyện xem

sao?" Á...

Lần này đến lượt Hằng Nga ngơ ngác: "Nói chuyện gì ạ?" Ý của người là muốn tác hợp cho bọn họ sao?

Bà lão cười tủm tỉm nhìn nàng: "Nói chuyện tình cảm ấy!" Mặt Hằng Nga thoáng chốc đỏ bừng, vẻ e thẹn còn đậm hơn cả sắc mặt tái nhợt lúc trước.

Nàng vội vàng từ chối: "Không đâu, bây giờ con không muốn bàn chuyện này, con về nghỉ ngơi trước đây..." Nói xong, nàng hoảng hốt bỏ chạy.

Nhìn bóng lưng vội vã của nàng, bà lão mỉm cười hài lòng.

Bà không đuổi theo, vì biết nàng đang ngại ngùng, hơn nữa bà cũng cần cho nàng chút không gian riêng tư.

Dù sao bà cũng là sư phụ của nàng, không thể lúc nào cũng kè kè bên cạnh, ép nàng làm những việc mình không thích.

Vì vậy, bà quyết định tôn trọng nàng, thuận theo tự nhiên, không cưỡng ép.

Chỉ cần nàng không phản kháng, vậy thì cứ để nàng tự quyết định, không nên ép buộc. ...

Thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Trong nháy mắt, mười ngày nữa lại trôi qua.

Trần Phàm vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Nhưng trong khoảng thời gian này, hắn đã đi khắp phạm vi mấy trăm cây số xung quanh, ngoài việc phát hiện vài thôn làng ra thì không có thu hoạch nào khác.

Đương nhiên, lý do hắn dễ dàng từ bỏ như vậy là vì trong mấy ngày qua, những yêu quái và tu tiên giả hắn gặp đều quá yếu, kẻ mạnh

nhất cũng chỉ mới Trúc Cơ sơ kỳ, hoàn toàn không thể khơi dậy được chút hứng thú nào, khiến hắn còn chẳng buồn nảy sinh ý muốn chiến đấu.

Vì thế, hắn dứt khoát lựa chọn từ bỏ.

Hôm nay, hắn tiếp tục đi về phía tây, muốn xuyên qua cả dãy núi để vào một khu vực khác.

Hắn định xem ở bên kia có đại yêu quái lợi hại nào không, may ra có thể khơi dậy được một chút ý chí chiến đấu của hắn.

Thế nhưng, ngay khi Trần Phàm đang trên đường đi về phía tây, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng la hét chém giết và tiếng kêu thảm thiết từ phía trước, ngay sau đó, vài luồng khí thế kinh hoàng từ phía tây tràn về phía bắc.

Trong khoảnh khắc, Trần Phàm dừng bước, vẻ mặt nghi hoặc, lẩm bẩm: "Sức mạnh thật cường hãn, khí thế này…" Hắn không nghĩ nhiều, lập tức vận chuyển công pháp, thân thể bay vút lên cao.

Vút.

Trong nháy mắt, Trần Phàm đã bay lên không trung cao mấy trăm mét.

Cùng lúc đó, trong tầm mắt hắn xuất hiện hai bóng người đang giao đấu với mấy chục kẻ toàn thân đầy lông, trông như người sói.

Một người là một người đàn ông khoảng bốn lăm mươi tuổi, người còn lại là một thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi.

Cả hai thân hình khỏe khoắn, tay cầm vũ khí sắc bén, một người công, một người thủ, phối hợp ăn ý, vô cùng thành thạo.

Rõ ràng, thực lực của cả hai đều cực kỳ đáng sợ, nếu không thì họ không thể nào chỉ bằng hai người mà chặn được mấy chục người sói.

Trần Phàm nhìn quá trình giao đấu của hai người, nhận ra cả hai đều là người tu luyện.

Ngay lập tức, mắt hắn đảo quanh, lóe lên tinh quang.

Giây tiếp theo, không chút do dự, hai chân hắn đạp mạnh vào hư không, thân thể hóa thành một viên đạn pháo, lao về phía hai người.

Miệng hắn cũng không nhịn được mà hét lên: "Này, hai vị đạo hữu xin chờ một chút, để tôi giúp hai vị một tay..." "!!!" Hai người thấy rõ thân hình của Trần Phàm, đều theo phản xạ có điều kiện mà ngừng giao đấu.

Đặc biệt là người đàn ông lớn tuổi hơn, sau khi dừng tay liền quay đầu nhìn Trần Phàm, quát lớn: "Tiểu tử, ngươi muốn chết à, dám xen vào chuyện của chúng ta?" Trần Phàm không để ý đến lời nói của đối phương, đi thẳng đến gần hai người, nói: "Này, hai vị bằng hữu, đám người sói này thực lực rất mạnh, tôi thấy hai vị chắc không phải là đối thủ của chúng, hay là để tôi giúp nhé..." Nói xong, hắn nhảy vào vòng chiến.

Hai người đàn ông nhìn nhau, không chút do dự, nhanh như chớp thu tay về, đứng yên tại chỗ quan sát tình hình.

Trần Phàm nhảy vào vòng chiến, đầu tiên giao đấu với một người sói, người sói vung vuốt tấn công, Trần Phàm tung quyền đánh tới, trong nháy mắt đã đánh lui đối phương, khiến kẻ đó bay ngược ra ngoài.

Ngay sau đó, nhân lúc tám chín người sói còn lại chưa kịp ổn định thân hình, hắn lại triển khai tấn công mãnh liệt, tàn sát đám người sói.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hắn đã giải quyết hết bảy tám người sói còn lại, chỉ chừa lại kẻ giao đấu với người đàn ông lớn tuổi hơn và kẻ vừa bị hắn một quyền đánh bay đi mà không giết.

Trần Phàm vừa phủi tay, vừa hứng thú liếc nhìn hai người, giả vờ ngạc nhiên nói: "Ủa, tôi nhớ con người sói giao đấu với tôi lúc nãy là một trong số các người mà?

Bọn chúng đều do các người giết sao??" Nghe vậy, người đàn ông trung niên lớn tuổi hơn hơi cau mày, hỏi: "Tiểu huynh đệ, ngươi là ai?" "Ồ, tôi tên Trần Phàm, không biết hai vị là ai?" Trần Phàm nói: "Tôi vừa đi ngang qua đây, tình cờ thấy hai vị, nên muốn ra tay giúp đỡ." "Ngươi không biết ta??" Đối phương sững sờ.

"Nói nhảm, chúng ta không hề quen biết, ngươi nói xem ta có quen ngươi không!" Người đàn ông trung niên lớn tuổi hơn trầm ngâm một lát rồi đáp: "Trần Phàm, nếu ngươi chỉ đi ngang qua đây, vậy chúng ta cáo từ, sau này không gặp lại." Nói xong, hắn không chút do dự, dẫn theo người phụ nữ trẻ tuổi hơn rời đi.

Trần Phàm không có ý định ngăn cản, chỉ đứng nhìn hai người đi xa.

Hắn không rời đi ngay mà đứng yên tại chỗ vài giây rồi mới tiếp tục đi về phía tây.

Lần này, bước chân của hắn rõ ràng đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Dù sao đám người sói vừa rồi, ai nấy đều có tu vi Trúc Cơ cảnh, nếu chúng liên hợp lại thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

May mắn là, suốt quãng đường đi, hắn không còn thấy bóng dáng người sói nào nữa.

Cho đến khi hắn đi qua gần hết khu vực phía đông, cách khu vực phía tây một đoạn không ngắn, hắn cuối cùng cũng gặp được một đội tu sĩ loài người.

Hơn nữa, đội tu sĩ này không phải là đội tu sĩ bình thường, mà lại là tu sĩ của Thần giới.

Người dẫn đầu còn là một tu sĩ cấp bậc Kim Đan cảnh đỉnh phong.

Trần Phàm vừa thấy đối phương, không chút chậm trễ, lập tức tiến lên chào hỏi nhiệt tình: "Các vị tiền bối, vãn bối Trần Phàm, đi ngang qua quý địa, thấy phía trước hình như đang đánh nhau, muốn đến xem náo nhiệt..." Tu sĩ dẫn đầu nghe vậy, liếc nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: "Ta khuyên ngươi nên mau quay về đi, đám người sói này là gián điệp do Ma Vương phái tới, nếu ngươi không về, lát nữa Ma Vương đích thân đến, ngươi chắc chắn sẽ chết!" Nói xong, hắn lười quan tâm đến Trần Phàm nữa, chuẩn bị dẫn thuộc hạ rời đi.

Đáng tiếc, ngay lúc hắn vừa cất bước, lại bị Trần Phàm chặn đường: "Tiền bối, sao ngài biết đám người sói này là người của Ma Vương?" Đối phương mất kiên nhẫn nói: "Ngươi quan tâm nhiều thế làm gì, mau cút đi!" "He he, tiền bối, tôi không phải muốn dây dưa chuyện này, tôi chỉ tò mò thôi, nếu ngài đã biết, chắc chắn ngài đã gặp Ma Vương rồi, ngài có thể cho tôi biết, Ma Vương trông như thế nào không?" Trần Phàm truy hỏi.

Tu sĩ dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, quát: "Thằng nhãi con, mày thật sự chán sống rồi, tao nói cho mày biết, tao cảnh cáo mày, nếu còn không cút, đừng trách tao không khách sáo..." Nào ngờ, hắn vừa mới quát được mấy câu, sắc mặt Trần Phàm đột nhiên trở nên âm u, tay phải khẽ động, gậy Ngân Cô đã được lấy ra từ trong nhẫn Càn Khôn.

Hắn không nói hai lời, cầm gậy Ngân Cô đập thẳng vào đầu tu sĩ dẫn đầu, uy hiếp nói: "Nếu ngươi không nói, tin không bây giờ ta giết ngươi!" "Ngươi...

A!!!" Trong phút chốc, tu sĩ dẫn đầu cảm nhận được luồng kình phong sắc bén từ cây gậy Ngân Cô, sợ đến mức hoảng loạn, quên cả né tránh và chống cự.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cây gậy rơi xuống đỉnh đầu mình, rồi đập mạnh xuống đất, phát ra một tiếng 'bốp' vang dội.

Trong khoảnh khắc, cùng với tiếng gậy đập mạnh xuống đất, cát đá xung quanh bay tung tóe, còn khuôn mặt của tu sĩ dẫn đầu thì máu thịt be bét, biến thành đầu heo.

Thậm chí, quần áo trên người hắn cũng rách nát, da thịt nứt ra những vết thương nhỏ.

Mãi mấy giây sau, hắn mới khó khăn lấy lại được chút hơi, đau đớn vô cùng che lấy vết thương trên trán.

Giờ phút này, hắn cảm thấy trán đau như búa bổ, máu tươi theo kẽ tay không ngừng chảy ra.

Tu sĩ dẫn đầu trừng đôi mắt đầy hận thù, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Trần Phàm mắng: "Thằng nhóc khốn kiếp, tao phải giết mày..." Hống.

Lời hắn còn chưa dứt, một tiếng gầm giận dữ truyền vào tai, chấn động linh hồn, khiến màng nhĩ đau nhói.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy trời đất tối sầm, cả người chìm vào một đám mây đen.

Tiếp đó, khi hắn tỉnh táo lại, hắn đã bị một con trâu rừng lớn toàn thân đen kịt húc bay xa mười mấy mét.

Trần Phàm vác gậy Ngân Cô trên vai, chậm rãi đi về phía tu sĩ dẫn đầu, nói: "Chậc chậc, lại còn dám mắng ta, gan cũng to thật đấy nhỉ, lão già, ngươi muốn báo thù à?

Lại đây!" Tu sĩ dẫn đầu gắng gượng bò dậy từ mặt đất, lau đi máu tươi trên trán.

Cùng lúc đó, hắn còn lấy ra một viên đan dược nuốt vào bụng,

nhanh chóng hồi phục thương thế.

Hắn không xông ngay về phía Trần Phàm, cũng không nói lời cay độc nào nữa, mà quay người nói với ba người đồng bạn còn lại: "Mau chạy, chúng ta không phải là đối thủ của hắn!" Nói xong, hắn dẫn đầu chạy về phía xa.

Ba tu sĩ nghe vậy, không chút do dự, co cẳng chạy thục mạng, theo sau tu sĩ dẫn đầu mà bỏ trốn.

Trần Phàm nhìn bóng lưng bốn người họ, bĩu môi, lắc đầu, không đuổi theo.

Một lát sau, hắn quay trở lại khu vực phía tây.

Về đến nơi, Trần Phàm thấy khu vực phía tây còn hỗn loạn hơn cả khu vực phía đông, trên mặt đất đâu đâu cũng là thi thể, mùi máu tanh nồng nặc đến xộc vào mũi.

Rõ ràng, ở khu vực phía tây này, số lượng tu tiên giả nhân tộc đã ít đi rất nhiều.

Trần Phàm vừa quan sát tình hình xung quanh, vừa đi vào trong một hang núi.

Không lâu sau, hắn đến trước cửa một hang núi tối đen.

Vì không biết rõ tình hình bên trong, hắn giơ tay lên, gõ nhẹ vào cửa hang.

Cốc, cốc, cốc.

"Ai vậy?" Một lúc sau, bên trong vang lên một giọng hỏi nghi hoặc.

"Ờ..." Trần Phàm đáp: "Tôi đến đây để tìm kiếm cơ duyên, muốn cùng các hạ làm một cuộc giao dịch." Hắn không biết nên xưng hô với đối phương thế nào, nên đành dùng hai chữ "các hạ" để thay thế.

Đối phương tuy nghi hoặc, nhưng vẫn mở cửa.

"Hửm?" Khi Trần Phàm nhìn thấy cảnh tượng bên trong hang núi, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy bên trong hang núi trống không, không một bóng người, chỉ có một chiếc lồng sắt màu đen bị nhốt ở bên trong.

Lúc này, trong lồng sắt, một bộ xương khô ngồi trên lan can sắt, đôi mắt trắng dã nhìn chằm chằm Trần Phàm.

Cánh tay trái của bộ xương khô còn buông thõng trên lan can, dường như đang nắm thứ gì đó.

Hộp sọ của nó thì tựa vào lồng ngực, hai đầu gối khoanh lại ngồi trên đất.

"Ngươi..." Trần Phàm thấy vậy, theo phản xạ buột miệng nói, nhưng nói được nửa câu thì dừng lại, rồi đổi thành: "Xin hỏi ngài là?" Trong lòng hắn đầy nghi hoặc và kinh ngạc, vì hắn phát hiện trên người bộ xương khô này không có bất kỳ dao động sinh mệnh nào, nó chỉ là một vật chết.

Không phải người tu luyện, cũng không phải yêu ma quỷ quái.

Quan trọng nhất, xương cốt của nó rất đặc biệt, cứng rắn như gang thép, khiến Trần Phàm nhất thời có cảm giác không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bộ xương khô với đôi mắt trống rỗng nhìn Trần Phàm một lúc lâu mới lên tiếng: "Ngươi vừa gọi ta là 'các hạ'?

Ta hình như chưa từng nghe ai xưng hô với ta như vậy." "Ngươi thuộc thế lực nào?" Nghe vậy, Trần Phàm hơi sững lại, vội chắp tay cung kính đáp: "Thưa tiền bối, tại hạ là thành viên của Viêm Long An Lạc, hôm nay tình cờ đến đây." Nói thật, nếu là người khác, bảo hắn chắp tay vái một bộ xương khô, hắn tuyệt đối không làm được.

Nhưng đối mặt với bộ xương khô này, không biết vì sao, trong lòng Trần Phàm lại dấy lên một cảm giác kính sợ, nên dù không muốn, hắn vẫn làm theo.

"Viêm Long An Lạc?" Bộ xương khô nghe vậy, lộ vẻ suy tư.

Một lát sau, bộ xương khô lại hỏi: "Các ngươi đến đây là vì ta sao?" Trần Phàm gật đầu đáp: "Vâng, vãn bối phụng mệnh cấp trên, tìm kiếm một thứ ở Nam Mỹ." "Ồ." Bộ xương khô đáp.

Ngay sau đó, Trần Phàm chú ý thấy trong tay đối phương còn cầm một chiếc bình màu đen, bên trong bình chứa chính là chùm sáng màu máu mà tu sĩ dẫn đầu lúc nãy ném ra.

Trần Phàm dời ánh mắt khỏi chiếc bình, tiếp tục cung kính nói với đối phương: "Tiền bối, ngài có biết thành viên Viêm Long chúng tôi là Dương Siêu Quần không?" Két.

Nhưng, điều hắn không ngờ tới là, đối phương nghe vậy, đột nhiên ngừng chữa thương, đứng dậy.

Ngay sau đó, trong hốc mắt của nó, lóe lên hai luồng sáng.

"Ngươi biết Dương Siêu Quần?" Bộ xương khô kích động hỏi.

Trần Phàm gật đầu: "Tổ trưởng Dương là phó tổ trưởng của Viêm Long chúng tôi, tôi từng cùng anh ấy thi hành nhiệm vụ, anh ấy từng dẫn tôi đi làm nhiệm vụ, xem như là bạn bè." "Tốt quá rồi, Dương Siêu Quần không sao, anh ấy thật sự không sao." Bộ xương khô hưng phấn đến mức run rẩy, giọng nói đầy vui mừng.

Trần Phàm nghe ra sự vui mừng trong giọng nói của đối phương, khó hiểu hỏi: "Tổ trưởng Dương làm sao vậy, tiền bối quen biết anh ấy sao?" Đối phương không giấu giếm, thành thật đáp: "Chúng tôi vốn là huynh đệ cùng một chiến doanh, sau này anh ta phản bội gia nhập phe khác, huynh đệ chiến doanh chúng tôi, tất cả đều chết dưới

tay đại quân dị giới, bao gồm cả ta." Nói xong, nó lại bổ sung một câu: "Bây giờ ta chỉ còn lại một luồng tàn niệm, ta vốn định đoạt xá thân thể của hắn, kết quả không ngờ, hắn đã chết từ lâu rồi..." "???" Trong khoảnh khắc, nghe thấy câu nói này, lông mày Trần Phàm nhíu chặt lại.

Hắn không hiểu tại sao bộ xương khô lại nói Dương Siêu Quần đã chết.

Dù sao, trong ấn tượng của hắn, tu vi của Dương Siêu Quần không hề thấp, đã đạt đến Kim Đan cảnh đỉnh phong, hơn nữa đối phương còn giỏi thuật luyện chế khôi lỗi, ở Viêm Long có thân phận địa vị rất cao, làm sao có thể chết được chứ.

Một lát sau, Trần Phàm không nhịn được hỏi: "Tiền bối, tổ trưởng Dương chết như thế nào?

Là bị đại quân dị giới giết, hay là..." "Hừ!" Không đợi hắn hỏi xong, bộ xương khô đã hừ lạnh một tiếng, rồi đưa vuốt xương chỉ vào lòng bàn chân phải của mình.

Trần Phàm nhìn theo, trong phút chốc, đồng tử hắn co rút, mặt mày kinh hãi.

Hắn kinh ngạc phát hiện, dưới lòng bàn chân của bộ xương khô, cắm một mũi tên.

Mũi tên xuyên qua xương bàn chân của đối phương, ghim chặt vào nền đá.

Lúc này, Trần Phàm cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao thân thể của đối phương lại có màu đen.

Không chỉ thân thể bộ xương khô biến thành màu đen, trên bộ xương của nó cũng phủ đầy bụi bặm, như thể đã chết cả ngàn năm.

"Ta không cam tâm, không cam tâm..." Bộ xương khô đột nhiên

ngửa cổ gào thét.

Cùng với tiếng gào thét thê lương của nó vang vọng khắp thung lũng, ngay sau đó, thân thể của nó hóa thành một bóng mờ rồi biến mất.

Trần Phàm sững sờ mất mấy giây mới hoàn hồn, trở về thực tại.

Hắn không vội quan tâm đến chuyện của bộ xương khô, mà cúi người, nhổ mũi tên đang ghim ở đầu ngón chân của bộ xương ra.

"Mũi tên này, rốt cuộc là vũ khí gì, ngay cả cường giả Kim Đan cảnh sơ kỳ cũng không đỡ nổi?" Trần Phàm cầm cán tên, chăm chú nhìn thân tên.

Hắn phát hiện trên thân tên có viết năm chữ màu đỏ, chính là ba chữ "Phá Cương Tiễn".

Chương 746

Trần Phàm cẩn thận xem xét năm chữ lớn trên thân tên, nhưng vẫn không nhìn ra được chất liệu của Phá Cương Tiễn.

Một lúc sau, hắn thử vận chuyển tiên lực, đặt tay mình lên thân tên.

Ong...

Giây tiếp theo, Phá Cương Tiễn dường như cảm nhận được tiên lực của hắn, liền rung động dữ dội.

Vút.

Vút...

Ngay sau đó, Phá Cương Tiễn rung lắc kịch liệt, từ đầu mũi tên bắt đầu tỏa ra ánh sáng đỏ chói mắt.

"???" Trần Phàm giật mình, vội vàng né tránh.

May mắn là, sau khi Phá Cương Tiễn tỏa ra ánh sáng, nó không tấn công hắn, chỉ rung lắc dữ dội một lúc rồi lại trở về yên tĩnh.

"Phù..." Trần Phàm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lập tức nảy sinh vô số câu hỏi.

Cái Phá Cương Tiễn này rốt cuộc là thứ gì, uy lực lại kinh khủng đến vậy, ngay cả một cường giả Kim Đan cảnh sơ kỳ bị bắn trúng ngón chân cũng không chống đỡ nổi, thậm chí còn không có cơ hội né tránh hay chạy trốn.

"Phá Cương Tiễn này, có phải là do dị năng giả nghiên cứu chế tạo ra không?" Một lát sau, Trần Phàm lại lẩm bẩm một câu, sau đó, hắn bước về phía hắc động.

Đã vào trong hắc động, thì phải tìm hiểu rõ đây là nơi nào, tình hình ra sao, may ra mới có thể rời khỏi đây.

Trần Phàm đi sâu vào trong động, càng lúc càng đi sâu hơn, đồng thời tai hắn cũng vểnh lên, lắng nghe âm thanh từ bốn phương tám hướng.

Mất hơn mười phút, hắn cuối cùng cũng xuyên qua con đường tối đen, nhìn thấy ánh sáng.

Bước chân hắn đột ngột dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, hắn mới thấy, thì ra ở phía trên, cách hắn khoảng hai mươi mét, có treo một vầng trăng sáng.

Vì trong bóng tối không có ánh trăng, Trần Phàm dùng đèn pin chiếu lên, xác định mặt trăng tồn tại rồi mới tiếp tục cất bước ra ngoài.

Đi đến rìa hang động, Trần Phàm thấy một vài thi thể, nhưng đa phần là thi thể của đại quân dị giới.

"Chẳng lẽ... người của đại quân dị giới, toàn bộ đều bỏ mạng trong ngọn núi này sao??" Trần Phàm suy đoán một hồi, lại nhìn vầng trăng lơ lửng giữa không trung, cuối cùng hắn quyết định leo lên mặt trăng, thăm dò tình hình xung quanh, hắn luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Ngay sau đó, hắn nhảy lên mặt trăng.

Nào ngờ, khi hắn lên đến mặt trăng, lập tức phát hiện có điều không ổn, vì hắn phát hiện, cơ thể mình lại không thể bay được, giống như bị lún vào đầm lầy, chỉ có thể đi bộ trên mặt đất.

Trần Phàm không chần chừ, cất bước, đi dọc theo sườn dốc của mặt trăng về phía xa...

Khoảng mười phút sau khi hắn rời khỏi đỉnh núi, một bóng người xuất hiện ở vị trí cửa hắc động, chính là Ngô Tử Mộng.

Cô nhìn về phía Trần Phàm biến mất, im lặng vài giây rồi mới thu lại ánh mắt.

Ngay sau đó, cô không chút do dự, đi thẳng lên đỉnh núi.

Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cô cũng lên đến đỉnh núi, xuất hiện ở vị trí Trần Phàm từng đứng.

"Trần Phàm!" "!!!" Mặc dù Trần Phàm đã rời đi, nhưng Ngô Tử Mộng vẫn gọi một tiếng, như thể sợ Trần Phàm không nghe thấy.

Gọi xong, cô quỳ hai gối xuống đất, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi và u ám.

Không lâu sau, cô từ từ đứng dậy, đi vào trong động, đi suốt một quãng, ngoài việc phát hiện đầy đất thi thể của đại quân dị giới, không còn bất cứ thứ gì khác.

Rõ ràng, đại quân dị giới đã lật tung cả thung lũng, nhưng không tìm thấy tung tích của Dương Đỉnh Thiên, Trương Hải Đào và Lý Giai Hân.

Ngô Tử Mộng tìm kiếm trong hang núi mười mấy phút, không thu hoạch được gì, cô không tin, lại quay trở lại đáy động, tiến hành tìm kiếm kỹ lưỡng...

Sau vài lần lặp lại như vậy, cuối cùng cô cũng tìm thấy một vật phẩm kỳ lạ.

Vật phẩm này là một miếng thẻ sắt đen kịt, trên đó còn khắc một hình vẽ.

Ngô Tử Mộng cầm lấy miếng thẻ sắt đen kịt, nhìn chằm chằm một lúc, rồi ném nó xuống đất.

"Chết tiệt, đám đại quân dị giới này cũng quá gian xảo rồi, lại giấu bảo vật ở nơi khỉ ho cò gáy này, chẳng lẽ không lo bị trộm sao??" Ngô

Tử Mộng giậm chân bực bội, rồi chuẩn bị rời khỏi hang núi, quay về tìm Trần Phàm.

Nhưng, cô vừa quay đầu, đột nhiên lại dừng động tác.

Giây tiếp theo, cô lại nhặt miếng thẻ sắt đen kịt dưới đất lên, sau đó, đưa miếng thẻ sắt đen kịt lên trước mắt, cẩn thận quan sát.

Một lát sau, cô lẩm bẩm: "Ủa, sao hoa văn của miếng thẻ sắt này lại gần giống với hoa văn trên miếng thẻ sắt sư phụ cho mình vậy!" Nói xong, cô lại đưa miếng thẻ sắt đen kịt trong tay đến gần miệng, chuẩn bị dùng răng cắn xuống.

Tuy nhiên, cô vừa chuẩn bị há miệng cắn, miếng thẻ sắt đen kịt liền đột nhiên bùng lên ánh sáng chói mắt.

Trong khoảnh khắc, Ngô Tử Mộng nheo mắt lại, giây tiếp theo, ánh sáng tan hết, cô thấy rõ, miếng thẻ sắt trên tay mình đã biến mất không thấy đâu...

"!!!" Cô kinh ngạc không thôi.

Ngay sau đó, cô trừng mắt, nhìn quanh một vòng, phát hiện xung quanh ngoài cô ra, không còn đại quân dị giới nào khác.

Không kìm được, cô theo phản xạ nhìn xuống dưới, nhưng, cô hoàn toàn không thấy gì cả, chỉ có thể mơ hồ thấy một vài dấu vết của cây cối, và đất bùn lầy lội dưới đất...

Tuy nhiên, thị lực của cô tốt hơn người thường, tuy không thấy gì, nhưng cô lờ mờ thấy, trong bùn đất, có mùi tanh của máu.

"!!!" "!!!" Trong phút chốc, trong đầu Ngô Tử Mộng hiện lên vô số ý nghĩ, cô không dám tin, nơi này lại là một ngọn núi được tạo thành từ thi thể của đại quân dị giới.

Hơn nữa, đại quân dị giới ở đây, rõ ràng đều đã chết, thi thể của

đại quân đã chết, còn bị chôn dưới chân núi, tạo thành một ngôi mộ trên núi.

Điều này hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi nhận thức của Ngô Tử Mộng.

Một lúc sau, cô không còn dây dưa nữa, nhanh chóng xuống núi, quay trở lại mặt đất lúc trước, rồi theo dấu vết Trần Phàm để lại mà truy tìm. ...

Trần Phàm đi xuống theo địa thế, dần dần, hắn phát hiện dãy núi càng lúc càng cao, và hắn đã đi gần hai trăm cây số, mà vẫn chưa gặp được một sinh vật sống nào.

Trong tình huống này, hắn không nhịn được dừng lại, nghi hoặc nói: "Sao vậy, dã thú trong dãy núi này đâu rồi??" Đang lúc hắn nghi hoặc, một bóng trắng từ bên cạnh hắn lướt qua, lao về phía xa.

Trần Phàm sững sờ, nhìn bóng trắng, nhất thời hắn có chút ngây người.

Bởi vì, tốc độ của bóng trắng rất nhanh, trong nháy mắt, đã vụt đi rất xa, biến mất trong tầm mắt của hắn.

"!!!" Một lúc sau, Trần Phàm phản ứng lại, vội vàng tăng tốc đuổi theo.

Lần này bóng trắng không chạy quá xa, trong phạm vi tầm mắt của hắn, hắn đuổi theo, cuối cùng ở bên một khu rừng, hắn đã đuổi kịp.

Nhưng, sau khi đuổi kịp, hắn lại không lập tức đến gần, mà trước tiên chậm lại một chút, rồi cẩn thận quan sát bóng trắng.

Rất nhanh, hắn phát hiện, đối phương là một con hồ ly trắng.

Không chỉ vậy, điều khiến hắn kinh ngạc là, con hồ ly trắng này,

toàn thân mọc đầy lông trắng như tuyết, da cũng trắng như tuyết, một đôi mắt thì có màu xanh biếc, giống như ngọc bích.

"Yêu nghiệt chịu chết!" Ngay khi hắn đang quan sát con hồ ly trắng, con hồ ly cảm nhận được khí tức của hắn, đột nhiên quay đầu lao về phía hắn.

Đối với điều này, Trần Phàm phản ứng lại, thân thể vội vàng lùi sang bên cạnh mấy trượng, con hồ ly trắng không tấn công trúng hắn, liền dừng lại.

Trần Phàm ổn định thân hình, tập trung nhìn chằm chằm con hồ ly trắng: "Ngươi là sinh vật yêu tộc của dị giới??" Hắn có thể cảm nhận được, con hồ ly này, là một con yêu thú đã tu luyện đến thực lực Hóa cảnh đỉnh phong.

Con hồ ly trắng không nói gì, lại lần nữa xông về phía Trần Phàm, nhưng lần này nó không tấn công trúng Trần Phàm, bị Trần Phàm dễ dàng né được.

"Này, ngươi đừng chạy, chúng ta nói chuyện đi!" Trần Phàm cười hì hì nói.

Đáng tiếc, đối phương như thể không hiểu lời hắn nói, tiếp tục điên cuồng tấn công hắn.

Trong tình huống này, Trần Phàm cuối cùng không còn cách nào dây dưa với đối phương nữa, hai chân đạp mạnh xuống đất, cả người bay lên không trung, nhảy lên giữa không trung, cùng đối phương triển khai cận chiến.

Thực lực cận chiến của Trần Phàm, từ trước đã đạt đến Hóa cảnh hậu kỳ, mà võ kỹ của hắn, càng là dung hợp tinh hoa của các loại chiêu thức trong ba nghìn đại đạo.

Vì vậy, dù là đối mặt với một yêu quái Hóa cảnh đỉnh phong, hắn

cũng chiếm thế thượng phong.

Nhưng, tình huống này, không kéo dài quá lâu, chỉ ba năm hơi thở, vuốt của con hồ ly trắng, đã cào trúng ngực hắn.

May mắn là, cú cào này của đối phương, chỉ để lại một vết thương nông trên ngực hắn, không hề tổn thương đến gân cốt.

Lần này, Trần Phàm hoàn toàn nổi giận, không đợi rơi xuống đất, quyền phải đã đấm vào bụng đối phương.

Trong phút chốc, con hồ ly trắng đau đớn kêu lên một tiếng, ngã xuống đất co giật, thân thể cuộn tròn lại.

"Hừ." Trần Phàm hừ lạnh một tiếng, một chân giẫm lên lưng đối phương.

Cú giẫm này, khiến đuôi con hồ ly trắng vểnh lên.

Trần Phàm cúi người, nhìn xuống đối phương, hỏi: "Ngươi là sinh vật của dị giới?

Ngươi vừa tấn công ta, là muốn cản đường ta?" Lúc này, con hồ ly trắng cuối cùng cũng mở miệng nói: "Ta không biết ngươi đang nói gì, ngươi là ai?" "Ha ha, ngươi không thừa nhận thì thôi, ta nói cho ngươi biết, ta tên Trần Phàm, ta không quan tâm các ngươi là thứ gì, đã cản đường ta, thì phải trả giá đắt..." "Hôm nay ta liền tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương." Trần Phàm nói xong, nhấc chân phải lên, định đá gãy cổ con hồ ly trắng.

Nào ngờ, ngay lúc chân phải hắn sắp đá ra, trong mắt con hồ ly trắng đột nhiên bùng lên một tia hận thù mãnh liệt, và thân thể nó run lên, từ dưới đất bật dậy, một miệng cắn chặt vào chân phải của Trần Phàm.

Rắc.

“A...” Trần Phàm đau đớn hét lên một tiếng thảm thiết, chân phải lập tức rời khỏi cơ thể hắn.

Hắn cúi đầu, nhìn chân phải đã rời khỏi cơ thể, rồi sờ sờ chân trái bị con hồ ly trắng cắn đứt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc đến cực điểm.

Ngay sau đó, Trần Phàm không chút do dự, tay phải duỗi ra, triệu hồi Trảm Quỷ Kiếm mà Ô Vân Tử đưa cho, chém về phía đối phương.

Phụt...

Không ngờ rằng, ngay giây tiếp theo khi Trần Phàm rút ra Trảm Quỷ Kiếm, một luồng khí đen từ trên người con hồ ly trắng bốc lên, Trảm Quỷ Kiếm chém vào luồng khí đen, lại hoàn toàn không thể chém rách được luồng khí đen, thậm chí một vết xước cũng không có.

Luồng khí đen trên người con hồ ly trắng, dường như có năng lực phòng ngự rất mạnh.

Trong tình huống này, Trần Phàm thu lại Trảm Quỷ Kiếm, tay phải nắm quyền, đấm về phía đầu đối phương.

Bốp.

Con hồ ly trắng không né tránh, cứng rắn chịu một quyền của hắn.

Không chỉ vậy, bị Trần Phàm đấm một quyền, thân thể con hồ ly trắng không hề bị tổn thương, chỉ hơi lắc lư một chút, sau đó lại há miệng, một miệng cắn về phía cánh tay hắn.

“Chết tiệt...” Trần Phàm lại lần nữa kinh ngạc, vội vàng thu tay lại.

Ngay sau đó, hắn không muốn dây dưa với đối phương nữa, nhảy lên, lao về một hướng khác.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản, nếu đã không thể dùng Trảm Quỷ

Kiếm làm tổn thương con hồ ly trắng, vậy thì hắn sẽ chạy trốn, không dây dưa với đối phương.

Con hồ ly trắng không có ý định truy đuổi, chỉ im lặng đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hắn biến mất trong màn đêm, cho đến khi biến mất không thấy đâu.

Đợi bóng dáng Trần Phàm biến mất, nó mới từ từ nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái ngủ say.

Trần Phàm sau khi rời khỏi khu rừng, không dừng lại một giây nào, chạy thẳng về phía cổng thành.

Hắn chuẩn bị về thành tìm Lưu Hiểu Dư trước. ...

Cùng lúc đó, đảo Nam Dương.

"A, đầu của tôi, đầu tôi choáng quá!!!" Ngô Tử Mộng nằm trên đất, ôm trán, lẩm bẩm kêu lên.

Cô vừa cùng Lý Gia Đống, Ngô Khởi mấy người, cùng xuất phát, theo lộ trình trên bản đồ Trần Phàm đưa, đến đảo Nam Dương, kết quả, họ còn chưa đến rìa đảo Nam Dương, đã gặp phải sương mù dày đặc.

Khiến Lý Gia Đống và Ngô Tử Mộng mấy người, lạc đường trong sương mù, hoàn toàn không biết nên đi về hướng nào, họ đành phải ngồi xe, quay về thành phố.

Nhưng, vì họ lái xe đến, nên xe đi suốt ra khỏi thành phố, vào đường cao tốc ngoại ô, đi càng lúc càng hẻo lánh, cuối cùng, họ thậm chí còn không thấy một chiếc xe nào, chỉ có ruộng đồng hoang vu, cỏ dại cây cối.

Trong hoàn cảnh này, xe của họ đi được nửa đường thì hỏng, họ đành phải bỏ xe đi bộ, tiếp tục đi bộ xuyên qua rừng cây và đồi núi.

Vận may của họ tốt, tuy không có xe, nhưng ít nhất còn có ánh trăng, giúp họ miễn cưỡng nhận ra được phương hướng, đi thẳng về phía nam.

Chỉ là, tình huống này, không duy trì được bao lâu, khoảng nửa canh giờ, xe của họ lại hỏng, họ đành phải đi bộ.

Nhưng, họ đi bộ xuyên qua rừng núi, không có đèn đường chỉ dẫn, đi khoảng bốn năm tiếng, vẫn chưa ra khỏi rừng.

Họ thậm chí còn không biết mình đang ở đâu.

"Cứ thế này cũng không phải là cách, phải nghĩ cách giải quyết tình hình này!" Ngô Tử Mộng cau mày nói.

Ngô Khởi nói: "Chị, chúng ta đừng quan tâm nhiều nữa, trước tiên nghĩ cách sống sót là quan trọng nhất, em thấy chúng ta bây giờ chỉ có một con đường để đi thôi..." "Đâu?" "Đi dọc theo dãy núi, tìm đường ra." Hai người đang nói chuyện, đột nhiên một người chỉ về một hướng, kinh ngạc kêu lên: "Nhìn kìa, ở đó hình như có đèn." Nghe vậy, Ngô Tử Mộng và Ngô Khởi đều nhìn theo hướng ngón tay của người đó, quả nhiên phát hiện ở phía đối diện, có một điểm sáng.

Sắc mặt hai người đều trở nên hưng phấn kích động.

Ngay sau đó, Ngô Tử Mộng không chút do dự, lập tức cất bước, chạy về hướng điểm sáng đó.

Ngô Khởi theo sau cô.

Khoảng hai phút sau, họ cuối cùng cũng đến gần điểm sáng.

Điều khiến hai người không ngờ tới là, sau khi đến gần điểm sáng, điểm sáng không phải là một ngôi nhà hay một công trình kiến trúc, mà là... một tấm bia đá.

Tấm bia đá này cao khoảng hai ba mươi mét, rộng khoảng tám

chín mét, chiều ngang chiều dọc cộng lại, dài rộng đến một trăm mét.

Trên đỉnh bia đá, khắc bốn chữ Côn Luân Tiên Mộ!!!

Nhìn thấy bốn chữ này, Ngô Tử Mộng, Ngô Khởi đều sững sờ, trong lòng chấn động, khó tin đến cực điểm.

Bởi vì, họ vạn vạn không ngờ tới, họ vô tình lại xông vào Côn Luân Tiên Mộ.

Ngô Tử Mộng sững sờ vài giây rồi hoàn hồn, quay đầu nói với Ngô Khởi: "Ngô Khởi, thế nào, chị nói ở đây chắc chắn có giấu bảo bối, không sai chứ?" Ngô Khởi gật đầu đáp: "Đúng là có khả năng giấu bảo vật, chỉ là..." Ngô Tử Mộng nóng lòng nói: "Chỉ là gì?" Ngô Khởi nuốt nước bọt, nói: "Chị, chị không phải thật sự tin rằng, trong Côn Luân Tiên Mộ sẽ có giấu bảo vật gì chứ??" Nghe vậy, Ngô Tử Mộng phản ứng lại, hiểu ý của cậu ta, cười nói: "Chị đương nhiên không tin ở đây có bảo bối, nhưng chúng ta vô tình xông vào Côn Luân Tiên Mộ, dù sao cũng tốt hơn là chết." "Cho nên chúng ta vào trong thăm dò một phen trước, không tìm thấy bảo bối, chúng ta sẽ rút lui, tìm cơ hội rời đi..." Ngô Khởi thở dài một tiếng, gật đầu.

Sự việc đã đến nước này, cậu không còn lựa chọn nào khác, ngoài việc cứng đầu tiến vào Côn Luân Tiên Mộ, họ dường như cũng không còn cách nào khác.

Chương 747

Ngay sau đó, họ hít một hơi thật sâu để điều chỉnh tâm trạng, rồi đi về phía cửa lớn Côn Luân Tiên Mộ.

Họ đi đến cách Côn Luân Tiên Mộ khoảng mười mét, Ngô Tử Mộng dừng bước.

Ngô Khởi cũng dừng lại.

Hai người nhìn nhau, Ngô Tử Mộng ra hiệu: "Em trai, em vào trong thử xem sao." "Á?" Ngô Khởi kinh ngạc, không hiểu lắm, nói: "Chị, để em vào trong thử, chị ở bên cạnh canh gác, nếu phát hiện có nguy hiểm gì, chị lập tức thông báo cho em, nếu em không phát hiện nguy hiểm, chị lại xông vào!" "Được!" Ngô Tử Mộng gật đầu, tỏ ý đồng ý.

Sau đó, Ngô Khởi lấy súng ra, cảnh giác đi về phía cửa lớn Côn Luân Tiên Mộ.

Ngô Tử Mộng thì cầm dao găm, đứng cách đó mười mấy mét nhìn chằm chằm Ngô Khởi.

"Ha ha, hai tên ngốc không sợ chết, lại dám tự tiện xông vào động phủ của lão phu..." Tuy nhiên, hai người họ còn chưa bước vào cửa, đột nhiên vang lên một giọng nói già nua.

"Ai?!!!" Bất ngờ nghe thấy giọng nói, Ngô Tử Mộng và Ngô Khởi đều bị dọa đến dựng tóc gáy.

Ngô Tử Mộng quay đầu, nhìn về phía phát ra giọng nói, kinh ngạc phát hiện, phía trước trên một cái cây, đang đứng một ông lão mặc áo xám, tóc bạc trắng.

"Hừ, lão già, cút xuống đây chịu chết." Ngô Khởi quát.

Lời cậu ta vừa dứt, đối phương không cút xuống, mà nhảy xuống.

Vút.

Trong khoảnh khắc, ông lão đã rơi xuống trước mặt hai người.

Ngô Tử Mộng và Ngô Khởi nhìn rõ dung mạo của đối phương, không khỏi lại lần nữa kinh ngạc.

Bởi vì, ông lão không phải người, mà lại là một con cương thi.

Nhưng, đối phương lại không có ý định tấn công hai người, mà nhìn chằm chằm Ngô Tử Mộng nói: "Ngươi chính là truyền nhân của Thiên Sư Giáo, Ngô Tử Mộng phải không?

Ngươi gan cũng lớn thật, lại dám tự tiện xông vào động phủ của ta, còn dám nói muốn giết ta?" "Ngươi là chủ nhân của Côn Luân Tiên Mộ, bạn của Trần Phàm?" Nghe giọng nói có chút trào phúng của đối phương, Ngô Tử Mộng hoàn hồn, không nói lời thừa, từ trong lòng lấy ra một lá bùa, ném về phía đối phương.

Bốp!

Lá bùa đập vào đầu ông lão.

Trong phút chốc, nó nổ tung, hóa thành một ngọn lửa đốt cháy ông lão.

Mà, tốc độ cháy của ngọn lửa rất nhanh, trong nháy mắt, ông lão đã bị ngọn lửa bao bọc, biến thành một người lửa.

"A~~" Ông lão kêu thảm.

Ngay sau đó, hắn giơ tay phải lên, đập mạnh vào ngọn lửa đang cháy hừng hực trên đầu mình, miệng há ra, gào thét hết sức: "Thằng nhãi con, có gan thì thả ta xuống, cùng ta đường đường chính chính đánh một trận." Ngô Tử Mộng lạnh lùng nói: "Ngươi đã biết ta là ai, thì nên biết rõ, trong mắt ta, ta và ngươi không tồn tại hình thức solo

hay hội đồng, ta chỉ thích giết chóc, chỉ thích dùng thực lực tuyệt đối để đè bẹp kẻ địch." "Hơn nữa, chuyện tối nay, là do ngươi tự chuốc lấy, không thể trách người khác." "Ngươi... ngươi không phải người!!!" Ông lão phẫn nộ gào thét.

Ngô Tử Mộng hoàn toàn không coi lời gào thét của đối phương ra gì, lạnh lùng nói: "Ta không phải người, ngươi cũng không phải lần đầu tiên biết ta, ta có phải người hay không, trong lòng ngươi đã sớm biết rõ rồi." "Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể rời khỏi đây, nếu không, lát nữa ta không thể đảm bảo mình có nhẫn tâm, tự tay giết ngươi không!" Cô nói xong, ánh mắt lạnh đi.

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa vốn đang cháy hừng hực, trở nên càng thêm vượng.

"Hự!" Ông lão đau đớn rên một tiếng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ngô Tử Mộng hỏi: "Nói!" "Khụ... khụ khụ khụ..." Ông lão khó khăn phun ra mấy ngụm máu tươi, trả lời: "Ta không biết." "Ngươi nói dối!" Ngô Tử Mộng nghiến răng: "Ngươi nhất định biết!!!" Ông lão tiếp tục lắc đầu: "Thật sự không biết!" "Ngươi lừa người, chúng ta vừa ở dưới tường thành cổ Côn Luân Sơn gặp một người áo đen, tên đó chắc chắn biết lối ra ở đâu, chúng ta trực tiếp bắt hắn ép hỏi là được, cần gì phải đến tìm ngươi?" Ông lão nói: "Các ngươi gặp ta?" Ngô Tử Mộng gật đầu: "Ừ!" Ông lão lại nói: "Vận may của các ngươi không tệ, tên đó vừa hay là con cương thi duy nhất trong Côn Luân Sơn này, ta đã giết hắn, lấy được ký ức của hắn." "Ồ, thì ra là vậy, các ngươi mau đi đi, đừng quan tâm đến ta." Ông lão thúc giục.

Rõ ràng, hắn biết Ngô Tử Mộng, Ngô Khởi hai người đến đây làm gì, cố ý để Ngô Tử Mộng, Ngô Khởi rời đi.

"Cái gì?!" "Ngươi đã giết một con cương thi?" Ngô Tử Mộng và

Ngô Khởi nghe vậy, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Ông lão khẽ gật đầu, thừa nhận: "Không sai, ta đã giết một con cương thi rồi, bây giờ con cương thi còn lại này, đã không thể gây tổn thương cho ta nữa, các ngươi đi đi!" Nghe những lời này của đối phương, Ngô Tử Mộng và Ngô Khởi nhìn nhau, đều thấy được sự nghi hoặc và khó hiểu trong mắt đối phương.

Ngô Tử Mộng nói: "Ngươi đã giết một con cương thi, tại sao vẫn còn sống?

Hơn nữa còn ở đây?" "Ờ..." "..." Ngô Khởi và Ngô Tử Mộng liên tiếp hỏi mấy câu, ông lão không có ý định trả lời ngay.

Hắn im lặng vài giây rồi mới nói: "Ai, tình hình của ta có chút phức tạp, không tiện nói, dù sao các ngươi đừng quan tâm đến ta là được." Nói xong, ông lão không cho hai người cơ hội nói chuyện, tiếp tục: "Ta sẽ không làm hại các ngươi, các ngươi đi đi..." Lần này hắn còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy cơ thể mình không thể động đậy, như bị đóng băng vậy.

Ngô Tử Mộng và Ngô Khởi cũng cảm nhận được, nhưng họ không quá lo lắng.

Họ nhìn về phía ông lão, Ngô Tử Mộng mỉa mai cười, từ từ rút thanh kiếm gỗ đào sau lưng ra.

"Không không không, ngươi đừng giết ta, không phải ngươi nói muốn giết ta sao, bây giờ ta không chạy nữa, ta nguyện ý thần phục ngươi, cầu xin ngươi, tha cho ta đi..." Nhìn thấy Ngô Tử Mộng rút kiếm gỗ đào ra, ông lão vội vàng cầu xin.

Chỉ là, lời cầu xin của hắn, đổi lại là một nụ cười khinh bỉ của Ngô Tử Mộng: "Hừ, lão quỷ, ngươi còn muốn lừa ta, ta nói cho ngươi biết, tổ huấn của nhà họ Ngô chúng ta chính là trảm yêu trừ ma, xua

đuổi tà túy, ngươi tuy không phải tà túy, nhưng cũng gần như vậy rồi!" Nói xong, cô cầm kiếm gỗ đào, nhắm vào ông lão, vung mạnh một nhát, chém ra một tia sét màu tím.

Xẹt xẹt ~ Cùng với tia sét màu tím đánh trúng ông lão, ông lão lập tức phát ra tiếng kêu la đau đớn.

"A ~ ngươi dừng tay, ta nói..." Một lát sau, ông lão cuối cùng cũng khai: "Ta đúng là biết cách rời khỏi Côn Luân Sơn, nhưng..." "Bây giờ ta bị trận pháp nhốt ở đây, không thể nào phá được trận pháp này, ta không thể giúp ngươi." "Ta cần ngươi giúp đỡ, chỉ cần ngươi giúp ta, ta sẽ giúp ngươi phá vỡ trận pháp này." "Ngươi nói gì?" Ngô Tử Mộng cau mày.

Lúc này, Ngô Khởi chen vào: "Mộng nhi, hắn nói không sai, chúng ta đúng là cần hắn giúp đỡ..." "Nhưng, ta thấy bộ dạng thảm hại này của hắn, chắc cũng không đáng tin, hay là cứ giết hắn diệt khẩu trước đi." Nói xong, cậu ta nắm chặt cây trường thương trong tay, làm ra vẻ sắp đâm ông lão một nhát.

Ngô Tử Mộng thấy vậy, vội vàng kéo tay cậu ta lại, ngăn cản: "Không được!" Sau khi ngăn cản Ngô Khởi, cô lại hỏi ông lão: "Ngươi tên là gì?!" Ông lão trả lời: "Ta họ Lưu, Lưu Khải Minh..." "Lưu Khải Minh, ngươi chắc chắn biết phương pháp rời khỏi Côn Luân Tiên cảnh?" "Phải, ta biết, và phương pháp này, các ngươi chắc chắn dùng được." "Vậy ngươi nói xem!" Lưu Khải Minh do dự một chút rồi nói: "Theo ta biết, muốn phá vỡ trận pháp này, cần ba thứ.

Một là, tinh huyết của các ngươi, hai là linh khí tu luyện nhiều năm của các ngươi; ba là..." Không đợi đối phương nói xong, Ngô Tử Mộng đã vội vàng hỏi: "Thứ ba là gì?" Lưu Khải Minh trả lời: "Thứ ba là tuyết liên hoa hơn năm trăm năm tuổi!" Ngô Tử Mộng truy vấn: "Vậy, ngươi có biết tuyết liên hoa đó ở đâu không?" Lưu Khải Minh

trả lời: “Tuyết liên hoa ở sâu trong Côn Luân Sơn này.” “Sâu trong Côn Luân Sơn?!” Ngô Tử Mộng nghe vậy, hai mắt nheo lại thành một đường, lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Ngay sau đó, cô không còn để ý đến ông lão nữa, quay đầu dặn dò Ngô Khởi: “A Khởi, em lập tức về gia tộc triệu tập đệ tử nhà họ Ngô, hôm nay chúng ta sẽ vào Côn Luân Tiên cảnh.” “Cái gì!” Ngô Khởi nghe vậy, sững sờ, mặt mày đầy vẻ hoang mang.

Nhưng, Ngô Tử Mộng không cho cậu ta cơ hội hỏi nhiều, đi thẳng.

“Tiểu thư...” Ngô Khởi vội vàng gọi một tiếng.

Rồi theo sau Ngô Tử Mộng.

Ngô Tử Mộng không quan tâm đến cậu ta, nhảy một cái, rơi vào cái cây lớn giữa hồ.

Ngô Khởi theo sau, đáp xuống đất, đứng bên cạnh Ngô Tử Mộng.

“Chị biết em rất kỳ lạ, nhưng bây giờ không phải lúc giải thích với em, chị sẽ đưa em lặn xuống nước trước, đợi tìm thấy tuyết liên hoa rồi sẽ từ từ giải thích cho em.” Ngô Tử Mộng lạnh lùng nói một câu, rồi giơ tay đánh một chưởng vào đáy hồ.

Bùm một tiếng, cột nước bắn lên trời, tung tóe xung quanh.

Ngay sau đó, một lực đẩy mạnh mẽ đẩy hai người về phía đáy hồ.

Nước hồ đổ ngược, nhấn chìm bóng dáng hai người.

“Hộc hộc hộc...” Ngô Tử Mộng và Ngô Khởi không ngừng bơi về phía trước, mất nửa phút sau, họ mới trồi lên khỏi mặt nước, quay trở lại bờ.

Ngô Tử Mộng ngẩng đầu, nhìn về phía hồ, ánh mắt nghiêm trọng nói: “Dưới đáy hồ có cấm chế, e rằng chúng ta rất khó xuống được.”

Ngô Khởi cũng nhìn về phía hồ, cau mày nói: “Bây giờ chúng ta phải làm sao?!” Ngô Tử Mộng trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Chúng ta về trước đi, ngày mai tính tiếp.” “Cũng chỉ có thể như vậy.” Ngô Khởi thở dài một tiếng. ...

Hôm sau.

Sáng sớm, trời đổ tuyết lớn, cả trời đất bao phủ trong một lớp băng giá dày đặc.

Tuyết, càng lúc càng lớn, dường như không bao giờ ngừng, gió lạnh gào thét, cuồng phong cuốn theo băng tuyết tàn phá mặt đất.

Côn Luân Tiên cảnh, động phủ trên đỉnh núi.

Ngô Tử Mộng ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền, đang tĩnh tu.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai cô: “Tiểu nha đầu, mau tỉnh lại...” Nghe thấy giọng nói bất ngờ này, Ngô Tử Mộng lập tức mở mắt.

Cô nhìn quanh phòng, không thấy ai, liền quát lạnh: “Ai?!

Ra đây!” Cô vừa rồi rõ ràng cảm nhận được, có một người lạ đang lén lút theo dõi cô.

Không chỉ vậy, cô còn mơ hồ cảm nhận được khí tức của đối phương, tuyệt đối không phải người thường.

Vì thực lực của đối phương, mạnh hơn cô rất nhiều!

“Ha ha ha, tiểu nha đầu tính tình không nhỏ nhỉ, lại dám có thái độ như vậy với bản tôn, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ rằng mình có thể thoát khỏi đây?” Lúc này, một tiếng cười âm u truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy một ông lão mặc áo đen, xuất hiện giữa không trung trong phòng.

Ngô Tử Mộng nhìn rõ người đến, lập tức sắc mặt thay đổi, trong lòng chấn động không thôi.

Bởi vì cô không ngờ đối phương lại là một cao thủ võ đạo!

Điều khiến Ngô Tử Mộng chấn động hơn nữa là, toàn thân đối phương tỏa ra quỷ khí nồng nặc, trên người mặc áo choàng đen, che kín toàn thân.

Ngô Tử Mộng đoán, đối phương có thể là một loại u hồn.

Nhưng, cô không hề sợ hãi đối phương, vì dao động khí tức của đối phương rất ổn định, không giống như một nhân vật lợi hại.

Ngược lại, Ngô Tử Mộng càng quan tâm đến "tuyết liên hoa hơn năm trăm năm tuổi" mà đối phương nhắc đến.

Suy nghĩ một lát, Ngô Tử Mộng mở miệng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?

Đến nhà họ Ngô của ta có việc gì?" Nghe vậy, người áo đen kia cười khà khà mấy tiếng: "He he he, nhà họ Ngô các ngươi quả nhiên có bí bảo tồn tại." "Nhưng đáng tiếc, các ngươi đều không có tư cách sở hữu nó, bản tôn khuyên ngươi nên ngoan ngoãn giao ra đi, để khỏi phải chịu khổ da thịt." Nghe đối phương kiêu ngạo như vậy, trên mặt Ngô Tử Mộng lộ vẻ tức giận, giọng nói lạnh như băng: "Nếu ngươi đã cố chấp không tỉnh ngộ, vậy ta cũng lười nói nhảm nữa." "Chết đi!" Lời vừa dứt, chân phải Ngô Tử Mộng giậm mạnh một cái.

Một tiếng nổ lớn, mặt hồ vỡ tung.

Cùng lúc đó, thân hình cô bay lên, như một viên đạn pháo, lao về phía ông lão áo đen.

"Trò mèo!" Ông lão thấy vậy hừ lạnh một tiếng, hai tay kết ấn, một luồng sáng xanh hiện ra ở đầu ngón tay, rồi đánh về phía Ngô Tử Mộng.

Vút vút vút!

Tốc độ của luồng sáng xanh cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ngô Tử Mộng.

"Hừ!

Trò mèo!" Ngô Tử Mộng hừ lạnh một tiếng, đưa tay ngọc ra, nhẹ nhàng nắm lấy luồng sáng xanh đó.

Cạch!

Luồng sáng xanh vỡ tan, lộ ra vật phẩm bên trong - một tấm biển hiệu cổ xưa.

Trên biển hiệu khắc đầy những phù văn dày đặc.

Các phù văn kết hợp với nhau, giống như một bức tranh tinh tú.

Ngô Tử Mộng thấy cảnh này, thần sắc hơi kinh ngạc, rồi khẽ lẩm bẩm: "Chí bảo trấn phái của Côn Luân Tiên Tông - Côn Luân Bi..." Trong lúc nói, tay phải cô đột nhiên vung mạnh, ném tấm Côn Luân Bi về phía ông lão.

"Muốn chết!!" Ông lão thấy vậy, tức giận, vung quyền đấm về phía Côn Luân Bi.

Bùm!

Một tiếng vang trầm, Côn Luân Bi bị đánh nát, biến thành vô số mảnh vỡ, rơi xuống nước hồ.

Mà ông lão áo đen kia bị sức mạnh chứa trong Côn Luân Bi phản phệ, miệng há ra, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể run rẩy dữ dội mấy lần rồi ngất đi.

Ngô Tử Mộng thu liễm khí tức, từ trong hồ bước ra.

Cô liếc nhìn xung quanh, cuối cùng đặt ánh mắt lên thi thể của ông

lão.

Ngô Tử Mộng cúi xuống, cẩn thận quan sát thi thể của ông lão, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì, trong thi thể của ông lão, cô lại thấy được công pháp của Côn Luân Tiên Tông!

"Chẳng lẽ...

ông ta là một vị tiên tổ nào đó của nhà họ Ngô chúng ta sao?!" Ngô Tử Mộng tự nói mấy câu, nhưng mãi vẫn không hiểu, tiên tổ của nhà họ Ngô bọn họ, sao lại biến thành bộ dạng này.

"Thôi, kệ đi, cứu tỉnh phụ thân bọn họ trước đã." Ngô Tử Mộng lắc đầu, rồi từ trong túi trữ vật lấy ra một ít đan dược chữa thương cho Ngô Khởi đang nằm trên giường.

Làm xong những việc này, Ngô Tử Mộng lại kiểm tra một lượt những người khác.

Phát hiện ngoài Ngô Khải Trung, Dương Tử Đồng đang hôn mê ra, ba tộc nhân còn lại đều an toàn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Làm xong tất cả những việc này, Ngô Tử Mộng liền ngồi xếp bằng, tiếp tục hồi phục thực lực.

Cùng lúc đó, trong thung lũng, Lâm Hạo đang điên cuồng luyện chế đan dược.

Lần luyện đan này, đơn giản hơn lần trước rất nhiều, vì, hắn có Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, đan dược luyện chế ra đều có công hiệu mạnh mẽ, không hề kém lần trước.

Trong nháy mắt, hai tiếng đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, thương thế của Dương Tử Đồng và Ngô Khải Trung đều đã hồi phục phần lớn.

Lâm Hạo mở mắt, thở ra một hơi trọc khí, rồi đứng dậy, phủi mông, chuẩn bị ra ngoài tìm tuyết liên hoa hơn năm trăm năm tuổi.

Dù sao, hắn đã trì hoãn một đêm, bây giờ đã là khoảng năm giờ sáng, cách thời gian Ngô Tử Mộng dự định, còn chưa đến một canh giờ.

"Hy vọng, có thể sớm tìm thấy tuyết liên hoa, nếu không, bệnh tình của Tử Mộng sẽ nguy hiểm." Lâm Hạo thầm nghĩ một câu, rồi cất bước ra khỏi hang núi.

Bên ngoài, đêm tối mờ ảo.

Lâm Hạo thi triển thuật pháp, khiến hang núi trở nên sáng bừng, sau đó hắn nhìn quanh, chuẩn bị tìm kiếm tung tích của tuyết liên hoa.

Tuy nhiên, hắn tìm kiếm nửa ngày, vẫn không phát hiện tung tích của tuyết liên hoa, thậm chí tuyết liên hoa năm trăm năm tuổi cũng không tìm thấy.

"Xem ra tuyết liên hoa thật sự đã biến mất rồi." Lâm Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên vẻ tiếc nuối.

Ngay lúc hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên ánh mắt hắn lướt qua một nơi, đất ở đó ẩm ướt, có máu rỉ ra...

"Ủa?

Ở đây lại có người hoạt động qua?" Lâm Hạo lập tức truy tìm theo nguồn gốc của vết máu, rất nhanh, hắn đã phát hiện ra nguồn gốc của vết máu.

Gần vết máu đó, kinh ngạc thấy một người đàn ông mặc áo đen đang nằm ngửa, trên ngực người đàn ông mặc áo đen cắm một thanh kiếm, trên người dính đầy máu tươi, đã chết, áo choàng đen trên người cũng đã bị nhuộm đỏ.

“Hửm?

Người này...

Chương 748

ta quen!" Lâm Hạo cẩn thận nhận dạng một chút, lập tức phát hiện ra thân phận của người này!

Chính là đội trưởng đội hộ vệ từng của nhà họ Ngô!!

Hơn nữa, hắn còn nhận ra lệnh bài treo ở eo người đó, chính là lệnh bài của nhà họ Ngô!

"Người của nhà họ Ngô?" "Họ sao lại chạy đến đây?" "Họ đã gặp phải nguy hiểm gì?" Lâm Hạo nghi hoặc nghĩ, vội vàng đi qua xem xét vết thương của đội trưởng đội hộ vệ nhà họ Ngô.

Phát hiện vết thương trên người người này, tuy dữ tợn đáng sợ, nhưng không phải vết thương chí mạng!

Rõ ràng, hắn ta chỉ bị trọng thương!

"Họ dường như bị nhốt rồi!!" Lâm Hạo cau mày lẩm bẩm, sau đó cúi người kiểm tra hơi thở, mạch đập và các tình trạng khác của đội trưởng đội hộ vệ nhà họ Ngô.

Khi xác định khí tức sinh mệnh của hắn vẫn còn, Lâm Hạo cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"May mà tên này chưa chết, không thì hôm nay ta thật không biết phải làm sao!" "Coi như hắn may mắn đi!" Lâm Hạo vừa lẩm bẩm, vừa giơ tay điểm mấy huyệt trên người đội trưởng đội hộ vệ nhà họ Ngô, giúp hắn cầm máu, ngăn hắn mất máu quá nhiều mà chết!

Sau đó, hắn quay người định rời đi.

Dù sao, người của nhà họ Ngô vẫn đang ở bên ngoài chờ hắn quay về.

Và ngay lúc này, đột nhiên đội trưởng đội hộ vệ nhà họ Ngô vốn đang bất động, đột nhiên toàn thân co giật, ngay sau đó cơ thể hắn vùng vẫy dữ dội, rồi cả người nhảy lên, lao thẳng về phía Lâm Hạo...

"Không ổn!" Sắc mặt Lâm Hạo đột biến.

Lão già áo đen này lại giả chết!!!

Chỉ là không đợi Lâm Hạo phản ứng, lão già áo đen này đã xông tới!

Tu vi của hắn cực kỳ mạnh mẽ, có thể gọi là Trúc Cơ thất tầng đỉnh phong!

Chỉ thấy hắn một chưởng đánh về phía trán Lâm Hạo, sắc mặt Lâm Hạo trầm xuống, vội vàng né tránh.

Nhưng lão già áo đen kia, công thế quá nhanh, căn bản không thể né được, vì vậy hắn chỉ có thể dùng pháp khí, chống đỡ đối phương.

Bốp!!

Pháp khí va chạm, chấn động ra những gợn sóng mạnh mẽ!

Mà cũng chỉ là một đòn, bóng dáng lão già áo đen lùi lại, khóe miệng rỉ ra máu tươi!

Lâm Hạo thì lùi lại mấy bước, một cánh tay bị chấn đau, trong lòng càng là cuồn cuộn sóng dữ!

"Sao có thể!" "Tên này lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy?!" Lâm Hạo trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm vào lão già áo đen trước mặt!

"Ngươi không phải người của nhà họ Ngô!

Ngươi là ai?" Lão già áo đen lau vết máu ở khóe miệng, âm u nhìn chằm chằm Lâm Hạo, trong ánh mắt mang theo sát khí nồng đậm.

Nghe vậy, Lâm Hạo nhướng mày, hỏi: “Ngươi cũng biết ta?” “Biết ngươi thì sao, không biết ngươi thì sao?!” Lão già áo đen cười lạnh nhìn Lâm Hạo, trong ánh mắt lộ ra một tia hàn ý kỳ dị.

Lâm Hạo cảm nhận được sát ý trong mắt người này, không nhịn được cau mày.

“Ta cho ngươi một cơ hội nữa, nói ra thân phận của ngươi!!” Lâm Hạo quát lớn.

Lão già áo đen lại ngẩng đầu ha ha cười lớn.

“Ta là đại hộ pháp của Tây Cương Vu Độc Môn, Vương Nguyên Trạch!” “Ta là phụng mệnh tông chủ, đặc biệt đến đây lấy mạng chó của ngươi!!” “Ngươi giết hại thánh nữ của tông môn ta, tội đáng vạn lần chết!” “Ngươi nghĩ rằng chỉ bằng tu vi Trúc Cơ tam tầng của mình, là có thể thách thức ta?” “Ha ha, nếu ta muốn giết ngươi, dễ như bóp chết một con kiến!” Lời Vương Nguyên Trạch vừa dứt, ma khí trên người đột nhiên bùng phát.

Ầm ầm ầm!!

Ma khí mênh mông như thủy triều cuồn cuộn đến, trong nháy mắt bao trùm cả thung lũng!

Ma khí cuồn cuộn, tạo thành cuồng phong, lập tức thổi bay tuyết đọng trong thung lũng, thổi tắt những ngọn đuốc trên vách núi xung quanh, khiến thung lũng chìm vào bóng tối!

Lâm Hạo cũng vào lúc ma khí kinh khủng ập đến, lập tức thúc đẩy hộ thể linh cương, bảo vệ toàn thân, sau đó hai nắm đấm siết chặt, gầm lên một tiếng, một bước đạp nát hư không, vung nắm đấm đánh về phía Vương Nguyên Trạch.

Một tiếng nổ lớn vang lên, hai người cứng rắn đối đầu một chiêu, đều lùi lại hơn một trượng.

“Hửm?

Tu vi của ngươi... ngươi không chỉ thăng cấp lên Trúc Cơ nhị tầng?” Vào lúc Lâm Hạo tung quyền, đồng tử của lão già áo đen này hơi co lại, kinh ngạc kêu lên.

Sau đó, hắn đột nhiên hừ lạnh một tiếng, cổ tay khẽ động, trong tay đột nhiên xuất hiện mấy cây kim bạc!

Những cây kim bạc này, toàn thân đen như mực, mỗi cây kim bạc đều lóe lên ánh sáng u tối, đặc biệt là vị trí đầu kim, còn ẩn chứa hàn quang sắc bén!

“Trò mèo!” Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng, thân hình khẽ động, lao thẳng về phía lão già áo đen kia, hắn tung một quyền, một tiếng nổ vang, chấn nát hư không, đồng thời cũng mang theo tiếng xé gió chói tai!

Vương Nguyên Trạch ánh mắt ngưng tụ nhìn nắm đấm của Lâm Hạo, hắn giơ tay phải lên, cánh tay đột nhiên biến hóa, biến thành một bộ vuốt xương đen kịt!

Cạch một tiếng, hắn nắm lấy nắm đấm sắt của Lâm Hạo!

“Chết đi cho ta!” Vương Nguyên Trạch gầm nhẹ một tiếng, cánh tay đột nhiên vặn vẹo, từ lòng bàn tay bắt đầu, một luồng sát khí ngút trời lan tràn!

Trong nháy mắt, cánh tay của hắn lại như bị ăn mòn, bắt đầu trở nên khô héo!

Đồng thời khí tức trên người hắn cũng bắt đầu tăng vọt!

Đây mới là chỗ đáng sợ nhất của hắn!!

Vừa rồi, hắn cố ý giả vờ hôn mê bất tỉnh, chính là để dụ Lâm Hạo vào trong hang núi, rồi nhân cơ hội đánh lén!

Lúc này, dưới tác dụng của những loại thuốc bột đó, hắn cuối cùng cũng tỉnh lại!!

Sau đó, thực lực của hắn lập tức tăng lên mấy lần!!

Vào lúc lão già áo đen đột nhiên bùng phát, Lâm Hạo cũng cảm nhận được nguy hiểm, bước chân đột nhiên dừng lại, thân thể nghiêng sang một bên, né tránh đòn tấn công của đối phương!

Chỉ là hắn vừa đứng vững, bóng dáng lão già áo đen đã lại lần nữa áp sát mình, đồng thời tay phải hóa quyền, chém mạnh về phía cổ Lâm Hạo.

"Nhóc con, ngươi chết chắc rồi!" "Ai bảo ngươi giết đệ tử của ta!" Vương Nguyên Trạch gầm lên một tiếng, trên nắm đấm phải tràn ngập sát khí nồng đậm, như một thanh kiếm đen, đâm về phía yết hầu Lâm Hạo.

Đối mặt với cảnh này, thần tình Lâm Hạo nghiêm túc đến cực điểm!

Mắt thấy đòn tấn công của đối phương càng lúc càng gần, ánh mắt Lâm Hạo lạnh đi, thân thể đột nhiên lùi lại!

Sau đó hắn duỗi tay trái ra, nhanh chóng thi triển thức thứ nhất của《Thanh Liên Yêu Điển》: Thanh Mộc Ấn!

Chỉ thấy trên tay trái của hắn, trong khoảnh khắc ngưng tụ ra một ấn ký thanh liên cổ xưa!

Ấn ký thanh liên này xuất hiện, lập tức trong trời đất xung quanh, một đóa hoa sen màu xanh hư ảo, đột nhiên hiện ra!

Sau đó liền thấy tay trái Lâm Hạo đẩy một cái, ấn ký thanh liên đó xoay tròn bay ra, đập mạnh về phía vuốt xương khô của lão già áo đen.

Lão già áo đen chứng kiến đóa hoa sen màu xanh hư ảo đó bay tới, mí mắt hắn giật một cái, cây gậy xương trong tay vung ngang trước người, cố gắng ngăn cản đóa hoa sen màu xanh hư ảo đó!

Ầm!!

Một tiếng vang trầm lớn truyền khắp thung lũng!

Mà đóa hoa sen màu xanh hư ảo đó, sau khi va chạm với cây gậy xương của lão già áo đen, lập tức vỡ tan, biến mất vào hư vô!

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu!

Ngay sau đó, một loạt ấn ký thanh liên màu xanh, từ trong tay Lâm Hạo nhanh chóng bắn ra, như gió táp mưa sa, tràn ngập trời đất đập về phía lão già áo đen kia!

Sắc mặt lão già áo đen biến đổi, bàn tay vung lên, mấy cây kim bạc bay ra!

Phốc phốc phốc, kim bạc xé toạc không khí, xuyên qua từng đóa ấn ký thanh liên màu xanh của Lâm Hạo, và tiếp tục bắn về phía Lâm Hạo.

Nhưng những cây kim bạc đó tuy phá vỡ ấn ký thanh liên màu xanh của Lâm Hạo, lại hoàn toàn không thể làm tổn thương Lâm Hạo chút nào.

Bởi vì trên tay trái của Lâm Hạo, đã ngưng tụ ra loại pháp thuật thứ hai!

Pháp thuật này, chính là thức thứ hai của Thanh Liên Chân Quyết: Bích Lục Sinh Yên!!

Cùng với pháp quyết xuất hiện, bóng dáng Lâm Hạo khẽ động, lập tức biến mất tại chỗ!

Khi hắn xuất hiện, lại đã đứng sau lưng Vương Nguyên Trạch,

sau đó giơ tay chỉ một cái, điểm vào huyệt vị trên cột sống của Vương Nguyên Trạch, trong khoảnh khắc, thân thể Vương Nguyên Trạch run rẩy dữ dội, biểu cảm dữ tợn trên mặt hắn lập tức cứng lại!

Mà linh lực và tinh khí trong cơ thể hắn, cũng lập tức tiêu tán hết!

Vương Nguyên Trạch, bại!

Thấy Vương Nguyên Trạch ở đây bị Lâm Hạo phế đi tu vi, một chiêu miểu sát, Nam Cung Phi Yến đứng bên cạnh quan sát lập tức sững sờ!

Cô ta không ngờ, người đàn ông trẻ tuổi này, lại có thể dễ dàng đè bẹp Vương Nguyên Trạch Trúc Cơ lục tầng như vậy?

"Sư phụ!!!" Nam Cung Phi Yến lo lắng gọi một tiếng, vội vàng chạy về phía Vương Nguyên Trạch!

Thân thể Vương Nguyên Trạch mềm nhũn trên mặt đất, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Lâm Hạo, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu tử, ngươi dám hủy tu vi của ta?" "Hôm nay, ta nhất định sẽ giết ngươi!" "Chết đi!!" Vương Nguyên Trạch nói xong một câu, đột nhiên há miệng phun ra!

Lập tức, một viên đan hoàn đen kịt xông lên không trung.

Khi xông lên không trung, viên đan hoàn đó lập tức nổ tung, từ bên trong bay ra sương đen dày đặc, những đám sương đen này ngưng tụ giữa không trung, lại tạo thành từng đàn bọ cạp độc đen kịt!

Bầy bọ cạp độc của ta có đến mấy trăm con, mỗi một con đều lớn bằng ba lòng bàn tay!

Chúng chi chít, lúc nhúc trong hư không, lao về phía Lâm Hạo, đồng thời miệng còn phát ra từng trận gào thét thê lương!!

Hiển nhiên, đây là cổ trùng!!

Ánh mắt Lâm Hạo quét qua những con bọ cạp độc màu đen này, trong đáy mắt lộ ra một tia âm trầm!

Hắn không ngờ lão già áo đen này lại biết luyện chế cổ trùng?

Quan trọng hơn là, số cổ trùng này lại lên đến mấy ngàn con!

"Nếu ngươi đã không nói quy củ, thì hôm nay ta cũng không cần nương tay nữa!" Lâm Hạo lạnh lùng nói một câu, khí thế toàn thân bùng nổ, hắn bước một bước, trực tiếp lao về phía mấy ngàn con bọ cạp độc kia!!

"Cẩn thận, bọ cạp độc này là vật kịch độc!" Đúng lúc này, Nam Cung Phi Yến ở một bên vội vàng lên tiếng nhắc nhở Lâm Hạo.

Nghe vậy, Lâm Hạo quay người nhìn Nam Cung Phi Yến một cái.

"Yên tâm, chỉ là một đám súc sinh thôi!!" Tiếng nói còn chưa dứt, tay phải Lâm Hạo đột nhiên vỗ vào túi trữ vật, trong nháy mắt, hơn mười thanh phi kiếm từ trong túi trữ vật bay ra!

"Vạn Kiếm Quy Tông!!" Vèo vèo vèo!!

Trong khoảnh khắc, phi kiếm bay lượn quanh người Lâm Hạo.

Những thanh phi kiếm này phẩm cấp không cao, toàn bộ chỉ là hàng phổ thông!

Nhưng dù vậy, Lâm Hạo điều khiển vạn thanh phi kiếm, vẫn vô cùng đáng sợ.

Hiu hiu hiu!!

Kiếm khí đầy trời lao về phía những con bọ cạp đen kia, còn Lâm Hạo thì hai tay bắt quyết, khống chế vạn thanh phi kiếm, không ngừng cắn nuốt đám bọ cạp đen!

Chưa đến một tuần trà!

Toàn bộ sườn núi đều là những mảnh thi thể không toàn vẹn!

Máu tươi nhuộm đỏ cả thảm cỏ... thậm chí, nhuộm đỏ cả ngọn núi!

Còn Lâm Hạo, cũng toàn thân đẫm máu, y phục bị nhuộm thành màu máu... nhưng dù vậy, hắn vẫn đứng sừng sững không ngã!

Ngược lại là lão già áo đen kia, lúc này đã chật vật không chịu nổi, áo bào đen trên người dính đầy máu tươi, đặc biệt là khuôn mặt trắng bệch khô héo như bộ xương của lão, càng bị máu tươi thấm đẫm...

Giờ khắc này, lão đã là nỏ mạnh hết đà!!

"Ta... ta không cam tâm..." "Nếu tu vi của ta không rớt xuống Trúc Cơ tầng năm, sao có thể thua một tên Trúc Cơ tầng ba như ngươi?" Lão già áo đen cười thảm một tiếng, thân thể từ từ rơi xuống từ hư không, xương sườn trước ngực lão, trong trận chiến vừa rồi, đã bị gãy nát hoàn toàn, lúc này lão đã hoàn toàn không còn chút năng lực chiến đấu nào!

Lâm Hạo lạnh lùng nhìn lão già áo đen đang rơi xuống, hắn bước tới, một tay túm lấy đầu lâu của lão, lạnh giọng nói: "Chết đi!" Ầm ầm ầm!

Sấm sét vang rền trên bầu trời.

Lâm Hạo một cước đạp nát đầu của lão già áo đen, khiến lão hoàn toàn hồn về tây thiên.

Sau đó, hắn đưa tay tháo nhẫn trữ vật của lão già áo đen, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm, vì trong chiếc nhẫn trữ vật này ngoài mấy viên linh thạch cực phẩm ra thì không còn thứ gì khác.

"Người này tuy cảnh giới sa sút, nhưng dù sao cũng là tu sĩ Kết Đan kỳ, gia sản chắc cũng không tồi!" "Nhưng đáng tiếc, hắn chết

rồi!" Lắc đầu thở dài một tiếng, Lâm Hạo thu lại nhẫn trữ vật, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm đối thủ tiếp theo.

Lần này, hắn muốn chọn một tu sĩ yếu nhất.

Chỉ có chọn đối thủ yếu nhất mới có thể rèn luyện thực lực của mình tốt hơn!

Nghĩ vậy, thân hình Lâm Hạo lóe lên, lao về phía bên trái, trong nháy mắt, thân ảnh hắn đã biến mất tại chỗ!

Cùng lúc đó, ở một nơi cách hắn trăm trượng, đột nhiên truyền đến hai luồng dao động thần thức kinh khủng, hai gã tu sĩ đang đứng ở xa, mắt chữ A mồm chữ O nhìn chằm chằm Lâm Hạo!!

"Sư tôn!!

Tên tiểu tặc này sao đột nhiên mạnh lên vậy?" "Lẽ nào hắn đã ăn linh đan diệu dược gì sao?" Hai người này, chính là hai tên đồ đệ của lão già áo đen đã trốn thoát đêm qua!

Mà Lâm Hạo mà bọn chúng nhìn thấy bây giờ, chính là người mà chúng đã gặp đêm qua.

"Hắn quả thật đã mạnh lên rất nhiều!" "Chúng ta không thể chọc vào loại quái thai này!

Mau rút lui thôi!!" Một thanh niên gầy gò, nghiến răng nói một câu.

Chương 749

Một gã mập mạp khác tuy rất muốn báo thù rửa hận, nhưng nghĩ đến tốc độ quỷ dị khó lường của Lâm Hạo đêm qua, hắn cũng chỉ có thể nghiến răng gật đầu, sau đó vội vàng bấm quyết chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng ngay khi hai người quay người chuẩn bị độn tẩu, đột nhiên trong hư không xa xa, một bóng người nhanh chóng lao tới!

Người này, chính là Lâm Hạo.

Khi phát hiện sự tồn tại của hai người này, Lâm Hạo khẽ nhíu mày: "Cuối cùng cũng đợi được các ngươi!" "Hôm nay, sẽ cho hai con cá tạp các ngươi biết, cái giá phải trả khi chọc giận Lâm Hạo ta!!" Nói xong, thân ảnh hắn trong nháy mắt hóa thành lưu quang, lao về phía hai tên đồ đệ của lão già áo đen!

Hai tên đồ đệ của lão già áo đen vốn đã sợ vỡ mật, lúc này thấy Lâm Hạo truy đuổi, chúng càng kinh hãi đến cực điểm, hoảng loạn thi triển thuật pháp chuẩn bị chống cự.

Đáng tiếc, thuật pháp còn chưa kịp tung ra, đã thấy một tia hàn quang xé toạc hư không!

Phập một tiếng, đầu của một tên đồ đệ lão già áo đen trực tiếp rơi xuống.

Tên còn lại, thì bị Lâm Hạo trong nháy mắt chém bay đầu, thi thể tách rời!

Thấy cảnh này, tên đồ đệ còn lại bị chém đầu càng thêm sợ hãi, ngay cả một tiếng hét cũng không dám, hoảng loạn định bỏ chạy.

Chỉ tiếc, Lâm Hạo căn bản không định cho hắn cơ hội, thân ảnh

đột nhiên lóe lên, khi xuất hiện lại, trên cổ tên đồ đệ kia, đã bị cắt một vết thương cực lớn!!

Còn Lâm Hạo, thì như ma quỷ, thân ảnh tiếp tục lao về phía tên đồ đệ còn lại!!

Tên đồ đệ này đã sợ đến tè ra quần, hắn hoàn toàn không thể tin nổi, thiếu niên trước mắt này, sao lại có thể mạnh đến mức này!!

Chỉ trong vòng một nén nhang, Lâm Hạo đã chém giết hai tu sĩ Kết Đan bọn hắn!!

"Ta đầu hàng!" "Cầu xin ngài, tha cho ta!!" Tên đồ đệ này quỳ trên đất, cả đầu lẫn thân thể, "bịch" một tiếng đập xuống đất.

Hắn sợ rồi!!

Hắn sợ Lâm Hạo giết hắn!!

Bởi vì, hắn căn bản không phải là đối thủ của Lâm Hạo!

"Ha ha!" "Vừa rồi không phải nói muốn giết ta sao?

Sao bây giờ lại sợ rồi?" "Muộn rồi!!" Trong ánh mắt Lâm Hạo hàn ý dâng trào, thân hình đột nhiên lóe lên, một đạo tàn ảnh xuất hiện từ hư không.

Phập!!

Máu tươi bắn tung tóe, đoản nhận trong tay Lâm Hạo đâm xuyên qua vai tên đồ đệ kia!

Trong con ngươi của hắn, cái đầu lâu kia lăn ra rất xa, mà thi thể không đầu của hắn, thì từ từ ngã xuống, cuối cùng, "bịch" một tiếng rơi xuống đất.

Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, ném đoản nhận trong tay vào túi trữ vật.

“Còn ai nữa không?” Hắn nhìn khắp bốn phía, lạnh lùng hỏi.

Lúc này trước mặt hắn, chỉ có một mảnh yên tĩnh.

Hiển nhiên, gần đây không có người khác!

Lâm Hạo quét mắt một vòng, khẽ nhíu mày: “Kỳ lạ, đám tu sĩ áo đen kia đâu?” “Theo lý mà nói, hôm qua ta giết mấy tên tu sĩ áo đen kia, sư phụ của chúng chắc chắn đã phát hiện ra, và nhất định sẽ phái viện binh đến ngăn cản!” “Nhưng tại sao ta đến đây lâu như vậy, mà vẫn không cảm nhận được chút bất thường nào?” Đang lúc nghi hoặc, đột nhiên tai hắn khẽ động, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía đông bắc!

“Đến rồi!!” “Lũ chó má này quả nhiên không nhịn được nữa!!” Khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, Lâm Hạo không chút do dự, bước chân lao nhanh về phía đông bắc!

Phía đông bắc, có tổng cộng ba luồng khí tức kinh khủng vô cùng đang nhanh chóng áp sát về phía hắn, hiển nhiên, chúng đã phát hiện ra tung tích của Lâm Hạo!!

Nếu đã vậy, Lâm Hạo cũng lười trốn tránh!

Dù sao thực lực hiện tại của hắn đủ để nghiền ép đám rác rưởi này, nên cũng không cần phải lẩn trốn.

“Ha ha, Lâm huynh đệ, cuối cùng huynh cũng đến rồi!” “Chúng ta hãy liên thủ, giải quyết đám tạp nham này trước đã rồi nói sau!!” Ở phía xa, Chu Linh Nhi và Sở Tịch Nhan toàn thân chật vật, cũng đã sớm cảm nhận được có ba luồng khí tức đang bay tới!

Mà khi các nàng nhìn rõ bộ dạng của ba người này, đặc biệt là nhìn rõ thiếu niên áo trắng đi đầu, Chu Linh Nhi lập tức kích động vô cùng, yêu kiều gọi một tiếng: “Lâm Hạo ca ca!” Nói xong, thân ảnh nàng tung lên, đi đầu nghênh chiến.

Sở Tịch Nhan nhìn Lâm Hạo một cái, trong ánh mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp, nhưng nàng vẫn không quên, theo Chu Linh Nhi cùng nghênh chiến!

"Lâm Hạo, cẩn thận!" Nàng khẽ hô một tiếng nhắc nhở, sau đó nắm chặt trường kiếm trong tay, cũng lao về phía trước.

Còn Lâm Hạo, chỉ nhàn nhạt liếc các nàng một cái, không nói gì.

Lúc này hắn đã hoàn toàn bước vào Trúc Cơ tầng chín, tuy cảnh giới không tăng, nhưng chân nguyên của hắn đã có thể sánh ngang với tu sĩ Kim Đan trung kỳ, thậm chí không thua kém tu sĩ Kim Đan trung kỳ bình thường.

Cho nên dù gặp phải một đám tán tu Kết Đan sơ kỳ, cũng đã có thể chống lại được một hai!

Huống hồ, mấy người kia chỉ là Kết Đan sơ kỳ mà thôi!!

Chỉ cần nửa nén nhang, mấy lão già áo đen kia chắc chắn phải chết!

Vì vậy, Lâm Hạo căn bản không thèm để ý đến Chu Linh Nhi và Sở Tịch Nhan nữa, chỉ quét mắt nhìn mấy ngọn núi xung quanh, liền trực tiếp bay nhanh về phía đông bắc.

Trong dãy núi này, linh thảo mọc đầy, hơn nữa các loại hung thú cũng không ít!!

Đặc biệt trong số những hung thú này, có mấy con có thể sánh ngang với yêu thú Trúc Cơ đỉnh phong!!

Chỉ tiếc...

Lâm Hạo căn bản không để chúng vào mắt!

"Gào!" "Lũ sâu kiến đáng chết, ngươi dám tàn sát tộc nhân của ta?" "Chết đi!!" Đột nhiên, một tiếng gầm phẫn nộ, ầm ầm truyền đến

từ xa.

Ngay sau đó, một con yêu thú khổng lồ dài đến ngàn mét, mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Lâm Hạo, chặn đường đi của hắn!!

Yêu thú này là một con mãng xà khổng lồ, thân thể vô cùng to lớn, đuôi dài như roi, trên đỉnh đầu giao long xà này, là một lão già áo đen đang ngồi xếp bằng!

Lão già đó, toàn thân tỏa ra uy áp mạnh mẽ!!

Mà sau lưng lão, là hai tu sĩ một nam một nữ!

Hai tu sĩ này, đều mặc áo bào đen che kín thân thể, chỉ có hai cái đầu lâu to lớn lộ ra ngoài, trong hai cái đầu lâu đó, con ngươi đỏ rực, như hai chiếc đèn lồng, nhìn chằm chằm Lâm Hạo.

Lâm Hạo nhìn ba lão già áo đen này, sắc mặt lập tức âm trầm xuống!

"Lại đến nộp mạng nữa sao?" "Thôi được!!

Nếu đã đến, vậy thì giết một lần cho đã!" "Diệt!" Một chữ vừa dứt, Lâm Hạo tay cầm đoản nhận, thân ảnh lóe lên liền xông lên!!

Hắn thân thể, giống như quỷ mị u linh!

Trong khoảnh khắc này, hắn phảng phất như hòa vào cả màn đêm.

Đây là thần thông "Ám Dạ U Linh" trong thượng quyển của "Khô Viêm Bản Đạo"!!

Pháp thuật này, có thể khiến người ta ẩn nấp thân hình, dù là cường giả cấp Nguyên Anh, cũng khó mà bắt được dấu vết của hắn!!

Con mãng xà đen khổng lồ kia, cũng không hổ là yêu thú sánh ngang với Kết Đan đỉnh phong!

Chỉ thấy cái đầu khổng lồ của con mãng xà đen này vặn vẹo lắc lư, một đôi mắt đỏ rực khóa chặt trên người Lâm Hạo.

Nó dường như có thể cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Lâm Hạo, cho nên, nó không chủ động tấn công Lâm Hạo!

Mà há cái miệng đầy nanh, phun ra một đoàn dịch độc hôi thối!

Lâm Hạo đứng đó, mặc cho dịch độc hôi thối rơi xuống người mình!

Sau đó, chân phải hắn mạnh mẽ đạp về phía trước, một luồng kình phong kinh khủng nổ vang, hắn trực tiếp đạp nát đám dịch độc kia, lao về phía con mãng xà khổng lồ!!

"Chết!" Một tiếng hét lớn, Lâm Hạo tung ra một quyền!

Trong cú đấm này ẩn chứa sức mạnh bàng bạc!

Ầm ầm ầm!!

Con mãng xà khổng lồ kia căn bản không kịp phản ứng, liền bị cú đấm kinh khủng này trực tiếp đánh bay!!

Sau đó, thân thể Lâm Hạo chấn động, lại một lần nữa tung ra mấy quyền về phía con mãng xà khổng lồ!!

Tiếng nổ vang, như sấm sét!

Một con đại mãng xà áo đen sánh ngang với Kết Đan đỉnh phong, lại bị Lâm Hạo đánh nổ tung!

Con mãng xà đen kia lúc lâm tử, một đạo thần hồn trốn thoát, muốn rời đi.

Nhưng Lâm Hạo làm sao có thể để nó chạy thoát?

Hắn cười lạnh một tiếng, giơ tay liền tế ra bản mệnh pháp bảo của mình: "Vạn Cổ Tịch Diệt Chỉ, diệt cho ta!!" Một chỉ điểm ra, thần

hồn của con mãng xà khổng lồ vốn đang chạy trốn, lại bị ép lùi trở lại!

Sau đó, bị Lâm Hạo cách không nhiếp lấy, bắt vào lòng bàn tay, bóp nát thành một đống máu thịt!!

"Giỏi lắm!" "Chỉ là một tu sĩ Kết Đan áo đen, thần hồn lại còn dẻo dai hơn cả thần hồn của mấy lão tổ Nguyên Anh!" "Nếu thôn phệ luyện hóa, chắc chắn sẽ tăng mạnh thực lực của ta!!" Lâm Hạo kinh hỉ nói một tiếng!

Ngay sau đó, ánh mắt hắn ngưng tụ, nhìn về phía bên kia.

Vị trí đó, chính là nơi Chu Linh Nhi, Sở Tịch Nhan và năm tu sĩ Kết Đan cảnh áo đen khác đang chiến đấu!

Lúc này Chu Linh Nhi trong tay, cầm một cây trường kích, trên trường kích đó bao bọc bởi xích diễm, ngọn lửa cháy bừng, khiến nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng cao.

Đây rõ ràng là một kiện pháp khí!!

Ngoài ra, Sở Tịch Nhan còn đáng sợ hơn!

Nàng không chỉ thân hình mảnh mai, mà còn là một nữ tu!

Nhưng pháp thuật thần thông của nàng lại quỷ dị khó lường.

Chỉ thấy, cổ tay Sở Tịch Nhan lật chuyển, một chiếc chuông linh màu xanh đột nhiên xuất hiện, khi nàng lắc, tiếng chuông vang vọng trời đất, lại mang theo từng đợt dao động quỷ dị!

Dao động này, phảng phất như một loại âm luật nào đó, lại khiến trong đầu Lâm Hạo hiện ra vô số ảo ảnh, hết cảnh này đến cảnh khác, như những thước phim điện ảnh chiếu lại, hiện ra trong đầu hắn.

Đây là âm công của Sở Tịch Nhan!

Âm công này, đối phó với tu sĩ dưới Kết Đan kỳ tuyệt đối vô

hiệu!!

Nhưng Lâm Hạo, lại là một kẻ quái thai!!

Bởi vì, hắn có thần thức!!

Chỉ trong nháy mắt, trong hai mắt Lâm Hạo liền nổi lên hai đóa hoa lửa màu xanh lam, ý chí của hắn trong nháy mắt trở nên kiên cố, trấn áp toàn bộ ảo ảnh!!

"Hử?

Sao lại thất bại?" Nữ tu xinh đẹp cầm trường kích, Sở Tịch Nhan, khẽ sững sờ.

Nàng rất chắc chắn, dựa vào "Huyễn Âm Linh" mà mình vừa thi triển, dù là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, cũng không thể chống cự nổi!!

Nhưng tên nhóc trước mắt này, lại có thể chống cự được!!

Ở phía bên kia, Lâm Hạo sau khi chống lại Huyễn Âm Linh của nữ tu kia, đột nhiên thân ảnh biến mất, khi thân ảnh hắn xuất hiện lại, đã ở sau lưng nữ tu cầm kiếm kia!

Cánh tay mạnh mẽ duỗi ra, một tay siết chặt cổ nữ tử kia, nhấc bổng nàng lên.

Nữ tu cầm kiếm kia trợn tròn đôi mắt xinh đẹp, nhìn chằm chằm Lâm Hạo, đầy vẻ không cam lòng và oán hận!

"Chết tiệt!!" "Khốn kiếp, mau thả sư muội ta ra!" "Nếu không, hôm nay ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi bí cảnh này!" Hai nam tu còn lại cầm phi kiếm lập tức nóng nảy, lập tức chia làm hai đội, một trái một phải công kích Lâm Hạo!!

Nhưng Lâm Hạo, chỉ cười lạnh một tiếng.

"Ồn ào!!" Bốp một tiếng, một cái tát vỗ vào ngực hai nam tu này, trực tiếp đánh nát hộ thuẫn của chúng!

Ngay cả cảnh giới Nguyên Anh cũng chưa đạt tới, hai nam tu này, tại chỗ hét thảm một tiếng bay ra ngoài!

Tiện tay vứt đi thi thể trong tay, Lâm Hạo bước về phía nam tu áo đen cầm trường thương!

Mà lúc này nam tu áo đen cầm trường thương này, đã bị Lâm Hạo dọa vỡ mật.

Hắn nhìn Lâm Hạo từng bước đến gần mình, sợ đến bắp chân cũng co rút!

"Đừng...

đừng giết ta!!" "Cầu xin ngươi, tha cho ta, tha cho ta..." Nam tu áo đen khóc lóc, không ngừng quỳ trên đất cầu xin, đồng thời, trường thương pháp bảo trong tay cũng run rẩy, vứt xuống đất, không còn quan tâm đến việc giết người cướp của nữa.

Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng, giơ tay liền là một đạo tử mang bắn vào giữa mày nam tu kia!

Trong nháy mắt, nam tu hét thảm một tiếng, ngã trên đất co giật hai cái, chết không thể chết hơn.

"Rác rưởi!" "Các ngươi không phải thích cướp bóc sao?" "Vậy ta giúp các ngươi một tay, để các ngươi cả đời này không cần phải cướp nữa!" "Nhưng yên tâm, sau khi các ngươi chết, tài vật trên người các ngươi, ta một thứ cũng không thiếu, toàn bộ để lại cho tông môn các ngươi!!" Nói xong, Lâm Hạo không dừng lại nữa, bước về phía người áo đen cuối cùng đang cầm côn sắt.

Nam tu cầm côn sắt này, lúc này đã bị sự bá đạo của Lâm Hạo dọa sợ!

Tuy trong tay hắn cũng có một cây giản dài màu vàng kim, là linh khí thượng phẩm, nhưng so với Ô Trát của Lâm Hạo, còn có con

vượn trắng kia, quả thực kém quá xa.

Lúc này hắn nhìn Lâm Hạo đi về phía mình, đã sớm tè ra quần, vừa lăn vừa bò quỳ trên đất, hướng về phía Lâm Hạo dập đầu cầu xin: "Tiền bối!

Ta sai rồi!!

Ta nguyện ý giao ra tất cả mọi thứ trong túi trữ vật, chỉ cầu tiền bối có thể tha cho ta một mạng chó!!" Nghe vậy, Lâm Hạo nhếch miệng cười.

Nam tu này, thật đúng là đồ nhát gan, vừa nghe mình muốn giết hắn, lập tức đã sợ tè ra quần.

"Ta cho ngươi cơ hội, để ngươi ngoan ngoãn giao ra túi trữ vật, ngươi lại từ chối?" "Được!

Vậy ngươi cũng không cần giao ra túi trữ vật nữa!" "Bởi vì... ta cũng chưa từng định tha cho ngươi!" "Hôm nay, trước tiên thu chút lãi!" Nói xong, thân ảnh Lâm Hạo lóe lên, lòng bàn tay giơ lên, hư không ấn xuống!!

Lập tức một luồng áp chế kinh khủng, như núi Thái Sơn rơi xuống đỉnh đầu nam tu kia!

Phụt một tiếng, nam tu kia tại chỗ hộc máu, thân thể như bị ngàn cân đè ép, đầu gối cong xuống, "bịch" một tiếng quỳ trên đất!!

Chương 750

"A... không... không muốn..." Hắn dùng hết sức gào thét giãy giụa.

Nhưng vô ích, hai tay hai chân của hắn đều bị cấm cố, cả người như một ngọn núi lớn, bị Lâm Hạo hung hăng ấn trên đất.

"Tha mạng!!" "Cầu xin ngài, tha mạng a!" "Ngài muốn tiền, ngài muốn gì, ta đều đồng ý!

Chỉ cầu ngài tha cho ta!" "Chỉ cần ngài tha mạng cho ta, ngài nói gì ta cũng nghe, ta nguyện ý thần phục ngài, ta nguyện ý làm nô làm tỳ, chỉ cầu tiền bối có thể tha cho ta..." Nam tu áo đen thê lương gào thét!

Đáng tiếc là, dù hắn có gào rách cổ họng, Lâm Hạo cũng không thèm để ý.

Bởi vì, hắn biết người này là ai rồi!!

"Sở Vũ Tịch!!" Con ngươi Lâm Hạo lạnh đi, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, chỉ thấy nữ tu cầm trường kiếm cách đó trăm trượng, đang một mặt âm trầm phẫn nộ nhìn chằm chằm Lâm Hạo, đồng thời còn nghiến răng nghiến lợi nói: "Thằng ranh họ Lâm, ngươi dám giết đệ tử Côn Luân Khư của ta?" "Lẽ nào, ngươi không lo lắng, Côn Luân Khư sẽ truy sát ngươi sao?" Lâm Hạo ha ha cười một tiếng, không hề sợ hãi nữ tu này nửa câu!

Thậm chí, khóe miệng hắn còn lộ ra một nụ cười trào phúng: "Truy sát ta?

Được thôi!!

Vậy ta đứng đây chờ các ngươi, ta ngược lại muốn xem, các ngươi có thể làm gì được ta?!" "Ngươi... tìm chết!!" Nữ tu tức giận!

Trường kiếm trong tay khẽ động, hóa thành vạn đạo kiếm ảnh, che trời lấp đất đâm về phía Lâm Hạo!!

Tu vi của nữ tu này, có đến Trúc Cơ tầng sáu, thực lực không thua kém Chu Linh Nhi là bao!

Đối mặt với công kích của nữ tử này, Lâm Hạo cười lạnh một tiếng, căn bản không né không tránh!

Ngược lại ngón tay bấm quyết, một luồng hồn niệm bàng bạc, ầm ầm từ trong đầu Lâm Hạo bùng phát ra!

Hồn lực bàng bạc này như sấm sét nổ vang, nổ tung trong khu vực này, lập tức chấn cho nữ tu cầm trường kiếm kia đầu óc đau nhói, không nhịn được ôm đầu kinh hô một tiếng.

"Thần hồn công kích!!" Nàng kinh hãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lâm Hạo.

Nữ tu này, hiển nhiên không ngờ Lâm Hạo không chỉ thực lực luyện dược mạnh mẽ, mà ngay cả thần hồn cũng vượt xa người thường!

Hơn nữa quan trọng nhất là... thần hồn của Lâm Hạo này, lại vô cùng bàng bạc mênh mông!!

Phải biết rằng, thần hồn của tu sĩ, không chỉ là mắt thường có thể nhìn thấy, nó là sự kéo dài của cảm tri tinh thần của tu sĩ!

Một khi tu vi của tu giả đạt đến một độ cao nhất định, thần hồn liền có thể thoát ly thể xác, ngao du hư không!!

Mà Lâm Hạo trước mắt, không chỉ nhục thân mạnh mẽ như vậy, mà ngay cả thần hồn cũng mạnh mẽ vô cùng, gần như có thể sánh ngang với Kim Đan đỉnh phong!

Tu sĩ như vậy, sao có thể xuất hiện ở Nam Vực nhỏ bé này!

Nữ tu này không biết rằng, lý do Lâm Hạo ẩn giấu tu vi, là vì, trước khi tiến vào bí cảnh này, hắn đã cố ý thay đổi dung mạo và khí tức!

Trừ phi gặp phải người quen, nếu không bất cứ ai cũng sẽ không phát hiện ra Lâm Hạo chính là hắn!!

Nhận thức này, cũng giúp hắn có thể che giấu thân phận của mình tốt hơn!!

Lúc này, đối mặt với ánh mắt kinh hãi của nữ tu, Lâm Hạo lạnh nhạt cười: "Sao, ngươi sợ rồi?" "Nếu đã sợ, vậy thì mau cút đi!" "Lâm Hạo ta từ trước đến nay không giết người vô tội, chỉ cần các ngươi đừng chọc ta, chúng ta nước sông không phạm nước giếng." "Ngươi nếu cứ muốn động đến huynh đệ của ta, vậy ta nhất định sẽ diệt ngươi!!" "Không tin, ngươi cứ thử xem!!" Nữ tu kia ngây người!

Nàng nằm mơ cũng không ngờ, mình đường đường là đệ tử thân truyền của tiên tông thứ hai Côn Luân Khư, lại thua trong tay một con kiến Luyện Khí tầng năm trước mắt!

Hơn nữa càng khiến nàng không thể tưởng tượng được là... tên này, còn không phải là tu sĩ Luyện Khí tầng năm bình thường!!

Tên này, lại có được thần hồn chi lực, thậm chí còn tu thành thuật pháp tam giai, ngưng tụ thành hình!!

Chẳng trách, chiêu "Ngự Phong Đạp Tuyết" vừa rồi của mình, lại không thể làm tổn thương người này!

Thật buồn cười cho mình vừa rồi, còn định chém giết người này, cướp đoạt bảo vật trên người hắn...

Hóa ra, thực lực của người này lại đáng sợ đến vậy!!

Tuy nhiên, dù biết rõ thần hồn của Lâm Hạo rất mạnh, nhưng nữ tu này vẫn không chịu bỏ cuộc!!

“Thằng ranh họ Lâm!” “Ngươi giết đệ tử Côn Luân Khư của ta, còn dám ngang ngược như vậy!!” “Hôm nay, bản cô nương không nghiền xương ngươi thành tro, thề không làm người!!” Nữ tu này điên cuồng gào thét, ngân nguyệt trường kiếm trong tay múa ra vô số ảo ảnh kiếm vũ, che trời lấp đất lao về phía Lâm Hạo!!

“Hừ!

Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!!” Lâm Hạo cười lạnh một tiếng.

Giây tiếp theo, thân ảnh của hắn đột ngột biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã cách nữ tu kia chưa đến năm mét!

Sau đó hắn tung ra một quyền!

Ầm ca!!!

Hư không nổ vang, cú đấm này như ngọn lửa bùng cháy!

Nữ tu Côn Luân Khư cầm ngân nguyệt trường kiếm, căn bản không kịp né tránh!

Bịch một tiếng vang lớn!

Cả người nàng trực tiếp bị Lâm Hạo một quyền đánh bay ra ngoài!

Một ngụm máu tươi phun ra, nữ tu đầy mắt oán độc nhìn chằm chằm Lâm Hạo.

“Khốn kiếp!!” “Ngươi lại dám đánh lén!” Lâm Hạo khinh bỉ nhìn nữ tu này: “Ngươi vừa rồi đánh lén huynh đệ của ta, ta chỉ báo thù một chút, thì sao?” “Bớt nói nhảm!

Nếu ngươi đã giết người của Côn Luân Khư ta, hôm nay lão nương nhất định bắt ngươi phải trả giá!” “Đêm nay, dù có chết, lão nương cũng phải kéo ngươi theo chôn cùng!!” Nữ tu Côn Luân Khư

gầm lên một tiếng, tay cầm ngân nguyệt trường kiếm, lao thẳng về phía Lâm Hạo!

Hai người trong nháy mắt kịch chiến cùng nhau.

Theo trận đấu kịch liệt của hai người, trong nháy mắt, cây cối, thảm cỏ xung quanh Lâm Hạo, toàn bộ đều bị phá hủy!!

Bên này đang kịch chiến.

Phía bên kia, tộc địa nhà họ Sở!

Người nhà họ Sở, đã sớm trốn chạy hết!

Họ không dám ở lại!

Dù sao, bang chủ Hắc Hùng của Hắc Long bang, tuy bị Lâm Hạo giết, nhưng trong Hắc Hùng bang vẫn còn không ít cao thủ!

Đặc biệt là, đại hộ pháp của Hắc Hùng bang, nghe nói đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ!!

Trong số những người nhà họ Sở này, chỉ có Sở Phong, Sở Thanh Trúc và Sở Vũ Huân, ba vị thiên kiêu của nhà họ Sở còn ở lại đây.

Họ không chỉ phải chăm sóc Diệp Thu bị thương hôn mê, mà còn phải bảo vệ tộc địa nhà họ Sở này, để tránh đám tàn dư Hắc Hùng bang xông vào, tiếp tục tàn hại người nhà họ Sở!

"Ca, chúng ta phải làm sao đây!" "Lâm Hạo công tử có gặp nguy hiểm không?" Nhìn về phía tổng bộ Hắc Hùng bang, Sở Vũ Huân lo lắng nói.

Bên cạnh, Sở Phong nhíu mày suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Yên tâm, Lâm Hạo tuy còn trẻ, nhưng tu vi quả thực sâu không lường được, ta tin rằng, hắn sẽ không sao đâu." Sở Phong luôn có ấn tượng tốt về Lâm Hạo, cho nên trong tiềm thức của hắn, hắn cũng cho rằng Lâm Hạo tuyệt đối không phải là kẻ lỗ mãng!

“Nhưng, nhưng mà...” Sở Vũ Huân còn muốn nói, nhưng bị Sở Thanh Trúc ngắt lời.

“Đừng quên, tổ huấn của nhà họ Sở chúng ta là gì?” “Lúc đầu, nếu không có Lâm Hạo cứu giúp, nhà họ Sở chúng ta đã rơi vào nanh vuốt của yêu thú!” “Ân tình lớn như vậy, nhà họ Sở chúng ta sao có thể quên?” “Bây giờ, Lâm Hạo gặp nạn, ngươi còn muốn đứng nhìn sao?” Nghe vậy, Sở Vũ Huân sững sờ, không nói nữa.

Mà Sở Phong thì thở dài nói: “Thanh Trúc nói không sai!” “Nhà họ Sở chúng ta, tuy ở Nam Vực là đại tộc tu chân hàng đầu, nhưng nếu luận về thực lực nội tình, cuối cùng vẫn kém xa các môn phái lớn như Côn Luân Khư!” “Chúng ta nợ Lâm Hạo một mạng, lần này, hắn gặp nguy hiểm, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn!!” Sở Phong nói xong, lập tức bước về phía sâu trong dãy núi.

Mà Sở Thanh Trúc và Sở Vũ Huân thì do dự một chút, cũng nhanh chóng đi theo.

Lúc này, trận chiến giữa Lâm Hạo và nữ tu Côn Luân Khư đã đến giai đoạn gay cấn.

Thực lực bản thân của nữ tu kia, không yếu hơn Kết Đan!

Nhưng vấn đề là, phẩm chất pháp khí của nàng quá kém, chỉ là pháp khí cấp thấp bình thường, loại pháp khí này, đối với Lâm Hạo mà nói, quả thực như rác rưởi!!

Cho nên Lâm Hạo căn bản không cần dùng đến pháp khí của mình.

Mà vận chuyển “Cửu Tiêu Thần Thể”, thúc đẩy linh lực trong cơ thể đến cực hạn, sau đó cứng rắn chống đỡ pháp khí của nữ tu kia, hai tay cùng động, trái phải khai cung, mỗi một quyền đánh xuống, đều khiến nữ tu Côn Luân Khư hộc máu lùi lại!

Chỉ trong vài hơi thở.

Nữ tu Côn Luân Khư toàn thân đẫm máu, chật vật không chịu nổi ngã trên đất, không thể đứng dậy được nữa.

"Không!

Không!!" "Tại sao lại như vậy!!" "Côn Luân Khư ta, sao lại bại trong tay một tên phế vật Trúc Cơ tầng tám!!" "Ta hận a!!!" "Ta thà bị lôi kiếp đánh chết, cũng không cam tâm bại bởi một con kiến phế vật như ngươi!!" Nữ tu kia nằm trên đất, khóe miệng chảy ra máu tươi đỏ sẫm.

Nàng hung hăng nhìn Lâm Hạo, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Lúc lôi kiếp giáng xuống, ta đã nhìn thấy một con đại xà tường vân bảy màu..." Lâm Hạo đột nhiên lên tiếng.

"Hử?" Nữ tu kia sững sờ.

Lâm Hạo nhếch miệng cười.

"Ngươi xem, đây có phải là thiên kiếp bảy màu không?" Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt nữ tu kia lập tức đại biến!!

"Thiên kiếp... thiên kiếp bảy màu... ngươi, ngươi là tu giả Độ Kiếp???" "Không thể nào!!!" Nữ tu kia đột nhiên hét lên!

Đáng tiếc Lâm Hạo lười để ý đến nữ tu này, chỉ lắc đầu thở dài nói: "Nếu ta là ngươi, sẽ không lãng phí sức lực giãy giụa nữa, dù sao hôm nay ta dù có giết ngươi, đám chấp pháp giả Côn Luân Khư chó má kia cũng không làm gì được ta!" Nghe thấy lời này, nữ tu Côn Luân Khư đột nhiên im lặng.

Nàng biết Lâm Hạo nói không sai.

Nếu thật sự liều mạng một trận, dù mình có thể chiến thắng người đàn ông trước mắt, thì sao chứ?

Tên này là một "tu giả Độ Kiếp" chính hiệu!

Hắn dù bị mình giết, người của Côn Luân Khư cũng không thể làm gì mình.

Cùng lắm là mắng mình vài câu, hoặc phạt vài câu thôi.

Nghĩ đến đây, nữ tu cười thảm bò dậy từ trên đất, khuôn mặt xinh đẹp vặn vẹo, đầy hận ý nói: "Được!!" "Nếu ngươi muốn chết, bản cô nãi nãi sẽ thành toàn cho ngươi!" "Hôm nay, không ai ngăn được ta giết ngươi!" Nói xong, nữ tu Côn Luân Khư này, vỗ vào túi trữ vật!!

Hưu!

Một chiếc pháp y tỏa ra dao động uy áp nồng đậm xuất hiện trên người nàng.

Chiếc pháp y này, là nàng lấy được từ động phủ bí cảnh của sư tôn.

Theo lời sư tôn, chiếc pháp y này tên là "Thiên Tàm Ti Giáp"!

Nó được chế tạo từ một loại kim loại kỳ dị nào đó, lực phòng ngự mạnh mẽ, có thể sánh ngang với pháp khí phòng ngự trung giai, dù gặp phải công kích của tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, cũng có thể đỡ được!

Chiếc pháp y này, là lá bài bảo mệnh của nàng, vì bình thường, nàng chưa bao giờ nỡ dùng!

Nhưng hôm nay đối mặt với Lâm Hạo, nàng không thể không dùng!!

Bởi vì trận đấu này, liên quan đến sự sống chết của cả nhà họ Sở của họ!!

"Ngươi muốn so pháp bảo với ta?" Lâm Hạo lạnh lùng liếc nhìn Thiên Tàm Ti Giáp mà nữ tu kia tế ra.

Thiên Tàm Ti Giáp, là pháp khí nhị phẩm!

Nữ tu này có thể dựa vào nó để chống lại một đòn toàn lực của tu sĩ Kết Đan đỉnh phong.

Nhưng rất đáng tiếc, pháp bảo của Lâm Hạo không chỉ có Thiên Tàm Ti Giáp này!

Chỉ thấy hắn ngón tay khẽ gảy.

Một đốm lửa đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn!

Xích Dương Phần Viêm Thuật!!

Đây là một loại thuật pháp hắn học được từ quả trứng chim lửa kia, chuyên khắc âm tà!

Quan trọng hơn là, thuật này còn có tác dụng nghịch thiên là thôn phệ hồn phách, luyện hồn thành đan!!

Lâm Hạo giơ tay, Xích Dương Phần Viêm liền bay về phía nữ tu Côn Luân Khư kia.

Nữ tu kia vốn tưởng Lâm Hạo tế ra ngọn lửa bình thường, nhưng không ngờ, ngọn lửa của Lâm Hạo, lại mang theo năng lượng thuộc tính hỏa nóng bỏng vô cùng, sau khi đến gần nàng, liền đột nhiên tăng lên mấy lần, ngọn lửa nóng bỏng trực tiếp bao phủ lấy thân thể nữ tu này.

Phụt phụt!

Thân thể nữ tu này chưa kiên trì được nửa giây, liền trực tiếp bị Xích Dương Phần Viêm đốt cháy, và nhanh chóng bị bốc hơi nước, lộ ra xương trắng hếu.

“Pháp bảo của ta, pháp khí hộ thân của ta, lại bị ngươi thiêu hủy...” “Thằng ranh họ Lâm, ta nguyền rủa ngươi, chết không yên lành!” “Ta phải nguyền rủa ngươi, chết không yên lành!!” Tiếng hét thảm thê lương từ thi hài của nữ tu truyền ra, lời nguyền oán độc của

nàng vang vọng bên tai Lâm Hạo, phảng phất như muốn kéo hắn vào nơi luân hồi vĩnh hằng, khiến Lâm Hạo không nhịn được khẽ nhíu mày.

Sau đó, hắn ngón tay bấm quyết, một tiếng nổ lớn, dung nham cuồn cuộn từ dưới chân hắn dâng lên, trong nháy mắt nhấn chìm hài cốt của nữ tu kia!

Nguyên anh của nữ tu kia, vừa định chạy trốn, đáng tiếc, nguyên anh của nàng còn chưa kịp chạy, đã bị Lâm Hạo bắt vào lòng bàn tay, bóp nát, luyện thành một viên đan dược trong suốt như lưu ly.

"Ngươi, không nên chọc vào ta!" Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng, giơ tay thu lại viên đan dược, sau đó mới ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn nữ tu Côn Luân Khư kia.

Nguyên anh của nữ tu Côn Luân Khư bị diệt, thi hài cũng bị dung hóa.

Bộ xương khô héo của nàng, dần dần hóa thành một đống tro tàn, theo gió bay đi...

"Thật đáng sợ!" "Sức mạnh ngọn lửa thật đáng sợ..." "Tên này tuyệt đối là một tu sĩ Kết Đan kỳ!!" Ở xa, nhìn Lâm Hạo giơ tay nhấc chân diệt sát nữ tu Côn Luân Khư, biểu hiện của Lâm Hạo chấn nhiếp tất cả đệ tử Côn Luân Khư xung quanh.

Chương 751

Những đệ tử Côn Luân Khư này đều kinh hãi đến cực điểm, ngây người nhìn Lâm Hạo, thậm chí không dám động thủ.

Dù sao, những người này, dù là tu sĩ Côn Luân Khư đỉnh cấp nhất, cũng chỉ có tu vi Kết Đan kỳ, hơn nữa họ còn không phải là loại tu sĩ Kết Đan có thiên phú cực cao!

Mà Lâm Hạo, lại là tu vi Kết Đan thực thụ!!

"Côn Luân Khư của chúng ta, khi nào lại xuất hiện một tu sĩ Kết Đan kỳ rồi?" "Hơn nữa còn trẻ như vậy..." Các vị đệ tử ngây người tại chỗ, không dám vọng động.

Ánh mắt Lâm Hạo quét qua những đệ tử Côn Luân Khư này, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Sở Vũ Tịch kia: "Nói cho ngươi một chuyện, ta không thích bị người khác nhòm ngó, đặc biệt là bị phụ nữ nhòm ngó, huống hồ ngươi còn muốn giết ta!" "Con người ta, ghét nhất là người khác lấy bạn bè bên cạnh ta để uy hiếp ta!" "Cho nên, bất kể là ngươi, hay là cái gì Côn Luân Khư, phàm là kẻ dám quấy rầy ta và huynh đệ ta nói chuyện...

đều phải chết!!" "Bao gồm cả ngươi!" "Kẻ thù của ngươi, tông môn của các ngươi, ta sẽ bắt các ngươi phải đền mạng!!!" Lâm Hạo nói xong, hắn duỗi tay, nhiếp lấy nhẫn không gian của Sở Vũ Tịch, sau đó vung tay một cái, ném nó vào túi trữ vật.

Sở Vũ Tịch này là tinh anh thiên kiêu của Côn Luân Khư!

Lần này Côn Luân Khư phái nàng ra tay, chắc chắn đã chuẩn bị rất nhiều thứ!

Mà những thứ này, Lâm Hạo không hề chê, hắn chỉ mong cướp

được hết!!

“Khốn kiếp!

Ngươi dám lấy đồ của ta!!” “A!!

Ta phải giết ngươi!!” Tàn niệm thần thức của Sở Vũ Tịch, phẫn nộ gào thét!

Đáng tiếc, Lâm Hạo căn bản không để ý đến nàng.

Dưới sự điều khiển của thần thức hắn, chiếc nhẫn không gian của Sở Vũ Tịch, trong nháy mắt đã bị thu vào nhẫn trữ vật của hắn!!

Làm xong tất cả, Lâm Hạo mới thong thả quay đầu lại, nhìn mấy đệ tử Côn Luân Khư còn lại.

Những đệ tử này tuy số lượng đông, có đến tám chín người, nhưng tu vi không đồng đều, đa số chỉ có Ngưng Khí tầng bốn năm!!

Thậm chí còn chưa đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ!

Mà Lâm Hạo đã là tồn tại kinh khủng đã ngưng tụ ra Kim Đan!!

Đối mặt với hắn, mấy đệ tử Côn Luân Khư này, yếu như gà, ngay cả tư cách để Lâm Hạo nghiêm túc một chút cũng không có!!

“Các ngươi không phục sao?” “Ai không phục, cứ đứng ra!” Lâm Hạo chắp tay sau lưng, đứng tại chỗ, toàn thân linh lực bành trướng kích động!

“Còn ngươi, cũng không phục đúng không?” “Vậy được!

Ta sẽ tiễn ngươi về tây thiên!!” Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng, bàn tay vung lên, hỏa long cuồn cuộn gào thét, trong nháy mắt liền cuốn hai đệ tử Côn Luân Khư cuối cùng vào trong!

Hai đệ tử kia, một người Kim Đan sơ kỳ, một người Ngưng Khí tầng tám, đối mặt với ngọn lửa cuồn cuộn, hai người này ngay cả né

tránh cũng không kịp, liền bị thôn phệ sạch sẽ, hóa thành một đống xương cốt cháy đen.

Còn chiếc nhẫn của Sở Vũ Tịch, cũng tự nhiên rơi vào túi của Lâm Hạo.

"Ngươi, ngươi sao có thể mạnh như vậy?" "Ngươi rõ ràng chỉ có tu vi Ngưng Khí a!!" Tàn niệm thần thức của Sở Vũ Tịch, lúc này đã sợ ngây người trong không gian hư vô.

Nàng vốn định dùng thần thức của mình để mê hoặc Lâm Hạo, để Lâm Hạo tự loạn trận cước, sau đó nhân cơ hội đánh lén giết Lâm Hạo.

Nhưng ai biết... nàng ngàn tính vạn tính, lại không tính đến, tên yêu nghiệt biến thái Lâm Hạo này, không những không bị mê hoặc, mà còn tiện tay chém luôn ba sư muội của nàng??

Quan trọng hơn là, đó là nữ tu Ngưng Khí tầng bảy a!!

Bọn họ không giống mình, tu hành thời gian ngắn ngủi!!

Ba nữ đệ tử kia, mỗi người đều đã sống trăm năm, ngàn năm...

Nếu ở bên ngoài, bất kỳ một nữ tu nào, trong số các đệ tử trẻ tuổi của Côn Luân Khư, đều được coi là cường giả hàng đầu!

Nhưng trong tay Lâm Hạo, lại không chống đỡ được một nén nhang?

Đây...

đây cũng quá biến thái rồi!

Lẽ nào Lâm Hạo này, đã ẩn giấu tu vi??

"Này!

Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?" "Còn nữa, hỏa hệ công pháp của

ngươi, sao có thể bá đạo như vậy?" "Ngươi, lẽ nào không phải là nhân tộc sao?" Tàn hồn của Sở Vũ Tịch, đột nhiên lóe lên con ngươi màu máu nhìn chằm chằm Lâm Hạo hỏi.

Mà Lâm Hạo, sau khi nghe nàng hỏi mình có phải là nhân tộc không, lập tức nhếch miệng cười.

"Ta không chỉ là người, mà còn là Ma Tôn, Tiên Tôn, Quỷ Tổ đường đường!" "Ta vừa không phải nhân tộc, cũng không phải tiên tộc, làm gì có chuyện là nhân tộc hay tiên tộc?" "Ngược lại là ngươi, nữ nhân Côn Luân Khư, ngươi có phải đã quên hoàn cảnh của mình rồi không?" "Ngươi nghĩ, bằng thần hồn nhỏ bé của ngươi, đủ cho ta một kích diệt đi sao?" Lâm Hạo lạnh nhạt nói.

Nữ tử kia sững sờ, rồi cười khổ lắc đầu, đầy mắt không cam lòng nói: "Ngươi rất lợi hại, ngươi thắng rồi." "Ta không nên thèm muốn thanh Tử Kinh Cực Kiếm trong tay ngươi, chiến lực của ngươi vượt ngoài dự đoán của ta, cũng trách ta đã quá coi thường ngươi... ta thua rồi." "Nhưng ta vẫn muốn khuyên ngươi, rời khỏi nơi này đi." "Bởi vì ngươi căn bản không phải là đối thủ của Côn Luân Khư, Côn Luân Khư của ta là một trong ba mươi sáu động phủ của Nam Vực, ngươi đắc tội chúng ta, sau này ngươi chắc chắn sẽ chết, trừ phi... ngươi gia nhập Côn Luân Khư chúng ta!" Nữ tu kia vừa nói xong, Lâm Hạo đột nhiên cười lớn một tiếng.

"Ha ha!" "Gia nhập Côn Luân Khư của các ngươi?" "Lão tử dù có gia nhập Côn Luân Khư của các ngươi, ngươi nghĩ các ngươi có tư cách để ta bái nhập vào Côn Luân Khư của các ngươi sao?" "Còn nữa, ta không muốn biết, Côn Luân Khư của các ngươi rốt cuộc phái các ngươi mấy người đến, định làm gì!" "Tóm lại, lão tử chỉ muốn cảnh cáo các ngươi một câu." "Từ hôm nay trở đi, các ngươi nếu muốn tìm chết, ta sẽ phụng bồi đến cùng!" "Các ngươi muốn báo thù, ta tiếp!" "Nếu muốn tìm kiếm vinh quang của Côn Luân Khư, đến tìm ta, đến

giết ta!" "Lão tử Lâm Hạo, ở đây cung kính chờ đợi!!" Ầm ầm!

Tiếng nói của Lâm Hạo vừa dứt, cánh tay khẽ động, một quyền hung hăng đấm về phía trước!

Một quả cầu lửa khổng lồ, trong nháy mắt nổ tung, quả cầu lửa kia như sao băng rơi xuống, mang theo luồng nhiệt nóng bỏng, ầm ầm va vào thân thể mấy đệ tử Côn Luân Khư kia!

Trong nháy mắt, mấy đệ tử Côn Luân Khư này toàn bộ hét thảm ai oán bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất!

Trong đó hai người càng là thân thể nổ tung, chết không toàn thây!

Mà một người khác, cũng là toàn thân da thịt cháy đen, ngực lõm xuống, hiển nhiên là không sống nổi.

Mấy người này, toàn bộ đều là tu sĩ Kim Đan, hơn nữa cảnh giới cũng không tồi, nhưng dưới một kích này, toàn bộ vẫn lạc, không chút sức chống cự!!

Cú đấm này của Lâm Hạo, triệt để chấn động tất cả tu sĩ còn lại.

Những tu sĩ Côn Luân Khư này, từng người một kinh hãi đến cực điểm nhìn chằm chằm Lâm Hạo!

"Ta... chúng ta..." "Xin tha, cầu xin ngài tha cho chúng ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa hầu hạ ngài!!" "Ta nguyện ý làm nô bộc, để ngài sai khiến, chỉ hy vọng các hạ tha cho chúng ta..." Một đám tu sĩ Côn Luân Khư, quỳ trên đất cầu xin!!

Dù sao, tồn tại có thể một chiêu miểu sát tu sĩ Kim Đan, thực lực ít nhất cũng phải là Nguyên Anh trở lên!

Thậm chí là, Giả Anh, thậm chí là tu vi Hư Thần cảnh!

Nhân vật như vậy, tùy tiện dậm chân một cái, là có thể hủy diệt cả Côn Luân Khư!!

Bọn họ sao có thể không sợ?

“Làm trâu làm ngựa??

Ha ha ha!” “Lâm Hạo ta, là một tán tu!” “Đừng nói các ngươi làm trâu làm ngựa, dù là xách giày cho ta cũng không xứng!” Lâm Hạo cười lạnh, bước một bước!

Bịch!

Lại một cước đạp lên đầu một đệ tử Côn Luân Khư, trực tiếp đạp nát đầu hắn!!

“Bây giờ, đến lượt các ngươi!!” Nói xong, ánh mắt Lâm Hạo quét qua một vòng những tu sĩ Côn Luân Khư còn lại!

“Ta không quan tâm Côn Luân Khư của các ngươi phái các ngươi đến là có ý gì!” “Ta chỉ nói cho các ngươi biết, cả đời này của lão tử, ghét nhất chính là Côn Luân Khư của các ngươi!!” “Đặc biệt là loại tiện nhân như ngươi!!” Lâm Hạo giơ chân đá vào thi thể kia, đá bay thần hồn của đệ tử Côn Luân Khư ra khỏi cơ thể!

Sau đó giơ chân lên, mạnh mẽ giẫm lên thần hồn của Sở Vũ Tịch.

Phụt!

Thần hồn của Sở Vũ Tịch kịch liệt vặn vẹo, phát ra tiếng hét thảm thê lương, đồng thời, cũng cuối cùng lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

“Không, không muốn!!

Ngươi không thể giết ta!!” “Ngươi có biết ta là ai không!” “Ta, ta là...” “Câm miệng!” Bịch một tiếng, Lâm Hạo chân đạp xuống, trong nháy mắt, chấn nát thần hồn của nữ tử kia!

Tàn hồn của nữ tử này tuy không bằng bản mệnh tàn phách của Sở Vũ Tịch trước đó, nhưng dù sao nàng cũng là một tu sĩ cấp Hư Thần, thần hồn chi lực so với tu sĩ bình thường cũng không kém bao

nhiêu!!

Nhưng dưới sự nghiền ép của Lâm Hạo, vẫn không chút sức phản kháng!!

“Lần này coi như là thanh lý môn hộ!” “Nếu dám có lần sau, lão tử nhất định sẽ lấy mạng chó của ngươi!” “Nhớ kỹ, ta tên là Lâm Hạo!” “Mối thù của ngươi, ta thay Thiên Tuyết Nhi nhận lấy!!” Nói xong, Lâm Hạo quay người định đi!!

Nhưng đột nhiên!!

Một tia ngân quang chói lọi, đột nhiên từ hư không xa xa truyền đến, nhanh chóng lao về phía Lâm Hạo!

Tốc độ của ngân quang này cực nhanh, trong nháy mắt đã đến gần thân thể Lâm Hạo, Lâm Hạo trong lòng có cảm ứng, vội vàng quay đầu nhìn lại, kết quả, lại thấy ngân quang kia, là một thanh trường đao!!

Trường đao sắc bén, dài đến mấy trượng!

Nó xuyên thấu bầu trời, lao thẳng về phía Lâm Hạo!!

Mà người cầm đao, lại là một nữ tử xinh đẹp áo trắng phiêu diêu, dung nhan nữ tử này khuynh quốc khuynh thành, giữa hàng mày, mang theo vẻ cao ngạo, lạnh lùng, và sự cô độc vô biên.

Khoảnh khắc nữ tử này xuất hiện, nhiệt độ xung quanh đều đột ngột giảm đi mấy phần!

Nàng đứng trên hư không xa xa, từ trên cao nhìn xuống Lâm Hạo, ánh mắt băng hàn, như đang nhìn một con kiến!!

“Hử?

Ngươi là...

Côn Luân Khư, Ngọc Dao Tiên Cô?” Khi nhìn thấy nữ tử kia, hai

mắt Lâm Hạo đột nhiên mở to!

"Ồ?

Ngươi nhận ra bản tọa??" Ngọc Dao Tiên Cô mặt không biểu cảm nhìn Lâm Hạo, trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt đỉnh kia, mang theo vài phần kinh ngạc.

Nàng đã lâu không gặp được tu sĩ nào có thể giữ được bình tĩnh dưới uy áp của mình.

Mà tu sĩ trẻ tuổi trước mắt này, tuy mới ở Trúc Cơ kỳ, nhưng khí chất lại khá trầm ổn, hơn nữa thân phận bối cảnh của hắn dường như cũng không đơn giản.

Lâm Hạo khẽ nhìn Ngọc Dao Tiên Cô một lát, rồi mới gật đầu.

"Nhận ra, không chỉ nhận ra, mà còn có thâm thù đại hận nữa." "A, vậy thì tốt quá!!" "Nếu ngươi có ân oán với người của Ngọc Dao Tông, vậy sau khi ngươi giết họ, bản tọa sẽ không động đến ngươi, chỉ giết sạch những người bên cạnh ngươi, để ngươi đau khổ hối hận!!" "Đương nhiên, nếu ngươi nguyện ý quy thuận bản tọa, làm tỳ nữ của bản tọa, bản tọa không chỉ sẽ tha mạng cho ngươi, mà còn có thể ban cho ngươi bí thuật chân tiên của Côn Luân Khư, giúp ngươi tu luyện!" "Không chỉ vậy, bản tọa còn đồng ý, sẽ đưa ngươi vào trong Côn Luân Khư, trở thành đệ tử cốt lõi của Côn Luân Khư ta!" "Và hứa hẹn, sẽ giúp ngươi độ kiếp, chứng đạo thành tiên!!" Nghe Ngọc Dao Tiên Cô nói xong, Lâm Hạo đột nhiên cười: "Ngọc Dao Tiên Cô quả nhiên không giống người thường!" "Ta nếu quy thuận Côn Luân Khư của ngươi, e rằng ngay cả một chút cơ hội cũng không có!" "Nếu đã vậy, ta thà chọn giết các ngươi, cũng không đầu hàng bất kỳ thế lực nào!" "Ngươi nói, có phải không?" Lâm Hạo nhếch miệng, cười với Ngọc Dao Tiên Cô.

Ngọc Dao Tiên Cô nghe vậy, con ngươi đột nhiên lóe lên một tia

hàn quang âm lệ!!

"Đồ không biết điều!!" "Nếu đã vậy, vậy bản tọa sẽ giết ngươi trước!!" Cùng với tiếng hét giận dữ của Ngọc Dao Tiên Cô, tay phải nàng vung lên, lập tức một thanh phi kiếm trắng như tuyết, xuất hiện trong tay nàng.

Thanh phi kiếm trắng như tuyết này vừa xuất hiện, lập tức tỏa ra từng đợt kiếm mang lạnh lẽo, hơn nữa còn mơ hồ có tiếng rồng ngâm hổ gầm truyền đến!!

"Đây là, linh bảo phi kiếm??" Lâm Hạo sững sờ, nhìn thanh phi kiếm trong tay Ngọc Dao Tiên Cô.

Ngọc Dao Tiên Cô hừ lạnh một tiếng: "Không sai!" "Kiếm này tên là Thanh Long Trảm Nguyệt, là bảo vật do tông chủ Thanh La của phong thứ tám Côn Luân Khư ban tặng, phẩm cấp của bảo vật này đã đạt đến linh khí!" "Tuy thực lực của ngươi siêu cường, nhưng đối mặt với thanh kiếm này của ta, e rằng ngươi cũng chỉ có nước chạy trốn thôi nhỉ?" Nói xong, Ngọc Dao Tiên Cô mạnh mẽ bấm quyết!

Thanh phi kiếm kia trong tiếng rền vang, lập tức tỏa ra vô tận kiếm khí sắc bén, như một con mãng xà khổng lồ, lao về phía Lâm Hạo!

Mà nhìn thấy thanh kiếm này lao tới, Lâm Hạo lại cười nhạt, giơ tay, một ngọn lửa màu tím, từ không trung dâng lên, hóa thành hỏa long, lượn lờ trong tay hắn!!

Chính là vật mà Lâm Hạo có được khi chém giết Huyết Hải Ma Tôn ngày đó, Xích Dương Ly Hỏa!!

Xích Dương Ly Hỏa vừa xuất hiện, trong nháy mắt, nhiệt độ xung quanh tăng vọt, khí nóng bỏng, khiến cây cối trên các ngọn núi xung quanh, đều bắt đầu tan chảy với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt

thường.

Thanh long phi kiếm vốn đang lao tới, cảm nhận được sự thiêu đốt của Xích Dương Ly Hỏa, lập tức kêu lên một tiếng ai oán, dừng lại giữa không trung!!

Tiếp đó sắc mặt Ngọc Dao Tiên Cô biến đổi, mạnh mẽ trợn tròn mắt nhìn ngọn lửa trong tay Lâm Hạo!

"Tử viêm??" "Ngọn lửa này lại là tử viêm hiếm thấy??" Ngọc Dao Tiên Cô kinh ngạc đến cực điểm!

Nàng từng du ngoạn Nam Vực nhiều năm, tự nhiên biết, trên đời này ngoài cửu thiên chân lôi ra, còn có ngũ hành, thất sát, bát hoang... các loại kỳ hỏa khác!!

Chỉ là tử viêm này, là ngọn lửa kinh khủng xếp hạng thứ ba thiên hạ!

Mà theo truyền thuyết, tử viêm là ngọn lửa kinh khủng xếp hạng thứ hai trên bảng thiên hỏa.

Loại ngọn lửa này, tung hoành Nam Vực vạn năm, có thể nói là không vật gì không đốt, không gì không phá.

Chỉ tiếc là, ngọn lửa này đã sớm bị một tu giả hỏa hệ kinh khủng nào đó, một ngọn lửa đốt sạch từ ngàn trăm năm trước.

Bây giờ, cả Nam Vực, căn bản không thể tìm ra một chút tử viêm kinh khủng này nữa.

Dù chỉ còn lại một chút hỏa tinh tử viêm, cũng sẽ gây ra vô số tai họa!!

Cho nên, khi nhìn thấy Lâm Hạo tế ra ngọn lửa này, Ngọc Dao Tiên Cô quả thực đã bị chấn động một chút!

Nhưng chỉ một chút thôi, liền bị nữ nhân này khôi phục bình tĩnh!!

Nàng lạnh lùng nhìn Lâm Hạo nói: “Tiểu tử, xem ra ngươi cũng là một kẻ có năng lực!!” “Chẳng trách ngay cả hai thiên kiêu của Côn Luân Khư cũng chết trong tay ngươi, nhưng đáng tiếc a đáng tiếc!!” “Hôm nay ngươi gặp bản tọa, định sẵn chỉ có một con đường chết!” “Ngọc Dao ta, nhất định sẽ giết ngươi!!” Nói xong, Ngọc Dao Tiên Cô mạnh mẽ duỗi tay chỉ, thanh long phi kiếm đang lơ lửng giữa không trung của nàng, ầm một tiếng, bắn ra!

Thanh long phi kiếm này, là một kiện trung phẩm linh khí!

Hơn nữa phẩm chất không thấp, dù là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong gặp phải, cũng không dám cứng đối cứng.

Bởi vì thanh phi kiếm này, là một kiện pháp bảo!

Hơn nữa trên phi kiếm, còn có đầy trận văn cấm chế!

Đừng nói là cảnh giới Kim Đan, dù là cường giả Nguyên Anh kỳ đối mặt, cũng sẽ bị kiếm khí này nghiền nát!

Dù sao, đây là bản mệnh linh bảo của Ngọc Dao Tiên Cô!

Kiếm này, đã nhận nàng làm chủ, và đã khế hợp với thần hồn của nàng!!

Cho nên, Ngọc Dao Tiên Cô thúc đẩy thanh kiếm này, giống như chính tay mình cầm thanh phi kiếm vậy.

Chương 752

Chỉ thấy thanh long phi kiếm kia lượn lờ múa lượn trên không trung, một luồng kiếm ý sát lục bàng bạc vô cùng, từ trên thanh long kiếm này tỏa ra.

Hơn nữa quan trọng nhất là, ở mũi kiếm, còn có một giọt chất lỏng trong suốt như nước, ngưng tụ lại.

Giọt nước này, chính là huyết dịch của kiếm linh của thanh kiếm này!

Kiếm linh này, là do Ngọc Dao Tiên Cô dùng bí pháp bồi dưỡng mà thành, chuyên dùng để trảm địch!

Vật này một khi thi triển ra, có thể hình thành bão kiếm nhận, nghiền nát kẻ địch thành tro bụi!

Thậm chí còn có công hiệu đặc thù là thôn phệ huyết nhục!

Có thể nói, huyết dịch của kiếm linh này, là đòn tấn công mạnh nhất của Ngọc Dao Tiên Cô!

Lần này lấy ra để chém giết Lâm Hạo, Ngọc Dao Tiên Cô hiển nhiên đã quyết tâm, nhất định phải chém giết Lâm Hạo!!

Lâm Hạo nhìn thấy thanh long kiếm linh này xuất hiện, lập tức ánh mắt ngưng trọng!!

“Không ngờ, Ngọc Dao Tiên Cô của Côn Luân Khư đường đường, lại còn tự nuôi yêu sủng, còn thu phục được một kiếm linh phi kiếm??” “Chậc chậc, chẳng trách thanh kiếm này lại gọi là Thanh Long Trảm Nguyệt!” “Kiếm này một khi xuất thủ, liền có long hổ tương bạn!” “Ngọc Dao Tiên Cô, ta nói có đúng không?” Lâm Hạo híp mắt, nhìn chằm chằm thanh Thanh Long Trảm Nguyệt kia nói.

“Kiệt kiệt kiệt!

Tiểu tử, coi như ngươi biết hàng!” “Nếu đã biết thanh kiếm này là phi kiếm của ta, ngươi còn không ngoan ngoãn quỳ xuống cầu xin tha thứ??” “Ta có lẽ nể tình ngươi tu hành không dễ, có thể tha cho ngươi một mạng!” “Nếu không, hôm nay sẽ khiến ngươi tan thành tro bụi tại đây!!” Ngọc Dao Tiên Cô hung tợn nói.

Lâm Hạo lại ha ha cười lớn!

“Chỉ là trung phẩm linh khí, ngươi thật sự nghĩ bản tôn sợ sao?” “Nếu bà già nhà ngươi đã không nói quy củ, vậy thì đừng trách bản tôn không khách khí!” Trong tiếng hừ lạnh của Lâm Hạo, hai tay hắn bấm quyết, đột nhiên, sau lưng hắn xuất hiện một hư ảnh hắc giáp chiến vương cao lớn uy nghiêm!

Hư ảnh hắc giáp chiến vương này, toàn thân tỏa ra uy áp kinh khủng hủy thiên diệt địa.

Hư ảnh này, không phải vật gì khác, chính là pháp tướng hư ảnh của Lâm Hạo!

Chỉ là so với bình thường, pháp tướng hư ảnh của hắn rõ ràng đã lớn hơn mấy lần, gần trăm trượng!

Đứng sau lưng hắn, thân thể hắn giống như đỉnh thiên lập địa, ngạo thị thương khung!

“Pháp tướng!” “Ngươi lại có thể ngưng kết ra pháp tướng?” “Sao có thể??” Ngọc Dao Tiên Cô nhìn pháp tướng khổng lồ sau lưng Lâm Hạo, kinh hãi đến cực điểm.

Nàng làm sao cũng không ngờ, Lâm Hạo lại có thể ngưng kết ra pháp tướng...

Phải biết rằng, một khi bước vào Kim Đan, là có thể ngưng kết ra pháp tướng...

Mà pháp tướng lại chia làm sáu cấp...

Tầng thứ nhất pháp tướng, là pháp tướng hư ảnh bình thường.

Tầng thứ hai là ngưng tụ pháp tướng hư ảnh của Nguyên Anh.

Còn tầng thứ ba, là ngưng kết pháp tướng hư ảnh của pháp bảo.

Còn tầng thứ tư, đó là sau Kim Đan mới có thể ngưng tụ ra!

Còn tầng thứ năm, đó càng được gọi là nghịch thiên!!

Nghe nói, người có thể ngưng tụ ra pháp tướng tầng thứ năm, trong giới tu chân Nam Vực tuyệt đối thuộc về hàng thiên tài tuyệt đối!!

Mà nếu muốn ngưng kết ra pháp tướng tầng thứ sáu, thì phải đột phá Nguyên Anh, bước vào Độ Kiếp, mới có thể ngưng tụ ra!!

Lúc này Lâm Hạo chỉ mới là tu vi Trúc Cơ cảnh... lại ngưng tụ ra pháp tướng, vậy chẳng phải là nói, hắn rất nhanh sẽ có thể bước vào cảnh giới Kim Đan sao?

"Đồ chết tiệt!!

Ngươi sao có thể trong thời gian ngắn như vậy, ngưng kết ra pháp tướng??" "Điều này không thể nào, điều này tuyệt đối không thể nào!!" "Dù là tuyệt thế thiên kiêu ưu tú nhất của Côn Luân Khư, cũng cần mấy chục năm, thậm chí cả trăm năm mới có thể ngưng tụ ra pháp tướng, ngươi sao có thể sớm hơn những tuyệt thế thiên kiêu của chúng ta??" "Điều này tuyệt đối không thể nào!" Ngọc Dao Tiên Cô vừa kinh hô, vừa khóe miệng co giật.

Mà nghe Ngọc Dao Tiên Cô nói đến đệ nhất thiên kiêu của Côn Luân Khư, con ngươi Lâm Hạo đột nhiên co lại.

Hắn trong lòng thầm thở dài một tiếng.

"Côn Luân Khư sao?" "Ha ha, cuối cùng cũng có cơ hội, ta ngược

lại muốn đi xem xem, những thiên kiêu của Côn Luân Khư kia, rốt cuộc có gì hơn người.” Nghĩ đến đây, Lâm Hạo ngẩng đầu nhìn Ngọc Dao Tiên Cô: “Bớt nói nhảm, hôm nay, ta nhất định sẽ chém mạng chó của ngươi!” “Chỉ bằng ngươi??” Ngọc Dao Tiên Cô khinh bỉ cười một tiếng, ngọc kiếm trong tay, trong nháy mắt hóa thành kiếm vũ đầy trời, điên cuồng đâm về phía Lâm Hạo!

Lâm Hạo chân bước vi diệu, thân thể nhẹ nhàng né tránh.

Đồng thời vung chiếc hộp sắt cổ xưa trong tay, nghênh đón kiếm vũ đầy trời kia đập tới!

Đang lang lang!

Một trận va chạm kịch liệt vang lên!

Ngay sau đó thanh long kiếm, lại khi va chạm với hộp sắt của Lâm Hạo, lại kịch liệt run rẩy, dường như không chịu nổi sức mạnh của Lâm Hạo, sắp vỡ nát!

“Hộp sắt của ngươi, rốt cuộc là dược liệu gì luyện chế?” “Thanh long kiếm này của ta là do thanh long vẫn thạch thượng hạng đúc thành, kiên cố phi thường!!” “Hộp sắt của ngươi, lại có thể đỡ được một kiếm của ta mà không hư!” Ngọc Dao Tiên Cô nhìn chằm chằm chiếc hộp sắt đen sì trong tay Lâm Hạo, không nhịn được tức giận hỏi.

Nghe vậy, Lâm Hạo lạnh nhạt nói: “Hộp sắt này của ta, gọi là Hỗn Độn Thiết Hạp, là thiên giai cực phẩm linh khí!” “Tuy không sắc bén bằng thanh long kiếm của ngươi, nhưng cũng không kém ngươi bao nhiêu!!” “Ồ, đúng rồi, ngươi chắc vẫn còn nhớ lời ta nói lúc nãy nhỉ?

Hộp sắt này của ta, có thể nuốt trời nạp biển, thôn hấp thiên địa linh lực, dù là một ngôi sao, nó cũng có thể nuốt vào!” “Ngọc Dao Tiên Cô, ngươi nghĩ hộp sắt này của ta, có thể chống đỡ được công

thế của thanh long kiếm của ngươi không?" Lâm Hạo trêu chọc cười hỏi.

Sắc mặt Ngọc Dao Tiên Cô âm trầm xuống!

Nàng quả thực nhớ, lúc đầu ở Thiên Kình Tông, Lâm Hạo chính là dựa vào chiếc hộp sắt quỷ dị này, mới có thể chống cự nàng lâu như vậy!

Lúc này lại lần nữa nhìn thấy hộp sắt của Lâm Hạo, Ngọc Dao Tiên Cô lập tức có một dự cảm không tốt.

"Ngươi... hộp sắt này của ngươi lẽ nào có gì kỳ lạ?" Ngọc Dao Tiên Cô cảnh giác hỏi.

"Đương nhiên!" "Không chỉ vậy, hộp sắt này có thể nuốt vạn vật, bao gồm cả ngươi!!" Lâm Hạo tà ác cười một tiếng.

"Tên trộm to gan, lại dám vọng tưởng nhúng chàm ta?" "Bản tọa sẽ cho ngươi xem, Ngọc Dao Tiên Phủ này, không phải ai cũng có thể làm càn!" "Ngọc Dao Cửu Cung Sát Trận!" Cùng với tiếng hét của Ngọc Dao Tiên Cô, trong nháy mắt, cả bầu trời, vào lúc này hoàn toàn bị bao phủ trong một làn sương mù!

Trong làn sương mù kia, Lâm Hạo nhìn rõ, trước người Ngọc Dao Tiên Cô, từ không trung xuất hiện chín ngọn núi nguy nga!!

Những ngọn núi kia cao chót vót, mỗi một ngọn, đều tỏa ra dao động linh lực nồng đậm!!

Khi chín ngọn núi này xuất hiện, cả không gian dường như đang run rẩy.

Đặc biệt là, khi chín ngọn núi cùng xuất hiện, Lâm Hạo nhìn rõ thanh Thanh Long Trảm Linh Kiếm trước người Ngọc Dao Tiên Cô kia, lại tỏa ra ánh sáng chói lọi, một luồng uy năng vô cùng bùng nổ!!

“Đi!!” Ngọc Dao Tiên Cô tay phải bấm quyết.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chín ngọn núi khổng lồ mang theo dao động linh lực bàng bạc, trấn áp xuống Lâm Hạo.

Đối mặt với chín ngọn núi này, ánh mắt Lâm Hạo lạnh đi!

“Vỡ cho ta!!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, toàn thân pháp lực dâng trào.

Chiếc hộp sắt đen sì kia, đột nhiên từ lòng bàn tay hắn bay ra.

“Thôn!” Hộp sắt xoay tròn!

Trong nháy mắt, không gian trước người Lâm Hạo, khi chiếc hộp sắt này xuất hiện, lại trở nên vặn vẹo.

Sau đó, hắn cảm giác mình bị chiếc hộp sắt kia truyền tống đi, trong nháy mắt biến mất khỏi ấn ký thần hồn của Ngọc Dao Tiên Cô.

Đến khi hắn phản ứng lại, hắn đã ở trong một thế giới trắng xóa!

Đây là đâu?

Lâm Hạo nhìn quanh, đột nhiên, một giọng nói của một người phụ nữ từ từ truyền đến.

“Ngươi cuối cùng cũng đến rồi!” “Ta đã đợi ngươi nhiều năm rồi!” “Ngươi... là ai?” Lâm Hạo nhíu mày, nhìn xung quanh.

“Ta là... tông chủ Thiên Diễn Tiên Tông, Cơ Lạc!” A?

Cơ Lạc Tiên Tông?

Lâm Hạo nghe đến hai chữ Cơ Lạc, đầu óc ong ong một tiếng.

Về hai chữ Cơ Lạc này, hắn không hề xa lạ.

Bởi vì, Lâm Hạo từng ở Tàng Kinh Các của Côn Luân Khư, đã đọc qua vô số điển tịch!

Trong những điển tịch đó, hắn mơ hồ nhớ, Côn Luân Khư có một người phụ nữ tên là "Cơ Lạc"!

Nữ tử này tính cách cô độc, và thích du ngoạn các đại tông môn thánh địa!!

Hành tung của nàng phiêu diêu, bất định, ngay cả Côn Luân Khư, cũng không ai biết sự tồn tại của nàng.

Nhưng Lâm Hạo lại tình cờ biết.

Hóa ra, trong Côn Luân Khư, có một vị tuyệt thế cường giả như vậy, hiệu là Cơ Lạc!!

Cơ Lạc này là tu sĩ siêu cường đã vượt qua tiên hiền, đạt đến Niết Bàn kỳ từ ngàn trăm năm trước!

Nàng tinh thông chiêm bốc, luyện dược, khôi lỗi, thuật pháp, trận pháp... mọi thứ, là một kỳ nữ tử nổi tiếng nhất của Côn Luân Khư!!

Nàng không chỉ là cường giả đệ nhất của Côn Luân Khư, mà còn từng ở Thiên Hà Hải, cùng với Thái Hư Kiếm Tôn của Thái Hư Kiếm Tông, tranh đoạt vinh quang cường giả đệ nhất của Côn Luân Khư!!

Năm đó, ở Thiên Hà Hải, Lâm Hạo đã chứng kiến sự bá khí của vị siêu cấp lão quái này, nàng không tiếc bất cứ giá nào, quyết chiến với Thái Hư Kiếm Tôn, cuối cùng hiểm thắng một chiêu!

Trận đại chiến này, chấn động cả Côn Luân Khư!

Thậm chí, ngay cả Thiên Kình Tông cũng vì vậy mà chấn động, không chỉ phái cao thủ điều tra, cuối cùng, còn đích thân mời Cơ Lạc này gia nhập Thiên Kình Tông!!

Tuy nhiên, cuối cùng Cơ Lạc đã từ chối!

Bởi vì, sư môn của nàng, là tiên tông xếp hạng nhất của Côn Luân Khư!

Mà Thái Hư Kiếm Tông, tuy xếp hạng thứ hai, nhưng thực lực so với tiên tông, vẫn còn chênh lệch rất lớn!!

"Hóa ra là ngươi!!" "Chẳng trách Thôn Thiên Phệ Địa mà ta thi triển trước đó, lại vô hiệu với ngươi!!" Lâm Hạo sau khi hiểu ra, lập tức đoán được, chiếc hộp sắt kia, chính là do Cơ Lạc này luyện chế!

Dù sao, ngoài nàng ra, e rằng cũng chỉ có nàng mới có chiếc hộp sắt này!!

"Nếu đã biết bản tiên, còn không mau mau giao ra bảo bối truyền thừa của Ngọc Dao Tiên Phủ ta, quỳ xuống cầu xin tha thứ?

Nếu không đợi bản tiên thu lại bảo bối, ngươi chắc chắn sẽ chết!!" Ngọc Dao Tiên Cô đứng trên đỉnh chín ngọn núi, ngạo nghễ nói.

"Ha ha ha, nếu ta nói không thì sao?" Lâm Hạo ngửa mặt lên trời cười lớn!

Ngay sau đó, Lâm Hạo mạnh mẽ thúc đẩy Diệt Tuyệt Châu trên cổ tay!!

Trong nháy mắt, toàn thân linh lực của hắn bành trướng rót vào Diệt Tuyệt Châu, ngay sau đó một chùm ánh sáng màu đen bắn ra!

Diệt Tuyệt Châu, trong hư vô vạch ra một đường hắc quang, lao thẳng về phía chín ngọn núi ở xa!

"Chỉ là một viên châu rách nát, cũng dám ở trước mặt lão phu hung hăng, tìm chết!" Ngọc Dao Tiên Cô ngay cả nhìn Diệt Tuyệt Châu một cái cũng không thèm.

Nàng tay cầm thanh long kiếm, hai tay bấm quyết, lập tức, chín ngọn núi trước người nàng, ầm ầm bay lên trời, sau đó một ngọn núi đột nhiên bùng nổ ánh sáng vàng chói lọi.

“Trấn cho ta!!” Rắc rắc!

Trong hư không, ngọn núi lấp lánh ánh sáng vàng kia, hung hăng trấn áp xuống.

Nhưng ngay khi ngọn núi này sắp rơi xuống người Lâm Hạo, Diệt Tuyệt Châu kia lại mạnh mẽ bùng nổ vạn trượng quang hoa.

Cũng là một ngọn núi!

Nhưng lại lớn hơn chín ngọn núi mà Ngọc Dao Tiên Cô tế ra đến ba lần!!

Ầm ầm ầm!

Hai ngọn núi va chạm, như núi lở đất nứt.

Năng lượng cuồn cuộn lan ra, trong nháy mắt quét ngang bốn phía.

Dưới chân Lâm Hạo, từng khối đá lớn vỡ nát, còn Lâm Hạo thì mượn lực phản tác dụng của năng lượng này, thân ảnh bay vọt về phía xa.

“Muốn đi, không dễ vậy đâu!!” Ngọc Dao Tiên Cô hừ lạnh một tiếng.

Chín ngọn núi cao vạn trượng của nàng, trong nháy mắt phân hóa, hình thành chín sợi xích, từ trên bầu trời giáng xuống, trói chặt Lâm Hạo!!

“Chết tiệt, sao lại khó dây dưa như vậy??” “Ngươi thật sự nghĩ, chỉ bằng chín ngọn núi này, là có thể ngăn được ta sao??” Khóe miệng Lâm Hạo lộ ra vẻ hung tợn.

Ngẩng đầu nhìn Ngọc Dao Tiên Cô trên đỉnh đầu, con ngươi Lâm Hạo lóe lên.

Giây tiếp theo, trong cơ thể hắn từng lớp ma văn màu đen, bắt đầu lan ra toàn thân, da của hắn bắt đầu dần dần biến đen, con ngươi cũng

dần dần hiện ra ánh tím yêu dị.

"Ma Huyết Cấm Thuật, khởi!!" Ầm ầm ầm!!

Xung quanh người Lâm Hạo, từng ngọn lửa màu đen, bùng cháy.

Ngọn lửa này, là ma diễm do ma khí ngưng tụ mà thành.

Ma diễm phần thiên, trong khoảnh khắc liền khiến cả hư không này biến thành một vùng nóng bỏng như mặt trời.

"Ngươi quả nhiên có cổ quái!!" "Tiểu bối, ngươi rốt cuộc là ai?" Ngọc Dao Tiên Cô nhìn thấy Lâm Hạo toàn thân cháy bừng ma diễm màu đen, sắc mặt khẽ kinh ngạc.

Bởi vì trong mắt nàng, nàng có thể thấy, Lâm Hạo lúc này, so với Lâm Hạo trước đó quả thực như hai người khác nhau!!

Chương 753

“A, muốn biết bản tọa là ai?

Rất đơn giản, hôm nay, ngươi hãy chuẩn bị chết đi!!” Trong ma diễm bùng cháy, thân ảnh Lâm Hạo lóe lên, lao về phía Ngọc Dao Tiên Cô.

Hắn muốn liều mạng tất cả!!

Hôm nay, hắn dù có liều mạng, cũng phải giết chết Cơ Lạc này!!

Bởi vì, Cơ Lạc này là hy vọng duy nhất để hắn sống sót rời khỏi đây!

Ầm ầm ầm!!

Từng cú đấm kinh khủng đập về phía Cơ Lạc!!

Cơ Lạc cười lạnh một tiếng: "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản tiên?" Dứt lời, một luồng sương băng màu lam đột ngột bắn ra từ đầu ngón tay nàng!

Xoẹt xoẹt xoẹt!!

Luồng sương băng màu lam đó hóa thành từng mũi dùi băng, tấn công dồn dập về phía Lâm Hạo!!

Bùm bùm bùm!

Những mũi dùi băng đó khi chạm vào thân thể Lâm Hạo lại kỳ dị dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó, toàn thân Lâm Hạo đau đớn kịch liệt. "Hửm??" "Không hổ là Cơ Lạc, quả nhiên có chút bản lĩnh!" Lâm Hạo nén cơn đau buốt thấu xương toàn thân, giơ hai tay lên, từng đạo quyền ý hủy thiên diệt địa lại một lần nữa ập về phía Cơ Lạc!!

Lần này, Cơ Lạc cuối cùng cũng đã nhìn thẳng vào Lâm Hạo!

Chỉ thấy hai mắt nàng lạnh đi, lạnh lùng bắt pháp ấn. "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!!" Ầm ầm ầm!!

Giữa hư không, sấm sét bỗng nổ vang!!

Từng tia sét trắng bạc, tựa như roi sấm sét, quất vào người Lâm Hạo!

Phụt phụt!

Những tia sét trắng bạc đó dường như ẩn chứa thiên uy, mỗi một tia đều có thể dễ dàng xé nát thân thể của một cường giả Nguyên Anh đỉnh phong!

Đặc biệt là khi những tia sét màu bạc đó chém vào người Lâm Hạo, hắn chỉ cảm thấy cơ thể như bị xé toạc!

Nhưng dù vậy, hắn vẫn điên cuồng vận chuyển công pháp 《Cửu Kiếp Bí Cảnh》 của mình.

Hắn muốn hấp thụ linh lực thuần khiết và nồng đậm đến cực điểm ở nơi này!!

Cơ hội như vậy, sao hắn có thể từ bỏ!

Thời gian trôi qua, một nén hương đã qua đi!

Ngọc Dao tiên cô đã liên tục tung ra mấy chục đạo thần thông sấm sét, nhưng Lâm Hạo vẫn cứng rắn chống đỡ!!

Tuy nhiên, dù chống đỡ được, linh lực trong cơ thể hắn lại đang tiêu hao nhanh chóng!! "Không được!" "Cứ theo tình hình này, căn bản không trụ được bao lâu!!" "Chẳng lẽ hôm nay, phải gục ngã dưới tay Ngọc Dao tiên cô này sao?" "Không cam tâm a!" "Ta mới bước vào tu vi Kim Đan thôi!" "Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể chết dưới tay Ngọc Dao tiên cô này sao?" "Ta không cam tâm!!!" Lâm Hạo gầm lên, hắn

không ngừng vung quyền tấn công Ngọc Dao tiên cô.

Nhưng Ngọc Dao tiên cô chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Chỉ thấy những tia sét trắng bạc đó đột nhiên dừng lại, rồi từ từ thu ngắn, cuối cùng tụ lại trên không trung, ngưng kết xung quanh cơ thể Ngọc Dao tiên cô.

Nàng đưa tay phải ra, chộp vào hư không.

Trong khoảnh khắc, những tia sét trắng bạc ngưng tụ quanh cơ thể nàng lại ngưng tụ thành một thanh phi kiếm màu trắng bạc lấp lánh vô cùng!

Trên thanh phi kiếm đó mang theo thiên uy, càng mang theo khí sát phạt kinh thiên động địa!! "Đi!!" Ngọc Dao tiên cô cầm phi kiếm, chém ra từ xa!!

Trong nháy mắt, một vệt kiếm màu bạc lướt qua hư không!!

Ầm!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Toàn bộ hư không đều vặn vẹo!

Trước mặt Lâm Hạo trong phạm vi mấy trăm trượng, một cái rãnh sâu ngàn trượng xuất hiện, và ở trung tâm cái rãnh đó, một cây đại thụ cao chọc trời trực tiếp gãy làm hai đoạn, đổ sập xuống đất!! "Ngươi..." Lâm Hạo trừng to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Ngọc Dao tiên cô trên không trung.

Ngọc Dao tiên cô lại cười khẩy một tiếng. "Ngươi là tu sĩ đầu tiên có huyết mạch tiên duyên mà ta gặp trong mấy chục năm nay!" "Chỉ tiếc, tiên duyên của ngươi, là vật của Ngọc Nữ Tông chúng ta!" "Nếu ngươi không muốn ngoan ngoãn dâng tiên duyên, vậy thì, ngươi chỉ có thể chết!" Lời vừa dứt.

Ngọc Dao tiên cô đột nhiên giơ tay, một luồng sức mạnh kinh khủng từ lòng bàn tay nàng bắn ra, hóa thành mưa đao kiếm đầy trời, tràn ngập trời đất chém về phía Lâm Hạo. "Tiên cô tha mạng!!" Lâm Hạo lập tức quỳ xuống giữa không trung, dập đầu cầu xin Ngọc Dao tiên cô.

Nhưng Ngọc Dao tiên cô không hề có chút thương hại nào, vẫn thúc giục mưa đao kiếm đầy trời, tấn công về phía Lâm Hạo!

Lâm Hạo nghiến răng, hai mắt đỏ ngầu nhìn Ngọc Dao tiên cô. "Ta không cần biết ngươi là ai, cho dù ngươi là tổ tiên nhà họ Cơ, hôm nay, dù ngươi có nghiền xương ta ra tro, ta cũng sẽ không giao ra tiên duyên!" "Nếu ngươi nhất quyết muốn ta chết!!

Vậy thì tốt!!

Chúng ta hãy có một trận quyết chiến công bằng!!" "Dù hôm nay, ta Lâm Hạo chết ở đây, dù hồn phi phách tán!!" "Ta Lâm Hạo cũng quyết không đội trời chung với ngươi, Cơ Lạc!!!" "Ha ha ha!" "Khẩu khí không nhỏ, con kiến hôi nhà ngươi, hôm nay chắc chắn phải chết!!" Ngọc Dao tiên cô hừ lạnh một tiếng, chỉ một ngón tay xuống, mưa đao kiếm đầy trời ập tới.

Lâm Hạo ngẩng đầu thét dài một tiếng.

Trong mắt hắn tràn đầy hận thù. "Đến đây!!

Hôm nay ta cùng ngươi một trận!!" "Dù ta hồn phi phách tán, cũng phải kéo ngươi chôn cùng!!" "Lâm Hạo ta kiếp này, chưa từng sợ hãi bất kỳ kẻ địch nào, cũng chưa từng cúi đầu cầu xin tha thứ!!" "Ngươi, thì là cái thá gì chứ??" Trong tiếng hét chói tai đó, toàn thân Lâm Hạo bốc lên ma khí ngùn ngụt.

Đồng thời, từng luồng sát khí đen kịt, tựa như rắn độc, chui ra từ tứ chi bách hài của hắn. "Phệ Hồn Ma Công!!" "Cho ta thôn phệ!!"

Ầm ầm ầm!!

Ma khí cuồn cuộn xông thẳng lên trời!

Trong nháy mắt, áp chế và làm vỡ nát trận pháp mà Ngọc Dao tiên cô bày ra!!

Ngay sau đó, ma khí Phệ Hồn vô tận đó, hình thành một cái miệng thú khổng lồ đáng sợ, lao thẳng về phía Ngọc Dao tiên cô!! "Phệ Hồn Ma Công?

Sao ngươi lại biết Phệ Hồn Ma Công đã thất truyền hơn ba vạn năm của Ngọc Nữ Tông ta!!" "Không thể nào!!

Điều này tuyệt đối không thể nào!!" Ngọc Dao tiên cô kinh hãi kêu lên.

Nhưng lúc này, dù nàng nói gì nữa, cũng đã muộn!!

Lớp cương khí hộ thể của nàng, trong nháy mắt vỡ tan!!

Thậm chí cả thanh bảo kiếm màu trắng bạc do thiên lôi ngưng tụ thành, cũng trong một trận rung động ông minh, gãy thành mấy mảnh sắt vụn!!

Vào khoảnh khắc này, Ngọc Dao tiên cô, cuối cùng cũng cảm nhận được cái chết đang đến gần!!

Trên dung nhan xinh đẹp của nàng, lần đầu tiên lộ ra vẻ hoảng loạn. "Thằng khốn chết tiệt!!" "Lão nương dù liều mạng, cũng phải giết ngươi!!" Ngọc Dao tiên cô một bước vượt qua hư không, đánh ra một chưởng, lập tức vô số phù văn ngưng kết xung quanh cơ thể nàng.

Cú chưởng này đánh xuống, hư không vỡ nát, trời đất rung chuyển!

Thậm chí ngực Lâm Hạo cũng mơ hồ thấy có một ngọn núi sụp

đổ!!

Thế nhưng, thân thể Lâm Hạo chỉ hơi sững lại!

Tiếp đó, chỉ thấy những phù văn kia, còn chưa kịp đến gần cơ thể Lâm Hạo, đã bị ma khí trong cơ thể hắn thôn phệ, trong nháy mắt, những phù văn đó biến thành hư vô, không còn lưu lại chút dấu vết nào.

Ngược lại, Lâm Hạo, khi bị cú chưởng đó đánh trúng, toàn thân y phục rách nát, da thịt nứt nẻ, máu tươi chảy đầm đìa!!

Có thể thấy, trên bề mặt da của hắn, lại còn mọc ra từng mảng vảy!!

Hơn nữa những chiếc vảy này, giống hệt như yêu tộc mà hắn từng thấy trên địa cầu. "Đây là long lân?" Lâm Hạo kinh ngạc ngây người.

Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy long lân xuất hiện!!

Lần đầu tiên là ở địa cầu, dưới đáy biển Nam Vực!!

Và lần thứ hai, chính là lúc này!!

Long tộc!

Chủng tộc cổ xưa đã truyền thừa hơn ba ngàn năm này, lại một lần nữa hiện ra trước mặt Lâm Hạo!

Chỉ có điều, lần này long lân, rõ ràng khác với ở đáy biển Nam Vực!!

Bởi vì những long lân này, lại đang phun ra từng đạo ma quang kinh khủng!!

Lâm Hạo nhìn rõ, trong vòng vây của những ma quang đó, từng hư ảnh giao long màu tím đen, quấn quanh bên ngoài cơ thể hắn. "Chẳng lẽ đây là, chân thân của ta?" "Không đúng...

đây hẳn là do ma khí trong cơ thể ta diễn sinh ra!!" "Nhưng mà, sao ta lại có thể thức tỉnh loại huyết mạch long tộc kỳ quái này chứ??" Lâm Hạo ngơ ngác!

Cảnh tượng này, Ngọc Dao tiên cô đứng trên đỉnh trời xa xa, cũng hoàn toàn ngây người.

Nàng làm sao cũng không ngờ, mình dùng bí thuật, cưỡng ép kích phát lực lượng Diệt Thần Chú Ấn, lại không thể giết chết Lâm Hạo! "Tiểu tặc chết tiệt!" "Ngươi dám cướp huyết mạch tiên nguyên trấn phái của Ngọc Nữ Tông ta, nếu ta để ngươi tiếp tục sống, ta Ngọc Dao thề không làm người!!" Ngọc Dao tiên cô giận dữ mắng một tiếng.

Đột nhiên, nàng giơ tay đánh ra một thủ quyết quỷ dị.

Sau khi nàng hoàn thành thủ quyết, Lâm Hạo đột nhiên thấy những tia sét trắng bạc bao phủ trên đỉnh đầu hắn, lại bắt đầu toàn bộ biến thành màu xanh!

Mà sau khi những tia sét trắng bạc này, chuyển thành màu xanh, chúng đột nhiên như tìm được cửa xả, lại điên cuồng chém xuống người Lâm Hạo!!

Lâm Hạo hét thảm một tiếng: "Đây là thiên kiếp, thiên kiếp chi lôi!!!" Trong khoảnh khắc hắn gào thét thảm thiết, thân thể hắn bắt đầu nhanh chóng thối rữa...

Mà những tia sét dày đặc đó, lại không ngừng rót vào trong cơ thể hắn!! "Phụt!" "Phụt!!" Từng ngụm máu tươi, từ miệng Lâm Hạo phun ra!

Những tia sét này, chính là kiếp phạt của thiên đạo!!

Chỉ cần dính phải, ngoài việc hủy diệt tất cả, căn bản không thể chống đỡ!!

Huống chi, còn là nhiều lực lượng lôi kiếp như vậy, toàn bộ đổ vào trong cơ thể hắn!!

Trong khoảnh khắc, huyết nhục toàn thân Lâm Hạo bắt đầu tan chảy...

Ngũ tạng lục phủ, thất khiếu bát khổng, toàn bộ bắt đầu vỡ nát!

Ngay cả đầu lâu của hắn, cũng bắt đầu từ từ biến thành màu vàng!! "A... không!!" "Ta không thể chết...!!" "Không!!" Lâm Hạo thê thảm gào thét.

Nhưng rất nhanh hắn đã ngừng la hét.

Chỉ còn lại linh hồn của hắn đang đau đớn gào thét.

Tại vị trí mi tâm thức hải của hắn, chiếc sừng kỳ lân thuộc về đồ đằng kỳ lân, bắt đầu rung động kịch liệt, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung. "Chết tiệt!

Chết tiệt!" "Sừng kỳ lân sắp vỡ rồi sao?" "Sừng kỳ lân này, liên quan đến tính mạng của ta, tuyệt đối không thể vỡ!!" Trong thức hải của Lâm Hạo, ý chí của hắn đột nhiên gầm lên một tiếng!

Tiếp đó, chỉ thấy trong thức hải của hắn, ngọn lửa đại diện cho đồ đằng kỳ lân, đột nhiên bùng cháy dữ dội, cuối cùng cháy rực rỡ! "Kỳ Lân Đồ Đằng!!" "Giúp ta độ kiếp!!" Ầm ầm ầm ầm!!

Thức hải của Lâm Hạo cuộn trào, đồ đằng kỳ lân bắt đầu tỏa ra ánh lửa ngút trời!

Khi ngọn lửa kinh khủng do đồ đằng kỳ lân phóng ra, bao phủ toàn thân hắn, những tia sét kia, đột nhiên toàn bộ bị chặn lại bên ngoài.

Mà ma khí cực kỳ cuồng bạo trong cơ thể hắn, cũng như gặp phải khắc tinh, đột nhiên yên tĩnh lại. "Hửm?

Sao lại như vậy?" Nhìn Lâm Hạo đột nhiên khôi phục bình

thường, Ngọc Dao tiên cô, người vốn chuẩn bị tiếp tục thúc giục lôi kiếp, sắc mặt biến đổi.

Đặc biệt là khi thấy thiên địa pháp tướng mà nàng lấy làm kiêu ngạo, lại không thể làm tổn thương Lâm Hạo dù chỉ một chút, Ngọc Dao tiên cô càng thêm tức giận đến cực điểm. "Chết tiệt, chết tiệt!!" "Ta đường đường là tu sĩ Hóa Thần cảnh giới, chẳng lẽ còn không trị được một tu giả Kim Đan kỳ nhỏ bé sao??" Ngọc Dao tiên cô gầm lên.

Tiếp đó hai tay bắt thủ quyết, từng đạo pháp tắc thiên địa, từ hư không rơi xuống, hung hăng đánh vào Lâm Hạo.

Ầm!

Ầm!

Chương 754

Ầm!!

Lâm Hạo tuy đã khôi phục bình thường.

Nhưng những lôi kiếp thiên đạo đó, lại như đã nhận định hắn, bất kể hắn trốn tránh thế nào, những pháp tắc thiên địa đó luôn quấn lấy dưới chân hắn, phảng phất như không giết chết hắn thì quyết không bỏ qua.

Cứ như vậy kéo dài suốt hai nén hương.

Lâm Hạo sớm đã kiệt sức, nhưng những pháp tắc thiên đạo đó vẫn truy đuổi hắn!!

Hắn nghiến răng kiên trì, mặc kệ thân thể bị thiên lôi xé nát, bất khuất bay đi xa, nhưng những thiên lôi này, lại như thuốc cao da chó, dính lấy hắn không sao thoát được!! "Tiểu tặc, chạy đâu?" "Nạp mạng!" Ngọc Dao tiên cô gầm thét, vừa truy kích, vừa thi triển các loại thủ đoạn tấn công!

Công thế của vị lão tổ Nguyên Anh này, quả thực như núi lở, đánh vào hư không sau lưng Lâm Hạo, lập tức khiến thân thể Lâm Hạo run rẩy không ngừng, từng ngụm máu lớn ho ra, thậm chí lồng ngực cũng lõm vào mấy phần.

Hắn lúc này thân bị trọng thương!

Nhưng những pháp tắc thiên đạo đó vẫn bám riết lấy hắn!!

Cuối cùng, ngay khi Lâm Hạo sắp không trụ nổi, một tia sáng xanh lục đột nhiên xuất hiện trong sâu thẳm con ngươi của hắn. "Mộc Thần Giới Chỉ!!" Ban đầu ở Côn Luân Khư, chiếc nhẫn Mộc Thần này đã được đeo vào ngón áp út tay trái của Lâm Hạo.

Vật này, là do mẹ hắn cho hắn để bảo mệnh.

Chỉ là mấy tháng nay, hắn vẫn chưa từng sử dụng vật này.

Không phải là hắn không nỡ, mà là vật này là bảo bối bảo mệnh duy nhất của Lâm Hạo!!

Hắn sợ lỡ như dùng đến bảo vật này, sẽ bị Ngọc Dao tiên cô này phát giác.

Dù sao, vật này quá trân quý!!

Ngay cả những đại lão Nguyên Anh ở Côn Luân Khư, cũng không biết sự tồn tại của vật này, huống chi là Ngọc Dao nhỏ bé trước mắt.

Nhưng, lúc này để bảo vệ mình và con trai, Lâm Hạo lại không thể lo nhiều như vậy!!

Hắn cưỡng ép tháo chiếc nhẫn Mộc Thần ra, rồi ném về phía sau!!

Vút!

Một chùm sáng xanh biếc xé tan mây trời, lao thẳng về phía Ngọc Dao tiên cô.

Trong chùm sáng đó mang theo uy áp kinh thiên, ngay cả Ngọc Dao tiên cô cũng giật mình. "Ai đánh lén ta??" Ngọc Dao tiên cô vội vàng thu tay!!

Bởi vì nàng cảm nhận rõ ràng, trong chùm sáng xanh biếc đó, tỏa ra khí tức kinh khủng!

Khí tức đó, còn cao hơn cả mình!! "Chẳng lẽ, là tu giả Hóa Thần cảnh?" Ngọc Dao tiên cô mặt đầy kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn về phía chùm sáng vừa ném tới!

Và khi ánh mắt nàng quét đến chùm sáng xanh biếc đó, cả người nàng suýt nữa hồn bay phách lạc. "Thiên, Thiên Tôn!!!" "Ngươi là ai??" "Vì sao ngươi lại ở trên Ngọc Nữ Phong của ta??" Ngọc Dao

tiên cô run rẩy toàn thân, quỳ lạy về phía chùm sáng bắn tới!!

Cùng lúc đó, một bóng người từ xa đi tới.

Đây là một người phụ nữ!

Mặc một chiếc váy dài cổ xưa, dung mạo tú mỹ, xung quanh cơ thể tỏa ra tiên vụ màu tím nhạt, tựa như Cửu Thiên Nữ Thần hạ phàm!

Khi người phụ nữ này bước lại gần, Lâm Hạo cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo của nàng.

Nữ nhân này, kinh ngạc thay lại là đệ tử Bách Hoa Cốc ở Nam Vực mà Lâm Hạo từng cứu, Diệp Tịch Nhan!!

Trên mặt nàng che một tấm lụa mỏng, che đi dung mạo thật của nàng.

Nhưng dù vậy, khí chất của nàng, vẫn khiến Lâm Hạo cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Đặc biệt là khi nhìn thấy y phục của nàng, lại giống hệt Lý Thanh Lan, càng khiến Lâm Hạo đột nhiên trong lòng chấn động mạnh!! "Nàng là đệ tử Bách Hoa Cốc... trang phục của nàng, hẳn là trang phục của đệ tử Bách Hoa Cốc, sao nàng lại đến đây??" Lâm Hạo trừng lớn mắt, ngây ngốc nhìn người phụ nữ trước mắt.

Cùng lúc đó.

Ngọc Dao tiên cô vốn đang quỳ phục trên không trung, dập đầu lạy Diệp Tịch Nhan, cũng trong khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Tịch Nhan trước mắt, hoàn toàn ngây người. "Là... là ngươi??" "Ngươi lại dám xuất hiện ở Ngọc Nữ Phong của ta?" Ngọc Dao tiên cô trừng lớn mắt, khó tin nhìn Diệp Tịch Nhan đột nhiên xuất hiện trước mắt mình!!

Diệp Tịch Nhan một thân váy trắng bay phấp phới, đứng đó, lạnh

lùng liếc Ngọc Dao tiên cô một cái: "Ngươi, vẫn chưa chết à??" "Hừ!" "Nếu không phải lần này ta bế sinh tử quan, vừa hay đột phá đến Nguyên Anh cảnh, ngươi nghĩ chỉ bằng cái Âm Dương Tông nhỏ bé của ngươi, còn có thể vây khốn ta được sao?" "Tiện tì, ta hỏi ngươi, ngươi làm sao tìm được đến Ngọc Nữ Phong của ta!" Ngọc Dao tiên cô gắt gao hỏi.

Tiếc là, Diệp Tịch Nhan chỉ lắc đầu: "Ta tại sao phải nói cho ngươi?" "Ngươi không muốn nói?" "Ta thật muốn xem, hôm nay ngươi rốt cuộc còn có biện pháp gì để thoát chết!" Ngọc Dao tiên cô cười lạnh một tiếng, tay phải vung lên, trên đầu ngón tay nàng lập tức ngưng tụ ra ba đóa hoa băng! "Hàn Sương Thuật!" "Băng Phong Thiên Xích!!" Theo Ngọc Dao tiên cô giơ tay đánh ra ba đạo sương băng, trong khoảnh khắc trên không trung liền xuất hiện ba dòng sông băng khổng lồ!

Mỗi dòng sông băng cao tới mấy trượng, dày ba thước!!

Hơn nữa dòng sông băng đó không phải là băng tinh điêu khắc bình thường, bên trong chúng ẩn giấu từng lưỡi kiếm sắc bén, mỗi một ngọn núi băng, đều đại diện cho một loại kiếm ý!!

Lúc này tổng cộng có ba dòng sông băng khổng lồ hiện ra trên bầu trời!

Cảnh tượng này, khiến Lâm Hạo cũng không khỏi trong lòng rùng mình.

Thực lực Nguyên Anh cảnh, quả nhiên đáng sợ.

Chỉ riêng một chiêu này, e rằng cũng đủ cho Lâm Hạo ăn đủ rồi! "Ha ha, tiểu tiện nhân, ngươi đã đến nộp mạng, vậy ta thành toàn cho ngươi!" Ngọc Dao tiên cô cười lạnh một tiếng, giơ tay lại bắt pháp ấn.

Trong nháy mắt, ba dòng sông băng khổng lồ đó, đột nhiên đồng loạt đập xuống Diệp Tịch Nhan!

Lâm Hạo sững sờ, vội vàng hét lên một tiếng: "Nương!" Nhưng Diệp Tịch Nhan lại hoàn toàn không để ý đến hắn!!

Nàng đứng giữa không trung, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm ba dòng sông băng khổng lồ đó.

Và vào khoảnh khắc ba dòng sông băng khổng lồ đó đập xuống, Diệp Tịch Nhan đột nhiên đưa ra một bàn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lòng bàn tay của mình.

Ông!!!

Trời đất rung chuyển!

Ngay sau đó, một luồng khí lãng vô hình từ lòng bàn tay Diệp Tịch Nhan bùng nổ!!

Luồng khí lãng đó cuồn cuộn, quét sạch bốn phương!

Chỉ nghe một tiếng "bùm" trầm đục vang khắp tám phương, ngay sau đó là tiếng răng rắc của lớp băng vỡ nát!

Chỉ thấy ba dòng sông băng khổng lồ đó, như gặp phải tai nạn hủy diệt, trong khoảnh khắc Diệp Tịch Nhan vỗ tay xong, ba dòng sông băng khổng lồ đó lập tức nổ tung.

Vô số mảnh băng vụn, trên không trung bắn tung tóe, mà Ngọc Dao tiên cô càng hét thảm một tiếng, bị luồng khí lãng này chấn lùi ra xa hơn mười mét, một khuôn mặt đầy vết máu. "Không thể nào!" "Ngươi... ngươi rõ ràng chỉ là tu vi Hóa Thần kỳ, tại sao ngươi có thể một chưởng đánh tan ba tòa băng xuyên kiếm trận của ta!!" "Hơn nữa, quan trọng nhất là, tại sao ngươi lại đến đây!!" Ngọc Dao tiên cô che ngực, khóe miệng máu tươi chảy ròng, nàng kinh hãi tột độ nhìn tuyệt đại giai nhân đột ngột xuất hiện trên Ngọc Nữ Phong này.

Mái tóc bạc của nàng theo gió bay loạn, đôi mắt trong như nước mùa thu lộ ra một luồng bá đạo khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Nàng, chính là Diệp Tịch Nhan.

Năm đó khi Lâm Hạo cứu giúp nàng ở Bách Hoa Cốc, người phụ nữ này từng tặng hắn một giọt tinh huyết, và hứa sẽ báo đáp Lâm Hạo, nhưng không ngờ, ân tình năm đó lại có lúc dùng đến vào lúc này!!

Diệp Tịch Nhan lạnh lùng nhìn Ngọc Dao tiên cô thảm hại, hơi nhíu mày. "Ta đến để giết ngươi!" Nói xong, nàng vung tay!

Ầm ầm ầm!!

Một thanh bảo đao màu đỏ rực đột nhiên xuất hiện trong tay nàng!

Bảo đao ra khỏi vỏ, ngọn lửa bùng cháy dữ dội, phảng phất như thanh đao này, có thể thiêu rụi bầu trời, chém diệt tinh thần!!

Thanh Hỏa Lân Liệt Đao này, chính là bảo đao mà Lâm Hạo năm xưa có được ở Bách Hoa Cốc!!

Thanh bảo đao này sau khi Lâm Hạo tấn cấp Nguyên Anh, sớm đã tiến giai đến trình độ linh khí, tuy chưa trở thành pháp bảo, nhưng uy lực vẫn kinh khủng vô cùng! "Ngươi lại dám đến Ngọc Nữ Phong của ta tìm thù?" "Ngươi có biết, đây là Ngọc Dao Tiên Môn của ta, ngươi nếu làm tổn thương ta một chút, ta nhất định sẽ diệt Bách Thảo Đường của ngươi!!" Ngọc Dao tiên cô gầm lên dữ tợn.

Diệp Tịch Nhan chỉ cười nhạt, cầm Hỏa Lân Liệt Đao, đột nhiên chém ra hai đao!

Hai đao này, lập tức hóa thành hai đạo ánh sáng đỏ!!

Ánh sáng đỏ này như điện, trong nháy mắt đã rơi xuống bên cạnh Ngọc Dao tiên cô.

Một tiếng hét thảm thiết!!

Cánh tay trái của Ngọc Dao tiên cô, dưới hai đao này, trực tiếp bị chặt đứt, cành tay gãy bay ngang, thậm chí tủy xương cũng lộ ra!! "Ngươi dám phế cánh tay của ta?" Ngọc Dao tiên cô gầm lên! "Chỉ là một cánh tay, thì có là gì??" Diệp Tịch Nhan cười lạnh một tiếng!

Lời vừa dứt, Diệp Tịch Nhan lại chém ra một đao nữa!!

Phụt một tiếng, túi trữ vật trên cổ tay nàng, trực tiếp nổ tung, bên trong một đống đồ vật loảng xoảng rơi xuống đất! "Ngươi lại dám trộm đồ của ta?" Ngọc Dao tiên cô gần như phát điên!

Nàng làm sao cũng không ngờ, Diệp Tịch Nhan lại gan to bằng trời đến mức, ngay cả túi trữ vật của mình cũng cướp đi!

Đây đều là những thứ tích trữ của Ngọc Nữ Phong, bình thường nàng ngay cả động vào cũng không nỡ!

Hơn nữa, quan trọng nhất là, những thứ đó đều là của riêng của mình!!

Nhưng bây giờ, lại bị Diệp Tịch Nhan cướp sạch, điều này làm sao Ngọc Dao tiên cô không tức giận?

Ngọc Dao tiên cô nghiến răng nghiến lợi, vừa chuẩn bị động thủ, lại thấy một bóng người mặc áo choàng đen từ trong động phủ của mình lao ra. "Sư phụ!" Ngọc Dao sững sờ, định thần nhìn lại, phát hiện bóng người mặc áo choàng đen này lại là đệ tử duy nhất của mình, Lý Hạo!! "Nghiệt chướng!

Ngươi cút về cho lão nương!!" Ngọc Dao tiên cô phẫn hận mắng lớn! "Sư phụ, con biết sai rồi..." Lý Hạo mặt mếu máo cầu xin.

Mà Diệp Tịch Nhan khi nhìn thấy Lý Hạo, sắc mặt cả người trở nên tái nhợt đến cực điểm!! "Lý Hạo... là ngươi, thật sự là ngươi!!" Năm đó, khi rời khỏi Bách Hoa Cốc, Lâm Hạo từng hứa với Lý Hạo,

sẽ bảo vệ hắn, chăm sóc hắn.

Chỉ là vạn vạn không ngờ, mới qua ba năm ngắn ngủi, hắn lại một lần nữa bước vào Ngọc Nữ Phong!

Hơn nữa, hắn lại là đến tìm thù!!

Thấy Diệp Tịch Nhan nhận ra Lý Hạo, Ngọc Dao tiên cô lập tức mừng rỡ: "Ha ha!

Nghiệt chướng, hóa ra là ngươi!" Nói rồi, Ngọc Dao tiên cô đột nhiên quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Hạo. "Lý Hạo, lão phu sớm đã nên đoán ra!

Sớm đã nên đoán ra!!" "Chẳng trách con tiện nhân này lại đến Ngọc Nữ Phong!" "Hóa ra, nàng chính là người phụ nữ tiểu tạp chủng năm đó!!" "Tốt lắm, ngươi lại dám chạy đến đây nộp mạng, hôm nay, lão tổ không chỉ thay cha ngươi thu thập ngươi, con tiện nữ này!!

Mà còn thay trời hành đạo, diệt trừ đôi gian phu dâm phụ các ngươi!!" Ngọc Dao tiên cô lửa giận ngút trời!

Năm đó nàng bị nhà họ Lâm ép hôn, vốn định gả cho Lâm Hạo!

Nhưng kết quả đôi cẩu nam nữ này lại phản bội nàng, bỏ trốn!

Đặc biệt là con tiện nhân Diệp Tịch Nhan này, không chỉ lén lút qua lại với Lý Hạo, mà còn nhân cơ hội nàng đi vắng, quyến rũ ái đồ của nàng, khiến nàng mất hết mặt mũi!

Chuyện này, vẫn luôn khiến Ngọc Dao tiên cô canh cánh trong lòng!

Cho nên, dù đã qua hơn ba mươi năm, nhưng Ngọc Dao tiên cô vẫn hận Diệp Tịch Nhan đến tận xương tủy!! "Diệp Tịch Nhan, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi!!" Ngọc Dao tiên cô gầm lên một tiếng, đột nhiên vung tay áo, lập tức một luồng sáng xanh lục từ trong

cơ thể nàng bay ra.

Luồng sáng xanh lục đó như một sợi dây leo, mang theo kịch độc, trong nháy mắt bao phủ về phía Diệp Tịch Nhan!! "Cẩn thận, đó là Ngọc Dao Hoa!

Mau tránh ra!!" Lâm Hạo vừa thấy luồng sáng xanh lục đó lại là một đóa hoa ngọc lan đang nở rộ, lập tức lo lắng nhắc nhở! "Muốn đi, muộn rồi!!

Hôm nay các ngươi không ai có thể sống sót ra ngoài!" Ngọc Dao tiên cô gào thét dữ tợn, sợi dây leo đó đã quấn chặt lấy Diệp Tịch Nhan!! "Sư phụ!" Lý Hạo thấy cảnh này, lập tức sợ hãi!

Hắn bất chấp nguy hiểm lao tới, muốn giúp Diệp Tịch Nhan thoát khốn, nhưng tiếc là, thực lực của Ngọc Dao tiên cô quá mạnh mẽ, dù lúc này nàng đã bị thương, nhưng dựa vào tu vi Kim Đan cảnh, vẫn áp đảo Diệp Tịch Nhan! "Tiện tì!

Chương 755

Ngươi dám giết lão thân, lão thân dù liều cái mạng này, cũng sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh!!" Ngọc Dao tiên cô giận dữ quát một tiếng, tay phải giơ lên, một con dao găm tỏa ra ánh sáng lạnh, đột nhiên xuất hiện trong tay! "Diệp Tịch Nhan, hôm nay ta sẽ giết ngươi!" Ngọc Dao tiên cô âm trầm gầm lên.

Nàng cầm dao găm, đột nhiên đâm về phía trước!

Con dao găm sắc bén vô cùng, khi đến gần Diệp Tịch Nhan, đột nhiên tỏa ra một vùng ánh sáng chói lòa!!

Diệp Tịch Nhan cảm nhận được một tia nguy hiểm, nàng nghiêng người, vừa vặn tránh được một đòn chí mạng.

Nhưng nàng vừa tránh ra, tay trái Ngọc Dao tiên cô đột nhiên chộp lấy, trong nháy mắt bóp chặt cổ nàng! "Tiện nhân, còn không mau bó tay chịu trói!!" Ngọc Dao tiên cô giận dữ quát. "Hừ!

Đừng hòng!

Ngươi có bản lĩnh, thì giết ta đi!!" Diệp Tịch Nhan kiêu ngạo ngẩng cằm, không hề sợ hãi!!

Ngọc Dao tiên cô tức giận đến run rẩy, con dao găm trong tay nàng siết chặt, chỉ nghe một tiếng "rắc", Diệp Tịch Nhan hét thảm một tiếng, cổ nàng lập tức vang lên tiếng răng rắc, như thể giây tiếp theo sẽ gãy lìa. "Sư phụ, sư phụ người mau buông tay!!" Lý Hạo ở một bên hét lên.

Ngọc Dao tiên cô hoàn toàn không để ý đến Lý Hạo, ngược lại nhìn Diệp Tịch Nhan một cách méo mó nói: "Hừ, tiện nhân, muốn chết?

Đâu có dễ dàng như vậy!

Lão thân muốn giữ lại tính mạng của ngươi, để ngươi sống không bằng chết, để ngươi nếm trải đủ loại cực hình trên đời, rồi từ từ hành hạ đến chết!!" "Tiện phụ, ngươi buông tay!!" Lý Hạo lo lắng, muốn xông tới giải cứu sư phụ, nhưng tiếc là, Ngọc Dao tiên cô vung tay, một lá linh phù trực tiếp ném ra, "bùm" một tiếng va vào người Lý Hạo, lập tức hất văng hắn ra xa mấy trượng! "Lý Hạo!" Diệp Tịch Nhan lo lắng gọi, viền mắt đỏ hoe nhìn Lý Hạo. "Sư muội..." "Sư huynh, huynh đừng lo cho muội, huynh mau đi, mau chạy đi..." Diệp Tịch Nhan thấp giọng khuyên. "Không được, sư muội muội đừng ngốc nữa!

Huynh không thể bỏ lại muội một mình!

Muội quên chuyện năm xưa rồi sao?

Chúng ta thanh mai trúc mã hơn hai mươi năm, chẳng lẽ muội nhẫn tâm nhìn huynh bỏ rơi muội một mình sống lay lắt?" Lý Hạo mặt đầy kiên quyết.

Diệp Tịch Nhan nghe vậy, đáy mắt lóe lên một tia đau khổ.

Nhưng rất nhanh đã biến mất, sau đó lắc đầu nói: "Sư huynh, huynh đi đi!

Muội biết, huynh nhất định sẽ báo thù!

Nhưng đây dù sao cũng là Ngọc Nữ Phong, mà sư tỷ nàng, là trưởng lão tông môn, nếu huynh động đến nàng một phân, chắc chắn sẽ chết!

Cho nên, huynh mau chạy đi, đợi huynh tu luyện đến Ngưng Đan kỳ, hoặc trở thành tông chủ, lúc đó, hãy báo thù cho muội!" Lý Hạo ánh mắt hơi nheo lại, hắn hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt nhìn về phía xa, khóe miệng đột nhiên khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười tà mị. "Ha ha,

nếu đã như vậy, vậy sư đệ ta chỉ có thể ở lại với sư phụ rồi!" Nói xong, Lý Hạo đột nhiên ngồi xếp bằng xuống!

Diệp Tịch Nhan sững sờ, "Lý Hạo, ngươi làm gì vậy?

Mau đi!!" "Ta không đi, ta tuyệt đối sẽ không giao sư phụ ra, sư phụ, xin người hãy tin con..." Lý Hạo đột nhiên nhắm hai mắt, linh lực xung quanh nhanh chóng tụ lại.

Ngọc Dao tiên cô thấy vậy, lập tức hừ lạnh nói: "Hừ, tiểu tử thối, còn vọng tưởng dùng linh lực của ngươi, cản trở lão thân?

Mơ mộng hão huyền!" Ngọc Dao tiên cô tuy phẫn hận, nhưng vẫn cảnh giác cao độ, bởi vì nàng biết, Lý Hạo là đứa con duy nhất trong đời này của nàng!

Nàng thương hắn, chiều hắn, gần như coi hắn là của riêng, nhưng hắn thì sao?

Lại vì một con tiện nhân, mà thà hủy hoại chính mình!!

Tốt!

Tốt lắm!

Lý Hạo, nếu ngươi đã mê muội không tỉnh, vậy thì đừng trách nàng ra tay tàn độc!!

Ngọc Dao tiên cô tức giận ngút trời, hai tay lật tung, trên đóa ngọc lan hoa đột nhiên bốc lên một luồng khói đen.

Khói đen trong nháy mắt hình thành mấy chục sợi dây leo, gào thét lao xuống, bao bọc Lý Hạo trong nháy mắt, cuối cùng hóa thành một cái lồng hình cầu, giam cầm hắn bên trong! "Ha, tiểu tử thối, lão thân sẽ để ngươi cùng con tiện nhân này làm một đôi uyên ương vong mệnh!" Ngọc Dao tiên cô điên cuồng nói, một luồng linh lực trong tay vung xuống, cái lồng đó lập tức siết chặt!!

Diệp Tịch Nhan kinh hãi trừng lớn đôi mắt đẹp! "Lý Hạo" "Diệp sư muội!" Tiếng hét thảm thiết của Diệp Tịch Nhan vang vọng trong sơn động, tiếng gào thét xé lòng đó, khiến Ngọc Dao tiên cô cũng cảm thấy từng cơn đau lòng.

Nhưng giây tiếp theo, nàng lại đột nhiên cười một cách quỷ dị, thậm chí còn đưa tay vuốt ve làn da tái nhợt của mình, lẩm bẩm nói: "Ha ha... ha ha, cuối cùng, kế hoạch của ta đã thành công!

Ha ha..." Ngọc Dao tiên cô nói không sai.

Diệp Tịch Nhan đích thực là một người phụ nữ thông minh, và chính vì tâm trí này, mới khiến nàng có thể đứng vững gót chân ở Ngọc Nữ Phong!!

Nhưng ngay khi Ngọc Dao tiên cô đang điên cuồng chế giễu, Lý Hạo bị phong ấn trong lồng, lại đột nhiên bùng nổ một luồng sức mạnh tinh thuần mãnh liệt!!

Ầm một tiếng nổ lớn!! "A!" Ngọc Dao tiên cô không kịp phòng bị bị luồng sức mạnh mạnh mẽ này hất văng, đồng thời ngực đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Mà Diệp Tịch Nhan vốn bị Ngọc Dao tiên cô bóp cổ cũng ngã xuống đất, hai người vô cùng thảm hại. "Sư tỷ..." Lý Hạo yếu ớt bò dậy, thân hình loạng choạng đi đến bên cạnh Diệp Tịch Nhan, một tay kéo nàng dậy, "Sư tỷ, tỷ sao rồi?" "Khụ khụ, Lý Hạo ngươi đừng lo cho ta!

Ngươi mau chạy đi!" "Không!

Ta tuyệt đối không rời xa sư tỷ!

Sư tỷ, dù chết, ta cũng sẽ không rời xa tỷ!!" Lý Hạo ánh mắt kiên quyết nhìn Diệp Tịch Nhan, mà Ngọc Dao tiên cô ở một bên nhìn hai người thân mật, lập tức lửa giận công tâm! "Con tiện nhân chết tiệt,

ngươi câm miệng cho ta!

Ta giết ngươi!" Ngọc Dao tiên cô mắng chửi, đồng thời lại một lần nữa thúc giục ngọc lan hoa, muốn đưa Diệp Tịch Nhan vào chỗ chết!

Kết quả lại là một chưởng "bốp" một tiếng, chỉ nghe một tiếng "bốp", Ngọc Dao tiên cô bị đánh bay ra ngoài!

Sức mạnh của Lý Hạo cao hơn Ngọc Dao tiên cô một bậc, mà chiêu này, càng giống như đã được sắp đặt từ trước, cho nên Ngọc Dao tiên cô liên tiếp ăn năm sáu chưởng, cả người đã trở nên hấp hối, mềm nhũn trên mặt đất!

Mà Lý Hạo cũng không khá hơn bao nhiêu, hắn tuy tu vi cao hơn Ngọc Dao tiên cô, nhưng dù sao cũng mới nhập Kim Đan kỳ!

Cho nên, công pháp và tu vi của hắn, không thâm hậu bằng Ngọc Dao tiên cô, lúc này đã bắt đầu thở hổn hển.

Thấy vậy, Lý Hạo vội vàng đỡ Diệp Tịch Nhan, hai người chậm rãi lui ra ngoài, mãi cho đến khi lui ra khỏi sơn động.

Lúc này, Lý Hạo mới dẫn Diệp Tịch Nhan, quay người chạy vào sâu trong rừng rậm... ** Ngọc Dao tiên cô nằm trên mặt đất lạnh lẽo, hai mắt trống rỗng nhìn màn đêm, trong lòng tràn ngập hận thù sâu sắc. "Tiện nhân!

Các ngươi hại con trai ta phế đi tu vi!!

Ta tuyệt đối không tha thứ cho ngươi!" "Lý Hạo, Diệp Tịch Nhan, các ngươi nghĩ chạy rồi, chuyện này cứ thế là xong sao?

Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi đừng hòng thoát khỏi sự truy đuổi của Ngọc Nữ Tông ta!!" "Ta muốn các ngươi cầu sinh không được, cầu tử không xong!!" "A!!" Ngọc Dao tiên cô ngửa đầu gào thét, hai mắt đỏ ngầu.

Sau đó chỉ thấy nàng vung tay, một viên châu đen kịt được Ngọc Dao tiên cô lấy ra.

Viên châu trong tay Ngọc Dao tiên cô to bằng nửa nắm đấm, hình trụ, bề mặt lồi lõm, trên đó có đầy những đường vân nhỏ. "Diệp Tịch Nhan, con tiểu tiện nhân này!

Ta muốn giết ngươi, giết ngươi!!" Ngọc Dao tiên cô mặt mày dữ tợn, ngón tay hung hăng búng một cái, chỉ thấy viên châu màu đen lập tức tuột khỏi lòng bàn tay, lăn thẳng xuống dưới giường đá, lăn đến chân Diệp Tịch Nhan!

Đó là độc dược mà Ngọc Dao tiên cô đã cất giữ nhiều năm, là một loại kịch độc!

Tên của nó là Phệ Hồn Tán!

Chỉ cần dính phải một giọt, lập tức mất mạng!

Ngọc Dao tiên cô nghiến răng nghiến lợi, phảng phất như đã có thể thấy trước cảnh Diệp Tịch Nhan chết thảm.

Nhưng ngay lúc này, tai nàng giật giật, đột nhiên ngừng gào thét. "Không hay!!" Ngọc Dao tiên cô thầm thấy không ổn, vừa rồi kích động, lại quên mất nha đầu này là luyện đan sư!

Bây giờ ngọc châu đang ở dưới chân nha đầu này... không hay, chắc chắn sẽ bị phát hiện!!

Ngọc Dao tiên cô hoảng hốt, và lúc này, chỉ nghe một trận tiếng bước chân từ xa đến gần, ngày càng rõ ràng.

Ngọc Dao tiên cô kinh ngạc, đột nhiên ngẩng mắt nhìn, trong nháy mắt đồng tử co lại, kinh hãi khôn xiết! "Lý Hạo??" Lý Hạo một thân áo trắng, tuấn tú phiêu nhiên, nhưng lúc này trên mặt lại không có bất kỳ biểu cảm nào, cứ thế yên lặng nhìn chằm chằm Ngọc Dao tiên cô, rồi từng bước từng bước đi tới. "Ngươi muốn làm gì?

Ngươi đứng lại cho ta!" "Sư tôn bảo ngươi thả người." "Ngươi..." Ngọc Dao tiên cô trừng lớn hai mắt, như không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Mà Lý Hạo lại tiếp tục lạnh lùng nói, "Ta bây giờ đã không còn là đệ tử trong tông.

Hơn nữa, ngươi nên biết những ngày này, sư phụ vẫn luôn tìm phiền phức cho ta.

Bây giờ ta đã bị phế, sư phụ sẽ không giữ ta, cũng sẽ không che chở ta nữa, ngươi nghĩ ta còn sợ ngươi sao?" "Không... không thể nào!

Lý Hạo ngươi nói bậy!!

Lý Hạo, ta nuôi nấng ngươi hơn ba mươi năm, ta không tin... ngươi đừng qua đây, ta là sư tôn của ngươi!

Ngươi đừng vong ân phụ nghĩa, Lý Hạo, ta là mẹ của ngươi!

Ngươi... ngươi mau đi, mau đi đi!" Ngọc Dao tiên cô sợ hãi hét lên không ngừng, nàng thật sự không tin, Lý Hạo lại có thể ra tay độc ác với mình!

Lý Hạo không nói, vẫn từng bước từng bước tiến lại gần Ngọc Dao.

Mà Ngọc Dao tiên cô thấy vậy, hoàn toàn mất kiểm soát, lập tức vùng vẫy lấy ra một con dao găm từ trong lòng, đâm thẳng tới, đồng thời giận dữ quát; "Lý Hạo, ta muốn giết ngươi!!" Ngọc Dao tiên cô điên cuồng xông tới, và lúc này, nàng đột nhiên thấy phía trước có một tia sáng lóe lên.

Ngọc Dao tiên cô trong lòng kinh hãi, vội vàng né tránh, nhưng vẫn chậm một bước...

Phụt.

Tiếng vũ khí sắc bén đâm xuyên qua da thịt, kèm theo tiếng hét thảm thiết của Ngọc Dao tiên cô, Lý Hạo một dao đâm vào ngực trái của nàng, rồi thuận tay rút dao găm ra, máu lập tức tuôn như suối! "Lý Hạo!!

Lý Hạo ngươi cái đồ súc sinh này!" Ngọc Dao tiên cô không thể tin nổi che ngực, gầm lên!

Lý Hạo sắc mặt âm trầm, hai mắt đỏ ngầu nhìn nàng; "Ta vốn không có ý định giết ngươi, nhưng sư tôn ra tay độc ác với ta, ngươi là đồng phạm!

Mà ta bây giờ tu vi đã mất hết, dù sống sót, cũng tương đương với chết rồi.

Thay vì sống lay lắt, không bằng chết đi cho xong, đây cũng là do ngươi ép ta!" Nói xong, Lý Hạo giơ dao găm trong tay, lại nhắm vào tim, chuẩn bị đâm! "Đừng!" "A!!" Tiếng hét thảm thiết của Ngọc Dao tiên cô, xé toạc màn đêm tĩnh lặng, ngay sau đó chỉ thấy Ngọc Dao tiên cô dùng tay che trước ngực, đồng thời lật người lao tới ôm lấy hắn.

Lý Hạo không ngờ Ngọc Dao tiên cô sẽ đột nhiên xông tới, dao găm trên tay lập tức đâm lệch, chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, vai phải của Ngọc Dao tiên cô bị dao găm trong tay Lý Hạo làm bị thương, đau đến mức Ngọc Dao tiên cô rên lên. "Ngươi cái đồ súc sinh này!!" "Ha ha, phải!

Ta chính là súc sinh, ta cũng là bị ngươi ép, đều tại ngươi!" Lý Hạo gầm lên, hai mắt đỏ ngầu, nhìn Ngọc Dao tiên cô với ánh mắt đầy thù hận. "Lý Hạo, ngươi đừng làm bậy!

Ngươi đừng nghĩ ngươi phế đi tu vi là giỏi!

Ta nói cho ngươi biết, dù ngươi tu vi toàn bộ bị phế, ngươi cũng không thể ngỗ nghịch với sư tôn, nếu không, ngươi nghĩ ngươi còn có

đường sống sao?

Huống chi ngươi bây giờ còn không phải là đồ đệ của ta Ngọc Dao, nếu bị sư tôn biết ngươi thí mẫu, ngươi nghĩ sư tôn sẽ tha cho ngươi sao?

Đến lúc đó ngươi chắc chắn sẽ chết!" "Ngươi nghĩ ta sợ chết?

Ta thà chết cũng không trở thành con rối của sư tôn!

Ngọc Dao, ngươi tránh ra cho ta!

Ta muốn giết ngươi!" "Lý Hạo, ngươi cái đồ điên này!!" Ngọc Dao tiên cô nén cơn đau trên vai, lại vung roi dài trong tay, quất về phía sau lưng Lý Hạo!

Lý Hạo thấy vậy, thân hình loáng một cái, hiểm hóc tránh được.

Ngọc Dao nhân cơ hội nhảy xuống giường, quay người chạy ra khỏi sơn động.

Ngọc Dao tiên cô phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Nàng làm sao cũng không ngờ Lý Hạo sẽ ra tay với mình, và điều này cũng khiến Ngọc Dao tiên cô hoàn toàn nổi giận.

Nàng vừa chạy, vừa hét: "Lý Hạo, lão nương liều mạng với ngươi!!" "Ngọc Dao, ta đã nói, ân oán giữa ta và ngươi đã dứt, ngươi còn quấn lấy làm gì?" Lý Hạo đuổi ra khỏi động huyệt, thấy Ngọc Dao tiên cô bất chấp tính mạng, vẫn lao về phía mình, lập tức nhíu mày hỏi.

Chương 756

Ngọc Dao tiên cô nghe vậy, cười phá lên. "Ha ha ha, ân oán đã dứt?

Tốt, tốt một câu ân oán đã dứt.

Lý Hạo, ngươi đừng giả vờ nữa, ban đầu ngươi thích Ngọc Kiều, vì nàng, ngươi không tiếc phản bội sư môn, thậm chí ngay cả mẹ ruột cũng bỏ rơi.

Mà bây giờ, ngươi lại vì Diệp Tịch Dao, lại ra tay độc ác với ta.

Lý Hạo, ngươi quá làm ta thất vọng!

Ngươi căn bản không xứng làm đệ tử của ta Ngọc Dao, ngươi không xứng!

Lý Hạo, ngươi đã hủy hoại cả đời ta, nếu ngươi đã đối xử với ta như vậy, vậy ta cũng sẽ không để ngươi sống sót rời khỏi đây!

Ngọc Dao Tông ta là không thể ở lại được nữa, Lý Hạo, ngươi đi chết đi!!" Lời vừa dứt, Ngọc Dao tiên cô đột nhiên tăng cường linh lực, hai tay ngưng tụ, trong nháy mắt cây cối xung quanh ầm ầm đổ sập.

Và ngay khi Ngọc Dao tiên cô sắp tấn công Lý Hạo, lại đột nhiên cảm thấy toàn thân run lên.

Ngay sau đó cả người như mất trọng lượng, cơ thể không thể kiểm soát, "bùm" một tiếng rơi xuống hồ nước dưới thung lũng.

Nước hồ lạnh buốt, trong nháy mắt nuốt chửng Ngọc Dao tiên cô...

Lý Hạo không ngờ Ngọc Dao sẽ rơi xuống hồ, thấy vậy lập tức

bay xuống.

Mà ở phía bên kia của sơn động, Diệp Tịch Dao vốn đang ngủ say đột nhiên mở mắt, nhìn về phía cửa động, sau đó lại nhắm mắt lại...

Sau khi Ngọc Dao tiên cô bị đánh xuống đáy hồ, Lý Hạo rất nhanh bơi qua, tóm lấy Ngọc Dao tiên cô cố gắng bơi lên, cuối cùng cũng lên được bờ.

Lúc này hai người toàn thân ướt sũng, thảm hại nằm trên bãi cỏ, Ngọc Dao tiên cô hấp hối, khóe miệng Lý Hạo cũng dính máu.

Ngọc Dao nhìn con trai mình, cố gắng gượng dậy hỏi: "Lý Hạo, tại sao ngươi lại làm như vậy?" Lý Hạo cười lạnh: "Tại sao?

Bởi vì ta hận ngươi!" "Ngươi..." "Ngọc Dao, từ nhỏ đến lớn, những đau khổ mà ta phải chịu, chuyện nào không phải do ngươi ban cho?

Ngươi nói ta thiên phú cao, tư chất tốt, là đệ tử đích hệ duy nhất của nhà họ Ngọc, nhưng ngươi thì sao, ngươi dựa vào vẻ đẹp và tài năng của mình, cướp đi những thứ thuộc về ta.

Ngươi hại mẹ ta, khiến cha ghét bỏ ta, đày ải ta.

Những chuyện này chẳng lẽ còn chưa đủ sao?" Lý Hạo nói, trong đầu hiện lên cảnh tượng từng ở nhà họ Ngọc, tuổi thơ của hắn, thanh xuân của hắn, hy vọng của hắn, đều bị Ngọc Dao hủy hoại hoàn toàn, nỗi đau này thấm sâu vào xương tủy.

Hắn hận!

Hận Ngọc Dao, hận nhà họ Ngọc, càng hận cha mình!

Ngọc Dao nghe vậy, nước mắt lăn dài, nhìn hắn, nghẹn ngào nói: "Ngươi nói sai rồi, những chuyện này không phải do ta gây ra.

Là do ngươi tự chuốc lấy, nếu không phải ngươi yêu ta, chúng ta

cũng sẽ không trở nên như vậy!

Nếu ban đầu ngươi có thể kiên định một chút, bất kể xảy ra chuyện gì, ngươi đều có thể ở bên ta, chúng ta cũng sẽ không xa nhau lâu như vậy!

Đều là lỗi của ngươi, ngươi cái đồ khốn nạn này!" Nói xong, Ngọc Dao đưa tay siết cổ Lý Hạo, phẫn hận trừng mắt nhìn hắn.

Lý Hạo nhìn Ngọc Dao, hai mắt đỏ ngầu, đôi môi run rẩy, nửa ngày không nói được một lời.

Mà lúc này Ngọc Dao sớm đã mất đi lý trí, hai mắt tràn đầy hận ý, ngón tay càng siết càng chặt.

Hai má Lý Hạo tím tái, hai mắt dần dần mờ đi...

Ngay khi hắn nghĩ mình sắp chết, một cơn gió nhẹ thổi qua, ngay sau đó chỉ thấy một nữ tử từ trên trời bay xuống, đứng trước mặt hai người.

Ngọc Dao khi thấy nữ tử, tay hơi nới lỏng một chút, mà Ngọc Dao tiên cô lại khi thấy nữ tử trước mắt, đồng tử co lại. "Diệp Tịch Dao, lại là ngươi!" Ngọc Dao kinh ngạc thốt lên, nhưng rất nhanh trên mặt lại nổi lên lửa giận, mắng: "Diệp Tịch Dao, ngươi lại còn dám xuất hiện!

Con tiện tì này, năm đó nếu không phải ngươi quyến rũ phu quân ta, ngươi nghĩ hắn sẽ cưới ngươi sao?

Ngươi rõ ràng biết, hắn căn bản không yêu ngươi, nhưng hắn lại vì ngươi, bỏ rơi hai mẹ con chúng ta, ngươi không xứng!" Lý Hạo nghe vậy trong lòng chùng xuống, nhìn Ngọc Dao, mở miệng, lại không biết nên nói gì.

Ngọc Dao tiên cô thấy vậy, tức giận giơ chân đá vào người Lý Hạo, sau đó nhìn Diệp Tịch Dao trước mắt, lạnh lùng chế giễu: "Diệp

Tịch Dao, năm đó là ngươi hại hai mẹ con chúng ta bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngọc, là ngươi, ngươi không được chết tử tế!" Lý Hạo nghe vậy viền mắt cay cay, hắn thật không hiểu, tại sao Ngọc Dao tiên cô lại trở nên như vậy.

Hắn ban đầu sở dĩ cưới nàng, không phải vì nàng xinh đẹp thông minh, mà nhiều hơn là vì nàng thiện lương dịu dàng.

Sau này chung sống, dần dần phát hiện nàng còn đẹp hơn mình tưởng tượng.

Nàng đích thực không yêu mình, thậm chí chưa từng nhìn thẳng vào mình, nhưng hắn vẫn nguyện ý ở bên cạnh nàng, bầu bạn chăm sóc nàng.

Mặc dù họ đã kết hôn nhiều năm, hắn cũng không thể phủ nhận, hắn thật sự thích nàng!

Nhưng bây giờ, hắn không hiểu, rốt cuộc tại sao lại trở nên như vậy.

Nhìn Lý Hạo chìm vào im lặng, Ngọc Dao tiên cô mỉa mai nói: "Lý Hạo, ngươi nghĩ Diệp Tịch Dao thật sự sẽ gả cho ngươi sao?

Ngươi đúng là mơ mộng hão huyền!

Ngươi nghĩ nàng thật sự coi ngươi là chồng?

Nàng căn bản là lợi dụng ngươi, lợi dụng nhà họ Ngọc chúng ta!

Năm đó ngươi bị đuổi khỏi phủ Ngọc, cả nhà ba người chúng ta trốn đến Giang Nam.

Kết quả giữa đường gặp phải một đám cướp, vừa cướp tiền bạc, vừa giết phu quân ta.

Ta vì bảo vệ con, mới chỉ có thể dẫn con trốn trong núi sâu.

Sau này ta may mắn sống sót, tìm được đám người năm xưa đã

giết phu quân ta để báo thù, nhưng võ công của họ rất lợi hại, ta căn bản không đấu lại họ." "Sau đó đám người đó lại nhắm vào đứa con trong bụng ta, vì con, ta không thể không ẩn danh giấu tên, sinh nó ra, nuôi nó lớn.

Nhưng không lâu sau, đám súc sinh đó lại không tha, phái người đi khắp nơi tìm kiếm, suýt nữa giết chết hai mẹ con chúng ta.

Ta không còn cách nào, chỉ có thể dẫn con trốn vào rừng sâu núi thẳm, cuối cùng bị ép không còn cách nào, mới phải giả làm nam tử, lén lút trốn ra ngoài.

Những năm này, ta sống rất khổ cực, mỗi ngày lo lắng bị đám súc sinh đó phát hiện, ta chỉ có thể che giấu dung mạo, giả vờ mình là người câm.

Nhưng không ngờ, họ lại vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm ta, ta biết, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại!

A... ta sớm đã nên lường trước, ta sớm đã nên đoán ra, những tên cướp đó làm sao có thể tha cho ta?

Chỉ tiếc, là ta ngu ngốc, không ngờ các ngươi lại độc ác như vậy, lại giết chết phu quân ta.

Lý Hạo, ta nguyền rủa ngươi, không được chết tử tế, vĩnh viễn không được siêu sinh!" Ngọc Dao tiên cô điên cuồng hét lên, cuối cùng vùng vẫy đứng dậy.

Nhưng lúc này Lý Hạo sớm đã hôn mê, Ngọc Dao tiên cô vùng vẫy hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi dây thừng. "Cứu mạng, cứu mạng a cứu mạng!

Cứu mạng!" Tiếng kêu cứu thảm thiết vang vọng trời mây, nhưng tiếng kêu đó vừa vang lên một lúc, liền đột ngột tắt lịm... ** Chuyện ở phủ Lý tạm thời không bàn, Diệp Tịch Dao đến ngoài phủ Lý, sau đó

lén lút lẻn vào trong phủ Lý.

Đêm tối mịt mùng, màn đêm đen kịt bao trùm toàn bộ phủ đệ.

Diệp Tịch Dao đi một vòng trong phủ Lý, cuối cùng dừng lại ở cửa một sân viện.

Sân viện yên tĩnh và thanh bình, toát ra chút âm u.

Diệp Tịch Dao nhíu mày quan sát một lượt, sau đó bước vào.

Đi qua một hàng giàn hoa, Diệp Tịch Dao đi đến phòng bên ở hậu viện.

Sau đó giơ tay gõ nhẹ cửa phòng, tiếp đó liền nghe thấy tiếng bước chân bên trong. "Ai?" Giọng nói quen thuộc vang lên, khiến Diệp Tịch Dao ánh mắt lóe lên. "Là ta." "Tịch Dao?

Sao muội lại đến đây?" Người trong phòng giọng điệu kinh ngạc, rõ ràng không ngờ Diệp Tịch Dao sẽ đến. "Ừm, ta vừa về phủ, nghe nói huynh đến đây.

Cho nên đến xem.

Huynh không sao chứ." Người trong phòng không lên tiếng, Diệp Tịch Dao cũng không để ý, tiếp tục nói: "Huynh ở đây đợi ta, một nén hương sau hãy đi." Nói xong, đẩy cửa phòng bước vào.

Lúc này trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Ngọc Cẩm Đường ngồi bên bàn, tay cầm chén trà, thưởng thức hương trà, nhìn Diệp Tịch Dao đột nhiên xuất hiện trước mắt, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười lên. "Muội đến lúc nào vậy, sao không báo cho huynh một tiếng?" Diệp Tịch Dao mím môi cười nhẹ, nói: "Vừa đến, huynh ăn cơm chưa?" "Chưa, bữa tối chưa ăn, bây giờ cũng không có khẩu vị." Nói đến đây, vẻ mặt Ngọc Cẩm Đường lập tức chùng xuống.

Diệp Tịch Dao đi đến ngồi đối diện, nói: "Huynh đừng nghĩ nhiều

quá.

Chuyện đã như vậy, luôn phải nhìn về phía trước.

Huống chi huynh còn phải thay Lý Hạo chăm sóc Lý phu nhân, khoảng thời gian này không phải huynh vẫn luôn bận rộn chuẩn bị cho sinh nhật của Lý phu nhân sao?" Ngọc Cẩm Đường gật đầu: "Ừm, Lý gia lần này tổ chức lớn, ước chừng sẽ mời rất nhiều quan lớn quý tộc đến tham gia yến tiệc, đến lúc đó, e rằng ngay cả hoàng thất cũng sẽ có mặt..." "Nếu đã như vậy, huynh càng nên nỗ lực hơn.

Huynh không cần lo lắng những chuyện khác, huynh phải biết, Lý Hạo bây giờ đã bị đuổi ra khỏi Lý gia, họ đã không có quyền can thiệp vào chuyện của huynh nữa.

Ngoài ra, bây giờ Lý Hạo đã bị phế linh căn, sau này huynh tu luyện cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Về phần Ngọc gia, huynh cố gắng ít liên lạc, để tránh rước họa vào thân.

Dù sao bây giờ Lý Hạo, cũng không đáng là gì." "Được.

Ta sẽ chú ý." Diệp Tịch Dao gật đầu.

Sau đó trò chuyện với Ngọc Cẩm Đường một lúc, Diệp Tịch Dao liền mượn cớ rời đi.

Sau khi ra khỏi phủ Lý, Diệp Tịch Dao mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra hôm nay mình thật sự xui xẻo đến cực điểm!

Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao mình cũng đã nói hết lời, còn lại thì dựa vào Ngọc Cẩm Đường.

Về phần Lý Hạo, nếu hắn vẫn ngu hiếu như trước, mình cũng không ngại tiễn hắn một đoạn.

Diệp Tịch Dao sau khi gửi tin tức của Ngọc Cẩm Đường về, trong

lòng nhẹ nhõm, tiếp đó liền về nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này đặc biệt ngon, khi Diệp Tịch Dao tỉnh lại, phát hiện ngoài cửa sổ đã sáng rõ.

Tối qua lăn lộn hơn nửa đêm, Ngọc Tịch Dao tinh thần không tốt xoa xoa trán.

Nhưng vừa định dậy, lại phát hiện eo truyền đến từng cơn đau, lập tức khiến Diệp Tịch Dao nhíu mày.

Sau đó lật người ngồi dậy, đưa tay sờ vào eo, phát hiện vết thương lại rỉ máu.

Chết tiệt!

Ngọc Tịch Dao nghiến răng chửi thầm một câu, sau đó lấy thuốc mỡ ra bôi.

Và lúc này, chỉ nghe tiểu tư bên ngoài gõ cửa, nói: "Tiểu thư, đại thiếu gia phái người truyền tin đến, bảo người đến thư phòng một chuyến ạ." "Ồ, được, ta biết rồi, lát nữa sẽ qua." Diệp Tịch Dao thuận miệng đáp, và tiểu nha hoàn liền cúi người lui ra.

Sau khi rửa mặt xong, thay quần áo trang điểm, Diệp Tịch Dao mới đến trước thư phòng.

Gõ cửa đi vào, quả nhiên thấy Ngọc Cẩm Đường đang ngồi sau bàn sách.

Ngọc Cẩm Đường thấy Diệp Tịch Dao, lập tức đứng dậy chào đón. "Tịch Dao, muội đến rồi.

Mau đến ngồi, đây là điểm tâm mới làm, muội thử xem." Ngọc Cẩm Đường tự mình bưng điểm tâm đưa đến trước mặt Ngọc Tịch Dao, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

Diệp Tịch Dao không khách sáo, cầm lên ăn mấy miếng. "Vị thế

nào?" "Cũng không tệ, khá ngọt." "Thích là được, đây là ta đặc biệt dặn nhà bếp làm.

Đúng rồi, tối qua muội nói có chuyện quan trọng muốn nói, là liên quan đến mẹ ta sao?" Diệp Tịch Dao gật đầu: "Ừm, ta vừa mới đi xem rồi, mẹ ta bệnh không nhẹ.

Nếu không có người âm thầm cứu chữa, e rằng không qua được mấy ngày.

Nhưng, bà ấy bây giờ đã tỉnh rồi, và đã nhớ lại mọi thứ." "Nhớ lại mọi thứ?

Nói vậy, bà ấy thật sự đã khôi phục trí nhớ?

Bà ấy... thế nào?" Ngọc Cẩm Đường vội vàng hỏi, Diệp Tịch Dao lắc đầu. "Ta cũng không rõ tình hình cụ thể, nhưng nghe Lý quản gia nói, dường như là vì bị kích thích rất lớn, hoặc nói là đả kích.

Nhưng ta cảm thấy, nguyên nhân lớn hơn, hẳn là bà ấy đã nghĩ đến huynh, cho nên..." "Tịch Dao, cảm ơn muội." Ngọc Cẩm Đường cảm kích nhìn Diệp Tịch Dao.

Mà Diệp Tịch Dao lại lắc đầu mỉm cười, nói: "Không cần.

Chỉ là có một chuyện cần huynh giúp ta điều tra." Ngọc Cẩm Đường gật đầu, sau đó hỏi kỹ lời của Diệp Tịch Dao một lần.

Sau khi Diệp Tịch Dao nói yêu cầu cho hắn, Ngọc Cẩm Đường lập tức gật đầu đồng ý.

Diệp Tịch Dao thấy vậy hài lòng cong môi cười, sau đó từ trong lòng lấy ra một tờ ngân phiếu, giao cho Ngọc Cẩm Đường. "Đây là ba trăm lượng bạc, huynh cầm đi." "Tiền..." "Số tiền này không phải cho huynh, ta chỉ hy vọng có thể chứng minh Lý bá phụ thực sự đã chết, nếu không nếu Lý bá mẫu biết, chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Ngoài ra, huynh có thể nhân cơ hội này, điều tra lai lịch của số tiền này... còn nữa, huynh cũng không thể ở lại kinh thành nữa, ta đã nghĩ rồi, quyết định cùng huynh về nam phương.

Dù sao huynh ở kinh thành không quen người lạ cảnh, cũng không tiện điều tra manh mối.

Ta và đại ca nhị ca đều không biết y thuật, ở lại kinh thành, ngược lại sẽ hỏng chuyện.

Chương 757

Cho nên nếu huynh không chê, không ngại thì dẫn người nhà họ Lý đến nam phương, cùng Lý đại phu nghiên cứu." Ngọc Cẩm Đường nghe xong im lặng một lúc, sau đó nhận lấy ngân phiếu, gật đầu đồng ý. *** Ngọc Cẩm Đường về thu dọn hành lý, trong thời gian này Ngọc Cẩm Đường không xuất hiện nữa.

Nhưng ngay sau khi Ngọc Cẩm Đường rời đi không lâu, Lý phu nhân lại đột nhiên ngất xỉu.

Diệp Tịch Dao nhận được tin, vội vàng chạy qua.

Kết quả không bao lâu, Lý phu nhân lại tỉnh lại, chỉ là vẫn ngây ngây dại dại.

Diệp Tịch Dao thở dài một tiếng, chỉ đành đưa Lý phu nhân về Diệp phủ.

Chuyện của Lý gia cuối cùng cũng an bài ổn thỏa, Diệp Tịch Dao cũng hoàn toàn yên tâm.

Nhưng thoáng chốc, một tháng sau, tang lễ của Lý gia cũng chính thức được tổ chức.

Tang lễ của Lý Hạo và Lý phu nhân được tổ chức rất đơn giản, thậm chí ngoài một số bạn bè thân thiết hàng ngày, cũng không mời quá nhiều người.

Nhưng càng như vậy, lại càng trông có vẻ lạnh lẽo bi thương.

Lý Hạo vốn là con trai duy nhất của Văn Đức hầu, tuy không bằng Diệp gia, nhưng danh tiếng khá lớn.

Nhưng Lý gia lại bị khám nhà diệt tộc.

Cho nên tang lễ của Lý gia lần này, cũng là tang lễ thê thảm nhất trong mấy năm gần đây.

Người nhà Diệp gia không tham gia tang lễ.

Diệp Hồng càng sớm đã rời khỏi kinh thành một tháng trước, về quê thăm thân rồi.

Diệp Cảnh Hàn thì vừa chăm sóc Diệp Thanh Nham, vừa giám sát tiến độ công trình.

Về phần hai anh em Diệp Cảnh Thiên và Diệp Văn Bân, thì đều ở lại kinh thành.

Hôm đó, sau khi tang lễ của Lý gia kết thúc, Diệp Cảnh Thiên liền dẫn mấy vị tộc lão của từ đường Diệp thị, đến lăng mộ tổ tiên ở Tây Giao cúng tế.

Vị trí lăng mộ tổ tiên của Lý gia khá hẻo lánh.

Diệp Cảnh Thiên dẫn mấy vị tộc lão đi suốt một đường, và ngay khi họ sắp đến, một đoàn xe ngựa lại từ từ dừng lại bên đường.

Diệp Cảnh Thiên nghi hoặc quay đầu, lại thấy rèm xe ngựa được vén lên, sau đó một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống.

Tiếp đó một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo bình thường, một đôi mắt phượng lại toát ra vài phần âm hiểm, cũng theo sát bước xuống...

Bên kia, Huyền Không Giới.

Đại Huyền Vương Triều, Lạc Tiên Sơn.

Lúc này đang là buổi trưa, nắng gắt như lửa.

Mây che phủ, cả ngọn Lạc Tiên Sơn chìm trong sương trắng dày đặc.

Và ngay trên đỉnh núi, có một tòa lầu gác tinh xảo đứng sừng sững.

Lầu gác chiếm diện tích rất rộng, xung quanh hoa lá rực rỡ, tre xanh bao quanh, cây xanh thành bóng mát, phong cảnh tú lệ, có một không hai.

Ngoài lầu gác, mấy con đường lát đá xanh uốn lượn không ngừng, thẳng tiến về phía xa.

Giữa con đường nhỏ, là một cây cầu cong.

Dưới cầu suối chảy róc rách, chim hót hoa thơm.

Lúc này, hai bên con đường nhỏ, trồng đủ loại hoa cỏ kỳ lạ, rực rỡ bắt mắt.

Và ở cuối con đường nhỏ, lại có một cái đình bát giác.

Trong đình, một lão giả mặc áo choàng đen ngồi yên thưởng trà, tư thái nhàn nhã.

Và ngay lúc này, một thị vệ từ xa chạy nhanh tới, rồi cung kính quỳ lạy. "Chúc Hạ tham kiến Tôn chủ, sứ giả Thánh Vực cầu kiến." "Sứ giả?

Ai vậy?

Bản tôn không quen biết." Lão giả mặc áo choàng đen nghe vậy sững sờ, lập tức ngẩng mắt, nhìn người đến.

Thị vệ đó lập tức giải thích: "Tôn chủ, là sứ giả Thánh Điện." "Thánh Điện?

Họ đến làm gì?" Lão giả mặc áo choàng đen nhíu mày, rồi vẫy tay.

Tiếp đó không đợi thị vệ đó trả lời, liền phẩy tay, ra hiệu hắn lui xuống trước, rồi quay đầu nhìn về phía một cây đại thụ không xa. "Này!

Ta nói, ngươi có phải nên về rồi không." Trên cây đại thụ, một nam tử tuấn tú mặc đồ đen lười biếng dựa vào cành cây.

Nghe thấy tiếng, mở mắt ra, liếc xéo lão giả một cái. "Hừ.

Bản tôn thích, ngươi quản được sao!

Ngược lại là ngươi... chậc chậc, lần này bế quan tu luyện, ngươi lại đột phá rồi.

Chúc mừng nhé!" Nói rồi, nam tử mặc đồ đen khóe miệng cong lên một đường cong tà mị, ánh mắt lóe lên.

Lão giả nghe vậy lập tức trừng mắt nhìn nam tử mặc đồ đen, mắng: "Thằng khốn, đừng quên, ban đầu ngươi đã hứa với bản tôn cái gì?" "Bản tôn nào có quên?

Nhưng..." nam tử mặc đồ đen nói xong, liền đứng dậy, rồi phủi mông.

Sau đó bước tới nhảy xuống bờ, một tay tháo mũ xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, rồi hất cằm khiêu khích với lão giả. "Nhưng, bản tôn lấy gì phải nghe ngươi?

Bản tôn đã nói không đi, là không đi!" "Ngươi... tốt lắm cái thằng nhóc thối, chẳng trách bản tôn không ưa nổi ngươi.

Hóa ra tên khốn nhà ngươi luôn có ý xấu, lại dám chơi lầy." Lão giả nổi giận, liền xắn tay áo, một bộ dáng chuẩn bị đại chiến. "Ha, ông đến đi, vừa hay thử xem trong thời gian này, ta lại lĩnh hội được bao nhiêu thần thông." Nam tử mặc đồ đen nói xong, liền tấn công trước, trong nháy mắt khiến mặt hồ sóng nước cuộn trào, ầm ầm vang dội. "Ôi trời ơi!

Thằng khốn nhà ngươi, lại dám đánh lén bản tôn.

Hôm nay phải đánh chết ngươi!" Lão giả gầm lớn, hai người lập

tức đánh nhau.

Cùng lúc đó, ở một nơi ẩn nấp cách Lạc Tiên Sơn ngàn mét, ba bóng người lặng lẽ ẩn nấp trong bóng tối.

Và một trong số đó, chính là Lạc Cửu Thiên vừa mới trở về Huyền Không Giới.

Lúc này, ba người nhìn chằm chằm vào đối diện hồ, mặt đầy kinh ngạc. "Các ngươi chắc chắn không nhìn nhầm chứ?

Bên kia là Hắc gia?

Còn lão già kia, lại dám động thủ với Hắc gia?!" Lạc Cửu Thiên thấp giọng kêu, mặt đầy kinh ngạc.

Hai người bên cạnh gật đầu: "Đích thực là Hắc gia!

Còn lão già đó, hẳn là người họ Lý ban đầu.

Hai người này lại đang đánh nhau?

Đệt, không thể nào, hai người này lại quen biết nhau?!" Lạc Cửu Thiên chớp chớp mắt.

Và ngay lúc này, lão giả đó đột nhiên đánh ra một chưởng, linh lực hóa thành cuồng phong bão vũ, cuốn về phía nam tử mặc đồ đen.

Thấy tình hình này, Lạc Cửu Thiên vội vàng kéo hai người cùng né tránh, tiếp đó hét lên: "Hắc gia, đừng đánh nữa, có gì từ từ thương lượng!" "Thương lượng em gái ngươi ấy!

Hai người các ngươi, còn không mau giúp đỡ!" nam tử mặc đồ đen nghe vậy nổi giận, lập tức dậm chân, tiếp đó hai tay liên tục kết ấn, giây tiếp theo chỉ thấy hai mắt nam tử mặc đồ đen đột nhiên sáng lên, ngay sau đó chỉ nghe một tiếng 'vút', thân hình nam tử mặc đồ đen trong nháy mắt bay ra. "Cút cho ta!" một tiếng gầm, nam tử mặc đồ đen trong nháy mắt nhảy lên không trung, ngay sau đó đưa tay nắm hư

không, giây tiếp theo chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, phảng phất như tiếng kim loại giao nhau rõ ràng truyền đến.

Giây tiếp theo, chỉ thấy một thanh trọng kiếm đen kịt xuất hiện giữa không trung. "Đệt!

Hắc gia đây là muốn giết người à!

Mau lên, cản hắn lại!" Lạc Cửu Thiên nói, một tay đẩy hai người ra, trong nháy mắt xông ra ngoài.

Tốc độ của Lạc Cửu Thiên rất nhanh, trong nháy mắt đã đến gần nam tử mặc đồ đen.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng "bùm" trầm đục.

Nam tử mặc đồ đen và lão giả đó trong nháy mắt va vào nhau, uy áp mạnh mẽ từ trong cơ thể hai người quét ra, xông thẳng lên trời.

Lạc Cửu Thiên thấy tình hình này, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng hét thảm thiết đột nhiên vang lên. "A!!!

Cứu mạng a!" Lạc Cửu Thiên lập tức quay đầu, chỉ thấy không xa, thị vệ đó đã bị một thứ đen sì đập trúng ngực.

Thứ đen sì đó không biết là gì, lại một đòn chí mạng.

Thị vệ lập tức mất mạng, máu tươi bắn tung tóe lên tảng đá lớn bên cạnh.

Lạc Cửu Thiên đồng tử co lại, trong nháy mắt lao tới. "Hắc gia, dừng tay!

Ở đây không thể dùng linh lực, nếu không sẽ bị trời phạt!" Lạc Cửu Thiên gầm lớn, nhưng tiếc là đã muộn, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đợi đến khi Lạc Cửu Thiên phản ứng lại, chỉ thấy lão giả đó đã tóm lấy thi thể của thị vệ đó, bay đi trốn thoát.

Thấy tình hình này, Lạc Cửu Thiên trong nháy mắt quát lớn: "Muốn đi?

Không có cửa!" "Vút" một tiếng, ánh sáng đen lóe lên, tiếp đó cả người Lạc Cửu Thiên trong nháy mắt biến mất.

Và khi xuất hiện lại, đã chặn trước mặt lão giả. "Sao ngươi lại đến đây!" Lão giả thấy Lạc Cửu Thiên đột nhiên xuất hiện, lập tức sợ đến suýt ngã xuống đất. "Nói nhảm nhiều quá." "Ngươi!" Lão giả nghiến răng, nhưng lại không có cách nào, bởi vì lúc này Lạc Cửu Thiên đã phong tỏa đường lui xung quanh hắn. "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám làm tổn thương ta, lão phu dù liều mạng, cũng sẽ không để ngươi sống sót rời đi!" Lão giả hung hăng uy hiếp.

Nhưng ai ngờ Lạc Cửu Thiên nghe vậy, lại cười khẩy một tiếng, khinh bỉ nhìn hắn: "Ồ à, uy hiếp bản thiếu gia à?

Vậy được, ngươi tiếp tục đi, ta bảo đảm không can thiệp." Nói rồi, Lạc Cửu Thiên lùi lại hai bước, mặt đầy chế giễu nhìn lão giả.

Lão giả nghe vậy, lập tức nổi giận.

Tên này, quả thực quá đáng! "Tìm chết!" Lão giả gầm lớn một tiếng, hai tay rung lên, một quyền đánh ra, một gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trong nháy mắt lan ra, nghiền ép về phía Lạc Cửu Thiên.

Đối mặt với sức mạnh hung hãn ập tới, Lạc Cửu Thiên hừ lạnh một tiếng, giơ chân quét ngang, một cú đá roi ngưng tụ linh lực trong nháy mắt đánh tan gợn sóng đó.

Đồng thời Lạc Cửu Thiên xoay người, một chiêu đá ngang vào eo lão giả, lão giả cảm nhận được nguy hiểm, thân thể nhanh chóng dịch

sang bên cạnh mấy phân, vừa vặn tránh được công thế dữ dội.

Lạc Cửu Thiên thấy lão giả lại tránh được tiến công của mình, ánh mắt lạnh lùng hơi nheo lại, sau đó một cái lướt người xông ra sau lưng lão giả, một tay tóm lấy vai lão giả, tiếp đó cùi chỏ tay kia, không chút lưu tình hung hăng đập vào gáy lão giả.

Lão giả cảm nhận được xương sống bị búa tạ hung hăng đập vào, lập tức đau đến mức mặt mày méo mó.

Nhưng còn chưa kịp phản kháng, tay phải Lạc Cửu Thiên vung lên, một luồng linh hỏa trong nháy mắt bao bọc lấy hắn. "A!

Thằng ranh con, ngươi thả ta ra!!" Lão giả đau đớn vùng vẫy, phẫn hận gào thét. "Thả ngươi?

Nằm mơ!

Thiêu chết lão tạp mao nhà ngươi, đỡ cho ngươi luôn gây họa cho dân lành vô tội!" Lạc Cửu Thiên nói, lòng bàn tay nhẹ nhàng bóp một cái, một chùm lửa màu xanh lam từ từ bốc lên, nhiệt độ nóng bỏng trong nháy mắt thiêu đốt xung quanh. "Ngươi cái đồ ma quỷ, dừng tay!

A!" Lão giả gầm lớn.

Tiếp đó Lạc Cửu Thiên liền cảm giác linh lực trói buộc lão giả trong nháy mắt đứt đoạn.

Tiếp đó, lão giả nhanh chóng vận khởi toàn thân linh lực, một chưởng vung ra, hung hăng đánh về phía Lạc Cửu Thiên.

Thấy vậy, Lạc Cửu Thiên không hề né tránh, mặc cho linh lực ập tới, tiếp đó Lạc Cửu Thiên người hơi nghiêng, thuận theo lực chưởng đó, thân thể nhanh chóng rơi xuống.

Lạc Cửu Thiên rơi xuống đất, một cú lộn người, mượn lực bật

lại, trong nháy mắt nhảy ra xa mấy trượng, đứng vững thân hình.

Lúc này, chỉ nghe lão giả thở hổn hển nói: "Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?" Lạc Cửu Thiên liếc nhìn thị vệ bị thiêu thành tro, nhàn nhạt nói: "Không quen biết." "Ngươi..." "Bùm!" Không đợi lão già mở miệng, chỉ nghe một tiếng nổ lớn.

Thân thể Lạc Cửu Thiên khẽ run lên, rồi khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị.

Chương 758

"Ồ?

Ngươi vậy mà còn chưa chết!?" Lạc Cửu Thiên nhìn lão già đang nằm trên đất, lúc này toàn thân lão cháy đen, rõ ràng đã thoi thóp. lão già run rẩy, nhìn Lạc Cửu Thiên, lắp bắp nói: "Tuổi còn trẻ đã tu luyện đến Võ Sư đỉnh phong, ngươi rốt cuộc là ai?" Nghe vậy, Lạc Cửu Thiên nhướng mày, lạnh lùng hỏi: "Ông quan tâm ta là ai làm gì!

Nói đi, các ngươi là ai phái tới?

Các ngươi đến đây làm gì?" lão già im lặng một lúc, dường như đang cân nhắc làm sao để thoát thân, một lúc sau mới nghiến răng đáp: "Ta là đệ tử Trần Đức Thắng của Thiên Cương Tông, phụng lệnh tông chủ đến đây lấy dược thảo.

Nếu các hạ biết điều thì mau chóng thả ta đi, nếu không ta nhất định sẽ báo thù các ngươi." Nghe thấy ba chữ Thiên Cương Tông, ánh mắt Lạc Cửu Thiên hơi nheo lại.

Rồi khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, nói: "Ra là người của Thiên Cương Tông.

Nhưng rất tiếc, đã bị ta gặp phải thì hôm nay e rằng ngươi không đi được rồi." Lạc Cửu Thiên nói xong, một luồng linh lực cuồn cuộn lập tức tỏa ra, trong nháy mắt bao trùm phạm vi mấy trượng xung quanh.

Lão già thấy vậy, tâm thần lập tức căng thẳng, thầm kêu một tiếng không ổn!

Lão định xoay người bỏ chạy, nhưng đúng lúc này, một tiếng xé gió ập tới, cổ truyền đến cơn đau dữ dội, rồi cả người liền rơi vào

trạng thái hôn mê.

Nhìn lão già hôn mê bất tỉnh, ánh mắt Lạc Cửu Thiên lạnh đi, rồi cổ tay lật một cái, linh lực lại lần nữa phun ra, trực tiếp đánh một lỗ thủng vào đan điền của lão già.

Trong khoảnh khắc, linh lực quanh thân lão già tan biến hết, biến thành một người bình thường.

Thu dọn xong lão già, Lạc Cửu Thiên quay đầu nhìn đám thị vệ, rồi giơ tay vung lên, chỉ thấy những người vừa ngã xuống đất lập tức hóa thành tro bụi.

Mà người phụ nữ mặc hắc bào đã đánh lén Lạc Cửu Thiên trước đó cũng tan thành mây khói cùng với sự biến mất của mọi người.

Lạc Cửu Thiên liếc nhìn vị trí người phụ nữ hắc bào biến mất, rồi ngẩng đầu nhìn lão già kia, thấy đối phương vẫn nhắm mắt không có dấu hiệu tỉnh lại, Lạc Cửu Thiên mới hài lòng gật đầu, lúc này trên người hắn cũng đã ướt đẫm mồ hôi.

Dù hắn là một Ma tộc, nhưng cũng là thân thể máu thịt.

Vừa rồi lúc chiến đấu với kẻ địch, linh lực va chạm mãnh liệt cùng với trận chiến kịch liệt đã khiến hắn tiêu hao không ít công lực.

May mà hắn bây giờ là Ma Tôn, nên tốc độ hồi phục linh lực nhanh hơn tu sĩ bình thường một chút.

Lạc Cửu Thiên xoay người chuẩn bị rời đi, bỗng mũi chân điểm nhẹ xuống đất, thân hình nhanh chóng nhảy lên, trong nháy mắt đã biến mất vào màn đêm. ******** Sáng sớm, nắng mai rực rỡ.

Một tràng tiếng bước chân dồn dập đã đánh thức Vân Hi đang ngủ say trong sân.

Sau khi mở mắt thấy người đến, Vân Hi vội vàng ngồi dậy, giọng

hoảng hốt: “Cha, cha ơi, mẹ sao rồi?” Vân Thiên Trần kéo Vân Hi dậy, gấp gáp nói: “Hi nhi, mau, mau đi với ta.

Chúng ta mau đưa mẹ đến y quán khám bệnh.” “Cha, cha à, cha đừng lo.

Mẹ tối qua chỉ là mệt quá nên mới ngất đi thôi.

Chúng ta đưa mẹ về nghỉ ngơi trước đi ạ!” Vân Hi an ủi Vân Thiên Trần.

Hai cha con dìu Vân Thiên Vũ, chạy như điên về phía y quán.

Lúc này trong đại sảnh y quán, y quan và dược đồng đã chờ sẵn ở đó.

“Vân lão bản!” Y quan tiến lên hỏi.

Vân Thiên Trần thở dài nói: “Y quan đại nhân, thật ngại quá, muội muội ta đột nhiên ngất xỉu.” Y quan nghe vậy, mày nhíu lại: “Cái này... cái này...” “Y quan đại nhân, nếu ngài không phiền, có thể giúp ta chẩn trị một phen được không?” Vân Thiên Trần khẩn khoản nói.

“Ai!

Vậy thì làm phiền Vân lão bản.” Sau đó, y quan bắt mạch cho Vân Thiên Vũ, lại kiểm tra cẩn thận một lượt rồi nói: “Vân lão bản không cần lo lắng, Vân tiểu thư chỉ là quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một thời gian là khỏe thôi.” Nghe vậy, Vân Thiên Trần thở phào nhẹ nhõm, sau khi cảm ơn y quan liền đưa Vân Thiên Vũ về phòng nghỉ ngơi.

Về đến phòng, Vân Thiên Trần đắp chăn cho Vân Thiên Vũ xong, rồi lấy từ trong lòng ra hai bình đan dược đưa cho Vân Thiên Vũ: “Mẹ ơi, đây là Dưỡng Nhan Đan con mua cho mẹ, uống vào có thể làm trắng da đó!” “Được rồi, con đi ở với mẹ đi, ta ra ngoài mua đồ.” Nói xong, Vân Thiên Trần đứng dậy rời khỏi phòng.

Nhìn Vân Thiên Vũ trên giường, Vân Hi đưa tay nắm lấy tay Vân Thiên Vũ, khẽ nói: "Mẹ ơi, mẹ mau khỏe lại nhé.

Hi nhi sẽ chăm sóc mẹ thật tốt." Dứt lời, Vân Hi đứng dậy đi ra ngoài.

Đi ra khỏi phòng, Vân Hi ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm: "Không biết kiếp này con còn có thể gặp lại chàng không?" Dứt lời, nàng hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại cảm xúc rồi đi ra phố.

"Ối chà, cô nương!

Cô không sao chứ?" Một tiếng rao hàng vang lên, Vân Hi nhìn theo hướng âm thanh.

Nàng thấy một ông lão đang quan tâm nhìn mình.

Vân Hi vội xua tay: "Lão gia gia, con không sao." Ông lão nghe vậy mới yên tâm gật đầu, rồi tiếp tục rao: "Cô nương!

Ta thấy bộ đồ này của cô có vẻ đã cũ, bẩn hết rồi, hay là thay bộ mới đi." Ông lão nói xong chỉ vào sạp hàng bên cạnh: "Cô nương, ta có mấy bộ quần áo, cô có muốn thử không?" Vân Hi cúi đầu nhìn quần áo trên sạp, lúc này lại nghe ông lão nói tiếp: "Cô nương, quần áo của cô giặt đến nhăn hết cả rồi, đây là kiểu mới nhất ở tiệm vải đó, giá vừa rẻ lại vừa ấm.

Cô đừng bỏ lỡ cơ hội nhé!" "Vậy... con thử xem." Vân Hi khẽ nói rồi bước về phía đó.

Khi Vân Hi thay đồ xong, lần nữa bước ra khỏi tiệm thì thấy một chiếc xe ngựa sang trọng đang đậu cách đó không xa.

Vân Hi ngẩn người nhìn chiếc xe ngựa.

Nàng nhớ hôm qua đến trấn hoàn toàn không có chiếc xe ngựa nào như vậy.

Chẳng lẽ nàng nhớ nhầm?

"Công tử, bên kia có một cô nương, ngài đi gọi cô ấy lên xe đi." Người đánh xe quay đầu nói với người trong xe.

Nghe vậy, người đàn ông ngồi trong xe ngựa vén rèm lên, thò đầu ra nhìn về phía Vân Hi.

Khi nhìn rõ Vân Hi đang đứng dưới xe, hắn mím chặt môi, mắt híp lại, rồi ho nhẹ một tiếng nói: "Cô nương kia, thiếu gia nhà ta muốn mời cô đi chung xe ngựa." Nghe lời của người đàn ông trên xe, mặt Vân Hi đỏ bừng, có chút ngượng ngùng lắc đầu: "Không, không cần đâu ạ.

Cảm ơn ý tốt của thiếu gia nhà ngài, tôi định đi xe bò về." Người đàn ông trong xe nghe Vân Hi từ chối, không khỏi nhướng mày.

Cô gái này thật kỳ lạ, lại không muốn đi chung xe với hắn, chẳng lẽ nàng chê thân phận thiếu gia nhà hắn thấp kém?

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt người đàn ông tối sầm lại, nói: "Cô nương, cô cứ vào xem thử, nếu cô không thích thiếu gia nhà ta, có thể chọn một chiếc xe ngựa khác." Người đàn ông nói xong, liền ra lệnh cho người đánh xe vén rèm lên.

Vân Hi ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn đối diện với gương mặt tuấn tú bức người trong xe.

"Ơ, sao lại là huynh." Thấy gương mặt quen thuộc đó, Vân Hi không nhịn được kinh ngạc kêu lên.

"Vân Hi cô nương, không ngờ cô lại biết công tử nhà ta." Người đánh xe thấy phản ứng của Vân Hi, có chút kinh ngạc nói.

"À à, công tử nhà ngài từng cứu mạng ta, nên ta có ấn tượng sâu sắc với công tử nhà ngài." "Thì ra là vậy!" Người đánh xe bừng tỉnh gật đầu, rồi quay người nói với chủ nhân trong xe: "Thiếu gia, đã vậy

thì ngài quen biết vị cô nương này, sao không lên nói chuyện với cô ấy một chút." Dù sao người ta cũng từng cứu mạng ngài." Người đánh xe nói xong, Vân Hi cười vẫy tay với Mặc Viêm trong xe.

Mặc Viêm trong xe thấy Vân Hi vẫy tay với mình, không khỏi giật giật khóe miệng.

Con nhỏ chết tiệt này, nó cố ý trêu chọc mình sao?

Nhưng hắn lại không hề tức giận, ngược lại còn lớn tiếng dặn người đánh xe: "Được rồi!

Ngươi đi được rồi." Người đánh xe nghe vậy vui mừng khôn xiết, lập tức thúc ngựa rời đi.

Xe ngựa đi rồi, Vân Hi mới thu lại nụ cười trên mặt, bước đi về phía trước.

"Này!

Huynh có bị điên không?" Vân Hi vừa đi vừa hỏi.

"Ai bị điên!

Ngươi mới bị điên." Trong xe vang lên giọng nói lạnh lùng vô tình của ai đó.

Vân Hi bĩu môi: "Ai trả lời, người đó bị điên." "..." "Ta hỏi huynh có bị điên không, sao lại trả lời?" Vân Hi giơ tay gõ vào cửa sổ xe ngựa, rồi lại nói: "Xe ngựa này của huynh đắt lắm phải không?" "..." "Chậc chậc, xe ngựa thế này chắc phải trị giá mấy vạn Kim Hồn Tệ." Vân Hi lại lắc đầu.

"..." Lời Vân Hi vừa dứt, nàng liền cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng về phía mình.

Nàng ngẩng đầu lên, vừa vặn chạm phải đôi đồng tử đen lạnh thấu xương của người đàn ông trong xe.

Vân Hi ngẩn người, rồi dời mắt đi, tiếp tục đi về phía trước.

Tên này tính tình sao lại thối thế chứ?

Còn thối hơn cả hòn đá trong hố xí.

"Đứng lại, ngươi rốt cuộc là ai?" Mặc Viêm trong xe ngựa tức giận gầm lên.

Vân Hi dừng bước, rồi đáp: "Ta đã nói ta chỉ là người qua đường, ta muốn về thôn, huynh cản ta làm gì?" "Người qua đường?

Ngươi ở thôn nào?" Trong xe, Mặc Viêm nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"Thôn Thanh Vân." Vân Hi nhàn nhạt nói ra ba chữ.

Trong xe, Mặc Viêm nghe vậy mặt liền trở nên xanh mét hơn, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Vân Hi bên ngoài, rồi hậm hực phất tay áo, không nói một lời nhảy xuống xe, phi thân lên một con tuấn mã màu hồng táo, phi đi, trong nháy mắt biến mất trước mắt Vân Hi.

Vân Hi ngây người một lúc rồi xoay người rời đi.

Trong xe ngựa, Mặc Viêm thúc ngựa phi nước đại trên con phố rộng lớn.

Trên đường đi, trong đầu hắn toàn là hình ảnh của cô gái đó.

Cô gái này tuy tuổi không lớn, nhưng lại trông rất xinh xắn.

Đặc biệt là bộ váy màu hồng tím càng tôn lên vẻ yêu kiều đáng yêu của nàng, khiến người ta không thể rời mắt.

Nghĩ vậy, đáy mắt hắn lóe lên một tia u tối.

Cô gái này là người thôn Thanh Vân sao?

Tại sao lại xuất hiện ở kinh thành?

Mặc Viêm trong xe ngựa suốt đường đi đều suy nghĩ về vấn đề

này.

Cho đến khi xe ngựa dừng lại trước cửa Vân phủ, Mặc Viêm vẫn như đang xuất thần, không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào tấm biển trước cửa mà ngẩn người.

Quản gia bên cạnh đợi hồi lâu không thấy Mặc Viêm xuống ngựa, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: "Công tử, đến nơi rồi." Mặc Viêm nghe tiếng ngẩng đầu liếc nhìn quản gia: "Ồ, ta biết rồi." Mặc Viêm đáp lời, rồi lật người xuống ngựa, đi vào trong Vân phủ.

Trước cửa Vân phủ, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi dẫn theo một đám người ra đón, cúi người hành lễ: "Chúc hạ tham kiến thiếu gia." "Ừm." Mặc Viêm khẽ gật đầu, bước đi tao nhã thong dong vào Vân phủ.

Trong Vân phủ, lão quản gia dẫn Mặc Viêm đến trước một sân viện tinh xảo tao nhã rồi dừng lại.

Mặc Viêm đứng lại, quay đầu nhìn lão quản gia bên cạnh, trầm ngâm một lúc, đột nhiên mở miệng hỏi: "Tối nay chúng ta ăn gì?" Lão quản gia nghe tiếng sững sờ, rồi cung kính đáp: "Tối nay tiểu trù phòng chuẩn bị món gà rừng hầm nấm." Gà rừng hầm nấm là món ăn Mặc Viêm quen từ nhỏ, nên nghe xong hắn cũng không ghét.

Chỉ có điều, tối nay hắn còn hẹn người khác ăn cơm, nên liền nói với lão quản gia: "Bỏ món gà rừng hầm nấm đó đi, đổi thành thịt thỏ rừng hầm đậu phụ hoặc là khoai tây hầm giò heo đi.

À, bảo nhà bếp nấu cho ta một bát cháo." Nói xong, Mặc Viêm bước thẳng vào trong phòng.

Nhìn Mặc Viêm đi vào phòng, lão quản gia vội vàng đi theo.

Ông vừa định hỏi tại sao lại đổi món, tiếc là Mặc Viêm đã đi vào trong và đóng cửa lại.

Quản gia nhìn cánh cửa đóng kín của Mặc Viêm, cuối cùng không lên tiếng, xoay người dặn hai tiểu tư đến nhà bếp truyền đạt mệnh lệnh của Mặc Viêm.

Vân Hi về đến nhà, đầu tiên là đi thăm mẹ.

Nàng vừa đến gần phòng mẹ, liền nghe thấy tiếng hỏi han dịu dàng của mẹ từ trong phòng: "Vân Hi, cha con hôm nay có gây phiền phức gì không?" Nghe câu này, Vân Hi nhíu mày.

Phụ thân?

Bà lại gọi cha nàng là phụ thân.

"Vân Hi, sao vậy?

Có phải cha con lại bắt nạt con không?" Nghe con gái im lặng, Vân Vân lo lắng hỏi dồn.

Vân Hi thở dài, rồi mở miệng an ủi: "Mẹ ơi, mẹ yên tâm, phụ thân không dám làm gì con đâu, mẹ đừng lo." "Con ngốc, mẹ sao có thể không lo." Vân Vân nói, giọng đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Nói cho mẹ biết, rốt cuộc là chuyện gì?

Hôm nay con đã gặp phải chuyện gì?" "Mẹ, không sao đâu, thật sự không sao.

Cha chỉ là muốn tiền thôi." "Tiền?

Hừ, nếu ông ta thật sự vì tiền thì thôi đi." Vân Vân hừ lạnh, tức giận nói: "Nhưng mà, ông ta lại muốn bán con đi.

Con gái của Vân Vân ta đâu phải ai cũng có thể bán được?" Nghe vậy, lòng Vân Hi ấm lại.

Nàng sớm đã đoán được cha mình có ý định bán nàng lấy tiền.

Nhưng khi nghe lời của Vân Vân, nàng vẫn bị chấn động.

Ý của Vân Vân là, bà thà bỏ tiền mua sự bình yên cũng không chịu bán mình sao?

Nghĩ vậy, sống mũi Vân Hi cay cay, khẽ nức nở.

Trong ký ức của thân thể này, nàng luôn là một cô nhi.

Nếu không phải vì có một người mẹ hiền lành yêu thương nàng như Vân Vân tồn tại, e rằng nàng đã chết đói, chết rét ở bãi tha ma rồi!

Trong ký ức của nàng không có cha, anh chị em, ngoài Vân Vân ra thì không còn người thân nào khác.

Vì vậy, Vân Vân đối với nàng chính là người thân, cũng là người thân duy nhất.

"Vân Hi, con khóc gì vậy?" Vân Vân nghe thấy tiếng nức nở của con gái, lập tức hoảng hốt, vội vàng đứng dậy đi về phía con gái, nắm lấy tay con gái nói: "Mau nói cho mẹ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nghe tiếng con gái bi thương, trái tim Vân Vân đau thắt lại.

Con gái yêu của bà đã bị ấm ức.

"Mẹ ơi, phụ thân ông ấy...

ông ấy đã đem con cho người ta rồi... hu hu hu..." Nói xong, Vân Hi không nhịn được mà khóc lớn.

Chương 759

"Cái gì?" Nghe vậy, toàn thân Vân Vân run rẩy kịch liệt, hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi xuống đất.

"Vân Vân, ngươi sao rồi?" Tiếng khóc của Vân Hi đã đánh thức Vân Ngạo và Dương thị đang nghỉ ngơi trong phòng.

"Vân Vân?" Dương thị cũng không kịp đi giày, nhanh chóng chạy đến bên Vân Vân đỡ lấy bà, lo lắng hỏi: "Vân Vân, ngươi sao thế này?

Ngươi đừng dọa mẹ nhé." Dương thị nói, nước mắt lăn dài trên gò má tái nhợt.

Vân Vân ngẩng gương mặt đầy nước mắt, đưa tay nắm lấy cánh tay Vân Hi, căng thẳng và lo lắng hỏi: "Hi nhi, nói cho mẹ biết, cha con rốt cuộc đã bán con cho ai?" "Hu hu, mẹ ơi..." Vân Hi gục vào lòng Vân Vân khóc không ngừng.

"Ngoan, Hi nhi ngoan, không khóc, đừng sợ.

Nói cho mẹ biết, cha con bán cho ai rồi?" Vân Vân nhẹ nhàng vỗ vai con gái dỗ dành, hốc mắt ướt nhòe.

Vân Hi nức nở một hồi, từ từ nói: "Mẹ ơi, con... con cũng không biết ông ta bán con cho ai, dù sao con cũng bị vứt ở ngoại ô, lúc tỉnh lại con đã nằm trong y quán rồi." Nghe vậy, Vân Vân lập tức thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhíu mày nói: "Vân Hi, sao con lại bị vứt ở ngoại ô?" Vân Hi lắc đầu, nghẹn ngào đáp: "Con cũng không biết." Nàng vốn định đi tìm cha, nhưng kết quả là vừa bước ra khỏi sân đã bị người do cha cử đến chặn lại.

Sau đó, nàng không còn nhớ gì nữa.

Nghe tiếng con gái nức nở không ngừng, Vân Vân đau lòng vô

cùng.

“Hi nhi, con không cần phải lo lắng, bất luận con bị bán cho ai, con đều là đích trưởng tôn nữ của Vân Vương phủ chúng ta.

Tin rằng không lâu nữa hoàng thượng nhất định sẽ triệu kiến con lại.” Thái độ của Vân Ngạo rất kiên quyết, ông tuyệt đối không cho phép cháu gái mình bị bán đi.

Vân Hi nghe vậy gật đầu.

Đúng vậy, nàng không cần phải sợ hãi.

Chỉ cần cha vẫn là thế tử của Vân Vương phủ, nàng sẽ mãi mãi là trưởng nữ cao quý của Vân Vương phủ, tương lai của nàng cũng sẽ không bị hủy hoại.

Vân Hi yên lặng hồi lâu mới bình tĩnh lại được một chút, lau khô nước mắt rồi cùng cha mẹ dùng bữa tối.

Sau bữa tối, Vân Hi về sân của mình, tắm rửa xong liền lên giường nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, nàng dậy thu dọn xong xuôi, liền đến từ đường tế bái tổ tiên.

Sau khi tế bái tổ tiên xong, Vân Hi một mình ngồi ngẩn người trong sảnh bên của từ đường.

Không lâu sau, Vân Vân bưng một bình trà đi tới.

Sau khi đặt tách trà lên bàn trước mặt Vân Hi, Vân Vân nhìn Vân Hi nói: “Hi nhi, tối qua ngủ có ngon không?” “Ừm, rất ngon ạ.” Vân Hi gật đầu.

Mặc dù thế giới này linh lực dồi dào, nhưng lại không có hoạt động giải trí.

Tối qua nàng nằm trên giường trằn trọc không ngủ được, hoàn

toàn không thể vào giấc.

"Vậy thì tốt." Nói xong, Vân Vân liền ngồi xuống chiếc ghế đối diện Vân Hi.

Nhìn người mẹ đối diện, Vân Hi do dự một lúc rồi cuối cùng mở miệng hỏi: "Mẹ ơi, hôm qua những người mặc đồ đen đó tại sao lại muốn bắt mẹ và phụ thân đi?" Nghe vậy, ánh mắt Vân Vân tối sầm lại, cười khổ một tiếng, rồi mới từ từ kể lại câu chuyện của mình.

Thì ra, hai mươi năm trước, người đàn ông tuấn tú nổi danh khắp kinh thành lúc bấy giờ là Vân Ngạo từng yêu sâu đậm một nữ tử thanh lâu, tình cảm của hai người rất tốt đẹp.

Nhưng trớ trêu thay, lúc đó Vân Ngạo là thứ tử của Trấn Tây Hầu Vân Ngạo, vì vậy, chuyện của Vân Ngạo và nữ tử đó luôn bị người đời dị nghị.

Sau đó, không lâu sau khi Vân Ngạo lấy vợ, nữ tử kia liền có thai.

Vào lúc Vân Ngạo cưới vợ, Vân Ngạo từng hứa với nữ tử đó, đợi khi đứa bé ra đời, ông sẽ lập tức bỏ vợ cưới người khác.

Chỉ là sau này không lâu sau khi Vân Ngạo cưới vợ, liền bắt đầu sủng thiếp diệt thê.

Tiểu thiếp mà Vân Ngạo nạp là con gái của chiến hữu, ông vì muốn trèo cao quyền thế, lại đem nữ tử kia bán đi, và trong lúc nàng lâm bồn còn bỏ rơi nàng.

Nghe câu chuyện của Vân Vân, Vân Hi chỉ cảm thấy tất cả chuyện này quá cẩu huyết.

Nhưng cũng đủ để nói lên rằng tên tra nam đó căn bản không đáng để phó thác cả đời.

"Hi nhi, từ bây giờ con không được gọi người đó là phụ thân nữa,

càng không được gọi ông ta là gia gia, ông ta không có tư cách làm phụ thân của con." Vân Vân nói, giọng kiên quyết và bá đạo.

Những năm này, để bù đắp cho những tổn thương mà Vân Hi phải chịu, Vân Vân đã tập trung toàn bộ sự quan tâm vào Vân Hi, đem những thứ tốt nhất dốc hết lòng truyền dạy.

Mà bản thân bà lại có một trái tim tinh xảo thấu đáo, xử lý các loại việc nhà, quản lý hậu trạch...

đều rất thành thạo.

Hiện giờ, tuy bà chỉ còn lại một đứa con gái năm tuổi, nhưng trong Vân Vương phủ này, không ai có thể xem thường sự tồn tại của bà.

Bà là con gái duy nhất của Vân Ngạo, càng là viên ngọc quý trên tay trên danh nghĩa của Vân Vương phủ.

Nàng là niềm tự hào của bà, càng là hy vọng của Vân Vương phủ.

Nếu để Vân Ngạo biết chuyện nàng mất tích, bà lo Vân Ngạo sẽ tức giận mà giết Vân Hi.

"Vâng." Vân Hi gật đầu.

Đối với đề nghị của Vân Vân, nàng không có dị nghị.

Dù sao nàng và tên tra nam đó cũng không có quan hệ gì, nàng căn bản không cần nhận ông ta làm cha.

"Đã vậy thì hôm nay con không cần vào cung học quy củ, vậy mẹ đưa con ra phố dạo một vòng nhé?" Vân Vân dịu dàng nói.

Những ngày này, Vân Hi luôn buồn bã trong Vân Vương phủ không đi đâu được, điều này khiến Vân Hi cảm thấy có chút ngột ngạt.

Vì vậy, Vân Vân muốn nhân hôm nay có thời gian rảnh, đưa Vân Hi ra ngoài giải khuây.

Dù sao bà cũng không biết khi nào Vân Ngạo sẽ tìm thấy Vân Hi?

“Thật không ạ?” Nghe vậy, mắt Vân Hi sáng lên, vui mừng hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi.” “Tốt quá!

Con còn chưa bao giờ được ra ngoài chơi đâu!” Vân Hi phấn khích nhảy lên, kéo Vân Vân chạy ra ngoài.

Vân Ngạo luôn bận rộn trong thư phòng, mãi đến chiều tối, Vân Ngạo mới về đến tẩm điện của mình.

Vừa về, ông liền đi thẳng đến khuê phòng của Vân Hi, gõ cửa phòng Vân Hi.

Vân Hi mở cửa, nhìn Vân Ngạo đứng ở cửa, khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Phụ thân, ngài có chuyện gì không ạ?” Vân Ngạo nhìn dáng vẻ lạnh lùng thờ ơ của Vân Hi, ánh mắt lóe lên, im lặng một lúc mới nói: “Hi nhi, cha muốn đưa con đi tham quan cảnh sắc của Vân Vương phủ chúng ta.” Vân Hi nhướng mày, không lên tiếng, rõ ràng là đã đồng ý.

“Đến đây, thay quần áo, cha đi cùng con.” Trong lúc nói chuyện, Vân Ngạo đi vào trước, và ra hiệu cho Vân Hi đóng cửa phòng.

Vân Hi bĩu môi, tuy không vui vì Vân Ngạo đột nhiên trở nên nhiệt tình, nhưng vẫn làm theo lời.

Vân Ngạo thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia sáng, không động thanh sắc liếc nhìn hộp gấm Vân Hi đang cầm trong tay.

Con bé này, cũng cảnh giác thật, ngay cả chuyện riêng tư như thay quần áo cũng đã phòng bị.

Nhưng Vân Ngạo lại không vạch trần.

Nếu ông thật sự muốn động tay động chân, chút đồ trong tay Vân Hi sao có thể ngăn được ông?

Vân Hi đóng cửa phòng, cầm hộp gấm, đi ra sau bình phong thay chiếc váy trắng trên người, sau đó lại mặc vào bộ váy màu tím mà Vân Ngạo đã chuẩn bị.

Nhìn gương mặt trang điểm nhẹ trong gương, Vân Hi không khỏi ngẩn người một lúc, trong lòng không nhịn được kinh ngạc thốt lên: "Chậc chậc, kỹ thuật trang điểm thời cổ đại này cũng quá lợi hại rồi!

Còn lợi hại hơn cả kỹ thuật trang điểm hiện đại." Nhưng Vân Hi cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút mà thôi.

Sau đó nàng cầm hộp gấm nhanh chóng đi ra khỏi bình phong, đi về phía Vân Ngạo.

Khi Vân Hi đi đến bên giường, Vân Ngạo liền duỗi hai tay ra nhận lấy hộp gấm trong tay nàng.

Sau đó đưa nó cho nàng, dặn dò: "Hi nhi, trong hộp gấm này đựng tuyết liên cao ngàn vàng khó cầu, con mỗi ngày sáng tối bôi lên mặt, không chỉ da sẽ ngày càng đẹp hơn, mà còn có thể trở nên căng mịn.

Sau này con nhất định phải bảo vệ nó thật tốt, đừng làm vỡ." Vân Hi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn liếc nhìn Vân Ngạo, hỏi: "Vậy mặt con sẽ trở nên xinh đẹp như mẹ không ạ?" Nghe vậy, Vân Ngạo cong môi cười, nói: "Con ngốc, dung mạo của mẹ con đã rất đẹp rồi, đâu đến lượt con tiếp tục hưởng thụ." Nói rồi dừng một chút, lại tiếp tục: "Nhưng nếu con lớn lên chăm chỉ luyện võ, vậy con sẽ trở nên xinh đẹp hơn mẹ con." Khi nói câu này, ánh mắt của Vân Ngạo chăm chú nhìn Vân Hi, dường như muốn tìm ra điều gì đó từ biểu cảm của Vân Hi.

Tiếc là, ông đã thất vọng, sắc mặt Vân Hi không hề thay đổi.

"Hi nhi, sao con không vui vậy?" Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Vân Hi, Vân Ngạo có chút sốt ruột.

Ông không hiểu con bé này rõ ràng là con gái của ông, tại sao nó lại không sùng bái người cha này như những đứa con gái khác.

Chẳng lẽ nó có ý kiến gì hoặc oán hận gì với ông sao?

Vân Hi ngẩng đầu nhìn Vân Ngạo, nhàn nhạt nói: "Con gái không có không vui." "Thật không?" "Thật." Vân Hi nhẹ nhàng gật đầu, rồi cúi đầu xuống, che giấu đi một tia chế giễu trong đáy mắt.

Vân Ngạo nhìn dáng vẻ cúi đầu trầm tư của Vân Hi, trong lòng một trận phiền não.

Nhưng Vân Hi lại không phối hợp, ông cũng không tiện ép buộc, đành tạm thời bỏ qua.

Vân Ngạo hít một hơi thật sâu, kìm nén cảm xúc cuộn trào trong lòng, mở miệng ra lệnh: "Người đâu, đi gọi xe ngựa đến." "Vâng." Ngoài cửa vang lên tiếng cung kính của thị vệ.

Rất nhanh, đã có ba chiếc xe ngựa dừng dưới mái hiên, Vân Ngạo dẫn Vân Hi đi ra khỏi phòng.

Vân Hi ngồi trong chiếc xe ngựa thứ hai, qua rèm cửa liếc nhìn ra ngoài.

Thấy khung cảnh quen thuộc bên ngoài, ánh mắt Vân Hi tối sầm lại, thu lại ánh mắt, yên tĩnh dựa vào đệm mềm nhắm mắt dưỡng thần.

Hai ngày sau, Vân Hi rời khỏi Vân Vương phủ đến trang viên ở ngoại ô kinh thành.

Ngoại ô kinh thành là một ngọn núi, tên là Linh Sơn.

Nghe nói là lúc hoàng đế xây dựng hoàng lăng đã đặc biệt chọn ở đó, và ngọn núi đó cũng trở thành sản nghiệp của Vân Vương phủ.

Vân Vương phủ nằm dưới chân núi Linh Sơn, chiếm diện tích cực

rộng, lên đến trăm mẫu.

Xung quanh Linh Sơn trồng đầy cây cối hoa cỏ, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Ngọn núi này là do Vân Vương phủ đặc biệt xây dựng cho Vân Hi, vì lúc đó bà nội của Vân Hi đã để lại di huấn, nói rằng sau này sẽ ban sân viện của mình cho Vân Hi ở.

Vân Hi vừa xuống xe ngựa, liền cảm nhận được linh khí nồng đậm trên núi này.

Nơi hội tụ linh mạch của Linh Sơn, quả nhiên không tầm thường.

Chẳng trách Vân Ngạo lại chọn xây dựng phủ đệ ở đây, thì ra là đã có tính toán từ trước.

Vân Hi ngẩng đầu nhìn quanh Linh Sơn, tâm trạng khá tốt, khóe miệng treo một nụ cười nhạt.

Vân Ngạo thấy vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra Hi nhi khá hài lòng với ngọn núi này, ít nhất mấy ngày nay Vân Hi không quấy phá, cũng không khóc lóc.

"Cha ơi, con đói." Vân Hi quay đầu nhìn Vân Ngạo nói.

Vân Ngạo nghe vậy, cưng chiều vỗ vỗ đỉnh đầu Vân Hi, nói: "Được, con chờ nhé, cha sẽ cho người đi chuẩn bị bữa trưa." Nói xong, Vân Ngạo cất bước đi về phía nhà bếp không xa, Vân Hi thì đi theo bên cạnh Vân Ngạo.

Rất nhanh, Vân Ngạo đã chỉ huy hạ nhân chuẩn bị xong bữa trưa.

Bữa trưa được bày trên bàn, Vân Hi và Vân Ngạo ngồi đối diện nhau.

Nhìn những món ăn thịnh soạn trên bàn, Vân Hi không nhịn được nuốt nước bọt, bụng kêu òng ọc.

Vân Ngạo thấy vậy, không nhịn được cười nói: “Hi nhi, mau ăn đi!

Ăn no rồi nghỉ ngơi một chút.” Vân Hi nghe lời, cũng không còn e dè nữa, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Vân Ngạo thấy Vân Hi cuối cùng cũng chịu ăn, cũng không nhịn được lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Con bé này cuối cùng vẫn bị mỹ thực thu phục.

Hơn một tháng nay Vân Hi luôn không ăn uống đàng hoàng, lúc này nàng đã rất lâu không được thưởng thức những món ăn ngon như vậy.

Sau một bữa ăn, Vân Hi ăn rất no, nằm trên ghế xoa cái bụng tròn vo.

Vân Ngạo nhìn Vân Hi, dịu dàng hỏi: “Hi nhi, còn muốn ăn chút gì nữa không?” Vân Hi lắc đầu, mở miệng từ chối: “Không cần nữa ạ.” Vân Ngạo nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

Khẩu vị của Hi nhi gần đây có vẻ kém đi rất nhiều, cũng không biết là vì nguyên nhân gì.

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì sao?

Nhưng nếu thật như vậy, đáng lẽ phải nói cho ông biết mới đúng.

Hi nhi là con gái yêu duy nhất của ông, ông không hy vọng Hi nhi có chuyện gì giấu ông.

Nghĩ đến đây, Vân Ngạo dò hỏi: “Hi nhi, con có nhớ mộ của mẹ con ở đâu không?” “Hả?” Nghe vậy, Vân Hi nghi hoặc ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn Vân Ngạo hỏi: “Cha, sao cha đột nhiên nhắc đến mẹ vậy?” Nàng đã quên hỏi chuyện này rồi!

“Mộ của mẹ con ở Linh Sơn, hôm nay cha đưa con đi thăm mẹ

nhé!" "Thật không ạ?" Vân Hi đột ngột ngồi thẳng dậy, kích động vô cùng.

Bao nhiêu năm nay, nàng luôn mong có thể nhìn thấy di hài của mẹ, nhưng Vân Ngạo lại luôn nói không tìm thấy.

Không ngờ hôm nay Vân Ngạo lại chủ động nhắc đến chuyện này, làm sao nàng có thể không vui mừng.

Nhìn phản ứng kích động của Vân Hi, lòng Vân Ngạo cũng vui mừng theo, nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, nguyện vọng lớn nhất của mẹ con lúc sinh thời là có thể được chôn cất ở Linh Sơn." Vân Hi gật đầu, rồi đứng dậy, nói: "Nếu đã như vậy, cha ơi, chúng ta đi nhanh đi." Vân Ngạo thấy Vân Hi đã đứng dậy, vội gọi Vân Hi cùng đi lên đỉnh núi.

Trên đường đi, Vân Hi trò chuyện với Vân Ngạo.

Nhưng sự chú ý của nàng hoàn toàn tập trung vào người được gọi là 'mẹ' của mình.

Mẹ nàng tên là Lâm Uyển Nhi, năm nay đã hai mươi lăm tuổi, là con gái độc nhất của thừa tướng Lâm Văn Đào.

Thừa tướng gia và Vân Vương phủ là thế giao, nên Vân Ngạo và Lâm Uyển Nhi là thanh mai trúc mã, hai người từ nhỏ đã định hôn ước.

Nhưng sau này, Lâm Uyển Nhi không thể chịu đựng được áp lực mạnh mẽ từ phụ huynh nên đã gả cho một thương hộ bình thường, sinh ra nàng.

Lúc đó nàng vừa mới sinh ra, Lâm Uyển Nhi đang chăm sóc nàng.

Nhưng đêm nàng sinh ra, đột nhiên gió bão dữ dội, sấm sét vang trời.

Lâm Uyển Nhi sợ con sinh ra chịu khổ, ôm nàng vào mật thất trốn tránh, nhưng đứa bé lại không may chết yểu.

Lúc đó nàng tuy đau khổ, nhưng lại không quá thương tâm.

Chương 760

Dù sao sau khi đứa bé chết, nàng vẫn còn cha, còn anh trai, còn em trai, nàng có tư cách gì để thương tâm?

Ai ngờ không lâu sau, phụ huynh của Lâm Uyển Nhi lại gửi đến hai đứa bé trai.

Nàng lập tức nổi giận đùng đùng, chạy thẳng đến Lâm phủ chất vấn họ tại sao lại làm vậy?

Vợ chồng Lâm Văn Đào lại không trả lời, mặc cho nàng nói thế nào, hai vợ chồng vẫn cố chấp coi hai đứa bé trai đó là cháu ruột mà yêu thương.

Bao nhiêu năm qua đi, nàng quả thực đã dần dần nguôi ngoai, thậm chí đối với việc mình sinh hai đứa con cũng không còn ghét bỏ như vậy.

Nhưng mà, mấy hôm trước, hai đứa trẻ đó đột nhiên biến mất.

Nàng tìm khắp cả Vân Vương phủ, cũng không tìm thấy một chút manh mối nào.

Mà Vân Ngạo lại nói hai đứa bé trai đó sớm đã không còn tồn tại.

Lúc đó nàng tức giận vô cùng, chất vấn Vân Ngạo tại sao lại nói dối lừa gạt nàng.

Vân Ngạo bất lực giải thích, hai đứa trẻ đó căn bản không phải do nàng sinh ra.

Ông sở dĩ giấu giếm chuyện này, chỉ là lo nàng sẽ đau lòng.

Nhưng nàng sao có thể tin lời nói ma quỷ của ông?

Nàng thà tin rằng hai đứa bé trai này căn bản không phải là con

của Vân Ngạo, cũng sẽ không tin Vân Ngạo vì để dỗ dành nàng mà nói dối.

Bao nhiêu năm nay, nàng luôn nghĩ Vân Ngạo là vì an ủi nàng nên mới nói dối.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng Vân Ngạo lại lừa dối nàng, càng không nghĩ rằng ông lại lợi dụng nàng để đổi lấy quyền thế phú quý.

Nàng không thể tin được, cha của nàng lại là người như vậy.

Nàng hận, nàng oán, nàng đau!

Hận ông đã hủy hoại gia đình nàng, đau vì ông đã lợi dụng nàng, oán ông đã bỏ rơi nàng.

Mấy ngày nay nàng luôn trốn trong Vân Vương phủ không chịu ra ngoài, chính là không muốn gặp Vân Ngạo, cũng không muốn để ý đến Vân Ngạo.

Nhưng hôm nay, Vân Ngạo chủ động mời nàng đến phủ, nàng do dự một lúc rồi vẫn quyết định xem trước một chút, rồi mới tính tiếp.

Vân Hi ngồi bên cạnh Vân Ngạo, trong đầu không ngừng hiện ra những chuyện đã xảy ra trong những năm qua.

Nàng không biết những năm qua Vân Ngạo đã sống sót như thế nào?

Nàng cũng không biết Vân Ngạo có từng nhớ đến nàng không?

Nhưng, Vân Ngạo có thể đưa nàng đến thăm mẹ, Vân Hi đã rất vui rồi.

Nghĩ vậy, trên mặt Vân Hi nở một nụ cười rạng rỡ, mở miệng hỏi: "Cha, chúng ta sắp đến mộ mẹ sao?" Vân Ngạo nghe vậy gật đầu, mở miệng nói: "Đúng vậy!

Ngày mai là ngày tế lễ, ta đưa con đi tế bái một phen." Vân Hi

cười nói: "Được ạ, không biết mộ của mẹ ở đâu?" Vân Ngạo nghe vậy mở miệng nói: "Mộ của mẹ con ở hướng tây nam Linh Sơn." "Được ạ, vậy chúng ta đi nhanh đi!" Nói rồi, Vân Hi kéo Vân Ngạo đi ra ngoài.

Vân Ngạo theo bước chân của Vân Hi, đi về hướng tây nam.

Vượt qua những dãy núi trập trùng, vượt qua từng ngọn núi, hai người đến chân núi Linh Sơn.

Vân Ngạo ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên núi mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh.

Cung điện màu trắng trên đỉnh núi liên tiếp nhấp nhô, ẩn hiện trong tầng mây trắng, tựa như tiên cung.

"Hi nhi, con xem, đây chính là Linh Sơn." Vân Ngạo chỉ vào Linh Sơn phía trước, giới thiệu với Vân Hi.

"Oa..." Vân Hi nhìn Linh Sơn, kinh ngạc trợn tròn hai mắt.

Nàng chưa bao giờ biết trên Linh Sơn còn có một ngôi chùa hùng vĩ như vậy, càng không biết trên đỉnh Linh Sơn này còn xây dựng một cung điện hoành tráng đến thế.

Vân Ngạo nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Vân Hi, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

"Đi thôi, chúng ta lên đi!" Nói xong, Vân Ngạo kéo tay Vân Hi bước lên núi.

Hai người men theo bậc thang đi lên, đi được một đoạn, Vân Hi đột nhiên dừng lại, đưa tay ngăn Vân Ngạo lại.

Vân Ngạo cúi đầu nhìn Vân Hi, nghi hoặc hỏi: "Hi nhi, sao vậy?" Vân Hi mím môi, khẽ nói: "Cha ơi, chúng ta nghỉ một lát đi!

Con thấy mệt rồi." Vân Ngạo nhíu mày, nhìn xung quanh, trầm

ngâm một lúc rồi gật đầu.

Nghỉ ngơi một lúc, đợi khí huyết phục hồi, Vân Ngạo dắt Vân Hi tiếp tục leo lên.

Không thể không nói, Linh Sơn quả nhiên danh bất hư truyền.

Đi chưa được bao xa, Vân Hi đã cảm thấy mồ hôi đầm đìa, nóng đến không thở nổi.

Chân nàng đã mỏi nhừ gần như không nhấc lên được, nàng thật sự rất mệt, thật sự rất muốn cứ thế ngã xuống đất nghỉ ngơi một lát, nhưng nghĩ đến lời đã hứa với Vân Ngạo, nàng nghiến răng kiên trì.

Cuối cùng cũng đến đỉnh núi Linh Sơn, Vân Ngạo buông tay Vân Hi ra, quay đầu nhìn Vân Hi mở miệng nói: "Hi nhi, chúng ta đến đỉnh núi rồi.

Đây chính là nơi mẹ con đã sống hơn hai mươi năm." Vân Hi thuận theo tầm mắt của Vân Ngạo nhìn sang, lúc này mới chú ý thấy cách đó không xa có một cung điện khổng lồ.

Trên biển hiệu của cung điện viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa, 'Thanh Tuyền Tự' Vân Hi nhìn cung điện này, không nhịn được tán thưởng một câu: "Đẹp quá!" Vân Ngạo cười, nhìn Vân Hi mở miệng hỏi: "Hi nhi, con có còn nhớ mẹ con tên là gì không?" Nghe lời của Vân Ngạo, Vân Hi hơi sững sờ.

Ký ức trong trí nhớ cho nàng biết, mẹ họ Lý, tên là Lý Vân Hương.

Chẳng lẽ tên thật của mẹ không phải là Lý Vân Hương mà là Lý Vân Hương?

Vân Hi thu lại suy nghĩ, lắc đầu nói: "Con chỉ nhớ mẹ họ Lý, những thứ khác thì không nhớ." Nàng cũng không muốn truy cứu, dù sao kiếp này điều duy nhất nàng muốn biết, chính là về thân thế của

mình và tình hình của mẹ.

Nghe vậy, Vân Ngạo nhíu mày, im lặng một lúc rồi mở miệng nói: "Con theo ta." Nói xong đi trước về phía đại điện.

Vân Hi thấy vậy vội vàng bước theo.

Hai người đến trước đại điện, Vân Ngạo đẩy cánh cửa đá nặng nề, bước vào đại điện.

Trong đại điện trống rỗng, ngoài một bức tượng đồng ở góc tường ra thì không có gì khác.

Vân Hi cẩn thận quan sát, trên tượng đồng khắc họa một thiếu phụ xinh đẹp.

"Đây là mẹ con, bà ấy trông rất dịu dàng xinh đẹp.

Bà ấy từng nói, hy vọng mình có thể trở thành người xinh đẹp thiện lương nhất thế gian này." Vân Ngạo nói xong, chậm rãi tiến lên quỳ trước linh bài của thiếu phụ, dập đầu ba cái.

Vân Hi ngây ngẩn nhìn người phụ nữ dịu dàng thiện lương trên bức tượng đồng, nàng từ nhỏ không có tình thương của mẹ, vì chưa bao giờ gặp mẹ, cũng chưa từng nghe cha nhắc đến, nên nàng chưa bao giờ nghĩ mẹ rốt cuộc trông như thế nào.

Không ngờ, thì ra mẹ trông lại xinh đẹp đến vậy.

Có lẽ, chính vì mẹ trông xinh đẹp, nên cha mới cưới nhiều phụ nữ như vậy?

"Hi nhi, đến đây dập đầu ba cái cho mẹ con đi!" Vân Ngạo đứng dậy đi đến bên cạnh Vân Hi, đỡ Vân Hi dậy, để nàng đến trước linh vị, trang trọng hành lễ ba lần khấu đầu.

"Mẹ..." Vân Hi quỳ trên bồ đoàn, nghẹn ngào gọi một tiếng, rồi lại dập đầu ba cái.

Trong lòng nàng có chút khó chịu, sống mũi có chút cay cay, trong lòng dâng lên một nỗi bi thương và chua xót không tên.

Mẹ của nàng lại bị thiêu chết ở đây, điều này cũng có nghĩa là nàng sẽ không bao giờ được gặp lại mẹ của mình nữa.

Vân Ngạo đứng bên cạnh Vân Hi, ánh mắt sâu thẳm rơi trên người Vân Hi, yên lặng nhìn.

Lúc này Vân Hi đang quỳ trên bồ đoàn, ngẩng đầu nhìn linh vị, nước mắt lăn dài trên thái dương.

Vân Hi lau đi nước mắt trên má, quay đầu nhìn Vân Ngạo, mắt đỏ hoe nói: "Cha ơi, cảm ơn cha đã cùng con đến thăm mẹ, cảm ơn cha!" Vân Ngạo cong môi cười, cúi người đưa tay lau đi vết nước mắt trên mặt Vân Hi, nói: "Con bé ngốc, đều là do cha không tốt, để con phải chịu nhiều khổ cực như vậy." Nói rồi, nắm lấy tay Vân Hi: "Đừng khóc, mẹ con sẽ không trách chúng ta đâu, bà ấy chỉ sẽ vui mừng vì con đã tìm được một người cha thương con yêu con như ta." "Vâng..." Vân Hi rưng rưng nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

"Hi nhi, ta đưa con về phòng nhé!

Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi ăn cơm trước, ăn no uống đủ rồi chúng ta lại đến tế mẹ con." Vân Hi gật đầu: "Được ạ, vậy cha ơi, chúng ta đi thôi!" Vân Ngạo cười, dắt Vân Hi cùng rời khỏi cung điện, đi xuống núi.

Khi hai cha con đến đại sảnh, Vân Ngạo đã ra lệnh cho cung nữ bày sẵn bát đũa chờ hai người.

Sau bữa tối, Vân Ngạo lại đưa Vân Hi về lưng chừng núi Linh Sơn, lần này họ chọn một con đường khác.

"Hi nhi, con đường này gần hơn con đường lúc nãy, chúng ta đi đường này." "Được!" Vân Hi gật đầu, cùng Vân Ngạo đi về phía một

con đường nhỏ khác.

Không lâu sau, hai người đến trước một ngôi chùa cũ nát.

Trước chùa có một cây cổ thụ, cổ thụ cao chót vót, cành lá sum suê.

Vân Ngạo buông tay đang nắm Vân Hi ra, nói với Vân Hi: "Hi nhi, ta đi gõ cửa, nếu có người mở cửa, con hãy gọi sư phụ ra đón chúng ta." "Được." Vân Hi gật đầu.

Vân Ngạo cầm lấy thanh đồng tiền kiếm treo bên hông, nhanh chóng lao đến trước cửa chùa, vung thanh đồng tiền kiếm gõ mạnh vào cửa lớn.

Rất nhanh, trong phòng liền vang lên tiếng bước chân.

Ngay sau đó, cửa phòng 'két' một tiếng được người mở ra, một lão già tóc bạc trắng từ trong phòng đi ra.

Nhìn Vân Ngạo, lão già nhíu mày hỏi: "Xin hỏi, các hạ là người nhà nào?" Vân Ngạo cung kính chắp tay, mở miệng nói: "Lão tiền bối, ta là đại công tước tử Vân Ngạo của phủ Thái phó.

Hôm nay đặc biệt đến bái phỏng ngài, không biết có thể thông báo cho mẫu phi của ta không." Lão già vuốt râu, nhìn Vân Ngạo từ trên xuống dưới, rồi lại đưa mắt nhìn ra sau lưng Vân Ngạo.

"Vị này là..." "Bẩm lão tiền bối, đây là xá muội Vân Hi, cô ấy đến thăm mẫu phi." "Ồ?

Ngươi chính là muội muội của tên phế vật Ngũ hoàng tử?" Nghe lời giải thích của Vân Ngạo, lão già nhướng mày, giọng điệu trở nên không vui.

Vân Ngạo sững sờ, có chút không hiểu được thái độ của lão già trước mắt.

Tuy giọng điệu của lão già này không mấy thân thiện, nhưng ông không thể biểu hiện ra ngoài, vì vị trước mắt này là thần y trên núi Linh Sơn, là ân nhân cứu mạng của hắn.

Ông không muốn chọc giận ông ta, dù sao bây giờ họ đang cần vị thần y này.

Vân Ngạo kìm nén sự khó chịu trong lòng, mở miệng nói: "Phải, ta chính là Vân Ngạo.

Không biết lão tiền bối có thể cho chúng ta vào thăm thê tử của ta không?" Lão già hừ hừ hai tiếng, lạnh lùng nói: "Thê tử của ngươi?

Thê tử của ngươi sớm đã chết rồi.

Bây giờ nơi này của ta không chào đón các ngươi, mau đi!" Nói rồi, lão già làm bộ đóng cửa.

Vân Ngạo thấy vậy vội vàng ngăn cửa lại, lo lắng mở miệng nói: "Lão tiền bối, sao ngài có thể nói bậy?

Ta rõ ràng nhớ thê tử của ta đang ở trong ngôi chùa này." Nghe câu này, lão già cảm thấy buồn cười, chế giễu nói: "Lão phu nào có lừa ngươi.

Chỗ ta căn bản không có thê tử của ngươi, bà ấy đã chết rồi, chết tròn bốn mươi chín năm rồi.

Ngươi mau đi đi!

Nếu không, đừng trách lão phu không khách khí!" "Ngài nói gì?

Thê tử của ta đã chết bốn mươi chín năm rồi!" Vân Ngạo trợn tròn hai mắt, đầy kinh ngạc nhìn lão già.

Lão già hừ một tiếng, lạnh lùng liếc Vân Ngạo một cái: "Thê tử của ngươi là bệnh chết, không tin thì ngươi cứ hỏi vị cô nương bên cạnh ngươi, ngươi hỏi cô ấy xem thê tử của ngươi có phải là bệnh

chết không?" Vân Ngạo quay đầu nhìn Vân Hi một cái, thấy cô ấy một bộ dáng mộng mị nghi hoặc, không khỏi có chút hoài nghi.

"Ngài thật sự không lừa ta?" Lão già khinh thường hừ một tiếng: "Lão phu nào dám lừa gạt ngươi?

Mau cút!" Nói rồi, lão già đá một cước vào ngực Vân Ngạo, Vân Ngạo loạng choạng lùi lại mấy bước, suýt ngã xuống đất.

Vân Hi vội vàng chạy đến trước mặt Vân Ngạo, đỡ lấy ông đang loạng choạng, lo lắng nhìn ông: "Cha ơi, cha không sao chứ?" Vân Ngạo lắc đầu, hất tay Vân Hi ra, đi đến trước mặt lão già, 'phịch' một tiếng quỳ thẳng xuống.

"Cầu lão tiền bối chỉ cho một con đường sống, cho ta gặp thê tử của ta đi!" Lão già nhíu mày nhìn Vân Ngạo nói: "Ngươi gặp rồi thì sao?

Bà ấy sớm đã hồn phi phách tán, hơn nữa bà ấy còn sẽ vĩnh viễn bị giam ở Linh Ẩn Tự này, không thể siêu thoát luân hồi." "Không, ta tin bà ấy vẫn còn sống, ta muốn gặp bà ấy!" Vân Ngạo cố chấp ngẩng đầu kiên định nhìn lão già trước mắt.

Ông kiên tin, mẫu phi nhất định còn sống, nhất định sẽ quay về tìm ông.

Lão già thở dài một tiếng, có chút cảm khái nói: "Thôi được, nếu ngươi nhất quyết muốn gặp bà ấy, vậy thì theo ta!" Nói rồi, liền dẫn Vân Ngạo đi về phía hậu viện Linh Ẩn Tự.

Linh Ẩn Tự chiếm diện tích cực rộng, hậu viện có một vườn hoa, giả sơn nước chảy, cỏ xanh mơn mởn, hoa tươi khoe sắc, cảnh sắc hữu tình.

Vượt qua vườn hoa, một đoàn người cuối cùng đã đến trước một thiền phòng yên tĩnh hẻo lánh rồi dừng lại.

Lão già đưa tay đẩy cửa, đi vào.

"Các ngươi vào đi!" Vân Ngạo gật đầu, dắt Vân Hi đi vào thiền phòng.

Vân Ngạo dắt Vân Hi đi qua bình phong đến trước giường, nhìn rõ người nằm trên giường.

Vân Ngạo lập tức trợn to mắt, sắc mặt tái nhợt.

Vân Hi thuận theo tầm mắt của Vân Ngạo nhìn sang, cũng không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy người nằm trên giường chính là thê tử Tiêu Tuyết trong miệng Vân Ngạo.

Vân Ngạo nhìn Tiêu Tuyết, đau lòng khôn xiết, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Ông run rẩy đưa tay, từ từ vén tấm chăn gấm trên người Tiêu Tuyết, lộ ra một gương mặt trắng bệch như giấy.

Vân Ngạo đau lòng không thôi, cúi người ôm lấy Tiêu Tuyết, khóc lóc gọi: "Mẹ!

Con bất hiếu, con không chăm sóc tốt cho mẹ." Ông cho rằng mình nỗ lực, mẹ cuối cùng vẫn sẽ quay về bên cạnh ông.

Nhưng ông không ngờ, mẹ lại đã chết.

Hơn nữa, còn là bệnh chết không lâu sau khi ông rời khỏi kinh thành.

Ông hận!

Hận những kẻ đã mưu hại mẹ, càng hận trận ôn dịch chết tiệt đó.

Trận ôn dịch đó đã hại chết rất nhiều bá tánh, hại vợ con ông phải lưu lạc.

Quan trọng nhất là đã hại chết người mẫu phi duy nhất của ông và Hi nhi.

Ông thề, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho những kẻ đã hại chết mẫu phi.

Chương 761

Vân Hi liếc nhìn phu nhân trên giường, cắn chặt răng, bước qua.

Nàng đi đến bên cạnh phu nhân, quỳ xuống.

Cúi đầu, nhìn đôi mắt phu nhân lấp lánh ánh lệ.

Lão già nhìn hai người, thở dài một tiếng: "Ai..." Nói xong, lão già xoay người, chuẩn bị rời đi.

Vân Ngạo ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ, cầu xin nhìn lão già, nghẹn ngào gọi: "Lão tiên sinh, ta cầu xin ngài, ngài nói cho ta biết thê tử của ta là ai." Lão già dừng lại, quay đầu nhìn Vân Ngạo, khẽ thở dài: "Bà ấy là trưởng công chúa của Nam Sở quốc, cũng là thái tử phi Di Sương của Nam Sở năm đó." Nghe lời của lão già, Vân Ngạo lập tức cứng đờ tại chỗ, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Nam Cung Dật.

"Cái gì?" Trần Trung kinh hãi kêu lên.

Các quan viên khác cũng không nhịn được mà ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Ngọc Kỳ Đế Quân, đáy mắt đều là vẻ kinh ngạc.

Bệ hạ lại muốn khai chiến với Nam Sở quốc?

Ngọc Kỳ Đế Quân nhìn các vị quan viên, ánh mắt lạnh thấu xương: "Sao?

Chẳng lẽ các vị không đồng ý?" Trần Trung sững sờ một lúc, rồi đứng ra chắp tay nói: "Bệ hạ, vi thần cho rằng lúc này không phải là thời cơ tốt, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ." "Ồ?

Vì sao?" Ngọc Kỳ Đế Quân nhướng mày, vẻ mặt lười biếng dựa vào lưng ghế, hứng thú nhìn Trần Trung.

Trần Trung dừng lại một chút, mở miệng nói: "Bẩm bệ hạ, Nam Sở quốc hiện đang trong lúc dùng người, nếu Ngọc Kỳ quốc chúng ta lúc này khai chiến với Nam Sở quốc, chẳng phải là thừa nước đục thả câu sao, như vậy không hợp lẽ." "Vậy theo ý Trần ái khanh, là muốn trẫm từ bỏ Nam Sở quốc?" Ngọc Kỳ Đế Quân cong môi cười tà mị, trong nụ cười tràn ngập hàn khí vô tận.

Trần Trung lắc đầu: "Bệ hạ lo xa rồi, vi thần không có ý đó." "Nếu không có ý đó, vậy thì, cứ làm theo lời trẫm, trẫm muốn cho thiên hạ bá tánh thấy rằng, Nam Sở quốc không hề bị Ma tộc khống chế." Ngọc Kỳ Đế Quân lạnh nhạt nói xong, quay đầu nhìn thị vệ đứng sau lưng, lạnh lùng ra lệnh: "Người đâu, truyền thánh dụ của trẫm, ngày mai giờ Ngọ, Ngọc Kỳ quốc và Nam Sở quốc liên hôn." "Tuân lệnh." Thị vệ nghe vậy, lập tức lui xuống thực hiện thánh dụ của Ngọc Kỳ Đế Quân.

"Bệ hạ!" Trần Trung sốt ruột, muốn ngăn thị vệ đi ban chỉ.

Tiếc là, thị vệ lại như không nghe thấy, nhanh chóng rời khỏi ngự hoa viên.

Nhìn bóng lưng thị vệ, sắc mặt Trần Trung một trận khó coi, cúi đầu không cam lòng nói: "Vi thần tuân chỉ." "Ừm." Ngọc Kỳ Đế Quân nhàn nhạt đáp một tiếng.

Sau đó, Ngọc Kỳ Đế Quân cầm lấy bình rượu, rót một ly rượu đưa đến miệng uống cạn, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, lạnh lùng nói: "Trẫm hy vọng ngày mai các vị đều có thể đúng giờ tham gia hôn lễ của trẫm và Vân nhi." "Thần đẳng nhất định sẽ hết sức phối hợp." Các quan viên nghe vậy, đồng thanh nói.

"Ừm, vậy thì tốt." Nói xong, nâng ly rượu ra hiệu cho mọi người cùng cạn ly.

Đợi mọi người uống cạn rượu trong tay, Ngọc Kỳ Đế Quân liền

rời khỏi đại điện.

Sáng sớm hôm sau, trên triều đường Ngọc Kỳ quốc, đã tụ tập đông đủ văn võ bá quan, ai nấy đều yên lặng đứng, chờ đợi Ngọc Kỳ Đế Quân đến.

Ngọc Kỳ Đế Quân mặc một bộ trường bào hoa quý màu xanh đen, bước đi trầm ổn tao nhã vào đại điện.

Nhìn thấy người trong đại điện, đáy mắt lộ ra nụ cười hài lòng.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Các thần tử đồng loạt quỳ xuống đất, cao giọng hô.

"Chư vị ái khanh bình thân." Ngọc Kỳ Đế Quân phất tay áo, cho mọi người đứng dậy.

"Tạ bệ hạ (ngô hoàng)." Mọi người đứng dậy, chia thành hai hàng đứng.

"Chư vị ái khanh, tối qua nghỉ ngơi có tốt không?" Ngọc Kỳ Đế Quân lạnh nhạt hỏi.

"Thần đẳng đều ngủ rất ngon." "Ừm." Ngọc Kỳ Đế Quân gật đầu, ánh mắt lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên một người đàn ông bên tay phải: "Thừa tướng có nghỉ ngơi tốt không?" Trần Trung nghe vậy, vội vàng cúi người đáp: "Thần nghỉ ngơi rất tốt." "Vậy thì tốt." Ngọc Kỳ Đế Quân hài lòng cười, rồi chuyển chủ đề, nói: "Trẫm hôm nay triệu tập các vị đến đây, là muốn nói cho các vị biết, trẫm muốn cưới vợ nạp phi." Nghe câu này, đại điện vốn còn đang xì xầm bàn tán lập tức yên tĩnh lại, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Ngọc Kỳ Đế Quân, một bộ dáng nghi hoặc, kinh ngạc.

"Bệ hạ, ngài..." Trần Trung một bộ dáng muốn nói lại thôi, vẻ mặt lo lắng.

Ngọc Kỳ Đế Quân xua tay, nhàn nhạt nói: "Không cần nói nữa,

quyết định của trẫm không ai có thể thay đổi." Trần Trung còn muốn khuyên giải, không ngờ lại bị Ngọc Kỳ Đế Quân quát lớn: "Trần ái khanh, trẫm ý đã quyết, ngươi không cần nói nữa, ngươi lui xuống đi." "Thần tuân chỉ." Trần Trung nghiến răng, đành phải đáp lời.

Ông luôn cảm thấy hôm nay bệ hạ dường như có chút khác thường, nhưng cụ thể khác ở đâu thì lại không nói ra được.

Đợi tất cả mọi người lui đi, Ngọc Kỳ Đế Quân một mình ngồi trong ngự thư phòng, hai mắt nhắm chặt, không biết đang nghĩ gì, một lúc sau, ông đột nhiên mở mắt, một tia sáng lóe lên.

Sau đó, ông lấy từ trong lòng ra một miếng ngọc bội hình rồng vàng óng, lẩm bẩm: "A Mạch, bao nhiêu năm qua đi, nàng còn nhớ ta không?" "Phụ hoàng, người sao vậy?" Bỗng nhiên, một giọng nói non nớt từ ngoài cửa truyền đến, Ngọc Kỳ Đế Quân nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một đứa bé khoảng bảy tám tuổi, đang chạy bằng đôi chân ngắn đến trước mặt mình.

Đứa bé này mặc một bộ gấm đoạn màu vàng, thắt lưng ngọc trắng, tóc búi hai sừng dê, gương mặt nhỏ nhắn như ngọc tạc toát lên vẻ ngây thơ, vô hại, cả người trông vô cùng đáng yêu.

Bên cạnh cậu bé là một người phụ nữ ung dung hoa quý.

"Ngọc Long." Ngọc Kỳ Đế Quân nhìn gò má cậu bé, đáy mắt hiện lên một tia cưng chiều, đưa tay sờ lên mái tóc mềm mượt của cậu bé: "Ngoan." "Phụ hoàng, người vừa nói gì vậy?" Cậu bé chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, nhìn Ngọc Kỳ Đế Quân hỏi.

Ngọc Kỳ Đế Quân thu tay lại, ánh mắt dịu dàng nhìn Ngọc Kỳ Đế Quân nói: "Ngọc Long, phụ hoàng muốn tìm cho con một mẫu hậu." Cậu bé nghe vậy, lập tức trợn to mắt, giọng sữa non nớt phản bác: "Ngọc Long không có mẫu hậu." "Ngọc Long, con nên học cách chấp nhận rồi, phụ hoàng sẽ giúp con tìm được mẫu hậu mà con thích, bà

ấy sẽ ở bên cạnh con, mãi mãi không bao giờ bỏ rơi con." Ngọc Kỳ Đế Quân ngồi xổm xuống, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm của cậu bé, kiên nhẫn nói.

"Ngọc Long không cần mẫu hậu, cũng không cần mẫu hậu khác!" Cậu bé bướng bỉnh nói.

Nghe lời của cậu bé, ánh mắt Ngọc Kỳ Đế Quân tối sầm lại vài phần, từ từ buông tay đang nắm cậu bé ra, đứng dậy, chắp tay đi đến trước bàn sách, từ trên cao nhìn xuống cậu bé, nhàn nhạt nói: "Trẫm đã hạ lệnh sắc phong Minh Nam làm thái tử phi, ba ngày sau, con và cô ấy sẽ bái đường thành thân, từ đó về sau, giang sơn của trẫm sẽ giao cho con." Cậu bé nhíu mày, nhìn Ngọc Kỳ Đế Quân, vẻ mặt tức giận, nói: "Phụ hoàng, sao người có thể giao gánh nặng này cho con bây giờ?" Nghe vậy, khóe miệng Ngọc Kỳ Đế Quân cong lên một nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn cậu bé tràn đầy sự hiền từ: "Ta phải đi làm một việc lớn, gánh nặng này chỉ có thể giao cho con." Nói đến đây, Ngọc Kỳ Đế Quân dừng lại một chút, tiếp tục: "Ta tin con nhất định có thể làm tốt." Cậu bé mím môi, không phản bác nữa.

"Con suy nghĩ kỹ đi, ta đến ngự thư phòng chờ con." Ngọc Kỳ Đế Quân vỗ vỗ vai cậu bé, xoay người thong thả đi về phía ngự thư phòng.

Cho đến khi Ngọc Kỳ Đế Quân biến mất khỏi tầm mắt, cậu bé mới cúi đầu ủ rũ đi ra ngoài.

Trong đại sảnh Ngọc Kỳ cung, Ngọc Kỳ Đế Quân ngồi ở vị trí chủ tọa, các quan viên khác thì đứng hai bên, vẻ mặt cung kính.

"Bệ hạ, ngài tìm thần đến có việc gì dặn dò?" Lý Thượng thư ngẩng đầu, nhìn Ngọc Kỳ Đế Quân trên ghế chủ, khẽ hỏi.

Ngọc Kỳ Đế Quân nhàn nhạt liếc nhìn Lý Thượng thư, từ từ nói: "Lý Thượng thư, ngài là người lớn tuổi nhất trong nước, trẫm muốn

hỏi ngài, nếu trẫm giao hoàng vị cho thái tử, ngài có phò tá tốt cho nó không?" Nghe vậy, Lý Thượng thư kinh ngạc há miệng, rồi vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bẩm bệ hạ, lão thần tuyệt đối không dám có dị nghị." "Ừm, nếu đã như vậy, Lý Thượng thư lui xuống đi." "Thần lĩnh mệnh." Lý Thượng thư chắp tay hành lễ, rồi chậm rãi đi ra ngoài.

"Lưu Thượng thư." Lý Thượng thư vừa đi được nửa đường, Ngọc Kỳ Đế Quân đột nhiên gọi một tiếng.

"Chúc hạ có mặt." Lưu Thượng thư lập tức dừng bước, quay người nhìn Ngọc Kỳ Đế Quân, cung kính nói.

Ngọc Kỳ Đế Quân nhìn sâu vào mắt Lưu Thượng thư, nhàn nhạt nói: "Ngươi cũng lui xuống đi." "Vâng, chúc hạ tuân mệnh." Nói xong câu này, Lưu Thượng thư liền nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Sau khi Lưu Thượng thư đi, trong đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại một mình Ngọc Kỳ Đế Quân.

"Ra đây." Ngọc Kỳ Đế Quân đột nhiên trầm giọng nói.

Sau đó, một bóng đen từ không trung xuất hiện, quỳ một gối xuống đất, cung kính gọi: "Chủ tử, xin hỏi có gì dặn dò." "Ngươi đã tra rõ chưa?" Ngọc Kỳ Đế Quân ánh mắt sắc bén nhìn bóng đen, giọng nói lạnh như băng hỏi.

"Thuộc hạ làm việc bất lực, vẫn chưa tra ra được hung thủ đứng sau là ai." Bóng đen thân thể khẽ run rẩy, một cảm giác sợ hãi không tên bao trùm toàn thân hắn.

"Phế vật." Ngọc Kỳ Đế Quân hừ lạnh một tiếng.

"Chủ tử tha tội." Bóng đen cúi đầu, vẻ mặt hoảng sợ nói.

"Thôi được, ngươi lui xuống đi, ngoài ra, chuyện ta bảo ngươi điều tra, có tiến triển gì chưa?" "Hồi chủ tử, chúc hạ không phát hiện điều gì bất thường." "Vậy thì tiếp tục tra, bất kể dùng phương pháp

gì, nhất định phải tra ra kẻ chủ mưu đứng sau, hiểu chưa?" Ngọc Kỳ Đế Quân vẻ mặt âm trầm nói.

Bóng đen nuốt nước bọt, vội vàng gật đầu: "Vâng, chủ tử." Đợi bóng đen rời đi, Ngọc Kỳ Đế Quân đưa tay xoa xoa vầng trán mệt mỏi, thở dài một tiếng, ông mới ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời.

Lần này, ông thật sự đã thua triệt để, không chỉ thua mất giang sơn của mình, mà còn thua mất hạnh phúc của mình.

Sáng sớm hôm sau.

Văn võ bá quan theo chức vị xếp hàng ngồi xuống, giữa đại điện đặt một chiếc ghế rồng mạ vàng khổng lồ, trên ghế rồng trải đầy thảm đỏ, Ngọc Kỳ Đế Quân ngồi trên ghế rồng.

"Bình thân." Ngọc Kỳ Đế Quân nhàn nhạt nói.

"Tạ ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Quần thần đứng dậy, trở về vị trí của mình, mắt không nhìn ngang, không dám liếc bậy.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc bào phục màu tím sẫm đi lên đại điện, cung kính hành lễ với Ngọc Kỳ Đế Quân rồi nói: "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." "Lý đại nhân, ngài có việc gì bẩm báo?" Ngọc Kỳ Đế Quân híp mắt, nhìn người đàn ông trung niên.

"Hồi bệ hạ, thần hôm nay muốn nói với bệ hạ, gần đây trong thành tin đồn lan rộng, đều nói ngô hoàng hôn dung vô đạo, tàn nhẫn bạo ngược..." Không đợi người đàn ông trung niên nói xong, Ngọc Kỳ Đế Quân đã ngắt lời ông ta: "Ồ, là quán trà tửu lầu nào nói?

Bảo họ đến ngự thư phòng, trẫm thật muốn xem rốt cuộc là tên khốn nào dám vu khống danh dự của trẫm!" Nghe vậy, các thần tử sững sờ, bệ hạ lại công khai thừa nhận tin đồn là từ phủ của bệ hạ

truyền ra, chẳng trách tối qua bệ hạ không đến Phượng Loan cung dùng bữa, thì ra bệ hạ đang hờn dỗi.

"Vâng, bệ hạ, thần sẽ cho người đi bắt kẻ tung tin đồn đến." Lý Thượng thư vội vàng đáp lời.

"Đi đi." Ngọc Kỳ Đế Quân gật đầu.

Một lát sau, mấy vị công công đã áp giải những kẻ tung tin đồn đến, mấy người dân đó run rẩy quỳ rạp giữa đại điện, toàn thân không ngừng run rẩy.

"Bệ hạ tha mạng, cầu bệ hạ tha cho dân phụ, dân phụ không dám nói bậy nữa." Mấy người dân quỳ rạp dưới đất đồng loạt dập đầu cầu xin tha mạng.

"A..." Ngọc Kỳ Đế Quân bật cười khinh bỉ, chế giễu liếc nhìn mấy người đó, nói: "Các ngươi nghĩ trẫm sẽ tha cho các ngươi sao?" "Bệ hạ tha mạng, dân phụ sai rồi, cầu bệ hạ tha mạng." Mấy người đó sợ đến hồn bay phách tán, liều mạng kêu gào.

Ngọc Kỳ Đế Quân phất tay, ra hiệu cho cấm vệ quân lôi họ xuống chém.

"Đợi đã." Ngay khi cấm vệ quân chuẩn bị động thủ, một giọng nói già nua nhưng cực kỳ uy nghiêm truyền vào tai mọi người.

Tất cả mọi người không khỏi nhìn theo hướng âm thanh, lại thấy Ngọc Cẩm Đường và Tô thị cùng đi vào.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Ngọc Cẩm Đường quỳ xuống hành lễ trước.

"Thần thiếp tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Tô thị cũng quỳ theo, dịu dàng nói.

Ngọc Kỳ Đế Quân nhướng mày, nhìn Tô thị, nói: "Hoàng hậu,

bình thân.” Nói xong câu này, lại chuyển ánh mắt sang Ngọc Cẩm Đường, ôn tồn nói: “Đường nhi, đứng dậy đi.” “Tạ phụ hoàng.” Ngọc Cẩm Đường đứng dậy, cung kính đi đến bên trái Ngọc Kỳ Đế Quân, đứng yên.

“Hoàng nhi, con vừa rồi có nghe thấy họ đang nói gì không?” Ngọc Kỳ Đế Quân cười nhạt nhìn Ngọc Cẩm Đường.

“Phụ hoàng, hài nhi không nghe thấy gì cả, càng không biết họ vừa rồi đang nói chuyện gì.” Ngọc Cẩm Đường cung kính trả lời.

Ngọc Kỳ Đế Quân nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cốc sứ men xanh trong tay, lơ đãng hỏi: “Hoàng nhi, mấy người này là dân thường của huyện thành Lưu Thủy, vợ con của họ đều bị người ta mua chuộc, cài gián điệp trong nhà họ, nên mới có thể biết được bí mật của trẫm.

Những gián điệp này, con có phát hiện không?” “Phụ hoàng, hài nhi không có.” Ngọc Cẩm Đường nhíu mày lắc đầu.

“Vậy con có phát hiện mấy người này có hành động gì khả nghi không?

Hoặc trong số họ hàng bạn bè của họ có xuất hiện người có điểm tương đồng không?

Ví dụ như dung mạo, tính cách.” Nghe vậy, Ngọc Cẩm Đường cẩn thận suy nghĩ một lúc, rồi mới từ từ lắc đầu: “Phụ hoàng, hài nhi quả thực không nhớ mấy người này, hài nhi chưa từng gặp họ.” “Ồ?

Nếu hoàng nhi đều chưa từng gặp mấy người này, sao họ lại vu khống bệ hạ chứ?” Ngồi ở vị trí thứ hai bên phải một mỹ phụ trung niên khinh thường nói.

“Đúng vậy, ta thấy là có kẻ có ý đồ xấu, vì để đoạt quyền, cố ý bịa đặt những tin đồn như vậy, để gây rối triều cương, thậm chí gây họa cho bá tánh.” Một vị tam phẩm thị lang mở miệng phụ họa.

“Không sai, nhất định là có người cố ý vu oan giá họa cho bệ hạ, dù sao bệ hạ anh minh tài trí, ai lại ngu đến mức làm chuyện tổn hại địch tám trăm tự tổn hại một ngàn này.” Một vị thị lang khác phụ họa.

Nghe lời của các vị thần tử, Ngọc Kỳ Đế Quân vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn họ một cái, từ từ nói: “Các ngươi đang hoài nghi trẫm sao?” “Không dám là tốt rồi.

Các ngươi lui ra đi, trẫm mệt rồi, hôm nay miễn bãi triều.” Ngọc Kỳ Đế Quân phất tay, ra hiệu cho bọn họ có thể lui xuống.

Thấy vậy, các vị đại thần do dự một lúc rồi lần lượt đứng dậy, cung kính lui khỏi đại điện.

Sau khi mọi người đã đi hết, Ngọc Kỳ Đế Quân cầm tấu chương trên bàn lên, tùy ý lật xem.

Không lâu sau, Ngọc Cẩm Đường và Tô thị cũng cùng nhau bước ra.

Ngọc Cẩm Đường bước nhanh đến bên cạnh Ngọc Kỳ Đế Quân, cúi đầu hỏi: “Phụ hoàng, người tìm hài nhi có chuyện gì ạ?” “Ừm, gần đây con có gặp Mạch nhi không?

Nó có liên lạc với con không?” Ngọc Kỳ Đế Quân khép tấu chương lại, nhìn Ngọc Cẩm Đường hỏi.

Ngọc Cẩm Đường hơi sững sờ, rồi lắc đầu: “Không ạ, Mạch nhi đã lâu không liên lạc với hài nhi rồi.” Nghe vậy, Ngọc Kỳ Đế Quân lập tức im lặng, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Trẫm luôn cảm thấy muội muội của con sẽ không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy, e rằng chuyện này không thể không liên quan đến nó.” “Phụ hoàng, Mạch nhi sao có thể…” Ngọc Cẩm Đường kinh ngạc trợn to mắt.

“Ai, chuyện này trẫm sẽ điều tra rõ ràng, nếu thật sự là Mạch nhi làm, trẫm tuyệt không dung túng.” Ngọc Kỳ Đế Quân thở dài nói.

“Phụ hoàng, Mạch nhi còn nhỏ, chưa đến tuổi cập kê, chưa hiểu chuyện, người đừng phạt muội ấy nữa.

Hơn nữa, muội ấy cũng đã nhận được bài học rồi, người xem như bỏ qua chuyện này được không ạ?” Ngọc Cẩm Đường khuyên giải.

“Thôi được rồi, trẫm không truy cứu nó nữa.” Ngọc Kỳ Đế Quân khẽ phất tay, vẻ mặt không chút hứng thú.

Mặc dù ông ta sủng ái Ngọc Mạch Sanh, nhưng chưa bao giờ nuôi dạy nàng như một người con gái, mà chỉ xem nàng như một món đồ chơi, một con rối, một quân cờ.

Thấy Ngọc Kỳ Đế Quân đã nguôi giận, Ngọc Cẩm Đường thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau, một tin tức chấn động đột ngột lan truyền khắp kinh thành: Nghe đồn Quốc cữu gia Ngọc Thừa tướng tham ô nhận hối lộ, ức hiếp bá tánh, đã bị cách chức điều tra.

Nghe nói Ngọc Thừa tướng bị cách chức điều tra là vì một tiểu nha đầu tên Diệp Mạch Sanh.

Nghe được tin này, Ngọc Mạch Sanh giật giật khóe môi, thầm nghĩ, mình còn chưa ra tay mà Ngọc Thừa tướng đã tự ngã đài, đúng là đáng đời.

Nhưng tốc độ của Ngọc Kỳ Đế Quân thật nhanh, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã khiến Ngọc Thừa tướng mất chức.

“Muội muội, muội đang nghĩ gì vậy?” Ngọc Cẩm Đường tiến lên vỗ vai nàng, dịu dàng hỏi.

Ngọc Mạch Sanh ngẩng đầu nhìn Ngọc Cẩm Đường, khẽ cười: “Không có gì.” “Muội muội, mẫu phi nói qua một thời gian nữa sẽ đưa muội đi dự yến hội.” Ngọc Cẩm Đường cười tủm tỉm nói.

“Yến hội?

Yến hội gì?” Ngọc Mạch Sanh nhíu mày, có chút không hiểu lời của Ngọc Cẩm Đường.

“Chính là Thưởng Hoa Tiết lần này của chúng ta.

Cứ ba năm một lần, phủ Thái tử sẽ tổ chức đại hội ngắm hoa, mời văn võ bá quan cùng gia quyến đến phủ Thái tử thưởng hoa.” Ngọc Mạch Sanh chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu, hỏi: “Vậy có phải sẽ có rất nhiều hoa đẹp không?” “Đúng vậy, lát nữa muội muội phải trang điểm thật xinh đẹp, nếu không sẽ làm lu mờ những người khác đó.” Ngọc Cẩm Đường gật đầu, cười tủm tỉm nhắc nhở.

“Ừm, vậy muội có cần chuẩn bị gì không?” Ngọc Mạch Sanh nghiêm túc nhìn Ngọc Cẩm Đường.

“Muội muội không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần trang điểm thật xinh đẹp đến đó là được.” “Vậy muội đi ngủ một giấc đã.” Nói xong, Ngọc Mạch Sanh quay người rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng của Ngọc Mạch Sanh, khóe môi Ngọc Cẩm Đường cong lên một nụ cười rạng rỡ: “Muội muội, ta mong chờ khoảnh khắc muội tỏa sáng lấn át muôn hoa!” Về đến sân viện, Mộc Nguyệt và Vân Tĩnh Vũ đang chơi đùa với bánh bao nhỏ.

Thấy nàng trở về, họ lập tức đưa bánh bao nhỏ cho nàng bế.

Đón lấy bánh bao nhỏ, Ngọc Mạch Sanh nhẹ nhàng xoa cái bụng mềm mại của nó.

Nhìn vẻ mặt mũm mĩm của nó, Ngọc Mạch Sanh không nhịn được đưa tay véo má phúng phính của nó, trách yêu: “Nhóc con thối, ăn no uống đủ rồi là không quan tâm đến nương thân, xem ta về có xử lý con không.” Bánh bao nhỏ dường như hiểu ý, nở một nụ cười lấy

lòng.

Nhìn nụ cười của bánh bao nhỏ, Mộc Nguyệt không nhịn được cười nói: "Sanh nhi, thấy con thích bảo bối nhỏ như vậy, nương thân thật sự rất vui, không hổ là con gái ngoan của nương, thật lợi hại." "Hi hi." Ngọc Mạch Sanh cười khúc khích ôm bánh bao nhỏ, vẻ mặt mãn nguyện dụi vào trán nó: "Cảm ơn mẹ nhiều, con cũng rất thích đệ đệ, mẹ xem nó đáng yêu biết bao." "Con bé này." Ngọc Cẩm Đường cưng chiều nhìn Ngọc Mạch Sanh, mỉm cười đầy yêu thương.

Đúng lúc này, Ngọc Kỳ Đế Quân cùng Lý công công đến sân viện của vợ chồng Mộc Nguyệt.

"Thần thiếp (Dân phụ) bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Ngọc Cẩm Đường kéo Mộc Nguyệt cùng hành lễ: "Nhi thần (Thần tức) khấu kiến phụ hoàng (Tổ phụ)." "Đứng lên đi." Ngọc Kỳ Đế Quân đỡ Ngọc Cẩm Đường dậy, rồi sai Lý công công mang ghế đến đặt trước mặt vợ chồng Mộc Nguyệt.

"A Đường, mau để nhạc phụ nhạc mẫu nếm thử món ăn do ngự thiện phòng trong cung làm." Vừa nói, ông ta vừa chỉ vào mấy đĩa thức ăn tinh xảo trên bàn bên cạnh.

"Vâng, phụ hoàng." Ngọc Cẩm Đường cung kính đáp lời, rồi mời Lý công công ngồi xuống.

Ngọc Kỳ Đế Quân không ngồi ngay mà nói với vợ chồng Mộc Nguyệt: "Hai người nếm thử món ăn trẫm mới ra lệnh cho đầu bếp làm đi." Nghe vậy, vợ chồng Mộc Nguyệt nhìn nhau, dùng khóe mắt lặng lẽ quan sát thần sắc của Ngọc Kỳ Đế Quân.

Thấy nụ cười luôn treo trên khóe môi của Ngọc Kỳ Đế Quân, trong lòng Mộc Nguyệt mơ hồ nảy sinh một suy đoán.

Chương 762

Chẳng trách khi ông ta vừa bước vào cửa, bà đã cảm thấy có gì đó không ổn, xem ra bây giờ ông ta quả thật có mục đích.

Ngọc Cẩm Đường gắp một miếng sườn xào chua ngọt vào bát đưa đến trước mặt Mộc Nguyệt, nói: "Nương, người nếm thử xem." "Ừm." Mộc Nguyệt khẽ gật đầu, nhận lấy đũa gắp một miếng sườn xào chua ngọt cho vào miệng, từ từ nhai nuốt, khen ngợi: "Ừm, mùi vị rất ngon." Thấy Mộc Nguyệt khen, trong lòng Ngọc Cẩm Đường dâng lên một luồng hơi ấm: "Nương, ngon thì người ăn nhiều một chút." Nhìn chồng và con rể hòa thuận, Ngọc Kỳ Đế Quân rất vui mừng, nâng ly rượu lên nói với hai người: "Nào, A Đường, Mạch Sanh, cùng trẫm uống vài ly." "Tạ phụ hoàng." Hai vợ chồng đồng thanh cảm ơn rồi nâng chén trà trước mặt chạm vào nhau, ngẩng đầu uống cạn.

"Tửu lượng tốt, người đâu, rót rượu cho A Đường." Ngọc Kỳ Đế Quân hài lòng gật đầu.

Tiếp theo, cả nhà bốn người vừa ăn vừa trò chuyện, không khí khá hòa thuận và vui vẻ… Mấy ngày trôi qua, Thưởng Hoa Tiết cuối cùng cũng được tổ chức.

Ngọc phủ vô cùng náo nhiệt, khách khứa tấp nập, cửa nhà như chợ.

Ngọc Mạch Sanh và Ngọc Cẩm Đường ăn mặc chỉnh tề, cùng ngồi xe ngựa đến hoàng cung.

Hoàng cung lúc này đèn đuốc sáng trưng, nguy nga lộng lẫy.

Tường đỏ ngói xanh phản chiếu những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, trông càng thêm rực rỡ.

Dưới sự dẫn dắt của Ngọc Cẩm Đường, Ngọc Mạch Sanh và vợ chồng Ngọc Cẩm Đường cùng nhau đến sảnh yến tiệc.

Trong sảnh yến tiệc đã tụ tập không ít tiểu thư danh viện quý tộc, y phục lụa là, tiếng ca yến vũ, vô cùng náo nhiệt.

Ngọc Mạch Sanh đảo mắt nhìn mọi người một vòng, phát hiện không thấy bóng dáng của Ngọc Cẩm Dao và Nam Cung Dật đâu cả.

"Hoàng thượng giá đáo!

Thái tử điện hạ giá đáo!" Đột nhiên, theo tiếng hô lanh lảnh vang lên, sảnh yến tiệc lập tức im lặng, mọi người đều nhìn về phía cửa.

Ngọc Mạch Sanh nhìn theo ánh mắt của mọi người, liền thấy một người đàn ông mặc mãng bào màu đen, eo đeo ngọc bội, anh tư hiên ngang và một người đàn ông mặc áo nho nhã màu trắng chậm rãi bước vào sảnh yến tiệc.

Ngọc Kỳ Đế Quân nhìn mọi người bên dưới một lượt, sau đó đi đầu bước lên vị trí chủ tọa.

"Các vị ái khanh bình thân." Sau khi Ngọc Kỳ Đế Quân ngồi xuống, ông ta phất tay, ra hiệu cho mọi người miễn lễ và ngồi vào chỗ.

Ngọc Kỳ Đế Quân nhìn quanh một vòng rồi mới nói: "Các vị, hôm nay trẫm gọi các ngươi đến là có chuyện muốn tuyên bố." Lời của Ngọc Kỳ Đế Quân vừa dứt, mọi người đều vểnh tai lắng nghe, sợ bỏ lỡ điều gì.

"Hôm nay trẫm muốn tuyên bố chuyện hôn sự của trưởng tôn trẫm." Dừng một chút, Ngọc Kỳ Đế Quân nói tiếp: "Gần đây trẫm cùng Hiền vương bàn luận, phát hiện trưởng tôn của trẫm tuổi còn nhỏ.

Trẫm quyết định sau Thưởng Hoa Tiết sẽ chọn một tiểu thư quan

lại thích hợp để tứ hôn cho nó, để thể hiện sự thánh minh của trẫm, các ngươi có dị nghị gì không?" "Bệ hạ, việc này e rằng có chút không ổn!" Lời của Ngọc Kỳ Đế Quân vừa dứt, một giọng nữ trong trẻo uyển chuyển vang lên.

Ngọc Mạch Sanh nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một nữ tử mặc hoa phục màu tím chậm rãi bước vào từ bên trong đại sảnh.

"Đây không phải là trưởng nữ của Lại bộ Thượng thư Trương thị, Trương Chỉ Yên sao, sao vậy, cô ta muốn gả vào hoàng thất à?" Có người thì thầm.

"Ai mà biết được!

Trương thị này xưa nay dã tâm bừng bừng, nếu có thể bám vào Thái tử điện hạ hoặc hoàng tử thì cũng không thiệt." Một phu nhân khác nhỏ giọng cảm thán.

"Đáng tiếc thứ muội của cô ta là Trương Chỉ San lại bị hủy dung, còn mất con, cả đời này chắc không thể ngóc đầu lên được.

Nhưng chỉ với sự can đảm này của cô ta, cũng đáng khâm phục." "…" Mọi người nhỏ giọng bàn tán, Ngọc Mạch Sanh tuy đứng khá xa nhưng vẫn có thể nghe rõ những lời đó, không khỏi thầm hừ lạnh một tiếng.

"Các người có ý gì?

Bản quận chúa không cho phép!

Bản quận chúa mới là người thích hợp nhất, ta không đồng ý gả muội muội ta cho một tên ngốc!" Ngọc Cẩm Liên đứng dậy, tức giận quát mọi người, đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn Ngọc Mạch Sanh.

"Liên nhi, không được nói bậy!" Ngọc Cẩm Đường nghiêm mặt, trầm giọng quát.

Thấy vậy, Ngọc Mạch Sanh khinh thường liếc Ngọc Cẩm Liên một cái, lạnh nhạt nói: "Ta còn tưởng con chó điên nào đang sủa bậy!

Hóa ra là nhị tỷ tỷ!

Nhị tỷ tỷ đây là đang bênh vực kẻ khác sao?" "Ngươi…" Ngọc Cẩm Liên bị chặn họng không nói nên lời.

"Tam muội, đừng có hồ đồ càn quấy, ta nói thật, tuyệt đối sẽ không đem Liên nhi ra đùa giỡn, huống hồ Liên nhi cũng chưa chắc đã đồng ý, hơn nữa Liên nhi còn nhỏ, căn bản không xứng với Thái tử điện hạ." Ngọc Kỳ Đế Quân nghiêm túc dạy bảo.

"Hoàng bá phụ nói sai rồi!

Con tuy nhỏ nhưng cũng biết chuyện hôn nhân đại sự, hoàng bá phụ nên hỏi ý kiến của Liên tỷ tỷ, dù sao chuyện này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của hoàng huynh." Ngọc Mạch Sanh phản bác lại lời của Ngọc Kỳ Đế Quân.

"Liên nhi, A Đường nói rất đúng, phụ hoàng cũng là lo cho con, con không ngại thì cứ cân nhắc A Đường xem, trẫm thấy nó đối với con rất tốt." Ngọc Kỳ Đế Quân quay sang khuyên giải Ngọc Cẩm Liên.

Nghe phụ hoàng nói vậy, Ngọc Cẩm Liên mím môi, ánh mắt lóe lên hai giây, ngẩng đầu nhìn Ngọc Mạch Sanh, hỏi: "A Đường, huynh thật lòng với muội sao?" "Đương nhiên." "Vậy được, muội đồng ý lời cầu hôn của phụ hoàng và huynh, nhưng huynh phải cưới muội làm phi." "Được." Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Ngọc Cẩm Liên thở phào nhẹ nhõm.

Nàng là một cô nương kiêu ngạo, sao có thể gả cho một kẻ ngốc, nên chỉ cần không phải là người đàn ông quá xấu, những thứ khác nàng đều có thể chịu đựng.

Thấy bọn họ đã đạt được thỏa thuận, mọi người đều xuýt xoa.

"Liên quận chúa, Thái tử điện hạ đã có trắc phi rồi, cô định thế nào?" Trương Chỉ Lâm đột nhiên xen vào hỏi một câu, giọng điệu đầy vẻ hả hê.

"Đây không phải chuyện của cô, xin đừng xen vào việc của người khác." Ngọc Cẩm Đường không thích hành vi khiêu khích này của Trương Chỉ Lâm, giọng điệu có chút không thiện cảm quát.

"Ngươi…" Trương Chỉ Lâm tức nghẹn, nghiến răng nghiến lợi trừng Ngọc Cẩm Đường một cái rồi im lặng.

Nàng còn nhớ phụ thân đã cảnh cáo, không được chọc giận Ngọc Cẩm Đường, nếu không hậu quả tự gánh.

"Nếu A Đường và Liên nha đầu đã có chung ý kiến, vậy phiền Hiền vương gia giúp soạn thánh chỉ." Ngọc Kỳ Đế Quân cười tủm tỉm nhìn Hiền vương gia, trong mắt lóe lên ánh sáng tính toán.

"Vâng." Hiền vương gia đứng dậy đi đến giá bút bên cạnh ngự án, lấy bút lông ra, rồng bay phượng múa viết một chiếu thư.

"Thần tuân chỉ." Ngọc Kỳ Đế Quân nhận lấy chiếu thư mở ra xem, hài lòng gật đầu, nói: "Các vị ái khanh nghỉ ngơi một lát, sau bữa tối sẽ thiết yến tại Túy Hương Các để mừng Thưởng Hoa Tiết lần này." Ngọc Kỳ Đế Quân nói xong liền dẫn mọi người đi vào trong điện.

Ngọc Cẩm Đường nhìn Ngọc Mạch Sanh nói: "A Đường, chúng ta tìm chỗ ngồi trước đi, đừng ở đây cản trở, kẻo làm loạn trật tự yến hội." "Được." Hai người tìm được chỗ ngồi trong ánh mắt ghen tị của mọi người.

"Tam đệ, không ngờ đấy, đệ cũng có bản lĩnh ghê, ngay cả thiên kim của Thừa tướng là Trương Chỉ Yên cũng bị đệ câu được!" Ngọc

Cẩm Đường vừa ngồi xuống đã ghé sát vào Ngọc Mạch Sanh trêu chọc, trên mặt mang theo nụ cười giễu cợt.

"Nhị ca nói gì vậy!" Ngọc Mạch Sanh giận dỗi trừng Ngọc Cẩm Đường một cái, nói: "Nữ nhân đó tâm cơ sâu nặng, muội lười để ý đến!" "Tình cảm huynh muội các người tốt thật đấy!" Đúng lúc này, một giọng nói âm dương quái khí đột ngột vang lên.

Ngọc Mạch Sanh và Ngọc Cẩm Đường nghe vậy ngẩng đầu nhìn nữ tử đang nói.

Nữ tử mặc váy dài màu vàng ngỗng, dung mạo xinh đẹp, da trắng nõn, ngũ quan đoan chính, giữa hai hàng lông mày toát lên vẻ cao quý ưu nhã, ra dáng một thiên chi kiều nữ.

"Cô là ai?

Tôi có quen cô không?" Nhìn nữ tử xa lạ trước mặt, Ngọc Mạch Sanh nhíu mày nghi hoặc hỏi.

"Bản quận chúa là Lý Tuyết Oánh, con gái của tri phủ Vân Châu Lý Minh Châu.

Cha và nhị thúc của ta đều là mệnh quan triều đình, cha mẹ mất sớm, gia cảnh bần hàn.

Bản quận chúa từ nhỏ đã ngưỡng mộ Thái tử điện hạ nhiều năm, hy vọng có thể gả vào Đông Thần quốc làm Thái tử phi." Lý Tuyết Oánh nhìn Thái tử Ngọc Cẩm Thần, e thẹn nói.

"Xin lỗi, bản hoàng tử không quen biết cô." Ngọc Cẩm Thần lạnh lùng từ chối.

Gương mặt xinh đẹp của Lý Tuyết Oánh trắng bệch, dường như bị tổn thương, nàng cúi đầu che giấu sự căm hận trong mắt.

Nhưng dù Ngọc Cẩm Thần đã từ chối, nàng vẫn không từ bỏ,

giọng nói dịu dàng quyến rũ xen lẫn chút nức nở: "Hoàng tử điện hạ, lẽ nào người không muốn cưới thiếp thân sao?" "Không muốn." Câu trả lời của Ngọc Cẩm Thần khiến cả hội trường im phăng phắc, ai nấy đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hắn.

Đây là con gái Thừa tướng đó, Thái tử điện hạ lại không chút do dự từ chối, điều này còn gây chấn động hơn cả việc hoàng đế tứ hôn.

"Hoàng tử điện hạ…" Ngọc Tuyết Liên khẽ cắn môi đỏ, vành mắt ửng hồng, tủi thân gọi.

"Bản hoàng tử đã có người trong lòng, không thể cưới bất kỳ nữ tử nào, mong công chúa thông cảm." Ngọc Cẩm Thần lộ vẻ áy náy, nói: "Nếu công chúa cảm thấy không thể chấp nhận việc bản hoàng tử từ hôn, bản hoàng tử sẽ sớm nhờ mẫu hậu chọn cho cô một người chồng tốt khác." Nghe vậy, nước mắt Ngọc Tuyết Liên tuôn rơi, nàng cắn chặt đôi môi anh đào hồng hào, khóc không ngừng.

Thấy vậy, Ngọc Mạch Sanh có chút kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng, Ngọc Cẩm Liên không phải là người nhu nhược nhát gan, sao đột nhiên lại trở nên yếu đuối như vậy?

Nàng không hiểu, nàng chỉ muốn biết ký ức của cơ thể này.

"Liên nhi…" Ngọc Cẩm Đường nhíu chặt mày, lo lắng gọi.

Ngọc Tuyết Liên ngẩng đầu nhìn Ngọc Cẩm Đường, nói: "Đại ca, Liên nhi biết sai rồi." Nói xong, nàng lau đi vệt nước mắt trên má, thần sắc kiên định nhìn về phía Ngọc Kỳ Đế Quân, cung kính nói: "Bệ hạ, Liên nhi bất hiếu, đã làm người thất vọng.

Liên nhi nguyện hòa ly với đại ca!" Lời này vừa thốt ra, cả hội trường im lặng, mọi người đều kinh ngạc.

Ngọc Tuyết Liên lại từ bỏ vị trí Thái tử phi.

Lúc này, Ngọc Kỳ Đế Quân chậm rãi bước đến trước mặt Ngọc Tuyết Liên, mỉm cười hiền từ: "Liên nha đầu, con hiểu lầm rồi, hôn sự này là do đại tẩu con và phụ hoàng định ra, không phải ý của trẫm.

Trẫm không muốn ép buộc con, con có thể suy nghĩ kỹ rồi quyết định." Thái độ của Ngọc Kỳ Đế Quân rất rõ ràng, ông ta không đồng ý cho Ngọc Cẩm Liên từ hôn.

"Vâng, phụ hoàng." Ngọc Tuyết Liên ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

"Con ngoan, hôm nay các con có thể tham gia yến hội, trẫm đã rất vui rồi.

Đường xa vất vả, đi ăn chút gì đi." Ngọc Kỳ Đế Quân phất tay gọi một cung tỳ bên cạnh, bảo nàng ta dẫn bọn họ đến thiên sảnh.

"A Đường, Liên muội, các con đi theo đi." Ngọc Mạch Sanh và Ngọc Cẩm Đường nhìn nhau một cái, rồi theo cung tỳ đi về phía thiên sảnh.

Ngọc Tuyết Liên đi cuối cùng, khóe mắt liếc trộm Ngọc Mạch Sanh, thấy nàng mặt không đổi sắc đi theo sau mình, trong mắt lóe lên một tia oán độc.

Thiên sảnh.

Ngọc Kỳ Đế Quân ngồi ở vị trí trên cùng, các tộc nhân khác của nhà Ngọc ngồi ở dưới theo vai vế, chỉ thiếu một vị trưởng lão.

Ngọc Cẩm Đường nhìn quanh mọi người một vòng, phát hiện thiếu một người, bèn hỏi: "Phụ hoàng, tổ mẫu sao không tham dự yến hội?" Mặc dù Ngọc Cẩm Đường không thường xuyên vào cung tham gia yến hội, nhưng cũng biết mỗi lần yến hội đều mời các trưởng lão tham gia, dù sao trưởng lão cũng quản lý tài chính của cả tông tộc Ngọc thị, lại là sức mạnh cốt lõi của nhà Ngọc.

"Lão phu nhân bị bệnh rồi, không thể tham gia yến hội.

Các ngươi không cần để ý, mau ăn chút gì đi, thức ăn nguội rồi sẽ không ngon nữa.” Người nói là đại phòng của nhà Ngọc, tên ông ta là Ngọc Lăng Phàm.

Đại phòng nhà Ngọc không chỉ có thế lực kinh tế hùng hậu nhất, mà bản thân ông ta cũng là người văn võ song toàn, tài học uyên bác, là người nổi bật nhất trong nhà Ngọc ngoài gia chủ.

Vì vậy, Ngọc Kỳ Đế Quân rất coi trọng ông ta, đặc biệt giao binh phù quân đội nhà Ngọc cho Ngọc Lăng Phàm nắm giữ.

“Thì ra là vậy.” Ngọc Cẩm Đường nhàn nhạt cười, sau đó gọi thị vệ đến, dặn dò hắn dọn rượu và thức ăn xuống, thay bằng cơm nóng.

Ngọc Tuyết Liên đi đến bên bàn, nhìn những món ăn tinh xảo lộng lẫy trên bàn, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

“Liên nhi, con không khỏe, ăn chút gì lót dạ trước đi, lát nữa phụ hoàng sẽ đưa con về nghỉ ngơi.” Nghe lời Ngọc Cẩm Đường, trong lòng Ngọc Tuyết Liên lóe lên một tia vui mừng, xem ra nhị ca thật sự không nỡ để nàng khó xử, nàng phải tranh thủ thời gian.

Ngọc Tuyết Liên ra vẻ cầm đũa gắp một miếng thức ăn, nhai nuốt một lát rồi đặt bát đũa xuống, nói với Ngọc Cẩm Đường: “Đại ca, muội no rồi, các huynh cứ ăn tiếp đi, muội xin cáo từ trước.” Dứt lời, nàng hành lễ với Ngọc Kỳ Đế Quân rồi nhanh chóng quay người, vội vã chạy ra khỏi thiên sảnh.

Đợi nàng rời đi, Ngọc Cẩm Đường mới nhìn Ngọc Kỳ Đế Quân nói: “Phụ hoàng, vì sao người không chuẩn bị nạp trắc thất cho hoàng tử điện hạ?” “Liên nhi là con gái phụ hoàng yêu thương nhất, phụ hoàng tự nhiên thương nó, nhưng trẫm không thể vì nó mà làm lỡ dở Triệt nhi.

Trẫm định lập Triệt nhi làm trữ quân, hai huynh đệ các con phải

đồng lòng phò tá Triệt nhi.” Ngọc Kỳ Đế Quân nói với giọng điệu sâu sắc.

Nghe lời của Ngọc Kỳ Đế Quân, sắc mặt Ngọc Cẩm Đường trầm xuống.

Mặc dù Ngọc Kỳ Đế Quân không nói rõ lập ai làm Thái tử, nhưng trong lòng hắn mơ hồ đoán được người Ngọc Kỳ Đế Quân chỉ là Ngọc Cẩm Triệt.

Hắn luôn cảm thấy Ngọc Kỳ Đế Quân quá dung túng cho Ngọc Cẩm Triệt, nếu không sao lại để Ngọc Cẩm Triệt làm càn, còn cấm túc cả Hoàng hậu nương nương.

Ngọc Cẩm Đường không cam lòng, hắn đã hao tổn tâm cơ muốn trở thành Thái tử, sao có thể để một kẻ ngáng đường như Trình Giảo Kim xuất hiện, để Ngọc Cẩm Triệt cướp mất hoàng vị!

Hắn không quên, ban đầu Ngọc Cẩm Đường đã bắt nạt Ngọc Mạch Sanh như thế nào.

“Phụ hoàng, nhi thần không cam tâm, cầu phụ hoàng thu hồi thành mệnh.” Ngọc Cẩm Đường quỳ trên đất, vẻ mặt đau đớn, trong mắt rưng rưng lệ, dường như Ngọc Kỳ Đế Quân là một kẻ ác bá, ép buộc con đẻ của mình, khiến một trung thần lương tướng như hắn không thể không phản kháng.

“Ai, Triệt nhi là hoàng tôn trẫm yêu thương nhất, cũng là đệ đệ ruột của các con.

Nếu trẫm không đáp ứng yêu cầu của nó, trẫm làm sao đối mặt với liệt tổ liệt tông, đế quân như trẫm làm sao cho tốt, huynh đệ các con làm sao tin tưởng trẫm?” “Phụ hoàng, người sao có thể là ác bá?

Người đang tự bôi nhọ mình đấy.” Ngọc Cẩm Đường kịch liệt nói.

“Ngươi hỗn xược!” Ngọc Kỳ Đế Quân tức giận vô cùng, trừng mắt nhìn Ngọc Cẩm Đường, “Người đâu, lôi tam hoàng tử xuống, nhốt vào đại lao.” Dứt lời, mấy tên ngự lâm quân xông lên định áp giải Ngọc Cẩm Đường đi.

“Phụ hoàng tha mạng, phụ hoàng, người không thể đối xử với nhi thần như vậy.” Ngọc Cẩm Đường lớn tiếng kêu la, nhưng vẫn bị ngự lâm quân lôi ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa, hắn còn không quên trừng mắt nhìn Ngọc Mạch Sanh, ánh mắt lạnh lẽo.

Uy nghiêm của Ngọc Kỳ Đế Quân không cho phép người khác chống đối.

Ngọc Tuyết Liên không dám nói nhiều, lặng lẽ ngồi xuống, chỉ là khi nhìn về phía Ngọc Mạch Sanh, đáy mắt nàng lóe lên một tia giễu cợt.

Lần này, nàng phải mượn tay phụ hoàng để trừ khử con tiện nhân chướng mắt này!

Ngọc Tuyết Liên vừa ngồi vững, đang định thưởng thức món ngon trên bàn thì đột nhiên cảm thấy ngực đau như bị xé toạc.

“A!” Ngọc Tuyết Liên đột ngột đứng dậy, đau đến mức khuỵu xuống đất, ôm bụng, mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Thấy vậy, Ngọc Kỳ Đế Quân nghi hoặc hỏi: “Liên nhi, con sao vậy?” “Liên nhi không sao, chỉ là bụng hơi đau, con muốn đi nhà xí.” Ngọc Tuyết Liên nén cơn đau kịch liệt, cố nặn ra một nụ cười yếu ớt.

Nàng tuyệt đối không thể để lộ chuyện mình mang thai trong tình huống này, nếu không sẽ công cốc, kế hoạch của nàng cũng tan thành mây khói.

“Đi đi, mau về dùng bữa.” Ngọc Kỳ Đế Quân nhẹ giọng dặn dò.

“Vâng, tạ phụ hoàng quan tâm, nhi thần cáo lui.” Nói xong, Ngọc Tuyết Liên ôm ngực nhanh chóng rời khỏi thiên sảnh, đi về phía nhà xí.

Ngọc Tuyết Liên vừa đi, Ngọc Lăng Vi đã vội vàng hỏi: “Hoàng huynh, huynh nói xem rốt cuộc Liên nhi bị làm sao?” Ngọc Cẩm Đường lắc đầu, nhíu mày nói: “Ta cũng không rõ.” “Đại ca, phải làm sao đây?

Liên nhi không lẽ bị sảy thai rồi chứ?” Ngọc Lăng Vi lo lắng đi qua đi lại.

Nàng sớm đã nhận ra Liên nhi có chút kỳ lạ, chỉ là không tìm được lý do giải thích.

Bây giờ thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, trán đầy mồ hôi, không giống bị bệnh mà giống như bị trúng độc hơn.

Ngọc Cẩm Đường cũng có chút hoang mang, Ngọc Tuyết Liên sao lại bị trúng độc vô cớ?

Điều này không hợp logic!

Ngọc Cẩm Đường cẩn thận suy nghĩ lại, trong đầu lóe lên một tia sáng: Lẽ nào Liên nhi cố ý dẫn chúng ta đến đây, sau đó… “Lăng Vi, muội và Cẩm Đình ở lại, ta đi một lát sẽ về.” Ngọc Cẩm Đường vừa dứt lời đã biến mất.

Ngọc Lăng Vi và Ngọc Cẩm Đình nhìn nhau, đồng thời nhíu chặt mày.

Ngọc Cẩm Đường rời khỏi thiên sảnh, đi vòng qua hoa viên, xuyên qua cổng vòm mặt trăng, tiến về một sân viện.

“Rầm!” Cửa phòng của sân viện bị đá tung, Ngọc Cẩm Đường bước nhanh vào nhà, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm người đàn ông trong phòng: “Ngọc Kỳ Triệt, ngươi lại dám cho người giám sát

bản vương!" Ngọc Cẩm Đường tức đến toàn thân run rẩy, vẻ mặt vừa giận vừa tiếc.

Chương 763

“Đại ca, huynh hiểu lầm đệ rồi, đệ hoàn toàn không cho người giám sát huynh, là có người lẻn vào Ngọc phủ, ẩn nấp trong sân viện của đệ để giám sát đệ.” Ngọc Kỳ Triệt vội vàng giải thích.

“Hừ, nếu không phải ngươi làm, ngươi giải thích thế nào?” Ngọc Cẩm Đường quát lớn, chất vấn.

“Phụ hoàng, con bị oan mà.” Ngọc Kỳ Triệt liên tục xua tay, “Đại ca, mấy ngày nay đệ ngày nào cũng bị phụ hoàng phạt chép thánh chỉ, đâu có thời gian rảnh mà sắp xếp người giám sát huynh, huynh tuyệt đối không được nói bậy.” Ngọc Cẩm Đường hừ lạnh một tiếng: “Ta lười nói nhảm với ngươi.

Phụ hoàng, người xem đi, người xem đi…” Ngọc Cẩm Đường chỉ vào tấu chương trong tay Ngọc Kỳ Triệt nói.

Ngọc Kỳ Đế Quân liếc nhìn tấu chương trên tay hắn, sắc mặt lập tức đen sầm lại: “Hỗn xược, ai cho ngươi tự ý thay đổi quyết định của ta, còn nữa, ngươi làm sao mà biết?” “Bẩm phụ hoàng, đây đều là do nhi thần tra được.” Ngọc Cẩm Đường cung kính đáp.

Ngọc Kỳ Đế Quân sắc mặt ngưng trọng, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Triệt nhi, con nói xem chuyện này có liên quan đến người đó không?

Dù sao chuyện năm đó…” Ngọc Kỳ Triệt lắc đầu: “Nhi thần cho rằng, chuyện này chắc không liên quan đến người đó.” “Triệt nhi, lời này nói thế nào?” “Phụ hoàng, gia huấn của tộc Ngọc thị chúng ta, ngôi vị hoàng đế truyền cho Thái tử phải trải qua hai cuộc khảo nghiệm, một trong số đó gọi là ‘huyết mạch’, cuộc còn lại là ‘khảo nghiệm tâm tính’.” Ngọc Kỳ Triệt chậm rãi phân tích.

“Ý con là… Liên nhi căn bản không có tư cách làm hoàng hậu của tộc Ngọc thị?” Ngọc Kỳ Đế Quân híp mắt, nguy hiểm nhìn về phía Ngọc Kỳ Triệt.

“Không sai.” Ngọc Kỳ Triệt khẳng định gật đầu.

Ngọc Kỳ Đế Quân lập tức rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau ông ta mới lên tiếng: “Triệt nhi, con đi điều tra chuyện này, nếu xác thực là do Liên nhi làm, thì đừng trách phụ hoàng không nể tình xưa.” “Vâng, phụ hoàng, nhi thần tuân mệnh.” Ngọc Kỳ Triệt cung kính nhận lệnh rồi lui xuống.

Đợi Ngọc Kỳ Triệt đi rồi, Ngọc Kỳ Đế Quân ra lệnh cho ma ma bên cạnh: “Đi mời quốc sư đến đây.” Ngọc Kỳ Đế Quân rất rõ, nếu thật sự là do Liên nhi làm, nàng ta chắc chắn sẽ chết, và Ngọc Kỳ Đế Quân sẽ không vì nàng ta là con gái mình mà thiên vị.

“Vâng.” Quốc sư đến thiên điện, hành lễ với Ngọc Kỳ Đế Quân: “Tham kiến bệ hạ.” “Miễn lễ bình thân.

Hôm nay mời quốc sư đến là vì chuyện của Liên công chúa.” Ngọc Kỳ Đế Quân nói với vẻ áy náy, dù sao Liên nhi cũng là Liên công chúa, là đứa con duy nhất của ông, dù nàng phạm lỗi, ông vẫn không nỡ xử phạt.

“Lão nạp hiểu rồi.” Quốc sư gật đầu.

“Quốc sư, Liên nhi đã mang thai năm tháng, nếu tiếp tục ở trong cung e rằng sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, mong quốc sư giúp ta khuyên nhủ nó.” “Bệ hạ yên tâm, lão nạp nhất định không phụ sự ủy thác.” Lời quốc sư vừa dứt, Ngọc Kỳ Đế Quân vui mừng gật đầu, sau đó phất tay cho mọi người lui xuống, chỉ còn lại một mình quốc sư.

“Quốc sư, ngài chẩn đoán cho trẫm trước, xem Liên nhi có thật sự mang thai không.” Quốc sư nghe vậy, đặt tay lên cổ tay Ngọc Tuyết

Liên, nhắm mắt nghiêm túc bắt mạch.

Một lúc sau, ông mở mắt, vẻ mặt kinh hỉ nói: "Chúc mừng bệ hạ, Liên công chúa thật sự đã mang thai, và đã có thai hai tháng rồi." Ngọc Kỳ Đế Quân mừng rỡ: "Ha ha, Liên nhi cuối cùng cũng mang long tự." Ngọc Cẩm Đường đứng ngoài cửa, nghe không sót một chữ cuộc nói chuyện bên trong.

Thì ra Ngọc Kỳ Triệt thật sự có vấn đề, vậy là kế hoạch của hắn đã bị phá hỏng.

"Đại bá, phụ hoàng bảo ta đi dạo cùng ngài." Ngọc Cẩm Đường thu lại tâm tư, đến bên cạnh Ngọc Cẩm Đường, thân thiết khoác tay ông.

Ngọc Cẩm Đường hơi sững sờ, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, gật đầu.

Phụ hoàng đã ra lệnh điều tra kỹ chuyện của Liên nhi, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, Ngọc Kỳ Triệt bị áp giải vào thiên lao, còn mẫu phi của hắn là Tô Quý phi bị đày vào lãnh cung, còn Ngọc Tuyết Liên thì bị ban cho cái chết.

"Bệ hạ anh minh." Ngọc Kỳ Triệt bị bắt, phe cánh của hắn lần lượt quỳ lạy.

"Trẫm hy vọng các vị ái khanh sau này đều có thể trung thành với trẫm, nếu để trẫm phát hiện ai phản bội trẫm, trẫm tuyệt không dung tha!" Ngọc Kỳ Đế Quân mặt mày nghiêm nghị, giọng điệu kiên quyết.

Ngọc Cẩm Đường cúi đầu, trong lòng cười lạnh, quả nhiên, Ngọc Kỳ Triệt chính là quân cờ của Ngọc Kỳ Đế Quân.

"Bệ hạ thánh minh." Các quan viên đồng thanh hô vang.

Ngọc Kỳ Đế Quân nhìn lướt qua các quan viên, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Ngọc Cẩm Đường: "Cẩm Đường, chuyện lần này, con chịu ấm ức rồi." "Nhi thần không sao, nhi thần sẽ không để trong lòng." Ngọc Cẩm Đường cung kính nói.

"Ừm, vậy thì tốt.

Cẩm Đường, đây là di vật của mẫu phi con, con cầm nó về Thừa tướng phủ, giao lại cho Tuyết Liên." "Vâng, nhi thần tuân chỉ." Tiễn Ngọc Cẩm Đường đi, Ngọc Kỳ Đế Quân xoa xoa mi tâm, mệt mỏi nói: "Truyền ngự y." "Bệ hạ, người không sao chứ?" Tô Quý phi vẻ mặt lo lắng tiến lên, nhẹ nhàng hỏi, "Có cần tuyên ngự y xem không?" "Không cần." Ngọc Kỳ Đế Quân khẽ vuốt má Tô Quý phi, "Trẫm có nàng là đủ rồi, cần gì ngự y?" "Bệ hạ ~" Tô Quý phi e thẹn nép vào lồng ngực Ngọc Kỳ Đế Quân, vô cùng hạnh phúc mãn nguyện.

"Đúng rồi, bên Liên nhi thế nào rồi?" Ngọc Kỳ Đế Quân đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Tô Quý phi nghiến răng nói: "Bệ hạ, Liên nhi nó, nó lại dám muốn hại con của Tuyết nhi, may mà quốc sư kịp thời đến cứu." Nghe vậy, Ngọc Kỳ Đế Quân đột ngột ngồi thẳng dậy, sắc mặt nghiêm nghị.

"Bệ hạ, Liên nhi bị oan, người nhất định phải giúp nó, cầu xin người." Tô Quý phi nắm lấy tay Ngọc Kỳ Đế Quân, khẩn cầu nói.

"Chuyện này trẫm sẽ xử lý, nàng lui xuống trước đi." "Nhưng…" Tô Quý phi còn muốn nói thêm, nhưng bị Ngọc Kỳ Đế Quân ngắt lời: "Được rồi, trẫm mệt rồi, nàng lui xuống trước đi." Ngọc Kỳ Đế Quân không kiên nhẫn nhíu mày, phất tay ra hiệu cho Tô Quý phi mau chóng biến đi.

Đợi Tô Quý phi lui xuống, Ngọc Kỳ Đế Quân lập tức triệu tập trọng thần trong triều nghị sự.

Lần này, tội chứng Ngọc Kỳ Triệt ngầm thông đồng với giặc bán nước là không thể chối cãi, ngay cả đế vương như ông cũng không dám bao che cho hắn.

"Các vị ái khanh, về chuyện của Triệt nhi, các vị thấy thế nào?" Lời của Ngọc Kỳ Đế Quân vừa dứt, liền có đại thần nhảy ra: "Khải bẩm bệ hạ, Triệt Thái tử là trữ quân của quốc gia, nếu không có người cố ý vu oan giá họa, sao hắn lại có thể ngầm thông đồng với giặc bán nước?" "Bất kể thế nào, hắn vi phạm luật pháp là sự thật không thể chối cãi, hơn nữa hắn còn che giấu sự thật lừa gạt trẫm, càng không thể tha thứ.

Từ nay trở đi, tước bỏ mọi chức vụ của Triệt Thái tử, giam cầm trong tông miếu, vĩnh viễn không được rời khỏi tông miếu nửa bước." Không ai phản bác quyết định của Ngọc Kỳ Đế Quân, bọn họ đã sớm mong Ngọc Kỳ Triệt thất thế.

Loại lang tâm cẩu phế này, đáng đời phải chịu báo ứng.

Sau khi tan triều, Ngọc Cẩm Đường đến tẩm điện của Ngọc Kỳ Đế Quân, chắp tay hành lễ nói: "Phụ hoàng, Triệt nhi tuy phạm phải tội lớn tày trời, nhưng nó cũng là cốt nhục của người, người sao nỡ lòng…" Ngọc Kỳ Đế Quân không vui nhíu mày, ngắt lời hắn: "Cẩm Đường, trẫm biết con và Triệt nhi tình cảm sâu đậm, nhưng Triệt nhi đã phạm phải sai lầm lớn, lẽ nào con muốn cả nhà Ngọc phải chôn cùng nó sao?" "Phụ hoàng, Triệt nhi nó…" "Con đừng quên, ban đầu mẫu phi của con vì sao lại vào Ngọc Kỳ đế quốc, nếu không phải mẫu phi của con khổ sở cầu xin, sao lại có sự tồn tại của con?

Bây giờ nó lại làm ra chuyện xấu xa bại hoại phong tục như vậy, con nghĩ trẫm còn dung túng cho nó làm càn sao?" "Nhưng con yên tâm, các con là huynh đệ, Triệt nhi sẽ không nguy hiểm đến tính mạng." Ngọc Kỳ Đế Quân vỗ vỗ vai Ngọc Cẩm Đường an ủi, ôn hòa

nói: “Được rồi, về nghỉ ngơi đi.” “Nhi thần cáo lui.” Đợi Ngọc Cẩm Đường rời đi, sắc mặt Ngọc Kỳ Đế Quân lập tức thay đổi: “Người đâu, truyền thái y.” Thái y vội vàng đến tẩm cung của Ngọc Kỳ Đế Quân, sau khi thăm mạch cho ông, thở dài nói: “Bệ hạ, bệnh này của người đã kéo dài hơn hai mươi năm, bây giờ muốn chữa khỏi gần như là không thể.” “Phế vật, ngay cả trẫm bị bệnh gì ngươi cũng không nhìn ra sao?” Ngọc Kỳ Đế Quân tức giận gầm lên.

Thái y sợ đến run rẩy: “Vi thần, vi thần bất tài.” “Hừ, bất tài, vậy ngươi còn ở lại làm gì, trẫm nuôi các ngươi có ích gì?” Ngọc Kỳ Đế Quân tức giận quát, đồng thời ném chén trà trên bàn vào người thái y.

“Bệ hạ tha mạng ạ!” Thái y sợ đến ngã lăn ra đất, ôm quyền dập đầu cầu xin.

“Hừ!” Ngọc Kỳ Đế Quân hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc nhìn thái y, sau đó phất tay, “Thôi, trẫm tự tìm người đến chữa bệnh cho trẫm, ngươi lui xuống đi.” “Bệ hạ, người…” Thái y còn muốn nói gì đó, nhưng Ngọc Kỳ Đế Quân rõ ràng không cho hắn cơ hội.

Ông không muốn nhìn thấy đám lang băm này, ông cần tìm một thần y.

“Cút.” Ngọc Kỳ Đế Quân âm u nhìn chằm chằm thái y.

Thái y không khỏi rùng mình, vừa lăn vừa bò chạy ra ngoài.

Ngọc Cẩm Đường vội vã trở về Thừa tướng phủ, kể lại chuyện Ngọc Kỳ Triệt lén lút bán vũ khí cho Ngọc Kỳ Triệt, sau đó nói: “Tam muội, nếu Triệt nhi đã làm ra chuyện như vậy, chắc chắn không thể thoát tội, phụ hoàng sẽ không che chở nó nữa, nên chúng ta phải nhanh chóng trừ khử Triệt nhi.” “Đại ca, chuyện này không cần huynh nhắc nhở, trong lòng muội rõ, huynh chỉ cần giúp muội loại bỏ kẻ khác là được.” Ngọc Tuyết Dao nhàn nhạt nói.

“Đương nhiên rồi.” Ngọc Cẩm Đường cong môi cười nhạt.

Như vậy, Triệt nhi sẽ hoàn toàn xong đời. ** “Phu nhân, tiểu thư đã ngủ chưa?” “Ừm, nô tỳ đã đắp chăn cho tiểu thư, chất lượng giấc ngủ của tiểu thư rất tốt, lúc nào cũng ngủ ngon.” “Vất vả cho các ngươi rồi.” Vân thị cười dịu dàng vuốt tóc mai trên trán Ngọc Tuyết Dao, trong mắt tràn đầy tình thương.

Con gái của bà thật ngoan ngoãn hiểu chuyện.

“Đây là việc nô tỳ nên làm.” “Các ngươi cũng đi nghỉ đi, ngày mai còn phải đi tế tổ, tối nay phải dưỡng sức.” “Nô tỳ cáo lui.” “Phu nhân, người cũng nghỉ sớm đi.” Nha hoàn hầu hạ Vân thị xong mới lui xuống.

“Dao nhi…” Vân thị kéo dài giọng, nhẹ nhàng gọi Ngọc Tuyết Dao đang ngủ say.

“Nương.” Ngọc Tuyết Dao mơ màng mở mắt, thấy là Vân thị liền tỉnh táo lại.

“Tỉnh rồi à, có đói không?” Vân thị dịu dàng hỏi.

“Đói ạ, con muốn ăn thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt, miến chua cay, còn cả chân gà luộc nữa.” Ngọc Tuyết Dao không chút khách khí nói ra món mình muốn ăn.

Vân thị cưng chiều véo mũi Ngọc Tuyết Dao, mắng yêu: “Con bé này, cả đời chỉ biết ăn.” Miệng nói vậy, nhưng vẫn đi dặn dò nhà bếp chuẩn bị nguyên liệu cho Ngọc Tuyết Dao.

Vì là đi tế tổ, Vân thị đặc biệt mặc đồ tang, đi theo sau linh cữu của Ngọc Kỳ Triệt, hướng về lăng tổ.

Bia mộ của Ngọc Kỳ Triệt là do Ngọc Kỳ Đế Quân cho người xây dựng, giống hệt của Ngọc Cẩm Đường, ngay cả mộ chôn quần áo cũng tương tự.

Tế bái xong Ngọc Kỳ Triệt, Vân thị và Ngọc Cẩm Đường quỳ trên bồ đoàn, dập đầu chín cái rồi đứng dậy.

Khi Ngọc Cẩm Đường quay người rời đi, thấy Ngọc Kỳ Triệt cô đơn nằm trong quan tài, vành mắt lập tức ươn ướt.

Hắn luôn coi Ngọc Kỳ Triệt là huynh trưởng, hy vọng quan hệ hai người hòa thuận, không ngờ hắn lại phản bội tình bạn giữa họ.

"Dao nhi, chúng ta về thôi." "Vâng." Ngọc Cẩm Đường gật đầu, hai người một trước một sau rời đi.

"Lão gia, lão gia, không hay rồi." Quản gia hoảng loạn xông vào.

Ngọc Kỳ Triệt lạnh lùng liếc nhìn quản gia, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" "Bẩm lão gia, Triệt Thái tử tư tàng lương thảo bị phát hiện." Ngọc Kỳ Triệt đột nhiên trợn tròn mắt: "Ai bắt được?" "Bệ hạ." Tim Ngọc Kỳ Triệt đau nhói, quả nhiên là như vậy.

Phụ hoàng quả nhiên vẫn còn hận chuyện năm năm tuổi, mình đã cướp đi cây ngọc như ý mà ông yêu thích nhất.

"Đi." Ngọc Kỳ Triệt bước đi.

Hắn không thể chết ở đây, nếu không nhà Ngọc sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Phụ hoàng sẽ không cho phép hắn tiếp tục nắm giữ quân quyền.

"Cha." Ngọc Cẩm Đường chặn trước mặt Ngọc Kỳ Triệt, "Cha, con muốn nói chuyện với cha." Ngọc Kỳ Triệt dừng bước, ngẩng đầu nhìn Ngọc Cẩm Đường: "Nói đi, con muốn nói gì với ta." "Triệt nhi làm sai, là do con làm ca ca không dạy dỗ tốt.

Cha, cầu xin cha xem xét tình cảm con và Triệt nhi từ nhỏ chơi với nhau, tha cho nó một mạng, để nó nhận ra sai lầm, sửa chữa lỗi lầm của mình." "Cẩm Đường, chuyện này không đơn giản như con nghĩ,

Triệt nhi là mưu nghịch phạm thượng, con biết phải làm sao không?" "Con…" Ngọc Cẩm Đường lắp bắp.

Hắn đương nhiên biết phải làm gì, nhưng hắn không nỡ, không nỡ giết người đệ đệ mà hắn yêu thương mười mấy năm.

"Con muốn biết rốt cuộc Triệt nhi đã làm sai ở đâu?" Ngọc Kỳ Triệt ánh mắt bình tĩnh, dường như đã sớm đoán được Ngọc Cẩm Đường sẽ không đồng ý yêu cầu của mình.

Dù sao trong lòng Ngọc Cẩm Đường, họ là huynh đệ, máu mủ tình thâm, hắn căn bản không thể nhẫn tâm.

"Con…" Ngọc Cẩm Đường cúi đầu, không dám nhìn Ngọc Kỳ Triệt.

"Cẩm Đường, con là thiếu chủ của nhà Ngọc, càng là người kế thừa tương lai của nhà Ngọc.

Nếu con ngay cả đệ đệ ruột của mình cũng không hạ được quyết tâm, con làm sao quản lý nhà Ngọc, làm sao giữ được cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà Ngọc?" Lời của Ngọc Kỳ Triệt như búa tạ giáng vào lòng Ngọc Cẩm Đường.

Ngọc Cẩm Đường mím môi, im lặng một lúc lâu mới chậm rãi lên tiếng: "Phụ hoàng, Triệt nhi không chỉ một lần ám chỉ với con, muốn thay thế con trở thành gia chủ mới của nhà Ngọc, nhưng con chưa bao giờ từ bỏ kỳ vọng vào Triệt nhi.

Con hy vọng nó có thể cải tà quy chính, con cũng nguyện ý phò tá nó trở thành gia chủ nhà Ngọc." "Nó không nghe khuyên bảo mà càng lún càng sâu, chuyện này trách được ai?" Ngọc Kỳ Triệt châm biếm hừ lạnh một tiếng.

"Cha, xin thứ cho con mạo muội nói một câu." "Con nói đi." "Cha, Triệt nhi tuy đã làm rất nhiều chuyện sai, nhưng người cũng phải xem

xét lợi ích của nhà Ngọc.

Hiện giờ đại hoàng tử đã thất thế, người không thể để Triệt nhi tiếp tục ngồi tù, nếu không…" Ngọc Kỳ Triệt nhíu mày, lạnh lùng nói: "Ý của con là ngôi vị hoàng đế này của ta danh không chính ngôn không thuận?" "Không phải vậy thưa cha, con không có ý đó.

Con chỉ muốn nói, Triệt nhi là đích tôn ưu tú nhất của người, nếu người cố chấp trừng phạt nó, e rằng thể diện của nhà Ngọc sẽ mất hết." "A a, ý của con là bảo ta tha cho nó sao?" "Con không dám." "Nếu con cũng biết là không dám, sao còn dám nói ra những lời như vậy?" Giọng điệu của Ngọc Kỳ Triệt trở nên nghiêm túc, "Chuyện lần này con không cần can thiệp, giao cho ta xử lý.

Nếu Triệt nhi có mệnh hệ gì, ta tuyệt không tha nhẹ." "Cha." Ngọc Cẩm Đường muốn nói lại thôi, gọi một tiếng.

"Về đi, đừng quên lời cảnh cáo của ta vừa rồi." Ngọc Kỳ Triệt không kiên nhẫn phất tay, quay người rời đi.

Ngọc Cẩm Đường thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu, hắn luôn cảm thấy mình đã làm sai chuyện gì đó.

"Tiểu thư, người nói xem, đại công tước có cứu nhị công tử không?" Thu Sương vừa lau nước mắt trên mặt Ngọc Kỳ Tuyết vừa lo lắng hỏi.

Ngọc Tuyết Dao khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi nói: "Bất kể thế nào, nhị ca cũng sẽ không để chúng ta đứng ngoài cuộc." Thu Sương đồng tình gật đầu.

Không biết từ lúc nào, Ngọc Tuyết Dao đã trưởng thành, hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Tang lễ của Ngọc Kỳ Triệt rất long trọng, quan viên triều đình đều tham gia, chỉ là mỗi người trong lòng đều có ý đồ riêng, bề ngoài lại

giả vờ đau buồn.

Ngọc Kỳ Triệt chết đột ngột vào ngày thứ hai sau khi Ngọc Kỳ Trạch đăng cơ.

Tin tức về cái chết của Ngọc Kỳ Triệt lan truyền, Ngọc Tuyết Dao khóc như mưa, bất chấp cơ thể yếu ớt, quỳ trước mộ Ngọc Kỳ Triệt khóc đến đứt ruột gan.

Ngọc Cẩm Đường thương em gái, đưa Ngọc Tuyết Dao về phòng mình an ủi.

Ngọc Tuyết Dao gục trên vai Ngọc Cẩm Đường, khóc nức nở: "Hu hu hu… Cha, nương, tứ thúc, ngũ thúc, sao mọi người lại bỏ con mà đi như vậy, con nhất định sẽ tìm cơ hội cứu mọi người ra, nhất định!" Ngọc Cẩm Đường vỗ lưng nàng, nhẹ nhàng an ủi.

Điều hắn có thể làm là ở bên cạnh Ngọc Tuyết Dao.

Sau khi Ngọc Kỳ Triệt chết, Ngọc Tuyết Dao với thân phận tiểu thư Ngọc phủ đã túc trực bên mộ Ngọc Kỳ Triệt bảy ngày.

Sau đó, nàng như biến thành một người khác, cả ngày chìm đắm trong y thuật, thỉnh thoảng đến tiệm thuốc giúp đỡ, hoặc đến trang trại ở ngoại thành giúp nông dân gieo trồng.

Bận rộn khiến nàng dường như đã gạt bỏ mọi bi thương và sầu muộn.

Sáng sớm bảy ngày sau, Ngọc Tuyết Dao thu dọn hành lý, chuẩn bị trở về kinh thành.

Trước khi đi, nàng để lại một lá thư cho Ngọc Cẩm Đường rồi vội vã rời khỏi nhà Ngọc, không ai biết lý do nàng rời đi.

Ngọc Tuyết Dao đang đi trên đường thì xe ngựa đột nhiên gặp phải sơn tặc.

Nàng và ngựa cùng rơi xuống vực, thân thể tan nát.

Trong khoảnh khắc hồn phi phách tán, nàng nhìn thấy linh hồn của mình, vội vàng bỏ chạy, trốn vào trong rừng cây mới may mắn thoát nạn.

Nhưng khi nàng mở mắt ra, phát hiện môi trường xung quanh đã thay đổi, trở nên xa lạ.

Lúc này, một trận tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó là tiếng đao kiếm va chạm.

Rất nhanh một nhóm người xông tới, đánh nhau với một nhóm hắc y nhân khác.

Võ công của đám hắc y nhân rõ ràng cao hơn, chiếm thế thượng phong, nhưng mục tiêu của bọn chúng rõ ràng là người đàn ông mặc áo trắng kia.

"Tiểu sư thúc." Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc kêu lên.

"Ngươi tỉnh rồi." Ngọc Kỳ Trần lạnh nhạt nhìn nàng một cái, "Ngươi cứ ở đây đừng động đậy, ta đi giải quyết bọn chúng." "Ngươi…" Ngọc Tuyết Dao chưa nói xong đã thấy người đàn ông đó biến mất tại chỗ, chỉ còn lại một bóng trắng lướt qua trong không khí, tốc độ khiến người ta phải kinh ngạc.

Rất nhanh, đám hắc y nhân toàn bộ ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Bóng trắng đáp xuống bên cạnh Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao nuốt nước bọt, run rẩy đưa một ngón tay chọc vào ngực người đó: "Khụ khụ…" Bóng trắng sững sờ, đưa móng vuốt đẩy Ngọc Tuyết Dao ra: "Này, ngươi làm gì mà sờ ngực ta, ngươi là nữ nhân à?" "Ta là nữ, còn ngươi?" Ngọc Tuyết Dao chớp chớp đôi mắt to.

“Ta… ta đương nhiên cũng là nữ nhân rồi.” Bóng trắng cứng miệng đáp.

Ngọc Tuyết Dao bĩu môi: “Ngươi thật sự không phải nữ nhân?” Bóng trắng không vui gầm lên: “Không phải, không phải, không phải, ta là nữ nhân.” “Ồ, không phải à, dọa chết ta rồi, ta còn tưởng mình gặp ma.” Bóng trắng: “…” Con nhóc này thật đáng ghét, rõ ràng mình là một con hồ ly uy phong lẫm liệt, đâu có giống ma.

Ngọc Tuyết Dao quan sát xung quanh, ngoài nàng và người đàn ông áo trắng ra không còn ai khác.

“Tiểu sư thúc, sao chúng ta lại bị mắc kẹt ở đây vậy?” Ngọc Tuyết Dao tò mò hỏi.

“Ngươi không nhớ sao?” Ngọc Tuyết Dao mờ mịt lắc đầu, rồi đột nhiên nhớ ra, kích động nắm lấy cánh tay người đàn ông áo trắng, “Tiểu sư thúc, là người đã cứu ta sao?” “Ừm, là ta.” Người đàn ông áo trắng nhìn tay áo bị mình véo đỏ của mình, khóe miệng giật giật, không biết còn tưởng hắn bắt nạt con nhóc này.

“Cảm ơn người nhiều lắm, người không chỉ cứu ta, còn cứu cả cha nương của ta, người chính là ân nhân của gia đình chúng ta, cả nhà chúng ta nhất định sẽ báo đáp người.

Đợi sau này ta kiếm đủ tiền, sẽ mua kẹo cho người ăn.” Trán Ngọc Kỳ Trần nổi gân xanh.

Con nhóc này sao ngốc vậy, nhưng thôi, ơn cứu mạng không gì báo đáp, chỉ có thể dùng kẹo để trả, dù sao con nhóc này cũng không chạy được.

Ngọc Tuyết Dao không biết người đàn ông áo trắng đang nghĩ gì, vẫn nhiệt tình kéo tay hắn thao thao bất tuyệt.

Chương 764

"Tiểu sư thúc, con tên là Ngọc Tuyết Dao, người tên gì ạ?" Người đàn ông áo trắng ngẩng đầu nhìn Ngọc Tuyết Dao: "Ngọc Kỳ Trạch." "Kỳ Trạch ca ca?" Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc trợn to mắt, "Thì ra huynh họ Kỳ à?" "Ừm." Bạch Kỳ Trạch gật đầu, rất thích vẻ ngơ ngác này của nàng.

"À, Kỳ Trạch ca ca, em nghe nói nhà họ Kỳ là thế gia lợi hại nhất ở Giang Thành." Bạch Kỳ Trạch cười tủm tỉm nhìn nàng, không tỏ ý kiến.

"Kỳ Trạch ca ca, huynh bây giờ làm nghề gì vậy?" "Tu hành giả." "Oa!

Kỳ Trạch ca ca, huynh lại là tu hành giả, chẳng trách lại đẹp trai như vậy." Ngọc Tuyết Dao sùng bái nhìn Bạch Kỳ Trạch, mắt sáng lấp lánh.

"Em cũng có thể tu hành, chỉ cần em muốn." Bạch Kỳ Trạch dịu dàng xoa đầu nàng.

"Em không muốn đâu, em là một đứa bé ngoan, sẽ không lén lút tu luyện đâu." Ngọc Tuyết Dao kiêu ngạo hất đầu, dường như đã đặt mình ở một vị trí cao, lại quên mất mình hiện giờ vẫn là tù nhân.

Bạch Kỳ Trạch cưng chiều cười một tiếng, không nói gì thêm.

Đột nhiên, dưới chân hai người truyền đến một chấn động, Ngọc Tuyết Dao suýt nữa ngã, may mà có Bạch Kỳ Trạch bên cạnh đỡ lấy.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Ngọc Tuyết Dao nghi hoặc hỏi.

"Chắc là trận pháp đã khởi động, mau rời khỏi đây thôi." Ngọc Kỳ Trạch dẫn Ngọc Tuyết Dao đi, họ vừa rời đi không lâu, trận pháp liền

đóng lại.

Trong một căn phòng cổ kính, một nam tử tuyệt mỹ mở mắt.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên ngực, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt… Phía bên kia.

“Tiểu sư thúc, tiếp theo chúng ta đi đâu ạ?” Ngọc Tuyết Dao tò mò nhìn Bạch Kỳ Trạch.

“Đi theo ta.” Bạch Kỳ Trạch dẫn Ngọc Tuyết Dao đi ra ngoài thành.

Ngọc Tuyết Dao vô cùng phấn khích, cuối cùng cũng được ra ngoài chơi.

“Kỳ Trạch ca ca, chúng ta đi đâu vậy?” “Đến lúc đó em sẽ biết.” Bạch Kỳ Trạch không nói cho nàng biết, chỉ dẫn nàng đi về phía xa.

“Ai da, Kỳ Trạch ca ca, chậm lại chút, đợi em với.” Ngọc Tuyết Dao đuổi theo mấy bước, mệt đến không chịu nổi, đành phải dừng lại nghỉ.

Đợi nàng nghỉ ngơi xong, lại tiếp tục lên đường.

“Kỳ Trạch ca ca, những linh thú mà huynh nói, đều ở đâu vậy?” Ngọc Tuyết Dao mong chờ nhìn Bạch Kỳ Trạch.

“Sắp đến rồi.” Bạch Kỳ Trạch tăng tốc, rất nhanh đã đến chân núi.

Ngọc Tuyết Dao ngẩng đầu nhìn, phát hiện cả ngọn núi đều bị sương mù đen bao phủ.

“Đây lẽ nào là Mê Hồn Trận trong truyền thuyết?” “Đúng vậy, đi thôi.” Bạch Kỳ Trạch nắm tay Ngọc Tuyết Dao đi lên núi, Ngọc Tuyết Dao nắm chặt ngón tay hắn, không cho hắn buông ra.

“Đừng sợ.” Bạch Kỳ Trạch siết nhẹ tay nàng, an ủi.

Ngọc Tuyết Dao gật đầu, dù trong lòng vẫn lo lắng, nhưng vẫn kiên cường bước lên núi.

Càng gần đỉnh núi, hắc khí càng nồng đậm, Ngọc Tuyết Dao cảm thấy toàn thân như đang mở rộng lỗ chân lông, ngứa ngáy khắp người.

Đột nhiên, Bạch Kỳ Trạch dừng lại, hắn quay đầu nhìn Ngọc Tuyết Dao: "Dao Dao, em ở đây đợi trước, đừng đi lung tung, nếu sợ thì gọi ta." "Được, Kỳ Trạch ca ca, huynh đi làm việc của mình đi." Ngọc Tuyết Dao hiểu chuyện gật đầu.

Bạch Kỳ Trạch nhìn nàng thật sâu, thấy thần sắc nàng kiên định, khẽ cười rồi rời đi.

Ngọc Tuyết Dao nhìn khu rừng trống vắng, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nàng cắn môi, cố gắng ổn định tâm thần, từ từ đi về phía trước.

Đi được nửa đường, nàng dừng lại, lấy ra một miếng bánh ngọt nhét vào miệng.

Món bánh này là do cha mang từ trong cung ra, là bánh ngự ban, là thức ăn hàng ngày của nàng.

Một luồng hơi ấm lan tỏa trong cơ thể, khiến tinh thần nàng phấn chấn hơn nhiều.

"Dao nhi." Giọng của Ngọc Kỳ Trạch vang lên từ phía sau, Ngọc Tuyết Dao vội vàng quay người lại.

Nhìn người đàn ông áo trắng đứng trong sương mù đen, nàng vui mừng lao đến ôm chầm lấy hắn, vô cùng hạnh phúc: "Kỳ Trạch ca ca, em biết ngay là huynh sẽ tìm được em mà." "Kỳ Trạch ca ca, em nhớ huynh lắm, thật sự rất nhớ huynh." Ngọc Tuyết Dao vùi đầu vào lòng hắn, tham lam hít thở mùi hương riêng biệt của hắn.

“Ừm, ta cũng nhớ em.

Mấy ngày nay em sống thế nào?

Có bị thương không?” “Yên tâm, em không sao.

Ngược lại là Kỳ Trạch ca ca, tại sao lại đột nhiên quay về?

Huynh không phải đã nói, trừ khi hoàng huynh triệu hồi, nếu không huynh sẽ không quay về sao?” “Ta nhớ em.” “Ồ, vậy à!” Ngọc Tuyết Dao cúi đầu, mắt đảo hai vòng, rồi lại ngẩng đầu lên nở một nụ cười rạng rỡ: “Nếu Kỳ Trạch ca ca muốn quay về, sau này em sẽ thường xuyên đi ra ngoài cùng huynh, vậy được chứ.” “Ngoan thật.” Bạch Kỳ Trạch xoa xoa tóc nàng: “Đi thôi, ta đã thông báo cho đại sư bá của ta, ông ấy sẽ sớm đến cứu chúng ta.” Ngọc Tuyết Dao gật đầu, kéo tay hắn, nhanh chân chạy lên trên.

Hai người mới chạy được một lát đã gặp một nhóm người mặc đồng phục chặn đường.

“Kẻ nào dám tự tiện vào cấm địa, giết không tha.” “A a, muốn giết ta?

Cũng phải xem các ngươi có bản lĩnh đó không.” Bạch Kỳ Trạch cười lạnh, trực tiếp che chở Ngọc Tuyết Dao sau lưng.

Ngọc Kỳ Trạch rút kiếm chiến đấu với kẻ địch, Ngọc Tuyết Dao trốn sau lưng hắn, lén lút quan sát xung quanh.

Nàng phát hiện nơi được gọi là cấm địa này căn bản không lợi hại như lời đồn, chỉ cần một vài tu tiên giả là có thể phá giải.

Ngọc Tuyết Dao thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà Kỳ Trạch ca ca của nàng kịp thời trở về.

Nàng tin rằng Kỳ Trạch ca ca nhất định có thể cứu họ ra ngoài.

“Dao nhi, bám sát ta.” Bạch Kỳ Trạch nhắc nhở Ngọc Tuyết Dao

một câu, sau đó vung trường kiếm, chém chết từng tên binh sĩ.

Ngọc Tuyết Dao nhìn đúng thời cơ, nhanh chóng nhảy lên vai hắn, ôm cổ hắn, ấn hắn xuống dưới.

"Phụt ~" Máu tươi văng lên má nàng, Ngọc Tuyết Dao đưa lưỡi liếm vệt máu bên môi, nhe răng cười tà ác.

Ha ha, nàng lại hôn được Kỳ Trạch ca ca của mình!

Cảm giác này, thật quá tuyệt vời!

"Kỳ Trạch ca ca, huynh thật tuyệt!" "A a…" Nghe giọng nói mềm mại của nàng, Bạch Kỳ Trạch không nhịn được cười khẽ.

"Kỳ Trạch ca ca, huynh có phải cũng thích em không?" "Nói bậy, giữa chúng ta mãi mãi chỉ là tình huynh muội." "Xì!

Em lại không gả cho huynh, giữa chúng ta chỉ là quan hệ hợp đồng." Ngọc Tuyết Dao lẩm bẩm, nàng không quan tâm đến quan hệ hợp đồng gì cả!

Nàng thích Kỳ Trạch ca ca là đủ rồi.

"Ai nói quan hệ hợp đồng chỉ là huynh muội?" Bạch Kỳ Trạch nhướng mày nhìn nàng.

"Dù sao em cũng không thừa nhận!" Nàng không muốn thừa nhận, nàng muốn chiếm hữu Kỳ Trạch ca ca!

Nàng muốn trở thành cô gái được Kỳ Trạch ca ca yêu thương nhất!

"Dao nhi, con nhóc này…" Bạch Kỳ Trạch bật cười, lắc đầu, sau đó vung trường kiếm, chém giết kẻ địch trước mắt.

Hắn vừa tấn công kẻ địch, vừa bảo vệ nàng.

Vì có hắn, Ngọc Tuyết Dao không bị thương chút nào.

Hai người đánh nhau một hồi lâu, quân địch liên tiếp bại lui, chẳng mấy chốc đã biến mất tăm.

Ngọc Tuyết Dao phủi bụi trên người, nhảy xuống từ trên người Bạch Kỳ Trạch, nhìn mảnh đất hoang tàn, kinh ngạc thốt lên: "Nhiều năm như vậy rồi, nơi này vẫn không thay đổi." Bạch Kỳ Trạch nhìn cảnh tượng tan hoang, im lặng không nói.

Trong đầu hắn hiện lên những ngày tháng sau khi cha mẹ qua đời, hắn đã trốn đến đây ẩn cư.

Ban đầu cứ ngỡ, cả đời này sẽ không còn ngày gặp lại.

Nào ngờ, hôm nay lại có thể gặp lại Dao nhi.

Trong lòng hắn dâng lên một trận kích động, hận không thể lập tức ôm cô ngốc nhỏ này vào lòng, hung hăng yêu thương một phen.

Nhưng, hắn rõ ràng cảm nhận được, thân phận của nàng rất đặc biệt, hơn nữa còn có liên quan mật thiết đến Thánh Đế, nếu mạo hiểm tiếp cận nàng, chỉ tổ rước họa vào thân cho nàng.

"Kỳ Trạch ca ca, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." "Được." … Hai người cùng nhau bước ra khỏi bí cảnh, Bạch Kỳ Trạch hộ tống nàng về phủ.

Ngọc Tuyết Dao không thể chờ đợi được mà đẩy hắn ra, ba chân bốn cẳng chạy vào nhà, miệng hét lớn: "Nương, nương có ở đó không?

Con về rồi!" "Phu nhân, tiểu thư về rồi." Liễu thị đang thêu thùa, nghe thấy tiếng, vội vàng đứng dậy đón Ngọc Tuyết Dao.

"Nương, người xem chiếc váy này của con có đẹp không?" Ngọc Tuyết Dao như khoe báu vật, khoe chiếc váy dài màu hồng phấn trên người.

Liễu thị sờ sờ chất vải mềm mại trên người nàng, khen ngợi: "Đẹp thật." "Hi hi, con cũng thấy chiếc váy này rất hợp với con.

Nương, người chải đầu cho con được không?" "Được." … Đợi Ngọc Tuyết Dao trang điểm xong, Liễu thị dẫn nàng đến chính sảnh.

Trong chính sảnh, có mấy vị lão phu nhân đang ngồi, một trong số đó mặc đồ hoa lệ thấy họ đến, đáy mắt lóe lên tia sáng hiểm độc, rồi đứng dậy, hiền từ nhìn hai người họ: "Vị này chắc là Dao nhi rồi, quả nhiên là một cô nương xinh đẹp, chẳng trách Vương gia lại cưng chiều con như vậy, ngay cả bà nội như ta cũng phải ghen tị." Liễu thị cười cười, giới thiệu cho Ngọc Tuyết Dao: "Tuyết Dao, đây là Tam công chúa, hôm nay con mới đến, có vấn đề gì cứ đi hỏi bà ấy." "Tam công chúa, con muốn thỉnh giáo người mấy vấn đề, người có thể trả lời không?" Ngọc Tuyết Dao lễ phép gật đầu với bà, vẻ mặt nghiêm túc.

"Dao nhi muốn hỏi gì cứ hỏi, bà cháu mình trò chuyện." Ngọc Tuyết Dao mím môi, chớp mắt hỏi: "Người có biết làm thế nào để phá hủy trận pháp huyễn thuật không?" "Biết." Tam công chúa lạnh nhạt nhìn nàng một cái: "Nhưng ngươi có chắc, muốn dùng cách phá hủy không?" "Đúng, cho dù phải trả bất cứ giá nào, con cũng phải rời khỏi đây." Ngọc Tuyết Dao kiên định gật đầu, không cho phép từ chối.

"Nếu dùng vũ lực, có lẽ có thể thành công.

Nhưng, hậu quả đó ngươi có gánh nổi không?" Tam công chúa híp mắt, toát ra ánh sáng lạnh nguy hiểm.

"Chỉ cần có thể thoát khỏi đây, bất kể hậu quả gì con cũng nguyện ý gánh chịu." Nàng không chút do dự nói.

"Tốt, có can đảm, ta rất tán thưởng ngươi." Tam công chúa cầm bút lông bên cạnh, viết vài chữ lên giấy, đưa đến trước mặt Ngọc Tuyết Dao: "Cứ theo dược liệu trên này mà tìm đủ, sáng mai giờ Thìn

đến lấy." Ngọc Tuyết Dao nhìn kỹ, trên đó ghi chi chít rất nhiều linh thảo, mỗi cây đều có tuổi đời ngàn năm.

Nàng kinh ngạc trợn tròn mắt, có chút không dám tin: "Trên này lại toàn là linh dược, Tam công chúa, người lấy đâu ra nhiều linh dược như vậy?" "Chuyện này ngươi không cần quan tâm, ngươi về trước đi." "Được thôi." Mặc dù không rõ vì sao bà lại dễ nói chuyện như vậy, nhưng có thể rời đi mà không tốn chút công sức nào, thật là vạn phần may mắn.

Nhưng nàng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Tam công chúa, linh dược này của người, không biết người có bán không?" "Bán." Tam công chúa gật đầu.

"Nếu Tam công chúa chịu bán, vậy ta sẽ dùng vật ngang giá để đổi với Tam công chúa, ta hy vọng Tam công chúa có thể giao những linh dược này cho ta." "Được." "Cảm ơn." Ngọc Tuyết Dao nhận được câu trả lời, vui mừng cúi đầu cảm ơn Tam công chúa, rồi quay người rời đi.

Ngọc Tuyết Dao vừa đi đến ngưỡng cửa đã đâm sầm vào một bức tường, cả người bị bật lại, suýt ngã xuống đất.

Nàng xoa xoa sống mũi, ngẩng đầu lên, lửa giận bừng bừng nhìn kẻ cản đường.

Mắt nàng đột nhiên mở to, kinh ngạc!

Chỉ thấy một nam tử tuấn tú hơn cả thần tiên, mặc một bộ y phục màu tím đang dựa vào khung cửa, mỉm cười nhìn chằm chằm nàng.

"A!

Ma!!" Nàng đột nhiên hét lên, sợ hãi lùi lại.

Người đàn ông này là ma sao?

Sao lại đột nhiên xuất hiện.

“A a, Dao nhi, sao thấy bản tôn là chạy?” Mặc Vân Đình cười đầy mê hoặc, đưa tay kéo nàng lại, giọng nói trầm thấp quyến rũ khiến Ngọc Tuyết Dao lập tức im lặng.

“Sư phụ?” Ngọc Tuyết Dao chớp chớp đôi mắt long lanh, có chút kinh ngạc.

“Ừm, là sư phụ.” Mặc Vân Đình đưa tay véo nhẹ chiếc mũi xinh xắn của nàng, “Nhóc con nghịch ngợm, vẫn ngang bướng như xưa.

Lần này vào phòng cấm bế, có cảm ngộ gì không?” Nhìn bộ dạng này của nàng, hắn cũng đoán được, chuyến đi phòng cấm bế lần này e rằng không đơn giản.

“Ừm.” Ngọc Tuyết Dao nghiêng đầu nhỏ, cố gắng suy nghĩ nên giải thích thế nào: “Cảm ngộ chính là quá nhàm chán, nên con quyết định lần sau vào phòng cấm bế nhất định sẽ không ngủ gật.” Lời này vừa dứt, nàng đã cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo chiếu vào má mình.

“Khụ khụ, sư phụ, đồ đệ sai rồi, lần sau vào phòng cấm bế con nhất định sẽ không ngủ gật.” Nàng ho khan vài tiếng, vội vàng đổi lời, thuận thế khoác tay hắn.

“Thế mới ngoan.” Hắn cong môi cười nhẹ, lộ ra hàm răng trắng bóng, khiến nàng nhìn mà nuốt nước bọt.

Sư phụ cười lên thật đẹp, còn mê người hơn cả mỹ nam tử trong tranh!

“Sư phụ, đồ đệ đói rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi?” Ngọc Tuyết Dao kéo kéo tay áo hắn, cười lấy lòng.

Nàng thề, đây là chuyện hèn nhát nhất nàng từng làm trong đời, nàng nhất định là điên rồi, lại có thể cảm thấy sư phụ của mình đẹp

đến mức không thể rời mắt.

Nàng hít sâu một hơi, cố nén sự thôi thúc muốn phạm tội, tiếp tục nịnh nọt nói: "Con đã chuẩn bị xong rồi, mời sư phụ." "Ừm." Hai người vai kề vai đi ra ngoài, Ngọc Tuyết Dao thầm oán thán, nàng thật không hiểu, rõ ràng đều là sư phụ, tại sao sư phụ lúc nào cũng đẹp hơn mình.

Nàng có dung nhan thiên thần, thân hình ma quỷ, vẻ ngoài như búp bê, tại sao sư phụ trông lại giống yêu nghiệt hơn?

Ai da, không nghĩ nữa, nghĩ nữa sẽ bị sư phụ bẻ cong mất.

Hai người cùng nhau đến thiên viện của phủ đệ, từ xa đã ngửi thấy mùi thức ăn, còn có mùi rượu.

Mắt Ngọc Tuyết Dao cong cong, cười vô cùng rạng rỡ.

Bữa cơm này, ăn vô cùng thỏa mãn.

Khi nàng đặt bát đũa xuống, nàng đột nhiên nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng: "Sư phụ, tài nấu nướng của người tốt như vậy, sao không học nấu ăn?" "Vì ta không cần ăn uống." Hắn nhẹ nhàng buông một câu, rồi bước đi.

Ngọc Tuyết Dao bĩu môi, loại thần tiên không vướng bụi trần này, e rằng ngay cả ngự thiện phòng trong hoàng cung cũng không thể so sánh.

Ai… Ngày hôm sau.

Ngọc Tuyết Dao thức dậy rửa mặt xong, liền đến khuê các của Tam công chúa.

Lúc này, nàng đã khôi phục lại vẻ hoạt bát như xưa, trên mặt không còn vẻ tái nhợt yếu ớt như đêm qua, như thể bệnh nặng sắp chết.

“Tham kiến Tam công chúa.” “Ừm.” Tam công chúa nhìn Ngọc Tuyết Dao, một lúc sau, gật đầu: “Không hổ là người mà phụ hoàng mẫu phi coi trọng, quả nhiên khác biệt.” Ngọc Tuyết Dao không thích vẻ cao ngạo kiêu căng này của bà ta, nhưng để rời đi, nàng vẫn phải nén giận: “Không biết công chúa tìm ta có việc gì?” “Đi theo ta.” “Đi đâu?” “Đến nơi ngươi sẽ biết.” Tam công chúa đi đầu ra khỏi phòng, Ngọc Tuyết Dao do dự một lát rồi nhanh chân theo sau.

Tam công chúa dẫn nàng ngồi xe ngựa đến một con hẻm yên tĩnh.

Xe ngựa dừng lại, bà vén rèm bước xuống, đứng vững rồi nhìn về phía Ngọc Tuyết Dao bên cạnh.

“Theo ta.” Tam công chúa bước đi, hướng về một trạch viện trong hẻm.

Ngọc Tuyết Dao trong lòng có chút thấp thỏm, không biết Tam công chúa đang giở trò gì.

Nàng căng thẳng lưng, chậm rãi đi theo sau Tam công chúa, bước vào trong trạch viện.

Vừa bước vào đại sảnh, liền nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của đàn ông và phụ nữ vọng ra, Ngọc Tuyết Dao nhíu mày, đáy mắt loé lên vẻ chán ghét.

Nàng nhanh chóng thu lại vẻ mặt, giả vờ như không hiểu gì cả, theo sau bước vào đại sảnh, cung kính hành lễ: “Tham kiến công chúa điện hạ.” “Ừm.” Tam công chúa đáp một tiếng, ngước mắt nhìn hai nam tử đang ngồi trên chiếc ghế đối diện: “Cha, nương, vị này chính là Dao nhi muội muội, Tuyết Dao.” “Hoá ra là nhị thúc, nhị thẩm.” Ngọc Tuyết Dao ngọt ngào gọi.

Chương 765

"Đứa bé ngoan, mau lại đây cho nhị thẩm xem nào, gầy đi rồi." Dương Mộng Oánh gọi Ngọc Tuyết Dao tiến lên, nhìn nàng từ đầu đến chân, thấy nàng ăn mặc giản dị nhưng vẫn không che được ngũ quan tinh xảo tú lệ và đường cong yêu kiều, không nhịn được khen ngợi: "Tuyết Dao trông thật xinh đẹp." "Nhị thẩm nói đùa rồi." Ngọc Tuyết Dao khiêm tốn đáp, ánh mắt rơi vào chỗ ngồi trống bên cạnh Tam công chúa: "Ơ?

Sao hôm nay không thấy tứ đệ?

Đệ ấy đi đâu rồi?" Dương Mộng Oánh cười giải thích: "Tứ ca của con à, tối qua ra ngoài chơi quá đà, giờ vẫn đang ngủ ngon lành." Trong lời nói chứa đầy sự cưng chiều và tự hào.

"Ồ, vậy đợi tứ ca tỉnh lại, con sẽ tự mình đi đón đệ ấy." Ngọc Tuyết Dao ngoan ngoãn trả lời.

"Con đừng đi làm phiền tiểu tứ, nó sợ mệt nhất đấy." Tam công chúa vội vàng ngăn lại: "Phải biết là bình thường muốn mời nó uống chén trà cũng khó như lên trời!" Nói xong, nàng quay sang nhị thúc hỏi: "Cha, người thấy Dao nhi muội muội thế nào?" Nhị lão gia im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu: "Không tệ, dung mạo, ăn nói đều không tồi, xứng với tiểu tứ nhà chúng ta là quá đủ!

Chỉ là…" Nói đến đây, ông dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Chỉ là tuổi hơi nhỏ một chút, dù sao tiểu tứ nhà ta cũng mới mười sáu tuổi!" Dương Mộng Oánh lập tức hiểu chồng mình lo lắng điều gì, bèn an ủi: "Lão gia yên tâm đi, Tuyết Dao đã đính thân rồi, hơn nữa đối phương cũng không chê bai." "Ồ?

Đính thân?

Đối tượng là ai vậy?" Nghe nói Ngọc Tuyết Dao đã đính hôn, Nhị lão gia lộ vẻ vui mừng, nóng lòng muốn biết rõ.

Ngọc Tuyết Dao ngượng ngùng cúi đầu, hai tay vặn vẹo vạt áo không biết nên mở lời thế nào.

"Cha, người đừng làm khó tỷ tỷ." Tam công chúa cười rạng rỡ: "Lần này là con cầu xin tỷ tỷ giúp con một việc." "Ồ?

Là con sao?" Nhị lão gia có chút kinh ngạc, rõ ràng không ngờ con gái mình lại giúp chuyện này, nhưng rất nhanh lại thấy bình thường, dù sao chỉ cần con gái mở miệng thì chuyện gì cũng dễ giải quyết, thế là ông dịu dàng cười nói: "Nếu đã như vậy thì cha không nhiều lời nữa, chỉ cần con vui là được!" Nhị phu nhân Dương Mộng Oánh kéo Ngọc Tuyết Dao lại, ân cần hỏi han: "Người con đính thân tên là gì, làm nghề gì?

Trong nhà có cha mẹ, anh chị em không?" Nghe nhị phu nhân hỏi về nhà chồng tương lai của mình, Ngọc Tuyết Dao ngẩn ra một lúc, rồi mới khẽ mở đôi môi son: "Nhà chồng tương lai họ Mặc, tên là Mặc Cẩm Trần, là người nhà họ Mặc ở hoàng thành.

Về công việc thì con không rõ, cha mẹ trong nhà đều không quản hắn, chỉ thỉnh thoảng cho hắn ít tiền bạc phòng thân mà thôi." "Nhà họ Mặc?" Nhị lão gia và Dương Mộng Oánh nhìn nhau, đều cảm thấy ngạc nhiên.

Nhà họ Mặc tuy không phải là gia đình quyền quý, nhưng bản thân Mặc Cẩm Trần tài năng bất phàm, cộng thêm nhà họ Mặc cũng có sức ảnh hưởng không nhỏ trong triều đình, vì vậy gả vào nhà họ Mặc cũng không phải là một chuyện không tốt.

"Nếu đã như vậy, sau này cha mẹ sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện từ hôn nữa." Nhị lão gia quyết định.

“Cảm ơn cha, cảm ơn mẹ!” Ngọc Tuyết Dao thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái, nàng biết nhị phu nhân và nhị lão gia không phải người xấu.

“Cha, nương, hai người cứ trò chuyện đi, con và Dao nhi muội muội ra hoa viên ngoài kia dạo một lát.” Tam công chúa cười tươi rói đứng dậy rời đi.

Ngọc Tuyết Dao cũng vội vàng theo sau.

Nhị lão gia nhìn bóng lưng Tam công chúa và Ngọc Tuyết Dao xa dần, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

Tam công chúa dẫn Ngọc Tuyết Dao đi dạo dọc theo hành lang uốn khúc, bỗng nhiên dừng bước, chỉ vào một tấm bia đá bên cạnh hòn non bộ, cười nói: “Dao nhi muội muội, ta dẫn muội đến đây xem này.” Ngọc Tuyết Dao nhìn theo hướng nàng chỉ, phát hiện đó là một tấm bia đá đã bị cào xước, nghi hoặc hỏi: “Tỷ tỷ, đây là?” “Đây là bức ảnh ngày xưa của hai chúng ta.” Tam công chúa đưa tay chỉ vào một vết sẹo trên má mình: “Vết sẹo này là do năm tám tuổi bị người ta đẩy xuống nước để lại.” Ngọc Tuyết Dao đưa tay vuốt ve vết sẹo dữ tợn đó: “Khi đó, muội cũng bị người ta bắt nạt đến phát khóc, là tỷ tỷ ôm muội an ủi, còn cùng muội trải qua khoảng thời gian đau khổ nhất.” “Dao nhi, sau này có khó khăn gì, cứ đến tìm tỷ tỷ, việc gì tỷ tỷ giúp được nhất định sẽ không từ chối.” Tam công chúa vỗ vai nàng: “Muội cứ ở đây nghỉ một lát, ta đến nhà bếp dặn dò vài câu, sẽ quay lại ngay.” “Được.” Ngọc Tuyết Dao cười ngọt ngào: “Em đợi tỷ tỷ.” “Vậy tỷ tỷ đi rồi về ngay.” Tam công chúa nói rồi đi về phía nhà bếp, còn Ngọc Tuyết Dao thì một mình tản bộ, thong dong dạo bước đến bên hồ, nhìn những con cá bơi lội trong hồ nước xanh biếc, lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Ban đầu khi nguyên chủ bị bán cho nhà họ Lý, nàng giống như

một xác chết nằm trên giường chờ đợi số phận mặc người định đoạt, còn nàng khi xuyên không đến đây, lại là một người sống tung tăng hoạt bát.

"Ngươi nói xem, nếu ném ngươi xuống hồ dìm chết, ngươi có chết không?" Một giọng nói u ám đột ngột vang lên bên tai, dọa Ngọc Tuyết Dao giật nảy mình, nàng vội quay người lại, nhìn kẻ có bộ mặt dữ tợn đang đứng sau lưng.

"Ngươi là ai?" Nàng cảnh giác nhìn chằm chằm hắn.

"Ha ha…" Gã đàn ông đối diện cười lạnh hai tiếng: "Muốn biết sao?" "Ngươi muốn làm gì?" Gã đàn ông nhếch môi cười tà mị, thoáng một cái đã đến bên cạnh nàng, bóp lấy cổ nàng, ghé sát vào mặt Ngọc Tuyết Dao, dùng đầu lưỡi lạnh lẽo liếm đôi môi mềm mại hồng hào của nàng.

"Ưm ưm…" Ngọc Tuyết Dao không ngừng giãy giụa nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Đôi chân nàng không ngừng đạp loạn, cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp của gã đàn ông, nhưng tay hắn như gọng kìm siết chặt eo nàng, khiến nàng không thể dùng sức, chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn.

Đây là lần đầu tiên nàng ở gần một người đàn ông như vậy, ngửi thấy mùi hương đặc trưng của nam giới, nàng không khỏi cảm thấy hoảng hốt, toàn thân cứng đờ.

"Ha ha, quả là một mỹ nhân, thảo nào Mặc Cẩm Trần lại bị ngươi mê hoặc." Gã đàn ông dường như rất hài lòng với sự chống cự của nàng, nụ cười càng tươi, dục vọng trong đáy mắt dần trở nên nồng đậm.

Nhìn thấy đôi môi đỏ của hắn dần ép xuống, Ngọc Tuyết Dao

nhắm mắt chuẩn bị chịu đựng, bỗng nhiên, bên tai nổi gió, ngay sau đó là một tiếng "Bốp" giòn giã, kèm theo một tiếng hét thảm thiết: "A!" Ngọc Tuyết Dao mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn ngây người.

Tên ác quỷ vừa rồi bóp cổ nàng lại bị người ta đấm bay đi, chật vật ngã ngồi trong bụi cỏ.

Còn kẻ tấn công thì đứng vững vàng bên cạnh nàng, một thân áo bào xanh bay trong gió, vô cùng tuấn tú.

Gã đàn ông từ từ đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, lạnh lùng nhìn người áo bào xanh, sát ý cuộn trào trong đáy mắt: "Rốt cuộc các hạ là ai, tại sao lại nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của ta?" Người áo bào xanh hừ lạnh một tiếng, chế nhạo: "Bản vương làm việc trước nay không cần lý do!" Ngọc Tuyết Dao nghe thấy hai chữ "vương gia", thoáng chốc bừng tỉnh, thảo nào người này thân thủ nhanh nhẹn như vậy, võ công tu vi chắc chắn rất cao cường.

Nàng lặng lẽ lùi lại hai bước, để không bị vạ lây.

Tam công chúa và Mặc Cẩm Trần sánh vai đi tới.

Mặc Cẩm Trần dáng người thẳng tắp như trúc, một đôi mắt phượng sâu thẳm đen láy, phảng phất chứa đựng sức hấp dẫn vô cùng.

Hắn bước đến trước mặt Ngọc Tuyết Dao, ánh mắt lạnh lùng xa cách liếc qua gã đàn ông, rồi quay đầu nhìn Ngọc Tuyết Dao: "Sao lại chạy đến đây?

Sợ hãi à?" "Vâng." Ngọc Tuyết Dao không dám nhìn thẳng vào đối phương, cúi đầu lí nhí đáp: "Không quen thuộc lắm, nên muốn đi dạo xung quanh." "Vậy chúng ta đến đình nghỉ chân một lát." Hắn đưa tay nắm lấy tay nàng, quay người rời đi.

Ngọc Tuyết Dao không hiểu Mặc Cẩm Trần đang diễn trò gì, chỉ thấy đối phương dẫn mình vào một tòa đình nghỉ mát bên hồ, sau đó ra lệnh cho nha hoàn mang bút mực giấy nghiên đến.

"Viết một lá thư." "Thư?" Ngọc Tuyết Dao nghi hoặc nhìn hắn, nhưng không quên làm theo lời dặn, cầm bút lông chấm mực, múa bút lia lịa trên giấy tuyên.

"Nàng viết xong thì giao cho người của Mặc phủ mang đi." Mặc Cẩm Trần đưa cho Ngọc Tuyết Dao một phong thư, sau đó bảo nha hoàn bưng chén trà đến, tự mình rót trà nóng cho nàng.

"Đa tạ Mặc công tử." Ngọc Tuyết Dao hai tay bưng chén trà, nhấp một ngụm trà ấm, thoải mái than nhẹ một tiếng: "Trà ấm này thật thơm." Mặc Cẩm Trần cười cười, nâng chén rượu lên uống một ngụm.

"Ơ?

Rượu này là rượu hoa đào sao?

Thật ngọt!" Ngọc Tuyết Dao uống một ngụm rượu hoa đào, khen không ngớt lời.

Mặc Cẩm Trần liếc nàng một cái, cười mà không đáp.

Ngọc Tuyết Dao không hỏi nữa, nghiêm túc viết xong lá thư, thổi khô mực rồi đưa cho đối phương.

Mặc Cẩm Trần nhận lấy phong thư, đặt chén trà lên bàn: "Ta phải đi rồi." "Mặc công tử đi thong thả." Ngọc Tuyết Dao đứng dậy hành lễ: "Hy vọng lần sau lại được gặp Mặc công tử." Mặc Cẩm Trần nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện của nàng, không nhịn được nở một nụ cười nhạt, dịu dàng nói: "Sẽ có." "Dao nhi, Dao nhi…" Giọng nói lo lắng của Tam công chúa vang lên phía sau.

Ngọc Tuyết Dao quay người lại, thấy Tam công chúa đã đến gần,

lo lắng nắm lấy tay nàng: “Dao nhi, muội không sao chứ?” “Không, không sao, muội chỉ bị lạc đường thôi, nên mới ra đây hít thở không khí, không ngờ gặp phải vị khách lạ kia.” Ngọc Tuyết Dao nói dối: “Hắn là bạn của đại ca muội.” “Vậy thì tốt rồi.” Tam công chúa gật đầu, lại cẩn thận kiểm tra toàn thân nàng, thấy quần áo trên người nàng vẫn chỉnh tề mới yên tâm: “Ta còn sợ hắn làm muội bị thương.” “Muội không sao.” Ngọc Tuyết Dao cười lắc đầu, chuyển chủ đề: “Hôm nay muội đã gặp Mặc đại tẩu, trông còn xinh đẹp hơn trong tranh vẽ nhiều, chỉ tiếc là muội không quen biết nàng, nếu không muội thật sự muốn làm quen.” Mặc Cẩm Trần nhướng mày: “Dao nhi thích nàng ta à?” “Thích chứ.” Ngọc Tuyết Dao chớp chớp đôi mắt hạnh: “Nàng ấy trông rất đẹp.” “Ha ha, nàng ta quả thực xinh đẹp.” Mặc Cẩm Trần như có điều suy nghĩ gật đầu: “Nhưng mà, tính tình không tốt lắm.” “Tính tình không tốt lắm?” Ngọc Tuyết Dao ngẩn ra một lúc, rồi cười hì hì nói: “Vậy càng vui, phụ nữ ai cũng thích tranh giành ghen tuông.” Mặc Cẩm Trần bật cười lắc đầu, không nói gì thêm, quay người bỏ đi.

“Dao nhi, sao muội lại một mình chạy đến đây?” “Muội thấy trong hồ có hoa sen nên đến xem.” Ngọc Tuyết Dao cười tươi nói: “Muội vừa hái được đài sen và ngó sen, về làm chè hạt sen cho hoàng bá phụ và mẫu phi nếm thử.” “Được.” Ngọc Tuyết Dao cùng nha hoàn xách giỏ đi về, một cái đầu ló ra, nhìn thấy bóng lưng nàng, vội vàng vẫy tay về phía sau: “Biểu muội, biểu muội đừng vội, ta đến ngay đây.” “Tiểu thư, tứ cô nương đến rồi.” Nha hoàn Tiểu Thúy kéo tay áo Ngọc Tuyết Dao, nhỏ giọng nói: “Em thấy tứ cô nương không có ý tốt.” “Chúng ta đi thôi.” Ngọc Tuyết Dao kéo nha hoàn nhanh chóng rời đi, hoàn toàn không nhận ra Ngọc Châu đang nhìn chằm chằm họ từ phía sau.

Ngọc Châu nhìn bóng lưng hai người xa dần, hận không thể xông

lên xé nát nàng, nhưng nàng ta vẫn chưa ngu đến mức đó.

Ngọc Tuyết Dao dẫn Tiểu Thúy đi một đoạn, phát hiện xung quanh trống trải tĩnh lặng, không xa là một khu rừng.

Nàng nảy ra ý, nói với Tiểu Thúy: "Tiểu Thúy, em vào rừng chặt ít cành cây, lát nữa chúng ta nhóm lửa nấu cơm." "Tiểu thư, em thấy ở đây không có dã thú, cũng không có người khác." Tiểu Thúy có chút do dự nhìn xung quanh.

Ngọc Tuyết Dao vỗ vai nàng một cái: "Ngốc ạ, nơi yên tĩnh thế này đương nhiên là thích hợp nhất để đốt củi lửa rồi, mau đi đi." Tiểu Thúy tuy vẫn lo lắng nhưng không dám trái lệnh Ngọc Tuyết Dao, chỉ có thể xách giỏ chui vào rừng tìm cành cây và cỏ khô.

Ngọc Tuyết Dao lấy nồi, bát, gáo, chậu từ trong không gian ra, rửa sạch rồi đặt lên đống đá bắt đầu đun nước, lại đặt mấy cái giỏ đầy đài sen lên bếp, định làm một bữa tối thịnh soạn để tự thưởng cho mình.

"Oa, thơm quá, lâu rồi không được ăn thịt." Ngọc Tuyết Dao ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn của rau cải lan tỏa trong không khí, cơn thèm đã bị kích thích từ lâu.

"Những nguyên liệu này nàng lấy ở đâu vậy?" Mặc Cẩm Trần nhìn Ngọc Tuyết Dao tay chân lanh lẹ rửa sạch các loại rau củ, thái miếng, sau đó cho vào nước sôi, thêm nước hầm, thỉnh thoảng thêm gia vị.

"Ta đào rau dại trên núi ở quê, rồi tiện thể bắt ít con mồi đổi lấy ít tiền mua lương thực." "Người trong làng các nàng không quản các nàng sao?" "Quản cái gì?" Ngọc Tuyết Dao ngạc nhiên nhìn hắn một cái, "Họ mong ta chết ở bên ngoài còn không hết, không chỉ tiết kiệm lương thực mà còn không phải nuôi một đám người ăn không ngồi rồi như họ." "Ồ?" Mặc Cẩm Trần hứng thú nhìn nàng: "Nếu họ không

muốn nuôi nàng, vậy tại sao nàng vẫn ở lại quê hương?" Nàng không muốn giải thích nhiều: "Mặc công tử, ta đói rồi." Mặc Cẩm Trần khẽ cười, đưa tay lấy một cái đùi gà từ trong giỏ ra: "Ăn đi, ta mời nàng." "Cảm ơn Mặc công tử." Ngọc Tuyết Dao cười rạng rỡ nhận lấy cái đùi gà gặm, vừa ăn vừa khen: "Mặc công tử thật hào phóng." Mặc Cẩm Trần ánh mắt lấp lánh, nụ cười càng đậm, hắn không ngờ mình lại có được nụ cười của mỹ nhân vì điều này.

"Công tử, nô tỳ đã chuẩn bị xong rồi." Một thiếu nữ mặc váy màu vàng ngỗng, e thẹn cúi đầu, rụt rè nhìn Mặc Cẩm Trần.

"Được." Mặc Cẩm Trần không thèm nhìn cô gái đó một cái, đi thẳng đến trước mặt Ngọc Tuyết Dao, ôm nàng vào lòng, hôn lên gò má hồng hào của nàng.

Thiếu nữ kinh ngạc trừng lớn hai mắt: "Công tử, người…" Ngọc Tuyết Dao sợ đến toàn thân cứng đờ, cảm nhận được cảm giác tê dại giữa môi và răng, nàng hoảng loạn đẩy Mặc Cẩm Trần ra, lùi lại mấy bước, chỉ vào Mặc Cẩm Trần mắng: "Đồ kẻ háo sắc, cha ta mà biết, nhất định sẽ không tha cho ngươi." Mặc Cẩm Trần sờ sờ khóe miệng dính chất lỏng đỏ tươi, ánh mắt âm trầm nhìn nàng: "Dao nhi, tấm lòng của ta đối với nàng, chẳng lẽ nàng không biết sao?" Hành động đột ngột của hắn khiến Ngọc Tuyết Dao ngơ ngác, Mặc Cẩm Trần này có phải đầu óc có vấn đề không?

Nàng vừa rồi chỉ nói bừa một câu đùa, hắn lại tưởng thật?

Đáy mắt Mặc Cẩm Trần hiện lên vẻ lạnh lùng, vẻ mặt dịu dàng ban đầu trở nên lạnh lùng vô tình: "Nàng quả nhiên thông minh, đáng tiếc…" Hắn đột nhiên áp sát nàng, đôi môi mỏng lạnh lẽo đè lên cổ nàng, hơi nóng phả vào tai nàng, thì thầm: "Nàng không thoát được đâu, đời này nàng đã định là của ta." Nói xong, hắn hung hăng cắn rách da thịt nàng.

“Ưm… Khốn kiếp, ngươi buông ta ra…” Ngọc Tuyết Dao liều mạng giãy giụa nhưng không chống lại được sự chênh lệch sức lực giữa nam và nữ.

Nàng sợ hãi trong lòng, nước mắt tuôn rơi: “Hu hu… Cứu mạng, có ai không?

Ai tới cứu ta với?

Ta sai rồi, ta không nên nói bậy, cầu xin ngươi tha cho ta.” Mặc Cẩm Trần nghe nàng khóc lóc thảm thiết, cuối cùng cũng buông nàng ra, nhìn dấu răng rớm máu trên cổ nàng, đôi mắt nguy hiểm nheo lại.

“Mặc công tử, chúng ta vẫn nên vớt đài sen ra trước.” Mặc Cẩm Trần nghe vậy, hít một hơi thật sâu để kìm nén sự bực bội trong lòng, ngồi xuống nhặt đài sen: “Đừng khóc nữa, ta sẽ chịu trách nhiệm.” “Hu hu… Ngươi là đồ lừa đảo, ta muốn về nhà.” Ngọc Tuyết Dao lau nước mắt đứng dậy, nhấc chân đá về phía Mặc Cẩm Trần, nhân lúc hắn tránh đài sen, nàng liền bỏ chạy.

Mặc Cẩm Trần tức giận nhìn bóng người nhỏ bé kia càng chạy càng xa, tức giận nắm chặt nắm đấm, hung hăng đấm xuống đất.

“Bùm!” một tiếng động lớn, mặt đất nứt ra, đá vụn bay tung tóe, đất cát cuộn lên.

Hắn từ từ đứng dậy, sắc mặt dữ tợn vặn vẹo: “Dao nhi, nàng là của ta.” “Công tử, người không sao chứ.” Nha hoàn Thu Nguyệt nghe thấy tiếng động chạy vào rừng, nhìn thấy cảnh tượng bừa bộn, mặt lộ vẻ sợ hãi.

“Không sao, dọn dẹp chỗ này đi, tiếp tục ôm cây đợi thỏ.” Mặc Cẩm Trần khôi phục lại dáng vẻ quân tử lịch lãm, ra lệnh cho Thu Nguyệt.

“Vâng.” Thu Nguyệt cúi đầu cụp mắt, không dám nhìn thẳng vào

mắt Mặc Cẩm Trần, vội vàng rời đi.

"Mặc công tử, lần này người thật sự gây họa rồi." Tần thúc đi cà nhắc từ trong bếp ra, sắc mặt tái mét.

Mặc Cẩm Trần nhíu mày nhìn Tần thúc: "Ý gì?" Tần thúc chỉ vào sân, Mặc Cẩm Trần mới phát hiện tiểu tư của mình đã biến mất: "Hắn đâu?" "Ta bảo hắn mang đài sen cho nhị thiếu phu nhân." Tần thúc thở dài một tiếng.

"Ta đi xem với ngươi." Mặc Cẩm Trần sắc mặt âm u rời khỏi nhà bếp.

Ngọc Dao lúc này đã ngồi trước cửa nhà tre, nhìn ống tre bốc khói trước mặt, có chút mờ mịt, nàng thật to gan, lại nấu cạn cả nồi canh gà.

"Dao nhi." Mặc Cẩm Trần đứng ở cửa sân, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ dịu dàng: "Nàng đang làm gì vậy?" "Ta… ta không biết." Ngọc Tuyết Dao không dám đối mặt với hắn.

Mặc Cẩm Trần nhẹ nhàng thở dài: "Nếu nàng không muốn ở lại, bây giờ có thể rời đi." Hắn nói rồi quay người rời khỏi sân, Ngọc Tuyết Dao do dự rất lâu vẫn đuổi theo hắn, cẩn thận xin lỗi: "Mặc công tử, ta sai rồi, sau này ta sẽ không bao giờ nói bậy nữa.

Ta đảm bảo sẽ không bao giờ nhìn trộm túi tiền của người nữa, người đừng giận nữa được không?" Mặc Cẩm Trần nghiêng đầu nhìn dáng vẻ nghiêm túc lấy lòng mình của nàng, khóe miệng nhếch lên một đường cong nhàn nhạt: "Nàng quả thực không có tư cách nhìn trộm đồ của ta, nhưng ta không thích dáng vẻ rụt rè này của nàng, nhớ kỹ, ở bên ngoài nàng là thiên kim hầu phủ cao quý ưu nhã, ở nhà cứ coi như người bình thường là được." "Vâng." Ngọc Tuyết Dao ngoan ngoãn gật đầu, như vậy là được rồi, dù sao nàng cũng không phải là Ngọc Tuyết Dao thật sự.

Mặc Cẩm Trần thấy nàng đồng ý, lúc này mới hài lòng gật đầu: "Đi, vào nhà xem đi." Ngọc Tuyết Dao nhanh như chớp chạy vào, nàng không phải lần đầu đến đây, nên cũng không có gì kỳ lạ.

"Các ngươi ra ngoài trước đi, chuyện hôm nay không ai được phép nói ra, đặc biệt là không được để lão thái thái bọn họ biết, nếu không, các ngươi biết hậu quả." "Công tử yên tâm, nô tỳ tuyệt đối sẽ không nói lung tung." Bốn năm nha hoàn tuổi còn nhỏ lần lượt gật đầu.

"Ngươi ở lại đi." Mặc Cẩm Trần lại chỉ một cô nương lớn tuổi hơn, nàng tên là Đông Nhi, là một đứa trẻ lanh lợi, "Sau này ngươi sẽ chăm sóc chuyện ăn ở của nhị tiểu thư, nhớ kỹ, tuyệt đối không được tiết lộ nửa lời." "Vâng." "Công tử, người yên tâm, nô tỳ biết quy củ." Ngọc Tuyết Dao chớp chớp đôi mắt hoa đào xinh đẹp, nghi hoặc nhìn hai người, không biết Mặc Cẩm Trần đang tính toán điều gì.

Buổi tối, Mặc Cẩm Trần dẫn nàng lên đỉnh núi ngắm cảnh, phong cảnh trên đỉnh núi rất đẹp, không khí trong lành dễ chịu, Ngọc Tuyết Dao dựa vào cành cây ngủ thiếp đi.

"Công tử, nô tỳ đỡ người xuống nghỉ ngơi." "Đợi chút, ta đi hái thêm mấy chiếc lá về pha trà uống." Mặc Cẩm Trần cầm cung tên đi đến bên sông, cúi người hái mấy chiếc lá xanh mơn mởn.

Cây này có bảy chiếc lá, Mặc Cẩm Trần hái năm sáu chiếc, lúc này mới thong thả quay lại bên sông rửa sạch, phơi sang một bên, sau đó lại quay lại dưới cành cây lấy thùng gỗ, múc một gáo nước, rắc một ít bột thuốc lên cây, sau đó dùng mồi lửa đốt hết thảo dược.

"Công tử, người đang làm gì vậy?" Ngọc Tuyết Dao mơ màng tỉnh dậy, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ.

Mặc Cẩm Trần ngẩng đầu cười với nàng: "Không có gì, chỉ làm một bát canh thuốc, uống vào bồi bổ cơ thể." Hắn đưa cho Ngọc Tuyết Dao một cây kim bạc, ra hiệu cho nàng đưa tay ra, sau đó nhanh

chóng cắm kim bạc vào huyệt vị của nàng, cuối cùng rút ra, lại dùng vải quấn mấy vòng, buộc vào cổ tay.

"Vết thương của ta đã khỏi hẳn rồi, cảm ơn người đã giúp ta chữa trị vết thương trong thời gian này." Ngọc Tuyết Dao đứng dậy, hành lễ cảm tạ Mặc Cẩm Trần.

"Dao nhi, không cần khách sáo, sau này có việc gì cần giúp đỡ, cứ tìm ta." Hắn dịu dàng nhìn nàng.

Ngọc Tuyết Dao lúng túng gãi đầu: "Mặc công tử, ta… ta…" Nàng mở miệng, ấp úng mãi mà không nói ra được.

"Sao vậy?" "Ta… cái đó…" "Dao nhi có lời gì cứ nói, việc ta làm được, quyết không từ chối." Giọng Mặc Cẩm Trần vẫn rất bình thản.

"Ta muốn thỉnh giáo công tử một việc?" Ngọc Tuyết Dao lấy hết can đảm nói.

Mặc Cẩm Trần nhướng mày: "Việc gì?" "Cái đó… ta… ta… ta muốn nhờ người giúp ta hủy bỏ hôn ước." Nàng lắp bắp, cuối cùng cũng nói ra được một câu.

Mặc Cẩm Trần ngẩn ra một lúc: "Tại sao?" Hắn còn tưởng nàng sẽ đưa ra điều kiện gì.

"Cha mẹ ta hy vọng ta sớm đính thân, ta không muốn, nên ta… ta liền nghĩ đến việc có thể trốn khỏi kinh thành, không muốn ở lại trong tướng phủ, nhưng ta không muốn làm liên lụy người nhà." Mặc Cẩm Trần cau mày, im lặng một lúc rồi nói: "Ta sẽ nói với phụ hoàng về chuyện của nàng, còn cuối cùng có thể hủy được hay không, ta không thể quyết định được, dù sao hoàng thượng cũng không phải là người ta nói có thể hủy là có thể hủy được hôn ước." Ngọc Tuyết Dao cảm kích gật đầu: "Cảm ơn!" Nàng cụp mắt xuống, che giấu vẻ lạnh lùng trong đáy mắt, nguyên chủ đã chọn gả cho Mặc Cẩm Trần, chắc chắn

là vì thân phận tôn quý của hắn, nếu hắn giúp hủy bỏ hôn ước, nàng dù có trốn ra ngoài cũng không cần phải lo sợ bị người ta truy sát.

Ngọc Tuyết Dao trở về sân, phát hiện đồ đạc đã được sắp xếp xong xuôi, ngay cả giường cũng đã thay chăn nệm mới, dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp.

"Công tử, người thật tốt." Giọng nói ngọt ngào của Ngọc Tuyết Dao mang theo chút cảm động.

"Nàng thích là được rồi." Mặc Cẩm Trần nói rồi đi đến ngồi bên cạnh nàng: "Mấy ngày này nàng cứ yên tâm ở đây dưỡng bệnh, nếu thấy chỗ nào không khỏe, hoặc muốn ăn gì thì nói với ta, ta cho người đi mua." "Cảm ơn, nhưng ta không đói, không cần phiền phức." Nàng khẽ lắc đầu.

Mặc Cẩm Trần mím môi không nói, lặng lẽ nhìn nàng, đáy mắt lóe lên ánh sáng.

Ngọc Tuyết Dao luôn cảm thấy ánh mắt hắn rất nóng bỏng, không nhịn được rùng mình một cái, hỏi: "Công tử, người sao vậy?" "Nàng không đói, chẳng lẽ không muốn ra ngoài đi dạo sao?" Mặc Cẩm Trần thấy trong mắt nàng tràn đầy khát vọng.

"Có thể ra ngoài sao." Ngọc Tuyết Dao nói xong, giống như một con chim vui vẻ bay ra khỏi rừng tre, nhảy nhót rời đi, bóng dáng biến mất trong rừng tre, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Ngọc Dao ra ngoài dạo phố, khi đi qua một cửa hàng vải vóc, nàng dừng lại một chút, bước vào, vừa đi vào đã nghe thấy tiếng cãi vã, nàng lặng lẽ đến gần quầy, thấy trước giá quần áo có rất nhiều người vây quanh.

"Chủ tiệm, giá tấm vải này của ông đắt quá, nhà chúng tôi nghèo không mua nổi." Người đàn ông nói chuyện ăn mặc khá tươm tất, một

thân áo gấm, dáng người cao ráo.

Chủ tiệm thái độ kiêu ngạo: "Cửa hàng này chuyên làm quần áo bằng gấm vân, đây là hàng cống phẩm, hơn nữa chất lượng còn chắc hơn, nhẹ hơn lụa tơ tằm thông thường, mặc vào rất thoải mái, lại là loại vải gấm vân thượng hạng, các người không mua nổi thì mau cút đi, loại hàng này, chỉ có mấy lão nhà quê mới nỡ mặc, chúng tôi ở đây là phường gấm vân nổi tiếng, loại gấm vân kém chất lượng này, chúng tôi không nhận." Chủ tiệm nói rồi hất cằm lên, lộ ra vẻ khinh bỉ.

Ngọc Tuyết Dao nghe lời hắn, thầm chửi trong lòng, đúng là chó cậy gần nhà.

"Dựa vào đâu mà ông nói tôi không mặc nổi, vải ở đây tôi mua một miếng cũng đủ cho ông kiếm bộn rồi." Ngọc Tuyết Dao tức giận hét lên, đám đông xung quanh nghe thấy tiếng ồn ào lập tức vây lại, chỉ trỏ.

Chủ tiệm quay người nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng: "Vị khách quan này, nếu bà thật sự muốn mua, có thể tự mình thử, xem có vừa người không, nếu bà mặc không vừa, thì đừng làm lỡ việc làm ăn của tôi." Nói rồi hắn gọi tiểu nhị, "Lại đây, tiễn khách." "Đợi đã." Một giọng nam trầm ấm dễ nghe vang lên, mọi người đều nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo xanh, khí chất cao nhã đi tới, thân hình thon dài cân đối, dung mạo tuấn tú nho nhã, một đôi mắt phượng dài hẹp chứa đựng nụ cười: "Ta thấy lời của vị phu nhân này nói không sai, hay là ông để cô ấy thử những tấm vải này, nếu vừa, ông bớt một chút, coi như kết giao bằng hữu, thế nào?" Chủ tiệm nhìn thấy người đến, cơn giận trên mặt lập tức tan biến sạch sẽ, cung kính đón tiếp: "Tam gia, sao người lại đến đây?" "Ta đến xem." Tam gia

ánh mắt rơi xuống người Ngọc Tuyết Dao: "Vị cô nương này là?" "À, Tam gia, vị này là tiểu thư từ nơi xa đến nương nhờ họ hàng, vị này là công tử nhà ta…" "Tam ca, huynh bận rộn như vậy, sao lại có thời gian đến đây?" Mặc Cẩm Trần, người nãy giờ không lên tiếng, từ từ đứng dậy, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt.

"Vị này là…" Ngọc Tuyết Dao tò mò hỏi.

"Ta tên Mặc Cẩm Thần." Mặc Cẩm Trần giới thiệu.

Ngọc Tuyết Dao nhìn thiếu niên tuấn tú trước mặt, trong lòng thầm than một tiếng thật là một đóa hoa đào, chỉ là nàng không để tâm: "Đã gặp Mặc công tử." Mặc Cẩm Thần khẽ gật đầu: "Tam tẩu, tẩu cứ tùy tiện chọn hai tấm vải đi." Tam tẩu?

Trong đầu Ngọc Tuyết Dao hiện lên lời Mặc Cẩm Trần nói sau khi cứu nàng đêm đó, thảo nào lần này gặp hắn luôn cảm thấy có chút quen thuộc, hóa ra người nàng từng gặp chính là hắn, chỉ là mặt hắn che khăn đen, che đi nửa bên mặt, nhưng đường nét đó, vẫn có thể nhận ra, hắn chính là thiếu niên anh hùng cứu mỹ nhân ngày đó.

"Cái này…" "Không cần khách sáo, tẩu cứ tùy tiện chọn." Mặc Cẩm Thần nhàn nhạt nói, dường như không để ý.

Chủ tiệm lại có chút do dự, nhìn về phía Ngọc Tuyết Dao: "Vị cô nương này, cô còn muốn mua vải không?" Ngọc Tuyết Dao cắn răng, nhìn những tấm vải màu sắc tươi đẹp, kiểu dáng mới lạ, giá cả đắt đỏ, cuối cùng vẫn cắn răng, từ trong đó chọn ra hai bộ quần áo vải bông màu trắng đơn giản.

Chủ tiệm thấy vậy, trên mặt lập tức nở nụ cười: "Tiểu thư xin đợi một lát, lão hủ sẽ cho người gói lại." Hắn lập tức ra lệnh cho tiểu nhị giúp nàng lấy vải ra, cho vào túi vải.

Ngọc Tuyết Dao trả tiền xong, xách hai túi vải ra, vừa hay gặp Lý

ma ma đi tới.

Lý ma ma nhìn thấy Ngọc Tuyết Dao, trước tiên là ngẩn ra, sau đó cười tươi rói nói: "Hóa ra là Dao cô nương, Dao cô nương đến đây là chuẩn bị mua đồ sao?" "Đúng vậy." Ngọc Tuyết Dao nhàn nhạt đáp, nàng biết bà lão này ghét mình, nhưng nàng lười để ý, chỉ cần bà ta không trêu chọc mình, mình cũng không thèm đáp lại.

Lý ma ma cười tươi rói nói: "Dao cô nương, lão nô nhớ hai bộ quần áo mà cô mua trước đây, thật là đẹp mắt." Ngọc Tuyết Dao khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, bà lão này thật sự không bỏ cuộc, trong tối ngoài sáng đều đang khoe khoang, chế giễu quần áo rách rưới của mình.

"Ha ha, Lý ma ma thích à, hôm nào tặng bà một bộ thì thế nào?" "Thật sao?" Lý ma ma mặt nở nụ cười.

"Ta nói là làm, nói tặng Lý ma ma thì nhất định sẽ tặng." Lý ma ma mặt cười như hoa cúc, trong lòng thầm vui, con bé ngốc này lại dám tặng quần áo cho mình.

Chương 766

Ngọc Tuyết Dao xách túi vải, nhanh chóng rời khỏi phường gấm vân, trở về nhà, nhìn đám người bận rộn trong sân, Ngọc Tuyết Linh và Ngọc Liên Hương hai chị em cũng ở đó.

Ngọc Liên Hương nhìn thấy túi vải trong tay Ngọc Tuyết Dao, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn: "Ngọc Tuyết Dao, ngươi là đồ vô dụng, ai cho ngươi mua vải?" "Ta muốn may quần áo cho mẹ ta, đó là tự do của ta, liên quan gì đến ngươi." Nàng đã hết lời để nói với hai mẹ con này, mỗi lần nàng muốn nói chuyện tử tế với họ, họ lại tìm đủ cách gây khó dễ cho mình, nên nàng lười để ý.

"Ngươi… ngươi lại dám mắng ta là đồ tiện nhân, con tiện tỳ chết tiệt!" Ngọc Liên Hương xông lên, đưa móng vuốt về phía Ngọc Tuyết Dao, may mà nàng phản ứng kịp, nghiêng người tránh được đòn tấn công của cô ta.

"Ngươi tìm chết à?" Ngọc Tuyết Dao ánh mắt sắc lẹm nhìn cô ta.

Ngọc Liên Hương sợ đến lùi lại mấy bước, nhìn đôi đồng tử đen láy sâu thẳm như vực thẳm của Ngọc Tuyết Dao, bên trong phảng phất có vòng xoáy đang quay, cô ta sợ đến lùi lại liên tục: "Ngươi, ngươi, ngươi muốn làm gì?" Ngọc Liên Hà thấy hai người họ giương cung bạt kiếm, lập tức kéo Ngọc Liên Hương vào nhà: "Đại tỷ, chúng ta vào trong rồi nói." "Ta không vào, ta sợ con tiện tỳ này lại bắt nạt ta." Ngọc Liên Hương không vui muốn vào.

Ngọc Liên Hà dùng sức kéo tay cô ta, lôi người vào phòng.

"Nhị tỷ, tỷ buông tay ra, tỷ làm đau ta rồi." Ngọc Tuyết Liên nhíu mày nói.

Ngọc Tuyết Hà buông tay cô ta ra, nhìn Ngọc Liên Hương, hạ

giọng cảnh cáo: “Không được nói lung tung, nếu không cha mẹ cũng không bảo vệ được ngươi đâu!” Nói rồi cảnh giác nhìn chằm chằm Ngọc Tuyết Dao, sợ nàng sẽ đột nhiên xông tới đánh người.

Ngọc Liên Hương uất ức bĩu môi: “Ta chỉ là không ưa bộ dạng hồ ly tinh của nó, ta mới nói một câu thật lòng.” “Ngươi im miệng đi, đừng quên nó là đường tỷ của chúng ta!” Ngọc Liên Hà trừng mắt nhìn cô ta một cái.

Ngọc Tuyết Linh đi vào, thấy Ngọc Tuyết Dao đang dọn dẹp đồ đạc, đáy mắt thoáng qua một tia chế nhạo.

“Ối, đường tỷ, tỷ đang dọn đồ à, là muốn dọn về ở sao?” “Không phải dọn đồ.” Ngọc Tuyết Dao nhàn nhạt nói, “Ta chuẩn bị đổi phòng ngủ.” Ngọc Liên Hương khịt mũi cười một tiếng: “Đổi phòng?

Tỷ không thấy quá sớm sao?” “Sớm gì chứ?

Dù sao cũng đã phân gia rồi, ta không về ngủ thì còn đi đâu ngủ.” Ngọc Tuyết Dao ngẩng đầu lườm cô ta, “Chẳng lẽ ngươi không nỡ cho ta ở?” Ngọc Liên Hương bĩu môi, giả bộ thanh cao hừ lạnh: “Ta mới không cho con bé nhà quê này ở phòng ta đâu, bẩn chết đi được!” “Ta phi!

Ngươi mới là thôn phụ quê mùa!” Ngọc Tuyết Linh không chịu nổi những lời lẽ sỉ nhục từ miệng cô ta, lập tức tức giận nhìn chằm chằm: “Ngươi mà còn dám sỉ nhục tỷ ta, ta xé miệng ngươi!” “Ngươi xé đi, ai sợ ai.” Ngọc Tuyết Liên cười lạnh một tiếng.

“Liên nhi, không cần tức giận, các muội là một gia đình, sao có thể cãi nhau như vậy, Liên nhi muội mau xin lỗi tứ muội đi.” Ngọc Tuyết San khuyên can.

Ngọc Tuyết Linh tức giận đến mức trừng mắt nhìn họ: “Ta mới không xin lỗi, chúng ta vốn không phải do cùng một cha mẹ sinh ra!”

Ngọc Tuyết San mím môi, đáy mắt đẫm lệ, rõ ràng là đã đau lòng.

"Ta không quan tâm các ngươi có phải là cùng một cha mẹ sinh ra hay không, dù sao các ngươi đều là em của ta, ta hy vọng sau này mọi người có thể hòa thuận với nhau." Ngọc Tuyết Dao nói xong, ôm túi vải rời đi.

"Tỷ tỷ…" Ngọc Tuyết Linh lo lắng gọi một tiếng, nhưng không giữ được nàng.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng khóc, tỷ yên tâm, bọn họ nhất định sẽ quay lại cầu xin chúng ta, đến lúc đó, tỷ có thể danh chính ngôn thuận dạy dỗ bọn họ." Ngọc Liên Hương an ủi vỗ vai cô ta.

"Ừm." Ngọc Tuyết San gật đầu mạnh, "Ta phải cố gắng đọc sách, sau này thi đỗ trạng nguyên, làm quan phu nhân, như vậy bọn họ sẽ không thể bắt nạt ta." Ngọc Tuyết Dao mang hai bộ quần áo mới về nhà, nàng cất đồ đạc gọn gàng, vừa định ra ngoài thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Nàng nghi hoặc nhìn ra ngoài: "Ai vậy?" "Dao nha đầu, là ta đây." Ngọc Tuyết Dao đi tới, mở cửa, thì thấy Vương thị ăn mặc chỉnh tề, đang xách một cái giỏ đứng ở cửa: "Dao nha đầu, ta đặc biệt mua cho con hai bộ quần áo." "Cảm ơn nương." Ngọc Tuyết Dao không từ chối.

Đây là món quà đầu tiên mẹ tặng nàng sau khi đến đây, nàng rất cảm kích.

"Dao nha đầu, chuyện tối qua thật sự xin lỗi con, mẹ con không biết là con đã cứu đại bá, bà ấy cũng không cố ý hại con chịu đói." Vương thị mặt đầy áy náy.

Ngọc Tuyết Dao nhìn Vương thị tiều tụy đi một vòng trước mắt, nàng khẽ thở dài: "Nương, không sao đâu, người không cần lo cho

con." "Ai, nương biết con hiểu chuyện, hai bộ quần áo này coi như là bồi thường cho con." Vương thị đưa hai bộ quần áo gần như mới qua.

Ngọc Tuyết Dao hơi ngẩn ra, rồi cười nhận lấy quần áo: "Nếu đã vậy, thì con xin thay mẹ con nhận lấy." "Hôm nay con chuẩn bị đi trấn bán đồ à?

Có cần nương đi cùng không?" "Không cần đâu nương, nhiệm vụ chính của người bây giờ là chăm sóc gia nãi." "Được." Vương thị gật đầu, "Con đi đường cẩn thận, ta ra đồng cắt cỏ." "Vâng." Ngọc Tuyết Dao tiễn bà đi rồi, liền ra khỏi sân, đi thẳng đến tiệm thuốc.

Trong tiệm thuốc vẫn là bà thím lớn tuổi đó, bà thấy Ngọc Tuyết Dao, kinh ngạc hỏi: "Sao con lại đến đây?" "Đại nương, thảo dược ở đây của bà còn cần không?" Ngọc Tuyết Dao cười hì hì hỏi, mấy ngày nay nhờ có nước suối trong không gian, cơ thể nàng đã khỏe hơn trước rất nhiều, cộng thêm nàng chăm chỉ luyện võ, bây giờ sức mạnh càng mạnh hơn, hơn nữa còn học được một số chiêu thức công pháp, tuy chỉ là một chiêu nửa thức, nhưng cũng đủ để giết người cướp của… … Một bên khác, Ma giới.

Mặc Ly bưng chén trà đến gần cửa sổ, qua khe hở của khung cửa sổ chạm khắc tinh xảo, nhìn xuống dưới, bóng lưng mảnh mai màu trắng đó lọt vào mắt hắn.

Tiểu ni tử đó đã đi hai ngày, hai ngày nay, ngày nào hắn cũng đến đây chờ đợi, hy vọng có thể gặp được nàng.

Tiếc là, mỗi lần đến đều là thất vọng.

Tính cách của nàng quả nhiên bướng bỉnh, chuyện đã nhận định, tuyệt đối không chịu thỏa hiệp.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Mặc Ly lộ ra một đường cong cay đắng.

Hắn cầm bình rượu trên bàn lên, rót một ly chất lỏng màu đỏ, từ từ uống cạn.

"Chủ tử, gần đây tâm trạng của người có vẻ rất tệ." Một giọng nam khàn khàn âm trầm từ trong bóng tối truyền ra, một nữ tử bịt mặt, lặng lẽ từ trong bóng tối bước ra, quỳ trước mặt hắn, giọng nói mềm mại quyến rũ.

Mặc Ly liếc nhìn cô ta một cái, tiếp tục uống trà.

Nữ tử cúi đầu, che đi biểu cảm của mình, chỉ có thể thấy đôi mắt ẩn sau tấm áo choàng lóe lên lòng căm hận.

"Thuộc hạ ngày mai phải rời khỏi đế đô." Giọng người đàn ông lạnh lùng không có chút ấm áp.

"Thuộc hạ không hiểu, đế đô mới là nơi người thực sự nên ở, chủ tử tại sao cứ nhất quyết muốn rời đi, chẳng lẽ chủ tử không nỡ rời xa cô ta?" Nữ tử ngẩng đầu lên, một khuôn mặt yêu diễm hiện ra, đôi mắt hoa đào xinh đẹp của cô ta chứa đựng một vũng nước xuân, quyến rũ mê hồn.

Mặc Ly nhìn khuôn mặt này, đáy mắt thoáng qua một tia chán ghét.

Người phụ nữ này tên là Tử Nguyệt tiên tử, là một trong những tay sai đắc lực của Ma tôn, giỏi mị thuật, thôi miên, tu luyện đến Đại thừa.

Nếu không phải vì cô ta, hắn sao có thể sa đọa đến Ma tộc.

"Chủ tử…" Tử Nguyệt tiên tử thấy Mặc Ly vẻ mặt không vui, vội vàng quỳ xuống đất, cung kính hành lễ: "Xin chủ tử trách phạt, là Tử Nguyệt đường đột." "Đứng dậy đi." Mặc Ly lạnh lùng ra lệnh: "Sau này không có việc gì thì đừng đến làm phiền ta." "Vâng." Tử Nguyệt tiên tử cung kính đáp, "Tử Nguyệt tuân lệnh, chủ tử, thuộc hạ còn một việc bẩm báo." "Nói." Mặc Ly xoay xoay chén trà, nhìn nước trà

dưới ánh đèn khúc xạ ra màu sắc mê người, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

"Thuộc hạ phát hiện một bé gái sơ sinh ở huyện Phượng Dương." Tử Nguyệt tiên tử nói.

"Bé gái sơ sinh?" "Bé gái đó ba tuổi, bị buôn bán đến huyện Phượng Dương, thân phận không rõ.

Nhưng thuộc hạ đoán, hẳn là người mà chủ tử đã bỏ lại ở huyện Phượng Dương." "Chắc chắn?" "Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, và đã phái người đi điều tra." Mặc Ly nheo đôi mắt sâu thẳm, đôi môi mỏng bạc tình khẽ nhếch lên một nụ cười tà tứ: "Bắt người đó đến cho bản tọa xem." "Thuộc hạ lĩnh mệnh." Tử Nguyệt tiên tử quay người lui ra.

"Tiểu thư, người phụ nữ đó đến rồi." Lục La đẩy cửa vào, mặt đầy phấn khích: "Tiểu thư, nô tỳ sớm đã muốn dạy dỗ người phụ nữ đó rồi, người nhất định không ngờ được cô ta trông như thế nào đâu, chậc chậc, xấu chết đi được, giống như một con cóc ghẻ." "Im miệng!" Lục Vu hung hăng trừng mắt nhìn cô ta, "Loại người bẩn thỉu ti tiện đó sao xứng so sánh với tiểu thư của chúng ta!" "Đúng vậy, là Lục Vu tỷ tỷ lợi hại, em quên mất." "Tiểu thư, người phụ nữ xấu xí đó phải làm sao?" "Trước tiên cứ nhốt vào phòng củi đi, tìm cơ hội cho cô ta một bài học." "Được ạ!" Đêm dần khuya, cả thôn trang tĩnh lặng không một tiếng động, thỉnh thoảng có tiếng gà gáy chó sủa, trông có vẻ đặc biệt náo nhiệt.

Đột nhiên, xa xa truyền đến một trận xôn xao.

"Mau chạy đi, bầy sói đuổi tới rồi." "Mọi người mau chạy đi…" "Mau trốn đi!" Dân làng lần lượt chui vào rừng cây, trốn tránh bầy sói.

Ngọc Tuyết Dao khẽ cau mày, đêm hôm khuya khoắt, sao lại có bầy sói ra ngoài kiếm ăn?

Chẳng lẽ đói quá hóa rồ?

“Gâu gâu ~~~” một tiếng sói tru, chấn động trời đất.

Ngọc Tuyết Dao sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, sợ đến mức không ngừng chạy vào rừng cây, thoáng cái đã biến mất trong màn đêm, ngay cả chính nàng cũng không hiểu tại sao mình lại phải liều mạng chạy trốn.

“Gầm ~~~” bầy sói tức giận gầm thét, chúng ngửi thấy mùi máu, điên cuồng truy đuổi Ngọc Tuyết Dao, tốc độ cực nhanh, không ngừng gầm rú.

Ngọc Tuyết Dao chạy mệt, chân trượt một cái, ngã xuống sông, nước sông lập tức lạnh buốt, rét đến mức nàng run cầm cập.

Đây là đâu, tại sao lại có dã thú xuất hiện?

Nàng cắn chặt răng, chịu đựng cái lạnh buốt xương, hai tay ôm lấy thân thể đang run rẩy, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn.

“Gầm gừ ~” tiếng sói tru ngày càng thê thảm.

Ngọc Tuyết Dao khó khăn mở mắt ra, trong tầm mắt, mấy chục con sói hung dữ, đang từ từ áp sát.

Đồng tử nàng co rút mạnh, hai tay chống bên bờ, từ từ bò dậy, co giò chạy lên núi.

Lúc này nàng hoàn toàn không có cách nào chống lại bầy sói này, ngoài việc leo lên trên, không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng trên núi nguy hiểm trùng trùng, hơi sơ sẩy là có nguy cơ mất mạng, nên nàng phải vô cùng cẩn thận.

“Gầm ~~” bầy sói đuổi theo không tha, từng bước từng bước áp sát.

Ngọc Tuyết Dao trong lòng sợ hãi, nhưng không dám lơi lỏng chút

nào.

“Bốp bốp!” hai con lợn rừng khổng lồ từ trong bụi cây xông ra, húc bay mấy con sói.

Ngọc Tuyết Dao ngẩn ra, vội nhặt hòn đá rơi trên đất ném ra, một con chuột từ trên ngọn cây nhảy xuống, vồ về phía Ngọc Tuyết Dao.

“Súc sinh, chết đi!” Ngọc Tuyết Dao ánh mắt sắc lẹm, vung nắm đấm, đấm xuống một quyền.

“Phụt.” Móng vuốt của mèo rừng cào rách mu bàn tay Ngọc Tuyết Dao, máu tươi theo làn da trắng nõn mềm mại của nàng chảy xuống.

“Gầm gừ ~~” bầy sói thấy đồng bạn bị đánh, tức giận lao về phía Ngọc Tuyết Dao cắn xé.

“Bành bành bành!” Lợn rừng một cước đá bay mấy con sói.

“Gầm!” Lợn rừng tức giận nhìn chằm chằm con người trước mắt, phát ra tiếng gầm gừ.

Ngọc Tuyết Dao nhìn con lợn rừng, rồi lại nhìn bầy sói, cắn răng, quyết định đánh cược một phen.

Nhân lúc lợn rừng tấn công bầy sói, nàng lẻn vào nhà, thay một bộ quần áo khác, mặc chiếc váy cũ rách ra ngoài, đội nón lá, đeo một thanh kiếm sau lưng.

Mục tiêu của nàng là con lợn rừng đó.

Con lợn rừng dường như biết kế hoạch của Ngọc Tuyết Dao, khinh thường hừ một tiếng, sau đó kiêu ngạo ngẩng cao đầu, dùng mũi khinh bỉ nhìn Ngọc Tuyết Dao.

Nó là một con linh thú cấp linh sơ kỳ, còn Ngọc Tuyết Dao chỉ là linh sư nhất giai, nó có cần phải để vào mắt không?

“Gầm ~~~” con lợn rừng há miệng lao về phía Ngọc Tuyết Dao.

“Vút” Ngọc Tuyết Dao nắm chặt chuôi kiếm, mạnh mẽ chém về phía con lợn, lưỡi kiếm sắc bén lập tức chém đứt cổ họng thô to của nó.

“Bịch” con lợn rừng ngã xuống đất.

Ngọc Tuyết Dao vỗ ngực thở hổn hển: “Hù!

Cuối cùng cũng giết được ngươi rồi.” Vừa định xử lý con lợn rừng, một luồng kình phong thổi tới, Ngọc Tuyết Dao lập tức nghiêng người né tránh, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, một cái tát quất vào má Ngọc Tuyết Dao, lập tức sưng lên năm dấu tay.

“Ai?” Ngọc Tuyết Dao ôm má nóng rát, cảnh giác nhìn bóng người trong bóng tối.

“Ha ha, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Một nam tử bước ra từ bóng tối, tuấn mỹ như ngọc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt âm u quỷ dị.

Ngũ quan của hắn như được điêu khắc tinh xảo, hoàn mỹ đến nghẹt thở, đôi mắt phượng dài hẹp lộ ra vẻ nguy hiểm, một bộ áo bào xanh càng tăng thêm vài phần ưu nhã quý khí, khiến người ta không thể rời mắt.

Đây là người đàn ông nàng gặp hôm nay.

Ánh mắt của người đàn ông rơi xuống xác lợn rừng trên đất, trong mắt lóe lên tia máu: “Ngươi lại giết chết con mồi của ta, gan cũng không nhỏ nhỉ, không tệ không tệ.” “Ngươi là ai?” Ngọc Tuyết Dao cảnh giác hỏi, nàng chưa từng gặp người này, sao hắn lại quen nàng?

“Ta là ai không quan trọng, dù sao đêm nay ngươi đã định là con mồi của ta.” Người đàn ông bước về phía Ngọc Tuyết Dao.

“Đứng lại!

Nếu không ta sẽ la lên, để mọi người xem ngươi là thứ gì!" Ngọc Tuyết Dao nắm chặt chuôi bảo kiếm, uy hiếp nhìn người đàn ông.

"Ha ha ha, ngươi có thể thử xem." Người đàn ông đột nhiên trở nên cuồng vọng kiêu ngạo, hắn một tay nắm cằm Ngọc Tuyết Dao, buộc nàng phải đối mặt với mình.

"Ngươi muốn làm gì?" Ngọc Tuyết Dao kinh hãi trừng lớn hai mắt, thân thể không ngừng run rẩy.

Người đàn ông này quá đáng sợ, toàn thân toát ra khí thế âm lãnh khát máu, cảm giác áp bức khiến nàng không thở nổi.

"Ta muốn làm gì?

Đương nhiên là nếm thử thân thể trẻ trung tươi sống này của ngươi." Người đàn ông nói chuyện mập mờ, khóe miệng nhếch lên vẻ tà khí.

"Khốn kiếp, lưu manh!" Ngọc Tuyết Dao tức giận mắng.

Người đàn ông nhếch khóe miệng, cười tà mị: "Ngươi không thích sao?" Hắn đưa tay bóp eo nàng, tay kia sờ lên cổ nàng trắng nõn mảnh mai.

Ngọc Tuyết Dao kinh hãi giãy giụa, nàng muốn thoát khỏi tên ác quỷ này, nhưng hoàn toàn không thể thoát ra, chỉ có thể mặc cho hắn định đoạt: "Cứu mạng, mau cứu ta… Ưm ưm…" "Đừng la, ngoan." Người đàn ông cúi xuống hôn lên đôi môi hồng của Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc đến ngây người!

Nụ hôn đầu của nàng!

Lại bị tên lưu manh thối này cướp mất!

"Ừm ~~~" Ngọc Tuyết Dao khẽ rên một tiếng, toàn thân mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

Nàng thật sự rất ghét đàn ông chạm vào.

Hôn của người đàn ông này bá đạo mà cuồng nhiệt, phảng phất hận không thể nuốt chửng nàng vào bụng, gặm nhấm cho đến hết.

Ngọc Tuyết Dao cảm thấy môi mình tê dại đau đớn.

"Ưm ~~~" Ngọc Tuyết Dao quay đầu né tránh.

"Bốp!" một cái tát vang dội hung hăng đánh vào mặt nàng, nửa bên mặt phải của nàng lập tức sưng đỏ, cảm giác đau rát khiến nàng nhíu mày, nàng nhấc tay trái lên, một cái tát hung hăng trả lại: "Bốp!" Khóe miệng người đàn ông rỉ ra một tia máu tươi, khuôn mặt mị hoặc nhuốm một tầng hung bạo dữ tợn.

"Con đàn bà chết tiệt, ngươi tìm chết!" Người đàn ông tức giận nắm lấy vai Ngọc Tuyết Dao.

"Rắc." Vai truyền đến một trận đau đớn dữ dội.

Ngọc Tuyết Dao kinh hãi tột độ: "Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?" "Ta là ai?" Người đàn ông lạnh lùng nhếch môi: "Ta nhớ ta đã nói, đêm nay sẽ ngủ với ngươi, bây giờ ngươi thuộc về ta." Giọng hắn từ tính mê người, nhưng nghe vào tai Ngọc Tuyết Dao lại vô cùng âm u đáng sợ.

"Ngươi nói bậy, ngươi là người xấu, cha mẹ ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi làm ô uế ta!

Ta chết cũng không theo ngươi, trừ phi ta chết." Ngọc Tuyết Dao tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông, lòng đầy phẫn nộ.

Người đàn ông trong mắt thoáng qua vẻ chế nhạo: "Ngươi tưởng ta sẽ sợ sao?

Đợi chơi chán ngươi rồi, ta sẽ tặng cho đám huynh đệ của ta chơi." Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc, tên khốn này lại muốn tặng mình

cho người khác?

Đơn giản không phải là người!

“Ta sẽ không đi với ngươi!” Ngọc Tuyết Dao kiên quyết lắc đầu từ chối, hốc mắt ướt nhòe, giọt lệ treo trên mi, bướng bỉnh cắn môi.

Người đàn ông nói rồi, bàn tay to vung lên, một luồng hấp lực kéo Ngọc Tuyết Dao vào lòng hắn, Ngọc Tuyết Dao chỉ cảm thấy cả người bay lên không.

“A!” Ngọc Tuyết Dao sợ đến hét thảm, vô thức ôm lấy vòng eo rắn chắc của người đàn ông.

“Phóng túng!” Thân thể Ngọc Tuyết Dao chấn động, cái lạnh buốt xương của người đàn ông xâm chiếm toàn thân, nàng sợ hãi rụt người lại, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một tấm lưới bạc bao trùm lấy nàng và người đàn ông.

Ngọc Tuyết Dao đồng tử trợn tròn, kinh ngạc nhìn chằm chằm tấm lưới đó, chất liệu của tấm lưới là huyền thiết, đao kiếm thông thường không thể phá giải.

“Ngươi… rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Ngọc Tuyết Dao cố gắng ổn định cảm xúc, lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt.

Lúc này người đàn ông cũng nhìn rõ khuôn mặt nàng, hơi ngạc nhiên.

Chương 767

Cô gái này tuy còn non nớt, nhưng làn da trắng mịn có thể bị thổi vỡ, trắng hồng, ngũ quan tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt to ngấn nước, như sao trời lấp lánh chói mắt.

Dung mạo của nàng đẹp hơn những đại mỹ nhân được gọi là nhiều, đặc biệt là lúc này vẻ mặt tức giận càng thêm động lòng người.

"À, cũng có chút nhan sắc." Người đàn ông cười lạnh, lật tay một cái, Ngọc Tuyết Dao liền bị ném ra, Ngọc Tuyết Dao đập vào vách đá, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?

Ngươi muốn đưa ta đi đâu?" Ngọc Tuyết Dao xoa xoa cánh tay, tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

"Ngươi đoán xem?" Người đàn ông nhếch môi cười tà ác.

Ngọc Tuyết Dao nhìn vẻ mặt âm hiểm của hắn, không nhịn được rùng mình một cái.

"Không biết." "Không sao, ngươi sẽ sớm biết thôi." Người đàn ông nói xong, quay người biến mất trong bóng đêm.

Ngọc Tuyết Dao ngẩn người, người đàn ông này đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, chẳng lẽ người này là thần tiên?

Nàng cúi đầu nhìn những vết thương chằng chịt trên cánh tay, đây đều là những chỗ bị hắn bóp nát.

Ngọc Tuyết Dao cau mày, thầm nghĩ, người đàn ông này chắc chắn không phải thứ gì tốt, nhưng rốt cuộc hắn muốn đưa nàng đi đâu?

Nàng ngồi dậy dựa vào vách tường nghỉ một lát, sau đó mới từ từ bò vào sâu trong hang núi, muốn tìm hiểu rõ đây là đâu trước, rồi mới tính chuyện rời đi.

Ngọc Tuyết Dao tìm kiếm một lượt trong hang núi, không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Nàng cúi đầu ủ rũ đi về, trên đường thấy một con thỏ xám đang nằm trong bụi cỏ nhắm mắt dưỡng thần, Ngọc Tuyết Dao nhặt một hòn đá sắc nhọn ném về phía con thỏ xám.

"Phụt." Con thỏ chết ngay tại chỗ.

Nàng vui mừng nhảy cẫng lên, vội chạy về nhặt con thỏ xám chuẩn bị nướng ăn.

Ngọc Tuyết Dao ngồi xổm xuống, lột da con thỏ xám, xé đùi, nhóm lửa nướng.

Thịt thỏ xám nướng chín, Ngọc Tuyết Dao lấy dao găm rạch bụng thỏ xám lấy thịt thỏ đặt bên đống lửa nướng chín, sau đó dùng cành cây xiên lên, cho vào miệng ngấu nghiến, mùi thơm đậm đà lan tỏa đầu lưỡi, Ngọc Tuyết Dao ăn ngon lành, trong lòng cảm thán: thật sảng khoái!

Đúng lúc này, Ngọc Tuyết Dao nhạy bén nhận ra một luồng sát khí, nàng đột nhiên cảnh giác ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy một nữ tử mặc đồ đen đeo mặt nạ bịt mặt lặng lẽ lẻn đến, một con dao găm sắc bén kề vào cổ Ngọc Tuyết Dao.

"Oa oa cứu mạng!" Ngọc Tuyết Dao khóc lớn, liều mạng giãy giụa.

Nữ tử bịt mặt dường như ghét ồn ào, bịt miệng Ngọc Tuyết Dao, lôi nàng đi sâu vào trong rừng rậm.

“Oa oa!” Ngọc Tuyết Dao ra sức đập vào tay nữ tử bịt mặt, muốn kêu cứu, nhưng nữ tử bịt mặt lại dùng một miếng vải bịt miệng mũi Ngọc Tuyết Dao, khiến Ngọc Tuyết Dao dù giãy giụa thế nào cũng không thể kêu lên được.

“Ô ô ô!” Ngọc Tuyết Dao vô cùng kinh hãi.

“Tiểu nha đầu, ngươi đừng phí sức giãy giụa nữa, ngoan ngoãn nhận mệnh đi.” Giọng nữ tử bịt mặt khàn khàn, như thể cổ họng bị tổn thương, nghe rất khó chịu.

Ngọc Tuyết Dao không ngừng lắc đầu, hy vọng nữ tử bịt mặt có thể buông miệng nàng ra, nhưng nữ tử bịt mặt như đã quyết tâm, hoàn toàn không để ý đến Ngọc Tuyết Dao.

Nàng ta kéo Ngọc Tuyết Dao đi khoảng nửa nén hương, cuối cùng cũng đến một thung lũng.

“Ngươi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Ngọc Tuyết Dao sợ hãi hỏi.

“Ngươi nói ta muốn làm gì?” Nữ tử bịt mặt nhếch môi cười lạnh, lộ ra hàm răng già nua dữ tợn.

Ngọc Tuyết Dao kinh hãi run rẩy, nàng muốn chạy, nhưng nữ tử bịt mặt bóp cổ nàng, nàng hoàn toàn không thể chạy thoát, chỉ có thể kinh hoảng cầu xin: “Bà bà, ta, ta sai rồi… Người đại nhân có đại lượng tha cho ta đi… ta, ta sau này không dám nữa…” “Hừ, sớm như vậy không phải tốt hơn sao?

Cứ phải lãng phí thời gian của bản tôn.” Nữ tử nói xong, buông cổ Ngọc Tuyết Dao ra.

Ngọc Tuyết Dao tham lam hít thở không khí trong lành, nàng sờ sờ gò má nóng ran, nhìn bóng lưng nữ tử nói: “Nếu ngươi lợi hại như vậy, tại sao còn phải bắt nạt ta?” “Bản tôn không thích nói nhảm.” Nữ

tử lạnh lùng nói.

"…" Nàng không nói nên lời, vì nàng không dám trêu chọc người đàn ông hung tàn biến thái này.

"Ngươi vừa rồi có phải đã nhìn trộm ta tắm không?" "…" Ngọc Tuyết Dao lúng túng mím môi: "Khụ khụ, cái đó, hiểu lầm… đều là hiểu lầm…" Nàng quả thực đã nhìn, nhưng cũng không nhìn thấy thứ gì không nên thấy.

"Hiểu lầm?

Ngươi đã nhìn thấy thân thể không trong sạch của bản tôn, bản tôn sao có thể tha thứ cho ngươi?" "Ách, ta đảm bảo không nhìn thấy." Ngọc Tuyết Dao vội vàng xua tay thanh minh.

"Ngươi tưởng bản tôn là kẻ ngốc sao?

Quần áo của ta ướt." "Cái, cái đó… thân thể của ngươi là thân thể đẹp nhất ta từng thấy, cho nên, ta không tự chủ được đã nhìn đến ngây người." "Hừ, miệng lưỡi của ngươi cũng thật ngọt." Nữ tử bịt mặt nhếch lên một nụ cười quỷ quyệt: "Nhưng ta thích, lát nữa bản tôn sẽ thỏa mãn ngươi." Nói xong, nàng ta liếc mắt đưa tình với Ngọc Tuyết Dao, quay người định rời đi.

Ngọc Tuyết Dao nhìn bóng lưng uyển chuyển quyến rũ đó, trong lòng thầm mắng yêu nghiệt, không chỉ dung mạo yêu diễm, tính cách còn rất biến thái!

"Đứng lại, ngươi muốn đưa ta đi đâu?" Ngọc Tuyết Dao xông đến trước mặt nữ tử bịt mặt.

"Đi đâu?

Bản tôn muốn đưa ngươi đi làm việc, ngươi phải phối hợp.

Nếu không ngươi biết hậu quả!" Nữ tử bịt mặt đưa ngón trỏ trắng

nõn thon dài vẽ vòng tròn trước ngực Ngọc Tuyết Dao, giọng điệu trêu chọc khiến Ngọc Tuyết Dao toàn thân nổi da gà.

Nàng lùi lại hai bước: "Ngươi, ngươi không phải thật sự muốn ném ta vào thanh lâu kỹ viện chứ?" Giọng Ngọc Tuyết Dao đã có tiếng khóc.

Nữ tử bịt mặt cười duyên dáng, chế nhạo nhìn Ngọc Tuyết Dao: "Tiểu cô nương, bản tôn trông giống người đói khát lắm sao?

Bản tôn muốn bán ngươi cho tú bà." "Không, không muốn, ngươi bán ta cho tú bà sẽ chết mất!" Ngọc Tuyết Dao liều mạng lắc đầu, mặt đầy vẻ cầu xin.

"Yên tâm đi, lần này ta sẽ không giết ngươi." Đáy mắt nữ tử bịt mặt lóe lên vẻ hung ác.

"Hu hu hu, vậy ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi muốn bán ta cho ai?

Ta mà chết thì không còn giá trị nữa… Ưm…" "Bốp!" đầu Ngọc Tuyết Dao đập mạnh xuống đất, trán lập tức sưng đỏ, đau đớn khiến đôi mắt nàng rưng rưng, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Ta đã nói, không cho phép ngươi gọi ta là đồ xấu xí!

Tên của bản tôn cũng là thứ ngươi có thể gọi sao?" Nữ tử bịt mặt một cước đá bay Ngọc Tuyết Dao, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái.

"Hu hu hu, ngươi là đồ điên, ngươi chính là đồ điên…" Ngọc Tuyết Dao nằm trên đất, ôm gối khóc nức nở.

"Ngươi nói ta là đồ điên?

Được, hôm nay ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Để ngươi tận mắt xem, rốt cuộc ta có phải là đồ điên không." Nữ tử bịt mặt một tay tóm lấy Ngọc Tuyết Dao, vác nàng lên vai rồi sải

bước ra ngoài.

Ngọc Tuyết Dao sợ hãi, nàng không muốn chết.

Nàng còn không muốn chết.

"Cứu, cứu mạng…" Ngọc Tuyết Dao gào thét khản cổ, kiệt sức.

Tiếng kêu của Ngọc Tuyết Dao đã thu hút sự chú ý của dã thú xung quanh, mấy con chó sói từ xa chạy đến.

Nữ tử bịt mặt nhìn những con chó hoang lao tới, khẽ nhíu mày, nàng ném Ngọc Tuyết Dao xuống đất.

Tốc độ của nàng quá nhanh, đợi đến khi những con chó hoang đó đuổi kịp, Ngọc Tuyết Dao đã sớm không biết bị tha đi đâu rồi.

"Gâu gâu…" Con chó hoang gầm gừ vào không khí, rõ ràng chúng không nhìn thấy người.

"Hừ, đồ không biết sống chết, dám chiếm tiện nghi của bản tôn!" Nữ tử bịt mặt hừ lạnh, nàng ta vung tay, những con chó hoang đang điên cuồng cắn xé lập tức mềm nhũn ra đất co giật.

Khi Ngọc Tuyết Dao tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, nắng vàng rực rỡ, chim hót hoa thơm, gió xuân ấm áp hiu hiu thổi vào người, khiến cơ thể đang hôn mê của nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, nàng uể oải cử động cánh tay.

Bỗng nhiên, nàng đột ngột mở mắt, ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình đang ngủ trong một hang núi, và quần áo của nàng vẫn chỉnh tề, ngoài ra không có gì bất thường.

Nàng dụi dụi đôi mắt mỏi mệt, cảm giác ngạt thở cận kề cái chết đêm qua lại ùa vào đầu, nàng sợ đến mức vội vàng ôm chặt quần áo.

Chẳng lẽ là vị nữ tử bịt mặt đó lương tâm trỗi dậy đã tha cho mình?

“Ơ, tiểu muội muội tỉnh rồi?” Bỗng nhiên truyền đến một giọng nói trêu chọc.

Ngọc Tuyết Dao nghe vậy lập tức cảnh giác nhìn về phía phát ra âm thanh, nàng thấy một người đàn ông tuấn tú phi phàm, hắn đang lười biếng dựa vào một gốc cây hòe cổ thụ to lớn, thân hình cao ráo rắn chắc, tóc đen bay bay, ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc tuấn tú vô song, chỉ là đôi môi mỏng đó nhếch lên một đường cong tà mị, trông âm u lạnh lẽo.

Ngọc Tuyết Dao lập tức sợ đến ngã xuống đất, kinh hãi hét lớn: “Ngươi là ai?

Ngươi đừng làm bậy.” “A a a a… tiểu nha đầu, ngươi không phải muốn trốn ra ngoài sao?

Ta bây giờ sẽ đưa ngươi ra ngoài.” Người đàn ông thong thả đứng dậy, chậm rãi bước đến gần Ngọc Tuyết Dao.

“A… không, không cần đâu, ngươi, ngươi đưa ta ra ngoài đi, ta không muốn chết!” Ngọc Tuyết Dao kinh hãi nhìn người đàn ông từng bước tiến gần mình, không ngừng lùi người về phía sau, cố gắng né tránh móng vuốt của hắn.

“Ngươi không muốn chết?

Phải làm sao đây?

Ta lại cứ muốn giết ngươi.” Giọng nói nhẹ nhàng của người đàn ông lại ẩn chứa sự lạnh lẽo.

“Ta, ta không biết ta đã đắc tội với ngươi, xin ngươi giơ cao đánh khẽ tha cho ta, ngươi muốn tiền ta có tiền, ngươi muốn mua bao nhiêu vàng bạc châu báu, ta đều cho ngươi, chỉ cầu ngươi đừng giết ta.” Ngọc Tuyết Dao quỳ bò về phía trước, cho đến khi bò đến chân hắn, nàng ngước mắt nhìn hắn, một dáng vẻ lê hoa đái vũ, khiến người ta

thương xót.

Nữ tử bịt mặt từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm.

Ngọc Tuyết Dao rụt người lại, mắt đẫm lệ nhìn người đàn ông, cầu xin: "Ta thật sự không cố ý đắc tội ngươi, nếu ngươi không nguôi giận có thể đánh ta mắng ta, chỉ cầu ngươi tha cho ta…" "A a a, kiên nhẫn của bản tôn có hạn." Nữ tử đột nhiên đưa tay nắm lấy cằm thon của nàng.

"Ô ô ô…" Ngọc Tuyết Dao sợ đến hét lớn.

Ngón tay của nữ tử bịt mặt siết lại, nàng ta nheo mắt, thì thầm: "Bản tôn ghét nhất người khác chạm vào bản tôn, ngươi lại dám nhân cơ hội chiếm tiện nghi của bản tôn, bản tôn nhất định sẽ xé xác ngươi ra vạn mảnh, để giải tỏa cơn giận trong lòng bản tôn." Nói xong, nàng ta buông tay, lòng bàn tay phải ngưng tụ nội lực đánh về phía thiên linh cái của Ngọc Tuyết Dao.

Đồng tử Ngọc Tuyết Dao co rút, tim như ngừng đập, trong mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Bành…" một tiếng động lớn, Ngọc Tuyết Dao bị húc bay, nàng nặng nề ngã xuống đất.

Nàng giãy giụa bò dậy, nhìn người đàn ông mặc áo bào đen cao lớn đang đứng trước mặt mình chặn đòn tấn công, khuôn mặt hắn ẩn sau chiếc mũ rộng, chỉ còn lại một đôi mắt phượng sâu thẳm sắc bén, toát ra khí thế lẫm liệt uy hiếp.

"Ngươi là ai?

Tại sao lại ngăn cản bản tôn?" Nữ tử quát lên, ánh mắt như đuốc.

"Các hạ tự ý xông vào nhà dân, làm hại kẻ yếu vô tội, không sợ bị người ta phỉ nhổ sao?" Người đàn ông trầm giọng nói.

“Bản tôn là thánh nữ của Cửu Châu quốc, ngươi đã biết thân phận của bản tôn, thì nên hiểu, bản tôn muốn giết người căn bản không cần lý do!” Nữ tử bịt mặt cười lạnh.

“Ồ?

Ngươi chính là thánh nữ?

Bản tọa chưa từng nghe nói đến sự tồn tại như vậy, ngươi lừa ai đấy?” Người đàn ông chế nhạo.

Nữ tử bịt mặt tức giận đến đỏ mặt: “Tìm chết!” Nàng ta búng ngón tay, một luồng pháp lực màu tím nhạt bắn về phía người đàn ông.

“Hừ.” Người đàn ông hừ lạnh, cổ tay lật một cái, cũng phóng ra một luồng pháp lực mạnh mẽ bá đạo nghênh chiến.

Ầm ầm Chấn động dữ dội khiến tai Ngọc Tuyết Dao ù đi, nàng không chịu nổi ôm tai ngồi xổm xuống, đợi đến khi chấn động dịu đi mới mở mắt ra.

Chỉ thấy trước mắt hai luồng ánh sáng màu xanh lam va vào nhau, bắn ra vô số tia sáng.

Khóe miệng Ngọc Tuyết Dao rỉ ra máu tươi, trong lòng nàng dâng lên sóng lớn ngập trời, đây chính là cái gọi là pháp thuật?

Quả nhiên đủ mạnh!

Người đàn ông bị pháp lực của nữ tử bịt mặt ảnh hưởng, lùi lại một bước ổn định thân hình, hắn nhếch môi: “Hóa ra ngươi lại là huyền giai sơ cấp đỉnh phong, không tệ không tệ.

Nhưng chút tu vi nhỏ nhoi này của ngươi cũng muốn chống lại bản tọa?

Mơ mộng hão huyền!” Nói xong, người đàn ông hai chân tách ra,

một tay đưa lên đỉnh đầu, miệng lẩm bẩm, sau đó lòng bàn tay đẩy về phía trước.

Ầm ầm ầm Lại một tiếng động lớn nữa.

Nữ tử bịt mặt bị chấn lùi ba mét, còn người đàn ông thì không hề hấn gì, lặng lẽ đứng đó.

"Cái, cái này không thể nào." Nữ tử bịt mặt không cam lòng gầm lên.

Nàng ta vừa rồi tuy chưa dùng hết sức, nhưng chiêu đó cũng đủ để tiêu diệt Ngọc Tuyết Dao, nhưng tại sao người đàn ông này lại không hề hấn gì?

"Ngươi là ai?

Báo danh đi!" Nữ tử bịt mặt tức giận gào thét.

Người đàn ông chậm rãi bước đến gần nữ tử bịt mặt, một tay bóp cổ nàng ta.

"Ngươi là ai?

Tại sao lại làm hại tiểu nha đầu?" "Ngươi là ai?" "Nói!

Rốt cuộc ngươi là ai!

Nếu không bản tọa bóp nát cổ họng ngươi!" "Khụ khụ khụ…" Nữ tử bịt mặt khó khăn thở dốc, ánh mắt biến ảo khôn lường, "Ngươi… là ai?" "Nói nhảm nhiều quá!" Sắc mặt người đàn ông thay đổi, tay tăng thêm sức mạnh, mặt nữ tử bịt mặt dần dần đỏ bừng, hai mắt lồi ra, tròng mắt đầy tơ máu.

"Ta… ta nói, ta nói cho ngươi biết…" Nữ tử bịt mặt nghiến răng nghiến lợi phun ra ba chữ.

"Nói!" Lực tay của người đàn ông lỏng ra một chút, nhưng vẫn bóp chặt cổ họng nữ tử bịt mặt.

“Ta tên Tô Nguyệt, ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?” Nữ tử bịt mặt thở hổn hển hỏi.

“Ngươi lại là thánh nữ của Cửu Châu Quốc!” Nam tử lạnh lùng khịt mũi.

“Ngươi biết ta?” Tô Nguyệt cảnh giác trừng mắt nhìn nam tử.

“Thánh nữ duy nhất đạt đến Huyền giai đỉnh phong của Cửu Châu đại lục, ai mà không biết ngươi chứ?” Nam tử lạnh lùng chế giễu.

“Vậy tại sao ngươi lại giúp cô ta?” Tô Nguyệt khó hiểu nhíu mày.

Nam tử nhướng mày nhìn nàng, “Bản tọa thích làm việc thiện, thuận tiện giúp đỡ cô nương đáng yêu xinh đẹp này thôi.” Ngọc Tuyết Dao nghe vậy suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Gã đàn ông này khen nàng xinh đẹp, còn nói thích nàng đáng yêu xinh đẹp?

Chương 768

Đúng là nói bậy bạ!

Tên này rõ ràng là thèm muốn nhan sắc của nàng thì có.

"Ngươi… khụ khụ… ngươi…" Tô Nguyệt tức giận đến công tâm, một câu cũng không nói trọn vẹn, ngực đau buốt.

Nàng tức tối hất tay nam tử ra, lảo đảo vài bước mới miễn cưỡng đứng vững, rồi trừng mắt giận dữ nhìn hắn: "Hôm nay coi như ta gặp nạn, chúng ta sau này còn gặp lại!" Nói xong, Tô Nguyệt nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Tô Nguyệt biến mất, nam tử cong môi cười tà tứ: "Tiểu nha đầu, ngươi cứ chờ bản tọa, rất nhanh thôi bản tọa sẽ tự mình đến cứu ngươi, đến lúc đó bản tọa muốn xem thử thánh nữ này có tư vị gì!

Ha ha ha…" Ngọc Tuyết Dao nhìn tiếng cười ngông cuồng của nam tử, chỉ cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, lưng lạnh toát.

Nàng kinh hãi nhìn nam tử đang đi xa, thầm lẩm bẩm, người này không chỉ võ công cao siêu mà còn cực kỳ biến thái, nàng nhất định phải mau chóng trốn khỏi nơi nguy hiểm này.

Nghĩ thông suốt điểm này, Ngọc Tuyết Dao lập tức xoay người rời đi.

"Này, ngươi đi đâu đấy?" Ngọc Tuyết Dao vừa chuẩn bị rời khỏi căn phòng thì nghe thấy tiếng gọi của nam tử.

Ngọc Tuyết Dao quay đầu nhìn hắn, nhíu mày nói: "Liên quan quái gì đến ngươi!" "Bản tọa không giống một số nữ tử, đối mặt với một nam tử xa lạ mà lại nói ra những lời thô tục khó nghe như vậy." Khóe

miệng nam tử treo một nụ cười nhạt, từng bước đi về phía nàng.

Ngọc Tuyết Dao thấy nụ cười nơi khóe miệng hắn, trong lòng chợt thót một cái.

Nàng vội vàng xoay người, co giò bỏ chạy, nhưng khổ nỗi khi chạy đến cửa, cửa phòng lại đóng chặt.

Nàng dùng hết sức bình sinh, liều mạng kéo then cửa, nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích.

Nàng lo lắng nhìn cánh cửa đóng chặt, hận không thể xé nát nó ra.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Nàng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này!

Đang lúc nàng lo lắng không yên thì cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra.

"A!" Ngọc Tuyết Dao kinh hoảng thất thố né tránh, chân trượt ngã về phía giường.

Thấy nàng sắp ngã xuống đất, nam tử vươn cánh tay dài ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng.

Nam tử cúi mắt nhìn nữ tử trong lòng, trong mắt thoáng qua một tia trêu chọc, giọng nói trầm khàn từ tính của hắn vang lên bên tai Ngọc Tuyết Dao, ngữ điệu lười biếng mà mê hoặc: "Gan của ngươi không nhỏ nha!" Ngọc Tuyết Dao ngẩng đầu, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ thấy hắn một thân y phục màu bạc trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh như mực buông xõa trên vai, ngũ quan tuấn lãng, đôi mắt phượng hẹp dài lấp lánh như lưu ly, phảng phất chứa đựng ma lực nhiếp hồn đoạt phách.

Ngọc Tuyết Dao ngẩn người giây lát, rồi đột ngột đẩy nam tử ra, nhanh chóng lùi về sau hai bước, cảnh giác nhìn chằm chằm người đàn ông tuấn lãng phi phàm trước mắt.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Ngọc Tuyết Dao chất vấn.

Vẻ mặt nàng nghiêm túc, đôi mắt viết đầy sự cảnh giác.

Nữ tử như vậy, hắn đã không nhớ kiếp trước mình đã gặp bao nhiêu lần rồi.

Ngọc Tuyết Dao bây giờ không cần biết người đàn ông này là địch hay bạn, nàng đều sẽ không dễ dàng để lộ thân phận, vì hoàn cảnh của nàng quá nguy hiểm, sơ sẩy một chút là mất mạng.

Nam tử khẽ nheo mắt, đôi mắt sâu thẳm như biển cả của hắn nhìn chằm chằm Ngọc Tuyết Dao, ý cười nơi khóe miệng càng thêm nồng đậm.

"Đây là đâu?" Nam tử hỏi.

"Tại sao ta phải nói cho ngươi?

Ta còn có việc quan trọng, đi trước đây!

Tạm biệt!" Ngọc Tuyết Dao chắp tay, định cất bước, nào ngờ thân thể đột nhiên bay lên không trung.

"A…" Nàng sợ hãi hét lên một tiếng, ôm chặt lấy cánh tay nam tử.

"Sợ rồi à?" Nam tử liếc nhìn Ngọc Tuyết Dao, giọng điệu ẩn chứa vài phần trêu chọc.

Ngọc Tuyết Dao cười gượng, nói khô khốc: "Ta không sợ, ta chỉ lo lắng cho an nguy của mình thôi." "Nếu đã không sợ, sao ngươi phải ôm ta?" Nam tử khinh bạc nói, "Yên tâm đi, bản tọa không có hứng thú với tiểu cô nương." Ngọc Tuyết Dao mặt hơi ửng hồng, bĩu môi không vui, "Ta mới không tin." Nam tử khẽ hừ một tiếng, không nói

nhiều.

Ngọc Tuyết Dao trong lòng bất an, thăm dò hỏi: "Ngươi không phải là loại đại ác ma chuyên hoành hành bá đạo, tàn nhẫn khát máu chứ?" Nàng cẩn thận hỏi.

Nam tử nhướng cằm, từ trên cao nhìn xuống Ngọc Tuyết Dao: "Nếu bản tọa nói phải thì sao?" Nghe vậy, Ngọc Tuyết Dao trong lòng run lên, nàng theo bản năng vùi đầu vào lồng ngực nam tử.

Cơ thể nam tử lập tức cứng đờ, hắn cúi mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao đang rúc trong lòng mình, khóe miệng khẽ giật.

"Này, ta với ngươi chẳng quen biết gì, tại sao ngươi lại bắt ta?

Ngươi có biết làm vậy sẽ gây phiền phức cho ta không?" Ngọc Tuyết Dao tủi thân hỏi.

"Ngươi gây phiền phức gì?" Nam tử khinh thường.

"Ta đã lén xem nhiều bí tịch như vậy, lỡ bị phát hiện thì làm sao?" Ngọc Tuyết Dao càng nghĩ càng sợ, không nhịn được co rúm người lại.

"Ha ha… thì ra là vậy." Nam tử cười trầm thấp.

"Hửm?

Ngươi cười cái gì?" "Cười ngươi ngốc." Ngọc Tuyết Dao thẹn quá hóa giận, "Ngươi mắng ai ngốc?

Cả nhà ngươi đều ngốc!" Nam tử thu lại nụ cười, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo sắc bén, "Ngươi dám mắng cả nhà ta?

Tìm chết à?" "Ta…" "Bản tọa ghét nhất có người lôi cha mẹ và gia tộc ta ra nói, đặc biệt là loại kiến hôi ti tiện như ngươi!" Giọng nói của nam tử như lá bùa đòi mạng từ địa ngục truyền đến, khiến Ngọc Tuyết Dao toàn thân lạnh buốt.

Nàng sợ hãi tột độ, tên khốn này sẽ không thật sự giết mình chứ?

Ngọc Tuyết Dao suy nghĩ một lúc, quyết định tạm thời nhẫn nhịn.

Nàng ngẩng mắt đối diện với ánh mắt âm u lạnh lẽo của nam tử, kiên cường ngẩng cao cằm: "Ngươi muốn giết ta?" Nam tử hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

"Cha mẹ tuy đối xử không tốt với ta, nhưng chúng ta là đồng bào tỷ đệ, ta sẽ không để bất kỳ ai bắt nạt họ." Ngọc Tuyết Dao nói chắc như đinh đóng cột.

"Đồng bào huynh muội?" Nam tử ngạc nhiên, dường như không ngờ nữ tử trông có vẻ gầy gò yếu ớt này lại trọng tình cảm như vậy.

"Không sai!" Ngọc Tuyết Dao nói xong, thấy nam tử vẫn nhìn chằm chằm mình không nói gì, tưởng hắn không tin, lại tiếp tục: "Cha mẹ đối xử với ta quả thực không tốt, nhưng ta chưa bao giờ trách họ.

Ta sẽ không vì họ đối xử không tốt với ta mà không thừa nhận họ là cha mẹ ta, ta chỉ có thể dùng hết sức mình để bảo vệ họ.

Ta là cô nhi, cha mẹ đã cho ta đi rồi, ta không thể oán trời trách người." Nói đến đây, Ngọc Tuyết Dao thở dài một tiếng, vẻ mặt bi thương: "Ai… ta bây giờ cũng không biết cha mẹ ta ở đâu, cũng không biết họ thế nào rồi." Nghe những lời của Ngọc Tuyết Dao, đồng tử của nam tử đột nhiên co rút, tim bất chợt nhói lên.

Hắn cụp mắt xuống, che đi sóng gió cuồn cuộn nơi đáy mắt, rồi lập tức trở lại bình thường.

Hắn khẽ mở môi, nói lạnh nhạt: "Ta là sư huynh của ngươi." Sư huynh?

Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc mở to mắt.

Nàng quan sát nam tử trước mặt từ trên xuống dưới, lúc này mới

bừng tỉnh ngộ ra, hắn lại là sư huynh của mình!

Chẳng trách nàng luôn cảm thấy người trước mắt quen thuộc, thì ra đúng là sư huynh của nàng.

Ngọc Tuyết Dao lập tức kích động: "Sư huynh, huynh lại không chết?" Sư huynh không chết?

Tốt quá rồi!

Cuối cùng nàng cũng không cần phải đề phòng sư huynh, lo lắng bị huynh ấy trả thù nữa!

Sư huynh võ công cao cường như vậy, nếu huynh ấy chịu giúp nàng, nàng hẳn là sẽ rất nhanh thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Ngọc Tuyết Dao tức thì ẩm ướt.

"Khóc cái gì?" Nam tử nhíu mày.

"Hu hu…" Ngọc Tuyết Dao lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Ta tưởng huynh đã chết, nên mới đau lòng." "Ồ?" Nam tử khẽ ồ lên, "Nếu ta chết, ngươi sẽ vì ta mà đau lòng sao?" "Đó là đương nhiên!

Dù sao chúng ta vẫn luôn là bạn tốt nhất." Ngọc Tuyết Dao gật đầu.

Nam tử nhếch lên khóe miệng tà tứ, "Vậy sao?

Vậy ngươi có bằng lòng gả cho ta không?

Làm vương phi của ta." Ngọc Tuyết Dao nghe vậy kinh ngạc, hai tay khoanh trước ngực, trừng to mắt nhìn hắn, không ngừng lắc đầu.

Nam tử nhướng mày: "Ngươi không thích ta?" "Không phải." Ngọc Tuyết Dao cắn răng, nói: "Chúng ta bèo nước gặp nhau, ta lại không quyền không thế, không xứng với ngươi." "Ha ha…" Nam tử cười khẽ, "Ngươi không cần tự ti, tuy ngươi là một phế vật, nhưng ngươi có một trái tim kiên cường!

Bản tọa tán thưởng ngươi.” “Nhưng…” “Tên của bản tọa là Dạ Kình Vũ, ngươi có thể gọi ta là Dạ Kình Vũ hoặc là Minh Vương.” Dạ Kình Vũ bá khí tuyên bố.

“Cái gì?” Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc há to miệng.

“Đừng giả vờ nữa, ta biết ngươi sớm đã phát hiện ra bản tọa!” Đáy mắt Dạ Kình Vũ hiện lên một tia u ám.

Ngọc Tuyết Dao cười gượng, “Khụ… ta vừa mới ngủ dậy, đầu óc có chút mơ hồ.” Dạ Kình Vũ khẽ nhếch mép, “Nếu đã vậy, bản tọa cho ngươi ba ngày để suy nghĩ, trong vòng ba ngày, nếu ngươi không đồng ý làm thê tử của ta, bản tọa sẽ đưa ngươi đến Minh phủ, giam cầm vĩnh viễn.” “Không được, ta tuyệt đối không thể đi Minh giới với ngươi!

Ngươi đừng hòng khống chế ta!” Ngọc Tuyết Dao tức giận nói.

Nàng bây giờ linh hồn suy yếu không chịu nổi, căn bản không chống lại được Nhiếp Hồn Thuật của Minh Vương, một khi bị Minh Vương khống chế, chẳng phải nàng sẽ vĩnh viễn mất đi tự do sao.

“Bản tọa cho ngươi ba ngày để suy nghĩ cho kỹ, nếu không đừng trách bản tọa không khách sáo.” Nam tử nói xong liền xoay người rời đi.

“Ấy!” Ngọc Tuyết Dao vội vàng đuổi theo, níu lấy tay áo Dạ Kình Vũ nói: “Ngươi đợi ta với.” Dạ Kình Vũ liếc Ngọc Tuyết Dao một cái, xoay người đi ra ngoài.

Ngọc Tuyết Dao thấy hắn không có ý đuổi mình đi, liền thở phào nhẹ nhõm.

Nàng chạy vài bước, đi sát theo bước chân của Dạ Kình Vũ.

“Này, ngươi vẫn chưa nói ngươi là ai?

Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?" Ngọc Tuyết Dao không nhịn được hỏi.

"Dạ Kình Vũ, ngươi là Minh Vương!" Ngọc Tuyết Dao cả người chấn động kịch liệt, "Ngươi… ngươi…" Nàng chỉ vào hắn, rồi lại chỉ vào mình, kinh ngạc nói: "Ngươi không phải chính là Minh Vương Dạ Kình Vũ chứ?" "Chính là ta!" Dạ Kình Vũ gật đầu, giọng điệu bình tĩnh.

"A…" Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc đến ngây người, một lúc lâu sau, nàng vỗ vỗ lồng ngực đang kinh hãi, thở phào một hơi, "Hù chết ta rồi, may mà ngươi là Minh Vương." "Hửm?" Dạ Kình Vũ nghi hoặc nhíu mày.

Ngọc Tuyết Dao hì hì cười gượng hai tiếng, gãi đầu giải thích: "Thật ra thì… thật ra ta là… là con gái của chưởng môn Tiên Môn phái!" Dạ Kình Vũ đôi mắt phượng sâu thẳm nhìn chằm chằm Ngọc Tuyết Dao, hồi lâu không nói gì.

Ngọc Tuyết Dao bị hắn nhìn đến nỗi tóc gáy dựng đứng, cười gượng nói: "Sư huynh, huynh yên tâm đi!

Ta sẽ không nói cho chưởng môn sư bá biết huynh đang lừa ta đâu." "…" Dạ Kình Vũ mím đôi môi mỏng.

Ngọc Tuyết Dao trong lòng bất an, nàng không biết Dạ Kình Vũ rốt cuộc có ý gì, cũng không dám đoán bừa, đành im lặng.

Hai người đi một đoạn đường không nói gì, không biết đã đi bao lâu, đột nhiên nghe thấy Dạ Kình Vũ nói một câu, "Đến rồi." Ngọc Tuyết Dao quay đầu nhìn lại, phát hiện họ đã đứng bên ngoài một sơn động.

Dạ Kình Vũ cất bước đi vào trong sơn động.

"Này, chúng ta đi đâu vậy?" Ngọc Tuyết Dao đi theo vào, vừa đi

vừa hỏi.

"Cứu gia gia của ngươi." Dạ Kình Vũ nhàn nhạt nói.

Ngọc Tuyết Dao sững sờ, "Nhưng mà, gia gia của ta đã chết rồi!" Nàng nhớ ở kiếp trước, gia gia của nàng không phải chết vì bệnh, mà là chết trong một tai nạn.

Nàng còn từng đến viếng mộ gia gia.

"Hồn phách của gia gia ngươi ở trong sơn động này." Giọng điệu Dạ Kình Vũ vẫn lạnh nhạt như cũ.

Ngọc Tuyết Dao ngẩn ra một lúc, đột nhiên phản ứng lại, "Ngươi, ngươi có thể nhìn thấy quỷ hồn?" Dạ Kình Vũ không để ý đến nàng.

Ngọc Tuyết Dao lại càng thêm chấn động.

Sư huynh của nàng lại có thể nhìn thấy cả quỷ hồn!

Nàng đột nhiên nhớ đến lời Dạ Kình Vũ nói, hắn là Minh Vương của Minh giới!

Thân phận ngầu bá cháy như vậy, chẳng trách hắn lại kiêu ngạo cuồng vọng đến thế.

Ngọc Tuyết Dao bĩu môi, nàng thật không biết có nên thấy may mắn vì mình gặp được người lợi hại như vậy không!

Nàng bây giờ chỉ hy vọng gia gia của mình có thể sống lại!

Hai người men theo lối đi vào trong, càng đi càng tối, Ngọc Tuyết Dao chỉ cảm thấy xung quanh càng lúc càng lạnh lẽo, gió lạnh buốt như dao cứa vào má, đau rát khó chịu.

Ngọc Tuyết Dao ôm lấy cánh tay, không nhịn được run lên một cái.

"Ngươi sợ à?" Dạ Kình Vũ hơi nghiêng đầu liếc nàng một cái, "Lá

gan của ngươi cũng nhỏ quá đấy.” “Ta chỉ là một phàm phu tục tử.” Ngọc Tuyết Dao cúi đầu cay đắng, lá gan của nàng quả thực rất nhỏ.

Không chỉ gan nhỏ, mà nàng còn sợ ma.

Dạ Kình Vũ không nói gì.

Ngọc Tuyết Dao ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía tối đen, nàng phát hiện lối đi này dường như rất dài, tựa như không có điểm cuối.

Nàng không nhịn được lẩm bẩm: “Minh Vương điện hạ, ngài chắc chắn hồn phách gia gia ta ở trong lối đi này chứ?” “Ừm.” Dạ Kình Vũ nhàn nhạt đáp, tiếp tục đi về phía trước.

Ngọc Tuyết Dao nhíu mày nhìn về phía trước, trong lòng thấp thỏm không yên.

Nàng cảm thấy chuyện tối nay có gì đó quỷ dị, nàng và Dạ Kình Vũ mới quen không lâu, thậm chí còn chưa nói được mấy câu, hắn đã lừa nàng đến đây!

Rốt cuộc hắn có mục đích gì?

“Này!

Dạ Kình Vũ!

Ngươi rốt cuộc là ai?” Ngọc Tuyết Dao không từ bỏ, tiếp tục hỏi.

“Ngươi quan tâm bản tọa là ai làm gì?

Nếu ngươi ngoan ngoãn phối hợp với bản tọa, người nhà ngươi còn có thể sống.” Dạ Kình Vũ dừng bước, lạnh lùng cảnh cáo Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao tim run lên một cái, nàng cắn răng, lấy hết can đảm hỏi: “Ngươi rốt cuộc có mục đích gì?” Nàng không thể bị lừa một cách vô ích, phải hỏi cho rõ ràng.

Chương 769

"Bản tọa muốn ngươi trở thành nữ nhân của bản tọa." Lời Dạ Kình Vũ vừa dứt, Ngọc Tuyết Dao hoàn toàn ngây người, nàng kinh ngạc nhìn hắn: "Cái gì?" Hắn nói gì?

Hắn lại muốn cưới nàng?

Nàng nghe nhầm sao?

"Tai ngươi có vấn đề à?

Bản tọa nói bản tọa muốn cưới ngươi." Dạ Kình Vũ lặp lại một lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc, không hề giống đang trêu chọc Ngọc Tuyết Dao.

"Ngươi điên rồi!" Ngọc Tuyết Dao trừng mắt hét vào mặt Dạ Kình Vũ, "Ta mới bao nhiêu tuổi?" Nàng bây giờ mới mười chín tuổi thôi.

Dạ Kình Vũ nheo mắt phượng nhìn chằm chằm Ngọc Tuyết Dao, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm ấy lóe lên ánh sáng nguy hiểm và đáng sợ.

Cảm nhận được áp lực mạnh mẽ tỏa ra từ người hắn, cơ thể Ngọc Tuyết Dao cứng đờ, nàng nín thở, không dám động đậy.

"Tuổi của ngươi còn quá nhỏ, đợi ngươi đến tuổi cập kê rồi hẵng bàn chuyện cưới xin." Một lúc lâu sau, Dạ Kình Vũ thu lại khí thế sắc bén trên người, chậm rãi nói.

Giọng điệu của hắn không nghe ra bất kỳ gợn sóng nào, nhưng lời nói của hắn lại khiến sắc mặt Ngọc Tuyết Dao trong nháy mắt biến đổi, trở thành màu gan heo!

Có ý gì?

Hắn đang chê nàng tuổi còn quá nhỏ?

“Ta không đồng ý!

Ta bây giờ còn chưa đến tuổi cập kê!” Ngọc Tuyết Dao cắn răng, lửa giận ngút trời.

“Ngươi không có tư cách từ chối.” Dạ Kình Vũ nói xong, không để ý đến sự phản đối của Ngọc Tuyết Dao, đi thẳng vào sơn động.

Sơn động rất sâu, đi khoảng một nén nhang, Dạ Kình Vũ cuối cùng cũng dừng bước.

Ngọc Tuyết Dao nhìn theo ánh mắt của Dạ Kình Vũ, đập vào mắt là một đống cỏ khô.

Đây chính là thi thể của gia gia?

Tim Ngọc Tuyết Dao đập thình thịch, trong lòng dâng lên một tia bi thương, gia gia, xin lỗi, đều là Dao nhi vô dụng, không bảo vệ tốt cho người!

“Sư phụ, chúng con đến muộn rồi, xin thứ cho đồ nhi bất hiếu, không thể báo thù cho người!” Dạ Kình Vũ quỳ xuống đất dập đầu ba cái, sau đó mở hộp thức ăn trong tay, lấy ra một bộ bát đũa, bày biện cơm canh, rồi chuẩn bị đốt vàng mã cho lão giả.

Dạ Kình Vũ vừa cầm lấy đóm lửa, Ngọc Tuyết Dao liền nhào tới giật lấy đóm lửa trong tay hắn vứt đi.

“Ngươi làm gì vậy?” Ánh mắt lạnh lùng của Dạ Kình Vũ bắn về phía Ngọc Tuyết Dao, “Lúc này ngươi đừng có gây rối!” Ngọc Tuyết Dao kiên quyết lắc đầu, “Ta không cho ngươi đốt vàng mã.” Gia gia của nàng đã không còn nữa, hắn còn đốt cho ông ăn, chẳng phải là làm ông càng thêm cô đơn sao?

Dạ Kình Vũ nhướng mày, không vui nói: “Dựa vào cái gì?” Ngọc

Tuyết Dao kiên trì: "Bởi vì gia gia ta đã không còn nữa, ông đã hóa thành tro bụi rồi." "Vậy thì sao?

Chỉ cần ông ấy còn sống một ngày, bản tọa có thể giúp ông ấy cải tử hoàn sinh." Dạ Kình Vũ nói với khí thế bá đạo lẫm liệt.

Nghe vậy, Ngọc Tuyết Dao lập tức ngây người.

Nàng tuy không hiểu về tu chân, nhưng cũng biết thế gian này có một số thuật pháp huyền diệu, có thể cải tử hoàn sinh.

Nàng kích động nắm lấy cánh tay Dạ Kình Vũ: "Ngươi, ngươi, ngươi… ngươi nói thật chứ?" Dạ Kình Vũ liếc nhìn cánh tay bị nàng siết đến đỏ ửng, mày nhíu chặt lại, vươn tay nắm lấy cổ tay nàng, mạnh mẽ hất ra, sau đó nhanh chóng rời đi.

Ngọc Tuyết Dao bị Dạ Kình Vũ không chút lưu tình hất ra, lảo đảo lùi lại hai bước, suýt nữa ngã xuống.

"Này, Dạ Kình Vũ!" Ngọc Tuyết Dao vội vàng đuổi theo, nàng kéo lấy tay áo Dạ Kình Vũ, cầu xin: "Nếu ngươi lợi hại như vậy, ngươi nhất định có cách để gia gia cải tử hoàn sinh phải không?

Ngươi giúp gia gia ta trước đi, ta đảm bảo, sau này ta tuyệt đối không chạy trốn." Thái độ của nàng thành khẩn, trong lời cầu xin mang theo sự khẩn thiết và kỳ vọng, khiến người ta không thể từ chối.

Sắc mặt Dạ Kình Vũ dịu đi một chút, khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú lộ ra một nụ cười nhạt, nụ cười đó như ánh nắng ấm áp của mùa xuân, soi sáng cả sơn động u ám.

Hắn chuyển mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao, khẽ hừ một tiếng: "Sau này ngươi tốt nhất đừng có trốn!

Nếu không ta không tha cho ngươi đâu." Giọng nói của hắn trầm thấp mê người, tựa như tiếng đàn cổ, mang theo ma lực mê hoặc lòng người, Ngọc Tuyết Dao chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng nổ

lớn!

Nàng cảm thấy mình sắp điên rồi, sao người đàn ông này cười lên lại đẹp hơn tất cả những mỹ nam tử mà nàng từng gặp!

Dạ Kình Vũ buông cổ tay Ngọc Tuyết Dao ra, xoay người tiếp tục đốt vàng mã.

Đây là lần thứ hai hắn đốt vàng mã, lần đầu tiên là đốt quần áo của mẹ hắn.

Hắn vốn tưởng mình sẽ rất thất vọng, nhưng khi hắn tung hết số vàng mã trong tay ra, trong lòng lại dâng lên niềm vui chưa từng có.

"Dạ Kình Vũ, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Ngọc Tuyết Dao thấy Dạ Kình Vũ đốt xong vàng mã, lập tức tiến lên hỏi.

Dạ Kình Vũ liếc Ngọc Tuyết Dao một cái: "Ngươi không cần biết." Nói xong, hắn cất bước đi về phía trước.

Ngọc Tuyết Dao vội vàng đuổi theo: "Dạ Kình Vũ, ngươi muốn đưa ta đi đâu?" "Im miệng, bản tọa bảo ngươi yên tĩnh ở yên một chỗ." Ngọc Tuyết Dao mím môi, không cam tâm dậm chân một cái, đành phải ngoan ngoãn im miệng.

Nàng nhìn người đàn ông phía trước, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tính cách của hắn sao lại thất thường như vậy?

Vừa nãy còn tốt đẹp, sao đột nhiên lại lật mặt?

Dạ Kình Vũ đi đến bên cạnh cửa đá, tay phải ngưng tụ linh lực, khẽ vỗ vào cửa đá.

"Đông đông đông…" Liên tục gõ năm sáu cái, Ngọc Tuyết Dao mơ hồ nghe thấy sau cửa đá truyền đến từng tiếng động trầm đục.

Nàng kinh ngạc nhìn cửa đá, nơi này không phải là còn giấu bảo

bối gì chứ?

Đang lúc nàng suy nghĩ lung tung, cửa đá lại mở ra.

Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc vô cùng, không ngờ cửa đá này lại có thể di chuyển.

Dạ Kình Vũ cất bước vào trong thạch thất.

Bên trong thạch thất không được rộng rãi cho lắm, ngoài một chiếc giường đơn giản đặt ở góc tường ra, những nơi khác đều trống rỗng, ngoài ra không còn vật gì khác.

Ngọc Tuyết Dao nghi hoặc nhìn xung quanh, trong lòng có một dự cảm không lành, nàng luôn cảm thấy sơn động này không tầm thường.

"Dạ Kình Vũ, ngươi đưa ta đến đây làm gì?" Ngọc Tuyết Dao nuốt nước bọt, có chút căng thẳng.

Trực giác mách bảo nàng, người đàn ông trước mắt này vô cùng không dễ chọc, hắn không chỉ sát phạt quyết đoán, mà thực lực còn cường hãn.

Dạ Kình Vũ không để ý đến Ngọc Tuyết Dao, hắn giơ tay phất tay áo một cái, một viên châu lớn bằng quả trứng gà liền bay về phía trán Ngọc Tuyết Dao.

"A…" Ngọc Tuyết Dao sợ hãi lùi về sau, nhưng nàng đã quên, sau lưng nàng là vách tường, căn bản không có chỗ nào để trốn.

Dạ Kình Vũ đứng trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, đôi môi mỏng bạc tình khẽ mở: "Đeo viên châu này lên cổ ngươi." "Cái gì?

Tại sao phải treo viên châu thần thánh như vậy lên cổ ta?" Ngọc Tuyết Dao không hiểu, "Chẳng lẽ viên châu này có tác dụng với gia gia của ta?" Dạ Kình Vũ im lặng một lúc rồi nói lạnh nhạt: "Sinh cơ

của gia gia ngươi đã cạn kiệt, hồn phách sớm đã không còn, dù có tác dụng hay không, mạng của ông ấy là do bản tọa cứu, bản tọa có trách nhiệm đưa ông ấy vào luân hồi." Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc trừng to mắt, hồi lâu không nói nên lời.

Thì ra tuổi thọ của gia gia đã hết rồi sao?

"Ngươi định đưa gia gia đến thôn của chúng ta?" Nàng không nhịn được đoán.

Dạ Kình Vũ cong môi, không phủ nhận.

"Ta đi về với ngươi!" Ngọc Tuyết Dao không chút do dự đồng ý, gia gia đối với nàng ơn nặng như núi, nàng sẽ không bỏ mặc gia gia.

"Ừm." Dạ Kình Vũ hài lòng gật đầu, xoay người rời khỏi thạch thất, lúc đi ra ngoài còn dặn dò: "Thu dọn đồ đạc xong thì đi theo bản tọa." Ngọc Tuyết Dao lập tức đuổi theo, lon ton chạy theo sau, không dám chậm trễ chút nào.

Dạ Kình Vũ thấy vậy nhíu mày, hắn tăng tốc thêm vài phần: "Ngươi chậm một chút." "Ồ." Ngọc Tuyết Dao bĩu môi, tăng tốc bước chân, đuổi theo, nàng không muốn bị bỏ lại nữa.

Đợi nàng đuổi kịp, nàng mới phát hiện Dạ Kình Vũ lại đang cưỡi trên lưng một con hổ đen khổng lồ, mà con hổ đen đang ung dung thong thả chở hắn đi, dường như không hề cảm thấy vất vả.

Ngọc Tuyết Dao chớp chớp đôi mắt to ngấn nước: "Con hổ này là ngươi nuôi à?" "Không phải." Giọng Dạ Kình Vũ vẫn lạnh như băng, hắn nghiêng mắt nhìn cô gái bên cạnh, "Đây là khế thú của bản tọa." "Khế thú?" Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc đến ngây người.

Khế thú là linh thú ký kết huyết khế với chủ nhân, chỉ cần khế thú đồng ý, chủ nhân có thể lập tức triệu hoán nó đến từ ngàn dặm.

Nhưng khế thú là loài có thiên phú dị bẩm, vạn con mới có một.

Nghe nói loại khế thú này đều có linh trí.

Tim nàng đập thình thịch, người như vậy quả thực giống như tiên nhân trong truyền thuyết!

"Con hổ lợi hại như vậy lại trở thành khế thú của ngươi, Dạ Kình Vũ, ta càng ngày càng sùng bái ngươi!" Ngọc Tuyết Dao kích động, hai mắt sáng rực.

Nàng vẫn luôn nghĩ mình chỉ là người bản địa của thế giới này, bây giờ nàng mới hiểu, trong cơ thể nàng chảy một dòng máu khác, là huyết mạch của tu chân giả!

Tuy linh lực của nàng rất yếu, thậm chí không thể sử dụng linh thuật, nhưng nàng lại có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của linh thú, nàng có thể cảm nhận được luồng uy áp đó.

Đây cũng là lý do trước đó nàng bị Dạ Kình Vũ bắt mà không phản kháng, vì nàng căn bản không thể phản kháng.

Dạ Kình Vũ nhìn vẻ mặt hưng phấn của nàng, vẻ mặt lạnh lùng cuối cùng cũng dịu đi rất nhiều: "Con hổ này tên là Thôn Vân Hổ, là tọa kỵ của bản tọa, sau này bản tọa không hy vọng nhìn thấy nó nữa." "Ồ…" Ngọc Tuyết Dao gật đầu đồng ý, rồi lại lắc đầu: "Nhưng nó là khế thú của ngươi, nó thuộc về ngươi, dựa vào cái gì mà nghe lời ta?" "Ngươi nói gì?" Ánh mắt Dạ Kình Vũ trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm nàng.

"Khụ, khụ…" Ngọc Tuyết Dao lúng túng sờ sờ chóp mũi, đổi lời: "Ta nói con hổ này thật bá khí!

Tên của nó quá ngầu, ngươi là ai?

Chủ nhân sau này của nó lại là ai?" "Những chuyện này ngươi không cần bận tâm." "…" Ngọc Tuyết Dao bĩu môi, sao người đàn ông này lại cứng đầu thế nhỉ?

“Bản tọa đưa ngươi đến một nơi, một khi đến đó, ngươi sẽ nhìn thấy tàn hồn của gia gia ngươi.” Dạ Kình Vũ nói, dắt tay nàng đi ra ngoài.

Ngọc Tuyết Dao trong lòng lập tức dâng lên sóng to gió lớn, chẳng lẽ gia gia thật sự còn sống?

Hai người cùng nhau đi ra khỏi sơn động, thuận lợi đến một tiểu viện dưới chân núi.

Tiểu viện này trông rách nát, ngoài sân mọc đầy cỏ dại, toát lên vẻ hoang vu.

Ánh mắt Ngọc Tuyết Dao dừng lại trên người Dạ Kình Vũ, ánh mắt Dạ Kình Vũ lướt qua cả sân viện, cuối cùng dừng lại ở căn phòng sâu nhất trong viện, cửa phòng đó đóng chặt, bên trong không có ánh đèn.

“Chính là ở đây sao?” Ngọc Tuyết Dao có chút hoài nghi, chẳng lẽ gia gia ở trong căn phòng như vậy?

Nhưng nàng từ nhỏ đã nghe người khác nói gia gia qua đời rồi!

“Ừm.” Dạ Kình Vũ dắt nàng đi vào sân.

“Ở đây không có ai.” Ngọc Tuyết Dao nhìn quanh, xác định không có ai mới thấp giọng nhắc nhở.

“Ừm.” Dạ Kình Vũ không để ý đến nàng, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Ngọc Tuyết Dao vội vàng đuổi theo vào.

Bày biện trong phòng vô cùng đơn giản, trong phòng ngoài bàn ghế, tủ, giường và bàn ghế ra, chỉ còn lại chiếc rương gỗ bên cạnh giường, trong rương gỗ đựng một cuộn tranh.

“Dạ Kình Vũ, ngươi lấy bức tranh cho ta xem.” Dạ Kình Vũ vươn tay lấy cuộn tranh xuống đưa cho nàng.

Ngọc Tuyết Dao mở cuộn tranh ra, đập vào mắt là hình dáng của gia gia, dáng vẻ của gia gia từ ái, ôn nhuận, trên mặt còn mang theo nụ cười, phảng phất như một lão nhân đang trong giấc mộng.

"Gia gia…" Hốc mắt Ngọc Tuyết Dao ẩm ướt, nước mắt tuôn rơi, nàng tha thiết gọi: "Người mau tỉnh lại đi!

Dao nhi nhớ người rồi." Ngọc Tuyết Dao lau khô nước mắt, tiếp tục quan sát bức tranh.

Trên tranh gia gia mặc một bộ thanh sam mộc mạc, trên mặt còn mang theo nụ cười, trông rất thân thiết, khiến người ta không nhịn được muốn đến gần.

Ánh mắt Dạ Kình Vũ ngưng tụ trên khuôn mặt của gia gia, đột nhiên đồng tử của hắn mở to, lóe lên ánh sáng phức tạp.

"Sao vậy?" "Xương cốt của gia gia chưa bị hóa đi, hơn nữa tủy xương của ông ấy cũng chưa tan biến hết." "Thật sao?" Ngọc Tuyết Dao vui mừng khôn xiết, nếu thật như Dạ Kình Vũ nói, gia gia nhất định có thể sống lại.

"Xương cốt của gia gia ở đâu?" Ngọc Tuyết Dao kích động hỏi.

"Ở trong quan tài." "Quan tài?" Ngọc Tuyết Dao sững sờ, trong đầu hiện lên cỗ quan tài đen kịt đó, nàng rùng mình một cái, không khỏi run rẩy.

"Ngươi sợ quan tài?" Dạ Kình Vũ nhướng mày.

"Nói nhảm." Ngọc Tuyết Dao trợn mắt, "Ai nhìn thấy quan tài cũng sợ được chưa?

Đặc biệt là một cỗ quan tài đen kịt, ta nhìn thấy là chân mềm nhũn." Ánh mắt nàng dừng lại trên tờ giấy vẽ, nơi đó có một dòng chữ bút lông thanh tú: Gia gia, người hãy yên nghỉ.

Câu nói này chạm đến trái tim yếu đuối của nàng, nước mắt lại một lần nữa tuôn trào.

"Ngươi sao lại khóc?" Dạ Kình Vũ nhíu mày kiếm: "Không được khóc, nếu không bản tọa vứt ngươi đi." "Ngươi hung dữ cái gì?" Ngọc Tuyết Dao ngẩng đầu lên giận dữ hét.

Từ khi nàng biết chuyện, bà nội đã mất, gia gia là người thân duy nhất yêu thương nàng.

Tuy nàng chưa bao giờ được hưởng sự cưng chiều như của cha mẹ, nhưng nàng biết gia gia đối xử với nàng rất tốt, mỗi mùa đông, gia gia đều gửi đến quần áo, giày dép, thịt, tuy ăn uống có phần thô sơ, nhưng nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Nàng từng ảo tưởng sau này mình lớn lên lấy chồng, sinh con, gia gia sẽ càng vui hơn.

Nhưng không ngờ nàng còn chưa tìm được phu quân đã bị cha mẹ bán đi, gia gia vì cứu nàng mà đoạn tay cầu sinh, cuối cùng còn bị hạ độc thủ, chết không nhắm mắt.

Dạ Kình Vũ nhíu mày, im lặng nhìn nàng.

"Này…" Ngọc Tuyết Dao nhẹ nhàng đẩy hắn một cái, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết bí mật này, nhưng chúng ta đi làm chính sự trước đi." Dạ Kình Vũ mím môi không nói.

Ngọc Tuyết Dao nhìn vẻ mặt kỳ lạ của hắn: "Dạ Kình Vũ, ngươi không sao chứ?" "Bản tọa không sao." Dạ Kình Vũ nhàn nhạt liếc nàng một cái, cất bước đi ra ngoài thôn, Ngọc Tuyết Dao vội vàng đuổi theo.

"Dạ Kình Vũ, ngươi đi đâu vậy?" Ngọc Tuyết Dao nghi hoặc hỏi.

"Đi cứu gia gia của ngươi." Bước chân của hắn không hề dừng lại, giọng nói lạnh như băng.

“Chúng ta dù có cứu được gia gia, nhưng gia gia bây giờ đã chết rồi, ông ấy đã không còn hơi thở, chúng ta làm sao giúp ông ấy giải thoát được?” Ngọc Tuyết Dao nhíu mày.

Tuy nàng hận cha mẹ và ca ca, nhưng gia gia đối xử với nàng cực tốt, từ nhỏ đã dạy nàng đọc sách biết chữ, còn cho nàng luyện võ cường thân kiện thể, nàng không tin gia gia cứ thế ra đi.

“Đồ ngốc, xương cốt của gia gia sớm đã mục nát, ông ấy không phải đã chết, mà là giả chết.” Dạ Kình Vũ quay đầu nhìn nàng với vẻ khinh bỉ, hắn không cho rằng nha đầu này có thể hiểu.

“A?

Giả chết?” Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc trừng to mắt, không thể tin nhìn Dạ Kình Vũ.

Dạ Kình Vũ không để ý đến nàng, trực tiếp đi ra ngoài thôn.

Ngọc Tuyết Dao do dự một lúc rồi cũng đuổi theo.

Lúc này, trong một sơn động hẻo lánh, một lão phu nhân đang ngồi xếp bằng trên đất, nhắm mắt, trên người tỏa ra mùi thuốc nồng nặc.

Chương 770

Bà chính là đại phu của thôn Ngọc Gia, Tôn bà.

Dạ Kình Vũ đứng đối diện Tôn bà.

Ngọc Tuyết Dao trốn trong bóng tối lén lút nhìn.

"Muộn thế này rồi, Dạ công tử đến đây có việc gì?" "Bản tọa muốn ngươi luyện chế Diên Mệnh Đan." Dạ Kình Vũ lạnh nhạt mở miệng.

"Luyện chế Diên Mệnh Đan cần phải có máu của Hỏa Diễm Thú." Tôn bà khẽ thở dài, "Dạ công tử, mời ngài ra ngoài trước, lão thân còn cần chuẩn bị." Dạ Kình Vũ hừ lạnh một tiếng, không rời đi.

Tôn bà nhìn bộ dạng của Dạ Kình Vũ, mày nhíu chặt, rồi lắc đầu, từ trong túi Càn Khôn lấy ra mấy viên đá đen thui, đặt trước mặt.

Ngọc Tuyết Dao nhìn những viên đá trước mặt Tôn bà, trong lòng dâng lên sự kinh ngạc.

Mấy viên đá đó lại là nội hạch của Hỏa Diễm Thú!

Thứ này ở Huyền Linh giới rất hiếm và quý giá, nghe nói chỉ trong môi trường đặc biệt mới có thể sinh ra nội hạch Hỏa Diễm Thú, thứ này có công dụng cực lớn, là thứ mà luyện khí sư, trận pháp sư hay tuần thú sư thiếu nhất.

Dạ Kình Vũ nhìn hành động của Tôn bà, khóe miệng nhếch lên một đường cong tà mị, ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

"Dạ công tử, mời rời đi, đừng làm phiền lão thân luyện đan." "Bản tọa đợi ngươi." Dạ Kình Vũ vẫn đứng yên tại chỗ, không nói không động.

“Nếu Dạ công tử đã cố chấp như vậy, lão thân xin không tiễn xa.” Tôn bà cũng lười quản hắn, nhắm mắt chuyên tâm luyện đan.

“Bà là Tôn bà bà đúng không?” Ngọc Tuyết Dao lặng lẽ đến gần, nhỏ giọng hỏi.

Tôn bà gật đầu, “Ừm, ngươi là cô nương của thôn Ngọc Gia?” “Đúng vậy.” “Ồ, vậy ngươi hẳn là biết cháu gái ta là ai rồi nhỉ?” “Biết ạ, mẹ ta nói, cha ta và nhà bà quan hệ rất tốt, bà là bạn của gia gia ta.” Ngọc Tuyết Dao gật đầu, nàng đương nhiên nhớ lời dặn của gia gia.

“Ha ha…” Tôn bà lộ ra vẻ mặt cay đắng, thở dài một tiếng, không nói nhiều.

Dạ Kình Vũ hai mắt nheo lại, nhìn những viên đá trước mặt Tôn bà, trong lòng càng thêm kiên định quyết tâm cứu Ngọc Trung Bình.

Ngọc Tuyết Dao nhìn năm viên nội hạch Hỏa Diễm Thú trước mặt Tôn bà, thèm thuồng nuốt nước bọt.

Nếu nàng có nội hạch Hỏa Diễm Thú, là có thể học luyện khí thuật.

Ngọc Tuyết Dao thấy Tôn bà đã hoàn toàn chìm đắm trong việc luyện đan, nàng lặng lẽ rời khỏi sơn động, men theo đường tìm gà rừng, hy vọng máu của chúng có thể giải bách độc, thuận tiện hái một ít thảo dược, đây là nhiệm vụ của nàng tối nay.

Ngọc Tuyết Dao men theo bờ sông đi ngược lên, trên đường gặp không ít con mồi, nhưng vì lo lắng cho Dạ Kình Vũ, nàng không có tâm tư săn bắn.

Đột nhiên, tầm mắt của nàng dừng lại trên hai đóa hoa dưới một gốc cây.

Trên cành cây đó mọc đầy những đóa hồng liên đỏ tươi như máu, tổng cộng bảy cánh, hoa nở như lửa, đẹp lộng lẫy.

Rễ hồng liên nhỏ như rắn, toàn thân đỏ rực, mềm mại non nớt.

"Đây chính là hồng liên hoa trong truyền thuyết?" Ngọc Tuyết Dao kinh ngạc chạy qua, hái hai đóa hoa, cẩn thận quan sát.

"Hoa đẹp quá!" Ngọc Tuyết Dao cảm khái vạn phần, ký ức của nguyên chủ nói cho nàng biết, đây là hồng liên hoa, là một vị thuốc luyện chế Tăng Thọ Đan, tiếc là nàng chưa từng thấy Tăng Thọ Đan, cũng không chắc nó có thật sự tồn tại hay không.

Nàng cầm hồng liên hoa đi về phía sơn động.

"Dạ Kình Vũ, ngươi mau xem." Dạ Kình Vũ nhìn tiểu nha đầu đi vào sơn động, trong tay nàng cầm hai đóa hồng liên hoa, trên mặt tràn đầy nụ cười vui sướng, đưa hai đóa hồng liên hoa cho Tôn bà.

"Dạ Kình Vũ, ngươi xem ta tìm được hồng liên hoa rồi." Tôn bà mở mắt, nhìn hồng liên hoa, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

Bà vươn tay nhận lấy hồng liên hoa, ngửi ngửi: "Không tồi, không hổ là hồng liên hoa mà luyện dược sư hằng ao ước." Bà cất kỹ hồng liên hoa, sau đó tiếp tục luyện đan.

Không lâu sau, một viên đan dược màu xanh biếc được bà luyện thành, bà đưa cho Ngọc Tuyết Dao: "Uống viên đan dược này đi, đảm bảo ngày mai gia gia ngươi tỉnh lại sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng." Ngọc Tuyết Dao nóng lòng nuốt viên đan dược, tức thì cảm giác một luồng nhiệt lưu chảy trong tứ chi.

Nàng nhắm mắt, vận chuyển «Cửu Chuyển Tạo Hóa Quyết», từ từ phục hồi vết thương trên cơ thể, sau khi hồi phục một phần thể lực mới mở mắt ra.

"Dạ Kình Vũ, ngươi xem, gia gia ta không sao rồi, ha ha ha, tốt quá rồi." "Chúc mừng ngươi." Ngọc Tuyết Dao cười tươi gật đầu: "Cảm ơn." Nàng từ trong bọc lấy ra một tờ ngân phiếu đưa cho Dạ Kình Vũ:

“Dạ Kình Vũ, cảm ơn ngươi đã giúp đỡ, này, đây là thù lao, nếu không đủ thì đến tìm ta lấy thêm.” Dạ Kình Vũ nhận lấy ngân phiếu, liếc qua số tiền ghi trên đó, khóe miệng giật giật.

“Ngươi chắc chắn chỉ có bấy nhiêu?” “Không được à?” “Ngươi nghĩ sao?” Dạ Kình Vũ nhướng mày hỏi lại, nha đầu này đầu óc có bệnh à?

Trẻ con bình thường nhận được một khoản tiền lớn, đều hận không thể ôm đùi hắn gọi tổ tông, còn nàng thì hay rồi, lại tỏ vẻ không hài lòng, chẳng lẽ nàng không biết, một viên đan dược tăng tuổi thọ có thể đổi được rất rất nhiều tiền sao?

Ngọc Tuyết Dao bĩu môi: “Vậy ngươi muốn bao nhiêu?” “Nói vậy là, ngươi rất thiếu tiền à?” “Đương nhiên, không thiếu tiền thì mua nhiều đồ ăn thức mặc làm gì?” Dạ Kình Vũ khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy hứng thú: “Thế này đi, ngươi gả cho ta làm thê tử, tiền bạc của ngươi đều thuộc về ta, ngươi thấy thế nào?” Nghe lời của Dạ Kình Vũ, Ngọc Tuyết Dao sững sờ, ngẩng đầu ngơ ngác chớp chớp đôi mắt hạnh ngấn nước.

Dạ Kình Vũ bị ánh mắt này của nàng làm cho tim đập lỡ nửa nhịp, hắn lập tức dời mắt đi: “Lần này coi như là tiền lãi, sau này hẵng nhắc lại chuyện này.” Dạ Kình Vũ trong lòng bực bội không rõ lý do, hắn lạnh lùng xoay người quay lưng về phía Ngọc Tuyết Dao, nhìn tờ ngân phiếu trong tay, mày nhíu chặt.

Nha đầu này thật là phiền phức, lại còn dám nhìn chằm chằm hắn, đúng là đáng ăn đòn.

Nghĩ vậy, hắn không chút do dự xé nát tờ ngân phiếu ném xuống đất.

Ngọc Tuyết Dao trừng to mắt, nhìn những mảnh vụn ngân phiếu trên đất, đau lòng suýt khóc.

Đây là cả mười lạng bạc đó, cứ thế bị hủy đi, hu hu… "Đừng khóc nữa." Dạ Kình Vũ đột nhiên cảm thấy tiểu nha đầu này khá thú vị, không nhịn được trêu chọc nàng.

Ngọc Tuyết Dao mắt lệ mông lung, giận dữ dậm chân: "Đồ xấu xa." Nàng nhặt những mảnh giấy vụn trên đất lên, hung hăng dẫm một cái, trong lòng thầm niệm: "Dạ Kình Vũ, ta nguyền rủa ngươi sau này không lấy được vợ." Tuy không thật sự nguyền rủa được hắn, nhưng nàng thật sự tức giận.

Dạ Kình Vũ nghe được lời này của Ngọc Tuyết Dao, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

Hắn vừa cất bước đi về phía Ngọc Tuyết Dao, nàng đã co giò bỏ chạy.

"Tiểu nha đầu thối." Dạ Kình Vũ nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ, sau đó đuổi theo, một tay túm lấy cổ áo Ngọc Tuyết Dao lôi nàng lại.

"A…" Ngọc Tuyết Dao sợ hãi hét lên, "Buông ra!" Dạ Kình Vũ ném nàng xuống đất, lạnh lùng nói: "Nha đầu thối, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn ở yên tại chỗ đừng chạy loạn." Nói xong, xoay người đi vào sơn động.

Dạ Kình Vũ vừa vào sơn động, liền cảm nhận được một luồng khí âm hàn.

Ngọc Tuyết Dao nhìn sơn động đen kịt lạnh lẽo, nhíu cái mũi nhỏ.

"Lạnh quá!

Sơn động này còn đáng sợ hơn cả trong thôn." Không biết tại sao, nàng luôn có cảm giác sơn động này có gì đó kỳ lạ.

Ngay lúc nàng chuẩn bị vào xem xét, trong sơn động truyền đến từng tiếng ho khan.

“Gia gia?” Ngọc Tuyết Dao vội vàng xông vào sơn động.

Một nam tử già tóc bạc trắng ngồi dựa vào giường, hai má gầy gò hóp lại, hốc mắt sâu hoắm, phảng phất như một con quỷ.

“Gia gia, người cuối cùng cũng tỉnh rồi!” Ngọc Tuyết Dao nhào tới chỗ lão giả, ôm lấy cánh tay ông khóc lóc thảm thiết.

“Dao Dao?

Sao lại là con?

Sao con vào được đây?

Kết giới bên ngoài không phải bị phá rồi sao?

Con mau về đi, không thể theo ta mạo hiểm được.” “Gia gia, Dao Dao đã lớn rồi, con sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, gia gia người cứ yên tâm dưỡng bệnh, đừng lo lắng quá nhiều.” “Dao Dao, con không cần lo cho ta, ta bây giờ không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần nghỉ ngơi mấy năm thôi.” Ngọc Trung Bình nhìn quanh sơn động, không có người nào khác.

“Chuyện lần này vẫn phải cảm ơn cậu nhiều.” Ông cảm kích nhìn Dạ Kình Vũ: “Lần này nếu không có cậu cứu giúp, e là ta đã không sống nổi rồi.” Dạ Kình Vũ nhàn nhạt lắc đầu: “Chỉ là tiện tay thôi, không cần để trong lòng.

Không biết tiếp theo hai người có kế hoạch gì?” “Còn cậu thì sao?

Cậu lại định đi đâu?” Ngọc Trung Bình nghi hoặc hỏi, thân phận của người đàn ông này ông nhìn không thấu, nhưng tuyệt đối cường đại.

“Ta muốn đi tìm người.” Ngọc Trung Bình gật đầu: “Nếu đã vậy, chúng ta vừa hay cùng đường, không biết có thể đi nhờ xe được không?” Dạ Kình Vũ trầm tư một lúc rồi đồng ý.

“Gia gia, người đợi con một lát, con đi lấy đồ.” Ngọc Tuyết Dao xoay người chạy đi.

“Gia gia, chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói sau.” Nàng đưa Ngọc Trung Bình nhanh chóng rời khỏi vách núi cheo leo, đi về phía trấn.

“Dao Dao, tốc độ này của con là ai dạy vậy?” Ngọc Trung Bình kinh ngạc vô cùng, tiểu nha đầu này lại có thể dễ dàng đưa mình leo lên vách núi cheo leo, còn có thể an toàn rời đi.

“Bí mật.” Nàng tinh nghịch lè lưỡi, sau đó chỉ vào một tòa nhà ba tầng ở xa: “Gia gia, người nghỉ ngơi ở khách sạn một đêm, con đi bán ít đồ kiếm tiền, sẽ về ngay.” Ngọc Trung Bình vốn định đi cùng Ngọc Tuyết Dao, dù sao khu rừng này thực sự quỷ dị, nhưng thấy vẻ mặt hăng hái của nàng, ông cũng chỉ có thể gật đầu, sau đó dặn dò mấy câu rồi về phòng.

“Gia gia.” Ngọc Tuyết Dao gõ cửa khách sạn.

Chưởng quỹ mở cửa tiệm, vừa nhìn đã nhận ra Ngọc Tuyết Dao: “Ngọc cô nương, hôm nay sao có rảnh đến đây vậy?” “Chưởng quỹ, lần này ta đặc biệt đến giao hàng cho ông.” Nàng từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc cao nhét vào lòng chưởng quỹ, nở nụ cười ngọt ngào.

“Đây là?” Chưởng quỹ tò mò nhìn Ngọc Tuyết Dao.

“Đây là cao trị sẹo làm đẹp do ta nghiên cứu, hiệu quả vô cùng tốt, ta thấy trên mặt chưởng quỹ có mấy nếp nhăn, bôi lên đảm bảo sẽ trở nên xinh đẹp.” Ngọc Tuyết Dao cười giải thích.

Chưởng quỹ nghe vậy, vui mừng không ngậm được miệng: “Tốt, tốt, cảm ơn cô nương, ta nhất định sẽ thu mua theo giá đã hẹn.” Ngọc Tuyết Dao hài lòng gật đầu: “Ừm, vậy ta đi nhé, ngày mai gặp.” Nói xong xoay người rời đi, chỉ để lại một bóng dáng mảnh khảnh biến mất trong đêm đen mịt mùng.

Dạ Kình Vũ trốn trong bóng tối, nhìn Ngọc Tuyết Dao rời đi, đáy mắt lướt qua một tia phức tạp và khó hiểu: "Dao Dao?" Hắn lẩm bẩm, không khỏi mím môi cười một tiếng.

Hắn đưa ngón tay khớp xương rõ ràng vuốt ve đôi môi mỏng của mình, ánh mắt sâu thẳm: "Thú vị." Hắn xoay người rời đi, còn Ngọc Tuyết Dao thì về nhà lấy số tiền còn lại, sau đó lại đi đến huyện thành.

Đây là một thành nhỏ, dân cư thưa thớt, không khí buôn bán cực kỳ thiếu thốn, đường phố rộng rãi nhưng lại có vẻ tiêu điều.

Ngọc Tuyết Dao men theo đường tìm các loại cửa hàng, cuối cùng chọn một cửa hàng chuyên bán trang sức.

Cửa hàng này không lớn, nhưng trang trí tinh xảo tao nhã, nhân viên cũng có vẻ hiền dịu, đang chào hỏi khách đến.

"Chào mừng quý khách, xin hỏi công tử phu nhân cần mua gì ạ?

Chúng tôi ở đây có trâm cài, vòng tay, khuyên tai, nhẫn… đều là làm thủ công." Ngọc Tuyết Dao nhướng mày, nhìn chủ tiệm hỏi: "Lão bản, xin hỏi tổng cộng bao nhiêu tiền?" "Năm trăm văn." "Đắt quá, ta chỉ mua vài món trang sức bình thường thôi, sao lại đắt như vậy?" Ngọc Tuyết Dao lẩm bẩm.

"Vì trang sức ở đây chất lượng đều là tốt nhất, nên giá cả chắc chắn không rẻ." Chủ tiệm cười tủm tỉm nói.

Ngọc Tuyết Dao bĩu môi, nàng đương nhiên biết chất lượng trang sức ở đây đều rất tốt, chỉ là nàng không ngờ một chiếc trâm cài lại cần năm trăm văn: "Chưởng quỹ, chúng ta có thể rẻ hơn một chút không, cái vòng này mới hai trăm văn, đóa hoa châu kia cũng mới mười văn, ông xem đôi bông tai này cũng mới tám văn." Nàng vừa nói vừa cầm một đôi khuyên tai màu hồng viền vàng đeo lên tai trái: "Đôi khuyên tai này thật đẹp, ta thích." Chủ tiệm lúng túng gãi đầu: "Ngọc

cô nương, đồ ở đây đều có quy củ, không kể đắt rẻ, đều phải thu tám trăm văn." Ông ta có chút không vui, tiệm của mình là tiệm trang sức tốt nhất kinh đô, chẳng lẽ còn lừa nàng sao?

Cô nương này trông ngốc nghếch, nhưng lại rất dễ lừa.

Ngọc Tuyết Dao bất lực thở dài, lấy ra bốn đồng tiền đưa cho ông ta: "Vậy thì bấy nhiêu thôi, không đủ ta sẽ nghĩ cách xoay xở." "Ngọc cô nương thật biết hàng, ta thay mặt phu nhân nhà chúng ta cảm ơn cô." Nói rồi ông ta đưa tiền cho Ngọc Tuyết Dao, gói khuyên tai lại bỏ vào hộp gỗ.

"Vậy phiền chưởng quỹ giúp ta tìm hai cái bọc để gói lại." Ngọc Tuyết Dao xách bọc đồ vừa bước ra khỏi cửa tiệm thì bị người ta kéo lại: "Tiểu muội, sao muội lại ở đây?" Nàng ngẩng đầu nhìn, thì ra là đại ca của nàng, Ngọc Thạch Xuyên.

"Đại ca, muội ra ngoài mua trang sức, tiện thể mua cho huynh một chiếc áo choàng chống lạnh." Ngọc Tuyết Dao lấy áo choàng ra khoác lên người Ngọc Thạch Xuyên.

"Con bé này…" Ngọc Thạch Xuyên bất lực lắc đầu, tuy cảm thấy cách làm của muội muội có chút ngốc, nhưng vẫn rất vui.

Anh vỗ vỗ chiếc áo choàng trên người, nở một nụ cười rạng rỡ: "Ấm quá." "Muội còn mua một cây pháo, lát nữa huynh đốt lên đặt ở cửa để xua đuổi tà ma." "Dao nhi, ta thấy gần đây muội có tâm sự thì phải." Ngọc Thạch Xuyên quan tâm nhìn Ngọc Tuyết Dao.

"Đại ca, muội…" Nàng ngập ngừng.

Ngọc Thạch Xuyên cưng chiều xoa đầu nàng: "Có chuyện gì cứ nói thẳng với đại ca, muội cứ như vậy đại ca lại càng lo lắng hơn." "Đại ca, huynh có thể giúp muội một việc không." Vẻ mặt Ngọc Tuyết Dao nghiêm trọng.

Ngọc Thạch Xuyên nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Chỉ cần đại ca giúp được, cứ việc dặn dò.” “Cái đó, đại ca, huynh vào phòng muội đi, muội sẽ kể chi tiết sự việc cho huynh nghe.” Ngọc Tuyết Dao kéo Ngọc Thạch Xuyên đến phòng mình, kể lại toàn bộ sự việc xảy ra ở y quán.

“Làm sao ta biết được?

Có lẽ cô ta ghen tị với ta, dù sao ta cũng ưu tú hơn!” “Ha ha, muội chỉ giỏi dẻo miệng thôi.” Ngọc Thạch Xuyên cười mắng: “Ta thấy lần này mục tiêu của cô ta chính là muội, muội nhất định phải chú ý an toàn đấy!” “Đại ca huynh cứ yên tâm, võ công của muội muội đã luyện đến tầng thứ sáu, trừ phi là cao thủ Huyền giai cửu cấp trở lên mới có thể làm hại được muội.” Nàng tự tin nói, khiến Ngọc Thạch Xuyên hoàn toàn yên tâm.

Ngày thứ hai, Ngọc Tuyết Dao dậy sớm, sau khi rửa mặt chải chuốt xong xuôi, liền đến chợ, lúc này là giờ cao điểm, trên chợ vô cùng náo nhiệt.

Nàng đi dạo nửa ngày, cuối cùng tìm được một tiệm vải.

Nàng chọn mấy súc vải, định may cho mẹ vài bộ quần áo.

“Vị cô nương này, xin hỏi cô muốn mua gì?” Người bán hàng cung kính đứng bên cạnh.

Ngọc Tuyết Dao chọn một súc vải màu vàng ngỗng, trên đó thêu một cây đào.

“Cái này bao nhiêu tiền?” “Cô nương thật có mắt nhìn, súc vải này là vải bông mới hái vào mùa thu.” Người bán hàng cười hì hì giới thiệu: “Giá của súc vải này là năm trăm văn, nếu cô nương mua nhiều, tôi có thể giảm giá cho cô một chút.” “Không cần đâu, cứ vậy đi, ta còn có việc, đi trước đây.” Ngọc Tuyết Dao nói xong xách đồ đi ra

ngoài.

Người bán hàng thấy vậy, cũng không dám cản, vội vàng đi theo.

"Cô nương đi thong thả." Ra khỏi tiệm lụa, Ngọc Tuyết Dao đi thẳng đến tiệm may, nàng muốn mua cho mẹ mấy bộ quần áo mới.

Đợi nàng mua xong quần áo, chuẩn bị đi ăn cơm thì đột nhiên nhìn thấy phía trước có một phu nhân đang ngã ngồi trên đất, bên cạnh có ba người đàn ông đang đấm đá bà ta, bà ta đau đớn kêu la.

"Mụ già thối, dám trộm tiền của Triệu viên ngoại chúng ta, ngươi chán sống rồi hả?" "Cầu xin các vị quan gia, tha cho tôi đi." Phu nhân quỳ trên đất dập đầu, nước mắt lưng tròng, trông vô cùng đáng thương.

Một trong số những người đàn ông trẻ tuổi hung hăng đá vào bụng phu nhân, phu nhân lập tức đau đến co quắp trên đất.

Ngọc Tuyết Dao nhíu mày, nhanh chân chạy lên trước, một tay níu lấy người đàn ông trẻ tuổi đó: "Làm gì mà bắt nạt một người phụ nữ yếu đuối, các người đúng là quá tàn nhẫn." "Con nhỏ lừa đảo, cút đi, đừng cản trở chúng ta đánh mụ già chết tiệt này." Người đàn ông trẻ tuổi hung hăng gào thét, vung nắm đấm muốn đánh Ngọc Tuyết Dao, kết quả bị một đôi tay trắng nõn nắm lấy cổ tay.

"Ngươi buông ra, đừng làm lỡ việc chính của chúng ta." Hai người đàn ông còn lại cũng lần lượt dừng tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngọc Tuyết Dao.

Người thời đại này đều thích ỷ thế hiếp người, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Ngọc Tuyết Dao hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ đẩy một cái, người đàn ông trẻ tuổi lập tức ngã nhào trên đất: "Vị công tử này, ta thấy ngươi ăn mặc không tồi, hẳn là có chút bản lĩnh, nếu không sao dạy

dỗ được loại dân điêu ngoa này?" "Ta có bản lĩnh, tiếc là không phải loại người giết người bừa bãi, ngươi mau tránh ra!" "Công tử, người phụ nữ này tối qua đã trộm một nghìn lạng ngân phiếu của nhà Triệu viên ngoại, sáng nay Triệu viên ngoại tỉnh dậy, suýt nữa ngất xỉu.

Triệu viên ngoại bây giờ muốn bắt bà ta, cậu phải cứu bà ta đi!" Mọi người xung quanh xôn xao bàn tán.

"Ta nhổ vào, ta không trộm ngân phiếu của ông ta!

Ta trong sạch!" Triệu thị tức giận gào thét.

"Triệu phu nhân, bà đừng có chối cãi, bà thừa nhận rồi à?" Có người xung quanh hô lên.

"Ngươi nói bậy bạ!" Triệu thị nghiến răng nghiến lợi.

"Bà không thừa nhận cũng không sao, ta sẽ cử nha dịch đưa bà đến nha môn!" Người đàn ông trẻ tuổi uy hiếp trừng mắt nhìn Triệu thị: "Nếu bà thông minh thì mau chóng phối hợp, nếu không đừng trách ta lòng dạ độc ác!" Ngọc Tuyết Dao hừ lạnh một tiếng, từ trong lòng lấy ra ngọc bài của mình ném cho người đàn ông trẻ tuổi: "Nếu ngươi muốn báo quan, vậy thì đi đi!

Miếng ngọc bội này đủ để chứng minh Triệu thị bị oan!" Triệu thị kinh ngạc che miệng, không ngờ kẻ ăn mày mình tiện tay nhặt về lại có lệnh bài tôn quý như vậy.

"Ngươi là ai?" Người đàn ông trẻ tuổi nhìn ngọc bài trong tay, sắc mặt hơi biến, vội vàng hỏi.

"Ngươi không cần biết ta là ai, nhưng nếu ngươi không đến nha môn, lệnh bài này có thể sẽ bị hủy đó nha." Ngọc Tuyết Dao nói xong xoay người rời đi, để lại người đàn ông trẻ tuổi mặt mày ngơ ngác.

Ngọc bài này là tín vật của hoàng gia, nếu làm mất, chắc chắn sẽ rước họa lớn.

“Công tử, hay chúng ta đừng đến nha môn nữa, lỡ bị tra ra thì gay go!” Tên tiểu tư bên cạnh thấp giọng đề nghị.

Người đàn ông trẻ tuổi mặt mày do dự rối rắm.

“Công tử, nếu ngài không đi, lệnh bài này cũng không giữ được đâu.” Một tên tiểu tư khác khuyên nhủ.

Cuối cùng người đàn ông trẻ tuổi vẫn thua bởi lòng tham của mình, hắn cắn răng, xoay người đuổi theo bước chân của Ngọc Tuyết Dao: “Cô nương, xin chờ một chút!” Ngọc Tuyết Dao quay đầu nhìn thấy ba người họ đuổi theo: “Các người còn muốn thế nào?” “Ta đồng ý đi huyện thành với ngươi, nhưng ngươi phải đảm bảo trên đường tuyệt đối không nói lung tung.” “Ta, Ngọc Tuyết Dao, trước giờ nói là làm, sẽ không tiết lộ bí mật của ngươi.” “Ngươi tên là Ngọc Tuyết Dao?

Chương 771

Ta nhớ tên ngươi rồi, ta tên là Triệu Hổ, đây là biểu đệ của ta, Lưu Báo Tử và Cẩu Thặng.

Chúng ta tổng cộng năm người, phân tán ở các thành trì khác nhau của Giang Nam để làm công kiếm tiền.

Nếu ngươi muốn đi kinh đô, cần phải ngồi thuyền qua sông, nên bây giờ chúng ta phải cùng nhau ra bến tàu ngồi thuyền." "Ta biết rồi." Ngọc Tuyết Dao gật đầu.

"Công tử, chúng ta cần gì phải phiền phức như vậy, trực tiếp cướp của nha đầu này không phải là xong sao." Lưu Báo Tử ác độc nói.

Triệu Hổ lập tức vỗ vào đầu hắn một cái: "Đồ khốn, sao ta có thể làm ra chuyện như vậy, huống hồ đây là người lăn lộn giang hồ, ai mà trên tay không có mấy mạng người, nếu chọc vào họ, chúng ta coi như xong!" Ngọc Tuyết Dao nhướng mày: "Các người thì ra là đạo tặc giang hồ?" "Là thì sao?

Chẳng lẽ ngươi còn muốn thay mụ già thối này đòi lại công bằng à?

Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn im miệng, nếu không…" Lưu Báo Tử hung ác trừng mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao nhàn nhạt liếc họ một cái, tiếp tục đi về phía cổng trấn.

"Đứng lại, ngươi lại dám coi thường ta!" Lưu Báo Tử tức đến nhảy dựng lên: "Triệu Hổ, nó coi thường ngươi như vậy, chúng ta cùng nhau dạy dỗ nó, cho nó biết lợi hại." "Không được!" Triệu Hổ tỏ

vẻ hận sắt không thành thép: “Ngươi quên nhiệm vụ của chúng ta là gì rồi sao?

Chúng ta bây giờ chỉ là những tên trộm vặt bình thường thôi, nếu làm ầm ĩ lên, e là sẽ bị đội tuần tra bắt được.” Ngọc Tuyết Dao cong môi cười nhạt, ba người này gan cũng không lớn lắm nhỉ.

Ba người thấy vậy, càng cảm thấy Ngọc Tuyết Dao rất kiêu ngạo: “Tiểu nha đầu, đừng tưởng cầm một cái lệnh bài rách là có thể hù dọa ta, ta nói cho ngươi biết, ngươi tốt nhất đừng giở trò!” “Ta không có.” Ngọc Tuyết Dao nhún vai: “Các người muốn xử trí ta thế nào?” “Ngươi…” Lưu Báo Tử tức đến nghẹn lời, cuối cùng hung hăng trừng mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao: “Ngươi tốt nhất nên quy củ một chút cho ta, chúng ta là người có quy củ!” Ngọc Tuyết Dao khinh thường cười: “Quy củ?

Thật buồn cười, các ngươi đã làm cướp, thì nên học tố chất cơ bản của một tên cướp, chỉ giỏi võ mồm, lại còn không biết mình phải làm gì sao?

Các ngươi không phải là muốn đổ chuyện này cho Triệu phu nhân, sau đó thuận lý thành chương thoát khỏi sự trừng phạt chứ!” Ba người bị nói trúng tim đen, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng.

“Ngươi đừng có ngậm máu phun người, chúng ta không thèm giở những trò vặt này.” Lưu Báo Tử thẹn quá hóa giận.

“Được rồi, được rồi, đều bớt nói nhảm đi, ta sẽ đưa ngươi đến nha môn, ta không tin, dựa vào miếng ngọc bài này, những người này còn có thể bao che cho ngươi.” Triệu Hổ hung hăng trừng mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao một cái: “Lần này chúng ta chỉ được phép thành công không được thất bại, nếu không…” Ngọc Tuyết Dao trợn mắt, sao người này lại giống y hệt ác bá trong phim truyền hình vậy.

“Công tử, ta nghe nói bọn nha dịch này đều là đồ lòng lang dạ sói,

nếu bị họ phát hiện chúng ta tự ý xông vào nhà dân, chẳng phải sẽ bị phán hình sao?" Một hán tử cao gầy lo lắng nhắc nhở.

"Chỉ là một hộ nông dân thôi, chúng ta chỉ cần đưa cô ta đến nha môn giao cho huyện lệnh, còn chuyện sau này thì không liên quan đến chúng ta!" Ngọc Tuyết Dao lơ đãng nói: "Dù sao các ngươi cũng không có tổn thất gì!" Triệu Hổ lập tức nghẹn lời, hắn quả thực không có tổn thất gì, nhưng Lưu Báo Tử và Cẩu Thặng thì lại phải chịu tội, dù sao hai người chỉ là dân thường, căn bản không có bất kỳ chỗ dựa nào, những người này nếu muốn trị họ, thì rất dễ dàng.

"Nếu các ngươi còn nhiều lời, cẩn thận ta khâu miệng các ngươi lại!" Ngọc Tuyết Dao nhíu mày cảnh cáo.

Câu nói này đã thành công trấn áp được ba người.

"Công tử, ngài xem cô ta kìa, lại dám uy hiếp chúng ta như vậy, thật đáng ghét!" Lưu Báo Tử bất bình lẩm bẩm, mắt tóe lửa.

"Được rồi, các ngươi đều bớt nói mấy câu đi." Triệu Hổ thở dài một tiếng, ngẩng mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao: "Cô nương, cô yên tâm, chúng ta tuy là sơn tặc, nhưng cũng trọng chữ tín, chúng ta chỉ cố gắng hết sức giúp cô, còn những chuyện khác cô cũng không cần lo lắng." Triệu Hổ nói xong liền nhanh chóng đi về phía trước, Ngọc Tuyết Dao vội vàng đuổi theo, những người khác thấy vậy cũng vội vàng rời đi.

Ngọc Tuyết Dao nhìn họ biến mất trong màn đêm, không nhịn được thở dài một tiếng.

"Chủ tử, những người đó sẽ không làm hại người chứ?" Bích Lan lo lắng hỏi.

"Họ làm gì được ta?

Ta là võ lâm minh chủ đấy." Ngọc Tuyết Dao kiêu ngạo ngẩng

đầu, đáy mắt đầy vẻ đắc ý.

"Vậy chủ tử vừa nãy sao lại giả vờ yếu đuối như vậy?" Bích Liễu không nhịn được lẩm bẩm.

"Nha đầu ngốc, chúng ta mới vào giang hồ, còn chưa quen thuộc với những nơi này, đương nhiên phải giả heo ăn thịt hổ, nếu ta không giả vờ yếu đuối một chút, làm sao họ tin được thân phận của ta." Ngọc Tuyết Dao cười hì hì nói.

Bích Lan và Bích Liễu hai người nhìn nhau, đều không nói nên lời.

Chủ tử thật gian xảo!

"Chủ tử, chúng ta bây giờ đi đâu?" "Tìm khách sạn trước đã." Ngọc Tuyết Dao nhìn quanh một vòng, chọn một khách sạn tương đối sạch sẽ gần đó.

"Ấy!" Đột nhiên một giọng nói của cô gái vang lên, Ngọc Tuyết Dao nghiêng mắt nhìn, liền thấy một nữ tử mặc váy hồng ngã trên đất.

"Ấy da, con làm sao thế?" Một phu nhân hốt hoảng chạy vào, đỡ thiếu nữ ngã trên đất dậy: "Mau đứng dậy, trên đường bẩn lắm, cẩn thận làm bẩn quần áo mới của con, vậy thì làm sao bây giờ?" Phu nhân lo lắng đi đi lại lại, không ngừng oán trách.

Ngọc Tuyết Dao nhìn cô gái đó, chỉ thấy cô ta trông thanh tú đáng yêu, chỉ là khóe mắt đẫm lệ, lê hoa đái vũ, trông vô cùng đáng thương.

"Con bé này sao lại không cẩn thận thế?

Mau lau nước mắt đi, lát nữa đừng làm người ta sợ!" Phu nhân xót xa lấy khăn tay lau nước mắt cho cô ta.

"Mẹ, con đau quá." Cô gái khóc càng lúc càng dữ dội.

"Mẹ, con đau bụng, mẹ xoa cho con đi!" Một cậu bé khác lớn tuổi hơn một chút ôm bụng, sắc mặt tái xanh, hai mắt mơ màng, dường

như sắp ngất đi bất cứ lúc nào.

"A?" Phu nhân kinh hô một tiếng: "Đây là sắp đi ngoài à!" "Mẹ, con đau bụng, bụng đau quá." Cậu bé mặt mày tái nhợt, trán vã mồ hôi lạnh.

"Mau lên, mau dìu nó vào phòng nằm, lát nữa ta đi mời lang trung." Phu nhân vội vàng dặn tiểu nhị đi gọi y sư, còn mình thì dìu con vào nhà nằm nghỉ.

Ngọc Tuyết Dao đứng ở cửa không động đậy, bệnh này, chỉ cần uống chút thuốc là khỏi thôi.

"Này, ngươi ngẩn ra đó làm gì, mau giúp dìu em họ ngươi đi!" Phu nhân thúc giục.

"Ồ." Ngọc Tuyết Dao cất bước đi vào, ngồi xổm xuống: "Để ta xem nào." Phu nhân vừa nhìn, cô bé này trông thật xinh xắn, chẳng trách lại khiến hai anh em nhà họ để ý.

"Cô làm gì vậy?

Cô là đại phu à?" Phu nhân nghi ngờ nhìn chằm chằm Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao lười biếng liếc phu nhân một cái, nhàn nhạt thốt ra hai chữ: "Xem bệnh!" "Cô bé này, cô có biết xem bệnh là gì không?" Phu nhân khinh bỉ nói: "Con trai ta từ nhỏ đã bị viêm dạ dày, uống thuốc cũng không khỏi, bây giờ còn sốt, cô có cứu được không?" "Ta không biết y thuật, nhưng ta biết họ bị co thắt dạ dày do đói." Ngọc Tuyết Dao giải thích: "Họ bị tiêu chảy chắc chắn có liên quan đến thói quen ăn uống, bà nấu cho họ một bát mì là được." "Cô… cô nói bậy bạ gì vậy?

Ai biết cô nói có thật không?" Phu nhân mặt mày đỏ bừng: "Cô chẳng qua là thấy con trai ta bị bệnh, nên mới bịa chuyện lừa tiền!

Ta nói cho cô biết, hôm nay nếu cô không đưa cho chúng ta năm lạng bạc, chúng ta tuyệt đối không bỏ qua đâu!" Phu nhân nghiến răng nghiến lợi: "Mấy ngày nay hai anh em chúng ta chỉ dựa vào mấy lạng bạc này để sống, nếu không có, chúng ta chết chắc." "Ta lại không quen biết các người, các người cần bạc thì liên quan gì đến ta?" Ngọc Tuyết Dao nhướng mày, trào phúng: "Chẳng lẽ các người muốn giết ta?" "Cô… cô con nhỏ chết tiệt này!" Phu nhân tức đến nỗi giơ tay chỉ vào Ngọc Tuyết Dao, dậm chân một cái: "Được, cô nói không muốn thì thôi, nhưng cô làm lỡ bệnh của con trai ta, phải bồi thường tiền bạc, cô mau đưa đây!" Ngọc Tuyết Dao nhìn phu nhân đang ăn vạ trước mặt, khẽ nhíu mày, không vui nói: "Ta lại không nợ bà, sao phải bồi thường cho bà?" "Hừ, nếu cô không đưa, vậy ta sẽ đi báo quan." Phu nhân hừ lạnh một tiếng.

"Bà điên này!" Ngọc Tuyết Dao lập tức không vui: "Rõ ràng là con trai bà va vào ta, bà lại còn dám ăn vạ ta, ta nói cho bà biết, bà tốt nhất đừng chọc giận ta, nếu không cẩn thận ta đánh chết bà!" "Ta nói cho cô biết, hai anh em chúng ta đều đã bị thương, nếu không tranh thủ thời gian chữa trị, cô có chịu trách nhiệm không?" Phu nhân cứng cổ gào lên.

"Vậy bà đi tranh thủ thời gian đi." Ngọc Tuyết Dao không chút sợ hãi trừng mắt nhìn phu nhân.

Phu nhân không ngờ Ngọc Tuyết Dao lại không hề có ý nhượng bộ, tức đến nỗi ngực phập phồng, hận không thể xé nát miệng Ngọc Tuyết Dao.

"Vị phu nhân này, bà vẫn nên mau đưa cô nương này đi xem bệnh đi." Đám đông xem náo nhiệt cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng khuyên can.

Ngọc Tuyết Dao cười khẩy một tiếng: "Đúng là đồ dở hơi."

“Ngươi... ngươi nói ai là đồ điên?” Cậu bé trai mặt mày âm trầm nhìn về phía Ngọc Tuyết Dao, đáy mắt lóe lên vẻ hận thù nồng đậm, rõ ràng là loại người thù dai, e rằng đợi khi nó lấy lại sức, lại sẽ đến gây sự với Ngọc Tuyết Dao.

“Nói ngươi đấy!” Ngọc Tuyết Dao chẳng hề né tránh, nói thẳng: “Nếu ngươi thấy ta nói sai thì chứng minh đi, chẳng lẽ ngươi là đồ ngốc à?” “Ngươi nói ai ngốc?” Cậu bé tức tối nhảy dựng lên, lao về phía Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao lùi lại một bước, tránh bị cậu bé chạm vào.

“A Bảo, mau về đây.” Vị phu nhân lập tức quát lên: “Ngươi muốn ăn đòn à?” “Nương!” Cậu bé tủi thân bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, chỉ có đôi mắt vẫn hung hăng trừng trừng nhìn Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao đảo mắt: “Trẻ con.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Cậu bé tức giận siết chặt nắm đấm.

“Được rồi, đừng giận nữa, con xem con đi, cả người toàn bùn đất, hay là đi tắm rửa thay bộ quần áo sạch sẽ rồi hãy đến học viện.” Vị phu nhân vỗ vỗ đầu con trai an ủi, kéo nó vào trong nhà.

Ngọc Tuyết Dao nhanh chóng tìm được một căn phòng trống, định thu dọn đồ đạc rời khỏi đây, nhưng không ngờ, vừa bước vào đã nghe thấy tiếng khóc thé thé, Ngọc Tuyết Dao cau mày: “Con nhà ai đang khóc vậy?” “Ta, hu hu...” Một bóng người nhỏ bé nhanh chóng chạy tới, lao vào lòng Ngọc Tuyết Dao mà khóc nức nở.

Ngọc Tuyết Dao cúi đầu, liền thấy cậu bé trong lòng đang run rẩy co ro, gầy trơ xương, trên người dính đầy bụi bặm, xem ra hẳn là chạy nạn đến đây.

“Tỷ tỷ...” Cậu bé khóc đến không ra hơi: “Hu hu, chúng con đói, con đói quá.” “Em đói rồi à.” Ngọc Tuyết Dao sờ bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của cậu, khẽ thở dài.

Cậu bé gật đầu như giã tỏi, hai chân quỳ trên đất, cầu xin: “Tỷ tỷ, chúng con đói lắm, tỷ có thể bố thí chút cơm cho chúng con không, chúng con thật sự đói lắm rồi... hu hu...” Cậu bé nghẹn ngào, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trông như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Ngọc Tuyết Dao do dự một lúc, lấy ra mấy đồng tiền còn sót lại trong người: “Em cầm đi mua chút gì ăn trước đã.” “Cảm ơn tỷ tỷ...” Cậu bé vui mừng khôn xiết, đưa tay nhận lấy tiền đồng, quay người chạy về phía quán bán bánh bao, bọn họ đã quá lâu không được ăn no, sớm đã thèm không chịu nổi.

Ngọc Tuyết Dao nhìn bóng lưng cậu bé, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngọc Tuyết Dao vốn không định ở lại chăm sóc ba anh em này, dù sao họ cũng không đáng để nàng bận tâm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt khao khát của bọn trẻ, nàng thật sự không thể bỏ mặc chúng được.

Ngọc Tuyết Dao suy nghĩ một lát, quyết định nấu chút cháo cho đứa bé này trước đã.

Nàng cho gạo vào nồi đun nóng, đợi gạo thành dạng sền sệt, lại cho thêm ít thịt băm và rau vào nồi, khuấy đều rồi múc ra, đặt lên bàn.

“Ăn đi, ăn no rồi thì học hành cho giỏi, đỗ đạt công danh để mẹ cha đỡ vất vả.” Ngọc Tuyết Dao đưa thìa cho cậu bé.

Cậu bé ngơ ngác nhìn nàng, vành mắt đỏ hoe, đáy mắt ẩn chứa lệ: “Cảm ơn tỷ tỷ.” Cậu bé vừa cảm kích vừa khóc nức nở, nhận lấy bát, ăn ngấu nghiến.

Ngọc Tuyết Dao liếc nhìn hai cậu bé, thấy tuy cậu em gầy yếu,

nhưng vẫn khỏe hơn anh trai nhiều.

“A Phúc, A Bảo, chúng ta đến huyện thành, đăng ký hộ tịch của các con vào thôn Ngọc Hà của chúng ta.” “Nương, thật không ạ?

Con muốn đi học!” A Bảo nghe vậy mắt sáng lên, phấn khởi hỏi.

“Con bé này...” Phu nhân sững sờ, dường như không ngờ họ sẽ đồng ý.

“Con bé này sao ngốc thế?

Mẹ con chẳng lẽ ta không rõ sao, bà ta làm gì có tiền cho các con đến huyện thành, ta nói vậy cũng chỉ là kế sách tạm thời thôi!” “Nương, người...” A Phúc không dám tin mà trừng mắt nhìn mẹ mình, nó không ngờ một câu nói đùa của mình lại khiến mẹ coi là thật, huống hồ mẹ nó vốn dĩ cũng chẳng có bao nhiêu tiền.

“A Bảo, nương không thể trơ mắt nhìn cha con bị bắt nạt được!” Phu nhân vành mắt ửng đỏ, bà vốn là người yếu đuối nhút nhát, nếu không, bà cũng sẽ không gả cho một người chồng nhu nhược vô dụng như vậy.

“Nhưng mà...” “Ta đã bàn với tộc trưởng rồi, ông ấy sẽ giúp.” Ngọc Tuyết Dao lặng lẽ đứng ngoài cửa nhìn, nghe thấy đoạn đối thoại này, khóe miệng cong lên một nụ cười giễu cợt, quả nhiên là mẹ nào con nấy, nàng đột nhiên cảm thấy thương hại cho nguyên chủ, đứa trẻ này chưa từng được hưởng tình thương của cha mẹ, lại vì một tai nạn mà bị đưa xuống vách núi, mất cả cha lẫn mẹ.

“A Phúc, A Bảo, ăn no chưa, nương dẫn các con ra trấn mua vải vóc và bút mực.” Giọng người phụ nữ vang lên, có vẻ vội vã.

Ngọc Tuyết Dao rũ mắt, che đi tia lạnh lẽo thoáng qua trong đáy mắt, thong thả thu dọn đồ đạc, rồi khóa cửa, lặng lẽ rời khỏi nơi này.

“Nương, chúng ta đi đâu vậy ạ?” A Phúc nhìn con phố xa lạ xung

quanh, nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta ra trấn mua bút mực giấy nghiên.” Người phụ nữ cười tươi dắt A Bảo và A Phúc đi về phía trấn.

“Nương, con biết chỗ nào có bán bút mực, con dẫn người đi.” A Phúc đảo mắt một vòng, đề nghị.

“Ừ, được thôi, để ta xem con nhận ra được tiệm nào, nương sẽ dẫn con đi.” Người phụ nữ rất vui vì sự lanh lợi của con trai mình, cười xoa mái tóc đen mềm của nó.

“Nương, thật ra là con nghe trộm thím hai nhà bên cạnh nói, nhà chúng ta trước đây thường xuyên mua bút mực, nên con mới biết đường.” A Phúc giải thích.

Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã hiểu được nhiều chuyện, lại còn nghĩ đến việc nghe trộm hàng xóm nói chuyện, đứa trẻ này tuyệt không phải tầm thường, e rằng cũng không đơn giản.

Nghĩ vậy, nàng càng thêm cảnh giác, âm thầm quan sát hai mẹ con này.

“Nương, người xem, ở đằng kia kìa.” A Phúc chỉ về phía trước.

Ngọc Tuyết Dao nhìn theo hướng nó chỉ, ở đó có một quán trà, trông quy mô khá lớn, trang trí cũng rất trang nhã, vừa nhìn đã biết giá cả không rẻ, chưởng quỹ của quán này chắc chắn là một người tinh ranh.

Người phụ nữ dẫn A Phúc và A Bảo vào trà lâu, Ngọc Tuyết Dao đi sát phía sau, cũng bước vào.

Hương trà lan tỏa, người phụ nữ sau khi ngồi xuống, nói gì đó với chưởng quỹ, rồi cầm tách trà lên uống nước.

Ngọc Tuyết Dao nhìn một vòng, cũng ngồi xuống.

“Tiểu nhị, cho một ấm Long Tỉnh.” Người phụ nữ điềm đạm nói.

“Vâng ạ, khách quan đợi một lát.” Người phụ nữ có tư thế uống trà đoan trang tao nhã, toát lên vẻ quý phái, bất kể là dáng ngồi hay giọng điệu nói chuyện đều ôn hòa, hiền thục.

Không lâu sau, trà được mang lên, người phụ nữ nhấp một ngụm, ngước mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao đang ngồi đối diện, mỉm cười nói: “Cô nương cũng thích uống trà sao?” Ngọc Tuyết Dao hờ hững liếc nhìn trà trước mặt, lá trà này quả thật là trà Long Tỉnh thượng hạng, nhưng đối với Ngọc Tuyết Dao hiện tại, loại trà này thật sự không lọt vào mắt nàng.

“Ta chưa từng thưởng thức trà Long Tỉnh, lá trà này cũng không tệ.” Ngọc Tuyết Dao mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vị cô nương này quả có mắt nhìn.” Người phụ nữ kinh ngạc nhướng mày: “Cô nương chẳng lẽ là tiểu thư con nhà quyền quý trong thành?” “Cũng không hẳn là tiểu thư khuê các, chỉ là sống sung túc hơn dân thường một chút mà thôi.” Ngọc Tuyết Dao nói qua loa, không thừa nhận.

Nàng xuyên không đến đây đã được một năm, ngoài lúc đầu còn hơi ngơ ngác, sau đó cũng dần chấp nhận mọi thứ ở đây, thậm chí có phần thích nghi.

“Ồ?

Chẳng lẽ cô nương cũng thích trồng trọt?” Người phụ nữ ngạc nhiên nói: “Không giấu gì cô, tôi cũng từng ở nông thôn, biết rõ sự vất vả ở đó.” “Thôn của các vị tên là gì?” Ngọc Tuyết Dao tò mò hỏi, nàng vừa mới tỉnh lại, vẫn chưa hiểu rõ về thế giới này.

“Nơi này à...” Đáy mắt người phụ nữ lộ ra vẻ bi thương: “Nó tên là thôn Thanh Vân, tôi và tướng công sống ở cuối thôn, gần sườn núi.”

“Thôn Thanh Vân?” Ngọc Tuyết Dao cau mày, trong đầu hiện lên ký ức sâu thẳm về ngôi làng nhỏ nghèo nàn mộc mạc ấy, nơi có gia đình, có người thân của nàng.

Người phụ nữ nhận thấy vẻ ảm đạm trong mắt Ngọc Tuyết Dao, vội vàng an ủi: “Đừng lo, quê hương của cô mọi thứ rồi sẽ dần hồi phục thôi.” Ngọc Tuyết Dao gượng cười, nụ cười nhàn nhạt: “Vâng, nhờ lời tốt của bà.” “Nương, tối nay con muốn ăn thịt.” A Bảo kéo tay người phụ nữ làm nũng.

“A Phúc, lần này nương có thể cho con ăn trứng gà, nhưng lần sau không được nói những lời như vậy nữa, nếu làm bà nội hoặc cha con nổi giận, họ sẽ phạt con đấy.” Người phụ nữ nghiêm túc dặn dò.

“A Phúc biết rồi, A Phúc lần sau sẽ không nói bậy nữa.” A Phúc cúi đầu, hai tay siết chặt thành nắm đấm, cho thấy nó đang sợ hãi.

Ngọc Tuyết Dao liếc nhìn A Phúc, rồi lại nhìn sang A Phúc bên cạnh với vẻ mặt bình tĩnh, như thể không nghe thấy họ nói gì, trong lòng dấy lên một cảm giác kỳ lạ.

“A Phúc ngoan, A Phúc thông minh nhất, lần sau đừng phạm sai lầm nữa.” Người phụ nữ sờ má A Phúc, rồi xoay người bước ra khỏi quán trà.

“A Phúc, mau theo kịp.” A Phúc lập tức chạy lên phía trước, mẹ A Phúc vội vàng đuổi theo.

A Phúc chạy một mạch đến cuối ngõ mới dừng lại: “Nương, chúng ta đến rồi.” “Đến rồi?

Nhanh vậy sao?” “Xe bò trong thôn chúng ta mỗi sáng sẽ đi qua gần đây, vừa hay gặp được, nên chúng ta có thể đi nhờ xe bò ra trấn.” A Phúc phấn khởi nói.

“Thằng nhóc con này, dám lừa mẹ.” Người phụ nữ giả vờ giận,

đánh mạnh vào mông nó một cái, cười mắng một câu: “Đúng là đồ ranh ma.” “He he, nương, con đói chết mất, chúng ta tìm một quán sạch sẽ ăn cơm đi.” A Phúc ôm mông xin tha.

“Được, chúng ta tìm một quán sạch sẽ ăn cơm.” Người phụ nữ thỏa mãn nguyện vọng của A Phúc, tìm một quán ăn sạch sẽ gọn gàng ngồi xuống: “Chưởng quỹ, cho ba phần bánh nướng, bốn miếng đậu hũ.” “Vâng, có ngay đây.” Tiểu nhị nhanh nhẹn đưa thực đơn cho bà: “Lão bản nương xin mời dùng.” “Nương, con muốn uống canh.” “Được, chúng ta ăn trước, ăn xong nương sẽ cho con uống canh.” “Cảm ơn nương!” A Phúc cười toe toét cảm ơn, rồi đưa tay lấy một miếng đậu hũ cắn.

“Nương, người xem A Phúc lại béo lên rồi.” A Phúc phàn nàn: “Hai ngày nay, con cứ cảm thấy mình trở nên lười biếng, ngủ cả ngày cũng không đủ.” “A Phúc đừng nghĩ lung tung, đó là vì con vừa khỏi bệnh, cần phải nghỉ ngơi, đợi khi cơ thể khỏe lại, tự nhiên sẽ gầy đi thôi.” Người phụ nữ sờ đầu A Phúc, mắt nhìn chằm chằm vào nó, giống hệt một bậc trưởng bối hiền từ.

“A Phúc, con nhìn nương làm gì vậy?” Người phụ nữ bị A Phúc nhìn đến khó chịu, không nhịn được hỏi.

“Nương, có phải người đã lâu không tắm không?” A Phúc nhíu mày: “Trên người hôi cả rồi.” “Thằng nhóc con này, sao lại nói mẹ con như vậy!” Người phụ nữ giả vờ tức giận mắng, gò má ửng hồng.

“Nương, người đừng giận mà, con không cố ý, con chỉ là mũi ngửi thấy mùi hôi thôi.” A Phúc tủi thân lí nhí xin lỗi.

Người phụ nữ giận dỗi trừng mắt nhìn nó: “Được rồi, mau ăn đi, ăn xong còn sớm ra trấn.” Ngọc Tuyết Dao im lặng quan sát hai mẹ con, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Hóa ra đây là cha mẹ của nó, và xem ra mối quan hệ không được

tốt cho lắm.

A Phúc ăn no uống đủ, thỏa mãn vỗ bụng, kéo tay áo người phụ nữ: "Nương, chúng ta đi thôi." "Được." Người phụ nữ đứng dậy, dắt A Phúc đi ra ngoài.

Ngọc Tuyết Dao vội vàng đứng dậy đi theo, không ngờ lại làm đổ vò rượu trên bàn, rượu văng ra làm bẩn quần áo của bà.

Chương 772

Người phụ nữ lập tức không vui, trừng mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao, quát lên: "Cô bé này làm ăn kiểu gì vậy, không thấy chúng tôi đang ăn sao?

Cô làm bẩn bàn của chúng tôi rồi, làm sao bây giờ?

Đền tiền!" Ngọc Tuyết Dao khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo: "Ta không cố ý, ta cũng không ngờ sẽ làm đổ lên bàn của bà, ta sẽ bồi thường, bà xem mà dọn dẹp đi." Ngọc Tuyết Dao ném mảnh sứ vỡ vào thùng rác, lấy lại khăn lau sạch sẽ.

"Thế này đi, ta dùng khăn tay này để trừ nợ được không?" Ngọc Tuyết Dao nhìn người phụ nữ hỏi.

"Khăn tay?

Cô có khăn tay à, đưa ta xem." Người phụ nữ chìa tay ra.

Ngọc Tuyết Dao lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng đưa cho bà, liếc nhìn chiếc vòng trên cổ tay bà, đáy mắt lóe lên tia lạnh lẽo: "Đây là thứ rách rưới gì vậy?

Đồ rẻ tiền thế này ta tuyệt đối không nhận, nếu cô không ngại thì tặng ta, nếu ngại thì ta cũng không ép." "Không, đây không phải đồ rách rưới, là nương bỏ ra năm văn tiền mua tặng con." Người phụ nữ vội vàng giải thích, sau đó nhìn về phía Ngọc Tuyết Dao: "Nếu đã vậy, cô hãy coi chiếc khăn tay này như vật bồi lễ tặng cho tôi đi." Ngọc Tuyết Dao cúi đầu trầm ngâm: "Nếu bà đã khăng khăng, vậy ta sẽ tặng nó cho bà." Người phụ nữ vui mừng nhận lấy, cẩn thận ngắm nghía, hài lòng gật đầu: "Không tệ, tuy chất liệu vải hơi kém một chút, nhưng chiếc khăn tay này khá sạch sẽ." "Nương thích là được rồi." Ngọc Tuyết Dao khẽ gật đầu, người phụ nữ này trông thì ôn hòa hiền

thục, nhưng thực chất trong cốt cách lại toát ra vẻ dân chợ búa.

"A Phúc, đi thôi." Sau khi hai mẹ con đi xa, khóe miệng Ngọc Tuyết Dao nhếch lên nụ cười châm biếm: "Cái đồ ngốc gan to này đúng là ngu ngốc, lại dám nói chuyện với người lạ.

Không cần biết ngươi là ai phái tới, đã vậy thì ngươi đã đến, ta sẽ giúp ngươi giải quyết chuyện này, dù sao rảnh rỗi cũng chẳng có gì làm." Ngọc Tuyết Dao lẩm bẩm một câu, rồi đi theo.

Người phụ nữ dẫn con trai đến bên một chiếc xe bò ở đầu thôn, vén rèm lên rồi chui vào: "Sư phụ, phiền ngài chở chúng tôi ra trấn với, nhà tôi cách trấn một đoạn." "Ây da, đây là con dâu nhà nào vậy, trông dáng vẻ này, không phải người địa phương nhỉ?" Người đánh xe là một người đàn ông trung niên khoảng năm, sáu mươi tuổi, liếc nhìn người phụ nữ, thấy bà ta mặt vàng da sạm, quầng mắt thâm đen, liền lắc đầu thở dài: "Con dâu xinh đẹp thế này mà lại gả cho một kẻ đoản mệnh, thật đáng tiếc." Đáy mắt Ngọc Tuyết Dao lóe lên tia lạnh lẽo, nhưng mặt vẫn mỉm cười, dịu dàng nói: "Cảm ơn đại thúc đã quan tâm, tôi và tướng công mới thành thân được nửa tháng, vẫn chưa được coi là vợ chồng, chỉ có thể coi là vợ chồng chưa cưới thôi." "Vợ chồng chưa cưới à... ai, vậy thì thật đáng tiếc, cô nương này, cô phải chú ý, đàn ông đều không đáng tin, tuyệt đối đừng để bị lừa." Lão bá nói với giọng điệu sâu sắc.

"Cảm ơn đại thúc đã nhắc nhở, tôi nhất định sẽ ghi nhớ." Ngọc Tuyết Dao đối phó xong, liền chuyển chủ đề: "Đại thúc, ông có biết y quán ở trấn tên là gì không?" Lão bá chỉ vào y quán không xa: "Thấy không, đó chính là Tế Dân Đường duy nhất ở trấn." Ngọc Tuyết Dao nhìn theo hướng tay lão bá chỉ, quả nhiên thấy một tiệm thuốc treo biển 'Tế Dân Đường'.

"Đại thẩm, đại thúc, hai người muốn ra trấn à?

Tôi có thể tiện đường chở hai người một đoạn.” Ngọc Tuyết Dao mỉm cười mời.

“Thật không?

Vậy thì tốt quá rồi.” Đáy mắt người phụ nữ lóe lên vẻ kinh ngạc, họ đã đi đường cả ngày, quả thực rất mệt, có người chở thì càng tiện lợi hơn.

“Vậy thì tôi xin cung kính không bằng tuân mệnh.” Người phụ nữ không hề khách sáo mà trèo lên xe bò, còn A Phúc thì ngồi ở phía bên kia.

“A Phúc, con muốn ra trấn làm gì?” Người phụ nữ hỏi.

“Nương, con muốn đi bán kẹo hồ lô, cha mấy hôm trước còn nói với con, muốn ăn kẹo hồ lô.” A Phúc chớp chớp mắt nhìn người phụ nữ, đầy vẻ mong đợi.

Người phụ nữ cưng chiều sờ đầu nó: “Con bé này.” Ngọc Tuyết Dao mím môi cười trộm, thằng nhóc này thật phúc hắc, không những muốn lừa tiền người ta mà còn khiến người ta nợ nó ân tình.

“A Phúc, lần này chúng ta kiếm được tiền rồi, con muốn mua gì cứ nói với đại nương, ta sẽ mua cho con.” Người phụ nữ hào phóng nói.

A Phúc ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.” Xe bò chậm rãi lăn bánh, người phụ nữ nhìn cô gái im lặng bên cạnh, trong lòng thầm thấy kỳ lạ, cô bé này trông chỉ khoảng mười ba tuổi, ăn mặc tuy giản dị mộc mạc, nhưng không thể che giấu được phong thái quý tộc tao nhã quanh người, không biết là tiểu thư của nhà quyền quý nào.

Bà không khỏi suy đoán, chẳng lẽ cô ta thật sự quen biết Lý Đại Tráng sao?

Suốt đường đi, Ngọc Tuyết Dao không nói một lời nào, ngược lại

người phụ nữ không nhịn được mà chủ động hỏi.

"Tiểu muội muội, em tên họ là gì?

Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Người phụ nữ cười tươi nhìn Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao ngước mắt lên, nở nụ cười ngọt ngào, giọng nói du dương: "Tỷ tỷ, em tên là Ngọc Tuyết Dao, lớn hơn chị vài tuổi, chị cứ gọi em là Dao Dao là được rồi." "Vậy ta nên gọi muội là Dao Dao muội muội?" Người phụ nữ thăm dò hỏi.

"Tỷ tỷ có thể gọi muội là Tuyết Dao." Ngọc Tuyết Dao cười rất ngây thơ: "Muội nghe nói trên trấn có một y quán, đại phu bên trong rất nổi tiếng, nên muội muốn đến tìm đại phu giúp nương xem bệnh." Ngọc Tuyết Dao cố tình nói vậy, chính là muốn biết phản ứng của người phụ nữ.

Người phụ nữ sững sờ: "Y quán?" "Vâng, tỷ tỷ, muội biết tình trạng của mình khó có khả năng chữa khỏi, nhưng muội không muốn chờ chết, muội sợ mình sẽ không đợi được đến lúc gặp đại phu, nương muội lại bị người ta chửi mắng, nên muội mới muốn đến thử vận may." Ánh mắt Ngọc Tuyết Dao ảm đạm, dường như chìm vào hồi ức: "Muội nhớ, lúc muội bốn tuổi đã mắc bệnh lao, cha muội vì cứu mạng muội, đã bán hết nhà cửa, đem số bạc còn lại đều đi mua thuốc cho muội, kết quả..." Nàng cúi thấp mi mắt che đi sự u ám và hận thù bên trong: "Cha muội vì thế mà bị hành hạ đến chết, nương muội còn thảm hơn, cả ngày bị người ta bắt nạt, muội muốn giúp nương báo thù, nhưng lại không có sức lực, cuối cùng còn ngất xỉu trên đường, may mà gặp được một bà lão tốt bụng, đã cứu muội." "Nương vì cảm kích bà lão tốt bụng đó, đã đồng ý làm nô tỳ cho người ta hai mươi năm, muội cảm thấy người đó chắc chắn sẽ không bạc đãi nương, nên mới đồng ý đi theo bà ấy làm công." Ngọc Tuyết

Dao cúi đầu, vành mắt đỏ hoe: "Đêm nương mất, muội đã khóc và nói lời từ biệt với bà ấy." Ngọc Tuyết Dao ngước mắt lên, lệ rơi đầy mặt: "Nương, con không cam tâm!" Người phụ nữ nhìn cô bé đau đớn tột cùng, vô cùng đau lòng, vội vàng kéo Ngọc Tuyết Dao lại, dùng tay áo lau nước mắt trên má nàng, an ủi: "Con yên tâm, đại nương nhất định sẽ nghĩ cách mang thi thể mẹ con về nhà, sẽ không để bà ấy nằm lại nơi hoang dã đâu." Ngọc Tuyết Dao nén nước mắt thành nụ cười: "Tỷ tỷ, thật ra con không cần mang thi thể về nhà, chỉ cần để hồn phách của nương trở về, nương coi như đầu thai chuyển thế, cũng không đến nỗi cô đơn một mình." Người phụ nữ im lặng, một lúc sau mới thở dài: "Dao Dao, đại nương hiểu rồi." "Đại thẩm, tôi có thể biết hai người xưng hô như thế nào không?

Không thể lúc nào cũng gọi là tỷ tỷ được chứ?" Ngọc Tuyết Dao cười tươi nói.

"Gọi đại nương cũng được, tôi họ Trương." Người phụ nữ mỉm cười nói.

"Vậy con sẽ gọi là đại nương, đại thẩm." Ngọc Tuyết Dao cười nói: "Đại nương, vị đại ca lúc nãy tên là gì ạ?" "Ồ, anh ta à?

Anh ta tên là Lý Đại Tráng." Lông mày Ngọc Tuyết Dao khẽ nhướng lên: "Lý Đại Tráng?

Lý Thiết Trụ?" Trương thị sửng sốt: "Dao Dao, con quen tướng công của ta à?" "Đương nhiên là quen rồi, Lý đại ca đối xử với con rất tốt." Ngọc Tuyết Dao cười tươi nói.

Trương thị cau mày, nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mặt Ngọc Tuyết Dao: "Thật hay giả?" Ngọc Tuyết Dao gật đầu: "Đương nhiên là thật rồi, nếu không phải Lý đại ca chăm sóc con, con e là đã chết đói từ lâu rồi." Trương thị bừng tỉnh: "Thì ra là vậy." "Dao Dao, sao em cứ ở mãi cổng trấn vậy?" A Phúc đột nhiên hỏi.

“Em đến Tế Nhân Đường cầu cứu.” Ngọc Tuyết Dao bất đắc dĩ: “Em cũng là đường cùng, không còn nơi nào để đi.” “Vậy chúng ta mau đi thôi, Tế Nhân Đường cách cổng trấn không xa đâu.” A Phúc thúc giục.

Ngọc Tuyết Dao gật đầu, tiếp tục đánh xe đi về phía Tế Nhân Đường.

Tế Nhân Đường ở phía đông của trấn, và cửa tiệm vắng vẻ.

Ngọc Tuyết Dao thầm nghĩ, sao Tế Nhân Đường này lại vắng vẻ thế này?

Dân thường đều sẵn lòng đến Tế Nhân Đường khám bệnh, dù sao y thuật của dược đồng Tế Nhân Đường cao siêu, y đức lại tốt, nổi tiếng ở trấn này.

“Chưởng quỹ, ông mau xem bệnh cho tôi, tôi đã bệnh năm ngày rồi, vẫn không thấy đỡ.” Một phu nhân vội vã chạy đến Tế Nhân Đường.

Nhân viên Tế Nhân Đường đang dọn dẹp đồ đạc, một lão đại phu từ trong nhà thong thả đi ra.

“Lão đại phu, ông mau cứu tôi, cứu chồng tôi với.” Lão đại phu nhìn phu nhân: “Bà đừng hoảng, chồng bà bây giờ tình hình có nghiêm trọng không?

Bà mang đến đây tôi xem, có lẽ tôi có thể nghĩ ra cách cứu ông ấy.” “Đại phu, tôi đưa ông đi.” Phu nhân dẫn lão đại phu đi ra ngoài, lão đại phu đi theo bà vào trong.

Trương thị dừng xe ngựa, cũng lập tức đi theo vào, bà lo lắng nhìn Ngọc Tuyết Dao, đứa trẻ này không phải bị bệnh chứ?

Trông nó yếu ớt quá.

Ngọc Tuyết Dao cười lắc đầu tỏ ý không cần.

Rất nhanh, phu nhân dẫn lão đại phu vào trong, phu nhân đứng trong sân chờ tin, còn Trương thị thì đi đến gần Ngọc Tuyết Dao, quan tâm nhìn nàng: "Dao Dao, con không sao chứ?" "Con không sao." Ngọc Tuyết Dao cười nhẹ.

Rất nhanh, lão đại phu đi ra, ông ta liếc nhìn Ngọc Tuyết Dao, cau mày: "Bệnh của cô ta không có cách nào chữa được, tôi chỉ có thể kê một ít thuốc ôn bổ điều lý thân thể, cô cứ theo đơn thuốc này sắc uống, ba ngày sau lại đến đây tái khám." Phu nhân không nỡ nhìn Ngọc Tuyết Dao, cắn răng gật đầu, xoay người rời đi.

"Dao Dao, con không sao chứ?" Trương thị căng thẳng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Ngọc Tuyết Dao, lo lắng hỏi.

Ngọc Tuyết Dao nhếch môi cười nhạt: "Con không sao, con muốn nghỉ ngơi ở đây một lát, rồi mới về." "Được." Trương thị đỡ Ngọc Tuyết Dao đến ghế, để nàng nằm xuống.

Ngọc Tuyết Dao nằm trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, đôi mắt nhìn lên bầu trời xanh biếc, suy nghĩ dần trôi xa, nàng đang nghĩ làm thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ mà hệ thống giao cho?

"Cô nương, thuốc của cô sắc xong rồi." A Phúc bưng một bát thuốc nóng hổi, đưa cho Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao đưa tay nhận lấy, ngửa đầu uống cạn, nàng quan sát môi trường xung quanh, đây là một căn nhà gỗ, bên trong bài trí đơn giản, mộc mạc.

"Cô nương, sao cô không uống thuốc vậy?" A Phúc thấy Ngọc Tuyết Dao ngây người ngồi đó một lúc lâu không động đậy, không hiểu hỏi: "Là không hợp khẩu vị sao?" Ngọc Tuyết Dao đột nhiên bừng tỉnh, nàng nhìn A Phúc, cười tươi hỏi: "Xin hỏi, đây là đâu

vậy?" "Đây là cuối thôn." "Người thân của ta ở phía tây thôn sao?" Ngọc Tuyết Dao hỏi dồn.

"Thôn tây Lý gia trang, nhà của cô nương ở đó." A Phúc trả lời.

Ngọc Tuyết Dao thở phào nhẹ nhõm, nàng đã nói rồi mà, Lý Thiết Trụ không thể nào vứt mình ở chân núi được, đã đưa mình đến cuối thôn, chắc chắn là thôn tây Lý gia trang.

Nàng đứng dậy khỏi ghế, đi đến trước mặt A Phúc: "Cảm ơn huynh, A Phúc ca." A Phúc bị dọa sợ: "Cô nương, không dám, cô gọi tôi là thúc thúc là được rồi." "Ta nhỏ hơn huynh một tuổi, gọi là ca ca cũng không quá đáng chứ." Ngọc Tuyết Dao cười nói: "Đại nương, ta muốn đi tìm Lý đại ca." "Ta đi cùng con, kẻo con lạc đường." Trương thị lo lắng nói.

"Vâng, phiền đại nương rồi." Ngọc Tuyết Dao lễ phép cảm ơn.

Trương thị dẫn Ngọc Tuyết Dao ra ngoài, Ngọc Tuyết Dao mới để ý thấy trên cổ tay Trương thị có đeo một chiếc vòng tay màu xanh biếc, chiếc vòng này tuy bình thường nhưng chất liệu tinh xảo, vừa nhìn đã biết là có giá trị không nhỏ.

"Đây là gì?" "Vòng ngọc." Trương thị ngại ngùng nói: "Ta gả vào nhà họ Vương, cha mẹ chồng không thích ta, ta luôn không có cơ hội tháo ra.

Hôm nay gặp con, liền nghĩ sẽ tặng cho con." Ngọc Tuyết Dao nhận lấy chiếc vòng, nhìn một cái: "Đại nương, con biết chiếc vòng ngọc này là do mẹ con tặng cho người, nên con càng không thể nhận được." "Con... con bé này..." Trương thị lập tức có chút lúng túng, cười gượng: "Ta không cố ý gây rắc rối cho con." "Con biết, mẹ con nói, người mà mẹ con ngưỡng mộ nhất chính là đại nương, nếu không phải đại nương trượng nghĩa nói thẳng, mẹ con và em trai đã sớm mất mạng rồi." Ngọc Tuyết Dao cảm kích nói, trả lại chiếc vòng.

Trương thị do dự một lúc, thu lại chiếc vòng ngọc, vỗ vỗ vai Ngọc Tuyết Dao: "Đi, ta đi cùng con đến thăm cha con." Hai người ra khỏi Tế Nhân Đường, đi về phía tây thôn.

Ngôi nhà ở phía tây thôn có phần cũ kỹ, tường vách loang lổ bong tróc, trông có vẻ xiêu vẹo, cổng sân mở toang, trước cổng có một lão già đang đứng.

Ngọc Tuyết Dao nhìn về phía Trương thị: "Đại nương, chúng ta có phải đã tìm nhầm chỗ không?" "Đây không phải là Lý đại gia của con sao." Trương thị cười nói: "Lý đại gia, đây là em gái của Lý Thiết Trụ." Lý đại gia liếc nhìn Ngọc Tuyết Dao, gật đầu, nhưng cũng không nói gì.

Tim Ngọc Tuyết Dao chùng xuống.

Chẳng lẽ vị Lý đại bá này không biết đến sự tồn tại của mình?

Trương thị dẫn Ngọc Tuyết Dao vào nhà, trong nhà lộn xộn, trên bàn chất đầy đồ đạc linh tinh, còn tỏa ra mùi hôi thối.

"Lý đại thúc và Lý tẩu tử đâu?" Trương thị không nhịn được hỏi.

"Họ đều đã chuyển đến trấn ở rồi." Lý đại gia thở dài, dường như có chút tiếc nuối, ông ta ngước mắt nhìn Ngọc Tuyết Dao, nhỏ giọng nói: "Điều kiện nhà chúng tôi thực sự quá kém, không thích hợp để nuôi cô." Trương thị vội nói: "Lý đại ca, không sao đâu, Dao Dao nó ngoan ngoãn hiểu chuyện, tôi thích, hơn nữa bệnh của Dao Dao cũng đã chữa khỏi rồi, không cần hai người lo lắng." "Vậy..." Lý đại gia chần chừ một lúc, nhìn về phía Trương thị: "Chiếc vòng ngọc này..." "Tôi giữ lại rồi, cảm ơn Lý đại gia." Trương thị nói.

Lý đại gia gật đầu: "Vậy cô giúp tôi chăm sóc tốt cho Dao Dao." "Lý đại gia yên tâm đi, Dao Dao có tôi rồi." Trương thị cười nói.

Hai người đang nói chuyện, một người đàn ông mặc quần áo rách

rưới, mặt mày xanh xao gầy trơ xương lảo đảo bước vào: “Nương, cha con sao rồi?” “Dao Dao nói có thể chữa khỏi chân của cha con, nhưng cha con bây giờ như thế này, e là cơm cũng không ăn no được, cha con mấy năm nay đã chịu khổ rồi.” Trương thị đỏ hoe vành mắt.

“Cha, sao cha lại ra đây?

Cha mau về giường nghỉ ngơi đi!” Lý Tráng Sĩ vội vàng chạy tới đỡ cha mình: “Y thuật của Dao Dao cao minh, chắc chắn có thể chữa khỏi chân của cha.” “Cha, chúng ta không cầu xin gì khác, y thuật của Dao Dao tốt, chỉ cần có thể chữa khỏi chân của con, cả nhà chúng ta sẽ đoàn tụ.” Lý Tráng Sĩ tin chắc vào y thuật của Ngọc Tuyết Dao.

“Dao Dao à, con thật sự làm được sao?” Lý đại gia nhìn về phía Ngọc Tuyết Dao: “Chân của ta đã què hơn hai mươi năm rồi, ta nghe đại phu nói, cả đời này cũng không đứng dậy được, con thật sự có thể chữa khỏi chân của ta sao?” “Có thể, con có tự tin chữa khỏi, nhưng, con muốn gặp đại ca, đại tỷ và nhị tỷ của nhà đại nương, được không?” Ngọc Tuyết Dao nghiêm túc hỏi.

“Vậy...” Lý đại gia chần chừ một lúc, dặn dò Lý Tráng Sĩ: “Con dẫn Dao Dao qua đó xem.” “Dao Dao, đại ca và đại tỷ của ta không có ở nhà, em đi tìm họ làm gì?” Lý Tráng Sĩ ngạc nhiên nhìn Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao khẽ rũ mắt, che đi tia tối tăm trong mắt: “Đại nương, con muốn gặp đại ca và đại tỷ.” Lý Tráng Sĩ không thể thuyết phục được Ngọc Tuyết Dao, lại không yên tâm để Ngọc Tuyết Dao đi một mình trên đường, liền dẫn nàng đi về phía thôn bên cạnh.

“Dao Dao, em chắc chắn muốn qua đó chứ?” Ngọc Tuyết Dao gật đầu: “Đại thúc, trong thôn của mọi người chắc hẳn có rất nhiều người nghèo khổ.” “Còn không phải sao, đa số người trong thôn chúng ta đều không có cơm ăn, chân ta bị tàn phế, họ đều nói là báo ứng, ai

cũng không muốn giúp đỡ ta." Lý đại thúc thở dài: "May mà có Dao Dao em đến." Ngọc Tuyết Dao im lặng, thế giới này quả nhiên giống như kiếp trước, sự chênh lệch giàu nghèo quá lớn, cho dù có người làm việc thiện, cũng sẽ bị đối xử lạnh lùng.

Lý Tráng Sĩ dẫn Ngọc Tuyết Dao đến trước cổng một nhà ở phía tây thôn, dừng lại gõ cửa.

"Ai vậy?" Bên trong truyền ra giọng nói trong trẻo dễ nghe của một cô gái.

"Là tôi, Lý Tráng Sĩ." Lý Tráng Sĩ trả lời.

Cót két, cửa phòng mở ra, lộ ra một cô bé có dung mạo ngọt ngào đáng yêu, đôi mắt cô bé đen láy, long lanh, cô bé nhìn chằm chằm Ngọc Tuyết Dao một lúc lâu, mới từ từ quay đầu lại: "Cô là ai?" "Dao Dao, mau gọi tam tỷ." Lý Tráng Sĩ thúc giục Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao nhìn cô bé trước mặt, giữa hai hàng lông mày toát ra một vẻ anh khí: "Tam tỷ, em đến đây để tìm chị và tứ ca chơi." "Dao Dao, sao em lại chạy đến đây?" Ngọc Tuyết Dao vừa vào nhà, đã thấy một cô bé khoảng năm sáu tuổi, buộc tóc đuôi ngựa chạy ra đón: "Tam tỷ, đây chính là Dao Dao muội muội mà em thường nhắc đến với chị." "Tam tỷ, chị đừng trách muội muội đến làm phiền hai người, là đại nương bị bệnh, cần tiền bạc mua thuốc, muội và Dao Dao đến thăm." Trương thị áy náy nhìn Ngọc Tuyết Dao.

"Đại thẩm, hai người mau ngồi." Triệu Lan Hoa vội vàng kéo hai người ngồi xuống.

Ngọc Tuyết Dao nhìn căn nhà đơn sơ trước mắt, trong lòng cảm động, Triệu Lan Hoa vốn đã gầy yếu, những năm qua e là cuộc sống càng thêm khó khăn.

Nàng nhìn về phía Triệu Lan Hoa: "Tam tỷ, hai người ở thôn nào?"

“Chúng tôi ở thôn Đào Nguyên, nơi này gần huyện thành, mẹ tôi liền bảo chúng tôi đến đây nương tựa nhị cữu cữu, nhà nhị cữu cữu có ruộng, trồng được lương thực có thể lấp đầy bụng.” Triệu Lan Hoa nói xong, lén lút liếc nhìn Ngọc Tuyết Dao, thấy vẻ mặt Ngọc Tuyết Dao bình tĩnh, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhị cữu mẫu ở đâu ạ?” “Mẹ tôi đang ở nhà chăm sóc cha.” “Chúng ta đi xem thử đi.” Ngọc Tuyết Dao nói.

Triệu Lan Hoa gật đầu, dẫn Ngọc Tuyết Dao và Lý Tráng Sĩ đi thăm Lý Đại Ngưu đang nằm trên giường.

“Dao Dao...” Nhìn thấy Ngọc Tuyết Dao, Lý Đại Ngưu cố gắng muốn ngồi dậy.

“Đại bá, bác cứ yên tâm dưỡng bệnh.” Ngọc Tuyết Dao vội vàng ngăn ông lại, đưa tay bắt mạch cho ông.

“Dao Dao, cha ta không sao chứ?” Triệu Lan Hoa lo lắng hỏi.

Ngọc Tuyết Dao lắc đầu: “Không có gì nghiêm trọng, chỉ là gân chân bị đứt, cần châm cứu và xoa bóp.” Nàng lấy ra một cây kim bạc, châm vào huyệt vị, sau đó nghiền nát một viên thuốc đưa cho Lý Đại Ngưu: “Ăn viên thuốc này vào, trong vòng nửa ngày chân của bác sẽ hồi phục sức lực, không còn đau đớn khó chịu nữa.” “Dao Dao, nhà chúng ta không có bạc, mẹ ta đã vay mượn không ít, lần này thật sự không thể nợ nần thêm nữa.” Triệu Lan Hoa khó xử nói: “Đợi một thời gian nữa, ta gom đủ tiền, ta sẽ gửi lại cho muội.” “Tam tỷ, muội có cách chữa khỏi chân cho đại bá, đây là chi phí điều trị.” Ngọc Tuyết Dao lấy ra ví tiền, từ trong đó lấy ra hai lạng bạc vụn đưa cho Triệu Lan Hoa: “Hôm nay muội sẽ châm cứu cho đại bá trước, ngày mai sẽ tiếp tục châm cứu, số bạc này chị cứ nhận trước đi, đợi khi vết thương của đại bá khỏi hẳn, chị trả lại cho muội là được.” “Thật... thật sao?” Triệu Lan Hoa kích động cầm lấy bạc: “Vậy Dao Dao muội

cứ chữa bệnh cho cha ta trước, đợi chân cha ta khỏi, ta sẽ lập tức đưa bạc cho muội." Ngọc Tuyết Dao gật đầu, lấy ra thuốc trị vết thương ngoài da bôi cho Lý Đại Ngưu, lại dặn dò ông không được vận động mạnh.

Lý Đại Ngưu cứ nhìn chằm chằm Ngọc Tuyết Dao, càng nhìn càng thấy quen mắt.

"Đại bá, bác nhìn con làm gì?" Ngọc Tuyết Dao bị Lý Đại Ngưu nhìn đến hoảng hốt, người đàn ông này tuy là cha của Lý Đại Tráng, nhưng nàng là người phụ nữ chưa cưới mà đã mang thai, danh tiết đã hủy hoại, nàng có chút xấu hổ.

Lý Đại Ngưu đột nhiên sững sờ, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, kinh ngạc trừng lớn hai mắt: "Dao Dao, ta là ông nội của con." "Ông nội?" Ngọc Tuyết Dao vô cùng kinh ngạc, người này lại là ông nội của mình, nhưng kiếp trước nàng chưa từng gặp Lý Đại Ngưu.

"Ừ, ta là ông nội của con, cha con tên là Lý Đại Tráng, ta chính là cha của nó, ta nhớ lúc con trai ta cưới vợ, con mới ba tuổi." Lý Đại Ngưu nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Ngọc Tuyết Dao, kích động vỗ tay: "Lúc con trai ta cưới vợ, Dao Dao mới bốn tuổi, Dao Dao giờ đã lớn rồi." Triệu Lan Hoa bên cạnh che miệng cười khúc khích: "Dao Dao lớn rồi, đã thành một cô nương rồi." "Cha, con bốn tuổi, Dao Dao, em có biết không, mẹ cha mất lúc con còn nhỏ, cha con tên là Lý Thiết Ngưu, là một thợ mộc." Lý Tráng Sĩ giải thích bên cạnh.

Ngọc Tuyết Dao lúc này mới bừng tỉnh, trong trí nhớ của nàng Lý Đại Ngưu và Triệu thị đều rất khỏe mạnh, không ngờ lại mất sớm.

"Dao Dao, mau xem cho cha ta." Lý Tráng Sĩ thúc giục.

Ngọc Tuyết Dao hít sâu một hơi, gỡ băng trên chân Lý Đại Ngưu: "Đại bá, gân chân bị trật, con phải nối lại, nên sẽ hơi đau, bác cắn răng chịu đựng nhé." "Ta không sợ." Lý Đại Ngưu kiên quyết gật đầu.

Ngọc Tuyết Dao nhìn vẻ mặt kiên định của Lý Đại Ngưu, hài lòng nhếch môi: "Nếu đã vậy, thì bắt đầu thôi." Lý Đại Ngưu cắn răng, nhắm mắt lại, mặc cho Ngọc Tuyết Dao hành hạ đôi chân của mình.

Ngón tay Ngọc Tuyết Dao linh hoạt bay múa, mỗi lần dùng kim bạc đều châm chính xác vào huyệt vị, và tốc độ vô cùng nhanh.

Lý Đại Ngưu mở mắt ra, kinh ngạc nhìn Ngọc Tuyết Dao: "Dao Dao, con thật lợi hại." "Đại bá, chân của bác chỉ cần nối xương, không phiền phức, nên động tác của con rất nhanh." "Ừ, ta nghe Tráng Sĩ nói rồi, mấy năm nay con theo nó sống khổ sở." Lý Đại Ngưu vui mừng gật đầu: "Tráng Sĩ, ta nghe nói con bây giờ đang học ở tư thục?" "Vâng, học hành của con cũng không tệ, chỉ là nhà nghèo, con cũng không có tiền đi học." Lý Tráng Sĩ ngại ngùng cười: "Bây giờ học phí mỗi tháng của con là tám trăm văn." "Tám trăm văn?

Con thông minh như vậy, chắc chắn có thể thi đỗ tú tài!" Lý Đại Ngưu vui mừng vỗ vào thành giường: "Giỏi lắm, Tráng nhà ta thật giỏi." Sắc mặt Lý Tráng Sĩ ửng hồng mấy phần, rõ ràng rất thích được cha khen, anh ta quay đầu nhìn về phía Ngọc Tuyết Dao: "Dao Dao, còn em thì sao?" Ngọc Tuyết Dao cười tươi ngẩng đầu lên: "Tam tỷ là đại phu, đương nhiên lợi hại hơn anh rồi." Triệu Lan Hoa phì cười, che miệng cười: "Dao Dao, sao em lại trêu tam tỷ thế, nhà mình nghèo, sao có thể cho em đi học được." "Tam tỷ, học hành là quy tắc do tổ tiên nhà họ Lý chúng ta để lại, chỉ cần là cháu trai của nhà họ Lý chúng ta, bất luận nghèo hèn đều phải học, không thể làm mất mặt tổ tiên, nếu không sẽ bị liệt tổ liệt tông mắng chết." Ngọc Tuyết Dao nghiêm túc nói: "Cha con năm xưa chính là vì không đi học nên mới bị người trong thôn chế giễu, nên con cũng đã quyết định, phải thi đỗ công danh, rạng danh tổ tiên." Lời nói của Ngọc Tuyết Dao lập tức chạm đến Lý Tráng Sĩ: "Đúng, ta cũng phải nỗ lực học hành." Triệu Lan Hoa nghe thấy hai anh em nói những lời hào hùng tráng chí như

vậy, lập tức nước mắt lưng tròng, nắm lấy tay Ngọc Tuyết Dao, nghẹn ngào nói: "Dao Dao, con yên tâm, con và Tráng Sĩ đều là người quan trọng nhất của ta, đợi ta kiếm đủ bạc, sẽ bù đắp cho gia đình các con." "Nương, người yên tâm, con và đại tẩu nhất định sẽ kiếm đủ tiền, để cả nhà chúng ta có cuộc sống tốt đẹp." Lý Tráng Sĩ nghiêm túc hứa hẹn: "Dao Dao, chuyện này tạm thời đừng nói cho bà nội biết." Ngọc Tuyết Dao tán thưởng nhìn Lý Tráng Sĩ, gật đầu: "Tam tỷ yên tâm, muội sẽ không nói đâu, chỉ là đại bá, bây giờ chân bác không tiện, đợi chân bác khỏi, muội sẽ đưa bác ra trấn khám bệnh." "Đứa trẻ ngoan, cảm ơn con, con là phúc tinh của nhà ta, nếu không phải là con, cái mạng này của ta e là đã sớm không còn." Lý Đại Ngưu thở dài một tiếng, đáy mắt lấp lánh lệ hoa.

"Đại bá khách sáo rồi, bác là đại bá của con." Lý Đại Ngưu cảm khái một lúc, ngẩng đầu nói với Triệu Lan Hoa: "Mẹ bọn trẻ, đi đun ấm nước, ta tắm rửa cho con gái của con, kẻo mệt mỏi." Triệu Lan Hoa đáp một tiếng rồi đi nấu cơm.

Đợi Triệu Lan Hoa đi rồi, Lý Tráng Sĩ mới nhỏ giọng hỏi: "Dao Dao, em thật sự biết y thuật?" "Chỉ biết sơ qua." "Anh nhớ trước đây em toàn thích ăn vụng đồ." Lý Tráng Sĩ nghĩ đến điều gì đó, lúng túng cười.

Ngọc Tuyết Dao nhún vai: "Tam tỷ lúc nhỏ thích nghịch ngợm, nên thường xuyên ăn vụng, chỉ là sau này bị đại bá phát hiện, đã đánh em rất nhiều lần." "Ai, đó là vì đại bá quá nghèo, không có cách nào mua thịt cho em ăn, mới đánh em." Lý Đại Ngưu cười khổ.

Ngọc Tuyết Dao không nhắc đến chuyện này nữa, mà chuyển chủ đề, sau khi châm cứu cho Lý Đại Ngưu, liền pha chế rượu thuốc cho ông, đợi Lý Đại Ngưu ngủ rồi, nàng mới về phòng nghỉ ngơi.

Nàng vốn định tu luyện võ kỹ, kết quả vừa vào không gian, đã

thấy con thỏ trắng nhảy tung tăng chạy vào, nó dường như rất vui, kêu meo meo với Ngọc Tuyết Dao.

Ngọc Tuyết Dao nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?" Con thỏ trắng kêu meo meo hai tiếng với Ngọc Tuyết Dao, móng vuốt vẽ vòng tròn trên đất, dường như đang biểu đạt ý gì đó.

Ngọc Tuyết Dao nhíu mày, con thỏ trắng này có ý gì?

Nàng cúi đầu trầm ngâm một lúc, đột nhiên mắt sáng lên: "Ý của ngươi là muốn tìm thảo dược?" Con thỏ trắng phấn khởi gật đầu.

"Tiếc là ta không nhận ra thảo dược." Ngọc Tuyết Dao cau mày.

Nàng tuy là thần y, nhưng y thuật đều được truyền thừa từ "Hoàng Đế Nội Kinh", "Hoàng Đế Ngoại Kinh" của Thần Nông thị, trong đó về y lý dược liệu, nàng chỉ học được phần da lông.

Con thỏ trắng nghiêng đầu nhìn Ngọc Tuyết Dao, lại kêu meo meo hai tiếng về phía cửa.

Ngọc Tuyết Dao nghi ngờ nhướng mày: "Chẳng lẽ ngươi nhận ra được dược liệu?" Con thỏ trắng gật đầu.

"Tiếc là ta chưa xem qua bản vẽ của ngươi." Nàng lắc đầu.

Con thỏ trắng vội kêu gào, sau đó nó lao ra khỏi phòng, chạy về phía ngoài sân, Ngọc Tuyết Dao vội vàng đuổi theo, nhưng phát hiện con thỏ trắng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 773

Nàng bất đắc dĩ bĩu môi: "Thật là thần kỳ, chẳng trách Tiểu Hắc cũng không tìm thấy con thỏ trắng, thì ra con thỏ trắng vốn không ở trong thôn, mà là ở trong núi." Nàng đứng trong sân, nhìn dãy núi bao la, bất đắc dĩ sờ trán: "Ai, chỉ có thể từ từ tìm kiếm thôi." Nàng lẩm bẩm một câu, rồi về phòng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Tuyết Dao tỉnh dậy, thấy Ngọc Tuyết Mai vẫn đang nằm trên giường ngủ say, nàng rón rén xuống giường, đi giày xuống đất, mang bộ quần áo hôm qua thay ra bờ sông giặt sạch, rồi phơi khô.

Dọn dẹp xong xuôi, nàng mới từ trong người lấy ra một viên đan hoàn nuốt xuống.

Nàng ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu tu luyện nội lực theo ghi chép trong y điển của không gian y tiên.

Nội lực vận chuyển khắp cơ thể, Ngọc Tuyết Dao cảm nhận được cảm giác ấm áp dễ chịu trong người, trong lòng thầm vui mừng, cuối cùng cũng có thể tu luyện rồi, chỉ là, nàng không biết phải dẫn dắt nội lực trong cơ thể như thế nào.

Nàng muốn thử, cố gắng dùng tinh thần dẫn dắt nội lực, sau đó đưa nội lực vào kinh mạch, nhưng đáng tiếc vẫn luôn thất bại.

Ngọc Tuyết Dao không tin tà mà thử đi thử lại, cho đến nửa đêm, nàng vẫn không thu được kết quả gì, đành phải bất đắc dĩ từ bỏ.

Nàng xoa bóp cánh tay và thắt lưng đau nhức, nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ này, cha mẹ chắc đã ra đồng gặt lúa mì rồi, nàng định hôm nay ra chợ bán gà rừng.

Nàng vừa đứng dậy, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào trong sân, ngay sau đó là giọng nói tức giận của Triệu Lan Hoa: "Lưu Đại Trụ, cái thằng khốn kiếp trời đánh, dám đánh con gái tao, mày có phải là chê mẹ con tao bốn người vướng víu không?" Ngọc Tuyết Dao cau mày, lúc này mới để ý thấy bên ngoài sân nhà mình có rất nhiều dân làng vây quanh, nàng lập tức cảnh giác.

Nàng vừa mở cửa phòng, Ngọc Tuyết Vi đã khóc lóc lao vào lòng Ngọc Tuyết Dao: "Nhị tỷ... nương bị người ta bắt nạt, cầu xin tỷ cứu nương." Nàng thuận thế đẩy Ngọc Tuyết Vi ra, nhìn vào sân, phát hiện cửa hàng rào gỗ trong sân đã bị đá hỏng, sắc mặt nàng lập tức âm trầm, nàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn mọi người: "Ai đã đá vỡ gỗ nhà ta?" Triệu Lan Hoa lau nước mắt, hận thù trừng mắt nhìn Lưu Đại Trụ: "Chính là nó, chân lão già nhà ta bị thương, nó liền đến nhà ta gây sự." Lúc này, Triệu Lan Hoa nhìn thấy Lý Tráng Sĩ và Lý Đại Ngưu đi theo bên cạnh Ngọc Tuyết Dao, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Sao các người lại đến đây?" "Thím, chúng tôi lo lắng cho thím và cha tôi, đến đây ở cùng thím." Lý Tráng Sĩ thật thà cười, chỉ vào Ngọc Tuyết Dao: "Dao Dao biết chút thuật kỳ hoàng, để nó giúp xem vết thương của cha!" Triệu Lan Hoa nghe vậy, ngạc nhiên quan sát Ngọc Tuyết Dao vài lần.

Đứa trẻ này từ khi nào biết thuật kỳ hoàng?

Hơn nữa bà nhớ, Dao Dao chưa từng rời khỏi thôn Đào Nguyên, đứa trẻ này lấy đâu ra thuật kỳ hoàng, chẳng lẽ... bà đột nhiên mở to hai mắt, không dám tin vào những gì mình thấy.

Bà kích động nắm lấy cánh tay Ngọc Tuyết Dao, giọng nói run rẩy hỏi: "Dao Dao, con biết thuật kỳ hoàng?" Ngọc Tuyết Dao gật đầu, cười nhạt: "Biết một chút." "Mau đi xem ông nội con đi." Ông nội của Ngọc Tuyết Dao đã lớn tuổi, ngày thường rất ít ra ngoài, bây giờ bị thương, trưởng thôn cũng không cho ông ra ngoài nữa.

“Vâng, nương, người đưa cha vào phòng trước đi, con đi xem cho cha.” Ngọc Tuyết Dao dặn dò.

“Dao Dao...” Triệu Lan Hoa muốn nói lại thôi.

“Yên tâm đi nương, con biết chừng mực.” Ngọc Tuyết Dao an ủi Triệu Lan Hoa: “Người mau đỡ cha vào đi, con đi xem.” ...

Tiên giới, Bá Thương Tiên Quân ngồi ngay ngắn trên tầng mây, ánh mắt xa xăm, bao quát toàn bộ tiên giới, lúc này, ông ta giống như một vị thần minh uy nghiêm cai quản cửu trọng thiên khuyết.

Đột nhiên, con ngươi của ông ta co rút mạnh, nhìn chằm chằm vào một hướng, sắc mặt biến đổi khôn lường, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài du dương: “Không ngờ tiên giới lại xuất hiện nhân vật như vậy, hy vọng đừng hủy diệt tiên giới, nếu không...” Bá Thương Tiên Quân không nói tiếp, mà thân hình thoáng một cái, biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Tần Trạch đang bế quan đột nhiên mở mắt, y lẩm bẩm một câu: “Dao động thật mạnh mẽ, có tuyệt thế hung thú xuất thế sao?” Ánh mắt y lóe lên, mang theo vẻ hứng thú nồng đậm, cũng lập tức bay ra khỏi nơi bế quan.

Lúc này tiên giới hỗn loạn cả lên, một luồng khí tức kinh khủng đến tột cùng bao trùm khắp nơi trong tiên giới.

Một nơi nào đó trong tiên giới, trên đỉnh của tòa cung điện khổng lồ, có một nam tử, dáng người cao lớn đứng ở đó, bóng lưng của hắn trông có vẻ cô độc và băng hàn, xung quanh cuồng phong gào thét, thổi tung trường bào của hắn bay phần phật.

Đột nhiên, một ngọn lửa màu đỏ bùng lên, trong nháy mắt hóa thành hình người.

Toàn thân y bùng cháy ngọn lửa đỏ rực, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng,

nhưng sự nóng bỏng này lại không gây ảnh hưởng gì đến y.

Ngược lại, hoa viên bên cạnh y trong phút chốc hóa thành phế tích, thậm chí ngọn núi cao chót vót sau lưng y cũng sụp đổ trong nháy mắt.

Nam tử khẽ hừ một tiếng, vung tay áo, lập tức hóa giải nguy hiểm.

Hắn liếc nhìn cảnh tượng hỗn loạn xung quanh, hài lòng nhếch môi cười nhẹ, sau đó bước một bước, thân hình biến mất tại chỗ.

Một góc khuất khác của tiên giới, đột nhiên xuất hiện một lỗ đen, một nam tử mặc áo choàng đen chậm rãi bước ra.

Ánh mắt của hắn sâu thẳm, giống như vũ trụ tinh thần, lấp lánh chói mắt.

Hắn đưa tay vuốt ve một miếng ngọc bội màu đỏ treo trước ngực, sau đó thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ, trong nháy mắt, xuất hiện trên một đại lục lơ lửng trong hư không, hắn bước đi trên không, dáng vẻ tiêu sái tuấn dật.

Tốc độ của hắn quá nhanh, gần như khiến người ta không thể bắt kịp, khi hắn dừng lại, đã đứng trong một căn phòng hoa lệ xa xỉ.

Căn phòng bài trí đơn giản tao nhã, bàn ghế đều được làm bằng gỗ cổ kính, trên tường treo những bức thư họa quý giá, trong phòng tràn ngập mùi hương trà thoang thoảng, còn có một luồng hương long diên thoang thoảng, khiến người ta tinh thần sảng khoái.

"Tham kiến ngô hoàng." Ba vị mỹ phu nhân xinh đẹp yêu kiều đang quỳ lạy cung kính cúi đầu khấu lạy.

Hắn lười biếng dựa vào ghế mềm, ngón tay thon dài cầm một chiếc tách trà màu xanh biếc, lơ đãng uống một ngụm trà, giọng nói trong trẻo dễ nghe, giống như suối nguồn trong núi, du dương êm tai.

“Điều tra rõ chưa?” Hắn đặt tách trà xuống, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang quỳ trên đất.

Người phụ nữ gật đầu, cung kính trả lời: “Bẩm ngô hoàng, thuộc hạ đã tìm thấy manh mối, theo lời đồn, ở vùng biển phía đông, gần đây thường xuyên xuất hiện hiện tượng kỳ quái.” “Ồ?” Nam tử nhướng mày, hứng thú nhìn người phụ nữ.

“Cụ thể thuộc hạ cũng không rõ, nhưng theo điều tra của thám tử, gần vùng biển đó, xuất hiện một nhóm người Ma tộc.” “Người Ma tộc?” Đáy mắt nam tử lóe lên một tia u mang quỷ dị: “Thú vị.” Hắn khẽ nhếch môi, lộ ra một nụ cười quyến rũ: “Nếu đã vậy, bản tôn sẽ đích thân đi xem.” Hướng đông nam của tiên giới, có một vùng biển rộng lớn xanh biếc, nơi đây quanh năm bị sương mù bao phủ, phàm nhân bình thường không thể đến được vùng biển này.

Sống trong vùng biển này là giao tộc trong miệng loài người.

Giao nhân nhất tộc sống trong biển lớn, vì thói quen sinh hoạt, họ thích ở trong biển sâu, không phải là không thể lên bờ, chỉ là không muốn ra ngoài mà thôi.

Trên mặt biển, đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, nam tử tóc đen bay phấp phới, y phục thanh thoát, ngũ quan tuấn mỹ tuyệt trần tựa như tiên nhân giáng trần, cử chỉ toát lên vẻ tôn quý tao nhã.

Hắn từng bước đi đến mép biển, cúi đầu nhìn xuống, nước biển đen kịt một màu, không thấy được điểm cuối.

Khóe miệng nam tử khẽ nhếch lên: “Quả nhiên như vậy.” Hắn dường như đã đoán trước được, một bộ cẩm bào màu trắng trăng khuyết không gió mà bay, một luồng khí tức mạnh mẽ đến tột cùng lan tỏa ra xung quanh, sóng biển cuồn cuộn dâng trào.

Trên mặt biển, mặt biển đột nhiên nứt ra, từ trong khe nứt lao ra

một con mãng xà khổng lồ, thân thể nó cuộn tròn trên không trung, há cái miệng lớn như chậu máu cắn về phía nam tử.

"Chút tài mọn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản đế." Nam tử khinh thường hừ lạnh, mũi chân khẽ điểm, thân hình bay lên, một chân đạp lên đầu mãng xà.

"Hống ~" Con mãng xà đau đớn gào thét, giãy giụa vẫy đuôi, cố gắng hất hắn xuống.

Nam tử dùng sức ở mũi chân, đầu lâu của mãng xà bị đạp nát.

Máu tươi phun ra, nhuộm đỏ mặt giày của nam tử, hắn khẽ cau mày, ghét bỏ rút chân về, một chân đạp xuống, con mãng xà ầm ầm vỡ nát, máu tươi chảy ra càng lợi hại hơn, mùi máu tanh lan tỏa khắp vùng biển, mặt biển dần dần sôi sục lên.

Ánh mắt nam tử quét về phía nước biển, lạnh lùng nói: "Ra đây!" Vừa dứt lời, một bóng trắng từ từ chui ra từ đáy biển, toàn thân y được bọc trong áo choàng trắng, che đi toàn bộ dung nhan.

"Các hạ là ai?

Dám tự tiện xông vào lãnh địa của tộc ta." "Ngô là Yêu giới Tà Thần Tôn Giả, phụng mệnh đến đây tìm một viên Thiên Hồn Châu, nếu biết điều thì ngoan ngoãn dâng lên." "Ha ha ha." Bóng trắng đó nghe vậy ngửa đầu cười lớn ba tiếng, mỉa mai nói: "Tà Thần Tôn Giả?

Thật là oai phong." Đáy mắt nam tử sát khí bộc lộ, lạnh lùng quát: "Bản đế kiên nhẫn có hạn, mau lấy Thiên Hồn Châu ra, nếu không, đừng trách bản đế không khách khí." "Không khách khí?" Nam tử đột nhiên nổi giận: "Chỉ bằng ngươi một con kiến hôi, cũng dám uy hiếp bản vương?" Y hai mắt híp lại, âm u nói: "Đừng tưởng ngươi là yêu thần, bản vương sẽ sợ ngươi, bản vương là kẻ thống trị vạn thiên hải

vực, ngươi là cái thá gì?" "Kẻ thống trị vạn thiên hải vực?" Đáy mắt nam tử lóe lên nụ cười giễu cợt: "Không biết tự lượng sức mình." Nói xong, thân hình hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng về phía người đó, quyền cước cùng ra, chiêu thức sắc bén ác liệt.

"Bùm bùm bùm!" Một loạt tiếng va chạm trầm đục vang lên, nơi hai người giao chiến, lập tức dấy lên sóng lớn ngất trời, cuộn lên những con sóng cao trăm mét.

"Phụt..." Người đó phun ra máu tươi, thân thể rơi thẳng xuống biển.

"Chết tiệt, thực lực của tên này sao lại mạnh như vậy." Y phẫn hận trừng mắt nhìn bóng người đang lơ lửng trên không trung.

"Lần này bản vương nhận thua, cáo từ." Nói xong y định bỏ chạy.

Y vừa quay người, lại phát hiện cơ thể mình cứng đờ, không thể động đậy, đành trơ mắt nhìn người đó bơi về phía mình.

"Ngươi muốn làm gì." Y cảnh giác nhìn chằm chằm hắn.

"Làm gì?" Nam tử trêu tức cười lạnh, bàn tay đột nhiên siết chặt vai y, dùng sức, "rắc" một tiếng, cánh tay phải của y bị gãy.

"A!" Nam tử hét thảm một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, y liều mạng giãy giụa, cố gắng thoát thân, nhưng đáng tiếc, tay chân y như bị đóng băng, hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển.

Cuối cùng y vẫn không thể thoát khỏi kiếp nạn, một lần nữa bị nam tử ném xuống biển.

Nam tử từ trên cao nhìn xuống y, thờ ơ nói: "Nhớ kỹ, đừng có chọc giận bản đế nữa, bản đế ghét nhất loại rác rưởi như ngươi." Vừa dứt lời, hắn phất tay áo bỏ đi.

Đợi hắn đi rồi, cơ thể của nam tử mới trở lại bình thường, y phẫn

hận nhìn về hướng nam tử đi xa, nghiến răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm: "Khốn nạn!" ...

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ rải khắp mặt đất, ánh bạc lấp lánh, soi sáng toàn bộ tiên giới, ánh trăng trong trẻo chiếu rọi mặt đất, khiến mảnh đất này trông thánh khiết như tuyết.

Trong một cung điện nguy nga lộng lẫy, một người đàn ông thân hình vạm vỡ ngồi trước bàn, tay cầm bút lông, đang viết gì đó trên giấy tuyên.

Nét bút của ông ta sắc bén, chữ viết mạnh mẽ có lực, phảng phất có thể xuyên qua giấy mà ra.

Rất nhanh, một bức thư pháp sống động như thật hiện ra trên bàn.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa vang lên.

Người đàn ông đặt bút lông xuống, cầm lấy bức thư pháp trên bàn cất đi, sau đó mở cửa: "Có chuyện gì?" Vệ sĩ đứng ngoài cửa vội vàng hành lễ: "Bẩm bệ hạ, thái tử cầu kiến." Người đàn ông nhíu mày: "Nó lại giở trò gì nữa đây." Ông ta quay người, bước đi vững chãi vào trong, vừa đi vừa hỏi: "Nó có nói đến đây làm gì không?" "Thái tử nói muốn mời ngài đến phủ thái tử một chuyến." Vệ sĩ cung kính trả lời.

Người đàn ông nghe vậy dừng bước, nghi hoặc nói: "Thái tử tìm trẫm có việc gì?" "Nô tỳ không biết." "Thôi được, dẫn đường đi." Người đàn ông phất tay, bước đi nhanh nhẹn theo vệ sĩ ra ngoài. ...

"Phụ hoàng, cuối cùng người cũng chịu đến rồi." Thái tử ăn mặc lộng lẫy đứng giữa đại điện chờ đợi đã lâu.

Người đàn ông bước vào, liếc nhìn hắn, hỏi: "Ngươi gọi trẫm đến có việc gì không?" Thái tử cười hì hì đón lấy, đưa tay đỡ ông ta đến ghế ngồi bên cạnh: "Phụ hoàng, hôm nay nhi thần mời người đến, là có chuyện quan trọng muốn thương nghị với phụ hoàng." "Chuyện

quan trọng gì?" Giọng người đàn ông điềm nhiên, rõ ràng không hề lo lắng về chuyện sắp xảy ra.

"Liên quan đến Ma giới." Thái tử vừa nói vừa đưa một phong thư cho người đàn ông: "Phụ hoàng xem đi, phong thư này là do một người tên là 'Minh' hôm nay gửi đến." "Ồ?" Người đàn ông nghi ngờ mở phong thư, cẩn thận xem.

"Minh?" Người đàn ông nhíu mày, luôn cảm thấy cái tên này nghe có vẻ quen thuộc.

Thái tử nhìn thấy biểu cảm của ông ta, liền biết 'Minh' này hẳn là có liên quan đến ông ta, bèn nói: "Phụ hoàng quên rồi sao, chính là mấy năm trước, em trai của Ma đế, người từng cùng người đồng quy vu tận." "Thì ra là hắn!" Người đàn ông bừng tỉnh, lẩm bẩm: "Chẳng trách nghe thấy cái tên này lại thấy quen tai." "Nếu Minh đã đến, chúng ta có nên khởi hành đến Ma giới không?" Thái tử cười hỏi.

Người đàn ông lắc đầu: "Ma giới nguy hiểm dị thường, không phải dễ vào như vậy, chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ trước đã." "Vâng, nhi thần nghe theo phụ hoàng." ...

Mấy ngày sau, Nam Vân quốc, ngoại ô phía bắc thành, trước một dãy núi.

Người đàn ông lập tức ra lệnh cho nhiều vệ sĩ bao vây chặt chẽ ngọn núi, còn bản thân ông ta thì tu luyện trên đỉnh núi.

"Ầm ầm" Trên trời đột nhiên hạ xuống những đám mây đen cuồn cuộn, mây đen bao phủ bầu trời, không khí ngột ngạt khiến người ta không thở nổi.

"Rắc" Giữa tiếng sấm sét, một tia chớp xé toang bầu trời, đánh về phía người đàn ông.

"Bùm!" Người đàn ông giơ tay đánh tan tia chớp đánh tới, sắc mặt

hơi biến.

Tia chớp này lại có uy lực lớn hơn tia chớp bình thường gấp mấy lần.

"Ầm ầm!" Trên trời lại vang lên một tiếng nổ.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn lên trời, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc, trong đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên vẻ kiên định, ông ta tung người lên không trung, ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, linh lực không ngừng truyền vào đan điền, hình thành một lực hút mạnh mẽ, điên cuồng nuốt chửng sấm sét trên trời.

Trong nháy mắt, phong vân biến ảo, mây đen cuồn cuộn.

Trong mây đen ẩn chứa sức mạnh sấm sét cực kỳ kinh khủng, không ngừng đánh về phía người đàn ông.

Y phục của người đàn ông phồng lên, kêu lách cách, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt trần đầy mồ hôi, toàn thân nhếch nhác, nhưng ông ta không hề lùi bước.

Sấm sét trên trời ngày càng dày đặc, ngày càng mãnh liệt.

"Hống!" "Gào gừ" Vô số tiếng gào thét của dã thú vang lên từ bốn phía, chúng cảm nhận được luồng dao động kinh hoàng này, đều sợ hãi cụp đuôi bỏ chạy.

"Ầm ầm!" "Xoẹt!" Sấm sét như cầu vồng xuyên qua bầu trời, giáng xuống đỉnh đầu người đàn ông, vẻ hung hãn đó dường như muốn giết chết ông ta.

Người đàn ông ngước mắt nhìn tia chớp đang lao tới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị: "Cửu U, những tia sét này tuy mạnh, nhưng để đối phó với ngươi thì đủ rồi." "Vút!" Cửu U kiếm lập tức bay ra, đâm về phía tia chớp đang lao tới, mũi kiếm trực tiếp xuyên qua tia chớp, và nuốt chửng chúng.

“Bùm!” Một tiếng nổ dữ dội vang trời động đất, chấn động bát hoang.

Cửu U kiếm hóa thành một luồng hồng quang, với thế sét đánh không kịp bưng tai phá tan tia chớp, biến mất không thấy.

“Vù!” Cửu U kiếm hóa thành một luồng sáng quay trở lại bên cạnh người đàn ông, người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm Cửu U, lộ ra nụ cười vui mừng.

Đột nhiên một luồng khí lạnh xâm nhập, khiến người đàn ông rùng mình, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Người đàn ông ngước mắt nhìn về phía không xa, con ngươi đột nhiên co rút, một luồng sát khí lạnh lẽo lan tỏa toàn thân.

Một bóng người mặc áo đỏ rực bước đi trên không, từ từ tiến lại gần, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm mạnh, lạnh lẽo như mùa đông.

Con ngươi của người đàn ông hơi híp lại, một tia sát khí khát máu lan tỏa ra, âm u nói: “Minh!” “Minh?!” Sắc mặt thái tử hơi biến đổi, ánh mắt cảnh giác nhìn người đến: “Hắn chính là Minh?” “Ngươi chính là Đông Lăng Ngạo Thiên?” Người đến lạnh lùng nhìn hắn, giọng nói toát ra sát khí nồng đậm, phảng phất giây tiếp theo sẽ xé xác hắn ra thành vạn mảnh.

“Không sai.” Nam tử gật đầu thừa nhận: “Trẫm là thái tử đương triều, cũng là quốc quân mới trong tương lai, ngươi dám tự tiện xông vào tẩm cung của trẫm, thật là gan hùm mật gấu, đúng là chán sống rồi.” “A a, bản tọa phụng mệnh chủ nhân, đến đây lấy mạng ngươi, không ai cứu được ngươi đâu.” Minh lạnh lùng hừ.

Hắn không có hứng thú nói nhiều với một tên phế vật sắp chết.

“Cuồng vọng, một con kiến hôi mà cũng dám nói lời ngông

cuồng.” Thái tử mỉa mai.

Minh cười lạnh: “Kiến hôi?

Dù nói thế nào đi nữa ngươi cũng sẽ trở thành một cái xác chết thôi.” “Tìm chết!” Thái tử hét lớn một tiếng, cơ thể lập tức phình to ra một vòng, cơ bắp căng phồng, gân xanh nổi lên, từng đường vân dữ tợn bò đầy toàn thân, giống như mạng nhện bao phủ khắp người, lúc này hắn chẳng khác nào một con yêu quái hung ác.

Nam tử thấy vậy, mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trong mắt lại ẩn chứa sự kinh ngạc và ngạc nhiên.

“Ầm ầm!” “Rắc” Hai người giao thủ, tiếng nổ lớn vang trời động đất, dư âm mạnh mẽ lan ra, trong vòng trăm mét bị san bằng.

“A!” Thái tử hét lên một tiếng thảm thiết.

“Phụt!” Một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ long bào hoa quý trên người hắn.

Nam tử cúi đầu nhìn thái tử đang ngã trên đất nôn ra máu, mắt lim dim, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai: “Phế vật!” Thái tử nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn, phẫn hận siết chặt nắm đấm, trong mắt bắn ra hận thù ngút trời: “Minh!

Ngươi đợi đấy, sẽ có một ngày ta sẽ tự tay giết ngươi!” Hắn là thái tử, là trữ quân đường đường chính chính của Đông Thần quốc, lại bại trong tay Minh, đúng là mất hết mặt mũi, nếu không giết Minh để hả giận, hắn nhất định sẽ ấm ức cả đời.

“Muốn báo thù?” Minh khinh thường nhìn hắn: “Ngươi vĩnh viễn không có cơ hội đâu.” “Vút!” Cửu U kiếm nhanh chóng tấn công về phía thái tử.

Con ngươi của thái tử co rút mạnh một cái, vội vàng né tránh Cửu U kiếm, nhưng hắn vẫn không thể né được Cửu U kiếm.

“Xoẹt!” Cửu U kiếm lập tức rạch qua vai thái tử, để lại một vết thương.

“A!” Thái tử đau đớn ôm vai, phẫn hận và sợ hãi trừng mắt nhìn Minh.

“Vụt!” “Xoẹt!” Cửu U kiếm vung lên, không ngừng chém vào người thái tử, mỗi chiêu đều mang theo sức mạnh hủy diệt, trong nháy mắt, toàn thân thái tử đã đầy vết thương.

“Phụt!” Thái tử há miệng phun ra một ngụm máu tươi nữa, hai chân mềm nhũn quỳ trên đất.

Kim ti mãng bào trên người hắn đã bị cắt rách nhiều chỗ.

“Thái tử!” “Thái tử!” Cấm quân canh giữ ngoài cửa vội vàng đẩy cửa chạy vào, nhìn thấy thái tử mình đầy thương tích nằm trên đất, vội vàng che chắn cho thái tử, cảnh giác trừng mắt nhìn Minh.

“Các ngươi đều đừng động, nếu không ta sẽ giết hắn ngay lập tức.” Minh trầm giọng nói, con ngươi đỏ rực tỏa ra sát khí đáng sợ.

Cấm quân nghe vậy, quả nhiên đứng yên tại chỗ, không dám động đậy.